

Khmer: Unlocked Literal Bible for កណ្តុកម្មីរកិច្ចការ, កណ្តុកម្មីរម៉ាថាយ, កាឡាទី, កូឡូស, ចោទិយកថា, ចៅហ្វាយ, ជនគណនា, ដានីយ៉ែល, ណាហ្វិម, ទីតុស, ទំនុកតម្កើង, នាងរស់, នាងអេសធើរ, និក្ខមនំ, នេហេមា, បទចម្រៀងសាឡូម៉ូន, បរិទេវ, បី យ៉ូហាន, ភីលីព, ភីលេម៉ូន, មីកា, ម៉ាកុស, ម៉ាឡាគី, យូដាស, យេរេមា, យ៉ាកុប, យ៉ូណាស, យ៉ូប, យ៉ូស្វ, យ៉ូហាន, យ៉ូអែល, រចាក្យត្រ ទី១, រចាក្យត្រ ទី ២, រ៉ូម, លូកា, លេវីវិទ្យុយ, លោកុប្បត្តិ, វិវរណៈ, សាការី, សាស្តា, សុភាសិត, សេផានា, ហាកាយ, ហាបាកុក, ហូសេ, ហេប្រើរ, អូបាខា, អេភេសូរ, អេម៉ូស, អេសាយ, អេសេគាល, អែសរ៉ា, ១ កូរិនថូស, ១ ពីម៉ូថេ, ១ ពង្សាវតាក្យត្រ, ១ ពេត្រុស, ១ យ៉ូហាន, ១ សាំយូអែល, ១ ថេស្សាឡូនិក, ២ កូរិនថូស, ២ ថេស្សាឡូនិក, ២ ពីម៉ូថេ, ២ ពង្សាវតាក្យត្រ, ២ ពេត្រុស, ២ យ៉ូហាន, ២ សាំយូអែល

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

- Share — copy and redistribute the material in any medium or format.
- Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

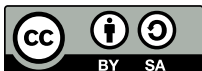
Under the following conditions:

- Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>." Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.
- ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.
- No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

លោកុប្បត្តិ

1 ¹កាលដំបូងឡើយ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។²ផែនដីគ្មានទម្រង់ និងទទេ។ សេចក្តីងងឹតគ្របនៅលើផ្ទៃនៃជម្រៅទឹក។
ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅលើផ្ទៃនៃទឹកនោះ។

³ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរមានពន្លឺ» ហើយពន្លឺក៏មានឡើង។⁴ព្រះជាម្ចាស់ទតឃើញពន្លឺនោះថាល្អ។ ព្រះអង្គបានញែកពន្លឺចេញពីភាពងងឹត។

⁵ព្រះជាម្ចាស់បានហៅពន្លឺថាជា «ថ្ងៃ» ហើយព្រះអង្គហៅងងឹតថាជា «យប់»។ ក៏មានល្ងាច និងព្រឹក ជាថ្ងៃទីមួយ។

⁶ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរមានលំហមួយនៅចន្លោះទឹក ហើយឲ្យលំហនោះបានញែកទឹកចេញពីគ្នា»។⁷ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើលំហ
ហើយបានញែកទឹកដែលនៅក្រោមលំហនោះពីគ្នា។ វាក៏កើតមានដូច្នោះ។⁸ព្រះជាម្ចាស់ហៅលំហនោះថាជា «មេឃ»។ ក៏មានល្ងាច និងព្រឹក ជាថ្ងៃទីពីរ។

⁹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យទឹកដែលនៅក្រោមមេឃបានប្រមូលគ្នាមកនៅតែមួយកន្លែង ហើយចូរឲ្យមានដីស្មើលេចឡើង»។ វាក៏កើតមានដូច្នោះ។

¹⁰ព្រះជាម្ចាស់ហៅដីស្មើថាជា «ផែនដី» ហើយហៅទឹកដែលប្រមូលជុំគ្នាថាជា «សមុទ្រ»។ ព្រះអង្គទតឃើញថាល្អ។

¹¹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យផែនដីមានរុក្ខជាតិដុះដូចជា៖ រុក្ខជាតិដែលមានគ្រាប់ ហើយដើមឈើដែលមានផ្លែតាមពូជរបស់វា»។ វាក៏កើតមានដូច្នោះ។

¹²ផែនដីបានបង្កើតឲ្យមានរុក្ខជាតិ គឺរុក្ខជាតិដែលមានគ្រាប់តាមពូជរបស់វា ហើយដើមឈើបានបង្កើតផលដែលមានគ្រាប់ពូជនៅក្នុងវា តាមប្រភេទរបស់វា។

ព្រះជាម្ចាស់ទតឃើញថាល្អ។¹³ក៏មានល្ងាច និងមានព្រឹក ជាថ្ងៃទីបី។

¹⁴ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យមានពន្លឺនៅលើមេឃ ដើម្បីញែកថ្ងៃចេញពីយប់ និងដើម្បីឲ្យវាធ្វើជាសញ្ញាសម្គាល់ សម្រាប់រដូវ សម្រាប់ថ្ងៃ និងឆ្នាំ។

¹⁵ចូរឲ្យមានពន្លឺនៅលើមេឃ ដើម្បីបំភ្លឺមកលើផែនដី»។ ក៏មានដូច្នោះ។

¹⁶ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពន្លឺដ៏ធំពីរ ពន្លឺដែលភ្លឺជាង ដើម្បីបំភ្លឺនៅពេលថ្ងៃ ហើយពន្លឺដែលមិនសូវភ្លឺ ដើម្បីបំភ្លឺនៅពេលយប់។

¹⁷ព្រះអង្គក៏បង្កើតពួកផ្កាយផងដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ពួកគេនៅលើមេឃដើម្បីផ្តល់ពន្លឺមកលើផែនដី¹⁸ ដើម្បីបំភ្លឺនៅពេលថ្ងៃ និងបំភ្លឺនៅពេលយប់

ហើយដើម្បីញែកពន្លឺចេញពីងងឹត។ ព្រះជាម្ចាស់ទតឃើញថាល្អ។¹⁹ក៏មានល្ងាច និងព្រឹក ជាថ្ងៃទីបួន។

²⁰ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យទឹកបានពេញទៅដោយសត្វដែលមានជីវិតជាច្រើន ហើយចូរមានសត្វស្លាបហើរនៅលើផែនដីនៅក្នុងចន្លោះអាកាស»។

²¹ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសត្វនិករយ៉ាងសម្បើមនៅក្នុងសមុទ្រ និងសត្វនិករដែលមានជីវិតទាំងឡាយតាមប្រភេទរបស់វា

ដែលមានជីវិតនៅក្នុងទឹកគ្រប់ទីកន្លែង និងសត្វស្លាបហើរតាមប្រភេទរបស់វា។ ព្រះជាម្ចាស់ទតឃើញថាល្អ។

²²ព្រះជាម្ចាស់បានឲ្យពពកដល់ពួកវា ដោយមានបន្ទូលថា៖ «ចូរបង្កើតផល និងបានចម្រើនឡើង ហើយបានពេញទឹកនៅក្នុងសមុទ្រ។

ចូរឲ្យសត្វស្លាបបានចម្រើនឡើងពេញផែនដីផងដែរ»។²³ក៏មានល្ងាច និងព្រឹកជាថ្ងៃទីប្រាំ។

²⁴ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យផែនដីបង្កើតឲ្យមានសត្វនិករនីមួយៗទៅតាមប្រភេទរបស់វា សត្វដើរឬនា សត្វលូនរា និងសត្វព្រៃនៅផែនដី
ទៅតាមប្រភេទនីមួយៗរបស់វា»។ ក៏កើតមានដូច្នោះ។²⁵ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសត្វព្រៃនៅផែនដី ទៅតាមប្រភេទរបស់វា សត្វដើរឬនាទៅតាមប្រភេទរបស់វា
និងសត្វលូនរានៅលើដីគ្រប់យ៉ាងទៅតាមប្រភេទរបស់វា។ ព្រះអង្គទតឃើញថាល្អ។

²⁶ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរយើងបង្កើតមនុស្សនៅក្នុងរូបភាពរបស់យើង មានលក្ខណៈដូចជាយើង។ ឲ្យពួកគេមានអំណាចនៅលើត្រីនៅក្នុងសមុទ្រ
នៅលើសត្វនៅលើអាកាស នៅលើសត្វដើរឬនា និងមានអំណាចនៅលើផែនដីទាំងមូល ព្រមទាំងនៅលើសត្វលូនរាដែលលូនរានៅលើផែនដី»។

²⁷ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សនៅក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។ គឺព្រះអង្គបានបង្កើតគេនៅក្នុងរូបភាពរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។ ព្រះអង្គបង្កើតពួកគេជាបុរស
និងស្ត្រី។

²⁸ព្រះជាម្ចាស់បានឲ្យពពកដល់ពួកគេ ហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរបង្កើតផលឲ្យបានច្រើន ហើយចម្រើនឡើង។ បំពេញផែនដី ហើយបង្ក្រាបវាផង។
ចូរមានអំណាចនៅលើត្រីនៅក្នុងសមុទ្រ នៅលើសត្វស្លាបនៅលើមេឃ ហើយនិងអ្វីៗដែលមានជីវិតនៅលើផែនដីផង»។²⁹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «មើល!
យើងបានប្រគល់រុក្ខជាតិដែលមានគ្រាប់ ដែលមាននៅលើផែនដីទាំងមូល និងគ្រប់ទាំងដើមឈើដែលមានគ្រាប់តាមពូជផង។ វានឹងបានជាអាហារដល់អ្នក។

³⁰ចំពោះសត្វព្រៃនៅលើផែនដី គ្រប់ទាំងសត្វស្លាបនៅលើមេឃ និងអ្វីៗដែលលូនរានៅលើផែនដី ព្រមទាំងសត្វនិករទាំងអស់ដែលមានខ្យល់ដង្ហើមនៃជីវិត
យើងប្រគល់ស្មៅខ្សែរដ្ឋជាអាហារ»។³¹ព្រះជាម្ចាស់បានទតឃើញអ្វីៗដែលព្រះអង្គបានបង្កើត។ មើលចុះ វាល្អប្រពៃណាស់។ ក៏មានល្ងាច និងព្រឹក
ជាថ្ងៃទីប្រាំមួយ។

2¹ បន្ទាប់ពីបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងអ្វីៗដែលមានជីវិតទាំងអស់រួចហើយ។² នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ព្រះជាម្ចាស់បានសម្រាកពីព្រះរាជកិច្ចដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះអង្គសម្រាកនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរពីព្រះរាជកិច្ចគ្រប់យ៉ាងរបស់ព្រះអង្គ។³ ព្រះជាម្ចាស់បានឲ្យពរដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ ហើយរាប់ជាវិសុទ្ធ ព្រោះព្រះអង្គសម្រាកនៅថ្ងៃនោះពីព្រះរាជកិច្ចគ្រប់យ៉ាងរបស់ព្រះអង្គដែលព្រះអង្គបានធ្វើគឺនៅក្នុងការបង្កើតរបស់ព្រះអង្គ។

⁴ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះទាក់ទងនឹងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី នៅពេលដែលបានបង្កើតឡើង នៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានបង្កើតផែនដី និងស្ថានសួគ៌។

⁵ គ្មានកំពូតព្រៃនៅតាមវាលនៅលើផែនដីនៅឡើយ ហើយក៏គ្មានរុក្ខជាតិដុះនៅតាមទីវាលនៅឡើយដែរ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមិនបានធ្វើឲ្យមានភ្លៀងកើតឡើងនៅលើផែនដីនៅឡើយ ហើយក៏គ្មានមនុស្សក្នុងស្រែចម្ការដែរ។⁶ ប៉ុន្តែ មានអំពូចេញពីផែនដីមក ហើយបានស្រោចស្រពផ្ទៃដីទាំងមូលផង។

⁷ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានបង្កើតមនុស្សពីផ្ទៃដីដីដើមក ហើយបានផ្តល់នៃជីវិតចូលទៅក្នុងច្រមុះរបស់គាត់ ហើយបុរសនោះក៏មានជីវិតរបស់ឡើង។

⁸ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានធ្វើសួនមួយនៅភាគខាងកើត នៅក្នុងស្រុកអេដែន ហើយព្រះអង្គបានដាក់មនុស្សដែលព្រះអង្គបានបង្កើតនៅទីនោះ។

⁹ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានបង្កើតដើមឈើគ្រប់យ៉ាងដុះចេញពីដីមក ដែលគួរជាទីពេញចិត្ត ហើយល្អសម្រាប់ជាអាហារផង។

បុរសទាំងដើមឈើនៃជីវិតដែលនៅចំកណ្តាលនៃសួនច្បារ និងដើមដឹងល្អ និងដឹងអាក្រក់។¹⁰ មានទន្លេមួយហូរចេញពីអេដែនមកស្រោចស្រពសួនច្បារនោះ។ នៅទីនោះ មានទន្លេបួនបែកចេញពីគ្នា។

¹¹ ទន្លេទីមួយឈ្មោះពីស្ទន។ ជាទន្លេដែលហូរកាត់ស្រុកហាវីឡាទាំងមូល ជាស្រុកដែលមានមាស។¹² មាសនៅក្នុងស្រុកនោះគឺជាមាសល្អ។ ក៏មានជ័រ ប្លូល្លាម និងក្បួងអ្វីៗផងដែរ។

¹³ ទន្លេទីពីរឈ្មោះថា គីហ្សន ជាទន្លេដែលកាត់ស្រុកគូសទាំងមូល។¹⁴ ហើយទន្លេទីបីឈ្មោះថា ហ្គីដែកែល ដែលហូរកាត់ភាគខាងកើតនៃស្រុកអាស៊ីរ។ ទន្លេទីបួនឈ្មោះថាអ៊ីប្រាត។

¹⁵ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានយកមនុស្ស ហើយដាក់គាត់នៅក្នុងសួនរបស់អេដែន ដើម្បីធ្វើការ និងរក្សាការពារនៅទីនោះ។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានបង្គាប់ដល់មនុស្ស ដោយមានបន្ទូលថា៖ «អ្នកអាចហូបពីផ្លែឈើនៅក្នុងសួននេះបានដោយសេរី។¹⁷ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវហូបផ្លែឈើដឹងល្អ ដឹងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិត នៅថ្ងៃណាដែលអ្នកហូបពីផ្លែរបស់វា អ្នកប្រាកដជាស្លាប់មិនខាន»។

¹⁸ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានបន្ទូលថា៖ «បុរសនៅម្នាក់ឯងមិនល្អទេ។ យើងនឹងបង្កើតអ្នកជំនួយម្នាក់ ដើម្បីជួយគាត់»។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានបង្កើតសត្វពាហនៈនៅតាមវាលគ្រប់ប្រភេទ និងសត្វស្លាបហើរនៅលើអាកាសគ្រប់ប្រភេទដែរ។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គបាននាំពួកគេចូលមកឯមនុស្ស ដើម្បីឲ្យពួកគេបានដាក់ឈ្មោះឲ្យ។ នៅពេលមនុស្សហៅសត្វនិករណាមួយថាជាអ្វី នោះគឺជាឈ្មោះរបស់សត្វនោះហើយ។²⁰ បុរសបានដាក់ឈ្មោះសត្វស្រុកទាំងអស់ ហើយបានដាក់ឈ្មោះសត្វស្លាបដែលហើយលើមេឃ ព្រមទាំងសត្វព្រៃដែលនៅតាមវាលដែរ។ ប៉ុន្តែ បុរសមិនទាន់មាននរណាអាចធ្វើជាជំនួយជួយដល់គាត់នៅឡើយទេ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះធ្វើឲ្យបុរសដេកលង់លក់ បុរសក៏ដេកលក់។ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានយកផ្អឹកជំនីរបស់គាត់ ហើយភ្លិតសាច់គាត់ដែលព្រះអង្គបានយកផ្អឹកជំនីចេញមកនោះវិញ។²² ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានយកផ្អឹកជំនីដែលបានយកពីបុរសមក ព្រះអង្គបានបង្កើតស្ត្រីម្នាក់ ហើយបាននាំនាងទៅឯបុរសនោះ។²³ បុរសនោះនិយាយថា៖ «នេះគឺជាឆ្អឹងដែលចេញពីឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំ ហើយជាសាច់ដែលចេញពីសាច់របស់ខ្ញុំដែរ។ នាងនឹងត្រូវបានហៅថា «ស្រី» ដោយសារនាងបានយកចេញពីបុរសមក»។

²⁴ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាបុរសនឹងត្រូវចេញពីឪពុក និងម្តាយរបស់គាត់ គាត់នឹងបានរួមមកតែមួយជាមួយភរិយារបស់គាត់ ហើយពួកគេនឹងបានត្រឡប់ទៅជាសាច់តែមួយ។²⁵ ពួកគេទាំងពីរនាក់អាក្រាត ទាំងបុរស និងភរិយារបស់គាត់ ប៉ុន្តែ មិនមានការរៀនខ្មាសទេ។

3¹ ពស់ជាសត្វដែលឆ្លាតជាងសត្វព្រៃនៅតាមវាល ដែលព្រះជាម្ចាស់ដីជាព្រះបានបង្កើត។ វាបាននិយាយទៅកាន់ស្រ្តីថា៖
«តើព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានមានបន្ទូលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវហូបពីផ្លែណាមួយពីដើមឈើដែលនៅក្នុងសួននេះមែនទេ?»² ស្រ្តីនិយាយទៅកាន់សត្វពស់ថា៖
«យើងអាចហូបផ្លែឈើពីដើមឈើនៅក្នុងសួនបាន³ ប៉ុន្តែ ចំពោះផ្លែឈើដែលនៅចំកណ្តាលសួន ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវហូបវា ឬប៉ះវាឡើយ បើមិនដូច្នោះទេ អ្នកនឹងស្លាប់»។

⁴ សត្វពស់បាននិយាយទៅកាន់ស្រ្តីថា៖ «អ្នកប្រាកដជាមិនស្លាប់ទេ។⁵ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបថា នៅថ្ងៃដែលអ្នកហូបវា ភ្នែករបស់អ្នកនឹងភ្លឺឡើង ហើយអ្នកនឹងបានដូចជាព្រះជាម្ចាស់ ដឹងល្អ និងដឹងអាក្រក់»។⁶ នៅពេលស្រ្តីឃើញផ្លែឈើ ល្អសម្រាប់ជាអាហារ ហើយជាទីគាប់ចិត្តដល់ភ្នែក ហើយដើមឈើនោះជាទីប្រាថ្នា ដើម្បីឲ្យបានប្រាជ្ញាផង នាងក៏បេះផ្លែឈើនោះខ្លះ ហើយក៏ហូបវា។ បន្ទាប់មក នាងបានប្រគល់ខ្លះឲ្យទៅស្វាមីដែលនៅជាមួយនាង ហើយគាត់ក៏ហូបដែរ។

⁷ ភ្នែករបស់ពួកគេទាំងពីរក៏ភ្លឺឡើង ហើយពួកគេបានដឹងថា ពួកគេបានដេរស្លឹកឧទុម្ពរជាមួយគ្នា ហើយធ្វើជាសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់បាំងខ្លួនរបស់ពួកគេ។⁸ ពួកគេបានឮសម្លេងព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះយាងនៅក្នុងសួនដែលមានខ្យល់បក់រំភើយ ពេលនោះ បុរស និងភរិយារបស់គាត់បានលាក់ខ្លួនពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះនៅក្រោមដើមឈើនៅក្នុងសួន។

⁹ ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះបានហៅបុរសហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកនៅឯណា?»¹⁰ បុរសបានទូលឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំបានឮព្រះអង្គនៅក្នុងសួន ហើយទូលបង្គំក៏ខ្លាច ដោយសារទូលបង្គំនៅខ្លួនទេ។ ដូច្នេះ ទូលបង្គំក៏លាក់ខ្លួនទូលបង្គំទៅ»។¹¹ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកណាប្រាប់អ្នកថា អ្នកនៅខ្លួនទេ? តើអ្នកបានហូបផ្លែឈើដែលយើងបានបង្គាប់អ្នកមិនឲ្យហូបមែនទេ?»

¹² បុរសទូលថា៖ «ស្រ្តីដែលព្រះអង្គប្រទានឲ្យនៅជាមួយទូលបង្គំ នាងបានឲ្យផ្លែពីដើមឈើមកទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំក៏ហូបទៅ»។

¹³ ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះមានបន្ទូលទៅស្រ្តីថា៖ «ហេតុអ្វីបានជានាងធ្វើបែបនេះ?» ស្រ្តីទូលថា៖ «សត្វពស់កុហកខ្ញុំម្ចាស់ ហើយខ្ញុំម្ចាស់ក៏ហូបទៅ»។

¹⁴ ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះមានបន្ទូលទៅសត្វពស់ថា៖ «ដោយសារឯងបានធ្វើបែបនេះ បណ្តាសានឹងធ្លាក់មកលើឯង នៅក្នុងចំណោមសត្វស្រុក និងសត្វព្រៃដែលនៅតាមវាលទាំងអស់។ ឯងនឹងវាដោយពោះ ហើយឯងនឹងស៊ីដីអស់មួយជីវិតរបស់ឯង។¹⁵ យើងនឹងធ្វើឲ្យឯងក្លាយជាសត្វរន្តនឹងស្រ្តី និងពូជឯងជាមួយនឹងពូជនាងក៏ជាសត្វរន្តនឹងគ្នាដែរ។ គាត់នឹងជាន់ក្បាលឯង ហើយឯងនឹងខាំកែងជើងរបស់គាត់»។

¹⁶ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅស្រ្តីថា៖ «យើងនឹងធ្វើឲ្យនាងមានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៅពេលមានកូន។ នាងនឹងប្រាថ្នាចង់បានស្វាមី ប៉ុន្តែ ស្វាមីនឹងគ្រប់គ្រងលើនាង»។

¹⁷ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅលោកអដំថា៖ «ដោយសារអ្នកស្តាប់តាមសម្លេងភរិយារបស់អ្នក ហើយបានហូបផ្លែឈើពីដើមឈើ ដែលយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នកថា៖ «អ្នកមិនត្រូវហូបពីវាឡើយ»។ ដ៏ត្រូវបណ្តាសាដោយសារអ្នក អ្នកនឹងត្រូវធ្វើការដោយនឿយហត់ អ្នកនឹងហូបពីវាអស់មួយជីវិតរបស់អ្នក។¹⁸ ដីនឹងដុះបន្លា ហើយនឹងអញ្ជាញឲ្យអ្នក ហើយអ្នកនឹងហូបពីវាណាដែលដុះនៅតាមវាល។¹⁹ អ្នកនឹងត្រូវធ្វើការដោយបែកញើស ដើម្បីឲ្យបានហូប រហូតទាល់តែអ្នកបានត្រឡប់ទៅជាដីវិញ ដ្បិត អ្នកបានកើតពីដីមក។ ដ្បិត អ្នកកើតពីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់ទៅជាដីវិញ»។

²⁰ បុរសបានហៅភរិយារបស់គាត់ថា៖ «អេវ៉ា» ព្រោះនាងជាមាតានៃអ្វីៗដែលមានជីវិតទាំងអស់។²¹ ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះបានធ្វើសម្លៀកបំពាក់ឲ្យលោកអដំ និងភរិយារបស់គាត់ពីស្បែកសត្វ ហើយពាក់ដល់ពួកគេ។

²² ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះមានបន្ទូលថា៖ «មើល មនុស្សមានលក្ខណៈដូចជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមយើង ស្គាល់ល្អ និងអាក្រក់។ ដូច្នេះ នៅពេលនេះមនុស្សមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប៉ះដោយដៃ បេះផ្លែពីដើមឈើនៃដីវិត មកហូប ហើយនឹងរស់នៅអស់កល្បនោះឡើយ»។²³ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះបានបណ្តេញមនុស្សចេញពីសួនអេដែន ឲ្យកាប់គាស់ដី ដើម្បីឲ្យបានផលពីវា។²⁴ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញមនុស្សចេញពីសួន ហើយព្រះអង្គបានដាក់ចេរូបីមនៅភាគខាងកើតនៃសួនអេដែន ហើយកាន់ដាវជាអណ្តាតភ្លើងដែលបែរទៅរកគ្រប់ទិស ដើម្បីការពារដើមឈើនៃជីវិត។

4¹បុរសបានគេងជាមួយនាងអេវ៉ាភរិយារបស់គាត់។ នាងមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកាអ៊ីន។ នាងនិយាយថា៖
«ខ្ញុំបានបង្កើតបុរសម្នាក់ដោយសារព្រះអម្ចាស់ជួយ។²បន្ទាប់មក នាងបង្កើតបានប្អូនប្រុសរបស់គាត់ម្នាក់ទៀតឈ្មោះ អេបិល។
អេបិលបានត្រឡប់ជាអ្នកគង្វាលម្នាក់ ប៉ុន្តែ កាអ៊ីនជាអ្នកធ្វើស្រែចម្ការ។

³នៅពេលរដូវប្រមូលផលមកដល់ កាអ៊ីនបាននាំផលផ្លែឆ្កូវពីដីមកធ្វើជាតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។⁴ចំណែកអេបិលវិញ បាននាំកូនដំបូងពីហ្វូងសត្វ
ហើយជាសត្វដែលឆាត់ៗ។ ព្រះអម្ចាស់ទទួលអេបិល និងតង្វាយរបស់គាត់⁵ប៉ុន្តែ កាអ៊ីន និងតង្វាយរបស់គាត់ ព្រះអង្គមិនទទួលទេ។ ដូច្នេះ
កាអ៊ីនបានខឹងជាខ្លាំង ហើយមុខឡើងក្រញើរ។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាអ៊ីនថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខឹង ហើយហេតុអ្វីបានជាអ្នកមុខក្រញើរដូច្នេះ?»⁷ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកមិនបានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវទេ
បានដេកនៅមាត់ទ្វារ ហើយប្រាថ្នាចង់គ្រប់គ្រងអ្នក ប៉ុន្តែ អ្នកត្រូវគ្រប់គ្រងវា។

⁸កាអ៊ីនបាននិយាយទៅកាន់អេបិលជាប្អូនប្រុសរបស់គាត់។ នៅពេលពួកគេនៅឯវាល កាអ៊ីនបានក្រោកឡើងទាស់នឹងអេបិលប្អូនប្រុសរបស់គាត់
ហើយបានសម្លាប់គាត់។⁹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាអ៊ីនថា៖ «តើអេបិលប្អូនប្រុសរបស់ឯងនៅឯណា?» គាត់ទូលឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំមិនដឹងទេ។
តើទូលបង្គំជាអ្នកមើលថែប្អូនប្រុសរបស់ទូលបង្គំមែនទេ?»

¹⁰ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកបានធ្វើអ្វីដូច្នេះ? ឈាមរបស់ប្អូនប្រុសរបស់អ្នកកំពុងតែស្រករកយើងពីដីមក។¹¹ឥឡូវនេះ បណ្តាសានឹងធ្លាក់ទៅលើដី
ដែលនឹងបើកមាត់ក្នុងការទទួលឈាមរបស់ប្អូនរបស់អ្នកចេញពីដៃរបស់អ្នក។¹²ចាប់ពីពេលនេះតទៅ នៅពេលអ្នកភ្ជួរវាសដី
រាល់ឯងបង្កើតផលច្រើនដូចមុនទៀតហើយ។ អ្នកនឹងត្រូវសាត់ព្រាត់ និងអណ្តែតត្រសែតនៅក្នុងលោកនេះ។»

¹³កាអ៊ីនទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ទោសរបស់ទូលបង្គំធ្ងន់ណាស់ ទូលបង្គំមិនអាចទ្រាំទ្របានទេ។¹⁴ពិតណាស់ ព្រះអង្គបានបណ្តេញទូលបង្គំចេញពីទឹកដីនេះ
ហើយទូលបង្គំនឹងលាក់ខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។ ទូលបង្គំនឹងសាត់ព្រាត់ ហើយអណ្តែតត្រសែតនៅក្នុងលោកនេះ
ហើយអស់អ្នកណាដែលបានរកទូលបង្គំឃើញ នឹងសម្លាប់ទូលបង្គំ។¹⁵ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាសម្លាប់កាអ៊ីន
នឹងត្រូវសងសឹកមួយជាប្រាំពីរ។» បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានដាក់សញ្ញានៅលើកាអ៊ីន ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាម្នាក់អាចរកកាអ៊ីនឃើញ
ហើយអ្នកនឹងមិនអាចប្រហារគាត់បានឡើយ។

¹⁶ដូច្នេះ កាអ៊ីនបានចេញពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានរស់នៅក្នុងទឹកដីណូខ នៅខាងកើតស្រុកអេដែន។¹⁷កាអ៊ីនបានគេងជាមួយភរិយារបស់គាត់
ហើយនាងមានផ្ទៃពោះ។ នាងបង្កើតបានអេណុក។ គាត់បានសង់ទីក្រុង ហើយបានដាក់ឈ្មោះតាមឈ្មោះអេណុកកូនប្រុសរបស់គាត់។

¹⁸លោកអេណុកបង្កើតអ៊ីរីដ។ លោកអ៊ីរីដជាឪពុករបស់មហ្វីយ៉ែល។ លោកមហ្វីយ៉ែលជាឪពុករបស់មទូសែល។ លោកមទូសែលជាឪពុកឡាម៉េក។

¹⁹លោកឡាម៉េកមានភរិយាពីរនាក់ ម្នាក់ឈ្មោះ នាងអដា ហើយម្នាក់ទៀតឈ្មោះនាងស៊ីឡា។

²⁰នាងអដាបង្កើតបានយ៉ាបាល។ គាត់ជាឪពុករបស់អស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងជំរំនៃអ្នកដែលមានហ្វូងសត្វ។²¹ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ឈ្មោះលោកយូបាល។
គាត់ជាឪពុកនៃអស់អ្នកលេងពិណ និងចាប៉ូ។²²ចំណែកនាងស៊ីឡាបានបង្កើតចូបាកាអ៊ីន ជាឪពុកនៃពួកជាងលង្ហិន និងដែក។

ប្អូនស្រីរបស់លោកចូបាលកាអ៊ីនឈ្មោះនាងណាអាម៉ា។

²³លោកឡាម៉េកនិយាយទៅកាន់ភរិយារបស់គាត់ថា៖ «អដា និងស៊ីឡាអើយ ចូរស្តាប់សម្លេងរបស់ខ្ញុំ អ្នកគឺជាភរិយារបស់ឡាម៉េក ចូរស្តាប់អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ។
ដ្បិត ខ្ញុំបានសម្លាប់បុរសម្នាក់ ដោយសារធ្វើឲ្យខ្ញុំរងរបួស យុវជនម្នាក់បានវាយដំខ្ញុំ។²⁴ប្រសិនបើ គេសងសឹកចំពោះលោកកាអ៊ីនមួយជាប្រាំពីរ ដូច្នេះ
ត្រូវសងសឹកដល់ឡាម៉េកមួយជាចិតសិបដងវិញ។»

²⁵លោកអដាបានគេងជាមួយភរិយារបស់គាត់ម្តងទៀត ហើយនាងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀត។ នាងបានដាក់ឈ្មោះថា សេថ ហើយនាងនិយាយថា៖
«ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានកូនប្រុសមួយទៀតដល់ខ្ញុំ ជំនួសឲ្យអេបិល ដ្បិត កាអ៊ីនបានសម្លាប់គាត់។²⁶លោកសេថមានកូនប្រុសម្នាក់
គាត់បានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា អេណុស។ នៅពេលនោះ មនុស្សបានចាប់ផ្តើមអំពាវនាវរកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់។

5 ¹នេះគឺជាបញ្ជីពូជពង្សរបស់លោកអង្គ។ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សលោក ព្រះអង្គបានបង្កើតពួកគេឲ្យដូចជាបុរសភាពរបស់ព្រះអង្គ។
²ព្រះអង្គបង្កើតពួកគេជាប្រុស ជាស្រី។ នៅពេលព្រះអង្គបង្កើតពួកគេ ព្រះអង្គបានប្រទានពរដល់ពួកគេ ហើយដាក់ឈ្មោះឲ្យពួកគេថាជាមនុស្សលោក។

³នៅពេលលោកអង្គរស់បាន ១៣០ឆ្នាំ គាត់មានកូនប្រុសមួយដែលមានលក្ខណៈដូចជាគាត់ ដូចជាបុរសរបស់គាត់ ហើយគាត់បានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា សេថ។⁴បន្ទាប់ពីមានសេថជាប្អូនប្រុសហើយ គាត់រស់បានប្រាំបីរយឆ្នាំទៀត។ គាត់មានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។⁵លោកអង្គរស់បាន៩៣០ឆ្នាំ បន្ទាប់គាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

⁶នៅពេលលោកសេថរស់បាន១៥០ឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានកូនមួយឈ្មោះ អេណុស។⁷បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតលោកអេណុស គាត់រស់បាន៨០៧ឆ្នាំ ហើយគាត់មានកូនប្រុស និងស្រីជាច្រើនទៀត។⁸លោកសេថរស់បាន៩១២ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

⁹នៅពេលលោក អេណុសរស់បានកៅសិបឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុសមួយឈ្មោះកៃណាន។¹⁰បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានកៃណាន លោកអេណុសរស់បាន ៨១៥។¹¹គាត់មានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។ លោកអេណុសរស់បាន ៩០៥ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

¹²នៅពេលលោកកៃណានរស់បានចិតសិបឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានម៉ាលេលាល់។¹³បន្ទាប់ពីបង្កើតលោកម៉ាលេលាល់ លោកកៃណានរស់បាន ៨៤០ឆ្នាំទៀត។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។¹⁴លោកកៃណានរស់បាន៩១០ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

¹⁵នៅពេលលោកម៉ាលេលាល់រស់បានបុកសិបប្រាំឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានយ៉ាវេឌ។¹⁶បន្ទាប់មក គាត់បានបង្កើតលោកយ៉ាវេឌហើយ លោកម៉ាលេលាល់រស់បាន ៨៣០ទៀត។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។¹⁷លោកម៉ាលេលាល់រស់បាន៨៩៥ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

¹⁸នៅពេលលោកយ៉ាវេឌរស់បាន១៦១ឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានហេណុក។¹⁹បន្ទាប់ពីលោកយ៉ាវេឌបង្កើតលោកហេណុកមក លោកយ៉ាវេឌរស់បានប្រាំបីរយឆ្នាំទៀត។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។²⁰លោកយ៉ាវេឌរស់បាន ៩៦២ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

²¹នៅពេលលោកហេណុករស់បានបុកសិបប្រាំឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានមធ្វសាឡា។²²បន្ទាប់មកគាត់បង្កើតបានមធ្វសាឡា លោកអេណុកដើរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់បីរយឆ្នាំ។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។²³លោកហេណុករស់នៅបាន៣៦៥ឆ្នាំ។

²⁴លោកហេណុកដើរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មក គេលែងឃើញគាត់ទៀត ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានយកគាត់ទៅ។

²⁵នៅពេលលោកមធ្វសាឡារស់បាន ១៨៧ឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានឡាម៉េក។²⁶បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតលោកឡាម៉េកមក លោកមធ្វសាឡារស់បាន ៧៨២ឆ្នាំទៀត។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។²⁷លោកមធ្វសាឡារស់បាន ៩៦៩ឆ្នាំ។ បន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

²⁸នៅពេលលោកឡាម៉េករស់បាន ១៨២ឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។²⁹គាត់ដាក់ឈ្មោះកូនរបស់គាត់ថា ណូអេ ដោយនិយាយថា៖ «ម្នាក់នេះនឹងជួយឲ្យយើងបានសម្រាកពីកិច្ចការរបស់យើង ហើយពីការធ្វើការដ៏ឈឺចាប់ដែលចេញពីដៃរបស់យើង ដែលយើងត្រូវធ្វើ ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់បានដាក់បណ្តាសាដល់ដី»។

³⁰បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកណូអេមក លោកឡាម៉េករស់បាន ៥៩៥ឆ្នាំទៀត។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។³¹លោកឡាម៉េករស់បាន ៧៧៧ឆ្នាំ។ បន្ទាប់មកគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

³²បន្ទាប់ពីលោកណូអេរស់បានប្រាំរយឆ្នាំ គាត់បង្កើតបាន សិម ហាំ និងយ៉ាផេត។

¹នៅពេលមនុស្សកើនជាច្រើនឡើងនៅលើផែនដី

ហើយពួកគេបង្កើតបានកូនស្រីៗជាច្រើន²កូនប្រុសៗរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឃើញថាពួកកូនស្រីៗរបស់មនុស្សមានការទាក់ទាញ។

ពួកគេបានយកកូនស្រីៗទាំងនោះមកធ្វើជាភរិយារបស់ពួកគេ ពួកគេបានជ្រើសរើសក្នុងចំណោមពួកស្រីៗទាំងនោះ។³ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

«វិញ្ញាណរបស់យើងនឹងមិននៅជាមួយមនុស្សលោករហូតទេ ដ្បិត ពួកគេជាសាច់ឈាម។ ពួកគេនឹងរស់នៅបាន១២០ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ»។

⁴នៅសម័យនោះ មនុស្សមានមាឌធំៗនៅលើផែនដី ហើយក្រោយមកក៏មានដែរ។

ការនេះកើតឡើងនៅពេលបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់រៀបការជាមួយកូនស្រីរបស់មនុស្ស ហើយពួកគេមានកូនជាមួយគ្នា។

អ្នកទាំងនេះហើយគឺជាមនុស្សដ៏ខ្លាំងពូកែ និងមានឈ្មោះល្បីនៅសម័យបូរាណ។

⁵ព្រះជាម្ចាស់ឃើញថាអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សកាន់តែច្រើនឡើងនៅលើផែនដី ហើយនៅក្នុងគំនិតនៃដួងចិត្តរបស់ពួកគេរកឃើញតែការអាក្រក់ជាបន្តបន្ទាប់។

⁶ព្រះអម្ចាស់សោកស្តាយដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមនុស្សនៅលើផែនដី ហើយវាបានធ្វើឲ្យទ្រង់ព្រួយនៅក្នុងព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គ។

⁷ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងលុបបំបាត់មនុស្សលោកដែលយើងបានបង្កើតចេញពីផ្ទៃនៃផែនដី ទាំងមនុស្ស និងសត្វស្រុក សត្វល្អិត។

ព្រមទាំងសត្វស្លាបដែលហើយនៅលើអាកាស ដើម្បីយើងសោកស្តាយដែលយើងបានបង្កើតពួកគេមក»។⁸ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងលោកណូអេ។

⁹នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ទាក់ទងជាមួយលោកណូអេ។ លោកណូអេជាមនុស្សសុចរិត ហើយគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាននៅក្នុងចំណោមមនុស្សនៅសម័យនោះ។

¹⁰លោកណូអេបានដើរជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ លោកណូអេមានកូនប្រុសបីនាក់គឺឈ្មោះសិម ហាំ និងយ៉ាផេត។

¹¹ផែនដីបានខូចអាក្រក់នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ និងពេញដោយអំពើហោរាយ។¹²ព្រះជាម្ចាស់បានឃើញផែនដី មើល ផែនដីបានខូច ដ្បិត

គ្រប់ទាំងមនុស្សបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅគ្រប់ទាំងផ្ទៃរបស់ពួកគេនៅលើផែនដី។

¹³ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកណូអេថា៖ «យើងឃើញថា ដល់ពេលដែលត្រូវបញ្ចប់ដល់មនុស្សលោកទាំងអស់ហើយ ដ្បិត

ផែនដីបានពេញទៅដោយអំពើហោរាយដោយសារពួកគេ។ ពិតណាស់ យើងនឹងបំផ្លាញពួកគេជាមួយនិងផែនដីដែរ»។¹⁴ចូរធ្វើទុកពីដើមស្រល់សម្រាប់អ្នក។

ចូរធ្វើបន្ទប់នៅក្នុងទូកនោះ ហើយបិទជ័រនៅខាងក្នុង និងខាងក្រៅផង។¹⁵នេះជារបៀបដែលអ្នកត្រូវធ្វើវា៖ ទូកនោះត្រូវមានប្រវែងបីរយហត្ថ ទទឹងហាសិបហត្ថ និងកំពស់សាមសិបហត្ថ។

¹⁶ចូរធ្វើដំបូលគ្របពីលើទូកមានកំពស់មួយហត្ថ។ ចូរដាក់ទ្វារនៅចំហៀងទូក ហើយដាក់នៅជាន់ក្រោម ជាន់ទីពីរ និងជាន់ទីបី។¹⁷ចូរស្តាប់

យើងនឹងនាំឲ្យមានទឹកជំនន់នៅលើផែនដី ដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សលោកទាំងអស់ដែលមានជីវិតរស់នៅក្រោមស្ថានសួគ៌។

អ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅលើផែនដីនឹងស្លាប់។

¹⁸ប៉ុន្តែ យើងនឹងបង្កើតសត្វមេត្រីរបស់យើងជាមួយអ្នក។ អ្នកត្រូវចូលទៅក្នុងទូក គឺអ្នក និងកូនប្រុសៗ ព្រមទាំងភរិយា ហើយនិងកូនប្រុសស្រីៗរបស់អ្នក។

¹⁹អ្នកក៏ត្រូវនាំសត្វលោកទាំងអស់ មួយគូពីចំណោមសត្វទាំងអស់ចូលទៅក្នុងទូក ឲ្យពួកវារស់នៅជាមួយអ្នក ទាំងញីទាំងឈ្មោល។

²⁰អ្នកត្រូវនាំសត្វស្លាបគ្រប់ប្រភេទ ហើយសត្វធំៗតាមពូជរបស់វា ពីសត្វល្អិតតាមពូជរបស់វា ចូរយកមួយគូៗទៅជាមួយអ្នក ឲ្យពួកវារស់នៅជាមួយអ្នក។

²¹ចូរប្រមូលអាហារសម្រាប់អ្នក និងពួកវាដែរ»។²²ដូច្នេះ លោកណូអេក៏ធ្វើការនេះ។ ទៅតាមអ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់ ដូច្នេះ គាត់ក៏ធ្វើតាម។

7 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកណូអេថា៖ «ចូរចូលទៅក្នុងទូក អ្នក និងគ្រួសាររបស់អ្នក ដ្បិត យើងបានឃើញថា អ្នកជាមនុស្សសុចរិត នៅចំពោះយើងនៅក្នុងជំនាន់នេះ។²ចូរនាំសត្វដែលស្អាតៗទៅជាមួយអ្នក ញីប្រាំពីរ និងឈ្មោលប្រាំពីរផង។³ចំណែកសត្វដែលមិនស្អាត ចូរនាំតែមួយគូបានហើយ ឈ្មោល និងមេញីរបស់វា។ ព្រមទាំងសត្វស្លាបនៅលើមេឃ ចូរនាំឈ្មោលប្រាំពីរ និងញីប្រាំពីរ ដើម្បីបន្តពូជនៅលើផ្ទៃនៃផែនដីទាំងមូលផង។

⁴ដ្បិត នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់មកលើផែនដីក្នុងរយៈពេលសែសិបថ្ងៃសែសិបយប់។ យើងនឹងបំផ្លាញអ្វីៗដែលមានជីវិតនៅលើផ្ទៃផែនដីដែលយើងបានបង្កើតទាំងអស់»។⁵លោកណូអេបានធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់ទាំងអស់។

⁶ពេលទឹកជំនន់នៅលើផែនដី លោកណូអេមានអាយុប្រាំមួយរយឆ្នាំ។⁷លោកណូអេ កូនប្រុសៗ និងភរិយា ព្រមទាំងកូនប្រុសស្រីរបស់គាត់បានចូលទៅក្នុងទូកជាមួយគ្នា ដោយសារទឹកជំនន់។

⁸សត្វស្អាត និងសត្វដែលមិនស្អាត សត្វស្លាប និងសត្វលូនវានៅលើផែនដីទាំងអស់⁹មួយគ្នាៗ ទាំងឈ្មោល ទាំងញី បានមករកលោកណូអេ ហើយបានចូលទៅក្នុងទូក ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកណូអេ។¹⁰នៅពេលភ្លៀងបានប្រាំពីរថ្ងៃ ទឹកបានជន់លិចផែនដី។

¹¹នៅពេលលោកណូអេមានអាយុប្រាំមួយរយឆ្នាំ នៅខែទីពីរ គឺនៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ខែនោះ ថ្ងៃដែលនោះ ប្រភពទឹកនៅក្នុងដីទាំងអស់បានបើកឡើង ហើយបង្កូចស្ថានសួគ៌បានបើកដែរ។¹²ភ្លៀងបានចាប់ផ្តើម ហើយធ្លាក់ចុះមកផែនដីសែសិបថ្ងៃសែសិបយប់។

¹³នៅថ្ងៃដែលនោះឯង លោកណូអេ និងកូនប្រុសៗរបស់លោក គឺសិម ហាំ និងយ៉ាផេត ព្រមទាំងភរិយារបស់លោកណូអេ និងភរិយាទាំងបីរបស់កូនប្រុសៗរបស់លោក បានចូលទៅក្នុងទូកជាមួយពួកគេដែរ។¹⁴ពួកគេបានចូលទៅជាមួយសត្វ តាមពូជរបស់វា ហើយសត្វស្រុកក៏តាមពូជរបស់វារៀងៗខ្លួនដែរ ព្រមទាំងសត្វលូនវានៅលើផែនដីតាមពូជរបស់វា និងសត្វបក្សាបក្សីតាមពូជរបស់វា ព្រមទាំងសត្វស្លាបតាមពូជរបស់វាដែរ។

¹⁵សត្វដែលមានជីវិតមួយគ្នាៗបានចូលមកឯលោកណូអេ ហើយបានចូលទៅក្នុងទូក។¹⁶សត្វទាំងអស់ដែលចូលទៅក្នុងទូកនោះមានឈ្មោល មានញី ពួកគេបានចូលទៅក្នុងទូកដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោក។ បន្ទាប់ពីពួកគេចូលអស់ហើយ ព្រះអម្ចាស់បានបិទទ្វារ។

¹⁷បន្ទាប់ពីទឹកជំនន់មកនៅលើផែនដីសែសិបថ្ងៃរួចហើយ ទឹកក៏កាន់តែចម្រើនឡើង ហើយបានលើកទូក ហើយបានអណ្តែតផុតពីដី។

¹⁸ទឹកមានពេញពាសផែនដីទាំងមូល ហើយទូកបានអណ្តែតនៅលើផ្ទៃនៃទឹកនោះ។

¹⁹ទឹកកាន់ខ្ពស់ឡើងកាន់តែខ្លាំងនៅលើផែនដី ដូច្នេះ សូម្បីតែនៅលើភ្នំខ្ពស់ៗទាំងឡាយដែលនៅក្រោមមេឃក៏លិចអស់ដែរ។

²⁰ទឹកបានឡើងខ្ពស់ផុតពីកំពូលភ្នំដប់ប្រាំហត្ថវិស័យទៀត។

²¹គ្រប់ទាំងសត្វមានជីវិតទាំងឡាយដែលរស់នៅលើផែនដីបានស្លាប់ ទាំងសត្វបក្សាបក្សី សត្វស្រុក សត្វព្រៃ

និងសត្វនិករដែលរស់នៅលើផែនដីយ៉ាងសន្លឹកសន្លាប់ទាំងអស់បានស្លាប់ និងមនុស្សលោកទាំងអស់ផងដែរ។²²គ្រប់ទាំងសត្វដែលមានជីវិតទាំងអស់នៅលើដី ដែលមានជីវិតរបស់វា ហើយដកដង្ហើមតាមច្រមុះរបស់ពួកគេបានស្លាប់ទាំងអស់។

²³ដូច្នេះ អ្វីៗដែលមានជីវិតទាំងអស់ ដែលរស់នៅលើផ្ទៃនៃផែនដីត្រូវបានលុបបំបាត់ចោលទាំងអស់ តាំងពីតូចរហូតដល់ធំ ចាប់តាំងពីសត្វលូនវា និងសត្វដែលហើរលើអាកាស។²⁴ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញទាំងអស់ពីផែនដី។ មានតែលោកណូអេ និងអស់អ្នកដែលនៅក្នុងទូកជាមួយគាត់ទេ។ ទឹកមិនបានជ្រាបចូលទៅក្នុងផែនដីវិញ អស់រយៈពេលមួយរយហាសិបថ្ងៃ។

8 ¹ព្រះជាម្ចាស់បាននឹកចាំពីលោកណូអេ និងសត្វព្រៃទាំងអស់ ព្រមទាំងសត្វស្រុកដែលនៅក្នុងទូកជាមួយគាត់។
ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានខ្យល់បក់នៅលើផែនដី ហើយឲ្យទឹកចាប់ផ្តើមស្រក់ចុះ។²ប្រភពទឹកដែលផុតចេញពីជម្រៅ ហើយទ្វារនៃស្ថានសួគ៌បានបិទ
ហើយភ្លៀងក៏រាំង។³ទឹកជំនន់បានស្រក់ចុះពីផែនដីយ៉ាងយឺតៗ ហើយបន្ទាប់ពីផុតមួយរយហាសិបថ្ងៃមកទឹកបានស្រក់ចុះអស់។

⁴ទូកបានជាប់កៀងនៅក្នុងខែទីប្រាំពីរ នៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំពីរនៃខែនោះ នៅលើភ្នំអាវរ៉ាត។⁵ទឹកបានបន្តស្រក់ចុះរហូតដល់ខែទីដប់។ នៅថ្ងៃទីមួយនៃខែនោះ
កំពូលភ្នំផ្សេងៗបានលេចឡើង។

⁶សែសិបថ្ងៃក្រោយមក លោកណូអេបានបើកបង្អួចទូកដែលលោកបានធ្វើនោះ។⁷លោកបានប្រលែងសត្វក្អែកមួយ វាក៏ហើរទៅហើយមក
រហូតទាល់តែទឹកស្ងួតពីផែនដី។

⁸បន្ទាប់មក លោកបានប្រលែងសត្វព្រាបមួយទៀត ដើម្បីឲ្យដឹងថា តើទឹកបានស្ងួតពីផែនដីហើយឬនៅ។⁹ប៉ុន្តែ សត្វព្រាបរកកន្លែងទំនិចបាន
វាបានត្រឡប់មករកលោកដែលនៅក្នុងទូកវិញ ដ្បិត ទឹកនៅគ្របដណ្តប់ផែនដីទាំងមូលនៅឡើយ។ គាត់បានឈោងដៃចាប់វា
ហើយយកវាត្រឡប់ចូលមកនៅក្នុងទូកជាមួយគាត់វិញ។

¹⁰គាត់បានរង់ចាំប្រាំពីរថ្ងៃក្រោយទៀត ហើយគាត់បានប្រលែងព្រាបនោះពីទូកម្តងទៀត។¹¹សត្វព្រាបបានត្រឡប់មកដល់គាត់វិញនៅពេលល្ងាច។ មើល!
នៅមាត់របស់វាមានក្រ្របីមួយជាមួយផង។ ដូច្នេះ លោកណូអេបានដឹងថា ទឹកបានស្ងួតពីផែនដីអស់ហើយ។¹²គាត់បានរង់ចាំប្រាំពីរថ្ងៃទៀត
ហើយគាត់បានប្រលែងសត្វព្រាបម្តងទៀត។ វាមិនបានត្រឡប់មករកគាត់វិញទេ។

¹³នៅថ្ងៃទីមួយ ខែទីមួយ និងឆ្នាំទីមួយ នៅពេលលោកណូអេមានអាយុប្រាំមួយរយមួយឆ្នាំ ទឹកបានរឹងស្ងួតពីផែនដីទាំងអស់។
លោកណូអេបានដើរមើលទូកចេញ សង្ឃឹមមើលទៅក្រៅ ហើយលោកបានឃើញថា ផ្ទៃនៃផែនដីបានស្ងួត។¹⁴នៅខែទីពីរ ថ្ងៃទីម្ភៃប្រាំពីរនៃខែនោះ
ផែនដីបានស្ងួតអស់។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកណូអេថា៖¹⁶«ចូរចេញពីទូក អ្នក ភរិយារបស់អ្នក និងកូនប្រុសៗរបស់អ្នក ព្រមទាំងភរិយារបស់កូនប្រុសៗអ្នកផង។

¹⁷ចូរយកសត្វមានជីវិតទាំងអស់ដែលនៅជាមួយអ្នកចេញពីទូក គឺសត្វបក្សាបក្សី ហ្វូងសត្វ ហើយសត្វល្អិតទាំងអស់ដែលល្អិតនៅលើផែនដី
ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបង្កើតពូជនៅពាសពេញផែនដីវិញ ចូរបង្កើតផល និងបានចម្រើនឡើងនៅពេញផែនដីចុះ»។

¹⁸ដូច្នេះ លោកណូអេ កូនប្រុសៗ និងភរិយារបស់គាត់ ព្រមទាំងភរិយាកូនប្រុសរបស់គាត់បានចេញពីទូកជាមួយគាត់។¹⁹សត្វដែលមានជីវិត សត្វល្អិត
និងសត្វបក្សាបក្សីទាំងអស់ ដែលមានចលនានៅលើផែនដី តាមពូជ តាមគ្រួសាររៀងៗខ្លួន បានចាកចេញពីទូក។

²⁰លោកណូអេបានសង់អាសនៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ គាត់បានយកសត្វខ្លះពីសត្វស្អាត និងសត្វបក្សាបក្សីដែលស្អាត
ហើយបានថ្វាយជាតង្វាយដុតនៅលើអាសនៈ។²¹ព្រះអម្ចាស់បានឆ្អឹងឆ្ងាយគាប់ព្រះទ័យដល់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គមានបន្ទូលក្នុងព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គថា
ទោះបីជានៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគេអាក្រក់តាំងពីតូចមកក្តី។ យើងនឹងមិនបំផ្លាញអ្វីៗដែលមានជីវិតទៀត ដូចយើងបានធ្វើនេះទេ។²²ដរាបណាផែនដីនៅមាន
នឹងមានពេលសាបព្រោះ និងច្រូតកាត់ នឹងមានក្តៅ និងត្រជាក់ នឹងមានរដូវក្តៅ និងរដូវរងា និងមានថ្ងៃ មានយប់ មិនអាក់ខានឡើយ។

9^១បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរដល់លោកណូអេ និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ដោយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរបង្កើតផល
ឲ្យបានចម្រើនឡើងបានពេញផែនដី។^២សត្វដែលរស់នៅលើផែនដី ទាំងសត្វបក្សាបក្សីនៅលើមេឃ និងអ្វីៗដែលនៅក្រោមដី
ហើយនិងត្រីសមុទ្រទាំងអស់នឹងភ័យខ្លាចអ្នករាល់គ្នា។ យើងនឹងប្រគល់ពួកគេនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នករាល់គ្នា។

^៣អ្វីៗទាំងអស់ដែលធ្វើចលនា ដែលមានជីវិតនឹងត្រូវធ្វើជាអាហារដល់អ្នករាល់គ្នា។ យើងឲ្យអ្វីៗទាំងអស់នេះដល់អ្នករាល់គ្នា
ដូចយើងបានឲ្យតិណ្ឌជាតិទាំងឡាយដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ។^៤ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវហូបសាច់ដែលមានជីវិតនៅក្នុងវាទេ នោះឈាមដែលនៅក្នុងវានោះឯង។
^៥ដោយព្រោះឈាមរបស់អ្នក មានជីវិតនៅក្នុងឈាមរបស់អ្នកនោះ យើងនឹងទាមទារឲ្យបង់ថ្លៃវិញ។ ពីគ្រប់ទាំងសត្វណាដែលបង្ហូរឈាមអ្នក
យើងនឹងទាមទារមកវិញ។ ហើយបើដែលរបស់មនុស្សណាម្នាក់ គឺដែលរបស់អ្នកដែលបានសម្លាប់បងប្អូនរបស់គេ
យើងនឹងទាមទារស្របទៅតាមជីវិតរបស់អ្នកនោះវិញ។^៦អស់អ្នកដែលណាដែលបង្ហូរឈាមមនុស្ស អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ដែរ ដ្បិត
គេគឺជាបុគ្គលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺព្រះអង្គបានបង្កើតគេមក។^៧អ្នករាល់គ្នាក៏ដូចគ្នាដែរ ចូរបង្កើតផល ហើយបានចម្រើនឡើង នៅពាសពេញផែនដី
និងបានចម្រុងចម្រើនឡើង។

^៨បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកណូអេ និងកូនប្រុសៗដែលនៅជាមួយគាត់ថា ដោយបន្ទូលថា៖^៩ «រីឯយើងវិញ ចូរស្តាប់!

យើងនឹងតាំងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងជាមួយអ្នករាល់គ្នា
និងពូជពង្សរបស់អ្នកដែលនៅបន្ទាប់ពីអ្នករាល់គ្នា^{១០}ព្រមទាំងតាំងជាមួយនឹងសត្វនិករមានជីវិតទាំងឡាយដែលនៅជាមួយអ្នក
ពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលចេញពីទូកមក និងជាមួយនឹងសត្វនិករទាំងអស់ដែលនៅផែនដី។

^{១១}យើងតាំងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាថា យើងនឹងមិនបំផ្លាញជីវិតទាំងអស់ដោយសារទឹកជំនន់ទៀតទេ។

នឹងមិនមានទឹកជំនន់បំផ្លាញផែនដីទៀតទេ។^{១២}ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «នេះគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងបានតាំងរវាងយើង
និងអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងសត្វនិករដែលមានជីវិតទាំងឡាយដែលនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា នៅគ្រប់ជំនាន់តទៅ។^{១៣}យើងបានដាក់ឥន្ទឆន្ទនៅលើពពក
ហើយវាជាទីសម្គាល់នៃសម្ពន្ធមេត្រីរវាងយើង និងផែនដី។

^{១៤}វានឹងកើតឡើងនៅពេលយើងដាក់ពពកនៅលើផែនដី ហើយនឹងឃើញឥន្ទឆន្ទនៅលើពពកនោះ។^{១៥}ពេលនោះ យើងនឹងរំលឹកខ្លួនយើងពីសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង
ដែលបានតាំងរវាងយើង និងអ្នករាល់គ្នា ហើយនិងសត្វនិករដែលមានជីវិតទាំងឡាយ។ ទឹកនឹងមិនត្រឡប់ទៅជាទឹកជំនន់បំផ្លាញជីវិតរបស់មនុស្សទៀតទេ។

^{១៦}ឥន្ទឆន្ទនឹងនៅលើពពក ហើយយើងនឹងឃើញវា ដើម្បីរំលឹកពីសម្ពន្ធមេត្រីដ៏អស់កល្ប រវាងព្រះជាម្ចាស់ និងសត្វនិករដែលមានជីវិតទាំងឡាយ
ដែលនៅលើផែនដី។^{១៧}នៅពេលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកណូអេថា៖ «នេះគឺជាទីសម្គាល់នៃសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងបានតាំងរវាងយើង
និងគ្រប់ទាំងជីវិតដែលនៅរស់នៅលើផែនដីទាំងមូល»។

^{១៨}កូនប្រុសៗរបស់លោកណូអេដែលបានចេញពីទូកមកមានឈ្មោះដូចជា សិម ហាំ និងយ៉ាផេត។ លោកហាំជាឪពុករបស់កាណាន។

^{១៩}នេះគឺជាកូនប្រុសៗទាំងបីរបស់លោកណូអេ ហើយកូនចៅទាំងនេះហើយ បានបានចេញទៅពាសពេញពិភពលោកទាំងមូល។

^{២០}លោកណូអេបានចាប់ផ្តើមធ្វើស្រែចម្ការ ហើយគាត់បានដាំដើមទំពាំងបាយជូរ។^{២១}គាត់បានផឹកស្រាខ្លះ ហើយបានស្រវឹង។

គាត់ដេកអាក្រាតនៅក្នុងរោងរបស់គាត់។

^{២២}លោកហាំជាឪពុករបស់លោកកាណាន បានឃើញភាពអាក្រាតរបស់ឪពុកគាត់ ហើយបានប្រាប់ដល់បងទាំងពីរនាក់ដែលនៅខាងក្រៅ។^{២៣}ដូច្នេះ លោកសិម
និងលោកយ៉ាផេតបានយកសំពត់មួយ ហើយដាក់វាគ្របនៅលើស្នាមរបស់ពួកគេ ហើយដើរចេញក្រោយ ហើយបានគ្របបាំងភាពអាក្រាតរបស់ពួកគេ។
ពួកគេបានបានបែរភ្នែកទៅកន្លែងផ្សេង ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេបានឃើញភាពអាក្រាតរបស់ឪពុកពួកគេឡើយ។

^{២៤}នៅពេលលោកណូអេភ្ញាក់ឡើងពីភាពស្រវឹងរបស់គាត់ គាត់បានដឹងពីអ្វីដែលកូនប្រុសៗរបស់គាត់បានធ្វើចំពោះគាត់។ ដូច្នេះ^{២៥}គាត់បាននិយាយថា៖
«កាណានត្រូវបណ្តាសាហើយ។ សូមឲ្យវាបានក្លាយជាអ្នកបម្រើ អ្នកបម្រើរបស់បងៗរបស់វា»។

^{២៦}គាត់និយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ និងជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកសិមអើយ សូមឲ្យព្រះអង្គបានប្រកបដោយព្រះពរ
ហើយសូមឲ្យកាណានបានក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់។^{២៧}សូមព្រះជាម្ចាស់ពង្រីកទឹកដីរបស់លោកយ៉ាផេត
ហើយឲ្យគាត់បានធ្វើផ្ទះនៅក្នុងរោងរបស់លោកសិម។ សូមឲ្យកាណានបានក្លាយជាអ្នកបម្រើវិញ»។

^{២៨}បន្ទាប់ពីទឹកជំនន់រួចហើយ លោកណូអេរស់បានមួយរយហាសិបឆ្នាំទៀត។^{២៩}លោកណូអេរស់បានទាំងអស់ប្រាំបួនរយហាសិបឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មក
គាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

10¹ នេះគឺជាពូជពង្សកូនរបស់លោកណូអេ មានសិម ហាំ និងយ៉ាផេត។ ក្រោយពីទឹកជំនន់ ពួកគេបានបង្កើតកូនទាំងនេះ។

²កូនប្រុសរបស់លោកយ៉ាផេត គឺកូមេរ ម៉ាកុក ម៉ាដាយ យ៉ាវ៉ាន ទូបាល ម៉េសេក និងនីវ៉ាស។³កូនប្រុសរបស់លោកកូមេរគឺអ័សក្លាស វីផាត និងតូការម៉ា។

⁴កូនប្រុសរបស់លោកយ៉ាវ៉ានគឺអេលីសា តើស៊ីស គីទីម និងដូដានីម។⁵ពីមនុស្សដែលរស់នៅតាមមាត់សមុទ្រនេះហើយដែលបានបែកខ្ញែក ហើយចេញទៅក្នុងទឹកដីរបស់ពួកគេ ពួកគេមានភាសារៀងៗខ្លួន ទៅតាមអំបូរ និងប្រជាជាតិរៀងៗខ្លួន។

⁶កូនប្រុសរបស់លោកហាំគឺគូស មីសរីម ពូថ និងកាណាន។⁷កូនប្រុសរបស់គូសគឺសេបា ហារីឡា សាបតា រ៉ាម៉ា និងសាបតិកា។ កូនប្រុសរបស់លោករ៉ាម៉ាគឺសេបា និងដេដាន់។

⁸លោកគូសជាឪពុករបស់លោកនីមរ៉ូដ លោកនីមរ៉ូដនេះហើយជាវិរបុរសទីមួយនៅលើផែនដី។⁹លោកគឺជាអ្នកប្រមាញ់ដ៏ខ្លាំងពូកែនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ហេតុនេះហើយបានជាមានពាក្យថា «លោកនីមរ៉ូដ គឺជាអ្នកប្រមាញ់ដ៏ខ្លាំងពូកែនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់»។¹⁰អាណាចក្រទីមួយរបស់លោកគឺបាប៊ីល អេណ អាគាខ និងកាលនេ ជាទីក្រុងដែលនៅទីកន្លែងដ៏ស្ថិរណ៍។

¹¹ក្រៅពីទឹកដីទាំងនោះ លោកបានទៅទីកន្លែងអាលស៊ីរ ហើយបានសង់ក្រុងនីនីវ ក្រុងហូបុត ក្រុងកាឡាស¹² និងក្រុងសែនដែលជាក្រុងមួយនៅចន្លោះក្រុង នីនីវ និងក្រុងកាឡាស។ រាជាទីក្រុងដ៏ធំមួយ។¹³លោកមីសរីមបង្កើតជនជាតិលូខ ជនជាតិអណាមីម ជនជាតិលេហាប៊ីម ជនជាតិណាប៉ូធូហ៊ុម។¹⁴ជនជាតិ ប៉ាឡេស្ទីម ជនជាតិកាសលូហ៊ុម (ដែលជាដួនតារបស់ជនជាតិភីលីស្ទីន) និងជនជាតិកាប់ថេរីម។

¹⁵លោកកាណានបង្កើតបានស៊ីដូន ជាកូនច្បងរបស់គាត់ និងហេត¹⁶ ព្រមទាំងជនជាតិយេបូស ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិគីកាស៊ី¹⁷ ជនជាតិហេរី ជនជាតិអ៊ីគី ជនជាតិស៊ីនី¹⁸ ជនជាតិអ៊ីរ៉ាឌីសេម៉ាវីត ជនជាតិសេម៉ាវី ជនជាតិហាម៉ាធីតផងដែរ។ ហើយក្រោយមកអំបូរកាណានបានបែកខ្ញែកគ្នា។

¹⁹ព្រំប្រទល់ទឹកដីជនជាតិកាណានចាប់ពីក្រុងស៊ីដូន ឆ្ពោះទៅក្រុងកេរី រហូតដល់ក្រុងកាសា និងរហូតដល់ក្រុងសូដុម ក្រុងកូម៉ូរ៉ា ក្រុងអាដម៉ា និងក្រុងសេបោម និងរហូតទៅដល់ក្រុងឡាសាថែមទៀតផង។²⁰អ្នកទាំងនេះគឺជាពូជពង្សរបស់លោកហាំ និងអំបូររបស់ពួកគេ តាមភាសារបស់ពួកគេ នៅក្នុងទឹកដីរបស់ពួកគេ និងនៅក្នុងប្រទេសរបស់ពួកគេដែរ។

²¹លោកសិមជាបងប្រុសច្បងរបស់លោកយ៉ាផេតក៏មានកូនប្រុសៗផងដែរ។ លោកសិមជាបុព្វបុរសរបស់មនុស្សទាំងអស់របស់ជនជាតិហេប៊ីរ។²²

កូនប្រុសរបស់លោកសិមគឺអេឡា អាសស៊ីរ អ៊ីប៉ាក សាឌូខ និងអ៊ីរ៉ាម។²³កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីរ៉ាមគឺ អ៊ូស ហ្គីល កេធើរ និងម៉ាស។

²⁴លោកអ៊ីប៉ាកសាឌូជាឪពុករបស់សេឡា ហើយសេឡាជាឪពុករបស់ហេប៊ីរ។²⁵លោកហេប៊ីរមានកូនប្រុសពីរនាក់។ កូនប្រុសមួយឈ្មោះជាឡេក ជឿត នៅ ជំនាន់នោះ មនុស្សនៅលើផែនដីបានបែកខ្ញែកគ្នា។ ប្អូនរបស់គាត់ឈ្មោះ យ៉ុកថាន។

²⁶លោកយ៉ុកថានជាឪពុករបស់អាឈម៉ាដង សេឡេប ហាសារម៉ាវីត យេរី²⁷ ហាដូរ៉ាម អ៊ូសាល ឌីកឡា²⁸ អូបាល អប៊ីម៉ែល សេបា²⁹ អូតារ ហារីឡា និងយ៉ូបាប។ អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសរបស់លោកយ៉ុកថានទាំងអស់។

³⁰ទឹកដីរបស់ពួកគេចាប់តាំងពីក្រុងមេសា រហូតទៅដល់ក្រុងសេផារ នៅតំបន់ភ្នំខាងកើត។³¹ពួកគេគឺជាពូជពង្សរបស់លោកសិម តាមពូជអំបូរ តាមភាសា តាម ទឹកដី និងតាមជនជាតិរបស់គេ។

³²អ្នកទាំងនេះគឺជាអំបូរកូនប្រុសរបស់លោកណូអេ តាមពង្សាវតាររបស់ពួកគេ តាមប្រជាជាតិរបស់ពួកគេ។

ពីប្រជាជាតិទាំងនេះហើយដែលបែកខ្ញែកទៅពាសពេញផែនដី បន្ទាប់ពីទឹកជំនន់។

11¹ ឥឡូវនេះ ផែនដីទាំងមូលបានប្រើភាសាតែមួយ ហើយមានសំដីតែមួយ។² ក្នុងការដែលពួកគេធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅប៉ែកខាងកើតនោះ ពួកគេបានជួបទីវាលរាបមួយនៅក្នុងទឹកដីស៊ីណៃ ហើយពួកគេក៏តាំងលំនៅនៅទីនោះ។

³ ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់គ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «មក ចូរយើងធ្វើតួដើម ហើយដុតវា»។ ពួកគេមានដីត្រដូសឲ្យច្រើន និងប្រើជ័រខ្មៅជាបាយអ។

⁴ ពួកគេនិយាយថា៖ «ចូរមក តោះយើងសង់ទីក្រុងមួយ និងបំបែកមួយសម្រាប់ខ្លួនយើង ដែលមានកំពូលរហូតដល់មេឃ ហើយយើងធ្វើវាដើម្បីកេរ្តិ៍ឈ្មោះពួកយើង។ ប្រសិនបើ យើងមិនធ្វើទេយើងនឹងបែកខ្ញែកគ្នាទៅពេញផែនដីទាំងមូលហើយ»។

⁵ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានយាងចុះមក ដើម្បីទតមើលទីក្រុង ហើយនិងបំបែកដែលកូនចៅរបស់លោកអាដាំបានសង់។⁶ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «មើល ពួកគេជាមនុស្សតែមួយ ជាមួយនឹងភាសាតែមួយ ហើយពួកគេចាប់ផ្តើមធ្វើការនេះ គ្មានអ្វីអាចហាមពីបំណងចិត្តដែលពួកគេចង់ធ្វើបានឡើយ។⁷ មក ចូរយើងចុះទៅ ហើយបំបែកភាសារបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេយល់គ្នាទៅវិញទៅមកបានឡើយ»។

⁸ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានបំបែកពួកគេចេញពីផ្ទៃផែនដីទាំងមូល ហើយពួកគេបានឈប់សង់ទីក្រុងនោះទៀត។⁹ ហេតុដូច្នេះហើយ គេបានហៅទីក្រុងនោះថា បាប៊ីល ព្រោះ ព្រះអម្ចាស់បានបំបែកភាសានៅលើផែនដីទាំងមូល ហើយព្រះអម្ចាស់បានបំបែកពួកគេពីទីនោះឲ្យបែកខ្ញែកទៅពេញផែនដីទាំងមូល។

¹⁰ អ្នកទាំងនេះគឺជាពូជពង្សរបស់លោកសិម។ លោកសិមមានអាយុមួយរយឆ្នាំ ហើយក្រោយទឹកជំនន់ពីរឆ្នាំ គាត់មានកូនប្រុសមួយឈ្មោះអើប៉ាក់សាខ ។

¹¹ លោកសិមរស់បានប្រាំរយឆ្នាំ បន្ទាប់មកគាត់បង្កើតបានលោកអើប៉ាក់សាខ។ គាត់ក៏មានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតដែរ។

¹² ពេលលោកអើប៉ាក់សាខរស់បានសាមសិបឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានសេឡា។¹³ លោកអើប៉ាក់សាខរស់បាន៤០៣ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកសេឡាហើយ។ គាត់ក៏បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតដែរ។

¹⁴ លោកសេឡារស់បានសាមសិបឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានហេបើរ។¹⁵ លោកសេឡារស់បាន៤០៣ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកហេបើរ។

គាត់ក៏បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតផងដែរ។

¹⁶ លោកហេបើររស់បានសាមសិបបួនឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានផាសេក។¹⁷ បន្ទាប់ពីលោកហេបើររស់បាន៤៣០ឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានផាសេក។ គាត់បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតផងដែរ។

¹⁸ លោកផាសេករស់បានសាមសិបឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានហេហ្វីរ។¹⁹ លោកផាសេករស់បាន២០៩ឆ្នាំទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកហេហ្វីរ។ គាត់បានបង្កើតកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀត។

²⁰ លោកហេហ្វីររស់បានសាមសិបពីរឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានសេរុក។²¹ លោកហេហ្វីររស់បាន២០៧ឆ្នាំទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកសេរុក។

គាត់ក៏បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតផងដែរ។

²² លោកសេរុករស់បានសាមសិបឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានណាយរ។²³ លោកសេរុករស់បានពីររយឆ្នាំទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកណាយរ។

គាត់ក៏បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតផងដែរ។

²⁴ លោកណាយររស់បានម្ភៃប្រាំបួនឆ្នាំ គាត់បង្កើតបានថេរ។²⁵ លោកណាយររស់បាន១១៩ឆ្នាំទៀត បន្ទាប់ពីគាត់បង្កើតបានលោកថេរ។ គាត់ក៏បង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រីជាច្រើនទៀតផងដែរ។²⁶ បន្ទាប់មក លោកថេររស់បានចិតសិបឆ្នាំទៀត គាត់បង្កើតបានអាប់រ៉ាម ណាយរ និងហាវ៉ាន។

²⁷ ហើយនេះគឺជាពូជពង្សរបស់លោកថេរ។ លោកថេរបង្កើតបានលោកអាប់រ៉ាម លោកណាយរ និងលោកហាវ៉ាន ហើយលោកហាវ៉ានបង្កើតបានឡុត។

²⁸ លោកហាវ៉ានបានស្លាប់នៅចំពោះមុខថេរជាឪពុករបស់គាត់ នៅក្នុងទឹកដីកំណើតរបស់គាត់ នៅក្នុងក្រុងក្សេរនៃទឹកដីខាលដេ។

²⁹ លោកអាប់រ៉ាម និងលោកណាយរបានរៀបការ។ ភរិយារបស់លោកអាប់រ៉ាមឈ្មោះនាងសាវ៉ាយ ហើយភរិយារបស់លោកណាយរឈ្មោះនាងមីលកា ត្រូវជាកូនស្រីរបស់លោកហាវ៉ាន ដែលជាឪពុករបស់មីលកា និងយីសកា។³⁰ នាងសាវ៉ាយជាស្រ្តីអារ នាងគ្មានកូនទេ។

³¹ លោកថេរបាននាំលោកអាប់រ៉ាមកូនប្រុសរបស់គាត់ លោកឡុតត្រូវជាកូនប្រុសរបស់កូនប្រុសគាត់គឺលោកហាវ៉ាន ហើយពួកគេបានចេញទៅពីក្រុងក្សេរនៃទឹកដីខាលដេ ទៅក្នុងទឹកដីកាណាន។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានទៅហាវ៉ាន ហើយស្នាក់នៅទីនោះ។

³² លោកថេររស់នៅបាន២០៥ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់គាត់ក៏បានស្លាប់នៅក្នុងក្រុងហាវ៉ាន។

12¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកអាប់រ៉ាមថា៖ «ចូរចេញពីប្រទេស ពីសាច់ញាតិ និងពីគ្រួសាររបស់អ្នក ទៅកាន់ទឹកដីដែលយើងបានបង្ហាញដល់អ្នក។
² យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកត្រឡប់ទៅជាប្រទេសមួយដ៏ធំ ហើយយើងនឹងប្រទានពរដល់អ្នក ហើយធ្វើឲ្យអ្នកមានឈ្មោះល្បី
ព្រមទាំងឲ្យអ្នកបានត្រឡប់ទៅជាពរដល់អ្នកដទៃ។³ យើងនឹងឲ្យពរដល់អស់អ្នកដែលឲ្យពរដល់អ្នក ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលមើលងាយដល់អ្នក
យើងនឹងដាក់បណ្តាសាដល់អ្នកនោះវិញ។ គ្រួសារទាំងអស់ដែលនៅផែនដីនឹងបានពរតាមរយៈអ្នក»។

⁴ ដូច្នេះ លោកអាប់រ៉ាមបានចេញទៅ តាមដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ដល់គាត់ឲ្យធ្វើ ហើយលោកទ្បតបានទៅជាមួយគាត់ដែរ។ លោកអាប់រ៉ាមមានអាយុចិតសិបប្រាំ
ពេលគាត់ចេញពីហាវ៉ាន។⁵ លោកអាប់រ៉ាមបានយកនាងសារ៉ាយជាភរិយារបស់គាត់ និងលោកទ្បត ក្នុងប្រុសរបស់គាត់
និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលពួកគេមាន ហើយនិងទាសករដែលពួកគេបានទិញនៅក្នុងទឹកដីហាវ៉ាន។ ពួកគេបានចាកចេញ
ដើម្បីធ្វើដំណើរទៅទឹកដីកាណាន ហើយបានមកដល់ទឹកដីរបស់កាណាន។

⁶ លោកអាប់រ៉ាមបានឆ្លងកាត់ទឹកដីកាណានមកដល់ ស៊ីគែម នៅត្រង់ដើមដើមជ្រៃរបស់លោកម៉ូរេ។ នៅសម័យនោះ
ជនជាតិកាណានជាម្ចាស់ទឹកដីដែលគេរស់នៅ។⁷ ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកឲ្យលោកអាប់រ៉ាមឃើញ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីនេះ
ដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក»។ នៅទីនោះ លោកអាប់រ៉ាមបានសង់អាសនៈមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដែលបានយាងមកឲ្យគាត់ឃើញ។

⁸ គាត់បានចាកចេញពីទីនោះទៅប្រទេសដែលមានភ្នំគីកាគខាងកើតនៃបេតអែល គាត់បានសង់ត្រសាលារបស់គាត់នៅទីនោះ បេតអែលនៅខាងលិចគឺនៅចន្លោះ
នឹងក្រុងអែ ដែលនៅខាងកើត។ គាត់បានសង់អាសនៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះ។⁹ បន្ទាប់មក
លោកអាប់រ៉ាមបានបន្តដំណើរ ឆ្ពោះទៅក្នុងក្រុងណេកិប។

¹⁰ នៅពេលនោះ មានគ្រោះទុរភិក្សកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីរបស់គាត់ ដូច្នេះ លោកអាប់រ៉ាមបានចុះទៅរស់នៅអេស៊ីប ដ្បិត
មានគ្រោះទុរភិក្សយ៉ាងខ្លាំងកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីរបស់គាត់។¹¹ នៅពេលគាត់ជិតចូលទៅក្នុងទឹកដីរបស់អេស៊ីបហើយ
គាត់បាននិយាយទៅកាន់សារ៉ាយភរិយារបស់គាត់ថា៖ «មីលី បងដឹងថា អូនជាស្រីម្នាក់ដែលស្អាត។¹² នៅពេលជនជាតិអេស៊ីបឃើញអូន
ពួកគេនឹងនិយាយថា នេះជាភរិយារបស់គាត់ ហើយគេនឹងសម្លាប់បងហើយ តែគេនឹងទុកអូនរស់វិញ។¹³ ចូរនិយាយថា អូនជាប្អូនស្រីរបស់បង
ដើម្បីឲ្យពួកគេបានធ្វើល្អជាមួយបងដោយសារអូន ហើយអូនបានការពារជីវិតបងផងដែរ»។

¹⁴ នៅពេលលោកអាប់រ៉ាមបានចូលទៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ជនជាតិអេស៊ីបបានឃើញថា នាងសារ៉ាយស្អាតខ្លាំងណាស់។

¹⁵ ពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចផាឈានបានឃើញនាង ហើយបានសរសើរនាងចំពោះស្តេចផាឈាន ហើយគេបាននាំនាងទៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចផាឈាន។

¹⁶ ស្តេចផាឈានបានប្រព្រឹត្តជាមួយលោកអាប់រ៉ាមយ៉ាងល្អដោយព្រោះនាង ហើយបានប្រទានចៀម គោ និងសត្វលាឈ្មោលៗ អ្នកបម្រើទាំងប្រុស
និងអ្នកបម្រើស្រី សត្វលាញ់ៗ និងសត្វអ្នកដូជាច្រើនផង។

¹⁷ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យស្តេចផាឈាន និងញាតិវង្សរបស់ស្តេចជួបគ្រោះកាចយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារនាងសារ៉ាយ ភរិយារបស់អាប់រ៉ាម។

¹⁸ ស្តេចផាឈានបានកោះហៅលោកអាប់រ៉ាម ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើចំពោះយើងយ៉ាងដូច្នេះ?
ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនប្រាប់យើងថានាងជាភរិយារបស់អ្នក?»¹⁹ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនិយាយថានាងជាប្អូនស្រីរបស់អ្នកទៅវិញ
ធ្វើឲ្យយើងយកនាងទៅជាមហសីរបស់យើងដូច្នេះ? ឥឡូវនេះ មីលី នេះ ភរិយារបស់អ្នក។ ចូរយកនាង ហើយចេញទៅ?»²⁰ បន្ទាប់មក
ស្តេចផាឈានបានបង្គាប់ដល់ពួកប្រុសៗរបស់ព្រះអង្គទាំងអស់ទាក់ទងនឹងលោក ហើយពួកគេបានចាត់លោកឲ្យទៅ ជាមួយភរិយារបស់លោក
និងជាមួយអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន។

13 ¹ដូច្នេះ លោកអាប់រ៉ាមបានចេញពីអេស៊ីប ហើយធ្វើដំណើរទៅណេកិប ជាមួយភរិយា និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន។
លោកទ្បតក៏ទៅជាមួយពួកគេដែរ។²លោកអាប់រ៉ាមមានហ្វូងសត្វ ប្រាក់ និងមាសជាច្រើន។

³គាត់បានបន្តធ្វើដំណើរពីណេកិតទៅបេតអែល ទៅកន្លែងដែលគាត់បានសង់ត្រសាលាកាលពីមុន នៅចន្លោះបេតអែល និងក្រុងហៃ។

⁴គាត់បានទៅដល់កន្លែងដែលមានអាសនៈ ដែលគាត់បានសង់ពីមុន។ នៅទីនេះ គាត់អំពាវនាវព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់។

⁵លោកទ្បតបានធ្វើដំណើរជាមួយលោកអាប់រ៉ាម គាត់មានហ្វូងសត្វ ហ្វូងចៀម ហ្វូងគោ និងមានត្រសាលជាច្រើនដែរ។

⁶ទឹកដីនោះមិនអាចផ្គត់ផ្គង់ពួកគេទាំងពីរនាក់ឲ្យរស់នៅជាមួយគ្នាបានទេ ដោយសារពួកគេមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន ដូច្នេះ
ពួកគេមិនអាចនៅជាមួយគ្នាបានទេ។⁷ក៏មានជម្លោះរវាងអ្នកគង្វាលសត្វរបស់លោកអាប់រ៉ាម និងអ្នកគង្វាលសត្វរបស់លោកទ្បត។ ជនជាតិកាណាន និង
ជនជាតិពេរីស៊ីត ក៏រស់នៅក្នុងស្រុកនោះដែរ។

⁸ដូច្នេះ លោកអាប់រ៉ាមនិយាយទៅកាន់លោកទ្បតថា៖ «កុំឲ្យមានជម្លោះរវាងឯងនិងអ៊ី និងអ្នកគង្វាលសត្វរបស់ឯង និងអ្នកគង្វាលសត្វរបស់អ៊ីដែរ
ព្រោះយើងជាគ្រួសារតែមួយទេ។⁹តើទឹកដីនៅខាងមុខឯងទាំងអស់នេះ មិនមែនជារបស់ឯងទេឬអី? ចូរទៅចុះ ហើយយើងបែកផ្លូវគ្នាចុះ។ ប្រសិនបើ
ឯងទៅខាងឆ្វេង អ៊ីនឹងទៅខាងស្តាំ។ ឬ ប្រសិនបើ ឯងទៅខាងស្តាំ អ៊ីនឹងទៅខាងឆ្វេង»។

¹⁰ដូច្នេះ លោកទ្បតក៏សង្ឃឹមមើលដុំរិញ ហើយគាត់បានឃើញទឹកដីទាំងអស់នៅវាលទន្លេយ៉ែរដាន់មានទឹកច្រើនល្អ រហូតដល់ក្រុងសូអរ
ស្អាតដូចជាស្ពានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាទឹកដីរបស់អេស៊ីប។ ការនេះ នៅមុនព្រះអម្ចាស់បំផ្លាញក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា។¹¹ដូច្នេះ
លោកទ្បតក៏ជ្រើសរើសវាលរបស់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយបានធ្វើដំណើរទៅភាគខាងកើត ហើយពួកគេបានបែកខ្ញែកពីសាច់ញាតិរបស់ពួកគេ។

¹²លោកអាប់រ៉ាមបានរស់នៅក្នុងទឹកដីកាណាន ហើយលោកទ្បតរស់នៅក្នុងចំណោមទីក្រុងដែលមានវាលទំនាប។

គាត់បានសង់ត្រសាលនៅពេលដែលគាត់មកដល់ក្រុងសូដុម។¹³មនុស្សនៅក្នុងក្រុងសូដុមជាមនុស្សបាប អាត្រាំជាខ្លាំងទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកអាប់រ៉ាម បន្ទាប់ពីលោកទ្បតចេញពីគាត់ «ចូរមើលពីកន្លែងដែលអ្នកឈរនេះ ទៅជើង ទៅត្បូង ទៅកើត និងទៅលិច។

¹⁵ទឹកដីទាំងអស់ដែលអ្នកឃើញ យើងនឹងប្រគល់ឲ្យអ្នក និងពូជពង្សរបស់អ្នករហូតតទៅ។

¹⁶យើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកបានចម្រើនឡើងដូចជាផ្លែឈើនៅលើផែនដី ប្រសិនបើ មនុស្សអាចរាប់ផ្លែឈើដីបាន នោះគេក៏អាចរាប់ពូជពង្សរបស់អ្នកបានដែរ។

¹⁷ចូរក្រោកឡើង ចូរដើរឲ្យពេញទឹកដីនេះ ជឿត យើងបានប្រគល់ឲ្យអ្នកហើយ»។¹⁸ដូច្នេះ លោកអាប់រ៉ាមបានដំឡើងត្រសាលរបស់គាត់
ហើយមករស់នៅជិតដើមជ្រៃរបស់លោកម៉ាមេរ ដែលនៅក្នុងហេប្រុន ហើយបានសង់កន្លែងថ្វាយតង្វាយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះ។

14¹ កាលនោះ ព្រះបាទអារ៉ាដែលជាស្តេចរបស់ប្រទេសស៊ីណេរ ព្រះបាទអើយ៉ូកជាស្តេចរបស់ប្រទេសអេឡាសារ ព្រះបាទកេដូឡាមើរជាស្តេចប្រទេសអេឡា និងព្រះបាទផីដាលជាស្តេចរបស់ប្រទេសកូយីម² ពួកគេបានធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងព្រះបាទបេរីជាស្តេចក្រុងសូដុម ព្រះបាទប៊ីសារជាស្តេចក្រុងកូម៉ូរី ព្រះបាទស៊ីណាបជាស្តេចក្រុងអាដម៉ា ព្រះបាទសេមេរីជាស្តេចក្រុងសេបោម និងស្តេចក្រុងបេឡា (ដែលហៅថាក្រុងសូអារផងដែរ)។

³ ក្រោយមក ស្តេចទាំងប្រាំបានរួមគ្នានៅជ្រលងភ្នំស៊ីឌីម (ដែលហៅថាសមុទ្រប្រៃ)។⁴ ស្តេចទាំងនេះបានបម្រើព្រះបាទកេដូឡាមើរ អស់រយៈពេលដប់ពីរឆ្នាំ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំទីដប់បីពួកគេបាននាំគ្នាបះបោរ។⁵ បន្ទាប់មក នៅឆ្នាំទីដប់បួន ព្រះបាទកេដូឡាមើរ និងស្តេចផ្សេងៗ ដែលនៅជាមួយព្រះអង្គ បាននាំគ្នាមកវាយលុកជនជាតិបេឡា នៅក្នុងអាសាម៉ាតាភ្នំកើណាម ជនជាតិស៊ីស៊ីម នៅក្នុងហាំ ជនជាតិអេមីម នៅក្នុងការយ៉ាថែម និងជនជាតិហូរី នៅតំបន់ភ្នំសៀរ រហូតដល់តំបន់អែលបារីន ដែលនៅជិតទីរួមរាជធានី។

⁷ បន្ទាប់មក ពួកគេបានត្រឡប់ ហើយមកក្នុងក្រុងអេនមីសផាត (ដែលហៅថាក្រុងកាដេស) វិញ ហើយបានវាយយករបស់ជនជាតិអាម៉ាឡេក ព្រមទាំងជនជាតិអាម៉ូរី ដែលរស់នៅទីកន្លែងសាសនាតាម៉ាផង។⁶ បន្ទាប់មក ស្តេចក្រុងសូដុម ស្តេចក្រុងកូម៉ូរី និងស្តេចបេឡា (ដែលហៅថាក្រុងសូអារ)⁹ បានចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមតទល់នឹងព្រះបាទកេដូឡាមើរជាស្តេចរបស់ទីកន្លែងអេឡា ព្រះបាទផីដាលជាស្តេចទីកន្លែងកូយីម ព្រះបាទអារ៉ាដែលជាស្តេចរបស់ទីកន្លែងស៊ីណេរ និងព្រះបាទអើយ៉ូកជាស្តេចរបស់ទីកន្លែងអេឡាសារ គឺស្តេចបួនអង្គតទល់នឹងស្តេចប្រាំអង្គ។

¹⁰ ឥឡូវនេះ នៅជ្រលងភ្នំស៊ីឌីមពេញទៅដោយអណ្តូងប្រេងជាច្រើន ហើយស្តេចក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរី បានរត់ ហើយពួកគេបានធ្លាក់ទៅក្នុងអណ្តូងនោះ។ ហើយពួកអ្នកដែលនៅសល់បានរត់ទៅតាមភ្នំផ្សេងៗ។¹¹ ដូច្នេះ ពួកសត្រូវបានយករបស់របរនៅក្នុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរីទាំងអស់ ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទៅជាមួយដែរ។¹² នៅពេលពួកគេនាំចេញទៅ ពួកគេបាននាំលោកឡូត ក្មួយរបស់លោកអាប់រ៉ាមដែលរស់នៅក្នុងក្រុងសូដុមទៅជាមួយដែរ រួមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទាំងអស់ផងដែរ។

¹³ មានម្នាក់ដែលបានគេចរួចបានមកប្រាប់លោកអាប់រ៉ាមជាជនជាតិហេព្រើរ។ លោករស់នៅក្បែរដើមជ្រៃដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកម៉ាម៉េជាជនជាតិអាម៉ូរី ដែលត្រូវជាបងប្អូនរបស់លោកអែសកុល និងលោកអាន់នើរ ដែលជាសម្ពន្ធមិត្តរបស់លោកអាប់រ៉ាម។¹⁴ នៅពេលនេះ លោកអាប់រ៉ាមបានឮថា ពួកសត្រូវបានចាប់យកសាច់ញាតិរបស់គាត់ លោកបាននាំអ្នកបម្រើដែលកើតនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ដែលគាត់បានបង្ខំចំនួន៣០៨នាក់ ហើយគាត់បានដេញតាមពួកគេរហូតដល់ក្រុងដាន់។

¹⁵ គាត់បានបែងចែកគ្នារបស់គាត់ដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេនៅពេលយប់ ហើយបានវាយលុកពួកគេ និងដេញតាមពួកគេរហូតដល់ក្រុងហូបា ដែលនៅខាងជើងក្រុងដាម៉ាស។¹⁶ បន្ទាប់មក គាត់បាននាំទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ ហើយបាននាំលោកឡូតដែលជាសាច់ញាតិរបស់គាត់ ព្រមទាំងរបស់របរ រួមទាំងភរិយា និងអ្នកផ្សេងទៀតផងដែរ។

¹⁷ បន្ទាប់ពីលោកអាប់រ៉ាមបានត្រឡប់ពីវាយលុកព្រះបាទកេដូឡាមើរ និងស្តេចទាំងឡាយដែលនៅជាមួយរួចមក ស្តេចក្រុងសូដុមក៏ចេញមកទទួលគាត់នៅជ្រលងភ្នំសាដ (ដែលហៅថាជ្រលងភ្នំហ្លួងផងដែរ)។¹⁸ ព្រះបាទមិលគីស្យាដែកជាស្តេចនៅក្នុងសាឡិម បានឲ្យគេយកនំប៉័ង និងស្រាទំពាំងបាយជូរមកជូនលោកអាប់រ៉ាម។ គាត់គឺជាមហាបូជាចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត។

¹⁹ គាត់បានឲ្យពលរដ្ឋលោកដោយថ្លែងថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ជាព្រះដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី បានប្រទានពរដល់លោកអាប់រ៉ាម។

²⁰ សូមព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ជាព្រះដែលបានប្រគល់ខ្មាំងសត្រូវមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់លោក ប្រទានពរដល់លោក»។ បន្ទាប់មក លោកអាប់រ៉ាមបានថ្វាយមួយភាគដប់ដល់ស្តេចពីរៗទាំងអស់។

²¹ ស្តេចក្រុងសូដុមមានបន្ទូលទៅលោកអាប់រ៉ាមថា៖ «ចូរប្រគល់មនុស្សមកឲ្យយើងវិញ ហើយយកទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់លោកទៅចុះ»។

²² លោកអាប់រ៉ាមទូលទៅស្តេចក្រុងសូដុមថា៖ «ទូលបង្គំសូមលើកដៃរបស់ទូលបង្គំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ជាព្រះដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីថា²³ ទូលបង្គំនឹងមិនយកអំពោះមួយសរសៃ ឬខ្សែស្បែកជើងមួយ ឬអ្វីៗដែលជាសម្បត្តិរបស់ព្រះករុណាសោះឡើយ ដើម្បីកុំឲ្យព្រះករុណាមានបន្ទូលថា៖ «យើងបានធ្វើឲ្យអាប់រ៉ាមទៅជាអ្នកមាន»។²⁴ ទូលបង្គំនឹងមិនយកអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្វីៗដែលសម្រាប់យុវជនហូប ហើយចែករំលែកជាមួយអ្នកដែលទៅជាមួយទូលបង្គំប៉ុណ្ណោះបានហើយ សូមឲ្យលោកអាន់នើរ លោកអែសកុល និងលោកម៉ាម៉េបានយកចំណែករបស់ពួកគេផង»។

15 ¹បន្ទាប់ការទាំងនេះកើតឡើង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកអាប់រ៉ាមនៅក្នុងនិមិត្តថា៖ «អាប់រ៉ាមអើយ! កុំខ្លាចអី យើងជាខែល និងជាអង្គានដ៏ធំរបស់អ្នក»។²លោកអាប់រ៉ាមទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គនឹងប្រទានអ្វីដល់ទូលបង្គំ? បើទូលបង្គំគ្មានកូនដូច្នេះ ហើយអ្នកដែលនឹងទទួលកេរមតិក្នុងផ្ទះរបស់ទូលបង្គំ គឺអេលាស៊ីរជាអ្នកក្រុងជាម៉ាសងណោះវិញទេ»។³លោកអាប់រ៉ាមបន្តទៀតថា៖ «ព្រះអង្គមិនបានប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានកូន មើល មានតែអ្នកបម្រើនៅក្នុងផ្ទះរបស់ទូលបង្គំទេ នឹងទទួលកេរមតិក្នុងផ្ទះរបស់ទូលបង្គំ»។

⁴មើល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់គាត់ ថា៖ «បុរសនេះនឹងមិនទទួលកេរមតិក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកឡើយ ប៉ុន្តែ ម្នាក់ដែលកើតចេញពីរូបកាយរបស់អ្នកទេ ដែលនឹងទទួលកេរមតិក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក»។⁵បន្ទាប់មក ព្រះអង្គបាននាំគាត់ចេញមកក្រៅ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ចូរមើលទៅស្ថានសួគ៌ ហើយរាប់ចំនួនផ្កាយ ប្រសិនបើ អ្នកអាចរាប់ចំនួនវាបាន»។ បន្ទាប់មកព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ដូច្នេះ អ្នកនឹងរាប់ពូជពង្សរបស់អ្នកបានហើយ»។

⁶គាត់បានជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលបាននាំអ្នកចេញពីក្រុងអ៊ុរ ទឹកដីខាល់ដេ យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីនេះជាកេរមតិដល់អ្នក»។⁷គាត់ទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអើយ តើទូលបង្គំដឹងបានយ៉ាងដូចម្តេចថា ទូលបង្គំនឹងបានទទួលវានោះ?»

⁹បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «មើល ចូរយកគោញីមួយអាយុបីឆ្នាំ ពពែញីមួយអាយុបីឆ្នាំ និងកូនចៀមឈ្មោលមួយអាយុបីឆ្នាំ ព្រាបមួយ និងលកដំរីមួយមក»។¹⁰គាត់បានយកសត្វទាំងអស់នោះមកថ្វាយព្រះអង្គ ហើយកាត់ពួកវាជាពីរ និងយកមកពាក់កណ្តាលមកដាក់ជ្ជុយគ្នា ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានពុះសត្វស្លាបទេ។¹¹ពេលនោះ មានត្បាតមកឆាប់សាច់សត្វ លោកអាប់រ៉ាមបានដេញវា។

¹²បន្ទាប់មក នៅពេលថ្ងៃជិតលិច លោកអាប់រ៉ាមងងុយគេងជាខ្លាំង ហើយមើល មានភាពងងឹត និងគួរឲ្យភ័យខ្លាចជាខ្លាំងចំពោះគាត់។¹³បន្ទាប់ពី ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកអាប់រ៉ាមថា៖ «ចូរដឹងជាប្រាកដថា ពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងក្លាយជាជនបរទេសនៅក្នុងទឹកដីសាសន៍ដទៃដែលមិនមែនជាទឹកដីរបស់ខ្លួន ហើយនឹងក្លាយជាទាសករ ហើយត្រូវគេជិះជាន់អស់រយៈពេលបួនរយឆ្នាំ។

¹⁴យើងនឹងជំនុំជម្រះប្រជាជាតិដែលពួកគេនឹងបម្រើនោះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេនឹងចេញពីប្រទេសនោះជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនសន្ធឹក។¹⁵ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងត្រឡប់ទៅវិញដល់ដោយសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយអ្នកនឹងត្រូវបញ្ចុះក្នុងផ្នូរក្នុងអាយុវែងល្អហើយ។¹⁶នៅក្នុងជំនាន់ទីបួន ពួកគេនឹងមកទីនេះម្តងទៀត ដើម្បីអំពើវិលវល់របស់អាម្នឹរមិនទាក់កម្រិតរបស់វានៅឡើយ»។

¹⁷នៅពេលថ្ងៃជិតលិច ហើយសេចក្តីងងឹតក៏មកដល់ មើល មានឆ្នាំងភ្លើងហុយផ្សេង ហើយនិងអណ្តាតភ្លើងឆេះនៅចន្លោះដុំសាច់ទាំងនោះ។¹⁸នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយលោកអាប់រ៉ាម ដោយមានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីនេះ ដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក ពីទន្លេអេស៊ីប រហូតដល់ទន្លេធំអ៊ីប្រាត»។¹⁹ជនជាតិកែន ទឹកដីកេនីស៊ីត ទឹកដីកាត់ម៉ូនី²⁰ទឹកដីហេត ទឹកដីពេរីស៊ីត ទឹកដីវេសេម²¹ទឹកដីអាម្នឹរ ទឹកដីកាណាន ទឹកដីគេកាស៊ី និង ទឹកដីយេបូស»។

16¹ ឥឡូវនេះ នាងសារីយ ភរិយារបស់លោកអាប់រ៉ាម មិនបានបង្កើតកូនណាមួយឲ្យលោកអាប់រ៉ាមទេ ប៉ុន្តែ នាងមានអ្នកបម្រើស្រីម្នាក់ ជាជនជាតិអេស៊ីប នាងឈ្មោះហាកា។² ដូច្នេះ នាងសារីយបានប្រាប់លោកអាប់រ៉ាមថា៖ «មើល ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ខ្ញុំមិនឲ្យមានកូន។

ចូរទៅគេងជាមួយអ្នកបម្រើស្រីរបស់ខ្ញុំចុះ។ ខ្ញុំប្រហែលជាមានកូនដោយសារនាង»។ លោកអាប់រ៉ាមបានស្តាប់តាមសំដីរបស់នាងសារីយ។

³ ការនេះកើតឡើងបន្ទាប់ពីលោកអាប់រ៉ាមមករស់នៅទីកន្លែងណាមួយ ដែលនាងសារីយភរិយារបស់លោកអាប់រ៉ាមប្រគល់នាងហាកា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាង ទៅឲ្យស្វាមីរបស់នាងធ្វើជាភរិយា។⁴ ដូច្នេះ លោកក៏បានអ្នករស់ជាមួយនាងហាកា ហើយនាងក៏មានផ្ទៃពោះ។ នៅពេលនាងឃើញថា នាងមានកូនដូច្នេះ នាងចាប់ផ្តើមមើលងាយម្ចាស់ស្រីរបស់នាង។

⁵ បន្ទាប់មក នាងសារីយប្រាប់លោកអាប់រ៉ាមថា៖ «នេះជាកំហុសរបស់អូនគឺដោយសារតែបង។ អូនបានប្រគល់អ្នកបម្រើស្រីរបស់អូនទៅឲ្យបងឱប ហើយនៅពេលនាងដឹងថា នាងមានផ្ទៃពោះ នាងបែរជាមើលងាយអូនទៅវិញ។ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យ រវាងអូននិងបងចុះ»។⁶ ប៉ុន្តែ លោកអាប់រ៉ាមនិយាយទៅនាងសារីយថា៖ «មើល អ្នកបម្រើស្រីរបស់អូននៅក្នុងអំណាចរបស់អូនហើយ ចូរធ្វើតាមតែចិត្តអូនចុះ»។ ដូច្នេះ នាងសារីយបានប្រព្រឹត្តនឹងនាងយ៉ាងគ្រោតគ្រាត ហើយនាងហាកាក៏រត់ចេញពីនាង។

⁷ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកជួបនាងនៅក្បែរប្រភពទឹកមួយនៅទីរហាស្ថាន ប្រភពទឹកនោះនៅតាមផ្លូវទៅទីកន្លែងស្ទើរ។⁸ លោកនិយាយនឹងនាងថា៖ «ហាកា អ្នកបម្រើរបស់នាងសារីយអើយ តើអ្នកមកពីណា ហើយទៅណា?» បន្ទាប់មក នាងក៏តបថា៖ «នាងខ្ញុំរត់ចេញពីលោកស្រីសារីយម្ចាស់ស្រីរបស់ខ្ញុំ»។

⁹ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ទៅនាងថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅម្ចាស់ស្រីរបស់អ្នកវិញចុះ ហើយចុះចូលនឹងសិទ្ធិអំណាចរបស់នាង»។¹⁰ បន្ទាប់មក

ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់និយាយទៅនាងថា៖ «យើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់នាងបានចម្រើនច្រើនឡើង គ្មាននរណាអាចរាប់បានឡើយ»។

¹¹ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏ប្រាប់ទៅនាងផងដែរថា៖ «មើល អ្នកមានផ្ទៃពោះ ហើយនាងនឹងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ ហើយអ្នកត្រូវដាក់ឈ្មោះថា អ៊ីស្កាអែល ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានឮទូកូលំបាករបស់នាង»។¹² គាត់នឹងបានដូចជាសត្វលាព្រៃ។ គាត់នឹងវាយមនុស្សទាំងអស់ ហើយមនុស្សទាំងអស់នឹងវាយវាវិញ ហើយវានឹងរស់នៅដោយឡែកពីបងប្អូនទាំងអស់របស់វា»។

¹³ បន្ទាប់មក នាងបានថ្វាយព្រះនាមដល់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានបន្ទូលជាមួយនាងថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់ដែលទតឃើញខ្ញុំម្ចាស់» ដ្បិតនាងនិយាយថា៖ «តើខ្ញុំពិតជាមើលឃើញ សូម្បីតែព្រះអង្គបានទតឃើញខ្ញុំ?»¹⁴ ដូច្នេះ អណ្តូងនោះត្រូវបានហៅថា អណ្តូងឡាហាយរយ មើល វាស្ថិតនៅចន្លោះភូមិកាដេស និង ភូមិប៉ាណៃដ។

¹⁵ នាងហាកាបង្កើតបានកូនប្រុសមួយឲ្យលោកអាប់រ៉ាម ហើយលោកអាប់រ៉ាមបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលនាងហាកាបង្កើតនោះថា អ៊ីស្កាអែល។

¹⁶ លោកអាប់រ៉ាមមានអាយុប៉ុន្មានសិបប្រាំមួយឆ្នាំ ពេលនាងហាកាបង្កើតអ៊ីស្កាអែលដល់លោកអាប់រ៉ាម។

17 ¹ពេលលោកអាប់រ៉ាមមានអាយុកៅសិបប្រាំបួនឆ្នាំ ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកជួបលោក ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖
«យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះចេស្ដា។²ចូរដើរនៅចំពោះយើង ហើយឲ្យបានគ្រប់លក្ខណៈចុះ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីរវាងយើងនិងអ្នក
ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកបានកើតចំនួនច្រើនឡើង»។

³លោកអាប់រ៉ាមបានក្រាបមុខដល់ដី ហើយព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលជាមួយគាត់ថា៖⁴ «ចំណែកយើង មើល យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអ្នក។
អ្នកនឹងក្លាយជាឪពុកនៃប្រជាជាតិជាច្រើន។⁵ឈ្មោះរបស់អ្នកលែងជាអាប់រ៉ាមទៀតហើយ ប៉ុន្តែ ឈ្មោះរបស់អ្នកនឹងទៅជាអប្រាហាំវិញ ដ្បិត
យើងបានរើសតាំងអ្នក ដើម្បីឲ្យធ្វើជាឪពុកនៃប្រជាជាតិជាច្រើន។⁶យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកបានចម្រុងចម្រើនឡើង
ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាប្រជាជាតិជាច្រើន ហើយស្តេចនឹងកើតចេញពីអ្នក។

⁷យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង រវាងយើងនិងអ្នក ព្រមទាំងជាមួយពូជពង្សរបស់អ្នកដែលមកតាមក្រោយអ្នក គ្រប់ទាំងតំណរតទៅ ដ្បិត
សម្ពន្ធមេត្រីនេះស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច ឲ្យយើងបានធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក និងពូជពង្សដែលនៅក្រោយអ្នក។

⁸យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីដែលអ្នកកំពុងរស់នៅនេះ ដល់អ្នក និងដល់កូនចៅបន្ទាប់ពីអ្នក គឺទឹកដីកាណានទាំងអស់ សម្រាប់ជាសម្បត្តិដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច
ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ»។

⁹បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកអប្រាហាំថា៖ «ចំណែកអ្នកវិញ អ្នកត្រូវកាន់តាមសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង អ្នកនិងកូនចៅនៅបន្ទាប់ពីអ្នក
និងគ្រប់ទាំងតំណរបស់ពួកគេតទៅ។¹⁰នេះគឺជាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង ដែលអ្នកត្រូវកាន់តាម រវាងយើង និងអ្នក ព្រមទាំងពូជពង្សនៅបន្ទាប់ពីអ្នក
អ្នកត្រូវកាត់ស្បែកភោជនប្រុសដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នកទាំងអស់។¹¹អ្នកត្រូវកាត់ស្បែកចុងលិង្គរបស់មនុស្សទាំងអស់
ហើយនេះគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសម្ពន្ធមេត្រីរវាងយើង និងអ្នក។

¹²គ្រប់ទាំងភោជនប្រុសទាំងអស់នៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានអាយុប្រាំបីថ្ងៃ គឺមនុស្សគ្រប់ទាំងតំណរបស់អ្នក។ ការនេះ
បូករួមទាំងអស់អ្នកដែលបានកើតនៅក្នុងគ្រួសារ និងអស់អ្នកដែលបានទិញពីសាសន៍ដទៃដែលមិនមែនជាពូជពង្សរបស់អ្នក។

¹³អស់អ្នកដែលកើតមកនៅក្នុងគ្រួសាររបស់អ្នក និងអស់អ្នកដែលអ្នកបានទិញត្រូវតែកាត់ស្បែក។ ដូច្នេះ សម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងនឹងចងជាមួយអ្នក ដ្បិត
សម្ពន្ធមេត្រីនេះ ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច។¹⁴ប្រសិនបើ បុរសមិនកាត់ស្បែកណាដែលមិនបានកាត់ស្បែកខាងសាច់ឈាម ចុងលិង្គរបស់គាត់ទេ
ចូរកាត់កាលគាត់ចេញពីមនុស្សរបស់គាត់ទៅ។ គាត់បានបំបែកសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង»។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកអប្រាហាំថា៖ «ចំណែក នាងសារ៉ា ភរិយារបស់អ្នក កុំហៅនាងថាសារ៉ាយទៀត។ ផ្ទុយទៅវិញ
ត្រូវហៅនាងថាសារ៉ាវិញ។¹⁶យើងនឹងឲ្យពរដល់នាង ហើយយើងនឹងឲ្យកូនប្រុសមួយដល់នាង។ យើងនឹងឲ្យពរដល់នាង
ហើយនាងនឹងក្លាយជាម្តាយនៃប្រជាជាតិជាច្រើន ស្តេចរបស់ប្រជារាស្ត្រ នឹងកើតចេញមកពីនាង»។

¹⁷ពេលនោះ លោកអប្រាហាំបានក្រាបចុះ ឱនមុខទៅដី ហើយបានសើច ហើយគាត់និយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ថា៖ «តើមនុស្សមានអាយុមួយឆ្នាំហើយ
អាចមានកូនបានដែរឬ? តើនាងសារ៉ា ដែលមានអាយុកៅសិបឆ្នាំហើយ អាចមានកូនបានដែរឬ?»¹⁸លោកអប្រាហាំទូលទៅព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអង្គអើយ
សូមឲ្យអ៊ីស្កាអែលបានរស់នៅចំពោះព្រះអង្គទៅបានហើយ!»។

¹⁹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «អត់ទេ គឺសារ៉ា ភរិយារបស់អ្នកទេ ដែលបង្កើតកូនប្រុសនោះ ហើយអ្នកត្រូវដាក់ឈ្មោះថា អ៊ីស្កា។
យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយកូននោះ ជាសម្ពន្ធមេត្រីដ៏ធំនូវអស់កល្បជានិច្ចជាមួយនឹងពូជពង្សបន្ទាប់ពីគាត់ដែរ។²⁰ចំណែកអ៊ីស្កាអែលវិញ យើងបានឮអ្នក។
មើល យើងនឹងឲ្យពរដល់គាត់ ហើយនឹងធ្វើឲ្យគាត់បង្កើតផល ហើយបានចម្រើនច្រើនឡើងជាបរិបូរណ៍។ គាត់នឹងធ្វើជាឪពុកនៃអ្នកដឹកនាំកុលសម្ពន្ធទាំងដប់ពីរ
ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាប្រជាជាតិមួយដ៏ធំ។²¹ប៉ុន្តែ សម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងនឹងចងជាមួយអ៊ីស្កា
ជាកូនដែលសារ៉ាបានបង្កើតដល់អ្នកនៅឆ្នាំក្រោយនេះ»។

²²នៅពេលព្រះអង្គមានបន្ទូលជាមួយលោកចប់ ព្រះជាម្ចាស់យាងចេញពីលោកអប្រាហាំ។²³បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំបានយកអ៊ីស្កាអែលកូនប្រុសរបស់គាត់
និងអស់អ្នកដែលបានកើតនៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ទាំងអស់ ព្រមទាំងអស់ដែលបានទិញដោយលុយ
និងគ្រប់ទាំងប្រុសៗនៅក្នុងគ្រួសាររបស់លោកអប្រាហាំទាំងអស់ មកកាត់ស្បែកចុងលិង្គនៅថ្ងៃតែមួយនោះឯង ដូចព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅគាត់។

²⁴លោកអប្រាហាំមានអាយុកៅសិបប្រាំបួនឆ្នាំ នៅពេលលោកកាត់ស្បែកចុងលិង្គរបស់គាត់។²⁵អ៊ីស្កាអែលកូនប្រុសរបស់គាត់មានអាយុដប់បីឆ្នាំ
ពេលគាត់កាត់ស្បែកចុងលិង្គរបស់គាត់។²⁶នៅថ្ងៃដែលនោះ លោកអប្រាហាំ និងអ៊ីស្កាអែលកូនប្រុសរបស់គាត់កាត់ស្បែកទាំងពីរនាក់។

²⁷ប្រុសៗទាំងអស់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ត្រូវបានកាត់ស្បែកជាមួយគាត់ រួមទាំងអស់អ្នកដែលកើតនៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់
និងអស់អ្នកដែលបានទិញដោយលុយពីជនបរទេស។

18 ¹ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកឲ្យលោកអប្រាហាំឃើញនៅក្បែរនៅដើមជ្រៃលោកម៉ាមេវ។

គឺក្នុងកាលដែលគាត់អង្គុយនៅច្រកទ្វារត្រសាលរបស់គាត់នៅក្នុងពេលថ្ងៃពុធពេញកម្ដៅ។²គាត់បានសម្លឹងមើល ហើយមើល គាត់បានឃើញបុរសម្នាក់កំពុងឈរនៅទល់មុខគាត់។ ពេលគាត់បានឃើញពួកគេ គាត់បានរស់ទៅជួបពួកគេពីច្រកទ្វារត្រសាល ហើយក្រាបផ្កាប់មុខទៅនឹងដី។

³គាត់ទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើ ទូលបង្គំគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអង្គ សូមមេត្តាកុំយាងហួស ដោយទុកចោលអ្នកបម្រើព្រះអង្គឡើយ។

⁴សូមឲ្យគេបានយកទឹកមកលាងព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ ហើយសម្រាកនៅក្រោមដើមឈើនេះសិនហើយ។⁵សូមឲ្យទូលបង្គំនាំអាហារបន្តិចបន្តួចមកថ្វាយ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គបានសោយ។ បន្ទាប់មក ព្រះអាចយាងចេញពីទូលបង្គំបានហើយ ព្រោះព្រះអង្គបានយាងមកជួបអ្នកបម្រើព្រះអង្គរួចហើយ»។ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ចូរតាមសម្ដីរបស់អ្នកចុះ»។

⁶បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំទៅរកនាងសារ៉ាវិញនៅក្នុងត្រសាល ហើយនិយាយថា៖ «ចូរប្រញាប់ឡើង យកម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋបីរង្វាល់មក ច្របាច់វា ហើយធ្វើជានំប៉័ង»។⁷បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំរត់ទៅដង្ហែកឈូកស្ល ហើយបានយកកូនគោ ដែលស្នាម ហើយស្អម្លៀង ហើយប្រគល់វាទៅឲ្យអ្នកបម្រើ ហើយគាត់ក៏ប្រញាប់ទៅចម្អិនវា។⁸គាត់បានយកខ្លាញ់ និងទឹកដោះគោ ព្រមទាំងសាច់កូនគោដែលគេបានចម្អិននោះ មកដាក់នៅមុខរបស់ពួកគេ ហើយគាត់ឈរនៅក្បែរពួកគេនៅក្នុងដើមឈើ នៅពេលពួកគេកំពុងហូប។

⁹ពួកគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «តើសារ៉ាភរិយារបស់លោកនៅឯណា?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «នៅក្នុងត្រសាលឯណោះ»។¹⁰ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងត្រឡប់មកវិញជាប្រាកដនៅក្នុងរដូវលំហើយ ហើយមើល សារ៉ាយភរិយារបស់លោកនឹងមានកូនប្រុសមួយ»។

នាងសារ៉ាយកំពុងស្ដាប់នៅមាត់ទ្វារក្នុងត្រសាល ដែលនៅពីក្រោយគាត់។

¹¹តែឡូវ លោកអប្រាហាំ និងនាងសារ៉ាមានរយៈចាស់ណាស់ហើយ នាងសារ៉ាមានអាយុហួសក្នុងការមានកូនហើយ។¹²នាងសារ៉ាសើចនឹងខ្លួនឯង ហើយនិយាយមកកាន់ខ្លួននាងថា៖ «ខ្ញុំចាស់ចំណាស់នេះហើយ ស្វាមីខ្ញុំក៏ចាស់ណាស់ដែរ យើងខ្ញុំនៅមានតម្រកអ្វីទៀត?»

¹³ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកអប្រាហាំថា៖ «ហេតុអ្វីបានជានាងសារ៉ាសើច ហើយនិយាយថា តើខ្ញុំអាចមានកូនបាន ក្នុងការដែលខ្ញុំចាស់ហើយនោះ?

¹⁴តើមានអ្វីដែលពិបាកពេកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ទេ? នៅពេលកំណត់ យើងនឹងត្រឡប់មកឯអ្នកវិញ គឺនៅក្នុងរដូវលំហើយ។ នៅឆ្នាំក្រោយ នៅក្នុងរដូវនេះ នាងសារ៉ានឹងមានកូនប្រុសមួយ»។¹⁵បន្ទាប់មក នាងសារ៉ាបដិសេធា ហើយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំម្ចាស់មិនបានសើចទេ» ដ្បិត នាងខ្លាច។ គាត់ឆ្លើយថា៖ «អត់ទេ នាងបានសើចមែន»។

¹⁶បន្ទាប់មក ពួកគេបានក្រោកឡើងដើម្បីចាកចេញហើយសម្លឹងមើលទៅក្រុងសូដុម។ លោកអប្រាហាំបានចេញទៅជាមួយពួកគេ ដើម្បីជូនដំណើរពួកគេ។

¹⁷ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើគួរឲ្យយើងលាក់ជាមួយលោកពីអ្វីដែលខ្ញុំនឹងធ្វើដែរឬទេ?»¹⁸លោកអប្រាហាំនឹងក្លាយជាប្រជាជាតិមួយដ៏ធំ ហើយខ្លាំងពូកែ ហើយប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងបានពរដោយសារគាត់។¹⁹ដ្បិត យើងបានជ្រើសរើសគាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានបង្រៀនដល់កូន និងគ្រួសាររបស់គាត់ដែលមកតាមក្រោយឲ្យកាន់តាមផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យប្រព្រឹត្តសេចក្ដីសុចរិត និងយុត្តិធម៌ ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចដល់ លោកអប្រាហាំ តាមសេចក្ដីដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលនឹងគាត់»។

²⁰បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ដោយព្រោះមានសម្រែកយំទាស់នឹងក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ារ៉ាខ្លាំងពេក ហើយបាបរបស់ពួកគេក៏ខ្លាំងណាស់ដែរ²¹យើងនឹងចុះទៅទីនោះ ហើយមើលពីសម្រែកទាស់នឹងក្រុងនោះបានមកដល់យើង ថាតើពួកគេពិតជាបានធ្វើការនោះមែនឬយ៉ាងណា។ ប្រសិនបើ មិនបានធ្វើទេ យើងនឹងបានដឹង»។

²²ដូច្នេះ បុរសទាំងនោះបានចេញពីទីនោះ ហើយធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅក្រុងសូដុម ប៉ុន្តែ លោកអប្រាហាំឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។²³បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំបានចូលទៅជិត ហើយទូលថា៖ «តើព្រះអង្គបំផ្លាញមនុស្សសុចរិត ជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិតមែនឬ?

²⁴ប្រហែលជាមានមនុស្សសុចរិតហាសិបនាក់នៅក្នុងទីក្រុង។ តើព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញទីក្រុងនោះចោល ហើយមិនទុកកន្លែងសម្រាប់មនុស្សដែលសុចរិតហាសិបអ្នកដែលនៅទីនោះដែរទេឬ?»²⁵ព្រះអង្គមិនធ្វើដូច្នោះទេ ព្រះអង្គមិនសម្លាប់មនុស្សសុចរិតជាមួយមនុស្សទុច្ចរិតឡើយ ដូច្នេះមនុស្សសុចរិតនឹងទទួលរងដូចមនុស្សទុច្ចរិតដែរ។ ព្រះអង្គមិនធ្វើដូច្នោះទេ! តើចៅក្រមរបស់ផែនដីទាំងមូលមិនធ្វើអ្វីដែលយុត្តិធម៌ទេឬ?»²⁶ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ប្រសិនបើ យើងរកឃើញមនុស្សសុចរិតហាសិបនាក់នៅក្នុងក្រុងសូដុម យើងនឹងមិនបំផ្លាញទីនោះទេ ដោយយល់ដល់ពួកគេ»។

²⁷លោកអប្រាហាំឆ្លើយ ហើយទូលថា៖ «មើល សូមអត់ទោសដល់ទូលបង្គំផង ដែលទូលបង្គំគ្រាន់តែជាឆ្មើដី និងជាផេះ ហ៊ាននិយាយតវ៉ាជាមួយព្រះអម្ចាស់!

²⁸ចុះបើមានមនុស្សសុចរិតតែសែសិបប្រាំនាក់? តើព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញទីក្រុងទាំងមូលដោយខ្វះតែប្រាំនាក់មែនទេ?» នោះព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងមិនបំផ្លាញទេ ប្រសិនបើមានសែសិបប្រាំនាក់»។

²⁹គាត់ទូលព្រះអង្គសារជាថ្មីទៀតថា៖ «ចុះបើមានតែសែសិបនាក់នៅទីនោះ?» ព្រះអង្គតបថា៖ «យើងនឹងមិនបំផ្លាញទេ ដោយព្រោះអ្នកសែសិបនាក់នោះ»។

³⁰គាត់ទូលទៀតថា៖ «សូមកុំព្រះពិរោធនឹងទូលបង្គំធ្វើអ្វី ព្រះអម្ចាស់អើយ ដែលទូលបង្គំនិយាយដូច្នេះ។

ប្រហែលជាមានមនុស្សសុចរិតតែសាមសិបនាក់នៅទីនោះ»។ ព្រះអង្គតបថា៖ «មើល យើងមិនបំផ្លាញក្រុងនោះទេ ប្រសិនបើ យើងរកឃើញមនុស្សសុចរិតសាមសិបនាក់នៅទីនោះ»។³¹គាត់ទូលទៀតថា៖ «មើល សូមអត់ទោសដល់ទូលបង្គំផងដែលហ៊ានទូលទៅព្រះអម្ចាស់បែបនេះ! ប្រហែលជាមានមនុស្សសុចរិតតែម្ភៃនាក់នៅទីនោះ»។ ព្រះអង្គតបថា៖ «យើងមិនបំផ្លាញទីក្រុងនោះទេ ដោយយល់ដល់អ្នកម្ភៃនាក់នោះ»។

³²គាត់ទូលថា៖ «សូមព្រះអង្គកុំព្រះពិរោធនឹងទូលបង្គំធ្វើអ្វី ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមនិយាយបែបនេះជាលើកចុងក្រោយ។

ប្រហែលជារកឃើញមនុស្សសុចរិតតែដប់នាក់ទេ នៅទីនោះ»។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងមិនបំផ្លាញវាទេ ដោយយល់ដល់អ្នកទាំងដប់នាក់នោះ»។³³ព្រះអម្ចាស់បានយាងចេញភ្លាម បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានបញ្ចប់ការសន្ទនាជាមួយលោកអប្រាហាំ ហើយលោកអប្រាហាំក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញ។

19¹ ទេវតាទាំងពីរបានមកដល់ក្រុងសូដុមនៅពេលល្ងាច លោកឡូតកំពុងអង្គុយនៅទ្វារក្រុងសូដុម។ លោកឡូតបានឃើញទេវតាទាំងពីរ ក៏ក្រោកឡើងទៅជួបពួកគេ ហើយក្រាបចុះមុខទល់ដី។² គាត់និយាយថា៖ «សូមលោកម្ចាស់ សូមមេត្តាចូរទៅផ្ទះខ្ញុំ ជាអ្នកបម្រើរបស់លោក ហើយស្នាក់នៅទីមួយយប់សិន ព្រមទាំងបានលាងជើងជូនដល់លោកផង។ បន្ទាប់មក លោកអាចក្រោកឡើងពីព្រលឹម ហើយបន្តដំណើរទៅមុខទៀតចុះ»។ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «អត់ទេ យើងនឹងគេងនៅតាមទីធ្លាក្រុងយប់នេះ»។³ ប៉ុន្តែ លោកឡូតអង្វរពួកគេជាខ្លាំង ពួកគេក៏ទៅជាមួយគាត់ ហើយចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់។ គាត់បានចម្អិនអាហារ ហើយដុតនំប៉័ងឥតមេ ហើយពួកគេក៏ហូប។

⁴ ប៉ុន្តែ មុនពេលពួកគេគេង ពួកប្រុសៗនៅក្នុងទីក្រុង គឺពួកប្រុសៗនៅក្នុងទីក្រុងសូដុម បានរំលោភបំពានច្រើនៗៗ៖ ទាំងក្មេងទាំងចាស់ ប្រុសៗទាំងនោះមកពីគ្រប់ទិសទីនៃទីក្រុង។⁵ ពួកគេបានហៅលោកឡូត ហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើបុរសដែលមកលេងលោកនៅណា? ចូរនាំពួកគេចេញមកឲ្យពួកយើង ដើម្បីឲ្យយើងបានគេងជាមួយពួកគេ»។

⁶ ដូច្នេះ លោកឡូតបានចេញពីទ្វារទៅរកពួកគេ ហើយបិទទ្វារនៅក្រោយខ្នងគាត់។⁷ គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំសូមអង្វរ បងប្អូនខ្ញុំអើយ សូមកុំប្រព្រឹត្តអាក្រក់អី។⁸ មើល ខ្ញុំមានកូនស្រីពីរនាក់ មិនទាន់គេងជាមួយបុរសណាឡើយ។ ខ្ញុំសូមអង្វរអ្នកទាំងអស់គ្នា ចូរនាំពួកគេទៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាទៅ ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចធ្វើអ្វីដែលពួកគេតាមតែអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាគិតថាល្អនៅចំពោះភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។ តែសូមកុំធ្វើអ្វីជាមួយបុរសពីរនាក់នេះឡើយ ព្រោះពួកគេបានមកជ្រកនៅក្រោមដំបូលផ្ទះរបស់ខ្ញុំ»។

⁹ ពួកគេនិយាយថា៖ «ថយចេញទៅ!» ហើយពួកគេក៏បន្តទៀតថា៖ «ម្នាក់នេះជាជនបរទេសមករស់នៅទីនោះសោះ ហើយឥឡូវ វាបានក្លាយជាចៅក្រមរបស់យើងហើយ! ឥឡូវនេះ យើងនឹងប្រព្រឹត្តអាក្រក់ជាមួយអ្នកខ្លាំងជាងពួកគេទេ»។ ពួកគេបានរុញយ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងលោកឡូត ហើយចូលមកជិតដើម្បីទម្លាក់ទ្វារ។

¹⁰ ប៉ុន្តែ បុរសពីរនាក់នោះបានលូកដៃរបស់ពួកគេ ហើយបាននាំលោកឡូតចូលមកក្នុងផ្ទះជាមួយពួកគេ ហើយបិទទ្វារវិញ។¹¹ បន្ទាប់មក ទេវតាបានពួកប្រុសៗដែលនៅមាត់ទ្វារផ្ទះឲ្យខ្វាក់ភ្នែក ទាំងក្មេងទាំងចាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអស់កម្លាំង នៅពេលពួកគេព្យាយាមរកទ្វារ។

¹² បន្ទាប់មកបុរសទាំងពីរនាក់បាននិយាយទៅកាន់លោកឡូតថា៖ «តើលោកមានអ្នកផ្សេងទៀតនៅទីនេះទេ? កូនប្រុសប្រុសៗ កូនៗ និងកូនស្រីៗរបស់លោក និងអ្នកផ្សេងៗដែលអ្នកមាននៅក្នុងទីក្រុងនេះ ចូរយកពួកគេចេញពីទីនេះ»។¹³ ឡូត យើងនឹងបំផ្លាញទីនេះហើយ ដោយសារការចោទប្រកាន់ទាស់នឹងទីក្រុងនេះ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់បានឮយ៉ាងខ្លាំងបានជាព្រះជាម្ចាស់ចាត់យើងមកឲ្យបំផ្លាញទីក្រុងនេះ»។

¹⁴ លោកឡូតបានចេញទៅ ហើយបានហៅកូនប្រុសប្រុសៗរបស់គាត់ គឺពួកប្រុសៗដែលបានរៀបការជាមួយកូនស្រីៗរបស់លោក ហើយប្រាប់ថា៖ «ចូរចេញពីទីនេះ ជាប្រញាប់ ឡូត ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញទីក្រុងនេះហើយ»។ ប៉ុន្តែ កូនប្រុសប្រុសៗរបស់លោក គិតថាគាត់និយាយលេង។

¹⁵ នៅពេលព្រឹកព្រលឹម ទេវតាទាំងពីរបានបង្ខំលោកឡូត ដោយនិយាយថា៖ «ចូរចេញទៅ យកភរិយា និងកូនស្រីទាំងពីររបស់លោកដែលនៅទីនេះចេញទៅ ដើម្បីកុំឲ្យលោកត្រូវបំផ្លាញជាមួយទីក្រុងដោយដោយសារការដំនុំជម្រះឡើយ»។

¹⁶ ប៉ុន្តែ គាត់នៅបង្អែកបង្អង់។ ដូច្នេះ ទេវតាទាំងពីរបានចាប់ដៃលោក ហើយដៃភរិយារបស់លោក ព្រមទាំងដៃកូនស្រីទាំងពីររបស់លោក ដោយសារព្រះអម្ចាស់ផ្តល់មេត្តាដល់ពួកគេ។ ទេវតាទាំងពីរបាននាំពួកគេចេញ ហើយនាំចេញទៅទុកនៅខាងក្រៅក្រុង។¹⁷ បន្ទាប់មក ទេវតាទាំងពីរបាននាំពួកគេចេញ ហើយមានម្នាក់និយាយថា៖ «ចូររត់ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរស់! កុំមើលក្រោយឡើយ ឬ ស្នាក់នៅទីវាលណាមួយឡើយ។ ចូររត់គេចទៅឯភ្នំ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកត្រូវបំផ្លាញឡើយ»។

¹⁸ លោកឡូតនិយាយទៅទេវតាទាំងពីរថា៖ «អត់ទេ លោកម្ចាស់អើយ!¹⁹ ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់បានទទួលព្រះគុណនៅចំពោះលោកម្ចាស់ ហើយ លោកម្ចាស់បានផ្តល់ក្តីមេត្តាយ៉ាងធំក្នុងការសង្គ្រោះជីវិតរបស់យើងខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចរត់គេចទៅឯភ្នំបានទេ ព្រោះគ្រោះមហន្តរាយនឹងបំផ្លាញខ្ញុំ និងខ្ញុំនឹងស្លាប់ហើយ»។²⁰ មើល ទីក្រុងនៅទីនោះ វាជិតល្មមដែលអាចរត់ទៅដល់ ហើយវាក៏តូចដែរ។ សូមឲ្យខ្ញុំរត់គេចទៅទីនោះចុះ (តើវាមិនតូចទេឬអី?) ហើយខ្ញុំនឹងមានជីវិតរស់នៅទីនោះ»។

²¹ ទេវតាទាំងពីរនិយាយទៅគាត់ថា៖ «មិនអីទេ ខ្ញុំយល់ព្រមតាមសំណើនេះ ថាយើងនឹងមិនបំផ្លាញក្រុងដែលលោកបាននិយាយទេ»។²² ប្រញាប់ឡើង! ចូររត់គេចចេញពីទីនេះទៅ ព្រោះយើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ ទាល់តែលោកទៅដល់ទីនោះសិន»។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាគេហៅទីក្រុងនោះថា សូអារ។

²³ ពេលលោកឡូតទៅដល់ក្រុងសូអារ ថ្ងៃបានរះឡើងមកលើផែនដី។²⁴ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យភ្លៀងធ្លាក់ជាស្ពាន់ធំៗ និងភ្លៀងធ្លាក់ចុះមកលើក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ាពីព្រះអម្ចាស់មកគឺធ្លាក់ចេញពីលើមេឃមក។²⁵ ព្រះអង្គបំផ្លាញទីក្រុងទាំងនោះ ហើយគ្រប់ទាំងទីវាល ហើយនិងប្រជាជនដែលរស់នៅទីក្រុងនោះ ហើយទីវាលដែលមានស្មៅដុះដែរ។

²⁶ ប៉ុន្តែ ភរិយារបស់លោកឡូត ដែលដើរតាមក្រោយគាត់ បានសម្លឹងក្រោយ ហើយនាងបានក្លាយជាសសរអំបិល។²⁷ លោកអប្រាហាំក្រោកតាំងពីព្រលឹម ហើយចេញទៅកន្លែងដែលគាត់បានឈរជាមួយនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។²⁸ គាត់បានសម្លឹងមើលទៅក្នុងក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា និងសម្លឹងមើលទៅឯទីវាលនៅក្នុងទឹកដីនោះ។ គាត់បានសម្លឹងមើល ឃើញផ្សេងហុយឡើងពីដីដូចជាផ្សែងរបស់គុកភ្លើង។

²⁹ ដូច្នេះ នៅពេលព្រះជាម្ចាស់បំផ្លាញទីក្រុងទាំងប៉ុន្មាន នៅទីវាល ព្រះជាម្ចាស់បាននឹងចាំពីលោកអប្រាហាំ។ ព្រះអង្គបានបញ្ជូនលោកឡូតចេញពីគ្រោះមហន្តរាយ នៅពេលព្រះអង្គបំផ្លាញទីក្រុងផ្សេងៗ ដែលលោកឡូតបានរស់នៅ។

³⁰ ប៉ុន្តែ លោកឡូតបានឡើងទៅក្រុងសូអារ ទៅរស់នៅតាមតំបន់ភ្នំ ជាមួយកូនស្រីពីរនាក់ ដោយព្រោះគាត់មានការភ័យខ្លាចក្នុងការរស់នៅក្នុងក្រុងសូអារ។ ដូច្នេះ គាត់និងកូនស្រីទាំងពីររបស់គាត់ បានទៅរស់នៅក្នុងរូងភ្នំវិញ។

³¹ កូនស្រីច្បងនិយាយទៅកូនស្រីប្អូនថា៖ «ឪពុករបស់យើងចាស់ហើយ ហើយគ្មានប្រុសណាមកគេងជាមួយយើង ដូចគេដូចឯងនៅក្នុងលោកនេះទេ»។³² មក តោះយើងទៅបង្អកស្រាឪពុករបស់យើង ហើយយើងនឹងគេងជាមួយគាត់ ដូច្នេះយើងអាចបន្តពូជឪពុករបស់យើង»។³³ ដូច្នេះ ពួកគេបានធ្វើឲ្យឪពុករបស់ពួកគេស្រវឹងនៅយប់នោះ។ បន្ទាប់មក កូនស្រីច្បងបានចូលទៅក្នុង ហើយគេងជាមួយឪពុករបស់នាង ហើយគាត់មិនដឹងថានាងចូលទៅគេងជាមួយគាត់នៅពេលណា ឬពេលណានាងក្រោកឡើងទេ។

³⁴ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ បងស្រីច្បងនិយាយទៅកាន់ប្អូនស្រីពៅថា៖ «សូមស្តាប់ យប់មិញ បងបានទៅគេងជាមួយឪពុករួចហើយ។ តោះ យើងធ្វើឲ្យគាត់ស្រវឹងនៅយប់នេះទៀត ហើយអូនត្រូវទៅក្នុងហើយគេងជាមួយគាត់ ដើម្បីឲ្យយើងអាចបន្តពូជពីឪពុករបស់យើង»។³⁵ ដូច្នេះ ពួកគេបានធ្វើឲ្យឪពុករបស់ពួកគេស្រវឹងនៅយប់នោះ ហើយប្អូនស្រីពៅបានចូលទៅ ហើយគេងជាមួយគាត់។ គាត់មិនដឹងពេលណានាងគេង ឬពេលណានាងចេញពីគាត់នោះទេ។

³⁶ដូច្នេះ កូនស្រីទាំងពីររបស់លោកឡូត៍ក៏មានកូនដោយសារឪពុករបស់ពួកគេ។³⁷ កូនស្រីច្បងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ ហើយដាក់ឈ្មោះថា ម៉ូអាប។ គាត់បានក្លាយជាបុព្វបុរសរបស់ជនជាតិម៉ូអាបសព្វថ្ងៃនេះ។³⁸ ចំណែក ប្អូនស្រីពៅក៏បង្កើតបានកូនប្រុសមួយដែរ ហើយ ដាក់ឈ្មោះកូននោះថា បេន អាំមី។ គាត់បានក្លាយជាបុព្វបុរសរបស់ជនជាតិអាំម៉ូនសព្វថ្ងៃនេះ។

20 ¹លោកអប្រាហាំបានធ្វើដំណើរពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅទីកន្លែងណាមួយ ហើយគាត់រស់នៅចន្លោះក្រុងកាដេស និងក្រុងស៊ើរ។ បន្ទាប់មក គាត់បានទៅនៅក្នុង
កេរ្តិ៍ក្នុងនាមជាជនបរទេស។ ²លោកអប្រាហាំនិយាយទាក់ទងនឹងភរិយារបស់គាត់ថា៖ «នាងជាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ»។ ដូច្នេះ ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិច ជាស្តេចនៅ
ក្នុងកេរ្តិ៍ បានចាត់អ្នកបម្រើឲ្យទៅ ហើយយកនាងសារ៉ាមក។ ³ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានមកជួបព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចនៅក្នុងសុបិនយប់នោះ ដោយមានបន្ទូលថា៖
«មើល អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ ដោយព្រោះស្ត្រីដែលអ្នកបានយកមក ដ្បិតនាងជាការិយារបស់គេទេ»។

⁴ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចមិនទាន់បានចូលទៅជិតនាងនៅឡើយទេ ហើយស្តេចបានមានបន្ទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គសម្លាប់ សូម្បីតែប្រជាជាតិសុចរិត?

⁵តើមិនមែនគាត់ខ្លួនឯងទេឬអីដែលនិយាយមកទូលបង្គំថា នាងជាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ? សូម្បីតែនាងខ្លួនឯងផ្ទាល់និយាយថា គាត់គឺជាបងប្រុសរបស់ខ្ញុំ។
ទូលបង្គំបានធ្វើការនេះដោយស្មោះត្រង់ចេញពីចិត្តរបស់ទូលបង្គំ និងពីដៃរបស់អ្នកដែលឥតកំហុស»។

⁶បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅស្តេចនៅក្នុងសុបិនថា៖ «ពិតមែនហើយ យើងក៏ដឹងដែរថា ដួងចិត្តរបស់ទ្រង់ស្មោះត្រង់ក្នុងការធ្វើការនេះ
ហើយយើងក៏បានការពារទ្រង់មិនឲ្យធ្វើបាបទាល់នឹងយើងដែរ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាយើងហាមមិនឲ្យអ្នកប៉ះពាល់នាងឡើយ។ ⁷ដូច្នេះ
ចូរប្រគល់នាងទៅស្វាមីរបស់នាងវិញចុះ ដ្បិត គាត់គឺជាព្យាករម្នាក់។ គាត់នឹងអធិស្ឋានឲ្យអ្នក ហើយអ្នកនឹងបានរស់។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ
ទ្រង់មិនប្រគល់នាងឲ្យគាត់វិញទេ ចូរដឹងថា ទ្រង់នឹងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយទ្រង់ស្លាប់»។

⁸ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចបានក្រោកតាំងពីព្រលឹម ហើយកោះហៅអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចទាំងអស់មកគាល់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបានប្រាប់ការទាំងអស់នេះទៅកាន់ពួកគេ
ហើយពួកគេមានការភ័យខ្លាចជាខ្លាំង។ ⁹បន្ទាប់មក ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចបានហៅលោកអប្រាហាំមក ហើយមានរាជឱង្ការទៅគាត់ថា៖
«ហេតុអ្វីបានជាលោកធ្វើដូច្នេះជាមួយយើង? តើយើងបានធ្វើបាបអ្វីដល់លោក បានជាលោកនាំយើង និងអាណាចក្ររបស់យើងទៅធ្វើបាបយ៉ាងធំដូច្នេះ?
អ្វីដែលលោកបានធ្វើចំពោះយើងនេះ គឺជាអ្វីដែលលោកមិនគួរធ្វើទេ»។

¹⁰ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចមានបន្ទូលទៅកាន់លោកអប្រាហាំថា៖ «តើលោកមានគោលបំណងអ្វីបានជាធ្វើការនេះ?» ¹¹លោកអប្រាហាំទូលថា៖
«ដោយព្រោះទូលបង្គំគិតថា ប្រហែលជាគ្មានការកោតខ្លាចព្រះទេនៅទីនេះ ហើយថា គេនឹងសម្លាប់ទូលបង្គំ ដោយសារតែភរិយាទូលបង្គំមិនខាន។

¹²ម្យ៉ាងវិញទៀត នាងគឺជាប្អូនស្រីរបស់ទូលបង្គំមែន នាងគឺជាកូនស្រីរបស់ឪពុកទូលបង្គំ ប៉ុន្តែមិនមែនជាកូនស្រីម្តាយរបស់ទូលបង្គំទេ
ហើយទូលបង្គំបានរៀបការជាមួយនាង។

¹³នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានឲ្យទូលបង្គំចាកចេញពីផ្ទះឪពុករបស់ទូលបង្គំហើយធ្វើដំណើរចេញពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ ទូលបង្គំបានប្រាប់នាងថា៖
«អូនត្រូវបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់ក្នុងនាមជាការិយារបស់បង គឺនៅទីណាដែលយើងទៅ សូមប្រាប់គេថា៖ «គាត់ជាបងប្រុសរបស់ខ្ញុំ»។ ¹⁴បន្ទាប់មក
ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចបានយកចៀម និងគោ ព្រមទាំងអ្នកបម្រើប្រុសស្រីជាច្រើន ហើយប្រគល់ពួកគេឲ្យទៅលោកអប្រាហាំ។ បន្ទាប់មក
ព្រះអង្គបានប្រគល់នាងសារ៉ា ភរិយារបស់លោកអប្រាហាំទៅគាត់វិញ។

¹⁵ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចមានរាជឱង្ការថា៖ «មើល ទឹកដីរបស់យើងនៅចំពោះលោកហើយ។ ¹⁶ចូរនៅកន្លែងណាតាមតែលោកចូលចិត្តចុះ»។

ព្រះអង្គមានរាជឱង្ការទៅនាងសារ៉ាថា៖ «មើល យើងប្រគល់ដល់បងប្រុសដែលជាស្វាមីរបស់នាងប្រាក់ចំនួនមួយពាន់តម្លឹង។
ដើម្បីគ្រប់បាំងកំហុសដែលបានធ្វើទាល់នឹងនាងនៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលនៅជាមួយនាង និងនៅចំពោះមុខរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា
អ្នកមិនបានបាត់បង់កិត្តិយសអ្វីឡើយ»។

¹⁷លោកអប្រាហាំអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិច មហេសីរបស់ព្រះអង្គ និងអ្នកបម្រើប្រុសស្រី
ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបង្កើតកូនចៅបាន។ ¹⁸ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យស្ត្រីទាំងអស់នៅក្នុងព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចទាំងមូល ក្លាយទៅជាស្ត្រីអារ ព្រោះ
តែនាងសារ៉ាជាការិយារបស់លោកអប្រាហាំ។

¹ព្រះអម្ចាស់យកព្រះទ័យទុកដាក់ជាមួយនាងសារី ដូចដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថាព្រះអង្គនឹងធ្វើ ហើយព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសម្រាប់នាងសារី ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យា។²នាងសារីមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយឲ្យលោកអប្រាហាំក្នុងការដែលគាត់ចាស់ណាស់ហើយ តាមពេលកំណត់ដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលជាមួយគាត់។³លោកអប្រាហាំដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា អ៊ីសាក។

⁴លោកអប្រាហាំបានកាត់ស្បែកអ៊ីសាកកូនប្រុសរបស់គាត់ នៅពេលគាត់មានអាយុបានប្រាំបីថ្ងៃ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។

⁵លោកអប្រាហាំមានអាយុមួយរយឆ្នាំ ពេលគាត់មានអ៊ីសាកកូនប្រុសរបស់គាត់។⁶នាងសារីនិយាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យខ្ញុំសើច មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលឮនឹងសើចជាមួយខ្ញុំ»។⁷នាងក៏និយាយផងដែរថា៖ «តើអ្នកណាអាចនិយាយជាមួយលោកអប្រាហាំថា នាងសារីបំបៅកូន មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំបានបង្កើតកូនប្រុសមួយនៅក្នុងកាលដែលគាត់មានវ័យចាស់ណាស់ហើយដែរ»។

⁸កូនបានធំឡើង ហើយបានផ្តាច់ដោះ លោកអប្រាហាំបានធ្វើពិធីជប់លៀងយ៉ាងធំនៅថ្ងៃដែលអ៊ីសាកបានផ្តាច់ដោះនោះ។

⁹នាងសារីឃើញកូននាងហាកាជនជាតិអេស៊ីប ដែលនាងបានបង្កើតឲ្យលោកអប្រាហាំ កំពុងចំអកដល់កូននាង។

¹⁰ដូច្នេះ នាងបានប្រាប់លោកអប្រាហាំថា៖ «ចូរបណ្តេញស្រីបម្រើ និងកូនប្រុសរបស់នាងចេញទៅ ដើម្បីកូនប្រុសរបស់ស្រីបម្រើនោះ មិនអាចគ្រងមរតកជាមួយអ៊ីសាកបានទេ»។¹¹ការនេះ បានធ្វើឲ្យលោកអប្រាហាំពិបាកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដោយព្រោះកូនប្រុសរបស់គាត់។

¹²ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលជាមួយលោកអប្រាហាំថា៖ «កុំពិបាកចិត្តដោយព្រោះក្មេង និងអ្នកបម្រើស្រីរបស់អ្នកឡើយ។

ចូរស្តាប់តាមសម្តីទាំងអស់ដែលនាងប្រាប់អ្នកពីបញ្ហាចុះ ពីព្រោះ តាមរយៈអ៊ីសាកដែលពូជពង្សរបស់ដែលនឹងស្ទង់ត្រកូលពីនាក់។

¹³យើងនឹងធ្វើឲ្យកូនស្រីបម្រើបានក្លាយជាប្រជាជាតិមួយ ព្រោះគាត់គឺជាពូជពង្សរបស់អ្នក»។

¹⁴លោកអប្រាហាំបានក្រោកឡើងតាំងពីព្រលឹម យកនំប៉័ង និងថង់ស្បែកមានទឹក ហើយប្រគល់វាទៅឲ្យនាងហាកា ដាក់លើស្បែករបស់នាង។ គាត់បានប្រគល់កូនប្រុសទៅនាង ហើយក៏ចាត់នាងឲ្យចេញទៅ។ នាងបានចាកចេញ ហើយបានរង្វេងនៅទីរហោស្ថានបៀរសេបា។

¹⁵នៅពេលទឹកនៅក្នុងថង់ស្បែកអស់ទៅ នាងបានទុកកូនប្រុសចោលនៅក្រោមដើមឈើតូចមួយ។¹⁶បន្ទាប់មក នាងក៏ចេញទៅ ហើយបានអង្គុយឆ្ងាយបន្តិចពីគាត់ ប្រហែលជាមួយសន្ទុះព្រួញ នាងនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនចង់ឃើញកូនស្លាប់នៅចំពោះមុខខ្ញុំទេ»។ ក្នុងកាលដែលនាងអង្គុយទល់មុខនឹងកូននោះ នាងបានស្រែក ហើយយំជាខ្លាំង។

¹⁷ព្រះជាម្ចាស់បានឮសំឡេងក្មេងនោះ ហើយទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានហៅនាងហាកាពីស្ថានសួគ៌មក ហើយនិយាយទៅនាងថា៖ «ហាកាអើយ តើនាងមានរឿងអ្វី? កុំខ្លាចអ្វីឡើយ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានឮសំឡេងរបស់ក្មេងពីកន្លែងរបស់វាហើយ។¹⁸ចូរក្រោកឡើង លើកក្មេងនោះ ហើយលើកទឹកចិត្តគាត់ ដ្បិត យើងនឹងធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាប្រជាជាតិមួយដ៏ធំ»។

¹⁹បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់បានបើកភ្នែករបស់នាង ហើយនាងបានឃើញអណ្តូងទឹកមួយ។ នាងបានទៅ ហើយដងទឹកដាក់ក្នុងថង់ស្បែកដាក់ទឹក ហើយបានឲ្យទៅក្មេងនោះផឹក។²⁰ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយក្មេងនោះ ហើយគាត់បានធំឡើង។ គាត់រស់នៅក្នុងទីរហោស្ថាន ហើយបានក្លាយជាអ្នកពូកែបាញ់ ធ្នូ។²¹គាត់រស់នៅក្នុងទីរហោស្ថាននៅក្នុងទឹកដីប៉ារ៉ា ហើយម្តាយរបស់គាត់បានការប្រពន្ធឲ្យគាត់ជាមួយនឹងជនជាតិអេស៊ីប។

²²នៅគ្រានោះ ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីច និងលោកភីកុល ជាមេទ័ពរបស់ព្រះអង្គពោលទៅលោកអប្រាហាំថា៖

«ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយលោកនៅក្នុងគ្រប់ការទាំងលោកធ្វើ។²³ឥឡូវនេះ ចូរស្ងៀមជាមួយយើងនៅទីនេះក្នុងនាមព្រះជាម្ចាស់ថា អ្នកនឹងមិនប្រព្រឹត្តមិនត្រឹមត្រូវជាមួយយើង ឬជាមួយកូនចៅរបស់យើង ឬជាមួយពូជពង្សរបស់យើងឡើយ។ ចូរប្រព្រឹត្តជាមួយយើង និងជាមួយទឹកដីដែលលោកស្នាក់នៅដោយសម្ពន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះត្រង់ដែលយើងបានប្រព្រឹត្តជាមួយនឹងលោកដែរ។²⁴លោកអប្រាហាំពោលថា៖ «ខ្ញុំស្ងៀម»។

²⁵លោកអប្រាហាំបានប្តឹងព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីចទាក់ទងនឹងអណ្តូងទឹកដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីចបានយកពីគាត់។²⁶ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីច មានបន្ទូលថា៖ «យើងមិនដឹងថា អ្នកណាជាអ្នកធ្វើការនេះទេ។ ព្រោះលោកមិនបានប្រាប់ឲ្យយើងដឹងផង យើងមិនបានដឹងរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ»។²⁷ដូច្នេះ លោកអប្រាហាំបានយកចៀម និងគោ ហើយថ្វាយដល់ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីច ហើយអ្នកទាំងពីរបានធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីនឹងគ្នា។

²⁸បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំបានរៀបចំចៀមញឹកពីហ្វូងសត្វទុកដោយឡែក។²⁹ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីចមានបន្ទូលទៅលោកអប្រាហាំថា៖ «តើសត្វចៀមញឹកទាំងប្រាំពីរនេះ មានន័យយ៉ាងដូចម្តេច ដែលលោកបានញែកដោយឡែកបែបនេះ?»³⁰គាត់ឆ្លើយថា៖

«ព្រះអង្គនឹងទទួលចៀមញឹកទាំងប្រាំពីរនេះ ពីដៃរបស់ទូលបង្គំ ដើម្បីធ្វើជាសាក្សីសម្រាប់ទូលបង្គំ ថាទូលបង្គំជាអ្នកដឹកអណ្តូងនេះ»។

³¹ដូច្នេះ គាត់បានហៅកន្លែងនោះថា បៀរសេបា ព្រោះអ្នកទាំងពីរបានស្ងៀមស្ងៀមនៅទីនោះ។³²ពួកគេបានចងសម្ពន្ធមេត្រីនៅបៀរសេបា ហើយបន្ទាប់មកព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡីច និងលោកភីកុល ជាមេទ័ពរបស់ព្រះអង្គ បានត្រឡប់ទៅទឹកដីភីលីស្ទីនវិញ។

³³លោកអប្រាហាំបានដាំដើមអំពិលមួយដើមនៅបៀរសេបា។ គាត់ថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះដ៏នូវអស់កល្បនៅទីនោះ។

³⁴លោកអប្រាហាំនៅជាជនបរទេសនៅក្នុងទឹកដីភីលីស្ទីនជាច្រើនឆ្នាំ។

22 ¹បន្ទាប់ពីការទាំងនោះមក ព្រះជាម្ចាស់បានល្អងលលោកអប្រាហាំ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អប្រាហាំ!» លោកអប្រាហាំទូលថា៖ «ទូលបង្គំនៅទីនេះ»។ ²បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរយកកូនប្រុស គឺកូនប្រុសតែមួយគត់របស់អ្នក ជាកូនដែលអ្នកស្រឡាញ់ ហើយទៅទឹកដីម៉ូរីយ៉ា។ ថ្វាយគាត់ជាយញ្ញបូជាដុតនៅលើភ្នំមួយនៅទីនោះ ដែលយើងនឹងប្រាប់ដល់អ្នក»។ ³ដូច្នេះ លោកអប្រាហាំបានក្រោកតាំងពីព្រលឹម ចងកែបលាបរបស់គាត់ ហើយយកអ្នកបម្រើរបស់គាត់ពីរនាក់ទៅជាមួយគាត់ រួមទាំងអ៊ីសាកកូនប្រុសរបស់គាត់។ គាត់បានកាប់អុសដើម្បីជាតង្វាយដុត បន្ទាប់មក រៀបចំចេញដំណើរទៅកន្លែងដែលបានប្រាប់ដល់គាត់។

⁴នៅថ្ងៃទីបី លោកអប្រាហាំបានងើយទៅលើ ហើយមើលឃើញកន្លែងនោះពីចម្ងាយ។ ⁵គាត់បាននិយាយទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ថា៖ «ចូរនៅទីនេះជាមួយនឹងសត្វលាហើយ យើង និងក្មេងនឹងទៅទីនោះ។ យើងនឹងទៅថ្វាយបង្គំព្រះ ហើយនឹងត្រឡប់មករកអ្នកវិញ»។ ⁶បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំបានយកអុសសម្រាប់ជាតង្វាយដុត ហើយដាក់វាឲ្យអ៊ីសាកកូនប្រុសរបស់គាត់លី។ គាត់បានកាន់ភ្លើង និងកាំបិតដោយដៃរបស់គាត់ផ្ទាល់ ហើយទាំងឪពុកទាំងកូនដើរទៅជាមួយគ្នា ហើយពួកគេទាំងពីរបានទៅជាមួយគ្នា។

⁷អ៊ីសាកនិយាយទៅកាន់លោកអប្រាហាំជាឪពុករបស់គាត់ថា៖ «ពុក» ហើយគាត់ឆ្លើយថា៖ «មានការអីកូន»។ គាត់និយាយថា៖ «មើល នៅទីនេះ មានអុស និងភ្លើង ប៉ុន្តែ តើកូនចៀមសម្រាប់ជាតង្វាយដុតនៅឯណា?» ⁸លោកអប្រាហាំប្រាប់ថា៖ «កូនអើយ ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់កូនចៀមសម្រាប់ជាតង្វាយដុត»។ ⁹ដូច្នេះ ពួកគេក៏បន្តដំណើរទៅមុខទៀត ជាមួយគ្នា។

⁹នៅពេលពួកគេទៅដល់កន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់ដល់គាត់ លោកអប្រាហាំបានសង់អាសនៈមួយនៅទីនោះ ហើយដាក់អុសនៅលើវា។ បន្ទាប់មក ចងអ៊ីសាកកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយផ្តេកគាត់នៅលើអាសនៈនៅលើអុសនោះ។ ¹⁰លោកអប្រាហាំបានលូកដៃរបស់គាត់យកកាំបិត ដើម្បីសម្លាប់កូនប្រុសរបស់គាត់។

¹¹បន្ទាប់មក ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានហៅកាត់ពីស្ថានសួគ៌ ដោយមានបន្ទូលថា៖ «អប្រាហាំ អប្រាហាំអើយ! ហើយគាត់បានទូលឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំនៅទីនេះហើយ»។ ¹²ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «កុំលូកដៃរបស់អ្នកលើក្មេង ឬធ្វើអ្វីឲ្យគាត់មានរបួសឡើយ ដ្បិត ឥឡូវនេះ យើងដឹងហើយថា អ្នកកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ មើល អ្នកមិនបានសំចៃសូម្បីតែកូនប្រុសរបស់អ្នក គឺកូនប្រុសតែមួយរបស់អ្នក ពីយើងទេ»។

¹³លោកអប្រាហាំងើយទៅលើ ហើយមើល នៅខាងក្រោយគាត់មានចៀមមួយ ដោយស្វែងរកវាដាក់នៅជាប់នឹងព្រៃ។ លោកអប្រាហាំបានទៅ ហើយយកចៀម ហើយថ្វាយចៀមនោះជាតង្វាយដុត ជំនួសឲ្យកូនរបស់គាត់។ ¹⁴ដូច្នេះ លោកអប្រាហាំបានហៅកន្លែងនោះថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ផ្គត់ផ្គង់»។ ហើយគេបានហៅកន្លែងនោះរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះថា នៅលើភ្នំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គនឹងផ្គត់ផ្គង់»។

¹⁵ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានហៅលោកអប្រាហាំពីស្ថានសួគ៌ជាលើកទីពីរ ហើយមានបន្ទូលថា ¹⁶នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងស្ងៀមនឹងខ្លួនយើងដោយព្រោះអ្នកបានធ្វើការនេះ ហើយអ្នកមិនបានសំចៃ សូម្បីតែកូនប្រុស គឺកូនប្រុសតែមួយរបស់អ្នក ¹⁷យើងនឹងឲ្យពរដល់អ្នក ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកបានចម្រើនកើនឡើងដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ ហើយដូចជាខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រ ហើយពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងគ្រប់គ្រងលើទ្វារខ្លាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ។

¹⁸តាមរយៈពូជពង្សរបស់អ្នក ប្រជាជាតិនៅលើផែនដីទាំងមូលនឹងបានពរ ព្រោះអ្នកបានស្តាប់តាមសម្លេងរបស់យើង»។ ¹⁹ដូច្នេះ លោកអប្រាហាំបានត្រឡប់ទៅអ្នកបម្រើរបស់គាត់វិញ ហើយពួកគេបានចាកចេញ ហើយឆ្ពោះទៅរៀងរាល់ថ្ងៃជាមួយគ្នា។

²⁰បន្ទាប់ពីការទាំងអស់នេះហើយ មានគេមកប្រាប់លោកអប្រាហាំថា៖ «នាងមីលកាក៏បង្កើតបានកូនឲ្យលោកណាយរ ជាប្អូនរបស់លោកដែរ»។ ²¹គឺអ៊ីសាកកូន ច្បង ប៊ូសជាប្អូនប្រុសរបស់គាត់ កេមូអែលជាឪពុករបស់អ៊េរីម ²²កេសែខ ហាស្ទរ ពីលដាស យីដឡាប និងបេតូអែល។

²³លោកបេតូអែលបង្កើតបាននាងបេកា។ ទាំងនេះគឺជាកូនៗទាំងប្រាំបីដែលនាងមីលកាកបង្កើតឲ្យលោកណាយរ ជាប្អូនប្រុសរបស់លោកអប្រាហាំ។ ²⁴ចំណែក ប្រពន្ធទីពីរបស់លោកណាយរ ឈ្មោះនាងអេយ្យ៉ា ក៏មានកូនដែរ គឺឆេបា កាហាំ ថាហាស និងម្កាតា។

23 ¹នាងសារីរស់បានមួយរយៗប្រែប្រួលទៅវិញទៅហើយ។ ទាំងនេះគឺចំនួនឆ្នាំនៃជីវិតរបស់នាងសារីរស់។ ²នាងសារីរស់បានស្លាប់នៅក្នុងការយ៉ាត់ អើបា គឺនៅក្នុងហេប្រូន ក្នុងទឹកដីកាណាន។ លោកអប្រាហាំបានកាត់ទុក និងយំសោកចំពោះនាងសារីរស់។

³បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំក្រោកឡើង ហើយចេញពីសេចក្តីស្លាប់របស់ភរិយារបស់គាត់ ហើយបាននិយាយទៅកូនចៅប្រុសលោកហេត ពោលថា៖

⁴«ខ្ញុំជាជនបរទេសនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។ សូមចែកដីសម្រាប់កន្លែងបញ្ចុះសពនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចបញ្ចុះសពខ្ញុំផង។

⁵កូនចៅរបស់លោកសេតឆ្លើយទៅលោកអប្រាហាំដោយនិយាយថា៖⁶«លោកម្ចាស់ សូមស្តាប់យើងខ្ញុំ។

លោកគឺជាព្រះអង្គម្ចាស់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅចំណោមយើង។ សូមបញ្ចុះសាកសពរបស់លោកនៅក្នុងផ្នូរដែលល្អបំផុតរបស់យើង។

នៅក្នុងចំណោមយើងគ្មាននរណាបដិសេធមិនឲ្យផ្ទុះរបស់គេឡើយ ដូច្នេះ លោកអាចបញ្ចុះសាកសពរបស់លោកហើយ។

⁷លោកអប្រាហាំក្រោកឡើង ហើយលុតជង្គង់ចុះចំពោះម្ចាស់ទឹកដី គឺចំពោះកូនចៅរបស់លោកសេត។⁸គាត់បាននិយាយទៅពួកគេ ដោយពោលថា៖

«ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាយល់ព្រម ឲ្យខ្ញុំបានបញ្ចុះសពរបស់ខ្ញុំមែន ដូច្នេះ សូមស្តាប់ខ្ញុំ ហើយជួយនិយាយជាមួយលោកអេប្រូន ជាកូនរបស់លោកសូហារឲ្យខ្ញុំផង។⁹សូមឲ្យគេលក់រង្វង់ដីម្នាក់ទៀតរបស់គាត់ឲ្យខ្ញុំមក។ សូមឲ្យគាត់លក់ក្នុងតម្លៃពេញដល់ខ្ញុំជាសាធារណៈ ជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ជាកន្លែងបញ្ចុះសព»។

¹⁰លោកអេប្រូនអង្គុយនៅក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់លោកហេត ហើយលោកអេប្រូន ជាជនជាតិបានឆ្លើយទៅលោកអប្រាហាំនៅចំពោះមុខរបស់កូនចៅហេតនៃអស់អ្នកដែលមកក្នុងទ្វារក្រុង និយាយថា៖¹¹«អត់ទេ លោកម្ចាស់ សូមស្តាប់ខ្ញុំសិន។ ខ្ញុំប្រគល់ដី និងរង្វង់ដីនៅក្នុងនោះឲ្យលោក។

ខ្ញុំនឹងប្រគល់វាឲ្យលោកនៅចំពោះមុខប្រជាជនរបស់ខ្ញុំទាំងអស់។ ខ្ញុំនឹងប្រគល់វាជូនលោក ដើម្បីបញ្ចុះសពរបស់លោក»។

¹²បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះអ្នកស្រុកនោះ។¹³គាត់និយាយទៅលោកអេប្រូន ហើយអ្នកស្រុកទាំងអស់ក៏បានឮផងដែរ ថា៖ «សូមស្តាប់ខ្ញុំប្រសិនបើ លោកព្រម ខ្ញុំនឹងបង់ថ្លៃសម្រាប់ដីនេះ។ សូមយកលុយពីខ្ញុំចុះ ហើយខ្ញុំនឹងបញ្ចុះសពខ្ញុំនៅទីនោះ»។

¹⁴លោកអេប្រូនឆ្លើយទៅលោកអប្រាហាំថា៖¹⁵«លោកម្ចាស់ សូមមេត្តាស្តាប់ខ្ញុំសិន។ ដីមួយដុំនេះមានតម្លៃបួនរយសេកែល តើតម្លៃនេះមានអ្វីសំខាន់រវាងលោកម្ចាស់ និងខ្ញុំ? សូមលោកម្ចាស់បញ្ចុះសពចុះ!»។¹⁶លោកអប្រាហាំបានស្តាប់លោកអេប្រូន

ហើយលោកអប្រាហាំបានឆ្លើយប្រគល់ឲ្យលោកអេប្រូននូវចំនួនប្រាក់ដែលគាត់បាននិយាយ ហើយអ្នកស្រុកហេតបានឮទាំងអស់គ្នា គឺប្រាក់ចំនួនបួនរយសេកែល គិតតាមតម្លៃដែលគេលក់ដីនៅសម័យនោះ។

¹⁷ដូច្នេះ ជីវិតរបស់លោកអេប្រូន ដែលនៅម៉ាកពេទ្យា ហើយនៅជិតម៉ាមរ៉េ គឺទាំងដីចម្ការ ដែលមានរង្វង់ដី និងដើមឈើទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងចម្ការ

ព្រមទាំងដើមឈើដែលនៅពីទ្វារចម្ការផង¹⁸បានប្រគល់ឲ្យលោកអប្រាហាំដែលគាត់បានទិញ នៅចំពោះមុខអស់អ្នកដែលនៅទ្វារក្រុងរបស់គាត់ផង។

¹⁹បន្ទាប់ពីនេះ លោកអប្រាហាំបានបញ្ចុះនាងសារីរស់ភរិយារបស់គាត់នៅក្នុងដីរង្វង់ដីម៉ាកពេទ្យា ដែលនៅក្បែរម៉ាមរ៉េ គឺក្នុងក្រុងហេប្រូន ក្នុងទឹកដីកាណាន។²⁰ដូច្នេះដី និងរង្វង់ដីបានប្រគល់ទៅឲ្យលោកអប្រាហាំធ្វើជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ជាកន្លែងបញ្ចុះសព ពីកូនចៅរបស់លោកហេត។

24¹ ឥឡូវ លោកអប្រាហាំក៏ចាស់ណាស់ហើយ ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់លោកអប្រាហាំនៅក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។

² លោកអប្រាហាំនិយាយទៅអ្នកប្រើរបស់គាត់ ជាម្នាក់ដែលចាស់ទុំជាងគេនៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់

ហើយជាម្នាក់ដែលមើលខុសត្រូវលើអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មានថា៖

«ចូរដាក់ដែរបស់ឯងនៅលើភ្លើងរបស់យើង³ ហើយយើងសូមឲ្យឯងស្បថដោយជាមួយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ និងជាព្រះជាម្ចាស់នៃផែនដីថា ឯងនឹងមិនយកភរិយាឲ្យកូនប្រុសយើងពីកូនស្រីរបស់ជនជាតិកាណាន គឺនៅក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលយើងបានសង់ផ្ទះនៅជាមួយឡើយ។⁴ ប៉ុន្តែ ឯងត្រូវទៅប្រទេសរបស់យើង ហើយទៅរកសាច់ញាតិរបស់យើង ហើយរកភរិយាឲ្យកូនប្រុសរបស់យើងនៅទីនោះ»។

⁵ អ្នកប្រើបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «ចុះប្រសិនបើស្រីនោះមិនព្រមតាមខ្ញុំមកទឹកដីនេះ?

តើគួរឲ្យខ្ញុំយកកូនប្រុសរបស់លោកអម្ចាស់ត្រឡប់ទៅទឹកដីដែលលោកអម្ចាស់បានចេញមកដែរទេ?»⁶ លោកអប្រាហាំនិយាយទៅគាត់ថា៖

«សូមកុំនាំកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំទៅទីនោះឡើយ! ព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ ព្រះអង្គដែលនាំខ្ញុំមកទីនេះ ពីផ្ទះឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ និងពីទឹកដីនៃញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយខ្ញុំដោយស្បថថា៖ «ព្រះអង្គនឹងប្រគល់ទឹកដីនេះដល់ពូជពង្សរបស់ខ្ញុំ

ហើយព្រះអង្គនឹងចាត់ទេវតារបស់ព្រះអង្គទៅមុនអ្នក ហើយអ្នកនឹងរកភរិយាសម្រាប់កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំនៅទីនោះ។

⁸ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ស្រីនោះមិនព្រមមកជាមួយអ្នកទេ ដូចនេះអ្នកបានរួចពីសម្បថជាមួយខ្ញុំហើយ។ តែសូមកុំយកកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំទៅទីនោះឡើយ។⁹ ដូច្នេះ អ្នកប្រើបានយកដែដាក់នៅលើភ្លើងរបស់លោកអប្រាហាំជាម្ចាស់របស់គាត់ ហើយបានស្បថជាមួយគាត់ទាក់ទងនឹងរឿងនេះ។

¹⁰ អ្នកប្រើបានយកសត្វអ្នកដូរបស់ចៅហ្វាយគាត់ដប់ក្បាល ហើយបានចាកចេញទៅ។

គាត់បានយកអំណោយជាច្រើនផ្សេងទៀតពីចៅហ្វាយរបស់គាត់ទៅជាមួយគាត់។ គាត់បានចេញដំណើរ ហើយទៅតំបន់អេរីរ៉ាម ណាហារ៉ាម គឺទៅទីក្រុងរបស់លោកណាយរ¹¹ គាត់បានឲ្យសត្វអ្នកដូរលុតជង្គង់នៅខាងក្រៅក្រុង នៅក្បែរអណ្តូងទឹក។ គឺនៅពេលល្ងាច ពេលនោះពួកស្រីៗបានចេញមកដងទឹក។

¹² បន្ទាប់មក គាត់អធិស្ឋានថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់លោកអប្រាហាំចៅហ្វាយទួលបង្គំអើយ សូមឲ្យទួលបង្គំបានជោគជ័យនៅថ្ងៃនេះ

ហើយសូមបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់នៃសម្ពន្ធមេត្រីចំពោះចៅហ្វាយរបស់ទួលបង្គំផង។¹³ មើល ទួលបង្គំឈរនៅទីនេះ ក្បែរអណ្តូងទឹក

ហើយពួកស្រីៗនៅក្នុងក្រុងនេះមកចេញមកដងទឹកពីអណ្តូងនេះ។ សូមឲ្យវាកើតឡើយយ៉ាងដូច្នេះ។¹⁴ នៅពេល ទួលបង្គំនិយាយទៅកាន់ស្ត្រីណាថា៖ «សូម នាងដាក់ក្អមចុះមកឲ្យខ្ញុំបានជីកផង» ហើយនាងនិយាយមកទួលបង្គំថា៖ «ចូរជីកចុះ ហើយខ្ញុំនឹងដងទឹកឲ្យសត្វអ្នកដូររបស់លោកជីកដែរ»

នោះសូមឲ្យនាងគឺជាម្នាក់ដែលព្រះអង្គបានចាត់ត្រៀមសម្រាប់អ្នកប្រើព្រះអង្គឈ្មោះអ៊ីសាក់។ នោះ ទួលបង្គំនឹងដឹងថា

ព្រះអង្គបានបង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់ចំពោះសម្ពន្ធមេត្រីដល់ចៅហ្វាយរបស់ទួលបង្គំ»។

¹⁵ កាលគាត់អធិស្ឋានមិនទាន់ចប់ផង មើល នាងរេបិកា កាន់ក្អមលីនៅលើស្មារបស់នាង។ នាងរេបិកាជាកូនស្រីរបស់លោកបេធូអែល ចៅរបស់លោកស្រីមីលកា និងលោកណាយរ ដែលជាប្អូនរបស់លោកអប្រាហាំ។¹⁶ នាងជាក្មេងស្រីដែលមានរូបស្រស់ស្អាតណាស់ ហើយជាស្រីក្រមុំផង។

គ្មានបុរសណាម្នាក់នៅជាមួយនាងនៅឡើយ។ នាងបានចុះទៅប្រគល់ទឹក ហើយដងទឹកដាក់ក្អមរបស់នាង ហើយត្រឡប់មកវិញ។

¹⁷ បន្ទាប់មក អ្នកប្រើនោះបានរត់ទៅជួបនាង ហើយនិយាយថា៖ «សូមឲ្យទឹកនៅក្នុងក្អមរបស់អ្នកឲ្យខ្ញុំជីកបន្តិចមក»។¹⁸ នាងឆ្លើយថា៖ «លោកអម្ចាស់អើយ សូមពិសាចុះ»។ ហើយនាងបានដាក់ក្អមពីលើស្មារបស់នាងយ៉ាងលឿនមកដាក់លើដែរបស់នាង ហើយប្រគល់ឲ្យគាត់ជីក។

¹⁹ នៅពេលនាងបានឲ្យទឹកគាត់ជីករួចហើយ នាងនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងដងទឹកឲ្យសត្វអ្នកដូររបស់លោកជីកដែរ រហូតទាល់តែអ្នកដូរយប់ជីក»។²⁰ ដូច្នេះ

នាងបានទៅជាប្រញាប់ ហើយចាក់ទឹកអស់ពីក្អមទៅក្នុងស្នូក បន្ទាប់មក នាងបានរត់ម្តងទៀតទៅដងទឹក

ហើយដងទឹកឲ្យសត្វអ្នកដូររបស់លោកជីក។

²¹ បុរសនោះបានមើលនាងពីទីស្ងាត់ មើលដើម្បីឲ្យដឹងថា តើព្រះអម្ចាស់ប្រោសឲ្យដំណើររបស់គាត់បានជោគជ័យឬយ៉ាងណា។²² បន្ទាប់ពីសត្វអ្នកដូរជីករួចហើយ បុរសនោះបានយកមាសមកពាក់នៅនឹងច្រមុះរបស់នាងមានទម្ងន់កន្លះស៊េកែល និងកងដៃមាសពីរពាក់នៅដែរបស់នាងមានទំងន់ ដប់

ស៊េកែល²³ ហើយសួរថា៖ «តើនាងជាកូនស្រីរបស់អ្នកណា? សូមប្រាប់ខ្ញុំមើល តើនៅផ្ទះឪពុករបស់នាងមានកន្លែងសម្រាប់ឲ្យយើងបានសម្រាកមួយយប់ទេ?

²⁴ នាងនិយាយទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំជាកូនស្រីរបស់លោកបេធូអែល ជាកូនរបស់នាងមីលកា បង្កើតឲ្យលោកណាយរ»។²⁵ នាងក៏និយាយទៅគាត់ទៀតថា៖ «យើង មានទាំងចំបើង និងស្មៅស្ងួតយ៉ាងច្រើនបរិបូរ ហើយក៏មានកន្លែងសម្រាប់អស់លោកស្នាក់នៅដែរ»។

²⁶ បន្ទាប់មក បុរសនោះបានលុតជង្គង់ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។²⁷ គាត់និយាយថា៖ «សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ជាចៅហ្វាយរបស់ទួលបង្គំ ព្រះអង្គមិនបានបោះបង់ចោលសម្ពន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះត្រង់ និងគួរឲ្យទុកចិត្ត ចំពោះលោកអម្ចាស់ទួលបង្គំដានិច្ច។ ចំណែក ទួលបង្គំវិញ ព្រះអម្ចាស់បាននាំទួលបង្គំ រហូតមកដល់ផ្ទះសាច់ញាតិរបស់ចៅហ្វាយរបស់ទួលបង្គំ»។

²⁸ បន្ទាប់មក នាងក្រមុំបានរត់ ហើយទៅប្រាប់ក្រុមគ្រួសារម្តាយរបស់នាងអំពីការទាំងអស់នេះ។²⁹ នាងរេបិកាមានបងប្រុសម្នាក់ ហើយគាត់ឈ្មោះថា ឡាបាន។ លោកឡាបានរត់ទៅបុរសនោះ ដែលនៅខាងក្រៅតាមផ្លូវ ក្បែរប្រភពទឹក។³⁰ នៅពេលគាត់បានឃើញក្រវិលនៅនឹងច្រមុះ

ហើយកងដៃនៅលើកងដៃប្អូនស្រីរបស់គាត់ ហើយនៅពេលគាត់បានឮពាក្យរបស់នាងរេបិកាប្អូនស្រីរបស់លោកថា៖

«គឺបុរសនេះហើយដែលនិយាយមកកាន់ខ្ញុំ»។ គាត់បានទៅជួបបុរសនោះ ហើយមើល គាត់បានឈរនៅក្បែរអ្នកដូរនៅជិតអណ្តូង។

³¹ បន្ទាប់មក លោកឡាបាននិយាយថា៖ «សូមអញ្ជើញចូលមក ឱអ្នកដែលប្រកបដោយព្រះពរនៃព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាឈរនៅខាងក្រៅដូច្នេះ?

ខ្ញុំបានត្រៀមផ្ទះ និងកន្លែងសម្រាប់អ្នកដូរហើយ»។³² ដូច្នេះ បុរសនោះក៏ចូលទៅផ្ទះ ហើយគាត់បានដោះយកឥរ៉ាវចេញពីអ្នកដូរ។ ហើយបានឲ្យចំបើង

និងស្មៅទៅអ្នកដូរ ហើយយកទឹកមកលាងជើងគាត់ និងលាងជើងប្រុសៗដែលមកជាមួយគាត់។

³³ ពួកគេបានរៀបចំអាហារដាក់នៅចំពោះមុខគាត់ដើម្បីឲ្យពួកគាត់ហូប ប៉ុន្តែ គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងមិនហូបទេ

ទាល់តែខ្ញុំបាននិយាយអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយសិន»។³⁴ ដូច្នេះ លោកឡាបាននិយាយថា៖ «សូមនិយាយមកចុះ»។ គាត់និយាយថា៖

«ខ្ញុំជាអ្នកប្រើរបស់លោកអប្រាហាំ»។³⁵ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង ហើយគាត់បានក្លាយជាអ្នកមាន។ គាត់បានប្រគល់ហ្វូងចៀម និងហ្វូងគោ ប្រាក់ និងមាស អ្នកប្រើប្រុស និងអ្នកប្រើស្រី ព្រមទាំងសត្វអ្នកដូរ និងសត្វលាផង។

³⁶ លោកស្រីសារ៉ា ជាភរិយាចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ បានបង្កើតកូនប្រុសមួយជូនចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ នៅពេលនាងមានអាយុចាស់ណាស់ហើយ

ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មានឲ្យទៅគាត់។³⁷ ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំបានឲ្យខ្ញុំស្បថជាមួយគាត់ ដោយនិយាយថា៖

«អ្នកមិនត្រូវយកភរិយាឲ្យកូនប្រុសខ្ញុំ ពីពួកកូនស្រីរបស់ជនជាតិកាណាន គឺនៅក្នុងទឹកដីដែលខ្ញុំរស់នៅ»។³⁸ ដូច្នេះទៅវិញ អ្នកត្រូវទៅរកក្រុមគ្រួសារឪពុករបស់ខ្ញុំ ហើយទៅរកសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ ព្រមទាំងរកភរិយាឲ្យកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំពីទីនោះ»។

³⁹ ខ្ញុំបាននិយាយទៅចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំថា៖ «ប្រហែលជាស្រ្តីនោះមិនមកតាមខ្ញុំទេ»។⁴⁰ ប៉ុន្តែ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងទៅមុនខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងចាត់ទេវតារបស់ព្រះអង្គទៅជាមួយខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យដំណើររបស់ខ្ញុំបានជោគជ័យ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចរកវិធានសម្រាប់កូនប្រុសខ្ញុំពីចំណោមសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ និងពីវង្សត្រកូលក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ។⁴¹ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងរួចផុតពីសម្បទារបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើ អ្នកបានទៅដល់សាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំហើយ ហើយពួកគេមិនប្រគល់នាងឲ្យមកអ្នក។ នោះអ្នកនឹងរួចផុតពីសម្បទារបស់ខ្ញុំហើយ»។

⁴² នៅថ្ងៃនេះ ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរមកដល់ប្រភពទឹក ហើយខ្ញុំអធិស្ឋានថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំចៅហ្វាយរបស់ទូលបង្គំអើយ សូមមេត្តា ប្រសិនបើ ព្រះអង្គប្រាកដជាចង់ឲ្យដំណើររបស់ទូលបង្គំបានជោគជ័យមែន»។⁴³ ទូលបង្គំនៅទីនេះហើយ កំពុងឈរនៅក្បែរអណ្តូងទឹក សូមឲ្យក្មេងស្រី ដែលបានមកដងទឹក គឺជាកូនស្រី ដែលទូលបង្គំនិយាយទៅកាន់នាងថា៖ «សូមឲ្យទឹកពីក្អមរបស់នាងឲ្យខ្ញុំផឹកបន្តិចមក»។

⁴⁴ ហើយក្មេងស្រីណាដែលនិយាយមកទូលបង្គំថា៖ «សូមអញ្ជើញពិសាចុះ ហើយខ្ញុំនឹងទៅដងទឹកឲ្យអ្នកដូររបស់លោកផឹកដែរនោះ សូមឲ្យក្មេងស្រីម្នាក់នោះ ជាអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ បានជ្រើសរើសសម្រាប់កូនប្រុសចៅហ្វាយរបស់ទូលបង្គំ»។

⁴⁵ ខ្ញុំអធិស្ឋាននៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំមិនទាន់ចប់ផង មើល នាងនបិកាបានចេញមកជាមួយនឹងក្អមនៅលើស្មារបស់នាង ហើយនាងបានចុះទៅប្រភពទឹក ព្រមទាំងដងទឹកនោះ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបាននិយាយទៅនាងថា៖ «សូមឲ្យទឹកខ្ញុំផឹកបន្តិចមក»។⁴⁶ នាងឆ្លើយយ៉ាងលឿនថា ហើយបានដាក់ក្អមពីលើស្មានាង ហើយនិយាយថា៖ «សូមអញ្ជើញពិសាចុះ ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកដូររបស់លោកផឹកដែរ»។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ផឹក ហើយនាងបានដងទឹកឲ្យអ្នកដូរខ្ញុំផឹកដែរ។

⁴⁷ ខ្ញុំបានសួរនាង ហើយនិយាយថា៖ «តើអ្នកជាកូនរបស់នរណា?» នាងឆ្លើយថា៖ «កូនស្រីរបស់លោកបេធូអែល ជាកូនរបស់លោកណាយរ និងនាងមីលកា»។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានបំពាក់ក្រវិលនៅនឹងច្រមុះរបស់នាង ហើយបំពាក់កងដៃនៅនឹងដៃរបស់នាង។⁴⁸ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានក្រាបចុះ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ ដែលបាននាំខ្ញុំឲ្យដើរតាមផ្លូវត្រូវ ដើម្បីស្វែងរកកូនស្រីសាច់ញាតិចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំឲ្យទៅកូនប្រុសរបស់គាត់។

⁴⁹ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើ លោកបានរៀបចំ ដើម្បីប្រព្រឹត្តដល់ក្រុមគ្រួសារចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំនូវភក្តីភាព និង ទឹកចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះចៅហ្វាយខ្ញុំ នោះសូមប្រាប់ខ្ញុំ មកចុះ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ មិនព្រមទេ នោះខ្ញុំអាចនឹងងាកទៅខាងស្តាំ ឬខាងឆ្វេងទៀត»។

⁵⁰ បន្ទាប់មក លោកឡាបាន និងលោកបេធូអែលបានឆ្លើយ ហើយនិយាយថា៖ «អ្វីដែលមកព្រះអម្ចាស់ យើងមិនអាចនិយាយទៅកាន់អ្នកថាអាក្រក់ ឬល្អបានឡើយ»។⁵¹ មើល នាងនបិកានៅចំពោះអ្នកហើយ។ ចូរយកនាង ហើយចេញទៅ ដូច្នេះ នាងអាចធ្វើជាកិរិយាកូនប្រុសចៅហ្វាយរបស់លោកហើយ ដូចព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល»។

⁵² នៅពេលអ្នកបម្រើរបស់លោកអប្រាហាំបានឮពាក្យរបស់ពួកគេហើយ គាត់លុតជង្គង់ហើយក្រាបចុះដល់ដីចំពោះព្រះអម្ចាស់។⁵³ អ្នកបម្រើនោះបានយកគ្រឿងអលង្ការ ជាប្រាក់ ជាមាស ព្រមទាំងសម្លៀកបំពាក់ចេញមក ហើយជូននាងនបិកា។ ហើយគាត់ក៏ជូនអំណោយដ៏មានតម្លៃផ្សេងៗទៀត ទៅបងប្រុស និងទៅម្តាយរបស់នាងដែរ។

⁵⁴ បន្ទាប់មក គាត់នឹងពួកប្រុសៗដែលនៅជាមួយគាត់បានហូបបាយទឹក។ ពួកគេស្ទាក់នៅទីនោះមួយយប់ ហើយនៅពេលពួកគេក្រោកឡើងតាំងពីព្រលឹម គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំសូមលាត្រឡប់ទៅចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំវិញហើយ»។⁵⁵ បងប្រុស និងម្តាយរបស់នាងនិយាយថា៖ «សូមឲ្យនាងនៅជាមួយយើងបន្តិចទៀតសិនចុះ យ៉ាងហោចណាស់ដប់ថ្ងៃ។ បន្ទាប់មក នាងអាចទៅបានហើយ»។

⁵⁶ ប៉ុន្តែ គាត់និយាយទៅពួកគេថា៖ «កុំយាត់ខ្ញុំឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យដំណើររបស់ខ្ញុំជោគជ័យ»។⁵⁷ ពួកគេនិយាយថា៖ «យើងនឹងហៅនាង ហើយសួរនាង»។⁵⁸ ពួកគេក៏ហៅនាងនបិកាមក ហើយសួរនាងថា៖ «តើនាងព្រមទៅជាមួយបុរសនេះទេ?» នាងឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំព្រម»។

⁵⁹ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ជូនដំណើរនាងនបិកាប្អូនស្រីរបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាង ដើម្បីធ្វើដំណើរជាមួយអ្នកបម្រើរបស់លោកអប្រាហាំ និងពួកដែលមកជាមួយគាត់។⁶⁰ ពួកគេឲ្យពរដល់នាងនបិកា ហើយនិយាយទៅនាងថា៖ «ប្អូនស្រីរបស់បងអើយ សូមឲ្យប្អូនជាម្តាយនៃមនុស្សរាប់ពាន់រាប់ម៉ឺន ហើយសូមឲ្យពូជពង្សរបស់ប្អូនគ្រប់គ្រងទ្វាររបស់ពួកអ្នកដែលស្អប់ពួកគេ»។

⁶¹ បន្ទាប់មក នាងនបិកាបានក្រោកឡើង ហើយនាង និងអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាងឡើងជិះអ្នកដូរ ហើយទៅតាមអ្នកបម្រើនោះ។ អ្នកបម្រើនោះបានយកនាងនបិកា ហើយចេញដំណើរទៅ។⁶² លោកអ៊ីសាកកំពុងតែរស់នៅក្នុងក្រុង ណេកិប ហើយទើបតែត្រឡប់មកពីអណ្តូងទឹកឡាហាយរយ។

⁶³ លោកអ៊ីសាកបានចេញក្រៅ ដើម្បីជញ្ជឹងគិតនៅរាល់រាត្រីពេលល្ងាច។ នៅពេលគាត់ដើរមុខឡើង ហើយឃើញ មើល ហ្នឹងអ្នកដឹកកំពុងតែមក។

⁶⁴ នាងនបិកាបានមើល ហើយពេលនាងឃើញលោកអ៊ីសាក នាងបានលោតចុះពីអ្នកដូរ។⁶⁵ នាងសួរទៅកាន់អ្នកបម្រើថា៖ «តើបុរសដែលកំពុងដើរនៅរាល់រាត្រីយើងនោះជានរណា?» អ្នកបម្រើឆ្លើយថា៖ «គាត់គឺជាចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ»។ ដូច្នេះ នាងក៏យកស្បែករបស់នាងមក ហើយគ្របមុខនាង។

⁶⁶ អ្នកបម្រើបានរៀបរាប់ប្រាប់លោកអ៊ីសាកគ្រប់រឿងរ៉ាវទាំងអស់ដែលគាត់បានធ្វើ។⁶⁷ បន្ទាប់មក លោកអ៊ីសាកបាននាំនាងនបិកាចូលទៅនាងសារ៉ាជាម្តាយរបស់គាត់នៅក្នុងត្រសាល ហើយនាងបានក្លាយជាកិរិយារបស់លោក ហើយលោកបានស្រឡាញ់នាង។ ដូច្នេះ លោកអ៊ីសាកបានទទួលការកម្សាន្តចិត្ត បន្ទាប់ពីម្តាយរបស់គាត់ស្លាប់ទៅ។

25 ¹លោកអប្រាហាំបានយកភរិយាមួយទៀត នាងឈ្មោះថា កិទូរ៉ា។²នាងបង្កើតបានសិមរ៉ាន យ៉ុកសាន មីដាន ម៉ាខាន អ៊ីសបាក់ និងស៊ូអា។
លោកយ៉ុកសានបង្កើតបានលេបា និងដេដាន។³ពូជពង្សរបស់ដេដាន គឺជនជាតិអាសស៊ើរ ជនជាតិលេទូស និងជនជាតិលេរមី។ ហើយពូជពង្សរបស់
ម៉ាខាន គឺអេដា អេតើរ ហេណុក អ៊ីប៊ីដា និងអែលដា។⁴អ្នកទាំងអស់នេះ គឺជាពូជពង្សរបស់នាងកិទូរ៉ា។

⁵លោកអប្រាហាំបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មានទៅលោកអ៊ីសាក។⁶ប៉ុន្តែ នៅក្នុងពេលដែលគាត់រស់នៅ
គាត់បានឲ្យអ្វីណាមួយផ្សេងៗទៅកូនប្រុសរបស់គាត់ជាមួយភរិយាទីពីររបស់គាត់ ហើយចាត់ទៅពួកគេទៅទីកន្លែងដ៏ឆ្ងាយពីលោកអ៊ីសាក
កូនប្រុសរបស់គាត់។

⁷ទាំងនេះគឺជាចំនួនថ្ងៃនៃអាយុរបស់លោកអប្រាហាំដែលគាត់រស់នៅបាន ១៧៥ ឆ្នាំ។⁸លោកអប្រាហាំបានផុតដង្ហើមហើយស្លាប់នៅក្នុងអាយុដ៏វែង
ហើយប្រកបដោយសុភមង្គល មានអាយុយើងយូរមក លោកបានទៅជួបជុំនឹងបុព្វបុរសរបស់លោកវិញ។

⁹លោកអ៊ីសាក និងលោកអ៊ីស្មាអែល បានបញ្ចុះសពគាត់នៅក្នុងរូងភ្នំម៉ាកពេឡា នៅក្នុងចម្ការរបស់លោកអេប្រេន កូនរបស់លោកសូហារជនជាតិហេត ដែល
ស្ថិតនៅជិតម៉ាមេ។¹⁰ចម្ការនេះហើយដែលលោកអប្រាហាំបានទិញពីជនជាតិហេតមក។ សពរបស់លោកអប្រាហាំត្រូវបានបញ្ចុះនៅទីនោះជាមួយនិងនាងស្រី
សារ៉ាជាភរិយារបស់គាត់។¹¹បន្ទាប់ពីលោកអប្រាហាំបានស្លាប់ទៅ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរឲ្យអ៊ីសាក កូនប្រុសរបស់គាត់ ដែលរស់នៅក្បែរ
បៀរឡាហាយរយ។

¹²អ្នកទាំងនេះគឺជាពូជពង្សរបស់លោកអ៊ីស្មាអែល កូនប្រុសរបស់លោកអប្រាហាំ ដែលជាកូនរបស់នាងហាការ អ្នកបម្រើរបស់នាងសារ៉ា បង្កើតឲ្យលោក
អប្រាហាំ។

¹³ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីស្មាអែល ទៅតាមកំណើតរបស់ពួកគេ នេបាយ៉ូត គឺជាកូនច្បងរបស់លោកអ៊ីស្មាអែល កេដារ អ៊ីឌបែល
មីបសាម ¹⁴មីសម៉ា ខូម៉ា ម៉ាសា ¹⁵ហាដាខ ថេម៉ា យេធើរ ណាភីស និងកេដម៉ា។¹⁶អ្នកទាំងនេះហើយគឺជាកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីស្មាអែល
អ្នកទាំងនេះហើយដែលមានឈ្មោះតាមភូមិ និងតាមជំរំរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន គឺជាមេដប់ពីរនាក់ តាមកុលសម្ព័ន្ធរបស់ពួកគេ។

¹⁷ទាំងនេះគឺជាចំនួនអាយុនៃជីវិតរបស់លោកអ៊ីស្មាអែល ១៣៧ឆ្នាំ គាត់បានផុតដង្ហើម ហើយស្លាប់ទៅ រួចបានទៅជួបជុំជាមួយបុព្វបុរសរបស់គាត់វិញ។
¹⁸ពួកគេរស់នៅជិតអេស៊ីប រហូតដល់ស្រុកស៊ើរ។ ពួកគេរស់នៅមិនសូវត្រូវគ្នាជាមួយបងប្អូនរបស់ខ្លួនទេ។

¹⁹ទាំងនេះគឺជារឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងលោកអ៊ីសាក កូនប្រុសរបស់លោកអប្រាហាំ លោកអប្រាហាំជាឪពុករបស់អ៊ីសាក។²⁰លោកអ៊ីសាកមានអាយុសែសិបឆ្នាំ
នៅពេលគាត់យកនាងរេបេកាជាភរិយា កូនស្រីរបស់លោកបេតូអែលជាជនជាតិអេរ៉ាម នៅក្នុងទឹកដីប៉ាដានអេរ៉ាម និងត្រូវជាប្អូនស្រីរបស់លោកឡាបាន
ជនជាតិអេរ៉ាម។

²¹លោកអ៊ីសាកបានអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ភរិយារបស់គាត់ ព្រោះនាងគ្មានកូនសោះ ហើយព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់គាត់
ហើយនាងរេបេកាភរិយារបស់គាត់ក៏មានផ្ទៃពោះ។²²កូនដែលនៅក្នុងផ្ទៃចេះតែធ្លាក់នៅក្នុងពោះនាងខ្លាំងពេក ហើយនិយាយថា៖
«ហេតុអ្វីបានជាការនេះកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ?» នាងបានទៅទូលសួរព្រះអម្ចាស់ពីរឿងនេះ។

²³ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកនាងថា៖ «ប្រជាជាតិពីរនៅក្នុងផ្ទៃនាង ហើយមនុស្សពីរអ្នកនឹងបែកបាក់គ្នានៅក្នុងអ្នក។ មនុស្សម្នាក់ខ្លាំងជាងម្នាក់ទៀត
ហើយកូនច្បងនឹងបម្រើកូនប្អូន»។

²⁴ដល់ពេលដែលនាងសម្រាលកូន មើល មានកូនភ្លោះនៅក្នុងផ្ទៃរបស់នាង។²⁵កូនទីមួយបានកើតមកមានពណ៌ក្រហម ហើយមានរោមដូចជាមេសតូ។
²⁶បន្ទាប់មកទៀត ប្អូនប្រុសរបស់គាត់បានកើតមកដែរ។ ដៃរបស់គាត់បានកាន់កែងជើងរបស់អេសាវ។ គេហៅគាត់ថា យ៉ាកុប។

លោកអ៊ីសាកមានអាយុហុកសិបឆ្នាំ នៅពេលភរិយារបស់គាត់បង្កើតពួកគេ។

²⁷កូនប្រុសបានធំឡើង ហើយ អេសាវបានក្លាយទៅជាអ្នកប្រមាញ់ដ៏ស្ម័គ្រចិត្តជាងនាង ជាអ្នកចម្ការ ប៉ុន្តែ លោកយ៉ាកុបវិញជាមនុស្សស្ងៀមស្ងាត់
ចូលចិត្តចំណាយពេលនៅក្នុងត្រសាល។²⁸លោកអ៊ីសាកស្រឡាញ់អេសាវ ព្រោះគាត់បានហូបសត្វដែលគាត់រកបាន ប៉ុន្តែ នាងរេបេកាស្រឡាញ់យ៉ាកុប។

²⁹លោកយ៉ាកុបបានសួរសម្តី។ លោកអេសាវបានមកដល់ពីរាល់វិញ ហើយគាត់ខ្សោយដោយព្រោះឃ្លានខ្លាំង។³⁰លោកអេសាវនិយាយទៅយ៉ាកុបថា៖
«សូមឲ្យបងហូបសម្លក្រហមផង។ បងអស់កម្លាំងណាស់»។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាគេហៅគាត់ថា អេដុម។

³¹លោកយ៉ាកុបនិយាយថា៖ «សូមលក់សិទ្ធិកូនច្បងរបស់អ្នកឲ្យខ្ញុំសិនមក»។³²លោកអេសាវឆ្លើយថា៖ «បងដិតស្លាប់ហើយ។

តើសិទ្ធិកូនច្បងមានអ្វីល្អសម្រាប់បង?»³³លោកយ៉ាកុបឆ្លើយថា៖ «សូមស្ងៀមស្ងៀមខ្ញុំសិនមក» លោកអេសាវក៏ស្ងៀម សម្ងាត់
ក្នុងរបៀបដែលគាត់លក់សិទ្ធិកូនច្បងឲ្យទៅលោកយ៉ាកុប។³⁴លោកយ៉ាកុបបានឲ្យនំប៉័ងទៅលោកអេសាវ និងសម្លសណ្តែកក្រហម។
គាត់បានហូបរួចរាល់ហើយក៏ចេញទៅ។ លោកអេសាវបានមើលងាយសិទ្ធិកូនច្បងរបស់គាត់បែបនេះឯង។

26 ¹នៅគ្រានោះ មានទុរិក្ខកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដី ជាគ្រោះអត់ឃ្លានមួយទៀតដែលធ្លាប់បានកើតឡើងនៅក្នុងសម័យលោកអប្រាហាំ។
លោកអ៊ីសាកបានទៅរកព្រះបាទព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិច ជាស្តេចនៃជនជាតិភីលីស្ទីននៅឯក្រុងកេរី។

²ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកជួបគាត់ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «កុំទៅអេស៊ីបឡើយ ចូររស់នៅក្នុងទឹកដីដែលយើងបានប្រាប់អ្នកឲ្យរស់នៅចុះ។

³ចូរស្នាក់នៅក្នុងទឹកដីនេះ ហើយយើងនឹងនៅជាមួយអ្នក និងឲ្យពលដល់អ្នក ដើម្បីយើងបានប្រគល់ទឹកដីទាំងអស់នេះដល់អ្នក
និងពូជពង្សរបស់អ្នកហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យសម្បូរដែលយើងបានស្ងៀមជាមួយអប្រាហាំឪពុករបស់អ្នកបានសម្រេច។

⁴យើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកមានចំនួនច្រើនឡើង ដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ ហើយនឹងឲ្យទឹកដីទាំងអស់នេះដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក។
តាមរយៈពូជពង្សរបស់អ្នក ប្រជាជាតិទាំងអស់នៅផែនដីទាំងមូលនឹងបានពរ។⁵យើងនឹងធ្វើការនេះ ដោយសារអប្រាហាំបានស្តាប់បង្គាប់តាមពាក្យ
និងបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីបង្គាប់ តាមបញ្ញត្តិ តាមច្បាប់ និងតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង»។

⁶ដូច្នេះ លោកអ៊ីសាកក៏តាំងលំនៅនៅក្នុងក្រុងកេរី។⁷នៅពេលបុរសនៅក្នុងក្រុងនោះសួរគាត់ពីភរិយារបស់គាត់ គាត់ប្រាប់ថា៖ «នាងគឺជាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ»។

គាត់ខ្លាចក្នុងការនិយាយថា៖ «នាងជាភរិយារបស់ខ្ញុំ» ព្រោះគាត់គិតថា៖ «ពួកប្រុសៗនៅទីនេះ នឹងសម្លាប់ខ្ញុំ ដើម្បីយកនាងរេបិកា
ដោយសារនាងស្រស់ស្អាតណាស់»។⁸បន្ទាប់ពី លោកអ៊ីសាកនៅទីនោះយូរបន្តិចមក ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចជាស្តេចរបស់ជនជាតិភីលីស្ទីន បានមើលតាមបង្អួច។
ស្តេចឃើញ មើល លោកអ៊ីសាកកំពុងប្រឡែងនាងរេបិកា ភរិយារបស់គាត់។

⁹ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចបានកោះហៅលោកអ៊ីសាកទៅគាល់ស្តេច ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «មើល នាងគឺជាភរិយារបស់លោកមែន។

ហេតុអ្វីបានជាលោកនិយាយថា៖ «នាងគឺជាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំដូច្នេះ?» លោកអ៊ីសាកទូលទៅស្តេចថា៖ «ដោយសារទូលបង្គំគិតថា
នឹងមាននរណាម្នាក់សម្លាប់ទូលបង្គំ ដើម្បីយកនាង»។¹⁰ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចមានរាជឱង្ការថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកធ្វើដូច្នេះចំពោះយើង? ប្រសិនបើ
រាស្ត្ររបស់យើងងាយនឹងគេងជាមួយភរិយារបស់លោក ហើយលោកនឹងនាំទុក្ខទោសដល់យើង»។¹¹ដូច្នេះ ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចបានហាមបុរសទាំងអស់
ដោយមានរាជឱង្ការថា៖ «អស់អ្នកណាដែលប៉ះពាល់បុរសនេះ ឬភរិយារបស់គាត់ នឹងត្រូវសម្លាប់»។

¹²លោកអ៊ីសាកបានសាបព្រោះស្រូវនៅស្រុកនោះ ហើយបានឆ្លុតកាត់នៅក្នុងឆ្នាំនោះដែល មួយជាមួយរយ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់គាត់។

¹³គាត់បានក្លាយជាអ្នកមាន ហើយកាន់តែច្រើនឡើង ហើយច្រើនឡើង រហូតក្លាយជាអ្នកមានស្តុកស្តម្ភ។¹⁴គាត់មានចៀម និងហ្វូងសត្វ

ព្រមទាំងអ្នកបម្រើជាច្រើន។ ជនជាតិភីលីស្ទីនបានច្រណែននឹងគាត់។

¹⁵ឥឡូវនេះ អណ្តូងទាំងអស់ដែលអ្នកបម្រើឪពុករបស់គាត់បានដឹកនៅសម័យលោកអប្រាហាំ ឪពុករបស់គាត់ ជនជាតិភីលីស្ទីនបានបញ្ឈប់ពួកគេលែងឲ្យប្រើ
ដោយចាក់ដីបំពេញ។¹⁶ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកអ៊ីសាកថា៖ «ចូរចេញពីយើងទៅ ដ្បិត លោកមានអំណាចជាងយើងទៅទៀត»។¹⁷ដូច្នេះ
លោកអ៊ីសាកក៏ចាកចេញពីទឹកដីនោះ ហើយទៅតាំងទីលំនៅតាមជ្រលងភ្នំកេរី ហើយរស់នៅទីនោះវិញ។

¹⁸លោកអ៊ីសាកបានស្តារអណ្តូង ដែលពួកគេបានដឹកនៅសម័យលោកអប្រាហាំ ឪពុករបស់គាត់។ ជនជាតិភីលីស្ទីនបានបញ្ឈប់លែងឲ្យពួកគេប្រើ
បន្ទាប់ពីលោកអប្រាហាំបានស្តាប់។ លោកអ៊ីសាកបានហៅអណ្តូងទាំងនោះតាមឈ្មោះដែលឪពុករបស់គាត់បានដាក់ដែរ។

¹⁹នៅពេលអ្នកបម្រើរបស់លោកអ៊ីសាកដឹកអណ្តូងនៅតាមជ្រលងភ្នំ ពួកគេបានរកឃើញប្រភពទឹកនៅទីនោះ។

²⁰ពួកអ្នកគង្វាលសត្វនៅក្រុងកេរីឈ្មោះប្រកែកគ្នាជាមួយពួកអ្នកគង្វាលរបស់លោកអ៊ីសាក ហើយនិយាយថា៖ «ទឹកនេះជាប់ស្រស់ស្រាយ»។ ដូច្នេះ
លោកអ៊ីសាកបានហៅអណ្តូងនោះថា អេសេក ព្រោះគេបានឈ្មោះប្រកែកជាមួយនឹងគាត់។

²¹បន្ទាប់មក ពួកគេបានដឹកអណ្តូងផ្សេងទៀត ហើយពួកគេក៏មានការឈ្មោះប្រកែកនៅទីនោះដែរ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់ឈ្មោះអណ្តូងនោះថា ស៊ីតណា។

²²គាត់បានចាកចេញពីទីនោះ ហើយបានទៅដឹកនៅកន្លែងមួយទៀត ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានរកឃើញនៅទីនោះទេ។ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់ឈ្មោះអណ្តូងនោះថា
រេហូបូត ដ្បិត គាត់និយាយថា៖ «ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់បើកផ្លូវឲ្យយើងហើយ យើងនឹងបានចម្រុះចម្រើនក្នុងទឹកដីនេះ»។

²³បន្ទាប់មក លោកអ៊ីសាកបានចេញពីទីនោះ ឡើងទៅបៀវេសបា។²⁴ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកជួបគាត់នៅយប់នោះ ហើយមានបន្ទូលថា៖
«យើងជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ឪពុករបស់អ្នក។ កុំភ័យខ្លាចឡើយ ដ្បិត យើងនឹងនៅជាមួយអ្នក ហើយនឹងឲ្យពលដល់អ្នក
ព្រមទាំងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកបានចម្រើនឡើង ដោយយល់ដឹងលោកអប្រាហាំជាអ្នកបម្រើរបស់យើង»។²⁵លោកអ៊ីសាកបានសង់អាសនៈមួយនៅទីនោះ
ហើយបានអំនាចរកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់បានសង់ត្រសាល ហើយអ្នកបម្រើរបស់គាត់បានដឹកអណ្តូងមួយនៅទីនោះ។

²⁶បន្ទាប់មក ព្រះបាទអប៊ីម៉ាឡិចបានចេញពីក្រុងកេរីទៅរកគាត់ ជាមួយលោកអហ្វីសាត ជាមិត្តសម្លាញ់របស់ស្តេច និងលោកភីកុល ជាមេទ័ពរបស់ស្តេចទៅជា
មួយផង។²⁷លោកអ៊ីសាកនិយាយទៅពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអស់លោកមករកខ្ញុំ ក្រែងអស់លោកស្អប់ខ្ញុំ ហើយបណ្តេញខ្ញុំពីអស់លោកមែនទេ?»

²⁸បន្ទាប់មក ពួកគេនិយាយថា៖ «យើងបានឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយអ្នក។ ដូច្នេះ យើងសម្រេចចិត្តថា
គួរតែមានសម្បទារវាងយើងទាំងពីរនាក់ ពិតមែនហើយ គឺរវាងយើង និងអ្នក»។²⁹ដូច្នេះ ចូរយើងចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអ្នក ថាអ្នកនឹងធ្វើទុក្ខដល់យើងទេ
ដូចដែលយើងមិនបានធ្វើទុក្ខដល់អ្នក ហើយដូចយើងបានប្រព្រឹត្តល្អជាមួយអ្នក ព្រមទាំងបានឲ្យអ្នកចេញទៅដោយសន្តិភាពផងដែរ។

³⁰ដូច្នេះ លោកអ៊ីសាកបានជប់លៀងឲ្យពួកគេ ហើយពួកគេបានទទួលទានអាហារ។³¹ពួកគេបានក្រោកឡើងតាំងពីព្រលឹម ហើយស្បថសច្ចាជាមួយគ្នា។
បន្ទាប់មក លោកអ៊ីសាកបានជូនដំណើរពួកគេ ហើយពួកគេបានចេញពីគាត់ទៅដោយសុខសាន្ត។

³²នៅថ្ងៃដែលនោះ អ្នកបម្រើរបស់លោកអ៊ីសាកបានមក ហើយប្រាប់គាត់ពីអណ្តូងដែលពួកគេបានដឹក។ ពួកគេប្រាប់ថា៖ «យើងបានរកឃើញទឹកហើយ»។

³³គាត់បានដាក់ឈ្មោះអណ្តូងនោះថា សេបា ហេតុនេះហើយ បានជាគេហៅឈ្មោះរបស់ទីនោះថា បៀវេសបា រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

³⁴បន្ទាប់ពី លោកអេសាវមានអាយុសែសិបឆ្នាំ គាត់បានរៀបការជាមួយនាងយូឌីត កូនស្រីរបស់លោកបេរី ជនជាតិហេត ព្រមទាំងបានរៀបការជាមួយនឹងនាង
បាសម៉ាត់ កូនស្រីរបស់លោកអេឡូន ជនជាតិហេត។³⁵ពួកគេបានធ្វើឲ្យលោកអ៊ីសាក និងនាងរេបិកាពិបាកចិត្តជាខ្លាំង។

27¹ នៅពេលលោកអ៊ីសាកចាស់ទៅ ហើយភ្នែករបស់គាត់ក៏ស្រអាប់ រហូតដល់គាត់មិនអាចមើលឃើញ គាត់បានហៅលោកអេសាវ កូនច្បងរបស់គាត់ ហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «កូនអើយ»។² លោកអេសាវឆ្លើយថា៖ «បាទ លោកឪពុក»។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «មើល ពុកចាស់ណាស់ហើយ។ ឪពុកមិនដឹងថា ឪពុកស្លាប់ពេលណាទេ។

³ ដូច្នេះ ចូរយកប្រដាប់បរាជ័យរបស់កូន ព្រួញ និងឆ្នួបរបស់កូន ហើយចេញទៅរាល់ ហើយបរាជ័យសត្វមកឲ្យឪពុក។⁴ ចូរធ្វើម្ហូបឲ្យឆ្ងាញ់ឲ្យឪពុក ជាម្ហូបដែលឪពុកចូលចិត្ត ហើយនាំមកឲ្យឪពុក ដើម្បីឲ្យឪពុកបានហូប ហើយឲ្យពរដល់កូនមុនពេលឪពុកស្លាប់»។
⁵ នាងរេបេកាបានឮ ពេលលោកអ៊ីសាកប្រាប់លោកអេសាវ កូនប្រុសរបស់គាត់។ លោកអេសាវបានចេញទៅរាល់ ដើម្បីបរាជ័យសត្វ ហើយយកមកឲ្យឪពុក។
⁶ នាងរេបេកាបានប្រាប់ទៅយ៉ាកុប កូនប្រុសរបស់នាង ហើយនិយាយថា៖ «មើល ម្តាយបានឮឪពុករបស់កូនប្រាប់ទៅអេសាវបងប្រុសរបស់កូន។ គាត់ប្រាប់ថា៖
⁷ «ចូរទៅបរាជ័យសត្វនៅរាល់យកមក ហើយធ្វើម្ហូបយ៉ាងឆ្ងាញ់ឲ្យឪពុកហូប ហើយឪពុកនឹងឲ្យពរកូននៅមុខព្រះអម្ចាស់ មុនពេលឪពុកស្លាប់»។
⁸ ដូច្នេះ កូនអើយ ចូរស្តាប់ពាក្យម្តាយ ដែលបានបង្គាប់ដល់កូន។⁹ ចូរទៅឯហ្វូងសត្វ ហើយយកពពែស្មៅល្អៗពីរមក ហើយម្តាយនឹងធ្វើម្ហូបយ៉ាងឆ្ងាញ់ពីសត្វនោះ ឲ្យឪពុករបស់កូន តាមដែលគាត់ចូលចិត្ត។¹⁰ កូននឹងយកម្ហូបនោះទៅជូនឪពុករបស់កូន ដើម្បីឲ្យគាត់បានហូប ហើយគាត់នឹងឲ្យពរដល់កូនមុនពេលគាត់ស្លាប់»។

¹¹ លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅកាន់នាងរេបេកា ម្តាយរបស់គាត់ថា៖ «មើល អេសាវបងប្រុសរបស់ខ្ញុំមានរោមពេញខ្លួន ហើយខ្ញុំអត់មានរោមសោះ។
¹² ប្រហែលជាឪពុកប៉ះកូន ហើយគាត់នឹងដឹងថា កូនជាអ្នកបោកប្រាស់គាត់។ កូននឹងនាំបណ្តាសាមកដាក់ខ្លួនកូន ជំនួសឲ្យព្រះពរ»។
¹³ ម្តាយរបស់គាត់ និយាយទៅគាត់ថា៖ «កូនអើយ សូមឲ្យបណ្តាសាឆ្លាក់លើម្តាយចុះ។ គ្រាន់តែស្តាប់តាមពាក្យម្តាយ ហើយទៅយកវាមកឲ្យម្តាយ»។¹⁴ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកុបបានទៅ ហើយយកពពែស្មៅ ហើយយកវាឲ្យម្តាយរបស់គាត់ ហើយម្តាយរបស់គាត់បានធ្វើម្ហូបយ៉ាងឆ្ងាញ់ តាមដែលឪពុកចូលចិត្ត។
¹⁵ នាងរេបេកាបានយកសម្លៀកបំពាក់ដែលល្អបំផុតរបស់លោកអេសាវ កូនប្រុសច្បងរបស់នាង ដែលនៅក្នុងផ្ទះជាមួយនាង ហើយបានពាក់អារនោះឲ្យយ៉ាកុប កូនប្រុសពេររបស់នាង។¹⁶ នាងពាក់រោមពពែស្មៅនៅនឹងដៃរបស់គាត់ ហើយរុំករបស់យ៉ាកុបនៅកន្លែងដែលគ្មានរោម។¹⁷ នាងបានដាក់ម្ហូបដ៏ឆ្ងាញ់ ហើយនិងនំប៉័ងដែលនាងបានរៀបចំទៅឲ្យយ៉ាកុបកូនប្រុសរបស់នាង។
¹⁸ លោកយ៉ាកុបបានចូលទៅឪពុករបស់គាត់ ហើយនិយាយថា៖ «លោកឪពុក»។ គាត់ឆ្លើយថា៖ «ឪពុកនៅទីនេះ តើកូនមួយណាហ្នឹង កូនអើយ?»¹⁹ លោកយ៉ាកុបឆ្លើយទៅឪពុករបស់គាត់ថា៖ «កូនគឺអេសាវ កូនច្បងរបស់លោកឪពុក កូនបានធ្វើតាម លោកឪពុកប្រាប់ដល់កូនហើយ។ សូម លោកឪពុកក្រោកឡើង ហើយពិសាសាច់ដែលកូនបានបាញ់ពីរាល់ រួចសូមឲ្យពរកូន»។
²⁰ លោកអ៊ីសាកនិយាយទៅកូនគាត់ថា៖ «កូនអើយ កូនឯងរកសត្វអីបានលឿនម្ល៉េះ?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «ពីព្រោះ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកឪពុកបានយកវាមកឲ្យកូន»។²¹ លោកអ៊ីសាកនិយាយទៅលោកយ៉ាកុបថា៖ «កូនអើយ មកជិតឪពុកបន្តិចមក ដើម្បីឲ្យឪពុកបានពាល់កូនឯង ហើយបានដឹងថា កូនឯងពិតជាអេសាវកូនឪពុក ឬយ៉ាងណា»។
²² លោកយ៉ាកុបបានចូលទៅជិតលោកអ៊ីសាកជាឪពុករបស់គាត់ ហើយលោកអ៊ីសាកបានពាល់គាត់ ហើយនិយាយថា៖ «សម្លេងគឺជាសម្លេងរបស់យ៉ាកុប ប៉ុន្តែ ដៃជាដៃរបស់អេសាវ»។²³ លោកអ៊ីសាកមិនបានស្គាល់គាត់ទេ ព្រោះដៃរបស់គាត់ពាក់រោម ដូចដៃអេសាវកូនប្រុសច្បងរបស់គាត់ ដូច្នេះ លោកអ៊ីសាកបានឲ្យពរដល់គាត់ទៅ។

²⁴ គាត់និយាយថា៖ «តើកូនឯងពិតជាអេសាវកូនរបស់ឪពុកពិតមែន?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «បាទ លោកឪពុក»។²⁵ លោកអ៊ីសាកបាននិយាយថា៖ «យកម្ហូបមកឲ្យឪពុក ហើយឪពុកនឹងហូបម្ហូបនោះ ហើយឪពុកនឹងឲ្យពរដល់កូន»។ លោកយ៉ាកុបបានយកម្ហូបជូនគាត់។ លោកអ៊ីសាកបានហូប ហើយលោកយ៉ាកុបបានយកស្រាជូនគាត់ ហើយគាត់ក៏ពិសាដែរ។
²⁶ បន្ទាប់មក លោកអ៊ីសាកជាឪពុករបស់គាត់និយាយទៅគាត់ថា៖ «ចូលមកជិត ហើយចៀបឪពុក កូនអើយ»។²⁷ លោកយ៉ាកុបចូលទៅជិត ហើយបានចៀបឪពុករបស់គាត់ ហើយគាត់បានងងឹតសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយបានឲ្យពរដល់គាត់។ គាត់និយាយថា៖ «មើល ក្លិនកូនប្រុសខ្ញុំ ដូចក្លិនរបស់រាល់ស្រៀវដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរ។
²⁸ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យមានទឹកសន្សើមពីលើមេឃ ហើយប្រទានដីមានជីជាតិដល់ផែនដី ហើយប្រទានឲ្យកូនមានស្រូវ និងមានស្រាចំពាំងបាយជូរថ្មីយ៉ាង បរិបូរ។

²⁹ សូមឲ្យមនុស្សបម្រើកូន និងប្រជាជាតិជាច្រើនលុតជង្គង់ចំពោះកូន។ ចូរធ្វើជាចៅហ្វាយលើបងប្អូនរបស់កូន ហើយសូមឲ្យម្តាយរបស់កូនបានលុតជង្គង់ចំពោះកូនដែរ។ សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលដាក់បណ្តាសាកូន ត្រូវបណ្តាសា សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលឲ្យពរដល់កូន បានពរដែរ»។
³⁰ បន្ទាប់ពីលោកអ៊ីសាកឲ្យពរដល់លោកយ៉ាកុបមិនទាន់រួចពីមាត់ផង លោកយ៉ាកុបមានការភ័យខ្លាច ហើយបានចេញពីវត្តមានលោកអ៊ីសាកជាឪពុករបស់ខ្លួន ហើយលោកអេសាវក៏ត្រឡប់ពីការបរាជ័យវិញផងដែរ។³¹ គាត់ក៏បានធ្វើម្ហូបយ៉ាងឆ្ងាញ់ ហើយយកមកជូនឪពុករបស់គាត់ដែរ។ គាត់និយាយទៅឪពុករបស់គាត់ថា៖ «លោកឪពុក សូមក្រោកឡើង ហើយពិសាម្ហូបដែលកូនធ្វើ ហើយសូមលោកឪពុកឲ្យពរដល់កូន»។
³² លោកអ៊ីសាក ឪពុករបស់គាត់និយាយទៅគាត់ថា៖ «តើឯងជានរណា?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំជាអេសាវ កូនប្រុសច្បងរបស់លោកឪពុក»។
³³ លោកអ៊ីសាកញ័រខ្លួនខ្លាំង ហើយនិយាយថា៖ «តើនរណាបានបរាជ័យសត្វ ហើយយកសាច់មកឲ្យឪពុក? ឪពុកបានហូបវាអស់ហើយ មុនពេលកូនឯងមកដល់ ហើយឪពុកបានឲ្យពរដល់គាត់ផង។ ហើយគាត់នឹងបានពរជាប្រាកដ»។
³⁴ ពេលលោកអេសាវឮពាក្យរបស់ឪពុកគាត់បែបនេះ គាត់បានស្រែកយំ ហើយលឺផ្សាជាខ្លាំង ព្រមទាំងនិយាយទៅកាន់ឪពុករបស់គាត់ថា៖ «លោកឪពុកអើយ សូមឲ្យពរខ្ញុំផង»។³⁵ លោកអ៊ីសាកនិយាយថា៖ «ប្អូនប្រុសរបស់កូនបានមកទីនេះបោកប្រាស់ ហើយបានយកពររបស់កូនអស់ហើយ»។
³⁶ លោកអេសាវនិយាយថា៖ «តើមិនត្រឹមត្រូវទេឬអី ដែលគេដាក់ឈ្មោះថា យ៉ាកុប? ដ្បិត វាបានបោកប្រាស់ខ្ញុំ ពីរលើកហើយ។ វាបានដណ្តើមយកសិទ្ធិកូនច្បង ហើយមើល ឥឡូវនេះ វាបានយកពរព្រះខ្ញុំទៀត»។ បន្ទាប់មក គាត់និយាយថា៖ «តើលោកឪពុកមិនបានត្រៀមពរអ្វីផ្សេងទៀតឲ្យកូនទេឬអី?»³⁷ លោកអ៊ីសាកឆ្លើយ ហើយនិយាយទៅលោកអេសាវថា៖ «មើល ឪពុកបានធ្វើឲ្យវាក្លាយជាចៅហ្វាយរបស់ឯង ហើយឪពុកបានឲ្យបងប្អូនទាំងអស់របស់វា ក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់វា ហើយឪពុកបានឲ្យវាមានស្រូវ និងស្រាចំពាំងបាយជូរថ្មី។ កូនអើយ តើឪពុកមានអ្វីច្រើនជាងនេះឲ្យកូន?»
³⁸ លោកអេសាវនិយាយទៅឪពុករបស់គាត់ថា៖ «លោកឪពុកអើយ តើលោកឪពុក អត់មានសល់ពរណាមួយឲ្យកូនទេឬ? សូមឲ្យពរដល់កូនផង លោកឪពុកអើយ»។ លោកអេសាវយំជាខ្លាំង។

³⁹លោកអ៊ីសាក ឪពុករបស់គាត់ឆ្លើយ ហើយនិយាយថា៖ «មើល ទឹកនៃកូនដែលកូនរស់នៅនឹងគ្មានជីជាតិនៅលើផែនដី នឹងមិនមានសន្សើមធ្លាក់ពីលើមេឃ។
⁴⁰កូននឹងរស់នៅដោយដាវរបស់កូន ហើយកូននឹងបម្រើប្អូនប្រុសរបស់កូន។ ប៉ុន្តែ នៅពេលកូនប្រឆាំងបះបោរ កូននឹងអង្រួននឹងរបស់វាពីករបស់កូន»។
⁴¹លោកអេសាវស្អប់លោកយ៉ាកុប ដោយសារតែពរដែលឪពុករបស់គាត់បានឲ្យដល់គាត់។ លោកអេសាវនិយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ថា៖
 «ថ្ងៃកាន់ទុក្ខរបស់ឪពុកខ្ញុំជិតមកដល់ហើយ បន្ទាប់ពីនោះ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់យ៉ាកុប ប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ»។⁴²ពាក្យរបស់លោកអេសាវ កូនច្បងរបស់នាងរេបេកា
 ត្រូវបានគេយកទៅប្រាប់ដល់នាង។ ដូច្នេះ នាងបានចាត់គេ ហើយទៅហៅលោកយ៉ាកុប កូនប្រុសពៅរបស់នាង ហើយប្រាប់គាត់ថា៖ «មើល អេសាវ
 បងប្រុសរបស់កូន មានផែនការចង់សម្លាប់កូន ដើម្បីរំលោភកំហឹង»។
⁴³ដូច្នេះហើយ កូនអើយ ស្តាប់ម្តាយ ចូររត់ទៅឡាបាន ជាបងប្រុសរបស់ម្តាយ នៅទីកន្លែងទៅ។
⁴⁴ចូររស់នៅជាមួយគាត់មួយរយៈ⁴⁵ រហូតទាល់តែបងប្រុសរបស់កូនរលាយកំហឹង ហើយភ្លេចអ្វីដែលកូនបានធ្វើជាមួយវាហើយ។
 នោះម្តាយនឹងចាត់គេឲ្យទៅនៅកូនពីទីនោះមកវិញ។ តើត្រូវឲ្យម្តាយបាត់បងកូនទាំងពីរនៅថ្ងៃតែមួយឬអី?
⁴⁶នាងរេបេកានិយាយទៅកាន់លោកអ៊ីសាកថា៖ «ខ្ញុំឮនឹងជីវិតនេះណាស់ ដោយសារកូនស្រីរបស់ជនជាតិហេតនេះ។ ប្រសិនបើ យ៉ាកុបយកកូនស្រីរបស់
 ជនជាតិហេតមកធ្វើជាភរិយានៅក្នុងទីកន្លែងនេះ នោះជីវិតខ្ញុំនឹងលែងមានន័យអ្វីទៀតហើយ»។

28 ¹លោកអ៊ីសាកបានហៅលោកយ៉ាកុប ឲ្យពរដល់គាត់ ហើយបង្គាប់គាត់ថា៖ «កូនមិនត្រូវយកភរិយាពីស្រ្តីជនជាតិកាណានឡើយ។^២ ចូរក្រោកឡើង ទៅប៉ាដាន់អើរ៉ាមគឺទៅផ្ទះរបស់លោកបេធូអែល ជាឪពុករបស់ម្តាយរបស់កូន ហើយយកភរិយាពីទីនោះ ពីកូនស្រីម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនស្រីរបស់លោកឡាន បងប្រុសម្តាយរបស់កូន។

³សូមព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាប្រទានពរដល់កូន ធ្វើឲ្យកូនបង្កើតផលផ្លែជាបរិបូរ ហើយចម្រើនច្រើនឡើង ដើម្បីឲ្យកូនមានគ្នាជាច្រើន។

⁴សូមព្រះអង្គប្រទានពររបស់លោកអប្រាហាំដល់កូន និងដល់ពូជពង្សបន្ទាប់ពីកូន នោះកូននឹងទទួលទឹកដីជាមរតក នៅកន្លែងដែលកូនរស់នៅ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់លោកអប្រាហាំ។

⁵ដូច្នេះ លោកអ៊ីសាកបានឲ្យលោកយ៉ាកុបចេញទៅ។ លោកយ៉ាកុបបានទៅទីកន្លែងដ៏ប៉ាដាន់អើរ៉ាម ទៅរកលោកឡានជាប្អូនរបស់លោកបេធូអែល ជនជាតិអារ៉ាម ដែលត្រូវជាបងប្រុសរបស់នាងរេបេកា ជាម្តាយរបស់លោកយ៉ាកុប និងលោកអេសាវ។

⁶លោកអេសាវបានឃើញលោកអ៊ីសាកឲ្យពរដល់លោកយ៉ាកុប ហើយចាត់ឲ្យគាត់ទៅទីកន្លែងដ៏ប៉ាដាន់អើរ៉ាម ដើម្បីយកភរិយានៅទីនោះ។ គាត់ក៏បានឃើញថា លោកអ៊ីសាកឲ្យពរដល់គាត់ ហើយបានបង្គាប់ដល់គាត់ ដោយនិយាយថា៖ «កូនមិនត្រូវយកភរិយាពីកូនស្រីរបស់ជនជាតិកាណានឡើយ»។

⁷លោកអេសាវក៏បានឃើញថា លោកយ៉ាកុបបានស្តាប់បង្គាប់ឪពុក និងម្តាយរបស់គាត់ ហើយបានចេញទៅទីកន្លែងដ៏ប៉ាដាន់អើរ៉ាម។

⁸លោកអេសាវបានឃើញថា លោកអ៊ីសាកមិនពេញចិត្តនឹងស្រ្តីជនជាតិកាណានឡើយ។^៩ ដូច្នេះ គាត់បានទៅរកលោកអ៊ីស្កាអែល ហើយយកភរិយា ក្រៅពីភរិយាដែលគាត់មាន គឺនាងម៉ាហាឡាត ជាបងរបស់នាងរេបេកា ជាប្អូនស្រីរបស់លោកអ៊ីស្កាអែលដែលកូនរបស់លោកអប្រាហាំ មកធ្វើជាភរិយារបស់គាត់។

¹⁰លោកយ៉ាកុបបានចាកចេញពីបៀរសេថា ហើយឆ្ពោះដំណើរទៅទីកន្លែងដ៏ប៉ាដាន់អើរ៉ាម។ គាត់បានទៅដល់កន្លែងមួយ ហើយបានសម្រាកនៅទីនោះពេញមួយយប់ ដោយសារថ្ងៃបានលិចបាត់ហើយ។¹¹ គាត់បានយកថ្មមួយនៅកន្លែងនោះ មកកើយនៅក្រោមក្បាលរបស់គាត់ ហើយបានដេកលក់នៅកន្លែងនោះទៅ។

¹²គាត់បានយល់ស្តាប់ ហើយឃើញមានជណ្តើរមួយបញ្ឈរលើផែនដី។ ចុងវាខ្ពស់រហូតដល់មេឃ ហើយពួកទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានហោះចុះ ហោះឡើងនៅពីលើវា។¹³ ម៉ែល ព្រះអម្ចាស់បានឈរនៅពីលើវា ហើយមានបន្ទូលថា៖ «យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំឪពុករបស់អ្នក ហើយជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអ៊ីសាកដែរ។ យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីដែលអ្នកកំពុងតែគេងនេះឲ្យអ្នក និងពូជពង្សរបស់អ្នក។

¹⁴ពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងដូចជាផ្លែដីនៅលើផែនដី ហើយទឹកដីរបស់អ្នកនឹងលាតសន្ធឹងពីលិច ទៅកើត ហើយពីជើងទៅត្បូង។ តាមរយៈអ្នក និងតាមរយៈពូជពង្សរបស់អ្នក គ្រប់ទាំងគ្រួសារទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងបានពរ។¹⁵ ម៉ែល យើងនៅជាមួយអ្នក ហើយយើងនឹងការពារអ្នក នូវគ្រប់កន្លែងដែលអ្នកទៅ។ យើងនឹងនាំអ្នកមកទីកន្លែងម្តងទៀត ដើម្បីយើងមិនបោះបង់អ្នកចោលឡើយ។ យើងនឹងធ្វើការទាំងអស់ ដែលយើងបានសន្យាដល់អ្នក»។

¹⁶លោកយ៉ាកុបបានក្រោកពីគេងឡើង ហើយគាត់និយាយថា៖ «ប្រាកដណាស់ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅកន្លែងនេះ ហើយខ្ញុំមិនបានដឹងសោះ»។

¹⁷គាត់មានការភ័យខ្លាច ហើយនិយាយថា៖ «ទីកន្លែងនេះគួរឲ្យភ័យខ្លាចណាស់! ទីនេះគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតទេ គឺក្រៅពីដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាទ្វារ របស់ស្ថានសួគ៌ពិតប្រាកដមែន»។

¹⁸លោកយ៉ាកុបបានក្រោកឡើងនៅពេលព្រឹក ហើយគាត់បានយកថ្មដែលគាត់បានដាក់កើយនៅក្រោមក្បាលគាត់នោះ។¹⁹ ហើយបានបញ្ឈរដូចជាសសរ ហើយបានចាត់ប្រេងនៅពីលើថ្មនោះ។ គាត់បានហៅកន្លែងនោះ បេតអែល ប៉ុន្តែពីដើមឈ្មោះរបស់ទីក្រុងនេះគឺ លូស។

²⁰លោកយ៉ាកុបបានស្អប់សម្បថដោយនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយទូលបង្គំ ហើយការពារទូលបង្គំនៅតាមផ្លូវដែលខ្ញុំកំពុងដើរនេះ ហើយប្រទាននំប៉័ងឲ្យខ្ញុំហូប និងសម្លៀកបំពាក់ឲ្យខ្ញុំពាក់ បើខ្ញុំត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ឪពុកខ្ញុំវិញដោយសុខសាន្ត»។²¹ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ។

²²បន្ទាប់មកថ្មដែលគាត់បានបញ្ឈរដូចជាសសរនោះបានត្រឡប់ទៅជាថ្មសក្ការៈ។ ទូលបង្គំប្រាកដជាថ្វាយមួយភាគដប់ ពីអ្វីៗដែលព្រះអង្គប្រទានដល់ទូលបង្គំទៅព្រះអង្គវិញ។

29¹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកុបបានធ្វើដំណើរ ហើយទៅដល់ទីកន្លែងដែលប្រជាជនដែលនៅភាគខាងកើត។² នៅពេលគាត់សម្លឹងមើល គាត់បានឃើញអណ្តូងនៅឯវាល ហើយមើល មានសត្វចៀមបីប្លូងដេកនៅក្បែរអណ្តូងនោះ។ ព្រោះហ្វូងសត្វទាំងអស់នោះ ផឹកទឹកពីអណ្តូងនោះ ហើយមានថ្មមួយយ៉ាងធំបំផុតនៅឯអណ្តូងនោះ។³ នៅពេលហ្វូងសត្វបានមកជុំគ្នានៅទីនោះហើយ ពួកអ្នកគង្វាលនឹងរៀបចំចេញពីមាត់អណ្តូងនោះ ហើយដងទឹកចៀមផឹក ហើយ រៀបចំមកដាក់នៅមាត់អណ្តូងទៅកន្លែងរបស់វាវិញ។

⁴ លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «បងប្អូនអើយ តើបងប្អូនមកពីណា?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «យើងមកពីខាងលិច»។⁵ គាត់និយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើបងប្អូនស្គាល់លោកឡាបាន កូនប្រុសរបស់លោកណាយទេ?»។⁶ គាត់និយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើគាត់សុខសប្បាយជាទេ?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «គាត់សុខសប្បាយទេ ហើយមើលនោះ នាងវីដែល កូនស្រីរបស់គាត់មកជាមួយចៀមផង?»។

⁷ លោកយ៉ាកុបឆ្លើយថា៖ «មើល ឥឡូវនេះថ្ងៃត្រង់ហើយ។ វាមិនមែនជាពេលដែលហ្វូងសត្វត្រូវប្រមូលផ្តុំឡើយ។ អ្នកគួរតែចៀមផឹកទឹក ហើយបន្ទាប់មក លែងពួកវាឲ្យទៅស៊ីស្មៅចុះ»។⁸ ពួកគេនិយាយថា៖ «យើងមិនអាចឲ្យពួកវាផឹកទឹក លុះត្រាតែពួកវាជួបជុំគ្នាសិន។ បន្ទាប់មក ពួកប្រុសៗបានរៀបចំចេញពីមាត់អណ្តូង ហើយ យើងនឹងឲ្យទឹកចៀមផឹក»។

⁹ កាលលោកយ៉ាកុបកំពុងនិយាយជាមួយពួកគេនៅឡើយ នាងវីដែល បានដើរមកជាមួយហ្វូងចៀមឪពុកនាង ជឿតនាងឃ្វាលពួកវា។¹⁰ ពេលលោកយ៉ាកុបឃើញនាងវីដែល កូនស្រីរបស់លោកឡាបាន ត្រូវជាប្អូនប្រុសម្នាក់របស់គាត់ និងហ្វូងចៀមរបស់លោកឡាបាន ប្អូនប្រុសម្នាក់របស់គាត់ គាត់បានចូលទៅជិត ហើយរៀបចំចេញពីមាត់អណ្តូង ហើយបានដងទឹកចៀមហ្វូងចៀមរបស់លោកឡាបាន ប្អូនប្រុសម្នាក់របស់គាត់។

¹¹ លោកយ៉ាកុបបានចៀមនាងវីដែល ហើយយំខ្លាំងៗ។¹² លោកយ៉ាកុបបានប្រាប់នាងវីដែលថា គាត់គឺជាសាច់ញាតិឪពុករបស់នាង ហើយថា គាត់គឺជាកូនប្រុសរបស់នាងលើក។ បន្ទាប់មក នាងបានរត់ ហើយទៅប្រាប់ឪពុករបស់នាង។

¹³ ពេលលោកឡាបានបានឮដំណឹងពីលោកយ៉ាកុប កូនប្រុសបងស្រីរបស់គាត់ គាត់បានរត់ទៅជួប ហើយឱប ចៀម ព្រមទាំងនាំគាត់មកផ្ទះរបស់គាត់ផង។ លោកយ៉ាកុបប្រាប់លោកឡាបានពីគ្រប់រឿងរ៉ាវទាំងអស់។¹⁴ លោកឡាបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «ក្មួយពិតជាជាប់សាច់ឈាមរបស់អ្វីមែន។ បន្ទាប់មក លោកឡាបានបានស្តាប់នៅជាមួយគាត់អស់រយៈពេលមួយខែ។

¹⁵ បន្ទាប់មក លោកឡាបាននិយាយទៅកាន់លោកយ៉ាកុបថា៖ «តើក្មួយមិនត្រូវធ្វើការឲ្យអ្វី ដោយមិនបានកម្រៃឬអី? ប្រាប់អីមក តើក្មួយចង់បានថ្លៃឈ្នួលប៉ុន្មាន?»។¹⁶ លោកឡាបានមានកូនស្រីពីរនាក់។ កូនស្រីច្បងឈ្មោះនាងលេអា ហើយកូនស្រីពៅឈ្មោះនាងវីដែល។

¹⁷ នាងលេអាមានភ្នែកស្រទន់ ប៉ុន្តែ នាងវីដែលវិញមានរូបឆោមស្រស់ស្អាតណាស់។¹⁸ លោកយ៉ាកុបស្រឡាញ់នាងវីដែល ដូច្នេះ គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងបម្រើអ្វីប្រាំពីរឆ្នាំ ដើម្បីឲ្យបាននាងវីដែល កូនស្រីពៅរបស់អ្វី»។

¹⁹ លោកឡាបាននិយាយថា៖ «អំលើកកូនឲ្យឯង ប្រសើរជាងអំលើកកូនឲ្យអ្នកផ្សេង។ នៅជាមួយអ្វីហើយ»។²⁰ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកុបបានបម្រើប្រាំពីរឆ្នាំ ដើម្បីឲ្យបាននាងវីដែល ហើយប្រាំពីរឆ្នាំ ហាក់បីដូចជាប៉ុន្មានថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ជឿត គាត់ស្រឡាញ់នាងជាខ្លាំង។

²¹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកុបនិយាយកាន់លោកឡាបានថា៖ «ខ្ញុំបានបម្រើអ្វីគ្រប់ប្រាំពីរឆ្នាំហើយ សូមប្រគល់នាងឲ្យខ្ញុំមក ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចរៀបការជាមួយនាង»។²² ដូច្នេះ លោកឡាបានបានប្រមូលពួកប្រុសៗទាំងអស់នៅកន្លែងរបស់គាត់ ហើយធ្វើពិធីជប់លៀង។

²³ នៅពេលល្ងាច លោកឡាបានបានយកនាងលេអា កូនស្រីច្បងរបស់គាត់ ហើយយកនាងទៅឲ្យលោកយ៉ាកុប ដើម្បីគេងជាមួយនាង។

²⁴ លោកឡាបានបានប្រគល់អ្នកបម្រើស្រីរបស់គាត់ឲ្យទៅកូនស្រីរបស់គាត់ ឈ្មោះនាងស៊ីលផា ដើម្បីបម្រើនាង។²⁵ នៅពេលព្រឹក មើល នាងជាលេអាទៅវិញ លោកយ៉ាកុបបាននិយាយទៅកាន់លោកឡាបានថា៖ «តើអ្វីធ្វើដូច្នេះដាក់ខ្ញុំធ្វើអ្វី? តើខ្ញុំមិនបានបម្រើអ្វី ដើម្បីឲ្យបាននាងវីដែលជាឬ? ហេតុអ្វីបានជាអ្វីបោកប្រាស់ខ្ញុំដូច្នេះ?»។

²⁶ លោកឡាបាននិយាយថា៖ «នេះមិនមែនជាទម្លាប់របស់យើងទេ ដែលប្អូនស្រីពៅរៀបការមុនបងស្រីច្បងនោះ។

²⁷ ចូរនៅជាមួយកូនស្រីនេះមួយសប្តាហ៍សិនទៅ ហើយយើងនឹងប្រគល់កូនស្រីមួយទៀតឲ្យ ទុកដូចជាថ្ងៃឈ្នួលនៃការបម្រើអ្វីប្រាំពីរឆ្នាំទៀត»។

²⁸ លោកយ៉ាកុបក៏ធ្វើតាម ហើយបាននៅជាមួយនាងលេអាគ្រប់មួយសប្តាហ៍។ បន្ទាប់មក លោកឡាបានបានប្រគល់នាងវីដែល កូនស្រីរបស់គាត់ ឲ្យធ្វើជាភរិយារបស់គាត់ផងដែរ។²⁹ លោកឡាបានបានប្រគល់នាងប៊ីលហាដល់នាងវីដែលជាកូនស្រីរបស់គាត់ ដើម្បីបម្រើនាង។³⁰ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកុបបានគេងជាមួយនាងវីដែលផងដែរ ប៉ុន្តែ គាត់ស្រឡាញ់នាងវីដែលខ្លាំងជាងនាងលេអា។ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកុបបានបម្រើលោកឡាបានអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំទៀត។

³¹ ព្រះអម្ចាស់បានឃើញថា នាងលេអាមិនបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យនាងមានកូន ប៉ុន្តែ នាងវីដែលវិញគ្មានកូនទេ។

³² នាងលេអាមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ ហើយនាងដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា រូបេន។ នាងបាននិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានឃើញពីទុក្ខលំបាករបស់ខ្ញុំ ដូច្នេះ ស្វាមីរបស់ខ្ញុំមុខជាស្រឡាញ់ខ្ញុំមិនខាន»។

³³ បន្ទាប់មក នាងក៏មានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀត។ នាងនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបថា ស្វាមីខ្ញុំមិនស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអង្គប្រទានកូនប្រុសមួយទៀតឲ្យខ្ញុំ» ហើយនាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា ស៊ីម៉ាន។³⁴ បន្ទាប់មក នាងក៏មានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀត។ នាងនិយាយថា៖ «ឥឡូវនេះ ដល់ពេលដែលស្វាមីរបស់ខ្ញុំ ជាប់ចិត្តនឹងខ្ញុំវិញហើយ ព្រោះខ្ញុំបានបង្កើតកូនប្រុសបីដល់គាត់»។ ដូច្នេះហើយបានជាដាក់ឈ្មោះឲ្យកូនប្រុសនោះថា លេវី។

³⁵ នាងមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀត។ នាងនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងសរសើរព្រះអម្ចាស់នៅពេលនេះ»។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជានាងដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា យូដា។ បន្ទាប់មក នាងលែងមានកូនទៀត។

30¹ នៅពេលនាងរ៉ាដែលឃើញថា មិនបានបង្កើតកូនឲ្យលោកយ៉ាកូបសោះ នាងរ៉ាដែលបានច្រណែននឹងបងស្រីរបស់នាង។
នាងនិយាយទៅលោកយ៉ាកូបថា៖ «បើមិនឲ្យខ្ញុំមានកូនផង ខ្ញុំនឹងស្លាប់»។² លោកយ៉ាកូបខឹងជាមួយនឹងនាងរ៉ាដែលជាខ្លាំង។ គាត់និយាយថា៖
«តើបងព្រះជាម្ចាស់មែនទេ ដែលបង្ខំអ្នកមិនឲ្យមានកូន?»។

³ នាងនិយាយថា៖ «មើលនែ ប៊ីលហា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់អ្នក ចូរគេងជាមួយនាងទៅ ដើម្បីឲ្យនាងអាចបង្កើតកូនមកដាក់លើជង្គង់អ្នក ហើយអ្នកនឹងមានកូន
ដោយសារនាង»។⁴ ដូច្នេះ នាងបានប្រគល់នាងប៊ីលហា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាង ឲ្យធ្វើជាករិយា ហើយលោកយ៉ាកូបក៏គេងជាមួយនាង។

⁵ នាងប៊ីលហាមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតកូនប្រុសមួយឲ្យលោកយ៉ាកូប។⁶ បន្ទាប់មក នាងរ៉ាដែលនិយាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់រកយុត្តិធម៌ឲ្យខ្ញុំ។
ព្រះអង្គបានស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រទានកូនប្រុសមួយឲ្យខ្ញុំ»។ ដោយហេតុនេះ បានជានាងដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា ដាន់។

⁷ នាងប៊ីលហា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាងរ៉ាដែល មានផ្ទៃពោះម្តងទៀត ហើយបង្កើតកូនប្រុសទីពីរឲ្យលោកយ៉ាកូប។⁸ នាងរ៉ាដែលនិយាយថា៖ «
ខ្ញុំខំប្រឹងតទល់យ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងបងស្រីខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានឈ្នះ»។ នាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា ណែបថាលី។

⁹ នៅពេលនាងលេអាឃើញថា នាងលែងមានកូនបានទៀត នាងបានយកនាងស៊ីលផា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាង ហើយប្រគល់នាងឲ្យលោកយ៉ាកូប
ធ្វើជាករិយា។¹⁰ នាងស៊ីលផា អ្នកបម្រើស្រីរបស់នាងលេអា បានបង្កើតកូនប្រុសមួយឲ្យលោកយ៉ាកូប។¹¹ នាងលេអានិយាយថា៖ «មានសំណាងហើយ!» ដូច្នេះ
នាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា កាដា។

¹² បន្ទាប់មកនាងស៊ីលផា អ្នកបម្រើរបស់នាងលេអា បានបង្កើតកូនទីពីរឲ្យលោកយ៉ាកូប។¹³ នាងលេអានិយាយថា៖ «ខ្ញុំរីករាយហើយ!

ដ្បិតស្រ្តីទាំងឡាយនឹងហៅខ្ញុំថា រីករាយ»។ ដូច្នេះ នាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា អេស៊ីរ។

¹⁴ លោករូបេបានចេញទៅចម្ការនៅក្នុងរដូវធ្មេកស្រូវ ហើយបេះបានផ្លែស្នួហ៍នៅក្នុងចម្ការ។

កាត់បានយកផ្លែឈើទាំងនោះមកជូននាងលេអាជាម្ចាស់របស់គាត់។ បន្ទាប់មក នាងរ៉ាដែលបាននិយាយទៅនាងលេអាថា៖

«សូមឲ្យផ្លែស្នួហ៍កូនប្រុសបងមកខ្ញុំខ្លះមក»។¹⁵ នាងលេអានិយាយទៅនាងថា៖ «តើវាជារឿងតូចតាចសម្រាប់ឯងមែនទេ ដែលឯងមកយកប្តីរបស់យើងទៅ?
ហើយឥឡូវ ឯងចង់មកយកផ្លែស្នួហ៍ពីកូនប្រុសយើងទៀត?» នាងរ៉ាដែលនិយាយថា៖ «អីចឹង ខ្ញុំនឹងឲ្យគាត់ទៅគេងជាមួយបងយប់នេះ
ដើម្បីប្តូរយកផ្លែស្នួហ៍កូនប្រុសរបស់បងនេះ»។

¹⁶ លោកយ៉ាកូបមកដល់ពីស្រែនៅពេលល្ងាច។ នាងលេអាបានចេញទៅជួបគាត់ ហើយនិយាយថា៖ «បងត្រូវគេងជាមួយអ្នកយប់នេះ

ព្រោះអ្នកបានជួលបងដោយថ្លៃផ្លែស្នួហ៍កូនប្រុសរបស់អ្នក»។ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកូបក៏ទៅគេងជាមួយនាងលេអានៅយប់នោះ។

¹⁷ ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់តាមនាងលេអា ហើយនាងក៏មានផ្ទៃពោះ ហើយបានបង្កើតកូនប្រុសទីប្រាំឲ្យលោកយ៉ាកូប។¹⁸ នាងលេអានិយាយថា៖

«ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានរង្វាន់ដល់ខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំបានប្រគល់អ្នកបម្រើស្រីរបស់ខ្ញុំឲ្យទៅស្វាមីរបស់ខ្ញុំ»។ នាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា អ៊ីសាខា។

¹⁹ នាងលេអាមានផ្ទៃពោះម្តងទៀត ហើយបង្កើតកូនប្រុសទីប្រាំមួយ ឲ្យលោកយ៉ាកូប។ នាងលេអានិយាយថា៖

«ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានអំណោយយ៉ាងល្អដល់ខ្ញុំ»។²⁰ ឥឡូវនេះ ស្វាមីខ្ញុំនឹងគោរពខ្ញុំ ដោយសារខ្ញុំបានបង្កើតកូនប្រុសទីប្រាំមួយឲ្យគាត់»។

²¹ នាងដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា សាបយូឡូន។ បន្ទាប់មក នាងបានបង្កើតកូនប្រុសទីប្រាំពីរ ហើយនាងបានដាក់ឈ្មោះកូនស្រីនោះថា ឌីណា។

²² ព្រះជាម្ចាស់បាននឹកចាំពីនាងរ៉ាដែល ហើយបានស្តាប់តាមនាង។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យនាងមានផ្ទៃពោះ។²³ នាងមានកូន ហើយបង្កើតកូនប្រុសមួយ។
នាងនិយាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានដកភាពអាថ៌កំបាំងចេញរបស់ខ្ញុំចេញ»។²⁴ នាងដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា យ៉ូសែប ដោយនិយាយថា៖

«ព្រះអម្ចាស់បានបន្ថែមកូនប្រុសមួយទៀតដល់ខ្ញុំ»។

²⁵ បន្ទាប់ពីនាងរ៉ាដែលបង្កើតយ៉ូសែបហើយ លោកយ៉ាកូបបាននិយាយទៅកាន់លោកឡាបានថា៖ «សូមឲ្យខ្ញុំបានចេញទៅ ដើម្បីខ្ញុំអាចចេញទៅជួបរបស់ខ្ញុំ
និងប្រទេសរបស់ខ្ញុំវិញ»។²⁶ សូមប្រគល់ករិយា និងកូនៗ ព្រោះខ្ញុំបានបម្រើលោកឪពុក ហើយសូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំទៅ
ដើម្បីលោកឪពុកដឹងពីកិច្ចការដែលខ្ញុំបានធ្វើជូនលោកឪពុកហើយ»។

²⁷ លោកឡាបានតបទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើកូនយោគយល់ដល់ពុក ឪពុកបានដឹងដោយសារការទស្សន៍ទាយថាព្រះតែកូន ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរពុក»។

²⁸ ដូច្នេះ គាត់បាននិយាយថា៖ «កូនចង់បានផ្លែឈ្នួលប៉ុន្មាន ពុកនឹងប្រគល់ឲ្យ»។

²⁹ លោកយ៉ាកូបនិយាយទៅគាត់ថា៖ «លោកឪពុកជ្រាបពីការដែលកូនបានបម្រើឲ្យឪពុក និងពីហ្វូងសត្វរបស់លោកឪពុកបានកើនចំនួនច្រើនយ៉ាងណានោះ។

³⁰ ដ្បិត មុនពេលខ្ញុំមក លោកឪពុកមានតែបន្តិចទេ ហើយឥឡូវ វាចម្រើនច្រើនឡើយជាបរិបូរណ៍។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់លោកឪពុក
នៅគ្រប់ពេលដែលខ្ញុំធ្វើការ។ ឥឡូវនេះ តើពេលណាទើបខ្ញុំអាចផ្គត់ផ្គង់គ្រួសាររបស់ខ្ញុំម្តង?»

³¹ ដូច្នេះ លោកឡាបាននិយាយថា៖ «តើកូនត្រូវការផ្លែឈ្នួលប៉ុន្មាន?» លោកយ៉ាកូបឆ្លើយថា៖ «លោកឪពុក មិនចាំបាច់ឲ្យផ្លែឈ្នួលកូនអីទេ។ ប្រសិនបើ
លោកឪពុកធ្វើការមួយនេះជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមើលថែទាំហ្វូងសត្វរបស់លោកឪពុកតទៅមុខទៀត»។³² សូមឲ្យខ្ញុំបានដើរកាត់ហ្វូងសត្វនៅថ្ងៃនេះ ដើម្បីញែក
សត្វចៀមពពាក់ ពពាស និងសត្វខ្មៅទាំងអស់ក្នុងកូនចៀមទាំងអស់ ព្រមទាំងសត្វដែលពពាស ពពាក់ក្នុងហ្វូងពពែផង។ ទាំងនឹងទុកជាផ្លែឈ្នួលសម្រាប់ខ្ញុំ។

³³ ភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំនៅពេលក្រោយ នៅពេលលោកឪពុកទៅពិធីស្វាមីរបស់ខ្ញុំ។ ចៀមណាដែលមិនពពាស ពពាក់ក្នុងហ្វូងពពែ
ហើយដែលមិនខ្មៅក្នុងហ្វូងចៀម នោះចាត់ទុកថាខ្ញុំបានលួចហើយ»។³⁴ លោកឡាបាននិយាយថា៖ «យល់ព្រម។ សូមធ្វើតាមសម្តីរបស់កូនចុះ»។

³⁵ នៅថ្ងៃនោះ លោកឡាបានយកពពែឈ្មោលដែលឆ្លូតៗ ពពាស និងពពែពពាក់ដែលពពាក់ និងពពាស គ្រប់ទាំងសត្វដែលមានសម្បុរសដ៏រុងរឿង និងអស់ទាំង
សត្វខ្មៅក្នុងហ្វូងចៀមទាំងអស់ ប្រគល់ទៅឲ្យកូនៗរបស់គាត់មើលថែ។³⁶ លោកឡាបានបានធ្វើដំណើរអស់រយៈពេលបីថ្ងៃពីកន្លែងគាត់ទៅលោកយ៉ាកូប។ ដូច្នេះ
លោកយ៉ាកូបបានឃ្លាតហ្វូងសត្វដែលនៅសល់ទាំងអស់របស់លោកឡាបាន។

³⁷ លោកយ៉ាកូបបានកាត់យកមែកល្អស និងមែកចំបក់ ព្រមទាំងក្រចៅស្រស់ៗ និងមកបកសំបកជាកងៗ ឲ្យឃើញសាច់សៗ។³⁸ បន្ទាប់មក គាត់យកមែកដែល
មានឆ្អកៗនោះ ទៅដាក់នៅក្នុងចង្កូរ និងស្លក់ជាកន្លែងដែលសត្វតែងមកដឹកទឹក ដើម្បីឲ្យសត្វទាំងនោះឃើញ ដ្បិត វាតែងតែពាក់គ្នានៅពេលដឹកទឹក។

³⁹ ហ្វូងសត្វដែលពាក់គ្នានៅមុខមែកឈើ ហើយហ្វូងសត្វនឹងបង្កើតកូនមានសម្បុរឆ្លូតៗ ពពាស និងពពាក់។ លោកយ៉ាកូបបានញែកកូនចៀមទាំងនោះ ប៉ុន្តែ
តម្រង់ឈ្មោលទាំងអស់បែបមុខទាំងពួកចៀមឆ្លូត និងចៀមខ្មៅទាំងអស់ក្នុងហ្វូងសត្វរបស់ឡាបាន។⁴⁰ បន្ទាប់មកគាត់ញែកហ្វូងសត្វរបស់គាត់ឲ្យនៅដោយឡែក
ហើយមិនបានដាក់ពួកគេឲ្យនៅជាមួយហ្វូងសត្វរបស់លោកឡាបានឡើយ។

⁴¹ នៅពេលណាចៀមណាខ្លាំងជាងនៅក្នុងហ្វូងដោយពាក់គ្នា ដូច្នេះ លោកយ៉ាកូបបានដាក់មែកឈើទាំងនោះនៅក្នុងប្រឡាយ មុនចំពោះភ្នែករបស់ហ្វូងសត្វនោះ
ដើម្បីពួកវាអាចពាក់គ្នានៅចំពោះមុខមែកឈើទាំងនោះ។⁴² ប៉ុន្តែ នៅពេលសត្វណាខ្សោយចូលមកនៅក្នុងហ្វូងសត្វ

គាត់មិនបានដាក់មែកឈើនៅចំពោះមុខពួកវាឡើយ។ ដូច្នេះ សត្វណាដែលខ្សោយជាប់លោកឡាបាន ហើយសត្វណាដែលខ្លាំងជាប់លោកយ៉ាកូប។

⁴³ លោកយ៉ាកូបបានក្លាយជាអ្នកមានយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់មានហ្វូងសត្វយ៉ាងធំ មានអ្នកបម្រើស្រី និងអ្នកបម្រើប្រុស ហើយនិងសត្វអ្នកដូង និងសត្វលាជាច្រើនផង។

31¹ លោកយ៉ាកូបបានឮសម្ដីកូនប្រុសរបស់លោកឡាបាន ពួកគេនិយាយថា៖ «លោកយ៉ាកូបបានយកអ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្ញុំពួកយើងមានអស់ហើយ

ហើយទ្រព្យសម្បត្តិដែលគាត់មានគឺបានយកទ្រព្យសម្បត្តិឪពុកយើងទាំងអស់»។² លោកយ៉ាកូបមើលឃើញនៅលើទឹកមុខរបស់លោកឡាបាន។ គាត់បានឃើញថា ឥរិយាបថរបស់លោកឡាបានចំពោះគាត់បានផ្លាស់ប្ដូរ។³ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកយ៉ាកូបថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅទីកន្លែងឪពុក និងសាច់ញាតិរបស់អ្នកវិញចុះ ខ្ញុំនឹងនៅជាមួយអ្នក»។

⁴ លោកយ៉ាកូបបានចាត់ ហើយបានហៅនាងរ៉ាដែល និងលេអាយមកក្នុងវាលកន្លែងប្លង់សត្វរបស់គាត់។ ហើយនិយាយទៅពួកគេថា៖ «បងបានឃើញឥរិយាបថឪពុករបស់អ្នកចំពោះបងបានផ្លាស់ប្ដូរ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ឪពុករបស់បងបានគង់ជាមួយបង។⁵ អ្នកដឹងហើយថា បងប្រើឪពុករបស់អ្នកអស់ពីកម្លាំងរបស់បង។

⁷ ឪពុករបស់អ្នកបានបោកប្រាស់បង ហើយបានប្ដូរប្រាក់ឈ្នួលដប់ដង ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ធ្វើទុក្ខបងបានទេ។⁸ ប្រសិនបើ គាត់និយាយថា៖ «សត្វដែលមានសម្បជញ្ញវត្ថុ និងបានជាថ្លៃឈ្នួលរបស់បង» ដូច្នេះ ប្លង់សត្វទាំងអស់ក៏បង្កើតកូនសុទ្ធតែសម្បជញ្ញវត្ថុ ហើយប្រសិនបើគាត់និយាយថា៖ «សត្វដែលមានសម្បជញ្ញវត្ថុនិងបានជាថ្លៃឈ្នួលរបស់បង» ដូច្នេះ ប្លង់សត្វទាំងអស់បង្កើតកូនមកសុទ្ធតែឆ្កែ។

⁹ ព្រះជាម្ចាស់បានយកប្លង់សត្វរបស់ឪពុកអ្នកមកឲ្យបងរៀបរៀងនេះឯង។

¹⁰ នៅពេលដល់រដូវសត្វពាក់គ្នា បងបានយល់ស្ដីបិទ ចៀមឈ្មោលដែលពាក់ប្លង់សត្វទាំងអស់។ ពេលឈ្មោលសុទ្ធតែមានសម្បជញ្ញវត្ថុ ពពាល និងមានសម្បជញ្ញវត្ថុទាំងអស់។¹¹ ទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់និយាយមកកាន់បងក្នុងស្ដីបិទថា៖ «យ៉ាកូបអើយ!»។ បងឆ្លើយថា៖ «បាទ!»។

¹² គាត់និយាយថា៖ «ចូរសង្ឃឹមហើយមើលពេលឈ្មោលទាំងអស់ដែលពាក់ជាមួយប្លង់សត្វចុះ។ ពួកវាមានសម្បជញ្ញវត្ថុ ពពាល និងមានសម្បជញ្ញវត្ថុទាំងអស់ ដ្បិត យើងបានឃើញពីកិច្ចការដែលលោកឡាបានបានធ្វើចំពោះអ្នកគ្រប់យ៉ាង។¹³ យើងជាព្រះជាម្ចាស់នៅបេតិកភណ្ឌ ជាកន្លែងដែលអ្នកបានចាក់ប្រេងលើសសរ ហើយអ្នកបានស្បថជាមួយយើងនៅទីនោះ។ ចូរក្រោកឡើង ហើយចាកចេញពីស្រុកកំណើត ហើយត្រឡប់ទៅទីកន្លែងដីកំណើតរបស់អ្នកចុះ»។

¹⁴ នាងរ៉ាដែល និងនាងលេអាយបានឆ្លើយ ហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើមានចំណែកណា ឬមរតកសម្រាប់យើង នៅក្នុងផ្ទះរបស់យើងទេ?

¹⁵ តើយើងមិនបានប្រព្រឹត្តជាមួយគាត់ដូចជាជនបរទេសទេ? ដ្បិត គាត់បានលក់យើង ហើយបានយកប្រាក់របស់យើងថែមទៀតផង។¹⁶ ដ្បិត ទ្រព្យសម្បត្តិដែលព្រះជាម្ចាស់បានយកពីគាត់នៅពេលនេះ គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង និងកូនៗរបស់យើងទាំងអស់។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលអ្វីមកកាន់បង ចូរធ្វើវាចុះ»។

¹⁷ បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកូបបានក្រោកឡើង ហើយដាក់កូនប្រុសៗ និងក្រមិយទាំងពីររបស់គាត់នៅលើសត្វអ្នកដ្ឋ។¹⁸ គាត់បាននាំប្លង់សត្វទាំងអស់នៅខាងមុខគាត់ ជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ ឬក្រុមទាំងប្លង់សត្វដែលគាត់មាននៅក្នុងទឹកដីប៉ាដាន់អេរ៉ាម។ បន្ទាប់មក គាត់បានចាត់គេទៅរកឪពុករបស់គាត់នៅក្នុងទឹកដីកាណាន។

¹⁹ នៅពេលលោកឡាបានបានចាកចេញទៅកាន់មាមេររបស់គាត់ នាងរ៉ាដែលបានលួចរូបព្រះឪពុករបស់នាង។²⁰ លោកយ៉ាកូបបានលួចរត់ចេញពីលោកឡាបាន ជាជនជាតិអេរ៉ាម ដោយមិនបានប្រាប់ឲ្យគាត់ដឹងថាគាត់ចាកចេញឡើយ។²¹ ដូច្នេះ គាត់បានរត់ចេញជាមួយនឹងអ្វីៗដែលគាត់មាន ហើយបានឆ្លងទន្លេយ៉ាងលឿន ហើយឆ្ពោះទៅទីកន្លែងដីបំបង់ភ្នំកាណាន។

²² នៅថ្ងៃទីបី ទើបលោកឡាបានដឹងថា លោកយ៉ាកូបបានរត់។²³ ដូច្នេះ គាត់បាននាំយកសាច់ញាតិទៅជាមួយគាត់ ហើយដេញតាមពីក្រោយ អស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ គាត់បានទៅទាន់លោកយ៉ាកូបនៅតំបន់ភ្នំកាណាន។

²⁴ ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកក្នុងលោកឡាបានជនជាតិអេរ៉ាម នៅក្នុងស្ដីបិទនៅពេលយប់ ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរប្រយ័ត្ន ជាមួយអ្វីដែលអ្នកនិយាយទៅកាន់យ៉ាកូប ទោះបីល្អ ឬអាក្រក់ក្តី»។²⁵ លោកឡាបានបានដេញទាន់លោកយ៉ាកូប។ ហើយលោកយ៉ាកូបបានសងត្រសាសរបស់គាត់នៅតំបន់ភ្នំកាណាន។

²⁶ លោកឡាបាននិយាយទៅលោកយ៉ាកូបថា៖ «ហេតុដូចម្ដេចបានជាបងធ្វើដូច្នេះ គឺប្រោកប្រាស់ខ្ញុំ ហើយបាននាំយកកូនស្រីរបស់ឪពុកមកដូចជាអ្នកទោសសង្គ្រាមដូច្នេះ?»²⁷ ហេតុអ្វីបានជាបងលួចរត់ដោយសម្ងាត់ដូច្នេះ ហើយប្រើឧបាយកលជាមួយឪពុក ព្រមទាំងមិនប្រាប់ឪពុកដូច្នេះ? ដើម្បីឲ្យឪពុកបានជូនដំណើរដោយការអបអរសាទរ ហើយនិងច្រៀង វាយក្រាប ព្រមទាំងចាប់ស៊ុងផង។

²⁸ កូនមិនបានឲ្យឪពុកចើបលាចៅៗ និងកូនស្រីៗរបស់ឪពុកសោះ។ កូនបានធ្វើការដ៏ល្អលើហើយ។

²⁹ ឪពុកមានអំណាចនឹងធ្វើទុក្ខដល់កូនបាន ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះឪពុករបស់កូនមានបន្ទូលមកឪពុកកាលពីយប់មិញ ដោយមានបន្ទូលថា៖ «ចូរប្រយ័ត្ន ជាមួយអ្វីដែលអ្នកនិយាយទៅកាន់យ៉ាកូប ទោះបីល្អ ឬអាក្រក់ក្តី»។³⁰ កូនបានធ្វើបែបនេះ ដោយសារកូនចង់ត្រឡប់ទៅផ្ទះឪពុករបស់កូនវិញ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាកូនលួចរូបព្រះរបស់ឪពុក?

³¹ លោកយ៉ាកូបឆ្លើយ ហើយនិយាយទៅកាន់លោកឡាបានថា៖ «ដោយសារខ្ញុំខ្លាច ហើយគិតថា លោកឪពុកអាចនឹងយកកូនស្រីរបស់លោកឪពុកចេញពីខ្ញុំវិញ ដោយប្រើកម្លាំង ដូច្នេះ ហើយខ្ញុំចេញដោយសម្ងាត់»។³² អ្នកណាក្តីដែលលួចរូបព្រះរបស់លោកឪពុក អ្នកនោះមិនអាចរស់ទៀតបានទេ។ សូមឆែកមើលនៅក្នុងវត្តនាមរបស់សាច់ញាតិចុះ បើរកឃើញអ្នកណាដែលនៅជាមួយខ្ញុំ សូមយករបស់លោកឪពុកទៅវិញចុះ»។ ដ្បិត លោកយ៉ាកូបមិនបានដឹងថា នាងរ៉ាដែលបានលួចវាទេ។

³³ លោកឡាបានបានចូលទៅក្នុងត្រសាសរបស់លោកយ៉ាកូប ទៅក្នុងត្រសាសរបស់នាងលេអាយ និងចូលទៅក្នុងត្រសាសរបស់អ្នកបម្រើស្រីទាំងពីរ ប៉ុន្តែ គាត់រកវាមិនឃើញទេ។ គាត់បានចេញពីត្រសាសរបស់នាងលេអាយ ហើយចូលទៅក្នុងត្រសាសរបស់នាងរ៉ាដែល។

³⁴ នាងរ៉ាដែលបានយករូបព្រះពីផ្ទះរបស់ឪពុកនាង ដាក់វានៅក្រោមកែបអង្គ ហើយអង្គុយពីលើវា។ លោកឡាបានបានរុករកពេញត្រសាសទាំងមូល ប៉ុន្តែ រករូបព្រះទាំងនោះមិនឃើញទេ។³⁵ នាងនិយាយទៅកាន់ឪពុករបស់នាងថា៖ «លោកឪពុកអើយ សូមកុំខឹងអី ព្រោះកូនមិនអាចឈរនៅចំពោះលោកឪពុកបាន ដើម្បីកូនកំពុងមករដូវ»។

³⁶ លោកយ៉ាកូបខឹង ហើយឈ្លាននឹងលោកឡាបាន។ គាត់និយាយទៅលោកឡាបានថា៖ «តើកូនមានទោសអ្វី? តើកូនបានធ្វើបាបអ្វី បានជាលោកឪពុកដេញតាមកូនពីក្រោយដូច្នេះ?»³⁷ ដ្បិត លោកឪពុកបានរុករកទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ខ្ញុំ។

តើលោកឪពុកបានរករូបព្រះរបស់គ្រួសារលោកឪពុកឃើញទេ? ចូរដាក់វានៅចំពោះមុខសាច់ញាតិរបស់យើង ដើម្បីពួកគេបានកាត់ក្តីរវាងយើងទាំងពីរ។

³⁸ ដ្បិត កូនបាននៅជាមួយលោកឪពុកអស់រយៈពេលម្ភៃឆ្នាំ។ គ្មានមេចៀម និងមេពេញវ័យឡើយ

ឬខ្ញុំបានហូបចៀមឈ្មោលពីប្លង់សត្វរបស់លោកឪពុកឡើយ។³⁹ សត្វណាដែលសត្វសាហាវស៊ី ខ្ញុំមិនបានយកទៅជូនលោកឪពុក ផ្ទុយទៅវិញ

ខ្ញុំបានសងជំនួសអ្វីដែលបាត់បង់ទៅវិញ។ លោកឪពុកតែងតែឲ្យកូនសងសត្វដែលបាត់ទាំងអស់ មិនបាត់ដោយសារគេលួចនៅពេលយប់ ឬនៅពេលថ្ងៃក្តី។⁴⁰ នៅពេលថ្ងៃ កូននៅក្រោមកម្ដៅថ្ងៃ ហើយនៅពេលយប់កូនរងារ ហើយមើលមិនបានដេកឡើយ។

⁴¹ ក្នុងរយៈពេលម្ភៃឆ្នាំនេះ កូនបាននៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកឪពុក។ កូនធ្វើការជូនលោកឪពុកដប់បួនឆ្នាំ ដើម្បីឲ្យបានកូនស្រីទាំងពីររបស់លោកឪពុក ហើយធ្វើការប្រាំមួយឆ្នាំដើម្បីឲ្យបានហ្វូងសត្វ។ លោកឪពុកបានបន្តថ្លៃឈ្នួលរបស់ខ្ញុំដប់ដង។⁴² ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់របស់ឪពុកខ្ញុំ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ហើយជាព្រះដែលលោកអ៊ីសាកគោរពបម្រើ បានគង់នៅជាមួយខ្ញុំទេ ប្រាកដណាស់ លោកឪពុកនឹងបណ្ដេញកូនឲ្យទៅដោយដៃទទេមិនខាន។ ព្រះជាម្ចាស់បានឃើញពីទុក្ខលំបាករបស់ខ្ញុំ ហើយទតឃើញពីការខំប្រឹងធ្វើការរបស់ខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គបានដាស់តឿនលោកឪពុកកាលពីយប់មិញ»។

⁴³ លោកឡាបានឆ្លើយ ហើយនិយាយថា៖ «កូនស្រីៗគឺជាកូនស្រីៗរបស់ឪពុក ហើយចៅៗគឺជាចៅៗរបស់ឪពុក ព្រមទាំងហ្វូងសត្វក៏ជាហ្វូងសត្វរបស់ឪពុកដែរ។ អ្វីៗទាំងអស់ដែលកូនឃើញជារបស់ឪពុក។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលកូនឯងត្រូវធ្វើនៅថ្ងៃនេះ ចំពោះកូនស្រីរបស់ឪពុក ឬទៅកាន់ក្មេងៗរបស់ពួកគេដែលពួកគេបានបង្កើតមក?»⁴⁴ ដូច្នេះ នៅពេលនេះ ចូរយើងចងសម្ពន្ធមេត្រី រវាងកូននិងឪពុក ហើយសូមឲ្យវាធ្វើជាបន្ទាល់រវាងកូននិងឪពុកដែរ»។

⁴⁵ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកូបបានយកថ្ម ហើយតាំងវាឡើងជាសសរ។ លោកយ៉ាកូបនិយាយទៅកាន់សាច់ញាតិរបស់គាត់ថា៖ «ចូរប្រមូលថ្មដាក់មួយដុំ»។⁴⁶ ដូច្នេះ ពួកគេក៏យកថ្ម មកធ្វើជាបង្គោល។ បន្ទាប់មក ពួកគេហូបក្បែរបង្គោលនៅទីនោះ។⁴⁷ លោកឡាបានហៅវាថា យេការសាហាខូថា តែលោកយ៉ាកូបហៅវាថា កាលេឌ វិញ។

⁴⁸ លោកឡាបាននិយាយថា៖ «បង្គោលនេះជាសាក្សីរវាងឪពុកនិងកូននៅថ្ងៃនេះ»។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាគេដាក់ឈ្មោះថា កាឡេដ។

⁴⁹ គេក៏បានដាក់ឈ្មោះមីសប៉ាផងដែរ ដោយសារលោកឡាបាននិយាយថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ទតមើលរវាងកូននិងឪពុក នៅពេលយើងលែងឃើញមុខគ្នាទៀត»។⁵⁰ ប្រសិនបើ កូនប្រព្រឹត្តមិនត្រឹមត្រូវជាមួយនឹងកូនស្រីរបស់ឪពុក ឬប្រសិនបើ កូនមានភរិយាផ្សេងក្រៅពីកូនស្រីរបស់ឪពុក ទៅបីជាកូនគ្មាននរណានៅជាមួយយើងក្តី មើល ព្រះជាម្ចាស់គឺជាសាក្សីរវាងកូននិងឪពុក»។

⁵¹ លោកឡាបាននិយាយទៅលោកយ៉ាកូបថា៖ «ចូរមើលទៅបង្គោល ហើយមើលទៅឯសសរ ដែលឪពុកបានដាក់តាំងរវាងកូននិងឪពុក។

⁵² បង្គោលនេះគឺជាសាក្សី ហើយសសរគឺជាទីបង្គោល ដែលកូនមិនត្រូវរំលង បង្គោល និងសសរនេះមករកឪពុក ដើម្បីធ្វើទុក្ខដល់ឪពុកឡើយ។ សូមព្រះជាម្ចាស់នៃលោកអប្រាហាំ និងព្រះរបស់លោកណាយរ ជាព្រះរបស់ឪពុកពួកគេរៀងខ្លួន កាត់ក្តីរវាងពួកយើង»។⁵³ លោកយ៉ាកូបបានស្ម័គ្រចិត្តនឹងព្រះ ជាមួយព្រះជាម្ចាស់លោកអ៊ីសាកជាឪពុករបស់គាត់កោតខ្លាច។

⁵⁴ លោកយ៉ាកូបបានថ្វាយយញ្ញបូជានៅលើភ្នំ ហើយហៅសាច់ញាតិរបស់គាត់មកហូបសាច់នៅទីនោះ។ ពួកគេហូប ហើយចំណាយពេលមួយយប់នៅលើភ្នំនោះ។⁵⁵ ព្រឹកព្រលឹម លោកឡាបានបានក្រោកឡើង បានចើបចៅៗ និងកូនស្រីៗរបស់គាត់ ហើយឲ្យពរដល់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក លោកឡាបានបានចាកចេញ ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។

32 ¹លោកយ៉ាកុបក៏បន្តដំណើរទៅមុខទៀត ហើយទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកជួបគាត់។²នៅពេលលោកយ៉ាកុបឃើញពួកគេ គាត់និយាយថា៖ «នេះគឺជាជំរុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់» ដូច្នេះ គាត់បានដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា ម៉ាហាណែម។

³លោកយ៉ាកុបបានចាត់អ្នកនាំសារទៅមុនគាត់ដើម្បីជួបលោកអេសាវ បងប្រុសរបស់គាត់ នៅក្នុងទឹកដីសៀរ នៅក្នុងតំបន់អេដុម។⁴គាត់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេ ដោយនិយាយថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់លោកអេសាវ បងប្រុសរបស់ខ្ញុំគឺ លោកយ៉ាកុប ជាអ្នកបម្រើរបស់លោក បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកឡាប៉ាន់ ហើយបានពន្យារពេលនៃការត្រឡប់មកវិញរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។⁵ខ្ញុំមានគោឈ្មោល សត្វលា និងហ្វូងសត្វ អ្នកបម្រើប្រុស។⁶និងអ្នកបម្រើស្រី។⁷ខ្ញុំសូមធ្វើសារនេះទៅលោកម្ចាស់មុន ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានជាតិគាត់ចិត្តនៅចំពោះលោកម្ចាស់»។

⁸អ្នកនាំសារបានត្រឡប់មកដល់លោកយ៉ាកុបវិញ ហើយនិយាយថា៖ «យើងបានទៅជួបលោកអេសាវបងប្រុសរបស់លោកហើយ។ គាត់កំពុងតែមកជួបលោក ហើយមានមនុស្សបួនរយនាក់មកជាមួយគាត់»។⁹បន្ទាប់មកលោកយ៉ាកុបមានការភ័យខ្លាច ហើយព្រួយចិត្តខ្លាំង។ ដូច្នេះ គាត់បានបំបែកមនុស្សដែលនៅក្នុងជំរុំជាមួយគាត់ជាពីរ ហើយនិងហ្វូងសត្វ ហ្វូងចៀម និងសត្វអដ្ឋ។¹⁰គាត់និយាយថា៖ «ប្រសិនបើ បងអេសាវមកដល់ជំរុំមួយ ហើយវាយប្រហារវា នោះជំរុំដែលនៅសល់នឹងរួចជីវិត»។

¹¹លោកយ៉ាកុបទូលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកឪពុកអប្រាហាំ និងជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអ៊ីសាកជាឪពុករបស់ទូលបង្គំអើយ គឺព្រះអម្ចាស់ដែលបានមានបន្ទូលមកទូលបង្គំថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើត និងទៅញាតិសណ្តាន យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកចម្រុងចម្រើន»។

¹²ទូលបង្គំមិនស័ក្តិសមនឹងទទួលការចងសម្ពន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះត្រង់ ហើយអាចទុកចិត្តបាន ដែលព្រះអង្គបានធ្វើសម្រាប់អ្នកបម្រើព្រះអង្គទេ។ ដ្បិត កាលទូលបង្គំឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់នេះទៅ ទូលបង្គំមានតែដំបងមួយ ហើយឥឡូវនេះ ទូលបង្គំមានជំរំពីរ។

¹³សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំពីបងប្រុសរបស់ទូលបង្គំ គឺពីជំរុំរបស់បងអេសាវ ដើម្បីទូលបង្គំខ្លាចគាត់ ក្រែងគាត់មក ហើយវាយប្រហារទូលបង្គំ និងភរិយារបស់ទូលបង្គំ។¹⁴ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកចម្រុងចម្រើនជាប្រាកដ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកដូចជាខ្សាច់សមុទ្រ ដែលមានចំនួនច្រើនឥតគណនា»។

¹⁵លោកយ៉ាកុបស្នាក់នៅទីនោះមួយយប់។ គាត់បានយកពីរដៃដែលគាត់មានខ្លះទៅជាមួយគាត់ទុកជាអំណោយដល់លោកអេសាវ បងប្រុសរបស់គាត់។

¹⁶មានពពែញពីរយ និងពពែឈ្មោលម្ភៃ ចៀមញីពីរយ និងចៀមឈ្មោលម្ភៃ¹⁷ អ្នកញីដែលបំបៅដោះសាមសិប ព្រមទាំងកូនវា គោញីសែសិប និងគោជាដប់ លាញីម្ភៃ និងលាឈ្មោលដប់។¹⁸គាត់បានប្រគល់សត្វទាំងនោះទៅដៃអ្នកបម្រើរបស់គាត់ តាមហ្វូងរបស់វាវៀងៗខ្លួន។ គាត់ប្រាប់ទៅអ្នកបម្រើរបស់គាត់ថា៖ «ចូរទៅមុនខ្ញុំ ហើយដាក់ហ្វូងសត្វនៅដាច់ពីគ្នា»។

¹⁹គាត់បានបង្គាប់ដល់អ្នកបម្រើមួយរូបរបស់គាត់ ដោយប្រាប់ថា៖ «នៅពេលលោកអេសាវ បងប្រុសរបស់ខ្ញុំជួបអ្នក ហើយសួរអ្នក ដោយនិយាយថា៖ «តើអ្នកជាអ្នកបម្រើនរណា? តើអ្នកទៅណា? តើសត្វទាំងអស់ដែលនៅចំពោះមុខអ្នកនេះ ជារបស់នរណា?»²⁰ដូច្នេះ អ្នកត្រូវប្រាប់ថា៖ «សត្វទាំងអស់នេះ ជារបស់លោកយ៉ាកុប។ ពួកវាជាអំណោយយកមកជូនលោកអេសាវ ជាចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ។ មើល គាត់ក៏មកជាមួយយើងដែរ»។

²¹លោកយ៉ាកុបក៏បានណែនាំដល់ក្រុមទីពីរ និងទីបី ព្រមទាំងពួកអ្នកបម្រើទាំងអស់ដែលដើរតាមហ្វូងសត្វដែរ។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវនិយាយដូចគ្នាទៅកាន់លោកអេសាវ នៅពេលអ្នកជួបគាត់។²²អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែនិយាយថា៖ «លោកយ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើលោកកំពុងតែមកតាមក្រោយយើងខ្ញុំដែរ»។ ដ្បិត គាត់គិតថា៖ «ពេលខ្ញុំមកជួបគាត់ ជាមួយនឹងអំណោយបានខ្ញុំបានចាត់ទៅមុនខ្ញុំនេះ។ នោះ ពេលគាត់បានឃើញ ប្រហែលជាគាត់នឹងទទួលខ្ញុំមិនខាន»។²³ដូច្នេះ គាត់បានបញ្ជូនអំណោយទៅមុនគាត់។ គាត់ខ្លួនឯងស្នាក់នៅជំរុំមួយយប់ទៀត។

²⁴លោកយ៉ាកុបក្រោកឡើងនៅពេលយប់ ហើយយកភរិយាទាំងពីរ និងអ្នកបម្រើស្រីទាំងពីររបស់គាត់ ព្រមទាំងកូនទាំងដប់មួយនាក់របស់គាត់។

²⁵គាត់បានបញ្ជូនពួកគេឲ្យឆ្លងទឹកជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់។

²⁶លោកយ៉ាកុបបាននៅតែម្នាក់ឯង ហើយបានបោកចំបាប់ជាមួយអ្នកនោះមួយយប់។²⁷នៅពេលបុរសនោះឃើញថា គាត់មិនអាចយកឈ្នះលោកយ៉ាកុបបាន គាត់បានក៏វាយចំត្រគាករបស់លោកយ៉ាកុប។ ពេលលោកយ៉ាកុបបោកចំបាប់គ្នានោះ គាត់បានថ្លោះត្រគាក។²⁸បុរសនោះនិយាយថា៖ «សូមឲ្យខ្ញុំទៅចុះ ដ្បិតជិតភ្លឺហើយ»។ លោកយ៉ាកុបនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនឲ្យលោកទៅទេ លុះត្រាតែលោកឲ្យពរខ្ញុំសិន»។

²⁹បុរសនោះនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកឈ្មោះអ្វី?» លោកយ៉ាកុបឆ្លើយថា៖ «យ៉ាកុប»។³⁰បុរសនោះនិយាយថា៖ «ឈ្មោះរបស់អ្នកលែងជាយ៉ាកុបទៀតហើយ ប៉ុន្តែត្រូវប្តូរទៅឈ្មោះអ៊ីស្រាអែលវិញ។ ដ្បិត អ្នកបានបោកចំបាប់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយនឹងមនុស្ស ហើយអ្នកបានឈ្នះ»។

³¹លោកយ៉ាកុបសួរគាត់ថា៖ «សូមប្រាប់ឈ្មោះរបស់អ្នកឲ្យខ្ញុំផង»។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួរឈ្មោះខ្ញុំ?» បន្ទាប់មក គាត់ក៏ឲ្យពរដល់លោកយ៉ាកុបនៅទីនោះ។³²លោកយ៉ាកុបដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា ប៊ីអែល ដ្បិត គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញព្រះភក្រ្តព្រះជាម្ចាស់មុខទល់នឹងមុខ ហើយព្រះអង្គបានរំដោះជីវិតខ្ញុំ»។

³³ថ្ងៃបានរះឡើងចំលោកយ៉ាកុប នៅពេលគាត់ដើរកាត់ប៊ីអែល។ គាត់ដើរខ្លីៗ ព្រោះថ្លោះត្រគាករបស់គាត់។³⁴ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនហូបសាច់នៅត្រង់ត្រគាកជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគាត់ថ្លោះនៅត្រង់ត្រគាកនោះ។

33 ¹លោកយ៉ាកុបបានងើបមុខឡើង ហើយមើល លោកអេសាវកំពុងតែមករក មានប្រុសៗបួនរយនាក់មកជាមួយគាត់ផង។

លោកយ៉ាកុបបានបំបែកកូនៗរបស់នាងលេអា នាងរ៉ាដែល និងកូនៗរបស់ស្រីបម្រើទាំងពីរផងដែរ។²បន្ទាប់មក គាត់បានដាក់កូនៗរបស់អ្នកបម្រើរបស់គាត់នៅខាងមុខ បន្ទាប់មក នាងលេអា និងកូនៗរបស់នាង ហើយបន្ទាប់មកកូនរបស់នាងរ៉ាដែល ហើយយ៉ូសែបដាក់នៅក្រោយគេបង្អស់។³គាត់ខ្លួនឯងបានទៅមុខពួកគេ។ គាត់បានលុតជង្គង់ចុះ ផ្តាបមុខទៅដីប្រាំពីរដង រហូតទាល់តែបងប្រុសរបស់គាត់មកជិត។

⁴លោកអេសាវបានរត់មកជួបគាត់ ឱបកគាត់ហើយថើបគាត់។ ពួកគេយំ។⁵ពេលលោកអេសាវងើបមុខឡើង គាត់ឃើញស្រីៗ និងកូនៗ។ គាត់សួរថា៖ «តើអ្នកនៅជាមួយប្អូននេះជានរណា?» លោកយ៉ាកុបប្រាប់ថា៖ «កូនៗដែលព្រះជាម្ចាស់មេត្តាប្រទានដល់ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់បង»។

⁶បន្ទាប់មក អ្នកបម្រើស្រីៗបានចេញមកខាងមុខជាមួយនឹងកូនៗរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេបានក្រាបចុះ។ បន្ទាប់មក នាងលេអា និងកូនៗរបស់នាង ក៏បានចេញមកខាងមុខ ហើយក្រាបចុះដែរ។ ចុងក្រោយ យ៉ូសែប និងនាងរ៉ាដែលបានចេញមកខាងមុខ ហើយលុតជង្គង់ចុះដែរ។⁷លោកអេសាវសួរថា៖ «តើអ្នកដែលបងបានជួបទាំងនេះ ជានរណា?» លោកយ៉ាកុបប្រាប់ថា៖ «ដើម្បីសូមក្តីមេត្តាពីបង»។

⁹លោកអេសាវនិយាយថា៖ «ប្អូនអើយ បងមានគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ទុកវាសម្រាប់ខ្លួនឯងទៅ»។¹⁰លោកយ៉ាកុបនិយាយថា៖ «អត់ទេបង ប្រសិនបើបងមេត្តាដល់ខ្ញុំមែន សូមទទួលយកពីខ្ញុំផង តាមពិតទៅ ពេលខ្ញុំបានជួបមុខបង ប្រៀបបីដូចជា ខ្ញុំបានជួបព្រះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ដូច្នោះដែរ ហើយបងបានទទួលស្គាល់ខ្ញុំ។¹¹សូមទទួលអំណោយដែលបាននាំយកមកជូនបងចុះ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏មានគ្រប់គ្រាន់ដែរ»។ ដោយសារលោកយ៉ាកុបទទួចគាត់ពេក លោកអេសាវក៏ទទួល។

¹²បន្ទាប់មក លោកអេសាវនិយាយថា៖ «តោះយើងចេញដំណើរទាំងអស់គ្នា។ បងនឹងទៅពីមុខប្អូន»។¹³លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅគាត់ថា៖ «បងអើយ បងដឹងហើយថា កូនៗរបស់ខ្ញុំនៅក្មេង ហើយ ចៀម និងហ្វូងគោ ក៏មានកូនបោដោះដែរ។ ប្រសិនបើ ពួកគេខំប្រឹងតាមបងពេក តែមួយថ្ងៃ សត្វទាំងអស់មុខជាស្លាប់អស់មិនខាន។¹⁴សូមបងទៅមុនខ្ញុំចុះ។ ខ្ញុំនឹងធ្វើដំណើរយឺតៗជាមួយហ្វូងសត្វ និងក្មេងៗ រហូតទៅដល់ទីលំនៅរបស់បង នៅទីកន្លែងសៀវ»។

¹⁵លោកអេសាវនិយាយថា៖ «អ៊ីចឹង បងនឹងទុកពួកប្រុសៗដែលមកជាមួយបង នៅជាមួយប្អូនខ្លះ»។ ប៉ុន្តែ លោកយ៉ាកុបនិយាយថា៖ «មិនបាច់ធ្វើអ៊ីចឹងទេ? បងបានធ្វើល្អចំពោះខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់រួចមកហើយ»។¹⁶ដូច្នេះ លោកអេសាវបានធ្វើដំណើរត្រឡប់មកទីកន្លែងសៀវវិញ នៅថ្ងៃដដែលនោះ។

¹⁷លោកយ៉ាកុបបានធ្វើដំណើរទៅទីកន្លែងសៀវ ដល់ផ្ទះ ហើយធ្វើជម្រកសម្រាប់ហ្វូងសត្វរបស់គាត់នៅទីនោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គេបានហៅឈ្មោះនៅទីនោះថា ស៊ូកូថ។

¹⁸ពេលលោកយ៉ាកុបចេញទីកន្លែងដំណើរអើរ៉ាម គាត់បានមកដល់ទីក្រុងស៊ីគែមដោយសុវត្ថិភាព ជាទីកន្លែងរបស់ស្រុកកាណាន។

គាត់បានបោះជំរំនៅក្បែរទីក្រុងនោះ។¹⁹បន្ទាប់មក គាត់បានទិញដីមួយកន្លែង គាត់បានសងត្រសាលរបស់គាត់នៅក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់លោកហាម៉ោរ ត្រូវជាឪពុករបស់លោកស៊ីគែម ក្នុងតម្លៃប្រាក់សុទ្ធមួយរយស្ទឹង។²⁰គាត់បានសងអាសនៈមួយ ហើយបានហៅវាថា អែល អែរឡូហេអ៊ីស្រាអែល។

34¹ នាងឌីណា ជាតួស្រីរបស់នាងលេអា ដែលនាងបានបង្កើតឲ្យលោកយ៉ាកុប នាងបានទៅជួបស្រីវ័យក្មេងនៅក្នុងទឹកដី។² ពេលនោះ លោកស៊ីតែមជាតួស្រីរបស់លោកហាម៉ោរ ជនជាតិហេរី ដែលជាមេនៅស្រុកនោះ បានឃើញនាង ហើយចាប់នាងរំលោភផង។³ គាត់ជាប់ចិត្តនឹងនាងឌីណា តួស្រីរបស់លោកយ៉ាកុបជាខ្លាំង។ គាត់បានស្រឡាញ់ ហើយថ្នាក់ថ្នមនាងជាខ្លាំង។

⁴ លោកស៊ីតែមបាននិយាយជាមួយលោកហាម៉ោរ ជាឪពុករបស់គាត់ ដោយប្រាប់ថា៖ «សូមយកនាងឲ្យធ្វើជាភរិយារបស់ខ្ញុំមក»។⁵ លោកយ៉ាកុបបានឮថា គាត់បានបង្ខំចិត្តិយសនាងឌីណាតួស្រីរបស់គាត់។ កូនប្រុសៗ និងហ្វូងសត្វរបស់គាត់នៅឯវាល ដូច្នេះ លោកយ៉ាកុបក៏នៅស្ងៀមរហូតដល់ពួកគេមក។

⁶ លោកហាម៉ោរ ជាឪពុករបស់លោកស៊ីតែមបានចេញទៅជួបលោកយ៉ាកុប ដើម្បីនិយាយជាមួយគាត់។

⁷ កាលកូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាកុបបានមកដល់ពីវាលវិញ ពួកគេបានឮរឿងនេះ។ ពួកគេភាគច្រើន ពួកគេខឹងជាខ្លាំង ពីព្រោះគាត់បានប្រមាថលោកអ៊ីស្រាអែល ដោយបង្ខំខ្លួនគាត់ជាមួយកូនស្រីរបស់លោកយ៉ាកុប គឺជារឿងដែលមិនគួរឲ្យធ្វើឡើយ។

⁸ លោកហាម៉ោរបាននិយាយជាមួយពួកគេ ដោយពោលថា៖ «ស៊ីតែម កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ ស្រឡាញ់កូនស្រីរបស់លោក។ សូមប្រគល់នាងឲ្យកូនប្រុសខ្ញុំ ធ្វើជាភរិយាចុះ»។ សូមភ្ជាប់សាច់ឈាមជាមួយយើង ដោយប្រគល់កូនស្រីរបស់លោកមកយើង

ហើយយកពួកកូនស្រីរបស់យើងទៅធ្វើជាភរិយារបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។¹⁰ អ្នករាល់នឹងរស់នៅជាមួយយើង ហើយទឹកដីនេះ

នឹងបើកចំហសម្រាប់អ្នករាល់គ្នារស់នៅ និងធ្វើជំនួញ ព្រមទាំងអាចទិញដីនៅក្នុងស្រុកនេះបាន។

¹¹ លោកស៊ីតែមនិយាយទៅកាន់ឪពុក និងបងប្អូនរបស់នាងថា៖ «សូមមេត្តាដល់ខ្ញុំផង ហើយអ្វីៗដែលលោកប្រាប់ដល់ខ្ញុំនឹងប្រគល់ឲ្យ។

¹² សូមទាមទារពីខ្ញុំនៅតម្លៃបណ្តាការ និងអំណោយតាមដែលលោកទាមទារ ខ្ញុំនឹងប្រគល់អ្វីៗតាមដែលលោកបង្គាប់ដល់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែ សូមប្រគល់កូនស្រីរបស់លោកឲ្យខ្ញុំធ្វើជាភរិយាចុះ»។¹³ កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាកុបឆ្លើយទៅលោកស៊ីតែម និងលោកហាម៉ោរ ឪពុករបស់គាត់ដោយល្បិចកល ព្រោះលោកស៊ីតែមបានបង្ខំចិត្តិយសនាងឌីណា ប្អូនស្រីរបស់ពួកគេ។

¹⁴ កូនៗរបស់លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅពួកគេថា៖ «យើងមិនអាចធ្វើការនេះបានទេ

ក្នុងការប្រគល់ប្អូនស្រីរបស់យើងដល់នរណាម្នាក់ដែលមិនបានកាត់ស្បែកឡើយ បើធ្វើបែបនេះនឹងបង្ខំចិត្តិយសរបស់យើង»។¹⁵ មានតែលក្ខខណ្ឌមួយនេះទេ ទើបយើងយល់ព្រមជាមួយលោក ប្រសិនបើ ពួកប្រុសៗទាំងអស់ក្នុងចំណោមអស់លោកកាត់ស្បែកដូចយើង ។¹⁶ ដូច្នេះ

យើងនឹងប្រគល់កូនស្រីរបស់យើងដល់លោក ហើយយើងនឹងយកកូនស្រីរបស់អស់លោកមកឯយើងដែរ ហើយយើងនឹងរស់នៅជាមួយលោក

និងក្លាយទៅជាមនុស្សតែមួយ។¹⁷ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ លោកមិនព្រមស្តាប់តាមយើងទេ ហើយមិនព្រមកាត់ស្បែក ដូច្នេះ យើងនឹងយកប្អូនស្រីរបស់យើងទៅវិញ ហើយយើងនឹងចាកចេញពីទីនេះ។

¹⁸ លោកហាម៉ោរ និងលោកស៊ីតែមបំពេញចិត្តនឹងពាក្យសំដែងរបស់ពួកគេ។¹⁹ បុរសវ័យក្មេងនោះមិនបង្អង់ក្នុងការធ្វើតាមអ្វីដែលពួកគេបាននិយាយ ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់កូនស្រីរបស់លោកយ៉ាកុបណាស់ ហើយនៅក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុកគាត់ គេគោរពលោកស៊ីតែមជាងគេបំផុត។

²⁰ លោកហាម៉ោរ និងលោកស៊ីតែម កូនប្រុសរបស់គាត់បានទៅទ្វារក្រុងរបស់ពួកគេ ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកប្រុសៗទាំងអស់គ្នា ដោយពោលថា៖

²¹ «បុរសទាំងនេះចង់បានសុខជាមួយយើង ដូច្នេះ ចូរឲ្យពួកគេរស់នៅក្នុងទឹកដី ហើយធ្វើជំនួញនៅក្នុងស្រុកជាមួយយើង

ទឹកដីរបស់យើងផ្តល់សម្រាប់ពួកគេ។ ចូរឲ្យយើងយកកូនស្រីរបស់ពួកគេមកធ្វើជាប្រពន្ធ ហើយឲ្យពួកគេយកកូនស្រីរបស់យើងធ្វើជាប្រពន្ធវិញ។

²² មានលក្ខខណ្ឌតែមួយគត់ដើម្បីឲ្យពួកគេរស់នៅជាមួយយើង ហើយក្លាយជាជនជាតិតែមួយរបស់យើងគឺ ប្រសិនបើ

បុរសទាំងអស់ដែលនៅក្នុងចំណោមយើងកាត់ស្បែក ដូចពួកគេបានកាត់ស្បែកដែរ»។²³ តើហ្វូងសត្វ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ

ហ្វូងសត្វទាំងអស់របស់ពួកគេមិនមែនជារបស់យើងទេឬអី? ដូច្នេះ ចូរយើងព្រមជាមួយពួកគេ ហើយពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងចំណោមយើង»។

²⁴ ពួកប្រុសៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងក្រុងនោះបានស្តាប់តាមលោកហាម៉ោរ និងលោកស៊ីតែម កូនប្រុសរបស់គាត់។²⁵ ពួកប្រុសៗត្រូវបានកាត់ស្បែកទាំងអស់គ្នា។

នៅថ្ងៃទីបី នៅពេលពួកគេកំពុងតែឈឺ កូនប្រុសរបស់លោកយ៉ាកុបពីរនាក់ (លោកស៊ីម្មាន និងលោកលេវី ត្រូវជាបងរបស់នាងឌីណា)

ម្នាក់ៗយកដាវរបស់គាត់រៀងខ្លួន ហើយពួកគេបានប្រហារទីក្រុងដែលមានសុរត្តិភាព ហើយពួកគេបានសម្លាប់ប្រុសៗទាំងអស់។

²⁶ ពួកគេបានសម្លាប់លោកហាម៉ោរ និងលោកស៊ីតែម កូនប្រុសរបស់គាត់ ដោយមុខដាវ។ ពួកគេបានយកនាងឌីណា ពីផ្ទះរបស់លោកស៊ីតែម ហើយបានចេញទៅ។

²⁷ កូនប្រុសម្នាក់ទៀតរបស់លោកយ៉ាកុបបានចូលទៅឯសាកសព ហើយរឹមអូសទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងទីក្រុងនោះ

ដោយព្រោះអ្នកក្រុងនោះបានបង្ខំចិត្តិយសប្អូនស្រីរបស់ពួកគេ។²⁸ ពួកគេបានយកហ្វូងចៀម និងហ្វូងគោ ព្រមទាំងលាបរបស់អ្នកស្រុកនោះ

និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅទីក្រុងនោះ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលនៅទីវាលផង។²⁹ គឺទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទាំងអស់។ ពួកគេបានចាប់ទាំងកូនក្មេង

និងប្រពន្ធរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានយក សូម្បីតែអ្វីៗដែលនៅក្នុងផ្ទះផង។

³⁰ លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅកាន់លោកស៊ីម្មាន និងលោកលេវីថា៖ «កូនប្រុសទាំងពីរ នាំបញ្ហាដល់ឪពុកហើយ

កូនបានបង្ខំចេញរបស់ឪពុកនៅក្នុងចំណោមជនជាតិកាណាន និងជនជាតិពេរីស៊ីត។ ឪពុកក៏មានគ្នាតិច។ ប្រសិនបើ ពួកគេប្រមូលគ្នាទាស់នឹងឪពុក

ហើយប្រហារឪពុក ដូច្នេះ ឪពុកនឹងត្រូវវិនាសហើយ ហើយឪពុក និងអ្នកផ្ទះរបស់ឪពុកមិនខាន»។³¹ ប៉ុន្តែ លោកស៊ីម្មាន និងលោកលេវីនិយាយថា៖

«តើគួរឲ្យលោកស៊ីតែមធ្វើជាមួយប្អូនស្រីរបស់យើងដូចជាស្រីពេស្យា?»។

35 ¹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកយ៉ាកុបថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ឡើងទៅបេតអែលចុះ ហើយស្នាក់នៅទីនោះ។

ចូរសង់អាសនៈមួយនៅទីនោះថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានយាងមកជួបអ្នក នៅពេលអ្នករត់គេចពីអេសាវ បងប្រុសរបស់អ្នក»។²បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅកាន់ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ និងអ្នកដែលនៅជាមួយគាត់ថា៖ «ចូរបោះបង់ព្រះដទៃនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាចោល ចូរសម្អាតខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នករាល់គ្នាចេញ។³បន្ទាប់មក យើងចេញដំណើរ ហើយឡើងទៅបេតអែល។ ខ្ញុំនឹងសង់អាសនៈមួយនៅទីនោះថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានឆ្លើយតបខ្ញុំនៅថ្ងៃដែលខ្ញុំមានទុក្ខ ហើយបានគង់នៅជាមួយខ្ញុំ គ្រប់កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ»។

⁴ដូច្នេះ ពួកគេបានប្រគល់រូបព្រះរបស់សាសន៍ដទៃដែលនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេទាំងអស់ឲ្យដល់លោកយ៉ាកុប ហើយនិងចិញ្ចៀនដែលពួកគេពាក់នៅនឹងត្រចៀក។⁵លោកយ៉ាកុបបានកប់វានៅក្រោមដើមជ្រៃដែលនៅជិតទឹកដីស៊ីតែម។ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យទីក្រុងផ្សេងៗដែលនៅជុំវិញពួកគេមានការភ័យខ្លាច ដូច្នេះ គ្មាននរណាហ៊ានដេញតាមកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបទេ។

⁶ដូច្នេះ លោកយ៉ាកុបបានមកដល់ លូស (គឺជាបេតអែល) ដែលនៅក្នុងទឹកដីកាណាន គាត់ និងមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលនៅជាមួយគាត់។

⁷គាត់បានសង់អាសនៈមួយនៅទីនោះ តាមដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់គាត់ នៅពេលគាត់កំពុងតែរត់គេចពីបងប្រុសរបស់គាត់។⁸នាងស្រីដេបូរ៉ា ដែលត្រូវជាមេដោះរបស់នាងស្រីបេកា បានស្លាប់ ហើយគេបញ្ចុះសពនាងនៅជើងភ្នំបេតអែលនោះ គឺនៅក្រោមដើមជ្រៃមួយ ដែលគេហៅថា អាឡុន បាតូថ។⁹នៅពេលលោកយ៉ាកុបមកពីស្រុកប៉ាដាន់ អេរីរ៉ាមវិញ ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកជួបគាត់សារជាថ្មី ហើយបានឲ្យពរដល់គាត់។

¹⁰ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្នកឈ្មោះយ៉ាកុប ប៉ូន្ត ឈ្មោះរបស់អ្នកលែងហៅថាយ៉ាកុបទៀតហើយ។ អ្នកនឹងមានឈ្មោះថា អ៊ីស្រាអែល»។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់បានហៅឈ្មោះរបស់គាត់ថា អ៊ីស្រាអែល។

¹¹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «យើងជាព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា។ ចូរបង្កើតផល ហើយបានចម្រើនឡើង។ ជាប្រជាជាតិមួយ ដែលមានប្រជាជាតិជាច្រើនកើតចេញពីអ្នក ហើយនិងស្តេចដែលកើតឡើងចេញពីក្នុងចំណោមពូជពង្សរបស់អ្នក។

¹²ទឹកដីដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យលោកអប្រាហាំ និងលោកអ៊ីសាក យើងនឹងប្រគល់ដល់អ្នក។

យើងក៏ប្រគល់ទឹកដីឲ្យដល់ពូជពង្សរបស់អ្នកដែលនៅតាមក្រោយអ្នកដែរ»។

¹³ព្រះជាម្ចាស់បានយាងចេញពីគាត់គឺចេញពីកន្លែងដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលជាមួយគាត់។

¹⁴លោកយ៉ាកុបបានរៀបចំបង្គោលមួយ នៅកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលជាមួយគាត់ គឺជាសសរថ្ម។គាត់បានច្រូចតង្វាយពីលើវា ហើយក៏បានចាក់ប្រេងពីលើវាដែរ។¹⁵លោកយ៉ាកុបដាក់ឈ្មោះកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកគាត់ថា បេតអែល។

¹⁶ពួកគេបានចេញដំណើរពីបេតអែល។ កាលពួកគេនៅឆ្ងាយ មិនទាន់ទៅដល់អេប្រាតានៅឡើយ នាងរ៉ាដែលបានឈឺពោះសម្រាលកូន ហើយគាត់សម្រាលកូនយ៉ាងលំបាក។¹⁷កាលដែលនាងកំពុងដែលសម្រាលកូនយ៉ាងលំបាកបំផុតនោះ ឆ្មបបាននិយាយទៅនាងថា៖ «កុំខ្លាចអ្វីឡើយ ដ្បិតឡូវនាងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀតហើយ»។¹⁸ពេលនាងរៀបនឹងស្លាប់ នៅដង្ហើមចុងក្រោយ នាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា បេន អូនី ប៉ូន្ត ឪពុករបស់គាត់ដាក់ឈ្មោះថា បេនយ៉ាមីនវិញ។¹⁹នាងរ៉ាដែលបានស្លាប់ ហើយបានបញ្ចុះនៅតាមផ្លូវទៅអេប្រាតា (គឺជាបេថ្លេហឹម)។

²⁰លោកយ៉ាកុបបានដំឡើងបង្គោលមួយឲ្យនាងនៅលើផ្នូររបស់នាង។ គឺជាសញ្ញាសង្គ្រោះផ្នូររបស់នាងរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

²¹លោកអ៊ីស្រាអែលបានបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ហើយបានសង់ត្រសាលារបស់គាត់ខ្ពស់ជាងប៉មរបស់ហ្វូងសត្វទៅទៀត។

²²ក្នុងកាលដែលលោកអ៊ីស្រាអែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ លោករូបនរូបបានដំណេកជាមួយនាងប៊ីលហា ជាប្រពន្ធចុងរបស់ឪពុកគាត់ ហើយលោកអ៊ីស្រាអែលបានដឹងរឿងនេះ។ ហើយលោកយ៉ាកុបមានកូនប្រុសដប់ពីរនាក់។

²³កូនប្រុសៗរបស់គាត់តាមរយៈនាងស្រីលេអាគឺ រូបេន ជាកូនច្បងរបស់លោកយ៉ាកុប ស៊ីម្មាន លេវី យូដា អ៊ីសាខា និងសាប៊ូយូន។

²⁴កូនប្រុសៗរបស់គាត់តាមរយៈនាងរ៉ាដែល មាន យ៉ូសែប និងបេនយ៉ាមីន។²⁵កូនប្រុសៗរបស់គាត់តាមរយៈនាងប៊ីលហា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាងរ៉ាដែល មាន ដាន់ និងណែបថាលី។

²⁶កូនប្រុសៗរបស់គាត់តាមរយៈនាងស៊ីលផា ជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់នាងលេអា មានកាដ និងអេស៊ីរ។ កូនទាំងអស់នេះជាកូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាកុប ដែលកើតនៅក្នុងទឹកដីប៉ាដាន់អេរីរ៉ាម។²⁷លោកយ៉ាកុបបានមករកលោកអ៊ីសាកជាឪពុកវិញ នៅត្រង់ដើមជ្រៃម៉ាមេរី នៅគារយ៉ាត អេរីបា (គឺនៅហេប្រូន) ជាទឹកដីដែលលោកអប្រាហាំ និងលោកអ៊ីសាកបានធ្លាប់បានរស់នៅ។

²⁸លោកអ៊ីសាកមានអាយុមួយរយប៉ែតសិបឆ្នាំ។²⁹លោកអ៊ីសាកបានផុតដង្ហើម ហើយបានស្លាប់ ព្រមទាំងបានទៅជួបដុំជាមួយបុព្វបុរសរបស់គាត់ ហើយគាត់បានស្តប់ស្តល់នៅក្នុងដីវិវតរបស់គាត់។ លោកអេសាវ និងលោកយ៉ាកុប កូនប្រុសរបស់គាត់ បានបញ្ចុះសពគាត់។

36 ¹អ្នកទាំងនេះគឺជាពូជពង្សរបស់លោកអេសាវ (ដែលហៅថាអេដុមផងដែរ)។²លោកអេសាវយកប្រពន្ធពីជនជាតិកាណាន។

អ្នកទាំងនេះគឺជាប្រពន្ធរបស់គាត់គឺនាងអដា ជាកូនស្រីរបស់លោកអេឡា ជនជាតិហេត នាងអហូលីបាម៉ា កូនស្រីរបស់លោកអណា ជាជីតារបស់លោកស៊ីបៀន ជនជាតិហេរី និងនាងបាសម៉ាត ជាកូនស្រីរបស់លោកអ៊ីស្កាអែល ជាប្អូនស្រីរបស់លោកនេបាយ៉ូត។

⁴នាងអដាបង្កើតបានអេលីផាសឲ្យលោកអេសាវ ហើយនាងបាសម៉ាតបង្កើតអហូលីបាម៉ា។⁵នាងអហូលីបាម៉ាបង្កើតបានយេអ៊ូស យ៉ាឡាម និងកូរ។ អ្នកទាំងនេះជាកូនប្រុសរបស់លោកអេសាវ ដែលកើតនៅទឹកដីកាណាន។

⁶លោកអេសាវបានយកភរិយា និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ព្រមទាំងសមាជិកគ្រួសាររបស់គាត់ និងប្អូនស្រីរបស់គាត់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទាំងអស់ ដែលគាត់រកបាននៅក្នុងទឹកដីកាណាន ហើយគាត់បានចាកចេញពីទឹកដីដែលលោកយ៉ាកូប ប្អូនប្រុសរបស់គាត់រស់នៅ។⁷គាត់ធ្វើបែបនេះ

ដោយសារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេច្រើនពេក ធ្វើឲ្យពួកគេមិនអាចនៅជាមួយគ្នាបាន។

ទឹកដីដែលពួកគេរស់នៅមិនអាចផ្គត់ផ្គង់ដល់ប្អូនស្រីរបស់ពួកគេបានឡើយ។⁸ដូច្នេះ លោកអេសាវ ដែលបានស្គាល់ជាជនជាតិអេដុមផងនោះ បានទៅតាំងលំនៅក្នុងតំបន់ភ្នំសៀរ។

⁹ទាំងនេះគឺជាពូជពង្សរបស់លោកអេសាវ ជាជនតារបស់ជនជាតិអេដុម នៅក្នុងតំបន់ភ្នំសៀរ។¹⁰ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះកូនប្រុសៗរបស់លោកអេសាវ អេលីផាស ជាកូនរបស់នាងអដា ភរិយារបស់លោកអេសាវ។ អហូល ជាកូនរបស់នាងបាសម៉ាត ភរិយារបស់លោកអេសាវ។¹¹កូនប្រុសៗរបស់អេលីផាស គឺថេម៉ាន អូម៉ាន សេផួរ កាថាម និងកេណាស។¹²នាងឆឹមណា ជាប្រពន្ធចុងរបស់លោកអេលីផាស ជាកូនប្រុសរបស់លោកអេសាវ បង្កើតអម៉ាឡេក។ ទាំងនេះជាកូនចៅរបស់នាងអដា ភរិយារបស់លោកអេសាវ។

¹³អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកអេសាវ ណាហាត សេរ៉ាស សាំម៉ា និងមីសសា។ អ្នកទាំងនេះគឺជាចៅប្រុសៗរបស់នាងបាសម៉ាត ភរិយារបស់លោកអេសាវ។¹⁴ទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់នាងអហូលីបាម៉ា ភរិយារបស់លោកអេសាវ ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកអណា និងជាចៅរបស់លោកស៊ីបៀន ។ នាងបង្កើតឲ្យលោកអេសាវ គឺយេអ៊ូស យ៉ាឡាម និងកូរ។

¹⁵អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនសម្ព័ន្ធនៅក្នុងចំណោមពូជពង្សរបស់លោកលោកអេសាវ៖ ពូជពង្សរបស់លោកអេលីផាស ជាកូនច្បងរបស់លោកអេសាវ មានលោកថេម៉ាន លោកអូម៉ាន លោកសេផួរ លោកកេណាស¹⁶ លោកកូរ លោកកាថាម លោកអម៉ាឡេក។ អ្នកទាំងនេះត្រូវជាមេនៃពូជពង្សអេលីផាស នៅក្នុងទឹកដីអេដុម ហើយពួកគេគឺជាចៅប្រុសៗរបស់នាងអដា។

¹⁷ទាំងនេះគឺជាអំបូររបស់លោកអេសាវ ជាកូនប្រុសរបស់លោកអេសាវ មានលោកណាហាត លោកសេរ៉ាស លោកសាំម៉ា លោកមីសសា។ អ្នកទាំងនេះជាមេនៃអំបូររបស់លោកអេសាវ នៅក្នុងទឹកដីអេដុម។¹⁸ពួកគេគឺជាចៅប្រុសៗរបស់នាងបាសម៉ាត ភរិយារបស់លោកអេសាវ។ អ្នកទាំងនេះគឺជាអំបូររបស់នាងអហូលីបាម៉ា ជាភរិយារបស់លោកអេសាវ កូនស្រីរបស់លោកអណា។¹⁹អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនចៅរបស់លោកអេសាវ ហើយពួកគេទាំងនេះជាមេនៃអំបូររបស់ពួកគេរៀងខ្លួន។

²⁰ទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកសៀរ ជនជាតិហូរី ជាប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនេះ មានឡូថាន សូបាល ស៊ីបៀន អណា²¹ឌីសុន អេស៊ីរ និងឌីសាន។ អ្នកទាំងនេះជាមេនៃជនជាតិហូរី ជាប្រជាជនរបស់លោកសៀរ នៅក្នុងទឹកដីអេដុម។²²អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសរបស់លោកឡូថាន មាន ហូរី និងហេម៉ាម ហើយនាងឆឹមណាគឺជាប្អូនស្រីរបស់លោកឡូថាន។

²³អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកសូបាល មាន អាល់រ៉ាន ម៉ាណាហាត អេបាល សេផួរ និងអូណា។²⁴អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកស៊ីបៀនមាន អែយ៉ា និងអណា។ លោកអណានេះហើយដែលបានរកឃើញប្រភពទឹកនៅទីរហាស្ថាន ក្នុងពេលដែលគាត់កំពុងតែឃ្លាលលាបរបស់លោកស៊ីបៀន ឪពុករបស់គាត់។

²⁵អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនចៅរបស់លោកអណាមាន ឌីសុន និងនាងអហូលីបាម៉ា កូនស្រីរបស់លោកអណា។²⁶អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកឌីសុនមាន ហែមដាន់ អែសបាស យីតរ៉ាន និងកេរ៉ាន។²⁷អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកអេស៊ីរមាន ប៊ីលហាន សារ៉ាន និងយ៉ាកាន។²⁸អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់លោកឌីសានមាន អ៊ូស និងអរ៉ាន។

²⁹អ្នកទាំងនេះគឺជាអំបូររបស់លោកហូរីមានឡូថាន សូបាល ស៊ីបៀន អណា ឌីសុន អេស៊ីរ និងឌីសាន។³⁰អ្នកទាំងនេះជាពូជអំបូរដែលកើតពីជនជាតិហូរី តាមអំបូររបស់គេនៅក្នុងទឹកដីសៀរ។

³¹ទាំងនេះគឺជាស្តេចគ្រងរាជ្យនៅក្នុងទឹកដីអេដុម មុនពេលស្តេចផ្សេងគ្រងរាជ្យនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។³²ព្រះបាទបេឡា ជាបុត្ររបស់លោកបេអ៊ីរ បានគ្រងរាជ្យនៅក្រុងឌីនហាបារបស់ព្រះអង្គ ក្នុងទឹកដីអេដុម។³³នៅពេលព្រះបាទបេឡាបានសុគតទៅ ព្រះបាទយ៉ូបាប ជាបុត្ររបស់លោកសេរ៉ាស អ្នកក្រុងបូសរ៉ា បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។

³⁴នៅពេលព្រះបាទយ៉ូបាបសុគតទៅ ព្រះបាទហ្វីសាំ ជាអ្នកក្រុងថេម៉ាន បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។³⁵នៅពេលព្រះបាទហ្វីសាំសុគតទៅ ព្រះបាទហាដាឌ ជាបុត្ររបស់លោកបេដាឌ ស្តេចនេះហើយដែលបានវាយឈ្នះជនជាតិម៉ាឌាន នៅស្រុកម៉ូអាប បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។ ទីក្រុងរបស់ព្រះអង្គគឺអារីត។

³⁶នៅពេលព្រះបាទហាដាឌសុគតទៅ ព្រះបាទសាំឡា ជាអ្នកស្រុកម៉ាសណា បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។

³⁷នៅពេលព្រះបាទសាំឡាសុគតទៅ នោះព្រះបាទសូល ជាអ្នកក្រុងហ្វីបូត ដែលនៅជាប់នឹងទន្លេ បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។³⁸នៅពេលព្រះបាទសូលសុគតទៅ ព្រះបាទបាលហាណាន ជាបុត្ររបស់លោកអកបោរ បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។³⁹នៅពេលព្រះបាទបាលហាណាន ជាបុត្ររបស់លោកអកបោរសុគតទៅ ព្រះបាទហាដារ ជាអ្នកក្រុងប៉ារ បានឡើងគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គ។ មហេសីរបស់ស្តេចមាននាមថា មហេថាបែល ជាបុត្រីរបស់លោកម៉ាតេរេ និងជាចៅរបស់លោកម៉េសាហាប់។

⁴⁰អ្នកទាំងនេះគឺជាឈ្មោះមេនៃអំបូររបស់ជនជាតិអេសាវ តាមអំបូរ និងតាមទឹកដីរបស់ពួកគេ តាមឈ្មោះរបស់ពួកគេគឺ លោកឆឹមណា លោកអាល់រ៉ា លោកយេថេត⁴¹ លោកអហូលីបាម៉ា លោកអេឡា លោកពីណូន⁴² លោកកេណាស លោកថេម៉ាន លោកមីសសា⁴³ លោកម៉ាកខាល និងលោកអ៊ីរ៉ាម។ អ្នកទាំងនេះគឺជាមេនៃជនជាតិអេដុម ទៅតាមទីលំនៅ និងទៅតាមតំបន់ដែលជាទឹកដីរបស់គេ។ នេះគឺលោកអេសាវជាបុព្វបុរសរបស់ជនជាតិអេដុម។

37¹ លោកយ៉ាកូបបានរស់នៅក្នុងទឹកដី ដែលឪពុករបស់គាត់រស់នៅ គឺនៅក្នុងទឹកដីកាណាន។² ទាំងនេះ

គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើងទាក់ទងនឹងលោកយ៉ាកូប។ លោកយ៉ូសែប នៅក្នុង អាយុដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ បានទៅឃ្លាលប្លង់សត្វជាមួយបងៗរបស់គាត់។ គាត់បានទៅជាមួយកូនប្រុសរបស់នាងប៊ីលហា និងនាងស៊ីលផា ប្រពន្ធចុងរបស់ឪពុកគាត់។ លោកយ៉ូសែបបានរាយការណ៍មិនល្អពីបងៗដល់ឪពុករបស់ពួកគេ។

³ លោកអ៊ីស្រាអែលស្រឡាញ់យ៉ូសែបជាងកូនប្រុសៗទាំងអស់របស់គាត់ដោយសារគាត់មានកូនប្រុសនេះ ពេលគាត់មានអាយុច្រើនហើយ។ លោកអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើសម្លៀកបំពាក់យ៉ាងស្អាតឲ្យគាត់។⁴ បងប្រុសរបស់គាត់បានឃើញថា ឪពុករបស់ពួកគេស្រឡាញ់គាត់ច្រើនជាងបងៗទាំងអស់។ ពួកគេបានស្អប់គាត់ ហើយមិនបាននិយាយពាក្យល្អដាក់គាត់ឡើយ។

⁵ លោកយ៉ូសែបបានសុបិនរឿងមួយ ហើយគាត់បានប្រាប់ដល់បងៗរបស់គាត់ពីរឿងនោះ។ ពួកគេស្អប់គាត់កាន់តែខ្លាំង។⁶ គាត់និយាយទៅពួកគេថា៖ «សូមស្តាប់សុបិន ដែលខ្ញុំបានសុបិន។

⁷ មើល កាលយើងទាំងអស់គ្នាកំពុងតែចងកណ្តាប់ស្រូវ នៅវាលស្រែ ពេលនោះ ស្រាប់តែកណ្តាប់របស់ខ្ញុំងើបឈរឡើងយ៉ាងត្រង់ ហើយមើល កណ្តាប់របស់បងៗបានមកពីទិសកណ្តាប់ខ្ញុំ ហើយនាំគ្នាលុតជង្គង់ចំពោះកណ្តាប់របស់ខ្ញុំ»។⁸ បងៗរបស់គាត់និយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «តើឯងនឹងគ្រងរាជ្យលើយើងឬ? តើឯងនឹងគ្រប់គ្រងលើយើងឬ?»។ ពួកគេរឹតតែស្អប់គាត់កាន់តែខ្លាំងឡើង ដោយព្រោះតែសុបិនដែលគាត់យកមកប្រាប់ពួកគេ។

⁹ គាត់បានសុបិនឃើញរឿងមួយផ្សេងទៀត ហើយបានប្រាប់សុបិនដល់បងៗរបស់គាត់ដែរ។ គាត់និយាយថា៖ «មើល ខ្ញុំបានសុបិនឃើញរឿងមួយទៀត គឺឃើញដួងអាទិត្យ និងដួងច័ន្ទ ហើយផ្កាយទាំងដប់មួយលុតជង្គង់ចំពោះខ្ញុំ»។¹⁰ គាត់បានប្រាប់ការនេះទៅកាន់ឪពុករបស់គាត់ ដូចបានប្រាប់ដល់បងៗដែរ ហើយឪពុករបស់គាត់បានបន្ទោសដល់គាត់។ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ទៅគាត់ថា៖ «តើកូនសុបិនអ្វីចម្លែកម្ល៉េះ? តើម្តាយរបស់ឯង និងឪពុក ព្រមទាំងបងៗរបស់ឯងលុតជង្គង់ថ្វាយបង្គំឯងមែនទេ?»¹¹ បងៗច្រណែននឹងគាត់ប៉ុន្តែឪពុករបស់គាត់រក្សារឿងនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់។

¹² បងៗរបស់គាត់បានទៅកន្លែងមើលថែប្លង់សត្វរបស់ឪពុកគាត់នៅក្នុងក្រុងស៊ីគែម។¹³ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់យ៉ូសែបថា៖ «តើកូនឯងមិនទៅកន្លែងមើលប្លង់សត្វជាមួយបងៗកូនឯងនៅស៊ីគែមទេ? មក ហើយឪពុកនឹងឲ្យកូនឯងទៅជាមួយពួកគេ»។ យ៉ូសែបប្រាប់គាត់វិញថា៖ «ខ្ញុំច្បាស់ហើយ»។¹⁴ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់គាត់ថា៖ «ទៅចម្ងុះនេះទៅ មើល ឲ្យដឹងថាតើបងៗរបស់កូនឯង និងប្លង់សត្វយ៉ាងណា ហើយនាំយកដំណឹងមកប្រាប់ឪពុកវិញ»។ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកូបបានឲ្យគាត់ចេញទៅជួបបងៗក្នុងភូមិហេប្រន ហើយយ៉ូសែបបានទៅក្រុងស៊ីគែម។

¹⁵ មានបុរសម្នាក់បានជួបយ៉ូសែប។ មើល យ៉ូសែបបានរង្វេងនៅឯវាល។ បុរសនោះបានសួរគាត់ថា៖ «តើឯងរកអ្វី?»¹⁶ យ៉ូសែបឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំរកបងៗរបស់ខ្ញុំ សូមជួយប្រាប់ខ្ញុំផង តើពួកគាត់មើលថែប្លង់សត្វនៅឯណា?»។¹⁷ បុរសនោះប្រាប់ថា៖ «ពួកគេបានចេញពីទីនេះហើយ ដ្បិត យើងបានឮពួកគេនិយាយថា៖ «តោះ! យើងទៅដូច្នេះ។ យ៉ូសែបបានទៅតាមរកបងៗរបស់គាត់ ហើយជួបពួកគេនៅដូច្នោះ។

¹⁸ ពួកគេឃើញគាត់ពីចម្ងាយ ហើយមុនពេលគាត់ជិតទៅដល់ពួកគេ ពួកគេបានយុបយិតគ្នាសម្លាប់គាត់។¹⁹ បងៗបាននិយាយទៅកាន់គ្នាគាត់ថា៖ «មើល អាមេសុបិនមកហើយ»។²⁰ ដូច្នេះ មក! ចូរយើងសម្លាប់វា ហើយកប់វាទៅក្នុងរណ្តៅមួយនោះទៅ។ យើងនឹងប្រាប់គេថា៖ «សត្វព្រៃបានសម្លាប់វា» យើងនឹងមើលថាតើសុបិនរបស់វានឹងទៅជាយ៉ាងណា?»។

²¹ លោករូបនបានឮ ហើយសង្គ្រោះគាត់ពីដៃរបស់ពួកគេ។ គាត់បានប្រាប់ថា៖ «សូមយើងកុំសម្លាប់វាអី»។²² លោករូបនបានប្រាប់ទៅពួកគេថា៖ «កុំបង្ខំឈាមឡើយ។ ចូរចោះវាទៅក្នុងរណ្តៅដែលនៅក្នុងទីរហាស្ថាននេះទៅ ប៉ុន្តែ សូមកុំសម្លាប់វាអី»។ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចសង្គ្រោះគាត់ចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកគេ ហើយនាំគាត់ត្រឡប់ទៅឪពុករបស់គាត់វិញ។

²³ នៅពេលយ៉ូសែបបានទៅដល់បងៗរបស់គាត់ ពួកគេបានដោះអាវស្អាតរបស់គាត់។²⁴ ពួកគេបានចាប់គាត់ ហើយបោះគាត់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅ។ រណ្តៅនោះទទេស្អាតគ្មានទឹកនៅក្នុងនឹងទេ។

²⁵ ពួកគេបានអង្គុយចុះ ហើយហូបនំប៉ុង។ ពួកគេបានងើបភ្នែកឡើង ហើយសម្លឹងមើល ហើយឃើញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមកពីកាណាដ ជាមួយនឹងសត្វអ្នកដឹកនាំពួកគេ ដឹកគ្រឿងក្រអូប ជ័រពិដោរ និងជ័រល្វីងទេស។ ពួកគេកំពុងធ្វើដំណើរ យករបស់ទាំងនោះទៅទឹកដីអេស៊ីប។

²⁶ លោកយូដានិយាយទៅបងៗរបស់គាត់ថា៖ «តើមានប្រយោជន៍អ្វី ប្រសិនបើ យើងសម្លាប់ប្អូនរបស់យើង ហើយលាក់ឈាមរបស់វា?

²⁷ មក ចូរយើងលក់វាឲ្យទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយកុំសម្លាប់វាឡើយ។ ដ្បិត វាក៏ជាកូនរបស់ឪពុកយើង និងជាសាច់ឈាមរបស់យើងដែរ»។

បងៗរបស់គាត់ក៏ស្តាប់តាមគាត់។²⁸ មានឈ្មួញជាតិម៉ាឌានមកដល់ ពួកគេក៏យកយ៉ូសែបចេញពីរណ្តៅ។ ពួកគេបានលក់យ៉ូសែបទៅឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក្នុងតម្លៃជាប្រាក់ម្ភៃស្ទឹង។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនាំយ៉ូសែបទៅទឹកដីអេស៊ីប។

²⁹ លោករូបនបានត្រឡប់មកឯរណ្តៅវិញ ហើយមើល យ៉ូសែបមិនបាននៅក្នុងរណ្តៅនោះទៀតទេ។ គាត់បានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់។

³⁰ គាត់បានត្រឡប់ទៅប្អូនៗរបស់គាត់ហើយប្រាប់ថា៖ «ក្មេងប្រុសនោះមិននៅទីនោះទេ! ហើយខ្ញុំ តើខ្ញុំអាចទៅណា?»

³¹ ពួកគេបានសម្លាប់សត្វពពែមួយ បន្ទាប់មកបានយកសម្លៀកបំពាក់យ៉ូសែប ហើយជ្រលក់វាទៅក្នុងឈាមនោះ។³² បន្ទាប់មក

ពួកគេបានយកវាទៅឲ្យឪពុករបស់ពួកគេហើយនិយាយថា៖ «យើងបានរកឃើញអាវនេះ។ សូមមើល ថាតើវាជាសម្លៀកបំពាក់របស់កូនលោកឪពុកមែនរឺមិនមែន?»។³³ លោកយ៉ាកូបបានស្គាល់វា ហើយនិយាយថា៖ «វាគឺជាសម្លៀកបំពាក់កូនប្រុសរបស់ឪពុក។ សត្វព្រៃបានសម្លាប់កូនខ្ញុំ។ វាបានញែកស៊ីយ៉ូសែបជាចំណែក»។

³⁴ លោកយ៉ាកូបបានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយស្លៀកសំពត់ផ្ទៃរបស់គាត់ ហើយបានកាន់ទុកកូនប្រុសរបស់គាត់ជាច្រើនថ្ងៃ។³⁵ កូនប្រុស

កូនស្រីរបស់គាត់បានក្រោកឡើងហើយកម្សាន្តចិត្តគាត់ ប៉ុន្តែ គាត់បដិសេធមិនទទួលការកម្សាន្តចិត្តរបស់គាត់ឡើយ។ គាត់និយាយថា៖

«ខ្ញុំពិតជាចង់ទៅស្ថានឃុំប្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ដើម្បីកាន់ទុកដល់កូនប្រុសខ្ញុំ»។ ឪពុករបស់គាត់បានកាន់ទុកនឹងកូនប្រុសរបស់គាត់។

³⁶ ជនជាតិម៉ាឌានបានលក់គាត់ឲ្យលោកប៉ូទីផាមជាមន្ត្រីរបស់ព្រះចៅផារ៉ោ ជាមេបញ្ជាការលើកងអង្គរកូរបស់ស្តេច។

38¹ នៅគ្រានោះ លោកយូដាបានចាកចេញពីបងប្អូនរបស់គាត់ ទៅនៅជាមួយបុរសម្នាក់ក្នុងអាឌូឡាម ដែលមានឈ្មោះហ៊ីរ៉ា² គាត់បានឃើញកូនស្រីរបស់លោកស៊ីអា ជាជនជាតិកាណាននៅទីនោះ។ គាត់រៀបការជាមួយនាង ហើយគេងជាមួយនាង។

³ នាងមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។ គាត់បានដាក់ឈ្មោះថា អ៊ីរ៉ា។⁴ នាងមានផ្ទៃពោះម្តងទៀត ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀត។

⁵ នាងបានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា អូណាន់។ ហើយនាងបានបង្កើតកូនប្រុសមួយទៀត ហើយដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា សេឡា។

នាងបង្កើតកូនទាំងអស់នោះនៅក្នុងភូមិកេស៊ីប។

⁶ លោកយូដាបានរកវិយាមួយឲ្យអ៊ីរ៉ា កូនប្រុសច្បងរបស់គាត់។ នាងឈ្មោះថា តាម៉ារ។⁷ លោកអ៊ីរ៉ា កូនច្បងរបស់គាត់ ជាមនុស្សអាក្រក់ មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ទេ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានសម្លាប់គាត់ចោលទៅ។

⁸ លោកយូដាបាននិយាយទៅកាន់លោកអូណាន់ថា៖ «ចូរទៅគេងជាមួយភរិយាបងប្រុសរបស់កូនទៅ។ ចូរធ្វើតួនាទីជាប្អូនថ្លៃរបស់នាង ហើយបន្តពូជពង្សឲ្យបងប្រុសរបស់កូនទៅ»។⁹ ដោយលោកអូណាន់ដឹងថាកូនដែលនឹងកើតមក គ្មានឈ្មោះជាពូជពង្សរបស់គាត់ ដូច្នេះ ពេលណាគាត់រួមដំណេកជាមួយបងថ្លៃគាត់តែងតែសម្រក់ចោលទៅដៃ ដូច្នេះហើយគាត់មិនអាចមានកូនដើម្បីបន្តពូជឲ្យបងប្រុសរបស់គាត់។¹⁰ អ្វីដែលគាត់បានធ្វើ អាក្រក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់ក៏សម្លាប់គាត់ចោលទៅដែរ។

¹¹ លោកយូដាប្រាប់នាងតាម៉ារ កូនប្រសារស្រីរបស់គាត់ថា៖ «ចូរនៅជាស្រ្តីមេម៉ាយសិនចុះ ហើយទៅរស់នៅផ្ទះឪពុករបស់កូនសិនទៅ ទម្រាំសេឡាកូនរបស់ពួកធំពេញវ័យសិន»។ ដ្បិត គាត់ខ្លាចថា៖ «កូនមួយនេះអាចស្លាប់ដូចបងៗដែរ»។ នាងតាម៉ារក៏ទៅហើយទៅរស់នៅផ្ទះឪពុកនាងវិញ។

¹² យូរថ្ងៃក្រោយមក កូនស្រីរបស់លោកស៊ីអា ត្រូវជាភរិយារបស់លោកយូដា បានទទួលមរណភាព។ លោកយូដាបានឆ្ងរស្បីហើយ គាត់ក៏ធ្វើដំណើរទៅមើលពួកអ្នកកាត់រោមចៀមរបស់គាត់ ភូមិធីមណា គាត់នឹងមិត្តភក្តិរបស់គាត់ គឺលោកហ៊ីរ៉ា ជាអ្នកស្រុកអាឌូឡាមទៅជាមួយដែរ។¹³ គេប្រាប់នាងតាម៉ារថា៖ «មើល ឪពុកក្មេករបស់នាងឡើងទៅធីមណា ដើម្បីកាត់រោមចៀម»។¹⁴ នាងបានដោះស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ជាស្រ្តីមេម៉ាយរបស់នាងចេញ ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ ហើយយកស្បែកហើយបាំងមុខរបស់នាង។ នាងអង្គុយនៅទ្វារចូលភូមិអេណែម ដែលនៅជិតផ្លូវទៅភូមិធីមណា។ ហើយនាងបានឃើញសេឡាពេញវ័យហើយ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានប្រគល់គាត់មកឲ្យធ្វើប្តីរបស់នាងឡើយ។

¹⁵ គាត់គិតថាជាស្រ្តីពេស្យា ព្រោះនាងមានស្បែកបាំងមុខរបស់នាង។¹⁶ គាត់បានទៅរកនាងដែលនៅក្បែរផ្លូវនោះ ហើយនិយាយថា៖ «មកសូមឲ្យខ្ញុំបានគេងជាមួយនាង!» ដ្បិត គាត់មិនបានដឹងថា នាងជាកូនប្រសារស្រីរបស់គាត់ទេ។ នាងតបថា៖ «តើលោកនឹងឲ្យអ្វីដល់ខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំគេងជាមួយលោក?»។

¹⁷ គាត់ប្រាប់ថា៖ «ខ្ញុំនឹងឲ្យគេយកពពែមួយពីហ្វូងសត្វរបស់ខ្ញុំមកឲ្យនាង»។ នាងបានសួរថា៖ «តើលោកមានអ្វីបញ្ជាក់ខ្ញុំឬទេ ទម្រាំតែលោកឲ្យគេយកវាមកឲ្យខ្ញុំ?»។¹⁸ គាត់សួរថា៖ «តើឲ្យខ្ញុំបញ្ជាក់អ្វីដល់នាង?» នាងឆ្លើយថា៖ «សូមប្រគល់ត្រា ខ្សែ និងដំបងដែលលោកកាន់នៅដៃនោះមក»។ គាត់បានប្រគល់របស់ទាំងនោះឲ្យនាង ហើយបានគេងជាមួយនាង ហើយនាងក៏មានផ្ទៃពោះដោយសារគាត់។

¹⁹ នាងបានក្រោកឡើង ហើយចេញពីគាត់ទៅ។ នាងបានយកស្បែកចេញពីមុខនាង ហើយពាក់សម្លៀកបំពាក់ជាស្រ្តីមេម៉ាយវិញ។

²⁰ លោកយូដាបានធ្វើពិធីស្វាម្ភ័យពីហ្វូងសត្វតាមរយៈមិត្តភក្តិរបស់គាត់ គឺលោកអាឌូឡា ហើយយករបស់បញ្ជាក់ពីដៃរបស់ស្រ្តីនោះមកវិញ ប៉ុន្តែ គាត់រកនាងមិនឃើញទេ។

²¹ បន្ទាប់មក លោកអាឌូឡាសួរពួកប្រុសៗនៅកន្លែងនោះថា៖ «តើស្រ្តីពេស្យាដែលនៅមាត់ផ្លូវចូលភូមិអេណែមនោះ នៅឯណា?»។ គេតបមកវិញថា៖ «មិនដែលមានស្រ្តីពេស្យានៅទីនេះទេ»។²² គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅលោកយូដាវិញ ហើយប្រាប់ថា៖ «ខ្ញុំរកនាងមិនឃើញទេ។ ហើយពួកប្រុសៗនៅទីនោះប្រាប់ថា៖ «មិនដែលមានស្រ្តីពេស្យានៅទីនេះទេ»។²³ លោកយូដាប្រាប់ថា៖ «សូមឲ្យនាងទុករបស់នោះចុះ ដើម្បីកុំឲ្យយើងខ្មាស់គេ។ តាមពិត ខ្ញុំបានធ្វើពិធីស្វាម្ភ័យរួចហើយ តែឯងរកនាងមិនឃើញ»។

²⁴ ប្រហែលជាបីខែក្រោយមក មានគេប្រាប់លោកយូដាថា៖ «នាងតាម៉ារកូនប្រសារស្រីរបស់លោកបានប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យា ហើយឥឡូវនេះ នាងមានផ្ទៃពោះដោយសារអំពើនោះហើយ»។ លោកយូដាប្រាប់ថា៖ «ចូរនាំនាងមកទីនេះ ហើយដុតនាងចោលទៅ»។²⁵ នៅពេលគេនាំនាងមក នាងបានធ្វើសាររបស់នាងទៅឪពុកក្មេករបស់នាងថា៖ «បុរសដែលជាម្ចាស់របស់ទាំងនេះ បានធ្វើឲ្យខ្ញុំមានផ្ទៃពោះ»។ នាងប្រាប់ថា៖ «សូមរកមើលថា តើនរណាជាម្ចាស់របស់ទាំងនេះ ដែលមានដូចជាត្រា ខ្សែ និងដំបងជាដើម»។²⁶ លោកយូដាស្គាល់របស់ទាំងនោះ ហើយនិយាយថា៖ «នាងសុចរិតជាងខ្ញុំទៀត ខ្ញុំមិនបានប្រគល់សេឡា កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ ឲ្យធ្វើជាស្វាមីរបស់នាងឡើយ»។ គាត់មិនបានរួមដំណេកជាមួយនាងទៀតឡើយ។

²⁷ នៅគ្រានាងសម្រាលកូននោះ មើលនាងកូនភ្លោះនៅក្នុងផ្ទៃរបស់នាង។²⁸ ពេលសម្រាលកូនមានកូនមួយចេញដៃមកមុន ហើយឆ្លបក៏យកអំបោះក្រហមចងដៃទារកនោះ ហើយនិយាយថា៖ «កូនមួយនេះកើតមុន»។

²⁹ ប៉ុន្តែ ទារកនោះបានដកដៃរបស់វាចូលទៅវិញ ហើយប្អូនរបស់វាក៏កើតចេញមកមុន។ ពេលនោះ ឆ្លបនិយាយថា៖ «ឯងបានបើកប្រឡោះដណ្តើមចេញមុន!» ដូច្នេះ គាត់បានដាក់ឈ្មោះកូននោះថា ពេនស។³⁰ បន្ទាប់មក បងប្រុសរបស់វាក៏កើតចេញមក គឺជាអ្នកដែលបានមានអំបោះក្រហមនៅដៃរបស់វា ហើយគាត់បានដាក់ឈ្មោះកូននោះថា សេរ៉ាស។

39 ¹យ៉ូសែបត្រូវបាននាំទៅឯស្រុកអេស៊ីប។ លោកប៉ូទីផារជាមន្ត្រីជនជាតិអេស៊ីបម្នាក់ ដែលជាមេលើកកងអង្គរក្សស្តេចរបស់ផាវ៉ាន បានទិញគាត់ពីពួក អ៊ីស្រាអែល ដែលនាំចុះមកស្រុកអេស៊ីបនេះ។²ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយយ៉ូសែប ហើយគាត់បានក្លាយជាអ្នកមាន។ គាត់រស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកប៉ូទីផារចៅហ្វាយរបស់គាត់។

³ចៅហ្វាយរបស់គាត់បានឃើញថា ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់ ហើយឃើញថា ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគាត់ចម្រុងចម្រើនអ្វីៗដែលគាត់បានធ្វើ។

⁴ចៅហ្វាយរបស់លោកលោកយ៉ូសែបពេញចិត្តនឹងគាត់ណាស់។ លោកយ៉ូសែបបានបម្រើលោកប៉ូទីផារ។

លោកប៉ូទីផារបានលើកគាត់ឲ្យគ្រប់គ្រងលើផ្ទះរបស់គាត់ និងអ្វីៗដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយបានដាក់នៅក្រោមការមើលថែរបស់គាត់ទាំងអស់។

⁵នៅពេលដែលគាត់បានលើកលោកយ៉ូសែបឲ្យគ្រប់គ្រងលើផ្ទះសម្បែង និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់

នោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ផ្ទះសម្បែងរបស់ជនជាតិអេស៊ីបនេះ ដោយសារតែលោកយ៉ូសែប។

ព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់មកលើអ្វីៗដែលលោកប៉ូទីផារមាននៅក្នុងផ្ទះសម្បែង និងនៅឯស្រែចម្ការ។

⁶លោកប៉ូទីផារបានដាក់អ្វីៗដែលគាត់មាននៅក្រោមការមើលថែរបស់លោកយ៉ូសែប។ គាត់មិនចាំបាច់ខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ

លើកលែងតែអាហារដែលគាត់ហូបប៉ុណ្ណោះ។ ហើយលោកយ៉ូសែបក៏សង្ហា ហើយទាក់ទាញផងដែរ។

⁷បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលកិច្ចការទាំងនេះហើយ នោះភរិយារបស់ចៅហ្វាយក៏ចង់បានលោកយ៉ូសែប។ នាងបាននិយាយថា៖ «មកគេងជាមួយខ្ញុំ»។⁸ប៉ុន្តែ

គាត់បានបដិសេធ ហើយនិយាយទៅកាន់ភរិយារបស់ចៅហ្វាយគាត់ថា៖ មើល ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ មិនបានខ្វល់ខ្វាយអ្វីៗដែលខ្ញុំធ្វើនៅក្នុងផ្ទះនេះទេ

ហើយគាត់បានប្រគល់អ្វីៗដែលជារបស់គាត់ឲ្យនៅក្រោមការមើលថែរបស់ខ្ញុំ។⁹គ្មាននរណានៅក្នុងផ្ទះនេះធំជាងខ្ញុំទេ។ លោកមិនបានហ្វូងហែងអ្វីពីខ្ញុំទេ

លើកលែងតែចៅហ្វាយស្រី ព្រោះចៅហ្វាយស្រីគឺជាភរិយារបស់គាត់។ តើខ្ញុំអាចនឹងធ្វើការអាក្រក់ដ៏ធំនេះ ហើយអាចធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ដែរឬ?»

¹⁰ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ នាងនិយាយទៅលោកយ៉ូសែប ប៉ុន្តែ គាត់បានបដិសេធមិនព្រមគេងជាមួយនាង ឬនៅជាមួយនាងឡើយ។¹¹នៅថ្ងៃមួយ

នៅពេលគាត់បានចូលទៅក្នុងផ្ទះ ដើម្បីធ្វើការងាររបស់គាត់។ គ្មានបុរសណាម្នាក់នៅក្នុងផ្ទះនោះទេ។¹²នាងបានចាប់គាត់ ហើយទាញអាវរបស់គាត់

ហើយនិយាយថា៖ «មកគេងជាមួយខ្ញុំ»។ គាត់បានបន្សល់ទុកនូវសម្លៀកបំពាក់នៅក្នុងដៃរបស់នាង ដោយរត់ ហើយចេញទៅក្រៅវិញ។

¹³នៅពេលនាងបានឃើញថា គាត់បានចាកចេញហើយសន្សល់សម្លៀកបំពាក់របស់គាត់នៅក្នុងដៃរបស់នាង

ហើយបានរត់ចេញទៅក្រៅ។¹⁴នោះនាងបានហៅពួកប្រុសៗដែលនៅក្នុងផ្ទះរបស់នាង ហើយបានប្រាប់ដល់ពួកគេថា៖ «មើល

លោកប៉ូទីផារបាននាំជនជាតិហេព្រើរមកមើលងាយខ្ញុំ។ គាត់បានមករកខ្ញុំ ដើម្បីគេងជាមួយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ស្រែកឡើង»។¹⁵ហើយនៅពេលគាត់បានឮខ្ញុំស្រែក

នោះគាត់បានបន្សល់សម្លៀកបំពាក់របស់គាត់នៅជាមួយខ្ញុំ រត់ ហើយចេញទៅក្រៅ»។

¹⁶នាងបានដាក់សម្លៀកបំពាក់របស់គាត់នៅជិតនាង រហូតទាល់តែចៅហ្វាយរបស់គាត់ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ។¹⁷នាងបានពន្យល់ប្រាប់គាត់ថា៖

«អ្នកបម្រើជនជាតិហេព្រើរ ដែលនៅលោកបាននាំមកឯយើង បានមកមើលងាយខ្ញុំ។¹⁸នៅពេលដែលខ្ញុំស្រែក

គាត់បានបន្សល់សម្លៀកបំពាក់របស់គាត់នៅជាមួយខ្ញុំ ហើយរត់ចេញទៅក្រៅ»។

¹⁹នៅពេលចៅហ្វាយរបស់គាត់បានស្តាប់ភរិយារបស់គាត់ពន្យល់ ហើយប្រាប់គាត់ «នេះគឺជាអ្វីដែលអ្នកបម្រើរបស់លោកបានធ្វើចំពោះខ្ញុំ» គាត់ខឹងយ៉ាងខ្លាំង។

²⁰ចៅហ្វាយរបស់លោកយ៉ូសែបបានចាប់គាត់ ហើយយកគាត់ទៅដាក់គុក នៅកន្លែងអ្នកទោសរបស់ស្តេច។ គាត់បាននៅក្នុងគុកនោះ។

²¹ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយលោកយ៉ូសែប ហើយសម្តែងភាពស្មោះត្រង់ចំពោះសម្ពន្ធមេត្រីចំពោះគាត់។ ព្រះអង្គបានផ្តល់មេត្តាដល់គាត់

គឺបានធ្វើឲ្យមេត្តាករុណាដល់គាត់។²²លោកមេត្តាករុណាបានប្រគល់អ្នកទោសដែលនៅក្នុងគុកទាំងអស់ទៅក្នុងដៃរបស់លោកយ៉ូសែប។

អ្វីៗដែលពួកគេធ្វើនៅទីនោះ លោកយ៉ូសែបជាអ្នកទទួលខុសត្រូវទាំងអស់។²³មេត្តាមិនបានខ្វល់ខ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ ដែលនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ឡើយ

ព្រោះព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់។ អ្វីដែលគាត់ធ្វើ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យចម្រើនឡើងទាំងអស់។

¹បន្ទាប់ពីការទាំងនេះហើយ អ្នកថ្វាយ ពែងនិងអ្នកដុតនំរបស់ស្តេចរបស់អេស៊ីប បានធ្វើឲ្យស្តេចស្រុកអេស៊ីបជាម្ចាស់របស់ខ្លួនខ្ចាស់ព្រះហឫទ័យ។

²ស្តេចផាឆានមានព្រះហឫទ័យខ្ចាស់នឹងមន្ត្រីទាំងពីរនេះ គឺលើមេនៃអ្នកថ្វាយពែង និងមេនៃអ្នកដុតនំ។

³ស្តេចបានឃុំពួកគេនៅក្នុងគុកនៅក្នុងផ្ទះរបស់មេនៃអង្គរក្សរបស់ស្តេច នៅក្នុងគុកដែលបានឃុំយ៉ាងលោកយ៉ូសែបដែរ។

⁴មេនៃកងអង្គរក្សស្តេចបានតាំងលោកយ៉ូសែប ដើម្បីឲ្យបម្រើដល់ពួកគេ។ ពួកគេនៅជាប់ឃុំយ៉ាងនៅក្នុងពេលតែមួយដូចគ្នា។⁵អ្នកទាំងពីរនាក់នោះបានសុបិន គឺអ្នកថ្វាយពែង និងអ្នកដុតនំថ្វាយស្តេចអេស៊ីប ដែលជាប់ឃុំនៅក្នុងគុកនោះ ម្នាក់ៗសុបិនរៀងៗខ្លួន នៅយប់តែមួយនោះ

ហើយសុបិនរបស់ម្នាក់ៗមានការបកស្រាយរៀងៗខ្លួនដែរ។

⁶លោកយ៉ូសែបបានចូលទៅរកពួកគេនៅពេលព្រឹក ហើយបានឃើញពួកគេ។ មើល ពួកគេក្រៀមក្រំ។

⁷គាត់បានសួរមន្ត្រីរបស់ស្តេចផាឆានដែលនៅជាប់ឃុំជាមួយគាត់ នៅក្នុងផ្ទះចៅហ្វាយរបស់គាត់ថា៖

«ហេតុអ្វីបានជាលោកក្រៀមក្រំម្ល៉េះថ្ងៃនេះ?»⁸ពួកគេនិយាយទៅគាត់ថា៖ «យើងទាំងពីរនាក់បានយល់សុបិនមួយ

ហើយគ្មាននរណាអាចបកស្រាយវាបានទេ»។ លោកយ៉ូសែបនិយាយទៅពួកគេថា៖ «តើការបកស្រាយមិនមែនជាបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេឬ? សូមប្រាប់ខ្ញុំមក»។

⁹មេនៃអ្នកថ្វាយពែងប្រាប់សុបិនរបស់គាត់ដល់លោកយ៉ូសែប។ លោកនិយាយទៅគាត់ថា៖ «នៅក្នុងសុបិនរបស់ខ្ញុំ មើល មានដើមទំពាំងបាយជូរនៅមុខខ្ញុំ។

នៅដើមទំពាំងបាយជូរមានមែកប៊ី»¹⁰ក្នុងការដែលមានពន្លកលេចចេញមក ផ្កាវាក៏លាស់ចេញមកដែរ ហើយមានផ្លែទុំផង។

¹¹ពែងរបស់ស្តេចផាឆាននៅក្នុងដៃរបស់គាត់។ ខ្ញុំបានបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរមកគាបដាក់ពែងរបស់ស្តេចផាឆាន ហើយខ្ញុំបានយកពែងទៅថ្វាយដល់ព្រះហស្ត របស់ផាឆាន»។

¹²លោកយ៉ូសែបនិយាយទៅគាត់ថា៖ «នេះគឺជាការបកស្រាយរបស់សុបិននេះ។ មែងបី គឺបីថ្ងៃ»¹³ក្នុងកំឡុងពេលបីថ្ងៃស្តេចផាឆាននឹងលើកលោកឡើង

ហើយនឹងស្ដារតំណែងរបស់លោកឡើងវិញ។ អ្នកនឹងថ្វាយពែងរបស់ព្រះបាទផាឆាននៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ

ដូចពេលដែលលោកនៅជាអ្នកថ្វាយពែងរបស់ព្រះអង្គដូចមុន។

¹⁴ប៉ុន្តែ សូមនឹកចាំពីខ្ញុំផង នៅពេលលោកបានសុខសប្បាយ ហើយសូមផ្តល់មេត្តាដល់ខ្ញុំផង។ សូមដំណាលខ្ញុំនៅចំពោះព្រះបាទផាឆាន

ហើយនាំខ្ញុំចេញពីគុកនេះផង។¹⁵ដ្បិត គេបានចាប់ខ្ញុំពីទឹកដីហេព្រើរមក។ ហើយនៅទីនេះ ខ្ញុំមិនបានធ្វើអ្វីខុសគួរឲ្យពួកគេយកខ្ញុំមកឃុំយ៉ាងដូច្នេះឡើយ»។

¹⁶នៅពេលមេនៃអ្នកដុតនំឃើញថា ការបកស្រាយរបស់លោកយ៉ូសែបគាត់ពេញចិត្តជាខ្លាំង នោះគាត់ក៏និយាយទៅកាន់លោកយ៉ូសែបថា៖

«ខ្ញុំក៏មានសុបិនមួយដែរ ហើយ មើល មាននំប៉័ងបីកន្រ្តក់នៅលើក្បាលខ្ញុំ»¹⁷នៅលើកន្រ្តក់នោះមាននំដុតជាច្រើនប្រភេទសម្រាប់ថ្វាយស្តេចផាឆាន ប៉ុន្តែ មានសត្វហើរមកស៊ីនំទាំងនោះអស់ពីកន្រ្តក់នៅលើក្បាលរបស់ខ្ញុំ»។

¹⁸លោកយ៉ូសែបឆ្លើយ ហើយប្រាប់ថា៖ «នេះគឺជាការបកស្រាយ។ កន្រ្តក់បីគឺបីថ្ងៃ»¹⁹កំឡុងពេលបីថ្ងៃ ព្រះបាទផាឆាននឹងកាត់ក្បាលរបស់លោកចេញពីលោក ហើយព្យួរលោកនឹងដើមឈើមួយដើម។ សត្វនឹងស៊ីសាច់លោក។

²⁰បីថ្ងៃក្រោយមក ជាថ្ងៃបុណ្យចម្រើនព្រះជន្មរបស់ព្រះបាទផាឆាន។ ស្តេចបានរៀបចំពិធីដប់លៀងសម្រាប់ពួកមន្ត្រីទាំងអស់របស់ស្តេច។ ហើយ ស្តេចបានលើកមុខមេថ្វាយពែង និងមេដុតនំ នៅក្នុងចំណោមមន្ត្រីរបស់ស្តេច។²¹ស្តេចបានស្ដារមេនៃអ្នកថ្វាយពែងទៅកាន់តំណែងរបស់ខ្លួនឡើងវិញ ហើយស្តេចបានប្រគល់ពែងរបស់ព្រះអង្គឲ្យទៅដៃរបស់គាត់វិញ។²²ប៉ុន្តែ ស្តេចបានព្យួរមេនៃអ្នកដុតនំ ដូចដែលលោកយ៉ូសែបបានបកស្រាយដល់ពួកគេ។

²³ប៉ុន្តែ មេនៃអ្នកថ្វាយពែងស្តេចមិនបាននឹកចាំពីលោកយ៉ូសែបទេ គឺបានភ្លេចគាត់។

41 ពីរឆ្នាំក្រោយមក ព្រះបាទផានោបានសុបិន។ មើល ស្តេចគង់នៅក្បែរទន្លេនីល។ មើល មានគោឆាត់ៗប្រាំពីរបានចេញពីទន្លេនីលមក ហើយគួរឲ្យចង់បាន ព្រមទាំងស៊ីស្មៅតាមមាត់ច្រាំងនោះ។ មើល មានគោប្រាំពីរផ្សេងទៀត បានឡើងមកតាមក្រោយគោទាំងនោះពីទន្លេនីល ស្តេច ហើយមិនគួរឲ្យចង់បានទេ។ ពួកវាលឺនៅជិតគោទាំងប្រាំពីរដែលនៅមាត់ច្រាំងទន្លេនោះ។

⁴បន្ទាប់មក គោដែលស្តេច មិនគួរឲ្យចង់បានទាំងប្រាំពីរនោះបានស៊ីគោឆាត់ៗដែលគួរឲ្យចង់បាននោះ។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទផានោបានតើនឡើង។⁵ពេលនោះ ស្តេចបានផ្ទុំសារជាថ្មី ហើយបានសុបិនលើកទីពីរ។ មើល មានស្រូវប្រាំពីរក្នុងដុះចេញពីស្រូវមួយដើម មានគ្រាប់ថ្លោស ហើយល្អ។

⁶មើលក៏មានក្បួនស្រូវប្រាំពីរទៀត ស្តេច និងស្តេចដោយសារខ្យល់ពីទិសខាងកើត លូតចេញមកតាមក្រោយបន្ទាប់ពីក្បួនស្រូវនោះ។

⁷ក្បួនស្រូវស្តេចបានលេបក្បួនស្រូវថ្លោស ហើយល្អទាំងប្រាំពីរនោះ។ ព្រះបាទផានោបានតើនឡើង ហើយមើល វាជាសុបិន។⁸នៅពេលព្រឹកឡើង វិញ្ញាណរបស់ស្តេចខ្វល់ខ្វាយជាខ្លាំង។ ស្តេចបានចាត់ ហើយឲ្យគេទៅហៅពួកគ្រូទាយ ហើយនិងអ្នកប្រាជ្ញរបស់ជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់មក។ ព្រះបាទផានោប្រាប់ពួកគេពីសុបិនរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាអាចបកស្រាយសុបិននោះថ្វាយព្រះបាទផានោបានទេ។

⁹បន្ទាប់មក មេនែអ្នកថ្វាយព្រះបាទផានោថា៖ «ថ្ងៃនេះ ទូលបង្គំបានគិតអំពីកំហុសរបស់ទូលបង្គំ។

¹⁰ព្រះបាទផានោមានព្រះហឫទ័យខ្លាំងជាមួយពួកមន្ត្រីរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបានឃុំទូលបង្គំនៅក្នុងផ្ទះរបស់មេអង្គរក្ស មានមេនែអ្នកដុតនំ និងទូលបង្គំ។¹¹យើងបានយល់ស្តីមួយនៅក្នុងយប់តែមួយ គាត់ និងទូលបង្គំ។ យើងម្នាក់ៗសុបិនរៀងខ្លួន មានការបកស្រាយរៀងខ្លួនដែរ។

¹²មានក្មេងប្រុសជនជាតិហេព្រើរម្នាក់ ជាអ្នកបម្រើមេនែអង្គរក្ស។ យើងបានប្រាប់គាត់ ហើយគាត់បានបកស្រាយសុបិននោះដល់យើង។

គាត់បានបកស្រាយឲ្យយើងម្នាក់ៗ ទៅតាមសុបិនរបស់យើងរៀងខ្លួន។¹³ហើយអ្វីដែលគាត់បានបកស្រាយនោះ បានកើតឡើងយ៉ាងនោះមែន។ ព្រះបាទផានោបានប្រគល់តំណែងរបស់ទូលបង្គំឲ្យទូលបង្គំវិញ ប៉ុន្តែ ម្នាក់ទៀតត្រូវបានព្យួរ។

¹⁴បន្ទាប់មក ព្រះបាទផានោបានចាត់ ហើយឲ្យគេទៅហៅលោកយ៉ូសែប។ ពួកគេបានទៅយកគាត់ចេញពីទីឃុំយ៉ាងយ៉ាងលឿន។

កាលគាត់បានកោរពុកមាត់របស់គាត់រួចហើយ គាត់បានប្តូរសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយចូលមកគាល់ព្រះបាទផានោ។

¹⁵ព្រះបាទផានោមានរាជឱង្ការទៅលោកយ៉ូសែបថា៖ «យើងមានសុបិនមួយ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាអាចបកស្រាយសុបិនរបស់យើងបានទេ។ ប៉ុន្តែ យើងបានឮពីអ្នកថា ពេលអ្នកឮពីសុបិន អ្នកអាចបកស្រាយវាបាន។»¹⁶លោកយ៉ូសែបទូលទៅព្រះបាទផានោថា៖ «មិនមែនជាទូលបង្គំទេ។

ព្រះបាទផានោនឹងឆ្លើយចំពោះព្រះបាទផានោ។»

¹⁷ព្រះបាទផានោមានរាជឱង្ការនឹងលោកយ៉ូសែបថា៖ «សុបិនរបស់យើងដូច្នេះ មើល កាលយើងគង់នៅមាត់ច្រាំងទន្លេនីល។»¹⁸មានគោឆាត់ៗ

ហើយថ្លោសល្អឡើងចេញពីទន្លេនីលមក ហើយពួកវាស៊ីស្មៅក្បែរមាត់ច្រាំងនោះ។

¹⁹មើល ក៏មានគោស្តេច ហើយអាត្រាមើលណាស់ឡើងមកដែរ។ យើងមិនដែលឃើញនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបឡើយ។²⁰គោស្តេច អាត្រាទាំងនោះមកស៊ីគោឆាត់ៗ ហើយល្អៗទាំងអស់។²¹នៅពេលពួកគេបានស៊ីគោទាំងនោះអស់ហើយ ក៏គ្មាននរណាដឹងថាគោស្តេចបានស៊ីគោឆាត់ទាំងអស់នោះ

ព្រោះគោនោះនៅតែស្តេចអាត្រាដូចមុនដដែល។ ពេលនោះ យើងក៏ភ្ញាក់ឡើង។

²²យើងបានមើលទៅក្នុងសុបិនរបស់យើង ហើយមើល ក្បួនស្រូវទាំងប្រាំពីរបានលេចមក មានគ្រាប់ធំៗថ្លោសល្អ លូតចេញពីដើមតែមួយ។²³ហើយមើលក៏មាន ក្បួនស្រូវប្រាំពីរទៀត មានគ្រាប់តូចៗ ហើយស្តេចដោយសារខ្យល់ពីទិសខាងកើត លូតចេញមកតាមក្រោយ។

²⁴ក្បួនស្រូវមានគ្រាប់តូចៗបានលេបក្បួនស្រូវមានគ្រាប់ធំៗទាំងប្រាំពីរ។ យើងបានប្រាប់សុបិននេះ ដល់ពួកគ្រូទាយទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាអាចបកស្រាយឲ្យយើងបានទេ។

²⁵លោកយ៉ូសែបទូលទៅព្រះបាទផានោថា៖ «សុបិនរបស់ព្រះអង្គដូចគ្នាទេ។ ជាអ្វីដែលព្រះបាទផានោស្តាប់ម្តងនឹងធ្វើ ព្រះអង្គបានប្រកាសដល់ព្រះបាទផានោ។

²⁶គោល្អ ហើយឆាត់ៗប្រាំពីរ និងក្បួនស្រូវប្រាំពីរគឺប្រាំពីរឆ្នាំ។ សុបិននេះដូចគ្នាទេ។

²⁷ចំណែក គោស្តេច ហើយអាត្រាទាំងប្រាំពីរ បានឡើងមកបន្ទាប់នោះគឺជាប្រាំពីរឆ្នាំ ក្រោយមកទៀត

ហើយនិងក្បួនស្រូវស្តេចប្រាំពីរដោយសារខ្យល់មកពីទិសខាងកើតគឺនឹងមានគ្រោះទុរ្ភិក្សប្រាំពីរឆ្នាំកើតឡើងដែរ។

²⁸នោះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំនឹងទូលទៅព្រះបាទផានោ។ ពីអ្វីដែលព្រះបាទផានោនឹងធ្វើ ហើយបានបង្ហាញដល់ស្តេចផានោ។²⁹មើល នឹងមានភាពសម្បូរហូរហៀរ រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។

³⁰នឹងមានគ្រោះទុរ្ភិក្សកើតឡើងបន្ទាប់ពីនេះ ហើយភាពសម្បូរហូរហៀរនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបនឹងត្រូវភ្លេចបាត់។ ហើយគ្រោះទុរ្ភិក្សនោះនឹងបំផ្លាញទឹកដីទាំងមូល។

³¹ភាពសម្បូរហូរហៀរនឹងភ្លេចបាត់ នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ដោយសារគ្រោះទុរ្ភិក្សខ្លាំងពេក។³²ព្រះបាទផានោសុបិនឃើញរឿងនេះម្តងហើយម្តងទៀត ដោយសាររឿងនេះ ព្រះបាទផានោជាអ្នកដែលធ្វើឲ្យកើតឡើង ហើយព្រះបាទផានោនឹងធ្វើវាជាឆាប់។

³³ឥឡូវនេះ សូមព្រះបាទផានោស្វែងរកមនុស្សដែលមានយោបល់ និងប្រាជ្ញា ហើយលើកគាត់ឲ្យគ្រប់គ្រងលើទឹកដីអេស៊ីប។³⁴សូមព្រះបាទផានោធ្វើការនេះ សូមឲ្យស្តេចបានតែងតាំងគាត់ឲ្យគ្រប់គ្រងនៅលើទឹកដី។ ឲ្យគេដកហូតយកមួយភាគក្នុងប្រាំ ពីភោគផលក្នុងទឹកដីអេស៊ីប នៅក្នុងរវាងប្រាំពីរឆ្នាំដែលសម្បូរហូរ ហៀរនេះ។

³⁵សូមឲ្យអ្នកនោះប្រមូលអាហារនៅក្នុងឆ្នាំល្អទាំងអស់ក្នុងឆ្នាំល្អដែលនៅខាងមុខ ហើយទុកស្រូវក្នុងឃ្លាំងនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីធ្វើជាស្បៀងនៅ តាមទីក្រុងនានា។³⁶ពួកគេរក្សាទុកអាហារទាំងនោះ។ ស្បៀងទាំងនោះនឹងត្រូវផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់រយៈពេលទុរ្ភិក្សប្រាំពីរឆ្នាំ នៅទឹកដីអេស៊ីប។ ធ្វើបែបនេះ ដើម្បីកុំឲ្យ ប្រជាជនត្រូវស្លាប់ដោយអត់ឃ្លាន។

³⁷យោបល់នេះល្អនៅចំពោះស្តេចផានោ ហើយនិងចំពោះមន្ត្រីរបស់ស្តេចទាំងអស់។³⁸ព្រះបាទផានោមានរាជឱង្ការទៅកាន់មន្ត្រីរបស់ព្រះអង្គថា៖ «តើយើងអាចរកបានមនុស្សដូចម្នាក់នេះទេ ដែលនៅក្នុងគាត់មានព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបាទផានោ។»

³⁹ដូច្នេះ ព្រះបាទផានោមានរាជឱង្ការទៅលោកយ៉ូសែបថា៖ «ព្រះបាទផានោបានបង្ហាញដល់លោកគ្រប់ការទាំងអស់នេះហើយ គ្មាននរណាមានយោបល់ និងប្រាជ្ញាដូចលោកឡើយ។»⁴⁰លោកនឹងហើយត្រូវគ្រប់គ្រងដំណាក់របស់យើង ហើយស្របតាមពាក្យរបស់លោក

គឺលោកនឹងគ្រប់គ្រងលើប្រជាស្រុករបស់យើង។ មានតែយើងទេដែលធំជាងលោក។⁴¹ព្រះបាទផានោមានរាជឱង្ការទៅលោកយ៉ូសែបទៀតថា៖ «មើល យើងបានតាំងលោកឲ្យគ្រប់គ្រងលើទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។»

⁴²ព្រះបាទផានោបានដោះចិញ្ចៀនរបស់ព្រះអង្គពីព្រះហស្ត ហើយពាក់នឹងដៃរបស់លោកយ៉ូសែប។ ព្រះអង្គបានយកអាវមួយដ៏ល្អប្រណិតមកឲ្យលោក និង យកខ្សែកមាសមួយខ្សែពាក់ឲ្យលោកផងដែរ។⁴³ព្រះអង្គបានឲ្យលោកជិះរាជរថតាមពីក្រោយបន្ទាប់ពីស្តេច។ ពួកប្រុសៗស្រែកនៅពីមុខលោកថា៖ «ចូរក្រាបចុះ»។ ព្រះបាទផានោបានតាំងលោកឲ្យគ្រប់គ្រងលើទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។

⁴⁴ព្រះបានផ្ដាច់មានរាជឱង្ការទៅលោកយ៉ូសែបថា៖ «យើងជាស្តេចផាឆែន នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល គ្មាននរណាម្នាក់មានសិទ្ធិធ្វើអ្វីមួយ ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីលោកជាមុននោះឡើយ»។⁴⁵ ព្រះបានផ្ដាច់ប្រទាននាមឲ្យលោកយ៉ូសែបថា៖ «សាប៌ណាត់ផានា»។ ស្តេចបានលើកនាងអាសណាត់ កូនស្រីរបស់លោកប៉ូទីផេរី ជាប្អូនប្រុសនៅក្នុងអូន ធ្វើជាភរិយា។ លោកយ៉ូសែបបានចេញទៅត្រួតពិនិត្យមើលលើទឹកអេស៊ីបទាំងមូល។

⁴⁶លោកយ៉ូសែបមានអាយុសាមសិបឆ្នាំ នៅពេលគាត់ឈរនៅចំពោះព្រះបានផ្ដាច់ ស្តេចរបស់អេស៊ីប។ លោកយ៉ូសែបបានចេញពីស្តេចផាឆែន ហើយចេញទៅពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។⁴⁷ នៅក្នុងរយៈពេលសម្បូរហូរហៀរព្រំដែននោះ ដីបានបង្កើតផលជាបរិបូរ។

⁴⁸គាត់បានប្រមូលស្បៀងក្នុងរយៈពេលព្រំដែននោះ នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ហើយបានទុកនៅតាមក្រុងនានា។

គាត់បានទុកស្បៀងនៅតាមក្រុងនីមួយៗពីស្រែនៅនៅជុំវិញនោះ។⁴⁹ លោកយ៉ូសែបបានរក្សាស្រូវដូចជាខ្សាច់នៅតាមសមុទ្រយ៉ាងច្រើន និងមិនអាចរាប់បាន ព្រោះច្រើនពេកដែលមិនអាចរាប់បាន។

⁵⁰លោកយ៉ូសែបមានកូនប្រុសពីរនាក់ មុនពេលគ្រោះទុរ្ភិក្សកើតឡើង នាងអាសណាត់ជាកូនរបស់លោកប៉ូទីផេរី ប្អូនប្រុសនៅក្នុងអូន បានបង្កើតកូនប្រុសឲ្យគាត់។⁵¹ លោកយ៉ូសែបដាក់ឈ្មោះកូនបងថា ម៉ាណាសេ ដ្បិត លោកពោលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឲ្យខ្ញុំភ្លេចទុក្ខវេទនាទាំងប៉ុន្មាន និងភ្លេចញាតិសន្តានទាំងប៉ុន្មានរបស់ឪពុកខ្ញុំដែរ»។⁵² លោកបានដាក់ឈ្មោះកូនប្អូនថា អេប្រាអ៊ឹម ដ្បិត លោកពោលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យខ្ញុំមានកូនចៅក្នុងទឹកដីដែលខ្ញុំបានរងទុក្ខវេទនានេះ»។

⁵³ព្រំដែននៃភាពសម្បូរហូរហៀរដែលនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបបានបញ្ចប់។ ហើយព្រំដែននៃគ្រោះទុរ្ភិក្សបានចាប់ផ្ដើម ដូចលោកយ៉ូសែបបាននិយាយ។

⁵⁴មានគ្រោះទុរ្ភិក្សកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ប៉ុន្តែ មានស្បៀងនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។

⁵⁵នៅពេលគ្រោះទុរ្ភិក្សនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប មនុស្សនាំគ្នាស្រែកសុំអាហារពីស្តេចផាឆែន។ ស្តេចផាឆែនបានមានបន្ទូលទៅកាន់ជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់ថា៖ «ចូរទៅលោកយ៉ូសែប ហើយធ្វើតាមអ្វីដែលគាត់និយាយចុះ»។⁵⁶ គ្រោះទុរ្ភិក្សបានកើតឡើងនៅពាសពេញទឹកដីទាំងមូល។

លោកយ៉ូសែបបានបើកឃ្លាំងទាំងអស់របស់លោក ហើយលក់ឲ្យជនជាតិអេស៊ីប។ គ្រោះទុរ្ភិក្សបានកើតឡើងជាខ្លាំងនៅក្នុងអេស៊ីប។

⁵⁷ពិតលោកទាំងមូលបានចូលមកអេស៊ីប ដើម្បីទិញស្រូវពីលោកយ៉ូសែប ព្រោះគ្រោះទុរ្ភិក្សបានកើតឡើងជាខ្លាំងនៅលើផែនដីទាំងមូល។

42 ¹លោកយ៉ាកុបបានដឹងថា មានស្រូវនៅក្នុងអេស៊ីប។ គាត់បានប្រាប់ទៅកូនប្រុសៗរបស់គាត់ថា៖

«ហេតុអ្វីបានជាកូនៗមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមកដូច្នេះ?»²គាត់ប្រាប់ថា៖ «មើល យើងបានឮថាមានស្រូវនៅអេស៊ីប។ ចូរចុះទៅអេស៊ីប ហើយទិញស្រូវពីនោះមក ដើម្បីកុំឲ្យយើងស្លាប់ តែដើម្បីឲ្យយើងបានរស់វិញ»។³បងប្រុសទាំងដប់របស់លោកយ៉ាកុបបានចុះទៅទិញស្រូវពីអេស៊ីប។⁴ប៉ុន្តែ បេនយ៉ាមីន ជាប្អូនប្រុសរបស់លោកយ៉ាកុប លោកយ៉ាកុបមិនឲ្យទៅជាមួយបងៗរបស់គាត់ទេ ព្រោះគាត់ខ្លាចថា មានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់។

⁵កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាកុបដែលបានមកទិញស្រូវជាមួយអ្នកផ្សេងៗទៀត ដ្បិត មានគ្រោះទុរ្ភិក្សនៅក្នុងទឹកដីកាណានដែរ។

⁶លោកយ៉ាកុបស្រែបជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅលើទឹកដី។ គាត់ជាម្នាក់ដែលបានលក់ដល់មនុស្សគ្រប់គ្នានៅក្នុងប្រទេស។ បងៗរបស់លោកយ៉ាកុបស្រែបបានមក ហើយលុតជង្គង់ចុះចំពោះគាត់ ហើយឱនមុខរបស់ពួកគេទល់នឹងដី។

⁷លោកយ៉ាកុបស្រែបបានឃើញបងៗរបស់គាត់ ហើយស្គាល់ពួកគេ ប៉ុន្តែ គាត់ធ្វើជាមិនស្គាល់ពួកគេ ហើយនិយាយគំរោះគំរើយជាមួយពួកគេថា៖ «តើអ្នកទាំងអស់គ្នាមកពីណា?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «មកពីទឹកដីកាណាន ដើម្បីទិញអាហារ»។⁸លោកយ៉ាកុបស្រែបស្គាល់បងៗ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនស្គាល់លោកទេ។⁹នោះ លោកយ៉ាកុបស្រែបបានចាំពីសុបិនដែលគាត់បានសុបិនពីពួកគេ ហើយគាត់និយាយទៅពួកគេថា៖ «តើអស់លោកជាអ្នកស៊ើបការណ៍មែនទេ?»។

¹⁰ពួកគេឆ្លើយថា៖ «អត់ទេ លោកម្ចាស់។ យើងខ្ញុំមកទីនេះ ដើម្បីទិញស្បៀងតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងមានឪពុកតែមួយ។¹¹យើងជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ យើងខ្ញុំមិនមែនជាអ្នកស៊ើបការណ៍ទេ»។

¹²គាត់និយាយទៅពួកគេថា៖ «អត់ទេ អ្នករាល់គ្នាមកដើម្បីមកស៊ើបការណ៍ទឹកដីនេះមែន!»។¹³ពួកគេនិយាយថា៖ «យើងខ្ញុំមានបងប្អូនដប់ពីរនាក់ ជាកូនរបស់ប្រុសម្នាក់ដែលរស់នៅទឹកដីកាណាន។ មើល ប្អូនប្រុសព្រំរបស់យើងនៅជាមួយឪពុករបស់យើង ហើយម្នាក់ទៀតបានស្លាប់បាត់ហើយ»។

¹⁴លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅពួកគេថា៖ «នោះជាអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នានិយាយ អ្នករាល់គ្នាគឺជាអ្នកស៊ើបការណ៍»។¹⁵ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងល្បងលក់អ្នករាល់គ្នា។ ដរាបណាជាដំបូងនៅមានព្រះជន្ម នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនអាចចេញពីទីនេះបានឡើយ។¹⁶ចូរចាត់នរណាម្នាក់ឲ្យទៅហើយនាំប្អូនព្រំរបស់អ្នករាល់គ្នាមកដល់ទីនេះសិន។ អ្នកនឹងត្រូវជាប់គុក រហូតទាល់តែបានល្បងលក់មើលដីដីថា ពាក្យរបស់អ្នករាល់គ្នាពិតមែន»។

¹⁷គាត់បានប្តូរខ្លួនអ្នកទាំងអស់នោះអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ។

¹⁸លោកយ៉ាកុបនិយាយទៅពួកគេនៅថ្ងៃទីបីថា៖ «ចូរធ្វើដូច្នេះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងបានរស់ ដ្បិត ខ្ញុំក៏ជាអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដែរ»។¹⁹ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាជាសមនុស្សស្មោះត្រង់មែន ចូរឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាណាម្នាក់នៅជាប់ក្នុងគុកនេះហើយ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាអាចទៅ នាំយកស្រូវទៅផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នាព្រោះមានភាពអត់ឃ្លាននៅទីនោះ។²⁰ហើយនាំប្អូនប្រុសព្រំរបស់អ្នកមកឲ្យខ្ញុំ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាអ្នករាល់គ្នាស្មោះត្រង់ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ធ្វើតាម។

²¹ពួកគេនិយាយគ្នានឹងគ្នាថា៖ «យើងពិតជាមានកំហុសមែន ទាក់ទងនឹងប្អូនប្រុសរបស់យើង ដែលយើងឃើញពីទុក្ខកង្វល់នៃព្រលឹងរបស់គាត់ នៅពេលយើងគាត់អង្វរយើង ហើយយើងមិនស្តាប់គាត់ទេ។ ដូច្នេះហើយ បានជាទុក្ខកង្វល់របស់គាត់បានធ្លាក់មកលើយើង»។²²លោកបេនយ៉ាមីនឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «តើបងមិនបានប្រាប់អ្នកទាំងអស់គ្នាទេឬអីថា កុំធ្វើបាបទាស់នឹងប្អូនប្រុសឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់សោះ? ឥឡូវមើល ឈាមរបស់វាបានទាមទារពីយើងវិញហើយ»។

²³ពួកគេមិនបានដឹងថា លោកយ៉ាកុបស្រែបយល់ស្តីពួកគេទេ ដើម្បីមានអ្នកបកប្រែឲ្យពួកគេ។²⁴គាត់បានបែរមុខពីពួកគេ ហើយយំ។ គាត់បានត្រឡប់មកវិញ ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេ។ គាត់បានយកលោកស៊ីម៉ូនពីចំណោមពួកគេ ហើយចងគាត់នៅចំពោះមុខពួកគេ។²⁵បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកុបស្រែបបានបង្គាប់ដល់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ឲ្យដាក់ស្រូវពេញបាញ់របស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន ហើយបានដាក់ប្រាក់ត្រឡប់ទៅចង់លុយរបស់ពួកគេគ្រប់គ្នាវិញ ហើយផ្គត់ផ្គង់ដល់ដំណើររបស់ពួកគេដែរ។ គាត់បានធ្វើដូច្នេះជាមួយបងៗគាត់។

²⁶បងៗបានលើកស្រូវរបស់ពួកគេដាក់លើសត្វលា ហើយបានចេញពីទីនោះទៅ។

²⁷ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានបើកបាររបស់គាត់ដើម្បីឲ្យស្មៅស៊ីនៅពេលសម្រាក គាត់បានឃើញលុយរបស់គាត់។ មើល ឃើញលុយនៅក្នុងបាររបស់គាត់។²⁸គាត់ប្រាប់បងៗរបស់គាត់ថា៖ «គេដាក់លុយខ្ញុំមកវិញ។ មើលនែ វានៅក្នុងបារខ្ញុំនេះ»។ ពួកគេមានការភ័យខ្លាចខ្លាំង ហើយពួកគេរត់រកគ្នាទាំងញាប់ញ័រ ដោយនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់ធ្វើដាក់យើងដូច្នេះ?»។

²⁹ពួកគេបានទៅជួបលោកយ៉ាកុប ឪពុករបស់ពួកគេរស់នៅក្នុងទឹកដីកាណាន ហើយបានប្រាប់គាត់ នូវអ្វីៗដែលបានកើតឡើងជាមួយពួកគេ។ ពួកគេប្រាប់ថា៖

³⁰«លោកដែលជាចៅហ្វាយរបស់ទឹកដីនោះ បាននិយាយសម្តែងយើង ហើយគិតថា យើងគឺជាអ្នកស៊ើបការណ៍នៅក្នុងទឹកដីរបស់គេ»។³¹យើងប្រាប់គាត់ថា៖ «យើងជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ យើងមិនមែនជាអ្នកស៊ើបការណ៍ទេ»។³²យើងមានបងប្អូនដប់ពីរនាក់ ជាកូនដែលចេញពីឪពុកតែមួយ។ ម្នាក់បានស្លាប់បាត់ហើយ ហើយប្អូនប្រុសព្រំនៅជាមួយឪពុករបស់យើង នៅក្នុងទឹកដីកាណានឯណោះ»។

³³ប្អូនដែលជាម្ចាស់ទឹកដីនោះ និយាយមកយើងថា៖ «ទុកប្អូនប្រុសម្នាក់របស់អ្នករាល់គ្នានៅជាមួយយើងម្នាក់ បើធ្វើដូច្នេះ យើងដឹងថាអ្នកពិតជាមនុស្សស្មោះត្រង់មែន ហើយយកស្រូវទៅដោយព្រោះគ្រោះអត់ឃ្លាននៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក ហើយចាកចេញទៅ។

³⁴ចូរនាំប្អូនប្រុសព្រំរបស់អ្នកមកឲ្យខ្ញុំ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងដឹងថា អ្នករាល់គ្នាប្រាកដជាមិនមែនអ្នកស៊ើបការណ៍ទេ ហើយដឹងថាអ្នកគឺជាមនុស្សស្មោះត្រង់មែន។ បន្ទាប់មក យើងនឹងដោះលែងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចប្រកបរបរនៅក្នុងទឹកដីនេះបាន»។

³⁵នៅពេលពួកគេបានចាត់ស្រូវចេញពីបារហើយ មើល នៅក្នុងបាររបស់ម្នាក់ៗមានប្រាក់នៅក្នុងបារនោះ។ នៅពេលពួកគេ និងឪពុករបស់ពួកគេបានឃើញបារមានប្រាក់នោះ ពួកគេភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង។³⁶លោកយ៉ាកុប ឪពុករបស់ពួកគេបាននិយាយទៅពួកគេថា៖ «ឯងរាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យឪពុកបាត់កូនអស់ហើយ។ ឯងរាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យយ៉ាងស្រេច និងស៊ីម៉ូនបានស្លាប់ ហើយឥឡូវនេះ ឯងរាល់គ្នាចង់យកបេនយ៉ាមីនចេញពីយើងទៀតមែនទេ។ ការទាំងអស់នេះទាស់នឹងឪពុកហើយ»។

³⁷លោកបេនយ៉ាមីនបាននិយាយទៅកាន់ឪពុករបស់គាត់ថា៖ «លោកឪពុកអាចសម្លាប់កូនប្រុសទាំងពីររបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិននាំបេនយ៉ាមីនមកឲ្យលោកឪពុកវិញ។ សូមឲ្យវាមកក្នុងដៃរបស់ខ្ញុំចុះ ហើយខ្ញុំនឹងនាំវាត្រឡប់មករកឪពុកវិញ»។³⁸លោកយ៉ាកុបនិយាយថា៖ «យើងមិនឲ្យកូនរបស់យើងទៅជាមួយឯងទេ។ ដ្បិត បងប្រុសរបស់វាបានស្លាប់ហើយ នៅសល់តែវាទេ។ ប្រសិនបើ វាមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីនៅតាមផ្លូវដែលទៅជាមួយឯង ដូច្នេះ ឯងរាល់គ្នាមុខជានាំសក់ស្កូវរបស់ឪពុកជាមួយនឹងភាពសោកសៅទៅស្ថានឃុំព្រលឹងហើយ»។

43 ¹គ្រោះឡើងបានកើតមាននៅក្នុងស្រុកកាន់តែខ្លាំងឡើង។²នៅពេលពួកគេបានហូបស្រូវដែលបានទិញពីអេស៊ីបមកអស់ហើយ ឪពុករបស់ពួកគេបាននិយាយទៅពួកគេថា៖ «ចូរទៅម្តងទៀតចុះ ទៅទិញអាហារខ្លះសម្រាប់យើង»។

³លោកយូដាប្រាប់គាត់ថា៖ «បុរសនោះបានប្រាប់ពួកយើងយ៉ាងច្បាស់ថា៖ «ប្រសិនបើ មិននាំប្អូនប្រុសរបស់យើងទៅទេ កុំមកជួបមុខយើងទៀត»។⁴ប្រសិនបើ លោកឪពុកឲ្យប្អូនប្រុសទៅជាមួយយើង យើងនឹងចុះទៅម្តងទៀត ហើយទិញអាហារជូនលោកឪពុក»។⁵ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ លោកឪពុកមិនឲ្យប្អូនប្រុសទៅជាមួយយើងទេ យើងនឹងមិនទៅទេ។ ដ្បិត បុរសនោះបានប្រាប់យើងរួចហើយថា៖ «ប្រសិនបើ មិននាំប្អូនប្រុសរបស់យើងទៅទេ កុំមកជួបមុខយើងទៀត»។

⁶លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តនឹងយើងអាក្រក់យ៉ាងដូច្នេះ ដោយប្រាប់បុរសនោះថា ឯងមានប្អូនម្នាក់ទៀត?»⁷ពួកគេ និយាយថា៖ «បុរសនោះសួរយ៉ាងលម្អិតពីយើង និងគ្រួសាររបស់យើង។ គាត់សួរថា៖ «តើឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាមានឈ្មោះអ្វី? តើអ្នករាល់គ្នាមានបងប្អូនផ្សេងទៀតទេ? ពួកយើងឆ្លើយទៅគាត់តាមសំណួររបស់គាត់។ ធ្វើដូចម្តេចយើងខ្ញុំអាចដឹងបានថាគាត់សួរបែបនឹងថា៖ «ចូរនាំប្អូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នាមកផង?»»

⁸លោកយូដាឆ្លើយទៅលោកអ៊ីស្រាអែល ឪពុករបស់គាត់ថា៖ «ឲ្យប្អូនប្រុសទៅជាមួយខ្ញុំទៅ។ យើងនឹងក្រោក ហើយចេញទៅ ដើម្បីឲ្យយើងបានរស់ មិនស្លាប់ឡើយ ទាំងយើងខ្ញុំ ទាំងលោកឪពុក និងទាំងកូនៗរបស់យើងដែរ។⁹ខ្ញុំធានាមើលថែវា។ ខ្ញុំនឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះលោកឪពុក។ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិននាំវាត្រឡប់មករកលោកឪពុក ហើយយកវាមកដាក់នៅចំពោះលោកឪពុកវិញទេ ខ្ញុំនឹងទទួលកំហុសរហូត។¹⁰ដ្បិត ប្រសិនបើ លោកឪពុកមិនពន្យារពេលទេនោះ ម្ល៉េះយើងបានត្រឡប់មកវិញជាលើទីពឹងបានទៅហើយ»។

¹¹លោកអ៊ីស្រាអែល ឪពុករបស់ពួកគេប្រាប់ពួកគេថា៖ «បើដូច្នោះមែន ចូរធ្វើដូច្នោះទៅ។ ចូរយកផលិតផលពីទឹកដីនេះ ដាក់នៅក្នុងបារបស់កូនៗទៅ។ យកវាទៅទុកជាអំណោយដល់បុរសនោះ មានត្នោត និងទឹកឃ្មុំ គ្រឿងម្ហូប ជ័រល្អិតទេស គ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងគ្រាប់ចំបក់ខ្លះផង។

¹²ចូរយកប្រាក់មួយទ្រូងពីរនៅក្នុងដៃរបស់ឯងរាល់គ្នា។ ប្រាក់ដែលបានដាក់ត្រឡប់មកនៅក្នុងបារបស់កូនៗនោះ ចូរយកវាទៅជាមួយកូនៗម្តងទៀត។ ប្រហែលជាច្រឡំហើយមើលទៅ។

¹³ចូរយកប្អូនប្រុសរបស់កូនៗទៅជាមួយផង។ ចូរក្រោកឡើង ហើយចេញទៅរកបុរសនោះចុះ។

¹⁴សូមព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាប្រទានព្រះគុណដល់កូនៗនៅចំពោះបុរសនោះ ដើម្បីឲ្យគាត់បានដោះលែងប្អូនប្រុសរបស់កូនៗមកកូនវិញ ព្រមទាំងបេនយ៉ាមីនផង។ ប្រសិនបើ ឪពុកបាត់បង់កូន សូមឲ្យវាបាត់ទៅចុះ»។¹⁵ពួកគេបានយកអំណោយនេះ ហើយនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ពួកគេបានយកប្រាក់ទ្រូង ហើយបេនយ៉ាមីនក៏ទៅជាមួយដែរ។

¹⁶នៅពេលលោកយ៉ូសែបឃើញបេនយ៉ាមីននៅជាមួយពួកគេ គាត់ប្រាប់ទៅអ្នកបម្រើនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ថា៖ «ចូរនាំបុរសទាំងនោះមកក្នុងផ្ទះខ្ញុំមក ហើយសម្លាប់សត្វ ហើយចម្អិនវា សម្រាប់ពួកគេហូបពេលថ្ងៃត្រង់នេះ»។¹⁷អ្នកបម្រើបានធ្វើតាមលោកយ៉ូសែបបង្គាប់។ គាត់បាននាំពួកគេទៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកយ៉ូសែប។

¹⁸បុរសទាំងនោះមានការភ័យខ្លាចជាខ្លាំង ដោយសារពួកគេបាននាំចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកយ៉ូសែប។ ពួកគេនិយាយថា៖ «ដោយសារប្រាក់ដែលនៅក្នុងបារលើកទីមួយដែលយើងបាននាំទៅទេដឹង ហើយប្រហែលជាគាត់រកឱកាសដើម្បីប្រឆាំងជាមួយយើងហើយ។ គាត់ប្រហែលជាចាប់ពួកយើង ហើយយកពួកយើងធ្វើជាស្លាម ហើយយកទាំងលាបរបស់យើងទៀត»។

¹⁹ពួកគេបាននិយាយទៅអ្នកបម្រើនៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកយ៉ូសែប ហើយពួកគេបាននិយាយទៅគាត់នៅមាត់ទ្វារផ្ទះ²⁰ដោយពោលថា៖ «លោកម្ចាស់ យើងចុះមកនេះ លើកទីមួយដើម្បីទិញស្បៀង»។

²¹នៅពេលទៅដល់កន្លែងសម្រាក នោះពួកគេហើយបានបើកបារបស់ពួកគេ ហើយមើល មានប្រាក់នៅក្នុងបាររបស់យើងគ្រប់គ្នា ប្រាក់របស់យើងនៅគ្រប់គឺឡ។ យើងបាននាំវាត្រឡប់មកជាមួយយើងដែរ។²²ហើយប្រាក់ផ្សេងទៀត យើងក៏បានយកមកនៅក្នុងដៃរបស់យើងដែរ ដើម្បីទិញស្បៀង។ យើងមិនដឹងថានរណាបានដាក់ប្រាក់របស់យើងទៅក្នុងបាររបស់យើងវិញនោះទេ»។²³អ្នកបម្រើនោះនិយាយថា៖ «សូមសេចក្តីសុខសាន្ត នៅជាមួយអ្នកចុះ កុំខ្លាចអ្វីឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា និងជាព្រះជាម្ចាស់នៃឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ដែលបានដាក់ប្រាក់ក្នុងបាររបស់អ្នករាល់គ្នាវិញនោះ ឯប្រាក់របស់អ្នករាល់គ្នា គឺខ្ញុំបានទទួលហើយ»។ បន្ទាប់មក អ្នកបម្រើនោះបាននាំលោកស៊ីម៉ូនចេញមករកពួកគេដែរ។

²⁴អ្នកបម្រើបាននាំបុរសទាំងអស់នោះចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកយ៉ូសែប។ គាត់ឲ្យទឹកពួកគេពិសា ហើយលាងជើងរបស់ពួកគេ។ គាត់ឲ្យស្មៅទៅសត្វលាបរបស់ពួកគេ។²⁵ពួកគេបានរៀបចំអំណោយជូនលោកយ៉ូសែបមកដល់ពេលថ្ងៃត្រង់ ដ្បិត ពួកគេបានឮថា ពួកគេនឹងហូបអាហារនៅទីនោះ។

²⁶នៅពេលលោកយ៉ូសែបមកដល់ផ្ទះវិញ ពួកគេបាននាំយកអំណោយដែលនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេចូលមកក្នុងផ្ទះ ហើយលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះមុខគាត់ ឱនមុខទៅដី។²⁷គាត់បានសួរពួកគេពីសុខទុក្ខរបស់ពួកគេ ដោយនិយាយថា៖ «តើឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាសុខសប្បាយជាទេ គាត់សួរទៅបងច្បង? តើគាត់នៅរស់ទេ?»

²⁸ពួកគេឆ្លើយថា៖ «បាទលោកម្ចាស់ ឪពុកយើងខ្ញុំសុខសប្បាយជាទេ គាត់ក៏នៅរស់ដែរ»។ ពួកគេឱន ហើយលុតជង្គង់ចុះ។

²⁹នៅពេលគាត់ក្រឡេកភ្នែករបស់គាត់ឡើងគាត់បានឃើញបេនយ៉ាមីន ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ កូនរបស់ម្តាយគាត់ ហើយគាត់និយាយថា៖ «តើគាត់នោះគឺជាប្អូនប្រុសពៅដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រាប់ខ្ញុំ?» បន្ទាប់មកគាត់និយាយថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នក កូនប្រុស»។

³⁰លោកយ៉ូសែបប្រញាប់ចេញទៅក្រៅបន្ទប់ ដ្បិតគាត់មានចិត្តក្អកក្អាយជាមួយប្អូនប្រុសរបស់គាត់។ គាត់បានស្វែងរកកន្លែងដើម្បីយំ។ គាត់បានទៅបន្ទប់របស់គាត់ ហើយយំនៅទីនោះ។³¹គាត់បានលាងមុខរបស់គាត់ ហើយចេញមកក្រៅវិញ។ គាត់បានគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដោយនិយាយថា៖ «លើកម្ហូបអាហារមក»។

³²អ្នកបម្រើរបស់លោកយ៉ូសែបបានលើកម្ហូបជូនលោកយ៉ូសែបដោយផ្ទាល់ ហើយឲ្យបងៗដួសម្ហូបខ្លួនឯង។

ជនជាតិអេស៊ីបនៅទីនោះហូបអាហារជាមួយគាត់ដោយឡែកដោយខ្លួនរបស់ពួកគេ ព្រោះជនជាតិអេស៊ីបមិនហូបនំប៉័ងជាមួយជនជាតិហេព្រើរទេ ដ្បិតជនជាតិអេស៊ីបខ្លើមនឹងការនោះ។³³បងៗអង្គុយទល់មុខគាត់ ពួកគេអង្គុយតាមលេខរៀងពីបងច្បងទៅប្អូនពៅ តាមអាយុរបស់ពួកគេ។ ពួកគេមានការឆ្ងល់ ទាំងអស់គ្នា។³⁴លោកយ៉ូសែបបានដាក់ចំណែកអាហារដល់ពួកគេនៅចំពោះពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ចំណែករបស់បេនយ៉ាមីន ប្អូនប្រុសរបស់គាត់វិញ ប្រាំដងលើសបងៗរបស់គាត់។ ពួកគេផឹកស្រាយ៉ាងសប្បាយរីករាយជាមួយគាត់។

44¹ លោកយ៉ូសែបបានបង្គាប់អ្នកបម្រើនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ដោយពោលថា៖ «ចូរយកស្បៀងដាក់បារ ច្រើនតាមដែលអាច ពួកគេអាចយកបាន ហើយដាក់ប្រាក់នៅក្នុងបាររបស់បុរសម្នាក់ៗវិញ។² ដាក់ពែងរបស់ខ្ញុំ ពែងប្រាក់នៅក្នុងបួនពៅ ហើយនិងប្រាក់ថ្លៃទិញស្រូវរបស់គាត់ទៅក្នុងបាររបស់គាត់វិញ»។ អ្នកបម្រើបានធ្វើដូចដែលលោកយ៉ូសែបបានបង្គាប់។

³ ពេលព្រឹកព្រលឹម ហើយគេបានឲ្យបុរសទាំងនោះត្រឡប់ទៅវិញ ទាំងពួកគេ និងលាបសព្វគ្រប់។⁴ នៅពេលពួកគេចេញក្រៅក្រុង ប៉ុន្តែ មិនទាន់ឆ្ងាយប៉ុន្មានទេ លោកយ៉ូសែបប្រាប់ទៅអ្នកបម្រើរបស់គាត់ថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ដេញតាមពួកគេ ហើយនៅពេលតាមពួកគេទាន់ ចូរនិយាយទៅពួកគេថា៖ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាធ្វើអាក្រក់ស្ទើរនឹងការល្អដូច្នេះ?»⁵ តើនេះមិនមែនជាពែងដែលចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំផឹក និងជាពែងដែលគាត់ប្រើសម្រាប់ទស្សន៍ទាយទេឬ? ការដែលអ្នកធ្វើនេះ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើអាក្រក់ហើយ»។

⁶ អ្នកបម្រើបានដេញតាមទាន់ពួកគេ ហើយនិយាយការទាំងនេះជាមួយពួកគេ។⁷ ពួកគេនិយាយទៅគាត់វិញថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកម្ចាស់មានប្រសាសន៍បែបនេះ? យើងខ្ញុំមិនបានធ្វើការយ៉ាងដូច្នេះឡើយ។

⁸ មើល ប្រាក់ដែលយើងខ្ញុំបានឃើញនៅក្នុងបាររបស់យើងខ្ញុំ យើងបានយកវាមកពីទីកណ្តាលមកជូនលោកវិញ។ បើដូច្នេះមែន ធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងខ្ញុំអាចលួចប្រាក់ និងមាសពីផ្ទះចៅហ្វាយរបស់លោកបានទៅ?» ប្រសិនបើ ឃើញនៅក្នុងបាររបស់នរណា ចូរឲ្យអ្នកនោះស្លាប់ចុះ ហើយយើងខ្ញុំនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ចៅហ្វាយរបស់លោក»។¹⁰ អ្នកបម្រើនោះពោលថា៖ «សូមឲ្យកើតឡើងតាមសម្តីរបស់លោកចុះ។ ប្រសិនបើ រកឃើញពែងនៅក្នុងបាររបស់នរណា អ្នកនោះនឹងក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតនឹងរួចខ្លួន»។

¹¹ បន្ទាប់មក ពួកគេប្រញាប់ ហើយយកបាររបស់ពួកគេចុះដល់ដី ហើយពួកគេម្នាក់បានបើកបាររបស់ពួកគេ។ អ្នកបម្រើបានបានឆែកឆេរ។

¹² គាត់បានចាប់ផ្តើមឆែកឆេរតាំងពីបងប្រុសច្បងរហូតដល់ប្អូនពៅ ហើយពែងនោះត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងបាររបស់បេនយ៉ាមីន។

¹³ ពួកគេបានហែកអាររបស់ពួកគេ។ ពួកគេម្នាក់ៗបានលើកបារដាក់លើខ្នងលាវិញ ហើយត្រឡប់ទៅទីក្រុងវិញ។

¹⁴ លោកយ៉ូដា និងបងប្អូនរបស់គាត់បានមកដល់ផ្ទះរបស់លោកយ៉ូសែបវិញ ហើយពួកគេបានលុតជង្គង់នៅចំពោះមុខគាត់ដល់ដី។

¹⁵ លោកយ៉ូសែបនិយាយទៅពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាធ្វើដូច្នេះ? តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេថា មនុស្សដូចខ្ញុំនេះចេះទស្សន៍ទាយទេឬ?»។

¹⁶ លោកយ៉ូដាប្រាប់ថា៖ «តើយើងខ្ញុំអាចឆ្លើយនឹងលោកម្ចាស់បានយ៉ាងដូចម្តេច? តើយើងអាចនិយាយអ្វីបាន?

ឬតើយើងអាចបង្ហាញថាត្រឹមត្រូវបានយ៉ាងដូចម្តេច? ព្រះជាម្ចាស់បានរកឃើញកំហុសរបស់យើងខ្ញុំហើយ។ មើល យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់ហើយ ទាំងយើងខ្ញុំ និងអ្នកដែលត្រូវបានគេរកឃើញពែងនៅនឹងដៃដែរ»។¹⁷ លោកយ៉ូសែបនិយាយថា៖ «ទេ ខ្ញុំមិនធ្វើដូច្នេះទេ។

នរណាដែលត្រូវបានគេរកឃើញពែងនៅនឹងដៃ អ្នកនោះហើយនឹងក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែ សម្រាប់លោក និងអ្នកផ្សេងៗទៀត

ចូរទៅផ្ទះរបស់ឪពុកអ្នករាល់គ្នាឲ្យបានសុខចុះ»។

¹⁸ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូដាបានមកជិតគាត់ ហើយប្រាប់ថា៖ «លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ស្តាប់ពាក្យខ្ញុំដែលជាអ្នកបម្រើរបស់លោកសិន ហើយសូមលោកម្ចាស់ខឹងនឹងអ្នកបម្រើរបស់លោកចុះ ដ្បិត លោកប្រៀបដូចជាស្តេចជាធានទៅហើយ។¹⁹ លោកម្ចាស់បានសួរយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមានឪពុក មានប្អូនឬទេ?»

²⁰ យើងខ្ញុំជម្រាបលោកម្ចាស់ហើយថា៖ «យើងមានឪពុកម្តាយ គាត់ចាស់ហើយ ហើយគាត់មានកូនមួយក្នុងការដែលគាត់មានអាយុច្រើនហើយ មានកូនតូចមួយ។ ប៉ុន្តែ បងប្រុសរបស់គាត់បានស្លាប់ហើយ ហើយមានគាត់តែម្នាក់ទេដែលម្តាយរបស់គាត់បានសន្សល់ទុកឲ្យគាត់ ហើយឪពុករបស់គាត់ស្រឡាញ់គាត់ណាស់»។²¹ ពេលលោកម្ចាស់មានប្រសាសន៍មកយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់ ឲ្យនាំគាត់ចុះមកជាមួយខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យលោកម្ចាស់បានឃើញគាត់»។²² បន្ទាប់មកទៀត យើងបានជម្រាបលោកម្ចាស់ហើយថា៖

«ក្មេងប្រុសនេះមិនអាចចាកចេញពីឪពុករបស់គាត់បានឡើយ។ ដ្បិត ប្រសិនបើ គាត់ចេញពីឪពុករបស់ នោះឪពុករបស់គាត់នឹងស្លាប់»។

²³ បន្ទាប់មក លោកម្ចាស់មានប្រសាសន៍មកកាន់យើងខ្ញុំថា៖ «លុះត្រាតែប្អូនប្រុសពៅរបស់យើងខ្ញុំចុះមករកលោកម្ចាស់

បានលោកម្ចាស់ព្រមជួយមុខយើងខ្ញុំម្តងទៀត»។²⁴ បន្ទាប់មក យើងខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅរកឪពុករបស់យើងខ្ញុំវិញ

យើងខ្ញុំបានប្រាប់គាត់តាមពាក្យរបស់លោកម្ចាស់។²⁵ ឪពុករបស់យើងខ្ញុំប្រាប់ថា៖ «ចូរកូនៗទៅទិញស្បៀងឲ្យយើងម្តងទៀតចុះ»។

²⁶ នៅពេលយើងប្រាប់គាត់ថា៖ «យើងមិនអាចទៅបានទេ។ ប្រសិនបើ ប្អូនប្រុសពៅទៅជាមួយយើង ទើបយើងចុះទៅ

ដើម្បីយើងនឹងមិនអាចឃើញមុខលោកម្ចាស់បានទេ លុះត្រាតែប្អូនប្រុសពៅទៅជាមួយយើង»។

²⁷ ឪពុករបស់យើងខ្ញុំប្រាប់មកយើងខ្ញុំថា៖ «កូនដឹងទេថា ភរិយារបស់ឪពុកបង្កើតកូនប្រុសពីរនេះឲ្យឪពុក។²⁸ ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានចាកចេញពីឪពុក

ហើយឪពុកប្រាប់ថា៖ «ប្រាកដណាស់ គាត់ត្រូវសត្វហែកស៊ីអស់ហើយ ហើយឪពុកក៏លែងឃើញគាត់ទៀតដែរ»។²⁹ ឥឡូវ ប្រសិនបើ

កូនយកកូនប្រុសម្នាក់ទៀតចេញពីឪពុក ហើយកូនរបស់ឪពុកមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីនោះ

កូននឹងនាំឪពុកដែលចាស់សក់ស្កូវម្នាក់នេះកើតទុក្ខនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងហើយ»។

³⁰ ដូច្នេះ នៅពេលយើងខ្ញុំទៅជួបឪពុករបស់យើងខ្ញុំ ដែលជាអ្នកបម្រើលោកម្ចាស់ ក្មេងប្រុសនេះមិននៅជាមួយយើងខ្ញុំទេ

ក្មេងនេះជាទីស្រឡាញ់នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ណាស់ ហើយនៅពេលគាត់ដឹងថា ក្មេងនេះមិននៅជាមួយយើងខ្ញុំ គាត់មុខជាស្លាប់មិនខាន។

³¹ យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោកម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យឪពុកដែលចាស់សក់ស្កូវ កើតទុក្ខនៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងមិនខាន។³² ដ្បិត

យើងខ្ញុំដែលជាអ្នកបម្រើលោកម្ចាស់បានធានាការពារកូនប្រុសនេះ ចំពោះឪពុករបស់យើងខ្ញុំហើយ ដោយនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើ

កូនមិននាំក្មេងនេះមកជូនលោកឪពុកវិញទេ កូននឹងមានកំហុសចំពោះលោកឪពុករហូត»។

³³ ដូច្នេះ សូមលោកម្ចាស់ មេត្តាដល់យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោកម្ចាស់ ជំនួសឲ្យ ក្មេងប្រុសនេះធ្វើជាអ្នកបម្រើលោកម្ចាស់ សូមអនុញ្ញាតឲ្យក្មេងប្រុសនេះ

បានឡើងទៅជាមួយបងប្អូនរបស់គាត់ទៅ។³⁴ តើឲ្យឪពុកឡើងទៅរកឪពុករបស់ខ្ញុំបានយ៉ាងដូចម្តេច ប្រសិនបើ ក្មេងប្រុសនេះមិននៅជាមួយខ្ញុំទេនោះ? ខ្ញុំខ្លាច មានរឿងអាក្រក់ដែលអាចនឹងកើតឡើងចំពោះឪពុករបស់ខ្ញុំ»។

45¹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបមិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានទៀតនៅចំពោះអ្នកបម្រើទាំងអស់ដែលឈរនៅក្បែរគាត់។ គាត់និយាយខ្លាំងៗថា៖ «ទាំងអស់គ្នា ចូរចេញពីយើងភ្លាម»។ ដូច្នេះ គ្មានអ្នកបម្រើណានៅក្បែរគាត់ទៀតទេ នៅពេលលោកយ៉ូសែបបង្ហាញខ្លួនគាត់ឲ្យបងប្អូនរបស់គាត់បានស្គាល់។
² គាត់យំខ្លាំងៗ ជនជាតិអេស៊ីបបានឮ ហើយនៅក្នុងដំណាក់រវល់ស្តេចផាធានក៏ឮដែរ។³ លោកយ៉ូសែបប្រាប់បងប្អូនរបស់គាត់ថា៖ «ខ្ញុំគឺយ៉ូសែប។ តើឪពុករបស់ខ្ញុំនៅរស់ទេ?» បងៗរបស់គាត់មិនអាចឆ្លើយបានទេ ព្រោះពួកគេរន្ធត់ជាខ្លាំងនៅចំពោះគាត់។

⁴ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបនិយាយទៅបងៗរបស់គាត់ថា៖ «សូមមកជិតខ្ញុំមក»។ ពួកគេបានចូលទៅជិត។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «ខ្ញុំគឺយ៉ូសែប ជាប្អូនប្រុស ដែលបងៗលក់ទៅឲ្យអេស៊ីប។⁵ កុំព្រួយបារម្ភ ឬខឹងនឹងខ្លួនឯង ដែលបងៗបានលក់ខ្ញុំមកទីនេះឡើយ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំមកមុនបងៗ ដើម្បីការពារជីវិត។⁶ ដ្បិត គ្រោះអត់ឃ្លានកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីពីរឆ្នាំហើយ និងនៅប្រាំឆ្នាំទៀតដែលនឹងមិនមានការភ្ជួររាស់ ឬច្រូតកាត់ឡើយ។
⁷ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំមកមុនបងៗ ដើម្បីការពារជីវិតរបស់បងៗ ដែលនៅសល់នៅលើផែនដីនេះ ហើយការពារអាយុជីវិត ដោយការប្រោសលោះដីអស្ចារ្យ។
⁸ ដូច្នេះ នៅពេលនេះ មិនមែនជាបងៗទេ ដែលចាត់ខ្ញុំមកទីនេះ ប៉ុន្តែ គឺជាព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យខ្ញុំ ដូចជាឪពុកនៅចំពោះស្តេចផាធាន ជាម្ចាស់នៅលើដំណាក់រវល់ស្តេចទាំងមូល និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅលើទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូលដែរ។
⁹ ចូរឡើងទៅរកឪពុករបស់ខ្ញុំជាប្រញាប់ ហើយប្រាប់គាត់ថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលយ៉ូសែប កូនប្រុសរបស់លោកឪពុក បានផ្តាំ
«ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យខ្ញុំបានក្លាយជាម្ចាស់លើទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។ សូមចុះមករកខ្ញុំជាប្រញាប់ កុំបង្អង់ឡើយ។¹⁰ លោកឪពុកនឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីកូសែន ហើយលោកឪពុកនឹងបាននៅជិតកូន គឺលោកឪពុក និងកូនៗរបស់លោកឪពុក ព្រមទាំងចៅៗរបស់លោកឪពុក និងហ្វូងចៀម ហ្វូងគោ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលលោកឪពុកមាន។¹¹ ខ្ញុំនឹងផ្គត់ផ្គង់លោកឪពុកឲ្យនៅទីនោះ ដ្បិត គ្រោះអត់ឃ្លានមានរយៈពេលប្រាំឆ្នាំទៀត ដូច្នេះ លោកឪពុកនឹងមិនខ្វះខាតអ្វីឡើយ គឺលោកឪពុក និងគ្រួសារ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលលោកឪពុកមាន»។
¹² មីលី លោកឪពុកនឹងឃើញដោយភ្នែក ហើយលោកឪពុកនឹងឃើញបេនយ៉ាមីនផ្ទាល់ភ្នែកដែរ នោះគឺជាសម្តីដែលកូននិយាយទៅគាត់លោកឪពុក។
¹³ បងៗត្រូវប្រាប់ឪពុករបស់ខ្ញុំអំពីកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំទាំងអស់នៅអេស៊ីប និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលបងៗបានឃើញ។ ចូរបងៗប្រញាប់ទៅ ហើយនាំឪពុករបស់ខ្ញុំចុះមកទីនេះចុះ»។
¹⁴ គាត់បានឱបកបេនយ៉ាមីន ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយយំ ហើយបេនយ៉ាមីនបានឱបកគាត់យំដែរ។¹⁵ គាត់បានចើបបងៗរបស់គាត់ទាំងអស់ ហើយយំជាមួយគ្នា។ បន្ទាប់មក បងប្រុសរបស់គាត់បាននិយាយជាមួយគាត់។
¹⁶ ដំណឹងពីរឿងនេះ បានឮដល់ដំណាក់រវល់ស្តេចផាធានថា «បងៗរបស់លោកយ៉ូសែបបានមក»។ ស្តេចផាធានក៏គាត់ព្រះហឫទ័យ ហើយពួកមន្ត្រីរបស់ព្រះអង្គក៏ពេញចិត្តជាខ្លាំងដែរ។¹⁷ ស្តេចផាធានមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកយ៉ូសែបថា៖ «ចូរប្រាប់ទៅបងៗរបស់អ្នកទៅ៖ «ចូរធ្វើការនេះ ដឹកនាំសត្វ ហើយនាំយកទៅទីកន្លែងដំណាំណាចុះ»។¹⁸ យកទៅជូនឪពុក និងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក ហើយចាំត្រឡប់មកវិញ។ យើងនឹងឲ្យដីល្អៗនៅអេស៊ីបដល់អ្នក ហើយអ្នកនឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីល្អនៅក្នុងទឹកដីនេះ»។
¹⁹ អ្នកត្រូវបង្គាប់គេ ដូច្នេះចូរធ្វើតាមចុះ គឺយករទេះចេញពីទឹកដីអេស៊ីបទៅរកកូនចៅ ហើយនឹងភរិយារបស់អ្នករាល់គ្នា។ ទៅយកឪពុករបស់អ្នករាល់ហើយត្រឡប់មកវិញ។²⁰ សូមកុំបារម្ភពីទ្រព្យសម្បត្តិ ដើម្បីដីល្អៗទាំងអស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបជាប្រសព្វ»។
²¹ កូនប្រុសៗរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលក៏ធ្វើដូច្នេះ។ លោកយ៉ូសែបបានប្រគល់រទេះដល់ពួកគេ តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ស្តេចផាធាន ហើយឲ្យស្បៀងអាហារសម្រាប់ពួកគេធ្វើដំណើរផងដែរ។²² គាត់បានប្រគល់សម្លៀកបំពាក់ដល់ពួកគេម្នាក់ៗបួន ប៉ុន្តែ ចំពោះបេនយ៉ាមីន គាត់បានឲ្យប្រាក់បីរយដុំ ហើយសម្លៀកបំពាក់ប្រាំបន្ទាស់។²³ ចំពោះឪពុករបស់គាត់វិញ គាត់ផ្ញើរបស់ទាំងនេះ៖ គឺលាណ្មាលដប់ ផ្ទុករបស់ល្អៗពីអេស៊ីប និងលាញ់ដប់ផ្ទុកស្រូវ នំប៉័ង និងស្បៀងអាហារសម្រាប់ឪពុករបស់គាត់ធ្វើដំណើរ។
²⁴ ដូច្នេះ គាត់បានចាត់បងៗរបស់គាត់ឲ្យទៅ ហើយពួកគេក៏ចេញទៅ។ គាត់ប្រាប់ពួកគេថា៖ «បងៗ សូមកុំឈ្លោះគ្នានៅតាមផ្លូវឲ្យសោះ»។
²⁵ ពួកគេបានចេញពីអេស៊ីប ហើយត្រឡប់ទៅទីកន្លែងដំណាំណា ទៅរកលោកយ៉ាកូប ជាឪពុករបស់ពួកគេវិញ។²⁶ ពួកគេប្រាប់គាត់វិញ ថា៖ «យ៉ូសែបនៅរស់ទេ ហើយគាត់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅលើទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល»។ គាត់រន្ធត់ចិត្តជាខ្លាំង ព្រោះគាត់មិនជឿអ្វីដែលពួកគេប្រាប់គាត់ទេ។
²⁷ ពួកគេប្រាប់គាត់តាមពាក្យរបស់លោកយ៉ូសែបទាំងអស់ដែលលោកយ៉ូសែបបានប្រាប់ដល់ពួកគេ។
នៅពេលលោកយ៉ាកូបឃើញរទេះដែលលោកយ៉ូសែបបានផ្ញើមក ដើម្បីដឹកគាត់ វិញ្ញាណរបស់លោកយ៉ាកូបឪពុករបស់ពួកគេបានភ្ញាក់ឡើងវិញ។
²⁸ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ថា៖ «គ្រប់គ្រាន់ហើយ។ យ៉ូសែបកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំនៅរស់ទេ។ ឪពុកនឹងទៅ ដើម្បីជួបមុនពេលឪពុកស្លាប់។

¹លោកអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរជាមួយអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន ហើយទៅរៀនសូត្រ។ នៅទីនោះ គាត់បានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអ៊ីស្រា ឪពុករបស់គាត់។²ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលនឹងលោកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងនិមិត្តនៅពេលយប់ថា៖ «យ៉ាកុប យ៉ាកុប»។ គាត់ទូលតបថា៖ «ទូលបង្គំនៅទីនេះ»។³ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ឪពុករបស់អ្នក។ កុំភ័យខ្លាច និងចុះទៅក្នុងទឹកដ៏អស្ចារ្យ ដ្បិត យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាប្រជាជាតិដ៏ធំនៅទីនោះ។⁴យើងនឹងចុះទៅអស្ចារ្យជាមួយអ្នក ហើយយើងនឹងនាំអ្នកត្រឡប់មកវិញ ហើយលោកយ៉ូសែបនឹងបានបិទភ្នែករបស់អ្នកនៅដែរបស់គាត់ផ្ទាល់»។

⁵លោកយ៉ាកុបក៏ក្រោកឡើងចេញពីរៀនសូត្រ។ កូនប្រុសរបស់អ៊ីស្រាអែលបានដឹកជញ្ជូនលោកយ៉ាកុប ឪពុករបស់ពួកគេ កូនចៅរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងភរិយារបស់ពួកគេ នៅក្នុងរទេះដែលស្តេចផាឡានបានផ្ញើមកឲ្យដឹកគាត់។⁶ពួកគេបានយកប្លង់សត្វ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេបានរកបាននៅក្នុងទឹកដីកាណាន។ ពួកគេបានចូលទៅដល់អេស៊ីប លោកយ៉ាកុប និងកូនចៅទាំងអស់របស់គាត់ទៅជាមួយគាត់ដែរ។⁷គាត់បាននាំកូនៗរបស់គាត់ និងចៅៗរបស់គាត់ កូនស្រី និងចៅស្រី ព្រមទាំងពូជពង្សទាំងអស់របស់គាត់ទៅអេស៊ីបជាមួយគាត់។⁸អ្នកទាំងនេះ គឺជាឈ្មោះកូនចៅរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល ដែលចុះមកអេស៊ីប លោកយ៉ាកុប និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់៖ លោករូបេនលោកយ៉ាកុប ជាកូនច្បង របស់លោកយ៉ាកុប។⁹កូនប្រុសៗរបស់លោករូបេនមាន ហេណុក ប៉ាឡូ ហេស្រុន និងកេមី។¹⁰កូនប្រុសៗរបស់លោកស៊ីម៉ូនមាន យេមូអែល យ៉ាមីន អូហាត់ យ៉ាគីន សូហារ និងសូល ជាកូនរបស់ស្រ្តីជនជាតិកាណាន។¹¹កូនប្រុសៗរបស់លោកលេវីមាន គេរសុន កេហាត់ និងម៉ែរ៉ា។¹²កូនប្រុសៗរបស់លោកយូដាមាន អ៊ឺរ អូណាន់ សេឡា ពេនេស និងសេរ៉ាស (ប៉ុន្តែ អ៊ឺរ និងអូណាន់ បានស្លាប់នៅទឹកដីកាណាន)។ កូនប្រុសៗរបស់ពេនេស មាន ហេស្រុន និងហាមុល។¹³កូនប្រុសៗរបស់លោកអ៊ីសាខារមាន ថូឡា ពូរ៉ា យ៉ូប និងស៊ីម៉ូន។¹⁴កូនប្រុសៗរបស់លោកសាប៉ូឡូនមាន សេរែក អេឡូន និង យ៉ាលាល។¹⁵អ្នកទាំងនោះជាកូនប្រុសៗ ដែលនាងលេអាបានបង្កើតឲ្យលោកយ៉ាកុប នៅទឹកដីប៉ាដាន់ អេរ៉ាម។ រួមជាមួយកូនស្រីរបស់គាត់គឺនាងឌីណា។ កូនប្រុសៗរបស់គាត់ និងកូនស្រីរបស់នាងលេអាមានទាំងអស់សាមសិបបីនាក់។¹⁶កូនប្រុសៗរបស់លោកកាដមាន សេផុន ហាក់គី ស៊ូនី អេសប្រូន អេរី អ៊ឺរ៉ាត និងអ៊េលី។¹⁷កូនប្រុសៗរបស់លោកអេស៊ីម៉ាន យ៉េណា យ៉ីសរ៉ា យ៉ីសរី និងបេរា ហើយនាងសេរ៉ាគីជាប្អូនស្រីរបស់ពួកគេ។ កូនប្រុសៗរបស់បេរាមាន ហេប៊ីរ និងម៉ាល់គាល។¹⁸អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗរបស់នាងស៊ីលផា ដែលលោក ឡាបានបានឲ្យនាងលេអា កូនស្រីរបស់គាត់។ កូនប្រុសៗទាំងនេះ នាងបានបង្កើតជូនលោកយ៉ាកុប មានចំនួនទាំងអស់ដប់ប្រាំមួយនាក់។¹⁹កូនប្រុសៗរបស់នាងរ៉ាដែល ជាករិយាលោកយ៉ាកុប មានយ៉ូសែប និងបេនយ៉ាមីន។²⁰នៅទឹកដីអេស៊ីប លោកយ៉ូសែបមានកូនប្រុសពីរនាក់ គឺ ម៉ាណាសេ និង អេប្រាអ៊ីម ជាកូនដែលនាងអាសណាត់ កូនស្រីលោកប៉ូទីផេរ៉ា បូជាចារ្យនៅក្រុងអូន បានបង្កើតជូនគាត់។²¹កូនប្រុសៗរបស់លោកបេនយ៉ាមីនមាន បេឡា បេគីរ អ៊ីសបេល គេរ៉ា ណាម៉ាន អេហ៊ី វ៉ូស មូគីម ហ្វីកីម និងអ៊េឌី។ លោកទាំងនោះជាកូនដែលនាងរ៉ាដែលបានបង្កើតជូនលោកយ៉ាកុប។²²អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសៗដែលនាងរ៉ាដែលបានបង្កើតជូនលោកយ៉ាកុប មានចំនួនទាំងអស់ដប់បួននាក់។²³កូនប្រុសៗរបស់លោកដាន់មាន ហ្វីស៊ីម។²⁴កូនប្រុសៗរបស់លោកណែបថាលីមាន យ៉ាស៊ាល គូនី យេស៊ីរ និងស៊ីលីម។²⁵អ្នកទាំងនេះជាកូន ដែលបានបង្កើតជូនលោកយ៉ាកុបតាមរយៈនាងប៊ីលហា ដែលលោកឡាបានបានឲ្យនាងរ៉ាដែល កូនស្រីរបស់គាត់ មានចំនួនទាំងអស់ប្រាំពីរនាក់។²⁶អស់អ្នកដែលបានចុះទៅអេស៊ីបជាមួយលោកយ៉ាកុប ដែលជាពូជពង្សរបស់គាត់ មានគ្នាទាំងអស់ហុកសិបប្រាំមួយនាក់ មិនបានរាប់បញ្ចូលកូនប្រុសស្រី របស់លោកយ៉ាកុបទេ។²⁷រួមជាមួយកូនទាំងពីររបស់លោកយ៉ូសែប ដែលកើតឲ្យគាត់នៅស្រុកអេស៊ីបផង ចំនួននៃក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ដែលមករស់នៅក្នុង ទឹកដីអេស៊ីប មានទាំងអស់ចិតសិបនាក់។²⁸លោកយ៉ាកុបបានចាត់លោកយ៉ូសែបមុនគាត់ នៅតំបន់កូសែន ហើយ ពួកគេបានមកដល់តំបន់កូសែន។²⁹លោកយ៉ូសែបបាន រៀបចំរទេះរបស់គាត់ ហើយបានឡើងទៅជួបលោកអ៊ីស្រាអែលជាឪពុកនៅក្នុងតំបន់កូសែន។ គាត់បានឃើញឪពុក គាត់ឱបកឪពុករបស់គាត់ ហើយយំយ៉ាង យូរ។³⁰លោកអ៊ីស្រាអែលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកយ៉ូសែបថា៖ «ឥឡូវនេះ សូមឲ្យឪពុកស្លាប់ចុះ ព្រោះឪពុកបានឃើញមុខកូន ហើយដឹងថាកូននៅមាន ជីវិតនៅឡើយ»។³¹លោកយ៉ូសែបបាននិយាយទៅបងៗ និងក្រុមគ្រួសារឪពុករបស់គាត់ថា៖ «ខ្ញុំនឹងឡើងទៅ ហើយទូលស្តេចផាឡានថា៖ «បងៗ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ឪពុក ទូលបង្គំ នៅស្រុកកាណានបានមកជួបជុំនឹងទូលបង្គំហើយ»។³²ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នកគង្វាលចៀម ដ្បិត ពួកគេគឺជាអ្នកចិញ្ចឹមសត្វ។ ពួកគេបាននាំ ហ្វូងចៀម ហ្វូងគោ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលគេមានមកជាមួយដែរ»។³³នៅពេលព្រះបាទផាឡានកោះហៅបងៗទៅសួរថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមានមុខរបរអ្វី?»³⁴នោះបងៗត្រូវទូលស្តេចថា៖ «យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើស្តេច ជាអ្នកចិញ្ចឹមសត្វ តាំងពីក្មេងរហូតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះ ចាប់តាំងពីដួនតារបស់យើងខ្ញុំ រហូតមកដល់យើងខ្ញុំដែរ»។ បើទូលដ្ឋាន បងៗនឹងអាចរស់នៅក្នុងតំបន់កូសែន ដ្បិត ជនជាតិអេស៊ីបស្អប់ខ្ពើមពួកគង្វាលណាស់»។

47¹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបបានចូលទៅក្នុងគាល់ស្តេចផាឆានថា៖ «ឪពុក និងបងប្អូនរបស់ទូលបង្គំ ហ្វូងចៀម និងហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលជាប់រស់ពួកគេ ដែលមកពីទឹកដីកាណានបានមកដល់ហើយ។² មើល ពួកគេនៅក្នុងទឹកដីកូសែន»។ គាត់បានយកបងប្រុសៗប្រាំនាក់ ហើយបានណែនាំពួកគេដល់ស្តេចផាឆាន។

³ ស្តេចផាឆានមានរាជឱង្ការទៅបង្គាប់រូបរាងរបស់គាត់ថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមានមុខរបរអ្វី?»។ ពួកគេទូលឆ្លើយថា៖ «យើងខ្ញុំគឺជាអ្នកគង្វាលចៀម ដូចជូនតាយើងខ្ញុំដែរ»។⁴ បន្ទាប់មក ពួកគេទូលទៅស្តេចផាឆានថា៖ «យើងខ្ញុំមកទឹកដីនេះ ជ្រកកោនបណ្តោះអាសន្នទេ។ គ្មានវាលស្មៅសម្រាប់ហ្វូងសត្វយើងខ្ញុំ ដោយសារគ្រោះទុរ្ភិក្សខ្លាំងពេកនៅក្នុងទឹកដីកាណាន។ ដូច្នេះហើយ សូមព្រះអង្គមេត្តាឲ្យយើងខ្ញុំរស់នៅក្នុងទឹកដីកូសែននេះផង»។

⁵ បន្ទាប់មក ស្តេចផាឆានមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកយ៉ូសែបថា៖ «ឪពុក និងបងប្អូនរបស់អ្នកបានមករកអ្នកហើយ។⁶ ទឹកដីអេស៊ីបនៅចំពោះអ្នកស្រាប់។ ចូរតាំងទីលំនៅឲ្យឪពុក និងបងប្អូនរបស់អ្នកនៅក្នុងតំបន់ដ៏ល្អបំផុត នៅក្នុងទឹកដីកូសែនចុះ។ ប្រសិនបើ អ្នកណាក្នុងចំណោមពួកគេមានសមត្ថភាព ដាក់ឲ្យពួកគេមើលថែហ្វូងសត្វរបស់យើងចុះ»។

⁷ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបបាននាំលោកយ៉ាកូប ឪពុករបស់គាត់ ហើយនាំគាត់ចូលគាល់ស្តេចផាឆាន។ លោកយ៉ាកូបឲ្យព័រដល់ស្តេចផាឆាន។

⁸ ស្តេចផាឆានមានរាជឱង្ការទៅលោកយ៉ាកូបថា៖ «តើលោកមានអាយុប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ?»។ លោកយ៉ាកូបទូលទៅស្តេចផាឆានថា៖ «ទូលបង្គំមានអាយុមួយរយសាមសិបឆ្នាំហើយ។ ទូលបង្គំមានអាយុតិចណាស់ ហើយជីវិតរបស់ទូលបង្គំមានទុកលំបាកជាច្រើន។ អាយុរបស់ទូលបង្គំមិនបានវែងដូចជាដូនតារបស់ទូលបង្គំទេ»។¹⁰ បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកូបឲ្យព័រដល់ស្តេចផាឆានម្តងទៀត ហើយចាកចេញពីស្តេចទៅ។

¹¹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបបានប្រគល់ដីដែលល្អជាងគេបំផុតនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ដល់ឪពុក និងបងប្អូនរបស់គាត់តាំងទីលំនៅគឺនៅក្នុងតំបន់រ៉ាមេសេស ដូចដែលស្តេចផាឆានបានបង្គាប់។¹² លោកយ៉ូសែបបានផ្តល់ស្បៀងដល់ឪពុក និងបងប្អូនរបស់គាត់ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារទាំងអស់របស់គាត់ ទៅតាមចំនួននៃកូនចៅនៅក្នុងបន្ទុករបស់ពួកគេ។

¹³ តទៅនេះ ដល់ពេលដែលលែងមានស្បៀងនៅសល់ក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទៀតហើយ ដ្បិតគ្រោះទុរ្ភិក្សខ្លាំងពេក។ ទឹកដីអេស៊ីប និងទឹកដីកាណានត្រូវហិនហោចទាំងអស់ ដោយសារគ្រោះទុរ្ភិក្ស។¹⁴ លោកយ៉ូសែបបានប្រមូលប្រាក់ដែលមាននៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប និងទឹកដីកាណាន ដោយការលក់ស្រូវឲ្យប្រជាជន។ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបបានយកប្រាក់នោះទៅដាក់នៅក្នុងរ៉ាមេសេសស្តេចផាឆាន។

¹⁵ ពេលទឹកដីអេស៊ីប និងទឹកដីកាណានលែងមានប្រាក់ទៀត ជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់បានចូលមកលក់លោកយ៉ូសែប ពោលថា៖ «សូមឲ្យស្បៀងយើងផង! ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវស្លាប់ចំពោះមុខលោក ដោយព្រោះលែងមានប្រាក់ដូច្នេះ?»។¹⁶ លោកយ៉ូសែបឆ្លើយថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាលែងមានប្រាក់ទៀត ចូរយកហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នាមកឲ្យខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងប្តូរជាស្បៀងឲ្យអ្នករាល់គ្នាវិញជាមួយនឹងហ្វូងសត្វនោះ»។¹⁷ ដូច្នេះ ពួកគេក៏នាំយកហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេមកជូនលោកយ៉ូសែប។ លោកយ៉ូសែបក៏ប្តូរស្បៀងជាមួយនឹងសត្វសេះ ហ្វូងគោ ហ្វូងចៀម និងលាផង។ លោកបានចម្អែកពួកគេជាមួយនឹងសំប៉ុង ដូចជាហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេនៅក្នុងឆ្នាំនោះ។

¹⁸ នៅពេលផុតឆ្នាំនោះ ពួកគេបានមករកលោកនូវឆ្នាំបន្ទាប់ទៀត ហើយនិយាយលោកថា៖ «យើងមិនលាក់បាំងអ្វីជាមួយនឹងលោកម្ចាស់ទេ ប្រាក់របស់យើងអស់មែន ហើយហ្វូងសត្វទាំងអស់ជាប់រស់លោកម្ចាស់ហើយ។ គ្មានសល់អ្វីនៅចំពោះមុខលោកម្ចាស់ទេ លើកលែងតែខ្លួនប្រាណ និងដីរបស់យើងខ្ញុំទេ»។¹⁹ ហេតុអ្វីបានជាលោកម្ចាស់ទុកឲ្យយើងខ្ញុំស្លាប់ ទាំងខ្លួនប្រាណ និងដីរបស់យើងខ្ញុំនៅចំពោះមុខលោកម្ចាស់ឬ? សូមទិញដីរបស់យើងខ្ញុំ ប្តូរជាមួយស្បៀង ហើយយើងខ្ញុំ និងដីរបស់យើងខ្ញុំ នឹងក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចផាឆាន។ ចូរផ្តល់គ្រាប់ពូជ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំអាចរស់ កុំឲ្យស្លាប់ នឹងដើម្បីកុំឲ្យដីរបស់យើងខ្ញុំត្រូវបោះបង់ចោលឡើយ»។

²⁰ ដូច្នេះ លោកយ៉ូសែបបានទិញដីទាំងអស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបថ្វាយស្តេចផាឆាន។ ជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់លក់ដីរបស់ពួកគេ ដោយសារកើតគ្រោះទុរ្ភិក្សយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ ទឹកដីទាំងអស់បានក្លាយជាប់រស់ស្តេចផាឆាន។²¹ ចំណែកប្រជាជន គាត់បានធ្វើឲ្យពួកគេទៅជាបាវបម្រើ តាំងពីចុងម្ខាង ទៅចុងម្ខាងរបស់អេស៊ីប។²² មានតែដីពួកបូជាច្បាញទេ ដែលលោកយ៉ូសែបមិនបានទិញ ដោយសារពួកបូជាច្បាញបានដីនោះជាអំណោយមកពីស្តេចផាឆាន។ ពួកគេបានទទួលចំណែកដែលអំណោយមកពីស្តេចផាឆានប្រគល់ដល់ពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ បានជាមិនលក់ដីនោះ។

²³ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនថា៖ «មើល យើងបានទិញអ្នករាល់គ្នា និងដីរបស់អ្នករាល់គ្នាថ្វាយស្តេចផាឆាន។ នេះគឺជាគ្រាប់ពូជសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដាំនៅក្នុងដីបាន»។²⁴ នៅរដូវចម្រុះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកមួយក្នុងប្រាំថ្វាយស្តេចផាឆាន ហើយបួនចំណែកទៀតជាប់រស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីគ្រាប់ពូជនៅក្នុងស្រែ និងបានជាស្បៀងសម្រាប់គ្រួសារ និងកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²⁵ ពួកគេនិយាយថា៖ លោកបានសង្គ្រោះជីវិតយើងខ្ញុំ។ យើងខ្ញុំបានទទួលមេត្តាពីលោកម្ចាស់។ យើងខ្ញុំព្រមធ្វើជាបាវបម្រើរបស់ស្តេចផាឆាន»។²⁶ ដូច្នេះ លោកយ៉ូសែបបានចេញរាជ្យត្រឹមត្រូវមួយដល់ទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ថា មួយភាគប្រាំត្រូវថ្វាយដល់ស្តេចផាឆាន។ មានតែដីរបស់ពួកបូជាច្បាញទេ ដែលមិនបានក្លាយជាប់រស់ស្តេចផាឆាន។

²⁷ ដូច្នេះ លោកអ៊ីស្រាអែលបានរស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប នៅក្នុងតំបន់កូសែន។ កូនចៅរបស់គាត់មានកេរអាករនៅទីនោះ។²⁸ ពួកគេមានគ្នាកាន់តែច្រើន ហើយចម្រើនយ៉ាងខ្លាំង។ លោកយ៉ាកូបរស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដប់ប្រាំពីរឆ្នាំ ដូច្នេះ លោកយ៉ាកូបបានមួយរយសែសិបប្រាំពីរឆ្នាំ។

²⁹ ដល់ពេលដែលលោកអ៊ីស្រាអែលស្លាប់ហើយ គាត់បានហៅលោកយ៉ូសែប កូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយប្រាប់គាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ កូនអាណិតឪពុក ចូរដាក់ដៃកូននៅលើក្បាលរបស់ឪពុក ហើយសម្តែងចិត្តសប្បុរស និងភាពស្មោះត្រង់ដល់ឪពុកផង»។³⁰ សូមកុំបញ្ចុះឪពុកនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបឡើយ។ នៅពេលឪពុកសម្រាកជាមួយដីតារបស់ឯង កូនត្រូវនាំឪពុកចេញពីអេស៊ីបនេះ ហើយបញ្ចុះសពឪពុកនៅកន្លែងដូនតារបស់ឪពុកណា»។ លោកយ៉ូសែបបានឆ្លើយថា៖ «កូននឹងធ្វើ ដូចលោកឪពុកបានប្រាប់»។³¹ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ថា៖ «ចូរស្បៀងនឹងឪពុកចុះ» ហើយលោកយ៉ូសែបក៏ស្បៀងជាមួយនឹងគាត់។ បន្ទាប់មក លោកអ៊ីស្រាអែលលុតជង្គង់ចុះ នៅក្បាលគ្រែរបស់គាត់។

48¹ បន្ទាប់ពីហេតុការណ៍ទាំងនេះហើយ មានគេប្រាប់លោកយ៉ូសែបថា៖ «មើល ឪពុករបស់លោកយីហើយ»។ ដូច្នេះ គាត់បានយកកូនប្រុសពីរនាក់ទៅជាមួយគាត់ គឺម៉ាណាសេ និងអេប្រាអ៊ឹម ។² ពេលគេប្រាប់លោកយ៉ាកូបថា៖ «មើល លោកយ៉ូសែបកូនប្រុសរបស់លោកបានមកដល់ហើយដើម្បីមើលលោក»។ លោកអ៊ីស្រាអែលខំប្រឹងក្រោកអង្គុយលើគ្រែនោះ។

³ លោកយ៉ាកូបប្រាប់លោកយ៉ូសែបថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដាបានយាងមកជួបឪពុកនៅលូស ក្នុងទឹកដីកាណាន។ ព្រះអង្គបានប្រទានពរដល់ឪពុក។⁴ ហើយមានបន្ទូលមកឪពុកថា៖ «មើល យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកបង្កើតផលផ្លែជាច្រើន ហើយនឹងចម្រើនឡើង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាប្រជាជាតិមួយដ៏ធំ។ យើងនឹងឲ្យទឹកដីនេះដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក ទុកជាគោរមភារកិច្ចរបស់អ្នក។⁵ ឥឡូវនេះ កូនប្រុសទាំងពីររបស់ឯង ដែលបានកើតនៅទីកន្លែងនេះស៊ីបដល់ឯង មុនពេលដែលឪពុកមករកឯងនៅអេស៊ីប ពួកគេជាប្រុសរបស់ឪពុក។ គឺអេប្រាអ៊ឹម និងម៉ាណាសេនឹងត្រូវជាប្រុសរបស់ឪពុក ដូចជារូបនេះ និងស៊ីម៉ូនក៏ជាប្រុសរបស់ឪពុកដែរ។⁶ កូនៗដែលកើតមកតាមក្រោយពួកគេជាប្រុសរបស់ឯង ពួកគេត្រូវចុះទៅក្នុងបញ្ជីឈ្មោះរបស់បងប្អូនពួកគេនឹងទទួលបានកេរ្តិ៍របស់ពួកគេ។⁷ ប៉ុន្តែ ចំណែកឪពុកវិញ ពេលឪពុកទៅប៉ាដានវិញ ដើម្បីកាន់ទុក្ខឲ្យនាងរ៉ាដែលដែលស្លាប់នៅតាមផ្លូវទៅក្នុងទឹកដីកាណាន ដែលនៅជិតភូមិអេប្រាតា។ ឪពុកបានបញ្ចុះសពនាងនៅទីនោះ តាមផ្លូវទៅអេប្រាតា» (គឺភូមិបេឡេហ៊ឹម)។

⁸ នៅពេលលោកអ៊ីស្រាអែលឃើញកូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ូសែប គាត់សួរថា៖ «ពួកគេជានរណា?»⁹ លោកយ៉ូសែបឆ្លើយទៅឪពុកថា៖ «ពួកគេជាកូនរបស់ខ្ញុំ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកខ្ញុំនៅទីនេះ»។ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ថា៖ «ចូរនាំពួកគេមកឯឪពុកមក ដើម្បីឪពុកឲ្យពរដល់ពួកគេ»។¹⁰ ពេលនោះ ភ្នែករបស់លោកអ៊ីស្រាអែលមើលលែងឃើញហើយ ដោយសារអាយុរបស់គាត់ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់មើលលែងឃើញ។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូសែបបាននាំពួកគេទៅជិតគាត់ ហើយគាត់បានឱបហើយចៀបពួកគេ។

¹¹ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ទៅលោកយ៉ូសែបថា៖ «ឪពុកមិនសង្ឃឹមថាបានឃើញមុខកូនម្តងទៀតទេ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឲ្យឪពុកបានឃើញរហូតដល់ចៅទៀត»។¹² លោកយ៉ូសែបបាននាំពួកគេចេញពីភ្នំរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានលុតជង្គង់ចុះ ហើយឱនមុខរបស់គាត់ដល់ដី។¹³ លោកយ៉ូសែបបានយកពួកគេទាំងពីរ គឺអេប្រាអ៊ឹមនៅដៃស្តាំរបស់គាត់ គឺនៅខាងឆ្វេងដៃរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល ហើយម៉ាណាសេនៅដៃឆ្វេងរបស់គាត់ គឺនៅខាងស្តាំដៃលោកអ៊ីស្រាអែល ហើយនាំពួកគេចូលទៅជិតគាត់។

¹⁴ លោកអ៊ីស្រាអែលបានលូកដៃស្តាំរបស់គាត់ ហើយដាក់នៅលើក្បាលរបស់អេប្រាអ៊ឹម ដែលត្រូវជាប្អូន ហើយដៃឆ្វេងរបស់គាត់នៅលើក្បាលរបស់ម៉ាណាសេ។ គាត់បានខ្វែងដៃរបស់គាត់ ដើម្បីម៉ាណាសេគឺជាកូនច្បង។¹⁵ លោកអ៊ីស្រាអែលបានឲ្យពរដល់លោកយ៉ូសែបដោយពោលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ដែលលោកអប្រាហាំ និងលោកអ៊ីសាក ជាឪពុករបស់ទូលបង្គំបានដើរតាម

ព្រះជាម្ចាស់ដែលថែរក្សាទូលបង្គំរហូតមកដល់ពេលនេះ¹⁶ ទេវតាដែលការពារទូលបង្គំពីគ្រោះថ្នាក់គ្រប់យ៉ាង សូមព្រះអង្គប្រទានពរក្នុងប្រុសទាំងពីរនាក់នេះ។ សូមឲ្យឈ្មោះរបស់ទូលបង្គំ ឈ្មោះរបស់លោកអប្រាហាំ និងលោកអ៊ីសាកបាននៅក្នុងពួកគេ។ សូមឲ្យពួកគេបានចម្រើនឡើងនៅលើផែនដី»។

¹⁷ នៅពេលលោកយ៉ូសែបឃើញឪពុករបស់គាត់ដាក់ដៃស្តាំនៅលើក្បាលរបស់អេប្រាអ៊ឹម គាត់មិនពេញចិត្តទេ។ គាត់បានយកដៃរបស់ឪពុកគាត់ពីក្បាលរបស់អេប្រាអ៊ឹម ទៅដាក់នៅលើក្បាលរបស់ម៉ាណាសេវិញ។¹⁸ លោកយ៉ូសែបប្រាប់ឪពុកគាត់ថា៖ «លោកឪពុកមិនមែនបែបហ្នឹងទេ នេះគឺជាកូនច្បង។ សូមដាក់ដៃរបស់លោកឪពុកនៅលើក្បាលវាចុះ»។

¹⁹ ឪពុករបស់គាត់បានបដិសេធ ហើយប្រាប់ថា៖ «ពួកដឹងហើយកូន ពួកដឹង។ អេប្រាអ៊ឹមនឹងក្លាយជាជនជាតិមួយ ហើយគាត់នឹងក្លាយជាប្រជាជាតិមួយដ៏ធំ។ លើសជាងនេះទៅទៀតប្អូនប្រុសព័ររបស់វានឹងមានអំណាចធំជាងវាទៀត ហើយពូជពង្សរបស់វានឹងក្លាយជាប្រជាជាតិដ៏ធំមួយ»។²⁰ លោកអ៊ីស្រាអែលឲ្យពរដល់ពួកគេនៅថ្ងៃនោះ ជាមួយនឹងពាក្យទាំងនេះថា៖ «ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រកាសព្រះពរដោយនូវឈ្មោះរបស់ឯង ដោយពោលថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យអ្នកបានដូចជាអេប្រាអ៊ឹម និងដូចជាម៉ាណាសេ»។ លោកអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើបែបនេះ នៅចំពោះមុខម៉ាណាសេ។

²¹ លោកអ៊ីស្រាអែលប្រាប់លោកយ៉ូសែបថា៖ «មើល ឪពុកជិតស្លាប់ហើយ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយកូន ហើយនឹងនាំកូនត្រឡប់ទៅទីកន្លែងដ៏រស់ឪពុករបស់កូនវិញ។²² ចំណែក កូនវិញ កូនធំជាងបងប្អូនរបស់កូន ឪពុកនឹងប្រគល់ជ្រលងភ្នំ ដែលពួកយកពីជនជាតិអារ៉ាម៉ូន ដោយដាវ និងធ្នូរបស់ឪពុកដល់កូន»។

49 ¹បន្ទាប់មក លោកយ៉ាកូបបានហៅកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ហើយប្រាប់ថា៖ «ចូរមកជួបជុំគ្នា ដើម្បីឲ្យពួកអាចប្រាប់នូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងជាមួយកូនៗនាពេលអនាគត។»²ចូរជួបជុំគ្នា ហើយស្តាប់កូនប្រុសៗរបស់យ៉ាកូបអើយ។ ចូរស្តាប់លោកអ៊ីស្រាអែល ជាឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នា។

³រូបេន កូនគឺជាកូនច្បងរបស់ឪពុក ជាប្អូន និងជាផលដំបូងនៃកម្លាំងរបស់ឪពុក កូនមានកិត្តិយស និងអំណាចខ្លាំងជាងគេ។
⁴កូនប្រៀបដូចជាទឹកហូរដែលមិនអាចឃាត់បាន តែកូនមិនអាចធ្វើមេបានទេ ដោយសារកូនបានឡើងទៅលើគ្រែរបស់ឪពុក។ បន្ទាប់មក កូនបានបង្ខូចកិត្តិយសរបស់ឪពុក ដោយកូនឡើងទៅដេកជាមួយភរិយារបស់ឪពុក។
⁵ស៊ីម៉ា និងលេវី ជាបងប្អូនគ្នា។ ដរាបបងប្អូនគេបានប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅ។⁶ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ សូមកុំឲ្យខ្ញុំចូលរួមទៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ ហើយកុំចូលរួមជាមួយការជួបជុំរបស់គេឡើយ ដ្បិត ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំខឹងចំពោះអំពើឃោរឃៅនោះ។ ដ្បិត នៅក្នុងកំហឹងរបស់ពួកគេ ពួកគេបានសម្លាប់មនុស្ស។ ហើយពេលគេសប្បាយ ពួកគេកាត់ដើងគេ។
⁷សូមឲ្យបណ្តាសាធ្លាក់លើកំហឹងរបស់ពួកគេ ដ្បិត ជាកំហឹងដ៏ខ្លាំង ហើយកំហឹងដ៏ខ្លាំងនេះ អាត្រាណាស់។ ឪពុកនឹងញែកពួកគេចេញពីយ៉ាកូប ហើយបំបែកពួកគេចេញពីលោកអ៊ីស្រាអែល។
⁸យូដា បងប្អូនរបស់កូននឹងសរសើរដល់កូន។ ដៃរបស់កូននឹងច្របាច់ខ្មាំងសត្រូវរបស់កូន។ បងប្អូនរបស់កូននឹងលុតជង្គង់នៅចំពោះកូន។
⁹យូដាគឺជាតាស្មារ។ កូនអើយ កូនបានឡើងមកពីស៊ីរីពា។ វាបានក្រាបដេកចុះ វាបានដេក ដូចជាតោះឈ្មោល ដូចជាតាញី តើនរណាហ៊ានដាស់វា?
¹⁰ដំបងរាជ្យនឹងមិនចេញឆ្ងាយពីយូដាឡើយ ហើយដំបងគ្រប់គ្រងក៏មិនឃ្លាតឆ្ងាយចេញពីដើមរបស់គាត់ដែរ រហូតតែស៊ីឡូមកដល់។ ប្រជាជាតិទាំងឡាយនឹងស្តាប់បង្គាប់គាត់។
¹¹លោកនឹងចងលារបស់លោកនឹងដើមទំពាំងបាយជូរ លោកបោកអាររបស់លោកនៅក្នុងស្រាទំពាំងបាយជូរ ហើយបោកអារវែងរបស់លោកនៅក្នុងទឹកទំពាំងបាយជូរដែរ។¹²ភ្នែករបស់លោកខ្មៅដូចជាស្រាទំពាំងបាយជូរ ហើយឆ្មាររបស់លោកសដូចជាទឹកដោះគោ។
¹³សាប៊ូយូឡូននឹងរស់នៅតាមមាត់សមុទ្រ។ គាត់នឹងក្លាយជាកំពង់សម្រាប់នាវា ហើយព្រំប្រទល់របស់គាត់នឹងលាតសន្ធឹងទៅដល់ក្រុងស៊ីដូន។
¹⁴អ៊ីសាខារគឺជាសត្វលាជីវីងមាំ ដេកនៅក្នុងចន្លោះរោងចៀម។¹⁵គាត់បានឃើញកន្លែងសម្រាកដ៏ល្អ ហើយទឹកដ៏ក្តៅស្រួលរស់នៅផង។ គាត់ក៏មិនខ្លួនឲ្យគេដាក់កែបផ្ទុករបស់របរពីលើ និងឲ្យគេប្រើដូចទាសករផង។
¹⁶ដាន់នឹងគ្រប់គ្រងលើជនជាតិរបស់ខ្លួន ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធមួយនៃកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល។¹⁷ដាន់នឹងក្លាយជាពស់ដែលលូននៅតាមផ្លូវ ដូចពស់វែកនៅតាមផ្លូវលំ ដែលចងក្រងដើងសេះបណ្តាលឲ្យអ្នកជិះដាច់ផ្លូវធ្លាក់ចុះមកក្រោម។¹⁸ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំរង់ចាំសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ។
¹⁹ការដ្ឋានត្រូវរងទុក្ខមួយមកវាយប្រហារលើកូន តែកូននឹងវាយកងទ័ពនោះពីក្រោយខ្នងរបស់ពួកគេវិញ។²⁰អេស៊ីបចេះធ្វើម្ហូបអាហារយ៉ាងឆ្ងាញ់ កូននឹងធ្វើព្រះស្វាយថ្វាយមហាក្សត្រ។²¹ណែបថាលីគឺជាសត្វក្តាស់ញីដែលរត់ដោយសេរី កូននឹងបង្កើតកូនយ៉ាងស្អាតៗ។
²²យ៉ូសែបគឺជាមែកដែលផ្លែ ដុះនៅជិតប្រភពទឹក មានមែកដុះព័ទ្ធឡើងនៅលើដីព្យាង។²³ខ្មាំងសត្រូវនឹងវាយប្រហារកូន ហើយគេនឹងបាញ់លើកូន ហើយវាយប្រហារកូនថែមទៀតផង។
²⁴ប៉ុន្តែ ឆ្នូរបស់កូននឹងនៅតែរឹងមាំ ហើយដៃរបស់កូនមានភាពស្មាត់ជំនាញ ដោយសារព្រះហស្តរបស់ព្រះដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់លោកយ៉ាកូប ដោយព្រះនាមព្រះអង្គជាអ្នកគង្វាល និងជាច្នៃដាន់អ៊ីស្រាអែល។
²⁵ព្រះជាម្ចាស់ឪពុករបស់កូននឹងជួយកូន ហើយព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដានឹងប្រទានពរដល់កូនជាមួយនឹងព្រះពរដែលមកពីលើមេឃ ព្រះពរចេញពីទីជម្រៅដែលនៅខាងក្រោម និងព្រះពរពីទឹកដោះ និងពីផ្ទៃផង។
²⁶ពរឪពុករបស់កូនធំជាងពរដែលចេញពីភ្នំបុរាណ ឬអ្វីៗដែលគួរឲ្យចង់បានពីភ្នំបុរាណ។ សូមឲ្យពរនេះបានហូរមកលើក្បាលរបស់យ៉ូសែប ថែមទាំងមកលើមុខកូននៅលើក្បាលរបស់មេនៃបងប្អូនរបស់កូន។
²⁷បេនយ៉ាមីនគឺជាផ្លែច្រកដែលស្រែកឃ្លាន។ នៅពេលព្រឹកវាខាំស៊ីរីពា ហើយដល់ពេលល្ងាចវាចែកគ្នាស៊ី។
²⁸អ្នកទាំងនេះគឺជាកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីររបស់អ៊ីស្រាអែល។ នេះគឺជាអ្វីដែលឪពុករបស់ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់ពួកគេ នៅពេលកាត់ឲ្យពរដល់ពួកគេ។ គាត់បានឲ្យពរដល់ម្នាក់ តាមពរដែលគេស្ម័គ្រចិត្តនឹងទទួលរៀងៗខ្លួន។²⁹បន្ទាប់មក គាត់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ឪពុកជិតត្រឡប់ទៅរកដួនតារបស់ឪពុកវិញហើយ។ ចូរបញ្ចុះសពឪពុកជាមួយបុព្វបុរសរបស់ឪពុកនៅក្នុងល្អាងដែលនៅចម្ការរបស់លោកអេប្រូន ជនជាតិហេត»³⁰គឺនៅក្នុងល្អាងដែលនៅចម្ការរបស់លោកម៉ាកពេឡា ដែលនៅក្បែរម៉ាមរ៉េ ក្នុងទឹកដីកាណាន ជាចម្ការដែលលោកអេប្រាហាំបានទិញសម្រាប់ជាកន្លែងបញ្ចុះសពពីលោកអេប្រូន ជនជាតិហេត។
³¹ពួកគេបានបញ្ចុះសពរបស់លោកអេប្រាហាំ និងនាងសារ៉ា ភរិយារបស់គាត់នៅទីនោះ ហើយក៏បញ្ចុះសពរបស់លោកអ៊ីសាក និងនាងរេបេកា ភរិយារបស់គាត់ និងនាងលេអានៅទីនោះដែរ។³²ចម្ការ និងល្អាងដែលបានទិញពីជនជាតិហេត។³³ពេលលោកយ៉ាកូបបានបង្គាប់ដល់កូនៗរបស់គាត់ចប់សព្វគ្រប់ហើយ គាត់បានលើកដើងដាក់លើគ្រែវិញ ហើយបានដកដង្ហើមចុងក្រោយរបស់គាត់ ហើយបានត្រឡប់ទៅបុព្វបុរសរបស់គាត់វិញទៅ។

50¹បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបកើតទុក្ខជាខ្លាំង គាត់បានក្រាបមុខលើឪពុករបស់គាត់ ហើយយំខឹង ថើបគាត់។
²លោកយ៉ូសែបបានបង្គាប់ដល់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ដែលជាគ្រូពេទ្យអប់ឪពុករបស់គាត់។ ដូច្នេះ គ្រូពេទ្យបានអប់លោកអ៊ីស្រាអែល។
³ពួកគេបានចំណាយពេលវេលាស្របច្រើនពេញ សម្រាប់ធ្វើពិធីអប់រំ។ ជនជាតិអេស៊ីបកាន់ទុក្ខគាត់អស់រយៈពេលចិតសិបថ្ងៃ។

⁴ពេលថ្ងៃកាន់ទុក្ខបានបញ្ចប់ លោកយ៉ូសែបបាននិយាយទៅកាន់ពួកគេដែលនៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចផាវ៉េនថា៖ «ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំបានប្រកបដោយព្រះគុណនៅចំពោះអស់លោកមែន សូមទូលទៅព្រះបានជាវ៉េន ដោយពោលថា៖ «ឪពុករបស់ខ្ញុំបានឲ្យខ្ញុំស្បថ ដោយប្រាប់ថា៖ «មើល ឪពុកជិតស្លាប់ហើយ។ ចូរបញ្ចុះឪពុកនៅក្នុងផ្នូររបស់ឪពុកដែលឪពុកបានដឹកសម្រាប់ឪពុកខ្លួនឯងនៅក្នុងទឹកដីកាណាន។ ចូរបញ្ចុះឪពុកនៅទីនោះចុះ»។
⁶ព្រះបានជាវ៉េនឆ្លើយថា៖ «ទៅ ហើយបញ្ចុះសពឪពុករបស់លោក តាមដែលគាត់ឲ្យលោកស្បថចុះ»។
⁷លោកយ៉ូសែបបានឡើងទៅ ដើម្បីបញ្ចុះសពឪពុករបស់គាត់។ មន្ត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉េនទាំងអស់បានទៅជាមួយគាត់ អស់អ្នកដែលនៅដំណាក់របស់ស្តេចផាវ៉េនទាំងមន្ត្រីទាំងអស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប និងគ្រួសាររបស់លោកយ៉ូសែបទាំងអស់ ព្រមទាំងបងប្អូនរបស់គាត់ និងអស់អ្នកដែលនៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ ក្មេងៗ ប្អូនប្រុស និងប្អូនស្រីរបស់ពួកគេទុកនៅក្នុងទឹកដីកូសែដដែល។⁸មានរទេះ មានពួកជីវៈសេះក៏បានចូលរួមដង្ហែទៅជាមួយលោកដែរ។ មានប្អូនមនុស្សយ៉ាងច្រើនកុះករ។
⁹ពេលពួកគេមកដល់លានស្រូវរបស់លោកអ៊ីចាត់ ដែលនៅខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន់ ពួកគេយំលោកជាខ្លាំងនៅទីនោះ។ នៅទីនោះ លោកយ៉ូសែបកាន់ទុក្ខឪពុកអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។¹¹ពេលប្រជាជនដែលរស់នៅទីកន្លែងនោះ គឺទឹកដីកាណាន បានឃើញការកាន់ទុក្ខនៅលានស្រូវរបស់លោកអ៊ីចាត់ ពួកគេនិយាយថា៖ «នេះគឺជាការកាន់ទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ជនជាតិអេស៊ីប»។ ហេតុនេះហើយបានជាគេហៅកន្លែងនោះថា៖ «អេប៊ិល មីសរីម ដែលនៅខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន់»។
¹²ដូច្នេះ កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាកូបបានធ្វើសម្រាប់គាត់ ដូចដែលគាត់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេ។
¹³កូនប្រុសៗរបស់គាត់បានដឹកសពរបស់គាត់ទៅកាន់ទឹកដីកាណាន ហើយបញ្ចុះសពរបស់គាត់នៅក្នុងល្អាងនៅក្នុងចម្ការរបស់លោកម៉ាកពេឡា នៅក្បែរម៉ាម៉េដែលលោកអប្រាហាំបានទិញល្អាងជាមួយនឹងចម្ការសម្រាប់ជាកន្លែងបញ្ចុះសព។ គាត់បានទិញពីលោកអេប្រេន ជនជាតិហេត។
¹⁴បន្ទាប់ពីកាត់បានបញ្ចុះសពឪពុករបស់គាត់ហើយ លោកយ៉ូសែបបានត្រឡប់ទៅកាន់ទឹកដីអេស៊ីបវិញ គាត់បានទៅជាមួយបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយនិងអស់អ្នកដែលរួមដំណើរដើម្បីបញ្ចុះសពឪពុករបស់គាត់ជាមួយគាត់។
¹⁵ពេលបងៗរបស់លោកយ៉ូសែបឃើញថា ឪពុករបស់ពួកគេបានស្លាប់ហើយ ពួកគេនិយាយគ្នាថា៖ «តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង ប្រសិនបើ យ៉ូសែបចង់គំនុំជាមួយពួកយើង ហើយចង់សងសឹកនឹងយើង ដោយព្រោះការអាក្រក់ទាំងអស់របស់យើងដែលយើងបានធ្វើជាមួយនឹងវា?»¹⁶ដូច្នេះ ពួកគេបានបង្គាប់ម្នាក់ៗឲ្យទៅជួបលោកយ៉ូសែប ប្រាប់ថា៖ «លោកឪពុកបានបង្គាប់មុនពេលគាត់លាចាកលោកនេះថា៖¹⁷ «ចូរប្រាប់យ៉ូសែបដូច្នេះ៖ «សូមអត់ទោសដល់កំហុសបងៗរបស់កូន និងបាបនៅពេលដែលពួកគេធ្វើអាក្រក់នឹងកូន»។ ឥឡូវនេះ សូមអត់ទោសដល់ពួកគេដែលជាអ្នកបម្រើព្រះជាម្ចាស់ឪពុករបស់កូន»។
¹⁸បងៗរបស់គាត់ក៏បានទៅលុតជង្គង់នៅចំពោះគាត់។ ពួកគេនិយាយថា៖ «មើល ពួកយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ប្អូន?»¹⁹ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូសែបបានប្រាប់ពួកគេថា៖ «កុំភ័យខ្លាចអី។ តើខ្ញុំជាព្រះជាម្ចាស់ឬ?»²⁰បងៗមានបំណងធ្វើបាបខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យវាទៅជាល្អវិញ គឺដើម្បីការពារជីវិតរបស់មនុស្សជាច្រើន ដូចដែលបងៗបានឃើញសព្វថ្ងៃនេះ។²¹ដូច្នេះ សូមកុំភ័យខ្លាចធ្វើអ្វី។ ខ្ញុំនឹងផ្គត់ផ្គង់បងៗ និងកូនចៅរបស់បងៗដែរ»។
គាត់បានកម្សាន្តចិត្តដល់ពួកគេបែបនេះឯង ហើយបាននិយាយដោយស្រទន់ទៅកាន់ដួងចិត្តរបស់ពួកគេ។
²²លោកយ៉ូសែបរស់នៅក្នុងអេស៊ីប ជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសារឪពុករបស់គាត់។ គាត់រស់នៅបានមួយរយៈពេលដប់ឆ្នាំ។
²³លោកយ៉ូសែបបានឃើញកូនចៅរបស់លោកអេប្រាអ៊ីមរហូតដល់បីជំនាន់។ គាត់ក៏បានឃើញកូនរបស់លោកម៉ាកៀរ ជាកូនរបស់លោកម៉ាណាសេ ជាអ្នកដែលបានដាក់លើឆ្មារបស់លោកយ៉ូសែប។
²⁴លោកយ៉ូសែបប្រាប់ទៅបងៗរបស់គាត់ថា៖ «ខ្ញុំជិតស្លាប់ហើយ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ប្រាកដជាមកជួបបងៗ ហើយនាំបងៗចេញពីទឹកដីនេះទៅកាន់ទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្បថថានឹងប្រទានដល់លោកអប្រាហាំ ដល់លោកអ៊ីសាក និងដល់លោកយ៉ាកូប»។²⁵បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបបានឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលស្បថសម្បថ។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ប្រាកដជាមកជួបអ្នករាល់គ្នា។ នៅពេលនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវដឹកយកផ្ទាំងរបស់ខ្ញុំចេញពីទីនេះ»។²⁶ដូច្នេះ លោកយ៉ូសែបបានស្លាប់ ក្នុងអាយុ 99 ឆ្នាំ។ ពួកគេបានអប់សពគាត់ ហើយគេបានដាក់លោកនៅក្នុងមណ្ឌលនៅក្នុងអេស៊ីប។

និក្ខមន៍

1¹ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដែលបានចុះមកអេស៊ីបជាមួយលោកយ៉ាកូប ម្នាក់ៗតាមគ្រួសាររបស់គេ។²មាន លោករូបេន លោកស៊ីម៉ាន លោកលេវី លោកយូដា³ លោកអ៊ីសាខរ លោកសាប៊ុយឡូន លោកបេនយ៉ាមីន⁴ លោកដាន់ លោកណែបថាលី លោកកាដ និងលោកអេស៊ីរ។
⁵មនុស្សទាំងអស់ដែលនៅក្នុងពូជពង្សរបស់លោកយ៉ាកូបមានចំនួនចិតសិបនាក់។ លោកយ៉ូសែបរស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបរហូតដល់ហើយ។

⁶លោកយ៉ូសែប និងបងប្អូនរបស់គាត់ទាំងអស់ និងមនុស្សនៅជំនាន់នោះទាំងអស់បានស្លាប់អស់ទៅ។⁷ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបង្កើតកូន មានចំនួនកើនឡើងជាច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ ហើយមានកម្លាំងកាន់តែខ្លាំងឡើង ពួកគេរស់នៅពេញទឹកដីនោះ។
⁸នៅក្រៅនោះ មានស្តេចថ្មីមួយអង្គបានគ្រប់គ្រងនៅអេស៊ីប ស្តេចនោះមិនបានស្គាល់លោកយ៉ូសែបទេ។⁹ស្តេចនោះមានបន្ទូលទៅកាន់រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គថា៖ «មើល ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានចំនួនច្រើនណាស់ ហើយខ្លាំងជាងយើងទៀត។¹⁰មក ចូរយើងប្រព្រឹត្តនឹងពួកគេដោយប្រាជ្ញាចុះ បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេនឹងមានចំនួនកាន់តែច្រើនឡើងហើយ ហើយប្រសិនបើមានសង្គ្រាមកើតឡើង ពួកគេនឹងចូលរួមជាមួយខ្មាំងសត្រូវ ប្រយុទ្ធជាមួយយើង ហើយនឹងចាកចេញពីស្រុក»។
¹¹ដូច្នេះ ជនជាតិអេស៊ីបបានដាក់មេត្រូតត្រាលើពួកគេ ដើម្បីបង្ខំពួកគេឲ្យធ្វើការជាទម្ងន់។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានសង់ក្រុងពីចំ និងក្រុងរ៉ាមេសេស សម្រាប់ធ្វើជាឃ្លាំងថ្នាំថ្នាលស្តេចផាវ៉េន។¹²ប៉ុន្តែ ជនជាតិអេស៊ីបសង្កត់សង្កិនពួកគេខ្លាំងយ៉ាងណា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានចំនួនកាន់តែច្រើន ហើយរស់នៅពេញទឹកដីនោះ។ ដូច្នេះ ជនជាតិអេស៊ីបបានចាប់ផ្តើមភ័យខ្លាចជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹³ជនជាតិអេស៊ីបបានបង្ខំឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើការយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។¹⁴ជនជាតិអេស៊ីបបានធ្វើឲ្យពួកគេរស់នៅដោយភាពជួរល្វឹង គឺប្រើឲ្យជាន់ដីឥដ្ឋ ធ្វើដុតដុត និងធ្វើការគ្រប់មុខនៅតាមស្រែចម្ការ។ ការដែលពួកគេតម្រូវនោះគឺធ្វើការងារដ៏ធ្ងន់ធ្ងរគ្រប់យ៉ាង។

¹⁵បន្ទាប់មក ស្តេចរបស់អេស៊ីបបានមានបន្ទូលទៅកាន់ឆ្មបជនជាតិហេព្រើរពីរនាក់ ម្នាក់ឈ្មោះនាងស៊ីប្រា ហើយម្នាក់ទៀតឈ្មោះនាងពូអា ដែលជួយស្ត្រីហេព្រើរ¹⁶ដោយបន្ទូលថា៖ «នៅពេលនាងជួយស្ត្រីជនជាតិហេព្រើរសម្រាលកូន ចូរសង្កេតមើល នៅពេលពួកគេសម្រាល។ ប្រសិនបើ កើតមកជាកូនប្រុស ដូច្នេះ អ្នកត្រូវសម្លាប់វាចោលទៅ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើជាកូនស្រីវិញ ទុកឲ្យរស់នៅចុះ»។¹⁷ប៉ុន្តែ ឆ្មបជាមនុស្សកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនបានធ្វើដូចដែលស្តេចអេស៊ីបបានបង្គាប់ដល់ពួកគេទេ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេទុកឲ្យកូនប្រុសមានជីវិត។

¹⁸ស្តេចអេស៊ីបបានកោះហៅឆ្មបទាំងពីរនាក់មក ហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើដូច្នេះ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យកូនប្រុសនៅរស់ដូច្នេះ?»¹⁹ឆ្មបទាំងពីរទូលឆ្លើយទៅស្តេចជាដំបូងថា៖ «ស្ត្រីជនជាតិហេព្រើរមិនដូចជាស្ត្រីជនជាតិអេស៊ីបទេ។ ពួកគេរឹងប៉ឹងណាស់ ពួកគេសម្រាលកូនមុនពេលឆ្មបទៅដល់ផង»។

²⁰ព្រះជាម្ចាស់បានការពារឆ្មបទាំងនេះ។ ពួកគេមានចំនួនកើនឡើង ហើយកាន់តែខ្លាំងឡើងថែមទៀតផង។²¹ដោយសារឆ្មបបានកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរដល់គ្រួសាររបស់ពួកគេ។²²ស្តេចជាដំបូងបានបង្គាប់ដល់មន្ត្រីរបស់ព្រះអង្គទាំងអស់ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវបោះចោលកូនប្រុសទាំងអស់ដែលបានកើតមកទៅក្នុងទន្លេទាំងអស់ ប៉ុន្តែ កូនស្រីទាំងអស់ត្រូវទុកឲ្យរស់វិញ»។

2 ¹គ្រានោះ មានបុរសនៅក្នុងសម្ព័ន្ធលេវីម្នាក់បានរៀបការជាមួយស្រ្តីនៅក្នុងក្រុមសម្ព័ន្ធលេវីដែរ។²នាងមានផ្ទៃពោះ ហើយបានសម្រាលកូនប្រុសមួយ។ នៅពេលនាងឃើញកូនប្រុសនោះមានសុខភាពល្អ នាងបានលាក់កូននោះអស់រយៈពេលបីខែ។

³ប៉ុន្តែ នៅពេលនាងលាក់កូននោះទៀតលែងបាន នាងយកជាលម្អយកទៅដើមបុរស ហើយយកជ័រ និងម្រក្សណ៍មកលាប។ បន្ទាប់មក ដាក់កូននោះទៅក្នុង ជាល រួចយកទៅដាក់តាមគុម្ពត្រែងនៅមាត់ទន្លេនីល។⁴បងស្រីរបស់ទារកតាមមើលពីចម្ងាយ ដើម្បីឲ្យដឹងថា នឹងមានអ្វីកើតឡើងជាមួយនឹងទារកនោះ។

⁵បុត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉ានបានចុះមកស្រង់ទឹកនៅទន្លេ នៅពេលពួកគេលឿងដើរលេងនៅតាមដងទន្លេ។ នាងបានឃើញជាលមួយនៅក្នុងគុម្ពត្រែង ហើយព្រះនាងបានចាត់ក៏លឿងឲ្យទៅយកមក។⁶ពេលព្រះនាងបើកឡើង ព្រះនាងឃើញកូនមួយ។ មើល កូននោះកំពុងតែយំ។

ព្រះនាងមានព្រះទ័យមេត្តាលើកូននោះ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «កូនប្រាកដជាកូនរបស់ជនជាតិហេព្រើរហើយ»។

⁷បន្ទាប់មក បងស្រីរបស់កូននោះ បានចូលទៅទូលបុត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉ានថា៖ «តើឲ្យខ្ញុំម្ចាស់ទៅរកមេដោះ ជនជាតិហេព្រើរ ថ្វាយព្រះនាងទេ?»⁸បុត្រីផាវ៉ាន មានសរសើរថា៖ «ទៅចុះ»។ ដូច្នេះ ក្មេងស្រីនោះបានទៅ ហើយបានទៅជួបម្តាយរបស់កូននោះ។

⁹បុត្រីផាវ៉ានមានសរសើរទៅកាន់ម្តាយរបស់កូននោះថា៖ «ចូរយកកូន ទៅបំបៅឲ្យខ្ញុំ ហើយយើងនឹងឲ្យថ្លៃល្អដល់អ្នក»។ ដូច្នេះ ស្រ្តីនោះក៏យក ហើយបំបៅកូននោះ។¹⁰នៅពេលកូនធំឡើង នាងបានយកកូននោះទៅថ្វាយបុត្រីស្តេចផាវ៉ាន ហើយគាត់បានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះនាង។

ព្រះនាងបានដាក់ឈ្មោះកូននោះថា ម៉ូសេ ហើយមានសរសើរថា៖ «ព្រោះយើងបានយកកូនចេញពីទឹក»។

¹¹នៅពេលលោកម៉ូសេធំឡើង គាត់បានទៅរកប្រជាជនរបស់គាត់ ហើយបានសង្កេតមើលការងារលំបាករបស់ពួកគេ។

គាត់បានឃើញជនជាតិអេស៊ីបវាយជនជាតិហេព្រើរម្នាក់ ជាជនជាតិរបស់គាត់។¹²គាត់បានមើលឆ្វេងមើលស្តាំ ហើយពេលគាត់ឃើញថាគ្មាននរណានៅទីនោះ គាត់បានសម្លាប់ជនជាតិអេស៊ីបនោះ ហើយបានកប់អ្នកនោះនៅក្នុងខ្សាច់។

¹³នៅថ្ងៃបន្ទាប់ គាត់បានចេញក្រៅម្តងទៀត ហើយមើល មានជនជាតិហេព្រើរពីរនាក់កំពុងតែវាយគ្នា។ គាត់បាននិយាយទៅម្នាក់ដែលធ្វើខុសថា៖ «ហេតុអ្វីបានវាយគ្នាខ្លួនខ្លួនដូច្នេះ?»¹⁴ប៉ុន្តែ បុរសនោះឆ្លើយថា៖ «តើអ្នកណាតាំងឯងឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ ហើយជាចៅក្រមលើយើង?

តើលោកគ្រោងនឹងសម្លាប់ខ្ញុំ ដូចលោកបានស្លាប់ជនជាតិអេស៊ីបដែលមែនទេ?» នោះ លោកម៉ូសេមានការភ័យខ្លាចខ្លាំង ហើយប្រាប់ថា៖ «អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើ អ្នកផ្សេងដឹងអស់ហើយ»។

¹⁵ពេលស្តេចផាវ៉ានបានដឹងរឿងនេះ ស្តេចបានព្យាយាមសម្លាប់លោកម៉ូសេ។ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេបានរត់គេចចេញពីស្តេចផាវ៉ាន ហើយទៅស្នាក់នៅទីកន្លែងម៉ាដាន។ គាត់បានអង្គុយនៅជិតអណ្តូងទឹក។¹⁶បូជាចារ្យរបស់ជនជាតិម៉ាដានមានកូនស្រីប្រាំពីរនាក់។ ពួកគេបានមក ដងទឹក ហើយចាក់ទឹកពេញស្លូកឲ្យហូងសត្វរបស់ឪពុកនាងផឹក។¹⁷អ្នកគង្វាលចៀមបានមក ហើយព្យាយាមដេញពួកគេ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេបានទៅ ហើយជួយពួកគេ។

បន្ទាប់មក គាត់បានឲ្យទឹកហូងសត្វរបស់ពួកគេផឹក។¹⁸ពេលពួកស្រ្តីបានទៅឯលោកម៉ូសេជាឪពុករបស់ពួកគេ គាត់សួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាកូនមកផ្ទះលឿនម្ល៉េះថ្ងៃនេះ?»¹⁹ពួកគេប្រាប់ថា៖ «ជនជាតិអេស៊ីបបានជួយពួកយើងពីពួកអ្នកគង្វាលទាំងឡាយ។ គាត់ថែមទាំងបានដងទឹកឲ្យហូងសត្វយើងផឹកទៀតផង»។

²⁰គាត់ប្រាប់ទៅកូនស្រីរបស់គាត់ថា៖ «តើគាត់នៅឯណា?» ហេតុអ្វីបានជាកូនទុកបុរសនោះចោល? ហៅគាត់មក ដើម្បីឲ្យគាត់បានទទួលទានអាហារជាមួយយើង»។

²¹លោកម៉ូសេយល់ព្រមស្នាក់នៅជាមួយលោកនោះ ដែលបានប្រគល់នាងសេផូរ៉ា កូនស្រីរបស់គាត់ឲ្យរៀបការជាមួយលោកម៉ូសេ។

²²នាងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ ហើយលោកម៉ូសេបានដាក់ឈ្មោះកូននោះថា គីសេម គាត់និយាយថា៖ «ខ្ញុំជាអ្នកស្នាក់នៅក្នុងស្រុកដទៃ»។

²³ជាយូរឆ្នាំក្រោយមក ស្តេចអេស៊ីបបានសុគត។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានស្រែកថ្ងូរ ដោយសារធ្វើការជាទាសករ។ ពួកគេបានអំពាវនាវជាជំនួយ ហើយពួកគេបានទូលអង្វរដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារតែចំណងរបស់ពួកគេ។²⁴នៅពេលព្រះជាម្ចាស់បានឮសម្រែករបស់ពួកគេ ព្រះជាម្ចាស់បាននឹកចាំពីសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប។²⁵ព្រះជាម្ចាស់បានទតឃើញជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះអង្គបានជ្រាបពីទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ។

¹លោកម៉ូសេកំពុងតែឃ្លាលឃ្លងចៀមរបស់លោកេយត្រូវ ឪពុកក្មេករបស់គាត់ ជាបុរាណរបស់ជនជាតិម៉ាឌាន។
លោកម៉ូសេបាននាំក្មេងចៀមទៅកន្លែងមួយឆ្ងាយនៅទីរហាស្ថាន ហើយបានដល់ហោរីប ភ្នំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

²មានទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានលេចមកជួបលោកក្នុងសណ្ឋានជាអណ្តាតភ្លើងនៅក្នុងគុម្ពបន្ទា។³លោកម៉ូសេសង្ឃឹមមើល ហើយមើល គុម្ពបន្ទាកំពុងឆេះ ប៉ុន្តែ មិនឆេះសុសឡើយ។ លោកម៉ូសេនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងទៅមើលឲ្យឃើញថាការដើរស្បែកនេះគឺជាអ្វី ហេតុអ្វីបានជាគុម្ពបន្ទាឆេះមិនសុសដូច្នេះ?»

⁴នៅពេលព្រះជាម្ចាស់ឃើញថា លោកបានឈៀងចូលមកជិតដើម្បីមើល នោះ ព្រះជាម្ចាស់បានហៅលោកចេញពីគុម្ពបន្ទា ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ម៉ូសេ ម៉ូសេ»។ លោកម៉ូសេឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំនៅទីនេះ»។⁵ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «កុំចូលមកជិតទៀតឡើយ! ចូរដោះស្បែកជើងចេញពីជើងរបស់អ្នក ដ្បិត កន្លែងដែលអ្នកកំពុងឈរគឺជាដីដែលបានញែកសម្រាប់យើង»។⁶ព្រះអង្គបន្ថែមទៀតថា៖ «យើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់ឪពុករបស់អ្នក ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអ៊ីសាក និងព្រះជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ាកុប»។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេក៏គ្របមុខរបស់គាត់ ដ្បិត គាត់ភ័យខ្លាចក្នុងការសង្ឃឹមមើលព្រះជាម្ចាស់។

⁷ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «យើងបានឃើញពីការឈឺចាប់ប្រឆាំងស្រូវរបស់យើងដែលនៅក្នុងអេស៊ីបហើយ។ យើងបានឮសម្រែករបស់ពួកគេ ដោយសារមេត្រូតត្រាបរបស់ពួកគេ ដ្បិត យើងជ្រាបពីការឈឺចាប់របស់ពួកគេ។⁸យើងបានយាងមកដើម្បីដោះពួកគេពីអំណាចរបស់ជនជាតិអេស៊ីប ហើយនាំពួកគេត្រឡប់ទៅទីកន្លែងដែលល្អ ហើយធំ គឺទៅទីកន្លែងដែលពេញទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ ទៅក្នុងទីកន្លែងរបស់ជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស។

⁹ឥឡូវនេះ សម្រែករបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានមកដល់យើងហើយ។ លើសពីនេះ យើងបានឃើញការសង្កត់សង្កិន ដែលធ្វើឡើងដោយជនជាតិអេស៊ីប។

¹⁰ដូច្នេះ យើងនឹងចាត់អ្នកទៅស្តេចជាហ៊ាន ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចនាំប្រជារាស្ត្ររបស់យើង គឺជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីប»។

¹¹ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «តើទូលបង្គំជានរណា ដែលទូលបង្គំអាចទៅគាល់ស្តេចជាហ៊ាន ហើយអាចនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីបបាន?»¹²ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលតបថា៖ «យើងនឹងនៅជាមួយអ្នក។ ហើយនេះគឺជាវិស័យដ៏ធំដ៏អ្នកចាំ យើងបានចាត់អ្នកឲ្យមែន។ នៅពេលអ្នកបាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីបមក អ្នកនឹងថ្វាយបង្គំហើយនៅលើភ្នំនេះ»។

¹³លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «នៅពេលទូលបង្គំទៅជួបជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់ពួកគេថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់របស់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាចាត់ខ្ញុំឲ្យមករកអ្នករាល់គ្នា» ហើយបើពួកគេសួរមកទូលបង្គំថា៖ «តើព្រះអង្គមានព្រះនាមអ្វី?» តើគួរឲ្យទូលបង្គំប្រាប់ពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច?»¹⁴ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «យើងគឺជាយើង»។ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៀតថា៖ «អ្នកត្រូវប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «យើងបានចាត់អ្នកឲ្យមក»។¹⁵ព្រះជាម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលជាមួយលោកម៉ូសេថែមទៀតថា៖ «អ្នកត្រូវប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះជាម្ចាស់នៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអ៊ីសាក និងព្រះជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ាកុបបានចាត់ខ្ញុំមករកអ្នករាល់គ្នា។ នេះគឺជានាមដ៏ទូរអស់កល្បជានិច្ចរបស់យើង ហើយនេះគឺជារបៀបដែលនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សគ្រប់ជំនាន់បាននឹកចាំយើង»។

¹⁶ចូរទៅ ហើយប្រមូលពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែលមកជួបជុំគ្នា។ ចូរប្រាប់ដល់ពួកគេថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះជាម្ចាស់នៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអ៊ីសាក និងព្រះជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ាកុប បានយាងមកជួបខ្ញុំ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «យើង បានសង្កេតឃើញអ្នករាល់គ្នា ហើយបានឃើញអ្វីដែលជនជាតិអេស៊ីបបានធ្វើចំពោះអ្នករាល់គ្នា។

¹⁷យើងបានសន្យាថានឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីការសង្កត់សង្កិនរបស់អេស៊ីប ទៅកាន់ទីកន្លែងជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស ជាទីកន្លែងដែលសម្បូរទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ»។¹⁸ពួកគេនឹងស្តាប់តាមអ្នក។ អ្នក និងអ្នកដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវទៅគាល់ស្តេចអេស៊ីប ហើយត្រូវទូលដល់ស្តេចអេស៊ីបថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិហេព្រើរ បានយាងមកជួបយើង។ ដូច្នេះ សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងបានធ្វើដំណើរចេញទៅទីរហាស្ថានក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង»។

¹⁹ប៉ុន្តែ យើងដឹងថា ស្តេចនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញទៅទេ លុះត្រាតែប្រើកម្លាំងដៃ។²⁰យើងនឹងលើកដៃរបស់យើងវាយជនជាតិអេស៊ីប ជាមួយនឹងការអស្ចារ្យគ្រប់យ៉ាងដែលយើងនឹងធ្វើនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ បន្ទាប់មក ស្តេចនឹងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទៅហើយ។

²¹យើងនឹងធ្វើឲ្យជនជាតិអេស៊ីបផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះ នៅពេលអ្នកចេញពីអេស៊ីប អ្នករាល់គ្នានឹងមិនចេញមកដោយដៃទទេឡើយ។²²ស្ត្រី អ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗនឹងសុំប្រាក់ មាសពីស្ត្រីជាតិអេស៊ីប ដែលនៅជិតខាង ឬរស់នៅជាមួយគ្នា និង សម្លៀកបំពាក់ពីអ្នកជិតខាងរបស់គេដែលមានផ្ទះនៅជិតជាជនជាតិអេស៊ីប។ អ្នករាល់គ្នានឹងរឹបអូសអ្វីៗទាំងអស់ពីជនជាតិអេស៊ីប»។

4¹ លោកម៉ូសេបានទូលថា៖ «ចុះប្រសិនបើ ពួកគេមិនជឿទូលបង្គំ ឬមិនស្ដាប់ទូលបង្គំ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានយាងមកឲ្យអ្នកឃើញទេ»។
ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើអ្វីនោះនៅក្នុងដៃរបស់អ្នក?» លោកម៉ូសេទូលថា៖ «មានដំបងមួយ»។² ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរពោះវាទៅលើដីចុះ» លោកម៉ូសេក៏ពោះវាទៅលើដី ហើយវាក៏បានក្លាយទៅជាសត្វពស់។ លោកម៉ូសេក៏បានរត់ចេញពីវា។

4 ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ចូរលូកដៃរបស់អ្នកហើយចាប់កន្ទុយរបស់វាចុះ»។ ដូច្នេះ គាត់លូកដៃចាប់សត្វពស់នោះ។ វាក៏បានក្លាយទៅជាដំបងនៅក្នុងដៃរបស់គាត់វិញ។⁵ «បែបនេះពួកគេនឹងមានជំនឿលើដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះជាម្ចាស់នៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ៊ីសាក និងជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ាកុប ដែលបានយាងមកជួបអ្នក»។

6 ព្រះអម្ចាស់ក៏បានមានបន្ទូលនឹងគាត់ថែមទៀតថា៖ «ចូរដាក់ដៃរបស់អ្នកទៅក្នុងអារវែងរបស់អ្នក»។ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏ដាក់ដៃរបស់គាត់នៅលើអារវែងរបស់គាត់។ នៅពេលគាត់ដកដៃចេញ មើលដៃរបស់គាត់បានក្លាយទៅជាយង់ សដូចជាហិមៈ។

7 ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរដាក់ដៃរបស់អ្នកទៅក្នុងអារវែងរបស់អ្នកម្តងទៀត»។ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏បានដាក់ដៃរបស់គាត់ទៅក្នុងអារវែងរបស់គាត់ម្តងទៀត ហើយនៅពេលគាត់ដកដៃរបស់គាត់ចេញ គាត់បានឃើញថា វាបានជាសេះស្បើយវិញ ដូចសាច់ធម្មតារបស់គាត់វិញ។

8 ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ប្រសិនបើ ពួកគេមិនជឿអ្នកទេ ហើយបើពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយទីសម្គាល់នៃអំណាចរបស់យើងដំបូងនេះទេ ឬមិនជឿលើទីសម្គាល់នោះទេ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងជឿលើទីសម្គាល់ទីពីរ»។⁹ ហើយប្រសិនបើ ពួកគេមិនជឿ ទោះបីជាទីសម្គាល់ទីពីរនៃអំណាចរបស់យើង ឬមិនស្ដាប់តាមអ្នក ដូច្នេះ ចូរយកទឹកពីទន្លេ ហើយចាក់វាទៅលើដីស្ងួតចុះ។ ទឹកដែលអ្នកបានចាក់នោះ នឹងត្រឡប់ទៅជាឈាមនៅលើដីស្ងួតនោះ»។

10 បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំមាននូវសូមសួរមានវាហារទេ គឺតាំងពីដើមរៀងមក ហើយរហូតដល់ព្រះអង្គមាន ព្រះបន្ទូលមកទូលបង្គំនៅពេលនេះ។ ទូលបង្គំនិយាយយឺត ហើយអណ្តាតទូលបង្គំក៏យឺតដែរ»។¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើនរណាជាអ្នកបង្កើតអណ្តាតរបស់មនុស្ស? តើអ្នកណាធ្វើឲ្យមនុស្ស ឬថ្ម ឬថ្មី ឬមើលមិនឃើញ? តើមិនមែនយើងដែលជាព្រះអម្ចាស់ទេឬ?»¹² ដូច្នេះ ចូរចេញទៅ ហើយយើងនឹងនៅជាមួយនឹងមាត់របស់អ្នក ហើយបង្រៀនអ្នកនូវអ្វីដែលអ្នកត្រូវនិយាយ»។¹³ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមចាត់អ្នកផ្សេងចុះ អ្នកណាដែលព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងចាត់គេ»។

14 បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរាធដាមួយលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «តើលោកអ៊ីរ៉ន ជាកូនចៅលេវី ជាបងប្រុសរបស់អ្នកមែនទេ? យើងជ្រាបថា គាត់អាចនិយាយបានល្អ។ លើសពីនេះទៀត គាត់នឹងមកជួបអ្នក ហើយពេលគាត់ឃើញអ្នក គាត់នឹងសប្បាយចិត្ត»។¹⁵ អ្នកនឹងនិយាយជាមួយគាត់ ហើយឲ្យគាត់និយាយជំនួសអ្នក។ យើងនឹងនៅជាមួយមាត់របស់អ្នក ហើយនៅជាមួយមាត់របស់គាត់ ហើយយើងនឹងបង្ហាញអ្នកទាំងពីរពីអ្វីដែលត្រូវធ្វើ។

16 គាត់នឹងនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនជំនួសអ្នក។ គាត់នឹងធ្វើជាមាត់របស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងបានដូចជាព្រះសម្រាប់គាត់។¹⁷ អ្នកត្រូវយកដំបងនេះទៅជាមួយអ្នក។ អ្នកនឹងធ្វើទីសម្គាល់ជាមួយនឹងដំបងនេះ»។

18 ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានត្រឡប់ទៅលោកយេត្រូ ជាឪពុកក្មេករបស់គាត់ ហើយប្រាប់គាត់ថា៖ «សូមឲ្យខ្ញុំបានទៅ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅញាតិសណ្តានរបស់ខ្ញុំ ដែលនៅអេស៊ីបវិញ ហើយទៅមើល ដើម្បីឲ្យដឹងថាពួកគេនៅរស់ឬយ៉ាងណា?»។

លោកយេត្រូមានប្រសាសន៍ទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅចុះ សូមឲ្យបានសេចក្តីសុខ»។¹⁹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលជាមួយលោកម៉ូសេនៅស្រុកម៉ាឌានថា៖ «ចូរ ត្រឡប់ទៅអេស៊ីបវិញចុះ ដ្បិត អ្នកដែលចង់សម្លាប់អ្នក គេស្លាប់អស់ហើយ»។²⁰ លោកម៉ូសេបានយកភរិយារបស់គាត់ និងកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយដាក់ពួកគេនៅលើសត្វលា។ គាត់បានត្រឡប់ទៅទីកន្លែងអេស៊ីបវិញ ហើយគាត់បានយកដំបងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងដៃរបស់គាត់។

21 ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «នៅពេលអ្នកត្រឡប់ទៅអេស៊ីបវិញ ចូរធ្វើទីសម្គាល់គ្រប់យ៉ាងដែលយើងបានដាក់នៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកហើយ។ ប៉ុន្តែ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្តេចផាវ៉ានមានចិត្តរឹង ហើយគាត់នឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនចេញទៅទេ»។²² អ្នកត្រូវទូលទៅស្តេចផាវ៉ានថា៖ «នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល៖ អ៊ីស្រាអែលជាកូនរបស់យើង ជាកូនច្បងរបស់យើង»។²³ ហើយយើងនិយាយទៅកាន់អ្នកថា៖ «ចូរអនុញ្ញាតឲ្យកូនប្រុសរបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីឲ្យគាត់បានថ្វាយបង្គំហើយ»។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ស្តេចនៅតែបដិសេធមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ចេញទៅទេ យើងនឹងសម្លាប់កូនប្រុសរបស់អ្នកជាប្រាកដ គឺកូនច្បងរបស់អ្នក»។

24 នៅតាមផ្លូវ នៅពេលពួកគេឈប់សម្រាប់នៅពេលយប់ ព្រះអម្ចាស់យាងមកជួបលោកម៉ូសេ ហើយចង់សម្លាប់គាត់។²⁵ បន្ទាប់មក នាងសេផូរ៉ាបានយក កាំបិតមួយធ្វើពីថ្ម កាត់ស្បែកចុងលិងរបស់កូនប្រុសនាង ហើយយកទៅប៉ះជើងរបស់លោកម៉ូសេ។ បន្ទាប់មកនាងនិយាយថា៖ «ដោយសារឈាមនេះ បងពិតជាជីវិតរបស់អ្នកមែន!»។²⁶ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពីគាត់ទៅ។ នាងប្រាប់ថា៖ «ដោយសារឈាមនេះ បងពិតជាជីវិតរបស់អ្នកមែន!» ដោយសារការកាត់ ស្បែក។

27 ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកអ៊ីរ៉នថា៖ «ចូរទៅទីរហោស្ថានទៅជួបលោកម៉ូសេ»។ លោកអ៊ីរ៉នបានចេញទៅ ហើយជួបគាត់នៅឯភ្នំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានចាប់គាត់។²⁸ លោកម៉ូសេបានប្រាប់លោកអ៊ីរ៉នទាំងអស់តាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់តាំងឲ្យទៅនិយាយ និងពីទីសម្គាល់ផ្សេងៗនៃអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះអង្គបានបង្ហាញគាត់ធ្វើ។

29 បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉នបានចេញទៅ ហើយប្រមូលពួកចាស់ទុំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។

30 លោកអ៊ីរ៉នបាននាំព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលជាមួយលោកម៉ូសេ។ គាត់ក៏បានធ្វើទីសម្គាល់នៃអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅចំពោះមុខប្រជាជនទាំងឡាយ។³¹ ប្រជាជនក៏ជឿ។

នៅពេលពួកគេបានឮថាព្រះអម្ចាស់បានយាងមករកជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយថាព្រះអង្គបានទតឃើញការដែលពួកគេត្រូវទទួលរងការសង្កត់សង្កិនរបស់ពួកគេ បន្ទាប់មក ពួកគេបានឱនក្បាលពួកគេដល់ដី ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។

5¹ បន្ទាប់ពីការទាំងនេះបានកើតឡើង លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េបានទៅជួបស្តេចផាវ៉ាន ហើយទូលថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់
ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូល៖ «ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញទៅ
ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចធ្វើពិធីបុណ្យសម្រាប់យើងនៅទីរំហូរស្ថាន»។² ស្តេចផាវ៉ានរាជឱង្ការថា៖ «តើព្រះអម្ចាស់ជានរណា?
ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់តាមពាក្យរបស់លោក ហើយអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញទៅ? យើងមិនស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ទេ
ហើយយើងក៏មិនអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញទៅដែរ។

³ ពួកគេបានទូលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិហេព្រើរបានយាងមកជួបយើងខ្ញុំ។
សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំចេញទៅក្នុងដំណើរទៅទីរំហូរស្ថានក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង
នោះព្រះអង្គនឹងមិនប្រហារយើងខ្ញុំដោយគ្រោះកាច ឬដោយដាវទេ»។⁴ ប៉ុន្តែ ស្តេចអេស៊ីបមានរាជឱង្ការទៅកាន់ពួកគេថា៖ «លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េ
ហេតុអ្វីបានជាអ្នកយកប្រជាជនមិនឲ្យធ្វើការដូច្នេះ? ចូរត្រឡប់ទៅធ្វើការរបស់អ្នកវិញទៅ»។⁵ ស្តេចមានរាជឱង្ការបន្តទៀតថា៖
«មានជនជាតិហេព្រើរច្រើនណាស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់យើង ហើយអ្នកធ្វើឲ្យពួកគេឈប់ធ្វើការមែនទេ?»។
⁶ នៅថ្ងៃដដែលនោះ ស្តេចផាវ៉ានបានបង្គាប់ដល់មេត្រួតត្រា និងពួកមេក្រុម។ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «មិនត្រូវផ្តល់ចម្លើងដើម្បីឲ្យប្រជាជនធ្វើតដូចៀតទេ។
ចូរឲ្យពួកគេចេញទៅ ហើយប្រមូលចម្លើងដោយខ្លួនឯង។⁷ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតម្រូវឲ្យពួកគេធ្វើតដូចម្តងម្តងដូចពីមុន។ កុំបន្ថយចំនួនឲ្យសោះ ដ្បិត
ពួកគេខ្ជិល។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាពួកគេស្រែក ហើយនិយាយថា៖ សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំចេញទៅ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាម្ចាស់របស់យើង»។
⁸ ត្រូវបន្ថែមការងារដល់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេនៅបន្តធ្វើវា ហើយកុំឲ្យគេយកចិត្តទុកដាក់នឹងពាក្យភូតភរឡើយ»។
⁹ ដូច្នេះ ពួកមេត្រួតត្រា និងពួកមេក្រុមបានចេញទៅ ហើយប្រាប់ដល់ប្រជាជន។ ពួកគេនិយាយថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះបាទផាវ៉ានមានរាជឱង្ការ៖
យើងលែងឲ្យចម្លើងដល់អ្នករាល់គ្នាទៀតហើយ។¹⁰ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចេញទៅ ហើយរកចម្លើង នៅកន្លែងណាដែលអ្នករាល់គ្នាអាចរកវាឃើញ ប៉ុន្តែ
សូមកុំបន្ថយចំនួនតដូចឡើយ»។
¹¹ ដូច្នេះ ប្រជាជនបានចេញទៅគ្រប់កន្លែងពាសពេញទឹកដីអេស៊ីប ដើម្បីប្រមូលជញ្ជាំងមកប្រើជំនួសចំបើង។¹² ពួកមេត្រួតត្រាបានបន្តប្រមានពួកគេ
ដោយនិយាយថា៖ «ត្រូវបង្ហើយការងាររបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចនៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាមានចម្លើងពីមុន»។
¹³ ពួកមេត្រួតត្រារបស់ស្តេចផាវ៉ានបានវាយមេក្រុមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺពួកអ្នកដែលពួកគេបានដាក់ឲ្យទទួលខុសត្រូវលើកម្មករ។
ពួកមេត្រួតត្រាបន្តសួរពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាធ្វើតដូចម្តងម្តងបានគ្រប់ចំនួនតាមការតម្រូវដល់អ្នករាល់គ្នា មិនថាពីម្សិលមិញ ឬថ្ងៃនេះ
ដូចដែលអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់ធ្វើពីមុន?»
¹⁴ ដូច្នេះ ពួកគេមេក្រុមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទៅគាល់ស្តេចផាវ៉ាន ហើយបានស្រែកអង្វរស្តេចផាវ៉ាន។ ពួកគេនិយាយថា៖
«ហេតុអ្វីបានជាប្រព្រឹត្តនឹងយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបែបនេះ?»¹⁵ ព្រះអង្គមិនបានប្រទានចម្លើងមកយើងខ្ញុំសោះ ប៉ុន្តែ ពួកគេប្រាប់យើងខ្ញុំថា៖
«ចូរធ្វើតដូចម្តងម្តង!»។ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានវាយយើងខ្ញុំថែមទៀតផង ប៉ុន្តែ នោះជាកំហុសរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គទេ»។¹⁶ ប៉ុន្តែ
ស្តេចផាវ៉ានមានរាជឱង្ការថា៖ «ពួកឯងខ្ជិល! ពួកឯងខ្ជិល! អ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំចេញទៅថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់»។
¹⁷ ដូច្នេះ ចូរត្រឡប់ទៅធ្វើការវិញទៅ។ យើងលែងឲ្យចម្លើងអ្នករាល់គ្នាទៀតហើយ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើតដូចម្តងម្តងគ្រប់ចំនួន»។
¹⁸ ពួកមេក្រុមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឃើញថា ពួកគេធ្លាក់ក្នុងបញ្ហាហើយ ពេលនោះពួកគេបានទូលថា៖ «សូមព្រះអង្គកុំបន្ថយចំនួនតដូចម្តងម្តងប្រចាំថ្ងៃអី»។
¹⁹ ពួកគេបានទៅជួបលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េ ជាអ្នកដែលឈរនៅខាងក្រៅរាជវាំង នៅពេលពួកគេចេញពីស្តេចផាវ៉ាន។
²⁰ ពួកគេនិយាយជាមួយលោកម៉ូសេនិងលោកអ៊ីរ៉េថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ទតមើលអ្នកទាំងពីរ ហើយដាក់ទោសអ្នកទាំងពីរ
ព្រោះអ្នកទាំងពីរបានធ្វើឲ្យយើងត្រូវគេស្អប់នៅចំពោះស្តេចផាវ៉ាន និងមន្ត្រីរបស់ស្តេច។ អ្នកទាំងពីរបានដាក់ជានៅនឹងដៃរបស់ពួកគេ ដើម្បីសម្លាប់យើង»។
²¹ លោកម៉ូសេត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុបានជាព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានបញ្ហាជាមួយប្រជាជននេះដូច្នេះ?
ហេតុអ្វីបានជាចាត់ទូលបង្គំឲ្យមកដូច្នេះ?»²² ដ្បិត ចាប់តាំងពីទូលបង្គំបានចូលគាល់ស្តេចផាវ៉ាន ដើម្បីទូលស្តេចដោយនូវនាមរបស់ព្រះអង្គ
ស្តេចបានធ្វើឲ្យមានបញ្ហាដល់ប្រជាជននេះ ហើយព្រះអង្គមិនបានធ្វើឲ្យប្រជាជននេះមានសេរីភាពសោះ»។

6¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ឥឡូវនេះ អ្នកនឹងឃើញអ្វីដែលយើងនឹងធ្វើចំពោះស្តេចផាឆោន។ អ្នកនឹងឃើញការនេះ ដ្បិតស្តេចនឹងអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចេញទៅដោយសារព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់យើង។ យើងនឹងនាំពួកគេចេញពីទឹកដីរបស់ស្តេចនេះដោយសារព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់យើង»។

2 ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេ ដោយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់»។³ យើងបានយាងមកជួបលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប ក្នុងនាមជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដា ប៉ុន្តែ មានព្រះអម្ចាស់របស់យើង យើងមិនបានបង្ហាញឲ្យពួកគេស្គាល់ទេ។

4 យើងក៏បានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយពួកគេនៅក្នុងទឹកដីកាណាន ជាទឹកដីដែលពួកគេរស់នៅក្នុងនាមជាជនបរទេស ទឹកដីដែលពួកគេដើរខ្ចាត់ព្រាត់។

5 លើសពីនេះ យើងបានឮសម្លេងទូញថ្នូររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលជនជាតិអេស៊ីបបានឲ្យពួកគេក្លាយជាទាសករ។

6 ដូច្នេះហើយ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។ យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទាសករនៅក្រោមជនជាតិអេស៊ីប

ហើយយើងនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីអំណាចរបស់ពួកគេ។ យើងនឹងសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាដោយធ្វើការដោយអំណាចរបស់យើង

ហើយយើងនឹងជំនុំជម្រះដោយប្រព្រឹត្តិអំណាចរបស់យើង។⁷ យើងនឹងយកអ្នករាល់គ្នាធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។

អ្នកនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីភាពជាទាសករនៅក្រោមជនជាតិអេស៊ីប។

8 យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាទៅកាន់ទឹកដីដែលយើងបានស្បថនឹងប្រទានឲ្យលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប។

យើងនឹងឲ្យរដល់អ្នករាល់គ្នាទុកជាគោរពអាករ។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់»។⁹ ពេលលោកម៉ូសេប្រាប់ការនេះដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពួកគេមិនស្ដាប់គាត់ទេ ដោយសារពួកគេបានបាក់ទឹកចិត្តទុក្ខវេទនានៃភាពជាទាសកររបស់ពួកគេ។

10 ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេដោយបន្ទូលថា៖¹¹ «ចូរទូលព្រះបាទផាឆោន ស្តេចរបស់អេស៊ីប

ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជានុប្បវត្តអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីរបស់ស្តេចចុះ»។¹² លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «បើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនស្ដាប់ទូលបង្គំផង

តើស្តេចផាឆោនស្ដាប់ទូលបង្គំទេ? ហើយទូលបង្គំក៏មិនសូវចេញនិយាយផង»។¹³ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេនិងលោកអ៊ីស្រាថា៖

«ព្រះអង្គបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ ឲ្យនាំព្រះបន្ទូលទៅប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទផាឆោន ស្តេចរបស់អេស៊ីប

ដើម្បីឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។

14 អ្នកទាំងនេះគឺមេគ្រួសារនៃឪពុកពួកគេ កូនរបស់លោករូបន ត្រូវជាកូនច្បងរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល មានលោកហេណុក លោកប៉ាណូរ លោកហេតស្រុន

និងលោកកើមី។ អ្នកទាំងនោះគឺជាបុព្វបុរសនៃអំបូររូបន។¹⁵ កូនរបស់លោកស៊ីម៉ានមានលោកយេមូអែល លោកយ៉ាមីន លោកអូហាត់ លោកយ៉ាគិន

លោកសូហារ និងលោកសូល ជាកូនរបស់ស្រីជនជាតិកាណាន។ អ្នកទាំងនោះជាបុព្វបុរសនៃអំបូរស៊ីម៉ាន។

16 នេះគឺជាបញ្ជីឈ្មោះរបស់កូនចៅលោកលេវី តាមពូជពង្សរបស់ពួកគេ។ ពួកគេគឺលោកគីសុន លោកកេហាត់ និងលោកម្រាវី។ លោកលេវីរស់បាន១៣៧ឆ្នាំ។

17 កូនរបស់លោកគីសុនមានលោកលីបនី និងលោកស៊ីម៉េ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។¹⁸ កូនរបស់លោកកេហាត់មានលោកអារ៉ាម លោកយីតសារ លោកហេប្រុន និងលោកអ៊ូសាល។ លោកកេហាត់រស់បាន១៣៣ឆ្នាំ។¹⁹ កូនរបស់លោកម្រាវីមានលោកម៉ាស់លី និងលោកមូស៊ី។ អ្នកទាំងនោះជាបុព្វបុរសនៃអំបូរលេវី តាមតំណពូជពង្សរបស់ពួកគេ។

20 លោកអារ៉ាមរៀបការជាមួយនាងយ៉ូកីបិត ដែលត្រូវជាម្ដាយមីងរបស់គាត់ នាងបង្កើតបានកូនប្រុសពីរនាក់ឲ្យគាត់ គឺលោកអឺរីន និងលោកម៉ូសេ។ លោកអារ៉ាមរស់បាន១៣៧ឆ្នាំ។²¹ កូនរបស់លោកយីតសារមានលោកកូង លោកណេផេក និងលោកស៊ីកត្រី។²² កូនរបស់លោកអ៊ូសាលគឺ លោកមីសាអែល លោកអែលសាផាន និងលោកស៊ីតត្រី។

23 លោកអឺរីនរៀបការជាមួយនាងអេលីសេបា ជាកូនរបស់លោកអមីណាដាប់ និងជាប្អូនរបស់លោកណាសូន។ នាងបង្កើតបានកូនប្រុសបួននាក់ឲ្យគាត់គឺ លោកណាដាប់ លោកអប៊ីហ្វរ លោកអេឡាសារ និងលោកអ៊ីថាម៉ារ។²⁴ កូនរបស់លោកកូងមានលោកអាស់សៀរ លោកអែលកាណា និងលោកអេបៀសាប់ ដែលជាបុព្វបុរសនៃអំបូរកូង។²⁵ លោកអេឡាសារ កូនប្រុសរបស់លោកអឺរីន បានរៀបការជាមួយកូនស្រីលោកពូផាល នាងបង្កើតបានកូនប្រុសម្នាក់ឲ្យគាត់គឺ លោកភីនេហាស។ អ្នកទាំងនេះជាមេគ្រួសារនៃកុលសម្ព័ន្ធលេវី តាមពូជពង្សរបស់ពួកគេ។

26 បុរសពីរនាក់នេះគឺលោកអឺរីន និងលោកម៉ូសេ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីអេស៊ីប តាមក្រុមរបស់ពួកគេដូចកងទ័ពមួយ។²⁷ លោកអឺរីន លោកម៉ូសេនេះហើយដែលបានទៅគាល់ស្តេចផាឆោន ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីឲ្យស្តេចអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីប។ គឺលោកម៉ូសេ និងលោកអឺរីននេះហើយ។

28 ពេលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេ នៅទឹកដីអេស៊ីប²⁹ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកគាត់ថា៖ «យើងជាព្រះអម្ចាស់។ ចូរទូលទៅស្តេចផាឆោន ស្តេចរបស់ស្រុកអេស៊ីបគ្រប់យ៉ាងតាមដែលយើងបានប្រាប់ដល់អ្នក»។³⁰ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ទូលបង្គំមិនសូវចេះនិយាយទេ ធ្វើម្ដេចឲ្យស្តេចផាឆោនស្ដាប់ទូលបង្គំទៅ»។

7 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «មើល យើងបានធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាព្រះរបស់ស្តេចផាវ៉ានហើយ។
លោកអ៊ើរ៉ុនបងប្រុសរបស់អ្នកនឹងធ្វើជាព្យាកររបស់អ្នក។²អ្នកត្រូវនិយាយតាមអ្វីៗដែលយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នកឲ្យនិយាយ។ លោកអ៊ើរ៉ុន
បងប្រុសរបស់អ្នកនឹងទូលទៅស្តេចផាវ៉ាន ដូច្នេះ ស្តេចនឹងអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីរបស់ស្តេចហើយ។

³ប៉ុន្តែ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្តេចផាវ៉ានមានចិត្តរឹង ហើយយើងនឹងធ្វើទីសម្គាល់នៃអំណាចរបស់យើង និងការអស្ចារ្យជាច្រើន នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។⁴ប៉ុន្តែ
ស្តេចផាវ៉ាននឹងមិនស្តាប់តាមអ្នកឡើយ ដូច្នេះ យើងនឹងដាក់ដៃរបស់យើងលើស្រុកអេស៊ីប ហើយនឹងនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង
និងពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល ចេញពីទឹកដីអេស៊ីបដោយដោយការដាក់ទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។⁵ជនជាតិអេស៊ីបនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់
នៅពេលយើងវាយប្រហារលើអេស៊ីប ហើយនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីណាមពួកគេ។

⁶លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ើរ៉ុនបានដូច្នេះ ពួកគេបានធ្វើដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេ។⁷លោកម៉ូសេមានអាយុប៉ែតសិបឆ្នាំ
ហើយលោកអ៊ើរ៉ុនមានអាយុប៉ែតសិបបីឆ្នាំ នៅពេលពួកគេទូលទៅស្តេចផាវ៉ាន។

⁸ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ើរ៉ុនថា៖⁹«ពេលស្តេចផាវ៉ានមានរាជឱង្ការមកអ្នក «ឲ្យធ្វើការអស្ចារ្យ» ដូច្នេះ អ្នកត្រូវប្រាប់លោកអ៊ើរ៉ុនឲ្យ
យកដំបង ហើយបោះវាទៅលើដីនៅចំពោះស្តេចផាវ៉ាន ដូច្នេះ វានឹងក្លាយទៅជាសត្វពស់»។¹⁰បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ើរ៉ុន បានទៅជួបស្តេចផាវ៉ាន
ហើយពួកគេបានធ្វើដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់។ លោកអ៊ើរ៉ុនបោះដំបងរបស់គាត់នៅចំពោះស្តេចផាវ៉ាន និងមន្ត្រីរបស់ស្តេច
ហើយវាបានក្លាយជាសត្វពស់មែន។

¹¹បន្ទាប់មក ស្តេចផាវ៉ានក៏បានកោះហៅអ្នកប្រាជ្ញរបស់ស្តេច និងពួកគ្រូមន្តអាគមផង។ ពួកគេបានប្រើមន្តអាគមរបស់ពួកគេដូចគ្នាដែរ។

¹²បុរសម្នាក់ៗបោះដំបងរបស់ពួកគេ ហើយដំបងទាំងនោះបានក្លាយជាសត្វពោះទាំងអស់។ ប៉ុន្តែ ដំបងរបស់លោកអ៊ើរ៉ុនបានលេបសត្វពស់របស់ពួកគេអស់។

¹³ដួងចិត្តរបស់ស្តេចផាវ៉ានបានរឹង ហើយស្តេចមិនបានស្តាប់តាម ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ទេ។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ស្តេចផាវ៉ានមានចិត្តរឹង ហើយស្តេចបានបដិសេធមិនអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនចេញទៅទេ។

¹⁵ចូរទៅគាល់ស្តេចផាវ៉ាន នៅពេលព្រឹក គឺពេលដែលស្តេចចេញទៅមាត់ទឹក ឈរនៅតាមមាត់ទន្លេ ហើយត្រូវកាន់ដំបងដែលបានក្លាយជាពស់ទៅជាមួយផង។

¹⁶ចូរទូលទៅស្តេចថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិហេព្រើរ បានចាត់យើងខ្ញុំមកគាល់ព្រះអង្គ ហើយទូលថា៖ «ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនចេញទៅ
ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំយើងនៅទីហោស្ថាន។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ព្រះអង្គនៅតែមិនព្រមទៀត»។¹⁷ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះថា៖
«ដោយសារការនេះ អ្នកនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។ យើងនឹងវាយទឹកទន្លេនីលដោយដំបងដែលនៅក្នុងដៃរបស់យើង ហើយទឹកនឹងក្លាយជាឈាម។

¹⁸ត្រីដែលនៅក្នុងទន្លេនឹងស្លាប់ ហើយទន្លេនឹងស្ងួត។ ជនជាតិអេស៊ីបមិនអាចផឹកទឹកពីទន្លេនេះបានទេ»។

¹⁹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រាប់អ៊ើរ៉ុន ឲ្យយកដំបងរបស់អ្នក ហើយលើកដៃរបស់អ្នកវាយទឹកនៅស្រុកអេស៊ីប
ហើយវាយលើទន្លេ ស្ទឹង បឹងព្រមទាំងត្រពាំង ដើម្បីឲ្យទឹករបស់ពួកគេបានក្លាយជាឈាម។ ចូរធ្វើដូច្នេះ

ដើម្បីឲ្យក្លាយជាឈាមនៅពាសពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល សូម្បីតែនៅក្នុងធុង និងក្នុងពាងក៏មានឈាមដែរ»។

²⁰លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ើរ៉ុនបានធ្វើដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់។ លោកអ៊ើរ៉ុនបានលើកដំបង ហើយបានវាយលើទឹកទន្លេ នៅចំពោះស្តេចផាវ៉ាន
និងមន្ត្រីរបស់ស្តេច។ ទឹកទាំងអស់នៅក្នុងទន្លេបានក្លាយជាឈាម។²¹ត្រីនៅក្នុងទន្លេងាប់អស់ ហើយទន្លេបានស្ងួត។
ជនជាតិអេស៊ីបមិនអាចផឹកទឹកពីទន្លេនោះបានឡើយ ហើយឈាមមាននៅគ្រប់កន្លែងនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។²²ប៉ុន្តែ
ពួកមន្តអាគមរបស់អេស៊ីបធ្វើការនេះបានដូចគ្នាដោយសារមន្តអាគមរបស់ពួកគេ។ តែដួងចិត្តរបស់ផាវ៉ាននៅតែរឹងដដែល
ហើយស្តេចបានបដិសេធមិនព្រមតាមលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ើរ៉ុនឡើយ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមែន។

²³បន្ទាប់មក ស្តេចផាវ៉ានក៏ចាកចេញ ហើយទៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចវិញ។ ស្តេចមិនបានយកព្រះទ័យទុកដាក់ជាមួយនឹងការនេះទេ។

²⁴ជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់នៅជុំវិញទន្លេដើម្បីរកទឹកផឹក ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចផឹកទឹកដែលចេញពីទន្លេបានទេ។²⁵ប្រាំពីរថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅ
បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់វាយលើទន្លេ។

8¹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅគាល់ស្តេចផាវ៉ាន ហើយទូលស្តេចថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះ៖
«ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំយើង។²ប្រសិនបើ ស្តេចបដិសេធមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេទៅទេ
យើងនឹងធ្វើទុក្ខដល់ប្រទេសរបស់ស្តេចដោយកង្កែប។³ទន្ទេនឹងពេញទៅដោយកង្កែប។ ពួកវានឹងចូលទៅក្នុងដំណាក់ ក្នុងបន្ទប់ ហើយក្នុងក្រឡាបន្ទប់របស់
ស្តេចថែមទៀតផង។ ពួកវានឹងចូលទៅផ្ទះពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចទាំងអស់។ ពួកវានឹងចូលទៅក្នុងផ្ទះប្រជារាស្ត្រទៅក្នុងចង្រ្កាន និងទៅក្នុងផ្ទាំងម្សៅរបស់ស្តេច។
4⁴កង្កែបនឹងវាយប្រហារស្តេច ប្រជារាស្ត្រ និងពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចទាំងអស់។

5⁵ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រាប់លោកអ៊ីរ៉ន «ឲ្យលើកដៃ និងដំបងរបស់អ្នកទៅលើទន្លេ និងព្រែក និងត្រពាំង
ហើយនាំកង្កែបឡើងមកពេញទឹកដីអេស៊ីប។⁶លោកអ៊ីរ៉នលើកដៃរបស់គាត់វាយលើទឹករបស់អេស៊ីប ហើយកង្កែបបានឡើងមក
ហើយគ្របដណ្តប់ពេញទឹកដីអេស៊ីប។⁷ប៉ុន្តែ ពួកគ្រូមន្តអាគមក៏អាចធ្វើបានដែរ ដោយមន្តអាគមរបស់ពួកគេ ពួកគេបាននាំកង្កែបពេញទឹកដីអេស៊ីប។
8⁸បន្ទាប់មក ស្តេចផាវ៉ានបានកោះហៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ន ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យយកកង្កែបចេញពីយើង
និងប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។ នោះ យើងនឹងអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្រ ដើម្បីពួកគេថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអង្គ។⁹លោកម៉ូសេទូលទៅស្តេចផាវ៉ានថា៖ «សូម
ព្រះអង្គកំណត់ពេលវេលា ថាតើពេលណាទូលបង្គំត្រូវអង្វរព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ព្រះអង្គ សម្រាប់នាថ្ងៃនេះមន្ត្រី និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីបំបាត់កង្កែបចេញ
ពីព្រះអង្គ និងចេញពីដំណាក់របស់ព្រះអង្គ គឺនៅតែក្នុងទន្លេនីលប៉ុណ្ណោះ។»¹⁰

10¹⁰ស្តេចផាវ៉ានមានរាជឱង្ការថា៖ «ថ្ងៃស្អែក។ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «សូមឲ្យបានកើតឡើងតាមព្រះរាជឱង្ការរបស់ស្តេចចុះ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គបានជ្រាបថា
គ្មាននរណាដូចជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើងឡើយ។¹¹កង្កែបនឹងចាកចេញពីព្រះអង្គ ពីដំណាក់ ពីពួកមន្ត្រី និងពីប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។
ពួកគេនឹងនៅក្នុងតែទន្លេប៉ុណ្ណោះ។¹²លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉នបានចាកចេញពីអេស៊ីប។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងកង្កែប
ដែលព្រះអង្គបាននាំមកដល់ស្តេចផាវ៉ាន។

13¹³ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើដូចដែលលោកម៉ូសេបានទូលសុំ គឺកង្កែបបានងាប់នៅក្នុងផ្ទះ ដំណាក់ និងតាមស្រែចង្ការ។¹⁴ប្រជាជនបានប្រមូលខ្មោចកង្កែបគរជាគំនរ
ហើយមានក្ដិនស្គុយពាសពេញស្រុក។¹⁵ប៉ុន្តែ នៅពេលស្តេចផាវ៉ានឃើញថា បានធូរស្បើយហើយ ស្តេចនៅតែមានព្រះទ័យរឹងមាំ
ហើយមិនយល់ព្រមស្តាប់តាមលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉នឡើយ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលឲ្យស្តេចបានធ្វើ។

16¹⁶ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រាប់ទៅលោកអ៊ីរ៉ន ឲ្យលើកដំបង ហើយវាទៅលើដី
នោះវានឹងក្លាយជាចៃពាសពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។¹⁷ពួកគេក៏ធ្វើដូច្នោះ លោកអ៊ីរ៉នក៏លើកដៃ និងដំបងរបស់គាត់។ គាត់បានវាយទៅលើដី។
ចៃបានកើតឡើងនៅលើមនុស្សនិងសត្វ។ ឆ្នូលដីដែលនៅជិតដីបានកើតជាចៃពាសពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល។

18¹⁸ពួកគ្រូមន្តអាគមព្យាយាមធ្វើមន្តអាគមរបស់ពួកគេ ឲ្យកើតចៃ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចធ្វើបានទេ។ មានចៃនៅលើមនុស្ស និងសត្វ។¹⁹បន្ទាប់មក
ពួកគ្រូមន្តអាគមបានទូលទៅស្តេចផាវ៉ានថា៖ «នេះគឺជាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់។»²⁰ប៉ុន្តែ ស្តេចផាវ៉ានមានព្រះទ័យរឹងមាំ ដូច្នេះ
ស្តេចបានបដិសេធក្នុងការស្តាប់តាមពួកគេ។ វាបានកើតឡើងដូចព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅផាវ៉ានឲ្យធ្វើ។

20²⁰ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរក្រោកពីព្រលឹម ហើយឈរនៅចំពោះស្តេចផាវ៉ាន នៅពេលដែលស្តេចយាងទៅមាត់ទន្លេ។ ចូរទូលស្តេចថា៖
«ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំយើង។²¹ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ
ស្តេចមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទៅទេ យើងនឹងចាត់បង្កូងរុយមកលើស្តេច លើពួកមន្ត្រី និងនៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេច។
នៅក្នុងផ្ទះរបស់ជនជាតិអេស៊ីប នឹងពេញទៅដោយសត្វរុយ ហើយសូម្បីតែនៅលើដីដែលពួកគេឈរ នឹងមានពេញទៅដោយសត្វរុយ។

22²²ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងប្រព្រឹត្តជាមួយនឹងអ្នកដែលនៅក្នុងទឹកដីកូសែនបែបផ្សេង ទឹកដីដែលប្រជារាស្ត្ររបស់យើងរស់នៅ ដូច្នេះ
នឹងមិនមានបង្កូងសត្វរុយនៅទីនោះទេ។ ការនេះនឹងកើតឡើង ដើម្បីឲ្យស្តេចបានជ្រាបថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់នៅកណ្តាលចំណោមទឹកដីនេះ។

23²³យើងនឹងព្រែករាងប្រជារាស្ត្ររបស់យើង និងប្រជារាស្ត្ររបស់ស្តេច។ ទីសម្គាល់នៃអំណាចរបស់យើងនេះ នឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃស្អែក។²⁴

24²⁴ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើដូច្នោះ ហើយមានបង្កូងរុយយ៉ាងក្រាស់បានហើរចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចផាវ៉ាន និងផ្ទះពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេច។
នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារតែបង្កូងរុយទាំងនោះ។

25²⁵ស្តេចផាវ៉ានបានកោះហៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ន ហើយទូលថា៖ «ចូរទៅ ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកផ្ទាល់ចុះ។»²⁶

26²⁶លោកម៉ូសេទូលថា៖ «យើងខ្ញុំធ្វើដូច្នេះ មិនត្រឹមត្រូវទេ ដ្បិត យញ្ញបូជារបស់យើងដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ជាទីស្តាប់ខ្លឹមចំពោះជនជាតិអេស៊ីប។
27²⁷ប្រសិនបើ យើងខ្ញុំថ្វាយយញ្ញបូជានៅចំពោះមុខពួកគេ ដែលជាទីស្តាប់សម្លេងដល់ជនជាតិអេស៊ីបនោះ តើពួកគេនឹងមិនចោលយើងខ្ញុំនឹងដុំថ្មទេឬ? អត់ទេ
យើងត្រូវធ្វើដំណើរក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃទៅទីរហោស្ថាន ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង ដូចដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់។»²⁸

28²⁸ស្តេចផាវ៉ានមានរាជឱង្ការថា៖ «យើងនឹងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញទៅ ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកនៅទីរហោស្ថាន។
តែអ្នកមិនត្រូវទៅឆ្ងាយពេកទេ។ សូមជួយអធិស្ឋានឲ្យយើងផង។»²⁹លោកម៉ូសេទូលថា៖ «នៅពេលទូលបង្គំចាកចេញពីព្រះអង្គពេលណា
នោះទូលបង្គំនឹងអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យបង្កូងសត្វរុយចាកចេញពីព្រះអង្គ ស្តេចផាវ៉ាន និងពីពួកមន្ត្រី និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គនៅថ្ងៃស្អែក។ ប៉ុន្តែ
ព្រះអង្គមិនត្រូវបោកប្រាស់យើងខ្ញុំ ដោយមិនឲ្យប្រជាជនរបស់យើងចាកចេញទៅ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជានោះឡើយ។»

30³⁰លោកម៉ូសេបានចាកចេញពីស្តេចផាវ៉ាន ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់។³¹ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើតាមសំណូមពររបស់លោកម៉ូសេ
គឺព្រះអង្គបានយកបង្កូងសត្វរុយពីស្តេចផាវ៉ាន ពីពួកមន្ត្រី និងពីប្រជារាស្ត្ររបស់ស្តេច។ គ្មាននៅសល់មួយឡើយ។³²ប៉ុន្តែ នៅពេលនេះ
ស្តេចផាវ៉ានមានព្រះទ័យរឹងមាំដដែល ហើយស្តេចមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនទៅទេ។

9¹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនឹងលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅគាល់ស្តេចផាវ៉េន ហើយទូលស្តេចថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាហេព្រើរ មានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំដល់យើង»។²ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ស្តេចបដិសេធមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេទៅ ហើយប្រសិនបើ អ្នកនៅតែយ៉ាងពួកគេ³ដូច្នេះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយប្រហារបង្កសត្វនៅស្រែចម្ការ និងនៅលើបឹងសេះ និងបឹងលា បឹងអូរ និងបឹងចៀម ព្រមទាំងបឹងគោ វានឹងកើតជំងឺអាសន្នរោគយ៉ាងវេទនា។
⁴ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រព្រឹត្តជាមួយបង្កសត្វជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ខុសពីជនជាតិអេស៊ីប៖ គឺនឹងមិនមានសត្វណាដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវស្លាប់ឡើយ។

⁵ព្រះអម្ចាស់បានកំណត់ពេលវេលា ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ថ្ងៃស្អែក យើងនឹងធ្វើការនេះនៅក្នុងទឹកដីនេះ»។⁶ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការនេះនៅថ្ងៃបន្ទាប់៖ បង្កសត្វទាំងអស់នៅអេស៊ីបងាប់គ្មានសល់។ ប៉ុន្តែ គ្មានសត្វរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលណាមួយនៅបានរស់ឡើយ សូម្បីតែមួយ។⁷ស្តេចផាវ៉េនបានចាត់គេឲ្យ ទៅស៊ើបអង្កេត ហើយជ្រាបថាគ្មានសត្វណាមួយក្នុងបង្កសត្វរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ស្តេចផាវ៉េននៅតែមានព្រះទ័យមាន៖ ដូច្នេះ ស្តេចមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនចេញទៅទេ។

⁸បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនថា៖ «ចូរយកផេះពីចង្ក្រាន គឺអ្នកហើយម៉ូសេ ចូរចាប់ទៅលើមេឃ នៅចំពោះផាវ៉េនទៅផេះ នោះនឹងក្លាយជាផ្ទៃលីយ៉ាងម៉ដ្ឋ នៅពាសពេញលើស្រុកអេស៊ីប។ ហើយនឹងធ្វើឲ្យក្លាយជាបូស ហើយឆ្កាយចេញជាដំបៅលើខ្លួនមនុស្ស និងសត្វ ពាសពេញក្នុង ទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល»។¹⁰ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនបានយកផេះពីចង្ក្រាន ហើយឈរនៅចំពោះស្តេចផាវ៉េន។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានបោះផេះនោះទៅលើមេឃ។ ផេះនោះបានធ្វើឲ្យកើតមានបូស ហើយឆ្កាយចេញជាដំបៅលើខ្លួនមនុស្ស និងសត្វ។

¹¹ពួកគ្រូមន្តអាគមមិនអាចតតាំងនឹងលោកម៉ូសេបានទេ ដោយសារតែបូស ហើយបូសនោះក៏កើតនៅលើពួកគេ និងនៅលើជនជាតិអេស៊ីបផ្សេងទៀតដែរ។
¹²ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យស្តេចផាវ៉េនមានព្រះទ័យវង្សស ដូច្នេះ ស្តេចផាវ៉េនមិនបានធ្វើតាមលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនទេ។

ការនេះកើតឡើងដូចព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់លោកលោកម៉ូសេរួចហើយ ថាស្តេចផាវ៉េននឹងធ្វើដូច្នេះ។

¹³បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរក្រោកឡើងពីព្រឹក ឈរនៅចំពោះស្តេចផាវ៉េន ហើយទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិហេព្រើរ មានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំយើង»។¹⁴ដ្បិត នៅពេលនេះ យើងនឹងចាត់គ្រោះកាចគ្រប់យ៉ាងរបស់យើង មកលើស្តេច នៅលើពួកមន្ត្រី និងប្រជារាស្ត្ររបស់ស្តេច។ យើងនឹងធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យស្តេចបានដឹងថា គ្មាននរណាដូចយើងនៅលើផែនដីនេះឡើយ។

¹⁵ដ្បិត ប្រសិនបើយើងបានលើកដៃវាយអ្នក និងប្រជារាស្ត្ររបស់អ្នក ដោយជំងឺអាសន្នរោគនៅពេលនេះ ម្ល៉េះអ្នករាល់គ្នានឹងវិនាសសូន្យពីផែនដីបាត់ទៅ ហើយ។¹⁶ប៉ុន្តែ យើងបានទុកឲ្យអ្នកនៅរស់ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានឃើញពីអំណាចរបស់យើង ដើម្បីឲ្យនាមរបស់យើងត្រូវប្រកាសពាសពេញផែនដី។¹⁷ស្តេចនៅតែ តម្កើងខ្លួនទាស់នឹងប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ដោយមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចេញទៅទេ។

¹⁸ចូរស្តាប់! ថ្ងៃស្អែក ពេលថ្មើរនេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានព្យុះព្រិលយ៉ាងខ្លាំងកើតឡើង ដែលមិនធ្លាប់មាននៅក្នុងអេស៊ីប តាំងពីស្រុកនេះកើតមក រហូតមកដល់ពេលនេះ។¹⁹តែឲ្យនេះ ចូរចាត់ពួកប្រុសៗឲ្យទៅប្រមូលបង្កសត្វ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលស្តេចមាននៅស្រែចម្ការ ទៅកាន់កន្លែងមានសុវត្ថិភាព។ បុរស និងសត្វទាំងអស់ដែលនៅស្រែចម្ការ ដែលមិនបាននៅផ្ទះ ព្រិលនឹងធ្លាក់មកលើពួកគេ ហើយពួកគេនឹងស្លាប់»។

²⁰បន្ទាប់មក ពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉េនបានជឿនៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ក៏ប្រញាប់ទៅនាំទាសករ និងបង្កសត្វរបស់ពួកគេមកផ្ទះវិញ។²¹ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទុកពួកទាសករ និងបង្កសត្វរបស់ពួកគេនៅស្រែចម្ការ។

²²បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរលើកដៃរបស់អ្នកទៅលើមេឃ ដើម្បីធ្វើឲ្យមានព្រិលធ្លាក់មកពេញទឹកដីអេស៊ីប លើប្រជារាស្ត្រ លើសត្វ និងលើវត្ថុជាតិនៅស្រែចម្ការពាសពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល»។²³លោកម៉ូសេបានលើកដៃរបស់គាត់ទៅលើមេឃ ហើយព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានផ្កូរលាស់ ព្រិល និងផ្អែកបន្ទោរមកលើដី។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមានភ្លៀងព្រិលធ្លាក់មកលើទឹកដីអេស៊ីបដែរ។²⁴ដូច្នេះ ក៏មានព្រិល ផ្អែកបន្ទោរលាយជាមួយនឹងព្រិលយ៉ាងខ្លាំង ដែលមិនធ្លាប់កើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ចាប់តាំងពីនាមប្រទេសនេះមក។

²⁵ពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ព្រិលបានធ្លាក់មកលើស្រែចម្ការទាំងអស់ ធ្លាក់មកលើទាំងមនុស្ស និងសត្វ។ វាធ្លាក់មកលើដំណាំនៅក្នុងស្រែចម្ការ ហើយបានបំបាក់ដើមឈើទាំងអស់។²⁶លើកលែងតែទឹកដីកូសែន ជាកន្លែងដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់នៅប៉ុណ្ណោះ ដែលគ្មានព្រិល។

²⁷បន្ទាប់មក ស្តេចផាវ៉េនបានចាត់គេឲ្យទៅកោះហៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន។ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា «លើកនេះ យើងបានប្រព្រឹត្តបាបមែន។ ព្រះអម្ចាស់សូចរិត ហើយយើង និងប្រជារាស្ត្ររបស់យើងជាមនុស្សអាក្រក់»។²⁸សូមអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះព្យុះភ្លៀងព្រិលនេះខ្លាំងណាស់។ យើងនឹងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទៅហើយ ហើយអ្នកនឹងលែងនៅទីនេះទៀតដែរ»។

²⁹លោកម៉ូសេទូលទៅស្តេចថា៖ «ពេលទូលបង្គំចាកចេញពីក្រុងនេះពេលណា ទូលបង្គំនឹងលើកដៃទាំងព្រះអម្ចាស់។ ផ្កូរនឹងឈប់ ហើយនឹងលែងមានព្រិលទៀតហើយ។ បែបនេះ ព្រះអង្គនឹងជ្រាបថា ផែនដីនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់»។³⁰ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះអង្គ និងពួកនាម៉ឺនមន្ត្រី របស់ព្រះអង្គមិនទាន់កោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះជាម្ចាស់នៅឡើយទេ»។

³¹ពេលនោះ ដើមផ្នែកពុងចេញផ្កា និងស្រូវស្រាលកំពុងដាក់គ្រាប់³²ចំណែកស្រូវសាលី និងស្រូវធ្ងន់វិញមិនត្រូវខូចខាតឡើយ ព្រោះមិនទាន់ចេញក្នុង។

³³នៅពេល លោកម៉ូសេចាកចេញពីស្តេចផាវ៉េន រួចចេញទៅក្រៅទីក្រុង គាត់បានលើកដៃរបស់គាត់ទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ផ្កូរឈប់លាស់ឮ ព្រិលឈប់ធ្លាក់ ហើយភ្លៀងក៏លែងធ្លាក់មកលើផែនដីទៀតដែរ។

³⁴នៅពេលស្តេចផាវ៉េនឃើញភ្លៀងរាំង ព្រិលឈប់ធ្លាក់ និងផ្កូរឈប់លើ ស្តេចបានធ្វើបាបសារជាថ្មី ហើយបានព្រះទ័យវង្សស រួមជាមួយមន្ត្រីរបស់ស្តេចផង។

³⁵ស្តេចផាវ៉េនមានព្រះទ័យវង្សស ដូច្នេះហើយ ស្តេចមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញទៅឡើយ។ នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា ស្តេចផាវ៉េននឹងប្រព្រឹត្តដូច្នេះ។

10¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅជួបស្តេចផារ៉ោ ហើយយើងបានធ្វើឲ្យស្តេច និងមន្ត្រីរបស់ស្តេចមានចិត្តរឹង។ យើងបានធ្វើការនេះ ដើម្បីបង្ហាញទិសដៅផ្សេងៗនៃអំណាចរបស់យើងនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។² យើងបានធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចដឹងពីអំណាចរបស់យើង និងចាប់ផ្តើមការងារកែប្រែ។ យើងបានធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចដឹងពីអំណាចរបស់យើងនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ បែបនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់»។

³ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនបានទៅគាល់ស្តេចផារ៉ោ ហើយទូលស្តេចថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិហេព្រើរ មានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «តើស្តេចនៅតែមិនព្រមបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះយើងដល់កាលណាទៀត? ចូរអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញទៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំយើងបាន។
⁴ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ស្តេចបដិសេធមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទៅទេ ចូរស្តាប់ ថ្ងៃស្អែក យើងនឹងនាំសត្វកណ្តុបមកក្នុងទឹកដីរបស់ព្រះអង្គ។
⁵ ពួកវានឹងហើរមកពាសពេញដី ដូច្នេះ គ្មានសត្វណាមួយដែលអាចមើលឃើញឡើយ។ ពួកវានឹងស៊ីអ្វីៗដែលនៅសល់ពីព្រឹល។
វាក៏នឹងស៊ីដើមឈើទាំងអស់របស់ស្តេចដែលដុះនៅក្នុងស្រែចម្ការ។⁶ ពួកវានឹងចូលទៅពេញដំណាក់ និងផ្ទះមន្ត្រីរបស់ស្តេច និងផ្ទះរបស់ជនជាតិហេព្រើរទាំងអស់ ជាអ្វីមួយដែលធុញដុះ និងដីតារបស់អ្នកមិនដែលឃើញពីមុន និងជាអ្វីដែលមិនដែលឃើញតាំងពីផែនដីបានកើតមក រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ»។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេក៏ចាកចេញពីស្តេចផារ៉ោទៅ។

⁷ ពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចផារ៉ោទូលទៅស្តេចថា៖ «តើបុរសនេះឲ្យធ្វើបានយើងដល់កាលណាទៀត? ចូរអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញទៅ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។ តើព្រះអង្គមិនជ្រាបទេឬថា អេស៊ីបត្រូវបានបំផ្លាញ?»⁸ គេបាននាំលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនមកគាល់ស្តេចផារ៉ោម្តងទៀត ស្តេចបានមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរទៅថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកចុះ។ តើនរណាខ្លះនឹងទៅ?»
⁹ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «យើងនឹងចេញទៅទាំងចាស់ទាំងក្មេង ទាំងកូនប្រុស និងកូនស្រីរបស់យើង។ យើងនឹងចេញទៅជាមួយប្អូនសត្វ និងប្អូនចៀមរបស់យើង។ ដ្បិត យើងខ្ញុំនឹងធ្វើពិធីបុណ្យថ្វាយព្រះអម្ចាស់»។¹⁰ ស្តេចផារ៉ោមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាចុះ ប្រសិនបើ យើងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នក និងកូនតូចៗរបស់អ្នកទៅ។ មើល អ្នករាល់គ្នាមានគំនិតអាក្រក់។¹¹ អត់ទេ! ចូរចេញទៅតែប្រុសៗដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាបានហើយ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ចុះ ដ្បិត នោះគឺជាអ្វីដែលអ្នកចង់បាន»។ បន្ទាប់មក គេបានបណ្តេញលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនចេញពីស្តេចផារ៉ោ។

¹² បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរលើកដៃរបស់អ្នកលើទឹកដីអេស៊ីប ដើម្បីឲ្យកើតមានកណ្តុបឲ្យពួកវាបានវាយប្រហារទឹកដីអេស៊ីប និងស៊ីដំណាំទាំងឡាយនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែលនៅសល់ពីព្រឹល»។¹³ លោកម៉ូសេបានលើកដៃ ជាមួយនឹងដំបងរបស់គាត់លើទឹកដីអេស៊ីប ហើយព្រះអម្ចាស់បាននាំឲ្យមានខ្យល់បក់ពីទិសខាងកើតលើទឹកដីទាំងអស់ពេញមួយថ្ងៃមួយយប់។ នៅព្រឹកឡើង ខ្យល់ពីទិសខាងកើតបាននាំសត្វកណ្តុបមក។

¹⁴ សត្វកណ្តុបបានចេញទៅពាសពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ហើយបានទំពាស់ពេញទឹកដីតែម្តង។ មិនដែលធ្លាប់មានហ្វូងកណ្តុបនៅក្នុងទឹកដីបែបនេះទេ ហើយក្រោយពីនេះក៏មានកណ្តុបច្រើនយ៉ាងនេះដែរ។¹⁵ ពួកវាបានគ្រប់ដណ្តប់ពាសពេញទឹកដីទាំងមូល ធ្វើឲ្យផ្ទៃដីខ្មៅងងឹត។ ពួកវាបានស៊ីដំណាំ ផលផ្លែដើមឈើដែលនៅសល់ពីព្រឹលទាំងអស់។ នៅពាសពេញទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល គ្មានសត្វស្បៀងខ្លះនៅសល់ទេ ឬដើមឈើ និងដំណាំនៅស្រែចម្ការនៅសល់ទេ។

¹⁶ បន្ទាប់មក ស្តេចផារ៉ោបានកោះហៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនមកយ៉ាងលឿន ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «យើងបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក និងអ្នកផងដែរ។¹⁷ បន្ទាប់មក សូមអត់ទោសបាបរបស់យើងនៅពេលនេះ ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក ដែលព្រះអង្គនឹងដកសេចក្តីស្លាប់នេះចេញពីយើង»។¹⁸ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានចាកចេញពីស្តេចផារ៉ោទៅ ហើយបានអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់បាននាំឲ្យមានខ្យល់បក់យ៉ាងខ្លាំងពីទិសខាងលិច ដែលនាំឲ្យមានសត្វកណ្តុប ហើយកៀរចូលទៅក្នុងសមុទ្រកក់ គ្មានសត្វកណ្តុបណាមួយនៅសល់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបឡើយ។²⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យព្រះទ័យស្តេចផារ៉ោរឹង ហើយស្តេចផារ៉ោមិនអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញទេ។

²¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរលើកដៃរបស់អ្នកទៅលើមេឃ ដើម្បីឲ្យមានភាពងងឹតគ្រប់ដណ្តប់ទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល គឺជាភាពងងឹតដែលមើលឃើញឡើយ»។²² លោកម៉ូសេក៏លើកដៃរបស់គាត់ទៅលើមេឃ ហើយមានភាពងងឹតយ៉ាងក្រាស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូលអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ។²³ គ្មាននរណាអាចមើលគ្នាទៅវិញទៅមកឃើញឡើយ ក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ គ្មាននរណាចេញពីផ្ទះឡើយ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវិញមានពន្លឺនៅក្នុងផ្ទះពួកគេរស់នៅ។

²⁴ ស្តេចផារ៉ោបានកោះហៅលោកម៉ូសេ ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរទៅថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ចុះ។ ទាំងគ្រួសាររបស់អ្នកក៏ទៅជាមួយអ្នកដែរ ប៉ុន្តែ ទុកហ្វូងសត្វ និងហ្វូងចៀមនៅទីនេះហើយ»។²⁵ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «ព្រះអង្គត្រូវប្រទានសត្វដល់យើងខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំយកទៅធ្វើជាយញ្ញបូជា ហើយធ្វើជាយញ្ញបូជាដុត ដើម្បីយើងធ្វើយញ្ញបូជាសត្វទាំងនោះថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង។

²⁶ ហ្វូងគោរបស់យើងខ្ញុំក៏ត្រូវចេញទៅជាមួយយើងខ្ញុំដែរ។ មិនត្រូវឲ្យនៅសល់ត្រចកជើងរបស់ពួកវាណាមួយឡើយ ព្រោះយើងខ្ញុំត្រូវយកពួកវាទៅថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើងខ្ញុំ។ ដ្បិត យើងខ្ញុំមិនដឹងថា យើងខ្ញុំត្រូវយកអ្វីទៅថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់នៅឡើយទេ លុះត្រាតែយើងខ្ញុំទៅដល់ទីនោះសិន។

²⁷ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យព្រះទ័យរបស់ស្តេចផារ៉ោរឹង ហើយស្តេចមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចេញទៅទេ។²⁸ ស្តេចផារ៉ោមានរាជឱង្ការទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរចេញពីយើងទៅ» ចូរប្រយ័ត្នការមួយ សូមកុំឲ្យយើងឃើញមុខអ្នកទៀត ដើម្បីនៅថ្ងៃដែលអ្នកឃើញមុខយើង អ្នកនឹងស្លាប់»។²⁹ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «ព្រះអង្គមានរាជឱង្ការដោយអង្គទ្រង់ទេ។ ទូលបង្គំនឹងមិនឃើញព្រះភក្ត្រព្រះអង្គទៀតទេ»។

11¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «នៅមានគ្រោះកាចមួយទៀត ដែលយើងនឹងនាំមកលើស្តេចផាវ៉េន និងស្រុកអេស៊ីប។ បន្ទាប់មក ស្តេចនឹងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញពីទីនេះហើយ។ នៅពេលស្តេចអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកចេញហើយ ស្តេចនឹងបណ្តេញអ្នកឲ្យចេញទាំងអស់។

² ចូរបង្គាប់ទៅពួកប្រុសៗ និងស្រីៗទាំងអស់ឲ្យស្ងៀមគ្រឿងប្រាក់ និងគ្រឿងមាស ពីអ្នកជិតខាងរបស់ពួកគេ»។

³ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យជនជាតិអេស៊ីបមានចិត្តមេត្តាដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ លើសពីនេះ លោកម៉ូសេជាមនុស្សដ៏សំខាន់នៅចំពោះពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉េន និងនៅចំពោះប្រជាជននៅក្នុងស្រុកអេស៊ីប។

⁴ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «នៅពាក់កណ្តាលយប់ យើងនឹងចេញទៅពាសពេញទឹកដីអេស៊ីប។

⁵ កូនច្បងទាំងអស់ដែលនៅក្នុងទឹកដីរបស់អេស៊ីប និងត្រូវស្លាប់ គឺចាប់តាំងពីកូនច្បងរបស់ស្តេចផាវ៉េន ដែលសោយរាជ្យនៅលើបល្ល័ង្ក ដល់កូនច្បងរបស់ស្រ្តីបារបម្រើដែលនៅខាងក្រោយត្បាល់កិន និងកូនច្បងក្នុងហ្វូងសត្វទាំងអស់ថែមទៀតផង។

⁶ បន្ទាប់មក នឹងមានព្យុសរសម្រែកទ្រហោយនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបទាំងមូល ចាប់តាំងពីដើមរៀងមកមិនធ្លាប់មាន ហើយទៅមុខក៏មិនធ្លាប់មានដូច្នេះដែរ។⁷ សូម្បីឆ្កែក៏មិនឮព្រុសដាក់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដាក់មនុស្ស ឬសត្វណាមួយផង។ បែបនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តនឹងជនជាតិអេស៊ីប និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលផ្សេងគ្នា។⁸ ពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉េនទាំងអស់ នឹងចូលមករកឃើញ ហើយលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះយើង។ ពួកគេនឹងនិយាយថា៖ «ចូរចេញទៅ ហើយមនុស្សទាំងអស់នឹងទៅជាមួយអ្នកដែរ!»។ បន្ទាប់ពីនោះ យើងនឹងចេញទៅ»។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ចេញពីស្តេចផាវ៉េនទាំងមានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង។

⁹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ស្តេចផាវ៉េននឹងមិនស្លាប់តាមអ្នកទេ។ ការនេះកើតឡើងដូច្នេះ ដើម្បីយើងអាចនឹងធ្វើការអស្ចារ្យនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប»។¹⁰ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស្រាបានធ្វើទីសម្គាល់ទាំងអស់នេះ នៅចំពោះស្តេចផាវ៉េន។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យព្រះទ័យរបស់ស្តេចផាវ៉េនរឹង ហើយស្តេចផាវ៉េនមិនព្រមអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីរបស់ស្តេចទេ។

12 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េននៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖² «សម្រាប់អ្នក ខែនេះគឺជាខែដែលត្រូវចាប់ផ្តើម គឺខែដំបូងនៃឆ្នាំរបស់អ្នក។

³ចូរជ្រាបដល់សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលថា៖ «នៅថ្ងៃទីដប់ខែនេះ ពួកគេម្នាក់ៗត្រូវយកចៀមមួយ ឬពពែស្មារមួយសម្រាប់ពួកគេ គ្រួសារនីមួយៗត្រូវធ្វើដូច្នេះ គឺត្រូវយកចៀមមួយសម្រាប់គ្រួសារមួយ។⁴ប្រសិនបើ គ្រួសារនោះតូចហូបចៀមមួយមិនអស់ អ្នកនោះនិងអ្នកជិតខាង ត្រូវយកសាច់ចៀម ឬពពែស្មារចែកឲ្យល្មមសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា។ គ្រប់គ្នាត្រូវតែបរិភោគឲ្យឆ្អែត ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវយកសាច់ល្មម ដើម្បីចម្អែតពួកគេគ្រប់គ្នា។⁵កូនចៀម ឬពពែស្មារលរបស់អ្នកត្រូវតែល្អឥតខ្ចោះ ដែលមានអាយុមួយខួប។ អ្នកត្រូវយកចៀមមួយ ឬពពែមួយពីហ្វូងសត្វ។ អ្នកត្រូវទុកវារហូតដល់ដប់បួនថ្ងៃនៅក្នុងខែនោះ។⁶បន្ទាប់មក សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលត្រូវសម្លាប់វានៅពេលថ្ងៃលិច។⁷អ្នកត្រូវយកឈាមខ្លះ ហើយលាបវានៅលើក្របខ្វាច់ទាំងសងខាង និងនៅលើក្របខ្វាច់ផ្ទះដែលអ្នកហូបសាច់នោះផង។⁸អ្នកត្រូវហូបសាច់នៅយប់នោះ បន្ទាប់ពីអ្នកបានរាំងវាទៅលើភ្លើងហើយ។ ចូរហូបវាជាមួយនំប៉័ង ឥតមេ និងបន្លែល្អិត។

⁹កុំហូបសាច់នៅ ឬស្វាសនឹងទឹកឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវរាំងវាលើភ្លើង ជាមួយនឹងក្បាល ជើងនិងគ្រឿងក្នុងរបស់វា។¹⁰អ្នកមិនត្រូវទុកឲ្យអ្វីមួយនៅសល់រហូតដល់ពេលព្រឹកឡើយ។ អ្នកត្រូវដុតអ្វីដែលនៅសល់ចោលឲ្យអស់នៅពេលព្រឹក។¹¹នេះគឺជារបៀបដែលអ្នកត្រូវហូប ត្រូវក្រវាត់ចង្កេះ ពាក់ស្បែកជើងនៅលើជើងរបស់អ្នក និងកាន់ដំបងនៅនឹងដៃរបស់អ្នកដែរ។ អ្នកត្រូវហូបវាឲ្យលឿន។ នេះគឺជាបុណ្យចម្អងរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹²ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងឆ្លងកាត់ទឹកដីអេស៊ីប ហើយប្រហារកូនចៀមរបស់មនុស្ស និងសត្វនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។ យើងនឹងនាំការដំនុំដង្ហែនៅលើព្រះរបស់អេស៊ីបទាំងអស់។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់។¹³ឈាមនឹងធ្វើជាទឹសម្ខាស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក នៅពេលយើងមក។ ពេលយើងប្រហារទឹកដីអេស៊ីប ហើយយើងឃើញឈាម យើងនឹងហោះរំលង។ គ្រោះកាចនេះនឹងមិនមកដល់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ហើយយើងក៏មិនបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាដែរ។¹⁴ថ្ងៃនេះនឹងក្លាយជាថ្ងៃដែលរំលឹកដល់អ្នករាល់គ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវយកថ្ងៃនេះទុកជាពិធីបុណ្យថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ វាជាច្បាប់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមគ្រប់ជំនាន់ ទុកជាច្បាប់រហូតទៅ។

¹⁵អ្នករាល់គ្នាត្រូវហូបនំប៉័ងឥតមេ ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ នៅថ្ងៃដំបូង អ្នកត្រូវយកមេចេញពីផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នកណាដែលហូបនំប៉័ងមានមេក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ អ្នកនោះត្រូវកាន់ចេញពីអ៊ីស្រាអែល។¹⁶នៅថ្ងៃទីមួយ ត្រូវញែកសហគមន៍ឲ្យនៅដោយឡែកសម្រាប់យើង ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ នឹងមានការជួបជុំសារជាថ្មីម្តងទៀត។ នៅថ្ងៃនោះ មិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ លើកលែងតែចម្អិនម្ហូបសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាហូបតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នករាល់អ្នកអាចធ្វើការលុះត្រាតែការងារដែលត្រូវធ្វើម្តងប៉ុណ្ណោះ។

¹⁷អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេនេះ ព្រោះវាគឺជាថ្ងៃដែលយើងបាននាំប្រជាជនរបស់អ្នករាល់គ្នា ពួកពលរបស់អ្នករាល់គ្នាជាក្រុម។ ចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវរក្សាថ្ងៃនេះ នៅគ្រប់ជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នា។ នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁸អ្នករាល់គ្នាត្រូវហូបនំប៉័ងនៅពេលថ្ងៃលិច ចាប់ពីថ្ងៃដប់បួននៅក្នុងខែដំបូងនៃឆ្នាំ រហូតដល់ថ្ងៃម្តងមួយនៃខែនោះ។

¹⁹ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ មិនត្រូវឲ្យមានមេនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ អស់អ្នកណាដែលបរិភោគនំប៉័ងដែលធ្វើដោយមេ ត្រូវកាន់ចេញពីសហគមន៍អ៊ីស្រាអែល ទោះបី អ្នកនោះគឺជាជនបរទេស ឬអ្នកដែលកើតនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវហូបនំប៉័ងដែលធ្វើដោយមេឡើយ។²⁰នៅគ្រប់កន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នាស់នៅ អ្នករាល់គ្នាត្រូវហូបនំប៉័ងដែលឥតមេ។

²¹បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានកោះហៅពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ហើយជ្រាបដល់ពួកគេថា៖ «ចូរទៅ ហើយជ្រើសរើសកូនចៀម ឬចៀមតូច ដែលល្មមនឹងចម្អែតគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយសម្លាប់វាធ្វើពិធីបុណ្យចម្អង។²²បន្ទាប់មក យកមែកហ៊ីស៊ីប ហើយជ្រលកវាទៅក្នុងឈាមដែលនៅក្នុងជើង។ ហើយលាបឈាមដែលនៅក្នុងជើងនៅលើក្របខ្វាច់ ហើយលាបលើក្របខ្វាច់ទាំងសងខាង។

កុំឲ្យនរណាម្នាក់ចេញក្រៅទ្វារផ្ទះរបស់គាត់ឡើងរហូតដល់ពេលព្រឹកឡើយ។

²³ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងឆ្លងកាត់ ដើម្បីប្រហារជនជាតិអេស៊ីប។ នៅពេលព្រះអង្គទតឃើញឈាមដែលនៅលើក្របខ្វាច់ ព្រះអង្គនឹងរំលងទ្វាររបស់អ្នក ហើយមិនអនុញ្ញាតឲ្យមេបំផ្លាញចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយប្រហារអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

²⁴អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមច្បាប់នេះ។ ហើយវានឹងត្រូវធ្វើជាច្បាប់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា និងពូជពង្សរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²⁵នៅពេលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យានឹងធ្វើ អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើការនេះ ទុកជាការថ្វាយបង្គំ។

²⁶នៅពេលកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាសួរថា៖ «តើពិធីបុណ្យនេះមានន័យដូចម្តេច?»²⁷នោះ អ្នកត្រូវជ្រាបពួកគេថា៖ «នេះគឺជាយញ្ញបូជានៃពិធីបុណ្យចម្អងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានឆ្លងកាត់ផ្ទះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅអេស៊ីប នៅពេលព្រះអង្គប្រហារជនជាតិអេស៊ីប។ ព្រះអង្គបានរំដោះផ្ទះរបស់ពួកយើងឲ្យមានសេរីភាព។ បន្ទាប់មក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានលុតជង្គង់ចុះ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។²⁸ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញយ៉ាងប្រាកដ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន។

²⁹ការនោះបានកើតឡើងនៅពេលយប់ គឺព្រះអម្ចាស់បានប្រហារកូនចៀមទាំងអស់ដែលនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ចាត់តាំងពីបុត្រច្បងរបស់ស្តេចផាវ៉ាន ដែលសោយរាជ្យនៅលើបល្ល័ង្ក ដល់កូនចៀមរបស់មនុស្សដែលនៅក្នុងគុក និងកូនចៀមទាំងអស់នៃហ្វូងសត្វដែរ។³⁰ស្តេចផាវ៉ានបានតើនឡើយនៅពេលយប់ ព្រះអង្គទតឃើញ ពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេច និងជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់។ មានការយំកាន់ទុក្ខជាខ្លាំង ដ្បិត គ្មានផ្ទះណាមួយ ដែលគ្មានមនុស្សស្លាប់ឡើយ។

³¹ស្តេចផាវ៉ានបានកោះហៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េននៅពេលយប់នោះ ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរក្រោកឡើយ ចូរចេញពីចំណោមប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទៅ អ្នក និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ចូរទៅ ថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះដែលអ្នកនិយាយថាអ្នកចង់ធ្វើទៅ។

³²ចូរយកហ្វូងចៀម និងហ្វូងសត្វរបស់អ្នក ដូចអ្នកបាននិយាយ ហើយទៅចុះ ព្រមទាំងឲ្យពរដល់យើងផង។»

³³ជនជាតិអេស៊ីបបានប្រញាប់ប្រញាលចាត់ពួកគេឲ្យចាកចេញពីទឹកដី ដ្បិត ពួកគេនិយាយថា៖ «យើងមុខជាស្លាប់ទាំងអស់គ្នា។»

³⁴ដូច្នេះ ប្រជាជនបានយកម្សៅដែលមិនទាន់ដាក់ដំបែ និងជើងសម្រាប់លាយម្សៅរបស់ពួកគេមករុំក្នុងអាវ ហើយលីចេញទៅ។³⁵ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើ ដូចលោកម៉ូសេបានជ្រាបដល់ពួកគេ។ ពួកគេបានសុំគ្រឿងប្រាប់ គ្រឿងមាស និងសម្លៀកបំពាក់ពីជនជាតិអេស៊ីប។

³⁶ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យជនជាតិអេស៊ីបមានចិត្តមេត្តាដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះ ជនជាតិអេស៊ីបបានឲ្យអ្វីៗតាមដែលពួកគេសុំ។ បែបនេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានរីករស់ពីជនជាតិអេស៊ីប។

³⁷ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរពីក្រុងរ៉ាមសេសទៅក្រុងស៊ីកូត។ មានបុរសចំនួន៦០០, ០០០នាក់ធ្វើដំណើរថ្មើរជើង ដោយមិនបានរាប់ស្ត្រី និងក្មេងៗទេ។

³⁸មានបុណ្យជនដែលមិនមែនជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើដំណើរជាមួយពួកគេដែរ ជាមួយនឹងហ្វូងចៀម និងហ្វូងគោ និងហ្វូងសត្វយ៉ាងច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់។

³⁹ពួកគេបានដុតនំប៉័ងដែលឥតមេ ដែលមិនដោល ដែលបាននាំពីអេស៊ីបមក។ ជានំប៉័ងដែលឥតមេ ដោយសារពួកគេត្រូវបានបណ្តេញចេញពីអេស៊ីប ហើយពួកគេត្រូវបានម្ហូបជាប្រញាប់។⁴⁰ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់នៅអេស៊ីប ៤៣០ឆ្នាំ។

⁴¹នៅចុងឆ្នាំ ៤៣០ នៅថ្ងៃដំបូង ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។⁴²នេះគឺជាយប់ដែលពួកគេមិនគេងឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងនាំពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។ នេះគឺជាយប់នៃព្រះអម្ចាស់ ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវរក្សាទុកដល់ជនជាតិរបស់ពួកគេគ្រប់ជំនាន់។

⁴³ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនថា៖ «នេះគឺជាច្បាប់របស់ពិធីបុណ្យចម្លង ជនបរទេសមិនអាចចូលរួមហូបបានទេ។⁴⁴ប៉ុន្តែ ទាសកររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដែលបានទិញដោយប្រាក់ អាចហូបបាន បន្ទាប់ពីពួកគេបានកាត់ស្បែកហើយ។

⁴⁵ជនបរទេស និងអ្នកបម្រើដែលបានជួលមិនត្រូវឲ្យហូបអាហារទាំងនេះឡើយ។⁴⁶អាហារទាំងនេះ ត្រូវតែហូបនៅក្នុងផ្ទះ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវយកសាច់ណាមួយចេញក្រៅផ្ទះឡើយ ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវបំបាក់ឆ្អឹងដែរ។

⁴⁷នៅក្នុងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលត្រូវរក្សាពិធីបុណ្យនេះ។⁴⁸ប្រសិនបើ ជនបរទេសដែលរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ចង់រក្សាពិធីបុណ្យចម្លងរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះ ត្រូវឲ្យសាច់ញាតិរបស់គេទាំងអស់កាត់ស្បែក។ បន្ទាប់មកគាត់អាចចូលមក ហើយធ្វើពិធីនេះបាន។ អ្នកទាំងនោះនឹងក្លាយជាប្រជារាស្ត្រដែលបានកើតនៅក្នុងទឹកដីនេះ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលមិនកាត់ស្បែកមិនអាចហូបអាហារទាំងនេះឡើយ។

⁴⁹នេះគឺជាច្បាប់ដូចគ្នា ដែលត្រូវអនុវត្តទាំងម្ចាស់ស្រុក និងជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។⁵⁰ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើតាមដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន។⁵¹នៅថ្ងៃកំណត់នោះ ព្រះអម្ចាស់បាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ដោយមានរបៀបដូចជាកងទ័ព។

13 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖² «ចូរញែកកូនច្បងដោយឡែកសម្រាប់យើង គឺកូនច្បងទាំងអស់ ពីចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ទាំងមនុស្សទាំងស្រុង។ កូនច្បងជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។

³ លោកម៉ូសេប្រាប់ទៅប្រជាជនថា៖ «ចូរនឹងចាំពីថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាបានចេញពីអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃភាពជាទាសករ ដ្បិតដោយសារព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីកន្លែងនេះ។ មិនត្រូវហូបនំប៉័ងដែលមានមេឡើយ។

⁴ ថ្ងៃនេះអ្នករាល់គ្នានឹងចេញពីទឹកដីអេស៊ីប គឺនៅក្នុងខែអាប៊ីប។⁵ នៅពេលព្រះអម្ចាស់នាំអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងទឹកដីជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស ជាទឹកដីដ៏សម្បូរសប្បាយ ដែលព្រះអង្គសន្យាជាមួយពួកបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាថា នឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា នោះត្រូវនាំគ្នាគោរពបម្រើព្រះអម្ចាស់ ដោយធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងក្នុងខែនេះ។

⁶ ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃអ្នករាល់គ្នាត្រូវហូបនំប៉័ងឥតមេ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យថ្វាយព្រះអម្ចាស់។⁷ ត្រូវហូបនំប៉័ងឥតមេក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ មិនត្រូវឲ្យឃើញមាននំប៉័ងមានមេនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ក៏មិនត្រូវឲ្យឃើញមានមេនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

⁸ នៅថ្ងៃនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រាប់ដល់កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «នេះគឺដោយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសម្រាប់យើងពេល យើងចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក»។

⁹ ការនេះនឹងរំលឹកនៅនឹងដៃរបស់អ្នករាល់គ្នា និងរំលឹកនៅលើថ្ងាសរបស់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីបដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវរក្សាច្បាប់នេះ រៀងរាល់ឆ្នាំ តាមពេលកំណត់របស់វា។

¹¹ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បាននាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងទឹកដីជនជាតិកាណាន តាមការដែលព្រះអង្គបានស្យូចនឹងធ្វើជាមួយអ្នករាល់គ្នា និងជាមួយពូជពង្សរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹² អ្នករាល់គ្នាត្រូវញែកកូនច្បងទាំងអស់ដោយឡែក និងកូនច្បងនៃសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នាតាមពូជដែរ។ កូនច្បងទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹³ កូនច្បងរបស់សត្វលា អ្នករាល់គ្នាត្រូវទិញមកវិញ ដោយយកកូនចៀមមកជំនួសវិញ។ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនទិញត្រឡប់មកវិញទេ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវបំបាត់វា។ ប៉ុន្តែ កូនច្បងនៅក្នុងចំណោមកូនរបស់អ្នករាល់គ្នាទាំងអស់ត្រូវទិញមកវិញដែរ។

¹⁴ ក្រោយមក នៅពេលកូនចៅរបស់អ្នកសួរថា៖ «តើការនេះមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?» នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រាប់ពួកគេថា៖ «គឺជាព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបាននាំចេញពីផ្ទះនៃភាពជាទាសករ។¹⁵ នៅពេលស្តេចផារ៉ោមានព្រះទ័យរឹង បដិសេធមិនអនុញ្ញាតឲ្យយើងចេញទៅ ព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់កូនច្បងដែលនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបចោលទាំងអស់ ទាំងកូនច្បងរបស់មនុស្ស និងកូនដំបូងរបស់សត្វ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាយើងថ្វាយកូនច្បងដល់ព្រះអម្ចាស់ ទាំងមនុស្ស ទាំងសត្វ ហើយនោះគឺជាហេតុដែលយើងទិញកូនច្បងរបស់យើងត្រឡប់មកវិញ»។¹⁶ ការនេះនឹងក្លាយជាការរំលឹកនៅលើដៃ និងនៅលើថ្ងាសរបស់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត គឺដោយសារព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអម្ចាស់ បាននាំយើងចេញពីអេស៊ីបមក»។

¹⁷ នៅពេលស្តេចផារ៉ោអនុញ្ញាតឲ្យប្រជាជនចេញ ព្រះអម្ចាស់មិនបាននាំពួកគេតាមផ្លូវកាត់តាមទឹកដីគីលីស្ទីនទេ ទោះបីជាតាមទឹកដីនោះជិតក្តី។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ប្រហែលជាមនុស្សអាចប្តូរគំនិតរបស់ពួកគេ នៅពេលពួកគេជួបជាមួយនឹងសង្គ្រាម ហើយពួកគេនឹងត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីបវិញ»។¹⁸ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បាននាំបណ្តាជនរាងកាត់តាមទីរោងចក្រស្ថានឆ្ពោះទៅសមុទ្រត្រេង។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ទាំងកាន់អាវុធសម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាមផង។

¹⁹ លោកម៉ូសេបានយកផ្លឹងរបស់លោកយ៉ូសែបទៅជាមួយគាត់ដែរ ដ្បិតលោកយ៉ូសែបបានឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលស្យូច ហើយនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ប្រាកដជាសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវយកផ្លឹងរបស់ខ្ញុំទៅជាមួយផង»។²⁰ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរពីក្រុងស៊ីកូត ទៅបោះជំរំ ត្រង់អេថាម ដែលស្ថិតនៅជាយូរហែស្ថាន។²¹ ព្រះអម្ចាស់យាងពីមុខពួកគេ ដោយនៅពេលថ្ងៃ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានបង្គោលពពកនៅតាមផ្លូវ ដើម្បីនាំពួកគេ។ នៅពេលយប់ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានបង្គោលភ្លើង ដើម្បីជាពន្លឺបំភ្លឺដល់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ពួកគេអាចធ្វើដំណើរទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

²² ព្រះអម្ចាស់មិនបានដកបង្គោលពពកនៅពេលថ្ងៃចេញពីប្រជាជនឡើយ ហើយនៅពេលយប់ក៏ដូចគ្នាដែរ។

14¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយមានបន្ទូលថា៖² «ចូរប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា ពួកគេត្រូវបែរទៅ ហើយបោះជំរំនៅក្បែរពិហាហ៊ីរ៉ុត គឺនៅចន្លោះមីគដួល និងសមុទ្រ នៅទល់មុខបាលសេផុន។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបោះជំរំនៅតាមឆ្នេរសមុទ្រទល់មុខនឹងពិហាហ៊ីរ៉ុត។³ ស្តេចផាវ៉ាននឹងនិយាយពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ពួកគេកំពុងរង្វង់នៅក្នុងស្រុកនេះហើយ។ ហើយទីរហោស្ថាននៅជិតនឹងពួកគេ»។

⁴ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្តេចផាវ៉ានមានព្រះទ័យរឹងរូស ហើយព្រះអង្គនឹងដេញតាមពួកគេ។ យើងនឹងបានទទួលកិត្តិយស ដោយសារស្តេចផាវ៉ាននិងកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គ។ ជនជាតិអេស៊ីបនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់»។ ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងបោះជំរំ តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ។
⁵ នៅពេលគេទទួលស្តេចអេស៊ីបថា «អ៊ីស្រាអែលបានរត់ ស្តេចផាវ៉ាន និងពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចមានគំនិតទាស់នឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានសេរីភាពពីការធ្វើការឲ្យយើងដូច្នេះ?»
⁶ បន្ទាប់មក ស្តេចផាវ៉ានបានយករទេះចម្បាំងរួចរាល់ ហើយយកទាហានរបស់ស្តេចទៅជាមួយ។⁷ ស្តេចបានយករទេះចម្បាំងប្រាំរយ និងរទេះចម្បាំងផ្សេងៗនៅអេស៊ីប ជាមួយកងទ័ពនៅជាមួយផង។⁸ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យស្តេចផាវ៉ាន ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីបមានព្រះទ័យរឹងរូស ហើយស្តេចបានដេញតាមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ជនជាតិបានចាកចេញដោយជ័យជម្នះ។⁹ ប៉ុន្តែ ស្តេចអេស៊ីបបានដេញតាមពួកគេ ជាមួយកងទ័ពសេះ និងរទេះសេះរបស់ស្តេច ព្រមទាំងកងទ័ពរបស់ទ្រង់ផង។ ពួកគេបានដេញទានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅត្រង់ជំរំនៅក្បែរសមុទ្រជិតពិហាហ៊ីរ៉ុត ទល់មុខនឹងបាលសេផុន។

¹⁰ នៅពេលស្តេចផាវ៉ានចូលមកជិត ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលសង្ឃឹមថា ហើយភ្ញាក់ផ្អើល។ ជនជាតិអេស៊ីបបានចេញតាមពួកគេ ហើយពួកគេមានការភិតភ័យជាខ្លាំង។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានស្រែករកព្រះអម្ចាស់។¹¹ ពួកគេនិយាយទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «តើនៅស្រុកអេស៊ីបគ្មានផ្ទះមែនទេ បានជាលោកយកពួកយើងចេញពីទីនោះឲ្យមកស្លាប់នៅទីរហោស្ថានដូច្នេះ?»
ហេតុអ្វីបានជាលោកប្រព្រឹត្តនឹងពួកយើងដូច្នេះ គឺនាំពួកយើងចេញពីអេស៊ីប?¹² តើពួកយើងមិនប្រាប់លោកនៅអេស៊ីបរួចហើយទេឬ? យើងបានប្រាប់លោកថា៖ «កុំមករស់ជាមួយពួកយើងធ្វើអ្វី ទុកឲ្យពួកយើងធ្វើការនៅឲ្យជនជាតិអេស៊ីបទៅ»។ ពួកយើងធ្វើការឲ្យពួកគេ ប្រសើរជាងយើងស្លាប់នៅទីរហោស្ថានដូច្នេះ»។
¹³ លោកម៉ូសេប្រាប់ទៅប្រជាជនថា៖ «កុំភ័យខ្លាចឡើយ! ចូរតាំងស្មារតី ហើយមើលសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ។ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នានឹងលែងឃើញជនជាតិអេស៊ីបដែលអ្នកបានឃើញនៅថ្ងៃនេះទៀតហើយ។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់នឹងច្បាំងជំនួសអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាគ្រាន់តែតាំងស្មារតីឲ្យរឹងមាំឡើង»។

¹⁵ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ម៉ូសេ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបន្តស្រែករកយើងទៀត? ចូរប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យបន្តជំរំដើរទៅមុខទៀត។¹⁶ ចូរលើកដំបងរបស់អ្នកឡើង យកដៃរបស់អ្នកលើកវាឡើងវាយទៅលើសមុទ្រ ហើយព្រែកវាចេញពីដី ដើម្បីឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលអាចឆ្លងកាត់សមុទ្រនៅលើដីស្ងួត។¹⁷ ចូរដឹងថា យើងបានធ្វើឲ្យស្តេចផាវ៉ានមានចិត្តរឹងរូស ដូច្នេះស្តេចនឹងដេញតាមពួកគេ។ យើងនឹងបានទទួលកិត្តិយស ដោយសារស្តេចផាវ៉ាន និងកងទ័ព ព្រមទាំងកងទ័ពសេះរបស់ស្តេច។¹⁸ នោះ ជនជាតិអេស៊ីបនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ នៅពេលយើងបានទទួលកិត្តិយសដោយសារស្តេចផាវ៉ាន និងរទេះចម្បាំង ព្រមទាំងកងទ័ពសេះរបស់ស្តេចផង»។

¹⁹ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបាននៅខាងមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក៏បានទៅពីក្រោយពួកគេ។ បង្គោលពពកក៏នៅនាំមុខពួកគេ ហើយក៏នៅពីក្រោយពួកគេដែរ។²⁰ ពពកបានមកនៅចន្លោះជំរំរបស់អេស៊ីប និងជំរំរបស់អ៊ីស្រាអែល។ វាជាពពកខ្មៅនៅខាងអេស៊ីប ប៉ុន្តែភ្លឺនៅពេលយប់សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះហើយ បានជាកងទ័ពមិនហ៊ានចូលជិតគ្នាឡើយពេញមួយយប់។

²¹ លោកម៉ូសេបានលើកដៃរបស់គាត់ទៅលើសមុទ្រ។ ព្រះអម្ចាស់បានញែកសមុទ្រដោយខ្យល់ពីទិសខាងកើតយ៉ាងខ្លាំងពេញមួយយប់នោះ ហើយបានធ្វើឲ្យសមុទ្រស្ងួត។ ដូច្នេះ ទឹកបានញែកចេញពីគ្នា។²² ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាននាំគ្នាដើរទៅដល់ពាក់កណ្តាលសមុទ្រនៅលើដីស្ងួត។ ទឹកបានទៅជាក់តែងសម្រាប់ពួកគេនៅខាងស្តាំ និងខាងឆ្វេងដៃរបស់ពួកគេ។

²³ ជនជាតិអេស៊ីបបានដេញតាមពួកគេ។ ពួកគេបានដេញតាមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដល់ពាក់កណ្តាលសមុទ្រ គឺសេះរបស់ស្តេចផាវ៉ាន រទេះចម្បាំង និងកងទ័ពសេះទាំងអស់របស់ស្តេច។²⁴ ប៉ុន្តែ នៅពេលព្រឹកព្រលឹម ព្រះអម្ចាស់បានទតចុះមកលើកងទ័ពរបស់ទាហានជនជាតិអេស៊ីបតាមរយៈបង្គោលភ្លើង និងពពក។²⁵ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យជនជាតិអេស៊ីបមានការភ័យខ្លាចខ្លាំង។ កងរទេះរបស់ពួកគេរមួត ហើយកងទ័ពសេះក៏បរពិបាក។ ដូច្នេះ ជនជាតិអេស៊ីបនិយាយថា៖ «ចូរពួកយើងរត់ចេញពីអ៊ីស្រាអែលទៅ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងច្បាំងជាមួយយើងជំនួសពួកគេ»។

²⁶ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរលើកដៃរបស់អ្នកទៅលើសមុទ្រ ដើម្បីឲ្យទឹកបានធ្លាក់ចុះមកវិញលើជនជាតិអេស៊ីប និងលើរទេះ និងលើទ័ពសេះរបស់ពួកគេផង»។²⁷ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏លើកដៃរបស់គាត់ទៅលើសមុទ្រ ហើយភ្នំត្រឡប់ដូចដើមឡើងវិញ នៅពេលព្រឹកមកដល់។ ជនជាតិអេស៊ីបបាននាំគ្នារត់ចេញពីសមុទ្រ ហើយព្រះអម្ចាស់បាននាំជនជាតិអេស៊ីបចូលទៅកណ្តាលសមុទ្រ។²⁸ ទឹកបានត្រឡប់មកវិញ ហើយបានគ្របពីលើរទេះរបស់ស្តេចផាវ៉ាន ទ័ពសេះ និងកងទ័ពរបស់ស្តេចទាំងអស់ដែលដេញតាមរទេះចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។ គ្មាននរណាម្នាក់រស់ឡើយ។

²⁹ ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវិញ បានដើរនៅលើដីស្ងួតនៅចំកណ្តាលសមុទ្រ។ ទឹកបានធ្វើជាជញ្ជាំងសម្រាប់ពួកគេ នៅខាងស្តាំ និងខាងឆ្វេងដៃរបស់ពួកគេ។
³⁰ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល នៅថ្ងៃនោះពីកណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិអេស៊ីប ហើយអ៊ីស្រាអែលបានឃើញជនជាតិអេស៊ីបស្លាប់នៅតាមមាត់សមុទ្រ។

³¹ នៅពេលអ៊ីស្រាអែលឃើញអំណាចដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើទាស់នឹងជនជាតិអេស៊ីប ប្រជាជននាំគ្នាកោតសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេបានទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងលើលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គដែរ។

15 ¹បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលច្រៀងច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេច្រៀងថា៖ «យើងនឹងច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គមានជ័យជម្នះយ៉ាងត្រចះត្រចង់ សេះ និងអ្នកដែលជិះលើវាត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។»

²ព្រះអម្ចាស់គឺជាម្ចាស់ និងចម្រៀងរបស់ខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ នេះគឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងសរសើរព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់ឪពុករបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គ។³ព្រះអម្ចាស់គឺជាអ្នកចម្បាំង ព្រះអម្ចាស់គឺជាឈ្មោះរបស់ព្រះអង្គ។

⁴ព្រះអង្គបានបោះរទេះ និងកងទ័ពរបស់ស្តេចផារ៉ោនចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។ ពួកមន្ត្រីដែលស្តេចផារ៉ោនបានជ្រើសរើសត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រដើមត្រែង។

⁵ជម្រៅទឹកបានគ្របពីលើពួកគេ ពួកគេធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹកដ៏ជ្រៅដូចជាថ្មមួយដុំ។

⁶ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ មានប្លន្ទដ៏ខ្លាំងពិសេស ហើយឱ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គបានផ្តល់រំលឹកខ្លាំងសត្រូវ។

⁷ដោយសារអំណាចចេស្ដាដ៏ខ្លាំងអស្ចារ្យ ព្រះអង្គបានបោះអស់អ្នកដែលក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបានបញ្ចេញព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះពិរោធនោះបានត្របាក់លើពួកគេដូចជាភ្លើងនេះគំនរចំបើង។⁸ដោយសារកម្លាំងខ្យល់ពីព្រះនាសាព្រះអង្គទឹកក៏ឈរឡើងជាគំនរទឹកធំបានពូនឡើងដូចកំពែងអស់ទាំងទីជម្រៅក៏បានកកខះនៅបាតសមុទ្រ។

⁹ខ្លាំងត្រូវនិយាយថា៖ «យើងដឹងដេញតាម យើងនឹងដេញតាមទាន់ យើងនឹងចែកជ័យកណ្តាគ្នា បំណងប្រាថ្នារបស់យើងនឹងបានស្តុបចិត្តដោយសារពួកគេដែលបស់យើងនឹងបំផ្លាញពួកគេ។»¹⁰ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានផ្ញើដោយខ្យល់របស់ព្រះអង្គ ហើយសមុទ្រនឹងគ្របពីលើពួកគេ ហើយពួកគេនឹងលិចដូចជាដំណើរនៅក្នុងទឹកដ៏ជ្រៅ។¹¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើនរណាដូចព្រះអង្គ នៅក្នុងចំណោមព្រះដទៃ?

តើនរណាមានព្រះចេស្ដាដ៏សុទ្ធដូចព្រះអង្គ ដែលគួរឲ្យសរសើរតម្កើង និងធ្វើការអស្ចារ្យ?

¹²ព្រះអង្គបានលូកព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ ហើយផែនដីបានលេបពួកគេ។¹³ព្រះអង្គស្មោះត្រង់នឹងសម្ពន្ធមេត្រីព្រះអង្គ បាននាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះពួកគេ។ នៅក្នុងព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបាននាំពួកគេចូលទៅកន្លែងបរិសុទ្ធ ជាកន្លែងដែលព្រះអង្គរស់នៅ។

¹⁴មនុស្សនឹងឮ ហើយពួកគេនឹងញាប់ញ័រ អ្នកស្រុកភីលីស្ទីននាំគ្នាភ័យភ័យតក់ស្លុតដែរ។¹⁵ហើយពួកនៃជនជាតិអេដ្ទីនឹងភ័យខ្លាច

ពួកទាហានរបស់ម៉ូសេនឹងភ័យញ័រ ប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីកាណានទាំងអស់នឹងត្រូវរលាយទៅ។

¹⁶ភាពភ័យខ្លាច និងភាពចាប់បារម្ភបានគ្របសង្កត់លើគេ។ ដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេនឹងបានដូចជាថ្មដែលនៅនឹងមួយកន្លែងរហូតទាល់តែប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គឆ្លងផុត ឱព្រះអម្ចាស់អើយ រហូតទាល់តែប្រជារាស្ត្រដែលព្រះអង្គបានលោះឆ្លងផុត។

¹⁷ព្រះអង្គបាននាំពួកគេ ហើយបានដាំពួកគេនៅលើភ្នំនៃមរតករបស់ព្រះអង្គ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ជាកន្លែងដែលព្រះអង្គបានបង្កើត សម្រាប់ព្រះអង្គរស់នៅ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានសង់ទីបរិសុទ្ធ។¹⁸ព្រះអម្ចាស់នឹងសោយរាជ្យអស់កល្បរៀងរាល់ថ្ងៃ។

¹⁹ដ្បិត សេះរបស់ស្តេចផារ៉ោនបានធ្លាក់ទៅជាមួយនឹងរទេះរបស់ព្រះអង្គ ហើយទ័ពសេះក៏ត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសមុទ្រដែរ។

²⁰ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យទឹកត្រឡប់មកវិញ ហើយបានធ្លាក់លើពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានដើរនៅលើដីស្ងួត នៅក្នុងកណ្តាលសមុទ្រ។

²¹នាងម៉ារ៉ាម ជាព្យាបាលី ត្រូវជាបងស្រីរបស់លោកអ៊ីរ៉េន បានយកក្រាប់មក ហើយស្រ្តីទាំងអស់បានចេញមកជាមួយក្រាប់ រាំជាមួយនាងដែរ។

នាងម៉ារ៉ាមច្រៀងដល់ពួកគេថា៖ «ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ព្រះអង្គមានជ័យជម្នះយ៉ាងត្រចះត្រចង់។ សេះ និងអ្នកជិះ

ព្រះអង្គបានបោះពួកគេចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។»

²²លោកម៉ូសេបាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបន្តចេញពីសមុទ្រដើមត្រែង។ ពួកគេបានចេញដំណើរឆ្ពោះទៅទិសហេស្ថានស៊ែរ។

ពួកគេបានធ្វើដំណើរអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ ដើម្បីចូលទៅដល់ទិសហេស្ថាននោះ ហើយមិនឃើញមានទឹកទេ។²³នោះពួកគេបានទៅដល់ម៉ារ៉ា ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចផឹកទឹកនៅទីនោះទេ ដោយសារវាល្វឹង។ដូច្នេះ ពួកគេហៅទីនោះថា ម៉ារ៉ា។

²⁴ដូច្នេះ ប្រជាជនបានអួរទាំពោះលោកម៉ូសេ ហើយនិយាយថា៖ «តើយើងបានទឹកអីដែរ?»²⁵លោកម៉ូសេបានអំពាវនាវក្រុមព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញគាត់នូវដើមឈើមួយដើម។ លោកម៉ូសេបានបោះវាចូលទៅក្នុងទឹក ហើយនឹងនោះបានត្រឡប់ទៅជាទឹកសាបអាចផឹកបានវិញ។ នៅទីនោះហើយ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានច្បាប់ដល់ពួកគេយ៉ាងតឹងរឹង ហើយព្រះអង្គក៏បានល្បងលពួកគេនៅទីនោះដែរ។²⁶ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាប្រុងប្រយ័ត្នស្តាប់សម្លេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា ហើយធ្វើតាមអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះភិតព្រះអង្គ ហើយប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាផ្សេងគ្រឿងចំពោះបញ្ញត្តិ ហើយស្តាប់តាមបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ព្រះអង្គ យើងនឹងមិនធ្វើឲ្យមានជំងឺណាមួយដែលបានកើតឡើងនៅអេស៊ីបលើអ្នករាល់គ្នាឡើយ ដ្បិត យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលប្រោសអ្នករាល់គ្នាឲ្យជា»។

²⁷បន្ទាប់មក ប្រជាជនបានមកដល់ អេលីម ជាកន្លែងដែលមានផ្លូវទឹកដប់ពីរ ហើយមានដើមឈើចំនួនចិតសិបដើមទៀតផង។ ពួកគេក៏បោះជំរំនៅក្បែរមាត់ទឹកនោះ។

16¹ប្រជាជននាំគ្នាដើរពីអេលីម ហើយសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានមកដល់ទីរហាស្ថានស៊ីន ដែលនៅចន្លោះអេលីម និងស៊ីណាយ នៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ខែទីបីបន្ទាប់ពីពួកគេចេញដំណើរពីទឹកដីអេលីប។²សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់រងទុក្ខទាំងនឹងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េននៅទីរហាស្ថាន។

³ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ពួកគេថា៖ «បើទុកឲ្យយើងស្លាប់ដោយព្រះហស្ថរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងទឹកដីអេលីប ជាកន្លែងដែលយើងអង្គុយនៅក្បែរឆ្នាំងដែលមានសាច់ ហើយហូបនំប៉័ងយ៉ាងឆ្អែត។ ប៉ុន្តែ លោកបាននាំយើងចេញមកទីរហាស្ថាន ដើម្បីសម្លាប់សហគមន៍ទាំងមូលដោយភាពអត់ឃ្លានមែនទេ»។

⁴បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «យើងនឹងធ្វើឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌មកដល់អ្នករាល់គ្នា។ ប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវចេញទៅ ហើយប្រមូលមួយថ្ងៃមួយចំណែករាល់ថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យយើងបានល្បងលជាមួយពួកគេ ឲ្យដឹងថាពួកគេដើរតាមច្បាប់របស់យើងឬយ៉ាងណា។

⁵វានឹងធ្លាក់ចុះមកក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ពួកគេត្រូវប្រមូលពីរដង លើសពីថ្ងៃធម្មតា ហើយពួកគេនឹងចម្អិនអ្វីដែលពួកគេប្រមូលបាន»។

⁶បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនប្រាប់ទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា៖ «នៅពេលល្ងាច អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា គឺជាព្រះអម្ចាស់ហើយដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីអេលីបមក។⁷នៅពេលព្រឹក អ្នកនឹងបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ព្រះអង្គបានឮការអូរទាំងអស់អ្នករាល់គ្នាទាស់នឹងព្រះអង្គ។ តើពួកយើងជានរណា ដែលអ្នករាល់គ្នាមកអូរទាំងអស់យើង?»⁸លោកម៉ូសេក៏បានប្រាប់ផងដែរថា៖ «អ្នករាល់គ្នានឹងបានដឹងពីការនេះ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ប្រទានសាច់នៅពេលល្ងាច ហើយនិងនំប៉័ងនៅពេលព្រឹកដើម្បីចម្អិនអ្នករាល់គ្នា ដ្បិត ព្រះអង្គបានឮការអូរទាំងអស់អ្នករាល់គ្នាបាននិយាយទាស់នឹងព្រះអង្គ។ តើបងអ៊ីរ៉េន និងខ្ញុំជានរណា?

ការអូរទាំងអស់អ្នករាល់គ្នាមិនមែនទាល់ជាមួយយើងទេ គឺទាស់ជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់វិញ»។

⁹លោកម៉ូសេប្រាប់លោកអ៊ីរ៉េនថា៖ «ចូរប្រាប់ប្រជាជននៅក្នុងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា៖ «ចូរចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ព្រះអង្គបានឮការអូរទាំងអស់អ្នករាល់គ្នា»។¹⁰នៅគ្រានោះ នៅពេលលោកអ៊ីរ៉េនប្រាប់ដល់សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា ពួកគេត្រូវមើលឆ្ពោះទៅទីរហាស្ថាន ហើយមើល សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកនៅលើពពក។¹¹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «យើងបានឮការអូរទាំងអស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។¹²ចូរប្រាប់ដល់ពួកគេ ហើយនិយាយថា៖ «នៅពេលល្ងាចនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបានហូបសាច់ ហើយនៅពេលព្រឹកអ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែតដោយសារនំប៉័ង។ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា។

¹³នៅពេលល្ងាចនោះមានសត្វត្រចៀកបានហើរចេញមក ហើយបានគ្របជុំវិញ នៅពេលព្រឹកមានទឹកសន្សើមធ្លាក់ចុះមកនៅជុំវិញជុំវិញ។¹⁴នៅពេលទឹកសន្សើមអស់ នៅលើផ្ទៃនៃទីរហាស្ថានមានគ្រាប់ល្អិតរាវដូចព្រិលនៅលើដី។¹⁵នៅពេលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឃើញវា ពួកគេនិយាយទៅកាន់គ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើនេះជាអ្វី?» ពួកគេមិនដឹងថាវាជាអ្វីទេ។ លោកម៉ូសេប្រាប់ពួកគេថា៖ «វាគឺជានំប៉័ងដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាហូប។

¹⁶នេះគឺជាសេចក្តីបង្គាប់ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នា គឺឲ្យម្នាក់ៗប្រមូល ល្មមសម្រាប់មនុស្សតែម្នាក់ឲ្យបានឆ្អែតប៉ុណ្ណោះ។

នេះគឺជារបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រមូលវា គឺត្រូវប្រមូលល្មមសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗដែលរស់នៅក្នុងត្រសាលារបស់អ្នករាល់គ្នា»។

¹⁷ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ធ្វើតាម។ អ្នកខ្លះប្រមូលបានច្រើន ហើយអ្នកខ្លះក៏ប្រមូលបានតិច។¹⁸នៅពេលដែលពួកគេរាល់រាជាមួយនឹងរង្វាល់ អស់អ្នកដែលប្រមូលបានច្រើនក៏គ្មានអ្វីនៅសល់ដែរ ហើយអស់អ្នកដែលប្រមូលបានតិចក៏មិនខ្វះដែរ។

មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវប្រមូលល្មមតាមតែសេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេ។

¹⁹បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេប្រាប់ដល់ពួកគេថា៖ «កុំឲ្យនរណាទុកវារហូតដល់ព្រឹកឡើយ»។²⁰ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានស្តាប់តាមលោកម៉ូសេទេ។

អ្នកខ្លះទុកវារហូតដល់ព្រឹក ប៉ុន្តែ វាក៏កើតមានដង្ហូវហើយមានក្លិនស្អុយផង។ នោះលោកម៉ូសេបានខឹងជាមួយនឹងពួកគេ។

²¹ពួកគេបានប្រមូលវាមួយព្រឹកម្តងៗតែប៉ុណ្ណោះ។ មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវប្រមូលល្មមដើម្បីនឹងហូបសម្រាប់តែថ្ងៃនោះប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលថ្ងៃក្តៅឡើង វាក៏រលាយអស់ទៅ។

²²នៅថ្ងៃទីប្រាំមួយ ពួកគេបានប្រមូលនំប៉័ងគុណនឹងពីរ ពីរង្វាល់សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗ។ អ្នកដឹកនាំនៅក្នុងសហគមន៍ទាំងអស់បានចូលមក ហើយប្រាប់ការនេះដល់លោកម៉ូសេ។²³គាត់ប្រាប់ពួកគេវិញថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល ថ្ងៃស្អែកត្រឡប់សម្រាក ជាថ្ងៃសប្បិចដ័រសុទ្ធ ដើម្បីថ្វាយកិច្ចិយសដល់ព្រះអម្ចាស់។ ចូរដុតអ្វីដែលអ្នកចង់ដុត ហើយស្វែងរកអ្វីដែលអ្នកចង់ស្វែង។ ហើយអ្វីដែលនៅសល់ ចូរញែកវាដោយឡែករហូតដល់ពេលព្រឹក»។

²⁴ដូច្នេះ ពួកគេក៏ញែកដោយឡែករហូតដល់ពេលព្រឹក ដូចលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ។ ហើយវាអត់ស្អុយ ហើយក៏គ្មានដង្ហូវនៅក្នុងវាដែរ។

²⁵លោកម៉ូសេប្រាប់ថា៖ «ចូរហូបអាហារនោះនៅថ្ងៃនេះ ដ្បិតថ្ងៃនេះ គឺជាថ្ងៃដែលត្រូវរក្សាទុកជាថ្ងៃសប្បិចដ័រថ្វាយកិច្ចិយសដល់ព្រះអម្ចាស់។

ថ្ងៃនេះអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវទៅរកអ្វីនៅស្រែចម្ការឡើយ។

²⁶អ្នកនឹងប្រមូលវាក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ប៉ុន្តែ ថ្ងៃទីប្រាំពីរគឺជាសប្បិចដ័រ។ នៅថ្ងៃសប្បិចដ័រ នឹងគ្មាននំប៉័ងណាទេ»។²⁷នៅថ្ងៃសប្បិចដ័រ មានអ្នកខ្លះចេញទៅប្រមូលនំប៉័ងណា ប៉ុន្តែគ្មាននំប៉័ងណាទេ។

²⁸បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាដែលដើរតាមបង្គាប់ និងច្បាប់របស់យើងដល់កាលណាទៀត?»²⁹មើល ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានថ្ងៃសប្បិចដ័រដល់អ្នករាល់គ្នា។ ដូច្នេះ នៅថ្ងៃទីប្រាំមួយ ព្រះអង្គបានប្រទាននំប៉័ងដល់អ្នករាល់គ្នាសម្រាប់ពីរថ្ងៃ។

អ្នករាល់គ្នាម្នាក់ៗត្រូវនៅកន្លែងរបស់ខ្លួន មិនត្រូវឲ្យនរណាចេញក្រៅពីកន្លែងរបស់គាត់នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរឡើយ»។³⁰ដូច្នេះ មនុស្សត្រូវសម្រាកនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។

³¹ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានហៅអាហារនោះថា៖ «ម៉ាណា»។ វាមានពណ៌សដូចជាគ្រាប់ល្អិត ហើយរសជាតិរបស់វាដូចជានំប៉័ងធ្វើពីទឹកឃ្នុំ។³²លោកម៉ូសេប្រាប់ថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ «ចូរដាក់ម៉ាណាក្នុងភាពងងឹតមួយឲ្យពេញ ហើយរក្សាទុក សម្រាប់ឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅជំនាន់ក្រោយ ឃើញអាហារ ដែលយើងឲ្យអ្នករាល់គ្នាហូប ក្នុងទីរហាស្ថាន បន្ទាប់ពីយើងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេលីប»។

³³លោកម៉ូសេប្រាប់លោកអ៊ីរ៉េនថា៖ «ចូរយកឆ្នាំង ហើយដាក់ម៉ាណាចូលទៅក្នុងវា។ ចូររក្សាវាទុកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅជំនាន់ក្រោយបានឃើញ»។³⁴ដូច ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ លោកអ៊ីរ៉េនបានរក្សាវាទុកនៅជិតហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រី។

³⁵ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហូបម៉ាណាអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ រហូតពួកគេទៅដល់ទឹកដីដែលមានមនុស្សរស់នៅ។ ពួកហូបរហូតដល់ពួកគេបានទៅដល់ព្រំប្រទល់ទឹកដីកាណាន។³⁶រីឯរង្វាល់សម្រាប់រាល់ម៉ាណានោះ គឺមួយភាគដប់នៃអេផា។

17 ¹នៅក្នុងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានធ្វើដំណើរពីទីរហោស្ថានស៊ីន តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេបោះជំរំនៅលើដីឌីម ប៉ុន្តែនៅទីនោះគ្មានទឹកសម្រាប់ប្រជាជនឲ្យប្រជាជនផឹក។²ដូច្នេះ ប្រជាជនក៏បន្ទោសលោកម៉ូសេ ដោយព្រះគ្មានទឹកផឹក ដោយនិយាយថា៖ «សូមឲ្យទឹកយើងផឹកផង»។ លោកម៉ូសេប្រាប់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានអ្នករាល់គ្នាឈ្លោះជាមួយខ្ញុំ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាល្បងលព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ?»³ប្រជាជនស្រែកទឹកយ៉ាងខ្លាំង ហើយពួកគេអ្វីរំទាស់នឹងលោកម៉ូសេ។ ពួកគេនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកនាំពួកយើងចេញពីអេស៊ីប? ដើម្បីសម្លាប់យើង និងកូនចៅយើង ព្រមទាំងហូងសត្វរបស់យើងដោយការស្រែកទឹកដូច្នេះ?»

⁴បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានអំពាវនាវព្រះអម្ចាស់ថា៖ «តើឲ្យទូលបង្គំធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចជាមួយប្រជាជននេះ? ពួកគេជិតចោលទូលបង្គំនឹងដុំថ្មហើយ»។

⁵ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅមុខប្រជាជន ហើយនាំពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែលខ្លះទៅជាមួយអ្នកផង។ ចូរយកដំបងដែលអ្នកវាយទន្លេទៅជាមួយអ្នក ហើយចេញទៅ។⁶យើងនឹងឈរនៅចំពោះអ្នកទីនោះ នៅលើថ្មឯហាប៊ីប ហើយអ្នកត្រូវវាយថ្ម។ ទឹកនឹងចេញពីរាមក ដើម្បីឲ្យប្រជាជនបានផឹក»។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេក៏បានធ្វើដូច្នោះ នៅចំពោះមុខរបស់ពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែល។⁷គាត់បានហៅទីនោះថា ម៉ាសា និងមេរីបា ព្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអ្វីរំទាស់ ហើយដោយសារពួកគេបានល្បងលព្រះអម្ចាស់ដោយពោលថា៖ «តើព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយយើងឬអត់?»

⁸បន្ទាប់មក ទាហានរបស់ប្រជាជនអាម៉ាឡេកបានមក ហើយបានវាយអ៊ីស្រាអែលនៅឯលើដីឌីម។⁹ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានប្រាប់លោកយ៉ូសេថា៖ «ចូរជ្រើសរើសពួកប្រុសៗមួយចំនួន ហើយចេញក្រៅ។ ប្រយុទ្ធជាមួយអាម៉ាឡេក។ ស្តេចយើងនឹងឈរនៅលើកំពូលភ្នំជាមួយនឹងដំបងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅនឹងដៃរបស់យើង»។¹⁰ដូច្នេះ លោកយ៉ូសេបានប្រយុទ្ធជាមួយអាម៉ាឡេក ដូចលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ ក្នុងពេលនោះ លោកម៉ូសេ លោកអ៊ីរ៉ុន និងលោកហ៊ឺរីកំពុងឡើងទៅលើកំពូលភ្នំ។

¹¹អំឡុងពេលដែលលោកម៉ូសេកាន់ដំបងនៅនឹងដៃរបស់គាត់នោះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឈ្នះ ហើយនៅពេលគាត់ដាក់ដៃចុះសម្រាក អាម៉ាឡេកមានប្រៀបបង្កាច់វិញ។¹²នៅពេលដែលលោកម៉ូសេចាប់ផ្តើមអស់កម្លាំង លោកអ៊ីរ៉ុន និងលោកហ៊ឺរីបានយកថ្ម ហើយដាក់វាពីក្រោមគាត់ ឲ្យគាត់អង្គុយលើថ្មនោះ។ ក្នុងពេលដែលនោះ លោកអ៊ីរ៉ុន និងលោកហ៊ឺរីបានលើកដៃគាត់ឡើង ម្នាក់ម្នាងលោកម៉ូសេ ហើយម្នាក់ទៀតនៅម្ខាងទៀតនៃរបស់គាត់។ ដូច្នេះ ដៃរបស់លោកម៉ូសេអាចលើកឡើងរហូតដល់ថ្ងៃលិច។¹³នោះ លោកយ៉ូសេបានយកជ័យជម្នះលើប្រជាជនអាម៉ាឡេកដោយងាយ។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនឹងលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរសរសេរការនេះចុះនៅក្នុងសៀវភៅ ហើយអានវាឲ្យលោកយ៉ូសេស្តាប់ ពីព្រោះ យើងនឹងលុបបំបាត់ជនជាតិអាម៉ាឡេកឲ្យអស់ពីផែនដី ឥតឲ្យនរណានឹកចាំពីពួកគេទៀតឡើយ»។¹⁵បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានសង់អាសនៈមួយ ហើយគាត់ហៅកន្លែងនោះថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាទង់ជ័យរបស់ខ្ញុំ»។¹⁶គាត់និយាយថា៖ «ដ្បិត មានដៃបានលើកឡើងនៅចំពោះបង្គំរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសង្គ្រាមជាមួយនឹងអាម៉ាឡេក ពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់»។

18¹ លោកយេត្រូ ជាបូជាចារ្យរបស់ម៉ាឌាន ត្រូវជាឪពុកក្មេករបស់លោកម៉ូសេ បានឮពីកិច្ចការទាំងអស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាមួយលោកម៉ូសេ និងជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ គាត់បានឮថា ព្រះអម្ចាស់បាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីប។² លោកយេត្រូ ឪពុកក្មេករបស់លោកម៉ូសេ បាននាំនាងស្រីសេផូរ៉ា ជាភរិយារបស់លោកម៉ូសេ ហើយក្រោមមកបានចាត់នាងឲ្យទៅផ្ទះវិញ³ ហើយនាងមានកូនប្រុសពីរនាក់ កូនម្នាក់ឈ្មោះ គើសម ដ្បិត លោកម៉ូសេគិតថា «ខ្ញុំជាជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងស្រុកដទៃ»។⁴ ហើយម្នាក់ទៀតឈ្មោះថា អេលាស៊ីរ ដ្បិត លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះរបស់ បុព្វបុរសរបស់ខ្ញុំបានជួយខ្ញុំ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះខ្ញុំឲ្យរួចពីមុខដាវរបស់ស្តេចផាវ៉េន»។

⁵ លោកយេត្រូ ឪពុកក្មេកលោកម៉ូសេ បានមកជាមួយកូនប្រុសរបស់លោកម៉ូសេ និងភរិយារបស់លោកម៉ូសេ នៅទីរហោស្ថាន ជាកន្លែងដែលគាត់បោះជំរំនៅឯភ្នំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។⁶ គាត់មានប្រសាសន៍ទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ខ្ញុំជាឪពុកក្មេក ឈ្មោះយេត្រូ ខ្ញុំបាននាំប្រពន្ធ និងកូនប្រុសទាំង ពីររបស់លោក មកជួបលោក»។

⁷ លោកម៉ូសេបានចេញក្រៅជួបឪពុកក្មេករបស់គាត់ ហើយលុតជង្គង់ចុះ ហើយថើបគាត់។ ពួកគេបានសួរសុខទុក្ខគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក៏ចូលទៅក្នុងជំរំ។

⁸ លោកម៉ូសេប្រាប់ឪពុកក្មេករបស់គាត់នូវអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាមួយស្តេចផាវ៉េន ហើយនិងជនជាតិអេស៊ីប ដោយព្រះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងពីទុកលំបាកដែលពួកគេបានជួបនៅតាមផ្លូវ ហើយពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះពួកគេ។

⁹ លោកយេត្រូមានអំណរចំពោះការល្អដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក្នុងនោះព្រះអង្គបានសង្គ្រោះពួកគេចេញពីដៃរបស់ជនជាតិអេស៊ីប។

¹⁰ លោកយេត្រូប្រាប់ថា៖ «សូមសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះកូនពីដៃរបស់ជនជាតិអេស៊ីប ហើយចេញពីដៃរបស់ស្តេចផាវ៉េន ហើយបានរំដោះប្រជាជនពីដៃរបស់ជនជាតិអេស៊ីប»។¹¹ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ធំជាងព្រះផ្សេងៗទាំងអស់ ព្រោះ នៅពេលជនជាតិអេស៊ីបប្រព្រឹត្តអំពើឃោឃៅដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ»។

¹² លោកយេត្រូ ឪពុកក្មេករបស់លោកម៉ូសេ បាននាំតង្វាយដុត ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះជាម្ចាស់។ លោកអ៊ីរ៉េន និងពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានមកហូបអាហារ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ជាមួយឪពុកក្មេកលោកម៉ូសេ។

¹³ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកម៉ូសេបានអង្គុយកាត់ក្តីប្រជាជន។ ប្រជាជនឈរជុំវិញគាត់តាំងពីព្រឹករហូតដល់ល្ងាច។

¹⁴ ពេលឪពុកក្មេករបស់លោកម៉ូសេឃើញអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានធ្វើសម្រាប់ប្រជាជន គាត់ប្រាប់ថា៖ «ម្តេចក៏កូនធ្វើជាមួយប្រជាជនដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាកូនអង្គុយម្នាក់ឯង ហើយប្រជាជនទាំងអស់ឈររកចាំកូនតាំងពីព្រឹកដល់ល្ងាចយ៉ាងនេះ?»

¹⁵ លោកម៉ូសេប្រាប់ទៅឪពុកក្មេករបស់គាត់វិញថា៖ «ប្រជាជនបានចូលមករកខ្ញុំ ដើម្បីសូមការណែនាំពីព្រះជាម្ចាស់»។¹⁶ នៅពេលពួកគេឈ្លោះគ្នា ពួកគេបានចូលមករកខ្ញុំ។ ខ្ញុំក៏សម្រេចក្តីរបស់មនុស្សម្នាក់ និងមនុស្សម្នាក់ទៀត ហើយខ្ញុំបង្រៀនពួកគេពីច្បាប់ និងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

¹⁷ ឪពុកក្មេករបស់លោកម៉ូសេប្រាប់គាត់ថា៖ «អ្វីដែលកូនធ្វើនេះ មិនល្អទេ»។¹⁸ កូនប្រាកដជាអស់កម្លាំង ហើយកូន និងប្រជាជនមួយដែលនៅមួយក៏អស់កម្លាំងដែរ។ បន្ទុកនេះធ្ងន់ណាស់សម្រាប់កូន។ កូនមិនអាចធ្វើការនេះដោយខ្លួនឯងបានទេ។¹⁹ សូមស្តាប់ឪពុក។ យើងនឹងផ្តល់យោបល់ឲ្យកូន ហើយព្រះជាម្ចាស់នៅជាមួយកូន ដោយសារកូនគឺជាតំណាងរបស់ប្រជាជននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយកូននាំរឿងរ៉ាវរបស់ពួកគេថ្វាយព្រះអង្គ។²⁰ កូនត្រូវបង្រៀនពួកគេពីច្បាប់និងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ។ កូនត្រូវបង្ហាញពួកគេនូវរបៀប ដែលពួកគេត្រូវដើរ និងអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ។

²¹ លើសពីនេះ កូនត្រូវជ្រើសរើសពួកប្រុសៗដែលមានសមត្ថភាពពីប្រជាជន មនុស្សដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ មនុស្សទៀតត្រង់ ស្អប់អំពើទុច្ចរិត។ កូនត្រូវដាក់ពួកគេឲ្យគ្រប់គ្រងលើប្រជាជន ធ្វើជាអ្នកដឹកនាំគ្រប់គ្រងលើ មួយពាន់ មួយរយ និងហាសិប ព្រមទាំងដប់នាក់ផង។

²² ពួកគេនឹងកាត់ក្តីប្រជាជនគ្រប់រឿងរ៉ាវ ប៉ុន្តែ រឿងក្តីលំបាកៗឲ្យប្រជាជននាំមករកអ្នក។ សូមឲ្យរឿងក្តីតូចៗ ឲ្យពួកគេអាចកាត់ក្តីនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ ធ្វើបែបនេះ វានឹងងាយស្រួលសម្រាប់កូន ហើយពួកគេនឹងបន្ធូរបន្ថយកូន។²³ ប្រសិនបើ កូនធ្វើដូច្នេះ ហើយប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បង្គាប់កូនឲ្យធ្វើដូច្នេះ នោះកូនអាចទ្រាំបាន ហើយមនុស្សទាំងអស់ក៏អាចត្រឡប់ទៅផ្ទះដោយស្តាប់ចិត្តដែរ»។

²⁴ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏ស្តាប់តាមពាក្យឪពុកក្មេករបស់គាត់ ហើយធ្វើតាមអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានប្រាប់។²⁵ លោកម៉ូសេបានជ្រើសរើស មនុស្សដែលមានសមត្ថភាព ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ហើយតាំងពួកគេឲ្យធ្វើមេដឹកនាំប្រជាជន មេដឹកនាំនៃមនុស្សមួយពាន់ មួយរយ ហាសិប និងដប់នាក់។²⁶ ពួកគេត្រូវកាត់ក្តីប្រជាជនដែលកាត់ស្បែកធម្មតា។ ហើយរឿងក្តីលំបាក ឲ្យពួកគេនាំមកឲ្យម៉ូសេ ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវកាត់ក្តីរឿងក្តីតូចៗ។

²⁷ នោះលោកម៉ូសេ បានអនុញ្ញាតឲ្យឪពុកក្មេករបស់គាត់ចេញទៅ ហើយលោកយេត្រូបានត្រឡប់ ហើយទៅស្រុកកំណើតវិញ។

19¹ នៅថ្ងៃទីបី បន្ទាប់ពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីអេស៊ីប នៅថ្ងៃដែលនោះ ពួកគេបានទៅដល់ទីរហោស្ថានស៊ីណាយ។² បន្ទាប់ពី ចាកចេញពីអេស៊ីប ហើយឆ្ពោះទៅទីរហោស្ថានស៊ីណាយ ពួកគេបានបោះជំរំនៅទីរហោស្ថានទល់មុខនឹងភ្នំ។

³ លោកម៉ូសេបានឡើងទៅជួបព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់បានហៅគាត់ពីភ្នំមកថា៖ «អ្នកត្រូវប្រាប់កូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុប ដែលជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា⁴ អ្នករាល់គ្នាបានឃើញអ្វីដែលយើងបានធ្វើចំពោះជនជាតិអេស៊ីប និងពីការដែលយើងនាំអ្នករាល់គ្នាដូចជាស្លាបត្រី ហើយបាននាំអ្នករាល់គ្នាដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់។⁵ ដូច្នេះ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមសម្លេងនិងកាន់តាមសម្លេងមេត្រីរបស់យើង ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបានក្លាយជាកេរអាកររបស់យើងជាពិសេស ពីក្នុងចំណោមប្រជាជាតិ ដ្បិត ផែនដីទាំងមូលជាប់របស់យើង។⁶ អ្នករាល់គ្នានឹងបានជានគរនៃពួកបូជាចារ្យ និងជាប្រជាជាតិដ៏វិសុទ្ធសម្រាប់យើង។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលដែលអ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។⁷ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានត្រឡប់មកវិញ ហើយកោះហៅពួកចាស់ទុំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ គាត់បានប្រាប់ព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់ទាំងអស់។⁸ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លើយទាំងអស់គ្នា ហើយពោលថា៖ «យើងនឹងធ្វើតាមអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល»។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានត្រឡប់ទៅរាយការណ៍សំដីរបស់ប្រជាជនប្រាប់ព្រះអម្ចាស់វិញ។⁹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «យើងនឹងមករកអ្នកនៅក្នុងពពកដ៏ក្រាស់ ដើម្បីឲ្យប្រជាជនបានឮ នៅពេលយើងនិយាយជាមួយអ្នក ហើយពួកគេអាចឲ្យអ្នកជារៀងរហូតទៅ»។ ពេលនោះ លោកម៉ូសេបានប្រាប់តាមសំដីរបស់ប្រជាជនដល់ព្រះអម្ចាស់។¹⁰ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅរកប្រជាជន។ ថ្ងៃនេះ និងថ្ងៃស្អែក អ្នកត្រូវញែកពួកគេដោយឡែកសម្រាប់យើង ហើយឲ្យពួកគេបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ។¹¹ ឲ្យពួកគេរួចរាល់នៅថ្ងៃទីបី ដ្បិតនៅថ្ងៃទីបី ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកលើភ្នំស៊ីណាយ។¹² អ្នកត្រូវកំណត់ព្រំប្រទល់នៅជុំវិញភ្នំសម្រាប់ប្រជាជន។ ប្រាប់ពួកគេឲ្យ៖ «ចូរប្រយ័ត្ន កុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាឡើងទៅឯភ្នំ ឬប៉ះព្រំប្រទល់របស់វាឡើយ។ អ្នកណាដែលប៉ះភ្នំ នឹងត្រូវសម្លាប់ចោល»។¹³ មិនត្រូវឲ្យមានដែណាប៉ះអ្នកនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវចោលអ្នកនោះនឹងដុំថ្ម ឬបាញ់ព្រួញវិញ។ ទោះបីមនុស្សឬក៏សត្វក្តី គឺត្រូវសម្លាប់ចោល។ នៅពេលឮសម្លេងត្រៃយ៉ាងវែង ពួកគេត្រូវឡើងមកឯជើងភ្នំ»។¹⁴ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានចុះពីភ្នំមកវិញទៅរកប្រជាជន។ គាត់បានញែកប្រជាជនដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេបានបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ។¹⁵ គាត់បានប្រាប់ដល់ប្រជាជនថា៖ «ចូររួចរាល់នៅថ្ងៃទីបី កុំចូលទៅជិតភរិយារបស់អ្នកឡើយ»។¹⁶ នៅថ្ងៃទីបី នៅពេលព្រឹក មានសម្លេងផ្ទុយលាន់ និងរន្ទះ ហើយមានពពកយ៉ាងក្រាស់នៅលើភ្នំ ហើយមានសម្លេងត្រៃយ៉ាងខ្លាំង។ ប្រជាជនទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញខ្លាចខ្លាំង។¹⁷ លោកម៉ូសេបាននាំប្រជាជនចេញពីជំនុំមកជួបព្រះជាម្ចាស់ ហើយពួកគេឈរនៅជើងភ្នំ។¹⁸ ភ្នំស៊ីណាយទាំងមូលគ្រប់ជិតទៅដោយផ្សែង ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានយាងចុះមកនៅវា ដោយភ្លើង និងផ្សែង។ ផ្សែងបានឡើងទៅលើដូចជាភ្លើងឡ ហើយភ្នំទាំងមូលរញ្ជួយជាខ្លាំង។¹⁹ នៅពេលសម្លេងត្រៃបន្តិកាន់តែខ្លាំងឡើង ហើយខ្លាំងឡើង លោកម៉ូសេក៏ទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះជាម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលមកគាត់ជាសម្លេង។²⁰ ព្រះអម្ចាស់បានយកចុះមកលើភ្នំស៊ីណាយ គឺនៅលើកំពូលភ្នំ ហើយកោះហៅលោកម៉ូសេពីលើកំពូលភ្នំមក។ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏ឡើងទៅលើភ្នំ។²¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរចុះទៅវិញ ហើយហាមប្រាមប្រជាជនកុំឲ្យទម្លាយចូលមក ដើម្បីមើលយើងឡើយ មិនដូច្នោះទេ ពួកគេជាច្រើននឹងត្រូវវិនាស»។²² ចូរឲ្យពួកបូជាចារ្យ និងពួកអ្នកដែលចូលមកជិតយើងត្រូវញែកខ្លួនគេដោយឡែក ចូររៀបចំខ្លួនរបស់ពួកគេសម្រាប់ការមកដល់របស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យយើងប្រហារដល់ពួកគេ»។²³ លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ប្រជាជនមិនអាចឡើងទៅលើភ្នំបានទេ ដ្បិតព្រះអង្គបានបង្គាប់ដល់យើងខ្ញុំរួចហើយឲ្យ កំណត់ព្រំប្រទល់នៅជុំវិញភ្នំ ហើយញែកភ្នំនេះថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់»។²⁴ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកគាត់ថា៖ «ចូរចុះពីភ្នំ ហើយនាំអ៊ីរ៉ុនឡើងមកជាមួយអ្នក ប៉ុន្តែកុំអនុញ្ញាតឲ្យពួកបូជាចារ្យ និងប្រជាជនទម្លាយព្រំប្រទល់ដើម្បីចូលមករកយើងឡើយ បើមិនដូច្នោះទេ យើងនឹងប្រហារពួកគេ»។²⁵ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានចុះពីភ្នំ ទៅរកប្រជាជន ហើយប្រាប់ដល់ពួកគេ។

20 ¹ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលពាក្យទាំងអស់នេះដូចតទៅ² «យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នកចេញពីអេស៊ីបមកចេញពីផ្ទះដែលអ្នកធ្វើជាទាសករ។³ អ្នកមិនត្រូវមានព្រះណាផ្សេងទៀតក្រៅពីយើងឡើយ។

⁴អ្នកមិនត្រូវធ្លាក់ធ្វើរូបណា ឬអ្វីមួយពីអ្វីដែលនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ឬអ្វីដែលនៅក្រោមដី ឬនៅក្រោមទឹក។

⁵អ្នកមិនត្រូវលុតជង្គង់ចុះចំពោះរបស់ទាំងនោះឬថ្វាយបង្គំរបស់ទាំងនោះឡើយ ដ្បិត យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក យើងជាព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រចណ្ឌ។ យើងនឹងដាក់ទោសអំពើអាក្រក់របស់បុព្វបុរស ដោយនាំការដាក់ទោសលើពូជពង្ស រហូតដល់បី និងបួនជំនាន់ដល់អស់អ្នកដែលស្អប់យើង។⁶ ប៉ុន្តែ យើងនឹងបង្ហាញពីសម្ពន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះត្រង់ទាំងពាន់ជំនាន់ ដល់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់យើង ហើយកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់យើង។

⁷អ្នកមិនត្រូវបញ្ចេញព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកដោយឥតប្រយោជន៍ឡើយ ដ្បិត យើងនឹងមិនរាប់ថាឥតមានទោសដល់អស់អ្នកដែលប្រើនាមរបស់យើងឥតប្រយោជន៍។

⁸ចូរនឹកថាពីថ្ងៃសប្បិទ ត្រូវញែកដោយឡែកសម្រាប់យើង។⁹ អ្នកត្រូវធ្វើការ ហើយធ្វើការងាររបស់អ្នកក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ។¹⁰ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរគឺជាថ្ងៃសប្បិទ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។ នៅថ្ងៃនោះអ្នកមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ អ្នក ឬកូនប្រុសរបស់អ្នក ឬកូនស្រីរបស់អ្នក ឬអ្នកបម្រើប្រុស ឬអ្នកបម្រើស្រី ឬហ្វូងសត្វរបស់អ្នក ឬជនប្រទេស ដែលនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក។¹¹ ដ្បិត ប្រាំមួយថ្ងៃ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី សមុទ្រ និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងទីទាំងនោះ ហើយព្រះអង្គបានសម្រាកនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរនៅថ្ងៃសប្បិទ ហើយញែកថ្ងៃនោះដោយឡែក។

¹²ចូរគោរពឱពុក និងម្តាយរបស់អ្នក ដូច្នេះ អ្នកអាចនឹងមានអាយុវែងនៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកបានប្រទានដល់អ្នក។

¹³អ្នកមិនត្រូវសម្លាប់នរណាឡើយ។¹⁴ អ្នកមិនត្រូវប្រព្រឹត្តកំផិតឡើយ។

¹⁵អ្នកមិនត្រូវលួចពីនរណាឡើយ។¹⁶ អ្នកមិនត្រូវធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយទាស់នឹងអ្នកជិតខាងឡើយ។¹⁷ អ្នកមិនត្រូវលោភចង់បានផ្ទះរបស់អ្នកជិតខាង អ្នកមិនត្រូវលោភចង់បានភរិយារបស់អ្នកជិតខាង អ្នកបម្រើប្រុស អ្នកបម្រើស្រី គោ លា ឬអ្វីៗដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នកឡើយ។

¹⁸ប្រជាជនទាំងអស់បានឃើញផ្តល់ ហើយរន្ធី ហើយបានឮសម្លេងត្រែ ហើយឃើញផ្សែងហុយពីលើភ្នំ។ នៅពេលប្រជាជនឃើញវា ពួកគេភ័យភ័យ ហើយឈរពីចម្ងាយ។¹⁹ ពួកគេនិយាយនឹងលោកម៉ូសេថា៖ «សូមនិយាយមកយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំនឹងស្តាប់ ប៉ុន្តែ មិនជាបាច់ឲ្យព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកយើងខ្ញុំទេ យើងខ្ញុំនឹងស្តាប់»។²⁰ លោកម៉ូសេប្រាប់ទៅប្រជាជនវិញថា៖ «កុំខ្លាចឡើយ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមក ដើម្បីល្បងលអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យមានការគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា និងដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើបាប»។²¹ ដូច្នេះ ប្រជាជន ឈរនៅពីចម្ងាយ ហើយលោកម៉ូសេបានចូលទៅជិតពពកដ៏ក្រាស់ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់គង់នៅ។

²²ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល អ្នកខ្លួនឯងផ្ទាល់ បានឃើញអ្វីដែលយើងបាននិយាយជាមួយអ្នកពីស្ថានសួគ៌»។²³ អ្នកមិនត្រូវមានព្រះផ្សេងទៀតនៅជាមួយយើងឡើយ ជាព្រះដែលធ្វើពីប្រាក់ ឬមាស។

²⁴អ្នកត្រូវសង់អាសនាមួយពីដីសម្រាប់យើង ហើយអ្នកត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជា ជាតង្វាយដុត តង្វាយមេត្រី ចៀម និងគោ។ នៅគ្រប់កន្លែង ជាកន្លែងដែលយើងធ្វើឲ្យឈ្មោះរបស់យើងបានទទួលការគោរពបូជា យើងនឹងមករកអ្នក ហើយប្រទានពរដល់អ្នក។²⁵ ប្រសិនបើ អ្នកធ្វើអាសនាសម្រាប់យើងពីថ្ម អ្នកមិនត្រូវសង់វាពីថ្មដែលកាត់ឡើយ ដ្បិត ប្រសិនបើ អ្នកបម្រើសម្ភាររបស់អ្នកនៅលើអាសនា នោះអ្នកបានបង្ខូចវាហើយ។

²⁶អ្នកមិនត្រូវឡើងជាន់នៅលើអាសនារបស់យើងឡើយ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យគេឃើញកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់អ្នក»។

21 ឥឡូវ នេះគឺជាច្បាស់ផ្សេងៗ ដែលអ្នកត្រូវដាក់ចំពោះពួកគេ៖

² «ប្រសិនបើ អ្នកទិញអ្នកបម្រើជនជាហេព្រើរ គាត់ត្រូវបម្រើប្រាំមួយឆ្នាំ ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ គាត់នឹងមានសេរីភាពដោយមិនចាំបាច់បង់ថ្លៃអ្វីៗទាំងអស់។
³ ប្រសិនបើ គាត់មកដោយខ្លួនឯង គាត់ត្រូវទៅវិញដោយខ្លួនឯង។ ប្រសិនបើ គាត់រៀបការហើយ ដូច្នេះ ភរិយារបស់គាត់ក៏ត្រូវមានសេរីភាពជាមួយគាត់ដែរ។
⁴ ប្រសិនបើ ចៅហ្វាយរបស់គាត់យកប្រពន្ធឲ្យគាត់ ហើយនាងបង្កើតកូនប្រុស កូនស្រីឲ្យគាត់ ប្រពន្ធនិងកូនៗរបស់នាងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ចៅហ្វាយ ហើយគាត់នឹងទៅបានតែខ្លួនគាត់ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។
⁵ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកបម្រើនោះនិយាយថា៖ «ខ្ញុំស្រឡាញ់ចៅហ្វាយ ហើយប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនចេញទៅទេ»។⁶ ដូច្នេះ ចៅហ្វាយត្រូវនាំគាត់ទៅថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។ ចៅហ្វាយត្រូវនាំគាត់ទៅកាន់ទ្វារ ឬក្របទ្វារ ហើយចៅហ្វាយរបស់គាត់ត្រូវយកដែកចោះត្រចៀករបស់គាត់។ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើនោះ នឹងបម្រើគាត់អស់មួយជីវិតរបស់គាត់។
⁷ ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់លក់កូនស្រីរបស់គាត់ឲ្យទៅជាអ្នកបម្រើស្រី នាងត្រូវអាចមានសេរីភាពដូចជាអ្នកបម្រើប្រុសឡើយ។⁸ ប្រសិនបើ នាងមិនចូលចិត្តចៅហ្វាយរបស់នាង ដែលបានទិញមកសម្រាប់គាត់ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យគេទិញនាងត្រឡប់ទៅវិញ។ គាត់គ្មានសិទ្ធិលក់នាងឲ្យជនដទៃទៀតឡើយ។ គាត់គ្មានសិទ្ធិបែបនោះទេ ធ្វើដូច្នេះ គាត់បោកប្រាស់នាងហើយ។
⁹ ប្រសិនបើ ចៅហ្វាយរបស់នាងចង់បាននាងឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធរបស់កូនប្រុសគាត់ គាត់ត្រូវប្រព្រឹត្តនឹងនាងដូចជាកូនស្រីរបស់គាត់ដែរ។¹⁰ ប្រសិនបើ គាត់យកប្រពន្ធមួយផ្សេងទៀតសម្រាប់ខ្លួនគាត់ គាត់មិនត្រូវកាត់បន្ថយអាហារ សម្លៀកបំពាក់ ឬសិទ្ធិជាប្រពន្ធឡើយ។¹¹ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ មិនផ្តល់ការទាំងបីនេះទេ ដូច្នេះ នាងត្រូវចេញទៅដោយសេរីភាពគ្មានការបង់ប្រាក់ឡើយ។
¹² អស់អ្នកណាដែលរាយបុរសណាម្នាក់ ធ្វើឲ្យអ្នកនោះស្លាប់ អ្នកនោះនឹងត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹³ ប្រសិនបើ អ្នកនោះមិនមានចេតនា ប៉ុន្តែ ធ្វើដោយអចេតនា ដូច្នេះ យើងនឹងរៀបចំកន្លែងមួយ ដើម្បីឲ្យអ្នកនោះអាចរត់ទៅជ្រកកោននៅទីនោះ។¹⁴ ប្រសិនបើ អ្នកនោះរាយដោយចេតនាដល់អ្នកជិតខាង ហើយសម្លាប់គាត់ដោយមានគម្រោងការនោះ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវចាប់អ្នកនោះ ហើយបើទោះគាត់នៅឯអាសនារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ក៏ត្រូវយកអ្នកនោះទៅសម្លាប់ដែរ។
¹⁵ អស់អ្នកណាដែលរាយឪពុក ឬម្តាយរបស់ខ្លួន ត្រូវសម្លាប់អ្នកនោះចោល។¹⁶ អស់អ្នកណាដែលចាប់ជីវិតអ្នកណាម្នាក់ ហើយលក់គាត់ ឬរកឃើញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់នៅនឹងដៃរបស់អ្នកនោះ អ្នកដែលជីវិតគេនោះនឹងត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹⁷ អស់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសាឪពុក ឬម្តាយត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។
¹⁸ ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់ឈ្លោះគ្នា ហើយម្នាក់រាយអ្នកម្នាក់ទៀតដោយដុច ឬដាល់ ហើយមិនធ្វើឲ្យអ្នកនោះស្លាប់ទេ តែធ្វើឲ្យគាត់ដេកនៅលើគ្រែ។¹⁹ ដូច្នេះ ប្រសិនបើគាត់ជា ហើយអាចដើរដោយប្រើឈើជ្រាត់របស់គាត់បាន បុរសដែលរាយគាត់ត្រូវបង់ថ្លៃខាតពេលវេលារបស់គាត់ ហើយគាត់ក៏ត្រូវបង់ថ្លៃរហូតទាល់តែអ្នកនោះបានជាដែរ។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះមិនមានកំហុសនៃការធ្វើឆ្គងមនុស្សឡើយ។
²⁰ ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់រាយអ្នកបម្រើប្រុស ឬអ្នកបម្រើស្រីរបស់គាត់ដោយដំបង ហើយប្រសិនបើ អ្នកបម្រើនោះស្លាប់ដោយសារបុរសនោះ ដូច្នេះ បុរសនោះត្រូវមានទោស។²¹ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកបម្រើនោះនៅរស់បានមួយថ្ងៃឬពីរថ្ងៃ ចៅហ្វាយនោះគ្មានទោសទេ ដ្បិតគាត់បានឈឺចាប់ដោយសារបាត់បង់អ្នកបម្រើនោះ។
²² ប្រសិនបើ បុរសរាយគ្នា ហើយធ្វើឲ្យស្ត្រីមានផ្ទៃពោះ បណ្តាលឲ្យនាងរលូតកូន ប៉ុន្តែ គ្មានបុរសនៅកន្លែងផ្សេងទៀតដល់នាងទេនោះ ដូច្នេះ កំហុសរបស់បុរសម្នាក់នោះត្រូវពិនិត្យតាមការទាមទាររបស់ស្ត្រីរបស់នាងពីគាត់។ ហើយគាត់ត្រូវបង់ថ្លៃតាមការសម្រេចក្តីរបស់ចៅក្រម។²³ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ មានបុរសធ្ងន់ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវឲ្យជីវិតសងដោយជីវិត។²⁴ ហើយភ្នែកសងដោយភ្នែក ធ្មេញសងដោយធ្មេញ ដៃសងដោយដៃ ជើងសងដោយជើង²⁵ រលាកសងដោយរលាក រូបសងដោយរូបស ឬបើជាំសងដោយជាំ។
²⁶ ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់រាយភ្នែករបស់អ្នកបម្រើប្រុស ឬអ្នកបម្រើស្រីរបស់គាត់ ហើយធ្វើឲ្យខ្វាក់ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកបម្រើនោះមានសេរីភាពជាថ្លៃសងដំណីចិត្ត ដោយព្រោះភ្នែករបស់គាត់។²⁷ ប្រសិនបើ គាត់រាយអ្នកបម្រើប្រុស ឬអ្នកបម្រើស្រីរបស់គាត់បាក់ធ្មេញ គាត់ត្រូវឲ្យអ្នកបម្រើនោះមានសេរីភាពជាថ្លៃសងដំណីចិត្តសម្រាប់ធ្មេញនោះ។
²⁸ ប្រសិនបើគោដល់បុរស ឬស្ត្រីណាម្នាក់ស្លាប់ ត្រូវយកគោនោះទៅចោលនឹងដុំថ្មសម្លាប់ ហើយមិនត្រូវស៊ីសាច់របស់វាឡើយ ប៉ុន្តែ ម្ចាស់គោមិនត្រូវរាប់ជាមានទោសឡើយ។²⁹ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគោនោះមានទម្លាប់ដល់គោកាលពីមុន ហើយមានគោដាស់តឿនម្ចាស់របស់វាហើយ ប៉ុន្តែគាត់មិនធ្វើតាម ហើយគោនោះបានសម្លាប់បុរស ឬស្ត្រីណាម្នាក់ នោះត្រូវចោលគោនឹងដុំថ្មសម្លាប់ ថែមទាំងសម្លាប់ម្ចាស់វាដែរ។³⁰ ប្រសិនបើ ការបង់ថ្លៃតម្រូវឲ្យបង់ថ្លៃលោះជីវិតរបស់គាត់ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវបង់ថ្លៃនូវអ្វីដែលគេត្រូវឲ្យគាត់បង់។
³¹ ប្រសិនបើ គោនោះដល់កូនប្រុស ឬកូនស្រីបុរសណាម្នាក់ ម្ចាស់គោនោះត្រូវធ្វើអ្វីតាមច្បាប់តម្រូវឲ្យគាត់ធ្វើ។³² ប្រសិនបើ គោនោះដល់អ្នកបម្រើប្រុស ឬអ្នកបម្រើស្រី ម្ចាស់គោត្រូវបង់ថ្លៃសាមសិបសេកែលទៅចៅហ្វាយជនរងគ្រោះ ហើយគោនោះត្រូវចោលសម្លាប់នឹងដុំថ្ម។
³³ ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់បើកអណ្តូងចោល ឬប្រសិនបើ បុរសនោះដឹកអណ្តូង ហើយមិនបានគ្របវា ហើយមានគោ ឬសត្វលាត្នាក់ចូលទៅក្នុងអណ្តូងនោះ³⁴ ម្ចាស់អណ្តូងត្រូវបង់ថ្លៃការខូចខាតនោះ។ គាត់ត្រូវបង់លុយដល់ម្ចាស់សត្វដែលស្លាប់នោះ ហើយសត្វដែលស្លាប់នោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។
³⁵ ប្រសិនបើ គោរបស់បុរសម្នាក់ធ្វើឲ្យគោរបស់បុរសម្នាក់ទៀតរូបសដល់ស្លាប់ ដូច្នេះ គេត្រូវលក់គោដែលរស់នោះ ហើយចែកគ្នា ហើយសាច់គោដែលស្លាប់ត្រូវចែកគ្នាដែរ។³⁶ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដឹងថាគោនោះមានទម្លាប់ដល់ពីមុន ហើយម្ចាស់គោនោះនៅតែទុកគោនោះទៀត គាត់ត្រូវលក់គោនោះបង់ថ្លៃម្ចាស់គោ ហើយគោដែលស្លាប់ត្រូវតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់វា។

22 ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់លួចគោ ឬចៀម ហើយសម្លាប់វា ឬលក់វា អ្នកនោះត្រូវបង់ថ្លៃគោមួយជាប្រាំ ហើយចៀមមួយជាបួនវិញ។²ប្រសិនបើ ទាន់ចេញពីពុំឆ្ងល់ច្រើន ហើយ ប្រសិនបើគេវាយគាត់រហូតដល់ស្លាប់ នៅក្នុងករណីនេះ អ្នកសម្លាប់អ្នកនោះគ្មានទោសទេ។³ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ គេទាន់ចេញនៅពេលថ្ងៃ អ្នកដែលសម្លាប់ចោរនោះ នឹងមានទោស។ ត្រូវពិន័យចោរនោះ។ ប្រសិនបើ គាត់គ្មានប្រាក់សងទេ ដូច្នេះត្រូវលក់ចោរនោះ ដោយព្រោះគាត់បានលួច។⁴ប្រសិនបើ រកឃើញសត្វដែលត្រូវគេលួចនោះនៅរស់នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកលួច ទោះបីគោ លា ឬចៀម នោះគាត់ត្រូវសងមួយជាពីរ។

⁵ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់ឲ្យហ្វូងសត្វរបស់ខ្លួនស៊ីបំផ្លាញស្មៅ ឬចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយប្រលែងសត្វរបស់គាត់ចោល ហើយវាស៊ីបំផ្លាញចម្ការរបស់អ្នកដទៃ អ្នកនោះត្រូវយកផលដែលល្អបំផុតពីស្រែចម្ការ និងពីចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ខ្លួនទៅសងអ្នកនោះវិញ។

⁶ប្រសិនបើ អ្នកណាដុតក្នុងម្លប់ ហើយភ្លើងឆេះរាល ហើយឆេះដល់កណ្តាប់ស្រូវ ឬស្រូវដែលទុំ ឬស្រូវមិនទាន់ទុំក្តី អ្នកដែលដុតភ្លើងនោះត្រូវសងទៅម្ចាស់ស្រូវវិញ។

⁷ប្រសិនបើ ឲ្យប្រាក់ ឬរបស់របស់គាត់ទៅអ្នកជិតខាងទុក ហើយប្រសិនបើ មានចោរលួចរបស់នោះចេញពីផ្ទះរបស់បុរសដែលទុកនោះ ហើយប្រសិនបើចាប់ចោរបាន នោះចោរត្រូវសងមួយជាពីរ។⁸ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ រកចោរមិនឃើញទេ ដូច្នេះ ម្ចាស់ផ្ទះត្រូវមកចំពោះចៅក្រម ហើយមើលថាគាត់មិនបានរួមដៃលួចរបស់អ្នកជិតខាងរបស់គាត់ឡើយ។⁹គ្រប់ទាំងដោះពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ទោះបី គោ លា ចៀម ឬសម្លៀកបំពាក់ ឬរបស់អ្នកណាម្នាក់បាត់ ហើយមានអ្នកប្រកាសថា «វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំ» ទាំងពីរនាក់ នោះត្រូវនាំទៅចៅក្រម។ បុរសដែលចៅក្រមរកឃើញកំហុស ត្រូវសងអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនមួយជាពីរ។

¹⁰ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់ផ្ញើលា គោ និងចៀម ឬសត្វផ្សេងទៀតឲ្យអ្នកជិតខាងគាត់មើលឲ្យ ហើយប្រសិនបើវាងាប់ ឬលឺ ឬត្រូវបានគេយកទៅបាត់ដោយគ្មាននរណាឃើញវាទេ។¹¹អ្នកទាំងពីរត្រូវសួរជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា អ្នកទទួលបញ្ញើមិនបានចូលដៃយករបស់ ទ្រព្យអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ទេ។ ហើយម្ចាស់សត្វត្រូវតែទទួលយកការនេះ ហើយអ្នកម្នាក់ទៀតមិនតម្រូវឲ្យមានសំណងឡើយ។¹²ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ វាត្រូវបានគេលួចពីគាត់ ដូច្នេះ អ្នកទទួលបញ្ញើនឹងសងទៅម្ចាស់វិញ។¹³ប្រសិនបើ សត្វនោះត្រូវបានកាប់ជាប់ណែកៗ ចូរឲ្យបុរសនោះនាំសត្វនោះមក ដើម្បីធ្វើជាកសុភាព។ គាត់នឹងមិនត្រូវបង់ថ្លៃដើម្បីអ្វីដែលបានកាត់ជាប់ណែកៗនោះទេ។

¹⁴ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់ ខ្ចីសត្វពីអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ ហើយសត្វនោះមានរបួសឬស្លាប់ដោយម្ចាស់មិនបានឃើញវា អ្នកខ្ចីត្រូវសងពេញថ្លៃ។¹⁵ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ម្ចាស់នៅជាមួយ អ្នកខ្ចីមិនចាំបាច់សងទេ ប្រសិនបើ ជួល តែត្រូវបង់ថ្លៃជួលវា។

¹⁶ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់បោកប្រាស់ស្រីក្រមុំ ដែលមិនបានភ្ជាប់ពាក្យ ហើយប្រសិនបើ បានគេងជាមួយនាង គាត់ត្រូវតែយកនាងមកធ្វើជាប្រពន្ធ ត្រូវបង់ថ្លៃបណ្តាការតាមការតម្រូវ។¹⁷ប្រសិនបើ ឪពុករបស់នាងបដិសេធឲ្យនាងទៅគាត់ គាត់ត្រូវបង់ប្រាក់តាមបណ្តាការរបស់ស្រីក្រមុំ។

¹⁸អ្នកមិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យគ្រូមន្តអាគមនៅរស់ឡើយ។¹⁹អស់អ្នកណាដែលរួមភេទជាមួយសត្វ ត្រូវសម្លាប់អ្នកនោះចោល។

²⁰អស់អ្នកណាដែលថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះផ្សេងក្រៅពីព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបំផ្លាញអ្នកនោះចោលទាំងស្រុង។²¹អ្នកមិនត្រូវធ្វើខុសជាមួយជនបរទេស ឬសង្កត់សង្កិនពួកគេឡើយ ដ្បិត អ្នកក៏ជាជនបរទេសនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែរ។

²²អ្នកមិនត្រូវធ្វើបានស្ត្រីមេម៉ាយ ឬកូនកំព្រាណាឡើយ។²³ប្រសិនបើអ្នកធ្វើទុក្ខដល់ពួកគេ ហើយពួកគេអំពាវនាវរកយើង យើងប្រាកដជាបានឮពួកគេអំពាវនាវរកយើង។²⁴យើងនឹងមានសេចក្តីក្រោធ ហើយយើងនឹងសម្លាប់អ្នកដោយមុខដាវ ប្រពន្ធរបស់អ្នកនឹងក្លាយជាស្ត្រីមេម៉ាយ ហើយកូនរបស់អ្នកនឹងក្លាយជាកូនកំព្រា។

²⁵ប្រសិនបើ អ្នកឲ្យអ្នកណាម្នាក់ដែលជាស្រូវរបស់យើងខ្ចីក្នុងចំណោមអ្នក ដែលក្រ អ្នកមិនត្រូវធ្វើដូចជាអ្នកចងការដល់គាត់ ឬយកការប្រាក់ពីគាត់ឡើយ។

²⁶ប្រសិនបើ អ្នកទទួលបញ្ជីអារង្គអ្នកជិតខាង អ្នកត្រូវប្រគល់វាឲ្យទៅគាត់វិញមុនពេលថ្ងៃលិច ដ្បិតអារង្គនោះសម្រាប់ដណ្តប់គាត់ វាគឺជាអារង្គសម្រាប់ដណ្តប់រូបកាយរបស់គាត់។²⁷តើគាត់បានអ្វីមកដណ្តប់នៅពេលគាត់គេង? នៅពេលអ្នកនោះអំពាវនាវរកយើង យើងនឹងស្តាប់គាត់ ដ្បិតយើងមានចិត្តមេត្តា។

²⁸អ្នកមិនត្រូវប្រមាថយើងឡើយ ឬដាក់បណ្តាសាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអ្នកឡើយ។

²⁹អ្នកមិនត្រូវយកតង្វាយពីចម្រុតរបស់អ្នក ឬពីកន្លែងបញ្ជាន់ទំពាំងបាយជូរឡើយ។ អ្នកត្រូវប្រគល់កូនប្រុសច្បងរបស់អ្នកទុកសម្រាប់យើង។

³⁰ហើយអ្នកត្រូវធ្វើជាមួយគោ និងចៀមរបស់អ្នកដែរ។ ដ្បិត ទុកពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ឲ្យពួកគេនៅជាមួយម្តាយរបស់វា ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទីប្រាំបី

អ្នកត្រូវប្រគល់ពួកគេមកឲ្យយើង។ អ្នកនឹងត្រូវជាប្រជាជនដែលត្រូវបានញែកដោយឡែកសម្រាប់យើង។³¹ដូច្នេះ អ្នកមិនត្រូវហុបសាច់ណាដែលត្រូវសត្វព្រៃហែកស៊ីនៅឯវាលឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកត្រូវបោះវាចោល ឲ្យឆ្កែវិញ។

¹អ្នកមិនត្រូវផ្តល់ទីបន្ទាល់ក្លែងក្លាយពីនរណាម្នាក់ឡើយ។²កុំចូលរួមជាមួយមនុស្សអាក្រក់ ហើយធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយឡើយ។ អ្នកមិនត្រូវដើរតាមបណ្តាជនធ្វើការអាក្រក់ ឬធ្វើសាក្សីនៅខាងមនុស្សភាគច្រើន ដើម្បីបង្ខូចសេចក្តីសុចរិតឡើយ។

³អ្នកក៏មិនត្រូវយោគយល់ដល់អ្នកក្រណាម្នាក់នៅក្នុងរឿងក្តីរបស់គាត់ឡើយ។

⁴ប្រសិនបើ អ្នកជួបប្រទះឃើញគោររបស់សត្រូវ ឬលាបរបស់អ្នករង្វង អ្នកត្រូវនាំវាត្រឡប់ទៅឲ្យម្ចាស់វិញ។⁵ប្រសិនបើ អ្នកឃើញលាបរបស់នរណាម្នាក់ ដែលស្អប់អ្នកនឹងជង្គង់ដួលដោយសារបន្ទុកធ្ងន់ អ្នកមិនត្រូវដើរចេញពីអ្នកនោះឡើយ។ អ្នកត្រូវជួយដល់គាត់និងលាបរបស់គាត់វិញ។

⁶អ្នកមិនត្រូវបង្វែរសេចក្តីយុត្តិធម៌ នៅពេលអ្នកកាត់ក្តីឲ្យប្រជាជនក្រីក្រឡើយ។⁷មិនត្រូវចូលរួមជាមួយអ្នកដទៃ ធ្វើរឿងក្លែងក្លាយទាស់ និងមិនត្រូវសម្លាប់មនុស្សទៀងត្រង់ ឬមនុស្សសុចរិតឡើយ ដ្បិតយើងមិនលើកលែងឲ្យមនុស្សទុច្ចរិតឡើយ។⁸កុំសុំសំណូកឲ្យសោះ ដ្បិតសំណូកនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សខ្វាក់ភ្នែក ហើយបង្វែរពាក្យទៀតរបស់មនុស្ស។⁹អ្នកមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនជនបរទេសឡើយ

ព្រោះអ្នកដឹងពីជីវិតនៃភាពជាជនបរទេសហើយ ដ្បិត អ្នកក៏ធ្លាប់ជាជនបរទេសនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែរ។

¹⁰ដ្បិត ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ អ្នកនឹងសាបព្រោះនៅលើដីរបស់អ្នក ហើយប្រមូលផលរបស់វា។ ប៉ុន្តែ នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ អ្នកមិនត្រូវក្លែងរាស់ ឬដាំដុះឡើយ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកក្រនៅក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់អ្នកអាចមានអ្វីហូប។¹¹ហើយនៅពេលពួកគេទុកដីចោល សត្វព្រៃនឹងមកស៊ីអ្វីៗដែលនៅសេសសល់នោះ។

អ្នកត្រូវធ្វើដូចគ្នានៅក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរ និងចម្ការអូលីវរបស់អ្នកដែរ។

¹²នៅក្នុងអំឡុងពេលប្រាំមួយថ្ងៃ អ្នកត្រូវធ្វើការរបស់អ្នក ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ អ្នកត្រូវសម្រាក។ ធ្វើបែបនេះ ជាមួយគោរ និងលាបរបស់អ្នកដែរ ដើម្បីឲ្យវាបានសម្រាក ហើយឲ្យកូនប្រុសរបស់អ្នកបម្រើស្រីរបស់អ្នក និងជនបរទេសបានសម្រាកនិងបានទទួលការលំហែផង។

¹³ចូរយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងបានប្រាប់ដល់អ្នក។ កុំបញ្ចេញនាមរបស់ព្រះផ្សេងៗ

ឬកុំឲ្យឈ្មោះរបស់ព្រះដទៃចេញពីមាត់របស់អ្នកឡើយ។

¹⁴អ្នកត្រូវធ្វើដំណើរទៅចូលរួមពិធីបុណ្យសម្រាប់យើងបីដងក្នុងមួយឆ្នាំ រៀងរាល់ឆ្នាំ។¹⁵អ្នកត្រូវរក្សាពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ។ ដូចយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នក អ្នកត្រូវហូបនំប៉័ងឥតមេនេះក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ នៅថ្ងៃនោះ អ្នកត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះយើង នៅក្នុងខែអាប៊ីប ដែលបានកំណត់សម្រាប់គោលបំណងនេះ។ វាស្ថិតនៅក្នុងខែដែលអ្នកបានចេញពីអេស៊ីបមក។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះយើងដោយដៃទទេឡើយ។

¹⁶អ្នកត្រូវរក្សាពិធីបុណ្យចម្រុក ផលដំបូងពីការដាំដុះ ពេលអ្នកសាបព្រោះពូជនៅលើដីស្រែ។ ហើយត្រូវរក្សាពិធីបុណ្យនៃការប្រមូលផល នៅចុងឆ្នាំដែរ នៅពេលអ្នកប្រមូលផលនៃដំណាំពីចម្ការរបស់អ្នក។¹⁷អ្នកបម្រើប្រុសទាំងអស់របស់អ្នកត្រូវបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ បីដងក្នុងមួយឆ្នាំ។

¹⁸អ្នកមិនត្រូវថ្វាយឈាមពីយញ្ញបូជាថ្វាយដល់យើងជាមួយនំប៉័ងដែលមានមេឡើយ។ ខ្លាញ់ពីយញ្ញបូជានៅក្នុងពិធីបុណ្យរបស់យើង មិនត្រូវទុកឲ្យនៅរហូតតាំងពីយប់ រហូតដល់ព្រឹកឡើយ។¹⁹អ្នកត្រូវជ្រើសរើសផលដំបូងដែលចេញពីដីរបស់អ្នកមកក្នុងដំណាក់កាលរបស់យើង ដំណាក់កាលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។ អ្នកមិនត្រូវស្លាប់ពិធីបុណ្យនៅក្នុងទឹកដោះមេរបស់វាឡើយ។

²⁰យើងនឹងចាត់ទេវតារបស់យើងនៅពីមុខអ្នក ដើម្បីការពារអ្នកនៅតាមផ្លូវ និងដើម្បីនាំអ្នកទៅកន្លែងដែលយើងបានរៀបចំទុកឲ្យអ្នក។

²¹ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយលោក ហើយស្តាប់តាមលោក។ មិនត្រូវប្រឆាំងជាមួយនឹងលោកឡើយ

ដ្បិតលោកនឹងមិនអត់ទោសដល់អំពើរំលងរបស់អ្នកឡើយ។ នាមរបស់យើងនៅលើលោក។²²ប្រសិនបើ អ្នកស្តាប់តាមសម្លេងរបស់លោក ហើយធ្វើតាមអ្វីៗដែលយើងបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា នោះយើងនឹងធ្វើជាសត្រូវ ជាមួយនឹងសត្រូវរបស់អ្នក ហើយក៏ធ្វើជាបាបមិត្តប្រឆាំងនឹងបាបមិត្តរបស់អ្នកដែរ។

²³ទេវតារបស់យើងនឹងទៅមុខអ្នក ហើយនាំអ្នកចូលទៅក្នុងទឹកដីរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិហេត ជនជាតិពេរស៊ីត ជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស។ យើងនឹងបំផ្លាញពួកគេ។²⁴អ្នកមិនត្រូវលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះព្រះ របស់ពួកគេ ឬថ្វាយបង្គំ ឬធ្វើអ្វីដូចពួកគេធ្វើឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកត្រូវបោះវាចោល ហើយវាយកម្ទេចបង្គោលថ្មរបស់ពួកគេឲ្យខ្ទិច។²⁵អ្នកត្រូវថ្វាយបង្គំ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក ហើយព្រះអង្គនឹងឲ្យពរដល់នំប៉័ង និងទឹករបស់អ្នក។ យើងនឹងយកដំដីចេញពីអ្នករាល់គ្នា។

²⁶គ្មានស្ត្រីណាអាច ឬរណូតកូនរបស់នាងនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកឡើយ។ យើងនឹងប្រទានឲ្យអ្នកមានអាយុវែង។

²⁷យើងនឹងឲ្យជនជាតិទាំងអស់ភ័យខ្លាចអ្នកមុនពេលអ្នកទៅដល់។ យើងនឹងសម្លាប់ប្រជាជនទាំងអស់ដែលអ្នកជួប។

²⁸យើងនឹងធ្វើឲ្យសត្រូវរបស់អ្នកបាក់ទំពង់ដោយភាពភ័យខ្លាចចំពោះអ្នក។ យើងនឹងចាត់ឱ្យមុនអ្នក វានឹងបណ្តេញជនជាតិហេរី ជនជាតិកាណាន និងជនជាតិហេត ចេញពីអ្នក។²⁹យើងនឹងមិនបណ្តេញពួកគេឲ្យអស់ ក្នុងរយៈពេលតែមួយឆ្នាំទេ ឬទឹកដីក្លាយទៅជាទីស្ងួតស្ងាត់ ហើយមានសត្វព្រៃរស់នៅកាន់តែច្រើនឡើងៗឡើយ នាំតែបង្កការលំបាកដល់អ្នក។

³⁰ផ្ទុយទៅវិញ យើងនឹងបណ្តេញពួកគេបន្តិចម្តងៗ ពីចំពោះមុខអ្នក រហូតទាល់តែអ្នកមានគ្នាច្រើន ហើយកាន់កាប់ទឹកដីនោះ។

³¹យើងនឹងដាក់ព្រំប្រទល់របស់អ្នកពីសមុទ្រដើមត្រែង ដល់សមុទ្រក្រីលីស្ទីន និងពីទីរហោស្ថានទៅដល់ទន្លេអ៊ីប្រាត។

យើងនឹងប្រទានជ័យជម្នះដល់អ្នកលើអ្នកស្រុកនោះ។ អ្នកនឹងបណ្តេញពួកគេចេញពីមុខអ្នក។³²អ្នកមិនត្រូវចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយពួកគេឬជាមួយព្រះរបស់ពួកគេឡើយ។³³ពួកគេមិនត្រូវរស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកឡើយ ដ្បិតពួកគេអាចនឹងធ្វើបាបទាស់នឹងយើង។ ប្រសិនបើ អ្នកថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេ នោះអ្នកនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់របស់គេជាមិនខាន»។

24¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរអ្នក អើរ៉ុន ណាដាប អប៊ីហ្ស័រ និងពួកចាស់ទុំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ចំនួនចិតសិបនាក់ ឡើងមកជួបយើង ហើយថ្វាយបង្គំយើងពីចម្ងាយ។»² មានតែម៉ូសេតែម្នាក់ទេ ដែលអាចចូលមករកយើងបាន។ អ្នកផ្សេងៗទៀតមិនត្រូវចូលមកជិតឡើយ ឬប្រជាជនមិនត្រូវឡើងមកជាមួយម៉ូសេទេ»។

³ លោកម៉ូសេបានឡើយទៅ ហើយប្រាប់ប្រជាជននូវព្រះបន្ទូល និងច្បាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ទាំងអស់។ ប្រជាជនទាំងអស់ឆ្លើយជាមួយសម្លេងតែមួយថា៖ «យើងខ្ញុំនឹងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល»។⁴ នោះ លោកម៉ូសេបានសរសេរចុះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់។ នៅពេលព្រឹកព្រលឹម លោកម៉ូសេបានសង់អាសនាមួយនៅជើងភ្នំ ហើយបានរៀបចំបង្គោលថ្មដប់ពីរ ហើយថ្មនោះជាតំណាងឲ្យកូលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

⁵ គាត់បានចាត់យុវជនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមួយចំនួនដើម្បីថ្វាយតង្វាយដុត និងថ្វាយគោដល់ព្រះអម្ចាស់ជាតង្វាយមេត្រីភាព។

⁶ លោកម៉ូសេបានយកឈាមពាក់កណ្តាលដាក់វាចូលទៅក្នុងជើង ហើយគាត់បានយកពាក់កណ្តាលទៀតទៅបោះលើអាសនា។

⁷ គាត់បានយកសៀវភៅសម្ព័ន្ធមេត្រី ហើយអានវាឮៗដល់ប្រជាជន។ ពួកគេនិយាយថា៖ «យើងខ្ញុំនឹងធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល។ យើងនឹងស្តាប់បង្គាប់តាម»។⁸ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានយកឈាម ហើយបោះវាទៅលើប្រជាជន។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «នេះគឺជាឈាមនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើជាមួយអ្នក ដោយប្រទានដល់អ្នកនូវសេចក្តីសន្យាជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលទាំងនេះ»។

⁹ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ លោកអើរ៉ុន លោកណាដាប អប៊ីហ្ស័រ និងពួកចាស់ទុំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ចំនួនចិតសិបនាក់ឡើងទៅលើភ្នំ។

¹⁰ ពួកគេបានឃើញព្រះជាម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែល។ នៅក្រោមព្រះបាទាព្រះអង្គ មានដូចជាត្បូងកណ្តៀងសុទ្ធ ភ្លឺថ្លាដូចផ្ទៃមេឃ។

¹¹ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានប្រហារលើអ្នកដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឡើយ។ ពួកគេបានឃើញព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេបានហូបអាហារ។

¹² ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរឡើងមករកយើងនៅលើភ្នំ ហើយស្តាប់នៅទីនោះហើយ។ យើងនឹងប្រទានបន្ទះថ្ម ហើយយើងបានសរសេរត្រឹមត្រូវនូវន័យ និងបទបញ្ជានៅលើនោះ ដើម្បីអ្នកអាចបង្រៀនដល់ពួកគេ»។¹³ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានរៀបចំឡើងទៅលើភ្នំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងយ៉ូសេដាអ្នកជំនួយរបស់គាត់។

¹⁴ លោកម៉ូសេបាននិយាយទៅកាន់អ្នកដឹកនាំថា៖ «ចូរនៅទីនេះហើយចាំយើងរហូតទាល់តែយើងត្រឡប់មករកអ្នករាល់គ្នាវិញ។ លោកអើរ៉ុន និងហើរីនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាហើយ។ ប្រសិនបើ នរណាមានជម្លោះនឹងគ្នា ឲ្យគេចូលទៅរកពួកគេចុះ»។¹⁵ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានឡើងទៅលើភ្នំ ហើយពពកបានគ្របបាំងភ្នំជិត។

¹⁶ សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅលើភ្នំស៊ីណាយ ហើយពពកបានគ្របបាំងវាជិតអស់រយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ។ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ព្រះអង្គបានហៅលោកម៉ូសេចេញពីពពក។¹⁷ លក្ខណៈនៃសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចជាភ្លើងឆេះសន្លាសន្លៅនៅលើកំពូលភ្នំ នៅចំពោះភ្នែករបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹⁸ លោកម៉ូសេបានចូលទៅក្នុងពពកនោះ ហើយបានឡើយទៅលើភ្នំ។ គាត់បានឡើងទៅលើភ្នំអស់រយៈពេលសែសិបយប់សែសិបថ្ងៃ។

25 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖²«ចូរប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឲ្យយកតង្វាយមកថ្វាយដល់យើងពីមនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលមានដួងចិត្តនៃការថ្វាយ។ អ្នកត្រូវទទួលតង្វាយនេះសម្រាប់យើង។

³ទាំងនេះជាតង្វាយដែលអ្នកត្រូវទទួលពីពួកគេ មានមាស ប្រាប និងលង្ហិន⁴ក្រណាត់ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងពណ៌ក្រហមទុំ ក្រណាត់ទេសឯក⁵ក្រណាត់ ធ្វើពីរោមពពែឈ្មោល ស្បែកពពែជ្រលក់ពណ៌ក្រហម ស្បែកផ្សោត និងឈើនាងនួន⁶ប្រេងសម្រាប់ដុតបំភ្លឺទីសក្ការ ប្រេងក្រអូបសម្រាប់ពិធីលាបប្រេង និងគ្រឿងក្រអូបសម្រាប់ដុត⁷ត្បូងមណីជាតិរស និងត្បូងដីមានតម្លៃផ្សេងៗ សម្រាប់ដាំនៅលើអារអេផូដ និងសម្រាប់លំអដើមទ្រូងបូជាច្បា។

⁸ចូរឲ្យពួកគេសង់ទីសក្ការៈមួយសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យយើងស្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ។⁹អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើវា

ដូចដែលយើងបានបង្ហាញដល់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងផែនការ សម្រាប់សង់ព្រះពន្លា និងធ្វើគ្រឿងបរិក្ខារទាំងប៉ុន្មានផង។

¹⁰ពួកគេត្រូវធ្វើហិបមួយពីឈើនាងនួន។ ហិបនោះមានបណ្តោយពីរហត្ថកន្លះ ទទឹងមួយហត្ថកន្លះ និងកម្ពស់មួយហត្ថកន្លះ។¹¹អ្នកស្រោបហិបនោះទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅដោយមាសសុទ្ធ ហើយអ្នកត្រូវធ្វើគែមមាសព័ទ្ធជុំវិញហិបនោះ។

¹²អ្នកត្រូវធ្វើកងមាសបួនសម្រាប់វា ហើយដាក់ភ្ជាប់ទៅនឹងជើងទាំងបួន ជាមួយនឹងជើងនៅម្ខាងពីរៗ។¹³អ្នកត្រូវយកឈើនាងនួនមកធ្វើជាឈើស្នែង ហើយស្រោបវាដោយមាសផងដែរ។¹⁴អ្នកត្រូវសឹកឈើស្នែងទៅក្នុងកងដែលនៅសងខាងហិប ដើម្បីសែងហិបនោះបាន។

¹⁵ឈើស្នែងត្រូវនៅជាប់នឹងកងរបស់ហិប មិនត្រូវយកចេញពីវាឡើយ។¹⁶អ្នកត្រូវដាក់ច្បាប់នៃសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងបានឲ្យដល់អ្នកនៅក្នុងហិបនោះ។

¹⁷អ្នកត្រូវធ្វើគម្របហិបពីមាសសុទ្ធ។ ដែលបណ្តោយរបស់វាពីរហត្ថកន្លះ ហើយទទឹងរបស់វាមួយហត្ថកន្លះ។¹⁸អ្នកត្រូវធ្វើរូប

ចេរូបនីយ៍ពីរមាសនៅចុងនៃគម្របទាំងសងខាង។

¹⁹ចូរធ្វើរូបចេរូបនីយ៍មួយនៅចុងម្ខាងនៃគម្របហិប ហើយរូបចេរូបនីយ៍មួយទៀតនៅចុងគម្របហិបម្ខាងទៀត។ ត្រូវភ្ជាប់ចេរូបនីយ៍នេះនៅលើគម្របហិបទាំងសងខាង។

²⁰រូបចេរូបនីយ៍ត្រូវត្រដាងស្លាប ហើយត្រូវដាក់ទល់មុខគ្នា ព្រមទាំងត្រដាងស្លាបគ្របពីលើគម្របហិបថែមទៀតផង។ មុខរបស់រូបចេរូបនីយ៍ត្រូវដាក់ទល់មុខគ្នា

ហើយឈ្មោងមុខនៅលើគម្របហិបផង។²¹អ្នកត្រូវដាក់គម្របនៃទីសន្តោសប្រោសពីលើហិប

ហើយអ្នកត្រូវដាក់ច្បាប់នៃសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងឲ្យដល់អ្នកនៅក្នុងនោះ។

²²យើងនឹងជួបអ្នកនៅកន្លែងហិបនោះ។ យើងនឹងនិយាយជាមួយអ្នកពីកន្លែងនោះមកគឺពីលើគម្របនៃទីសន្តោសប្រោស។

នៅចំកណ្តាលចេរូបនីយ៍ទាំងពីរនៅលើហិបនៃទីសន្តោសដែលយើងនឹងនិយាយមកអ្នកពីសេចក្តីបង្គាប់គ្រប់យ៉ាង ដែលយើងនឹងប្រទានដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²³អ្នកត្រូវធ្វើតុមួយពីឈើនាងនួន។ ប្រវែងរបស់វាត្រូវមានបណ្តោយពីរហត្ថ ហើយទទឹងរបស់វាមួយហត្ថ និងកម្ពស់របស់វាមួយហត្ថកន្លះ។

²⁴អ្នកត្រូវស្រោបវាជាមួយនឹងមាសសុទ្ធ ហើយធ្វើគែមមាសនៅជុំវិញផង។

²⁵អ្នកត្រូវធ្វើគែមព័ទ្ធជុំវិញតុកម្ពស់មួយទះ ហើយធ្វើក្បាច់ជាមាសភ្ជាប់នឹងគែមព័ទ្ធជុំវិញផង។²⁶អ្នកត្រូវធ្វើកងមាសបួន ហើយដាក់ភ្ជាប់កងទាំងនោះ ទៅនឹងជ្រុងទាំងបួន ត្រង់ជើងតុទាំងបួននោះផង។²⁷កងទាំងនោះត្រូវនៅជាប់គែមតុ ដើម្បីឲ្យមានកន្លែងសម្រាប់សឹកឈើស្នែង ដើម្បីឲ្យអាចសែងបាន។

²⁸អ្នកត្រូវធ្វើឈើស្នែងពីឈើនាងនួន ហើយស្រោបឈើនោះដោយមាស ដើម្បីប្រើស្នែងនោះសែងតុ។²⁹អ្នកត្រូវធ្វើចាន ស្លាបព្រា ក្នុងនិងពែង

ប្រើដើម្បីចាក់តង្វាយច្រើន។³⁰អ្នកត្រូវធ្វើរបស់ទាំងនេះពីមាសសុទ្ធ។ អ្នកត្រូវរៀបចំនិប្បីនៅលើតុនោះចំពោះយើងជាប្រចាំ។

³¹អ្នកត្រូវធ្វើជើងចង្អៀងមាសមានឆ្នាក់។ ជើងចង្អៀងគឺត្រូវធ្វើឲ្យមានក្បាច់រចនា នៅផ្នែកខាងក្រោម និងពីមាសសុទ្ធមួយដុំ។ មានពែង មានមែង និងមានផ្កា ទាំងអស់ធ្វើឡើងពីដុំតែមួយ។³²មានមែកប្រាំមួយ បែកចេញពីតួកណ្តាល ហើយមែកម្ខាងនៃជើងចង្អៀងមានបី ហើយម្ខាងទៀតក៏មានបីដែរ។

ហើយមែកនៃជើងចង្អៀងនោះព្រែកចេញពីគ្នា មានកន្លាក់ៗ ហើយមែកបីនៃជើងចង្អៀងម្ខាងទៀតក៏បែកចេញពីគ្នាដែរ។

³³មែកទីមួយត្រូវមានពែងបី ធ្វើឲ្យដូចជាគ្រាប់ចំបក់ មានទាំងកន្សោមគ្រាប់ និងផ្កាផង ហើយមែកទាំងប្រាំមួយដែលបែកចេញពីតួជើងចង្អៀងមក នោះក៏ត្រូវមានរាងដូចជាគ្រាប់ចំបក់ដែរ ព្រមទាំងកន្សោមគ្រាប់ និងផ្កា ដូចគ្នាទាំងអស់លាតចេញមកពីជើងចង្អៀង។³⁴ចំណែក ជើងចង្អៀងវិញ ដងកណ្តាល

ត្រូវមានពែងបួន ធ្វើឲ្យដូចជាគ្រាប់ចំបក់ ព្រមទាំងកន្សោមគ្រាប់ និងផ្កាផង។

³⁵ត្រូវមានកន្សោមគ្រាប់មួយ នៅក្រោមមែកមួយគូដំបូង ត្រូវធ្វើវាពីដុំតែមួយ ហើយត្រូវមានកន្សោមគ្រាប់មួយ នៅក្រោមមែកគូទីពីរ ដែលមានមែកមួយគូទៀត ត្រូវធ្វើវាពីដុំតែមួយ។ ដូចគ្នានោះដែរ ត្រូវមានកន្សោមគ្រាប់មួយនៅក្រោមមែកទីបីនៃមែកគូទីបី ត្រូវធ្វើវាពីដុំតែមួយ។

មែកទាំងប្រាំមួយនៃជើងចង្អៀងនោះត្រូវតែដូចគ្នាទាំងអស់។³⁶កន្សោមគ្រាប់ និងមែកទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវឆ្លាក់ជាក្បាច់រចនាពីមាសសុទ្ធភ្ជាប់ជាមួយគ្នា។

³⁷អ្នកត្រូវធ្វើជើងចង្អៀង ហើយមានចង្អៀងប្រាំពីរ ព្រមទាំងរៀបចំចង្អៀង ដើម្បីឲ្យមានពន្លឺចេញពីវា។³⁸ឃ្លាបប្រឆេះ និងថាសដាក់កម្ទេចសម្រាប់ជើងចង្អៀង នោះក៏ត្រូវធ្វើពីមាសសុទ្ធដែរ។³⁹ត្រូវយកមាសសុទ្ធមួយហាប មកធ្វើជើងចង្អៀង និងគ្រឿងប្រដាប់ទាំងអស់របស់វា។⁴⁰ត្រូវប្រយ័ត្នធ្វើវាឲ្យត្រឹមត្រូវតាមគំរូ ដែលបានបង្ហាញដល់អ្នកនៅលើភ្នំ។

26 ¹ អ្នកត្រូវធ្វើព្រះពន្លាពីរវាងនរណាម្នាក់ ធ្វើពីអំបោះផ្កាគ្រឿងពណ៌ស ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ក្រណាត់ទាំងនោះត្រូវបាក់លម្អដោយរូបចេរូបិន។ ការងារនេះនឹងធ្វើឡើងដោយជាងដែលមានស្នាដៃល្អ។² បណ្តោយនៃវាងនរណាម្នាក់មានប្រវែងម្ភៃប្រាំបីហត្ថ ទទឹងបួនហត្ថ។ វាងនរណាម្នាក់អស់ត្រូវមានទំហំស្មើគ្នា។³ វាងនរណាម្នាក់ត្រូវភ្ជាប់ជាមួយគ្នា ហើយវាងនរណាម្នាក់ត្រូវភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដែរ។

⁴ អ្នកត្រូវធ្វើកងដែលមានពណ៌ខៀវតាមជាយវាងនរណាម្នាក់ ខាងចុងផ្ទាំងត្រង់កន្លែងដែលភ្ជាប់គ្នា។ ដូចគ្នានេះ អ្នកត្រូវធ្វើតាមជាយខាងចុងផ្ទាំងមួយទៀត ត្រង់កន្លែងដែលភ្ជាប់គ្នាដែរ។⁵ អ្នកត្រូវធ្វើកងហាសិបនៅរាងនរណាម្នាក់ ហើយហាសិបទៀតនៅរាងនរណាម្នាក់ ហើយអ្នកត្រូវធ្វើកងហាសិបនៅខាងចុងរាងនរណាម្នាក់ដែរ។ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យកងនោះបាននៅទល់មុខគ្នា⁶ អ្នកត្រូវធ្វើដង្កៀបមាសហាសិប ហើយភ្ជាប់វាងនរណាម្នាក់ពីរផ្ទាំងនឹងដង្កៀបនោះ ដើម្បីឲ្យព្រះពន្លាបានជាប់នៅជាងតែមួយ។

⁷ អ្នកត្រូវធ្វើវាងនរណាម្នាក់ពីរដង ហើយសម្រាប់គ្របព្រះពន្លា។⁸ អ្នកត្រូវធ្វើវាងនរណាម្នាក់ដប់មួយវាងនរណាម្នាក់ ហើយវាងនរណាម្នាក់ត្រូវមានប្រវែងសាមសិបហត្ថ ហើយទទឹងវាងនរណាម្នាក់មានប្រវែងបួនហត្ថ។ វាងនរណាម្នាក់ដប់មួយត្រូវមានទំហំស្មើគ្នា។⁹ អ្នកត្រូវភ្ជាប់វាងនរណាម្នាក់ជាមួយគ្នានឹងគ្នា ហើយវាងនរណាម្នាក់ទៀតត្រូវភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដែរ។ អ្នកត្រូវបត់វាងនរណាម្នាក់នៅខាងមុខព្រះពន្លា។

¹⁰ អ្នកត្រូវធ្វើកងហាសិបដាក់នៅលើជាយវាងនរណាម្នាក់ នៃផ្ទាំងមួយ ហើយហាសិបទៀតនៅខាងចុងវាងនរណាម្នាក់នៅផ្ទាំងទីពីរ។

¹¹ អ្នកត្រូវធ្វើដង្កៀបពីលើផ្ទាំង ហើយដាក់វាទៅក្នុងដង្កៀបនោះ។ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវតំឡើងព្រះពន្លាជាមួយគ្នា ដើម្បីភ្ជាប់ព្រះពន្លាមកតែមួយ។

¹² វាងនរណាម្នាក់ដែលនៅលើពាក់កណ្តាល គឺវាងនរណាម្នាក់ដែលនៅលើពីរវាងនរណាម្នាក់ ត្រូវព្យួរនៅពីក្រោយព្រះពន្លា។¹³ ត្រូវតែមានវាងនរណាម្នាក់មួយហត្ថនៅម្ខាង ហើយមួយហត្ថទៀតនៅម្ខាងទៀត ជាវាងនរណាម្នាក់ដែលនៅលើពីរវាងនរណាម្នាក់ ត្រូវព្យួរនៅសងខាងព្រះពន្លា ដើម្បីបាំងព្រះពន្លា។

¹⁴ អ្នកត្រូវធ្វើគម្របសម្រាប់គ្របព្រះពន្លាដែលធ្វើពីស្បែកចៀម ជ្រលក់ពណ៌ក្រហម ហើយគម្របមួយទៀតធ្វើពីស្បែកផ្កាតមកគ្រប់ពីលើនោះ។

¹⁵ អ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមពីលើនាងនួនសម្រាប់ព្រះពន្លា។¹⁶ ស៊ុមនីមួយៗមានបណ្តោយដប់ហត្ថ ហើយទទឹងមួយហត្ថកន្លះ។¹⁷ ត្រូវមានពន្លាព្យួរលើពីរភ្ជាប់ជាមួយនឹងស៊ុមនីមួយៗ ដើម្បីភ្ជាប់ស៊ុមជាមួយគ្នា។ អ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមរបស់ព្រះពន្លាទាំងអស់រៀបរយនេះឯង។¹⁸ នៅពេលអ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមសម្រាប់ព្រះពន្លា អ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមសម្រាប់ផ្នែកខាងត្បូង។

¹⁹ អ្នកត្រូវធ្វើជើងទ្រព្រាក់ចំនួនសែសិបនៅក្រោមស៊ុមទាំងមូលនោះ។ ត្រូវមានជើងទ្រព្រាក់នៅក្រោមស៊ុមមួយ ត្រង់កន្លែងដែលមានពន្លាព្យួរទាំងពីរ។

²⁰ នៅផ្នែកទីពីរនៃព្រះពន្លា គឺនៅប៉ែកខាងជើង អ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមមួយ²¹ ហើយជើងទ្រព្រាក់ចំនួនសែសិបផង។ ត្រូវមានជើងទ្រព្រាក់នៅក្រោមស៊ុមមួយ ជើងទ្រព្រាក់នៅក្រោមស៊ុមបន្ទាប់ និងជាបន្តបន្ទាប់។

²² សម្រាប់ផ្នែកខាងក្រោយរបស់ព្រះពន្លាដែលនៅប៉ែកខាងលិច អ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមប្រាំមួយ។²³ អ្នកត្រូវធ្វើស៊ុមពីរសម្រាប់ជ្រុងខាងក្រោយព្រះពន្លា។

²⁴ ស៊ុមទាំងនេះត្រូវញែកដោយឡែកនៅខាងក្រោម ប៉ុន្តែ ត្រូវភ្ជាប់នៅខាងលើជាមួយនឹងកងមួយ។ នៅជ្រុងខាងក្រោយទាំងពីរត្រូវមានស៊ុមពីរដូចគ្នា។

²⁵ ត្រូវមានស៊ុមប្រាំបី និងជើងទ្រព្រាក់ចំនួនទាំងអស់ដប់ប្រាំមួយ ជើងទ្រព្រាក់នៅក្រោមស៊ុមនីមួយៗ ហើយជើងទ្រព្រាក់ទៀត នៅក្រោមស៊ុមបន្ទាប់ និងជាបន្តបន្ទាប់ទៀត។

²⁶ អ្នកត្រូវធ្វើរន្ធពីលើនាងនួន ប្រាំសម្រាប់ស៊ុមមួយផ្នែករបស់ព្រះពន្លា។²⁷ រន្ធពីទៀតសម្រាប់ស៊ុមនៃផ្នែកមួយទៀតរបស់ព្រះពន្លា ហើយរន្ធពីផ្សេងទៀតសម្រាប់ស៊ុម សម្រាប់ផ្នែកខាងក្រោយរបស់ព្រះពន្លានៅប៉ែកខាងលិច។²⁸ រន្ធពីកណ្តាល ពាក់កណ្តាលស៊ុមឡើងលើ ត្រូវបង្អួតចាប់ពីចុងម្ខាងដល់ចុងម្ខាង។

²⁹ អ្នកត្រូវស្រោបស៊ុមជាមួយនឹងមាស។ អ្នកត្រូវធ្វើកងពីមាស សម្រាប់សិក្ខាចូលរន្ធពី ហើយអ្នកត្រូវស្រោមរន្ធពីជាមួយនឹងមាស។³⁰ អ្នកត្រូវរៀបចំព្រះពន្លា តាមផែនការដែលបានបង្ហាញអ្នកនៅលើភ្នំ។

³¹ អ្នកត្រូវធ្វើវាងនរណាម្នាក់មួយ ត្រូវដោយអំបោះផ្កា ដែលលាយនឹងអំបោះពណ៌ស ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងពណ៌ក្រហមទុំ។³² វាងនរណាម្នាក់ត្រូវតែបាក់លម្អដោយរូបចេរូបិន ដោយការរចនានៃជាងមានស្នាដៃ។ អ្នកត្រូវព្យួរវានៅលើសរសរនាងនួនបួនដែលស្រោមមាស។ សរសរទាំងនេះត្រូវមានទំពក់ពីមាស បញ្ជូរនៅលើជើងទ្រព្រាក់។³³ អ្នកត្រូវព្យួរវាងនរណាម្នាក់នៅតម្កក់ទាំងនោះ ហើយអ្នកត្រូវយកហ៊ុបដែលដាក់បន្ទះថ្មនៃសម្ពន្ធមេត្រី។ វាងនរណាម្នាក់ញែកទីបរិសុទ្ធពីទីបរិសុទ្ធបំផុត។

³⁴ អ្នកត្រូវដាក់ទីសន្តោសប្រោសនៅលើហ៊ុបនៃសម្ពន្ធមេត្រី នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត។³⁵ អ្នកត្រូវដាក់តុនៅខាងក្រៅវាងនរណាម្នាក់

អ្នកត្រូវដាក់ជើងចង្កៀងទល់មុខនឹងតុនៅប៉ែកខាងត្បូងនៃព្រះពន្លា។ តុត្រូវនៅប៉ែកខាងជើង។

³⁶ អ្នកត្រូវធ្វើរន្ធប្រាំសម្រាប់ផ្លូវចូលព្រះពន្លា។ អ្នកត្រូវធ្វើរន្ធពីអំបោះផ្កា ដែលមានពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ព្រមទាំងវិញនឹងអំបោះខ្លូតទេស ត្រូវបាក់ផង។³⁷ ដ្បិត កន្លែងព្យួរ អ្នកត្រូវធ្វើសរសរនាងនួនប្រាំ ហើយស្រោបមាសសម្រាប់គ្របពីលើវា។ តម្កក់របស់វាត្រូវធ្វើពីមាស ហើយអ្នកត្រូវសិតធ្វើជើងលង្ហិនប្រាំសម្រាប់ទ្រសរសរទាំងនោះ។

27 ¹ អ្នកត្រូវធ្វើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាពីឈើនាងនួន ដែលមានប្រវែងប្រាំហត្ថ និងទទឹងប្រាំហត្ថ។ កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជានោះត្រូវមានរាងការ៉េ និងកម្ពស់បីហត្ថ។² អ្នកត្រូវធ្វើស្នែងគោជាប់ទាំងបួនជ្រុងនៃកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជានោះ។ ស្នែងត្រូវភ្ជាប់ដុំតែមួយជាមួយនឹងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា អ្នកត្រូវស្រោបស្នែងនោះដោយលង្ហិន។

³ អ្នកត្រូវធ្វើឧបករណ៍សម្រាប់ប្រើនៅកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា មានឆ្នាំង ប៉ែល ផែង សម និងជើងក្រាន។ អ្នកត្រូវធ្វើឧបករណ៍នេះជាមួយនឹងលង្ហិនទាំងអស់។

⁴ អ្នកត្រូវធ្វើប្រទាសសម្រាប់កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ខ្លាស់ក្រឡាគ្នាជាមួយលង្ហិន។ ត្រូវធ្វើកងលង្ហិនបួនសម្រាប់ប្រទាសនីមួយៗទាំងបួនជ្រុងដែរ។

⁵ អ្នកត្រូវដាក់ប្រទាសនៅក្រោមក្រោមជ្រុងទាំងបួន គឺនៅចំពាក់កណ្តាលនៃកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។⁶ អ្នកត្រូវធ្វើឈើស្នែងសម្រាប់សែងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ឈើស្នែងនោះត្រូវធ្វើពីឈើនាងនួន ហើយអ្នកត្រូវស្រោបវាដោយលង្ហិន។

⁷ ត្រូវដាក់ឈើស្នែងនៅក្នុងកង ហើយឈើស្នែងសម្រាប់សែងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាត្រូវមានទាំងសងខាង។

⁸ អ្នកត្រូវធ្វើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាពីក្តៅដែលមានប្រហោងកណ្តាល ចេញពីបន្ទះក្តៅនោះ។ អ្នកត្រូវធ្វើវាបែបនេះ តាមដែលបានបង្ហាញនៅលើភ្នំ។

⁹ អ្នកត្រូវធ្វើទីលានសម្រាប់ព្រះពន្លា។ ត្រូវមានរនាំងពីរទ្វារភាគខាងត្បូងនៃទីលាន រនាំងធ្វើពីអំបោះខ្លួតទេសវេញយ៉ាងខ្លាញ់ ប្រវែងមួយរយហត្ថ។

¹⁰ រនាំងត្រូវមាននោះត្រូវមានសរសេរម្តែ ជាមួយនឹងជើងទ្រម្តែដែលធ្វើពីលង្ហិនផង។ ត្រូវមានតម្កក់ភ្ជាប់ទៅនឹងសរសេរ និងគន្លឹះ ត្រូវធ្វើពីប្រាក់។

¹¹ នៅប៉ែកខាងជើងក៏ដូចគ្នាដែរ ត្រូវធ្វើរនាំងប្រវែងមួយហត្ថ ជាមួយនឹងសរសេរម្តែដែរ ជើងទ្រម្តែធ្វើពីលង្ហិន តម្កក់ដែលភ្ជាប់នឹងសរសេរ និងគន្លឹះ ធ្វើពីប្រាក់។

¹² នៅប៉ែកខាងលិច ត្រូវធ្វើរនាំងប្រវែងហត្ថបីហត្ថ។ ត្រូវធ្វើសរសេរដប់ និងជើងទ្រម្តែ។¹³ ទីលានត្រូវមានប្រវែងហត្ថបីហត្ថ ទៅប៉ែកខាងកើត។

¹⁴ រនាំងសម្រាប់ប៉ែកឆ្នើមត្រូវមានប្រវែងដប់ប្រាំហត្ថ។ ត្រូវធ្វើសរសេរដប់ និងជើងទ្រម្តែ។ នៅប៉ែកម្ខាងទៀតក៏ត្រូវមានរនាំងប្រវែងដប់ប្រាំហត្ថដែរ។

¹⁵ ត្រូវធ្វើសរសេរដប់ និងជើងទ្រម្តែ។ ច្រកចូលទីលានត្រូវធ្វើរនាំងនានាមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ។¹⁶ រនាំងនានាត្រូវមានពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមទុំ ធ្វើពីក្រណាត់អំបោះឆ្មើយ៉ាងស្អាត ជាមួយនឹងក្បាច់បាក់ផង។ ត្រូវមានសសរបួនជាមួយនឹងជើងទ្រម្តែ។

¹⁷ សសរទីលានទាំងអស់ត្រូវមានគន្លឹះ និងតម្កក់ស្រោបដោយប្រាក់ និងមានជើងទ្រម្តែផង។¹⁸ ទីលានត្រូវមានបណ្តោយប្រវែងមួយរយហត្ថ និងទទឹងប្រវែងហត្ថបីហត្ថស្មើគ្នា ហើយនិងកម្ពស់ប្រាំហត្ថ ជាមួយនឹងរនាំងវិញត្រូវធ្វើពីអំបោះឆ្មើយ៉ាងស្អាតចងព័ទ្ធជុំវិញ ដែលមានជើងទ្រម្តែផង។

¹⁹ គ្រប់ឧបករណ៍ទាំងអស់ដែលត្រូវប្រើនៅក្នុងព្រះពន្លា និងចម្រើងព្រះពន្លា និងចម្រើងរនាំងរបស់ទីលាន ត្រូវធ្វើពីលង្ហិនទាំងអស់។

²⁰ អ្នកត្រូវបង្គាប់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឲ្យយកប្រេងអូលីវសុទ្ធដែលល្អបំផុត សម្រាប់ដុតឲ្យចង្អៀងភ្លឺជាអចិន្ត្រៃយ៍។²¹ នៅខាងមុខព្រះពន្លានៃការជួបជុំ នៅខាងក្រៅរនាំងនៃដែលនៅខាងមុខព្រះពន្លាដែលនៅទីនោះមានហឺបនៃសម្ពន្ធមេត្រី លោកអ៊ើរ៉ុន

និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ត្រូវរក្សាចង្អៀងឲ្យឆេះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច តាំងពីព្រឹករហូតដល់ល្ងាច។ សេចក្តីបង្គាប់នេះ នឹងត្រូវជាពិធីបរិសុទ្ធសម្រាប់កូនចៅ អ៊ីស្រាអែលគ្រប់ជំនាន់អនុវត្តតាមជារៀងរហូតទៅ។

28 ចូរហៅអឺរីន បងប្រុសរបស់អ្នក ព្រមទាំងកូនប្រុសរបស់គាត់ មានណាដាប់ អប៊ីហ្វរ អេលាសារ និងអ៊ីថាម៉ា ពីក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បី
ឲ្យពួកគេបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ។^២ អ្នកត្រូវធ្វើសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់អឺរីន បងប្រុសរបស់អ្នក ព្រែកដោយឡែកសម្រាប់យើង។
សម្លៀកបំពាក់នេះសម្រាប់ផ្តល់កិត្តិយស និងជាលម្អដល់គាត់។^៣ អ្នកត្រូវប្រាប់ឲ្យប្រជាជនទាំងអស់ដែលមានប្រាជ្ញា
គឺអស់អ្នកដែលបានពេញដោយវិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញា ដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើសម្លៀកបំពាក់របស់អឺរីន ដើម្បីព្រែកគាត់ដោយឡែកបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ។

^៤ សម្លៀកបំពាក់ដែលពួកគេត្រូវធ្វើគឺប្រដាប់ពាក់លើទ្រូងមួយ អាវអេផូដមួយ អាវវែងមួយ អាវក្នុងមួយជាអាវប៉ាក់ ឈ្នួតក្បាលមួយ និងខ្សែក្រវាត់មួយ។ ពួកគេ
ត្រូវធ្វើសម្លៀកបំពាក់ទាំងនេះ ដើម្បីព្រែកពួកគេដោយឡែកសម្រាប់យើង។ ពួកគេគឺជាអឺរីន បងប្រុសរបស់អ្នក និងទាំងកូនប្រុសរបស់គាត់ ដើម្បីឲ្យ
បម្រើមុខងារជាបូជាចារ្យ។^៥ ពួកសិប្បករត្រូវប្រើអំបោះមាស អំបោះពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងពណ៌ក្រហមទុំ ព្រមទាំងអំបោះផ្កា។

^៦ ពួកគេត្រូវធ្វើអាវអេផូដ ពីអំបោះមាស អំបោះពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងពណ៌ក្រហមទុំ ព្រមទាំងអំបោះផ្កា ដោយមានប៉ាក់លំអផង។ ត្រូវធ្វើតាមរចនានៃ
ពួកជាងដែលមានស្នាដៃ។^៧ ត្រូវមានខ្សែស្នាដៃ ភ្ជាប់នៅចុងអាវអេផូដទាំងមុខទាំងក្រោយ ឲ្យបានជាប់ជាមួយគ្នា។^៨ រីឯខ្សែក្រវាត់របស់អាវអេផូដ ត្រូវធ្វើដោយ
សរសៃអំបោះយ៉ាងល្អ ដូចអាវអេផូដដែរ គឺមានអំបោះមាស អំបោះពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងពណ៌ក្រហមទុំ។^៩ ត្រូវយកក្បូងមណីដោតិរសពីរមក ហើយចារ
ឈ្មោះកូនរបស់អ៊ីស្រាអែលទាំងដប់ពីរនៅលើនោះ។

^{១០} ឈ្មោះរបស់ពួកគេប្រាំមួយ ត្រូវនៅលើក្បូងមណីដោតិរសមួយ ហើយឈ្មោះប្រាំមួយទៀតនៅលើក្បូងមណីដោតិរសមួយទៀត
ដើម្បីឲ្យមានឈ្មោះតាមលំដាប់របស់ពួកគេ។^{១១} តាមរបៀបដូចគេធ្លាប់ត្រា ហើយត្រូវធ្វើក្រចាប់មាសភ្ជាប់នឹងក្បូងទាំងពីរនោះ
ជាមួយនឹងឈ្មោះកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងដប់ពីរផង។^{១២} អ្នកត្រូវដាក់ក្បូងទាំងពីរភ្ជាប់នឹងខ្សែរបស់អាវអេផូដ ទុកជាតំណាងកូនរបស់អ៊ីស្រាអែល។ អឺរីននឹងពាក់
ឈ្មោះរបស់ពួកគេ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅលើស្មាទាំងពីររបស់គាត់ ទុកជាការរំលឹកដល់ពួកគេ។

^{១៣} អ្នកត្រូវធ្វើក្រចាប់ទាំងនោះពីមាស។^{១៤} ហើយធ្វើខ្សែពីមាសសុទ្ធ ដែលវេញចូលគ្នាជារបៀបខ្សែពួរ ហើយអ្នកត្រូវភ្ជាប់ខ្សែ និងក្រចាប់ជាប់គ្នា។
^{១៥} អ្នកត្រូវធ្វើប្រដាប់ពាក់លើទ្រូងមួយ សម្រាប់វិនិច្ឆ័យ ឲ្យត្រូវតាមរចនានៃពួកជាងដែលមានស្នាដៃ ហើយតាមរបៀបអាវអេផូដដែរ គឺធ្វើពីមាស ពីសំពត់ពណ៌ផ្ទៃ
មេឃ ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម ដែលត្បាញដោយអំបោះផ្កា។^{១៦} ត្រូវឲ្យបានបួនជ្រុងស្មើ។ អ្នកត្រូវបត់ប្រដាប់ពាក់ដើមទ្រូងជាពីរផ្នត់។ ត្រូវមានបណ្តោយមួយ
ចំអាម ទទឹងមួយចំអាម។

^{១៧} អ្នកត្រូវដាក់ដំក្បូងបួនជួរនៅប្រដាប់នោះ។ ក្នុងជួរទីមួយ ត្រូវដំក្បូងទទឹងមួយគ្រាប់ ក្បូងប៉ូតលឿងមួយគ្រាប់ និងក្បូងមរកតមួយគ្រាប់។^{១៨} ក្នុងជួរទីពីរ មាន
ក្បូងមរកតមួយ ក្បូងកណ្តៀងមួយ និងពេជ្រមួយ។^{១៩} ជួរទីបី ត្រូវដំក្បូងទទឹងមួយគ្រាប់ ក្បូងនិលវត្តមួយគ្រាប់ និងក្បូងជម្ពូរវត្តមួយគ្រាប់។^{២០} ជួរទីបួន ត្រូវដំក្បូង
ដែករៀមមួយគ្រាប់ ក្បូងកែវយក់មួយគ្រាប់ និងមណីដោតិរសមួយគ្រាប់។ ក្បូងនីមួយៗត្រូវតែដំបង្កប់ក្នុងក្រចាប់ធ្វើពីមាស។

^{២១} ក្បូងទាំងនេះត្រូវរៀបចំឡើងតាមឈ្មោះរបស់កូនចៅនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដប់ពីរ ជាលំដាប់តាមឈ្មោះនីមួយៗ។ ត្រូវឆ្លាក់ទាំងអស់បែបដូចជាឆ្លាក់
ត្រា គ្រប់ក្បូង ត្រូវចារឈ្មោះមួយ។ ក្នុងឈ្មោះកូលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរនោះ។^{២២} អ្នកត្រូវធ្វើជាខ្សែពាក់លើដើមទ្រូងដូចជាខ្សែពួរ ត្រូវធ្វើពីមាសសុទ្ធ។^{២៣} ត្រូវធ្វើ
ក្រវិលមាសពីរ សម្រាប់ពាក់លើដើមទ្រូង ហើយត្រូវភ្ជាប់នៅចុងសងខាងនៃដើមទ្រូងដែរ។^{២៤} បន្ទាប់មក ត្រូវភ្ជាប់ខ្សែមាសទាំងពីរទៅនឹងកងទាំងពីរនៃប្រដាប់
ពាក់លើទ្រូង។

^{២៥} អ្នកត្រូវភ្ជាប់ចុងម្ខាងទៀតនៃខ្សែពីរជាមួយនឹងក្រចាប់ពីរទៀត។ បន្ទាប់មកអ្នកត្រូវភ្ជាប់របស់ទាំងនោះទៅនឹងប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូងនៅខាងមុខ។

^{២៦} អ្នកត្រូវធ្វើកងពីរពីមាស ហើយអ្នកដាក់កងនោះនៅលើជ្រុងទាំងពីរនៃប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូង និងនៅលើជ្រុងដែលនៅជិតជាយខាងក្នុង។

^{២៧} អ្នកត្រូវធ្វើកងពីមាសពីរថែមទៀត ហើយអ្នកត្រូវភ្ជាប់កងនោះទៅនឹងខាងក្រោមនៃខ្សែចងស្មាពីរនៅខាងមុខអាវអេផូដ ជិតកន្លែងដែលខ្សែស្មាភ្ជាប់គ្នា និងខាង
លើខ្សែអាវអេផូដដែរ។^{២៨} ពួកគេត្រូវចងប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូងដោយភ្ជាប់កងទៅនឹងកងរបស់អាវអេផូដចងដោយខ្សែពណ៌ស្វាយ
ដើម្បីអាចភ្ជាប់ប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូង ស្ថិតនៅលើខ្សែក្រវាត់។ ធ្វើបែបនេះ ដើម្បីឲ្យប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូងអាចរួមពីអាវអេផូដឡើយ។

^{២៩} បន្ទាប់មក លោកអឺរីនត្រូវចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត
គាត់ត្រូវយកឈ្មោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលឆ្លាក់នៅលើដួងចិត្តរបស់គាត់គឺនៅលើប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូង ដើម្បីវិនិច្ឆ័យ
ដើម្បីបន្តរំលឹកនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។^{៣០} អ្នកត្រូវដាក់យូរីម និងធូមីម ទៅក្នុងប្រដាប់ពាក់លើទ្រូង សម្រាប់វិនិច្ឆ័យ ដើម្បីឲ្យរត់ទាំងនេះស្ថិតនៅជាប់នឹងដួងចិត្ត
អឺរីនជានិច្ច នៅពេលគាត់ចូលមករកព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ អឺរីនត្រូវពាក់គ្រឿងសម្រាប់វិនិច្ឆ័យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាប់នឹង
ដួងចិត្តរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច។

^{៣១} អ្នកត្រូវធ្វើអាវអេផូដមួយវែងដែលមានពណ៌ស្វាយ។ ត្រូវបើកប្រឡោះសម្រាប់ក្បាល ហើយនិងប្រឡោះមួយចំកណ្តាល។^{៣២} ត្រូវដេរវីមជុំវិញប្រឡោះនោះ ដើម្បី
កុំឲ្យរហែក។ ការនេះត្រូវដេរតាមរបៀបដែលគេដេរដោយអាវស្បែក។

^{៣៣} នៅជាយខាងក្រោម អ្នកត្រូវធ្វើផ្លែទទឹងពីរអំបោះពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមទុំនៅជុំវិញ។ ត្រូវចងឆ្នាស់គ្នានឹងកណ្តឹងមាសនៅជុំវិញ។

^{៣៤} ត្រូវមានកណ្តឹងមាសមួយ និងផ្លែទទឹងមួយ កណ្តឹងមាសមួយ និងផ្លែទទឹងមួយនៅព័ទ្ធជុំវិញជាយខាងក្រោមអាវវែង។^{៣៥} អាវវែងត្រូវពាក់លើអឺរីន
នៅពេលគាត់បម្រើ ដើម្បីឲ្យសម្លេងរបស់អាចព្វ ពេលគាត់ចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងពេលគាត់ចាកចេញ។ ធ្វើដូច្នេះ
គាត់នឹងមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។

^{៣៦} អ្នកត្រូវធ្វើស្លាកមួយពីមាសសុទ្ធ ហើយឆ្លាក់លើវា ដូចជាត្រាមួយថា «វិសុទ្ធច្បាស់ព្រះអម្ចាស់»។

^{៣៧} អ្នកត្រូវភ្ជាប់ស្លាកនេះជាមួយនឹងខ្សែពណ៌ខៀវភ្ជាប់នឹងឈ្នួតក្បាលផ្នែកខាងមុខ។^{៣៨} ត្រូវពាក់វានៅលើក្បាលរបស់អឺរីន
គាត់ផ្ទុកបាបផ្សេងៗដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងតង្វាយបរិសុទ្ធ ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវព្រែកដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។
ឈ្នួតក្បាលត្រូវពាក់នៅលើក្បាលរបស់គាត់ជានិច្ច ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់បានទទួលតង្វាយរបស់ពួកគេ។

^{៣៩} អ្នកត្រូវធ្វើអាវខ្លួនពីក្រណាត់ដ៏ល្អ ហើយអ្នកត្រូវធ្វើឈ្នួតក្បាលមួយពីក្រណាត់ដ៏ល្អដែរ។ អ្នកត្រូវធ្វើខ្សែក្រវាត់មួយដើម្បីពាក់ឈៀង។

^{៤០} សម្រាប់កូនប្រុសរបស់អឺរីនវិញ អ្នកត្រូវធ្វើអាវធំ ខ្សែក្រវាត់ និងឈ្នួតក្បាល ដើម្បីដាក់កិត្តិយស និងភាពថ្លៃថ្នូរដល់ពួកគេ។^{៤១} អ្នកត្រូវស្លៀកពាក់ឲ្យលោកអឺរីន
បងប្រុសរបស់អ្នក ហើយនិងកូនប្រុសដែលនៅជាមួយគាត់។ អ្នកត្រូវចាក់ប្រេងលើពួកគេ និងតែងតាំងពួកគេ ព្រមទាំងព្រែកពួកគេដោយឡែកសម្រាប់យើង
ដើម្បីឲ្យពួកគេបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ។

^{៤២} អ្នកត្រូវធ្វើខោក្នុងពីអំបោះផ្កា ដើម្បីគ្របបាំងកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់ពួកគេ ខោក្នុងនោះ នឹងគ្របបាំងពីចង្កេះដល់ភ្លៅ។^{៤៣} លោកអឺរីន
និងកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ទាំងនេះ នៅពេលពួកគេចូលទៅក្នុងព្រះពន្លាត្រសាលប្រជុំ
ឬនៅពេលពួកគេចូលទៅកន្លែងថ្វាយព្រះបូជានៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ ពួកគេត្រូវធ្វើបែបនេះ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេធ្វើខុស ឬពួកគេមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។
នេះគឺជាច្បាប់ដែលស្ថិតស្ថេររៀងរហូតតទៅ សម្រាប់លោកអឺរីន និងពូជពង្សដែលនៅក្រោយគាត់។

29¹ តែឡូវនេះ នេះគឺជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវធ្វើ ដើម្បីញែកពួកគេសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបម្រើដល់យើងក្នុងមុខងារជាបូជាច្បាស់។² ចូរយកគោឈ្មោលមួយ ហើយនិងចៀមឈ្មោលពីរដែលល្អឥតខ្ចោះ ត្រូវធ្វើនំប៉័ងឥតគេមេ និងនំឥតមេលាយជាមួយប្រេង។ ត្រូវធ្វើនំដោយប្រើម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ។

³ អ្នកត្រូវដាក់ពួកគេនៅក្នុងល្អីមួយ ចូរនាំនំដែលនៅក្នុងល្អីនោះ ហើយត្រូវថ្វាយនំនោះជាមួយនឹងគោឈ្មោល និងចៀមឈ្មោលពីរ។⁴ អ្នកត្រូវយកអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់មកចូលតាមច្រកទ្វារចូលទៅពន្លាជួបជុំ។ អ្នកត្រូវលាងទឹកដល់អ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់។

⁵ អ្នកត្រូវយកសម្លៀកបំពាក់ ហើយពាក់ដល់អ៊ឺរ៉ុន គឺអាវក្នុង អាវវែងអេផូដ និងប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូង ត្រូវក្រវាត់អេផូដនៅជុំវិញគាត់។

⁶ អ្នកត្រូវឈ្នួតក្បាលនៅលើក្បាលរបស់គាត់ ហើយដាក់មកដបវិសុទ្ធនៅលើឈ្នួតក្បាលនោះ។⁷ បន្ទាប់មក ត្រូវចាក់ប្រេង ហើយបង្ហូរនៅលើក្បាលរបស់គាត់ ត្រូវចាក់ប្រេងលើគាត់បែបនេះឯង។

⁸ អ្នកត្រូវនាំកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ហើយពាក់អាវលើពួកគេ។ អ្នកត្រូវស្លៀកពាក់ឲ្យអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ជាមួយនឹងខ្សែក្រវាត់ ហើយពាក់មកដល់លើពួកគេ។⁹ កិច្ចការរបស់បូជាច្បាស់គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ គឺជាច្បាប់ស្ថិតស្ថេរជានិច្ច។ អ្នកត្រូវតែងតាំងអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបម្រើយើង។

¹⁰ អ្នកត្រូវនាំគោឈ្មោលមកនៅចំពោះព្រះពន្លាតែងការជួបជុំ ហើយអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលរបស់វា។

¹¹ អ្នកត្រូវសម្លាប់គោឈ្មោលនោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅច្រកទ្វារចូលទៅព្រះពន្លាតែងការជួបជុំ។

¹² អ្នកត្រូវយកឈាមគោឈ្មោលខ្លះ ហើយដាក់វាទៅលើស្បែកនៃកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាជាមួយនឹងម្រាមដៃរបស់អ្នក ហើយអ្នកត្រូវចាក់ឈាមដែលនៅសល់ទៅលើជើងទ្រកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។¹³ អ្នកត្រូវយកខ្លាញ់ទាំងអស់ដែលនៅជាប់គ្រឿងក្នុង និងនៅជាប់ថ្លើម និងនៅជាប់គ្រឿងទាំងពីរ គឺជាខ្លាញ់នៅជាប់ទាំងនេះ ចូរដុតវាចោលទាំងអស់នៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។¹⁴ ប៉ុន្តែ ចំណែកសាច់គោ និងស្បែក និងលាមករបស់វា អ្នកត្រូវដុតវាចោលនៅខាងក្រៅជំរំ។ វាគឺជាតង្វាយលោះបាប។

¹⁵ អ្នកត្រូវយកចៀមឈ្មោលមួយមកដៃរ ហើយអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ត្រូវដាក់ដៃរបស់ពួកគេនៅលើក្បាលរបស់វា។¹⁶ អ្នកត្រូវសម្លាប់ចៀមឈ្មោលនោះ បន្ទាប់មក យកឈាមរបស់វា និងបោះវានៅលើជ្រុងទាំងបួននៃកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។¹⁷ អ្នកត្រូវកាត់ចៀមឈ្មោលជាដុំ ជាមួយនឹងក្បាលរបស់វាដែលនៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។¹⁸ បន្ទាប់មក ត្រូវដុតចៀមឈ្មោលនោះទាំងមូល។ វាគឺជាយញ្ញបូជាដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយជាភ្លឺនឈ្ងុយ យញ្ញបូជានេះ ត្រូវដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

¹⁹ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវយកចៀមឈ្មោលមួយទៀត ហើយអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ត្រូវដាក់ដៃទៅលើក្បាលរបស់វា។²⁰ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវសម្លាប់ចៀមឈ្មោលនោះ ហើយត្រូវយកឈាមរបស់វាខ្លះ។ ដើម្បីលាបលើស្បែកត្រចៀកស្លាប់ លើមេដៃស្លាប់ និងលើមេដងស្លាប់របស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវបោះឈាមនោះទៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាគ្រប់ជ្រុង។

²¹ អ្នកត្រូវយកឈាមដែលនៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា និងប្រេងសម្រាប់ចាក់ប្រេងតាំងខ្លះ ហើយបោះវាទាំងអស់លើអ៊ឺរ៉ុន ហើយលើសម្លៀកបំពាក់កូនប្រុសៗរបស់គាត់ ព្រមទាំងបោះលើសម្លៀកបំពាក់ពួកគេផង។ ដូច្នេះ ត្រូវញែកអ៊ឺរ៉ុនដោយឡែកសម្រាប់យើង រួមទាំងសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ និងលើកូនរបស់គាត់ ព្រមទាំងបោះលើសម្លៀកបំពាក់កូនប្រុសៗរបស់គាត់ដែរ។

²² អ្នកត្រូវយកខ្លាញ់ចៀមឈ្មោល គឺជាខ្លាញ់ដែលជាប់កន្ទុយ ជាប់ជាមួយនឹងគ្រឿងក្នុង ជាប់ជាមួយនឹងថ្លើម ជាប់ជាមួយក្រឡើងទាំងពីរ និងខ្លាញ់នៅក្បាស្តាំ ជ្រុត ចៀមឈ្មោលគឺធ្វើសម្រាប់ញែកបូជាច្បាស់ឲ្យយើង។²³ ចូរយកនំប៉័ងមួយដុំ និងនំលាយប្រេងមួយដុំ ព្រមទាំងនំដែលនំប៉័ងដែលឥតមេចេញពីល្អីដែលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

²⁴ អ្នកត្រូវដាក់នំទាំងអស់នេះនៅលើដៃរបស់អ៊ឺរ៉ុន និងដៃកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ហើយគ្រវីនំទាំងនោះនៅចំពោះយើង ដ្បិតវាជាតង្វាយគ្រវីនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

²⁵ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវយកអាហារពីដៃរបស់ពួកគេ ហើយដុតវានៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ជាមួយនឹងតង្វាយដុត។ វានឹងធ្វើឲ្យមានភ្លឺនឈ្ងុយសម្រាប់យើង វាគឺជាតង្វាយដុតថ្វាយដល់យើង។

²⁶ អ្នកត្រូវយកសាច់ទ្រូងរបស់ចៀមឈ្មោលដែលបានថ្វាយ ហើយគ្រវីវា សម្រាប់ជាតង្វាយគ្រវីនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយវានឹងបានជាចំណែករបស់អ្នក។

²⁷ អ្នកត្រូវញែកសាច់ទ្រូងដោយឡែកសម្រាប់ជាតង្វាយគ្រវីដល់យើង ជាតង្វាយគ្រវី ហើយភ្លៅនោះ ត្រូវចែកដល់ពួកបូជាច្បាស់ ទាំងសាច់ទ្រូង ដែលបានគ្រវី និងសាច់ភ្លៅដែលបានចែងដល់អ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់។ នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់អ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់។

²⁸ វានឹងត្រូវតង្វាយវិភាគទានពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ពីតង្វាយមេត្រីរបស់ពួកគេ។

²⁹ សម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធរបស់អ៊ឺរ៉ុន ត្រូវតែរក្សាទុកឲ្យកូនប្រុសៗរបស់គាត់ដែលបន្តជំនឿគាត់។ ពួកគេត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងនៅលើពួកគេ ហើយតាំងពួកគេឡើងសម្រាប់យើង។³⁰ បូជាច្បាស់ ដែលទទួលបានពីគាត់ គឺកូនប្រុសៗរបស់គាត់ គឺជាអ្នកដែលចូលទៅក្នុងគ្រួសារនៃការជួបជុំ ដើម្បីបម្រើយើងនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ត្រូវស្លៀកពាក់សម្លៀកបំពាក់នេះប្រាំពីរថ្ងៃ។

³¹ អ្នកត្រូវយកចៀមឈ្មោលសម្រាប់ធ្វើពិធីតែងតាំងបូជាច្បាស់សម្រាប់យើង ហើយស្លោសាច់វានៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។³² អ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ត្រូវហូបសាច់ចៀមឈ្មោល និងនំប៉័ងដែលនៅក្នុងល្អី ដែលនៅច្រកចូលគ្រួសារនៃការជួបជុំ។³³ ពួកគេត្រូវហូបសាច់ និងនំប៉័ងដែលបានថ្វាយសម្រាប់លោះពួកគេ និងតែងតាំងពួកគេ ព្រមទាំងញែកពួកគេដោយឡែកសម្រាប់យើង។

អ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចហូបអាហារនេះបានទេ ព្រោះពួកគេរាប់អាហារនេះថាជាអាហារបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង និងជាអាហារដែលបម្រុងទុកសម្រាប់យើង។

³⁴ ប្រសិនបើ សាច់នៃពិធីតាំងនេះនៅសល់ ឬនំប៉័ងណាដែលនៅសល់ រហូតដល់ព្រឹកបន្ទាប់ ឬនំប៉័ងនៅសល់ដល់ព្រឹកបន្ទាប់ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវដុតវាចោល។ មិនត្រូវហូបវាឡើយ ដោយសារវាបានញែកដោយឡែកសម្រាប់យើង។

³⁵ អ្នកត្រូវធ្វើបែបនេះ គឺត្រូវធ្វើតាមគ្រប់ទាំងអស់ដែលយើងបានបង្គាប់ឲ្យអ្នកធ្វើ អ្នកត្រូវប្រព្រឹត្តនឹងអ៊ឺរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់បែបនេះ។

³⁶ អ្នកត្រូវក្រៀមពួកគេប្រាំពីរថ្ងៃ។ អ្នកត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាលោះបាប ពីគោឈ្មោលមួយ។ អ្នកត្រូវសម្អាតកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ដោយធ្វើពិធីលោះបាបសម្រាប់វា ហើយអ្នកត្រូវចាក់ប្រេងលើវាដើម្បីញែងវាដោយឡែកដល់យើង។³⁷ នៅក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ អ្នកត្រូវធ្វើពិធីលោះបាបសម្រាប់កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា និងញែកវាដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជានឹងត្រូវបានញែកដោយឡែកសម្រាប់យើង។

អ្វីក្តីដែលប៉ះកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជានោះនឹងត្រូវញែកដោយឡែកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។

³⁸ អ្នកត្រូវថ្វាយវាល់ថ្ងៃនៅកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ចៀមឈ្មោលពីរមានអាយុពីរឆ្នាំ។³⁹ ចៀមឈ្មោលមួយ ថ្វាយនៅពេលព្រឹក ហើយចៀមឈ្មោលមួយទៀតថ្វាយនៅពេលល្ងាចបន្ទាប់ពីថ្ងៃលិច។

⁴⁰ ចៀមឈ្មោលទីមួយ ត្រូវយកម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋចំនួនមួយភាគដប់នៃអេផាយលាយជាមួយប្រេងអូលីវដ៏ល្អមួយភាគបួននៃហ៊ុន ហើយលាយស្រា ទំពាំងបាយជូរមួយភាគបួននៃហ៊ុន ទុកជាតង្វាយច្រើន។

⁴¹អ្នកត្រូវថ្វាយចៀមទីពីរនៅពេលថ្ងៃលិច។ អ្នកត្រូវថ្វាយតង្វាយធម្មជាតិ ដូចនៅពេលព្រឹកដែរ ហើយតង្វាយច្រូចដូចគ្នាដែរ។
 ទាំងនេះគឺជាតង្វាយដុតដែលត្រូវធ្វើឡើងសម្រាប់យើង ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់យើង។⁴²ទាំងនេះគឺជាតង្វាយដុតរាល់ថ្ងៃនៅគ្រប់ជំនាន់របស់អ្នក
 នៅត្រង់ច្រកផ្លូវចូលត្រសាលនៃការជួបជុំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាកន្លែងដែលយើងជួបអ្នក ហើយនិយាយជាមួយអ្នកនៅទីនោះ។
⁴³នោះជាកន្លែងដែលយើងជួបជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះពន្លាត្រូវញែកដោយឡែកសម្រាប់យើង ដោយសារសិរីល្អរបស់យើង។
⁴⁴យើងនឹងញែកត្រសាលនៃការជួបជុំ និងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ដ្បិត របស់ទាំងនេះគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងតែម្នាក់គត់។ យើងនឹងញែកអ៊ឺរ៉ុន
 និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ដោយឡែកដើម្បីបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាបូជាច្បាញ។
⁴⁵យើងនឹងរស់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។⁴⁶ពួកគេនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់
 ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ ដែលបាននាំពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ដើម្បីឲ្យយើងបានរស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់
 គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។

30 ¹ អ្នកត្រូវធ្វើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាគ្រឿងក្រអូប។ អ្នកត្រូវធ្វើវាពីឈើនាងនួន។² ត្រូវមានបណ្តោយមានប្រវែងមួយហត្ថ និងទទឹងមួយហត្ថ។ ត្រូវធ្វើជារាងកាត់ ហើយកម្ពស់របស់វាត្រូវធ្វើប្រវែងពីរហត្ថ។ ស្វែងរបស់កន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូបនោះ ត្រូវធ្វើភ្ជាប់នឹងតួនៃកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូបនោះ។

³ អ្នកត្រូវស្រោមកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាគ្រឿងក្រអូបនោះពីមាសសុទ្ធ គឺត្រូវស្រោបពីលើ ពីចំហៀងទាំងសងខាង និងពីលើស្នែងផង។ អ្នកត្រូវធ្វើតែមាសពីរដងប៉ុណ្ណោះ។⁴ អ្នកត្រូវធ្វើកងពីរភ្ជាប់ជាមួយវានៅខាងក្រោមតែម្ខាងម្ខាងពីរទាំងសងខាង។ កងត្រូវដើម្បីស៊កឈើស្នែងដើម្បីសែងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។

⁵ អ្នកត្រូវធ្វើឈើស្នែងពីឈើនាងនួន ហើយអ្នកត្រូវស្រោបឈើនោះពីមាស។⁶ អ្នកត្រូវដាក់គ្រឿងក្រអូបនៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជានោះនៅពីមុខវាំងននដែលនៅក្បែរហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រី។ វានឹងនៅពីមុខទីសន្តោសប្រោសដែលគ្របពីលើហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រី ជាកន្លែងដែលយើងនឹងជួបជាមួយអ្នក។

⁷ អ៊ើវ៉ុនត្រូវដុតគ្រឿងក្រអូបរៀងរាល់ព្រឹក។ គាត់ត្រូវរៀបចំចង្កៀង ហើយក៏ជាអ្នកដុតចង្កៀងដែរ។⁸ ហើយអ៊ើវ៉ុននឹងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅពេលល្ងាចជាប្រចាំថ្ងៃ។ ដល់ព្រះអម្ចាស់ដែរ នៅគ្រប់ជំនាន់របស់អ្នក។⁹ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវដុតគ្រឿងក្រអូបណាផ្សេងទៀតនៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាគ្រឿងក្រអូប ឬតង្វាយដុតឬតង្វាយធម្មជាតិឡើយ។ អ្នកមិនត្រូវចាក់តង្វាយច្រូចនៅលើវាឡើយ។

¹⁰ អ៊ើវ៉ុនត្រូវធ្វើពិធីលោះបាបនៅលើស្នែងរបស់វា ម្តងមួយឆ្នាំ។ ជាមួយនឹងតង្វាយលោះបាប គាត់ត្រូវធ្វើពិធីលោះបាបសម្រាប់វាមួយឆ្នាំម្តងនៅគ្រប់ជំនាន់របស់អ្នក។ ត្រូវញែកវាដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖¹² «នៅពេលអ្នកធ្វើជំរឿនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវថ្វាយជាថ្លៃលោះសម្រាប់ជីវិតរបស់គាត់ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកត្រូវធ្វើការនេះ បន្ទាប់ពីជំរឿនពួកគេហើយ ធ្វើដូច្នេះដើម្បីកុំឲ្យមានគ្រោះកាចកើតឡើងក្នុងចំណោមពួកគេ នៅពេលអ្នកជំរឿនពួកគេ។¹³ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានរាប់យើងនៅក្នុងជំរឿនគឺត្រូវបង់ថ្លៃកន្លះសេកែលតាមខ្នាតសេកែលដែលប្រើនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ (មួយសេកែលស្មើនឹងម្ភៃកេរ)។ កន្លះសេកែលនេះ ជាតង្វាយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានរាប់ហើយ គឺចាប់ពីអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ត្រូវថ្វាយតង្វាយនេះដល់យើង។

¹⁵ នៅពេលប្រជាជនថ្វាយតង្វាយនេះដល់យើង ដើម្បីធ្វើជាយញ្ញបូជាលោះបាបសម្រាប់ជីវិតរបស់ពួកគេ អ្នកមានមិនអាចថ្វាយលើសពីកន្លះសេកែលទេ ហើយអ្នកក្រក់មិនអាចថ្វាយតិចជាងកន្លះសេកែលដែរ។¹⁶ អ្នកត្រូវទទួលប្រាក់នៃតង្វាយលោះបាបនេះពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយអ្នកត្រូវប្រាក់ទាំងនេះទៅប្រើនៅក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំ។ វាក៏ជាការរំលឹកដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅចំពោះយើងដើម្បីធ្វើជាតង្វាយលោះបាបសម្រាប់ជីវិតរបស់អ្នក។

¹⁷ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ហើយបន្ទូលថា៖¹⁸ «អ្នកត្រូវធ្វើអាងមួយយ៉ាងធំពីលង្ហិន និងជើងទ្រមួយពីលង្ហិនដែរ អាងមួយនោះសម្រាប់លាងសម្អាត។ អ្នកត្រូវដាក់វានៅចន្លោះត្រសាលនៃការជួបជុំ និងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ហើយអ្នកត្រូវដាក់ទឹកនៅក្នុងអាងនោះ។

¹⁹ លោកអ៊ើវ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ត្រូវលាងសម្អាតដៃ និងជើងរបស់ពួកគេជាមួយទឹកនៅក្នុងអាងនោះ។²⁰ នៅពេលពួកគេចូលទៅក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំ ឬនៅពេលពួកគេចូលទៅជិតកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ដើម្បីបម្រើយើង ដោយថ្វាយតង្វាយដុត ពួកគេត្រូវលាងសម្អាតដោយទឹកដើម្បីកុំឲ្យពួកគេបានស្លាប់ឡើយ។²¹ ពួកគេត្រូវលាងសម្អាតដៃ និងជើងរបស់ពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេស្លាប់ឡើយ។ នេះគឺជាច្បាប់ដ៏នូវអស់កល្បសម្រាប់អ៊ើវ៉ុន និងពូជពង្សរបស់គាត់ នៅគ្រប់ជំនាន់របស់ពួកគេ»។

²² ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖²³ «ចូរយកគ្រឿងក្រអូបដែលល្អ ចំនួនប្រាំរយសេកែលនៃជ័រល្វីងទេស មានឈើយីហុបផ្អែមចំនួន ២៥០ សេកែល និង អំពៅផ្អែមចំនួន ២៥០សេកែលដែរ។²⁴ ឈើនាងនួនចំនួនប្រាំរយសេកែល តាមរង្វាល់របស់ទម្ងន់សេកែលនៅក្នុងទីសក្ការៈ ហើយនិងប្រេងចំនួនមួយប្រាំបីកំប៉ុង។²⁵ អ្នកត្រូវធ្វើចាក់ប្រេងតាំងជាមួយនឹងគ្រឿងផ្សំទាំងនេះ ធ្វើជាគ្រឿងក្រអូប។ វានឹងក្លាយជាប្រេងតាំងបរិសុទ្ធដែលបានសម្រាំងសម្រាប់យើង។

²⁶ អ្នកត្រូវចាក់ប្រេងនៅលើ ត្រសាលនៃការជួបជុំជាមួយនឹងប្រេងនេះ ដូចចាក់ប្រេងនៅលើហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រីដែរ។²⁷ តុ និងសម្ភារផ្សេងៗ ជើងចង្កៀង និងរបស់ផ្សេងទៀត កន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូប²⁸ កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាជាមួយនឹងរបស់ផ្សេងៗ និងអាងជាមួយនឹងជើងរបស់វាដែរ។

²⁹ អ្នកត្រូវញែករបស់ទាំងនោះសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យរបស់ទាំងនោះបានបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង។ អ្វីក្តីដែលប៉ះរបស់នោះនឹងបានបរិសុទ្ធដែរ។

³⁰ អ្នកត្រូវចាក់ប្រេងលើអ៊ើវ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ហើយត្រូវញែកពួកគេដោយឡែកសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាពួកបូជាចារ្យ។³¹ អ្នកត្រូវប្រាប់ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «នេះគឺជាប្រេងនៃការចាក់ប្រេងតាំងដែលត្រូវញែកដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគ្រប់ជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នា។

³² មិនត្រូវយកវាទៅលាបលើស្បែករបស់មនុស្សឡើយ ឬមិនត្រូវធ្វើប្រេងណាផ្សេងទៀតដែលមានលក្ខណៈដូចជាប្រេងនេះឡើយ ដោយសារវាជាប្រេងដែលញែកដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។³³ អ្នកត្រូវរាប់វាទុកជារបស់បរិសុទ្ធ។ អ្នកណាដែលធ្វើទឹកអប់ដូចចាក់ឬអ្នកណាដែលយកវាទៅលាបលើនរណាម្នាក់ ត្រូវកាត់អ្នកនោះចេញពីប្រជាជនរបស់ខ្លួន»។

³⁴ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរយកគ្រឿងក្រអូបទាំងនេះ គឺពុំសែនទេស សន្ទះក្រអូប ហើយកប្បុរ និងកំញាសសុទ្ធ គ្រឿងនីមួយៗត្រូវឲ្យស្មើគ្នា។³⁵ ចូរធ្វើវាឲ្យទៅជាទម្រង់នៃគ្រឿងក្រអូប កិនវាឲ្យទៅជាគ្រឿងក្រអូបដោយបង់អំបិល ចម្រាញ់វាឲ្យស្អាត ហើយបរិសុទ្ធ។³⁶ អ្នកត្រូវកិនឲ្យម៉ដ្ឋលាយចូលគ្នា។ ចូរដាក់វាមួយចំណែកនៅខាងមុខហិបនៃទីបន្ទាល់ ដែលនៅខាងក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំ ជាកន្លែងដែលយើងនឹងជួបអ្នក។

អ្នកត្រូវការពារវាជារបស់បរិសុទ្ធសម្រាប់យើង។

³⁷ អ្នកមិនត្រូវធ្វើគ្រឿងក្រអូបណាដែលមានលក្ខណៈដូចជារបស់នេះ សម្រាប់អ្នកឡើយ។ អ្នកត្រូវរាប់គ្រឿងក្រអូបនេះថាបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នក។

³⁸ អ្នកណាដែលធ្វើអ្វីៗដែលដូចវា ដើម្បីប្រើជាគ្រឿងក្រអូប ត្រូវកាត់អ្នកនោះចេញពីប្រជាជនរបស់គាត់»។

31¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖² «ម៉ែល យើងបានហៅបេតសាលាល ជាតួនរបស់យូរី និងជាចៅរបស់ហ៊ើរ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធយូដាចំណេះ។

³ យើងបានបំពេញបេតសាលាល ដោយវិញ្ញាណរបស់យើង យើងបានប្រទានឲ្យគាត់មានប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង និងចំណេះដឹង សម្រាប់ធ្វើការគ្រប់មុខ⁴ ដើម្បីធ្វើគម្រោង និងចេះធ្វើមាស ប្រាក់ និងលង្ហិន⁵ ឲ្យចេះច្នៃ និងដាំគ្បែង ព្រមទាំងចេះឆ្លាក់ឈើផង គឺចេះធ្វើការគ្រប់មុខ។

⁶ យើងក៏បានជ្រើសរើសអូហ្សាលីអាប់ តួនរបស់អហ៊ីសាម៉ាក មកពីកុលសម្ព័ន្ធជាន់ឲ្យជួយគាត់ដែរ។ យើងបាន ដាក់ឲ្យគាត់មានជំនាញនៅក្នុងចិត្តរបស់អស់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញា ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នក។⁷ ការនេះ រួមទាំងត្រសាលនៃការជួបជុំ ហិបនៃទីបន្ទាល់ ទិសន្តោសប្រោសនៅលើហិប និងគ្រប់ទាំងគ្រឿងសម្ភារនៅក្នុងព្រះពន្លាផង⁸ មាន តុ និងសម្ភារផ្សេងៗដែលត្រូវប្រើជាមួយវា ជើងចង្កៀងពីមាសសុទ្ធ និងសម្ភាររបស់វាទាំងអស់ កន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូប⁹ កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ជាមួយនឹងសម្ភាររបស់វាទាំងអស់ និងអាងទឹកធំនិងជើងរបស់វា។

¹⁰ ការនេះ បូករួមជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់ គឺសម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធសម្រាប់អ៊ីរ៉ុន ជាបូជាចារ្យ និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ទាំងអស់ ដែលបានគ្រឿងមុកសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ។¹¹ ការនេះ បូករួមជាមួយនឹងប្រេងសម្រាប់ចាក់ប្រេងតាំង និងគ្រឿងក្រអូបសម្រាប់ទីបរិសុទ្ធ។ ពួកសិប្បករទាំងនេះ ត្រូវធ្វើរបស់ទាំងអស់នេះ ដូចដែលយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នក»។

¹² ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖¹³ «ចូរប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា «អ្នករាល់គ្នាត្រូវរក្សាថ្ងៃសប្បិទរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ថ្ងៃសប្បិទគឺជាទិសម្កាល់រវាងព្រះអង្គ និងអ្នករាល់គ្នា គ្រប់ជំនាន់តរៀងទៅ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចដឹងថាព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានញែកអ្នករាល់គ្នាសម្រាប់ព្រះអង្គ។¹⁴ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវរក្សាថ្ងៃសប្បិទ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាត់ទុកថ្ងៃសប្បិទជាថ្ងៃបរិសុទ្ធ រក្សាថ្ងៃនោះសម្រាប់ព្រះអង្គ។ អ្នកណាដែលបង្ខំចរា ត្រូវសម្លាប់ចោល។ អ្នកណាដែលធ្វើការនៅថ្ងៃសប្បិទ អ្នកនោះត្រូវកាត់ចេញពីប្រជាជនរបស់ខ្លួន។

¹⁵ ត្រូវធ្វើការត្រឹមតែប្រាំមួយថ្ងៃបានហើយ ប៉ុន្តែ ថ្ងៃទីប្រាំពីរ គឺជាថ្ងៃសប្បិទ ជាថ្ងៃសម្រាក ថ្ងៃបរិសុទ្ធ ត្រូវរក្សាវាសម្រាប់គោរពដល់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកណាដែលធ្វើការនៅថ្ងៃសប្បិទ ត្រូវសម្លាប់ចោល។

¹⁶ ដូច្នេះហើយ បានជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវរក្សាថ្ងៃសប្បិទ។ ពួកគេត្រូវគោរពថ្ងៃសប្បិទជារៀងរហូតទៅគ្រប់ជំនាន់ ជាច្បាប់អស់កល្បជានិច្ច។

¹⁷ ថ្ងៃសប្បិទនឹងធ្វើជាទិសម្កាល់រវាងព្រះអម្ចាស់ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដ្បិត ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ ព្រះអង្គបានសម្រាក ហើយលំហែ»។

¹⁸ នៅពេលព្រះជាម្ចាស់លំហែមានបន្ទូលជាមួយលោកម៉ូសេនៅលើភ្នំស៊ីណាយ ព្រះអង្គបានប្រទានបន្ទះថ្មនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលព្រះអង្គបានចារ ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

32 ¹នៅពេលប្រជាជនឃើញថាលោកម៉ូសេពន្យារពេលនៃការចុះពីលើភ្នំមកវិញ ពួកគេបានប្រមូលគ្នាមកឯលោកអ៊ីរ៉េន ហើយប្រាប់គាត់ថា៖ «មក
ចូរធ្វើរូបព្រះមួយ ដែលនឹងនាំមុខយើង។ ដ្បិត លោកម៉ូសេ ជាម្នាក់ដែលបាននាំយើងចេញពីទឹកដីអេស៊ីប
យើងមិនដឹងថាមានរឿងអ្វីកើតឡើងជាមួយនឹងគាត់ទេ»។²ដូច្នេះ លោកអ៊ីរ៉េនក៏ប្រាប់ពួកគេថា៖ «ចូរដោះចិញ្ចៀនមាស ដែលនៅនឹងត្រចៀកប្រពន្ធ
និងកូនប្រុស កូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាមក ហើយយកវាមកឲ្យខ្ញុំ»។

³ប្រជាជនទាំងអស់បានដោះក្រវិលដែលនៅត្រចៀករបស់ពួកគេ យកមកឲ្យលោកអ៊ីរ៉េន។⁴គាត់បានទទួលមាសពីពួកគេ ធ្វើវាចេញជារូប
ហើយធ្វើវាឲ្យទៅជារូបគេ។ បន្ទាប់មក ប្រជាជននិយាយថា៖ «ឱអ៊ីស្រាអែល នេះគឺជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់ចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក»។
⁵នៅពេលលោកអ៊ីរ៉េនឃើញដូច្នេះ គាត់បានសង់កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាមួយនៅពីមុខរូបគេនោះ ហើយបានប្រកាសថា ដោយនិយាយថា៖
«ថ្ងៃស្អែកយើងនឹងធ្វើបុណ្យ ដើម្បីគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់»។⁶ប្រជាជនទាំងអស់បានក្រោកតាំងពីព្រលឹមនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ហើយបានថ្វាយតង្វាយដុត
និងនាំតង្វាយមេត្រីមកជាមួយផង។ បន្ទាប់ពី ពួកគេបានអង្គុយរៀបរៀង ហើយដឹក ព្រមទាំងក្រោកឡើង រាំលេងស៊ីផឹកឡូឡាយ៉ាងសប្បាយ។
⁷បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរទៅវិញចុះ ដ្បិតប្រជាជន ដែលអ្នកបាននាំពីទឹកដីអេស៊ីបមក ពួកគេបានបង្ខំចង្ខូនរបស់ពួកគេ។
⁸ពួកគេរើសក្នុងការចេញពីផ្ទះដែលយើងបានបង្ហាត់ដល់ពួកគេ។ ពួកគេបានឆ្លាក់ធ្វើរូបគេមួយសម្រាប់ខ្លួនគេ ហើយបានថ្វាយបង្គំវា
ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់វា។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «អ៊ីស្រាអែល នេះគឺជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់ចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក»។
⁹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «យើងបានឃើញប្រជាជននេះ មើល ពួកគេជាមនុស្សក្បាលរីក។¹⁰ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ
កុំព្យាយាមបញ្ឈប់យើងធ្វើអ្វី។ សេចក្តីក្រោធរបស់យើងបានឆេះឡើងទាល់នឹងពួកគេ ដូច្នេះ យើងនឹងបំផ្លាញពួកគេ។ បន្ទាប់មក
យើងនឹងបង្កើតប្រជាជាតិមួយដ៏ធំចេញពីអ្នក»។¹¹ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេបានព្យាយាមម្យ៉ាងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់គាត់។ គាត់ទូលថា៖
«ព្រះអម្ចាស់អើយ េហតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមានសេចក្តីក្រោធជាមួយប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបាននាំពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក
ប្រកកដោយអំណាចចេស្ដា និងព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គដូច្នេះ?

¹²េហតុអ្វីបានជាជនជាតិអេស៊ីបនិយាយថា៖ «ព្រះអង្គបាននាំពួកគេចេញដោយបំណងអាក្រក់ គឺដើម្បីសម្លាប់ពួកគេនៅឯភ្នំ
ហើយបំផ្លាញពួកគេឲ្យអស់ពីផែនដីដូច្នេះ? សូមព្រះអង្គបង្អែរសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រព្រោះទ័យពីការដាក់ទោសលើប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គចេញទៅ។
¹³សូមព្រះអង្គនឹកចាំពីសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គជាមួយលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ
ព្រះអង្គបានស្ងួតជាមួយពួកគេដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «យើងនឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកមានគ្នាច្រើនដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ
ហើយយើងនឹងប្រទានទឹកដីទាំងអស់នេះឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នក តាមសេចក្តីដែលយើងបានសន្យា។ ពួកគេនឹងគ្រងទឹកដីនេះជាមរតកជាម្យ៉ាងរហូត»។
¹⁴បន្ទាប់មក ព្រះអង្គក៏ប្រព្រោះទ័យពីការដាក់ទោសដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថានឹងដាក់លើប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ។
¹⁵បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានត្រឡប់ ហើយចុះពីភ្នំមកវិញ ដោយកាន់បន្ទះថ្មសម្ពន្ធមេត្រីទាំងពីរ ដែលបានសរសេរដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។
បន្ទះថ្មនោះត្រូវបានសរសេរទាំងសងខាង គឺសរសេរទាំងខាងមុខ និងខាងក្រោយ។¹⁶បន្ទះថ្មនោះជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ
ហើយព្រះអង្គផ្ទាល់គឺជាអ្នកសរសេរ នៅលើបន្ទះថ្មនោះ។

¹⁷បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសេបានឮសម្លេងរបស់មនុស្ស នៅពេលពួកគេហោកព្រៀង គាត់ប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ «មានឮសម្លេងចម្បាំងនៅក្នុងជំរំ»។¹⁸ប៉ុន្តែ
លោកម៉ូសេប្រាប់ថា៖ «មិនមែនជាសម្លេងនៃអ្នកមានជ័យជម្នះ ហើយក៏មិនមែនជាសម្លេងបរាជ័យដែរ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ឮសម្លេងច្រៀងវិញ»។
¹⁹នៅពេលលោកម៉ូសេចូលទៅជិតជំរំ គាត់បានឃើញគេ ហើយប្រជាជនកំពុងរាំ។ គាត់ក៏តែមានកំហឹងជាខ្លាំង។ គាត់បានបោះបន្ទះថ្មចេញពីដៃរបស់គាត់
ហើយបន្ទះថ្មនោះបានបែកនោះលើដើងភ្នំ។²⁰គាត់បានយករូបគេដែលប្រជាជនធ្វើនោះមកដុតវា ហើយកិនវាទៅជាម្សៅ ហើយបានចាក់វាចូលទៅក្នុងទឹក។
បន្ទាប់មក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានដឹកទឹកនោះ។
²¹បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេប្រាប់លោកអ៊ីរ៉េនថា៖ «តើប្រជាជនបានធ្វើអ្វីដល់បង បានជាបងនាំពួកគេធ្វើបាបយ៉ាងធំលើពួកគេដូច្នេះ?»²²លោកអ៊ីរ៉េនឆ្លើយថា៖
«សូមកុំខឹងធ្វើអ្វី លោកម្ចាស់។ លោកស្គាល់ប្រជាជនទាំងអស់នេះហើយ ពួកគេទាន់ទៅរកតែការអាក្រក់ទេ។²³ពួកគេប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «ចូរធ្វើព្រះមួយឲ្យពួកយើង
ដែលនាំមុខយើង។ ដូចលោកម៉ូសេគឺជាម្នាក់បាននាំយើងចេញពីទឹកដីអេស៊ីប យើងមិនដឹងថាមានរឿងអ្វីកើតឡើងជាមួយលោកទេ»។²⁴ដូច្នេះ
ខ្ញុំបានប្រាប់ទៅពួកគេថា៖ «អ្នកណាដែលមានមាស ចូរឲ្យគាត់ដោះយកវាមក»។ ពួកគេបានឲ្យមាសមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏បោះចូលទៅក្នុងភ្លើង
ហើយវាក៏កើតចេញជារូបគេនេះ»។

²⁵លោកម៉ូសេឃើញថា ប្រជាជនធ្វើតាមតែអំពើចិត្ត (ដ្បិត លោកអ៊ីរ៉េនបានបណ្តោយពួកគេ លែងគ្រប់គ្រងបាន
ធ្វើឲ្យសត្រូវរបស់ពួកគេបានប្រមាថមើលងាយពួកគេ)។²⁶បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេក៏ក្រោកឡើងឈរនៅច្រកទ្វារចូលទៅក្នុងជំរំ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖
«អ្នកណាដែលនៅខាងព្រះអម្ចាស់ ចូរមកខាងខ្ញុំ»។ ពួកលេវីទាំងអស់ចូលមកខាងគាត់។²⁷គាត់ប្រាប់ពួកគេថា៖ «ព្រះអម្ចាស់
ជាព្រះរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាស្តាយដាវរបស់ខ្លួននៅផ្នែកចំហៀងរបស់ខ្លួន
ហើយដើរចុះឡើងពីច្រកមួយទៅច្រកមួយនៅក្នុងជំរំ ហើយសម្លាប់បងប្អូន មិត្តភក្តិ ព្រមទាំងអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនផង»។
²⁸ពួកលេវី បានធ្វើតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់លោកម៉ូសេ។ នៅថ្ងៃនោះមានមនុស្សស្លាប់ប្រហែលបីពាន់អ្នក។²⁹លោកម៉ូសេប្រាប់ទៅពួកលេវីថា៖
«អ្នកបានញែកខ្លួនបម្រើព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតអ្នកទាំងអស់គ្នាបានធ្វើកម្មភាពប្រឆាំងទាល់នឹងកូនប្រុស និងបងប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួន ដូច្នេះ
ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានព្រះពរដល់អ្នកនៅថ្ងៃនេះ»។

³⁰នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកម៉ូសេបានប្រាប់ទៅប្រជាជនថា៖ «អ្នកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបធំណាស់។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងឡើងទៅជួបព្រះអម្ចាស់។
ប្រហែលជាខ្ញុំអាចនឹងលោះបាបសម្រាប់បាបរបស់អ្នករាល់គ្នា»។³¹លោកម៉ូសេបានត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយមានប្រសាសន៍ថា
«ឱប្រជាជនដែលបានធ្វើបាបយ៉ាងធំអើយ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានដាក់ខ្លួនថ្វាយបង្គំរូបព្រះធ្វើពីមាសដូច្នេះ?»³²ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ សូមអត់ទោសបាបដល់ពួកគេផង
ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើព្រះអង្គមិនអត់ទោសបាបដល់ពួកគេក្តី សូមលុបឈ្មោះទូលបង្គំចោលពីសៀវភៅដែលព្រះអង្គបានសរសេរចុះ»។
³³ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «អស់អ្នកណាដែលធ្វើបាបទាល់នឹងយើង យើងនឹងលុបឈ្មោះអ្នកនោះពីសៀវភៅរបស់យើង។³⁴ដូច្នេះ
ឥឡូវនេះចូលអ្នកចេញទៅនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៅកន្លែងដែលយើងមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នក។ មើល សេចក្តីក្រោធរបស់យើង
យើងនឹងដាក់ទោសបាបរបស់ពួកគេ»។³⁵បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ត្រាច្បាស់លើមនុស្ស ព្រោះពួកគេបានធ្វើរូបគេ
ហើយម្នាក់ដែលលោកអ៊ីរ៉េនបានបង្កើត។

33 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរចេញពីទីនេះ អ្នកនឹងប្រជាជនដែលអ្នកបាននាំចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។
 ចូរចេញទៅទីកន្លែងដែលយើងបានស្ងៀមស្ងួតដល់លោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប នៅពេលយើងនិយាយថា៖
 «យើងនឹងឲ្យវាដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក»។² យើងនឹងចាត់ទេវតាឲ្យនាំមុខអ្នក យើងនឹងបណ្តេញជនជាតិកាណាន ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិហេត ជនជាតិពេរីស៊ីត
 ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស។³ ចូរចេញទៅទីកន្លែងនោះ ដែលពេញទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ ប៉ុន្តែ យើងនឹងមិនឡើងទៅជាមួយអ្នកទេ
 ព្រោះអ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សក្បាលរឹង។ យើងអាចនឹងបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នានៅតាមផ្លូវ»។

⁴នៅពេលប្រជាជនព្រះបន្ទូលឆ្លងៗទាំងនេះ ពួកគេមានការសោកសៅ ហើយគ្មាននរណាពាក់គ្រឿងអលង្ការឡើយ។
⁵ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សក្បាលរឹង។ ប្រសិនបើ
 យើងចេញទៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ទោះបីជាមួយរយៈក្លី យើងអាចនឹងបំផ្លាញអ្នក។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ចូរដោះគ្រឿងអលង្ការចេញ ដើម្បីឲ្យយើងអាចសម្រេចថា
 តើយើងគួរធ្វើអ្វីដល់អ្នករាល់គ្នា»។⁶ ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មិនបានពាក់គ្រឿងអលង្ការចាប់តាំងពីភ្នំមហាវៃមក។
⁷លោកម៉ូសេបានយកព្រះពន្លា និងទៅតំឡើងនៅខាងក្រៅដំរី គឺឆ្ងាយពីជំរំបន្តិច។ គាត់បានហៅថា ត្រសាលនៃការជួបជុំ។
 អ្នកណាចង់ទូលសូមព្រះអម្ចាស់អ្វីមួយ ឲ្យចេញទៅត្រសាលនៃការជួបជុំ នៅខាងក្រៅដំរី។⁸ នៅពេលលោកម៉ូសេចេញទៅព្រះពន្លា
 ប្រជាជនគ្រប់គ្នាឈរនៅទីនោះ នៅត្រង់ច្រកចូលរបស់ពួកគេ ហើយមើលលោកម៉ូសេរហូតទាល់តែគាត់ចូលទៅខាងក្នុង។
⁹នៅពេលលោកម៉ូសេចូលទៅខាងក្នុងព្រះពន្លា សសរពពកក៏ចុះមក ហើយឈរនៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លា ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។
¹⁰នៅពេលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ឃើញសសរពពកឈរនៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លា ពួកគេអាចក្រោកឡើង ហើយថ្វាយបង្គំ
 មនុស្សគ្រប់គ្នាឈរនៅច្រកចូលរៀងៗខ្លួន។¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេមុខទល់នឹងមុខ ដូចជាមនុស្សនិយាយជាមួយនឹងមិត្តភក្តិរបស់ខ្លួន។
 បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេក៏ត្រឡប់ទៅជំរំវិញ ប៉ុន្តែ អ្នកបម្រើរបស់គាត់ លោកយ៉ូសេ កូនរបស់លោកនួន ជាយុវជន នៅក្នុងព្រះពន្លាដែល។
¹²លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «មើល ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលមកទូលបង្គំ ឲ្យនាំប្រជាជននេះធ្វើដំណើរ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមិនប្រាប់ទូលបង្គំដឹងទេថា
 ព្រះអង្គបានចាត់នរណាទៅជាមួយទូលបង្គំ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងឈ្មោះអ្នក ហើយអ្នកប្រកបដោយព្រះគុណនៅចំពោះយើងដែរ»។¹³ ឥឡូវនេះ
 ប្រសិនបើ ទូលបង្គំបានប្រកបដោយព្រះគុណនៅចំពោះព្រះអង្គមែន សូមបង្ហាញផ្លូវរបស់ព្រះអង្គឲ្យទូលបង្គំផង ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានស្គាល់ព្រះអង្គ
 ហើយបន្តក្នុងការទទួលព្រះគុណនៅចំពោះព្រះអង្គ។ សូមព្រះអង្គចាំថា ប្រជាជាតិនេះគឺជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ»។
¹⁴ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយថា៖ «វត្តមានរបស់យើងផ្ទាល់នឹងនាំអ្នក ហើយយើងនឹងឲ្យអ្នកបានសម្រាក»។¹⁵ លោកម៉ូសេទូលទៅព្រះអង្គវិញថា៖ «ប្រសិនបើ
 វត្តមានរបស់ព្រះអង្គមិនយាងទៅជាមួយយើងទេ សូមកុំនាំយើងខ្ញុំចេញពីទីនេះឡើយ»។¹⁶ ដ្បិត បើមិនដូច្នោះទេ តើឲ្យគេដឹងថា ទូលបង្គំ
 និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គបានប្រកបដោយព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គបាន? វាមិនអាចទៅរួចទេ ប្រសិនបើ ព្រះអង្គយាងទៅជាមួយយើង ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំ
 និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ តើមានភាពខុសគ្នាពីប្រជាជនផ្សេងទៀតដែលនៅលើផ្ទៃនៃផែនដីនេះ?
¹⁷ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «យើងនឹងធ្វើការនេះ តាមការស្នើសុំដែលអ្នកបានសុំ ដ្បិតអ្នកបានប្រកបដោយព្រះគុណនៅចំពោះយើង
 ហើយយើងក៏ស្គាល់ឈ្មោះអ្នកដែរ»។¹⁸ លោកម៉ូសេទូលថា៖ «សូមបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ»។
¹⁹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសរបស់យើងនៅចំពោះអ្នក ហើយយើងនឹងប្រកាសនាមរបស់យើងថា៖ «ព្រះអម្ចាស់»
 នៅចំពោះអ្នកដែរ។ យើងនឹងផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់អស់អ្នកណាដែលយើងផ្តល់សេចក្តីមេត្តា
 ហើយយើងនឹងបង្ហាញព្រះគុណដល់អស់អ្នកណាដែលយើងផ្តល់ព្រះគុណ»។²⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ អ្នកមិនអាចឃើញមុខរបស់យើងទៀតបានទេ
 ដ្បិតគ្មាននរណាឃើញមុខយើងហើយ នៅរស់ទៀតទេ»។
²¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «មើល មានកន្លែងមួយនៅជិតយើង អ្នកទៅឈរនៅជិតចន្លោះហើយ»។²² នៅពេលសិរីល្អរបស់យើងឆ្លងកាត់
 យើងនឹងដាក់អ្នកនៅត្រង់ក្រហែងចន្លោះ ដើម្បីគ្របបាំងអ្នកពីព្រះហស្តរបស់យើងរហូតយើងបានឆ្លងផុត។ បន្ទាប់មក²³ យើងនឹងដកព្រះហស្តរបស់យើងចេញ
 ហើយអ្នកនឹងឃើញខ្លួនរបស់យើង ប៉ុន្តែ មិនឃើញមុខរបស់យើងទេ»។

34¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរកាត់ថ្មពីរបន្ទះ ដូចបន្ទះថ្មលើកមុន។ យើងនឹងសរសេរព្រះបន្ទូលនៅលើន្ទះថ្មទាំងនេះ គឺជាបន្ទះថ្មដែលអ្នកបានបំបាក់។²ចូររួចរាល់តាំងពីព្រឹក ហើយឡើងមកលើភ្នំស៊ីណាយ ហើយបង្ហាញខ្លួនរបស់អ្នកនៅចំពោះយើង នៅលើកំពូលភ្នំ។

មិនត្រូវយកនរណាឡើងមកជាមួយអ្នកឡើយ។ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកផ្សេងទៀតឃើញកន្លែងណាមួយនៅលើភ្នំឡើយ។ មិនត្រូវឲ្យមានហ្វូងចៀមឬហ្វូងសត្វមកស៊ីស្មៅនៅខាងមុខភ្នំឡើយ»។^៤ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានកាត់បន្ទះថ្មីពីដួចលើកមុន ហើយគាត់បានក្រោកតាំងពីព្រលឹម ហើយឡើងទៅលើភ្នំស៊ីណាយ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។ លោកម៉ូសេបានយកបន្ទះថ្មីនៅក្នុងដែបសំគាត់ដែរ។

⁵ព្រះអម្ចាស់បានយាងចុះមកពីពពក ហើយគង់នៅជិតលោកម៉ូសេនៅទីនោះ ហើយព្រះអង្គបានប្រកាសព្រះនាម «ព្រះអម្ចាស់» ផង។

ព្រះអម្ចាស់បានយាងកាត់ខាងមុខគាត់ ហើយបានប្រកាសព្រះនាម «ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រកបដោយសេចក្តីមេត្តា និងព្រះគុណ ព្រះអង្គយឺតនឹងខ្វាល់ ហើយមានព្រះទ័យស្មោះត្រង់ និងសប្បុរសជាតិច្នោះនៅក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ» ព្រះអង្គស្មោះត្រង់នឹងសម្ព័ន្ធមេត្រីដល់ទាំងពាន់តំណរ អត់ទោសកំហុស និងការរំលង ព្រមទាំងបាបផង។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមិនមែនមិនរាប់មនុស្សមានកំហុស ថាគ្មានកំហុសឡើយ។

ព្រះអង្គនឹងនាំការដាក់ទោសសម្រាប់បាបរបស់ឪពុកទៅលើកូន និងចៅរបស់គេផង ព្រមទាំងដល់មនុស្សនៅជំនាន់ទីបីឬទីបួនផង»។

“លោកម៉ែសេបានឱនក្បាលគាត់ចុះទៅដល់ដី ហើយបានថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។”^១បន្ទាប់មក គាត់ទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើ ទូលបង្គំបានប្រកដដោយព្រះគុណនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់មែន សូមចេញពីចំណោមយើងខ្ញុំចុះ ដ្បិត មនុស្សនេះគេក្បាលរឹងណាស់។ សូមអត់ទោសកំហុស និងបាបរបស់យើងខ្ញុំ ហើយសូមទទួលយើងខ្ញុំជាមរតករបស់ព្រះអង្គផង»។

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «មីល យើងនឹងចងបង្អួចមេត្រី នៅចំពោះប្រជាជនទាំងអស់ យើងនឹងធ្វើការអស្ចារ្យ ដែលមិនធ្លាប់កើតមានឡើងនៅលើផែនដី ឬនៅលើប្រជាជាតិណាឡើយ។ ប្រជាជនទាំងអស់នៅក្នុងចំណោមអ្នកនឹងបានឃើញការដែលយើងធ្វើ ដ្បិត វាគឺជាការដែលគួរឲ្យខ្លាច ដែលយើងនឹងធ្វើជាមួយអ្នក។¹¹ ចូរស្តាប់តាមអ្វីដែលយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នកនៅថ្ងៃនេះ។ យើងនឹងបណ្តេញជនជាតិអាម៊ូរី ជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស ចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា។

¹² ចូរប្រយ័ត្ន មិនត្រូវចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នកនឹងទៅឡើយ ឬ ពួកគេនឹងក្លាយជាអន្ទាក់សម្រាប់អ្នក។¹³ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកត្រូវបំផ្លាញកន្លែងថ្វាយព្រហ្មណ៍ វាយបំបែកសសរច្ន ហើយកាត់សសរព្រះអាសេរ៉ាជាព្រះរបស់ពួកគេចោល។¹⁴ ព្រោះ អ្នកមិនត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះណាផ្សេងទៀតឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជាតាមដែលប្រចណ្ណ ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រចណ្ណ។

15 ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្ន កុំចងសម្មន្ទមេត្រីជាមួយប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីនោះឡើយ ដ្បិត ពួកគេបានផិតក្បត់ចំពោះព្រះរបស់ពួកគេ

ហើយពួកគេបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក មានអ្នកនៅក្នុងចំណោមពួកគេបានអញ្ជើញអ្នក
ហើយអ្នកបានហូបយញ្ញបូជារបស់ពួកគេ¹⁶ ហើយបន្ទាប់មក អ្នកបានយកកូនស្រីរបស់ពួកគេឲ្យកូនប្រុសរបស់អ្នក
និងកូនស្រីរបស់គេនឹងផិតក្ប់តាមួយនឹងព្រះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងឲ្យកូនប្រុសរបស់អ្នកផិតក្ប់ចំពោះព្រះរបស់ពួកគេ។

¹⁷ មិនត្រូវធ្វើរូបចម្លាក់ព្រះណាមួយសម្រាប់អ្នកឡើយ។

¹⁸ អ្នកត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ។ ដូចដែលយើងបានបង្ហាត់ដល់អ្នក ហើយអ្នកត្រូវហូបនំប៉័ងឥតមេក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ នៅក្នុងពេលកំណត់នៃខែអាប៊ីប ដ្បិត ពិធីបុណ្យនេះគឺត្រូវធ្វើនៅក្នុងខែអាប៊ីប ជាខែដែលអ្នកចេញពីអេស៊ីប។

¹⁹ កូនច្បងទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង ទោះបីកូនដំបូងនៃហ្វូងសត្វ ទាំងគោ និងចៀម។²⁰ អ្នកត្រូវទិញកូនដំបូងត្រឡប់មកវិញ គឺពីកូនលា និងកូនចៀមដំបូង ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកមិនទិញវាត្រឡប់មកវិញទេ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវបំបាក់វា។ អ្នកត្រូវទិញកូនច្បងរបស់អ្នកត្រឡប់មកវិញ។ គ្មាននរណាដែលមកចំពោះយើងដោយដៃទទេឡើយ។

²¹ អ្នកអាចធ្វើការក្នុងរយៈពេលមួយថ្ងៃ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ អ្នកត្រូវសម្រាក។ ទោះបីជាដល់រដូវក្ដៅ ហើយក្នុងរដូវចម្រុះក្ដី អ្នកត្រូវសម្រាក។

22. អ្នកត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យសប្តាហ៍ ជាមួយនឹងផលជំបូងនៃការច្រូតស្រូវ អ្នកត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យនៃការប្រមូលផលនៅចុងឆ្នាំ។

²³ មួយឆ្នាំបីដង ចូរឲ្យពួកប្រុសៗទាំងអស់បង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ²⁴ ដ្បិត

យើងនឹងបណ្តេញប្រជាជាតិនានា ហើយពង្រីកព្រំប្រទល់របស់អ្នក។ គ្មាននរណាមានចិត្តចង់បានទឹកដីរបស់អ្នកមកធ្វើជាបស់គេឡើយ នៅពេលអ្នកឡើងទៅគាល់នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបីដងក្នុងមួយឆ្នាំ។

²⁵ អ្នកមិនត្រូវថ្វាយឈាមនៃយញ្ញបូជារបស់យើង ជាមួយនឹងមេណាមួយ ឬសាច់ពីយញ្ញបូជានៅថ្ងៃបុណ្យចម្លង ទុកឲ្យនៅសល់រហូតដល់ព្រឹកឡើយ។

²⁶ អ្នកត្រូវនាំយកផ្លែឈើដែលល្អបំផុតពីស្រែចម្ការរបស់អ្នកមកដំណាក់របស់យើង។ អ្នកមិនត្រូវស្វាហព័ទ្ធល្បែរនៅក្នុងទឹកដោះម្តាយរបស់វាឡើយ»។

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរសរសេរព្រះបន្ទូលទាំងនេះ ឡើង យើងបានសន្យានឹងខ្លួនយើងចំពោះពាក្យដែលយើងបាននិយាយទាំងនេះ ហើយបានចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអ្នក និងអ៊ីស្រាអែល»។²⁸ លោកម៉ូសេបាននៅទីនោះ ជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់អស់រយៈពេលសែសិបយប់ សែសិបថ្ងៃ គាត់មិនបានហូប ឬផឹកទឹកអ្វីឡើយ។ គាត់បានកក់ត្រាលើបន្ទះថ្ម ជាពាក្យនៃសម្ពន្ធមេត្រី គឺជាបញ្ញត្តិដប់ប្រការ។

²⁹ នៅពេលលោកម៉ូសេចុះពីភ្នំសីណាយមកវិញ ទាំងមានបន្ទះថ្មនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីនៅនឹងដៃរបស់គាត់ គាត់មិនបានដឹងថាស្បែកមុខរបស់គាត់មានពន្លឺរស្មីពេលគាត់និយាយជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ ³⁰ នៅពេលលោកអ៊ីស្រាអែលឃើញលោកម៉ូសេ ឃើញស្បែកមុខរបស់គាត់មានពន្លឺរស្មី

ហើយពួកគេមានការភ័យខ្លាចក្នុងការចូលមកជិតគាត់។³¹ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេបានហៅពួកគេ ហើយលោកអធិបតី និងអ្នកដឹកនាំទាំងអស់នៅក្នុងសហគមន៍ចូលមករកគាត់។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ជាមួយពួកគេ។

³²បន្ទាប់ពីនេះ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឡើងមករកលោកម៉ូសេ

ហើយលោកបានប្រាប់ដល់ពួកគេនូវសេចក្តីបង្គាប់ទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់គាត់នៅលើភ្នំស៊ីណាយ។

³³ នៅពេលលោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ជាមួយពួកគេដូចហើយ លោកបានគ្របស្បែកលើមុខគាត់វិញ។

³⁴ នៅពេលណាលោកម៉ូសេចូលទៅគាល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីចូលព្រះអង្គ គាត់បានយកស្បៃចេញ រហូតគាត់ត្រឡប់មកវិញ។ នៅពេលគាត់ត្រឡប់មកវិញ

គាត់បានប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នូវអ្វីដែលព្រះអង្គបានបង្ហាត់ឲ្យគាត់និយាយ។³⁵ នៅពេលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឃើញពន្លឺរស្មីនៅលើមុខរបស់លោកម៉ូសេ គាត់បានបាំងស្បែកនៅលើមុខរបស់គាត់សារជាថ្មី រហូតទាល់តែគាត់ត្រឡប់ទៅកាល់ព្រះអម្ចាស់វិញ។

35 ¹លោកម៉ូសេបានប្រមូលសហគមន៍របស់អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ហើយប្រាប់ដល់ពួកគេថា៖

«សេចក្តីទាំងនេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាម។²អ្នករាល់គ្នាអាចធ្វើការក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ថ្ងៃទីប្រាំពីរត្រូវជាថ្ងៃវិសុទ្ធ ជាថ្ងៃសប្បិរទសម្រាប់ទាំងស្រុង ជាថ្ងៃវិសុទ្ធច្បាស់ព្រះអម្ចាស់។³អ្នកណាដែលធ្វើការនៅថ្ងៃនោះ ត្រូវសម្លាប់ចោល។ អ្នកមិនត្រូវបង្កាត់ភ្លើងនៅក្នុងផ្ទះណាមួយនៅថ្ងៃសប្បិរទេឡើយ»។

⁴លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់សហគមន៍របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ពោលថា៖

នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក⁵ត្រូវថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ចូរនាំតង្វាយមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មានមាស ប្រាក់ លង្ហិន⁶ក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ព្រមទាំងក្រណាត់ទេសឯកសុទ្ធ រោមពពែឈ្មោល⁷ស្បែកចៀមឈ្មោលជ្រលក់ពណ៌ក្រហម ស្បែកផ្សោត ឈើនាងនួន ប្រេងសម្រាប់ចង្អៀង⁸ប្រេងក្រអូបសម្រាប់ចាក់ប្រេងតាំង និងគ្រឿងក្រអូបសម្រាប់ដុត⁹ត្បូងមណីដោតិរស និងត្បូងផ្សេងៗទៀត សម្រាប់លំអអារអេផូដ និងប្រដាប់ពាក់លើទ្រូង។

¹⁰បុរសគ្រប់រូបដែលមានជំនាញនៅក្នុងចំណោមអ្នក ត្រូវចូលមក ហើយត្រូវធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់¹¹ព្រះពន្លាជាមួយនិងត្រសាល គឺត្រូវធ្វើគម្របរបស់វា ហើយតម្កក ស៊ុម រន្ត រស រន្ត និងដើងទ្ររបស់វា¹²រួមទាំងហ៊ីប និងឈើសែងរបស់វាផង ទិសណ្តោសប្រោស និងរាំងននសម្រាប់លាក់បាំងវាផង។

¹³ពួកគេត្រូវយកតុជាមួយ និងឈើស្នែង សម្ភាររបស់វាទាំងអស់ ហើយនិងនំប៉័ងសម្រាប់ដាក់តាំង¹⁴ដើងចង្អៀងសម្រាប់បំភ្លឺ ជាមួយនិងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់វា មានចង្អៀង និងប្រេងសម្រាប់ចង្អៀង¹⁵កន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូប ជាមួយនិងឈើសែងរបស់វា ត្រូវចាក់ប្រេងតាំង និងគ្រឿងក្រអូប រនាំងសម្រាប់ច្រកចូលព្រះពន្លា¹⁶កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា ជាមួយនិងប្រទាសលង្ហិន និងឈើសែង ព្រមទាំងគ្រឿងបរិក្ខារផ្សេងៗ និងអាងទឹកធំមួយ ជាមួយនិងដើងទ្ររបស់វា។

¹⁷ពួកគេបានយករនាំងសម្រាប់បាំងទីលានជាមួយនិងសសរ និងដើងទ្រ ហើយរាំងននសម្រាប់ច្រកចូលទីលាន¹⁸ចម្រើនព្រះពន្លា សម្រាប់ព្រះពន្លា និងទីលាន ជាមួយនិងខ្សែចងរបស់ទាំងនោះដែរ។¹⁹ពួកគេបានយកសម្លៀកបំពាក់យ៉ាងស្អាត សម្រាប់បម្រើនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ សម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធសម្រាប់អើវ៉ែន ជាបូជាចារ្យ និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ សម្រាប់ពួកគេបម្រើក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ»។

²⁰បន្ទាប់មក កូលសម្ព័ន្ធរបស់អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានចាកចេញពីវត្តមានរបស់លោកម៉ូសេទៅ។²¹មនុស្សគ្រប់គ្នាមានការរំជួលចិត្ត និងអស់អ្នកដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការ បានចូលមក ហើយបាននាំតង្វាយមកថ្វាយសម្រាប់ការសាងសង់ព្រះពន្លានេះ សម្ភារទាំងអស់សម្រាប់ប្រើការនៅក្នុងការសាងសង់ និងសម្រាប់ធ្វើសម្លៀកបំពាក់ផងដែរ។²²ពួកគេចូលមក ទាំងប្រុសទាំងស្រីនាំយកគ្រឿងអលង្ការ មានក្រវិល ចិញ្ចៀននិងគ្រឿងតុបតែង គ្រឿងអលង្ការដែលធ្វើពីមាសគ្រប់ប្រភេទ។ ពួកគេបាននាំតង្វាយមាសជាតង្វាយគ្រវីទាំងអស់ មកថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។

²³អស់អ្នកដែលមានក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ ឬក្រណាត់ពណ៌ក្រហម ក្រណាត់ទេសឯកសុទ្ធ រោមពពែ ស្បែកចៀមឈ្មោលជ្រលក់ពណ៌ក្រហម ឬស្បែកផ្សោត បានយករបស់ទាំងនោះមកថ្វាយដែរ។²⁴អស់អ្នកដែលថ្វាយតង្វាយពីប្រាក់ ឬលង្ហិន បានយកវាមកធ្វើជាតង្វាយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ដែរ ហើយអស់អ្នកដែលមានឈើនាងនួន ដើម្បីធ្វើរបស់ផ្សេងៗ បានយកវាមកថ្វាយដែរ។

²⁵ស្រ្តីគ្រប់រូបដែលជំនាញនៃការត្បាញដោយដៃរបស់នាង ហើយបាននាំអ្វីដែលនាងមានមកថ្វាយដែរ មានក្រណាត់ខៀវ ពណ៌ស្វាយ ឬពណ៌ក្រហម ឬក្រណាត់ទេសឯកសុទ្ធ។²⁶ស្រ្តីដែលមានការរំជួលចិត្តពួកគេ ពួកគេដែលមានជំនាញត្បាញរោមពពែពួកគេត្បាញ។

²⁷ពួកអ្នកដឹកនាំបាននាំយកត្បូងមណីដោតិរស និងត្បូងឯទៀតៗ ដើម្បីលំអអារអេផូដ និងប្រដាប់ពាក់លើទ្រូង²⁸ពួកគេបានយកគ្រឿងក្រអូប និងប្រេងសម្រាប់ចង្អៀង ប្រេងសម្រាប់ចាក់ប្រេងតាំង និងគ្រឿងក្រអូបផង។

²⁹ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាននាំតង្វាយទាំងនោះដោយស្ម័គ្រចិត្តថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ បុរស

និងស្រីទាំងអស់ដែលស្ម័គ្រចិត្តនាំយកសម្ភារសម្រាប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់តាមរយៈលោកម៉ូសេ ឲ្យធ្វើ។

³⁰លោកម៉ូសេបានប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ម៉ើស៍ ព្រះអម្ចាស់បានហៅលោកបេតសាលាល កូនប្រុសរបស់លោកយូវី ត្រូវជាចៅរបស់លោកហ៊ើរ ដែលមកពីកូលសម្ព័ន្ធយូដាចំណេះ³¹ព្រះអង្គចាក់បំពេញលោកបេតសាលា ជាមួយនិងវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គប្រទានគាត់មានប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង និងចំណេះ³²ចេះធ្វើកិច្ចការសប្បុរសគ្រប់មុខ ដើម្បីធ្វើការសប្បុរស និងធ្វើពីមាស ពីប្រាក់ និងពីលង្ហិន³³ព្រមទាំងកាត់ និងឆ្លាក់ថ្ម ព្រមទាំងកាត់ឈើ ដើម្បីឲ្យគាត់ចេះធ្វើការងារសប្បុរសគ្រប់មុខ។

³⁴ព្រះអង្គបានដាក់វានៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ដើម្បីបង្រៀន ទាំងគាត់និងលោកអូហូលីអាប់ កូនប្រុសរបស់លោកអហ៊ីសាម៉ាក មកពីកូលសម្ព័ន្ធជាន់។

³⁵ព្រះអង្គបានបំពេញពួកគេឲ្យមានជំនាញ ក្នុងការធ្វើការគ្រប់មុខ ដើម្បីធ្វើការជាអ្នកសប្បុរស ដូចជាជាងចម្លាក់ អ្នករចនា អ្នកប៉ាក់ អ្នកត្បាញសំពត់ពណ៌ផ្ទៃមេឃ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម និងក្រណាត់ទេសឯកសុទ្ធ។ ពួកគេប្រសប់ក្នុងការធ្វើការងារគ្រប់មុខ ហើយពួកគេចេះបង្កើតគម្រោងការផ្សេងៗផង»។

36 ¹លោកបេតសាលាល និងលោកអូហ្វីលីអាប់ ព្រមទាំងបុរសទាំងអស់ដែលមានជំនាញ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជំនាញ និងសមត្ថភាពឲ្យដឹងនិងស្គាល់របៀបនៃការធ្វើការនៅក្នុងការសាងសង់កន្លែងបរិសុទ្ធ គឺត្រូវធ្វើទៅតាមអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់»។

²លោកម៉ូសេបានកោះហៅលោកបេតសាលាល និងលោកអូហ្វីលីអាប់ ព្រមទាំងបុរសទាំងអស់ដែលមានជំនាញនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ គឺព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជំនាញដល់ពួកគេ ហើយបានធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេឲ្យចូលមក ហើយបំពេញកិច្ចការនេះ។
³ពួកគេបានទទួលតង្វាយគ្រប់យ៉ាងពីលោកម៉ូសេ ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាននាំមកសម្រាប់ការសាងសង់វិស្វកម្ម។
ប្រជាជនបាននាំយកតង្វាយស្ម័គ្រចិត្តរៀងរាល់ព្រឹកមកលោកម៉ូសេ។⁴ដូច្នេះ បុរសដែលមានជំនាញទាំងអស់បានធ្វើការនៅទីបរិសុទ្ធមកពីកិច្ចការដែលពួកគេធ្លាប់បានធ្វើ។
⁵ពួកអ្នកសិប្បករបានប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ «ប្រជាជនបាននាំរបស់របរច្រើនលើសពីសេចក្តីត្រូវទៅទៀត សម្រាប់ធ្វើកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យយើងធ្វើ»។⁶ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ថា គ្មាននរណានៅក្នុងជំរំនាំយកតង្វាយមកថ្វាយដើម្បីសាងសង់វិស្វកម្មទៀតទេ។ ប្រជាជនឈប់យកអំណោយមកជូនទៀត។
⁷ពួកគេមានសម្ភារគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការងារទាំងអស់ហើយ។
⁸ដូច្នេះ ពួកសិប្បករនៅក្នុងចំណោមពួកគេបានសាងសង់ព្រះពន្លា ជាមួយនឹងរាំងនន ដប់ធ្វើឡើងពីក្រណាត់ទេសឯកល្អ និងពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ជាមួយនឹងប៉ាក់រូបច្បើន។ ការងារសិប្បកម្មនេះ គឺជាកិច្ចការរបស់លោកបេតសាលាល ជាមនុស្សដែលមានជំនាញជាសិប្បករ។
⁹ប្រវែងរាំងនននីមួយៗមានបណ្តោយប្រាំបីហត្ថ ទទឹកបួនហត្ថ។ រាំងននទាំងអស់មានទំហំស្មើគ្នា។¹⁰លោកបេតសាលាលបានភ្ជាប់រាំងននជាមួយគ្នា ហើយរាំងននប្រាំទៀតត្រូវភ្ជាប់ជាមួយគ្នាដែរ។
¹¹គាត់បានធ្វើកងខ្សែរតាមដាយរាំងនន នៅចុងផ្ទាំងរាំងនននីមួយៗ ហើយគាត់បានធ្វើដូចគ្នានៅតាមដាយរាំងនន នៅផ្ទាំងទីពីរដែរ។
¹²គាត់បានធ្វើកងចំនួនហាសិប នៅលើរាំងនននីមួយៗ និងកងហាសិបទៀតនៅចុងដាយរាំងននទីពីរដែរ។ ដូច្នេះ កងនីមួយៗនៅទន្ទឹមគ្នា។
¹³គាត់បានធ្វើតម្កល់មាសចំនួនហាសិប ហើយបានភ្ជាប់រាំងនននោះជាមួយគ្នា ដើម្បីភ្ជាប់ព្រះពន្លាជាមួយគ្នា។
¹⁴លោកបេតសាលាលធ្វើរាំងននពីរមាសព័ទ្ធជុំវិញគ្រប់ពីរលើព្រះពន្លា គាត់បានធ្វើរាំងននទាំងនោះចំនួនដប់មួយ។
¹⁵រាំងនននីមួយៗមានបណ្តោយប្រវែងសាមសិបហត្ថ ហើយទទឹងមានប្រវែងបួនហត្ថ។ រាំងននទាំងដប់មួយនោះមានទំហំស្មើគ្នា។
¹⁶គាត់បានភ្ជាប់រាំងននប្រាំមួយរាំងននប្រាំមួយទៀតជាមួយគ្នា។¹⁷គាត់បានធ្វើកងនៅលើចុងរាំងនននីមួយៗនៃផ្ទាំងនីមួយៗ ហើយហាសិបកងទៀតនៅខាងនៃរាំងននដែលភ្ជាប់គ្នានៅផ្ទាំងទីពីរ។
¹⁸លោកបេតសាលាលបានធ្វើតម្កល់លង្ហិន ដើម្បីភ្ជាប់ត្រសាលជាមួយគ្នា ដើម្បីឲ្យវាបានក្លាយជាគ្នាតែមួយផ្ទាំង។¹⁹គាត់ធ្វើដំបូលសម្រាប់គ្របព្រះពន្លា ពីស្បែកចៀមឈ្មោល ជ្រលក់ពណ៌ក្រហម និងដំបូលផ្សេងទៀតពីស្បែកយ៉ាងល្អ ដើម្បីគ្របពីលើវា។
²⁰លោកបេតសាលាលបានធ្វើស៊ុមបញ្ជុំពីឈើនាងនួនសម្រាប់ព្រះពន្លា។²¹បណ្តោយស៊ុមនីមួយៗមានប្រវែងដប់ហត្ថ ហើយទទឹងស៊ុមនីមួយៗមានប្រវែងមួយហត្ថកន្លះ។²²ស៊ុមនីមួយៗពន្លាញពីរសម្រាប់ភ្ជាប់ស៊ុមជាមួយគ្នា។ គាត់បានធ្វើការនេះ សម្រាប់ស៊ុមព្រះពន្លាទាំងអស់។
²³គាត់បានធ្វើស៊ុមសម្រាប់ព្រះពន្លាយ៉ាងដូច្នេះគឺ មានស៊ុមម្ភៃសម្រាប់ផ្នែកខាងក្នុង។
²⁴លោកបេតសាលាលបានធ្វើជើងទ្រព្យប្រាក់ចំនួនសែសិប ដើម្បីទ្រស៊ុមទាំងម្ភៃ។ មានជើងទ្រពីរនៅក្រោមស៊ុមនីមួយៗ ដើម្បីភ្ជាប់ស៊ុមជាមួយគ្នា ហើយជើងទ្រពីរទៀតសម្រាប់ស៊ុមផ្សេងៗទៀត ដើម្បីភ្ជាប់ស៊ុមជាមួយគ្នា។²⁵អ៊ុត នៅផ្នែកទីពីររបស់ព្រះពន្លា គឺនៅផ្នែកខាងជើង គាត់បានធ្វើស៊ុមម្ភៃដែរ ហើយមានជើងទ្រស៊ុមនោះចំនួនសែសិបធ្វើពីប្រាក់។²⁶មានជើងទ្រពីរនៅក្រោមស៊ុមនីមួយៗ ជើងទ្រពីរនៅក្រោមស៊ុមបន្ទាប់ និងស៊ុមជាបន្តបន្ទាប់ទៀត។
²⁷នៅផ្នែកខាងក្រោយព្រះពន្លាគឺប៉ែកខាងលិច លោកបេតសាលាលបានធ្វើស៊ុមប្រាំមួយ។²⁸គាត់បានធ្វើស៊ុមពីរសម្រាប់ជ្រុងខាងក្រៅរបស់ព្រះពន្លា។
²⁹ស៊ុមទាំងនេះ បែកចេញពីគ្នានៅប៉ែកខាងក្រោម ប៉ុន្តែ ជាប់គ្នានៅប៉ែកខាងលើដោយសាកងមួយ។ គាត់បានធ្វើបែបនេះសម្រាប់ជ្រុងទាំងពីរ។
³⁰មានស៊ុមចំនួនប្រាំបី រួមជាមួយជើងទ្រប្រាក់ផង។ មានជើងត្រូវទាំងអស់ដប់ប្រាំមួយ រួមទាំងជើងទ្រប្រាក់ផងដែរ។ មានជើងទ្រពីរនៅក្រោមស៊ុមនីមួយៗ ជើងទ្រពីរនៅក្រោមស៊ុមបន្ទាប់ និងបន្តបន្ទាប់ទៀត។
³¹លោកបេតសាលាលបានធ្វើរន្ទុកពីឈើនាងនួន ប្រាំសម្រាប់ស៊ុមនៅមួយផ្នែកនៃព្រះពន្លា។³²រន្ទុកប្រាំទៀត សម្រាប់ស៊ុមនៃផ្នែកមួយទៀតរបស់ព្រះពន្លា ហើយរន្ទុកប្រាំសម្រាប់ស៊ុម ដែលនៅប៉ែកខាងក្រោយនៃព្រះពន្លា គឺភាគខាងលិច។³³គាត់បានធ្វើរន្ទុកនៅចំកណ្តាលស៊ុម ដែលពាក់កណ្តាលឡើងឈើ គឺចាប់ពីចុងម្ខាងទៅចុងម្ខាងទៀត។ គាត់បានស្រោបស៊ុមនៅជាមួយនឹងមាស។³⁴គាត់បានធ្វើកងពីមាសដែរ គឺសម្រាប់សិករនុក ហើយគាត់បានស្រោបរន្ទុកនោះជាមួយនឹងមាសដែរ។
³⁵លោកបេតសាលាលបានធ្វើរាំងននពីក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ព្រមទាំងជាមួយនឹងក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងស្អាត ដោយមានរចនារូបច្បើនផង កិច្ចការទាំងនេះ ធ្វើឡើងពីជាងដែលមានស្នាដៃល្អ។³⁶គាត់បានធ្វើរាំងនាំ ដែលមានសសររន្ទុកពីឈើនាងនួន ហើយគាត់បានស្រោបសសរទាំងនោះជាមួយនឹងមាស។ គាត់បានធ្វើតម្កល់សម្រាប់សសរ ហើយគាត់បានធ្វើជើងទ្របួនពីប្រាក់ដែរ។
³⁷គាត់បានធ្វើរាំងសម្រាប់ច្រកចូលត្រសាល។ ដែលមានពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ដោយប្រើក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងល្អ ព្រមទាំងប៉ាក់ផងដែរ។
³⁸គាត់បានធ្វើរាំងសសរប្រាំ ជាមួយនឹងតម្កល់។ គាត់បានស្រោបនៅលើក្បាលរបស់វា និងគន្លឹះពីមាស។ ជើងទ្រទាំងប្រាំរបស់វាធ្វើពីលង្ហិន។

37¹ លោកបេតសាលាលធ្វើហិបពីឈើនាងនួន ដែលមានបណ្តោយពីហត្ថកន្លះ និងទទឹងមួយហត្ថកន្លះ ព្រមទាំងកម្ពស់មួយហត្ថកន្លះដែរ។
² គាត់បានស្រោបវាដោយមាសសុទ្ធទាំងខាងក្រៅ និងខាងក្នុង ហើយក៏ធ្វើគែមមាសជុំវិញដែរ។³ គាត់បានសិតធ្វើកងមាសសម្រាប់ជើងវាទាំងបួន ជាមួយនឹងកងម្ខាងពីរ ហើយកងម្ខាងទៀតពីរទៀតដែរ។

⁴ គាត់បានធ្វើឈើស្នែងពីឈើនាងនួន ហើយស្រោបវាជាមួយនឹងមាស។⁵ គាត់ដាក់ឈើស្នែងទៅក្នុងកងនៅចំហៀងហិតដើម្បីសែងហិប។
⁶ គាត់បានធ្វើទីសន្តោសប្រោសពីមាសសុទ្ធ។ ដែលមានបណ្តោយពីហត្ថកន្លះ និងទទឹងមួយហត្ថកន្លះ។
⁷ លោកបេតសាលាលបានធ្វើចេរូបីមពីរ ឆ្នាក់ធ្វើពីមាសសម្រាប់ចុងសងខាងនៃទីសន្តោសប្រោស។⁸ រូបចេរូបីមមួយសម្រាប់ចុងទីសន្តោសប្រោសម្ខាង ហើយចេរូបីមមួយទៀតសម្រាប់នៅខាងចុងទីសន្តោសប្រោសម្ខាងទៀត។ ពួកគេបានភ្ជាប់វាមកតែមួយចំណែកនៅលើទីសន្តោសប្រោស។
⁹ រូបចេរូបីមត្រដាសស្លាបរបស់ពួកគេរលំមុខគ្នា ហើយគ្រប់ពីរលើទីសន្តោសប្រោសជាមួយនឹងស្រមោលពីលើហិប។ មុខរបស់ចេរូបីមរលំមុខគ្នា ហើយបានសម្លឹងមើលទៅចំណុចលើទីសន្តោសប្រោស។
¹⁰ លោកបេតសាលាលធ្វើតុពីឈើនាងនួន ដែលមានបណ្តោយពីហត្ថ និងទទឹងមួយហត្ថ ព្រមទាំងកម្ពស់មួយហត្ថកន្លះផង។
¹¹ គាត់បានស្រោបវាដោយមាសសុទ្ធ ហើយបានធ្វើគែមពីទង្គិវិញ។¹² គាត់បានធ្វើស្នឹមពីទង្គិវិញ ដែលមានកម្ពស់មួយទះ ហើយធ្វើស្នឹមពីមាសពីទង្គិវិញដែរ។
¹³ គាត់បានសិតកងបួនពីមាស ហើយភ្ជាប់កងនោះទៅនឹងជ្រុងទាំងបួន គឺនៅនឹងជើងរបស់វា។
¹⁴ កងនោះបានភ្ជាប់ទៅនឹងស្នឹមដើម្បីផ្តល់ជាកន្លែងសម្រាប់ស៊កឈើស្នែង ដើម្បីសែងតុនោះ។¹⁵ គាត់បានធ្វើឈើស្នែងបួនពីឈើនាងនួន ហើយស្រោបវាដោយមាស ដើម្បីសែងតុនោះ។¹⁶ គាត់បានធ្វើគ្រឿងបរិក្ខារដែលដាក់នៅលើតុនោះ មានដូចជា ចាន ស្លាបព្រា និងចានគោម សម្រាប់ប្រើក្នុង ពិធីថ្វាយតង្វាយ។ គាត់ធ្វើរបស់ទាំងអស់នោះពីមាសសុទ្ធ។
¹⁷ គាត់បានធ្វើជើងចង្អៀងមួយពីមាសសុទ្ធ។ គាត់ធ្វើជើងចង្អៀងនោះជាមួយនឹងជើងទ្រ ព្រមទាំងដងផង។ មានពែង មែកនិងជើងទ្ររបស់វា ហើយផ្ការបស់វាត្រូវបានធ្វើឡើងតែមួយដុំ។¹⁸ មានមែកប្រាំមួយបែកចេញពីសងខាង ហើយម្ខាងនៃជើងចង្អៀងមានមែកបី ហើយម្ខាងទៀតមានមែកបីដែរ។
¹⁹ មែកទីមួយមានពែងបី ធ្វើជាវង់ដូចជាផ្កាចំបក់ ដែលមានស្រទាប់ទ្រ និងផ្កាមួយ ហើយពែងបីទៀតក៏មានវង់ដូចផ្កាចំបក់ដែលនៅមែកម្ខាងទៀត ដែលមានស្រទាប់ និងផ្កាមួយ។ មែកទាំងប្រាំមួយមានវង់ដូចគ្នា បែកមែកចេញពីជើងចង្អៀង។
²⁰ នៅលើជើងចង្អៀងនោះ ផ្នែកកណ្តាល មានពែងបួនធ្វើវង់ដូចជាផ្កាចំបក់ មានស្លឹកទ្រ ហើយនិងផ្កាផង។²¹ មានក្រោមជើងទ្រស្លឹក គូដំបូងរបស់មែក ធ្វើឡើងជាមួយដុំ ហើយជើងទ្រស្លឹក គូទីពីររបស់មែកក៏ធ្វើឡើងជាមួយដុំដែរ។ ហើយជើងទ្រស្លឹកផ្សេងៗទៀតដែលនៅក្រោមជើងទ្រស្លឹក គូទីបី ក៏ធ្វើឡើងជាមួយដុំដែរ។ មែកទាំងប្រាំមួយធ្វើវង់ដូចគ្នាទាំងអស់ មានមែកបែកចេញពីជើងចង្អៀង។²² ជើងទ្រ និងមែករបស់វាទាំងអស់ ធ្វើឡើងតែមួយដុំ គឺធ្វើពីមាសសុទ្ធមួយដុំគត់។
²³ លោកបេតសាលាលធ្វើជើងចង្អៀង និងចង្អៀងទាំងប្រាំពីរ និងប្រឆេះ និងថាសពីមាសសុទ្ធ។²⁴ គាត់ធ្វើចង្អៀង ហើយនិងសម្ភាររបស់វា សម្រាប់គោរកម្តេចពីមាសសុទ្ធដែរ។
²⁵ លោកបេតសាលាលធ្វើកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូប។ គាត់បានធ្វើវាពីឈើនាងនួន។ បណ្តោយរបស់វាមានប្រវែងមួយហត្ថ និងទទឹងរបស់វាមានប្រវែងមួយហត្ថដែរ។ វាមានវង់បួនជ្រុង ហើយកម្ពស់របស់វាមានប្រវែងពីរហត្ថ។ ហើយស្នែងរបស់វាត្រូវបានធ្វើឡើងភ្ជាប់ជាបំណែកតែមួយ។²⁶ គាត់បានស្រោបកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូបនោះជាមួយនឹងមាសសុទ្ធ នៅពីលើ ពីចំហៀង និងនៅលើស្នែងរបស់វា។ គាត់ក៏បានស្រោបមាសនៅតាមគែមរបស់វាពីមាសដែរ។
²⁷ គាត់បានធ្វើកងពីមាសពីរ ដើម្បីភ្ជាប់វានៅក្រោមគែមទាំងសងខាងរបស់វា។ កងនោះសម្រាប់ស៊កឈើស្នែងដើម្បីសែងកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។
²⁸ គាត់បានធ្វើឈើស្នែងពីឈើនាងនួន ហើយគាត់បានស្រោបវាជាមួយនឹងមាស។²⁹ គាត់បានធ្វើប្រេងចាក់ប្រេងតាំងបរិសុទ្ធ និងគ្រឿងក្រអូបបរិសុទ្ធ គឺជាកិច្ចការរបស់អ្នកធ្វើទឹកអប់។

¹លោកបេតសាលាលបានធ្វើកន្លែងថ្វាយតង្វាយដុតពីឈើនាងនួន។ វាមានប្រវែងប្រាំហត្ថ ហើយទទឹងប្រាំហត្ថដែរ មានរាងបួនជ្រុង ហើយមានកម្ពស់បីហត្ថ។

²គាត់ធ្វើស្បែងបួននៅជាប់នឹងជ្រុងទាំងបួនមានរាងដូចជាស្បែងគោ។ ស្បែងត្រូវបានធ្វើឡើងជាប់ជាមួយនឹងកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ហើយគាត់បានស្រោបវាជាមួយនឹងលង្ហិន។³គាត់ធ្វើគ្រឿងបរិក្ខារសម្រាប់កន្លែងថ្វាយតង្វាយមានដូចជា ឆ្នាំសម្រាប់កើបផេះ ប៉ែល អាងទឹក ផែង សម និង ជើងក្រាន។ គាត់បានធ្វើគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នេះពីលង្ហិន។

⁴គាត់បានធ្វើប្រទាសសម្រាប់កន្លែងថ្វាយតង្វាយ ខ្នាស់ក្រឡាគ្នាពីលង្ហិន ដើម្បីដាក់នៅក្រោមគែម នៅចំកណ្តាលនៃកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។

⁵គាត់បានសិតធ្វើកងបួន ដាក់នៅតាមជ្រុងទាំងបួននៃប្រទាសលង្ហិន ដើម្បីសឹកឈើស្បែង។

⁶លោកបេតសាលាលបានធ្វើឈើស្បែងពីឈើនាងនួន ហើយស្រោបវាជាមួយនឹងលង្ហិន។⁷គាត់បានដាក់ឈើស្បែងនៅសងខាងនៃកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ដើម្បីសែងវា។ គាត់បានធ្វើកន្លែងតង្វាយពីក្តារដែលមានប្រហោងកណ្តាល។

⁸លោកបេតសាលាលធ្វើអាងទឹកធំមួយពីលង្ហិន កំណល់ពីលង្ហិន។

គាត់បានធ្វើអាងទឹកចេញពីកញ្ចក់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្រីៗដែលបម្រើនៅត្រង់ច្រកចូលត្រសាលនៃការជួបជុំ។

⁹គាត់ក៏បានធ្វើទីលាន។ ដែលមានរនាំងព័ទ្ធជុំវិញពីភាគខាងត្បូងនៃទីលានដែលធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងល្អ ប្រវែងមួយរយហត្ថ។

¹⁰ហើយនៅនោះមានសសរម្តែងជាមួយនឹងជើងទ្រលង្ហិន។ មានតម្កក់ភ្ជាប់សសរ និងគន្លឹះធ្វើពីប្រាក់។

¹¹នៅប៉ែកខាងជើងក៏ដូចគ្នាដែរ មានរនាំងប្រវែងមួយរយហត្ថ ជាមួយនឹងសសរម្តែង និងជើងទ្រលង្ហិនម្តែងដែរ តម្កក់ភ្ជាប់សសរ និងគន្លឹះធ្វើពីប្រាក់។

¹²រនាំងនៅប៉ែកខាងលិចមានប្រវែងហាសិបហត្ថ និងមានសសរ និងជើងទ្រដប់។ ទម្ងក់ និងគន្លឹះសសរធ្វើពីប្រាក់។

¹³នៅក្នុងទីលាននៅប៉ែកខាងកើតក៏មានហាសិបហត្ថដូចគ្នាដែរ។¹⁴រនាំងមួយចំហៀងនៃច្រកចូលមានប្រវែងដប់ប្រាំហត្ថ។ មានសសរបី និងជើងទ្របី។

¹⁵នៅប៉ែកម្ខាងទៀតនៃច្រកចូលទីលានក៏មានរនាំងប្រវែងដប់ប្រាំហត្ថដែរ ជាមួយនឹងសសរបី និងជើងទ្របី។

¹⁶រនាំងទាំងអស់នៅជុំវិញទីលានត្រូវបានធ្វើឡើងពីក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងស្អាត។

¹⁷ជើងទ្រសម្រាប់សសរធ្វើពីលង្ហិន។ តម្កក់ និងគន្លឹះធ្វើឡើងពីប្រាក់ ហើយស្រោបពីលើសសរនោះក៏ធ្វើពីប្រាក់ដែរ។

សសរទីលានទាំងអស់ត្រូវបានស្រោបឡើងដោយប្រាក់ដែរ។¹⁸រាំងនននៅច្រកចូលទីលានមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ។ រាំងននត្រូវបានធ្វើឡើងដោយក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមវេញជាមួយនឹងអំបោះខ្ពស់ទេស ហើយមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ។¹⁹មានទទឹងម្ភៃហត្ថ និងកម្ពស់ប្រាំហត្ថ ដូចរាំងនននៅទីលានដែរ។ មានជើងទ្រពីលង្ហិន ហើយតម្កក់ពីប្រាក់។ គម្របពីលើ និងតម្កក់របស់វាធ្វើពីប្រាក់។²⁰ចម្រើងសម្រាប់ព្រះពន្លា និងទីលានទាំងអស់ធ្វើពីលង្ហិន។

²¹នេះគឺជាបញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌរបស់ព្រះពន្លា និងច្បាប់របស់ព្រះពន្លានៃសម្ព័ន្ធមេត្រី យោងទៅតាមសេចក្តីណែនាំរបស់លោកម៉ូសេ។

វាគឺជាកិច្ចការរបស់ពួកលើវីនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកអ៊ីថាម៉ា ជាកូនរបស់លោកបូជាចារ្យអ៊ីរ៉ុន។²²លោកបេតសាលាល គឺជាកូនរបស់លោកយូរី ត្រូវជា ចៅរបស់លោកហ៊ើរ មកពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា បានធ្វើតាមអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។²³លោកអូហូលីអាប ជាកូនលោកអហ៊ីសាម៉ាក់ មកពីកុលសម្ព័ន្ធដាន់ ក៏បានជួយធ្វើការលោកបេតសាលាល ជាជាងចម្លាក់ គឺជាជាងដែលមានជំនាញ និងអ្នកដាក់លំអក្រណាត់ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម ពណ៌ក្រហមទុំ និងក្រណាត់ធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងស្អាត។

²⁴មាសទាំងអស់ដែលប្រើសម្រាប់គម្រោង នៅគ្រប់ទាំងកិច្ចការដែលពាក់ព័ន្ធនឹងទីបរិសុទ្ធ មាសដែលបានមកពីតង្វាយគ្រវី មានចំនួន ម្ភៃប្រាំបួនហាប និង៧៣០ សេកែល តាមទម្ងន់សេកែលដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធ។²⁵ចំណែក ប្រាក់ដែលបានទទួលពីសហគមន៍មានទម្ងន់មួយរយហាប និង១៧៥សេកែលតាម ទម្ងន់សេកែលដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធ។²⁶ឬម្នាក់បង់ប្រាក់កាត់ ស្មើនឹងកន្លះសេកែល តាមទម្ងន់សេកែលដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធ។

ក្នុងខណៈនេះបានទទួលពីប្រជាជនគ្រប់រូបដែលបានធ្វើជំរឿន ចាប់តាំងពីអាយុម្ភៃឆ្នាំ និងឡើងទៅមានចំនួនទាំងអស់ ៦០៣, ៥៥០នាក់។

²⁷ប្រាក់ចំនួនមួយរយហាបត្រូវបានសិតធ្វើជាទីបរិសុទ្ធ ហើយនិងជើងទ្ររាំងនន ជើងទ្រមួយរយ ប្រាក់មួយហាបសម្រាប់ជើងទ្រមួយ។²⁸

ប្រាក់នៅសល់មានចំនួន ១, ៧៧៥ សេកែល លោកបេតសាលាល ធ្វើតម្កក់សម្រាប់សសរ ស្រោបពីលើសសរ ហើយធ្វើគន្លឹះទាំងប៉ុន្មានសម្រាប់សសរដែរ។

²⁹ចំណែក លង្ហិនដែលបានមកពីការថ្វាយតង្វាយគ្រវីមានទម្ងន់ចិតសិបហាប និង២, ៤០០សេកែល។

³⁰ជាមួយនឹងលង្ហិននេះ គាត់បានធ្វើជើងទ្រសម្រាប់ច្រកចូលទៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ កន្លែងថ្វាយតង្វាយពីលង្ហិន

និងគ្រឿងបរិក្ខារសម្រាប់កន្លែងថ្វាយតង្វាយ។³¹ជើងទ្រសម្រាប់ទីលាន ជើងទ្រសម្រាប់ទីលានច្រកចូល ចម្រើងរបស់ព្រះពន្លា និងចម្រើងរបស់ទីលានទាំងអស់។

39¹ ជាមួយក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម គេធ្វើសម្លៀកបំពាក់ដោយក្បាយយ៉ាងស្អាត សម្រាប់បម្រើនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។
ពួកគេបានធ្វើសម្លៀកបំពាក់ឲ្យលោកអឺរីន សម្រាប់ទីបរិសុទ្ធ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

² បេតសាលាលបានធ្វើអារអេដូដពីមាស ពីក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម និងក្រណាត់ទេសឯកក្បាយយ៉ាងល្អ។

³ ពួកគេបានសិក្សាមាសជាសន្លឹកៗ ហើយកាត់វាជាសរសៃយ៉ាងឆ្មា ដើម្បីធ្វើវាជាពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ព្រមទាំងក្រណាត់ទេសឯក ធ្វើពីជាងដែលមានស្នាដៃ។

⁴ ពួកគេធ្វើខ្សែស្មាសសម្រាប់ចងភ្ជាប់អារអេដូដទាំងសងខាងបានជាប់គ្នាតែមួយ។⁵ ខ្សែក្រវាត់ក៏ដូចជាអារអេដូដដែរ គឺធ្វើជាបំណែកតែមួយជាមួយនឹងអារអេដូដ វេញជាមួយនឹងក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងល្អពណ៌មាស ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

⁶ ពួកគេបានច្នៃត្បូងអូនីក្ស ដាំចុះក្នុងគ្រោងមាស ឆ្លាក់ដូចជាគេឆ្លាក់ត្រា ហើយបានចារឈ្មោះរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងដប់ពីរនៅក្នុងនោះ។

⁷ លោកបេតសាលាលបានភ្ជាប់នៅលើខ្សែស្មារបស់អារអេដូដ ជាត្បូងដើម្បីរុញដល់ព្រះអម្ចាស់នៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងដប់ពីរ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក លោកម៉ូសេ។

⁸ គាត់បានធ្វើប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូង តាមការរចនារបស់ជាងដែលមានស្នាដៃ ធ្វើតាមបែបដូចជាអារអេដូដ។ គាត់បានធ្វើពីមាស ពីក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហម និងពីក្រណាត់ពណ៌ទេសឯកយ៉ាងល្អ។⁹ វាមានរាងបួនជ្រុង។ ពួកគេបានអារពាក់លើដើមទ្រូងជាពីរស្រទាប់។ បណ្តោយមួយចំអាម និងទទឹងមួយចំអាមដែរ។

¹⁰ ពួកគេបានដាំត្បូងបួនជួរ។ ជួរទីមួយមានត្បូងទទឹងមួយគ្រាប់ ត្បូងប៉ុតលឿងមួយគ្រាប់ និងត្បូងមកតមួយគ្រាប់។¹¹ ជួរទីពីរមានត្បូងទទឹងមួយគ្រាប់ ត្បូង កណ្តៀងមួយគ្រាប់ និងត្បូងពេជ្រមួយគ្រាប់។¹² ជួរទីបីមានត្បូងទទឹងមួយគ្រាប់ ត្បូងនិលវត្ថុមួយគ្រាប់ និងត្បូងជម្ពូរត្ថុមួយគ្រាប់។¹³ ជួរទីបួនមាន ត្បូងដែរគៀម មួយគ្រាប់ ត្បូងកែវយក់មួយគ្រាប់ និងត្បូងមណីជាតិរសមួយគ្រាប់។ ត្បូងទាំងនេះត្រូវបានដាំនៅក្នុងគ្រោងមាស។

¹⁴ ត្បូងទាំងនោះត្រូវបានរៀបតាមលំដាប់ឈ្មោះរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេធ្វើដូចជាឆ្លាក់ត្រា គឺជាឈ្មោះកូលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរនៅលើត្បូងនោះ។

¹⁵ នៅលើអារសម្រាប់ពាក់លើដើមទ្រូង ពួកគេធ្វើខ្សែដូចខ្សែព្រួញចូលគ្នាពីមាសសុទ្ធ។¹⁶ ពួកគេធ្វើក្រចាប់មាសពីរ និងកងមាសពីរ ហើយពួកគេភ្ជាប់កងទាំងពីរនោះទៅនឹងជ្រុងទាំងពីររបស់ប្រដាប់ពាក់ដើមទ្រូង។

¹⁷ ពួកគេបានវេញខ្សែមាសទាំងពីរទៅនឹងកងមាសទាំងពីរ នៅជ្រុងនៃអារសម្រាប់ពាក់លើដើមទ្រូង។

¹⁸ ពួកគេភ្ជាប់ចុងទាំងពីរនៃខ្សែដែលវេញនោះទៅនឹងក្រចាប់ទាំងពីរនោះ។ ពួកគេភ្ជាប់វាទៅនឹងគ្រោងមាសនៃខ្សែស្មារបស់អារអេដូដខាងមុខ។

¹⁹ ពួកគេធ្វើកងពីមាសពីរ ហើយដាក់កងនោះនៅលើជ្រុងទាំងទៀតរបស់អារសម្រាប់ពាក់លើដើមទ្រូង គឺនៅលើគែមជិតទៅនឹងព្រំខាងក្នុង។

²⁰ ពួកគេបានធ្វើកងមាសពីរទៀត ហើយបានភ្ជាប់កងនោះទៅនឹងមុមរបស់ស្មាទីពីរនៃអារអេដូដដែលនៅខាងមុខ។ ដេរភ្ជាប់វាទៅនឹងខ្សែក្រវាត់របស់អារអេដូដ។

²¹ ពួកគេចងប្រដាប់ពាក់លើដើមទ្រូងដោយចងខ្សែរបស់វាទៅនឹងក្រវិលរបស់អារអេដូដជាមួយនឹងខ្សែពណ៌ខៀវ ដើម្បីឲ្យវាអាចភ្ជាប់ជាមួយខ្សែក្រវាត់ខាងលើ អារអេដូដ។ ធ្វើបែបនេះ ដើម្បីឲ្យប្រដាប់ពាក់លើទ្រូងនោះស្ថិតនៅពីលើខ្សែក្រវាត់ ហើយកុំឲ្យរូបចេញពីអារអេដូដ។ ធ្វើបែបនេះ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក លោកម៉ូសេ។

²² លោកបេតសាលាលបានធ្វើអារវែងរបស់អារអេដូដមួយ ដែលត្បាញដោយក្រណាត់ពណ៌ស្វាយសុទ្ធ។²³ គេកាត់ចំហនៅចំកណ្តាលសម្រាប់សិកក្បាលចូល។ គេដេរវីដុវិញប្រឡោះនោះ ដើម្បីកុំឲ្យហែក។²⁴ នៅតាមដាយខាងក្រោម ពួកគេធ្វើផ្លែទទឹងពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងក្រហម ព្រមទាំងក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងស្អាត។

²⁵ ពួកគេធ្វើកណ្តឹងពីមាសសុទ្ធ ហើយពួកគេដាក់កណ្តឹងនៅចន្លោះ រូបផ្លែទទឹងនៅជុំវិញដាយអារវែងខាងក្រោម នៅចន្លោះរូបផ្លែទទឹង កណ្តឹងមួយ និងរូបផ្លែទទឹងមួយ²⁶ កណ្តឹងមួយរូបផ្លែទទឹងមួយ នៅលើជាងអារវែងនោះ សម្រាប់លោកអឺរីន ដើម្បីបម្រើ។ ធ្វើបែបនេះ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

²⁷ ពួកគេធ្វើអារធីពីក្រណាត់ទេសឯកសម្រាប់លោកអឺរីន និងសម្រាប់កូនប្រុសៗរបស់គាត់។²⁸ ពួកគេធ្វើឈ្នួតពីក្រណាត់ទេសឯក សម្រាប់លម្អចងក្បាលពីក្រណាត់ទេសឯក ព្រមទាំងខោស្លាប់ភ្លៅពីសំពត់ខ្លួនទេស។²⁹ និងខ្សែក្រវាត់ពីក្រណាត់ទេសឯក និងពីក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ពណ៌ស្វាយ និងពណ៌ក្រហមទុំ គឺជាកិច្ចការរបស់អ្នកប៉ាក់។ ធ្វើបែបនេះ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

³⁰ ពួកគេធ្វើស្លាកពីមាសសុទ្ធនៃមកុដបរិសុទ្ធ ពួកគេឆ្លាក់នៅលើវា ដូចជាជាឆ្លាក់ត្រាមួយថា៖ «បរិសុទ្ធច្បាយដល់ព្រះអម្ចាស់»។

³¹ ពួកគេភ្ជាប់វាទៅនឹងឈ្នួតក្បាលមានខ្សែពណ៌ខៀវ នៅពីលើឈ្នួតក្បាលនោះ។ ធ្វើបែបនេះ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

³² ដូច្នេះ កិច្ចការនៅលើព្រះពន្លា គឺត្រសាលនៃការប្រជុំត្រូវបានបញ្ចប់។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើគ្រប់យ៉ាង។

ពួកគេធ្វើតាមសេចក្តីបង្គាប់ទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានដល់លោកម៉ូសេ។³³ ពួកគេបានយកព្រះពន្លាមកឯលោកម៉ូសេ គឺត្រសាល និងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់វាទាំងអស់ ទាំងតម្កក ស៊ុម រនុក សសរ និងជើងទ្ររបស់វា³⁴ គម្របធ្វើពីស្បែកចៀមឈ្មោលជ្រលក់ពណ៌ក្រហម និងគម្របពីស្បែកផ្សោត ព្រមទាំងរាំងននសម្រាប់យាំង³⁵ ហ្នឹងទីបន្ទាល់ រួមទាំងឈើស្នែងនិងទីសន្តោសប្រោស។

³⁶ ពួកគេបានយកតុ និងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់វា ព្រមទាំងនំប៉័ងដែលដាក់តាំង³⁷ ជើងចង្កៀងដែលធ្វើពីមាសសុទ្ធ និងចង្កៀងរបស់វានៅតាមជួររបស់វា

ព្រមទាំងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់វា និងប្រេងសម្រាប់ចង្កៀង³⁸ អាសនៈមាស ប្រេងសម្រាប់ចាក់ប្រេងតាំង និងគ្រឿងក្រអូប

រនាំងសម្រាប់ច្រកចូលព្រះពន្លា³⁹ អាសនៈលង្ហិន ជាមួយនឹងប្រទាសលង្ហិន ព្រមទាំងឈើស្នែងលង្ហិន និងគ្រឿងបរិក្ខារ

និងអាងទឹកដ៏ធំមួយជាមួយនឹងជើងទ្ររបស់វាដែរ។

⁴⁰ ពួកគេបានយករនាំងសម្រាប់ទីលានជាមួយនឹងសសរ និងជើងទ្ររបស់វា ហើយរាំងននសម្រាប់ច្រកចូលទីលាន ខ្សែ ចម្រើង និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់

សម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះពន្លា គឺត្រសាលនៃការជួបជុំ។⁴¹ ពួកគេបានយកសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់បម្រើនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ

គឺសម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធសម្រាប់លោកអឺរីន ជាបូជាចារ្យ និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានបម្រើក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ។

⁴² ដូច្នេះហើយ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។⁴³ លោកម៉ូសេបានពិនិត្យកិច្ចការទាំងអស់

ហើយមើល ពួកគេធ្វើវាបានសម្រេចហើយ ដូច ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មែន គឺពួកគេធ្វើបែបនោះឯង។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានឲ្យពួកគេ។

40¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖² «នៅថ្ងៃទីមួយនៃខែទីមួយរបស់ឆ្នាំថ្មី អ្នកត្រូវតម្កើងព្រះពន្លា គឺត្រសាលនៃការជួបជុំ។

³ អ្នកត្រូវដាក់ហិបនៃទីបន្ទាល់នៅខាងក្នុង ហើយអ្នកត្រូវបាំងហិបនោះនឹងរាំងនន។⁴ អ្នកត្រូវយកតុ ហើយរៀបចំរបស់របរមានរបៀបរៀបរយ។ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវយកជើងចង្កៀង ហើយតម្កើងចង្កៀង។

⁵ អ្នកត្រូវដាក់អាសនាមាសថ្វាយគ្រឿងក្រអូបនៅខាងមុខហិបនៃទីបន្ទាល់ ហើយអ្នកត្រូវដាក់រាំងនននៅត្រង់ច្រកចូលទៅក្នុងព្រះពន្លាផង។⁶ អ្នកត្រូវដាក់អាសនាមាសថ្វាយតង្វាយដុតនៅខាងមុខច្រកចូលទៅក្នុងព្រះពន្លា គឺត្រសាលនៃការជួបជុំ។⁷ អ្នកត្រូវដាក់អាងទឹកធំនៅចន្លោះត្រសាលនៃការជួបជុំ និងអាសនា ហើយអ្នកត្រូវចាក់ទឹកចូលទៅក្នុងអាងនោះផង។

⁸ អ្នកត្រូវតម្កើងទីលាននៅជុំវិញវា ហើយអ្នកត្រូវចងរាំងនននៅច្រកចូលទីលាន។⁹ អ្នកត្រូវយកប្រេងចាក់ប្រេងតាំង ហើយចាក់ទៅលើព្រះពន្លា និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងព្រះពន្លានោះ។ អ្នកត្រូវចែកវាដោយឡែក ហើយគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់សម្រាប់យើង នោះវានឹងបានបរិសុទ្ធ។

¹⁰ អ្នកត្រូវចាក់ប្រេងលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយដុត និងលើគ្រឿងបរិក្ខាររបស់វាទាំងអស់ដែរ។ អ្នកត្រូវញែកកន្លែងថ្វាយតង្វាយដុតសម្រាប់យើង ហើយវានឹងបានជាវិសុទ្ធសម្រាប់យើង។¹¹ អ្នកត្រូវចាក់ប្រេងលើអាងលង្ហិន និងជើងទ្ររបស់វា ព្រមទាំងញែកវាដោយឡែកសម្រាប់យើង។

¹² អ្នកត្រូវនាំអ៊ើរ និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់មកកាន់ច្រកចូលត្រសាលនៃការជួបជុំ ហើយអ្នកត្រូវលាងពួកគេដោយទឹក។¹³ អ្នកត្រូវស្លៀកពាក់ឲ្យអ៊ើរនិងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ដែលបានញែកដោយឡែកសម្រាប់យើង ចាក់ប្រេងលើគាត់ ហើយញែកគាត់ដោយឡែក ដើម្បីគាត់អាចបម្រើជាបូជាច្បាស់ល្អសម្រាប់យើង។

¹⁴ អ្នកត្រូវនាំកូនប្រុសៗរបស់គាត់ ហើយស្លៀកពាក់ពួកគេជាមួយនឹងអាវធំ។¹⁵ អ្នកត្រូវចាក់ប្រេងពួកគេដូចអ្នកបានចាក់ប្រេងលើឪពុករបស់ពួកគេដែរ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចបម្រើយើងក្នុងមុខងារជាពួកបូជាច្បាស់។ ការចាក់ប្រេងតាំងលើពួកគេនេះ

នឹងធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាបូជាច្បាស់ដូចជាប្រដាប់នៅក្នុងគ្រប់ជំនាន់របស់ពួកគេ។¹⁶ នេះគឺជាអ្វីដែលលោកម៉ូសេបានធ្វើ គាត់បានធ្វើតាមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។ គាត់ធ្វើការទាំងនោះសម្រេចគ្រប់យ៉ាង។

¹⁷ ដូច្នេះ ព្រះពន្លាត្រូវបានតម្កើងនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែទីមួយនៅក្នុងឆ្នាំទីពីរ។¹⁸ លោកម៉ូសេបានតម្កើងព្រះពន្លា បានដាក់ជើងទ្ររបស់វាតាមកន្លែងរបស់វា បានតម្កើងស៊ីមភ្ជាប់ជាមួយនឹងរន្ធករបស់វា ហើយបានតម្កើងសសរ និងបង្គោលរបស់វា។¹⁹ គាត់បានត្រងត្របត្តិលើព្រះពន្លា ហើយបានដាក់តង់ពីលើវា ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។²⁰ គាត់បានយកបន្ទះថ្មនៃសម្ពន្ធមេត្រី ហើយដាក់វាចូលទៅក្នុងហិប។ គាត់ក៏បានដាក់លើស្បែងនៅលើហិប និងលើទីសន្តោសប្រោសផងដែរ។

²¹ គាត់បានយកហិបចូលទៅក្នុងព្រះពន្លា។ គាត់បានតម្កើងរាំងននសម្រាប់វា ដើម្បីបាំងហិបនៃទីបន្ទាល់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។

²² គាត់បានដាក់ទុកនៅក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំ នៅប៉ែកខាងជើងនៃព្រះពន្លា ខាងក្រៅរាំងនន។²³ គាត់បានដាក់នំប៉័ងតាមលំដាប់ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។

²⁴ គាត់បានដាក់ជើងចង្កៀងចូលទៅក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំ ទល់មុខនឹងតុ នៅប៉ែកខាងត្បូងនៃព្រះពន្លា។²⁵ គាត់បានអុជចង្កៀងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។

²⁶ គាត់បានដាក់អាសនាមាសថ្វាយគ្រឿងក្រអូបទៅក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំនៅខាងមុខរាំងនន។²⁷ គាត់បានដុតគ្រឿងក្រអូបនៅលើវា ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។

²⁸ គាត់បានបាំងរាំងនននៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លា។²⁹ គាត់បានដាក់កន្លែងថ្វាយតង្វាយដុតនៅត្រង់ច្រកចូលទៅក្នុងព្រះពន្លា គឺត្រសាលនៃការជួបជុំ។ គាត់បានថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយម្សៅនៅលើវា ដូច ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់។³⁰ គាត់បានដាក់អាងទឹក នៅចន្លោះត្រសាលនៃការជួបជុំ និងកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ហើយគាត់បានចាក់ទឹកចូលទៅក្នុងអាងនោះសម្រាប់លាង។

³¹ លោកម៉ូសេ លោកអ៊ើរ និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់បានលាងដែរបស់ពួកគេ ហើយនិងជើងរបស់ពួកគេពីអាងទឹកនោះ។

³² នៅពេលពួកគេចូលទៅត្រសាលនៃការជួបជុំ និងនៅពេលពួកគេឡើងទៅកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះ។ ពួកគេត្រូវលាងសម្អាត ដូច ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។³³ លោកម៉ូសេបានតម្កើងទីលាននៅជុំវិញព្រះពន្លា និងកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ គាត់បានតម្កើងរាំងនននៅច្រកចូលទីលាន។ លោកម៉ូសេបានធ្វើការចប់សព្វគ្រប់បែបនេះឯង។

³⁴ បន្ទាប់មក មានពពកគ្របពីលើត្រសាលនៃការជួបជុំនោះ ហើយសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅពេញព្រះពន្លា។

³⁵ លោកម៉ូសេមិនអាចចូលទៅក្នុងត្រសាលនៃការជួបជុំបានទេ ដោយសារពពកគ្របពីលើវា ហើយដោយសារសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅពេញព្រះពន្លា។

³⁶ នៅពេលណាពពកឡើងផុតពីលើព្រះពន្លា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាចេញដំណើរ។³⁷ ប្រសិនបើ ពពកមិនឡើងផុតពីព្រះពន្លាទេ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនចេញដំណើរទេ។ ពួកគេនៅរហូតដល់ថ្ងៃដែលពពកឡើងផុត។³⁸ ដ្បិត ពពករបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅពីលើព្រះពន្លានៅពេលថ្ងៃ ហើយភ្លើងនៅពីលើវានៅពេលយប់ ដើម្បីបំភ្លឺប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ។

លេវីវិស័យ

1¹ ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅលោកម៉ូសេ ពីក្នុងពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ថា៖² «ចូរប្រកាសដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងប្រាប់ពួកគេថា៖ «នៅពេលដែលអ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា នាំយកតង្វាយមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គេត្រូវយកតង្វាយមកជាសត្វ មិនថាសត្វពិបាកសត្វ ឬពិបាកចៀមរបស់ពួកគេឡើយ។

³ ប្រសិនបើ គេចង់ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល គេត្រូវនាំយកគោឈ្មោលដែលឥតខ្ចោះមួយមកថ្វាយ។

គាត់ត្រូវនាំយកតង្វាយនោះទៅត្រង់ទ្វារចូលនៃព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យវាអាចទទួលយកបាននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

⁴ ម្ចាស់តង្វាយត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលសត្វដែលត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដុត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលយកតង្វាយនោះ ហើយអត់ទោសគេឲ្យរួចពីបាប។

⁵ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវសម្លាប់គោឈ្មោលនោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ើរនិងកូនប្រុសដែលជាបូជាច្បាស់ត្រូវយកឈាមគោនោះ

ហើយប្រោះវានៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ដែលជាច្រកចូលនៃព្រះបន្ទាជួបព្រះអម្ចាស់។⁶ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវពន្លាត់ស្បែកសត្វដែលថ្វាយជាតង្វាយដុតនោះ ហើយត្រូវកាត់វាជាដុំៗ។

⁷ ពួកបូជាចារ្យជាតូនរបស់បូជាចារ្យ អឺរ៉ុន នឹងដាក់ភ្លើងលើអាសនៈរួចបង្ហូរអុសពីលើភ្លើង។⁸ លោកនឹងដាក់ដុំសាច់ដែលបានកាប់នោះគឺក្បាល ខ្នាញ់ ពីលើអុសដែលបានបង្ហូរលើភ្លើងនៅលើអាសនៈនោះ។⁹ ប៉ុន្តែ គ្រឿងក្នុង និងជើងនៃតង្វាយនោះត្រូវលាងសម្អាតជាមួយទឹក។ បន្ទាប់មក ត្រូវដុតអ្វីៗទាំងអស់នៅលើអាសនៈជាតង្វាយដុតទាំងមូល។ នេះជាតង្វាយដុតទាំងមូល ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។

¹⁰ ប្រសិនបើ គេយកចៀមមកធ្វើជាតង្វាយដុតទាំងមូល នោះត្រូវឲ្យគេយកចៀមឈ្មោលមួយ ឬពពែឈ្មោលមួយដែលល្អឥតខ្ចោះ។

¹¹ ម្ចាស់តង្វាយត្រូវសម្លាប់សត្វតង្វាយនោះនៅខាងជើងអាសនៈ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។ ពួកបូជាចារ្យជាតូនរបស់លោកអឺរ៉ុន នឹងបោះឈាមនៃតង្វាយនោះនៅគ្រប់ជ្រុងទាំងរបស់របស់អាសនៈ។

¹² បន្ទាប់មក គេត្រូវកាប់តង្វាយនោះជាដុំៗ រួមទាំងក្បាល និងខ្នាញ់នៃសត្វនោះដែរ រួចបូជាចារ្យដាក់សាច់ទាំងនោះពីលើអុសដែលបង្ហូរ លើភ្លើងដែលនៅលើអាសនៈនោះ។¹³ ប៉ុន្តែ គេត្រូវយកទឹកមកលាងគ្រឿងក្នុងនិងជើងទាំងអស់។ បន្ទាប់មក បូជាចារ្យថ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ទៅព្រះអម្ចាស់ ហើយដុតវានៅលើអាសនៈ។ នេះជាតង្វាយដុតទាំងមូល ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ ប្រសិនបើ គេយកសត្វស្លាបមកថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូល នោះគេត្រូវនាំយកសត្វលក់ ឬព្រាបដង្ហើមកថ្វាយ។

¹⁵ បូជាចារ្យត្រូវយកវាមកថ្វាយនៅលើអាសនៈ ត្រូវកាត់ក្បាលវាចេញ ហើយដុតទាំងមូលនៅលើអាសនៈ។ បន្ទាប់មក ឈាមនៃសត្វនោះ ត្រូវសម្រក់នៅគែមអាសនៈ។

¹⁶ គាត់ត្រូវតែយកគែមរបស់វាចេញ ព្រមទាំងបោះវាចោលទៅទិសខាងកើតនៃអាសនៈ កន្លែងដាក់ផេះ។¹⁷ គាត់ត្រូវពុះសត្វនោះត្រង់ចន្លោះស្លាប តែមិនត្រូវកាត់ផ្តាច់ចេញពីគ្នាទេ។ បន្ទាប់មក ពួកបូជាចារ្យត្រូវដុតវានៅលើអាសនៈ នៅលើអុសដែលបានបង្ហូរនៅលើភ្លើង។ នេះជាតង្វាយដុតទាំងមូល ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់»។

2 ¹នៅពេលដែលអ្នកណាម្នាក់នាំយកម្សៅមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ តង្វាយរបស់គេនោះត្រូវតែជាម្សៅម៉ដ្ឋ ហើយគេត្រូវតែលាយជាមួយនឹងប្រេង ព្រមទាំងដាក់គ្រឿងក្រអូបក្នុងនោះផង។ ²គេត្រូវយកតង្វាយនោះទៅជូនពួកបូជាចារ្យដែលជាកូនរបស់លោកអឺរីន ហើយនៅទីនោះបូជាចារ្យនឹងយកម្សៅម៉ដ្ឋមួយក្តាប់ដែលលាយជាមួយនឹងគ្រឿងក្រអូប រួចបូជាចារ្យត្រូវដុតតង្វាយនៅលើអាសនៈ ដើម្បីទុកជាការរំលឹក។ នេះជាតង្វាយដុត ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ នេះជាបង្ហាញដុតដែលថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ³ចំណែកឯ តង្វាយម្សៅឯទៀត គឺត្រូវបានទៅលើលោកអឺរីន និងកូនៗរបស់លោក គឺជាចំណែកដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនៃយញ្ញបូជាដែលគេថ្វាយចំពោះព្រះអម្ចាស់។

⁴ប្រសិនបើ អ្នកថ្វាយតង្វាយជាន់ដែលចម្អិនក្នុងឡគឺត្រូវតែគ្មានមេតំបែរ វាត្រូវតែជាន់ប៉ងទន់ៗដែលធ្វើពីម្សៅម៉ដ្ឋលាយជាមួយប្រេង ឬជាន់ប៉ងលាយប្រេងមិនដាក់មេ។ ⁵ប្រសិនបើ តង្វាយដែលយកមកថ្វាយជាន់ដែលចម្អិនដោយពុម្ព នោះត្រូវធ្វើពីម្សៅម៉ដ្ឋលាយជាមួយប្រេង តែមិនដាក់ប្រេង។ ⁶អ្នកត្រូវតែកាត់នំជាដុំៗ ហើយច្រូចប្រេងពីលើ។ នេះគឺជាតង្វាយម្សៅ។ ⁷ប្រសិនបើ តង្វាយម្សៅរបស់អ្នកជាន់ចៀន នោះត្រូវធ្វើពីម្សៅម៉ដ្ឋ និងប្រេង។ ⁸អ្នកត្រូវតែនាំយកតង្វាយធម្មជាតិដែលចម្អិនហើយនោះថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គឺត្រូវលើកជូនបូជាចារ្យ ហើយលោកបូជាចារ្យនាំយកតង្វាយនោះទៅកាន់អាសនៈ។ ⁹បូជាចារ្យយកតង្វាយមួយចំណែកដុតនៅលើអាសនៈ ទុកជាទីរំលឹក។ នេះគឺជាតង្វាយដុត ហើយតង្វាយដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ ¹⁰រីឯតង្វាយដែលនៅសល់ត្រូវបានទៅជាចំណែករបស់លោកអឺរីន និងកូនៗរបស់លោក។ នេះគឺជាចំណែកដ៏បរិសុទ្ធបំផុតនៃយញ្ញបូជាដែលគេថ្វាយជាតង្វាយដុតចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ¹¹មិនត្រូវយកតង្វាយម្សៅដែលមានមេ ទៅថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទេ គឺតង្វាយទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នករាល់គ្នាដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គឺមិនត្រូវដាក់មេ ឬទឹកឃ្មុំឡើយ។ ¹²ត្រូវថ្វាយតង្វាយទាំងនេះដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាតង្វាយដែលចេញពីផលដំបូង ប៉ុន្តែ ពួកវាមិនត្រូវបានប្រើនៅលើអាសនៈទុកជាតង្វាយដែលមានក្លិនឈ្ងុយទេ។ ¹³អ្នកត្រូវលាយអំបិលជាមួយតង្វាយម្សៅ។ អ្នកមិនត្រូវភ្លេចលាយអំបិលជាមួយតង្វាយម្សៅឡើយ ព្រោះអំបិលជានិមិត្តរូបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលព្រះអម្ចាស់បានចងជាមួយអ្នក។ ដូច្នេះ គ្រប់តង្វាយរបស់អ្នកត្រូវលាយអំបិល។ ¹⁴ប្រសិនបើ អ្នកយកផលដំបូងនៃចម្រុះរបស់អ្នកទៅព្រះអម្ចាស់ ត្រូវយកគ្រាប់ស្រូវទៅលឹង រួចបុកគ្រាប់ស្រូវនោះ ទុកជាតង្វាយផលដំបូង។ ¹⁵គេត្រូវដាក់ប្រេង និងគ្រឿងក្រអូបទៅក្នុងនោះផង នេះជាតង្វាយធម្មជាតិ។ ¹⁶បន្ទាប់មក បូជាចារ្យនឹងដុត ស្រូវលឹងដែលបានបុកលាយជាមួយប្រេងនិងគ្រឿងក្រអូប ទុកជាការរំលឹក។ នេះជាតង្វាយដែលគេដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

3¹ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ថ្វាយតង្វាយ ជាយញ្ញបូជាមេត្រីភាព ជាសត្វដែលចេញពីហ្វូង ទោះបីគោនោះ ឈ្មោលក្តី ញឹក្តី គេត្រូវតែថ្វាយសត្វដែលល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។²អ្នកថ្វាយត្រូវដាក់ដៃនៅលើក្បាលសត្វដែលជាដង្វាយ ហើយត្រូវចាក់សម្លាប់វានៅច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។ ពួកបូជាចារ្យ ដែលជាកូនរបស់លោកអឺរីនប្រោះឈាមគោនោះ លើជ្រុងទាំងបួនរបស់អាសនៈ។

³យញ្ញបូជាមេត្រីភាពមួយចំណែក នឹងថ្វាយជាតង្វាយដុតចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺខ្លាញ់ដែលរុំបូ ខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងពោះវៀន។

⁴ហើយក្រលៀនទាំងពីរនិងខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងរាវរហូតដល់ចង្កេះ ព្រមទាំងអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាប់នឹងថ្លើម គេផ្តាច់ចេញពីក្រលៀនទាំងអស់។

⁵កូនៗរបស់លោកអឺរីន ដុតរបស់ទាំងនោះនៅលើអាសនៈជាមួយនឹងតង្វាយដុតទាំងមូល នៅលើអុសដែលបង្កនៅលើភ្លើងនោះ។ នេះគឺជាយញ្ញបូជា ដែលមានក្លិនឈ្ងុយ ជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ។

⁶ប្រសិនបើ យញ្ញបូជាមេត្រីភាព ដែលយកមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់នោះជាចៀម ទោះបីជាឈ្មោលក្តី ញឹក្តី ត្រូវតែជាសត្វដែលល្អឥតខ្ចោះ។⁷ប្រសិនបើ ថ្វាយកូនចៀម ជាតង្វាយ នោះត្រូវថ្វាយនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់។⁸គេត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលសត្វជាតង្វាយរបស់គាត់ ហើយសម្លាប់វានៅខាងមុខព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។ កូនៗរបស់លោកអឺរីន នឹងប្រោះឈាមនៃតង្វាយនោះលើជ្រុងទាំងបួនអាសនៈ។

⁹យញ្ញបូជាមេត្រីភាពមួយចំណែក ត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ គឺខ្លាញ់ ខ្លាញ់កន្ទុយទាំងមូលដែលកាត់ផ្តាច់ចេញពីផ្ចឹងខ្នង ហើយខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងពោះវៀន រួមទាំងខ្លាញ់ដែលនៅលើពោះវៀន¹⁰ក្រលៀនទាំងពីររួមទាំងខ្លាញ់ដែលជាប់ជាមួយ រហូតដល់ចង្កេះ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលជាប់នឹងថ្លើម ដែលគេផ្តាច់ចេញមកជាមួយក្រលៀន។¹¹បូជាចារ្យនឹងដុតអ្វីៗទាំងអស់នេះនៅលើអាសនៈ ជាអាហារដែលគេដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

¹²ប្រសិនបើ គេយកពីពែមកថ្វាយ គេត្រូវថ្វាយនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។¹³គេត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលពពែនោះហើយសម្លាប់វានៅខាងមុខព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក ពួកកូនរបស់លោកអឺរីននឹងប្រោះឈាមនៃតង្វាយនោះលើជ្រុងទាំងបួនរបស់អាសនៈ។

¹⁴តង្វាយមួយចំណែកត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ គឺខ្លាញ់ដែលនៅជាប់នឹងពោះវៀន និងខ្លាញ់ទាំងអស់ដែលនៅលើពោះវៀន។

¹⁵ក្រលៀនទាំងពីរហើយខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងក្រលៀន រហូតដល់ចង្កេះ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលជាប់នឹងថ្លើម គេត្រូវកាត់ផ្តាច់ចេញជាមួយក្រលៀន។

¹⁶បូជាចារ្យនឹងដុតអ្វីៗទាំងអស់នៅលើអាសនៈជាអាហារដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាក្លិនឈ្ងុយដល់ទ្រង់។ ខ្លាញ់ទាំងអស់ជាចំណែករបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁷នេះជាច្បាប់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដែលត្រូវអនុវត្តតាមគ្រប់ជំនាន់រហូតទៅ នៅគ្រប់កន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅ គឺអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគខ្លាញ់ ឬឈាមរបស់សត្វនោះទេ។

4¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេដូចតទៅ៖² «ចូរប្រកាសប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា គឺគេបានធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានហាមមិនឲ្យធ្វើ ហើយប្រសិនបើ គេបានធ្វើ ហើយអ្វីដែលគេបានធ្វើនោះជាការដែលបានហាមឃាត់ ត្រូវធ្វើដូចតទៅ៖³ ប្រសិនបើ បូជាចារ្យ បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដែលនាំឲ្យប្រជាជនទាំងអស់មានបាប នោះលោកត្រូវយកគោឈ្មោលស្មារម្មណ៍ដែលល្អឥតខ្ចោះ មកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាយញ្ញបូជារំដោះបាប។

⁴ លោកត្រូវនាំគោឈ្មោលស្មារម្មណ៍នោះទៅច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយលោកត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលសត្វនោះ ហើយសម្លាប់គោឈ្មោលស្មារម្មណ៍នោះនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់។⁵ បូជាចារ្យដែលបានចាក់ប្រេងតាំង នឹងយកឈាមគោស្មារម្មណ៍ចំណែក ហើយនាំយកចូលទៅក្នុងព្រះពន្លា។

⁶ លោកបូជាចារ្យជ្រលក់ម្រាមដៃរបស់លោកទៅក្នុងឈាម ហើយបោះប្រាំពីរដងចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ខាងមុខរាំងនន្ទីសក្តារបំផុត។⁷ បន្ទាប់មក លោកបូជាចារ្យនឹងលាបឈាមលើស្បែងអាសនៈគ្រឿងក្រអូប ចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅខាងក្នុងព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់មក លោកយកឈាមដែលនៅសល់ ទៅចាក់នៅត្រង់ជើងអាសនៈ ធ្វើដោយញ្ញបូជា ដែលនៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។

⁸ គាត់យកខ្លាញ់នៃយញ្ញបូជារំដោះបាបទាំងអស់ ខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងពោះវៀន ខ្លាញ់ដែលនៅលើពោះវៀន ក្រលៀនទាំងពីរ រួមទាំងខ្លាញ់ដែលនៅជាប់នឹងក្រលៀនរហូតដល់ចង្កេះ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលជាប់នឹងថ្លើម ដែលគេកាត់ផ្តាច់ចេញជាមួយក្រលៀន¹⁰ លោកបូជាចារ្យត្រូវដុតចំណែកទាំងនោះនៅលើអាសនៈថ្វាយយញ្ញបូជា ដូចគេដុតចំណែករបស់យញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែរ។

¹¹ ស្បែករបស់គោស្មារ សាច់ទាំងអស់ ជាមួយក្បាល និងជើង ព្រមទាំងឈាម¹² គឺផ្នែកទាំងអស់នៃគោស្មារ ត្រូវយកទៅក្រៅជំរំ ត្រង់កន្លែងបរិសុទ្ធ ជាកន្លែងសម្រាប់ចាក់ផេះ និងដុតវានៅលើអុសដែលកំពុងឆេះ។ ពួកគេត្រូវដុតចំណែកទាំងអស់នោះនៅកន្លែងដែលពួកគេចាក់ផេះ។

¹³ ប្រសិនបើ សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា ហើយសហគមន៍បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបណាមួយដែលរំលោភលើបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបណ្តាលឲ្យខ្លួនមានទោសដោយមិនបានដឹង¹⁴ នៅពេលដែលសហគមន៍ទាំងមូលបានដឹងកំហុសនោះយកគេត្រូវយកគោបាមួយទៅថ្វាយព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ជាតង្វាយរំដោះបាប ហើយត្រូវនាំយកគោបាមួយនោះទៅមុខព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។¹⁵ ពួកចាស់ទុំនៃសហគមន៍ទាំងមូល ត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលគោបាចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវចាក់សម្លាប់វានៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ លោកបូជាចារ្យត្រូវយកឈាមគោបា ចូលទៅក្នុងព្រះដំណាក់ជួបព្រះអម្ចាស់។¹⁷ លោកយកម្រាមដៃជ្រលក់ក្នុងឈាម ហើយបោះប្រាំពីរដង នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ខាងមុខរាំងនន្ទីស។

¹⁸ លោកយកឈាមលាបលើស្បែងនៃអាសនៈនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅក្នុងព្រះពន្លា ហើយលោកយកឈាមដែលនៅសល់ ចាក់នៅជើងអាសនៈ ដែលនៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។¹⁹ លោកកាត់ខ្លាញ់ទាំងអស់របស់គោបា ហើយដុតនៅលើអាសនៈ។

²⁰ លោកធ្វើពិធីថ្វាយយញ្ញបូជាគោបាមួយ ដូចគ្នានឹងការដែលលោកធ្វើចំពោះគោបាសម្រាប់រំដោះបាបដែរ គឺធ្វើរបៀបដូចគ្នា ហើយលោកបូជាចារ្យក៏ធ្វើរបៀបនេះជាមួយមនុស្សដែរ ដើម្បីឲ្យគេបានទទួលការអត់ទោស។²¹ លោកត្រូវយកគោបាមួយនោះទៅខាងក្រៅជំរំ ហើយដុតវាដូចជាដុតគោបាមួយដែរ។ នេះជាតង្វាយលោះបាបសម្រាប់សហគមន៍ទាំងមូល។

²² នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា ដោយបានប្រព្រឹត្តការណ៍ណាមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានហាមមិនឲ្យធ្វើ។

²³ នៅពេលដែលលោកបានដឹងពីកំហុសរបស់លោក គាត់ត្រូវយកពពែឈ្មោលមួយដែលល្អឥតខ្ចោះមកធ្វើជាតង្វាយថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²⁴ លោកត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលពពែឈ្មោលនោះ ហើយចាក់វាសម្លាប់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ត្រង់កន្លែងដែលគេសម្លាប់សត្វសម្រាប់ថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូល។²⁵ លោកបូជាចារ្យត្រូវជ្រលក់ម្រាមដៃរបស់លោកទៅក្នុងឈាមនៃតង្វាយរំដោះបាប ហើយលាបនោះលើស្បែងអាសនៈសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល បន្ទាប់មក គាត់យកឈាមដែលនៅសល់ទៅចាក់នៅជើងអាសនៈតង្វាយដុត។

²⁶ លោកនឹងដុតខ្លាញ់ទាំងអស់នៅលើអាសនៈ ដូចលោកដុតខ្លាញ់សម្រាប់តង្វាយនៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែល។ លោកបូជាចារ្យធ្វើពិធីនេះ ដើម្បីរំដោះបាបមេដឹកនាំ ហើយគាត់ក៏បានរួចពីបាប។

²⁷ ប្រសិនបើ ប្រជាជនណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា ដោយបានប្រព្រឹត្តការណ៍ណាមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានហាមមិនឲ្យធ្វើ ដែលនាំឲ្យគាត់មានទោស²⁸ ហើយគាត់បានដឹងពីកំហុសរបស់គេ គេត្រូវយកពពែឈ្មោលមួយដែលល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់រំដោះបាបដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តនោះ។

²⁹ គេត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលពពែឈ្មោលនោះ ហើយចាក់វាសម្លាប់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ត្រង់កន្លែងដែលគេសម្លាប់សត្វសម្រាប់ថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូល។³⁰ លោកបូជាចារ្យត្រូវជ្រលក់ម្រាមដៃរបស់លោកទៅក្នុងឈាមនៃតង្វាយរំដោះបាបនោះ ហើយលាបនោះលើស្បែងអាសនៈសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល បន្ទាប់មក គាត់យកឈាមដែលនៅសល់ទៅចាក់នៅជើងអាសនៈតង្វាយដុត។

³¹ លោកបូជាចារ្យត្រូវកាត់ខ្លាញ់ទាំងអស់ចេញ ដូចជាកាត់ចេញពីតង្វាយនៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែរ។ លោកបូជាចារ្យត្រូវដុតខ្លាញ់ទាំងអស់នោះនៅលើអាសនៈ ជាក្លិនឈ្ងុយ ជាទីគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ លោកធ្វើពិធីនេះ ដើម្បីរំដោះបាបរបស់អ្នកនោះ ហើយគេក៏រួចពីបាប។

³² ប្រសិនបើ គេយកចៀមមកថ្វាយជាតង្វាយរំដោះបាប គេត្រូវយកពពែឈ្មោលមួយដែលល្អឥតខ្ចោះ។³³ គេត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលនៃតង្វាយរំដោះបាបនោះ ហើយសម្លាប់វាសម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាបនៅកន្លែងដែលពួកគេសម្លាប់តង្វាយដុតទាំងមូល។

³⁴ លោកបូជាចារ្យត្រូវជ្រលក់ម្រាមដៃរបស់លោកទៅក្នុងឈាមនៃតង្វាយរំដោះបាបនោះ ហើយលាបឈាមនោះលើស្បែងអាសនៈសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល បន្ទាប់មក គាត់យកឈាមដែលនៅសល់ទៅចាក់នៅជើងអាសនៈតង្វាយដុត។³⁵ លោកបូជាចារ្យកាត់ខ្លាញ់ទាំងអស់ចេញ ដូចជាខ្លាញ់កូនចៀមគឺកាត់ចេញពីតង្វាយនៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែរ ហើយលោកបូជាចារ្យត្រូវដុតខ្លាញ់ទាំងអស់នោះនៅលើអាសនៈ ជាក្លិនឈ្ងុយ ជាទីគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ លោកធ្វើពិធីនេះ ដើម្បីរំដោះបាបរបស់អ្នកនោះ ហើយគេក៏រួចពីបាប។

5 ¹ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មិនព្រមនិយាយការពិត នៅពេលដែលគាត់ជាសាក្សី បានឮអ្នកណាម្នាក់សួរថាបំពាន នូវអ្វីដែលគាត់បានឃើញ ឬបានឮទេនោះ គាត់នឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវ។²ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បានប៉ះរបស់អ្វីមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានរាប់ថាជារបស់មិនបរិសុទ្ធ ដូចជាប៉ះខ្នាចសត្វព្រៃ ឬសត្វស្រុកដែលមិនបរិសុទ្ធ ឬខ្នាចសត្វល្អិតដែលមិនបរិសុទ្ធ ទោះបីជាគេប៉ះវាដោយអចេតនា ក៏គេទៅជាសៅហ្មង ហើយមានបាបដែរ។

³ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ប៉ះមនុស្សមិនបរិសុទ្ធនាម្នាក់ នោះខ្លួនគេនឹងទៅជាសៅហ្មង នោះធ្វើឲ្យគាត់មានបាប គេនឹងត្រូវទទួលទោស នៅពេលដែលគេដឹងខ្លួន។⁴ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បានស្បថលេងដោយអចេតនា ទោះជាអាក្រក់ក្តី ឬល្អក្តី ទោះបីជាអ្វីក៏ដោយ នៅពេលដែលគេដឹងខ្លួន គេនឹងត្រូវទទួលទោស។

⁵ពេលដែលនរណាម្នាក់មានទោស ដោយប្រព្រឹត្តកំហុសណាមួយខាងលើ គេត្រូវសារភាពអំពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។⁶បន្ទាប់មក គេត្រូវនាំយកច្រើនមួយ ឬពេញមួយមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាតង្វាយរំដោះបាប ហើយលោកបូជាច្បាស់នឹងធ្វើពិធីរំដោះបាបឲ្យពួកគេ។

⁷ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់មិនមានលទ្ធភាពថ្វាយកូនចៀមទេ នោះគេត្រូវយកលលកពីរ ឬប្រាបដំឡើងពីរមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាតង្វាយរំដោះបាបសម្រាប់អំពើបាបរបស់គេ គឺសត្វមួយសម្រាប់តង្វាយយញ្ញបូជារំដោះបាប និងមួយទៀតជាតង្វាយដុតទាំងមូល។⁸គេត្រូវយកសត្វទាំងនោះទៅជូនលោកបូជាច្បាស់ ដែលមុនដំបូងគឺលោកថ្វាយជាតង្វាយរំដោះបាប គឺលោកត្រូវមូលកសត្វនោះ តែមិនកាត់ក្បាលផ្តាច់ចេញពីខ្លួនទេ។⁹បន្ទាប់មក លោកបូជាច្បាស់ យកឈាមមួយចំនួននៃតង្វាយរំដោះបាបនោះបោះលើដង្ហែងអាសនៈ ហើយលោកចាក់ឈាមដែលនោះសល់នៅត្រង់ជើងអាសនៈ។ នេះជាយញ្ញបូជារំដោះបាប។

¹⁰បន្ទាប់មក លោកបូជាច្បាស់ត្រូវថ្វាយសត្វស្លាបទីពីរ ជាតង្វាយដុតទាំងមូល ស្របតាមច្បាប់ ហើយលោកបូជាច្បាស់ ធ្វើពិធីនេះ ដើម្បីរំដោះបាបឲ្យគេ ហើយគេបានរួចពីបាប។

¹¹ប្រសិនបើ គេមិនមានលទ្ធភាពថ្វាយលលកពីរ ឬប្រាបដំឡើងពីរទេនោះ គេអាចយកម្សៅម្តង មួយភាគដប់នៃអេដា មកថ្វាយជាយញ្ញបូជារំដោះបាប។ គេមិនត្រូវដាក់ប្រេង ឬគ្រឿងក្រអូបទៅក្នុងម្សៅនោះទេ ព្រោះជាយញ្ញបូជារំដោះបាប។

¹²គេយកម្សៅនោះទៅជូនបូជាច្បាស់ ហើយបូជាច្បាស់ យកម្សៅពេញមួយក្តាប់ទុកជាទីរំលឹក ហើយដុតម្សៅនោះលើអាសនៈ រួមជាមួយយញ្ញបូជាដទៃទៀតនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ នេះជាតង្វាយរំដោះបាប។¹³បូជាច្បាស់ ធ្វើពិធីនេះដើម្បីរំដោះបាបណាមួយដែលអ្នកនោះបានប្រព្រឹត្ត ហើយគាត់ក៏បានរួចពីបាប។ រីឯចំណែកដែលនៅសល់ ត្រូវបានជារបស់បូជាច្បាស់ ដូចជាតង្វាយម្សៅ»។

¹⁴បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេ ថា៖¹⁵«ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា គឺបំពានលើក្រឹត្យនីយស្តីអំពីវត្ថុសក្ការៈដែលត្រូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នោះគេត្រូវយកយញ្ញបូជារំដោះបាបរបស់គេថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ តង្វាយនោះត្រូវជាចៀមឈ្មោលដែលល្អឥតខ្ចោះពីប្លង់សត្វរបស់គេ ដែលវាត្រូវមានតម្លៃគិតតាមប្រាក់ដែលគេប្រើក្នុងទីសក្ការៈ ជាចំណែកនៃទីសក្ការៈ ដូចគ្នានឹងយញ្ញបូជារំដោះបាប។¹⁶ម្យ៉ាងអ្នកនោះត្រូវសងព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្វីដែលគេបានធ្វើខុសក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយអ្វីដែលបរិសុទ្ធ ហើយគេត្រូវបន្ថែមលើនោះប្រាក់គរុយ ហើយប្រគល់ទៅលោកបូជាច្បាស់។ បូជាច្បាស់ធ្វើពិធីនេះដើម្បីរំដោះបាបអោយគេ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងអត់ទោសឲ្យគេ។

¹⁷ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយមិនដឹងខ្លួន គឺបានប្រព្រឹត្តអំពើណាមួយដែលបំពានលើបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបណ្តាលឲ្យគេមានទោស¹⁸ គេត្រូវយកច្រើនមួយក្បាលដែលល្អឥតខ្ចោះពីប្លង់សត្វរបស់គេ ទៅជូនលោកបូជាច្បាស់ ដោយមិនគិតតាមតម្លៃយញ្ញបូជា សម្រាប់រំដោះខ្លួនអោយរួចពីបាប។ លោកបូជាច្បាស់ធ្វើពិធីរំដោះបាបដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តដោយអចេតនា ហើយគាត់ក៏បានរួចពីបាប។

¹⁹នេះជាយញ្ញបូជាលោះបាប ដ្បិត អ្នកនោះពិតជាបានប្រព្រឹត្តខុសចំពោះព្រះអម្ចាស់»។

¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖² «ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយបំពានលើវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាបំបាត់យកវត្ថុអ្វីមួយពីអ្នកជិតខាង ឬប្រសិនបើ គាត់បោកប្រាស់ ឬលួចរបស់គេ ឬកំហែងយកទ្រព្យជនរួមជាតិរបស់ខ្លួន³ ឬគេបានកុហក ឬស្ម័គ្រចេញដោយបំពានថា មិនបានឃើញរបស់ដែលបាត់ នៅពេលដែលបានរកឃើញរបស់នោះ ឬក៏ក្នុងកិច្ចការដូចគ្នានឹងបញ្ហាទាំងនេះ⁴ នោះវាបណ្តាលឲ្យគេមានទោស ឬមានបាប គេត្រូវតែសងរបស់ដែលគេបានលួច ឬបានកំហែងយក ឬត្រូវសងរបស់ដែលបានយកមកបញ្ចាំ ទៅសងម្ចាស់ដើម ឬដែលបានបាត់ វត្ថុដែលបានរកឃើញនោះវិញ។

⁵នៅពេលដែលគេបានដឹងពីកំហុសរបស់ខ្លួន គេត្រូវសងរបស់ដែលគេបានបន្លំយក ឬលួចយកនោះទៅម្ចាស់ដើមវិញ ទាំងបន្ថែមតម្លៃមួយភាគប្រាំលើវត្ថុនោះផង។⁶បន្ទាប់មក គេត្រូវនាំយកតង្វាយលោះបាបទៅថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គឺគេត្រូវយកចៀមឈ្មោលមួយល្អឥតខ្ចោះពីហ្នូសសត្វរបស់ខ្លួន ទៅជូនលោកបូជាច្បាញ ដោយគិតតាមតម្លៃយញ្ញបូជាលោះបាប។⁷លោកបូជាច្បាញនឹងធ្វើពីរនេះ សម្រាប់រំដោះបាបដែលអ្នកនោះបានប្រព្រឹត្ត ទោះបីគេបានប្រព្រឹត្តកំហុសអ្វីក៏ដោយ»។

⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖⁹ «ចូរបង្គាប់អើរ៉ុន និងកូនចៅរបស់គាត់ដូចតទៅ នេះគឺជាក្រឹស្សវិន័យស្តីពីតង្វាយដុតទាំងមូល ត្រូវរក្សាទុកតង្វាយដុតទាំងមូល នៅលើអាសនៈពេញមួយយប់រហូតដល់ព្រឹក ហើយភ្លើងត្រូវរក្សាឲ្យឆេះរហូត។

¹⁰បូជាច្បាញត្រូវតែពាក់អាវវែង និងស្លៀកខោខ្លីធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯក។ គាត់ត្រូវតែកើបផេះដែលបានពីការបូជាតង្វាយដុតទាំងមូលចេញពីអាសនៈ ហើយយកវាទៅដាក់ក្បែរអាសនៈ។¹¹បន្ទាប់មកលោកត្រូវដោះសម្លៀកបំពាក់របស់លោក ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដទៃទៀត ដើម្បីយកផេះទៅខាងក្រៅជំរំ ចាក់នៅកន្លែងបរិសុទ្ធ។

¹²ភ្លើងនៅលើអាសនៈត្រូវតែរក្សាឲ្យឆេះជានិច្ច គឺមិនត្រូវឲ្យរលត់ឡើយ ហើយជារៀងរាល់ព្រឹកបូជាច្បាញត្រូវតែថែមអុសនៅលើអាសនៈ គាត់ត្រូវដាក់តង្វាយដុតទាំងមូលពីលើ ព្រមទាំងដុតខ្លាញ់នៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពរួមជាមួយផង។¹³ភ្លើងត្រូវតែរក្សាឲ្យឆេះជានិច្ចនៅលើអាសនៈ គឺមិនត្រូវឲ្យរលត់ឡើយ។

¹⁴នេះគឺជាក្រឹស្សវិន័យស្តីអំពីតង្វាយម្សៅ។ កូនរបស់លោកអើរ៉ុនត្រូវថ្វាយដង្វាយម្សៅនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់នៅខាងមុខអាសនៈ។
¹⁵បូជាច្បាញត្រូវយកម្សៅមីដ្ឋពេញមួយក្តាប់ ព្រមទាំងប្រេង និងគ្រឿងក្រអូបទាំងអស់ ដែលមាននៅលើដង្វាយម្សៅ រួចដុតនៅលើអាសនៈទុកជាទីរំលឹក ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាតិគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។

¹⁶រីឯតង្វាយដែលនៅសល់ត្រូវបានដាច់ណែករបស់លោកអើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គាត់ ពួកគេត្រូវបរិភោគនំប៉័ងឥតមេ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ពួកគេត្រូវបរិភោគនៅទីដ៏សក្ការៈនៅក្នុងព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។¹⁷មិនត្រូវដុតនំប៉័ងឈាមមេឡើយ។ ដ្បិត យើងបានយកចំណែកពីតង្វាយដុតរបស់យើងឲ្យពួកគេ។ នេះជាចំណែកដ៏រស់ស្រស់បំផុត ដូចយញ្ញបូជាដោះបាប និងតង្វាយលោះបាបដែរ។

¹⁸គ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់ គឺមានតែមនុស្សប្រុសជាពូជពង្សរបស់លោកអើរ៉ុនតែប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិបរិភោគនំប៉័ងនេះ ដែលជាចំណែកដែលត្រូវញែកចេញពីតង្វាយដុតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ អ្វីៗដែលប៉ះនឹងតង្វាយទាំងនេះនឹងបានបរិសុទ្ធ»។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេសារជាថ្មីថា៖²⁰ «នេះគឺជាការថ្វាយសម្រាប់លោកអើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គាត់នៅថ្ងៃដែលពួកគេទទួលការចាក់ប្រេងតែងតាំងធ្វើជាបូជាច្បាញ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ គឺត្រូវយកម្សៅមីដ្ឋទម្ងន់មួយភាគដប់នៃអេដា ទុកជាតង្វាយអចិន្ត្រៃយ៍ គឺពាក់កណ្តាលថ្វាយនៅពេលព្រឹក និងពាក់កណ្តាលថ្វាយនៅពេលល្ងាច។

²¹ត្រូវយកម្សៅឈាមជាប្រេង ហើយដុតនៅក្នុងពុម្ព នៅពេលដែលនំឆ្អិនហើយ ត្រូវកាត់នំនេះជាដុំៗ ហើយលើកនំថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាតង្វាយដែលក្លិនឈ្ងុយ ជាតិគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ។²²កូនប្រុសរបស់មហាបូជាច្បាញ ដែលទទួលការចាក់ប្រេងតាំងជាមហាបូជាច្បាញបន្តពីគាត់ ត្រូវថ្វាយតង្វាយនេះដែរ។ គឺជាតង្វាយដែលត្រូវដុតទាំងអស់ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជារៀងរហូត។²³សម្រាប់បូជាច្បាញតង្វាយម្សៅទាំងអស់ត្រូវដុត គឺមិនត្រូវទុកបរិភោគឡើយ។

²⁴ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ សារជាថ្មីថា៖²⁵ «ចូរនិយាយទៅកាន់អើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គាត់ថា នេះគឺជាក្រឹស្សវិន័យស្តីអំពីយញ្ញបូជាដោះបាប សត្វនៃយញ្ញបូជាដោះបាបត្រូវចាក់កសម្លាប់នៅកន្លែងដែលគេសម្លាប់សត្វ សម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²⁶បូជាច្បាញដែលថ្វាយយញ្ញបូជាដោះបាប ត្រូវបរិភោគតង្វាយនេះ នៅក្នុងទីធ្លាដែលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។
²⁷អ្វីៗដែលប៉ះជាមួយនឹងសាច់នេះ គឺបានបរិសុទ្ធទាំងអស់ ហើយប្រសិនបើ ឈាមខ្មាតប្រឡាក់សម្លៀកបំពាក់ អ្នកត្រូវលាងកន្លែងដែលប្រឡាក់នោះ នៅក្នុងទីដ៏សក្ការៈ។²⁸ប៉ុន្តែ ថ្លាងដីដែលប្រើសម្រាប់ចម្អិនសាច់នោះ ត្រូវបំបែកចោល បន្ទាប់ពីចម្អិនហើយ។ ប្រសិនបើ ប្រើថ្លាងលង្ហិនចម្អិនសាច់ បន្ទាប់ពី ប្រើហើយ ត្រូវយកថ្លាងនោះទៅដុស និងលាងសម្អាតក្នុងទឹក។

²⁹មានតែប្រុសៗក្នុងចំណោមបូជាច្បាញប៉ុណ្ណោះដែលមានសិទ្ធិបរិភោគសាច់នេះ ព្រោះជារបស់ដ៏បរិសុទ្ធ។³⁰ប៉ុន្តែ សម្រាប់សាច់នៃយញ្ញបូជាដោះបាបដែលគេយកឈាមចូលទៅក្នុងព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ពីរដោះបាប មិនត្រូវបរិភោគទេ គឺត្រូវដុតទាំងអស់។

7¹ នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍នីយអំពីយញ្ញបូជារំដោះបាប ជាតង្វាយដ៏វិសុទ្ធ។² ត្រូវសម្លាប់សត្វសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាបនៅកន្លែងដែលត្រូវសម្លាប់ ហើយត្រូវបោះឈាមរបស់សត្វនោះលើជញ្ជាំងអាសនៈ។³ ខ្លាញ់ទាំងអស់ រួមមានខ្លាញ់ដែលជាប់កន្ទុយ ខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងពោះវៀន ក្រលៀនទាំងពីរ រួមទាំងខ្លាញ់ដែលជាប់ជាមួយរោតដល់ចង្កេះ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាប់ជាមួយថ្លើម ត្រូវកាត់ផ្តាច់ចេញជាមួយក្រលៀន។

⁵ បូជាចារ្យត្រូវដុតផ្នែកទាំងអស់នេះនៅលើអាសនៈ ជាតង្វាយដុតថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ នេះជាយញ្ញបូជារំដោះបាប។
⁶ មានតែមនុស្សប្រុសក្នុងចំណោមបូជាចារ្យតែប៉ុណ្ណោះដែលអាចបរិភោគចំណែកនៃតង្វាយនេះបាន។ ពួកគេត្រូវបរិភោគនៅក្នុងទីសក្ការៈ ព្រោះនេះជារបស់ដ៏បរិសុទ្ធ។

⁷ ព្រឹត្តិការណ៍នីយទាំងប៉ុន្មានស្តីពីយញ្ញបូជារំដោះបាប ក៏ដូចគ្នាទៅនឹងព្រឹត្តិការណ៍នីយស្តីពីយញ្ញបូជារំដោះបាបដែល សាច់របស់សត្វនៃយញ្ញបូជា ជាចំណែករបស់បូជាចារ្យដែលធ្វើពិធីនោះ។⁸ ប្រសិនបើ បូជាចារ្យថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលសម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ ស្បែកនៃសត្វដែលគេថ្វាយនោះ ត្រូវជាចំណែករបស់បូជាចារ្យ។

⁹ តង្វាយម្សៅទាំងអស់ ទោះបីនឹងដែលដុតក្នុងឡ ឬដុតក្នុងពុម្ព ឬនំចៀន ត្រូវបានជាចំណែករបស់បូជាចារ្យ ដែលធ្វើពិធីនោះ។¹⁰ តង្វាយម្សៅទាំងអស់ ដែលលាយជាមួយប្រេងក្តី មិនទាន់លាយក្តី ត្រូវបានជាចំណែកស្មើគ្នា សម្រាប់កូនចៅទាំងអស់របស់លោកអើរ៉ុន»។

¹¹ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍នីយស្តីពីតង្វាយនៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែលគេថ្វាយព្រះអម្ចាស់។¹² ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ ថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ការអព្រះគុណ ត្រូវយកនំដែលធ្វើពីម្សៅឥតមេ ប៉ុន្តែ ត្រូវលាយប្រេង នំក្រៀប ជាន់ឥតមេ តែត្រូវលាយជាមួយប្រេង ជានំដែលធ្វើពីម្សៅមីដ្ឋដែលលាយជាមួយប្រេង។
¹³ គេត្រូវយកនំប៉័ងដែលមានមេ មកថ្វាយរួមជាមួយយញ្ញបូជាមេត្រីភាព សម្រាប់ការអព្រះគុណដែរ។

¹⁴ ត្រូវរំលែកនំដែលគេយកមកតាមប្រភេទតង្វាយនីមួយៗ ទុកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាចំណែករបស់បូជាចារ្យ ដែលធ្វើពិធីបោះឈាមនៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពលើអាសនៈ។

¹⁵ ចំណែកដ៏សាច់នៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែលថ្វាយសម្រាប់ការអព្រះគុណ ត្រូវបរិភោគនៅក្នុងថ្ងៃនោះឲ្យអស់ គឺមិនត្រូវទុកឲ្យនៅសល់រហូតដល់ពេលព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់ឡើយ។¹⁶ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើតង្វាយនោះជាតង្វាយលាបណ្តា ឬជាតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត សាច់នៃតង្វាយនោះត្រូវបរិភោគនៅក្នុងថ្ងៃដែលគេថ្វាយតង្វាយ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសាច់នៅសល់គេអាចបរិភោគនៅថ្ងៃបន្ទាប់បាន។

¹⁷ សាច់នៃតង្វាយមេត្រីដែលនៅសល់រហូតដល់ថ្ងៃទីបីត្រូវដុតចោល។¹⁸ ប្រសិនបើ សាច់នៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពនៅសល់ដល់ថ្ងៃទីបី ហើយគេបរិភោគសាច់នោះ នោះនឹងនាំឲ្យគេមានទោស ព្រះអម្ចាស់មិនទទួលយកតង្វាយនោះទេ ព្រោះជាតង្វាយឥតបានការ ហើយជាសាច់ដែលសៅហ្មង។

¹⁹ សាច់ដែលប៉ះជាមួយរត្នដែលមិនបរិសុទ្ធ មិនត្រូវបរិភោគទេ គឺត្រូវដុតវាចោលវិញ។
សាច់នៃយញ្ញបូជាគឺមានតែមនុស្សបរិសុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះដែលអាចបរិភោគបាន។²⁰ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មិនបរិសុទ្ធ ហើយបរិភោគសាច់នៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែលគេថ្វាយព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះត្រូវបណ្តេញចេញពីចំណោមប្រជាជនជាតិកូលសម្ព័ន្ធរបស់ខ្លួន។

²¹ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ប៉ះពាល់របស់មិនបរិសុទ្ធ គេនឹងទៅជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ ឬជាសត្វមិនបរិសុទ្ធ ឬរត្នមិនបរិសុទ្ធ ឬជារបស់ដ៏គួរស្អប់ខ្ពើម។ ហើយប្រសិនបើ មនុស្សម្នាក់នោះ បរិភោគសាច់នៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដែលគេថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គេត្រូវបណ្តេញចេញពីចំណោមប្រជាជនជាតិកូលសម្ព័ន្ធរបស់គេ។

²² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖²³ «ចូរប្រកាសប្រាប់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគខ្លាញ់ពី គោឈ្មោល ឬចៀម ឬពពែទេ។²⁴ ខ្លាញ់នៃសត្វដែលស្លាប់មិនមែនសម្រាប់ថ្វាយជាតង្វាយ ឬខ្លាញ់នៃសត្វដែលងាប់ដោយសត្វដទៃហែក អាចប្រើទៅធ្វើអ្វីក៏បាន តែមិនត្រូវបរិភោគទេ។

²⁵ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បរិភោគខ្លាញ់សត្វដែលគេថ្វាយជាតង្វាយដុតទៅព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះត្រូវបណ្តេញចេញពីចំណោមកូលសម្ព័ន្ធរបស់គេ។

²⁶ ទោះបីអ្នករាល់គ្នាស់នៅទីណាក្តី អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគឈាមពីសត្វស្លាប់ ឬពីសត្វចតុប្បាទឡើយ។²⁷ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បរិភោគឈាម ត្រូវបណ្តេញអ្នកនោះចេញពីចំណោមកូលសម្ព័ន្ធរបស់គេ។

²⁸ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖²⁹ ចូរប្រកាសប្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ចង់ថ្វាយយញ្ញបូជាមេត្រីភាព គេត្រូវបណ្តេញចេញពីកូលសម្ព័ន្ធរបស់គេ។³⁰ គេត្រូវយកតង្វាយដុតមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដោយផ្ទាល់ដៃរបស់គាត់។ គឺត្រូវនាំយកខ្លាញ់ជាមួយនឹងសាច់ទ្រូង ដែលត្រូវលើកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

³¹ បូជាចារ្យត្រូវដុតខ្លាញ់នៅលើអាសនៈ ប៉ុន្តែ សាច់ទ្រូងនៃតង្វាយជាចំណែករបស់អើរ៉ុន និងពូជពង្សរបស់គាត់។³² អ្នកត្រូវរំលែកភ្លៅស្មៅនៃយញ្ញបូជាមេត្រី ទៅជូនបូជាចារ្យដែលលើកតង្វាយនោះ។

³³ ភ្លៅស្មៅត្រូវជាចំណែករបស់បូជាចារ្យណា ដែលថ្វាយខ្លាញ់និងឈាមនៅលើអាសនៈ។³⁴ យើងនឹងយកសាច់ទ្រូងមួយចំណែក និងចំណែកខ្លះនៃតង្វាយដែលគេលើកថ្វាយ អោយទៅអើរ៉ុន និងកូនចៅរបស់គាត់។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលត្រូវប្រគល់ចំណែកទាំងនោះជូនបូជាចារ្យ ជារៀងរហូត។

³⁵ នេះគឺជាចំណែកនៃតង្វាយដុតដែលជារបស់លោកអើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គាត់ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលលោកម៉ូសេ បានធ្វើពិធីតែងតាំងពួកគេជាបូជាចារ្យ សម្រាប់បម្រើព្រះអម្ចាស់។³⁶ នេះជាចំណែកដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលត្រូវឲ្យទៅពួកគេ។ នេះជាច្បាប់ដែលត្រូវអនុវត្តតាមគ្រប់ជំនាន់តទៅ ឥតមានការប្រែប្រួលឡើយ។

³⁷ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍នីយស្តីពីតង្វាយដុតទាំងមូល តង្វាយម្សៅ យញ្ញបូជារំដោះបាប យញ្ញបូជារំដោះបាប យញ្ញបូជាសម្រាប់តែងតាំងបូជាចារ្យ និងយញ្ញបូជាមេត្រីភាព³⁸ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់មកឲ្យលោកម៉ូសេ នៅភ្នំស៊ីណៃ នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យយកតង្វាយមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅវាលរហាស្ថានស៊ីណៃ»។

¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេ ថា៖²«ចូរនាំអើរ៉ុន និងកូនប្រុសៗទាំងអស់របស់គាត់ ព្រមទាំងសម្លៀកបំពាក់ និងប្រេងសម្រាប់តែងតាំងបូជាចារ្យ គោបាសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប ចៀមឈ្មោលពីរ ហើយនិងល្អិតដាក់នំប៉័ងឥតតំបែរ។

³រួចប្រមូលសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលឲ្យមកជួបជុំគ្នានៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់»។

⁴ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយសហគមន៍ទាំងមូលបានមកជួបជុំគ្នានៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លា។⁵បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅកាន់សហគមន៍ទាំងមូលថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ឲ្យធ្វើ»។

⁶លោកម៉ូសេបានធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យលោកអើរ៉ុន និងកូនៗរបស់លោកដោយទឹក។⁷លោកក៏បានពាក់អាវវែងជូនលោកអើរ៉ុន យកខ្សែក្រវាត់មកក្រវាត់ចង្កេះ ពាក់អាវធំ និងអាវអេផូតពីលើ បន្ទាប់មក លោកត្រូវយកខ្សែក្រវាត់ពីទុំវិញអេផូតផង។

⁸លោកម៉ូសេយកគ្រឿងពាក់លើទ្រូងមកពាក់ជូនលោកអើរ៉ុន ដែលក្នុងនោះមានដាក់ យូរីម និង ធូមីម។⁹លោកក៏ពាក់ឆ្នុតក្បាល ដែលនៅខាងលើ និងខាងមុខឆ្នុតនោះមានខ្នាស់សន្លឹមមាស ជាមុខដំបូរសុទ្ធ តាមព្រះបន្ទូលបង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁰លោកម៉ូសេយកប្រេងសម្រាប់ធ្វើពិធីតែងតាំង ហើយបានប្រើប្រេងនោះញែកព្រះពន្លា និងវត្ថុទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងព្រះពន្លា

ទុកជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់។¹¹លោកប្រោះប្រេងប្រាំពីរដងលើអាសនៈ ដើម្បីញែកអាសនៈ និងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់អាសនៈ

ព្រមទាំងអាងសម្រាប់ធ្វើពិធីជម្រះកាយ និង កំណល់របស់អាងនោះ ទុកជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

¹²លោកម៉ូសេចាក់ប្រេងខ្លះលើក្បាលលោកអើរ៉ុន ដើម្បីញែកលោកជាសក្ការៈ។¹³លោកក៏នាំកូនប្រុសៗរបស់លោកអើរ៉ុនមក ហើយបំពាក់អាវវែងឲ្យពួកគេ។

លោកក្រវាត់ខ្សែក្រវាត់នឹងចង្កេះ ទាំងបំពាក់ឈ្នុតក្បាលធ្វើពីក្រណាត់លីឡុង តាមព្រះបន្ទូលបង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴លោកម៉ូសេ បានយកគោបាសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប ហើយលោកអើរ៉ុន

និងកូនៗរបស់គាត់បានដាក់ដៃរបស់ពួកគេលើក្បាលគោបាដែលពួកគេបានយកមកសម្រាប់ជាយញ្ញបូជារំដោះបាបនោះ។¹⁵គាត់បានចាក់កសម្លាប់វា

ហើយគាត់បានជ្រលក់ម្រាមដៃរបស់គាត់ទៅក្នុងឈាមគោបា នឹងលាបលើស្បែកទាំងបួននៃអាសនៈ ដើម្បីជម្រះអាសនៈឲ្យបរិសុទ្ធ

លោកយកឈាមដែលនៅសល់ទៅចាក់នៅត្រង់ជើងអាសនៈ ញែកអាសនៈជាសក្ការៈ ស្របតាមបញ្ជាដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់មក។

¹⁶លោកយកខ្លាញ់ទាំងអស់ដែលនៅជាប់នឹងពោះវៀន ថ្លើម ក្រលៀនទាំងពីរ ព្រមទាំងខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងក្រលៀនមកដុតនៅលើអាសនៈ។¹⁷ប៉ុន្តែស្បែក សាច់ និងឈាម របស់គោបានោះ ត្រូវដុតនៅក្រៅដំរី តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។

¹⁸លោកម៉ូសេ បានថ្វាយចៀមឈ្មោលជាយញ្ញបូជាដុតទាំងមូល ហើយលោកអើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គាត់ ដាក់ដៃលើក្បាលចៀមឈ្មោលនោះ។

¹⁹គាត់បានចាក់កសម្លាប់ចៀមឈ្មោលនោះ ហើយប្រោះឈាមលើជ្រុងទាំងបួននៃអាសនៈ។

²⁰លោកម៉ូសេកាត់សាច់ជាដុំៗ ហើយដុតទាំងក្បាល ទាំងដុំសាច់ ទាំងខ្លាញ់។²¹លោកយកទឹកមកលាងសម្អាតអាការៈខាងក្នុង និងជើងទាំងអស់ ហើយលោកដុតចំណែកនៃចៀមទាំងអស់លើអាសនៈ។ នេះជាតង្វាយដុតទាំងមូល ជាយញ្ញបូជាដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់

ស្របតាមព្រះបន្ទូលបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់លោកម៉ូសេ។

²²បន្ទាប់មក ទៀតលោកម៉ូសេ យកចៀមឈ្មោលទីពីរ គឺចៀមសម្រាប់ពិធីតែងតាំងបូជាចារ្យ លោកអើរ៉ុន

និងកូនៗរបស់គាត់ដាក់ដៃលើក្បាលចៀមឈ្មោលនោះ។²³លោកអើរ៉ុន ចាក់កសម្លាប់វា ហើយលោកម៉ូសេយកឈាមខ្លះទៅលាបស្លឹកត្រចៀកខាងស្តាំ មេដៃស្តាំ

និងមេដើងខាងស្តាំរបស់លោកអើរ៉ុន។²⁴លោកក៏នាំកូនប្រុសៗរបស់លោកអើរ៉ុន ហើយយកឈាមលាបលើស្លឹកត្រចៀកខាងស្តាំ មេដៃស្តាំ

និងមេដើងស្តាំរបស់ពួកគេដែរ។ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានប្រោះឈាមលើជ្រុងទាំងបួនរបស់អាសនៈ។

²⁵គាត់យកខ្លាញ់ ខ្លាញ់ជាប់កន្ទុយ ខ្លាញ់ជាប់ពោះវៀនទាំងអស់ ខ្លាញ់ជាប់រំពេង និងក្រលៀនទាំងពីរ និងខ្លាញ់ដែលជាប់ក្រលៀនទាំងពីរ និងក្តៅស្តាំ។

²⁶រួចយកនំប៉័ងឥតតំបែរនៅក្នុងល្អិតដែលតម្កល់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ នំធ្វើពីម្សៅលាយប្រេង និងនំក្រៀប ហើយដាក់នៅលើខ្លាញ់និងក្តៅស្តាំ។

²⁷លោកយកតង្វាយទាំងអស់ដាក់លើដៃរបស់អើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គាត់ ហើយបង្គាប់ឲ្យពួកគេលើកតង្វាយនោះថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²⁸បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេយកតង្វាយនោះចេញពីដៃរបស់ពួកគេ ហើយដុតនៅលើអាសនៈ សម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល។

នេះជាយញ្ញបូជាសម្រាប់តែងតាំងបូជាចារ្យ និងជាតង្វាយដ៏មានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។²⁹លោកម៉ូសេយកសាច់ទ្រូងនៃយញ្ញបូជា សម្រាប់តែងតាំងបូជាចារ្យ លើកថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។ សាច់នេះត្រូវជាចំណែករបស់លោក ស្របតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់លោក។

³⁰លោកម៉ូសេយកប្រេងសម្រាប់តែងតាំងបូជាចារ្យ និងឈាមខ្លះដែលនៅលើអាសនៈ ប្រោះលើលោកអើរ៉ុន អាររបស់គាត់ កូនប្រុសៗរបស់គាត់និងលើអាររបស់ពួកគេ។ ធ្វើដូច្នេះ លោកញែកលោកអើរ៉ុន អាររបស់លោក កូនៗរបស់លោក និងសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ ឲ្យបានបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

³¹លោកម៉ូសេពោលទៅកាន់លោកអើរ៉ុនថា ៖ «ចូរចម្អិនសាច់នៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់

ហើយបរិភោគសាច់នោះជាមួយនំប៉័ងដែលនៅក្នុងល្អិតដែលប្រើសម្រាប់ពិធីតែងតាំង ដូចដែលយើងបង្គាប់មកថា អើរ៉ុន និងកូនៗរបស់គេត្រូវបរិភោគ»។³²សាច់ និងនំប៉័ងដែលនៅសល់ត្រូវដុត។³³អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវចាកចេញពីព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់មុនថ្ងៃទីប្រាំពីរនោះទេ រហូតដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ

ដែលជាថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិធីតែងតាំង ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកកំណត់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

³⁴ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យធ្វើដូចនេះក្នុងថ្ងៃនេះ គឺដើម្បីរំដោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យរួចពីបាប។³⁵អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្ថិតនៅព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់ រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ បើអ្នករាល់គ្នាធ្វើដូច្នេះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ ក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់»។³⁶ដូច្នេះលោកអើរ៉ុន និងកូនប្រុសៗរបស់លោក ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

9¹ នៅថ្ងៃទីប្រាំបីលោកម៉ូសេ កោះហៅលោកអេរីន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ និងចាស់ទុំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។² គាត់និយាយទៅលោកអេរីនថា៖ «ចូរយកកូនគោឈ្មោលមួយល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប និងចៀមឈ្មោលមួយដែលល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល ហើយថ្វាយនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

³ អ្នកត្រូវប្រកាសប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដូចតទៅ ត្រូវយកពពែឈ្មោលមួយដែលល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប កូនគោមួយ និងកូនចៀមមួយ ដែលមានអាយុពីរឆ្នាំនិងល្អឥតខ្ចោះ សម្រាប់ជាតង្វាយដុតទាំងមូល។⁴ ហើយយកគោឈ្មោលមួយ និងចៀមឈ្មោលមួយ សម្រាប់យញ្ញបូជាមេត្រីភាពថ្វាយព្រះអម្ចាស់ រួមទាំងតង្វាយម្សៅលាយជាមួយប្រេង ព្រោះនៅថ្ងៃនេះព្រះអម្ចាស់នឹងបង្ហាញព្រះអង្គនៅចំពោះអ្នករាល់គ្នា។

⁵ ដូច្នេះពួកគេបាននាំយករបស់ទាំងអស់ដែលលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ ទៅកាន់ព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយសហគមន៍នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

⁶ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើ ដូច្នេះ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនឹងបង្ហាញឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ»។⁷ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកអេរីនថា៖ «ចូរបងចូលទៅជិតអាសនៈ ថ្វាយយញ្ញបូជារំដោះបាបសម្រាប់ខ្លួនរបស់បង និងរំដោះបាបប្រជាជនទាំងមូល និងថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល សូមឲ្យព្រះអង្គលើកលែងទោសបង និងប្រជាជន ស្របតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់»។

⁸ ដូច្នេះ លោកអេរីនទៅជិតអាសនៈ ហើយចាក់កសម្លាប់កូនគោសម្រាប់រំដោះបាបរបស់លោក។⁹ កូនៗរបស់លោកអេរីនលើកឈាមជូនលោក ហើយលោកជ្រលក់ម្រាមដៃក្នុងឈាម រួចលាបលើស្បែងអាសនៈ បន្ទាប់មក លោកចាក់ឈាមដែលនៅសល់ត្រង់ជើងអាសនៈ។

¹⁰ លោកដុតខ្លាញ់ ក្រលៀនទាំងពីរ និងអ្វីៗដែលជាប់នឹងធ្វើមរបស់សត្វនៅលើអាសនៈដោយញ្ញបូជារំដោះបាប ស្របតាមការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់លោកម៉ូសេ។¹¹ រីឯសាច់ និង ស្បែក លោកយកទៅដុតនៅខាងក្រៅជំរំ។

¹² លោកអេរីនបានសម្លាប់ចៀមឈ្មោលជា តង្វាយដុតទាំងមូល ហើយកូនៗរបស់លោកលើកឈាមជូនលោក ហើយលោកក៏បោះឈាមនៅលើ្រជ្រុងទាំងបួននៃអាសនៈ។¹³ ពួកគេបានយកសាច់ដែលបានកាប់ដុំៗ និងក្បាលមកជូនលោក ហើយលោកដុតនៅលើអាសនៈ។¹⁴ លោកយកទឹកលាងពោះវៀន និងជើងរបស់វា រួចដុតនៅលើតង្វាយដុតទាំងមូល នៅលើអាសនៈ។

¹⁵ បន្ទាប់មក លោកយកតង្វាយរបស់ប្រជាជនមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដូចជា ពពែឈ្មោលដែលប្រជាជនយកមកដោយញ្ញបូជារំដោះបាប លោកបានចាក់កវា ហើយថ្វាយដូចយញ្ញបូជារំដោះបាបមុនដែរ។¹⁶ លោកថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល តាមការបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ។¹⁷ លោកថ្វាយតង្វាយម្សៅ ដោយយកម្សៅមួយក្តាប់ទៅដុតលើអាសនៈ បន្ថែមលើតង្វាយដុតទាំងមូល ដែលគេថ្វាយនៅពេលព្រឹក។

¹⁸ គាត់ក៏ចាក់កគោបា និង ចៀមឈ្មោលដែលប្រជាជនបាននាំមកសម្រាប់យញ្ញបូជាមេត្រីភាព។ កូនៗរបស់លោកអេរីនយកឈាមជូនគាត់ រួចគាត់បោះឈាមលើជ្រុងទាំងបួនរបស់អាសនៈ។¹⁹ ពួកគេយកខ្លាញ់នៃតង្វាយ កន្ទុយ ខ្លាញ់ដែលជាប់នឹងពោះវៀ ក្រលៀន និងថ្លើម។

²⁰ រួចយកផ្នែកទាំងនោះដាក់លើសាច់ទ្រូង បន្ទាប់មក លោកអេរីនដុតខ្លាញ់ទាំងនោះនៅលើអាសនៈ។²¹ លោកអេរីនលើកសាច់ទ្រូង និងក្លៅស្តាំ ថ្វាយចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូចលោកម៉ូសេបានបង្គាប់មក។

²² បន្ទាប់ពី បានថ្វាយយញ្ញបូជារំដោះបាប តង្វាយដុតទាំងមូល និងយញ្ញបូជាមេត្រីភាព រួចហើយលោកបានលើកដៃជូនពរប្រជាជន ហើយលោកក៏ចុះមកវិញ។

²³ លោកម៉ូសេ និងលោកអេរីនបានចូលទៅក្នុងព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយចេញមកវិញ និងជូនពរប្រជាជន ពេលនោះសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកឲ្យប្រជាជនទាំងមូលបានឃើញ។²⁴ ភ្លើងបានចេញមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយបញ្ចេញតង្វាយដុតទាំងមូល និងខ្លាញ់នៅលើអាសនៈ។ ពេលប្រជាជនទាំងមូលឃើញដូច្នេះ ពួកគេបានស្រែកឡើង និងក្រាបចុះឱនមុខដល់ដី។

10¹ កូនប្រុសរបស់លោកអឺរីន ឈ្មោះលោកណាដាប់ និងលោកអឺហ្វី បានកាន់កាប់ផ្ទះម្នាក់មួយ ដាក់រង្វើកឡើង ព្រមទាំងគ្រឿងក្រអូបក្នុងនោះ។ ពួកគេយកឡើងពីខាងក្រៅចូលទៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលផ្ទុយពីបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។² ដូច្នេះ មានឡើងចេញពីព្រះអម្ចាស់មក ឆេះបំផ្លាញពួកគេ ឲ្យស្លាប់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

³ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកអឺរីនថា៖ «នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ពេលដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងបង្ហាញភាពវិសុទ្ធរបស់យើង ដល់អ្នកណាដែលចូលមកជិតយើង។⁴ យើងនឹងបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់យើង ឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានឃើញ»។ លោកអឺរីនក៏មិនបាននិយាយអ្វីនោះទេ។ លោកម៉ូសេហៅលោកមីសាអែល និងលោកអែលសាផាន កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាវ ដែលត្រូវជាឪពុកមារបស់លោកអឺរីន លោកនិយាយទៅពួកគេថា៖ «ចូរមកទៅនេះហើយយកសពបងប្អូនរបស់អ្នកពីទីសក្ការៈ ចេញទៅក្រៅជំរំ»។

⁵ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចូលទៅយកសាកសពចេញទៅក្រៅជំរំ តាមការបញ្ជារបស់លោកម៉ូសេ ទាំងវិសាមញ្ញនឹងអារម្មណ៍របស់ពួកគេ។⁶ លោកម៉ូសេ និយាយទៅកាន់លោកអឺរីន លោកអេឡាសា ព្រមទាំងលោកអ៊ីថាម៉ា ជាកូនលោកអឺរីនថា៖ «មិនត្រូវកោរសក់នៅលើក្បាលរបស់អ្នក ហើយក៏មិនត្រូវហែកសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីកាន់ទុក្ខឡើយ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្លាប់ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏មិនព្រះពិរោធជាមួយនឹងសហគមន៍ទាំងមូលដែរ។ ចូរទុកឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ជាបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា កាន់ទុក្ខអ្នកដែលស្លាប់ ដោយសារឡើងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ។⁷ ចំណែកអ្នករាល់គ្នាវិញ មិនត្រូវចាកចេញពីមាត់ទ្វារពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ក្រែងអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្លាប់ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងឲ្យបម្រើព្រះអម្ចាស់»។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេធ្វើតាមបង្គាប់របស់លោកម៉ូសេ។

⁸ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកអឺរីនថា៖⁹ «មុនពេលចូលទៅក្នុងពន្លា អ្នក និងកូនៗរបស់អ្នកមិនត្រូវផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ ឬគ្រឿងស្រវឹងឡើយ ដូច្នេះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវស្លាប់។ នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នាគ្រប់តំណែងទៅ មិនប្រែប្រួលឡើយ។¹⁰ ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបែងចែកអ្វីដែលសក្ការៈ និងអ្វីដែលមិនសក្ការៈ អ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធ ហើយអ្វីដែលបរិសុទ្ធ¹¹ ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចបង្រៀនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នូវច្បាប់ទាំងប៉ុន្មានដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យតាមរយៈម៉ូសេ»។

¹² លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកអឺរីន និងកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់ លោកអេឡាសា និងលោកអ៊ីថាម៉ាថា៖ «បន្ទាប់ពីថ្វាយតង្វាយម្សៅ ដែលដុតនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ហើយ ត្រូវយកម្សៅមួយក្តាប់ទៅធ្វើជានំប៉័ងឥតមេ¹³ ហើយបរិភោគនំប៉័ងឥតមេនេះនៅជិតអាសនៈព្រោះនំប៉័ងនេះជាអាហារដ៏បរិសុទ្ធបំផុត។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនំនេះនៅក្នុងទីសក្ការៈ ព្រោះជាចំណែករបស់បង និងកូនៗរបស់បង បានមកពីតង្វាយដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក។

¹⁴ សាច់ទ្រូង និងសាច់ក្តៅ នៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាពរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលលើកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនៅកន្លែងដែលបរិសុទ្ធ ជាមួយកូនប្រុសកូនស្រីរបស់បង ដ្បិត ជាចំណែករបស់បង និងកូនៗរបស់បង។¹⁵ ពួកគេត្រូវយកសាច់ក្តៅ និងសាច់ទ្រូងលើកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ រួចប្រគល់អោយបង និងកូនៗរបស់បង នៅពេលដែលគេដុតខ្លាញ់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ទាំងនេះត្រូវជាចំណែករបស់បង និងកូនៗរបស់បងជារៀងរហូតទៅ ស្របតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានបង្គាប់មក»។

¹⁶ លោកម៉ូសេបានសួររកព័ត៌មានដែលជាយញ្ញបូជារំដោះបាប ហើយលោកក៏បានដឹងថាគេដុតរាជ្ជតទៅហើយ។ នោះលោកក៏ខឹងនឹង លោកអេឡាសា និងលោកអ៊ីថាម៉ា ដែលជាកូនប្រុសដែលនៅរស់របស់លោកអឺរីនយ៉ាងខ្លាំង លោកមានប្រសាសន៍ថា៖

¹⁷ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនបរិភោគសាច់នៃយញ្ញបូជារំដោះបាបនៅក្នុងទីសក្ការៈ? ដ្បិត នេះជាអាហារដ៏វិសុទ្ធបំផុត ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីដកបាបចេញពីសហគមន៍ និងធ្វើពិធីរំដោះបាបពួកគេ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់?¹⁸ មើល ដោយអ្នករាល់គ្នាមិនបានយកឈាមចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈទេ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគសាច់នៅក្នុងកន្លែងដ៏សក្ការៈ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នា»។

¹⁹ លោកអឺរីនតបទៅលោកម៉ូសេថា៖ «មើលចុះ ថ្ងៃនេះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បាននាំយកយញ្ញបូជារំដោះបាប និងតង្វាយដុតទាំងមូលមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយកិច្ចការនេះបានកើតឡើងចំពោះបងពេញមួយថ្ងៃនេះ។ ប្រសិនបើ បងបរិភោគសាច់ទាំងអស់នៃយញ្ញបូជារំដោះបាប តើព្រះអម្ចាស់នឹងសព្វព្រះហឫទ័យដែររឺទេ?²⁰ ពេលដែលបានឮពាក្យនេះហើយ លោកម៉ូសេក៏យល់ស្របតាម។

11 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស៊ីដា៖² «ចូរប្រកាសប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា ទាំងនេះគឺជាសត្វដែលអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគបានក្នុងចំណោមសត្វដែលរស់នៅលើផែនដី។

³អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសត្វទាំងឡាយណា ដែលមានក្រចកជើងឆែក និងទំពាររៀង។⁴អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគសត្វដែល គ្រាន់តែមានក្រចកជើងឆែក តែមិនទំពាររៀង ដូចជា សត្វអ្នកដ្ឋ ព្រោះវាទំពាររៀង តែវាមិនមានក្រចកជើងឆែកនោះទេ។ ដូច្នេះ សត្វអ្នកដ្ឋជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នក។

⁵ចន្លាយថ្ម ក៏ជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ ដ្បិត វាទំពាររៀង តែវាមិនមានក្រចកជើងឆែកនោះទេ។⁶ចន្លាយព្រៃ ជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ ដ្បិត វាទំពាររៀង តែវាមិនមានក្រចកជើងឆែកនោះទេ។⁷ផ្អែកមានក្រចកជើងឆែក តែវាមិនទំពាររៀងទេ ដូច្នេះជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។⁸អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគសាច់សត្វទាំងនោះ ហើយក៏មិនត្រូវប៉ះពាល់ខ្មោចវាដែរ។ ពួកវាគឺជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

⁹សត្វដែលរស់នៅក្នុងទឹកដែលអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគបានគឺត្រូវជាសត្វដែលមានព្រុយ និងមានស្រកាវ ទោះបីជាសត្វដែលរស់នៅក្នុងសមុទ្រក្តី ក្នុងទន្លេក្តី។

¹⁰ប៉ុន្តែ សត្វទាំងឡាយណាដែលមិនមានព្រុយ មិនមានស្រកាវ ទោះបីជាសត្វដែលរស់នៅក្នុងសមុទ្រក្តី ឬក្នុងទន្លេក្តី ទោះបីជាពួកសត្វល្អិតដែលរស់នៅក្នុងទឹក ឬសត្វទៀតដែលរស់ក្នុងសមុទ្រក្តី សត្វក្នុងទន្លេក្តី អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាត់ទុកវាជាសត្វគួរស្អប់ខ្ពើម។

¹¹អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្អប់ខ្ពើមសត្វទាំងអស់នោះ មិនត្រូវបរិភោគសាច់របស់វាទេ ហើយសូម្បីតែខ្មោចសត្វទាំងនោះក៏មិនត្រូវប៉ះដែរ។

¹²អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្អប់ខ្ពើមសត្វទាំងឡាយណា ដែលរស់នៅក្នុងទឹក ដែលគ្មានព្រុយ គ្មានស្រកាវ។

¹³ក្នុងចំណោមសត្វស្លាប់ដែលអ្នកត្រូវចាត់ទុកជាសត្វដែលគួរស្អប់ខ្ពើម បរិភោគមិនបានមានដូចជា ឥន្ទ្រី ត្នាត¹⁴ ខ្លែង សត្វស្លាំងគ្រប់ប្រភេទ¹⁵ សត្វក្អែកគ្រប់ប្រភេទ¹⁶ ម្សៅ ទីទុយ រំពេសមុទ្រ ស្លាំងគ្រប់ប្រភេទ។

¹⁷អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្អប់ខ្ពើមសត្វ ម្សៅ ទីទុយ ក្អែកទឹក¹⁸ ត្នក ទុង ស្មៅញី¹⁹ កុក ក្រសារគ្រប់ប្រភេទ គ្រសេះ និងប្រចៀវ។

²⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្អប់ខ្ពើម គ្រប់ប្រភេទសត្វល្អិតដែលមានស្លាប ហើយដើរដោយជើងបួន។²¹ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសត្វដែលមានស្លាប ហើយអាចលោតលើដីបាន។²²អ្នករាល់គ្នាក៏អាចបរិភោគពពួក កណ្តុប ចង្រិត និងកណ្តុបគ្រប់ប្រភេទ។²³ប៉ុន្តែ សត្វល្អិតដែលមានស្លាប និងមានជើងនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាត់ទុកវាជាសត្វគួរស្អប់ខ្ពើម។

²⁴ប្រសិនបើ អ្នកប៉ះពាល់ខ្មោចសត្វទាំងនោះ អ្នកនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។²⁵អ្នកយកខ្មោចសត្វទាំងនោះ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយស្ថិតនៅក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធ រហូតដល់ពេលល្ងាច។

²⁶គ្រប់ប្រភេទសត្វដែលមានក្រចកជើងឆែក ដែលមិនបែងចែកជាក់លាក់ ឬមិនទំពាររៀង គឺជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នកណាដែលប៉ះសត្វទាំងនោះនឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធ។²⁷សត្វចតុប្បាទទាំងអស់ដែលដើរលើបាតជើង ជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នក។ នរណាដែលប៉ះខ្មោចសត្វទាំងនោះ នឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។²⁸អ្នកយកខ្មោចសត្វនោះ ត្រូវបោកសម្លាតសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។ ត្រូវចាត់ទុកសត្វទាំងនេះ ជាសត្វគួរស្អប់ខ្ពើមសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

²⁹គ្រប់ប្រភេទសត្វដែលលូន វា លើដីដូចជា សត្វស្ពាន កណ្តុរប្រេង សត្វលូនគ្រប់ប្រភេទ³⁰ តុកកែ ជើងចក់ ថ្លែន ជាស បង្គុយ ជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

³¹ប្រភេទសត្វលូន វាទាំងនេះជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នកណាដែលប៉ះខ្មោចសត្វទាំងនេះនឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។

³²ប្រសិនបើ ពួកវាងាប់ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងអ្វីមួយ ដូចជាសម្ភារៈធ្វើពីឈើ សម្លៀកបំពាក់ ស្បែក សម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីបារ របស់នោះនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច ត្រូវយករបស់នោះដាក់ក្នុងទឹក ក្រោយមកនឹងប្រើបានវិញ។ បន្ទាប់មករបស់នោះនឹងបានបរិសុទ្ធ។

³³ប្រសិនបើ ធ្លាក់ទៅក្នុងក្អមធ្វើពីដី អ្វីៗដែលនៅក្នុងនោះទៅជាមិនបរិសុទ្ធ អ្នកត្រូវបំបែកក្អមនោះចោល។

³⁴ប្រសិនបើ គេចាក់ទឹកពីក្អមដែលមិនបរិសុទ្ធនោះទៅលើអាហារសម្រាប់បរិភោគ អាហារនោះនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ ហើយទឹកសម្រាប់ផឹកក៏មិនបរិសុទ្ធដែរ។

³⁵ប្រសិនបើ ខ្មោចសត្វធ្លាក់ទៅលើរបស់អ្វីមួយ របស់នោះនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ ទោះបីជាឡ ឬចង្រ្កានក្តី អ្នករាល់គ្នាត្រូវកំទេចវាចោល ព្រោះវាជារបស់មិនបរិសុទ្ធ និងមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

³⁶ប្រសិនបើ ខ្មោចសត្វធ្លាក់ចូលក្នុងប្រភពទឹក ឬអណ្តូងទឹក នោះទឹកនៅតែបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលយកខ្មោចសត្វនោះចេញ នឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ។³⁷ប្រសិនបើ ខ្មោចសត្វធ្លាក់លើគ្រាប់ពូជសម្រាប់ដាំដុះ គ្រាប់ពូជនោះនៅតែបរិសុទ្ធ។³⁸ប៉ុន្តែ បើវាធ្លាក់ទៅលើគ្រាប់ពូជដែលត្រាំទឹករួចហើយនោះ គ្រាប់ពូជនោះនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នក។

³⁹ប្រសិនបើ សត្វដែលអ្នកអាចបរិភោគបានងាប់ អ្នកដែលប៉ះវានឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។⁴⁰អ្នកដែលបរិភោគសត្វដែលស្លាប់នោះ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។ ឯអ្នកដែលកាន់ខ្មោចសត្វនោះ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន និងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។

⁴¹មិនត្រូវបរិភោគសត្វលូនវានៅលើដី ត្រូវចាត់ទុកជាសត្វគួរស្អប់ខ្ពើម។⁴²អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគសត្វដែលលូន ឬសត្វដែលវាវនៅលើដីឡើយ ទោះបីជាសត្វដែលមានជើងបួន ឬមានជើងច្រើនក្តី ព្រោះជាសត្វគួរស្អប់ខ្ពើមសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

⁴³អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបណ្តោយឲ្យខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅជាមិនបរិសុទ្ធ ដោយប៉ះពាល់សត្វទាំងនោះឡើយ ព្រោះវាបណ្តោយឲ្យអ្នករាល់គ្នាទៅជាមិនបរិសុទ្ធ។

⁴⁴យើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ត្រូវរក្សាខ្លួនរបស់អ្នកអោយរិសុទ្ធ ព្រោះយើងជាព្រះដ៏រិសុទ្ធ។ មិនត្រូវធ្វើឲ្យខ្លួនរបស់អ្នកទៅជាសៅហ្មង ដោយសារសត្វ ដែលលូនវាលើដីឡើយ។⁴⁵យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ចូរញែកខ្លួនឲ្យបានរិសុទ្ធ ដ្បិតយើងរិសុទ្ធ។

⁴⁶នេះគឺជាក្រឹត្យវិន័យស្តីពីសត្វជើងបួន សត្វស្លាប និងសត្វដែលរស់នៅក្នុងទឹក និងសត្វដែលលូនវានៅលើដី⁴⁷ ក្រឹត្យវិន័យទាំងនេះនាំឲ្យអ្នកអាចបែងចែករវាងសត្វដែលមិនបរិសុទ្ធ និងសត្វដែលបរិសុទ្ធ រវាងសត្វដែលអាចបរិភោគបាន និងមិនអាចបរិភោគបាន»។

12 ¹ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖²«ចូរប្រកាសប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដូចតទៅ ប្រសិនបើ ស្រីម្នាក់មានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសម្នាក់ នោះនាងនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ដូចពេលនាងមានរដូវដែរ។³នៅថ្ងៃទីប្រាំបី គេត្រូវធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យកូនប្រុសនោះ។

⁴បន្ទាប់មក នាងត្រូវរង់ចាំសាមសិបថ្ងៃទៀត ដើម្បីធ្វើពិធីជម្រះកាយដោយសារការឆ្លាក់ឈាម។ នាងមិនអាចប៉ះពាល់វត្ថុដែលបរិសុទ្ធបានទេ ហើយក៏មិនអាចចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈបានដែរ រហូតទាល់តែផុតពេលកំណត់នៃពិធីជម្រះកាយឲ្យបានវិសុទ្ធ។⁵ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ នាងបង្កើតបានកូនស្រី នាងនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធរយៈពេលពីរសប្តាហ៍ ដូចពេលដែលនាងមានរដូវដែរ។ បន្ទាប់មក នាងត្រូវរង់ចាំរយៈពេលហុកសិបប្រាំមួយថ្ងៃទៀត ដើម្បីធ្វើពិធីជម្រះកាយ ដោយសារការឆ្លាក់ឈាមក្នុងឱកាសសម្រាលកូន។

⁶នៅថ្ងៃបញ្ចប់នៃការធ្វើពិធីជម្រះកាយដោយសារការសម្រាលកូន ទោះកូនប្រុសក្តី ឬកូនស្រីក្តី នាងត្រូវយកច្រមុះអាម្មមួយឆ្នាំមួយ សម្រាប់ជាតង្វាយដុតទាំងមូល និងព្រាបដំឡើ ឬលលក សម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប ទៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអង្គ ជូនបូជាចារ្យ។

⁷បន្ទាប់មក បូជាចារ្យយកថ្វាយចំពោះព្រះអង្គ រួចធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យនាងរួចពីបាប នាងនឹងបានបរិសុទ្ធពីភាពសៅហ្មង ដោយសារការឆ្លាក់ឈាមនោះ។ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍ស្តីពីស្រ្តី ដែលបង្កើតកូន ទោះបីប្រុសក្តី ឬស្រីក្តី។⁸ប្រសិនបើ នាងមិនមានលទ្ធភាពថ្វាយច្រមុះអាម្មនោះ នាងត្រូវយកលលកពីរ ឬព្រាបដំឡើពីរ សម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល និងមួយទៀតសម្រាប់ថ្វាយជាយញ្ញបូជារំដោះបាប លោកបូជាចារ្យ នឹងធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យនាងរួចហើយ នាងនឹងបានជាបរិសុទ្ធវិញ»។

13 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនថា៖² «នៅពេលដែលមានកន្ទួល កើតស្រែង ឬកើតភ្លឺ លើស្បែករបស់អ្នកណាម្នាក់ ហើយវាក្លាយទៅជាជំងឺសើស្បែក ហើយស្បែកនេះបង្កឱ្យមានក្នុងកាយរបស់គេ ត្រូវនាំគេទៅជួបលោកមហាបូជាច្បាញអ៊ីរ៉េន ឬកូនប្រុសណាម្នាក់របស់គាត់ដែលជាបូជាច្បាញ។

³លោកបូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យស្នាមលើស្បែកលើរូបកាយរបស់គេ។ ប្រសិនបើ មានរាមដុះនៅត្រង់នៅប្រែក្លាយជាពណ៌ស ហើយប្រសិនបើស្បែកនៅកន្លែងនោះស្រុតចុះទាបជាងស្បែកកន្លែងដទៃ នោះមានន័យថាគេមានមេរោគឆ្លង ឬជំងឺឃ្លង់ហើយ។ បន្ទាប់ពីលោកបូជាច្បាញបានពិនិត្យគាត់ហើយ បូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា អ្នកនោះជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។⁴ប្រសិនបើ ជំងឺនោះគ្រាន់តែជាស្នាមភ្លឺពណ៌ស ស្បែកមិនស្រុតចុះ ហើយរាមនៅកន្លែងនោះមិនប្រែជាសដែលនោះ ដូច្នេះ បូជាច្បាញត្រូវនាំគាត់ឲ្យនៅឆ្ងាយពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

⁵នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យគាត់សារជាថ្មី ប្រសិនបើ សង្កេតឃើញថា ស្នាមដែលកើតឡើង មិនមានការប្រែប្រួល ហើយមិនមានរាលដាលឡើងលើស្បែក។ ប្រសិនបើ វាមិនមានអ្វីប្រែប្រួលទេ បូជាច្បាញត្រូវឲ្យគាត់នៅដាច់ដោយឡែកពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃទៀត។⁶ដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យមើលអ្នកជម្ងឺនោះម្តងទៀត ប្រសិនបើ ស្នាមនោះប្រែទៅជាស្រអាប់ និងមិនរាលដាលលើស្បែកទេ នោះបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថាគាត់គ្រាន់តែមានជំងឺស្រែងតែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយគាត់បានបរិសុទ្ធ។

⁷ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ស្រែងនោះរាលដាលលើស្បែករបស់គាត់ បន្ទាប់ពីបូជាច្បាញប្រកាសថាគាត់បរិសុទ្ធហើយនោះ គាត់ត្រូវទៅបង្ហាញខ្លួនចំពោះលោកបូជាច្បាញវិញ។⁸បូជាច្បាញពិនិត្យជំងឺគាត់សារជាថ្មី ប្រសិនបើគាត់សង្កេតឃើញថា ស្រែងរាលដាលធំនៅលើស្បែក នោះលោកបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថាគាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ គឺគាត់មានជំងឺឃ្លង់។

⁹កាលណានរណាម្នាក់កើតឃ្លង់ ត្រូវនាំគាត់ឲ្យទៅជួបបូជាច្បាញ។¹⁰លោកបូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យគាត់ ប្រសិនបើ សង្កេតឃើញថាមានកន្ទួលសនៅលើស្បែក ហើយប្រសិនបើ រាមនៅកន្លែងនោះប្រែទៅជាស ឬមានសាច់ដុះចេញពីកន្ទួលនោះមក។¹¹នោះគឺមានសេចក្តីថា គាត់មានជំងឺឃ្លង់រ៉ាំរ៉ៃ លោកបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថាគាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។ បូជាច្បាញត្រូវនាំគាត់ទៅរស់នៅដាច់ពីគេ ពីព្រោះគាត់មិនបរិសុទ្ធច្បាច់ហើយ។

¹²ប្រសិនបើ បូជាច្បាញបានឃើញថា រោគឃ្លង់នេះកើតពេញលើស្បែក ហើយរាលដាលពេញខ្លួនអ្នកជំងឺ តាំងពីក្បាលរហូតដល់ចុងជើងនោះ¹³ដូច្នេះ បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យឲ្យបានហ្មត់ចត់ ប្រសិនបើ ឃើញថារោគឃ្លង់នេះបានកើតពេញខ្លួនរបស់គេហើយ លោកត្រូវប្រកាសថាមនុស្សម្នាក់នេះជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ព្រោះខ្លួនរបស់គាត់បានប្រែជាសទាំងអស់ដូច្នេះ នោះបានសេចក្តីថាគាត់បរិសុទ្ធ។¹⁴ប៉ុន្តែប្រសិនបើ មានសាច់ខ្ចី ដុះចេញនៅលើខ្លួនគាត់ នោះគាត់នឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ។

¹⁵បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យមើលសាច់ខ្ចីនោះ ហើយត្រូវប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ ព្រោះសាច់ខ្ចីនោះមិនបរិសុទ្ធ។

¹⁶នៅពេលដែលសាច់ខ្ចីនោះដុះឡើងសារជាថ្មី គាត់ត្រូវទៅជួបលោកបូជាច្បាញ។¹⁷ប្រសិនបើ បូជាច្បាញពិនិត្យឃើញថា សាច់ខ្ចីនោះប្រែជាពណ៌ស នោះគាត់ត្រូវប្រកាសថា អ្នកជំងឺនោះជាមនុស្សបរិសុទ្ធវិញ។

¹⁸ប្រសិនបើ រណាម្នាក់មានជំងឺនៅលើស្បែក ហើយក៏បានជាវិញ¹⁹ហើយប្រសិនបើ នៅកន្លែងដំបៅនោះនៅមានកន្ទួលពណ៌ស ឬស្នាមក្រហម ឬក្រហមព្រឺងៗ នោះគាត់ត្រូវទៅជួបលោកបូជាច្បាញ។²⁰បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យអ្នកជំងឺ ប្រសិនបើ ឃើញថាស្បែកខ្លួនចូល ហើយរាមនៅទីនោះប្រែជាពណ៌ស នោះបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា អ្នកនោះជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។ គឺមានរោគឃ្លង់ វិវត្តន៍នៅកន្លែងដែលធ្លាប់មានជំងឺបៅនោះ។

²¹ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ បូជាច្បាញពិនិត្យឃើញថា រាមនៅកន្លែងនោះមិនបានប្រែទៅជាពណ៌សទេ ហើយស្នាមដំបៅមិនខ្លួនចូលទៅក្នុងស្បែក នោះបូជាច្បាញត្រូវនាំគាត់ឲ្យរស់នៅដាច់ដោយឡែកពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។²²ប្រសិនបើ ពិនិត្យឃើញថាស្នាមនោះរាលដាលលើស្បែក បូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ គឺមានរោគឃ្លង់។²³ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ស្នាមនៅនៅដដែល មិនរាលដាលទេ នោះមានន័យថា វាគ្រាន់តែជាស្នាមតែប៉ុណ្ណោះ បូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។

²⁴នៅពេលស្បែករបស់រណាម្នាក់ ត្រូវលាក់ដោយសារភ្លើង ហើយសាច់ត្រង់កន្លែងរលាកនោះ ប្រែទៅជាស្រអាប់ព្រឺងៗ ឬមានជាពណ៌ស²⁵លោកបូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យគាត់ ប្រសិនបើ រាមនៅកន្លែងដែលរលាកនោះប្រែទៅជាពណ៌ស ហើយស្បែកមានការខ្លួនចុះ។ នោះគឺរោគឃ្លង់កើតត្រង់កន្លែងរលាក បូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។ គឺមានន័យថា គាត់មានរោគឃ្លង់។

²⁶ប្រសិនបើ បូជាច្បាញពិនិត្យរាហើយ ឃើញថារាមមិនប្រែជាពណ៌ស ហើយដំបៅក៏មិនខ្លួនចូលទៅក្នុងស្បែក ហើយស្នាមនៅលើស្បែកក៏មិនស្រអាប់នោះ លោកបូជាច្បាញត្រូវនាំគាត់ឲ្យរស់នៅដាច់ពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។²⁷ដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យគាត់។ ប្រសិនបើ ស្នាមនោះរាលដាលលើស្បែក នោះបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថាគាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។²⁸ប្រសិនបើ ស្នាមនៅមានដដែល មិនរាលដាល ប៉ុន្តែ ប្រែទៅជាស្រអាប់ នោះមានសេចក្តីថាជាស្នាមរលាក។ បូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថាគាត់ជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ព្រោះវាគ្រាន់តែជាស្នាមរលាកភ្លើងប៉ុណ្ណោះ។

²⁹ប្រសិនបើបុរស ឬស្ត្រី ណាកើតជំងឺសើស្បែកលើក្បាល ឬត្រង់ចង្ការ³⁰បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យគាត់កន្លែងដែលមានជំងឺសើស្បែកនោះ ប្រសិនបើ មានស្នាមខ្លួនចូលទៅក្នុងស្បែក ហើយប្រសិនបើ វាប្រែជាពណ៌លឿង និងមានជ្រុះរាមនៅកន្លែងនោះ។ បើដូច្នេះ បូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថាអ្នកជំងឺនោះជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។ គឺគេមានរោគឃ្លង់ម្យ៉ាងដែលមានអង្កែនៅលើក្បាល និងត្រង់ចង្ការ។

³¹ហើយប្រសិនបើ បូជាច្បាញពិនិត្យឃើញថា អង្កែនោះមិនមានស្នាមខ្លួនចូលទៅក្នុងស្បែក ហើយមិនមានរាមខ្មៅនៅកន្លែងនោះ នោះលោកបូជាច្បាញត្រូវឲ្យអ្នកជំងឺនោះ នៅដាច់ដោយឡែកពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

³²នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យអ្នកជម្ងឺនោះម្តងទៀត ប្រសិនបើឃើញថាអង្កែនោះមិនបានរាល ហើយរាមមិនមានពណ៌លឿង ហើយមិនមានស្នាមខ្លួនចូលទៅក្នុងស្បែកនោះទេ³³អ្នកជំងឺនោះត្រូវការសក់របស់គាត់ ប៉ុន្តែ ត្រង់កន្លែងដែលមានកើតអង្កែនោះគឺមិនត្រូវការទេ បន្ទាប់មក លោកបូជាច្បាញត្រូវអោយអ្នកជំងឺដែលអង្កែនោះនៅដាច់ដោយឡែកពីគេបន្ថែមប្រាំពីរថ្ងៃទៀត។

³⁴នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ បូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យកន្លែងកើតអង្កែម្តងទៀត ប្រសិនបើ អង្កែមិនរាលដាលទៅលើស្បែក ហើយស្នាមមិនខ្លួនចូលទេ នោះបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។ គាត់ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយគាត់នឹងបានបរិសុទ្ធ។

³⁵ប៉ុន្តែប្រសិនបើ រោគអង្កែរាលដាល ពេញលើស្បែកបន្ទាប់ពីលោកបូជាច្បាញបានប្រកាសថាគាត់បរិសុទ្ធហើយ³⁶នោះបូជាច្បាញត្រូវពិនិត្យអ្នកជំងឺនោះម្តងទៀត។ ប្រសិនបើ ជំងឺរាលដាលលើស្បែក បូជាច្បាញមិនចាំបាច់ស្វែងរកមើលរោគពណ៌លឿងទេ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។³⁷ប្រសិនបើ ស្នាមអង្កែនៅដដែលមិនប្រែប្រួល ហើយមានរាមខ្មៅដុះឡើង នោះមានន័យថារោគអង្កែរាលដាលស្បើយហើយ។ គាត់ជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ហើយបូជាច្បាញត្រូវប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។

³⁸ប្រសិនបើ បុរស ឬស្ត្រីណាមានស្នាមអុច នៅលើស្បែក³⁹បូជាច្បាញត្រូវធ្វើការពិនិត្យអ្នកជំងឺនោះ បើឃើញថាស្នាមអុច ប្រែជាពណ៌ស្រអាប់វិញ នោះគ្រាន់តែជាស្នាមសើស្បែកធម្មតាប៉ុណ្ណោះ។ គាត់ជាមនុស្សបរិសុទ្ធ។

⁴⁰ប្រសិនបើ សក់របស់មនុស្សប្រុសជ្រុះ គាត់ជាមនុស្សទំពែក តែគាត់នៅតែជាមនុស្សបរិសុទ្ធដដែល។⁴¹ប្រសិនបើ សក់របស់គាត់ផ្នែកខាងមុខជ្រុះ គាត់ជាមនុស្សឆក តែគាត់នៅតែជាមនុស្សបរិសុទ្ធដដែល។

⁴²ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ក្បាលរបស់គាត់ផ្នែកទំពែកក្តី ផ្នែកដែលឆកក្តី មានឡើងពណ៌ក្រហមព្រឿងៗ នោះមានន័យថាគាត់មានកើតរោគឃ្លង់ហើយ។

⁴³បូជាចារ្យត្រូវពិនិត្យគាត់ ប្រសិនបើ មានកន្ទួលក្រហមៗដូចជាអាគឃ្លង់ទោះនៅកន្លែងទំពែកក្តី ឬកន្លែងឆកក្តី។⁴⁴នោះគឺមានន័យថា គាត់មានរោគឃ្លង់ ហើយគាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។ បូជាចារ្យត្រូវតែប្រកាសថា គាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ ព្រោះគាត់មានកើតរោគឃ្លង់លើក្បាលរបស់គាត់។

⁴⁵មនុស្សដែលមានជំងឺឃ្លង់ គឺត្រូវស្លៀកសម្លៀកបំពាក់រហែក ត្រូវចំហរត្រង់ក្បាល ហើយបិទមុខនៅត្រង់ច្រមុះ ហើយស្រែកថា ខ្ញុំជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ! ខ្ញុំជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ!⁴⁶ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់កើតឃ្លង់នោះ គាត់ជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ គាត់ត្រូវរស់នៅដាច់ពីគេ នៅខាងក្រៅជំរំ។

⁴⁷សម្លៀកបំពាក់ដែលមានដុះឆ្អឹង ទោះបីសម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីក្រណាត់រោមចៀម ឬសំពត់ទេសងក់⁴⁸ឬស្មាមលើក្រណាត់ ឬលើអំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក⁴⁹បើស្មាមទាំងនោះប្រទេសជាពណ៌បៃតង ឬក្រហមព្រឿងៗប្រឡាក់នៅលើសម្លៀកបំពាក់ ធ្វើពីស្បែក អំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ ឬអ្វីផ្សេងទៀតដែលធ្វើពីស្បែក ប្រសិនបើស្មាមឆ្អឹងនោះរាលដាល នោះត្រូវបង្ហាញរបស់នោះទៅជូនបូជាចារ្យ។

⁵⁰បូជាចារ្យត្រូវពិនិត្យរបស់ទាំងនោះ គាត់ត្រូវយករបស់ដែលមានដុះឆ្អឹងនៅដាក់ដោយឡែកពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។⁵¹លុះដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ បូជាចារ្យត្រូវពិនិត្យស្មាមឆ្អឹងនោះម្តងទៀត។ ប្រសិនបើមានរាលដាលលើសម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នផ្សេងៗដូចជា លើក្រណាត់ ឬលើអំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក នោះមានន័យថាមានដុះឆ្អឹងហើយ ហើយរបស់ទាំងនោះជារបស់មិនបរិសុទ្ធ។⁵²បូជាចារ្យត្រូវដុតសម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នផ្សេងៗដូចជា លើក្រណាត់ ឬលើអំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក ដែលរកឃើញថាមានដុះឆ្អឹងនោះដោយ ព្រោះវាជាវត្ថុដុះឆ្អឹងមិនអាចចំបាត់បាន។ ដូច្នេះ ត្រូវដុតវាចោលទាំងស្រុង។

⁵³ប្រសិនបើបូជាចារ្យពិនិត្យហើយមិនមានឃើញឆ្អឹងនោះរាលដាលលើ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នផ្សេងៗដូចជា ក្រណាត់ ឬលើអំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក ទេនោះ⁵⁴នោះលោកត្រូវបញ្ជាអោយពួកគេបោកសម្អាតរបស់អស់ទាំងនោះ ហើយលោកត្រូវដាក់របស់ទាំងនោះអោយនៅដាច់ឡែកពីគេរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។⁵⁵បន្ទាប់មកលោកត្រូវពិនិត្យវាម្តងទៀត។ ទោះបីស្មាមឆ្អឹងមិនប្រែប្រួលពណ៌ ឬមិនមានការរាលដាលក្តី ក៏វានៅតែជាវត្ថុមិនបរិសុទ្ធដដែល។ អ្នកត្រូវដុតរបស់ទាំងនោះចោល ព្រោះវាជាវត្ថុនោះវាបានធ្វើអោយកខ្វក់។

⁵⁶ប្រសិនបើ លោកបូជាចារ្យពិនិត្យរបស់នោះ ហើយឃើញថា ស្មាមដុះឆ្អឹងនោះបានរលុប នោះគាត់ត្រូវកាត់ផ្នែកដែលមានស្មាមនោះចេញពីសម្លៀកបំពាក់ ឬចេញពីអំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក។⁵⁷ហើយប្រសិនបើ ក្រោយមក ស្មាមនោះដុះឡើងនៅលើសម្លៀកបំពាក់ អំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក អ្នកត្រូវដុតវត្ថុដែលមានដុះឆ្អឹងនោះចោល។⁵⁸ប្រសិនបើ អ្នកបានបោកសម្អាត សម្លៀកបំពាក់ ឬអំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ សម្លៀកបំពាក់ ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែករួច ហើយស្មាមឆ្អឹងនោះបានបាត់ទៅ អ្នកត្រូវបោកសម្អាតវាជាលើកទីពីរ ដូច្នេះ វានឹងបានបរិសុទ្ធ។

⁵⁹នេះគឺជាក្រឹត្យវិន័យស្តីពីស្មាមដុះឆ្អឹងលើសម្លៀកបំពាក់ដែលធ្វើពី អំបោះរោមចៀម អំបោះនៅ នៅលើក្រណាត់ លើអំបោះរោមចៀម ឬរត្នធ្វើអំពីស្បែក ដូច្នេះ អ្នកត្រូវប្រកាសថា វាជារបស់បរិសុទ្ធ ឬមិនបរិសុទ្ធ។

14¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖² «នេះជាច្បាប់ស្តីពីពិធីសម្រាប់ជម្រះកាយមនុស្សយ៉ូឡង់ឲ្យបានបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃធ្វើពិធីជម្រះកាយ។

³ បូជាចារ្យត្រូវចេញទៅក្រៅជំរំ ដើម្បីពិនិត្យមនុស្សយ៉ូឡង់ ប្រសិនបើឃើញថាជំងឺយ៉ូឡង់បានជាសះស្បើយហើយ។

⁴ បូជាចារ្យត្រូវបញ្ជាឲ្យគេយកសត្វស្លាបរបស់ពីរក្បាលដែលបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងយកឈើតាត្រៅ អំបោះក្រហម និងមែកហ៊ុសប។⁵ បូជាចារ្យត្រូវបញ្ជាឲ្យគេអារកសត្វមួយនៅលើជើងដែលធ្វើពីដី ដែលមានទឹកជ្រោះនៅក្នុងនោះ។

⁶ បូជាចារ្យយកសត្វស្លាបមួយទៀត ព្រមទាំងយកឈើតាត្រៅ អំបោះ រោមចៀមពណ៌ក្រហមទុំ និងមែកហ៊ុសប ហើយយករបស់ទាំងអស់នេះមកជ្រលក់ក្នុងឈាមសត្វស្លាបដែលបានសម្លាប់នៅលើទឹកជ្រោះ។

⁷ បន្ទាប់មកលោកបូជាចារ្យជ្រោះឈាមនោះប្រាំពីរដងលើមនុស្សដែលបានជាពិធីជំងឺយ៉ូឡង់នោះ ហើយបន្ទាប់មក លោកត្រូវប្រកាសថាគាត់បានបរិសុទ្ធ។ លោកបូជាចារ្យត្រូវលែងសត្វស្លាបដែលនៅរស់ឲ្យហើរទៅវាល។

⁸ មនុស្សដែលទើបនឹងបានបរិសុទ្ធនោះត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ កោរសក់របស់គាត់ចេញ ព្រមទាំងងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់ ទើបគាត់បានបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់មក គាត់ចូលទៅក្នុងជំរំវិញ ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវរស់នៅក្រៅត្រសាលារបស់គាត់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃទៀត។⁹ លុះដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ

គាត់ត្រូវកោរសក់ដែលនៅលើក្បាលរបស់គាត់ ទាំងពួកចង្កា រោមចិញ្ចឹម។ រោម ដែលមាននៅលើខ្លួនរបស់គាត់ក៏ត្រូវកោរចេញទាំងអស់ ហើយគាត់ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយជម្រះខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងទឹក បន្ទាប់មក គាត់នឹងបានបរិសុទ្ធ។

¹⁰ នៅថ្ងៃទីប្រាំបីគាត់ត្រូវនាំយក ចៀមឈ្មោលល្អឥតខ្ចោះពីរ ចៀមញីអាយុមួយឆ្នាំដែលល្អឥតខ្ចោះមួយ

ហើយម្សៅម៉ដ្ឋបីរង្វាល់លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់ជាតង្វាយម្សៅ និងប្រេងកន្លះលីត។¹¹ បូជាចារ្យដែលធ្វើពិធីជម្រះកាយនាំអ្នកដែលបានជា និងតង្វាយរបស់គាត់ ចូលទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។

¹² លោកបូជាចារ្យត្រូវយកចៀមឈ្មោលមួយមកថ្វាយជាយញ្ញបូជាលោះបាប ជាមួយនឹងប្រេងកន្លះលីត

លោកលើករបស់ទាំងនោះសម្រាប់ថ្វាយនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។¹³ គាត់ត្រូវសម្លាប់ចៀមនៅកន្លែងដែលពួកគេសម្លាប់សត្វសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប និងតង្វាយដុតទាំងមូល នៅក្នុងទីសក្ការៈ ដ្បិត យញ្ញបូជាលោះបាបក៏ដូចជាយញ្ញបូជារំដោះបាប

សាច់នៃតង្វាយនេះគឺជាចំណែករបស់បូជាចារ្យព្រោះជាតង្វាយដ៏រិសុទ្ធបំផុត។

¹⁴ បូជាចារ្យត្រូវយកចំណែកខ្លះនៃឈាមយញ្ញបូជាលោះបាប លាបលើស្លឹកត្រចៀកស្តាំ លើមេដៃស្តាំ និងមេដើងស្តាំរបស់អ្នកទទួលពិធីជម្រះកាយនោះ។

¹⁵ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវយកប្រេងកន្លះលីត

ហើយចាក់ទៅក្នុងបាតដៃឆ្វេងរបស់គាត់¹⁶ រួចយកដៃស្តាំរបស់លោកជ្រលក់ទៅក្នុងប្រេងដែលនៅក្នុងបាតដៃឆ្វេងរបស់លោក

ហើយជ្រោះប្រាំពីរដងនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

¹⁷ បូជាចារ្យយកប្រេងដែលសល់នៅក្នុងដៃរបស់លោក លាបលើត្រចៀកស្តាំ មេដៃស្តាំ និង មេដើងស្តាំ របស់អ្នកដែលទទួលពិធីជម្រះកាយនោះ

គឺលាបលើឈាមសត្វដែលថ្វាយជាយញ្ញបូជាលោះបាបនោះ។¹⁸ ឈាមដែលនៅសល់ក្នុងបាតដៃរបស់បូជាចារ្យ

លោកត្រូវលាបលើក្បាលរបស់អ្នកដែលទទួលពិធីជម្រះកាយ ហើយធ្វើពិធីរំដោះបាបឲ្យគាត់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

¹⁹ បន្ទាប់មក បូជាចារ្យត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជារំដោះបាប និងធ្វើពិធីលោះគាត់ឲ្យរួចពីភាពសៅហ្មង ព្រោះតែភាពសៅហ្មងរបស់គាត់

ហើយលោកត្រូវចាក់សម្លាប់សត្វសម្រាប់តង្វាយដុត។²⁰ បូជាចារ្យត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងតង្វាយម្សៅនៅលើអាសនៈ។

លោកត្រូវធ្វើពិធីរំដោះបាបជាថ្មីម្តងទៀត ទើបគេបានបរិសុទ្ធ។

²¹ ប្រសិនបើ សាមី ខ្លួនជាអ្នកក្រមិនមានលទ្ធភាពថ្វាយតង្វាយគ្រប់ចំនួនទេ

គេត្រូវយកកូនចៀមមួយជាយញ្ញបូជាលោះបាបដើម្បីបូជាចារ្យលើកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ធ្វើពិធីលោះគាត់ ព្រមទាំងម្សៅម៉ដ្ឋមួយរង្វាល់លាយជាមួយប្រេង និងប្រេងកន្លះលីតផ្សេងទៀត។²² គាត់ត្រូវយកលកពីរ ឬក្រាបជំទើរពីរ តាមលទ្ធភាពដែលគាត់អាចធ្វើបាន គឺមួយសម្រាប់យញ្ញបូជាលោះបាប

និងមួយទៀតសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល។²³ នៅថ្ងៃទីប្រាំបីគាត់ត្រូវយកតង្វាយទាំងនោះទៅជូនបូជាចារ្យសម្រាប់ការជម្រះកាយរបស់គាត់

នៅត្រង់ទ្វារព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

²⁴ បូជាចារ្យយកកូនចៀមដែលត្រូវថ្វាយជាយញ្ញបូជាលោះបាប ព្រះអម្ចាស់ និងប្រេងលើកឡើងថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²⁵ គាត់ត្រូវចាក់សម្លាប់កូនចៀមសម្រាប់យញ្ញបូជាលោះបាប ហើយយកឈាមខ្លះនៃយញ្ញបូជាលោះបាបលាបលើត្រចៀកស្តាំ មេដៃស្តាំ

និងមេដើងស្តាំរបស់អ្នកទទួលពិធីជម្រះកាយ។

²⁶ បូជាចារ្យចាក់ប្រេងខ្លះទៅក្នុងបាតដៃឆ្វេងរបស់គាត់²⁷ ហើយយកម្រាមដៃស្តាំរបស់គាត់ជ្រលក់ទៅក្នុងប្រេងដែលនៅក្នុងបាតដៃឆ្វេង

រួចជ្រោះចំនួនប្រាំពីរដងនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

²⁸ បូជាចារ្យយកប្រេងដែលនៅក្នុងបាតដៃរបស់គាត់លាបលើស្លឹកត្រចៀកស្តាំ មេដៃស្តាំ និងមេដើងឆ្វេង របស់អ្នកដែលទទួលពិធីជម្រះកាយនោះ

នៅពីលើកន្លែងដែលលាបឈាមនៃតង្វាយលោះបាប។²⁹ ចំណែក

ប្រេងដែលសល់នៅក្នុងបាតដៃរបស់គាត់ត្រូវចាក់ទៅលើក្បាលរបស់អ្នកដែលទទួលពិធីជម្រះកាយ ធ្វើពិធីរំដោះបាបឲ្យគេ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

³⁰ គាត់ត្រូវថ្វាយលក ឬក្រាបជំទើរមួយ តាមដែលគាត់អាចធ្វើទៅបាន។³¹ មួយសម្រាប់យញ្ញបូជារំដោះបាប ហើយមួយទៀតជាតង្វាយដុតទាំងមូល

រួមជាមួយតង្វាយម្សៅ។ បន្ទាប់មក បូជាចារ្យធ្វើពិធីរំដោះបាបឲ្យគេនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។³² នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់ធ្វើពិធីកាយឲ្យអ្នកដែលជាពិធីជំងឺយ៉ូឡង់ ហើយគ្មានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការថ្វាយតង្វាយ»។

³³ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនថា៖³⁴ «នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីកាណាន

ដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាជាមរតក ហើយប្រសិនបើ យើងធ្វើឲ្យមានផ្សិតនៅតាមផ្ទះ

នៅក្នុងទឹកដីជាមួយសិទ្ធិរបស់អ្នករាល់គ្នា³⁵ នោះអ្នកដែលជាម្ចាស់ផ្ទះត្រូវទៅជួបបូជាចារ្យ និងជម្រាបគាត់អំពីរឿងនេះ។ គេត្រូវនិយាយថា

ខ្ញុំបានឃើញមានអ្វីម្យ៉ាងដូចជាផ្សិតក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំ។

³⁶ បូជាចារ្យត្រូវបញ្ជាឲ្យគេដកវ៉ាន់ចេញពីផ្ទះ មុនពេលដែលគាត់ចូលទៅពិនិត្យស្នាមនៅក្នុងផ្ទះ ដូច្នេះ នឹងមិនមានអ្វីនៅក្នុងផ្ទះដែលធ្វើឲ្យមិនបរិសុទ្ធទេ។

³⁷ គាត់ត្រូវពិនិត្យស្នាមនោះ ប្រសិនបើ ឃើញថាមានស្នាមនៅលើជញ្ជាំង ហើយស្នាមនោះមានពណ៌បៃតង ឬក្រហមព្រៀង។

ឬស្នាមនោះខ្វែងរងទៅក្នុងជញ្ជាំង។³⁸ ប្រសិនបើ ផ្ទះនោះមានស្នាម បូជាចារ្យត្រូវចេញទៅខាងក្រៅហើយបិទទ្វារផ្ទះនោះរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

³⁹ លុះដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរបូជាចារ្យ ត្រូវត្រឡប់ទៅពិនិត្យស្នាមសាជាថ្មី ប្រសិនបើ ឃើញថាស្នាមរាលដាលលើជញ្ជាំងផ្ទះចែមទៀត។⁴⁰ ប្រសិនបើមាន

បូជាចារ្យត្រូវបញ្ជាឲ្យយកថ្មដែលបានរកឃើញថាមានស្នាមនោះចេញ ហើយយកវាចេញទៅកន្លែងដែលមិនបរិសុទ្ធ នៅក្រៅទីក្រុង។

⁴¹លោកត្រូវឲ្យគេកោសជញ្ជាំងផ្ទះទាំងអស់ ហើយពួកគេត្រូវយកកម្ទេចដែលកោសនោះទៅបោះចោលនៅខាងក្រៅទីក្រុង នៅកន្លែងដែលមិនបរិសុទ្ធ។

⁴²ពួកគេត្រូវយកថ្មទៅដាក់ជំនួសនៅកន្លែងដែលគេបានយកចេញនោះ ហើយត្រូវយកបាយអង្ករមកបូក។

⁴³ប្រសិនបើ បន្ទាប់ពីយកចេញ ហើយកោសស្នាមដែលមាននោះ និងបិទសាជាថ្មី តែស្នាមស្បែកដុះឡើងសាជាថ្មីទៀតនោះ⁴⁴ ឬជាចារ្យត្រូវមកពិនិត្យម្តងទៀត មើលថា តើមានស្នាមស្បែកនៅក្នុងផ្ទះដែរឬទេ។ ប្រសិនបើ ឃើញថាមានស្បែក នោះបានសេចក្តីថា ស្បែកដែលមិនអាចកម្ចាត់បាន ហើយផ្ទះនោះមិនបរិសុទ្ធ។

⁴⁵ផ្ទះនោះត្រូវកម្ទេចចោល។ ទាំងថ្ម ទាំងឈើ ទាំងបាយអង្ករ រួចយកអ្វីៗទាំងអស់នោះទៅចោលនៅទីមិនបរិសុទ្ធ នៅខាងក្រៅទីក្រុង។⁴⁶បន្ថែមលើនេះ អ្នកដែលចូលទៅក្នុងផ្ទះអំឡុងពេលដែលបិទទ្វារ អ្នកនោះមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។⁴⁷អ្នកដេកក្នុងផ្ទះនោះ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយអ្នកដែលបរិភោគក្នុងផ្ទះនោះ ក៏ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួនដែរ។

⁴⁸ប្រសិនបើ ក្រោយពីគេបូកបាយអង្ករហើយ ឬជាចារ្យចូលទៅក្នុងផ្ទះពិនិត្យ ហើយឃើញថា ស្នាមស្បែកនោះមិនមានទៀត នោះលោកត្រូវប្រកាសថា ផ្ទះនោះបរិសុទ្ធ។

⁴⁹លោកបូជាចារ្យត្រូវយកសត្វស្លាបពីរក្បាល ឈើតាត្រៅ អំបោះរោមចៀមពណ៌ក្រហមទុំ និងមែកហ៊ីស៊ុប មកធ្វើពិធីជម្រះបាបពីក្នុងផ្ទះនោះ។

⁵⁰លោកត្រូវអារកសត្វស្លាបទីមួយនៅលើផ្ទាំងដែលធ្វើពីដី ដែលដាក់ទឹកជ្រោះ។⁵¹ហើយលោកត្រូវយកដើមតាត្រៅ មែកហ៊ីស៊ុប អំបោះរោមចៀមពណ៌ក្រហមទុំ និងសត្វស្លាបមួយទៀតដែលនៅរស់ ជ្រលក់ទៅក្នុងឈាមសត្វស្លាប ដែលគេអារកលាយជាមួយទឹកជ្រោះ ហើយប្រោះប្រាំពីរដងទៅលើផ្ទះនោះ។

⁵²លោកបូជាចារ្យត្រូវជម្រះផ្ទះនោះដោយឈាមសត្វស្លាបលាយជាមួយទឹកជ្រោះ ជាមួយនឹងសត្វស្លាបដែលនៅរស់ ឈើតាត្រៅ មែកហ៊ីស៊ុប និងអំបោះរោមចៀមពណ៌ក្រហមទុំ។⁵³ប៉ុន្តែ លោកត្រូវលែងសត្វស្លាបដែលនៅរស់នោះអោយហើរទៅទីវាល។ លោកធ្វើពិធីជម្រះបាបចេញពីផ្ទះ ហើយផ្ទះនោះនឹងបានបរិសុទ្ធ។

⁵⁴នេះជាច្បាប់ស្តីអំពីរោគឃ្លង់គ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់ និង រោគអង្កេស្តី⁵⁵ និងច្បាប់ស្តីអំពីជឿតនៅលើសម្លៀកបំពាក់

ការដុះស្បែកនៅក្នុងផ្ទះ⁵⁶ សម្រាប់ការកើតកន្ទួល កើតភ្លើ និងកើតស្រែង⁵⁷ ដែលជួយឲ្យគេអាចកំណត់លើមនុស្ស ឬវត្ថុដែលបរិសុទ្ធឬ មិនបរិសុទ្ធ។ ទាំងនេះជាច្បាប់ស្តីអំពីរោគឃ្លង់ និងស្បែក។

15 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនថា៖² «ចូរប្រកាសប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា នៅពេលដែលបុរសណាម្នាក់មានជំងឺកាមរោគ ហើយមានខ្លះ ចេញពីខ្លួនរបស់គាត់មក គាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។³ ភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់គាត់ គឺព្រោះតែជំងឺកាមរោគនេះ។ ទោះបីខ្លះហូរចេញមក ឬមិនហូរចេញពីរាងកាយរបស់គាត់មកក្តី។

⁴គ្រៃដែលគាត់ដេក នឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ ហើយអ្វីៗដែលគាត់អង្គុយពីលើនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធទាំងអស់។⁵ អ្នកណាដែលប៉ះនឹងគ្រៃដេករបស់គាត់ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់ ហើយគាត់នឹងមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។

⁶អ្នកណាដែលអង្គុយលើអ្វីដែលមនុស្សមានជំងឺកាមរោគបានអង្គុយ អ្នកនោះត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គេ តែគេនឹងនៅមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។⁷ អ្នកណាដែលប៉ះរូបកាយមនុស្សដែលមានហូរខ្លះដោយសារកាមរោគត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ និងត្រូវងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គេ ហើយគេមិនបរិសុទ្ធដល់ល្ងាច។

⁸ប្រសិនបើ អ្នកជំងឺនោះស្មោះទឹកមាត់លើមនុស្សដែលបរិសុទ្ធ មនុស្សដែលបរិសុទ្ធនោះត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ និងត្រូវងូតទឹកសម្អាតខ្លួន ហើយគេត្រូវស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។⁹ កែបសេះ ឬកែបលាដែលអ្នកជំងឺអង្គុយលើ ក៏ទៅជាមិនបរិសុទ្ធដែរ។

¹⁰អ្នកណាដែលប៉ះនឹងវត្ថុអ្វីពីក្រោមអ្នកជំងឺ គេនឹងនៅក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច ហើយអ្នកដែលលើកកាន់របស់អស់ទាំងនោះ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គេដែរ គេត្រូវស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធបែបនេះរហូតដល់ល្ងាច។

¹¹បើអ្នកជំងឺបានប៉ះអ្នកណាម្នាក់ដោយមិនបានលាងដៃជាមុន អ្នកនោះត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ និងងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គេ ហើយគេត្រូវស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។¹² ចំណែកផ្ទាំងដី ដែលត្រូវអ្នកជំងឺប៉ះ ត្រូវបំបែកចោលទាំងអស់ តែបើផ្ទាំងដែលធ្វើពីឈើត្រូវយកទឹកមកលាងសម្អាត។

¹³ពេលណាដែលខ្លះរបស់អ្នកជំងឺកាមរោគនោះឈប់ហូរ គាត់ត្រូវរង់ចាំប្រាំពីរថ្ងៃ ទើបគាត់អាចធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានបរិសុទ្ធ គាត់ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយគាត់ត្រូវងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់ក្នុងទឹកជ្រោះ។ នោះ គាត់បានបរិសុទ្ធហើយ។

¹⁴នៅថ្ងៃទីប្រាំបីគាត់ត្រូវយកលកពីរ ឬព្រាបដំឡើងពីរក្បាល ជូនលោកបូជាចារ្យ នៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ។

¹⁵បូជាចារ្យត្រូវលើកតង្វាយនោះថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មួយសម្រាប់យញ្ញបូជាដោះបាប និងមួយផ្សេងទៀតសម្រាប់យញ្ញបូជាដុតទាំងមូល ហើយលោកធ្វើពិធីដោះបាបឲ្យគេនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ពីការហូរខ្លះនោះ។

¹⁶ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់ហូរទឹកកាម គេត្រូវលាងសម្អាតខ្លួនប្រាណទាំងមូល និងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។

¹⁷សម្លៀកបំពាក់ឬកម្រាលដែលទឹកកាមហូរលើ ត្រូវបោកសម្អាត ហើយវាស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។¹⁸ ប្រសិនបើ បុរស និងស្ត្រីម្នាក់បានរួមរីករាយជាមួយគ្នា នោះគេទាំងពីរនាក់ត្រូវលាងសម្អាតខ្លួន ហើយស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។

¹⁹កាលណាស្ត្រីម្នាក់ធ្លាក់ឈាម ដោយសារនាងមានរដូវ នាងត្រូវស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយអ្នកដែលប៉ះនាង នឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។²⁰ អំឡុងពេលដែលនាងមានរដូវអ្វីៗដែលនាងដេកលើ នឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ ហើយអ្វីៗដែលនាងអង្គុយពីលើក៏ទៅជាមិនបរិសុទ្ធដែរ។

²¹ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ប៉ះគ្រែនាងដេក គេត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយគេនឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។

²²អ្នកណាដែលប៉ះកៅអីដែលនាងអង្គុយ គេត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយអ្នកនោះត្រូវស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។²³ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បានប៉ះវត្ថុអ្វីដែល នៅលើគ្រែ ឬកៅអី ដែលនាងបានដេកឬអង្គុយ គេនឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច។

²⁴ប្រសិនបើ មានបុរសណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយនាង ហើយប្រសិនបើ មានភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់នាងហូរខ្លះគាត់

នោះគាត់នឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ គ្រៃដែលគាត់ដេកពីលើនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ។

²⁵ប្រសិនបើ ស្ត្រីណាម្នាក់ធ្លាក់ឈាមយូរថ្ងៃ ដែលខុសពីធម្មតាពីពេលវេលារដូវរបស់នាង ឬប្រសិនបើ នាងធ្លាក់ឈាមយូរហួសលើសពីពេលវេលានៃការមានរដូវរបស់នាង ក្នុងអំឡុងពេលនៃការហូរភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់នាង ដូច្នេះ នាងក៏នឹងមិនបរិសុទ្ធដូចជាពេលដែលនាងមានរដូវដែរ។ នាងជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។²⁶ រាល់គ្រៃដែលនាងដេក នៅអំឡុងពេលដែលនាងធ្លាក់ឈាម នឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធដូចជាអំឡុងពេលដែលនាងមានរដូវដែល ហើយអ្វីៗដែលនាងអង្គុយពីលើនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធដូចជាអំឡុងពេលដែលនាងមានរដូវដែរ។

²⁷ប្រសិនបើ មាននរណាប៉ះពាល់របស់អស់ទាំងនោះ គេនឹងទៅជាមិនបរិសុទ្ធ គាត់ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់នឹងងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់ ហើយគាត់នឹងស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ពេលល្ងាច។

²⁸ប៉ុន្តែប្រសិនបើនាង បានស្អាតពីការធ្លាក់ឈាមរបស់នាងហើយ នោះនាងត្រូវរង់ចាំប្រាំពីរថ្ងៃបន្ថែមទៀតសម្រាប់ខ្លួននាង បន្ទាប់ពីនោះមកនាងនឹងបានបរិសុទ្ធ។

²⁹លុះដល់ថ្ងៃទីប្រាំបី នាងត្រូវយកលកពីរ ឬព្រាបដំឡើងពីរក្បាល ទៅជូនបូជាចារ្យ នៅត្រង់ច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។

³⁰បូជាចារ្យត្រូវថ្វាយសត្វស្លាបទីមួយជាយញ្ញបូជាលោះបាប ហើយសត្វស្លាបមួយទៀតជាតង្វាយដុតទាំងមូល លោកធ្វើពិធីដោះបាបសម្រាប់គាត់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ភាពមិនបរិសុទ្ធដោយសារការធ្លាក់ឈាមរបស់គាត់។

³¹នេះគឺជារបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវញែកជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ចេញពីភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងមិនស្លាប់ដោយសារភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ ដោយធ្វើឲ្យសៅហ្មងទីសក្ការៈរបស់យើង ជាកន្លែងដែលយើងនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

³²នេះជាច្បាប់ដែលស្ថិតស្ថេរសម្រាប់អ្នកដែលមានហូរត្រូវសម្រាប់មនុស្សប្រុសដែលមានហូរទឹកកាមចេញពីខ្លួនរបស់គាត់ នឹងធ្វើឲ្យគាត់មិនបរិសុទ្ធ។³³ សម្រាប់ស្ត្រីណាដែលមានរដូវ សម្រាប់នរណាដែលមានលំហូរសារធាតុរាវទោះបីបុរសក្តី ឬស្ត្រីក្តី ហើយសម្រាប់បុរសដែលរួមដំណេកជាមួយស្ត្រីដែលមិនបរិសុទ្ធ។

16¹ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់លោកម៉ូសេ បន្ទាប់ពីកូនប្រុសទាំងពីររបស់លោកអើរីនបានស្លាប់ទៅ
នៅពេលដែលគេបានចូលទៅក្បែរព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏បានស្លាប់ទៅ។² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រាប់ទៅកាន់អើរីន
ជាបងប្រុសរបស់អ្នកថា កុំឲ្យចូលទៅទីសក្ការៈគ្រប់ពេលវេលាឡើយ ពោលគឺនៅក្នុងទីសក្ការៈបំផុតនៅពីក្រោយរាំងនន ពីមុខហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រី។
ប្រសិនបើគាត់ចូលទៅគាត់នឹងស្លាប់ ព្រោះយើងនឹងលេចមកនៅក្នុងពពកនៅលើសម្ពន្ធមេត្រី។

³ ហើយនេះគឺជារបៀបដែលលោកអើរីនត្រូវធ្វើ នៅពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈបំផុត។⁴ គាត់ត្រូវនាំយកគោឈ្មោលស្មារមួយ
សម្រាប់យញ្ញបូជាដោះបាប ហើយនិងចៀមឈ្មោលមួយសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល។ គាត់ត្រូវពាក់អាវវែងសក្ការៈ ដែលធ្វើពីអំបោះផ្ទៃ
និងស្លៀកខោខ្លីខាងក្នុងធ្វើពីអំបោះផ្ទៃ ពាក់ខ្សែក្រវ៉ាត់ធ្វើពីអំបោះផ្ទៃ ហើយពាក់ឆ្នុតក្បាលធ្វើពីអំបោះផ្ទៃ។ ដោយសារនេះជាសម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធ។
គាត់ត្រូវងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់ជាមុនសិន មុនស្លៀកសម្លៀកបំពាក់។⁵ គាត់ត្រូវទទួលពពែឈ្មោលពីរក្បាលពីសហគមន៍
សម្រាប់ថ្វាយជាយញ្ញបូជាលោះបាប មួយសម្រាប់ ថ្វាយជាយញ្ញបូជាដោះបាប និងមួយទៀតសម្រាប់តង្វាយដុតទាំងមូល។

⁶ បន្ទាប់មក លោកអើរីនត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាលោះបាប សម្រាប់ខ្លួនលោក ធ្វើពីធុរីដោះបាបរបស់លោក និងក្រុមគ្រួសាររបស់លោក។⁷ គាត់ត្រូវយកពពែពីរ
ថ្វាយជាយញ្ញបូជាលោះបាប និងតង្វាយដុតទាំងមូលដូចពីមុនដែរ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។

⁸ លោកត្រូវបោះឆ្នោតសម្រាប់ពពែទាំងពីរនោះ មួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយមួយទៀតគឺឲ្យលោកអាសាអែល។⁹ បន្ទាប់ពី លោកចាប់ឆ្នោតហើយ
ពពែឈ្មោលដែលត្រូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គឺត្រូវថ្វាយជាយញ្ញបូជាលោះបាប។¹⁰ ប៉ុន្តែ ពពែដែលចាប់ឆ្នោតត្រូវសម្រាប់បំបរបងទៅ នោះត្រូវយកមកដាក់ទាំងរស់
នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីធ្វើពីធុរីដោះបាប រួចចាត់គេឲ្យនាំយកទៅបំបរបងនៅទីរហាស្ថាន។

¹¹ បន្ទាប់មក លោកអើរីនត្រូវថ្វាយគោបាបជាតង្វាយលោះបាប សម្រាប់ខ្លួនរបស់លោក។ គាត់ត្រូវធ្វើពីធុរីដោះបាប សម្រាប់រូបលោកផ្ទាល់
និងសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារលោកផងដែរ។

¹² លោកត្រូវយកកាដន់ដែលពេញទៅដោយរងើកភ្លើង ដែលយកចេញពីអាសនៈនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងយកគ្រឿងក្រអូបម៉ដ្ឋពីរក្តាប់មកជាមួយ
ចូលទៅក្នុងរាំងននទីសក្ការៈ។¹³ នៅទីនោះលោកត្រូវដុតគ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងភ្លើងនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ ផ្សែងនៃគ្រឿងក្រអូប
នឹងហើរឡើងទៅលើគម្របហិប ដែលគ្របពីលើបន្ទះថ្មនៃសន្និសីទ។ ធ្វើដូច្នេះ នោះលោកនឹងមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។

¹⁴ គាត់ត្រូវយកឈាមគោបាបមក ហើយជ្រលក់ម្រាមដៃរបស់លោកចូលក្នុងឈាមនោះ រួចប្រោះខាងមុខគម្របហិប។

គាត់ត្រូវយកម្រាមដៃធ្វើពីដីប្រោះឈាមនៅខាងមុខហិប ចំនួនប្រាំពីរដង។

¹⁵ បន្ទាប់មក លោកត្រូវចាក់កពពែសម្រាប់យញ្ញបូជាលោះបាបប្រជាជន ហើយយកឈាមតង្វាយនោះចូលទៅក្នុងរាំងនន។
ហើយគាត់ត្រូវប្រោះឈាមពពែឈ្មោលនេះ ទៅលើគំរូហិប និងផ្នែកខាងមុខគម្របហិប ដូចគាត់បានប្រោះឈាមគោបាបដែរ។¹⁶ គាត់ត្រូវធ្វើពីធុរីនេះ
ដើម្បីជម្រះទីសក្ការៈឲ្យបរិសុទ្ធ រួចដុតពីភាពសៅហ្មងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ព្រមទាំងអំពើទុច្ចរិត និងអំពើបាបទាំងប៉ុន្មានរបស់ពួកគេ។
គាត់ក៏ត្រូវធ្វើពីធុរីប្រោះឈាមនេះលើព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គគង់នៅកណ្តាលចំណោមពួកគេ ដែលជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ។

¹⁷ នៅពេលដែលលោកអើរីន ចូលទៅធ្វើពីធុរីដោះបាបនៅក្នុងទីសក្ការៈ រហូតដល់ពេលដែលគាត់បញ្ចប់ពីធុរី ហើយចេញមកវិញ
គឺមិនត្រូវឲ្យមានអ្នកណាម្នាក់ស្ថិតនៅក្នុងពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ឡើយ គាត់ត្រូវធ្វើពីធុរីដោះបាបឲ្យខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់
និងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។¹⁸ គាត់ត្រូវចេញមកខាងមុខអាសនៈ ដែលស្ថិតនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើពីធុរីជម្រះអាសនៈ
គឺគាត់ត្រូវយកឈាមគោបាប និងឈាមពពែឈ្មោល ទៅលាបជុំវិញផ្ទៃខាងមុខរបស់អាសនៈ។¹⁹ គាត់ត្រូវជ្រលក់ម្រាមដៃទៅក្នុងឈាម ហើយប្រោះប្រាំពីរដង
ដើម្បីជម្រះអាសនៈឲ្យបានបរិសុទ្ធ រួចដុតពីភាពសៅហ្មងទាំងឡាយរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងព្រែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²⁰ នៅពេលដែលគាត់បានបញ្ចប់ការធ្វើពីធុរីជម្រះទីសក្ការៈ ជំរះព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ និងជំរះអាសនៈរួចរាល់ហើយ គាត់ត្រូវយកពពែដែលនៅរស់មក។

²¹ អើរីនត្រូវដាក់ដៃទាំងពីររបស់គាត់ទៅលើក្បាលពពែរស់នោះ ហើយលន់ក្តៅក្បាលពពែនោះ ហើយបុរសម្នាក់ដែលបានជ្រើសរើសរួចជាស្រេច។

បន្ទាប់មកលោកត្រូវផ្ទេរអំពើបាបទាំងអស់ទៅលើក្បាលពពែនោះ ហើយដេញវាទៅវាលរហាស្ថាន ដោយបុរសម្នាក់ដែលបានជ្រើសរើសរួចជាស្រេច។

²² ពពែនោះនាំយកអំពើបាបទាំងអស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៅកាន់ទីសក្ការៈ។ បុរសដែលដេញពពែនោះទៅដល់វាលរហាស្ថានហើយ គេត្រូវលែងវាទៅ។

²³ លោកអើរីនត្រូវត្រឡប់ចូលទៅក្នុងពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់ត្រូវដោះសម្លៀកបំពាក់ដែលធ្វើពីអំបោះផ្ទៃ
ដែលគាត់ពាក់សម្រាប់បំពេញមុខងារក្នុងទីសក្ការៈ ហើយទុកសម្លៀកបំពាក់នៅទីនោះ។²⁴ គាត់ត្រូវងូតទឹកសម្អាតខ្លួននៅក្នុងទីសក្ការៈ
ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ធម្មតាវិញ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវចេញទៅខាងក្រៅ ហើយថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលរបស់គាត់ និង
ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីលោះបាបរបស់គាត់ និងបាបរបស់ប្រជាជន។

²⁵ គាត់ត្រូវដុតខ្លាញ់នៃយញ្ញបូជាលោះបាបនៅលើអាសនៈ។²⁶ ហើយបុរសដែលដេញពពែទៅវាលរហាស្ថាន ឲ្យអាសាអែល ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់
និងងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់ បន្ទាប់មក គាត់អាចត្រឡប់មកក្នុងជំរំបាន។

²⁷ ឯគោបាបនិងពពែឈ្មោល ដែលគេសម្លាប់សម្រាប់លោះបាប ហើយយកឈាមរបស់វាសម្រាប់ធ្វើលោះបាបក្នុងទីសក្ការៈ ត្រូវយកវាទៅខាងក្រៅជំរំ។
ពួកគេត្រូវដុតពួកវា ទាំងស្បែក ទាំងសាច់ និងគ្រឿងក្នុង។²⁸ អ្នកដែលដុតផ្នែកទាំងនោះ ត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គាត់
បន្ទាប់មកគេអាចត្រឡប់មកក្នុងជំរំវិញ។

²⁹ នេះគឺជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រកាន់រហូតទៅ នៅក្នុងខែទីប្រាំពីរ ថ្ងៃទីដប់ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតមអាហារ ហើយមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ
គឺទាំងអ្នករាល់គ្នាជាម្ចាស់ស្រុក ទាំងជនបរទេសដែលរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា³⁰ ព្រោះនៅថ្ងៃនោះ គេនឹងធ្វើពីធុរីលោះបាបអ្នករាល់គ្នា
ដើម្បីជម្រះអ្នករាល់គ្នាឲ្យបានបរិសុទ្ធ។³¹ នោះជាថ្ងៃសប្បិទ ជាថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវសម្រាក ហើយត្រូវតមអាហារ និងមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ។
នេះជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រកាន់រហូតទៅ ឥតប្រែប្រួលឡើយ។

³² មានតែមហាបូជាច្បាញ ដែលទទួលការចាក់ប្រេងតែងតាំង និងឲ្យបំពេញមុខងារជាបូជាច្បាញស្នងឪពុករបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចធ្វើពីធុរីលោះបាប
និងពាក់សម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីអំបោះផ្ទៃ ដែលជាសម្លៀកបំពាក់ដ៏បរិសុទ្ធបាន។³³ គាត់ត្រូវធ្វើពីធុរីជម្រះទីសក្ការៈបំផុត ព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយនិងអាសនៈ
ឲ្យបានបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងជម្រះបាបបូជាច្បាញ និងប្រជាជនទាំងអស់ក្នុងសហគមន៍។

³⁴ នេះជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រកាន់រៀងរហូតឥតប្រែប្រួល ដើម្បីជម្រះបាបប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ពីអំពើបាបរបស់គេ ជាមៀងរាល់ឆ្នាំ។
នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្គាប់មកតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

17 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា² «ចូរប្រាប់អ៊ីរ៉េន និងកូនប្រុសៗរបស់គាត់ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកថា³ ក្នុងចំណោមកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ប្រសិនបើបុរសណាម្នាក់ចង់ចាក់កសម្លាប់គេ ចៀម ឬព័ទ្ធ នៅក្នុងជំរំ ឬនៅក្រៅជំរំក្នុងគោលបំណងថ្វាយជាយញ្ញបូជា⁴ ហើយប្រសិនបើ គាត់មិនយកសត្វនោះទៅច្រកចូលពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នៅមុខព្រះពន្លា គាត់ត្រូវមានទោសដោយការបង្ខូរឈាម។ គាត់បានបង្ខូរឈាម ហើយអ្នកនោះត្រូវកាត់ចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គាត់។

⁵គោលបំណងនៃបទបញ្ជានេះ គឺដើម្បីឲ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលនាំយកតង្វាយរបស់ពួកគេទៅជូនបូជាចារ្យនៅច្រកចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីបូជាចារ្យលើកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាយញ្ញបូជាមេត្រីភាព គឺដើម្បីឃាត់គេកុំឲ្យសម្លាប់សត្វនៅទីវាល។⁶បូជាចារ្យត្រូវបោះឈាមលើអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្រង់ច្រកទ្វារពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់ត្រូវដុតខ្លាញ់នៃតង្វាយនោះ ដែលជាភ្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់។

⁷ដូច្នេះ គេនឹងលែងក្បត់យើង ដោយថ្វាយយញ្ញបូជាទៅព្រះក្លែងក្លាយ ដែលមានរូបរាងដូចព័ទ្ធចៀតហើយ។

នេះគឺជាច្បាប់ដែលមិនមានការប្រែប្រួលសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ពួកគេគ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់។

⁸អ្នកត្រូវប្រាប់ពួកគេថា ប្រសិនបើ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលណាម្នាក់ ឬជនបរទេសណាម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដែលមានបំណងថ្វាយតង្វាយដុត ឬយញ្ញបូជាអ្វីមួយ⁹ ប៉ុន្តែ មិនបាននាំសត្វនោះមកថ្វាយជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ នៅទ្វារចូលព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ទេនោះ ត្រូវកាត់គេនោះចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គេ។

¹⁰ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ឬជនបរទេសណាម្នាក់ដែលរស់នៅជាមួយអ្នក ដែលបរិភោគឈាមអ្វីក៏ដោយ

យើងនឹងដាក់ទោសអ្នកដែលបរិភោគឈាមនោះ ហើយយើងនឹងកាត់គេចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គេ។¹¹ជឿត

ជីវិតរបស់សត្វលោកទាំងអស់គឺនៅក្នុងឈាម។ យើងបានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបង្ខូរឈាមលើអាសនៈ ដើម្បីធ្វើពិធីដោះបាប ឈាមដែលធ្វើពិធីអាចរំដោះបាបបាន ព្រោះក្នុងឈាមមានជីវិត។

¹²ដូច្នេះហើយបានជាយើងហាមថា មិនត្រូវមានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលណាម្នាក់បរិភោគឡើយ សូម្បីតែ ជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបរិភោគឈាមដែរ។¹³នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឬជនបរទេសណាម្នាក់ដែលរស់ក្នុងចំណោមពួកគេ ដែលប្រមាញ់ហើយសម្លាប់សត្វចតុប្បាត ឬសត្វស្លាបក្តី ត្រូវបង្ខូរឈាមសត្វនោះ ទៅលើដីហើយយកឆ្មូលដីគ្របពីលើ។

¹⁴ដោយសារជីវិតសត្វលោកទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងឈាមរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះហើយបានជាយើងហាមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖

«អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគឈាមរបស់សត្វណាមួយ ព្រោះជីវិតរបស់សត្វលោកទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងឈាមរបស់ខ្លួន។ អ្នកណាដែលបរិភោគឈាម ត្រូវកាត់ចេញពីចំណោមប្រជាជាតិរបស់ខ្លួន»។

¹⁵មនុស្សទាំងអស់នោះបីជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឬជនបរទេសក្តី ដែលបរិភោគសត្វដែលងាប់ដោយសារជំងឺឬងាប់ដោយសារសត្វព្រៃហែក គេត្រូវបោកសម្លៀកបំពាក់របស់គេ ហើយងូតទឹកសម្អាតខ្លួន គេនឹងត្រូវស្ថិតក្នុងភាពមិនបរិសុទ្ធរហូតដល់ល្ងាច បន្ទាប់មក គេនឹងបរិសុទ្ធវិញ។¹⁶តែប្រសិនបើ គេមិនបោកសម្លៀកបំពាក់ និងងូតទឹកសម្អាតខ្លួនរបស់គេទេ គេនឹងមានកុហុស។

¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖²«ចូរប្រកាសដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ហើយប្រាប់ពួកគេថា
«យើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។³អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តនូវអំពើដែលជនជាតិអេស៊ីបធ្លាប់ប្រព្រឹត្ត នៅក្នុងស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នាអស់នៅឡើយ។
អ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវប្រព្រឹត្តដូចជនជាតិកាណាននៅក្នុងស្រុក ដែលយើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅរស់នៅដែរ។ កុំកាន់តាមច្បាប់របស់ពួកគេឡើយ។

⁴ច្បាប់របស់យើងដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រកាន់ធ្លាប់ ហើយបញ្ជារបស់យើងអ្នករាល់គ្នាត្រូវរក្សា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវដើរក្នុងសេចក្តីដែលយើងបានបង្គាប់មក
ពីព្រោះយើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។⁵អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមច្បាប់ និងវិន័យទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង។

អ្នកប្រតិបត្តិតាមនឹងមានជីវិតដោយសារច្បាប់ និងវិន័យទាំងនោះ។ ព្រោះយើងជាព្រះអម្ចាស់។

⁶ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវមានអ្នកណាម្នាក់រួមភេទជាមួយសាច់ញាតិរបស់ខ្លួនឡើយ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់។⁷មិនត្រូវបង្គាប់កិត្តិយសឪពុកអ្នក
ដោយរួមដំណេកជាមួយម្តាយរបស់អ្នកឡើយ។ គាត់ជាម្តាយរបស់អ្នក! អ្នកមិនត្រូវបង្គាប់កិត្តិយសរបស់គាត់ទេ។

⁸ក៏មិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធរបស់ឪពុកអ្នកដែរ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបង្គាប់កិត្តិយសឪពុករបស់អ្នកដោយប្រព្រឹត្តរបៀបដូច្នេះទេ។

⁹មិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយបងស្រី ឬប្អូនស្រីរបស់អ្នកឡើយ ទោះបីនាងជាបងប្អូនរួមឪពុកតែមួយ ឬជាបងប្អូនរួមម្តាយក្តី ទោះបីនាងជាកូនមានខាន់ស្លា

ឬអត់ខាន់ស្លាក្តី។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយបងប្អូនស្រីរបស់អ្នកឡើយ។¹⁰កុំរួមដំណេកជាមួយកូនស្រីរបស់កូនប្រុសអ្នកឡើយ

ក៏មិនត្រូវជាមួយកូនស្រីរបស់កូនស្រីអ្នកដែរ។ ធ្វើដូច្នេះអ្នកនឹងបន្តកូនរបស់អ្នក។¹¹កុំរួមដំណេកជាមួយកូនស្រីរបស់ប្រពន្ធច្បាប់អ្នកឡើយ

នាងជាកូនស្រីរបស់ឪពុកអ្នកដែរ។ នាងគឺជាបងប្អូនស្រីរបស់អ្នក ដូច្នេះ អ្នកមិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយនាងគេទេ។

¹²កុំរួមដំណេកជាមួយបង ឬប្អូនស្រីរបស់ឪពុកអ្នកឡើយ។ គាត់ជាសាច់ញាតិជិតជិតរបស់ឪពុកអ្នក។¹³កុំរួមដំណេកជាមួយបង

ឬប្អូនស្រីម្តាយរបស់អ្នកឡើយ។ គាត់ជាសាច់ញាតិជិតជិតរបស់ម្តាយអ្នក។¹⁴កុំបន្តកូន ឬប្អូនប្រុសឪពុករបស់អ្នក

ដោយរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់ឡើយ។ កុំចូលក្បែរគាត់ដោយគោលបំណងបែបនោះឡើយ ព្រោះគាត់ជាម្តាយមីងរបស់អ្នក។

¹⁵កុំរួមដំណេកជាមួយកូនប្រុសស្រីរបស់អ្នកឡើយ។ នាងជាប្រពន្ធកូនប្រុសរបស់អ្នក។¹⁶កុំរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធបងប្រុស ឬប្អូនប្រុសរបស់អ្នកឡើយ
កុំបន្តកូនគាត់ដោយប្រព្រឹត្តរបៀបនេះឡើយ។

¹⁷មិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយម្តាយផង កូនស្រីផងនោះទេ ឬមិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយចៅស្រីជាកូនរបស់កូនស្រី ឬកូនប្រុសរបស់អ្នកឡើយ។

¹⁸នៅពេលប្រពន្ធរបស់អ្នកនៅមានជីវិតរស់នៅនៅឡើយ អ្នកមិនត្រូវរៀបការជាមួយបងថ្លៃ ឬប្អូនថ្លៃស្រីរបស់អ្នកនិងមិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយនាងឡើយ។

¹⁹កុំរួមដំណេកជាមួយស្ត្រីដែលកំពុងមានរដូវឡើយ។ នាងជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធក្នុងកំឡុងពេលនោះ។²⁰កុំរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធអ្នកជិតខាង
ដែលនាំឲ្យខ្លួនរបស់អ្នកទៅជាសៅហ្មងជាមួយនាងឡើយ។

²¹មិនត្រូវយកកូនរបស់អ្នកទៅដុតក្នុងភ្លើងឡើយ ធ្វើដូច្នេះគឺអ្នកយកពួកគេធ្វើជាយញ្ញបូជាថ្វាយដល់ព្រះម៉ាឡុក

ព្រោះអ្នកមិនត្រូវបង្គាប់ព្រះនាមនៃព្រះរបស់អ្នកឡើយ។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

²²មិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយមនុស្សប្រុសដូចគ្នា ដូចរួមដំណេកជាមួយមនុស្សស្រីឡើយ។²³មិនត្រូវរួមភេទជាមួយសត្វធាតុ

ដែលនាំឲ្យខ្លួនរបស់អ្នកទៅជាសៅហ្មងឡើយ។ ហើយមនុស្សស្រីក៏មិនត្រូវរួមភេទជាមួយសត្វដែរ។ ព្រោះវាជាអំពើដ៏ថោកទាបបំផុត។

²⁴មិនត្រូវបណ្តោយឲ្យខ្លួនរបស់អ្នកទៅជាសៅហ្មង ដោយសារអំពើណាមួយ ក្នុងចំណោមអំពើអស់ទាំងនោះ

ដ្បិតយើងបានបណ្តេញប្រជាជាតិទាំងឡាយចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា។²⁵ដ៏បានក្លាយទៅជាសៅហ្មង ដូច្នេះហើយបានជាយើងដាក់ទោសពួកគេ
ធ្វើឲ្យពួកគេខ្ចាត់ខ្ចាយចេញពីទឹកដីរបស់ខ្លួន។

²⁶អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ និងវិន័យរបស់យើង ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមទាំងអស់នោះឡើយ

ទោះបីអ្នករាល់គ្នាដែលជាម្ចាស់ស្រុក ទោះបីជាជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

²⁷នេះគឺជាអំពើអាក្រក់ដែលប្រជាជននៅក្នុងស្រុកនោះបានប្រព្រឹត្ត ដែលនាំឲ្យទឹកដីទៅជាសៅហ្មង។²⁸ដូច្នេះ ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន នោះទឹកដីនឹងមិនត្រូវសៅហ្មងទេ
ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយចេញពីទឹកដី ដូចជាតិសាសន៍ដែលនៅមុនអ្នករាល់គ្នាដែរ។

²⁹អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមណាមួយ ក្នុងចំណោមអំពើទាំងនោះ ត្រូវដកចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គេ។

³⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវរក្សាបទបញ្ជារបស់យើង មិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមណាមួយ ដូចដែលអ្នករស់នៅក្នុងស្រុកនេះពីមុនធ្លាប់ប្រព្រឹត្តនោះឡើយ ដូច្នេះ
អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវសៅហ្មងដោយសារអំពើទាំងនោះទេ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖² «ចូរប្រាប់សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដូចតទៅ៖ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែវិសុទ្ធ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា យើងជាព្រះដ៏វិសុទ្ធ។³ មនុស្សទាំងអស់ត្រូវគោរពឱពុក និងម្តាយរបស់គេ ហើយត្រូវរក្សាថ្ងៃសប្បិរៈរបស់យើង។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។⁴ មិនត្រូវត្រឡប់ទៅថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយក៏មិនត្រូវស៊ីតម្លើររូបព្រះសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁵ ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាថ្វាយយញ្ញបូជាមេត្រីភាពដល់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកត្រូវថ្វាយតាមរបៀបដែលគាត់ព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់។
⁶ អ្នកត្រូវតែបរិភោគសាច់នៃតង្វាយនៅក្នុងថ្ងៃដែលអ្នកថ្វាយនោះ ឬនៅថ្ងៃបន្ទាប់។ ប្រសិនបើ តង្វាយនោះនៅសល់រហូតដល់ថ្ងៃទីបី គឺត្រូវយកទៅដុតទាំងអស់។⁷ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់បរិភោគសាច់តង្វាយនោះនៅថ្ងៃទីបី គេនឹងទៅជាសៅហ្មង។ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនទទួលយកតង្វាយនោះទេ។⁸ អ្នកដែលបរិភោគសាច់នោះនឹងមានទោស ព្រោះគេបានប្រមាថរបស់ដែលញែកជាបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ត្រូវដេញគេចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គេ។

⁹ នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាស្រូវ នៅក្នុងស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នា គឺមិនត្រូវច្រូតរហូតដល់ភ្លឺស្រែទេ ហើយក៏មិនត្រូវរើសគ្រាប់ស្រូវដែលជ្រុះដែរ។
¹⁰ អ្នកក៏មិនត្រូវសន្សំផ្លែទំពាំងបាយជូរដែលនៅសេសសល់ក្នុងចម្ការរបស់អ្នកដែរ សូម្បីតែផ្លែដែលជ្រុះក៏មិនត្រូវរើសដែរ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទុកវាសម្រាប់អ្នកក្រ និងជនបរទេសរើសបរិភោគ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹¹ កុំលួច។ កុំកុហក។ កុំបញ្ឆោតយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ។¹² កុំស្ម័គ្រដោយប្រើនាមយើងដោយបំពានឡើយ ធ្វើដូច្នេះ គឺអ្នករាល់គ្នាប្រមាថនាមនៃព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

¹³ មិនត្រូវជិះជាន់សង្កត់សង្កិនអ្នកជិតខាងរបស់អ្នកឡើយ ហើយក៏កុំប្លន់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ដែរ។
មិនត្រូវទុកប្រាក់ឈ្នួលរបស់កម្មករនៅជាមួយអ្នករហូតដល់ថ្ងៃស្អែកឡើយ។¹⁴ មិនត្រូវជេរប្រមាថមនុស្សច្រង់ទេ ហើយក៏មិនត្រូវយកអ្វីទៅដាក់ពីមុខមនុស្សខ្វាក់ដែល។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកត្រូវគោរពកោតខ្លាចព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ យើងជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁵ កុំកាត់ក្តីដោយអយុត្តិធម៌ឡើយ។ មិនត្រូវរើសមុខអ្នកណា ដោយបង្ហាញការយោគយល់ដោយព្រោះគេជាមនុស្សទុរគិត ឬដោយគេជាមនុស្សសំខាន់នោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវកាត់ក្តីអ្នកជិតខាងរបស់អ្នកដោយសុចរិត។¹⁶ មិនត្រូវដើររិហាកេរ្តិ៍មនុស្សនៅជុំវិញខ្លួនរបស់អ្នកទេ ផ្ទុយទៅវិញត្រូវស្វែងរកដើម្បីការពារជីវិតអ្នកជិតខាងរបស់អ្នក។ យើងជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁷ មិនត្រូវមានចិត្តស្ងប់បង្អួចរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ អ្នកត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ស្តីបន្ទោសអ្នកជិតខាងរបស់អ្នក នោះអ្នកនឹងមិនរួមគំនិតជាមួយអ្នកនោះ ក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់គេឡើយ។¹⁸ កុំសងសឹក ឬក៏គិតប្រឆាំងនឹងជនរួមជាតិរបស់អ្នកឡើយ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងអោយដូចជាស្រឡាញ់ខ្លួនរបស់អ្នក។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁹ ចូរប្រតិបត្តិតាមច្បាប់របស់យើង។ មិនត្រូវព្យាយាមបង្កាត់សត្វដែលមានប្រភេទរបស់ខុសគ្នារបស់អ្នកឡើយ។ មិនត្រូវព្រោះគ្រាប់ពូជស្រូវពីរប្រភេទផ្សេងគ្នា ក្នុងស្រែតែមួយទេ។ ក៏មិនត្រូវស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដែលគ្នាញឡើងពី អំបោះពីរផ្សេងគ្នាដែរ។

²⁰ នរណាដែលរួមដំណេកជាមួយស្រីបម្រើ ដែលមានគូរដណ្តឹង ប៉ុន្តែនាងនៅមិនទាន់បានលួស ឬមិនទាន់មានសេរីភាពជាអ្នកជានៅឡើយ ពួកគេទាំងពីរនាក់នឹងមានទោស។ ពួកគេមិនមានទោសដល់ស្លាប់នោះទេ ព្រោះបាននាងមិនទាន់ទៅជាអ្នកជានៅឡើយ។²¹ បុរសដែលបានប្រព្រឹត្តខុស ត្រូវយកចៀមឈ្មោលមួយទៅថ្វាយជាតង្វាយលោះបាប នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ត្រង់មាត់ទ្វារព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។²² បន្ទាប់មកបូជាច្បាប់ ត្រូវធ្វើពីធុរដោះបាបអោយគាត់ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ គឺបូជាច្បាប់ថ្វាយចៀមឈ្មោលជាយញ្ញបូជាលោះបាបនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់អំពើបាបដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត។ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងលើកលែងទោសអោយគេបានរួចពីបាប។

²³ នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅរស់នៅក្នុងស្រុក ហើយដាំដើមឈើហូបផ្លែគ្រប់ប្រភេទ អ្នកត្រូវចាត់ទុកផ្លែឈើដែលជាផលទាំងនោះ ជាផ្លែឈើមិនបរិសុទ្ធ។ ផ្លែឈើទាំងនោះនឹងមិនបរិសុទ្ធយៈពេលបីឆ្នាំ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគផលនៃផ្លែឈើទាំងនោះឡើយ។²⁴ នៅឆ្នាំទីបួន ផលផ្លែឈើទាំងនោះនឹងត្រូវញែកជាបរិសុទ្ធថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសើរតម្កើងព្រះអង្គ។²⁵ លុះដល់ឆ្នាំទីប្រាំអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគផ្លែឈើទាំងនោះបាន ហើយធ្វើដូច្នេះ ដើមឈើទាំងនេះនឹងផ្តល់ផលយ៉ាងច្រើនឡើង។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក។

²⁶ មិនត្រូវបរិភោគសាច់សត្វណាដែលមានឈាមនោះឡើយ។ មិនត្រូវទស្សន៍ទាយមើលពីដោតជាតាវាសីឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវធ្វើពិធីមន្តអាគមន៍ដើម្បីត្រួតត្រាអ្នកណាដោយអំណាចលើពិធីមន្តអាគមន៍ឡើយ។²⁷ កុំធ្វើតាមទម្លាប់ពួកអ្នកមិនជឿដូចជា កោរសក់ចំហៀងក្បាល ឬ កាត់គែមពុកចង្ការរបស់អ្នកចេញឡើយ។²⁸ មិនត្រូវឆ្ងល់សាច់របស់អ្នក ឬចាក់សាក់ធ្វើសញ្ញានៅលើរូបកាយរបស់អ្នកឡើយ។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

²⁹ មិនត្រូវបន្ទោកកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយជំរុញអោយនាងធ្វើជាស្រីពេស្យាឡើយ ឬក៏ជាតិសាសន៍ធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើពេស្យាចារ ដែលបណ្តាលឲ្យទឹកដីពោធិ៍ពេញដោយអំពើចោកទាប។³⁰ ត្រូវរក្សាថ្ងៃសប្បិរៈ ហើយគោរពទីសក្ការៈរបស់យើង។ យើងជាព្រះអម្ចាស់។

³¹ មិនត្រូវទៅរកគ្រូអន្តងមនុស្សស្លាប់ ឬព្រលឹងឡើយ។ កុំទៅរកពួកគេឡើយ ក្រែងលោកពួកគេធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាទៅជាសៅហ្មង។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

³² ត្រូវឱនលំទោនចំពោះមនុស្សចាស់ជរា ហើយលោកកិត្តិយសចាស់ត្រីទាចាញ់។ អ្នកត្រូវកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។ យើងជាព្រះអម្ចាស់។

³³ ប្រសិនបើ មានជនបរទេសរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់នៅក្នុងស្រុក មិនត្រូវជិះជាន់សង្កត់សង្កិនគេឡើយ។³⁴ ត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះជនបរទេសដែលរស់ក្នុងស្រុក ដូចជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាម្ចាស់ស្រុកដែរ ហើយត្រូវស្រឡាញ់ពួកគេ ដូចជាស្រឡាញ់ខ្លួនអ្នកដែរ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាក៏ធ្លាប់ជាជនបរទេសនៅក្នុងស្រុកអេស៊ីព្វដែរ។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក។

³⁵ មិនត្រូវប្រើរង្វាស់ដែលមិនត្រឹមត្រូវឡើយ ទោះបីក្នុងការវាស់ក្តី ថ្លឹងក្តី ឬបារមីចំនួនក្តី។³⁶ អ្នកត្រូវប្រើជញ្ជីងដែលត្រឹមត្រូវ កូនជញ្ជីងដែលត្រឹមត្រូវ និងរង្វាស់រង្វាល់ដែលត្រឹមត្រូវ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីព្វមក។³⁷ ត្រូវប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ និងវិន័យទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង ចូរប្រតិបត្តិតាម។ គឺយើងជាព្រះអម្ចាស់»។

20¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖² «ចូរប្រាប់ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា៖ «ប្រសិនបើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលណាម្នាក់
ឬជនបរទេសណាម្នាក់ដែលរស់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់ប្រគល់កូនប្រុស ឬកូនស្រីរបស់ពួកគេឲ្យគេយកជាសែនព្រះម៉ាឡុក
គឺអ្នកនោះត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។ មនុស្សទាំងអស់ត្រូវគប់សម្លាប់គេនឹងដុំថ្ម។

³ រីឯយើង យើងនឹងប្រឆាំងនឹងបុរសនោះ ហើយនឹងកាត់គេចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គេ ដ្បិត គេបានប្រគល់កូនចៅរបស់គេទៅឲ្យព្រះម៉ូឡុក
ដែលនាំឲ្យទីសក្ការៈរបស់យើងទៅជាសៅហ្មង ហើយបន្ទោកនាមជីវិតរបស់យើង។⁴ ប្រសិនបើ ប្រជាជននៅក្នុងស្រុកធ្វើមិនដឹងមិនឮរឿងដែលបុរសនោះ
យកកូនចៅរបស់ខ្លួនទៅអោយព្រះម៉ាឡុក ហើយពួកគេមិនសម្លាប់បុរសនោះទេ នោះយើងនឹងប្រឆាំងនឹងបុរសនោះព្រមទាំងអំបូរបស់គេ
ហើយយើងនឹងកាត់បុរសនោះចេញពីប្រជាជាតិរបស់គេ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលបណ្តោយខ្លួនប្រព្រឹត្តពេស្យាជាមួយព្រះម៉ាឡុកដូចបុរសនោះដែរ។
⁵ នរណាដែលទៅរកអ្នកដែលអន្ទង់មនុស្សស្លាប់ ឬអន្ទង់ព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ អ្នកនោះបានប្រព្រឹត្តខ្លួនពេស្យាចារជាមួយអំពើទាំងនោះ
យើងនឹងប្រឆាំងនឹងពួកគេ យើងនឹងកាត់គេចេញពីចំណោមប្រជាជាតិរបស់គេ។⁶ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវញែកខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យបានវិសុទ្ធ
ដើម្បីជាប្រជាជនជីវិតសុទ្ធ ព្រោះយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁷ ត្រូវប្រកាន់ និងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់របស់យើង។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ដែលប្រោសអ្នករាល់គ្នាឲ្យវិសុទ្ធ។⁸ នរណាដែលជេរប្រមាថឪពុក ម្តាយរបស់ខ្លួន
នឹងត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។ អ្នកនោះត្រូវទទួលខុសត្រូវលើការស្លាប់របស់គេ ព្រោះគេបានជេរប្រមាថឪពុកម្តាយរបស់គេ។
⁹ បុរសណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ជាមួយស្រ្តីដែលមានប្តីហើយ គឺគេបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ជាមួយប្រពន្ធអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន អ្នកទាំងពីរ ទាំងបុរស
ទាំងស្រ្តី ដែលប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់នោះ ត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹⁰ បុរសដែលរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធចុងឪពុករបស់ខ្លួន
គឺគេបានបន្ទោកកិត្តិយសឪពុករបស់គេ ដោយបានរួមដំណេកជាមួយនាង។ អ្នកទាំងពីរ ទាំងបុរសនោះ ទាំងស្រ្តីជាប្រពន្ធចុង ត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។
ពួកគេត្រូវទទួលខុសត្រូវលើការស្លាប់របស់ខ្លួន។¹¹ ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយកូនប្រសារស្រីរបស់ខ្លួន
គេទាំងពីរនាក់ត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើដ៏គួរស្អប់ខ្ពើម។ ពួកគេត្រូវទទួលខុសត្រូវលើសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួន។

¹² ប្រសិនបើ មនុស្សណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយប្រុសដូចគ្នា ដូចជាការរួមដំណេកជាមួយស្រ្តី ពួកគេទាំងពីរបានប្រព្រឹត្តអំពើដ៏គួរស្អប់ខ្ពើម។
ពួកគេត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹³ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់រៀបការកូនស្រីផង រៀបការជាមួយម្តាយផង នេះជារឿងដ៏ថោកទាប។ ពួកគេត្រូវដុតសម្លាប់
ទាំងបុរសនោះ និងស្រ្តីទាំងពីរនាក់ ដូច្នេះនឹងមិនឮមានអំពើដ៏ថោកទាបក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទេ។

¹⁴ ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់ដេកជាមួយសត្វចតុប្បាស បុរសនោះត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវសម្លាប់នោះចោល។ ប្រសិនបើ
ស្រ្តីណាម្នាក់រួមភេទជាមួយសត្វ ត្រូវសម្លាប់ស្រ្តីនោះ រួមទាំងសត្វផង។¹⁵ ពួកគេត្រូវទទួលខុសត្រូវលើសេចក្តីស្លាប់របស់ពួកគេ។

¹⁶ ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយបងប្អូនស្រីរបស់គាត់ ទោះជាមួយបងប្អូនស្រីរួមឪពុកក្តី ទោះជាមួយបងប្អូនស្រីរួមម្តាយក្តី ប្រសិនបើ
អ្នកទាំងពីររួមដំណេកជាមួយគ្នា គេប្រព្រឹត្តអំពើដ៏អាម៉ាស់បំផុត។ ត្រូវកាត់ពួកគេចេញពីចំណោមប្រជាជននៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់
ព្រោះគេបានរួមដំណេកជាមួយបងប្អូនស្រីរបស់គាត់។ បុរសនោះត្រូវទទួលខុសត្រូវលើកុហុសរបស់គាត់។

¹⁷ ប្រសិនបើបុរសណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយស្រ្តីដែលកំពុងមានផ្ទៃ ហើយបានរួមដំណេកជាមួយនាង ដោយគាត់បានឃើញឈាមរបស់នាងដែលហូរ
ហើយនាងក៏បានបង្ហាញឈាមរបស់នាង។ ត្រូវកាត់គេទាំងពីរនាក់ចេញពីចំណោមប្រជាជនរបស់គេ។

¹⁸ មិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយបង ឬប្អូនស្រីរបស់ម្តាយនាក់ទេ ក៏មិនត្រូវរួមដំណេកជាមួយបង ឬប្អូនស្រីរបស់ឪពុកអ្នកដែរ
ព្រោះអ្នកអាចបន្ទោកកិត្តិយសសាច់ញាតិជិតស្និទ្ធរបស់អ្នក។ អ្នកត្រូវទទួលខុសត្រូវលើកុហុសរបស់អ្នក។

¹⁹ ប្រសិនបើបុរសណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយម្តាយមីងរបស់គាត់ នោះគាត់បានបន្ទោកកិត្តិយសឪពុកមារបស់គាត់។ នៅពេលដែលពួកគេស្លាប់
យើងនឹងដាក់ទោសពួកគេទាំងពីរនាក់ ហើយនៅពេលដែលពួកគេស្លាប់ យើងនឹងយកកេរ្តិ៍មរតកពីកូនរបស់ពួកគេ
ជាកេរ្តិ៍មរតកដែលពួកគេសក្តិសមនឹងទទួលពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។²⁰ ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់យកប្រពន្ធបង ឬប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួនមកធ្វើជាប្រពន្ធ
ក្នុងពេលដែលបង ឬប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួននៅរស់នៅឡើង វាជាការដែលអាចខិនកិត្តិយសបំផុត។ គេបានបន្ទោកបងប្អូនប្រុសរបស់គេ
ហើយយើងនឹងយកទ្រព្យសម្បត្តិដែលកូនរបស់ពួកគេត្រូវទទួលពីឪពុកម្តាយនោះចេញពីពួកគេ។

²¹ ចូរកាន់តាមច្បាប់ និងវិន័យរបស់យើង ព្រមទាំងប្រតិបត្តិតាមផង អ្នករាល់គ្នាត្រូវគោរពតាមច្បាប់ទាំងអស់នេះ ដូច្នេះ
អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយចេញពីទឹកដីដែលយើងបាននាំអ្នករាល់គ្នាចូលមករស់នៅនេះទេ។

²² អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តិដូចជាប្រជាជាតិទាំងឡាយដែលយើងបានដេញចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នានោះទេ ព្រោះពួកគេបានធ្វើកិច្ចការទាំងនោះ
ជាកិច្ចការដែលយើងស្អប់ខ្ពើម។

²³ យើងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «អ្នករាល់គ្នានឹងកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ពួកគេ យើងនឹងប្រគល់ស្រុកនេះឲ្យអ្នករាល់គ្នាជាមូសិទ្ធិ ទឹកដីដែលពេញទៅដោយទឹកដោះ
និងទឹកឃ្មុំ។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា យើងបានញែកអ្នករាល់គ្នាចេញពីចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ។

²⁴ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចេះសម្គាល់មើលរវាងសត្វបរិសុទ្ធ និងសត្វមិនបរិសុទ្ធ រវាងបក្សីមិនបរិសុទ្ធ និងបក្សីដែលបរិសុទ្ធ។
អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបណ្តោយខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យសៅហ្មង ដោយសារសត្វជើងបួន ឬបក្សី ឬសត្វលូនរាវ
ដែលយើងចាត់ទុកជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នានោះទេ។

²⁵ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែវិសុទ្ធសម្រាប់យើង ដ្បិត យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជីវិតសុទ្ធ យើងបានញែកអ្នករាល់គ្នាពីចំណោមជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ
ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាជាប្រជាពលរដ្ឋរបស់យើង។

²⁶ បុរស ឬស្រ្តីណាដែលចេះអន្ទង់មនុស្សស្លាប់ ឬព្រលឹង ត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។ ត្រូវយកដុំថ្មគប់សម្លាប់ពួកគេ។
ពួកគេទទួលខុសត្រូវលើការស្លាប់របស់ខ្លួន។

21 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រាប់ពួកបូជាចារ្យជាកូនចៅអើរ៉ុនដូចតទៅ៖ បូជាចារ្យ មិនត្រូវធ្វើឲ្យខ្លួនសៅហ្មង ដោយសារប៉ះពាល់សាកសព មនុស្សស្លាប់ណាម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។²លើកលែងតែសាច់ឈាមបង្កើតដូចជា៖ ម្តាយបង្កើត ឪពុកបង្កើត កូនប្រុសបង្កើត កូនស្រីបង្កើត បងប្អូនប្រុសបង្កើត ឬបងប្អូនស្រីដែលនៅក្រមុំមិនទាន់មានគូស្រករ ដែលនាងស្ថិតនៅក្រោមអាណាព្យាបាលរបស់គាត់នៅឡើយ ប៉ុន្តែគាត់អាចទៅជាសៅហ្មងដោយសារប៉ះពាល់សាកសពរបស់នាង។

⁴ប៉ុន្តែ បូជាចារ្យមិនត្រូវបណ្តោយឲ្យខ្លួនទៅជាសៅហ្មង ដោយសារទំនាក់ទំនងផ្សេងៗ ដែលនាំឲ្យខ្លួនសៅហ្មងឡើយ។⁵បូជាចារ្យមិនត្រូវការសក់ ក៏មិនត្រូវការជាយពុកចង្ការដែរ ឬធ្វើពិធីឆ្លងសាច់របស់ពួកគេដែរ។⁶ពួកគេត្រូវតែវិសុទ្ធ សម្រាប់ព្រះរបស់ពួកគេ ហើយមិនត្រូវបន្ទោកព្រះនាមនៃព្រះរបស់ពួកគេដែរ ព្រោះបូជាចារ្យមានមុខងារថ្វាយយញ្ញបូជា និងអាហារដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវតែបរិសុទ្ធ។

⁷បូជាចារ្យមិនត្រូវយកស្រ្តីពេស្យា ឬស្រ្តីខូច ហើយក៏មិនត្រូវយកស្រ្តីដែលលែងលះ ធ្វើជាប្រពន្ធដែរ ព្រោះពួកគេបានញែកសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។

⁸ត្រូវចាត់ទុកបូជាចារ្យជាមនុស្សដ៏វិសុទ្ធ ព្រោះពួកគេគឺជាអ្នកថ្វាយនំប៉័ងដល់ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។ បូជាចារ្យត្រូវតែបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត យើងព្រះអម្ចាស់ដែលបានញែកគេជាបរិសុទ្ធ យើងជាព្រះដ៏វិសុទ្ធ។⁹ប្រសិនបើ កូនស្រីរបស់បូជាចារ្យបង្ខំច្រមុះ ដោយប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារ ទោះនាងបានបន្ទោកឪពុករបស់នាង។ ដូចនេះ ត្រូវយកនាងទៅដុតទាំងរស់។

¹⁰មហាបូជាចារ្យដែលជាប្រមុខលើពួកបូជាចារ្យ ដែលបានទទួលការចាក់ប្រេងតែងតាំងឲ្យបំពេញមុខងារ ហើយអ្នកដែលប្រសិទ្ធិពរឲ្យស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពិសេសសម្រាប់មហាបូជាចារ្យ មិនត្រូវដកឆ្នួតក្បាលចេញ ហើយក៏មិនត្រូវហែកសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ដែរ។

¹¹មហាបូជាចារ្យមិនត្រូវចូលទៅជិតសាកសព ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់សៅហ្មងនៅឡើយ ទោះបីជាឪពុកម្តាយបង្កើតក្តី។

¹²មហាបូជាចារ្យមិនត្រូវចាកចេញពីបរិវេននៃទីសក្ការៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ព្រោះគាត់ជាមហាបូជាចារ្យ ដែលបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងពីព្រះរបស់គាត់។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

¹³មហាបូជាចារ្យត្រូវរៀបការជាមួយតែនឹងស្រ្តីព្រហ្មចារីតែប៉ុណ្ណោះ។¹⁴គាត់មិនត្រូវយកស្រ្តីមេមាយ ស្រ្តីដែលលែងលះ ឬស្រ្តីពេស្យាឡើយ។ គាត់មិនត្រូវយកស្រ្តីប្រភេទនោះឡើយ។ ត្រូវរៀបការតែនឹងនារីក្រមុំព្រហ្មចារី ក្នុងអំបូររបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ។¹⁵ដូច្នេះ

គាត់នឹងមិនធ្វើឲ្យកូនរបស់គាត់ទៅជាសៅហ្មងក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់គាត់ឡើយ ដ្បិតយើងជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានញែកអ្នករាល់គ្នាជាវិសុទ្ធ»។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖¹⁷«ចូរប្រាប់លោកអើរ៉ុន ប្រាប់ថា៖ ក្នុងចំណោមពូជពង្សរបស់អ្នក គ្រប់ជំនាន់ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដែលមានរូបរាងខុសធម្មតា នាំយកតង្វាយទៅថ្វាយព្រះរបស់អ្នកទេ។

¹⁸មនុស្សណាដែលមានរូបរាងមិនធម្មតា ពុំអាចចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់បានទេ ដូចជា៖ មនុស្សខ្វាក់ ឬមនុស្សខ្លីចង្កើង អ្នកដែលមានរូបរាងមិនប្រក្រតី ឬមិនគ្រប់លក្ខណៈ។¹⁹មនុស្សដែលស្លឹកដៃ ឬស្លឹកជើង²⁰អ្នកដែលមានគមនៅលើខ្នង មនុស្សដែលស្តុមខុសពីធម្មតា ឬមនុស្សតឿ អ្នកដែលស្រឡៅភ្នែក ឬមនុស្សដែលមានរោគសញ្ញាដូចជាភ័ក្ត្រមាស់ ភ័ក្ត្រស្រែង ប្រដាប់ភេទមិនល្អ។²¹ក្នុងចំណោមពូជពង្សបូជាចារ្យអើរ៉ុន អ្នកដែលមានរូបរាងមិនធម្មតា មិនត្រូវចូលទៅថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ ដោយគេមានរូបរាងមិនធម្មតាដូច្នេះ គេមិនអាចនាំយកអាហារទៅថ្វាយព្រះរបស់គេបានទេ។

²²គាត់អាចបរិភោគអាហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះជាអាហារដ៏វិសុទ្ធ ឬអាហារដ៏វិសុទ្ធបំផុតក្តី។²³ប៉ុន្តែ គេមិនអាចចូលទៅក្នុងរាំងនន ចូលទៅក្បែរអាសនៈបានទេ ព្រោះគេមានរូបរាងកាយមិនប្រក្រតី ដូច្នេះគេមិនអាចធ្វើឲ្យសៅហ្មងដល់ទីដ៏វិសុទ្ធរបស់យើងបានទេ ដ្បិត យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលធ្វើឲ្យទីនោះទៅជាវិសុទ្ធ។»²⁴លោកម៉ូសេនាំយកពាក្យទាំងនេះមកប្រាប់អើរ៉ុន និងកូនប្រុសរបស់គាត់ រួមទាំងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលផង។

22 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេដូចតទៅ៖² «ចូរជ្រាបទៅអើរ៉ុន និងកូនរបស់គាត់ថា ពួកគេត្រូវរក្សារបស់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលពួកគេថ្វាយជាសក្ការៈដល់យើង។ ពួកគេមិនត្រូវបន្លោកនាមរបស់យើងឡើយ។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់។³ ចូរជ្រាបពួកគេថា៖ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពូជពង្សរបស់អ្នកគ្រប់ជំនាន់ ទៅប៉ះពាល់តង្វាយដ៏បរិសុទ្ធ ដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថ្វាយជាសក្ការៈដល់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលគេមានភាពមិនបរិសុទ្ធ គេត្រូវបណ្តេញចេញពីមុខរបស់យើង យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

⁴ក្នុងពូជពង្សរបស់អើរ៉ុន អ្នកដែលមានជំងឺឃ្លង់នៅលើស្បែក ឬជំងឺកាមរោគ មិនអាចបរិភោគអាហារដ៏បរិសុទ្ធដែលថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់បានទេ រហូតដល់គេបានបរិសុទ្ធឡើងវិញ។ អ្នកដែលប៉ះពាល់នឹងរបស់មិនបរិសុទ្ធដោយបានប៉ះពាល់នឹងសាកសព ឬប៉ះពាល់នឹងអ្នកដែលមានហូរទឹកកាមដោយសារកាមរោគ⁵ ឬដោយប៉ះពាល់នឹងសត្វល្អិតដែលធ្វើឲ្យគាត់ទៅជាមិនបរិសុទ្ធ ឬប៉ះជាមួយមនុស្សណាម្នាក់ដែលមិនបរិសុទ្ធដោយប្រការណាមួយ ដែលធ្វើឲ្យគាត់ទៅជាសៅហ្មង⁶ ឬជាចារ្យដែលបានប៉ះនឹងរបស់ដែលសៅហ្មង គាត់នឹងទៅជាសៅហ្មងរហូតដល់ពេលល្ងាច។ គាត់គ្មានសិទ្ធិបរិភោគអាហារដ៏សក្ការៈបានទេ លុះត្រាតែយកទឹកមកធ្វើពិធីជម្រះកាយជាមុនសិន។⁷ នៅពេលថ្ងៃលេច គាត់នឹងបរិសុទ្ធឡើង។ បន្ទាប់ពីថ្ងៃលេចគាត់អាចបរិភោគអាហារដ៏សក្ការៈបាន ព្រោះនោះជាចំណែករបស់គាត់។⁸ បូជាចារ្យមិនត្រូវបរិភោគសាច់សត្វដែលងាប់ដោយសារជំងឺឬដោយសត្វព្រៃសម្លាប់ឡើយ ដើម្បីកុំឲ្យគេក្លាយទៅជាសៅហ្មង ដោយសារតែសត្វទាំងនោះ។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់។⁹ ពួកបូជាចារ្យត្រូវកាន់តាមច្បាប់របស់យើង បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេនឹងមានទោសដោយសារអំពើបាប ហើយអាចនឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារការបន្លោកនាមរបស់យើង។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលបានញែកពួកគេជាបរិសុទ្ធ។¹⁰ ក្រៅពីមនុស្សដែលនៅក្នុងគ្រួសាររបស់បូជាចារ្យ មិនមាននរណាម្នាក់មានសិទ្ធិបរិភោគអាហារដ៏សក្ការៈទេ ទោះបីជាភ្ញៀវរបស់បូជាចារ្យ ឬអ្នកបម្រើដែលបានជួលមកក្តី។¹¹ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ជាទាសករដែលលោកបានទិញមកដោយលុយរបស់ផ្ទាល់ អ្នកបម្រើនោះអាចបរិភោគអ្វីៗដែលជាប់របស់ដ៏សក្ការៈនោះបាន។ សមាជិកក្នុងគ្រួសាររបស់បូជាចារ្យ និងអ្នកបម្រើដែលកើតក្នុងផ្ទះរបស់លោក ពួកគេមានសិទ្ធិបរិភោគពីអ្វីជាចំណែករបស់លោកពីតង្វាយដ៏សក្ការៈនោះ។¹² ប្រសិនបើ កូនស្រីរបស់បូជាចារ្យ រៀបការនឹងបុរសមិនមែនជាបូជាចារ្យ ដូច្នេះ នាងមិនមានសិទ្ធិបរិភោគអាហារដ៏សក្ការៈទេ។¹³ តែបើកូនស្រីរបស់លោកជាស្រ្តីមេមាយ ឬលែងលះតែមិនមានកូន ហើយនាងត្រឡប់មករស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុកនាងវិញដូចកាលនាងនៅក្មេង ដូច្នេះនាងអាចបរិភោគអាហាររបស់ឪពុកនាងបាន។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលមិនមែនជាគ្រួសាររបស់បូជាចារ្យ មិនមានសិទ្ធិបរិភោគអាហាររបស់បូជាចារ្យបានទេ។¹⁴ ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់បានបរិភោគអាហារសក្ការៈ ដោយមិនបានដឹងខ្លួន បន្ទាប់ពីគាត់បានដឹង គាត់ត្រូវយកអាហារមកសងបូជាចារ្យដោយគិតតាមតម្លៃអាហារនោះ និងថែមមួយភាគប្រាំលើនោះ ហើយជូនទៅបូជាចារ្យ។¹⁵ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនត្រូវបន្លោករបស់ដ៏សក្ការៈដែលពួកគេបានលើកឡើង ហើយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទេ ដែលបណ្តាលអោយពួកគេទទួលខុសត្រូវលើអំពើបាប ដែលធ្វើឲ្យពួកគេមានកំហុសដោយការបរិភោគអាហារដ៏បរិសុទ្ធ គឺយើងជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានញែកពួកគេជាបរិសុទ្ធ។¹⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេដូចតទៅ៖¹⁷ «ចូរនិយាយទៅអើរ៉ុន កូនចៅរបស់អើរ៉ុន ព្រមទាំងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ជ្រាបពួកគេថា៖ ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឬជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ពេលដែលពួកគេថ្វាយតង្វាយ ទោះបីជាតង្វាយលាបំណន់ក្តី ឬជាតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្តក្តី¹⁸ ពួកគេត្រូវយកសត្វឈ្មោលដែលល្អឥតខ្ចោះពីហ្វូងគោក្របី ហ្វូងចៀម ឬហ្វូងពពែ។¹⁹ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវថ្វាយសត្វណាដែលពិការឡើយ។ ដ្បិត យើងមិនពេញចិត្តនឹងទទួលយកវាពីអ្នករាល់គ្នាឡើយ។²¹ ប្រសិនបើ អ្នកណាចង់ថ្វាយយញ្ញបូជាមេត្រីភាពពីហ្វូងគោ ឬហ្វូងចៀម ដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីលាបំណន់ ឬជាតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត ត្រូវតែជាសត្វដែលល្អឥតខ្ចោះដែលសព្វព្រះទ័យព្រះអង្គ។ សត្វនោះមិនត្រូវមានភាពពិការឡើយ។²² អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវថ្វាយសត្វដែលខ្វាក់ ពិការ ឬរូស ឬសត្វដែលមានអង្ករស៊ី កើតរមាស់ ឬសត្វដែលមានកើតស្រែងឡើយ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវដុតសត្វទាំងនោះនៅលើអាសនៈជាតង្វាយដុតថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។²³ អ្នករាល់គ្នាអាចយក គោឈ្មោល ឬកូនចៀមដែលមានជើងខ្លីពេក ឬតូចពេកមកថ្វាយជាតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត តែបើថ្វាយជាតង្វាយលាបំណន់ តង្វាយទាំងនេះគឺមិនគាប់ព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់ទេ។²⁴ មិនត្រូវថ្វាយសត្វដែលមានស្នាមជាំ បាក់បែក ត្រូវគេកាត់ ឬត្រូវក្រៀវ មកថ្វាយប្រព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ មិនត្រូវឲ្យមានការនេះកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកជាដាច់ខាត។²⁵ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវទទួលអាហារទាំងនេះពីដៃជនបរទេសយកមកថ្វាយដល់ព្រះរបស់អ្នកឡើយ។ សត្វទាំងនោះជាសត្វមិនគ្រប់លក្ខណៈ មកពីគេគេក្រៀវ នោះព្រះអង្គនឹងមិនព្រមទទួលពីអ្នករាល់គ្នាទេ។²⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖²⁷ «នៅពេលដែលសត្វកើតទោះបីជា គោ ចៀម ឬពពែក្តី វាត្រូវនៅជាមួយមេរបស់វាចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ។ ចាប់ពីថ្ងៃទីប្រាំបីទៅ វាអាចយកទៅថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូល ដែលសព្វព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។²⁸ កុំសម្លាប់មេគោ ឬមេចៀម ក្នុងថ្ងៃតែមួយជាមួយកូនរបស់វាឡើយ។²⁹ ពេលដែលអ្នកថ្វាយតង្វាយអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកត្រូវថ្វាយតាមរបៀបដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ។³⁰ សាច់របស់សត្វនៃយញ្ញបូជានោះត្រូវបរិភោគក្នុងថ្ងៃដែលថ្វាយតង្វាយនោះ។ អ្នកមិនត្រូវទុកសាច់នៃតង្វាយឲ្យនៅរហូតដល់ថ្ងៃបន្ទាប់ឡើយ។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់។³¹ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមច្បាប់ និងវិន័យរបស់យើង។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់។³² អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបន្លោកនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើងឡើយ។ ត្រូវឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទទួលស្គាល់ ថាយើងជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលញែកអ្នករាល់គ្នាឲ្យបានបរិសុទ្ធ³³ ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីរៈ យើងគឺព្រះអម្ចាស់»។

23 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖²«ចូរនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ប្រាប់ពួកគេថា៖ ពិធីបុណ្យដ៏សំខាន់ៗរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលសហគមន៍ដ៏បរិសុទ្ធត្រូវកំណត់ពេលជួបជុំគ្នា៖³នៅខែទីមួយ ថ្ងៃទីដប់បួននៃខែ ក្រោយពេលថ្ងៃលេច ជាបុណ្យចម្លង ថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់។⁴នៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ក្នុងខែដដែល គឺជាពិធីបុណ្យនៃបង្កើនឥរិយាបថ ថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនំប៉័ងឥរិយាបថ៖ពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។⁵នៅថ្ងៃទីមួយ ត្រូវជួបជុំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ អ្នកមិនត្រូវធ្វើការអ្វីនោះថ្ងៃនោះឡើយ។⁶អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកតង្វាយដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។⁷នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ សហគមន៍ទាំងមូលត្រូវជួបជុំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ហើយក្នុងថ្ងៃនោះអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយហាត់ឡើយ។⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖⁹«ចូរនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់គេថា៖ ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលយើងនឹងប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នា ហើយនៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាច្រូតស្រូវ អ្នករាល់គ្នាត្រូវនាំយកកណ្តាប់ទីមួយទៅជូនបូជាចារ្យ។¹⁰គាត់នឹងលើកកណ្តាប់នោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្វាយដល់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យទទួលយកតង្វាយពីអ្នករាល់គ្នា។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ពីថ្ងៃសប្បិទ បូជាចារ្យត្រូវលើកកណ្តាប់ស្រូវថ្វាយដល់យើង។¹¹នៅថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាលើកកណ្តាប់ស្រូវថ្វាយដល់យើង អ្នកត្រូវថ្វាយចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំដែលល្អឥតខ្ចោះ ជាតង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់។¹²តង្វាយម្សៅ ត្រូវយកម្សៅម្តុំពីរភាគដប់នៃអេផា លាយជាមួយប្រេង មកថ្វាយជាមួយតង្វាយដុតនោះ ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ ចូរយកស្រាទំពាំងបាយជូរមួយភាគបួននៃហ៊ីន។¹³អ្នករាល់គ្នាមិនអាចបរិភោគនំប៉័ង លាជ ឬស្រូវថ្មីបានទេរហូតដល់ពេលដែលអ្នករាល់គ្នានាំយកតង្វាយមកថ្វាយព្រះបស់អ្នក។ នេះជាច្បាប់ដែលត្រូវអនុវត្តរហូតទៅគ្រប់ជំនាន់មនុស្សទាំងអស់ នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នករស់នៅ។¹⁴រាប់ចាប់ពីថ្ងៃបន្ទាប់នៃថ្ងៃសប្បិទ ដែលអ្នកបាននាំយកកណ្តាប់ស្រូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ត្រូវកំណត់ពេលពេញប្រាំពីរអាទិត្យ។¹⁵អ្នកត្រូវរាប់គិតហាសិបថ្ងៃ រហូតដល់ថ្ងៃបន្ទាប់ដល់ថ្ងៃបន្ទាប់ពីថ្ងៃសប្បិទទីប្រាំពីរ។ ថ្ងៃនោះត្រូវយកតង្វាយពីស្រូវថ្មីមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។¹⁶អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកនំប៉័ងពីពិធីផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលធ្វើពីម្សៅម្តុំដូចនូវពីរភាគដប់នៃអេផា។ នំប៉័ងនោះត្រូវធ្វើពីម្សៅម្តុំដុតជាមួយមេនំប៉័ង នោះជាតង្វាយនំប៉័ងដំបូងបង្អស់ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់។¹⁷អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយនំប៉័ង ជាមួយនឹងចៀមអាយុមួយឆ្នាំល្អឥតខ្ចោះ ចំនួនប្រាំពីរ គោស្មារមួយ និងចៀមឈ្មោលពីរ។ នោះជាតង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាមួយតង្វាយម្សៅ ព្រមទាំងស្រាទំពាំងបាយជូរ នេះជាតង្វាយដុត ដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់។¹⁸អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលមួយសម្រាប់យញ្ញបូជាលោះបាប និងចៀមឈ្មោលពីរអាយុមួយឆ្នាំជាតង្វាយនៃយញ្ញបូជាមេត្រីភាព។¹⁹បូជាចារ្យត្រូវថ្វាយសត្វទាំងនេះ ព្រមទាំងនំប៉័ងដែលជាផលដំបូងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ រួមជាមួយកូនចៀមពីរ។ ទាំងនោះគឺជាតង្វាយដ៏សក្ការៈថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រគល់ជូនបូជាចារ្យ។²⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើការប្រកាសនៅក្នុងថ្ងៃនោះ។ សហគមន៍ទាំងមូលត្រូវបរិសុទ្ធ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីនៅក្នុងថ្ងៃនោះឡើយ។ នេះជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវអនុវត្តរហូតទៅ នៅគ្រប់ជំនាន់និងគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅ។²¹ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាច្រូតស្រូវពីស្រែរបស់អ្នក អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវច្រូតដល់ភ្លឺស្រែទេ ហើយក៏មិនត្រូវរើសគ្រាប់ស្រូវដែលជ្រុះនោះដែរ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទុកឲ្យអ្នកក្រីក្រ និងជនបរទេសដែលរស់ក្នុងចំណោមអ្នករើសបរិភោគ។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។²²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖²³«ចូរនិយាយទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់ពួកគេថា៖ នៅខែទីប្រាំពីរ ក្នុងថ្ងៃទីមួយនៃខែ គឺជាថ្ងៃសម្រាកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ត្រូវធ្វើពិធីបុណ្យរំលឹកជាមួយនឹងការផ្គុំត្រៃ ហើយនិងការជួបជុំថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។²⁴អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយនៅថ្ងៃនោះ ហើយត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់។²⁵អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវតែមកលោកម៉ូសេថា៖²⁶«ឥឡូវនៅថ្ងៃទីដប់នៃខែទីប្រាំពីរ គឺជាថ្ងៃបុណ្យរំដោះបាប។ គឺត្រូវជួបជុំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវតមអាហារ និងថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់។²⁷អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើកិច្ចការអ្វីឡើយនៅថ្ងៃនោះ ព្រោះជាថ្ងៃបុណ្យរំដោះបាប ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើពិធីផ្ទះបាបនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។²⁸ប្រសិនបើ មានអ្នកណាម្នាក់មិនតមអាហារនៅថ្ងៃនោះទេ ត្រូវកាត់គេចេញពីចំណោមប្រជាជាតិរបស់គេ។²⁹ប្រសិនបើ មាននរណាម្នាក់ធ្វើការអ្វីមួយនៅថ្ងៃនោះ យើង ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញអ្នកនោះនៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិរបស់គេ។³⁰មិនត្រូវធ្វើការអ្វីមួយឡើយក្នុងថ្ងៃនោះ។ នេះគឺជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់គ្រប់ជំនាន់ និងនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅ។³¹ថ្ងៃនេះគឺជាថ្ងៃសម្រាករបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចជាថ្ងៃសប្បិទដែរ ហើយត្រូវតមអាហារ នៅថ្ងៃទីប្រាំបួននៅក្នុងខែនោះនៅពេលល្ងាច។ ចាប់ពីពេលល្ងាចនោះ រហូតដល់ល្ងាចវិញ អ្នករាល់គ្នាត្រូវសម្រាក ដូចថ្ងៃសប្បិទដែរ។³²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖³³«ចូរនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ប្រាប់គេថា៖ ក្នុងថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ក្នុងខែទីប្រាំពីរ គឺជាថ្ងៃនៃពិធីបុណ្យបារាំង សម្រាប់តម្កើងព្រះអម្ចាស់។ វានឹងត្រូវជា ប្រាំពីរថ្ងៃចុងក្រោយ។³⁴នៅថ្ងៃទីមួយត្រូវជួបជុំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីមួយដែលនាំឲ្យហាត់ឡើយឡើយ។³⁵ជាដំបូងរាល់ថ្ងៃគ្រប់ប្រាំពីរថ្ងៃនេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលដល់ព្រះអម្ចាស់។ នៅថ្ងៃទីប្រាំបីត្រូវជួបជុំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះអង្គ។ នេះគឺជាថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិធីបុណ្យ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ។³⁶ទាំងនេះគឺជាការកំណត់ថ្ងៃបុណ្យរបស់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ត្រូវធ្វើពិធីថ្វាយតង្វាយដុតដល់ទ្រង់ គឺតង្វាយដុតទាំងមូល រួមនឹងតង្វាយម្សៅ ព្រមទាំងស្រាទំពាំងបាយជូរ សម្រាប់ថ្ងៃនីមួយៗ។³⁷ក្រៅពីពិធីបុណ្យទាំងនេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់ថ្ងៃសប្បិទរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្វាយតង្វាយរបស់អ្នករាល់គ្នាសម្រាប់ពិធីបុណ្យទាំងនេះ មានតង្វាយលាបំណន់ និងតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។³⁸នៅពេលដែលអ្នកប្រមូលគោកផលចប់សព្វគ្រប់ហើយ នៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ក្នុងខែទីប្រាំពីរ ត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យបារាំង ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវឈប់សម្រាកនៅថ្ងៃនីមួយៗ ហើយនិងថ្ងៃទីប្រាំបីគឺជាថ្ងៃឈប់សម្រាកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

⁴⁰នៅថ្ងៃទីមួយអ្នករាល់គ្នាត្រូវយកផ្លែឈើដែលល្អបំផុតពីដើមឈើដែលបែកមែកសាខា ឆាងចាក និងមែកដ៏ត្រសុំត្រសាយ ព្រមទាំងស្លឹកត្រែងដែលដុះនៅតាមមាត់ទឹក មកធ្វើពិធីបុណ្យយ៉ាងសប្បាយរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក។⁴¹ ជាវៀងរាល់ឆ្នាំ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ នេះជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រតិបត្តិគ្រប់ជំនាន់ និងគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នាស់នៅ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះ នៅខែទីប្រាំពីរ។

⁴²អ្នករាល់គ្នាត្រូវរស់នៅក្នុងបារាំងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ត្រូវរស់នៅក្នុងបារាំងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ⁴³ នោះកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់ នឹងអាចរៀនបានពីរបៀបដែលយើងបានឲ្យអ្នកអ៊ីស្រាអែលរស់នៅក្នុងបារាំង នៅពេលដែលយើងនាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីព្វមក។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។»⁴⁴ លោកម៉ូសេបានរៀបរាប់ប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអំពីរបៀបធ្វើពិធីបុណ្យសំខាន់ៗសម្រាប់សស៊ីតម្តងព្រះអម្ចាស់។

24 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖²«ចូរបង្គាប់ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឲ្យយកប្រេងអូលីវដ៏ល្អបំផុតមកឲ្យអ្នក សម្រាប់ប្រើក្នុងចង្កៀង ដែលអាចដុតបំភ្លឺជារូបរាង។

³នៅខាងក្រៅរាំងនៃពិធីខាងមុខហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី នៅក្នុងព្រះពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ លោកអើរ៉ុនត្រូវដុតភ្លើងក្នុងចង្កៀង ពីល្ងាចដល់ព្រឹក ត្រូវរក្សាឲ្យឆេះរហូត នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់។ នេះជាច្បាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវអនុវត្តគ្រប់ជំនាន់មនុស្សរបស់អ្នក។

⁴មហាបូជាចារ្យត្រូវរក្សាភ្លើងឲ្យឆេះរហូតនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ចង្កៀងនៅលើជើងចង្កៀងធ្វើពីមាសសុទ្ធ។

⁵អ្នកត្រូវយកម្សៅម៉ដ្ឋហើយដុតនំប៉័ងចំនួនដប់ពីរនំជាមួយម្សៅនោះ។ នំនីមួយៗត្រូវធ្វើពីម្សៅចំនួន ពីរភាគដប់នៃអេផា។⁶បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវតម្កល់នំនៅលើតុ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាពីរជួរ ក្នុងមួយជួរមានប្រាំមួយនំ។

⁷អ្នកត្រូវដាក់គ្រឿងក្រអូបសុទ្ធនៅចន្លោះជួរនំប៉័ងនីមួយៗ ទុកជាតង្វាយនៃការរំលឹក។ គ្រឿងក្រអូបត្រូវដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។⁸រៀងរាល់ថ្ងៃសប្តិរ័ទ្ធ មហាបូជាចារ្យត្រូវយកនំប៉័ងពីដៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមករៀបចំនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ នេះជាសញ្ញានៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏អស់កល្ប។

⁹នំប៉័ងនេះជាចំណែករបស់លោកអើរ៉ុន និងកូនចៅរបស់គាត់ ពួកគេត្រូវបរិភោគនៅក្នុងទីសក្ការៈ ព្រោះនេះជាចំណែកដ៏បរិសុទ្ធ

ពីក្នុងតង្វាយដុតរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

¹⁰មានហេតុការណ៍កើតឡើង ដោយមានបុរសម្នាក់ជាកូនរបស់ស្រីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយឪពុកជាជនជាតិអេស៊ីព្យ

ដែលបានមករស់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ កូនប្រុសរបស់ស្រីអ៊ីស្រាអែលនេះបានឈ្មោះប្រកែក និងបុរសអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ទៀតនៅក្នុងជំរំ។

¹¹គេថែមទាំងជេរប្រមាថ និងដាក់បណ្តាសារព្រះអម្ចាស់ទៀតផង ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាននាំគ្នាទៅជួបនឹងលោកម៉ូសេ។ ម្តាយរបស់គាត់មានឈ្មោះថា សេឡូមីត ជាកូនរបស់ឪបី ក្នុងកូលសម្ព័ន្ធជាន់។¹²ពួកគេបានឃុំគាត់ រហូតដល់ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតប អំពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹³បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖¹⁴«ត្រូវនាំយកអ្នក ដែលបានដាក់បណ្តាសារព្រះ ទៅខាងក្រៅជំរំ។

អស់អ្នកដែលបានឮពាក្យរបស់គេត្រូវដាក់ដៃលើក្បាលរបស់គេ ហើយសហគមន៍ទាំងមូលត្រូវចោលគេនឹងដុំថ្ម។

¹⁵អ្នកត្រូវពន្យល់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ប្រាប់ពួកគេថា៖ «អស់អ្នកណាដែលដាក់បណ្តាសារព្រះរបស់គេ អ្នកនោះត្រូវទទួលខុសត្រូវលើកំហុសរបស់ខ្លួន។

¹⁶អ្នកណាដែលជេរប្រមាថព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់ សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលត្រូវគប់គេនឹងដុំថ្ម ទោះបីគេជាម្ចាស់ស្រុក ឬជាជនបរទេសក្តី។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ជេរប្រមាថព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។

¹⁷ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់វាយមនុស្សដល់ស្លាប់ អ្នកនោះត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹⁸បើគេវាយសត្វពាហនៈរបស់អ្នកណាម្នាក់រហូតដាច់

ម្នាក់នោះត្រូវយកសត្វដូចគ្នានោះទៅសងម្ចាស់សត្វនោះវិញ គឺជីវិតសងដោយជីវិត។

¹⁹បើអ្នកណាម្នាក់ធ្វើអោយអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនមានរបួសត្រង់ណា នោះត្រូវធ្វើឲ្យគេមានរបួសត្រង់នោះវិញដូចដែលគាត់បានធ្វើ។²⁰បើអ្នកណាធ្វើឲ្យគេបាក់ឆ្អឹង ត្រូវបំបាក់ឆ្អឹងអ្នកនោះវិញ ភ្នែកសងដោយភ្នែក ធ្មេញសងដោយធ្មេញ។ ត្រូវធ្វើឲ្យគេមានរបួសដូចដែលគេបានធ្វើឲ្យអ្នកដទៃមានរបួសដូច្នេះដែរ។

²¹អ្នកណាម្នាក់ដែលបានសម្លាប់សត្វរបស់អ្នកដទៃ ត្រូវសងសត្វនោះដល់ម្ចាស់គេវិញ រីឯអ្នកដែលសម្លាប់មនុស្ស ត្រូវមានទោសដល់ស្លាប់។

²²ត្រូវមានច្បាប់តែមួយសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា យើងគឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

²³លោកម៉ូសេបានប្រាប់ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលតាមដែលព្រះអង្គបង្គាប់ ហើយពួកគេបាននាំបុរសម្នាក់ដែលបានដាក់បណ្តាសារព្រះអម្ចាស់នោះទៅក្រៅជំរំ។ ហើយពួកគេបានចោលបុរសម្នាក់នោះនឹងដុំថ្ម។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើតាមព្រះបន្ទូល ដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។

25 ¹នៅភ្នំស្ពឺណា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖²«ចូរនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់ពួកគេថា៖នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីដែលយើងប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នា នោះត្រូវរក្សាជំនួយរបស់សម្រាប់គឺឆ្នាំសប្បុរសឲ្យព្រះអម្ចាស់។

³អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើការសាបព្រោះក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ ហើយនៅឆ្នាំទីប្រាំមួយអ្នករាល់គ្នាត្រូវបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរ និងប្រមូលផលនៃដំណាំរបស់អ្នក។
⁴ប៉ុន្តែ នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ ជាឆ្នាំសប្បុរស ត្រូវទុកដីឲ្យនៅទំនេរទាំងស្រុង ដ្បិត ជាឆ្នាំសប្បុរសឲ្យព្រះអម្ចាស់។ អ្នកមិនត្រូវសាបព្រោះក្នុងស្រែចំការ ក៏មិនត្រូវកាត់ល្មើសទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកដែរ។

⁵អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រកាសកាត់ដុះឡើងដោយខ្លួនឯង ហើយក៏មិនត្រូវកាត់ផ្លែទំពាំងបាយជូរដែលផ្លែដោយអ្នកមានបានក្រែងដែរ។
នេះជាឆ្នាំដែលដីត្រូវសម្រាក។⁶ទោះក្នុងកំឡុងពេលនៃឆ្នាំសប្បុរសដីនៅទំនេរក៏ដោយ ក៏នៅតែផ្តល់អាហារសម្រាប់អ្នកដែរ។ ទាំងអ្នករាល់គ្នា ទាំងអ្នកបម្រើប្រុសស្រី ទាំងទាសកររបស់អ្នករាល់គ្នា និងជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា នៅតែមានអាហារគ្រប់គ្រាន់ ⁷ទាំងសត្វពាហនៈ និងសត្វព្រៃនឹងទទួលបានអាហារពីផលនៃដីជាចំណីដែរ។

⁸អ្នករាល់គ្នាត្រូវរាប់ឆ្នាំសប្បុរសប្រាំពីរដង នោះគឺ ប្រាំពីរឆ្នាំប្រាំពីរដង ដូច្នេះនឹងមានឆ្នាំសប្បុរសប្រាំពីរដង សរុបចំនួន សែសិបប្រាំបួនឆ្នាំ។⁹ក្នុងខែទីប្រាំពីរ នៅថ្ងៃទីដប់ អ្នកត្រូវផ្លុំត្រែនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ក្នុងថ្ងៃនោះត្រូវផ្លុំត្រែ និងស្រែកឲ្យលាន់ឮឡើង ព្រោះជាថ្ងៃរំដោះបាប។

¹⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាត់ទុកឆ្នាំទីហាសិបជាឆ្នាំដ៏វិសុទ្ធច្បាស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រកាសសេរីភាពដល់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងស្រុកទាំងមូល។ នេះគឺជា ឆ្នាំមេត្តាករុណា សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា គេនឹងទទួលបានមរតករបស់ខ្លួនត្រឡប់មកវិញ រីឯទាសករនឹងត្រលប់ទៅឯគ្រួសាររបស់គេវិញ។

¹¹ឆ្នាំទីហាសិប គឺជា ឆ្នាំមេត្តាករុណា សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវដាំដុះ ឬប្រមូលផលឡើយ។
អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគតែទិន្នផលដែលដុះដោយឯកឯង និងបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរដែលអ្នកមិនបានក្រែង។¹²ឆ្នាំមេត្តាករុណា ជាឆ្នាំវិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។
អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគតែអ្វីដែលផ្តល់ផលដោយឯកឯងពីចម្ការតែប៉ុណ្ណោះ។

¹³អ្នករាល់គ្នាអាចត្រឡប់ទៅកាន់កាប់កម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនវិញបាន ក្នុងឆ្នាំមេត្តាករុណា។¹⁴ប្រសិនបើ អ្នកបានលក់ដីទៅអោយអ្នកដឹកខាងរបស់អ្នក ឬបានទិញដីពីអ្នកដឹកខាងរបស់អ្នក អ្នកមិនត្រូវកេងបន្លំគេឡើង។

¹⁵ប្រសិនបើ អ្នកទិញដីពីនាក់ដឹកខាងរបស់អ្នក ត្រូវពិចារណាអំពីចំនួនឆ្នាំ ហើយនិងទិន្នផលដែលអ្នកអាចប្រមូលរហូតដល់ ឆ្នាំមេត្តាករុណាបន្ទាប់។
អ្នកដែលលក់ដីឲ្យអ្នកតែត្រូវតែគិតពីពេលវេលានេះដូចគ្នា។¹⁶ប្រសិនបើ នៅមានពេលច្រើនឆ្នាំទើបដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណាបន្ទាប់ នោះតម្លៃដីនឹងកើនឡើង ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ នៅមានរយៈពេលខ្លីដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា នោះតម្លៃដីនឹងធ្លាក់ចុះ ព្រោះចំនួននៃការច្រូតកាត់ និងបង្ករបង្កើនផលសម្រាប់ម្ចាស់ថ្មីដោយយោងលើចំនួនឆ្នាំ មុនពេលឆ្នាំមេត្តាករុណាមកដល់។¹⁷អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបោកប្រាស់ ឬកេងប្រវ័ញ្ចជនរួមជាតិឡើយ ផ្ទុយទៅវិញអ្នករាល់គ្នាត្រូវកោតខ្លាចព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺយើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁸អ្នកត្រូវគោរពតាមបញ្ញត្តិ រក្សាច្បាប់ និងប្រតិបត្តិតាម។ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្តក្នុងស្រុក។¹⁹ដីនឹងផ្តល់ភោគផល ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងមានអាហារបរិភោគយ៉ាងបរិបូរ និងរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្តក្នុងស្រុក។

²⁰អ្នកនឹងសួរថា៖ «តើយើងនឹងបានរៀបរំភោគ ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរ? មើល! យើងមិនអាចសាបព្រោះ ឬសូម្បីតែប្រមូលផលរបស់យើង»។²¹យើងនឹងឲ្យពរអ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំមួយ គឺក្នុងឆ្នាំនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានភោគផលដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់រយៈពេលបីឆ្នាំ។²²អ្នកនឹងសាបព្រោះក្នុងឆ្នាំទីប្រាំបី តែអ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគផលដែលប្រមូលពីឆ្នាំមុនរហូតដល់ឆ្នាំទីប្រាំបួន អ្នកនឹងបរិភោគផលចាស់ រហូតដល់បានទទួលភោគផលនៃឆ្នាំថ្មី។

²³អ្នករាល់គ្នាមិនអាចលក់ដីធ្លាប់ឲ្យគេរហូតបានទេ ព្រោះដីជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។ អ្នករាល់គ្នាជាជនបរទេស ដែលស្នាក់នៅជាបណ្តោះអាសន្នលើទឹកដីរបស់យើង។²⁴អ្នករាល់គ្នាត្រូវបង្កើតឲ្យមានច្បាប់ក្នុងការលោះដី នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកចូលទៅចាប់យក អ្នកត្រូវតែអនុញ្ញាតឲ្យក្រុមគ្រួសារអ្នកដែលបានលក់ដីឲ្យអ្នកនោះ ទិញត្រឡប់ទៅវិញ។²⁵ប្រសិនបើ ជនរួមជាតិរបស់អ្នកធ្លាក់ខ្លួនក្រ ហើយដោយសារការនេះគាត់បានលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ ដូច្នេះ

សាច់ញាតិដឹកជំនួយសាច់ត្រូវមកហើយទិញទ្រព្យសម្បត្តិដែលគាត់បានលក់ឲ្យអ្នកនោះត្រឡប់ទៅវិញ។
²⁶ប្រសិនបើ អ្នកនោះមិនមានសាច់ញាតិក្នុងការលោះទ្រព្យសម្បត្តិទេ

ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើការហើយមានលទ្ធភាពលោះដីមកវិញ។²⁷នោះគាត់អាចគណនាចំនួនឆ្នាំចាប់តាំងពីឆ្នាំដែលបានលក់ដី រហូតដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា ហើយបង់ប្រាក់ឲ្យទៅអ្នកទិញ។ បន្ទាប់មក គាត់អាចត្រឡប់ទៅកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់វិញ។²⁸ប៉ុន្តែប្រសិនបើ គាត់មិនមានលទ្ធភាពលោះដីត្រឡប់មកវិញដោយខ្លួនគាត់ទេ ដីនោះនឹងនៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកដែលបានទិញ រហូតដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា។ នៅឆ្នាំមេត្តាករុណា ដីនឹងត្រឡប់មកនាក់ដែលបានលក់វិញ គឺត្រឡប់មកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម្ចាស់ដើមវិញ។

²⁹ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់លក់ផ្ទះរបស់គាត់ដែលនៅក្នុងរូងបង្អែក គាត់អាចទិញផ្ទះត្រឡប់មកវិញក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំបន្ទាប់ពីលក់។
ក្នុងរយៈពេលពេញមួយឆ្នាំគាត់មានសិទ្ធិលោះផ្ទះត្រឡប់មកវិញបាន។³⁰ប្រសិនបើ ពេញមួយឆ្នាំនេះផ្ទះដែលនៅក្នុងរូងបង្អែកមិនត្រូវបានលោះទេ ផ្ទះនោះត្រូវក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកទិញ និងពូជពង្សរបស់គាត់រហូត។ ក្នុងឆ្នាំមេត្តាករុណា ផ្ទះនោះនឹងមិនបានត្រឡប់ទៅម្ចាស់ដើមវិញដែរ។

³¹ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ផ្ទះដែលមិននៅក្នុងរូងបង្អែកទេ គឺត្រូវគិតដូចជាដីឯទៀតដែរ។ ដីទាំងនោះអាចលោះពេលណាក៏បាន ហើយត្រូវត្រឡប់ទៅម្ចាស់ដើមវិញនៅឆ្នាំមេត្តាករុណា។³²តែផ្ទះរបស់ពួកលេវីក្នុងក្រុងរបស់លេវី ពួកគេអាចលោះមកវិញពេលណាក៏បាន។

³³ប្រសិនបើ លេវីណាម្នាក់មិនអាចលោះផ្ទះដែលបានលក់ទេនោះ ផ្ទះដែលមានទីតាំងនៅក្នុងទីក្រុងរបស់គេត្រូវត្រឡប់ទៅជាប្រសិទ្ធិរបស់ដើមវិញក្នុងឆ្នាំមេត្តាករុណា ព្រោះផ្ទះដែលនៅក្នុងទីក្រុងរបស់លេវី ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។³⁴រីឯស្រែចំការដែលនៅជុំវិញទីក្រុងរបស់ពួកគេ មិនអាចលក់បានទេ ដ្បិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកលេវីរហូតទៅ។

³⁵ប្រសិនបើ បងប្អូនណាម្នាក់របស់អ្នកធ្លាក់ខ្លួនក្រ ដែលមិនអាចផ្គត់ផ្គង់ខ្លួនគាត់បាន ដូច្នេះ អ្នកត្រូវជួយគាត់ ទោះបីជាជនបរទេសក្តី ឬអ្នកស្នាក់នៅបណ្តោះអាសន្នក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាក្តី។³⁶មិនត្រូវយកការប្រាក់ ឬចង់បានសគុណពីគេឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះចូរទុកឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នកមានជីវិតរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។³⁷មិនត្រូវឲ្យប្រាក់គេខ្ចី ហើយគិតយកការប្រាក់ពីគេនោះឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវលក់អាហារឲ្យគេដោយត្រូវការផលចំណេញនោះដែរ។³⁸យើងគឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីព្នម ដើម្បីប្រគល់ទឹកដីកាណាននេះឲ្យអ្នករាល់គ្នា និងដើម្បីឲ្យយើងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

³⁹ប្រសិនបើ បងប្អូនរបស់អ្នកធ្លាក់ខ្លួនក្រ ហើយលក់ខ្លួនរបស់គេឲ្យអ្នក នោះអ្នកមិនត្រូវប្រើគេឲ្យធ្វើការដូចជាទាសករនោះទេ។⁴⁰ត្រូវឲ្យគាត់ធ្វើការដូចអ្នកបម្រើ ឬដូចជាអ្នកស្នាក់នៅបណ្តោះអាសន្នជាមួយអ្នក។ គាត់នឹងបម្រើអ្នករហូតដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា។⁴¹បន្ទាប់មក គាត់នឹងចាកចេញពីអ្នក គាត់នឹងកូនៗរបស់គាត់ទៅជាមួយគ្នា ហើយគាត់នឹងត្រឡប់ទៅកាន់គ្រួសាររបស់គាត់និងអ្វីៗជាភ្នំអាកររបស់ឪពុកគាត់វិញ។

⁴²ជឿត ពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់យើង គឺអស់អ្នកដែលយើងបាននាំចេញពីស្រុកអេស៊ីធូមក។ ពួកគេនឹងមិនត្រូវលក់ជាទាសករទេ។

⁴³កុំធ្វើបាបជិះជាន់ពួកគេឲ្យសោះ ប៉ុន្តែ ត្រូវកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។⁴⁴ប្រសិនបើ អ្នកត្រូវការអ្នកបម្រើប្រុសឬស្រីក្តី អ្នករាល់គ្នាត្រូវទិញពីចំណោមសាសន៍នានា ដែលរស់នៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា អ្នកអាចទិញគេពីនោះបាន។

⁴⁵អ្នកក៏អាចទិញទាសករពីជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែរ នោះគឺទិញពីគ្រួសាររបស់ពួកគេដែលរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា គឺកូនៗដែលកើតក្នុងទឹកដីរបស់អ្នក។ ពួកគេអាចក្លាយមកជាសម្បត្តិរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁴⁶អ្នកអាចបែងចែកទាសករក៏ដូចជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកសម្រាប់កូនៗរបស់អ្នក នៅជំនាន់ក្រោយទុកជាមរតក។ អ្នករាល់គ្នាអាចទិញអ្នកបម្រើជារៀងរហូត ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវជិះជាន់សង្កត់សង្កិនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលជាបងប្អូនរបស់អ្នកឡើយ។

⁴⁷ប្រសិនបើ ជនបរទេស ឬអ្នកដែលរស់នៅបណ្តោះអាសន្នជាមួយអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកមាន ហើយប្រសិនបើ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាបងប្អូនរបស់អ្នកធ្លាក់ខ្លួនផ្ទាល់ ហើយលក់ខ្លួនរបស់គេឲ្យជនបរទេសនោះ ឬលក់ឲ្យអ្នកណាម្នាក់ជាគ្រួសាររបស់ជនបរទេសនោះ⁴⁸បន្ទាប់ពីបងប្អូនរបស់អ្នកត្រូវបានទិញ គាត់នឹងអាចទិញត្រឡប់មកវិញបាន។ បងប្អូនរបស់គាត់អាចលោះគាត់មកវិញបាន។

⁴⁹ឪពុកមារបស់គាត់ ឬបងប្អូនដ៏ដូនមួយរបស់គាត់ ដែលមានសិទ្ធិលោះគាត់បាន រឺជាអ្នកណាម្នាក់ដែលជាញាតិជិតដិតដែលចេញពីគ្រួសាររបស់គាត់។ ឬ ប្រសិនបើ គាត់មានភាពធូរធា គាត់អាចលោះខ្លួនគាត់បាន។⁵⁰គាត់ត្រូវគិតចំនួនឆ្នាំជាមួយម្ចាស់ដែលបានទិញគាត់ គេត្រូវរាប់ចំនួនឆ្នាំដែលបានលក់ខ្លួនរបស់គាត់ឲ្យទៅអ្នកទិញនោះ រហូតដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា។ ប្រាក់នៃការលោះរបស់គាត់ ត្រូវគិតទៅតាមថ្លៃឈ្នួលដែលគេចំណាយឲ្យអ្នកបម្រើ ហើយសម្រាប់ចំនួននៃឆ្នាំគាត់អាចបន្តសម្រាប់អ្នកដែលបានទិញគាត់

⁵¹ប្រសិនបើ នៅមានរយៈពេលយូរទើបដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា គាត់ត្រូវបង់ប្រាក់លោះខ្លួនឲ្យទៅម្ចាស់ គិតតាមចំនួនឆ្នាំដែលនៅសល់នោះ។

⁵²ប្រសិនបើនៅសល់តិចឆ្នាំ មុននឹងឆ្នាំមេត្តាករុណាមកដល់ នោះគាត់ក៏ត្រូវបង់ប្រាក់ឲ្យទៅម្ចាស់ ដោយគិតតាមចំនួនឆ្នាំដែលនៅសល់នោះ។

⁵³គាត់ត្រូវធ្វើការដូចជាអ្នកស៊ីឈ្នួលពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ។ អ្នកមិនត្រូវជិះជាន់ធ្វើបាបគាត់ឡើយ។⁵⁴ប្រសិនបើ គាត់មិនត្រូវបានលោះខ្លួននោះទេ រហូតដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណាគាត់ព្រមទាំងកូនៗរបស់គាត់អាចចាកចេញពីម្ចាស់នោះបាន។⁵⁵ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបម្រើរបស់យើង។ ពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ដែលយើងបាននាំចេញពីស្រុកអេស៊ីធូមក។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

26 ¹អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើប្រព្រឹត្តិកម្ម ក៏មិនត្រូវធ្លាក់ធ្វើប្របដិមា ឬស្លាប់ ហើយក៏មិនត្រូវបញ្ជូនចូលទៅក្នុងស្រុករបស់អ្នក សម្រាប់ក្រាបថ្វាយបង្គំឡើយ គឺយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។²ចូរប្រារព្ធពិធីបុណ្យសប្បុរសយើង ហើយគោរពទិសក្តាររបស់យើង។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់។

³ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាកាន់តាមច្បាប់របស់យើង ហើយគោរព និងប្រតិបត្តិតាមបញ្ជារបស់យើង⁴នោះយើងនឹងធ្វើឲ្យមានភ្លឺរស្មីក្នុងផ្ទះផ្ទាល់មាត់ស្រុកតាមរដូវកាល នោះដ៏នឹងផ្តល់ភោគផល ហើយដើមឈើក៏នឹងផ្តល់ផលផ្លែដែរ។

⁵ការបោកបែនរបស់អ្នកនឹងបន្តរហូតដល់ពេលប្រមូលផលទំពាំងបាយជូរ ហើយការប្រមូលទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកនឹងបន្តរហូតដល់រដូវការសាបព្រោះ។

អ្នកនឹងបរិភោគអាហារយ៉ាងបរិបូរ ហើយរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្តក្នុងស្រុករបស់អ្នក។⁶យើងនឹងធ្វើឲ្យស្រុករបស់អ្នកមានសន្តិភាព

អ្នកនឹងដេកលក់ដោយមិនមានភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ យើងនឹងយកសត្វសាហាវទាំងឡាយចេញពីស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នា

ហើយក៏នឹងគ្មានសង្គ្រាមកើតឡើយក្នុងស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

⁷អ្នករាល់គ្នានឹងដេញតាមខ្លាំងសត្រូវ ហើយពួកគេនឹងដួលស្លាប់នៅមុខអ្នកដោយមុខងារ។⁸អ្នករាល់គ្នាតែប្រាំនាក់ នឹងដេញតាមពួកគេមួយរយនាក់

ហើយអ្នករាល់គ្នាមួយរយនាក់ នឹងដេញតាមពួកគេមួយម៉ឺននាក់ ខ្លាំងសត្រូវរបស់អ្នកនឹងដួលស្លាប់នៅខាងមុខអ្នកដោយមុខងារ។

⁹យើងនឹងសម្តែងសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នករាល់គ្នា យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាបង្កើតកូនចៅ និងកើនចំនួនច្រើនឡើង។

យើងនឹងចងសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់យើងជាមួយអ្នករាល់គ្នា¹⁰ អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគស្រូវចាស់។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកស្រូវចាស់ចេញពីជង្រក

ដើម្បីយកជង្រកដាក់ស្រូវថ្មីវិញ។

¹¹យើងនឹងរស់នៅកណ្តាលចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយយើងនឹងមិនចាកចេញពីអ្នករាល់គ្នាឡើយ។¹²យើងនឹងស្ថិតក្នុងកណ្តាលចំណោមអ្នករាល់គ្នា

ដើម្បីធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹³យើងគឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីរូមក

ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើជាទាសករក្នុងស្រុកនោះទៀតឡើយ។ យើងបានបំបាក់នឹមដែលនៅលើអ្នករាល់គ្នា ហើយធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើរដោយខ្ពស់មុខ។

¹⁴ក៏ប៉ុន្តែបើ អ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់ពាក្យរបស់យើងហើយមិនប្រតិបត្តិតាមបញ្ជារបស់យើងទេ¹⁵ហើយប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាបោះបង់ច្បាប់របស់យើង

ហើយមិនរល់នឹងបទបញ្ជារបស់យើង គឺមិនប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង ព្រមទាំងផ្តាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់យើង។

¹⁶ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូច្នេះ នោះយើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នាដូចតទៅ៖ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានគ្រោះភ័យកើតលើអ្នករាល់គ្នា គឺជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ

និងជំងឺគ្រុន ដែលធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្រវាំងភ្នែក ហើយជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាសាបព្រោះ តែនឹងមិនបានផលអ្វីឡើយ

ព្រោះខ្លាំងសត្រូវរបស់អ្នកនឹងស៊ីផលទាំងនោះ។¹⁷យើងប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយខ្លាំងសត្រូវនឹងមានអំណាចលើអ្នករាល់គ្នា។

អស់អ្នកដែលស្អប់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រួតត្រាលើអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នកនឹងរត់ទៅបិទមិនមាននរណាដេញអ្នកក្តី។

¹⁸ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនស្តាប់បង្គាប់របស់យើងទេ នោះយើងនឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាខ្លាំងជាងនេះប្រាំពីរដងសម្រាប់អំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁹យើងនឹងបំផ្លាញអំនួត ដែលនាំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានកម្លាំងលើខ្លួនឯង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យមេឃដែលនៅលើអ្នកក្លាយដូចជាដែក

ហើយស្រុករបស់អ្នកដូចជាស្ពានដែក។²⁰កម្លាំងរបស់អ្នកដែលប្រឹងធ្វើនោះ នឹងមិនមានផលអ្វីទេ ព្រោះដីមិនផ្តល់ភោគផល ហើយដំណាំក៏មិនផ្តល់ផលផ្លែដែរ

²¹ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានៅតែប្រឆាំងនឹងយើង ហើយមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់យើង យើងនឹងវាយអ្នកឲ្យខ្លាំងជាងនេះប្រាំពីរដង

ស្របតាមអំពើបាបដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត។²²យើងនឹងឲ្យសត្វព្រៃមកយាយីអ្នករាល់គ្នា រានឹងលួចកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នា រានឹងបំផ្លាញហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នា

ហើយធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចំនួនតិច។ រហូតដល់ផ្លូវរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនមានមនុស្សដែរ។

²³ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនព្រមកែខ្លួនទៀត ហើយនៅតែបន្តដើរក្នុងផ្លូវដែលប្រឆាំងនឹងយើង²⁴នោះយើងក៏នឹងប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នាវិញដែរ

ហើយយើងនឹងដាក់ទោសគេ ប្រាំពីរដង ព្រោះអំពើបាបរបស់អ្នក។

²⁵យើងនឹងធ្វើឲ្យមានសង្គ្រាមកើតមានក្នុងស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានផ្តាច់សម្ព័ន្ធរបស់យើង។ អ្នករាល់គ្នានឹងជួបជុំគ្នានៅក្នុងទីក្រុង

ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យមានជំងឺរាតត្បាតកើតមានក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្លាំងសត្រូវ។

²⁶ពេលណាដែលយើងកាត់ការផ្គត់ផ្គង់អាហារដល់អ្នក ស្រ្តីដប់នាក់នឹងដុតក្នុងឡតែមួយ ហើយគេនឹងចែករបបនំប៉័ងឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

អ្នករាល់គ្នាបរិភោគតែនឹងមិនឆ្អែតឡើយ។

²⁷ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនព្រមស្តាប់យើង ហើយបន្តប្រឆាំងនឹងយើង²⁸យើងក៏នឹងប្រឆាំងជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងខ្លាំងវិញដែរ

ហើយយើងនឹងវាយប្រដៅអ្នករាល់គ្នាខ្លាំងជាងនេះប្រាំពីរដង សមនឹងអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នា

²⁹អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគសាច់កូនប្រុស កូនស្រីរបស់ខ្លួន ។³⁰យើងនឹងបំផ្លាញទិសក្តាររបស់អ្នករាល់គ្នា នៅតាមទីខ្ពស់ៗរបស់អ្នករាល់គ្នា

និងផ្តល់បង្គោលនៃព្រះក្លែងក្លាយរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយយើងនឹងស្លាប់ខ្លឹមអ្នករាល់គ្នា។

³¹យើងនឹងកម្ទេចក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាអើយទៅជាទីស្ងាត់ ហើយក៏កម្ទេចទិសក្តាររបស់អ្នករាល់គ្នា។

យើងនឹងមិនទទួលតង្វាយគ្រឿងក្រអូបរបស់អ្នករាល់គ្នា។³²យើងនឹងបំផ្លាញស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នា ខ្លាំងសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នា

ដែលរស់នៅទីនោះនឹងស្រឡាំងកាំងដោយសារតែយើងបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នា។³³យើងនឹងកម្ទាត់កម្លាយអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នានា

យើងនឹងយកដាវដេញតាមពីក្រោយអ្នករាល់គ្នា។ ស្រុករបស់អ្នកនឹងនៅស្ងាត់ជ្រងំ ហើយក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងទៅជាទីស្ងាត់។

³⁴នោះដ៏នឹងបានសម្រាកជំនួសស្បៀងដែលគេមិនបានទុកឲ្យសម្រាកក្នុងរយៈពេលយូរ អំឡុងពេលដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្លាំងសត្រូវនាំទៅជាល្បើយ។

³⁵អំឡុងពេលនោះដ៏នឹងបានសម្រាកសម្រាប់ឆ្នាំសប្បុរស។ ពេលវេលាដែលត្រូវគេបោះបង់ចោល ដ៏នឹងបានសម្រាក

ជំនួសពេលដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានគោរពថ្ងៃសប្បុរស នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅក្នុងស្រុកនេះ។³⁶អស់អ្នកដែលត្រូវខ្លាំងសត្រូវនាំទៅជាល្បើយ

យើងនឹងធ្វើឲ្យគេមានចិត្តភ័យភ័យស្ងួត សូម្បីតែសម្លេងស្លឹកឈើជ្រុះក៏ធ្វើឲ្យគេភ័យដែរ ហើយគេនឹងរត់ដូចរត់គេចពីមុខដាវ។ ពួកគេនឹងដួលស្លាប់

ទាំងដែលមិនមានអ្នកណាដេញតាម។

³⁷អ្នករាល់គ្នានឹងដួលគរលើគ្នា ដូចរត់ចេញពីមុខដាវនោះបីមិនមានអ្នកណាដេញតាមពីក្រោយអ្នករាល់គ្នា។

អ្នករាល់គ្នានឹងមិនមានកម្លាំងឈរនៅពីមុខសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ។³⁸អ្នករាល់គ្នានឹងវិនាសនៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នានា

ហើយសពរបស់អ្នកនឹងត្រូវបញ្ចុះក្នុងស្រុកនៃខ្លាំងសត្រូវ។³⁹ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អស់អ្នកដែលរួចពីស្លាប់ នឹងវិនាសនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លាំងសត្រូវ

ដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ និងអំពើបាបរបស់ដូនតារបស់ពួកគេ។

⁴⁰ប្រសិនបើ ពួកគេសារភាពអំពើបាបរបស់គេ និងរបស់ដូនតាគេ ព្រមទាំងអំពើក្បត់ជាតិរបស់ពួកគេ ដោយពួកអ្នកដែលគ្មានជំនឿលើយើង

ហើយដែលបានប្រឆាំងជាមួយនឹងយើង⁴¹ពេលដែលពួកដឹងពីមូលហេតុដែលប្រឆាំងនឹងគេ ហើយនាំពួកគេទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លាំងសត្រូវ

ហើយប្រសិនបើ ពួកគេប្រែចិត្តមកឱនលំទោន ហើយប្រសិនបើ

ពួកគេព្រមទទួលទណ្ឌកម្មសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ⁴²នោះយើងនឹងនឹកចាំពីសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលយើងបានចងជាមួយ យ៉ាកុប អ៊ីសាក និង ជាមួយអប្រាហាំ ហើយយើងក៏នឹងនឹកចាំពីទីកន្លែងដែលពួកគេផងដែរ។

⁴³ដីនឹងទៅជាស្ងាត់ជ្រងំដោយសារពួកគេ ដូច្នេះ ដីនឹងបានសម្រាកដូចជាក្នុងឆ្នាំសប្បុរសភាព ក្នុងពេលដែលពួកគេមិនបានរស់នៅក្នុងស្រុក។

ពួកគេនឹងត្រូវបង់ថ្លៃ សម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ព្រោះពួកគេបានបោះបង់វិន័យរបស់យើង និងបែរចេញពីច្បាប់របស់យើង។

⁴⁴ថ្វីបើដូច្នេះក៏ដោយ ពេលដែលពួកគេរស់នៅក្នុងស្រុករបស់ខ្មាំងសត្រូវ យើងនឹងមិនបោះបង់ពួកគេចោល ហើយក៏មិនបំផ្លាញពួកគេទាំងស្រុង

ឬក៏ផ្តាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់យើងដែលបានចងជាមួយពួកគេដែរ គឺយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ។⁴⁵ប៉ុន្តែ សម្រាប់ពួកគេ

យើងនឹងនឹកចាំពីសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលយើងបានចងជាមួយដូនតារបស់ពួកគេ គឺជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលយើងបាននាំចេញពីស្រុកអេស៊ីព្យមក

នៅចំពោះមុខប្រជាជាតិនានា ដើម្បីឲ្យយើងជាព្រះរបស់គេ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់»។

⁴⁶ទាំងនេះគឺជា សេចក្តីបង្គាប់បញ្ជា វិន័យ ហើយនិងច្បាប់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតរវាងទ្រង់ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលតាមរយៈលោកម៉ូសេ នៅភ្នំស៊ីណៃ។

27 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖²«ចូរប្រាប់ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ប្រាប់ពួកគេថា៖
ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ថ្វាយតង្វាយលាបំណន់ពីសេសដល់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវថ្វាយតាមការវាយតម្លៃនៃមនុស្សនោះ។

³ការវាយតម្លៃរបស់អ្នកមានដូចជា៖សម្រាប់មនុស្សប្រុសដែលមានអាយុពីម្ភៃឆ្នាំ ដល់ហុកសិបឆ្នាំ ត្រូវបង់ប្រាក់ហាសិប ស៊ីតែល
តាមរង្វាស់ដែលប្រើក្នុងទីសក្ការៈ។⁴សម្រាប់មនុស្សស្រីដែលមានអាយុដូចគ្នា រង្វាស់របស់អ្នកគឺ សាមសិប ស៊ីតែល។
⁵មនុស្សដែលមានអាយុ ពីប្រាំឆ្នាំ ដល់ម្ភៃឆ្នាំ មានតម្លៃ ម្ភៃស៊ីតែល ហើយសម្រាប់មនុស្សស្រីវិញ គឺ ដប់ស៊ីតែល។⁶សម្រាប់ទារក ឬកុមារដែលមាន អាយុ
មួយខែដល់ ប្រាំឆ្នាំ គិតជាប្រាក់គឺ ប្រាំស៊ីតែល រីឯទារិករ ឬកុមារវិញគឺ បីស៊ីតែល។
⁷ក្មេងប្រុសអាយុចាប់ពីប្រាំមួយឆ្នាំឡើយគឺ ដប់ប្រាំស៊ីតែល និងសម្រាប់ក្មេងស្រីគឺ ដប់ស៊ីតែល។
⁸ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកដែលបានសន្យានោះមិនមានលទ្ធភាពថ្វាយតាមចំនួនដែលបានកំណត់ទេ នោះគេត្រូវនាំខ្លួនអ្នកដែលសន្យាថ្វាយនោះទៅជួបបូជាចារ្យ
ហើយបូជាចារ្យ នឹងវាយតម្លៃគាត់ ដែលអ្នកជាប់បំណន់នោះមានលទ្ធភាពទទួលយកបាន។
⁹ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ចង់ថ្វាយសត្វដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រសិនបើ ព្រះអង្គព្រមទទួលយកវា នោះត្រូវញែកសត្វនោះជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអង្គ។
¹⁰មិនត្រូវយកអ្វីមកដោះដូរសត្វនៃតង្វាយព្រះអម្ចាស់ឡើយ គឺមិនត្រូវយកសត្វល្អមកដូរសត្វអាក្រក់ឬយកសត្វអាក្រក់មកដូរសត្វល្អឡើយ។
បើអ្នកណាមកសត្វមួយមកដូរសត្វមួយទៀត ត្រូវចាត់ទុកថាសត្វទាំងពីរនោះ ជាសក្ការៈ។
¹¹ប្រសិនបើ គេបានសន្យាថ្វាយជាតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ជាប់បំណន់បរិសុទ្ធ ដូច្នេះ ព្រះអង្គនឹងមិនទទួលតង្វាយនោះទេ
ម្ចាស់តង្វាយត្រូវនាំសត្វនោះទៅជួបបូជាចារ្យ។¹²បូជាចារ្យត្រូវវាយតម្លៃវាជាសត្វនោះសារជាថ្មី ទៅតាមតម្លៃវិជ្ជារៈ។
តម្លៃដែលបូជាចារ្យបានកំណត់នោះជាតម្លៃរបស់វា។¹³ប្រសិនបើ ម្ចាស់មានបំណងចង់លោះវា
គាត់ត្រូវបង់ប្រាក់មួយភាគប្រាំបីនៃតម្លៃដែលបូជាចារ្យបានកំណត់ដើម្បីលោះវា។
¹⁴នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ញែកផ្ទះរបស់គាត់ជាវិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់ បូជាចារ្យនឹងធ្វើការវាយតម្លៃរបស់នោះថាឈ្នួលមិនល្អ។ តម្លៃដែលបូជាចារ្យបានកំណត់
នោះគឺជាតម្លៃរបស់វា។¹⁵ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ម្ចាស់មានបំណងលោះផ្ទះនោះ គាត់ត្រូវបង់មួយភាគប្រាំលើតម្លៃដែលបូជាចារ្យបានកំណត់
ហើយព្រះនឹងត្រឡប់ទៅជាប់បំណន់វិញ។
¹⁶ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់ចង់ញែកដីរបស់គាត់ជាដីសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នោះការវាយតម្លៃដីនឹងត្រូវយោងទៅតាមបរិមាណនៃការសាបព្រោះ
ស្រូវមួយចំងាយនឹងមានតម្លៃប្រាំស៊ីតែល។
¹⁷ប្រសិនបើ គាត់ញែកដីរបស់គាត់ជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់ក្នុងអំឡុងឆ្នាំមេត្តាករុណា នោះការវាយតម្លៃត្រូវយើងទៅតាមនោះដែរ។¹⁸ប៉ុន្តែប្រសិនបើ
ការញែកជាសក្ការៈនោះ បន្ទាប់ពីឆ្នាំមេត្តាករុណា នោះបូជាចារ្យត្រូវគណនាតម្លៃដីនោះតាមចំនួនឆ្នាំដែលនៅសល់រហូតដល់ឆ្នាំមេត្តាករុណា
ហើយតម្លៃរបស់វាត្រូវធ្លាក់ចុះ។
¹⁹ប្រសិនបើ ម្ចាស់មានបំណងលោះដីស្រែរបស់គាត់មកវិញ គាត់ត្រូវបន្ថែមតម្លៃមួយភាគប្រាំលើតម្លៃដែលបានវាយតម្លៃនោះ
ហើយដីនោះនឹងត្រឡប់ទៅជាប់បំណន់វិញ។²⁰ប៉ុន្តែប្រសិនបើ គាត់មិនលោះ ឬលក់ដីនោះអោយទៅនាក់ផ្សេង
គាត់នឹងមិនអាចលោះដីនោះត្រឡប់មកវិញបានទេ។²¹ជំនួសមកវិញ នៅពេលឆ្នាំមេត្តាករុណាមកដល់ អ្នកទិញត្រូវចាកចេញ
ហើយដីនោះនឹងទៅសក្ការៈសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ដីនោះនឹងទៅជាចំណែករបស់បូជាចារ្យ។
²²ប្រសិនបើ មនុស្សម្នាក់ញែកដីដែលបានទិញជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ
ដីនោះមិនមែនជាចំណែកមរតករបស់គ្រួសាររបស់គាត់។²³បូជាចារ្យត្រូវវាយតម្លៃតាមចំនួនឆ្នាំមេត្តាករុណាដែលនៅសល់
ហើយគេត្រូវបង់ប្រាក់តាមតម្លៃដែលបូជាចារ្យបានគិត ហើយទុកជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់។
²⁴ក្នុងឆ្នាំមេត្តាករុណា អ្នកទិញត្រូវចាកចេញពីដីដែលគេបានទិញ ហើយដីនឹងត្រឡប់ទៅជាប់បំណន់វិញ។²⁵ការវាយតម្លៃដីទាំងអស់
ត្រូវកំណត់ដោយមន្ទីររបស់ទីសក្ការៈ។ ឯកត្តានីមួយៗស្មើនឹងម្ភៃការ៉ា។
²⁶មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ញែកកូនដំបូងរបស់សត្វពីហ្វូងរបស់អ្នកជាសក្ការៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទេ ព្រោះកូនដំបូងរបស់សត្វជាប់បំណន់ព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាកូនគោក្តី
ឬកូនចៀមក្តី វាជាប់បំណន់ព្រះអម្ចាស់។²⁷ប្រសិនបើ វាជាសត្វមិនបរិសុទ្ធ នោះម្ចាស់អាចទិញសត្វនោះត្រឡប់មកវិញតាមដៃរបស់វា
និងបូកបន្ថែមមួយភាគប្រាំនៃតម្លៃនោះផង។ ប្រសិនបើ សត្វនោះមិនត្រូវបានលោះទេ នោះត្រូវលក់សត្វនោះតាមតម្លៃដែលបានកំណត់។
²⁸ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្វីៗដែលគេបានថ្វាយផ្តាច់ទៅព្រះអម្ចាស់ហើយនោះ គេមិនអាចលក់ ឬលោះបានទេ ទោះបីជា មនុស្សឬសត្វ
ឬដីដែលជាមរតករបស់គ្រួសាររបស់គាត់ក្តី។ អ្វីៗដែលថ្វាយផ្តាច់ដល់ព្រះអម្ចាស់ជាប់បំណន់។
²⁹មិនមានតម្លៃណាដែលអាចបង់ដើម្បីលោះមនុស្សដែលបានថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ គឺមនុស្សនោះត្រូវប្រហារជីវិត។
³⁰តង្វាយមួយភាគដប់នៃដី ទោះជាផលពីដីក្តី ឬផលពីរុក្ខជាតិក្តី គឺជាប់បំណន់ព្រះអម្ចាស់។ គឺជាប់បំណន់ដីសុទ្ធសម្រាប់ព្រះអង្គ។³¹ប្រសិនបើ
នរណាម្នាក់ចង់លោះតង្វាយមួយភាគដប់នោះមកវិញ គាត់ត្រូវថែមមួយភាគប្រាំបន្ថែមទៀត។
³²ចំពោះហ្វូងគោ ឬហ្វូងចៀម ទោះស្ថិតក្រោមការប្រាសរបស់អ្នកគង្វាលក្តី មួយភាគដប់ក៏ត្រូវញែកជាសក្ការៈ នឹងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដែរ។
³³គង្វាលមិនត្រូវស្វែងរកសត្វណាប្រសើរជាង ឬសត្វណាអាក្រក់ជាង សម្រាប់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់នោះទេ ហើយក៏មិនត្រូវប្តូរសត្វ
ណាមួយជាមួយសត្វដែលត្រូវថ្វាយនោះដែរ។ ប្រសិនបើ គេយកសត្វមួយមកដូរយកសត្វមួយទៀត ត្រូវចាត់ទុកថាសត្វទាំងពីរនោះជាប់បំណន់។
គេមិនអាចលោះសត្វនោះបានទេ។
³⁴ទាំងនេះគឺជាក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកនៅភ្នំស៊ីណៃ តាមរយៈលោកម៉ូសេសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។

ជនគណនា

1
¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំនៅទីរហោស្ថានភ្នំស៊ីណាយ។ ការនេះបានកើតឡើងនៅថ្ងៃទីមួយនៃខែទីពីរ
នៅក្នុងអំឡុងឆ្នាំទីពីរបន្ទាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖
²«ចូររាប់ចំនួនបុរសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់តាមអំបូរនីមួយៗ និងគ្រួសាររបស់ឪពុកពួកគេ។ ចូររាប់ពួកគេតាមឈ្មោះ។ ចូររាប់ប្រុសៗទាំងអស់

បុរសម្នាក់ៗ។³ គឺអ្នកដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំ និងចាស់ជាង។ ចូររាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលអាចប្រយុទ្ធបាន ដូចជាទាហានរបស់អ៊ីស្រាអែល។ អ្នក និងអ៊ីរ៉ង់ត្រូវកត់ត្រាចំនួនបុរសនៅក្នុងអង្គភាពរបស់ពួកគេ។

⁴ ក្នុងអំបូរនីមួយៗត្រូវមានបុរសម្នាក់ ដែលជាមេនៃអំបូរ ត្រូវបម្រើជាមួយអ្នក ក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់។

អ្នកដឹកនាំនីមួយៗត្រូវនាំពួកប្រុសៗដែលជាអ្នកប្រយុទ្ធ ដើម្បីកុលសម្ព័ន្ធរបស់ខ្លួន។

⁵ ឈ្មោះទាំងនេះគឺជាឈ្មោះរបស់អ្នកដឹកនាំដែលត្រូវចូលរួមប្រយុទ្ធជាមួយអ្នក។ មកពីកុលសម្ព័ន្ធរបស់ មានលោកអេលីស៊ីរ ជាកូនរបស់លោកសេដេអ៊ីរ។ មកពីកុលសម្ព័ន្ធលោកស៊ីម្មាន មានលោកសូមាលជាកូនរបស់លោកស៊ីសាដាយ។

⁷ មកពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា មានលោកណាសូន ជាកូនរបស់លោកអមីណាដាប់។ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា មានលោកនេថានេល ជាកូនរបស់លោកស៊ីហារ។

⁹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធសាប៊ូលូន មានលោកអេលាប ជាកូនរបស់លោកហេឡូន។

¹⁰ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ដែលជាកូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូសែប មានលោកអេលីសាម៉ា ជាកូនប្រុសរបស់លោកអមីហ្វិដ មកពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ មានលោកកាម៉ាលាល ជាកូនរបស់លោកផ្កាស៊ីរ។¹¹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន មានលោកអបីដាន ជាកូនរបស់លោកគីដាហ្វីន។

¹² មកពីកុលសម្ព័ន្ធដាន មានលោកអហ៊ីយេស៊ីរ ជាកូនរបស់លោកអមីសាដាយ។¹³ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ មានលោកប៉ាគីហ្វាល ជាកូនរបស់លោកអូក្រាន។

¹⁴ មកពីកុលសម្ព័ន្ធភាដ មានលោកអេលាសាប ជាកូនរបស់លោកដេហ្វអែល។¹⁵ មកពីកុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី មានលោកអហ៊ីរ ជាកូនរបស់លោកអេណាន។

¹⁶ បុរសទាំងនេះគឺជាអ្នកដែលបានជ្រើសរើសពីប្រជាជន។ ពួកគេជាមេដឹកនាំនៃកុលសម្ព័ន្ធបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។

ពួកគេគឺជាអ្នកដឹកនាំរបស់អំបូរនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល។

¹⁷ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ង់បានយកបុរសទាំងនេះ

ដែលបានកត់ឈ្មោះ¹⁸ និងរួមជាមួយពួកប្រុសៗដែលបានប្រមូលពីសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នៅក្នុងច្រើនមួយនៃខែទីពីរ។ ពេលនោះ

បុរសម្នាក់ៗមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ បានបានបង្ហាញអត្តសញ្ញាណនៃវង្សត្រកូលរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានចុះឈ្មោះអំបូរ និងគ្រួសារ ព្រមទាំងតាមពូជពង្ស ដែលពីមកខ្សែស្រឡាយរបស់ពួកគេ។¹⁹ នោះ លោកម៉ូសេបានកត់ត្រាចំនួនរបស់ពួកគេនៅក្នុងទីរហោស្ថានស៊ីណាយ ដូច

ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់គាត់ឲ្យធ្វើ។

²⁰ មកពីពូជពង្សរបស់រូបន ដែលត្រូវជាកូនច្បងរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល រាប់តាមឈ្មោះរៀងខ្លួន និង ប្រុសៗទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ នឹងអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងតាមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។²¹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធរូបន ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៤៦, ៥០០ នាក់។

²² មកពីពូជពង្សរបស់លោកស៊ីម្មាន រាប់តាមឈ្មោះរៀងខ្លួន និងប្រុសៗទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ឬចាស់ជាង ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងតាមគ្រួសាររបស់ពួកគេ។²³ មកពីកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម្មាន ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៥៩, ៣០០ នាក់។

²⁴ មកពីពូជពង្សរបស់លោកកាដ រាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។²⁵ មកពីកុលសម្ព័ន្ធភាដ ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៤៥, ៦៥០ នាក់។

²⁶ មកពីពូជពង្សរបស់លោកយូដា រាប់តាមឈ្មោះរៀងខ្លួន និងបុរសដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ឬចាស់ជាង ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន

គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។²⁷ មកពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៧៤, ៦០០ នាក់។

²⁸ មកពីពូជពង្សរបស់លោកអ៊ីសាខា រាប់តាមឈ្មោះរៀងខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ឬចាស់ជាង ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។²⁹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៥៤, ៤០០ នាក់។

³⁰ មកពីពូជពង្សរបស់លោកសាប៊ូលូន រាប់តាមឈ្មោះរៀងខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង ដែលអាច

ចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។³¹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធសាប៊ូលូន ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៥៧, ៤០០ នាក់។

³² មកពីពូជពង្សរបស់លោកអេប្រាអ៊ីម កូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូសែបរាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង

ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។³³ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៤០, ៥០០ នាក់។

³⁴ មកពីពូជពង្សរបស់លោកម៉ាណាសេ រាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង ដែល

អាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។³⁵ មកពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៣២, ២០០ នាក់។

³⁶ មកពីពូជពង្សរបស់លោកបេនយ៉ាមីន រាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង ដែលអាច

ចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។³⁷ មកពីកុលសម្ព័ន្ធលោកបេនយ៉ាមីន ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៣៥, ៤០០ នាក់។

³⁸ មកពីពូជពង្សរបស់លោកដាន រាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន

គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។³⁹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធដាន ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៦២, ៧០០ នាក់។

⁴⁰ មកពីពូជពង្សរបស់លោកអេស៊ីរ រាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ចាស់ជាង ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន

គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។⁴¹ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៤១, ៥០០ នាក់។

⁴² មកពីពូជពង្សរបស់លោកណែបថាលី រាប់តាមឈ្មោះរៀងៗខ្លួន និងបុរសទាំងអស់ដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង

ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន គឺកត់ត្រាតាមអំបូរដូនតា និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។⁴³ មកពីកុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី ពួកគេរាប់បុរសបានចំនួន ៥៣, ៤០០ នាក់។

⁴⁴ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ង់បានរាប់បុរសទាំងអស់នេះ ជាមួយនឹងបុរសទាំងដប់ពីរ ដែលនឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីររបស់អ៊ីស្រាអែល។⁴⁵ ដូច្នេះ

បុរសទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែលចាប់តាំងពីអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ និងចាស់ជាង មនុស្សទាំងអស់អាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន

ត្រូវបានរាប់តាមគ្រួសារនីមួយៗរបស់ពួកគេ។⁴⁶ ពួកគេរាប់បានបុរសចំនួន ៦០៣, ៥៥០ នាក់។

⁴⁷ ប៉ុន្តែ បុរសដែលមានពីរពូជពង្សរបស់លើរមិនបានរាប់ទេ⁴⁸ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលនឹងលោកម៉ូសេថា៖⁴⁹ «អ្នកមិនត្រូវរាប់កុលសម្ព័ន្ធលើ

ឬប្រកបញ្ចូលពួកគេនៅក្នុងចំនួនសរុបរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឡើយ។

⁵⁰ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវតែងតាំងពួកលើរឲ្យមើលថែព្រះពន្លាននៃសម្ព័ន្ធមេត្រី និងថែរក្សាគ្រឿងបរិក្ខារ នៅក្នុងព្រះពន្លាន និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងព្រះពន្លាននោះ។

ពួកលើរត្រូវតែងព្រះពន្លាន ហើយពួកគេត្រូវតែងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់ព្រះពន្លានផងដែរ។ ពួកគេត្រូវថែរក្សាព្រះពន្លាន ហើយត្រូវតាំងជំរំនៅជុំវិញព្រះពន្លានដែរ។

⁵¹ នៅពេលព្រះពន្លានត្រូវជីសចេញទៅកន្លែងផ្សេងទៀត ពួកលើរត្រូវជីព្រះពន្លានចេញ។ នៅពេលព្រះពន្លានត្រូវដំឡើង ពួកលើរត្រូវដំឡើងវិញ។

អ្នកដទៃដែលចូលមកជិតព្រះពន្លាន ត្រូវសម្លាប់ចោល។⁵² នៅពេលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដំឡើងគ្រួសាររបស់ពួកគេ

បុរសម្នាក់ៗត្រូវធ្វើទៅជិតទង់ដ៏យដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អង្គភាពរបស់ខ្លួន។

⁵³ប៉ុន្តែ ពួកលេវីត្រូវដំឡើងត្រសាលរបស់ពួកគេនៅជុំវិញព្រះពន្លាវៃនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ដើម្បីកុំឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់យើងធ្លាក់មកលើអ៊ីស្រាអែល។
ពួកលេវីត្រូវថែរក្សាព្រះពន្លាវៃនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី»។⁵⁴ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលធ្វើតាមការនេះទាំងអស់។
ពួកគេធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់តាមរយៈលោកម៉ូសេ។

2¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស្រាអែលថា៖
2²«ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗត្រូវបោះជំរំនៅជុំវិញទង់ជ័យរៀងខ្លួន នៅក្បែរទង់ជ័យផ្ទះឪពុករបស់ពួកគេ។
ពួកគេនឹងបោះជំរំនៅជុំវិញត្រសាបប្រជុំនៅគ្រប់ជ្រុង។

3³អស់អ្នកដែលបោះជំរំនៅខាងកើតត្រសាបប្រជុំ ជាកន្លែងថ្ងៃរះ គឺជាកុលសម្ព័ន្ធរបស់លោកយូដា ហើយពួកគេបោះជំរំតាមអង្គភាពរបស់ពួកគេ។ លោក
ណាសួន ជាកូនរបស់លោកអមីណាដាប់ គឺជាមេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធលោកយូដា។⁴ចំនួនប្រជាជនរបស់យូដាមានចំនួន ៧៤, ៦០០ នាក់។

5⁵កុលសម្ព័ន្ធរបស់អ៊ីសាខារបានបោះជំរំនៅជិតកុលសម្ព័ន្ធលោកយូដា។ លោកនេថានេល ជាកូនរបស់លោកស៊ូហារគឺជាមេដឹកនាំទាហានរបស់លោកអ៊ីសាខារ។

6⁶អង្គភាពរបស់គាត់ដែលបានរាប់ហើយមានចំនួន ៥៤, ៤០០ នាក់។

7⁷កុលសម្ព័ន្ធរបស់លោកសាបយូឡូត្រូវ បោះជំរំនៅជិតលោកអ៊ីសាខារ។ លោកអេលាប ជាកូនរបស់លោកហេឡូន គឺជាមេដឹកនាំទាហានរបស់
លោកសាបយូឡូត្រូវ។⁸អង្គភាពរបស់គាត់ដែលបានរាប់ហើយមានចំនួន ៥៧, ៤០០ នាក់។

9⁹ចំនួនប្រជាជនដែលនៅក្នុងជំរំរបស់លោកយូដាទាំងអស់មានចំនួន ១៨៦, ៤០០ នាក់។ ពួកគេនឹងចេញដំណើរមុនគេ។

10¹⁰នៅប៉ែកខាងត្បូងត្រូវតែដំរីរបស់លោករូបេននៅក្រោមទង់ជ័យរបស់ពួកគេ។ មេដឹកនាំជំរំរបស់លោករូបេនគឺលោកអេលីស៊ើរ ជាកូនរបស់លោកសេដេវើរ។

11¹¹អង្គភាពរបស់គាត់ដែលបានរាប់ហើយមានចំនួន ៤៦, ៥០០ នាក់។

12¹²លោកស៊ីម៉ានបោះជំរំនៅជិតលោករូបេន។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធលោកស៊ីម៉ានគឺលោកស្វាមាល ជាកូនរបស់ស៊ូរីសាដាយ។¹³អង្គភាពរបស់គាត់ដែលបាន
រាប់ហើយមានចំនួន ៥៩, ៣០០ នាក់។

14¹⁴កុលសម្ព័ន្ធកាដេនៅបន្ទាប់នោះ។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធកាដេ គឺលោកអេលីសាប ជាកូនរបស់លោកដេហ្វីអែល។¹⁵អង្គភាពរបស់គាត់ដែលបានរាប់ហើយ
មានចំនួន ៤៥, ៦៥០ នាក់។

16¹⁶ចំនួនរបស់អ្នកដែលបានរាប់នៅក្នុងជំរំរបស់លោករូបេន សរុបទាំងអស់មានចំនួន ១៥១, ៤៥០ នាក់។ ពួកគេនឹងចេញដំណើរជាអង្គភាពទីពីរ។

17¹⁷បន្ទាប់មក ត្រសាបប្រជុំត្រូវចេញពីជំរំជាមួយពួកលេវី គឺនៅចំកណ្តាលនៃជំរំទាំងអស់។ ពួកគេត្រូវចេញពីជំរំតាមលំដាប់ ដូចដែលពួកគេបោះជំរំដែរ។
បុរសគ្រប់រូបត្រូវនៅក្នុងកន្លែងរបស់ខ្លួន និងទង់ជ័យរបស់ខ្លួនដែរ។

18¹⁸អង្គភាពនៃជំរំរបស់អេប្រាអ៊ីមនៅក្រោមទង់ជ័យរបស់ពួកគេ។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមគឺលោកអេលីសាម៉ា ត្រូវជាកូនរបស់លោកអាំមីហ្វីដ។

19¹⁹អង្គភាពរបស់គាត់មានចំនួន ៤០, ៥០០ នាក់។

20²⁰បន្ទាប់ពី ពួកគេគឺកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធលោកម៉ាណាសេគឺលោកកាម៉ាលាល ត្រូវជាកូនរបស់លោកផ្កាស៊ើរ។²¹អង្គភាពរបស់
គាត់មានចំនួន ៣២, ២០០ នាក់។

22²²បន្ទាប់មក កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនគឺលោកអប៊ីដាន ត្រូវជាកូនរបស់លោកគីដាហ្វនី។²³អង្គភាពរបស់គាត់មានចំនួន
៣៥, ៤០០ នាក់។

24²⁴អង្គភាពទាំងអស់ដែលបានរាប់នៅក្នុងជំរំរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមមានចំនួន ១០៨, ១០០។ ពួកគេចេញដំណើរជាអង្គភាពទីបី។

25²⁵នៅប៉ែកខាងជើងជំរំអង្គភាពកុលសម្ព័ន្ធជាន់។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធជាន់ គឺលោកអហ៊ីយេស៊ើរ ត្រូវជាកូនរបស់លោកអាំមីសាដាយ។²⁶អង្គភាពរបស់
គាត់មានចំនួន ៦២, ៧០០ នាក់។

27²⁷នៅកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ើរបោះជំរំនៅជិតកុលសម្ព័ន្ធជាន់។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេស៊ើរ គឺលោកប៉ាគីហ៊ាល ត្រូវជាកូនរបស់លោកអូក្រាន។²⁸អង្គភាពរបស់
គាត់មានចំនួន ៤១, ៥០០ នាក់។

29²⁹កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលីនៅបន្ទាប់។ មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី គឺលោកអហ៊ីរ៉ា ត្រូវជាកូនរបស់លោកអេណាន។³⁰អង្គភាពរបស់គាត់មានចំនួន ៥៣,
៤០០ នាក់។

31³¹អង្គភាពដែលនៅក្រោមទង់ជ័យរបស់ជាន់ទាំងអស់មានចំនួន ១៥៧, ៦០០ នាក់។ ពួកគេចេញទៅក្រោយគេបង្អស់ តាមទង់របស់ពួកគេ។

32³²អ្នកទាំងនេះគឺជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល រាប់តាមចំនួននៃគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ គឺរាប់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងជំរំរបស់ពួកគេ តាមអង្គភាពរបស់ពួកគេមានចំនួន
៦០៣, ៥៥០។³³ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស្រាអែលបានរាប់ពួកលេវីដែលនៅក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ។ ការនេះធ្វើតាម
ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

34³⁴ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។ ពួកគេបានបោះជំរំតាមទង់ជ័យរបស់ពួកគេ។
ពួកគេចេញពីជំរំតាមអំបូររបស់ពួកគេ ទៅតាមគ្រួសារដូនតារបស់ពួកគេ។

3¹ នេះគឺជាប្រវត្តិរបស់ពូជពង្សលោកអឺរីន និងលោកម៉ូសេ ពេលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេនៅលើភ្នំសីណាយ។
² ឈ្មោះរបស់កូនប្រុសរបស់លោកអឺរីនគឺ លោកណាដាប់ ជាកូនច្បង លោកអប៊ីហ្សែរ លោកអេឡាសារ និងលោកអ៊ីថាម៉ារ។

³ ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះកូនប្រុសរបស់លោកអឺរីន គឺជាអ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យបម្រើក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យ។ ប៉ុន្តែ លោកណាដាប់ និងលោកអប៊ីហ្សែរបានបាត់បង់ជីវិតនៅចំពោះព្រះភាពព្រះអម្ចាស់ក្នុងពេលដែលអ្នកទាំងពីរយកភ្លើងដែលមិនអាចទទួលយកបានចូលទៅថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ នៅទីរហោស្ថានស៊ីណៃ។⁴ លោកណាដាប់ និងលោកអប៊ីហ្សែរគ្មានកូនប្រុសទេ ដូច្នេះ មានតែលោកអេឡាសារ និងលោកអ៊ីថាម៉ារទេ ដែលបម្រើក្នុងមុខងារជាបូជាចារ្យជាមួយលោកលោកអឺរីន ជាឪពុករបស់ពួកគេ។

⁵ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖⁶ «ចូរនាំកុលសម្ព័ន្ធលេវី ហើយឲ្យពួកគេឈរនៅចំពោះបូជាចារ្យអឺរីនដើម្បីឲ្យពួកគេបានជួយដល់គាត់។

⁷ ពួកគេត្រូវមានភារកិច្ចជំនួសលោកអឺរីន និងសហគមន៍ នៅខាងមុខត្រសាលប្រជុំ។ ពួកគេត្រូវបម្រើនៅក្នុងព្រះពន្លា។

⁸ ពួកគេត្រូវថែទាំគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ ហើយពួកគេត្រូវជួយកុលសម្ព័ន្ធគឺស្រាវែល ដើម្បីបំពេញមុខងារបម្រើនៅក្នុងព្រះពន្លា។

⁹ អ្នកត្រូវប្រគល់ពួកលេវីទៅលោកអឺរីន និងកូនប្រុសរបស់លោក។ ដ្បិត យើងបានប្រគល់ពួកគេទាំងអស់ ឲ្យជួយលោកដើម្បីបម្រើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁰ អ្នកត្រូវតែងតាំងលោកអឺរីន និងកូនប្រុសរបស់លោកឲ្យធ្វើជាបូជាចារ្យ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ជនបរទេស ដែលចូលមកជិត ត្រូវសម្លាប់គេចោល»។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖¹² «ម៉ូសេ យើងបានញែកពួកលេវីចេញពីចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

យើងបានធ្វើការនេះ ជំនួសឲ្យយកកូនប្រុសច្បង ដែលកើតនៅក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ពួកលេវីគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។

¹³ កូនច្បងទាំងអស់ជាប់របស់យើង។ នៅថ្ងៃដែលយើងបានប្រហារកូនច្បងនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប

យើងបានញែកកូនច្បងរបស់អ៊ីស្រាអែលដោយឡែកសម្រាប់យើង ទាំងមនុស្ស ទាំងសត្វ។ ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់»។

¹⁴ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេនៅក្នុងទីរហោស្ថានស៊ីណាយ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖¹⁵ «ចូររាប់ពូជពង្សរបស់ពួកលេវីនៅតាមគ្រួសារនីមួយៗនៅក្នុងផ្ទះរបស់ជួនតារបស់ពួកគេ។ ចូរជំរឿនប្រុសៗទាំងអស់ចាប់តាំងពីមួយខែឡើងទៅ»។¹⁶ លោកម៉ូសេបានរាប់ពួកគេ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ឲ្យធ្វើ។

¹⁷ ឈ្មោះកូនប្រុសរបស់ពួកលេវីមានលោកគីសួន លោកកេហាត់ និងលោកម្រាវី។¹⁸ កូនប្រុសរបស់លោកគីសួន មានលោកលីបនី និងលោកស៊ីម៉េ។¹⁹ អំបូរដែលមកពីកូនប្រុសរបស់លោកកេហាត់ មានលោកអារ៉ាម លោកយីតសារ លោកហេប្រួន និងលោកអ៊ូស៊ាល។²⁰ អំបូរដែលមកពីកូនប្រុសរបស់លោកម្រាវី មានលោកម៉ាលី និងលោកមូស៊ី។ អ្នកទាំងនេះគឺជាអំបូររបស់ពួកលេវី ដែលរាយនាមតាមអំបូរនីមួយៗ។

²¹ អំបូរលោកលីបនី និងអំបូរលោកស៊ីម៉េ មកពីលោកគីសួន។ អ្នកទាំងនេះមកពីអំបូរលោកគីសួន។²² ពួកប្រុសៗទាំងអស់ដែលមានអាយុមួយខែឡើងទៅមានទាំងអស់ ៧៥០០ នាក់។²³ អំបូរលោកគីសួនត្រូវបោះជំរំនៅទិសខាងលិចព្រះពន្លា ។

²⁴ លោកអេលាសាប ជាកូនរបស់លោកឡាអែលត្រូវដឹកនាំអំបូរនៃពូជពង្សរបស់លោកគីសួន។²⁵ គ្រួសាររបស់លោកគីសួន ត្រូវមើលខុសត្រូវនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ បូករួមទាំងព្រះពន្លាផង។ ពួកគេត្រូវមើលថែព្រះពន្លា ក្រណាត់បាំងពីលើព្រះពន្លា និងរាំងននដែលប្រើធ្វើជាច្រកចូលត្រសាលប្រជុំ។

²⁶ ពួកគេត្រូវមើលថែរនាំនៅទីលាន រាំងននច្រកចូលទីលាន ដែលស្ថិតនៅជុំវិញទីលាន ព្រះពន្លា និងអាសនៈ ព្រមទាំងកន្លែងថ្វាយតង្វាយផង។ ពួកគេមានភារកិច្ចថែទាំខ្សែចងត្រសាលប្រជុំ និងរបស់ទាំងអស់នៅក្នុងនោះផង។

²⁷ អំបូរទាំងនេះមកពីលោកកេហាត់ គឺអំបូរលោកអារ៉ាម អំបូរលោកយីតសារ អំបូរលោកហេប្រួន និងអំបូរលោកអ៊ូស៊ាល។ អំបូរទាំងអស់នេះមកពីអំបូរលោកកេហាត់។²⁸ ប្រុសៗទាំងអស់មានចំនួន ៨៦០០ នាក់ គឺរាប់ចាប់ពីអាយុមួយខែឡើងទៅ ដើម្បីមើលថែរបស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁹ គ្រួសារដែលមកពីពូជពង្សរបស់លោកកេហាត់ ត្រូវបោះជំរំនៅប៉ែកខាងត្បូងនៃព្រះពន្លា។

³⁰ លោកអេលីសាផាន ជាកូនរបស់លោកអ៊ូស៊ាលត្រូវធ្វើជាមេដឹកនាំអំបូរលោកកេហាត់។³¹ ពួកគេត្រូវទទួលខុសត្រូវខាងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី តុ ជើងចង្កៀងកន្លែងថ្វាយតង្វាយ គ្រឿងបរិក្ខារដែលពួកគេប្រើប្រាស់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ មានរាំងននខាងក្នុង និងរបស់ផ្សេងៗទៀតដែលនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។³² លោកអេឡាសារជាកូនរបស់លោកបូជាចារ្យអឺរីនត្រូវធ្វើជាមេដឹកនាំលើអស់អ្នកដែលដឹកនាំពួកលេវី។ គាត់នឹងមើលខុសត្រូវលើអស់អ្នកដែលបំពេញមុខងារក្នុងទីបរិសុទ្ធ។

³³ អំបូរពីដែលមកពីលោកម្រាវីគឺអំបូរលោកម៉ាលី និងលោកអ៊ូស៊ីម៉េ។³⁴ អំបូរទាំងនេះមកពីលោកម្រាវី។ ប្រុសៗទាំងអស់មានចំនួន៦២០០ នាក់ដែលបានរាប់ចាប់តាំងពីអាយុមួយខែឡើងទៅ។³⁵ លោកស៊ីម៉េអែល ជាកូនរបស់លោកអប៊ីហ្សែរត្រូវដឹកនាំអំបូរលោកម្រាវី។ ពួកគេត្រូវបោះជំរំនៅខាងជើងព្រះពន្លា។

³⁶ ពូជពង្សរបស់លោកម្រាវីត្រូវទទួលខុសត្រូវលើស៊ីមរបស់ព្រះពន្លា រនុក សសរ ជើងទ្រ ព្រមទាំងបរិក្ខារ និងអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដែលសម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាមួយគ្រឿងទាំងនោះ បូករួមទាំង³⁷ សសរ និងបង្គោលរបស់ទីលានដែលនៅជុំវិញព្រះពន្លា ជើងសសរ ចម្រើង និងខ្សែចងដែរ។

³⁸ លោកម៉ូសេ និងលោកអឺរីន ព្រមទាំងកូនប្រុសរបស់គាត់ ត្រូវបោះជំរំនៅប៉ែកខាងកើតនៃព្រះពន្លា នៅខាងមុខត្រសាលប្រជុំ ទល់មុខនឹងថ្ងៃរះ។

ពួកគេត្រូវទទួលខុសត្រូវលើការបំពេញភារកិច្ចនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ និងទទួលខុសត្រូវលើអ៊ីស្រាអែល។
ជនបរទេសណាដែលចូលមកក្នុងទីបរិសុទ្ធត្រូវសម្លាប់ចោល។³⁹ លោកម៉ូសេ និងលោកអឺរីនបានរាប់ប្រុសៗទាំងអស់នៅក្នុងអំបូរលោកលេវីចាប់តាំងពីអាយុមួយខែឡើងទៅ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់។ ពួកគេរាប់បានប្រុសៗចំនួន ពីរម៉ឺនពីរពាន់នាក់។

⁴⁰ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេឲ្យ «ជំរឿនកូនច្បងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដែលមានអាយុចាប់តាំងពីមួយខែឡើងទៅ។ ធ្វើបញ្ជីឈ្មោះរបស់ពួកគេ»។⁴¹ អ្នកត្រូវនាំពួកគេលេវីមកឲ្យយើង ជំនួសកូនច្បងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ និងហូងសត្វរបស់ពួកលេវីដែរ ជំនួសឲ្យហូងសត្វរបស់ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលដែរ យើងជាព្រះអម្ចាស់»។

⁴² លោកម៉ូសេបានរាប់កូនច្បងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យលោកធ្វើ។⁴³ លោកបានរាប់កូនប្រុសច្បងទាំងអស់តាមឈ្មោះ និងអាយុចាប់ពីមួយខែឡើងទៅ។ លោករាប់បានទាំងអស់ចំនួន ២២, ២៧៣នាក់។

⁴⁴ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖⁴⁵ «ចូរយកពួកលេវីជំនួសកូនច្បងដែលនៅក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ហើយត្រូវយកហូងសត្វរបស់ពួកលេវីជំនួសហូងសត្វរបស់ប្រជាជនដែរ។ ពួកលេវីជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

⁴⁶ អ្នកត្រូវប្រមូលប្រាក់ប្រាំសែកែល សម្រាប់ជាលោះកូនច្បងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលមានចំនួន ២៧៣នាក់ ដែលបានលើសចំនួនរបស់ពួកលេវី។

⁴⁷ អ្នកត្រូវប្រើប្រាក់សែកែលនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ តាមរង្វាល់របស់អ្នក។ ប្រាក់សែកែលមានតម្លៃស្មើម្ភៃកេវ៉ា។

⁴⁸ អ្នកត្រូវបង់ថ្លៃលោះដែលអ្នកត្រូវបង់សម្រាប់លោកអឺរីន និងកូនប្រុសរបស់លោក»។⁴⁹ ដូច្នេះ

លោកម៉ូសេបានប្រមូលប្រាក់បង់សម្រាប់លោះពីអស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្នុងពួកលេវី។⁵⁰ លោកម៉ូសេបានប្រមូលប្រាក់ពីកូនចៀងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។
លោកប្រមូលបានប្រាក់ចំនួន ១៣៦៥ សេកែល តាមទម្ងន់សេកែលនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ លោកម៉ូសេប្រគល់ប្រាក់លោះទៅលោកអ៊ីរ៉ុន
និងកូនប្រុសៗរបស់លោក។⁵¹ លោកម៉ូសេបានធ្វើតាមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យលោកធ្វើ
ហើយបានធ្វើដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោក។

¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖² «ចូរធ្វើការរាប់ចំនួនប្រុសៗនៅក្នុងពូជពង្សរបស់លោកកេហាត់ ពីក្នុងចំណោមពួកលេវី តាមអំបូរ និងគ្រួសារដូនតាបស់ពួកគេ។³ ចូររាប់ចំនួនប្រុសៗទាំងអស់ដែលមានអាយុសាមសិប ទៅហាសិបឆ្នាំ។ ប្រុសៗទាំងនេះត្រូវចូលរួមបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។

⁴ ពូជពង្សរបស់កេហាត់ត្រូវទទួលខុសត្រូវលើរបស់ដ៏បរិសុទ្ធបំផុតដែលបានបម្រុងទុកសម្រាប់យើងនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។

⁵ នៅពេលដែលជំរុំរៀបនឹងចេញដំណើរទៅមុខទៀត លោកអ៊ីរ៉េន និងកូនប្រុសៗរបស់លោកត្រូវចូលទៅក្នុងព្រះពន្លា ហើយយកវាំងននដែលបែងចែកទីបរិសុទ្ធបំផុតពីទីបរិសុទ្ធមុន្ទៈ ហើយគ្របហិបនៃទីបន្ទាល់ជាមួយនឹងវាំងនននោះ។

⁶ ពួកគេត្រូវគ្របហិបជាមួយនឹងស្បែកផ្សោត។ ពួកគេត្រូវលាតក្រណាត់ពណ៌ខៀវពីលើវា។ ពួកគេត្រូវសិកលើស្បែងដើម្បីសែងវា។

⁷ ពួកគេត្រូវគ្របក្រណាត់ពណ៌ខៀវនៅតុនិប្បងដែលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេត្រូវដាក់ចាន ស្លាបព្រា ចាន និងថ្មតសម្រាប់ចាក់។

⁸ និប្បងត្រូវតែរក្សានៅលើតុជានិច្ច។ ពួកគេត្រូវគ្របរបស់ទាំងនោះដោយក្រណាត់ពណ៌ក្រហម ហើយនិងស្បែកផ្សោតពីលើមួយជាន់ទៀត។

ពួកគេត្រូវសិកលើស្បែងសម្រាប់សែងតុនោះ។

⁹ ពួកគេត្រូវយកក្រណាត់ពណ៌ខៀវ ហើយគ្របពីលើជើងចង្កៀង និងពីលើចង្កៀង ឃ្លាបប្រឆេះ ភាជនដាក់កម្ទេច និងដបប្រេងទាំងប៉ុន្មាន សម្រាប់ដុតចង្កៀងនោះ។¹⁰ ពួកគេត្រូវដាក់ជើងចង្កៀង និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់ទៅក្នុងស្បែកផ្សោត ហើយពួកគេត្រូវដាក់របស់ទាំងនោះប្រដាប់សម្រាប់សែង។

¹¹ ពួកគេត្រូវយកក្រណាត់ពណ៌ខៀវគ្របពីលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយមាស។ ពួកគេត្រូវគ្របវាដោយស្បែកផ្សោត ហើយត្រូវសិកលើស្បែងដើម្បីសែងដែរ។

¹² ពួកគេត្រូវយកគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់សម្រាប់បម្រើការនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ហើយត្រូវបត់វាដាក់នៅក្នុងក្រណាត់ពណ៌ខៀវ។ ពួកគេត្រូវគ្របវាដោយស្បែកផ្សោត ហើយដាក់គ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នោះនៅលើប្រដាប់សែង។¹³ ពួកគេត្រូវយកផេះចេញពីកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ហើយយកក្រណាត់ពណ៌ខៀវគ្របពីលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះ។

¹⁴ ពួកគេត្រូវដាក់គ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់ដែលពួកគេប្រើសម្រាប់កិច្ចការនៅកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះនៅលើប្រដាប់សែង។ របស់របរទាំងនោះគឺគឺមានភាជនដាក់រង្វើកក្អើង សម ប្រដាប់ចូក ផែង និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងប៉ុន្មានទៀតសម្រាប់កន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ ពួកគេត្រូវគ្របកន្លែងថ្វាយតង្វាយដោយស្បែកផ្សោត ហើយត្រូវសិកលើស្បែងសម្រាប់សែងផង។

¹⁵ ពេលលោកអ៊ីរ៉េន និងកូនប្រុសៗរបស់លោកគ្របរបស់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ និងគ្រឿងបរិក្ខារអស់ហើយ ហើយពេលជំរុំទៅមុខទៀត

នោះពូជពង្សរបស់កេហាត់ត្រូវចូលមកសែងរបស់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធនោះ។ ប្រសិនបើ ពួកគេបានសម្ភារបរិសុទ្ធ ពួកគេត្រូវស្លាប់។

នេះគឺជាកិច្ចការរបស់ពូជពង្សលោកកេហាត់ គឺសែងគ្រឿងបរិក្ខារនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។¹⁶ លោកអេឡាសារជាតូនរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉េន ទទួលខុសត្រូវលើប្រេងសម្រាប់ចង្កៀង គ្រឿងក្រមួរ តង្វាយម្សៅប្រចាំ និងប្រេងសម្រាប់ពិធីលាបប្រេង។ លោកក៏មើលខុសត្រូវលើព្រះពន្លាទាំងមូល និងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងព្រះពន្លា ព្រមទាំងទីបរិសុទ្ធ និងគ្រឿងបរិក្ខារផ្សេងៗ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធដែរ។

¹⁷ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖

¹⁸ «កុំអនុញ្ញាតឲ្យកូលសម្ព័ន្ធនៃអំបូរកេហាត់ឆ្លើយចម្លើយពីក្នុងចំណោមពួកលេវីឡើយ។¹⁹ ចូរការពារពួកគេ ធ្វើបែបនេះ នោះពួកគេនឹងបានរស់ មិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។ ពេលពួកគេចូលមកក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត²⁰ ពួកគេមិនត្រូវចូលទៅក្នុងហើយមើលទីបរិសុទ្ធឡើយ ដ្បិត នៅពេលណាគេមើល ពួកគេនឹងស្លាប់មិនខាន។ លោកអ៊ីរ៉េន និងកូនប្រុសៗរបស់លោកត្រូវចាត់តាំងពួកកេហាត់ឲ្យធ្វើការរបស់ពួកគេ នៅធ្វើការនៅក្នុងការកិច្ចពិសេសរបស់ពួកគេ»។

²¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²² «ចូររាប់ពូជពង្សរបស់លោកគីសួនផងដែរ តាមគ្រួសារដូនតាបស់ពួកគេ តាមអំបូររបស់ពួកគេ។²³ ចូររាប់អស់អ្នកដែលមានអាយុសាមសិប ទៅហាសិបឆ្នាំ។ ចូររាប់ចំនួនពួកគេដែលចូលរួមបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំទាំងអស់។

²⁴ នេះគឺជាកិច្ចការអំបូរគីសួន ពេលពួកគេបម្រើ និងអ្វីដែលពួកគេសែង។²⁵ ពួកគេត្រូវសែងវាំងននរបស់ព្រះពន្លា ត្រសាលប្រជុំ គម្របរបស់វា និងគម្របស្បែកផ្សោតដែលនៅលើវា ហើយនិងវាំងននសម្រាប់ច្រកចូលនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។²⁶ ពួកគេត្រូវសែងវាំងនននៃទីលានដែរ និងវាំងននសម្រាប់ច្រកចូលទ្វារទីលាន ដែលនៅជិតព្រះពន្លា និងជិតកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ខ្សែចង និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់សម្រាប់កិច្ចការបម្រើរបស់ពួកគេ។ អ្វី្តដែលត្រូវធ្វើជាមួយនឹងការទាំងនេះ ពួកគេត្រូវធ្វើវា។

²⁷ លោកអ៊ីរ៉េន និងកូនប្រុសៗរបស់លោកគឺជាអ្នកចង្អុលបង្ហាញកិច្ចការពូជពង្សរបស់លោកគីសួន និងអ្វីៗដែលត្រូវដឹកជញ្ជូន ព្រមទាំងកិច្ចការទាំងអស់ដែលពួកគេបម្រើ។ អ្នកត្រូវចាត់តាំងពួកគេសម្រាប់ទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេទាំងអស់។²⁸ នេះគឺជាកិច្ចការបម្រើអំបូររបស់ពូជពង្ស គីសួន សម្រាប់ត្រសាលនៃការជួបជុំ។ លោកអ៊ីថាម៉ារ ជាតូនរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉េន ត្រូវដឹកនាំពួកគេនៅកិច្ចការបម្រើរបស់ពួកគេ។

²⁹ អ្នកត្រូវរាប់អំបូរលោកម៉្រាវី តាមអំបូររបស់ពួកគេ ហើយចាត់លំដាប់ពួកគេតាមគ្រួសារនៃដូនតាបស់ពួកគេ។

³⁰ ត្រូវរាប់ចាប់ពីអាយុសាមសិបឡើងទៅរហូតដល់អាយុហាសិបឆ្នាំ។ រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលនឹងចូលរួម ហើយបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។

³¹ នេះគឺជាទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ និងកិច្ចការរបស់ពួកគេនៅក្នុងការបម្រើនៅត្រសាលប្រជុំ។ ពួកគេត្រូវមើលខុសត្រូវលើបន្ទះក្តាររបស់ព្រះពន្លា រន្ត រន្ត និងជើងទ្រ សសរ³² និងជើងទ្រនៅជុំវិញទីលាន ចម្រើង ខ្សែសន្ធឹង ព្រមទាំងគ្រឿងបរិក្ខារ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលប្រើប្រាស់ជាមួយ។ ត្រូវរាយមុខឈ្មោះរបស់ទាំងនោះ ឲ្យពួកគេសែង។

³³ នេះគឺជាកិច្ចការបម្រើរបស់អំបូរនៃពូជពង្សលោកម៉្រាវី និងអ្វីដែលពួកគេធ្វើសម្រាប់ត្រសាលប្រជុំនៅក្រោមការណែនាំរបស់លោកអ៊ីថាម៉ារ កូនប្រុសរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉េន»។

³⁴ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន ព្រមទាំងអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងសហគមន៍បានរាប់ពូជពង្សរបស់កេហាត់តាមអំបូរនៃគ្រួសារដូនតាបស់ពួកគេ។

³⁵ ពួកគេបានរាប់អំបូរកេហាត់ចាប់ពីអាយុសាមសិបឡើងទៅរហូតដល់ហាសិបឆ្នាំ។ ពួកគេរាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចូលរួមដើម្បីបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។

³⁶ ពួកគេរាប់បានប្រុសៗទាំងអស់មានចំនួន ២, ៧៥០ នាក់ តាមអំបូររបស់ពួកគេ។

³⁷ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនបានរាប់បុរសទាំងអស់ និងគ្រួសារនៃកេហាត់ដែលបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។ ធ្វើបែបនេះ

ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់តាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេ ឲ្យធ្វើតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

³⁸ ពូជពង្សរបស់លោកគីសួនត្រូវបានរាប់តាមអំបូររបស់ពួកគេ តាមគ្រួសារដូនតាបស់ពួកគេដែរ។

³⁹ ចាប់ពីអាយុសាមសិបឆ្នាំឡើងទៅរហូតដល់អាយុហាសិបឆ្នាំ គឺមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលចូលរួមបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។

⁴⁰ ប្រុសៗទាំងអស់ដែលរាប់បានតាមអំបូររបស់ពួកគេ និងតាមគ្រួសារដូនតាបស់ពួកគេ មានចំនួន ២, ៦៣០នាក់។

⁴¹លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីវ៉ានបានរាប់អំបូរនៃពូជពង្សរបស់លោកគីស្ទន ដែលអាចបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។ ធ្វើបែបនេះ

ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់តាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេឲ្យធ្វើតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

⁴²ពូជពង្សរបស់លោកម៉ារីត្រូវបានរាប់តាមអំបូរ និងតាមគ្រួសារដូនតារបស់ពួកគេដែរ។⁴³ចាប់ពីអាយុសាមសិបឆ្នាំ រហូតដល់ហាសិបឆ្នាំ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលអាចចូលរួមបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។⁴⁴ប្រុសៗទាំងអស់ដែលរាប់បានតាមអំបូរ និងតាមគ្រួសារដូនតារបស់ពួកគេមានចំនួន ៣, ២០០ នាក់។

⁴⁵លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីវ៉ានបានរាប់បុរសទាំងអស់នេះ នៅក្នុងពូជពង្សរបស់ម៉ារី។ ធ្វើបែបនេះ

ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់តាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេឲ្យធ្វើតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

⁴⁶ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីវ៉ាន ព្រមទាំងអ្នកដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែលបានរាប់ពួកគេលើទាំងអស់តាមអំបូរ នៅក្នុងគ្រួសារនៃដូនតារបស់ពួកគេ។

⁴⁷ចាប់ពីអាយុសាមសិបឆ្នាំដល់ហាសិបឆ្នាំ។ ពួកគេរាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលអាចធ្វើការនៅក្នុងព្រះពន្លាបាន និងអ្នកដែលអាចសែង និងមើលថែសម្ភារនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំដែរ។⁴⁸ពួកគេរាប់បានប្រុសៗចំនួន ៨, ៥៨០នាក់។

⁴⁹លោកម៉ូសេបានរាប់មនុស្សម្នាក់ៗ ហើយបន្តរាប់តាមប្រភេទនៃការងារដែលតែងតាំងឲ្យពួកគេធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។

គាត់បានរាប់មនុស្សម្នាក់ៗតាមប្រភេទនៃទំនួលខុសត្រូវដែលពួកគេអាចទទួលបាន។ ធ្វើបែបនេះ

ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់តាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យពួកគេធ្វើតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²«ចូរបង្គាប់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឲ្យបណ្តេញអ្នកណាដែលមានជំងឺឃ្លង់ និងអ្នកដែលមានជំងឺកាមរោគ ព្រមទាំងអ្នកដែលមិនស្អាតដោយសារប៉ះជាមួយសាកសពចេញពីជំរុំ។³មិនថាប្រុស ឬស្រីទេ អ្នកត្រូវបណ្តេញពួកគេចេញពីជំរុំ។ ពួកគេមិនត្រូវធ្វើឲ្យជំងឺមិនស្អាតឡើយ ព្រោះយើងរស់នៅក្នុងជំរុំនោះ។⁴ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក៏ធ្វើដូច្នោះ។ ពួកគេបានបណ្តេញអ្នកទាំងនោះចេញពីជំរុំ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់។

⁵ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖⁶«ចូរប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលមនុស្សប្រុស ឬស្រីណាប្រព្រឹត្តបាប ដូចជាប្រជាជនធ្វើដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយមិនស្មោះត្រង់ជាមួយយើង អ្នកនោះមានកំហុសហើយ។⁷នៅពេលពួកគេសារភាពបាប ដែលខ្លួនបានធ្វើនោះ។ អ្នកនោះត្រូវបង់ថ្លៃនៃអំពើបាបរបស់គាត់ ដោយបូកជាមួយតម្លៃមួយជាប្រាំបន្ថែម។ អ្នកនោះត្រូវប្រគល់ការនេះទៅអ្នកដែលគាត់បានធ្វើខុស។

⁸ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកនោះមិនមានញាតិជិតស្និទ្ធដើម្បីទទួលសំណងទេ គាត់ត្រូវបង់ថ្លៃសម្រាប់កំហុសរបស់គាត់មកឲ្យយើង តាមរយៈបូជាចារ្យ ជាមួយនឹងចៀមឈ្មោលមួយ ទុកជាថ្លៃលោះបានគាត់។⁹តង្វាយរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ អ្វីដែលត្រូវញែកដោយឡែក ហើយត្រូវនាំទៅជូនបូជាចារ្យ ដោយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលផ្ទាល់នោះ នឹងត្រូវដាក់ម្សិលវិញរបស់គាត់។¹⁰តង្វាយរបស់មនុស្សគ្រប់រូបនឹងត្រូវជារបស់បូជាចារ្យ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ថ្វាយអ្វីមួយទៅឲ្យបូជាចារ្យ វានឹងក្លាយជាម្សិលវិញរបស់គាត់។

¹¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖¹²«ចូរប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ប្រាប់ពួកគេថា៖ «ឧបមាថា ប្រពន្ធរបស់បុរសម្នាក់បានបែរចេញពីគាត់ ហើយធ្វើបាបទាស់នឹងប្តីរបស់នាង។

¹³ហើយ ឧបមាថា មានបុរសម្នាក់ទៀតមកគេងជាមួយនាង។ នៅក្នុងករណីនេះ នាងបានប្រព្រឹត្តអំពើសៅហ្មងហើយ។ ទោះបីជាប្តីរបស់នាងមិនបានឃើញ ឬមិនដឹងក៏ដោយ ឬទោះបីគ្មាននរណាចាប់បាននៅអំពើ និងគ្មាននរណាធ្វើបន្ទាល់ទាស់នាងក៏ដោយ។¹⁴លើសពីនេះ វិញ្ញាណនៃការប្រថីណាអាចកើតមាននៅក្នុងប្តីរបស់នាងដែលប្រពន្ធបានប្រព្រឹត្តអំពើសៅហ្មង។ ប៉ុន្តែ វិញ្ញាណនៃការប្រថីណាអាចកើតឡើងដោយមិនត្រឹមត្រូវទៅលើបុរសម្នាក់ នៅពេលប្រពន្ធរបស់គាត់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើសៅហ្មងក្តី។

¹⁵នៅក្នុងករណីនេះ បុរសអាចនាំប្រពន្ធរបស់ខ្លួនទៅរកបូជាចារ្យ។ ប្តីត្រូវបានតង្វាយច្រើនសម្រាប់នាង។ គាត់ត្រូវនាំយកម្សៅប៊ីគីឡូក្រាម ជាតង្វាយសម្រាប់នាង ទៅជាមួយផង។ គាត់មិនត្រូវចាក់ប្រេង ឬគ្រឿងក្រអូបនៅលើវាឡើយ ព្រោះជាតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិនៃការប្រថីណា និងតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិសម្រាប់រង្វឹកពីបាប។

¹⁶បូជាចារ្យត្រូវនាំនាងមកជិត ហើយឲ្យនាងឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។¹⁷បូជាចារ្យត្រូវយកថ្មដែលមានទឹកបរិសុទ្ធ ហើយយកធូលីពីដែលនៅក្នុងព្រះពន្លាមក។ គាត់ត្រូវដាក់ដីនោះទៅក្នុងទឹក។

¹⁸បូជាចារ្យត្រូវឲ្យនាងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់ត្រូវស្រាយចំណងសក់នៅលើក្បាលរបស់នាង។ គាត់ត្រូវដាក់ដៃរបស់នាងទៅលើតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិនៃការរង្វឹក គឺជាតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិនៃការសង្ស័យ។ បូជាចារ្យត្រូវកាន់ទឹកដែលល្វឹងនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ដែលអាចនាំបណ្តាសា។¹⁹បូជាចារ្យត្រូវឲ្យស្ត្រីនោះស្បថ ហើយត្រូវនិយាយទៅនាងថា៖ «ប្រសិនបើ បើនាងគ្មានទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទជាមួយបុរសណាទេ ហើយប្រសិនបើ នាងមិនបានដើរផ្លូវខុស ហើយប្រព្រឹត្តអំពើមិនស្អាតស្តីទេ ដូច្នេះ នាងមានសេរីភាពពីទឹកល្វឹងនេះ ដែលអាចនាំបណ្តាសាដល់នាងហើយ។

²⁰ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ នាងនៅក្រោមអំណាចរបស់ប្តី ហើយប្រសិនបើ នាងបានប្រព្រឹត្តអំពើសៅហ្មង ហើយប្រសិនបើ នាងបានដេកជាមួយបុរសផ្សេង²¹ដូច្នេះ (បូជាចារ្យត្រូវឲ្យនាងស្បថ ហើយអាចនាំបណ្តាសាដល់នាង ហើយបន្ទាប់មក គាត់ត្រូវបន្តនិយាយជាមួយនាងទៀត) ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យនាងទទួលបណ្តាសា ហើយនឹងបង្ហាញដល់ប្រជាជនរបស់នាងបានដឹង។ ការនេះនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យនាងក្លាយទៅជាស្ត្រីអារ និងធ្វើឲ្យនាងបោងពោះ ហើយប្រជាជនយកឈ្មោះនាងទៅដាក់បណ្តាសាគ្នា។²²ទឹកនេះដែលនឹងនាំបណ្តាសានឹងចូលទៅក្នុងពោះរបស់នាង ធ្វើឲ្យពោះនាងបោងឡើង ហើយក្តៅនាង រលួយ!»។ ហើយស្ត្រីនោះត្រូវឆ្លើយថា៖ ចាស៎! សូមឲ្យការនោះបានកើតឡើងចុះ ប្រសិនបើ ខ្ញុំបានធ្វើខុសមែន។

²³បូជាចារ្យត្រូវសរសេរបណ្តាសាទាំងនេះនៅលើក្រាំមួយ ហើយបន្ទាប់មក គាត់ត្រូវលាងសម្អាតបណ្តាសាដែលបានសរសេរដោយទឹកល្វឹងនោះ។

²⁴បូជាចារ្យត្រូវធ្វើទឹកល្វឹងដែលនាំបណ្តាសាឲ្យស្រ្តីដឹក។ ទឹកដែលនាំបណ្តាសានឹងចូលទៅក្នុងនាង ហើយត្រឡប់ទៅជាល្វឹង។

²⁵បូជាចារ្យត្រូវយកតង្វាយធញ្ញជាតិជាតង្វាយនៃការប្រថីណាចេញពីដៃរបស់ស្ត្រីនោះ។ គាត់ត្រូវលើកតង្វាយធញ្ញជាតិឡើងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយយកវាមកកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។²⁶បូជាចារ្យត្រូវយកតង្វាយធញ្ញជាតិមួយក្តាប់ តំណាងឲ្យតង្វាយនោះ ហើយដុតវានៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវប្រគល់ទឹកល្វឹងឲ្យស្ត្រីនោះដឹក។

²⁷នៅពេលគាត់ប្រគល់ទឹកឲ្យនាងដឹក ហើយប្រសិនបើ នាងសៅហ្មងដោយសារនាងបានធ្វើបាបទាស់នឹងប្តីរបស់នាង នោះដែកដែលនាំបណ្តាសានឹងចូលទៅក្នុងនាង នឹងត្រឡប់ទៅជាល្វឹង។ ស្ត្រីនោះនឹងត្រូវបណ្តាសា ហើយប្រជាជននឹងយកឈ្មោះនាងទៅដាក់បណ្តាសាគ្នា។

²⁸ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ នាងមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើសៅហ្មងទេ ហើយប្រសិនបើ នាងជាមនុស្សស្អាតស្អំ ដូច្នេះ នាងនឹងបានរួចខ្លួន។ ហើយនាងនឹងមានកូនចៅបាន។

²⁹នេះគឺជាច្បាប់នៃការប្រថីណា។ វាគឺជាច្បាប់សម្រាប់ស្ត្រីដែលរង្វេងពីប្តីរបស់នាង ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើសៅហ្មង។

³⁰វាគឺជាច្បាប់សម្រាប់បុរសដែលមានវិញ្ញាណនៃការប្រថីណា ពេលគាត់ប្រថីណាជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់។ គាត់ត្រូវនាំស្ត្រីនោះមកចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបូជាចារ្យត្រូវធ្វើតាមសេចក្តីដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងច្បាប់នៃការប្រថីណានេះគ្រប់យ៉ាង។

³¹បុរសនឹងមានសេរីភាពពីកំហុសដោយសារនាំប្រពន្ធរបស់គាត់មកកាន់បូជាចារ្យ។ ស្ត្រីត្រូវត្រូវទទួលកំហុសដែលនាងបានធ្វើ។

¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²«ចូរប្រកាសដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ចូរប្រាប់ដល់ពួកគេថា៖ «ពេលបុរស ឬស្រ្តីណាម្នាក់បានញែកខ្លួនឯងសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយសម្បទពិសេសជាអ្នកណាសាវ័ត គាត់ត្រូវញែកខ្លួនឯងចេញពីស្រាច់ពាំងបាយជូរ ហើយនឹងគ្រឿងស្រវឹង។ គាត់មិនត្រូវផឹកទឹកទាំងបាយជូរ ឬហូបទំពាំងបាយជូរស្រស់ ឬទំពាំងបាយជូរក្រៀមក្តី។³ក្នុងពេលដែលគាត់ញែកខ្លួនដល់យើង គាត់មិនត្រូវហូបអ្វីដែលធ្វើឡើងពីទំពាំងបាយជូរឡើយ ឬក្រអូបទាំងគ្រាប់ ឬសំបកវាដែរ។

⁵នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ស្ថិតនៅក្នុងសម្បទនៃការញែកខ្លួនថ្វាយព្រះ មិនត្រូវឲ្យគាត់ប្រើកំបិតការក្បាលរបស់គាត់ឡើយ រហូតដល់ថ្ងៃកំណត់នៃការញែកខ្លួនដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់បានសម្រេច។ គាត់ត្រូវញែកខ្លួនដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ គាត់ត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យសក់គាត់នៅវែងនៅលើក្បាលរបស់គាត់។

⁶នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលញែកខ្លួនថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនត្រូវចូលទៅជិតមនុស្សស្លាប់ឡើយ។⁷គាត់មិនត្រូវធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់មិនស្អាតឡើយ ទោះបីជាសាកសពរបស់ឪពុក ម្តាយ បងប្អូនប្រុសស្រីរបស់គាត់ ស្លាប់ក្តី។ នេះដោយសារគាត់បានញែកខ្លួនគាត់ដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មនុស្សគ្រប់គ្នាអាចស្គាល់គាត់ដោយសារគាត់មានសក់វែង។⁸ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ញែកដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គាត់ត្រូវបរិសុទ្ធ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

⁹ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ស្លាប់ភ្លាមៗនៅក្បែរគាត់ ហើយធ្វើឲ្យក្បាលរបស់គាត់សៅហ្មង នោះត្រូវឲ្យគាត់កោសសក់របស់គាត់នៅថ្ងៃនោះដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់បរិសុទ្ធ ត្រូវកោសសក់របស់គាត់នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។

¹⁰នៅថ្ងៃទីប្រាំបី គាត់ត្រូវយកសត្វព្រាបពីរ ឬលក់ដំឡើងទៅឲ្យបូជាចារ្យនៅត្រង់ច្រកចូលត្រសាលប្រជុំ។¹¹បូជាចារ្យត្រូវថ្វាយសត្វមួយ ទុកជាតង្វាយលោះបាប ហើយសត្វមួយទៀតថ្វាយជាតង្វាយដុត។ តង្វាយទាំងនេះជាតង្វាយលោះបាបសម្រាប់គាត់ ដោយសារគាត់បានធ្វើបាបដោយព្រោះគាត់នៅជិតសាកសព។ គាត់ត្រូវញែកសក់របស់គាត់ម្តងទៀតនៅថ្ងៃនោះ។

¹²គាត់ត្រូវញែកខ្លួនគាត់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ថ្ងៃនៃការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់គាត់។ គាត់ត្រូវនាំចៀមអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាតង្វាយលើកលែងទោស។ នៅថ្ងៃមុនពេល គាត់ធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់សៅហ្មងមិនបាច់រាប់ទេ ដោយសារការដែលគាត់បានញែកដោយឡែកនោះត្រូវបានសៅហ្មងហើយ។

¹³នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាសាវ័ត ដ្បិត នៅពេលដែលគាត់បានញែកដោយឡែកនោះបានសម្រេចហើយ។¹⁴គេត្រូវនាំគាត់ទៅឯច្រកចូលត្រសាលប្រជុំ។ គាត់ត្រូវនាំយកតង្វាយរបស់គាត់មកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ គាត់ត្រូវថ្វាយចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំដែលល្អឥតខ្ចោះមួយជាតង្វាយដុត។ គាត់ត្រូវនាំយកចៀមញឹមអាយុមួយឆ្នាំដែលល្អឥតខ្ចោះមកថ្វាយជាតង្វាយលោះបាប។ គាត់ត្រូវនាំយកចៀមឈ្មោលដែលល្អឥតខ្ចោះមួយមកថ្វាយជាតង្វាយមេត្រី។¹⁵គាត់ត្រូវនាំយកនំប៉័ងមួយល្អជាងនំប៉័ងឥតមេ នំធ្វើពីម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋលាយជាមួយប្រេង នំឥតមេប្រោះដោយប្រេង ព្រមទាំងតង្វាយធូញជាតិ និងតង្វាយច្រូចមកជាមួយផង។

¹⁶បូជាចារ្យត្រូវនាំពួកគេមកចំពោះព្រះអម្ចាស់។ គាត់ត្រូវថ្វាយតង្វាយលោះបាប និងតង្វាយដុតរបស់គាត់។¹⁷ជាមួយនឹងនំប៉័ងឥតមេមួយល្អ គាត់ត្រូវយកចៀមឈ្មោលទុកជាយញ្ញបូជា ជាតង្វាយមេត្រីថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ បូជាចារ្យត្រូវនាំទាំងតង្វាយធូញជាតិ និងតង្វាយច្រូចផងដែរ។

¹⁸អ្នកណាសាវ័តត្រូវកោសសក់របស់គាត់ដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅត្រង់ច្រកចូលត្រសាលប្រជុំ។ គាត់ត្រូវយកសក់របស់គាត់ ហើយដុតវាដោយភ្លើងដែលនៅក្រោមយញ្ញបូជាតង្វាយមេត្រី។

¹⁹បូជាចារ្យត្រូវយកស្មារបស់ចៀមទៅស្ងោរ និងដុំនំប៉័ងឥតមេមួយដុំចេញពីកន្រ្ទក់ និងនំឥតមេមួយដុំដែរ។ គាត់ត្រូវយកនំទាំងនោះទៅលើដៃរបស់អ្នកណាសាវ័ត បន្ទាប់ពី គាត់បានកោសសក់របស់គាត់ ដែលបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធហើយ។

²⁰បូជាចារ្យត្រូវត្រូវនំទាំងនោះទុកជាតង្វាយនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាចំណែកបរិសុទ្ធសម្រាប់បូជាចារ្យ ជាមួយនឹងសាច់ទ្រូងដែលបានត្រូវ និងសាច់ភ្លៅដែលបាននាំយកមកសម្រាប់បូជាចារ្យ។ បន្ទាប់មក អ្នកណាសាវ័តអាចផឹកស្រាបាន។

²¹នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាសាវ័តជាអ្នកដែលបានស្បថនឹងថ្វាយតង្វាយរបស់គាត់ដល់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ញែកខ្លួនរបស់គាត់ជាបរិសុទ្ធ។ អ្វីៗផ្សេងទៀត ដែលគាត់អាចតង្វាយ គាត់ត្រូវធ្វើតាមពាក្យដែលគាត់បានស្បថ ដើម្បីធ្វើតាមច្បាប់សម្រាប់អ្នកណាសាវ័តនោះ។

²²ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²³«ចូរប្រាប់លោកអ៊ីរ៉េន និងកូនប្រុសៗ របស់លោកថា៖ «អ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបែបនេះ។ អ្នកត្រូវនិយាយទៅពួកគេថា៖²⁴«សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរអ្នក ហើយការពារអ្នក។

²⁵សូមព្រះអម្ចាស់បែរព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គភ្លឺមកលើអ្នក និងផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នក។²⁶សូមព្រះអម្ចាស់ទតមកលើអ្នកដោយព្រះគុណ និងប្រទានសន្តិភាពដល់អ្នក»។²⁷នេះគឺជារបៀបដែលពួកគេត្រូវប្រកាសនាមរបស់យើងដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះ យើងនឹងប្រទានពរដល់ពួកគេ»។

7¹ នៅថ្ងៃដែលលោកម៉ូសេបានសងព្រះពន្លាចរាល់ហើយ លោកបានលាបប្រេងលើវា ហើយបានញែកវាដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាមួយនឹងគ្រឿងបរិក្ខារផ្សេងៗទៀត។ លោកត្រូវធ្វើដូចគ្នាជាមួយនឹងកន្លែងថ្វាយតង្វាយ និងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់វាទាំងអស់ដែរ។ លោកត្រូវលាបប្រេងលើរបស់ទាំងនោះ ហើយត្រូវញែករបស់ទាំងនោះថ្វាយព្រះអម្ចាស់។² នៅថ្ងៃនោះ អ្នកដឹកនាំរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ពួកមេលីត្រួសរដូវតារបស់ពួកគេ បានថ្វាយយញ្ញបូជា។ បុរសទាំងនេះគឺជាដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធរបស់ខ្លួន។ ពួកគេមើលការខុសត្រូវក្នុងការរាប់ពួកប្រុស។³ ពួកគេបាននាំតង្វាយរបស់ពួកគេមកចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេបាននាំរទេះមានដំបូលប្រាំមួយ និងគោដប់ពីរ។ ពួកគេបាននាំយករទេះមួយសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ ពីរនាក់ ហើយអ្នកដឹកនាំម្នាក់ៗថ្វាយគោមួយ។ ពួកគេនាំយកតង្វាយទាំងនេះមកថ្វាយនៅមុខព្រះពន្លា។

⁴បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ចូរទទួលតង្វាយពីពួកគេ ហើយប្រើតង្វាយនោះសម្រាប់ការងារនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។⁵ ចូរឲ្យតង្វាយនោះទៅពួកលើវី ទៅពួកគេម្នាក់ៗ តាមការងាររបស់ពួកគេ។»⁶ លោកម៉ូសេបានយករទេះ និងគោ ហើយលោកបានប្រគល់ទៅឲ្យពួកលើវី។⁷ លោកបានប្រគល់រទេះពីរ និងគោបួនទៅកូនចៅរបស់លោកគឺសុន តាមត្រូវការងាររបស់ពួកគេ។⁸ លោកបានប្រគល់រទេះបួន និងគោប្រាំបីដល់កូនចៅរបស់លោកចៅម៉ារី នៅក្រោមការមើលខុសត្រូវរបស់លោកអ៊ីថាម៉ា ជាតូន ប្រុសរបស់បូជាច្បាញអឺរ៉ុន។ លោកបានធ្វើបែបនេះ ដោយសារ នោះជាតម្រូវការការងាររបស់ពួកគេ។⁹ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានប្រគល់របស់ទាំងនោះទៅកូនចៅរបស់លោកហេតាត់ទេ ដោយសារពួកគេមិនបានធ្វើការទាក់ទងនឹងរបស់ទាំងនេះ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះពួកគេស្វែងនៅលើស្មារបស់ពួកគេ។

¹⁰អ្នកដឹកនាំបានថ្វាយសម្ភាររបស់ពួកគេសម្រាប់ការឧទ្ទិសកន្លែងថ្វាយតង្វាយនៅថ្ងៃដែលលោកម៉ូសេបានលាបប្រេងនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះ។ អ្នកដឹកនាំបានថ្វាយយញ្ញបូជានៅខាងមុខកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះ។¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «អ្នកដឹកនាំម្នាក់ៗត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ខ្លួនសម្រាប់ការឧទ្ទិសកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះ។»

¹²នៅថ្ងៃទីមួយ លោកណាសួន ដែលជាតូនប្រុសរបស់លោកអមីណាដាប មកពីកុលសម្ព័ន្ធយូដាបានថ្វាយយញ្ញបូជារបស់លោក។¹³ យញ្ញបូជារបស់លោកមាន ថាសប្រាក់មួយ ទម្ងន់មួយរយសាមសិបសេកែល បានគោមប្រាក់មួយ ទម្ងន់ចិតសិបសេកែល តាមទម្ងន់ដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធមកថ្វាយ។ ទាំងពីរដាក់ពេញ ដោយម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់ជាតង្វាយធម្មជាតិ។¹⁴ លោកបានប្រគល់បានមានដែលមានទម្ងន់ដប់សេកែលដាក់ពេញដោយកំញ័រ។

¹⁵លោកបានថ្វាយគោស្មារមួយ ចៀមឈ្មោលមួយ និងកូនចៀមអាយុមួយឆ្នាំមួយទុកជាតង្វាយដុត។¹⁶ លោកត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលទុកជាតង្វាយលោះបាប។ លោកថ្វាយគោពីរ ចៀមឈ្មោលប្រាំ និងពពែឈ្មោលប្រាំ ព្រមទាំងកូនចៀមឈ្មោលប្រាំ ដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់តង្វាយមេត្រី។

¹⁷នេះគឺជាតង្វាយរបស់លោកណាសួន ដែលជាតូនប្រុសរបស់លោកអមីណាដាប។

¹⁸នៅថ្ងៃទីពីរ លោកនេថានេល ដែលជាតូនរបស់លោកស៊ូហារ ត្រូវជាមេដឹកនាំមកពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខារ បាននាំយកយញ្ញបូជារបស់គាត់មកថ្វាយ។

¹⁹យញ្ញបូជារបស់គាត់មានថាសប្រាក់មួយ ទម្ងន់មួយរយសាមសិបសេកែល បានគោមប្រាក់មួយ ទម្ងន់ចិតសិបសេកែល តាមទម្ងន់ដែលប្រើក្នុងទី បរិសុទ្ធមកថ្វាយ។ ទាំងពីរដាក់ពេញដោយម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់ជាតង្វាយធម្មជាតិ។

²⁰លោកក៏បានប្រគល់បានមានដែលមានទម្ងន់ដប់សេកែលដាក់ពេញដោយកំញ័រ។²¹ លោកបានថ្វាយគោស្មារមួយ ចៀមឈ្មោលមួយ និងកូនចៀមអាយុមួយឆ្នាំមួយទុកជាតង្វាយដុត។²² លោកត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលទុកជាតង្វាយ លោះ បាប។²³ លោកថ្វាយគោពីរ ចៀមឈ្មោលប្រាំ និងពពែឈ្មោលប្រាំ ព្រមទាំងកូនចៀមឈ្មោលប្រាំ ដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់តង្វាយមេត្រី។

នេះគឺជាយញ្ញបូជារបស់លោកលោកនេថានេល ដែលជាតូនរបស់លោកស៊ូហារ។

²⁴នៅថ្ងៃទីបី លោកអេលាប ដែលជាតូនប្រុសរបស់លោកហេឡូន ត្រូវជាមេដឹកនាំរបស់កូនចៅលោកសាប័យូឡូនបានថ្វាយតង្វាយរបស់គាត់។

²⁵យញ្ញបូជារបស់គាត់មាន ថាសប្រាក់មួយ ទម្ងន់១៣០សេកែល និងបានគោមប្រាក់មួយ ទម្ងន់ចិតសិបសេកែល តាមទម្ងន់ដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធមកថ្វាយ។ ទាំងពីរដាក់ពេញដោយម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់ជាតង្វាយធម្មជាតិ។²⁶ គាត់ក៏បានប្រគល់បានមានដែលមានទម្ងន់ដប់សេកែលដាក់ពេញ ដោយកំញ័រផងដែរ។

²⁷លោកនាំយកគោឈ្មោលមួយ ចៀមឈ្មោលមួយ និងកូនចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំមួយមកថ្វាយជាតង្វាយដុត។

²⁸លោកបាននាំយកពពែឈ្មោលមួយមកថ្វាយទុកជាតង្វាយលោះបាប។²⁹ លោកនាំយកគោពីរ ចៀមឈ្មោលប្រាំ ពពែឈ្មោលប្រាំ និងកូនចៀមឈ្មោលប្រាំដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ជាតង្វាយមេត្រី។ នេះគឺជាយញ្ញបូជារបស់លោកអេលាប ដែលជាតូនប្រុសរបស់លោក ហេឡូន។

³⁰នៅថ្ងៃទីបួន លោកអេលីស៊ែរ ជាតូនរបស់លោកសេដេអ៊ែរ ជាមេដឹកនាំរបស់កូនចៅលោករូបេន បានថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ លោក។³¹ យញ្ញបូជារបស់ លោកមានថាសប្រាក់មួយទម្ងន់១៣០សេកែល និងបានគោមប្រាក់មួយទម្ងន់ចិតសិបសេកែល តាមទម្ងន់ដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធមកថ្វាយ។ ទាំងពីរដាក់ពេញ ដោយម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់ជាតង្វាយធម្មជាតិ។³² លោកក៏បានប្រគល់បានមានដែលមានទម្ងន់ដប់សេកែល ដាក់ពេញដោយ កំញ័រផងដែរ។

³³លោកនាំយកគោឈ្មោលមួយ ចៀមឈ្មោលមួយ និងកូនចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំមួយមកថ្វាយជាតង្វាយដុត។

³⁴លោកបាននាំយកពពែឈ្មោលមួយមកថ្វាយទុកជាតង្វាយលោះបាប។³⁵ លោកនាំយកគោពីរ ចៀមឈ្មោលប្រាំ ពពែឈ្មោលប្រាំ និងកូនចៀមឈ្មោលប្រាំដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ជាតង្វាយមេត្រី។ នេះគឺជាយញ្ញបូជារបស់លោកអេលីស៊ែរ ជាតូនរបស់លោក សេដេអ៊ែរ។

³⁶នៅថ្ងៃទីប្រាំ លោកស្លូមាល ដែលជាតូនរបស់លោកស៊ីសាដាយ ត្រូវជាមេដឹកនាំរបស់កូនចៅលោកស៊ីម៉ាន បានថ្វាយយញ្ញបូជារបស់លោក។

³⁷យញ្ញបូជារបស់ លោកមាន ថាសប្រាក់មួយទម្ងន់១៣០សេកែល និងបានគោមប្រាក់មួយទម្ងន់ចិតសិបសេកែល តាមទម្ងន់ដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធមកថ្វាយ។ ទាំងពីរដាក់ពេញដោយម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់ជាតង្វាយធម្មជាតិ។³⁸ លោកក៏បានប្រគល់បានមានដែលមានទម្ងន់ដប់សេកែល ដាក់ពេញ ដោយកំញ័រផងដែរ។

³⁹លោកនាំយកគោឈ្មោលមួយ ចៀមឈ្មោលមួយ និងកូនចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំមួយមកថ្វាយជាតង្វាយដុត។

⁴⁰លោកបាននាំយកពពែឈ្មោលមួយមកថ្វាយទុកជាតង្វាយលោះបាប។⁴¹ លោកនាំយកគោពីរ ចៀមឈ្មោលប្រាំ ពពែឈ្មោលប្រាំ និងកូនចៀមឈ្មោលប្រាំដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ជាតង្វាយមេត្រី។ នេះគឺជាយញ្ញបូជារបស់លោកស្លូមាល ដែលជាតូនរបស់លោក ស៊ីសាដាយ។

និងកូនចៀមឈ្មោលប្រាំដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ជាតង្វាយមេត្រី។ នេះគឺជាយញ្ញបូជារបស់លោកអហ៊ុរី ដែលជាកូនរបស់លោក អេណាន។

⁸⁴ អ្នកដឹកនាំដ៏ស្រស់ស្អាតដែលទាំងអស់ត្រូវបានញែកដោយឡែកនៅថ្ងៃដែលលោកម៉ូសេបានលាបប្រេងកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ ពួកគេបានញែកចាស់ប្រាក់ដប់ពីរ ហើយបានមាសដប់ពីរ។⁸⁵ ចាស់ប្រាក់នីមួយៗមានជម្ងឺ ១៣០ សេកែល និងហើយបានគោមនីមួយៗមានទម្ងន់ចិតសិបសេកែល។ ប្រាក់ទាំងអស់មានចំនួន ២៤០០ សេកែល តាមទម្ងន់ដែលប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធមកថ្វាយ។⁸⁶ បានមាសដប់ពីរ បាននីមួយៗពេញដោយគ្រឿងក្រអូប មានទម្ងន់ដប់សេកែល តាមទម្ងន់ដែល ប្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធមកថ្វាយ។ បានមាសទាំងអស់មានទម្ងន់ ១២០សេកែល។

⁸⁷ ពួកគេបានញែកសត្វទាំងអស់សម្រាប់តង្វាយដុត គឺមានគោឈ្មោលដប់ពីរ ចៀមឈ្មោលដប់ពីរ និងកូនចៀមឈ្មោលដប់ពីរដែលមានអាយុមួយឆ្នាំ។ ពួកគេបានថ្វាយតង្វាយធម្មជាតិរបស់ពួកគេ។⁸⁸ ចេញពីហ្នឹងសត្វរបស់ពួកគេ ពួកគេបានបាននាំយកគោឈ្មោលចំនួនម្ភៃបួន ចៀមឈ្មោលហុកសិប និងពពែឈ្មោលហុកសិប ព្រមទាំងកូនចៀមឈ្មោល៦០សិប ទុកជាយញ្ញបូជាសម្រាប់ជាតង្វាយមេត្រី។ នេះគឺជាការឧទ្ទិសថ្វាយកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា បន្ទាប់ពីបានគេលាបប្រេងរួច។

⁸⁹ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានឡើងទៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ ហើយទូលទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានឮសម្លេងព្រះអង្គមានបន្ទូលមកគាត់។ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកគាត់ ពីលើគម្របហ៊ីបនៃសម្ពន្ធមេត្រី ស្ថិតនៅចន្លោះចេរូប៊ីនទាំងពីរ។ លោកបានសន្មតជាមួយព្រះអង្គ។

8¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖² «ចូរប្រាប់លោកអ៊ីរ៉នថា៖ «ចង្អៀងទាំងប្រាំពីរត្រូវអុជនៅបំភ្លឺទៅខាងមុខជើងចង្អៀងពេលអ្នកអុជ»។

³ លោកអ៊ីរ៉នបានធ្វើបែបនេះ។ លោកអុជចង្អៀងដែលនៅលើជើងចង្អៀង ដើម្បីឲ្យវាជះពន្លឺនៅខាងមុខ។ ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។

⁴ ជើងចង្អៀងត្រូវធ្វើបែបនេះឯង ហើយព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញគំរូដល់លោកម៉ូសេឲ្យធ្វើ។ ជើងចង្អៀងត្រូវបានរចនាពីមាសសុទ្ធ ចាប់តាំងពីជើងទ្រវលូតដល់ចុងខាងលើរបស់វា មានឆ្នាក់ក្បាច់ពែងមានរាងដូចជាផ្កា។

⁵ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖⁶ «ចូរយកពួកលេវីពីក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយត្រូវជម្រះពួកគេឲ្យបានស្អាត។

⁷ ដូចធ្វើបែបនេះដល់ពួកគេ ដើម្បីជម្រះពួកគេឲ្យបានស្អាត ចូរប្រោះទឹកនៃការប្រោសលោះនៅលើពួកគេ។

ត្រូវឲ្យពួកគេការពារនៅលើរូបកាយរបស់ពួកគេទាំងមូល សម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ ហើយត្រូវជម្រះសម្អាតពួកគេបែបនេះឯង។⁸ បន្ទាប់មក ឲ្យពួកគេនាំយកគោឈ្មោលស្មារម្មយ ហើយនិងតង្វាយធម្មជាតិ គឺម្សៅម៉ដ្ឋ ឈាមជាមួយប្រេង។ ត្រូវឲ្យពួកគេនាំយកគោឈ្មោលស្មារម្មយទៀត ទុកជាតង្វាយលោះបាប។

⁹ អ្នកត្រូវនាំពួកលេវីមកនៅខាងមុខត្រសាលប្រជុំ និងនៅចំពោះប្រជាជននៅក្នុងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

¹⁰ នៅពេលអ្នកនាំពួកលេវីមកចំពោះព្រះអម្ចាស់ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលត្រូវដាក់ដៃរបស់ពួកគេលើពួកលេវី។¹¹ លោកអ៊ីរ៉នត្រូវថ្វាយពួកលេវីដល់ព្រះអម្ចាស់ ទុកដូចជាតង្វាយគ្រវីដែលមកពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យពួកគេបានធ្វើការថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។

¹² ពួកលេវីត្រូវដាក់ដៃរបស់ពួកគេនៅលើក្បាលរបស់គោឈ្មោល។ អ្នកត្រូវថ្វាយគោមួយទុកជាតង្វាយលោះបាប

ហើយគោមួយទៀតទុកជាតង្វាយដុតសម្រាប់យើង ដើម្បីលោះបានដល់ពួកលេវី។¹³ ត្រូវនាំពួកលេវីមកចំពោះលោកអ៊ីរ៉ន និងនៅចំពោះកូនប្រុសរបស់លោក ហើយត្រូវលើកពួកគេឡើង ទុកដូចជាតង្វាយគ្រវីដល់យើង។

¹⁴ អ្នកត្រូវញែកពួកលេវីពីចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ពួកលេវីគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។¹⁵ បន្ទាប់មកទៀត ពួកលេវីត្រូវទៅបម្រើនៅត្រសាលប្រជុំ។ អ្នកត្រូវជម្រះពួកគេឲ្យស្អាត។ អ្នកត្រូវថ្វាយពួកគេទុកដូចជាតង្វាយគ្រវី។

¹⁶ ធ្វើបែបនេះ ពួកលេវីនៅក្នុងចំណោមអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គឺជាបស់យើង។ ពួកគេនឹងធ្វើជាសំណងសម្រាប់កូនប្រុសដែលបានកើតមក គឺកូនច្បងនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ យើងបានយកពួកលេវីសម្រាប់យើង។¹⁷ កូនច្បងទាំងអស់នៅក្នុងចំណោមអ៊ីស្រាអែលជាបស់យើង ទាំងមនុស្សទាំងសត្វ។ នៅថ្ងៃមួយ ដែលយើងបានយកជីវិតរបស់កូនច្បងទាំងអស់របស់ជនជាតិអេស៊ីប យើងបានញែកពួកគេដោយឡែកសម្រាប់យើង។

¹⁸ យើងបានយកពួកលេវីពីក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ជំនួសឲ្យកូនច្បងទាំងអស់។¹⁹ យើងបានប្រគល់ពួកលេវីទុកជាអំណោយដល់លោកអ៊ីរ៉ន និងកូនប្រុសរបស់គាត់។ យើងបានយកពួកគេចេញពីចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីធ្វើការជំនួសប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។ យើងបានប្រគល់ពួកគេទុកដូចជាតង្វាយលោះបាបសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីកុំឲ្យមានគ្រោះកាចណាមួយអាចធ្វើទុក្ខដល់ប្រជាជននៅពេលពួកគេចូលមកជិតទីបរិសុទ្ធ»។

²⁰ លោកម៉ូសេ លោកអ៊ីរ៉ន និងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានធ្វើការនេះជាមួយនឹងពួកលេវី។

ពួកគេបានធ្វើតាមអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេទាក់ទងនឹងពួកលេវី។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើការនេះជាមួយនឹងពួកគេ។

²¹ ពួកលេវីបានជម្រះខ្លួនរបស់ពួកគេ ហើយសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ ហើយលោកអ៊ីរ៉នបានយកពួកគេមកទុកដូចជាតង្វាយគ្រវីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់បានធ្វើពីផ្ទះលោះបាបដល់ពួកគេ ដើម្បីសម្អាតពួកគេ។

²² បន្ទាប់ពីនោះ ពួកលេវីបានចូលទៅខាងក្នុង ដើម្បីបំពេញភារកិច្ចរបស់ពួកគេនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ នៅចំពោះលោកអ៊ីរ៉ន និងនៅចំពោះកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីរ៉នដែរ។ ធ្វើបែបនេះ គឺធ្វើតាមអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេទាក់ទងនឹងពួកលេវី។

ពួកគេបានប្រព្រឹត្តជាមួយពួកលេវីទាំងអស់បែបនេះឯង។

²³ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។²⁴ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ការទាំងអស់នេះសម្រាប់ពួកលេវី ដែលមានអាយុម្ភៃប្រាំឆ្នាំ និងច្រើនជាង។ ពួកគេត្រូវចូលរួមក្នុងការបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ។

²⁵ ពួកគេត្រូវឈប់បម្រើបែបនេះទៀត ពេលពួកគេមានអាយុហាសិបឆ្នាំ។ ពេលអាយុហាសិបហើយ ពួកគេមិនត្រូវបម្រើទៀតទេ។

²⁶ ពួកគេត្រូវជួយបងប្អូនរបស់ពួកគេដែលបន្ត ក្នុងការបម្រើនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនត្រូវបម្រើទៀតឡើយ។ ពួកគេត្រូវណែនាំពួកលេវីនៅក្នុងបញ្ហាទាំងអស់»។

9¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេនៅក្នុងទីរហោស្ថានស៊ីណាយ នៅខែមួយ នៅឆ្នាំទីពីរ បន្ទាប់ពី ពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖
²«ចូរឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលកាន់តាមពិធីបុណ្យចម្លង នៅវេលាដែលបានកំណត់ទុក។³នៅថ្ងៃទីដប់បួន ខែនេះ នៅពេលល្ងាច អ្នកត្រូវកាន់តាមពិធីបុណ្យចម្លង នៅវេលាដែលបានកំណត់ទុក។ អ្នកត្រូវកាន់តាមវា ធ្វើតាមគ្រប់ទាំងបទបញ្ជា ហើយស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ញត្តិដែលទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យនេះ»។

⁴ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានប្រាប់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ឲ្យពួកគេកាន់តាមពិធីបុណ្យចម្លង។⁵ដូច្នេះ ពួកគេក៏កាន់តាមពិធីបុណ្យចម្លងនៅក្នុងខែមួយ ថ្ងៃទីដប់បួនក្នុងខែនោះ នៅពេលល្ងាច នៅឯទីរហោស្ថានស៊ីណាយ។
ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេឲ្យធ្វើ។
⁶មានបុរសមួយចំនួនដែលបានសៅហ្មងដោយសារបានប៉ះពាល់សាកសព។ ពួកគេមិនអាចចូលរួមពិធីបុណ្យចម្លងនៅថ្ងៃនោះទេ។
ពួកគេបានចូលមកចំពោះលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េននៅថ្ងៃដដែលនោះ។⁷អ្នកទាំងអស់នោះបាននិយាយមកកាន់លោកម៉ូសេថា៖
«យើងសៅហ្មងដោយសារសាកសពរបស់មនុស្សស្លាប់ម្នាក់។
ហេតុអ្វីបានជាលោកហាមយើងមិនឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់នៅវេលាកំណត់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដូច្នេះ?»។
⁸លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ចាំខ្ញុំស្តាប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងបង្គាប់អ្វីដល់អ្នករាល់គ្នាសិន»។
⁹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖¹⁰«ចូរប្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នក ឬកូនចៅរបស់អ្នកមានភាពសៅហ្មងដោយសារសាកសពមួយ ឬធ្វើដំណើរឆ្ងាយ ពួកគេអាចចូលរួមពិធីបុណ្យចម្លងថ្វាយព្រះអម្ចាស់បានដែរ»។
¹¹ពួកគេត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លងនៅខែទីពីរនៅថ្ងៃទីបួននៅពេលល្ងាច។ ពួកគេត្រូវបរិភោគវាជាមួយនឹងនំប៉័ងឥតមេ និងបន្លែល្វីង។¹²ពួកគេមិនត្រូវទុកអ្វីឲ្យសល់រហូតដល់ព្រឹកឡើយ ក៏មិនត្រូវបំបាក់ឆ្អឹងណាមួយដែរ។ ពួកគេត្រូវធ្វើតាមច្បាប់ទាំងអស់សម្រាប់ពិធីបុណ្យចម្លង។
¹³ប៉ុន្តែ បើនរណាម្នាក់មិនសៅហ្មង ហើយមិនធ្វើដំណើរទេ ប៉ុន្តែ អ្នកនោះមិនបានប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះទេ ត្រូវកាត់អ្នកនោះចេញពីប្រជាជនរបស់ខ្លួន ព្រោះគាត់មិនបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់បានតម្រូវនៅដែលបានវេលាកំណត់នៅក្នុងឆ្នាំនោះឡើយ។ អ្នកនោះត្រូវទទួលទោសនៃអំពើបាបរបស់ខ្លួន។
¹⁴ប្រសិនបើ ជនបរទេសនៅក្នុងចំណោមអ្នក ហើយបានប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លង ដើម្បីការថ្វាយកិត្តិយសដល់ព្រះអម្ចាស់ គេអាចប្រារព្ធបាន ហើយធ្វើតាមបង្គាប់គ្រប់យ៉ាង កាន់តាមច្បាប់នៃពិធីបុណ្យចម្លង ហើយស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ញត្តិសម្រាប់ជនបរទេស និងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលកើតនៅក្នុងទឹកដីនេះ»។
¹⁵នៅថ្ងៃដែលព្រះពន្លាត្រូវបានដំឡើង ពពកបានគ្របបាំងព្រះពន្លា គឺគ្រសាលនៃសម្ពន្ធមេត្រី។ នៅពេលល្ងាច ពពកបានគ្របលើព្រះពន្លា។ វាមានទ្រង់ទ្រាយដូចជាភ្លើងរហូតដល់ព្រឹក។¹⁶វាបន្តនៅបែបនោះឯង។ ពពកបានគ្របបាំងព្រះពន្លា ហើយមានទ្រង់ទ្រាយដូចជាភ្លើងនៅពេលយប់។
¹⁷នៅពេលពពកហោះឡើងចេញពីព្រះពន្លា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាចេញដំណើរ ដើម្បីបន្តដំណើររបស់ពួកគេបន្តទៀត។ នៅពេលណា ពពកឈប់ប្រជាជននឹងបោះជំរំនៅទីនោះ។
¹⁸ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាធ្វើដំណើរ តាមបង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបោះជំរំក៏តាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ នៅពេលពពកឈប់នៅលើព្រះពន្លា ពួកគេស្នាក់នៅក្នុងជំរំរបស់ពួកគេ។¹⁹នៅពេលពពកបន្តនៅលើព្រះពន្លាជាច្រើនថ្ងៃ នោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនធ្វើដំណើរឡើយ។
²⁰ពេលខ្លះ ពពកនៅកន្លែងដដែលពីរថ្ងៃនៅលើព្រះពន្លា។ នៅក្នុងករណីនេះ ពួកគេស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ពួកគេនាំគ្នាបោះជំរំ ហើយបន្ទាប់មក ពួកគេចេញដំណើរតាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។²¹ពេលខ្លះ ពពកស្ថិតនៅលើជំរំតាំងពីល្ងាចរហូតដល់ព្រឹក។ នៅពេល ពពកហើរឡើងនៅពេលព្រឹក ពួកគេចេញដំណើរ។ ប្រសិនបើ វាបន្តនៅពីរថ្ងៃ ហើយមួយយប់ ពួកគេមិនចេញដំណើរឡើយ លើកលែងតែ ពពកហើរឡើង ទើបពួកគេបន្តដំណើរ។
²²ប្រសិនបើ ពពកស្ថិតនៅលើព្រះពន្លាពីរថ្ងៃ មួយខែ ឬមួយឆ្នាំ ឬនៅយូរប៉ុណ្ណាក្តី ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាបន្តបោះជំរំនៅទីនោះ មិនចេញដំណើរឡើយ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលពពកហើរឡើង ពួកគេក៏រៀបចំចេញដំណើររបស់ពួកគេទៀត។²³ពួកគេបានបោះជំរំតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេចេញដំណើរតាមបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ។ ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រទានតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

10¹ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖² «ចូរធ្វើត្រៃប្រាក់ពីរ។ ធ្វើត្រៃនោះពីប្រាក់ដោយមានក្បាច់រចនា។ អ្នកត្រូវប្រើត្រៃនោះដើម្បីហៅសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលមកជួបជុំជាមួយគ្នា ហើយហៅសហគមន៍ ដើម្បីឲ្យវិជ្ជារបស់ពួកគេ។

³ ពួកបូជាចារ្យត្រូវផ្គុំត្រៃ ដើម្បីហៅ សហគមន៍ទាំងអស់មកជួបជុំគ្នានៅចំពោះអ្នកនៅត្រង់ព្រះពន្លា គឺនៅត្រង់ច្រកចូលត្រសាលប្រជុំ។⁴ ប្រសិនបើ ពួកបូជាចារ្យផ្គុំត្រៃតែម្តង ដូច្នេះ អ្នកដឹកនាំ មេនៃអំបូររបស់អ៊ីស្រាអែល ត្រូវប្រមូលគ្នាមកចំពោះអ្នក។⁵ នៅពេលអ្នកផ្គុំសម្លេងខ្លាំង ជំរុំដែលនៅផ្នែកខាងកើតត្រូវចាប់ផ្តើមបន្តដំណើររបស់ពួកគេ។

⁶ ពេលអ្នកផ្គុំសម្លេងខ្លាំងលើកទីពីរ អ្នកនៅក្នុងជំរុំផ្នែកខាងត្បូង ពួកគេត្រូវចាប់ផ្តើមចេញដំណើរ។ ពួកគេត្រូវផ្គុំសម្លេងខ្លាំង សម្រាប់ការចេញដំណើររបស់ពួកគេ។⁷ នៅពេលសហគមន៍ប្រមូលផ្តុំគ្នា ត្រូវផ្គុំត្រៃ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវផ្គុំដោយសម្លេងខ្លាំងឡើយ។⁸ កូនប្រុសៗរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន ដែលបូជាចារ្យត្រូវជាអ្នកផ្គុំត្រៃ។ នេះជាច្បាប់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា នៅគ្រប់ជំនាន់ជារៀងរហូតទៅ។

⁹ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីប្រឆាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវដែលបង្កត់សង្កិនអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវផ្គុំដាស់តឿនដោយប្រើត្រៃ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា នឹងនឹកចាំពីអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាពីខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁰ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាអបអរសាទរ ទោះបីបុណ្យធម្មតា ឬបុណ្យនៅដើមខែ អ្នកត្រូវផ្គុំត្រៃពីលើតង្វាយដុត និងលើតង្វាយមេត្រីរបស់អ្នកសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ការទាំងនេះ នឹងត្រូវធ្វើឡើងដើម្បីពួកអ្នករាល់គ្នាពីយើង ថាជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា»។

¹¹ នៅឆ្នាំទីពីរ នៅក្នុងខែទីពីរ នៅថ្ងៃទីម្ភៃនៃខែនោះ ពពកបានហើរឡើងពីព្រះពន្លានៃសម្ព័ន្ធមេត្រី។

¹² ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបន្តចេញដំណើរពីទីរហោស្ថានស៊ីណាយ។ ពពកបានឈប់នៅទីរហោស្ថានប៉ារ៉ាន។

¹³ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមធ្វើដំណើរលើកដំបូងរបស់ពួកគេ តាមសេចក្តីបង្គាប់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេ។

¹⁴ ជំរុំដែលនៅក្រោមទងដ៏យូររបស់កូនចៅរបស់យូដាបានចេញដំណើរមុនគេ តាមអង្គការរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។ លោកណាសួន ជាកូនរបស់លោក អមីណាដាប់បានដឹកនាំទាហានរបស់យូដា។¹⁵ លោកនេថានេល ជាកូនរបស់លោកស៊ូហារបានដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា។¹⁶ លោកអេលាបជាកូន របស់លោកហេឡូនដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធសាប៊ុយឡូន។

¹⁷ កូនចៅរបស់លោកគីសុន និងកូនចៅរបស់លោកម្រៀវ ជាអ្នកដែលមើលការខុសត្រូវលើព្រះពន្លា បានសែងព្រះពន្លា ហើយបានចេញដំណើរទៅ។¹⁸ បន្ទាប់មក ទាហានដែលនៅក្រោមទងដ៏យូរនៃជំរុំរបស់កុលសម្ព័ន្ធបេនចេញដំណើរជាមួយកងទ័ពរបស់ខ្លួន។¹⁹ លោកអេលីស៊ើរ ជាកូនរបស់លោកសេដេអ៊ើរ ជាអ្នកដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធបេន។²⁰ លោកស៊ូមាឈ ជាកូនរបស់លោកស៊ូរីសាដាយ ជាអ្នកដឹកនាំទាហានរបស់កុលសម្ព័ន្ធស៊ីមាឈ។ លោកអេលាសាប ជា កូនរបស់លោកដេអ៊ីអែល ជាអ្នកដឹកនាំទាហានរបស់កុលសម្ព័ន្ធកាដ។

²¹ កូនចៅកេហាត់ចេញដំណើរទៅ។ ពួកគេបានសែងសម្ភារបរិសុទ្ធរបស់ទីសក្ការទៅជាមួយ។ អ្នកងទ័ពៗត្រូវដំឡើងព្រះពន្លាមុនកេហាត់ទៅដល់នៅជំរុំបន្ទាប់។

²² ទាហានដែលនៅក្រោមទងដ៏យូររបស់កូនចៅអេប្រាអ៊ីមបានចេញដំណើរបន្ទាប់ដែរ។ លោកអេលីសាម៉ា ជាកូនរបស់លោក អាំមីហ្វីដបានដឹកនាំទាហានរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម។²³ លោកកាម៉ាលា ជាកូនរបស់លោកផ្កាស៊ើរដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធកូនចៅរបស់លោកមីណាសេ។

²⁴ លោកអប៊ីដាន ជាកូនរបស់លោកគីដាហូនីដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធរបស់កូនចៅលោក បេនយ៉ាមីន។

²⁵ ពួកទាហានដែលបានបោះជំរុំនៅក្រោមទងដ៏យូររបស់កូនចៅលោកដាន់បានចេញដំណើរចុងក្រោយ។ លោកអហ៊ីយេស៊ើរ ជាកូនរបស់លោកអាំមីសាដាយ ដឹកនាំទាហានរបស់កុលសម្ព័ន្ធដាន់។²⁶ លោកប៉ាគីហាល ជាកូនរបស់លោកអូក្រានដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ើរ។²⁷ លោកអហ៊ីរ៉ា ជាកូនរបស់លោក អេណាន់ដឹកនាំទាហានកុលសម្ព័ន្ធកូនចៅរបស់លោកណែបថាលី។²⁸ នេះគឺជារបៀបដែលទាហានរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញដំណើរ។

²⁹ លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់លោកហូបាប ជាកូនរបស់លោកអេហ្គុល ជនជាតិម៉ាខាន។ លោកអេហ្គុលជាឪពុកប្រពន្ធរបស់លោកម៉ូសេ។

លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ ហើយពោលថា៖ «ពួកយើងកំពុងធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់ទឹកដី ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់ពួកយើង។

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងប្រគល់វាដល់អ្នករាល់គ្នា»។ ចូរមកជាមួយយើង ហើយយើងនឹងផ្តល់សុភមង្គលដល់អ្នក។

ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាប្រទានសុភមង្គលដល់អ៊ីស្រាអែល»។³⁰ ប៉ុន្តែ លោកអេហ្គុលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «យើងមិនទៅជាមួយលោកទេ។ យើងនឹងទៅទឹកដីរបស់យើង និងប្រជាជនរបស់យើងវិញ។

³¹ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានឆ្លើយថា៖ «សូមកុំទៅចោលពួកយើងឡើង។ លោកដឹងពីរបៀបនៃការបោះជំរុំនៅក្នុងទីរហោស្ថាន។

លោកត្រូវមើលខុសលើពួកយើង។³² ប្រសិនបើ លោកទៅជាយើង យើងនឹងផ្តល់សុភមង្គលដល់លោកដូចព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់សុភមង្គលដល់យើងដែរ។

³³ ពួកគេបានចេញដំណើរពីជំរុំរបស់ព្រះអម្ចាស់អស់រយៈពេលបីថ្ងៃ។ ហ៊ីបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់បានចេញមុខពួកគេអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ

ដើម្បីស្វែងរកកន្លែងសម្រាប់ពួកគេក្នុងការសម្រាក។³⁴ ពពករបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅចំពីលើពួកគេ នៅពេលថ្ងៃ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរ។

³⁵ នៅពេលណាគេសែងហ៊ីបចេញដំណើរ លោកម៉ូសេពោលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមក្រោកឡើង។ សូមកម្ចាត់កម្លាយខ្លាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ។

ចូរធ្វើឲ្យអ្នកដែលស្អប់ព្រះអង្គ រត់ចេញពីព្រះអង្គ»។³⁶ នៅពេលណាហ៊ីបឈប់ លោកម៉ូសេពោលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមយាងមកគង់ជាមួយពួកអ៊ីស្រាអែល ទាំងសល់សែនវិញ»។

11¹ នៅគ្រានោះ ប្រជាជននាំគ្នាអ្វីទៅពីទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏ឮ។ ព្រះអម្ចាស់បានឮពីប្រជាជន ហើយព្រះអង្គក៏មានសេចក្តីក្រោធឡើង។ ភ្លើងចេញពីព្រះអម្ចាស់មកបានឆេះនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយបានឆេះបំផ្លាញផ្នែកខ្លះនៃដី។
² បន្ទាប់មក ប្រជាជនបានស្រែករកលោកម៉ូសេ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានអធិស្ឋានរកព្រះអម្ចាស់ ហើយភ្លើងក៏លែងឆេះ។³ គេបានហៅកន្លែងនោះថាហាបេរ៉ា ព្រោះភ្លើងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឆេះនៅកណ្តាលចំណោមពួកគេ។

⁴ មានជនបរទេសខ្លះបានបោះជំរំនៅជាមួយកូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេចង់បានអាហារដែលប្រសើរជាង ដើម្បីហូប។ ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចាប់ផ្តើមយំ ហើយនិយាយថា៖ «តើអ្នកនរណាឲ្យសាច់ដល់យើងហូប? យើងនឹកចាំពីត្រីដែលយើងបានហូបនៅអេស៊ីបដោយសេរី ផ្លែត្រសក់ ឪឡឹក និងស្លឹកខ្ទឹម ខ្ទឹមក្រហម និងខ្ទឹមសដែរ។⁵ តែឥឡូវនេះ អាហារដែលយើងចង់ហូបលែងមានទៀតហើយ ព្រោះអ្វីដែលយើងឃើញគឺមានតែនំម៉ាណានេះប៉ុណ្ណោះ»។

⁷ នំម៉ាណាមានរាងដូចជាគ្រាប់ល្ង។ មើលទៅរាងដូចជ័រឈើ។ ប្រជាជនដើរ ហើយប្រមូលវា។⁸ ពួកគេកិននឹងត្បាល់កិន ឬបុកក្នុងត្បាល់បុក រួចចម្អិនក្នុងឆ្នាំងធ្វើជានំ។ វាមានរសជាតិដូចជានំដែលគេដុតដោយប្រេងអូលីវ។

⁹ នៅពេលទឹកសន្សើមធ្លាក់នៅលើដីនៅពេលយប់ នំម៉ាណាក៏ធ្លាក់មកដែរ។¹⁰ លោកម៉ូសេបានឮប្រជាជនយំនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ពួកគេ ហើយបុរសគ្រប់រូបបាននៅត្រង់ច្រកចូលត្រសាលរបស់ពួកគេ។ ព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីក្រោធជាខ្លាំង ហើយនៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់លោកម៉ូសេ ការអ្វីទាំងអស់ពួកគេមិនត្រូវទេ។

¹¹ លោកម៉ូសេបានទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គអាក្រក់យ៉ាងនេះ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមិនគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងទូលបង្គំដូច្នេះ? ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំទទួលបន្ទុកនៃប្រជាជនទាំងនេះ?

¹² តើទូលបង្គំជាអ្នកបង្កើតពួកគេមែនទេ បានជាព្រះអង្គមានបន្ទូលមកទូលបង្គំ បីទ្រព្យក្នុងនោះលើផ្ទៃរបស់ទូលបង្គំ ប្រៀបដូចជាឪពុកបីទ្រព្យដូច្នេះ?» តើគួរឲ្យទូលបង្គំបីទ្រព្យក្នុងនោះទៅដល់ទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្ងួតជាមួយដួនតារបស់ពួកគេថានឹងប្រគល់ឲ្យពួកគេ?

¹³ តើឲ្យទូលបង្គំទៅរកសាច់ពីណាមកឲ្យដល់មនុស្សទាំងអស់នេះ? ពួកគេយំនៅចំពោះទូលបង្គំ ហើយនិយាយថា៖ «សូមឲ្យសាច់មកយើងខ្ញុំហូបផង»។

¹⁴ ទូលបង្គំនាំជាមួយមនុស្សទាំងអស់នេះតែម្នាក់ឯងលែងបានហើយ។ ពួកគេជាបន្ទុករបស់ទូលបង្គំខ្លាំងពេកហើយ។¹⁵ ប្រសិនបើ ព្រះអង្គប្រព្រឹត្តជាមួយទូលបង្គំបែបនេះ សូមសម្លាប់ទូលបង្គំចុះ ប្រសិនបើព្រះអង្គមេត្តាដល់ទូលបង្គំ ដូច្នេះ សូមដកយកទុក្ខលំបាកនេះចេញពីទូលបង្គំផង»។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរនាំពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែលចិតសិបនាក់មករកយើង។ ចូរប្រាកដថា ពួកគេគឺជាចាស់ទុំ និងជាអ្នកដឹកនាំរបស់ប្រជាជនមែន។ ចូរនាំពួកគេមកនៅត្រង់ត្រសាលប្រជុំ ដើម្បីឈរនៅទីនោះជាមួយអ្នក។¹⁷ យើងនឹងចុះមក ហើយនិយាយជាមួយអ្នកនៅទីនោះ។ យើងនឹងដកយកវិញ្ញាណខ្លះដែលនៅលើអ្នក ហើយវិញ្ញាណនោះនឹងនៅលើពួកគេ។ ពួកគេនឹងចែករំលែកបន្ទុករបស់ប្រជាជនពីអ្នក។ អ្នកមិនចាំបាច់ទទួលបន្ទុកតែម្នាក់ឯងទេ។

¹⁸ ចូរប្រាប់ប្រជាជនឲ្យ «ចូរព្រែកខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នាជាបរិសុទ្ធ សម្រាប់ថ្ងៃស្អែក ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងបានហូបសាច់ពិតប្រាកដមែន ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានយំ ហើយព្រះអម្ចាស់បានឮ។ អ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «តើអ្នកណានឹងឲ្យសាច់មកយើងហូប? ដ្បិត ពួកយើងនៅស្រុកអេស៊ីប នោះប្រសើរជាង»។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានសាច់មក ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងបានបរិភោគ។¹⁹ អ្នកមិនគ្រាន់តែហូបសាច់តែមួយថ្ងៃ ពីរថ្ងៃ ប្រាំថ្ងៃ ដប់ថ្ងៃ ឬម្ភៃថ្ងៃឡើយ²⁰ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នានឹងហូបសាច់ពេញមួយខែ រហូតទាល់តែសាច់នោះឡើងដល់ច្រមុះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ វានឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាធូល្យទាន ដោយសារអ្នករាល់គ្នាបដិសេធព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាយំនៅចំពោះព្រះអង្គ។ អ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងចាកចេញពីអេស៊ីប?»។

²¹ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «ទូលបង្គំចំនួនប្រាំមួយសែននាក់ ហើយអ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «យើងនឹងឲ្យសាច់ដល់ពួកគេហូប ពេញមួយខែ»។²² តើគួរឲ្យយើងសម្លាប់ហ្ន៎ចៀម និងហ្ន៎សត្វ ដើម្បីចម្អិនពួកគេមែនទេ? តើយើងគួរចាប់ត្រីនៅក្នុងសមុទ្រ ដើម្បីចម្អិនពួកគេមែនទេ?»²³ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «តើព្រះហស្តរបស់យើងខ្លីមែនទេ? ឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញ ថាពើក្សរបស់យើងពិតប្រាកដពិត»។

²⁴ លោកម៉ូសេបានចាកចេញ ហើយបាននាំយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅប្រាប់ប្រជាជន។ គាត់បានប្រមូលពួកចាស់ទុំរបស់ប្រជាជនចំនួនចិតសិបនាក់ ហើយដាក់ឲ្យឈរនៅជុំវិញព្រះពន្លា។²⁵ ព្រះអម្ចាស់បានយាងចុះមកនៅលើពពក ហើយមានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេ។ ព្រះអម្ចាស់បានយកវិញ្ញាណខ្លះដែលនៅលើលោកម៉ូសេ ហើយបានដាក់វិញ្ញាណនោះនៅលើពួកចាស់ទុំទាំងចិតសិបនាក់។ នៅពេលព្រះវិញ្ញាណសណ្ឋិតលើពួកគេ ពួកគេបានថ្លែងទំនាយ ប៉ុន្តែ សម្រាប់តែឱកាសនោះតែប៉ុណ្ណោះ គ្មានម្តងទៀតទេ។

²⁶ មានបុរសពីរនាក់ស្ថិតនៅក្នុងដំរី ឈ្មោះលោកអែលដាដ និងម្នាក់ទៀតឈ្មោះលោកមីដាដ។ ព្រះវិញ្ញាណបានសណ្ឋិតលើពួកគេ។ ឈ្មោះរបស់ពួកគេបានសរសេរនៅក្នុងបញ្ជី ប៉ុន្តែ ពុំបានទៅពន្លាទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេនាំគ្នាថ្លែងព្រះបន្ទូលនៅក្នុងដំរី។

²⁷ មានយុវជនម្នាក់នៅក្នុងដំរីបានរត់ ហើយប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ «លោកអែលដាដ និងលោកលោកមីដាដកំពុងថ្លែងទំនាយនៅក្នុងដំរី»។

²⁸ លោកយ៉ូស្វ កូនប្រុសរបស់លោកនួន ជាអ្នកជំនួយលោកម៉ូសេ ជាម្នាក់នៃបុរសដែលបានជ្រើសរើស ប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ «លោកម្ចាស់របស់ខ្ញុំអើយ សូម ឃាត់ពួកគេផង!»។²⁹ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកច្រណែនជំនួសខ្ញុំមែនទេ? ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់ជាព្យាករី ហើយព្រះអង្គអាចដាក់វិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គលើពួកគេគ្រប់គ្នា»។³⁰ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ ហើយពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់ទៅជុំវិញ។

³¹ បន្ទាប់មក ខ្យល់បានបក់ពីព្រះអម្ចាស់មក ហើយបាននាំសត្វក្រូចពីសមុទ្រមក។ សត្វក្រូចទាំងនោះបានហើរមកជិតដំរី ចម្ងាយប្រហែលធ្វើដំណើរមួយថ្ងៃនៅខាងនេះ និងមួយថ្ងៃនៅខាងនោះ។ សត្វក្រូចនៅជុំវិញដំរីកម្ពស់ប្រហែលពីរបាត់ដី។

³² ប្រជាជនរស់នៅក្នុងចុងសត្វក្រូចពេញមួយថ្ងៃ និងមួយយប់នោះ ហើយពេញមួយថ្ងៃបន្ទាប់។ គ្មាននរណាម្នាក់ប្រមូលបានតិចជាដប់បារីនសត្វក្រូចឡើយ។ ពួកគេហាលសាច់សត្វក្រូចទាំងនោះ ទុកសម្រាប់ខ្លួនគេនៅជុំវិញដំរី។

³³ នៅពេលសាច់នៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេ កំឡុងពេលដែលពួកគេកំពុងចំពារនៅនឹងមាត់របស់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីក្រោធជាមួយពួកគេ។ ព្រះអង្គបានប្រហារប្រជាជនជាមួយនឹងគ្រោះកាចមួយយ៉ាងធំ។³⁴ គេហៅឈ្មោះកន្លែងនោះថា គីប្រូត-ហាតាវ៉ា ព្រោះនៅទីនោះ ពួកគេបានបញ្ចុះសពប្រជាជនដែលមានចិត្តលោភលន់។³⁵ ប្រជាជនបានធ្វើដំណើរពី គីប្រូត-ហាតាវ៉ាទៅហាស៊ីរ៉ូត ហើយពួកគេក៏ស្លាប់នៅទីនោះ។

12 ¹បន្ទាប់មក អ្នកស្រីម៉ារាម និងលោកអ៊ឺរីនបាននិយាយប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ ដោយសារស្ត្រីជនជាតិគូស ដែលលោកបានរៀបការជាមួយ។
²ពួកគេនិយាយថា៖ «តើព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលជាមួយតែលោកម៉ូសេទេឬអី? តើព្រះអង្គមិនបានមានបន្ទូលជាមួយយើងខ្ញុំទេឬ?»³ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់បានឮអ្វីដែលពួកគេនិយាយគ្នា។ លោកម៉ូសេជាមនុស្សបន្ទាបខ្លួន គឺជាអ្នកដែលបន្ទាបខ្លួនជាងគេបំផុតនៅលើផែនដី។

⁴វិញនោះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ លោកអ៊ឺរីន និងអ្នកស្រីម៉ារាមថា៖ «ចូរអ្នកទាំងបីចេញមកឯត្រសាលប្រជុំ»។ ដូច្នេះ ពួកគេ ទាំងបីនាក់ក៏បានចេញមក។⁵នោះ ព្រះអម្ចាស់បានយាងចុះមកនៅក្នុងបង្គោលពពក។ ព្រះអង្គគង់នៅត្រង់ច្រកចូលត្រសាល ហើយបានមានបន្ទូលមកលោកអ៊ឺរីន និងអ្នកស្រីម៉ារាម។ ពួកគេទាំងពីរនាក់ក៏ចេញមកខាងមុខ។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរស្តាប់ពាក្យរបស់យើង។ នៅពេលព្យាកររបស់យើងនៅជាមួយអ្នក យើងនឹងបង្ហាញខ្លួនយើងដល់គាត់នៅក្នុងនិមិត្ត និងមានបន្ទូលទៅគាត់តាមរយៈសូបិន។⁷លោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើយើងមិនដូច្នោះទេ។ លោកជាមនុស្សស្មោះត្រង់នៅក្នុងដំណាក់របស់យើង។

⁸យើងបាននិយាយជាមួយលោកម៉ូសេដោយផ្ទាល់ មិនមែនដោយនិមិត្ត ឬពាក្យប្រៀបធៀបឡើយ។ លោកបានឃើញយើងទល់មុខ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកហ៊ាននិយាយប្រឆាំងជាមួយអ្នកបម្រើរបស់យើង គឺប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេដូច្នេះ?

⁹ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរាធានាសន្ធិនឹងពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកព្រះអង្គបានចាកចេញពីពួកគេទៅ។¹⁰ពពកបានអណ្តែតចេញពីលើត្រសាល ហើយអ្នកស្រីម៉ារាមក៏កើត ជំងឺយូងមួយរំពេច ខ្លួនរបស់អ្នកស្រីសង្កេតជាហិមៈ។ នៅពេលដែលលោកអ៊ឺរីនបែរទៅរកអ្នកស្រីម៉ារាម គាត់ក៏បានឃើញថាអ្នកស្រីមានជំងឺយូង។

¹¹លោកអ៊ឺរីនមានប្រសាសន៍ទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ឱ! លោកម្ចាស់របស់ខ្ញុំអើយ! សូមកុំប្រកាន់ទោសទាស់នឹងយើងខ្ញុំអី។ យើងខ្ញុំបាននិយាយបែបនោះល្ងង់ ហើយយើងក៏បានធ្វើបាបដែរ។¹²សូមកុំឲ្យនាងដូចជាទារកទើបនឹងកើតហើយស្លាប់ទៅវិញដែលមានរូបកាយរលួយពាក់កណ្តាលចេញពីផ្ទៃម្តាយរបស់វាឡើយ។

¹³ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានអំពាវនាវរកព្រះអម្ចាស់ ដោយលោកបានពោលថា៖ «ឱ! ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាប្រោសនាងឲ្យបានជាផង»។¹⁴ព្រះអម្ចាស់បាន មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ប្រសិនបើ ឪពុករបស់នាងស្មោះទឹកមាត់ដាក់លើមុខនាង នោះនាងនឹងត្រូវអាម៉ាស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ត្រូវបង្ហាញនាងទុកនៅ ខាងក្រៅជំរុយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃដែរ រួចចាំនាំនាងមកវិញ»។¹⁵ដូច្នេះ នាងម៉ារាមត្រូវបានគេបង្ហាញនៅខាងក្រៅជំរុយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ប្រជាជនមិនធ្វើដំណើរ ឡើយ រហូតទាល់តែនាងម៉ារាមត្រឡប់មកវិញ។

¹⁶បន្ទាប់ពីនោះមក ប្រជាជនបានធ្វើដំណើរពីហាស៊ីរ៉ូត ហើយទៅបោះជំរំនៅទីរហោស្ថានប៉ារ៉ាន។

13¹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរចាត់មនុស្សខ្លះទៅសង្កេតមើលស្រុកកាណាន ដែលយើងបានប្រទានដល់ប្រជាជន អ៊ីស្រាអែល។²គឺត្រូវចាត់មនុស្សប្រុសម្នាក់ពីកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗនៃដួនតារបស់ខ្លួន។ ហើយបុរសទាំងនោះត្រូវជាមេដឹកនាំក្នុងចំណោមពួកគេ។

³លោកម៉ូសេក៏បានចាត់ពួកគេពីទីរហោស្ថានប៉ារ៉ាន ដើម្បីចុះពួកគេអាចធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំក្នុងចំណោមពួក កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។⁴ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះរបស់ពួកគេ៖ ពីកុលសម្ព័ន្ធរូបេន គឺលោកសាម៉ូរ ជាកូនប្រុសរបស់លោកសាគីរ។

⁵ពីកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ូន គឺលោកសាផាត ជាកូនប្រុសរបស់លោកហូរី។⁶ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា គឺលោកកាលែប ជាកូនប្រុសរបស់លោកយេតូនេ។⁷ពីកុលសម្ព័ន្ធ អ៊ីសាខា គឺលោកយ៉ិកាល់ ជាកូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូសែប។⁸ពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម គឺលោកហូសេ ជាកូនប្រុសរបស់លោកនូន។

⁹ពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន គឺលោកប៉ាលផី ជាកូនប្រុសរបស់លោករ៉ាកូ។¹⁰ពីកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន គឺលោកកាខាល ជាកូនប្រុសរបស់លោកសូឌី។

¹¹ពីកុលសម្ព័ន្ធយ៉ូសែប (ដែលហៅថា ពីកុលសម្ព័ន្ធប៉ាណាសេ) គឺលោកកាឌី ជាកូនប្រុសរបស់លោកស៊ូស៊ី។¹²ពីកុលសម្ព័ន្ធជាន់ គឺលោកអាំមាល ជាកូន ប្រុសរបស់លោកកេម៉ាលី។

¹³ពីកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ី គឺលោកសេដេរ ជាកូនប្រុសរបស់លោកមីកែល។¹⁴ពីកុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី គឺលោកណាបី ជាកូនប្រុសរបស់លោករ៉ូបស៊ី។¹⁵ពីកុលសម្ព័ន្ធ កាដ គឺលោកកេអូល ជាកូនប្រុសរបស់លោកម៉ាគី។¹⁶ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះរបស់អស់អ្នកដែលលោកម៉ូសេបានចាត់ទៅពិនិត្យមើលស្រុក។ លោកម៉ូសេបាន ហៅលោកហូសេ ជាកូនប្រុសរបស់លោកនូនថា យូស្វេ។

¹⁷លោកម៉ូសេបានចាត់ពួកគេទៅសង្កេតមើលស្រុកកាណាន។ លោកបានប្រាប់ពួកគេថា៖ «ចូរទៅតំបន់ណេកិប ហើយឡើងទៅតាមតំបន់ភ្នំ។¹⁸ចូរពិនិត្យ មើលស្រុកនោះមានលក្ខណៈដូចម្តេច។ ចូរសង្កេតមើលប្រជាជនដែលរស់នៅទីនោះ តើពួកគេខ្លាំងពូកែ ឬក៏ខ្សោយ ហើយតើពួកគេមានគ្នាច្រើន ឬក៏តិច។¹⁹ចូរពិ និត្យមើលថា តើស្រុកដែលពួកគេរស់នៅនោះមានលក្ខណៈដូចម្តេច ល្អ ឬអាក្រក់? តើទីក្រុងនៅទីនោះយ៉ាងម៉េច? ជាជំរុំ ឬទីក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ?

²⁰ចូរមើលថា តើ ដីយ៉ាងម៉េចដែរ តើល្មើសម្រាប់ដាំដំណាំ ឬក៏មិនល្អ? តើមានដើមឈើច្រើន ឬក៏អត់? ចូរមានចិត្តក្លាហាន ហើយត្រូវនាំផលពិនិត្យនោះខ្លះ ត្រឡប់មកវិញផង»។ ពេលនោះ ជារដូវផ្លែទំពាំងបាយជូរដំបូង។

²¹ដូច្នេះ បុរសទាំងនោះបានឡើងទៅសង្កេតមើលស្រុកនោះចាប់ពីទីរហោស្ថានស៊ីនរហូតដល់អេហ្សីប ដែលនៅជិតក្រុងហាម៉ាត់។²²ពួកគេបានធ្វើដំណើរឡើង ពីតំបន់ណេកិបទៅដល់ក្រុងហេប្រូន។ នៅទីនោះមានលោកអហ៊ីម៉ាន លោកសេសាយ និងលោកតាល់ម៉ាយ ជាពូជពង្សរបស់លោកអណាត់រស់នៅ។

ពេលនោះ ក្រុងហេប្រូនបានសង់ឡើងមុនក្រុងសូរអាននៅស្រុកអេស៊ីបប្រាំពីរឆ្នាំ។

²³នៅពេលដែលពួកគេធ្វើដំណើរទៅដល់ជ្រលងអែសកុស ពួកគេបានកាត់យកផ្លូវទំពាំងបាយជូរមួយចង្កោម។ ពួកគេយកដងកែវស្រងចង្កោមទំពាំង បាយជូរនោះដោយគ្នាពីរនាក់។ ពួកគេក៏យកផ្លែទំពាំង និងផ្លែឧទ្យុមមកជាមួយដែរ។²⁴គេបានដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា ជ្រលងអែសកុស ដោយព្រោះតែចង្កោម ទំពាំងបាយជូរដែលពួកគេបានចៅអ៊ីស្រាអែលបានកាត់នៅទីនោះ។

²⁵សេសីបថ្ងៃក្រោយមក ពួកគេក៏ត្រឡប់មកពីសង្កេតស្រុកនោះវិញ។²⁶ពួកគេបានមកជួបលោកម៉ូសេ លោកអ៊ីរ៉ុន និងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនៅត្រង់ កាខែស ក្នុងទីរហោស្ថានប៉ារ៉ាន។ ពួកគេបានប្រាប់ដំណឹងដល់ពួកលោក និងសហគមន៍ទាំងមូល ហើយក៏បានបង្ហាញផលផ្លែរបស់ស្រុកនោះផងដែរ។

²⁷ពួកគេបានប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ «ពួកយើងបានទៅដល់ស្រុកដែលលោកបានចាត់ពួកយើងទៅហើយ។ ស្រុកនោះពោរពេញទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្នុំ ហើយនេះជាផលខ្លះ ពីស្រុកនោះ។²⁸ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនោះខ្លាំងពូកែណាស់។ ទីក្រុងសុទ្ធតែមានកំពែងរឹងមាំ ហើយក៏ធំៗណាស់។ ពួកយើងក៏ បានឃើញកូនចៅរបស់លោកអណាត់នៅទីនោះដែរ។²⁹ជនជាតិអាម៉ាឡេករស់នៅតំបន់ណេកិប ជនជាតិហេត ជនជាតិយេចូស និងជនជាតិអាម៉ូរីសរស់នៅ តាមតំបន់ភ្នំ។ ចំណែក ជនជាតិកាណានរស់នៅក្បែរសមុទ្រ និងនៅតាមបណ្តោយទន្លេយ៉ែរដាន»។

³⁰ពេលនោះលោកកាលែបប្រាប់បណ្តាជនដែលកំពុងនៅមុខលោកម៉ូសេឲ្យស្ងាត់ ហើយលោកក៏និយាយថា៖ «ចូរពួកយើងឡើងទៅចាប់យកស្រុកនោះទៅ ដ្បិត ពួកយើងពិតជាអាចវាយដណ្តើមយកស្រុកបាន»។³¹ប៉ុន្តែ អ្នកផ្សេងទៀតដែលបានទៅជាមួយលោកបាននិយាយថា៖ «យើងមិនអាចច្បាំងជាមួយពួកមនុស្ស ទាំងនោះបានទេ ពីព្រោះពួកគេខ្លាំងពូកែជាងយើង»។

³²ដូច្នេះ ពួកគេបានចែកចាយដំណឹងដែលធ្វើឲ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបាក់ទឹកចិត្តអំពីស្រុកដែលពួកគេបានទៅសង្កេតមើលនោះ។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «ស្រុក ដែលពួកយើងបានសង្កេតមើលនោះ គឺជាស្រុកដែលស៊ីបង្គោចប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងនោះ។ មនុស្សទាំងអស់ដែលពួកយើងបានឃើញនោះសុទ្ធតែ មានឧត្តម ហើយខ្ពស់ៗ។³³យើងបានឃើញមនុស្សដែលមានមាឌធំសម្បើម ពួកគេជាកូនចៅរបស់លោកអណាត់ ជាមនុស្សដែលកើតពីមនុស្សដែលមានមាឌ ធំសម្បើម។ បើប្រៀបធៀបនឹងពួកគេ ពួកយើងគឺដូចជាសត្វកណ្តុប ហើយពួកគេក៏មើលឃើញពួកយើងដូច្នេះដែរ»។

14¹ នៅយប់នោះ ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានស្រែកយំយ៉ាងខ្លាំង។² ហើយពួកគេក៏រិះគន់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនជាខ្លាំង។ សហគមន៍ទាំងមូលបាននិយាយទៅពួកលោកថា៖ «ទុកឲ្យពួកយើងស្លាប់នៅស្រុកអេស៊ីប ឬនៅទីរហោស្ថានទៅប្រសើរជាង។³ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់នាំពួកយើងមកស្រុកនេះ ហើយត្រូវស្លាប់ដោយសារដាវដូច្នេះ? ប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់ពួកយើងនឹងក្លាយជាជនរងគ្រោះ។ តើពួកយើងត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីបវិញមិនល្អជាងទេឬ?

⁴ ពួកគេបាននិយាយគ្នាថា៖ «ចូរពួកយើងជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំម្នាក់ផ្សេងទៀតឲ្យដឹកនាំពួកយើងត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីបវិញ»។⁵ នោះលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េនបានឱនមុខចុះនៅចំពោះមុខសហគមន៍កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។

⁶ លោកយ៉ូស្វេកូនប្រុសរបស់លោកនួន និងលោកកាលែបកូនប្រុសរបស់លោកយេតូនដែលបានទៅសង្កេតមើលស្រុកនោះជាមួយពួកគេដែរ បានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន។⁷ ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់សហគមន៍កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ស្រុកដែលពួកយើងបានដើរឆ្លងកាត់ និងសង្កេតមើលនោះជាស្រុកល្អខ្លាំងណាស់។⁸ ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងយើង នោះព្រះអង្គនឹងនាំយើងចូលទៅក្នុងស្រុកនោះ ហើយព្រះអង្គនឹងប្រទានស្រុកនោះឲ្យយើងជាមិមាន។ ស្រុកនោះពោរពេញទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ។

⁹ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ឡើយ ហើយក៏កុំខ្លាចមនុស្សនៅក្នុងស្រុកនោះដែរ។ ពួកយើងនឹងលេបស៊ីពួកគេយ៉ាងងាយដូចជាស៊ីម្ហូបអាហារ។ រនាំងការពាររបស់ពួកគេនឹងត្រូវបំផ្លាញពីពួកគេ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយនឹងយើង ដូច្នេះ កុំខ្លាចពួកគេឡើយ»។¹⁰ ប៉ុន្តែ សហគមន៍ទាំងមូលគម្រាមចោលដុំថ្មសម្លាប់ពួកគេ។ នៅពេលនោះសិរីអ៊ីងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចចេញមកនៅត្រសាលប្រជុំចំពោះមុខកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «តើប្រជាជននេះនឹងមើលងាយយើងដល់ពេលណាទៀត? តើពួកគេនៅតែមិនជឿទុកចិត្តដល់យើងដល់ពេលណាទៅបើជាទិសម្ចាស់នៃអំណាចរបស់យើង ដែលយើងបានធ្វើនៅកណ្តាលចំណោមពួកគេផងនោះ?»¹² យើងនឹងវាយប្រហារពួកគេដោយគ្រោះកាច ហើយនឹងកាត់កាល់ពួកគេ រួចយើងនឹងបង្កើតប្រជាតិមួយដែលធំជាង ហើយខ្លាំងពូកែជាងពួកគេពីពូជពង្សរបស់អ្នក។

¹³ លោកម៉ូសេបានទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះ នោះជនជាតិអេស៊ីបនឹងឮអំពីរឿងនេះ ដ្បិត ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះប្រជាជននេះពីពួកគេដោយអំណាចចេស្តារបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ ពួកគេនឹងប្រាប់រឿងនេះដល់មនុស្សដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនេះ។ ពួកគេបានឮថាព្រះអង្គគង់ជាមួយប្រជាជននេះ គេបានឃើញព្រះអង្គមុខមុខនឹងមុខ។ ពពករបស់ព្រះអង្គឈរនៅពីលើប្រជាជននេះ។ ព្រះអង្គយាងពីមុខពួកគេដោយសរសរពពកនៅពេលថ្ងៃ ហើយដោយសរសរភ្លើងនៅពេលយប់។

¹⁵ ដូច្នេះ ប្រសិនបើព្រះអង្គសម្លាប់ពួកគេ ដូចជាមនុស្សតែម្នាក់នោះ នោះប្រជាជាតិទាំងឡាយដែលបានឮស្តីអំពីព្រះអង្គនឹងនាំគ្នានិយាយថា៖¹⁶ «ព្រោះតែព្រះអម្ចាស់មិនអាចនាំប្រជាជននេះចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្ងៀមស្រពប្រទានឲ្យដល់ពួកគេបាន ទើបព្រះអង្គសម្លាប់ពួកគេនៅទីរហោស្ថានអស់»។

¹⁷ ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំសូមអង្គរព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គប្រើអំណាចចេស្តាដ៏ខ្លាំងរបស់ព្រះអង្គ។ ដ្បិត ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា៖¹⁸ «ព្រះអម្ចាស់យឺតនឹងខ្ចាស់ ហើយពោរពេញទៅដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់។ ព្រះអង្គតែងតែលើកលែងទោសដល់កំហុស និងសេចក្តីរំលង។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមិនបំភ្លេចកំហុសនោះទេ គឺព្រះអង្គនឹងដាក់ទោសអំពីបាបរបស់ដូនតាទៅលើកូនចៅរបស់ពួកគេបើទៅបួនតំណ។¹⁹ ទូលបង្គំសូមអង្គរព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គអត់ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់ប្រជាជននេះដោយព្រោះតែសេចក្តីស្មោះត្រង់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ដូចដែលព្រះអង្គតែងតែអត់ទោសដល់ប្រជាជននេះតាំងពីពេលដែលពួកគេនៅក្នុងស្រុកអេស៊ីបរហូតមកដល់ពេលនេះ»។

²⁰ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ «យើងបានលើកលែងទោសឲ្យពួកគេតាមសំណូមពររបស់អ្នកហើយ»។²¹ ប៉ុន្តែ យើងជាព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយផែនដីទាំងមូលពេញដោយសិរីរុងរឿងរបស់យើង²² នោះមនុស្សទាំងអស់នេះបានឃើញសិរីរុងរឿង និងទិសម្ចាស់នៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ដែលយើងបានធ្វើនៅស្រុកអេស៊ីប និងនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែល្អប្រុងលើយើងដល់ទៅដប់ដង ហើយនៅតែមិនស្តាប់តាមសម្លេងរបស់យើង។

²³ ដូច្នេះ យើងសូមប្រកាសថា៖ ពួកគេពិតជាដឹងមិនបានឃើញស្រុកដែលយើងបានស្ងៀមស្រពជាមួយដូនតារបស់ពួកគេឡើយ។ អ្នកណាដែលមើលងាយយើង នឹងមិនបានឃើញស្រុកនោះឡើយ។²⁴ លើកលែងតែលោកកាលែបជាអ្នកបម្រើយើង ព្រោះលោកមានវិញ្ញាណខុសពីអ្នកផ្សេង ហើយលោកបានធ្វើតាមយើងគ្រប់ជំពូក នោះយើងនឹងនាំលោកចូលក្នុងស្រុកដែលលោកបានទៅសង្កេតមើល។ ពូជពង្សរបស់លោកនឹងបានកាន់កាប់ស្រុកនោះ។²⁵ (ជនជាតិអាម៉ាឡេក និងជនជាតិកាណានរស់នៅតាមជ្រលងភ្នំ)។ ស្លែកនេះ ចូរត្រឡប់ទៅទីរហោស្ថានតាមផ្លូវសមុទ្រកំរវិញ»។

²⁶ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²⁷ «តើយើងត្រូវទ្រាំនឹងសហគមន៍ដ៏អាក្រក់ដែលតែងតែរិះគន់យើងនេះដល់ពេលណា? យើងបានឮការអ្វីរំខានរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងយើងហើយ។

²⁸ ចូរប្រាប់ពួកគេថា៖ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់! យើងជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ យើងនឹងប្រព្រឹត្តិចំពោះអ្នករាល់គ្នា ដូចដែលយើងគ្នាបានឮអ្នករាល់គ្នានិយាយ។²⁹ សាកសពរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវដួលនៅក្នុងទីរហោស្ថាននេះ គឺអស់អ្នកដែលអ្វីរំខានទាំងអស់នឹងយើង ជាអ្នកដែលបានរាប់ក្នុងពេលធ្វើរាប់ចំនួនអ្នកដែលមានអាយុចាប់ពីម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ។³⁰ អ្នករាល់គ្នាពិតជាដឹងមិនបានចូលទៅក្នុងស្រុកដែលយើងបានសន្យាឲ្យអ្នករាល់គ្នារស់នៅឡើយ លើកលែងតែលោកកាលែបជាអ្នកបម្រើយើង និងលោកយ៉ូស្វេ ជាកូនប្រុសរបស់លោកនួន។

³¹ ប៉ុន្តែ កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលអ្នករាល់គ្នាបាននិយាយថានឹងក្លាយជាជនរងគ្រោះនោះ យើងនឹងនាំពួកគេចូលទៅក្នុងទឹកដីនោះ។ ពួកគេនឹងស្គាល់ស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នាបានបដិសេធមិនទទួលយក។³² ចំណែកអ្នករាល់គ្នាវិញ សាកសពរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងដួលនៅក្នុងក្នុងទីរហោស្ថាននេះ។³³ កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងឃ្លាលហូងចៀមក្នុងទីរហោស្ថាននេះរយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។ ពួកគេនឹងទទួលទោសនៃអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នារហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាស្លាប់ចោលឆ្អឹងនៅក្នុងទីរហោស្ថាននេះអស់។

³⁴ ដូចដែលអ្នករាល់គ្នាបានទៅសង្កេតមើលស្រុកនោះរយៈពេលសែសិបថ្ងៃ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលទោសនៃអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នារយៈពេលសែសិបឆ្នាំដែរ គឺមួយឆ្នាំ សម្រាប់មួយថ្ងៃ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា ការដែលធ្វើជាខ្លាំងសត្រូវនឹងយើងនោះវាយងដូចម្តេចទៅវិញ។³⁵ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលយ៉ាងណា យើងពិតជាដឹងធ្វើយ៉ាងនោះដល់សហគមន៍ដ៏អាក្រក់ដែលបានប្រមូលគ្នាបោះបង្គោលប្រឆាំងនឹងយើងនេះ។ ពួកគេនឹងត្រូវកាត់ចោលទាំងស្រុង ហើយនឹងស្លាប់នៅទីនេះទាំងអស់គ្នា»។

³⁶ ដូច្នេះ ពួកអ្នកដែលលោកម៉ូសេបានចាត់ឲ្យទៅសង្កេតមើលស្រុកនោះបានស្លាប់ទាំងអស់គ្នាដោយគ្រោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។³⁷ អ្នកទាំងនេះគឺជាអ្នកដែលត្រឡប់មកវិញ ហើយនាំដំណឹងអាក្រក់អំពីស្រុកនោះមករាយការណ៍ ហើយបានធ្វើឲ្យសហគមន៍ទាំងមូលអ្វីរំខានទាំងអស់នឹងលោកម៉ូសេ។³⁸ ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់ដែលបានទៅមើលស្រុកនោះ មានតែលោកយ៉ូស្វេជាកូនប្រុសរបស់លោកនួន និងលោកកាលែបជាអ្នកបម្រើយើងដែលនៅរស់។

³⁹ នៅពេលដែលលោកម៉ូសេបានប្រាប់ដំណឹងនេះដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ពួកគេទូញសោកយ៉ាងខ្លាំង។⁴⁰ ពួកគេក្រោកឡើងពីព្រឹកព្រលឹម ហើយឡើងទៅលើកំពូលភ្នំ ទាំងពោលថា៖ «មើល! ពួកយើងនៅទីនេះ យើងនឹងទៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យា ដ្បិត ពួកយើងបានធ្វើបាបមែន»។

⁴¹ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់បំពានលើបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ? អ្នករាល់គ្នានឹងមិនបានសម្រេចឡើយ។⁴² សូមកុំទៅឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់មិនគង់ជាមួយអ្នករាល់គ្នាដើម្បីការពារអ្នករាល់គ្នាពីការវាយប្រហារពីសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។⁴³ ជនជាតិអាម៉ាឡេក និងជនជាតិកាណាននៅទីនោះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងស្លាប់ដោយសារដាវ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានងាកចេញពីព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គនឹងមិនគង់ជាមួយអ្នករាល់គ្នាឡើយ»។

⁴⁴ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែមានឡើងទៅស្រុកភ្នំ តែលោកម៉ូសេ និងហ៊ីបនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពីជំរំហើយ។⁴⁵ ពេលនោះជនជាតិអាម៉ាឡេក និងជនជាតិកាណានដែលរស់នៅតាមតំបន់ភ្នំនោះបានចុះមក។ ពួកគេបានវាយប្រហារជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យចុះចាញ់រហូតដល់ហោម៉ា។

15¹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖²«ចូរប្រាប់ដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា នៅពេលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នា និងរស់នៅ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នានោះ។³ពេលអ្នករាល់គ្នារៀបចំតង្វាយដោយភ្លើងថ្វាយព្រះអម្ចាស់នោះ ទោះបីជាតង្វាយដុត ឬយញ្ញបូជាលាបំណន់ ឬតង្វាយស្ម័គ្រចិត្ត ឬតង្វាយនៅពេលបុណ្យផ្សេងៗក្តី នោះត្រូវថ្វាយកូនគោ ឬកូនចៀម ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យ ដល់ព្រះអម្ចាស់។

⁴អ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវយកតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលមានម៉ៅម៉ៅដូចជាគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាមួយប្រេងមួយលីត្រក្នុងមួយមកជាមួយផង។⁵និងត្រូវយកស្រាទំពាំងបាយជូរមួយលីត្រក្នុងមួយមកជាមួយសម្រាប់ជាតង្វាយច្រូច សម្រាប់ចៀមនីមួយៗដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដុត ឬថ្វាយយញ្ញបូជា។

⁶ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាថ្វាយចៀមឈ្មោល ត្រូវរៀបចំតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ដែលមានម៉ៅម៉ៅដូចជាគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាមួយប្រេងពីរលីត្រ។⁷សម្រាប់ តង្វាយច្រូចអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយស្រាទំពាំងបាយជូរពីរលីត្រ។ វានឹងធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់។

⁸នៅពេលអ្នករាល់គ្នារៀបចំគោឈ្មោលមួយសម្រាប់ជាតង្វាយដុតទាំងមូល ឬថ្វាយយញ្ញបូជាដើម្បីលាបំណន់ ឬជាតង្វាយមេត្រីដល់ព្រះអម្ចាស់នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវ យកតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលមានម៉ៅម៉ៅដូចជាគ្រាប់ធញ្ញជាតិជាមួយនឹងប្រេងពីរលីត្រ មកថ្វាយជាមួយគោឈ្មោលនោះ។¹⁰អ្នកក៏ត្រូវថ្វាយស្រាទំពាំង បាយជូរពីរលីត្រសម្រាប់ជាតង្វាយច្រូច ដែលជាតង្វាយដោយភ្លើង ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់។

¹¹ត្រូវធ្វើរបៀបនេះសម្រាប់រាល់គោឈ្មោល កូនចៀម ឬកូនពពែ សម្រាប់កូនចៀមឈ្មោល និងកូនពពែឈ្មោលនីមួយៗ។¹²គ្រប់ទាំងយញ្ញបូជាដែលអ្នករាល់គ្នា រៀបចំ និងថ្វាយត្រូវធ្វើតាមដូចដែលបានរៀបរាប់នៅទីនេះ។¹³ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលកើតនៅក្នុងស្រុកត្រូវធ្វើការទាំងនេះតាមរបៀបនេះ នៅពេល ដែលនរណាម្នាក់នាំតង្វាយដោយភ្លើងដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ប្រសិនបើ មានជនបរទេសកំពុងស្នាក់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ឬអ្នកណាដែលរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាច្រើនតំណាងមកហើយ គេត្រូវថ្វាយតង្វាយដែលធ្វើ ដោយភ្លើងដែលធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះពួកគេត្រូវធ្វើដូចជាអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដែរ។¹⁵ត្រូវមានច្បាប់តែមួយសម្រាប់សហគមន៍ និងសម្រាប់ជន បរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា គឺជាច្បាប់ដែលមិនប្រែប្រួលសម្រាប់កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នានៅគ្រប់ជំនាន់តទៅ។ អ្នករាល់គ្នាធ្វើយ៉ាងណា នោះ អ្នកធ្វើដំណើរដែលស្នាក់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវធ្វើយ៉ាងនោះដែរ។ ពួកគេត្រូវតែប្រព្រឹត្តដូចអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែរ។¹⁶ត្រូវមានច្បាប់តែ មួយ និងបញ្ញត្តិតែមួយសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា និងសម្រាប់ជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

¹⁷ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេម្តងទៀត។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖¹⁸«ចូរប្រាប់ទៅកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ពេលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងស្រុកដែលយើង នឹងយកអ្នករាល់គ្នាទៅ។¹⁹ហើយកាលណាអ្នករាល់គ្នាបរិភោគអាហាររបស់ស្រុកនោះ អ្នករាល់គ្នាទុកខ្លះជាតង្វាយ ថ្វាយដល់យើង។

²⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវញែកម៉ៅម៉ៅដែលលាយដំបូងមកធ្វើនំប៉័ងមួយដុំសម្រាប់ជាតង្វាយ ដូចជាតង្វាយពីទីលានបោកស្រូវដែរ។ គឺអ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើតាមរបៀបនេះ។

²¹អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយម៉ៅម៉ៅដែលលាយដំបូងដល់យើងនៅគ្រប់ជំនាន់តទៅ។

²²ពេលខ្លះអ្នករាល់គ្នានឹងប្រព្រឹត្តិបាបដោយអចេតនា គឺនៅពេលអ្នករាល់គ្នាមិនធ្វើតាមបញ្ញត្តិទាំងនេះដែលយើងបានបង្គាប់លោកម៉ូសេ។²³គឺគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលយើងបានបង្គាប់តាមរយៈលោកម៉ូសេចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងចាប់ផ្តើមប្រទានបញ្ញត្តិដល់អ្នករាល់គ្នាហូតដល់គ្រប់ជំនាន់មនុស្សតទៅ។²⁴ក្នុង ករណីដែលប្រព្រឹត្តិអំពើបាបដោយអចេតនា ហើយសហគមន៍ក៏មិនបានដឹង នោះសហគមន៍ទាំងមូលត្រូវថ្វាយគោស្មារមួយជាតង្វាយដុតដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិន ឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយក៏ត្រូវថ្វាយតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងតង្វាយច្រូច តាមបញ្ញត្តិបានបង្គាប់ និងត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលមួយទុកជាតង្វាយលោះ បាបដែរ។

²⁵បូជាចារ្យត្រូវធ្វើពិធីលោះបាបសម្រាប់សហគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ ពួកគេនឹងទទួលបានការលើកលែងទោសដោយព្រោះតែអំពើបាប ដោយអចេតនា។ ពួកគេត្រូវបាននាំយញ្ញបូជារបស់ពួកគេ ទុកជាតង្វាយធ្វើដោយភ្លើងដល់យើង។ ពួកគេត្រូវនាំតង្វាយលោះបាបរបស់ខ្លួនចំពោះយើងសម្រាប់អំពើ បាបដោយអចេតនារបស់ពួកគេ។²⁶ធ្វើដូច្នេះ សហគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល និងអំពើបាបរបស់ជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយពួកគេ នឹងបាន ទទួលការលើកលែងទោស ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តដោយអចេតនា។

²⁷ប្រសិនបើ មនុស្សម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា នោះគេត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលមួយជាតង្វាយលោះបាប។²⁸បូជាចារ្យត្រូវធ្វើពិធីលោះបាប នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនានោះ។ អ្នកនោះនឹងទទួលបានការលើកលែងទោស នៅពេលដែលធ្វើពិធីលោះ បានរួចហើយ។²⁹អ្នកត្រូវមានច្បាប់តែមួយសម្រាប់អស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយអចេតនា គឺច្បាប់តែមួយសម្រាប់អ្នកដែលកើតក្នុងស្រុកក្នុងចំណោម កូនចៅអ៊ីស្រាអែល និងសម្រាប់ជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយពួកគេ។

³⁰ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយចេតនា ទោះបីគេកើតក្នុងស្រុក ឬជនបរទេសក្តី គេបានប្រមាថមើលងាយយើងហើយ។³¹ដ្បិត ពួកគេបាន មើលងាយពាក្យរបស់យើង ក៏បំពានលើបញ្ជារបស់យើងដែរ គឺត្រូវកាត់អ្នកនោះចោល។ អំពើបាបរបស់គេ នឹងនៅពីលើគេ។

³²នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ពួកគេបានឃើញបុរសម្នាក់ដើរវេសអុសនៅថ្ងៃសប្បិទ។³³អ្នកដែលបានឃើញគាត់ ក៏នាំគ្នាតាមមកជួប លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉េន ព្រមទាំងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។³⁴ពួកគេបានឃុំគាត់ទុកពីព្រោះពួកគេមិនដឹងច្បាស់ថាគេត្រូវធ្វើយ៉ាងដូចម្តេច ចំពោះគាត់។

³⁵នោះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «បុរសម្នាក់នោះត្រូវមានទោសដល់ស្លាប់។ សហគមន៍ទាំងមូលត្រូវយកដុំថ្មគប់សម្លាប់អ្នកនោះ នៅក្រៅដែរ»។³⁶ដូច្នេះ សហគមន៍ទាំងមូលបាននាំអ្នកនោះចេញទៅខាងក្រៅដែរ ហើយចោលដុំថ្មសម្លាប់គាត់ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់លោកម៉ូសេ។

³⁷ព្រះអម្ចាស់ក៏មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេទៀតថា៖³⁸«ចូរប្រាប់ដល់ដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ហើយបង្គាប់ពួកគេថា ចូរដេរយោលនៅជាយអាវ ហើយត្រូវនឹងខ្សែពណ៌ខៀវដែលដេរនៅជាយអាវនោះ។ ពួកគេត្រូវធ្វើបែបនេះនៅគ្រប់ជំនាន់មនុស្សតទៅ។³⁹ធ្វើដូច្នេះដើម្បីទុកជាការរំលឹកសេចក្តីសម្រាប់អ្នក រាល់គ្នា នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាក្រឡេកមើលរយោលនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងនឹកឃើញអស់ទាំងក្រឹត្យនីយរបស់យើងដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រព្រឹត្តតាម ដើម្បីកុំឲ្យ អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមអំពើចិត្ត និងតាមភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយបង្ខំចំនួនរបស់អ្នកឲ្យទៅវាឡើយ។

⁴⁰ធ្វើដូច្នេះដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នានឹកឃើញនៅក្នុងគំនិត ហើយប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់យើង ហើយដើម្បីឲ្យអ្នក រាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធសម្រាប់យើងជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។⁴¹យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

16 ¹លោកកូនជាតូនប្រុសរបស់លោកយីតសារ ជាចៅរបស់លោកហេហាត់ ក្នុងកូលសម្ព័ន្ធលេវី ជាមួយលោកដាចាន និងលោកអប៊ីរ៉ាម ជាតូនប្រុសរបស់លោកអេលាប ព្រមទាំងលោកអូន ជាតូនប្រុសរបស់លោកពេឡេត មកពីកូលសម្ព័ន្ធរូបេន។ ²ពួកគេបាននាំគ្នាងើបបះបោរប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ ដោយមានមនុស្សផ្សេងទៀតពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំរបស់សហគមន៍ និងមនុស្សគ្រប់គ្នាស្គាល់ច្បាស់ ចំនួនពីររយហាសិបនាក់បានចូលរួមដែរ។ ³ពួកគេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាតាំងជាមួយលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ាម។ ពួកនោះបាននិយាយទៅលោកទាំងពីរថា៖ «ពួកលោកធ្វើជ្រុលពេកហើយ! សហគមន៍ទាំងមូលសុទ្ធតែបានព្រៃកដាច់ដោយឡែក ហើយព្រះអម្ចាស់គង់ក្នុងចំណោមពួកគេដែរ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកលោក លើកខ្លួនឯងខ្ពស់ជាងមនុស្សផ្សេងទៀតក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ?»

⁴នៅពេលដែលលោកម៉ូសេបានឮដូច្នេះ លោកបានខិតមុខចុះ។ ⁵លោកបាននិយាយទៅលោកកូនថា និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយលោកកូនថា៖ «នៅព្រឹកនេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យគ្រប់គ្នាដឹងថា តើអ្នកណាជាបងប្អូនព្រះអង្គ ហើយអ្នកណាដែលត្រូវបានព្រះអង្គដាច់ដោយឡែកសម្រាប់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងនាំមនុស្សទាំងនោះចូលទៅជិតព្រះអង្គ គឺអ្នកណាដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស ព្រះអង្គនឹងនាំចូលជិតព្រះអង្គ។

⁶សូមធ្វើបែបនេះ លោកកូន និងបក្សពួករបស់អ្នក⁷គឺស្តេចនេះ ត្រូវយកពានមករៀងខ្លួនមក ហើយដាក់ភ្លើង និងគ្រឿងក្រអូបក្នុងនោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើស អ្នកនោះនឹងត្រូវបានព្រះអង្គដាច់ដោយឡែកសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ពូជពង្សដ៏អាក្រក់អើយ! អ្នករាល់គ្នាធ្វើជ្រុលពេកហើយ»។

⁸លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅលោកកូនទៀតថា៖ «ឥឡូវនេះ កូនចៅលេវីអើយ! សូមស្តាប់ខ្ញុំ⁹តើការដែលព្រះអម្ចាស់បានព្រៃកអ្នកដាច់ដោយឡែកពីសហគមន៍អ៊ីស្រាអែល នាំអ្នកចូលជិតព្រះអង្គ បម្រើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងរោងឧបោសថ ហើយឲ្យឈរនៅមុខសហគមន៍ដើម្បីបម្រើពួកគេ ជាការតូចតាចប្ប។¹⁰ព្រះអង្គបាននាំអ្នក និងពូជពង្សរបស់លេវីជាបងប្អូនរបស់អ្នកចូលជិតព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ អ្នកនៅតែចង់បានតំណែងជាបូជាចារ្យថែមទៀត។

¹¹ហេតុនេះហើយបានជា អ្នក និងបក្សពួករបស់អ្នកបានប្រមូលផ្តុំគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករៀនទាំងនេះនឹងលោកអ៊ីរ៉ាម ដែលជាអ្នកស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ?»។

¹²បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានឲ្យគេទៅហៅលោកដាចាន និងលោកអប៊ីរ៉ាម ជាតូនរបស់លោកអេលាប ប៉ុន្តែ លោកទាំងពីរនិយាយថា៖ «ពួកយើងមិនឡើងទៅទេ។¹³តើការដែលអ្នកបាននាំពួកយើងចេញមកពីស្រុកដែលសម្បូរទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ ដើម្បីសម្លាប់ពួកយើងនៅក្នុងទីរហាស្ថាននេះ តើជារឿងតូចតាចប្ប? ឥឡូវនេះ អ្នកចង់តាំងខ្លួនអ្នកធ្វើជាអ្នកដឹកនាំយើងទៀត។¹⁴លើសពីនេះទៀត អ្នកមិនបាននាំពួកយើងចូលទៅក្នុងស្រុកដែលសម្បូរទៅដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំទេ ហើយក៏មិនបានឲ្យស្រែ និងចម្ការទំពាំងបាយជូរមកពួកយើងទុកជាមរតកដែរ»។

¹⁵លោកម៉ូសេខឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានទូលដល់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ សូមព្រះអង្គកុំទទួលតង្វាយរបស់ពួកគេអី។ ទូលបង្គំមិនបានយកសត្វលាមួយក្បាលពីពួកគេឡើយ ហើយទូលបង្គំក៏មិនបានធ្វើឲ្យពួកគេណាម្នាក់ឈឺចាប់ដែរ»។ ¹⁶បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅលោកកូនថា៖ «ស្តេចនេះ អ្នក និងបក្សពួករបស់អ្នកទាំងអស់គ្នាត្រូវចូលទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺទាំងអ្នក ទាំងពួកគេ ព្រមទាំងលោកអ៊ីរ៉ាមផងដែរ។¹⁷ម្នាក់ៗត្រូវយកពានរបស់ខ្លួនមក ហើយដាក់ភ្លើងនៅក្នុងនោះផង។ មនុស្សម្នាក់ៗត្រូវយកពានរបស់ខ្លួនចូលទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺពីររយហាសិបពាន។ អ្នក និងលោកអ៊ីរ៉ាមគឺត្រូវយកពានរបស់ខ្លួនទៅដែរ។

¹⁸ដូច្នេះ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានយកពានរបស់ខ្លួនទាំងដាក់ភ្លើង ទាំងដាក់គ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងនោះមក ហើយបានឈរនៅច្រកទ្វារចូលត្រសាលប្រជុំជាមួយលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ាម។ ¹⁹លោកកូនបានប្រមូលសហគមន៍ទាំងមូលប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ាមនៅច្រកទ្វារចូលត្រសាលជួបជុំ ពេលនោះសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកឲ្យសហគមន៍ទាំងមូលបានឃើញ។

²⁰បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ាមថា៖²¹«ចូរព្រៃកខ្លួនដោយឡែកចេញពីចំណោមសហគមន៍នេះ ដែលយើងនឹងបំផ្លាញពួកគេឲ្យរំលាយនាឥឡូវនេះ»។ ²²លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ាមខិតមុខចុះ ហើយទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ព្រះអង្គជាព្រះនៃវិញ្ញាណរបស់មនុស្សទាំងអស់ បើមនុស្សតែម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប តើព្រះអង្គត្រូវខឹងនឹងសហគមន៍ទាំងមូលឬ?»

²³ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយមកលោកម៉ូសេវិញ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²⁴«ចូរប្រាប់ទៅសហគមន៍នេះថា ចូរនាំគ្នាចេញឲ្យឆ្ងាយពីត្រសាលរបស់លោកកូន ត្រសាលរបស់លោកដាចាន និងត្រសាលរបស់លោកអប៊ីរ៉ាមទៅ»។

²⁵នោះលោកម៉ូសេបានក្រោកឡើង ហើយដើរទៅរកលោកដាចាន និងលោកអប៊ីរ៉ាម ទាំងមានមេដឹកនាំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៅជាមួយគាត់ដែរ។

²⁶គាត់បានមានប្រសាសន៍ទៅសហគមន៍ទាំងមូលថា៖ «ឥឡូវនេះ ចូរនាំគ្នាចាកចេញពីត្រសាលរបស់ពួកមនុស្សអាក្រក់នេះ ហើយកុំប៉ះពាល់អ្វីរបស់ពួកគេឡើយ បើមិនដូច្នោះទេ អ្នករាល់គ្នាក៏នឹងត្រូវបំផ្លាញដោយព្រះអំពើបាបរបស់ពួកគេដែរ»។ ²⁷ដូច្នេះ សហគមន៍ដែលនៅជិតនឹងត្រសាលរបស់លោកកូន លោកដាចាន និងលោកអប៊ីរ៉ាមបានចាកចេញឆ្ងាយពីពួកគេ។ លោកដាចាន និងលោកអប៊ីរ៉ាមបានចេញមកឈរនៅច្រកទ្វារត្រសាលរបស់ខ្លួន ជាមួយនឹងប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់ពួកគេ។

²⁸នោះ លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «តាមរយៈការនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកធ្វើការទាំងអស់នេះមែន ដ្បិត ខ្ញុំមិនបានធ្វើការទាំងនោះដោយចិត្តខ្លួនឯងឡើយ»។ ²⁹ប្រសិនបើ បុរសទាំងនេះស្តាប់តាមបែបធម្មជាតិ ដូចជាការស្តាប់ផ្សេងៗដែលធ្លាប់កើតឡើង នោះបានន័យថា ព្រះអម្ចាស់មិនបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកទេ។ ³⁰ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យដំបើកឡើងហើយលេបពួកគេចូលដូចជាចូលក្នុងមាត់មួយយ៉ាងធំ ជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសារទាំងអស់របស់ពួកគេ ហើយបើពួកគេធ្លាក់ចូលទាំងរស់ទៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវយល់ថា បុរសទាំងនេះបានមើលងាយព្រះអម្ចាស់»

³¹ពេលលោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ចប់ភ្លាម ដីនៅពីក្រោមមនុស្សទាំងនេះក៏បើកឡើង។ ³²ផែនដីបានបើកមាត់របស់វា ហើយលេបពួកគេ ក្រុមគ្រួសាររបស់គេ និងមនុស្សរបស់លោកកូន ព្រមទាំងអ្វីទាំងអស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេចូលអស់ទៅ។

³³ពួកគេ និងមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់ពួកគេបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ទាំងរស់។ ផែនដីបានបិទគ្របពីលើពួកគេ គឺពួកគេបានស្លាប់បែបនេះពីចំណុចណាមួយសហគមន៍។ ³⁴កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញពួកគេ បានរត់គេចចេញពីសម្រែករបស់ពួកគេ ដោយពោលថា៖ «ដីនឹងលេបពួកយើងចូលដែរ!»។ ³⁵ពេលនោះ អណ្តាតភ្លើងបានចេញមកពីព្រះអម្ចាស់មកបញ្ជូនមនុស្សពីរយហាសិបនាក់ដែលកំពុងតែថ្វាយគ្រឿងក្រអូប។

³⁶ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេឡើង ដោយបន្ទូលថា៖³⁷«ចូរប្រាប់ លោកអេឡាសារ កូនប្រុសរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉ាម ឲ្យគេយកពានចេញពីអណ្តាតភ្លើង ដ្បិត ពាននេះត្រូវព្រៃកដាច់ដោយឡែកសម្រាប់យើង។ ហើយឲ្យគេយកកម្ទេចផ្សងចោលឲ្យឆ្ងាយ³⁸រួចត្រូវយកពានរបស់អ្នកដែលស្លាប់ដោយព្រះតែអំពើបាបរបស់ខ្លួន ទៅដំបាងនូវសម្រាប់ស្រោបកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ ដ្បិត ពួកគេបានថ្វាយរបស់ទាំងនោះនៅចំពោះយើងហើយ ដូច្នេះ របស់ទាំងនេះត្រូវបានព្រៃកដាច់ដោយឡែកសម្រាប់យើង។ វានឹងបានជាទីសម្គាល់នៃវត្តមានរបស់យើងចំពោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល»។

³⁹ លោកបូជាចារ្យអេឡាសារបានយកពានលង្ហិន ជារបស់ដែលមនុស្សបានឆេះភ្លើងស្លាប់នេះឆ្លាប់ប្រើ ទៅដំបាបន្ទះសម្រាប់គ្រប់ស្រោបអាសនា។⁴⁰ ដើម្បីទុកជាការរំលឹកដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា ក្រៅពីកូនចៅរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន គ្មានអ្នកអាចចូលទៅដុតគ្រឿងក្រអូបនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់បានឡើយ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេបានដូចជាលោកកូន និងបក្សពួករបស់គាត់ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់តាមរយៈលោកម៉ូសេ។

⁴¹ ប៉ុន្តែ នៅព្រឹកស្អែកឡើងសហគមន៍កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានអ្វីរំទាស់នឹងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុនទៀត។ ពួកគេបានពោលថា៖ «លោកបានសម្លាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់»។⁴² នៅពេលដែលហាសគមន៍ប្រមូលគ្នាប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុន ខណៈពេលដែលពួកគេបែរមុខមើលទៅត្រសាលប្រជុំ ហើយមើល! មានពពកគ្របពីលើត្រសាលជិត។ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមក⁴³ ហើយលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុនបានមកឈរពីមុខត្រសាលប្រជុំនោះ។

⁴⁴ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖⁴⁵ «ចូរចេញឲ្យឆ្ងាយពីមុខសហគមន៍នេះ ដ្បិត យើងនឹងកម្ទេចពួកគេឲ្យវិនាសភ្លាមនេះ»។ ពេលនោះ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុនបានឱនមុខក្រាបចុះដល់ដី។⁴⁶ លោកម៉ូសេបានប្រាប់ទៅលោកអ៊ីរ៉ុនថា៖ «ចូរយកពាន ហើយដាក់ភ្លើងលើវា ដែលយកចេញពីកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ហើយដាក់គ្រឿងក្រអូបក្នុងនោះ យកទៅសហគមន៍ជាប្រញាប់ រួចធ្វើពិធីដោះបាបឲ្យពួកគេទៅ ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធកំពុងមកពីព្រះអម្ចាស់។ គ្រោះកាចក៏បានចាប់ផ្តើមហើយដែរ»។

⁴⁷ ដូច្នេះ លោកអ៊ីរ៉ុនក៏បានធ្វើតាមការណែនាំរបស់លោកម៉ូសេ។ គាត់បានរត់ចូលទៅកណ្តាលសហគមន៍។ គ្រោះកាចក៏បានចាប់ផ្តើមកើតឡើងភ្លាមមួយរំពេច រាលដាលពេញក្នុងចំណោមបណ្តាជន។ ដូច្នេះ គាត់បានដាក់គ្រឿងក្រអូបចូលក្នុងពាន ហើយក៏ធ្វើពិធីដោះបាបឲ្យប្រជាជន។⁴⁸ លោកអ៊ីរ៉ុនឈរនៅចន្លោះរវាងមនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សរស់ ដោយធ្វើបែបនេះ គ្រោះកាចក៏បាត់ភ្លាម។

⁴⁹ អ្នកដែលស្លាប់ដោយសារគ្រោះកាចមានចំនួនមួយម៉ឺនបួនពាន់ប្រាំពីររយនាក់ ដោយមិនគិតអ្នកស្លាប់ក្នុងពេលលោកកូនបះបោះទេ។⁵⁰ លោកអ៊ីរ៉ុនបានត្រឡប់ទៅលោកម៉ូសេនៅច្រកទ្វារចូលត្រសាលប្រជុំវិញ ហើយគ្រោះកាចក៏បាត់ដែរ។

17 ¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖²«ចូរប្រាប់ទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ឲ្យយកដំបងមកពីមេដឹកនាំ កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗត្រូវយកដំបងមួយ ដំបងទាំងអស់ចំនួនដប់ពីរមកឲ្យអ្នក។ ត្រូវសរសេរឈ្មោះរបស់ពួកគេម្នាក់នៅលើដំបងរបស់ខ្លួន។

³អ្នកត្រូវសរសេរឈ្មោះរបស់លោកអ៊ីរ៉ាននៅលើដំបងរបស់កុលសម្ព័ន្ធលេវី។ ត្រូវមានដំបងមួយសម្រាប់មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធមួយ។⁴អ្នកត្រូវដាក់ដំបងទាំងនោះនៅក្នុងត្រសាលប្រជុំ នៅពីមុខច្បាប់នៃសម្ព័ន្ធមេត្រី កន្លែងដែលយើងជួបអ្នក។⁵ដំបងរបស់អ្នកណាដែលយើងជ្រើសរើសនោះនឹងដុះពន្លកចេញ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលឈប់រអ៊ូបប្រឆាំងនឹងយើងទៀត។

⁶ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «មេដឹកនាំលើកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់ត្រូវឲ្យដំបងរបស់ខ្លួនមកខ្ញុំ គឺមេដឹកនាំម្នាក់ឲ្យដំបងមួយ ពីគ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ ទាំងអស់មានដប់ពីរដំបង។ រីឯដំបងរបស់លោកអ៊ីរ៉ានគឺដាក់នៅជាមួយដំបងរបស់ពួកគេដែរ។⁷បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេក៏យកដំបងទាំងអស់ទៅដាក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ក្នុងត្រសាលនៃច្បាប់សម្ព័ន្ធមេត្រី។

⁸នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកម៉ូសេបានទៅក្នុងត្រសាលនៃច្បាប់សម្ព័ន្ធមេត្រី ហើយមើល! ដំបងរបស់លោកអ៊ីរ៉ានសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធលេវីបានដុះពន្លក។ គឺដុះពន្លករួចចេញផ្កា មានជាផ្លែអាល់ម៉ូនទុំ។⁹រួចលោកម៉ូសេបានយកដំបងទាំងអស់ចេញពីចំពោះព្រះអម្ចាស់ទៅបង្ហាញកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយម្នាក់ៗសម្លឹងមើលដំបងរបស់ខ្លួន។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរដាក់ដំបងរបស់អ៊ីរ៉ាននៅពីមុខច្បាប់នៃសម្ព័ន្ធមេត្រី។ ទុកដំបងនោះជាទីសម្គាល់នៃកំហុសរបស់មនុស្សបះបោរ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាឈប់រអ៊ូបប្រឆាំងនឹងយើង បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេនឹងស្លាប់»។¹¹លោកម៉ូសេបានធ្វើតាមដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់គាត់។

¹²ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបាននិយាយទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ពួកយើងនឹងស្លាប់នៅទីនេះ។ ពួកយើងទាំងអស់គ្នាពិតជាវិនាសមិនខាន!»¹³អ្នកណាដែលឡើងមកហើយចូលទៅជិតព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវស្លាប់។ តើពួកយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវវិនាសមែនទេ?

18¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកអឺរីនថា៖ «អ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នក ព្រមទាំងរង្សាន់រង្សាន់នៃដួនតារបស់អ្នកនឹងទទួលខុសត្រូវលើអស់ទាំងអំពើបាបដែលបានធ្វើទាន់នឹងទីបីសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ មានតែអ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះ ទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបរបស់អស់អ្នកដែលទាក់ទងនឹងមុខងារជាបូជាច្បាស់។ ដោយសារសមាជិកគ្រួសារនៃកូលសម្ព័ន្ធរបស់លើ ជាបុរសម្ព័ន្ធនៃដួនតារបស់អ្នក អ្នកត្រូវនាំពួកគេមកជាមួយអ្នកផង ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចចូលរួមជាមួយអ្នក និងជួយអ្នកនៅពេលដែលអ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នកបម្រើនៅពីមុខគ្រួសារនៃច្បាប់សម្ព័ន្ធមេត្រី។

³ ពួកគេត្រូវបម្រើអ្នក និងកិច្ចការទាំងអស់របស់គ្រួសារ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនត្រូវចូលទៅជិតអ្វីៗនៅក្នុងទីបីសុទ្ធ ឬអ្វីដែលទាក់ទងនឹងអាសនាឡើយ ក្រែងលោកទាំងពួកគេ ទាំងអ្នកត្រូវស្លាប់។⁴ ពួកគេត្រូវតែនៅជាប់នឹងអ្នក ហើយមើលថែគ្រួសារប្រជុំ គឺការងារទាំងអស់ទាក់ទងនឹងព្រះពន្លា។ មិនត្រូវឲ្យជនបរទេសចូលមកជិតអ្នកឡើយ។⁵ អ្នកត្រូវទទួលខុសត្រូវលើការងារទាំងអស់ក្នុងទីបីសុទ្ធ និងអាសនា ដើម្បីកុំឲ្យកំហឹងរបស់យើងមកលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលម្តងទៀតឡើយ។

⁶ មើល! យើងគឺជាអ្នកបានជ្រើសរើសសមាជិកបងប្អូនរបស់អ្នក គឺកូលសម្ព័ន្ធលើក្នុងចំណោមកូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេជាអំណោយរបស់អ្នក ជាតង្វាយដល់យើង ដើម្បីធ្វើកិច្ចការក្នុងគ្រួសារប្រជុំ។⁷ ប៉ុន្តែ មានតែអ្នក និងកូនរបស់អ្នកប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវបំពេញការងារជាបូជាច្បាស់ទាក់ទងនឹងអ្វីៗទាំងអស់របស់អាសនា និងអ្វីៗទាំងអស់ខាងក្នុងវាំងនន។ អ្នកត្រូវបំពេញការទទួលខុសត្រូវទាំងនោះឲ្យបាន។ យើងប្រទានឲ្យអ្នកមានមុខងារជាបូជាច្បាស់ទុកជាអំណោយ។ ជនបរទេសណាចូលទៅជិត ត្រូវតែសម្លាប់ចោល»។

⁸ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកអឺរីនទៀតថា៖ «មើល! យើងបានប្រទានឲ្យអ្នកមានភារកិច្ចមើលខុសត្រូវតង្វាយដែលថ្វាយដល់យើង និងតង្វាយបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថ្វាយដល់យើង។ យើងប្រគល់តង្វាយនេះឲ្យអ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នកទុកជាចំណែករបស់អ្នកជារៀងរាល់ៗ។ ទាំងនេះជារបស់បរិសុទ្ធបំផុតដែលមិនបានផុត គឺតង្វាយទាំងអស់របស់ពួកគេ មានតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ តង្វាយលោះបាប តង្វាយសុំលើកលែងទោស តង្វាយទាំងនោះបរិសុទ្ធបំផុតសម្រាប់អ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នក។

¹⁰ តង្វាយទាំងនោះបរិសុទ្ធបំផុត ហើយបុរសទាំងអស់ត្រូវបរិភោគតង្វាយនោះ ដ្បិត តង្វាយទាំងនោះបរិសុទ្ធចំពោះអ្នករាល់គ្នា។¹¹ តង្វាយដែលជាចំណែករបស់អ្នករាល់គ្នានៅគឺ តង្វាយទាំងអស់ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលយកមកថ្វាយ យើងបានប្រគល់ឲ្យដល់អ្នក ព្រមទាំងកូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នកជារៀងរាល់ៗ។ នៅក្នុងគ្រួសាររបស់អ្នក គ្រប់គ្នាដែលធ្វើពិធីសម្ពោធខ្លួនបរិសុទ្ធ អាចបរិភោគតង្វាយទាំងនេះបាន។

¹² អស់ទាំងប្រេងដីល្អបំផុត ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីដ៏ល្អបំផុត គ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងផលដំបូងទាំងអស់ដែលប្រជាជនយកមកថ្វាយយើង យើងក៏ប្រគល់ឲ្យអ្នកដែរ។

¹³ ផលផ្លែដំបូងបង្អស់ពីចម្ការរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេយកមកថ្វាយយើង នឹងបានជារបស់អ្នក។ គ្រប់គ្នាដែលស្អាតហើយអាចបរិភោគតង្វាយទាំងនេះបាន។

¹⁴ អ្វីៗទាំងអស់ដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថ្វាយដល់យើង នឹងបានជារបស់អ្នក។¹⁵ កូនដំបូងទាំងអស់ដែលកើតពីផ្ទៃ ដែលប្រជាជនថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ទាំងកូនរបស់មនុស្ស ទាំងកូនរបស់សត្វ នឹងបានជារបស់អ្នក។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនត្រូវទិញ កូនប្រុសច្បងរបស់មនុស្ស និងកូនច្បងឈ្មោលរបស់សត្វទាំងអស់ដែលមិនស្អាតទៅវិញ។¹⁶ កូនច្បងទាំងអស់ដែលប្រជាជនត្រូវទិញយកទៅវិញ គឺត្រូវមានអាយុចាប់ពីមួយខែឡើងទៅ។ ពួកគេអាចទិញត្រឡប់ទៅវិញក្នុងតម្លៃប្រាំសេកែល តាមខ្នាតចម្លងរបស់ទីបីសុទ្ធ ដែលស្មើនឹងម្ភៃកេរ៉ា។

¹⁷ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវឲ្យគេទិញកូនដំបូងរបស់គោ ឬកូនដំបូងរបស់ចៀម ឬកូនដំបូងរបស់ពពែមកវិញទេ។ សត្វទាំងនោះត្រូវញែកដាច់ដោយឡែកសម្រាប់យើង។ អ្នកត្រូវបោះឈាមរបស់វានៅលើអាសនា ហើយដុតខ្លាញ់របស់វាទុកជាតង្វាយធ្វើឡើងដោយភ្លើង ដើម្បីជាក្លិនឈ្ងុយដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះព្រះអម្ចាស់។¹⁸ រីឯសាច់របស់វាជាចំណែករបស់អ្នក ដូចជាសាច់ដើមន្ទូងដែលគេថ្វាយជាតង្វាយ និងសាច់ក្តៅស្តាំគឺសាច់ទាំងនេះនឹងបានជារបស់អ្នក។

¹⁹ គ្រប់ទាំងតង្វាយបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលយកមកថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ យើងប្រគល់ឲ្យអ្នក កូនប្រុសរបស់អ្នក និងកូនស្រីរបស់អ្នកដែលនៅជាមួយអ្នកជាចំណែកជារៀងរាល់ៗ។ នេះគឺជាសម្ព័ន្ធមេត្រីនៃអំបិលមួយដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលនៅជាប់ជារៀងរាល់ៗនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្នក និងពូជពង្សរបស់អ្នកដែលនៅជាមួយអ្នក។²⁰ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកអឺរីនថា៖ «អ្នកនឹងគ្មានដីនៅក្នុងស្រុកទុកជាធាតុឡើយ ហើយក៏គ្មានចំណែកដីពីក្នុងចំណោមប្រជាជនដែរ។ យើងគឺជាចំណែក និងជាមរតករបស់អ្នកនៅក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

²¹ ចំពោះកូនចៅរបស់ពួកលេវីវិញ យើងប្រគល់មួយភាគដប់ពីភាគផលទាំងអស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាមរតករបស់ពួកគេ ទុកជាផ្នូរនៃកិច្ចការដែលគេបម្រើនៅក្នុងគ្រួសារប្រជុំ។²² ចាប់តាំងពីពេលនេះតទៅ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនត្រូវចូលមកជិតគ្រួសារប្រជុំជាដាច់ខាត បើមិនដូច្នោះទេ គេត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវស្លាប់។

²³ កូលសម្ព័ន្ធលើត្រូវធ្វើកិច្ចការរបស់គ្រួសារប្រជុំ។ ពួកគេត្រូវទទួលខុសត្រូវលើអស់ទាំងអំពើបាបទាក់ទងនឹងគ្រួសារ។ នេះគឺជាច្បាប់ដែលមិនប្រែប្រួលនៅគ្រប់ជំនាន់មនុស្សរៀងរាល់ៗ។ ពួកគេមិនត្រូវមានចំណែកមរតកនៅក្នុងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឡើយ។²⁴ សម្រាប់តង្វាយមួយភាគដប់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលពួកគេថ្វាយដល់យើង គឺយើងប្រគល់ដល់ពួកលេវីទុកជាមរតកសម្រាប់ពួកគេ។ ពួកគេមិនត្រូវមានចំណែកមរតកនៅក្នុងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឡើយ»។

²⁵ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកអឺរីនថា៖²⁶ «អ្នកត្រូវប្រាប់ពួកលេវីថា នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាទទួលតង្វាយមួយភាគដប់ពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលយើងប្រគល់ឲ្យដល់អ្នករាល់គ្នាទុកជាមរតកនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយមួយចំណែកដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺមួយភាគដប់នៃតង្វាយនោះ។²⁷ តង្វាយរបស់អ្នករាល់គ្នានោះគឺប្រៀបដូចជាតង្វាយមួយភាគដប់ពីស្រូវដែលបញ្ជូននៅទីលាន និងស្រាទំពាំងបាយជូរពីកន្លែងគាបដែរ។

²⁸ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាគឺត្រូវថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ពីតង្វាយមួយភាគដប់ដែលអ្នករាល់គ្នាទទួលពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយត្រូវប្រគល់តង្វាយនោះឲ្យទៅបូជាច្បាស់អឺរីន។²⁹ អស់ទាំងតង្វាយដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួល អ្នករាល់គ្នាត្រូវញែកថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺអ្នកត្រូវញែកតង្វាយល្អបំផុត និងបរិសុទ្ធបំផុតដែលបានប្រគល់ឲ្យមកអ្នក។

³⁰ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវប្រាប់ពួកគេថា៖ នៅពេលអ្នកថ្វាយតង្វាយល្អបំផុត នោះត្រូវចាត់ទុកជាចំណែករបស់ពួកលេវី ដូចជាផលបានពីទីលានបញ្ជូន និងផលបានពីកន្លែងគាបដែរ។³¹ អ្នករាល់គ្នា និងគ្រួសាររបស់អ្នកអាចបរិភោគតង្វាយទាំងនេះនៅកន្លែងណាក៏បាន ដ្បិត នោះជាកន្លែងដែលអ្នកទទួលបានពីការងាររបស់ខ្លួននៅក្នុងគ្រួសារប្រជុំ។³² ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាបានថ្វាយចំណែកដ៏ល្អបំផុតដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយ នោះអ្នកនឹងមិនមានទោសដោយព្រះបរិភោគនិងផឹកវាឡើយ។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនត្រូវបង្ហាត់តង្វាយបរិសុទ្ធរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលឡើយ ក្រែងអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្លាប់»។

19 ¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអេរីនី។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «នេះគឺជាបញ្ញត្តិ ជាច្បាប់ដែលយើងបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា៖ ចូរប្រាប់ទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា ពួកគេត្រូវយកគោញីពណ៌ក្រហមមួយក្បាលដែលគ្មានស្លាកស្នាម និងឥតមានខ្លោះ ហើយមិនធ្លាប់ទឹមសោះមក។

³រួចត្រូវប្រគល់គោញីនោះឲ្យទៅបូជាចារ្យអេឡាសារ។ គាត់ត្រូវយកវាទៅក្រៅជំរំ ហើយឲ្យនរណាម្នាក់សម្លាប់គោនោះនៅចំពោះមុខគាត់។

⁴បូជាចារ្យអេឡាសារត្រូវយកម្រាមដៃគាត់ជ្រលក់ឈាមក្នុងគោនោះ ហើយបោះឈាមវាប្រាំពីរដងទៅមុខត្រសាលប្រជុំ។ ⁵បន្ទាប់មក បូជាចារ្យម្នាក់ទៀតត្រូវដុតគោញីនោះនៅចំពោះមុខគាត់ គឺត្រូវដុតទាំងស្បែក ទាំងសាច់ ទាំងឈាម និងឈាមករបស់វា។ ⁶បូជាចារ្យនោះត្រូវយកឈើតាត្រាំ មែកហ៊ុសុប និងឈាមចៀមជ្រលក់ពណ៌ក្រហមមក ហើយបោះទៅកណ្តាលភ្លើងដែលកំពុងដុតគោញីនោះ។

⁷បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវបោកសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយដូតទឹកចេញ ទើបគាត់អាចចូលមកក្នុងជំរំវិញបាន តែបូជាចារ្យនោះនៅតែសៅហ្មងរហូតដល់ល្ងាច។ ⁸បូជាចារ្យដែលជាអ្នកដុតគោញីនោះ ត្រូវបោកសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ក្នុងទឹក ហើយត្រូវដូតទឹកដែរ។ បូជាចារ្យនោះក៏នៅតែសៅហ្មងរហូតដល់ល្ងាចដែរ។

⁹បន្ទាប់មក ត្រូវឲ្យមនុស្សម្នាក់ដែលឥតសៅហ្មង ប្រមូលផេះដែលដុតគោញីនោះ យកទៅដាក់នៅខាងក្រៅជំរំត្រង់កន្លែងដែលស្អាត។ ត្រូវទុកផេះនោះសម្រាប់សហគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេត្រូវឈាមផេះនោះជាមួយទឹកសម្រាប់ធ្វើពិធីសម្អាតពីអំពើបាប។ ¹⁰អ្នកដែលប្រមូលផេះដុតគោញីនោះ ត្រូវបោកសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួនដែរ ហើយគេក៏នៅតែមិនស្អាតរហូតដល់ល្ងាច។ នេះគឺច្បាប់ដែលមិនប្រែប្រួលសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយពួកគេ។

¹¹អ្នកណាដែលប៉ះពាល់សាកសពរបស់មនុស្សស្លាប់ណាម្នាក់ អ្នកនោះនឹងសៅហ្មងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ¹²មនុស្សនោះត្រូវធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួននៅថ្ងៃទីបី និងថ្ងៃទីប្រាំពីរ នោះគាត់ទើបលែងសៅហ្មង។ ប៉ុន្តែ បើគាត់មិនធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួននៅថ្ងៃទីបីទេ នោះនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរគាត់ក៏មិនបាត់សៅហ្មងដែរ។

¹³អ្នកណាដែលប៉ះពាល់សាកសពមនុស្សស្លាប់ ហើយមិនធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួនទេ អ្នកនោះបានធ្វើឲ្យព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅជាសៅហ្មងហើយ។ ត្រូវកាត់មនុស្សនេះចេញពីកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះទឹកសម្រាប់ធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួនមិនបានបោះនៅលើគាត់ទេ។ គាត់នៅតែសៅហ្មង ភាពសៅហ្មងនៅតែស្ថិតនៅលើគាត់។

¹⁴នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់នៅពេលមាននរណាម្នាក់ស្លាប់នៅក្នុងផ្ទះ។ អ្នកណាដែលចូលទៅក្នុងផ្ទះ និងអ្នកណាដែលនៅក្នុងផ្ទះស្រាប់ នោះនឹងត្រូវសៅហ្មងចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ។ ¹⁵អស់ទាំងភាជនៈដែលមិនបិទគម្របនឹងត្រូវសៅហ្មងដែរ។ ¹⁶ដូចគ្នានឹងអស់អ្នកណាដែលនៅក្រៅផ្ទះ ប៉ះពាល់សាកសពដែលត្រូវគេសម្លាប់ដោយដាវ ប៉ះពាល់សាកសពផ្សេងៗ ឆ្អឹងរបស់មនុស្ស ឬប៉ះពាល់ផ្ទុះខ្មោច អ្នកនោះនឹងត្រូវសៅហ្មងចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ។

¹⁷ចូរធ្វើបែបនេះសម្រាប់មនុស្សដែលសៅហ្មង៖ ត្រូវយកផេះខ្លះពីតង្វាយដុតសម្រាប់លោះបាបមកលាយជាមួយទឹកស្អាតនៅក្នុងផ្ទាំងមួយ។

¹⁸អ្នកណាម្នាក់ដែលឥតសៅហ្មងត្រូវយកមែកហ៊ុសុបជ្រលក់ក្នុងទឹកនោះយកទៅបោះលើផ្ទះ និងលើភាជនៈទាំងអស់នៅក្នុងផ្ទះនោះ និងបោះលើមនុស្សដែលនៅក្នុងផ្ទះនោះ បោះលើអស់អ្នកដែលប៉ះពាល់ឆ្អឹងរបស់មនុស្សដែលត្រូវគេសម្លាប់ ប៉ះពាល់សាកសព ឬប៉ះពាល់ផ្ទុះខ្មោច។ ¹⁹មនុស្សដែលឥតសៅហ្មងត្រូវបោះទឹកនោះលើមនុស្សសៅហ្មងនៅថ្ងៃទីបី និងនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ មនុស្សសៅហ្មងនោះត្រូវធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួនឯង។ គាត់ត្រូវបោកសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ ហើយត្រូវដូតទឹក។ នៅពេលល្ងាចនោះគាត់នឹងលែងសៅហ្មង។

²⁰ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលនៅតែសៅហ្មង ដែលបដិសេធមិនព្រមធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួន ត្រូវកាត់អ្នកនោះចេញពីសហគមន៍ ពីព្រោះគេបានធ្វើឲ្យទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅជាសៅហ្មង។ ទឹកសម្រាប់ធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួនមិនបានបោះនៅលើគាត់ទេ គឺគាត់នៅតែសៅហ្មង។ ²¹នេះគឺជាច្បាប់សម្រាប់ការនេះជារៀងរហូតទៅ។ អ្នកដែលបោះទឹកសម្រាប់ធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួន ត្រូវបោកសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន។ អ្នកដែលប៉ះទឹកសម្រាប់ធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួន អ្នកនោះត្រូវសៅហ្មងរហូតដល់ល្ងាច។ ²²អ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សសៅហ្មងប៉ះ នឹងត្រឡប់ជាសៅហ្មងទាំងអស់។ ហើយអ្នកណាដែលប៉ះពាល់របស់នោះ អ្នកនោះនឹងត្រូវសៅហ្មងរហូតដល់ល្ងាច។

20 ដូច្នេះ សហគមន៍ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងមូលបានធ្វើដំណើរទៅទិវាហោស្ថានស៊ីននៅខែទីមួយ ហើយពួកគេបានស្នាក់នៅត្រង់កាដែស កន្លែងដែល
លោកស្រីម៉ារមស្លាប់ ហើយគេបានបញ្ចុះសពនៅទីនោះ។

²ពេលនោះ មិនមានទឹកសម្រាប់ សហគមន៍ប្រើប្រាស់ទេ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បានប្រមូលគ្នាប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុន។³ប្រជាជននាំគ្នាអូរប្រឆាំងនឹង
លោកម៉ូសេ ដោយពោលថា៖ «ប្រសិនបើ យើងខ្ញុំស្លាប់ជាមួយបងប្អូនរបស់យើងខ្ញុំ ដែលបានស្លាប់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះប្រសើរជាង!

⁴ហេតុអ្វីបានជាពួកលោកនាំសហគមន៍ របស់ព្រះអម្ចាស់មកក្នុងទិវាហោស្ថាន ដើម្បីឲ្យស្លាប់នៅទីនេះ ជាមួយនឹងហ្វូងសត្វរបស់ពួកយើងដូច្នេះ?»⁵ហេតុអ្វីបានជា
ពួកលោកធ្វើឲ្យពួកយើងចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីនាំពួកយើងមកកាន់ទឹកដីដ៏អាក្រក់បែបនេះ? ដ្បិត នៅទីនេះគ្មានគ្រាប់ពូជ គ្មានដើមឈូក គ្មានដើមទំពាំង
បាយជូរ និងដើមទទឹម ហើយក៏គ្មានទឹកផឹកដែរ»។

⁶ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុនបានចេញទៅឆ្ងាយពីមុខក្រុមជំនុំ។ ពួកលោកបានទៅដល់ទ្វារចូលត្រសាសន៍ប្រជុំ ហើយក៏ឱនមុខចុះ។ នៅពេលនោះ
សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកមកឲ្យពួកលោកឃើញ។

⁷ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖⁸«ចូរយកដំបងមក ហើយប្រមូលសហគមន៍ឲ្យជួបជុំគ្នា ទាំងអ្នក និងអ៊ីរ៉ុនបងប្រុសរបស់អ្នកដែរ។
ហើយចូរនិយាយទៅចុះនៅចំពោះភ្នែកគេ ហើយបង្គាប់ឲ្យមានទឹកហូរចេញមក។ អ្នកនឹងធ្វើឲ្យមានទឹកចេញពីថ្មនោះសម្រាប់ពួកគេ ហើយអ្នកត្រូវឲ្យទឹកនោះ
ទៅសហគមន៍ និងហ្វូងសត្វរបស់គេផឹក»។⁹ពេលនោះ លោកម៉ូសេបានយកដំបងពីចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់គាត់ឲ្យធ្វើ។

¹⁰បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុន បានប្រមូលសហគមន៍ទាំងអស់មកជួបជុំគ្នានៅពីមុខថ្មនោះ។ លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖
«ឥឡូវនេះសូមស្តាប់ខ្ញុំ ពួកបះបោរអើយ! តើយើងត្រូវយកទឹកចេញពីថ្មនេះសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាឬ?»¹¹រួចលោកម៉ូសេបានលើកដំបងវាយចុះនោះពីរដង នោះក៏
មានទឹកជាច្រើនហូរចេញពីថ្មមក។ សហគមន៍បានផឹកទឹកនោះ ហើយហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេក៏ផឹកដែរ។

¹²បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុនថា៖ «ពីព្រោះអ្នកមិនបានទុកចិត្តយើង និងមិនបានលើកយើងជាបរិសុទ្ធនៅចំពោះ
ភ្នែកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ពួកអ្នកនឹងមិនបាននាំក្រុមជំនុំនេះចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យអ្នកឡើយ។¹³កន្លែងនេះត្រូវបានគេហៅថា ទឹកមេរីបា
ដ្បិត កូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានតវ៉ាជាមួយព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានសម្តែងអង្គទ្រង់ជាបរិសុទ្ធនៅចំពោះពួកគេ។

¹⁴លោកម៉ូសេបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារពីកាដែសឲ្យទៅជួបស្តេចស្រុកអេដុម ហើយទូលស្តេចថា៖ «កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ជាបងប្អូនរបស់ព្រះអង្គបាននិយាយបែប
នេះថា¹⁵ព្រះអង្គជ្រាបគ្រប់ទាំងការលំបាកបានកើតឡើងចំពោះពួកយើង ហើយព្រះអង្គក៏ដឹងដែរថា ដូនតារបស់យើងបានចុះទៅស្រុកអេស៊ីប និងបានរស់នៅទី
នោះយ៉ាងយូរ។ នៅទីនោះជនជាតិអេស៊ីបបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងសាហាវចំពោះពួកយើង និងដូនតារបស់យើង។¹⁶នៅពេលដែលពួកយើងបានអំពាវនាវរក
ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានឮសម្តែងរបស់យើង ហើយព្រះអង្គបានចាត់រេនាំពួកយើងចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក។ មើល! ឥឡូវនេះ ពួកយើងនៅកាដែស ជាក្រុង
នៅជាប់នឹងព្រំប្រទល់ស្រុករបស់ព្រះអង្គ។

¹⁷យើងខ្ញុំសូមព្រះអង្គអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំដើរឆ្លងកាត់ស្រុករបស់ព្រះអង្គផង។ ពួកយើងនឹងមិនដើរឆ្លងកាត់ស្រែ ឬចម្ការទំពាំងបាយជូរទេ ហើយក៏មិន
ផឹកទឹកពីអណ្តូងរបស់ព្រះអង្គដែរ។ ពួកយើងនឹងធ្វើដំណើរតាមផ្លូវធំរបស់ស្តេច ហើយក៏នឹងមិនងាកទៅឆ្វេង ឬទៅស្តាំឡើយ រហូតទាល់តែពួកយើង
ឆ្លងផ្តាច់ព្រំប្រទល់ស្រុករបស់ព្រះអង្គ»។

¹⁸ប៉ុន្តែ ស្តេចស្រុកអេដុមបានតបទៅគាត់ថា៖ «ពួកលោកមិនអាចដើរឆ្លងកាត់ស្រុកនេះបានទេ បើអស់លោកនៅតែដើរឆ្លងកាត់ យើងនឹងមកវាយប្រហារ
អស់លោកដោយដាវដាចិនខាន»។¹⁹នោះ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានទូលស្តេចទៀតថា៖ «ពួកយើងគ្រាន់តែដើរតាមផ្លូវធំទេ ប្រសិនបើ ពួកយើង ឬ
ហ្វូងសត្វរបស់ពួកយើងផឹកទឹករបស់ព្រះអង្គ នោះពួកយើងនឹងចេញថ្លៃសង។ សូមគ្រាន់តែអនុញ្ញាតឲ្យពួកយើងដើរឆ្លងកាត់ដោយថ្មើរជើងតែប៉ុណ្ណោះ
គឺពួកយើងមិនធ្វើអ្វីផ្សេងឡើយ»។

²⁰ប៉ុន្តែ ស្តេចស្រុកអេដុមបានតបទៀតថា៖ «អស់លោកមិនអាចដើរឆ្លងកាត់ស្រុកនេះបានទេ»។ ដូច្នេះហើយ ស្តេចស្រុកអេដុមបានលើកទ័ពជាច្រើន និង
អាវុធគ្រប់ដៃចេញទៅទាស់នឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។²¹ស្តេចស្រុកអេដុមបានបដិសេធមិនឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាត់ស្រុករបស់ខ្លួនទេ។
ហេតុនេះហើយបានជា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាកចេញពីស្រុកអេដុម។

²²ដូច្នេះ ប្រជាជនបានធ្វើដំណើរចាកចេញពីកាដែស។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល គឺសហគមន៍ទាំងមូល បានទៅដល់ភ្នំហោរ។²³ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល
មកលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុននៅភ្នំហោរជាប់ព្រំប្រទល់ស្រុកអេដុមថា៖²⁴«លោកអ៊ីរ៉ុនត្រូវទៅជួបជុំនឹងដូនតារបស់គាត់ហើយ ដ្បិត គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុង
ស្រុកដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទេ។ នេះព្រោះតែអ្នកទាំងពីរបានបះបោរប្រឆាំងនឹងសំដីរបស់យើងនៅត្រង់ទឹកមេរីបា។

²⁵ចូរនាំលោកអ៊ីរ៉ុន និងលោកអេលាសារ កូនប្រុសរបស់គាត់ហើយនាំពួកគេឡើងមកភ្នំហោរ។²⁶ចូរដោះសម្លៀកបំពាក់បូជាចារ្យពីខ្លួនលោកអ៊ីរ៉ុន ហើយពាក់ឲ្យ
លោកអេលាសារកូនប្រុសរបស់គាត់។ ដ្បិត លោកអ៊ីរ៉ុនត្រូវស្លាប់ទៅជួបជុំជាមួយបងប្អូនរបស់គាត់នៅទីនោះ»។

²⁷លោកម៉ូសេបានធ្វើដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់គាត់។ ពួកគេបានឡើងទៅភ្នំហោរនៅចំពោះមុខសហគមន៍ទាំងមូល។²⁸លោកម៉ូសេបានដោះសម្លៀក
បំពាក់បូជាចារ្យពីលោកអ៊ីរ៉ុន ហើយពាក់ឲ្យលោកអេលាសារកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន។ លោកអ៊ីរ៉ុនបានស្លាប់នៅលើភ្នំហោរនោះ។ បន្ទាប់មក លោក
ម៉ូសេ និងលោកអេលាសារបានចុះពីលើភ្នំមកវិញ។²⁹នៅពេលសហគមន៍ទាំងមូលបានឃើញថា លោកអ៊ីរ៉ុនស្លាប់ ប្រជាជនទាំងអស់បាននាំគ្នាយំកាន់ទុក្ខ
សម្រាប់គាត់រយៈពេលសាមសិបថ្ងៃ។

21¹ នៅពេលដែលព្រះបានអើវាត ជាស្តេចជនជាតិកាណានដែលរស់នៅតំបន់ណេកិប បានឮថាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកំពុងតែធ្វើដំណើរតាមផ្លូវស្រុកអថារីម ស្តេចក៏ចេញមកច្បាំងនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយបានចាប់ពួកគេខ្លះជាលើយ។² ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានស្បថនឹងព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះអង្គប្រទានឲ្យពួកយើងមានជ័យជម្នះលើជនជាតិនេះ នោះពួកយើងនឹងបំផ្លាញក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់ពួកគេឲ្យខ្ទេច»។³ ព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់តាមពាក្យរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យពួកគេមានជ័យជម្នះលើជនជាតិកាណាន។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបំផ្លាញពួកគេ និងទីក្រុងទាំងឡាយរបស់ពួកគេអស់។

⁴ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរពីភ្នំហោរតាមផ្លូវទៅសមុទ្រកំដៅដើម្បីរាងស្រុកអដុម ប៉ុន្តែ នៅតាមផ្លូវប្រជាជនបាក់ទឹកចិត្តជាខ្លាំង។⁵ ពេលនោះប្រជាជនក៏និយាយប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ និងលោកម៉ូសេដោយពោលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនាំពួកយើងចេញមកពីស្រុកអេស៊ីបឲ្យស្លាប់នៅទីរហាស្ថានដូច្នេះ? នៅទីនេះគ្មាននំប៉័ង គ្មានទឹក ហើយពួកយើងឆ្ងល់នឹងអាហារដ៏គម្រកនេះណាស់»។

⁶ នោះ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនពស់ពីសមុកក្នុងចំណោមប្រជាជន។ ពស់បានចឹកប្រជាជន ហើយប្រជាជនជាច្រើននាក់បានស្លាប់។⁷ ប្រជាជនបានមកជួបលោកម៉ូសេហើយនិយាយថា៖ «ពួកយើងបានធ្វើបាប ពីព្រោះពួកយើងបាននិយាយប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ និងលោក។ សូមលោកអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់សូមព្រះអង្គយកពស់ទាំងនេះចេញឲ្យឆ្ងាយពីពួកយើងទៅ»។ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏បានអធិស្ឋានសម្រាប់ប្រជាជន។

⁸ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរធ្វើពស់មួយ ហើយដាក់នៅលើបង្គោល។ អស់អ្នកណាដែលត្រូវពស់ចឹក បានមកមើលពស់នោះ គេនឹងមិនស្លាប់ទេ»។⁹ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានធ្វើពស់ពីលង្ហិន ហើយយកវាទៅដាក់នៅលើបង្គោលមួយ។ នៅពេលពស់ចឹកនរណាម្នាក់ ប្រសិនបើ គេបានសង្ឃឹមមើលពស់លង្ហិននោះ គេមិនស្លាប់ឡើយ។

¹⁰ បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក៏បានបន្តធ្វើដំណើរទៀត ហើយបានទៅបោះជំរំនៅអូបូត។¹¹ ពួកគេបានធ្វើដំណើរពីទីនោះទៅបោះជំរំនៅអ៊ីយេអាថារីមក្នុងទីរហាស្ថាន ដែលជាប់ព្រំប្រទល់ខាងកើតស្រុកម៉ូអាប។

¹² ហើយពួកគេបានធ្វើដំណើរចេញពីទីនោះ ទៅបោះជំរំនៅជ្រលងភ្នំសេនេ។¹³ បន្ទាប់មក ពួកគេបានធ្វើដំណើរចេញពីទីនោះទៀត ទៅបោះជំរំនៅត្រើយម្នាងស្ទឹងអ៊ីណូន ជាស្ទឹងដែលហូរចេញពីស្រុកអាម៉ូរី កាត់តាមទីរហាស្ថាន។ ស្ទឹងអ៊ីណូនបង្កើតបានជាព្រំប្រទល់របស់ស្រុកម៉ូអាប គឺជាព្រំប្រទល់រវាងស្រុកម៉ូអាបនិងស្រុកអាម៉ូរី។

¹⁴ ហេតុនេះហើយបានជាមានគេនិយាយនៅក្នុងសៀវភៅសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ពី៖ «ស្ទឹងរ៉ាហេប ក្នុងស្រុកស៊ូផា និងជ្រលងភ្នំអ៊ីណូន»¹⁵ ព្រមទាំងជម្រាលភ្នំដែលលជ្រាលទៅក្រុងអ៊ីរី ហើយចុះទៅរហូតដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកម៉ូអាប។

¹⁶ ពួកគេបានធ្វើដំណើរចេញពីទីនោះ ទៅបោះជំរំនៅហ្សៀរ គឺត្រង់អណ្តូងទឹកដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរប្រមូលប្រជាជនមកជួបជុំគ្នា យើងនឹងឲ្យទឹកពួកគេ»។

¹⁷ បន្ទាប់មក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានច្រៀងចម្រៀងថា៖¹⁸ «អណ្តូងអើយ! ចូរផុសទឹកចេញមក! ចូរយើងច្រៀងអំពីអណ្តូងនោះ។ ជាអណ្តូងដែលអ្នកដឹកនាំរបស់យើងបានដឹក ជាអណ្តូងដែលពួកអ្នកត្រកូលខ្ពស់បានដឹក ដោយដំបងរាជ និងដំបងរបស់ពួកគេ»។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានធ្វើដំណើរពីទីរហាស្ថានទៅដល់ម៉ាថាណា។

¹⁹ ពីម៉ាណាថា ពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅដល់ណាហាលាល ពីណាហាលាលទៅបាម៉ុត²⁰ ពីបាម៉ុតទៅជ្រលងភ្នំដែលស្ថិតនៅវាលស្រុកម៉ូអាប។ ទីនោះគឺជាកំពូលភ្នំពីស្ពា ដែលមើលទៅឃើញទីរហាស្ថាន។

²¹ បន្ទាប់មក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាត់អ្នកនាំសារទៅព្រះបាទស៊ីហុនស្តេចជនជាតិអាម៉ូរី ឲ្យទូលស្តេចថា៖²² «សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំដើរឆ្លងកាត់ស្រុករបស់ព្រះអង្គផង។ ពួកយើងនឹងមិនងាកមើលស្រែ ឬចម្ការទំពាំងបាយជូរទេ។ ពួកយើងក៏មិនដឹកទឹកពីអណ្តូងរបស់ព្រះអង្គដែរ គឺពួកយើងនឹងដើរតាមផ្លូវធំរបស់ស្តេច រហូតទាល់តែពួកយើងបានដើរផុតព្រំប្រទល់ស្រុករបស់ព្រះអង្គ។»²³ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទស៊ីហុនមិនអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដើរឆ្លងកាត់ព្រំស្រុករបស់ខ្លួនទេ។ លើសពីនោះទៀត ព្រះបាទស៊ីហុនបានប្រមូលកងទ័ពទាំងអស់របស់ព្រះអង្គទៅវាយប្រហារជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅទីរហាស្ថាន។ ស្តេចបានមកច្បាំងនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅត្រង់យ៉ាហាស។

²⁴ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានវាយប្រហារកងទ័ពរបស់ព្រះបាទស៊ីហុនដោយមុខដាវ ហើយដណ្តើមយកស្រុករបស់ពួកគេចាប់ពីស្ទឹងអ៊ីណូនរហូតដល់ស្ទឹងយ៉ាបុក គឺមកដល់ស្រុករបស់ជនជាតិអាម៉ូរី រីឯព្រំប្រទល់របស់ជនជាតិអាម៉ូរី មានកំពែងរឹងមាំណាស់។²⁵ ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវាយយកបានទីក្រុងទាំងអស់របស់ជនជាតិអាម៉ូរី ហើយបានរស់នៅក្នុងក្រុងទាំងនោះ រួមទាំងក្រុងហែសបួន និងភូមិទាំងអស់របស់ក្រុងនោះផង។²⁶ ក្រុងហែសបួនគឺជាទីក្រុងរបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី ដែលបានច្បាំងនឹងស្តេចមុនរបស់ជនជាតិម៉ូអាប។ ព្រះបាទស៊ីហុនបានវាយដណ្តើមយកទឹកដីរបស់ស្តេចនោះរហូតដល់ស្ទឹងអ៊ីណូន។

²⁷ ហេតុនេះហើយបានជាអស់អ្នកដែលសរសេរកំណាព្យបានសរសេរថា៖ «ចូរមកក្រុងហែសបួន! ចូរសង់ទីក្រុងរបស់ព្រះបាទស៊ីហុនឡើងវិញ ចូរសង់ទីក្រុងនេះម្តងទៀត!»²⁸ បន្ទាប់ពីមានភ្លើងឆេះពីក្រុងហែសបួន អណ្តាតភ្លើងពីទីក្រុងរបស់ព្រះបាទស៊ីហុនដែលឆេះបំផ្លាញក្រុងអ៊ីរីរបស់ស្រុកម៉ូអាប និងម្ចាស់នៃទីខ្ពស់ៗរបស់ស្ទឹងអ៊ីណូន។

²⁹ ជនជាតិម៉ូអាបអើយ! អ្នកវេទនាហើយ! ប្រជាជនរបស់ព្រះគេម្តងអើយ! អ្នកវិនាសហើយ! ព្រះនេះបានធ្វើឲ្យកូនប្រុសរបស់ខ្លួនរត់គ្រឿងខ្លួន ហើយកូនស្រីរបស់ខ្លួនត្រូវក្លាយជាអ្នកទោសរបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី។³⁰ ប៉ុន្តែ ពួកយើងមានជ័យជម្នះលើព្រះបាទស៊ីហុន។ ក្រុងហែសបួនត្រូវវិនាសរហូតដល់ឌីបួន។ យើងបានកម្ទេចពួកគេរហូតដល់ណាផា គឺរហូតដល់មេឌីបា»។

³¹ ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានរស់នៅក្នុងស្រុករបស់ជនជាតិអាម៉ូរី។³² បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានចាត់មនុស្សឲ្យទៅអង្កេតមើលក្រុងយ៉ាស៊ីរ។ ពួកគេបានចាប់យកភូមិទាំងឡាយរបស់ក្រុងនោះ ហើយក៏បានបណ្តេញជនជាតិអាម៉ូរីចេញពីទីនោះដែរ។

³³ បន្ទាប់មក ពួកគេបានត្រឡប់មកវិញ ហើយបានធ្វើដំណើរឡើងទៅស្រុកបាសាន។ ព្រះបាទអ្នក ជាស្តេចស្រុកបាសាន បានលើកទ័ពចេញមកច្បាំងនឹងពួកគេនៅអេទ្រី។³⁴ ពេលនោះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «កុំខ្លាចគេឡើយ! ដ្បិត យើងបានឲ្យអ្នកមានជ័យជម្នះលើស្តេចនេះហើយ ហើយក៏ប្រគល់កងទ័ពទាំងអស់របស់គេ និងស្រុករបស់គេឲ្យអ្នកដែរ។ ចូរប្រព្រឹត្តចំពោះគេ ដូចដែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះបាទស៊ីហុន ស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៉ូរីនៅក្រុងហែសបួនដែរ»។³⁵ ដូច្នេះ ពួកគេបានសម្លាប់ស្តេចនោះ និងកូនៗរបស់ស្តេច ព្រមទាំងកងទ័ពរបស់ស្តេចទាំងអស់ចោល គឺគ្មាននរម្នាក់នៅរស់ឡើយ។ ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាប់យកស្រុកនោះ។

22 ¹ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរពីទីនោះ ទៅដល់វាលទំនាបស្រុកម៉ូអាបដែលនៅជិតទីក្រុងយេរ៉ូខូ ស្ថិតនៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ារដាន គឺទំនាបមុខនឹងទីក្រុងយេរ៉ូខូ។

²ព្រះបាទបាឡាក់ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទស៊ីបព័របានឃើញអស់ទាំងការដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើចំពោះជនជាតិអ៊ីម៉ូរី។³ជនជាតិម៉ូអាបភ័យខ្លាចប្រជាជននោះយ៉ាងខ្លាំង ហើយក៏ភ័យរន្ធត់ចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ ព្រោះមានចំនួនច្រើន។⁴ស្តេចរបស់ជនជាតិម៉ូអាបបាននិយាយជាមួយពួកចាស់ទុំរបស់ជនជាតិម៉ាដានថា៖ «ហ្នឹងមនុស្សដ៏ច្រើនសន្ធឹកនេះ មុខជាបង្កើនអ្វីៗដែលមាននៅជុំវិញពួកយើង ដូចគោស៊ីរំលីងស្មៅនៅទីវាលមិនខាន»។ នៅពេលនោះព្រះបាទបាឡាក់ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទស៊ីបព័រ សោយរាជ្យនៅស្រុកម៉ូអាប។

⁵ស្តេចបានចាត់អ្នកនាំសារទៅជួបលោកបាឡាម ជាភូមិប្រសប់របស់លោកបេអ៊ែរ នៅក្នុងពេលជាប់មាត់ទន្លេអ៊ីប្រាត ជាស្រុកកំណើតរបស់ជនជាតិលោក និងរបស់ញាតិសន្តានរបស់លោក។ លោកបានហៅពួកគេមក ដោយប្រាប់ថា៖ «មើល! មានជនជាតិមួយចេញមកពីស្រុកអេស៊ីប នាំគ្នាមកនៅពាសពេញដែនដី ហើយឥឡូវនេះ ពួកគេបោះជំរំនៅក្បែរទឹកដីរបស់យើង»។⁶ដូច្នេះ សូមលោកអញ្ជើញមកដាក់បណ្តាសាជនជាតិនេះឲ្យយើងផង ព្រោះពួកគេខ្លាំងពូកែជាងយើង។ ប្រហែលជាយើងអាចរៀបចំវាយប្រហារពួកគេ ហើយបណ្តេញពួកគេចេញពីស្រុកនេះបាន ដ្បិត យើងដឹងថា ពេលលោកឲ្យពួកអ្នកណា អ្នកនោះនឹងទទួលបាន តែបើលោកដាក់បណ្តាសាអ្នកណា អ្នកនោះពិតជាត្រូវបណ្តាសាមិនខាន»។

⁷ដូច្នេះ ពួកមេដឹកនាំរបស់ជនជាតិម៉ូអាប និងចាស់ទុំរបស់ជនជាតិម៉ាដានទាំងអស់ក៏នាំគ្នាចេញដំណើរទៅ ទាំងនាំយកជំនួសសម្រាប់ជួនត្រឡាយទៅជាមួយផង។ ពួកគេបានទៅដល់ផ្ទះរបស់លោកបាឡាម ហើយរៀបរាប់ប្រាប់លោកនូវពាក្យរបស់ព្រះបាទបាឡាក់។⁸លោកបាឡាមបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «សូមអស់លោកស្នាក់នៅទីនេះមួយយប់សិន ខ្ញុំនឹងជូនចម្លើយដល់អស់លោកវិញ តាមសេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ»។ ដូច្នេះ ពួកមេដឹកនាំរបស់ជនជាតិម៉ូអាបក៏ស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកបាឡាមនៅយប់នោះ។

⁹ព្រះជាម្ចាស់យាងមកជួបលោកបាឡាម ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើមនុស្សដែលមកដាក់អ្នកទាំងនេះជានរណា?»។ លោកបាឡាមទូលព្រះជាម្ចាស់ថា៖¹⁰ «ព្រះបាទបាឡាក់ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទស៊ីបព័រ ដែលជាស្តេចរបស់ជនជាតិម៉ូអាប បានចាត់ពួកគេឲ្យមកប្រាប់ទូលបង្គំថា៖¹¹ «មើល! មានជនជាតិមួយចេញមកពីស្រុកអេស៊ីប នាំគ្នាមកនៅពាសពេញស្រុករបស់យើង»។ ដូច្នេះ សូមលោកមកជួយដាក់បណ្តាសាជនជាតិនេះឲ្យយើងផង។ បើលោកដាក់បណ្តាសាពួកគេនោះ ប្រហែលជាយើងអាចរៀបចំវាយប្រហារពួកគេ និងបណ្តេញពួកគេចេញបាន»។

¹²ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកបាឡាមថា៖ «អ្នកមិនត្រូវទៅជាមួយពួកគេជាដាច់ខាត ហើយក៏មិនត្រូវដាក់បណ្តាសាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ ដ្បិត ពួកគេមានពរហើយ!»។¹³លោកបាឡាមក្រោកពីព្រលឹម ហើយបានប្រាប់ទៅពួកមេដឹកនាំរបស់ព្រះបាទបាឡាក់ថា៖ «សូមអស់លោកវិលត្រឡប់ទៅស្រុករបស់អស់លោកវិញចុះ ព្រះអម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំទៅជាមួយអស់លោកទេ»។¹⁴មេដឹកនាំរបស់ជនជាតិម៉ូអាបនាំគ្នាវិលត្រឡប់ទៅគាល់ព្រះបាទបាឡាក់វិញ ទូលថា៖ «លោកបាឡាមមិនព្រមមកជាមួយពួកយើងទេ»។

¹⁵ព្រះបាទបាឡាក់បានចាត់មេដឹកនាំជាច្រើននាក់ឲ្យទៅម្តងទៀត សុទ្ធតែអ្នកមានយសស័ក្តិខ្ពស់ជាងមុន។¹⁶ពួកគេទៅជួបលោកបាឡាម ហើយប្រាប់ថា៖ «ព្រះបាទបាឡាក់ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទស៊ីបព័រ មានរាជឱង្ការថា៖ «សូមកុំឲ្យមានអ្វីបង្អាក់លោកមិនឲ្យមកជួបយើងឡើយ»។¹⁷ដ្បិត យើងនឹងបង់ថ្លៃជូនលោកដ៏ច្រើនលើសលប់ ហើយយើងនឹងលើកកិត្តិយសលោកយ៉ាងខ្ពស់ អ្វីដែលលោកបង្គាប់យើងឲ្យធ្វើ យើងសុខចិត្តធ្វើតាមទាំងអស់ ដូច្នេះ សូមលោកអញ្ជើញមកដាក់បណ្តាសាជនជាតិនេះឲ្យយើងផង»។

¹⁸លោកបាឡាមឆ្លើយទៅពួកគេវិញថា៖ «ទោះបីព្រះបាទបាឡាក់ប្រទានរាំងរបស់ព្រះអង្គដែលពេញទៅដោយប្រាក់ និងមាសមកខ្ញុំក្តី ក៏ខ្ញុំពុំអាចល្មើសនឹងបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ខ្ញុំជាដាច់ខាត ហើយក៏មិនអាចធ្វើការតិច ឬច្រើនជាងអ្វីដែលព្រះអង្គបង្គាប់ដល់ខ្ញុំដែរ»។¹⁹ឥឡូវនេះ យប់នេះសូមអស់លោកចាំនៅទីនេះសិន ដើម្បីឲ្យខ្ញុំដឹងបន្ថែមទៀតនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងមានបន្ទូលប្រាប់ខ្ញុំ»។²⁰នៅយប់ ព្រះជាម្ចាស់យាងមកជួបលោកបាឡាម មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដោយអ្នកទាំងនោះនាំគ្នាមកហៅអ្នកដូច្នេះ ចូរក្រោកឡើង ចេញដំណើរទៅជាមួយពួកគេចុះ។ ប៉ុន្តែ ត្រូវធ្វើតាមសេចក្តីណាដែលយើងនឹងបង្គាប់ឲ្យអ្នកធ្វើតែប៉ុណ្ណោះ»។

²¹លោកបាឡាមក្រោកឡើងពីព្រលឹម លោករៀបចំកែបលា របស់គាត់ ហើយបានចេញដំណើរទៅជាមួយពួកមេដឹកនាំរបស់ជនជាតិម៉ូអាប។²²ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ពិរោធយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះគាត់ចេញទៅដូច្នេះ។ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ឈររាំងផ្លូវរបស់គាត់ ដូចជាសត្រូវរបស់គាត់ ពេលដែលគាត់កំពុងជិះលើសត្វលា។ មានអ្នកបម្រើរបស់លោកបាឡាមពីរនាក់រួមដំណើរជាមួយគាត់ដែរ។²³លាបានឃើញទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅកណ្តាលផ្លូវ ទាំងមានដាវហូតជាស្រេចកាន់នៅដៃផង។ លាក៏ងាកចេញពីផ្លូវ ទៅដើរនៅក្នុងចម្ការ។ លោកបាឡាមវាយលាឲ្យមកដើរតាមផ្លូវវិញ។

²⁴នោះទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅកណ្តាលផ្លូវតូចចង្អៀត ដែលមានចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅសងខាង ហើយសងខាងផ្លូវមានរបង។²⁵ធ្វើឲ្យជើងរបស់លោកបាឡាមគាបទៅនឹងរបង លោកបាឡាមក៏វាយវាទៀត។

²⁶ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅឆ្ងាយបន្តិច ហើយឈរនៅត្រង់កន្លែងមានច្រកចង្អៀត ដែលពុំអាចរាំងទៅស្តាំ ឬទៅឆ្វេងឡើយ។²⁷លាឃើញទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់វាក៏ក្រាបចុះ ធ្វើឲ្យលោកបាឡាមខឹងជាខ្លាំង ហើយយកដំបងវាយលាទៀត។

²⁸ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកមាត់របស់សត្វលា ធ្វើឲ្យលានោះចេះនិយាយ។ វានិយាយទៅលោកបាឡាមថា៖ «តើខ្ញុំធ្វើអ្វីលោក បានជាលោកវាយខ្ញុំដល់ទៅបីដងដូច្នេះ?»។²⁹លោកបាឡាមតបទៅលាថា៖ «មកពីឯងធ្វើឆ្គងៗចំពោះអញ! ប្រសិនបើ អញមានដាវនៅដៃ នោះអញមុខជាសម្លាប់ឯងបាត់ហើយ!»។³⁰លាឆ្លើយទៅលោកបាឡាមវិញថា៖ «តើខ្ញុំមិនមែនជាលាបស់លោក ដែលលោកធ្លាប់ជិះពេញមួយជីវិតរបស់លោករហូតមកទល់ថ្ងៃនេះទេឬ? តើពីមុនៗមក ខ្ញុំធ្លាប់ធ្វើបែបនេះចំពោះលោកទេ?»។ លោកបាឡាមតបថា៖ «ទេ!»។

³¹ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបើកភ្នែករបស់លោកបាឡាមមើលឃើញទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលឈររាំងផ្លូវ ទាំងដកដាវជាស្រេចកាន់នៅដៃ។ លោកបាឡាមក៏ខិនក្សាល និងមុខរបស់ខ្លួនចុះ។³²ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់មានប្រសាសន៍មកលោកថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកវាយលាបស់អ្នកដល់ទៅបីដងដូច្នេះ? មើល! យើងបានចេញមកដូចជាសត្រូវរបស់អ្នក ដ្បិត ទង្វើរបស់អ្នកចំពោះយើងនោះអាក្រក់ខ្លាំងណាស់»។³³សត្វលាវាបានឃើញយើង ហើយវាងាកចេញពីយើងដល់ទៅបីដង ប្រសិនបើ វាមិនងាកចេញពីយើងទេនោះ ម្ល៉េះយើងសម្លាប់អ្នកបាត់ហើយ និងទុកជីវិតឲ្យវាវិញ»។

³⁴លោកបាឡាមមានប្រសាសន៍ទៅទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដ្បិត ខ្ញុំមិនបានដឹងថា លោកម្ចាស់ឈររាំងផ្លូវពីមុខខ្ញុំទេ។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើ លោកមិនពេញចិត្តខ្ញុំទៅទេ នោះខ្ញុំនឹងបកក្រោយវិញ»។³⁵ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់មានប្រសាសន៍ទៅលោកបាឡាមថា៖ «ចូរទៅជាមួយអ្នកទាំងនោះចុះ តែអ្នកត្រូវនិយាយតាមសេចក្តីដែលយើងប្រាប់អ្នកប៉ុណ្ណោះ»។ ដូច្នេះ លោកបាឡាមក៏ទៅជាមួយពួកមេដឹកនាំរបស់ព្រះបាទបាឡាក់។

³⁶នៅពេលដែលព្រះបាទបាឡាក់បានឮថាលោកបាឡាមមកដល់ហើយ ស្តេចក៏ចេញទៅទទួលលោកនៅក្នុងរបស់ស្រុកម៉ូអាប ដែលនៅមាត់ស្ទឹងអ៊ីណូន ក្បែរព្រំដែន។³⁷ព្រះបាទបាឡាក់មានរាជឱង្ការទៅលោកបាឡាមថា៖ «តើយើងមិនបានចាត់គេឲ្យជួបលោក ដើម្បីអញ្ជើញលោកមកទេឬ? ហេតុអ្វីបានជាលោកមិនព្រមមកជួបយើង? តើយើងមិនអាចលើកកិត្តិយសលោកបានឬ?»។

³⁸លោកបាឡាមឆ្លើយទៅស្តេចថា៖ «មើល! ទូលបង្គំបានមកជួបព្រះករុណាហើយ។ ឥឡូវនេះ តើទូលបង្គំគ្មានសិទ្ធិនឹងនិយាយពាក្យអ្វីទេឬ? ទូលបង្គំនិយាយតែពាក្យដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់នៅក្នុងមាត់របស់ទូលបង្គំតែប៉ុណ្ណោះ»។³⁹លោកបាឡាមក៏ទៅជាមួយព្រះបាទបាឡាក់ រហូតដល់ក្រុងគារយ៉ាត់ហាសូត។⁴⁰ព្រះបាទបាឡាក់បានយកគោ និងចៀម ធ្វើយញ្ញបូជា ហើយឲ្យសាច់ខ្លះទៅលោកបាឡាម ព្រមទាំងមេដឹកនាំដែលមកជាមួយលោក។

⁴¹លុះព្រឹកឡើង ព្រះបាទបាឡាក់បាននាំលោកបាឡាមឡើងទៅទីខ្ពស់របស់ព្រះបាល។ នៅកន្លែងនោះ លោកបាឡាមអាចមើលឃើញតែជំរុំខ្លះរបស់ប្រជាជន អ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះ។

23 ¹លោកបាទ្យាមបានទូលទៅព្រះបាទបាទ្យាមថា៖ «សូមព្រះករុណាឲ្យគេសង់កន្លែងថ្វាយតង្វាយប្រាំពីរនៅទីនេះឲ្យទូលបង្គំ ហើយរៀបចំគោបាប្រាំពីរ និង ចៀមឈ្មោលប្រាំពីរ ឲ្យទូលបង្គំផង»។²ដូច្នេះ ព្រះបាទបាទ្យាមក៏ធ្វើតាមសំណូមពររបស់លោកបាទ្យាម។ ព្រះបាទបាទ្យាម និងលោកបាទ្យាមបានថ្វាយគោ បាមួយ និងចៀមឈ្មោលមួយ នៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយនីមួយៗ។³បន្ទាប់មក លោកបាទ្យាមទូលទៅព្រះបាទបាទ្យាមក៏ទៀតថា៖ «សូមព្រះករុណាគង់នៅក្បែរ តង្វាយដុតរបស់ព្រះករុណានេះហើយ ទូលបង្គំនឹងចេញទៅថ្វាយបន្តិច ប្រហែលព្រះអម្ចាស់យាងមកជួបទូលបង្គំ។ ពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំនឹងទូលដល់ព្រះករុណា»។ ដូច្នេះ លោកក៏ឡើងទៅលើកំពូលភ្នំត្រង់កន្លែងដែលគ្មានដើមឈើ។

⁴នៅពេលដែលលោកបាទ្យាមនៅលើកំពូលភ្នំ ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកជួបលោក ហើយលោកបាទ្យាមបានទូលព្រះអង្គថា៖ «ទូលបង្គំបានសង់កន្លែងថ្វាយ តង្វាយប្រាំពីរ ហើយនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយនោះទូលបង្គំបានថ្វាយគោបាមួយ និងចៀមឈ្មោលមួយ»។⁵ព្រះអម្ចាស់បានដាក់ព្រះបន្ទូលនៅក្នុងមាត់របស់ លោកបាទ្យាម ហើយប្រាប់គាត់ថា៖ ចូរត្រឡប់ទៅជួបព្រះបាទបាទ្យាមវិញ ហើយនិយាយប្រាប់គេទៅ។⁶ដូច្នេះ លោកបាទ្យាមក៏ត្រឡប់ទៅគាល់ព្រះបាទបាទ្យាម ដែលកំពុងគង់នៅក្បែរតង្វាយដុតរបស់ទ្រង់ ដោយមានមេដឹកនាំទាំងអស់របស់ជនជាតិម្លប់នៅជាមួយដែរ។

⁷នោះ លោកបាទ្យាមក៏ចាប់ផ្តើមថ្លែងដូចតទៅ៖ «ព្រះបាទបាទ្យាមហៅទូលបង្គំមកពីស្រុកអើរាម ស្តេចស្រុកម្លប់អាចហៅទូលបង្គំពីភ្នំទិសបូព៌ា ហើយប្រាប់ថា៖ «ចូរមកដាក់បណ្តាសាយ៉ាកុបឲ្យយើង!» ពួកគេបានប្រាប់ទៀតថា៖ «ចូរមកប្រទេចផ្កាសាក្នុងចៅអ៊ីស្រាអែល!»⁸តើឲ្យទូលបង្គំដាក់បណ្តាសាអ្នក ដែលព្រះជាម្ចាស់មិនដាក់បណ្តាសាដូចម្តេចកើត? តើឲ្យទូលបង្គំរារាំងអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់មិនរារាំងដូចម្តេចបាន?

⁹ពីលើកំពូលថ្មនេះ ទូលបង្គំឃើញពួកគេ។ ពីលើកំពូលភ្នំនេះ ទូលបង្គំសង្ឃឹមថាពួកគេ។ មើល! មានជនជាតិមួយដែលរស់នៅតែម្នាក់ឯង ដោយមិន ចាត់ទុកពួកគេដូចជនជាតិធម្មតាមួយទេ។

¹⁰តើនរណាអាចរាប់ខ្សាច់របស់លោកយ៉ាកុប ឬរាប់ចំនួនមួយភាគបួនរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាន? សូមឲ្យទូលបង្គំស្តាប់ដូចមនុស្សសុចរិតម្នាក់ ហើយសូម ឲ្យជីវិតរបស់ទូលបង្គំត្រូវបញ្ចប់ដូចពួកគេដែរចុះ!»។

¹¹ព្រះបាទបាទ្យាមមានរាជឱង្ការទៅលោកបាទ្យាមថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកធ្វើដូច្នេះចំពោះយើង? យើងបាននាំលោកមក ដើម្បីឲ្យដាក់បណ្តាសាខ្លាំងសត្រូវ របស់យើង ប៉ុន្តែ មើល! លោកបែរជាឲ្យពួកគេទៅវិញ!»។¹²លោកបាទ្យាមបានឆ្លើយថា៖ «តើមិនគួរឲ្យទូលបង្គំប្រុងប្រយ័ត្ននិយាយតែអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ដាក់ ក្នុងមាត់របស់ទូលបង្គំទេឬ?

¹³នោះ ព្រះបាទបាទ្យាមមានរាជឱង្ការថា៖ «ដូច្នេះ សូមលោកមកជាមួយយើង មានកន្លែងមួយទៀត ដែលលោកអាចមើលឃើញពួកគេច្បាស់។ លោកនឹងឃើញ ពួកគេតែធីតៗប៉ុណ្ណោះ គឺមិនឃើញទាំងអស់ទេ។ នៅទីនោះ លោកត្រូវតែដាក់បណ្តាសាពួកគេឲ្យយើង»។¹⁴ស្តេចក៏នាំលោកបាទ្យាមទៅវាលស្លឹក ដែលស្ថិត នៅលើកំពូលភ្នំពីសកា ហើយស្តេចបានសង់កន្លែងថ្វាយតង្វាយប្រាំពីរនៅទីនោះ។ នៅលើលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយនីមួយៗ ស្តេចថ្វាយគោបាមួយ និងចៀម ឈ្មោលមួយ។¹⁵បន្ទាប់មក លោកបាទ្យាមបានទូលស្តេចថា៖ «សូមព្រះករុណាគង់នៅទីនេះ ក្បែរតង្វាយដុតរបស់ព្រះករុណា ពេលដែលទូលបង្គំចេញទៅជួប ព្រះជាម្ចាស់នៅទីនោះ»។

¹⁶ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់យាងមកជួបលោកបាទ្យាម ហើយបានដាក់ពាក្យនៅក្នុងមាត់របស់គាត់។ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅជួបបាទ្យាមវិញ ដើម្បី ប្រាប់ពាក្យរបស់យើងដល់គេ»។¹⁷លោកបាទ្យាមក៏ត្រឡប់ទៅជួបព្រះបាទបាទ្យាម ដែលឈរនៅក្បែរតង្វាយដុត ដោយមានពួកមេដឹកនាំរបស់ជនជាតិម្លប់នៅ ជាមួយផង។ ព្រះបាទបាទ្យាមសួរគាត់ថា៖ «តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចម្តេច?»។¹⁸លោកបាទ្យាមចាប់ផ្តើមថ្លែងដូចតទៅ៖ «ឱព្រះរាជាបាទ្យាមអើយ! សូម ក្រោកឡើង! ហើយស្តាប់ទូលបង្គំឲ្យច្បាស់ ទាំងព្រះអង្គ និងព្រះបាទស៊ីបពីរបុត្រារបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនមនុស្សទេ ព្រះអង្គគឺមិនចេះកុហកឡើយ ព្រះអង្គក៏មិនចេះប្តូរគំនិតរបស់ព្រះអង្គដូចមនុស្សដែរ។ តើព្រះអង្គបានសន្យាអ្វីមួយ ហើយ ព្រះអង្គមិនធ្វើតាមដែរឬទេ? តើព្រះអង្គធ្លាប់មានបន្ទូលថានឹងធ្វើអ្វីមួយ ហើយមិនបានធ្វើឬទេ?»²⁰មើល! ទូលបង្គំបានទទួលបញ្ហាឲ្យពរ។ ព្រះជាម្ចាស់បាន ប្រទានព្រះពរហើយ ខ្ញុំមិនអាចឲ្យផ្លាស់ប្តូរបានទេ។

²¹គ្មានការលំបាកនៅក្នុងពួកយ៉ាកុបឡើយ ឬទុក្ខវេទនាណានៅក្នុងកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែរ។ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ គង់នៅជាមួយពួកគេ ហើយពួកគេ ប្រកាសថា មហាក្សត្ររបស់ពួកគេគង់ក្នុងចំណោមពួកគេ។²²ព្រះជាម្ចាស់បាននាំពួកគេចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីបដោយប្រើកម្លាំងដ៏ខ្លាំង ដូចសត្វរមាស។

²³គ្មានមន្តអាគមអាចធ្វើប្រឆាំងនឹងលោកយ៉ាកុបបានទេ ហើយក៏គ្មានគ្រូទាយណាអាចធ្វើឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឈឺចាប់បានដែរ។ នឹងមានគេថ្លែងអំពី លោកយ៉ាកុប និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា ចូរសង្ឃឹមមើលអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើចុះ!

²⁴មើលចុះ ប្រជាជននេះងើបឡើងដូចសិង្ហញី ពួកគេដូចសិង្ហឈ្មោលស្ទុះឡើង ហើយចាប់រំពារ។ វាមិនដេកវិញទេ ទាល់តែបានស៊ីរំពារ ហើយហុតឈាមសត្វ ដែលវាបានសម្លាប់។

²⁵ពេលនោះ ព្រះបាទបាទ្យាមបានមានរាជឱង្ការមកលោកបាទ្យាមថា៖ «កុំដាក់បណ្តាសាពួកគេ ហើយក៏កុំឲ្យពួកគេឡើយ!»។²⁶ប៉ុន្តែ លោកបាទ្យាមតបទៅ ព្រះបាទបាទ្យាមថា៖ «តើទូលបង្គំមិនបានទូលព្រះករុណាឬហើយទេឬថា ទូលបង្គំត្រូវនិយាយអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រាប់ទូលបង្គំនិយាយ»។²⁷ដូច្នេះ ព្រះបាទ បាទ្យាមបានមានរាជឱង្ការមកលោកបាទ្យាមថា៖ «ឥឡូវនេះ សូមអញ្ជើញមក យើងនាំលោកទៅកន្លែងមួយទៀត។ នៅកន្លែងនោះ ព្រះជាម្ចាស់ប្រហែលជាសព្វ ព្រះហឫទ័យឲ្យលោកដាក់បណ្តាសាពួកគេឲ្យយើង»។

²⁸ព្រះបាទបាទ្យាមនាំលោកបាទ្យាមទៅដល់កំពូលភ្នំពេអ៊ីរ ដែលមើលទៅឃើញទីរហស្សាន។²⁹លោកបាទ្យាមទូលព្រះបាទបាទ្យាមថា៖ «សូមព្រះករុណាឲ្យគេ សង់កន្លែងថ្វាយប្រាំពីរនៅទីនេះ ហើយរៀបចំគោបាប្រាំពីរ និងចៀមឈ្មោលប្រាំពីរ»។³⁰ព្រះបាទបាទ្យាមក៏ធ្វើតាមអ្វីដែលលោកបាទ្យាមបានប្រាប់។ ស្តេចបាន ថ្វាយគោបាមួយ និងចៀមឈ្មោលមួយនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយនីមួយៗ។

24¹ នៅពេលដែលលោកបាឡាមឃើញថា ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានពរដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល លោកមិនបានចេញទៅធ្វើពិធីមន្តអាគមដូចមុនៗទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកសម្លឹងមើលទៅរកទីរហោស្ថាន។

² លោកងើបមុខឡើង ឃើញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបោះជំរំតាមកុលសម្ព័ន្ធរបស់គេរៀងៗខ្លួន។ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏យាងមកសណ្ឋិតលើលោកបាឡាម។ លោកបានទទួលព្រះបន្ទូល ហើយថ្លែងថា៖ «នេះជាពាក្យរបស់លោកបាឡាម កូនរបស់បេអ៊ីរ នេះជាមនុស្សម្នាក់ដែលបើកភ្នែកយ៉ាងធំ។

⁴ ជាអ្នកដែលបាននិយាយ ហើយឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាអ្នកដែលឃើញនិមិត្តពីព្រះដ៏មានប្រទានភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ទាំងបានក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះអង្គដោយភ្នែករបស់ខ្លួននៅបើក។⁵ យ៉ាកុបអើយ ពន្លារបស់លោកស្អាតណាស់! អ៊ីស្រាអែលអើយ! ទីលំនៅរបស់អ្នកក៏ស្អាតដែរ!

⁶ គឺប្រៀបដូចជាជ្រលងភ្នំ វាលាតសន្ធឹង ដូចស្ទូនច្បារនៅជាប់ទន្លេ ដូចដើមប្រទាលកន្ទុយក្រពើ ដែលព្រះអម្ចាស់បានដាំ ដូចដើមតាគ្រៅនៅជិតទឹក។

⁷ ទឹកនឹងហូរចេញពីផ្ទះរបស់គេ ហើយគ្រាប់ពូជរបស់គេនឹងមានទឹកគ្រប់គ្រាន់។ ស្តេចរបស់ពួកគេនឹងខ្ពស់ជាងព្រះបាទអាកាក់ ហើយគណរបស់គេនឹងបានធ្វើនគរ។

⁸ ព្រះជាម្ចាស់បាននាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដោយកម្លាំងដ៏ខ្លាំង ដូចសត្វរមាស។ ពួកគេស៊ឹកម្នេចប្រជាជាតិនានាដែលច្បាំងតតាំងនឹងពួកគេ។ គឺនឹងបំបាក់ឆ្អឹងសត្រូវជាប់ណែក និងបាញ់ព្រួញប្រហារអ្នកទាំងនោះដោយព្រួញទៀតផង។

⁹ ពួកគេក្រាបដូចសត្វស្និដ្ឋល្បោលញី តើនរណាហ៊ានរំខានពួកគេ? សូមឲ្យអស់អ្នកដែលឲ្យពរគេ បានទទួលពរ ហើយសូមឲ្យអស់អ្នកដែលដាក់បណ្តាគេ ត្រូវបណ្តាសាចុះ!»។

¹⁰ ព្រះបាទបាឡាមខឹងលោកបាឡាមយ៉ាងខ្លាំង ស្តេចបានទះព្រះហស្តខ្លាំងៗដោយកំហឹង រួចព្រះបាទបាឡាមបានមានរាជឱង្ការទៅលោកបាឡាមថា៖ «យើងបានហៅលោកមក ដើម្បីឲ្យលោកដាក់បណ្តាសាខ្លាំងសត្រូវរបស់យើង ប៉ុន្តែមើល! លោកបែរជាឲ្យពរពួកគេរហូតដល់បីដងទៅវិញ!»។¹¹ ឥឡូវនេះ ចូរលោកចេញពីយើង ហើយត្រលប់ទៅផ្ទះរបស់លោកវិញទៅ! យើងបាននិយាយហើយថា យើងនឹងផ្តល់រង្វាន់ដ៏ធំដល់លោក ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់រារាំងលោកមិនឲ្យទទួលរង្វាន់នេះទេ!»។

¹² លោកបាឡាមទូលឆ្លើយទៅព្រះបាទបាឡាមវិញថា៖ «ទូលបង្គំបានប្រាប់អស់អ្នកនាំសារដែលព្រះករុណាចាត់ឲ្យទៅជួបទូលបង្គំរួចហើយថា¹³ ទោះបី ព្រះបាទបាឡាមប្រទានរាំងរបស់ព្រះករុណាដែលពេញទៅដោយប្រាក់ និងមាសមកទូលបង្គំក្តី ក៏ទូលបង្គំពុំអាចនិយាយលើសពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទេ ហើយក៏មិនអាចនាំការល្អ ឬការអាក្រក់បានដែរ ឬក៏អ្វីតាមអំពើចិត្តរបស់ទូលបង្គំទេ។ តើទូលបង្គំមិនបាននិយាយពាក្យទាំងនេះទៅពួកគេទេឬ?»។¹⁴ ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំនឹងត្រឡប់ទៅជួបជុំនឹងប្រជាជនរបស់ទូលបង្គំវិញ ប៉ុន្តែទូលបង្គំ សូមដាស់តឿនព្រះអង្គនូវអ្វីដែលជនជាតិនេះនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះប្រជាជនរបស់ព្រះករុណា នៅពេលខាងមុខ»។

¹⁵ លោកបាឡាមថ្លែងដូចតទៅ៖ «នេះជាពាក្យរបស់បាឡាម កូនរបស់បេអ៊ីរ ជាមនុស្សម្នាក់ដែលបើកភ្នែកយ៉ាងធំ¹⁶ នេះជាពាក្យរបស់អ្នកដែលបានឮព្រះបន្ទូលពីព្រះជាម្ចាស់ ជាអ្នកដែលទទួលប្រាជ្ញាពីព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ជាអ្នកដែលបានឃើញនិមិត្តពីព្រះដ៏មានប្រទានភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ទាំងបានក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះអង្គដោយភ្នែករបស់ខ្លួននៅបើក។

¹⁷ ខ្ញុំឃើញព្រះអង្គ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះព្រះអង្គមិននៅទីនេះទេ។ ខ្ញុំសម្លឹងមើលព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមិននៅជិតនេះទេ។ មានផ្កាយមួយរះចេញពីលោកយ៉ាកុប ហើយមានដំបងរាជ្យមួយចេញពីអ៊ីស្រាអែល។ ព្រះអង្គនឹងវាយបំបែកក្បាលរបស់ពួកមេដឹកនាំជនជាតិមីដ្យាប៉ា ហើយប្រល័យកូនចៅទាំងអស់របស់សេត។

¹⁸ ស្រុកអេដុមនឹងត្រឡប់កេរអាកររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយស្រុកសៀរ ដែលជាសត្រូវរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រឡប់ជាកេរអាកររបស់ពួកគេដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងវាយដណ្តើមបានដោយកម្លាំង។¹⁹ នឹងមានស្តេចមួយអង្គចេញពីយ៉ាកុបមក ជាស្តេចដែលនឹងគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់ ហើយព្រះអង្គនឹងប្រល័យអស់អ្នកដែលនៅសេសសល់ក្នុងទីក្រុងរបស់ពួកគេ»។

²⁰ បន្ទាប់មក លោកបាឡាមបានសម្លឹងមើលទៅព្រះបាទបាឡាមថ្លែងថា៖ «ជនជាតិអាម៉ាឡេកជាប្រជាជាតិមួយធំជាងគេមែន ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត ពួកគេនឹងត្រូវវិនាស»។

²¹ បន្ទាប់មក លោកបាឡាមបានសម្លឹងមើលជនជាតិកែន ហើយថ្លែងថា៖ «កន្លែងដែលអ្នករស់នៅគឺរឹងមាំណាស់ ហើយសំបុករបស់អ្នកក៏នៅក្នុងថ្មជា²² ក៏ប៉ុន្តែជនជាតិកែននឹងត្រូវភ្លើងឆាបឆេះ ហើយជនជាតិអាសស៊ើរនឹងនាំអ្នកទៅជាល្បឿយ!»។

²³ បន្ទាប់មក លោកបាឡាមថ្លែងទំនាយទៀតចុងក្រោយថា៖ «ទេវនាហើយ តើអ្នកនឹងនៅរស់បានពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនេះ?»។²⁴ នឹងមានសំពៅមកពីស្រុកគីទីម ពួកគេនឹងវាយប្រហារជនជាតិអាសស៊ើរ និងជនជាតិហេប៊ើរ ក៏ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងនោះក៏នឹងបញ្ចប់ដោយសេចក្តីអន្តរាយដែរ»។²⁵ បន្ទាប់មក លោកបាឡាមក្រោកឡើងចេញពីទីនោះ ត្រឡប់ទៅស្រុករបស់លោកវិញ រីឯព្រះបាទបាឡាមក៏ចាកចេញទៅដែរ។

25 ¹ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលស្នាក់នៅស្រុកស៊ីទីម ហើយពួកប្រុសៗចាប់ផ្ដើមសាហាយស្មន់ជាមួយស្រ្តីជនជាតិម៉ាដាប៌² ជនជាតិម៉ាដាប៌អាចអញ្ជើញប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក ពួកគេនាំគ្នាបរិភោគ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះទាំងនោះ។³ ពួកប្រុសៗរបស់អ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាចូលរួមថ្វាយបង្គំព្រះបាលនៃស្រុកពេអ៊ីរ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធនាសនឹងពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។

⁴ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរសម្លាប់ពួកមេដឹកនាំទាំងប៉ុន្មានរបស់ប្រជាជន ហើយពួកគេហាលថ្ងៃនៅចំពោះមុខយើង ដើម្បីឲ្យពិរោធរបស់យើងអាចបែរចេញពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។⁵ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកមេដឹកនាំរបស់ជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវសម្លាប់ប្រជាជនរបស់ខ្លួនដែលចូលរួមថ្វាយបង្គំព្រះព្រះបាលពេអ៊ីរចោល!»។

⁶ពេលនោះ មានបុរសជាតិអ៊ីស្រាអែលម្នាក់បាននាំស្រ្តីសាសន៍ម៉ាឌានម្នាក់ ចូលមកក្នុងចំណោមគ្រួសាររបស់ខ្លួន។ ការនេះកើតឡើងនៅមុខលោកម៉ូសេ និងនៅមុខសហគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ក្នុងពេលពួកគេកំពុងតែយំសោកនៅមាត់ទ្វារត្រសាលប្រជុំ។⁷ នៅពេលដែលលោកគីនេហាស ជាកូនរបស់លោកអេឡាសារ ដែលត្រូវជាកូនរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉ុនឃើញដូច្នេះ គាត់ក៏ក្រោកឡើងក្នុងចំណោមសហគមន៍ ទាំងកាន់លំពែងនៅដែរបស់គាត់។

⁸គាត់តាមបុរសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះរហូតដល់ក្នុងត្រសាលរបស់គេ ហើយយកលំពែងចាក់ទម្ងន់អ្នកទាំងពីរ គឺបុរសអ៊ីស្រាអែល និងស្រ្តីនោះ។ ដូច្នេះ គ្រោះកាចដែលកើតមានក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ឈប់ទៅវិញ។⁹ អ្នកដែលស្លាប់ក្នុងគ្រោះកាចនេះមានចំនួនពីរម៉ឺនបួនពាន់នាក់។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ហើយមានបន្ទូលថា៖¹¹ «គីនេហាស ជាកូនរបស់បូជាចារ្យអេឡាសារ បានបង្វែរកំហឹងរបស់យើងចេញពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះគាត់បានឈឺធ្លាចំពោះក្តីប្រចណ្ឌរបស់យើងក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះ យើងមិនបំផ្លាញកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដោយព្រោះកំហឹងរបស់យើងទេ។

¹²ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «មើល! យើងប្រទានសម្ពន្ធមេត្រីដែលផ្តល់សន្តិភាពដល់គីនេហាស ជាកូនរបស់អេឡាសារ ដែលជាកូនរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉ុន»¹³ សម្រាប់គេ និងពូជពង្សរបស់គេដែលមកតាមក្រោយ។ នោះគឺជាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់បូជាចារ្យជីនៅអស់កល្បជានិច្ច ពីព្រោះគេបានប្រចណ្ឌជំនួសយើងជាព្រះរបស់គេ។ គេបានធ្វើពិធីលោះបាបសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហើយ។

¹⁴បុរសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលត្រូវបានសម្លាប់រួមជាមួយស្រ្តីជនជាតិម៉ាឌាននោះ ឈ្មោះស៊ីមី ជាកូនប្រុសរបស់លោកសាលូរ និងជាមេដឹកនាំរបស់អំបូរមួយនៃកុលសម្ព័ន្ធស៊ីមី។¹⁵ រីឯស្រ្តីជនជាតិម៉ាឌាន ដែលត្រូវបានសម្លាប់នោះ ឈ្មោះនាងកូសប៊ីជាកូនស្រីរបស់លោកស៊ីរ ដែលជាមេលើកុលសម្ព័ន្ធមួយ និងជាមេលើគ្រួសារមួយនៅក្នុងជនជាតិម៉ាឌាន។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖¹⁷ «ចូរចាត់ទុកជនជាតិម៉ាឌានជាសត្រូវ ហើយវាយប្រហារពួកគេទៅ»¹⁸ ដ្បិត ពួកគេបានចាត់ទុកអ្នកជាខ្មាំងសត្រូវ ទាំងបោកបញ្ឆោតផង។ ពួកគេបាននាំអ្នកចូលក្នុងសេចក្តីអាក្រក់ក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៅពេអ៊ីរ និងរឿងនាងកូសប៊ី ជាកូនស្រីរបស់មេដឹកនាំជនជាតិម៉ាឌាន ដែលត្រូវបានសម្លាប់ក្នុងថ្ងៃនៃគ្រោះកាចក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៅពេអ៊ីរនោះ»។

26¹ បន្ទាប់ពីគ្រោះកាចនោះមក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ និងលោកអេឡាសារ ជាកូនរបស់បូជាចារ្យអ៊ីរ៉ាន់ថា៖² «ចូររាប់ប្រជាជនក្នុងសហគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ដោយគិតចាប់ពីអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ តាមអំបូររបស់ពួកគេ គឺអស់អ្នកដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន»។

³ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ និងលោកអេឡាសារ ក៏ប្រាប់ពួកគេ នៅវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប ដែលនៅក្បែរទន្លេយ៉ាដង់ ទល់មុខនឹងក្រុងយេរិទូថា៖⁴ «ចូររាប់ចំនួនប្រជាជនដែលមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកលោកម៉ូសេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលបានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក»។

⁵ ពីកុលសម្ព័ន្ធរូបរ ជាកូនច្បងរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលគឺ តាមរយៈលោកហេណុកដែលជាកូនប្រុសរបស់លោក កើតបានជាអំបូរហេណុក តាមរយៈលោកលោកប៉ាឡូ កើតបានជាអំបូរហេណុក។⁶ តាមរយៈលោកហេស្រុន កើតបានជាអំបូរហេស្រុន។ តាមរយៈលោកកើមី កើតបានជាអំបូរកើមី។⁷ ទាំងនោះជាអំបូរនៃកូនចៅរបស់លោករូបរ មានចំនួនទាំងអស់ ៤៣, ៧៣០ នាក់។

⁸ លោកអេលាប ជាកូនប្រុសរបស់លោកប៉ាឡូ។⁹ កូនប្រុសរបស់លោកអេលាប គឺលោកនេមូល លោកដាថាន និងលោកអប៊ីរ៉ាម។ លោកដាថាន និងលោកអប៊ីរ៉ាម នេះហើយចូលដៃជាមួយលោកកូល ប្រឆាំងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ាន់ ហើយបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់នោះ។

¹⁰ ផែនដីបានបើកមាត់របស់វា លេបពួកគេជាមួយលោកកូល នៅពេលដែលអ្នកដើរតាមគាត់ទាំងអស់បានស្លាប់។ នៅពេលនោះភ្លើងបានឆេះបំផ្លាញពួកគេ អស់ពីរយហាសិបនាក់ ទុកជាការព្រមានដល់ប្រជាជន។¹¹ ប៉ុន្តែ ពួកជំនុំរបស់លោកកូលស្លាប់មិនអស់ទេ។

¹² កូនចៅរបស់លោកស៊ីម៉ាន តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកយេមូអែល បានជាអំបូរយេមូអែល តាមរយៈលោកយ៉ាមីន កើតបានជាអំបូរយ៉ាមីន តាមរយៈលោកយ៉ាគីន កើតបានជាអំបូរយ៉ាគីន។¹³ តាមរយៈលោកសេរ៉ាស កើតបានជាអំបូរសេរ៉ាស តាមរយៈលោកសូល កើតបានជាអំបូរសូល។¹⁴ ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន ដែលរាប់បានមាន ២២, ២០០ នាក់។

¹⁵ កូនចៅរបស់លោកកាដ តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកសេផួន កើតបានជាអំបូរសេផួន។ តាមរយៈលោកហាគី កើតបានជាអំបូរហាគី។¹⁶ តាមរយៈលោកអូសនី កើតបានជាអំបូរអូសនី។ តាមរយៈលោកអេរី កើតបានជាអំបូរអេរី។¹⁷ តាមរយៈលោកអ៊ីរ៉ាដ កើតបានជាអំបូរអ៊ីរ៉ាដ។ តាមរយៈលោកអ៊ីរ៉ាណី កើតបានជាអំបូរអ៊ីរ៉ាណី។¹⁸ ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធកាដ ដែលរាប់បានមាន ៤០, ៥០០ នាក់។

¹⁹ កូនរបស់លោកយូដាមានអ៊ីរ៉ាន់ និងលោកអូណាន ក៏ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងពីរបានស្លាប់នៅស្រុកកាណាន។²⁰ កូនចៅទៀតៗរបស់លោកយូដា តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកសេឡា កើតបានជាអំបូរសេឡា។ តាមរយៈលោកពេនស កើតបានជាអំបូរពេនស។ តាមរយៈលោកសេរ៉ាស កើតបានជាអំបូរសេរ៉ាស។

²¹ កូនចៅរបស់ពេនស តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកហេស្រុន កើតបានជាអំបូរហេស្រុន។ តាមរយៈលោកហាមូល បានជាអំបូរហាមូល។²² ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលរាប់បានមាន ៧៦, ៥០០ នាក់។

²³ កូនចៅរបស់លោកអ៊ីសាខារ តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកថូឡា កើតបានជាអំបូរថូឡា។ តាមរយៈលោកពូរ៉ា កើតបានជាអំបូរពូរ៉ា។²⁴ តាមរយៈលោកយ៉ាស៊ីប កើតបានជាអំបូរយ៉ាស៊ីប។ តាមរយៈលោកស៊ីម៉ូន កើតបានជាអំបូរស៊ីម៉ូន។²⁵ ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខារ ដែលរាប់បានមាន ៦៤, ៣០០ នាក់។

²⁶ កូនចៅរបស់លោកសាប៊ូយឡូន តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកសេរ៉ាដ កើតបានជាអំបូរសេរ៉ាដ។ តាមរយៈលោកអេឡូន កើតបានជាអំបូរអេឡូន។ តាមរយៈលោកយ៉ាឡា កើតបានជាអំបូរយ៉ាឡា។²⁷ ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធសាប៊ូយឡូន ដែលរាប់បានមាន ៦០, ៥០០ នាក់។

²⁸ កូនចៅរបស់លោកយ៉ូសែប តាមអំបូររបស់ពួកគេ គឺលោកម៉ាណាសេ និងលោកអេប្រាអ៊ីម។²⁹ កូនចៅរបស់លោកម៉ាណាសេ តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកម៉ាគៀរ កើតបានជាអំបូរម៉ាគៀរ (លោកម៉ាគៀរ គឺលោកកាឡាដ) តាមរយៈលោកកាឡាដ កើតបានជាអំបូរកាឡាដ។

³⁰ កូនចៅរបស់លោកកាឡាដមាន៖ តាមរយៈលោកស៊ីរី កើតបានជាអំបូរស៊ីរី។ តាមរយៈលោកហេឡេក កើតបានជាអំបូរហេឡេក។³¹ តាមរយៈលោកអាសរាល កើតបានជាអំបូរអាសរាល។ តាមរយៈលោកស៊ីតែម កើតបានជាអំបូរស៊ីតែម។³² តាមរយៈលោកសេមីដា កើតបានជាអំបូរសេមីដា។ តាមរយៈលោកហេតើរ កើតបានជាអំបូរហេតើរ។

³³ លោកសូដិហាតដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកហេតើរ គ្មានកូនប្រុសទេ គឺមានតែកូនស្រី។ កូនស្រីរបស់លោកសូដិហាតមាន៖ នាងម៉ីសឡា នាងណូហា នាងហុកឡា នាងមីលកា និងនាងផើសា។³⁴ ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ដែលរាប់បានមាន ៥២, ៧០០ នាក់។

³⁵ កូនចៅរបស់លោកអេប្រាអ៊ីម តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកស៊ីថេឡា កើតបានជាអំបូរស៊ីថេឡា។ តាមរយៈលោកបេតើរ កើតបានជាអំបូរបេតើរ។ តាមរយៈលោកថាហាន កើតបានជាអំបូរថាហាន។³⁶ កូនចៅរបស់លោកស៊ីថេឡាមាន៖ តាមរយៈលោកអេរ៉ាន់ កើតបានជាអំបូរអេរ៉ាន់។³⁷ ទាំងនេះជាអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ដែលរាប់បានមាន ៣២, ៥០០ នាក់។

³⁸ កូនចៅរបស់លោកបេនយ៉ាមីន តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកបេឡា កើតបានជាអំបូរបេឡា។ តាមរយៈលោកអាសបែល កើតបានជាអំបូរអាសបែល។ តាមរយៈលោកអេហ្គីរ៉ាម កើតបានជាអំបូរអេហ្គីរ៉ាម។³⁹ តាមរយៈលោកស៊ីផាម កើតបានជាអំបូរស៊ីផាម។ តាមរយៈលោកហ្គីផាម កើតបានជាអំបូរហ្គីផាម។⁴⁰ កូនរបស់លោកបេឡាមានលោកអ៊ីឌ និងលោកណាម៉ាន។ តាមរយៈលោកអ៊ីឌ កើតបានជាអំបូរអ៊ីឌ។ តាមរយៈលោកណាម៉ាន កើតបានជាអំបូរណាម៉ាន។⁴¹ ទាំងនេះជាកូនចៅរបស់កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន តាមអំបូររបស់ពួកគេ ដែលរាប់បានមាន ៤៥, ៦០០ នាក់។

⁴² កូនចៅរបស់លោកដាន់ តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកហ្គីស៊ីម កើតបានជាអំបូរហ្គីស៊ីម។ អ្នកទាំងនោះជាកូនចៅរបស់លោកដាន់តាមអំបូររបស់ពួកគេ។⁴³ សរុបអំបូរកូនចៅរបស់លោកហ្គីស៊ីម ដែលរាប់បានមាន ៦៤, ៤០០ នាក់។

⁴⁴ កូនចៅរបស់លោកអេស៊ីរី តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកយីមណា កើតបានជាអំបូរយីមណា។ តាមរយៈលោកយីសរី កើតបានជាអំបូរយីសរី។ តាមរយៈលោកបេរា កើតបានជាអំបូរបេរា។⁴⁵ កូនចៅរបស់លោកបេរ៉ាមាន៖ តាមរយៈលោកហេប៊ីរ កើតបានជាអំបូរហេប៊ីរ។ តាមរយៈលោកម៉ាល់គាល កើតបានជាអំបូរម៉ាល់គាល។⁴⁶ កូនស្រីរបស់លោកអេស៊ីរី គឺនាងសេរ៉ា។⁴⁷ ទាំងនេះជាកូនចៅរបស់លោកអេស៊ីរី តាមអំបូររបស់ពួកគេ ដែលរាប់បានមាន ៥៣, ៤០០ នាក់។

⁴⁸ កូនចៅរបស់លោកណែបថាលី តាមអំបូររបស់ពួកគេមាន៖ តាមរយៈលោកយ៉ាស៊ាល កើតបានជាអំបូរយ៉ាស៊ាល។ តាមរយៈលោកគូនី កើតបានជាអំបូរគូនី។⁴⁹ តាមរយៈលោកយេស៊ីរី កើតបានជាអំបូរយេស៊ីរី។ តាមរយៈលោកស៊ីឡឹម កើតបានជាអំបូរស៊ីឡឹម។⁵⁰ ទាំងនេះជាកូនចៅរបស់លោកណែបថាលី តាមអំបូររបស់ពួកគេ ដែលរាប់បានមាន ៤៥, ៤០០ នាក់។

⁵¹ ចំនួនសរុបរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលបានរាប់បាន មានទាំងអស់ ៦០៩, ៧៣០ នាក់។

⁵² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖⁵³ «ត្រូវចែកទឹកដីឲ្យទុក្ខទាំងនេះទុកជាភរមតក តាមចំនួនឈ្មោះរបស់ពួកគេ។

⁵⁴ កុលសម្ព័ន្ធណាដែលធ្វើជាគេត្រូវចែកមតកឲ្យច្រើន ហើយកុលសម្ព័ន្ធដែលតូចជាងគេ ត្រូវចែកឲ្យតិចដែរ។ អ្នកត្រូវចែកមតកឲ្យគ្រប់គ្រួសារ តាមចំនួនប្រុសៗដែលបានរាប់។⁵⁵ ប៉ុន្តែ ការបែងចែកទឹកដីនេះត្រូវធ្វើឡើងដោយចាប់ផ្តើមពី គឺពួកគេត្រូវបានទទួលទឹកដី ដែលបានបែងចែកតាមកុលសម្ព័ន្ធនៃបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន។⁵⁶ មតករបស់ពួកគេនោះត្រូវបែងចែកតាមអំបូរ និងអំបូរតូច គឺត្រូវចែកឲ្យពួកគេដោយការចាប់ផ្តើម»។

⁵⁷ចំណែក អំបូររបស់ពួកលេវីដែលបានរាប់តាមអំបូររបស់ពួកគេមានដូចតទៅ៖ តាមរយៈលោកគីរីសុន កើតបានជាអំបូរគីរីសុន។ តាមរយៈលោកកេហាត កើតបានជាអំបូរកេហាត។ តាមរយៈលោកម៉ារី កើតបានជាពូជអំបូរម៉ារី។⁵⁸អំបូររបស់ពួកលេវីមាន អំបូរលីបនី អំបូរហេប្រូន អំបូរម៉ាស់លី អំបូរមូស៊ី និងអំបូរកូណ។ លោកកេហាតត្រូវជាដូនតារបស់លោកអារ៉ាម។⁵⁹ភរិយារបស់លោកអារ៉ាមឈ្មោះនាងយ៉ូកិបិត ជាកូនរបស់លោកលេវីដែលកើតនៅស្រុកអេស៊ុប។ នាងបង្កើតកូនដូនលោកអារ៉ាមបីនាក់ គឺលោកអើរ៉ុន លោកម៉ូសេ និងនាងម៉ារាម ជាបងស្រីរបស់ពួកគេ។

⁶⁰លោកអើរ៉ុនបង្កើតបានលោកណាដាប់ លោកអប៊ីហ្ស័រ លោកអេឡាសារ និងលោកអ៊ីថាម៉ារ។⁶¹លោកណាដាប់ និងលោកអប៊ីហ្ស័រ បានស្លាប់ នៅពេលពួកគេយកភ្លើងមិនសក្តានុពលទៅថ្វាយព្រះអម្ចាស់។⁶²ចំនួនប្រុសៗដែលគេរាប់បានមានចំនួន ២៣, ០០០ នាក់ គឺប្រុសៗទាំងអស់ដែលមានអាយុមួយខែឡើងទៅ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលជាមួយកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទេ ព្រោះពួកគេមិនបានទទួលកេរមតក ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឡើយ។

⁶³ទាំងនេះជាអស់អ្នកដែលលោកម៉ូសេ និងបូជាចារ្យអេឡាសារបានរាប់។ ពួកគេបានរាប់ចំនួនប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅរាល់ទំនាបស្រុកម្តងៗ ក្បែរទន្លេយ៉ាដាន់ ទល់មុខនឹងក្រុងយេរិខូ។⁶⁴ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោម ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងនេះ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលលោកម៉ូសេ និងបូជាចារ្យអើរ៉ុន បានរាប់លើកមុន នៅទីរហោស្ថានស៊ីណៃឡើយ។

⁶⁵ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា ពួកគេនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងទីរហោស្ថានទាំងអស់គ្នា។ អស់អ្នកដែលបានរាប់នេះ មិនមែនជាអ្នកដែលនៅសល់ពីចំណោមពួកគេទេ លើកលែងតែលោកកាលែប ជាកូនរបស់លោកយេតូនេ និងលោកយ៉ូស្វេ ជាកូនរបស់លោកនួនប៉ូណ្តោះ។

27¹ ពេលនោះ ពួកកូនស្រីរបស់លោកស្នូធិហាតនាំគ្នាចូលមកជួបលោកម៉ូសេ។ លោកស្នូធិហាតជាពួកប្រុសរបស់លោកហេតើរ លោកហេតើរជាពួកប្រុសរបស់លោកកាឡាដ លោកកាឡាដជាពួកប្រុសរបស់លោកម៉ាកៀរ លោកម៉ាកៀរជាពួកប្រុសរបស់លោកម៉ាណាសេ ក្នុងអំបូរម៉ាណាសេ ដែលត្រូវជាពួកប្រុសរបស់លោកយ៉ូសែប។ ទាំងនេះជាឈ្មោះរបស់កូនស្រីគាត់ គឺនាងមីសឡា នាងលូហា នាងហុកឡា នាមីលកា និងនាងផេសា។

² ពួកនាងចូលមកឈរនៅចំពោះលោកម៉ូសេ ឬជាចារ្យអេឡាសារ ព្រមទាំងពួកមេដឹកនាំ និងនៅចំពោះសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល នៅមាត់ទ្វារត្រសាលប្រជុំ។ ពួកនាងពោលថា៖³ «ឪពុករបស់យើងខ្ញុំបានស្លាប់ នៅទីរហោស្ថាន តែគាត់ពុំបានចូលដៃជាមួយបក្សពួករបស់លោកកូហែដែលងើបបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ឡើយ គឺគាត់ស្លាប់ ព្រោះតែបាបរបស់គាត់ផ្ទាល់ ហើយគាត់មិនមានកូនប្រុសទេ។

⁴ ហេតុអ្វីបានជាឈ្មោះរបស់ឪពុកយើងខ្ញុំត្រូវដកចេញពីចំណោមសមាជិកនៃអំបូររបស់គាត់ ព្រោះតែគាត់គ្មានកូនប្រុសនោះមែនទេ? ហេតុនេះ សូមប្រគល់ដីមួយចំណែកឲ្យយើងខ្ញុំ នៅក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់ឪពុកយើងខ្ញុំផង»។⁵ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបាននាំករណីរបស់ពួកនាងទៅទូលព្រះអម្ចាស់។

⁶ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖⁷ «កូនស្រីរបស់ស្នូធិហាតនិយាយត្រូវមែន។ អ្នកត្រូវប្រគល់ដីក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់ឪពុកពួកនាង ឲ្យពួកនាងទុកជាមរតកផង ហើយអ្នកត្រូវប្រាកដថា មរតករបស់ឪពុកពួកនាង នឹងត្រូវប្រគល់ឲ្យពួកនាង។⁸ អ្នកត្រូវប្រាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលដូចតទៅ៖ «ប្រសិនបើបុរសណាម្នាក់ស្លាប់ទៅ តែគ្មានកូនប្រុសទេ ត្រូវប្រគល់មរតករបស់អ្នកនោះទៅឲ្យកូនស្រីរបស់គាត់។

⁹ ប្រសិនបើ គាត់គ្មានកូនស្រីទេ ត្រូវប្រគល់មរតកទៅឲ្យបងប្អូនរបស់គាត់។¹⁰ ប្រសិនបើ គាត់គ្មានបងប្អូនទេ ត្រូវប្រគល់មរតកទៅឲ្យបងប្អូនឪពុកគាត់។¹¹ ប្រសិនបើ ឪពុករបស់គាត់គ្មានបងប្អូនទេ ត្រូវប្រគល់មរតកនោះទៅឲ្យសាច់ញាតិណាម្នាក់ ដែលជិតជាងគេក្នុងអំបូររបស់គាត់ គឺអ្នកនោះហើយដែលត្រូវទទួលមរតកនេះ។ សេចក្តីនេះ ត្រូវទុកជាច្បាប់បញ្ញត្តិសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកខ្ញុំ»។

¹² ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរឡើងទៅលើភ្នំអាបារ៉ាម ហើយសង្ឃឹមមើលស្រុកដែលយើងប្រគល់ឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។¹³ បន្ទាប់ពីអ្នកមើលឃើញស្រុកនេះហើយ អ្នកនឹងត្រូវទៅជួបជុំនឹងសាច់ញាតិរបស់អ្នកវិញ ដូចអ្វីនេះជាបងរបស់អ្នកដែរ។¹⁴ ការនេះព្រោះតែអ្នកទាំងពីរបានបះបោរប្រឆាំងនឹងបញ្ជារបស់យើងនៅទីរហោស្ថានស៊ីន។ នៅទីនោះ ពេលដែលមានទឹកចេញពីថ្មមមក ដោយសារតែអ្នកខឹង អ្នកមិនបានលើកយើងជាបរិសុទ្ធនៅចំពោះភ្នែកអ្នកនៅក្នុងសហគមន៍ទាំងមូលឡើយ»។ គឺជាទឹកមេរីបា នៅស្រុកកាដេស ក្នុងទីរហោស្ថានស៊ីន។

¹⁵ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេទូលព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលថា៖¹⁶ «សូមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃវិញ្ញាណរបស់មនុស្សទាំងអស់ មេត្តាតែងតាំងមនុស្សម្នាក់ឲ្យដឹកនាំសហគមន៍ផង»។ គឺជាអ្នកដែលនឹងចេញទៅ ហើយមកវិញនៅមុខពួកគេ ជាអ្នកដែលនាំពួកគេចេញទៅ ហើយនាំពួកគេត្រឡប់មកវិញ ដើម្បីកុំឲ្យសហគមន៍របស់ព្រះអង្គប្រៀបបាននឹងបង្កង់ចៀម ដែលគ្មានគង្វាលនោះឡើយ»។

¹⁸ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖ «ចូរនាំយ៉ូស្វ ជាកូនរបស់នួន ជាមនុស្សដែលមានវិញ្ញាណរបស់យើងនៅជាមួយមក ហើយដាក់ដៃរបស់អ្នកលើគាត់។¹⁹ ចូរនាំគាត់ទៅឈរនៅមុខបូជាចារ្យអេឡាសារ និងនៅចំពោះមុខសហគមន៍ទាំងមូល ហើយបង្ហាត់គាត់ នៅចំពោះភ្នែករបស់ពួកគេ។

²⁰ ចូរផ្ទេរអំណាចរបស់អ្នកមួយចំណែកដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលស្តាប់បង្គាប់គាត់។²¹ គាត់នឹងទៅនៅមុខបូជាចារ្យអេឡាសារ ដើម្បីឲ្យលោកអេឡាសារបានស្វែងរកបំណងព្រះប្រមូលរបស់យើងសម្រាប់គាត់ តាមរយៈការសម្រេចចិត្តរបស់យូរីម។ គឺតាមបង្គាប់របស់គាត់ប្រជាជននឹងចេញទៅ ហើយត្រឡប់មកវិញ ទាំងយ៉ូស្វ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅជាមួយគាត់ គឺសហគមន៍ទាំងមូល»។

²² ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏ធ្វើតាមដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកគាត់។ គាត់បាននាំលោកយ៉ូស្វមកឈរនៅចំពោះមុខបូជាចារ្យអេឡាសារ និងសហគមន៍ទាំងមូល។

²³ គាត់បានដាក់ដៃលើលោកយ៉ូស្វ ហើយបង្ហាត់ទៅលោកយ៉ូស្វ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់គាត់ឲ្យធ្វើ។

28 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖²«ចូរបង្គាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាដល់យើងតាមពេលដែលបានកំណត់ គឺតង្វាយម្ហូបអាហារដែលធ្វើដោយភ្លើង ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់យើង។

³ហើយអ្នកក៏ត្រូវប្រាប់ពួកគេដែរថា៖ នេះជាតង្វាយធ្វើដោយភ្លើងដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវយកមកថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺកូនចៀមឈ្មោលពីរដែលមានអាយុមួយ ខួប ឥតមានខ្លោះ មកថ្វាយជាតង្វាយដុតជាប្រចាំ។⁴ត្រូវថ្វាយចៀមមួយនៅពេលព្រឹក ហើយចៀមមួយទៀតត្រូវថ្វាយនៅពេលល្ងាច។⁵ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវ យកម្សៅម៉ដ្ឋល្អបីគីឡូក្រាមជាតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ លាយជាមួយប្រេងមួយលីត្រកន្លះមកថ្វាយផងដែរ។

⁶នេះជាតង្វាយដុតដែលត្រូវថ្វាយជាប្រចាំ ដែលបានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេនៅលើភ្នំស៊ីណៃ គឺជាតង្វាយធ្វើដោយភ្លើងថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិន ឈ្ងុយ។⁷ចំណែក តង្វាយច្រូចដែលត្រូវធ្វើជាមួយនោះ គឺត្រូវយកស្រាមួយលីត្រកន្លះមកថ្វាយជាមួយកូនចៀមនីមួយៗផងដែរ។ អ្នកត្រូវតង្វាយច្រូច ពីស្រាខ្លាំង នៅក្នុងទីសក្ការៈថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។⁸ត្រូវថ្វាយចៀមមួយទៀតនៅពេលល្ងាច ជាមួយតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ដូចជាថ្វាយនៅពេលព្រឹកដែរ។ ហើយអ្នកក៏ ត្រូវថ្វាយតង្វាយច្រូចជាមួយដែរ គឺជាតង្វាយដោយភ្លើង ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់»។

⁹នៅថ្ងៃសប្បុរសភាពអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយកូនចៀមឈ្មោលអាយុមួយឆ្នាំចំនួនពីរ ឥតមានខ្លោះ ជាមួយម្សៅម៉ដ្ឋល្អប្រាំមួយគីឡូក្រាម ជាតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ លាយជា មួយប្រេង និងតង្វាយច្រូច។¹⁰នេះជាតង្វាយដុតដែលត្រូវថ្វាយរៀងរាល់ថ្ងៃសប្បុរស បន្ថែមពីលើតង្វាយដុត និងតង្វាយច្រូចដែលថ្វាយប្រចាំថ្ងៃ»។

¹¹«នៅរៀងរាល់ដើមខែ អ្នកត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់។ គឺអ្នកត្រូវថ្វាយកូនគោឈ្មោលពីរ ចៀមឈ្មោលមួយ កូនចៀមឈ្មោលប្រាំពីរ ឥតមានខ្លោះ អាយុមួយឆ្នាំ។¹²ហើយអ្នកក៏ត្រូវថ្វាយម្សៅម៉ដ្ឋល្អប្រាំបួនគីឡូក្រាម ទុកជាតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ លាយជាមួយប្រេង សម្រាប់គោឈ្មោលមួយ ហើយម្សៅម៉ដ្ឋល្អ ប្រាំមួយគីឡូក្រាម ទុកជាតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ លាយជាមួយប្រេង សម្រាប់កូនចៀមឈ្មោលមួយ។¹³ហើយអ្នកក៏ត្រូវថ្វាយម្សៅម៉ដ្ឋល្អបីគីឡូក្រាម លាយដោយ ប្រេង ទុកជាតង្វាយម្សៅសម្រាប់កូនចៀមឈ្មោលមួយ។ នេះជាតង្វាយដុត ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិនឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴តង្វាយច្រូចរបស់ប្រជាជន ត្រូវជាស្រាបីលីត្រកន្លះសម្រាប់គោឈ្មោលមួយ និងស្រាបីលីត្រសម្រាប់ចៀមឈ្មោលមួយ ហើយស្រាពីរលីត្រសម្រាប់កូនចៀម មួយ។ នេះជាតង្វាយដុតដែលត្រូវថ្វាយរាល់ខែ គឺក្នុងមួយឆ្នាំៗត្រូវថ្វាយរៀងរាល់ខែ។¹⁵ហើយត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលមួយទៀតដល់ព្រះអម្ចាស់ ទុកជាតង្វាយ រំដោះបាប សម្រាប់ថែមពីលើតង្វាយដុតជាប្រចាំ និងតង្វាយច្រូចផង។

¹⁶នៅក្នុងឡុងថ្ងៃទីដប់បួននៅខែទីមួយ ជាថ្ងៃបុណ្យចម្លងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ថ្ងៃទីដប់ប្រាំក្នុងខែនោះ ជាថ្ងៃបុណ្យ។¹⁷អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនំប៉័ងឥតមេ ក្នុង រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ គឺចាប់ពីថ្ងៃទីដប់ប្រាំនៅក្នុងខែនេះ។¹⁸នៅថ្ងៃទីមួយ ត្រូវជួបជុំជាបរិសុទ្ធដើម្បីថ្វាយកិត្តិយសដល់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ នៅថ្ងៃនោះ។

¹⁹អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាធ្វើដោយភ្លើងដល់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកត្រូវថ្វាយកូនគោឈ្មោលពីរ ចៀមឈ្មោលមួយ កូនចៀមឈ្មោលប្រាំពីរ អាយុមួយឆ្នាំ ឥត មានខ្លោះ។²⁰អ្នកក៏ត្រូវថ្វាយតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ គឺជាម្សៅម៉ដ្ឋល្អប្រាំបួនគីឡូក្រាម លាយដោយប្រេង សម្រាប់គោឈ្មោលមួយ ហើយប្រាំមួយគីឡូក្រាម សម្រាប់ចៀមឈ្មោលមួយ²¹និងបីគីឡូក្រាម សម្រាប់កូនចៀមមួយៗក្នុងកូនចៀមទាំងប្រាំពីរនោះ។²²ហើយពពែឈ្មោលមួយសម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាប ដើម្បីធ្វើ ពិធីលោះបាបឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

²³អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយសត្វទាំងនេះថែមពីលើតង្វាយដុតជាប្រចាំ ដែលអ្នករាល់គ្នាថ្វាយនៅពេលព្រឹក។²⁴អ្នកត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាទាំងនេះរៀងរាល់ថ្ងៃ រយៈពេល ប្រាំពីរថ្ងៃ នៃបុណ្យចម្លង គឺតង្វាយម្ហូបអាហារដែលធ្វើដោយភ្លើង ដើម្បីបានជាក្លិនឈ្ងុយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ត្រូវថ្វាយតង្វាយនេះថែមពីលើតង្វាយដុតជាប្រចាំ និងតង្វាយច្រូចជាមួយផង។²⁵នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរនៃពិធីបុណ្យ ត្រូវជួបជុំជាបរិសុទ្ធដើម្បីថ្វាយកិត្តិយសដល់ព្រះអម្ចាស់។ នៅថ្ងៃនោះ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វី ឡើយ»។

²⁶ហើយថ្ងៃប្រមូលផលដំបូង នៅពេលអ្នករាល់គ្នាថ្វាយតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិដល់ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងឱកាសបុណ្យប្រចាំសប្តាហ៍របស់អ្នករាល់គ្នា គឺអ្នករាល់គ្នាត្រូវ មានការជួបជុំបរិសុទ្ធដើម្បីថ្វាយកិត្តិយសដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើការអ្វីឡើយ។²⁷អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយតង្វាយដុត ដើម្បីធ្វើឲ្យមានក្លិន ឈ្ងុយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយគោស្មារឈ្មោលពីរ ចៀមឈ្មោលមួយ និងកូនចៀមអាយុមួយឆ្នាំចំនួនប្រាំពីរ។²⁸ហើយត្រូវថ្វាយតង្វាយ គ្រាប់ធញ្ញជាតិជាមួយដែរ គឺម្សៅម៉ដ្ឋល្អ លាយជាមួយប្រេង។ ម្សៅម៉ដ្ឋល្អប្រាំបួនគីឡូក្រាម លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់គោឈ្មោលមួយ និង ប្រាំមួយគីឡូក្រាមសម្រាប់ចៀមឈ្មោលមួយ។

²⁹ត្រូវថ្វាយម្សៅម៉ដ្ឋល្អបីគីឡូក្រាម លាយជាមួយប្រេងសម្រាប់កូនចៀមនីមួយៗក្នុងចំណោមកូនចៀមទាំងប្រាំពីរ។³⁰ត្រូវថ្វាយពពែឈ្មោលមួយជាតង្វាយ ដើម្បី ធ្វើពិធីលោះបាបឲ្យអ្នករាល់គ្នា។³¹នៅពេលអ្នករាល់គ្នាថ្វាយសត្វដែលឥតមានខ្លោះទាំងនេះ ជាមួយនឹងតង្វាយច្រូចរបស់ពួកគេ នោះគឺជាតង្វាយថែមពីលើ តង្វាយដុតជាប្រចាំ និងតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ»។

³⁷ អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងតង្វាយច្រូចរបស់ពួកគេ សម្រាប់គោឈ្មោល សម្រាប់ចៀមឈ្មោល និងសម្រាប់កូនចៀមឈ្មោល តាមចំនួនតង្វាយដូចដែលបានបង្ហាញ។³⁸ អ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវថ្វាយពេញឈ្មោលមួយជាតង្វាយលោះបាប ថែមពីលើតង្វាយដុតជាប្រាំ និងតង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ព្រមទាំងតង្វាយច្រូច»។

³⁹ ទាំងនេះជាអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យដែលបានកំណត់របស់អ្នករាល់គ្នា។ ត្រូវថ្វាយទាំងនេះថែមពីលើតង្វាយលាបំណន់ និងតង្វាយស្ម័គ្រចិត្ត។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយតង្វាយទាំងនេះ ទុកតង្វាយដុត តង្វាយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ តង្វាយច្រូច និងតង្វាយមេត្រី»។⁴⁰ លោកម៉ូសេថ្លែងប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនូវព្រះបន្ទូលទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកឲ្យប្រាប់។

30 ¹លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅមេដឹកនាំនៃកូលសម្ព័ន្ធនានារបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក។»²នៅពេលដែលនរណាម្នាក់បន់ដល់ព្រះអម្ចាស់ ឬស្បថភ្ជាប់ខ្លួនដោយសម្បថជាមួយនឹងសេចក្តីសន្យាណាមួយ អ្នកនោះមិនត្រូវក្បត់ពាក្យខ្លួនឡើយ។ អ្នកនោះត្រូវរក្សាពាក្យសន្យា គឺត្រូវតែធ្វើតាមអ្វីៗទាំងអស់ដែលចេញពីមាត់ខ្លួន។

³នៅពេលស្ត្រីក្មេងម្នាក់ដែលកំពុងរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុកខ្លួន បន់ដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយចង់ខ្លួនរបស់នាងជាមួយនឹងការសន្យាមួយ។⁴ប្រសិនបើ ឪពុករបស់នាងបានដឹងពីបំណង និងការសន្យាដែលនាងបានចង់ខ្លួននាងជាមួយ តែគាត់មិននិយាយអ្វីសោះ នោះបំណងទាំងប៉ុន្មានរបស់នាងនៅជាប់ដដែល។ គ្រប់ទាំងការសន្យាដែលនាងបានចង់ខ្លួននាងជាមួយគឺនៅតែដដែល។

⁵ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើឪពុករបស់នាងបានឮអំពីពាក្យសម្បថ និងការសន្យានោះ ហើយគាត់មិននិយាយអ្វីសោះដល់នាងសោះ នោះបំណង និងការសន្យារបស់នាងទាំងប៉ុន្មានរបស់នាងដែលនាងបានយកមកដាក់លើខ្លួន នៅជាប់ដដែល។

⁶ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើឪពុករបស់នាងបានឮអស់ទាំងពាក្យសម្បថដែលនាងបានធ្វើ និងការសន្យាដែលនាងបានចង់ខ្លួនរបស់នាងជាមួយ ហើយគាត់មិនយល់ស្របជាមួយនាងនៅថ្ងៃដែលនោះទេ នោះពាក្យទាំងនោះមិនបាននៅជាប់ទេ។ ព្រះអម្ចាស់អភ័យទោសឲ្យនាង ដ្បិត ឪពុករបស់នាងមិនយល់ស្របទេ។

⁷ប្រសិនបើ នាងរៀបការ ជាមួយបុរសណាម្នាក់ ក្នុងពេលដែលនាងនៅជាប់បំណងនោះ ឬបើនាងប្រញាប់ប្រញាល់ធ្វើការសន្យា ដែលនាងត្រូវតែបំពេញកាតព្វកិច្ចនោះនៅជាប់នឹងនាង។

⁸ប្រសិនបើ ប្តីរបស់នាងឃាត់នាងនៅថ្ងៃដែលគាត់ឮអំពីរឿងនោះ នោះគាត់បានលុបសម្បថដែលនាងបានធ្វើដោយសិរីល្អហើយចេញពីមាត់នាង ដែលនាងបានចង់ខ្លួននាងជាមួយនោះហើយ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងដោះលែងនាង។

⁹ប៉ុន្តែ ស្ត្រីមេម៉ាយប្តីស្លាប់ ឬស្ត្រីមេម៉ាយប្តីលែងវិញ អ្វីៗទាំងអស់ដែលនាងបានចង់ខ្លួនរបស់នាងជាមួយ នោះនឹងនៅជាប់ទាស់នឹងនាងដដែល។¹⁰ប្រសិនបើស្ត្រីម្នាក់បន់នៅក្នុងផ្ទះប្តីរបស់នាង ឬភ្ជាប់ខ្លួននាងទៅនឹងសម្បថណាមួយ¹¹ហើយប្តីរបស់នាងឮអំពីសម្បថនេះ តែគាត់មិនបាននិយាយអ្វីដល់នាងទេ ក៏មិនឃាត់នាងផង នោះបំណងទាំងអស់របស់នាង និងកាតព្វកិច្ចដែលនាងត្រូវតែបំពេញនោះ គឺនៅជាប់ដដែល។

¹²ក៏ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ប្តីរបស់នាងលុបការទាំងនោះនៅថ្ងៃដែលគាត់ឮអំពីវាចោល នោះអ្វីក៏ដោយដែលចេញពីបង្អួចរបស់នាង អំពីបំណង និងការសន្យា នោះនឹងមិនជាប់ទៀតទេ។ ដោយប្តីរបស់នាងបានលុបវាចោលអស់ហើយ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងដោះលែងនាង។

¹³គ្រប់ទាំងបំណង និងសម្បថដែលស្ត្រីម្នាក់បានចង់ខ្លួនរបស់នាងជាមួយដើម្បីបដិសេធខ្លួននាងអំពីរឿងអ្វីមួយ អាចទទួលយល់ព្រម ឬលុបចោលដោយប្តីរបស់នាង។¹⁴ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ប្តីមិនបាននិយាយអ្វីសោះដល់នាងមួយថ្ងៃហើយមួយថ្ងៃទៀត នោះបានន័យថាគាត់ទទួលយល់ព្រមតាមអស់ទាំងបំណងរបស់នាង ហើយក៏ចង់ការសន្យាដែលនាងបានធ្វើដែរ។ គាត់ទទួលយល់ព្រម ព្រោះគាត់មិនបាននិយាយអ្វីទាល់តែសោះដល់នាងនៅក្នុងពេលដែលគាត់ឮពាក្យទាំងនោះ។

¹⁵ច្រើនថ្ងៃក្រោយមក ប្រសិនបើប្តីព្យាយាមលុបបំណងរបស់ប្រពន្ធខ្លួន ដែលខ្លួនបានឮ នោះគាត់ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបរបស់នាង។¹⁶ទាំងនេះជាច្បាប់ដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់លោកម៉ូសេឲ្យប្រកាសស្តីអំពីទំនាក់ទំនងរវាងប្តី និងប្រពន្ធ រវាងឪពុក និងកូនស្ត្រីក្នុងពេលដែលនាងនៅជាយុវជននៅក្នុងផ្ទះឪពុករបស់នាងនៅឡើយ។

31 ¹ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេថា៖² «ចូរសងសឹកចំពោះជនជាតិម៉ាឌាន សម្រាប់អ្វីដែលពួកគេបានធ្វើចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ។ បន្ទាប់ពីធ្វើការនេះរួចហើយ អ្នកនឹងស្លាប់ ហើយនឹងបានទៅជួបជុំបងប្អូនរបស់អ្នក។

³ដូច្នេះ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជន។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរឲ្យប្រុសៗខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នារៀបចំខ្លួនប្រដាប់អាវុធសម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាម ចេញទៅវាយប្រហារជនជាតិម៉ាឌាន ដើម្បីសម្រេចការសងសឹករបស់ព្រះអម្ចាស់លើពួកគេ។⁴ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ត្រូវចាត់ពលទាហានមួយពាន់នាក់ទៅធ្វើសង្គ្រាម»។⁵ដូច្នេះ ពួកប្រុសៗជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលជ្រើសរើសពីកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ ក្នុងមួយកុលសម្ព័ន្ធមួយពាន់នាក់ សម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាមនោះ គឺមានទាហានមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់។

⁶បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេចាត់ទាហានទាំងនោះទៅច្បាំង គឺមួយពាន់នាក់ពីកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ ហើយចាត់បូជាចារ្យគឺនេហាស ជាតួនរបស់បូជាចារ្យអេឡាសារ និងរបស់ខ្លះពីកន្លែងបរិសុទ្ធ ព្រមទាំងត្រៃរបស់គាត់សម្រាប់ផ្គុំជាសញ្ញាទៅជាមួយដែរ។⁷ ពួកគេលើកទ័ពទៅវាយប្រហារជនជាតិម៉ាឌាន ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។ ពួកគេសម្លាប់ប្រុសៗទាំងអស់របស់ជនជាតិម៉ាឌាន⁸ ហើយក៏បានសម្លាប់ស្តេចម៉ាឌានទាំងអស់ គឺព្រះបាទអេរី ព្រះបាទអេគេម ព្រះបាទស៊េរី ព្រះបាទហើរី និងព្រះបាទណា ហើយគេក៏បានសម្លាប់លោកបាឡាម ជាតួនរបស់លោកបេអ៊ីរ ដោយដាវដែរ។

⁹កងទ័ពអ៊ីស្រាអែលបានចាប់ស្ត្រីជនជាតិម៉ាឌាន និងកូនៗរបស់គេមកជាល្បើយ ព្រមទាំងហ្វូងគោ ហ្វូងចៀម និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ពួកគេដែរ។ ពួកគេបានយករបស់ទាំងនោះទុកជយភណ្ឌ។¹⁰ ពួកអ៊ីស្រាអែលក៏បានដុតទីក្រុង និងជំរំទាំងអស់របស់ពួកគេ ដែលពួកគេកំពុងរស់នៅចោលផងដែរ។

¹¹ពួកគេបានប្រមូលយកជយភណ្ឌទាំងអស់ និងអ្នកទោស ទាំងមនុស្សទាំងសត្វមក។¹² បន្ទាប់មក ពួកគេបានយកអ្នកទោស ជយភណ្ឌ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេចាប់យកបានទៅឲ្យលោកម៉ូសេ និងបូជាចារ្យអេឡាសារ ព្រមទាំងសហគមន៍ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

ពួកគេបាននាំជយភណ្ឌទាំងនេះទៅកាន់ជំរំនៅវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប ក្បែរទន្លេយ៉ែរដាន់ ទល់មុខនឹងក្រុងយេរីខូ។¹³ លោកម៉ូសេ បូជាចារ្យអេឡាសារ និងមេដឹកនាំទាំងអស់របស់សហគមន៍ បានចេញមកជួបពួកគេនៅក្រៅជំរំ។¹⁴ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេខឹងនឹងពួកមេទ័ព ពួកមេបញ្ជាការកងពាន់ និងពួកមេបញ្ជាការកងរយ ដែលត្រឡប់មកពីច្បាំងនោះ។¹⁵ លោកបានសួរទៅពួកគេថា៖

«ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាទុកជីវិតឲ្យស្ត្រីទាំងនេះ?

¹⁶មើល! ស្ត្រីទាំងនេះហើយដែលធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់លោកបាឡាម នាំឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ អំពីហេតុការណ៍នៅក្នុងពេលក្នុងពេលដែលគ្រោះកាចកើតឡើងនៅក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះអម្ចាស់នោះ។¹⁷ ឥឡូវនេះ ចូរសម្លាប់ក្មេងប្រុសទាំងអស់ ក្នុងចំណោមក្មេងតូចៗ ហើយសម្លាប់ស្ត្រីទាំងប៉ុន្មានដែលធ្លាប់បានរួមរស់ជាមួយប្រុសៗចោលភ្លាម។

¹⁸ប៉ុន្តែ ត្រូវទុកជីវិតឲ្យស្ត្រីក្មេងៗដែលមិនធ្លាប់រួមដំណេកជាមួយបុរសណាសោះ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁹អ្នករាល់គ្នាត្រូវបោះជំរំនៅខាងក្រៅជំរំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អស់អ្នកដែលបានសម្លាប់នរណាម្នាក់ ឬអស់អ្នកដែលបានប៉ះពាល់សាកសព ត្រូវធ្វើពិធីជម្រះខ្លួនរបស់អ្នកនៅថ្ងៃទីបី នឹងថ្ងៃទីប្រាំពីរ គឺទាំងអ្នករាល់គ្នា ទាំងអ្នកទោស។

²⁰ត្រូវធ្វើពិធីជម្រះសម្លៀកបំពាក់ទាំងអស់ រត់ទាំងប៉ុន្មានធ្វើពីស្បែកសត្វ និងពីរោមពពែ ព្រមទាំងអ្វីៗទាំងអស់ដែលធ្វើពីឈើដែរ។

²¹បូជាចារ្យអេឡាសារបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកទាហានដែលបានចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមថា៖ «នេះជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកលោកម៉ូសេ។²² មាសប្រាក់ លង្ហិន ដែក ស្ពាន់ និងសំណា²³ និងរត្នទាំងប៉ុន្មានដែលដុតមិនឆេះ ចូរដាក់វាដុតនៅក្នុងភ្លើង នោះ វានឹងបានស្អាត។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវសម្អាតរត្នទាំងនោះជាមួយទឹកសម្រាប់ធ្វើពិធីសម្អាត។ រីឯរត្នទាំងឡាយណាដែលពុំអាចដុត អ្នករាល់គ្នាត្រូវលាងនៅក្នុងទឹក។²⁴ ត្រូវបោកសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នករាល់គ្នា នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានស្អាត។ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាអាចចូលមកក្នុងជំរំរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលវិញបាន»។

²⁵បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយមានបន្ទូលថា៖²⁶ «ចូរអ្នករាល់គ្នាដែលរឹបអូសបាន ទាំងមនុស្ស និងសត្វ។ ទាំងអ្នក និងបូជាចារ្យអេឡាសារ ព្រមទាំងមេដឹកនាំរបស់សហគមន៍ ត្រូវបែងចែកជយភណ្ឌនេះជាពីរចំណែក²⁷ គឺត្រូវបែងចែករវាងទាហានដែលចេញទៅច្បាំង និងសហគមន៍ទាំងមូលដែលមិនបានចេញទៅច្បាំង។

²⁸ត្រូវដកពន្ធពីចំណែករបស់អ្នកទៅច្បាំងមួយផ្នែកសម្រាប់យើង។ ពន្ធនេះគឺក្នុងចំណោមប្រាំរយ ត្រូវញែកទុកមួយ ទាំងមនុស្ស ហ្វូងគោ ហ្វូងលា ហ្វូងចៀម ឬហ្វូងពពែ។²⁹ ត្រូវយកចំណែកពន្ធពីពួកអ្នកដែលចេញទៅច្បាំងនេះ ប្រគល់ឲ្យបូជាចារ្យអេឡាសារ ទុកជាតង្វាយសម្រាប់ថ្វាយដល់យើង។

³⁰ហើយជយភណ្ឌពាក់កណ្តាលដែលត្រូវបានដាច់ចំណែករបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ត្រូវយកមួយភាគហាសិប គឺពីចំនួនមនុស្ស ពីហ្វូងគោ ហ្វូងលា ហ្វូងចៀម និងពីហ្វូងពពែ។ ចូរប្រគល់ចំណែកទាំងនេះទៅឲ្យពួកលេវី ដែលទទួលភារកិច្ចបម្រើការងារនៅក្នុងព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់»។³¹ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ នឹងបូជាចារ្យអេឡាសារ បានធ្វើដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។

³²ជយភណ្ឌដែលសល់ពីកងទ័ពរឹបអូសយកបានមាន ចៀមចំនួន ៦៧៥, ០០០ ក្បាល³³ គោចំនួន ៧២, ០០០ ក្បាល³⁴ លាចំនួន ៦១, ០០០ ក្បាល³⁵ និងស្ត្រីដែលមិនធ្លាប់រួមដំណេកជាមួយបុរសសោះចំនួន ៣២, ០០០ នាក់។

³⁶ជយភណ្ឌពាក់កណ្តាលដែលទុកសម្រាប់ពួកទាហានមាន ចៀមចំនួន ៣៣៧, ៥០០ ក្បាល។³⁷ ក្នុងចំនួននេះ ចំណែករបស់ព្រះអម្ចាស់មានចៀមចំនួន ៦៧៥ ក្បាល។³⁸ គោចំនួន ៣៦, ០០០ ក្បាល ក្នុងគោចំនួននេះ ៧២ ក្បាលជាពន្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³⁹សត្វលាចំនួន ៣០, ៥០០ ក្បាល ក្នុងចំនួននេះ សត្វលា៦១ ក្បាលជាបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴⁰ មនុស្សស្រីចំនួន ១៦, ០០០ នាក់ ក្នុងចំនួននេះ ៣២ នាក់ពន្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴¹ លោកម៉ូសេបានយកពន្ធដែលសម្រាប់ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ប្រគល់ទៅបូជាចារ្យអេឡាសារ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។

⁴²ហើយជយភណ្ឌចំនួនពាក់កណ្តាលរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលលោកម៉ូសេបានយកពីពួកទាហានដែលចេញទៅច្បាំង⁴³ ចំណែក ពាក់កណ្តាលរបស់សហគមន៍ គឺមានចៀមចំនួន ៣៣៧, ៥០០ ក្បាល⁴⁴ សត្វគោចំនួន ៣៦, ០០០ ក្បាល⁴⁵ សត្វលាចំនួន ៣០, ៥០០ ក្បាល⁴⁶ និងមនុស្សស្រី ១៦, ០០០ នាក់។

⁴⁷ពីចំនួនពាក់កណ្តាលនៃចំណែករបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនេះ លោកម៉ូសេយកមនុស្សម្នាក់ ឬសត្វមួយក្បាល ពីចំណោមមនុស្ស ឬសត្វហាសិប។ គាត់បានប្រគល់ពួកគេទៅពួកលេវី ដែលទទួលភារកិច្ចបម្រើការងារនៅក្នុងព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់គាត់ឲ្យធ្វើ។

⁴⁸ពួកមេទ័ព មេបញ្ជាការកងពាន់ និងមេបញ្ជាការកងរយ នាំគ្នាចូលមកជិតលោកម៉ូសេ។⁴⁹ ពួកគេបាននិយាយទៅលោកថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់លោកបានរាប់ចំនួនទាហាន ដែលស្ថិតនៅក្រោមបញ្ជារបស់យើងខ្ញុំ ពុំឃើញមានបាត់នរណាម្នាក់សោះឡើយ។

⁵⁰យើងខ្ញុំបានយកតង្វាយរបស់ព្រះអម្ចាស់មក ជាអ្វីដែលពួកទាហានម្នាក់ៗយកមកបាន គឺគ្រឿងអលង្ការធ្វើពីមាស គឺមានខ្សែក ខ្សែដៃ ចិញ្ចៀនត្រា ក្រវីល និងបន្លាងខ្សែក មកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ទុកជាតង្វាយលោះបាប សម្រាប់យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នា នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់»។⁵¹ លោកម៉ូសេ និងបូជាចារ្យអេឡាសារ ក៏ទទួលយកមាស និងគ្រឿងអលង្ការដែលដោយដៃទាំងអស់ពីពួកគេ។

⁵²មាសដែលពួកមេបញ្ជាការកងពាន់ និងមេបញ្ជាការកងរយ យកមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មានទម្ងន់ទាំងអស់ ១៦, ៧៥០ សេកែល។⁵³ រីឯពលទាហានវិញ ម្នាក់ៗ បានយកជ័យភណ្ឌទុកសម្រាប់ខ្លួនឯងផ្ទាល់។⁵⁴ លោកម៉ូសេ និងបូជាចារ្យអេឡាសារ បានទទួលមាសរបស់ពួកមេបញ្ជាការកងពាន់ និងមេបញ្ជាការកងរយ។ ពួកលោកបានយកទៅដាក់នៅក្នុងត្រសាលប្រជុំទុកជាទីរំលឹករបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នៅចំពោះព្រះអង្គ។

32 ¹នៅពេលនេះ កូនចៅរូបន និងកូនចៅកាដ មានហួងសត្វយ៉ាងច្រើន។ នៅពេលពួកគេឃើញថាស្រុកយ៉ាស៊ីរ និងស្រុកកាឡាដ ជាកន្លែងល្អសម្រាប់ហួងសត្វដូច្នេះ កូនចៅកាដ និងកូនចៅរូបន បានមកមកប្រាប់លោកម៉ូសេ និងប្អូនប្រុសម្នាក់ៗ ព្រមទាំងពួកមេដឹកនាំរបស់សហគមន៍ថា៖ «នេះគឺជាបញ្ជីរំនឹកកន្លែងដែលពួកយើងបានធ្វើការសង្កេតមើល គឺក្រុងអាថ្ន័រ ក្រុងឌីបូន ក្រុងយ៉ាស៊ីរ ក្រុងនីមរ ក្រុងហែសបួន ក្រុងអេឡាលេ ក្រុងសេបា ក្រុងនេបូ និងក្រុងបេអូន។

⁴ទាំងនេះជាស្រុកដែលព្រះអម្ចាស់វាយយកបាននៅចំពោះមុខសហគមន៍អ៊ីស្រាអែល ហើយស្រុកទាំងនោះជាកន្លែងដ៏ល្អសម្រាប់ហួងសត្វ។ យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោក មានហួងសត្វច្រើនណាស់»។ ⁵ពួកគេនិយាយទៀតថា៖ «ប្រសិនបើ លោកមេត្តាយើងខ្ញុំ សូមលោកប្រគល់ស្រុកនេះឲ្យយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោកមក។ មិនបាច់ឲ្យយើងខ្ញុំឆ្លងទន្លេយ៉ាងនេះទេ»។

⁶លោកម៉ូសេបានឆ្លើយទៅកូនចៅកាដ និងកូនចៅរូបនវិញថា៖ «តើគួរឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញទៅធ្វើសង្គ្រាម ហើយអ្នករាល់រស់នៅទីនេះឬ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបំបាក់ទឹកចិត្តប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលលែងចង់ចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកពួកគេដូច្នេះ?

⁸ឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាចធ្វើដូច្នេះដែរ នៅពេលខ្ញុំចាត់ពួកគេ ពីស្រុកកាដេសបាននាំឲ្យទៅពិនិត្យមើលស្រុក។ ពួកគេបានឡើងទៅដល់ជ្រលងភ្នំអេសកុលបានឃើញស្រុកនោះ ពួកគេបានធ្វើឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាក់ទឹកចិត្ត ហើយពួកគេក៏បដិសេធមិនព្រមចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកពួកគេនោះឡើយ។

¹⁰នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរាដជាខ្លាំង។ ព្រះអង្គបានសួរថា៖ ¹¹«អស់អ្នកដែលបានចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក ដែលមានអាយុពីម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ នឹងមិនឃើញទឹកដី ដែលយើងបានសួរចម្រើនឲ្យប្រាប់ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបឡើយ ពីព្រោះពួកគេពុំបានដើរតាមយើងដោយអស់ពីចិត្តទេ លើកលែងតែ ¹²កាលែប ជាកូនរបស់យេកូន ជាជនជាតិគេណាស់ និងយ៉ូសេ ជាកូនរបស់នួន។ គឺមានតែកាលែប និងយ៉ូសេទេ ដែលបានបានដើរតាមដោយចិត្តស្មោះ»។

¹³ដូច្នេះ ព្រះពិរាដរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានឆេះឡើងទាល់នឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេដើរវិលវល់ នៅក្នុងទីរហោស្ថាន អស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ រហូតទាល់តែមនុស្សមួយជំនាន់ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គត្រូវវិនាសអស់។ ¹⁴មើល! អ្នករាល់គ្នាបានដើរឡើងនៅកន្លែងឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ គឺមនុស្សបាបមានកាន់តែច្រើន ដើម្បីបន្ថែមលើកំហឹងដ៏ខ្លាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកាន់តែខ្លាំង។

¹⁵ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាប្រែចេញលែងដើរតាមព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គនឹងបណ្តោយឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់នៅក្នុងទីរហោស្ថានម្តងទៀត ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យជាជននេះត្រូវវិនាសទាំងអស់!»។

¹⁶ដូច្នេះ ពួកគេបានចូលមកជិតលោកម៉ូសេ ហើយប្រាប់ថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំសង់រូបនៅទីនេះ សម្រាប់ហួងសត្វរបស់យើងខ្ញុំ ហើយសង់ក្រុងសម្រាប់គ្រួសាររបស់យើងខ្ញុំ»។ ¹⁷ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងខ្ញុំនឹងរៀបចំខ្លួនជាស្រេចនិងប្រដាប់ដោយអាវុធទៅជាមួយកូនចៅអ៊ីស្រាអែល រហូតទាល់តែយើងខ្ញុំនាំពួកគេចូលទៅដល់ទឹកដីរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ កូនចៅរបស់យើងខ្ញុំនឹងរស់នៅក្នុងក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ ការពារ ពីព្រោះនៅមានជនជាតិផ្សេងទៀតដែលរស់នៅក្នុងស្រុក។

¹⁸យើងខ្ញុំមិនរំលែកឲ្យបងប្អូនឡើយ ទាល់តែកូនចៅអ៊ីស្រាអែលគ្រប់គ្នាបានទទួលមរតករបស់គេរៀងៗខ្លួន។ ¹⁹យើងខ្ញុំនឹងមិនទទួលទឹកដីនៅខាងក្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ាងនេះ ទុកជាមរតក ពីព្រោះមរតករបស់យើងខ្ញុំនៅខាងកើតទន្លេយ៉ាងនេះហើយ»។

²⁰លោកម៉ូសេបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាធ្វើតាមអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នានិយាយមែន គឺបើអ្នករាល់គ្នាជ្រៀមខ្លួនធ្វើសង្គ្រាម នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ²¹ហើយពួកអ្នកទាំងអស់គ្នាដែលប្រដាប់អាវុធ បានឆ្លងទន្លេយ៉ាងនេះ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ រហូតទាល់តែព្រះអង្គបណ្តេញខ្មាំងសត្រូវចេញពីមុខព្រះអង្គអស់ ²²ហើយស្រុកនោះបានទទួលចុះចាញ់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះអ្នករាល់គ្នាអាចត្រឡប់ទៅវិញបាន។ អ្នករាល់គ្នានឹងគ្មានទោសនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឡើយ។ ហើយស្រុកនេះនឹងបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

²³ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនធ្វើដូច្នេះទេ មើល! អ្នករាល់គ្នាមានបាបទាល់នឹងព្រះអម្ចាស់ហើយ។ ត្រូវដឹងថា អំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងតាមទាន់អ្នករាល់គ្នា។ ²⁴ចូរសង់ក្រុងសម្រាប់គ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា និងសង់ក្រោលសម្រាប់ហួងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នា រួចធ្វើតាមពាក្យដែលអ្នករាល់គ្នាបាននិយាយនោះចុះ!»។ ²⁵កូនចៅកាដ និងកូនចៅរូបន បានប្រាប់លោកម៉ូសេថា៖ «អ្នកបម្រើលោកនឹងធ្វើតាមពាក្យដែលលោកម្ចាស់បង្គាប់។

²⁶ចំណែក កូនចៅ ប្រពន្ធ ព្រមទាំងហួងសត្វ និងហួងគោរបស់យើងខ្ញុំនឹងនៅតាមក្រុងនានា ក្នុងស្រុកកាឡាដនេះ»។ ²⁷ហើយអ្នកបម្រើរបស់លោក នឹងឆ្លងទៅនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម គឺប្រុសៗទាំងអស់នឹងប្រដាប់អាវុធជាស្រេចសម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាមតាមបង្គាប់របស់លោកម្ចាស់»។

²⁸លោកម៉ូសេបានចេញបញ្ជាទៅប្អូនប្រុសម្នាក់ៗ លោកយ៉ូសេ ជាកូនរបស់លោកនួន និងមេដឹកនាំអំបូរក្នុងកុលសម្ព័ន្ធរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ²⁹លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ប្រសិនបើ កូនចៅកាដ និងកូនចៅរូបន ឆ្លងទន្លេយ៉ាងនេះជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយប្រុសៗទាំងអស់ដែលប្រដាប់អាវុធដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាដណ្តើមយកបានស្រុកនោះហើយ ចូរប្រគល់ទឹកដីនៅស្រុកកាឡាដឲ្យពួកគេ ទុកជាកម្មសិទ្ធិចុះ»។ ³⁰ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ពួកគេមិនប្រដាប់អាវុធឆ្លងទៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាទេ នោះពួកគេនឹងទទួលបានកម្មសិទ្ធិក្នុងស្រុកកាឡាដជាមួយអ្នករាល់គ្នាវិញ»។

³¹ដូច្នេះ កូនចៅកាដ និងកូនចៅរូបន ឆ្លើយឡើងថា៖ «យើងខ្ញុំនឹងធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោក»។ ³²យើងខ្ញុំនឹងប្រដាប់អាវុធ ឆ្លងទៅស្រុកកាឡាដនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ តែទឹកដីដែលជាចំណែកមរតករបស់យើងខ្ញុំ នឹងនៅឯក្រើយទន្លេយ៉ាងនេះ»។

³³ដូច្នេះ លោកម៉ូសេក៏ប្រគល់នគរបស់ព្រះបាទស៊ីហួន ជាស្តេចសាសន៍អម្មីរី និងនគរបស់ព្រះបាទអ៊ុក ជាស្តេចបាសាន ដល់កូនចៅកាដ និងកូនចៅរូបន ហើយដល់ពាក់កណ្តាលនៃចំនួនមនុស្សក្នុងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ កូនលោកយ៉ូសេប។ គាត់បានឲ្យស្រុកនោះដល់ពួកគេ ហើយគាត់បានចែកតាមចំនួនទីក្រុងដែលមានព្រំប្រទល់ ព្រមទាំងទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្នុងស្រុកជុំវិញពួកគេ។

³⁴កូនចៅកាដបានសង់ក្រុងឌីបូន ក្រុងអាថ្ន័រ ក្រុងអារ៉ូអ៊ីរី ³⁵ក្រុងអាក្រូតសូផាន ក្រុងយ៉ាស៊ីរ ក្រុងយ៉ុកបិហា ក្រុងបេតនីមរ ³⁶និងក្រុងបេតហារីនឡើងវិញ ដែលសុទ្ធសឹងជាក្រុងមានកំពែងរឹងមាំ និងធ្វើក្រោលសម្រាប់ហួងសត្វពួកគេផងដែរ។

³⁷កូនចៅរូបនបានសង់ក្រុងហែសបួន ក្រុងអេឡាលេ ក្រុងគារយ៉ាថែម ³⁸ក្រុងនេបូ និងក្រុងបាលមេយ៉ូន ដែលគេបានដូរឈ្មោះ ព្រមទាំងក្រុងស៊ីបម៉ាឡើងវិញ។ ពួកគេដាក់ឈ្មោះថ្មីឲ្យក្រុងទាំងឡាយ ដែលពួកគេបានសង់។ ³⁹ពូជពង្សរបស់លោកម៉ាគៀរ ជាកូនរបស់លោកម៉ាណាសេ បានឡើងទៅស្រុកកាឡាដ ហើយដណ្តើមយកបានទឹកដីនោះពីជនជាតិអម្មីរីដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនោះ។

⁴⁰បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានប្រគល់ស្រុកកាឡាដឲ្យលោកម៉ាគៀរ ជាកូនរបស់លោកម៉ាណាសេ ហើយកូនចៅរបស់ពួកគេក៏តាំងទីលំនៅក្នុងស្រុកនោះ។

⁴¹លោកយ៉ាអៀរ ជាកូនរបស់លោកម៉ាណាសេ បានចេញទៅវាយដណ្តើមយកក្រុងនានា ហើយដាក់ឈ្មោះក្រុងទាំងនោះថាហារ៉ុតយ៉ាអៀរ។ ⁴²លោកណូបាស បានចេញទៅវាយដណ្តើមយកក្រុងកេណាត និងភូមិនៅជុំវិញ ហើយដាក់ឈ្មោះក្រុងនោះថា ក្រុងណូបាស តាមឈ្មោះរបស់គាត់។

33¹ នេះជាការធ្វើដំណើរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល បន្ទាប់ពីពួកគេចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប តាមក្រុមទី៣របស់ពួកគេ ក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ូន។² លោកម៉ូសេបានកត់ត្រាទុកពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ ដែលពួកគេធ្វើដំណើរតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។ នេះជាការធ្វើដំណើរបស់ពួកគេពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ៖

³ ពួកគេបានធ្វើដំណើរចេញពីក្រុងរ៉ាមសេស នៅកំឡុងខែទីមួយ គឺនៅថ្ងៃទី២០ ខែទីមួយ។ នៅព្រឹកព្រលឹមបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យចម្លងមួយថ្ងៃ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចេញដោយមានសេរីភាព នៅចំពោះមុខជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់។⁴ ការនេះកើតឡើងក្នុងពេលដែលជនជាតិអេស៊ីបកំពុងបញ្ចុះសពកូនច្បងទាំងអស់របស់ពួកគេ ដែលព្រះអម្ចាស់សម្លាប់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានដាក់ទោសដល់អស់ទាំងព្រះរបស់ពួកគេដែរ។
⁵ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើដំណើរចេញពីក្រុងរ៉ាមសេស មកបោះជំរំនៅស៊ីកូត។⁶ ពួកគេចាកចេញពីស៊ីកូត មកបោះជំរំនៅអេថាម ដែលស្ថិតនៅជាយូរពីរហាស្ថាន។⁷ ពួកគេចាកចេញពីអេថាម រាងទៅពីហាហ្ស៊ីត ដែលស្ថិតនៅទល់មុខនឹងបាលសេផុន ហើយកន្លែងដែលពួកគេបោះជំរំនោះទល់មុខនឹងមីតដូល។
⁸ បន្ទាប់មក ពួកគេចាកចេញពីមុខពីហាហ្ស៊ីត ឆ្លងកាត់កណ្តាលសមុទ្រ ឆ្ពោះទៅទិសហាស្ថាន។ ពួកគេធ្វើដំណើរអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ ក្នុងទិសហាស្ថានអេថាម មកបោះជំរំនៅម៉ារ៉ា។⁹ ពួកគេចាកចេញពីម៉ារ៉ា មកដល់អេលីម។ នៅអេលីមនេះមានប្រភពទឹកចំនួនដប់ពីរ និងដើមល្វើចិតសិបដើម ពួកគេក៏បោះជំរំនៅទីនោះ។
¹⁰ ពួកគេចាកចេញពីអេលីម ទៅបោះជំរំនៅក្បែរសមុទ្រកក់។
¹¹ ពួកគេចាកចេញពីសមុទ្រកក់ មកបោះជំរំនៅទិសហាស្ថានស៊ីន។¹² ពួកគេចាកចេញពីទិសហាស្ថានស៊ីន មកបោះជំរំនៅដូបកា។¹³ ពួកគេចាកចេញពីដូបកា មកបោះជំរំនៅអាលូស។¹⁴ ពួកគេចាកចេញពីអាលូស មកបោះជំរំនៅឆិឌីម។ នៅកន្លែងនោះគេរកទឹកឲ្យប្រជាជនរកទឹកផឹកមិនបានទេ។
¹⁵ ពួកគេចាកចេញពីឆិឌីម មកបោះជំរំនៅទិសហាស្ថានស៊ីណេ។¹⁶ ពួកគេចាកចេញពីទិសហាស្ថានស៊ីណេ មកបោះជំរំនៅគីប្រូតហាត់តារ៉ា។¹⁷ ពួកគេចាកចេញពីគីប្រូតហាត់តារ៉ា មកបោះជំរំនៅហាស៊ីរ៉ូត។¹⁸ ពួកគេចាកចេញពីហាស៊ីរ៉ូត មកបោះជំរំនៅវីតម៉ា។
¹⁹ ពួកគេចាកចេញពីវីតម៉ា មកបោះជំរំនៅវីម៉ូ-ពេស។²⁰ ពួកគេចាកចេញពីវីម៉ូ-ពេស មកបោះជំរំនៅលីបណា។²¹ ពួកគេចាកចេញពីលីបណា មកបោះជំរំនៅវីសា។²² ពួកគេចាកចេញពីវីសា មកបោះជំរំនៅកេហេឡាថា។
²³ ពួកគេចាកចេញពីកេហេឡាថា មកបោះជំរំនៅភ្នំសេគីរ។²⁴ ពួកគេចាកចេញពីភ្នំសេគីរ មកបោះជំរំនៅហាវ៉ាដា។²⁵ ពួកគេចាកចេញពីហាវ៉ាដា មកបោះជំរំនៅម៉ាកហេឡូត។²⁶ ពួកគេចាកចេញពីម៉ាកហេឡូត មកបោះជំរំនៅតាហាត់។
²⁷ ពួកគេចាកចេញពីតាហាត់ មកបោះជំរំនៅតាវ៉ាស។²⁸ ពួកគេចាកចេញពីតាវ៉ាស មកបោះជំរំនៅមីតកា។²⁹ ពួកគេចាកចេញពីមីតកា មកបោះជំរំនៅហាស្ថូណា។
³⁰ ពួកគេចាកចេញពីហាស្ថូណា មកបោះជំរំនៅម៉ូសេរ៉ូត។
³¹ ពួកគេចាកចេញពីម៉ូសេរ៉ូត មកបោះជំរំនៅបេនយ៉ាកាន។³² ពួកគេចាកចេញពីបេនយ៉ាកាន មកបោះជំរំនៅហាគីតកាត់។³³ ពួកគេចាកចេញពីហាគីតកាត់ មកបោះជំរំនៅយ៉ុតបាថា។³⁴ ពួកគេចាកចេញពីយ៉ុតបាថា មកបោះជំរំនៅអាប្រូណា។
³⁵ ពួកគេចាកចេញពីអាប្រូណា មកបោះជំរំនៅអេស៊ានគេប៊ីរ។³⁶ ពួកគេចាកចេញពីអេស៊ានគេប៊ីរ មកបោះជំរំនៅទិសហាស្ថានស៊ីន នៅត្រង់កាដេស។³⁷ ពួកគេចាកចេញពីកាដេស មកបោះជំរំនៅភ្នំហោរ ដែលនៅជាយស្រុកអេដុម។
³⁸ ប្រជាជនអ៊ីរ៉េនបានឡើងទៅលើភ្នំហោរ តាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់បានស្លាប់នៅទីនោះ ក្នុងឆ្នាំទី៤៧ បន្ទាប់មក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប នៅថ្ងៃទីមួយ ខែទីប្រាំ។³⁹ ពេលលោកអ៊ីរ៉ូនស្លាប់នៅលើភ្នំហោរ គាត់មានអាយុមួយរយម្ភៃបីឆ្នាំ។
⁴⁰ ស្តេចក្រុងអ៊ីរ៉ាត គឺស្តេចជនជាតិកាណានដែលរស់នៅទិសហាស្ថានខាងត្បូង ក្នុងស្រុកកាណាន បានឮថាកូនចៅអ៊ីស្រាអែលមកដល់ទីនោះ។
⁴¹ ពួកគេក៏ចេញពីភ្នំហោរ មកបោះជំរំនៅត្រង់សាលម៉ូណា។⁴² ពួកគេចាកចេញពីសាលម៉ូណា មកបោះជំរំនៅពូណូន។⁴³ ពួកគេចាកចេញពីពូណូន មកបោះជំរំនៅអូបូត។
⁴⁴ ពួកគេចាកចេញពីអូបូត មកបោះជំរំនៅអ៊ីយេអាបារីម ដែលនៅជាយស្រុកម៉ូអាប៉ា។⁴⁵ ពួកគេចាកចេញពីអ៊ីយេអាបារីម មកបោះជំរំនៅឌីបូនកាដា។⁴⁶ ពួកគេចាកចេញពីឌីបូនកាដា មកបោះជំរំនៅអាល់ម៉ូនឌីប្រាថេម។
⁴⁷ ពួកគេចាកចេញពីអាល់ម៉ូនឌីប្រាថេម មកបោះជំរំនៅតំបន់ភ្នំអាបារីម ទល់មុខនឹងក្រុងនេបូរ។⁴⁸ ពួកគេចាកចេញពីតំបន់ភ្នំអាបារីម មកបោះជំរំនៅវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប៉ា ជិតទន្លេយ៉ារ៉ាដ នៅក្រុងយេរីខូ។⁴⁹ ពួកគេបោះជំរំជិតទន្លេយ៉ារ៉ាដ ចាប់ពីបេតយេស៊ីម៉ូត រហូតដល់អេបិលស៊ីទីម ក្នុងវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប៉ា។
⁵⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ នៅវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប៉ា ក្បែរទន្លេយ៉ារ៉ាដ នៅក្រុងយេរីខូ ដោយមានបន្ទូលថា៖⁵¹ «ចូរប្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «នៅពេលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងទន្លេយ៉ារ៉ាដ ចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន⁵² នោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបណ្តេញប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនោះឲ្យអស់ពីមុខអ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបំផ្លាញរូបស្នាក់ទាំងអស់របស់ពួកគេ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបំផ្លាញរូបស្ថិតទាំងអស់របស់ពួកគេ ព្រមទាំងកម្ទេចទីខ្ពស់ៗទាំងអស់របស់ពួកគេផងដែរ។
⁵³ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាប់យកស្រុកនោះទុកជាកម្មសិទ្ធិ ហើយរស់នៅទីនោះ ពីព្រោះយើងបានឲ្យអ្នករាល់គ្នា ទុកជាកម្មសិទ្ធិហើយ។⁵⁴ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទទួលស្រុកនោះទុកជាមរតក ដោយចាប់ឆ្នោត តាមអំបូរនីមួយៗ។ អំបូរណាដែលធំជាងគេ ត្រូវឲ្យចំណែកដីធំជាងគេដែរ ហើយអំបូរណាតូចជាងគេ ត្រូវចំណែកដីតូចជាងគេដែរ។ បើចាប់ឆ្នោតប៉ះចំអំបូរណា ដីនោះនឹងបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំបូរនោះ។ អ្នករាល់គ្នាទទួលមរតកតាមឈ្មោះកូលសម្ព័ន្ធដូនតាមអំបូរណា។
⁵⁵ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនបណ្តេញប្រជាជននៅក្នុងស្រុកចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នាទេ នោះប្រជាជនដែលអ្នករាល់គ្នាអនុញ្ញាតឲ្យរស់នៅនោះ ពួកគេនឹងប្រៀបដូចជាកម្ទេចឈើនៅក្នុងភ្នំក្របរបស់អ្នករាល់គ្នា និងជាបន្លាជាប់នៅចំហៀងរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺពួកគេនឹងធ្វើឲ្យជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នាលំបាក នៅក្នុងស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅនោះ។⁵⁶ ត្រូវដឹងថា យើងប្រព្រឹត្តចំពោះជនជាតិនោះយ៉ាងណា នោះយើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ»។

34 ¹ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖²«ចូរបង្គាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ពេលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន ជាស្រុកដែលត្រូវបានដាក់ម្ចាស់ដល់អ្នករាល់គ្នា គឺស្រុកកាណាន និងព្រំប្រទល់របស់វា³គឺព្រំប្រទល់ខាងត្បូងគិតចាប់ពីទីរហោស្ថានស៊ីន ជាប់នឹងស្រុក អេដុម។ ព្រំប្រទល់ខាងកើតឈៀងខាងត្បូងនឹងបញ្ចប់នៅចុងខាងត្បូងនៃសមុទ្រអ៊ីប៊ីល។

⁴រួចបត់ទៅខាងត្បូងចាប់ពីទីលក្រាបីម ឆ្លងកាត់ទីរហោស្ថានស៊ីន ហើយពីទីនោះបន្តទៅដល់ខាងត្បូងកាដេសបាននា និងបន្តរហូតដល់ទៅហាសាអាដា ហួសទៅដល់អាសម្ព័ន្ធ⁵ពីទីនោះ ព្រំប្រទល់ត្រូវបត់ពីអាសម្ព័ន្ធ ឆ្ពោះទៅស្ទឹងស្រុកអេស៊ីបរហូតទៅទល់នឹងសមុទ្រ។

⁶ព្រំប្រទល់ខាងលិច នោះគឺតាមបណ្តោយសមុទ្រធំ។ នេះត្រូវបានជាព្រំដែនខាងលិចរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁷ព្រំប្រទល់ខាងជើងរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវកំណត់នោះគឺចាប់ពីសមុទ្រធំ រហូតដល់ភ្នំហោរ។⁸ហើយពីភ្នំហោរ រហូតដល់ក្រុងហាម៉ាត់ ហើយបន្ត ទៅដល់សេដាដ។⁹ហើយព្រំប្រទល់នេះត្រូវបន្តទៅដល់ស៊ីប្រុន រួចបញ្ចប់នៅហាសាអេណាន។ នេះត្រូវជាព្រំប្រទល់ខាងជើងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁰បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវកំណត់ព្រំប្រទល់ខាងកើតរបស់អ្នករាល់គ្នាចាប់ពីហាសាអេណានទៅសេផាម។¹¹ហើយពីព្រំប្រទល់ខាងកើតនេះត្រូវចុះពីសេផាម ទៅរឹមឡា ដែលនៅខាងកើតអាហ្សីន រួចបន្តចុះទៅតាមបណ្តោយត្រើយខាងកើតសមុទ្រគេនេសាវីត¹²រួចបន្តចុះទៅក្រោមរហូតដល់ព្រំដែនខាងកើតនៃសមុទ្រ អ៊ីប៊ីល។ នេះគឺជាស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នាដែលព្រំប្រទល់ជុំវិញ។

¹³បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់ថា៖ «នេះហើយជាស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នានឹងបានទទួលដោយការចាប់ផ្តើម ដែល ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ឲ្យប្រគល់ដល់កុលសម្ព័ន្ធប្រាំបួន និងកុលសម្ព័ន្ធពាក់កណ្តាលទៀត។¹⁴ចំណែក កុលសម្ព័ន្ធនៃកូនចៅរូបេន តាមរយៈការបែងចែកមរតកក្នុង កុលសម្ព័ន្ធនៃដួនតារបស់ពួកគេ និងកុលសម្ព័ន្ធកូនចៅកាដេ តាមរយៈការបែងចែកមរតកក្នុងកុលសម្ព័ន្ធនៃដួនតារបស់ពួកគេ ព្រមទាំងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ចំនួនពាក់កណ្តាលទៀត បានទទួលទឹកដីរបស់ពួកគេអស់ហើយ។¹⁵កុលសម្ព័ន្ធទាំងពីរ និងកុលសម្ព័ន្ធពាក់កណ្តាល បានទទួលទឹកដីជាចំណែករបស់ខ្លួន នៅ ផ្នែកខាងលើទន្លេយ៉ាដាន់ ខាងលិចក្រុងយេរីខូ គឺបែរមុខទៅទិសខាងកើត»។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកម៉ូសេ ដោយមានបន្ទូលថា៖¹⁷«ឈ្មោះពួកអ្នកដែលត្រូវចែកស្រុកនោះ ទុកជាមរតកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា នោះគឺបូជាចារ្យ អេឡាសារ និងយ៉ូស្វេជាកូននួន¹⁸ហើយអ្នកត្រូវជ្រើសរើសមេដឹកនាំម្នាក់ពីគ្រប់កុលសម្ព័ន្ធ ដើម្បីបែងចែកទឹកដីឲ្យអំបូររបស់ពួកគេ។

¹⁹ទាំងនេះជាឈ្មោះរបស់ពួកគេ ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា លោកកាលែប គឺកូនរបស់លោកយេកូនេ។²⁰ពីកុលសម្ព័ន្ធកូនចៅរបស់ស៊ីម្មាន គឺលោកសាំយូអែល ជាកូន របស់លោកអាំមីហ្វីដ ។

²¹ពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន គឺលោកអេលីដាដ ជាកូនរបស់លោកគីសឡូន ។²²មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធកូនចៅដាន់ គឺលោកប៊ូ ជាកូនរបស់លោកយុកលី។

²³ពីកូនចៅរបស់យ៉ូសែប មេដឹកនាំកូនចៅនៃកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ គឺលោកហានាល ជាកូនរបស់លោកអេផ្លូដ។

²⁴មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធនៃកូនចៅរបស់អេប្រាអ៊ឹម គឺលោកកេមយូល ជាកូនរបស់លោកស៊ីបតាន ។²⁵មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធនៃកូនចៅរបស់សាប៊ុយឡូន គឺលោកអេលីសាផាន ជាកូនរបស់លោកប៉ាណាក់។²⁶មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធនៃកូនចៅរបស់អ៊ីសាខា គឺលោកប៉ាលទាល ជាកូនរបស់លោកអាស្សាន។

²⁷មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធនៃកូនចៅរបស់អេស៊ីរ គឺលោកអហ៊ីហ្វីដ ជាកូនរបស់លោកសេឡូមី ។²⁸មេដឹកនាំពីកុលសម្ព័ន្ធនៃកូនចៅរបស់ណែបថាលី គឺលោកពេដាហិល ជាកូនរបស់លោកអាំមីហ្វីដ»។²⁹ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់អ្នកទាំងនេះឲ្យបែងចែកទឹកដីនៃស្រុកកាណាន ចែកឲ្យកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗរបស់ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលទុកជាមរតក។

35 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ នៅវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប ជិតទន្លេយ៉ែរដាន់ ទល់មុខនឹងក្រុងយេរិទូ ដោយបន្ទូលថា៖² «ចូរបង្ហាត់ប្រជាជន អ៊ីស្រាអែលឲ្យប្រគល់ទឹកដីខ្លះដែលជាចំណែករបស់ពួកគេឲ្យពួកលេវីផង។ ពួកគេត្រូវឲ្យក្រុងដើម្បីពួកលេវីបានរស់នៅ ហើយវាលស្មៅនៅជុំវិញក្រុងទាំង នោះផងដែរ។

³ដូច្នេះ ពួកលេវីនឹងមានក្រុងទាំងនេះសម្រាប់រស់នៅ។ ចំណែក វាលស្មៅនឹងបានសម្រាប់សត្វពាហនៈទៀតៗរបស់ពួកគេ ដែលជា កម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ។⁴ វាលស្មៅនៅជុំវិញទីក្រុងដែលប្រគល់ឲ្យពួកលេវីនោះ ត្រូវគិតចាប់ពីកំពែងក្រុងចេញទៅក្រៅ ចម្ងាយមួយពាន់ហត្ថគ្រប់ទិសទាំងអស់។

⁵អ្នករាល់គ្នាត្រូវរាល់ស្រែនៅទីក្រុងនៅទិសខាងកើតពីរពាន់ហត្ថ នៅទិសខាងត្បូងពីរពាន់ហត្ថនៅ នៅទិសខាងលិចពីរពាន់ហត្ថ និងនៅទិសខាងជើងពីរពាន់ ហត្ថ។ នេះជាវាលស្មៅសម្រាប់ក្រុងរបស់ពួកគេ។ ទីក្រុងត្រូវស្ថិតនៅចំកណ្តាលដីនោះ។

⁶ទីក្រុងទាំងប្រាំមួយ ដែលអ្នករាល់គ្នាឲ្យដល់ពួកលេវី នោះត្រូវឲ្យមានទីក្រុងសម្រាប់ជាជម្រក។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទុកកន្លែងទាំងនេះសម្រាប់ឲ្យអ្នកណាដែល សម្លាប់មនុស្សបានរត់ភៀសខ្លួនទៅ។⁷ អ្នករាល់គ្នាត្រូវឲ្យទីក្រុងសែសិបពីរទៀតដល់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ទីក្រុងទាំងអស់ដែលត្រូវឲ្យដល់ពួកលេវី នោះ មានចំនួនសែសិបប្រាំបី។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រគល់វាលស្មៅសម្រាប់ក្រុងនីមួយៗផងដែរ។

⁸កុលសម្ព័ន្ធជំនាងគេរបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល គឺកុលសម្ព័ន្ធដែលមានដើម្រើន ត្រូវប្រគល់ក្រុងឲ្យច្រើន ហើយកុលសម្ព័ន្ធតូច ត្រូវឲ្យក្រុងតិច»។
កុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗត្រូវប្រគល់ឲ្យពួកលេវី តាមចំណែកដែលពួកគេទទួលបាន។

⁹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ ដោយបន្ទូលថា៖¹⁰ «ចូរប្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «នៅពេលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ ចូលទៅក្នុងស្រុក កាណានរួចហើយ¹¹ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវជ្រើសរើសយកក្រុងខ្លះសម្រាប់ទុកជាកន្លែងឲ្យអ្នកណាដែលបានសម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនាភៀសខ្លួនមកជ្រក។

¹²ក្រុងទាំងនោះជាជម្រករបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចពីអ្នកសងសឹក។ ធ្វើដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវជាប់ចោទនោះនឹងមិនត្រូវសម្លាប់មុនពេលឈរកាត់ក្តីនៅចំពោះ មុខសហគមន៍ឡើយ។¹³ អ្នករាល់គ្នាត្រូវជ្រើសរើសក្រុងប្រាំមួយសម្រាប់ធ្វើជាក្រុងជម្រក។

¹⁴អ្នកត្រូវផ្តល់ឲ្យក្រុងជម្រកបីស្ថិតនៅឆ្ងាយទន្លេយ៉ែរដាន់ និងក្រុងបីទៀតនៅក្នុងស្រុកកាណាន។ ក្រុងទាំងនេះគឺសម្រាប់ជាក្រុងជម្រក។ សម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល សម្រាប់ជនបរទេស និងសម្រាប់អស់អ្នកកំពុងរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។¹⁵ ក្រុងទាំងប្រាំមួយនេះគឺសម្រាប់ទុកជាកន្លែង ឲ្យអ្នកណាដែលបានសម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនាភៀសខ្លួនមកជ្រក។

¹⁶ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើជនជាប់ចោទនោះ យករបស់អ្វីមួយធ្វើពីដែក វាយជនរងគ្រោះ ហើយប្រសិនបើជនរងគ្រោះនោះស្លាប់ ជនជាប់ចោទនោះគឺជាឃាតក។ គេត្រូវ តែទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹⁷ ប្រសិនបើ ជនជាប់ចោទនោះកាន់ដុំថ្មវាយជនរងគ្រោះ ដែលអាចធ្វើឲ្យជនរងគ្រោះស្លាប់បាន ហើយប្រសិនបើជនរងគ្រោះនោះ ស្លាប់ ជនជាប់ចោទនោះគឺជាឃាតក។ គេត្រូវតែទទួលទោសដល់ស្លាប់។¹⁸ ប្រសិនបើជនជាប់ចោទយករបស់អ្វីមួយធ្វើពីឈើ វាយអ្នកវាយគ្រោះ ដែលអាចធ្វើឲ្យ ជនរងគ្រោះស្លាប់បាន ហើយប្រសិនបើ ជនរងគ្រោះនោះស្លាប់ ជនជាប់ចោទនោះ គឺជាឃាតក។ គេត្រូវតែទទួលទោសដល់ស្លាប់។

¹⁹អ្នកដែលត្រូវសងសឹកនឹងឈាម នោះត្រូវតែសម្លាប់ឃាតកនោះវិញ។ នៅពេលអ្នកសងសឹកជួបប្រទះឃើញអ្នកនោះវេលាណា អ្នកត្រូវសងសឹកនឹង ឈាមនោះត្រូវតែសម្លាប់ឃាតកនោះ។²⁰ ប្រសិនបើអ្នកនោះបានវាយគេដោយចិត្តស្អប់ ឬបានលបចោលគេនឹងអ្វីមួយ ដែលធ្វើឲ្យជនរងគ្រោះស្លាប់²¹ ឬបានវៃ គេនឹងដៃដោយចិត្តស្អប់ ដែលធ្វើឲ្យជនរងគ្រោះស្លាប់ នោះជនជាប់ចោទដែលវៃគេនោះ ត្រូវតែទទួលទោសដល់ស្លាប់។ គេគឺជាឃាតក អ្នកដែលត្រូវសងសឹក នឹងឈាមនោះត្រូវសម្លាប់ឃាតកនោះវិញ ក្នុងវេលាដែលជួបឃាតកនោះ។

²²ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើជនជាប់ចោទស្រាប់តែវាយជនរងគ្រោះដោយអចេតនា ទាំងគ្មានចិត្តសម្អប់សោះ ឬមិនបានលបចោលរបស់អ្វីមួយទៅលើជនរងគ្រោះ²³ ដែល អាចធ្វើឲ្យជនរងគ្រោះស្លាប់ ជនជាប់ចោទនោះមិនមែនជាសត្រូវរបស់ជនរងគ្រោះទេ គាត់គ្មានបំណងធ្វើឲ្យជនរងគ្រោះឈឺចាប់ទេ។ ប៉ុន្តែ នេះជាអ្វីដែលអ្នក រាល់គ្នាត្រូវធ្វើ បើជនរងគ្រោះនោះស្លាប់។

²⁴ក្នុងករណីសហគមន៍ត្រូវសម្រុះសម្រួលរវាងជនជាប់ចោទ និងអ្នកសងសឹកនឹងឈាម តាមមូលដ្ឋានច្បាប់²⁵ សហគមន៍ត្រូវដោះជនជាប់ចោទនោះ ពីកណ្តាប់ ដៃរបស់អ្នកសងសឹកនឹងឈាម។ សហគមន៍ត្រូវនាំអ្នកនោះវិលត្រឡប់ទៅក្រុងជម្រក ដែលខ្លួនបានរត់ភៀសខ្លួនទៅ ហើយគាត់ត្រូវរស់នៅក្នុងក្រុងនោះ រហូត ដល់ពេលមហាបូជាច្បាស់ ដែលបានតែងតាំងដោយប្រុងបរិសុទ្ធក្នុងជំនាន់នោះស្លាប់។

²⁶ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើជនជាប់ចោទចេញហួសព្រំប្រទល់ក្រុងជម្រកដែលខ្លួនរត់ភៀសខ្លួនទៅនោះ²⁷ ហើយអ្នកសងសឹកនឹងឈាម ជួបគាត់នៅខាងក្រៅ ព្រំប្រទល់ក្រុងជម្រក រួចសម្លាប់គាត់ជនជាប់ចោទ អ្នកសងសឹកនឹងឈាមនោះគ្មានទោសជាឃាតកទេ។²⁸ នេះព្រោះតែជនជាប់ចោទត្រូវរស់នៅក្នុងក្រុងជម្រក រហូតដល់មហាបូជាច្បាស់ស្លាប់។ បន្ទាប់ពីមហាបូជាច្បាស់ស្លាប់ ទើបជនជាប់ចោទអាចវិលត្រឡប់ទៅស្រុកដែលគាត់មានលំនៅដ្ឋានរបស់ខ្លួនវិញបាន។

²⁹ទាំងនេះជាច្បាប់បញ្ញត្តិសម្រាប់អ្នករាល់នៅគ្រប់ជំនាន់ និងគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅ។³⁰ អ្នកណាក៏ដោយដែលសម្លាប់មនុស្សម្នាក់ គេត្រូវសម្លាប់ ឃាតកនោះវិញ នៅពេលដែលមានសាក្សីជាច្រើនធ្វើបន្ទាល់។ ប៉ុន្តែ បើមានសាក្សីតែម្នាក់ គេមិនអាចសម្លាប់ជននោះបានឡើយ។

³¹អ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវទទួលសំណូកអ្វីនឹងលោះជីវិតឃាតកដែលជាប់ចោទពីបទមនុស្សឃាតឡើយ។ ត្រូវតែសម្លាប់អ្នកនោះកុំខាន³² ក៏មិនត្រូវទទួលសំណូកអ្វី នឹងលោះអ្នកដែលបានរត់ទៅជ្រកក្នុងក្រុងជម្រកនោះដែរ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវឲ្យគេត្រឡប់មកនៅក្នុងស្រុករបស់គាត់វិញ រហូតដល់មហាបូជាច្បាស់ស្លាប់។

³³មិនត្រូវបំពុលស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នាទៅរស់នៅតាមរបៀបនេះឡើយ ដ្បិត ឈាមរបស់ឃាតកនឹងបំពុលស្រុកនោះ។ គ្មានតង្វាយធួនណាអាចលោះ ស្រុកនោះបានឡើយ នៅពេលឈាមបានស្រកលើស្រុកនោះហើយ គឺមានតែឈាមនៃអ្នកដែលបានកម្លាយឈាមនោះប៉ុណ្ណោះ។³⁴ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវ ធ្វើឲ្យស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅរស់នៅទៅជាស្មៅហ្មឡើយ ពីព្រោះយើងក៏នៅក្នុងស្រុកនោះដែរ។ ដ្បិត យើងជាព្រះអម្ចាស់ ដែលរស់នៅក្នុងចំណោមកូន ចៅអ៊ីស្រាអែល»។

36¹ បន្ទាប់មក ពួកមេដឹកនាំរបស់ក្រុមគ្រួសារផ្សេងៗនៃអំបូរកាឡាដ ជាកូនរបស់លោកម៉ាកៀរ (ជាកូនរបស់លោកម៉ាណាសេ) ដែលមកពីអំបូរកូនចៅរបស់លោកយ៉ូសែប បានចូលមក ហើយបាននិយាយនៅចំពោះលោកម៉ូសេ និងនៅចំពោះមុខពួកមេដឹកនាំ ដែលជាមេលើកូលសម្ព័ន្ធរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖² «ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់លោក ដែលជាម្ចាស់របស់យើងខ្ញុំ ឲ្យប្រគល់ចំណែកដីដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដោយការចាប់ឆ្នោត។ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានបង្គាប់លោក ឲ្យប្រគល់ទឹកដីជាចំណែករបស់លោកសូផិហាត ជាបងប្អូនរបស់យើងខ្ញុំ ទៅឲ្យកូនស្រីរបស់គាត់ដែរ។

³ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើកូនស្រីរបស់គាត់រៀបការជាមួយកូនប្រុសរបស់កូលសម្ព័ន្ធណាមួយទៀតនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នោះចំណែកទឹកដីរបស់ពួកនាងនឹងត្រូវកាត់ចេញពីចំណែកមរតកនៃដួនតារបស់យើងខ្ញុំ។ ដីនោះនឹងត្រូវបន្ថែមនៅក្នុងចំណែកកូលសម្ព័ន្ធដែលនាងបានទៅចូលរួមជាមួយ។ ក្នុងករណីនោះ ដីនោះនឹងត្រូវដកចេញពីចំណែកមរតករបស់យើងខ្ញុំ។ ហើយក្នុងករណីនោះ នៅពេលឆ្នាំនៃមេត្តាករុណារបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមកដល់ នោះចំណែកមរតករបស់ពួកនាងនឹងត្រូវដាក់ចូលក្នុងចំណែកមរតកនៃកូលសម្ព័ន្ធដែលពួកនាងបានចូលរួម។ ដូច្នេះ ចំណែកមរតករបស់ពួកនាងនឹងត្រូវដកចេញពីចំណែកមរតកនៃដួនតារបស់យើងខ្ញុំ។

⁵ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «អ្វីដែលកូលសម្ព័ន្ធរបស់កូនចៅលោកយ៉ូសែបគេបាននិយាយនៅពេលនេះ គឺត្រឹមត្រូវ។⁶ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ ពីដំណើរនៃពួកកូនស្រីសូផិហាត។ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យពួកគេរៀបការជាមួយអ្នកណាដែលគេគិតថាឈ្នប់ផុត ប៉ុន្តែ គេត្រូវរៀបការជាមួយអ្នកនៅក្នុងកូលសម្ព័ន្ធនៃឪពុករបស់ពួកគេតែប៉ុណ្ណោះ»។

⁷មិនត្រូវឲ្យមានមរតករបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ប្តូរពីកូលសម្ព័ន្ធមួយ ទៅកូលសម្ព័ន្ធមួយទៀតឡើយ។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលម្នាក់ៗ ត្រូវនៅជាប់នឹងចំណែកមរតកនៃកូលសម្ព័ន្ធដួនតារបស់ខ្លួន។

⁸កូនស្រីទាំងអស់របស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលមានចំណែកមរតកក្នុងកូលសម្ព័ន្ធរបស់នាង នោះនាងត្រូវតែរៀបការជាមួយនរណាម្នាក់ដែលស្ថិតនៅក្នុងកូលសម្ព័ន្ធតែមួយរបស់នាង។ ធ្វើបែបនេះ គឺដើម្បីឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានគ្រប់គ្រងមរតកពីដួនតារបស់ពួកគេ។ មិនត្រូវមានចំណែកមរតកណាមួយ ប្តូរពីកូលសម្ព័ន្ធមួយ ទៅកូលសម្ព័ន្ធមួយទៀតឡើយ។ កូលសម្ព័ន្ធនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ត្រូវថែរក្សាចំណែកមរតករបស់ខ្លួន។

¹⁰ដូច្នេះ ពួកកូនស្រីរបស់លោកសូផិហាតក៏ធ្វើដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ¹¹ នាងមីសឡា នាងផេសា នាងហុកឡា នាងមីលកា និងនាងណាហា ជាកូនស្រីរបស់លោកសូផិហាត បានរៀបការជាមួយកូនចៅរបស់ម៉ាណាសេ។¹² ពួកគេបានរៀបការចូលទៅក្នុងអំបូរនៃកូនចៅរបស់លោកម៉ាណាសេ ជាកូនលោកយ៉ូសែប។ ដូច្នេះ មរតករបស់ពួកគេនៅតែស្ថិតក្នុងកូលសម្ព័ន្ធនៃអំបូររបស់ឪពុកពួកគេ។

¹³ទាំងនេះគឺជាបញ្ញត្តិ និងច្បាប់ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល តាមរយៈលោកម៉ូសេ នៅវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប ជិតទន្លេយ៉ារដាន នៅក្រុងយេរិខូ។

ចោទិយកថា

1¹ នេះជាពាក្យដែលលោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ នៅឯខាងនាយទន្លេយ៉ារដាន ក្នុងទីរហស្ថានតំបន់អាហ្វីបា នៅទល់មុខនឹងស្លឹក ត្រង់ចន្លោះប៉ារ៉ាស តូដែល ឡាបាស ព្រមទាំងហាស៊ីវ៉ូត និងឌីសាហាប។² បន្ទាប់ពីបានធ្វើដំណើរអស់រយៈពេលដប់មួយថ្ងៃចេញពីហាវែប នៅតាមតំបន់ភ្នំសៀរ ទៅកាន់កាដេស បាននា។

³ការនេះកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំសែសិប នៅខែទីដប់មួយ នៅថ្ងៃទីមួយនៃខែនោះ លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល អំពីព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ដល់លោកឲ្យប្រាប់គេពួកគេ។⁴ ការនេះកើតឡើងបន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានប្រហារលើព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចជនជាតិអាម៉ូរី ដែលគង់នៅក្រុងហេសបួន និងព្រះបាទអ្នក ជាស្តេចស្រុកបាសាន ដែលគង់នៅក្រុងអាសថាវ៉ូត និងអេទ្រី។

⁵កាលលោកម៉ូសេចាប់ផ្តើមបង្រៀនក្រឹត្យវិន័យ នៅខាងនាយទន្លេយ៉ារដាន ក្នុងស្រុកម៉ូអាបថា៖

⁶ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងបានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ពួកយើងនៅលើហាវែបថា អ្នករាល់គ្នាបានរស់នៅនៅលើភ្នំនេះជាយូរណាស់មកហើយ។

⁷ចូរចេញទៅហើយបន្តដំណើររបស់អ្នក ហើយឆ្ពោះទៅកាន់តំបន់ភ្នំជនជាតិអាម៉ូរី ហើយទៅកាន់គ្រប់ទីកន្លែងដែលនៅជិតទីនោះនៅ

ព្រមទាំងវាលទំនាបជ្រលងទន្លេយ៉ារដាននៅតំបន់ភ្នំ តំបន់វាលទំនាប ក្នុងតំបន់ណេកិប និងឆ្នេរសមុទ្រ ស្រុកកាណាន និងនៅក្នុងប្រទេសលីបង់

រហូតដល់ទន្លេអ៊ីប្រាត។⁸ មើល យើងប្រគល់ស្រុកឲ្យអ្នករាល់គ្នាហើយ ចូរកាន់កាប់ទឹកដីនោះទៅ

ជាទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាប្រគល់ឲ្យលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប ជាបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា

ព្រមទាំងពូជពង្សដែលកើតមកតាមក្រោយផ្សេងទៀត។

⁹នៅពេលនោះយើងបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំមិនអាចទទួលខុសត្រូវអ្នករាល់គ្នាតែម្នាក់ឯងបានទេ។

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នកបានធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាកើនគ្នាច្រើន ហើយមើល សព្វថ្ងៃនេះ អ្នករាល់គ្នាមានចំនួនច្រើនដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ។¹¹ សូមព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះនៃបុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចំនួនច្រើន មួយពាន់ដងលើសជាងនេះ ហើយប្រទានពរអ្នករាល់គ្នា

ដូចព្រះបានសន្យានឹងអ្នករាល់គ្នាហើយ!

¹²ប៉ុន្តែ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យខ្ញុំតែម្នាក់ អាចទទួលបន្ទុកដ៏ច្រើន និងដោះស្រាយជម្លោះឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានទៅ?¹³ ចូរយកមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា

មនុស្សដែលមានការយល់ដឹង និងមនុស្សដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ ក្នុងកូលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ ហើយយើងនឹងឲ្យពួកគេធ្វើជាមេដឹកនាំលើអ្នករាល់គ្នា។

¹⁴ អ្នករាល់គ្នាឆ្លើយតបមកខ្ញុំថា៖ «កិច្ចការដែលលោកបានប្រាប់នោះប្រសើរណាស់សម្រាប់ពួកយើង»។

¹⁵ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានជ្រើសរើសមេដឹកនាំនៃកូលសម្ព័ន្ធរបស់អ្នក គឺមនុស្សមានប្រាជ្ញា និងមនុស្សដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ

ហើយតែងតាំងឲ្យពួកគេធ្វើជាមេដឹកនាំលើអ្នករាល់គ្នា ជាមេដឹកនាំលើមួយពាន់នាក់ ជាមេដឹកនាំលើមួយរយនាក់ ជាមេដឹកនាំលើហាសិបនាក់

ជាមេដឹកនាំលើដប់នាក់ និងជាពួកមេដឹកនាំ តាមកូលសម្ព័ន្ធ។¹⁶ ខ្ញុំបានបង្គាប់ទៅពួកចៅក្រមរបស់អ្នករាល់គ្នានៅគ្រានោះថា

ចូរស្តាប់ជម្លោះរបស់បងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយកាត់ក្តីដោយយុត្តិធម៌រវាងមនុស្សម្នាក់ និងបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយនិងជនបរទេសដែលរស់នៅគាត់ផង។

¹⁷ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវបង្ហាញភាពលំអៀងទៅលើនរណាម្នាក់នៅ ពេលមានជម្លោះកើតឡើងនោះទេ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្តាប់ទាំងអ្នកតូច និងអ្នកធំដូចគ្នា។

អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវក៏យខ្លាចមុខនៃមនុស្សណាឡើយ ដ្បិត ការកាត់ក្តីគឺស្ថិតលើព្រះអម្ចាស់ បើរឿងនោះអ្នករាល់គ្នាពិបាកកាត់ក្តីពេក

នោះអ្នករាល់គ្នានឹងនាំមកដល់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងស្តាប់រឿងនោះ។¹⁸ ខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅគ្រានោះថា គ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។

¹⁹ យើងធ្វើដំណើរចេញពីភ្នំហោបែប ហើយបានឆ្លងកាត់វាលរហាស្ថានដ៏ធំ គួរស្វែងខ្លាចទាំងនោះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ នៅតាមផ្លូវរបស់ពួកយើងទៅកាន់ភ្នំរបស់ជនជាតិអាម៉័រី ដូចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើងបានបង្គាប់ដល់យើង ហើយយើងបានទៅដល់កាដេស បាននា។

²⁰ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានមកដល់ភ្នំរបស់ជនជាតិអាម៉័រី ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ប្រទានដល់យើង។²¹ មើល ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា បានរៀបចំទីកន្លែងនៅមុខអ្នករាល់គ្នាហើយ ចូរឡើងទៅកាន់កាប់ ដូចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានមានបន្ទូលមកអ្នករាល់គ្នាថា៖ «កុំភ័យខ្លាច ឬតក់ស្លុតអ្វីឡើយ»។

²² អ្នកទាំងអស់គ្នាបានចូលមកជួបខ្ញុំ ហើយនិយាយថា៖ «ចូរឲ្យពួកយើងចាត់មនុស្សទៅមុខពួកយើង ដូច្នេះ ពួកគេអាចនឹងស្វែងរកទឹកដ៏សម្រាប់ពួកយើង ហើយនាំពាក្យមកប្រាប់ពួកយើងអំពីផ្លូវដែលពួកយើងគួរតែវាយប្រហារ ព្រមទាំងទីក្រុងណាដែលយើងនឹងទៅដល់។²³ ខ្ញុំយល់ឃើញថាគំនិតនេះល្អ ខ្ញុំបានចាត់មនុស្សដប់ពីរពីអ្នករាល់គ្នា គឺក្នុងកុលសម្ព័ន្ធមួយត្រូវយកមនុស្សម្នាក់។²⁴ ពួកគេបានចេញទៅ ហើយឡើងទៅកាន់តំបន់ភ្នំ រហូតដល់ភូមិអែលកុល ហើយក៏ស៊ើបការណ៍នៅស្រុកនោះ។

²⁵ ពួកគេបានយកផលរបស់ដីនៅក្នុងដែនរបស់ពួកគេ និងបាននាំយកវាចុះដល់ពួកយើង។ ពួកគេព្រមទាំងនាំពាក្យមកប្រាប់ពួកយើងថា៖ «ស្រុកនោះគឺជាទីកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើងប្រទានដល់ពួកយើង»។

²⁶ អ្នករាល់គ្នាមិនព្រមវាយប្រហារ តែបែរជាប្រឆាំងបះបោរនឹងសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នាវិញ។

²⁷ អ្នករាល់គ្នាត្អូញត្អែកស្រឡាចរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយនិយាយថា៖ «ដោយព្រោះ ព្រះអម្ចាស់ស្អប់ពួកយើង បានជាព្រះអង្គនាំពួកយើងចាកចេញពីទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ ដើម្បីឲ្យពួកយើងធ្លាក់ចូលក្នុងដែនរបស់ជនជាតិអាម៉័រី ហើយបំផ្លាញពួកយើង។

²⁸ តើពួកយើងអាចទៅកន្លែងណាបាន? បងប្អូនរបស់យើងបានបំភ័យយើង ដោយនិយាយថា៖ «ប្រជាជនទាំងនោះធំជាង និងខ្ពស់ជាងពួកយើង ក្រុងរបស់ពួកគេធំជាងយើង ហើយមានកំពែងការពារខ្ពស់ដល់មេឃ មួយទៀត យើងបានឃើញកូនចៅអណាក់ នៅទីកន្លែងនោះដែរ»។

²⁹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «កុំភ័យខ្លាចឲ្យសោះ ហើយក៏មិនត្រូវខ្លាចពួកគេដែរ។³⁰ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ជាព្រះដែលយាងនៅមុខអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គនឹងប្រយុទ្ធជំនួសអ្នករាល់គ្នា

ដូចជាអ្វីៗដែលព្រះអង្គបានធ្វើលើទឹកដីអេស៊ីបនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា³¹ ព្រមទាំងនៅក្នុងទីរហាស្ថាន ជាកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា បាននាំអ្នករាល់គ្នា ដូចជាដំបូលរបស់ព្រះអង្គ ទៅគ្រប់កន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នាទៅរហូតមកដល់កន្លែងនេះ។

³² ប៉ុន្តែ ទោះបីយ៉ាងនោះក្តី អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនជឿលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា³³ ជាព្រះដែលបានយាងនៅមុខអ្នកនៅតាមផ្លូវ ដើម្បីស្វែងរកទីកន្លែងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាឡើងត្រសាល ដោយភ្លើងនៅពេលយប់ និងដោយពពកនៅពេលថ្ងៃ។

³⁴ ព្រះអម្ចាស់ពូសម្លេងរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ ព្រះអង្គព្រះពិរោធ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖³⁵ «ក្នុងចំណោមមនុស្សអាក្រក់នៅជំនាន់នេះ គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចឃើញទឹកដីដ៏ល្អ ដែលយើងបានស្ងៀមថា នឹងឲ្យបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ³⁶ លើកលែងតែកាលែប ជាតូចរបស់យេតូន លោកនឹងឃើញទឹកដីនោះ។ យើងនឹងប្រទានទឹកដីណាដែលលោកបានដើរកាត់ ហើយកូនចៅរបស់លោកព្រោះលោកបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង»។

³⁷ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏ព្រះពិរោធនឹងខ្ញុំដោយព្រោះតែអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «អ្នកក៏មិនបានចូលទៅក្នុងទឹកដីនោះដែរ³⁸ លោកយ៉ូស្វេ ជាកូនរបស់លោកនួន ជាអ្នកដែលឈរនៅពីមុខអ្នករាល់គ្នា លោកនឹងទៅដល់ទីនោះ ចូរលើកទឹកចិត្តលោក ជឿត លោកនឹងដឹកនាំអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីទៅយកវាជាមរតក។

³⁹ មួយវិញទៀត កូនតូចៗរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នានិយាយថា ពួកគេអាចទៅជាជនរងគ្រោះ ដែលសព្វថ្ងៃគេមិនទាន់យល់ដឹងអំពីការល្អ ឬអាក្រក់នៅឡើយ ពួកគេនឹងទៅកាន់ទឹកដីនោះដែរ។ យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីនោះឲ្យទៅពួកគេ ហើយពួកគេនឹងកាន់កាប់ទឹកដីនោះ។⁴⁰ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាវិញ ចូរត្រឡប់ និងធ្វើដំណើរទៅក្នុងទីរហាស្ថាន ឆ្ពោះទៅកាន់សមុទ្រកក់វិញ។

⁴¹ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាឆ្លើយមកខ្ញុំថា៖ «យើងបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងឡើងទៅប្រយុទ្ធ ហើយយើងនឹងដើរតាមអ្វីៗទាំងអស់ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងបានបង្គាប់យើងឲ្យធ្វើ។ បុរសគ្រប់រូប នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់អាវុធរៀងៗខ្លួន ហើយអ្នករាល់គ្នាបានត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេច ដើម្បីប្រយុទ្ធនៅតំបន់ភ្នំនោះ។⁴² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរប្រាប់ពួកគេកុំវាយប្រហារ និងប្រយុទ្ធឡើយ ដ្បិត យើងនឹងមិនគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាឡើយ ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងយកឈ្នះលើអ្នករាល់គ្នាជាមិនខាន»។

⁴³ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់ខ្ញុំទេ។ អ្នករាល់គ្នាបះបោរប្រឆាំងនឹងសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នាបានក្រអឺតក្រទម ហើយបានទៅវាយលុកនៅតំបន់ភ្នំ។⁴⁴ ប៉ុន្តែ ជនជាតិអាម៉័រីដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ភ្នំនោះ ចេញមកប្រយុទ្ធនឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយដេញប្រហារអ្នករាល់គ្នាដូចជាសត្វឃ្មុំ ហើយបានវាយអ្នករាល់គ្នារហូតដល់តំបន់ភ្នំសៀរ និងរហូតដល់ហោម៉ាផងដែរ។

⁴⁵ អ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់មកវិញ ហើយបានយំសោកនៅចំពោះព្រះភិតព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនបានស្តាប់សម្លេងរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ហើយព្រះអង្គក៏មិនបានផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ។⁴⁶ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នារស់នៅក្នុងកាដេសនោះអស់រយៈពេលយូរថ្ងៃ។

2 ¹បន្ទាប់មក យើងចេញដំណើរទៅទីរហោស្ថាន តាមផ្លូវសមុទ្រកក់ ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកខ្ញុំ នៅពេលយើងបានដើរជុំវិញតំបន់ភ្នំសៀរ ជាច្រើនថ្ងៃ។²ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដំណើរជុំវិញភ្នំនេះយូរណាស់ហើយ ចូរចេញដំណើរទៅទិសខាងជើងចុះ។

³ចូរបង្គាប់ដល់ប្រជាជន ដោយនិយាយថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវដើរឆ្លងកាត់តាមទឹកដីបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺកូនរបស់អេសាវ ជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ភ្នំសៀរ ពួកគេនឹងខ្លាចអ្នករាល់គ្នា។ ហេតុនេះហើយ ចូរប្រយ័ត្ន កុំប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេឡើយ ដ្បិត យើងនឹងមិនប្រគល់ទឹកដីឲ្យមកអ្នករាល់គ្នាទេ សូម្បីតែ ស្នាមបាត់ជើងក៏មិនបានផង ដ្បិត យើងបានប្រគល់ភ្នំសៀរនេះ ទៅឲ្យអេសាវ ទុកដូចជាទ្រព្យសម្បត្តិហើយ។

⁴អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកប្រាក់ទៅទិញអាហារពីពួកគេ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគបាន អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកប្រាក់ទៅទិញទឹកពីពួកដែរ ទើប អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងផឹកបាន។⁵ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានព្រះពរដល់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ ព្រះអង្គជ្រាបពីការដែលអ្នករាល់គ្នាដើរឆ្លងកាត់នៅទីរហោស្ថានដ៏ធំនេះ។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានគង់នៅជាអ្នករាល់គ្នា អស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំមកហើយ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនខ្វះខាតអ្វីសោះឡើយ។

⁶ដូច្នេះ យើងបានដើរឆ្លងកាត់ទឹកដីបងប្អូនរបស់យើង ជាកូនចៅរបស់លោកអេសាវដែលរស់នៅលើតំបន់ភ្នំសៀរ ហើយយើងក៏បានចេញពីទឹកដីតំបន់ភ្នំអាវ៉ាបា អេឡាត និងអេសាន គេបើរដែរ។ បន្ទាប់មក យើងធ្វើដំណើរ ហើយបានឆ្លងកាត់តាមផ្លូវទៅទីរហោស្ថានទឹកដីម៉ូអាប៉ា។

⁷ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «កុំបង្កបញ្ហាដល់ជនជាតិម៉ូអាប៉ា ហើយកុំប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេនៅក្នុងសង្គ្រាមឡើយ។ ដ្បិត យើងនឹងមិនឲ្យទឹកដីរបស់ពួកគេទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ព្រោះយើងបានប្រគល់ក្រុងអេរី ឲ្យកូនចៅរបស់លោកឡាតទុកជាកម្មសិទ្ធិរួចទៅហើយ។

⁸(ពីមុន ជនជាតិអេមីមរស់ទឹកដីនោះ ជាជនជាតិដែលមានគ្នាច្រើន ហើយមានមាឌធំខ្ពស់ ដូចជាជនជាតិអណាក់ដែរ⁹ អ្នកផ្សេងទៀតចាត់ទុកពួកនោះជា ជនជាតិវែងផែម ដូចជនជាតិអណាក់ដែរ ប៉ុន្តែ ជនជាតិម៉ូអាប៉ាហៅពួកគេថា ជនជាតិអេមីម។

⁹ពីមុន ជនជាតិហ្វីរីរីរស់នៅក្នុងតំបន់ភ្នំសៀរដែរ ប៉ុន្តែ កូនចៅរបស់លោកអេសាវបានទទួលជ័យជម្នះលើពួកគេ។ ពួកគេបំផ្លាញជនជាតិហ្វីរីរីចេញពីមុខពួកគេ ហើយបានរស់នៅទីកន្លែងរបស់ពួកគេ ដូចជាអ្វីស្រាវអែលបានធ្វើ ក្នុងទឹកដី ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ដល់ពួកគេដែរ)។

¹⁰«ឥឡូវនេះ ចូរក្រោកឡើង ហើយទៅឆ្លងកាត់ជ្រោះសេរេដចុះ»។ ដូច្នេះ យើងក៏បានទៅឆ្លងកាត់ជ្រោះសេរេដទៅ។¹¹ឥឡូវ ចាប់ពីថ្ងៃដែលពួកយើងបានធ្វើដំណើរពីកាដេស បាននាហូតដល់យើងឆ្លងកាត់ជ្រោះសេរេដ គឺមានរយៈពេលសាមសិបប្រាំបីឆ្នាំហើយ។ គឺរហូតដល់អស់អ្នក ដែលមានអាយុពេញវ័យធ្វើសង្គ្រាមនៅជំនាន់នោះ បានបាត់បង់ជីវិតអស់ ដូចព្រះអម្ចាស់បានស្ងួតនឹងពួកគេ។¹²ម៉្យាងវិញទៀត ព្រះហស្តរបស់ ព្រះអម្ចាស់ទាល់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សជំនាន់នោះ ដើម្បីបំផ្លាញពួកគេចេញពីរហូតដល់គេរីនាសអស់។

¹³ការនេះបានកើតឡើងនៅពេលដែលមានអាយុពេញវ័យធ្វើសង្គ្រាម ហើយបានស្លាប់បាត់អស់ចេញពីក្នុងចំណោមប្រជាជន¹⁴នោះ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖¹⁵«ថ្ងៃនេះ អ្នកបានត្រូវឆ្លងកាត់ក្រុងអេរី ជាព្រំប្រទល់ទឹកដីម៉ូអាប៉ាហើយ។

¹⁶នៅពេលអ្នករាល់គ្នាធ្វើដំណើរជិតដល់ទឹកដីរបស់ប្រជាជនអាំម៉ូន នោះកុំបង្កបញ្ហា ឬប្រយុទ្ធនឹងពួកគេឡើយ ដ្បិត យើងនឹងមិនឲ្យទឹកដីរបស់ពួកគេធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះយើងបានប្រគល់ទឹកដីនេះ ឲ្យទៅកូនចៅរបស់លោកឡាត ធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរួចហើយ»។

¹⁷(ទឹកដីនោះ ក៏ចាត់ទុកជាទឹកដីរបស់ពួកជនជាតិវែងផែមដែរ។ ជនជាតិវែងផែមធ្លាប់បានរស់នៅលើទឹកដី ប៉ុន្តែ ជនជាតិអាំម៉ូនហៅគេថាជាជនជាតិសាស្ត្រិមីម¹⁸ ជាប្រជាជនមួយដែលខ្លាំងពូកែ មានគ្នាច្រើន ហើយមានមាឌខ្ពស់ៗដូចជា ជនជាតិអណាក់។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានបំផ្លាញពួកគេនៅពីមុខប្រជាជនអាំម៉ូន ពួកគេ ទទួលបានជ័យជម្នះ ហើយបានរស់នៅទីនោះទៅ។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់ក៏បានធ្វើការដល់ប្រជាជនរបស់លោកអេសាវដែរ ជាអ្នកដែលរស់នៅតំបន់ភ្នំសៀរ នៅពេលដែលព្រះអង្គបានបំផ្លាញប្រជាជនហ្វីរី ចេញពីមុខរបស់ពួកគេ ហើយកូនចៅរបស់លោកអេសាវក៏ទទួលបានជ័យជម្នះ ក្រោយមកពួកគេបានរស់នៅលើទឹកដីនោះ រហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ។

²⁰ជនជាតិអារីមដែលរស់នៅក្នុងភូមិនានា រហូតដល់កាលា ជនជាតិកាប់ថេរ ដែលចេញមកពីទឹកដីកាប់ថេរ បានបំផ្លាញពួកគេ និងតាំងទីលំនៅក្នុងទឹកដីនោះទៅ)។

²¹ឥឡូវនេះ ចូរក្រោកឡើង ហើយបន្តដំណើររបស់អ្នករាល់គ្នាទៅមុខទៀត ត្រូវដើរកាត់ស្ទឹងអេណូន មើល យើងបានប្រគល់ទឹកដីនោះទៅក្នុងដៃរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី និងជាស្តេចក្រុងហែលពូន ព្រមទាំងទឹកដីរបស់គេផង។ ចូរចាប់ផ្តើមកាន់កាប់ទឹកដីនោះទៅ ហើយប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេក្នុងសង្គ្រាម។

²²នៅថ្ងៃនេះយើងនឹងចាប់ផ្តើមឲ្យជនជាតិនៅក្រោមមេឃទាំងមូលភ័យខ្លាច និងកោតខ្លាចចំពោះអ្នករាល់គ្នា ហើយពួកគេនឹងឮអំពីអ្នករាល់គ្នា ហើយគេនឹងភ័យខ្លាច ព្រមទាំងមានចិត្តព្រួយបារម្ភចំពោះអ្នករាល់គ្នាផង។

²³ខ្ញុំបានចាត់អ្នកនាំសារមកពីទីរហោស្ថានក្តៅម៉ូតឲ្យទៅជួបព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចក្រុងហែលពូន ជាមួយនឹងពាក្យសន្តិភាព ដោយនិយាយថា៖

²⁴«សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំដើរឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់អ្នកផង យើងខ្ញុំនឹងធ្វើដំណើរតាមផ្លូវប៉ូណ្តោះ យើងខ្ញុំនឹងមិនងាកខាងស្តាំ ឬទៅខាងឆ្វេងនោះទេ។

²⁵ប្រសិនបើ ព្រះករុណាផ្តល់អាហារ និងទឹកដោយគិតប្រាក់នោះយើងខ្ញុំនឹងបង់ប្រាក់ថ្វាយ

គ្រាន់តែអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំដើរឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ព្រះករុណាប៉ូណ្តោះ²⁶ ដូចជាកូនចៅរបស់លោកអេសាវ ជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ភ្នំសៀរ និងដូចជាជនជាតិម៉ូអាប៉ា ជាអ្នកដែលរស់នៅក្រុងអេរី បានអនុញ្ញាតឲ្យយើងដែរ

រហូតដល់យើងខ្ញុំឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាងទៅដល់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងខ្ញុំប្រគល់ឲ្យយើងខ្ញុំផង។

²⁷ប៉ុន្តែ ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចក្រុងហែលពូនមិនអនុញ្ញាតឲ្យយើងឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ព្រះអង្គទេ ដ្បិត

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យគំនិតរបស់ស្តេចមាន៖ និងចិត្តរឹងចចេស ដើម្បីប្រគល់គេមកឲ្យអ្នករាល់គ្នា ដូចដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញថ្ងៃនេះ។

²⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «មើល យើងបានចាប់ផ្តើមប្រគល់ស្តេចស៊ីហុន និងទឹកដីរបស់គេដាក់នៅមុខអ្នកហើយ ចូរចាប់ផ្តើមកាន់កាប់ទឹកដីនេះ ទុកជាមរតកចុះ»។

²⁹បន្ទាប់មក ស្តេចស៊ីហុនចេញមកប្រឆាំងនឹងពួកយើង ហើយស្តេច និងប្រជាជនរបស់ស្តេចទាំងអស់មកប្រយុទ្ធនៅត្រង់យ៉ាហាស។

³⁰ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានប្រគល់ស្តេចមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់យើង ហើយយើងបានយកឈ្នះលើស្តេច យើងបានដេញប្រហារសម្លាប់ស្តេចរហូតដល់ទ្រង់ស្ងួត ទាំងបុត្រជីតា និងប្រជាជនរបស់ស្តេចទាំងអស់ផង។

³¹យើងបានចាប់យកក្រុងរបស់ស្តេចទាំងអស់នៅពេលនោះ ហើយបានបំផ្លាញគ្រប់ក្រុងទាំងអស់ ព្រមទាំងមនុស្សប្រុសស្រី និងក្មេងតូចៗ យើងមិនបានទុកអ្នកណាម្នាក់ឲ្យរួចជីវិតឡើយ។³²យើងយកតែហ្វូងសត្វទុកសម្រាប់ខ្លួន ជារបស់ដែលយើងដណ្តើមយកបាន ពីក្រុងនានាដែលយើងចាប់បាន។

³⁶ចាប់ពីក្រុងអារ៉ូម៉ើរ ដែលនៅតាមមាត់ស្ទឹងអើលួន និងក្រុងផ្សេងៗនៅក្នុងជ្រុងលង្ក្រវហូតដល់កាឡូដ គ្មានក្រុងមួយណាខ្ពស់ជាងយើងទេ។
ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានប្រទានជ័យជម្នះដល់យើង លើគ្រប់សត្រូវទាំងអស់ដែលនៅមុខយើង។

³⁷លើកលែងតែទឹកដីរបស់កូនចៅរបស់ជនជាតិអាម៉ូនទេ ដែលយើងមិនទៅដល់ ព្រមទាំងក្រុងប៉ុន្មានដែលនៅតាមមាត់ស្ទឹងយ៉ាកុប និងក្រុងនៅតាមតំបន់ភ្នំ
ហើយគ្រប់កន្លែងណាដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានហាមឃាត់ពួកយើងមិនឲ្យទៅ។

3¹ បន្ទាប់មក យើងបានចេញដំណើរតាមផ្លូវឡើងទៅទីកន្លែងដីបាសាន។ ព្រះបាទអ្នក ជាស្តេចនៃទីកន្លែងដីបាសាន បានចេញមកប្រយុទ្ធជាមួយពួកយើង ស្តេច និងប្រជាជនទាំងមូលរបស់ស្តេច បានចេញមកប្រយុទ្ធនៅត្រង់អេទ្រី។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «កុំភ័យខ្លាចឲ្យសោះ ដ្បិត យើងបានប្រគល់ជ័យជម្នះដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយប្រគល់ប្រជាជន និងទឹកដីរបស់ស្តេចទាំងអស់មកអ្នករាល់គ្នាឲ្យស្ថិតក្នុងក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នកហើយ។ អ្នករាល់គ្នានឹងប្រព្រឹត្តចំពោះស្តេចនោះ ដូចជាអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្តេចស៊ីហុក ជាស្តេចនៃជនជាតិអាម៉ូរី ជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងហែលបួនដែរ។

3² ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងក៏បានប្រទានជ័យជម្នះដល់យើងលើស្តេចអ្នក ជាស្តេចនៃទីកន្លែងដីបាសាន ព្រមទាំងប្រជាជនទាំងអស់របស់ស្តេចក៏ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់យើងដែរ។ យើងដេញប្រហារពួកគេរហូតគ្មានសល់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ។
4 យើងបានចាប់យកក្រុងរបស់គេនៅពេលនោះ គ្មានក្រុងណាមួយដែលរួចផុតពីការចាប់យករបស់យើងទេ គឺហុកស៊ីហុក គ្រប់ទាំងតំបន់អឺកុប ដែលជានគរនៃស្តេចអ្នកនៅក្នុងទីកន្លែងដីបាសាន។

5 ក្រុងទាំងអស់នោះ មានកំពែងការពារយ៉ាងខ្ពស់ មានទ្វារ និងរន្ទ ក្រៅពីនោះ មានភូមិជាច្រើនគ្មានកំពែងទេ។⁶ យើងបានបំផ្លាញពួកគេទាំងស្រុង ដូចជាយើងបានធ្វើចំពោះព្រះបាទស៊ីហុក ជាស្តេចនៃទីកន្លែងដីហែលបួន គឺបានបញ្ចប់ការបំផ្លាញក្រុងទាំងអស់ ទាំងមនុស្សប្រុសស្រី និងក្មេងតូចៗ។⁷ ប៉ុន្តែ ហ្វូងសត្វ និងរបស់ដែលបានមកពីក្រុងនានា យើងយកទុកជារបស់ជ័យភ័ណ្ឌសម្រាប់យើងផ្ទាល់។
8 នៅពេលនោះ យើងបានយកទឹកដីនោះ ពីស្តេចពីរអង្គរបស់ជាជនអាម៉ូរី ជាស្តេចដែលនៅខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន់ ចាប់តាំងពីស្ទឹងអេល្លានរហូតដល់ភ្នំហ៊ីរម៉ូន⁹ (ជនជាតិស៊ីដូនហៅភ្នំហ៊ីរម៉ូនថា ភ្នំស៊ីរាន ហើយប្រជាជននៅទីកន្លែងអាម៉ូរីហៅភ្នំនេះថា ភ្នំសេនា)¹⁰ ព្រមទាំងក្រុងនៅតំបន់រាល់ និងទីកន្លែងកាឡាដ ទីកន្លែងដីបាសានទាំងមូល រហូតដល់សាល់កា និងអេទ្រី ជាត្រង់របស់នគរនៃស្តេចអ្នកនៅក្នុងទីកន្លែងដីបាសាន»។

11 (ជនជាតិមេស៊ីយ៉ាដែលនៅសល់ចុងក្រោយគឺមានតែព្រះបាទអ្នក ជាស្តេចនៃទីកន្លែងដីបាសាន។ មើល! គ្រែផ្ទុំរបស់ព្រះអង្គ គឺជាគ្រែដែក។ តើគ្រែនោះមិននៅក្នុងវាបាត ជាកន្លែងដែលកូនចៅរបស់ពួកអាម៉ូរីទេឬ? គ្រែនោះមានបណ្តាៗយ៉ាងប្រសើរណាស់ និងទទឹងបួនហត្ថ តាមហត្ថរបស់មនុស្ស)។
12 «នេះគឺជាទីកន្លែងដែលយើងបានចាប់យកធ្វើជាកម្មសិទ្ធិនៅពេលនោះ ចេញពីទីកន្លែងអាម៉ូរី ដែលនៅមាត់ស្ទឹងអេល្លាន និងពាក់កណ្តាលតំបន់ភ្នំនៃកាឡាដ ព្រមទាំងក្រុងនៅទីកន្លែងនោះ ខ្ញុំប្រគល់ឲ្យកូលសម្ព័ន្ធរូបេន និងកូលសម្ព័ន្ធកាដ។¹³ ហើយទីកន្លែងដែលនៅពីកាឡាដ និងទីកន្លែងទាំងអស់នៅបាសាន ជានគរនៃស្តេចអ្នក ខ្ញុំបានប្រគល់កណ្តាលទៅឲ្យកូលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ តំបន់ទាំងអស់អឺកុប និងបាសានទាំងមូល។ (គេក៏ហៅតំបន់នេះថា ទីកន្លែងមេស៊ីយ៉ាដែរ)។
14 អំបូរយ៉ាអារ ដែលត្រូវកូនចៅរបស់ម៉ាណាសេ បានយកតំបន់ទាំងមូលនៃអឺកុប ទៅដល់ព្រំប្រទល់នៃទីកន្លែងជនជាតិកេស៊ីរី និងជនជាតិម៉ាកាដ។ គេបានហៅតំបន់ ទីកន្លែងដីបាសានដែរ គឺហៅតាមឈ្មោះលោកហាវ៉ូត យ៉ាអារ រហូតមកទល់សត្វថ្ងៃនេះ)។
15 ខ្ញុំបានប្រគល់ទីកន្លែងដីកាឡាដទៅឲ្យអំបូរម៉ាកាដ។¹⁶ ចំពោះកូនចៅរូបេន និងកូនចៅកាដវិញ ខ្ញុំបានប្រគល់ទីកន្លែងដីចាប់ពីកាឡាដ រហូតដល់ស្ទឹងអេល្លាន ពាក់កណ្តាលនៃស្ទឹងគឺតំបន់នៃព្រំប្រទល់ ហើយពីស្ទឹងយ៉ាហុក ដែលជាព្រំប្រទល់ដែនដីរបស់កូនចៅអាម៉ូរី។

17 ហើយព្រំប្រទល់មួយទៀតគឺជាវាលទំនាបនៃទន្លេយ៉ែរដាន់ ចាប់ពីគេនេសាវ៉ែន ទៅសមុទ្រអារ៉ាបា (ជាសមុទ្រអំបិល) រហូតដល់ជម្រាលភ្នំពីសកាភាគខាងកើត។
18 ខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅពេលនោះថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានទីកន្លែងដីនេះដល់ ដើម្បីឲ្យកាន់កាប់ អ្នករាល់គ្នាដែលអ្នកម្យ៉ាងនឹងត្រូវដើរកាន់ទីនោះ ដោយមានអាវុធជាប់ខ្លួន នៅពីមុខបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។
19 ប៉ុន្តែ ប្រពន្ធកូន និងហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នា (ខ្ញុំដឹងថា អ្នករាល់គ្នាមានហ្វូងសត្វច្រើនណាស់) នឹងត្រូវស្នាក់នៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឲ្យ²⁰ រហូតដល់ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាទាំងអស់សម្រាក ដូចជាព្រះអង្គប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ ហើយរហូតដល់ពួកគេកាន់កាប់ទីកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យពួកគេនៅត្រើយខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន់ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នានឹងត្រឡប់ទៅទីកន្លែងដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាវិញ។

21 ខ្ញុំបានបង្គាប់ទៅលោកយ៉ូស្វេនៅពេលនោះ ដោយប្រាប់ថា៖ «ភ្នែករបស់អ្នកបានឃើញការទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបានធ្វើ ចំពោះស្តេចទាំងពីរអង្គនេះស្រាប់ហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើដល់នគរទាំងអស់ដូចគ្នាដែរ នៅពេលអ្នកឆ្លងចូលទៅក្នុងទីកន្លែងនោះ។²² អ្នកមិនភ័យខ្លាចពួកគេទេ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ព្រះរបស់អ្នក ហើយព្រះអង្គនឹងប្រយុទ្ធនឹងអ្នកដែរ»។

23 ខ្ញុំបានអង្វរព្រះអម្ចាស់នៅពេលនោះថា៖²⁴ «ឱព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានចាប់ផ្តើមបង្ហាញឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ឃើញពីភាពអស្ចារ្យ និងឫទ្ធិបារមីរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិត តើមានព្រះឯណានៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅលើផែនដី ដែលអាចធ្វើការអស្ចារ្យ ហើយកិច្ចការអស្ចារ្យដូចព្រះអង្គបាន?

25 សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំចេញទៅ សុំឲ្យឃើញទីកន្លែងដែលនៅត្រើយខាងទន្លេយ៉ែរដាន់ ព្រមទាំងតំបន់ភ្នំល្អៗ និងទីកន្លែងលីបងផង។

26 ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានព្រះពិរោធនឹងខ្ញុំ ពីព្រោះតែអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គមិនបានស្តាប់ខ្ញុំឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ប៉ុណ្ណឹងបានហើយ កុំនិយាយជាមួយយើងពីការទាំងនេះទៀត។²⁷ ចូរចេញទៅលើកំពូលភ្នំពីសកា ហើយក្រឡេកភ្នែករបស់អ្នកមើលភាគខាងលិច ភាគខាងជើង និងភាគខាងកើត ចូរដោយភ្នែករបស់អ្នក ដ្បិត អ្នកនឹងមិនឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់ទេ។

28 ឆ្ងាយទៅវិញ ចូរបង្រៀនលោកយ៉ូស្វេ ហើយលើកទឹកចិត្ត និងចម្រើនកម្លាំងឲ្យគាត់វិញ ដ្បិត លោកនឹងនាំមុខប្រជាជនឆ្លង ហើយលោកនឹងចែកទីកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នានឹងមើលឃើញនេះ ទុកជាភរមតក។²⁹ ដូច្នេះ យើងបាននៅក្នុងជ្រលងភ្នំដែលទល់មុខនឹងបេតពេអារ។

4¹ តែឡើយនេះ អ្វីស្រាវអែលអើយ ចូរស្តាប់តាមព្រឹត្តិវិន័យ និងច្បាប់ដែលខ្ញុំបានបង្រៀនដល់អ្នករាល់គ្នា ចូរប្រតិបត្តិតាម ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងរស់ ហើយចូលទៅកាន់កាប់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា។² អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវបន្ថែម ទៅលើពាក្យដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នក ឬបន្ថយពាក្យទាំងនោះឡើយ ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់ នៃព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។

³ ភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាបានឃើញនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ ដោយព្រោះព្រះបាល ពេអរ សម្រាប់អស់អ្នកណាដែលដើរតាមព្រះបាល ពេអរនោះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបំផ្លាញពួកគេចេញពីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។⁴ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាដែលកាន់តាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាគឺមានជីវិតរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ។

⁵ មើល ខ្ញុំបានបង្រៀនអ្នករាល់គ្នាអំពីព្រឹត្តិវិន័យ និងច្បាប់ ដូចជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំបានបង្គាប់មកខ្ញុំ ដែលអ្នករាល់គ្នាគួរតែប្រតិបត្តិតាមដូចគ្នា នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវទៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីកាន់កាប់។⁶ ហេតុនេះ ចូររក្សា ហើយប្រតិបត្តិតាមព្រឹត្តិវិន័យ និងច្បាប់នោះចុះ ដ្បិត នេះគឺជាប្រាជ្ញាដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយជាការយល់ដឹងដល់អ្នករាល់គ្នា នៅចំពោះមុខមនុស្ស ដែលនឹងឮអំពីព្រឹត្តិក្រមទាំង ឡាយនេះ គេនឹងនិយាយថា ប្រជាជាតិដែលអស្ចារ្យ ពិតជាមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា និងមានការចេះដឹងមែន។

⁷ ដ្បិត តើមានប្រជាជាតិណាមួយ ដែលមានព្រះគង់នៅជិត ដូចជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងគង់នៅជិត គ្រប់ពេលដែលយើងអំពាវនាវរកព្រះអង្គ?

⁸ តើមានប្រជាជាតិណាមួយ ដែលមានព្រឹត្តិវិន័យ និងច្បាប់សុចរិត ដូចជាព្រឹត្តិវិន័យ និងច្បាប់ដែលខ្ញុំបានដាក់នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះទេ?

⁹ ត្រូវប្រុងស្មារតី និងប្រយ័ត្នខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវចាកខ្លួនដែលភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាបានឃើញនោះទេ ដូច្នេះហើយ ការនោះនឹងមិនឃ្លាតឆ្ងាយពីចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាបានឡើយ រហូតពេញមួយជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរប្រាប់ដល់កូន និងចៅរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁰ នៅថ្ងៃនោះអ្នករាល់គ្នាឈរនៅមុខព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅភ្នំហោបែប នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរប្រមូលប្រជាជនមកឯយើង ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេឮពាក្យរបស់យើង ហើយពួកគេអាចនឹងរៀនកោតខ្លាចយើង ក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេលើផែនដី ហើយពួកគេអាចបង្រៀនដល់កូនចៅរបស់ពួកគេផងដែរ។

¹¹ អ្នករាល់គ្នាបានចូលមកជិត ហើយឈរនៅក្បែរជើងភ្នំ។ ភ្នំមានភ្លើងឆេះឡើងដល់ផ្ទៃមេឃ មានភាពខ្លាំងដ៏ត ហើយពពក និងអំពូងដ៏តសូន្យសុង។

¹² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកអ្នករាល់គ្នាចេញពីក្នុងភ្លើង អ្នករាល់គ្នាបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនបានឃើញព្រះអង្គឡើយ អ្នករាល់គ្នាតែសម្លេងប៉ុណ្ណោះ។

¹³ ព្រះអង្គបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នាពីសម្បត្តិមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីប្រតិបត្តិតាមព្រឹត្តិវិន័យទាំងដប់ប្រការនោះ។ ព្រះអង្គបានសរសេរច្បាប់ និងវិន័យនេះឡើង នៅលើបន្ទះថ្មពីរដុំ។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ខ្ញុំនៅពេលនោះ ឲ្យបង្រៀនដល់អ្នករាល់គ្នាអំពីច្បាប់ និងបញ្ញត្តិ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នានឹងអាចប្រតិបត្តិច្បាប់ និងបញ្ញត្តិនោះនៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាបានដើរឆ្លង ដើម្បីកាន់កាប់។

¹⁵ ដូច្នេះ ចូរយកចិត្តទុកដាក់ឲ្យខ្លាំងចំពោះខ្លួនឯង ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាមិនបានឃើញព្រះអង្គមានរូបរាងបែបណាឡើយ ពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលចេញពីក្នុងភ្លើងមកកាន់អ្នករាល់គ្នា ពេលនៅភ្នំហោបែប¹⁶ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបង្ខូចខ្លួន និងធ្វើរូបចម្លាក់តំណាងឲ្យដូចបុគ្គលណាម្នាក់ ដូចជាមនុស្សស្រី ឬមនុស្សប្រុសឡើយ¹⁷ ឬដូចសត្វដែលនៅលើផែនដី ឬដូចជាសត្វស្លាប់ដែលហើរលើអាកាស¹⁸ ឬដូចជាអ្វីៗដែលលូនរវាងនៅក្នុងដី ឬដូចជាត្រីផ្សេងៗដែលនៅក្នុងទឹកក្រោមផែនដីឡើយ។

¹⁹ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវក្រឡេកភ្នែករបស់អ្នកមើលទៅលើមេឃ ហើយមើលទៅព្រះអាទិត្យ និងព្រះច័ន្ទ ឬផ្កាយ ព្រមទាំងផ្ទៃមេឃទាំងមូល នឹងត្រូវបណ្តោយខ្លួនទៅថ្វាយបង្គំ និងគោរពរបស់ទាំងនោះឡើយ វាជារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គបានប្រទានដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលក្រោមមេឃទាំងមូល។²⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានដក និងបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីឡដែករបស់អេស៊ីប ដើម្បីក្លាយជាប្រជារាស្ត្រដ៏អាករអារករបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដូចជាអ្នករាល់គ្នាសព្វថ្ងៃនេះ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់បានព្រះពិរោធនឹងខ្ញុំ ដោយសារតែអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គបានស្បថថា ខ្ញុំមិនបានទៅដល់ទន្លេយ៉ាដាន់ទេ ហើយខ្ញុំមិនគួរបានចូលទៅក្នុងទឹកដីល្អ ជាទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នាទុកជាមរតកឡើយ។²² ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំនឹងត្រូវតែស្លាប់នៅក្នុងទឹកដីនេះ ខ្ញុំមិនអាចទៅដល់ទន្លេយ៉ាដាន់ទេ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងទៅដល់ ហើយកាន់កាប់ទឹកដីដែលល្អនោះវិញ។

²³ ចូរប្រុងស្មារតីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នាកុំត្រេចនូវសម្បត្តិមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលព្រះអង្គបានធ្វើជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយកុំធ្លាក់រូបរាងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ចេញពីអ្វីៗផ្សេង ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានហាមឃាត់ឡើយ។²⁴ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជាភ្លើងដែលឆេះសន្លាសន្លៅ ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រថ័ណ្ឌ។

²⁵ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាបង្កើតកូន និងចៅ ហើយនៅពេលអ្នករាល់គ្នានឹងបានទៅក្នុងទឹកដីនោះយូរអង្វែង ហើយប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាបង្ខូចខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងធ្លាក់រូបតំណាងចេញពីអ្វីៗផ្សេង ហើយធ្វើអ្វីដែលអាក្រក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីធ្វើឲ្យព្រះអង្គមានសេចក្តីក្រោធឡើយ²⁶ នោះខ្ញុំហៅមេឃ និងផែនដីមកធ្វើជាសាក្សីទាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់អ្នកនៅថ្ងៃនេះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសអស់ពីស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន់ទៅកាន់កាប់នោះ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចរស់នៅក្នុងស្រុកនោះយូរអង្វែងឡើយ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបំផ្លាញចោលទាំងស្រុង។

²⁷ ព្រះអម្ចាស់នឹងកម្លាក់កម្លាយអ្នករាល់គ្នាក្នុងចំណោមមនុស្សនានា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវនៅចំនួនតិចតួចក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់នឹងដឹកនាំអ្នករាល់គ្នាទៅរស់នៅ។²⁸ នៅទីនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងបម្រើព្រះផ្សេងៗ ជាព្រះដែលធ្វើឡើងដោយដៃរបស់មនុស្សពីលើ និងចុះ ជាប្រដាប់ដែលមិនចេះមើល មិនចេះស្តាប់ មិនចេះបរិភោគ ឬមិនចេះហិតក្តិនដែរ។

²⁹ ប៉ុន្តែ នៅទីនោះអ្នករាល់គ្នានឹងស្វែងរកព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងរកឃើញព្រះអង្គ នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាស្វែងរកព្រះអង្គដោយអស់អំពីចិត្ត និងអស់អំពីប្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

³⁰ នៅពេលអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ ហើយនៅពេលគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់នេះនឹងកើតលើអ្នករាល់គ្នា នៅគ្រាចុងក្រោយអ្នករាល់គ្នានឹងវិលត្រលប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ហើយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។³¹ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ជាព្រះដែលប្រកបដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្រះអង្គនឹងមិនបោះបង់ ឬបំផ្លាញ ឬបំភ្លេចសម្បត្តិមេត្រីនៃដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលព្រះអង្គបានស្បថជាមួយពួកគេឡើយ។

³² ដ្បិត ចូរសួរឥឡូវនេះ អំពីថ្ងៃដែលមានកន្លងមក ជាថ្ងៃដែលកើតមុនអ្នករាល់គ្នា តាំងពីថ្ងៃដែលព្រះបានបង្កើតមនុស្សនៅលើផែនដី ហើយចេញពីដើមម្ខាងទៅដើមម្ខាង សួរថាតើមានអ្វីអស្ចារ្យបែបនេះកើតឡើង ឬដូចអ្វីដែលធ្លាប់បានឮបែបនេះដែរឬទេ?

³³ តើមាននរណាដែលធ្លាប់បានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះ ដែលមានបន្ទូលចេញពីកណ្តាលភ្លើង ដូចជាអ្នករាល់គ្នាបានឮ ហើយរស់បានដែរឬទេ?

³⁴ ឬ តើមានព្រះឯណាធ្លាប់ព្យាយាមដើម្បីចេញទៅដោះប្រជាជាតិរបស់ព្រះអង្គ ចេញពីកណ្តាលចំណោមប្រជាជាតិផ្សេងៗ ដោយការសាកល្បង ដោយទីសម្គាល់ និងដោយការអស្ចារ្យ ហើយដោយការធ្វើសង្គ្រាម ដោយព្រះហស្តខ្លាំងពូកែ និងដោយពាហុលើកសម្រេច ហើយដោយការគួរស្វែងខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង ដូចជាអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើសម្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅអេស៊ីប ចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នាដែរឬទេ?

³⁵ ការទាំងនេះបានបើកសម្តែងមកឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងដឹងថាព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ។³⁶ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គចេញពីលើមេឃមក ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាចណែនាំអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាឃើញភ្លើងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ នៅលើផែនដី ហើយអ្នករាល់គ្នាបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គចេញពីកណ្តាលភ្លើងនោះមក។

³⁷ ពីព្រោះព្រះអង្គបានស្រឡាញ់ដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសកូនចៅរបស់ពួកគេនៅជំនាន់ក្រោយ ហើយបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញទឹកដីអេស៊ីប ដោយព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ជាមួយនឹងព្រះចេស្ដាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ³⁸ ក្នុងគោលបំណង ដើម្បីបណ្តេញប្រជាជាតិនានា ដែលមានគ្នាច្រើន និងមានកម្លាំងខ្លាំងជាងអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីនាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅ និងប្រទានទឹកដីរបស់ពួកគេឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកដូចមរតក ដូចនៅថ្ងៃនេះ។

³⁹ ដូច្នេះ ចូរដឹងនៅថ្ងៃ ហើយដាក់ការនេះក្នុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះអម្ចាស់ពិតជាព្រះដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ហើយគ្មានអង្គណាក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ។⁴⁰ អ្នករាល់គ្នានឹងកាន់តាមច្បាប់ និងសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ដែលការនេះនឹងល្អប្រសើរសម្រាប់អ្នក និងកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលនៅជំនាន់ក្រោយ ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងមានអាយុវែងនៅលើទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នានឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាជារៀងរហូត»។

⁴¹ បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេបានជ្រើសរើសយកក្រុងចំនួនបីនៅខាងកើតនៃត្រើយទន្លេ⁴² ដើម្បីឲ្យអ្នកម្នាក់ដែលរត់គេចខ្លួន ប្រសិនបើអ្នកនោះបានសម្លាប់នរណាម្នាក់ ដោយអចេតនា ដែលមិនជាសត្រូវនឹងគ្នាមុននោះទេ។ ដោយរត់គេចខ្លួនចូរទៅក្នុងក្រុងណាមួយនៃក្រុងទាំងបីនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកនោះបានរួចជីវិត។⁴³ ក្រុងទាំងបីនោះ នៅទីរហោស្ថាននៃតំបន់ខ្ពង់រាបក្នុងទឹកដីរូបេន ក្រុងរ៉ាម៉ូត នៅទឹកដីកាឡាដ ក្នុងទឹកដីកាដ និងក្រុងកូឡាន នៅទឹកដីបាសាន ក្នុងទឹកដីម៉ាណាសេ។

⁴⁴ នេះគឺជាក្រឹស្យវិន័យដែលលោកម៉ូសេបានប្រគល់ឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែល⁴⁵ ទាំងនេះគឺជាដំបូន្មាន ច្បាប់ និងវិន័យ ដែលលោកម៉ូសេបាននិយាយប្រាប់ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល នៅពេលពួកគេចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប⁴⁶ នៅពេលដែលពួកគេនៅត្រើយខាងកើតនៃទន្លេយ៉ាដាន ក្នុងជ្រលងភ្នំទល់មុខនឹងបេតពេអរ ក្នុងទឹកដីរបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចនៃជនជាតិអាម៉ូរី នៅទឹកដីដែលបួន លោកម៉ូសេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល បានយកឈ្នះនៅពេលដែលពួកគេបានចាក់ចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។

⁴⁷ ពួកគេបានដកយកទឹកដីរបស់ស្តេចនោះ ធ្វើជាកម្មសិទ្ធិ និងទឹកដីរបស់ព្រះបាទអ្នក ជាស្តេចទឹកដីបាសាន ទាំងពីរជាស្តេចនៃជនជាតិអាម៉ូរី ជាម្ចាស់ដែលកាន់កាប់ត្រើយទន្លេយ៉ាដានតាមទិសខាងកើតពីមុន។⁴⁸ គឺចាប់តាំងពីក្រុងអារូរីម ដែលនៅតាមមាត់ស្ទឹងអ៊ីណូន រហូតដល់ភ្នំស៊ីអូន (ឬភ្នំហ៊ើរម៉ូន)⁴⁹ និងរួមទាំងរាល់ទំនាបនៅត្រើយខាងកើតនៃទន្លេយ៉ាដាន រហូតដល់សមុទ្រអារ៉ាបា ដែលនៅជើងភ្នំពីសកា។

¹លោកម៉ូសេបានហៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរស្តាប់ អ៊ីស្រាអែលអើយ នេះជាច្បាប់ និងវិន័យដែលខ្ញុំនឹងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ គឺថាអ្នករាល់គ្នានឹងអាចរៀន ហើយកាន់តាមពីច្បាប់ និងវិន័យទាំងនេះបាន។

²ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងបានចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកយើង នៅភ្នំហែមបែរ។³ព្រះអម្ចាស់មិនបានចងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គជាមួយបុព្វបុរសទេ តែជាព្រះអង្គចងជាសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកយើង ជាអ្នកដែលមានជីវិតរស់នៅថ្ងៃនេះ។

⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលជាមួយអ្នករាល់គ្នាដោយមុខមាត់និងមុខ នៅលើភ្នំចេញពីកណ្តាលភ្លើង⁵(នៅពេលនោះ ខ្ញុំបានឈរនៅចន្លោះព្រះអម្ចាស់ និងអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានភ័យខ្លាច ដោយព្រះភ្លើង ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនបានឡើងទៅលើភ្នំទេ)។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖⁶«យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ជាព្រះដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីប និងចេញពីផ្ទះនៃភាពជាទាសករ។

⁷អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវមានព្រះឯណាក្រៅពីយើងឡើយ។⁸អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវឆ្លាក់រូបណាសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ឬដូចជាអ្វីៗដែលនៅលើមេឃ ឬអ្វីដែលលើផែនដី ក្រោមដី ឬអ្វីដែលនៅក្នុងទឹកឡើយ។

⁹អ្នកមិនត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំ ឬបម្រើរូបទាំងនោះឡើយ ដ្បិត យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា យើងជាព្រះដែលប្រចណ្ឌ។ យើងដាក់ទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរស ដោយនាំការដាក់ទោសដល់កូនចៅ រហូតដល់បី

និងបួនជំនាន់ដល់អ្នកណាដែលស្អប់យើង¹⁰តែសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសដល់មួយរយដល់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់យើង និងកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់យើង។

¹¹អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបញ្ចេញព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជាការអសារឥតការឡើយ ដ្បិត

ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនអត់ឱនឲ្យអ្នកណាដែលបញ្ចេញព្រះនាមព្រះអង្គជាការអសារឥតការឡើយ។

¹²ចូរគោរពថ្ងៃសប្តិ ហើយរក្សាថ្ងៃនោះជាបរិសុទ្ធ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។¹³ក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នាបំពេញកិច្ចការ និងធ្វើគ្រប់ការងាររបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។¹⁴ប៉ុន្តែ ថ្ងៃទីប្រាំពីរគឺជាថ្ងៃសប្តិ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ នៅថ្ងៃនោះ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើកិច្ចការទាំងអស់ ទាំងអ្នករាល់គ្នា ទាំងកូនប្រុស ឬកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ឬបាបបម្រើស្រី ឬបាបបម្រើប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នា ឬគោ ឬសត្វលា ឬអស់ទាំងហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នា ឬជនបរទេសដែលរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ដូច្នេះហើយ បាបបម្រើស្រី និងប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នាអាចសម្រាកដូចអ្នករាល់គ្នាដែរ។

¹⁵អ្នករាល់គ្នាត្រូវនឹកចាំថា អ្នករាល់គ្នាក៏ធ្លាប់ជាបាបបម្រើកាលនៅក្នុងទឹកដីរបស់អេស៊ីប

ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបាននាំអ្នករាល់គ្នាចាកចេញពីទឹកដីនោះ ដោយប្រព្វិការមី និងគេជាទុភាពរបស់ព្រះអង្គ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាឲ្យរក្សាថ្ងៃសប្តិទុកនេះ។

¹⁶ចូរគោរពដល់មាតា និងបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យប្រតិបត្តតាម

នោះអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងរស់នៅបានអាយុវែង នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទាន

ហើយអាចជួយអ្នករាល់គ្នាមានសុភមង្គលផងដែរ។

¹⁷អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវសម្លាប់មនុស្ស។¹⁸អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើឆក់ក្បាល។¹⁹អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលួចប្លន់។²⁰អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើសាក្សីក្លែងក្លាយ ប្រឆាំងទៅនឹងអ្នកជិតខាងរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។

²¹អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលោភលន់ចង់បានប្រពន្ធអ្នកជិតខាងរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវចង់បានផ្ទះរបស់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ ទាំងដីស្រែ ឬបាបបម្រើស្រីប្រុស ឬគោ ឬសត្វលា ឬរបស់អ្វីៗដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកជិតខាងអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

²²ទាំងនេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះបន្ទូលដោយព្រះសូរសៀងយ៉ាងខ្លាំងៗ មកក្នុងការប្រជុំរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលនៅលើភ្នំ ចេញពីកណ្តាលភ្លើង និងភាពងងឹតយ៉ាងក្រាស់ដែលចេញពីពពកមក ព្រះអង្គមិនបានបន្ថែមពាក្យអ្វីទៀតឡើយ។

ព្រះអង្គបានចាត់សេចក្តីទាំងនេះនៅលើបន្ទះថ្មពីរដុំ ហើយបានប្រទានមកឲ្យខ្ញុំ។

²³នៅពេលអ្នករាល់គ្នាបានឮសម្លេងចេញពីកណ្តាលភាពងងឹត នៅពេលដែលភ្នំកំពុងនេះ នោះ ពួកចាស់ទុំ

និងពួកមេនៃកុលមន្ត្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាទាំងអស់បានមកជិតខ្ញុំ។²⁴អ្នករាល់គ្នាសិយាយថា៖ «មើល ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានសម្តែងសិរីល្អ និងភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គឲ្យយើងឃើញ ហើយយើងបានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គចេញពីកណ្តាលភ្លើង យើងបានឃើញនៅថ្ងៃនេះ

នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលជាមួយប្រជាជនដែលនៅរស់។

²⁵ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវស្លាប់? ដ្បិត ភ្លើងដ៏អស្ចារ្យនេះនឹងឆាបឆេះយើង ប្រសិនបើ យើងឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងទៀត នោះយើងនឹងស្លាប់មិនខាន។²⁶ដ្បិត តើមាននរណាក្រៅពីយើងដែលនៅក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់បានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះដែលមានព្រះជន្មរស់ ចេញពីកណ្តាលភ្លើង ហើយនៅរស់បាន ដូចជាយើងបានឮដូច្នេះ?²⁷ដូច្នេះ សូមលោកចូលទៅជិត

ហើយស្តាប់អ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានមានព្រះបន្ទូល

ហើយនិយាយប្រាប់ពួកយើងអំពីអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោក យើងនឹងស្តាប់ ហើយប្រតិបត្តតាមផង។

²⁸ព្រះអម្ចាស់បានឮពាក្យរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅពេលដែលអ្នកនិយាយជាមួយខ្ញុំ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «យើងបានឮពាក្យរបស់ប្រជាជនទាំងនេះ ឮអ្វីដែលពួកគេនិយាយជាមួយអ្នក។ អ្វីដែលពួកគេនិយាយសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ។²⁹ អូ ប្រសិនបើ ពួកគេមានចិត្តយ៉ាងដូច្នេះ ពួកគេអាចនឹងគោរពកោតខ្លាចយើង ហើយកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់របស់យើង ដើម្បីឲ្យគេ និងកូនចៅរបស់គេមានសុភមង្គលជាដៀងរហូត!³⁰ចូរចេញទៅប្រាប់ពួកគេថា៖

«ចូរត្រឡប់ទៅត្រសាលារបស់អ្នករាល់គ្នាវិញចុះ»។

³¹ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកវិញ ចូរឈរនៅទីនោះជិតយើង ហើយយើងនឹងប្រាប់អ្នកអស់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់ អស់ទាំងច្បាប់ និងវិន័យដែលអ្នកនឹងត្រូវបង្រៀនដល់ពួកគេ ដូច្នេះ ពួកគេអាចនឹងកាន់តាមសេចក្តីទាំងនេះ នៅក្នុងទឹកដីដែលយើងនឹងប្រទានឲ្យពួកគេឲ្យកាន់កាប់។

³²ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវងាកចេញទៅខាងស្តាំដៃ ខាងឆ្វេងដៃឡើយ។³³អ្នករាល់គ្នាត្រូវដើរនៅក្នុងផ្លូវដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាឡើយ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងរស់នៅ និងមានសុភមង្គល ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងមានអាយុវែងនៅលើទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នានឹងកាន់កាប់។

6¹ ទាំងនេះគឺជាសេចក្តីបង្គាប់ ជាច្បាប់ និងជាបទបញ្ជាដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្គាប់ដល់ខ្ញុំ ឲ្យបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមសេចក្តីទាំងនេះនៅលើទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នានឹងឆ្លងកាត់ទៅទន្លេយ៉ែរដាន់ ដើម្បីកាន់កាប់²ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងគោរពព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយកាន់តាមគ្រប់ទាំងច្បាប់ និងសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា ទាំងអ្នករាល់គ្នា ទាំងកូនប្រុស ទាំងចៅប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នា រហូតអស់មួយជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងមានអាយុវែង។

³ ដូច្នេះ អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់ ហើយកាន់តាមសេចក្តីទាំងនេះចុះ ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងមានសុភមង្គល ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងកើនចំនួនជាច្រើន នៅក្នុងទឹកដីដែលមានទឹកដោះគោ និងទឹកឃ្មុំយ៉ាងហ្វូងហ្វាវ ដូចជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា បានសន្យានឹងអ្នករាល់គ្នា ។

⁴ ឱអ៊ីស្រាអែល ចូរស្តាប់ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះតែមួយរបស់យើង។⁵ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យអស់អំពីចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យអស់អំពីប្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា និងឲ្យអស់អំពីកម្លាំងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁶ គ្រប់ពាក្យដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ត្រូវនៅជាប់ក្នុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា⁷ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវឧស្សាហ៍បង្រៀនសេចក្តីទាំងនេះ ដល់កូនៗរបស់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវនិយាយអំពីសេចក្តីទាំងនេះ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅពេលអ្នករាល់គ្នាដើរនៅតាមផ្លូវ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាដេក និងនៅពេលអ្នករាល់គ្នាក្រោកឡើង។

⁸ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចងសេចក្តីទាំងនេះ ទុកជាទីសម្គាល់នៅលើដៃរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវចងសេចក្តីទាំងនោះនៅលើថ្ងាសរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁹ អ្នករាល់គ្នាត្រូវសរសេរសេចក្តីទាំងនេះ នៅលើក្របទ្វារផ្ទះ និងនៅលើទ្វារក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁰ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្សៀតជាមួយនឹងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា គឺចំពោះលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុបថា ព្រះអង្គបានស្សៀតនឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានទីក្រុងយ៉ាងធំ ហើយល្អ

ជាទីក្រុងដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានសាងសង់¹¹ ហើយផ្ទះជាច្រើន ពេញដោយរបស់ល្អៗគ្រប់មុខ ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានបង្កើត

ព្រមទាំងស្រះដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានដឹក ហើយទាំងចម្ការទំពាំងបាយជូរ និងដើមអូឈី ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានដាំ អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគ

ហើយនឹងពេញចិត្ត¹² បន្ទាប់មក ត្រូវប្រយ័ត្ន ក្រែងអ្នករាល់គ្នាភ្លេចព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ចាកចេញពីផ្ទះនៃទេសករ។

¹³ អ្នករាល់គ្នាត្រូវកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាត្រូវគោរពបម្រើព្រះអង្គ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្សៀតក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គដែរ។

¹⁴ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវទៅរកព្រះណាទៀតឡើយ ជាព្រះរបស់ប្រជាជនដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នាឡើយ¹⁵ ដ្បិត

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលគង់នៅកណ្តាលអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គជាព្រះដែលប្រចណ្ឌ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាធ្វើដូច្នេះ

នោះសេចក្តីកោតរម្មរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងឆ្ងល់ឡើងប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាចេញពីលើផែនដីនេះទៅ។

¹⁶ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវល្បងលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលអ្នករាល់គ្នាបានល្បងលព្រះអង្គនៅម៉ាសានោះឡើយ។

¹⁷ អ្នករាល់គ្នាព្យាយាមកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងបន្ទាល់ និងច្បាប់ទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁸ អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមអ្វីដែលសុចរិត ហើយត្រឹមត្រូវ នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសុភមង្គល ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងចូរទៅ និងកាន់កាប់ទឹកដីល្អ ដែលព្រះអម្ចាស់បានស្សៀតចំពោះដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា¹⁹ ដើម្បីបណ្តេញខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់របស់អ្នករាល់គ្នា ចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា

ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល។

²⁰ កាលណាថ្ងៃក្រោយ កូនប្រុសអ្នករាល់គ្នាសួរថា តើអ្វីជាបទបញ្ជា ច្បាប់ និងបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា?

²¹ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នានឹងឆ្លើយទៅកាន់កូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នាថា ពីដើមយើងជាទាសកររបស់ជាវ៉ាននៅទឹកដីអេស៊ីប

ព្រះអម្ចាស់បាននាំពួកយើងចេញពីអេស៊ីប ដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងអស្ចារ្យ²² ហើយព្រះអង្គបានធ្វើទីសម្គាល់ ព្រមទាំងការអស្ចារ្យយ៉ាងធំ និងយ៉ាងខ្លាំង

នៅលើទឹកដីអេស៊ីប ចំពោះស្តេចជាវ៉ាន ព្រមទាំងដំណាក់របស់ព្រះអង្គ នៅចំពោះមុខរបស់ពួកយើង²³ ហើយព្រះអង្គបាននាំពួកយើងចេញពីទីនោះ

ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គនាំពួកយើងចូលមក ហើយប្រទានទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្សៀតចំពោះដូនតារបស់យើង។

²⁴ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ពួកយើង ដើម្បីកាន់តាមច្បាប់ទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យកោតខ្លាចព្រះអង្គជាព្រះរបស់ពួកយើងសម្រាប់ឲ្យយើងមានសុភមង្គល ធ្វើដូច្នេះ ព្រះអង្គនឹងទុកជីវិតរបស់ពួកយើង ដូចជាយើងរស់នៅថ្ងៃនេះ។²⁵ ប្រសិនបើ យើងកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់ទាំងនេះ នៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ដូចជាព្រះអង្គបានបង្គាប់នោះ ពួកយើងនឹងបានរាប់ជាសុចរិត។

7¹ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅទីកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នាទៅកាន់កាប់
ព្រះអង្គបានបណ្តេញប្រជាជាតិជាច្រើនដែលនៅពីមុខអ្នករាល់គ្នា ដូចជាជនជាតិហេត ជនជាតិគីរី ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិកាណាន ជនជាតិពេរីស៊ីត
ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេរូសាឡៃម ប្រជាជាតិទាំងប្រាំពីរនេះ ធំជាង និងមានកម្លាំងខ្លាំងជាងអ្នករាល់គ្នា។

2² គឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ជាព្រះដែលប្រទានពួកគេមកដល់អ្នករាល់គ្នា ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាយកជ័យជម្នះលើពួកគេហើយ នោះ
អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែបំផ្លាញពួកគេឲ្យខ្ទេច។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកគេ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេឡើយ។

3³ អ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវរៀបការជាមួយនឹងពួកគេដែរ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលើកកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅឲ្យកូនប្រុសរបស់ពួកគេ
ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវយកកូនស្រីរបស់ពួកគេឲ្យកូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

4⁴ ដ្បិត ពួកគេនឹងបង្វែរកូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញពីយើងដើម្បីឲ្យពួកគេបែរទៅថ្វាយបង្គំព្រះដទៃវិញ។ នោះសេចក្តីកោរស្រមៃរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងឆ្លើយឡើង
ទាល់ប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងហ័ស។⁵ នេះគឺជារបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រព្រឹត្តជាមួយពួកគេ
គឺអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវផ្តល់លំកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ពួកគេ បំបាក់សសរថ្មគ្រឹះជាចំណែកៗ ត្រូវកាត់ផ្តាច់បង្គោលរបស់ព្រះអាសេរ៉ា
ហើយត្រូវដុតកម្ទេចរូបព្រះរបស់ពួកគេដែរ។

6⁶ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាគឺជាប្រជាជាតិ ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាប្រជាជាតិរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។
ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នាឲ្យធ្វើជាប្រជារាស្ត្រថ្វាយព្រះអង្គផ្ទាល់ ច្រើនជាងប្រជាជនផ្សេងៗទៀត ដែលនៅលើផែនដីនេះ។

7⁷ ព្រះអម្ចាស់មិនបានកំណត់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គមកលើអ្នករាល់គ្នា ឬជ្រើសរើសដោយព្រះអង្គមានគ្នាច្រើនជាងប្រជាជាតិដទៃទេ ដ្បិត
អ្នករាល់គ្នាជាប្រជាជាតិដែលមានគ្នាតិចជាងគេបង្អស់នៃប្រជាជាតិទាំងអស់⁸ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះអង្គស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា
ហើយព្រះអង្គចង់គោរពតាមសេចក្តីសម្ងាត់ ដែលព្រះអង្គបានស្ងៀមស្ងៀមដូចជាបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។ នេះគឺជាហេតុផល ដែលព្រះអម្ចាស់បាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញ
ដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងអស្ចារ្យ និងបានរំដោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីផ្ទះនៃភាពជាទាសករ ចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះចៅផារ៉ោ ជាស្តេចនៃអេស៊ីប។

9⁹ ដូច្នេះហើយ ចូរដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គគឺជាព្រះ ជាព្រះស្មោះត្រង់ ជាព្រះដែលគោរពតាមសម្ពន្ធមេត្រី
និងមានសេចក្តីសប្បុរសដល់មួយពាន់តំណរជាមួយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ហើយកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ¹⁰ ប៉ុន្តែ
ព្រះអង្គសងដល់អស់អ្នកណា ដែលស្អប់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខរបស់ពួកគេ ដើម្បីបំផ្លាញពួកគេ ព្រះអង្គនឹងមិនបង្អង់ឡើយ ចំពោះអ្នកណាដែលស្អប់ព្រះអង្គ
ព្រះអង្គនឹងសងដល់គេនៅចំពោះមុខ។¹¹ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់ ច្បាប់ និងបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ
ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រតិបត្តិតាម។

12¹² ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមច្បាប់ទាំងនេះ ហើយកាន់តាម និងប្រតិបត្តិតាម នោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងរក្សាសម្ពន្ធមេត្រី
និងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះអ្នករាល់គ្នា ដែលព្រះអង្គបានស្ងៀមស្ងៀម ចំពោះដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា។¹³ ព្រះអង្គនឹងស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងប្រទានពរ
និងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាចម្រុងចម្រើន ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរផលផ្លែនៃអ្នករាល់គ្នា និងផលផ្លែដីរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺជាស្រូវ ទឹកចំពែងបាយជូរថ្មី និងប្រេង
ព្រមទាំងផលចម្រើននៃហ្វូងសត្វ ព្រមទាំងកូនហ្វូងចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្ងៀម
ចំពោះដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាថាជាប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នា។

14¹⁴ អ្នករាល់គ្នានឹងបានទទួលព្រះពរថែមទៀតច្រើនជាងប្រជាជាតិផ្សេងៗ នឹងមិនមានបុរស ឬស្ត្រីអារណាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា
ឬក្នុងចំណោមហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នាគ្មានកូនឡើយ។¹⁵ ព្រះអម្ចាស់នឹងដកយកចេញអស់ទាំងដំណីពីអ្នករាល់គ្នា
គ្មានគ្រោះកាចណាដែលកើតនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ដែលអ្នកធ្លាប់បានដឹង នឹងកើតឡើងលើអ្នករាល់គ្នាឡើយ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គនឹងដាក់គ្រោះកាចនោះទាំងនេះ
នៅលើអស់អ្នកដែលស្អប់អ្នករាល់គ្នាវិញ។

16¹⁶ អ្នករាល់គ្នានឹងបំផ្លាញអស់ទាំងប្រជាជាតិណាដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រគល់ជ័យជម្នះដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នា
នឹងមិនត្រូវអាណិតពួកគេឡើយ។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេទេ បើមិនដូច្នេះទេ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវជាប់អន្ទាក់ជាមិនខានឡើយ។

17¹⁷ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានិយាយទៅកាន់ដួងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «ប្រជាជាតិទាំងនេះមានគ្នាច្រើនជាងខ្ញុំ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យខ្ញុំអាចបំបែកពួកគេបាន?

18¹⁸ ចូរកុំភ័យខ្លាចពួកគេឡើយ អ្នករាល់គ្នាត្រូវនឹកចាំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានធ្វើចំពោះស្តេចផារ៉ោ
និងចំពោះជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់¹⁹ ការងារទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ ពីទីសម្គាល់ ពីការអស្ចារ្យ ពីព្រះហស្តដែលខ្លាំងពូកែ និងឫទ្ធិបារមី
ដោយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នាបាននាំអ្នកចេញមក។ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា
នឹងប្រព្រឹត្តបែបនេះចំពោះប្រជាជាតិទាំងអស់ណាដែលអ្នករាល់គ្នាខ្លាចដែរ។

20²⁰ លើសពីទៀត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងបញ្ជូនសត្វឌីម៉ាមកក្នុងចំណោមពួកគេ រហូតដល់អស់អ្នកណាដែលនៅសល់
ហើយដល់អ្នកដែលលាក់ខ្លួនត្រូវវិនាសចេញពីចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា។²¹ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវភ័យខ្លាចពួកគេទេ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា
ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ធំ ហើយជាព្រះដែលគួរស្វែងខ្លាច។²² ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា
នឹងបណ្តេញអស់ទាំងប្រជាជាតិណាដែលនៅមុខអ្នករាល់គ្នាចេញបន្តិចម្តងៗ។ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវបំផ្លាញពួកគេទាំងអស់នៅក្នុងពេលតែមួយបានទេ
ឬសត្វព្រៃជាច្រើនអាចនឹងចម្រើនឡើង នៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា។

23²³ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងប្រទានជ័យជម្នះដល់អ្នករាល់គ្នា នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាប្រឈមមុខនឹងពួកគេក្នុងចម្បាំង
ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យពួកគេភាន់ច្រឡំយ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់ពួកគេត្រូវបំផ្លាញ។²⁴ ព្រះអង្គនឹងដាក់ស្តេចរបស់ពួកគេឲ្យនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នករាល់គ្នា
ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវធ្វើឲ្យឈ្មោះរបស់គេវិនាសចេញពីផែនដី។ គ្មានអ្នកណាអាចឈរនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នាបានទេ
រហូតដល់អ្នករាល់គ្នាបំផ្លាញពួកគេអស់។

25²⁵ អ្នករាល់គ្នាត្រូវដុតបំផ្លាញរូបចំលាក់ដែលតំណាងព្រះរបស់ពួកគេ មិនត្រូវចង់បានប្រាក់ និងមាសដែលស្រាមរូបព្រះទាំងនោះឡើយ
និងកុំយករូបព្រះទាំងនេះជារបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ពីព្រោះ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងអាចជាប់អន្ទាក់ដោយសារពួកគេ
ដ្បិតរបស់ទាំងនេះគឺជាទីស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។²⁶ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនត្រូវនាំទីស្អប់ខ្ពើមទាំងឡាយណាចូលទៅក្នុងផ្ទះ
ហើយថ្វាយបង្គំរបស់ទាំងនោះឡើយ។ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្អប់ខ្ពើមរបស់ទាំងនេះទាំងស្រុង ដ្បិត របស់ទាំងនេះគឺត្រូវបំផ្លាញ។

8¹ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្គាប់ ដែលខ្ញុំប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ធ្វើដូច្នេះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិត និងមានភាពចម្រុងចម្រើន ហើយអាចចូល ហើយកាន់កាប់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់បានស្សៀវចំពោះដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា។² អ្នករាល់គ្នាត្រូវរំលឹកខ្លួនឯង ពីគ្រប់ទាំងផ្លូវដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានណែនាំអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ នៅក្នុងទីរហោស្ថាន ដើម្បីបន្ទាបចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គចង់ល្បងលអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យដឹងថាអ្វីដែលមាននៅក្នុងចិត្ត ហើយឲ្យដឹងថាតើអ្នករាល់គ្នាកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គបាន ឬមិនបាន។

3 ព្រះអង្គបានបន្ទាបចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្រែកឃ្លាន ព្រមទាំងបានចិញ្ចឹមអ្នករាល់គ្នាដោយនំម៉ាណា ជាន់ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្គាល់ និងជាន់ដែលដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្គាល់ដែរ។ ព្រះអង្គបានប្រទាននំនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថាមនុស្សមិនមែនរស់ដោយសារតែនំប៉័ងប៉ុណ្ណោះទេ គឺរស់ដោយសារព្រះបន្ទូលដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដែរ។

4 សម្លៀកបំពាក់របស់អ្នករាល់គ្នាមិនបានសឹក និងបាត់ចេញពីអ្នករាល់គ្នាទេ ហើយជើងរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនបានហើមដែរ ក្នុងរយៈពេលសិបឆ្នាំនោះ។

5 អ្នករាល់គ្នានឹងនឹកគិតក្នុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានអប់រំអ្នករាល់គ្នាដូចជាឪពុកអប់រំកូន។

6 អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងដើរនៅក្នុងផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយកោតខ្លាចព្រះអង្គ។

7 ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺនាំអ្នកចូលទៅក្នុងទឹកដីល្អ ជាទឹកដីសម្បូរស្ទឹង អណ្តូង និងប្រភពទឹក ហូរចេញមកចាក់ទៅជ្រុងភ្នំ និងចំណោមភ្នំ ជាទឹកដីនៃស្រូវសាលី និងស្រូវ ហើយស្រាទំពាំងបាយជូរ ព្រមទាំងផ្លែឧទុម្ពរ និងផ្លែទឹម ជាទឹកដីនៃដើមអូលីវ និងទឹកយ៉ូ។

9 ជាទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគនំប៉័ង ដោយគ្មានការខ្វះខាតឡើយ ហើយជាកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នានឹងមិនខ្វះខាតអ្វីឡើយ ជាទឹកដីដែលសម្បូរដោយផ្លែដែលធ្វើចេញពីដៃក និងចេញពីភ្នំដែលអ្នករាល់គ្នាអាចដឹករកបាន។¹⁰ អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគ ហើយនឹងបានឆ្អែត ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់សម្រាប់ទឹកដីល្អដែលព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

11 ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នក្រែងអ្នករាល់គ្នាក្តេចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងមិនបានកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ ដូចជានីយ និងច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ¹² ធ្វើដូច្នេះ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាបរិភោគឆ្អែតហើយ និងនៅនៅពេលអ្នករាល់គ្នាសង់ផ្ទះល្អ សម្រាប់រស់នៅ នោះចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវលើកឡើង។

13 ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន នៅពេលហូងគោ និងហូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នារីកចម្រើនឡើង ហើយនៅពេលប្រាក់ និងមាសរបស់អ្នករាល់គ្នាកើនឡើង ព្រមទាំងអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាមានបានចម្រើនឡើង¹⁴ បន្ទាបចិត្តរបស់អ្នកនឹងអាចលើកឡើង ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងក្តេចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃភាពជាទាសករ។

15 មិនត្រូវក្តេចព្រះអង្គ ជាព្រះដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាដើរឆ្លងកាត់ទីរហោស្ថានដ៏ធំ និងគួរឲ្យស្ងែងខ្លាច ជាកន្លែងដែលមានពស់ភ្លើង និងខ្សាជំរី ព្រមទាំងដីហូតហែង ជាកន្លែងគ្មានទឹក ជាព្រះដែលបាននាំឲ្យអ្នករាល់គ្នាទឹកចេញពីផ្ទាំងថ្មដ៏រឹងបំផុត។¹⁶ ព្រះអង្គបានចម្អែកអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងទីរហោស្ថាន ដោយនំម៉ាណា ដែលដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាមិនធ្លាប់បានស្គាល់ ធ្វើដូច្នេះ ព្រះអង្គអាចនឹងបន្ទាបចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយល្បងលអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីល្អនៅចុងក្រោយ¹⁷ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងនិយាយក្នុងចិត្តថា ខ្ញុំមានទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនេះ ដោយសារកម្លាំង និងឥទ្ធិបូន្ទីររបស់ខ្ញុំ។

18 ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាត្រូវរំលឹកខ្លួនឯងថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត គឺព្រះអង្គហើយដែលប្រទានកម្លាំងឲ្យអ្នករាល់គ្នា បានទទួលទ្រព្យសម្បត្តិ ដើម្បីឲ្យដឹងថាព្រះអង្គបានបង្កើតសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គដែលបានស្សៀវចំពោះដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចនៅថ្ងៃនេះ។¹⁹ ការនេះនឹងកើតឡើងយ៉ាងដូច្នេះ បើសិនអ្នករាល់គ្នាបំភ្លេចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយដើរតាមព្រះដទៃ ព្រមទាំងថ្វាយបង្គំ ព្រមទាំងគោរពដល់ព្រះទាំងនោះ ខ្ញុំធ្វើជាសាក្សីប្រឆាំងទៅនឹងអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះថា អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសជាមិនខាន។

20 គឺដូចជាប្រជាជាតិដែលព្រះអម្ចាស់បានកំពុងធ្វើឲ្យពួកគេវិនាសនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងវិនាស ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

9¹ ឱអ្វីស្រាវអែល ចូរស្តាប់ អ្នករាល់គ្នាត្រូវឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងរន្ធត់នៅថ្ងៃនេះ ចូលទៅទីនោះ ដើម្បីបណ្តេញប្រជាជាតិដែលធំជាង និងមានកម្លាំងខ្លាំងជាងអ្នករាល់គ្នា និងក្រុងជាច្រើនដែលធំ ហើយមានកំពែងខ្ពស់កប់មេឃ ជាប្រជាជនដែលមានមាឌធំ និងខ្ពស់ គឺកូនចៅអណាក់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ ហើយជាមនុស្សដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮពីមនុស្សដទៃនិយាយប្រាប់ តើនរណាអាចឈរនៅចំពោះមុខពួកកូនចៅរបស់អណាក់បាន?

3 ដូច្នេះ នៅថ្ងៃនេះ ចូរដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺព្រះអង្គហើយដែលយាងនាំមុខអ្នករាល់គ្នា ដូចជាភ្លើងដែលឆេះបន្តស ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញពួកគេ ហើយព្រះអង្គនឹងបង្ក្រាបពួកគេនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបណ្តេញពួកគេចេញ និងធ្វើឲ្យពួកគេវិនាសយ៉ាងលឿនបំផុត ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលនឹងអ្នករាល់គ្នា។

4 មិនត្រូវនិយាយក្នុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា បន្ទាប់ពី ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបណ្តេញពួកគេចេញនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នាថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ប្រទានទឹកដីនេះឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់ ដោយសារតែអ្នករាល់គ្នាសុចរិតឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ដេញប្រជាជាតិទាំងនេះនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ដោយសារតែអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេទេ។

5 មិនមែនដោយសារតែសេចក្តីសុចរិត ឬចិត្តឡើងត្រង់របស់អ្នករាល់គ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នាអាចកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារតែអំពើអាក្រក់នៃប្រជាជាតិទាំងនេះ ទើបព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបណ្តេញពួកគេចេញនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដែលបានស្ងៀមស្ងៀមបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺចំពោះលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក លោកនិងយ៉ាកុប។

6 ដូច្នេះ ត្រូវដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនបានប្រទានទឹកដីឲ្យ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់នេះ ដោយសារតែសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាគឺជាមនុស្សដែលមានចិត្តរឹងរូស។

7 ចូរចងចាំ ហើយមិនត្រូវភ្លេចថា អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីក្រោធ នៅទីរហោស្ថាន ចាប់ពីថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាបានចាក់ចេញពីទឹកដីអេស៊ីប រហូតដល់អ្នករាល់គ្នាមកដល់ទីនេះ អ្នករាល់គ្នាបានចេះតែបោះបង្គោលនឹងប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់។

8 នៅភ្នំហោប អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីក្រោធដែរ ហើយព្រះអម្ចាស់បានក្រោធរហូតដល់បំផ្លាញអ្នករាល់គ្នា។

9 នៅពេលដែលខ្ញុំ បានឡើងទៅលើភ្នំ ដើម្បីទទួលបន្ទុះថ្ម គឺបន្ទុះថ្មនៃសម្ពន្ធមេត្រី ដែលព្រះអម្ចាស់បានចងជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំបាននៅលើភ្នំនោះ អស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃ និងសែសិបយប់ ដោយមិនបានបរិភោគនំប៉័ង ឬផឹកទឹកទេ។¹⁰ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបន្ទុះថ្មពីរដុំមកឲ្យខ្ញុំ ដែលចារដោយព្រះអង្គលើរបស់ព្រះអង្គ លើថ្មនោះបានចារអំពីសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនឹងអ្នករាល់គ្នានៅលើភ្នំ ចេញពីកណ្តាលភ្លើងនៅថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាជួបប្រជុំគ្នា។

11 ការនេះបានកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃសែសិបយប់សែសិបថ្ងៃ ពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានបន្ទុះថ្មពីរដុំមកឲ្យខ្ញុំ គឺជាបន្ទុះថ្មនៃសម្ពន្ធមេត្រី។

12 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ហើយចុះទៅយ៉ាងឆាប់ចេញពីទីនេះ ដ្បិត ប្រជាជនរបស់អ្នក ជាប្រជាជនដែលអ្នកបាននាំចេញពីអេស៊ីប បានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។ ពួកគេបង្វែរចេញពីផ្លូវដែលយើងបានបង្គាប់ពួកគេយ៉ាងលឿន។

ពួកគេបានបង្កើតធ្វើរូបព្រះសម្រាប់គេ។

13 ម្យ៉ាងទៀត ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា យើងបានឃើញប្រជាជនទាំងនេះ ពួកគេជាមនុស្សចចេសរឹងរូស។¹⁴ ចូរទុកឲ្យយើង ដើម្បីឲ្យយើងបំផ្លាញពួកគេ និងលុបឈ្មោះរបស់ពួកគេចេញពីលើផែន ហើយយើងនឹងបង្កើតប្រជាជាតិមួយចេញមួយដែលខ្លាំងពូកែ និងច្រើនជាងពួកគេចេញពីអ្នក។

15 ដូច្នេះ ខ្ញុំបានវិលត្រលប់មកវិញ និងចុះពីលើភ្នំ ហើយភ្នំបានឆាប់ឆេះឡើង។ បន្ទុះថ្មនៃសម្ពន្ធមេត្រីទាំងពីរដុំបាននៅលើដៃរបស់ខ្ញុំ។

16 ខ្ញុំបានមើលហើយឃើញថា អ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាបានសួរធ្វើរូបកូនគោសម្រាប់ខ្លួនឯង។ អ្នករាល់គ្នាបានឆាប់ដាក់ចេញពីផ្លូវដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។

17 ខ្ញុំបានយកបន្ទុះថ្មទាំងពីរដុំនេះ¹⁸ ហើយក្រវែងបន្ទុះថ្មទាំងពីរដុំនេះចោលចេញពីដៃរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យបន្ទុះថ្មទាំងនោះបាក់នៅចំពោះភ្នែកអ្នករាល់គ្នា។ ហើយខ្ញុំបានឱនមុខចុះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃសែសិបយប់ ដោយមិនបានបរិភោគនំប៉័ង ឬផឹកទឹកទេ

ដោយព្រោះតែអំពើបាបដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្ត ជាអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ធ្វើឲ្យព្រះអង្គមានសេចក្តីក្រោធ។

19 ដ្បិត ខ្ញុំបានភ័យខ្លាចសេចក្តីក្រោធព្រះអម្ចាស់ ហើយសេចក្តីក្រែរក្រោធដែលព្រះអម្ចាស់បានអស់ទ្រាំនឹងអ្នករាល់គ្នា រហូតដល់ព្រះអង្គបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នា។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ឮខ្ញុំនៅពេលនោះដែរ។²⁰ ព្រះអម្ចាស់បានមានសេចក្តីក្រោធនឹងលោកអេរីនដងខ្លាំង រហូតដល់ចង់បំផ្លាញលោក នៅពេលនោះ ខ្ញុំក៏បានអធិស្ឋានសម្រាប់លោកអេរីនដងដែរ។

21 ខ្ញុំបានទទួលយកអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នា រូបកូនគោដែលអ្នករាល់គ្នាបានសួរ ហើយបានដុតវាចោល ព្រមទាំងវាយបំបែក ហើយកិនឲ្យម៉្លងរហូតម៉្លងដល់ដូចជាផ្ទៃលីដី។ ខ្ញុំបានបោះផ្ទុលីនោះទៅក្នុងស្ទឹងដែលហូរចេញពីមកពីភ្នំមក។

22 នៅតាបេរី នៅម៉ាសា និងនៅគីយ៉ូត ហាតារ៉ា អ្នករាល់គ្នាក៏បានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធដែរ។²³ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាចេញពីកាដេស បាននាដោយមានព្រះបន្ទូលថា ចូរចេញទៅ ហើយកាន់កាប់ទឹកដីដែលយើងបានប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នា ក្រោយមក

អ្នករាល់គ្នាបានបោះបង្គោលនឹងសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនបានជឿជាក់ ឬស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គឡើយ។²⁴ អ្នករាល់គ្នាបានបោះបង្គោលនឹងព្រះអម្ចាស់តាំងពីថ្ងៃដែលខ្ញុំបានស្គាល់អ្នករាល់គ្នា។

25 ដូច្នេះ ខ្ញុំបានឱនមុខចុះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់អស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃសែសិបយប់ ដោយព្រោះតែព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលថា ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញអ្នក។

26 ខ្ញុំបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ដោយទូលថា ឱ ព្រះអម្ចាស់ សូមកុំបំផ្លាញប្រជាជន ឬប្រជាជាតិជាមរតករបស់ព្រះអង្គឡើយ ជាប្រជាជាតិដែលមានសេរីភាពដោយសារតែព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ជាប្រជាជាតិដែលចាក់ចេញពីអេស៊ីប ដោយសារតែព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែ។

27 ចូរនឹកចាំពីលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ សូមកុំទុកមើលចំពោះសេចក្តីរឹងរូសរបស់ប្រជាជន ឬអំពើអាក្រក់ ឬអំពើបាបរបស់ពួកគេទាំងនេះឡើយ។²⁸ ធ្វើដូច្នេះទឹកដីដែលព្រះអង្គបាននាំពួកយើងចេញមកនោះអាចនិយាយថា៖ «ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់មិនអាចនាំពួកគេ

ចូរទៅទឹកដីដែលព្រះអង្គបានសន្យាចំពោះពួកគេ និងដោយសារតែ ព្រះអង្គស្តាប់ពួកគេ ព្រះអង្គបាននាំពួកគេចេញមក ដើម្បីសម្លាប់ពួកគេនៅក្នុងទីរហោស្ថាន»។²⁹ ដ្បិត ពួកគេជាប្រជាជន និងជាប្រជាជាតិមរតករបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបាននាំចេញពីដោយព្រះចេស្តាដ៏អស្ចារ្យ និងដោយព្រះពាហុលីសម្រេច។

10¹ នៅពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរឆ្លាក់ថ្មពីរបន្ទះ ដូចបន្ទះថ្មពីមុន រួចឡើងយកមកជួបយើងនៅលើភ្នំ ហើយត្រូវធ្វើហិបមួយពីលើ។
² យើងនឹងសរសេរពាក្យនៅលើបន្ទះថ្មនេះ តាមសេចក្តីដែលបានសរសេរលើបន្ទះថ្មពីមុន ដែលអ្នកបានបំបែក ហើយត្រូវទុកបន្ទះថ្មនេះនៅក្នុងហិប។

³ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានធ្វើហិបមួយពីលើនាងនួន ហើយខ្ញុំបានឆ្លាក់ថ្មពីរបន្ទះ ដូចបន្ទះថ្មពីមុន ហើយខ្ញុំក៏បានឡើងទៅលើភ្នំ ដោយកាន់ថ្មពីរបន្ទះនោះនៅនឹងដៃ។

⁴ ព្រះអង្គបានសរសេរនៅលើបន្ទះថ្មនោះ តាមសេចក្តីដែលបានសរសេរពីមុន គឺក្រឹត្យន័យទាំងដប់ប្រការ

ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលនៅកណ្តាលភ្លើងមកកាន់អ្នក នៅលើភ្នំ ក្នុងថ្ងៃប្រជុំ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រគល់បន្ទះថ្មនោះមកខ្ញុំ។

⁵ ខ្ញុំក៏ចុះពីភ្នំមកវិញ ហើយទុកបន្ទះថ្មនោះនៅក្នុងហិបដែលខ្ញុំបានធ្វើ ហើយបន្ទះថ្មនោះនៅក្នុងហិបរហូត ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកខ្ញុំ។

⁶ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចេញដំណើរពីប្រៀវត បេនយ៉ាកាន ឆ្ពោះទៅម៉ូសេរ៉ា។ លោកអ៊ីរ៉ុនក៏ស្លាប់នៅទីនោះហើយគេក៏បញ្ចុះសពលោកនៅទីនោះ ហើយលោកអេឡាសារ ជាកូនរបស់លោក បានទទួលមុខងារជាបូជាចារ្យជំនួសលោក។ ពួកគេបានចេញដំណើរពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅកាន់គុតកូថា ហើយចេញពីគុតកូថា ឆ្ពោះទៅកាន់យ៉ូតបាថា ជាទីកន្លែងដែលមានស្ទឹងច្រើន។

⁸ នៅគ្រានោះ ព្រះអម្ចាស់បានញែកកុលសម្ព័ន្ធលេវីចេញ ដើម្បីឲ្យពួកគេសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយឲ្យឈរធ្វើការងារនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងជូនពរដល់ប្រជាជនក្នុងមានព្រះអង្គ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។⁹ ហេតុនេះហើយ បានជាពួកលេវីគ្មានចំណែកមរតកជាមួយបងប្អូនរបស់ខ្លួនទេ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាមរតករបស់ពួកគេ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកបានមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេហើយ។

¹⁰ ខ្ញុំនៅលើភ្នំអស់ចំនួនសែសិបថ្ងៃសែសិបយប់ ដូចពីមុន។ នៅពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់ព្រមស្តាប់តាមពាក្យទូលអង្គរបស់ខ្ញុំ គឺព្រះអម្ចាស់មិនចង់បំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាទេ។¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ហើយដើរនាំមុខប្រជាជននេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេចាប់យកទឹកដីដែលយើងបានស្បថជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ថានឹងប្រគល់ឲ្យទៅពួកគេ»។

¹² តែឡូវនេះ អ៊ីស្រាអែលអើយ តើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ទាមទារចង់បានអ្វីពីអ្នករាល់គ្នា

គឺចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអង្គ

ព្រមទាំងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា¹³ ហើយត្រូវកាន់តាមបទបញ្ជា

និងច្បាប់ទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ សម្រាប់ជាសេចក្តីល្អដល់អ្នករាល់គ្នា?

¹⁴ មីលី ផ្លែមេឃ ហើយអស់ទាំងអាកាសវេហាសដ៏ខ្ពស់បំផុត និងផែនដី ព្រមទាំងរបស់សព្វសារពើដែលនៅទីនោះ សុទ្ធតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁵ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់តែបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នា ដែលជាពូជពង្សរបស់ពួកគេ និងអ្នកដែលនៅបន្ទាប់ពីពួកគេ លើសជាងជាតិសាសន៍ទាំងប៉ុន្មាន ដូចព្រះអង្គបានធ្វើសព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁶ ដូច្នេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាកាត់ស្បែកចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញ ហើយកុំមានចិត្តរឹងរូសឲ្យសោះ។¹⁷ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា

គឺជាព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏ធំខ្ពង់ខ្ពស់ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដា ហើយគួរឲ្យស្វែងខ្លាច ហើយព្រះអង្គមិនយោគយល់នរណាឡើយ ក៏មិនទទួលសំណូកពីនរណាដែរ។

¹⁸ ព្រះអង្គរកសេចក្តីយុត្តិធម៌ឲ្យក្មេងកំព្រា និងស្រ្តីមេម៉ាយ ហើយព្រះអង្គបានបង្ហាញក្តីស្រឡាញ់ដល់ជនបរទេស ព្រមទាំងប្រទានអាហារ

និងសម្លៀកបំពាក់ដល់ពួកគេ។¹⁹ ដូច្នេះ ចូរស្រឡាញ់ជនបរទេស ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាក៏ធ្លាប់ជាជនបរទេសនៅទីកន្លែងអេស៊ីបដែរ។

²⁰ ត្រូវគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះអង្គ

ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្បថក្នុងនាមព្រះអង្គតែមួយប៉ុណ្ណោះ។²¹ ចូរលើកតម្កើងដល់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គបានធ្វើការអស្ចារ្យដ៏ធំ គួរឲ្យស្វែងខ្លាច នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដូចដែលភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាបានឃើញស្រាប់ហើយ។

²² កាលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានចុះទៅនៅទីកន្លែងអេស៊ីប ពួកគេមានគ្នាចិតសិបនាក់តែប៉ុណ្ណោះ តែតែឡូវ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានចម្រើនឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានគ្នាច្រើនដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ។

11 ¹ហេតុដូច្នេះ ត្រូវស្រលាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវស្តាប់បង្គាប់ កាន់តាមច្បាប់ បញ្ញត្តិ និងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គជានិច្ច។

²ចូរចាំថា ខ្ញុំមិនបាននិយាយទៅកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលមិនបានដឹង ហើយគេក៏មិនបានឃើញការដាក់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ឃើញពីភាពដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ឬច្បាប់មី និងគេជានុភាព ព្រះហស្តដ៏មានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដា ឬព្រះពាហុដែលលើកសម្រេចរបស់ព្រះអង្គ³មិនម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអង្គបានធ្វើនៅទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ ទាល់ប្រឆាំងនឹងព្រះចៅជាវេន ជាស្ដេចនៃទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ និងប្រជាជនក្នុងទីកន្លែងនោះទាំងមូលផង។

⁴ទាំងពីការដែលព្រះអង្គបានប្រហារដល់កងទ័ពអេស៊ីប ទាំងកងពលសេះ និងរទេះចម្បាំងរបស់ពួកគេ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទឹកសមុទ្រដើមត្រែងហូរគ្របពីលើពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេដេញតាមអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអម្ចាស់បានបំផ្លាញពួកគេរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ⁵ព្រះអង្គបានជួយអ្នករាល់គ្នានៅទីរហោស្ថាន រហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ។

⁶ពួកគេមិនបានឃើញការដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើចំពោះ លោកដាថាន និងលោកអប៊ីរ៉ាម ជាកូនរបស់លោកអេលាប ជាពូជពង្សរបស់ ដែលឲ្យដីស្រែបញ្ចូលគេ ព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ និងជំរុំរបស់គេ និងអស់អ្នកដែលរួមគំនិតជាមួយពួកគេ នៅកណ្តាលចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។⁷ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែកពីការអស្ចារ្យដ៏ធំៗដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ។

⁸ដូច្នេះ ត្រូវកាន់តាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ នោះ អ្នករាល់គ្នានឹងមានកម្លាំង ហើយទៅចាប់យកទឹកដី ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវឆ្លងកាត់

ហើយកាន់កាប់ជាកម្មសិទ្ធិ⁹និងដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានអាយុយើងយូរក្នុងទីកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានស្បថថានឹងប្រទានឲ្យបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា និងដល់ពូជពង្សរបស់ពួកគេ ជាទីកន្លែងដែលសម្បូរទឹកដោះ និងទឹកឃ្លុំហូរហៀរ។

¹⁰ដ្បិត ទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាចាប់ទៅយកនោះ វាមិនដូចជាទឹកដីអេស៊ីប ដែលអ្នករាល់គ្នាចេញមកនោះទេ ហើយជាទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាសាបព្រោះ ត្រូវបាចទឹកបញ្ចូលស្រែ ដូចជានៅស្ថានបន្លែនោះដែរ¹¹ប៉ុន្តែ ទឹកដី ដែលអ្នករាល់គ្នាទៅកាន់កាប់នោះ ជាទឹកដីដែលមានភ្នំ និងជ្រលងភ្នំ ហើយក៏មានភ្លៀងធ្លាក់ស្រោចស្រពដ៏ស្រែចម្ការ¹²ជាទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាតែងតែទតមើលទឹកដីនោះជានិច្ច គឺចាប់ពីដើមឆ្នាំរហូតដល់ចុងឆ្នាំ។

¹³ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាយកចិត្តទុកដាក់ធ្វើតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះ ដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ គឺត្រូវឲ្យស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវគោរពបម្រើព្រះអង្គឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា¹⁴នោះ ព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់មកលើទឹកដីរបស់អ្នកតាមរដូវកាល គឺជាភ្លៀងនៅដើមរដូវ និងភ្លៀងនៅចុងរដូវ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចប្រមូលផលស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី និងប្រេង។

¹⁵យើងនឹងធ្វើឲ្យមានស្មៅដុះនៅតាមទីវាលស្រែ សម្រាប់បូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នកនឹងមានអាហារបរិភោគយ៉ាងហូរហៀរ។

¹⁶ចូរប្រយ័ត្ន ចំពោះខ្លួនឯង ដើម្បីកុំឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាត្រូវសេចក្តីល្ងង់ ហើយបែរទៅគោរពបម្រើ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដទៃ និងលុតជង្គង់ចំពោះព្រះទាំងនោះឡើយ¹⁷បើមិនដូច្នោះទេ សេចក្តីក្រោធនៃព្រះអម្ចាស់ទាល់នឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គនឹងបង្ខាំងមេឃមិនឲ្យមានភ្លៀង ហើយដីក៏មិនបង្កើតផលផ្លែដែរ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសយ៉ាងឆាប់ពីទឹកដីដ៏ល្អ ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

¹⁸ដូច្នេះ ត្រូវរក្សាទុកព្រះបន្ទូលដែលខ្ញុំថ្លែងប្រាប់ ឲ្យដក់ជាប់នៅក្នុងចិត្ត ក្នុងព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវចងព្រះបន្ទូលទាំងនេះ ទុកជាទីសម្គាល់ ជាប់នៅនឹងដៃ ហើយជាស្លាកនៅលើថ្ងាសអ្នករាល់គ្នា¹⁹ចូរបង្រៀនសេចក្តីទាំងនេះដល់កូនចៅអ្នករាល់គ្នា ដោយនិយាយប្រាប់ពួកគេ នៅពេលអ្នករាល់គ្នានៅផ្ទះ ពេលអ្នករាល់គ្នាធ្វើដំណើរតាមផ្លូវ ពេលអ្នករាល់គ្នាចូលដំណេក និងពេលអ្នករាល់គ្នាក្រោកពីដំណេកផង។

²⁰ចូរសរសេរសេចក្តីទាំងនេះ នៅលើក្របខ្វាចផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងនៅលើខ្លោងទ្វារក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។²¹ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាមានអាយុវែង នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ស្បថ និងប្រគល់ឲ្យបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺវែងដូចជាផ្ទៃមេឃដែលនៅលើផែនដីដែរ។

²²ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាយកចិត្តទុកដាក់កាន់តាម និងប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយនៅជាប់ជាមួយនឹងព្រះអង្គ²³នោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងបណ្តេញប្រជាជាតិទាំងនេះចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងចាប់យកទឹកដីរបស់ប្រជាជាតិនោះដែលធំ ហើយខ្លាំងពូកែជាងអ្នករាល់គ្នា។

²⁴ទីកន្លែងណាដែលអ្នករាល់គ្នាដាក់ជើងជាន់ នោះនឹងបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រំប្រទល់របស់អ្នករាល់គ្នានឹងបានចាប់តាំងពីទីវាលរហោស្ថាន រហូតដល់ទឹកដីលីបង់ និងពីទន្លេ គឺទន្លេអ៊ីប្រាតរហូតដល់សមុទ្រមេឌីទែរ៉ាណេ។²⁵គ្មាននរណាម្នាក់នឹងអាចឈរតទល់នឹងអ្នករាល់គ្នាបានឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីទាំងប៉ុន្មាន ដែលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងកាត់ ភិតភ័យ ហើយខ្លាចអ្នករាល់គ្នា ដូចព្រះអង្គបានសន្យានឹងអ្នករាល់គ្នា។

²⁶មីល នៅថ្ងៃនេះ ខ្ញុំដាក់ព្រះពរ និងបណ្តាសានៅមុខអ្នករាល់គ្នា²⁷ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានព្រះពរ²⁸តែប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ហើយងាកចេញពីផ្លូវដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ហើយទៅតាមព្រះដទៃដែលអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ នោះនឹងត្រូវបណ្តាសាជាមិនខាន។

²⁹ពេលណាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បាននាំអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវទៅចាប់យក នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រកាសអំពីព្រះពរនៅលើភ្នំកេរីស៊ីម និងបណ្តាសានៅលើភ្នំអេបាល។³⁰តើអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ហើយថា ភ្នំទាំងពីរនេះ ស្ថិតនៅត្រើយខាងនាយទន្លេយ៉ាងដាន់ គឺនៅតាមផ្លូវទៅទិសខាងលិច ក្នុងទឹកដីរបស់ជនជាតិកាណាន ដែលរស់នៅតាមវាលទំនាបអាហ្វាបា ទល់មុខទៅគឺកាល់ ជិតដើមម៉ិសាក់នៅម៉ូរ?

³¹ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាត្រូវឆ្លងទន្លេយ៉ាងដាន់ ដើម្បីឆ្ពោះទៅចាប់យកទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានចាប់យក។³²អ្នករាល់គ្នាត្រូវតាមអស់ទាំងច្បាប់ និងបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំប្រគល់ឲ្យទៅអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ។

12 ¹នេះជាច្បាប់ និងបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់ ហើយប្រព្រឹត្តតាម នៅក្នុងទឹកដីដែលជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាកម្មសិទ្ធិ ជាម្យ៉ាងរាល់ថ្ងៃអស់មួយជីវិតដែលអ្នករាល់គ្នាដែលរស់នៅលើផែនដី។

²ត្រូវបំផ្លាញទឹកនៃផែនដីដែលប្រជាជាតិទាំងប៉ុន្មាន ថ្វាយសក្ការបូជាដល់ព្រះរបស់ពួកគេ នៅលើភ្នំធំភ្នំតូច និងនៅក្រោមដើមឈើមានស្លឹកខៀវខ្ចី កុំឲ្យនៅសល់ឡើយ។

³ចូរផ្តល់រំលឹកដល់ពួកគេ កម្មវត្ថុរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវដុតបំផ្លាញបង្គោលរបស់ព្រះអាសេរ៉ា។ ត្រូវកាប់រំលំរូបព្រះបដិមារបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបំផ្លាញឈ្មោះព្រះទាំងនោះ ឲ្យអស់ពីកន្លែងនោះផង។ ហើយអ្នកមិនថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមបែបដូច្នេះឡើយ។

⁵ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅកន្លែងដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស នៅក្នុងចំណោមទឹកដីនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីតាំងព្រះនាមព្រះអង្គ និងទុកជាដំណាក់របស់ព្រះអង្គនៅទីនោះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវទៅទីនោះ។ ហើយត្រូវនាំយកអស់ទាំងតង្វាយដុត តង្វាយយញ្ញបូជា តង្វាយមួយភាគដប់ តង្វាយពិសេស តង្វាយលាបំណន់ តង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត និងកូនដំបូងនៃកូនគោ និងកូនចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នានៅទីនោះដែរ។

⁷នៅទីនេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវអរសប្បាយ ជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងគ្រប់ទាំងការដែលអ្នករាល់គ្នា សម្រេចបាន ដោយសារព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

⁸អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តការទាំងអស់នោះទេ ដូចយើងប្រព្រឹត្តពេលនេះឡើយ គឺនៅថ្ងៃនេះ អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមដែលខ្លួនយល់ថាត្រឹមត្រូវនៅចំពោះភ្នែករបស់ខ្លួន⁹ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាមិនទាន់បានចូលទៅកន្លែងសម្រាក ជាទឹកដីដែលព្រះអង្គម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យជាគោរមរតកនៅឡើយទេ។

¹⁰ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងកាត់ទៅទន្លេយ៉ាងដាច់ ហើយទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាគោរមរតក ហើយពេលព្រះអង្គប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាសម្រាកពីខ្លាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មានដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងរស់នៅដោយសុខសាន្ត¹¹ ហើយនៅកន្លែងណាដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានជ្រើសរើសជាព្រះដំណាក់ សម្រាប់តាំងព្រះនាមព្រះអង្គ ពេលនោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវនាំយកតង្វាយទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំបង្គាប់ទៅអ្នករាល់គ្នា គឺមានទាំងតង្វាយដុត តង្វាយយញ្ញបូជា តង្វាយមួយភាគដប់ តង្វាយពិសេស និងតង្វាយផ្សេងៗដែលអ្នករាល់គ្នាសន្យាថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

¹²អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវអរសប្បាយចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងកូនប្រុស និងកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា និងអ្នកបម្រើប្រុសស្រី ព្រមទាំងពួកលេវីដែលរស់នៅក្នុងក្រុងជាមួយអ្នករាល់គ្នាដែរ ដ្បិត ពួកលេវីមិនមានទឹកដីជាចំណែកគោរមរតកក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទេ។

¹³ចូរប្រយ័ត្ន កុំថ្វាយតង្វាយដុតរបស់អ្នករាល់គ្នានៅតាមទឹកនៃផែនដីដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញនោះឡើយ¹⁴ ប៉ុន្តែ ត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតនៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើស ក្នុងទឹកដីនៃកុលសម្ព័ន្ធមួយរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយនៅទីនោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើអ្វីៗដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁵ក៏ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាអាចសម្លាប់សត្វបរិភោគ នៅក្នុងក្រុងណាមួយរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមតែចិត្តបង់ប្រាថ្នា តាមដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានពរអ្នករាល់គ្នា មនុស្សមិនបរិសុទ្ធ និងមនុស្សបរិសុទ្ធ អាចបរិភោគសាច់នេះបានទាំងអស់គ្នា ដូចជាបរិភោគសាច់ឈ្លូស និងសាច់ក្តាន់។¹⁶ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបរិភោគឈាមឡើយ ត្រូវចាក់ឈាមនោះចោលទៅលើដី ដូចជាចាក់ទឹកវិញ។

¹⁷នៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគតង្វាយមួយភាគដប់ចេញគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ស្រូវ ស្រោចពាំងថ្មី ប្រេង ឬកូនដំបូងពីប្លង់ចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ និងតង្វាយលាបំណន់ ឬតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត ព្រមទាំងតង្វាយពិសេសដែលថ្វាយដោយដៃរបស់អ្នករាល់គ្នានោះឡើយ។

¹⁸តង្វាយទាំងនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនៅចំពោះមុខព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅត្រង់កន្លែងដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស គឺបរិភោគជាមួយកូនប្រុស កូនស្រី អ្នកបម្រើប្រុសស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា និងពួកលេវីដែលនៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវអរសប្បាយនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងគ្រប់ទាំងការដែលអ្នករាល់គ្នាសម្រេចបាន។

¹⁹ចូរប្រយ័ត្នកុំបំភ្លេចពួកលេវីឡើយ ដរាបណាអ្នករាល់គ្នារស់នៅលើទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²⁰ពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ពង្រីកទឹកដីអ្នករាល់គ្នាឲ្យធំឡើង ដូចព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹកក្នុងចិត្តថា ខ្ញុំចង់បរិភោគសាច់ ព្រោះខ្ញុំចង់បរិភោគសាច់នោះ នោះអ្នកអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសាច់តាមចិត្តបង់ប្រថ្នារបស់អ្នករាល់គ្នា។

²¹ប្រសិនបើ នៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា បានជ្រើសរើសសម្រាប់តាំងព្រះនាមព្រះអង្គ ស្ថិតនៅឆ្ងាយពីផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាអាចសម្លាប់គោ ឬចៀមដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកអ្នករាល់គ្នា គឺដូចដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគនៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាតាមចិត្តប្រាថ្នារបស់អ្នករាល់គ្នា។²² អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសាច់សត្វទាំងអស់នោះបាន ដូចជាបរិភោគសាច់ឈ្លូស និងសាច់ក្តាន់ គឺទាំងអ្នកបរិសុទ្ធ និងទាំងអ្នកមិនបរិសុទ្ធ អាចបរិភោគបានដូចគ្នា។

²³ប៉ុន្តែ ចូរប្រយ័ត្នថា អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគឈាមជាដាច់ខាត ដ្បិត ឈាមជាជីវិត ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគជីវិតជាមួយសាច់ឡើយ។

²⁴មិនត្រូវបរិភោគឈាមឡើយ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាក់ឈាម ចោលនៅលើដី ដូចជាចាក់ទឹក។²⁵ មិនត្រូវបរិភោគឈាមឡើយ ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នា និងកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នានៅជំនាន់ក្រោយនឹងបានសុខសប្បាយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអង្គម្ចាស់។

²⁶ប៉ុន្តែ អស់ទាំងតង្វាយបរិសុទ្ធដែលអ្នកញែកទុកដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ និងតង្វាយលាបំណន់របស់អ្នករាល់គ្នា ត្រូវនាំយកទៅថ្វាយនៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើស។²⁷ ចំពោះតង្វាយដុតទាំងអស់នោះ ត្រូវយកទាំងសាច់ទាំងឈាមដើម្បីយកទៅថ្វាយនៅលើអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា រីឯឈាមនៃតង្វាយយញ្ញបូជារបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងត្រូវបោះនៅលើអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសាច់បាន។

²⁸ចូរប្រតិបត្តិ និងស្តាប់តាមអស់ទាំងព្រះបន្ទូលដែលខ្ញុំបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នា និងកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នានៅជំនាន់ក្រោយបានសុខសប្បាយរហូតទៅ ដោយប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងសេចក្តីត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²⁹កាលណាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា កាត់ប្រជាជាតិនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នាចេញ នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាទៅចាប់យកពីគេ ហើយអ្នករាល់គ្នាអាចបណ្តេញគេចេញពីទឹកដីនោះ រួចចូលទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់គេ³⁰ ចូរប្រយ័ត្ន ក្រែងលោអ្នករាល់គ្នាធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់ដោយយកតម្រាប់តាមគេ ក្រោយពេលដែលគេបំផ្លាញឲ្យស្លូតបាត់ពីមុខអ្នករាល់គ្នា មិនត្រូវសាកសួរចង់ដឹងពីព្រះរបស់ពួកគេ ដោយពាក្យថា តើប្រជាជាតិទាំងនោះគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះរបស់ពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច? ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានធ្វើដូចគេដែរ។

³¹អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមបែបដូច្នេះឡើយ ដ្បិត គេប្រព្រឹត្តដល់ព្រះរបស់ពួកគេ តាមសេចក្តីដែលព្រះម្ចាស់ប្រព្រឹត្តក្នុងស្តាប់ខ្ពើម សូម្បីតែ កូនប្រុសកូនស្រីរបស់ពួកគេ គេក៏យកទៅដុតជាសក្ការបូជាដល់ព្រះទាំងនោះដែរ។ អស់ទាំងសេចក្តីដែលខ្ញុំបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នា។³²នោះត្រូវប្រយ័ត្ន និងប្រព្រឹត្តតាមចុះ មិនត្រូវបន្ថែម ឬបន្ថយអ្វីឡើយ។

13 ¹ប្រសិនបើ មានព្យាករណ៍ ឬគ្រូទាយណាម្នាក់ កើតឡើងក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយបើអ្នកនោះប្រាប់ពីទិសម្ចាស់ ឬការអស្ចារ្យអ្វីមួយ^២បើទិសម្ចាស់ ឬការអស្ចារ្យកើតមានឡើងមែន ហើយគេនិយាយថា ចូរយើងទៅតាមព្រះដទៃ ហើយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះទាំងនោះវិញ ជាព្រះដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្គាល់^៣នោះមិនត្រូវស្តាប់តាមពាក្យព្យាករណ៍ ឬគ្រូទាយនោះឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គគ្រាន់តែចង់ល្បងលអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យដឹងថា តើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាអស់ពីចិត្ត ហើយអស់ពីព្រលឹង ឬយ៉ាងណា។

^៤អ្នករាល់គ្នាត្រូវដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ត្រូវកោតខ្លាចព្រះអង្គ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ ស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ ហើយគោរពបម្រើព្រះអង្គ និងនៅជាប់នឹងព្រះអង្គ។^៥រីឯព្យាករណ៍ ឬគ្រូទាយនោះវិញ នឹងត្រូវស្លាប់ ដោយព្រះបានល្បងបះបោរទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីប និងរំដោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យរួចពីទាសករ។ រីឯព្យាករណ៍នោះចង់ទាញអ្នករាល់គ្នាឲ្យចេញពីផ្លូវដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបង្គាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើរតាម។ ដូច្នេះ ចូរដកអំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

^៦ប្រសិនបើ បងប្អូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលត្រូវជាកូនប្រុសរបស់ម្តាយអ្នករាល់គ្នា ឬកូនប្រុសរបស់ឪពុកអ្នករាល់គ្នា ឬកូនប្រុសស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា និងប្រពន្ធជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នករាល់គ្នា និងមិត្តសម្លាញ់ដ៏ជិតស្និទ្ធរបស់អ្នករាល់គ្នាមកបបួលអ្នករាល់គ្នាដោយស្ងាត់ៗថា តោះយើងទៅថ្វាយបង្គំព្រះដទៃទៀត ជាព្រះដែលអ្នករាល់គ្នា និងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាដែលមិនស្គាល់ គឺព្រះរបស់ជនជាតិនានាដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា ទោះនៅជិត ឬនៅឆ្ងាយពីអ្នករាល់គ្នា ចាប់តាំងពីចុងផែនដីម្ខាង ដល់ចុងផែនដីម្ខាង។

^៨នោះកុំយល់ព្រមជាមួយគេ ឬស្តាប់តាមគេឡើយ។ កុំអាណិតអាសូរ ឬត្រាប្រណីដល់គេឲ្យសោះ ហើយក៏មិនត្រូវការពារគេឡើយ។^៩ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវសម្លាប់អ្នកនោះចោល គឺរាល់គ្នាលើកដៃប្រហារអ្នកនោះមុនគេ បន្ទាប់មក ប្រជាជនប្រហារគេតាមក្រោយ។

¹⁰ត្រូវយកដុំថ្មគប់សម្លាប់អ្នកនោះ ព្រោះគេចង់ទាញអ្នករាល់គ្នាឲ្យបែរចេញពីព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីប គឺជាទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើជាទាសករ។¹¹ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនឹងឮ រួចភ័យខ្លាច ហើយនឹងលែងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បែបនេះ នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទៀត។

¹²ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាឮនរណាម្នាក់និយាយអំពីទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា ថាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាស់នៅ។

¹³មានមនុស្សអាក្រក់ខ្លះ បានចេញពីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយនាំគ្នាបបួលអ្នកក្រុងនោះចេញឲ្យទៅថ្វាយបង្គំព្រះដទៃទៀត ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់។

¹⁴នោះត្រូវស៊ើបសួរ និងតាមដានមើល ឲ្យឃើញប្រាកដ។ ព្រមទាំងសាកសួរដំណឹងឲ្យច្បាស់ថា តើការនោះពិត ឬមិនពិត ប្រសិនបើ មានភស្តុតាងថា អំពើដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមនោះកើតឡើងនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមែន នោះត្រូវចាត់វិធានការ។

¹⁵នោះត្រូវប្រហារពួកអ្នកក្រុងនោះដោយមុខដាវ ហើយត្រូវបំផ្លាញចោលឲ្យអស់កុំឲ្យនៅសល់ គឺមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុង ព្រមទាំងកម្មេចរបស់របរនៅក្នុងទីក្រុង និងសម្លាប់ហ្វូងសត្វដោយមុខដាវផង។¹⁶ត្រូវប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលនៅក្នុងទីក្រុងនោះ មកដាក់ចំកណ្តាលទីលានក្រុង រួចដុតកម្ទេចទីក្រុង និងទ្រព្យសម្បត្តិ ដើម្បីថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ទីក្រុងនោះនឹងក្លាយជាគំនររហូតទៅ ឥតមាននរណាស់ឡើងវិញឡើយ។

¹⁷មិនត្រូវយករបស់អ្វីៗដែលត្រូវបំផ្លាញនោះ នៅក្នុងដែនរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់ងាកចេញពីសេចក្តីក្រោធ ហើយព្រះអង្គនឹងសម្តែងព្រះហឫទ័យសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីអាណិតអាសូរដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ព្រមទាំងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាចម្រើនឡើង ដូចព្រះអង្គបានស្សៀបចំពោះបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁸ព្រះអង្គនឹងធ្វើបែបនេះ ដោយសារ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

14¹ អ្នករាល់គ្នាជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា។ ដូច្នេះ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាកាន់ទុក្ខ មិនត្រូវធ្វើពិធីអារសាច់ ហើយក៏មិនត្រូវកោរសក់នៅផ្នែកខាងមុខដែរ។² ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាជាប្រជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអម្ចាស់ បានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នាពីក្នុងចំណោមជនជាតិនានានៅលើផែនដី មកធ្វើជាប្រជារាស្ត្រមួយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

³ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគអាហារណាដែលមិនបរិសុទ្ធឡើយ។⁴ ទាំងនេះជាសត្វដែលអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគបានគឺ សត្វគោ សត្វចៀម សត្វពពែ⁵ សត្វឈ្លូស សត្វប្រើស សត្វក្តាន់ សត្វរមាំង សត្វទ្រាយ សត្វទន្សោង និងសត្វពពែភ្នំឡើយ។

⁶ អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសត្វទាំងអស់ដែលមានជើងឆែកជាពីរ ហើយជាសត្វដែលទំពាញ់។⁷ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមសត្វដែលទំពាញ់ ឬមានក្រចកឆែកនោះ មិនត្រូវបរិភោគឡើយ គឺមានសត្វអង្ករ ទន្សាយគល់ និងទន្សាយថ្មឡើយ ព្រោះសត្វទាំងនោះទំពាញ់ តែគ្មានក្រចកជើងឆែកទេ ហើយសត្វទាំងនោះមិនបរិសុទ្ធដល់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។

⁸ រីឯជ្រូកក៏មិនបរិភោគដែរ ព្រោះវាមានក្រចកឆែក តែមិនទំពាញ់ទេ វាជាសត្វមិនបរិសុទ្ធដល់អ្នករាល់គ្នា។ មិនត្រូវបរិភោគសាច់វាឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវប៉ះពាល់ខ្មោចវាដែរ។

⁹ ក្នុងចំណោមសត្វដែលរស់នៅក្នុងទឹក អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគបាន គឺអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគត្រីណាដែលមានព្រួយ និងស្រកា¹⁰ តែមិនត្រូវបរិភោគត្រីណាដែលគ្មានព្រួយ និងមានស្រកាឡើយ ដ្បិត វាជាសត្វមិនបរិសុទ្ធដល់អ្នករាល់គ្នា។

¹¹ សត្វស្លាបដែលបរិសុទ្ធអ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគបានទាំងអស់។¹² ប៉ុន្តែ សត្វស្លាបដែលអ្នករាល់គ្នាមិនអាចបរិភោគបាននោះគឺសត្វខ្លែងស្រាក សត្វត្បាត សត្វប្រមង់¹³ សត្វល្អិត សត្វរមាត និងពពួកប្រភេទសត្វស្នាំង។

¹⁴ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគប្រភេទសត្វក្អែក¹⁵ និងសត្វអ្នកទ្រុស សត្វខ្លែងស្រាក សត្វរំពេ និងសត្វស្នាំងគ្រប់ប្រភេទ¹⁶ សត្វមៀម សត្វត្បាត សត្វទីទុយ¹⁷ សត្វទុង សត្វក្អែកទឹក សត្វស្មៅញឡើយ។

¹⁸ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគ សត្វក្អក សត្វក្រសា គ្រប់ប្រភេទ ព្រមទាំងសត្វត្រសេះ និងសត្វប្រចៀវ។¹⁹ អស់ទាំងសត្វល្អិត ដែលមានស្លាប សុទ្ធតែជាសត្វមិនបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នា គឺមិនត្រូវបរិភោគឡើយ។²⁰ អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគសត្វស្លាបណាដែលបរិសុទ្ធ។

²¹ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគសាច់សត្វណាដែលងាប់ដោយឯកឯងឡើយ

គឺអ្នករាល់គ្នាអាចឲ្យសត្វនោះទៅជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាបរិភោគបាន ឬលក់ទៅសាសន៍ដទៃបាន។ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាជាប្រជាជនដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវស្លោតកូនពពែក្នុងទឹកដោះរបស់មេវាឡើយ។

²² អ្នករាល់គ្នាត្រូវញែកតង្វាយមួយភាគដប់ គ្រប់ទាំងភោគផលពីស្រែចម្ការរបស់អ្នករាល់គ្នាជាដៀងរាល់ឆ្នាំ។²³ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគតង្វាយមួយភាគដប់ ដែលអ្នករាល់គ្នាញែកចេញពីស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ប្រេង ព្រមទាំងកូនដំបូងនៃកូនគោ

និងហ្វូងចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នានៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា កន្លែងដែលព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើស សម្រាប់នឹងតាំងព្រះនាមព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នារៀនគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²⁴ ប្រសិនបើ ជាផ្លូវនោះឆ្ងាយពេក អ្នករាល់គ្នាមិនអាចដឹកតង្វាយមួយភាគដប់នោះទៅបាន ដោយសារព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជ្រើសរើសកន្លែង សម្រាប់នឹងតាំងព្រះនាមព្រះអង្គ នៅឆ្ងាយពីអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នា។

²⁵ អ្នករាល់គ្នាត្រូវលក់តង្វាយមួយភាគដប់របស់អ្នករាល់គ្នា រួចយកប្រាក់វេចកាន់ជាប់នៅដៃ ហើយត្រូវទៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានជ្រើសរើស។

²⁶ អ្នករាល់គ្នាអាចចំណាយលុយ ដើម្បីទិញអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នាចង់បាន ដូចជាគោ ឬចៀម ស្រាទំពាំងបាយជូរ ឬស្រាផ្សេងៗទៀត ឬអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាចូលចិត្តចង់បាន អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនៅទីនោះ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា

ហើយត្រូវអរសប្បាយជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា។²⁷ រីឯពួកលេវីដែលនៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា នោះមិនត្រូវបំភ្លេចគេឡើយ ដ្បិត ពួកគេគ្មានចំណែកដីជាគោរពរតកដូចអ្នករាល់គ្នាទេ។

²⁸ នៅចុងឆ្នាំ រៀងរាល់បីឆ្នាំម្តង អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកតង្វាយមួយភាគដប់ទាំងអស់ដែលញែកចេញពីភោគផលដែលអ្នករាល់គ្នាទទួលបានក្នុងឆ្នាំនោះ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវយកមកដាក់នៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា²⁹ ហើយពួកលេវី ដែលគ្មានដីជាចំណែកគោរពរតកជាមួយអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងជនបរទេស ក្មេងកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយ ដែលនៅក្នុងក្រុងជាមួយអ្នករាល់គ្នា នឹងនាំគ្នាមកបរិភោគយ៉ាងឆ្អែតបរិបូរ។ កាលណាអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តដូច្នេះ នោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចម្រុងចម្រើន គ្រប់ទាំងកិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។

15 ¹នៅចុងឆ្នាំ គឺប្រាំពីរឆ្នាំម្តង អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែលុបបំណុលចោល។²នេះគឺជារបៀបដែលលុបបំណុល គ្រប់ទាំងម្ចាស់បំណុលដែលបានឲ្យប្រាក់ទៅអ្នកជិតខាងខ្លី នោះមិនត្រូវទារពីអ្នកជិតខាង ឬបងប្អូនរបស់ខ្លួនវិញឡើយ ព្រោះកាលលុបបំណុលរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសចេញហើយ។³អ្នករាល់គ្នាអាចទារបំណុលពីជនបរទេសបាន ប៉ុន្តែ បំណុលបងប្អូនជនរួមជាតិរបស់អ្នករាល់គ្នា ជំពាក់អ្នករាល់គ្នា នោះត្រូវលុបបំណុលនោះចោល។

⁴នោះជាយ៉ាងណា ក៏មិនមានអ្នកក្រីក្រនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ (ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរអ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់ទុកជាមរតក)⁵ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា នៅថ្ងៃនេះ។⁶នោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នាដូចដែរព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយអ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាអាចចងការប្រាក់ឲ្យប្រជាជាតិជាច្រើន ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវខ្ចីប្រាក់ពីគេវិញទេ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រួតត្រាលើប្រជាជាតិជាច្រើន ប៉ុន្តែ ពួកគេនឹងមិនត្រួតត្រាលើអ្នករាល់គ្នាឡើយ។⁷ប្រសិនបើ មានបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាខ្លះ ធ្លាក់ខ្លួនក្រ នៅក្នុងក្រុងណាមួយនៃទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវចិត្តកំណាញ់ ឬមិនរើរលំជួយបងប្អូនដែលក្រនោះឡើយ។⁸អ្នករាល់គ្នាត្រូវបើកចិត្តឲ្យទូលាយហើយជួយគាត់ ដោយឲ្យគាត់ខ្ចីប្រាក់តាមចំនួនដែលគាត់ត្រូវការ។⁹ចូរប្រយ័ត្ន មិនត្រូវមានគំនិតអាក្រក់ ហើយគិតថា នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ ជាឆ្នាំដែលលុបបំណុលជិតមកដល់ហើយ ហើយអ្នករាល់គ្នាគ្មានចិត្តមេត្តាអាណិតដល់បងប្អូនដែលក្រនោះ ឥតមានឲ្យអ្វីដល់គេសោះ ពេលគេយំទូលអង្វរទៅព្រះអម្ចាស់ ចោទប្រកាន់ពីអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានបាបមិនខាន។¹⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវឲ្យប្រាក់ទៅគាត់ដោយឥតទើសទាល់ ហើយមិនត្រូវមានចិត្តសោកស្តាយឡើយ ដ្បិត ធ្វើដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នាគ្រប់ទាំងកិច្ចការដែលអ្នកធ្វើ។¹¹ដ្បិត តែងតែនឹងមានអ្នកក្រនៅក្នុងទឹកដី ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យមានចិត្តទូលាយ ដល់បងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ដល់អ្នកខ្វះខាត និងជនក្រីក្រនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹²ប្រសិនបើ ជាបងប្អូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នា ជាជនជាតិហេព្រើរ ឬជាស្រ្តីជនជាតិហេព្រើរ មកលក់ខ្លួនឲ្យអ្នករាល់គ្នា នោះគេត្រូវបម្រើដល់អ្នករាល់គ្នារយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ បន្ទាប់មក នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ ត្រូវដោះលែងគេឲ្យទៅវិញចុះ។¹³នៅពេលអ្នកដោះលែងគេឲ្យទៅវិញ មិនត្រូវឲ្យគេទៅវិញដោយដៃទេឡើយ។¹⁴អ្នករាល់គ្នាត្រូវផ្តល់ឲ្យគេដោយចិត្តសន្ធា គឺជាសត្វពីរហ្វូងចៀម ស្រូវពីរទីលាន និងស្រាទំពាំងបាយជូរពីរធុងឃ្មាង។ ដូចជា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវផ្តល់អំណោយដល់គេផង។¹⁵ចូរចាំថា អ្នករាល់គ្នាក៏ធ្លាប់ជាទាសករនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែរ តែព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានរំដោះអ្នករាល់គ្នា ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ឲ្យធ្វើដូច្នេះដែរ។¹⁶ប្រសិនបើ អ្នកបម្រើនិយាយមកកាន់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំមិនចង់ចេញទៅណាឆ្ងាយពីអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះគេស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា និងគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយសារគេពេញចិត្តនឹងរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។¹⁷នោះ ត្រូវយកដែកចោះត្រចៀកអ្នកបម្រើនោះ ធ្លាប់នឹងទ្វារផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា នោះគេនឹងក្លាយជាអ្នកបម្រើស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាហូតទៅ។¹⁸នៅពេលដោះលែងអ្នកបម្រើឲ្យទៅ នោះអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវមានចិត្តពិបាកឡើយ ព្រោះគេបាននៅបម្រើអ្នកអស់រយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ ហើយធ្វើការឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានផលពីរដងលើសកម្មករ ដែលអ្នករាល់គ្នាជួលមកធ្វើការទៅទៀត។ នោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។¹⁹ក្នុងប្លង់គោឈ្មោល និងប្លង់ចៀមឈ្មោលរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលជាតូចដំបូង ត្រូវញែកជាបរិសុទ្ធច្បាស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។ មិនត្រូវយកតូចដំបូងពីប្លង់គោរបស់ សម្រាប់ភ្នំរាស់ ហើយមិនត្រូវកាត់រោមតូចដំបូងពីតូចចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។²⁰រៀងរាល់ឆ្នាំ ត្រូវបរិភោគតូចដំបូងនៃប្លង់សត្វជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅត្រង់កន្លែងព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើស។²¹ប្រសិនបើ សត្វនោះមានស្លាកស្នាម ឧទាហរណ៍ បើសិនជាសត្វនោះខ្លិន ឬខ្វាក់ ឬមានស្លាកស្នាមនៅកន្លែងណាមួយ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវយកទៅថ្ងាយជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។²²ត្រូវបរិភោគសត្វនោះនៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា ទាំងអ្នកបរិសុទ្ធ និងអ្នកមិនបរិសុទ្ធអាចបរិភោគបានដូចគ្នា គឺដូចជាបរិភោគ សាច់ឈ្នួស និងសាច់ក្តាន់ដែរ។²³ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវបរិភោគឈាមវាឡើយ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចាក់ឈាមចោលនៅលើដី ដូចជាចាក់ទឹកវិញ។

16¹ នៅខែចេត្រ ចូរប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លង ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត នៅខែចេត្រនេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីបទាំងយប់។² ចូរយកសត្វពីហ្វូងគោរបស់អ្នករាល់គ្នា ធ្វើជាយញ្ញបូជាបុណ្យចម្លងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានៅត្រង់កន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់នឹងជ្រើសរើស សម្រាប់តាំងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។

³មិនត្រូវបរិភោគនំប៉័ងដែលមានដាក់មេឡើយ គឺត្រូវបរិភោគនំប៉័ងឥតមេចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ ជានំប៉័ងនៃទុក្ខលំបាក ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានចេញពីទឹកដីអេស៊ីប យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់។ ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងនឹកចាំអស់មួយជីវិត នៅថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាបានចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។⁴ ក្នុងរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃនោះ មិនត្រូវឲ្យមានមេ នៅក្នុងទឹកដីទាំងមូលរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ រីឯសាច់របស់សត្វដែលអ្នករាល់គ្នាសម្លាប់ធ្វើជាយញ្ញបូជានៅល្ងាចថ្ងៃនីមួយៗ មិនត្រូវទុកឲ្យនៅសល់រហូតដល់ព្រឹកដែរ។

⁵អ្នករាល់គ្នាមិនអាចថ្វាយយញ្ញបូជាបុណ្យចម្លងនេះ នៅក្នុងក្រុងណាមួយ ក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នានោះឡើយ។

⁶ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាបុណ្យចម្លងនោះ នៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងជ្រើសរើស សម្រាប់តាំងព្រះនាមព្រះអង្គវិញ។ ចូរថ្វាយយញ្ញបូជានៅពេលល្ងាច ជាពេលថ្ងៃលិច គឺចំពេលដែលអ្នករាល់គ្នាចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។

⁷អ្នករាល់គ្នាត្រូវចម្អិនសាច់នោះ ហើយបរិភោគនៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់នឹងជ្រើសរើស លុះព្រឹកឡើង អ្នករាល់គ្នាត្រូវត្រឡប់ទៅដំរីរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ។

⁸អ្នករាល់គ្នាត្រូវបរិភោគនំប៉័ងឥត ចំនួនប្រាំមួយថ្ងៃ លុះដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរ ត្រូវធ្វើបុណ្យយ៉ាងធំ ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាគឺមិនត្រូវធ្វើកិច្ចការអ្វីនៅថ្ងៃនោះឡើយ។

⁹អ្នករាល់គ្នាត្រូវរាប់ប្រាំពីរសប្តាហ៍ ត្រូវគិតពីថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាចាប់ផ្តើមច្រូតស្រូវមុនដំបូង។¹⁰ បន្ទាប់មក ត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យសប្តាហ៍ទីប្រាំពីរ ដើម្បីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរថ្វាយតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត តាមភោគផលដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានពរឲ្យ។

¹¹ត្រូវអរសប្បាយនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ជាមួយកូនប្រុសកូនស្រី ព្រមទាំងអ្នកបម្រើប្រុសស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា និងពួកលេវីដែលរស់នៅក្នុងក្រុងជាមួយអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងជនបរទេស ក្មេងកំព្រារ និងស្ត្រីមេម៉ាយ ដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា នៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងជ្រើសរើស សម្រាប់តាំងព្រះនាមព្រះអង្គ។¹² ត្រូវនឹកចាំថា អ្នករាល់គ្នាគឺធ្លាប់ជាទាសករនៅទឹកដីអេស៊ីបដែរ ដូច្នេះ ត្រូវប្រយ័ត្ន និងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ទាំងនេះចុះ។

¹³ត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យបារាំ ចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ ក្រោយពេលអ្នករាល់គ្នាប្រមូលភោគផលពីទីលានស្រូវ និងជាន់ផ្លែទំពាំងបាយជូរច្បាស់ហើយ។

¹⁴អ្នករាល់គ្នាត្រូវអរសប្បាយក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យនេះ ជាមួយកូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាអ្នកបម្រើប្រុសស្រី និងពួកលេវី ព្រមទាំងជនបរទេស ក្មេងកំព្រារ និងស្ត្រីមេម៉ាយ ដែលនៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁵ត្រូវប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅត្រង់កន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់នឹងជ្រើសរើស ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នាទទួលភោគផលច្រើន ហើយប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នាក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ ដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាមានអំណរ។

¹⁶បីដងក្នុងមួយឆ្នាំ ត្រូវឲ្យប្រុសៗទាំងអស់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ទៅថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ នៅត្រង់កន្លែងដែលព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើស គឺនៅពេលបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ បុណ្យសប្តាហ៍ទីប្រាំពីរ និងបុណ្យបារាំ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយដៃទេឡើយ។

¹⁷ផ្ទុយទៅវិញ គ្រប់គ្នាត្រូវយកតង្វាយទៅជាមួយ តាមតែខ្លួនអាចធ្វើទៅបាន គឺតាមព្រះពរដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានឲ្យ។

¹⁸ត្រូវតែងតាំងឲ្យមានចៅក្រម និងពួកមេដឹកនាំ នៅតាមក្រុងទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នា អ្នកទាំងនោះនឹងជំនុំជម្រះប្រជាជននៅតាមកុលសម្ព័ន្ធនានាដោយយុត្តិធម៌។¹⁹ មិនត្រូវបំពានលើយុត្តិធម៌ឡើយ ឬវិនិច្ឆ័យនរណាម្នាក់ដោយចិត្តលម្អៀងឡើយ ឬស៊ីសំណូកឲ្យសោះ ដ្បិត សំណូករមែងធ្វើឲ្យអ្នកប្រាជ្ញទៅជាខ្វាក់ ហើយបង្ខូចពាក្យសម្តីមនុស្សសុចរិត។²⁰ ត្រូវប្រកាន់យុត្តិធម៌ជានិច្ច ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានជីវិត ហើយកាន់កាប់ទឹកដី ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាមរតក។

²¹មិនត្រូវដំឡើងបង្គោលណាមួយព្រះអាសេរីសម្រាប់ខ្លួនអ្នក នៅក្បែរអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។

²²ហើយក៏មិនត្រូវដំឡើងថ្មបង្គោល ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា មិនគាប់ព្រះហឫទ័យនោះដែរ។

17 ¹មិនត្រូវយកគោ ឬច្រៀមណាដែលមានស្លាកស្នាម ឬពិការ ថ្វាយដោយញាតិដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ដ្បិត នោះជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²ប្រសិនបើ ឃើញមានបុរសម្នាក់ ឬស្ត្រីម្នាក់ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅព្រះនេត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងក្រុងដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យ គឺអ្នកនោះបំពានលើសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអង្គ³នរណាម្នាក់ដែលបានចាកចេញទៅ ហើយទៅគោរពបម្រើ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដទៃ ឬព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ឬប្លង់ផ្កាយទាំងប៉ុន្មាននៅលើមេឃ ទាំងនេះហើយដែលខ្ញុំហាម⁴ហើយប្រសិនបើមានគេប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ឬពូជជំនឿនេះ ត្រូវស៊ើបសួរឲ្យបានច្បាស់លាស់។ ហើយបើរឿងនោះពិតប្រាកដមែន គឺមានហេតុការណ៍ដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមនេះ នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលមែន នេះគឺជាអ្វីអ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើ។

⁵ត្រូវនាំយកបុរស ឬស្ត្រីណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ទៅឯមាត់ទ្វារក្រុង ហើយយកដុំថ្មគប់ បុរស ឬស្ត្រីនោះរហូតទាល់តែស្លាប់។

⁶អ្នកដែលមានទោសដល់ស្លាប់នោះ គឺត្រូវមានភស្តុតាងជាសាក្សី ពីរនាក់ ឬបីនាក់ តែបើមានសាក្សីតែម្នាក់ នោះមិនអាចប្រហារជីវិតអ្នកនោះបានឡើយ។

⁷សាក្សីទាំងនោះត្រូវតែយកដុំថ្មគប់សម្លាប់អ្នកនោះមុនគេ បន្ទាប់មក ទើបប្រជាជនគប់តាមក្រោយ ធ្វើដូច្នេះ

អ្នករាល់គ្នាត្រូវដកអំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

⁸ប្រសិនបើ មានរឿងណាពិបាកនឹងកាត់ក្តី ដូចជា ឃាតកម្ម ការប្តឹងផ្តល់គ្នា និងការវាយតប់គ្នាឲ្យមានរបួស

ដែលនាំឲ្យមានរឿងក្តីកើតឡើងនៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា នោះត្រូវនាំយករឿងនេះទៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងជ្រើសរើស សម្រាប់តាំងព្រះនាមអង្គ។⁹ អ្នករាល់គ្នាត្រូវចូលទៅជួបពួកបូជាចារ្យលេវី និងចៅក្រមនៅជំនាន់នោះ ដើម្បីសុំសួរយោបល់ ហើយពួកគេនឹងប្រាប់អ្នកពីការសម្រេចក្តីនេះបែបណា។

¹⁰អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើតាមការវិនិច្ឆ័យដែលលោកទាំងនោះប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងជ្រើសរើស

សម្រាប់តាំងព្រះនាមព្រះអង្គ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យដែលលោកទាំងនោះណែនាំអ្នករាល់គ្នា។

¹¹ត្រូវធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យឲ្យបានត្រឹមត្រូវ តាមការណែនាំដែលលោកទាំងនោះប្រាប់អ្នករាល់គ្នា និងតាមការវិនិច្ឆ័យដែលពួកលោកបានសម្រេចឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

គឺត្រូវធ្វើតាមពាក្យដែលពួកលោកបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នា មិនត្រូវងាកចេញ ឬលម្អៀងទៅខាងណាឡើយ។

¹²អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមតែអំពើចិត្ត មិនធ្វើតាមពាក្យរបស់បូជាចារ្យ ដែលឈរមើលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា

ឬមិនស្តាប់ពាក្យរបស់ចៅក្រមទេ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដកអំពើអាក្រក់ចេញពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹³ប្រជាជនទាំងអស់ពូជជំនឿនេះ ហើយភ័យខ្លាច និងលែងប្រព្រឹត្តតាមតែអំពើចិត្តទៀតឡើយ។

¹⁴ពេលណាអ្នកបានចូលទៅដល់ទឹកដីព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ ហើយពេលណាអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់ទឹកដី

ព្រមទាំងតាំងទីលំនៅក្នុងទឹកដីនោះទេ រួចអ្នករាល់គ្នាក៏និយាយថា យើងនឹងតាំងឲ្យមានស្តេចមួយ

ដូចប្រជាជាតិទាំងប៉ុន្មានដែលនៅជុំវិញយើងដែរ¹⁵នោះអ្នករាល់គ្នាអាចតាំងឲ្យមានស្តេចគ្រប់គ្រងលើអ្នកបានតាមដែលព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងជ្រើសរើស។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែងតាំងស្តេច ក្នុងចំណោមពួកបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ហើយមិនត្រូវតែងតាំងជនបរទេស

ដែលមិនមែនជាបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យគ្រប់គ្រងលើអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

¹⁶ប៉ុន្តែ ស្តេចមិនត្រូវមានសេះច្រើនសម្រាប់ខ្លួនឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវឲ្យប្រជាជនវិលត្រឡប់ទៅទឹកដីអេស៊ីប ដើម្បីរកសេះឲ្យបានច្រើនដែរ ដ្បិត

ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកអ្នករាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវវិលត្រឡប់ទៅទឹកដីនោះវិញឡើយ។¹⁷ហើយស្តេចមិនត្រូវមានមហេសីច្រើនឡើយ

ក្រែងលោចិត្តរបស់ស្តេចងាកចេញ។ ស្តេចក៏មិនត្រូវប្រមូលប្រាក់ និងមាសច្រើនលើសលប់សម្រាប់ខ្លួនដែរ។

¹⁸កាលណាស្តេចបានឡើងគង់លើបល្ល័ង្ករាជ្យរបស់ព្រះអង្គហើយ ត្រូវឲ្យស្តេចយកក្រឹត្យវិន័យនេះ នៅមុខពួកបូជាចារ្យលេវី ទៅចម្លងទុកក្នុងសៀវភៅមួយ។

¹⁹ត្រូវឲ្យសៀវភៅនេះនៅជាប់ជាមួយស្តេចជានិច្ច ហើយស្តេចត្រូវអានជារៀងរាល់ថ្ងៃ អស់មួយជីវិត ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គរៀនគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់ខ្លួន ដូច្នេះ ត្រូវកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ និងច្បាប់ទាំងនេះកុំខានឡើយ។

²⁰ហើយកុំឲ្យស្តេចកើតមានចិត្តតម្កើងខ្លួនខ្ពស់លើពួកបងប្អូនរបស់ខ្លួន ហើយងាកបែរចិត្តចេញពីបទបញ្ជា ដោយងាកទៅឆ្វេង ឬងាកទៅស្តាំ

ដើម្បីឲ្យរាជវង្សរបស់ស្តេច និងកូនចៅរបស់ស្តេច បានគ្រងរាជយូរអង្វែងនៅក្នុងនគររបស់ខ្លួន លើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

18 ¹ពួកបូជាចារ្យ ដែលជាពួកលេវី និងកុលសម្ព័ន្ធលេវីទាំងមូលនឹងមិនមានចំណែកមរតកជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឡើយ ពួកគេអាចបរិភោគអាហារពីយញ្ញបូជា ដែលប្រជាជនយកមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់តែប៉ុណ្ណោះ។

²ពួកគេគ្មានចំណែកមរតកអ្វីក្នុងចំណោមពួកបងប្អូនរបស់ខ្លួនឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជាចំណែកមរតករបស់ពួកគេ ដូចដែលព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលនឹងគេស្រាប់ហើយ។

³នេះជាចំណែកដែលប្រជាជន យកគោ និងចៀមមកថ្វាយជាយញ្ញបូជា នោះពួកគេត្រូវយកសាច់ ស្មា សាច់ថ្កាមទាំងពីរ និងក្រពះផង ដើម្បីជូនដល់ពួកបូជាចារ្យ។⁴ត្រូវយកផលដំបូងពីស្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នា ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ប្រេងអូលីវ និងរោមចៀមដែលកាត់មុនដំបូង ជូនដល់ពួកបូជាចារ្យ។⁵ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានជ្រើសរើសលោក និងកូនចៅរបស់លោក ពីចំណោមកុលសម្ព័ន្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យបម្រើព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត។

⁶ប្រសិនបើ មានពួកលេវីណាម្នាក់ចាកចេញពីក្រុងណាមួយក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ជាកន្លែងដែលគាត់កំពុងរស់នៅ ហើយមានបំណងមួយចង់ទៅកន្លែង ដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើស⁷ហើយបំពេញមុខងារក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់គាត់ ដូចពួកលេវីទាំងប៉ុន្មាន ជាបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលធ្វើការនៅទីសក្ការនោះ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។⁸គាត់នឹងមានអាហារបរិភោគស្មើគ្នា ថែមពីលើអ្វីៗដែលគាត់លក់បាន។

⁹កាលណាអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានឲ្យ នោះមិនត្រូវរៀនធ្វើគ្រាប់តាមការគួរស្តាប់ខ្លឹមរបស់ប្រជាជាតិទាំងនោះឡើយ។¹⁰ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ យកកូនប្រុស កូនស្រីរបស់ខ្លួន ទៅបូជាក្នុងភ្លើង មិនត្រូវឲ្យមាននរណាម្នាក់ ទស្សន៍ទាយ បញ្ជាន់រូប ប្រព្រឹត្តិមន្តអាគម ឬអំពើអាក្រក់¹¹គ្រួសែស គ្រួសាប គ្រួសាថា ឬគ្រួសនុងខ្មោចឡើយ។¹²ដ្បិត អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនោះ ជាមនុស្សដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺដោយព្រោះអំពើស្អប់ខ្ពើមទាំងនេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបណ្តេញពួកគេចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា។¹³អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជានិច្ច។¹⁴ដ្បិត ប្រជាជាតិទាំងនោះ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងបណ្តេញគេចេញ នោះសុទ្ធតែជាអ្នកស្លាប់តាមពាក្យរបស់គ្រូទស្សន៍ទាយ និងគ្រូធ្មប់ ចំណែកអ្នករាល់គ្នាវិញ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តដូច្នេះឡើយ។

¹⁵ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យមានព្យាករណ៍ដូចជាខ្ញុំ ងើបឡើងពីក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមព្យាករណ៍នោះចុះ។¹⁶ដូចអ្នករាល់គ្នាបានទូលសូមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានៅត្រង់ភ្នំហោប នៅថ្ងៃជួបជុំគ្នានោះថា សូមកុំឲ្យយើងខ្ញុំព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំតទៅទៀត ឬក៏ឃើញភ្លើងដ៏សន្លាសន្លាទៅនេះដែរ ក្រែងលោយើងខ្ញុំត្រូវស្លាប់។

¹⁷ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា សេចក្តីដែលពួកគេនិយាយនោះត្រឹមត្រូវហើយ។¹⁸យើងនឹងធ្វើឲ្យមានព្យាករណ៍ដូចអ្នករាល់គ្នា ងើបឡើងពីក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់ខ្លួន។ យើងនឹងដាក់ព្រះបន្ទូលរបស់យើងក្នុងមាត់ព្យាករណ៍នោះ រួចលោកនឹងថ្លែងប្រាប់គេ គ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលយើងបង្គាប់ដល់លោក។¹⁹អ្នកណាដែលមិនស្តាប់ពាក្យលោកថ្លែងក្នុងនាមយើងទេ នោះយើងនឹងដាក់ទោសអ្នកនោះ។

²⁰ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ មានព្យាករណ៍ណាម្នាក់ហ៊ានថ្លែងពាក្យអ្វីមួយក្នុងនាមយើង ជាពាក្យដែលយើងមិនបានបង្គាប់ឲ្យថ្លែង ឬគេថ្លែងពាក្យក្នុងនាមព្រះដទៃទៀត ព្យាករណ៍នោះនឹងត្រូវស្លាប់។²¹អ្នករាល់គ្នាប្រហែលជាគិតក្នុងចិត្តថា តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងដឹងថា ពាក្យណាមួយដែលមិនមែនមកពីព្រះអម្ចាស់?

²²គឺពេលព្យាករណ៍ណាម្នាក់ថ្លែងពាក្យក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ បើពាក្យនោះមិនឃើញមានហេតុការណ៍អ្វីកើតឡើង ដូចពាក្យគេប្រកាសទេ បានសេចក្តីថាពាក្យនោះហើយមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ គឺព្យាករណ៍នោះមិនហ៊ាននិយាយតាមតែអំពើចិត្តរបស់ខ្លួន ដូច្នេះ កុំខ្លាចគេឲ្យសោះ។

19¹ កាលណាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា កាត់ប្រជាជាតិចេញពីទឹកដីដែលព្រះអង្គប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នកបានបណ្តេញគេចេញ ហើយរស់នៅក្នុងក្រុង និងនៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេ²នោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវជ្រើសរើសទីក្រុងឲ្យបានបីសម្រាប់ខ្លួនអ្នក នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់។³ អ្នករាល់គ្នាត្រូវរៀបចំផ្លូវ និងបែងចែកទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាមេរតក ជាបីតំបន់ ដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលសម្លាប់គេអាចរត់ទៅជ្រកកោននៅទីនោះ។

⁴នេះគឺជាច្បាប់មួយសម្រាប់ជួយអ្នកដែលសម្លាប់គេ ហើយអាចរត់ទៅជ្រកកោននៅក្នុងនោះបាន ដើម្បីឲ្យបានរួចជីវិត គឺអ្នកសម្លាប់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនដោយអចេតនា និងគ្មានគំនិតស្អប់គ្នាជាមុន⁵ ឧទាហរណ៍ថា បើមានបុរសម្នាក់ទៅកាប់ឈើក្នុងព្រៃ ជាមួយអ្នកជិតខាង ហើយពេលដែលគាត់លើកពូថៅទៅកាប់រលំដើមឈើ ស្រាប់តែផ្អែច្នៃថៅនោះបូកចេញពីដង ទៅប៉ះអ្នកជិតខាងបណ្តាលឲ្យស្លាប់ ដូច្នេះ គាត់អាចរត់ទៅជ្រកកោននៅក្នុងណាមួយដើម្បីឲ្យរួចជីវិត។

⁶ធ្វើដូច្នេះ បើផ្លូវឆ្ងាយពេក នោះអ្នកដែលមានសិទ្ធិសងសឹក កាលកំពុងមានចិត្តខឹងខ្លាំង ពុំអាចដេញតាមទាន់អ្នកដែលសម្លាប់គេនោះ និងសម្លាប់គាត់ឡើយ ដ្បិត បុរសនោះមិនត្រូវមានទោសដល់ស្លាប់ទេ ព្រោះគាត់មិនបានសម្លាប់គេដោយចិត្តស្អប់ឡើយ។⁷ ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំបង្គាប់អ្នកថា ត្រូវញែកក្រុងបីដោយឡែក។

⁸ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ពង្រីកទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គប្រទានទឹកដីទាំងមូលមកឲ្យអ្នករាល់គ្នា ជាទឹកដីដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា⁹ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គជាដរាប បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាត្រូវបន្ថែមក្រុងបីទៀតពីលើក្រុងបីនោះ។¹⁰ ធ្វើដូច្នេះ កុំឲ្យឈាមមនុស្សឥតទោស ខ្មោយនៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាមេរតក ហើយកុំឲ្យទោសនៃការខ្មោយឈាមនោះធ្លាក់មកលើអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

¹¹ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ស្អប់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ហើយប្រើល្បិចកល ហើយលបចាំស្នាក់រាញ់ប្រហារអ្នកនោះឲ្យស្លាប់ រួចរត់ទៅជ្រកកោននៅក្នុងទីក្រុងណាមួយក៏ដោយ¹² នោះពួកអ្នកចាស់ទុំនៃទីក្រុងនោះ ត្រូវចាត់គេឲ្យទៅចាប់ជនជាតិនោះមកវិញ។

¹³ភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវអាណិតដល់អ្នកនោះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ គឺអ្នកលុបបំបាត់ជនដែលបង្ខូរឈាម ចេញពីទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសប្បាយតទៅ។

¹⁴មិនត្រូវបង្ខិតបង្ខាលរបងចូលទៅក្នុងដីរបស់អ្នកជិតខាង ជាបងប្អូនដោយមនុស្សជំនាន់ដើម នៅដីដែលគ្រងជាមរតក ក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់នោះឡើយ។

¹⁵មិនត្រូវមានសាក្សីតែម្នាក់ ងើបឡើងធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងអំពើទុច្ចរិត ប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋ បទល្មើស ឬអំពើបាន ណាមួយឡើយ បើមានសាក្សីពីរ ឬបីនាក់ ទើបសំណុំរឿងនោះអាចយកជាការបាន។¹⁶ ប្រសិនបើ មានសាក្សីក្លែងក្លាយម្នាក់ ងើបឡើងចោទប្រកាន់មនុស្សណាម្នាក់ថា បានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់អ្វីមួយ។

¹⁷នោះត្រូវឲ្យគាត់ទាំងពីរដែលទាស់ទែងគ្នា ត្រូវឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ឈរនៅចំពោះមុខពួកបូជាចារ្យ និងចៅក្រមដែលកាន់មុខតំណែងនៅត្រានោះ។

¹⁸ចៅក្រមត្រូវសាកសួរឲ្យហ្មត់ចត់ ហើយប្រសិនបើ ឃើញថាសាក្សីនោះក្លែងក្លាយមែន គឺគាត់ចោទមូលបង្គាប់បងប្អូនរបស់ខ្លួន¹⁹ នោះត្រូវដាក់ទោសគាត់ ដូចដែលគាត់បានគ្រោងនឹងធ្វើដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួន ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

²⁰ហើយអ្នកទៀតឮដំណឹងនេះហើយភ័យខ្លាច និងលែងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បែបនេះ នៅក្នុងចំណោមអ្នកទៀតឡើយ។

²¹កុំអាណិតអាសូរអ្នកមានទោសឲ្យសោះ គឺជីវិតសងដោយជីវិត ភ្នែកសងដោយភ្នែក ធ្មេញសងដោយធ្មេញ ដៃសងដោយដៃ ជើងសងដោយជើង។

20¹ ពេលណាអ្នករាល់គ្នាចេញទៅច្បាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវ ហើយឃើញថាសត្រូវមានទ័ពសេះ រទេះចម្បាំង និងកងទ័ពច្រើនជាងខ្លួន អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវភ័យខ្លាចឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលបាននាំអ្នកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ហើយព្រះអង្គគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

² មុនពេលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅច្បាំង នោះពួកបូជាចារ្យត្រូវចេញមកនិយាយទៅកាន់ពលទាហានថា។³ គឺស្រាវជ្រាវអើយ ចូរស្តាប់ថ្ងៃនេះអ្នករាល់គ្នាត្រូវចូលទៅប្រយុទ្ធនឹងខ្មាំងសត្រូវ។ មិនត្រូវមានចិត្តតក់ស្លុត។ កុំភ័យខ្លាច ញ៉ែរន្ទត់។ និងភ័យខ្លាចនៅចំពោះមុខគេឡើយ។⁴ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គយាងទៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីច្បាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវជំនួសអ្នករាល់គ្នា ហើយប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានជ័យជម្នះ។

⁵ បន្ទាប់មក ពួកមេដឹកនាំត្រូវនិយាយទៅពួកបណ្តាជនថា តើមាននរណាទើបនឹងសង់ផ្ទះថ្មី ហើយមិនទាន់បានឡើងទៅលើផ្ទះដែរឬទេ?

ចូរឲ្យអ្នកនោះត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចុះ ក្រែងលោកគេស្លាប់នៅក្នុងចម្បាំង រួចមានម្នាក់ទៀតឡើងផ្ទះជំនួស។

⁶ ប្រសិនបើ មាននរណាម្នាក់បានដាំទំពាំងបាយជូរ ហើយមិនទាន់ទទួលផលឬទេ។ ចូរឲ្យអ្នកនោះត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចុះ ក្រែងលោកគេត្រូវស្លាប់នៅក្នុងចម្បាំង រួចមានម្នាក់ទៀតទទួលផលជំនួស។⁷ តើមាននរណាម្នាក់មានគូរដណ្តឹង ហើយមិនទាន់បានរៀបការជាមួយនាងនៅឡើយឬទេ?

ចូរឲ្យអ្នកនោះត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចុះ ក្រែងលោកគេត្រូវស្លាប់នៅក្នុងចម្បាំង រួចមានម្នាក់ទៀតរៀបការនឹងនាង។

⁸ ពួកមេដឹកនាំត្រូវនិយាយទៅកាន់ពលទ័ពទៀតថា តើមាននរណាភ័យខ្លាច ហើយមានចិត្តតក់ស្លុតឬទេ? ចូរឲ្យអ្នកនោះត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចុះ ក្រែងលោកគេនាំឲ្យបងប្អូនតក់ស្លុតដូចខ្លួនដែរ។⁹ ពេលពួកមេដឹកនាំបាននិយាយទៅកាន់ពលទាហានរួចហើយ នោះត្រូវចាត់តាំងឲ្យមានមេទ័ពដើម្បីនាំមុខពលទាហានទាំងនោះ។

¹⁰ ពេលណាអ្នករាល់គ្នាចូលទៅជិតក្រុងមួយ ដើម្បីច្បាំងយកក្រុងនោះ ត្រូវស្នើឲ្យពួកគេចុះចូលជាមុនសិន។¹¹ ប្រសិនបើ អ្នកក្រុងនោះយល់ព្រមទទួលសំណើ ហើយបើកទ្វារក្រុងឲ្យអ្នកចូល នោះប្រជាជនទាំងប៉ុន្មានដែលមានឃើញនៅក្នុងក្រុងនោះត្រូវតែចំណុះអ្នក ហើយធ្វើការបម្រើអ្នករាល់គ្នា។

¹² ប្រសិនបើ អ្នកក្រុងនោះមិនព្រមទទួលសំណើ ហើយចង់ច្បាំងជាមួយអ្នករាល់គ្នាវិញ

នោះត្រូវឡោមព័ទ្ធក្រុងនោះ។¹³ ហើយកាលណាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នាប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នករាល់គ្នានោះ

អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រហារប្រុសៗទាំងអស់ដោយមុខដាវ។

¹⁴ ចំណែកឯស្រីៗ កូនក្មេង ហ្វូងសត្វ និងរបស់អ្វីទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងទីក្រុង ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវរឹបអូសយកមកសម្រាប់ខ្លួនអ្នករាល់គ្នា។

ហើយត្រូវបរិភោគសាច់របស់សត្វដែលរឹបអូសយកពីខ្មាំងសត្រូវ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានមកឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

¹⁵ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រព្រឹត្តិបែបនេះ ដល់គ្រប់ទាំងក្រុងដែលនៅឆ្ងាយពីអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាក្រុងរបស់ប្រជាជាតិទាំងនេះទេ។

¹⁶ រីឯក្រុងរបស់ជាតិសាសន៍ទាំងនេះ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាមរតក

ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវទុកជីវិតនរណាម្នាក់ឲ្យនៅរស់ឡើយ។¹⁷ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបំផ្លាញគេឲ្យអស់ មានជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី

ជនជាតិកាណាន ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិហេវី និងជនជាតិយេបូស ដូចដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្គាប់។¹⁸ ធ្វើដូច្នេះ

ដើម្បីកុំឲ្យគេបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ឲ្យប្រព្រឹត្តិអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម ដែលគេបានប្រព្រឹត្តិចំពោះព្រះបស់ពួកគេ។ បើអ្នកប្រព្រឹត្តិដូច្នោះ

នោះអ្នករាល់គ្នាធ្វើបាបទាន់នឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ។

¹⁹ កាលណាអ្នករាល់គ្នាឡោមព័ទ្ធទីក្រុងមួយ អស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ ដើម្បីវាយដណ្តើមយកក្រុងនោះ

អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវយកពូថៅកាប់រំលំដើមឈើនោះឡើយ។ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគពីផ្លែឈើនោះបាន ដូច្នេះ

អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវកាប់រំលំដើមឈើនោះឡើយ។ តើដើមឈើនៅក្នុងចម្ការជាមនុស្ស ឬបានជាអ្នកច្បាំងនឹងវាដូច្នេះ?²⁰ ក៏ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាអាចកាប់ដើមឈើណាដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញថាមិនមែនជាដើមឈើស៊ីផ្លែ អ្នករាល់គ្នាអាចកាប់ដើមឈើនោះ យកទៅធ្វើជារាំង ដើម្បីវាយលុកក្រុងដែលអ្នកធ្វើសឹក

រហូតដល់អ្នកក្រុងនោះចុះចាញ់។

21 ប្រសិនបើ ឃើញមានមនុស្សដែលគេសម្លាប់ ហើយដេកស្លាប់នៅទីវាល
នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាន់កាប់ ហើយគេមិនដឹងមុខឃាតក៏នៅពួកចាស់ទុំ និងពួកចៅក្រម
ត្រូវចេញទៅវាស់ចម្ងាយពីកន្លែងសាកសពនោះ ទៅក្រុងនានាដែលនៅជុំវិញ។

³កាលដឹងថា ក្រុងណាមួយដែលនៅជិតសាកសពជាងគេ នោះពួកចាស់ទុំរបស់ក្រុងនោះ ត្រូវយកគោស្នាមមួយ គឺគោដែលគេមិនដែលធ្លាប់នឹម
ឬប្រើឲ្យធ្វើការនៅឡើយ។⁴បន្ទាប់មក ត្រូវដឹកចុះទៅក្នុងជ្រោះដែលមានទឹកហូរ ជាកន្លែងមិនដែលក្នុងរាស់ ឬសាបព្រោះ ដំណើរនោះ
ហើយត្រូវវាយបំបាក់គោនោះនៅក្នុងជ្រោះ។

⁵ពួកបូជាចារ្យ ជាកូនចៅពួកលេវី ត្រូវចូលទៅជិត ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានជ្រើសរើសឲ្យបម្រើព្រះអង្គ និងឲ្យពួកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់
ហើយគ្រប់ទាំងការទាស់ទែងគ្នា ហើយវាយតប់គ្នាហូតដល់រូបស នោះស្រេចនឹងអ្នកទាំងនោះសម្រេចចុះ។

⁶ពួកចាស់ទុំទាំងអស់របស់ក្រុងណាមួយដែលនៅជិតសាកសព ត្រូវនាំគ្នាលាងដៃលើគោស្នាម ដែលគេវាយបំបាក់នៅក្នុងជ្រោះនោះ។⁷ហើយត្រូវប្រកាសថា
ដែរបស់ខ្ញុំមិនបានធ្វើឃាតជននោះទេ ហើយភ្នែករបស់យើងខ្ញុំក៏មិនបានឃើញនរណាធ្វើឃាតគេដែរ។

⁸ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមលើកលែងទោសអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ឲ្យរួចពីបាបផង សូមកុំឲ្យអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្រដែលព្រះអង្គបានរំដោះ
ត្រូវទទួលទោស ដោយព្រោះយាកកម្មទៅលើជនស្លូតត្រង់នេះឡើយ។⁹ធ្វើដូច្នេះ ពួកគេនឹងគ្មានទោសឡើយ។¹⁰នោះ
អ្នករាល់គ្នាត្រូវលុបបំបាត់ការសម្លាប់ជនស្លូតត្រង់ចេញពីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយប្រព្រឹត្តតែអំពើត្រឹមត្រូវដែលគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។

¹⁰ពេលណាអ្នករាល់គ្នាចេញទៅឡាំងនឹងពួកខ្មាំងសត្រូវ ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នករាល់គ្នា
ហើយអ្នករាល់គ្នាបានចាប់ពួកគេមកជាល្បើយ។¹¹ប្រសិនបើ ក្នុងចំណោមពួកល្បើយនោះ មានស្ត្រីម្នាក់ដែលមានរូបឆោមស្អាត
ហើយអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តចង់យកនាងមកធ្វើជាភរិយា។¹²នោះត្រូវនាំនាងចូលមកក្នុងផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា រួចឲ្យនាងកោសក់ ហើយកាត់ក្រចកដៃ
ក្រចកជើងរបស់នាង។

¹³នាងត្រូវប្តូរសម្លៀកបំពាក់ ដែលនាងស្លៀក នៅពេលដែលគេចាប់នាងមកជាល្បើយសឹកចេញ
ត្រូវឲ្យនាងនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយយំកាន់ទុក្ខឲ្យម្តាយរបស់ខ្លួន រយៈពេលពេញមួយខែ។ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាអាចចូលទៅជិតនាង
ហើយធ្វើជាប្តីរបស់នាង ហើយនាងនឹងក្លាយជាប្រពន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁴ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនពេញចិត្តនឹងនាង ត្រូវដោះលែងនាងឲ្យមានសេរីភាពចុះ។
អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលក់នាង ឬទុកនាងជាខ្ញុំបម្រើទេ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានរួមរស់ជាមួយនាងរួចទៅហើយ។

¹⁵ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់មានភរិយាពីរ គាត់ស្រឡាញ់ភរិយាមួយខ្លាំងជាភរិយាមួយទៀត ហើយនាងទាំងពីរមានកូនប្រុសដូចគ្នា តែកូនច្បង
ជាកូនរបស់នាងដែលគាត់មិនសូវស្រឡាញ់។¹⁶ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់ចែកមរតកឲ្យកូនរបស់គាត់ គាត់មិនអាចយកចំណែកមរតកដែលត្រូវបានទៅកូនច្បង
ឲ្យទៅកូនប្រុសរបស់ភរិយា ដែលគាត់ស្រឡាញ់ជាងនោះឡើយ មរតកនេះត្រូវបានទៅលើកូនរបស់ភរិយា ដែលគាត់មិនសូវស្រឡាញ់ ព្រោះគាត់ជាកូនច្បង។

¹⁷ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ត្រូវទទួលស្គាល់ថា កូនច្បងជាកូនរបស់ភរិយាដែលគាត់មិនសូវស្រឡាញ់ ដោយចែកទ្រព្យសម្បត្តិដល់កូននោះពីរដងច្រើនជាងកូនទៀត
ដ្បិត កូននេះជាផលដំបូងនៃកម្លាំង ដូច្នេះ សិទ្ធិរបស់កូនច្បងជារបស់កូននោះឯង។

¹⁸ប្រសិនបើ បុរសម្នាក់មានកូនដែលរឹងរូស ហើយបះបោរ មិនស្តាប់បង្គាប់របស់ឪពុកម្តាយ ទោះបីឪពុកម្តាយវាយប្រដៅ
ក៏នៅតែមិនស្តាប់បង្គាប់។¹⁹នោះឪពុកម្តាយត្រូវនាំយកទៅជួបពួកចាស់ទុំរបស់ទីក្រុងនោះ នៅត្រង់ទ្វារក្រុងរបស់ខ្លួន។

²⁰រួចឪពុកម្តាយត្រូវជម្រាបទៅពួកចាស់ទុំរបស់ទីក្រុងថា កូនប្រុសរបស់យើងខ្ញុំជាមនុស្សរឹងរូសណាស់ ហើយបះបោរ មិនស្តាប់បង្គាប់យើងខ្ញុំទេ
វាជាមនុស្សល្មោភស៊ី ហើយជាមនុស្សប្រមឹក។²¹ប្រជាជនទាំងអស់ដែលនៅទីក្រុងនោះ ត្រូវចោលសម្លាប់កូននោះនឹងថ្មទៅ ធ្វើដូច្នេះ
អ្នកនឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដឹងរឿងនេះ ហើយគេភ័យខ្លាច។

²²ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើឧក្រិដ្ឋត្រូវមានទោសដល់ស្លាប់ ហើយត្រូវគេយកទៅប្រហារជីវិត
ដោយពួកនៅលើដើមឈើ។²³ហើយមិនត្រូវទុកសាកសពរហូតដល់យប់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នករាល់គ្នាត្រូវយកសពទៅបញ្ចុះក្នុងថ្ងៃដែលគេស្លាប់នោះ ដ្បិត
អ្នកណាដែលត្រូវពួកនៅលើដើមឈើ ជាអ្នកដែលព្រះដាក់បណ្តាសា។ ដូច្នេះ ត្រូវធ្វើយ៉ាងនោះ
មិនត្រូវធ្វើឲ្យទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាមរតក ក្លាយទៅជាសៅហ្មងឡើយ។

22 ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាឃើញគោ ឬចៀមរបស់បងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាវង្វេង កុំធ្វើដូចជាមិនឃើញនោះឡើយ
ត្រូវនាំសត្វនោះទៅឲ្យម្ចាស់វិញកុំខានឡើយ។^២ប្រសិនបើ ម្ចាស់សត្វនោះនៅឆ្ងាយ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ម្ចាស់
នោះត្រូវនាំសត្វនោះទៅផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយទុកវានៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា រហូតដល់ម្ចាស់វាមកសុំយកទៅវិញ រួចត្រូវប្រគល់វាឲ្យទៅគេវិញចុះ។

^៣ត្រូវប្រព្រឹត្តបែបដូច្នោះ ចំពោះសត្វលា ឬសម្លៀកបំពាក់ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលបងប្អូនអ្នកបាត់ ហើយប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាឃើញ
នោះមិនត្រូវធ្វើដូចជាមិនឃើញសោះឡើយ។^៤ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាឃើញលា ឬគោរបស់បងប្អូនអ្នកដួលតាមផ្លូវ
នោះមិនត្រូវធ្វើដូចជាមិនឃើញសោះឡើយ តែត្រូវជួយគាត់លើកសត្វនោះឡើងមកវិញ។

^៥ស្រ្តីមិនត្រូវស្លៀកពាក់ដូចបុរសឡើយ ហើយបុរសក៏មិនត្រូវស្លៀកពាក់ដូចស្រ្តីដែរ ដ្បិត អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តបែបដូច្នោះ
នោះជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ។

^៦ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាឃើញសត្វបុកសត្វ នៅលើដើមឈើ ឬនៅលើដី ហើយឃើញកូនសត្វ ឬពងសត្វ ដែលមានមេរោគកំពុងតែក្រាប នោះមិនត្រូវយកទាំងមេ
ទាំងកូនឡើយ។^៧ត្រូវលែងមេឲ្យហើរទៅចុះ គឺយកតែកូនរបស់វាបានហើយ។ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសប្បាយ ហើយមានអាយុយ៉ិនយូរ។

^៨នៅពេលអ្នករាល់គ្នាសង់ផ្ទះថ្មី ត្រូវធ្វើបង្គាន់ដៃនៅលើដំបូលផ្ទះ ក្រែងលោមាននរណាម្នាក់ធ្លាក់ពីលើដំបូលនោះមក ហើយបណ្តាលឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានទោស
ព្រោះតែផ្ទះនោះ។

^៩មិនត្រូវព្រោះពូជពីរប្រភេទនៅក្នុងចម្ការរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ក្រែងលោផលទាំងអស់នោះត្រូវខូចខាត គឺទាំងពូជផ្សេងៗដែលអ្នករាល់គ្នាព្រោះ
ទាំងផលទំពាំងបាយជូរ។^{១០}មិនត្រូវទឹមគោ និងលា ឲ្យអូសនង្គ័លជាមួយគ្នាឡើយ។^{១១}មិនត្រូវស្លៀកពាក់សំពត់ក្បាញដោយអំបោះរោមចៀម
និងអំបោះស្លូតទេសជាមួយគ្នាឡើយ។

^{១២}ត្រូវដេរខ្សែរំយោលភ្ជាប់នឹងដោយទាំងបួនរបស់ក្រណាត់ដែលអ្នករាល់គ្នាគ្របដណ្តប់ខ្លួន។

^{១៣}ប្រសិនបើ បុរសណាមកប្រពន្ធ ហើយរួមរស់ជាមួយនាង តែក្រោយមក បែរជាឈប់ស្រឡាញ់នាង^{១៤}ហើយចាប់តាំងនិយាយបរិហារកេរ្តិ៍នាងថា
ខ្ញុំបានយកនាងនេះមកធ្វើជាភរិយា ហើយខ្ញុំឃើញថា នាងមិនមែនជាស្រ្តីព្រាហ្មចារីទេ។

^{១៥}ពេលនោះ ឪពុកម្តាយរបស់នាងត្រូវនាំយកសត្វតាងពីភាពព្រាហ្មចារីរបស់នាង ទៅបង្ហាញពួកចាស់ទុំរបស់ទីក្រុង នៅត្រង់ទ្វារក្រុង។

^{១៦}នោះ ឪពុករបស់នាងត្រូវជម្រាបទៅកាន់ពួកចាស់ទុំថា ខ្ញុំបានលើកកូនស្រីរបស់ខ្ញុំរៀបការជាមួយបុរសម្នាក់នេះ តែគេបែរជាលែងស្រឡាញ់នាង។

^{១៧}ហើយមើល គេបាននិយាយបរិហារកេរ្តិ៍នាងថា៖ «ខ្ញុំឃើញថាកូនស្រីរបស់លោកមិនមែនជាស្រ្តីព្រាហ្មចារីទេ»។ ប៉ុន្តែ សូមអស់លោកមើលចុះ នេះជាកស្តុតាង
ដែលបញ្ជាក់ថា កូនស្រីរបស់ខ្ញុំពិតជាព្រាហ្មចារីមែន។ ពេលនោះ ឪពុកម្តាយត្រូវលាសំពត់នោះនៅមុខពួកចាស់ទុំរបស់ទីក្រុង។

^{១៨}ពេលនោះ ពួកចាស់ទុំរបស់ទីក្រុងនោះ ត្រូវចាប់បុរសនោះមកផ្ដន្ទាទោស^{១៩}ហើយត្រូវពិន័យអ្នកនោះឲ្យបង់ប្រាក់ មួយរយណែន ឲ្យទៅឪពុករបស់នាង
ដោយព្រោះបុរសនោះបានបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះស្រ្តីព្រាហ្មចារីម្នាក់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ រីឯនាងវិញ នៅតែជាភរិយារបស់អ្នកនោះរហូតទៅ
មិនអាចលែងនាងបានឡើយ រហូតអស់មួយជីវិត។

^{២០}ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើប្តីប្រពន្ធនោះជាការពិតមែន ហើយរកសត្វតាងបានថា នាងមិននៅព្រាហ្មចារីទេ^{២១}នោះត្រូវនាំស្រ្តីនោះទៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់ឪពុកនាង
ហើយអ្នកស្រុកត្រូវនាំគ្នាយកដុំថ្មគប់សម្លាប់នាង ដោយព្រោះនាងបានប្រព្រឹត្តអំពើចោកទាបនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ដោយបានបង្ខូចខ្លួននៅក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុក
ធ្វើដូច្នេះ អ្នកនឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

^{២២}ប្រសិនបើឃើញបុរសណាម្នាក់ដែលកំពុងរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធអ្នកដទៃ នោះអ្នកទាំងពីរត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់
គឺទាំងបុរសដែលរួមដំណេកជាមួយស្រ្តីនោះ ទាំងស្រ្តីដែលផិតក្បត់ ធ្វើដូច្នេះ អ្នកនឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ចេញពីអ្នករាល់គ្នា។

^{២៣}ប្រសិនបើ មានស្រ្តីព្រាហ្មចារីម្នាក់ដែលមានគូរដណ្តឹងហើយ ហើយបើមានបុរសម្នាក់ទៀតជួបនាងនៅទីក្រុង
រួចរួមដំណេកជាមួយនាង^{២៤}នោះត្រូវនាំអ្នកទាំងពីរនោះចេញទៅទ្វារក្រុង ហើយយកដុំថ្មគប់សម្លាប់ចោលទៅ។ នាងមានទោស
ដោយព្រោះមិនបានស្រែកហៅអ្នកនៅក្នុងទីក្រុងឲ្យជួយ។ ឯបុរសនោះមានទោស ដោយព្រោះបានរំលោភប្រពន្ធអ្នកដទៃខាងរបស់ខ្លួន ធ្វើដូច្នេះ
អ្នកនឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

^{២៥}ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើបុរសនោះបានជួបនាងក្រមុំដែលមានគូរដណ្តឹងហើយនៅឯវាលស្រែ ហើយចាប់នាងរំលោភ
នោះបុរសដែលចាប់នាងរំលោភនឹងត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់។^{២៦}តែស្រ្តីក្រមុំនោះវិញ មិនត្រូវធ្វើទោសអ្វីដល់នាងឡើយ
ដ្បិតនាងគ្មានកំហុសអ្វីដែលត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់ឡើយ។ ដ្បិតក្នុងករណីនេះ ប្រៀបដូចជាមនុស្សម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើឃាតកម្មមួយដែរ។

^{២៧}ព្រោះបុរសនោះចាប់រំលោភនាងនៅឯវាលស្រែ ទោះបីស្រ្តីក្រមុំមានគូរដណ្តឹងនោះ ខំប្រឹងស្រែកយ៉ាងណាក្តី ក៏គ្មាននរណាជួយនាងដែរ។

^{២៨}ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់ប្រទះឃើញស្រ្តីក្រមុំព្រាហ្មចារី ដែលពុំទាន់មានគូរដណ្តឹងនៅឡើយ ហើយចាប់នាងរំលោភ
ហើយមានគេតាមទាន់^{២៩}នោះបុរសដែលរំលោភនាង ត្រូវបង់ប្រាក់ហាសិបណែនឲ្យទៅឪពុករបស់នាង ហើយនាងនឹងក្លាយទៅជាភរិយារបស់អ្នកនោះ
ដោយព្រោះបុរសនោះបានរំលោភនាង។ ហើយបុរសនោះមិនអាចលែងនាងបានឡើយ រហូតអស់មួយជីវិត។

^{៣០}មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់រួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធចុងរបស់ឪពុកខ្លួនឡើយ ដ្បិត ធ្វើដូច្នេះ គេបានប្រមាថឪពុករបស់ខ្លួន។

23 ¹អ្នកដែលបែកពងលិង្គ ឬត្រូវគេកាត់លិង្គ នោះមិនអាចចូលរួមក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។
²កូនដែលកើតឥតខាន់ស្លាមិនអាចចូលរួមក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទេ ទោះបីកូនចៅរបស់គេរហូតដល់តំណ
ក៏មិនអាចចូលរួមក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់បានដែរ។

³ជនជាតិអម្ព័រ និងជនជាតិម៉ូអាប មិនអាចចូលរួមក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទេ ទោះបីកូនចៅរបស់ពួកគេរហូតដល់ដប់តំណ
ក៏មិនអាចចូលរួមក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។⁴ព្រោះកាលដែលអ្នកចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក ពួកគេមិនបានយកអាហារ និងទឹកមកទទួលអ្នកតាមផ្លូវទេ
ហើយពួកគេបានជួលលោកបាឡោម ជាកូនរបស់លោកបេអ៊ីរ មកពីពេថេរ អ្នកស្រុកមេសូប៉ូតាមា ដើម្បីដាក់បណ្តាសាអ្នករាល់គ្នា។

⁵ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យលោកបាឡោមទេ ផ្ទុយទៅវិញ
ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្ខំបណ្តាសារបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅជាព្រះពរដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ
ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា។⁶ដូច្នេះ អ្នកមិនត្រូវរកសេចក្តីសុខឲ្យគេ ឬកាចម្រេងចម្រើនឲ្យគេឡើយ
រហូតអស់មួយរបស់ជីវិត។

⁷មិនត្រូវស្អប់ខ្ពើមជនជាតិអេដុមឡើយ ដ្បិត ពួកគេជាបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយមិនត្រូវស្អប់ខ្ពើមជនជាតិអេស៊ីបដែរ ដ្បិត ពីដើមឡើយ
អ្នករាល់គ្នាធ្លាប់រស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់គេ។⁸កូនចៅរបស់ពួកគេនៅជំនាន់ទីបី ដែលកើតពីពូជពួកគេ អាចចូលរួមក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់បាន។

⁹ពេលណា អ្នករាល់គ្នាទៅបោះទ័ព ធ្វើសឹកនឹងខ្មាំងសត្រូវ ចូរក្សាខ្លួនចេញពីសេចក្តីអាក្រក់។¹⁰ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមិនបរិសុទ្ធ
ព្រោះតែកើតហេតុអ្វីមួយនៅពេលយប់ ត្រូវឲ្យអ្នកនោះចេញទៅក្រៅ មិនត្រូវចូលមកក្នុងជំរំទេ។¹¹លុះដល់ពេលល្ងាច គេត្រូវធ្វើពិធីជម្រះកាយ លុះដល់ថ្ងៃលិច
គេអាចចូលទៅក្នុងជំរំវិញបាន។

¹²ត្រូវរៀបចំឲ្យមានកន្លែងមួយនៅក្រៅជំរំ ដែលអ្នករាល់គ្នាអាចចេញទៅបត់ជើងបាន។¹³ត្រូវមានចបជីកមួយជាប់នឹងខ្លួន ហើយពេលណា
អ្នកចេញទៅបត់ជើងនៅខាងក្រៅ នោះត្រូវជីករណ្តៅកប់លាមករបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁴ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាយាងចំកណ្តាលជំរំរបស់អ្នករាល់គ្នា
ដើម្បីការពារអ្នករាល់គ្នា ហើយប្រគល់ខ្មាំងសត្រូវមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ហេតុនេះហើយ ជំរំរបស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែបរិសុទ្ធ
ដើម្បីកុំឲ្យព្រះអង្គទតឃើញអ្វីដែលស្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយចាកចេញពីអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

¹⁵ប្រសិនបើ មានបារបម្រើណាដែលបានរត់ចេញពីចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន មកជ្រកកោនជាមួយអ្នករាល់គ្នា នោះមិនត្រូវប្រគល់ទៅឲ្យចៅហ្វាយគេវិញឡើយ។

¹⁶ចូរឲ្យគាត់នៅស្នាក់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងក្រុងណាមួយដែលគេជ្រើសរើស ពេញចិត្តស្នាក់នៅ។ កុំជិះជាន់គេឡើយ។

¹⁷មិនត្រូវឲ្យមានស្រីពេស្យាណាមួយ ក្នុងចំណោមកូនស្រីនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលឡើយ ឬប្រុសពេស្យាណាមួយ ក្នុងចំណោមកូនប្រុសនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែរ។

¹⁸មិនត្រូវយកថ្លៃឈ្នួលពីការធ្វើស្រែពេស្យា ឬប្រាក់ឈ្នួលពីការធ្វើប្រុសពេស្យា ចូលមកក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ
ដើម្បីលាបំណន់អ្វីមួយក៏ដោយ ដ្បិត ទាំងពីរមុខនេះ គឺជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁹បើបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាខ្ចីប្រាក់ ឬស្បៀងអាហារ ឬរបស់អ្វីៗផ្សេងទៀត មិនត្រូវយកការប្រាក់ពីគេឡើយ។²⁰អ្នករាល់គ្នាអាចយកការប្រាក់ពីជនបរទេសបាន
តែមិនត្រូវយកការប្រាក់ពីបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ធ្វើដូច្នេះ

ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នាក្នុងគ្រប់ទាំងកិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើនៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅកាន់កាប់។

²¹កាលណាអ្នករាល់គ្នាបន់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា អំពីរឿងអ្វីមួយ នោះមិនត្រូវបង្អង់នឹងលាបំណន់ឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា
នឹងទាបំណន់ពីអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងរាប់ជាបាបដល់អ្នករាល់គ្នាទៀតផង។²²ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនបានបន់ទេ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនមានបាបឡើយ។

²³សេចក្តីណាដែលចេញពីបំបូរមាត់របស់អ្នករាល់គ្នា នោះត្រូវប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមបំណន់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានបន់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា
ជាតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត ដែលមាត់របស់អ្នករាល់គ្នាបានសន្យា។

²⁴ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាដើរកាត់ក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាអាចបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរបរិភោគតាមចិត្ត រហូតដល់ផ្អែត
ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបេះដាក់ចង់យកទៅជាមួយឡើយ។²⁵ពេលណា អ្នករាល់គ្នាដើរកាត់ស្រែរបស់អ្នកជិតខាង អ្នករាល់គ្នាអាចយកដៃបូតគួរស្រូវបាន ប៉ុន្តែ
មិនត្រូវយកកណ្តៀវទៅច្រូតស្រូវរបស់អ្នកជិតខាងឡើយ។

24 ¹ពេលណាបុរសម្នាក់រៀបការជាមួយស្រ្តីម្នាក់ ហើយក្រោយមក បែរជាឈប់ស្រឡាញ់នាង ព្រោះគេមិនពេញចិត្តនឹងនាងត្រង់កន្លែងណាមួយ នោះត្រូវសរសេរខិតលែងលះ ហើយត្រូវប្រគល់លិខិតនោះទៅនាង រួចឲ្យនាងចេញពីផ្ទះទៅចុះ។

²ក្រោយពីនាងបានចាកចេញពីផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នានោះផុតហើយ នោះនាងអាចរៀបការជាមួយបុរសម្នាក់ទៀត។

³ប្រសិនបើ ប្តីក្រោយឈប់ស្រឡាញ់នាង នោះត្រូវសរសេរខិតលែងលះប្រគល់ឲ្យនាង រួចឲ្យនាងចេញពីផ្ទះទៅចុះ ប្រសិនបើ ប្តីមិនដែលបានយកនាងធ្វើជាប្រពន្ធនោះស្លាប់ទៅ⁴នោះប្តីដើមដែលបានលែងនាង មិនអាចយកនាងធ្វើជាប្រពន្ធវិញឡើយ ហើយត្រូវចាត់ទុកនាងថាជាស្រីសៅហ្មង ដ្បិត នោះជាទីស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់។ មិនត្រូវធ្វើឲ្យមានអំពើបាបបែបនេះ កើតមាននៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាទុកជាមរតកឡើយ។

⁵ប្រសិនបើ បុរសណាម្នាក់ទើបនឹងរៀបការថ្មីៗ នោះមិនត្រូវឲ្យបុរសនោះទៅច្បាំងឡើយ ហើយមិនត្រូវដាក់បន្ទុកអ្វីឲ្យគេធ្វើការដែរ ត្រូវឲ្យគេទំនេរនៅផ្ទះរយៈពេលមួយឆ្នាំ ដើម្បីឲ្យគេបានរីករាយជាមួយភរិយាដែលគេបានរៀបការ។

⁶មិនត្រូវឲ្យនរណាទទួលយកត្បាល់កិនជាបស់បញ្ចាំឡើយ សូម្បីតែថ្មផ្នែកខាងលើរបស់ត្បាល់កិន ក៏មិនត្រូវទទួលយកដែរ ដ្បិត ធ្វើដូច្នេះ ដូចជាបង្កគំហុកអម្ចាស់ត្បាល់។

⁷ប្រសិនបើ ឃើញជនជាតិអ្វីស្រាវអែលណាម្នាក់ចាប់យកបងប្អូនរបស់ខ្លួន យកទៅធ្វើជាទាសករ ឬយកទៅលក់ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងលុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

⁸ចូរប្រយ័ត្ន ក្នុងករណីមានរោគឃ្លង់ ចូរប្រយ័ត្ននឹងធ្វើតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានរបស់ពួកបូជាចារ្យ លេវីបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ត្រូវធ្វើតាមពាក្យ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្ហាត់ដល់ពួកបូជាចារ្យទាំងនោះ។⁹ចូរនឹកចាំពីសេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា បានធ្វើចំពោះនាងម៉ារម នៅតាមផ្លូវពេលដែលអ្នករាល់គ្នាចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។

¹⁰ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាឲ្យអ្វីមួយទៅអ្នកជិតខាងខ្លួន នោះមិនត្រូវចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ ដើម្បីយកវត្ថុបញ្ចាំឡើយ។¹¹អ្នករាល់គ្នាត្រូវឈរចាំនៅខាងក្រៅផ្ទះ ហើយទុកឲ្យអ្នកដែលខ្ចីនោះ យកវត្ថុបញ្ចាំមកឲ្យអ្នកនៅខាងក្រៅវិញ។

¹²ប្រសិនបើ អ្នកនោះជាអ្នកក្រីក្រ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវចូលដំណែក ដោយទុកវត្ថុបញ្ចាំជាប់នឹងខ្លួនឡើយ។¹³ពេលថ្ងៃលិច ត្រូវប្រគល់អារធិដែលគេយកមកបញ្ចាំនោះប្រគល់ឲ្យគេវិញ ដើម្បីឲ្យគេមានអារដណ្តាប់ខ្លួន ហើយគេនឹងឲ្យពរអ្នករាល់គ្នា។ ដ្បិត ប្រព្រឹត្តដូច្នេះ នឹងបានរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតដល់អ្នករាល់គ្នា ដែលគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁴អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវជិះជាន់កូនឈ្នួលដែលក្រីក្រ ហើយកម្សត់ទុក្ខឡើយ ទោះបីអ្នកនោះជាបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ឬជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏ដោយ។¹⁵ត្រូវបើកប្រាក់ឈ្នួលឲ្យគេមុនពេលថ្ងៃលិច ដ្បិត គេទាល់ក្រ ហើយត្រូវការប្រាក់ឈ្នួលរបស់ខ្លួនជាចាំបាច់។ ក្រែងលោគទូលអង្គរព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានបាបមិនខាន។

¹⁶មិនត្រូវប្រហារជីវិតឪពុក ដោយព្រោះតែទោសរបស់កូន ហើយក៏មិនត្រូវប្រហារជីវិតកូន ដោយព្រោះទោសរបស់ឪពុកដែរ គឺត្រូវប្រហារជីវិតម្នាក់ៗ តាមអំពើបាបដែលខ្លួនគេប្រព្រឹត្ត។

¹⁷មិនត្រូវរំលោភបំពានលើសិទ្ធិរបស់ជនបរទេស ឬក្មេងកំព្រាឡើយ ក៏មិនត្រូវយកសម្លៀកបំពាក់របស់ស្ត្រីមេម៉ាយទុកជាវត្ថុបញ្ចាំដែរ។¹⁸ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវនឹកចាំថា អ្នករាល់គ្នាក៏ធ្លាប់ធ្វើជាទាសករនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែរ ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានរំដោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីទីនោះមក។ ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំបង្គាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីបង្គាប់នេះ។

¹⁹ពេលណា អ្នករាល់គ្នាច្រូតស្រូវនៅក្នុងស្រែរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាក្តេចស្រូវមួយកណ្តាប់នៅក្នុងស្រែ នោះមិនត្រូវវិលត្រឡប់ទៅយកវិញឡើយ គឺត្រូវទុកស្រូវនោះឲ្យជនបរទេស ក្មេងកំព្រា ឬស្ត្រីមេម៉ាយរើស ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នាក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។²⁰ពេលណា អ្នករាល់គ្នាបេះផ្លែពីដើមមូលីរូបរាល់ហើយ នោះមិនត្រូវវិលទៅបេះផ្លែដែលនៅសល់ម្តងទៀតឡើយ ត្រូវទុកផ្លែទាំងនោះឲ្យជនបរទេស ក្មេងកំព្រា ឬស្ត្រីមេម៉ាយវិញ។

²¹ពេលណា អ្នករាល់គ្នាបេះផ្លែទាំងបាយដូររូបរាល់ហើយ នោះមិនត្រូវវិលទៅបេះម្តងទៀតឡើយ។ គឺត្រូវទុកផ្លែដែលនៅសល់នោះឲ្យទៅជនបរទេស ក្មេងកំព្រា ឬស្ត្រីមេម៉ាយ។²²ត្រូវនឹកចាំថា ពីដើមអ្នករាល់គ្នាក៏ធ្លាប់ធ្វើជាទាសករនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែរ ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំបង្គាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមដូច្នេះ។

25 ¹ប្រសិនបើ មានមនុស្សទាន់ទែងគ្នា ហើយឡើងទៅតុលាការ រួចចៅក្រមកាត់ក្តីឲ្យពួកគេ ដោយប្រកាសថា ម្នាក់ជាអ្នកស្លូតត្រង់ឈ្នះក្តី ហើយម្នាក់ទៀតមានទោស។ ²ប្រសិនបើ អ្នកមានទោសនោះទទួលរំពាត់ នោះចៅក្រមត្រូវឲ្យគាត់ដេកនៅលើដី ហើយឲ្យគេវាយនៅចំពោះមុខលោក ឲ្យសមនឹងកំហុស ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។

³ប៉ុន្តែ មិនត្រូវវាយគាត់ឲ្យលើសពីសេសបំពាក់ឡើយ ហើយប្រសិនបើគេវាយគាត់លើសពីនោះ ក្រែងលោបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាបាត់បង់កិត្តិយស នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា។

⁴អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវឃ្លំមាត់គេដែលកំពុងបញ្ជូនស្រូវឡើយ។

⁵ប្រសិនបើ បងប្អូនប្រុសៗរស់នៅជាមួយគ្នា ហើយម្នាក់ស្លាប់ទៅដោយគ្មានកូនប្រុសទេ នោះ ប្រពន្ធរបស់អ្នកស្លាប់ មិនអាចរៀបការជាមួយអ្នកដទៃបានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្អូនថ្លៃរបស់នាង ត្រូវយកនាងមកធ្វើជាភរិយា ហើយត្រូវបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនជាប្អូនថ្លៃ។

⁶កូនប្រុសដំបូងដែលនាងបង្កើតមក ត្រូវបន្តឈ្មោះជាកូនរបស់ប្តីដែលស្លាប់ទៅហើយនោះ

ដើម្បីកុំឲ្យឈ្មោះរបស់គាត់បាត់ពីចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឡើយ។

⁷ប្រសិនបើ អ្នកនោះមិនសុខចិត្តរៀបការជាមួយបងថ្លៃរបស់ខ្លួនទេ នាងត្រូវចូលទៅជួបពួកចាស់ទុំនៅត្រង់មាត់ទ្វារក្រុង ហើយជម្រាបថា

ប្អូនថ្លៃនាងខ្ញុំមិនព្រមរក្សាឈ្មោះឲ្យបងប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួន ឲ្យគង់វង្ស នៅក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ

គាត់មិនចង់បំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ជាប្អូនថ្លៃឡើយ។ ⁸ពេលនោះពួកចាស់ទុំរបស់ទីក្រុងត្រូវហៅអ្នកនោះមកសួរ។

ហើយគាត់នៅតែបដិសេធមិនព្រមរៀបការជាមួយនាងទេ។

⁹ពេលនោះ បងថ្លៃត្រូវចូលទៅជិតគាត់ នៅមុខពួកចាស់ទុំ ហើយនាងត្រូវដោះស្បែកជើងចេញពីជើងរបស់គាត់ ព្រមទាំងស្មោះទឹកមាត់ដាក់មុខគាត់។

ហើយប្រកាសថា មនុស្សដែលមិនព្រមបន្តពូជឲ្យបងប្រុសរបស់ខ្លួនគឺត្រូវបាក់មុខដូចនេះឯង។ ¹⁰រួចនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល

គេនឹងដាក់ឈ្មោះក្រុមគ្រួសារអ្នកនោះថា ពូជអត់ស្បែកជើង។

¹¹នៅពេលបុរសពីរនាក់កំពុងវាយតប់គ្នា ហើយប្រពន្ធរបស់បុរសម្នាក់ចូលទៅជួយប្តីឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកដែលវាយនោះ

ដោយចាប់ទាញកេរ្តិ៍ខ្មាស់របស់បុរសម្នាក់ទៀត ¹²នោះត្រូវកាត់ដៃរបស់ស្ត្រីនោះចោល គឺមិនត្រូវអាណិតមេត្តានាងឡើយ។

¹³ក្នុងថង់របស់អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវមានកូនជញ្ជីងពីខុសគ្នា គឺមួយធ្ងន់ មួយស្រាលឡើយ។ ¹⁴ក្នុងផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវមានរង្វាស់ពីរខុសគ្នា គឺមួយធំ មួយតូចដែរ។

¹⁵អ្នករាល់គ្នាត្រូវមានកូនជញ្ជីងត្រឹមត្រូវពេញទម្ងន់ និងរង្វាស់ត្រឹមត្រូវ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានអាយុយ៉ិនយូរ នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ។ ¹⁶ជឿត អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដូច្នោះ គឺអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តមិនទៀងត្រង់

ជាទីស្តាប់ខ្លើមដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁷ចូរនឹកចាំពីការដែលជនជាតិអាម៉ាឡេក បានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នានៅតាមផ្លូវ

ក្រោយពេលអ្នករាល់គ្នាចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ¹⁸ពួកគេបានទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នានៅតាមផ្លូវ ហើយពេល អ្នករាល់គ្នាអស់កម្លាំង ហើយល្មើយ

ពួកគេបានវាយអស់អ្នកដែលដើរយឺតជាងគេនៅតាមក្រោយ ពួកគេមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់សោះ។ ¹⁹ហេតុដូច្នេះ កាលណាព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានកម្ចាត់ខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា ហើយបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសម្រាក នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានកាន់កាប់ជាមរតក នោះត្រូវលុបការនឹកចាំរបស់ជនជាតិអាម៉ាឡេកចេញពីក្រោមមេឃ។ ចូរកុំភ្លេចឲ្យសោះ។

26¹ កាលណា អ្នករាល់គ្នាបានចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាជាមរតក ព្រមទាំងកាន់កាប់ទឹកដី ហើយនិងរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ។ នោះត្រូវយកផលដំបូងនៃភោគផលទាំងអស់ ដែលកើតពីដីនៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ។ រួចដាក់នៅក្នុងកញ្ជើមួយ ហើយនាំយកទៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងជ្រើសរើសសម្រាប់តាំងព្រះនាមព្រះអង្គ។

³ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទៅជួបពួកបូជាចារ្យដែលនៅបំពេញមុខងារនៅទីនោះ ហើយជម្រាបលោកថា នៅថ្ងៃនេះ ខ្ញុំបានសូមប្រកាស នៅចំពោះព្រះភិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកថា ខ្ញុំបានបានមកដល់ទឹកដី ដែលព្រះអង្គសន្យាជាមួយបុព្វបុរសរបស់យើងថា នឹងឲ្យមកយើងខ្ញុំហើយ។

⁴ ពេលនោះ ពួកបូជាចារ្យនឹងទទួលកញ្ជើពីដៃរបស់អ្នករាល់គ្នាយកទៅដាក់នៅមុខអាសនៈព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁵ ពេលនោះ ត្រូវទូលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាថា បុព្វបុរសរបស់ខ្ញុំបានជីវិតជាតិអើរ៉ាម។ លោកបានទៅស្នាក់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ហើយមានគ្នាមួយចំនួនត្រូវនៅជាមួយលោក។ នៅទីនោះ លោកបានក្លាយជាប្រជាជាតិមួយក៏ធំខ្លាំងពូកែ ហើយមានគ្នាជាច្រើន។

⁶ ជនជាតិអេស៊ីបបានធ្វើបាន និងជិះជាន់យើងខ្ញុំ។ ពួកគេប្រើយើងខ្ញុំឲ្យធ្វើការជាសករ។ ពេលនោះ យើងខ្ញុំបានស្រែកទូលអង្វរទៅព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ ហើយព្រះអម្ចាស់ ព្រះសណ្តាប់ពូកែរបស់យើងខ្ញុំ ព្រះអង្គទតឃើញពីការទុក្ខលំបាក និងការនឿយហត់របស់យើងខ្ញុំ ព្រមទាំងការដែលគេជិះជាន់យើងខ្ញុំ។

⁸ ព្រះអម្ចាស់បាននាំយើងខ្ញុំចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែ និងតេជានុភាពដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គសម្តែងមហិទ្ធិឫទ្ធិគួរឲ្យស្វែងខ្លាច ទិសម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យផ្សេងៗ។ ព្រះអង្គបាននាំយើងខ្ញុំចូលមកដល់ទីនេះ ហើយបានប្រទានទឹកដីដ៏សម្បូរបូជាឲ្យយើងខ្ញុំ។

¹⁰ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមថ្វាយផលដំបូងពីដីដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកទូលបង្គំ។ អ្នករាល់គ្នា ត្រូវដាក់តង្វាយនោះចុះនៅចំពោះព្រះភិតព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយក្រោបថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា¹¹ បន្ទាប់មក ត្រូវជប់លៀងយ៉ាងអរសប្បាយជាមួយពួកលេវី និងជនបរទេសដែលរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាព្រោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រទានភោគផលទាំងប៉ុន្មានមកឲ្យអ្នករាល់គ្នា និងគ្រួសាររបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹² កាលណា អ្នករាល់គ្នាថ្វាយតង្វាយមួយភាគដប់ ពីការប្រមូលភោគផលទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅឆ្នាំទីបី គឺជាឆ្នាំដែលថ្វាយមួយភាគដប់ទុកដោយឡែក ហើយត្រូវប្រគល់តង្វាយនោះឲ្យទៅពួកលេវី ជនបរទេស ក្មេងកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានអាហារបរិភោគឆ្អែតបរិបូរនៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹³ ពេលនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទូលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាថា ទូលបង្គំបាននាំយកតង្វាយទាំងអស់ ចេញពីផ្ទះរបស់ទូលបង្គំមក ហើយបានប្រគល់ឲ្យទៅពួកលេវី ជនបរទេស ក្មេងកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយ តាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអង្គបង្គាប់មកទូលបង្គំ។

ទូលបង្គំមិនបានបំពានបទបញ្ជាណាមួយរបស់ព្រះអង្គ ឬភ្លេចបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹⁴ ទូលបង្គំមិនបានបរិភោគតង្វាយមួយភាគដប់ ក្នុងពេលដែលទូលបង្គំកាន់ទុក្ខឡើយ ទូលបង្គំមិនបានយកទៅប្រើសម្រាប់ការអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធ ឬយកអ្វីមួយឲ្យទៅគេ នៅពេលមានមនុស្សស្លាប់ដែរ។ ទូលបង្គំបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំបានធ្វើតាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់មកទូលបង្គំ។¹⁵ សូមព្រះអង្គទតពីស្ថានបរមសុខ ជាព្រះដ៏ណាក់ដ៏បរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គនៅស្ថានសួគ៌ ហើយប្រទានពរដល់អ៊ីស្រាអែល ដែលជាប្រជាស្រុករបស់ព្រះអង្គ និងទឹកដីដែលព្រះអង្គប្រទានមកយើងខ្ញុំ ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយបុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ គឺទឹកដីដ៏សម្បូរបូជានេះ។

¹⁶ នៅថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្គាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ និងបញ្ញត្តិទាំងនេះ។ ចូរកាន់ និងប្រព្រឹត្តតាម ឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁷ នៅថ្ងៃនេះ អ្នករាល់គ្នាបានប្រកាសថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា និងដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងកាន់តាមបញ្ញត្តិ គោរពច្បាប់ និងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គទៀតផង។

¹⁸ នៅថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា អ្នករាល់គ្នាជាប្រជាស្រុករបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យានឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ។¹⁹ ព្រះអង្គនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាក្លាយទៅជាប្រជាជាតិមួយ មានកិត្តិយស កេរ្តិ៍ឈ្មោះ ខ្ពស់លើសអស់ទាំងប្រជាជាតិ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមក ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើជាប្រជាស្រុកដ៏សុទ្ធសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទុក។

27 ¹លោកម៉ូសេ និងពួកចាស់ទុំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានបង្គាប់ប្រជាជនថា៖

«ចូរកាន់តាមបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានដែលខ្ញុំបានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ។² នៅថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងទន្លេយ៉ង់ដាន់ ចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ ចូរបញ្ជូនថ្មធំៗឡើង ហើយលាបកំបោរពណ៌ស។

³ចូរចារឹកអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះនៅលើថ្មនោះ នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាឆ្លងចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ គឺជាទឹកដីដែលសម្បូរសប្បាយ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានសន្យានឹងអ្នករាល់គ្នា។

⁴ពេលណាដែលអ្នករាល់គ្នាបានឆ្លងទន្លេយ៉ង់ដាន់រួចហើយ ចូរបញ្ជូនថ្មដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ នៅលើភ្នំអេបាល ហើយលាបកំបោរពណ៌សផង។

⁵បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាត្រូវសង់អាសនៈមួយដើម្បីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជាអាសនៈដែលធ្វើពីថ្ម ប៉ុន្តែ មិនត្រូវយកដែកពន្លាកទៅជាប់ថ្មនោះឡើយ។

⁶ត្រូវសង់អាសនៈមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាគឺជាថ្មដែលមិនទាន់ជាប់ ហើយថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា

⁷ត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាជាតង្វាយមេត្រី ហើយត្រូវបរិភោគនៅកន្លែងនោះ ហើយត្រូវអរសប្បាយនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁸ត្រូវចារឹកអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ នៅលើថ្មឲ្យច្បាស់ៗ។

⁹បន្ទាប់មក លោកម៉ូសេ ពួកបូជាធម៌ និងពួកលេវី បានថ្លែងទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា៖ «ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្ងៀមស្ងាត់ ហើយស្តាប់ចុះ ថ្ងៃនេះអ្នករាល់គ្នាបានក្លាយទៅជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁰ ដូច្នេះ ត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជា និងច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដែលខ្ញុំបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ»។

¹¹លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ប្រជាជន នៅថ្ងៃដែលនោះថា៖¹² «អំបូរទាំងនោះត្រូវឈរនៅលើភ្នំការីស៊ីម ដើម្បីប្រកាសអំពីព្រះពរដល់ប្រជាជន

បន្ទាប់ពីពួកគេបានឆ្លងទន្លេយ៉ង់ដាន់រួចហើយ គឺកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ូន លេវី យូដា អ៊ីសាខា យ៉ូសេប និងបេនយ៉ាមីន។

¹³ក៏មានអំបូរដែលត្រូវឈរនៅលើភ្នំអេបាល ដើម្បីប្រកាសអំពីបណ្តាសា គឺមានកុលសម្ព័ន្ធរូបេន កាដ អេស៊ីរ សាប៊ុយឡូន ដាន និងណេបថាលី។¹⁴ បន្ទាប់មក ពួកលេវីត្រូវប្រកាសយ៉ាងខ្លាំង ប្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នាថា

¹⁵ត្រូវដាក់បណ្តាសាអ្នកណាដែលឆ្លាក់រូបបដិមា ឬសិល្បៈប្រព្រឹត្តក្លាយ ដែលជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយយករូបដែលជាស្នាដៃរបស់មនុស្ស រួចយកទៅដាក់នៅកន្លែងសម្ងាត់ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

¹⁶ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលប្រមាថមើលងាយឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។¹⁷ ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលបង្ខិតបង្ខោលរបងចូលទៅក្នុងដីធ្លីរបស់អ្នកជិតខាងខ្លួន។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

¹⁸ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលធ្វើឲ្យមនុស្សខ្វាក់ដើរខុសផ្លូវ។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។¹⁹ ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលរំលោភបំពានសេចក្តីយុត្តិធម៌ លើជនបរទេស ក្មេងកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយ។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

²⁰ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធចុងរបស់ឪពុកខ្លួន ព្រោះគេបានប្រមាថកិត្តិយសរបស់ឪពុកខ្លួន។

នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។²¹ ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលរួមដំណេកជាមួយសត្វណាមួយ។

នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

²²ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលរួមដំណេកជាមួយបងប្អូនស្រី ជាកូនរបស់ឪពុក ឬម្តាយតែមួយ។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

²³ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលរួមដំណេកជាមួយម្តាយក្មេករបស់ខ្លួន។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

²⁴ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលលួចប្រហារជីវិតអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។²⁵ ត្រូវបណ្តាសាហើយ

អ្នកណាដែលស៊ីសំណូកដើម្បីសម្លាប់ជនស្លូតត្រង់។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

²⁶ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលមិនគោរពសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ ហើយមិនប្រព្រឹត្តតាម។ នោះប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវឆ្លើយព្រមគ្នាថា អាមែន។

28¹ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយកាន់ និងប្រព្រឹត្តតាមបទបញ្ជាដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ នោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងលើកអ្នករាល់គ្នាឡើងលើសអស់ទាំងប្រជាជាតិនៅលើផែនដី។
²ព្រះពរទាំងអស់នេះនឹងធ្លាក់មកលើអ្នករាល់គ្នា ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

³ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរដល់អ្នករាល់គ្នានៅតាមទីក្រុង ហើយនឹងមានពរនៅតាមស្រែចម្ការ។⁴ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានកូនចៅច្រើន ហើយឲ្យដីរបស់អ្នករាល់គ្នាកើតភោគផលច្រើនហូរហៀរ ហើយហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏គោ និងចៀមក៏កើនចំនួនឡើងជាច្រើនដែរ។

⁵ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានផ្លែឈើពេញកន្ត្រក់ និងមានស្រូវពេញជង្រុក។⁶ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរក្នុងកាលដែលអ្នករាល់គ្នាចូលមក ហើយនឹងមានពរក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។

⁷ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យខ្មាំងសត្រូវដែលលើកគ្នាមកទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា ហើយត្រូវចុះចាញ់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា គេនឹងចេញមកទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នានៅតាមផ្លូវតែមួយ ប៉ុន្តែ ពួកគេនឹងរត់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា នៅតាមផ្លូវប្រាំពីរ។

⁸ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរអ្នករាល់គ្នាឲ្យមានស្រូវពេញជង្រុក និងប្រទានពរក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរអ្នករាល់គ្នាក្នុងទឹកដីដែលព្រះអង្គប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

⁹ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាទៅជាប្រជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធ ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យានឹងអ្នករាល់គ្នា ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាប្រតិបត្តិតាមអស់ទាំងបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ពេលនោះ គ្រប់ទាំងមនុស្សដែលនៅលើផែនដីនឹងឃើញថា ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នាជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ហើយពួកគេនឹងកោតខ្លាចអ្នករាល់គ្នា។

¹¹ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងចម្រើនឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានជាបិប្បឡើង មានកូនចៅជាច្រើន និងហ្វូងសត្វរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏កើនចំនួនច្រើនឡើង ហើយកធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាទទួលភោគផលជាច្រើន នៅលើទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ បានសន្យាដល់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាថា នឹងប្រទានឲ្យដល់អ្នករាល់គ្នា។

¹²ព្រះអម្ចាស់នឹងបើកផ្ទៃមេឃ ឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ចុះមកស្រោចស្រពទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមរដូវកាល ហើយប្រទានពរដល់កិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ អ្នករាល់គ្នានឹងឲ្យប្រជាជាតិជាច្រើនខ្ចី តែអ្នករាល់គ្នានឹងមិនខ្ចីពីគេឡើយ។

¹³ព្រះអម្ចាស់ នឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានថ្កុំថ្កើងជាងគេ គឺមិនមែនអង់ជាងគេទេ អ្នករាល់គ្នានឹងទទួលកិត្តិយសខ្ពង់ខ្ពស់ជានិច្ច ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលខ្ញុំបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន និងប្រតិបត្តិតាម¹⁴មិនត្រូវងាកទៅឆ្វេង ឬទៅស្តាំ ចេញពីព្រះបន្ទូលណាមួយ ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ហើយបែរទៅតាមព្រះដទៃ និងគោរពថ្វាយបង្គំព្រះដទៃទៀតឡើយ។

¹⁵ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយមិនកាន់នឹងប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងបទបញ្ជាដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះទេ នោះអស់ទាំងបណ្តាសានេះ និងធ្លាក់មកលើអ្នករាល់គ្នាហើយនៅតាមអ្នករាល់គ្នាជាប់។

¹⁶អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបណ្តាសានៅតាមទីក្រុង ហើយនឹងត្រូវបណ្តាសានៅតាមស្រែចម្ការ។¹⁷អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបណ្តាសាដោយគ្មានផ្លែឈើនៅក្នុងល្វី និងគ្មានស្រូវនៅក្នុងជង្រុក។

¹⁸អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបណ្តាសាដោយគ្មានកូនចៅ ដីរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងមិនបង្កើតភោគផល ហ្វូងគោ និងហ្វូងចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏មិនកើនចំនួនដែរ។

¹⁹អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបណ្តាសាក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។

²⁰ព្រះអម្ចាស់នឹងដាក់បណ្តាសាអ្នករាល់គ្នាឲ្យជួបប្រទះទុក្ខវេទនា និងសេចក្តីចាប់ព្រួយមកលើអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើនឹងត្រូវខូចបង់ រហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាត្រូវវិនាសសូន្យ ដោយព្រោះតែអំពើអាក្រក់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្ត ដែលអ្នកបានបោះបង់ចោលព្រះអង្គ។

²¹ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យមានគ្រោះកាចកើតឡើងដល់អ្នករាល់គ្នារហូតដល់អ្នករាល់គ្នាវិនាសសាបសូន្យពីទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅកាន់កាប់។

²²ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រហារអ្នករាល់គ្នាដោយដំណិតត្បាញ ដឹងគ្រុនក្តៅ កើតពិស និងកើតមានការរាំងស្ងួតស្រូវស្តុក ហើយមានក្រាស៊ី ទុក្ខវេទនានេះនឹងកើតមានដល់អ្នករាល់គ្នា រហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាវិនាស។

²³មេឃដែលនៅលើអ្នករាល់គ្នានឹងក្តៅដូចជាលង្ហិន ហើយដីដែលនៅលើក្រោមអ្នករាល់គ្នានឹងរឹងដូចដែក។²⁴ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យឆ្ងល់ដី ព្រមទាំងផេះធ្លាក់ពីលើមេឃ មកលើទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នាជំនួសភ្លៀង រហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាវិនាស។

²⁵ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាចាស់ទ័រ រត់នៅមុខខ្មាំងសត្រូវ អ្នករាល់គ្នានឹងចេញទៅទាស់នឹងគេតាមផ្លូវតែមួយ តែអ្នករាល់គ្នានឹងរត់នៅមុខពួកគេ តាមផ្លូវប្រាំពីរ។ ហើយនគរទាំងប៉ុន្មានដែលនៅលើផែនដីពង្សីនេះ គេនឹងនាំគ្នាភ័យខ្លាច។

²⁶សាកសពរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងក្លាយទៅជាចំណីដល់សត្វស្លាបហើរនៅលើអាកាស និងសត្វព្រៃ ហើយគ្មាននរណាមកដេញពួកវាឡើយ។

²⁷ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយប្រហារអ្នករាល់គ្នាដោយបូស ដែលកើតនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ដោយរោគប្លង្កាច កមរមាស ដែលមិនអាចមើលជាឡើយ។

²⁸ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយប្រហារអ្នករាល់គ្នាឲ្យរង្វង់ស្មារតី ឲ្យពិការភ្នែក ហើយនឹងរីកលចរិត។²⁹អ្នករាល់គ្នានឹងដើរស្លាប់នៅពេលថ្ងៃត្រង់ ដូចមនុស្សខ្វាក់ដើរស្លាប់រកផ្លូវនៅទីងងឹត ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនអាចសម្រេចតាមផែនការដែលអ្នករាល់គ្នារៀបចំឡើយ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគេជិះជាន់ ឬរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នករាល់គ្នា រៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយគ្មាននរណាមកជួយអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

³⁰ពេលអ្នករាល់គ្នាមានគូរដណ្តឹង តែនឹងមានបុរសម្នាក់ទៀតរួមដំណេកជាមួយនាង។ អ្នករាល់គ្នានឹងសង់ផ្ទះ តែអ្នកដែលមិនបានសង់នឹងបានរស់នៅក្នុងផ្ទះនោះវិញ ពេលអ្នករាល់គ្នាដាំផ្លែទំពាំងបាយជូរ តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានបរិភោគផលឡើយ។

³¹គេនឹងសម្លាប់គោរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា តែអ្នកមិនបានបរិភោគសាច់ឡើយ គេនឹងរឹបអូសយកលាបរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា តែអ្នកមិនបានប្រគល់មកអ្នករាល់គ្នាវិញឡើយ។ គេនឹងប្រគល់ហ្វូងចៀមរបស់អ្នករាល់គ្នា ទៅខ្មាំងសត្រូវ តែគ្មាននរណាមកជួយអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

³²គេនឹងលក់កូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅសាសន៍ដទៃ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងទន្ទឹងរង់ចាំគេត្រឡប់មកវិញ រហូតដល់ស្រវាំងភ្នែក តែអ្នករាល់គ្នាមិនអាចសម្រេចដូចប្រាថ្នាឡើយ។

³³ប្រជាជាតិមួយដែលអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ ហើយគេនឹងបរិភោគដំណាំដោយដុះចេញពីដីរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺភោគផលទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នករាល់គ្នាខំប្រឹងធ្វើដោយឡើយហត់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគេសង្កត់សង្កិន និងជិះជាន់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ³⁴ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាឃើញនឹងភ្នែក ដល់ម្ល៉េះបានជាអ្នករាល់គ្នារង្វង់ស្មារតី។

³⁵ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយប្រហារអ្នករាល់គ្នាឲ្យកើតដំបៅរីកនៅក្បាលដង្កង នៅត្រង់ជើង ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនអាចមើលជាបានឡើយ ចាប់ពីបាតជើងរហូតដល់ក្បាល។

³⁶ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នា ស្តេចដែលអ្នករាល់គ្នាតាំងឡើងឲ្យសោយរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នា ទៅកាន់សាសន៍មួយ ដែលអ្នករាល់គ្នា និងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាមិនដែលបានស្គាល់ នៅទីកន្លែងនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងគោរពបម្រើព្រះដទៃ ដែលគេធ្វើពីឈើ និងពីថ្ម។³⁷អ្នករាល់គ្នានឹងនាំគ្នាភ្ញាក់ផ្អើល ហើយយករឿងរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅនិទានប្រាប់គ្នា ព្រមទាំងប្រមាថមាត់ងាយអ្នករាល់គ្នា ក្នុងចំណោមអស់ទាំងមនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់នាំអ្នករាល់គ្នាចេញ។

³⁸អ្នករាល់គ្នានឹងនាំយកគ្រាប់ពូជជាច្រើននៅព្រោះក្នុងស្រែរបស់អ្នករាល់គ្នា តែអ្នករាល់គ្នានឹងច្រើនបានផលបន្តិចបន្តួច នឹងមានកណ្តុបស៊ីបំផ្លាញអស់។

³⁹អ្នករាល់គ្នានឹងដាំទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងស្រែចម្ការ ហើយខំមើលថែទាំ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចបេះផ្លែ ឬផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរឡើយ ដ្បិត មានដង្កូវស៊ីផ្លែទំពាំងបាយជូរនោះអស់។

⁴⁰អ្នករាល់គ្នានឹងមានដើមអូលីវ នៅពាសពេញទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនប្រេងសម្រាប់លាបខ្លួនឡើយ ដ្បិត ផ្លែអូលីវនឹងជ្រុះអស់។

⁴¹អ្នករាល់គ្នានឹងបង្កើតបានកូនប្រុសកូនស្រី តែពួកគេមិនបានរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាឡើយ ព្រោះខ្មាំងសត្រូវនឹងនាំពួកគេទៅជាឈ្លីយ។

⁴²អស់ទាំងដើមឈើ និងផលផ្លែដែលកើតពីដីរបស់អ្នករាល់គ្នា នោះនឹងត្រូវសត្វកណ្តុបស៊ីបំផ្លាញអស់។

⁴³ជនបរទេសដែលរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នានឹងមានអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើងៗលើអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងចុះខិនថយកាន់តែទាបទៅៗ។

⁴⁴គេនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាខ្ចី តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានឲ្យគេខ្ចីទេ គេនឹងបានខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ហើយអ្នករាល់គ្នាវិញអស់ជាងគេបំផុត។

⁴⁵បណ្តាសាទាំងនេះនឹងធ្លាក់មកលើអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងនៅជាប់ជាមួយអ្នករាល់គ្នាជានិច្ច រហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាវិនាស។

ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ អ្នករាល់គ្នាមិនបានកាន់តាមបទបញ្ជា និងច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់អ្នកឡើយ។⁴⁶បណ្តាសាទាំងនេះនឹងនៅជាប់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា និងលើពូជពង្សរបស់អ្នករាល់គ្នាជាទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យរហូតទៅ។

⁴⁷នៅពេលអ្វីៗទាំងអស់ដែលសម្បូរសប្បាយ ដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាមិនបានគោរពបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយចិត្តអរសប្បាយ

និងដោយស្មោះអស់ពីចិត្តឡើយ⁴⁸ ហេតុនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវបម្រើខ្មាំងសត្រូវ ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងចាត់ឲ្យមកទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា

គឺអ្នករាល់គ្នានឹងបម្រើគេទាំងស្រេកឃ្លាន ទាំងអាក្រាត ហើយខ្វះខាតអ្វីៗទាំងអស់។ ព្រះអង្គនឹងដាក់នឹមដែកនៅលើអ្នករាល់គ្នា

រហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាវិនាសសូន្យ។

⁴⁹ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំប្រជាជាតិមួយពីស្រុកឆ្ងាយ គឺពីចុងផែនដីមក ដូចជាសត្វត្រីហើរ មកប្រហារអ្នករាល់គ្នា

ហើយអ្នករាល់គ្នាស្លាប់ភាសារបស់ប្រជាជាតិនោះមិនបានទេ⁵⁰ ពួកគេមានទឹកមុខសាហាវ ហើយមិនគោរពចាស់ទុំ ហើយក៏គ្មានចិត្តមេត្តាដល់កូនក្មេងដែរ។

⁵¹ពួកគេនឹងបរិភោគសត្វ និងភោគផលដែលកើតមកពីដីរបស់អ្នករាល់គ្នា រហូតទាល់តែអ្នករាល់គ្នាវិនាសអស់។ ពួកគេមិនទុកឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានស្រូវ ឬស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ប្រេង កូនគោ កូនចៀមឲ្យនៅសល់សម្រាប់អ្នកឡើយ រហូតទាល់តែគេធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាវិនាស។

⁵²ពួកគេនឹងឡោមព័ទ្ធទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាទាំងអស់ដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅ ពួកគេនឹងរំលំកំពែងក្រុងដ៏ខ្ពស់ ហើយមាំនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលកំពែងជាទីទុកចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា។ គេនឹងឡោមព័ទ្ធទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា

ពាសពេញក្នុងទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា។⁵³ក្នុងពេលសត្រូវឡោមព័ទ្ធអ្នកជុំវិញ អ្នករាល់គ្នានឹងរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់ស៊ីសាច់កូនរបស់ខ្លួន គឺកូនប្រុសកូនស្រីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ។

⁵⁴បុរសណាដែលមានចិត្តទន់ភ្លន់ជាងគេ ហើយមានចិត្តស្ងួតបូកក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អ្នកនោះបែរជាសម្លាប់សម្លឹង បងប្អូន និងប្រពន្ធជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នករាល់គ្នា និងកូនរបស់ខ្លួនដែលនៅសេសសល់។⁵⁵ដូច្នេះ គេមិនព្រមចែកសាច់កូនរបស់ខ្លួន ដែលកំពុងតែបរិភោគ ឲ្យនរណាម្នាក់ឡើយ ដ្បិត គ្មានអ្វីនៅសេសសល់ ពេលខ្មាំងសត្រូវឡោមព័ទ្ធទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នា និងគ្រាដែលអ្នករាល់គ្នាជួបការលំបាក រងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង។

⁵⁶ស្រ្តីណាដែលទន់ភ្លន់ស្ងួតបូកហើយមានចិត្តមេត្តាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ជាស្រ្តីដែលមិនហ៊ានយកជើងជាន់នឹងដីផងនោះ ដោយព្រោះនាងទន់ភ្លន់ និងថ្មមខ្លួន នោះបែរជាសម្លាប់សម្លឹងប្តីជាទីស្រឡាញ់ និងកូនប្រុសកូនស្រីរបស់ខ្លួន⁵⁷ ហើយទារកដែលទើបនឹងចេញពីផ្ទៃរបស់នាង ទៅធ្វើម្ហូបបរិភោគស្លាត់ៗតែម្នាក់ឯង ដោយព្រោះខ្វះខាត ក្នុងគ្រាដែលខ្មាំងសត្រូវឡោមព័ទ្ធទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក ក្នុងគ្រាដែលរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង។

⁵⁸ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនកាន់តាមព្រះបន្ទូលទាំងប៉ុន្មានក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ដែលបានកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាកោតខ្លាចព្រះនាមដ៏រុងរឿង និងគួរស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ⁵⁹ នោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រហារអ្នករាល់គ្នា និងពូជពង្សរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយសម្តែងការអស្ចារ្យ ធ្វើឲ្យកើតដំបៅ និងជំងឺធ្ងន់ៗ ដែលមិនអាចមើលជាបាន។

⁶⁰ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យកើតមានជំងឺផ្សេងៗ ដែលធ្លាប់កើតចំពោះជនជាតិអេស៊ីប ដែលអ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាចនោះ ហើយជំងឺទាំងនោះនឹងនៅជាប់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

⁶¹ព្រះអម្ចាស់នឹងទម្លាក់គ្រប់ទាំងជំងឺ និងគ្រោះកាចគ្រប់យ៉ាង ដែលមិនបានកត់ទុកក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យនេះ រហូតទាល់តែវិនាស។

⁶²ទោះពីដើមអ្នករាល់គ្នាមានគ្នាច្រើន ដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ និងក្លាយទៅជាប្រជាជនមួយដ៏តូច

ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

⁶³ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីល្អ ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាកើនចំនួនច្រើនឡើងយ៉ាងណា

នោះព្រះអង្គក៏សព្វព្រះហឫទ័យធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាវិនាស ហើយបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ។ ព្រះអង្គនឹងដកអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដី ដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅកាន់កាប់។⁶⁴ព្រះអម្ចាស់នឹងកម្ចាត់កម្លាយអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងអស់ ចាប់ពីជើងមេឃម្ខាង ទៅជើងមេឃម្ខាង នៅទីនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងគោរពបម្រើព្រះដទៃ ជាព្រះដែលអ្នករាល់គ្នា និងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាមិនដែលស្គាល់ គឺព្រះធ្វើពីឈើ និងថ្ម។

⁶⁵ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនបានសុខសាន្ត ហើយក៏មិនមែនជាកន្លែងដែលអ្នករាល់គ្នាសម្រាកដែរ ផ្ទុយទៅវិញ

ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាញ័រអន្ទត់ ធ្វើឲ្យភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាស្រវាំង ហើយធ្វើឲ្យព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នាទុក្ខព្រួយលំបាក។

⁶⁶ជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងគ្មានទឹកំណត់នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាចទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហើយគ្មានសង្ឃឹមនឹងរស់នៅទៀតឡើយ។

⁶⁷នៅពេលព្រឹក អ្នករាល់គ្នានឹងពោលថា សូមឲ្យល្ងាចឆាប់មកដល់! ហើយដល់ពេលល្ងាច នោះអ្នករាល់គ្នាពោលថា សូមឲ្យព្រឹកឆាប់មកដល់!

ព្រោះតែក្នុងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាច ដោយព្រោះហេតុការណ៍ដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក បណ្តាលឲ្យអ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាច។

⁶⁸ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នា ចូលទៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបវិញតាមនាវា នៅតាមផ្លូវដែលខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា

អ្នករាល់គ្នានឹងមិនបានឃើញផ្លូវនោះទៀតឡើយ។ នៅទីនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងលក់ខ្លួនឲ្យទៅខ្មាំងសត្រូវ ដើម្បីធ្វើជា បារបម្រើប្រុសស្រីរបស់គេ តែគ្មាននរណាទិញអ្នករាល់គ្នាឡើយ»។

29¹ ទាំងនេះគឺជាពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាត់បង្រៀនលោកម៉ូសេកោះហៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងទឹកដី ម៉ូអាប ក្រៅពីសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះអង្គបានតាំងជាមួយពួកគេនៅ ភ្នំហោប។

² លោកម៉ូសេបានកោះហៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់មក ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក គ្រប់ទាំងហេតុការណ៍ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបនៅចំពោះមុខមាត់ និងពួកមហាតលិក ព្រមទាំងប្រជារាស្ត្រទាំងអស់នៅទឹកដីអេស៊ីប។ អ្នករាល់គ្នាបានឃើញព្រះអង្គដាក់ទោសពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ព្រមទាំងទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យដ៏ធំ។³ ប៉ុន្តែ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់មិនបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តដែលអាចស្វែងយល់ មានភ្នែកដែលអាចមើលឃើញ ឬមានត្រចៀកដែលស្តាប់ឮនៅឡើយ។

⁵ យើងបានដឹកនាំអ្នករាល់គ្នាក្នុងនាមហោស្ថានអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ សម្លៀកបំពាក់របស់អ្នករាល់គ្នាមិនចេះសឹក រចរិល ហើយស្បែកជើងរបស់អ្នកក៏មិនបានសឹកដែរ។⁶ អ្នករាល់គ្នាមិនបានបរិភោគនំប៉័ង ឬផ្លែឆ្មារ ឬផ្លែឆ្មារ ឬគ្រឿងស្រវឹងណាសោះឡើយ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ខ្ញុំគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក។

⁷ ពេលអ្នករាល់គ្នាមកដល់ទីនេះ ព្រះបាទស៊ីហ្គុនជាស្តេចក្រុងហែសបួន និងព្រះបាទអ៊ុកជាស្តេចនៃទឹកដីបាសាន បានចេញមកច្បាំងនឹងយើង ហើយយើងក៏បានវាយឈ្នះពួកគេ។⁸ ពួកយើងដណ្តើមបានទឹកដីរបស់ពួកគេ ហើយក៏ចែកមរតកដល់ពួកកុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ចំនួនពាក់កណ្តាល។⁹ ដូច្នេះ ចូរកាន់ ហើយប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងសម្ពន្ធមេត្រី ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចម្រើនឡើង ក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ។

¹⁰ នៅថ្ងៃនេះ អ្នកទាំងអស់គ្នាកំពុងឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺមានពួកមេដឹកនាំ មានទាំងកុលសម្ព័ន្ធ ពួកចាស់ទុំរបស់អ្នករាល់គ្នា ពួកមេទ័ព និងបុរសនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់¹¹ ពួកកូនតូចៗរបស់អ្នករាល់គ្នា ប្រពន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា និងជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងដំរីជាមួយគ្នា គឺចាប់ពីពួកអ្នកពុះអុសរហូតដល់អ្នករាល់គ្នាណែកទឹក។

¹² ត្រូវចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយសច្ចាថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាព្រះអង្គស្បថនឹងអ្នកនៅថ្ងៃនេះ¹³ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នានឹងទៅជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គនៅថ្ងៃនេះ ហើយព្រះអង្គនឹងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ដូចព្រះអង្គបានស្បថនឹងលោកអេហ្វហាំ លោកអ៊ីសាក លោកយ៉ាកុបជាបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁴ ព្រះអង្គម្ចាស់មិនគ្រាន់តែចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអ្នករាល់គ្នា ដែលបានសច្ចាថាអនុវត្តតាមប៉ុណ្ណោះទេ¹⁵ គឺជាមួយអស់អ្នកដែលឈរនៅទីនេះ នៅចំពោះព្រះក្រុងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង នៅថ្ងៃនេះ ព្រមទាំងអ្នកទាំងអស់ដែលមិនទាន់កើតដែរ។¹⁶ អ្នករាល់គ្នាដឹងស្រាប់ហើយថា យើងធ្លាប់រស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបរបៀបណា ហើយយើងបានឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ប្រជាជាតិនានាដោយរបៀបណា។

¹⁷ អ្នករាល់គ្នាបានឃើញការគួរស្តាប់ខ្ពើមរបស់គេ គឺព្រះដែលធ្វើពីឈើ និងពីថ្ម ពីប្រាក់ និងពីមាស ដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។¹⁸ ដូច្នេះ មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ទោះបីមានបុរស ឬស្ត្រីណា ឬពូជអំបូរណា ឬកុលសម្ព័ន្ធនាមួយក្តី ដែលមានចិត្តបែរចេញពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង ហើយទៅគោរពបម្រើព្រះនានារបស់ប្រជាជាតិទាំងនោះ។ ចូរប្រយ័ត្នក្រែងលោក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា មាននរណាម្នាក់ក្លាយទៅជាបូសគល់ ដែលបង្កជាតិពុលល្វឹងជួរចត់ឡើយ។¹⁹ ក្រោយពីបានឮពាក្យសម្បថនេះហើយ ត្រូវឲ្យពរដល់ខ្លួននៅក្នុងចិត្តថា ខ្ញុំនឹងមានសេចក្តីសុខ ទោះបីខ្ញុំដើរតាមចិត្តរឹងចង់សរសេរខ្ញុំក៏ដោយ។ គំនិតដូច្នេះ នឹងធ្វើឲ្យពួកគេអន្តរាយទាំងអស់គ្នា ទាំងមនុស្សល្អ ទាំងមនុស្សអាក្រក់។

²⁰ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនអត់ទោសឲ្យមនុស្សបែបនេះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីខ្ជាប់ និងសេចក្តីប្រថុណ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ មុខជាឆាប់ឆេះគេ ហើយគ្រប់ទាំងបណ្តាសាដែលកត់ទុកក្នុងគម្ពីរនេះក៏នឹងកើតមានដល់គេ ដូចព្រះអម្ចាស់នឹងលុបបំបាត់ឈ្មោះរបស់ពួកគេពីផែនដីនេះ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់នឹងញែកអ្នកនោះ ពីចំណោមកុលសម្ព័ន្ធនានានៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យរងទុក្ខវេទនា ស្របតាមពាក្យអស់ទាំងបណ្តាសានៃសម្ពន្ធមេត្រី ដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរក្រិស្ទនីយនេះ។

²² ឯកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលកើតនៅជំនាន់ក្រោយ មានពួកជនបរទេសដែលមកពីស្រុកឆ្ងាយ កាលណាគេឃើញសេចក្តីវេទនានៅក្នុងទឹកដីនោះ និងដំងើផ្សេងៗដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យកើតមានចំពោះទឹកដីនេះ²³ គឺទឹកដីទាំងមូលត្រូវឆេះដោយស្ពាន់ធំរ និងអំបិល គ្មាននរណាអាចសាបព្រោះ គ្មានដំណាំអ្វីដុះ សូម្បីតែស្មៅក៏គ្មានផង ហើយត្រូវបំផ្លាញដូចក្រុងសូដុម ក្រុងកូម្រា ក្រុងអាដម៉ា និងក្រុងសេប៉ាម ដែរជាទីក្រុងដែលព្រះអម្ចាស់បំផ្លាញ ដោយសេចក្តីខ្ជាប់ និងព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ²⁴ ប្រជាជាតិទាំងអស់ពោលថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តបែបដូច្នេះចំពោះទឹកដីនេះ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គខ្ជាប់បែបនេះ?

²⁵ នោះគេនឹងឆ្លើយតបវិញថា គឺដោយសារពួកគេបានបោះបង់ចោលសម្ពន្ធមេត្រី ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ដែលព្រះអង្គបានចងជាមួយពួកគេ នៅពេលដែលព្រះអង្គបាននាំពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប²⁶ ហើយពួកគេបាននាំគ្នាទៅគោរពបម្រើព្រះដទៃ ជាព្រះដែលគេមិនបានស្គាល់ ហើយព្រះអង្គក៏មិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេថ្វាយបង្គំដែរ។

²⁷ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធយ៉ាងខ្លាំងទាស់នឹងទឹកដីនេះ ហើយទម្លាក់អស់ទាំងបណ្តាសាដែលបានចែងទុកក្នុងគម្ពីរនេះ កើតមានដល់ពួកគេ។²⁸ ព្រះអម្ចាស់បានដកពួកគេចេញពីទឹកដីរបស់ខ្លួន ដោយព្រះហឫទ័យខ្ជាប់យ៉ាងខ្លាំងបំផុត ហើយព្រះអង្គបានបោះពួកគេចោលទៅក្នុងទឹកដីមួយទៀត រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

²⁹ មានតែព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ ដែលជ្រាបនូវអ្វីៗដែលលាក់កំបាំងនេះ ព្រះអង្គបើកឲ្យយើង និងកូនចៅរបស់យើងគ្រប់ជំនាន់តទៅ ដើម្បីឲ្យយើងប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រិស្ទនីយនេះ។

¹នៅពេលសេចក្តីទាំងនេះបានកើតឡើងអ្នករាល់គ្នា គឺការប្រទានព្រះពរ និងបណ្តាសា ដែលខ្ញុំបានដាក់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា ហើយនៅពេលអ្នករាល់គ្នានឹកឃើញសេចក្តីទាំងនេះ នៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិដទៃទាំងអស់ ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នាបានបណ្តេញអ្នករាល់គ្នា²ព្រមទាំងនៅពេលអ្នករាល់គ្នាវិលត្រលប់មកកាន់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នាវិញ ហើយស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដែលខ្ញុំកំពុងបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ទាំងអ្នករាល់គ្នា និងកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយអស់អំពីចិត្ត និងអស់អំពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា³នោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នានឹងស្តារស្ថានភាពរបស់អ្នករាល់គ្នា និងមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់អ្នករាល់គ្នាព្រះអង្គនឹងបែរមក ហើយប្រមូលផ្តុំអ្នករាល់គ្នាវិញ ចេញពីប្រជាជនទាំងអស់ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានកម្ចាត់កម្លាយអ្នករាល់គ្នាទៅនោះ។

⁴ប្រសិនបើ ប្រជាជនដែលត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅកន្លែងឆ្ងាយបំផុតនៅលើផែនដី ក៏ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីទីនោះ។

⁵ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅកាន់ទឹកដីដែលដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាបានកាន់កាប់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងកាន់កាប់ទឹកដីនោះម្តងទៀត ព្រះអង្គនឹងធ្វើការល្អ ហើយនឹងចម្រើនអ្នករាល់គ្នាបន្ថែមទៀត គឺច្រើនជាងព្រះអង្គបានប្រទានដល់ដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាទៅទៀត។

⁶ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងកាត់ស្បែកចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយចិត្តរបស់ពួកអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយអស់អំពីចិត្ត និងអស់អំពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា ធ្វើដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាអាចរស់នៅបាន។

⁷ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាទម្លាក់បណ្តាសាទាំងអស់នេះលើសត្រូវ និងលើអ្នកណាដែលស្អប់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងអស់អ្នកណាដែលបៀតបៀនអ្នករាល់គ្នា។⁸អ្នករាល់គ្នានឹងត្រឡប់មកវិញ ហើយស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នានឹងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីបង្គាប់ទាំងអស់ ដែលខ្ញុំកំពុងបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ។

⁹ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចម្រុងចម្រើនកិច្ចការដែលដៃអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើ ទាំងផលផ្លែនៃអ្នករាល់គ្នា ទាំងផលនៃហ្វូងសត្វរបស់អ្នក ព្រមទាំងផលដែលកើតចេញពីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងរីករាយប្រោសឲ្យអ្នករាល់គ្នាម្តងទៀត ដូចជាព្រះអង្គបានរីករាយនឹងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។¹⁰ព្រះអង្គនឹងកាន់តាមសេចក្តីនេះ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ និងបទបញ្ជាដែលបានចារនៅក្នុងកម្ពីរក្រឹតវិន័យនេះ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាបែរមកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ ដោយអស់អំពីចិត្ត និងអស់អំពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹¹ដ្បិត សេចក្តីបង្គាប់ ដែលខ្ញុំកំពុងតែបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ គឺមិនពិបាកខ្លាំងពេកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាទេ ហើយក៏មិនមែននៅឆ្ងាយដែរ។

¹²សេចក្តីនេះមិនមែននៅលើស្ថានសួគ៌ទេ ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នាគួរតែនិយាយថា តើអ្នកណានឹងឡើងទៅដើម្បីឮក្រយី និងនាំសេចក្តីទាំងនេះចុះមកឲ្យយើង ព្រមទាំងធ្វើឲ្យយើងអាចនឹងស្តាប់ឮផង ដើម្បីឲ្យយើងប្រតិបត្តិតាម?

¹³ក៏មិនមែននៅត្រឹមខាងនាយសមុទ្រ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាគួរនិយាយថា តើអ្នកណានឹងឆ្លងសមុទ្រសម្រាប់ឮក្រយី និងនាំយកព្រះបន្ទូលមកកាន់ឮក្រយី ហើយធ្វើឲ្យឮក្រយីបានឮ ដើម្បីឲ្យយើងអាចនឹងប្រតិបត្តិតាមផង?¹⁴ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលគឺនៅក្បែរនឹងអ្នករាល់គ្នា គឺនៅក្នុងមាត់ និងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចប្រតិបត្តិតាមបាន។

¹⁵មើល ថ្ងៃនេះខ្ញុំបានដាក់ជីវិត និងសេចក្តីល្អ នៅពីមុខអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងសេចក្តី និងអំពើអាក្រក់។¹⁶ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមច្បាប់នៃព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលខ្ញុំកំពុងតែបង្គាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ និងកាន់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់អង្គ ព្រមទាំងបទបញ្ជា និងបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ព្រះអង្គ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិតរស់នៅ និងចម្រើនឡើង ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងប្រទានព្រះពរដល់អ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នានឹងចូលទៅកាន់កាប់នោះ។

¹⁷ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាងាកចេញ និងមិនព្រមស្តាប់ តែបណ្តោយឲ្យគេទាញអ្នករាល់គ្នាទៅថ្វាយបង្គំ និងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដទៃ¹⁸នោះសូមខ្ញុំប្រកាសប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះថា អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសជាប្រាកដ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនមានអាយុវែងនៅលើទឹកដី ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងដាច់ ដើម្បីចូលទៅកាន់កាប់ឡើយ។

¹⁹ខ្ញុំហៅមេឃ និងផែនដីធ្វើជាសាក្សីប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះថា ខ្ញុំបានដាក់ជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់ ព្រះពរ និងបណ្តាសា នៅពីមុខអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ ចូរជ្រើសរើសជីវិត ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចរស់នៅបាន ទាំងអ្នក និងពួកជញ្ជូនរបស់អ្នករាល់គ្នា។²⁰ធ្វើយ៉ាងនេះ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា អ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីស្តាប់តាមព្រះសូរសៀង និងនៅជាប់នឹងព្រះអង្គ។ ដ្បិតព្រះអង្គគឺជាជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នា និងជាអាយុយើងយូររបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចរស់នៅក្នុងទឹកដី ដែលព្រះអម្ចាស់បានស្ស្រូចចំពោះដូនតារបស់អ្នក គឺចំពោះលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប ថានឹងប្រទានដល់ពួកលោក»។

31 ¹លោកម៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។²លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំឥឡូវ មានអាយុមួយរយប្រាំបួនឆ្នាំហើយ ខ្ញុំមិនអាចបន្តដឹកនាំអ្នករាល់គ្នាទៀតទេ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា ខ្ញុំនឹងមិនអាចឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់បានទេ។ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គនឹងយាងនៅមុខអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញប្រជាជាតិទាំងនេះ ចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នកនឹងដកហូតយកទឹកដីរបស់ពួកគេ។ លោកយ៉ូសេនឹងឆ្លងទន្លេនៅពីមុខអ្នករាល់គ្នា ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល។

⁴ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រព្រឹត្តជាមួយពួកគេ ដូចដែលព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តជាមួយនឹងស៊ីហុន និងអុកជាស្តេចនៃជនជាតិអាម៉ូរី ព្រមទាំងទឹកដីរបស់ពួកគេ ជាទឹកដីដែលព្រះអង្គបានបំផ្លាញ។⁵ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានជ័យជម្នះដល់អ្នករាល់គ្នាឲ្យយកឈ្នះពួកគេ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាប្រឈមមុខនឹងពួកគេ នៅក្នុងការប្រយុទ្ធ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេ តាមសេចក្តីដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។⁶ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង កុំភ័យខ្លាច ហើយតក់ស្លុតនៅចំពោះពួកគេឲ្យសោះ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គគឺជាព្រះដែលយាងទៅជាមួយអ្នកហើយ ព្រះអង្គនឹងមិនចាកចេញ ឬបោះបង់អ្នករាល់គ្នាចោលឡើយ។

⁷លោកម៉ូសេបានហៅលោកយ៉ូសេហើយមានប្រសាសន៍ទៅលោកនៅចំមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង ដ្បិត អ្នកនឹងនាំប្រជាជនទាំងនេះ ចូលទៅកាន់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់បានស្ងៀមចំពោះដួនតារបស់ពួកគេ ថានឹងប្រទានឲ្យពួកគេ។ អ្នកនឹងត្រូវឲ្យពួកគេចាប់យកទឹកដីនោះជាមរតករបស់ពួកគេ។⁸ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គគឺជាព្រះដែលនាំមុខអ្នក ព្រះអង្គនឹងគង់នៅជាមួយអ្នក ព្រះអង្គនឹងមិនចាកចេញ ឬបោះបង់អ្នកចោលឡើយ ចូរកុំភ័យខ្លាចឲ្យសោះ ចូរកុំបំបាក់ទឹកចិត្តឲ្យសោះ។

⁹លោកម៉ូសេបានសរសេរក្រិស្ណវិស័យនេះ ហើយបានប្រគល់ឲ្យទៅកាន់ពួកបូជាចារ្យជាកូនចៅពួកលេវី ជាអ្នកដែលសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ លោកក៏បានប្រគល់ជូនចំពោះពួកចាស់ទុំនៃអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។¹⁰លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ពួកគេ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «នៅចុងឆ្នាំ រាល់ប្រាំពីរឆ្នាំម្តង គឺនៅពេលកំណត់នៃឆ្នាំដែលត្រូវដោះលែង

ក្នុងពេលបុណ្យប្រាំ¹¹ពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅកន្លែងដែលព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើសសម្រាប់ជាទីសក្ការ ហើយអ្នកនឹងត្រូវអានក្រិស្ណវិស័យនេះនៅមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ឲ្យគេពួកគេបានឮ។

¹²ចូរប្រមូលផ្តុំប្រជាជន ទាំងប្រុស ទាំងស្រី ព្រមទាំងកូនក្មេង និងជនជាតិដទៃដែលរស់នៅក្នុងក្រុងរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចឮ ហើយបានរៀនផង ហើយដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនឹងកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នក ព្រមទាំងកាន់តាមសេចក្តីដែលបានចែងក្នុងក្រិស្ណវិស័យនេះផង។¹³ចូរធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យកូនៗរបស់ពួកគេ ដែលមិនបានស្គាល់ អាចនឹងឮ ហើយរៀនដើម្បីកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចជាអ្នករស់នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នកនឹងឆ្លងកាត់ទន្លេដើម្បីកាន់កាប់នោះ។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «មើល ថ្ងៃដែលអ្នកត្រូវស្លាប់ជិតមកដល់ហើយ ចូរហៅលោកយ៉ូសេ ហើយចូលមកក្នុងត្រសាលនៃការប្រជុំ ដើម្បីយើងនឹងប្រទានសេចក្តីបង្គាប់ដល់លោក។ លោកម៉ូសេ និងលោកយ៉ូសេបានចូលរួមក្នុងត្រសាលប្រជុំ។¹⁵ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកក្នុងត្រសាល នៅក្នុងបង្គោលពពក បង្គោលពពកនោះឈរនៅពីលើទ្វារត្រសាល។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «មើល អ្នកនឹងត្រូវដកលក់ទៅជាមួយដួនតារបស់អ្នក ហើយប្រជាជននេះនឹងលើកគ្នា ហើយប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ទៅតាមព្រះដទៃ ក្នុងទឹកដីដែលពួកគេចូលទៅរស់នៅ។ ពួកគេនឹងបោះបង់ចោលយើង ហើយបានកាត់ផ្តាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីដែលយើងបានចងជាមួយពួកគេ។

¹⁷បន្ទាប់មក នៅថ្ងៃនោះ សេចក្តីក្រោធរបស់យើងនឹងត្រូវឆ្ងល់ឡើងប្រឆាំងនឹងពួកគេ ហើយយើងនឹងបោះបង់ពួកគេ។ យើងនឹងគេចព្រះចេញពីពួកគេ នោះពួកគេនឹងត្រូវលេបត្របាក់អស់ទៅ។ គ្រោះមហន្តរាយ និងបញ្ហាជាច្រើននឹងកើតឡើងចំពោះពួកគេ ដូច្នេះហើយ នៅថ្ងៃនោះពួកគេនិយាយថា គ្រោះមហន្តរាយទាំងនេះ បានកើតឡើងលើពួកយើង តើមិនមែនដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់មិនគង់ក្នុងចំណោមយើងទេឬ?

¹⁸យើងនឹងពិតជាគេចមុខចេញពីពួកគេនៅថ្ងៃនោះ ដោយសារតែសេចក្តីអាព្រាហ៍កទាំងអស់ដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត ព្រោះពួកគេបានងាកបែរទៅរកព្រះដទៃ។

¹⁹ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ចូរសរសេរចម្រៀងនេះ សម្រាប់ខ្លួនអ្នក ហើយបង្រៀនចម្រៀងនេះទៅដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ចូរដាក់ចម្រៀងនេះនៅក្នុងមាត់ ដើម្បីឲ្យចម្រៀងនេះធ្វើជាសាក្សីដល់យើង ប្រឆាំងនឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

²⁰ដ្បិតនៅពេលដែលយើងបាននាំពួកគេចូលទៅទឹកដីដែលយើងបានស្ងៀមចំពោះបុព្វបុរសពួកគេថានឹងប្រទានដល់គេ ទឹកដីដែលពេញដោយទឹកដោះគោ ទឹកឃ្មុំ និងពេលពួកគេបរិភោគហើយ គេបានផ្តាត់ នោះពួកគេនឹងងាកបែរទៅរកព្រះដទៃ ហើយពួកគេនឹងបម្រើព្រះទាំងនោះ ហើយពួកគេនឹងមើលងាយ ពួកគេនឹងកាត់ផ្តាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់យើង។

²¹ពេលដែលអំពើអាព្រាហ៍ក និងបញ្ហាជាច្រើនកើតឡើងលើប្រជាជននេះ នោះចម្រៀងនេះនឹងធ្វើជាសាក្សីទាស់នឹងពួកគេ (ដ្បិត ចម្រៀងនេះនឹងមិនអាចលុបចេញពីមាត់របស់ពួកគេឡើយ)។ ដ្បិត យើងដឹងអំពីផែនការដែលពួកគេបង្កើតនៅថ្ងៃនេះ សូម្បីតែមុនពេលដែលយើងបាននាំពួកគេចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលយើងបានសន្យានឹងពួកគេ។

²²ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានសរសេរចម្រៀងនេះ នៅថ្ងៃនោះ ហើយបានបង្រៀនចម្រៀងនេះដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

²³ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសេចក្តីបង្គាប់មួយឲ្យលោកយ៉ូសេជាកូនរបស់លោកនួន ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង ដ្បិត អ្នកនឹងត្រូវនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចូលទៅទឹកដីដែលយើងបានស្ងៀមចំពោះអ្នក ហើយយើងនឹងគង់នៅជាមួយអ្នក។

²⁴សេចក្តីនេះកើតឡើងនៅពេលដែលលោកម៉ូសេបានបញ្ចប់ការសរសេរព្រះបន្ទូលនៃក្រិស្ណវិស័យនេះទុកក្នុងគម្ពីរ²⁵លោកម៉ូសេបង្គាប់ពួកលេវី ដែលសែងហិបសម្ព័ន្ធមេត្រីនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយលោកមានប្រសាសន៍ថា៖²⁶ «ចូរយកគម្ពីរក្រិស្ណវិស័យ ហើយដាក់ដាក់ក្បែរហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ដូច្នេះ គម្ពីរក្រិស្ណវិស័យនេះអាចធ្វើជាសាក្សីទាស់នឹងអ្នក។

²⁷ដ្បិត ខ្ញុំដឹងអំពីចិត្តបះបោរ និងចិត្តរឹងរូសរបស់អ្នក មើល កាលណាខ្ញុំរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នានៅឡើយ អ្នកបានបះបោរ ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ ចុះទម្រង់តែខ្ញុំស្តាប់ទៀត តើអ្នករាល់គ្នានឹងបះបោរខ្លាំងយ៉ាងណាទៅ? ចូរប្រមូលពួកចាស់ទុំនៃកុលសម្ព័ន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា និងមេដឹកនាំទាំងអស់របស់អ្នករាល់គ្នា មកឯខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់ពាក្យទាំងនេះដល់ពួកគេ ព្រមទាំងយកមេឃ និងផែនដីធ្វើជាសាក្សីប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា។²⁸ដ្បិត ខ្ញុំដឹងថា បន្ទាប់ពីខ្ញុំស្តាប់ទៅ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបង្ខំចិត្ត ហើយងាកបែរចេញពីផ្លូវដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា នោះគ្រោះមហន្តរាយនឹងកើតឡើងលើអ្នករាល់គ្នា ពេញមួយជីវិតរបស់អ្នក។ ការនេះនឹងកើតឡើង ដោយសារតែអ្នករាល់គ្នានឹងទៅប្រព្រឹត្តអ្វីដែលអំពើអាព្រាហ៍កនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ បណ្តាលឲ្យព្រះអង្គមានសេចក្តីក្រោធដោយអំពើដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត។

³⁰លោកម៉ូសេបានសូត្រដាក់ក្នុងត្រាចៀករបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលកំពុងជួបប្រជុំ គឺជាពាក្យដែលនៅក្នុងចម្រៀងនេះរហូតចប់។

32 ¹ខ្ញុំផ្ទៃមេឃើយ ចូរស្តាប់សេចក្តីដែលខ្ញុំនិយាយ។ ផែនដីមើយ ចូរស្តាប់ពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយ។²សូមឲ្យការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំហូរចុះមកដូចជាក្លៀង សូមឲ្យពាក្យដ៏របស់ខ្ញុំ ដូចជាទឹកសន្សើម ដូចជាក្លៀងរលឹម ធ្លាក់លើស្មៅខៀវខ្ចី ហើយដូចជាទឹកស្រោចលើដំណាំ។

³ដ្បិត ខ្ញុំនឹងប្រកាសពីព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ និងលើកម្លើងភាពថ្កុំថ្កើងនៃព្រះរបស់យើង។⁴ព្រះអង្គជាច្នៃ កិច្ចការរបស់ព្រះអង្គគឺល្អគ្រប់លក្ខណ៍ ដ្បិត អស់ទាំងឆ្នាំរបស់ព្រះអង្គគឺទៀងត្រង់។ ព្រះអង្គគឺជាព្រះដែលស្មោះត្រង់ ព្រះអង្គគ្មានសេចក្តីទុច្ចរិតទេ។ ព្រះអង្គជាព្រះដែលសុចរិត និងយុត្តិធម៌។
⁵ពួកគេបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងអាក្រក់ប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ។ ពួកគេមិនមែនជាកូនរបស់ព្រះអង្គទេ។ នេះគឺជាសៅហ្មងរបស់ពួកគេ។ ពួកគេគឺជាជំនាន់មនុស្សអាក្រក់ ហើយរៀបចំវេរៈ⁶មនុស្សល្ងើង និងឥតប្រាជ្ញាអើយ តើអ្នករាល់គ្នាសង់គុណព្រះអម្ចាស់ដោយប្រព្រឹត្តបែបនេះមែនទេ? តើព្រះអង្គមិនជាព្រះបិតា ជាព្រះតែមួយអង្គដែលបានបង្កើតអ្នករាល់គ្នាមកទេឬ? ព្រះអង្គបានបង្កើតអ្នករាល់គ្នា និងតាំងអ្នកឡើងផង។

⁷ចូរនឹកចាំពីថ្ងៃពីចាស់បុរាណ ចូរពិចារណាពីអាយុច្រើនឆ្នាំដែលកន្លងទៅ។ ចូរសួរឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នា នោះលោកនឹងបង្ហាញអ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹង ហើយសួរពួកចាស់ទុំ នោះពួកគេនឹងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ។⁸នៅពេលព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតបានប្រទានទឹកដ៏ឲ្យប្រជាជាតិទាំងឡាយ ទុកជាមរតក ពេលដែលព្រះអង្គបានបែងចែកមនុស្សលោកទាំងអស់ចេញពីគ្នា ហើយព្រះអង្គបានកំណត់ព្រំដែនឲ្យប្រជាជននានា តាមចំនួននៃព្រះរបស់ពួកគេ។

⁹ដ្បិត ចំណែករបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ លោកយ៉ាកុបគឺជាចំណែកមរតករបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ព្រះអង្គបានរកឃើញលោកនៅទីកន្លែងដែលស្ងាត់ ហ្មត់ហែង ក្នុងទីរហស្តាន គ្មានជីជាតិ និងឮតែសម្លេងស្រែកយំ ព្រះអង្គបានការពារលោក ហើយថែទាំលោក ព្រះអង្គបានការពារលោកដូចជាព្រះកែវព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គ។

¹¹ដូចសត្វត្រីដែលការពារសំបុក និងហើរការពារពីលើកូន ព្រះអម្ចាស់ត្រង់ដងស្លាបរបស់ព្រះអង្គ ហើយទទួលពួកគេ និងទ្រទ្រង់លើចំអង់ស្លាបរបស់ព្រះអង្គ។

¹²ព្រះអម្ចាស់តែមួយព្រះអង្គបាននាំលោក គ្មានព្រះដទៃណាដែលបាននាំជាមួយលោកឡើយ។

¹³ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យលោកនៅលើទឹកដីដែលមានទីខ្ពស់ ហើយព្រះអង្គបានចម្លែកលោកដោយផលផ្លែចេញពីស្រែចម្ការ ព្រះអង្គបានចិញ្ចឹមលោកដោយទឹកឃ្មុំចេញពីថ្ម និងប្រេងដែលចេញពីច្រាំងថ្មដីរឹង។

¹⁴លោកបរិភោគខ្លាញ់ចេញពីហ្វូងសត្វ ហើយផឹកទឹកដោះចេញពីហ្វូងចៀម ជាមួយនឹងខ្លាញ់របស់កូនចៀម និងចៀមឈ្មោលនៃទឹកដីបាសាន ព្រមទាំងពពែផង ហើយស្រូវសាលីល្អបំផុត ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏បានផឹកស្រាដែលធ្វើពីទំពាំងបាយជូរដែរ។

¹⁵ប៉ុន្តែ យេស៊ូបានធំធាត់ និងមានកម្លាំងរឹងប៉ឹង អ្នកបានធំធាត់ អ្នកបានធំធាត់ខ្លាំង ហើយអ្នកបានបរិភោគ លោកបានបោះបង់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតលោកមក ហើយលោកបានមិនទទួលយកថ្វីដៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់លោក។

¹⁶ពួកគេធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីប្រចណ្ឌ ដោយព្រះដទៃរបស់ពួកគេ ហើយដោយអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់ពួកគេ ពួកគេធ្វើឲ្យព្រះអង្គព្រះពិរោធ។

¹⁷ពួកគេថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ពួកអារក្ស ដែលមិនជាព្រះពិត ព្រះដែលពួកគេមិនបានស្គាល់ ជាព្រះដែលទើបតែនឹងកើតមក ជាព្រះរបស់ដួនតារបស់អ្នកមិនបានភ័យខ្លាច។¹⁸អ្នករាល់គ្នាបានមិនបានខ្វល់ពីព្រះអង្គជាច្នៃ ដែលជាព្រះបិតា ហើយបានភ្លេចព្រះអង្គជាព្រះដែលបានបង្កើតអ្នករាល់គ្នាមក។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញការនេះ ហើយព្រះបានបដិសេធពួកគេ ដោយព្រោះបុត្រដ៏របស់ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យព្រះអង្គព្រះពិរោធ។²⁰ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងបែរព្រះក្រៃចេញពីពួកគេ» «យើងនឹងចាត់ចែងចុងក្រោយរបស់ពួកគេយ៉ាងណា ដ្បិត ពួកគេជាតំណាងមនុស្សរឹងចេស ជាកូនចៅដែលគ្មានចិត្តស្មោះត្រង់។

²¹ពួកគេបានធ្វើឲ្យយើងប្រចណ្ឌ ដោយសាររបស់ដែលមិនមែនជាព្រះ និងបានធ្វើឲ្យយើងខឹងដោយសារការឥតប្រយោជន៍របស់ពួកគេ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេច្រណែន ដោយសារពួកអ្នកដែលមិនមែនជាប្រជាជនណាមួយ ហើយដោយប្រជាជាតិមួយដែលល្ងើង យើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេខឹង។

²²ដ្បិត ភ្លើងកំហឹងរបស់យើងបានឆាបឆេះឡើង ហើយនេះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ គឺលេបត្របាក់ផែនដី និងគោតផលរបស់ផែនដី ហើយឆាបនេះគ្រឹះភ្នំនានា។

²³យើងនឹងបង្កមហន្តរាយដល់ពួកគេ យើងនឹងបាញ់ព្រួញរបស់យើងទាំងអស់ទៅលើគេ។²⁴ពួកគេនឹងចុះខ្សោយដោយការស្រែកឃ្លាន ហើយលេបត្របាក់ដោយសារភ្លើងនេះ និងការបំផ្លាញយ៉ាងដូចគ្នា យើងនឹងបញ្ជូនពួកគេទៅក្នុងចង្កូមរបស់សត្វព្រៃ និងសត្វល្អិតនៅលើដីឲ្យចឹកគេផង។

²⁵នៅខាងក្រៅផ្ទះ ពួកគេនឹងស្លាប់ដោយសារមុខជា ហើយនៅក្នុងបន្ទប់ដេកពួកគេនឹងស្លាប់ដោយភ័យខ្លាំង។ ការនេះនឹងបំផ្លាញទាំងកំលោះ និងក្រមុំ ទាំងទារកនៅលើ ទាំងចាស់សក់ស្កូវផង។²⁶យើងបាននិយាយថា យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយពួកគេឲ្យវិនាសទៅឆ្ងាយ យើងនឹងលុបបំបាត់ការនឹកចាំអំពីពួកគេ ចេញពីមនុស្សលោកទៅ។

²⁷ប៉ុន្តែ យើងខ្លាចថាខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេអ្នកអង្គ ហើយសត្រូវរបស់ពួកគេអាចនឹងកាត់សេចក្តីខុស ហើយគេអាចនឹងនិយាយថា ដែរបស់ពួកយើងខ្លាំង យើងអាចនឹងសម្រេចការងារទាំងអស់បាន។

²⁸ដ្បិត អ៊ីស្រាអែលគឺជាប្រជាជាតិមួយគ្មានប្រាជ្ញា ហើយគ្មានអ្នកចេះដឹងទេ។²⁹អូ បើសិនពួកគេជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា និងជាមនុស្សចេះដឹង នោះពួកគេអាចពិចារណាអំពីវាសនាដែលនឹងកើតមានចំពោះពួកគេហើយ!

³⁰តើមនុស្សម្នាក់អាចនឹងដេញមនុស្សមួយពាន់នាក់ ហើយដាក់មនុស្សពីរនាក់ប្រយុទ្ធជាមួយម៉ឺននាក់ដូចម្តេចទៅ បើព្រះដ៏ជាច្នៃរបស់គេមិនបានលក់គេ ហើយព្រះអម្ចាស់មិនបានប្រគល់ពួកគេទៅខ្មាំងសត្រូវទេនោះ?³¹ដ្បិត ថ្មជាខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកយើងគឺមិនដូចជាច្នៃរបស់ពួកយើងឡើយ សូម្បីតែខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកយើង ក៏ទទួលស្គាល់ដូច្នេះដែរ។

³²ដ្បិត ដើមទំពាំងបាយជូររបស់ពួកគេ ចេញមកពីដើមទំពាំងបាយជូរនៃក្រុងសូដុម ហើយចេញចម្ការនៃក្រុងកូម៉ារី ផ្លែទំពាំងបាយជូររបស់ពួកគេគឺជាផ្លែទំពាំងបាយជូរពុល ហើយចង្កោមរបស់ពួកគេក៏ល្ងើងដែរ។

³³ស្រទំពាំងបាយជូររបស់ពួកគេគឺមានជាតិពុលនៃពស់ និងដូចជាពិសដ៏សាហាវរបស់ពួកគេពស់វែក។³⁴តើមិនមានគម្រោងការដែលលាក់កំបាំង ដោយយើងទាំងបីទីត្រានៅក្នុងឃ្លាំងរបស់យើងទេឬ?

³⁵ការសងសឹក និងការតបទៅវិញគឺស្រេចតែលើយើង នៅពេលនោះ ដើមរបស់ពួកគេអរិល ដ្បិត ថ្ងៃនៃអន្តរាយសម្រាប់ពួកគេគឺជិតមកដល់ ហើយថ្ងៃដែលពួកគេទទួលការអាក្រក់ក៏នឹងកើតឡើងយ៉ាងរហ័សដែរ។

³⁶ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានភាពត្រឹមត្រូវដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនឹងអាណិតមេត្តាដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គនឹងទតឃើញថាកម្លាំងរបស់ពួកគេគឺបាត់អស់ហើយ ហើយគ្មានអ្នកណាម្នាក់នៅសល់ឡើយ ទាំងទាសករ ឬអ្នកជាផង។

³⁷បន្ទាប់មក ព្រះអង្គនឹងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើព្រះរបស់ពួក ជាថ្មដាដែលពួកគេបានយកចាត់ពីនោះ នៅឯណាទៅ?

³⁸ព្រះដែលបានទទួលទានខ្លាញ់នៃយញ្ញបូជារបស់ពួកគេ និងផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរនៃតង្វាយច្រូចរបស់ពួកគេ? ចូរឲ្យពួកគេក្រោកឡើង និងជួយអ្នកចុះ ចូរឲ្យពួកគេធ្វើជាអ្នកការពារអ្នកចុះ។

³⁹ឥឡូវនេះ មើល គឺយើងនេះហើយដែលជាព្រះ គ្មានព្រះឯណាក្រៅពីយើងទេ យើងសម្លាប់ ហើយប្រោសឲ្យរស់ យើងធ្វើឲ្យប្លែក ហើយយើងប្រោសឲ្យជា គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីដៃរបស់យើងបានទេ។⁴⁰ ដ្បិតយើងលើកដៃរបស់យើងទៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយស្បថក្នុងនាមយើងដែលមានព្រះជន្មអស់កល្បជានិច្ច។

⁴¹នៅពេលយើងសុំរួចមុខដាវដែលភ្លឺចាំងរបស់យើង ហើយដៃរបស់យើងចាប់កាន់សេចក្តីត្រឹមត្រូវ យើងនឹងសងសឹកខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ហើយយើងនឹងសងវិញដល់អស់អ្នកណាដែលស្អប់យើង។

⁴²យើងនឹងធ្វើឲ្យគ្រាប់ព្រួញរបស់យើងស្រវឹងជាមួយឈាម ហើយដៃរបស់យើងនឹងលេបត្រចាត់សាច់ និងឈាមនៃអ្នកដែលស្លាប់ ព្រមទាំងពួកឈ្លីយ ហើយចាប់ពីក្បាលរបស់អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកខ្មាំងសត្រូវ»។

⁴³ចូរឲ្យប្រជាជាតិរបស់អ្នក អរសប្បាយឡើង ជាមួយនឹងប្រជាជននៃព្រះ ដ្បិត ព្រះអង្គនឹងសងសឹកជួសអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងសងសឹកចំពោះពួកខ្មាំងសត្រូវ ហើយព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យទឹកដី និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គរួចផុតពីភាពសៅហ្មង។

⁴⁴លោកម៉ូសេ និងលោកយ៉ូស្វ ជាភូនរបស់លោកនួន បាននាំយក ព្រះបន្ទូលទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងចម្រៀងនេះទៅប្រាប់ប្រជាជនទាំងអស់ឲ្យបានឮ។

⁴⁵លោកម៉ូសេបានសូត្រព្រះបន្ទូលទាំងអស់នោះ ទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

⁴⁶លោកម៉ូសេបាននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា «ចូរនឹកចាំគ្រប់ទាំងពាក្យដែលខ្ញុំបានទូន្មានអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចបង្គាប់ដល់កូនចៅរបស់អ្នកដើម្បីឲ្យពួកគេកាន់តាមគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ។

⁴⁷ដ្បិតនេះមិនមែនជាបញ្ហាតូចតាចសម្រាប់អ្នកទេ ពីព្រោះសេចក្តីនេះគឺជាជីវិតរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ ហើយតាមរយៈការនេះអ្នករាល់គ្នានឹងរស់នៅបានយូរអង្វែងនៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នានឹងឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ដាន់ចូរទៅកាន់កាប់»។

⁴⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេនៅថ្ងៃនោះដែរថា⁴⁹ «ចូរឡើងទៅកំពូលភ្នំនេបូដែលស្ថិតនៅជួរភ្នំអាបារ៉ាអ៊ីនក្នុងទឹកដីម៉ូអាប៉ាទល់មុខនឹងទន្លេយ៉ដាន់ហើយសម្លឹងមើលទឹក

⁵⁰អ្នកនឹងស្តាប់នៅភ្នំដែលអ្នកឡើងទៅនោះហើយអ្នកនឹងបានជួបជុំជាមួយនឹងដូនតារបស់អ្នក ដូចលោកអ៊ីស៊ីន ដែលបានស្តាប់នៅលើភ្នំហោរ ហើយបានជួបជុំដូនតារបស់គាត់ដែរ។

⁵¹ការនេះនឹងកើតឡើងដោយសារអ្នកមិនបានស្មោះត្រង់ចំពោះខ្ញុំក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលកាលនៅក្បែរប្រភពទឹកមេរីបា។ នៅក្នុងទីហោរស្ថានស៊ីន ពីព្រោះអ្នកមិនបានលើកតម្កើងយើង និងគោរពយើងនៅចំពោះមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទេ។⁵² ដ្បិត អ្នកនឹងឃើញទឹកដីដែលនៅចំពោះមុខអ្នក ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងមិនអាចទៅទីនោះបានទេ ដែលជាទឹកដីដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឡើយ»។

33¹ នេះគឺជាពរដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកសំណប់របស់ព្រះ បានឲ្យពរដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមុនពេលសេចក្តីស្លាប់របស់គាត់មកដល់។
² លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកពីស៊ីណៃ ហើយបានបំភ្លឺពីភ្នំសៀមកលើពួកគេ។ ព្រះអង្គបានជះពន្លឺពីភ្នំប៉ារ៉ាស ហើយព្រះអង្គបានយាងមកជាមួយទេវតាទាំងសល់សែន។ ព្រះអង្គកាន់ក្រឹត្យវិន័យចេញពីព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ ដែលមានពន្លឺដូចជាភ្លើង។

³ ប្រាកដណាស់ ព្រះអង្គស្រឡាញ់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គរក្សាប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ហើយពួកគេក្រាបនៅទៀបព្រះបាទាព្រះអង្គ ដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁴ លោកម៉ូសេបានប្រគល់ក្រឹត្យវិន័យឲ្យពួកយើង គឺជាមរតករបស់កូនចៅលោកយ៉ាកុប។
⁵ នៅពេលមេដឹកនាំដែលជាស្តេចនៅក្នុងពួកយេស៊ូន និងកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានជួបជុំគ្នា។⁶ សូមឲ្យលោករូបនេះដែលមានជីវិតរស់នៅ កុំឲ្យស្លាប់ឡើយ ហើយឲ្យគេកើនចំនួនច្រើនឡើង។

⁷ នេះគឺជាពររបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដា។ លោកម៉ូសេថ្លែងថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះអង្គព្រះសណ្តាប់ពាក្យរបស់យូដា ហើយសូមនាំគេចូលទៅបងប្អូនរបស់ខ្លួនវិញ។ សូមឲ្យគេជួយការពារបងប្អូនរបស់ខ្លួន ក្នុងពេលដែលពួកគេទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងខ្មាំងសត្រូវ។
⁸ ចំពោះកុលសម្ព័ន្ធលើវិ លោកម៉ូសេនិយាយថា៖ រីឯឆ្មើម និងយូរីម ព្រះអង្គបានប្រគល់ឲ្យទៅកូនចៅលើវិ ជាពួកអ្នកដែលបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានល្បងលញ្ឆក់នៅត្រង់ម៉ាសា ដែលព្រះអង្គវិនិច្ឆ័យទាសពួកគេនៅត្រង់មាត់ទឹកមេរីបា។
⁹ បុរសម្នាក់ដែលបាននិយាយអំពីឪពុកម្តាយរបស់គេថា៖ «ខ្ញុំមិនបានឃើញពួកគាត់ទេ»។ ហើយគេក៏មិនបានទទួលស្គាល់បងប្អូនរបស់ខ្លួនដែរ និងមិនរស់នៅក្នុងចៅរបស់ខ្លួនទៅទៀត។ ដ្បិត គេបានកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយកាន់តាមសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអង្គ។
¹⁰ ពួកគេបង្រៀនបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គដល់កូនចៅលោកយ៉ាកុប ហើយបង្រៀនក្រឹត្យវិន័យដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ ហើយពួកគេដុតគ្រឿងក្រអូបថ្វាយចំពោះព្រះអង្គ ហើយថ្វាយតង្វាយទាំងមូលនៅលើអាសនៈរបស់ព្រះអង្គ។
¹¹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រទានពរឲ្យពួកគេមានកម្លាំង ហើយប្រទានពរដល់អ្វីៗដែលពួកគេធ្វើ។

សូមបំបាក់ចង្កេះដល់ពួកអ្នកដែលលើកគ្នាទាស់ប្រឆាំងនឹងពួកគេ ដូច្នេះ គេត្រូវបរាជ័យហើយងើបលែងរួច។
¹² រីឯកូនចៅបេនយ៉ាមីន លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ ព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់បេនយ៉ាមីនណាស់ ហើយគេនឹងរស់នៅក្បែរព្រះអង្គដោយសុខសាន្ត ព្រះអម្ចាស់នឹងការពារពួកគេជានិច្ច ហើយពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។
¹³ រីឯកូនចៅយ៉ូសែប លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមឲ្យទឹកដីរបស់គាត់បានទទួលពរតាមរយៈព្រះអម្ចាស់ ដោយរបស់ពិសេសដែលមានតម្លៃពីស្ពានសួគ៌ ជាទឹកសន្សើម និងពីទីដ៏ទៃទៀតដែលនៅខាងក្រោម។

¹⁴ សូមឲ្យទឹកដីរបស់គាត់ទទួលពរផលដែលដាំដុះជាច្រើនដែលនៅក្រោមកម្ដៅថ្ងៃ និងបង្កើតភោគផលយ៉ាងច្រើនជារៀងរាល់ខែ»¹⁵ ជាភោគផលដែលវិសេសនៅលើភ្នំបុរាណ និងសម្បូរភោគផលនៅភ្នំដ៏អស់កល្ប។
¹⁶ សូមឲ្យទឹកដីរបស់ពួកគេទទួលបានពរ ដោយរបស់ដ៏វិសេស ដែលកើតចេញដី និងភាពសម្បូរបែបនៃផែនដី ហើយព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ដែលគង់នៅក្នុងគុម្ពបន្លា។ សូមឲ្យពរល្អមកលើក្បាលរបស់លោកយ៉ូសែប និងនៅលើថ្នាសរបស់លោក ដែលជាមេគ្រប់គ្រងលើបងប្អូនរបស់លោក។
¹⁷ លោកដូចជា គោឈ្មោលដំបូង ដែលមានកម្លាំងខ្លាំង ហើយស្នែងរបស់លោកដូចជា ស្នែងនៃគោព្រៃ។ ហើយលោកនឹងរុញច្រានប្រជាជនទាំងអស់ ដោយសារនោះស្នែង រហូតដល់ចុងនៃផែនដី។ គឺជាពួកអេប្រាអ៊ីម ដែលមានគ្នាច្រើនអនេក និងពួកម៉ាណាសេដែលមានគ្នាទាំងពាន់ទាំងម៉ឺនដែរ។
¹⁸ រីឯកុលសម្ព័ន្ធសាប្បាយច្បង លោកម៉ូសេនិយាយថា៖ «សាប្បាយច្បងអើយ ចូរអរសប្បាយឡើងក្នុងកាលដែលអ្នករាល់គ្នាចេញទៅ ដំណើរការវិញ ចូរអរសប្បាយនៅក្នុងត្រសាលារបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ»។¹⁹ ពួកគេនឹងហៅប្រជាជននានាឲ្យទៅឯភ្នំ។ ពួកគេនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាសេចក្តីសុចរិត។ ដ្បិត ពួកគេនឹងទទួលផលបរិបូរណ៍ពីសមុទ្រ និងចេញពីខ្សាច់នៅលើឆ្នេរសមុទ្រ»។

²⁰ អំពីកុលសម្ព័ន្ធភាវីវិញ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលប្រទានឲ្យកាដមានទឹកដីធំទូលាយ។ លោកកាដនឹងរស់នៅទីនោះដូចសិង្ហញី ហើយហែកដៃ ឬក្បាល។
²¹ លោកកាដបានវិសយកដីមួយចំណែកដ៏ល្អសម្រាប់ខ្លួន ដ្បិត នៅក្នុងទឹកដីនោះ មានចំណែកសម្រាប់មេដឹកនាំ។ លោកកាដបានមកជាមួយពួកបណ្តាជន។ គេបានសម្រេចតាមសេចក្តីយុត្តិធម៌នៃព្រះអម្ចាស់ និងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គដល់អ៊ីស្រាអែល។
²² ចំពោះកូនចៅដាន់វិញ លោកម៉ូសេនិយាយថា ដាន់ប្រៀបដូចជាកូនគោ ដែលបានលោកសង្កប់ទៅលើស្រុកបាសាន។
²³ ចំពោះកូនចៅណែបថាលី លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «លោកណែបថាលីទទួលបានការសន្តោសប្រណី ហើយពេញដោយព្រះពរនៃព្រះអម្ចាស់ ចូរឲ្យគេចាប់យកទឹកដីខាងលិច និងខាងត្បូងចុះ»។

²⁴ ចំពោះកូនចៅអេស៊ីវ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមឲ្យអេស៊ីវទទួលបានព្រះពរយ៉ាងច្រើនលើសជាងពួកកូនចៅដទៃទៀត សូមឲ្យគេបានប្រកបដោយក្តីអាណិតស្រឡាញ់ក្នុងពួកបងប្អូនរបស់គេ ហើយសូមឲ្យគេមានប្រេងអូលីវសម្បូរហូរហៀរ។
²⁵ រុក្ខាទ្វារក្រុងរបស់អ្នកដែលធ្វើអំពើដែក និងលង្ហិន ហើយសូមឲ្យកម្លាំងរបស់គេនៅស្ថិតស្ថេរ និងសេចក្តីសុខសាន្តដល់អេស៊ីវ ដូចអាយុជីវិតរបស់គេដែរ។

²⁶ ឱយេស៊ូនអើយ គ្មាននរណាដូចព្រះឡើយ ព្រះអង្គយាងកាត់ផ្ទៃមេឃមកជួយអ្នក ដោយយាងកាត់យ៉ាងរុងរឿងនៅលើពពក។
²⁷ ព្រះអង្គជាជម្រករបស់អ្នកនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គទ្រង់អ្នកជានិច្ច។ ព្រះអង្គបានដេញច្រានខ្មាំងសត្រូវចេញពីមុខអ្នក ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរបំផ្លាញពួកគេទៅ!»។
²⁸ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្ត។ ហើយកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបនោះនៅតែឯង ក្នុងទឹកដីដែលមានស្រូវ និងស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ហើយមេឃក៏ទម្លាក់ទឹកសន្សើមមកដែរ។
²⁹ ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ អ្នកមានពរច្រើនណាស់ហើយ! តើមាននរណាដូចឯង ជាជនជាតិដែលព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះ ហើយព្រះអង្គជាខែលការពារអ្នក ហើយជាដាវនៃសិរីល្អរបស់អ្នកឬ? ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកនឹងចុះចូលនៅចំពោះមុខអ្នក ហើយអ្នកនឹងដាន់កម្ទេចនៅតាមទូលខ្ពស់ៗរបស់គេ។

34 ¹នោះ លោកម៉ូសេបានឡើងពីវាលទំនាបទឹកដីម៉ូអាប ឆ្ពោះទៅភ្នំនេបូ ត្រង់កំពូលភ្នំពីសកា ដែលទល់មុខនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម។
ហើយព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញឲ្យលោកម៉ូសេឃើញទឹកដីទាំងមូល គឺទឹកដីស្រុកកាណាណេនដែលក្រុងដាន់²ហើយទឹកដីណែបថាលីទាំងមូល និងទឹកដីអេប្រាអ៊ឹម និងម៉ាណាសេ ជាទឹកដីយូដាទាំងមូល រហូតដល់សមុទ្រខាងលិច តំបន់ណេកិប ព្រមទាំងតំបន់វាលទំនាប គឺជ្រលងភ្នំយេរូសាឡឹម ជាទីក្រុងដើម លម៉ើ រហូតដល់ក្រុងសូអា។

⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកថា៖ «នេះជាទឹកដីដែលយើងបានស្បៀងជាមួយលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុបថា៖
«យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីនេះឲ្យដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក យើងនឹងបង្ហាញឲ្យអ្នកឃើញទឹកដីនេះផ្ទាល់នឹងភ្នែក តែអ្នកមិនត្រូវឆ្លងចូលទៅឡើយ»។⁵ដូច្នេះ លោកម៉ូសេ ដែលជាអ្នកបម្រើព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់នៅទីនោះ ក្នុងទឹកដីម៉ូអាប តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁶ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនសពលោកនៅជ្រលងភ្នំក្នុងទឹកដីម៉ូអាប ទល់មុខនឹងបេតេអ៊ីរ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងដឹងកន្លែងបញ្ជូនសពរបស់ឡើយ។

⁷កាលដែលលោកម៉ូសេស្តាប់ លោកមានអាយុមួយរយម្ភៃឆ្នាំ តែភ្នែករបស់លោកមិនអន់ថយឡើយ រីឯកម្លាំងរបស់លោកក៏មិនបានថយចុះដែរ។

⁸ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាកាន់ទុក្ខលោកម៉ូសេ អស់រយៈពេលសាមសិបថ្ងៃ នៅត្រង់វាលទំនាបទឹកដីម៉ូអាប

ហើយពួកគេយំកាន់ទុក្ខលោកម៉ូសេរហូតទាល់តែផុតពេលសាមសិបថ្ងៃនោះ។

⁹លោកយ៉ូសេ ជាកូនរបស់លោកនួន មានចិត្តពេញដោយប្រាជ្ញាញាណ ដ្បិត លោកម៉ូសេបានដាក់ដៃលើលោក។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏នាំគ្នាស្តាប់បង្គាប់លោកយ៉ូសេ ដោយធ្វើតាមដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ។

¹⁰មិនមានព្យាករណ៍ម្នាក់ដូចលោកម៉ូសេនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលនោះទេ គឺព្រះអម្ចាស់ស្គាល់លោក មុខទល់នឹងមុខ។

¹¹ហើយគ្មាននរណាម្នាក់សម្តែងនិស្ម័យ និងការអស្ចារ្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់លោកឲ្យធ្វើនៅទឹកដីអេស៊ីប

ដើម្បីទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះចៅផារ៉ោ ព្រមទាំងពួករាជបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងដល់ទឹកដីរបស់ព្រះអង្គទាំងមូល។

¹²ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់អាចសម្តែងប្រវត្តិរបស់លោកម៉ូសេនៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដូចលោកម៉ូសេដែរ។

យ៉ូសេ

1 ¹តន្ត្រីនេះ ដល់ពេលដែលលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ហើយ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល ទៅកាន់លោកយ៉ូសេជាកូនរបស់លោកនួន ជាអ្នកជំនួយរបស់លោកម៉ូសេថា៖² «ម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់យើងបានស្តាប់ហើយ។ ដូច្នេះ ចូរក្រោកឡើងឆ្លងទន្លេយ៉ារដាន់នេះទៅ អ្នក និងប្រជាជនទាំងអស់នឹងចូលទៅកាន់ទឹកដីដែលយើងប្រគល់ដល់ពួកគេ គឺប្រគល់ឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ គ្រប់កន្លែងដែលអ្នកបោះជំហានទៅ³យើងនឹងប្រគល់ឲ្យអ្នក។ យើងបានប្រគល់ដល់អ្នក ដូចយើងបានសន្យានឹងម៉ូសេ។

⁴ទឹកដីរបស់អ្នក ចាប់តាំងពីទិវហាស្ថាន និងស្រុកលីបង់ រហូតដល់ទន្លេធំ គឺទន្លេអ៊ីប្រាត ដល់ទឹកដីរបស់ជនជាតិហេតទាំងអស់ និងរហូតដល់សមុទ្រធំ នៅទិសខាងលិច។⁵នៅក្នុងដីរឹបរបស់អ្នកគ្មាននរណាម្នាក់អាចប្រឆាំងជាមួយអ្នកបានឡើយ។ យើងនឹងនៅជាមួយអ្នក ដូចដែលយើងបាននៅជាមួយម៉ូសេដែរ។ យើងនឹងមិនបោះបង់ចោលអ្នក ឬចាកចេញពីអ្នកឡើយ។

⁶ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង។ អ្នកនឹងធ្វើឲ្យប្រជាជននេះបានកាន់កាប់ទឹកដីដែលយើងបានសន្យា ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេថា យើងនឹងប្រគល់ដល់ពួកគេ។⁷ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង។ ត្រូវប្រយ័ត្នក្នុងការប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់យើងបានប្រគល់ដល់អ្នក។ មិនត្រូវងាកឆ្វេង ឬងាកស្តាំឡើយ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានទទួលជោគជ័យនូវគ្រប់កន្លែងដែលអ្នកទៅ។

⁸អ្នកនឹងនិយាយពីគម្ពីរនិយន្តនេះជានិច្ច។ អ្នកត្រូវជឿជាក់គិតទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដូច្នេះ អ្នកអាចស្តាប់បង្គាប់នូវអ្វីដែលមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងគម្ពីរនេះ។

នោះអ្នកនឹងចម្រុងចម្រើន ហើយទទួលបានជោគជ័យ។⁹តើយើងមិនបានប្រាប់អ្នកឬ? ថា ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង! កុំភ័យខ្លាច កុំបាក់ទឹកចិត្តឲ្យសោះ។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក គង់នៅជាមួយអ្នកគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកទៅ។

¹⁰បន្ទាប់មកលោកយ៉ូសេបានបង្គាប់អ្នកដឹកនាំរបស់ប្រជាជនថា៖¹¹ «ចូរទាំងកាន់ជំរុំ ហើយបង្គាប់បណ្តាជនថា ចូរត្រៀមស្បៀងរៀងៗខ្លួន។

ក្នុងរវាងបីថ្ងៃអ្នកនឹងឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ារដាន់នេះ ហើយចូលទៅកាន់កាប់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកប្រទានដល់អ្នក»។

¹²លោកយ៉ូសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធរូបរ កាដ និងម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលថា៖

¹³ «ចូរចងចាំព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបានឲ្យអ្នកសម្រាក ហើយព្រះអង្គប្រគល់ទឹកដីនេះឲ្យអ្នក។

¹⁴ប្រពន្ធរបស់អ្នក កូនតូចៗរបស់អ្នក និងហ្វូងសត្វរបស់អ្នកនឹងស្នាក់នៅក្នុងទឹកដីដែលលោកម៉ូសេបានប្រគល់ដល់អ្នកនៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ារដាន់។ ប៉ុន្តែ ពួកទាហាននាំមុខជាមួយបងប្អូនរបស់អ្នក ដើម្បីជួយពួកគេ¹⁵រហូតទាល់តែព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នកបានសម្រាក ដូចព្រះអង្គបានឲ្យអ្នកសម្រាកដែរ។ នោះ ពួកគេចាប់យកទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកបានប្រទានដល់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក អ្នកអាចត្រឡប់មកទឹកដីរបស់អ្នកវិញ ហើយកាន់កាប់ទឹកដីនោះ៖

គឺទឹកដីដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យអ្នកនៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ារដាន់នៃទិសខាងកើត»។

¹⁶បន្ទាប់មក ពួកគេបានឆ្លើយតបមកលោកយ៉ូសេថា៖ «អ្វីទាំងអស់ដែលលោកបានបញ្ជាឲ្យយើងធ្វើតាម ហើយកន្លែងណាដែលលោកចង់ឲ្យយើងទៅ យើងនឹងទៅ»។¹⁷យើងនឹងស្តាប់បង្គាប់លោក ដូចជាយើងបានស្តាប់បង្គាប់លោកម៉ូសេដែរ។ សូមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកគង់នៅជាមួយលោក ដូចព្រះអង្គគង់នៅជាមួយលោកម៉ូសេដែរ។¹⁸អ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងបញ្ជារបស់លោក និងមិនស្តាប់បង្គាប់លោកនឹងត្រូវស្លាប់។ ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង។

2¹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេដាក់កូនរបស់លោកនួនបានបញ្ជូនបុរសពីរនាក់យ៉ាងសម្ងាត់ចេញពីស៊ីរីមកទៅស៊ីបការ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖
«ចូរទៅមើលទឹកដីទាំងមូល ជាពិសេសគឺក្រុងយេរិទ្ធ។» ពួកគេបានចាកចេញទៅ ហើយមកដល់ផ្ទះរបស់ស្រីពេស្យាម្នាក់ ដែលមានឈ្មោះថា រ៉ាហាប
រួចពួកគេក៏ស្នាក់នៅទីនោះ។² មានមនុស្សបានប្រាប់ស្តេចក្រុងយេរិទ្ធថា៖ «មើល! មានបុរសសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានមកស៊ីបការណ៍នៅក្នុងទឹកដីនេះ។»
³ ស្តេចក្រុងយេរិទ្ធបានឲ្យគេនាំសារទៅប្រាប់នាងរ៉ាហាបថា៖ «សូមនាំបុរសទាំងអស់ដែលមកស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់នាងចេញមក
ដោយសារពួកគេបានមកស៊ីបការណ៍នៅទីកន្លែងនេះទាំងមូល។»

⁴ ប៉ុន្តែ ស្រីនោះបាននាំបុរសទាំងពីរនាក់នោះទៅ ហើយលាក់ពួកគេទុក។ នាងបានឆ្លើយថា៖ «ចាំ ពិតជាមានមនុស្សប្រុសបានមកស្នាក់នៅផ្ទះនាងខ្ញុំមែន ប៉ុន្តែ
នាងខ្ញុំមិនដឹងថាគេមកពីណាឡើយ។» ពួកគេចាកចេញតាំងពីនៅក្នុងទីនោះឡើយ គឺនៅពេលដែលទ្វារក្រុងត្រូវបានបិទ។
នាងខ្ញុំមិនដឹងថាពួកគេទៅទីណាឡើយ។ លោកប្រហែលជាអាចចាប់ពួកគេបាន បើលោកប្រញាប់ដេញតាមពួកគេ។
⁶ ប៉ុន្តែ នាងបាននាំពួកគេឡើងទៅលើដំបូលផ្ទះ ហើយលាក់ពួកគេទុកនៅក្នុងគំនរចំបើង ដែលនាងដាក់នៅលើដំបូលផ្ទះ
អ្នកទាំងនោះក៏ដេញតាមពួកគេដល់ផ្លូវទៅទន្លេយ៉ែរដាន។ ទ្វារក្រុងបានបិទនៅពេលដែលអ្នកដេញតាមចេញទៅខាងក្រៅផុតទៅ។
⁸ យប់នោះកាលពួកគេមិនទាន់ចូលដំណេកនៅឡើយ នាងក៏បានឡើងទៅលើដំបូលដើម្បីជួបពួកគេ។⁹ នាងនិយាយថា៖
«ខ្ញុំដឹងថាព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ទឹកដីនេះដល់ពួកលោក ហើយសេចក្តីរីករាយខ្លាចបានកើតមានដល់ពួកយើង។
មនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនេះមានការភ័យខ្លាចនៅចំពោះពួកលោកជាខ្លាំង។

¹⁰ យើងបានឮពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យសមុទ្ររឹងស្ងួតនៅចំពោះពួកលោកនៅពេលដែលពួកលោកចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក។
យើងក៏បានឮពីអ្វីដែលអ្នកលោកបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្តេចទាំងពីរអង្គរបស់ជនជាតិអាម្នឹរនៅនាយទន្លេយ៉ែរដានដែរ គឺអ្នកបានបំផ្លាញស្តេចស៊ីហុន
និងស្តេចអ្នកទាំងស្រុង។¹¹ នៅពេលដែលយើងឮរឿងទាំងនេះភ្លាម ដួងចិត្តរបស់យើងក៏តក់ស្លុត ហើយម្នាក់ៗក៏មានការភ័យខ្លាចជាខ្លាំង ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់
ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកលោកព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ដ៏ខ្ពស់ និងផែនដីខាងក្រោមដែរ។

¹² ឥឡូវនេះ សូមស្ងៀមចំពោះនាងខ្ញុំដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ថា ដោយសារនាងខ្ញុំមានចិត្តសប្បុរសចំពោះពួកលោក ដូច្នេះ
សូមពួកលោកប្រព្រឹត្តជាមួយគ្រួសារឪពុកនាងខ្ញុំដោយសប្បុរសវិញផង។ សូមផ្តល់ទិសម្ចាស់មួយដល់នាងខ្ញុំថា¹³ ពួកលោកនឹងទុកជីវិតឲ្យឪពុក ម្តាយ
បងប្អូនប្រុសស្រីរបស់នាងខ្ញុំ និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ ហើយពួកលោកពិតជាសង្គ្រោះជីវិតឲ្យពួកយើងពីសេចក្តីស្លាប់មែន។

¹⁴ ពួកគេបាននិយាយទៅនាងថា៖ «យើងយកជីវិតរបស់យើងមកធានា ប្រសិនបើ នាងមិននិយាយប្រាប់នរណាពីពួកយើងទេ ដូច្នេះ
នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានទឹកដីនេះមកយើង នោះយើងនឹងផ្តល់សេចក្តីមេត្តា និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ដល់នាងមិនខាន។»

¹⁵ ដូច្នេះ នាងបានប្រើខ្សែដើម្បីសម្រួតពួកគេចុះតាមបង្អួច។ ផ្ទះដែលនាងស្នាក់នៅបានសង់នៅលើរបងក្រុង។¹⁶ នាងបាននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖
«ចូរឡើងទៅលើភ្នំ ហើយលាក់ខ្លួននៅទីនោះទៅ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកដែលដេញតាមរកអ្នកឃើញ។ សូមលាក់ខ្លួននៅទីនោះបីថ្ងៃ
រហូតដល់អ្នកដែលដេញតាមត្រឡប់មកវិញ។ រួចសឹមទៅតាមផ្លូវរបស់អ្នកចុះ។»¹⁷ ពួកគេក៏បាននិយាយនឹងនាងថា៖ «យើងនឹងមិនរក្សាសេចក្តីសន្យា
ដែលយើងបានស្ងៀមជាមួយនាងទេ បើនាងមិនធ្វើការនេះ។»

¹⁸ នៅពេលដែលយើងចូរមកកាន់ទឹកដីនេះ អ្នកត្រូវតែចងខ្សែក្រហមនេះនៅមាត់បង្អួចដែលនាងបានសម្រួតពួកយើងចុះ
ហើយអ្នកត្រូវប្រមូលឪពុកម្តាយបងប្អូន និងគ្រូរបស់ឪពុករបស់នាងមកក្នុងផ្ទះនេះ។¹⁹ អ្នកណាក៏ដោយដែលចេញក្រៅទ្វារផ្ទះទៅផ្លូវខាងក្រៅ
នោះឈាមរបស់ពួកគេនឹងស្ថិតនៅលើក្បាលរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ហើយយើងនឹងមិនទទួលខុសត្រូវឡើយ។ ប៉ុន្តែ
បើមានដែនណាម្នាក់បានប៉ះពាល់ដល់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងផ្ទះ យើងនឹងទទួលខុសត្រូវ។

²⁰ ប៉ុន្តែ បើអ្នកនិយាយពីយើង នោះយើងនឹងបានរួចពីសម្បទាដែលយើងបានស្ងៀមជាមួយនាងហើយ។²¹ នាងរ៉ាហាបបានឆ្លើយថា៖
«សូមឲ្យបានដូចពាក្យលោកមានប្រសាសន៍ចុះ។» នាងក៏ឲ្យពួកគេចេញទៅ ហើយពួកគេក៏ចេញបាត់ទៅ។ បន្ទាប់មក
នាងក៏បានចងខ្សែក្រហមនោះនៅមាត់បង្អួច។

²² ពួកគេចាកចេញទៅ ហើយឡើងទៅលើភ្នំ គឺពួកគេបានស្នាក់នៅទីនោះបីថ្ងៃរហូតដល់ពួកអ្នកដែលដេញតាមត្រឡប់មកវិញ។ អ្នកដែលដេញតាមរកតាមផ្លូវ
តែរកមិនឃើញសោះ។

²³ បុរសទាំងពីរនាក់បានត្រឡប់មកវិញ ហើយឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន និងត្រឡប់ទៅលោកយ៉ូស្វេដាក់កូនរបស់នួនវិញ
រួចពួកគេបានរៀបរាប់រឿងគ្រប់យ៉ាងដែលបានកើតឡើងចំពោះពួកគេ។²⁴ ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖
«ព្រះអម្ចាស់ពិតជាប្រគល់ទឹកដីនេះដល់ពួកយើងមែន។ ប្រជាជនទាំងអស់នៅក្នុងទឹកដីនោះមានការភ័យខ្លាចជាខ្លាំងដោយសារពួកយើង។»

3¹ លោកយ៉ូស្វេបានក្រោកឡើងពីព្រលឹម ហើយពួកគេបានចេញដំណើរចេញពីស៊ីរីម។ ពួកគេបានមកដល់ទន្លេយ៉ែរដាន់ លោក និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានបោះជំរំនៅទីនោះមុនពេលដែលពួកគេឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់។

² ថ្ងៃក្រោយមក អ្នកដឹកនាំបានដើរកាត់កណ្តាលជំរំ ពួកគេបានបញ្ជាដល់ប្រជាជនទាំងអស់ថា៖
«នៅពេលដែលអ្នកបានឃើញហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា ហើយមានពួកបូជាចារ្យមកពីកុលសម្ព័ន្ធលេវីសែងហិបនោះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែចេញពីទីនេះ ហើយដើរតាមហិបនោះ។³ អ្នកត្រូវតែនៅឆ្ងាយពីហិបប្រមាណពីរពាន់ហត្ថ។ កុំឲ្យមកជិតហិបឲ្យសោះ នោះអ្នកនឹងដឹងថា ត្រូវទៅផ្លូវណា ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនធ្លាប់ស្គាល់ផ្លូវនោះពីមុនមកឡើយ»។

⁵ លោកយ៉ូស្វេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ «ថ្ងៃស្អែកចូរជម្រះខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធ
ព្រោះព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា»។⁶ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកបូជាចារ្យថា៖
«ចូរសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ហើយដើរនៅខាងមុខបណ្តាជនទៅ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បានសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ហើយដើរនៅខាងមុខប្រជាជន។

⁷ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖ «ថ្ងៃនេះយើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាមនុស្សអស្ចារ្យនៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
ពួកគេនឹងដឹងថាយើងគង់នៅជាមួយអ្នកដូចយើងគង់នៅជាមួយម៉ូសេដែរ»។⁸ អ្នកនឹងបញ្ជាពួកបូជាចារ្យដែលសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី
«នៅពេលដែលអ្នកមកដល់ច្រាំងនៃទន្លេយ៉ែរដាន់ អ្នកត្រូវតែឈរឲ្យស្ងៀមនៅក្នុងទន្លេយ៉ែរដាន់នេះ»។

⁹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «សូមមកទីនេះ ដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។
¹⁰ តាមរយៈការនេះ អ្នកនឹងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ សណ្ឋិតជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គនឹងបណ្តេញជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិហេរី ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិគីរីកាស៊ី ជនជាតិអាម៉ូរី និងជនជាតិយ៉េប៉ូសចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា។¹¹ មើល!

ហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូលនឹងឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា។
¹² ឥឡូវនេះ ចូរជ្រើសរើសមនុស្សប្រុសដប់ពីរនាក់ចេញពីកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរ គឺម្នាក់ក្នុងមួយកុលសម្ព័ន្ធ។

¹³ នៅពេលដែលជើងរបស់ពួកបូជាចារ្យដែលសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូលបានប៉ះទឹកទន្លេយ៉ែរដាន់
នោះទឹកទន្លេយ៉ែរដាន់នឹងត្រូវញែកចេញពីគ្នា ហើយសូម្បីតែទឹកដែលហូរមកពីខាងលើក៏ត្រូវឈប់នឹងមួយកន្លែងដែរ»។

¹⁴ ដូច្នេះ នៅពេលដែលប្រជាជនត្រៀមក្នុងការឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ ពួកបូជាចារ្យដែលត្រូវសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដើរខាងមុខប្រជាជន។

¹⁵ នៅពេលអ្នកដែលបានសែងហិបមកដល់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយនៅពេលដែលជើងរបស់ពួកគេបានជាន់ប៉ះទឹក
(ឥឡូវនេះទឹកទន្លេយ៉ែរដាន់បានជនលិចមាត់ច្រាំងនាវាដូចចម្រូរ)¹⁶ ទឹកដែលហូរពីខាងលើនៅនឹងមួយកន្លែង។ ទឹកបានឈប់ហូរពីចម្ងាយ។

ទឹកឈប់ហូរតាំងពីក្រុងអាដាំក្រុងនៅក្បែរសាថាន រហូតដល់សមុទ្រនេកេរ ជាសមុទ្រទឹកប្រៃ។ ប្រជាជនបានឆ្លងនៅជិតក្រុងយេរីខូ។

¹⁷ ពួកបូជាចារ្យដែលសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅលើដីស្ងួតកណ្តាលទន្លេយ៉ែរដាន់រហូតដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ឆ្លងកាត់ទន្លេនៅលើដីស្ងួត។

¹នៅពេលដែលប្រជាជនទាំងអស់បានឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងរួចរាល់ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖

²«ចូរជ្រើសរើសមនុស្សប្រុសដប់ពីរនាក់ពីក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរ គឺក្នុងមួយកុលសម្ព័ន្ធម្នាក់។³ចូរបញ្ជាក់ថា៖ «ចូរយកថ្មដប់ពីរដុំពីកណ្តាលទន្លេយ៉ាងនេះ គឺពីកន្លែងដែលពួកបូជាចារ្យកំពុងឈរនៅលើដីស្ងួត ហើយយកវាទៅជាមួយអ្នកដើម្បីដាក់នៅកន្លែងដែលអ្នកនឹងសម្រាកនៅយប់នេះ»។

⁴បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេហៅមនុស្សប្រុសដប់ពីរនាក់ដែលលោកបានជ្រើសរើសចេញពីកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរ គឺក្នុងមួយកុលសម្ព័ន្ធម្នាក់។

⁵លោកយ៉ូស្វេមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ចូរដើរនៅខាងមុខហិបបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាលទន្លេយ៉ាងនេះទៅ។ អ្នកទាំងអស់គ្នាម្នាក់ៗត្រូវរើសថ្មម្នាក់មួយដុំដាក់លើស្មា តាមចំនួនកុលសម្ព័ន្ធរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

⁶ការនេះនឹងជាសញ្ញាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានៅពេលដែលកូនចៅរបស់អ្នកសួរនៅពេលក្រោយថា៖ «តើចូរនេះមានអត្ថន័យដូចម្តេច?»⁷នោះអ្នករាល់គ្នាអាចឆ្លើយទៅគេវិញថា៖ «ទឹកនៅក្នុងទន្លេយ៉ាងនេះបានកាត់ផ្តាច់នៅពីមុខហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់។

នៅពេលដែលហិបបានឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងនេះ ហើយទឹកទន្លេយ៉ាងនេះក៏រឹងដែរ។ ដូច្នេះ ថ្មទាំងនេះនឹងក្លាយជាការរំលឹកដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជារៀងរហូត»។

⁸ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើអ្វីដែលលោកយ៉ូស្វេបានបង្គាប់ ហើយពួកគេបានរើសថ្មដប់ពីរដុំពីកណ្តាលទន្លេយ៉ាងនេះ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់លោកយ៉ូស្វេដែរ។ ពួកគេបានរៀបចំថ្មទាំងនោះ ទៅតាមចំនួនកុលសម្ព័ន្ធរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

ពួកគេបានយកថ្មរៀងៗខ្លួន ទៅកាន់កន្លែងដែលពួកគេបោះដំរីហើយដាក់នៅទីនោះ។

⁹បន្ទាប់មកលោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជូនថ្មទាំងដប់ពីរដុំដែលបានយកពីកណ្តាលទន្លេយ៉ាងនេះនៅកន្លែងដែលពួកបូជាចារ្យបានឈរសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី។ សេចក្តីរំលឹកនេះមានរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។

¹⁰ពួកបូជាចារ្យដែលបានសែងហិបបានឈរនៅកណ្តាលទន្លេយ៉ាងនេះរហូតដល់អ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកយ៉ូស្វេឲ្យប្រាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានសម្រេចដូចអ្វីដែលលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់លោកយ៉ូស្វេដែរ។ ប្រជាជនបានឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងប្រញាប់។¹¹ក្រោយពេលដែលប្រជាជនបានឆ្លងកាត់រួចហើយ នោះហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងពួកបូជាចារ្យបានដើរនាំមុខប្រជាជន។

¹²កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលបានដើរខាងមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលមានរបៀបដូចជាទាហានដូចដែលលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ។

¹³មានបុរសប្រហែលបួនម៉ឺននាក់បំពាក់គ្រឿងសឹកសង្គ្រាមដើរខាងមុខព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមនៅទីវាលក្រុងយេរិទូ។

¹⁴នៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យលោកយ៉ូស្វេក្លាយជាមនុស្សខ្លាំងពូកែនៅមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

ពួកគេបានគោរពលោកអស់មួយជីវិតដូចជាគេគោរពដល់លោកម៉ូសេដែរ។

¹⁵បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖¹⁶«ចូរបង្គាប់ពួកបូជាចារ្យដែលសែងហិបនៃទីបន្ទាល់ឡើងមកពីទន្លេយ៉ាងនេះ»។

¹⁷ដូច្នេះ លោកយ៉ូស្វេបានបង្គាប់ដល់ពួកបូជាចារ្យថា៖ «ចូរឡើងពីទន្លេយ៉ាងនេះមក»។

¹⁸នៅពេលដែលពួកបូជាចារ្យដែលសែងហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើងពីកណ្តាលទន្លេយ៉ាងនេះមក ហើយនៅពេលដែលដើររបស់ពួកគេបានដាក់នៅលើដីស្ងួត ពេលនោះទឹកទន្លេយ៉ាងនេះបានហូរមកកន្លែងរបស់វាវិញ ហើយបានពេញច្រាំង ដូចដែលធ្លាប់មានកាលពីបួនថ្ងៃមុនដែរ។

¹⁹ប្រជាជនបានឡើងពីទន្លេយ៉ាងនេះនៅថ្ងៃទីដប់ ខែទីមួយ។ ពួកគេបានស្នាក់នៅគឺលកាល នៅខាងកើតក្រុងយេរិទូ។

²⁰ថ្មទាំងដប់ពីរដុំដែលពួកគេបានយកចេញពីទន្លេយ៉ាងនេះមក លោកយ៉ូស្វេបានដាក់នៅត្រង់គឺលកាល។

²¹លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «នៅពេលដែលកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាសួរថា តើថ្មទាំងនេះជាអ្វី?

²²ចូរប្រាប់ដល់កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «នេះគឺជាកន្លែងដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ាងនេះតាមដីស្ងួត»។

²³ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យទឹកទន្លេយ៉ាងនេះរឹងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា រហូតដល់អ្នករាល់គ្នាបានឆ្លងកាត់ទន្លេទាំងអស់គ្នា ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើនៅសមុទ្រដើមត្រង់រឹង ដែលទ្រង់បានធ្វើឲ្យទឹករឹងរហូតយើងឆ្លងកាត់រួច»²⁴ដូច្នេះ មនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដីទាំងមូលនឹងដឹងថាព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់មានពេញដោយចេស្ដា នោះអ្នកនឹងគោរពព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករៀងរហូតទៅ។

5 ¹នៅពេលដែលស្តេចអាម៉ូរីដែលនៅខាងលិចទន្លេយ៉ែរដាន់

និងស្តេចទាំងអស់របស់ជនជាតិកាណានដែលនៅតាមមាត់សមុទ្របានឮថាព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យទឹកទន្លេយ៉ែរដាន់បានរឹងរហូតដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងផុតនោះ ពួកគេបានស្ងួតស្មារតី ហើយហាក់បីដូចជាគ្មានវិញ្ញាណនៅក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេទៀតទេ ដោយសារតែជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²នៅពេលនោះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖ «ចូរយកថ្មមកធ្វើជាកាំបិត ហើយត្រូវធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យប្រុសៗជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់»។³បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេក៏បានធ្វើកាំបិតពិត ហើយធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យប្រុសៗជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នៅគីបេត ហាវីឡូត។

⁴នេះជាមូលហេតុដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យពួកគេ ប្រុសៗទាំងអស់ដែលចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក ទាំងអ្នកចម្បាំង បានស្លាប់នៅកណ្តាលផ្លូវក្រោយពីពួកគេបានចេញពីអេស៊ីបមក។⁵ដូច្នេះប្រុសៗទាំងអស់ដែលចេញពីអេស៊ីបបានធ្វើពិធីកាត់ស្បែករួចហើយ នៅតែអ្នកដែលកើតក្នុងទីរហាស្ថានតាមផ្លូវពីអេស៊ីបមកត្រូវធ្វើពិធីកាត់ស្បែកនៅពេលនេះ។

⁶ចាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលបានដើរអស់សែសិបឆ្នាំនៅក្នុងទីរហាស្ថានរហូតដល់ប្រុសៗដែលជាទាហានដែលចេញពីអេស៊ីបបានស្លាប់ទាំងអស់ដោយសារពួកគេមិនស្តាប់តាម

ព្រះអម្ចាស់បានស្បថជាមួយពួកគេថា ព្រះអង្គនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេឃើញទឹកដីដែលបានស្បថនឹងពួកដូនតារបស់ពួកគេថា ព្រះអង្គនឹងប្រទានដល់យើង ជាទឹកដីដែលពេញដោយទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំឡើយ។⁷គឺកូនចៅរបស់ពួកគេទៅវិញទេ ដែលព្រះអម្ចាស់បានចម្រើនពួកគេឡើង

គឺលោកយ៉ូស្វេត្រូវធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យពួកគេ ព្រោះពួកគេមិនបានធ្វើពិធីកាត់ស្បែកនៅតាមផ្លូវនៅឡើយ។

⁸នៅពេលដែលពួកគេទាំងអស់បានទទួលពិធីកាត់ស្បែករួចហើយ ពួកគេនៅក្នុងដំរីដែលពួកគេស្នាក់នៅរហូតដល់បានជា។⁹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកយ៉ូស្វេថា៖ «នៅថ្ងៃនេះយើងបានដកសេចក្តីអាម៉ាស់ដែលអ្នកមាននៅស្រុកអេស៊ីបចេញពីអ្នករាល់គ្នាហើយ»។ ដូច្នេះ គេក៏ហៅកន្លែងនោះថាគីលកាលរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁰ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបោះជំរំនៅគីកាល។ ពួកគេបានធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងនៅល្ងាចថ្ងៃទីដប់បួនក្នុងខែនោះនៅក្នុងតំបន់ក្រុងយេរីខូ។

¹¹ពួកគេបានបរិភោគផលពិធីនៅក្រោយថ្ងៃបុណ្យចម្លង គឺនំប៉័ងឥតមេ និងគ្រាប់រូតជាតិលិង្គ។

¹²នំម៉ាណាគឺលែងមានទៀតដែរក្រោយពេលដែលពួកគេបានបរិភោគផលពិធី។ លែងមាននំម៉ាណាសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទៀតទេ ប៉ុន្តែពួកគេបរិភោគផលពិធីក្នុងស្រុកកាណាននៅឆ្នាំនោះវិញ។

¹³នៅពេលដែលលោកយ៉ូស្វេទៅដល់ជិតក្រុងយេរីខូ គាត់ងើបមុខឡើង ហើយសម្លឹងមើល បានឃើញបុរសម្នាក់ឈរនៅពីមុខគាត់ លោកមានកាន់ដាវនៅនឹងដៃ។ លោកយ៉ូស្វេបានទៅជួបបុរសនោះហើយនិយាយថា៖ «តើអ្នកនៅខាងខ្ញុំ ឬនៅខាងសត្រូវរបស់ខ្ញុំ?»

¹⁴លោកនិយាយថា៖ «មិនមែនទេ ខ្ញុំជាមេទ័ពរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ឥឡូវនេះខ្ញុំបានមកដល់ហើយ»។ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេក៏ក្រាបមុខចុះដើម្បីថ្វាយបង្គំ និងនិយាយទៅលោកថា៖ «តើលោកម្ចាស់មានអ្វីនិយាយមកកាន់អ្នកបម្រើលោក?»¹⁵មេទ័ពរបស់ព្រះអម្ចាស់និយាយមកលោកយ៉ូស្វេថា៖ «ចូរដោះស្បែកជើងរបស់អ្នកចេញ ព្រោះកន្លែងដែលអ្នកជាន់នេះគឺជាកន្លែងបរិសុទ្ធ»។ នេះជាអ្វីដែលលោកយ៉ូស្វេបានធ្វើ។

6¹ ឥឡូវនេះគ្រប់ច្រកទាំងអស់ទៅកាន់ក្រុងយេរិទ្ធិបានបិទដោយសារតែពួកទាហានអ៊ីស្រាអែល។ គ្មាននរណាម្នាក់ចេញក្រៅ ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ចូលទៅក្នុងដែរ។² ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖ «យើងប្រគល់ក្រុងយេរិទ្ធិមកក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកហើយ ទាំងស្តេចរបស់ក្រុងនេះ និងទាហានអង្គអាចទាំងអស់ផង»។

³ អ្នកត្រូវដើរជុំវិញទីក្រុង ប្រុសៗដែលធ្វើសឹកទាំងអស់ត្រូវដើរជុំវិញទីក្រុងមួយជុំ។ អ្នកត្រូវធ្វើបែបនេះក្នុងរាងប្រាំមួយថ្ងៃ។

⁴ ពួកបូជាចារ្យប្រាំពីរនាក់ត្រូវប្រដាប់ដោយត្រៃប្រាំពីរដែលធ្វើពីស្បែងនៅខាងមុខហិប។ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរអ្នកត្រូវតែដើរជុំវិញទីក្រុងប្រាំពីរជុំ ហើយពួកបូជាចារ្យត្រូវបន្តិសម្លេងត្រែឡើង។

⁵ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវតែផ្លុំត្រៃពីស្បែងនោះឲ្យវែង ហើយនៅពេលដែលអ្នកបានឮសម្លេងត្រែ ប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវតែស្រែកឲ្យខ្លាំងៗ នោះជញ្ជាំងក្រុងនឹងរលំ។ ពួកទាហានត្រូវតែសម្រុកចូល ចូរឲ្យគ្រប់គ្នាដើរទៅមុខត្រង់»។

⁶ លោកយ៉ូស្វេកូនរបស់លោកនូនបានហៅពួកបូជាចារ្យមក ហើយនិយាយទៅពួកគេថា៖ «ចូរសែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ហើយចូរឲ្យពួកបូជាចារ្យប្រាំពីររូបប្រដាប់ដោយត្រៃប្រាំពីរធ្វើពីស្បែង ដើរខាងមុខហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់។» លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ «ចូរចេញទៅ ហើយដើរជុំវិញទីក្រុង ហើយពួកទាហាននឹងដើរនៅខាងមុខហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

⁸ ដូច្នេះដែលលោកយ៉ូស្វេបានប្រាប់ដល់ប្រជាជន ពួកបូជាចារ្យប្រាំពីរនាក់បានប្រដាប់ដោយត្រៃប្រាំពីរធ្វើពីស្បែងដើរខាងមុខព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលដែលគេដើរ គេក៏បន្តិសម្លេងត្រែឡើង។ ហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏មកតាមក្រោយពួកគេ។⁹ ពួកទាហានដើរនៅខាងមុខពួកបូជាចារ្យ ហើយពួកគេបានបន្តិសម្លេងត្រែឡើង ប៉ុន្តែ បន្ទាប់មកក៏មានអ្នកដើរពីក្រោយហិបដែរ ពួកបូជាចារ្យនៅតែបន្តបន្តិសម្លេងត្រែឡើងដដែល។

¹⁰ ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូស្វេបានបង្គាប់ដល់ប្រជាជនថា៖ «កុំឲ្យស្រែកឲ្យសោះ កុំឲ្យអ្នកណាម្នាក់និយាយពាក្យអ្វីមួយឡើយ រហូតដល់ថ្ងៃដែលខ្ញុំឲ្យអ្នកស្រែក នៅពេលនោះអ្នកត្រូវតែស្រែកឡើង»។¹¹ ដូច្នេះលោកក៏ឲ្យគេសែងហិបនៃព្រះអម្ចាស់ក្រឡឹងជុំវិញទីក្រុងនោះ មួយថ្ងៃ មួយជុំ។ បន្ទាប់មក ពួកគេក៏ចូលទៅក្នុងជំរំរបស់ពួកគេវិញ ហើយពួកគេស្តាប់នៅក្នុងជំរំនៅយប់នោះ។

¹² បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេក៏ក្រោកឡើងពីព្រលឹម ហើយពួកបូជាចារ្យក៏សែងហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹³ ពួកបូជាចារ្យទាំងប្រាំពីរបានប្រដាប់ដោយត្រៃធ្វើពីស្បែងចៀមប្រាំពីរដើរនៅខាងមុខហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើរយ៉ាងមានរបៀប ហើយពួកគេក៏ផ្លុំត្រែឡើង។ ពួកទាហានបានដើរនៅខាងមុខពួកគេ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលពួកអ្នកដើរខាងក្រោយហិបមកដល់នោះសម្លេងត្រែក៏នៅតែបន្តឡើងដែរ។

¹⁴ ពួកគេបានដើរជុំវិញក្រុងមួយជុំនៅក្នុងថ្ងៃទីពីរ ហើយបានត្រឡប់មកជំរំវិញ។ ពួកគេធ្វើរបៀបនេះអស់ប្រាំមួយថ្ងៃ។

¹⁵ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរពួកគេបានក្រោកតាំងពីព្រលឹម ហើយពួកគេបានដើរជុំវិញទីក្រុងដូចដែលពួកគេបានធ្វើ នៅពេលនោះពួកគេដើរប្រាំពីរជុំ។

មានតែថ្ងៃនេះទេដែលពួកគេត្រូវដើរប្រាំពីរជុំ។¹⁶ គឺនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ នៅពេលដែលពួកបូជាចារ្យបានបន្តិសម្លេងត្រែឡើង នោះលោកយ៉ូស្វេក៏បានបង្គាប់ដល់បណ្តាជនថា៖ «ចូរស្រែកឡើង! ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ក្រុងនេះដល់អ្នកហើយ»។

¹⁷ ទាំងក្រុង និងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងក្រុងត្រូវតែបំផ្លាញទាំងអស់ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ មានតែនាងរ៉ាហាបជាស្ត្រីពេស្យាទេដែលត្រូវនៅរស់ គឺនាងនិងគ្រប់គ្នាដែលនៅក្នុងផ្ទះរបស់នាង ដោយសារនាងបានលាក់មនុស្សដែលយើងបានបញ្ជូនមក។

¹⁸ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងអស់គ្នាត្រូវតែប្រយ័ត្នជាមួយនឹងរបស់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោល ដូច្នេះ នៅពេលដែលអ្នកត្រូវបំផ្លាញរបស់ទាំងអស់នេះ កុំឲ្យយករបស់ណាមួយឡើយ។ បើយក នោះអ្នកនឹងធ្វើឲ្យជំរំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវវិនាស និងនាំឲ្យមានបញ្ហា។¹⁹ គ្រប់ទាំងរបស់ដែលធ្វើពីប្រាក់ ពីមាស និងរបស់ធ្វើពីលង្ហិន និងដែកត្រូវញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ របស់ទាំងនោះត្រូវទុកនៅក្នុងឃ្លាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁰ នៅពេលដែលពួកគេបន្តិសម្លេងត្រែឡើង ប្រជាជនក៏បានស្រែកឡើងដែរ ហើយជញ្ជាំងក្រុងក៏រលំ ដូច្នេះ អ្នកដែលនៅទីនោះក៏សម្រុកចូលទៅកាន់កាប់ទីក្រុង។²¹ ពួកគេបំផ្លាញអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលនៅក្នុងទីក្រុងដោយមុខដាវ ទាំងមនុស្សប្រុស មនុស្សស្រី កូនក្មេង និងមនុស្សចាស់ គោ ចៀម និងលាផង។

²² បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់បុរសពីរនាក់ដែលបានទៅស៊ើបការណ៍នៅក្នុងទឹកដីនេះថា៖ «ចូរចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់ស្ត្រីពេស្យា។ ចូរនាំស្ត្រីនោះមក និងអ្នកដែលនៅជាមួយនាងដែរ ដូចអ្វីដែលអ្នកបានស្យាបនឹងនាង»។

²³ ដូច្នេះ បុរសវ័យក្មេងដែលបានស៊ើបការណ៍នេះបានចូលទៅក្នុងហើយនាំនាងរ៉ាហាបចេញមក។ ពួកគេបាននាំឪពុករបស់នាង ទាំងម្តាយ បងប្អូនប្រុស និងសាច់ញាតិរបស់នាងមកជាមួយនាងដែរ។ ពួកគេបាននាំពួកនាងទៅកន្លែងមួយក្រៅជំរំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។²⁴ ពួកគេបានដុតក្រុង និងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងក្រុងនោះ។ មានតែប្រាក់ មាស និងរបស់ធ្វើពីលង្ហិន និងដែកទេដែលត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងឃ្លាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁵ ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូស្វេបានទុកឲ្យនាងរ៉ាហាបជាស្ត្រីពេស្យា គ្រូឪពុកនាង និងអ្នកដែលនៅជាមួយនាងមានជីវិត។

នាងរស់នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលរហូតមកដល់ពេលនេះ ដោយសារតែនាងលាក់បុរសដែលលោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជូនឲ្យទៅស៊ើបការណ៍នៅក្នុងយេរិទ្ធ។

²⁶ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានបង្គាប់ពួកគេនៅពេលនោះដោយស្បថថា៖ «មានបណ្តាសារហើយអស់អ្នកដែលសង់ក្រុងយេរិទ្ធនេះឡើងវិញ។

អ្នកដែលចាក់គ្រឹះឡើង កូនប្រុសច្បងអ្នកនោះនឹងត្រូវបង់ថ្លៃ ហើយអ្នកណាដែលជំឡើងទ្វារនឹងត្រូវបង់ថ្លៃជីវិតកូនពៅរបស់ខ្លួន»។²⁷ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយលោកយ៉ូស្វេ ហើយកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់លោកយ៉ូស្វេក៏ដ៏នោះទាំងមូល។

7¹ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តទិសដៅត្រង់ចំពោះរបស់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោល។ លោកអេកាន ជាកូនរបស់លោកកើមីជាចៅរបស់លោកសាបឌី និងជាចៅទួលរបស់លោកសេរីពីកុលសម្ព័ន្ធយូដាបានយករបស់មួយចំនួនដែលត្រូវបំផ្លាញចោល ក្រោយមកព្រះពិរាធរបស់ព្រះអម្ចាស់បានកើតដល់ប្រជាពលរដ្ឋអ៊ីស្រាអែល។

² លោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជូនមនុស្សប្រុសពីយេរូសាឡែមទៅស្រុកអែ ដែលនៅជិតបេតអែរ ខាងកើតបេតអែរ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ចូរឡើងទៅ ហើយស៊ើបមើលទឹកដីនោះចុះ»។ ដូច្នេះ ពួកប្រុសៗបានចេញទៅស៊ើបមើលក្រុងអែ។³ នៅពេលពួកគេបានត្រឡប់មកជួបលោកយ៉ូស្វេវិញ ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់លោកថា៖ «មិនបាច់បញ្ជូនមនុស្សទាំងអស់ទៅក្រុងអែធ្វើអ្វី។ សូមបញ្ជូនតែមនុស្សប្រុស ពីរបី ឬបីពាន់នាក់ដើម្បីវាយក្រុងអែបានហើយ។ កុំចំណាយកម្លាំងមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងសមរភូមិធ្វើអ្វី ដោយសារពួកគេមានគ្នាតិចទេ»។

⁴ ដូច្នេះ មានមនុស្សប្រុសប្រហែលបីពាន់នាក់ចេញទៅ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានរត់នៅចំពោះអ្នកក្រុងអែ។

⁵ ពួកក្រុងអែបានសម្លាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់សាមសិបប្រាំមួយនាក់ ហើយពួកគេដេញតាមតាំងពីច្រកទ្វាររហូតដល់តំបន់ថ្ម

ហើយពួកគេបានសម្លាប់ពួកប្រុសៗនៅក្នុងជម្រាលភ្នំ។ ប្រជាជនមានចិត្តភ័យក្លាច ហើយបាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

⁶ ពេលនោះ លោកយ៉ូស្វេបានហែកសំលៀកបំពាក់របស់លោក។ ទាំងលោក និងចាស់ទុំនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានបាចដីលើក្បាលរបស់ពួកគេ ហើយក្រាបមុខដល់ដីនៅខាងមុខហិររបស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកគេនៅទីនោះរហូតដល់ពេលល្ងាច។⁷ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបាននិយាយថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គនាំប្រជាជនទាំងអស់នេះឆ្លងកាត់ទន្លេយ៉ារដានមក? ដើម្បីចូលមកកាន់ទឹកដីរបស់សាសន៍អាម្លីវិញពួកគេបំផ្លាញយើងទៅវិញ? បើយើងធ្វើការសម្រេចចិត្តស្នាក់នៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ារដានប្រសើរជាង!»

⁸ ព្រះអម្ចាស់ តើទូលបង្គំអាចនិយាយអ្វីបាន ក្រោយពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរត់នៅចំពោះខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេដូច្នេះ?⁹ ពួកស្រុកកាណាន និងជនជាតិទាំងឡាយនឹងឮពីរឿងនេះ។ ពួកគេនឹងឡោមព័ទ្ធយើង ហើយនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សនៅលើផែនដីភ្លេចឈ្មោះយើងមិនខាន។ តើព្រះអង្គនឹងធ្វើយ៉ាងណាសម្រាប់ព្រះនាមដ៏ប្រសើររបស់ព្រះអង្គ?»

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖ «ចូរក្រោកឡើង! ហេតុអ្វីបានជាអ្នកក្រាបមុខដល់ដីបែបនេះ?»

¹¹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ពួកគេបានរំលោភលើសម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលយើងបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ។

ពួកគេបានលួចរបស់មួយចំនួនដែលត្រូវបំផ្លាញចោល។ ពួកគេបានលួច ហើយក៏លាក់អំពើបាបរបស់ពួកគេ

ដោយដាក់របស់ដែលពួកគេបានយកក្នុងចំណោមរបស់របស់ពួកគេថែមទៀតផង។¹² ជាលទ្ធផល

ធ្វើឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនអាចឈរនៅមុខខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួនបាន។ ពួកគេត្រូវរត់ពីខ្មាំង ព្រោះពួកគេផ្ទាល់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោល។

យើងនឹងមិនគង់ជាមួយអ្នកទៀតឡើយ បើអ្នកមិនបំផ្លាញរបស់ដែលគួរបំផ្លាញដែលស្ថិតនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទេនោះ។

¹³ ចូរក្រោកឡើង! ចូរជម្រះប្រជាជននេះឲ្យបានបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង ហើយប្រាប់ពួកគេថា៖ «ចូរជម្រះខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធសម្រាប់ថ្ងៃស្អែក។

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «អ៊ីស្រាអែលអើយ មានរបស់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោល នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

អ្នកមិនអាចឈរនៅចំពោះខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នាបានឡើយរហូតដល់អ្នកយករបស់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោលចេញពីអ្នករាល់គ្នា»។

¹⁴ នៅពេលព្រឹក អ្នកត្រូវបង្ហាញខ្លួនតាមកុលសម្ព័ន្ធយូដាខ្លួន។ កុលសម្ព័ន្ធដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រើសរើសត្រូវចូលមកជិតតាមអំបូរបស់ខ្លួន។

អំបូរដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសត្រូវចូលមកជិតតាមគ្រួសាររៀងខ្លួន។ គ្រួសារដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសត្រូវចូលមកជិតម្តងម្នាក់ៗ។

¹⁵ វានឹងត្រូវកើតឡើងដូច្នេះថា អ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយមានរបស់ទាំងអស់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោល ត្រូវដុតអ្នកនោះ គឺទាំងគាត់ និងអ្វីៗដែលគាត់មាន ព្រោះគាត់បានរំលោភសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងដោយសារគាត់បានប្រព្រឹត្តរឿងចោកទាបនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល»។

¹⁶ ដូច្នេះ លោកយ៉ូស្វេបានក្រោកពីព្រលឹម ហើយនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមកជិត តាមកុលសម្ព័ន្ធ ហើយកុលសម្ព័ន្ធយូដាត្រូវបានជ្រើសរើស។

¹⁷ លោកយ៉ូស្វេក៏បាននាំអំបូរយូដាមកជិត ហើយអំបូររបស់សេរីសត្រូវបានជ្រើសរើស។ លោកបាននាំអំបូរសេរីសមកជិតម្នាក់ម្តងៗ

ហើយចំណីគ្រួសារលោកសាបឌី។¹⁸ លោកបាននាំគ្រួសាររបស់សាបឌីមកជិតម្នាក់ម្តងៗ ហើយអេកានជាកូនរបស់កើមី ជាចៅរបស់សាបឌី ជាចៅទួលរបស់សេរី ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដាត្រូវបានជ្រើសរើស។

¹⁹ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបាននិយាយទៅលោកអេកានថា៖ «កូនអើយ ចូរនិយាយការពិតនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយចូរសារភាពចំពោះព្រះអង្គចុះ។ ចូរនិយាយប្រាប់ខ្ញុំពីអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ។ កុំឲ្យលាក់បាំងខ្ញុំឡើយ»។²⁰ លោកអេកានបានឆ្លើយទៅលោកយ៉ូស្វេថា៖ «តាមពិតខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាល់នឹងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែលមែន។ នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្ត។

²¹ នៅពេលខ្ញុំបានឃើញអារធិមកពីបាបីឡូន និងប្រាក់ពីរយដូង ព្រមទាំងមាសមួយដុំទម្ងន់ហាសិបដូងក្នុងចំណោមជ័យភណ្ឌ នោះខ្ញុំក៏ចង់បាន

ហើយក៏យករបស់ទាំងនោះទុក។ ខ្ញុំលាក់របស់ទាំងនោះទុកនៅក្រោមដីក្នុងដំរីរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រាក់នៅខាងក្រោមគេ»។

²² លោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារ ឲ្យរត់ទៅជំរំ ហើយបានរកឃើញរបស់ទាំងនោះ។ ពួកគេឃើញថាលោកអេកានបានលាក់វានៅក្នុងតង់ទាំងពីររបស់លោក ហើយប្រាក់នៅក្រោមគេ»។²³ ពួកគេបានយករបស់ទាំងនោះពីកណ្តាលត្រសាលមក ហើយយកទៅជូនលោកយ៉ូស្វេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

ពួកគេដាក់របស់ទាំងអស់នោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

²⁴ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលនៅជាមួយលោក បានយកលោកអេកានជាកូនរបស់លោកសេរី ព្រមទាំងប្រាក់ អារធិ ដុំមាស កូនប្រុសស្រី គោ លា ចៀម ពីត្រសាលរបស់គាត់ និងរបស់អ្វីដែលគាត់មាន ហើយនាំពួកគេឡើងទៅជ្រោះអាគ័រ។

²⁵ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនាំបញ្ជាមកឲ្យយើងដូច្នេះ? ព្រះអម្ចាស់នឹងដាក់ទោសអ្នកនៅថ្ងៃនេះ»។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានយកដុំថ្មគប់គាត់។ អ្នកផ្សេងទៀតក៏គប់នឹងដុំថ្មដែរ ហើយបានដុតពួកគេនឹងភ្លើង។²⁶ ពួកគេបានយកដុំថ្មដ៏ច្រើនមកសង្កត់គាត់ ដែលស្ថិតនៅកន្លែងនោះរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏ឈប់ព្រះពិរាធទៅ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាគេក៏ហៅកន្លែងនោះថា ជ្រោះអាគ័ររហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

8¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកលោកយ៉ូស្វេថា៖ «កុំឲ្យភ័យខ្លាចឡើយ កុំឲ្យបាក់ទឹកចិត្តឲ្យសោះ។ ចូរនាំអ្នកទាំងអស់ទៅជាមួយអ្នក។ ឡើងទៅក្រុងអែរទៅ។ មើល យើងនឹងប្រគល់ស្តេចក្រុងអែរដល់អ្នក ទាំងប្រជាជន ទាំងក្រុង និងទឹកដីរបស់ស្តេចផង។

² អ្នកនឹងប្រព្រឹត្តជាមួយក្រុងអែរដូចដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្តចំពោះក្រុងយេរិទ្ធ និងស្តេចរបស់ក្រុងនោះដែរ តែអ្នកអាចយកជ័យភណ្ឌ និងហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេទុកជាបស់អ្នកបាន។ ចូររៀបចំវាយឆ្នាក់ពីក្រោយក្រុង»។

³ ដូច្នេះ លោកយ៉ូស្វេភ្ញាក់ពីដំណេក ហើយនាំអ្នកចម្បាំងទាំងអស់ទៅក្រុងអែរ។ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានជ្រើសរើសមនុស្សប្រុសបីម៉ឺននាក់ ជាអ្នកខ្លាំងពូកែ និងអង់អាចក្លាហាន រួចពួកគេចេញទៅនៅពេលយប់។⁴ លោកបានបង្គាប់ពួកគេថា៖ «មើល អ្នកត្រូវបង្កប់ខ្លួននៅខាងក្រោយក្រុង។ កុំឲ្យទៅឆ្ងាយពីទីក្រុងពេក តែចូរឲ្យគ្រប់គ្នារួចរាល់។

⁵ ខ្ញុំ និងអ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំនឹងសំដៅទៅទីក្រុង ហើយនៅពេលដែលពួកគេចេញមកវាយពួកយើង យើងនឹងរត់ដូចកាលមុន។

⁶ ពួកគេនឹងដេញតាមយើងរហូតដល់យើងនាំគេចេញឆ្ងាយពីទីក្រុង។ ពួកគេនឹងនិយាយថា៖ អ្នកទាំងនេះបានរត់នៅមុខយើងដូចកាលពីមុន។ ដូច្នេះ យើងនឹងរត់នៅមុខពួកគេ។⁷ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវតែចេញពីកន្លែងលាក់ខ្លួនរបស់អ្នកមក ហើយអ្នកត្រូវដណ្តើមយកទីក្រុង។

ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រគល់ក្រុងនេះមកក្នុងដៃរបស់អ្នក។

⁸ នៅពេលដែលអ្នកកាន់កាប់ទីក្រុងបានហើយ អ្នកត្រូវតែដុតក្រុងនោះចោល។ អ្នកអាចសម្រេចការនេះបានលុះត្រាតែអ្នកស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ មើល យើងបានបង្គាប់អ្នក។⁹ «លោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជូនពួកគេទៅ ហើយពួកគេទៅកន្លែងលាក់ខ្លួន ហើយពួកគេបានលាក់ខ្លួននៅចន្លោះបេតអែល និងអែរ។ ប៉ុន្តែ យប់នោះលោកយ៉ូស្វេបានស្នាក់នៅក្នុងចំណោមប្រជាជន។

¹⁰ លោកយ៉ូស្វេបានក្រោកពីព្រលឹម ហើយរៀបចំពួកទាហានរួចរាល់ លោកយ៉ូស្វេ និងពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែលបានវាយលុកមនុស្សក្រុងអែរ។

¹¹ ទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកបានឡើងទៅ ហើយសំដៅទៅទីក្រុង។ ពួកគេបានមកជិតទីក្រុង ហើយពួកគេក៏បោះដំរីនៅខាងជើងក្រុងអែរ។

ពួកគេនៅចន្លោះរវាងជ្រោះ និងក្រុងអែរ។¹² លោកបាននាំមនុស្សប្រុសប្រាំពាន់នាក់ ហើយឲ្យគេលាក់ខ្លួននៅខាងលិចទីក្រុងរវាងបេតអែល និងអែរ។

¹³ ពួកគេបានរៀបកងទ័ព ទាហានជួរមុខនៅខាងជើងក្រុង ហើយទាហានផ្សេងទៀតនៅខាងលិចក្រុង។ លោកយ៉ូស្វេបានស្នាក់នៅក្នុងជ្រលងភ្នំនៅយប់នោះ។

¹⁴ នៅពេលដែលស្តេចក្រុងអែរបានឃើញកងទ័ព ស្តេច និងពួកគេទាហានរបស់ស្តេចក្រោកពីព្រលឹម ហើយរុសរាន់ចេញទៅវាយប្រហារជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ស្តេចមិនបានដឹងថាទ័ពដែលលាក់ខ្លួនបានរង់ចាំវាយប្រហារពួកគេពីខាងក្រោយក្រុងនោះទេ។

¹⁵ លោកយ៉ូស្វេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានអនុញ្ញាតឲ្យគេមានប្រៀបលើខ្លួន ហើយរត់តម្រង់ទៅទិសហោស្ថាន។

¹⁶ មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងក្រុងបានប្រមូលគ្នាដេញតាមពួកគេ រួចពួកគេដេញពីក្រោយលោកយ៉ូស្វេ ហើយពួកគេចេញឆ្ងាយពីក្រុង។

¹⁷ គ្មានមនុស្សប្រុសនៅសល់ក្នុងក្រុងអែរ និងបេតអែលឡើយ ពួកគេបានដេញតាមទ័ពអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេបានទុកទីក្រុងចោល ហើយចំណេញក្រុងចោល ដោយសារពួកគេដេញតាមអ៊ីស្រាអែល។

¹⁸ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកយ៉ូស្វេថា៖ «ចូរតម្រង់លំពែងនៅក្នុងដៃអ្នកឆ្ពោះទៅក្រុងអែរទៅ យើងនឹងប្រគល់ក្រុងអែរមកក្នុងដៃអ្នក»។

លោកយ៉ូស្វេបានតម្រង់លំពែងដែលនៅក្នុងដៃលោកទៅកាន់ក្រុង។

¹⁹ ពួកទាហានដែលលាក់ខ្លួនក៏ចេញមកយ៉ាងប្រញាប់ពីកន្លែងលាក់ខ្លួនពេលដែលលោកបានលើដៃឡើង។ ពួកគេរត់ចូលក្នុងក្រុងយ៉ាងប្រញាប់ ហើយក៏ចាប់យកក្រុង។ ពួកគេប្រញាប់ដុតកម្ទេចក្រុងចោល។

²⁰ ពួកប្រុសៗក្រុងអែរមើលត្រឡប់ក្រោយ។ ពួកគេឃើញផ្សែងហុយឡើងពីទីក្រុងដល់មេឃ ហើយពួកគេមិនអាចរត់ទៅណាបានឡើយ។

ទាហានអ៊ីស្រាអែលដែលរត់ទៅទិសហោស្ថានបានត្រឡប់ក្រោយរកអ្នកដែលបានដេញពួកគេ។²¹ នៅពេលដែលលោកយ៉ូស្វេ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឃើញថាទាហានដែលលាក់ខ្លួនបានកាន់កាប់ទីក្រុងដោយមានផ្សែងហុយឡើងផង ពួកគេក៏ត្រឡប់ក្រោយ ហើយសម្លាប់ពួកក្រុងអែរ។

²² ទាហានអ៊ីស្រាអែលផ្សេងទៀត គឺអស់អ្នកដែលបានចូលទៅក្នុងក្រុង ក៏ចេញមកប្រយុទ្ធដែរ។ ដូច្នេះ ប្រុសៗក្រុងអែរក៏ជាប់នៅកណ្តាលរវាងទាហានអ៊ីស្រាអែល ខ្លះនៅខាងនេះ ខ្លះនៅខាងនោះ។ អ៊ីស្រាអែលបានវាយប្រហារប្រុសៗក្រុងអែរ គ្មាននរណាម្នាក់នៅរស់ ឬរត់រួចឡើយ។²³ ពួកគេបានទុកស្តេចក្រុងអែរ គឺពួកគេចាប់បានទាំងអស់ ហើយបាននាំស្តេចទៅជួបលោកយ៉ូស្វេ។

²⁴ នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលបានសម្លាប់ពួកក្រុងអែរនៅរាល់ស្រែនៅជិតរាល់ទិសហោស្ថាននៅកន្លែងដែលពួកគេបានដេញតាមអ្នកទាំងនោះរួចហើយ គឺនៅពេលដែលពួកគេទាំងអស់បានស្លាប់ដោយមុខដាវ នោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ក៏ត្រឡប់ទៅក្រុងអែរវិញ។

ពួកគេបានវាយប្រហារក្រុងអែរដោយមុខដាវ។²⁵ មនុស្សទាំងអស់បានស្លាប់នៅថ្ងៃនោះ ទាំងប្រុស ទាំងស្រី គឺមានចំនួនដប់ពីរម៉ឺននាក់ សុទ្ធតែជាអ្នកក្រុងអែរ។

²⁶ លោកយ៉ូស្វេមិនបានដកដៃរបស់លោកដែលលើកលំពែងនោះឡើយ រហូតដល់គាត់បានបំផ្លាញអ្នកក្រុងអែរទាំងស្រុង។

²⁷ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានយកតែហ្វូងសត្វ និងគ្រឿងដ័យភណ្ឌប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ដូចអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកយ៉ូស្វេ។

²⁸ លោកយ៉ូស្វេបានដុតកម្ទេចក្រុងអែរ ហើយក្រុងនោះក្លាយជាគំនរបាក់បែករហូតមក។ វាក្លាយជាកន្លែងដែលគេបោះបង់ចោលរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁹ លោកបានចងស្តេចក្រុងអែរនៅលើដើមឈើរហូតដល់ពេលល្ងាច។ នៅពេលថ្ងៃលិច លោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជាឲ្យគេដាក់សាកសពរបស់ស្តេចចុះពីដើមឈើ ហើយបោះចោលនៅច្រកទ្វារក្រុង។ នៅទៅនោះពួកគេបានដាក់គំនរថ្មលើសាកសពស្តេច។ គំនរនោះបន្ទូលមកដល់សព្វថ្ងៃ។

³⁰ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានសង់អាសនាមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដល់ព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលនៅលើភ្នំអេបាល។

³¹ ដូចដែលលោកយ៉ូសេដាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយវាមានសរសេរទុកនៅក្នុងគម្ពីរន័យរបស់លោកយ៉ូសេដា៖ «អាសនាពីថ្មទាំងមូល ដែលគ្មាននរណាដាច់ដោយដែកឡើយ»។ លោកបានថ្វាយតង្វាយដុតនៅលើអាសនានោះដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកគេក៏ថ្វាយដង្ហាយមេត្រីដែរ។³² នៅក្នុងវត្តមានរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល លោកបានចំលងក្រឹត្យន័យរបស់លោកយ៉ូសេដាដាច់លើថ្ម។

³³ គ្រប់ទាំងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពួកចាស់ទុំរបស់ពួកគេ នាយក្រុម និងពួកចៅហ្វាយរបស់ពួកគេបានឈរនៅទាំងសងខាងនៅហិប នៅមុខពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ដែលបានសែងហិបសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ជនបរទេស ក៏ដូចជាអ្នកដែលកើតក្នុងស្រុក និងកើតក្រៅស្រុក ពួកគេពាក់កណ្តាលបានឈរនៅមុខភ្នំកេរីស៊ីម ហើយពាក់កណ្តាលទៀតឈរនៅមុខភ្នំអេបាល។ ពួកគេបានឲ្យពរដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដូចអ្វីដែលលោកយ៉ូសេដាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ពួកគេតាំងពីដំបូង។

³⁴ ក្រោយមក លោកយ៉ូសេដាបានអានក្រឹត្យន័យ គឺព្រះពរ និងបណ្តាសារ ដូចមានចែងទុកនៅក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យន័យ។

³⁵ គ្មានពាក្យមួយមាត់ណាដែលចេញពីលោកយ៉ូសេដាដែលលោកយ៉ូសេដាមិនបានអាននៅខាងមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ទាំងស្រើៗ ក្មេងតូចៗ ជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេឡើយ។

9¹ ស្តេចទាំងអស់ដែលរស់នៅលើភ្នំខាងនាយទន្លេយ៉ាងដាន់ និងស្តេចដែលរស់នៅវាលទំនាបតាមមាត់សមុទ្ររហូតដល់ភ្នំល្អាណូន គឺជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិកាណាន ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស៊ីស្តេចទាំងអស់នេះបានប្រមូលគ្នាដើម្បីប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងលោកយ៉ូស្វេ ហើយនិងអ៊ីស្រាអែល។

³ នៅពេលដែលអ្នកស្រុកគឺបៀនបានឮពីអ្វីដែលលោកយ៉ូស្វេបានប្រព្រឹត្តចំពោះក្រុងយេរិទូ និងក្រុងអែ⁴ ពួកគេបានរៀបចំផែនការបោកប្រាស់។ ពួកគេបានទៅដូចជាអ្នកស្រុកឆ្ងាយ។ ពួកគេបានយកបាវចាស់ៗ ហើយដាក់លើខ្នងលាបសំពត់ពួកគេ។ ពួកគេក៏បានយកចង្កៀងស្រាចាស់ៗ រហែក ដែលបានដេរឡើងវិញ។⁵ ពួកគេបានពាក់ស្បែកជើងចាស់ៗ ហើយក៏ស្លៀកសំលៀកបំពាក់ចាស់ៗ សំលៀកបំពាក់រហែក។

សំប៉ុងសម្រាប់ជាអាហាររបស់ពួកគេស្ងួតហើយដុះផ្សិតដែរ។

⁶ បន្ទាប់មក ពួកគេទៅជួបលោកយ៉ូស្វេនៅក្នុងជំរក្រុងគីលកាល ហើយនិយាយនឹងលោក និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅជាមួយលោកទាំងអស់ថា៖ «យើងបានធ្វើដំណើរពីប្រទេសឆ្ងាយ ដូច្នេះ ចូរចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយនឹងយើង»។⁷ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបាននិយាយទៅកាន់ជនជាតិហេរីថា៖ «ប្រហែលជាអ្នករស់នៅជិតយើង។ តើមានហេតុផលអ្វីដែលយើងត្រូវចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអ្នក?»⁸ ពួកគេបាននិយាយជាមួយលោកយ៉ូស្វេថា៖ «យើងជាអ្នកបម្រើរបស់លោក»។ លោកយ៉ូស្វេបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «អ្នកជាអ្នកណា? តើអ្នកមកពីណា?»

⁹ ពួកគេបាននិយាយទៅលោកថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់លោកបានមកទីនេះពីទីកន្លែងឆ្ងាយ ដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោក។ យើងបានឮពីព្រះអង្គ¹⁰ និងពីអ្វីៗដែលព្រះអង្គបានធ្វើនៅស្រុកអេស៊ីប

ហើយបានឮពីអ្វីៗដែលព្រះអង្គបានធ្វើចំពោះស្តេចទាំងពីររបស់សាសន៍អាម៉ូរីនៅខាងនាយទន្លេយ៉ាងដាន់ គឺចំពោះព្រះបាទស៊ីហុនជាស្តេចក្រុងហែសបួន និងចំពោះព្រះបាទអ្នក ជាស្តេចស្រុកបាសាន ដែលគង់នៅក្នុងអាសថាវ្វីត។

¹¹ ពួកគាត់ទំរុបសំយើង និងប្រជាជនទាំងអស់នៅក្នុងប្រទេសរបស់យើងបាននិយាយនឹងយើងថា៖ «ចូរយកស្បៀងសម្រាប់ការធ្វើដំណើររបស់អ្នក។ ទៅជួបពួកគេ និងនិយាយនឹងគេថា៖ «យើងជាអ្នកបម្រើរបស់លោក។ ចូរចងសម្ពន្ធមេត្រីនឹងយើង»។¹² នេះជានិមិត្តរូបរបស់យើង វានៅក្តៅនៅឡើយ ដ្បិតយើងយកវាចេញពីផ្ទះរបស់យើងមកនៅថ្ងៃដែលយើងចេញដំណើរមកជួបលោក។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះមើលវាស្ងួត ហើយដុះផ្សិតផង។

¹³ ចងស្បែកទាំងនេះនៅថ្មីនៅឡើយនៅពេលដែលយើងច្រកស្រា ចូរមើល ឥឡូវនេះវាបានលេចឆ្មាយបាត់ទៅហើយ។ សំលៀកបំពាក់របស់យើង និងស្បែកជើងរបស់យើងត្រូវបានរហែកដោយសារដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយរបស់យើងដែរ»។

¹⁴ ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានយកស្បៀងរបស់ពួកគេខ្លះ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានទូលសុំការណែនាំពីព្រះអម្ចាស់ទេ។¹⁵ លោកយ៉ូស្វេបានប្រកាសសន្តិភាព និងចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកគេ ហើយទុកឲ្យពួកគេមានជីវិត។ ពួកអ្នកដឹកនាំក៏បានស្បថនឹងពួកគេដែរ។

¹⁶ បីថ្ងៃក្រោយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចងសម្ពន្ធមេត្រីនេះជាមួយអ្នកទាំងនោះ ទើបពួកគេបានដឹងថាអ្នកទាំងនោះជាអ្នកស្រុកដែលរស់នៅជិតពួកគេ។

¹⁷ បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក៏បញ្ជូនមនុស្សទៅទីក្រុងរបស់ពួកគេនៅថ្ងៃទីបី។ ទីក្រុងរបស់ពួកគេគឺគីបៀន កេគីរ៉ា បៀរ៉ូតនិងគាវយ៉ាត យ៉ារីម។

¹⁸ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនបានវាយប្រហារពួកគេទេដោយសារតែអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេបានស្បថជាមួយអ្នកទាំងនោះនៅមុខព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែល។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានអូរទាស់នឹងអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ។¹⁹ ប៉ុន្តែ អ្នកដឹកនាំបាននិយាយទៅកាន់ប្រជាជនថា៖

«យើងបានស្បថជាមួយពួកគេដោយព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែល ហើយឥឡូវនេះ យើងមិនអាចប៉ះពាល់ពួកគេបានឡើយ។

²⁰ នេះជាអ្វីដែលយើងអាចប្រព្រឹត្តនឹងពួកគេ៖ ដើម្បីជៀសវាងកុំឲ្យមានកំហឹងធ្លាក់មកលើយើងដោយសារពាក្យដែលយើងបានស្បថនឹងពួកគេ ដូច្នេះយើងត្រូវតែទុកជីវិតឲ្យពួកគេ»។²¹ ពួកអ្នកដឹកនាំបាននិយាយទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ «ដូច្នេះ ពួកគឺបៀនត្រូវធ្វើជាអ្នកកាប់អុស និងកែទឹកសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដូចដែលអ្នកដឹកនាំបាននិយាយជាមួយពួកគេ។

²² លោកយ៉ូស្វេបានហៅពួកគេមកនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាបញ្ឆោតយើងនៅពេលដែលអ្នកនិយាយថា៖

«យើងរស់នៅឆ្ងាយពីអ្នករាល់គ្នាណាស់?»²³ ដូច្នេះ ដោយសាររឿងនេះ អ្នកត្រូវបណ្តាសារហើយ ហើយអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើជាទាសករ គឺអ្នកត្រូវកាប់អុស និងកែទឹកសម្រាប់ដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់របស់យើង។

²⁴ ពួកគេបានឆ្លើយនឹងលោកយ៉ូស្វេថា៖ «ដោយសារមានគេប្រាប់អ្នកបម្រើរបស់លោកថា

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់លោកបានបង្គាប់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គគឺលោកយ៉ូស្វេដើម្បីឲ្យទឹកជីវិតទាំងមូលនេះដល់លោក

និងបំផ្លាញជាតិសាសន៍ទាំងអស់នៅលើទឹកដីនេះនៅមុខលោក ដូច្នេះ យើងខ្លាចជាខ្លាំងដោយសារតែលោក។ ដូច្នេះហើយបានជាយើងធ្វើបែបនេះ»។²⁵ ឥឡូវនេះយើងនៅក្រោមអំណាចរបស់លោកស្រាប់។ អ្វីដែលលោកគិតថាល្អ ហើយត្រឹមត្រូវ ចូរធ្វើចំពោះពួកយើងចុះ»។

²⁶ ដូច្នេះ លោកយ៉ូស្វេក៏បានប្រព្រឹត្តបែបនេះចំពោះពួកគេ៖ លោកដោះលែងគេចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល

ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនសម្លាប់ពួកគេទេ។²⁷ នៅថ្ងៃនោះលោកយ៉ូស្វេបានឲ្យពួកគឺបៀនធ្វើជាអ្នកកាប់អុស និងជាអ្នកដងទឹកសម្រាប់សហគមន៍ និងសម្រាប់អាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ នៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើស។

10¹ នៅពេលដែលព្រះបាទអាដូនីសេដេក ស្តេចក្រុងយេរូសាឡឹម បានឮថាលោកយ៉ូស៊ីបានវាយយកក្រុងអែ ហើយបានកម្ទេចទីក្រុងទាំងស្រុង (ដូចដែលអ្វីដែលលោកបានប្រព្រឹត្តចំពោះក្រុងយេរូឌូ និងស្តេចក្រុងនោះ)

ស្តេចក៏បានឮពីរបៀបដែលប្រជាជនគឺបៀនបានចងសន្តិភាពជាមួយអ៊ីស្រាអែល ហើយរស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ។

²ប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹមភ័យខ្លាចជាខ្លាំងដោយសារតែគឺបៀនជាក្រុងមួយដ៏ធំ ដូចជារាជធានីមួយ។ ក្រុងនោះធំជាងក្រុងអែ ហើយប្រុសៗនៅក្នុងនោះក៏ជាមនុស្សអង់អាចក្លាហានដែរ។

³ដូច្នេះ ព្រះបាទអាដូនីសេដេកជាស្តេចក្រុងយេរូសាឡឹម បានធ្វើសាទៅព្រះបាទហូហាំជាស្តេចក្រុងហេប្រូន ទៅព្រះបាទពារ៉ាមស្តេចក្រុងយ៉ាមុត ទៅព្រះបាទយ៉ាកាស្តេចក្រុងឡាគីស ព្រះបាទដេបៀរស្តេចក្រុងអេក្លូនថា៖⁴ «ចូរឡើងមកជួបខ្ញុំ និងជួយខ្ញុំផង។ ចូរយើងវាយក្រុងគឺបៀន ព្រោះពួកគេបានចងសន្តិភាពជាមួយលោកយ៉ូស៊ី និងជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហើយ»។

⁵ស្តេចទាំងប្រាំបួនសាសន៍អាម៉ូរី គឺស្តេចក្រុងយេរូសាឡឹម ស្តេចក្រុងហេប្រូន ស្តេចក្រុងយ៉ាមុត ស្តេចក្រុងឡាគីស និងស្តេចក្រុងអេក្លូន ទាំងស្តេចទាំង និងទាំងពលទាហានរបស់ពួកគេ។ ពួកគេរៀបគ្នាប្រឆាំងជាមួយក្រុងគឺបៀន ហើយពួកគេវាយក្រុងនោះ។

⁶អ្នកក្រុងគឺបៀនបានធ្វើសារទៅលោកយ៉ូស៊ី និងទៅពួកទាហាននៅគីលកាល។ ពួកគេនិយាយថា៖ «សូមប្រញាប់ឡើងមក!

កុំឲ្យដកដៃរបស់អ្នកពីអ្នកបម្រើរបស់អ្នកឡើយ។ សូមមកជួយយើងជាប្រញាប់។ សូមជួយយើងផង ដោយសារស្តេចទាំងឡាយនៃសាសន៍អាម៉ូរីដែលរស់នៅលើភ្នំបានប្រមូលគ្នាវាយប្រហារយើងហើយ»។⁷លោកយ៉ូស៊ីបានឡើងពីគីលកាល លោក និងពួកទាហានរបស់លោកមកជាមួយលោក និងអ្នកដែលប្រយុទ្ធផងដែរ។

⁸ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស៊ីថា៖ «កុំខ្លាចពួកគេឡើយ។ យើងបានប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកហើយ។

ក្នុងចំណោមពួកគេគ្មាននរណាម្នាក់អាចបញ្ឈប់ការវាយប្រហាររបស់អ្នកបានឡើយ។

⁹លោកយ៉ូស៊ីបានឡើងមកជួយពួកគេយ៉ាងប្រញាប់ អស់រយៈពេលពេញមួយយប់ពីគីលកាល។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យសត្រូវណាច្រឡំចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានសម្លាប់ពួកគេយ៉ាងរង្គាលនៅក្នុងគឺបៀន ហើយដេញតាមពួកគេរហូតដល់ផ្លូវទៅបេត ហ្ស័ន ហើយពួកគេបានសម្លាប់អ្នកទាំងនោះនៅលើផ្លូវទៅអាសេកា និងម៉ាកេដា។

¹¹នៅពេលដែលគេរត់គេចពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ចុះភ្នំពីបេតហ្ស័ន ព្រះអម្ចាស់បានទម្លាក់ថ្មមួយយ៉ាងធំពីលើមេឃមកលើពួកគេតាមផ្លូវទៅអាសេកា ហើយពួកគេស្លាប់នៅទីនោះ។ មានមនុស្សស្លាប់ដោយសារថ្មច្រើនជាងអ្នកដែលត្រូវបានស្លាប់ដោយសារដាវរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៅទៀត។

¹²បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស៊ីបានទូលទៅព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ជ័យជម្នះដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលលើសាសន៍អាម៉ូរី។

នេះជាអ្វីដែលលោកយ៉ូស៊ីបានទូលទៅព្រះអម្ចាស់នៅមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល៖ «ព្រះអាទិត្យ ចូរនៅស្ងៀមនៅត្រង់គឺបៀន

ហើយព្រះច័ន្ទចូរនៅច្រលងអាយាឡូនចុះ។

¹³ព្រះអាទិត្យក៏នៅស្ងៀម ហើយព្រះច័ន្ទក៏ឈប់ដើររហូតដល់ពួកគេបានសងសឹកនឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេចប់។

តើការនេះមិនបានកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅរបស់យ៉ាស៊ីទេឬអី? ព្រះអាទិត្យឈរឡើងនៅចំកណ្តាលមេឃ វាមិនបានដើរអស់រយៈពេលប្រហែលមួយថ្ងៃ។

¹⁴មិនដែលមានថ្ងៃណាដូចថ្ងៃនេះពីមុន ឬទៅក្រោយទៀតឡើយ គឺនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ស្តាប់ពាក្យរបស់មនុស្ស។

ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានច្បាំងជំនួសសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។

¹⁵លោកយ៉ូស៊ី និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកត្រឡប់ទៅជំរំនៅគីលកាលវិញ។¹⁶ហើយស្តេចទាំងប្រាំអង្គបានរត់គេច និងលាក់ខ្លួននៅក្នុងរូងភ្នំមួយនៅឯម៉ាកេដា។¹⁷គេបានប្រាប់លោកយ៉ូស៊ីថា៖ «ពួកគេរកស្តេចទាំងនោះឃើញហើយ!

ស្តេចទាំងប្រាំអង្គបានលាក់ខ្លួននៅក្នុងរូងភ្នំមួយនៅឯម៉ាកេដា!»។

¹⁸លោកយ៉ូស៊ីនិយាយថា៖ «ចូរប្រៀលថ្មធំមួយដើម្បីបិទមាត់រូងភ្នំ ហើយដាក់ទាហាននៅទីនោះដើម្បីយាមពួកគេ។¹⁹កុំឲ្យឈប់ឡើយ។

ត្រូវដេញតាមខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក និងវាយប្រហារពួកគេ។ កុំអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចូលទៅក្នុងទីក្រុងរបស់ពួកគេឡើយ

ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ»។

²⁰លោកយ៉ូស៊ី និងកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានបញ្ឈប់ជីវិតអ្នកទាំងនេះដោយការសម្លាប់រង្គាល រហូតដល់ពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់បានស្លាប់

មានតែមនុស្សពីរបីនាក់ប៉ុណ្ណោះដែលរួចជីវិតគេចខ្លួនទៅក្រុងទាំងឡាយដែលមានកំពែង។²¹បន្ទាប់មក

ពួកទាហានទាំងអស់បានត្រឡប់ទៅវិញដោយសុខសាន្តទៅជួបលោកយ៉ូស៊ីនៅម៉ាកេដា។

គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ាននិយាយពាក្យអ្វីមួយម៉ាត់ប្រឆាំងនឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឡើយ។

²²បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស៊ីបាននិយាយថា៖ «ចូរបើកម៉ាត់រូងភ្នំ ហើយចូរនាំស្តេចទាំងប្រាំមកជួបខ្ញុំ»។ ពួកគេបានធ្វើតាមអ្វីដែលលោកបាននិយាយ។

²³ពួកគេបាននាំស្តេចទាំងប្រាំអង្គមកពីក្នុងរូងភ្នំមកជួបលោក មានស្តេចក្រុងយេរូសាឡឹម ស្តេចក្រុងហេប្រូន ស្តេចក្រុងយ៉ាមុត ស្តេចក្រុងឡាគីស និងស្តេចក្រុងអេក្លូន។

²⁴នៅពេលដែលពួកគេបាននាំពួកស្តេចទាំងអស់មកជួបលោកយ៉ូស៊ី គាត់ក៏បានប្រជុំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។

លោកនិយាយទៅកាន់មេដឹកនាំរបស់ពួកទាហានដែលបានប្រយុទ្ធក្នុងសមរភូមិជាមួយលោកថា៖ «ចូរដាក់ជើងរបស់អ្នករាល់គ្នានៅលើករបស់ពួកគេទៅ»។

«ដូច្នេះពួកគេបានឡើងមក ហើយដាក់ជើងរបស់ពួកគេលើករបស់ស្តេចទាំងនោះ»។²⁵បន្ទាប់មក លោកបាននិយាយជាមួយពួកគេថា៖ «កុំភ័យខ្លាច

និងកុំឲ្យស្រយុតចិត្តឡើយ។ ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានចុះ។

នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាមួយសត្រូវទាំងអស់របស់អ្នករាល់គ្នាដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេ។

²⁶បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស៊ីបានវាយប្រហារ និងសម្លាប់ស្តេចទាំងនោះទៅ។ លោកបានព្យួរពួកគេនៅលើដើមឈើរហូតដល់ពេលល្ងាច។²⁷នៅពេលថ្ងៃលិច

លោកយ៉ូស៊ីបានបញ្ជាឲ្យគេដាក់ស្តេចទាំងនោះចុះពីដើមឈើ ហើយបោះពួកគេទៅក្នុងផ្លូវដែលពួកគេបានលាក់ខ្លួន។

ពួកគេបានដាក់ដុំថ្មមួយយ៉ាងធំនៅមាត់ផ្លូវ។ ថ្មទាំងនោះមានរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁸នៅថ្ងៃនោះលោកយ៉ូស៊ីបានវាយយកម៉ាកេដាដោយរបៀបនេះឯង ហើយបានសម្លាប់អ្នកទាំងអស់នោះដោយដាវ ទាំងស្តេចរបស់អ្នកទាំងនោះផង។

លោកបានកម្ទេចពួកគេទាំងស្រុង និងកម្ទេចអ្វីៗដែលមានជីវិតនៅទីនោះដែរ។

លោកបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្តេចស្រុកម៉ាកេដាដូចដែលលោកបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្តេចក្រុងយេរូឌូដែរ។

²⁹លោកយ៉ូស៊ី និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឆ្លងកាត់ពីម៉ាកេដាទៅលិបណា។³⁰ព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រទានក្រុងនោះ និងស្តេចរបស់ក្រុងនោះដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ។

លោកយ៉ូស្វេបានវាយប្រហារគ្រប់ទាំងជីវិតទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងក្រុងនោះជាមួយនឹងដាវរបស់លោក។

លោកមិនបានអនុញ្ញាតឲ្យនរណាម្នាក់មានជីវិតឡើយ។ លោកបានប្រព្រឹត្តចំពោះស្តេចក្រុងនោះ ដូចជាស្តេចក្រុងយេរិខូដែរ។

³¹បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឆ្លងកាត់ពីលីបណាទៅឡាគីស។

លោកបានបោះជំរំនៅទីនោះហើយប្រកាសសង្គ្រាមជាមួយក្រុងនោះ។³²ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ក្រុងឡាគីសមកក្នុងដៃរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

លោកយ៉ូស្វេបានវាយក្រុងនោះបាននៅថ្ងៃទីពីរ។ លោកបានវាយប្រហារដោយដាវលើគ្រប់ទាំងជីវិតទាំងអស់ដែលនៅក្នុងក្រុង

ដូចដែលលោកបានធ្វើចំពោះក្រុងលីបណាដែរ។

³³បន្ទាប់មក ព្រះបាទហោរ៉ាម ស្តេចស្រុកកេស៊ីរឿងមកជួយក្រុងឡាគីស។ លោកយ៉ូស្វេវាយប្រហារស្តេច

និងពួកទាហានដែលនៅជាមួយរហូតដល់គ្មាននរណាម្នាក់នៅរស់ឡើយ។

³⁴បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកឆ្លងកាត់ពីឡាគីសទៅអេក្លូន។ ពួកគេបោះជំរំនៅក្បែរនោះ

និងប្រកាសសង្គ្រាមជាមួយក្រុងនោះ។³⁵ហើយវាយយកក្រុងនោះបាននៅថ្ងៃនោះឯង។ ពួកគេបានកម្ទេចអ្នកក្រុងនោះដោយដាវ

ហើយពួកគេបានកម្ទេចអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងក្រុងនោះ ដូចដែលលោកបានធ្វើចំពោះក្រុងឡាគីសដែរ។

³⁶បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ចេញពីអេក្លូនទៅហេប្រូន។³⁷ពួកគេបានប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងក្រុងនោះ។ ពួកគេវាយក្រុងនោះបាន

ហើយកម្ទេចក្រុងនោះ និងអ្នកនៅក្នុងនោះដោយដាវ រួមទាំងស្តេច និងភូមិដែលនៅជុំវិញ គ្មាននរណាម្នាក់នៅរស់ឡើយ

ដូចដែលលោកយ៉ូស្វេបានប្រព្រឹត្តចំពោះអេក្លូនដែរ។ លោកបានកម្ទេចក្រុងនោះ និងជីវិតដែលមាននៅក្នុងក្រុងនោះទាំងស្រុង។

³⁸បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេត្រឡប់ក្រោយ ជាមួយពួកទាហានទាំងអស់ដែលទៅជាមួយលោក ហើយពួកគេឆ្លងទៅដេបៀរ

ហើយប្រកាសសង្គ្រាមជាមួយក្រុងនោះ។³⁹លោកវាយបានក្រុងនោះ ហើយសម្លាប់ស្តេច ព្រមទាំងកម្ទេចភូមិដែលនៅជិតៗនោះ។

ពួកគេបានកម្ទេចអ្នកក្រុងនោះដោយដាវ និងបំផ្លាញអ្នកទាំងនោះទាំងស្រុងគ្រប់ទាំងជីវិតដែលនៅក្នុងក្រុងនោះដែរ។

លោកយ៉ូស្វេមិនទុកឲ្យនរណាមានជីវិតឡើយ ដូចដែលលោកបានធ្វើចំពោះហេប្រូន និងដូចដែលលោកបានធ្វើចំពោះក្រុងលីបណា និងស្តេចក្រុងនោះដែរ។

⁴⁰លោកយ៉ូស្វេកាន់កាប់ទឹកដីទាំងអស់ ទាំងតំបន់ភ្នំនេកេរ តំបន់ទំនាប និងជើងភ្នំ។ លោកមិនទុកឲ្យស្តេចណាមួយរបស់ពួកគេនៅមានជីវិតឡើយ។

លោកបានកម្ទេចគ្រប់ទាំងជីវិត ដូចដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបង្គាប់។

⁴¹លោកយ៉ូស្វេបានកម្ទេចពួកគេដោយដាវចាប់ពីកាដេសបាទា ដល់កាសា និងចាប់ពីតំបន់កូសែន ដល់គីបៀន។

⁴²លោកយ៉ូស្វេបានវាយប្រហារស្តេចទាំងអស់

និងដណ្តើមយកទឹកដីរបស់ពួកគេក្នុងពេលតែមួយដោយសារព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលប្រយុទ្ធជំនួសពួកគេ។⁴³បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេ

និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកត្រឡប់ទៅជំរំនៅគីលកាលវិញ។

¹នៅពេលដែលព្រះបានយ៉ាប៊ីនជាស្តេចក្រុងហាសោរបានឮដំណឹងនេះ ស្តេចបានធ្វើសារទៅព្រះបាទយ៉ាប៊ុបជាស្តេចក្រុងម៉ាដូន ទៅស្តេចក្រុងស៊ីម៉ូន និងទៅស្តេចក្រុងអាសាប។²ស្តេចក៏បានធ្វើសារទៅស្តេចទាំងអស់ដែលនៅតំបន់ភាគខាងជើង នៅជ្រលងទន្លេយ៉ាដាន់ខាងត្បូងគឺណាវ៉ូតនៅតំបន់វាលទំនាប និងនៅតំបន់ភ្នំនៃក្រុងឌីរទៅភាគខាងលិច។³ស្តេចក៏បានធ្វើសារទៅស្រុកកាណានពីខាងកើតដល់ខាងលិច ទៅជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិហេត ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិយេបូសនៅតំបន់ភ្នំ និងជនជាតិហេរីក្បែរភ្នំហ៊ឺរម៉ូន នៅក្នុងទឹកដីមីសបាដែរ។

⁴ទាហានរបស់ពួកគេទាំងអស់ចេញមកជាមួយពួកគេ ទាហានមានចំនួនច្រើនឥតគណនា គឺមានចំនួនដូចខ្យល់នៅមាត់សមុទ្រ។ ពួកគេមានសេះ និងរទេះចម្បាំងយ៉ាងច្រើន។⁵ស្តេចទាំងនេះបានណាត់ជួបគ្នាក្នុងពេលតែមួយ ហើយពួកគេបោះជំរំនៅមេរ្យូម ដើម្បីវាយប្រហារអ៊ីស្រាអែល។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូស្វេថា៖ «កុំឲ្យខ្លាចរត្នមានរបស់ពួកគេឡើយ ព្រោះថ្ងៃស្អែកថ្មើរនេះយើងនឹងប្រគល់ពួកគេមកអ៊ីស្រាអែលជាសាកសព។ ចូរកាត់សរសៃជើងសេះ និងដុតរទេះសេះរបស់ពួកគេចោលទៅ»។⁷លោកយ៉ូស្វេ និងប្រុសៗអ្នកចម្បាំងទាំងអស់បានមក។ រំពេចនោះពួកគេបានមកដល់ត្រង់ជ្រោះមេរ្យូម និងវាយប្រហារសត្រូវ។

⁸ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់សត្រូវមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយពួកគេបានវាយប្រហារអ្នកទាំងនោះដោយដាវ និងដេញតាមពួកគេរហូតដល់ស៊ីដូនក្នុងតំបន់ក្រុងមីសរីផ្តុតម៉ែននិងជ្រលងមីសបានៅទិសខាងកើត។ ពួកគេវាយប្រហាររហូតដល់គ្មាននរណាម្នាក់នៅរស់ឡើយ។⁹លោកយ៉ូស្វេបានប្រព្រឹត្តជាមួយពួកគេដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់លោក។ លោកបានកាត់សរសៃក្បែរជើងសេះ និងដុតរទេះចំបាំងចោល។

¹⁰លោកយ៉ូស្វេបានត្រឡប់ក្រោយនៅពេលនោះ យើងកាន់កាប់ក្រុងហាសោរ។ លោកបានប្រហារស្តេចក្រុងនោះដោយដាវ។ (ហាសោរមេដឹកនាំលើអាណាចក្រទាំងអស់នេះ)។¹¹ពួកគេបានកំទេចដោយដាវគ្រប់ទាំងជីវិតដែលមាននៅពេលនោះ ហើយលោកបានកម្ទេចពួកគេ ដូច្នេះគ្មានជីវិតណាមួយនៅរស់ឡើយ។ បន្ទាប់មក លោកបានដុតក្រុងហាសោរចោល។

¹²លោកយ៉ូស្វេបានកាន់កាប់ទីក្រុងរបស់ស្តេចទាំងឡាយ។ លោកក៏បានចាប់ស្តេចទាំងអស់ និងសម្លាប់ពួកគេចោលដោយដាវ។ លោកបានកម្ទេចពួកគេចោលដោយសារដាវ ដូចដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់។¹³អ៊ីស្រាអែលមិនបានដុតក្រុងណាដែលនៅលើភ្នំទេ លើកលែងក្រុងហាសោរប៉ុណ្ណោះ។ មានតែក្រុងមួយនេះគត់ដែលលោកបានដុត។

¹⁴ទាហានអ៊ីស្រាអែលបានយកជ័យភណ្ឌពីក្រុងទាំងនេះជាមួយនឹងហ្វូងសត្វសម្រាប់ខ្លួនពួកគេផ្ទាល់។ ពួកគេសម្លាប់មនុស្សទាំងអស់ដោយដាវ រហូតគ្មាននរណាម្នាក់ជីវិតឡើយ។ ពួកគេមិនឲ្យជីវិតណាមួយនៅរស់ឡើយ។¹⁵ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់លោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ដូចគ្នាដែរលោកម៉ូសេក៏បង្គាប់ដល់លោកយ៉ូស្វេ ដូច្នេះហើយលោកយ៉ូស្វេបានធ្វើតាមទាំងអស់។ លោកបានធ្វើសម្រេចទាំងអស់គ្រប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេឲ្យធ្វើ។

¹⁶លោកយ៉ូស្វេបានកាន់កាប់ទឹកដីទាំងអស់ ទាំងតំបន់ភ្នំ តំបន់ណេកិប ទឹកដីកូសែន តំបន់ជើងភ្នំ ជ្រលងទន្លេយ៉ាដាន់ តំបន់ភ្នំរបស់អ៊ីស្រាអែល និងតំបន់វាលទំនាប។¹⁷ពីភ្នំហាឡាក់នៅជិតស្រុកអេដ៊ី និងទៅខាងជើងដល់បាលកាដ នៅក្នុងជ្រោះជិតភ្នំលីបង់ក្រោមភ្នំហ៊ឺរម៉ូន លោកចាប់បានស្តេចទាំងអស់ ហើយសម្លាប់ពួកគេចោល។

¹⁸លោកយ៉ូស្វេបានធ្វើសង្គ្រាមអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរជាមួយស្តេចទាំងអស់នេះ។¹⁹គ្មានក្រុងណាមួយបានប្រកាសសន្តិភាពជាមួយទាហានអ៊ីស្រាអែលឡើយ លើកលែងតែពួកហេរីដែលរស់នៅក្រុងគឺបៀនចេញ។ អ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ទីក្រុងទាំងអស់ដោយធ្វើសង្គ្រាម។²⁰ជ្រុំត ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ពួកគេរឹង ដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើសង្គ្រាមជាមួយអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះហើយបានជាលោកយ៉ូស្វេកម្ទេចពួកគេដោយគ្មានមេត្តា ដូចអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់លោកម៉ូសេស្រាប់។

²¹នៅគ្រានោះ លោកយ៉ូស្វេបានចេញមក ហើយលោកបានកម្ទេចជនជាតិអាណាក់។ លោកបានធ្វើការនេះនៅតំបន់ភ្នំ នៅហេប្រួន នៅដេបៀរ នៅអាណាក់ និងតំបន់ភ្នំនៅយូដា និងនៅតំបន់ភ្នំស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ លោកយ៉ូស្វេបានសម្លាប់ពួកគេ ហើយកម្ទេចក្រុងរបស់ពួកគេ។

²²គ្មានពួកអាណាក់ណាម្នាក់បន្តមានជីវិតនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលឡើយ លើកលែងតែនៅក្រុងកាសា ក្រុងកាដ និងក្រុងអាសដូឌប៉ុណ្ណោះ។

²³ដូច្នេះ លោកយ៉ូស្វេកាន់កាប់ទឹកដីទាំងមូលដូចដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកម៉ូសេ។ លោកយ៉ូស្វេបានចែកទឹកដីនេះចុកជាមរតកសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ចែកទៅតាមកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗ។ បន្ទាប់មក ទឹកដីនោះក៏លែងមានសង្គ្រាមទៀតដែរ។

12 ¹ទាំងអស់នេះគឺជាស្តេចដែលនៅក្នុងទឹកដីដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដណ្តើមបាន។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ទឹកដីនៅខាងកើតទន្លេយ៉ែរដាន់ជាកន្លែងដែលថ្ងៃរះ ចាប់ពីជ្រលងភ្នំអឺណូន រហូតដល់ភ្នំហ៊ីម៉ូន និងតំបន់អាវីបាទៅទិសខាងកើត។ ²ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៊ីរី នៅក្រុងហេសបូន។ ស្តេចគ្រប់គ្រងចាប់តាំងពីអាវ៉ូអ៊ើរ ដែលនៅក្បែរទឹកធ្លាក់អឺណូន ចាប់ពីស្រុកដែលនៅពាក់កណ្តាលជ្រោះនោះ និងមួយចំហៀងស្រុកកាឡាដ រហូតដល់ទន្លេយ៉ាបុក នៅព្រំប្រទល់ស្រុកអាម៊ីន។

³ព្រះបាទស៊ីហុនក៏គ្រប់គ្រងនៅតំបន់អាវីបាទរហូតដល់សមុទ្រគេនេសាវីតទៅដល់ភាគខាងកើតរហូតដល់សមុទ្រអាវីបា (សមុទ្រទឹកប្រៃ) នៅភាគខាងកើតតាមផ្លូវទៅប៉េតយេស៊ីមុត ហើយនៅភាគខាងត្បូងរហូតដល់ជើងភ្នំពីសកា។ ⁴ព្រះបាទអ្នកជាស្តេចស្រុកបាសានជាជនជាតិអ៊ីដេម រស់នៅក្នុងអាសថាវ៉ូត និងក្រុងអេត្រី។ ⁵ស្តេចគ្រប់គ្រងភ្នំហ៊ីម៉ូន ក្រុងហាលកា និងស្រុកបាសានទាំងមូល រហូតដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកកេស្ទីរី និងស្រុកម៉ាកាធី និងស្រុកកាឡាដមួយចំហៀង ទៅដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកស្តេចស៊ីហុន និងស្តេចក្រុងហេសបូន។

⁶លោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានវាយប្រហារពួកគេ ហើយលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យទឹកដីនោះដល់កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលជាកម្មសិទ្ធិ។

⁷ទាំងនេះជាស្តេចនៅលើទឹកដីដែលលោកយ៉ូស្វេ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលវាយដណ្តើមបាននៅលើភាគខាងលិចទន្លេយ៉ែរដាន់ ចាប់តាំងពីបាល់កាដនៅក្នុងជ្រលងភ្នំលីបង់ទៅដល់ភ្នំហាឡាក់ជិតស្រុកអេដ្វី។ លោកយ៉ូស្វេបានប្រគល់ទឹកដីទាំងនេះដល់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលជាកម្មសិទ្ធិ។

⁸លោកបានប្រគល់តំបន់ភ្នំ តំបន់ទំនាប តំបន់អាវីបា ជំរាលភ្នំ វាលរហេស្ថាន និងតំបន់ណេកិបជាទឹកដីរបស់ជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៊ីរី ជនជាតិកាណាន ជនជាតិពេរីស៊ុត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេប៉ូសដល់ពួកគេ។

⁹ស្តេចទាំងអស់រួមទាំងស្តេចក្រុងយេរីខូ ស្តេចក្រុងអែដែលនៅជិតបេតអែល¹⁰ ស្តេចក្រុងយេរូសាឡឹម¹¹ ស្តេចក្រុងអេណាមីម ស្តេចក្រុងយ៉ាមុត ស្តេចក្រុងឡាគីស¹² ស្តេចក្រុងអេក្លូន ស្តេចក្រុងកេស៊ីរី

¹³ស្តេចក្រុងដេបៀរ ស្តេចក្រុងកេឌីរី¹⁴ ស្តេចក្រុងហេម៉ា ស្តេចក្រុងអេរីវ៉ាត¹⁵ ស្តេចក្រុងលីបណា ស្តេចក្រុងអាឌូឡា¹⁶ ស្តេចក្រុងម៉ាកេដា ស្តេចក្រុងបេតអែល

¹⁷ស្តេចក្រុងតាព្វរ ស្តេចក្រុងហេកើរ¹⁸ ស្តេចក្រុងអាផេក ស្តេចក្រុងឡាសាវ៉ូន¹⁹ ស្តេចក្រុងម៉ាដូន ស្តេចក្រុងហាសោរ²⁰ ស្តេចក្រុងស៊ីមរ៉ូន មេរ៉ូន ស្តេចក្រុងអាកសាប

²¹ស្តេចក្រុងតាអាណាក់ ស្តេចក្រុងមេគីដា²² ស្តេចក្រុងកេដេស ស្តេចក្រុងយ៉ុកនាម នៅភ្នំកើមែល²³ ស្តេចក្រុងដោរនៅវាលរាបដោរ ស្តេចក្រុងកូយីម នៅជិតគីលកាល់²⁴ ស្តេចក្រុងផេសា។ ចំនួនស្តេចទាំងអស់មានសាមសិបមួយអង្គ។

13 ¹លោកយ៉ូស្វមានវ័យចាស់ណាស់ហើយនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកថា៖ «អ្នកកាន់តែចាស់ណាស់ហើយ ប៉ុន្តែនៅមានទឹកដីជាច្រើនទៀតដែលត្រូវវាយយក។

²នេះជាទឹកដីដែលនៅសេសសល់៖ គឺស្រុកភីលីស្ទីនទាំងមូល និងអស់ទាំងស្រុកកេស្វីរី(ពីស៊ីហេ ដែលនៅខាងកើតអេស៊ីប ភាគខាងជើងជាប់ព្រំប្រទល់អេក្រុន ដែលជាទឹកដីស្រុកកាណាន អ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ស្រុកភីលីស្ទីនទាំងប្រាំ គឺក្រុងកាសា ក្រុងអាសដូដ ក្រុងអាសកាឡូន ក្រុងកាថ និងក្រុងអេក្រុន ជាទឹកដីរបស់ជនជាតិអារីម)។

⁴នៅភាគខាងត្បូង នៅមានទឹកដីទាំងមូលរបស់ជនជាតិកាណាន និងក្រុងមារ៉ា ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជនជាតិស៊ីដូន ដល់ក្រុងអាផែក និងព្រំប្រទល់ស្រុកអាម៉ូរីដល់ទឹកដីស្រុកកេបាល និងស្រុកលីបង់ទាំងមូល ដែលនៅទិសខាងកើត ពីបាលកាដ ក្រោមជើងភ្នំហ៊ីរីម៉ូន រហូតដល់ឡាបូហាម៉ាត់។

⁶ក៏មានទឹកដីរបស់ជនជាតិស៊ីដូននៅតំបន់ភ្នំពីលីបង់រហូតដល់ក្រុងមីសរីផូត ម៉ែម ព្រមទាំងប្រជាជនស៊ីដូនដែរ។

យើងនឹងដេញពួកគេចេញនៅមុខទាហានអ៊ីស្រាអែល។ ត្រូវបែងចែកទឹកដីនេះជាកម្មសិទ្ធិដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដូចដែលយើងបានបង្គាប់អ្នក។

⁷ត្រូវបែងចែកទឹកដីនេះទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំបួន និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេពាក់កណ្តាលទៀត។

⁸សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេពាក់កណ្តាលទៀត កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធភាដ

បានទទួលមរតករបស់ពួកគេដែលលោកម៉ូសេបានប្រគល់ដល់ពួកគេរួចហើយនៅភាគខាងកើតទន្លេយ៉ារដាន់⁹ចាប់តាំងពីក្រុងអារ៉ូអ៊ីរី ដែលស្ថិតនៅក្បែរទន្លេអេណូន (រួមទាំងក្រុងដែលស្ថិតនៅកណ្តាលជ្រលងភ្នំ) ដល់ខ្ពង់រាបមេដេចាទាំងមូល រហូតដល់ក្រុងឌីបូន

¹⁰ក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់ស្តេចស៊ីហុន ជាស្តេចអាម៉ូរី ដែលគ្រប់គ្រងនៅក្នុងហេសបួន រហូតដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកអាំម៉ូន¹¹ស្រុកកាឡាដទឹកដីស្រុកកេស្វីរី និងម៉ាកាធី ទាំងតំបន់ភ្នំហ៊ីរីម៉ូនទាំងអស់ និងពីបាលានទាំងមូល ដល់សាលកា¹²ទាំងតំបន់ទាំងអស់របស់ព្រះបាទអ្នក នៅស្រុកបាលាន ដែលសោយរាជ្យនៅក្នុងអាល់ចារ៉ូត និងក្រុងអេទ្រី ទាំងនេះជាជនជាតិអ៊ីដេមដែលនៅសេសសល់ លោកម៉ូសេបានវាយប្រហារពួកគេ និងដេញពួកគេចេញ។

¹³ប៉ុន្តែ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនបានបណ្តេញជនជាតិកេស្វីរី និងជនជាតិម៉ាកាធីចេញឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ជនជាតិកេស្វីរី និងជនជាតិម៉ាកាធីរស់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមកទល់សព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁴ចំពោះកុលសម្ព័ន្ធលេវីវិញលោកម៉ូសេមិនបានប្រគល់ទឹកដីជាមរតកទេ។

តង្វាយដុតដែលគេថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាមរតករបស់ពួកគេ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេ។

¹⁵លោកម៉ូសេបានចែកទឹកដីមរតកដល់កុលសម្ព័ន្ធរូបេន តាមអំបូររៀងៗខ្លួន។¹⁶ទឹកដីរបស់គេចាប់ពីក្រុងអារ៉ូអ៊ីរី ដែលស្ថិតនៅក្បែរទន្លេអេណូន និងក្រុងដែលស្ថិតនៅកណ្តាលជ្រលងភ្នំ ព្រមទាំងខ្ពង់រាបទាំងមូលក្បែរមេដេចា។

¹⁷កុលសម្ព័ន្ធរូបេនក៏ទទួលបានក្រុងហេសបួន និងក្រុងទាំងប៉ុន្មាននៅលើខ្ពង់រាប គឺក្រុងឌីបូន ក្រុងបាមូត បាល ក្រុងបេត បាលមេយ៉ូន¹⁸ក្រុងយ៉ាហាស ក្រុងកេដមូត ក្រុងមេផាត¹⁹ក្រុងគារយ៉ាថែម ក្រុងស៊ីបម៉ា ក្រុងសេរេត-ហាសាកា ដែលស្ថិតនៅជ្រលងភ្នំ។

²⁰កុលសម្ព័ន្ធរូបេនក៏ទទួលបានក្រុងបេតពេអ៊ីរ ជម្រាលភ្នំពីសកា ក្រុងបេតយេស៊ីម៉ូត²¹ក្រុងទាំងអស់នៅតំបន់ខ្ពង់រាប អាណាចក្រទាំងមូលរបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី គ្រងរាជ្យនៅក្នុងហេសបួន ដែលលោកម៉ូសេបានវាយប្រហាររួមជាមួយអ្នកដឹកនាំដទៃទៀតរបស់ជនជាតិម៉ាខាន ជនជាតិអេរី ជនជាតិលីគែម ជនជាតិស៊ីរី ជនជាតិហ៊ីរី និងជនជាតិលីបា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ។

²²ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក៏បានសម្លាប់បាឡាមជាភូតរបស់បេអ៊ីរ ដែលជាគ្រូទាយដែរ ក្នុងចំណោមអ្នកផ្សេងទៀតដែលពួកគេបានសម្លាប់។

²³ព្រំប្រទល់របស់កុលសម្ព័ន្ធរូបេនគឺទន្លេយ៉ារដាន់គឺជាខ្សែខាង។ នេះគឺជាមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធរូបេន ដែលចែកដល់គ្រប់អំបូរទាំងអស់របស់ពួកគេ ជាមួយនឹងក្រុង និងភូមិរបស់ពួកគេ។

²⁴នេះគឺជាអ្វីដែលលោកម៉ូសេបានប្រគល់ដល់កុលសម្ព័ន្ធភាដតាមអំបូរនីមួយៗ។²⁵ទឹកដីរបស់ពួកគេ គឺស្រុកយ៉ាស៊ីរី ក្រុងទាំងប៉ុន្មាននៅស្រុកកាឡាដ និងស្រុកអាំម៉ូនពាក់កណ្តាល រហូតដល់អារ៉ូអ៊ីរី ដែលនៅខាងកើតក្រុងវ៉ាបាត²⁶ពីក្រុងហេសបួន រហូតដល់ក្រុងវ៉ាម៉ាត មីសប៉េ និងក្រុងបេចូនីម ពីក្រុងម៉ាហាណែមរហូតដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកដេបៀរ។

²⁷នៅក្នុងជ្រលងភ្នំ លោកម៉ូសេបានឲ្យក្រុងបេតហារ៉ាម ក្រុងបេតនីម៉ា ក្រុងស៊ីកុត និងក្រុងសាផូនដែលជាចំណែកទឹកដីចុងក្រោយនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចហេសបួន ដែលមានទន្លេយ៉ារដាន់ជាព្រំប្រទល់ រហូតដល់ចុងសមុទ្រគេនេសាវីតភាគខាងលិចក្រោយទន្លេយ៉ារដាន់ដល់ពួកគេ។²⁸នេះជាមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធភាដ តាមអំបូរ ជាមួយនឹងទីក្រុង និងភូមិទាំងឡាយ។

²⁹លោកម៉ូសេបានឲ្យទឹកដីជាមរតកដល់កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល។

លោកបានផ្តល់ឲ្យប្រជាជនក្នុងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលតាមអំបូររបស់គេ។³⁰ទឹកដីរបស់ពួកគេចាប់តាំងពីស្រុកម៉ាហាណែម ស្រុកបាលាន អាណាចក្រទាំងមូលរបស់ព្រះបាទអ្នក ស្តេចស្រុកបាលាន រួមទាំងក្រុងទាំងឡាយនៅយ៉ាអៀរ ក្នុងស្រុកបាលាន³¹ដែលមានចំនួនហុកសិបស្រុកកាឡាដពាក់កណ្តាល ក្រុងអាល់ចារ៉ូត និងក្រុងអេទ្រី (ជាវាជនរបស់ព្រះបាទអ្នកបាលាន)។ ទឹកដីទាំងនេះបានប្រគល់ឲ្យពូជអំបូរពាក់កណ្តាលរបស់លោកម៉ាកៀរនៃកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ឲ្យដល់គ្រួសារនីមួយៗរបស់ពួកគេ។

³²នេះគឺជាទឹកដីដែលលោកម៉ូសេបានប្រគល់ដល់ពួកគេនៅលើវាលទំនាបស្រុកម៉ូអាប ក្រោយទន្លេយ៉ារដាន់ខាងកើតក្រុងយេរីទូ។

³³លោកម៉ូសេមិនបានប្រគល់ទឹកដីជាមរតកដល់កុលសម្ព័ន្ធលេវីទេ។ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជាមរតករបស់ពួកគេ ដូចដែលលោកបាននិយាយជាមួយពួកគេ។

14¹ ទាំងអស់នេះជាតំបន់ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានទទួលជាមរតករបស់ពួកគេនៅក្នុងស្រុកកាណាន ដែលមានលោកយូដាចារ្យអេលាសា លោកយ៉ូស្វេដាកូនរបស់នួន និងដោយមេដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធដូនតារបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបែងចែកឲ្យពួកគេ។

² មរតករបស់ពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសដោយការចាប់ផ្តើមសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធទាំងប្រាំបួន និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។³ លោកម៉ូសេក៏បានផ្តល់ទឹកដីជាមរតកដល់កុលសម្ព័ន្ធទាំងពីរ និងកុលសម្ព័ន្ធពាក់កណ្តាលទៀតនៅឯក្រោយម្ខាងទន្លេយ៉ាដាន់ ប៉ុន្តែ ពួកលេវីមិនទទួលបានទឹកដីជាមរតកឡើយ។⁴ កុលសម្ព័ន្ធរបស់លោកយ៉ូសែប តាមពិតទៅគឺជាកុលសម្ព័ន្ធ គឺម៉ាណាសេ និងអេប្រាអ៊ីម។ កុលសម្ព័ន្ធលេវីមិនទទួលបានទឹកដីជាមរតកទេ ប៉ុន្តែ មានក្រុងសម្រាប់រស់នៅ ដែលមានកន្លែងសម្រាប់សត្វពាហនៈរបស់ពួកគេ និងដាក់ទ្រព្យរបស់ពួកគេ។⁵ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើទៅតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ ដូច្នេះ គេបានបែងចែកទឹកដីគ្នា។

⁶ បន្ទាប់មក កុលសម្ព័ន្ធយូដាមកជួបលោកយ៉ូស្វេនៅគីលកាល។ លោកកាលែបកូនរបស់លោកយេតូនេក្នុងអំបូរកេណាសនិយាយទៅកាន់លោកថា៖ «អ្នកដឹងពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គដែលទាក់ទងលោក ហើយនឹងខ្ញុំនៅការដេស បាឡេវ។

⁷ កាលនោះខ្ញុំអាយុស្រីសិបឆ្នាំនៅពេលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ចាត់ខ្ញុំឲ្យទៅកាដេស បាននាដើម្បីស៊ើបការណ៍ក្នុងទឹកដីនេះ។

ខ្ញុំបានរាយការណ៍ដល់លោកនូវអ្វីដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។

⁸ ប៉ុន្តែ បងប្អូនដែលទៅជាមួយខ្ញុំបានធ្វើឲ្យប្រជាជនបាក់ទឹកចិត្តជាមួយនឹងសេចក្តីភ័យខ្លាច។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។

⁹ លោកម៉ូសេបានសួរថា៖ «ទឹកដីដែលដើររបស់អ្នកឆ្លងកាត់នឹងក្លាយទៅជាមរតករបស់អ្នក និងរបស់កូនចៅរបស់ជារៀងរហូត ដោយសារតែអ្នកបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំយ៉ាងអស់ពីចិត្ត»។

¹⁰ ឥឡូវមើលចុះ! ព្រះអម្ចាស់បានទុកជីវិតឲ្យខ្ញុំនៅសែសិបប្រាំឆ្នាំក្រោយមកនេះ ដូចដែលព្រះអង្គមានបន្ទូល

គឺចាប់ពីពេលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកម៉ូសេពេលដែលអ៊ីស្រាអែលដើរនៅក្នុងទីរហោស្ថាន។ ឥឡូវមើលចុះ!

នៅថ្ងៃនេះខ្ញុំអាយុបានប៉ែតសិបប្រាំឆ្នាំហើយ។¹¹ នៅថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនៅតែមានកម្លាំងដូចនៅថ្ងៃដែលលោកម៉ូសេបញ្ជូនខ្ញុំទៅដែរ។ កម្លាំងរបស់ខ្ញុំនៅពេលនេះ គឺខ្លាំងដូចពីមុន សម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាម សម្រាប់ទៅ និងមក។

¹² ដូច្នេះ សូមប្រគល់តំបន់ភ្នំនេះមកឲ្យខ្ញុំឥឡូវនេះ ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាដល់ខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះ។ ដូចដែលអ្នកបានឮនៅថ្ងៃនោះថា ជនជាតិអាណាត់ ដែលនៅទីនោះក្រុងរបស់គេជាក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅជាមួយខ្ញុំ

ហើយខ្ញុំនឹងដេញអ្នកទាំងនោះចេញដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល»។

¹³ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេក៏ឲ្យពលលោក ហើយប្រគល់ក្រុងហេប្រូនជាមរតកដល់កាលែបកូនរបស់លោកយេតូនេ។¹⁴ ដូច្នេះ

ហេប្រូនក្លាយជាមរតករបស់លោកកាលែបកូនរបស់លោកយេតូនេក្នុងអំបូរកេណាសរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ

ដោយសារលោកបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលដោយអស់ពីចិត្ត។¹⁵ ឥឡូវនេះក្រុងពីមុនដែលមានឈ្មោះថា

គៀយ៉ាតអេបានប្តូរឈ្មោះមកហេប្រូនវិញ។ (អេប្រាជាភ្នំដែលមានមនុស្សមាឌធំៗក្នុងចំណោមអាណាត់)។ បន្ទាប់មក

ទឹកដីនោះលែងមានសង្គ្រាមទៀតហើយ។

15 ¹ទឹកដីរបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដាដែលប្រគល់តាមអំបូររបស់គេរៀងៗខ្លួនគឺចាប់ពីព្រំប្រទល់ភាគខាងត្បូងស្រុកអេដ្វី ជាមួយនឹងវាលរហោស្ថានស៊ីននៅខាងត្បូងបំផុត។²ព្រំប្រទល់របស់ពួកគេនៅខាងត្បូងចាប់ពីចុងសមុទ្រអំបិល ចាប់ពីជ្រោយដែលបែរទៅទិសខាងត្បូង។

³ព្រំប្រទល់បន្ទាប់របស់ពួកគេចាប់ពីភាគខាងត្បូងនៃភ្នំអាត្រាប៊ីមរហូតដល់ស៊ីន ហើយបន្តរហូតដល់ភាគខាងត្បូងកាដេស បាឡេរ តាមហេតស្រូន ហើយឡើងទៅអាដា និងការកា។⁴វាត្រូវឆ្លងកាត់អាសម្មន រហូតដល់ស្រុកអេស៊ីប ហើយមកទល់នឹងសមុទ្រ។ នេះជាព្រំប្រទល់ខាងត្បូងរបស់ពួកគេ។

⁵ព្រំប្រទល់ភាគខាងកើតគឺសមុទ្រអំបិល នៅមាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់។ ព្រំប្រទល់ភាគខាងជើងចាប់ពីជ្រោយសមុទ្រ នៅមាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់។⁶ចាប់ពីបេត ហុកឡា កាត់តាមខាងជើងបេតអាវ៉ាបា។ បន្ទាប់មកវាទៅជាប់នឹងផ្ទាំងថ្មបូហានដែលជាឈ្មោះកូនរបស់លោករូបន។

⁷បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់នេះទៅដល់ក្រុងដេបៀរ តាមជ្រលងភ្នំអាគីរ និងទៅខាងជើងទៅកាន់គីលកាល ដែលនៅទល់មុខភ្នំអាដូមីម ដែលនៅខាងត្បូងជ្រលងភ្នំ។ បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់ឆ្លងកាត់ប្រភពទឹកអេន សេម៉េស ហើយទៅអេន រ៉ូកល។⁸បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់ទៅដល់ជ្រលងភ្នំហ៊ីនុម ទៅដល់ខាងត្បូងក្រុងយេបូស (ដែលជាក្រុងយេរូសាឡឹម)។ បន្ទាប់មក បន្តរហូតដល់កំពូលភ្នំដែលនៅលើជ្រលងភ្នំហ៊ីនុមភាគខាងលិច ដែលនៅចុងខាងជើងជ្រលងភ្នំផេម។

⁹បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់លាតសន្ធឹងពីកំពូលភ្នំទៅដល់ប្រភពទឹកណាបតា ហើយបន្តពីនោះទៅដល់ក្រុងនាសានៃភ្នំអេប្រូន។ បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់បត់ជុំវិញក្រុង បាឡា (គឺជាក្រុងគារយ៉ាត យារីម)។¹⁰បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់នេះរងជុំវិញភាគខាងលិចបាឡាទៅដល់ភ្នំសៀរ កាត់តាមម្ខាងនៃភ្នំយារីមភាគខាងជើង (ដូចគ្នានឹងភ្នំកេសាឡូន) ចុះទៅដល់បេតសេម៉េស និងកាត់ទៅដល់ផឹមណា។

¹¹ព្រំប្រទល់ចេញទៅភាគខាងជើងភ្នំអេក្រូន ហើយបន្ទាប់មកបត់ជុំវិញស៊ីក្រូន និងឆ្លងកាត់ភ្នំបាឡា ពីទីនោះបន្តទៅដល់យ៉ាបនាល។¹²ព្រំប្រទល់ចប់ត្រង់សមុទ្រ។ ព្រំប្រទល់ខាងលិចគឺសមុទ្រ និងតំបន់ឆ្នេរ។ នេះជាព្រំប្រទល់ជុំវិញកុលសម្ព័ន្ធយូដា តាមអំបូររបស់គេរៀងៗខ្លួន។

¹³ក្នុងការរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់លោកយ៉ូសេបានឲ្យកិច្ចការមួយដល់លោកកាលែបជាប្អូនរបស់លោកយេតូនក្នុងការកាន់កាប់ទឹកដីក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធយូដា គារយ៉ាត អេបា គឺក្រុងហេប្រូន អេបាត្រូវជាឪពុករបស់លោកអណាក់)។¹⁴លោកកាលែបបានបណ្តេញកូនប្រុសៗរបស់លោកអណាក់បីនាក់ គឺលោកសេសាយ លោកអហ៊ីម៉ាន និងលោកតាលម៉ាយ ដែលជាអ្នកជំនាន់ក្រោយរបស់លោកអណាក់។¹⁵លោកបានចេញពីទីនោះទៅវាយយកក្រុងដេបៀរ (ក្រុងដេបៀរគេធ្លាប់ហៅថាគារយ៉ាត សេតើរ)។

¹⁶លោកកាលែបនិយាយថា៖ «មនុស្សដែលវាយគារយ៉ាត សេតើរ ហើយដណ្តើមបាន នោះខ្ញុំនឹងប្រគល់កូនស្រីរបស់ខ្ញុំគឺនាងអាក់សាធ្វើជាប្រពន្ធ»។¹⁷លោក អូឆាល ជាប្អូនរបស់លោកកេណាសជាប្អូនប្រុសរបស់លោកកាលែប វាយយកក្រុងនោះបាន។ លោកកាលែបក៏លើកនាងអាក់សា ជាប្អូនស្រីរបស់លោក ឲ្យធ្វើ ជាប្រពន្ធគាត់។

¹⁸ក្រោយមក លោកអាក់សាបានមកនៅជាមួយលោកអូឆាល ហើយនាងទទួលបានកូនប្រុសពីឪពុករបស់នាង។ នៅពេលដែលនាងចេញលាទៅ លោកកាលែបបាននិយាយនឹងនាងថា៖ «តើកូនចង់បានអ្វី?»

¹⁹នាងអាក់សាឆ្លើយថា៖ «សូមធ្វើតាមសំណូមពរកូនផង តាំងពីពុកបានចែកទឹកដីនេះឲ្យកូន សូមចែកប្រភពទឹកឲ្យកូនខ្លះផង»។ បន្ទាប់មក លោកកាលែបក៏ចែកប្រភពទឹកខាងលើ និងប្រភពទឹកខាងក្រោមឲ្យនាង។

²⁰នេះជាមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដាដែលបានឲ្យតាមអំបូររបស់គេ។

²¹ក្រុងទាំងឡាយដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដានៅខាងត្បូងបំផុត ដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកអេដ្វីម មានកាបសៀល អេឌើរ យ៉ាគើរ²²គឺណា ឌីម៉ូណា អាដាដា²³កេដេស ហាសោរ អ៊ីថ្មាន²⁴ស៊ីក តេលែម បេអាឡូត។

²⁵ហាសោរ ហាដាថា កេរីយ៉ូត ហេតស្រូន (គេក៏ហៅថាហាសោរ)²⁶អាម៉ាម សេម៉ា ម៉ូឡាដា²⁷ហាត់សារ-កាដេដា ហេសម៉ូន បេតផាវ៉ែត²⁸ហាត់សារ សូអាល បៀរសេបា ប៊ីសយ៉ុតយ៉ា។

²⁹បាឡា អ៊ីយ៉ឹម អាត់សែម³⁰អែលថូឡាត កេសៀល ហេម៉ា³¹ស៊ីតឡាក់ មាដម៉ាណា សាន សាណា³²ល្បាអូត ស៊ីលហ៊ីម អាយីន និងរ៉ីម៉ូន។ មានម្ភៃប្រាំបួន ក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេផងដែរ។

³³នៅតាមភ្នំទាបៗ មាន៖ ក្រុងអែសថោល ក្រុងសូរ៉ាស់³⁴ក្រុងអាសណា ក្រុងសាណូអា ក្រុងអេន កានីម ក្រុងតាញ ក្រុងអេណាម³⁵ក្រុងយ៉ារមូត ក្រុងអាដូឡា ក្រុងសូគរ ក្រុងអាសេកា³⁶ក្រុងស្តារីម ក្រុងអាឌីថែម និងក្រុងកេដេរ៉ា (គឺក្នុងថែម)។ មានដប់បួនក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

³⁷ក្រុងសេណាន ក្រុងហាដាសា មីគដាល កាដ³⁸ក្រុងឌីលាន ក្រុងមីសប៉ា ក្រុងយ៉ុគផាល³⁹ក្រុងឡាគីស ក្រុងបូសកាត់ ក្រុងអេកូន។

⁴⁰ក្រុងកាបូន ក្រុងឡាម៉ាស ក្រុងគីតលីស⁴¹ក្រុងកេដេរ៉ូត ក្រុងបេតដាកូន ក្រុងណាអាម៉ា និងក្រុងម៉ាកេដា។ មានចំនួនដប់ប្រាំមួយទីក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេផង។

⁴²ក្រុងលីបណា ក្រុងអេដើរ ក្រុងអាសាន⁴³ក្រុងយីបថា ក្រុងអាសណា ក្រុងនេស៊ីប⁴⁴ក្រុងកែឡា ក្រុងអាកស៊ីប និងក្រុងម៉ារីសា។ មានចំនួនប្រាំបួនទីក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេផង។

⁴⁵ក្រុងអេក្រូន ជួយក្រុងជុំវិញ និងភូមិនានា⁴⁶ពីក្រុងអេក្រូន រហូតដល់សមុទ្រ ព្រមទាំងភូមិទាំងនានានៅជិតក្រុងអាសដូឡាមុនទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។⁴⁷ក្រុង អាសដូឡា និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ក្រុងកាសា និងក្រុងនៅជុំវិញទៅដល់ទឹកធ្លាក់នៅអេស៊ីប និងឆ្នេរសមុទ្រ។

⁴⁸នៅក្នុងតំបន់ភ្នំ មានក្រុងសាមៀរ ក្រុងយ៉ាតឡេរ ក្រុងសូគរ⁴⁹ក្រុងដាណា ក្រុងគារយ៉ាត ក្រុងសានណា (គឺក្រុងដេបៀរ)⁵⁰ក្រុងអាណាប ក្រុងអែសឆេម៉ូរ ក្រុងអានីម⁵¹ក្រុងកូសេន ក្រុងហូឡូន និងក្រុងគីឡោ។ មានទាំងអស់ដប់មួយក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

⁵²ក្រុងអាវ៉ាប ក្រុងឌូម៉ា ក្រុងអែសរៀន⁵³ក្រុងយ៉ានីម ក្រុងបេត តាពូអា ក្រុងអាដេកា⁵⁴ក្រុងហិមកា ក្រុងគារយ៉ាត អេបា (គឺហេប្រូន) និងស៊ីអេរ។ មានទាំងអស់ ប្រាំបួនក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

⁵⁵ក្រុងម៉ាអូន ក្រុងកើមែល ក្រុងស៊ីក ក្រុងយូថា⁵⁶ក្រុងយេសហាល ក្រុងយ៉ុកខាម ក្រុងសាណូអា⁵⁷ក្រុងកាអ៊ីន ក្រុងគីបៀរ និងក្រុងផឹមណា។ មានទាំងអស់ដប់ ក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

⁵⁸ក្រុងហាល់ហ្វូល ក្រុងបេតសើរ ក្រុងកេដេរ៉ា⁵⁹ក្រុងម៉ារ៉ាត ក្រុងបេតអាណូត និងក្រុងអែលទិកូន។ មានទាំងអស់ប្រាំមួយក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

⁶⁰ក្រុងគារយ៉ាត បាល (គឺក្រុងគៀវីយ៉ាត យារីម) និងក្រុងរ៉ាបាត គឺមានទាំងអស់ក្រុងពីររួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។⁶¹នៅក្នុងវាលរហោស្ថានមានក្រុងបេតអាវ៉ាប ក្រុងមីតឌីន ក្រុងសេកាកា⁶²ក្រុងនីបសាន ក្រុងអៀហា ក្រុងមេឡាក់ និងក្រុងអេន-គេឌី។ មានទាំងអស់ដប់ប្រាំមួយក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

⁶³ប៉ុន្តែ សម្រាប់ជនជាតិយេបូស ការកាន់កាប់ក្រុងយេរូសាឡឹមកុលសម្ព័ន្ធយូដាមិនអាចចេញពួកគេចេញបានឡើយ ដូច្នេះជនជាតិយេបូសនៅទីនោះជាមួយកុលសម្ព័ន្ធយូដារហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

16 ¹ការបែងចែកទឹកដីដល់កុលសម្ព័ន្ធយុវីសេបលាតសន្ធិងចាប់ពីទន្លេយ៉ាងជាន់នៅក្នុងយេរីខ្ញុំ តំបន់ទឹកធ្លាក់ខាងកើតក្នុងយេរីខ្ញុំ ទៅដល់វាលរហាស្ថាន ឡើងពីយេរីខ្ញុំឆ្លងកាត់តំបន់ភ្នំបេតអែល។²បន្ទាប់មក ចេញពីបេតអែលទៅដល់ក្រុងលូស និងឆ្លងកាត់តាមក្រុងអាថាវ៉ូត ជាទឹកដីស្រុកអើគី។

³បន្ទាប់មក ចុះទៅភាគខាងលិចនៃតំបន់របស់ជនជាតិយ៉ាផ្លេនីត រហូតដល់តំបន់បេតហ្ស័នភាគខាងក្រោម និងបន្ទាប់មក ទៅកេស៊ីរ ហើយបញ្ចប់នៅត្រង់សមុទ្រ។⁴កុលសម្ព័ន្ធយុវីសេប គឺលោកម៉ាណាសេ និងលោកអេប្រាអ៊ឹមបានទទួលទឹកដីជាមរតកបែបនេះឯង។
⁵ទឹកដីរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ឹមត្រូវបានបែងចែកតាមអំបូរនីមួយៗដូចខាងក្រោម៖ ព្រំប្រទល់ជាមរតករបស់ពួកគេភាគខាងលិចគឺចាប់ពីក្រុងអាថាវ៉ូត-អាដើរ រហូតដល់បេតហ្ស័នផ្នែកខាងលើ⁶ ហើយចេញពីនោះបន្តទៅសមុទ្រ។ ចេញពីក្រុងមីគមេថានៅផ្នែកខាងជើង ហើយត្រឡប់ទៅខាងកើតក្រុងតាណាត ស៊ីឡូ ហើយឆ្លងកាត់ខាងក្រោយក្រុងនោះទៅខាងកើតយ៉ាណូហា។⁷បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់នោះចុះពីយ៉ាណូហាទៅអាថាវ៉ូត ទៅណារ៉ាតា ហើយមកដល់ក្រុងយេរីខ្ញុំ បញ្ចប់ត្រង់ទន្លេយ៉ាដាន់។
⁸ចេញពីព្រំប្រទល់តាមរទៅភាគខាងលិច រហូតដល់ទឹកធ្លាក់ខាណា និងបញ្ចប់ត្រឹមសមុទ្រ។ នេះជាទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ឹម តាមអំបូររបស់ គេ⁹ដោយមានទាំងក្រុងនានាដែលជ្រើសរើសសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ឹម ជាមួយនឹងមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ រួមទាំងក្រុងទាំងប៉ុន្មាន ក៏ដូចជាភូមិរបស់ពួកគេ។
¹⁰ពួកគេពុំបានបណ្តេញជនជាតិកាណានដែលរស់នៅក្នុងកេស៊ីរឡើយ ដូច្នេះជនជាតិកាណានបានរស់នៅជាមួយអេប្រាអ៊ឹមរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងនេះត្រូវបានបង្ខំឲ្យធ្វើការយ៉ាងធ្ងន់។

17¹ នេះជាការបែងចែកទឹកដីសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ (ដែលជាកូនច្បងរបស់លោកយ៉ូសែប) ដែលសម្រាប់លោកម៉ាកៀរ ដែលជាកូនច្បងរបស់លោកម៉ាណាសេ ដែលលោកជាឪពុករបស់លោកកាឡាដ។ កូនចៅរបស់លោកម៉ាកៀរបានទទួលទឹកដីស្រុកកាឡាដ និងស្រុក បាសាន ដោយសារលោកម៉ាកៀរជាមនុស្សអង់អាចក្លាហាន។² ទឹកដីដែលបែងចែកដល់អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេតាមអំបូរនីមួយៗអប្បបរមា ហេរ៉ាញ អាសរាល ស៊ីតែមហេរី និងសេមីដា។ នេះគឺជាកូនចៅប្រុសៗរបស់លោកម៉ាណាសេជាកូនរបស់លោកយ៉ូសែប តំណាងដោយអំបូររបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។

³ លោកសូធិហាត ជាកូនរបស់លោកហេរី ជាកូនរបស់លោកកាឡាដ ជាកូនរបស់លោកម៉ាកៀរ ដែលជាកូនរបស់លោកម៉ាណាសេ លោកគ្មានកូនប្រុសទេ មានតែកូនស្រី។ ឈ្មោះកូនស្រីៗរបស់លោក គឺនាងម៉ាឡា នាងណូហា នាងហុកឡា នាងមីលកា និងផេសា។⁴ ពួកនាងបានទៅជួបលោកបូជាចារ្យអេឡាសារ និង លោកយ៉ូសេ ជាកូនរបស់លោកនួន ព្រមទាំងជាមេដឹកនាំប្រជាជន ដោយនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់លោកម៉ូសេឲ្យប្រគល់ទឹកដី ជាមរតកដល់ពួកយើង ដូចបងប្អូនប្រុសៗរបស់ពួកនាងខ្ញុំដែរ»។⁵ ដូច្នេះ ស្របតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ លោកក៏ប្រគល់ទឹកដីជាមរតកដល់ពួកនាងក្នុងចំណោមបងប្អូនប្រុសៗរបស់ឪពុកពួកនាង។

⁵ ទឹកដីដល់ចំណែកបានចែកឲ្យកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេនៅក្នុងស្រុកកាឡាដ និងស្រុកបាសាន ដែលនៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ាដាវ⁶ ដោយសារតែកូនស្រីៗរបស់លោកម៉ាណាសេបានទទួលទឹកដីជាមរតករួចជាមួយកូនប្រុសៗរបស់លោកដែរ។ ទឹកដីកាឡាដត្រូវបានប្រគល់ឲ្យអ្នកផ្សេងទៀតនៅកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ។

⁷ ទឹកដីនៃកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចាប់ពីស្រុកអេស៊ីរទៅមីតមេថា ដែលនៅខាងកើតស៊ីតែម។ បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់ទៅខាងត្បូងទៅដល់ទឹកធ្លាក់ស្រុកអេន តាពួរ។

⁸ (ទឹកដីស្រុកតាពួរជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម៉ាណាសេ ប៉ុន្តែ ក្រុងតាពួរដែលជាប់នឹងព្រំប្រទល់ម៉ាណាសេ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម)។

⁹ ព្រំប្រទល់ចុះទៅដល់ទឹកធ្លាក់ខាណា។ ទីក្រុងដែលនៅភាគខាងត្បូងទឹកធ្លាក់ក្នុងចំណោមទីក្រុងរបស់ម៉ាណាសេជាកម្មសិទ្ធិរបស់អេប្រាអ៊ីម។

ព្រំប្រទល់របស់ម៉ាណាសេគឺនៅភាគខាងជើងទឹកធ្លាក់ ហើយចប់ត្រឹមសមុទ្រ។¹⁰ ទឹកដីភាគខាងត្បូងជាកម្មសិទ្ធិរបស់អេប្រាអ៊ីម

ហើយទឹកដីភាគខាងជើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ម៉ាណាសេ ដែលមានសមុទ្រជាព្រំប្រទល់។ នៅផ្នែកខាងជើងទៅដល់អេស៊ីរ ហើយខាងកើតមានព្រំប្រទល់ដល់ អ៊ីសាខារ។

¹¹ ទាំងនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ៊ីសាខារ និងអេស៊ីរ កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេកាន់កាប់ក្រុងបេតសាន និងភូមិរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងយីបលាម និងភូមិដែលរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងដោរ ក្រុងអេន ដោរ និងភូមិដែលរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងតាណាក់ និងភូមិដែលរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងមេគីដោ និងភូមិរបស់ក្រុងនោះ (និងទីក្រុងទីបីគឺនេបហេត)។¹² តែកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេមិនអាចកាន់កាប់ក្រុងទាំងនោះបានទេដោយសារតែជនជាតិកាណានបន្តរស់នៅក្នុងទឹកដីទាំងនោះ។

¹³ នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានកម្លាំងខ្លាំងឡើង ពួកគេបានយកជនជាតិកាណានធ្វើការជាទម្ងន់ ប៉ុន្តែ

ពួកគេមិនបានបណ្តេញអ្នកទាំងនោះចេញទាំងស្រុងនោះទេ។

¹⁴ បន្ទាប់មក កូនចៅរបស់លោកយ៉ូសែបនិយាយទៅកាន់លោកយ៉ូសេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកចែកទឹកដីតែមួយចំណែកដល់ពួកយើងដូច្នេះ

យើងមានគ្នាច្រើនណាស់ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់យើង»។¹⁵ លោកយ៉ូសេបាននិយាយនឹងពួកគេថា៖ «បើអ្នកមានគ្នាច្រើន សូមឡើងទៅលើភ្នំ ហើយកាប់ឆ្ការដីសម្រាប់ពួកអ្នករាល់គ្នាចុះនៅក្នុងស្រុកពេរីស៊ីត និងស្រុកនៃផែមទៅ។ ចូរធ្វើដូច្នេះដោយសារតែទឹកដីអេប្រាអ៊ីមតូចពេកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា»។

¹⁶ កូនចៅរបស់លោកយ៉ូសែបនិយាយថា៖ «ភ្នំនោះមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកយើងទេ។ ប៉ុន្តែ

ជនជាតិកាណានដែលរស់នៅក្នុងជ្រលងភ្នំនោះមានរទេះចម្បាំងធ្វើពីដែកទាំងអស់នៅក្នុងស្រុកបេតសាន និងភូមិរបស់ក្រុងនោះ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលរស់នៅតាម ជ្រលងភ្នំយេសរាលដែរ»។¹⁷ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសេនិយាយទៅកុលសម្ព័ន្ធយ៉ូសែប គឺទៅកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេថា៖

«អ្នកមានគ្នាច្រើន ហើយអ្នកក៏មានកម្លាំងខ្លាំងដែរ។ អ្នកមិនត្រូវមានដីតែមួយចំណែកឡើយ។¹⁸ ភ្នំនេះនឹងក្លាយជារបស់អ្នក។

ដូច្នេះអ្នកត្រូវឆ្ពោះទៅទាំងនេះដើម្បីធ្វើជាកម្មសិទ្ធិ។ អ្នកត្រូវបណ្តេញជនជាតិកាណានចេញ ទោះបីជាពួកគេមានរទេះចំបាំងដែក

ហើយទោះបីជាពួកគេខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ»។

18¹បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ជួបជុំគ្នានៅស៊ីឡូ។ ពួកគេដំឡើងតង់ដ័រជួបជុំគ្នានៅទីនោះ ហើយពួកគេកាន់កាប់ទឹកដីដែលនៅខាងមុខពួកគេ។
²នៅមានកុលសម្ព័ន្ធប្រាំពីរទៀតក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលដែលមិនទាន់បានទទួលទឹកដីជាមរតកនៅឡើយទេ។

³លោកយ៉ូស្វេនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖

«តើដល់ពេលណាទើបអ្នករាល់គ្នាទៅកាន់កាប់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ដូនតាអ្នករាល់គ្នាប្រទានឲ្យ?

⁴ចូរតែងតាំងមនុស្សប្រុសបីនាក់ពីក្នុងកុលសម្ព័ន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយខ្ញុំនឹងបញ្ជូនពួកគេទៅ។ ពួកគេនឹងចេញទៅ ហើយធ្វើការវាស់វែងទឹកដីទាំងនោះ។

ពួកគេនឹងសរសេរបាយការណ៍អំពីទឹកដីទាំងនោះជាមរតករបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងត្រឡប់មកជួបខ្ញុំវិញ។

⁵ពួកគេនឹងបែងចែកជាប្រាំពីរចំណែក។ យូដាត្រូវបន្តនៅក្នុងទឹកដីរបស់ពួកគេនៅខាងត្បូង

ហើយកូនចៅលោកយ៉ូសែបត្រូវមានទឹកដីរបស់ពួកគេនៅខាងជើង។⁶អ្នកត្រូវរៀបរាប់ពីដីនោះជាប្រាំពីរចំណែក ហើយត្រូវយករបាយ

ការណ៍នោះមកឲ្យខ្ញុំនៅទីនេះ។ ខ្ញុំនឹងចាប់ឆ្នោតឲ្យអ្នករាល់គ្នាទៅមុខព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង។

⁷កុលសម្ព័ន្ធលេវីគ្មានចំណែកអ្វីនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទេ ភាពជាប្រធាននៅមុខព្រះអម្ចាស់ជាមរតករបស់ពួកគេ។ កុលសម្ព័ន្ធកាដ រូបន

និងម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលទៀតបានទទួលចំណែករបស់ពួកគេនៅត្រើយម្ខាងទន្លេយ៉ារដាន់។

នេះជាទឹកដីមរតកដែលលោកយ៉ូសែបជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ដល់ពួកគេ»។

⁸ដូច្នេះ ប្រុសៗទាំងនោះក៏ក្រោកឡើង ហើយចេញទៅ។ លោកយ៉ូស្វេបានបង្គាប់ឲ្យពួកគេសរសេរបាយការណ៍ពីទឹកដីទាំងនោះដោយនិយាយថា៖

«ចូរទៅមើលទឹកដីទាំងនោះ រួចសរសេរបាយការណ៍ ហើយត្រឡប់មករកខ្ញុំវិញ។ ខ្ញុំនឹងចាប់ឆ្នោតនៅមុខព្រះអម្ចាស់នៅស៊ីឡូនេះសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា»។⁹ដូច្នេះ

ប្រុសៗទាំងនោះក៏ចេញទៅ ហើយចូរទៅមើលទឹកដីទាំងនោះ រួចសរសេរបាយការណ៍នៅក្នុងក្រាំងមួយតាមចំនួនក្រុងរបស់ទឹកដីនោះជាប្រាំពីរចំណែក

ដោយបានកត់ពីក្រុងទាំងនោះជាចំណែកៗ។ ពួកគេក៏ត្រឡប់មករកលោកយ៉ូស្វេវិញនៅក្នុងជំរំនៅស៊ីឡូ។

¹⁰បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស្វេបានចាប់ឆ្នោតសម្រាប់ពួកគេនៅស៊ីឡូនៅមុខព្រះអម្ចាស់។

គឺនៅទីនោះហើយដែលលោកយ៉ូស្វេបានបែងចែកទឹកដីទៅដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗបានទទួលចំណែកទឹកដីរបស់ពួកគេ។

¹¹ការបែងចែកទឹកដីដល់កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន គឺបានបែងចែកតាមអំបូររបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។ ទឹកដីដែលពួកគេទទួលបាន គឺមានទីតាំងចន្លោះកូនចៅយូដា

និងកូនចៅរបស់យ៉ូសែប។¹²នៅភាគខាងជើង ព្រំប្រទល់របស់គេចាប់ផ្តើមពីទន្លេយ៉ារដាន់។ ព្រំប្រទល់ចាប់ពីភាគខាងជើងក្រុងយេរិទូ

ហើយទៅតំបន់ភ្នំភាគខាងលិច ទៅរហូតដល់វាលរហោស្ថានបេតអារដាន់។

¹³ចេញពីទីនោះព្រំប្រទល់ភាគខាងត្បូងក្រុងលូស (គឺនៅកន្លែងដូងបេតអែលដែរ)។ បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់ចុះទៅអាថាវ៉ូត អាដើរ ក្បែរភ្នំដែលនៅខាងត្បូង

បេតហ្វូនក្រោម។¹⁴បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់ចេញទៅទិសមួយទៀត៖ នៅខាងលិចភ្នំនេះ ព្រំប្រទល់បត់ទៅទិសខាងត្បូងទៅដល់ភ្នំដោយឆ្លងកាត់ពី បេតហ្វូន។

ព្រំប្រទល់នេះបញ្ចប់ត្រឹមការយ៉ាត បាល (គឺការយ៉ាតយ៉ារីម) ជាក្រុងដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដា។ នេះហើយព្រំប្រទល់ភាគខាងលិចរបស់គេ។

¹⁵តំបន់ខាងត្បូងចាប់ពីការយ៉ាត យ៉ារីម។ ព្រំប្រទល់ចេញពីទីនោះទៅដល់អេប្រេន ទៅដល់ប្រភពទឹកណាបតា។¹⁶បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់នេះចុះទៅព្រំប្រទល់ភ្នំ

ដែលស្ថិតនៅទល់មុខនឹងជ្រលងភ្នំហ៊ិនណាម ដែលនៅខាងជើងជ្រលងអេដេម។ បន្ទាប់មកចុះតាមជ្រលងហ៊ិនណាម ខាងត្បូងជ្រាលភ្នំយេប៊ូស និងបន្តទៅអេន

រ៉ូកែល។

¹⁷ព្រំប្រទល់ផ្នែកខាងជើងចេញទៅអេន សេម៉េស និងចេញពីទីនោះវាចេញទៅកេស៊ីសដែលនៅទល់មុខនឹងច្រកភ្នំអាឌូមីម។ បន្ទាប់មក ចុះមកផ្ទាំងថ្មរបស់

លោកបូហានជាកូនរបស់លោករូបេន។¹⁸ព្រំប្រទល់នេះឆ្លងកាត់ភាគខាងជើងតំបន់អារ៉ាបា និងចុះទៅតំបន់អារ៉ាបានោះ។

¹⁹ព្រំប្រទល់ឆ្លងកាត់ភាគខាងជើងបេត ហុកឡា។ ព្រំប្រទល់ចាប់ត្រឹមឈូងសមុទ្រអ៊ីប៊ិល នៅភាគខាងត្បូងទន្លេយ៉ារដាន់។ នេះជាព្រំប្រទល់ខាងត្បូង។²⁰ទន្លេ

យ៉ារដាន់ជាព្រំប្រទល់ភាគខាងកើត។ នេះគឺជាទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ដែលបានប្រគល់ជូនតាមអំបូររបស់គេរៀងៗខ្លួន

ចេញពីព្រំប្រទល់មួយទៅព្រំប្រទល់មួយទៀត។

²¹នេះជាក្រុងរបស់កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនតាមអំបូររបស់ពួកគេគឺមាន យេរិទូ បេត ហុកឡា អេម៉ាត កេស៊ីស²²បេត អារ៉ាបា សេម៉ាវីម បេតអែល²³អារីម ប៉ារ៉ា

អូប្រា²⁴កេផា អាំម៉ូនី អូបនី កេបា។ មានក្រុងដប់ពីរ រួមទាំងភូមិផ្សេងៗរបស់ពួកគេផង។

²⁵មានទាំងក្រុងគឺបៀន រ៉ាម៉ា បៀរ៉ុត²⁶មីសប៉ា កេគីរ៉ា ម៉ូសា²⁷វេតែម យារពាល តារីឡា²⁸សេឡា អេឡេប យេប៊ូស (គឺក្រុងយេរូសាឡឹម) គឺបៀន ការយ៉ាត។

មានដប់បួនក្រុងរួមទាំងភូមិផ្សេងៗរបស់គេផង។ នេះជាចំណែកមរតកដែលចែកតាមអំបូរនៃកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។

19¹ សន្លឹកឆ្នោតទៅពីចំណីកុលសម្ព័ន្ធស៊ីមាន ហើយបានបែងចែកតាមអំបូររបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។
ទឹកដីដែលពួកគេទទួលបានគឺនៅចំណុចទឹកដីរបស់កុលសម្ព័ន្ធយូដា។

² ទឹកដីជាមរតករបស់ពួកគេ គឺបៀវត្សសេបា សេបា ម៉ូឡាដា³ ហាតសា សូហាល បាឡា អាសែម អែលចូឡាត បេធូលហោម៉ា។

⁵ កុលសម្ព័ន្ធស៊ីមានក៏ទទួលបាន៖ ស៊ីតឡាក់ បេត ម៉ាកាបុត ហាតសា សូសា⁶ បេត ល្បាអូត សារូហេន។ មានដប់បីក្រុងរួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

⁷ កុលសម្ព័ន្ធស៊ីមានក៏ទទួលបាន៖ អាយីន រីម៉ូន អេធើរ និងអាសាន។ មានបួនក្រុងរួមទាំងភូមិផ្សេងៗរបស់ពួកគេ។

⁸ មានទាំងភូមិដែលនៅជុំវិញនៅឆ្ងាយទៅដល់ក្រុងបាឡាត បៀវ (គឺវ៉ាម៉ាត់នៅក្នុងក្រុងនេកេរ)។ នេះជាទឹកដីដែលជាមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធស៊ីមាន ដែលបានប្រគល់ឲ្យដល់អំបូរនីមួយៗ។⁹ ទឹកដីដែលជាមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធស៊ីមានចាប់ចេញពីផ្នែកមួយនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា។

ដោយសារតែទឹកដីដែលបែងចែកដល់កុលសម្ព័ន្ធយូដាធំពេកសម្រាប់ពួកគេ ដូច្នេះ

កុលសម្ព័ន្ធស៊ីមានក៏ទទួលបានទឹកដីជាមរតកនៅកណ្តាលទឹកដីរបស់ពួកគេទៅ។

¹⁰ ឆ្នោតទីបីចំណីកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន ហើយត្រូវបានប្រគល់ឲ្យតាមអំបូររបស់គេរៀងៗខ្លួន។ ព្រំប្រទល់នៃទឹកដីរបស់ពួកគេចាប់ពីសាវីដ។

¹¹ ព្រំប្រទល់របស់ពួកគេចេញពីភាគខាងលិចទៅដល់ម៉ារ៉ាឡា ហើយប៉ះដាច់ស្រប បន្ទាប់មក លាតសន្ធឹងរហូតដល់ទឹកធ្លាក់ ដែលនៅទល់មុខនឹងយុកនាម។

¹² ចេញពីសាវីដព្រំប្រទល់បែរទៅទិសខាងកើតហើយទៅដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកគីស្តូត តាបោរ។ ចេញពីទីនោះបន្តទៅដល់ដាប្រាត ហើយឡើងទៅយ៉ាភា។

¹³ ចេញពីទីនោះឆ្លងកាត់ភាគខាងកើតទៅដល់គីតា ហេតើរ អ៊ីតា កាស៊ីន ហើយទៅដល់រីម៉ូន និងបត់ទៅណេយ៉ា។

¹⁴ ព្រំប្រទល់បត់ទៅខាងជើងដល់ហាណាចូន និងបញ្ចប់ត្រឹមជ្រលងយីបថា អែល។¹⁵ តំបន់នេះរួមទាំងក្រុងកាថាត ណា ហាឡាល់ ស៊ីមរ៉ូន យីដាឡា និង បេធូហិម។ មានដប់ពីរក្រុង និងរួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេ។¹⁶ នេះជាចំណែកទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន តាមអំបូររបស់ពួកគេ មានទាំងក្រុង និងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេ។

¹⁷ ឆ្នោតទីបួនចំណីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា ហើយបានប្រគល់ដល់អំបូររបស់ពួកគេ។¹⁸ ទឹកដីរបស់ពួកគេមានក្រុងយេសរាវ គីសាឡូត ស៊ីណេម¹⁹ ហាផាវីម ស៊ីអូន អាណាត្រាត។

²⁰ រួមទាំងវ៉ាប៊ីត គីសយ៉ូន អាបេស²¹ អេមេត អេន កាសីម អេន ហាដា បេតផាសេ។²² ព្រំប្រទល់របស់ពួកគេក៏ប៉ះនឹងក្រុងតាបោរ សាហាត់ ស៊ីម៉ា បេតសេមែស ហើយបញ្ចប់ត្រឹមទន្លេយ៉ែដាន់។ មានដប់ប្រាំមួយទីក្រុង រួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេផងដែរ។

²³ នេះជាទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា ហើយត្រូវបានប្រគល់ឲ្យតាមអំបូររបស់ពួកគេ មានទាំងក្រុង រួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេ។

²⁴ ឆ្នោតទីប្រាំចំណីកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ ហើយបានប្រគល់ឲ្យអំបូររបស់ពួកគេ។²⁵ ទឹកដីរបស់ពួកគេរួមទាំងក្រុងហែលកាថ ហាលី បេថែន អាកសាប²⁶ អាឡាមេឡេក អាម៉ាដ មីសាល។ នៅភាគខាងលិចព្រំប្រទល់លាតសន្ធឹងទៅដល់ភ្នំកើមែល ទៅស៊ីហោរ លីបណាថ។

²⁷ បន្ទាប់មក បត់ទៅទិសខាងកើតដល់បេតដាកូន រហូតដល់សាបយូឡូន និងជ្រលងភ្នំយីបថាអែល បន្តទៅទិសខាងជើង ដល់បេតអេមេក និងណេយែល។

បន្ទាប់មក បន្តទៅក្រុងកាបូល ទៅភាគខាងជើង។²⁸ បន្តដល់អេប្រួន អេហូប ហាម៉ូន និងខាណា រហូតដល់ក្រុងស៊ីដូន។

²⁹ ព្រំប្រទល់ត្រឡប់ទៅវ៉ាម៉ា ហើយទៅដល់ក្រុងទីរ៉ូស។ បន្ទាប់មក ព្រំប្រទល់ត្រឡប់ទៅក្រុងហូសា និងបញ្ចប់ត្រឹមសមុទ្រក្នុងតំបន់អាកស៊ីប³⁰ ក្រុងម្លឹម៉ា អាផេក និងអេហូប។ មានម្ភៃពីរក្រុង រួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេ។

³¹ នេះជាទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ ដែលបានប្រគល់ដល់អំបូររបស់ពួកគេ ទាំងក្រុង រួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេផង។

³² ឆ្នោតទីប្រាំមួយចំណីកុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី និងបានប្រគល់ដល់តាមអំបូររបស់គេ។³³ ព្រំប្រទល់របស់ពួកគេចាប់ពីហេលេប ពីដើមជ្រៃនៅឯសានណាសីម បន្តដល់អាដាមី ណេកិប និងយ៉ាបនាល រហូតដល់ឡាក់គូម បញ្ចប់ត្រឹមទន្លេយ៉ែដាន់។³⁴ ព្រំប្រទល់ភាគខាងលិចទៅដល់អាសណូត តាបោរ ហើយទៅហ្វុកុក ប៉ះទឹកដីសាបយូឡូនផ្នែកខាងត្បូង និងទៅដល់ទឹកដីអេស៊ីរនៅភាគខាងលិច និងយូដាផ្នែកនៅភាគខាងកើតឯទន្លេយ៉ែដាន់។

³⁵ ក្រុងដែលមានកំពែងរួមមានស៊ីឌីមសេរ ហាម៉ាត់ វ៉ាកាត់ គីនេវ៉ត³⁶ អាដាម៉ា វ៉ាម៉ា ហាសោរ³⁷ កេដេស អេទ្រី អេន ហាសោរ។

³⁸ ក៏មានក្រុងយីរ៉ូន មីកដាល អែល ហូមេ បេតអាណាត និងបេត សេមែស។ មានដប់ប្រាំបួនក្រុង រួមទាំងភូមិរបស់ពួកគេ។

³⁹ នេះជាទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី ដែលផ្តល់តាមអំបូររបស់ពួកគេ ទាំងទីក្រុង រួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់ពួកគេផងដែរ។

⁴⁰ ឆ្នោតទីប្រាំពីរចំណីកុលសម្ព័ន្ធដាន ដែលត្រូវបានប្រគល់តាមអំបូររបស់ពួកគេ។⁴¹ ទឹកដីដែលគេទទួលបានមានក្រុងសូរ៉ាស់ អែសថោល សេមែស⁴² សាឡាប៊ីន អាយ៉ាឡូន យីត ឡា។

⁴³ ក៏រួមទាំងអេឡូន ធីមណា អេក្រូន⁴⁴ អែលថ្មេរ គីថោន បាឡាត⁴⁵ យេហ្វីដ បេន បេរ៉ាត កាថ រីម៉ូន⁴⁶ មេយ៉ារកូន និងវ៉ាកូនជាមួយនឹងទឹកដីចេញពីយ៉ូបប៉េ។

⁴⁷ នៅពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធដានបាត់ទឹកដីរបស់ពួកគេ ពួកគេបានវាយយកក្រុងលេសែម វាយប្រឆាំងនឹងក្រុងនោះ និងកាន់កាប់ក្រុងនោះបាន។

ពួកគេបានសម្លាប់អ្នកទាំងនោះដោយដាវ ប្រមូលយកជ័យភណ្ឌ ហើយស្នាក់នៅទីនោះទៅ។ ពួកគេបានប្តូរឈ្មោះលេសែម

ដោយហៅថាដាន់តាមឈ្មោះបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។⁴⁸ នេះជាទឹកដីមរតករបស់កុលសម្ព័ន្ធដាន ហើយបានប្រគល់ឲ្យអំបូររបស់ពួកគេ ទាំងក្រុង រួមទាំងភូមិផ្សេងៗទៀតរបស់គេ។

⁴⁹ ក្រោយពួកគេបានបញ្ចប់ក្នុងការបែងចែកទឹកដីជាមរតករួចហើយ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រគល់មរតករបស់ពួកគេជូនលោកយ៉ូសេស្វេដាកូនរបស់លោកនួន។

⁵⁰ ស្របតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ពួកគេបានប្រគល់ជូនលោកនួនក្រុងណាដែលលោកសំណូមពរគឺក្រុងធីម៉ាត សេរ៉ា នៅតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម។

លោកបានសងក្រុងនោះឡើងវិញហើយស្នាក់នៅទីនោះ។

⁵¹ នេះជាទឹកដីមរតកដែលលោកបូជាឲ្យអេឡាសារ លោកយ៉ូសេស្វេ ដាកូនរបស់លោកនួន និងអ្នកដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ជាមួយនឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចែកគ្នាដោយការចាប់ឆ្នោតនៅស៊ីឡូមុខព្រះអម្ចាស់ នៅឯច្រកចូលជំរំដែលគេប្រជុំគ្នា។ ដូច្នេះ គេក៏បានបញ្ចប់ការបែងចែកទឹកដីគ្នា។

20¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកយ៉ូស៊ែប៖² «ចូរប្រាប់ទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖

«ចូរជ្រើសរើសក្រុងជម្រកដែលយើងធ្លាប់បានបង្គាប់មកអ្នករាល់គ្នាតាមលោកម៉ូសេ។

³ ចូរធ្វើបែបនេះដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលបានសម្លាប់គេដោយអចេតនាអាចទៅស្នាក់នៅទីនោះបាន។

ក្រុងទាំងនេះជាកន្លែងសម្រាប់ជាជម្រកដល់អ្នកដែលរត់គេចពីការសងសឹក។

⁴ គេអាចរត់ទៅក្នុងណាមួយ ហើយត្រូវឈរនៅមុខទ្វារក្រុង និងត្រូវពន្យល់រៀបរាប់ដំណើររឿងរបស់គាត់ទៅដល់ចាស់ទុំក្នុងក្រុងនោះ។ បន្ទាប់មក ពួកគេនឹងយកគាត់ទៅក្នុងទីក្រុង និងផ្តល់កន្លែងសម្រាប់គាត់រស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ។

⁵ បើមាននរណាម្នាក់ព្យាយាមមកសងបំណុលឈាមដល់អ្នកដែលបានសម្លាប់គេនេះ

នោះប្រជាជនក្រុងនោះមិនត្រូវប្រគល់អ្នកដែលបានសម្លាប់គេដល់អ្នកនោះឡើយ។ គេមិនត្រូវប្រគល់ឡើយ

ដោយសារអ្នកនោះបានសម្លាប់អ្នកជិតខាងខ្លួនដោយអចេតនា ហើយគាត់មិនមានចិត្តស្អប់គេពីមុនមកទេ។

⁶ គាត់ត្រូវស្នាក់នៅក្នុងក្រុងនោះរហូតដល់គាត់បានឈរនៅមុខការជំនុំជម្រះ រហូតដល់បូជាចារ្យនៅជំនាន់នោះបានស្លាប់។ បន្ទាប់មក

អ្នកដែលបានសម្លាប់គេដោយអចេតនានោះអាចត្រឡប់ទៅក្រុង និងផ្ទះរបស់ខ្លួនវិញ គឺទៅក្នុងដែលគាត់បានរត់ចេញមក»។

⁷ ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានជ្រើសរើស កេដេស នៅស្រុកកាលីឡេ ក្នុងតំបន់ភ្នំណែបថាលី ស៊ីតែមនៅក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម និងការយ៉ាត អើបា (គឺក្រុង ហេប្រូន) ក្នុងតំបន់ភ្នំយូដា។⁸ នៅត្រើយទន្លេយ៉ារដាន់ខាងកើតក្រុងយេរិទូ ពួកគេបានជ្រើសរើសយកបេស៊ីរ នៅវាលរហោស្ថាន ក្នុងតំបន់ខ្ពង់រាបពីកូលស្ទ័ន រូបេន ក្រុងរ៉ាម៉ូតកាឡាដពីកូលស្ទ័នកាដ និងក្រុងកូឡាន នៅស្រុកបាសានពីកូលស្ទ័នម៉ាណាសេ។

⁹ ក្រុងទាំងនេះសុទ្ធតែជាក្រុងដែលបានជ្រើសរើសសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងសម្រាប់ជនបរទេសដែលរត់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ដូច្នេះ

បើនរណាម្នាក់សម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនាអាចរត់ទៅក្រុងទាំងនោះដើម្បីរួចជីវិត។

អ្នកនោះនឹងមិនត្រូវស្លាប់ដោយដៃរបស់អ្នកដែលចង់សងសឹកឈាមដែលអ្នកនោះបានបង្កឡើយ

រហូតដល់អ្នកដែលត្រូវគេចោទប្រកាន់នោះបានជួបចៅក្រមកាត់ក្តីជាមុន។

21¹ បន្ទាប់មក មេដឹកនាំតាមអំបូររបស់កុលសម្ព័ន្ធលេវីបានមកជួបលោកបូជាចារ្យអេឡាសារ និងលោកយ៉ូសេ ជាតួនរូបសំលោកនូវ ព្រមទាំងអ្នកដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធនានានានាដែលជាតិអ៊ីស្រាអែល។² ពួកគេបាននិយាយទៅពួកលោកនៅស៊ីឡូនៅក្នុងទឹកដីកាណានថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់អ្នកតាមរយៈលោកម៉ូសេថាឲ្យទីក្រុងឲ្យពួកយើងស្នាក់នៅ និងកន្លែងសម្រាប់ហ្វូងសត្វរបស់ពួកយើង។»

³ ដូច្នេះ ស្របតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចែកទឹកដីជាមរតករបស់ពួកគេមានទីក្រុង និងរួមទាំងដីសម្រាប់ហ្វូងសត្វដូចតទៅដល់កុលសម្ព័ន្ធលេវី។

⁴ ការចាប់ផ្តើមសម្រាប់អំបូរកេហាតមានដូចតទៅ៖ បូជាចារ្យដែលជាតួនរូបសំលោកអេរ៉ុន ដែលកើតចេញពីកុលសម្ព័ន្ធលេវី បានទទួលក្រុងសាមស៊ីបដែលបានទទួលពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា ពីកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន និងពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។

⁵ អ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងអំបូរកេហាតបានទទួលបានទឹកដីពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមក្រោយការចាប់ផ្តើម គឺបានក្រុងដប់ចេញពីអំបូរនៃកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ដាន់ និងចេញពីកុលសម្ព័ន្ធតាក់កណ្តាលរបស់ម៉ាណាសេ។

⁶ បន្ទាប់មក ប្រជាជនដែលជាតួនរូបសំលោកគឺសុនត្រូវបានប្រគល់ទឹកដីឲ្យដោយការចាប់ផ្តើម គឺបានក្រុងសាមស៊ីបចេញពីអំបូរនៃកុលសម្ព័ន្ធអេសាខារ កុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ កុលសម្ព័ន្ធលោបថាលី និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ដែលស្ថិតនៅក្នុងស្រុកបាសាន។⁷ ប្រជាជនដែលជាតួនរូបសំលោក ម្រាំទទួលបានក្រុងចំនួនដប់ពីរចេញពីកុលសម្ព័ន្ធបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន។

⁸ ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចែកទឹកដីគ្នាដោយការចាប់ផ្តើម ក្រុងទាំងនេះ (រួមទាំងទឹកដីសម្រាប់ហ្វូងសត្វ) ទៅដល់កុលសម្ព័ន្ធលេវី ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់តាមរយៈលោកម៉ូសេ។⁹ ចាប់ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា និងកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន បានចែកទឹកដីដែលមានក្រុងដែលមានកត់តាមឈ្មោះ។

¹⁰ ទីក្រុងទាំងនេះបានប្រគល់ឲ្យកូនចៅលោកអេរ៉ុនដែលនៅក្នុងចំណោមអំបូរលោកកេហាត ដែលចេញពីកុលសម្ព័ន្ធលេវី។ ដោយសារការចាប់ផ្តើមលើកដំបូង ចំណែកពួកគេ។

¹¹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឲ្យក្រុងការយ៉ាត អើបាពោល (អើបាជាឪពុករបស់អណាក់) គឺក្រុងហេប្រូនដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ភ្នំយូដា ព្រមទាំងវាលស្មៅដែលនៅជុំវិញនោះ។¹² វាលស្រែ និងភូមិរបស់ក្រុងនោះ គេបានប្រគល់ជូនលោកកាលែប ជាតួនរូបសំលោកយេតូន ទុកជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោក។

¹³ កូនចៅរបស់លោកអេរ៉ុនជាបូជាចារ្យបានទទួលហេប្រូន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ដែលជាក្រុងជម្រកសម្រាប់អស់អ្នកដែលសម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនា ព្រមទាំងក្រុងលីបណា និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។¹⁴ ក្រុងយ៉ាឡេ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងអែសធម្មុរ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។¹⁵ ពួកគេក៏ឲ្យក្រុងហូឡូន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងដេបៀរ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។¹⁶ ក្រុងអាយីន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងយូថា និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ព្រមទាំងក្រុងបេតសេមែស និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។ មានប្រាំបួនក្រុងដែលបានទទួលពីកុលសម្ព័ន្ធទាំងពីរនេះ។

¹⁷ ចេញពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ពួកគេទទួលបានក្រុងគីរៀន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងកេបា និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។¹⁸ ក្រុងអាណាថោត និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងអាល់ម៉ូន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ មានបួនក្រុង។¹⁹ ក្រុងដែលប្រគល់ជូនពួកបូជាចារ្យដែលជាតួនរូបសំលោកអេរ៉ុនទទួល គឺដប់បីក្រុង ព្រមទាំងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះផង។

²⁰ ដូច្នេះ អ្នកផ្សេងទៀតក្នុងគ្រួសាររបស់លោកកេហាត គឺពួកលេវីដែលនៅក្នុងគ្រួសាររបស់កេហាត ពួកគេទទួលបានក្រុងក្នុងទឹកដីរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ដោយការចាប់ផ្តើម។²¹ ពួកគេទទួលបានក្រុងស៊ីតែម និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ដែលនៅក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម ជាក្រុងជម្រកសម្រាប់អ្នកណាដែលសម្លាប់មនុស្សដោយអចេតនា ក្រុងកេស៊ីរ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។²² ក្រុងគីបសែម និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះក្រុងបេតហ្វ័ន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ទាំងអស់មានបួនក្រុង។

²³ ពីកុលសម្ព័ន្ធដាន់អំបូរកេហាតបានទទួលក្រុង និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងគីបថោន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។²⁴ ក្រុងអាយ៉ាឡូន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ព្រមទាំងក្រុងកាថ រីម៉ូន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ មានទាំងអស់បួនក្រុង។

²⁵ អំបូរកេហាតបានទទួលក្រុងពីរពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលគឺក្រុងតាណាក់ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងអ៊ីតឡាម និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។²⁶ អំបូរកូនចៅរបស់កេហាតទាំងអស់មានក្រុងដប់ រួមទាំងវាលស្មៅរបស់ពួកគេ។

²⁷ អំបូរគីសុន ដែលជាអំបូរផ្សេងទៀតរបស់កុលសម្ព័ន្ធលេវីទទួលបានក្រុង និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្នុងទឹកដីពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ដែលនៅខាងកើត សម្រាប់ជាក្រុងជម្រកដល់អ្នកសម្លាប់គេដោយអចេតនា ក្រុងកូឡាន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្នុងស្រុកបាសាន ព្រមទាំងក្រុងបេសត្រា និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ គឺមានទាំងអស់ក្រុងពីរ។

²⁸ ពួកគេក៏ឲ្យក្រុងគីសុនពីកុលសម្ព័ន្ធអេសាខារដល់អំបូរគីសុន ជាមួយនឹងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងដាប្រាត និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះដែរ។²⁹ ក្រុងយ៉ាមូត និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងអេនកានីន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ គឺមានក្រុងបួន។³⁰ ចេញពីកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន គេបានឲ្យក្រុងមីសាល់ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងអាប៉ូដូន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។³¹ ក្រុងហែលកាថ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងអេហូប និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ គឺមានក្រុងបួន។

³² ចេញពីកុលសម្ព័ន្ធលោបថាលី អំបូរគីសុន បានទទួលក្រុងកាដេស និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ នៅក្នុងស្រុកកាលីឡេជាក្រុងជម្រកដល់អ្នកសម្លាប់គេដោយអចេតនា ក្រុងហាម៉ាត ដោរ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងការថាន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ គឺមានក្រុងបី។³³ ពួកលេវីជាតួនរូបសំលោក គឺសុនមានក្រុងទាំងអស់ដប់បី តាមអំបូររបស់ពួកគេ ព្រមទាំងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះផង។

³⁴ ពួកលេវីផ្សេងទៀតអំបូរលោកម្រាំ ទទួលបានពីកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន មានក្រុងយ៉ូកនាម និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងការថា និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។³⁵ ក្រុងឌីម ណា និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ព្រមទាំងក្រុងណា ហាឡាល់ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ មានទាំងអស់បួនក្រុង។

³⁶ អំបូរម្រាំ បានទទួលពីកុលសម្ព័ន្ធបេនមានក្រុងបេសស៊ីរ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ក្រុងយ៉ាហាស និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។³⁷ ក្រុងត្រូម៉ូត និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ព្រមទាំងក្រុងមេផ្តាត និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ គឺមានទាំងអស់បួនក្រុង។³⁸ ពីកុលសម្ព័ន្ធកាដ គេទទួលបានក្រុងវ៉ាម៉ូត ក្នុងស្រុកកាឡាដ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ ជាជម្រកសម្រាប់អ្នកដែលសម្លាប់គេដោយអចេតនា និងក្រុងម៉ាហាណាម និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។

³⁹ អំបូរម្រាំក៏ទទួលបានក្រុងហេសបួន និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ និងក្រុងយ៉ាស៊ីរ និងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះ។ មានទាំងអស់ក្រុងបួន។

⁴⁰ ក្រុងទាំងអស់នេះជាក្រុងរបស់អំបូរបីបួនរបស់លោកម្រាំ មកពីកុលសម្ព័ន្ធលេវី ដែលមានទាំងអស់ដប់ពីរក្រុង ដែលបានចាប់ផ្តើមសម្រាប់ពួកគេ។

⁴¹ ក្រុងដែលពួកលេវីបានទទួលពីកណ្តាលទឹកដីអ៊ីស្រាអែលមានចំនួនសែសិបប្រាំបីក្រុង រួមទាំងវាលស្មៅរបស់ក្រុងនោះផង។

⁴² ក្រុងនីមួយៗមានវាលស្មៅពីរដុំជុំវិញ។ គ្រប់ក្រុងទាំងអស់មានដូចគ្នា។

⁴³ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានទឹកដីដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលជាទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្ងៀមស្ងៀមប្រទានដល់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។⁴⁴ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ឲ្យពួកគេសម្រាកតាមកន្លែងរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន ដូចដែលបានស្ងៀមស្ងៀមជាមួយដូនតារបស់ពួកគេ។

គ្មានសត្រូវណាមួយរបស់ពួកគេអាចយកឈ្នះពួកគេបានឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសត្រូវរបស់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកគេ។
⁴⁵ គ្មានសេចក្តីសន្យាណាមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយនឹងអ្វីស្រាវៃលមិនបានសម្រេចនោះឡើយ។ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងបានសម្រេចទាំងអស់។

22 ¹ក្រោយមក លោកយ៉ូស្វេហៅកុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលមក។

²លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «អ្នកបានធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់អ្នក។ អ្នកបានស្តាប់បង្គាប់រាល់ពាក្យរបស់ខ្ញុំដែលបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នកមិនបានបោះបង់ចោលបងប្អូនរបស់អ្នកឡើយតាំងពីមុនរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ អ្នកបានបំពេញកាតព្វកិច្ចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។

⁴ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាសម្រាក ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយពួកគេ។ ដូច្នេះ ចូរត្រឡប់ទៅដំរីរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ ជាកន្លែងដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នានៅត្រើយម្ខាងទន្លេយ៉ែរដាន់។⁵ប៉ុន្តែ ត្រូវប្រយ័ត្នក្នុងការប្រព្រឹត្តតាមរាល់បទបញ្ជា និងក្រឹត្យវិន័យដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ត្រូវដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ត្រូវរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ ត្រូវជាប់ចិត្តជាមួយព្រះអង្គ ហើយត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអង្គឲ្យអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា»។⁶ដូច្នេះ លោកយ៉ូស្វេក៏ឲ្យពរដល់ពួកគេ ហើយឲ្យពួកគេចេញទៅ ពួកគេក៏ត្រឡប់ទៅដំរីរបស់ពួកគេវិញ។

⁷ឥឡូវនេះ កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេពាក់កណ្តាលទៀតបានទទួលទឹកដីជាមរតកនៅក្រុងបាសាន ប៉ុន្តែ កុលសម្ព័ន្ធពាក់កណ្តាលទៀតបានទទួលទឹកដីជាមរតកនៅទល់មុខបងប្អូនរបស់ពួកគេនៅតំបន់ខាងលិចទន្លេយ៉ែរដាន់។ លោកយ៉ូស្វេបានបញ្ជូនពួកគេទៅដំរីរបស់ពួកគេវិញ លោកក៏បានឲ្យពរពួកគេហើយនិយាយទៅពួកគេថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅដំរីរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញជាមួយនឹងទ្រព្យដីច្រើន និងហ្វូងសត្វយ៉ាងច្រើន ជាមួយមាស និងប្រាក់ ជាមួយលង្ហិន និងដែក និងមានសំលៀកបំពាក់ដ៏ច្រើនទាំងនេះចុះ។ ចូរចែកជ័យភណ្ឌដែលបានពីពួកខ្មាំងសត្រូវជាមួយនឹងបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។⁹ដូច្នេះ កូនចៅកុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល បានវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ពួកគេវិញ គឺចាកចេញពីជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលនៅស៊ីឡូ ដែលនៅទីកន្លែងកាណាន។ ពួកគេចាកចេញឆ្ពោះទៅស្រុកកាឡាដ ជាទីកន្លែងរបស់ពួកគេ ដែលធ្វើតាមបញ្ជាដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក លោកម៉ូសេ។

¹⁰នៅពេលដែលពួកគេបានមកដល់ទន្លេយ៉ែរដាន់នៅក្នុងទឹកដីកាណាន កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល បានសង់អាសនាមួយនៅត្រើយទន្លេយ៉ែរដាន់ជាអាសនាមួយយ៉ាងធំ និងអស្ចារ្យ។¹¹ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានឮពីរឿងនេះ ហើយបាននិយាយថា៖ «មើល! កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល បានសង់អាសនានៅខាងមុខទឹកដីកាណានគឺលីយ៉ូត នៅតំបន់ក្បែរទន្លេយ៉ែរដាន់ នៅត្រើយម្ខាងដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

¹²នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឮពីរឿងនេះ ប្រជាជនទាំងអស់បានប្រជុំគ្នានៅក្រុងស៊ីឡូ ដើម្បីឡើងទៅធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពួកគេ។

¹³បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារ ទៅកុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល នៅលើទឹកដីគឺឡាត។ ពួកគេក៏បានបញ្ជូនលោកគីនេហាស ជាកូនលោកបូជាចារ្យអេឡាសារទៅដែរ។¹⁴និងអ្នកដឹកនាំដប់អ្នកទៀតទៅជាមួយពួកគេដែរ គឺក្នុងមួយកុលសម្ព័ន្ធម្នាក់ ហើយពួកគេម្នាក់ៗសុទ្ធតែជាអ្នកដឹកនាំនៃអំបូររបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

¹⁵ពួកគេបានមកជួបប្រជាជនកុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល នៅស្រុកកាឡាដ ហើយពួកគេនិយាយថា៖

¹⁶«សហគមន៍ទាំងមូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននិយាយថា៖

«តើហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តរឿងមិនស្មោះត្រង់ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដោយនៅថ្ងៃនេះអ្នកបានឈប់ដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដោយបានសង់អាសនាមួយសម្រាប់ខ្លួនអ្នករាល់គ្នាដើម្បីប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ?

¹⁷តើអ្វីជាហេតុបង្កើនយើងនៅពេលមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់យើងទេឬអី? នៅពេលនេះយើងមិនទាន់បានសម្អាតខ្លួនរបស់យើងពីអំពើទាំងនោះនៅឡើយ។

អំពើបាបនៅទីនោះបានធ្វើឲ្យសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលវេទនាយ៉ាងខ្លាំង។¹⁸តើអ្នកត្រូវឈប់ដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃនេះឬ?

បើអ្នករាល់គ្នាបោះប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃនេះ នៅថ្ងៃស្អែកព្រះអង្គនឹងព្រះពិរោធជាមួយនឹងសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលមិនខាន។

¹⁹បើទឹកដីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនបរិសុទ្ធទេ ដូច្នេះ អ្នកគួរតែឆ្លងទៅកាន់ទឹកដីដែលមានដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់

ហើយទទួលចំណែកទឹកដីក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នាទៅ។ កុំឲ្យបោះប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់

ក៏កុំឲ្យបោះប្រឆាំងនឹងយើងដោយសង់អាសនាសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាជំនួសអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។

²⁰តើលោកអាកានជាកូនរបស់លោកសេរីមិនបានប្រព្រឹត្តបាបលើរបស់ដែលត្រូវថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ទេឬអី?

តើព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានធ្លាក់មកលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទេឬអី? តើគាត់វិនាសតែម្នាក់ឯងទេឬ?។

²¹បន្ទាប់មក កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ឆ្លើយទៅមេដឹកនាំអំបូរនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖²²«ព្រះជាម្ចាស់

ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាគឺព្រះអម្ចាស់! ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាគឺព្រះអម្ចាស់! ព្រះអង្គជ្រាប ហើយក៏សូមឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដឹងដែរថា!

បើយើងបោះប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ សូមកុំឲ្យយើងនៅមានជីវិតដល់ថ្ងៃនេះឡើយ។²³បើយើងសង់អាសនៈធ្វើឲ្យយើងដាច់ឆ្ងាយពីការដើរតាមព្រះអម្ចាស់។

បើយើងសង់អាសនាដើម្បីថ្វាយតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ ឬក៏តង្វាយមេត្រីភាព នោះសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសពួកយើងចុះ។

²⁴ទេ! យើងធ្វើបែបនេះដោយយើងភ័យខ្លាចថាថ្ងៃក្រោយកូនចៅរបស់អ្នកទាំងអស់គ្នានឹងនិយាយមកកាន់កូនចៅរបស់យើងថា៖

«តើអ្នកបានធ្វើអ្វីខ្លះចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល?»

²⁵ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានដាក់ទន្លេយ៉ែរដាន់ជាព្រំប្រទល់រវាងយើង និងអ្នករាល់គ្នា។ អ្នកទាំងអស់គ្នាដែលជាពួករូបេន និងពួកកាដអើយ អ្នករាល់គ្នាគ្មានសិទ្ធិ

ទាក់ទងជាមួយព្រះអម្ចាស់ទេ។ ដូច្នេះ កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាអាចមិនឲ្យកូនចៅរបស់យើងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។

²⁶ដូច្នេះ យើងនិយាយថា៖ «ចូរយើងសង់អាសនៈមួយ មិនមែនសម្រាប់ថ្វាយដង្ហាយដុត ឬសម្រាប់តង្វាយអ្វីផ្សេងៗឡើយ។²⁷ប៉ុន្តែ ជាបន្ទាល់រវាងយើង

និងអ្នករាល់គ្នា និងរវាងកូនចៅរបស់យើង និងយើងដែរ ដែលយើងមានសិទ្ធិក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់នៅមុខព្រះអង្គ ជាមួយនឹងការថ្វាយតង្វាយដុត

និងតង្វាយមេត្រី ដូច្នេះ កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នានៅពេលក្រោយនឹងមិននិយាយថា៖ «អ្នកគ្មានសិទ្ធិអ្វីជាមួយព្រះអម្ចាស់ឡើយ»។

²⁸ដូច្នេះ យើងនិយាយថា៖ «បើការនេះត្រូវនិយាយជាមួយយើង ឬជាមួយកូនចៅរបស់យើងនៅពេលក្រោយ យើងគួរនិយាយថា៖ «មើល!

នេះជាអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានចម្លងមក ដែលជូនតាមរបស់យើងបានសង់ មិនមែនសម្រាប់តង្វាយដុត ក៏មិនមែនសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដែរ ប៉ុន្តែ

ជាបន្ទាល់រវាងយើង និងអ្នករាល់គ្នា»។²⁹យើងមិនចង់បោះប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ទេ ក៏មិនចង់បែកចិត្តចេញពីព្រះអង្គនៅថ្ងៃនេះដោយសង់អាសនៈសម្រាប់

ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងថ្វាយមេត្រីភាព ក្រៅពីអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់យើង ដែលស្ថិតនៅមុខដំណាក់របស់ព្រះអង្គឡើយ។

³⁰នៅពេលលោកបូជាចារ្យនៃហាស មេដឹកនាំប្រជាជន ដែលជាមេដឹកនាំអំបូរជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅជាមួយលោកបានឮពាក្យពីកុលសម្ព័ន្ធរូបន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ រៀបរាប់រួចមក ពួកគេគិតថាឮ។³¹លោកនៃហាស ជាកូនរបស់លោកបូជាចារ្យអេឡាសារ បាននិយាយទៅកាន់ប្រជាជនក្នុងកុលសម្ព័ន្ធរូបន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេថា៖
 «នៅថ្ងៃនេះយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នា ដោយសារអ្នកមិនបានប្រព្រឹត្តដោយឥតជំនឿប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គឡើយ។ ឥឡូវនេះ អ្នកបានសង្គ្រោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយ»។

³²បន្ទាប់មក លោកនៃហាស ជាកូនរបស់លោកបូជាចារ្យអេឡាសារ និងអ្នកដឹកនាំផ្សេងទៀតបានចាកចេញពីកុលសម្ព័ន្ធរូបន និងកុលសម្ព័ន្ធកាដ ចេញពីទឹកដីស្រុកកាឡាដ វិលមកស្រុកកាណាន ទៅជួបនឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងនាំពាក្យទាំងអស់ត្រឡប់ទៅប្រាប់ពួកគេវិញ។

³³របាយការណ៍របស់ពួកគេក៏ធ្វើឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលពេញចិត្តដែរ។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏មិននិយាយរឿងធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងកុលសម្ព័ន្ធរូបន និងកុលសម្ព័ន្ធកាដ ដើម្បីបំផ្លាញទឹកដីដែលពួកគេរស់នៅទៀតឡើយ។

³⁴កុលសម្ព័ន្ធរូបន និងកុលសម្ព័ន្ធកាដ បានហៅអាសនានោះថា៖ «សក្ខីភាព» ដោយនិយាយថា៖ «វាជាសក្ខីភាពរវាងយើងទាំងអស់គ្នាថា ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះជាម្ចាស់»។

¹ជាច្រើនថ្ងៃក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានសម្រាកពីពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ហើយលោកយ៉ូស៊ែមានអាយុកាន់តែចាស់ និងមានអាយុវែង។²លោកយ៉ូស៊ែបានហៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់មក មានពួកចាស់ទុំ អ្នកដឹកនាំ ពួកចៅក្រម និងពួកនាយកក្រុមមក ហើយនិយាយទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំកាន់តែចាស់ហើយ។

³អ្នករាល់គ្នាបានឃើញអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកបានប្រព្រឹត្តចំពោះជាតិសាសន៍ទាំងអស់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា គឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រយុទ្ធដើម្បីអ្នករាល់គ្នា។

⁴មើល! ខ្ញុំបានបែងចែកទឹកដីរបស់ជាតិសាសន៍នានាដែលអ្នករាល់គ្នាបានដណ្តើមបានដល់អ្នករាល់គ្នា សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងនោះមានជាតិសាសន៍ដែលខ្ញុំបានបំផ្លាញរួចហើយ ចាប់ពីទន្លេយ៉ែរដាន់ដល់សមុទ្រធំនៅខាងលិច។

⁵ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងដេញពួកគេចេញ។ ព្រះអង្គនឹងបង្ខំឲ្យគេចេញពីទឹកដីនោះសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ ព្រះអង្គនឹងរឹបអូសយកទឹកដីរបស់ពួកគេ ហើយអ្នកនឹងទទួលទឹកដីនោះជាកម្មសិទ្ធិ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានសន្យាដល់អ្នក។

⁶ចូរមានកម្លាំង ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចរក្សា និងធ្វើតាមអ្វីដែលបានសរសេរទុកនៅក្នុងសៀវភៅក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ កុំឲ្យងាកឆ្វេង ឬងាកស្តាំពីក្រឹត្យវិន័យនេះឡើយ។⁷ដូច្នេះ អ្នកនឹងមិនពាក់ព័ន្ធជាមួយជាតិសាសន៍ទាំងនេះដែលនៅសេសសល់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ឬក៏ពួកពីឈ្មោះព្រះរបស់ពួកគេ មិនត្រូវស្បថក្នុងនាមព្រះទាំងនោះ មិនត្រូវថ្វាយបង្គំ ឬក៏គោរពពួកគេឡើយ។⁸ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកត្រូវតែស្មោះត្រង់ជាមួយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកដូចដែលអ្នកបានធ្វើនៅថ្ងៃនេះស្រាប់។

⁹ព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញជាតិសាសន៍ដ៏ធំ និងខ្លាំងពូកែពីមុខអ្នករាល់គ្នា។ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា គ្មាននរណាអ្នកអាចឈរនៅមុខអ្នករាល់គ្នាបានទេរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ។¹⁰បុរសតែម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា នឹងធ្វើឲ្យមនុស្សរាប់ពាន់អ្នករត់ខ្ចាយ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកប្រយុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យា។¹¹ចូរយកចិត្តទុកដាក់ ដូច្នេះ អ្នកនឹងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹²ប៉ុន្តែ បើអ្នកត្រឡប់ក្រោយ និងជំពាក់ចិត្តនឹងអ្នកដែលនៅសេសសល់នៃជាតិសាសន៍នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានេះឬក៏អ្នករៀបការជាមួយពួកគេ ឬក៏អ្នកចូលរួមជាមួយពួកគេ ហើយពួកគេនៅជាមួយអ្នក¹³ដូច្នេះ ចូរចាំឲ្យបានច្បាស់ថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកនឹងមិនបណ្តេញជាតិសាសន៍ទាំងនេះពីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេនឹងក្លាយជាឧបសគ្គ និងជាអន្ទាក់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ជារំពាក់នៅលើខ្នងអ្នក

និងជាបន្ទានៅក្នុងភ្នែករបស់អ្នករហូតដល់អ្នកវិនាសពីទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបានប្រគល់ដល់អ្នក។

¹⁴ឥឡូវនេះ ខ្ញុំជិតអស់ជីវិតនៅលើផែនដីនេះហើយ ហើយអ្នកត្រូវដឹងឲ្យច្បាស់នៅក្នុងចិត្ត និងព្រលឹងរបស់អ្នកថាគ្មានពាក្យណាមួយនឹងមិនបានសម្រេចក្នុងចំណោមរឿងល្អដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាបានសន្យាជាមួយអ្នកឡើយ។ របស់ទាំងអស់នេះគឺសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ គ្មានអ្វីមួយដែលនឹងមិនបានសម្រេចនោះទេ។¹⁵ប៉ុន្តែ

គឺដូចគ្រប់ព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបានសន្យាដល់អ្នកបានសម្រេចដូច្នេះដែរ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំការអាក្រក់មកលើអ្នករហូតដល់ព្រះអង្គបានបំផ្លាញអ្នកពីទឹកដីដ៏ល្អរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកបានប្រគល់ដល់អ្នក។

¹⁶ព្រះអង្គនឹងធ្វើការនេះបើអ្នកផ្តាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ឲ្យអ្នករក្សា។ បើអ្នករាល់គ្នាទៅថ្វាយបង្គំព្រះផ្សេងទៀត និងគោរពព្រះទាំងនោះ នោះព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងបញ្ចេញប្រឆាំងនឹងអ្នក ហើយអ្នកនឹងវិនាសយ៉ាងទាន់ហាន់ពីទឹកដីដ៏ល្អដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់អ្នក»។

24 ¹បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស៊ែបបានប្រមូលកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែលទៅស៊ីតែម និងបានហៅពួកចាស់ទុំ ពួកអ្នកដឹកនាំ ពួកចៅក្រម និងពួកនាយកក្រុមរបស់ពួកគេមក ហើយពួកគេបានឈរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។² លោកយ៉ូស៊ែបបាននិយាយទៅប្រជាជនទាំងអស់ថា៖ «នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «អស់រយៈពេលយ៉ាងយូរកន្លងមកបុព្វបុរសរបស់អ្នកបានរស់នៅក្រោយទន្លេអ៊ីប្រាតគឺថេរ៉ា ជាឪពុករបស់អប្រាហាំ និងណាហ្គារពួកគេគោរពបម្រើព្រះដទៃ។

³ប៉ុន្តែ យើងបាននាំឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាពីខាងនាយទន្លេអ៊ីប្រាតមក និងនាំគាត់មកកាន់ទឹកដីកាណាន ហើយបានប្រទានកូនចៅជាច្រើនដល់គាត់តាមរយៈកូនរបស់គាត់គឺអ៊ីសាក។⁴ បន្ទាប់មក យើងប្រទានយ៉ាកុប និងអេសាវដល់អ៊ីសាក។ យើងបានប្រគល់តំបន់ ភ្នំសៀរឲ្យអេសាវគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែ យ៉ាកុប និងកូនៗរបស់គាត់បានទៅអេស៊ីប។

⁵យើងបានបញ្ជូនម៉ូសេ និងអារ៉ុនហើយយើងបានប្រហារអ្នកស្រុកអេស៊ីប ដោយសារគ្រោះកាច។ ក្រោយមកទៀតយើងបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញមក។

⁶យើងបាននាំបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញពីអេស៊ីប ហើយអ្នកមកដល់សមុទ្រ។ ពួកជនជាតិអេស៊ីបបានដេញតាមពួកគេដោយមានទាំងទេចច្បាំង និងទ័ពសេះវែងដូចសមុទ្រត្រែង។

⁷នៅពេលដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានដាក់ភាពងងឹតនៅចន្លោះអ្នក និងជនជាតិអេស៊ីប។

ព្រះអង្គបាននាំទឹកសមុទ្រមកគ្របលើពួកគេ។ អ្នកបានឃើញអ្វីដែលយើងបានធ្វើនៅស្រុកអេស៊ីបហើយ។ បន្ទាប់មក

អ្នកបានរស់នៅក្នុងវាលរហាស្ថានអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ។

⁸យើងបាននាំអ្នកទៅកាន់ទឹកដីអាម៉ូរី ដែលរស់នៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេយ៉ែរដាន់។ ពួកគេបានប្រយុទ្ធជាមួយអ្នករាល់គ្នា

ហើយយើងបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកន្លាបដៃអ្នករាល់គ្នា។ អ្នកបានកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ពួកគេ ហើយយើងបានបំផ្លាញពួកគេនៅមុខអ្នករាល់គ្នា។

⁹បាឡាវ៉ាជាបុរសរបស់ស៊ីបពីរ ជាស្តេចស្រុកម៉ាអាប់ បានលើកទ័ពមកវាយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ លោកបានឲ្យគេទៅហៅបាឡាម ជាបុរសរបស់អេស៊ីប មកដាក់ បណ្តាសាអ្នករាល់គ្នា។¹⁰ ប៉ុន្តែ យើងមិនព្រមស្តាប់បាឡាមទេ ផ្ទុយទៅវិញគាត់បែរជាឲ្យពួកអ្នករាល់គ្នាទៅវិញ។ ដូច្នេះ យើងបានរំដោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីកណ្តាប់ដៃស្តេច។

¹¹អ្នករាល់គ្នាបានឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយមកដល់ក្រុងយេរីខូ។ អ្នកដឹកនាំក្រុងយេរីខូបានវាយប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា ដោយរួមជាមួយជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិ ពេរីស៊ីត ជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិគីកាស៊ី ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស។ យើងបានឲ្យអ្នកមានជ័យជម្នះលើពួកគេ ហើយឲ្យពួកគេស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹² យើងបានបញ្ជូនសត្វឪម៉ាល់ទៅមុខអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីដេញពួកគេ និងស្តេចទាំងពីររបស់សាសន៍អាម៉ូរីចេញពីមុខអ្នករាល់គ្នា។ វាមិនបានកើតឡើងដោយសារដាវ ឬដោយសារធ្នូរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។

¹³យើងបានប្រគល់ទឹកដីដែលអ្នកមិនបានកាប់គាស់ និងទីក្រុងដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានសង់ដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយឥឡូវនេះអ្នករស់នៅក្នុងក្រុងទាំងនោះ។ អ្នក រាល់គ្នាបរិភោគផ្លែទំពាំងបាយជូរ និងផ្លែអូលីវ ពីចម្ការដែលអ្នករាល់គ្នាមិនបានដាំ»។

¹⁴ឥឡូវនេះ ចូរកាត់ខ្លាចព្រះអម្ចាស់ និងថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដោយស្មោះត្រង់ និងដោយជំនឿ

ចូរបោះបង់ចោលព្រះដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានថ្វាយបង្គំនៅនាយទន្លេអ៊ីប្រាត និងនៅអេស៊ីបទៅ និងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់វិញ។

¹⁵បើអ្នកគិតថាការថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ខុស នោះចូរជ្រើសរើសព្រះដែលអ្នករាល់គ្នាចង់បម្រើនៅថ្ងៃនេះ៖

ទោះបីពីព្រះរបស់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលបានថ្វាយបង្គំនៅនាយទន្លេអ៊ីប្រាត ឬព្រះពីសាសន៍អាម៉ូរីនៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករស់នៅ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ខ្ញុំ និងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ យើងនឹងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់»។

¹⁶ប្រជាជនទាំងអស់បានឆ្លើយថា៖ «យើងនឹងមិនបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ទៅបម្រើព្រះណាផ្សេងឡើយ»¹⁷ ព្រោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង ដែលបាននាំយើង និងបុព្វបុរសរបស់យើងចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ចេញពីផ្ទះនៃទាសករ ហើយព្រះអង្គបានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យនៅចំពោះយើងរាល់គ្នា ហើយព្រះអង្គបានការពារយើង ខ្ញុំតាមផ្លូវដែលយើងបានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ជាតិសាសន៍នានា។¹⁸ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញមនុស្សទាំងអស់ចេញពីមុខយើង រួមទាំងសាសន៍អាម៉ូរី ដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ។ ដូច្នេះ យើងក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ព្រោះព្រះអង្គជាព្រះរបស់យើង»។

¹⁹ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូស៊ែបបាននិយាយទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនអាចបម្រើព្រះអម្ចាស់បានទេ ព្រោះព្រះអង្គជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ ព្រះអង្គជាព្រះដែលប្រគល់ ព្រះអង្គមិនអាចអត់ទោសចំពោះការបះបោរ និងអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាបានទេ»²⁰ បើអ្នករាល់គ្នាបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ និងទៅបម្រើព្រះបរទេស នោះព្រះអង្គនឹងដាក់មកបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាវិញ។ ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នា ទោះបីព្រះអង្គធ្លាប់ធ្វើល្អជាមួយអ្នករាល់គ្នាក៏ដោយ»។

²¹ប៉ុន្តែ ប្រជាជនឆ្លើយទៅលោកយ៉ូស៊ែបថា៖ ទេ យើងនឹងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់»។²² បន្ទាប់មក លោកយ៉ូស៊ែបនិយាយទៅកាន់ប្រជាជនថា៖

«អ្នករាល់គ្នាជាបន្ទាល់សម្រាប់ខ្លួនអ្នករាល់គ្នាស្រាប់ហើយ គឺអ្នកបានជ្រើសរើសព្រះអម្ចាស់ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ»។ ពួកគេនិយាយថា៖

«យើងជាបន្ទាល់ហើយ»។²³ ឥឡូវនេះ ចូរបោះចោលព្រះដទៃដែលនៅជាប់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយចូរបែរចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាមកព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។

²⁴ប្រជាជននិយាយទៅលោកយ៉ូស៊ែបថា៖ «យើងនឹងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង។ យើងនឹងស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ»។²⁵ លោកយ៉ូស៊ែបបានចង សម្ពន្ធមេត្រីជាមួយប្រជាជននៅថ្ងៃនោះ។ លោកបានដាក់ច្បាប់ចេញ និងវិន័យនៅត្រង់ស៊ីតែម។

²⁶លោកយ៉ូស៊ែបបានសរសេរព្រះបន្ទូលទាំងអស់នេះនៅក្នុងសេចក្តីណែនាំច្បាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកបានយកថ្មមួយយ៉ាងធំ

ហើយដាក់បញ្ចូរនៅទីនោះក្រោមដើមជ្រៃ ដែលស្ថិតក្បែរទីសក្ការរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁷លោកយ៉ូស៊ែបបាននិយាយទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ «មើល! ថ្មនេះជាទីបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងយើងរាល់គ្នា។ ថ្មនេះបានឮគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់ ដែលបានមានបន្ទូលមកកាន់យើងរាល់គ្នា។ ដូច្នេះ វានឹងជាបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាបដិសេធព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា»។²⁸ ដូច្នេះ លោកយ៉ូស៊ែបបានឲ្យពួកគេចេញទៅ គឺទៅតាមទឹកដីមរតករបស់ពួកគេវិញ។

²⁹ក្រោយពីនោះមក លោកយ៉ូស៊ែប កូនរបស់លោកនួន ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានស្លាប់ទៅ ដែលមានអាយុមួយរយដប់ឆ្នាំ។

³⁰ពួកគេបានកប់លោកនៅព្រំប្រទល់ទឹកដីជាមរតករបស់លោក នៅជុំវិញ សេរ៉ា ក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម ខាងជើងភ្នំកាអាស។

³¹ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់គ្រប់ពេលក្នុងថ្ងៃអាយុរបស់លោកយ៉ូស៊ែប និងនៅក្នុងអំឡុងពេលពួកចាស់ទុំនៅរស់នៅឡើយដែរ

អ្នកដែលមានអាយុវែងជាងលោកយ៉ូស៊ែប គឺអ្នកដែលមានបទពិសោធន៍ជាមួយអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល។

³²ឆ្លងរបស់លោកយ៉ូស៊ែបដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានយកពីស្រុកអេស៊ីបមក

ពួកគេបានកប់នៅស៊ីតែមក្នុងដីមួយចំណែកដែលលោកយ៉ាកុបបានទិញពីកូនរបស់លោកហាម៉ោរជាឪពុករបស់ស៊ីតែម។

លោកទិញវាក្នុងតំលៃមួយរយដូងជាប្រាក់ ហើយទីនោះក្លាយជាទឹកដីមរតករបស់កូនចៅលោកយ៉ូស៊ែប។³³ លោកអេឡាសារ ជាបុរសលោកអ៊ីស៊ីន ក៏បានទទួល

មរណភាពដែរ។ ពួកគេបានបញ្ចុះសពលោកនៅលើភ្នំ ជាក្រុងរបស់លោកនៃហាសជាតិរបស់លោក ដែលលោកបានឲ្យដល់កូនប្រុសលោក។ ទីនោះគឺតំបន់ ភ្នំនៃកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម។

ចៅហ្វាយ

1¹ បន្ទាប់ពី លោកយ៉ូស្វេទទួលមរណភាព ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទទួលស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ក្នុងចំណោមយើង តើកុលសម្ព័ន្ធណាមួយ ដែលត្រូវទៅច្បាំងនឹងជនជាតិកាណានមុនគេ?»² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុលសម្ព័ន្ធយូដាត្រូវទៅមុន។ មើលយើងបានប្រគល់ឲ្យពួកគេគ្រប់គ្រងលើទឹកដីនេះ»។³ កុលសម្ព័ន្ធយូដាបាននិយាយទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន ជាបងប្អូនរបស់ពួកគេថា «ចូរឡើងមកជាមួយយើង ឆ្ពោះទៅកាន់ទឹកដីជាចំណែកមរតករបស់យើងខ្ញុំ យើងច្បាំងនឹងជនជាតិកាណានជាមួយគ្នា។ យើងខ្ញុំនឹងចេញទៅច្បាំងយកចំណែកទឹកដីជាមរតករបស់បងប្អូនជាមួយបងប្អូនដែរ។ ដូច្នេះ កុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ានក៏ឡើងទៅជាមួយពួកគេ។

⁴ ជនជាតិយូដាបានវាយប្រហារ ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យពួកគេមានជ័យជម្នះលើជនជាតិកាណាន និងជនជាតិពេរីស៊ីត។ ពួកគេបានសម្លាប់ខ្មាំងសត្រូវអស់ មួយម៉ឺននាក់នៅបេសេក។⁵ ហើយនៅបេសេក ពួកគេបានរកឃើញស្តេចអាដូនី បេសេក ពួកគេបានច្បាំងតតាំងនឹងទ្រង់ ហើយពួកគេច្បាំងឈ្នះជនជាតិកាណាន និងជនជាតិពេរីស៊ីត។

⁶ ប៉ុន្តែ ស្តេចអាដូនី - បេសេកបានរត់ភៀសខ្លួន ហើយពួកគេបានដេញតាមទ្រង់និងចាប់ទ្រង់បាន ហើយពួកគេបានកាត់មេដៃ និងមេដើងរបស់ទ្រង់។⁷ ស្តេចអាដូនី - បេសេកបានមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំបានកាត់មេដៃនិងមេដើងស្តេចចិតសិបអង្គ ហើយពួកគេបានរើសសំណល់ពីក្រោមតុរបស់ខ្ញុំធ្វើជាអាហារ។ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសងមកខ្ញុំវិញតាមអំពើដែលខ្ញុំបានប្រព្រឹត្ត»។ ពួកគេបាននាំស្តេចទៅក្រុង យេរូសាឡឹម ហើយស្តេចបានចូលទិវង្គតនៅទីនោះ។

⁸ កុលសម្ព័ន្ធយូដាបានច្បាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹមហើយបានវាយយកបានវា។ ពួកគេបានបំផ្លាញក្រុងនេះ ដោយមុខដាវនិងដុតកម្ទេចដោយភ្លើង។⁹ បន្ទាប់មកកុលសម្ព័ន្ធយូដា បានចុះទៅប្រយុទ្ធនឹងជនជាតិកាណានដែលរស់នៅតាមតំបន់ភ្នំ តំបន់ណេកិប និងតំបន់វាលទំនាបទៀតផង។¹⁰ ពួកគេបានវាយប្រហារជនជាតិកាណានដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុងហេប្រុន (ពីដើមក្រុងហេប្រុនមានឈ្មោះថា គារយ៉ាត អើបា) ហើយពួកគេបានប្រហារអំបូរ សេសាយ អំបូរអហ៊ីម៉ាន និងអំបូរតាល់ម៉ាយផងដែរ។

¹¹ ចាប់ពីនោះ ពួកគេវាយប្រហារប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងក្រុង ដេបៀរ (ពីដើមក្រុងដេបៀរមានឈ្មោះថា គារយ៉ាត សេភីរ)។¹² កាលនោះ លោកកាលែប បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ វាយយកបានក្រុងគារយ៉ាត ក្រុងសេភីរ ខ្ញុំនឹងលើកកូនស្រីរបស់ខ្ញុំនាង អាក់សា ឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធរបស់គេ»។

¹³ ពេលនោះ លោកអូឡាល ជាតូនប្រុសរបស់លោកកេណាស ដែលជាប្អូនប្រុសរបស់លោកកាលែប វាយយកបានក្រុងដេបៀរ ដូច្នេះ លោកកាលែបបានលើកនាង អាក់សា ជាកូនស្រីរបស់លោក ឲ្យធ្វើជាភរិយារបស់គាត់។

¹⁴ ពេលដែលនាងអាក់សា បានទៅរស់នៅជាមួយលោកអូឡាល នាងបានបង្កលោកឲ្យសុំចំណែកដីស្រែពីឪពុករបស់នាង។ នៅពេលដែលនាងចុះពីលើខ្នងលា លោកកាលែបបានសួរនាងថា៖ «តើកូនមានការអ្វី?»¹⁵ នាងបានតបវិញថា៖ «សូមលោកពុកមេត្តាឲ្យពរមួយដល់ខ្ញុំ។ ព្រោះ លោកឪពុកបានប្រគល់ដីនៅតំបន់ណេកិបដល់ខ្ញុំ ដូច្នេះ សូមមេត្តាឲ្យអណ្តូងទឹកមកខ្ញុំផង»។ ដូច្នេះ លោកកាលែប បានឲ្យអណ្តូងទឹកដែលនៅខាងលើ និងអណ្តូងទឹកនៅខាងក្រោមដល់នាង។

¹⁶ ជនជាតិកែន ជាពូជពង្សរបស់ឪពុកកេណាស បានចាកចេញពីក្រុងដើមលម្អើ ជាមួយកូនចៅយូដា ឆ្ពោះទៅកាន់វាលហេស្ថាននៃទឹកដីកុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលនៅក្នុងតំបន់ណេកិប ជិត អ៊ីរ៉ាត ដើម្បីតាំងលំនៅក្នុងចំណោមប្រជាជននៅទីនោះ។

¹⁷ បន្ទាប់មកកុលសម្ព័ន្ធយូដា រួមគ្នាជាមួយកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន ជាបងប្អូនរបស់ពួកគេ ចេញទៅវាយប្រហារជនជាតិកាណានដែលរស់នៅតំបន់ សេផាត ហើយពួកគេបានបំផ្លាញទីក្រុងនោះទាំងស្រុង ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ រួចបានដាក់ឈ្មោះក្រុងនោះថា ហេម៉ា។

¹⁸ កុលសម្ព័ន្ធយូដា ក៏វាយដណ្តើមបានតំបន់កាសា ទីក្រុងអាលកេឡូន និងអេក្រុនរួមទាំងតំបន់ជុំវិញទីក្រុងទាំងនោះផងដែរ។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់បានគង់ជាមួយកុលសម្ព័ន្ធយូដា ហើយពួកគេបានត្រួតត្រាលើតំបន់ភ្នំ ប៉ុន្តែ កុលសម្ព័ន្ធយូដាមិនអាចបណ្តេញប្រជាជនដែលរស់នៅតាមតំបន់ជ្រលងភ្នំបានទេ ព្រោះពួកគេមានរទេះចម្បាំងដែលធ្វើពីដែក។

²⁰ ទីក្រុងហេប្រុនត្រូវបានប្រគល់ឲ្យលោកកាលែប ដូចដែលលោកម៉ូសេ បានបង្គាប់ទុក ហើយលោកបានបណ្តេញអំបូរអណាត់ទាំងបី។

²¹ ប៉ុន្តែកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមិន មិនបានបណ្តេញជនជាតិយេហូសដែលរស់នៅទីក្រុងយេរូសាឡឹមទេ។ ដូច្នេះ

ជនជាតិយេហូសក៏រស់នៅជាមួយកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមិនរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²² ចំណែកឯ ពូជពង្សរបស់លោកយ៉ូសែប ក៏បានចេញទៅច្បាំងនឹងក្រុងបេតអែលដែរ ហើយព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយពួកគេ។²³ ដំបូង ពួកគេបានបញ្ជូនមនុស្សទៅស៊ើបមើលទីក្រុងបេតអែល ដែលពីដើមឡើយក្រុងនោះមានឈ្មោះថា លូស។

²⁴ ពេលដែលអ្នកស៊ើបការណ៍បានឃើញមនុស្សចេញពីទីក្រុងនោះមក ពួកគេនិយាយទៅកាន់បុរសនោះថា៖ «ចូរបង្ហាញយើង តើគេអាចចូលទៅក្នុងទីក្រុងតាមផ្លូវណា យើងនឹងប្រណីដល់អ្នក»។

²⁵ បុរសនោះក៏បានបង្ហាញផ្លូវចូលទីក្រុងដល់ពួកគេ ដូច្នេះ ពួកគេបានប្រហារប្រជាជននៅក្នុងនោះដោយមុខដាវ តែទុកឲ្យបុរសនោះ និងគ្រួសាររបស់គាត់ទាំងមូលចាក់ចេញទៅ។²⁶ បន្ទាប់មក បុរសនោះក៏ចាកចេញទៅស្រុកហេត ហើយសង់ក្រុងមួយដែលគាត់បានដាក់ឈ្មោះថា លូស ដែលគេហៅរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁷ រីឯកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ ក៏មិនបានបណ្តេញពួកអ្នកស្រុកដែលរស់នៅក្រុងបេតសៀន ក្រុងតាណាត ក្រុងដោរ ក្រុងយីបឡាម ក្រុងមេគីដោរ ព្រមទាំងតំបន់នានាដែលនៅជុំវិញក្រុងទាំងនោះ ដូច្នេះ ជនជាតិកាណានក៏រស់នៅក្នុងតំបន់ទាំងនោះតទៅទៀត។

²⁸ នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានកម្លាំង គេបានបង្ខំឲ្យជនជាតិកាណានធ្វើការជាទម្ងន់ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានបណ្តេញជនជាតិនេះចេញនោះទេ។

²⁹ សូម្បីតែ កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ក៏មិនបានបណ្តេញជនជាតិកាណានដែលរស់នៅក្រុងកេស៊ីដែរ ដូច្នេះ

ជនជាតិកាណានបន្តរស់នៅក្នុងក្រុងកេស៊ីក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមតទៅទៀត។

³⁰ កុលសម្ព័ន្ធសាបយ៉ូឡូមក៏មិនបានបណ្តេញប្រជាជនដែលរស់នៅក្រុងគីត្រុន ឬមនុស្សដែលរស់នៅក្នុងក្រុង ណាហាឡូល ចេញពីស្រុកនោះដែរ ដូច្នេះហើយជនជាតិកាណានបន្តរស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ប៉ុន្តែ កុលសម្ព័ន្ធសាបយ៉ូឡូមបានបង្ខំពួកគេឲ្យធ្វើការជាទម្ងន់។

³¹ ហើយកុលសម្ព័ន្ធអាស៊ីរ ពួកគេក៏មិនបានបណ្តេញជនជាតិអាក់កូ ស៊ីដូន អាស់ឡាប់ អាក់ស៊ីប ហែលបា អាផែក និងអេហូបចេញដែរ។³² ដូច្នេះ កុលសម្ព័ន្ធអាស៊ីរក៏រស់នៅជាមួយជនជាតិទាំងនោះលើទឹកដីកាណាន ព្រោះពួកគេមិនបានបណ្តេញជនជាតិទាំងនោះចេញទេ។

³³ កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី ក៏មិនបានបណ្តេញជនជាតិកាណានដែលរស់នៅក្នុងក្រុងបេតសេម៉េស និងក្រុងបេតអាណាតចេញដែរ ដូច្នេះ កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលីរស់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិកាណានដែលរស់នៅក្នុងស្រុកវិញ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបង្ខំអ្នកដែលរស់នៅក្នុងក្រុងបេតសេម៉េស និងក្រុងបេតអាណាតធ្វើការជាមួយ។

³⁴ ជនជាតិអាម៉ូរីបានរុញច្រាន កុលសម្ព័ន្ធដាន់ ឲ្យរស់នៅតំបន់ភ្នំ ដោយមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចុះមករស់នៅតាមជ្រលងភ្នំឡើយ។

³⁵ ជនជាតិអាម៉ូរីរស់នៅក្រុងហេរេស អាយ៉ាឡូន និងក្នុងក្រុងសាលប៊ីម ប៉ុន្តែ ក្រោយមកពេលដែលពូជពង្សលោកយូសែបមានកម្លាំងគ្រប់គ្រងលើពួកគេ និងបង្ខំឲ្យពួកគេធ្វើការជាមួយ។³⁶ ដែនដីរបស់ជនជាតិអាម៉ារីគឺលាតសន្ធឹងចាប់ពីច្រកភ្នំអាគ្រាប៊ីម គឺចាប់ពីសេឡាឡើងទៅ។

2¹ នៅពេលទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បានឡើងពីគីលកាល់ទៅបូគីម ហើយពោលទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា ៖
 «យើងបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក ហើយក៏បាននាំអ្នកទៅកាន់ទឹកដីដែលយើងបានសន្យានឹង បុព្វបុរសរបស់អ្នកថានឹងឲ្យទៅអ្នករាល់គ្នា។
 យើងបាននិយាយថា យើងនឹងមិនផ្តាច់សម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលយើងបានចងជាមួយអ្នកឡើយ។² ឯអ្នករាល់គ្នាវិញ
 គឺមិនត្រូវចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនេះដែរ។ អ្នកត្រូវតែរំលំអាសនៈទាំងឡាយរបស់គេចោល។ ប៉ុន្តែ
 អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់ពាក្យរបស់យើងទេ! ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តបែបនេះ?

³ ដូច្នេះ យើងសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា «យើងនឹងមិនបណ្តេញជនជាតិណាមកទាំងនេះចេញពីមុខរបស់អ្នកទេ ពួកគេនឹងក្លាយទៅជាសត្រូវរបស់អ្នករាល់
 ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់នៃព្រះនាឆាររបស់ពួកគេ។⁴ នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល បានឮទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ពោលដូច្នេះ
 ពួកគេបានស្រែកទ្រហោរយំ។⁵ ពួកគេបានដាក់ឈ្មោះទឹកនៃនោះថា បូគីម។ នៅទីនោះ ពួកគេបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់។
⁶ លោកយ៉ូស្វេបានឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រឡប់ទៅវិញ ពួកគេបានចាប់យកចំណែកទឹកដីដែលជាមរតករបស់គេរៀងៗខ្លួន។
⁷ អំឡុងពេលដែលលោកយ៉ូស្វេនៅមានជីវិតនៅឡើយ ពួកគេគោរពបម្រើព្រះអម្ចាស់។ ក្រោយលោក ទទួលមរណភាពទៅ
 ពួកគេក៏នៅតែគោរពបម្រើព្រះអង្គបន្តទៅទៀត គឺអំឡុងពេលដែលពួកគេចាស់ទុំនៅមានជីវិតនៅឡើយ គឺចាស់ទុំដែលបានឃើញពីការអស្ចារ្យ
 ដ៏ដ៏ដ្ឋងឧត្តមដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁸ លោកយ៉ូស្វេ ជាកូនរបស់នួន ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់
 បានទទួលមរណភាពក្នុងជន្មាយុមួយរយដប់ឆ្នាំ។
⁹ ពួកគេបានបញ្ចុះសពរបស់លោកនៅក្នុងទឹកដីដែលជាចំណែកមរតករបស់លោក នៅដីមណាត ហេមស នៅក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម នៅខាងជើងភ្នំកាអាស។
¹⁰ មនុស្សជំនាន់នោះក៏បានទៅជួបនឹងដួនតារបស់គេដែលបានចែកឋានទៅ។ ហើយមនុស្សជំនាន់មួយជំនាក់ទៀតក៏កើតមកតាមក្រោយ
 ពួកគេមិនបានស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់និងកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះទេ។
¹¹ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែលមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេបានគោរពបម្រើព្រះបាល។
¹² ពួកគេបានបែកចេញពីមាតា របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់គេ ព្រះដែលបាននាំគេចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក។
 គេបែរទៅគោរពព្រះផ្សេងៗទៀតក្នុងចំណោមព្រះនាឆាររបស់ប្រជាជនដែលរស់នៅជុំវិញពួកគេ ពួកគេក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះទាំងនោះ
 ដែលជាហេតុនាំឲ្យព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធ¹³ ដោយសារតែពួកគេបានបែរចេញពីផ្លូវរបស់ទ្រង់ ហើយគោរពបម្រើព្រះបាល និងអាសថាវុត។
¹⁴ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃពួកចោរព្រៃ ដែលប្លន់យកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ។
 ព្រះអង្គបានលក់ពួកគេឲ្យទៅខ្មាំងសត្រូវដែលនៅជុំវិញធ្វើជាទាសករ ដូច្នេះហើយពួកគេមិនអាចទប់ទល់នឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេបានទៀតទេ។
¹⁵ នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញទៅច្បាំង ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យពួកគេបរាជ័យជានិច្ច
 ដូចដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលព្រមានពួកគេរួចស្រេចហើយ។
¹⁶ ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានពួកចៅហ្វាយ ក្រោកឡើង ដែលរំដោះពួកគេឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃពួកចោរព្រៃ។¹⁷ ប៉ុន្តែ
 ពួកគេនៅតែមិនស្តាប់បង្គាប់ពួកចៅហ្វាយរបស់ពួកគេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានក្បត់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបែរទៅគោរពថ្វាយបង្គំព្រះដទៃ។
 ពួកគេឆាប់បែរចេញពីមាតា របស់បុព្វបុរស គឺពួកគេមិនប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចបុព្វបុរសរបស់ពួកគេទេ។
¹⁸ កាលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យពួកចៅហ្វាយក្រោកឡើងសម្រាប់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់បានគង់ជាមួយចៅហ្វាយនោះ
 និងសង្គ្រោះពួកគេពីកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ពេញមួយជីវិតរបស់ចៅហ្វាយនោះ។ ព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីអាណិតអាសូរដល់ពួកគេ
 នៅពេលដែលពួកគេស្រែកថ្ងូរដោយសារតែពួកខ្មាំងសត្រូវសង្កត់សង្កិន និងធ្វើបាបពួកគេ។¹⁹ ប៉ុន្តែ ពេលដែលចៅហ្វាយនោះទទួលមរណភាពផុតទៅ
 ពួកគេបានបែរទៅប្រព្រឹត្តការអាក្រក់សារជាថ្មី លើសជាងពួកដួនតារបស់ពួកគេដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្តទៅទៀត។ ពួកគេបានដើរតាមព្រះដទៃដោយគោរពបម្រើ
 និងថ្វាយបង្គំព្រះទាំងនោះ ពួកគេមិនបានបោះបង់ចោលការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ឬចរិតដែលរឹងចេសរបស់ពួកគេចោលទេ។
²⁰ ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដោយសារតែប្រជាជាតិនេះបានផ្តាច់
 សម្ព័ន្ធមេត្រីដែលយើងបានចងជាមួយដែលយើងបានចងជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ
 ដោយសារតែពួកគេមិនស្តាប់ពាក្យរបស់យើង²¹ នោះយើងនឹងមិនបណ្តេញប្រជាជាតិណាមួយ ដែលលោកយ៉ូស្វេបានបន្សល់ទុក
 ក្រោយពេលគាត់ស្លាប់នៅទៅដែរ។²² យើងនឹងល្បងលម្អើលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យដឹងថា តើអ៊ីស្រាអែលនឹងដើរតាមផ្លូវដែលបុព្វបុរសរបស់គេដើរដែរឬទេ»។
²³ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់បានទុកជាតិសាសន៍នានា គឺព្រះអង្គមិនប្រញាប់បណ្តេញពួកគេចេញពីទឹកដីរបស់ពួកគេ
 ហើយក៏មិនប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់លោកយ៉ូស្វេដែរ។

3

¹ព្រះអម្ចាស់បានទុកជាតិសាសន៍នានាដើម្បីល្បងលម្អើលអំពីស្រាវជ្រាវដែលមិនបានចូលរួមធ្វើសង្គ្រាមវាយដណ្តើមទឹកដីពីជនជាតិកាណាន។

²ព្រះអង្គបានបង្រៀនការធ្វើសង្គ្រាមនេះដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជំនាន់ក្រោយដែលមិនបានស្គាល់វាពីមុន។³ប្រជាជាតិទាំងនោះមានដូចជា៖ ជនជាតិភីលីស្ទីនទាំងប្រាំគរ ជនជាតិកាណានទាំងអស់ ជនជាតិស៊ីដូន និងជនជាតិហេវី ដែលរស់នៅតាមតំបន់ភ្នំលីបង់ ចាប់តាំងពីភ្នំបាល ហើរម៉ូន រហូតដល់ហាម៉ាត់។

⁴ព្រះអម្ចាស់ទុកជាតិសាសន៍ទាំងនោះដើម្បីល្បងលម្អើលឲ្យដឹងថា

តើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគោរពតាមបទបញ្ជាដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកបុព្វបុរសរបស់ពួកគេតាមរយៈលោកម៉ូសេដែរឬទេ។⁵ដូច្នេះ

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិពេរីស៊ីត និងជនជាតិយេបូស។

⁶ពួកគេយកកូនស្រីជាតិសាសន៍ទាំងនោះធ្វើជាប្រពន្ធ និងលើកកូនស្រីរបស់ខ្លួនអោយរៀបការជាមួយកូនប្រុសជនជាតិទាំងនោះ

ហើយពួកគេនាំគ្នាគោរពថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ជនជាតិទាំងនោះទៀតផង។

⁷ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែលមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបានបំភ្លេចព្រះអង្គ ហើយបែរទៅថ្វាយបង្គំព្រះ បាល និង អាសថាវ៉ូតវីញ។⁸ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ របស់ព្រះបាទ គូសាន-វីសាថែម ជាស្តេចស្រុកអេរ៉ាម-ណាហាម។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបង្រៀនស្តេចគូសាន-វីសាថែម អស់រយៈពេលប្រាំបីឆ្នាំ។

⁹ពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលស្រែកអង្វរក្រព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមានអ្នកសង្គ្រោះម្នាក់ក្រោកឡើងសង្គ្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺលោកអូឡាល ជាកូនរបស់លោកកេណាស ដែលត្រូវជាប្អូនរបស់លោកកាលែប។¹⁰ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានសណ្តិតលើលោកអូឡាល លោកក៏បានធ្វើជាមេដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែល លោកអូឡាលបានចេញទៅច្បាំង ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យលោកមានជ័យជម្នះលើព្រះបាទគូសាន-វីសាថែម។¹¹ទឹកដីរបស់គេមានសេចក្តីសុខសាន្តអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។ ក្រោយមក លោកអូឡាល ជាកូនរបស់លោកកេណាស បានទទួលមរណភាពទៅ។

¹²ក្រោយមក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់មកប្រព្រឹត្តការណ៍អាក្រក់ដែលមិនសព្វព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់ ហេតុនេះ ព្រះអង្គបានពង្រឹងអំណាចព្រះបាទអេកូន ស្តេចរបស់ជនជាតិម៉ូអាប ឲ្យប្រឆាំងនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹³ព្រះបាទអេកូនបាន រួមដៃគ្នាជាមួយជនជាតិអ៊ីម៉ូន និងជនជាតិអាម៉ាឡេក ទៅច្បាំងនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយពួកគេដណ្តើមបានទីក្រុងដើមលម្អើរ។¹⁴ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបម្រើព្រះបាទអេកូន ជាស្តេចស្រុកម៉ូអាបអស់រយៈពេលដប់ប្រាំបីឆ្នាំ។

¹⁵ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានស្រែកអង្វរក្រព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមានអ្នកសង្គ្រោះម្នាក់ក្រោកឡើងសង្គ្រោះពួកគេ។ លោកអេហ្ស៊ីដ ជាកូនរបស់លោកកេរ៉ា ក្នុងកូលសម្ព័ន្ធបើនយ៉ាមីន លោកអេហ្ស៊ីដ ប្រើតែដៃឆ្វេងប៉ុណ្ណោះ។ ពេលនោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាត់លោក ឲ្យនាំយកស្នូលសារអាករទៅថ្វាយព្រះបាទអេកូន ជាស្តេចស្រុកម៉ូអាប។

¹⁶លោកអេហ្ស៊ីដបានធ្វើអារុដដែលមានមុខពីរ នឹងប្រវែងប្រហែលមួយហត្ថសម្រាប់ខ្លួនរបស់លោក ហើយចងឱបនឹងក្លោស្តាំ លាក់ក្រោមសម្លៀកបំពាក់របស់លោក។¹⁷លោកបាន ថ្វាយស្នូលសារអាករ ទៅព្រះបាទអេកូន ជាស្តេចស្រុកម៉ូអាប។¹⁸ព្រះបាទអេកូនគឺឆាត់ខ្លាំងណាស់។ បន្ទាប់ពីលោកអេហ្ស៊ីដបានថ្វាយស្នូលសារអាករហើយ លោកក៏ត្រឡប់ទៅវិញជាមួយអ្នកដែលបានកាន់ស្នូលសារអាករមក។

¹⁹ពេលដែលលោកអេហ្ស៊ីដបានមកដល់ត្រង់រូបបដិមាករ ដែលនៅជិត គឺលកាល លោកបានត្រឡប់ក្រោយ ហើយទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រ ព្រះករុណា ទូលបង្គំមានកិច្ចការសម្ងាត់មួយទូលថ្វាយព្រះអង្គ» ព្រះបាទអេកូនមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូលស្ងាត់!» ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានបញ្ជាឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គទាំងអស់ចាកចេញពីព្រះដំណាក់។²⁰លោក អេហ្ស៊ីដបានចូលទៅរកស្តេច។ ពេលនោះព្រះបាទអេកូនគង់នៅក្នុងបន្ទប់ត្រជាក់ខាងលើ ជាកន្លែងលំហែកាយរបស់ស្តេចផ្ទាល់។ លោកអេហ្ស៊ីដទូលស្តេចថា៖ «ទូលបង្គំមានព្រះបន្ទូលមកពីព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ទូលថ្វាយព្រះករុណា»។ ស្តេចក៏ក្រោកចេញពីកៅអី។

²¹លោកអេហ្ស៊ីដបានលូកដៃឆ្វេងទៅដកកាំបិតដែលចងផ្តោតនៅក្តៅស្តាំ រួចចាក់ទៅក្នុងខ្លួនរបស់ស្តេច។²²ដងកាំបិតបានកប់បាត់ទៅក្នុង ហើយខ្លាញ់ពោះក៏បិទជិតកាំបិតនោះ លោកអេហ្ស៊ីដ មិនបានដកយកកាំបិតចេញមកវិញទេ។²³បន្ទាប់មក លោកអេហ្ស៊ីដបានចេញទៅរកសាលហើយបិទទ្វារទាំងអស់នៃបន្ទប់ខាងលើពីក្រោយលោក និងចាក់សោរទ្វារផង។

²⁴បន្ទាប់ពីលោកអេហ្ស៊ីដចាកចេញទៅ អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចបានចូលមក ពួកគេឃើញទ្វារបន្ទប់ខាងលើត្រូវបានចាក់សោរ ដូច្នេះ ពួកគេគិតថា៖ «ព្រះអង្គប្រាកដជាកំពុងដោះទូក្លរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងបន្ទប់ត្រជាក់ខាងលើ»។²⁵ពួកគេនាំគ្នាដកច្រវាក់ រហូតទាល់តែមានអារម្មណ៍បារម្ភ

ព្រោះតែស្តេចនៅតែមិនព្រមបើកទ្វារទៅកាន់បន្ទប់ខាងលើ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានយកកូនសោរទៅបើកទ្វារបន្ទប់ ហើយឃើញម្ចាស់របស់គេស្ថិតនៅលើកម្រាលតដ្ឋ។

²⁶អំឡុងពេលដែលពួកអ្នកបម្រើកំពុងរង់ចាំ តើពួកគេធ្វើអ្វី! លោកអេហ្ស៊ីដបានភៀសខ្លួន ហើយរត់ហួសរូបបដិមាករ ហើយទៅដល់តំបន់សែរ៉ា។

²⁷ពេលដែលលោកទៅដល់តំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម លោកបានផ្លុំត្រៃ។ បន្ទាប់មក លោកបានដឹកនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយនាំពួកគេចុះពីភ្នំទៅជាមួយគាត់។

²⁸លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរមកតាមខ្ញុំ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ជនជាតិម៉ូអាប ជាសត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នា មកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ»។ ពួកគេបានតាមលោក ហើយវាយកកន្លែងទឹករាក់សម្រាប់ឆ្លងនៃទន្លេយ៉ែរដានពីជនជាតិម៉ូអាប ពួកគេមិនអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិម៉ូអាបឆ្លងទន្លេទេ។²⁹នៅគ្រានោះពួកគេបានសម្លាប់ជនជាតិម៉ូអាបអស់ប្រហែលមួយម៉ឺននាក់ ដែលសុទ្ធតែជាមនុស្សខ្លាំងពូកែ និងក្លាហាន ដោយមិនលើកលែងឲ្យអ្នកណាម្នាក់ឡើយ។³⁰ហើយស្រុកទេសបានសុខសាន្តអស់រយៈពេលប៉ែតសិបឆ្នាំ។

³¹ចៅហ្វាយបន្ទាប់ពីលោកអេហ្ស៊ីដ គឺលោកស៊ាតើរ ជាកូនលោកអណាត ដែលបានសម្លាប់ជនជាតិភីលីស្ទីនអស់ប្រាំមួយរយនាក់ ដោយប្រើជន្លួញគោ។

4¹ បន្ទាប់ពី លោកអេហ្វឺនទ្រូលមរណភាពទៅ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់ទៅប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ទាស់នឹងព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ជាថ្មី។

² ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះបាទយ៉ាប៊ីន ជាស្តេចស្រុកកាណាន ដែលសោយរាជ្យនៅក្រុង ហាសោរ។
មេទ័ពរបស់ទ្រង់គឺលោកស៊ីសេរី ដែលរស់នៅហាវីសេត-កូយីម។³ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានស្រែកអង្វររកព្រះអម្ចាស់ឲ្យសង្គ្រោះពួកគេ ព្រោះស៊ីសេរី
មានទេះចម្បាំងប្រាំបួនរយ ហើយសង្កត់សង្កិនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំងអស់រយៈពេលម្ភៃឆ្នាំ។

⁴ នៅជំនាន់នោះ លោកស្រីដេបូរ៉ា ជាព្យាករិនី ជាភរិយារបស់លោកឡូពីដូត បានដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁵ លោកស្រីដេបូរ៉ាតែងតែអង្គុយក្រោមដើមលម្អើ
ដែលគេហៅថាដើមលម្អើលោកស្រីដេបូរ៉ា ដែលស្ថិតនៅចន្លោះភូមិវ៉ាម៉ា និងបេតអែល នៅតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម
ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលតែងតែឡើងមករកលោកស្រី ដើម្បីជំនុំជម្រះក្តីរបស់ពួកគេ។

⁶ លោកស្រីបានកោះហៅ លោកបារ៉ាក់ ជាកូនរបស់លោកអប៊ីណោម ដែលរស់នៅភូមិកេដេស ក្នុងតំបន់ណែបថាលី លោកស្រីមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់
ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលមកលោកដូចតទៅ៖ «ចូរចេញទៅភ្នំតាបោរ ហើយនាំយកមនុស្សប្រុសចំនួនមួយម៉ឺននាក់ពីកូលសម្ព័ន្ធនៃណែបថាលី
និងកូលសម្ព័ន្ធសាប៊ូយូឡូបទៅជាមួយ។» យើងនឹងទាក់ទាញស៊ីសេរី មេទ័ពរបស់ស្តេចយ៉ាប៊ីន ជាមួយនឹងទេះចម្បាំងព្រមទាំងកងទ័ពរបស់គេ
អោយមកច្បាំងជាមួយនឹងអ្នកនៅត្រង់ជ្រោះគីស្ទូន យើងនឹងប្រគល់គេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នក។»

⁸ លោកបារ៉ាក់តបទៅកាន់លោកស្រីថា៖ «ប្រសិនបើ លោកស្រីធ្វើដំណើរទៅជាមួយខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងទៅ តែបើលោកស្រីមិនទៅជាមួយទេ ខ្ញុំក៏មិនទៅដែរ។»

⁹ លោកស្រីក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំប្រាកដជាទៅជាមួយលោក តែអ្វីដែលលោកធ្វើនឹងមិនបានកិត្តិយសមកលោកទេ
ព្រោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រគល់សេសាវីទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សស្រី។» បន្ទាប់មកលោកស្រីដេបូរ៉ាបានក្រោកឡើង
ហើយធ្វើដំណើរទៅភូមិកេដេសជាមួយលោកបារ៉ាក់។

¹⁰ លោកបារ៉ាក់បានកោះហៅកូលសម្ព័ន្ធសាប៊ូយូឡូន និងណែបថាលីឲ្យមកជួបជុំគ្នានៅកេដេស។ មនុស្សមួយម៉ឺននាក់បានតាមលោក ហើយលោកស្រី ដេបូរ៉ា
ក៏ធ្វើដំណើរជាមួយលោកដែរ។

¹¹ ឥឡូវនេះ លោកហេប៉រ ជាជនជាតិកែន បានបែកចេញពីជនជាតិកែនដទៃទៀត ដែលពួកគេជាពូជពង្សរបស់លោកហូបាប ជាបងថ្លៃរបស់លោកម៉ូសេ
ហើយគាត់បានបោះជំរំរបស់គាត់នៅក្បែរដើមជ្រៃស្វាណានីម ជិតភូមិកេដេស។

¹² ពេលដែលពួកគេប្រាប់លោកស៊ីសេរីថា លោកបារ៉ាក់ កូនរបស់អប៊ីណោម បានឡើងពីភ្នំតាបោរ¹³ លោកស៊ីសេរី
បានប្រមូលទេះដែកទាំងប្រាំបួនរយគ្រឿងហើយនិងទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកពី ហាវីសេតកូយីម ហើយឆ្ពោះទៅកាន់ទន្លេគីស្ទូន។

¹⁴ លោកស្រីដេបូរ៉ាមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកបារ៉ាក់ថា៖ «ចូរចេញទៅ! នេះគឺជាថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នកមានជ័យជម្នះលើស៊ីសេរី។»

តើព្រះអម្ចាស់មិននាំមុខលោកទេឬ?» ដូច្នេះ លោកបារ៉ាក់បានចុះពីភ្នំតាបោរជាមួយនឹងមនុស្សដែលតាមលោកមួយម៉ឺននាក់។

¹⁵ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យលោកស៊ីសេរី ទាំងទេះចម្បាំង និងទាហានទាំងអស់បាក់ទ័ព មនុស្សរបស់លោកបារ៉ាក់បានចាប់ពួកគេ
ហើយស៊ីសេរីបានលោតចុះពីទេះចម្បាំងរបស់គាត់ ហើយរត់ដោយជើងទទេ¹⁶ លោកបារ៉ាក់បានដេញតាមទេះចម្បាំង និងទាហានរហូតដល់ហាវីសេតកូយីម
ហើយទាហានទាំងអស់របស់លោកស៊ីសេរី ត្រូវបានសម្លាប់ដោយមុខដាវ គ្មានសល់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ។

¹⁷ លោកស៊ីសេរី បានរត់ទៅត្រសាលរបស់នាងយូអែល ហើយភរិយារបស់លោកហេប៉រ ជាសាសនីកែន ដោយព្រះបាទយ៉ាប៊ីន ជាស្តេចក្រុងហាសោរ
និងក្រុមគ្រួសារលោកហេប៉រជនជាតិកែនមានទំនាក់ទំនងមេត្រីភាពជាមួយគ្នា។¹⁸ នាងយូអែលបានចេញមកជួបជាមួយលោកស៊ីសេរី
ហើយមានប្រសាសន៍ទៅកាន់គាត់ថា៖ «សូមលោកម្ចាស់អញ្ជើញចូលមកចុះ សូមកុំមានការភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ!» ដូច្នេះ
លោកបានចូលទៅក្នុងត្រសាលរបស់នាង ហើយនាងបានលាក់លោកនៅក្នុងក្លាយ។

¹⁹ លោកនិយាយទៅនាងថា៖ «ខ្ញុំស្រែកទឹកណាស់ សូមឲ្យទឹកបន្តិចមកខ្ញុំផឹក! «នាងក៏បើកឆ្នូកចង់ស្បែកហើយឲ្យទឹកទៅលោកផឹក បន្ទាប់មក
នាងយកក្លាយគ្របលោកវិញ។»²⁰ លោកបាននិយាយទៅនាងថា៖ «សូមរង់ចាំនៅមាត់ទ្វារត្រសាល! ហើយប្រសិនបើមានអ្នកណាមកសួរថា
«តើមានអ្នកណាមកទីនេះដែរឬទេ? ចូរឆ្លើយថា៖ «គ្មានទេ!»។»

²¹ បន្ទាប់មក នាងយូអែល ភរិយាលោក ហេប៉របានកាន់ចម្រើងដែក និងញញឹមយ៉ាងសម្ងាត់ទៅរកលោកស៊ីសេរី នៅពេលដែលលោកដេកលង់លក់
នាងបានបោះចម្រើងដែលត្រង់សៀតផ្ការបស់លោកឆ្លុះទៅជាប់នឹងដី ហើយលោកក៏ស្លាប់ទៅ។²² ពេលនោះ
លោកបារ៉ាក់បានតាមរកលោកស៊ីសេរីទាន់នៅទីនោះ នាងយូអែលបានចេញទៅជួបលោក ហើយពោល៖ «សូមចូលមក ខ្ញុំនឹងបង្ហាញលោកនូវមនុស្ស
ដែលលោកតាមរក។» ដូច្នេះ លោកបានចូលទៅក្នុងត្រសាលជាមួយនាង ហើយលោកក៏បានឃើញលោកស៊ីសេរី ស្លាប់នៅទីនោះ
ដោយមានចម្រើងដែកជាប់នឹងសៀតផ្ការបស់លោក។

²³ នៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់បានបំបាក់មុខព្រះបាទយ៉ាប៊ីន ជាស្តេចស្រុកកាណា ចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²⁴ អំណាចរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកាន់តែខ្លាំងឡើងៗលើព្រះបាទយ៉ាប៊ីន ស្តេចស្រុកកាណាន រហូតពួកគេអាចសម្លាប់ស្តេចបាន។

5 ¹នៅថ្ងៃនោះលោកស្រីដេប៉ូរ៉ា និងលោកបារ៉ាក់ជាកូនលោកអប៊ីណោម បានសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ថា៖²«ពេលដែលអ្នកដឹកនាំ ដឹកនាំក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល ពេលដែលប្រជាជនស្ម័គ្រចិត្តធ្វើសង្គ្រាម យើងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់!

³ស្តេចទាំងឡាយចូរស្តាប់! អ្នកដឹកនាំទាំងឡាយចូរយកចិត្តទុកដាក់! យើងនឹងច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់! យើងនឹងច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់! ជាព្រះនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។⁴ព្រះអម្ចាស់អើយ! ពេលដែលព្រះអង្គយាងចាកចេញពីស្រុកសៀរ! ពេលដែលព្រះអង្គយាងមកពីស្រុកអេដុម នោះផែនដីបានញាប់ញ័រ ផ្ទៃមេឃប្រែទៅជាខ្មៅងងឹត ហើយពពកក៏បង្ហូរភ្លៀងធ្លាក់មក។

⁵ភ្នំទាំងឡាយញ័រញ័យនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយភ្នំស៊ីណៃក៏ញ័រញ័យនៅចំពោះទ្រង់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល! កាលនោះលោកសាំកើរ ជាកូនលោកអណាត់ នៅជំនាន់នាងយ៉ាអែល មិនមានអ្នកណាដើរតាមផ្លូវត្រង់ទេ គឺពួកគេដើរតាមផ្លូវរាង។

⁷មានតែអ្នកចម្បាំងមួយចំនួនតូចតែប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល រហូតដល់ខ្ញុំ ដេប៉ូរ៉ា ធ្វើជាម្តាយ បញ្ជាដល់អ៊ីស្រាអែល!

⁸នៅពេលដែលប្រជាជនជ្រើសរើសព្រះថ្មីៗ នោះមានសង្គ្រាមកើតឡើងនៅមាត់ទ្វារក្រុង ហើយក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបួនម៉ឺននាក់ ពួកគេមិនអាចរកបានសូម្បីតែខែល ឬរំពេចមួយក៏គ្មានផង។

⁹ខ្ញុំពេញចិត្តនឹងមេទ័ពទាំងឡាយក្នុងអ៊ីស្រាអែល ហើយក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងឡាយខ្ញុំពេញចិត្តនឹងអ្នកដែលស្ម័គ្រចិត្តណាស់ យើងសូមសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់!¹⁰អស់អ្នកដែលជិះលើលាសម្បុរស និងអស់អ្នកដែលអង្គុយលើកម្រាលព្រំអើយ ចូរពិចារណាមើលចុះ!

¹¹ស្តាប់សូរសម្លេងនៃអ្នកដងទឹកដែលច្រៀងនៅក្បែរអណ្តូងទឹក។ ពួកគេរៀបរាប់អំពីព្រះហឫទ័យសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះអង្គប្រទានឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានជ័យជម្នះ។ ពេលនោះ ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គបានចុះទៅទ្វារក្រុង។

¹²ចូរភ្ញាក់ឡើង! ចូរភ្ញាក់ឡើង! ដេប៉ូរ៉ាអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង! ចូរភ្ញាក់ឡើង! ច្រៀងចម្រៀងមួយបទ! ក្រោកឡើង លោកបារ៉ាក់ កូនរបស់លោកអប៊ីណោម នាំប្រជាជនដែលជាប់ជាល្បិចមកវិញ។¹³អស់អ្នកដែលរួចពីស្លាប់បានចុះមករកពួកអភិជនរបស់ខ្លួន ប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏នាំគ្នាមកជាមួយវិជនរងទៀតៗ។

¹⁴ពួកគេមកពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ដែលនៅជាប់នឹងស្រុកអាម៉ាឡេក ហើយមនុស្សមកពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនក៏មកតាមដែល។ មានមេទ័ពមកពីអំបូម៉ាកៀរ ហើយនាយទាហានមកពីកុលសម្ព័ន្ធសាបយ៉ូឡូម។

¹⁵ពួកប្រមុខនៃកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា បានទៅជាមួយដេប៉ូរ៉ា ហើយអ៊ីសាខាក៏ទៅជាមួយបារ៉ាក់ដែរ ពួកគេរត់ពីក្រោយលោករហូតដល់ជ្រលងភ្នំ។ ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធរូបនវិញ គេគិតតែពីជ័យជំនះក្នុងព្រៃក្នុងមិនឈប់ឈរ។

¹⁶ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនៅអង្គុយក្បែរភ្នំភ្លើង ស្តាប់ពួកគង្វាលលេងប៊ុបរបស់ពួកគេអោយហូងចៀមស្តាប់ដូច្នេះ? មែនហើយក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធរូបន គឺគេគិតតែពីជ័យជំនះក្នុងព្រៃក្នុងមិនឈប់ឈរ។

¹⁷ឯកាឡាត គេនៅតែខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន ហើយកុលសម្ព័ន្ធដាន់ ហេតុអ្វីបានជាសំងំតែនៅលើកនាវា? ឯអាស៊ីរ ក៏នៅសំងំតាមឆ្នេរសមុទ្រហើយរស់នៅជិតកំពង់ផែរបស់ពួកគេ។¹⁸មានតែសាបយ៉ូឡូនប៉ុណ្ណោះ ដែលប្រថុយជីវិតដល់ស្លាប់ ហើយណែបថាលីក៏បានចូលរួមក្នុងចម្បាំងនេះដែរ។

¹⁹ពួកស្តេចបានមក គឺពួកស្តេចរបស់ស្រុកកាណានច្បាំងនៅតាណាក ក្បែរប្រភពទឹកមេគីដោ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានយកជ័យភ័ណ្ឌដ៏មានតម្លៃអ្វីឡើយ។

²⁰សូម្បីតែ ហ្វូងផ្កាយក៏ច្បាំងពីលើមេឃ តាមគោចរ ប្រឆាំងនឹងស៊ីសេរីដែរ។

²¹ទន្លេគឺសុនបានហូរនាំគេទៅ គឺទន្លេគឺសុននេះហើយជាទន្លេចាស់ពីបុរាណ។ ឱ ព្រលឹងខ្ញុំអើយ ចូររឹងមាំឡើង!²²គ្រានោះបានឮសន្លឹកជើងសេះកំពុងតែរត់ គឺពួកខ្លាំងពូកែដែលផាយយ៉ាងលឿន។

²³នោះទេវតានៃព្រះអម្ចាស់មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរដាក់បណ្តាសារពួក មេរ៉ូស! ប្រាកដណាស់ ចូរដាក់បណ្តាសាអ្នកស្រុក ដ្បិត ពួកគេមិនបានមកជួយដល់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជួយដល់ការរបស់ទ្រង់ច្បាំងនឹងពួកខ្លាំងពូកែទេ»។

²⁴នាងយ៉ូអែល ជាស្រ្តីដែលមានពរ លើសទាំងស្រ្តីនានា នាងយ៉ូអែល ភរិយាលោកហេប៊ីរ ជាសាសន៍កែន នាងគឺជាស្រ្តីដែលមានពរលើសទាំងស្រ្តីនានាដែលរស់នៅក្នុងត្រសាល។²⁵មនុស្សបានសុំទឹកពីនាង តែនាងបានផ្តល់ទឹកដោះឲ្យគេ នាងបាននាំយកខ្លាញ់នៃទឹកដោះដែលជាអាហារ សម្រាប់ពួកវាជួបត្រឡប់ទៅឲ្យគាត់។

²⁶ប៉ុន្តែ នាងបានចាប់ចម្រើងតង់ ហើយដៃស្តាំរបស់នាងគឺកាន់ញញួររបស់ពួកវា រីឯនាងវាយស៊ីសេរី ហើយនាងបានទម្លាក់ក្បាលរបស់គាត់ គឺនាងវាយទម្លាក់ក្បាលលោក គឺនាងទម្លាក់ត្រង់សៀតផ្កា។²⁷គាត់ឱនចុះនៅចន្លោះជើងរបស់នាង គាត់ដួល ហើយក៏ដេកនៅទីនោះ។ គឺនៅចន្លោះជើងរបស់នាងដែលគាត់បានដួលចុះ គាត់បានស្លាប់នៅកន្លែងដែលគាត់បានដួលចុះនោះ។

²⁸នៅខាងក្រៅម្តាយរបស់ស៊ីសេរីបានសម្លឹងមើលទៅបង្អួច នាងសម្លឹងមើលតាមចម្រើងបង្អួច ហើយនាងសួរទៅយ៉ាងក្រៀមក្រំថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាកូនក្រមកម្ល៉េះ? ហេតុអ្វីកង់រទេះរបស់កូនយឺតមកដល់ម្ល៉េះ?»

²⁹ពួកស្រ្តីអ្នកប្រាជ្ញរបស់គាត់ឆ្លើយឡើង ហើយក៏ឆ្លើយទៅកាន់ខ្លួននាងថា៖³⁰«តើពួកគេមិនបានជួយភ័ណ្ឌ ហើយពួកគេមិនបានចែកគ្នាទេឬ? គឺស្រ្តីក្រមុំម្នាក់ ឬស្រ្តីក្រមុំពីរនាក់ សម្រាប់ពួកគេ ហើយសម្រាប់ស៊ីសេរីគឺជួយភ័ណ្ឌ ជាអារដែលជ្រលក់ពណ៌ទេឬអី? គឺអារប៉ាក់មានពណ៌ពីជ័យភ័ណ្ឌ ជាអារប៉ាក់ទាំងសងខាងដែលសាកសមនឹងអ្នកដែលចាប់យកជ័យភ័ណ្ឌនោះទេឬអី?

³¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមឲ្យអស់ទាំងខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់វិនាសទៅ តែសូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់បានភ្លឺដូចថ្ងៃ ក្នុងកាលដែលនេះឡើងពេញកំដៅ»។ បន្ទាប់មក ស្រុកទេសបានសាឧត្តរាណអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។

6¹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានធ្វើការអាក្រក់ទាំងនឹងព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់សារជាថ្មី
ហើយទ្រង់បានប្រគល់ពួកគេទៅជនជាតិម៉ាដានរយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ។² ពួកជនជាតិម៉ាដានក៏មានអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើងលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
ដោយសារតែហេតុនោះហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានផ្ទៀងផ្ទាត់នៅក្នុងភ្នំ ល្អាង ហើយនិងទីម៉ាមូនសម្រាប់ខ្លួន។

³ នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលសាបព្រោះ នោះជនជាតិម៉ាដាន ជនជាតិអាម៉ាឡេក និងពួកសាសន៍ពីប្រទេសខាងកើតបានឡើងមកប្រឆាំងជាមួយនឹងគេ។

⁴ ហើយបំផ្លាញផលដែលកើតពីដី រហូតដល់កាសា។ ពួកគេមិនបន្សល់ទុកទាំងស្បៀងអាហារ ទាំងចៀម ទាំងគោ ឬសូម្បីតែសត្វលាភក្តីក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។

⁵ គឺពួកគេឡើងមកទាំងនាំយកហ្វូងសត្វហើយនិងត្រសាឈរបស់គេមកដែរ គឺចូលមកដូចជាហ្វូងកណ្តាប់នៃវាលស្មៅ សូម្បីតែខ្លួនគេ

និងសត្វអ្នកដូរបស់គេក៏មិនអាចរាប់អស់ដែរ គឺពួកគេមកប្រយោជន៍តែបំផ្លាញទឹកដីតែប៉ុណ្ណោះ។

⁶ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានរងទុក្ខដោយសារតែជនជាតិម៉ាដានយ៉ាងខ្លាំង ដូច្នេះហើយ គេបានស្រែកអង្វរក្រពះអម្ចាស់។

⁷ ពេលនោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានស្រែកអង្វរក្រពះអម្ចាស់ ដោយសារតែជនជាតិម៉ាដាន។⁸ នោះព្រះអម្ចាស់បានចាត់ព្យាករម្នាក់ទៅរកគេ
ព្យាករបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីពូមក
យើងបាននាំអ្នកចេញពីភាពជាទាសករ។

⁹ យើងបានដោះអ្នកចេញពីកណ្តាប់ដៃជនជាតិអេស៊ីពូ ហើយចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកដែលសង្កត់សង្កិនអ្នក យើងបណ្តេញពួកគេចេញពីមុខរបស់អ្នក
ហើយយើងក៏ប្រគល់ទឹកដីរបស់គេមកឲ្យអ្នករាល់គ្នា។¹⁰ យើងបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា
យើងបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នាថា កុំថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី! ជាស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នារស់នៅនេះឡើយ!»

ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់បង្គាប់របស់យើងទេ។

¹¹ គ្រានោះ ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បានមកអង្គុយនៅក្រោមដើមមែសាក់ ត្រង់អូប្រា ដែលជារបស់លោកយ៉ូអាស ក្នុងគ្រួសារអៀស៊ី នៅពេលដែលលោកគេខាន
ជាកូនរបស់លោកយ៉ូអាស កំពុងតែបោកស្រូវនៅក្នុងផ្ទះបញ្ជាន់ទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីលាក់ខ្លួនពីជនជាតិម៉ាដាន។¹² នោះ
ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បានមកបង្ហាញខ្លួនចំពោះលោកហើយប្រាប់លោកថា៖ «លោកជាវីរជន ដ៏អង់អាចក្លាហានអើយ!
ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយលោកហើយ!»។

¹³ លោកគេខានតបវិញថា៖ «ឱលោកម្ចាស់អើយ! ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយពួកទូលបង្គំរាល់គ្នាពិតមែន
ហេតុអ្វីបានជាយើងទាំងអស់នេះកើតឡើងចំពោះទូលបង្គំរាល់គ្នា? ហើយការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ដែលបុព្វបុរសរបស់យើងបានថ្លែងប្រាប់គ្នាមកថា
ព្រះអម្ចាស់បាននាំយើងរាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីពូមក នៅឯណាទៅ? ហើយឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបានបោះបង់យើងរាល់គ្នា
ហើយបានប្រគល់យើងរាល់គ្នាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិម៉ាដាន»។

¹⁴ ព្រះអម្ចាស់បានទតមើលទៅលោកហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើយើងមិនបានចាត់អ្នកទេឬ? ចូរឯងចេញទៅដោយកម្លាំងឯងចុះ
ហើយរំដោះអ៊ីស្រាអែលពីកណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិម៉ាដាន»។¹⁵ លោកក៏ទូលទ្រង់ថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! តើទូលបង្គំរំដោះអ៊ីស្រាអែលដោយរបៀបណា?
សូមទតមើលចុះ គ្រួសាររបស់ទូលបង្គំតូចទាបជាងគេក្នុងអំបូរម៉ាណាសេ ឯទូលបង្គំក៏ជាអ្នកតូចទាបជាងគេក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុកទូលបង្គំដែរ»។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងនៅជាមួយអ្នក ហើយអ្នកនឹងវាយជនជាតិម៉ាដានដូចជាវាយមនុស្សតែម្នាក់»។¹⁷ «ប្រសិនបើ
ទូលបង្គំប្រកបដោយគុណរបស់ព្រះអង្គមែន សូមប្រទាននូវទីសម្គាល់ថា ព្រះអង្គនេះហើយដែលមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ទូលបង្គំ។

¹⁸ សូមកុំចាកចេញពីទីនេះឡើយ រហូតដល់ទូលបង្គំត្រឡប់មកវិញទាំងនាំយកត្រាមកថ្វាយដល់ព្រះអង្គ»។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងរង់ចាំ
រហូតដល់អ្នកត្រឡប់មកវិញ»។

¹⁹ លោកគេខានបានចាកចេញទៅ ហើយរៀបចំកូនពពែមួយ និងនំប៉័ងឥតមេធ្វើពីម្សៅមួយចំណុះ។ លោកដាក់សាច់នៅក្នុងកញ្ចែង ហើយដាក់ទឹកសម្លក្នុងចាន
ហើយនាំយកមកថ្វាយព្រះអង្គនៅក្រោមដើមមែសាក់នោះ។²⁰ នោះទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ប្រាប់លោកថា៖ «ចូរយកសាច់ និងនំប៉័ងឥតមេទៅដាក់នៅលើចុះនេះ
ហើយចាក់ទឹកសម្លពីលើវា»។ លោកគេខានក៏ធ្វើតាម។

²¹ បន្ទាប់មក ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ក៏លូកចុងដំបងដែលកាន់នឹងដៃរបស់លោក។ លោកពាល់សាច់ និងនំប៉័ងឥតមេ នោះភ្លើងក៏ចេញពីចុះនោះមកដុតបញ្ឆេះសាច់
និងនំប៉័ងនោះអស់លឺងទៅ។ បន្ទាប់មក ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បានចេញពីទីនោះបាត់ទៅ លោកគេខានមិនបានឃើញលោកទៀតទេ។

²² លោកគេខានបានដឹងថា នេះគឺជាទេវតានៃព្រះអម្ចាស់។ លោកនិយាយថា៖ «ហ្ន៎! ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ
ទូលបង្គំបានមើលឃើញទេវតារបស់ព្រះអង្គមុខទល់នឹងមុខ!»²³ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរសេចក្តីសុខសាន្តកើតមានដល់អ្នកចុះ កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ
អ្នកនឹងមិនស្លាប់ទេ»។²⁴ លោកគេខានបានសង់កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាមួយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ លោកបានដាក់ឈ្មោះថា៖
«ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត»។ កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជានោះ នៅត្រង់អូប្រា នៃអំបូរអៀស៊ីរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

²⁵ នៅយប់នោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរយកគោឈ្មោលរបស់ឪពុកអ្នក និងគោឈ្មោលទីពីរ ដែលមានអាយុប្រាំពីរឆ្នាំទៅជាមួយ
ហើយរលកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះបាទរបស់ឪពុកអ្នកចោលទៅ ព្រមទាំងកាប់បំផ្លាញបង្គោលព្រះអាសេរ៉ា ដែលនៅក្បែរនោះចេញដែរ។

²⁶ ចូរសង់កន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាមួយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកនៅលើទីខ្ពស់នៃកន្លែងពឹងជ្រក ហើយសង់វាឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។
ចូរថ្វាយគោឈ្មោលទីពីរនោះ ជាយញ្ញបូជា ដោយប្រើឈើដែលមកពីកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាព្រះអាសេរ៉ា ដែលអ្នកបានកាប់បំផ្លាញនោះ»។

²⁷ លោកគេខានបាននាំអ្នកបម្រើរបស់លោកដល់នាគ់ទៅជាមួយ ហើយធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់គាត់។
ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មានការភ័យខ្លាចចំពោះអ្នកផ្ទះរបស់ឪពុកគាត់ និងមនុស្សនៅក្រុងនោះ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាគាត់មិនធ្វើវានៅពេលថ្ងៃទេ ប៉ុន្តែ
គាត់ធ្វើវានៅពេលយប់វិញ។

²⁸ នៅពេលដែលមនុស្សក្នុងក្រុងក្រោកឡើងនៅពេលព្រឹក ពួកគេបានឃើញកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះបាទបានរលំ
ហើយបង្គោលនៃព្រះអាសេរ៉ាបានកាប់ចោលនៅក្បែរនោះដែរ ចំណែកឯ
គោឈ្មោលទីពីរនៅបានដុតជាយញ្ញបូជានៅលើកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាដែលបានសង់ឡើងនោះ។²⁹ មនុស្សនៅក្រុងនោះបានសួរគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖
«តើអ្នកណាដែលធ្វើកិច្ចការទាំងនេះ?» ពួកគេក៏ស៊ើបរក រួចមានគេប្រាប់ថា៖ «លោកគេខានកូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូអាស ជាអ្នកធ្វើការទាំងនេះ»។

³⁰ ដូច្នេះ មនុស្សប្រុសដែលនៅក្រុងនោះ បាននិយាយទៅលោកយ៉ូអាសថា៖ «ចូរនាំកូនរបស់អ្នកមក ហើយឲ្យគេស្លាប់ទៅ
ព្រោះគេបានរលំកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជាថ្វាយព្រះបាទ ហើយកាប់បំផ្លាញកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះអាសេរ៉ា»។

³¹ លោកយ៉ូអាសក៏ឆ្លើយទៅមនុស្សដែលទាស់នឹងគាត់ថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាចង់ឮវាជំនួសព្រះបាទឬ? តើអ្នករាល់គ្នាជួយសង្គ្រោះព្រះបាទឬ?
អ្នកណាដែលចង់ឮវាជំនួសព្រះបាទ អស់អ្នកដែលតវ៉ាជំនួសព្រះបាទ ត្រូវសម្លាប់អ្នកនោះចោលមុនពេលព្រឹកមកដល់ទៅចុះ។ ប្រសិនបើ

ព្រះបាលពិតជាព្រះពិតមែន ចូរឲ្យព្រះបាលឥរិយាបថសម្រាប់ខ្លួនឯងទៅ ដោយព្រោះគេបានរំលឹកនូវថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ខ្លួន»។

³²ហេតុនោះហើយបានជានៅថ្ងៃនោះ គេហៅលោកគេខានថា៖ «យេរូប បាល» ដោយព្រោះពាក្យដែលថា៖ «ចូរឲ្យព្រះបាលឥរិយាបថសម្រាប់ខ្លួនឯងចុះ»

គឺពីព្រោះលោកគេខានបានរំលឹកនូវថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះបាល»។

³³គ្រានោះ ពួកជនជាតិមេឌាន ជនជាតិអាម៉ាឡេក ព្រមទាំងជនជាតិនានាពីទិសខាងកើតក៏មូលគ្នាឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន មកបោះទ័ពនៅត្រង់វាលច្រកភ្នំយេសរាល។

³⁴នោះព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានសង្ឃឹមលើលោកគេខាន។ គាត់បានផ្លុំត្រឡើង

នោះពួកអៀស៊ីរីក៏មូលគ្នាមកតាមលោក³⁵ រួចលោកចាត់មនុស្សឲ្យទៅគ្រប់ស្រុកម៉ាណាសេ គេក៏មូលគ្នាមកតាមលោកដែរ។

លោកក៏បានចាត់គេទៅកុលសម្ព័ន្ធអាស៊ីរី កុលសម្ព័ន្ធសាប័យ្យូន និងពួកណែបថាលី ហើយពួកគេក៏បានឡើងមកជួបជាមួយលោក។

³⁶លោកគេខានទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះអង្គ សព្វព្រះហឫទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលតាមរយៈទូលបង្គំ ដូចដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមែន»³⁷ នោះមើល ទូលបង្គំដាក់រោមចៀមនេះនៅទីលានបោកស្រូវ ប្រសិនបើ ឃើញមានសន្សើមនៅតែលើរោមចៀម ហើយផ្ទៃដីជុំវិញស្ងួត នោះទូលបង្គំនឹងដឹងថា ព្រះអង្គពិតជាប្រើទូលបង្គំឲ្យសង្គ្រោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដូចដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមែន»។

³⁸នៅពេលព្រឹកព្រលឹមបន្ទាប់ ក៏កើតមានដូច្នោះ កាលលោកក្រោកឡើង ទៅច្របាច់ពួករោមចៀមនោះ បានទឹកសន្សើមពេញមួយចាន។

³⁹បន្ទាប់មក លោកទូលព្រះអង្គថា៖ «សូមកុំខ្ចាស់នឹងទូលបង្គំឡើយ ទូលបង្គំនឹងសូមព្រះអង្គតែម្តងទៀតប៉ុណ្ណោះ។ សូមអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំ សាកល្បងដោយរោមចៀមនេះម្តងទៀត! លើកនេះសូមឲ្យរោមចៀមស្ងួត ហើយសូមឲ្យដីជុំវិញសើមវិញម្តង»។

⁴⁰ព្រះអង្គបានធ្វើតាមការសុំរបស់លោកនៅក្នុងយប់នោះ។ រោមចៀមបែរជាស្ងួត តែនៅលើដីជុំវិញនោះបានសើម។

7 ដូច្នេះ លោកយេស៊ូបាល គឺលោកគេខាន ហើយនិងមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅជាមួយគាត់ បានក្រោកឡើងពីព្រលឹម ពួកគេបាននាំគ្នាទៅបោះជំរំនៅក្បាលទឹកហាវីដ។ ចំណែក ពួកមេខានគេបោះជំរំនៅខាងជើងពួកគេ នៅក្បែរភ្នំម៉ូម៉ូត្រង់វាលច្រកភ្នំ។

2 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកគេខានថា៖ «ចំនួនមនុស្សដែលនៅជាមួយឯងច្រើនពេកហើយ នឹងឲ្យយើងប្រគល់ជនជាតិម៉ាខានមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកមិនបានទេ ក្រែងពួកអ៊ីស្រាអែលអ្នកខ្លួនទាស់នឹងឯងវិញ ដោយនិយាយថាយើងបានសង្គ្រោះខ្លួនយើងទេតើ។» ដូច្នេះ ចូរប្រកាសដល់គ្រូចៀកមហាជនជន ហើយប្រាប់ថា អស់អ្នកណាដែលភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ ចូរឲ្យអ្នកនោះវិលត្រឡប់ ចាកចេញពីភ្នំកាឡាតទៅវិញចុះ។ នោះមានមនុស្សពីរម៉ឺននាក់បានត្រឡប់ទៅវិញ ហើយនៅសល់តែមួយម៉ឺននាក់ប៉ុណ្ណោះ។

4 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកគេខានថា៖ «មនុស្សនៅតែមានចំនួនច្រើននៅឡើយ។ ដូច្នេះ ចូរនាំពួកគេទៅឯទឹក ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យមានចំនួនតិចជាងមុនសម្រាប់អ្នក។ ប្រសិនបើ យើងនិយាយថា ម្នាក់នេះនឹងទៅជាមួយអ្នក គេនឹងទៅជាមួយអ្នក ប៉ុន្តែ បើយើងនិយាយថា ម្នាក់នេះនឹងមិនទៅជាមួយអ្នកទេ នោះគេនឹងមិនទៅទេ។»

5 ដូច្នេះ លោកគេខានបាននាំមនុស្សទាំងអស់ទៅមាត់ទឹក ហើយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរដាក់មនុស្សដែលលិចទឹកនឹងអណ្តាតដូចឆ្កែមួយឡែក និងមនុស្សដែលលុតជង្គង់ដើម្បីដឹកទឹកមួយឡែក។»

6 មនុស្សបីរយនាក់ដែលដឹកទឹកលិចនឹងអណ្តាតដូចឆ្កែ ឯអ្នកដែលនៅសល់គឺលុតជង្គង់ដឹកទឹក។

7 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគេខានថា៖ «យើងនឹងសង្គ្រោះអ្នកហើយអោយអ្នកមានជ័យជម្នះលើសាសន៍ម៉ាខាន ដោយសារមនុស្សបីរយនាក់ដែលក្បងទឹកដឹក ឯមនុស្សឯទៀតត្រូវឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់គេវិញចុះ។» ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលបានជ្រើសរើសពួកគេចាប់គ្រឿងសព្វាវុធ និងត្រែបស័ក លោកគេខានបានបញ្ជូនមនុស្សទាំងអស់ត្រឡប់ទៅត្រសាលរបស់ពួកគេវិញ លើកលែងតែមនុស្សបីរយនាក់ដែលលោកទុកនៅជាមួយលោក។ ឯពួកម៉ាខានបានបោះជំរំនៅត្រង់វាលច្រកភ្នំខាងក្រោមលោក។

9 នៅយប់នោះឯងព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកថា៖ «ចូរក្រោកឡើង! ចុះទៅឯទីបោះជំរំរបស់គេទៅ ព្រោះយើងនឹងអោយឯងមានជ័យជម្នះលើវា។» ប្រសិនបើ ឯងភ័យខ្លាចនឹងចុះទៅ នោះចូរនាំ ពួរ ជាអ្នកបម្រើរបស់ឯងទៅជាមួយផងចុះ។ ហើយឯងនឹងបានឮ អ្វីដែលគេបាននិយាយគ្នា ការណ៍នោះនឹងនាំឲ្យឯងមានកម្លាំងខ្លាំងឡើង អាចចុះទៅទាស់នឹងគេបាន។ ដូច្នេះ លោកគេខាន និង ពួរ ជាអ្នកបម្រើបានចុះទៅដល់ប៉មយាមជំរំ។

12 ជនជាតិម៉ាខាន ជនជាតិអាម៉ាឡេក និងជនជាតិនានាដែលនៅក្នុងច្រកភ្នំភាគខាងកើត ពួកគេមានគ្នាច្រើនដេរដាស់ដូចជាហ្លួងកណ្តាប់។ ហើយសត្វអ្នកដឹកពួកគេមានច្រើនឥតគណនា ដូចជាគ្រាប់ខ្សាច់នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រហួសការដែលអាចរាប់បាន។

13 កាលដែលលោកទៅដល់ហើយ មានមនុស្សម្នាក់កំពុងតែនិយាយពីសុបិនរបស់គាត់ប្រាប់ដល់គូកនរបស់ខ្លួនថា៖ «មើល! ខ្ញុំយល់សុបិនឃើញថា ខ្ញុំបានឃើញនូវប៉ុងមួយដូចមូលរមៀលចូលក្នុងជំរំរបស់ពួកម៉ាខាន។ វាបានចូលទៅក្នុងជំរំ ហើយបានវាយតង់ទាំងឡាយយ៉ាងខ្លាំង ដែលធ្វើអោយវាដួលរលំរាបស្មើដល់ដី។» បុរសម្នាក់ទៀតតបថា៖ «នេះគ្មានអ្វីក្រៅពីអារធរបស់លោកគេខាន កូនលោក យ៉ូអាស ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះទេ ព្រះបានប្រទានឲ្យលោកមានជ័យជម្នះលើជនជាតិម៉ាខាន និងទាហានរបស់ពួកគេ។»

15 កាលលោកគេខាន បានឮរឿងនៃសុបិន ហើយនិងការបកស្រាយសុបិននោះ លោកបានក្រាបចុះថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។ លោកបានត្រឡប់ទៅកាន់ជំរំរបស់ពួកគេវិញហើយនិយាយថា៖ «ចូរក្រោកឡើង! ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យយើងមានជ័យជម្នះលើទាហានរបស់ម៉ាខាន។»

16 លោកបានបែងចែកមនុស្សទាំងបីរយនាក់ជាបីក្រុម ហើយប្រគល់ត្រែ និងខ្នងទទេឲ្យពួកគេគ្រប់ៗគ្នា ជាមួយនឹងចន្លុះនៅក្នុងនោះផងដែរ។

17 ហើយគាត់និយាយថា៖ «ចូលមើលខ្ញុំ ហើយធ្វើតាមខ្ញុំ។ មើល! កាលណាខ្ញុំទៅដល់កន្លែងបោះជំរំ អ្នករាល់គ្នាធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ។» នៅពេលដែលខ្ញុំផ្គុំត្រឡើង អ្នកទាំងគ្នាដែលនៅជាមួយខ្ញុំ ត្រូវផ្គុំត្រឡើង ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាដែលនៅគ្រប់ទិសទាំងអស់ត្រូវផ្គុំត្រឡើងទាំងស្រែកប្រកាសថា «សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ និងសម្រាប់លោកគេខាន!»

19 ដូច្នេះ លោកគេខាន និងមនុស្សមួយរយនាក់ដែលនៅជាមួយគាត់បានមកដល់ទីបោះជំរំក្រៅបំផុត នៅពាក់កណ្តាលអាធ្រាត កាលពួកម៉ាខានកំពុងផ្លាស់ប្តូរវេនយាម ពួកគេបានផ្គុំត្រែ និងវាយបំបែកខ្នងដែលនៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ។

20 ពួកគេទាំងបីក្រុមបានផ្គុំត្រឡើង និង បំបែកខ្នងរបស់ពួកគេ។ រួចកាន់ចន្លុះនៅដៃឆ្វេង ហើយត្រែនៅដៃស្តាំដើម្បីផ្គុំ។ ពួកគេស្រែកឡើងថា៖ «អារធនៃព្រះអម្ចាស់ និងរបស់លោកគេខាន។» មនុស្សទាំងអស់ឈរនៅកន្លែងរបស់ពួកគេ ពីន្ទដុំវិញទីបោះជំរំ ចំណែកឯទាហានម៉ាខានវិញទាំងនោះវិញ ពួកគេខំតែរត់និងស្រែកយ៉ាងណាឲ្យបានរួចខ្លួន។

22 ពេលដែលពួកគេផ្គុំត្រឡើងទាំងបីរយឡើង ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យជនជាតិម៉ាខានកាប់សម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ទាហានរបស់គេបានរត់ទៅដល់ បេត ស៊ីតា ខាងសេរេវី ហើយរហូតទៅដល់ព្រំប្រទល់មេហូឡា ដែលនៅជិត តាបាត។ នោះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលប្រមូលគ្នាមកពីកុលសម្ព័ន្ធ ណែបថាលី អាស៊ីរ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេទាំងអស់ ហើយពួកគេដេញតាមពួកជនជាតិម៉ាខាន។

24 លោកគេខាន បានចាត់មនុស្សឲ្យនាំដំណឹងទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម និយាយថា៖ «ចូលចុះមកប្រឆាំងនឹងពួកម៉ាខាន ហើយកាន់កាប់នៅត្រង់ទន្លេយ៉ែរដាន រហូតដល់ បេត បារី ហើយស្តាប់ពួកគេ។» ពួកអេប្រាអ៊ីមទាំងប៉ុន្មាន បានមូលគ្នាទៅចាំស្តាប់ត្រង់ផ្លូវទឹកទាំងអស់ តាមទន្លេយ៉ែរដានរហូតដល់បេត បារី។ ពួកគេចាប់បាន មេដឹកនាំពីរនាក់របស់សាសន៍ម៉ាខាន គឺ អូរិប និង សៀប។ ពួកគេបានសម្លាប់លោកអូរិប នៅត្រង់ថ្នល់លោកអូរិប ហើយ លោកសៀប ត្រូវបានសម្លាប់នៅត្រង់ផ្ទះគៀបផ្ទៃទំពាំងបាយជូររបស់លោកសៀប។ ពួកគេក៏ដេញតាមជនជាតិម៉ាខាន ហើយពួកគេនាំយកក្បាលរបស់លោកអូរិប និង ក្បាលរបស់ លោកសៀប ទៅប្រគល់ឲ្យលោកគេខាន ដែលនៅខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន។

៨ មនុស្សពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាមីនិយាយទៅកាន់លោកគេខានថា៖ «តើអ្នកបានធ្វើអ្វីយ៉ាងនេះ ចំពោះយើង? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនហៅយើង ពេលដែលអ្នកចេញទៅច្បាំងនឹងពួកម៉ាខាន?» ពួកគេបានបន្ទោសលោកយ៉ាងខ្លាំង។

^២ លោកតបទៅពួកគេថា៖ «តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វី ដែលល្មមប្រៀបធៀបនឹងអ្នកបាន? តើការបេះសន្សំផ្លែទំពាំងបាយជូររបស់អេប្រាមីន រាបសើរជាងការប្រមូលផលទំពាំងបាយជូររបស់អ៊ីស្រាអែលយ៉ាងណាទៅ?» ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានជ័យជម្នះលើ អូរីប និង សៀប ជាមេលើជនជាតិម៉ាខាន! ដូច្នេះ តើខ្ញុំបានធ្វើអ្វីដែលអាចប្រៀបនឹងកិច្ចការរបស់អ្នករាល់គ្នាបាន?» បន្ទាប់ពី លោកមានប្រសាសន៍យ៉ាងនេះហើយ នោះកំហឹងរបស់ពួកគេក៏បានអន់ថយ។

^៤ លោកគេខាន និងមនុស្សទាំងបីរយនាក់ដែលនៅជាមួយលោកបានមកកាន់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយឆ្លងទន្លេទៅ។ ពួកគេមានការនឿយហត់យ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែបន្តដេញតាមពួកម៉ាខាន។ លោកបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សដែលនៅស្ងៀមថា៖ «សូមមេត្តាចែកនំប៉័ងដល់មនុស្សដែលមកជាមួយខ្ញុំផង ដ្បិត ពួកគេហត់នឿយណាស់ហើយ ហើយខ្ញុំកំពុងដេញតាមសេបា និងសាលមូណា ជាស្តេចរបស់ជនជាតិម៉ាខាន»។

^៦ នោះមេដឹកនាំនៃស្លឹកក្រហមបានប្រសាសន៍ថា៖ «តើឡាននេះ សេបា និងសាលមូណា បានធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកហើយឬ?

ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវឲ្យនំប៉័ងទៅទាហានរបស់អ្នក?» លោកគេខានតបវិញថា៖ «នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យយើងមានជ័យជម្នះលើ សេបា និង សាលមូណា ខ្ញុំនឹងក្រចៅសាច់របស់អ្នកដោយបន្លាពីវាលរហាស្ថាន និងបន្ទាស្តីត»។

^៨ ចូលពេលក៏ចាកចេញពីទីនោះទៅ ពេន្លូល ហើយសូមពួកគេ ដូចដែលបានសូមនៅស្ងៀមក្នុងដៃ ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកនៅ ពេន្លូល នោះបានឆ្លើយដូចគ្នានឹងអ្វីដែលពួកអ្នក ស្លឹកក្រហមឆ្លើយ។ លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់អ្នកស្រុកពេន្លូលថា៖ «នៅពេលដែលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញដោយសុខសាន្ត ខ្ញុំនឹងរលំបមនេះចោល»។

^{១០} ចំណែកឯ សេបា និង សាលមូណាពួកគេបានចូលទៅក្នុងក្រុង កើរកូ ទាំងមានកងទ័ពប្រហែល មួយម៉ឺនប្រាំពាន់នាក់នៅជាមួយផង គឺអស់អ្នកទាំងប៉ុន្មានដែលសល់ពីទាហានរបស់ពួកមនុស្សនៅស្រុកខាងកើត ពីព្រោះមនុស្សរបស់ពួកគេ ចំនួនមួយសែនពីរម៉ឺននាក់ដែលកាន់ដាវ បានដួលស្លាប់អស់ហើយ។

^{១១} ដូច្នេះ លោកគេខានបានឡើងទៅតាមផ្លូវរបស់ពួករស់ក្នុងតង់ ត្រង់ស្រុកខាងកើតណូបា និង យ៉ូបេហា។ លោកបានវាយប្រហារពលទាហានរបស់យ៉ូឡាំងសត្រូវ ព្រោះពួកគេមិនបានរំពឹងថាមានការវាយប្រហារនោះទេ។^{១២} សេបា និង សាលមូណាបានរត់គេចខ្លួន ប៉ុន្តែ លោកគេខានបានដេញតាម និង ចាប់ពួកគេបានស្តេចទាំងពីរអង្គរបស់ម៉ាខានបាន ព្រមទាំងបំបាក់ទ័ពទាំងមូលរបស់គេផង។

^{១៣} លោកគេខាន កូនប្រុសលោកយ៉ូអាស បានត្រឡប់ពីធ្វើសង្គ្រាមវិញ ឆ្លងកាត់ឡើងទៅភ្នំ ហេលស។^{១៤} លោកបានចាប់ក្មេងជំទង់ម្នាក់ពីក្នុងពួកសិក្ខិត ហើយសុំយោបល់ពីក្មេងនោះ។ ក្មេងជំទង់នោះបានពណ៌នាអំពីមេដឹកនាំ និងចាស់ទុំរបស់សិក្ខិត ថាមានចំនួន ចិតសិបប្រាំពីរនាក់។

^{១៥} លោកក៏មកក្នុងពួកអ្នកនៅសិក្ខិត និងប្រាប់ថា៖ «មើលនេះណែ! សេបា និងសាលមូណាដែរ ដោយសារគេ អ្នករាល់គ្នាបានមើលងាយដល់ខ្ញុំថា តើសេបា និងសាលមូណា បានធ្លាក់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកហើយឬនៅ បានជាយើងត្រូវចែកនំប៉័ងឲ្យដល់ទាហានរបស់អ្នកដែលអត់ហត់នឿយនោះ?»^{១៦} លោកគេខាន បានចាប់ចាស់ទុំរបស់ក្រុងនេះ ហើយនិងមនុស្សទាំងប៉ុន្មាននៃក្រុងសិក្ខិតមកវាយផ្កាស់ដោយបន្លាពីវាលរហាស្ថាន និងបន្ទាស្តីត។

^{១៧} បន្ទាប់មកលោករលំបមនោះពេន្លូល និងសម្លាប់មនុស្សដែលនៅក្រុងនោះ។

^{១៨} បន្ទាប់មក លោកគេខានបានសួរសេបា និងសាលមូណា ថា៖ «តើមនុស្ស ប្រភេទណាដែលអស់លោកសម្លាប់នៅតាបេរ? ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ពួកគេមើលទៅប្រហាក់ប្រហែលនឹងលោកដែរ! គ្រប់គ្នាមានចរិតលក្ខណៈដូចជាបុត្ររបស់ស្តេច»។^{១៩} លោកគេខានឆ្លើយថា៖ «ពួកគេគឺជាបងប្អូនរបស់យើង គឺជាកូនប្រុសរបស់ម្តាយយើង។ យើងស្បថនឹងព្រះអម្ចាស់ដែលមានជីវិតគង់នៅ ប្រសិនបើបង បានទុកឲ្យគេមានជីវិត នោះយើងនឹងមិនសម្លាប់បងទេ។

^{២០} ដូច្នេះ លោកបង្គាប់ទៅយេធី ជាកូនច្បងរបស់លោកថា៖ «ចូរក្រោកឡើងហើយសម្លាប់ពួកគេទៅ!» ប៉ុន្តែ បុរសវ័យក្មេងនោះមិនហ៊ានដកដាវរបស់គេទេ ដោយសារតែភាពភ័យខ្លាច ព្រោះតែលោកនៅជាក្មេងប្រុសម្នាក់នៅឡើយ។^{២១} សេបា និងសាលមូណាបាននិយាយថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ហើយសម្លាប់យើងដោយដៃរបស់អ្នកផ្ទាល់ទៅ ដ្បិតគួរឲ្យមនុស្សពេញកម្លាំងសម្លាប់យើងវិញ»។ នោះ លោកគេខានបានក្រោកឡើង ហើយសម្លាប់ សេបា និងសាលមូណាទៅ ព្រមទាំងដោះយកគ្រឿងលំអដែលគេបំបាក់សត្វអ្នកដោះមកផង។

^{២២} គ្រានោះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និយាយទៅកាន់លោកគេខានថា៖ «សូមលោក ទាំងកូន និងចៅរបស់លោក ឡើងគ្រងរាជ្យលើយើងខ្ញុំ!

ព្រោះលោកបានរំដោះយើងចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ម៉ាខាន»។^{២៣} លោកគេខានឆ្លើយវិញថា៖ «ខ្ញុំនឹងមិនគ្រងរាជ្យលើអ្នករាល់ទេ

ហើយទោះបីជាកូនរបស់ខ្ញុំក៏ដោយ ក៏មិនគ្រងរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នាដែរ គឺព្រះអម្ចាស់នឹងគ្រងរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នា»។

^{២៤} លោកគេខានមានប្រសាសន៍ទៀតថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំសុំអ្វីមួយពីអ្នករាល់គ្នា៖ ចូរអ្នកគ្រប់គ្នាប្រគល់ក្រវិលដែលបានពីរបីបនោះមកឲ្យខ្ញុំ (ជនជាតិម៉ាខានទាំងអស់សុទ្ធតែមានក្រវិលមាស ព្រោះគេជាកូនចៅអ៊ីស្រាអែល)»^{២៥} ពួកគេឆ្លើយថា៖ «យើងនឹងជូនលោកដោយស្ម័គ្រចិត្ត»។

ពួកគេបានត្រដាងអាវ រួចយកក្រវិលដែលបានពីរបីរបស់ពួកគេដាក់លើអាវនោះ។

^{២៦} ក្រវិលមាសទាំងអស់មានទម្ងន់សរុប មួយពាន់ប្រាំពីររយស៊ីតែលមាស។ របីបន្ទាំងនេះមិនរាប់បញ្ចូល បណ្តោង ក្រវិល ហើយនឹងសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយ ដែលពួកស្តេចម៉ាខានស្លៀកពាក់ និងខ្សែច្រវាក់ដែលពាក់នៅនឹងក្បាលរបស់ពួកគេនោះទេ។

^{២៧} លោកគេខានបានយកក្រវិលនោះទៅសិតធ្វើជារូបបដិមាមួយដាក់នៅក្នុងក្រុងរបស់គេ គឺនៅអូប្រា

ដូច្នេះហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ក៏ក្សត់នឹងព្រះអម្ចាស់ដោយថ្វាយបង្គំបដិមាករនោះ

ហើយវាបានត្រឡប់ទៅជាអន្ទាក់សម្រាប់គាត់និងមនុស្សគ្រួសារគាត់។

^{២៨} ចំណែកឯជនជាតិម៉ាខានត្រូវក្រាបមុខចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឥតងើបក្បាលរួចនោះទេ ដូច្នេះ ទឹកដីក៏បានសុខសាន្តអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។

^{២៩} លោកយេរូប បាល កូនរបស់លោកយ៉ូអាស វិលត្រឡប់ទៅរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់វិញ។^{៣០} លោកគេខាន មានកូនប្រុសទាំងអស់ចិតសិបនាក់

ដែលជាពូជពង្សរបស់លោក ព្រោះលោកមានប្រពន្ធច្រើន។^{៣១} ប្រពន្ធចុងរបស់លោកដែលនៅស៊ីតែម បានបង្កើតកូនប្រុសម្នាក់អោយលោក ដែលលោកបានដាក់ឈ្មោះថា អប៊ីម៉ាឡេក។

^{៣២} លោកគេខាន កូនរបស់លោកយ៉ូអាសបានរស់នៅយ៉ាងយូរ ហើយក៏ទទួលមរណភាពទៅ សពរបស់លោកត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូររបស់លោកយ៉ូអាស ជាឪពុករបស់លោក នៅអូប្រា ជាតូបិរបស់អ៊ីបូរអ៊ីស្រាអែល។^{៣៣} ក្រោយពីលោកទទួលមរណភាពទៅ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានក្សត់នឹងព្រះអម្ចាស់ គឺពួកគេត្រឡប់ទៅថ្វាយបង្គំព្រះបាល។ ពួកគេយកព្រះ បាល - បេរីត ធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ។

^{៣៤} ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល លែងចងចាំ នឹងស្មោះត្រង់ជាមួយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដែលបានរំដោះពួកគេចេញពីដៃខ្មាំងសត្រូវនៅគ្រប់ទិសទីរបស់ពួកគេទៀតហើយ។

^{៣៥} ពួកគេមិនបានរក្សាពាក្យសន្យារបស់ពួកគេនឹងលោកយេរូប បាល គឺលោកគេខាន

គឺពួកគេបានបែរចេញពីការល្អគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានធ្វើចំពោះជាតិអ៊ីស្រាអែល។

9¹ លោកអប៊ីម៉ាឡេក កូនប្រុសរបស់លោកយេរូប បាល បានទៅរកបងប្អូន និង សាច់ញាតិម្តាយរបស់លោកនៅស៊ីតែម ហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់បងប្អូន និងសាច់ញាតិទាំងអស់របស់លោកថា៖² «សូមអ្នករាល់គ្នានិយាយមក! ដើម្បីឲ្យអ្នកមុខអ្នកការចាស់ទុំនៅស៊ីតែមទាំងអស់បានឮថា តើអស់លោកចង់ឲ្យកូនរបស់លោកយេរូបបាលទាំងចិតសិបនាក់ គ្រប់គ្រងលើអ្នករាល់គ្នាឬ ក៏ចង់ឲ្យមានតែម្នាក់? សូមចងចាំថា ខ្ញុំជាសាច់ឈាមរបស់អស់លោកដែរ»។

³សាច់ញាតិខាងម្តាយរបស់លោកអប៊ីម៉ាឡេកបាននាំយកពាក្យនេះទៅជម្រាបដល់ចាស់ទុំអ្នកមុខអ្នកការរបស់ស៊ីតែម ហើយពួកគេបានគាំទ្រលោកដោយនិយាយ៖ «លោកជាបងប្អូនរបស់យើង»។⁴ ពួកគេបានយកប្រាក់ចិតសិបតម្កើងពីព្រះវិហាររបស់ព្រះបាល បេរីតមកឲ្យលោក លោកបានយកប្រាក់នេះទៅជួលមនុស្សគ្មានច្បាប់ទម្លាប់ និងមនុស្សពាលឲ្យមកតាមលោក។

⁵ លោកអប៊ីម៉ាឡេកបានត្រឡប់ទៅផ្ទះឪពុករបស់គាត់នៅអូរូប្រា នៅទីនោះលោកបានសម្លាប់បងប្អូនប្រុសទាំងចិតសិបនាក់ ដែលជាកូនរបស់លោកយេរូបបាលក្នុងពេលតែមួយ មានតែលោកយ៉ូថាម ដែលជាកូនប្រុសពៅរបស់លោកយេរូបបាលប៉ុណ្ណោះទេ ដែលនៅរស់ គឺលោកបានលាក់ខ្លួនរបស់លោក។⁶ ចាស់ទុំនៅស៊ីតែម និង បេតមីឡូទាំងអស់ បានមកជួបជុំគ្នាហើយពួកគេបានលើកលោកអប៊ីម៉ាឡេកឡើងជាស្តេច គឺនៅជិតដើមជ្រៃ ក្បែរស្តុបថ្ម ក្នុងស៊ីតែម។

⁷ ពេលដែលលោកយ៉ូថាមបានទទួលដំណឹងនេះ នោះលោកក៏ឡើងទៅលើកំពូលភ្នំ កេរីស៊ីន ទាំងស្រែកយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «ពួកចាស់ទុំនៃស៊ីតែមអើយចូលស្តាប់ ដូច្នេះ សូមព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ។⁸ ថ្ងៃមួយដើមឈើទាំងឡាយបានចេញស្វែងរកស្តេចគ្រងរាជ្យលើពួកគេ។

ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់ដើមអូលីវថា៖ «ចូរគ្រងរាជ្យលើយើង»។

⁹ ប៉ុន្តែ ដើមអូលីវតបវិញថា៖ «តើខ្ញុំនឹងបោះបង់ប្រេងរបស់ខ្ញុំ ដែលប្រើសម្រាប់តែងតាំងព្រះនិងមនុស្ស ចោល ហើយអោយខ្ញុំត្រឡប់ទៅយោលខ្លួនជាមួយដើមឈើទៀតៗឬអី?»¹⁰ ចមកដើមឈើទាំងឡាយនិយាយទៅកាន់ដើមឧទុម្ពរថា «សូមមក ហើយគ្រងរាជ្យលើយើង!»¹¹ ប៉ុន្តែ ដើមឧទុម្ពរតបវិញថា «តើគួរឲ្យខ្ញុំបោះបង់ផ្លែដ៏ល្អនិងមានរស់ជាតិដ៏ផ្អែមឆ្ងាញ់របស់ខ្ញុំចោល ហើយត្រឡប់ទៅយោលខ្លួនជាមួយដើមឈើទៀតៗឬ?»

¹² ពេលនោះដើមឈើទាំងឡាយនិយាយទៅកាន់ដើមទំពាំងបាយជូរថា «ចូរមកហើយគ្រងរាជ្យលើយើង!»¹³ ដើមទំពាំងបាយជូរតបវិញថា៖ «តើគួរឲ្យខ្ញុំបោះបង់ស្រាបស់ខ្ញុំ ដែលធ្វើឲ្យព្រះ និងមនុស្សសប្បាយចិត្តគ្រប់គ្នានោះ ហើយត្រឡប់ទៅយោលខ្លួនជាមួយដើមឈើទាំងឡាយនោះឬអី?»។

¹⁴ ពួកឈើទាំងឡាយក៏និយាយទៅកាន់គុម្ពបន្លាថា «ចូរមក ហើយគ្រងរាជ្យលើយើង»។

¹⁵ គុម្ពបន្លាភ័យតបវិញថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាពិតជាចង់អភិសេកខ្ញុំធ្វើជាស្តេចសោយរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នាមែន ដូច្នេះ ចូរចូលមក ហើយជ្រកក្រោមម្លប់របស់ខ្ញុំចុះ។ បើមិនដូច្នោះ ចូរឲ្យមានភ្លើងចេញពីគុម្ពបន្លា ហើយបញ្ចុះដើមតាត្រៅនៅស្រុកលីបង់ថែមទៀតចុះ»។¹⁶ ឥឡូវនេះ តើអ្នករាល់គ្នាបានលើក លោកអប៊ីម៉ាឡេក ជាស្តេចដោយឡែកនិងស្មោះអស់ពីចិត្តឬ ហើយតើអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តចំពោះលោកយេរូបបាល និងគ្រួសាររបស់លោកដោយការដឹងគុណលោកចំពោះកិច្ចការដែលលោកបានធ្វើដល់អ្នករាល់គ្នាឬ?

¹⁷ ឥឡូវចូលគិតមើលចុះ ឪពុករបស់ខ្ញុំបានច្បាំងដើម្បីអ្នករាល់គ្នា គាត់ស្លូបុរីជីវិតរំដោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកម៉ាឌាន¹⁸ ប៉ុន្តែ ថ្ងៃនេះអ្នករាល់គ្នាបានក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងក្រុមគ្រួសារលោក ហើយបានសម្លាប់កូនប្រុសរបស់លោកទាំងចិតសិបនាក់ក្នុងពេលតែមួយ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាបានលើកលោកអប៊ីម៉ាឡេក ជាកូនរបស់ស្រីបម្រើឲ្យធ្វើជាស្តេចសោយរាជ្យលើចាស់ទុំរបស់ស៊ីតែម ព្រោះគេជាសាច់ញាតិរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁹ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ និងសុចរិតជាមួយលោកយេរូបបាល និងក្រុមគ្រួសាររបស់លោក ដូច្នេះ សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរីករាយជាមួយលោកអប៊ីម៉ាឡេក ហើយសូមឲ្យគេរីករាយជាមួយអ្នករាល់គ្នាដែរ។²⁰ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ មិនដូច្នោះទេ សូមឲ្យមានភ្លើងចេញពី លោកអប៊ីម៉ាឡេកមកបញ្ចុះមនុស្សទាំងអស់នៃស៊ីតែម និង បេត មីឡូទៅចុះ ហើយក៏សូមឲ្យភ្លើងចេញពីមនុស្សនៅស៊ីតែម និងបេត មីឡូមកបញ្ចុះលោកអប៊ីម៉ាឡេក។²¹ បន្ទាប់មកលោកយ៉ូថាមក៏គេចខ្លួនរត់ទៅស្រុកវៀរ ហើយគាត់រស់នៅទីនោះឆ្ងាយពីលោកអប៊ីម៉ាឡេក បងប្រុសរបស់លោក។

²² លោកអប៊ីម៉ាឡេកបានសោយរាជ្យលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ។²³ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនវិញ្ញាណអាក្រក់មក ដែលបណ្តាលអោយអប៊ីម៉ាឡេក និងចាស់ទុំនៅស៊ីតែមបាក់បែកគ្នា គឺពួកចាស់ទុំបានក្បត់អប៊ីម៉ាឡេក។²⁴ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើអោយពួកគេទទួលទោសចំពោះឃាតកម្មដែលគេបានប្រព្រឹត្ត គឺសម្លាប់កូនប្រុសទាំងចិតសិបរបស់យេរូបបាល ចំណែកលោកអប៊ីម៉ាឡេក បានទទួលទោស ព្រោះបានសម្លាប់បងប្អូនរបស់គាត់ រីឯពួកចាស់ទុំរបស់ស៊ីតែម ទទួលទោសព្រោះតែរួមគំនិតជាមួយគាត់ ក្នុងឃាតកម្មនេះ។

²⁵ ចាស់ទុំនៃស៊ីតែម បានដាក់មនុស្សទៅបង្គប់ខ្លួននៅកំពូលភ្នំដើម្បីវាយឆ្មក់គេ ហើយពួកគេបានប្តូរអស់អ្នកដែលធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់តាមផ្លូវនោះ។ មានគេនាំដំណឹងនេះទៅប្រាប់ដល់អប៊ីម៉ាឡេក។

²⁶ លោកកាអាល ជាកូនរបស់លោកអេបេត បានឡើងទៅស៊ីតែម ជាមួយសាច់ញាតិរបស់គាត់។ ពួកចាស់ទុំនៅស៊ីតែម ទុកចិត្តលោក។

²⁷ ពួកគេបានចេញទៅវាលបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរ ហើយភៀបយកទឹក និងធ្វើបុណ្យយ៉ាងសប្បាយ។ ពួកគេបានប្រារព្ធពិធីនៅក្នុងវិហារនៃព្រះរបស់ពួកគេ ពួកគេស៊ីផឹក ហើយដាក់បណ្តាសារអប៊ីម៉ាឡេក។

²⁸ លោកកាអាល កូនប្រុសរបស់លោកអេបេតបានសួរថា៖ «តើលោកអប៊ីម៉ាឡេកជាអ្នកណា? ហើយស៊ីតែមជាអ្នកណា បានយើងត្រូវសង្គ្រោះពួកគេ? តើគេមិនមែនជាកូនប្រុសរបស់លោកយេរូប បាល ទេឬអី? តើសេប៊ូល មិនមែនជាតំណាងរបស់គេទេឬ? ហេតុអ្វីត្រូវបម្រើលោកអប៊ីម៉ាឡេក? ចូរបម្រើលោកហាម៉ោ ឪពុកស៊ីតែមដោយស្មោះត្រង់!»²⁹ ខ្ញុំរំពឹងថាមនុស្សទាំងនេះនឹងនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ខ្ញុំ! បន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងរំលំអប៊ីម៉ាឡេក។ ខ្ញុំនឹងស្រែកទៅអប៊ីម៉ាឡេកថា៖ «អប៊ីម៉ាឡេកអើយ ចូរប្រមូលកងទ័ពទាំងអស់របស់អ្នកមក។»

³⁰ នៅពេលដែលលោកសេប៊ូល តំណាងក្រុង បានឮពាក្យរបស់លោកកាអាល កូនប្រុសរបស់លោក អេបេត គាត់ខឹងយ៉ាងខ្លាំង។

³¹ គាត់បានបញ្ជូនអ្នកនាំសារជាសម្ងាត់ទៅប្រាប់លោកអប៊ីម៉ាឡេកថា៖ «មើល កាអាលកូនប្រុសរបស់អេបេតនិងសាច់ញាតិរបស់គេកំពុងតែមកស៊ីតែម ហើយពួកគេកំពុងញុះញង់អ្នកក្រុងឲ្យប្រឆាំងនឹងអ្នក។

³² ឥឡូវនេះចូរលោកក្រោកឡើងទាំងយប់ ទៅលាក់ខ្លួននៅវាលស្រែជាមួយទាហានរបស់លោក។ ហើយនៅពេលព្រឹកព្រលឹម ព្រះអាទិត្យរះឡើងសឹមវាយចូលទីក្រុង។³³ នៅពេលដែលគាត់នឹងមនុស្សរបស់គាត់ចេញមកប្រយុទ្ធជាមួយលោក លោកត្រូវធ្វើគ្រប់យ៉ាងដែលលោកអាចធ្វើបាន»។

³⁴ដូច្នេះ ក្នុងវេលាយប់នោះ លោកអប៊ីម៉ាឡេក និងមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅជាមួយ បានរៀបចំបង្គប់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងស៊ីតែម ដោយបែងចែកជាបួនក្រុម។

³⁵លោកកាអាល កូនលោកអេបេត បានចេញទៅហើយឈរនៅច្រកទ្វារទីក្រុង។ ចំណែកឯ លោកអប៊ីម៉ាឡេក

និងមនុស្សដែលនៅជាមួយលោកបានចេញពីកន្លែងពួនរបស់ពួកគេ។

³⁶នៅពេលដែលលោកកាអាលបានឃើញមនុស្ស គាត់និយាយទៅលោកសេប៊ូលថា «មើល! មានមនុស្សចុះមកពីកំពូលភ្នំ!» លោកសេប៊ូលតបថា៖ «អ្នកកំពុងឃើញស្រមោលពីលើភ្នំ ដែលពួកវាដូចជាមនុស្ស។»³⁷ លោកកាអាលនិយាយម្តងទៀតថា៖ «មើលនំ មនុស្សកំពុងចុះពីភ្នំនៅពាក់កណ្តាលនោះមែន ហើយមានមួយក្រុមដែលកំពុងមកតាមផ្លូវដើមជ្រៃរបស់ពួកព្យាការីដែរ»។

³⁸នោះលោកសេប៊ូលឆ្លើយទៅគាត់ថា «តើពាក្យអំនួតរបស់អ្នកនៅឯណា! អ្នកបាននិយាយថា តើលោកអប៊ីម៉ាឡេក ជាអ្នកណា ដែលយើងត្រូវបម្រើគេនោះ? តើទាំងនេះមិនមែនជាមនុស្សដែលអ្នកបានស្អប់ទេឬ? ចូរចេញទៅឥឡូវនេះ ហើយប្រយុទ្ធជាមួយនឹងពួកគេ។»³⁹ លោកកាអាលបានដឹកនាំពួកស៊ីតែមចេញទៅ ហើយបានប្រយុទ្ធនឹងអប៊ីម៉ាឡេក។⁴⁰ លោកកាអាលបាត់ទ័ព ហើយអប៊ីម៉ាឡេក បានដេញតាមគាត់ មនុស្សមួយចំនួនធំត្រូវរបួស ហើយដួលស្លាប់មុនទៅដល់មាត់ទ្វារក្រុង។

⁴¹លោកអប៊ីម៉ាឡេក ស្នាក់នៅភូមិអារូម៉ា ចំណែកលោកសេប៊ូល បានបណ្តេញលោកកាអាល និងសាច់ញាតិរបស់គាត់ចេញពីស៊ីតែម។

⁴²អ្នកក្រុងស៊ីតែមបានរៀបចំខ្លួនចេញទៅវាល។⁴³ គាត់បានបែងចែកមនុស្សរបស់គាត់ជាបីក្រុម ហើយពួកគេបានលាក់ខ្លួននៅតាមទីវាល។ គាត់បានមើលទៅឃើញមនុស្សកំពុងចេញពីក្រុងមក គាត់បានស្ទុះទៅវាយប្រហារនិងសម្លាប់ពួកគេ។

⁴⁴លោកអប៊ីម៉ាឡេក និងក្រុមរបស់គាត់បានវាយប្រហារ និងបិទច្រកចូលក្រុង

ចំណែកពីរក្រុមផ្សេងទៀតបានវាយប្រហារនិងសម្លាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលនៅទីវាល។⁴⁵ លោកអប៊ីម៉ាឡេកបានវាយទីក្រុងពេញមួយថ្ងៃ។

គាត់ដណ្តើមបានទីក្រុង និងសម្លាប់មនុស្សដែលនៅក្នុងក្រុង។ គាត់បានរំលំជញ្ជាំងក្រុង ព្រមទាំងបាចអំបិលលើក្រុងទៀតផង។

⁴⁶នៅពេលដែលបានឮដំណឹងនេះ ចាស់ទុំទាំងអស់ដែលនៅក្នុងប៉មស៊ីតែម នាំគ្នាទៅជ្រកនៅក្នុងគុហារ ដែលនៅក្រោមវិហារព្រះបេរីត។⁴⁷ អប៊ីម៉ាឡេក បានទទួលដំណឹងថាចាស់ទុំទាំងអស់ប្រមូលគ្នានៅប៉មស៊ីតែម។

⁴⁸ពេលនោះលោកអប៊ីម៉ាឡេក និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយគាត់បានឡើងទៅលើភ្នំសាលម៉ូន គាត់បានយកពូថៅហើយកាប់មែនឈើមួយមែក។ គាត់លីវាមកហើយក៏បញ្ជាទៅអ្នកដែលនៅជាមួយគាត់ «ប្រញាប់ឡើង ចូរធ្វើអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញខ្ញុំធ្វើនេះ»។⁴⁹ ដូច្នេះ គ្រប់គ្នាបានកាប់ឈើមួយមែក ហើយលីមកតាមគាត់។ ពួកគេបានគរវានៅខាងមុខច្រកចូលប៉ម ហើយក៏បានដុតភ្លើង ដូច្នេះ មនុស្សទាំងអស់នៃប៉មស៊ីតែមបានស្លាប់ដោយរបៀបនេះ គឺមានទាំងបុរសនិងស្ត្រីប្រហែលជាមួយពាន់នាក់។

⁵⁰បន្ទាប់មក លោកអប៊ីម៉ាឡេក បានឡើងទៅក្រុងថេរេបេស គាត់ព័ទ្ធក្រុងនោះ ហើយវាយយកបាន។⁵¹ ប៉ុន្តែ ក្នុងក្រុងនោះមានប៉មមួយយ៉ាងរឹងមាំ មនុស្សទាំងអស់ ទាំងប្រុសទាំងស្រី ទាំងអ្នកមុខអ្នកការ បាននាំគ្នាទៅជ្រកក្នុងប៉មនោះ ពួកគេបានបិទទ្វារហើយឡើងទៅលើដំបូលប៉ម។

⁵²លោកអប៊ីម៉ាឡេកចូលទៅវាយយកប៉មនោះ គឺគាត់ទៅជិតមាត់ទ្វារប៉មហើយដុតវា។⁵³ ប៉ុន្តែ មានស្ត្រីម្នាក់បានទម្លាក់គ្បាលលើក្បាលរបស់អប៊ីម៉ាឡេក ដែលធ្វើឲ្យក្បាលរបស់គាត់បែក។⁵⁴ ភ្លាមនោះគាត់បានហៅយុវជនដែលកាន់អាវុធរបស់គាត់រួចបង្គាប់ថា៖ «ដកអាវុធរបស់ឯងហើយសម្លាប់យើងឥឡូវនេះ នោះនឹងមិនមានអ្នកណានិយាយពីយើងថា មនុស្សស្ត្រីម្នាក់បានសម្លាប់គាត់ យុវជននោះបានចាក់ទម្លុះគាត់ ហើយគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។

⁵⁵នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឃើញថា លោកអប៊ីម៉ាឡេកស្លាប់បាត់ហើយនោះ ពួកគេក៏រំលត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។⁵⁶ ដូច្នេះឯង ដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់ទោសអប៊ីម៉ាឡេក ដែលគាត់បានធ្វើចំពោះឪពុករបស់គាត់ ដោយបានសម្លាប់បងប្អូនទាំងចិតសិបនាក់របស់គាត់។

⁵⁷ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យការអាក្រក់នៃអ្នកស្រុកស៊ីតែមទាំងអស់ត្រឡប់ទៅលើក្បាលរបស់ពួកគេ ស្របតាមពាក្យបណ្តាសាររបស់យ៉ូថាម កូនរបស់យេរូប បាល។

10¹ ក្រោយពី លោកអេប៊ីម៉ាឡេក ទទួលមរណភាពទៅលោកថ្មីៗ ជាកូនលោកពូរ៉ា និងជាចៅរបស់លោកដូដូ មកពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា ជាអ្នកស្រុកសាមា ក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម បានងើបឡើងរំដោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។² គាត់ដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលម្ភៃបីឆ្នាំ។ ពេលដែលលោកទទួលមរណភាព សពរបស់លោកត្រូវបានបញ្ចុះនៅសាមា។

³ ក្រោយពីលោកថ្មីៗ ទទួលមរណភាពទៅលោកយ៉ាអៀរ ជាអ្នកស្រុកកាឡាដ បានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលម្ភៃពីរឆ្នាំ។

⁴ គាត់មានកូនប្រុសសាមសិបនាក់ដែលមានលាសាមសិបជាជំនិះ ហើយគ្រប់គ្រងលើទីក្រុងចំនួនសាមសិប នៅលើទឹកដីកាឡាដ ដែលហៅថាបុរីយ៉ាអៀរ រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។⁵ លោកយ៉ាអៀរក៏ទទួលមរណភាព សពរបស់លោកត្រូវបានបញ្ចុះនៅកាម៉ូន។

⁶ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើការអាក្រក់ទាស់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ជាថ្មី ហើយពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះបាល ព្រះអាសថ្ងៃត្រង់ ព្រមទាំងព្រះនាគរបស់ជនជាតិអាហ៊ីម ព្រះរបស់ស៊ីដូន ព្រះរបស់ម៉ូអាប ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីម៉ូន និងព្រះនៃជនជាតិក្រីលីស្ទីន។ ពួកគេបានបំភ្លេចព្រះអម្ចាស់ហើយមិនថ្វាយបង្គំទ្រង់តទៅទៀតទេ។⁷ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធនឹងជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងដៃសាសន៍ក្រីលីស្ទីន ហើយទៅក្នុងដៃជនជាតិអ៊ីម៉ូន។

⁸ តាំងពីឆ្នាំនោះមកអស់រយៈពេលដប់ប្រាំបីឆ្នាំ ពួកគេបានជិះជាន់សង្កត់សង្កិនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលរស់នៅខាងទន្លេយ៉ាដាន់ក្នុងទឹកដីរបស់ជនជាតិអាម៉ូរី ដែលនៅក្នុងស្រុកកាឡាដ។⁹ រីឯជនជាតិអ៊ីម៉ូន បានឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន់មកវាយកុលសម្ព័ន្ធយូដា កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន និងគ្រួសារកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ដែលធ្វើអោយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរងទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង។

¹⁰ ពេលនោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទូលអង្គរកព្រះអម្ចាស់ថា៖ «យើងបានធ្វើទាស់នឹងទ្រង់ ព្រោះយើងបានបោះបង់ព្រះរបស់យើងហើយបែរទៅថ្វាយបង្គំព្រះបាល»។¹¹ ព្រះអម្ចាស់តបទៅពួកគេថា៖ «តើយើងមិនបាននាំអ្នករាល់គ្នាពីជនជាតិអេស៊ីព្វ ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិអ៊ីម៉ូន និងពីជនជាតិក្រីលីស្ទីន¹² ហើយនិងពីជនជាតិស៊ីដូនមកទេឬ? ជនជាតិអាម៉ាឡេក និងជនជាតិម៉ាអូនបានជិះជាន់សង្កត់សង្កិនអ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាបានស្រែកហៅរកយើង ហើយយើងបានរំដោះអ្នករាល់គ្នាពីអំណាចរបស់ពួកគេ។

¹³ ប៉ុន្តែ ដោយអ្នករាល់គ្នាបានបោះបង់យើង ទៅថ្វាយបង្គំព្រះផ្សេងៗទៀត ដូច្នេះយើងនឹងមិនសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាទៀតទេ។

¹⁴ ចូរទៅសូមព្រះទាំងឡាយដែលអ្នករាល់គ្នាបានថ្វាយបង្គំនោះ ឲ្យពួកគេសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាពេលដែលអ្នករាល់គ្នាមានបញ្ហាចុះ»។

¹⁵ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! យើងបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គ សូមទ្រង់ដាក់ទោសយើងខ្ញុំតាមព្រះបូទ័យទ្រុះអង្គចុះ តែសូមទ្រង់រំដោះទូលបង្គំនៅថ្ងៃនេះផង»។¹⁶ ពួកគេបានយកព្រះនាគចេញពីក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយបែរមកថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់វិញ។ ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់រញ្ជូលព្រះហឫទ័យដោយឃើញទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេ។

¹⁷ គ្រានោះ ជនជាតិអ៊ីម៉ូនបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយបោះទ័ពនៅកាឡាដ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏បានមកហើយបោះជំរំរបស់ពួកគេនៅមុខប៉ាដែរ។

¹⁸ ពួកអ្នកដឹកនាំនៃប្រជាជននៅស្រុកកាឡាដបានពិភាក្សាគ្នាថា៖ «តើអ្នកណាដែលគួរនឹងចេញទៅច្បាំងនឹងជនជាតិអ៊ីម៉ូនមុនគេ អ្នកនោះនឹងធ្វើជាមេដឹកនាំលើប្រជាជនកាឡាដមុនគេ។

11¹ គ្រានោះ លោកយ៉ែបថា ជាអ្នកចម្បាំងដ៏ខ្លាំងពូកែម្នាក់នៅកាឡាត ជាកូនប្រុសរបស់ស្រីពេស្យា និងបុរសម្នាក់ឈ្មោះកាឡាត។

² ភរិយារបស់លោកកាឡាតក៏បានបង្កើតកូនប្រុសដទៃទៀតឲ្យលោកដែរ។ នៅពេលដែលកូនប្រុសភរិយារបស់លោកកាឡាតធំឡើង ពួកគេបានបណ្តេញលោកយ៉ែបថា ចេញពីផ្ទះ ហើយបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «ឯងគ្មានសិទ្ធិនឹងទទួលមរតករបស់ឪពុកយើងទេ ព្រោះឯងជាកូនរបស់ស្រីផ្សេង»។³ ដូច្នេះ លោកយ៉ែបថា បានរៀនសូត្រចេញពីបងប្អូនរបស់គាត់ហើយទៅរស់នៅក្នុងស្រុក ថូប។ មានពួកមនុស្សពាលបានមកចូលរួមជាមួយគាត់ ហើយពួកគេបាននាំគ្នាចេញទៅប្លន់។

⁴ ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ជនជាតិអាំម៉ូន បានធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁵ នៅពេលដែលជនជាតិអាំម៉ូន ប្រឆាំងទាស់នឹងអ៊ីស្រាអែល ពួកគាត់ទុកកាឡាតបាននាំគ្នាចេញទៅអញ្ជើញលោកយ៉ែបថា ឲ្យត្រឡប់ពីទីកន្លែងថូប មកវិញ។⁶ ពួកគេនិយាយទៅកាន់លោកយ៉ែបថាថា៖ «សូមមក ហើយធ្វើជាមេដឹកនាំលើយើង នោះយើងនឹងប្រយុទ្ធជាមួយជនជាតិអាំម៉ូន»។

⁷ លោកយ៉ែបថាឆ្លើយទៅពួកគាត់ទុំវិញថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានស្អប់ខ្ព័យ ហើយបានបណ្តេញខ្ញុំចេញពីផ្ទះឪពុករបស់ខ្ញុំ។ ហេតុអ្វីពេលដែលអ្នករាល់គ្នាមានបញ្ហា អ្នករាល់គ្នាមករកខ្ញុំ?»⁸ ចាស់ទុំនៃស្រុកកាឡាត តបថា៖ «នោះជាហេតុផលដែលយើងមករកលោកពេលនេះ សូមមកជាមួយយើង ហើយច្បាំងជាមួយជនជាតិអាំម៉ូន នោះលោកនឹងក្លាយជាអ្នកដឹកនាំលើគ្រប់គ្នាដែលនៅក្នុងស្រុកកាឡាតនេះ»។

⁹ លោកយ៉ែបថាបានតបទៅចាស់ទុំស្រុកកាឡាតថា៖ «ខ្ញុំនឹងធ្វើជាមេដឹកនាំលើអ្នករាល់គ្នា ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានាំខ្ញុំត្រឡប់ទៅផ្ទះម្តងទៀត ដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយជនជាតិអាំម៉ូន ហើយប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យយើងមានជ័យជម្នះលើពួកគេ»។

¹⁰ ពួកគាត់ទុំនៃស្រុកកាឡាតនិយាយទៅកាន់លោកយ៉ែបថាថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាសាក្សីរវាងលោក និងពួកយើង ប្រសិនបើ យើងមិនធ្វើតាមការដែលយើងនិយាយទេនោះ!»¹¹ ដូច្នេះ លោកយ៉ែបថាបានទៅជួបពួកគាត់ទុំនៅស្រុកកាឡាត ហើយពួកគេបានលើកគាត់ឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ និងជាមេទ័ពរបស់ពួកគេ។ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅស្រុកមីសប៉ា លោកយ៉ែបថាបាននិយាយអ្វីដែលគាត់បានសន្យាសារឲ្យឡើយវិញ។

¹² បន្ទាប់មក លោកយ៉ែបថាបានចាត់អ្នកនាំសារទៅស្តេចរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន ទូលថា៖ «តើនេះជាជម្លោះអ្វីរវាងពួកយើង? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមកបណ្តេញយកទឹកដីរបស់យើង?»¹³ ស្តេចជនជាតិអាំម៉ូនបានឆ្លើយទៅអ្នកនាំសាររបស់លោកយ៉ែបថាថា៖ «ព្រោះនៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីពួម ពួកគេបានចាប់យកដីចាប់តាំងពីស្រុកអាណាដល់ស្រុកយ៉ាបបុក នៅខាងជើងទន្លេយ៉ែរដាន់។ ឥឡូវនេះ ចូរប្រគល់ទឹកដីទាំងនោះមកវិញដោយសន្តិភាពមក»។

¹⁴ លោកយ៉ែបថា បានបញ្ជូនអ្នកនាំសារម្តងទៀតទៅកាន់ស្តេចនៃជនជាតិអាំម៉ូន¹⁵ ហើយគាត់បាននិយាយថា៖ «នេះជាអ្វីដែលលោកយ៉ែបថានិយាយ៖ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានយកទឹកដីរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន ហើយជនជាតិអាំម៉ូនទេ»¹⁶ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានចេញមកអេស៊ីពួម ឆ្លងកាត់តាមវាលរហាស្ថានទៅសមុទ្រត្រេង ហើយក៏មកដល់កាដេស។

¹⁷ នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅស្តេចនៃស្រុកអេដ្យែ ដោយទូលថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ទ្រង់ តែស្តេចអេដ្យែមិនស្តាប់ការសូមនោះទេ ពួកគេក៏បានបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅស្តេចម្ខាងដទៃទៀត ប៉ុន្តែ ស្តេចបានបដិសេធ។ ដូច្នេះ អ៊ីស្រាអែលបានស្នាក់នៅកាដេស»។¹⁸ នោះ ពួកគេបានធ្វើដំណើររាងទឹកដីអេដ្យែ និងទឹកដីម៉ូអាប ដោយឆ្លងកាត់វាលរហាស្ថាន ពួកគេធ្វើដំណើរតាមភាគខាងកើតទឹកដីម៉ូអាប ហើយពួកគេបានដំរីនៅទិសផ្សេងទៀតនៃស្ទឹងអេលូណា ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានចូលទៅទឹកដីម៉ូអាបទេ។ ស្ទឹងអេលូណាជាព្រំប្រទល់នៃទឹកដីរបស់ជនជាតិម៉ូអាប។

¹⁹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏បានចាត់អ្នកនាំសារទៅទូលព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចនៃជនជាតិអាំម៉ូរី ដែលត្រងវាជូនៅហេប្រុនថា «សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ទ្រង់ឆ្ពោះទៅកាន់ទឹកដីដែលជាប់របស់យើង»។²⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទស៊ីហុន មិនទុកចិត្តឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាត់ទឹកដីរបស់ទ្រង់ទេ។ ដូច្នេះ ហើយបានជាពេលនោះព្រះបាទស៊ីហុន ប្រមូលផ្តុំ កងទ័ពទាំងអស់របស់ទ្រង់នៅយ៉ាហាស ច្បាំងជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²¹ គ្រានោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រទានស៊ីហុន និងមនុស្សទាំងអស់របស់ទ្រង់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏មានជ័យជម្នះលើពួកគេ ហើយបានយកទឹកដីរបស់ជនជាតិអាំម៉ូរីទាំងអស់។

²² ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ជនជាតិអាំម៉ូរីចាប់ពីស្ទឹងអេលូណារហូតដល់យ៉ាបបុក ហើយពីវាលរហាស្ថានដល់ទន្លេយ៉ែរដាន់។

²³ គឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបណ្តេញជនជាតិអាំម៉ូរីចេញពីមុខវាលរបស់ទ្រង់ ឥឡូវនេះ តើព្រះករុណាចង់ដណ្តើមទឹកដីរបស់ពួកគេឬ?

²⁴ តើព្រះករុណាមិនបានកាន់កាប់ទឹកដីដែលព្រះកេម៉ូស ជាព្រះរបស់ព្រះករុណាបានប្រគល់ឲ្យទេឬ? ដូច្នេះ

តើយើងមិនអាចកាន់កាប់ទឹកដីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងបានប្រគល់ឲ្យយើងដែរទេឬ?²⁵ តើឥឡូវនេះ ព្រះអង្គពិតជាប្រសើរជាងព្រះបាទកាឡាត ប្រុសរបស់ស៊ីបព័រ ជាស្តេចនៃជនជាតិម៉ូអាបឬអី? ព្រះបាទកាឡាតមិនបានរកឿងប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយក៏មិនបានធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពួកគេដែរ។

²⁶ អស់រយៈពេលបីរយឆ្នាំមកហើយ ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានរស់នៅក្នុងក្រុងហេស្ថាន និង ក្រុងអារ៉ូអ៊ី ព្រមទាំងតំបន់ជុំវិញ

និងភូមិស្រុកនានានៅតាមដងស្ទឹងអេលូណា ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាទ្រង់មិនរំដោះយកទឹកដីទាំងនោះក្នុងពេលនោះទៅ?

²⁷ ទូលបង្គំមិនបានធ្វើអ្វីខុសនឹងទ្រង់ទេ គឺទ្រង់ទេតើដែលបានប្រព្រឹត្តខុសដោយទាស់នឹងទូលបង្គំ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រម

សម្រេចក្តីនៅថ្ងៃនេះរវាងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនិងជនជាតិអាំម៉ូននៅថ្ងៃនេះចុះ»។²⁸ ប៉ុន្តែ ស្តេចនៃជនជាតិអាំម៉ូន

មិនបានអើពើនឹងសំដីដែលលោកយ៉ែបថាបានចាត់អ្នកនាំពាក្យទៅទូលទ្រង់នោះទេ។

²⁹ គ្រានោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានមកសណ្ឋិតលើលោកយ៉ែបថា រួចលោកបានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកកាឡាតនិងស្រុកម៉ាណាសេ ហើយឆ្លងកាត់ទៅដល់ក្រុងមីសប៉ាក្នុងស្រុកកាឡាត បន្ទាប់មកលោកធ្វើដំណើរពីក្រុងមីសប៉ានៃស្រុកកាឡាតទៅដល់ស្រុកអាំម៉ូន។³⁰ លោកយ៉ែបថា បានសម្តែងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «ប្រសិនបើ

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជ័យជម្នះលើជនជាតិអាំម៉ូននេះ»³¹ ហើយនៅពេលដែលទូលបង្គំត្រឡប់មកវិញដោយសុខសាន្ត អ្នកណាដែលចេញពីទ្វារផ្ទះរបស់ទូលបង្គំមកទទួលទូលបង្គំមុនគេ ទូលបង្គំនឹងយកអ្នកនោះធ្វើជាយញ្ញបូជាថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់»។

³² ដូច្នេះ លោកយ៉ែបថាចូលទៅវាយជនជាតិអាំម៉ូន ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យលោកមានជ័យជម្នះ។³³ លោកយ៉ែបថាបានវាយប្រហារ និងសម្លាប់រង្គាលពួកគេចាប់ពីក្រុងអារ៉ូអ៊ី រហូតដល់តំបន់ជិតខាងក្រុងមេនីត សរុបទាំងអស់ម្តែក្រុង និងដល់ក្រុងអាបែល កាប៊ូមីម។

ដូច្នេះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអាំម៉ូន។

³⁴លោកយ៉ែបថាបានត្រឡប់មកផ្ទះរបស់លោកនៅក្រុងមីសប៉ាវិញ ពេលនោះកូនស្រីរបស់លោកបានចេញមកទទួលលោកទាំងវាយក្រាប់ និងរាំផង។ នាងជាកូនតែម្នាក់គត់របស់លោក ក្រៅពីនាង លោកមិនមានកូនប្រុស ស្រីឯណាទៀតទេ។³⁵ពេលដែលលោកបានឃើញនាងភ្លាម លោកបានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់លោកហើយនិយាយថា៖ «ឱ កូនស្រីមាសឪពុក! កូនបានធ្វើឲ្យឪពុកកើតទុក្ខហើយ ហើយកូនបានធ្វើឲ្យឪពុកមានសេចក្តីឈឺចាប់! ព្រោះឪពុកបានស្បថនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយពុកមិនអាចក្បត់សេចក្តីសន្យានោះបានទេ»។

³⁶នាងក៏និយាយទៅកាន់លោកថា៖ «លោកឪពុកអើយ លោកបានស្បថចំពោះព្រះអម្ចាស់ហើយ ដូច្នេះ សូមលោកឪពុកប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីគ្រប់យ៉ាងដែលបានស្បថនោះចុះ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យពុកមានជ័យជន្នះលើសត្រូវរបស់ឪពុក គឺលើជនជាតិអាំម៉ូន»។³⁷នាងនិយាយទៅកាន់ឪពុករបស់នាងទៀតថា «សូមអនុញ្ញាតទុកពេលឲ្យកូនបានពីរខែសិន ឲ្យកូនបានចុះពីលើភ្នំទៅយំសោកស្តាយព្រហ្មចារីរបស់កូនជាមួយមិត្តភក្តិស្រីៗរបស់កូន»។

³⁸លោកនិយាយថា៖ «ចូរទៅចុះកូន!» លោកបានអនុញ្ញាតឲ្យនាងចេញទៅពីរខែ ហើយនាងក៏ចាកចេញពីគាត់ ទៅជាមួយមិត្តភក្តិស្រីៗរបស់នាង។

³⁹គ្រប់ពីរខែហើយនាងក៏ត្រឡប់ទៅរកឪពុកវិញ រួចលោកក៏យកនាងធ្វើជាយញ្ញបូជាតាមពាក្យសន្យារបស់លោក។ នាងមិនដែលស្គាល់បុរសណាឡើយ ចាប់ពីពេលនោះមក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រកាន់ទំនៀមទម្លាប់នេះ

គឺ⁴⁰ ជារៀងរាល់ឆ្នាំកូនក្រមុំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវនាំគ្នាទៅយំរំលឹកដល់កូនស្រីរបស់លោកយ៉ែបថា ជាអ្នកស្រុកកាឡាតរយះពេលបួនថ្ងៃ។

12 ¹ អ្នកស្រុកអេប្រាអ៊ឹម បានលើកគ្នាឆ្លងទន្លេយ៉ាងជាន់ដំដៅទៅក្រុងសាធុន ហើយនិយាយទៅកាន់លោកយ៉ែបថាថា៖

«ហេតុអ្វីបានជាលោកទៅច្បាំងជាមួយជនជាតិអារ៉ាម៉ូន ដោយមិនហៅយើងទៅជាមួយ? យើងនឹងដុតផ្ទះរបស់លោកចោល រួមទាំងរូបលោកផងដែរ។»

² តបទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំនឹងមនុស្សរបស់ខ្ញុំមានជម្លោះយ៉ាងខ្លាំងជាមួយជនជាតិអារ៉ាម៉ូន ពេលដែលខ្ញុំហៅអ្នករាល់គ្នា តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានជួយសង្គ្រោះខ្ញុំពីពួកគេនោះទេ។»

³ នៅពេលដែលខ្ញុំឃើញថា បងប្អូនមិនសង្គ្រោះខ្ញុំទេនោះ ខ្ញុំសុខចិត្តប្តូរជីវិតរបស់ខ្ញុំ ហើយឆ្លងទៅច្បាំងជាមួយជនជាតិអារ៉ាម៉ូន

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជ័យជម្នះមកឲ្យខ្ញុំ។ ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូនមកធ្វើសឹកនឹងខ្ញុំនៅថ្ងៃនេះ?»។ ហើយប្រយុទ្ធជាមួយពួកអេប្រាអ៊ឹម។

អ្នកស្រុកកាឡាតប្រយុទ្ធជាមួយពួកអេប្រាអ៊ឹមព្រោះពួកនេះបាននិយាយថា៖ «ពួកកាឡាតអើយ អ្នករាល់គ្នាគឺជាពួកដែលរត់ចោលអេប្រាអ៊ឹម ទៅចុះចូលនឹងពួកម៉ាណាសេ»។

⁵ អ្នកស្រុកកាឡាតវាយយកបានកន្លែងឆ្លងនៃទន្លេយ៉ាងជាន់ ទៅកាន់កាប់ច្រកចូលអេប្រាអ៊ឹម។ ពេលនោះពួកអេប្រាអ៊ឹមដែលបាក់ទ័ព បានរត់មកសុំពួកគេឆ្លង អ្នកស្រុកកាឡាតសួរពួកគេថា៖ «តើអ្នកជាពួកអេប្រាអ៊ឹមឬ?» គេឆ្លើយតបថា៖ «ទេ»។ នោះពួកកាឡាតបង្គាប់ថា៖ «ចូរនិយាយថា ស៊ីបូលេត ហើយប្រសិនបើ គេនិយាយថា៖ «ឈឺបូលេត» (ព្រោះពួកគេនិយាយពាក្យនេះមិនច្បាស់ទេ) នោះពួកកាឡាតនឹងចាប់ហើយសម្លាប់ពួកគេនៅត្រង់កន្លែងឆ្លងនៃទន្លេយ៉ាងជាន់។

ពួកអេប្រាអ៊ឹមចំនួនបួនម៉ឺនពីរពាន់នាក់ត្រូវបានសម្លាប់នៅគ្រានោះ។

⁷ លោកយ៉ែបថា បានដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ

បន្ទាប់មកលោកយ៉ែបថាអ្នកស្រុកកាឡាតក៏ទទួលមរណភាពហើយគេបញ្ចុះសពលោកនៅក្នុងក្រុងមួយនៃស្រុកកាឡាត។

⁸ បន្ទាប់ពី លោកកាឡាត លោកអ៊ីបសាន ជាអ្នកស្រុកបេឡេហ៊ីមបានដឹកនាំលើអ៊ីស្រាអែល។ លោកមានកូនប្រុសសាមសិបនាក់ និងកូនស្រីសាមសិបនាក់។

លោកបានលើកកូនលោកស្រីរបស់លោកឲ្យរៀបការនឹងបុរសក្នុងកុលសម្ព័ន្ធដទៃ

ហើយក៏បានជ្រើសរើសនារីពីកុលសម្ព័ន្ធដទៃមករៀបការនឹងកូនប្រុសរបស់លោកទាំងសាមសិប។ លោកបានគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ

¹⁰ លោកអ៊ីបសាន បានទទួលមរណភាពហើយសពរបស់លោកត្រូវបានបញ្ចុះក្នុងភូមិបេឡេហ៊ីម។ ¹¹ បន្ទាប់ពី លោកអ៊ីបសាន

លោកអេឡូនពីកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន គ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល លោកដឹកនាំអស់រយៈពេលដប់ឆ្នាំ។ ¹² លោកអេឡូនក៏បានទទួលមរណភាព

ហើយសពរបស់លោកត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅភូមិអាយូឡូនក្នុងទឹកដីសាបយូឡូន។

¹³ បន្ទាប់ពី លោកអេឡូន គឺលោកអាប៉ាដូន ជាកូនប្រុសរបស់លោកហ៊ីលេលអ្នកស្រុកពីរ៉ាថូន បានឡើងគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល។

¹⁴ លោកមានកូនប្រុសសែសិបនាក់និងចៅសាមសិបនាក់។ ពួកគេមានលាចំនួនចិតសិបជាដំនីនេះ លោកបានគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលរយៈពេលប្រាំបីឆ្នាំ។

¹⁵ លោកអាប៉ាដូន ជាកូនរបស់លោកហ៊ីលេល ជាអ្នកស្រុកពីរ៉ាថូន បានទទួលមរណភាព ហើយសពរបស់លោកត្រូវបានបញ្ចុះក្នុងស្រុកពីរ៉ាថូន

ក្នុងទឹកដីអេប្រាអ៊ឹម នោះលើភ្នំរបស់ជនជាតិអាម៉ាឡេក។

13 ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តការកាត់កែដែលមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះហើយព្រះអង្គបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងដៃរបស់សាសន៍ភីលីស្ទីន អស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។^២មានបុរសម្នាក់ពីក្រុងសូរ៉ាស់ ពីកូលសម្ព័ន្ធជាន ឈ្មោះថា ម៉ាណូអា ភរិយារបស់គាត់ជាស្រ្តីអារ គាត់មិនអាចមានកូនបានទេ។

^៣ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញខ្លួនចំពោះភរិយារបស់គាត់ ហើយប្រាប់ថា៖ «មើលៗ នាងជាស្រ្តីអារ មិនអាចមានកូនបានទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នាងនឹងមានទម្ងន់ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។^៤ប៉ុន្តែ ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន នាងមិនអាចដឹកទឹកចំពោះបាយជូរ ឬស្រាខ្លាំងបានទេ ហើយក៏មិនត្រូវបរិភោគអាហារដែលមិនបរិសុទ្ធដែរ។^៥មើល! នាងនឹងពរពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។ មិនត្រូវកាត់ ឬកោរសក់របស់គេទេ ព្រោះកូននេះនឹងត្រូវញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់តាំងពីចាប់កំណើតក្នុងផ្ទៃ កូននេះនឹងរំដោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលពីដៃជនជាតិភីលីស្ទីន»។
^៦បន្ទាប់មក នាងបានរត់ទៅប្រាប់ប្តីរបស់នាងថា៖ «មានអ្នកបម្រើមួយរូបរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកឯខ្ញុំ គាត់បានបង្ហាញខ្លួនដូចជាទេវតានៃព្រះ ដែលគួរឲ្យស្វែងខ្ជាចក្រែលែង។ ខ្ញុំមិនបានសួរថាគាត់មកពីណានោះទេ ហើយគាត់ក៏មិនបានឈ្មោះរបស់គាត់ដល់ខ្ញុំដែរ។^៧គាត់បាននិយាយថា មើល! នាងនឹងមានផ្ទៃពោះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។ ដូច្នេះ នាងមិនអាចដឹកទឹកចំពោះបាយជូរ ឬស្រាខ្លាំងបានទេ ក៏មិនអាចបរិភោគអាហារដែលច្បាប់ចែងថាមិនបរិសុទ្ធនោះដែរ ព្រោះក្មេងនេះនឹងត្រូវញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ចាប់តាំងពីពេលគេចាប់កំណើតនៅក្នុងផ្ទៃ រហូតដល់ថ្ងៃដែលគាត់ស្លាប់»។

^៨ពេលនោះ លោកម៉ាណូអា បានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមព្រះអង្គមេត្តាប្រោសប្រទានឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គរំលត្រឡប់មកវិញ ដើម្បីឲ្យលោកបង្រៀនយើងពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើសម្រាប់កុមារដែលនឹងកើតមកក្នុងពេលយ៉ាងឆាប់ខាងមុខនោះ។»^៩ព្រះអម្ចាស់បានឮពាក្យទូលសូមរបស់លោកម៉ាណូអា ហើយទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកឯស្រ្តីម្តងទៀត នៅពេលដែលនាងកំពុងអង្គុយនៅឯវាលស្រែ។ ប៉ុន្តែ លោកម៉ាណូអា មិនបាននៅជាមួយគាត់ទេ។

^{១០}ដូច្នេះ ស្រ្តីបានរត់យ៉ាងលឿនទៅប្រាប់ប្តីរបស់គាត់ថា៖ «បុរសដែលខ្ញុំបានជួបថ្ងៃមុន គាត់បានមកទៀតហើយ!»^{១១}លោកម៉ាណូអាក្រោឡើងហើយតាមប្រពន្ធគាត់ទៅ។ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញបុរសម្នាក់នោះ គាត់និយាយថា៖ «តើលោកគឺជាម្នាក់ដែលបាននិយាយជាមួយប្រពន្ធខ្ញុំនោះឬ?» ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយថា៖ «គឺខ្ញុំមែន»។

^{១២}លោកម៉ាណូអាមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមឲ្យគ្រប់ពាក្យរបស់លោកបានសម្រេច។ តើក្មេងនោះត្រូវកាន់តាមច្បាប់ទម្លាប់អ្វីខ្លះ ហើយតើក្មេងនោះនឹងទៅជាអ្វី?»
^{១៣}នោះទេវតានៃព្រះតបទៅលោកថា៖ «ភរិយារបស់លោកត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នគ្រប់យ៉ាងដែលយើងបានប្រាប់នាង។

^{១៤}នាងមិនត្រូវបរិភោគអ្វីដែលធ្វើពីផ្លែចំពោះបាយជូរទេ មិនត្រូវដឹកស្រាឬគ្រឿងស្រវឹងឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវបរិភោគអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធឡើយ។ នាងត្រូវតែប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់ពាក្យទាំងប៉ុន្មានដែលយើងបានប្រាប់នាង»។

^{១៥}លោកម៉ាណូអាពោលទៅកាន់ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមមេត្តារង់ចាំនៅទីនេះបន្តិចសិន យើងនឹងរៀបចំកូនពពែមួយជូនលោក»។

^{១៦}ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់តបទៅលោកថា៖ «ទោះបីយើងនៅ ក៏យើងមិនបរិភោគអាហាររបស់អ្នកដែរ។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកចង់ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចូរធ្វើចុះ»។ លោកម៉ាណូអាមិនដឹងថាជាទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់នោះទេ។

^{១៧}លោកម៉ាណូអាពោលទៅកាន់ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ថា៖ «តើលោកមានឈ្មោះអ្វី ដូច្នេះ យើងនឹងអាចដឹងគុណលោក នៅពេលដែលហេតុការណ៍នោះបានសម្រេចតាមពាក្យរបស់លោក?»^{១៨}ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់តបទៅលោកថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចង់ដឹងឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ? ឈ្មោះនេះប្លែកអស្ចារ្យណាស់!»។

^{១៩}បន្ទាប់មក លោកម៉ាណូអាបានយកកូនពពែ និងម៉្សៅដែលត្រូវថ្វាយជាមួយ មកដុតនៅលើថ្មថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលដែលលោកម៉ាណូអា និងភរិយាកំពុងសម្លឹងមើល ស្រាប់តែមានហេតុការណ៍អស្ចារ្យមួយ^{២០}គឺនៅពេលដែលភ្លើងបានចេញពីអាសនៈឡើងទៅលើមេឃ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏បានឡើងទៅជាមួយភ្លើងដែលចេញពីអាសនៈនោះទៅដែរ។ នៅពេលដែលលោកម៉ាណូអា និងភរិយារបស់លោកបានឃើញដូច្នេះ ពួកគេក៏ក្រាបចុះឱនមុខដល់ដី។

^{២១}កាលអ្នកទាំងពីរមើលទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់លែងឃើញហើយ ទើបពួកគេដឹងថានោះជាទេវតានៃព្រះអម្ចាស់។

^{២២}លោកម៉ាណូអាបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ភរិយារបស់គាត់ថា៖ «យើងប្រាកដជាស្លាប់ ព្រោះយើងបានឃើញព្រះអម្ចាស់!»

^{២៣}ប៉ុន្តែ ភរិយារបស់គាត់តបថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងស្លាប់មែន នោះព្រះអង្គពិតជាមិនទទួលយកតង្វាយដុតទាំងមូល និងម៉្សៅដែលយើងថ្វាយទៅព្រះអង្គទេ។ ហើយព្រះអង្គប្រាកដជាមិនបង្ហាញ ឬក៏ប្រាប់អំពីកិច្ចការទាំងអស់នេះដល់យើងនោះទេ»។

^{២៤}ក្រោយមក ភរិយារបស់លោកម៉ាណូអា បង្កើតកូនប្រុសមួយ ដែលគាត់ដាក់ឈ្មោះថា សាស៊ុន។ កុមារនោះមានវ័យចម្រើនឡើង ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរគាត់។^{២៥}ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមធ្វើការក្នុងជីវិតរបស់លោក នៅពេលដែលលោកនៅក្នុងជំរង់ ដែលនៅត្រង់ចន្លោះសូរ៉ាស់ និង អែសថាល។

14¹ ថ្ងៃមួយ លោកសាំសុន បានចុះទៅដើមណា នៅទីនោះលោកបានឃើញស្រ្តីក្រមុំម្នាក់ ជាកូនស្រីរបស់ជនជាតិភីលីពីន។
² នៅពេលដែលលោកត្រឡប់មកវិញ លោកប្រាប់ឪពុកនឹងម្តាយរបស់លោកថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញស្រ្តីក្រមុំម្នាក់នៅដើមណា ជាកូនស្រីរបស់ជនជាតិភីលីពីន។ ឥឡូវនេះ សូមទៅស្នើដណ្តឹងនាងមកជាប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ»។

³ ឪពុក និងម្តាយរបស់លោកតបវិញថា៖ «តើក្នុងចំណោមពួកភីលីពីន ជនជាតិរបស់ឯងមិនមានស្រ្តីក្រមុំទេឬអី បានជាឯងនឹងយកប្រពន្ធពីចំណោមពួកភីលីពីនមិនកាត់ស្បែកនោះ?» លោកសាំសុនឆ្លើយថា៖ «សូមពុកស្តីដណ្តឹងនាងមកឲ្យខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំពេញចិត្តតែនាងម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ»។⁴ ប៉ុន្តែ ឪពុក និងម្តាយរបស់គាត់មិនបានដឹងទេថា ព្រះអម្ចាស់បណ្តាលឲ្យលោកសាំសុនមានចិត្តដូច្នេះ ដើម្បីបង្កជម្លោះជាមួយពួកភីលីពីន ព្រោះពេលនោះភីលីពីនត្រួតត្រាលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

⁵ លោកក៏ធ្វើដំណើរទៅដើមណាជាមួយឪពុក និងម្តាយរបស់លោក ហើយពួកគេបានមកដល់ចម្ការទំពាំងបាយជូរក្បែរដើមណា ក៏មានសិង្ហស្មារមួយបានហាក់មករកលោកទាំងគ្រហឹម។⁶ ភ្លាមនោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានសណ្តិតលើលោក លោកក៏ចាប់ហែកសត្វសិង្ហជាចំណែកៗងាយដូចជាហែកកូនពពែ ដោយដៃទេ។ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានប្រាប់ឪពុកម្តាយរបស់លោកឲ្យដឹងពីអ្វីដែលលោកបានធ្វើនោះទេ។

⁷ លោកធ្វើដំណើរបន្តទៀតទៅដល់ដើមណា រួចនិយាយជាមួយស្រ្តីក្រមុំនោះ លោកពេញចិត្តនាងយ៉ាងខ្លាំង។

⁸ ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមកលោកត្រឡប់មកទៅដើមណាវិញ ដើម្បីរៀបការជាមួយនាង គាត់បានឈៀងចូលទៅមើលសាកសពសិង្ហនោះ ហើយឃើញមានសំបុកឃ្មុំ ពេញទៅដោយទឹកឃ្មុំនៅក្នុងខ្នាចសត្វនោះ។⁹ លោកបានបេះឃ្មុំនៅនឹងដៃ ដើរបង្ហើរ បរិភោគបង្ហើរ។ ពេលជួបឪពុកម្តាយ លោកបានយកឃ្មុំនោះអោយឪពុកម្តាយរបស់លោកបរិភោគដែរ តែមិនបានប្រាប់ថាពួកគាត់ថាលោកយកឃ្មុំមកពីខ្នាចសត្វសិង្ហនោះទេ។

¹⁰ ឪពុករបស់លោកបានទៅផ្ទះខាងស្រី នៅទីនោះលោកសាំសុនបានរៀបចំពិធីជប់លៀងតាមទម្លាប់ដែលកូនកម្លោះត្រូវធ្វើ។

¹¹ សាច់ញាតិរបស់នាងបានឃើញលោក គេបានជ្រើសរើសយុវជនចំនួនសាមសិបនាក់ អោយមកកំដរលោក។

¹² លោកបានពោលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំមានប្រសូមមួយសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាអាចដោះប្រសូនេះបានក្នុងអំឡុងពេលប្រាំពីរថ្ងៃនៃពិធីពាហ៍ពិពាហ៍នេះ ខ្ញុំនឹងជូនអារចំនួនសាមសិប និងអារសម្រាប់ពិធីបុណ្យចំនួនសាមសិបបន្ទាប់។»¹³ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនអាចដោះប្រសូនេះបានទេ អ្នករាល់គ្នាត្រូវឲ្យអារចំនួនសាមសិប និងអារសម្រាប់ពិធីបុណ្យចំនួនសាមសិបបន្ទាប់មកខ្ញុំវិញ»។ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ចូរចោទប្រសូររបស់អ្នកមកយើង ពួកយើងនឹងចាំស្លាប់!»។

¹⁴ គាត់ចោទឡើងថា៖ «មានចំណីចេញពីអ្នកឆឺ មានអាជ្ញែមចេញពីអាខ្លាំង»។ ប៉ុន្តែ ក្នុងអំឡុងពេលបីថ្ងៃពួកគេមិនអាចស្រាយប្រសូនេះបានទេ។

¹⁵ នៅថ្ងៃទីបួនពួកគេបាននិយាយទៅភរិយារបស់លោកសាំសុនថា៖ «ចូរទៅល្បងប្តីរបស់នាង ឲ្យគាត់ប្រាប់ចម្លើយនៃប្រសូនេះហើយមកប្រាប់យើង មិនដូច្នេះទេយើងនឹងដុតសម្លាប់គ្រួសាររបស់នាងទាំងខ្លួននាងផង។ តើនាងហៅយើងមក ដើម្បីប្តឹងយើងរាល់គ្នាឬ?»

¹⁶ ប្រពន្ធរបស់លោកសាំសុនចាប់ផ្តើមនិយាយជាមួយលោកទាំងយំថា៖ «បងមិនបានស្រឡាញ់អ្នកទេ! បងស្អប់អ្នក! បងបានចោទប្រសូរទៅប្រជាជនរបស់អ្នក តែបងមិនបានប្រាប់ចម្លើយនៃប្រសូរនោះអោយអ្នកដឹងសោះ»។ លោកសាំសុនតបទៅនាងវិញថា៖ «មើល! សូម្បីឪពុកម្តាយរបស់បង ក៏បងមិនប្រាប់អោយគាត់ដឹងផង ហេតុអ្វីបងត្រូវបកស្រាយប្រសូរប្រាប់អ្នក?»¹⁷ នាងយំរអុកលោកក្នុងអំឡុងពេលបីថ្ងៃនៃពិធីជប់លាងនោះ។

នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរលោកបានប្រាប់ចម្លើយទៅនាង ដោយនាងចេះតែយំរអុកលោកខ្លាំងពេក។ នាងក៏ប្រញាប់នាំចម្លើយនោះទៅប្រាប់សាច់ញាតិរបស់នាង។

¹⁸ មុនពេលថ្ងៃលិចនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរមនុស្សនៅក្នុងក្រុងនិយាយទៅលោកថា៖ តើមានអ្វីដែលផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ? ហើយតើមានអ្វីដែលខ្លាំងជាងសិង្ហស្មារទៀតនោះ? លោកសាំសុនតបទៅពួកគេវិញថា៖ «នែប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនបានក្លរដីដោយប្រើគោញ្ជីរបស់ខ្ញុំទេនោះ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចរកចម្លើយនៃប្រសូរនេះឃើញឡើយ»។

¹⁹ រំពេចនោះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានសណ្តិតលើលោក ធ្វើឲ្យលោកមានកម្លាំងខ្លាំងក្លា។ លោកសាំសុនបានចុះទៅអាស់កេឡូន ហើយបានសម្លាប់មនុស្សអស់សាមសិបនាក់។ លោកបានយកសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេឲ្យបុរសទាំងសាមសិបនាក់ដែលបានបកស្រាយប្រសូរ។ បន្ទាប់មក លោកខឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយលោកបានត្រឡប់ទៅផ្ទះឪពុករបស់លោកវិញ។²⁰ គេក៏លើកភរិយារបស់លោកទៅឲ្យបុរសម្នាក់ដែលជាអ្នកកំដររបស់លោក។

15 ¹បន្តិចក្រោយមក អំឡុងពេលប្រមូលផលស្រូវសាលី លោកសាំសុនបានលឺព័ត៌មានមួយទៅសួរសុខទុក្ខវិយារបស់គាត់។
 លោកនិយាយទៅកាន់ខ្លួនលោកថា៖ «ខ្ញុំនឹងទៅបន្ទប់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ»។ ប៉ុន្តែ ឪពុកក្មេករបស់លោកមិនអនុញ្ញាតឲ្យលោកចូលទៅទេ។
²ឪពុកក្មេករបស់លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ពួកពិតជាគិតថាកូនបានស្អប់នាង ដូច្នេះ ពួកបានលើកនាងទៅឲ្យអ្នកកំរើបរបស់កូន។
 ប្អូនស្រីរបស់នាងស្អាតជាងនាងទៅទៀត តើកូនអាចយកនាងជំនួសបានឬទេ?»។

³លោកសាំសុនតបទៅពួកគេថា៖ «ពេលនេះខ្ញុំនឹងធ្វើបាបពួកក៏លឺស្ទើរ ហើយក៏គ្មានអ្នកណាចោទប្រកាន់
 ខ្ញុំបានទេ។»⁴លោកសាំសុនបានចេញទៅចាប់សត្វកញ្ជ្រោងចំនួនបីរយក្បាល ហើយលោកបានចងកន្ទុយវាជាប់គ្នាមួយគូរៗ។
 រួចយកចន្លោះដោតនៅកណ្តាលចំណងនៃគូរនីមួយៗ។

⁵ក្រោយពេលលោករៀបចំចន្លោះរួចរាល់ហើយ លោកក៏លែងសត្វកញ្ជ្រោងទាំងនោះឲ្យចូលទៅក្នុងស្រែរបស់ពួកក៏លឺស្ទើរ ធ្វើឲ្យនេះស្រូវដែលច្រូតហើយ
 និងស្រូវដែលមិនទាន់ច្រូតទាំងអស់នៅក្នុងស្រែ ព្រមទាំងនេះចំការអូលីវទៀតផង។⁶ពួកក៏លឺស្ទើរបានសួរគ្នាថា៖ «តើអ្នកណាដែលបានធ្វើការនេះ?»
 មានគេប្រាប់ថា «គឺសាំសុន! គាត់ធ្វើបែបនេះ ព្រោះតែឪពុកក្មេករបស់គាត់ជាអ្នកស្រុកឆឹមណា ដែលបានលើកប្រពន្ធរបស់គាត់
 ទៅឲ្យប្អូនជាអ្នកកំរើបរបស់គាត់»។ ជនជាតិក៏លឺស្ទើរបានលើកគ្នាទៅសម្លាប់នាងព្រមទាំងឪពុករបស់នាង។

⁷លោកសាំសុននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ដោយអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ ខ្ញុំមិនអាចនៅស្ងៀមបានទេ គឺខ្ញុំនឹងសងសឹកអ្នករាល់គ្នា»។
⁸លោកវាយប្រហារពួកគេឲ្យបរាជ័យយ៉ាងដំណាច់ ឥតត្រាប្រណិទេ។ បន្ទាប់មក លោកភៀសខ្លួនទៅរស់នៅក្នុងរូងភ្នំអេតាំ។

⁹ជនជាតិក៏លឺស្ទើរ បានឡើងមកបោះទ័ពក្នុងទឹកដីយូដា ហើយដាក់ទាហានរបស់ពួកគេឡើងវិញ។¹⁰អ្នកស្រុកយូដាសួរពួកគេថា៖
 «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកឡើងមកប្រយុទ្ធនឹងយើង?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «យើងមកដើម្បីចាប់សាំសុន ហើយនឹងធ្វើចំពោះគេដូចដែលគេបានធ្វើចំពោះយើង»។

¹¹អ្នកបានចុះទៅរូងភ្នំអេតាំ ហើយនិយាយនឹងសាំសុនថា៖ «តើលោកមិនដឹងទេឬថាពួកក៏លឺស្ទើរ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើយើង? តើអ្នកបានធ្វើអ្វីដាក់យើង?
 សាំសុនតបទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំប្រព្រឹត្តចំពោះគេដូចដែលគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំ»។ ដូចដែលគេបានធ្វើចំពោះយើង»។

¹²ពួកគេក៏តបទៅលោកវិញថា៖ «យើងមកដើម្បីចាប់លោក ប្រគល់ទៅអោយជនជាតិក៏លឺស្ទើរ»។ លោកសាំសុនមានប្រសាសន៍ទៀតថា៖
 «សូមអ្នករាល់គ្នាស្ងៀមនឹងខ្ញុំ ថាអ្នករាល់គ្នានឹងមិនសម្លាប់ខ្ញុំដោយខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ទេ»។¹³ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ទេ!
 យើងគ្រាន់តែសុំចង់លោកនឹងខ្សែហើយនាំលោកទៅឲ្យពួកគេ។ យើងស្ងៀមថាយើងមិនសម្លាប់លោកទេ»។ បន្ទាប់មក
 ពួកគេបានចងលោកនឹងខ្សែពួរថ្មីពីរខ្សែហើយនាំលោកចេញពីរូងភ្នំ។

¹⁴ពេលដែលលោកមកដល់លេហ៊ី ជនជាតិក៏លឺស្ទើរបានឃើញលោកហើយពួកគេស្រែកហៅឡើង។ គ្រានោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានសណ្ឋិតលើលោក
 ដែលនាំឲ្យលោកមានកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង។ ខ្សែពួរនៅលើដៃលោក ដូចជាអំបោះត្រូវភ្លើង ហើយបានរហូតចេញពីដៃលោក។

¹⁵លោកសាំសុនបានឃើញផ្ទាំងថ្មមួយរបស់សត្វលាដែលទើបសម្លាប់ថ្មីៗ លោកក៏បានរើសវាមកហើយប្រើវាសម្លាប់មនុស្សអស់មួយពាន់នាក់។

¹⁶លោកនិយាយថា៖ «ដោយសារឆ្អឹងថ្មាមរបស់សត្វលា ខ្ញុំបានប្រមូលខ្មោចដាក់គរលើគ្នា ដោយសារឆ្អឹងថ្មាមរបស់សត្វលា
 ខ្ញុំបានសម្លាប់មនុស្សអស់មួយពាន់នាក់»។

¹⁷ពេលដែលលោកនិយាយចប់ លោកក៏ប្រវាត់ឆ្អឹងនោះចោល ហើយគាត់ដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា រ៉ាម៉ា -លេហ៊ី។

¹⁸លោកស្រែកទឹកយ៉ាងខ្លាំងហើយគាត់ក៏ទូលទៅព្រះអម្ចាស់ថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានប្រទានអោយអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ទទួលជ័យជំនះយ៉ាងឧត្តម។
 ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ តើទូលបង្គំនឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារស្រែកទឹកឬ ហើយទូលបង្គំនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកជនមិនកាត់ស្បែកនេះឬអី?»។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់បានបំបែកបើកថ្មនៅលេហ៊ី ធ្វើឲ្យមានទឹកហូរចេញមក។ នៅពេលដែលលោកដឹកទឹកហើយ
 លោកក៏ត្រឡប់មកមានទឹកចិត្តនិងមានកម្លាំងឡើងវិញ។ ដូច្នេះ លោកដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា អេន-ហាកូន ហើយប្រភពទឹកនោះនៅលេហ៊ីរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁰លោកសាំសុនដឹកនាំលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នៅជំនាន់ដែលជនជាតិក៏លឺស្ទើរត្រួតត្រាលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល អស់រយៈពេលម្ភៃឆ្នាំ។

16 ¹លោកសាំសុនបានធ្វើដំណើរទៅក្រុងកាសា នៅទីនោះលោកបានឃើញស្រ្តីពេស្យាម្នាក់ ក៏ចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់នាង។²មានគេប្រាប់អ្នកក្រុងកាសាថា៖ «សាំសុននៅទីនេះ»។ ពួកគេបានដាក់គ្នាយាមល្បាត និងចាំឃ្លាំមើលលោកនៅមាត់ទ្វារក្រុង ពេញមួយយប់។ ពួកគេសឹងពេញមួយយប់។ ពួកគេនិយាយគ្នាថា៖ «ចូរយើងរង់ចាំរហូតដល់ភ្លឺ ចាំយើងសម្លាប់វា»។

³លោកសាំសុនសម្រាន្តដល់ពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ។ លុះកណ្តាលអធ្រាត្រលោកបានក្រោកឡើង ហើយលោកចាប់ទាញទ្វារក្រុងទាំងមូល និងសសរក្លោងទ្វារទាំងពីរ។ លោកទាញវាឡើង ទាំងរនុក និងលើរលើស្នា ហើយយកវាទៅដាក់នៅលើកំពូលភ្នំ ទល់មុខក្រុងហេប្រូន។
⁴បន្ទាប់ពីនោះមកលោកសាំសុនស្រឡាញ់ស្រ្តីម្នាក់ទៀតដែលរស់នៅត្រង់ច្រកភ្នំសូរេក។ នាងឈ្មោះថា ដេលីឡា។⁵អ្នកគ្រប់គ្រងជនជាតិភីលីស្ទីន បានមករកនាង ហើយនិយាយថា៖ «ចូរលោកល្បងសាំសុន ឲ្យបានដឹងថាតើគាត់មានកម្លាំងដ៏ខ្លាំងក្លានេះមកពីណា ហើយតើធ្វើដូចម្តេចទើបយើងអាចយកឈ្នះគាត់បាន? ដែលយើងអាចចាប់ចង និងបង្ក្រាបគាត់បាន។ រួចហើយយើងនឹងឲ្យប្រាក់នាងក្នុងម្នាក់មួយពាន់មួយរយស្ទឹង»។

⁶នាងដេលីឡា ក៏ល្បងលោមលោកសាំសុនដោយថា៖ «បងអើយ សូមអ្នកប្រាប់ខ្ញុំផង តើបងអាចមានកម្លាំងខ្លាំងយ៉ាងនេះដូចម្តេចបាន ហើយតើអ្នកណាម្នាក់អាចនឹងចាប់ចង បង្ក្រាបបងយ៉ាងដូចម្តេចបាន?» លោកក៏ឆ្លើយនឹងនាងថា៖ «ប្រសិនបើ គេយកខ្សែពួរស្រស់ដែលមិនទាន់ហាលស្ងួតនៅឡើយ ចំនួនប្រាំពីរខ្សែមកចងបង នោះបងនឹងទៅជាខ្សោយ ដូចជាមនុស្សធម្មតា»។
⁸ដូច្នេះ អ្នកត្រួតត្រាសាសន៍ភីលីស្ទីន បានយកខ្សែពួរស្រស់ហាលមិនទាន់ស្ងួតប្រាំពីរចង្វាយមកឲ្យដេលីឡា ហើយនាងបានចងលោកសាំសុន ជាមួយខ្សែទាំងនោះ។⁹នាងបានឲ្យមនុស្សលាក់ខ្លួនចាស់ម្នាក់ក្នុងផ្ទះ ក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុង។ បន្ទាប់មក នាងស្រែកប្រាប់គាត់ថា «បងសាំសុនអើយ ពួកភីលីស្ទីន មកចាប់បងហើយ!» ប៉ុន្តែ លោកផ្តាច់ខ្សែពួរនោះ ដូចជាខ្សែអំបោះដែលត្រូវភ្លើង។ ដូច្នេះ គេនៅតែពុំដឹងពីអាថ៌កំបាំងនៃកម្លាំងរបស់លោកដដែល។
¹⁰នាងដេលីឡានិយាយទៅលោកសាំសុនថា៖ «បងបានបញ្ឆោត និងកុហកអ្នក។ សូមប្រាប់ខ្ញុំ តើយ៉ាងណាទើបអាចចងបងបាន?»¹¹លោកប្រាប់នាងថា៖ «ប្រសិនបើ គេចងខ្ញុំនឹងខ្សែពួរដែលមិនដែលប្រើពីមុន នោះខ្ញុំនឹងទៅជាខ្សោយដូចជាមនុស្សធម្មតា»។¹²ដូច្នេះនាងដេលីឡាយកខ្សែពួរថ្មីមកចងលោក ហើយស្រែកប្រាប់លោកថា៖ «ពួកភីលីស្ទីនមកចាប់បងហើយ សាំសុនអើយ!» មានមនុស្សលាក់ខ្លួននៅក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុង។ ប៉ុន្តែ លោកផ្តាច់ពួរដែលចងដៃលោក ដូចជាផ្តាច់ខ្សែអំបោះ។

¹³នាងដេលីឡាពោលទៅកាន់លោកសាំសុនថា៖ «រហូតមកដល់ពេលនេះបងនៅតែបញ្ឆោត និងនិយាយកុហកខ្ញុំ។ សូមប្រាប់ខ្ញុំមក តើធ្វើដូចម្តេចទើបអាចចងបងបាន?» លោកប្រាប់នាងថា៖ «ប្រសិនបើ នាងក្រងសក់ខ្ញុំប្រាំពីរកម្រងភ្ជាប់ទៅនឹងក៏តម្បាញ នោះខ្ញុំនឹងទៅជាខ្សោយដូចមនុស្សធម្មតា»។¹⁴នៅពេលដែលលោកសម្រាន្តលក់ នាងដេលីឡាបានក្រងសក់លោកប្រាំពីរកម្រង ហើយចងភ្ជាប់សក់របស់លោកទៅនឹងក៏តម្បាញ ហើយនាងស្រែកប្រាប់លោកថា៖ «បងសាំសុនអើយ ពួកភីលីស្ទីន មកចាប់បងហើយ!» លោកសាំសុនភ្ញាក់ឡើង ហើយកន្ត្រាក់រំលឹកទាំងស្ទឹង ទាំងក៏តម្បាញទៀតផង។

¹⁵នាងពោលទៅគាត់ថា៖ «តើបងនិយាយថា បងស្រឡាញ់អ្នក ដូចម្តេច នៅពេលដែលបងមិនប្រាប់ពីការសម្ងាត់របស់បងអោយអ្នកដឹង? មើល! បងបានបញ្ឆោតខ្ញុំបីដងហើយ ហើយមិនបានប្រាប់ខ្ញុំថា បងមានកម្លាំងដ៏អស្ចារ្យនេះយ៉ាងដូចម្តេច»។
¹⁶ជារៀងរាល់ថ្ងៃនាងរំលឹកលោកយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងសំដីរបស់នាង ដែលធ្វើឲ្យលោកធុញចប់ស្ទើរដាច់ខ្យល់ស្លាប់។
¹⁷ដូច្នេះ លោកបានប្រាប់នាងគ្រប់យ៉ាង និងនិយាយទៅកាន់នាងថា៖ «បងមិនដែលកាត់ឬកោរសក់លើក្បាលរបស់បងទេ គឺបងត្រូវបានញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់តាំងពីបងចាប់កំណើតក្នុងផ្ទៃម្តាយរបស់បងម្តេច។ បើបងកោរសក់ចេញ នោះកម្លាំងរបស់បងនឹងចេញពីខ្លួនរបស់បង ហើយបងនឹងទៅជាខ្សោយ និងដូចជាមនុស្សធម្មតា»។

¹⁸នៅពេលដែលដេលីឡា ឃើញថាលោកបានប្រាប់អាថ៌កំបាំងគ្រប់យ៉ាងដល់នាងហើយ នាងបានហៅអ្នកត្រួតត្រាភីលីស្ទីនមកដោយនិយាយថា៖ «សូមមកម្តងទៀតចុះ គាត់បានប្រាប់អាថ៌កំបាំងគ្រប់យ៉ាងដល់ខ្ញុំហើយ។ នោះអ្នកត្រួតត្រាបានមកដល់នាង ទាំងយកប្រាក់នៅនឹងដៃមកជាមួយពួកគេផង។»
¹⁹នាងបានដាក់អោយលោកសាំសុនសម្រាន្តលើក្បាលរបស់នាង រហូតដល់លក់។ នាងបានហៅមនុស្សម្នាក់មកកោរកម្រងសក់ទាំងប្រាំពីររបស់លោក លោកចាប់ផ្តើមខ្សោយ កម្លាំងរបស់លោកក៏ចេញពីខ្លួនរបស់លោកទៅ។

²⁰នាងស្រែកឡើងថា៖ «ពួកភីលីស្ទីនមកចាប់បងហើយ សាំសុនអើយ!» លោកបានក្រោកពីដំណេកហើយនិយាយថា៖ «បងនឹងក្រោកឡើងដូចជាដល់ដង ហើយបងនឹងរលាស់ខ្លួនរបស់បងអោយមានសេរីភាព»។ ប៉ុន្តែលោកមិនបានដឹងទេថា ព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពីលោកហើយនោះទេ។

²¹ពួកភីលីស្ទីនបានចាប់លោកហើយខ្វះភ្នែកទាំងពីររបស់លោក។ ពួកគេនាំលោកទៅក្រុងកាសា ដោយយកច្រវាក់លង្ហិនមកដាក់លោក និងបង្ខំលោកឲ្យបង្ហូរត្បាល់នៅក្នុងគុក។²²សក់របស់គាត់ចាប់ផ្តើមដុះឡើងវិញបន្ទាប់ពីគេកោរនោះ។

²³ពួកត្រួតត្រាភីលីស្ទីនបានប្រមូលគ្នា ធ្វើពិធីបុណ្យអបអរសាទរដល់ជម្នះរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះដាក់ុនរបស់ពួកគេផង។ ពួកគេនិយាយថា៖ «ព្រះរបស់យើងបានប្រគល់សាំសុនដែលជាសត្រូវរបស់យើងមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់យើង»។²⁴ពេលឃើញរូបព្រះរបស់គេ ពួកគេសរសើរឡើងព្រះរបស់គេ និយាយថា៖ «ព្រះរបស់យើង បានបង្ក្រាបសត្រូវរបស់យើង គឺអ្នកដែលបានបំផ្លាញប្រទេស និងបានសម្លាប់ប្រជាជនជាច្រើនរបស់យើង ហើយក៏ប្រគល់គេមកឲ្យយើង»។

²⁵ពេលដែលកំពុងសប្បាយរីករាយនោះពួកគេនិយាយថា៖ «ចូរហៅសាំសុនមក អើយវាឡូកកំប្លែងឲ្យយើងសើច»។ ពួកគេក៏បានហៅលោកចេញមកដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេសើច។ ពួកគេបានដាក់លោកឲ្យឈរនៅចន្លោះសសរ។

²⁶លោកសាំសុនបាននិយាយទៅកាន់ក្មេងដែលកាន់ដៃលោកនោះថា៖ «សូមនាំខ្ញុំទៅក្បែរសសរដែលទ្រវិហារ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចផ្អែកខ្លួនលើសសរនោះផង»។

²⁷ពេលនោះក្នុងវិហារពេញទៅដោយមនុស្សទាំងប្រុសទាំងស្រី រួមទាំងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់សាសន៍ភីលីស្ទីនទាំងអស់ក៏នៅទីនោះដែរ។ ហើយមានមនុស្សប្រមាណជាបីពាន់នាក់ផ្សេងទៀតដែលឈរ ដើម្បីមើលលោកសាំសុនឡូក។

²⁸លោកសាំសុនស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ឪពុកអម្ចាស់អើយ សូមកុំភ្លេចទូលបង្គំឡើយ! សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានកម្លាំងដល់ទូលបង្គំម្តងនេះទៀតចុះ គឺក្នុងពេលមួយបំប្រិចភ្នែក ដែលទូលបង្គំអាចសងសឹកចំពោះពួកភីលីស្ទីន ដែលបានខ្វះភ្នែកទាំងពីររបស់ទូលបង្គំនោះផង»។²⁹លោកសាំសុនដាក់ដៃលើសសរកណ្តាលទាំងពីរដែលទ្រវិហារ ហើយលោកសង្កត់ដៃស្តាំទៅលើសសរនៅខាងស្តាំ ហើយដៃឆ្វេងសង្កត់ទៅលើសសរដែលនៅខាងឆ្វេង។

³⁰លោកស្រែកឡើងថា៖ «សូមឲ្យខ្ញុំស្លាប់រួមជាមួយពួកភីលីស្ទីននេះទៅចុះ!» លោកបញ្ចេញកម្លាំងច្រានសសរអស់ទំហឹង ហើយវិហារក៏រលំសង្កត់ពួកអ្នកគ្រប់គ្រង និងមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅទីនោះ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលលោកបានសម្លាប់នៅពេលលោកស្លាប់មានច្រើនជាង មនុស្សដែលលោកបានសម្លាប់នៅអំឡុងពេលដែលលោកនៅរស់។³¹បងប្អូន និងសាច់ញាតិរបស់លោកបានទៅយកសពរបស់លោក

ហើយគេបញ្ចុះសពរបស់លោកនៅក្នុងផ្នូរលោកម៉ាណូអា ដែលជាឪពុករបស់លោក នៅចន្លោះសូអា និងអេសថាល។
លោកសាំសុនដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលម្ភៃឆ្នាំ។

17 ¹គ្រានោះមានបុរសម្នាក់នៅតំបន់ភ្នំ អេប្រាអ៊ឹម ឈ្មោះមីកា។²គាត់ពេលទៅម្តាយរបស់គាត់ថា៖ «តើម៉ែមាននឹកចាំទេ ពេលដែលគេលួចលុយម៉ែមួយពាន់មួយរយស្ទឹងនោះ ម៉ែបានដាក់បណ្តាសាចារនៅចំពោះមុខខ្ញុំ! ម៉ែលី! នេះនៃប្រាក់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំ។ គឺខ្ញុំបានយកវា»។ ម្តាយរបស់គាត់ពេលថា «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរកូន!»។

³លោកក៏បានប្រគល់ប្រាក់មួយពាន់មួយរយស្ទឹងទៅឲ្យម្តាយរបស់គាត់វិញ ហើយម្តាយរបស់គាត់និយាយ៖ «ម្តាយបានសម្រេចថ្វាយប្រាក់នេះទៅព្រះអម្ចាស់ហើយ ដើម្បីឲ្យកូនយកប្រាក់នេះទៅរំលាយហើយសិតធ្វើជារូបព្រះ។ ដូច្នេះ ម៉ែប្រគល់ប្រាក់នេះទៅឲ្យកូន»។

⁴នៅពេលដែលលោកប្រគល់ប្រាក់នោះទៅឲ្យម្តាយរបស់លោក ម្តាយគាត់បានដកប្រាក់ពីរយស្ទឹងប្រគល់ទៅឲ្យពួកជាងស្មិតរំលាយ និងសិតធ្វើរូបព្រះព្រមទាំងរូបសំណាក រួចពួកគេយករូបនោះទៅដាក់ក្នុងផ្ទះរបស់លោកមីកា។

⁵ដូច្នេះ លោកមីកាមានកន្លែងមួយថ្វាយបង្គំព្រះនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ គាត់ក៏បានធ្វើរូបព្រះ និងរូបសំណាកជាច្រើនសម្រាប់គោរពបូជា ហើយគាត់បានតែងតាំងកូនប្រុសរបស់គាត់ម្នាក់ឲ្យធ្វើជាបូជាចារ្យ។⁶នៅដំនាននោះមិនមានស្តេចគ្រងរាជ្យលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទេ ម្នាក់ៗធ្វើអ្វីតាមទំនើងចិត្តដែលគេគិតថាត្រឹមត្រូវសម្រាប់គេ។

⁷មានយុវជនម្នាក់រស់នៅភូមិបេឡេហ៊ឹម ក្នុងស្រុកយូដា។ គាត់រស់នៅទីនោះដើម្បីបំពេញភារកិច្ចរបស់គាត់។⁸គាត់បានចាកចេញពីបេឡេហ៊ឹម ក្នុងស្រុកយូដា ហើយស្វែងរកកន្លែងរស់នៅផ្សេងទៀត។ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើដំណើរដល់ផ្ទះរបស់លោកមីកា ក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម។⁹លោកមីកាមានប្រសាសន៍ថា៖ «តើលោកអញ្ជើញមកពីណា?» បុរសនោះតបថា «ខ្ញុំជាពួកលេវី មកពីភូមិបេឡេហ៊ឹម ក្នុងស្រុកយូដា ខ្ញុំកំពុងធ្វើដំណើរស្វែងរកកន្លែងដែលខ្ញុំអាចរស់នៅបាន»។

¹⁰លោកមីកាពោលថា៖ «សូមស្នាក់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំចុះ ហើយមកធ្វើជាបូជាចារ្យគ្រប់គ្រងលើផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងជូនលោកដប់ស្ទឹងក្នុងមួយឆ្នាំ សម្លៀកបំពាក់ និងអាហារសម្រាប់លោក»។ បុរសលេវីនោះក៏យល់ព្រមរស់នៅផ្ទះរបស់លោក។¹¹បុរសលេវីបានរស់នៅជាមួយលោកមីកា ហើយលោកមីកាចាត់ទុកគាត់ដូចជាកូនបង្កើត។

¹²លោកមីកាបានតែងតាំងបុរសនោះជាបូជាចារ្យ ហើយឲ្យរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់។¹³លោកមីកាពោលថា៖ «ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់ខ្ញុំមិនខាន ពីព្រោះមានបុរសលេវីម្នាក់ជាបូជាចារ្យរបស់ខ្ញុំ»។

18¹ គ្រានោះមិនមានស្តេចគ្រប់គ្រងលើប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទេ។ កូនចៅនៃកុលសម្ព័ន្ធដាន់បានសង្ឃឹមមើលទឹកដីសម្រាប់ពួកគេរស់នៅ កាលគ្រានោះពួកគេមិនទាន់មានទឹកដីដូចកុលសម្ព័ន្ធដទៃទៅឡើយទេ។² កូនចៅដាន់បានជ្រើសរើសមនុស្សចំនួនប្រាំនាក់តាមចំនួនមេគ្រូរបស់ពួកគេ ដែលជាអ្នកចម្បាំងដ៏មានជំនាញពី សូម៉ា និងពីអេសថោល ឲ្យស៊ើបពិនិត្យមើលទឹកដី។ អ្នកទាំងនោះនិយាយថា៖ «ចូរទៅហើយពិនិត្យមើលទឹកដី»។ ពួកអ្នកស៊ើបបានមកដល់ នៅតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម នៅយប់នោះពួកគេបានចូលទៅសម្រាកនៅផ្ទះរបស់លោកមីកា។

³ នៅពេលពួកគេនៅក្បែរផ្ទះលោកមីកា ពួកគេបានឮសម្លេងរបស់យូដផនលេវី ដូច្នេះ ពួកគេបានឈប់នៅទីនោះហើយសួរគាត់ថា៖

«តើអ្នកណាបាននាំអ្នកមកទីនេះ? តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីនៅទីនេះ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនៅទីនេះ?»⁴ គាត់ក៏ឆ្លើយថា

«គឺលោកមីកាបានតែងតាំងខ្ញុំជាបូជាច្បាញ»។

⁵ ពួកគេពោលថា៖ «ដូច្នេះ ចូរទូលសួរព្រះអម្ចាស់ថា តើយើងអាចដឹងថា ដំណើរដែលយើងធ្វើនឹងបានជោគជ័យឬយ៉ាងណា?»។

⁶ លោកបូជាច្បាញតបទៅពួកគេថា៖ «សូមទៅដោយក្តីសុខសាន្តចុះ ព្រះអម្ចាស់នឹងគង់ជាមួយអស់លោកក្នុងដំណើររបស់អស់លោកហើយ»។

⁷ បន្ទាប់មក បុរសទាំងប្រាំនាក់បានចាកចេញពីទីនោះទៅដល់ក្រុងឡាអ៊ឹស នៅទីនោះពួកគេបានឃើញប្រជាជនរស់នៅដោយឥតការអ្វីឡើយ គឺគេរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្ត និងស្ងៀមស្ងាត់ដូចជាអ្នកស្រុកស៊ីដូនដែរ។ នៅទីនោះ មិនមានអ្នកណាជិះជាន់សង្កត់សង្កិនពួកគេទេ។ ប៉ុន្តែ

ពួកគេរស់នៅឆ្ងាយពីស៊ីដូន ហើយគ្មានទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកផ្សេងទេ។⁸ ពួកគេបាននាំគ្នាត្រឡប់សូម៉ា និងអេសថោលវិញ។ បងប្អូនរបស់គេបានសួរ៖

«តើដំណើររបស់ពួកគេនោះយ៉ាងណាហើយ?»

⁹ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «មក! ចូរយើងទៅវាយពួកគេ! យើងបានឃើញទឹកដីនោះហើយ វាល្អខ្លាំងណាស់។ តើអ្នករាល់គ្នានឹងមិនធ្វើអ្វីមួយទេឬ?

កុំនៅយឺតយ៉ាវក្នុងការវាយប្រហារ និងដណ្តើមទឹកដីនោះឡើយ។

¹⁰ ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាទៅដល់អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញមនុស្សមួយក្រុមដែលរស់នៅដោយឥតមានការអ្វីឡើយ ហើយទឹកដីក៏ធំទូលាយ!

គឺព្រះអម្ចាស់ប្រគល់វាមកឲ្យអ្នករាល់គ្នាហើយ គឺជាទឹកដីដ៏សម្បូរបូជា ឥតខ្ចះអ្វីឡើយ»។

¹¹ ដូច្នេះ មនុស្សប្រាំមួយរយនាក់នៃកុលសម្ព័ន្ធដាន់ ប្រដាប់ដោយអាវុធ ហើយចាកចេញពីសូម៉ា និងអេសថោលទៅ។¹² ពួកគេបានឡើងទៅបោះទ័ពនៅខាងលិច

គារីយ៉ាត-យារីម ក្នុងស្រុកយូដា។ ហេតុនេះហើយ ពួកគេបានហៅកន្លែងនោះថា «ជំរំដាន់» រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។

¹³ ពួកគេបានចាកចេញពីទីនោះទៅកាន់តំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម ហើយមកដល់ផ្ទះលោកមីកា។¹⁴ បន្ទាប់មក មនុស្សទាំងប្រាំនាក់ដែលបានទៅស៊ើបនៅឡាអ៊ឹស

ហើយនិយាយទៅកាន់បងប្អូនរបស់គេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាដឹងឬទេថាក្នុងចំណោមផ្ទះទាំងនេះ មានផ្ទះមួយដែលមានរូបបដិមា និងរូបចំលាក់ជាច្រើន

ព្រមទាំងរូបព្រះមួយ និងរូបសំណាកមួយទៀតធ្វើពីប្រាក់? ដូច្នេះ បងប្អូនដឹងហើយថាគួរធ្វើយ៉ាងណា?»

¹⁵ ដូច្នេះ ពួកគេបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោកមីកា ហើយសួរសុខទុក្ខបុរសលេវីដែលស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះនោះ។¹⁶ តែច្បាស់នេះពួកគេដាន់ទាំងប្រាំមួយរយនាក់

ដែលប្រដាប់ដោយអាវុធនៅនឹងដៃ បានឈរនៅមុខច្រកចូលផ្ទះដែរ។

¹⁷ បុរសទាំងប្រាំនាក់ដែលបានទៅស៊ើបមើលទឹកដីនោះ ក៏បានចូលទៅក្នុងផ្ទះហើយពួកគេបានយករូបសំណាក រូបបដិមា និងរូបព្រះផ្សេងៗ

ព្រមទាំងរូបចម្លាក់ដែលធ្វើពីប្រាក់ នៅពេលដែលបូជាច្បាញឈរក្បែរច្រកចូលជាមួយមនុស្សទាំងប្រាំមួយរយនាក់ដែលប្រដាប់ដោយអាវុធ។

¹⁸ ពេលដែលពួកគេចូលទៅក្នុងផ្ទះលោកមីកា ហើយយករូបសំណាក រូបបដិមា និងរូបព្រះផ្សេងៗ ព្រមទាំងរូបចម្លាក់ដែលធ្វើពីប្រាក់

បូជាច្បាញពោលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាកំពុងធ្វើអ្វី?»

¹⁹ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ចូរស្ងៀមស្ងាត់ទៅ! យកដៃបិតមាត់របស់អ្នកហើយមកជាមួយយើង ចូរមកធ្វើជាឪពុក និងជាបូជាច្បាញរបស់យើង! តើវាមិនប្រសើរទេឬ

ដែលអ្នកមកធ្វើជាបូជាច្បាញសម្រាប់អំបូរមួយក្នុងកុលសម្ព័ន្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជំនួសការធ្វើជាបូជាច្បាញសម្រាប់មនុស្សតែម្នាក់ក្នុងគ្រួសារតែមួយ»។

²⁰ បូជាច្បាញមានចិត្តត្រេកអរខ្លាំងនឹងសំណើនេះ។ លោកបានយករូបសំណាក រូបបដិមា និងរូបព្រះផ្សេងៗ ព្រមទាំងរូបចម្លាក់ដែលធ្វើពីប្រាក់

ហើយចាកចេញទៅជាមួយពួកគេ។

²¹ ពួកគេបន្តដំណើរទៀត ដោយដាក់ក្មេងៗ ក្មេងសត្វ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេនៅខាងមុខ។²² លុះពួកគេធ្វើដំណើរចេញឆ្ងាយពីផ្ទះលោកមីកាបន្តិចហើយ

ទើបលោកមីកា និងអ្នកជិតខាងប្រមូលគ្នាដេញតាម ពួកគេតាមទាន់ហើយស្រែកសួរកូនចៅដាន់²³ កូនចៅដាន់ក៏តបទៅលោកមីកាវិញថា៖

«តើមានការអ្វីបានជាប្រមូលគ្នាមកដូច្នេះ?»

²⁴ លោកមីកាឆ្លើយថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានលួចព្រះដែលយើងបានធ្វើ អ្នករាល់គ្នាបានយកបូជាច្បាញរបស់យើង ហើយអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែចាក់ចេញ។

តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលខ្ញុំភ្លេច? តើអ្នកអាចសួរខ្ញុំម្តេចបានថា តើយើងរំខានអ្វីដល់អ្នក?»²⁵ ដូច្នេះ កូនចៅដាន់តបទៅគាត់ថា៖

«លោកមិនគួរឲ្យយើងបានឮអ្វីដែលលោកបាននិយាយនោះទេ ព្រោះប្រសិនបើមានអ្នកណាក្នុងចំណោមយើងខឹងសប្បាយឡើង គេអាចនឹងសម្លាប់លោក

និងគ្រួសាររបស់លោកផង»។²⁶ បន្ទាប់មក កូនចៅដាន់ធ្វើដំណើរបន្តទៅមុខ។ នៅពេលដែលលោកមីកាឃើញថាកូនចៅដាន់មានកម្លាំងខ្លាំងជាងលោក

លោកក៏បកក្រោយត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។

²⁷ កូនចៅដាន់បានដណ្តើមយកអ្វីៗដែលលោកមីកាបានបង្កើត សូម្បីតែបូជាច្បាញក៏នាំយកទៅជាមួយដែរ ហើយពួកគេវាយលុកក្រុងឡាអ៊ឹស

ទាំងសម្លាប់រង្គាលប្រជាជនដែលរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្ត និងស្ងៀមស្ងាត់ ព្រមទាំងដុតក្រុងចោលទៀតផង។

²⁸ ក្រុងឡាអ៊ឹសជាក្រុងដែលស្ថិតនៅក្នុងជ្រលងភ្នំបេត-អេហ្សេ ដែលនៅឆ្ងាយពីក្រុងស៊ីដូន ហើយពួកគេក៏មិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកណាដែរ ដូច្នេះហើយ

ទើបមិនមានអ្នកណាសង្រ្គោះពួកគេឡើយ។ កូនចៅដាន់បានសង់ទីក្រុងឡើងវិញ ហើយរស់នៅទីនោះ។²⁹ ពួកគេបានប្តូរឈ្មោះក្រុងឡាអ៊ឹស

ដែលធ្លាប់ប្រើពីមុនទៅជា «ក្រុងដាន់» តាមឈ្មោះបុព្វបុរសរបស់គេវិញ ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកយ៉ាកូប។

³⁰ កូនចៅបានយករូបព្រះមកតម្កល់សម្រាប់ពួកគេថ្វាយបង្គំ។ ពួកគេបានតែងតាំងលោកយ៉ូណាថាន់ កូនប្រុសរបស់លោកគែរសូម

ដែលត្រូវជាពូជពង្សរបស់លោកម៉ូសេ ឲ្យធ្វើជាបូជាច្បាញ សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធដាន់ រហូតដល់ជំនាន់ដែលប្រជាជនត្រូវរៀនទៅជាឈ្មើយ។³¹ ដូច្នេះ

ពួកគេនៅតែថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់លោកមីកា ក្នុងអំឡុងពេលដែលពួកគេមានព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅស៊ីឡូ។

19¹ នៅគ្រានោះក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលមិនមានស្តេចសោយរាជ្យទេ កាលនោះមានបុរសម្នាក់ពីកូលសម្ព័ន្ធលេវី រស់នៅប៉ែកខាងត្បូងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម។ គាត់បានយកស្រ្តីម្នាក់ពីភូមិបេឡេហ៊ឹម ក្នុងស្រុកយូដា មកធ្វើជាប្រពន្ធចុង។² ប៉ុន្តែ នាងបានក្បត់ចិត្តប្តី ហើយនាងបានចាកចេញពីប្តី ត្រឡប់ទៅផ្ទះឪពុករបស់នាង នៅភូមិបេឡេហ៊ឹម ក្នុងស្រុកយូដាវិញ ហើយនាងរស់នៅទីនោះអស់រយៈពេលបួនខែ។

³ ប្តីរបស់នាងបានធ្វើដំណើរទៅតាមក្នុងគោលបំណងល្អលោមនាងអោយត្រឡប់មកវិញ។ គាត់បានយកអ្នកបម្រើ និងលាមួយគូរទៅជាមួយ។ ប្រពន្ធរបស់គាត់បាននាំគាត់ចូលទៅក្នុងផ្ទះឪពុករបស់នាង។ ពេលដែលឪពុកនាងបានឃើញគាត់បានទទួលដោយអំណរ។

⁴ ឪពុកក្មេករបស់គាត់បានយាត់គាត់ឲ្យស្នាក់នៅទីនោះចំនួនបីថ្ងៃ។ បុរសនោះបរិភោគអាហារ និងស្រា ហើយសម្រាន្តនៅទីនោះ។

⁵ នៅថ្ងៃទីបួន បុរសនោះនិងអ្នកបម្រើបានក្រោកពីព្រលឹម រៀបចំនឹងចាកចេញ ប៉ុន្តែឪពុករបស់ស្រ្តីបានពោលទៅកាន់កូនប្រសារថា «ចូរទទួលទានអាហារអោយមានកម្លាំងសិន សឹមចេញដំណើរទៅ។»⁶ ដូច្នេះទាំងពីរនាក់ ក៏អង្គុយចុះ បរិភោគអាហារនិងស្រាជាមួយគ្នា។ បន្ទាប់មកឪពុករបស់ស្រ្តីបាននិយាយទៅកាន់កូនប្រសារថា៖ «សូមកូនសម្រាកនៅទីនេះមួយយប់ទៀតសិនទៅ។»

⁷ បុរសលេវីក្រោកឡើងរៀបនឹងចាកចេញ តែដោយឪពុកក្មេកចេះទទួចអង្វរពេក គាត់ក៏ប្តូរគំនិតហើយព្រមស្នាក់នៅទីនោះមួយយប់ទៀត។⁸ នៅព្រលឹមថ្ងៃទីប្រាំ បុរសលេវីបានក្រោកឡើងរៀបចំចេញដំណើរ ប៉ុន្តែ ឪពុករបស់ស្រ្តីនិយាយទៅគាត់ថា៖ «សូមកូនពិសារអាហារសិន ចាំដល់ថ្ងៃជ្រុះសឹមចេញដំណើរទៅចុះ»។ ដូច្នេះ ពួកគេនាំគ្នាបរិភោគ។

⁹ នៅពេលដែលបុរសលេវី ប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ ហើយនិងនាក់បម្រើរៀបចំដំណើរ ឪពុកក្មេករបស់គាត់និយាយថា៖ «មើល ឥឡូវនេះជ្រុលពេលហើយ ហើយថ្ងៃក៏ជិតលិចដែរ។ សម្រាកនៅទីនេះលេងសិនចុះ ស្លែកសឹមនាំគ្នាចេញដំណើរពីព្រលឹមត្រឡប់ទៅផ្ទះ»។

¹⁰ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានយល់ព្រមសម្រាកនៅទីនោះទេ គឺគាត់បានក្រោកឡើង នាំប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ និងសត្វលាទាំងពីររបស់គាត់ដែលមានចងកែប្រែជាស្រេច ហើយចាកចេញទៅ។ គាត់បានធ្វើដំណើរទៅទល់មុននឹងទីក្រុងយេរូសាឡឹម។¹¹ ពេលដែលពួកគេទៅជិតដល់យេរូសាឡឹម ថ្ងៃក៏ជិតលិចទៅហើយ អ្នកបម្រើនិយាយទៅកាន់ម្ចាស់របស់គាត់ថា៖ «យើងគួរតែចូលទៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយសម្រាកនៅក្នុងក្រុងនៅយប់នេះ»។

¹² ចៅហ្វាយរបស់គាត់ឆ្លើយទៅគាត់ថា «យើងនឹងមិនចូលទៅក្នុងក្រុងរបស់ជនបរទេសដែលមិនមែនជាប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលនោះទេ។ យើងនឹងធ្វើដំណើរទៅក្រុងគីរៀរ»។¹³ គាត់និយាយទៅយុវជននេះថា៖ «តោះយើងទៅកន្លែងផ្សេងទៀតដែល ហើយយើងនឹងសម្រាកនៅក្នុងគីរៀរ ឬក្នុងវ៉ាម៉ា»។

¹⁴ ដូច្នេះ ពួកគេបន្តដំណើរទៅទៀត ហើយថ្ងៃបានលិចនៅពេលដែលពួកគេមកជិតដល់គីរៀរ នៅក្នុងទឹកដីបេនយ៉ាមីន។

¹⁵ ពួកគេចូលទៅក្នុងទីក្រុងហើយហើយសម្រាកនៅក្នុងក្រុងគីរៀរ។ ពួកគេអង្គុយនៅតាមផ្លូវក្រុង ប៉ុន្តែ

មិនមានអ្នកណាម្នាក់មកអញ្ជើញពួកគេឲ្យទៅសម្រាកនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួនឡើយ។

¹⁶ នៅពេលល្ងាចមានលោកតាម្នាក់ដែលត្រឡប់មកពីចម្ការរបស់គាត់។ គាត់មានដើមកំណើតពីតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម ហើយគាត់មករស់នៅគីរៀរ ដែលមានសុទ្ធតែមនុស្សពីកូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។¹⁷ នៅពេលដែលគាត់ក្រឡេកឃើញអ្នកដំណើរអង្គុយនៅតាមផ្លូវដូច្នេះ លោកតានិយាយថា៖ «តើអ្នកធ្វើដំណើរទៅណា មកពីណាដែរ?»។

¹⁸ បុរសលេវីតបវិញថា៖ «យើងខ្ញុំមកពីភូមិបេឡេហ៊ឹម ក្នុងស្រុកយូដា ហើយខ្ញុំកំពុងធ្វើដំណើរទៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ដែលជាព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់វិញ ប៉ុន្តែ មិនមានអ្នកណាម្នាក់ទទួលយើងឲ្យស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គេឡើយ។»¹⁹ យើងមានចំបើងនិងស្មៅសម្រាប់សត្វលារបស់យើង ហើយនេះជាអាហារសម្រាប់ខ្ញុំ ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ និងអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំដែរ យើងមិនត្រូវការអ្វីឡើយ»។

²⁰ លោកតាក៏ពោលទៅកាន់គាត់ថា៖ «ខ្ញុំសូមស្វាគមន៍អ្នក នៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងប្រគល់នូវអ្វីៗដែលអ្នកត្រូវការ។ ដូច្នេះ មិនត្រូវសម្រាកនៅតាមផ្លូវដូច្នេះទេ។»²¹ លោកតាក៏នាំបុរសលេវីទៅផ្ទះរបស់គាត់ ហើយឲ្យចំណីសត្វលារបស់គាត់។ ពួកគេបានលាងជើង ហើយបរិភោគអាហារនិងស្រា។

²² នៅពេលដែលពួកគេកំពុងតែបរិភោគយ៉ាងរីករាយ មានមនុស្សពាលក្នុងក្រុងនោះ បានមកឡោមព័ទ្ធផ្ទះ ហើយគេបានឆ្លងខ្លាំងៗ។

ពួកគេស្រែកហៅលោកតាថា៖ «ចូរនាំអ្នកដែលស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកមកក្រៅ ដើម្បីឲ្យយើងរួមដំណេកជាមួយគេ»។²³ លោកតាម្ចាស់ផ្ទះបានចេញទៅ ហើយនិយាយជាមួយគេថា៖ «ទេ! បងប្អូនអើយ សូមកុំប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នេះឡើយ! បុរសនេះជាភ្ញៀវនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំ សូមកុំប្រព្រឹត្តអំពើចោកទាបនេះឡើយ!

²⁴ មើល កូនស្រីរបស់ខ្ញុំគឺនៅព្រហ្មចារីយ៍នៅឡើង ហើយប្រពន្ធចុងរបស់លោកគឺនៅទីនេះដែរ។ សូមនាំពួកគេទៅជាមួយចុះ។ ខ្ញុំនឹងនាំពួកគេចេញមក ហើយសូមធ្វើចំពោះពួកគេស្រេចតែចិត្តអ្នកចង់ទៅចុះ។ ប៉ុន្តែ សូមកុំប្រព្រឹត្តការចោកទាបជាមួយបុរសនេះឡើយ។»²⁵ តែមនុស្សទាំងនោះមិនស្តាប់គាត់ទេ ដូច្នេះ បុរសលេវីក៏នាំប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ទៅខាងក្រៅប្រគល់ឲ្យពួកគេ។ ពួកវានាំគ្នាវលោកលើនាង ហើយធ្វើបាបនាងមួយយប់រហូតទាល់ភ្លឺ ទើបលែងនាងត្រឡប់មកវិញ។²⁶ ពេលព្រលឹមស្រាងៗ ស្រ្តីបានដើរមកដួលនៅមាត់ច្រកចូលផ្ទះលោកតា ដែលប្តីនាងស្នាក់នៅ។ នាងនៅទីនោះរហូតដល់ថ្ងៃរះ។

²⁷ លុះព្រឹកឡើងប្តីរបស់នាងបើកទ្វារផ្ទះ ហើយចេញទៅក្រៅ ដើម្បីបន្តដំណើរទោះទៀត។ គាត់ក៏ឃើញប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ដួលដេកនៅច្រកទ្វារចូល ដោយដៃទាំងពីរតោងមាត់ទ្វារបងផង។²⁸ បុរសលេវីហៅនាងថា៖ «ក្រោកឡើង យើងទៅមុនទៀត!» ប៉ុន្តែ មិនមានចម្លើយទេ។ លោកលើកនាងដាក់នៅលើខ្នងលា ហើយរំលត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញ។

²⁹ ពេលដែលបុរសលេវីបានមកដល់ផ្ទះ គាត់បានយកកាំបិតមកកាត់សាតប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ជាដប់ពីរកំណាត់ ហើយផ្ញើកំណាត់នីមួយៗទៅកាន់កូលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។³⁰ គ្រប់គ្នាបានឃើញហើយក៏និយាយថា៖ «តាំងពីអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីព្វមកដល់សព្វថ្ងៃនេះមិនដែលមានហេតុការណ៍បែបនេះកើតឡើងឡើយ។ ដូច្នេះ ត្រូវតែពិចារណាអោយបានល្អិតល្អន់ ហើយពិភាក្សាគ្នា តើយើងគួរសម្រេចបែបណា!»។

¹ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់បានប្រមូលគ្នាមកដូចជាមនុស្សតែម្នាក់ ចាប់ពីក្រុងដាន់រហូតដល់បៀសេបា រួមទាំងប្រជាជនពីទឹកដីកាឡាត ហើយពួកគេមកប្រជុំគ្នានៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅមីសប៉ា។

²ពួកមេដឹកនាំនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលក៏មានវត្តមាននៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ គឺមានពលថ្មើរជើងចំនួន បួនសែននាក់ដែលប្រដាប់ដោយអាវុធ។

³កូនចៅបេនយ៉ាមីនបានទទួលដំណឹងថា ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលបានមកដល់មីសប៉ាហើយ។ ពេលនោះប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលបានសួរថា៖ «ចូរប្រាប់យើងមកមើលតើឧក្រិដ្ឋកម្មនេះកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច?»។⁴បុរសលេវីជាប្តីរបស់ស្រ្តីដែលត្រូវបានសម្លាប់នោះឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរទៅគឺបៀវនៅក្នុងទឹកដីបេនយ៉ាមីន ខ្ញុំនិងប្រពន្ធចងរបស់ខ្ញុំបានសម្រាកនៅទីនោះ។

⁵នៅយប់នោះពួកមេដឹកនាំនៃគឺបៀវបានមកវាយប្រហារខ្ញុំដោយឡែកពីទ្វារផ្ទះដែលខ្ញុំស្នាក់នៅ និងចង់សម្លាប់ខ្ញុំផង។ ពួកគេបានចាប់រំលោភប្រពន្ធចងរបស់ខ្ញុំរហូតដល់នាងស្លាប់។⁶ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏យកសពរបស់នាងមកកាត់ជាកំណាត់។ ហើយដើរទៅគ្រប់តំបន់នៅស្រុកអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់ ព្រោះពួកគេបានប្រព្រឹត្តិអំពើដ៏ឃោរឃៅបំផុតក្នុងទឹកដីអ្វីស្រាវអែល។⁷ឥឡូវនេះ សូមបងប្អូនជាប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់ពិភាក្សាគ្នា ហើយសម្រេចចិត្តទៅចុះ»។

⁸ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់បានក្រោកឡើងដូចមនុស្សតែម្នាក់ ពួកគេនិយាយថា៖ «នឹងមិនមានអ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមយើង ត្រឡប់ទៅទីលំនៅរបស់ខ្លួនវិញទេ ទោះបីអ្នកនោះរស់ក្នុងតង់ឬជំរក!»⁹គឺយើងត្រូវប្រព្រឹត្តបែបនេះចំពោះពួកគេ គឺយើងត្រូវវាយប្រហារពួកគេដោយចាប់ឆ្នោត។

¹⁰យើងត្រូវជ្រើសរើសមនុស្សមួយភាគដប់ ពីកុលសម្ព័ន្ធទាំងប៉ុន្មាននៃជនជាតិអ្វីស្រាវអែល ដើម្បីឲ្យគេទទួលខុសត្រូវក្នុងការរកស្បៀងអាហារសម្រាប់ពលទ័ព ដែលចេញទៅវាយពួកបេនយ៉ាមីននៅក្រុងគឺបៀវ ដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មពួកគេសម្រាប់អំពើឃោរឃៅដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តក្នុងទឹកដីអ្វីស្រាវអែល»។¹¹ដូច្នេះ ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងមូលមានចិត្តតែមួយលើគ្នាប្រឆាំងនឹងអ្នកក្រុងគឺបៀវ។

¹²កុលសម្ព័ន្ធទាំងឡាយនៃជនជាតិអ្វីស្រាវអែលបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅកាន់គ្រប់អំបូរទាំងអស់នៃកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ហើយសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាមានប្រព្រឹត្តិអំពើដ៏ឃោរឃៅយ៉ាងដូច្នេះ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា?»¹³ឥឡូវនេះចូរប្រគល់មនុស្សឃោរឃៅទាំងនោះមក ដើម្បីឲ្យយើងសម្លាប់ពួកគេ និងបោសសម្អាតការក្រក់ទាំងឡាយចេញពីចំណោមប្រជាជនអ្វីស្រាវអែល»។ ប៉ុន្តែ

ពួកបេនយ៉ាមីនមិនស្តាប់សម្តីជនជាតិអ្វីស្រាវអែលដែលជាបងប្អូនរបស់ពួកគេនោះទេ ។

¹⁴កូនចៅបេនយ៉ាមីនទាំងអស់បានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅគឺបៀវដើម្បីប្រឆាំងជាមួយនឹងប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់។

¹⁵នៅថ្ងៃនោះទាហានបេនយ៉ាមីនដែលគេកេណ្ឌមកពីក្រុងនានាដែលប្រដាប់ដោយអាវុធ មានចំនួនពីរម៉ឺនប្រាំមួយពាន់នាក់ ដោយមិនរាប់បញ្ចូលទាហានដ៏ជំនាញប្រាំពីរពាន់នាក់ទៀតដែលពួកគេជ្រើសរើសមកពីក្រុងគឺបៀវនោះទេ។

¹⁶ក្នុងចំណោមទាហានទាំងនោះមានប្រាំពីរពាន់នាក់ជាទាហានជំនាញ។ ដែលពួកគេប្រើដៃឆ្វេង។ អ្នកទាំងនោះអាចប្រើដៃដក់ចោលគ្រាប់គ្រួស ដែលសូម្បីតែសត្វក៏មួយសរសៃក៏ពួកគេចោលមិនខុសដែរ។

¹⁷រីឯទាហានរបស់កុលសម្ព័ន្ធអ្វីស្រាវអែលផ្សេងៗទៀតដោយមិនរាប់បញ្ចូលពួកបេនយ៉ាមីន សរុបមានចំនួន សែសិបម៉ឺននាក់ដែលប្រដាប់ដោយអាវុធ និងសុទ្ធតែជាអ្នកចម្បាំងដ៏ជំនាញ។¹⁸ប្រជាជនទាំងអស់បានចុះទៅ បេតអែល ហើយទូលសួរព្រះអម្ចាស់ថា៖ «តើក្នុងចំណោមយើង អ្នកណាត្រូវចេញទៅច្បាំងនឹងពួកបេនយ៉ាមីនមុនគេ?» ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុលសម្ព័ន្ធយូដាត្រូវចេញទៅមុនគេ»។

¹⁹ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់បានក្រោកពីព្រលឹម នាំគ្នាទៅបោះទ័ពក្បែរគឺបៀវ។²⁰បន្ទាប់មក ពួកគេចេញទៅច្បាំងជាមួយនឹងពួកបេនយ៉ាមីន ដោយបោះជំរំទ័ពទល់មុខគឺបៀវ។²¹នៅថ្ងៃនោះ កូនចៅបេនយ៉ាមីនបានចេញពីគឺបៀវមកហើយសម្លាប់សត្រូវរបស់គេគឺកូនចៅអ្វីស្រាវអែល អស់ពីរម៉ឺនពីរពាន់នាក់។

²²ប៉ុន្តែ ទាហានអ្វីស្រាវអែលបានពង្រឹងទឹកចិត្តឡើងវិញ ហើយបោះទ័ពតាំងទ័ពនៅកន្លែងដដែល ដែលគេបានបោះនៅថ្ងៃដំបូង។²³បន្ទាប់ពី កូនចៅអ្វីស្រាវអែលបានឡើងទៅយំសោកចំពោះព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ល្ងាច ដោយទូលសួរទ្រង់ថា៖ «តើទូលបង្គំរាល់គ្នាត្រូវទៅច្បាំងនឹងពួកបេនយ៉ាមីន ជាបងប្អូនទូលបង្គំទៀតឬ?» ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឡើងទៅវាយគេចុះ!»។

²⁴ដូច្នេះ ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលក៏វាយលុកពួកបេនយ៉ាមីននៅថ្ងៃទីពីរ។²⁵នៅថ្ងៃនោះ ពួកបេនយ៉ាមីនបានចេញទៅច្បាំងជាមួយជនជាតិអ្វីស្រាវអែល ហើយសម្លាប់ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលអស់មួយម៉ឺនប្រាំបីពាន់នាក់ ដែលពួកគេសុទ្ធសឹងតែជាទាហានប្រដាប់ដោយដាវ។

²⁶ដូច្នេះ ទាហាននិងប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់បានទៅឯបេតអែល ហើយយំសោក ពួកគេអង្គុយនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ហើយតមអាហាររហូតដល់ល្ងាច ទើបពួកគេថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងដាយញ្ញូបូជាមេត្រីភាពនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

²⁷ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទូលសួរព្រះអម្ចាស់ ជឿតកាលនោះ ហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅបេតអែល²⁸កាលត្រាជនោះ លោកគឺនេហាស កូនប្រុសលោកអេឡាសា និងជាចៅរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គនៅទីនោះ គេសួរព្រះអង្គថា៖ «តើយើងត្រូវចេញទៅច្បាំងនឹងពួកបេនយ៉ាមីនជាបងប្អូនរបស់យើងទៀត ឬត្រូវឈប់?» ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅចុះ ថ្ងៃស្អែកយើងនឹងប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នករាល់គ្នា»។

²⁹ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលបានដាក់មនុស្សឲ្យលាក់ខ្លួនជុំវិញក្រុងគឺបៀវ។³⁰នៅថ្ងៃទីបីពួកគេក៏បានបោះទ័ពតាំងទ័ព នៅទល់មុខគឺបៀវដូចពីមុន ហើយច្បាំងនឹងពួកបេនយ៉ាមី។

³¹ពេលនោះ កូនចៅបេនយ៉ាមីនបានចេញមកប្រយុទ្ធនឹងជនជាតិអ្វីស្រាវអែល ហើយទ័ពអ្វីស្រាវអែលបាននាំពួកគេទៅឆ្ងាយពីទីក្រុង។ ពួកបេនយ៉ាមីន បានសម្លាប់ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលដូចពេលមុន គឺគេសម្លាប់មនុស្សអស់សាមសិបនាក់ នៅក្នុងស្រែ និងតាមផ្លូវទៅបេតអែល ព្រមទាំងតាមផ្លូវទៅក្រុងគឺបៀវ។

³²នោះ កូនចៅបេនយ៉ាមីនពោលឡើងថា៖ «មើល! ពួកវាបាត់ទ័ពហើយរត់ពីមុខយើងដូចគ្រាមុនអ៊ីចឹង» ប៉ុន្តែ ទាហានអ្វីស្រាវអែលបាននិយាយថា៖ «តោះ ពួកយើងរត់ទៅដើម្បីបញ្ឆោតពួកវាឲ្យចេញឆ្ងាយពីក្រុង»។³³កងទ័ពអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់បានចេញមកពីកន្លែងរបស់គេរៀងៗខ្លួន មកផ្តុំគ្នានៅបាល-តាម៉ារ រីឯទាហានដែលបង្កប់ខ្លួនក៏ស្ទុះចេញមកពីកន្លែងលាក់ខ្លួននៅត្រង់វាលទំនាបគឺបៀវ។

³⁴ ទាហានជំនាញៗចំនួនមួយម៉ឺននាក់ ដែលបានជ្រើសរើសពីចំណោមទាហានអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល បានលោកគ្នាមកដល់មុខគឺបៀវ ប៉ុន្តែ ពួកបេនយ៉ាមីន មិនបានដឹងនោះទេថាមហន្តរាយកំពុងចូលមកកៀកខ្លួនពួកគេនោះទេ។³⁵ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យកូនចៅបេនយ៉ាមីន បាក់ទីពេនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែល។ នៅថ្ងៃនោះ ទាហានអ៊ីស្រាអែលបានសម្លាប់ទាហានបេនយ៉ាមីនអស់ ពីរម៉ឺនប្រាំពាន់មួយរយនាក់ ពួកគេសុទ្ធសឹងជាទាហានដែលប្រដាប់ដោយអាវុធ។

³⁶ ដូច្នេះ កូនចៅបេនយ៉ាមីន បានដឹងខ្លួនថាពួកគេចាញ់ហើយ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលបានរត់នោះដោយសារគេបានទុកចិត្តដល់ទាហានដែលបង្កប់ខ្លួននៅខាងក្រៅក្រុងគឺបៀវ។

³⁷ បន្ទាប់មកអស់អ្នកដែលលាក់ខ្លួនបានស្ទុះចេញមកហើយសម្រុកចូលទៅក្នុងក្រុង ហើយពួកគេបានចាប់យកទីក្រុង និងសម្លាប់អ្នកក្រុងនោះទៀតផង។

³⁸ កងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល នឹងពួកទាហានវាយឆ្លក់ដែលបានបង្កប់ខ្លួនបានធ្វើការសន្មត់គ្នា នៅពេលដែលមានផ្សែងហុយហើរឡើងពីទីក្រុង។

³⁹ នោះកងទ័ពដែលរត់នៅខាងមុខពួកបេនយ៉ាមីន ត្រូវរត់ត្រឡប់ក្រោយវិញ។ ពួកបេនយ៉ាមីនបានដេញតាមអ៊ីស្រាអែល ហើយសម្លាប់ទាហានអស់សាមសិបនាក់ ហើយពួកគេគិតថា «មើល! ពួកវាបាក់ទីពេនៅចំពោះមុខយើងដូចពីមុនទៀតហើយ»។

⁴⁰ នៅពេលដែលផ្សែងខ្ពស់ខ្មាញ់ហើយចេញពីក្រុង ពួកបេនយ៉ាមីនងាកក្រោយហើយឃើញផ្សែងខ្ពស់ខ្មាញ់ចេញពីក្រុងទាំងមូល។

⁴¹ ពេលនោះកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់ក្រោយមកច្បាំងជាមួយពួកគេ។ កូនចៅបេនយ៉ាមីនយឺតយ៉ាវយ៉ាងខ្លាំង

ដោយឃើញមហន្តរាយចូលមកដល់ពួកគេ។

⁴² ដូច្នេះ ពួកគេបានរត់គេចពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល សំដៅទៅរកវាលរហោស្ថាន។ ប៉ុន្តែ ទាហានអ៊ីស្រាអែលដែលរត់នោះបានត្រឡប់មកលើពួកគេ ហើយទាហានវាយឆ្លក់ក៏បានចេញពីទីក្រុងមក និងបានសម្លាប់ពួកគេនៅទីនោះ។

⁴³ ពួកគេបានឡោមព័ទ្ធពួកបេនយ៉ាមីននិងដេញតាមសម្លាប់ពួកគេ ចុះទៅណាអា រហូតដល់ខាងកើតក្រុងគឺបៀវ។⁴⁴ ទាហានរបស់បេនយ៉ាមីន សុទ្ធតែខ្លាំងពូកែ បានបាត់បង់ជីវិតអស់មួយម៉ឺនប្រាំបីពាន់នាក់។

⁴⁵ មានពួកទាហានបេនយ៉ាមីនដែលរត់គេចសំដៅទៅវាលរហោស្ថាន តាមផ្លូវទៅផ្ទាំងថ្ម រឹមម៉្លន ត្រូវបានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលសម្លាប់អស់ ប្រាំពាន់នាក់។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បន្តដេញតាមពួកគេរហូតដល់គីដូន ហើយសម្លាប់បានពីរពាន់នាក់ទៀត។

⁴⁶ ទាហានចំណាស់ៗរបស់បេនយ៉ាមីនដែលបានបាត់បង់ជីវិតនៅថ្ងៃនោះ មានចំនួន ពីរម៉ឺនប្រាំពាន់នាក់។

⁴⁷ ប៉ុន្តែ ទាហានប្រាំមួយពាន់អ្នកបានរត់រួចទៅដល់ផ្ទាំងថ្ម រឹមម៉្លន ហើយពួកគេបានរស់នៅទីនោះអស់រយៈពេលបួនខែ។

⁴⁸ ទាហានអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់ទៅវិញប្រយុទ្ធជាមួយពួកបេនយ៉ាមីនដែលនៅសល់ ហើយប្រហារពួកគេដោយមុខដាវ ទាំងមនុស្ស ទាំងសត្វ ព្រមទាំងសម្បត្តិគ្រប់យ៉ាងដែលគេបានជួប ពួកគេក៏ដុតកម្ទេចទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលនៅទីនោះចោលទៀតផង។

21 គ្រានោះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានជួបជុំគ្នានៅមីសប៉ា ហើយសួរថា៖ «ក្នុងចំណោមយើង មិនត្រូវឲ្យមានអ្នកណាណាម្នាក់ស្រីខ្លួនអោយឲ្យពួកបេនយ៉ាមីនធ្វើជាប្រពន្ធទេ»។² ដូច្នេះ ពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅបេតអែល ហើយអង្គុយនៅទីនោះរហូតដល់ល្ងាច ទាំងយំសោកសង្រេងយ៉ាងខ្លាំង។³ ពួកគេទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់! ឱព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ! ហេតុអ្វីបានជាយើងនេះកើតឡើងចំពោះអ៊ីស្រាអែល? ហេតុអ្វីបានជាថ្ងៃនេះអ៊ីស្រាអែលត្រូវបាត់បង់កុលសម្ព័ន្ធដូច្នេះ?»។

⁴ស្លែកឡើង ប្រជាជនទាំងអស់ក្រោកពីព្រលឹមសង់អាសនៈនៅទីនោះ រួចថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងយញ្ញបូជាមេត្រីភាព។⁵ ប្រជាជនទាំងអស់ពោលឡើងថា៖ «ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល តើមានក្រុមណាមួយដែលមិនបានមកចូលរួមប្រជុំ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ នៅមីសប៉ានេះឬទេ?» កាលដែលគេសួរដូច្នេះ ព្រោះពួកគេបានធ្វើការស្បថជាឧទ្ធារិកថា ចំពោះអ្នកណាដែលមិនបានមករួមប្រជុំនៅមីសប៉ានេះថា៖ «អ្នកដែលមិនបានមកចូលរួមប្រជុំ នឹងត្រូវសម្លាប់ជាប្រាកដ»។

⁶ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានសេចក្តីស្តាយស្រណោះចំពោះកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ដែលជាបងប្អូនរបស់គេ ហើយនិយាយថា៖ «ថ្ងៃនេះកុលសម្ព័ន្ធមួយ ត្រូវបានកាត់ចេញពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁷ តើអ្នកណានឹងរកប្រពន្ធឲ្យពួកគេដែលនៅរស់ ព្រោះថាយើងបានស្បថចំពោះព្រះអម្ចាស់ថា យើងមិនលោកកូនស្រីរបស់យើងអោយធ្វើជាប្រពន្ធរបស់គេទេ?»

⁸ពួកគេឆ្លើយឡើងថា៖ «តើកុលសម្ព័ន្ធណាមួយដែលមិនបានឡើងមកប្រជុំនៅមីសប៉ា ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់?» គេរកឃើញថា មិនមានអ្នកណាម្នាក់ពីភូមិយ៉ាបេស ក្នុងស្រុកកាឡាត បានមកចូលរួមប្រជុំទេ។⁹ ព្រោះពេលដែលរាប់ចំនួនមនុស្សឲ្យមានរបៀបនោះ មិនឃើញមាននរណាម្នាក់ពីភូមិយ៉ាបេសនោះទេ។¹⁰ នោះអង្គប្រជុំបានចាត់មនុស្សដែលអង់អាចក្លាហានចំនួនមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ ឲ្យទៅភូមិយ៉ាបេស ដោយបញ្ជាឲ្យប្រហារអ្នកភូមិយ៉ាបេស ក្នុងស្រុកកាឡាតទាំងមនុស្ស ទាំងកូនក្មេងដោយមុខដាវ។

¹¹គឺត្រូវធ្វើដូច្នេះ គឺត្រូវសម្លាប់មនុស្សប្រុសទាំងអស់ និងស្ត្រីដែលមានប្តីហើយ។¹² ក្នុងចំណោមអ្នកភូមិយ៉ាបេស ស្រុកកាឡាត គេឃើញមានស្ត្រីក្រមុំព្រហ្មចារិចចំនួនបួនរយនាក់ ហើយពួកគេក៏នាំស្ត្រីក្រមុំទាំងនោះទៅជំរុំស៊ី ក្នុងស្រុកកាឡាត។

¹³បន្ទាប់មក អ្នកនាំសហគមន៍ទាំងមូលបានចាត់អ្នកនាំសារទៅប្រាប់កូនចៅបេនយ៉ាមីនដែលរស់នៅត្រង់ផ្ទាំងថ្មរ៉ម៉ូន នោះថា អ៊ីស្រាអែលបានលើកលែងទោសឲ្យពួកគេហើយ។¹⁴ ពេលនេះកូនចៅបេនយ៉ាមីន អាចត្រឡប់ទៅរស់នៅក្នុងភូមិរបស់គេបានវិញបាន ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រគល់ស្ត្រីអ្នកភូមិយ៉ាបេសឲ្យពួកគេជាប្រពន្ធ ប៉ុន្តែ មានចំនួនមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ពួកគេនោះទេ។

¹⁵ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលសោកស្តាយចំពោះកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនណាស់ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានបំបាត់ពួកគេពីក្នុងកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល។

¹⁶ពួកមេដឹកនាំនៃសហគមន៍ទាំងមូល ពោលថា៖ «តើយើងធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឲ្យពួកបេនយ៉ាមីនដែលនៅរស់ អាចមានប្រពន្ធ ព្រោះថាស្ត្រីពួកបេនយ៉ាមីនត្រូវបានសម្លាប់អស់ហើយដូច្នេះ?»¹⁷ ពួកគេនិយាយថា៖ «ពួកបេនយ៉ាមីនត្រូវបន្តពូជពង្សរបស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឲ្យកុលសម្ព័ន្ធនេះរលាយបាត់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁸យើងមិនអាចឲ្យកូនស្រីរបស់យើងរៀបការជាមួយពួកគេទេ ព្រោះយើងបានស្បថថា អ្នកណាដែលលើកកូនស្រីឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធកូនចៅបេនយ៉ាមីន នឹងត្រូវបណ្តាសា»។¹⁹ នោះពួកគេឆ្លើយថា៖ «តើអស់លោកដឹងទេថា យើងតែងតែប្រារព្ធពិធីបុណ្យមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅស៊ីឡូជាដៀងរាល់ឆ្នាំ» (ស៊ីឡូ មានស្ថិតនៅខាងជើងបេតអែល ខាងត្បូងផ្លូវដែលភ្ជាប់ពីបេតអែលទៅស៊ីគែម និងខាងត្បូងលេបូណា)។

²⁰ពួកគេបញ្ជាកូនចៅបេនយ៉ាមីនថា៖ «ចូរទៅលាក់ខ្លួន និងរង់ចាំក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរ។²¹ ឃ្លាំចាំមើល នៅពេលដែលមានស្ត្រីចេញពីស៊ីឡូមករំលែង អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្ទុះចេញពីមកចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយចាប់ពួកនាងទាំងនោះមួយម្នាក់ៗយកទៅទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើជាប្រពន្ធទុះ។

²²នៅពេលដែលខ្ញុំពុក ឬបងប្រុសរបស់ពួកនាងមកប្តឹងយើង យើងនឹងអង្វរពួកគេ សូមមេត្តាអនុគ្រោះដល់កូនចៅបេនយ៉ាមីនផងចុះ!

ព្រោះនៅពេលដែលយើងទៅរាយប្រហារភូមិយ៉ាបេស យើងរកស្ត្រីមិនបានគ្រប់គ្រាន់ឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធរបស់ពួកគេទេ។

ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនបានលើកកូនស្រីអោយទៅពួកគេដែរ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាមិនបានធ្វើខុសពាក្យសម្បថទេ»។

²³កូនចៅបេនយ៉ាមីនក៏ធ្វើតាមការបង្គាប់។ គឺពួកគេបានចាប់ស្ត្រីក្នុងចំណោមស្ត្រីក្រមុំដែលចេញមករំលែងចំនួនដែលពួកគេត្រូវការ ហើយនាំយកទៅជាមួយខ្លួន។ ពួកគេបានត្រឡប់ទៅកាន់ទឹកដីដែលជាមរតករបស់ពួកគេ ហើយសាងសង់ក្រុងឡើងវិញនិងរស់នៅទីនោះ។²⁴ បន្ទាប់មក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីទីនោះ រលត្រឡប់ទៅកុលសម្ព័ន្ធ ក្រុមគ្រួសារ និងទឹកដីជាមរតករបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួនវិញ។

²⁵ក្នុងគ្រានោះក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលមិនមានស្តេចសោយរាជ្យទេ។ គ្រប់គ្នាធ្វើអ្វីៗតាមដែលខ្លួនយល់ឃើញថាល្អ។

នាងរស់

1 ¹នៅជំនាន់ដែលពួកចៅហ្វាយដឹកនាំ ស្រុក មានកើតទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ហើយកាលនោះមានបុរសម្នាក់ជាអ្នកភូមិបេថ្លេហឹម ក្នុងស្រុកយូដា គាត់បាននាំប្រពន្ធ និងកូនប្រុសទាំងពីរនាក់របស់គាត់ធ្វើដំណើរទៅរស់នៅក្នុងស្រុកម៉ូអាប៉ា។² បុរសនោះមានឈ្មោះថា លោកអេលីម៉ាឡេក ហើយភរិយារបស់គាត់មានឈ្មោះថា នាងណាអូមី។ កូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់គឺ លោកម៉ាឡូន និង លោកគីលីយ៉ូន ដែលគ្រួសារនេះជាអំបូរអេប្រាតា ក្នុងភូមិបេថ្លេហឹមនៃស្រុកយូដា។ ពួកគេបានទៅដល់ស្រុកម៉ូអាប៉ាហើយរស់នៅទីនោះ។

³បន្ទាប់ពីលោកអេលីម៉ាឡេក ដែលជាស្វាមីរបស់ណាអូមីទទួលមរណភាពទៅ គាត់រស់នៅជាមួយកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់។

⁴កូនប្រុសទាំងពីរបានយកស្ត្រីសាសន៍ម៉ូអាប៉ា ម្នាក់ឈ្មោះនាងអ៊ីរយា ម្នាក់ឈ្មោះនាងអ៊ីរយា និងម្នាក់ទៀតឈ្មោះនាងរស់។ ពួកគេរស់នៅទីនោះអស់រយៈពេលប្រហែលដប់ឆ្នាំ។

⁵បន្ទាប់មក លោកម៉ាឡូន និងលោកគីលីយ៉ូនបានស្លាប់ទាំងពីរនាក់ ដោយទុកឲ្យនាងណាអូមីរស់នៅតែម្នាក់ឯងគ្មានប្តីគ្មានកូន។

⁶ពេលនោះ នាងណាអូមីបានសម្រេចចិត្តចាកចេញពីស្រុកម៉ូអាប៉ា ត្រឡប់ទៅស្រុកយូដា ជាមួយនឹងកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់វិញ ដោយគាត់បានឮគេនិយាយថាព្រះអម្ចាស់បានប្រណិស្ថានដល់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ ដោយប្រទានឲ្យពួកគេមានអាហារបរិភោគគ្រប់គ្រាន់។⁷ ដូច្នេះ នាងបានចាកចេញពីស្រុកដែលនាងធ្លាប់រស់នៅជាមួយនឹងកូនប្រុសទាំងពីរនាក់ ហើយធ្វើដំណើរតាមផ្លូវត្រឡប់ទៅស្រុកយូដាវិញ។

⁸នាងណាអូមីនិយាយទៅកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់ថា៖ «ចូរកូនៗត្រឡប់ទៅផ្ទះម្តាយរៀងៗខ្លួនវិញចុះ!

សូមព្រះអម្ចាស់សម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះនាង ដូចដែលនាងធ្លាប់មានចិត្តសប្បុរសចំពោះកូនប្រុសរបស់ម្តាយដែលបានស្លាប់ទៅ

ហើយនិងម្តាយដែរ។^១សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យមានប្តីថ្មី មានសុភមង្គល ក្នុងគ្រួសាររៀងៗខ្លួនផងចុះ»។ បន្ទាប់មកគាត់ចើបលាពួកនាង ហើយគេទ្រហោយំទាំងអស់គ្នា។^{១០}កូនប្រសាវទាំងពីរពេលទៅកាន់ម្តាយក្មេកថា៖ «ទេ! ពួកយើងនឹងទៅជាមួយម៉ែ ជាមួយជនជាតិរបស់ម៉ែដែរ»។

^{១១}ប៉ុន្តែ នាងណាអូមីតបថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅវិញចុះកូនស្រី! ហេតុអ្វីកូនចង់ទៅជាមួយម្តាយ? តើម្តាយនៅអាចបង្កើតកូនប្រុស ដែលអាចរៀបការជាមួយពួកឯងបានឬ?»^{១២}ចូរត្រឡប់ទៅវិញចុះកូនស្រី! ចូរទៅតាមផ្លូវរៀងៗខ្លួន! ម្តាយចាស់ណាស់ហើយ មិនអាចមានប្តីទៀតបានទេ។ បើម្តាយនិយាយថា ម្តាយមានសង្ឃឹមមានប្តីនៅយប់នេះ ហើយបង្កើតបានកូនប្រុស^{១៣}តើនាងអាចនៅចាំរហូតដល់គេពេញវ័យបានទេ? តើសុខចិត្តរស់នៅដោយឥតមានប្តីយ៉ាងនេះឬ? ទេ! កូនស្រីម្តាយ ធ្វើដូច្នេះមិនបានទេ! ព្រះអម្ចាស់ច្បាស់ជាងាកមកប្រឆាំងនឹងម្តាយ ធ្វើឲ្យម្តាយមានវាសនាជួរចត់ជាងកូនទាំងពីរទៅទៀត។

^{១៤}ដូច្នេះ កូនប្រសាវស្រីទាំងពីរក៏ទ្រហោយំសាជាថ្មី។ នាងអ៊ីរ៉ាបានចើបលាម្តាយក្មេកទៅ ចំណែកឯនាងរស់វិញ នាងសម្រេចចិត្តនៅជាមួយម្តាយក្មេក។

^{១៥}នាងណាអូមីនិយាយទៅកាន់នាងថា៖ «ចូរស្តាប់ម្តាយ! ប្អូនថ្លែងរបស់កូន នាងបានត្រឡប់ទៅជនជាតិរបស់នាង និងទៅបម្រើព្រះរបស់នាងវិញហើយ ចូរកូនត្រឡប់ទៅជាមួយប្អូនស្រីរបស់កូនចុះ»។

^{១៦}ប៉ុន្តែ នាងរស់បានតបថា៖ «សូមកុំឲ្យកូនចាកចេញពីអ្នកម្តាយឡើយ! ខ្ញុំនឹងទៅទីកន្លែងណាដែលអ្នកម្តាយទៅ! ខ្ញុំនឹងនៅកន្លែងដែលអ្នកម្តាយនៅដែរ! ជនជាតិរបស់អ្នកម្តាយគឺជាជនជាតិរបស់កូន ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកម្តាយ គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់កូន។»^{១៧}អ្នកម្តាយស្លាប់នៅទីណា កូនក៏ស្លាប់នៅទីនោះដែរ ហើយគេនឹងបញ្ចុះសពកូននៅទីនោះ។ បើមិនពិតទេ សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសមកលើកូនចុះ!»^{១៨}ដោយឃើញនាងរស់ ប្តេជ្ញាចិត្តទៅជាមួយដូច្នេះ នាងណាអូមីក៏ឈប់ប្រកែកនឹងនាង។

^{១៩}ដូច្នេះ ទាំងពីរនាក់ក៏ធ្វើដំណើររហូតដល់ភូមិបេឡេហ៊ីម។ នៅពេលដែលពួកគេទៅដល់ នោះអ្នកស្រុកទាំងអស់មានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង។ ស្ត្រីៗនិយាយគ្នាថា៖ «តើនេះគឺជាណាអូមីឬ?»^{២០}ប៉ុន្តែ គាត់ឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «សូមកុំហៅខ្ញុំថា ណាអូមីទៀតអី! សូមហៅខ្ញុំថា «ម៉ារី» វិញ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានឫទ្ធានុភាពខ្លាំងបំផុតបានធ្វើឲ្យជីវិតរបស់ខ្ញុំជួរចត់យ៉ាងខ្លាំង។»^{២១}ពេលខ្ញុំចាកចេញទៅ ខ្ញុំមានអ្វីគ្រប់យ៉ាង ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យខ្ញុំទៅជាបាត់ដៃទេ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកហៅខ្ញុំថា ណាអូមី! មើលព្រះអម្ចាស់បានកាត់ទោសខ្ញុំ ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពខ្ពស់បំផុតបានធ្វើឲ្យខ្ញុំរងទុក្ខបំផុត»។

^{២២}ដូច្នេះ នាងណាអូមី និងនាងរស់ដែលជាសាសន៍ម្ចាស់ ត្រូវជាកូនប្រសាវបានចាកចេញពីស្រុកម្ចាស់។ ពួកគេបានមកដល់ភូមិបេឡេហ៊ីមនៅដើមរដូវចម្រុះ។

2¹ លោកអេលីម៉ាឡេក ជាស្វាមីនាងណាអូមីមានសាច់ញាតិម្នាក់ឈ្មោះ លោកបូអូសជាអ្នកមានសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ និងមានឥទ្ធិពល។

² រីឯរស់ជាសាសន៍ម្នាក់បំពេញទៅនាងណាអូមីថា៖ «សូមអ្នកម្តាយអនុញ្ញាតឲ្យកូនទៅរើសកូនស្រូវតាមស្រែនានាទៅ គង់តែមានគេអាណិតទុកឲ្យកូនរើសតាមក្រោយគេមិនខាន»។ នាងណាអូមីឆ្លើយថា៖ «ទៅចុះកូនស្រី!»។

³ នាងរស់ចេញទៅរើសកូនស្រូវតាមក្រោយពួកអ្នកច្រូតនៅក្នុងស្រែមួយ។ គាប់ជួននាងបានទៅរើសប៉ះចំស្រែរបស់លោកបូអូស ដែលជាសាច់ញាតិរបស់ លោកអេលីម៉ាឡេក។⁴ ពេលនោះ លោកបូអូសបានមកពីភូមិបេឡេហ៊ីម លោកពោលទៅកាន់ពួកអ្នកច្រូតថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា»។ គ្រប់គ្នាតបវិញថា៖ «សូមព្រះប្រទានពរលោក»។

⁵ លោកបូអូសសួរទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ ដែលអ្នកត្រួតលើពួកអ្នកច្រូតថា៖ «តើនាងជាអ្នកណា?»⁶ អ្នកបម្រើជាមេត្រួតលើអ្នកច្រូតឆ្លើយថា៖ «នាងគឺជាសាសន៍ម្នាក់ ដែលមកពីស្រុកម្នាក់ ជាមួយណាអូមី»។ នាងបានសុំខ្ញុំថា សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំរើសកូនស្រូវដែលផ្ទះនៅក្នុងស្រែពីក្រោយពួកអ្នកច្រូតស្រូវផងចុះ នាងបានមកទីនេះតាំងពីព្រឹករហូតមកដល់ពេលនេះ នាងបានទៅសម្រាកនៅផ្ទះតែមួយស្របក់តែប៉ុណ្ណោះ»។

⁸ លោកបូអូសនិយាយទៅនាងរស់ថា៖ «នាងអើយ សូមស្តាប់ខ្ញុំ! កុំទៅរើសស្រូវក្នុងស្រែណាផ្សេងឡើយ! ហើយកុំទៅណាឆ្ងាយពីស្រែនេះដែរ។ ចូរនៅទីនេះជាមួយអ្នកបម្រើស្រីៗរបស់ខ្ញុំចុះ»។⁹ ចូរឃ្លាំមើលតែក្នុងស្រែ បើអ្នកច្រូតទៅណាចូរទៅតាមក្រោយស្រីៗទាំងនោះទៅ។ ខ្ញុំបានហាមអ្នកបម្រើប្រុសៗមិនឲ្យគេប៉ះពាល់នាងទេ។ ហើយប្រសិនបើនាងស្រែកទឹក ចូរទៅពិសាទឹកក្នុងខ្ទមដែលអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំបានដងទុកនោះចុះ»។¹⁰ ពេលនោះនាងរស់បានឱនមុខក្រាបដល់ដីពីមុខលោកបូអូស ហើយនិយាយទៅកាន់លោកថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកប្រណីមេត្តាដល់ ដែលខ្ញុំជាជនបរទេសដូច្នេះ?»¹¹ លោកឆ្លើយតបទៅនាងវិញថា៖ «មានគេប្រាប់ខ្ញុំ ពីកិច្ចការគ្រប់យ៉ាងដែលនាងបានប្រព្រឹត្តចំពោះម្តាយក្មេក ចាប់តាំងពីប្ដីនាងស្លាប់ចោលទៅ។ នាងបានចាកចេញពីឪពុក ម្តាយ និងទីកន្លែងដែលនាងបានមកតាមម្តាយក្មេក ហើយមករស់នៅក្នុងចំណោមជនជាតិដែលនាងមិនស្គាល់»។¹² សូមព្រះអម្ចាស់តបស្នងមកនាងវិញស្របតាមការដែលនាងប្រព្រឹត្ត។ សូមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលប្រទានរង្វាន់ដល់នាងជាបរិបូរ ព្រោះនាងបានមកជ្រកក្រោមម្លប់បារមីរបស់ព្រះអង្គ»។

¹³ បន្ទាប់មក នាងពោលថា៖ «លោកម្ចាស់មានចិត្តប្រណីសណ្តែកសមកលើនាងខ្ញុំជាប្រមាណ លោកបានមានប្រសាសន៍សម្រាលទុក្ខ និងលើកទឹកចិត្តនាងខ្ញុំ ទោះបីនាងខ្ញុំមានឋានៈទាបជាអ្នកបម្រើរបស់លោកក្ដី»។

¹⁴ នៅពេលបរិភោគអាហារ លោកនិយាយទៅកាន់នាងរស់ថា៖ «អញ្ជើញមកពិសានំប៉ុង ហើយជ្រលក់ដុំនំប៉ុងរបស់នាងមកក្នុងទឹកជ្រលក់នេះទៅ»។ នាងរស់អង្គុយជិតពួកអ្នកច្រូត ហើយលោកហុចលាជូនទៅឲ្យនាង នាងហូបរហូតឆ្អែត ហើយទុលលាដដែលនៅសល់នោះផង។

¹⁵ បន្ទាប់មក នាងក៏ក្រោកឡើងរើសស្រូវទៀត លោកបូអូសបានបញ្ជាអ្នកបម្រើប្រុសៗរបស់គាត់ថា៖ «ទុកឲ្យនាងរើសស្រូវនៅកន្លែងដែលមានកណ្តាប់ស្រូវផង កុំឃាត់នាងអី»។¹⁶ ហើយក៏ទម្លាក់កូនស្រូវខ្លះពីកណ្តាប់ឲ្យនាងផង កុំបន្ទោសនាងអី»។

¹⁷ ដូច្នេះ នាងបានរើសកូនស្រូវនៅក្នុងស្រែរហូតដល់ពេលល្ងាច។ ហើយនាងក៏បែនស្រូវដែលនាងបានរើសនោះ បានជិតមួយចំងាយ។

¹⁸ នាងបានលើកវាទុលហើយត្រឡប់ទៅភូមិវិញ។ ម្តាយក្មេករបស់នាងបានឃើញស្រូវដែលបានរើសបាន ហើយនាងរស់ក៏បានយកលាដដែលនាងយកពីអាហាររបស់នាងមកឲ្យម្តាយក្មេកដែរ។

¹⁹ ម្តាយក្មេករបស់នាងបានសួរនាងថា៖ «តើថ្ងៃនេះកូនបានទៅរើសស្រូវនៅឯណា តើកូនបានទៅធ្វើការនៅទីណា? សូមព្រះប្រទានពរដល់អ្នកដែលបានជួយកូន»។ បន្ទាប់មក នាងរស់ក៏បានប្រាប់ម្តាយក្មេកអំពីម្ចាស់ស្រែដែលនាងបានទៅរើសកូនស្រូវនោះ។ នាងប្រាប់ថា៖ «ម្ចាស់ស្រែដែលកូនបានចូលទៅរើសកូនស្រូវនៅថ្ងៃនេះ គាត់មានឈ្មោះថា បូអូស»។²⁰ នាងណាអូមីបានតបទៅកូនប្រសារថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់គាត់ គឺដល់អ្នកដែលមិនបានបោះបង់ភក្ដីការពររបស់គាត់ទាំងចំពោះអ្នកនៅរស់ និងអ្នកដែលបានស្លាប់»។

នាងណាអូមីបានពោលទៅកាន់នាងរស់ទៀតថា៖ «បុរសនេះគឺជាញាតិជិតជិតរបស់យើង គាត់ក៏ជាម្នាក់ដែលមានការកិច្ចទទួលបន្ទុកថែរក្សាយើង»។

²¹ នាងរស់ជាសាសន៍ម្នាក់បំពេញថា៖ «គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា នាងត្រូវនៅរើសកូនស្រូវក្បែរស្រីបម្រើរបស់ខ្ញុំ រហូតទាល់តែផុតរដូវចម្រូត»។

²² នាងណាអូមីនិយាយទៅនាងរស់ជាកូនប្រសារស្រីរបស់នាងថា៖ «គឺជាការល្អណាស់! ដែលកូននៅរើសស្រូវជាមួយអ្នកស្រីបម្រើរបស់លោក ដូច្នេះ កូននឹងមិនត្រូវគេធ្វើបាប នៅពេលដែលកូនទៅរើសស្រូវក្នុងស្រែដទៃនោះទេ»។

²³ ដូច្នេះ នាងរស់ក៏នៅរើសស្រូវជាមួយស្រីបម្រើរបស់លោកបូអូសរហូតទាល់តែផុតរដូវចម្រូត។ នាងរស់បានបន្តរស់នៅជាមួយម្តាយក្មេកបន្តទៅទៀត។

3¹ នាងណាអូមី ម្តាយក្មេករបស់នាងប្រាប់នាងថា៖ «កូនស្រី តើម៉ែមិនគួរនឹងរកកន្លែងមួយសម្រាប់កូន ដែលអាចឲ្យកូនមានសុកមង្គលទេឬ?
²លោកបូអូសដែលកូនធ្វើការជាមួយស្រីបម្រើរបស់គាត់នោះ ជាប់ជាសាច់ញាតិនឹងយើងដែរ។ មើល! លោកនឹងទៅលានបោកស្រូវនៅយប់នេះដែរ។

³ចូរតុបតែងខ្លួនរបស់កូនឲ្យបានស្អាត លាបទឹកអប់ និងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ដ៏ល្អបំផុតរបស់កូន រួចដើរទៅលានដែលគាត់បោកស្រូវ។ ប៉ុន្តែ
មិនត្រូវឲ្យគាត់ស្គាល់កូនឡើយរហូតការដឹកស៊ីត្រូវបញ្ចប់។⁴ពេលគាត់ចូលសម្រាន្ត កូនត្រូវចំណាំកន្លែងដែលគាត់សម្រាន្តឲ្យបានច្បាស់ បន្ទាប់មក
កូនត្រូវទៅបើកភ្ជួរចុងជើងរបស់គាត់ ហើយចូលដេកនៅទីនោះទៅ។ ដូច្នេះ គាត់នឹងប្រាប់កូនថា តើកូនត្រូវធ្វើអ្វី?»។⁵នាងរស់តបទៅម្តាយក្មេកថា៖
«កូននឹងធ្វើគ្រប់យ៉ាងតាមអ្នកម៉ែប្រាប់»។

⁶នាងរស់ក៏ដើរទៅលានបោកស្រូវ និងធ្វើតាមការបង្គាប់របស់ម្តាយក្មេកដែលបានបង្គាប់មកនាង។⁷នៅពេលលោកបូអូស បរិភោគម្ហូបអាហារ និងស្រាបៀរហើយ
គាត់ក៏សប្បាយចិត្ត លោកក៏គេងនៅក្បែរគំនរស្រូវ។ នាងរស់ក៏ចូលលបៗ មកបើកភ្ជួរនៅចុងជើងរបស់គាត់ ហើយដេកនៅទីនោះ។

⁸ពេលពាក់កណ្តាលអាធ្រាត្រលោកបូអូសផ្ដើមភ្ញាក់ឡើង។ គាត់ប្រែខ្លួន ហើយនៅទីនោះមានស្រ្តីម្នាក់ដេកនៅចុងជើងរបស់គាត់!⁹គាត់សួរថា៖
«តើនាងជាអ្នកណា?» នាងតបថា៖ «នាងខ្ញុំឈ្មោះរស់ ស្រីបម្រើរបស់លោក។ សូមលោកម្ចាស់មេត្តាទទួលនាងខ្ញុំជាភរិយាផង ដ្បិត
លោកមានភារកិច្ចទទួលបន្ទុកថែរក្សានាងខ្ញុំស្រាប់ហើយ»។

¹⁰លោកបូអូសតបថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់នាង! នាងបានបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់លើសពីលើកមុនទៅទៀត
ព្រោះនាងមិនបានទៅតាមបុរសក្មេងៗទោះជាប្រុសមានក្តី។¹¹ឥឡូវនេះ សូមនាងកុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ! អ្វីដែលនាងសុំ នោះខ្ញុំនឹងធ្វើតាមទាំងអស់
ព្រោះមនុស្សក្នុងក្រុងទាំងអស់គេបានដឹងថា នាងជាស្រ្តីថ្លៃថ្នូរ។

¹²ជាការពិតណាស់ដែលខ្ញុំជាអ្នកដែលមានភារកិច្ចទទួលបន្ទុកមើលថែរក្សានាង ប៉ុន្តែ មានបុរសម្នាក់ដែលជាសាច់ញាតិជិតជាងខ្ញុំទៅទៀត។¹³យប់នេះ
សូមនាងសម្រាកនៅទីនេះហើយ ចាំព្រឹកស្អែក ប្រសិនបើ គេចង់ទទួលខុសត្រូវលើនាង ឲ្យគេទទួលចុះ។ ប៉ុន្តែ បើគេមិនព្រមទទួលទេ
ខ្ញុំមុខជាទទួលខុសត្រូវលើនាងពុំខាន ខ្ញុំសូមសន្យាដោយយកព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅធ្វើជាសាក្សី! សូមនាងសម្រាកនៅទីនេះរហូតដល់ព្រឹកចុះ»។

¹⁴ដូច្នេះ នាងក៏ដេកនៅចុងជើងលោករហូតដល់ព្រឹក ហើយនាងក្រោកតាំងពីព្រលឹមស្រាងៗ មុនពេលមើលស្កាល់គ្នា។ លោកបូអូសក៏និយាយថា៖
«កុំឲ្យអ្នកណាដឹងថាស្រ្តីបានមកលានបោកស្រូវនេះឡើយ»។¹⁵លោកពោលថា៖ «ចូរដោះអាវធំរបស់នាង ហើយកាន់វាឲ្យជាប់»។ នាងក៏ធ្វើតាម
ហើយលោកក៏ចាក់ស្រូវមួយតោទៅក្នុងអាវធំរបស់នាង ព្រមទាំងជួយលើកឲ្យនាងទូលផង។ បន្ទាប់មកលោកក៏វិលចូលទៅភូមិវិញ។

¹⁶ពេលនាងរស់ទៅដល់ផ្ទះវិញ ម្តាយក្មេកសួរថា៖ «តើយ៉ាងដូចម្តេចហើយកូនស្រី?» នាងក៏ប្រាប់អំពីអ្វីដែលលោកបូអូសបានធ្វើចំពោះនាង។¹⁷នាងប្រាប់ថា៖
«នេះជាស្រូវមួយតោដែលលោកបានឲ្យមកខ្ញុំ ហើយគាត់បាននិយាយថា នាងមិនត្រូវទៅផ្ទះវិញដែរទេឡើយ។¹⁸ណាអូមីនិយាយថា៖ «ចូរកូននៅរង់ចាំសិន
រហូតទាល់តែដឹងថា ការនេះនឹងទៅយ៉ាងណា លោកបូអូសនឹងមិននៅស្ងៀមទេ គាត់នឹងគិតគូររហូតទាល់តែបានសម្រេចនៅថ្ងៃនេះមិនខាន»។

4¹ លោកបូអ្វសបានទៅដល់ទ្វារក្រុង ហើយអង្គុយនៅទីនោះ។ ពេលនោះបុរសជាញាតិជិតបំផុត ដែលលោកបាននិយាយបានមកដល់។ លោកបូអ្វសមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «សូមចូលមកហើយអង្គុយទីនេះសិន»។ បុរសនោះបានមកហើយអង្គុយចុះ។
 2 លោកបូអ្វសបានអញ្ជើញចាស់ទុំនៃក្រុងនេះចំនួនដប់នាក់មក រួចពេលឡើងថា «សូមអញ្ជើញអង្គុយនៅទីនេះសិន»។ ដូច្នេះពួកគេបានអង្គុយចុះ។

3 លោកបូអ្វសមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ញាតិជិតបំផុតនោះថា៖ «បងស្រីណាអូមី ដែលបានត្រឡប់មកពីស្រុកម្តាយវិញ ហើយគាត់ចង់លក់ដីស្រែដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់បងអេលីម៉ាឡេក។⁴ ខ្ញុំគិតថាគួរតែជម្រាបបង សូមឲ្យបងទិញដីស្រែនោះ ដោយមានចាស់ទុំនៅទីនេះជាសាក្សី និងបងប្អូនឯទៀតដែលមានអ្នកណាមានសិទ្ធិទិញទេ គឺមានតែបង បន្ទាប់ពីបងគឺខ្ញុំ។ បុរសនោះពោលថា៖ «ខ្ញុំចង់ទិញ»។
 4 លោកបូអ្វសក៏មានប្រសាសន៍ទៀតថា៖ «នៅថ្ងៃដែលបងទិញដីស្រែពីបងស្រីណាអូមី នោះបងត្រូវតែយកនាងរស់សាសន៍ម្ចាស់ធ្វើជាករិយាដែរ ដើម្បីឲ្យដីនៅតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់បងប្អូនតទៅវិញដែលស្លាប់ទៅហើយនៅ»។⁵ សាច់ញាតិនោះក៏ពោលថា៖ «បើដូច្នេះខ្ញុំមិនអាចទិញបានទេ ព្រោះវាធ្វើឲ្យខូចប្រយោជន៍និងបាត់បង់មរតកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ប្អូនអាចមានសិទ្ធិទិញយកដីនេះ ប្អូនទិញចុះ»។

5 កាលដើមឡើយនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលនៅពេលដែលគេទិញទ្រព្យសម្បត្តិ ឬផ្ទេរកម្មសិទ្ធិអ្វីមួយ ពួកគេមានទម្លាប់ដោះស្បែកជើងហុចឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីឲ្យជាសញ្ញាបញ្ជាក់ថា គេបានព្រមព្រៀងគ្នា ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល។⁶ ដូច្នេះ បុរសជាញាតិជិតបំផុតមានប្រសាសន៍ទៅលោកបូអ្វសថា៖ «សូមប្អូនទិញវាចុះ!» ហើយលោកក៏ដោះស្បែកជើងរបស់លោក។
 6 លោកបូអ្វសក៏មានប្រសាសន៍ទៅកាន់ចាស់ទុំនិងមនុស្សទាំងអស់ថា៖ «ថ្ងៃនេះអ្នករាល់គ្នាគឺជាសាក្សី ថាខ្ញុំបានទិញអ្វីៗទាំងអស់ដែលជារបស់បងប្រុសអេលីម៉ាឡេក រួមទាំងអ្វីៗដែលជារបស់គីលីយ៉ូន និងម៉ាឡូន ពីបងស្រីណាអូមី។
 7 ខ្ញុំក៏សូមយកនាងរស់សាសន៍ម្ចាស់ ជាប្រពន្ធរបស់ម៉ាឡូន មកធ្វើជាប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំដែល ដើម្បីឲ្យកេរ្តិ៍រូបតក់របស់គាត់នៅតែជារបស់គាត់ដែល ហើយខ្ញុំនឹងបន្តពូជពង្សឲ្យទាត់ដើម្បីរក្សាឈ្មោះរបស់គាត់ ដើម្បីរក្សាឈ្មោះរបស់គាត់ឲ្យនៅគង់វង្សក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់គាត់និង នៅទ្វារក្រុងនេះតទៅ។
 8 មនុស្សទាំងអស់ និងចាស់ទុំដែលនៅទីនោះក៏និយាយថា៖ «យើងទាំងអស់គ្នាសាក្សីហើយ! សូមព្រះអម្ចាស់ប្រោសប្រទានឲ្យស្ត្រីដែលចូលមកក្នុងផ្ទះរបស់លោកបានដូចជានាងរ៉ាដែល និងនាងលេអា គឺដូចជាស្ត្រីទាំងពីរនាក់ដែលបានបង្កើតជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ! សូមឲ្យលោកមានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភនៅអេប្រាហាម និងមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីនៅភូមិបេថ្លេមី»។⁹ សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរឲ្យលោក និងនាងមានកូនចៅច្រើន ដូចជាក្មេងសាវណ្ណពេលស ជាកូនរបស់លោកយូដា និងនាងតាម៉ារដែរ»

9 នោះលោកបូអ្វសបានយកនាងរស់ធ្វើជាករិយា។ លោកបានរួមរស់នឹងនាង ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យនាងមានផ្ទៃពោះ និងសម្រាលបានកូនប្រុសមួយ។
 10 ពួកស្ត្រីនិយាយទៅកាន់នាងណាអូមីថា៖ «សូមអរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់ ដែលបានប្រទានចៅប្រុសមកឲ្យនាង ដោយមិនបានទុកឲ្យនាងរស់នៅដោយមិនមានសាច់ញាតិ។ សូមឲ្យចៅរបស់អ្នកមានឈ្មោះល្បីក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល។
 11 សូមឲ្យចៅនេះស្តារជីវិតរបស់អ្នកឲ្យមានសុភមង្គលឡើងវិញ ដ្បិត កូននេះបានកើតពីកូនប្រសាសន៍ដែលនាងស្រឡាញ់ ជាកូនដែលប្រសើរជាងកូនប្រុសប្រាំពីរនាក់ទៅទៀត។
 12 នាងណាអូមីយកទារក ទៅផ្គត់នៅក្នុងដើមឆ្នុងរបស់គាត់ ហើយបីបាច់ថែរក្សាទារកនោះ។¹³ ស្ត្រីអ្នកជិតខាងទាំងនោះបានពោលថា៖ «នាងណាអូមីមានកូនប្រុសមួយ»។ គេហៅគាត់ថា៖ «អូបេខ»។ លោកអូបេខនេះហើយជាឪពុករបស់លោកអ៊ីសាយ ដែលជាបិតារបស់ព្រះបាទដាវីឌ។
 13 នេះជាពូជពង្សលោកពេលស លោកពេលសជាឪពុកលោកហេតស្រុន¹⁴ លោកហេតស្រុនជាឪពុកលោករ៉ាម លោករ៉ាមជាឪពុកលោកអមីណាដាប¹⁵ លោកអមីណាដាបជាឪពុកលោកណាសូន លោកណាសូនជាឪពុកលោកសាលម៉ូន¹⁶ លោកសាលម៉ូនជាឪពុកលោកបូអ្វស លោកបូអ្វសជាឪពុកលោកអូបេដ¹⁷ លោកអូបេដជាឪពុកលោកអ៊ីសាយ លោកអ៊ីសាយជាឪពុកព្រះបាទដាវីឌ។

១ សាំយូអែល

1¹ មានបុរសម្នាក់ដែលរស់នៅភូមិរ៉ាម៉ាថែម-សូគីម នៃតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម គាត់ឈ្មោះលោកអែលកាណា ជាកូនប្រុសរបស់លោកយេរ៉ូហាំ ជាចៅរបស់លោកអេលីហ្វ៊ែរ ជាចៅរួចរបស់លោកចូហ្វ៊ែរ និងជាចៅល្អតរបស់លោកស៊ូក ជាអ្នកកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម។² លោកមានប្រពន្ធពីរនាក់ ប្រពន្ធមួយឈ្មោះនាងហាណា ហើយប្រពន្ធមួយឈ្មោះនាងពេនីណា។ នាងពេនីណាមានកូន តែនាងហាណាគ្មានកូនទេ។

3 បុរសនេះបានចាកចេញពីក្រុងរបស់គាត់នៅឆ្នាំបន្ទាប់ ដើម្បីទៅថ្វាយបង្គំ និងថ្វាយតម្កល់ដល់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារនៅដង្កោផង។ កាលនោះ លោកអេលីមានកូនប្រុសពីរនាក់ ម្នាក់ឈ្មោះហូបនី និងម្នាក់ទៀតឈ្មោះភីនេហាស ជាប្អូនប្រុសរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះ។⁴ កាលថ្ងៃដែលលោកអែលកាណា ត្រូវថ្វាយដង្ហាយរៀងរាល់ឆ្នាំបានមកដល់ ហើយលោកតែងឲ្យចំណែកនៃសាច់ខ្លះទៅនាងពេនីណា ភរិយារបស់គាត់ និងកូនប្រុស។ និងកូនស្រីៗរបស់នាងផងដែរ។

5 ចំណែកនាងហាណាវិញ លោកតែងឲ្យនាងទ្វេដង ពីព្រោះលោកស្រឡាញ់នាងហាណាជាង ថ្វីបើព្រះអម្ចាស់បានខ្ជាប់ផ្ទៃនាងមិនឲ្យមានកូនក្តី។
 6 គូប្រជែងរបស់នាងបានបង្កើតនឹងនាងយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីឲ្យនាងខឹង ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានខ្ជាប់ផ្ទៃនាងមិនឲ្យមានកូនបាន។
 7 រៀងរាល់ឆ្នាំនៅពេលនាងធ្វើដំណើរទៅព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ជាមួយក្មេងសាវណ្ណរបស់នាង គូប្រជែងរបស់នាងតែងតែបង្កើតជាការជាតិច្នោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបនាងយំ ហើយមិនទទួលបានអ្វីទាំងអស់។⁸ លោកអែលកាណាជាប្តី តែងនិយាយទៅនាងថា៖ «ហាណា ហេតុអ្វីអូនយំដូច្នេះ? ហេតុអ្វីអូនមិនទទួលបាន? ហេតុអ្វីបានជាចិត្តរបស់អូនមិនរីករាយ? តើបងមិនប្រសើរជាងអូនមានកូនប្រុសដប់នាក់ទេឬអី?»
 9 ក្នុងឱកាសនោះ បន្ទាប់ពីទទួលទានអាហារ និងពិសាទឹកនៅដង្កោផង ព្រះអម្ចាស់បានក្រោកឡើង។ លោកអេលីជា បូជាចារ្យកំពុងអង្គុយនៅកន្លែងរបស់គាត់ជិតមាត់ទ្វារចូលព្រះវិហារ របស់ព្រះអម្ចាស់នៅពេលនោះ។¹⁰ នាងតូចចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ហើយនាងបានទទួលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ទាំងទឹកភ្នែកហូរយ៉ាងជួរចត់។

¹¹ នាងបានសួរដោយនិយាយថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវាអើយ បើព្រះអង្គទតមកខ្ញុំម្ចាស់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គដែលកំពុងមានទុក្ខនេះ សូមព្រះអង្គនឹកដល់ខ្ញុំម្ចាស់ សូមកុំភ្លេចខ្ញុំម្ចាស់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឡើយ ប៉ុន្តែ សូមប្រទានកូនប្រុសមួយដល់ ខ្ញុំម្ចាស់វិញ នោះខ្ញុំម្ចាស់នឹងយកកូននោះមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបម្រើព្រះអង្គអស់មួយជីវិត ហើយសក់របស់កូននោះនឹងមិនត្រូវកាត់ ឬកោរឡើយ»។

¹² ខណៈនាងនៅតែទូលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅឡើយ លោកអេលីបានសម្លឹងមើលមាត់របស់នាង។¹³ នាងហាណាបាននិយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់នាង បបូរមាត់របស់នាងហើបតិចៗ ប៉ុន្តែ មិនឮសម្លេងឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបលោកអេលីបានគិតថា នាងស្រវឹង។

¹⁴ លោកអេលីបានមានប្រសាសន៍ទៅនាងថា៖ «តើនាងនៅស្រវឹងដល់កាលណាទៀត? ចូរឈប់ផឹកស្រាទៅ»។

¹⁵ នាងហាណាបានតបថា៖ «ទេ លោកម្ចាស់ នាងខ្ញុំជាស្រ្តីរងទុក្ខ។ នាងខ្ញុំមិនស្រវឹង ក៏ពុំបានសេពសុភវិវាហ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំគ្រាន់តែទូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់នូវភាពតានតឹងនៃព្រលឹងនាងខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ។¹⁶ សូមកុំគិតអ្វីអាក្រក់ចំពោះនាងខ្ញុំឡើយ នាងខ្ញុំបាននិយាយចេញពីកង្វល់ដ៏លើសលប់របស់នាងខ្ញុំចេញមកទេតើ»។

¹⁷ ក្រោយមក លោកអេលីក៏បានឆ្លើយដោយនិយាយថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅវិញដោយសុខសាន្តចុះ សូមព្រះអម្ចាស់នៃអ៊ីស្រាអែលប្រទានតាមសំណូមពរដែលនាងបានទូលសុំពីព្រះអង្គចុះ»។¹⁸ រួចនាងតបថា៖ «សូមឲ្យនាងខ្ញុំទទួលក្តីមេត្តានៅចំពោះមុខលោកផងចុះ»។ បន្ទាប់មកនាងក៏ចេញទៅ ហើយទទួលទាន ទឹកមុខរបស់នាងស្រស់បស់ គ្មានទុក្ខព្រួយទៀតទេ។

¹⁹ ពួកគេបានក្រោកពីព្រឹកព្រលឹម ហើយបានថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ រួចបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ពួកគេវិញនៅឯរ៉ាំម៉ា។ លោកអែលកាណាបានរួមរស់ជាមួយនាងហាណា ជាប្រពន្ធ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បាននឹកចំពីនាង។²⁰ គ្រានោះក៏មកដល់ នាងហាណាបានមានផ្ទៃពោះ ហើយសម្រាលបានកូនប្រុសមួយ។ នាងបានហៅឈ្មោះកូននោះថា សាំយ៉ូអែល ដោយពោលថា៖ «ដោយព្រោះខ្ញុំបានទូលសុំកូននេះពីព្រះអម្ចាស់»។

²¹ ជាថ្មីម្តងទៀត លោកអែលកាណាព្រមទាំងអ្នកផ្ទះរបស់លោកបាន ធ្វើដំណើរទៅថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ជាតង្វាយប្រចាំឆ្នាំ ហើយដើម្បីលាបំណន់របស់លោក។²² ប៉ុន្តែ នាងហាណាពុំបានទៅទេ ដោយនាងបានប្រាប់ទៅប្តីរបស់នាងថា៖ «ខ្ញុំនឹងមិនទៅទេ រហូតដល់កូននេះផ្តាច់ដោះសិន ទើបខ្ញុំយកកូនឡើងទៅដែរ ដូច្នេះ កូននេះនឹងបាននៅទីនោះជាមួយព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត»។

²³ លោកអែលកាណាជាប្តីបានតបទៅនាងវិញថា៖ «ចូរធ្វើអ្វីដែលអូនគិតថាល្អចុះ។ ចូររង់ចាំរហូតដល់ផ្តាច់ដោះកូនចុះ ហើយសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់សម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ»។ ដូច្នេះ នាងក៏បាននៅ រួចមើលថែកូនប្រុសរបស់នាងរហូតដល់ផ្តាច់ដោះ។

²⁴ ពេលនាងបានផ្តាច់ដោះកូន នាងក៏បានយកកូននោះតាម រួមទាំងកូនគោឈ្មោលពាខ្មប់ទៅជាមួយ និងអាហារមួយចំនើន ស្រាទំពាំងបាយជូរមួយដបផង។ រួចបានធ្វើដំណើរទៅព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅឯស៊ីឡូ។ ពេលនោះកូននៅតូចនៅឡើយ។²⁵ គេក៏បានយកកូនគោទៅសម្លាប់ ហើយយកកូននោះទៅជូនលោកអេលី។

²⁶ នាងបាននិយាយថា៖ «លោកម្ចាស់ ដូចលោកម្ចាស់នៅមានជីវិតនៅឡើយ គឺនាងខ្ញុំនេះហើយជាស្រ្តីដែលបានឈរជិតលោកហើយទូលអង្វរទៅព្រះអម្ចាស់។

²⁷ គឺទូលសុំកូននេះ ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកតាមពាក្យរបស់នាងខ្ញុំ²⁸ ខ្ញុំក៏យកកូននេះមកឲ្យនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់អស់មួយជីវិតដែរ»។ បន្ទាប់មក លោកក៏បានថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះ។

2¹ នាងហាណាបានអធិស្ឋានដោយនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យដូងចិត្តខ្ញុំម្ចាស់មានអំណរក្រៃលែង។
ស្វែងរកសំខ្ញុំម្ចាស់ត្រូវបានលើកឡើងក្នុងព្រះអម្ចាស់។ មាត់របស់ខ្ញុំម្ចាស់អាចបើកឡើងតទល់នឹងសត្រូវរបស់ខ្ញុំម្ចាស់
ពីព្រោះខ្ញុំម្ចាស់មានអំណរក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ។

² គ្មាននរណាបរិសុទ្ធដូចព្រះអម្ចាស់ឡើយ គឺគ្មាននរណាដូចទ្រង់ឡើយ ហើយក៏គ្មានថ្មីជាណាដូចព្រះអម្ចាស់របស់យើងដែរ។

³ ចូរកុំឲ្យមានអំនួតអួតបំបោងទៀតទៅ ក៏កុំពោលពាក្យក្រអឺតក្រអួតចេញពីមាត់ផងដែរ។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះដែលជ្រាបគ្រប់ទាំងអស់
ហើយព្រះអង្គនឹងរាល់ទៅតាមអំពើដែលបានប្រព្រឹត្ត។⁴ ឆ្នួបសំអ្នកខ្លាំងពូកែព្រះអង្គនឹងកាច់បំបាក់
តែព្រះអង្គបំបាក់កម្លាំងដូចក្រវ៉ាត់ចង្កេះដល់អ្នកដែលក្លាត់ដួលវិញ។

⁵ អ្នកដែលធ្លាប់ឆ្កែតបែរជាខ្វះខាតស្វែងរកអាហារ រីឯអ្នកដែលឃ្លានវិញនឹងបានចម្អែតក្រពះ។ សូម្បី ស្រ្តីអារអាចសម្រាលបានកូនប្រាំពីរនាក់
ឯស្រ្តីដែលមានកូនជាច្រើន នឹងទៅជាស្លោកស្រពោនវិញ។

⁶ ព្រះអម្ចាស់ដកជីវិត ហើយព្រះអង្គក៏ជាអ្នកប្រទានជីវិតដែរ។ ព្រះអង្គយកគេទៅស្ថានមនុស្សស្លាប់ ហើយក៏ជាអ្នកលើកគេពីស្លាប់បានដែរ។

⁷ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យអ្នកមានទៅជាគ្រូបាម ហើយលើកអ្នកខ្វះខាតឲ្យទៅជាមាន។ ព្រះអង្គជាអ្នកបន្ទាប និងជាអ្នកដែលលើកគេឡើង។

⁸ ព្រះអង្គលើកអ្នកទាល់ក្រចេញពីផ្ទះដី។ ព្រះអង្គលើកអ្នកក្រខ្យល់ពីគំនរផេះ ហើយដាក់ឲ្យគេអង្គុយជាមួយអ្នកមានអំណាច
ព្រមទាំងគ្រងរាជ្យលើកន្លែងដឹកត្រីយសផង។ ដ្បិត សសរគ្រឹះផែនដីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានតាំងពិភពលោកនៅលើគ្រឹះនេះ។

⁹ ព្រះអង្គនឹងការពារជើងមនុស្សស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវវេទនាក្នុងភពសុស្សសុង

ពីព្រោះគ្មានអ្នកណាទទួលជ័យជម្នះដោយកម្លាំងបាយឡើយ។

¹⁰ អស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបែកជាចំណែកតូចៗ ដ្បិត ព្រះអង្គនឹងបញ្ចេញទុក្ខបាញ់ប្រឆាំងនឹងអ្នកទាំងនោះពីស្ថានសួគ៌។

ព្រះអម្ចាស់នឹងដំនុំជម្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃផែនដី ព្រះអង្គនឹងប្រទានអំណាចដល់ស្ដេច ដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងអភិសេក»។

¹¹ ក្រោយមកលោកអែលកាណាបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោកនៅឯរ៉ាម៉ា។ ឯកុមារតូចបាននៅបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាមួយនឹងលោកបូជាចារ្យអេលីនៅទីនោះ។

¹² ពេលនេះកូនប្រុសៗរបស់លោកអេលីជាមនុស្សគ្មានបានការ។ ពួកគេពុំស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ទេ។¹³ តាមទម្លាប់របស់ពួកបូជាចារ្យជាមួយប្រជាជនគឺដូច្នេះ

នៅពេលមានអ្នកណា យកយញ្ញបូជាមកថ្វាយ បាបប្រើរបស់បូជាចារ្យចូលមកទាំងមានសមមុខបីនៅនឹងដៃ ខណៈកំពុងចម្អិនសាច់នោះ។

¹⁴ បាបនោះយកសមចាក់ក្នុងខ្ទះ ឆ្នាំង ថ្នាំង ឬក៏សៀវនោះ រួចចាក់សាច់នឹងសមយកទៅជាចំណែករបស់បូជាចារ្យទាំងអស់នោះ។

ពួកគេធ្វើដូច្នេះចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលយកតម្លាមកស៊ីឡូនោះគ្រប់ៗគ្នា។

¹⁵ ការនោះកាន់តែអាក្រក់ឡើង គឺមុនពេលគេដុតខ្លាញ់ នោះបាបរបស់បូជាចារ្យបានចូលមក ហើយនិយាយទៅបុរសដែលកំពុងថ្វាយយញ្ញបូជាថា៖

«ចូរឲ្យសាច់ដែលត្រូវអាំងនោះមកបូជាចារ្យឯណោះ ព្រោះលោកនឹងមិនទទួលសាច់ដែលបានស្លោតពីអ្នកទេ ប៉ុន្តែ លោកទទួលតែសាច់នៅប៉ុណ្ណោះ»។

¹⁶ បើបុរសនោះនិយាយថា៖ «គេត្រូវតែដុតខ្លាញ់ជាមុនសិន រួចសូមលោកយកតាមចិត្តចុះ»។ នោះបាបរបស់បូជាចារ្យនឹងនិយាយថា៖ «ទេ
ចូរឲ្យសាច់នោះមកយើងឥឡូវនេះ បើមិនដូច្នោះទេ យើងនឹងប្រើកម្លាំងបាយទាំងបង្អួច»។¹⁷ អំពើបាបរបស់ពួកគេកាន់តែអាក្រក់ឡើងៗទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់
ដោយពួកគេបានបន្ថោកតម្លាមរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁸ ឯកុមារសាំយូអែលបាននៅបម្រើព្រះអម្ចាស់ ដោយស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯកជាមួយនឹងអាវអេផ្លូដផង។¹⁹ រៀងរាល់ឆ្នាំម្ចាស់របស់កុមារបានធ្វើរូបតូចឲ្យ
គឺនៅពេលដែលនាងបានឡើងមកថ្វាយយញ្ញបូជាប្រចាំឆ្នាំជាមួយប្តីរបស់នាង។

²⁰ លោកអេលីបានឲ្យពេលលោកអែលកាណា និងប្រពន្ធដោយប្រសាសន៍ថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នកមានកូនថែមទៀតតាមរយៈស្ត្រីនេះ
ពីព្រោះតែការទូលសូមរបស់នាងដែលបានធ្វើចំពោះព្រះអម្ចាស់»។ ក្រោយមក ពួកគេក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ខ្លួនវិញ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់បានជួយនាងហាណាម្តងហើយម្តងទៀត នាងក៏មានផ្ទៃពោះថែមទៀត។ នាងបានបង្កើតកូនប្រុសបីនាក់ និងកូនស្រីពីរនាក់ទៀត។
ឯកុមារសាំយូអែលក៏បានចម្រើនវ័យនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែរ។

²² ពេលនោះ លោកអេលីកាន់តែចាស់ គាត់បានឮអំពីទង្វើអាក្រក់របស់កូនៗគាត់ចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់
ហើយនិងអំពើដែលពួកគេបានដេកជាមួយស្រីៗដែលបម្រើនៅឯច្រកទ្វារចូលទៅកាន់ព្រះពន្លា។²³ គាត់បានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖

«ហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើដូច្នេះ? យើងបានឮអំពីទាំងប៉ុន្មានដែលពួកឯងបានប្រព្រឹត្តពីមនុស្សទាំងអស់នេះ»។²⁴ ទេ កូនអើយ
អ្វីដែលយើងបានឮពីពួកឯងនោះ មិនល្អទេ។ ពួកឯងធ្វើឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់លែងស្លាប់តាមហើយ។

²⁵ «បើម្នាក់ប្រព្រឹត្តបាបចំពោះម្នាក់ទៀត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងដំនុំជម្រះឲ្យ ប៉ុន្តែ បើម្នាក់ប្រព្រឹត្តបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់វិញ តើនរណាជាអ្នករកខុសត្រូវឲ្យ?»
ទោះយ៉ាងណា ពួកគេមិនស្តាប់តាមឪពុករបស់ពួកគេដែរ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់ចង់សម្លាប់ពួកគេហើយ។²⁶ ឯកុមារសាំយូអែលក៏បានចម្រើនវ័យ
ហើយថែមទាំងបានគាប់ព្រះទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ និងចំពោះមនុស្សផងដែរ។

²⁷ មានមនុស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់បានចូលមកឯលោកអេលី ហើយមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖
តើយើងមិនបានសម្តែងខ្លួនយើងដល់ដួនតារបស់ឯង ខណៈពួកគេស្ថិតនៅស្រុកអេលី បូជាទាសកររបស់ស្ដេចជាដើមទេឬអី?

²⁸ យើងបានជ្រើសរើសឯងពីក្នុងសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ឲ្យធ្វើជាបូជាចារ្យរបស់យើង គឺឲ្យបម្រើអាសនារបស់យើង ហើយដុតគ្រឿងក្រអួប
ទាំងពាក់អាវអេផ្លូដនៅចំពោះមុខយើងផង។

យើងបានផ្តល់ចំណែកនៃយញ្ញបូជាទាំងអស់ដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានយកមកឲ្យយើងជាមួយនឹងភ្លើងដល់ដួនតារបស់ឯង។

²⁹ ចុះហេតុអ្វីបានជាឯងប្រមាថយញ្ញបូជា និងតម្លាមដែលយើងបានតម្រូវឲ្យមាននៅក្នុងដំណាក់របស់យើងដូច្នេះ?

ហេតុអ្វីបានជាឯងលើកកូនប្រុសៗខ្ពស់ជាងយើង ដោយយកខ្លាញ់

និងចំណែកដ៏ល្អបំផុតនៃតម្លាមដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលយកមកឲ្យយើងមកទុកខ្លួនឯង។³⁰ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល
យើងបានសន្យាថា គ្រួសាររបស់ឯង និងដួនតារបស់ឯងត្រូវដើរចំពោះយើងជារៀងរហូត។ ប៉ុន្តែ ពេលនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ យើងលុបចោល
សេចក្តីសន្យានេះហើយ ព្រោះយើងផ្តល់កិត្តិយសដល់អស់អ្នកដែលគោរពយើង ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលមិនគោរពយើង យើងនឹងឈប់នឹកនាអ្នកនោះវិញដែរ។

³¹ មើល គ្រាមួយនឹងមកដល់ គឺយើងនឹងធ្វើឲ្យកម្លាំងរបស់ឯង និងគ្រួសារឯងថយចុះ ហើយគ្រួសាររបស់ឯងក៏ត្រូវបន្ថយអាយុផងដែរ។

³² ឯងនឹងឃើញតែសេចក្តីទុក្ខព្រួយនៅក្នុងដំណាក់របស់យើង។ អ្វីៗដែលល្អនឹងត្រូវប្រទានឲ្យដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល
ឯគ្រួសាររបស់ឯងនឹងលែងមានមនុស្សចាស់ទៀតហើយ។³³ អស់អ្នកដែលយើងមិនបានកាត់ចេញពីអាសនារបស់យើង យើងនឹងឲ្យភ្នែករបស់គេទៅជាអស់
គេនឹងជួបតែការបាក់ទឹកចិត្តនៅក្នុងជីវិត។ ឯកូនចៅដែលកើតមកទៀតក្នុងគ្រួសាររបស់ឯងនឹងត្រូវស្លាប់។

³⁴នេះជានិស្សាសម្រាប់អ្នក គឺវានឹងកើតទៅលើកូនប្រុសទាំងពីររបស់ឯង គឺហូបនី និងភីនេហាស។ ពួកគេទាំងពីរនឹងស្លាប់ក្នុងថ្ងៃតែមួយ។³⁵ឯយើងយើងនឹងលើកបូជាចារ្យដ៏ស្មោះត្រង់មួយរូបសម្រាប់យើង គេនឹងធ្វើតាមអ្វីដែលមាននៅក្នុងចិត្ត និងព្រលឹងរបស់យើង។ យើងនឹងឲ្យគ្រួសាររបស់គេរឹងមាំ ហើយគេនឹងបម្រើដល់ស្តេចដែលយើងបានតាំងឡើងជារៀងរហូត។

³⁶អ្នកណាដែលនៅមានជីវិតក្នុងគ្រួសាររបស់ឯងនឹងមកលក់ជង្គង់នៅមុខអ្នកនោះដើម្បីសុំប្រាក់ និងអាហារពីអ្នកនោះដោយនិយាយថា៖ «សូមទុកឲ្យខ្ញុំធ្វើជាបូជាចារ្យម្នាក់ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងមានអាហារបរិភោគ»។

3¹ កុមារសាំយូអែលបានបម្រើព្រះអម្ចាស់ជិតលោកអេលី។ នៅគ្រានោះ ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូល ហើយក៏កម្របើកឲ្យព្យាការីឃើញនិមិត្តអ្វីដែរ។
² ពេលនោះ ភ្នែករបស់លោកអេលីចុះអន់ថយមើលមិនច្បាស់ទេ លោកបានសម្រាកនៅលើគ្រែរបស់លោក។

³ ចង្អៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនទាន់រលត់នៅឡើយ ហើយកុមារសាំយូអែលកំពុងគេងនៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់
ជាកន្លែងដែលបានតម្កល់ហឺបរបស់ព្រះជាម្ចាស់។⁴ ព្រះអម្ចាស់បានហៅកុមារសាំយូអែល ហើយកុមារសាំយូអែលបានតបវិញថា៖ «បាទ»។

⁵ កុមារសាំយូអែលក៏បានរត់ទៅឯលោកអេលីទាំងនិយាយថា៖ «បាទ ខ្ញុំមកដល់ហើយលោកតា»។ លោកអេលីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «តាមិនបានហៅឯងទេ
ចូរទៅគេងវិញចុះ»។ រួចកុមារសាំយូអែលបានត្រឡប់ទៅគេងវិញ។⁶ ព្រះអម្ចាស់បានហៅម្តងទៀតថា៖ «សាំយូអែល»។
កុមារសាំយូអែលក៏បានក្រោកឡើងរត់ទៅរកលោកអេលីទាំងនិយាយថា៖ «បាទលោកតា ខ្ញុំមកដល់ហើយ»។ លោកអេលីបានឆ្លើយវិញថា៖
«យើងមិនបានហៅឯងទេ កូនប្រុសអើយ ចូរទៅគេងវិញចុះ»។

⁷ ពេលនោះកុមារសាំយូអែលមិនធ្លាប់ជួបព្រះអម្ចាស់ទេ ហើយក៏មិនធ្លាប់ទទួលសារអ្វីពីព្រះអម្ចាស់បើកសម្តែងដល់ខ្លួនដែរ។

⁸ ព្រះអម្ចាស់បានហៅកុមារសាំយូអែលជាលើកទីបី រួចកុមារសាំយូអែលក៏បានក្រោកឡើងម្តងទៀត ហើយរត់ទៅលោកអេលីដោយនិយាយថា៖ «បាទលោកតា
ខ្ញុំមកដល់ហើយ»។ នោះលោកអេលីយល់ឃើញថា គឺព្រះអម្ចាស់បានហៅក្មេងប្រុសនេះហើយ។

⁹ រួចលោកអេលីបានប្រាប់កុមារសាំយូអែលថា ចូរទៅគេងវិញចុះ បើមានឮសម្លេងហៅឯងម្តងទៀត ឯងត្រូវឆ្លើយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមានព្រះបន្ទូលមក
ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គកំពុងចាំស្តាប់ហើយ»។ ដូច្នេះ កុមារសាំយូអែលក៏បានរំលងទៅគេងវិញនៅកន្លែងរបស់ខ្លួន។

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានយាងមកគង់នៅទីនោះ ព្រះអង្គបានហៅដូចលើកមុនៗថា៖ «សាំយូអែល សាំយូអែលអើយ»។ នោះ កុមារសាំយូអែលបានទូលតបវិញថា៖
«សូមមានព្រះបន្ទូលមក ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គកំពុងចាំស្តាប់ហើយ»។¹¹ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលទៅកុមារសាំយូអែលថា មើល
យើងនឹងធ្វើឲ្យហេតុការណ៍ដ៏រន្ធត់មួយកើតឡើងនៅពេលដែលគ្រឿងគ្រប់គ្នាបានឮ។

¹² នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងប្រព្រឹត្តទាស់នឹងអេលីតាមអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលយើងបាននិយាយអំពីក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ គឺតាំងពីចាប់ផ្តើមរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

¹³ យើងធ្លាប់បានប្រាប់គាត់រួចហើយ ថាយើងនឹងជំនុំជម្រះគ្រួសាររបស់គាត់ គឺដោយសារអំពើបាបដែលគាត់បានដឹងច្បាស់រួចមកហើយ
កូនប្រុសៗរបស់គាត់បាននាំបណ្តាសាមកដាក់លើខ្លួនឯង ហើយគាត់ក៏ពុំបានបញ្ឈប់ពួកគេទេ។¹⁴ ដោយព្រោះតែការនេះហើយ
យើងបានសូត្រចំពោះគ្រួសាររបស់អេលីថា បាបរបស់គ្រួសារគាត់នឹងមិនអាចអត់ឱនឲ្យដោយយញ្ញបូជា ឬដោយតង្វាយណាមួយបានឡើយ»។
¹⁵ កុមារសាំយូអែលបានគេងលង់លក់រហូតដល់ព្រឹក បន្ទាប់មក ភ្ញាក់ឡើងកុមារបានបើកទ្វារព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែកុមារសាំយូអែល
ខ្លាចមិនហ៊ាននិយាយប្រាប់លោកអេលីអំពីនិមិត្តដែលបានឃើញនោះទេ។¹⁶ ក្រោយមក លោកអេលីបានហៅកុមារសាំយូអែលហើយសួរថា៖ «សាំយូអែល
កូនអើយ»។ កុមារសាំយូអែលក៏បានតបវិញថា៖ «បាទលោកតា»។

¹⁷ គាត់បានសួរថា៖ «តើព្រះអង្គបានមានបន្ទូលអ្វីខ្លះមកឯង? កុំលាក់បាំងនឹងតាឲ្យសោះ។

បើឯងលាក់នឹងតានូវពាក្យណាមួយដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលនឹងឯង សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះឯងដូច្នោះ ហើយរឹតតែលឺសនោះទៀតចុះ»។

¹⁸ កុមារសាំយូអែលបានប្រាប់គាត់គ្រប់យ៉ាង គឺមិនលាក់បាំងអ្វីឡើយ។ លោកអេលីបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ
សូមឲ្យព្រះអង្គប្រព្រឹត្តតាមតែព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យចុះ»។

¹⁹ សាំយូអែលបានចម្រើឡើង ហើយព្រះអង្គគង់ជាមួយ ទាំងធ្វើឲ្យសេចក្តីដែលបានថ្លែងទុកនោះកើតឡើងទាំងអស់។²⁰ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់
ចាប់តាំងពីក្រុងដាន់រហូតដល់ក្រុងបៀរសេបា សុទ្ធតែបានដឹងថា សាំយូអែលគឺជាព្យាការីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រើសំដៅ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកនៅឯស៊ីឡូម្តងទៀត គឺព្រះអង្គបានសម្តែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដល់លោកសាំយូអែលនៅឯស៊ីឡូនោះ។

4¹ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈលោកសាំយូអែលបានទៅដល់អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។ គ្រានោះ អ៊ីស្រាអែលបានចេញទៅច្បាំងនឹងពួកជនជាតិកីលីស្ទីន។ ពួកគេបានបោះជំរំទ័ពនៅឯអេបេនអេស៊ើរ ហើយពួកជនជាតិកីលីស្ទីនក៏បោះជំរំទ័ពនៅឯអាផេកដែរ។

² ពួកកីលីស្ទីនបានរៀបជួរទ័ពដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែល។ ការប្រយុទ្ធគ្នាក៏កើតឡើង អ៊ីស្រាអែលបានចាញ់ទ័ពកីលីស្ទីន ហើយបានបាត់បង់ជីវិតអស់បួនពាន់នាក់នៅឯសមរភូមិ។

³ អ្នកដែលរួចពីស្លាប់បានមកជំរុញ ពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែលបាននិយាយថា «ហេតុអ្វីព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យយើងចាញ់នៅចំពោះមុខពួកកីលីស្ទីនថ្ងៃនេះ? ចូរយើងយកហ៊ឺបនៃសម្ព័ន្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ពីស៊ីឡូមកទីនេះ ដើម្បីឲ្យហ៊ឺបនោះនៅជាមួយពួកយើង ហើយយើងនឹងសុវត្ថិភាព រួចពីកណ្តាប់ដៃសត្រូវរបស់យើង»។⁴ ដូច្នេះ គេក៏បញ្ជូនមនុស្សទៅដល់ស៊ីឡូម

ពួកគេបាននាំយកហ៊ឺបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារដែលគង់ពីលើចេរូប៊ីន។ កូនប្រុសទាំងពីររបស់លោកអេលី គឺហូបនី និងភីនេហាស ក៏មកជាមួយហ៊ឺបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។

⁵ នៅពេលហ៊ឺបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ជំរំហើយ ទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់ខ្នងផែនដី។

⁶ ពេលទ័ពកីលីស្ទីនបានឮសម្លេងស្រែកដូច្នេះ ពួកគេបាននិយាយគ្នាថា៖ «តើសម្រែករបស់ពួកសាសន៍ហេព្រើរក្នុងជំរំនោះមានន័យដូចម្តេច»? បន្ទាប់មក ពួកគេបានដឹងថា ហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ជំរំហើយ។

⁷ ពួកទ័ពកីលីស្ទីនបានភ័យខ្លាចជាខ្លាំងដោយនិយាយថា៖ «ព្រះរបស់ពួកវាបានមកដល់ជំរំហើយ»។ ខ្លះថា៖ «វេទនាហើយយើង!

មិនដែលធ្លាប់មានដូច្នេះពីមុនទេ! វេទនាហើយយើង! តើអ្នកណានឹងការពារពួកយើងពីអំណាចនៃព្រះដ៏ខ្លាំងក្លាទាំងនោះទៅ? ដ្បិត ព្រះទាំងនោះហើយ ដែលបានវាយប្រហារពួកអេស៊ីបឲ្យរំលោភដោយគ្រោះកាចផ្សេងៗនៅឯវាលហេស្ថាន។⁸ ចូរមានកម្លាំងឡើង អូហ្នា ទ័ពកីលីស្ទីន បើមិនដូច្នោះទេ អ្នករាល់គ្នានឹងទៅជាទាសកររបស់ជនជាតិហេព្រើរ ដូចដែលពួកគេធ្លាប់ជាទាសករមិនខាន ចូររឹងប៉ឹងឡើង ហើយចេញទៅប្រយុទ្ធចុះ»។

¹⁰ ទ័ពកីលីស្ទីនបានចេញមកប្រយុទ្ធ ហើយវាយទ័ពអ៊ីស្រាអែលឲ្យចាញ់។ ពួកគេបានរត់បាត់ទៅតាមផ្ទះរៀងៗខ្លួន មានទ័ពជាច្រើនទៀតត្រូវបានសម្លាប់ គឺមានទ័ពធ្វើជើងរបស់អ៊ីស្រាអែលបីម៉ឺននាក់បានស្លាប់។¹¹ ឯហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ក៏ត្រូវរឹបអូស ហើយកូនប្រុសទាំងពីររបស់លោកអេលី គឺហូបនី និងភីនេហាស បានស្លាប់នៅទីនោះផងដែរ។

¹² មានបុរសម្នាក់ពីកូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនដែលរួចជីវិតពីសមរភូមិបានរត់មកដល់ស៊ីឡូមនៅថ្ងៃដែលនោះ ទាំងសម្លៀកបំពាក់រហែកហើយក្បាលប្រលាក់។

¹³ ពេលមកដល់នោះ លោកអេលីកំពុងតែអង្គុយនៅលើកៅអីរបស់លោកនៅជិតផ្លូវដើម្បីចាំមើល

ពីព្រោះចិត្តរបស់គាត់អន្ទះអន្ទែងនឹងហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ណាស់។ ពេលបុរសនោះបានចូលដល់ទីក្រុង ក៏រៀបរាប់នូវហេតុការណ៍

ហើយអ្នកក្រុងទាំងមូលក៏បានស្រែកយំទាំងអស់គ្នា។

¹⁴ ពេលលោកអេលីបានឮសម្រែកឡើងខ្លាំង លោកបាននិយាយថា «តើសម្រែកត្រហែយនេះមានន័យដូចម្តេច»? បុរសនោះបានរត់ប្រញាប់មកឯលោកអេលី ដើម្បីប្រាប់គាត់។¹⁵ ពេលនោះលោកអេលី មានអាយុកៅសិបប្រាំបីឆ្នាំហើយ ភ្នែករបស់លោកងងឹត គាត់មើលមិនឃើញទេ។

¹⁶ បុរសនោះបាននិយាយទៅលោកអេលីថា៖ «ខ្ញុំជាម្នាក់ដែលបានរត់រួចពីសមរភូមិ។ ខ្ញុំបានគេចរួចខ្លួននៅថ្ងៃនេះ»។ លោកអេលីបានសួរថា៖ «តើវាកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច កូនប្រុសអើយ?»¹⁷ បុរសដែលនាំដំណឹងនោះបានប្រាប់វិញថា៖ «ទ័ពអ៊ីស្រាអែលបានរត់បាត់ទ័ពកីលីស្ទីន។ ហើយថែមទាំងបានបាត់បង់ជីវិតយ៉ាងសម្បើមផង។ ឯកូនប្រុសទាំងពីររបស់លោក គឺហូបនី និងភីនេហាស ក៏បានស្លាប់ដែរ ហើយហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេរឹបអូសយកទៀត»។

¹⁸ ខណៈបុរសនោះនិយាយអំពីហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ នោះលោកអេលីក៏បានធ្លាក់ផ្លាតក្រោយពីកៅអីរបស់លោកនៅជិតក្លោងទ្វារ។ ករបស់គាត់បានបាក់ ហើយក៏ស្លាប់ ដោយព្រោះលោកចាស់ និងធ្ងន់ផង។ លោកបានដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំមកហើយ។

¹⁹ ពេលនោះ កូនប្រសារស្រីរបស់លោក ដែលជាប្រពន្ធរបស់ភីនេហាសមានផ្ទៃពោះរៀបនឹងសម្រាល។ នាងបានឮដំណឹងថា ហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសត្រូវរឹបអូស ហើយឪពុកក្មេក និងប្តីបានស្លាប់ទៀត នោះនាងបានលុតជង្គង់ចុះរួចក៏សម្រាលកូន រូបកាយរបស់នាងមានការលឺចាប់ក្រៃលែងនៅពេលនោះ។²⁰ ខណៈនាងជិតដាច់ខ្យល់ស្លាប់ មានស្ត្រីៗមកមើល ហើយនិយាយទៅនាងថា៖ «កុំភ័យខ្លាចអ្វី ព្រោះនាងសម្រាលបានកូនប្រុសមួយហើយ»។ ប៉ុន្តែ នាងមិនបានតបតប្បយកពាក្យរបស់គេនិយាយមកដាក់ក្នុងចិត្តទេ។

²¹ នាងបានដាក់ឈ្មោះកូននោះថា អ៊ីកាបុដ ដោយពោលថា៖ «សិរីរុងរឿងត្រូវបានដកចេញពីអ៊ីស្រាអែលហើយ!»

ដោយព្រោះហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ត្រូវគេកាន់កាប់ ដោយសារតែឪពុកក្មេក និងប្តីរបស់នាង²² នាងបានពោលឡើងថា៖ «សិរីរុងរឿងបាន ចេញឆ្ងាយពីអ៊ីស្រាអែល ពីព្រោះហ៊ឺបនៃព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេកាន់កាប់ហើយ»។

5 ¹គ្រានោះ ពួកវីលីស្ទីបានយកហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅ ពួកគេបានយកពីអេបេនអេស៊ីរ ទៅដាក់នៅឯអាសដូខ។

²ពួកវីលីស្ទីបានយកហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទៅដាក់នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះដាកុនហើយដាក់នៅក្បែររូបសំណាកព្រះដាកុន។³នៅព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់ អ្នកក្រុងអាសដូខ បានឃើញព្រះដាកុនរលំមុខដល់ដីនៅចំពោះហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ ពួកគេបានលើករូបព្រះដាកុនទៅដាក់កន្លែងដើមវិញ។

⁴ក៏ប៉ុន្តែ នៅព្រឹកបន្ទាប់ទៀតគេបានក្រោកឡើងពីព្រលឹម បានឃើញរូបព្រះដាកុននោះដួលមុខនឹងដីនៅចំពោះហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៀត។ ក្បាលរបស់រូបព្រះដាកុន និងដៃទាំងពីរបានដាច់ចេញពីខ្លួននៅឯមាត់ទ្វារដំណាក់នោះ គឺនៅសល់តែដងខ្លួនរូបព្រះដាកុនប៉ុណ្ណោះ។⁵ហេតុនេះហើយ មកទល់ថ្ងៃនេះពួកបូជាចារ្យ និងអស់អ្នកដែលមកដំណាក់នៃព្រះដាកុនមិនដឹងជាន់លើមាត់ទ្វារដំណាក់របស់ព្រះដាកុននៅក្នុងអាសដូខទេ។

⁶ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានប្រហារអ្នកក្រុងអាសដូខ។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេអន្តរាយដោយដុះដុំសាច់ចំពោះអ្នកក្រុងអាសដូខ

និងអស់អ្នកដែលនៅតំបន់ជិតៗនោះ។⁷ពួកអ្នកក្រុងអាសដូខបានយល់ឃើញអំពីអ្វីដែលកំពុងកើតឡើង ដោយពួកគេនិយាយថា៖

«ហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនត្រូវនៅជាមួយពួកយើងទេ ពីព្រោះព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គបានប្រហារយើង

និងប្រឆាំងព្រះដាកុនរបស់យើងធ្ងន់ធ្ងរណាស់»។

⁸ដូច្នេះ ពួកគេបានអញ្ជើញអ្នកដឹកនាំវីលីស្ទីទាំងអស់មកជួបជុំគ្នា ដោយចោទសួរទៅកាន់អ្នកដឹកនាំទាំងនោះថា៖

«តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចជាមួយនឹងហិបនៃព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល?» ក្រុមអ្នកដឹកនាំទាំងនោះឆ្លើយថា៖

«ចូរយកហិបនៃព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះទៅដាក់នៅក្នុងកាដវិញ»។ ពួកគេក៏សែងហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រឡប់ទៅទីនោះ។

⁹កាលពួកគេបានយកទៅទីនោះហើយ ព្រះហស្តនៃព្រះជាម្ចាស់ក៏នៅតែធ្វើឲ្យអ្នកក្រុងនោះអន្តរាយ គឺធ្វើឲ្យមានការភាន់ច្រឡំយ៉ាងខ្លាំងចំពោះអ្នកក្រុងនោះ។

ព្រះអង្គបង្គាប់អ្នកក្រុងនោះ ទាំងតូចទាំងធំកើតដុំសាច់លើពួកគេ។

¹⁰បន្ទាប់មក ពួកគេបានបញ្ជូនហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅឯក្រុងអេក្រូន។ ប៉ុន្តែ ពេលហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកដល់ក្រុងអេក្រូន

នោះអ្នកក្រុងបានស្រែកនៅឡោច៖ «គេបានយកហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមកដល់យើងហើយ ដើម្បីសម្លាប់យើង

និងប្រជាជននៅទីនេះ»។

¹¹ក្រោយមក ពួកគេបានអញ្ជើញពួកអ្នកដឹកនាំក្នុងស្រុកវីលីស្ទីមកជុំគ្នា ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកនោះថា៖

«ចូរបញ្ជូនហិបនៃព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញ ត្រូវឲ្យហិបនេះត្រឡប់ទៅកន្លែងដើមវិញ ធ្វើដូច្នេះពួកយើង និងប្រជាជនរបស់យើងនឹងមិនស្លាប់ទេ»។

ដោយហេតុ ភាពជ្រួលច្របល់ស្ទុះឡើងតាមទីក្រុង បូទានុភាពនៃព្រះនេះធ្ងន់ធ្ងរពេកហើយ។¹²អស់អ្នកដែលរួចពីស្លាប់ ត្រូវកើតដុំសាច់

ហើយសម្រែករបស់អ្នកក្រុងបានលាន់ឮដល់មេឃ។

6¹ គ្រានោះហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅលើទឹកដីភីលីស្ទីនអស់រយៈពេលប្រាំពីរខែ។² ក្រោយមកពួកភីលីស្ទីនបានអញ្ជើញពួកបូជាចារ្យ និងពួកគ្រូទាយមក ហើយសួរថា៖ «តើយើងត្រូវប្រព្រឹត្តដូចម្តេចចំពោះហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះ? សូមប្រាប់ពួកយើងនូវរបៀបបញ្ជូនហើយនេះទៅកន្លែងដើមវិញយ៉ាងដូចម្តេច?»

³ ពួកបូជាចារ្យ និងគ្រូទាយបានឆ្លើយថា «បើអស់លោកបញ្ជូនហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែលត្រឡប់ទៅវិញ កុំបញ្ជូនទៅដោយគ្មានតង្វាយឲ្យសោះ គឺត្រូវមានទាំងតង្វាយទទួលកំហុសដល់ព្រះអង្គទៅជាមួយដែរ។ នោះអស់លោកនឹងបានជាស្បើយពីគ្រោះកាច ហើយមុខជាដឹងថា មូលហេតុអ្វីបានជាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គមិនដកចេញពីអស់លោករហូតមកដល់ពេលនេះ»។⁴ ពួកគេបានសួរតបវិញថា៖

«តើអ្វីទៅជាដង្វាយទទួលកំហុសដែលយើងត្រូវថ្វាយត្រឡប់ទៅព្រះអង្គវិញ?»។ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ចូរធ្វើដុំសាច់មាន់ប្រាំដុំ កណ្តុរមាន់ប្រាំ លេខប្រាំនេះជាតំណាងឲ្យមេដឹកនាំនៃជនជាតិភីលីស្ទីនទាំងប្រាំរូប។ ដ្បិត ទាំងមេដឹកនាំ ទាំងពួកអស់លោកសុទ្ធត្រូវបានគ្រោះកាចដូចគ្នា។

⁵ អស់លោកត្រូវធ្វើដុំសាច់ និងកណ្តុរដែលរាតត្បាតក្នុងស្រុក ហើយថ្វាយសេរីល្អដល់ព្រះនៃជនជាតិភីស្រាអែល។ ធ្វើដូច្នេះ ប្រហែលជាព្រះអង្គដកព្រះហស្តចេញពីព្រះ ពីស្រុក និងពីអស់លោក។⁶ ហេតុអ្វីបានជាអស់លោកធ្វើចិត្តរឹងរូសដូចជាជនជាតិអេស៊ីប និងស្តេចផារ៉ោដែលបានធ្វើចិត្តរឹងរូសដូច្នេះ? ធ្វើដូច្នេះហើយ ដែលព្រះអម្ចាស់នៃជនជាតិភីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបែបនោះ។ តើមិនមែនជនជាតិអេស៊ីបអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេចាកចេញ ហើយពួកគេបានចាកចេញទៅទេឬអី?

⁷ ពេលនេះ ចូរប្រាប់ទេច្នីមួយជាមួយ ហើយមេគោពីរក្បាលដែលនៅបំបៅកូន ជាគោមិនធ្លាប់ទឹមសោះ។ ចងគោនោះទឹមនឹងរទេះ ឯកូនរបស់វាត្រូវយកទៅក្រោលចេញពីមេដែលទឹមនោះ។⁸ រួចយកហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដាក់លើរទេះនោះ។ ដាក់រូបដែលធ្វើពីមាសទាំងនោះ ដែលត្រូវបញ្ជូនទៅថ្វាយព្រះអង្គជាតង្វាយដឹងកំហុសនៅក្នុងប្រអប់មួយហើយដាក់ទៅម្ខាង។ បន្ទាប់មក ចូរបណ្តុយឲ្យវាចេញទៅដោយខ្លួនវាចុះ។

⁹ ឯអស់លោក ចូរឃ្លាំមើល បើរទេះនោះតម្រង់ទៅឯបេតសេម៉េសដោយខ្លួនវា នោះមានន័យថា គឺព្រះអម្ចាស់ហើយដែលបានវាយប្រហារឲ្យមានមហន្តរាយដ៏សម្បើមនេះ។ ប៉ុន្តែ បើមិនដូច្នោះទេ គឺមិនមែនព្រះអង្គទេដែលវាយប្រហារពួកយើង តែគ្រោះកាចនោះបានកើតឡើងលើពួកយើងដោយឯកឯងវិញ»។

¹⁰ ពួកគេបានធ្វើតាមអ្វីដែលបានបង្គាប់ ពួកគេបានយកមេគោដែលកំពុងបំបៅកូនដាក់ទឹមនឹងរទេះ ហើយយកកូនទៅឯក្រោល។

¹¹ ពួកគេបានដាក់ហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើរទេះ ជាមួយនឹងប្រអប់ដែលដាក់កណ្តុរមាន់ និងដុំសាច់មាន់ក្នុងនោះដែរ។¹² គេបានតម្រង់ទៅឯបេតសេម៉េស។ គេបានដើរលើផ្លូវ ដើរទៅយឺតៗដោយមិនងាកទៅស្តាំ ឬទៅឆ្វេងឡើយ។ ពួកអ្នកដឹកនាំភីលីស្ទីនបានដើរតាមក្រោយរទេះទៅព្រំប្រទល់របស់បេតសេម៉េស។

¹³ ខណៈនោះអ្នកនៅបេតសេម៉េសកំពុងប្រមូលផលស្រូវរបស់ពួកគេនៅជ្រលងភ្នំ។ ពេលពួកគេបានឃើញហើយដូច្នេះ ពួកគេមានអំណរជាខ្លាំង។

¹⁴ រទេះបានមកចម្ការរបស់លោកយ៉ូស្វេជាអ្នករស់នៅបេតសេម៉េស ហើយឈប់ទីនោះ។ នៅទីនោះមានផ្ទាំងថ្មធំមួយ ពួកគេបានដោះឈើរទេះនោះ ព្រមទាំងយកមេគោទាំងពីរនោះថ្វាយជាតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ផង។¹⁵ ពួកគេបានយកហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងប្រអប់ដែលដាក់កណ្តុរមាន់ និងដុំសាច់មាន់ ហើយដាក់នៅលើផ្ទាំងថ្មដ៏ធំនោះ។ ឯអ្នករស់នៅបេតសេម៉េសក៏បានថ្វាយតង្វាយដុត និងឆ្អឹងញូបូជាក្នុងថ្ងៃតែមួយនោះផងដែរ។

¹⁶ នៅពេលអ្នកដឹកនាំទាំងប្រាំរូបរបស់ពួកភីលីស្ទីនបានឃើញដូច្នេះ ពួកគេក៏បានវិលត្រឡប់ទៅឯក្រុងអេក្រូនវិញនៅថ្ងៃដដែរ។

¹⁷ ទាំងនេះគឺជាបុរេដុំសាច់មាន់ដែលពួកភីលីស្ទីនដាក់មកជាមួយ ជាតង្វាយលុបលាងកំហុសដល់ព្រះអម្ចាស់៖ មួយសម្រាប់ក្រុងអាដូឌ មួយសម្រាប់ក្រុងកាសា មួយសម្រាប់ក្រុងអាសកាទូន មួយសម្រាប់ក្រុងកាដ និងមួយទៀតសម្រាប់ក្រុងអេក្រូនផងដែរ។¹⁸ ឯកណ្តុរមាន់ទាំងប្រាំ ក៏ដូចជាចំនួននៃទីក្រុងទាំងប្រាំរបស់ស្រុកភីលីស្ទីនដែលស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំនៃអ្នកដឹកនាំទាំងប្រាំរូបនោះដែរ គឺទាំងក្រុងដែលរឹងមាំ និងទាំងភូមិតូចៗ។ គេបានយកហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅដាក់នៅលើផ្ទាំងថ្មដ៏ធំសម្បើមនោះ ហើយថ្មនោះគឺជាបន្ទាល់អំពីហើយនៅក្នុងចម្ការរបស់លោកយ៉ូស្វេ អ្នកបេតសេម៉េសរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់បានប្រហារមនុស្សដែលរស់នៅបេតសេម៉េស ដោយសារតែពួកគេបានសង្ឃឹមលើហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអង្គបានប្រហារពួកគេឲ្យស្លាប់ ៥០, ០៧០នាក់។ ពួកគេបានយំសោក ដោយពួកគេត្រូវបានព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោស។²⁰ អ្នករស់នៅបេតសេម៉េសខ្លះបាននិយាយថា៖ «តើមាននរណាអាចឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់បាន ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះដ៏រស់រាន? តើអ្នកណានឹងយកហើយទៅថ្វាយពីយើងបាន?»

²¹ ពួកគេបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅឯអ្នកស្រុកគារយ៉ាតយ៉ារីម ដោយនិយាយថា៖ «ពួកភីលីស្ទីនបានបញ្ជូនហើយនៃព្រះអម្ចាស់មកវិញហើយ សូមអស់លោកអញ្ជើញមកយកទៅជាមួយអស់លោកវិញចុះ»។

7 ¹ អ្នកស្រុកការយ៉ាតយ៉ាវីបានចុះមក ហើយយកហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅឯផ្ទះរបស់លោកអប៊ីណាដាប់ នៅលើទួល។

ពួកគេបានជ្រើសរើសកូនប្រុសរបស់លោក គឺអេឡាសា ឲ្យមើលថែហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់។² ហិបត្រូវបានទុកនៅឯការយ៉ាតយ៉ាវីជាយូរ គឺប្រហែលជាម្ភៃឆ្នាំ។ ឯពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានស្រែកអង្វរទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ។

³ លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលថា៖ «បើអ្នករាល់គ្នាវិលមករកព្រះអម្ចាស់វិញឲ្យអស់ពីចិត្ត គឺត្រូវរៀបព្រះនៃសាសន៍ដទៃ និងព្រះអាស្តារ៉ូតចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយបែរចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាមករកព្រះអម្ចាស់ និងថ្វាយបង្គំព្រះអង្គតែមួយព្រះអង្គវិញ នោះព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាពីកណ្តាប់ដៃពួកភីលីស្ទីនមិនខាន»។⁴ បន្ទាប់មក ពួកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឃើញព្រះបាល និងព្រះអាស្តារ៉ូតចេញ ហើយបែរមកថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់តែមួយព្រះអង្គវិញ។

⁵ លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរប្រមូលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់មកមីសប៉ា ខ្ញុំនឹងទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា»។

⁶ ពួកគេបានប្រមូលគ្នានៅឯមីសប៉ា និងបានយកទឹកមកចាក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ នៅថ្ងៃនោះ ពួកគេនាំគ្នាតមអាហារ ហើយសារភាពថា៖ «ទូលបង្គំយើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ហើយ»។ នៅទីនោះហើយ ដែលលោកសាំយូអែលបានដោះស្រាយវិវាទឲ្យ ហើយដឹកនាំរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

⁷ នៅពេលនោះ ពួកភីលីស្ទីនបានឮថា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានមកប្រមូលគ្នានៅឯមីសប៉ា នោះអ្នកដឹកនាំភីលីស្ទីនក៏បានវាយប្រហារអ៊ីស្រាអែល។ ពេលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានឮដូច្នេះ ពួកគេភ័យខ្លាចដល់ពួកភីលីស្ទីន។⁸ បន្ទាប់មក ពួកគេបាននិយាយទៅលោកសាំយូអែលថា៖ «សូមកុំបញ្ឈប់ការស្រែករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងជំនួសពួកយើងឲ្យសោះ នោះព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះពួកយើងពីដៃរបស់ពួកភីលីស្ទីនមិនខាន»។

⁹ លោកសាំយូអែលក៏បានយកកូនចៀមដែលកំពុងនៅបោមកថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូលដល់ព្រះអម្ចាស់។

រួចលោកបានស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានឆ្លើយតបមកវិញផងដែរ។

¹⁰ ខណៈលោកសាំយូអែលកំពុងថ្វាយតង្វាយដុត ពួកទ័ពភីលីស្ទីនបានចូលមកដល់វាយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យកើតមានផ្ការលាងឡើងនៅថ្ងៃនោះប្រឆាំងនឹងពួកភីលីស្ទីនវិញ ជាហេតុធ្វើឲ្យពួកគេមានការភាន់ច្រឡំ ហើយក៏បានបាក់ទ័ពនៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹¹ ទ័ពអ៊ីស្រាអែលក៏បានចេញពីមីសប៉ា តាមសម្លាប់ពួកភីលីស្ទីនទៅដល់បេតកា។

¹² ក្រោយមក លោកសាំយូអែលបានយកថ្មមួយមកដាក់ចន្លោះមីសប៉ា និងសេន។ លោកបានដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា អេបេន អេសុរើ ដោយថ្លែងថា៖ «មកទល់ពេលនេះ ព្រះអម្ចាស់នៅតែជួយយើង»។

¹³ ដូច្នេះ ពួកភីលីស្ទីនបានបញ្ឈប់ការល្បាតពាន ហើយលែងចូលរាតត្បាតដល់ព្រំប្រទល់អ៊ីស្រាអែលទៀតដែរ។

ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រឆាំងនឹងពួកភីលីស្ទីនរហូតអស់មួយជីវិតរបស់លោកសាំយូអែល។

¹⁴ តំបន់ទាំងប៉ុន្មានដែលពួកភីលីស្ទីនបានវាយកំទេចអ៊ីស្រាអែលក៏ត្រូវបានមកអ៊ីស្រាអែលវិញ គឺចាប់ពីក្រុងអេក្រុនមកដល់កាថ នោះគឺជាតំបន់ដែលបានយកមកកាន់កាប់វិញពីពួកភីលីស្ទីន។ ក្រោយនោះមក មានសុខសន្តិភាពរវាង ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនជាតិអាម៉ូរី។

¹⁵ លោកសាំយូអែលបានរកខុសត្រូវឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់មួយជីវិតរបស់លោក។¹⁶ រៀងរាល់ឆ្នាំ លោកបានធ្វើដំណើរទៅបេតអែល ទៅគីលកាល់ និងទៅមីសប៉ា។ លោកបានកាត់ក្តីឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅតំបន់ទាំងអស់នេះ។¹⁷ ក្រោយមកលោកបានត្រឡប់ទៅវ៉ាម៉ាវិញ ពីព្រោះផ្ទះរបស់លោកនៅទីនោះ ហើយលោកក៏ជម្រះក្តីឲ្យកូនចៅអ៊ីស្រាអែលនៅទីនោះផងដែរ លោកថែមទាំងបានសង់អាសនាមួយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ទៀតផង។

8 ¹នៅពេលលោកសាំយូអែលមានវ័យចាស់បន្តិច លោកបានតាំងឲ្យកូនប្រុសៗរបស់លោកជម្រះក្តីឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។²កូនប្រុសទីមួយរបស់លោកឈ្មោះ យ៉ូអែល ទីពីរឈ្មោះ អប៊ីយ៉ា។ ពួកគេទាំងពីរគឺជាចៅហ្វាយនៅឯបៀវសេបា។³ប៉ុន្តែ កូនប្រុសរបស់លោក ពុំបានដើរក្នុងផ្លូវរបស់លោកទេ ផ្ទុយទៅវិញអ្នកទាំងពីរគិតពីចង់បាន។ ពួកគេទាំងពីរបានទទួលសំណូក ហើយកាត់ក្តីដោយអយុត្តិធម៌។

⁴ក្រោយមក ពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែលបានប្រមូលគ្នា ហើយទៅឯលោកសាំយូអែលនៅរ៉ាម៉ា។⁵ពួកគេបាននិយាយទៅលោកថា៖ «មើល លោកមានវ័យចាស់ហើយ ហើយកូនប្រុសៗរបស់លោកមិនដើរតាមផ្លូវរបស់លោកទេ។ ដូច្នេះ សូមជ្រើសរើសស្តេចមួយអង្គមក សម្រាប់ដឹកនាំពួកយើងខ្ញុំដូចជាប្រជាជាតិនានាផងដែរ»។

⁶ប៉ុន្តែ លោកសាំយូអែលមិនសប្បាយចិត្តពេលពួកគេនិយាយថា៖ «សូមជ្រើសរើសស្តេចមួយអង្គមក សម្រាប់ដឹកនាំពួកយើងខ្ញុំ»។ ដូច្នេះហើយ ទើបលោកសាំយូអែលទូលអង្គរកព្រះអម្ចាស់។⁷ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកសាំយូអែលថា៖ «ចូរធ្វើតាមអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេសុំអ្នកចុះ ពួកគេពុំបានបដិសេធអ្នកចោលទេ គឺពួកគេបដិសេធយើងជាមហាក្សត្រដឹកនាំពួកគេទេតើ។

⁸ពួកគេក៏ពុំប្រព្រឹត្តនៅពេលនេះ ដូចពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាំងពីថ្ងៃដែលយើងបាននាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីបដែរ គឺបោះបង់យើង ហើយទៅបំរើព្រះដទៃវិញ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ប្រព្រឹត្តដូច្នេះដែរ។⁹ចូរស្តាប់តាមពួកគេចុះ ប៉ុន្តែ ត្រូវព្រមានពួកគេឲ្យច្បាស់ ហើយឲ្យពួកគេដឹងថា ស្តេចនឹងត្រួតត្រាលើពួកគេ»។

¹⁰ដូច្នេះ លោកសាំយូអែលក៏ប្រាប់នូវព្រះបន្ទូលទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ពួកអ្នកដែលសុំចង់បានស្តេចនោះ។¹¹លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ស្តេចដែលនឹងសោយរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នានឹងប្រព្រឹត្តដូច្នេះ ចំពោះអ្នករាល់គ្នា គឺស្តេចនឹងយកកូនប្រុសៗរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យធ្វើជាទាហានសេះ និងអ្នកបររទេសចម្បាំងរបស់ស្តេច និងខ្លះជាទាហានផងដែរ។¹²ស្តេចនឹងតាំងឲ្យមានមេបញ្ជាការលើទាហានរាប់ពាន់នាក់ និងមេបញ្ជាការលើហាសិបនាក់ផងដែរ។ ស្តេចនឹងចាត់អ្នកខ្លះឲ្យព្យួរដីស្រែរបស់ស្តេច ខ្លះឲ្យច្រូតកាត់ចម្រុតរបស់ស្តេច ខ្លះធ្វើអាវុធសម្រាប់សង្គ្រាម និងគ្រឿងបំពាក់រទេះចម្បាំង។

¹³ស្តេចនឹងយកកូនស្រីៗរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យផលិតទឹកអប់ ខ្លះចម្អិនម្ហូប និងខ្លះទៀតជាអ្នកដុតនំប៉័ង។¹⁴ស្តេចនឹងយកអ្វីៗដែលល្អបំផុតពីស្រែ ពីចម្ការទំពាំងបាយជូរ ពីចម្ការអូលីរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យទៅមន្ត្រីជារាជ្យបម្រើស្តេច។¹⁵ស្តេចនេះយកមួយភាគដប់នៃផលដំណាំ ពីទំពាំងបាយជូររបស់អ្នករាល់គ្នាទៅឲ្យមន្ត្រី និងរាជ្យបម្រើរបស់ស្តេចទៀតផង។

¹⁶ស្តេចក៏នឹងយកបារប្រុសស្រី និងបុរសដែលពេញកម្លាំងខ្លាំងបំផុតរបស់អ្នករាល់គ្នា ថែមទាំងយកលាវរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យមកធ្វើការឲ្យស្តេច។

¹⁷ស្តេចនឹងយកមួយភាគដប់នៃពិហ្វូងសត្វ ហើយឯអ្នករាល់គ្នាធ្វើជាទាសកររបស់ស្តេចផងដែរ។¹⁸ពេលថ្ងៃនោះមកដល់ អ្នករាល់គ្នានឹងស្រែកអង្វរករជំនួយព្រះអម្ចាស់ដោយសារស្តេចដែលអ្នករាល់គ្នាបានជ្រើសតាំងសម្រាប់ខ្លួនឯង ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនឆ្លើយតបនឹងអ្នករាល់គ្នាឡើយនៅថ្ងៃនោះឡើយ។

¹⁹ទោះយ៉ាងនោះក្តី ប្រជាជនមិនស្តាប់លោកសាំយូអែលទេ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «ទេ! យើងត្រូវតែមានស្តេចមួយអង្គ²⁰ធ្វើដូច្នេះ ពួកយើងនឹងបានដូចជាប្រជាជាតិនានាដែរ ហើយស្តេចនឹងដឹកនាំរកខុសត្រូវជូនពួកយើង ព្រមទាំងនាំមុខពួកយើងទៅច្បាំងនោះសមរភូមិផង»។

²¹ពេលលោកសាំយូអែលបានឮសំដីរបស់ប្រជាជន លោកក៏បានទូលទៅព្រះអម្ចាស់ម្តងទៀត។²²ព្រះអម្ចាស់បានតបទៅលោកសាំយូអែលវិញថា៖ «ចូរធ្វើតាមសម្តីពួកគេចុះ ចូររកមើលម្នាក់ឲ្យធ្វើជាស្តេចសម្រាប់ពួកគេទៅ»។ បន្ទាប់មក លោកសាំយូអែលក៏ប្រាប់ឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួនវិញសិនចុះ»។

9¹ មានបុរសម្នាក់ពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ជាអ្នកមានឥទ្ធិពល គាត់ឈ្មោះថា គីស ជាកូនប្រុសរបស់លោកអៀល ជាចៅរបស់លោកសេរោ និងជាចៅទូតរបស់លោកបេក្កា ហើយត្រូវជាចៅទូតរបស់លោកអភីយ៉ា ជាអ្នកក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។² គាត់មានកូនប្រុសម្នាក់ឈ្មោះ សូល ជាបុរសមានរាងសង្ហា។ គ្មានបុរសណាក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលសង្ហាជាងបុរសម្នាក់នោះឡើយ។ ពីស្មាឡើងលើ ជាមនុស្សដែលមានមាឌធំខ្ពស់ជាងអ្នកផ្សេងទាំងអស់។

³ ពេលនោះ លាបរបស់លោកគីស ជាឪពុករបស់លោកសូលបានរងរង។ ដូច្នេះ លោកគីស បានប្រាប់ឲ្យកូនប្រុស គីសូល ថា៖ «ចូរយកប្រាក់ទៅជាមួយកូន ហើយក្រោកឡើងចេញទៅរកលាដែលរងរងបាត់នោះ»។⁴ លោកសូលបានធ្វើដំណើរដល់ភ្នំអេប្រាអ៊ឹម ហើយបានឆ្លងកាត់ស្រុកសាលីសា ប៉ុន្តែ មិនឃើញលាទាំងនោះទេ។ បន្ទាប់មក ក៏ឆ្លងកាត់ស្រុកសាលីម ក៏នៅតែមិនឃើញ។ ពេលបានឆ្លងកាត់ស្រុកបេនយ៉ាមីន ក៏ពុំមានដំណឹងអ្វីដែរ។

⁵ ពេលបានមកដល់ទឹកដីស្លុក លោកសូលបានមានប្រសាសន៍ទៅបាបរបស់គាត់ដែលមកជាមួយថា៖ «តោះ យើងត្រឡប់ទៅវិញ ក្រែងឪពុកខ្ញុំលែងខ្វល់ខ្វាយនឹងលាទាំងនោះ ហើយបែរជាមកជួយបាបអ្វីយើងវិញ»។⁶ ប៉ុន្តែ បាបនោះបាននិយាយមកលោកវិញថា៖ «សូមស្តាប់ខ្ញុំសិន មានអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ម្នាក់រស់នៅក្នុងក្រុងនេះ។ គាត់ជាមនុស្សដែលគេគោរព ហើយអ្វីៗដែលលោកបាននិយាយសុទ្ធតែកើតឡើង។ តោះយើងគួរទៅទីនោះ ប្រហែលជាគាត់អាចប្រាប់យើងនូវផ្លូវណាដែលយើងគួរទៅ»។

⁷ នោះលោកសូលក៏តបទៅបាបវិញថា៖ «បើយើងទៅ តើយើងមានអ្វីទៅជូនលោកនោះ? ព្រោះនំប៉័ងក៏អស់ពីចង ហើយយើងក៏គ្មានអំណោយអ្វីជូនអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ តើយើងមានអ្វី?»⁸ បាបបានតបលោកសូលវិញថា៖ «នេះនៃ ខ្ញុំមានប្រាក់មួយកាត់ដែលអាចយកជូនអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន ដើម្បីសុំឲ្យគាត់ប្រាប់យើងនូវផ្លូវដែលយើងត្រូវទៅ»។

⁹ (នៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលកាលពីមុន នៅពេលនរណាម្នាក់ចង់ស្វែងរកព្រះហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះនិយាយថា៖ «មក ចូរយើងទៅរកគ្រូទាយ»។ ដោយព្រោះពួកវាសព្វថ្ងៃនេះ អ្នកពីមុនហៅថាជា គ្រូទាយ)។¹⁰ នោះលោកសូលបានមានប្រសាសន៍ទៅបាបថា៖ «និយាយល្អណាស់ តោះយើងចេញទៅ»។ ដូច្នេះ ពួកគេចេញដំណើរទៅក្រុងដែលអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្លាប់រស់នៅ។¹¹ ពេលទៅដល់ទីទួលនៃក្រុង ពួកគេឃើញនារីក្មេងៗកំពុងចេញមកដងទឹក លោកសូលនិងបាបបាននិយាយទៅពួកនាងថា៖ «តើមានគ្រូទាយនៅទីនេះឬទេ?»

¹² ពួកនាងបានឆ្លើយថា៖ «ចាំ មើល គាត់នៅនឹងមុខលោកស្រាប់ហើយ។ ចូរទៅប្រញាប់ ពីព្រោះគាត់កំពុងមកទីក្រុងថ្ងៃនេះហើយ ដោយប្រជាជនត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាទៅលើទីទួលខ្ពស់ថ្ងៃនេះដែរ»។¹³ ពេលលោកចូលដល់ក្រុង លោកនឹងឃើញគាត់ មុនពេលគាត់ឡើងទៅទីទួលទានអាហារនៅទីទួលខ្ពស់នោះ។ ប្រជាជនមិនបរិភោគអ្វីទាំងអស់ទាល់តែលោកមកសិន ពីព្រោះគាត់ជាអ្នកថ្វាយយញ្ញបូជានោះ ក្រោយមកអ្នកដែលត្រូវបានអញ្ជើញអាចបរិភោគបាន។ ចូរចេញទៅចុះ នោះអស់លោកនឹងឃើញគាត់មិនខាន»។

¹⁴ ដូច្នេះពួកគេបានចេញដំណើរទៅទីក្រុង ពេលចូលដល់ក្រុង ពួកគេបានឃើញលោកសាំយូអែលដើរតម្រងមកពួកគេ ទៅទីទួលខ្ពស់នោះ។

¹⁵ ពេលវេលារបស់លោកសូលបានមកដល់ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងដល់លោកសាំយូអែលដូចតទៅថា៖¹⁶ «ស្ត្រីពេលថ្មីនេះ យើងនឹងបញ្ជូនបុរសម្នាក់ពីទឹកដីបេនយ៉ាមីនមកក្នុងអ្នក ហើយអ្នកនឹងចាក់ប្រេងតាំងបុរសនោះឲ្យធ្វើជាស្តេចលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ បុរសនេះនឹងរំដោះប្រជាជនរបស់យើងពីដៃរបស់ពួកភីលីស្ទីន។ ពីព្រោះយើងបានមើលឃើញ ហើយអាណិតដល់ប្រជាជនរបស់យើង ដោយសម្លេងទូលអង្គរបស់ពួកគេរកជំនួយបានមកដល់យើង»។

¹⁷ ពេលលោកសាំយូអែលបានឃើញលោកសូល ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់គាត់ថា៖ «គឺបុរសនេះហើយដែលយើងបានប្រាប់អ្នក! បុរសនេះនឹងដឹកនាំប្រជាជនរបស់យើង»។¹⁸ បន្ទាប់មក លោកសូលបានចូលមកជិតលោកសាំយូអែលនៅខាងទ្វារ ហើយបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមលោកប្រាប់ខ្ញុំពីផ្ទះគ្រូទាយផង តើនៅទីណា?»¹⁹ លោកសាំយូអែលបានតបនឹងលោកសូលវិញថា៖ «គឺខ្ញុំហើយជាគ្រូទាយ។ ចូរឡើងទៅទីទួលខ្ពស់មុនខ្ញុំចុះ ព្រោះថ្ងៃនេះលោកនឹងរួមអាហារជាមួយខ្ញុំ។ ព្រឹកឡើងខ្ញុំនឹងអនុញ្ញាតឲ្យលោកទៅវិញ ហើយខ្ញុំនឹងប្រាប់លោកគ្រប់យ៉ាងដែលមាននៅនឹងគំនិតរបស់លោក។

²⁰ រឿងបាត់សត្វលាពីបីថ្ងៃមុននោះ កុំបារម្ភទៀតឡើយ ព្រោះគេបានរកឃើញពួកវាវិញហើយ។ តើមិនមែនលោកទេប្បជាបំណងប្រាថ្នារបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល? តើមិនមែនលោក និងគ្រួសាររបស់ឪពុកលោកទេឬអី?»²¹ លោកសូលបានតបវិញថា «តើខ្ញុំមិនមែនមកពីកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនទេឬអី ជាកុលសម្ព័ន្ធតូចជាងគេបំផុតរបស់អ៊ីស្រាអែល? តើមិនមែនអំបូររបស់ខ្ញុំរឹតតែតូចជាងអំបូរផ្សេងៗនៃកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនទេឬអី? ហេតុអ្វីបានជាលោកនិយាយមកដូចជាខ្ញុំនឹងអស្ចារ្យយ៉ាងនេះ?»

²² លោកសាំយូអែលបានយកលោកសូល និងបាបរបស់លោកទៅឯវាល ហើយដាក់នៅកន្លែងអង្គុយពីមុខអ្នកផ្សេងៗដែលត្រូវបានអញ្ជើញមកប្រមាណជាសាមសិបនាក់។

²³ លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ទៅអ្នកចម្អិនម្ហូបថា៖ «ចូរយកចំណែកដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឲ្យអ្នក ដែលខ្ញុំនិយាយថា ចូរដាក់ដោយឡែកនោះ»។

²⁴ អ្នកចម្អិនក៏យកសាច់ភ្លៅដែលបានញែកទុកនោះ មកដាក់នៅមុខលោកសូល។ បន្ទាប់មក លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «មើល អ្វីដែលបានរក្សាទុកនោះត្រូវបានដាក់នៅមុខរបស់លោកហើយ។ ចូរពិសារចុះ ពីព្រោះ ចំណែកនេះ ត្រូវបានរក្សាទុក ចាំរហូតពេលនេះមកដល់ គឺតាំងពីពេលដែលខ្ញុំបាននិយាយថា ខ្ញុំបានអញ្ជើញមនុស្ស»។ នោះ លោកសូលបានបរិភោគអាហារជាមួយនិងលោកសាំយូអែលនៅថ្ងៃនោះ។

²⁵ ពេលពួកគេបានចុះពីទីទួលខ្ពស់ចូលទីក្រុងវិញ លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ជាមួយលោកសូលនៅលើដំបូលផ្ទះ។²⁶ ពេលថ្ងៃរះឡើង លោកសាំយូអែលបានហៅលោកសូលនៅលើដំបូលផ្ទះថា៖ «ចូរក្រោកឡើង នោះខ្ញុំអាចបញ្ជូនអ្នកឲ្យទៅ»។ លោកសូលបានក្រោកឡើង អ្នកទាំងពីរ ទាំងលោកសូល និងលោកសាំយូអែលបានចេញទៅឯផ្លូវ។

²⁷ កាលពួកលោកបានដើរដល់ដោយក្រុងហើយ លោកសាំយូអែលបានប្រាប់លោកសូលថា៖ «ឲ្យបាបលោកទៅមុនយើងចុះ» បាបក៏បានចេញទៅមុន «តែលោកត្រូវនៅទីនេះបន្តិចសិន នោះខ្ញុំនឹងប្រាប់ព្រះរាជសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដល់លោក»។

10¹ លោកសាំយូអែលបានយកដបប្រេងមក ហើយចាក់ពីលើក្បាលរបស់លោកសូល រួចច្រើនលោក។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖
«តើមិនមែនព្រះអម្ចាស់ទេឬអី ជាអ្នករើសតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ? ពេលដែលលោកចាកចេញពីខ្ញុំទៅថ្ងៃនេះ
លោកនឹងឃើញបុរសពីរនាក់នៅក្បែរផ្លូវរបស់លោកស្រីវីដែល ពួកគេនឹងនិយាយប្រាប់អ្នកថា លាដែលលោកកំពុងស្វែងរកនោះ បានរកឃើញវិញហើយ»។
ខណៈនេះ ឪពុករបស់លោកលែងខ្វល់ខ្វាយនឹងលាទាំងនោះហើយ គឺគាត់ខ្វល់ខ្វាយពីលោកដោយនិយាយថា៖ «តើកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំយ៉ាងដូចម្តេចហើយ?»។

³បន្ទាប់មក អ្នកដើរទៅឆ្ងាយបន្តិច នោះអ្នកនឹងដល់ដើមឈើតាហោរ។ នឹងមានបុរសបីនាក់ដែលទៅលើសក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅបេតអែលជួបអ្នក
ពួកគេម្នាក់កាន់ពែបី ម្នាក់ទៀតកាន់នំប៉័យបីដុំ និងម្នាក់ទៀតកាន់ចង់ស្រាទំព័រតាមជួរ។⁴ពួកគេនឹងជម្រាបសួរអ្នក ហើយឲ្យនំប៉័យពីរដុំដល់អ្នក
រួចអ្នកត្រូវយកពីដៃរបស់ពួកគេ។

⁵បន្ទាប់មក អ្នកនឹងទៅដល់ទីលូសក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាកន្លែងដាក់ទំព័ររបស់ពួកគេលីស្ទីន។ ពេលអ្នកទៅដល់ក្រុង
អ្នកនឹងជួបព្យាករីមួយក្រុមចេញមកពីទីលូសក្ការៈជាមួយនឹងពិន ស្ករ ខ្ពុយ និងចាប៊ីផង ពួកគេនឹងថ្លែងព្រះបន្ទូល។

⁶ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកសណ្ឋិតលើអ្នក អ្នកនឹងថ្លែងព្រះបន្ទូលជាមួយពួកគេផងដែរ ហើយអ្នកនឹងប្តូរទៅជាម្នាក់មួយផ្សេងទៀត។

⁷មើល ទិសម្ចាស់ទាំងនេះនឹងកើតមានដល់អ្នក ចូរធ្វើអ្វីតាមតែអ្នកចង់ធ្វើចុះ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកហើយ។⁸ចូរទៅដល់គីលកាល់មុនខ្ញុំចុះ
ខ្ញុំនឹងចុះទៅដល់អ្នកហើយថ្វាយតង្វាយដុត និងថ្វាយយញ្ញបូជាមេត្រីភាពនៅទីនោះ។ ចូររង់ចាំប្រាំពីរថ្ងៃ រហូតទាល់តែខ្ញុំទៅដល់
ហើយបង្ហាញអ្នកនូវអ្វីដែលអ្នកត្រូវធ្វើ។

⁹ពេល លោកសូលបែរខ្នងចាកចេញពីលោកសាំយូអែលទៅ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានចិត្តមួយផ្សេងទៀតដល់លោក។
ហើយទិសម្ចាស់ទាំងនោះបានកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ។¹⁰ពេលពួកគេបានទៅដល់ទីលូស មានព្យាករីមួយក្រុមបានជួបពួកលោក
ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកសណ្ឋិតលើលោក ហើយលោកក៏បានថ្លែងព្រះបន្ទូលជាមួយពួកគេផងដែរ។

¹¹ពេលអស់អ្នកដែលធ្លាប់ស្គាល់លោកឃើញលោកថ្លែងព្រះបន្ទូលជាមួយព្យាករី អ្នកទាំងនោះនិយាយគ្នាថា៖
«តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងចំពោះកូនប្រុសលោកគឺស? តើឥឡូវលោកសូលជាអ្នកក្នុងក្រុមព្យាករីដែរឬ?»¹²មានបុរសនៅស្រុកជាមួយបានឆ្លើយថា៖ «ដូច្នេះ
តើនរណាជាឪពុករបស់ពួកគេ?» ដោយសារហេតុការណ៍ទាំងនេះ គេនិយាយថា៖

«តើសូលជាម្នាក់ក្នុងក្រុមព្យាករីដែរឬ?»¹³ពេលលោកបានបញ្ចប់ថ្លែងព្រះបន្ទូល លោកបានមកដល់ទីលូសខ្ពស់។

¹⁴ក្រោយមកឪពុកមារបស់លោកសូលបានមានប្រសាសន៍មកលោក និងបារលោកថា «តើពួកគេឯងបានទៅឯណា?» លោកបានតបថា «ទៅរកសត្វលា។
ពេលពួកយើងដឹងថា ពួកយើងមិនអាចរកវាឃើញទេ ពួកយើងបានទៅជួបលោកសាំយូអែល»។¹⁵ឪពុកមារលោកសូលបានមានប្រសាសន៍ថា៖
«សូមប្រាប់ឪពុកមារផង តើលោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍អ្វីដល់ឯង?»។¹⁶លោកសូលបានតបទៅគាត់វិញថា៖ «លោកបានប្រាប់ពួកយើងជាច្រើនថា
សត្វលាបានរកឃើញវិញហើយ»។ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានប្រាប់រឿងរាជ្យសម្បត្តិដែលលោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍នោះទេ។

¹⁷ពេលនោះ លោកសាំយូអែលបានកោះហៅប្រជាជនឲ្យជួបជុំគ្នានៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅលើមីសប៉ា។¹⁸លោកបានថ្លែងទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា
នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា យើងបាននាំអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីប
ហើយយើងបានសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាពីដៃរបស់ពួកអេស៊ីប និងពីដៃរបស់អាណាចក្រទាំងអស់ដែលបានយាយីអ្នករាល់គ្នា។¹⁹ប៉ុន្តែ ថ្ងៃនេះ
អ្នករាល់គ្នាបានបដិសេធយើងជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាពីទុក្ខភ័យ និងគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់របស់អ្នករាល់គ្នា
តែអ្នករាល់គ្នាបែរជានិយាយទៅសាំយូអែលថា៖ «ចូររើសតាំងស្តេចមួយអង្គឲ្យដឹកនាំយើង។ ឥឡូវនេះ
ចូរបង្ហាញខ្លួនអ្នករាល់គ្នានៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ទៅតាមកុលសម្ព័ន្ធ និងតាមអំបូររបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ»។

²⁰ដូច្នេះ លោកសាំយូអែលបាននាំកុលសម្ព័ន្ធរបស់អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ឲ្យចូលជិត ហើយបានរើសប៉ះចំកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។²¹បន្ទាប់មក
លោកបានឲ្យកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនមកជិតតាមអំបូររបស់ពួកគេ បានរើសប៉ះចំអំបូរម៉ាទ្រី ហើយក៏រើសបានកូនរបស់លោកគឺស គឺលោកសូល។ ប៉ុន្តែ
ពេលគេទៅរកលោក គេមិនឃើញលោកទេ។

²²បន្ទាប់មក ប្រជាជនចង់សាកសួរព្រះជាម្ចាស់ថែមទៀតថា៖ «តើមានបុរសណាផ្សេងនឹងមកឬទេ?» ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា៖
«គេបានរត់ទៅពួននៅក្បែរឥរ៉ាន់ឯណោះ»។²³នោះគេបានរត់ទៅទីនោះ ហើយនាំលោកសូលពីទីនោះមក។ ពេលលោកឈរក្នុងចំណោមមនុស្ស
លោកខ្ពស់ជាងគេទាំងអស់ តាំងពីស្មាឡើងទៅ។

²⁴ក្រោយមកលោកសាំយូអែលបានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាបានឃើញបុរសដែលព្រះជាម្ចាស់បានរើសនោះហើយឬនៅ?
ក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងអស់គ្មាននរណាដូចលោកម្នាក់នេះទេ! ប្រជាជនទាំងអស់បានស្រែកឡើងថា៖ «សូមឲ្យស្តេចមានអាយុយើងយូរ!»។

²⁵នោះ លោកសាំយូអែលបានប្រាប់ប្រជាជននូវច្បាប់ និងរបៀបរបបរបស់ស្តេច រួចកត់ទុកចូលក្នុងសៀវភៅមួយ ហើយដាក់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ចុងក្រោយ
លោកសាំយូអែលបានឲ្យប្រជាជនទាំងអស់ទៅផ្ទះរបស់គេរៀងៗខ្លួន។

²⁶លោកសូលក៏បានទៅផ្ទះរបស់លោកនៅគីហ្សៀរវិញដែរ ហើយក៏មានបុរសខ្លាំងខ្លះដែលព្រះជាម្ចាស់បានប៉ះពាល់ចិត្តបានទៅជាមួយលោកដែរ។²⁷ប៉ុន្តែ
មានមនុស្សឥតបានការខ្លះនិយាយថា៖ «តើឲ្យបុរសនេះជួយសង្គ្រោះយើងយ៉ាងដូចម្តេច?» អ្នកទាំងនោះ ជាអ្នកស្អប់លោកសូល
ហើយពុំបានយកអំណោយអ្វីឲ្យលោកឡើយ។ ប៉ុន្តែ លោកសូលមិនមាត់អ្វីទេ។

11 ¹ព្រះបាទណាហាស ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាំម៉ូនបានដឹកនាំទ័ពព័ទ្ធក្រុងយ៉ាបេស ស្រុកកាឡាដ។

អ្នកក្រុងយ៉ាបេសទាំងអស់បាននិយាយទៅព្រះបាទណាហាសថា៖ «សូមចងសម្លេងមេត្តិជាមួយពួកយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំនឹងគោរពបម្រើស្តេច»។

²ព្រះបាទណាហាស ជាស្តេចរបស់អាំម៉ូនបានតបវិញថា៖ «យើងនឹងដាក់លក្ខណប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នា គឺត្រូវឲ្យយើងខ្លះភ្នែកស្តាំទាំងអស់របស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ត្រូវអាម៉ាស»។

³ក្រោយមក ពួកចាស់ទុំនៃក្រុងយ៉ាបេសបានទូលទៅស្តេចវិញថា៖ «សូមទុកពេលឲ្យយើងខ្ញុំប្រាំពីរថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំអាចបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅគ្រប់តំបន់របស់អ៊ីស្រាអែលសិន។ បើគ្មាននរណាជួយពួកយើងខ្ញុំទេ នោះយើងខ្ញុំនឹងប្រគល់ខ្លួនជូន»។

⁴អ្នកនាំសារបានមកដល់គឺបៀរ ជាកន្លែងដែលលោកសូលរស់នៅ ហើយបានប្រាប់ប្រជាជននៅទីនោះនូវអ្វីដែលបានកើតឡើង។

ប្រជាជនទាំងអស់បានស្រែកយំខ្លាំងៗ។⁵ លោកសូលបានដឹកគោទៅឯវាល។ លោកសូលបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«តើមានរឿងអ្វីកើតឡើងបានជាប្រជាជនស្រែកយំខ្លាំងដូច្នេះ?» គេបានប្រាប់លោកសូលនូវអ្វីដែលអ្នកក្រុងយ៉ាបេសបានប្រាប់។

⁶ពេលលោកសូលបានឮដូច្នេះ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកសណ្ឋិតពីលើលោក ហើយលោកខឹងយ៉ាងខ្លាំង។

⁷លោកបានយកគោមួយនឹមមកកាត់ជាចំណែកតូចៗ ហើយផ្ញើទៅគ្រប់តំបន់នៃស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលជាមួយនឹងអ្នកនាំសារ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«អ្នកណាដែលមិនចេញមកជាមួយខ្ញុំ សូល និងលោកសាំយូអែលទេ អ្នកនោះនឹងដូចជាចំណែកតូចៗរបស់សាច់គោនេះដូច្នេះដែរ»។

នោះភាពភ័យខ្លាចព្រះអម្ចាស់បានកើតមានលើប្រជាជន ពួកគេបានចេញមករួមគ្នាដូចមនុស្សតែម្នាក់។⁸ កាលលោកបានកែនពួកគេនៅបេសេកហើយ ឃើញថាមានទ័ពអ៊ីស្រាអែលដល់ទៅ សាមសិបម៉ឺននាក់ ហើយជនជាតិយូដាមាន បីម៉ឺននាក់។

⁹ពួកគេបាននិយាយទៅអ្នកនាំសារដែលមកនោះថា៖ «ចូរទៅប្រាប់អ្នកក្រុងយ៉ាបេសនៃស្រុកកាឡាដដូចតទៅ ថ្ងៃស្អែកពេលថ្ងៃពេញកំដៅ

អ្នករាល់គ្នានឹងបានរួចជាមិនខាន»។ ដូច្នេះ អ្នកនាំសារបានចេញទៅហើយប្រាប់អ្នកក្រុងយ៉ាបេស រួចពួកគេរីករាយជាខ្លាំង។¹⁰ ក្រោយមក

អ្នកក្រុងយ៉ាបេសបានទូលទៅព្រះបាទណាហាសថា៖ «ថ្ងៃស្អែក ពួកយើងខ្ញុំនឹងប្រគល់ខ្លួនជូនស្តេច

ហើយព្រះអង្គអាចធ្វើអ្វីតាមតែព្រះអង្គយល់ឃើញថាស្រាប់តែ»។

¹¹ថ្ងៃបន្ទាប់ លោកសូលបានរៀបប្រជាជនជាបីក្រុម។ ពួកគេបានមកកណ្តាលជំរំទ័ពពេលព្រឹកដើម្បីឃ្លាំមើល ហើយក៏បានចេញទៅវាយប្រហារ

និងបានជួយជម្នះលើពួកអាំម៉ូនរហូតដល់ថ្ងៃពេញកម្ដៅ។ អ្នកដែលបានរួចជីវិត បានរត់គេចខ្លួន ហើយគ្មានអ្នករត់ទាំងគូដែលនៅរស់ទេ។

¹²ក្រោយមក ប្រជាជនបានជម្រាបលោកសាំយូអែលថា៖ «បើនរណាបាននិយាយថា តើឲ្យលោកសូលសោយរាជ្យលើពួកយើងឬ? ចូរនាំពួកនោះចេញមក

យើងនឹងប្រហារជីវិតពួកគេ»។¹³ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការថា៖ មិនត្រូវប្រហារជីវិតនរណាក្នុងថ្ងៃនេះឡើយ ពីព្រោះថ្ងៃនេះ

ព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល»។

¹⁴លោកសាំយូអែលបានថ្លែងទៅប្រជាជនថា៖ «តោះ យើងនាំគ្នាទៅគឺលកាល់ ហើយអភិសេកស្តេចជាថ្មីនៅទីនោះ»។

¹⁵ដូច្នេះប្រជាជនទាំងអស់បានធ្វើដំណើរទៅគឺលកាល់ ហើយលើកលោកសូល ជាស្តេចនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅគឺលកាល់នោះ។ នៅទីនោះ

ពួកគេបានថ្វាយយញ្ញបូជាមេត្រីភាពនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ទាំងព្រះបាទសូល ទាំងប្រជាជនបានពេញដោយអំណរជាខ្លាំង។

12 ¹លោកសាំយូអែលបានថ្លែងទៅកាន់អ្វីស្រាវអែលទាំងមូលថា៖ «ខ្ញុំបានស្តាប់តាមអ្នករាល់គ្នាគ្រប់យ៉ាង ហើយខ្ញុំក៏បានរើសស្តេចមួយអង្គសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាផងដែរ។² ពេលនេះ មានស្តេចមួយអង្គ នៅចំពោះអ្នករាល់គ្នាហើយ ខ្ញុំចាស់ហើយសក់ស្កូវថែមទៀត កូនប្រុសៗរបស់ខ្ញុំក៏នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាដែរ។ ខ្ញុំបាននៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាតាំងពីក្មេងរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

³ខ្ញុំនៅទីនេះហើយ ចូររៀបរាប់ដល់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ និងស្តេចដែលព្រះអង្គបានតាំងឡើងនេះចុះ បើខ្ញុំបានយកគោរពសម្រាប់អ្នកណា ឬបានយកលាបសម្រាប់អ្នកណា ឬក៏បានកេងបន្លំរបស់អ្នកណា ហើយបានធ្វើឲ្យអ្នកណាមិនសប្បាយចិត្ត? ឬមួយខ្ញុំបានបិទភ្នែកទទួលសំណូកពីអ្នកណានោះ? ចូរធ្វើបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំចុះ ហើយខ្ញុំនឹងទូទាត់សងអ្នករាល់គ្នាវិញ។

⁴ពួកគេនិយាយឡើងថា៖ «លោកពុំបានបោកបញ្ឆោតយើងខ្ញុំទេ មិនដែលនាំទុក្ខ ឬក៏មិនដែលលួចអ្វីពីអ្នកណាដែរ»។⁵ លោកបានតបវិញថា៖ «ថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់ និងស្តេចដែលព្រះអង្គបានតាំងជាសាក្សីស្រាប់ គឺថាអ្នករាល់គ្នាគ្មានអ្វីទាន់នឹងខ្ញុំឡើយ»។ ពួកគេបានឆ្លើយវិញថា៖ «មែនហើយ ព្រះអម្ចាស់ជាសាក្សី»។

⁶លោកសាំយូអែលមានប្រសាសន៍ទៅប្រជាជនថា៖ «គឺព្រះអម្ចាស់ហើយ ជាអ្នកដែលរើសតាំងលោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស្តឲ្យដឹកនាំដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាចេញពីអេស៊ីបមក។⁷ ពេលនេះ ចូរបង្ហាញខ្លួនមកចុះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចរៀបរាប់នឹងអ្នករាល់គ្នាទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់អំពីការប្រព្រឹត្តិដ៏សុចរិតទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នា និងដូនតាអ្នករាល់គ្នា។

⁸កាលលោកយ៉ាកូបបានមកដល់អេស៊ីប ហើយបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាស្រែកអង្វរក្រពះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់បានចាត់លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីស្តឲ្យដឹកនាំបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញពីអេស៊ីបមក ហើយពួកគាត់បានតាំងលំនៅទីនេះ។⁹ ប៉ុន្តែ ពួកលោកបានបំភ្លេចព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកលោក ព្រះអង្គក៏ប្រគល់ពួកលោកទៅឲ្យស៊ីសេរ៉ា ជាមេបញ្ជាការកងទ័ពរបស់ក្រុងហាសោរ ទៅក្នុងដែនរបស់ពួកគេដីស្ទឹង និងទៅក្នុងដែនរបស់ស្តេចម៉ូអាប ពួកគេទាំងនេះហើយដែលបានវាយប្រហារបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁰ពួកគេបានស្រែករកព្រះអម្ចាស់ថា យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពីព្រោះយើងខ្ញុំបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ ទៅគោរពបម្រើព្រះបាល និងព្រះអាស្តូរ៉ូត។¹¹ ប៉ុន្តែ ពេលនេះ សូមព្រះអង្គសង្គ្រោះយើងខ្ញុំពីដែនរបស់សត្រូវនៃយើងខ្ញុំផង នោះយើងខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកបម្រើព្រះអង្គវិញ។¹² ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានចាត់លោកយេរូបាល លោកបេដាន លោកយ៉ែបថា និងលោកសាំយូអែល

ហើយបានប្រគល់ដីយដម្បងដល់អ្នករាល់គ្នាលើពួកសត្រូវទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នាស់នៅដោយសុវត្ថិភាព។¹³ ពេលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញស្តេចណាហាសរបស់ពួកអាម៉ូនមកប្រហារអ្នករាល់គ្នា អ្នករាល់គ្នាបែរជានិយាយមកខ្ញុំថា ទេ! តែឆ្ងាយទៅវិញ សូមឲ្យស្តេចមួយអង្គសោយរាជ្យលើពួកយើងចុះ ខណៈដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាគឺជាស្តេចរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅហើយនោះ។¹⁴ ឥឡូវនេះ មានស្តេចដែលអ្នករាល់គ្នាបានជ្រើសរើសហើយ ជាស្តេចដែលអ្នករាល់គ្នាបានសុំ ហើយដែលព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលប្រាប់ពីស្តេចនោះ។

¹⁴បើអ្នករាល់គ្នាកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ចូរបម្រើព្រះអង្គ ស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងព្រះអង្គ ហើយមិនត្រូវបោះប្រឆាំងនឹងបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ទាំងអ្នករាល់គ្នាទាំងស្តេចដែលសោយរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នាត្រូវដើរតាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។

¹⁵បើអ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ តែបែរជាបោះប្រឆាំងនឹងបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា ដូចដែលប្រឆាំងនឹងបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

¹⁶ទោះបីមកដល់ពេលនេះ ចូរបង្ហាញខ្លួនអ្នក ហើយចាំមើលកិច្ចការដ៏សម្បើមដែលព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើនៅចំពោះភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។

¹⁷តើមិនមែនពេលនេះជាដូចម្រេតទេឬអី? មើល ខ្ញុំនឹងស្រែករកព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យមានផ្កុំ និងភ្លៀងមក។ នោះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹង ហើយឃើញពីភាពអាក្រក់របស់អ្នករាល់គ្នាធំបំផុត ដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយទូលសុំស្តេចមួយអង្គសម្រាប់ខ្លួនអ្នករាល់គ្នា។¹⁸ ដូច្នេះ លោកសាំយូអែលបានស្រែករកព្រះអម្ចាស់ នៅថ្ងៃដែលនោះ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានផ្កុំ និងភ្លៀងមក ហើយប្រជាជនទាំងអស់មានសេចក្តីស្វែងខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងលោកសាំយូអែលជាខ្លាំង។

¹⁹ប្រជាជនទាំងអស់បាននិយាយទៅលោកសាំយូអែលថា៖ «សូមទូលអង្វរទៅព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកសម្រាប់អ្នកបម្រើលោកផង នោះយើងខ្ញុំនឹងមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។ ដោយព្រោះ ពួកយើងបានបន្ថែមអំពើបាបដ៏អាក្រក់របស់យើងខ្ញុំ ដោយសុំស្តេចមួយអង្គសម្រាប់យើងខ្ញុំដូច្នេះ»។

²⁰លោកសាំយូអែលឆ្លើយថា៖ «កុំភ័យខ្លាចអី អ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មែន ប៉ុន្តែ មិនត្រូវបែរចិត្តចេញពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ តែត្រូវគោរពបម្រើព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។²¹ កុំងាកទៅរកអ្វីដែលគ្មានប្រយោជន៍ ឬមិនអាចសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នា ពីព្រោះរបស់ទាំងអស់នោះឥតប្រយោជន៍ទេ។

²²ដោយយល់ដល់ព្រះនាមដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនបដិសេធប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គឡើយ ពីព្រោះកាលដែលរើសអ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ នោះគាប់ព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គ។²³ ចំពោះខ្ញុំ ចូរកុំឲ្យខ្ញុំប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាន់នឹងព្រះអម្ចាស់ដោយលែងទូលអង្វរសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំនឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នានូវអ្វីដែលល្អ ហើយសុចរិត។

²⁴ដោយគ្រាន់តែកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ហើយបម្រើព្រះអង្គក្នុងសេចក្តីពិតឲ្យអស់ពីចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។ ចូរនឹកចាំអំពីការអស្ចារ្យដែលបានធ្វើឡើងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។²⁵ ប៉ុន្តែ បើអ្នកនៅតែប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ទាំងអ្នករាល់គ្នាទាំងស្តេចរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសមិនខាន»។

13 ¹ព្រះបាទសូលបានឡើងគ្រងរាជ្យកាលពីព្រះជន្មសាមសិបព្រះវស្សា

ហើយព្រះអង្គគ្រងរាជ្យសម្បត្តិលើអ្វីស្រាវៃល្អរយៈពេលសែសិបឆ្នាំ² ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសបុរសអ្វីស្រាវៃល្អបីពាន់អ្នកធ្វើជាកងទ័ព។ មានទ័ពពីរពាន់នាក់នៅជាមួយព្រះអង្គនៅឯមីកម៉ាស់ និងតំបន់ទីទួលបែតអែល ខណៈនោះក៏មានទ័ពមួយពាន់នាក់នៅជាមួយសម្តេចយ៉ូណាថាន នៅឯគីហៀរ ទឹកដីបេនយ៉ាមីនដែរ។ ទ័ពដែលនៅសេសសល់ ស្តេចឲ្យទៅផ្ទះនិងត្រសាបរៀងៗខ្លួនវិញ។

³សម្តេចយ៉ូណាថានបានវាយយកលានដ្ឋានទ័ពរបស់ពួកគីលីស្ទីននៅឯគីហៀរ ហើយពួកគីលីស្ទីនក៏បានដឹងដំណឹងនេះដែរ។

បន្ទាប់មកព្រះបាទសូលបានផ្តុំគ្រឿងលើទឹកដីទាំងមូល ដោយមានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យជនជាតិហេព្រើរឡើង»។

⁴កាលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឮថាព្រះបាទសូលបានវាយឈ្នះលានដ្ឋានទ័ពរបស់ពួកគីលីស្ទីន

ហើយអ៊ីស្រាអែលបានក្លាយទៅជាក្លឹនមិនស្រួលដល់ពួកគីលីស្ទីន ដូច្នេះ

នោះទាហានបានប្រមូលគ្នាមកចូលរួមទាំងអស់គ្នាជាមួយព្រះបាទសូលនៅឯគីលកាល់។

⁵ពួកគីលីស្ទីនបានមកជួបជុំគ្នាដើម្បីវាយប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែលដោយមាន រទេះចម្បាំងបីពាន់គ្រឿង អ្នកបររទេះចម្បាំងប្រាំមួយពាន់នាក់

និងទាហានថ្មីជើងជាច្រើនដូចគ្រាប់ខ្សាច់នៅឆ្នេរសមុទ្រ។ ពួកគេបានឡើងមកបោះជំរំនៅឯមីកម៉ាស់ ខាងកើតបេតអាវេន។

⁶ពេលទាហានអ៊ីស្រាអែលបានឃើញថា ខ្លួនកំពុងរីករហើយ ប្រជាជនមានការភ័យខ្លាច អ្នកខ្លះបានពួនក្នុងរូងភ្នំ តាមគុម្ពោត តាមក្រហែងថ្ម តាមអណ្តូង

និងតាមអន្លង់។⁷មានជនជាតិហេព្រើរខ្លះបានរត់ឆ្លងទៅម្ខាងទៀតនៃទន្លេយ៉ារដាន់ ទៅឯស្រុកកាដ និងស្រុកកាឡាដ។⁸ប៉ុន្តែ

ព្រះបាទសូលនៅតែគង់នៅឯគីលកាល់ ហើយទាហានទាំងអស់បានទៅតាមព្រះអង្គទាំងភ័យញាប់ញ័រ។

⁹ព្រះអង្គបានរង់ចាំដល់ទៅប្រាំពីរថ្ងៃ ជាពេលដែលលោកសាំយូអែលបានរៀបចំទុក។ ប៉ុន្តែ លោកសាំយូអែលពុំបានមកគីលកាល់ទេ

ហើយទាហានខ្លះបានរត់ចោលព្រះបាទសូល។¹⁰ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរយកតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីភាពមកឲ្យយើង»។ បន្ទាប់មក ស្តេចបានថ្វាយតង្វាយដុត។¹¹ក្រោយព្រះអង្គថ្វាយតង្វាយដុតចប់សព្វគ្រប់យើង លោកសាំយូអែលបានមកដល់។ ព្រះបាទសូលបានចេញមកទទួលលោក ហើយជម្រាបសួរលោកផង។

¹²លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «តើព្រះអង្គបានធ្វើអ្វី?» ព្រះបាទសូលបានតបវិញថា៖ «កាលខ្ញុំបានឃើញពួកទាហានកំពុងរត់ចោលខ្ញុំ

ហើយលោកពុំបានមកដល់ទាន់ពេលដែលបានកំណត់ទៀត ឯពួកទ័ពគីលីស្ទីនបានមកផ្តុំគ្នានៅឯមីកម៉ាស់¹³ ខ្ញុំក៏បាននិយាយថា ឥឡូវនេះ

ពួកគីលីស្ទីននឹងចុះមកតទល់នឹងយើងនៅគីលកាល់នេះ ហើយខ្ញុំពុំអាចស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៀត។ ដូច្នេះ

ខ្ញុំក៏បង្ខំខ្លួនឯងថ្វាយតង្វាយដុតតែម្តងទៅ»។

¹⁴លោកសាំយូអែលបានតបនឹងព្រះបាទសូលវិញថា៖ «ព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងទទឹងទិស

ព្រះអង្គពុំបានស្តាប់តាមព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបស់ព្រះករុណាដែលបានប្រទានដល់ព្រះករុណាទេ។ បើមិនដូច្នោះទេ

ព្រះអម្ចាស់នឹងតាំងរាជ្យរបស់ព្រះករុណាឲ្យដឹកនាំលើអ៊ីស្រាអែលរហូតទៅមិនខាន។¹⁵ប៉ុន្តែ ពេលនេះ រាជ្យរបស់ព្រះអង្គនឹងមិនបន្តទៅមុខទៀតទេ។

ព្រះអម្ចាស់បានរកបុរសម្នាក់ផ្សេងទៀតចេញពីព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់

ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានតាំងបុរសនោះជាអ្នកដឹកនាំលើប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គជំនួសវិញ

ពីព្រោះព្រះករុណាពុំបានស្តាប់បង្គាប់អ្វីដែលព្រះអង្គបានបញ្ជាដល់ព្រះករុណាទេ»។

¹⁶បន្ទាប់មក លោកសាំយូអែលបានក្រោកឡើង ហើយចាកចេញពីគីលកាល់ឆ្ពោះទៅគីហៀរនៃទឹកដីបេនយ៉ាមីន។

ព្រះបាទសូលបានជំរឿនទាហានដែលមានវត្តមានជាមួយព្រះអង្គ ឃើញមានប្រាំមួយរយនាក់។¹⁷ព្រះបាទសូល សម្តេចយ៉ូណាថានជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គ

និងទាហានដែលនៅសេសសល់ទាំងនោះ នៅចាំឯភូមិកេបាតនៃទឹកដីបេនយ៉ាមីន។ ប៉ុន្តែ ពួកគីលីស្ទីននៅតែបោះទ័ពនៅមីកម៉ាស់ដែរ។

¹⁸មានអ្នកប្រយុទ្ធបីក្រុមចេញពីជំរុំរបស់ពួកគីលីស្ទីន។ ក្រុមមួយតម្រង់ទៅឯក្រុងអូប្រា គឺទៅស្រុកស៊ូអាល។¹⁹ក្រុមមួយទៀតតម្រង់ទៅក្រុងបេតហ្ស័ន

ហើយក្រុមមួយផ្សេងទៀតតម្រង់ទៅព្រំប្រទល់ម្ខាងនៃជ្រលងសេបាម ឯទីរហោស្ថាន។

²⁰គេរកពុំឃើញមានជាងដែកណាម្នាក់នៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនោះទេ ពីព្រោះពួកគីលីស្ទីននិយាយថា៖ «បើទុកឲ្យមានជាងដែក នោះ

ជនជាតិហេព្រើរនឹងធ្វើដាវ ឬលំពែងសម្រាប់ខ្លួនគេជាមិនខាន»។²¹ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ បានទៅស្រុកគីលីស្ទីនដើម្បីច្រូងផាសនង្គ័ល ផ្តួចប ផ្តួចចៅ និងកណ្តៀររបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។²²កាលណោះតម្លៃពីរស្ទឹងសម្រាប់ច្រូងផាសនង្គ័ល និងចប ឯតម្លៃមួយស្ទឹងគឺ សំលៀងផ្តួចចៅ និងតម្រង់រនាស់។

²³ដូច្នេះ នៅថ្ងៃប្រឈមនឹងសមរភូមិ ពួកទាហានដែលនៅជាមួយនឹងព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថានគ្មានដាវ ឬលំពែងនៅនឹងដៃ មានតែព្រះបាទសូល និងបុត្ររបស់ស្តេច គឺសម្តេចយ៉ូណាថានប៉ុណ្ណោះដែលមាន។²⁴ទ័ពរបស់ពួកគីលីស្ទីនខ្លះបានបញ្ជូនទៅច្រកមីកម៉ាស់។

14 ថ្ងៃមួយ សម្តេចយ៉ូណាបាន ជាបុត្រាព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការទៅអ្នកកាន់គ្រឿងសឹកឲ្យសម្តេចថា៖ «តោះ ចូរយើងទៅដំរីរបស់ពួកកីលីស្ទីននៅឯម្ខាងណោះ»។ ប៉ុន្តែ សម្តេចមិនបានទូលបិតារបស់សម្តេចទេ។

²ព្រះបាទសូលបានគង់នៅឯយូធីស៊ីបៀរ គឺនៅក្រោមដើមទឹមនៅមីក្រូន។ មានទ័ពប្រហែលជាប្រាំមួយរយនាក់នៅជាមួយស្តេច³រួមទាំងលោកអហ៊ីយ៉ា ជាតួនាទីរបស់លោកអហ៊ីរូប (ជាប្អូនរបស់អ៊ីកាបូដ) ជាចៅរបស់លោកកីនេហាស ដែលជាចៅនគរបស់លោកអេលី ជាប្អូនជាច្បាស់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅឯស៊ីឡូ ដែលជាអ្នកពាក់អាវអេដូដ។ ពួកទាហានពុំបានដឹងថា សម្តេចយ៉ូណាបានយាងទៅណាទេ។

⁴នៅឯម្ខាងទៀតនៃច្រកដែលសម្តេចយ៉ូណាបានចង់ទៅដើម្បីឲ្យទៅដល់កន្លែងដាក់ទ័ពពួកកីលីស្ទីន មានថ្មដ៏រាបរាបចាត់ទាំងសងខាង ដែលគេហៅថាបូសេសនិងមួយទៀតហៅថា សេនេ។⁵ចំណោតថ្មមួយនៅឯទិសខាងជើងខាងមុខមីកាស

ហើយចំណោតថ្មម្ខាងទៀតនៅខាងត្បូងចំពីមុខកេបា។

⁶សម្តេចយ៉ូណាបានមានរាជឱង្ការទៅអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេចថា៖ «តោះ ចូរយើងឆ្លងកាត់លានដ្ឋានទ័ពរបស់ពួកមិនកាត់ស្បែកទាំងនេះ។ ព្រះអម្ចាស់អាចនឹងធ្វើការជំនួសយើង ព្រោះគ្មានអ្វីដែលយាត់ព្រះអម្ចាស់មិនឲ្យជួយបើមានមនុស្សតិច ឬច្រើនក្តី»។

⁷អ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេចបានតបវិញថា៖ «សូមសម្តេចធ្វើអ្វីតាមចិត្តរបស់សម្តេចចុះ។ សូមចេញទៅចុះ មើល ទូលបង្គំនៅជាមួយសម្តេចហើយ គឺដើម្បីធ្វើតាមបង្គាប់របស់សម្តេចទាំងអស់»។

⁸សម្តេចយ៉ូណាបានមានឱង្ការថា៖ «យើងនឹងឆ្លងទៅរកពួកគេ ហើយបង្ហាញខ្លួនចំពោះពួកគេ។⁹បើពួកគេនិយាយមកយើងថា ចាំទីនោះសិនទៅ ពួកយើងនឹងទៅរកពួកឯង នោះយើងនឹងឈប់នៅត្រង់កន្លែងរបស់យើង គឺយើងមិនឆ្លងទៅរកពួកគេទេ។¹⁰ប៉ុន្តែ បើពួកគេឆ្លើយឆ្លងមកយើងថា មករកពួកយើងមក នោះយើងនឹងឆ្លងទៅ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់យើងហើយ។ នេះហើយគឺជាទិសម្ចាស់សម្រាប់យើង»។

¹¹ដូច្នេះ អ្នកទាំងពីរបានបង្ហាញខ្លួននៅឯលានដ្ឋានទ័ពរបស់ពួកកីលីស្ទីន។ ពួកទាហានកីលីស្ទីនបាននិយាយថា៖ «មើល ជនជាតិហេព្រើរ កំពុងតែចេញមកពីរន្ទដែលពួកគេបានរត់ព្រួយហើយ»។¹²បន្ទាប់មក ទាហានក្នុងលានដ្ឋាននោះបានស្រែកហៅសម្តេចយ៉ូណាថា៖ «និងអ្នកកាន់គ្រឿងសឹកឲ្យសម្តេចថា៖ «មករកពួកយើងមក យើងនឹងបង្ហាញពួកឯងខ្លះ»។

សម្តេចយ៉ូណាបានមានរាជឱង្ការទៅអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេចថា៖ «មកតាមខ្ញុំ

ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេមកក្នុងដៃរបស់អ៊ីស្រាអែលហើយ»។

¹³សម្តេចយ៉ូណាបានបានតោងឡើងដោយដៃនឹងដៃរបស់សម្តេច ឯអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេចបានតាមពីក្រោយសម្តេច។

សម្តេចយ៉ូណាបានបានប្រហារដំរីរបស់ពួកកីលីស្ទីនទាំងនោះនៅនឹងមុខ

ហើយអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេចក៏បានសម្លាប់ពួកនោះខ្លះនៅចំពោះមុខសម្តេចដែរ។¹⁴មុនដំបូងសម្តេចយ៉ូណាបាន

និងអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេចបានស្លាប់ពួកគេប្រហែលម្ភៃនាក់ក្នុងទំហំដីមួយស្រែ។

¹⁵មានចលាចលនៅជុំ នៅឯវាល និងក្នុងចំណោមពួកកីលីស្ទីន។ សូម្បីក្នុងលានដ្ឋាន និងអ្នកចម្បាំងរបស់ពួកគេក៏មានការភ័យខ្លាចដែរ។ ផែនដីបានជញ្ជួយភាពភ័យខ្លាចកើតឡើងយ៉ាងខ្លាំង។

¹⁶ក្រោយមក ពួកអ្នកឃ្លាំមើលរបស់ស្តេចសូលនៅឯកីឡដ៏បែនយ៉ាងមិនបានមើលឃើញថា ពួកទាហានរបស់កីលីស្ទីនកំពុងរត់ប្រសាច ខ្លះរត់ទៅឯណោះ ខ្លះរត់ទៅឯណោះ។¹⁷នោះព្រះបាទសូលមានបន្ទូលទៅទាហានដែលនៅជាមួយព្រះអង្គថា៖ «ចូររាប់គ្នាយើង តើបាត់អ្នកណាខ្លះ»។ ពេលពួកគេរាប់រួចហើយ គឺបាត់សម្តេចយ៉ូណាបាន និងអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់សម្តេច។

¹⁸ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការទៅលោកអហ៊ីយ៉ាថា៖ «ចូរយកហ៊ីបរបស់ព្រះអម្ចាស់មកទីនេះ» ព្រោះកាលណោះ

ហ៊ីបនោះស្ថិតនៅជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។¹⁹ខណៈព្រះបាទសូលកំពុងមានរាជឱង្ការទៅបូជាច្បារ

ការរីករនៅក្នុងដំរីរបស់ពួកកីលីស្ទីនកាន់តែបន្តខ្លាំងឡើង។ នោះព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការទៅបូជាច្បារថា៖ «សូមដកដៃរបស់លោកចេញ»។

²⁰ព្រះបាទសូល និងទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយស្តេចបានរួមកម្លាំងគ្នាហើយចេញទៅច្បាំង។ ដំរីរបស់ពួកទាហានកីលីស្ទីនបានវាយប្រហារគ្នាឯង ហើយភាពភាន់ច្រឡំបានកើតឡើងក្នុងចំណោមពួកគេ។²¹ជនជាតិហេព្រើរខ្លះដែលពីមុនបាននៅជាមួយនឹងពួកកីលីស្ទីន

និងធ្លាប់ជ្រកកោនក្នុងដំរីរបស់ពួកកីលីស្ទីននោះ បានរត់មករួមដៃជាមួយទាហានអ៊ីស្រាអែល ជាមួយព្រះបាទសូល និងជាមួយសម្តេចយ៉ូណាបានវិញ។

²²ពួកទាហានអ៊ីស្រាអែលខ្លះដែលបានរត់គេចខ្លួននៅតាមភ្នំជិតអេប្រាអ៊ីមបានឮថា ពួកកីលីស្ទីនបានរត់ភាសខ្លួន នោះពួកគេក៏ចេញមកជេញតាមប្រហារពួកនោះនៅក្នុងសមរភូមិដែរ។²³ថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយការវាយប្រហារគ្នាបានបន្តដល់បេតអាវេនទៀត។

²⁴ថ្ងៃនោះ ទាហានអ៊ីស្រាអែលមិនសប្បាយចិត្ត ដោយព្រះបាទសូលបានយកពួកគេខ្លះដាក់ក្រោមសម្បទាថា៖ «អ្នកណាបរិភោគអាហារមុនពេលល្ងាចមកដល់ គឺមុនពេលយើងបានសងសឹកលើសត្រូវរបស់យើង អ្នកនោះមុខជាត្រូវបណ្តាសាមិនខាន»។ ដូច្នេះហើយ ពួកទាហាន គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានភ្ញាក់អាហារអ្វីទាំងអស់។²⁵ក្រោយមក ពួកគេដើរចូលព្រៃ ហើយទីនោះមានទឹកឃ្លុំស្រក់មកលើដី។²⁶កាលពួកគេបានចូលក្នុងព្រៃ ទឹកឃ្លុំបានស្រក់ចុះ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាហ៊ានយកម្រាមដៃរបស់ខ្លួនបៀកដាក់ចូលមាត់ឡើយ ព្រោះពួកគេខ្លាចសម្បទា។

²⁷សម្តេចយ៉ូណាបានមិនបានឮបិតារបស់ទ្រង់បានចងពួកពលទាហានដោយសម្បទាឡើយ

សម្តេចក៏បានយកចុងដំបងដែលនៅក្នុងដៃមកជ្រលក់ចូលសំបុកឃ្លុំនោះ ហើយយកដៃបៀកមកដាក់ក្នុងមាត់របស់សម្តេច

ហើយភ្នែករបស់សម្តេចក៏បានភ្លឺស្រស់ថ្លា។²⁸ក្រោយមក មានម្នាក់ក្នុងចំណោមនោះបានទូលឆ្លើយថា៖

«ព្រះបិតារបស់សម្តេចបានដាក់ពួកទាហានយ៉ាងតឹងរឹងជាមួយសម្បទាថា៖ «អ្នកណាបរិភោគអាហារអ្វីនៅថ្ងៃនេះមុខជាត្រូវបណ្តាសាមិនខាន ដូច្នេះហើយ ទើបពួកទាហានខ្សោយដោយហេតុហេតុ»។

²⁹សម្តេចយ៉ូណាបានបានតបវិញថា៖ «ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំបានបង្ខំឱ្យយើងហើយ។ មើលនេះ តើភ្នែករបស់ខ្ញុំបានភ្លឺថ្លាបែបណា ពីព្រោះខ្ញុំបានភ្ញាក់ទឹកឃ្លុំនឹងតែបន្តិចប៉ុណ្ណោះ»។³⁰តើវាមិនប្រសើរជាងនេះទេឬអី បើទាហានបានបរិភោគដោយសេរីនៅថ្ងៃនេះ

ពីអាហារនៃជយកណ្តបានពីសត្រូវដែលពួកយើងរកបាននោះ? ព្រោះពេលនេះអ្នកដែលប្រហារពួកសត្រូវមើលទៅមិនអស្ចារ្យសោះក្នុងចំណោមពួកកីលីស្ទីន»។

³¹ពួកគេបានវាយពួកកីលីស្ទីននៅថ្ងៃនោះ ពីមីកាសរហូតដល់អាយ៉ាឡូន។ ទាហានបានអស់កម្លាំងជាខ្លាំង³²ពួកគេបានប្រញាប់លោកទៅយកជ័យភណ្ឌ ដោយបានយកច្រើន គោ និងកូនគោ រួចសម្លាប់សត្វទាំងនោះនៅនឹងដី ហើយបានបរិភោគទាំងមាននៅឈាមផង។

³³ពួកគេបានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «មើល ពួកគេបានប្រព្រឹត្តបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ ដោយបរិភោគទាំងនៅឈាម»។ ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការថា៖ «អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តដោយមិនស្មោះត្រង់ទេ។ ចូរមៀលផ្ទាំងថ្មដ៏មួយមកឲ្យខ្ទុតឡូនេះ»។³⁴ហើយទៅហៅពួកទាហានដោយប្រាប់ទៅ ឲ្យពួកគេរាល់គ្នាយកគោ

និងចៀមរៀងៗខ្លួនមក ហើយសម្លាប់នៅទីនេះ រួចបរិភោគចុះ។ កុំប្រព្រឹត្តបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ដោយបរិភោគទាំងជាមួយឈាមឡើង»។ ដូច្នេះ ពួកគេបាននាំយកគោរៀងៗខ្លួនមកនៅយប់នោះ ហើយសម្លាប់នៅត្រង់ផ្ទាំងថ្មនោះ។

³⁵ព្រះបាទសូលបានសង់អាសនាថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាអាសនាដ៏បូជាដែលស្តេចបានសង់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

³⁶បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរយើងដេញតាមពួកក្រីលីស្ទីននៅយប់នេះ ហើយរឹបអូសពីពួកគេរហូតដល់ព្រឹក យើងមិនត្រូវទុកឲ្យពួកគេណាម្នាក់នៅមានជីវិតឡើយ»។ ពួកទាហានបានតបវិញថា៖ «ចូរប្រព្រឹត្តតាមតែព្រះអង្គយល់ថាច្បាច់»។ ប៉ុន្តែ បូជាចារ្យមានប្រសាសន៍ថា៖ «យើងទូលសួរព្រះជាម្ចាស់សិន»។³⁷ព្រះបាទសូលបានទូលសួរព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «តើគួរឲ្យទូលបង្គំដេញតាមពួកក្រីលីស្ទីនឬទេ? តើព្រះអង្គប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្វីស្រាវៃឬទេ?» ព្រះជាម្ចាស់មិនបានឆ្លើយតបនឹងស្តេចវិញទេនៅថ្ងៃនោះ។

³⁸រួចមកព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរអស់អ្នកដឹកនាំរបស់ប្រជាជនមកទីនេះ សូមមើលថា តើមាននរណាបានប្រព្រឹត្តបាបបែបណាថ្ងៃនេះ។

³⁹យើងសូមសួរថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ជាព្រះដែលសង្គ្រោះអ្វីស្រាវៃថា ទោះបីលោកយ៉ូណាបានជាបុត្រាទូលបង្គំក្តី បើធ្វើបាប គឺត្រូវតែស្លាប់»។ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកទាហានហ៊ានឆ្លើយតបអ្វីទេ។

⁴⁰បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលបានបន្តលទៅទានហានអ្វីស្រាវៃទាំងអស់ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវឈរទៅម្ខាង ហើយយើងនឹងលោកយ៉ូណាបាននឹងឈរនៅម្ខាងទៀត»។ ទាហានបានទូលតបទៅព្រះបាទសូលវិញថា៖ «សូមធ្វើតាមតែព្រះករុណាយល់ថាច្បាច់»។

⁴¹ហេតុដូច្នេះហើយព្រះបាទសូលទូលទៅព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្វីស្រាវៃថា៖ «សូមបង្ហាញយើងខ្ញុំផង»។ ពេលនោះគេចាប់ប៉ះចំព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាបាន ឯពួកទាហានត្រូវបានរួចខ្លួន។⁴²បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការថា៖

«ចូរសួរបន្តទៀតរវាងយើងនឹងលោកយ៉ូណាបានជាបុត្រារបស់យើង»។ នោះក៏ប៉ះចំសម្តេចយ៉ូណាបាន។

⁴³ព្រះបាទសូលបានសួរសម្តេចយ៉ូណាបានថា៖ «ចូរប្រាប់បិតា តើបុត្របានធ្វើអ្វី»។ សម្តេចយ៉ូណាបានទូលស្តេចថា៖ «ទូលបង្គំបានភ្ញាក់ទឹកភ្នែកនឹងចុងដំបងដែលនៅក្នុងដៃរបស់ទូលបង្គំ។ ទូលបង្គំនៅទីនេះហើយ ទូលបង្គំនឹងត្រូវស្លាប់»។⁴⁴ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការថា៖ «បុត្រត្រូវតែស្លាប់ លោកយ៉ូណាបាន បើមិនធ្វើដូច្នេះទេ សូមព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសបិតាឲ្យខ្លាំងចុះ!»។

⁴⁵បន្ទាប់មក ទាហានបានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «តើគួរឲ្យសម្តេចយ៉ូណាបានសុគតឬ ដ្បិតសម្តេចជាអ្នកបានសាងស្នាដៃនៃជ័យជម្នះសម្រាប់អ្វីស្រាវៃល? សូមកុំឲ្យកើតដូច្នេះឡើយ! ទូលបង្គំសូមសួរថា ដោយនូវព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅថា នឹងគ្មានសក់មួយស្រែកណាមួយរបស់សម្តេចជ្រុះដល់ដីឡើង ដ្បិត សម្តេចបានធ្វើការជាមួយព្រះជាម្ចាស់នៅថ្ងៃនេះ» ដោយការសង្គ្រោះពីពួកទាហានសម្តេចមិនត្រូវបានសម្លាប់ឡើយ។

⁴⁶នោះព្រះបាទសូលក៏បានឈប់ដេញតាមពួកក្រីលីស្ទីន ហើយពួកក្រីលីស្ទីនទាំងនោះបានទៅកន្លែងរបស់ខ្លួនវិញ។

⁴⁷កាលព្រះបាទសូលបានចាប់ផ្តើមដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ស្តេចបានច្បាំងនឹងសត្រូវទាំងអស់របស់ស្តេចដែលនៅជុំវិញ។ ស្តេចបានវាយជនជាតិម្ល៉ាអាប់ ជនជាតិអ៊ីម៉ូន ជនជាតិអេដុម ស្តេចទាំងប៉ុន្មានរបស់សូបា និងពួកក្រីលីស្ទីនផង។ សមរភូមិណាដែលស្តេចបានចេញទៅ ស្តេចតែងទទួលបានជ័យជម្នះ ដាក់ទោសលើសត្រូវទាំងនោះ។⁴⁸ស្តេចបានប្រព្រឹត្តដោយចិត្តក្លាហាន ហើយបានវាយឈ្នះលើពួកអាម៉ាឡេក។

ស្តេចបានរំដោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពីកណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវពួកគេ។

⁴⁹បុត្រារបស់ព្រះបាទសូលមានដូចជា សម្តេចយ៉ូណាបាន សម្តេចយីសរី និងសម្តេចម៉ាលគីស៊ូអា។ បុត្រីរបស់ព្រះអង្គមានឈ្មោះដូចតទៅ បុត្រីច្បងគឺ ព្រះនាងម្រាប និងព្រះនាងមិកាល់ជាប្អូន។⁵⁰ព្រះជាយារបស់ព្រះបាទសូលគឺ ព្រះនាងអហ៊ីណោម ជាកូនស្រីរបស់អហ៊ីម៉ាស់។ មេបញ្ជាការទាហានរបស់ស្តេចគឺ លោកអប៊ីនេរ ជាកូនប្រុសរបស់លោកនេរ ដែលជាឪពុកមារបស់ព្រះបាទសូល។⁵¹លោកគីស ជាឪពុករបស់ព្រះបាទសូល ហើយលោកនៃរ ជាឪពុករបស់លោកអប៊ីនេរ ដែលត្រូវជាកូនប្រុសរបស់លោកអប៊ីនេរ។

⁵²ព្រះបាទសូលបានប្រយុទ្ធយ៉ាងខ្លាំងក្លាជាមួយនឹងពួកក្រីលីស្ទីនរហូតនៅក្នុងជីវិត។ ពេលព្រះបាទសូលបានឃើញអ្នកណាខ្លាំង ឬក្លាហាន ស្តេចតែងយកអ្នកនោះមកជាមួយ។

15 ¹លោកសំយូអែលបានទូលទៅព្រះបាទសូលថា៖

«ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកចាក់ប្រេងតាំងឲ្យព្រះអង្គធ្វើជាស្តេចលើប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គ។ ឥឡូវនេះ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។
²នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារមានព្រះបន្ទូល យើងបានកត់ត្រាទុកនូវអ្វីដែលជនជាតិអាម៉ាឡេកបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ៊ីស្រាអែល
ដែលប្រឆាំងនឹងពួកគេនៅតាមផ្លូវ ខណៈពួកគេកំពុងចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប។³ដូច្នេះ ចូរចេញទៅឥឡូវនេះ ដើម្បីវាយប្រហារជនជាតិអាម៉ាឡេក
ហើយត្រូវបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់របស់ពួកគេ។ មិនត្រូវទុកចិត្តទុកជីវិតឲ្យពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវផ្តាច់ជីវិតទាំងប្រុសទាំងស្រី ទាំងក្មេង ទាំងទារក ទាំងគោ ចៀម
អ្នកដូរ និងលា»។

⁴ព្រះបាទសូលបានកេនប្រជាជន ហើយរាប់ពួកគេនៅឯថេលែម ឃើញមានខ្មែរមីននាក់ ជាទីពឹងដឹង
ហើយមួយមីននាក់ទៀតជាទាហានដែលមកពីកូលសម្ព័ន្ធយូដា។⁵ក្រោយមក ព្រះបាទសូលបានយាងមកឯក្រុងរបស់ពួកអាម៉ាឡេក
ហើយរង់ចាំនៅឯជ្រលងភ្នំ។

⁶រួចព្រះបាទសូលបានមានបន្ទូលទៅជនជាតិកែនថា «ចូរថយចេញឲ្យឆ្ងាយពីចំណោមជនជាតិអាម៉ាឡេក ដើម្បីកុំឲ្យវិនាសជាមួយពួកនោះ។
ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរសដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ខណៈពួកគេបានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប»។ ដូច្នេះ
ពួកកែនក៏បានជន្លាតចេញពីពួកអាម៉ាឡេក។⁷បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលបានចេញទៅវាយប្រហារជនជាតិអាម៉ាឡេក ចាប់ពីហាវីឡា រហូតដល់ស៊ីរ
ខាងកើតនៃស្រុកអេស៊ីប។

⁸ព្រះអង្គបានចាប់អាក់ជាស្តេចរបស់ជនជាតិអាម៉ាឡេកទាំងអស់។ ស្តេចបានប្រហារជីវិតពួកគេទាំងអស់ដោយមុខដាវ។⁹ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសូល
និងទាហានបានទុកជីវិតឲ្យស្តេចអាក់ ហើយទុកចៀម គោ កូនគោបំប៉ន និងកូនចៀមដែលល្អបំផុត។ អ្វីៗដែលល្អ ពួកគេមិនបានបំផ្លាញចោលទេ។ ប៉ុន្តែ
ពួកគេបានបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ដែលគ្មានប្រយោជន៍វិញ។

¹⁰ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកសំយូអែលថា៖ ¹¹«យើងស្វាយណាស់ដែលបានតាំងឲ្យលោកសូលធ្វើជាស្តេច
ពីព្រោះលោកសូលមិនបានស្តាប់តាមយើង ហើយមិនប្រព្រឹត្តតាមបញ្ជារបស់យើងទេ»។ លោកសំយូអែលខឹងយ៉ាងខ្លាំង
លោកបានទូលព្រះអម្ចាស់ពេញមួយយប់នោះ។

¹²លោកសំយូអែលបានក្រោកពីព្រលឹម ដើម្បីទៅជួបព្រះបាទសូលនៅព្រឹកនោះ។ គេបានប្រាប់លោកសំយូអែលថា៖ «ព្រះបាទសូលបានយាងមកកើមែល
ហើយបានធ្វើស្នូបមួយសម្រាប់ខ្លួននៅទីនោះ រួចបន្តដំណើរត្រឡប់ទៅគីលកាល់វិញ»។¹³ដឹងដូច្នេះ
លោកសំយូអែលបានមកជួបព្រះបាទសូលហើយទូលស្តេចថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ព្រះអង្គ!

ខ្ញុំបានសម្រេចតាមព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់រួចហើយ»។

¹⁴លោកសំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចុះសម្រែកចៀម

និងសម្លេងចូរបស់គោស្តីបានឮឡើងមកដល់ត្រចៀករបស់ខ្ញុំដូច្នេះ?»¹⁵ព្រះបាទសូលបានតបថា៖

«គឺសម្លេងសត្វដែលពួកទាហានបានយកមកពីពួកអាម៉ាឡេក។ ដោយពួកគេបានទុកនូវ ចៀម និងគោដែលល្អបំផុត
ដើម្បីធ្វើយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោក។ អ្វីៗក្រៅពីនេះ ពួកយើងបានបំផ្លាញចោលទាំងស្រុងហើយ»។

¹⁶រួចលោកសំយូអែលបាននិយាយទៅព្រះបាទសូលថា៖ «ឈប់សិន

ខ្ញុំនឹងទូលព្រះអង្គនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកទូលបង្គំកាលពីយប់មិញ»។ ព្រះបាទសូលបានតបវិញថា៖ «ចូរនិយាយមកចុះ!»។

¹⁷លោកសំយូអែលមានប្រសាសន៍ថា៖ «ទោះបីព្រះអង្គមើលខ្លួនឯងថា តូចតាចក្តី តើមិនមែនព្រះអង្គត្រូវបានតាំងឲ្យដឹកនាំកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទេឬអី?
ព្រះអម្ចាស់បានតាំងឲ្យព្រះអង្គធ្វើជាស្តេចលើអ៊ីស្រាអែល»¹⁸ហើយព្រះអម្ចាស់បានចាត់ឲ្យព្រះអង្គចេញទៅថា ចូរទៅ ហើយប្រហារពួកមនុស្សបាបទាំងស្រុង
គឺពួកអាម៉ាឡេក ត្រូវវាយពួកគេរហូតឲ្យរាបដល់ដី។¹⁹ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាព្រះករុណាមិនស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់
តែបែរជាប្រមូលយកជយភណ្ឌ ហើយធ្វើរឿងអាក្រក់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះទៅវិញ?»

²⁰ព្រះបាទសូលបានឆ្លើយតបលោកសំយូអែលវិញថា៖ «ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយតើ

ព្រមទាំងបានគោរពតាមរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ចាត់ខ្ញុំឲ្យចេញទៅដែរ។ ខ្ញុំបានចាប់ព្រះបាទអាក់ជាស្តេចរបស់ពួកអាម៉ាឡេក

រួចបានសម្លាប់ផ្តាច់ទាំងស្រុងពួកអាម៉ាឡេក។²¹គឺទាហាន ដែលបានយកជយភណ្ឌ មានចៀម និងគោ ជាប់ល្អបំផុតដែលបានញែកទុក

ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកនៅគីលកាល់»។

²²លោកសំយូអែលបានទូលវិញថា៖ «តើព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះទ័យនឹងតង្វាយដុត ព្រមទាំងយញ្ញបូជាជាងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ឬ?

ការគោរពប្រតិបត្តិតាម នោះប្រសើរជាងយញ្ញបូជា ហើយឯស្តាប់បង្គាប់ក៏ប្រសើរជាងការថ្វាយខ្លាញ់ចៀមឈ្មោលដែរ»។²³ព្រោះការបះបោរ

គឺស្មើនឹងអំពើបាបនៃការរកគ្រូទស្សនាដែរ ឯការធ្វើចិត្តរឹងរូស គឺអាក្រក់ ហើយទុច្ចរិតទៀតផង។

ដោយព្រោះព្រះករុណាបានផាត់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចោល នោះព្រះអង្គក៏បដិសេធព្រះករុណាពីការធ្វើស្តេចដែរ»។

²⁴ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការមកលោកសំយូអែលថា៖ «ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តបាបហើយ ព្រោះបានបំពានព្រះបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងសំដីរបស់លោក

ដោយខ្ញុំខ្លាចពួកទាហាន ហើយបានធ្វើតាមពួកគេ»។²⁵ឥឡូវនេះ សូមអត់ទោសខ្ញុំផង ហើយមកជាមួយខ្ញុំវិញ ដូច្នេះ ខ្ញុំអាចថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់បាន»។

²⁶លោកសំយូអែលបានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «ទូលបង្គំនឹងមិនទៅជាមួយព្រះករុណាវិញទេ ព្រោះព្រះករុណាបានបោះបង់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយ
ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានបោះបង់ព្រះករុណាពីការធ្វើជាស្តេចលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវិញដែរ»។²⁷កាលលោកសំយូអែលបានដើរចាកចេញនោះ

ព្រះបាទសូលបានចាប់ជាយប់របស់លោកជាប់ ហើយវាបានរហែកផង។

²⁸លោកសំយូអែលបានទូលស្តេចថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានហែកអាណាចក្រអ៊ីស្រាអែលពីព្រះករុណានៅថ្ងៃនេះហើយ រួចបានប្រគល់ដល់ម្នាក់ផ្សេងទៀត

ដែលប្រសើរជាងព្រះករុណា»។²⁹ហើយព្រះអម្ចាស់ដែលជាភ្នំដ៏រឹងរបស់អ៊ីស្រាអែល មិនដែលកុហក មិនប្តូរព្រះទ័យដែរ ព្រះអង្គមិនមែនមនុស្ស

ដែលដូរព្រះទ័យចុះឡើងទេ។

³⁰ក្រោយមក ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការថា៖ «ខ្ញុំពិតជាបានប្រព្រឹត្តបាបមែន។ ប៉ុន្តែ សូមទុកមុខខ្ញុំនៅចំពោះមុខចាស់ទុំ

និងចំពោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលផង។ សូមមកជាមួយខ្ញុំសិន ដើម្បីឲ្យខ្ញុំថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកផង»។³¹ដូច្នេះ

លោកសំយូអែលក៏មកជាមួយព្រះបាទសូល ហើយស្តេចបានថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ពេលនោះ។

³²បន្ទាប់មក លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរនាំព្រះបាទអាកាក់ ជាស្តេចនៃជនជាតិអាម៉ាឡេកូឡូនីនេះ»។
 គេបាននាំស្តេចអាកាក់មកដល់ទាំងជាប់ច្រវាក់ រួចព្រះបាទអាកាក់បានមានរាជឱង្ការថា៖ «ពិតណាស់ ការឈឺចាប់នោះបានកន្លងផុតទៅហើយ»។
³³លោកសាំយូអែលបានតបវិញថា៖ «ដរាបសំនង់បានធ្វើឲ្យស្រីៗព្រាត់កូនយ៉ាងណា ម្តាយរបស់ឯងក៏នឹងព្រាត់កូនយ៉ាងនោះដែរ»។
 នោះលោកសាំយូអែលបានកាប់ព្រះបាទអាកាក់ជាកង់ៗនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៅឯគីលកាល់នោះទៅ។
³⁴លោកសាំយូអែលបានធ្វើដំណើរទៅរ៉ាម៉ា ឯព្រះបាទសូលបានយាងទៅដំណាក់របស់ស្តេចនៅគីបៀរវិញ។
³⁵លោកសាំយូអែលលែងជួបព្រះបាទសូលរហូតដល់ថ្ងៃដែលលោកលាចាកលោក ដោយលោកបានកាន់ទុកសម្រាប់ព្រះបាទសូល។
 ព្រះអម្ចាស់បានសោកស្តាយដោយបានតាំងឲ្យព្រះបាទសូលឲ្យធ្វើជាស្តេចលើអ៊ីស្រាអែល។

16¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកសាំយូអែលថា៖ «តើអ្នកនៅកាន់ទុកសម្រាប់ព្រះបាទសូល ដែលយើងមិនឲ្យធ្វើជាស្តេចលើអ្វីស្រាវអែលដល់កាលណាទៀត? ចូរបំពេញប្រុងក្នុងស្វែងរកស្រុកហើយចេញទៅ។ យើងនឹងចាត់អ្នកឲ្យទៅផ្ទះលោកអ៊ីសាយនៅភូមិបេឡេហ៊ីម ដ្បិត យើងបានជ្រើសរើសម្នាក់ឲ្យធ្វើជាស្តេចចេញពីចំណោមកូនប្រុសរបស់គាត់»។

² លោកសាំយូអែលបានទូលវិញថា៖ «តើឲ្យទូលបង្គំទៅយ៉ាងដូចម្តេច? បើព្រះបាទសូលជ្រាបពីរឿងនេះ នោះស្តេចមុខជាប្រហារជីវិតទូលបង្គំមិនខាន»។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរយកគោស្មាវមួយក្បាលទៅជាមួយអ្នកហើយនិយាយថា៖ ខ្ញុំមកនេះ ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់។

³ ចូរហៅលោកអ៊ីសាយឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជា នោះយើងនឹងបង្ហាញអ្នកថាត្រូវធ្វើអ្វីទៀត។

យើងនឹងប្រាប់ដល់អ្នកត្រូវចាក់ប្រុងតាំងលើអ្នកណាដែលយើងនឹងប្រាប់»។

⁴ លោកសាំយូអែលបានធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ ហើយក៏បានចេញទៅភូមិបេឡេហ៊ីម។ ចាស់ទុំនៅក្នុងនោះមានការភិតភ័យបានចេញមកជួបលោក ទាំងនិយាយថា៖ «តើអ្នកមកនេះក្នុងបំណងសន្តិភាពឬ?»⁵ លោកបានតបវិញថា៖ «មែនហើយ ដោយសន្តិភាពទេ ខ្ញុំមកនេះដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់»។ សូមរៀបចំខ្លួនរួចមកជាមួយខ្ញុំដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជា។ រួចមកលោកបានញែកលោកអ៊ីសាយម្ខាង

និងកូនប្រុសរបស់លោកម្ខាង ដោយអញ្ជើញពួកគេថ្វាយយញ្ញបូជា។

⁶ ពេលកូនរបស់គាត់បានមកដល់ លោកបានសង្ឃឹមទាំងលោកអេលាប ដោយនិយាយក្នុងចិត្តថា

មុខជាម្នាក់នេះហើយដែលព្រះអម្ចាស់បានតាំងឡើងនៅចំពោះព្រះអង្គ។⁷ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកសាំយូអែលថា៖

«កុំមើលតែរូបរាងខាងក្រៅ ឬកម្ពស់ ពីព្រោះយើងមិនបានរើសម្នាក់នេះទេ។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់មិនទតមើលដូចមនុស្សសង្កេតទេ ដោយសារមនុស្សមើលតែសំបកក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ទតមើលដូចចិត្ត»។

⁸ បន្ទាប់មក លោកអ៊ីសាយបានហៅលោកអប៊ីណាដាប់ ហើយឲ្យដើរចូលមកចំពោះលោកសាំយូអែល។ រួចលោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«ព្រះអម្ចាស់ក៏ពុំបានរើសម្នាក់នេះដែរ»។⁹ លោកអ៊ីសាយក៏បានឲ្យលោកសាម៉ាដើរកាត់ម្តង ប៉ុន្តែ លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ថា៖

«ម្នាក់នេះក៏ព្រះអម្ចាស់មិនបានជ្រើសរើសដែរ»។¹⁰ លោកអ៊ីសាយឲ្យកូនប្រុសទាំងប្រាំពីរនាក់ដើរទៅមុខលោកសាំយូអែល។

លោកសាំយូអែលបានថ្លែងទៅលោកអ៊ីសាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ពុំរើសអ្នកទាំងអស់នេះទេ»។

¹¹ បន្ទាប់មក លោកសាំយូអែលបានសួរលោកអ៊ីសាយថា៖ «កូនប្រុសរបស់លោកនៅទីនេះអស់ហើយមែនទេ?» លោកបានតបថា៖

«នៅមានកូនពេញកំរិត ប៉ុន្តែ វាកំពុងឃ្វាលចៀម»។ លោកសាំយូអែលបានប្រាប់ថា៖ «ចាត់គេឲ្យទៅហៅវាមក បើមិនដូច្នោះទេ

យើងនឹងមិនអង្គុយនៅទីនេះទេ»។¹² លោកអ៊ីសាយបានចាត់ឲ្យទៅហៅកូននោះមក។ កូននោះមានរូបរាងសង្ហា មានថ្ពាល់ក្រហម និងភ្នែកយ៉ាងស្អាតផង។

ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅចាក់ប្រុងតាំងចុះ គឺម្នាក់នេះហើយ»។

¹³ ក្រោយមក លោកសាំយូអែលបានយកស្បែងដែលដាក់ប្រុងនោះមក ហើយបានចាក់ប្រុងតាំងម្នាក់នោះនៅកណ្តាលពួកបងៗ។

ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកសណ្ឋិតលើដំរីដាច់ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក រួចលោកសាំយូអែលបានក្រោកឡើង និងបន្តដំណើរទៅឯវ៉ាម៉ាវិញ។

¹⁴ កាលនោះ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានយាងចេញពីព្រះបាទសូលហើយ ហើយមានវិញ្ញាណពីព្រះអម្ចាស់បានមកធ្វើឲ្យស្តេចច្របូកច្របល់វិញ។

¹⁵ បាវបម្រើរបស់ព្រះបាទសូលបានទូលទ្រង់ថា៖ «មើល គឺវិញ្ញាណដែលមកពីព្រះអម្ចាស់បានមកដើម្បីបង្កបញ្ជាដល់ព្រះអង្គហើយ។

¹⁶ សូមទ្រង់ចាត់បាវរបស់ទ្រង់ឲ្យទៅស្វែងរកអ្នកណាម្នាក់ដែលជំនាញលេងពិនថ្វាយព្រះអង្គ។ នៅពេលវិញ្ញាណនោះមកសណ្ឋិតលើព្រះអង្គ

នោះត្រូវឲ្យអ្នកនោះលេងពិន រួចព្រះអង្គនឹងបានប្រសើរវិញ»។

¹⁷ ព្រះបាទសូលបានចាត់អ្នកបម្រើថា៖ «ចូរស្វែងរកបុរសម្នាក់ដែលអាចលេងភ្លេងបានយ៉ាងល្អ ហើយយកគេមកឲ្យយើង»។

¹⁸ រួចក៏មានយុវជនម្នាក់បានទូលស្តេចថា៖ «ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាយ អ្នកភូមិបេឡេហ៊ីមម្នាក់ គឺជាអ្នកជំនាញលេង ហើយ ជាក្មេងដែលក្លាហាន រឹងមាំ ជាអ្នកសង្គ្រាម ពូកែនិយាយ រួចសង្ហាថែមទៀត ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏គង់ជាមួយយុវជននោះដែរ»។¹⁹ រួចព្រះបាទសូលក៏បានចាត់គេឲ្យទៅឯលោកអ៊ីសាយ

និយាយថា៖ «ចូរប្រគល់កូនប្រុសរបស់លោក គឺដាវីឌ ដែលនៅឃ្វាលចៀមនោះមកយើង»។

²⁰ លោកអ៊ីសាយបានយកលាមួយមក ហើយបានដាក់នំប៉័ងផង មានទាំងស្រាទំពាំងបាយជូរ និងកូនពពែមួយ រួចឲ្យវាទៅជាមួយកូនប្រុសរបស់លោក គឺដាវីឌ ទាំងព្រះបាទសូល។²¹ បន្ទាប់មក ដាវីឌបានមកឯព្រះបាទសូល ហើយនៅបម្រើស្តេច។ ព្រះបាទសូលពេញចិត្តនឹងដាវីឌយ៉ាងខ្លាំង

ថែមទាំងបានតាំងឲ្យដាវីឌធ្វើជាអ្នកកាន់គ្រឿងសស្ត្រារុករានស្តេចទៀតផង។

²² ព្រះបាទសូលបានចាត់គេឲ្យទៅប្រាប់លោកអ៊ីសាយថា៖ «សូមទុកឲ្យដាវីឌនៅជាមួយយើងចុះ ព្រោះយើងគាប់ព្រះទ័យនឹងដាវីឌណាស់»។

²³ រាល់ពេលដែលវិញ្ញាណដែលមកពីព្រះអម្ចាស់មកសណ្ឋិតលើព្រះបាទសូល ដាវីឌបានយកពិនមកលេង រួចព្រះបាទសូលបានស្រស់ស្រាយ និងប្រសើរឡើងវិញ ហើយវិញ្ញាណបានចាកចេញពីស្តេចទៅ។

17¹ គ្រានោះ ពួកភីលីស្ទីនបានប្រមូលទ័ពដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម។ ពួកគេបានប្រមូលគ្នានៅស្រុកយូដា។ ពួកគេបានបោះតាំងនៅចន្លោះស្រុក និងអាសេកា គឺនៅតំបន់អេផេសដាមីម។

²ព្រះបាទសូល និងទ័ពអ៊ីស្រាអែលបានប្រមូលគ្នា ហើយបោះតាំងនៅក្នុងជ្រលងអេឡា រួចបានដាក់ទ័ពឲ្យចេញទៅតយុទ្ធនឹងពួកភីលីស្ទីន។

³ពួកភីលីស្ទីនបានឈរនៅលើភ្នំមួយម្ខាង ហើយអ៊ីស្រាអែលក៏បានឈរលើភ្នំម្ខាងទៀតដែលមានជ្រលងនៅកណ្តាលពួកគេទាំងពីរ។

⁴មានបុរសខ្លាំងម្នាក់បានចេញមកពីជំរុំពួកភីលីស្ទីន ឈ្មោះថា កូលីយ៉ាត មកពីក្រុងកាថ ដែលមានកម្ពស់ប្រហែលបីម៉ែត្រ។⁵បុរសនោះពាក់ពួកលង្ហិនលើក្បាល និងមានអាវក្រោះផង។ អាវនោះមានទម្ងន់ហាសិបប្រាំពីរគីឡូក្រាម ជាអាវលង្ហិន។

⁶មានស្រាបលង្ហិនលើដើងទាំងពីរ និងស្មាយលំពែងលង្ហិនលើស្មាផង។⁷លំពែងនោះធំ មានចងខ្សែដើម្បីចោលដូចជាក៏តម្បាញ។ ផ្ទៃលំពែងនោះ មានទម្ងន់ប្រាំពីរគីឡូក្រាមធ្វើពីដែក និងមានម្នាក់ដែលកាន់ខែលដើរពីមុខផង។

⁸ម្នាក់នោះឈរ ស្រែកទៅទ័ពអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាពួកឯងចេញមកប្រយុទ្ធដូច្នេះ? យើងជាជនជាតិភីលីស្ទីន តើពួកឯងមិនមែនជាកញ្ជ្រប់របស់ព្រះបាទសូលទេឬអី? ចូររើសបុរសម្នាក់ជាតំណាងពួកឯង ហើយចាត់វាឲ្យចេញមករកយើង។⁹បើឃើញថា វាអាចវាយ ហើយសម្លាប់យើងបាន នោះយើងនឹងធ្វើជាកញ្ជ្រប់ពួកឯង។ ប៉ុន្តែ បើយើងវាយ ហើយសម្លាប់វាបាន នោះពួកឯងត្រូវមកបម្រើយើងវិញ»។

¹⁰ជនភីលីស្ទីននោះបាននិយាយម្តងទៀតថា៖ «ថ្ងៃនេះ យើងចេញមកតតាំងនឹងទ័ពអ៊ីស្រាអែល។ ចូរចាត់ម្នាក់ចេញមក ដើម្បីវាយតទល់គ្នា»។

¹¹កាលព្រះបាទសូល និងទាហានអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឮសំដីរបស់ទាហានភីលីស្ទីននោះ ពួកគេបានបាក់ទឹកចិត្ត ហើយភ័យញ័រ។

¹²កាលនោះដាវីឌជាអ្នកអំបូរអប្រាតា ក្នុងភូមិបេថ្លេហឹម ស្រុកយូដា គឺជាកូនប្រុសលោកអ៊ីសាយ។ លោកអ៊ីសាយមានកូនប្រុសប្រាំបីនាក់។ ក្នុងរជ្ជកាលរបស់ព្រះបាទសូល លោកអ៊ីសាយមានវ័យចាស់ហើយក្នុងចំណោមប្រជាជន។

¹³មានកូនប្រុសច្បងបីនាក់របស់លោកបានទៅចូលរួមធ្វើសង្គ្រាមជាមួយព្រះបាទសូលដែរ។ អ្នកទាំងបីដែលទៅសមរភូមិនោះមានឈ្មោះថា លោកអេលាប លោកអប៊ីណាដាប់ និងលោកសាម៉ា។

¹⁴ដាវីឌ ជាកូនពៅគេបង្អស់ ឯបងប្អូនបានទៅតាមព្រះបាទសូល។¹⁵ដាវីឌបានធ្វើដំណើរចុះឡើងទៅឯព្រះបាទសូល និងត្រឡប់ទៅឃ្លាលចៀមរបស់ឪពុកវិញនៅឯបេថ្លេហឹម។¹⁶សែសិបថ្ងៃហើយ ដែលទាហានភីលីស្ទីនបានមកក្បែរនោះបង្ហាញខ្លួន ដើម្បីវាយប្រយុទ្ធទាំងព្រឹកទាំងល្ងាច។

¹⁷បន្ទាប់មក លោកអ៊ីសាយបានប្រាប់ដាវីឌ ជាកូនប្រុសថា៖ «ចូរយកលាជម្ងាយចង់ និងនំប៉័ងដប់ ទៅឲ្យបងៗរបស់ឯងនៅឯជំរុំជាប្រញាប់»។

¹⁸ហើយយកប្រមាសដប់ដុំទៅឲ្យមេទ័ពរបស់ពួកគេផង។ ចូរមើលថា តើបងៗរបស់ឯងសុខសប្បាយទេ

រួចត្រូវយកអ្វីមកបញ្ជាក់ដើម្បីឲ្យដឹងថាពួកគេសុខសប្បាយមកជាមួយផង។

¹⁹បងៗរបស់ឯងកំពុងនៅជាមួយព្រះបាទសូល ហើយទាហានអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ស្ថិតនៅជ្រលងភ្នំអេឡា ប្រយុទ្ធជាមួយពួកភីលីស្ទីន»។

²⁰ដាវីឌបានក្រោកពីព្រលឹង រួចធ្វើសត្វទាំងប៉ុន្មានទៅឲ្យគង្វាលម្នាក់ផ្សេងទៀត ទាំងបានយកស្បៀងរួចចាកចេញទៅតាមបង្គាប់របស់លោកអ៊ីសាយ។

ដាវីឌបានទៅជំរុំ ខណៈពេលទាហានបានចេញទៅសមរភូមិស្រែកហៅ។²¹បន្ទាប់មក ទាំងទាហានអ៊ីស្រាអែល និងពួកភីលីស្ទីនបានចូលខ្សែគ្រឿងដើម្បីប្រយុទ្ធ ក៏ផ្ទុះសង្គ្រាមឡើងរវាងពលទាហាន និងពលទាហាន។

²²ដាវីឌបានទុករបស់របរនៅនឹងអ្នកមើលថែ រួចរត់ទៅឯកងទ័ព ហើយជម្រាបសួរបងៗ។²³ពេលបាននិយាយជាមួយបងៗ ទាហានដ៏ខ្លាំងរបស់ភីលីស្ទីន ជាអ្នកក្រុងកាថដែលមានឈ្មោះថា កូលីយ៉ាតបានចេញមកឈរនៅជួរមុខនៃទ័ពភីលីស្ទីនទាំងនិយាយប្រមាថដូចមុន។

ហើយដាវីឌបានឮពាក្យសំដីទាំងនោះ។²⁴នៅពេលទ័ពអ៊ីស្រាអែលបានឃើញម្នាក់នោះចេញមកដូច្នេះ ក៏បានរត់គេចដោយមានការរិតភ័យ។

²⁵ទាហានរបស់អ៊ីស្រាអែលបាននិយាយថា៖ «តើអ្នកបានឃើញបុរសម្នាក់ដែលបានចេញមកនោះទេ? វាបានមកដើម្បីប្រមាថដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ស្តេចនឹងប្រទាននូវទ្រព្យសម្បត្តិដល់អ្នកណាដែលអាចសម្លាប់វាបាន ថែមទាំងលើកបុត្រីឲ្យរៀបអភិសេកជាមួយអ្នកនោះទៀតផង មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គឺស្តេចឲ្យគ្រួសារអ្នកនោះបានរួចចេញទៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដែរ»។

²⁶ដាវីឌបាននិយាយទៅទាហានដែលឈរនៅក្បែរនោះថា៖ «តើនឹងទទួលបានអ្វីបើមានអ្នកអាចសម្លាប់ជនភីលីស្ទីនម្នាក់នេះ ហើយដកយកភាពអាប័នរបស់អ៊ីស្រាអែលចេញ?

តើជនភីលីស្ទីននេះជាស្ត្រីបានជាហ៊ានមើលងាយកងទ័ពរបស់ព្រះបាទសូលដែលមានព្រះជន្មគង់នៅដូច្នេះ?»²⁷បន្ទាប់មក មានអ្នកនិយាយម្តងទៀតនូវអ្វីដែលបានប្រាប់ហើយមុននោះ៖ «ជាង្វាន់ដែលត្រូវទទួលសម្រាប់អ្នកដែលអាចសម្លាប់ជនភីលីស្ទីននោះបាន»។

²⁸អេលាបជាបងបានឮពេលដាវីឌនិយាយគ្នាជាមួយពួកទាហាន។ កំហឹងរបស់អេលាបបានឡើងកំដៅប្រឆាំងនឹងដាវីឌ ដោយនិយាយឡើងថា៖

«ហេតុអ្វីបានជាឯងមកទីនេះ? តើឯងបានទុកចៀមនឹងអ្នកណានៅឯទីវាល? យើងស្គាល់អំនួតរបស់ឯងហើយ គឺដឹងភាពវិសក្ខន្ធចិត្តឯង ដោយឯងមកទីនេះគឺដើម្បីមើលគេធ្វើសង្គ្រាមប៉ុណ្ណោះ»។²⁹ដាវីឌបានតបវិញថា៖ «តើខ្ញុំបានធ្វើខុសអី? គ្រាន់តែសួរទេតើ»។

³⁰រួចមកគាត់ក៏ចេញពីបងបែរទៅរកអ្នកផ្សេង ហើយនិយាយបែបដដែលនោះទៀត។ អ្នកទាំងនោះក៏បានឆ្លើយដូចពីមុនដែរ។

³¹ពេលសំដីរបស់ដាវីឌបានឮទៅដល់ទាហានជាច្រើនហើយ ពួកគេបានរាយការណ៍សំដីទាំងនោះដល់ព្រះបាទសូល ទាំងនាំចូលគាល់ស្តេចផង។³²បន្ទាប់មក ដាវីឌបានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «សូមកុំបណ្តោយបាក់ទឹកចិត្តទាហានឡើយ ទូលបង្គំនឹងចេញទៅវាយនឹងជនភីលីស្ទីននោះ»។

³³ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការទៅដាវីឌថា៖ «ឯងមិនអាចចេញទៅប្រឆាំងនឹងជនភីលីស្ទីននេះបានទេ ដ្បិត ឯងនៅក្មេងណាស់ តែឯង វាជាអ្នកធ្វើសង្គ្រាមតាំងពីនៅក្មេងម្ល៉េះ»។

³⁴ប៉ុន្តែ ដាវីឌបានទូលទៅព្រះបាទសូលវិញថា៖ «ទូលបង្គំធ្លាប់មើលថែហ្វូងចៀមឪពុករបស់ទូលបង្គំ។ ពេលស៊ីង្គ ឬខ្លាឃ្មុំចូលមកចាប់កូនចៀមណាមួយចេញពីហ្វូង ទូលបង្គំដេញតាម³⁵ ហើយប្រហារវា សង្គ្រោះចៀមនោះពីមាត់របស់វា។ កាលវាចូលមកចង់ត្រចាក់ទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំនឹងចាប់ពួកចង្ការវា វាយវា ហើយសម្លាប់វាផង។

³⁶ទូលបង្គំបានសម្លាប់ទាំងស៊ីង្គ និងខ្លាឃ្មុំ។ ឯជនមិនកាត់ស្បែកភីលីស្ទីននេះនឹងមានវាសនាដូចវាមួយមិនខាន

ព្រោះវាបានប្រមាថកងទ័ពរបស់ព្រះបាទសូលដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ»។

³⁷ដាវីឌបានបន្ថែមថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះទូលបង្គំពីក្រញាំស៊ីង្គ និងពីក្រញាំរបស់ខ្លាឃ្មុំ ព្រះអង្គមុខជាសង្គ្រោះទូលបង្គំពីជនរបស់ជនភីលីស្ទីននេះដែរ»។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការទៅដាវីឌថា៖ «បើដូច្នេះ ចូរទៅចុះ សូមព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយឯង»។

³⁸ព្រះបាទសូលបានបំពាក់គ្រឿងសឹករបស់ស្តេចឲ្យដាវីឌ។ ស្តេចបានយកមួយលង្ហិនពាក់លើក្បាលដាវីឌ និងបានបំពាក់អាវក្រោះឲ្យទៀតផង។

³⁹ ដាវីឌបានយកដាវរបស់ស្តេចមក ប៉ុន្តែ មិនអាចដើរកើតឡើយ ពីព្រោះដាវីឌមិនដែលហ្វឹកហាត់ជាមួយនឹងគ្រឿងសឹកទាំងនោះទេ។ រួចដាវីឌបានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «ទូលបង្គំមិនអាចចេញទៅសមរភូមិជាមួយនឹងគ្រឿងទាំងនេះបានឡើង ព្រោះទូលបង្គំមិនធ្លាប់ប្រើវា»។ ដូច្នេះ ក៏ទម្លាក់គ្រឿងទាំងនោះចុះវិញ។⁴⁰ ដាវីឌបានយកតែរបស់របរខ្លួននៅជាប់នឹងដៃ ហើយរើសគ្រួសរលោងៗប្រាំគ្រាប់មកទុកក្នុងថង់អ្នកគង្វាលចៀម។ ដាវីឌបានត្រៀមដង្កក់នៅនឹងដៃរួចហើយ ថែមទាំងទៅជិតដល់ជនក៏លីស្ទីននោះ។

⁴¹ ជនក៏លីស្ទីនបានមកប្រកៀកនឹងដាវីឌ ជាមួយអ្នកនាំមុខដែលកាន់ខែលឲ្យផងដែរ។⁴² កាលជនក៏លីស្ទីននោះស្វែងរកមើល វាបានឃើញដាវីឌ រួចបានមើលងាយដាវីឌ ដោយសារឃើញដាវីឌជាក្មេងប្រុសនៅតូច មានថ្ពាល់ក្រហម ហើយសង្ហាផងនោះ។⁴³ ក្រោយមក ជនក៏លីស្ទីននោះបាននិយាយទៅថា៖ «តើយើងជាឆ្កែឬបានជាឯងមកតយុទ្ធនឹងយើងដោយប្រើដំបងដូច្នេះ?»

រួចជនក៏លីស្ទីននោះបានដាក់បណ្តាសាដោយនាមព្រះរបស់ពួកគេ។

⁴⁴ ជនក៏លីស្ទីននោះបាននិយាយជាមួយដាវីឌថា៖ «មកនេះ មកនេះមក អញនឹងយកសាច់ឯងឲ្យក្អែកស៊ីលើមេឃ ហើយឲ្យសត្វដែលនៅតាមទីវាល»។

⁴⁵ ដាវីឌបានតបនឹងជនក៏លីស្ទីននោះថា៖ «ឯងមកប្រយុទ្ធជាមួយយើងដោយប្រើដាវ លំពែង និងដែក ប៉ុន្តែ យើងវិញមករកឯងក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ និងជាព្រះនៃកងទ័ពរបស់អ៊ីស្រាអែលដែលឯងបានប្រមាថនោះហើយ។

⁴⁶ ថ្ងៃនេះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានជ័យជម្នះមកយើង ហើយយើងនឹងសម្លាប់ឯងចេញ ថែមទាំងកាត់ក្បាលឯងចេញពីខ្លួនទៀតផង។

ថ្ងៃនេះយើងនឹងយកសាសនារបស់ទីពឹងក៏លីស្ទីនឲ្យសត្វស្លាប់លើមេឃ និងសត្វព្រៃស៊ីជាអាហារ។ ធ្វើដូច្នេះ អ្វីៗដែលនៅផែនដីនឹងដឹងថា ពិតជាមានព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៅអ៊ីស្រាអែលប្រាកដមែន។⁴⁷ ហើយពួកគេនឹងមុខជាដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ពុំបានផ្តល់ជ័យជម្នះដោយសារមុខងារ និងលំពែងទេ។

ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់នឹងចេញធ្វើសង្គ្រាម ហើយព្រះអង្គ នឹងប្រគល់ពួកឯងមកក្នុងដៃរបស់យើងមិនខាន»។

⁴⁸ កាលជនក៏លីស្ទីននោះបានក្រោកឡើង ហើយចេញមកប្រឆាំងនឹងដាវីឌ រួចដាវីឌបានរត់យ៉ាងលឿនទៅរកសត្រូវ ដើម្បីទៅជួបវា។

⁴⁹ ដាវីឌបានលូកដៃចូលក្នុងហោប៉ៅដើម្បីយកគ្រួសចេញមក រួចក្រវីគ្រួសនោះ ទៅបុកថ្ពាល់ជនក៏លីស្ទីននោះ រួចជននោះបានដួលមុខដល់ដី។

⁵⁰ ដាវីឌបានយកជ័យជម្នះលើជនក៏លីស្ទីននោះដោយដង្កក់ និងគ្រាប់គ្រួសតូចមួយ។ ដាវីឌបានចោលគ្រួសនោះទៅលើជនក៏លីស្ទីននោះ ហើយសម្លាប់វាបង់។

⁵¹ ដាវីឌគ្មានដាវនៅនឹងដៃទេ ក្រោយមកដាវីឌបានរត់ទៅឈរពីមុខជនក៏លីស្ទីននោះ និងយកដាវចេញពីស្រោម ហើយបានសម្លាប់ រួចថែមទាំងកាត់ក្បាលជននោះផង។ កាលពួកទាហានក៏លីស្ទីនបានឃើញថា អ្នកក្លាហានរបស់ពួកគេបានបាត់បង់ជីវិតដូច្នេះ ពួកគេបានរត់ភាសខ្លួនអស់ទៅ។

⁵² បន្ទាប់មក ពលទាហានរបស់អ៊ីស្រាអែល និងពួកយូដាបានក្រោកឡើងទាំងស្រែកខ្លាំងៗដេញតាមពួកក៏លីស្ទីនទៅយ៉ាងឆ្ងាយ ដល់ជ្រលងភ្នំ ជាមាត់ទ្វាររបស់ក្រុងអេក្រូន។ សពរបស់ពួកក៏លីស្ទីនដេករាល់នៅតាមផ្លូវទៅស្នាមមែក រហូតដល់ក្រុងកាថ និងអេក្រូនផង។

⁵³ ពួកទាហានអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់មកពីតាមដេញពួកក៏លីស្ទីនវិញ ហើយថែមទាំងរឹបអូសយកអ្វីៗដែលនៅក្នុងជំរកពួកក៏លីស្ទីននោះ។

⁵⁴ ដាវីឌបានយកក្បាលរបស់ជនក៏លីស្ទីននោះ ហើយយកមកក្រងយេរូសាឡឹម រួចយកគ្រឿងធ្វើសង្គ្រាមរបស់វាដាក់នៅក្នុងត្រសាសរបស់ខ្លួន។

⁵⁵ កាលព្រះបាទសូលបានឃើញថា ដាវីឌបានវាយប្រហារជនក៏លីស្ទីនដូច្នេះ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅអប្សឺនើរជាមេទ័ពថា៖ «លោកអប្សឺនើរ តើយុវជននោះជាកូនប្រុសរបស់អ្នកណា?» លោកអប្សឺនើរបានទូលតបវិញថា៖ «ទូលបង្គំមិនបានដឹងទេព្រះករុណា»។⁵⁶ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរសួរអ្នកផ្សេងទៀត ក្រែងគេអាចស្គាល់ក្មេងប្រុសនេះជាកូនប្រុសអ្នកណា»។

⁵⁷ ពេលដាវីឌបានត្រឡប់ពីសម្លាប់ជនក៏លីស្ទីននោះវិញ លោកអប្សឺនើរបាននាំដាវីឌមកគាល់ព្រះបាទសូលជាមួយនឹងក្បាលរបស់ជនក៏លីស្ទីននោះនៅនឹងដៃថែមទៀតផង។⁵⁸ ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការថា៖ «នែអ្នកកម្លោះ តើឯងជាកូនរបស់អ្នកណា? ដាវីឌបានទូលតបវិញថា៖ «ទូលបង្គំជាកូនប្រុសលោកអ៊ីសាយ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា ជាអ្នកកូមិបេចូហឹម»។

18¹ ក្រោយដាវីឌបានទទួលព្រះបាទសូលរួចហើយ ដួងចិត្តរបស់សម្តេចយ៉ូណាបានពេញចិត្តនឹងដាវីឌ ថែមទាំងស្រឡាញ់ដាវីឌស្មើជីវិតផង។
² ព្រះបាទសូលបានយកដាវីឌឲ្យមកបម្រើស្តេចតាំងពីថ្ងៃនោះមក ស្តេចមិនអនុញ្ញាតឲ្យដាវីឌត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ឪពុកខ្លួនវិញទេ។

³ ក្រោយមក សម្តេចយ៉ូណាបានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីមិត្តភាពជាមួយនឹងដាវីឌ ព្រោះសម្តេចយ៉ូណាបានពេញចិត្តនឹងដាវីឌស្មើជីវិត។
⁴ សម្តេចយ៉ូណាបានយករ៉ូបដែលខ្លួនកំពុងស្លៀក រួមទាំងគ្រឿងសឹក ដូចជាដាវ ធ្នូ និងខ្សែក្រវ៉ាត់ទៅឲ្យដាវីឌថែមទៀតផង។
⁵ ដាវីឌបានទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះបាទសូលបានចាត់ឲ្យទៅ ព្រមទាំងទទួលបានជោគជ័យទៀតផង។ ព្រះបាទសូលបានឲ្យដាវីឌត្រួតលើកងទ័ពទាំងអស់។
ប្រជាជន និងរាជ្យមប្រើទាំងអស់របស់ព្រះបាទសូលពេញចិត្តគ្រប់ៗគ្នា។
⁶ កាលពួកគេបានត្រឡប់មកផ្ទះបន្ទាប់ពីមានជ័យជម្នះលើពួកគីលីស្ទីនវិញ ស្រីៗបានចេញមកពីតាមទីក្រុងទាំងអស់នៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល ទាំងច្រៀងទាំងរាំជាមួយក្រាប និងឧបករណ៍ភ្លេងជាច្រើនដោយអំណរ ដើម្បីជួបព្រះបាទសូល។⁷ ស្រ្តីៗបានច្រៀងប្រដាក់គ្នា រួចលេងភ្លេងផងដែរ។ ពួកគេបានច្រៀងថា៖ «ព្រះបាទសូលបានប្រហារសត្រូវរាប់ពាន់នាក់ ឯដាវីឌប្រហារបានមួយម៉ឺននាក់»។
⁸ ព្រះបាទសូលមានកំហឹងជាខ្លាំង ដោយស្តេចមិនសព្វព្រះទ័យនឹងចម្រៀងដែលគេច្រៀងនោះទេ។ ស្តេចបានមានរាជឱង្ការថា៖ «គេបានរៀបរាប់ថា ដាវីឌបានប្រហារដល់មួយម៉ឺននាក់ ប៉ុន្តែ យើងវិញបានត្រឹមរាប់ពាន់នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ តើវានឹងទទួលបានអ្វីលើសនឹងទៀត តើមិនមែននៅតែអំណាចប៉ុណ្ណោះទេឬអី?» ចាប់ពីពេលនោះមក ព្រះបាទសូលបានកើតការសង្ស័យលើដាវីឌ។
¹⁰ ថ្ងៃបន្ទាប់ វិញ្ញាណដ៏គ្រោះថ្នាក់ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់បានមកសណ្តែកលើព្រះបាទសូល ហើយស្តេចបានស្រែកឡូឡាពេញក្នុងដំណាក់។ ដូច្នេះ ដាវីឌបានយកឧបករណ៍មកលេង ដូចបានធ្វើសព្វដង។¹¹ ព្រះបាទសូល មានលំពែងមួយនៅក្នុងដំណាក់ ស្តេចបានចោលលំពែងនោះ ដោយបានព្រះតម្រិះថា៖ «យើងនឹងដោតដាវីឌទៅនឹងដំពៅ»។ ប៉ុន្តែ ដាវីឌបានគេចពីព្រះបាទសូល រួចខ្លួនដល់ទៅពីរដង។¹² ព្រះបាទសូលបានភ័យខ្លាចនឹងដាវីឌ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយដាវីឌ ព្រះអង្គលែងគង់នៅជាមួយព្រះបាទសូលទៀតហើយ។
¹³ ដូច្នេះហើយ ព្រះបាទសូលបានដកដាវីឌចេញ ហើយតែងតាំងឲ្យដាវីឌធ្វើជាមេបញ្ជាការលើមួយពាន់នាក់ប៉ុណ្ណោះ ដាវីឌបានចេញចូលនៅចំពោះមុខប្រជាជនជានិច្ច។¹⁴ ដាវីឌបានកំពុងចម្រើនឡើង ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានគង់ជាមួយលោក។
¹⁵ កាលព្រះបាទសូលបានឃើញការរីកចម្រើនឡើងរបស់ស្តេច ព្រះអង្គបានក្រោកឡើង។¹⁶ ប៉ុន្តែ អស់ទាំងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងយូដាបានជាប់ចិត្តនឹងដាវីឌ ដោយដាវីឌបានធ្វើកិច្ចការជាច្រើននៅកណ្តាលចំណោមពួកគេ។
¹⁷ ក្រោយមក ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការមកដាវីឌថា៖ «នេះនៃ ជាបុត្រីច្បងគេបង្អស់របស់យើងឈ្មោះម្រាម។ យើងនឹងលើបុត្រនេះឲ្យឯង ដើម្បីឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធឯង។ គ្រាន់តែមានកម្លាំងនិងចិត្តក្លាហានដើម្បីប្រយុទ្ធរួមជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់»។ ដោយព្រះបាទសូលបានគិតថា៖ «ច្បាប់ឲ្យដៃរបស់យើងនៅលើវាឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវទុកឲ្យដៃរបស់ពួកគីលីស្ទីនលើវាវិញចុះ»។¹⁸ ដាវីឌបានទទួលព្រះបាទសូលថា៖ «តើទូលបង្គំជាអ្វី ហើយសាច់ញាតិទូលបង្គំជាអ្វី ឬត្រូវសារឪពុកទូលបង្គំជាអ្វីនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលនេះដែលទូលបង្គំគួរតែជាបុត្រប្រសាររបស់ស្តេច?»។
¹⁹ ប៉ុន្តែ កាលនោះ ពេលម្រាមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសូលដែលត្រូវប្រទានឲ្យដាវីឌ តែនាងបែរជាត្រូវប្រទានឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធរបស់អ្រឺអែល ជាអ្នកក្រុងមេឡូឡាវិញ។
²⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះនាងមីកាល់ជាបុត្រីរបស់ស្តេចសូលបានជំពាក់ព្រះទ័យនឹងដាវីឌ។ មានគេបានទទួលស្តេចសូល ហើយការនេះត្រូវព្រះទ័យព្រះបាទសូលផងដែរ។
²¹ រួចព្រះបាទសូលបានគិតថា៖ «យើងនឹងប្រគល់នាងឲ្យវា ដូច្នេះ នាងនឹងទៅជាអន្ទាក់ដល់វា ហើយពួកគីលីស្ទីននឹងលើកដៃប្រយុទ្ធនឹងវាមិនខាន»។ ហើយព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការទៅលោកដាវីឌជាលើកទីពីរថា៖ «ឯងនឹងក្លាយទៅជាបុត្រប្រសាររបស់យើង»។
²² ព្រះបាទសូលបានបញ្ជាទៅរាជបម្រើថា៖ «ចូរនិយាយទៅលោកដាវីឌស្ងាត់ៗថា៖ «មើលចុះ ស្តេចគាប់ព្រះទ័យនឹងអ្នកណាស់ ហើយបារបស់ស្តេចទាំងប៉ុន្មានក៏ពេញចិត្តអ្នកដែរ។ ឥឡូវ ចូរឲ្យបានក្លាយជាកូនប្រសារប្រសាររបស់ស្តេចចុះ»។
²³ ក្រោយមក បារបម្រើរបស់ស្តេចបាននិយាយសំដីទាំងនោះទៅលោកដាវីឌ ហើយលោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកយល់ថា ធ្វើជាបុត្រប្រសាររបស់ស្តេច ងាយខ្លាំងណាស់ឬ? ព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សក្រីក្រ ហើយគ្មានសិក្ខិយស»។²⁴ រួចបារបស់ព្រះបាទសូលបានរាយការណ៍គ្រប់ពាក្យសម្តីទាំងអស់របស់លោកដាវីឌ ដល់ព្រះបាទសូលវិញ។
²⁵ ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរនិយាយទៅលោកដាវីឌថា ស្តេចមិនចង់បានចំណងដៃអ្វីទេ គ្រាន់តែយកស្បែកអង្គជាតិរបស់ពួកគីលីស្ទីន ដើម្បីសងសឹកខ្លាំងរបស់ស្តេចគ្រប់គ្រាន់ហើយ»។ កាលនោះ ព្រះបាទសូលបានរកឧបាយកលដើម្បីឲ្យលោកដាវីឌធ្លាក់ក្នុងដៃរបស់ពួកគីលីស្ទីន។
²⁶ ពេលរាជ្យបម្រើរបស់ស្តេចបានប្រាប់លោកដាវីឌនូវរាជសាររបស់ស្តេចហើយ នោះធ្វើឲ្យលោកដាវីឌមានកិត្តិយសដែលអាចធ្វើជាបុត្រប្រសាររបស់ស្តេច។
²⁷ មុនផុតកំណត់សេចក្តីសន្យារបស់ស្តេចប៉ុន្មានថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ លោកដាវីឌបានចេញទៅជាមួយគ្នា ហើយបានសម្លាប់ពួកគីលីស្ទីនអស់ពីររយនាក់។ លោកដាវីឌបានយកស្បែកអង្គជាតិរបស់ពួកនោះមក រួចថ្វាយទៅស្តេចគ្រប់ចំនួន ដូច្នេះ លោកដាវីឌក៏បានក្លាយជាបុត្រប្រសាររបស់ស្តេច។ ព្រះបាទសូលបានប្រទានព្រះនាងមីកាល់ឲ្យធ្វើជាភរិយារបស់លោកដាវីឌ។²⁸ កាលព្រះបាទសូលបានឃើញ ហើយជ្រាបថា ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយនឹងលោកដាវីឌ ហើយព្រះនាងមីកាល់ក៏ស្រឡាញ់លោកដាវីឌផងនោះ។²⁹ ស្តេចកាន់តែខ្លាចលោកដាវីឌ។ ព្រះបាទសូលនៅតែចាត់ទុកលោកដាវីឌជាសត្រូវបន្តទៀត។
³⁰ ក្រោយមក ពួកមេដឹកនាំរបស់គីលីស្ទីនបានចេញមកដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមតាមទម្លាប់។ ឯលោកដាវីឌបានទទួលជ័យជម្នះច្រើនជាងរាជបម្រើរបស់ព្រះបាទសូលទៅទៀត ដូច្នេះហើយ បានជាឈ្មោះរបស់លោកដាវីឌកាន់តែល្បីជាខ្លាំង។

19 ¹ព្រះបាទសូលបានបញ្ជាទៅសម្តេចយ៉ូណាថានជាបុត្រា និងពួកវាជបម្រើឲ្យសម្លាប់លោកដាវីឌចោល។ ប៉ុន្តែ សម្តេចយ៉ូណាថានជាបុត្រាព្រះបាទសូល មានការគោរពដល់លោកដាវីឌយ៉ាងខ្លាំង²ដូច្នេះ សម្តេចយ៉ូណាថានបានប្រាប់លោកដាវីឌថា៖ «ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ គឺព្រះបាទសូល មានបំណងចង់សម្លាប់លោក។ ហេតុដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នព្រឹកស្អែក ហើយទៅលាក់ខ្លួននៅកន្លែងដែលសុវត្ថិភាពចុះ។
³ខ្ញុំនឹងចេញទៅឈរនៅជិតបិតារបស់ខ្ញុំនៅឯរាល់កន្លែងដែលលោកនៅនោះ រួចខ្ញុំនឹងទូលបិតាអំពីលោក។ បើខ្ញុំមានព័ត៌មានអ្វីជាក់លាក់ ខ្ញុំនឹងប្រាប់អ្នក»។

⁴សម្តេចយ៉ូណាថានបានទូលពីស្នាដៃល្អៗរបស់លោកដាវីឌដល់បិតាថា៖ «សូមបិតាកុំធ្វើបានលោកដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឡើយ។ ដ្បិត លោកដាវីឌពុំបានធ្វើអ្វីប្រឆាំងនឹងបិតាទេ ផ្ទុយទៅវិញអ្វីៗដែលលោកដាវីឌបានធ្វើ គឺនាំមកនូវផលប្រយោជន៍ដល់បិតាវិញ។
⁵លោកដាវីឌបានយកជីវិតរបស់ខ្លួន ទៅវាយសម្លាប់ពួកភីលីស្ទីន។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជ័យជម្នះដ៏សម្បើមដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។ ដូចបិតាបានឃើញ និងបានរីករាយព្រះទ័យស្រាប់ហើយ។ ហេតុអ្វីបិតាត្រូវប្រព្រឹត្តបែបនេះចំពោះមនុស្សគ្មានកំហុស ដោយសម្លាប់លោកដាវីឌទាំងគ្មានហេតុផលដូច្នេះទៅវិញ?»។

⁶ព្រះបាទសូលបានស្តាប់សម្តេចយ៉ូណាថាន ទាំងបានស្បថថា៖ «លោកដាវីឌនឹងមិនត្រូវស្លាប់ឡើង យើងស្បថដោយនូវព្រះជន្មរបស់ព្រះអម្ចាស់»។
⁷ក្រោយមកសម្តេចយ៉ូណាថានបានហៅលោកដាវីឌ ហើយរៀបរាប់រឿងទាំងអស់នោះដល់ដាវីឌ។ សម្តេចយ៉ូណាថានបាននាំលោកដាវីឌចូលគាល់ស្តេចសូល ដូចដែលធ្លាប់នៅគ្រាមុនៗដែរ។

⁸ក្រោយមកមានសង្គ្រាមទៀត លោកដាវីឌបានចេញទៅច្បាំងនឹងពួកភីលីស្ទីន ហើយឈ្នះដោយសម្លាប់ពួកនោះជាច្រើន។ មានពួកគេជាច្រើនបានរត់គេចពីលោកដាវីឌ។
⁹មានវិញ្ញាណដ៏គ្រោះថ្នាក់ពីព្រះអម្ចាស់បានមកឯព្រះបាទសូលខណៈស្តេចកំពុងគង់នៅដំណាក់ទាំងកាន់លំពែងនៅព្រះហស្ត ហើយលោកដាវីឌកំពុងលេងពិន។

¹⁰ព្រះបាទសូលបានព្យាយាមចោលលោកដាវីឌឲ្យជាប់នឹងជញ្ជាំងដោយលំពែងនោះ ប៉ុន្តែ លោកដាវីឌបានគេចផុត ហើយរត់គេចពីព្រះបាទសូល ឯលំពែងក៏ទៅជាប់នឹងជញ្ជាំងទៅ។ លោកដាវីឌបានគេចខ្លួននៅយប់នោះ។¹¹ហើយព្រះបាទសូលបានបញ្ជូនអ្នកឃ្លាំមើលឲ្យទៅផ្ទះលោកដាវីឌ ក្រែងលោកដាវីឌឡើងស្តេចអាចសម្លាប់លោកដាវីឌបាន។ ព្រះនាងមិកាល់ជាករិយាលោកដាវីឌបានប្រាប់លោកដាវីឌថា៖ «បើបងមិនរត់យប់នេះទេ នោះបងមុខជាស្លាប់នៅថ្ងៃស្អែកមិនខាន»។
¹²ដូច្នេះ ព្រះនាងមិកាល់បានសម្រួលលោកដាវីឌតាមបង្អួច។ លោកដាវីឌបានរត់គេចចេញ រួចទៅលាក់ខ្លួន។

¹³ព្រះនាងមិកាល់បានយករូបបដិមាមកដាក់នៅលើគ្រែ រួចយកក្បាលដែលធ្វើពីមាសព័ទ្ធជុំវិញលើក្បាល ហើយបានគ្របនឹងសម្លៀកបំពាក់។
¹⁴ពេលស្តេចបានបញ្ជូនអ្នកឃ្លាំមើលមកតាមដានលោកដាវីឌ ព្រះនាងបានប្រាប់ថា៖ «ដាវីឌឈឺហើយ»។¹⁵រួចស្តេចបានបញ្ជូនអ្នកឃ្លាំមើលដោយបន្ទូលថា៖ «ចូរនាំដាវីឌពីគ្រែមកឲ្យយើង ដើម្បីឲ្យយើងសម្លាប់»។

¹⁶ពេលអ្នកតាមដានមកដល់ ឃើញតែរូបបដិមានៅលើគ្រែជាមួយខ្នើយដែលធ្វើពីមាសព័ទ្ធជុំវិញលើក្បាលទៅវិញ។
¹⁷ព្រះបាទសូលបានថ្លែងទៅព្រះនាងមិកាល់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាបុត្របញ្ឆោតបិតា ដោយរំដោះសត្រូវបិតាឲ្យទៅ ហើយគេចខ្លួនដូច្នេះ?»

ព្រះនាងមិកាល់បានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «ដាវីឌបាននិយាយមកខ្ញុំម្ចាស់ថា ឲ្យបងចេញទៅចុះ បើមិនដូច្នោះទេ តើអ្នកចង់ឲ្យបងសម្លាប់អ្នកចោលឬ?»។
¹⁸លោកដាវីឌបានរត់គេចខ្លួន ហើយបានធ្វើដំណើរទៅរកលោកសាំយូអែលនៅឯម៉ារ៉ា

និងបានរៀបរាប់ប្រាប់លោកទាំងអស់នូវអ្វីៗដែលព្រះបាទសូលបានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្លួន។ បន្ទាប់មក អ្នកទាំងពីរបានចាកចេញទៅស្នាក់នៅឯណាយ៉ូត។
¹⁹មានគេប្រាប់ព្រះបាទសូលថា៖ «ឃើញដាវីឌ នៅណាយ៉ូត ក្នុងភូមិវ៉ាម៉ា»។²⁰ក្រោយមក ព្រះបាទសូលបានបញ្ជូនមនុស្សឲ្យមកចាប់លោកដាវីឌ។

កាលពួកគេបានឃើញមានក្រុមព្យាការីនៅជាមួយដែរ ដែលកំពុងថ្លែងព្រះបន្ទូល ហើយមានលោកសាំយូអែលឈរនៅមុខគេផង ស្រាប់តែព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបាទយ៉ាងមកសណ្ឋិតលើក្រុមមនុស្សរបស់ព្រះបាទសូល ហើយពួកគេក៏ស្តង់ថ្លែងព្រះបន្ទូលដែរ។

²¹កាលរៀងនេះបានឮដល់ព្រះបាទសូល នោះស្តេចក៏ចាត់ឲ្យមនុស្សមួយក្រុមទៀតឲ្យទៅ រួចពួកគេក៏ស្តង់ស្មារតីថ្លែងព្រះបន្ទូលដែរ។
ក្រោយមកព្រះបាទសូលបានបញ្ជូនមនុស្សក្រុមផ្សេងទៀតជាលើកទីបី តែពួកគេក៏ស្តង់ស្មារតីថ្លែងព្រះបន្ទូលដូចក្រុមមុនៗដែរ។²²បន្ទាប់មក

ព្រះបាទសូលបានយាងមកវ៉ាម៉ា ហើយបន្តទៅឯអណ្តូងជ្រៅដែលនៅភូមិសេតូរដោយផ្ទាល់។ ស្តេចបានរាជឱង្ការសួរថា៖ «តើលោកសាំយូអែល និងដាវីឌនៅឯណា?» មានម្នាក់បានទូលស្តេចថា៖ «ឃើញពួកគេនៅឯណាយ៉ូត ក្នុងភូមិវ៉ាម៉ា»។

²³ព្រះបាទសូលបានយាងទៅណាយ៉ូត ក្នុងភូមិវ៉ាម៉ា។ នោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបាទយ៉ាងមកសណ្ឋិតលើស្តេច រួចស្តេចបានស្តង់ស្មារតីថ្លែងព្រះបន្ទូលរហូតដល់ណាយ៉ូតក្នុងភូមិវ៉ាម៉ា។²⁴ស្តេចបានដោះព្រះភូសាចេញ ហើយថ្លែងព្រះបន្ទូលនៅចំពោះមុខលោកសាំយូអែល។

ស្តេចដេកដួលទាំងខ្លួនទេទាំងថ្ងៃទាំងយប់។ ហេតុដូច្នេះ ហើយទើបគេសួរថា «តើស្តេចសូលចូលក្នុងព្យាការីដែរឬ?»។

20¹ ក្រោយមក លោកដាវីឌបានភាសខ្លួនពីណាយ៉ូតក្នុងភូមិវិមា ដើម្បីមកជួបសម្តេចយ៉ូណាថានហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីខុស?
តើអ្វីជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ? តើទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអ្វីខុសនឹងបិតារបស់ព្រះអង្គ
បានជាទ្រង់សូរស្លែងចង់យកជីវិតទូលបង្គំបែបនេះ?»² សម្តេចយ៉ូណាថានបានថ្លែងទៅលោកដាវីឌវិញថា៖ «សូមកុំឲ្យមានរឿងនេះឡើយ ឯងនឹងមិនស្លាប់ទេ។
បិតារបស់ខ្ញុំធ្វើអ្វី ទោះកិច្ចការតូច ឬធំក្តី មិនដែលលាក់ខ្ញុំទេ។ ហេតុអ្វីបិតារបស់ខ្ញុំលាក់រឿងនេះនឹងខ្ញុំដូច្នេះ? មិនគួរយ៉ាងដូច្នេះសោះ»។

³ រួចលោកដាវីឌបានសួរចម្លងទៀតថា៖ «បិតារបស់សម្តេចជ្រាបយ៉ាងច្បាស់ថា សម្តេចពេញចិត្តនឹងទូលបង្គំ។ ដោយព្រះអង្គមានបន្ទូលថា
កុំឲ្យរឿងនេះដឹងដល់យ៉ូណាថាន បើមិនដូច្នោះទេទ្រង់មុខជាក្រៀមក្រំមិនខាន។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមសួរចម្លើយព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ និងនៅមុខសម្តេចថា
សេចក្តីស្លាប់នៅប្រសៀកនឹងទូលបង្គំណាស់»។

⁴ បន្ទាប់មក សម្តេចយ៉ូណាថានមានរាជឱង្ការទៅលោកដាវីឌថា៖ «អ្វីក៏ដោយ ឲ្យតែអ្នកនិយាយចេញមក ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យ»។⁵ លោកដាវីឌបានទូលតបវិញថា៖
«ស្រ្តីជាច្រើនបុណ្យដើមខែ តាមទម្លាប់ខ្ញុំត្រូវទទួលទានអាហាររួមតុជាមួយព្រះករុណា។ ប៉ុន្តែ សូមទុកឲ្យទូលបង្គំចេញទៅ
នោះទូលបង្គំអាចលាក់ខ្លួនរហូតដល់ល្ងាចថ្ងៃទីបី។

⁶ បើបិតារបស់សម្តេចរកទូលបង្គំ សូមទូលប្រាប់ព្រះអង្គវិញថា៖ «ដាវីឌបានសុំទូលបង្គំចេញទៅស្រុកកំណើត គឺបេថ្លេហិម
ដើម្បីឲ្យទានថ្វាយយញ្ញបូជាជាមួយគ្រួសារទាំងមូល»។ តែបើព្រះករុណាមានរាជឱង្ការថា មិនអីទេ នោះមានន័យថា ទូលបង្គំនឹងមានសេរីភាពហើយ។⁷ ប៉ុន្តែ
បើព្រះករុណាខ្ចាស់ខ្លាំង នោះសម្តេចដឹងហើយថា ព្រះករុណាបានសម្រេចចង់ដកជីវិតទូលបង្គំហើយ។

⁸ ហេតុដូច្នេះ សូមសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសដល់ទូលបង្គំផង។ ព្រោះសម្តេចបានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយទូលបង្គំដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ហើយ។ ប៉ុន្តែ
បើសម្តេចឃើញថា ទូលបង្គំមានកំហុស សូមសម្លាប់ទូលបង្គំដោយផ្ទាល់មកចុះ មិនចាំបាច់យកទូលបង្គំទៅថ្វាយបិតារបស់ព្រះអង្គទេ»។

⁹ សម្តេចយ៉ូណាថានបានថ្លែងថា៖ «សូមកុំគិតដូច្នេះអី! បើខ្ញុំដឹងថា បិតាបានសម្រេចធ្វើបាបឯង តើមិនឲ្យខ្ញុំប្រាប់ឯងទេឬអី?»។

¹⁰ លោកដាវីឌក៏បានទូលសម្តេចយ៉ូណាថានវិញថា៖ «តើអ្នកណានឹងប្រាប់ទូលបង្គំ
បើបិតារបស់សម្តេចតបនឹងសម្តេចយ៉ាងតឹងរឹងនោះ?»¹¹ សម្តេចយ៉ូណាថានបានឆ្លើយវិញថា៖ «មកនេះ ចូរយើងចេញទៅឯវាល»។
រួចអ្នកទាំងពីរក៏បានចេញទៅឯវាល។

¹² សម្តេចយ៉ូណាថានបានមានរាជឱង្ការទៅដាវីឌថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើជាសាក្សី។ ពេលខ្ញុំទូលសួរបិតារបស់ខ្ញុំថ្ងៃស្អែកថ្មើរនេះ
ឬនៅថ្ងៃទីបី ហើយមើល បើបិតាមានបំណងល្អចំពោះឯង តើមិនឲ្យខ្ញុំបញ្ជូនដំណឹងនេះឲ្យឯងដឹងទេឬ?»¹³ បើបិតារបស់ខ្ញុំនៅតែមានបំណងបំផ្លាញឯង
ហើយខ្ញុំមិនចាត់គេឲ្យប្រាប់ឯងឲ្យដឹងទេ សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសខ្ញុំឲ្យខ្លាំងមកចុះ ខ្ញុំនឹងឲ្យឯងចេញទៅមានសេរីភាព។ សូមព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយឯង
ដូចព្រះអង្គធ្លាប់គង់ជាមួយបិតារបស់ខ្ញុំដែរ។

¹⁴ បើខ្ញុំនៅមានជីវិតរស់ សូមឯងបង្ហាញសម្ព័ន្ធមេត្រីភាពយ៉ាងស្មោះត្រង់ដែលបានធ្វើនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះខ្ញុំនឹងមិនស្លាប់ឡើយ។

¹⁵ សូមកុំកាត់ចំណងភាពស្មោះត្រង់នៃសម្ព័ន្ធមេត្រីនេះពីពូជពង្សវស្សត្រកូលរបស់ខ្ញុំឡើយ
បើទោះពេលណាព្រះអម្ចាស់បំផ្លាញសត្រូវទាំងអស់របស់ដាវីឌចេញពីផែនដីនេះក្តី»។¹⁶ ដូច្នេះ
សម្តេចយ៉ូណាថានបានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយវង្សត្រកូលរបស់លោកដាវីឌដោយថ្លែងថា៖ «បើមិនដូច្នោះទេ
សូមព្រះអម្ចាស់ទូទាត់រឿងនេះតាមរយៈដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវលោកដាវីឌចុះ»។

¹⁷ សម្តេចយ៉ូណាថានបានស្នើឲ្យលោកដាវីឌសួរចម្លងទៀត ពីព្រោះតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់សម្តេចចំពោះលោកដាវីឌ
ដោយសម្តេចពេញចិត្តលោកដាវីឌស្នើព្រះជន្មរបស់សម្តេចដែរ។¹⁸ សម្តេចថ្លែងទៅព្រះបាទដាវីឌថា៖ «ស្រ្តីជាច្រើនបុណ្យដើមខែ។ ឯងមុខជាខកខាន
ពីព្រោះកន្លែងរបស់ឯងគ្មានអ្នកអង្គុយទេ។¹⁹ ពេលបានលាក់ខ្លួននៅទីនោះបីថ្ងៃហើយ ចូរចេញពីទីនោះ ហើយទៅកន្លែងដែលឯងធ្លាប់លាក់ខ្លួនសិន
គឺនៅក្បែរផ្ទាំងថ្មឈ្មោះអេសែល។

²⁰ ខ្ញុំនឹងបាញ់ព្រួញបីគ្រាប់ទៅក្បែរនោះ គឺដូចខ្ញុំបាញ់ទៅរកគោលដៅមួយអ៊ីចឹង។²¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងចាត់បារម្ភកំចាត់៖ «ចូរទៅរកគ្រាប់ព្រួញទាំងនោះមក។
បើខ្ញុំនិយាយប្រាប់វាថា៖ «ចូរមើលគ្រាប់ព្រួញនៅជិតឯងខាងនោះ ចូរយកមកណេះ» នោះចូរចេញមក ឯងមានសុវត្ថិភាព ដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វីទេ
ខ្ញុំសូមសួរដោយនូវព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ។

²² ក៏ប៉ុន្តែ បើខ្ញុំនិយាយថាទៅបារម្ភនោះថា មើល គ្រាប់ព្រួញធ្លាក់ឆ្ងាយជាងឯង។ ដូច្នេះ ចូរឯងចេញទៅចុះ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យឯងចេញទៅហើយ។

²³ អ្វីដែលយើងបាននិយាយព្រមព្រៀងគ្នានោះ មានព្រះអម្ចាស់ជាសាក្សីសម្រាប់យើងរហូតហើយ»។

²⁴ ក្រោយមក លោកដាវីឌបានលាក់ខ្លួននៅឯវាល។ ពេលបុណ្យដើមខែបានចូលមកដល់ នោះស្តេចគង់សោយព្រះស្វាយ។

²⁵ ស្តេចគង់នៅកន្លែងដូចសព្វមួយដង នៅជិតជញ្ជាំង។ សម្តេចយ៉ូណាថានបានគង់នៅជិតនោះ លោកអប្សរនឹងអង្គុយនៅក្បែរស្តេចសូល។ ប៉ុន្តែ
កន្លែងលោកដាវីឌ គ្មានអ្នកណាអង្គុយទេ។

²⁶ ព្រះបាទសូលពុំបានមានរាជឱង្ការអ្វីទេនៅថ្ងៃនោះ ពីព្រោះបានគិតថា៖ «មានអ្វីមិនស្រួលបានកើតឡើងដល់លោកដាវីឌហើយ។ លោកដាវីឌមិនបរិសុទ្ធទេ
គឺពិតជាមិនបរិសុទ្ធមែន»។²⁷ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ គឺបន្ទាប់ពីថ្ងៃបុណ្យដើមខែ កន្លែងរបស់លោកដាវីឌនៅតែគ្មានអ្នកអង្គុយដដែល។
ព្រះបាទសូលបានសួរសម្តេចយ៉ូណាថានជាបុត្រាថា៖ «ហេតុអ្វីកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាយមិនចូលរួមតុអាហារទាំងមូលមិញ ឬថ្ងៃនេះដូច្នេះ?»

²⁸ សម្តេចយ៉ូណាថានបានទូលតបថា៖ «ដាវីឌបានសុំការអនុញ្ញាតពីទូលបង្គំដើម្បីទៅភូមិបេថ្លេហិម»²⁹ ថា សូមអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅ។
ព្រោះគ្រួសាររបស់ទូលបង្គំនឹងថ្វាយយញ្ញបូជានៅក្នុងក្រុង ហើយបងប្រុសរបស់ទូលបង្គំឲ្យទូលបង្គំទៅទីនោះ។ ពេលនេះ បើព្រះអង្គមិនយល់ទាល់ទេ
សូមអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅជួបជុំបងប្អូនរបស់ទូលបង្គំផង។ ដោយហេតុផលនេះហើយ ទើបដាវីឌមិនអាចមករួមតុអាហារជាមួយព្រះករុណា»។

³⁰ ព្រះបាទសូលខ្ចាស់យ៉ាងខ្លាំងនឹងសម្តេចយ៉ូណាថាន ដោយមានរាជឱង្ការទៅថា៖ «បុត្រឯងចង្រៃណាស់ អាបុត្រអត់ពូជ!
ស្មានថាបិតាមិនដឹងថាឯងពេញចិត្តកូនអ៊ីសាយមែនទេ ឯងធ្វើបែបនេះនឹងធ្វើឲ្យខ្លួនអាម៉ាសទាំងមាតាឯងថែមទៀត។

³¹ ដរាបណាកូនរបស់អ៊ីសាយនៅមានជីវិតលើផែនដីនេះ នោះឯងគ្មានថ្ងៃអាចឡើងគ្រងរាជ្យបានឡើយ។ ដូច្នេះពេលនេះ
ចូរចាត់គេឲ្យទៅតាមចាប់វាមកឲ្យយើងវិញ វាត្រូវតែស្លាប់»។

³² សម្តេចយ៉ូណាថានបានតបទៅបិតាវិញថា៖ «ដោយហេតុអ្វីទើបត្រូវដាវីឌមានទោសដល់ស្លាប់?
តើដាវីឌបានធ្វើអ្វីខុស?»³³ ពេលនោះព្រះបាទសូលបានចោលលំពែងដាក់សម្តេចដើម្បីសម្លាប់ចោល។³⁴ សម្តេចយ៉ូណាថានបានជ្រាបថា
បិតាបានសម្រេចថាត្រូវសម្លាប់លោកដាវីឌចោលហើយ ដូច្នេះ សម្តេចបានក្រោកចេញពីតុទាំងកំហឹងដោយមិនបានសោយអ្វីទាំងអស់នៅថ្ងៃបុណ្យដើមខែនោះ
ដោយសារស្តេចបានខ្ចាស់នឹងលោកដាវីឌ ហេតុនេះហើយ បិតារបស់ព្រះអង្គមិនបានទុកមុខឲ្យព្រះអង្គទេ។

³⁵ពេលព្រឹកឡើង សម្តេចយ៉ូណាបានចាកចេញទៅឯវាលដើម្បីជួបលោកដាវីឌ ទាំងមានក្មេងម្នាក់នៅជាមួយសម្តេចផង។³⁶សម្តេចបានប្រាប់ក្មេងនោះថា ចូររត់ទៅរកគ្រាប់ព្រួញដែលខ្ញុំបាញ់។ ខណៈក្មេងនោះបានរត់ទៅ ព្រះអង្គបានបាញ់មួយគ្រាប់ផ្សេងទៀតឲ្យកាន់តែឆ្ងាយជាងក្មេងនោះ។

³⁷ពេលក្មេងនោះទៅដល់កន្លែងគ្រាប់ព្រួញនោះ សម្តេចបានស្រែកទៅក្មេងនោះថា៖ «តើឯងរកឃើញគ្រាប់ព្រួញដែលធ្លាក់ឆ្ងាយជាងឯងទេ?»។

³⁸ក្រោយមក សម្តេចយ៉ូណាបានស្រែកប្រាប់ក្មេងនោះទៀតថា៖ «ប្រញាប់ឡើង កុំបង្អង់នៅទីនោះឡើយ!» ហេតុនេះ ក្មេងនោះក៏បានប្រមូលគ្រាប់ព្រួញ រួចត្រឡប់មករកសម្តេចវិញ។³⁹ប៉ុន្តែ ក្មេងនោះមិនដឹងអ្វីទាំងអស់។ មានតែសម្តេចយ៉ូណាបាន និងលោកដាវីឌប៉ុណ្ណោះដែលដឹងរឿងនេះ។

⁴⁰សម្តេចយ៉ូណាបានប្រទានអាវុធរបស់ព្រះអង្គទៅក្មេងនោះដោយបន្ទូលថា៖ «ចូរយកទៅឯក្រុងវិញចុះ»។

⁴¹ខណៈក្មេងនោះបានទៅបាត់ លោកដាវីឌបានក្រោកឈរឡើងនៅពីក្រោយព័ន្ធកង្ហែមមុខទៅដី ហើយឱនចុះបីដង។ ពួកគេបានថើបគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយយំទាំងអស់គ្នា គឺលោកដាវីឌយំយ៉ាងខ្លាំង។⁴²សម្តេចយ៉ូណាបានមានរាជឱង្ការទៅលោកដាវីឌថា៖ «ចូរចេញទៅឲ្យបានសុខសាន្តចុះ ព្រោះយើងបានស្បថក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ហើយថា សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើជាសាក្សីរវាងយើងទាំងពីរ និងរវាងកូនចៅរបស់ខ្ញុំនិងកូនចៅរបស់ឯងរហូតតទៅ។ បន្ទាប់មក លោកដាវីឌបានក្រោកឡើងហើយបានចាកចេញទៅ ហើយសម្តេចយ៉ូណាបានត្រឡប់មកទីក្រុងវិញ។

21 ¹ក្រោយមក លោកដាវីឌបានមកដល់ភូមិណូប ដើម្បីជួបប្អូនប្រុសប្រាជ្ញាបណ្ឌិតហ៊ីម៉ាឡែក។ លោកហ៊ីម៉ាឡែកបានមកជួបលោកដាវីឌទាំងភរិយា ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកនៅតែម្នាក់ឯង គ្មានអ្នកណានៅជាមួយដូច្នេះ?»² លោកដាវីឌបានតបទៅលោកហ៊ីម៉ាឡែកជាប្អូនប្រុសប្រាជ្ញាបណ្ឌិតថា៖ «ស្តេចបានចាត់ខ្ញុំឲ្យធ្វើបេសកកម្មមួយនេះថា៖ «មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ដឹងពីកិច្ចការងារនៃបេសកកម្មដែលយើងចាត់ឲ្យឯង និងបង្គាប់ឲ្យធ្វើនេះទេ»។ ខ្ញុំក៏បានដឹកនាំទាហាននៅកន្លែងមួយផងដែរ។

³តទ្បូវ លោកមានអ្វីខ្លះ? សូមឲ្យនំប៉័ងប្រាំដុំមកខ្ញុំ ឬអ្វីដែលលោកមានមកខ្ញុំផង»។⁴លោកប្អូនប្រាជ្ញាបណ្ឌិតបានតបនឹងលោកដាវីឌវិញថា៖ «នៅទីនេះ គ្មាននំប៉័ងធម្មតាទេ ប៉ុន្តែ មាននំប៉័ងតាំងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់អាចទទួលទានបាន ប្រសិនបើទាហានទាំងនោះមិនបានប៉ះពាល់ជាមួយស្រ្តី»។

⁵លោកដាវីឌបានឆ្លើយតបនឹងប្អូនប្រាជ្ញាបណ្ឌិតថា៖ «មែនហើយ ជាធម្មតា មុនចេញទៅសមរភូមិយើងមិនបានប៉ះពាល់នឹងស្រ្តីណាទេ ហើយក្នុងកំឡុងបីថ្ងៃមកហើយយើងបាននៅដោយឡែកពីស្រ្តីៗ។ អ្វីៗដែលជាប់របស់បុរសៗ គឺត្រូវញែកចេញដាច់ បើទោះជាមានបេសកកម្មធម្មតាក៏ដោយ។ តើថ្ងៃនេះ ពួកយើងមិនញែកខ្លួនដោយឡែកទេឬអី!»⁶ ដូច្នេះ ប្អូនប្រាជ្ញាបណ្ឌិតបានឲ្យនំប៉័ងតាំងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ដែលបានញែកដោយឡែកនោះ ដល់លោកដាវីឌ ព្រោះគ្មាននំប៉័ងធម្មតាផ្សេងទៀតក្រៅពីនំប៉័ងតាំងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ដែលត្រូវយកពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងដើម្បីដាក់នំប៉័ងក្តៅច្រើនបន្ទាប់ពីវិនិច្ឆ័យចាស់ចេញហើយ។

⁷ខណៈនោះ មានបាវម្នាក់របស់ស្តេចសូលក៏នៅទីនោះជាន់បម្រើព្រះអម្ចាស់របស់គាត់ដែរនៅថ្ងៃនោះ។ លោកមានឈ្មោះថា ដូអេក ជាជនជាតិអេដូម ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអ្នកមើលល្បែងសត្វរបស់ព្រះបាទសូល។

⁸លោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ទៅលោកហ៊ីម៉ាឡែកថា៖ «តើលោកមានដាវ ឬលំពែងដែរឬទេ? ដោយសារស្តេចបានចាត់ខ្ញុំឲ្យបេសកកម្មនេះបន្ទាន់ ខ្ញុំពុំបានយកដាវ លំពែងរបស់ខ្ញុំមកជាមួយទេ»។⁹ ប្អូនប្រាជ្ញាបណ្ឌិតថា៖ «នៅទីនេះមានដាវរបស់កូលីយ៉ាត ជាទាហានរបស់ពួកគីលីស្ទីន ដែលលោកបានសម្លាប់នៅឯជ្រោះអេឡា ដែលរុំនឹងក្រណាត់ នៅពីក្រោយអារអេធូដ។ ប្រសិនបើ លោកចង់យកដាវនោះ ចូរយកទៅចុះ។ ព្រោះថាគ្មានអ្វីផ្សេងក្រៅពីនេះទេ»។ លោកដាវីឌបានតបវិញថា៖ «តើគ្មានដាវផ្សេងស្រដៀងនេះឬទេ បើមានសូមយកមកប្រគល់ឲ្យខ្ញុំនៅទីនេះចុះ»។

¹⁰នៅថ្ងៃដែលនោះ លោកដាវីឌបានគេចខ្លួនពីព្រះបាទសូល ទៅជួបនឹងព្រះបាទអគីស នៅក្រុងកាថ។¹¹ រាជបម្រើរបស់ព្រះបាទអគីសបានទទួលប្រាប់ស្តេចថា៖ «តើនេះមិនមែនជាលោកដាវីឌ ជាស្តេចរបស់អ៊ីស្រាអែលទេឬអី? មានមនុស្សច្រៀងតន្ត្រីទៅវិញទៅមកពីលោកដាវីឌនេះថា ព្រះបាទសូលបានសម្លាប់រាប់ពាន់ ឯលោកដាវីឌបានសម្លាប់សត្រូវរាប់ម៉ឺន»។

¹²លោកដាវីឌបានទទួលពាក្យទាំងនោះដាក់ក្នុងចិត្ត ហើយមានសេចក្តីភ័យខ្លាចចំពោះព្រះបាទអគីស ស្តេចក្រុងកាថជាខ្លាំង។

¹³លោកបានប្តូរការយំក្រោយនៅនឹងមុខពួកគេ ហើយធ្វើពុតជាលីលានៅពេលពួកនោះចាប់លោកផង។ លោកបានធ្វើជាគូសសញ្ញាផ្សេងៗនៅលើខ្លោងទ្វារ រួចបង្អួចមាត់ចុះមកលើពួកចង្ការបស់ខ្លួនឯងទៀតផង។

¹⁴ឃើញដូច្នេះ ព្រះបាទអគីសបានថ្លែងទៅរាជបម្រើថា៖ «មើលចុះ ឯងឃើញទេ បុរសនេះឆ្លុតហើយ។ ហេតុអ្វីបានជាឯងយកមនុស្សបែបនេះមកជួបយើងដូច្នេះ?»¹⁵ តើយើងខ្លះមនុស្សបែបនេះណាស់ឬ បានជាឯងយកមនុស្សនេះមកសម្តែងកាយវិការលីលានៅចំពោះមុខយើងដូច្នេះ? ឯងមិនគួរយកមនុស្សបែបនេះមកក្នុងដំណាក់របស់យើងទេ?»។

22 ¹លោកដាវីឌបានចាកចេញ ហើយភៀសខ្លួនទៅល្អាងភ្នំឈ្មោះអាឌូឡា។ ពេលបងៗ និងអ្នកផ្ទះរបស់ឪពុកលោកបានដឹងដំណឹងនេះ ពួកគេបានចុះទៅទីនោះដើម្បីជួបនឹងលោក។²អស់អ្នកដែលមានទុក្ខព្រួយ អ្នកជាប់បំណុល អ្នកដែលខកចិត្តទាំងប៉ុន្មានបានមកជុំគ្នាជួបជាមួយលោកដាវីឌ។ លោកដាវីឌបានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំលើពួកគេ ហើយពួកគេមានគ្នាប្រមាណបួនរយនាក់ដែលនៅជាមួយលោកដាវីឌ។

³ក្រោយមក លោកដាវីឌបានចេញពីទីនោះទៅដល់មីសប៉ា ក្នុងស្រុកម៉ូអាប៉ា។ លោកបានទទួលស្តេចម៉ូអាប៉ាថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យឪពុកម្តាយទទួលបង្គំទៅនៅជាមួយព្រះករុណារហូតដល់ទទួលបង្គំជ្រាបព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះទទួលបង្គំយ៉ាងណាសិន»។
⁴នោះលោកបានទុកពួកគាត់នៅនឹងស្តេចម៉ូអាប៉ា។ ឪពុកម្តាយរបស់លោកបាននៅជាមួយលោកគ្រប់ពេល ហើយលោកដាវីឌបានទៅជាទីដឹកនាំម្ចាស់ពួកគេវិញ។⁵រួចពួកគេនៅកាន់កាប់ប្រាសាទលោកដាវីឌថា៖ «កុំស្នាក់នៅទីដែលគិតថាមិននេះឡើយ ចូរចាកចេញពីទីនេះទៅទីដ៏ស្រុកយូដា»។ ដូច្នេះ លោកដាវីឌបានចាកចេញពីទីនោះ រួចបន្តដំណើរទៅដល់ព្រៃហាណរវិញ។
⁶នោះព្រះបានសូលបានជ្រាបថា លោកដាវីឌបានដឹងរឿងនេះហើយ ទាំងពួកទាហាននៅជាមួយលោក។ កាលព្រះបានសូលកំពុងតែគង់ក្រោមម្លប់ដើមម៉ែសាក់នៅភូមិគីហ្សៀរ ឯវ៉ាម៉ា ទាំងកាន់លំពែងក្នុងដៃផង ក៏មានបាបប្រើជាច្រើនឈរជុំវិញស្តេចទៀតផង។
⁷ព្រះបានសូលបានសួរបាវដែលឈរជិតនោះថា៖ «ឪពុកបេនយ៉ាមីនអើយចូលស្តាប់! តើកូនប្រុសរបស់អ៊ីសាយឲ្យស្រែ និងចម្ការទំពាំងបាយជូរទៅអ្នករាល់គ្នាឬ? តើវាជាអ្នកធ្វើឲ្យអស់លោកទៅជាមេទ័ពលើទាហានរាប់ពាន់នាក់ និងលើរាប់រយនាក់ឬ?»
⁸តើនោះមិនមែនជាច្បាប់អ្នកដាក់អន្ទាក់ប្រឆាំងនឹងយើងទេឬ? គ្មាននរណាមករាយការណ៍ឲ្យយើងដឹង ពេលបុត្ររបស់យើងចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយកូនប្រុសលោកអ៊ីសាយទេ។ គ្មាននរណាម្នាក់ស្តាយខ្ញុំទេ ហើយក៏នរណារាយការណ៍ប្រាប់យើងពីការដែលបុត្រយើងយុបយិតនឹងបាវរបស់យើង គឺជាមួយលោកដាវីឌ ដាក់អន្ទាក់មកយើងទេ។ ថ្ងៃនេះ វាលាក់ខ្លួន ហើយចាំស្នាក់យើង ពួកវាភ្លៀមវាយប្រហារយើង។

⁹ក្រោយមក លោកដូអេក ជាជនជាតិអេដូម ដែលឈរនៅជិតបាវបម្រើរបស់ព្រះបានសូលទូលទៅស្តេចថា៖ «ទូលបង្គំបានឃើញកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាយមកឯភូមិណូប ជួបនឹងកូនរបស់លោកអហ៊ីទូប ឈ្មោះអហ៊ីម៉ាឡេក។
¹⁰លោកអហ៊ីម៉ាឡេកបានទូលទៅព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយដល់លោកដាវីឌ ទាំងបានផ្តល់អាហារឲ្យ ជាមួយនឹងដាវរបស់កូលីយ៉ាត ជាទាហានរបស់ពួកគីលីស្ទីនផង»។

¹¹បន្ទាប់មក ស្តេចគីចាត់ម្នាក់ឲ្យទៅកោះហៅលោកបូជាចារ្យអហ៊ីម៉ាឡេក នៅភូមិណូប ជាកូនរបស់លោកអហ៊ីទូប និងអ្នកផ្ទះរបស់ឪពុករបស់គាត់មក។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានមកជួបស្តេច។¹²ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ឪពុកលោកអហ៊ីទូបអើយ ចូរស្តាប់យើង»។ លោកអហ៊ីម៉ាឡេកបានទូលស្តេចវិញថា៖ «ក្រាបទូលព្រះអង្គ ទូលបង្គំនៅទីនេះហើយ»។¹³ព្រះបានសូលបានមានរាជឱង្ការថា៖ «ឱលោកហើយនិងកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាយអើយ ហេតុអ្វីបានជាលោកត្រឡប់មកប្រឆាំងនឹងយើងដូច្នេះ លោកបានផ្តល់នំប៉័ង និងដាវ ព្រមទាំងទូលអង្គរព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីជួយលោកដាវីឌ លាក់វានៅកន្លែងដ៏កំបាំង គឺដើម្បីឲ្យលោកដាវីឌក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងយើងដូច្នេះ មើលវាធ្វើសព្វថ្ងៃចុះ?»

¹⁴បន្ទាប់មក លោកអហ៊ីម៉ាឡេកបានឆ្លើយនឹងស្តេចវិញថា៖ «តើមានបាវបម្រើណាមួយរបស់ស្តេចដែលមានភាពស្មោះត្រង់ដូចជាលោកដាវីឌឬទេ លោកគឺជាបុត្រប្រសាររបស់ស្តេច ហើយលើសពីការពារ និងត្រូវបានគេគោរពណាស់នៅក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁵នេះជាថ្ងៃទីមួយដែលទូលបង្គំបានអធិស្ឋានសូមព្រះជាម្ចាស់ជួយលោកឬ? កុំឲ្យទូលបង្គំធ្វើដូច្នេះឡើយ! សូមស្តេចកុំខ្ចាស់នឹងអ្នកបម្រើព្រះអង្គ និងពូជពង្សរបស់ទូលបង្គំឡើយ។ ពីព្រោះទូលបង្គំពុំបានដឹងរឿងអ្វីឡើយ»។

¹⁶ស្តេចបានតបវិញថា៖ «លោកមុខជាស្លាប់មិនខាន លោកអហ៊ីម៉ាឡេក គឺលោក ព្រមទាំងពូជពង្សរបស់លោកផងដែរ»។

¹⁷ស្តេចបានបញ្ជាកងការពារដែលនៅជុំវិញនោះថា៖ «ចូរប្រហារជីវិតបូជាចារ្យនៃព្រះអម្ចាស់។ ដោយព្រោះដែរបស់ពួកគេក៏នៅខាងលោកដាវីឌដែរ ហើយដោយព្រោះពួកគេដឹងថា លោកដាវីឌបានគេចខ្លួន ប៉ុន្តែ មិនរាយការណ៍ដល់យើងទេ»។ ប៉ុន្តែ មនុស្សរបស់ស្តេចមិនចង់លើកដៃប្រហារជីវិតបូជាចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។

¹⁸បន្ទាប់មកស្តេចបានមានបន្ទូលទៅលោកដូអេកថា៖ «ចូរទៅប្រហារជីវិតបូជាចារ្យទាំងនេះទៅ»។ លោកដូអេក ជាជនជាតិអេដូម ក៏បានបែរទៅសម្លាប់បូជាចារ្យទាំងនោះ គឺបានសម្លាប់អស់ប៉ែតសិបប្រាំនាក់ ជាអស់អ្នកដែលពាក់អាវុធផងដែរធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯកនៅថ្ងៃនោះ។

¹⁹ស្តេចបានសម្លាប់ទាំងមនុស្សប្រុសស្រី ទាំងក្មេង ទាំងទារក ទាំងគោ ទាំងលា និងចៀមនៅភូមិណូប ដែលរស់នៅក្នុងភូមិនោះ។ ស្តេចបានសម្លាប់ពួកគេទាំងអស់ដោយមុខដាវ។

²⁰ក៏ប៉ុន្តែកូនប្រុសម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនប្រុសៗរបស់លោកអហ៊ីម៉ាឡេក ដែលជាចៅរបស់លោកអហ៊ីទូប ឈ្មោះអហ្វៀចើរ បានរត់គេចភៀសខ្លួនទៅតាមលោកដាវីឌ។²¹លោកអហ្វៀចើរបានប្រាប់លោកដាវីឌថា ព្រះបានសូលបានសម្លាប់បូជាចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាច្រើន។

²²លោកដាវីឌបានតបទៅលោកអហ្វៀចើរវិញថា៖ «ខ្ញុំដឹងថា នៅថ្ងៃមួយនោះលោកដូអេកបាននៅទីនោះ ហើយបានឃើញខ្ញុំ រួចគាត់ពិតជាអ្នកប្រាប់ស្តេចសូល។ ដោយសារតែខ្ញុំ គ្រួសាររបស់ឪពុកលោកបានបាត់បង់ជីវិតទាំងអស់»។²³ចូរនៅជាមួយខ្ញុំចុះ ហើយកុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ ព្រោះអ្នកដែលចង់សម្លាប់លោក ក៏ចង់យកជីវិតរបស់ខ្ញុំដែរ។ លោកនៅជាមួយខ្ញុំ មានសុវត្ថិភាពហើយ»។

23¹ មានគេប្រាប់លោកដាវីឌថា៖ «មើល ពួកគេលីស្ទីនបានវាយប្រហារក្រុងកៃឡា ហើយប្លន់ព័ត៌មានក្នុងប្រទេសស្រូវ»។² ដូច្នេះ លោកដាវីឌបានទទួលអង្គព្រះអម្ចាស់ស្តុកដុំដុំថា៖ «តើទទួលបានត្រូវទេ? ហើយវាយប្រហារពួកគេលីស្ទីនទាំងនោះឬទេ?» ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលទៅលោកដាវីឌវិញថា៖ «ចូរចេញទៅចុះ ហើយវាយប្រហារពួកគេលីស្ទីននោះ និងរំដោះក្រុងកៃឡាមកវិញចុះ»។

³ មនុស្សរបស់លោកដាវីឌបានប្រាប់លោកដាវីឌថា៖ «យើងមានការភ័យខ្លាចនៅស្រុកយូដានេះទៅហើយ។ ចុះទម្រាំបើយើងចេញទៅឯក្រុងកៃឡាដើម្បីវាយពួកទាហានរបស់គេលីស្ទីន តើមិនកាន់តែភ័យខ្លាចជាងនេះថែមទៀតទេឬអី?»។⁴ លោកដាវីឌក៏បានទទួលស្នូលព្រះអម្ចាស់ដើម្បីជួយម្តងទៀត។ ព្រះអម្ចាស់បានតបវិញថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ចុះទៅក្រុងកៃឡាចុះ។ ព្រោះយើងបានឲ្យឯងមានជ័យជម្នះលើពួកគេលីស្ទីនហើយ»។

⁵ លោកដាវីឌ និងមនុស្សដែលនៅជាមួយលោកក៏បានចេញទៅក្រុងកៃឡា និងបានវាយជាមួយនឹងពួកគេលីស្ទីន។ លោកបាននាំយកហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេមកវិញ ហើយបានសម្លាប់ពួកគេលីស្ទីនរង្គាល់ផង ហើយបានរំដោះអ្នកក្រុងកៃឡាមកវិញ។⁶ កាលលោកអៀថើរ ជាតួនប្រុសរបស់លោកអហ៊ីម៉ាឡេក បានរត់គៀសខ្លួនទៅចូលរួមជាមួយនឹងលោកដាវីឌ គឺលោកបានយកមកជាមួយនូវអារម្មណ៍ផងដែរ។

⁷ មានគេបានទទួលព្រះបាទសូលថា៖ «ដាវីឌបានទៅក្រុងកៃឡា»។ ស្តេចក៏បានមានរាជឱង្ការឡើងថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់វាមកក្នុងដៃរបស់យើងហើយ។ ពីព្រោះវាបានចូលទៅក្នុងក្រុងដែលមានទ្វារ និងនាំផង»។⁸ ព្រះបាទសូលបានហៅកម្លាំងទាំងអស់បន្ថែមដើម្បីចេញទៅប្រយុទ្ធ ដោយចុះទៅក្រុងកៃឡា ពីទូចាប់លោកដាវីឌ និងមនុស្សរបស់លោកដាវីឌផង។⁹ លោកដាវីឌបានជ្រាបថា ព្រះបាទសូលបានរៀបអន្ទាក់ដើម្បីធ្វើបាបលោក លោកក៏បានប្រាប់ទៅលោកបូជាចារ្យអៀថើរថា៖ «ចូរយកអារម្មណ៍ផងមក»។

¹⁰ បន្ទាប់មក លោកដាវីឌបានទទួលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលអើយ ទូលបង្គំបានឮថា ព្រះបាទសូលបានមករកទូលបង្គំនៅក្នុងក្រុងកៃឡានេះ ដើម្បីបំផ្លាញក្រុងនេះព្រោះតែទូលបង្គំ»។¹¹ តើអ្នកក្រុងកៃឡានេះនឹងប្រគល់ទូលបង្គំទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ស្តេចឬទេ? តើព្រះបាទសូលនឹងមកទីនេះដូចទូលបង្គំបានឮឬទេ? ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ៊ីស្រាអែលអើយ ទូលបង្គំសូមអង្វរព្រះអង្គ សូមឆ្លើយមកទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផង»។ ព្រះអម្ចាស់បានតបវិញថា៖ «ស្តេចនឹងចុះមកទីនេះ»។

¹² នោះ លោកដាវីឌបានសួរថា៖ «តើមនុស្សនៅក្នុងក្រុងកៃឡានេះ នឹងប្រគល់ទូលបង្គំ និងមនុស្សដែលនៅជាមួយទូលបង្គំទៅព្រះហស្តរបស់ព្រះបាទសូលឬទេ?» ព្រះអម្ចាស់បានតបថា៖ «ពួកគេនឹងប្រគល់ឯងទៅ»។

¹³ លោកដាវីឌ និងមនុស្សរបស់លោក ដែលមានគ្នាប្រមាណប្រាំមួយរយនាក់បានក្រោកឡើង ហើយចេញពីក្រុងកៃឡា ពួកគេចេញពីកន្លែងមួយ ទៅកន្លែងមួយទៀត។ មានគេទទួលប្រាប់ព្រះបាទសូលថា លោកដាវីឌបានគេចខ្លួនពីក្រុងកៃឡាហើយ រួចស្តេចក៏ឈប់តាម។

¹⁴ លោកដាវីឌបានស្នាក់នៅកន្លែងដ៏មាំមួននៅទីរំហោស្ថាន គឺក្នុងស្រុកដែលនៅលើទីទួលនៃទីរំហោស្ថានស៊ីត។

ព្រះបាទសូលបានស្វែងរកលោកដាវីឌរៀងរាល់ថ្ងៃ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ពុំបានប្រគល់លោកទៅក្នុងដៃរបស់ស្តេចឡើយ។

¹⁵ លោកដាវីឌបានជ្រាបថា ព្រះបាទសូលចេញមកតាមរកយកជីវិតរបស់លោកដូច្នេះ លោកបានស្នាក់នៅទីរំហោស្ថានស៊ីត នៅហូរ៉េសា។

¹⁶ ឯសម្តេចយ៉ូណាបានជាបុត្ររបស់ ព្រះបាទសូលបានក្រោកឡើង ហើយចេញទៅជួបលោកដាវីឌនៅហូរ៉េសា

ដើម្បីពង្រឹងលោកឲ្យខ្លាំងនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថែមទៀត។

¹⁷ សម្តេចបានមានរាជឱង្ការទៅលោកដាវីឌថា៖ «កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ បិតារបស់ខ្ញុំមិនអាចរកឯងឃើញទេ។ ឯងនឹងក្លាយជាស្តេចលើអ៊ីស្រាអែល ហើយខ្ញុំនឹងនៅជិតឯង។ បិតារបស់ខ្ញុំក៏បានដឹងរឿងនេះដែរ»។¹⁸ អ្នកទាំងពីរបានចងសម្ពន្ធមេត្រីនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ លោកដាវីឌបន្តស្នាក់នៅហូរ៉េសាទៀត ឯសម្តេចយ៉ូណាបានត្រឡប់ទៅដំណាក់របស់ព្រះអង្គវិញ។

¹⁹ អ្នករស់នៅទីរំហោស្ថានស៊ីតបានមកទូលស្តេចសូលនៅឯគីរៀរថា៖ «លោកដាវីឌកំពុងលាក់ខ្លួនក្នុងចំណោមយើងខ្ញុំនៅហូរ៉េសា ជាកន្លែងដ៏មាំមួន គឺលើទួលហាគីឡា ដែលនៅខាងត្បូងយេស៊ូម៉ូន»។²⁰ សូមព្រះអង្គយាងមកតទល់នេះចុះ! សូមយាងមកទីនេះ តាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គ! ខាងទូលបង្គំយើងខ្ញុំនឹងប្រគល់លោកដាវីឌមកក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គមិនខាន»។

²¹ ព្រះបាទសូលមានបន្ទូលថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរអស់លោក ដោយអស់លោកមានការឈឺឆ្កាសសម្រាប់យើងដូច្នេះ»។²² ចូរទៅមើលឲ្យប្រាកដចុះ! ចូររកវា និងឲ្យដឹងកន្លែងដែលវាកំពុងលាក់ខ្លួន ហើយមានអ្នកណាខ្លះបានឃើញវានៅទីនោះ។ មានគេបានប្រាប់យើងថា វាល្បិចខ្លាំងណាស់»។²³ ដូច្នេះ ចូរមើលឲ្យដឹងគ្រប់កន្លែងដែលវាលាក់ខ្លួន។ ត្រូវត្រឡប់មករកយើងជាមួយនឹងព័ត៌មានច្បាស់ការណ៍ នោះយើងនឹងទៅជាមួយពួកអ្នករាល់គ្នា។ បើវានៅទីនោះមែន យើងនឹងស្វែងរកវាគ្រប់រាប់ពាន់តំបន់ក្នុងស្រុកយូដាមិនខាន»។

²⁴ ពួកគេក៏បានចេញទៅដល់ទីរំហោស្ថានស៊ីតមុនព្រះបាទសូល។ ឯពេលនេះ លោកដាវីឌ និងមនុស្សដែលនៅជាមួយលោកនៅទីរំហោស្ថានម៉ាអូន ក្នុងអាវ៉ាបា ខាងត្បូងយេស៊ូម៉ូនវិញ។²⁵ ព្រះបាទសូល និងទាហានបានចេញទៅស្វែងរកលោក ប៉ុន្តែ លោកដាវីឌបានជ្រាបពីដំណឹងទាំងនោះ លោកក៏ចុះទៅទីទួលដែលសំបូរផ្កាឆ្នែង ហើយលាក់ខ្លួននៅទីរំហោស្ថានម៉ាអូននោះ។ ពេលព្រះបាទសូលដឹង ស្តេចក៏បានដេញតាមរកលោកដាវីឌនៅទីរំហោស្ថានម៉ាអូនដែរ។

²⁶ ព្រះបាទសូលបានបន្តដំណើរនៅម្ខាងភ្នំ ហើយលោកដាវីឌ និងមនុស្សរបស់លោកក៏បន្តដំណើរនៅឯម្ខាងទៀតនៃភ្នំនោះដែរ។ លោកដាវីឌប្រញាប់ប្រញាលគេចឲ្យផុតពីព្រះបាទសូល។ កាល ព្រះបាទសូល និងទាហានបានកំពុងឡោមព័ទ្ធក្រុមលោកដាវីឌ ដើម្បីនឹងចាប់ពួកលោកហើយ។²⁷ ស្រាប់តែមានអ្នកនាំសារម្នាក់ចូលមកទូលព្រះបាទសូលថា៖ «សូមព្រះអង្គប្រញាប់យាងទៅ ដ្បិត ពួកគេលីស្ទីនបានប្រមូលកម្លាំងវាយប្រហារចូលទឹកដីរបស់យើងហើយ»។

²⁸ ដូច្នេះ ព្រះបាទសូលបានបញ្ឈប់ការដេញតាមលោកដាវីឌ ហើយចេញទៅវាយពួកគេលីស្ទីនវិញ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបគេហៅកន្លែងនោះថា៖ «ផ្ទាំងថ្មគេចខ្លួន»។²⁹ លោកដាវីឌបានចាកចេញពីទីនោះ ហើយបានស្នាក់នៅទីមាំមួនអេនគេឌី។

¹ពេលព្រះបានសូលយាងត្រឡប់ពីចម្បាំងជាមួយពួកភីលីស្ទីនវិញ មានគេទូលស្ដេចថា៖ «ដាវីឌនៅឯទីរហោស្ថានអេនគេឌី»។

²នោះព្រះបានសូលបានជ្រើសរើសទាហានពីអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលចំនួនបីពាន់នាក់ឲ្យចេញទៅតាមរករកលោកដាវីឌ និងមនុស្សរបស់លោកនៅតំបន់ថ្មព្រៃ។

³យាងមកតាមផ្លូវ ស្ដេចបានឆ្លងកាត់ក្រោលចៀម ដែលមានល្អាងភ្នំមួយ។ ស្ដេចបានចូលទៅក្នុងល្អាងនោះដើម្បីដោះទុក្ខសត្វ។ លោកដាវីឌ និងគ្រួសាររបស់លោកស្ថិតនៅក្នុងល្អាងនោះតែនៅជ្រៅទៅទៀតដែរ។⁴មនុស្សរបស់លោកដាវីឌបានជម្រាបលោកថា៖ «នេះគឺជាថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកលោកហើយថា យើងនឹងប្រគល់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ឯងមកក្នុងដៃរបស់ឯង ដើម្បីឲ្យឯងប្រព្រឹត្តចំពោះសត្រូវនោះតាមប្រាថ្នាចុះ»។ នោះលោកដាវីឌបានក្រោកឡើង ហើយសូនចូលទៅយ៉ាងស្ងាត់ ហើយបានកាត់ដោយព្រះភួសារបស់ព្រះបានសូលមក។

⁵បន្ទាប់មក ចិត្តរបស់លោកដាវីឌបានធ្វើឲ្យលោកដាវីឌភ្លេចក្រហាយ ពីព្រោះលោកបានកាត់ដោយព្រះភួសារបស់ស្ដេច។

⁶លោកបាននិយាយទៅមនុស្សរបស់លោកថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ឃាត់ខ្ញុំឲ្យប្រព្រឹត្តដូច្នេះចំពោះម្ចាស់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានចាក់ប្រេងតាំង គឺឃាត់ដៃរបស់ខ្ញុំមិនឲ្យប្រឆាំងនឹងស្ដេចឡើយ តែឲ្យមើលទៅស្ដេចថា ជាអ្នកដែលព្រះបានចាក់ប្រេងអភិសេកវិញ»។⁷ដូច្នេះ លោកដាវីឌបានស្ដីបន្ទោសមនុស្សរបស់លោកនឹងពាក្យសំដីទាំងនោះ ហើយមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេប៉ះពាល់ព្រះបានសូលទេ។ ព្រះបានសូលបានក្រោកឡើង ហើយចាកចេញបន្តដំណើរទៅមុខទៀត។

⁸បន្ទាប់មក លោកដាវីឌក៏បានក្រោកឡើង ហើយចាកចេញពីល្អាងនោះ រួចស្រែកទៅព្រះបានសូលថា៖ «ឱព្រះករុណាជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំអើយ»។ ពេលព្រះបានសូលក្រលែកទៅក្រោយឃើញលោកដាវីឌបានខិនមុខក្រាបដល់ដី និងបានបង្ហាញការគោរពរបស់លោកដល់ស្ដេច។

⁹លោកដាវីឌបានទូលស្ដេចថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាស្លាប់គេថា ដាវីឌចង់ធ្វើបាបព្រះករុណាដូច្នេះ?»។

¹⁰ថ្ងៃនេះ ព្រះអង្គបានទតឃើញនឹងព្រះនេត្រហើយថា ព្រះអម្ចាស់ប្រគល់ព្រះករុណាមកក្នុងដៃរបស់ទូលបង្គំនៅក្នុងល្អាងនេះ។ ក៏មានអ្នកប្រាប់ឲ្យទូលបង្គំធ្វើឃាតព្រះអង្គដែរ តែទូលបង្គំបានទុកជីវិតឲ្យព្រះអង្គវិញ។ ដោយទូលបង្គំនិយាយថា ទូលបង្គំនឹងមិនលើកដៃប្រហារម្ចាស់របស់ទូលបង្គំឡើយ ដ្បិត ព្រះករុណាគឺជាអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានចាក់ប្រេងអភិសេក។¹¹ព្រះករុណាឃើញទេ សូមទតមើលដោយព្រះភួសារបស់ព្រះករុណាចុះ គឺស្ថិតក្នុងដៃរបស់ទូលបង្គំឈ្មោះ ហេតុផលពិតដែលទូលបង្គំបានកាត់ដោយព្រះភួសារបស់ព្រះករុណា ហើយមិនធ្វើឃាតព្រះករុណាដូច្នេះ ព្រះករុណាអាចនឹងដឹងថា ទូលបង្គំគ្មានបំណងអាក្រក់ ឬគ្មានអំពើក្បត់នៅក្នុងដៃទូលបង្គំឡើយ ហើយទូលបង្គំក៏ពុំបានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះករុណាដែរ សូម្បីតែ ព្រះអង្គកំពុងតាមប្រមាញ់យកជីវិតរបស់ទូលបង្គំក្តី។

¹²សូមព្រះអម្ចាស់រកយុត្តិធម៌រវាងទូលបង្គំ និងព្រះករុណាចុះ។ សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសទូលបង្គំចុះ បើមានការនោះមែន ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនលើដៃប្រហារព្រះករុណាឡើយ។¹³ដូចមានសុភាសិតបុរាណពោលថា៖ មនុស្សអាក្រក់មុខជាប្រព្រឹត្តអាក្រក់។ ប៉ុន្តែ ឯដៃរបស់ទូលបង្គំវិញ គឺមិនប្រឆាំងនឹងព្រះករុណាឡើយ។

¹⁴តើស្ដេចរបស់អ៊ីស្រាអែលចេញមកប្រយុទ្ធនឹងអ្នកណា? តើព្រះករុណាតាមប្រមាញ់អ្នកណា? តាមផ្តែងបំបែក ឬតាមរកចៃដន្យប៉ុណ្ណោះ!

¹⁵សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើជាចៅក្រម និងសម្រេចក្តីរវាងយើងទាំងពីរ ហើយសូមព្រះអង្គទតមើល ហើយការពារក្តីនេះដល់ទូលបង្គំ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំរួចខ្លួនពីព្រះហស្តរបស់ព្រះករុណា»។

¹⁶ពេលលោកដាវីឌបានបញ្ចប់នូវពាក្យទាំងនោះចំពោះព្រះបានសូលហើយ នោះព្រះបានសូលបានមានបន្ទូលថា៖ «នេះជាសម្លេងរបស់កូន ឬ ដាវីឌកូនប្រុសបិតា?» រួចព្រះបានសូលព្រះកន្សែង។

¹⁷ស្ដេចបានមានរាជឱង្ការទៅលោកដាវីឌទៀតថា៖ «បុត្រសុចរិតជាងបិតា ដោយបុត្របានប្រព្រឹត្តអំពើល្អចំពោះបិតា តបនឹងអំពើអាក្រក់ដែលបិតាបានប្រព្រឹត្តដាក់បុត្រ។¹⁸បុត្របានប្រកាសថ្ងៃនេះនូវអំពើដ៏សប្បុរសដែលបុត្របានធ្វើចំពោះបិតា ដោយបុត្រមិនបានសម្លាប់បិតានៅពេលព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់បិតាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់បុត្រក្តី។

¹⁹កាលណាគេឃើញសត្រូវរបស់ខ្លួនហើយ គេនឹងមិនទុកឲ្យសត្រូវនោះរួចខ្លួនឡើយ។

សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានរង្វាន់ល្អដល់បុត្រដោយព្រោះទង្វើដែលបុត្របានប្រព្រឹត្តចំពោះបិតាថ្ងៃនេះ។²⁰ឥឡូវ បិតាជ្រាបច្បាស់ថា បុត្រនឹងទៅជាស្ដេច ហើយរាជ្យអាណាចក្ររបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងគង់វង្សក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់បុត្រមិនខាន។

²¹សូមបុត្រស្បថនឹងបិតាដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ថា បុត្រនឹងមិនកាត់ផ្តាច់ពូជពង្សវង្សត្រកូលរបស់បិតាទេ ហើយបុត្រនឹងមិនបំផ្លាញព្រះនាមបិតាចេញពីក្រុមគ្រួសាររបស់បិតាដែរ»។²²ក្រោយមក ព្រះបានសូលបានត្រឡប់ទៅព្រះដំណាក់វិញ ប៉ុន្តែ លោកដាវីឌ និងទាហានដែលនៅជាមួយបានឡើងទៅនិមាម្ហូរវិញ។

25 ¹ពេលនោះ លោកសាំយ៉ូអែលបានស្តាប់ទៅហើយ។ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានមកជួបជុំគ្នា ហើយកាន់ទុក្ខដល់គាត់ រួចបានបញ្ចុះគាត់ក្នុងផ្ទះរបស់គាត់នៅវ៉ាម៉ា។ ឯលោកដាវីឌបានចុះទៅឯទីរហោស្ថានបារ៉ាសនរវិញ។

²មានបុរសម្នាក់នៅម៉ាអូន ដែលមានដីធ្លីជាច្រើននៅកើមែល។ បុរសនោះជាអ្នកមានស្តុកស្តម្ភ គាត់មានចៀមបីពាន់ក្បាល និងពពែមួយពាន់ក្បាល។ ពេលនោះ គាត់កំពុងការពារមេរៀនរបស់គាត់នៅភូមិកើមែល។³គាត់មានឈ្មោះថា ណាបាល ហើយប្រពន្ធរបស់គាត់ឈ្មោះ អប៊ីកែល។ ប្រពន្ធជាស្រ្តីដែលមានប្រាជ្ញារាងវែង ហើយរូបសម្រស់ស្អាតល្អ។ ឯបុរសនោះ ជាមនុស្សឆេវឆាវ ហើយអាត្រក់។ គាត់ជាអ្នកមកពីអំបូរលោកកាលែប។

⁴លោកដាវីឌនៅឯទីរហោស្ថានបានឮថា លោកណាបាលកំពុងការពារមេរៀនរបស់លោក។⁵ដូច្នេះ លោកដាវីឌក៏បានចាត់យុវជនរបស់លោកទៅជួបដប់នាក់។ លោកដាវីឌបានប្រាប់ទៅយុវជនទាំងនោះថា៖ «ចូរចេញដំណើរទៅឯភូមិកើមែល ទៅជួបលោកណាបាល ហើយជម្រាបសួរលោកក្នុងនាមខ្ញុំផងចុះ។

⁶អ្នករាល់គ្នាត្រូវនិយាយទៅលោកថា សូមលោកមានអាយុវែង។ សូមឲ្យលោកនិងគ្រួសារបានប្រកបដោយក្តីសុខសាន្ត ហើយអ្វីៗដែលលោកមានបានចម្រើនឡើងដែរ។

⁷ខ្ញុំឮថា លោកកំពុងការពារមេរៀន។ កាលគង្វាលរបស់លោកនៅជាមួយពួកយើង ពួកគេមានសុវត្ថិភាពណាស់ ហើយពួកគេក៏ពុំដែលបាត់អ្វីកាលពួកគេនៅឯកើមែលដែរ។⁸សូមលោកសួរពួកគេមើលចុះ នោះគេនឹងនិយាយការពិតជូនលោកមិនខាន។ ឥឡូវនេះ សូមលោកមេត្តាដល់យុវជនរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះមុខលោកនេះផង ដោយយើងបានមកជួបលោកនៅថ្ងៃបុណ្យនេះ។ សូមមេត្តាផ្តល់នូវអ្វីដែលលោកមានដល់យុវជនទាំងនេះ និងដល់ខ្ញុំ ដាវីឌនេះផងចុះ»។

⁹ពេលយុវជនរបស់លោកដាវីឌបានមកដល់ ពួកគេបានរៀបរាប់ដល់លោកណាបាលក្នុងនាមលោកដាវីឌ ហើយពួកគេក៏រង់ចាំចម្លើយមកវិញ។

¹⁰លោកណាបាលបានឆ្លើយតបនឹងយុវជនរបស់លោកដាវីឌវិញថា៖ «តើលោកដាវីឌជានរណា តើកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាយាជានរណា? សព្វថ្ងៃនេះមានបាបប្រើជាច្រើនបានរត់គេចពីចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន។¹¹តើចង់ឲ្យយើងយកនំប៉័ង និងទឹករបស់យើង ថែទាំយកសាច់ដែលយើង បានត្រៀមទុកសម្រាប់អ្នកការពារទៅឲ្យមនុស្សដែលយើងមិនដឹងមកពីណាឬ?»

¹²ឮដូច្នោះហើយ យុវជនទាំងនោះបានត្រឡប់ទៅវិញ ហើយបានរៀបរាប់គ្រប់យ៉ាងដល់លោកដាវីឌ។¹³លោកដាវីឌបានប្រាប់ទៅអ្នកដែលនៅជាមួយថា៖ «អ្នកទាំងអស់គ្នា ចូរស្តាយដាវីឌចេញមក»។ មនុស្សទាំងអស់ក៏បានស្តាយដាវីឌរៀងៗខ្លួន។ លោកដាវីឌក៏ដូច្នោះដែរ។ លោកដាវីឌបានយកមនុស្សប្រហែលបួនរយនាក់ឲ្យមកតាម ហើយបានទុកពីររយនាក់ផ្សេងទៀតឲ្យមើលថែសម្ភារៈ។

¹⁴ប៉ុន្តែ មានបាបម្នាក់បានមកជម្រាបលោកស្រីអប៊ីកែល ជាប្រពន្ធរបស់លោកណាបាលថា៖

«លោកដាវីឌបានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅទីរហោស្ថានដើម្បីសួរសុខទុក្ខចៅហ្វាយរបស់យើង តែលោកបានជេរប្រមាថពួកគេទៅវិញ។

¹⁵តាមពិតពួកគេជាមនុស្សល្អដល់យើងណាស់។ យើងមានសុវត្ថិភាពល្អ ហើយមិនដែលបាត់បង់អ្វីឡើយពេលណាយើងបាននៅជាមួយពួកគេនៅឯទីរាល។

¹⁶ពួកគេជាជញ្ជាំងដែលការពារពួកយើងទាំងថ្ងៃទាំងយប់ គ្រប់ពេលដែលយើងឃ្វាលហ្វូងចៀមនៅជាមួយពួកគេ។¹⁷ហេតុដូច្នេះ សូមទានជ្រាប ហើយពិចារណាថា តើលោកស្រីគួរធ្វើដូចម្តេច ព្រោះផលវិបាកដ៏អាក្រក់មកដល់ចៅហ្វាយរបស់យើង និងគ្រួសារទាំងមូលមិនខាន។

លោកណាបាលជាមនុស្សដែលគ្មានហេតុផល ហើយអាត្រក់ចំពោះអ្នកដទៃណាស់»។

¹⁸ក្លាយនោះ លោកស្រីអប៊ីកែលបានប្រញាប់ប្រញាលយកនំប៉័ងពីររយដុំ ស្រាទំពាំងបាយជូរពីរដប ចៀមប្រាំក្បាលដែលបានរៀបចំហើយ លាជប្រាំតៅ ទំពាំងបាយជូរក្រៀមមួយរយកញ្ចប់ ព្រមទាំងនំដែលធ្វើពីផ្លែឧម្ពរពីររយដុំ ដាក់លើខ្នងលា។¹⁹លោកស្រីបាននិយាយទៅបាបប្រើថា៖ «ចូរចេញទៅមុនខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងចេញទៅតាមក្រោយពួកឯង»។ ប៉ុន្តែ លោកស្រីមិនបានប្រាប់ប្តីលោកស្រី គឺលោកណាបាលទេ។

²⁰ខណៈលោកស្រីបានជិះលាចុះតាមចង្កេះភ្នំ លោកដាវីឌ និងមនុស្សរបស់លោកក៏បានចុះតម្រង់មកលោកស្រីដែរ ហើយលោកស្រីបានជួបពួកគេ។

²¹លោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានការពារអ្វីៗរបស់គាត់នៅឯទីរហោស្ថានដោយឥតប្រយោជន៍ គាត់មិនបានចាត់បង់អ្វីដែលជាប់សុព្យាគាត់ទេ តែគាត់បែបប្រព្រឹត្តអាក្រក់តបនឹងអំពើល្អទៅវិញ»។²²សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសដាវីឌខ្ញុំនេះចុះ ហើយឲ្យរឹតតែធ្ងន់ចុះ បើខ្ញុំទុកជីវិតឲ្យប្រុសៗណាដែលនៅផ្ទះរបស់គាត់នៅរស់ដល់ព្រឹក»។

²³ពេលលោកស្រីអប៊ីកែលបានឃើញលោកដាវីឌ លោកស្រីបានប្រញាប់ប្រញាល់ចុះពីខ្នងលា ហើយក្រាបនៅមុខលោកដាវីឌ ទាំងមុខ ហើយខ្លួនក្រាបដល់ដី។

²⁴លោកស្រីបានក្រាបនឹងជើងរបស់លោកដាវីឌ ហើយនិយាយថា៖ «នាងខ្ញុំខុសហើយ លោកអ្ចាស់។

សូមទុកឲ្យខ្ញុំជាបាបប្រើរបស់លោកនិយាយទៅលោកសិន សូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ជាអ្នកបម្រើលោកអ្ចាស់ផង។

²⁵សូមលោកអ្ចាស់កុំរើសអើងនឹងមនុស្សអត់បានការ លោកណាបាលនេះឡើយ គាត់ក៏ដូចឈ្មោះរបស់គាត់អីចឹង។ លោកណាបាលជាឈ្មោះរបស់គាត់ ហើយភាពលីលាក៏នៅជាមួយគាត់ដែរ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់លោកពុំបានជួបនឹងយុវជនរបស់លោកអ្ចាស់ដែលចាត់ឲ្យមកទេ។²⁶លោកអ្ចាស់អើយ ឥឡូវនេះ ដោយនូវព្រះជន្មរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងលោកអ្ចាស់ផ្ទាល់ដែលកំពុងមានជីវិត គឺថា ព្រះអម្ចាស់បានឃាត់លោកអ្ចាស់មិនឲ្យបង្ហូរឈាម ហើយមិនឲ្យសងសឹកដោយដៃលោកអ្ចាស់ផ្ទាល់ទេ សូមឲ្យសត្រូវរបស់លោកអ្ចាស់ និងអស់អ្នកដែលចង់ប្រព្រឹត្តអាក្រក់ចំពោះលោកអ្ចាស់ បានដូចជាលោកណាបាលចុះ។

²⁷សូមលោកអ្ចាស់ទទួលជំនួនដែលអ្នកបម្រើរបស់លោកអ្ចាស់បានយកមកជូនលោកអ្ចាស់ បានដល់យុវជនរបស់លោកអ្ចាស់ចុះ។

²⁸សូមអត់ទោសចំពោះសេចក្តីរំលងរបស់អ្នកបម្រើរបស់លោកអ្ចាស់នេះផង ព្រះអម្ចាស់នឹងមុខជាធ្វើឲ្យលោកអ្ចាស់រឹងមាំ ពីព្រោះលោកអ្ចាស់បានចេញទៅឲ្យរងរម្មជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្មានអំពើអាក្រក់ណាមួយដែលមានក្នុងលោកអ្ចាស់អស់មួយជីវិតឡើយ។

²⁹មានអ្នកដែលក្រោកតាមយកជីវិតរបស់លោកអ្ចាស់ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកតាមការពារលោកជាប់ជានិច្ច ព្រះអង្គនឹងគប់ជីវិតរបស់ខ្មាំងសត្រូវលោកអ្ចាស់ដូចគប់ខ្សែដង្កំដែរ។

³⁰ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញសេចក្តីសន្យាគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះអង្គបានសន្យានឹងលោកអ្ចាស់ ហើយនឹងតាំងលោកឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំលើអ៊ីស្រាអែលមិនខាន។

³¹សូមកុំឲ្យនេះក្លាយជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់សម្រាប់លោក ដោយបានបង្ហូរឈាមមនុស្សគ្មានកំហុស ឬដោយព្រោះលោកអ្ចាស់បានព្យាយាមសង្គ្រោះខ្លួនឯងឡើយ។ កាលណាព្រះអម្ចាស់ធ្វើការទាំងនោះចំពោះលោកអ្ចាស់ហើយ សូមនឹកចាំពីអ្នកបម្រើរបស់លោកនេះផង»។

³²លោកដាវីឌបានប្រសាសន៍ទៅលោកស្រីអប៊ីកែលថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ៊ីស្រាអែលបានតម្កើងឡើង

ព្រះអង្គបានចាត់នាងឲ្យមកជួបខ្ញុំថ្ងៃនេះប្រាកដមែន»។³³នាងបានប្រកបដោយប្រាជ្ញា និងមានពរហើយ ដោយនាងបានទប់ខ្ញុំជាប់ថ្ងៃនេះពីការបង្ហូរឈាម និងពីការសងសឹកដោយផ្ទាល់ដៃរបស់ខ្ញុំ!

³⁴ជាការពិត គឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ៊ីស្រាអែលដែលមានព្រះជន្មគង់នៅបានឃាត់ខ្ញុំមិនឲ្យប៉ះពាល់នាងមែន។ បើនាងមិនប្រញាប់មកជួបខ្ញុំទេ មុខជាគ្មានមនុស្សប្រុសណាម្នាក់មានជីវិតរស់រានដល់ព្រឹកឡើង សូម្បីតែទារក»។³⁵ដូច្នេះ

លោកដាវីឌព្រមទទួលជំនួនពីដៃលោកស្រីដែលបាននាំយកមកជូនលោក ហើយនិយាយថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់នាងវិញដោយសុខសាន្តចុះ ខ្ញុំព្រមស្តាប់សំដីរបស់នាង ហើយទទួលតាមពាក្យនាងហើយ»។

³⁶លោកស្រីអប្សរាដែលបានត្រឡប់មកលោកណាបាលវិញ។ គាត់បានធ្វើពិធីជប់លៀងយ៉ាងធំ ដូចជប់លៀងស្តេច លោកណាបាលមានចិត្តរីករាយយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះលោកបានស្រវឹងជោកជាំ។ ហេតុដូច្នេះ លោកស្រីមិនបាននិយាយអ្វីជាមួយគាត់រហូតដល់ព្រឹកឡើង។

³⁷ពេលព្រឹកឡើង ជាតិស្រាបានសាបអស់ពីលោកណាបាល ប្រពន្ធរបស់លោកបានជម្រាបលោកនូវរឿងរ៉ាវទាំងអស់នោះ លោកក៏គាំងបេះដូង នៅស្លឹកស្លឹងដូចថ្ម។³⁸ប្រមាណជាដប់ថ្ងៃក្រោយមកព្រះអម្ចាស់បានប្រហារលោកណាបាល ហើយបានស្លាប់ទៅ។

³⁹ពេលលោកដាវីឌបានឮដំណឹងថា លោកណាបាលបានស្លាប់ ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដែលបានរកយុត្តិធម៌រវាងទូលបង្គំ និងណាបាល ហើយបានឃាត់ទូលបង្គំមិនឲ្យប្រព្រឹត្តអាក្រក់។ ដ្បិត ព្រះអង្គបានឆ្លើយតបអំពើអាក្រក់របស់លោកណាបាលឆ្លាក់លើក្បាលរបស់គាត់វិញ»។ ក្រោយមកលោកដាវីឌបានចាត់អ្នកបម្រើឲ្យទៅនិយាយនឹងលោកស្រីអប្សរាដែល ស្នើឲ្យលោកស្រីធ្វើជាភរិយារបស់លោក។

⁴⁰ពេលអ្នកបម្រើរបស់លោកដាវីឌបានមកដល់ជួបលោកស្រីអប្សរាដែលនៅភូមិកើមែល ពួកគេបាននិយាយទៅលោកស្រីថា៖ «លោកដាវីឌបានចាត់យើងខ្ញុំឲ្យមកជួបលោកស្រី សូមឲ្យលោកស្រីធ្វើជាភរិយារបស់លោក»។

⁴¹លោកស្រីបានក្រោកឡើង ខំនមុខដល់ដីហើយនិយាយថា៖ «មើល អ្នកបម្រើស្រីរបស់លោកម្ចាស់ គឺគ្រាន់តែជាអ្នកបម្រើដែលលាងជើងឲ្យពួកអ្នកបម្រើរបស់លោកម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ»។⁴²លោកស្រីក៏ប្រញាប់ក្រោកឡើង ជិះលើខ្នងលាទាំងមានបារម្ភស្រីប្រាំនាក់ទៀតទៅជាមួយផង រួចបានទៅតាមអ្នកនាំសាររបស់លោកដាវីឌ ហើយបានក្លាយជាភរិយារបស់លោក។

⁴³លោកដាវីឌក៏បានយកនាងអហ៊ីណោម ពីស្រុកយេសរាលធ្វើជាភរិយាដែរ។ ពួកនាងទាំងពីរបានក្លាយជាភរិយារបស់លោក។

⁴⁴ហើយព្រះបាទសូលក៏ធ្លាប់បានលើកព្រះនាងមីកាល់ជាបុត្រីឲ្យធ្វើជាភរិយារបស់លោកដាវីឌដែរ តែក្រោយមកបានលើកនាងឲ្យទៅលោកប៉ាល់ផី ជាភរិយារបស់លោកឡាអ៊ីស ជាអ្នកស្រុកកាលីម។

26 ¹ពួកអ្នករស់នៅទីរហស្ថានស្ថិតបានមកជួបព្រះបាទសូលនៅឯគីហ្វៀរទូលស្តេចថា៖ «លោកដាវីឌកំពុងលាក់ខ្លួននៅលើទួលហាគីឡា ទល់មុខនឹងវាលយេស៊ីម៉ូន»។²ព្រះបាទសូលបានក្រោកឡើងចេញទៅទីរហស្ថានស្ថិត ដោយបានជ្រើសរើសយកទាហានបីពាន់នាក់ពីអ៊ីស្រាអែលទៅជាមួយដើម្បីតាមរកដាវីឌនៅឯទីរហស្ថានស្ថិត។

³ព្រះបាទសូលបានបោះជំរំនៅលើទួលហាគីឡាដែលនៅពីមុខវាលយេស៊ីម៉ូន។ ប៉ុន្តែ លោកដាវីឌកំពុងនៅឯវាលរហស្ថាន ហើយបានឃើញថា ព្រះបាទសូលកំពុងមកតាមរកចាប់លោកនៅឯទីរហស្ថាន។⁴ដូច្នេះ លោកដាវីឌក៏បានចាត់អ្នកស៊ើបការណ៍ឲ្យទៅស៊ើប ហើយបានដឹងថា ព្រះបាទសូលពិតជាបានមកមែន។

⁵លោកដាវីឌបានក្រោកឡើង ហើយចេញទៅកន្លែងដែលព្រះបាទសូលបានបោះជំរំ លោកបានឃើញទីតាំងដែលស្តេចផ្ទុំ និងកន្លែងលោកអប្សីនើរ ជាកូនរបស់លោកនើរ ជាមេទ័ពរបស់ស្តេចសម្រាកដែរ។ ព្រះបាទសូលផ្ទុំនៅក្នុងជំរំហើយទាហានបោះជំរំនៅជុំវិញស្តេច ដេកទាំងអស់គ្នា។

⁶លោកដាវីឌបាននិយាយទៅលោកអប្សីនើរថា៖ «ដាវីឌនឹងបាត់ហើយ និងលោកអប្សីនើរនឹងបាត់ពីក្នុងជំរំដែរ។ ព្រះបាទសូលកំពុងផ្ទុំក្នុងជំរំ ដែលជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ូអាប៉ាថា៖ «តើមានអ្នកណាហ៊ានទៅជំរំព្រះបាទសូលជាមួយខ្ញុំ?» លោកអប្សីនើរបានតបថា៖ «ខ្ញុំនឹងចុះទៅជាមួយលោក»។⁷ដូច្នេះ លោកដាវីឌ និងលោកអប្សីនើរបានចេញទៅជំរំទាហាននោះទាំងយប់។ ព្រះបាទសូលកំពុងផ្ទុំក្នុងជំរំ ដែលមានលំពែងដោតដាច់នឹងដីជិតក្បាលដំណេកស្តេចផង។ ឯលោកអប្សីនើរ និងទាហានដេកនៅជុំវិញស្តេច។⁸លោកអប្សីនើរបានប្រសាសន៍ទៅលោកដាវីឌថា៖ «ថ្ងៃនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ខ្លាំងស្រស់របស់លោកមកក្នុងដៃលោកហើយ។ ឥឡូវនេះ

សូមលោកអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំដោតស្តេចឲ្យដាច់នឹងដីជាមួយនឹងលំពែងតែមួយដងលំពែងប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំនឹងមិនដោតស្តេចជាលើកទីពីរទេ»។

⁹លោកដាវីឌបានប្រសាសន៍ទៅលោកអប្សីនើរវិញថា៖ «កុំសម្លាប់ស្តេចឲ្យសោះ ព្រោះគ្មាននរណាលើកដៃសម្លាប់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ចាត់ប្រុងអភិសេក រួចមិនទទួលទោសនោះទេ»។¹⁰លោកដាវីឌបានបន្តថា៖ «ដោយព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ គឺព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកយកជីវិតស្តេចផ្ទាល់ ឬទុកឲ្យស្តេចរស់នៅឲ្យអស់ជីវិត ឬធ្វើឲ្យស្តេចអស់ជីវិតនៅពេលចេញសមរភូមិចុះ។

¹¹សូមព្រះអម្ចាស់យាត់ខ្ញុំមិនឲ្យខ្ញុំលើកដៃប្រហារអ្នកដែលព្រះអង្គបានចាត់ប្រុងអភិសេកឡើយ ប៉ុន្តែ ពេលនេះ សូមលោកចូលទៅយកតែលំពែង និងថ្ងទឹកដែលនៅក្បាលដំណេករបស់ស្តេច ហើយយើងចេញទៅវិញ»។¹²ដូច្នេះ លោកដាវីឌបានយកលំពែង និងថ្ងទឹកពីក្បាលដំណេកព្រះបាទសូល ហើយអ្នកទាំងពីរក៏បានចាកចេញទៅ។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់បានឃើញអ្នកទាំងពីរ ឬដឹងរឿងនេះទេ ក៏គ្មានអ្នកណាម្នាក់ភ្ញាក់ ព្រោះអ្នកទាំងអស់នោះលង់លក់ទាំងអស់ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យពួកគេលង់លក់ខ្លាំង។

¹³បន្ទាប់មក លោកដាវីឌបានឆ្លងទៅម្ខាងហើយឈរលើកំពូលភ្នំពីចម្ងាយដែលឆ្ងាយពីជំរំពួកគេ។¹⁴លោកដាវីឌបានស្រែកទៅទាហាន និងលោកអប្សីនើរជាកូនរបស់លោកនើរថា៖ «លោកអប្សីនើរអើយ ហេតុអ្វីមិនឆ្លើយតបដូច្នេះ?» លោកអប្សីនើរបានឆ្លើយថា៖ «តើអ្នកជាអ្នកណា បានជាហ៊ានស្រែកមកព្រះរាជាដូច្នេះ?»

¹⁵លោកដាវីឌបានប្រសាសន៍ទៅលោកអប្សីនើរថា៖ «តើលោកមិនមែនជាអ្នកក្លាហានទេឬ? តើមាននរណាខ្លាំងដូចលោកនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល? ហេតុអ្វីពេលនេះលោកពុំបានការពារចៅហ្វាយរបស់លោក គឺព្រះរាជាឲ្យល្អដូច្នេះ? ព្រោះមានគេបានចូលទៅក្នុងជំរំដើម្បីធ្វើយាតព្រះរាជា ជាចៅហ្វាយរបស់លោក»។¹⁶លោកធ្វើនេះមិនល្អទេ។ ខ្ញុំជម្រាបលោកដោយនូវព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅថា លោកសមតែស្លាប់ ពីព្រោះលោកពុំបានការពារចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់ប្រុងអភិសេកឲ្យល្អទេ។ ឥឡូវ ចូររកមើល ឯណាទៅលំពែង និងថ្ងទឹកនៅក្បាលដំណេកស្តេច?»

¹⁷ព្រះបាទសូលចាំសម្លេងរបស់លោកដាវីឌ រួចមានបន្ទូលថា៖ «នេះជាសម្លេងឯងឬ ឬត្រឡប់តា?» លោកដាវីឌបានឆ្លើយថា៖ «មែនហើយ នេះជាសម្លេងទូលបង្គំ»។¹⁸ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់តាមទូលបង្គំដូច្នេះ? តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វី? តើដៃទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់អ្វី?

¹⁹ហេតុនេះ ទូលបង្គំសូមទ្រង់ព្រះសណ្តាប់តាមរបស់ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ចុះ។ បើព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកធ្វើរឿងនេះចង់ប្រហារទូលបង្គំ សូមឲ្យព្រះអង្គទទួលយកតង្វាយរបស់ទូលបង្គំផង ប៉ុន្តែ បើជាមនុស្សជាអ្នកដុកដាន់វិញ សូមពួកគេត្រូវបណ្តាសានៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះពួកគេបានបណ្តេញទូលបង្គំចេញ ដើម្បីមិនឲ្យទូលបង្គំចេញពីស្រុកកំណើតដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ គឺពួកគេបាននិយាយថា ចេញទៅថ្វាយបង្គំព្រះដទៃទៅ។²⁰ហេតុដូច្នេះ សូមកុំឲ្យគេកំចាយឈាមទូលបង្គំលើដីដែលឆ្ងាយពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ដោយស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែលបានដេញតាមប្រហារទូលបង្គំដូចតាមប្រមាញ់ចម្លែងនៅលើភ្នំដូច្នោះដែរ»។

²¹បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការឡើងថា៖ «បិតាបានខុសហើយ។ មករកបិតាវិញមក ដាវីឌបុត្របិតា។ បិតាលែងធ្វើបាបបុត្រទៀតហើយ ពីព្រោះជីវិតបិតាមានតម្លៃចំពោះបុត្រដល់ថ្ងៃនេះ។ មើល បិតាបានធ្វើទាំងល្អិតល្អន់ ហើយបានប្រព្រឹត្តកំហុសមួយយ៉ាងធំ»។

²²លោកដាវីឌបានឆ្លើយតបវិញថា៖ «មើលចុះ នេះជាលំពែងរបស់ស្តេច! សូមបញ្ជូនយុវជនម្នាក់ឲ្យឆ្លងមកយក ហើយប្រគល់ជូនទ្រង់វិញចុះ។

²³សូមព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតបនឹងម្នាក់ៗតាមសេចក្តីសុចរិត និងភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកនោះចុះ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ទ្រង់មកក្នុងដៃទូលបង្គំថ្ងៃនេះ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនប្រហារមនុស្សដែលព្រះអង្គបានអភិសេកឡើយ។

²⁴សូមមើលចុះ ជីវិតរបស់ទ្រង់មានតម្លៃខ្លាំងប៉ុណ្ណាក្នុងកែវភ្នែកទាំងពីររបស់ទូលបង្គំថ្ងៃនេះ ដូច្នេះ សូមឲ្យជីវិតរបស់ទូលបង្គំមានតម្លៃនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ ហើយសូមព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះទូលបង្គំចេញពីបញ្ហាទាំងអស់ផង»។²⁵បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការទៅលោកដាវីឌថា៖ «សូមឲ្យបុត្របានពរណាលោកដាវីឌ! បុត្រពិតជាធ្វើកិច្ចការដ៏សម្បើម ហើយទទួលជោគជ័យមិនខាន»។ លោកដាវីឌក៏បានចាកចេញទៅ ហើយព្រះបាទសូលបានត្រឡប់ទៅរាជវាំងវិញដែរ។

27 ¹លោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ក្នុងចិត្តថា៖ «ថ្ងៃណាមួយ ព្រះបាទសូលមុខជាសម្លាប់ខ្ញុំមិនខាន គ្មានអ្វីប្រសើរជាងរត់ភៀសខ្លួនចូលទៅស្រុកភីលីស្ទីនទេ នោះព្រះបាទសូលនឹងបោះបង់ការតាមរកខ្ញុំនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលនេះមិនខាន ដោយហេតុនេះ ខ្ញុំនឹងគេចខ្លួនពីព្រះហស្តរបស់ស្តេចទើបរួចជីវិត»។

²លោកដាវីឌបានក្រោកឡើង និងចេញទៅជាមួយនឹងមនុស្សដែលនៅជាមួយខ្លួនទាំងប្រាំមួយរយនាក់ ឆ្ពោះទៅរកស្តេចអគីស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទម៉ាអុក ស្តេចក្រុងកាថ។³លោកដាវីឌបានរស់នៅជាមួយនឹងស្តេចអគីសនៅក្រុងកាថ ទាំងលោក និងអ្នកនៅជាមួយលោកបានតាំងទីលំនៅទីនោះ។ លោកដាវីឌក៏បានយកប្រពន្ធទាំងពីរទៅជាមួយដែរ មាននាងអហ៊ីឡោម អ្នកស្រុកយ៉េសរាល និងនាងអប៊ីកែល អ្នកភូមិកើមែល ដែលជាអតីតប្រពន្ធរបស់លោកណាបាល។⁴មានគេទូលប្រាប់ព្រះបាទសូលថា លោកដាវីឌបានភៀសខ្លួនទៅនៅក្រុងកាថ ស្តេចក៏លែងតាមរកលោកដាវីឌតទៅទៀត។

⁵លោកដាវីឌបានទូលស្តេចអគីសថា៖ «បើព្រះអង្គគាប់ព្រះទ័យ សូមទ្រង់ប្រទានតំបន់ណាមួយនៃទីក្រុងក្នុងស្រុកនេះដល់ពួកទូលបង្គំរស់នៅផង មិនគួរឲ្យទូលបង្គំយើងខ្ញុំរស់នៅជាមួយស្តេចក្នុងក្រុងរបស់ស្តេចឡើយ»។⁶ដូច្នេះ ព្រះបាទអគីសបានប្រទានក្រុងស៊ីគឡាក់ឲ្យនៅថ្ងៃនោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ក្រុងស៊ីគឡាក់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្តេចយូដាមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។⁷លោកដាវីឌបានស្នាក់នៅក្នុងស្រុកភីលីស្ទីនអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំបួនខែពេញ។

⁸លោកដាវីឌ និងអ្នកដែលនៅជាមួយលោកបានទៅវាយប្រហារជាច្រើនកន្លែង ដោយទៅលុកលុយជនជាតិកេស៊ីរី ទឹកដីរបស់ពួកកេស៊ីរី និងទឹកដីរបស់ពួកអាម៉ាឡេក។ ជនជាតិទាំងនោះបានតាំងទីលំនៅចាប់តាំងពីស្រុកស៊ីរ រហូតដល់ស្រុកអេស៊ីប។ ពួកគេរស់នៅតំបន់ទាំងនោះតាំងពីមុនមកបុរាណមកម្ល៉េះ។⁹លោកដាវីឌបានវាយលុកទឹកដីនោះ ហើយមិនទុកឲ្យមនុស្សប្រុសស្រីណាម្នាក់នៅជីវិតឡើយ លោកដាវីឌក៏បានប្រមូលចៀម គោ លា អ្នក និងសម្លៀកបំពាក់រួចត្រឡប់មកជួបព្រះបាទអគីសវិញ។

¹⁰ព្រះបាទអគីសបានមានរាជឱង្ការសួរថា៖ «តើឯងបានចេញទៅវាយតំបន់ណាខ្លះថ្ងៃនេះ?» លោកដាវីឌទូលឆ្លើយវិញថា៖ «ទៅវាយភាគខាងត្បូងយូដា» ឬ «វាយភាគខាងត្បូងស្រុករបស់ពួកយេរីម្លៃ» ឬ «វាយនៅភាគខាងត្បូងពួកកែន»។

¹¹លោកដាវីឌមិនទុកជីវិតមនុស្សប្រុសស្រីហើយនាំមកក្រុងកាថឡើយ គឺដោយគិតថា មិនចង់ឲ្យអ្នកទាំងនោះនិយាយអ្វីពីពួកយើង ហើយលោកដាវីឌធ្វើនេះឬធ្វើនោះឡើយ។ នេះជារបៀបដែលលោកដាវីឌប្រព្រឹត្តកាលលោកកំពុងរស់នៅស្រុកភីលីស្ទីន។¹²ដូច្នេះ ព្រះបាទអគីសបានជឿជាក់លើលោកដាវីឌដោយគិតថា៖ «លោកដាវីឌបានធ្វើឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់ខ្លួនស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំង ដូច្នេះ លោកដាវីឌនឹងនៅធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់យើងជារៀងរហូត»។

28 ថ្ងៃទាំងនោះក៏បានមកដល់ គឺពួកក៏លីស្ទីនបានប្រមូលគ្នាដើម្បីវាយប្រហារអ៊ីស្រាអែល។ ព្រះបាទអគីសបានឆ្លើយទៅជាវិធីថា៖

«លោកជ្រាបច្បាស់ហើយថា លោកនឹងទៅចម្បាំងជាមួយនឹងយើង គឺទាំងលោក និងអ្នកដែលនៅជាមួយលោក»។

² លោកជាវិធីបានទូលព្រះបាទអគីសវិញថា៖ «ទ្រង់ជ្រាបថាទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើទ្រង់អាចធ្វើអ្វីថ្វាយទ្រង់ស្រាប់ហើយ»។

ព្រះបាទអគីសបានមានរាជឱង្ការតបថា៖ «ដូច្នេះ យើងនឹងតែងតាំងលោកឲ្យធ្វើជាកងការពារយើងជារៀងរហូត»។

³ ពេលនោះ លោកសាំយូអែលបានលាចាកលោកហើយ ហើយអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបាននាំគ្នាកាន់ទុក្ខលោក និងបានបញ្ជូនលោកនៅក្នុងភូមិវ៉ាម៉ា ជាកន្លែងកំណើតរបស់លោក។ ឯព្រះបាទសូលបានហាមមិនឲ្យមានអ្នកណាខាបព្រលឹង ឬវិញ្ញាណនៅក្នុងស្រុកឡើយ។⁴ ក្រោយមក

ពួកក៏លីស្ទីនបានប្រមូលគ្នាមកបោះជំរំនៅស៊ូណែម ហើយព្រះបាទសូលក៏បានកែនទីតាំងនៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ផងដែរ រួចទៅបោះជំរំនៅគីលបេ។

⁵ នៅពេលព្រះបាទសូលបានឃើញទីពេលស៊ីស្ទីន ស្តេចក៏យាងចេញទៅ ហើយស្តេចមានព្រះហឫទ័យរន្ធត់ជាខ្លាំង។

⁶ ស្តេចបានទូលអង្គរសុំជំនួយពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ពុំបានឆ្លើយតបស្តេចវិញទេ ទោះតាមសុបិន្ត តាមយូរីម ឬតាមព្យាករណ៍។⁷ បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូល បានបញ្ជាដល់រាជបម្រើថា៖ «ចូរទៅរកមេមត់ដែលអាចខាបព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយយើងនឹងទៅសួរដើម្បីឲ្យដឹងថាត្រូវធ្វើដូចម្តេច»។

ពួករាជបម្រើបានទូលស្តេចថា៖ «មើល មានស្រ្តីម្នាក់នៅអែនដោរដែលអាចនិយាយជាមួយព្រលឹងអ្នកស្លាប់បាន»។

⁸ ព្រះបាទសូលបានក្លែងខ្លួនឯង ដោយស្លៀកពាក់ជាមនុស្សផ្សេងទៀតហើយបានចេញទៅជាមួយនឹងមនុស្សពីរនាក់ទៀតដើម្បីទៅឯស្រ្តីនោះទាំងយប់។

ស្តេចបានមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមទាយឲ្យខ្ញុំ សូមអង្វរ គឺហៅវិញ្ញាណឲ្យឡើងមក តាមឈ្មោះដែលខ្ញុំប្រាប់»។⁹ ស្រ្តីនោះបានតបទៅស្តេចវិញថា៖ «មើល

តើលោកមិនជ្រាបទេឬថា ព្រះបាទសូលបានប្រព្រឹត្តដូចម្តេចខ្លះ គឺស្តេចបានហាមប្រាមមិនឲ្យនរណាខាបវិញ្ញាណមនុស្សស្លាប់លើទឹកដីនេះទេ។ ដូច្នេះ

ហេតុអ្វីបានជាលោកមកអង្គុយដាក់អន្ទាក់យកជីវិតរបស់ខ្ញុំយ៉ាងនេះ ឬមួយលោកចង់ធ្វើឲ្យអស់ជីវិតឬ?»¹⁰ ព្រះបាទសូលបានស្ងៀមស្ងាត់ដោយនូវព្រះអម្ចាស់ថា៖

«ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅយ៉ាងណា នាងនឹងគ្មានទោសអ្វីដោយសារការនេះទេ»។

¹¹ បន្ទាប់មក ស្រ្តីនោះបាននិយាយថា៖ «តើចង់ឲ្យខ្ញុំហៅអ្នកណាឲ្យឡើងមក?» ព្រះបាទសូលបានមានរាជឱង្ការតបថា៖

«សូមខាបហៅលោកសាំយូអែលឲ្យខ្ញុំ»។¹² ពេលនេះ ស្រ្តីនោះបានឃើញលោកសាំយូអែល ហើយបានស្រែកដោយសម្លេងខ្លាំង

និងបាននិយាយទៅព្រះបាទសូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បោកប្រាស់ខ្ញុំម្ចាស់ដូច្នេះ? គឺព្រះករុណាគឺជាព្រះបាទសូលទេតើ?»។

¹³ ស្តេចបានឆ្លើយទៅស្រ្តីនោះថា៖ «កុំខ្លាចអ្វី តើនាងបានឃើញអ្វី?» នាងបានទូលព្រះបាទសូលថា៖ «ខ្ញុំម្ចាស់បានឃើញមានម្នាក់កំពុងចេញពីផែនដី»។

¹⁴ ស្តេចបានមានរាជឱង្ការសួរស្រ្តីនោះថា៖ «តើលោកនោះមានទ្រង់ទ្រាយបែបណា?» ស្រ្តីនោះបានតបវិញថា៖ «មានបួសចំណាស់ម្នាក់កំពុងតែមក

លោកស្លៀកពាក់រ៉ូប»។ ព្រះបាទសូលបានយល់ឃើញថា នោះគឺលោកសាំយូអែលហើយ ស្តេចក៏ខឹងមុខដល់ដី និងសម្តែងសេចក្តីគោរព។

¹⁵ លោកសាំយូអែលបានទូលសួរព្រះបាទសូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាខានទូលបង្គំ ហើយហៅទូលបង្គំឡើងមកដូច្នេះ?» ព្រះបាទសូលតបវិញថា៖

«ខ្ញុំបានចប់ការងារខ្លាំងដោយពួកក៏លីស្ទីនបានប្រមូលគ្នាមកវាយប្រហារ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានបោះបង់ខ្ញុំចោល ព្រះអង្គពុំឆ្លើយតបនឹងខ្ញុំទៀតទេ

សូមឆ្លើតតាមរយៈព្យាករណ៍ ឬតាមសុបិន្តក្តីគឺគ្មានដែរ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ទើបខ្ញុំហៅលោកឡើងមកដើម្បីប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្ញុំគួរធ្វើបែបណា»។

¹⁶ លោកសាំយូអែលបានមានប្រសាសន៍ឡើងថា៖ «ព្រះករុណាសួរទូលបង្គំធ្វើអ្វី តាំងពីព្រះអម្ចាស់បោះបង់ព្រះករុណាមក

ព្រះអង្គបានត្រឡប់ទៅជាសត្រូវរបស់ព្រះករុណាហើយទេតើ?»¹⁷ ព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តដូច្នេះស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដែលគួរធ្វើហើយ។

ព្រះអម្ចាស់បានហែករាជ្យអាណាចក្រពីព្រះហស្តរបស់ព្រះករុណា រួចបានប្រទានឲ្យអ្នកផ្សេងទៀត គឺជាវិធី។

¹⁸ ពីព្រោះព្រះករុណាពុំបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ហើយក៏ពុំបានធ្វើតាមព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គទៅលើជនជាតិអាម៉ាឡេកដែរ

ហេតុដូច្នេះ ទើបព្រះអង្គប្រព្រឹត្តបែបនេះចំពោះព្រះករុណា។¹⁹ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់អ៊ីស្រាអែល

ព្រមទាំងព្រះករុណាទៅក្នុងដៃរបស់ពួកក៏លីស្ទីនថែមទៀតផង។ ថ្ងៃស្អែក ព្រះករុណា ព្រមទាំងបុត្រនឹងមកនៅជាមួយទូលបង្គំហើយ។

ព្រះអម្ចាស់ក៏ប្រគល់កងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទៅក្នុងដៃរបស់ពួកក៏លីស្ទីនដែរ។

²⁰ បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលបានដួលទាំងដំហែក្លាមៗទៅលើដី ហើយបានតក់ស្លុតជាខ្លាំងពីព្រោះពាក្យទាំងប៉ុន្មានរបស់លោកសាំយូអែល។

ស្តេចគ្មានកម្លាំងកំហែងទៀតទេ ព្រោះស្តេចពុំបានសោយព្រះស្វាយអស់ជាច្រើនថ្ងៃច្រើនយប់។²¹ ស្រ្តីនោះបានមកឯព្រះបាទសូល

ហើយបានឃើញទ្រង់តក់ស្លុតជាខ្លាំង នាងបានទូលទ្រង់ថា៖ «ខ្ញុំម្ចាស់ជាអ្នកបម្រើទ្រង់បានស្តាប់ និងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ហើយ

ទូលបង្គំបានដាក់ជីវិតនៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ និងបានស្តាប់តាមរាជបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានដែលទ្រង់បានបង្គាប់ហើយ។

²² ហេតុដូច្នេះពេលនេះ ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរទ្រង់ សូមព្រះសន្តាប់ខ្ញុំម្ចាស់ជាអ្នកបម្រើទ្រង់ សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំម្ចាស់រៀបចំព្រះស្វាយបន្តិចបន្តួចជូនទ្រង់។

សូមទ្រង់សោយសិន ដើម្បីប្រមូលកម្លាំងហើយអាចយាងត្រឡប់ទៅវិញ»។²³ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសូលបានបដិសេធថា៖ «យើងមិនសោយអាហារនេះទេ»។

តែពួករាជបម្រើទ្រង់ ទាំងស្រ្តីនោះបានទទួលស្តេច ហើយស្តេចក៏ព្រមតាមពាក្យពួកគេ។ ដូច្នេះ ស្តេចបានក្រោកពីដី ហើយគង់នៅលើគ្រែវិញ។

²⁴ ស្រ្តីនោះបានយកកូនគោដែលបំប៉នក្នុងផ្ទះ ហើយនាងបានប្រញាប់ទៅសម្លាប់វា រួចយកម្សៅមកច្របាច់ដើម្បីធ្វើនំប៉័ងឥតមេជាមួយ។

²⁵ នាងបានយកមកថ្វាយស្តេចសូល និងពួករាជបម្រើទ្រង់ ហើយពួកគេបានទទួលទានទាំងអស់គ្នា។ បន្ទាប់ពី ទទួលរួចក៏បានក្រោកឡើង

ហើយចាកចេញពីទីនោះទាំងយប់។

29¹ គ្រានោះ ពួកភីលីស្ទីនបានប្រមូលគ្នាទាំងអស់មកបោះទ័ពនៅអាផេក ឯអ៊ីស្រាអែលក៏បានមកបោះជំរំនៅក្បែរប្រភពទឹកនៅយេសរាវល។

² ពួកអ្នកដឹកនាំពួកភីលីស្ទីនបានដឹកនាំទ័ពទាំងរាប់រយ និងរាប់ពាន់នាក់ចេញទៅ

ហើយលោកដាវីឌទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកនៅជាមួយទ័ពជួរក្រោយជាមួយព្រះបាទអគីស។

³ បន្ទាប់មក មានអ្នកដឹកនាំភីលីស្ទីនបានសួរថា៖ «តើពួកហេព្រើរទាំងនេះមកធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?» ព្រះបាទអគីសបានតបទៅអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកភីលីស្ទីននោះថា៖ «គឺលោកដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសូល ដែលជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល បានមករស់នៅជាមួយយើងប៉ុន្មានឆ្នាំនេះមកហើយ

ហើយយើងមិនដែលឃើញលោកមានកំហុសម្តងណាទេរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ»។

⁴ ប៉ុន្តែ អ្នកដឹកនាំនោះខឹងនឹងព្រះបាទអគីស ដោយបាននិយាយថា៖ «មិនត្រូវឲ្យអ្នកនេះចូលរួមជាមួយយើងទេ ឲ្យវាត្រឡប់ទៅកន្លែងដើមវិញទៅ

កុំឲ្យវាចូលរួមច្បាំងជាមួយយើងជាដាច់ខាត។ ធ្វើដូច្នេះវានឹងមិនក្លាយជាសត្រូវរបស់យើងនៅឯសមរភូមិឡើយ។ តើធ្វើដូចម្តេចថា

គេនឹងជានាជាមួយចៅហ្វាយចាស់របស់គេវិញនោះ? តើវានឹងមិនសម្លាប់ពួកមនុស្សរបស់យើងទេឬអី?

⁵ តើនេះមិនមែនជាលោកដាវីឌដែលគេនាំគ្នាវា និងច្រៀងតគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «ព្រះបាទសូលបានសម្លាប់រាប់ពាន់នាក់

ឯលោកដាវីឌសម្លាប់បានរាប់ម៉ឺននាក់ទេឬអី?»។

⁶ ភ្លាមនោះព្រះបាទអគីសបានហៅលោកដាវីឌ ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ដោយព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ លោកពិតជាល្អនឹងខ្ញុំ

ហើយទាំងចេញទៅប្រយុទ្ធ ទាំងត្រឡប់មកវិញ លោកគ្មានកំហុសអ្វីទេតាំងពីលោកទើបមកនៅជាមួយយើង និងរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ។ ទោះយ៉ាងណាក្តី

មេដឹកនាំមិនពេញចិត្តនឹងលោកទេ។⁷ សូមលោកត្រឡប់ទៅវិញដោយសុខសាន្តចុះ ធ្វើដូច្នេះលោកនឹងមិនធ្វើឲ្យមេដឹកនាំភីលីស្ទីនមិនសប្បាយចិត្តឡើយ»។

⁸ លោកដាវីឌបានទូលទៅព្រះបាទអគីសវិញថា៖ «តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីខុស?

តើទ្រង់បានទតឃើញទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើទ្រង់មានកំហុសអ្វីតាំងពីដំបូងរហូតមកទល់ពេលនេះ

ហើយនិងពេលចេញទៅវាយប្រយុទ្ធនឹងសត្រូវរបស់ទ្រង់?»⁹ ព្រះបាទអគីសបានតបវិញថា៖ «យើងជ្រាបហើយថា លោកគ្មានកំហុសអ្វីទាំងអស់។

នៅចំពោះមុខយើង លោកដូចជាទេវតានៃព្រះ ប៉ុន្តែ ទោះយ៉ាងនេះក្តី មេដឹកនាំភីលីស្ទីនបាននិយាយថា៖

«មិនត្រូវឲ្យអ្នកនេះទៅចម្បាំងជាមួយយើងជាដាច់ខាត»។

¹⁰ ដូច្នេះ ចូរក្រោកពីព្រលឹងជាមួយនឹងបាវបម្រើរបស់យើងឯទៀតដែលបានមកជាមួយលោក ហើយភ្លឺឡើងចូរចេញដំណើរទៅចុះ»។

¹¹ លោកដាវីឌបានក្រោកពីព្រលឹង ទាំងលោក និងមនុស្សដែលនៅជាមួយចាកចេញពេលព្រឹក ត្រឡប់ទៅទីកន្លែងដឹកនាំភីលីស្ទីនវិញ។

ឯពួកភីលីស្ទីនបានបន្តដំណើរឡើងទៅយេសរាវតទៀត។

30¹ គ្រានោះមកដល់នៅថ្ងៃទីបី ពេលដែលលោកដាវីឌ និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយបានមកដល់ស្ថិតឡាក់ ពួកអាម៉ាឡេកបានមករាតត្បាតតំបន់ណេកិប និងស្ថិតឡាក់។ ពួកនោះបានវាយប្រហារក្រុងស្ថិតឡាក់និងដុតចោលថែមទៀត² រួចបានកៀរស្រីៗ និងគ្រប់គ្នាដែលនៅទីនោះទៅទាំងតូចទាំងធំ។ ពួកគេពុំបានសម្លាប់អ្នកណាម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែ កៀរយកទៅជាមួយពួកគេប៉ុណ្ណោះ។

³ ពេលលោកដាវីឌ និងអ្នកដែលនៅជាមួយបានមកដល់ទីក្រុង ក្រុងនោះត្រូវបានដុតឆេះទៅហើយ ប្រពន្ធ និងកូនប្រុសស្រីរបស់ពួកគេក៏ត្រូវគេចាប់យកទៅទៀត។⁴ នោះ លោកដាវីឌ និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយលោកបានស្រែកយំរហូតអស់កម្លាំងលែងយំកើតទៀត។

⁵ ប្រពន្ធទាំងពីររបស់លោកដាវីឌក៏ត្រូវគេចាប់យកទៅដែរ គឺនាងអហ៊ីណេម អ្នកស្រុកយេសាវល និងនាងអប៊ីកែលជាអតីតប្រពន្ធសពណ៌បាល អ្នកភូមិកើមែល។⁶ លោកដាវីឌបានជ្រើសយកនាងទាំងពីរនាក់ ដោយមនុស្សដែលនៅជាមួយនិយាយគ្នាប្រុងចោលលោកនឹងថ្ម ពីព្រោះពួកគេមានភាពជួរចត់ក្នុងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួនខ្លាំងពេក ម្នាក់ៗបារម្ភពីកូនប្រុសកូនស្រីរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកដាវីឌបានពង្រឹងកម្លាំងលោកឡើងវិញ។

⁷ លោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ទៅលោកអហ៊ីណេមថា «សូមយកអារម្ភឧបករណ៍ខ្ញុំ»។ លោកអហ៊ីណេមក៏យកអារម្ភឧបករណ៍នោះទៅ។⁸ លោកដាវីឌបានទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបង្ហាញផ្លូវថា៖ «បើទូលបង្គំទៅតាមពួកទាហានទាំងនោះ តើទូលបង្គំតាមទានពួកគេដែរឬទេ?» ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបវិញថា៖ «ចូរទៅតាមចុះ ឯងមុខជាតាមទាន ថែមទាំងយកអ្វីៗទាំងអស់ត្រឡប់មកវិញមិនខាន»។

⁹ ដូច្នេះ លោកដាវីឌបានចេញទៅជាមួយនឹងមនុស្សដែលនៅជាមួយទាំងប្រាំមួយរយនាក់ ពួកគេបានទៅដល់ទឹកជ្រោះបេសោរ ហើយមនុស្សមួយក្រុមត្រូវទុកទៅនៅទីនោះ។¹⁰ ប៉ុន្តែ លោកដាវីឌនៅតែបន្តដេញតាម ទៅជាមួយមនុស្សបួនរយនាក់ប៉ុណ្ណោះ ព្រោះពីរយនាក់ត្រូវទុកទៅនៅទីនោះ ដោយពួកគេអស់កម្លាំងមិនអាចឆ្លងទឹកជ្រោះបេសោរនោះបាន។

¹¹ ពួកគេបានឃើញជនជាតិអេស៊ីបម្នាក់នៅឯវាលរួចនាំយកមកឯលោកដាវីឌ ពួកគេបាននាំប៉ុនមកឲ្យទទួលទាន ហើយបុរសនោះបានទទួលទាន រួចគេក៏បានយកទឹកមកជូនថែមទៀត។¹² គេយកនំដែលធ្វើពីឧទម្ពុរក្រៀម និងទំពាំងបាយជូរក្រៀមមកជូនផងដែរ គាត់បានទទួលទានរួចមានកម្លាំងឡើងវិញ។ គាត់អត់អាហារ អត់ទឹកទទួលអស់បីថ្ងៃបីយប់មកហើយ។

¹³ លោកដាវីឌបានសួរគាត់ថា៖ «តើលោកជានរណា ហើយមកពីណា?» គាត់បានតបវិញថា៖ «ខ្ញុំជាជនជាតិអេស៊ីប ជាបារបម្រើរបស់ជនជាតិអាម៉ាឡេក ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំបានបោះបង់ខ្ញុំចោលបីថ្ងៃហើយ ដោយសារខ្ញុំឈឺ។¹⁴ យើងបានទៅរាតត្បាតនៅតំបន់ណេកិបរបស់ជនជាតិកេងឆើម ជាទឹកដីរបស់ជនជាតិយូដា និងណេកិប ស្រុកកាលីលេ ហើយបានដុតក្រុងស្ថិតឡាក់ទៀតផង»។

¹⁵ លោកដាវីឌបានសួរទៀតថា៖ «តើលោកអាចនាំខ្ញុំទៅរកក្រុមរាតត្បាតនោះបានឬទេ?» ជនជាតិអេស៊ីបនោះបានឆ្លើយថា៖ «សូមសួរចំនឹងព្រះជាម្ចាស់ថា លោកនឹងមិនសម្លាប់ខ្ញុំ ឬប្រគល់ខ្ញុំទៅក្នុងដៃម្ចាស់របស់ខ្ញុំវិញទេ នោះខ្ញុំនឹងជូនលោកដេញតាមក្រុមរាតត្បាតនោះ»។

¹⁶ ពេលជនជាតិអេស៊ីបនោះបាននាំលោកដាវីឌទៅដល់ទីនោះ ពួកគេទាំងនោះបានរស់នៅពាសពេញទីនោះ ទាំងស៊ីផឹក និងរាំផងដោយព្រោះអ្វីៗដែលបានប្លន់យកមកពីស្រុកភីលីស្ទីន និងស្រុកយូដានោះ។¹⁷ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកដាវីឌវាយលុកពួកគេតាំងពីព្រឹករហូតដល់ល្ងាច។ គ្មាននរណាម្នាក់រួចឡើយ លើកលែងតែយុវជនបួនរយនាក់ដែលបានជិះអ្នកដឹកគេចូលនោះចេញ។

¹⁸ លោកដាវីឌបានយកមកវិញនូវអ្វីៗដែលពួកអាម៉ាឡេកបានប្លន់យកទៅទាំងអស់ ហើយបានរំដោះប្រពន្ធទាំងពីររបស់លោកមកដែរ។¹⁹ គ្មានអ្វីបាត់បង់ទេ ទាំងតូចទាំងធំ ក៏គ្មានកូនប្រុសស្រីត្រូវបានបាត់បង់ដែរ។ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងបានជយភណ្ឌមកវិញសម្រាប់ខ្លួនថែមទៀតផង។ លោកដាវីឌបានប្រមូលគ្រប់បែបយ៉ាង។²⁰ លោកដាវីឌបានរឹបអូសទាំងចៀមទាំងគោ ដែលមានអ្នកដឹកសត្វទាំងនោះផង។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «ជយភណ្ឌទាំងនេះជារបស់ដាវីឌ»។

²¹ លោកដាវីឌបានមកជួបអ្នកដែលអស់កម្លាំងរង់ចាំនៅក្បែរទឹកជ្រោះបេសោរទាំងពីរយនាក់នោះ។ កាលបានឃើញលោកដាវីឌ ពួកគេបានចេញមកទទួលលោកដាវីឌ និងអស់អ្នកដែលត្រឡប់មកវិញជាមួយនឹងលោក។ ពេលលោកដាវីឌមកដល់ពួកគេ លោកបានសួរសុខទុក្ខពួកគេ។

²² មានមនុស្សអាក្រក់មិនបានការមួយចំនួនក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលបានទៅជាមួយលោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដោយពួកអ្នកទាំងនេះមិនបានទៅជាមួយពួកយើង យើងមិនគួរចែកជយភណ្ឌឲ្យពួកគេទេ។ គឺគ្រាន់តែប្រគល់ប្រពន្ធ និងកូនៗហើយឲ្យពួកគេចេញទៅ នោះគ្រប់គ្រាន់ហើយ»។

²³ ភ្លាមនោះ លោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវប្រព្រឹត្តដូច្នេះឡើយ បងប្អូនអើយ តើព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអ្វីខ្លះមកយើង។ ព្រះអង្គបានការពារយើង ហើយប្រគល់ពួកគេរាតត្បាតទាំងនោះមកក្នុងដៃរបស់យើងហើយ។²⁴ មិនត្រូវស្តាប់តាមពាក្យអ្នកទាំងនេះឡើយ។ ដូច្នេះ ជយភណ្ឌត្រូវចែកជូនអ្នកគ្រប់គ្នាដែលទៅច្បាំង ហើយក៏ត្រូវជូនដល់អ្នកដែលរង់ចាំឥរិយាបថទាំងនេះដែរ គឺពួកគេម្នាក់ៗមានចំណែករៀងៗខ្លួន»។

²⁵ តាំងពីថ្ងៃនោះមក គេបានធ្វើតាមរហូតដល់បច្ចុប្បន្ននេះ ដោយសារ លោកដាវីឌបានធ្វើការនេះទៅជាច្បាប់សម្រាប់អ្វីស្រាវៃល។

²⁶ ពេលលោកដាវីឌបានមកដល់ ស្ថិតឡាក់វិញ លោកបានធ្វើជយភណ្ឌខ្លាំងជូនចាស់ទុំស្រុកយូដាដែលជាមិត្តរបស់លោកទាំងមានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលនេះ ទាំងនេះគឺជា ជយភណ្ឌដែលបានមកពីសត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់»។²⁷ លោកក៏បានផ្ញើខ្លួនទៀតទៅចាស់ទុំនៅបេតអែល ទៅទិសខាងត្បូងនៃភ្នំម៉ូត ចាស់ទុំនៅតំបន់យ៉ាឡៀរ²⁸ ចាស់ទុំដែលរស់នៅអាវ៉ូឡៀរ អ្នកនៅស៊ីកម៉ូត ចាស់ទុំដែលនៅអែលធម្ម៍ទាំងគ្នាផងដែរ។

²⁹ លោកក៏បានផ្ញើជូនចាស់ទុំដែលរស់នៅភាគក្រុងយេរ៉ាមែល និងនៅក្រុងកែនផង³⁰ ចាស់ទុំនៅឯហេម៉ា និងចាស់ទុំដែលរស់នៅឯកោរអាសាន ចាស់ទុំដែលរស់នៅអាថា³¹ ជូនអស់អ្នកដែលនៅហេប្រួន និងជូនអស់អ្នកដែលនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលលោកដាវីឌ និងមនុស្សដែលនៅជាមួយលោកបានធ្លាប់ឆ្លងកាត់។

31 ¹ពេលនោះពួកភីលីស្ទីនបានវាយប្រហារអ្វីស្រាអែល។ ទាហានរបស់អ្វីស្រាអែលបានរត់បាក់ទ័ពនៅចំពោះមុខពួកភីលីស្ទីន ហើយបានបាត់បង់ជីវិតនៅលើភ្នំគីលបេ។ ²ទ័ពភីលីស្ទីនបានដេញតាមព្រះបាទសូល និងបុត្ររបស់ស្តេច។ ពួកភីលីស្ទីនបានសម្លាប់សម្តេចយ៉ូណាថាន សម្តេចអបីណាដាប់ និងសម្តេចម៉ាល់គីស៊ូអា។ ³សង្គ្រាមកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឆ្លងព្រះបាទសូល ហើយទ័ពពាញព្រួញបានតាមទានព្រះបាទសូល។ ស្តេចបានតក់ស្លុតជាខ្លាំងដោយបានឃើញពួកគេដេញយ៉ាងដូច្នេះ។

⁴បន្ទាប់មក ព្រះបាទសូលបានថ្លែងទៅអ្នកកាន់គ្រឿងសឹកស្តេចថា៖ «ចូរដកដាវរបស់ឯង ហើយចាក់សម្លាប់យើងចុះ។ យើងមិនចង់ឃើញហេតុការណ៍ពុំងាយយើងបែបនេះទេ ចូរចាក់យើងមក»។ ប៉ុន្តែអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់ស្តេចនោះមិនហ៊ានទេ ដោយភ័យខ្លាចខ្លាំងពេក។ ដូច្នេះព្រះបាទសូលបានហូតដាវហើយផ្តួលខ្លួនឯងនឹងមុខដាវ។ អ្នកកាន់គ្រឿងសឹកនោះឃើញព្រះបាទសូលសោយទិវង្គតដូច្នេះ ក៏ផ្តួលខ្លួនលើដាវរួចក៏ស្លាប់ទៅជាមួយស្តេចដែរ។ ⁵ដូច្នេះ ព្រះបាទសូល និងបុត្រទាំងបី ព្រមទាំងអ្នកកាន់គ្រឿងសឹករបស់ស្តេច រួមទាំងអ្នកនៅសមរភូមិទាំងអស់បានស្លាប់ក្នុងថ្ងៃដូចគ្នា។ ⁷ពេលទ័ពអ្វីស្រាអែលដែលនៅម្ខាងទៀតនៃជ្រលងភ្នំ និងអស់អ្នកដែលនៅឯនាយម្ខាងទៀតនៃទន្លេយ៉ាមដានបានឃើញថា ទាហានអ្វីស្រាអែលបានរត់បាក់ទ័ព ហើយព្រះបាទសូលព្រមទាំងបុត្ររបស់ស្តេចបានសោយទិវង្គត ពួកគេបានបោះបង់ទីក្រុងរបស់ខ្លួន រួចគេចខ្លួនទៅ។ ឯពួកភីលីស្ទីនបានមករស់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់ពួកគេ។ ⁸ថ្ងៃបន្ទាប់ ពួកភីលីស្ទីនបានចេញមកប្រមូលរបស់របរចេញពីសព ហើយពួកគេបានឃើញសាកសពរបស់បុត្រទាំងបីរបស់ស្តេចសូល និងព្រះបាទសូលនៅលើភ្នំគីលបេ។ ⁹ពួកគេបានកាត់ក្បាលរបស់ស្តេច ហើយដកគ្រឿងសឹករបស់ស្តេចចេញ រួចបានបញ្ជូនទៅគ្រប់តំបន់នៃស្រុកភីលីស្ទីន ហើយនាំដំណឹងនេះទៅតាមវិហារនៃព្រះរបស់ពួកគេ និងដល់ប្រជាជនផង។ ¹⁰ពួកគេបានដាក់គ្រឿងសឹករបស់ស្តេចនៅក្នុងវិហាររបស់ព្រះអាស្មាវ្យុត យកសាកសពរបស់ទ្រង់ទៅចង្អៀតនឹងដេញ្ចាំងទីក្រុងបេតសាន។ ¹¹អ្នកក្រុងយ៉ាបេស ក្នុងស្រុកកាឡាដបានឮដំណឹងពីអ្វីដែលពួកភីលីស្ទីនបានធ្វើចំពោះព្រះបាទសូល ¹²អ្នកប្រយុទ្ធទាំងអស់បានក្រោកឡើង ហើយចេញទៅទាំងយប់ រួចបានយកព្រះសពរបស់ព្រះបាទសូល និងបុត្រាពីដេញ្ចាំងក្រុងបេតសានមកវិញ។ ពួកគេបានត្រឡប់ទៅក្រុងយ៉ាបេស ហើយយកសពទៅបូជានៅទីនោះ។ ¹³ក្រោយមក ពួកគេបានយកធាតុទៅបញ្ចុះនៅក្រោមដើមជ្រៃមួយនៅក្នុងយ៉ាបេស ហើយបានតមអាហារប្រាំពីរថ្ងៃ។

២ សាំយូអែល

1 ¹បន្ទាប់ពីព្រះបាទសូល សោយទិវង្គតទៅ លោកដាវីឌបានត្រឡប់មកវិញ បន្ទាប់ពី វាយឈ្នះជនជាតិអាម៉ាឡេក ហើយបានស្នាក់នៅក្នុងស្ថិតឡាក់រយៈពេលពីរថ្ងៃ។ ²នៅថ្ងៃទីបី មានបុរសម្នាក់មកពីជំរំរបស់ព្រះបាទសូល ជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់រំហែក ហើយហោយដីនៅលើក្បាលផង។ ពេលដែលគាត់បានជួបនឹងលោកដាវីឌ គាត់ខិនមុខចុះ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំដល់ដី។ ³លោកដាវីឌសួរគាត់ថា៖ «តើអ្នកមកពីណា?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំបានរត់ចេញពីជំរំអ្វីស្រាអែល»។ ⁴លោកដាវីឌមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «សូមប្រាប់យើងមកមើល តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «ពួកទាហានបានបាក់ទ័ពរត់ពីសមរភូមិ។ មានមនុស្សជាច្រើនបានដួលស្លាប់។ ព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន បុត្ររបស់ទ្រង់ក៏ស្លាប់ដែរ»។ ⁵លោកដាវីឌសួរទៅបុរសវ័យក្មេងនោះថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាឯងដឹងថា ព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន សោយទិវង្គត?» ⁶បុរសនោះរៀបរាប់ថា៖ «នៅពេលកើតហេតុការណ៍នោះ ខ្ញុំក៏នៅលើភ្នំគីលបេដែរ ហើយព្រះបាទសូលបានច្រត់លើលំពែងរបស់ព្រះអង្គ មានរទេះចម្បាំង និងទ័ពសេះរបស់សត្រូវតាមមកយ៉ាងប្រក្រតីនឹងព្រះអង្គ។ ព្រះបាទសូលងាកមកបានឃើញខ្ញុំ ហើយបានហៅខ្ញុំ។ ខ្ញុំក៏បានឆ្លើយថា៖ ព្រះករុណាថ្ងៃរសែន ទូលបង្គំនៅទីនេះ។ ⁷ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «តើឯងជាអ្នកណា?» ខ្ញុំក៏បានទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ទូលបង្គំជាជនជាតិអាម៉ាឡេក»។ ⁸ព្រះអង្គក៏បង្គាប់មកខ្ញុំថា៖ «ចូរមកឈរនៅពីមុខយើង ហើយសម្លាប់យើងទៅ ព្រោះសេចក្តីលិចឆាប់ជាមួយនឹងបុរសរបស់យើងណាស់ ប៉ុន្តែ យើងនៅមានជីវិត»។ ⁹ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏បានឈរនៅពីមុខព្រះអង្គហើយបានធ្វើគត់ព្រះអង្គទៅ ព្រោះខ្ញុំបានដឹងថា ព្រះរាជានឹងសោយទិវង្គតបន្ទាប់ពី ព្រះអង្គបរាជ័យ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានដោះយកកម្ពុជ ដែលនៅលើព្រះសិរ របស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងខ្សែដែរបស់ព្រះអង្គហើយនាំយកមកជូនលោក ជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ»។ ¹⁰បន្ទាប់មក លោកដាវីឌ បានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់លោក រីឯមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោកក៏បានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេដែរ។ ¹¹ពួកគេកាន់ទុក្ខ យំសោក និងតមអាហារហូតដល់ពេលល្ងាច ដើម្បីរំលឹកដល់ព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន បុត្ររបស់ស្តេច និងសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងសម្រាប់ស្រុកអ្វីស្រាអែលទាំងមូល ដែលពួកគេបានបាត់បង់ជីវិតដោយសារសង្គ្រាម។ ¹²លោកដាវីឌបានសួរទៅកាន់បុរសនោះថា៖ «តើអ្នកមកពីណា?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំជាកូនរបស់ជនជាតិអាម៉ាឡេក ដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនេះ»។ ¹³លោកដាវីឌមានប្រសាសន៍ទៅបុរសនោះថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនមានការភ័យខ្លាច ដែលធ្វើគត់ស្តេចដែលព្រះអម្ចាស់បានចាក់ប្រេងអភិសេធ ដោយដែរបស់អ្នកដូច្នេះ?» ¹⁴លោកដាវីឌបានហៅក្មេងអ្នកបម្រើរបស់គាត់ម្នាក់មក ហើយបង្គាប់ថា៖ «ចូរទៅក្បែរគេ! ហើយសម្លាប់គេទៅ»។ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់លោកដាវីឌបានចូលទៅក្បែរ ហើយសម្លាប់ជនជាតិអាម៉ាឡេកនោះស្លាប់ទៅ។ ¹⁵លោកដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់សាកសពជនជាតិអាម៉ាឡេកនោះថា៖ «ឈាមរបស់អ្នកធ្លាក់ទៅលើក្បាលរបស់អ្នក ព្រោះមាត់របស់អ្នកបានធ្វើបន្ទាល់ឆ្លងនឹងអ្នក ដោយអ្នកបាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានសម្លាប់ ស្តេចដែលព្រះអម្ចាស់បានចាក់ប្រេងតែងតាំង!»។ ¹⁶លោកដាវីឌបានស្តូតទំនុកចម្រៀងដែលរំលឹកអំពីព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន ជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គ។ ¹⁷ហើយលោកក៏បានបញ្ជាឲ្យពួកគេបង្រៀនបទនេះ គឺជាទំនុកចម្រើន ដល់កូនចៅយូដា ដែលមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅ ពួកសុចរិត។ ¹⁸«អ្វីស្រាអែលអើយ! ហេតុអ្វីជនរបស់អ្នក ត្រូវគេសម្លាប់នៅលើកំពូលភ្នំយ៉ាងដូច្នេះ?» ¹⁹អ្នកមិនត្រូវប្រកាសដំណឹងនេះនៅក្នុងកាចឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវផ្សព្វផ្សាយដំណឹងនេះនៅតាមផ្លូវនៃក្រុងអេស្តាឡូនដែរ ក្រែងលោកូនស្រីរបស់ពួកភីលីស្ទីន នាំគ្នាអរសប្បាយ ក្រែងលោកូនស្រីនៃជនជាតិដែលមិនកាត់ស្បែកនាំគ្នាអរសប្បាយ។ ²⁰ជួរភ្នំគីលបេអើយ! សូមកុំឲ្យមានភ្លៀង ឬទឹកសន្សើមធ្លាក់លើអ្នកឡើយ ទាំងស្រែចម្ការ សូមកុំឲ្យមានផលសម្រាប់តង្វាយឡើយ ព្រោះនៅទីនោះខែលរបស់អ្នកខ្លាំងពូកែត្រូវគេបន្លាបបន្លោក។ ខែលរបស់ព្រះបាទសូលក៏លែងបានលាបប្រេងតទៅទៀតដែរ។

²² ផ្ទុំរបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន់មិនរុញរាឡើយ ហើយដាវរបស់ព្រះបាទសូលក៏មិនវិលចូលស្រោមវិញដែរ ប្រសិនបើ មិនបានបង្ហូរឈាមសត្រូវ ដែលបានសម្លាប់គេនោះ។

²³ ព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន់ គួរឲ្យស្រឡាញ់ និងគោរពរាប់អាន ពេលដែលនៅរស់ ហើយពេលដែលពួកគេស្លាប់ ក៏ពួកគេមិនបែកគ្នាដែរ។ ពួកគេរហ័សដូចជាឥន្ទ្រ ពួកគេខ្លាំងដូចជាសិង្ហ។²⁴ ឱកូនស្រីអ៊ីស្រាអែលអើយ! ចូរយំសោកស្រណោះព្រះបាទសូល ដែលធ្លាប់ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់រុងរឿងដ៏ត្រចះត្រចង់ ព្រមទាំងមានរំយោលធ្វើពីមាសនៅលើសម្លៀកបំពាក់។

²⁵ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកដ៏ខ្លាំងពូកែ ត្រូវស្លាប់នៅកណ្តាលសមរភូមិដូច្នេះ! សម្តេចយ៉ូណាថាន់អើយ!

ហេតុអ្វីបានជាសម្តេចត្រូវខ្មាំងសត្រូវចាក់មុះនៅលើកំពូលភ្នំដូច្នេះ?²⁶ ទូលបង្គំខ្លោចផ្សារក្នុងចិត្តដោយសារបាត់បង់សម្តេច! សម្តេចយ៉ូណាថាន់អើយ! សម្តេចមានសេចក្តីករុណាណាស់ចំពោះទូលបង្គំណាស់។ ក្តីស្រឡាញ់របស់សម្តេច គឺវិសេសណាស់ គឺប្រសើរជាងក្តីស្រឡាញ់របស់មនុស្សស្រីទៅទៀត!

²⁷ ហេតុអ្វីបានជាវិបុលសិរីអង្គអាចត្រូវស្លាប់ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាក្រឡឹងសាស្ត្រាវុធ ត្រូវវិនាសដូច្នេះ!»

2 ¹ក្រោយការនោះ លោកដាវីឌបានទទួលសូរព្រះអម្ចាស់ថា៖ «តើទូលបង្គំគួរនឹងឡើងទៅក្រុងណាមួយរបស់ស្រុកយូដាឬ?» ព្រះអម្ចាស់បានតបទៅលោកថា៖ «ចូរទៅចុះ!» លោកដាវីឌក៏ទទួលទៀតថា៖ «តើក្រុងមួយណាដែលទូលបង្គំគួរនឹងឡើងទៅ?» នោះព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ត្រូវទៅក្រុងហេប្រែន!»
²ដូច្នេះ លោកដាវីឌបានចេញទៅជាមួយភរិយាទាំងពីរនាក់របស់លោកគឺ៖ នាងអប៊ីលោម អ្នកស្រុកយេសាវល និងនាងអប៊ីកែល ភរិយារបស់លោកណាបាល អ្នកស្រុកគីមែល³ លោកដាវីឌបាននាំមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោក ទាំងគ្រួសាររបស់លោក ទៅកាន់ទីក្រុងហេប្រែន ជាទីកន្លែងដែលពួកគេនឹងត្រូវរស់នៅ។

⁴ពេលនោះ អ្នកស្រុកយូដា បាននាំគ្នាមកក្រុងហេប្រែន ហើយធ្វើការចាក់ប្រេងតាំងលោកដាវីឌឲ្យធ្វើជាស្តេចដឹកនាំលើកស្រុកយូដា។ ពួកគេបានប្រាប់លោកដាវីឌថា៖ «មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះយ៉ាបេស ជាអ្នកស្រុកកាឡាត បានបញ្ជូនសំពត្រូវបានសូល»។⁵ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌបានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅជួបនឹងលោកយ៉ាបេស ជាអ្នកស្រុកកាឡាត ហើយមានរាជឱង្ការទៅលោកថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់លោក! ដ្បិត លោកបានបង្ហាញសេចក្តីស្មោះស្ម័គ្រចំពោះព្រះបាទសូលជាម្ចាស់របស់លោក ហើយបានបញ្ជូនសំពត់របស់ព្រះអង្គ។
⁶តែឡូវនេះ សូមព្រះអម្ចាស់សម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងព្រះហឫទ័យស្មោះស្ម័គ្រចំពោះអ្នករាល់គ្នា។ ហើយយើងក៏នឹងសម្តែងសេចក្តីសប្បុរស និងភាពស្មោះស្ម័គ្រចំពោះអ្នករាល់គ្នាដែរ ដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើយ៉ាងដូច្នេះចំពោះម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា។»⁷ដូច្នេះ ចូរមានកម្លាំងឡើង ដោយព្រះបាទសូលម្ចាស់របស់អ្នក បានសោយទិវង្គតទៅហើយ ហើយអ្នកស្រុកយូដាក៏បានតែងតាំងខ្ញុំជាស្តេចគ្រប់គ្រងលើពួកគេដែរ។
⁸ប៉ុន្តែ លោកអប៊ីនេរ ជាប្អូនរបស់លោក នើរ ជាមេទ័ពរបស់ព្រះបាទសូលបាននាំសម្តេចអ៊ីសបូសេត ជាបុត្រព្រះបាទសូល ឆ្លងទៅស្រុកម៉ាហាណាអ៊ីម។
⁹គាត់បានលើកសម្តេចអ៊ីសបូសេត ធ្វើជាស្តេចគ្រងរាជ្យលើស្រុកកាឡាត ស្រុកអេស៊ែរ ស្រុកយេសាវល ស្រុកអេហ្វ្រាអ៊ីម ស្រុកបេនយ៉ាមីន គឺលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។
¹⁰សម្តេចអ៊ីសបូសេត បុត្ររបស់ព្រះបាទសូលមានព្រះជន្មសិបព្រះវស្សា ពេលដែលព្រះអង្គចាប់ផ្តើមគ្រងរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គគ្រងរាជ្យអស់រយៈពេលពីរឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែ មានតែស្រុកយូដាប៉ុណ្ណោះដែលស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចដាវីឌ។¹¹ព្រះបាទដាវីឌ បានសោយរាជ្យនៅក្រុងហេប្រែន និងគ្រប់គ្រងលើជនជាតិយូដា អស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ និងប្រាំមួយខែ។
¹²លោកអប៊ីនេរ ជាប្អូនរបស់លោកនើរ ជាអ្នកបម្រើរបស់សម្តេចអ៊ីសបូសេត បុត្រព្រះបាទសូល បានចាកចេញពីម៉ាហាណាអ៊ីមទៅកាន់ក្រុងគីរៀន។
¹³លោកយ៉ូអាប ជាប្អូនរបស់លោកស្រីសេរូយ៉ា ព្រមទាំងរាជ្យបម្រើរបស់ស្តេចដាវីឌក៏បានចេញទៅច្បាំងដែរ ហើយពួកគេបានជួបគ្នាទៅប្រយុទ្ធនៅក្នុងបឹងគីរៀន។ នៅទីនោះ ពួកគេបានបោះទ័ពប្រឈមមុខគ្នានៅបឹងម្នាក់ម្ខាង។
¹⁴លោកអប៊ីនេរមានប្រសាសន៍ទៅលោកយ៉ូអាបថា៖ «ចូរឲ្យពួកយុវជន ក្រោកឡើង ហើយប្រយុទ្ធគ្នានៅខាងមុខយើង»។ លោកយ៉ូអាបតបទៅវិញថា៖ «ចូរឲ្យគេក្រោកឡើងប្រកួតគ្នាចុះ»។¹⁵យុវជនទាំងនោះក៏ក្រោកចេញទៅមានចំនួនស្មើគ្នា គឺម្ភៃនាក់ពីពួកបេនយ៉ាមីន និងពីពួកសម្តេច អ៊ីសបូសេតបុត្រព្រះបាទសូល ហើយម្ភៃនាក់ទៀតពីពួករាជ្យបម្រើរបស់ស្តេចដាវីឌ។
¹⁶ពួកគេម្នាក់ៗចាប់ក្បាលដៃគូប្រយុទ្ធរៀងៗខ្លួន ហើយហូតដល់គេចាក់ទៅចន្លោះឆ្អឹងជំនីដៃគូប្រយុទ្ធរបស់ខ្លួន ហើយក៏ដួលស្លាប់ទាំងអស់គ្នា។ កន្លែងដែលពួកគេបានប្រយុទ្ធគ្នានោះក្លាយជាសាលាប្រឹក្សាហៅថា៖ «ហេលកាត-ហាស៊ូរីម» ឬ «ទីវាលនៃដាវ» គឺនៅក្នុងក្រុងគីរៀន។
¹⁷ការប្រយុទ្ធយ៉ាងសាហាវបានកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ។ លោកអប៊ីនេរ និងទាហានរបស់លោក បានប្រយុទ្ធចាញអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចដាវីឌ។
¹⁸កូនប្រុសទាំងបីរបស់លោកស្រីសេរូយ៉ា ដែលនៅទីនោះមាន៖ លោកយ៉ូអាប លោកអប៊ីសាយ និងលោកអេសាអែល។ លោកអេសាអែល អាចរត់លឿនដូចជាប្រើសព្រៃ។¹⁹លោកអេសាអែល បានដេញតាមលោកអប៊ីនេរ យ៉ាងប្រកិតដោយមិនបានឆក់ឆ្វេង ឬស្តាំឡើយ។
²⁰លោកអប៊ីនេរបានក្រឡេកមើលក្រោយហើយសួរថា៖ «តើអ្នកជាអ្នកសាអែលឬ?» គាត់ក៏តបថា៖ «គឺយើងនេះហើយ»។
²¹លោកអប៊ីនេរមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «ចូរដេញតាមក្មេងណាម្នាក់ដែលនៅខាងស្តាំ ឬនៅខាងឆ្វេងអ្នក ហើយដោះយកគ្រឿងសាស្ត្រាវុធរបស់គេទៅ!»
²²លោកអប៊ីនេរមានប្រសាសន៍ទៅលោកអេសាអែលម្តងទៀតថា៖ «ឈប់ដេញតាមយើងទៅ។ តើចង់ឲ្យយើងវាយផ្តួលឯងទៅលើដីឬអី? បើដូច្នេះ តើឲ្យយើងប្រឈមមុខនឹងលោកយ៉ូអាបជាបងប្រុសរបស់ឯងយ៉ាងដូចម្តេច?»។²³ប៉ុន្តែ លោកអេសាអែលនៅតែមិនព្រមឈប់ដេញតាមគាត់ ដូច្នេះ លោកអប៊ីនេរបានបុកលោកអេសាអែល នឹងចុងលំពែងរបស់លោក នោះចុងលំពែងបានបុកចំលុះពីពោះឆ្មាយដល់ខ្នង។ លោកអេសាអែល បានដួលហើយស្លាប់នៅកន្លែងនោះទៅ។ នៅពេលដែលពួកអ្នកដែលរត់តាមមកដល់កន្លែងដែលលោកអេសាអែលដួលស្លាប់នោះ ក៏បាននាំគ្នាឈប់ហើយឈរនៅទីនោះ។
²⁴ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូអាប និងលោកអប៊ីសាយនៅតែដេញតាមលោកអប៊ីនេរ។ នៅពេលថ្ងៃលេច ពួកគេបានមកដល់ជំរាលអាំម៉ា ដែលនៅជិតគីយ៉ា តាមផ្លូវទៅទិវហោស្ថានគីរៀន។²⁵ពួកទាហានបេនយ៉ាមីនបានប្រមូលគ្នាមកឈរពីក្រោយលោកអប៊ីនេរ ហើយផ្តុំគ្នាឈរនៅលើកំពូលភ្នំ។
²⁶នៅពេលនោះលោកអប៊ីនេរស្រែកសួរទៅលោកយ៉ូអាបថា៖ «តើយើងត្រូវច្បាំងគ្នាឬ? តើលោកមិនដឹងថា ការនេះនឹងបញ្ចប់ទៅដោយជួរចត់ទេឬ? តើរហូតដល់ពេលណាទើបលោកប្រាប់ពលទាហានរបស់លោកឲ្យឈប់ដេញតាមបងប្អូនរបស់ពួកគេ?»²⁷លោកយ៉ូអាបតបវិញថា៖ « ខ្ញុំសូមស្បថក្នុងនាមព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មគង់នៅថា ប្រសិនបើ អ្នកមិនសូមយើងទេ នោះទាហានរបស់យើងនឹងដេញតាមបងប្អូនរបស់ពួកគេរហូតដល់ព្រឹកមិនខាន!»។
²⁸លោកយ៉ូអាបផ្តិតត្រឡើង ហើយទាហានរបស់គាត់ទាំងអស់បានឈប់ដេញតាមពួកទ័ពអ៊ីស្រាអែល ហើយក៏មិនប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេទៀតដែរ។
²⁹នៅយប់នោះលោកអប៊ីនេរពួកទាហានបន្តធ្វើដំណើរពេញមួយយប់ ដោយធ្វើដំណើរកាត់តាមអាវាបា។ ពួកគេដើរតាមវាលទំនាបទន្លេយ៉ែរដាន រហូតដល់ព្រឹកបន្ទាប់ ទើបពួកគេទៅដល់ម៉ាហាណាអ៊ីម។
³⁰លោកយ៉ូអាបបានត្រឡប់ពីដេញតាមលោកអប៊ីនេរវិញ។ លោកបានប្រមូលទាហានរបស់គាត់ នោះលោកឃើញមានមនុស្សដប់ប្រាំបួននាក់អវត្តមាន រួមទាំងលោកអេសាអែល។³¹ទាហានរបស់ព្រះបាទដាវីឌបានសម្លាប់ទាហានរបស់លោកបេនយ៉ាមីន និងទាហានរបស់លោកអប៊ីនេរទាំងអស់បីរយហុកសិបនាក់។³²ពួកគេក៏បានលើកសពរបស់លោកអេសាអែល ហើយបានបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូរខ្សែពុករបស់គាត់ ដែលនៅភូមិបេថ្លេហ៊ីម។ លោកយ៉ូអាប និងទាហានរបស់គាត់ដើរពេញមួយយប់ រហូតដល់ពេលថ្ងៃពួកគេបានទៅដល់ហេប្រែន។

3¹ គ្រានោះ មានកើតសង្គ្រាមអស់រយៈពេលយ៉ាងយូររវាងរាជវង្សរបស់ព្រះបាទសូល និងរវាងរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។
រាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌកាន់តែមានអំណាចឡើងខ្លាំង ហើយខ្លាំងឡើង ចំណែក រាជវង្សរបស់ព្រះបាទសូលកាន់តែចុះខ្សោយទៅ ចុះខ្សោយទៅ។

²បុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌជាច្រើនអង្គ បានប្រសូតនៅក្នុងហេប្រន។ បុត្រច្បងរបស់ព្រះអង្គ ព្រះនាមអំណូន ដែលបានប្រសូតពីព្រះនាងអ៊ីហ្គីណាម ជាអ្នកស្រុកយេសាស្កា។³បុត្រទីពីរ ព្រះនាម គីឡាប ដែលប្រសូតពីព្រះនាងអប៊ីកែល ជាភរិយារបស់លោកណាបាល អ្នកស្រុកកាមែល។ បុត្រទីបី ព្រះនាម អាបសាឡូម ប្រសូតពីព្រះនាងម៉ាកា ជាបុត្រីព្រះបាទតាលម៉ាយ អ្នកស្រុកហេស្ទរ។

⁴បុត្រទីបួនរបស់ស្តេចដាវីឌ ព្រះនាមអដ្ឋនីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះនាងហាគីត។ បុត្រទីប្រាំ ព្រះនាមសេផាផា ប្រសូតពីព្រះនាងអប៊ីតាល។⁵ហើយបុត្រទីប្រាំមួយ គឺយីតរ៉ាម ប្រសូតពីព្រះនាងអេកឡា។ ទាំងនេះគឺជាបុត្ររបស់ស្តេចដាវីឌ ដែលបានប្រសូតនៅក្នុងហេប្រន។

⁶នៅគ្រានោះការធ្វើសង្គ្រាមរវាងរាជវង្សរបស់ព្រះបាទសូល និង រាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ
លោកអប៊ីនេរបានពង្រឹងអំណាចរបស់ខ្លួននៅក្នុងរាជវង្សរបស់ព្រះបាទសូល។⁷ព្រះបាទសូលមានស្នំកម្នាក់ ឈ្មោះនាងរីសប៉ា ដែលជាកូនស្រីរបស់លោកអយ៉ា។ សម្តេចអ៊ីសបូសេត បានមានបន្ទូលទៅកាន់លោកអប៊ីនេរថា៖
«ហេតុអ្វីបានជាលោកដេកជាមួយស្នំកបិតារបស់យើងដូច្នេះ?»

⁸ពេលនោះ លោកអប៊ីនេរខឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះសំនួររបស់សម្តេចអ៊ីសបូសេត រួចតបទៅវិញថា៖ «តើទូលបង្គំជាឆ្កែបម្រើរបស់ពួកយូដាឬក៏អី?
រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះទូលបង្គំបង្ហាញសេចក្តីស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះព្រះអង្គរបស់ព្រះបាទសូលបិតារបស់ព្រះករុណា ចំពោះបងប្អូន និង មិត្តភក្តិរបស់ទ្រង់ ដោយមិនបញ្ជូនព្រះករុណាទៅក្នុងព្រះហស្តស្តេចដាវីឌ។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីតែព្រះករុណាបែរជាស្តីបន្ទោសទូលបង្គំព្រោះតែរឿងមនុស្សស្រីទៅវិញ?»

⁹សូមព្រះអម្ចាស់ដាក់ទូលបង្គំ លោកអប៊ីនេរ យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទៅចុះ ប្រសិនបើទូលបង្គំមិនប្រគល់រាជ្យទៅអោយព្រះបាទដាវីឌ
តាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាទេនោះ។¹⁰គឺព្រះអង្គបានសន្យាថា នឹងផ្ទេររាជ្យពីរាជវង្សរបស់ព្រះបាទសូល
ហើយតាំងបង្គំរបស់ព្រះបាទដាវីឌឡើងឲ្យគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែលនិង យូដា គឺចាប់ពីក្រុងដាន់ រហូតដល់បៀសេបា។¹¹សម្តេចអ៊ីសបូសេត
មិនមានពាក្យអ្វីឆ្លើយតបនឹងពាក្យរបស់លោកអប៊ីនេរបានទេ ព្រោះលោកភ័យខ្លាចលោកអប៊ីនេរ។

¹²លោកអប៊ីនេរបានចាត់អ្នកនាំសារទៅកាន់ព្រះបាទដាវីឌ ដើម្បីទូលព្រះអង្គថា៖ «តើស្រុកនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកណា? ចូរចងសម្បត្តិមិត្តជាមួយទូលបង្គំចុះ
ហើយចូលទតមើលចុះតើទូលបង្គំប្រមូលផលជាតិអ្វីស្រាវជ្រាវទាំងអស់ឲ្យមកនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ទ្រង់»។¹³ព្រះបាទដាវីឌតបវិញថា៖ «បាន!
យើងយល់ព្រមចងសម្បត្តិមិត្តជាមួយលោក។ ប៉ុន្តែយើងមានរឿងមួយស្នើដល់លោក គឺលោកនឹងមិនបានឃើញមុខរបស់យើងទេ លុះត្រាតែលោកនាំព្រះនាង
មិកាល់ ជាបុត្រីស្តេចសូល មកជាមួយនោះលោកនឹងបានជួបជាមួយយើង»។

¹⁴បន្ទាប់មក ព្រះបាទដាវីឌ បានចាត់អ្នកនាំសារទៅកាន់ព្រះបាទអ៊ីសបូសេត បុត្ររបស់ព្រះបាទសូលមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមប្រគល់ព្រះនាងមិកាល់
ជាមហេសីរបស់ទូលបង្គំមកឲ្យទូលបង្គំវិញ គឺមហេសីដែលទូលបង្គំបានយកស្បែកអង្គជាតិពួកគីលីស្ទីន ចំនួនមួយរយមកជូនជាបណ្តាការ»។¹⁵ដូច្នេះ ព្រះបាទ
អ៊ីសបូសេត ចាត់គេឲ្យទៅនាំព្រះនាងមិកាល់ ពីផ្ទះប្តីរបស់នាងមក គឺលោកប៉ាសផាស កូនរបស់លោកឡាអ៊ីស។¹⁶ប្តីរបស់នាងក៏ចេញទៅតាមពីក្រោយនាង
ទាំងយំផង រហូតដល់បាញ់រឹម។ បន្ទាប់មក លោកអប៊ីនេរមានប្រសាសន៍ទៅលោកថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញទៅ!»។ គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅវិញ។

¹⁷លោកអប៊ីនេរបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកចាស់ទុំរបស់អ៊ីស្រាអែលថា៖ «កាលពីមុនអ្នករាល់គ្នាព្យាយាមដើម្បីឲ្យបានព្រះបាទដាវីឌ
ជាស្តេចគ្រងរាជ្យលើអ្នករាល់គ្នា។¹⁸តម្លៃនេះ ចូរនាំគ្នាធ្វើដូច្នេះចុះ! ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលអំពីព្រះបាទដាវីឌថា៖
«យើងនឹងសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងពីដៃរបស់ពួកគីលីស្ទីន និងពីដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ តាមរយៈដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង»។

¹⁹លោកអប៊ីនេរក៏បានមានប្រសាសន៍ដោយផ្ទាល់ជាមួយពួកប្រើប្រាស់យ៉ាមីនដែរ។ បន្ទាប់មក លោកអប៊ីនេរបានចូលទៅកាន់ព្រះបាទដាវីឌ នៅទីក្រុងហេប្រន
និងបានទូលស្តេចឲ្យបានជ្រាបពីសេចក្តីសម្រេចទាំងឡាយរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល និងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។²⁰នៅពេលដែល លោកអប៊ីនេរ
និងទាហានទាំងមូលនាំកងទ័ពលោកមកដល់ទីក្រុងហេប្រន ដើម្បីជួបព្រះបាទដាវីឌ នោះព្រះបាទដាវីឌបានរៀបចំពិធីជប់លៀងសម្រាប់ពួកគេ។

²¹លោកអប៊ីនេរបានទូលព្រះបាទដាវីឌថា៖ «ទូលបង្គំនឹងចេញទៅប្រមូលផលជាតិអ្វីស្រាវជ្រាវទាំងអស់ ឲ្យមកក្នុងព្រះករុណាជាអម្ចាស់នៃទូលបង្គំ
ដូច្នេះពួកគេនឹងចងសម្បត្តិមិត្តជាមួយព្រះករុណា ឲ្យព្រះករុណាបានសោយរាជ្យលើគ្រប់ៗទាំងអស់»។

²²ខណៈនោះ ពួកពលទាហានរបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងលោកយ៉ូអាបបានត្រឡប់មកពីលុកលុយស្រុកក្រៅវិញ ទាំងនាំយករបបីមកជាមួយផង។ ប៉ុន្តែ
ពេលនោះលោកអប៊ីនេរមិនបានមកនៅជាព្រះបាទដាវីឌ នៅទីក្រុងហេប្រនទេ។ ព្រះបាទដាវីឌបានបញ្ជូនគាត់ចេញទៅ ហើយលោកលោកអប៊ីនេរ
បានចេញទៅដោយសុខសាន្ត។²³នៅពេលដែលលោកយ៉ូអាប និងពួកពលទាហានរបស់លោកមកដល់ មានគេប្រាប់លោកថា៖ «លោកអប៊ីនេរ
ជាកូនរបស់លោកនើរ បានមកជួបព្រះរាជា ហើយព្រះរាជាបានឲ្យគេទៅ លោកអប៊ីនេរក៏ចេញទៅដោយសុខសាន្ត។

²⁴ពេលដែលលោកមកដល់លោកបានទូលសួរព្រះបាទដាវីឌថា៖ «តើព្រះរាជាបានធ្វើអ្វី? ទតចុះ! លោកអប៊ីនេរបានមកគាល់ព្រះរាជា
តើហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាអនុញ្ញាតឲ្យគេទៅយ៉ាងស្រួលដូច្នេះ?»²⁵តើព្រះករុណា មិនជ្រាបទេឬ ថា លោកអប៊ីនេរជាកូនរបស់លោកនើរ
គេមកដើម្បីបោកបញ្ឆោតព្រះករុណា ហើយដើម្បីស៊ើបរកយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ព្រះករុណា និងដើម្បីរៀនពីគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះករុណាពុំងងឹត? ²⁶បន្ទាប់ពី
លោកយ៉ូអាបបានចាកចេញពីព្រះបាទដាវីឌទៅ លោកបានចាត់អ្នកនាំសារទៅតាមលោកអប៊ីនេរ ហើយពួកគេបាននាំលោកអប៊ីនេរត្រឡប់ពីអណ្តូងទឹកស៊ីរីវិញ
ប៉ុន្តែ ព្រះបាទដាវីឌ មិនបានជ្រាបពីរឿងនេះទេ។

²⁷ពេលដែលលោកអប៊ីនេរត្រឡប់មកដល់ក្រុងហេប្រនវិញ លោកយ៉ូអាបបាននាំលោកទៅកាន់កណ្តាលច្រកទ្វារ ដើម្បីនិយាយការសម្ងាត់ជាមួយគាត់។
នៅទីនោះលោកយ៉ូអាបបានចាត់លោកអប៊ីនេរ ត្រង់ពោះហើយលោកក៏ស្លាប់នៅទីនោះ។ លោកយ៉ូអាបធ្វើដូច្នេះដើម្បីសងសឹកឲ្យលោកអេសាអែល
ជាប្អូនប្រុសរបស់លោក។

²⁸ខណៈដែលព្រះបាទដាវីឌ បានឮដំណឹងនេះ ព្រះអង្គមានរាជឱង្ការថា៖ «យើងនឹងរាជាណាចក្ររបស់យើងគ្មានទោសនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់
ចំពោះឈាមរបស់លោកអប៊ីនេរ កូនរបស់លោកនើរឡើយ។²⁹សូមឲ្យទោសនៃការសម្លាប់លោកអប៊ីនេរនេះ ធ្លាក់ទៅលើលោកយ៉ូអាប
ហើយនិងញាតិសន្តានរបស់គេទៅចុះ។ សូមឲ្យក្នុងគ្រួសាររបស់លោកយ៉ូអាបតែងតែមានមនុស្សកើត ដំបៅងារ ជម្ងឺយូង ឬមានមនុស្សពិការ
ហើយសូមឲ្យមានមនុស្សដែលស្លាប់ដោយមុខដាវ ឬស្លាប់ដោយអត់អាហារ»។³⁰ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប និងលោកអប៊ីនេរ
ជាបងប្អូនប្រុសរបស់គាត់ដែលបានសម្លាប់លោកអប៊ីនេរ ព្រោះតែលោកអប៊ីនេរបានសម្លាប់លោកអេសាអែល ជាបងប្អូនរបស់គាត់នៅគឺបៀន
នៅក្នុងការប្រយុទ្ធគ្នា។

³¹ព្រះបាទដាវីឌ បានមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកយ៉ូអាប និងពួកពលទាហានដែលនៅជាមួយគាត់ថា៖ «ចូរហែកសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នករាល់គ្នា
រួចស្លៀកបំពាក់ជំនួសវិញ ហើយត្រូវកាន់ទុកចំពោះសពរបស់អប៊ីនេរ»។ ស្តេចបានដើរពីក្រោយពិធីដង្ហែរសព។

³²ពួកគេបានបញ្ចុះសពរបស់លោកអប៊ីនីរនៅក្នុងហេប្រុន។ ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះកន្សែងយ៉ាងខ្លាំងនៅផ្ទះរបស់លោកអប៊ីនីរ ហើយប្រជាជនទាំងអស់ក៏បានយំសោកដែរ។

³³ព្រះរាជាបានលើកទំនួញតួញត្រូវលើកពីលោកអប៊ីនីរដូចតទៅ៖ «លោកអប៊ីនីរអើយ ហេតុអ្វីបានជាលោកស្លាប់ដូចជាមនុស្សលេលាដូច្នេះ?»³⁴ ដែរបស់លោកគ្មានជាប់ចំណងសោះ។ ជើងរបស់លោកក៏មិនជាប់ច្រវាក់ដែរ។ តែលោកបានដួលស្លាប់ ដូចគេដួលស្លាប់នៅមុខជនទុច្ចរិត។ ប្រជាជនទាំងអស់នាំគ្នាយំសោកស្តាយស្រណោះលោកអប៊ីនីរសារជាថ្មី។

³⁵ប្រជាជនបានចូលមកឯព្រះបាទដាវីឌ ដើម្បីថ្វាយព្រះស្វាយទាននៅក្តី ប៉ុន្តែ ព្រះបាទដាវីឌបានស្បថថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរទៅចុះ ប្រសិនបើ យើងបរិភោគនំប៉័ង ឬអ្វីក៏ដោយមុនពេលថ្ងៃលិច»។³⁶ ប្រជាជនបានកត់សម្គាល់ឃើញសេចក្តីសោកសៅរបស់ស្តេច ហើយពួកគេមានការពេញចិត្តណាស់ដូចដែលពួកគេធ្លាប់ពេញចិត្តនឹងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ។

³⁷ដូច្នេះ ប្រជាជនទាំងអស់ ក៏ដូចជាពួកអ្វីស្រាវែងបានដឹងថា ការសម្លាប់លោកអប៊ីនីរនៅថ្ងៃនោះ មិនមែនជាការសម្រេចចិត្តរបស់ព្រះរាជានោះទេ។

³⁸ព្រះរាជាមានព្រះរាជឱង្ការទៅពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេឬថា ថ្ងៃនេះវីរជនមួយរូប ដែលជាមេដឹកនាំដ៏សំខាន់ បានស្លាប់នៅក្នុងទឹកដីអ្វីស្រាវែង?»³⁹ ទោះបីជាខ្ញុំបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងពីព្រះជាម្ចាស់ក្តី ក៏ខ្ញុំនៅតែជាមនុស្សទន់ខ្សោយដែរ។ ចំណែកឯកូនៗរបស់លោកស្រីសេរុយ៉ា គេជាមនុស្សឃោរឃៅជាងខ្ញុំ។ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ ដាក់ទោសមនុស្សឃោរឃៅ ទៅតាមអំពើរឃោរឃៅរបស់គេទៅចុះ»។

4 ¹ពេលដែលព្រះបាទអ៊ីសបូសេត បុត្រព្រះបាទសូល បានឮដំណឹងថាលោកអប៊ីនេរស្លាប់នៅក្នុងក្រុងហេប្រុន ព្រះអង្គក៏បាក់ទឹកចិត្ត ចំណែក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ក៏រន្ធត់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដែរ។²ព្រះបាទអ៊ីសបូសេតមានមេទ័ពពីរនាក់។ ម្នាក់ឈ្មោះ លោកបាណា និងម្នាក់ទៀតឈ្មោះ លោកវីកាប អ្នកទាំងពីរជាកូនរបស់លោកវីមម៉ូន ជាអ្នកស្រុកបៀតវ៉ុត ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន(បៀតវ៉ុតក៏ជាផ្នែកមួយកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនដែរ)។³ប្រជាជនដែលរស់នៅទីនោះពីមុន បាននាំគ្នាភៀសខ្លួនទៅគឺថែម ហើយរស់នៅទីនោះរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

⁴សម្តេចយ៉ូណាថាន់ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសូល មានកូនប្រុសម្នាក់ដែលពិការជើង។ ទ្រង់មានព្រះជន្មប្រាំព្រះវស្សា នៅពេលទ្រង់បានឮដំណឹងនៃការចូលទិវង្គតរបស់ព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន់ពីយេសរាល។ មេដោះរបស់ព្រះអង្គបានលើកទ្រង់ឡើង ហើយរត់ ប៉ុន្តែពេលដែលនាងរត់នោះ កូនប្រុសរបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន់ បានធ្លាក់ ជាហេតុធ្វើឲ្យទ្រង់ពិការ។ ឈ្មោះរបស់គាត់គឺ មេគីបូសេត។
⁵ដូច្នេះ កូនៗរបស់លោកវីមម៉ូន ជាអ្នកស្រុកបៀតវ៉ុត គឺលោកអកាប និងលោកបាណា បានចូលទៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់សម្តេចអ៊ីសបូសេត នៅពេលថ្ងៃត្រង់ ពេលដែលទ្រង់កំពុងផ្ទុំ។⁶ស្ត្រីអ្នកយាមទ្វារបានដេកលក់ក្នុងកំឡុងពេលដែលបូតស្រូវ ពេលនោះជាឱកាសលោកអកាប និងលោកបាណា បានដើរកាត់នាងយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់។⁷បន្ទាប់ពី ពួកគេបានចូលទៅក្នុងដំណាក់ ពួកគេបានវាយប្រហារទ្រង់ ហើយសម្លាប់ទ្រង់ ក្នុងពេលដែលទ្រង់ផ្ទុំលើគ្រែក្នុងបន្ទប់របស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មកពួកគេបានកាត់ព្រះសិរសាទ្រង់ ហើយកាន់យកចេញទៅ ពួកគេធ្វើដំណើរពេញមួយយប់តាមផ្លូវទៅកាន់អាហាបា។

⁸ពួកគេបាននាំយកព្រះសិរសាព្រះបាទអ៊ីសបូសេត ទៅថ្វាយព្រះបាទដាវីឌ នៅក្រុងហេប្រុន ហើយពួកគេទូលព្រះរាជាថា៖ «សូមព្រះករុណាទតចុះ! នេះគឺជាព្រះកេសរបស់អ៊ីសបូសេត បុត្ររបស់ព្រះបាទសូល សត្រូវរបស់ទ្រង់ ដែលតែងតែប៉ុនប៉ងយកជីវិតរបស់ទ្រង់។ ថ្ងៃនេះ ព្រះអម្ចាស់បានសងសឹកចំពោះស្តេចសូល និងរាជវង្សរបស់ស្តេច ថ្វាយព្រះករុណាជាម្ចាស់នៃយើង»។⁹ព្រះបាទដាវីឌ តបទៅកាន់លោកអកាប និងលោកបាណា ជាកូនៗរបស់វីមម៉ូន ជាអ្នកស្រុកបៀតវ៉ុតថា៖ «យើងសូមស្ស្សចក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ ដែលបាននាំយើងចេញពីគ្រប់ទាំងបញ្ហា»។¹⁰នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់នាំដំណឹងមកប្រាប់យើងថា៖ «ទតចុះ! សូល បានចូលទិវង្គតហើយ គេគិតថា គេបាននាំយកដំណឹងល្អមកប្រាប់យើងហើយ ប៉ុន្តែ យើងបានចាប់គេ ហើយសម្លាប់គេនៅស៊ីគឡាក់។

¹¹តើគួរនឹងត្រូវតបស្នងប៉ុន្មាន នៅពេលដែលនរណាម្នាក់បានសម្លាប់មនុស្សដែលគេដេកលើគ្រែក្នុងផ្ទះរបស់គេ តើយើងគួរទាមទារឈាមរបស់គេពីដៃរបស់លោកហើយសម្លាប់លោកឬទេ?»¹²បន្ទាប់មក ព្រះបាទដាវីឌ បានបញ្ជាឲ្យពួកទាហាន ហើយពួកគេក៏បានយកលោកអកាប និងលោកបាណាទៅសម្លាប់ ហើយក៏បានកាត់ដៃ និងជើងរបស់ពួកគេ ទាំងយកទៅចងព្យួរនៅក្បែរបឹងហេប្រុន។ រីឯព្រះសិរសារបស់ព្រះបាទអ៊ីសបូសេតវិញ ពួកគេបានយកទៅបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូររបស់លោកអប៊ីនេរ ក្នុងក្រុងហេប្រុន។

5 ¹កាលនោះកុលសម្ព័ន្ធអ្វីស្រាអែលទាំងអស់បានមករកព្រះបាទដាវីឌ នៅទីក្រុងហេប្រែន ហើយទូលទ្រង់ថា៖ «សូមទតចុះ!
យើងរាល់គ្នាជាសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ដែរ។² កាលពីដើម នៅពេលដែលព្រះបាទសូល គ្រងរាជ្យលើយើង គឺទ្រង់ធ្លាប់ដឹកនាំទ័ពអ្វីស្រាអែលទៅធ្វើសឹក។
ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ទ្រង់ថា៖ អ្នកនឹងឃ្លាលប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយអ្នកនឹងក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំលើអ្វីស្រាអែល»។

³ចាស់ទុំរបស់អ្វីស្រាអែលទាំងអស់បានមករកព្រះរាជានៅក្រុងហេប្រែន ហើយព្រះរាជាបានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយពួកចាស់ទុំទាំងអស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។
រួចពួកគេចាក់ប្រេងអភិសេកព្រះបាទដាវីឌ ជាស្តេចសោយរាជ្យលើពួកគេ។⁴ ពេលដែលព្រះបាទដាវីឌឡើងគ្រងរាជ្យ ទ្រង់មានព្រះជន្មសាមសិបព្រះវស្សា
ហើយទ្រង់សោយរាជ្យបានសែសិបព្រះវស្សា។⁵ ទ្រង់សោយរាជ្យលើកុលសម្ព័ន្ធយូដា នៅក្រុងហេប្រែនអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ និងប្រាំមួយខែ
ហើយសោយរាជ្យលើអ្វីស្រាអែលទាំងមូល ព្រមទាំងកុលសម្ព័ន្ធយូដា នៅក្រុងយេរូសាឡឹម អស់រយៈពេលសាមសិបបីឆ្នាំ។

⁶ព្រះបាទដាវីឌ និងកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គបានចេញទៅវាយយកយេរូសាឡឹម ប្រឆាំងនឹងពួកយេបូស ដែលរស់នៅក្នុងតំបន់នោះ។ ពួកគេទូលព្រះបាទដាវីឌថា៖
«អ្នកឯងមិនអាចចូលមកទីនេះបានទេ គ្រាន់តែមនុស្សខ្វាក់ ហើយនិងជនពិការភិក្ខុច្រើនអ្នកឲ្យត្រឡប់ទៅវិញបានដែរ។
ព្រះបាទដាវីឌមិនអាចចូលក្នុងក្រុងបានទេ»។⁷ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទដាវីឌ វាយយកបានបន្ទាយនៅស៊ីយ៉ូន ដែលសព្វថ្ងៃនេះហៅថា បុរីព្រះបាទដាវីឌ។

⁸ពេលនោះ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ «អ្នកណាដែលឡើងទៅវាយពួកយេបូស ត្រូវឡើងទៅតាមប្រឡាយទឹក ដែលនឹងទៅដល់ពួកខ្វាក់
និងពួកពិការដែលជាសត្រូវរបស់ដាវីឌជាមិនខាន»។ ដូច្នេះហើយបានជាពួកគេនិយាយថា៖ «មនុស្សខ្វាក់
និងជនពិការមិនអាចចូលទៅក្នុងព្រះដំណាក់បានទេ»។⁹ នោះព្រះបាទដាវីឌគង់នៅក្នុងបន្ទាយ ដែលហៅថា បុរីព្រះបាទដាវីឌ។ បន្ទាប់មក
ទ្រង់បានពង្រីកទីក្រុងជុំវិញនោះ គឺចាប់ពីផ្ទៃរាបស្មើទៅខាងក្នុង។¹⁰ ព្រះបាទដាវីឌមានអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ព្រោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល
គង់នៅជាមួយព្រះអង្គ។

¹¹ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម ស្តេចនៃក្រុងទីរ៉ុស បានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យចូលគាល់ព្រះបាទដាវីឌ ទាំងនាំលើតាត្រៅ ជាងសំណង់ និងជាងដាប់ថ្មមកជាមួយផង។
ពួកគេបានសាងសង់ដំណាក់ថ្វាយព្រះបាទដាវីឌ។¹² ទ្រង់ជ្រាបថា ព្រះអម្ចាស់បានតាំងទ្រង់ឡើងឲ្យធ្វើជាស្តេចគ្រងរាជ្យលើអ្វីស្រាអែល
ហើយព្រះអង្គក៏ប្រោសប្រទានឲ្យអាណាចក្ររបស់ស្តេចបានចម្រើនចម្រើនឡើង ដោយព្រះអ្វីស្រាអែល ជាអាស្រ័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹³បន្ទាប់ពី ព្រះបាទដាវីឌបានចាកចេញពីក្រុងហេប្រែន មកគង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទ្រង់បានយកស្រីស្នំ និងមហេសីជាច្រើន ហើយក៏មានបុត្រាបុត្រីជាច្រើន
ដែលបានប្រសូតនៅទីនោះសម្រាប់ព្រះអង្គ។¹⁴ នេះជាព្រះនាមរបស់បុត្រាបុត្រី របស់ព្រះអង្គដែលបានប្រសូតនៅយេរូសាឡឹមដូចជា៖ សាំមូរ សូបាប ណាថាន
សាឡូមូរ¹⁵ យីបហារ អេលីស្ទ នេផេក យ៉ាកា¹⁶ អេលីសាម៉ា អេលាដា និង អេលីផេលេត។

¹⁷នៅពេលដែលពួកគេនាំស្ត្រីបានឮថាព្រះបាទដាវីឌត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងអភិសេកជាស្តេចគ្រងរាជ្យលើអ្វីស្រាអែល
ពួកគេក៏បានធ្វើដំណើរទៅតាមរកព្រះអង្គ។ ខណៈដែលព្រះរាជាឮអំពីដំណឹងនេះ ទ្រង់បានចុះទៅបន្ទាយ។¹⁸ ពួកគេនាំស្ត្រី បានមកដល់
ហើយពួកគេបានបោះជំរំទ័ពរបស់ខ្លួននៅក្នុងជ្រលងភ្នំផែម។

¹⁹ព្រះបាទដាវីឌបានទូលសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ជួយដោយទូលថា៖ «តើគួរឲ្យទូលបង្គំច្បាំងជាមួយនឹងពួកគេនាំស្ត្រីឬ?
តើព្រះអង្គនឹងប្រទានជ័យជម្នះមកទូលបង្គំឬទេ? ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ចូរចេញទៅច្បាំងចុះ!
យើងនឹងឲ្យអ្នកមានជ័យជម្នះលើជនជាតិគេនាំស្ត្រីមិនខាន»។²⁰ ព្រះបាទដាវីឌ ក៏ចេញទៅរហូតដល់ បាល-ពេរ៉ាស៊ីម
ហើយទ្រង់បានវាយពួកគេឲ្យបាក់ទ័ពនៅទីនោះ។ នោះស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យខ្ញុំសត្រូវបាក់ទ័ពនៅចំពោះមុខយើង
ដូចជាទឹកបាក់ទំនប់»។ ដូច្នេះហើយបានជាគេហៅកន្លែងនោះថា បាល-ពេរ៉ាស៊ីម។²¹ នៅពេលដែលបាក់ទ័ព
ពួកគេនាំស្ត្រីបានទុកព្រះរបស់ពួកគេចោលនៅទីនោះ ហើយស្តេចដាវីឌ និងកងទ័ពរបស់ទ្រង់បានប្រមូលយកព្រះទាំងនោះយកទៅបោះចោល។

²²បន្ទាប់មក ពួកគេនាំស្ត្រីបាននាំគ្នាមកបោះជំរំទ័ពនៅក្នុងជ្រលងភ្នំ រេដាអ៊ីម។²³ ព្រះបាទដាវីឌបានទូលសូមជំនួយពីព្រះអម្ចាស់
ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវវាយប្រហារពួកគេចំពីមុខឡើយ! ប៉ុន្តែ ត្រូវដើរវាងពីក្រោយ ហើយវាយពួកគេនៅមុំដើមស្រល់នោះវិញ។

²⁴នៅពេលដែលអ្នកបានឮសន្លឹកដើរនៃការដើរក្បួនដែលមកតាមខ្យល់នៅលើចុងស្រល់មក ត្រូវប្រញាប់ចេញទៅវាយប្រហារដោយពេញកម្លាំងចុះ។
ចូរធ្វើដូច្នេះចុះ ព្រោះព្រះអម្ចាស់នឹងយាងទៅខាងមុខអ្នកដើម្បីវាយប្រហារពួកទាហានគេនាំស្ត្រី»។

²⁵ព្រះបាទដាវីឌបានធ្វើតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ព្រះអង្គ។ ទ្រង់បានសម្លាប់ពួកគេនាំស្ត្រីចាប់តាំងពីក្រុងកេបា រហូតដល់ក្រុងកេស៊ីរ។

6¹ ព្រះបាទដាវីឌបានប្រមូលពលទាហានដ៏ចំណានទាំងប៉ុន្មាននៃកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល មានចំនួនប្រមាណបីម៉ឺននាក់សារជាថ្មី។² ព្រះបាទដាវីឌ និងពលទ័ពដែលនៅជាមួយទ្រង់បានចេញដំណើរពីបាឡា ក្នុងស្រុកយូដា ដើម្បីហែរហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលឧទ្ទិសដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដែលគង់នៅកណ្តាលពួកយេរូសាឡឹម។

³ ពួកគេបានលើកហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ដាក់លើរទេះថ្មីមួយ។ ពួកគេបានដឹកហិបចេញពីផ្ទះលោកអប៊ីណាដាប់ ដែលស្ថិតនៅលើភ្នំ។ លោកអ៊ីសា និងលោកអហ៊ីយ៉ូ ជាកូនរបស់លោកអប៊ីណាដាប់ ជាអ្នកបររទេះថ្មីនោះ។⁴ ពួកគេបានបររទេះដែលមានផ្ទុក ហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើនោះ ចេញពីផ្ទះរបស់លោក អប៊ីណាដាប់ដែលនៅលើកំពូលភ្នំ។⁵ ព្រះបាទដាវីឌ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ មានសេចក្តីអំណរយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបានប្រារព្ធពិធីដោយប្រគល់ឱ្យស្រីមួយនិងឧបករណ៍តន្ត្រីគ្រប់ប្រភេទដែលធ្វើពីឈើខ្លីម ព្រមទាំងពិណ យឹម ស្ពាន និង ឃ្មោះ។

⁶ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើដំណើរទៅមកដល់លានស្រូវរបស់លោកណាតាន គេបានធ្វើឲ្យរទេះផ្ទៀង ពេលនោះលោកអ៊ីសា បានលើកដៃទៅប៉ះ ហើយទប់ហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁷ ពេលនោះព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរិយាធីនិងលោកអ៊ីសាយ៉ាខ្លាំង។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រហារលោកដោយសារអំពើបាបរបស់លោក។ លោកអ៊ីសាបានស្លាប់នៅទីនោះដោយសារបានពាល់ហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁸ ព្រះបាទដាវីឌជ្រួលព្រះទ័យយ៉ាងខ្លាំងដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រហារលោកអ៊ីសា ហើយទ្រង់បានហៅកន្លែងនោះថា ពេរស-អ៊ីសា។ ទីកន្លែងនោះត្រូវគេហៅថា ពេរស-អ៊ីសា រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។⁹ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះបាទដាវីឌខំយន្តាចព្រះអម្ចាស់។ ទ្រង់មានរាជឱង្ការថា៖ «តើធ្វើដូចម្តេច ទើបអាចយកហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់មកឯយើងបាន?»

¹⁰ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌ មិនចង់យកហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចូលទៅក្នុងដំណាក់នៅបូរីព្រះបាទដាវីឌទេ ទ្រង់បានឲ្យគេយកហិបទៅដាក់នៅផ្ទះរបស់លោក អេបេដ អេដូម ជាអ្នកស្រុកកាចរិញ។¹¹ ហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននៅផ្ទះរបស់លោកអេបេដ អេដូម ជាអ្នកស្រុកកាច អស់រយៈពេលបីខែ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរលោក និងគ្រួសារលោកទាំងមូល។

¹² មានគេទូលព្រះបាទដាវីឌថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់គ្រួសារ លោកអេបេដ អេដូម និងអ្វីៗដែលគាត់មាន ដោយសារតែហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់»។ ពេលនោះព្រះបាទដាវីឌ បានធ្វើដំណើរទៅផ្ទះរបស់អេបេដ អេដូមដើម្បីនាំយកហិបទៅកាន់បូរីព្រះបាទដាវីឌដោយអំណរ។

¹³ នៅពេលពួកអ្នកសែងហិបដើរបានប្រាំមួយជំហាន ព្រះបាទដាវីឌ បានយកគោឈ្មោលមួយ និងគោធាត់មួយមកថ្វាយជាយញ្ញបូជា។
¹⁴ ព្រះបាទដាវីឌ បានរំលោភកញ្ចោចថ្វាយព្រះអម្ចាស់ យ៉ាងអស់ពីកម្លាំងរបស់ព្រះអង្គ ដោយស្លៀកតែអេផ្លែ ដែលធ្វើពីក្រណាត់ទេសដកតែប៉ុណ្ណោះ។

¹⁵ ព្រះបាទដាវីឌ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានដង្ហែហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយស្រែកជ័យយោស និងផ្លុំត្រែយ៉ាងលាន់រំពង។
¹⁶ ពេលដែលហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់បានចូលដល់បូរីព្រះបាទដាវីឌ ព្រះនាងមីកាល បុត្រីព្រះបាទសូល បានក្រឡេកមើលតាមបង្អួច។

ព្រះនាងបានឃើញព្រះបាទដាវីឌ កំពុងលោតកញ្ចោច និងរំលោភនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ពេលនោះព្រះនាងបានមើលងាយស្តេចនៅក្នុងចិត្តរបស់នាង។
¹⁷ ពួកគេបាននាំយកហិបទៅតម្កល់នៅទីកន្លែងដែលបានរៀបចំ គឺនៅកណ្តាលព្រះដំណាក់ដែលព្រះបាទដាវីឌ បានបម្រុងទុក។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទដាវីឌបានថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

¹⁸ ពេលដែលទ្រង់បញ្ចប់ការថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីភាព ទ្រង់បានឲ្យពរដល់ប្រជាជនទាំងអស់ក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។¹⁹ បន្ទាប់មក ទ្រង់បានប្រទានអាហារដល់មនុស្សទាំងអស់ ទាំងប្រុស ទាំងស្រី គឺម្នាក់ទទួលបាននំប៉័ងមួយដុំ សាច់មួយដុំ និងនំដំណាប់លមើមួយដុំ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានចាកចេញ និងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ពួករៀងៗខ្លួន។

²⁰ បន្ទាប់មក ព្រះបាទដាវីឌ បានត្រឡប់ទៅព្រះដំណាក់វិញ ដើម្បីប្រទានពរដល់រាជវង្ស។ ព្រះនាងមីកាល បុត្រីស្តេចសូល បានចេញមកជួបព្រះបាទដាវីឌ ហើយទូលថា៖ «ថ្ងៃនេះ ស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែលរុងរឿងណាស់ហ្ន៎! ដែលបានបង្ហាញខ្លួនទទេរបស់ព្រះអង្គនៅចំពោះភ្នែកពួករាជបម្រើទាំងប្រុសទាំងស្រី ដូចជាមនុស្សលោម្នាក់ ដែលមិនខ្មាស់អៀនដែលខ្លួនគ្មានសម្លៀកបំពាក់!»

²¹ ព្រះបាទដាវីឌក៏មានរាជឱង្ការតបទៅនាងវិញថា៖ «យើងបានធ្វើការនោះ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីថ្វាយព្រះកិត្តិយសដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានជ្រើសរើសយើងជំនួសឪពុករបស់នាង និងលើពួកញាតិរបស់នាង ព្រះអម្ចាស់ដែលបានតាំងយើងឲ្យដឹកនាំលើប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ គឺលើអ៊ីស្រាអែល។»²² យើងនឹងដាក់ខ្លួនរបស់យើងឲ្យថោកជាងនេះទៅទៀត ទោះបីយើងនឹងអាម៉ាស់មុខក្នុងភ្នែករបស់យើង។ ប៉ុន្តែ យើងនឹងបានទទួលការលើកតម្កើងដោយពួកបម្រើស្រីៗដែលនាងបាននិយាយអំបាញ់មិញនេះ»។²³ ព្រះនាងមីកាល បុត្រីព្រះបាទសូល គ្មានបុត្រឡើយរហូតដល់ថ្ងៃដែលព្រះនាងស្លាប់។

7 ¹ការនេះបានកើតឡើង បន្ទាប់ពីស្តេចសាងសង់រាជវាំងរបស់ទ្រង់រួចរាល់និងបន្ទាប់ពី ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យទ្រង់បានសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្ត រួចផុតពីខ្មាំងសត្រូវគ្រប់ទិសទី² ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការមកកាន់ព្យាករណ៍ណាម្នាក់ថា៖ «សូមលោកពិចារណាចុះ! យើងបានរស់នៅក្នុងដំណាក់ដែលធ្វើឲ្យលើសពីមុនតម្លៃ ចំណែកឯហឺបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្ថិតនៅក្នុងព្រះពន្លាដែលធ្វើពីក្រណាត់នៅឡើយ»។

³ព្យាករណ៍ណាម្នាក់តបថា៖ «ការអ្វីដែលព្រះករុណាសព្វព្រះវិញ្ញាណនឹងធ្វើ ចូរធ្វើចុះ! ព្រោះព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយព្រះករុណាហើយ»។⁴ប៉ុន្តែ នៅយប់នោះ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលមកព្យាករណ៍ណាម្នាក់ដោយបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅហើយប្រាប់ដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងថា នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល៖ តើអ្នកនឹងសាងសង់ដំណាក់ឲ្យយើងនៅឬ?

⁶យើងមិនបានរស់នៅក្នុងដំណាក់ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងបាននាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ចេញពីស្រុកអេស៊ីបមករហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ជំនួសមកវិញគឺយើងបានធ្វើដំណើរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ ហើយក៏ស្នាក់នៅក្នុងត្រសាល និងក្នុងពន្លា។

⁷គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ដែលយើងបានធ្វើដំណើរទៅ ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល យើងមិនដែលបង្គាប់មេដឹកនាំរបស់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលណាម្នាក់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនសង់ដំណាក់ពីលើដីមានតម្លៃឲ្យយើងនៅ?»

⁸ឥឡូវនេះ ចូរប្រាប់ដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើងថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូល៖ «យើងបានយកអ្នកចេញពីវាលស្មៅមក គឺចេញពីភាពជាគង្វាលចៀម ដើម្បីឲ្យធ្វើជាមេដឹកនាំលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកស្រ្តបស់យើង។⁹យើងបានទៅជាមួយអ្នកគ្រប់កន្លែងដែលអ្នកទៅ។ យើងបានបណ្តេញខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកចេញពីមុខរបស់អ្នក។ ឥឡូវនេះ យើងក៏បានធ្វើឲ្យអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ ដូចជាអ្នកធំនៅលើផែនដី។¹⁰យើងបានកំណត់ទីកន្លែងសម្រាប់រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់យើង ហើយយើងបានដាក់ពួកគេនៅកន្លែងនោះ ដូច្នេះ ពួកគេអាចរស់នៅកន្លែងរបស់ពួកគេ ហើយក៏មិនមានអ្នកណាខ្វាន់ពួកគេទៀតដែរ។ ក៏នឹងមិនមានជាតិសាសន៍ទូទ្វារណាមកជិះជាន់សង្កត់សង្កិនពួកគេ ដូចពីមុនទៀតដែរ។¹¹ដូចនៅក្រៅដែលយើងបានតែងតាំងពួកចៅហ្វាយអោយដឹកនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់យើង។ ឥឡូវនេះ យើងឲ្យអ្នកបានសុខសាន្ត រួចផុតពីខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក។ ជាងនេះ យើងព្រះអម្ចាស់ ធ្វើឲ្យអ្នកមានពូជពង្សមួយផង។

¹²ពេលដែលអ្នកលាចាកលោកនេះទៅ អ្នកនឹងបានទៅជួបជុំជាមួយដួនតារបស់អ្នក យើងនឹងធ្វើអោយមានម្នាក់ គឺពូជពង្សដែលចេញពីសាច់ឈាមរបស់អ្នកផ្ទាល់ឡើងស្ទងរាជ្យ ហើយយើងនឹងពង្រឹងរាជ្យរបស់គេ។

¹³គឺគេនោះហើយដែលនឹងសង់ដំណាក់សម្រាប់នាមរបស់យើង យើងនឹងពង្រឹងបល្ល័ង្ករបស់គេ អោយនៅស្ថិតស្ថេររហូតទៅ។¹⁴យើងនឹងធ្វើជាឪពុករបស់គេ ហើយគេជាកូនរបស់យើង។ បើគេប្រព្រឹត្តអ្វីខុស យើងនឹងវាយប្រដៅគេដោយរំពាត់ ដូចជាមនុស្សលោកគេវាយប្រដៅកូនរបស់គេ។

¹⁵ប៉ុន្តែ សម្ព័ន្ធមេត្រីនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់យើង យើងនឹងមិនដកចេញ ដូចដែលយើងបានដកចេញសូល អ្នកដែលយើងបានដកចេញពីមុខរបស់អ្នកនោះទេ។¹⁶ពូជពង្ស និងរាជសម្បត្តិរបស់អ្នក នឹងស្ថិតស្ថេររហូតទៅ។ រាជបល្ល័ង្ករបស់អ្នកនឹងរឹងមាំរហូតទៅដែរ»។¹⁷ព្យាករណ៍ណាម្នាក់បានទូលថ្វាយព្រះបាទដាវីឌនូវសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកនៅក្នុងសុបិន្តនោះ។

¹⁸ព្រះបាទដាវីឌបានយាងទៅគង់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលទ្រង់ថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! តើទូលបង្គំនេះជាអ្នកណា ហើយគ្រួសាររបស់ទូលបង្គំជាអ្វី បានជាព្រះអង្គនាំទូលបង្គំរាល់គ្នាមកដល់ចំនុចនេះ?»¹⁹ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់អើយ នេះគឺជាកិច្ចការដ៏តូចសម្រាប់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះអង្គបានរៀបរាប់ពីគ្រួសារនៃអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ អំពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដែលនឹងកើតឡើង ហើយក៏បានបង្ហាញទូលបង្គំអំពីជំនាន់ក្រោយរបស់ទូលបង្គំ!

²⁰ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! តើមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលទូលបង្គំ ដាវីឌ អាចទូលថ្វាយដល់ទ្រង់បាន? គឺទ្រង់បានជ្រាបគ្រប់សព្វពីអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

²¹ព្រះអង្គបានសម្តែងកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះអង្គបានសម្រេចចំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

²²ព្រះអម្ចាស់អើយ! ព្រះអង្គពិតជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ មិនមានអ្នកណាម្នាក់អាចដូចទ្រង់ទេ ហើយក៏គ្មានព្រះណាប្រៀបធៀបនឹងទ្រង់បានឡើយ តាមដែលយើងធ្លាប់បានឮគេតំណាលមកនោះ។²³តើជាតិសាសន៍ណាដូចជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គនោះ គឺប្រជាជាតិមួយនៅលើផែនដី ដែលទ្រង់បានយាងទៅសង្គ្រោះគេ មកធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នោះ? គឺព្រះអង្គបានធ្វើកិច្ចការទាំងនោះ ដូច្នេះ ពួកគេបានមកជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យពួកគេមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះទៀតផង ហើយទ្រង់ក៏បានធ្វើការដ៏អស្ចារ្យ និងគួរឲ្យស្វែងខ្លាចនៅក្នុងទឹកដីរបស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គបានបណ្តេញជាតិសាសន៍នានាព្រមទាំងព្រះរបស់ពួកគេ ចេញពីមុខប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានរំដោះពីស្រុកអេស៊ីបមក។

²⁴ព្រះអម្ចាស់អើយ! ព្រះអង្គបានពង្រឹងអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យគេធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គរហូតទៅ ហើយព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់ ក្លាយជាព្រះរបស់ពួកគេ។

²⁵បពិត្រព្រះអម្ចាស់ ដ៏ជាព្រះអើយ! សូមឲ្យព្រះបន្ទូលសន្យា ដែលទ្រង់បានសន្យាជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ និងគ្រួសាររបស់គេបានរឹងមាំរហូតទៅ សូមទ្រង់សម្រេចតាមព្រះបន្ទូលសន្យានេះផង។²⁶សូមឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់បានខ្ពង់ខ្ពស់ជាតិច្ច ដូច្នេះ មនុស្សម្នានឹងពោលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលគឺជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល» នៅពេលដែលពូជពង្សរបស់ទូលបង្គំ ដាវីឌ អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ បានស្ថិតស្ថេរនៅចំពោះព្រះអង្គ រហូតទៅ។

²⁷បពិត្រព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ! ទ្រង់បានប្រទានឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដឹងថា ទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យមានពូជពង្សរបស់ទូលបង្គំឡើងគ្រងរាជបន្តពីទូលបង្គំ។ ដូច្នេះហើយទូលបង្គំ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ មានចិត្តក្លាហានអធិស្ឋានពាក្យនេះថ្វាយដល់ទ្រង់។²⁸ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់គឺជាព្រះ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺសុទ្ធតែពិត ហើយព្រះអង្គក៏នឹងសម្រេចពាក្យសន្យានេះសម្រាប់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។²⁹ឥឡូវនេះ សូមព្រះអង្គប្រទានពរដល់ពូជពង្សរបស់ទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យបានស្ថិតស្ថេរនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គរហូតរៀងទៅ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ស្របតាមព្រះបន្ទូលទាំងអស់នេះ ពូជពង្សរបស់ទូលបង្គំនឹងទទួលព្រះពរអស់កល្បជានិច្ច»។

8 ¹គ្រានោះព្រះបាទដាវីឌ ត្រឡប់ពីវាយពួកសាសន៍គីលីស្ទីន ហើយទ្រង់បានយកជ័យជម្នះលើពួកគេ។ ព្រះបាទដាវីឌដណ្តើមបានក្រុងកាច និងភូមិនានាដែលស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ជនជាតិគីលីស្ទីន។

²ហើយទ្រង់ក៏បានវាយឈ្នះជនជាតិម៉ូអាប ទ្រង់បានសម្លាប់ពួកគេដោយឲ្យពួកគេដេកលើដី ជាបីខែ។ គឺពីរភាគបីត្រូវសម្លាប់ និងមួយភាគបីទុកឲ្យនៅរស់។ ដូច្នេះជនជាតិម៉ូអាបក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយចាប់ផ្តើមបង់សួយសារអាករទៅទ្រង់។

³ព្រះបាទដាវីឌ ក៏វាយឈ្នះហាដាដេស៊ីរ បុត្ររបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ ស្តេចក្រុងសូបា ក្នុងអំឡុងពេលដែលព្រះបាទហាដាដេស៊ីរកំពុងតែកាន់កាប់តំបន់នេត្តេអ៊ីប្រាតឡើងវិញ។⁴ព្រះបាទដាវីឌចាប់បានទ័ពសេះរបស់ទ្រង់ចំនួន មួយពាន់ប្រាំពីររយ និងទ័ពថ្មើរជើងពីរម៉ឺននាក់។ ទ្រង់បានកាត់សសៃកែងជើងសេះទាំងអស់ ដោយទុកតែមួយរយក្បាលប៉ុណ្ណោះ។

⁵នៅពេលនោះជនជាតិស៊ីរីនៅក្នុងដាម៉ាសបានមកជួយព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ បុត្រព្រះបាទសូបា ព្រះបាទដាវីឌសម្លាប់ពួកគេចំនួនពីរម៉ឺននាក់។

⁶ព្រះបាទដាវីឌបានដាក់ទេសាភិបាល ឲ្យត្រួតត្រាលើស្រុកស៊ីរី នៅក្នុងដាម៉ាស ហើយជនជាតិស៊ីរីបានធ្លាក់ជាចំណុះព្រះបាទដាវីឌ

ហើយត្រូវនាំសួយសារអាករថ្វាយទ្រង់ផង។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានជ័យជម្នះអឲ្យព្រះបាទដាវីឌ នៅគ្រប់កន្លែងដែលស្តេចទៅ។

⁷ព្រះបាទដាវីឌរឹបអូសយកខែលមាស ពីពួកបរិវាររបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ ហើយនាំរបស់ទាំងនោះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁸ព្រះបាទដាវីឌក៏រឹបអូសយកលង្ហិនយ៉ាងច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ពីក្រុងបេថាស និងក្រុងហេរូថាយ។

⁹កាលនោះ ព្រះបាទថូអ៊ី ជាស្តេចនៃស្រុកហាម៉ាស

បានឮថាព្រះបាទដាវីឌបានវាយឈ្នះកងទ័ពទាំងមូលរបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ¹⁰ នោះទ្រង់ក៏ចាត់ព្រះបាទហាដូរ៉ាម

បុត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យមកចូលគាល់ព្រះបាទដាវីឌ ដើម្បីអបអរសាទរចំពោះជ័យជម្នះរបស់ទ្រង់

ព្រោះព្រះបាទដាវីឌបានវាយឈ្នះកងទ័ពទាំងមូលរបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ និងព្រះបាទហាដាដេស៊ីរផង ក៏ដោយសារព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ

ធ្វើសឹកសង្គ្រាមជាមួយព្រះបាទថូអ៊ី។ ព្រះបាទហាដូរ៉ាមបាននាំទៅជាមួយទ្រង់នូវតុដែលធ្វើពីប្រាក់ មាស និងលង្ហិន។

¹¹ព្រះបាទដាវីឌបានយករបស់ទាំងនោះទៅថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាមួយគ្នានោះ ស្តេចថ្វាយប្រាក់ មាស

ដែលបានពីជាតិសាសន៍នានាដែលបានពីការវាយឈ្នះពី¹² ជនជាតិស៊ីរី ជនជាតិម៉ូអាប ពីប្រជាជនអាំម៉ូន ពីពួកគីលីស្ទីន និង ពួកអាម៉ាឡេក

រួមគ្នាជាមួយនឹងជ័យភ័ណ្ឌដែលរឹបអូសបានពីព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ បុត្រព្រះបាទហេហូប ជាស្តេចស្រុកសូបា។

¹³ព្រះភិក្ខុនារមរបស់ព្រះបាទដាវីឌកាន់តែលឿនឡើងថែមទៀត នៅពេលដែលទ្រង់ត្រឡប់ពីច្បាំងឈ្នះជនជាតិស៊ីរី នៅជ្រលងភ្នំអំបិលវិញ

ជាមួយកងទ័ពរបស់ពួកគេប្រាំបីពាន់នាក់។¹⁴ទ្រង់បានដាក់ទេសាភិបាលត្រួតត្រាលើស្រុកអេដុមទាំងមូល

ហើយជនជាតិអេដុមទាំងអស់មកជាចំណុះរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យស្តេចដាវីឌមានជ័យជម្នះគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់ទៅ។

¹⁵ព្រះបាទដាវីឌសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ហើយទ្រង់គ្រប់គ្រងលើប្រជាជនដោយសុច្ឆន្ទៈនិងទៀងត្រង់។¹⁶លោកយ៉ូអាប កូនរបស់អ្នកស្រីសេរូយ៉ា

មានមុខងារជាមេបញ្ជាការកងទ័ព ហើយលោកយេហូសាផាត កូនរបស់លោកអហ៊ីលូដ ជាអ្នកនាំព្រះរាជសាររបស់ស្តេច។¹⁷លោកសាដុក

កូនរបស់លោកអហ៊ីលូដ និងលោកអហ៊ីមេឡែក កូនរបស់លោកអបៀថើរ មានមុខងារជាបូជាចារ្យ ចំណែកលោកសេរ៉ាយ៉ា ជាលេខាធិការ។

¹⁸លោកបេណាយ៉ាជាកូនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា ជាមេបញ្ជាការលើក្រុមកេរធីម និង ក្រុមពេលលេធីម ហើយចំណែកបុត្រាទាំងឡាយរបស់ព្រះបាទដាវីឌ មានមុខងារជាមេក្រុមលើអ្នកណែនាំរបស់ព្រះមហាក្សត្រ។

9^១ ព្រះបាទជាវីរមានរាជឱង្ការថា៖ «តើមាននរណាម្នាក់ក្នុងញាតិវង្សរបស់ព្រះបាទសូល ដែលនៅរស់រានមានជីវិត ដែលយើងអាចសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះគេ ដោយយល់ដល់សម្តេចយ៉ូណាថានឬទេ?»^២ កាលនោះគេបាននាំបុរសម្នាក់មកជួបព្រះរាជា គឺអ្នកបម្រើម្នាក់ក្នុងញាតិវង្សរបស់ព្រះបាទជាវីរដែលមានឈ្មោះថា ស៊ីបា។ ព្រះបាទជាវីរមានរាជឱង្ការសួរគាត់ថា៖ «តើអ្នកឬជាស៊ីបា?» គាត់ទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រ! គឺទូលបង្គំនេះហើយ»។

^៣ នោះ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «តើក្នុងវង្សញាតិរបស់ព្រះបាទសូល មិនមានអ្នកណាម្នាក់នៅមានជីវិត ដែលយើងអាចសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះគេបានឬទេ?» លោកស៊ីបាទូលទៅស្តេចវិញថា៖ «សម្តេចយ៉ូណាថាន់ នៅមានបុត្រាមួយអង្គ ដែលពិការជើង»។^៤ ព្រះរាជាសួរលោកថា៖ «តើគេនៅឯណា?» លោកស៊ីបាទូលថា៖ គឺលោកស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកម៉ាកៀរ ជាភូមិស្រុករបស់លោកអមាស ក្នុងក្រុងឡូដេបា»។

^៥ នោះព្រះបាទជាវីរបានចាត់គេឲ្យទៅរកគាត់ និងនាំពីផ្ទះរបស់លោកម៉ាកៀរ ជាភូមិស្រុករបស់អមាស ពីក្រុងឡូដេបាមក។^៦ សម្តេចមេភីបូសែត ជាបុត្ររបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន់ និងជាចៅរបស់ព្រះបាទសូល បានចូលគាល់ព្រះបាទជាវីរ លោកបានឱនចុះក្រាបមុខដល់ដីថ្វាយបង្គំស្តេច។ ព្រះបាទជាវីរមានរាជឱង្ការសួរថា៖ «តើអ្នកឬជាមេភីបូសែត?» លោកទូលថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា!»

^៧ ព្រះបាទជាវីរមានរាជឱង្ការថា៖ «កុំភ័យខ្លាចយើងធ្វើអ្វី យើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដោយសប្បុរស ដោយយល់ដល់សម្តេចយ៉ូណាថាន់ ជាបិតារបស់អ្នក ហើយយើងនឹងប្រគល់ដីធ្លីទាំងប៉ុន្មានដែលជារបស់ព្រះបាទសូល ជាជីតារបស់អ្នកឲ្យទៅអ្នកវិញ»

នោះអ្នកនឹងបរិភោគរួមគ្នាជាមួយយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃរហូតទៅ»។^៨ សម្តេចមេភីបូសែតក្រាបថ្វាយបង្គំ ហើយទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! តើទូលបង្គំនេះមានឋានៈជាអ្វី ដែលព្រះករុណាយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយ ទូលបង្គំប្រៀបបាននឹងឆ្កែងាបមួយក្បាលតែប៉ុណ្ណោះ?»

^៩ ពេលនោះ ស្តេចបានត្រាស់ហៅលោកស៊ីបា ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសូលមក ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ គ្រប់ទាំងអ្វីៗទាំងអស់ ដែលជាសម្បត្តិរបស់ព្រះបាទសូលនិងញាតិរបស់ទ្រង់ យើងបានប្រគល់ឲ្យទៅចៅរបស់ចៅហ្វាយរបស់លោកហើយ។

^{១០} លោកនិងកូនចៅរបស់លោកព្រមទាំងអ្នកបម្រើរបស់លោកត្រូវនាំគ្នាធ្វើស្រែចំការនោះឲ្យលោក ហើយប្រមូលភោគផលទុកសម្រាប់គាត់ ដូច្នេះ ចៅហ្វាយរបស់លោកនឹងមានអាហារសម្រាប់បរិភោគ។ សម្រាប់សម្តេចមេភីបូសែត

ចៅហ្វាយរបស់លោកត្រូវបរិភោគរួមគ្នាជាមួយយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ»។ លោកស៊ីបាមានកូនប្រុសចំនួនដប់ប្រាំនាក់ និងអ្នកបម្រើម្ភៃនាក់។

^{១១} នោះគាត់ទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ នឹងប្រព្រឹត្តតាមបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះករុណាបង្គាប់មកទូលបង្គំ។ ស្តេចបន្ថែមទៀតថា៖ «ឯមេភីបូសែតដែលនឹងត្រូវបរិភោគរួមគ្នាជាមួយយើងរាល់ថ្ងៃ គឺដូចជាបុត្រាមួយអង្គរបស់ព្រះរាជាដែរ»។

^{១២} លោកមេភីបូសែតមានកូនប្រុសម្នាក់ ឈ្មោះមីកា។ មនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកស៊ីបា សុទ្ធតែជាអ្នកបម្រើរបស់លោកមេភីបូសែត។

^{១៣} លោកមេភីបូសែតបានស្នាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយលោកតែងតែរួមគ្នាអាហារជាមួយស្តេច ជើងរបស់សម្តេចមេភីបូសែតទាំងពីរគឺពិការ។

10 ¹ក្រោយបន្តិចមក ស្តេចនៃជនជាតិអាំម៉ូនបានចូលទិវង្គត ហើយបុត្ររបស់ទ្រង់ព្រះនាមហានូន បានគ្រងរាជ្យបន្ត។²ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖
«យើងនឹងសម្តែងសេចក្តីសប្បុរស ចំពោះហានូន ជាភូនរបស់ណាហាស ដូចជាបិតាទ្រង់ធ្លាប់បានសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះយើង»។ ដូច្នេះ
ព្រះបាទដាវីឌ បានចាត់រាជទូតរបស់ទ្រង់ទៅជួយសម្រាលទុក្ខរបស់ទ្រង់ដោយ បិតារបស់ទ្រង់បានសុគត។ ពួកវាជនូតបានចូលទៅក្នុងទឹកដីរបស់ពួកអាំម៉ូន។
³ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់សាសន៍អាំម៉ូន បានទូលទៅហានូន ជាចៅហ្វាយរបស់ពួកគេថា៖ «តើទ្រង់ពិតជាជឿថា ស្តេចដាវីឌចង់លើកតម្កើងបិតាទ្រង់
ដោយចាត់រាជទូតមកសម្រាលទុក្ខទ្រង់ឬ? តើដាវីឌ មិនមែនបញ្ជូនទូតរបស់គេមកដើម្បីអង្កេត ស៊ើបមើលទីក្រុង ក្នុងគោលបំណងវាយដណ្តើមទីក្រុងទេឬ?»

⁴ដូច្នេះ លោកហានូនបានចាប់ពួកវាជនូតរបស់ស្តេចដាវីឌ កោរពុកចង្ការរបស់ពួកគេមួយចំហៀង និងកាត់សម្លៀកបំពាក់ពួកគេផ្តាច់ត្រឹមតូច
រួចលែងពួកគេទៅ។⁵នៅពេលដែលពួកគេទូលរឿងនេះដល់ព្រះបាទដាវីឌ ទ្រង់បានចាត់មនុស្សឲ្យទៅទទួលពួកគេ ព្រោះពួកគេមានសេចក្តីអៀនខ្មាស់ជាខ្លាំង។
ស្តេចបានបង្គាប់មកថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាស្នាក់នៅក្រុងយេរិទ្ធ រហូតដល់ពួកចង្ការរបស់អ្នករាល់គ្នាបានដុះឡើងវិញ រួចចាំត្រឡប់មកវិញ»។

⁶កាលពួកជនជាតិអាំម៉ូន ឃើញថាពួកគេបានទៅជាទីគួរស្តាប់ខ្លឹមរបស់ស្តេចដាវីឌហើយនោះ ជនជាតិអាំម៉ូន បានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅជួលជនជាតិស៊ីរី ពីក្រុង
បេត អហូប និងក្រុងសូបា បានទ័ពថ្មើរជើងចំនួនពីរម៉ឺននាក់ កងទ័ពរបស់ស្តេចម៉ាកា ចំនួនមួយពាន់នាក់។⁷ពេលដែលព្រះបាទដាវីឌ បានឮដំណឹងនេះ
ទ្រង់បានចាត់លោកយ៉ូអាប និងកងទ័ពទាំងអស់។⁸ពួកសាសន៍អាំម៉ូន បានចេញមកបោះទីតាំងទ័ព នៅច្រកចូលទីក្រុងរបស់ពួកគេ
ដែលពេលនោះទ័ពថ្មើរជើងស៊ីរី នៃសូបា និង អហូប និងម៉ាកា បានចេញមកក្រៀមខ្លួននៅតាមទិវាល។

⁹ពេលដែលលោកយ៉ូអាបបានឃើញថា លោកត្រូវប្រឈមមុខច្បាំងតទល់ទាំងពីរមុខព្រួញដូច្នេះ
លោកក៏បានជ្រើសរើសពួកទាហានដែលជំនាញបំផុតពីកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល ហើយរៀបចំពួកគេជាក្បួនទ័ពចេញទៅតទល់នឹងកងទ័ពស៊ីរី។

¹⁰រីឯពួកទាហានដែលនៅសល់ លោកបានប្រគល់ទៅក្នុងការដឹកនាំរបស់លោកអប៊ីសាយ ប្អូនប្រុសរបស់លោក ចេញទៅតទល់នឹងជនជាតិអាំម៉ូន។

¹¹លោកយ៉ូអាបមានប្រសាសន៍ទៅ លោកអប៊ីសាយ ជាប្អូនថា៖ «ប្រសិនបើជនជាតិស៊ីរីមានកម្លាំងខ្លាំងជាងបង នោះប្អូន លោកអប៊ីសាយត្រូវទៅជួយបងផង។
ផ្ទុយទៅវិញជនជាតិអាំម៉ូន ខ្លាំងជាងបង នោះបងនឹងទៅជួយបង»។¹²ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានប្រយុទ្ធ ដើម្បីប្រជារាស្ត្ររបស់យើង
នឹងទីក្រុងរបស់ព្រះនៃយើង សូមព្រះអម្ចាស់សម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គចុះ»។

¹³ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប និងពលទាហានរបស់លោក បានចេញទៅប្រយុទ្ធជាមួយជនជាតិស៊ីរី គឺអ្នកដែលបានបាក់ទ័ពរត់នៅខាងមុខពលទ័ពអ៊ីស្រាអែល។

¹⁴នៅពេលដែលកងទ័ពជនជាតិអាំម៉ូនឃើញថាកងទ័ពស៊ីរី បាក់ទ័ពដូច្នេះ ពួកគេក៏រត់ចេញពីមុខលោកអប៊ីសាយ ត្រឡប់ចូលទៅក្នុងទីក្រុងវិញ។

លោកយ៉ូអាបក៏បានត្រឡប់ពីវាយប្រហារជនជាតិអាំម៉ូន ហើយត្រឡប់ទៅក្រុងយេរិទ្ធសាឡើងវិញ។

¹⁵ពេលដែលពួកស៊ីរីឃើញថាពួកគេចាប់ផ្តើមចាញ់ដៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នោះពួកគេក៏ប្រមូលផ្តុំគ្នាឡើងវិញ។¹⁶ពេលនោះ

ព្រះបាទហាដាសេស៊ីបានចាត់គេឲ្យទៅប្រមូលពលទ័ពស៊ីរីដែលនៅឯនាយទន្លេអ៊ីប្រាតមកជួយ។ ពួកគេបានមកដល់ហេឡាម ដែលមានលោកសូបាក់
ជាមេបញ្ជាការកងទ័ពលើពលទាហានរបស់ព្រះបាទហាដាសេស៊ី ជាមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ។

¹⁷មានគេនាំដំណឹងនេះមកទូលព្រះបាទដាវីឌ ទ្រង់ក៏បានប្រមូលកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយបានទៅដល់ហេឡាម។

ពួកស៊ីរីបានរៀបចំទ័ពប្រឈមមុខជាមួយនឹងទាហានរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយវាយប្រហារទ្រង់។¹⁸កងទ័ពស៊ីរី បានបាក់ទ័ពរត់នៅមុខទ័ពអ៊ីស្រាអែល។

ព្រះបាទដាវីឌ សម្លាប់ទាហានបរាជ័យនោះអស់ប្រាំពីររយនាក់ និងពលទ័ពសេះអស់បួនម៉ឺននាក់។

លោកសូបាក់ជាមេបញ្ជាការរបស់ពួកគេក៏ស្លាប់នៅទីនោះដែរ។¹⁹ពេលដែលស្តេចទាំងឡាយដែលជាចំនុះរបស់ព្រះបាទហាដាសេស៊ី

ឃើញថាពួកគេចាញ់កងទ័ពអ៊ីស្រាអែលដូច្នេះ ពួកគេក៏បែរមកចុះសន្តិសញ្ញាសន្តិភាពជាមួយអ៊ីស្រាអែល ហើយចុះចូលជាមួយនឹងស្តេច។

11 ¹នៅរដូវស្លឹកឈើលាស់ ជារដូវកាលដែលស្តេចទាំងឡាយទទួលបានឆ្នើសង្គ្រាម នោះព្រះបាទជ័របានចាត់លោកយ៉ូអាប ជាមេទ័ពរបស់ទ្រង់ និងពួកកងទ័ពរបស់អ៊ីស្រាអែលឲ្យចេញទៅ។ ពួកគេបានកម្ទេចកងទ័ពអ៊ីម៉ូន និងបានឡោមព័ទ្ធក្រុងរ៉ាបាត។ ចំណែកព្រះបាទជ័រ ទ្រង់គង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

²មានថ្ងៃមួយ នៅពេលរសៀល ព្រះបាទជ័របានត្រឡប់ទៅក្រុងបន្តិច ហើយស្តេចបានយាងកំសាន្តតាមថែវដែលនៅជាន់ខាងលើព្រះដំណាក់។ ទ្រង់បានឮឃើញនារីម្នាក់ដែលកំពុងងូតទឹក ស្ត្រីម្នាក់នោះមានរូបឆោមស្អាតណាស់ស្រស់ស្អាតស្តេចបានចាត់គេឲ្យទៅស៊ើបសួរអំពីស្ត្រីនោះ។ មានគេនិយាយថា៖ «តើនេះមិនមែនជាបេតសេបា ជាកូនស្រីរបស់លោក អេលី ជាភរិយារបស់លោកអ្វី ជាជនជាតិហេតនោះទេឬ?»

⁴ព្រះបាទជ័របានចាត់គេឲ្យនាំនាងមក នាងបានចូលគាល់ស្តេច ហើយស្តេចបានរួមដំណេកជាមួយនាង (គឺនាងមិនមែនជាបេតសេបា ជាកូនស្រីរបស់លោកអ្វី ជាជនជាតិហេតមកជួបយើង)។ បន្ទាប់មក នាងបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់នាងវិញ។⁵នាងបេតសេបាដឹងថាមានទម្ងន់ ហើយនាងក៏ចាត់មនុស្សឲ្យទៅទូលព្រះបាទជ័រ ថា៖ «ខ្ញុំមានទម្ងន់ហើយ»។

⁶នោះ ព្រះបាទជ័របានរាជឱង្ការបញ្ជាទៅលោកយ៉ូអាបថា៖ «ចូរបញ្ជូនអ្វី ជាជនជាតិហេតមកជួបយើង»។

ដូច្នេះលោកយ៉ូអាបបានចាត់លោកអ្វីមកជាព្រះបាទជ័រ។⁷នៅពេលដែលលោកអ្វី មកដល់ ព្រះបាទជ័របានសួរសុខទុក្ខរបស់លោកយ៉ូអាប អំពីពួកពលទាហាន ហើយនិងសភាពការណ៍សង្គ្រាម តើយ៉ាងណាទៅហើយ។⁸ព្រះបាទជ័រ ក៏មានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកអ្វីថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោក ហើយសម្អាតជើងរបស់លោកចុះ»។ ដូច្នេះ លោកអ្វីក៏ចាកចេញពីព្រះរាជវាំងទៅ ហើយបន្ទាប់ពីលោកចាកចេញទៅ ស្តេចបានធ្វើអំណោយទៅឲ្យលោក។

⁹ប៉ុន្តែ លោកអ្វីមិនបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោកនោះទេ គឺលោកបានសម្រាន្តនៅមាត់ទ្វារចូលព្រះរាជវាំងរបស់ស្តេចជាមួយនឹងអ្នកបម្រើទាំងអស់របស់ចៅហ្វាយរបស់លោក។

¹⁰ពេលនោះមានគេទូលរឿងនេះដល់ព្រះបាទជ័រថា៖ «លោកអ្វីមិនបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោកនោះទេ»។ ព្រះបាទជ័រសួរលោកអ្វីថា៖ «តើអ្នកបានធ្វើអ្វី? តើហេតុអ្វីបានជាលោកមិនត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោក?»¹¹នោះលោកអ្វីទូលស្តេចថា៖ «ហើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងពលទាហានអ៊ីស្រាអែល ព្រមទាំងយូដា ពួកគេស្នាក់នៅក្នុងត្រសាលានៅឡើយ ហើយចៅហ្វាយរបស់ទូលបង្គំលោកយ៉ូអាប និងអ្នកបម្រើរបស់លោកទាំងអស់ក៏សម្រាកនៅទីវាល។ តើនឹងឲ្យទូលបង្គំចូលទៅក្នុងផ្ទះ ស៊ីផឹក ហើយដេកជាមួយភរិយារបស់ទូលបង្គំយ៉ាងដូចម្តេចបាន? ទូលបង្គំសូមស្ងៀមថា ដរាបណាព្រះករុណានៅមានព្រះជន្មគង់នៅ ទូលបង្គំនឹងមិនធ្វើដូច្នេះជាដាច់ខាត។

¹²ព្រះបាទជ័រមានរាជឱង្ការមកលោកអ្វីថា៖ «ថ្ងៃនេះសូមលោកស្នាក់នៅទីនេះចុះ ហើយថ្ងៃស្អែកសឹមចេញដំណើរទៅ»។ ដូច្នេះ លោកក៏ស្នាក់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមក្នុងថ្ងៃនោះនឹងថ្ងៃបន្ទាប់។¹³នៅពេលដែលព្រះបាទជ័រ ត្រាស់ហៅលោកនោះ លោកបានបរិភោគ នឹងផឹកមុនស្តេច។ នៅរសៀលបន្ទាប់លោកអ្វីបានសម្រាន្តលើគ្រែរបស់លោកជាមួយពួកអ្នកបម្រើចៅហ្វាយរបស់លោក គឺលោកមិនបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោកទេ។

¹⁴នៅពេលព្រឹកព្រះបាទជ័របានសរសេរសំបុត្រផ្ញើទៅលោកយ៉ូអាប តាមរយៈលោកអ្វី។¹⁵ស្តេចបានសរសេរនៅក្នុងសំបុត្រនោះថា៖ «ចូរបញ្ជូនលោកអ្វីទៅកាន់សមរភូមិមុខ គឺទៅកាន់ខ្សែប្រយុទ្ធ ហើយដកអ្នកដទៃទៀតចេញពីគេមក នោះគាត់នឹងត្រូវគេវាយប្រហារហើយសម្លាប់នៅទីនោះ។

¹⁶លោកយ៉ូអាប សង្កេតមើលទីក្រុងដែលលោកឡោមព័ទ្ធ លោកក៏បានដាក់លោកអ្វីនៅកន្លែងដែលលោកបានដឹងថាមានសត្រូវដែលខ្លាំងពូកែ។

¹⁷នៅពេលដែលកងទ័ពសត្រូវចេញមកច្បាំងតទល់នឹងកងទ័ពរបស់លោកយ៉ូអាប ពួកគេបានសម្លាប់កងទ័ពមួយចំនួន នៅក្នុងជួរទ័ពរបស់ស្តេចជ័រ ហើយលោកអ្វី ជាជនជាតិហេត ក៏ត្រូវបានគេសម្លាប់នៅទីនោះដែរ។

¹⁸លោកយ៉ូអាប បានចាត់គេឲ្យទៅវាយការណ៍ថ្វាយព្រះបាទជ័រ សព្វគ្រប់អំពីសភាពការណ៍ចម្បាំង។¹⁹គឺលោកបញ្ជាអ្នកនាំសារថា៖ «នៅពេលដែលអ្នកបានទូលថ្វាយស្តេចចប់សព្វគ្រប់អំពីសភាពការណ៍ចម្បាំងហើយ»²⁰ប្រសិនបើ ស្តេចខ្ចាស់ ហើយទ្រង់មានរាជឱង្ការថា «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចូលទៅជិតកំពែងក្រុង ក្នុងពេលប្រយុទ្ធ តើអ្នកមិនដឹងទេឬថា ខ្មាំងនឹងបាញ់ព្រួញពីលើកំពែងក្រុងមក?

²¹តើអ្នកណាជាអ្នកសម្លាប់លោកអប៊ីមាឡេក ជាកូនប្រុសរបស់លោកយេរូបាលដែលនៅថេបេស? តើមិនមែនជាមនុស្សស្រីទេឬដែលបានទម្លាក់ថ្មគ្នាល់ពីលើកំពែងមកចំលោក? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចូលទៅជិតកំពែងក្រុងនោះ? នោះ អ្នកត្រូវទូលស្តេចថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា លោកអ្វី ជាជនជាតិហេត ក៏បានស្លាប់នៅទីនោះដែរ។

²²ដូច្នេះ អ្នកនាំសារបានចាកចេញទៅគាល់ព្រះរាជា និងបានទូលថ្វាយទ្រង់គ្រប់សព្វ តាមដែលលោកយ៉ូអាបបានបង្គាប់លោកឲ្យនិយាយ។

²³អ្នកនាំសារទូលស្តេចថា៖ «ពួកខ្មាំងសត្រូវមានប្រៀបដាច់យើង គេចេញមកវាយយើងខ្ញុំនៅតាមវាល ប៉ុន្តែ យើងបានវាយបកទៅវិញ រហូតពួកគេទៅដល់ក្លោងទ្វារក្រុង។

²⁴ពេលនោះ ពួកខ្មាំងសត្រូវបានបាញ់ព្រួញពីលើកំពែងក្រុង មកលើកងទ័ពរបស់ព្រះករុណា ធ្វើអោយពលទាហានមួយចំនួនបានស្លាប់ ហើយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា លោកអ្វី ជាជនជាតិហេត ក៏បានស្លាប់នៅទីនោះដែរ។²⁵«នោះព្រះបាទជ័រ មានរាជឱង្ការទៅអ្នកនាំសារថា «ចូរប្រាប់យ៉ូអាបថា សូមកុំពិបាកចិត្តព្រោះតែរឿងនេះឡើយ ដ្បិត ការធ្វើសង្គ្រាមគឺតែងតែមានការស្លាប់ទាំងសងខាងដូច្នេះហើយ។ ចូរខំប្រឹងច្បាំងឲ្យកាន់តែខ្លាំង ហើយបំផ្លាញក្រុងនេះឲ្យបាន»។

²⁶នៅពេលដែលភរិយារបស់លោកអ្វី បានដឹងដំណឹងថាប្តីរបស់ស្លាប់ នាងបានធ្វើពិធីកាន់ទុក្ខសពប្តីរបស់នាង។

²⁷លុះពេលវេលានៃការកាន់ទុក្ខបានចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះបាទជ័របានចាត់គេឲ្យទៅនាំនាងពីផ្ទះមក ចូលទៅក្នុងព្រះរាជវាំង ហើយនាងបានក្លាយជាមហេសីរបស់ស្តេច ហើយសម្រាលបានបុត្រមួយថ្វាយស្តេច។ ប៉ុន្តែ អំពីដែលជ័របានធ្វើ មិនគាប់ព្រះទ័យព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

12 កាលនោះព្រះអម្ចាស់ បានចាត់លោកណាម្នាក់ទៅឯព្រះបាទដាវីឌ។ លោកបានមកគាល់ស្តេច ហើយនិយាយថា៖ «មានដំណាលថា ក្នុងក្រុងមួយមានបុរសពីរនាក់។ ម្នាក់ជាអ្នកមាន និងម្នាក់ទៀតជាអ្នកក្រ។^១ បុរសអ្នកមានមានប្លង់គោ និងប្លង់ចៀមជាច្រើន^២ ប៉ុន្តែបុរសអ្នកក្រមិនមានអ្វីទាំងអស់ ក្រៅពីកូនចៀមញឹមមួយប៉ុណ្ណោះ ដែលទិញមកហើយចិញ្ចឹមបីបាច់វាបានធំធាត់។ ចៀមនោះវាបាននៅជាមួយគាត់តាំងពីតូច ហើយក៏បានធំឡើងជាមួយគាត់។ ចៀមនោះវាតែងតែស៊ី នឹងផឹកពីពែងរបស់គាត់ ហើយវាតែងតែដេកនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ គឺដូចជាកូនស្រីរបស់គាត់។

^៣ថ្ងៃមួយមានភ្ញៀវមកសួរសុខទុក្ខបុរសអ្នកមាន ប៉ុន្តែ បុរសអ្នកមានមិនចង់យកសត្វពីប្លង់គោ ឬប្លង់ចៀមរបស់លោក ដើម្បីធ្វើអាហារទទួលភ្ញៀវនោះទេ។ ជំនួសវិញគាត់បានយកចៀមរបស់បុរសអ្នកក្រ ហើយចំអិនអាហារទទួលភ្ញៀវរបស់គាត់។^៤ ព្រះបាទដាវីឌ ព្រះពិរាធយ៉ាងខ្លាំងនឹងបុរសអ្នកមាន ហើយទ្រង់មានរាជឱង្ការទៅព្យាករណ៍ថា៖ «យើងសូមស្អប់ក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តដូច្នេះ ត្រូវដាក់ទោសដល់ស្លាប់។^៥ គេត្រូវសងចៀមមួយជាបួនឲ្យម្ចាស់ដើមវិញ ពីព្រោះគេបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូច្នេះ ហើយបានកិច្ចការដ៏អាក្រក់ចំពោះអ្នកក្រ»។^៦ ព្យាករណ៍ថាទទួលព្រះបាទដាវីឌថា៖ «ទ្រង់គឺជាបុរសម្នាក់នោះ! ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងបានចាត់ប្រុងតែងតាំងអ្នក ឲ្យគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល ហើយយើងក៏បានរំដោះអ្នកចេញពីដៃរបស់ស្តេចសូល។^៧ យើងបានប្រគល់រាជសម្បត្តិ ព្រមទាំងស្រីស្នំទាំងអស់របស់ចៅហ្វាយរបស់អ្នក មកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នក។ យើងក៏បានប្រគល់ឲ្យអ្នកគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងពួកយ៉ូថាដែរ។ ប្រសិនបើវានៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់ទៀត យើងអាចបន្ថែមលើសពីនេះទៅទៀត។

^៨ដូច្នេះ ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកមើលងាយព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់! ដោយធ្វើអំពើដ៏អាក្រក់ដែលទាស់ចិត្តយើងដូច្នេះ? គឺអ្នកបានសម្លាប់លោកអ្វីរីជាជនជាតិហេត ដោយប្រគល់ឲ្យគេសម្លាប់ដោយមុខដាវ ហើយអ្នកបានយកប្រពន្ធរបស់គេមកធ្វើជាប្រពន្ធ។ អ្នកបានប្រគល់គេឲ្យទៅពួកសាសន៍អាំម៉ូនប្រហារជីវិតរបស់គេ។^៩ ដូច្នេះហើយបានជាក្នុងគ្រួសាររបស់អ្នកតែងតែមានមនុស្សស្លាប់ដោយមុខដាវជានិច្ច ព្រោះអ្នកបានមាក់ងាយយើង ដោយយកប្រពន្ធអ្វីរី ជាជនជាតិហេតមកធ្វើជាប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។

^{១០}ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យមានមហន្តរាយកើតមាននៅក្នុងគ្រួសាររបស់អ្នក។ យើងនឹងយកស្រីស្នំទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក ឲ្យទៅសាច់ញាតិរបស់អ្នក ហើយគេនឹងរួមដំណេកជាមួយស្រីស្នំរបស់អ្នកនៅកណ្តាលវាល នៅចំពោះមុខរបស់អ្នក។

^{១១}អ្នកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយស្ងាត់កំបាំង ឯយើងវិញ យើងនឹងប្រព្រឹត្តការនេះចំពោះអ្នកនៅកណ្តាលវាល ចំពោះមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល»។

^{១២}ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅព្យាករណ៍ថា៖ «យើងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់»។ ព្យាករណ៍ទៅស្តេចវិញថា៖ «ព្រះអម្ចាស់លើកលែងទោសឲ្យព្រះករុណា។ ព្រះករុណានឹងមិនសោយទិវង្គតទេ។

^{១៣}ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ដោយអ្នកបានមាក់ងាយព្រះអម្ចាស់ នោះក្មេងដែលកើតមកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ជាប្រាកដ»។^{១៤} បន្ទាប់មក ព្យាករណ៍ថាទទួលបានត្រឡប់ទៅលំនៅរបស់លោកវិញ។ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យកូនដែលភរិយាលោកអ្វីរី បានធ្វើឲ្យព្រះបាទដាវីឌមានជម្ងឺជាមួយ។

^{១៥}ព្រះបាទដាវីឌបានទទួលអង្គរព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ក្មេងនោះ។ ស្តេចបានតមអាហារ ហើយកាលស្តេចយាងចូលក្រឡាបន្តិះ ស្តេចបានផ្ទុផ្ទាល់ដី។

^{១៦}ពួកចាស់ទុំបានទទួលអង្គរសូមឲ្យស្តេចតើនឡើង ប៉ុន្តែ ព្រះបាទដាវីឌមិនព្រមក្រោកទេ ហើយទ្រង់ក៏មិនសោយអាហារជាមួយពួកគេដែរ។^{១៧} នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ កូននោះក៏បានស្លាប់។ ពួករាជបម្រើរបស់ព្រះបាទដាវីឌមិនហ៊ានទូលស្តេចពីការស្លាប់របស់កូននោះទេ ដោយពួកគេនិយាយថា៖ «មើល កាលកូននៅមានជីវិតនៅឡើយ យើងបាននិយាយជាមួយព្រះករុណា តែព្រះករុណាពុំព្រមស្តាប់យើងនោះទេ។ ចុះទម្រាំបើពេលនេះកូនស្លាប់ទៅហើយ តើទ្រង់នឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះរូបកាយទ្រង់។

^{១៨}ប៉ុន្តែ ពេលដែលព្រះបាទដាវីឌបានឃើញពួករាជបម្រើខ្សឹបខ្សៀវគ្នា ទ្រង់ក៏យល់ថា កូនបានស្លាប់ហើយ។ ទ្រង់មានរាជឱង្ការទៅពួករាជបម្រើថា៖ «តើកូនរបស់យើងស្លាប់ហើយឬ?» ពួកគេទូលថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! ព្រះឱរសសុគតហើយ»។^{១៩} នោះ ព្រះបាទដាវីឌ បានក្រោកពីដី ស្រង់ទឹក ប្រោះទឹកអប់ ព្រមទាំងផ្លាស់ព្រះភូសា។ ទ្រង់បានយាងចេញទៅទិសក្តារៈ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះ ហើយស្តេចត្រឡប់មកព្រះដំណាក់របស់ទ្រង់វិញ។ ស្តេចបានបញ្ជាឲ្យគេរៀបចំអាហារ ពួកគេបានរៀបចំអាហារនៅចំពោះព្រះរាជា ហើយស្តេចក៏សោយ។

^{២០}ពួករាជបម្រើទូលសួរទ្រង់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ធ្វើដូច្នេះ? ទ្រង់បានតមអាហារ និងយំសោកនៅពេលដែលរាជកុមារនៅមានជីវិតនៅឡើយ ប៉ុន្តែ ពេលនេះព្រះឱរសចូលទិវង្គត ទ្រង់បែរជាក្រោកឡើង ហើយសោយព្រះស្បាយទៅវិញ»។^{២១} ព្រះបាទដាវីឌតបថា៖ «កាលកូននៅរស់នៅឡើយ យើងបានតមអាហារ និងសោកសង្រេងដោយយើងនឹកថា៖ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រណីសន្តោសដល់យើង ដោយទុកឲ្យកូននោះមានជីវិតបន្តទៀត។^{២២} ប៉ុន្តែ ពេលនេះកូនបានស្លាប់ផុតទៅហើយ តើឲ្យយើងតមធ្វើអ្វីទៀត? តើយើងអាចនឹងអាចយកគេត្រឡប់មកវិញឬ? គឺយើងទេដែលនឹងត្រូវទៅជួបវា គឺវានឹងមិនត្រឡប់មកជួបយើងនោះទេ។

^{២៣}ព្រះបាទដាវីឌបានសម្រាលទុក្ខនាងបេតសេបាដាមហេសីរបស់ទ្រង់ ហើយរួមរស់ជាមួយនាង។ បន្ទាប់មក នាងប្រសូត្របានបុត្រាមួយអង្គ និងប្រទាននាមថា សាឡូម៉ូន។ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងបុត្រនេះណាស់^{២៤} ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ព្យាករណ៍ថា៖ ទៅទូលព្រះបាទដាវីឌជ្រាបថា ត្រូវដាក់នាមកូនថា យេឌីឌីយ៉ា មានន័យថា អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់។

^{២៥}គ្រានោះ លោកយ៉ូអាបវាយយកបានក្រុងរ៉ាបាត ជាអាជនីរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន ហើយហើយដណ្តើមយកវាំងរបស់ស្តេច។^{២៦} ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាបបានចាត់អ្នកនាំសារទៅឯព្រះបាទដាវីឌទូលថា៖ «ទូលបង្គំបានវាយទីក្រុងរ៉ាបាត ហើយដណ្តើមបានទឹកនៃផ្នត់ផ្នង់ទឹក។^{២៧} ឥឡូវនេះ សូមព្រះករុណាប្រមូលទ័ពដែលនៅសល់ ហើយមកវាយយកក្រុងនេះដោយព្រះករុណាផ្ទាល់ចុះ ក្រែងលោពេលដែលទូលបង្គំវាយយកបានក្រុង ហើយគេនិយាយថា ក្រុងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទូលបង្គំ»។

^{២៨}ព្រះបាទដាវីឌបានប្រមូលកងទ័ពទាំងអស់ ហើយចេញទៅរ៉ាបាត ទ្រង់វាយយកបានទីក្រុង។

^{២៩}ទ្រង់បានយកមកដដែលស្ថិតនៅលើព្រះសិរសារបស់ស្តេចអាំម៉ូន ដែលមកដល់នោះធ្វើពីមាសមានទម្ងន់សាមសិបគីឡូក្រាម ហើយមានដាំស្បូងទៀតផង។ ទ្រង់បានពាក្យមកដល់ព្រះសិរសារបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទដាវីឌបានរឹបអូសយកជ័យភ័ណ្ឌជាច្រើនពីក្រុងនេះ។

^{៣០}ទ្រង់បានចាប់ប្រជាជនក្រុងនេះទៅជាល្បើយ ព្រមទាំងបង្ខំឲ្យពួកគេអាណើ វាយដែកធ្វើចប ធ្វើពូថៅ ហើយទ្រង់ក៏ឲ្យគេធ្វើតដូវដែរ។ ព្រះបាទដាវីឌក៏បានធ្វើដូច្នេះចំពោះក្រុងឯទៀតរបស់ជនជាតិអាំម៉ូនដែរ។ បន្ទាប់មក ស្តេច និងពួកកងទ័ពរបស់ទ្រង់បានត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។

13¹ ក្រោយមកទៀត មានរឿងកើតឡើងគឺ សម្តេចអំប៊ុន ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ដែលមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធយ៉ាងខ្លាំងចំពោះប្អូនស្រីរួមឪពុករបស់គាត់ ដែលមានរូបឆោមស្រស់ស្អាតយ៉ាងខ្លាំង ឈ្មោះព្រះនាងតាម៉ា ដែលជាប្អូនស្រីរួមម្តាយរបស់សម្តេចអំប៊ុន ជាស្នំរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន។
² សម្តេចអំប៊ុនមានចិត្តស្រឡាញ់ព្រះនាងតាម៉ា យ៉ាងខ្លាំង រហូតធ្លាក់ខ្លួនលើ។ ព្រះនាងជាស្រីព្រហ្មចារី ហើយព្រះបាទអំណាណ មិនអាចធ្វើអ្វីនាងបានទេ។

³ សម្តេចអំប៊ុន មានចិត្តស្រឡាញ់ម្នាក់ឈ្មោះ លោកយេហូណាដាប ជាកូនរបស់លោកសាម៉ា ជាក្មួយប្រុសរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន។ លោកយេហូណាដាបជាមនុស្សដ៏ឈ្លាសវៃ។ លោកបានសួរសម្តេចអំប៊ុនថា៖ «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះមហាក្សត្រអើយ! ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់តបប្រមល់ជារៀងរាល់ព្រឹកដូច្នេះ? តើទ្រង់អាចប្រាប់ទូលបង្គំបានឬទេ?» សម្តេចអំប៊ុនឆ្លើយថា៖ «យើងស្រឡាញ់ព្រះនាងតាម៉ាជាប្អូនស្រីរបស់សម្តេចអំប៊ុនខ្លាំងណាស់»។

⁵ លោកយេហូណាដាបផ្តល់យោបល់ទៅសម្តេចអំប៊ុនថា៖ «ចូរផ្ទុំនៅលើគ្រែរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើពុតជាលើ។ នៅពេលដែលបិតារបស់ទ្រង់យាងមកមើលទ្រង់ នោះត្រូវទូលសូមទ្រង់ថា៖ តើបិតាអាចអនុញ្ញាតឲ្យព្រះនាងតាម៉ា ជាប្អូនស្រីរបស់ទូលបង្គំ យកអាហារមកឲ្យទូលបង្គំសោយ ហើយចម្អិននៅចំពោះមុខទូលបង្គំ ដូច្នេះទូលបង្គំអាចឃើញ និងទទួលអាហារពីដៃរបស់នាង?»⁶ ដូច្នេះសម្តេចអំប៊ុន ផ្ទុំនៅលើគ្រែ ហើយពុតជាលើ។ នៅពេលដែលស្តេចយាងមកសួរសុខទុក្ខគាត់ សម្តេចអំប៊ុនទូលទៅស្តេចថា៖ «សូមបិតាមេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យតាម៉ា ប្អូនស្រីរបស់ទូលបង្គំមកចម្អិនអាហារសម្រាប់ដំរើរបស់ទូលបង្គំនៅនឹងមុខទូលបង្គំផង ដូច្នេះ ទូលបង្គំនឹងអាចសោយពីដៃរបស់នាង»។
⁷ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នចាត់គេឲ្យទៅប្រាប់ព្រះនាងតាម៉ានៅដំណាក់របស់នាងថា៖ «ចូរទៅដំណាក់អំណាណ ជាបងប្រុសរបស់នាង ហើយរៀបចំអាហារសម្រាប់គេ»។

⁸ ដូច្នេះ ព្រះនាងតាម៉ាបានទៅដំណាក់របស់សម្តេចអំប៊ុន កន្លែងដែលគាត់ផ្ទុំ។ ព្រះនាងបានយកម្សៅមកវាយធ្វើនំ ហើយដុតនៅចំពោះមុខសម្តេចអំប៊ុន។ ព្រះនាងបានយកខ្ទះមកចៀននំ រួចយកទៅថ្វាយសម្តេចអំប៊ុន ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនព្រមសោយទេ។ សម្តេចបញ្ជាអ្នកដែលនៅទីនោះថា៖ ឲ្យពួកគេចេញពីយើងទៅ។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចេញទៅ។

¹⁰ សម្តេចអំប៊ុនប្រាប់នាងតាម៉ាថា៖ «ចូរយកនំចូលមកក្នុងបន្ទប់របស់បងផង ដើម្បីបងបានសោយពីដៃនាង»។ ព្រះនាងតាម៉ាក៏យកនំដែលបានធ្វើនោះចូលទៅក្នុងក្រឡាបន្ទប់របស់សម្តេចអំប៊ុន ជាបងរបស់នាង។¹¹ ពេលដែលនាងកំពុងលើកនំថ្វាយនោះ សម្តេចបានចាប់នាងទាំងពេលថា៖ «ប្អូនអើយ! ចូលមក! រួមដំណេកជាមួយបង»។¹² ព្រះនាងតបវិញថា «ទេបងប្រុស! សូមកុំធ្វើបាបខ្ញុំបែបនេះ! រឿងបែបនេះមិនត្រូវកើតមានក្នុងទឹកដីស្រីស្រាវជ្រាវទេ។ សូមកុំប្រព្រឹត្តរឿងចោកទាបបែបនេះអោយសោះ!

¹³ តើទូលបង្គំនឹងអាចបំបាត់ភាពអាម៉ាស់ដោយការនោះដោយរបៀបណា? ហើយចំពោះម្ចាស់បងវិញ? ទ្រង់នឹងទៅជាមនុស្សដែលចោលម្សៅនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលនេះ! ដូច្នេះ សូមទ្រង់ទៅទូលព្រះបិតាទៅ ទ្រង់នឹងមិនបង្ខំខ្ញុំពីម្ចាស់បងទេ»។¹⁴ តែទោះយ៉ាងណា សម្តេចអំប៊ុនមិនស្តាប់នាងទេ។ ស្តេចបានប្រើកម្លាំងចាប់បង្ខំព្រះនាង ហើយរំលោភព្រះនាងតាម៉ា។

¹⁵ បន្ទាប់នោះ សម្តេចអំប៊ុនស្អប់ព្រះនាងយ៉ាងខ្លាំង។ សម្តេចបានស្អប់ខ្ពើមនាងច្រើនជាងកាលដែលសម្តេចបានស្រឡាញ់នាងទៅទៀត។ សម្តេចអំប៊ុនបណ្តេញនាងថា៖ «ចេញទៅ!»¹⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះនាងបានប្រកែកថា៖ «ទេ! កាលម្ចាស់បងបណ្តេញខ្ញុំម្ចាស់នេះ គឺវាអាចក្រវាញដៃអ្វីដែលម្ចាស់បងទើបនឹងធ្វើដាក់ខ្ញុំម្ចាស់អំប៊ុនមិញនេះទៅទៀត»។ ប៉ុន្តែ សម្តេចអំប៊ុនមិនបានស្តាប់នាងទេ។

¹⁷ ស្តេចបានហៅអ្នកបម្រើផ្ទាល់ខ្លួនព្រះអង្គមក ហើយបញ្ជាថា៖ «ចូរយកមនុស្សស្រីនេះចេញទៅ ហើយខ្មាសទ្វារបន្ទប់ពីនាងចេញទៅផង»។
¹⁸ នោះ អ្នកបម្រើរបស់សម្តេចអំប៊ុន បាននាំព្រះនាងទៅខាងក្រៅ និងខ្មាសទ្វារផង។ ព្រះនាងតាម៉ាពាក់រូបយ៉ាងល្អប្រណិត ដូចដែលពួកបុត្រីស្តេចពាក់ពេលដែលពួកនាងនៅក្រមុំព្រហ្មចារី។¹⁹ ព្រះនាងបានយកផេះមេឃលើព្រះកេសាររបស់ព្រះនាង ព្រមទាំងហែកសំពត់រូបដ៏ប្រណិតនោះចោល។ ព្រះនាងបានទូលព្រះហស្តលើព្រះសិសាររបស់ព្រះនាង និង ចេញទៅទាំងស្រែកយំយ៉ាងឮៗផង។

²⁰ សម្តេចអំប៊ុនជាបងប្រុសរបស់ព្រះនាង សួរព្រះនាងថា៖ «តើម្ចាស់បងអំណាណ បានធ្វើយ៉ាងដូច្នេះជាមួយបងឬ? ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ប្អូនស្រី ចូរនៅឲ្យស្ងៀមសិន! គាត់ជាបងប្រុសរបស់បងទេ ដូច្នេះ កុំលឺចិត្តនឹងរឿងនេះខ្លាំងពេក»។ ដូច្នេះ នេះព្រះនាងតាម៉ាក៏រស់នៅតែម្នាក់ឯងក្នុងដំណាក់របស់ព្រះបាទអំប៊ុន ជាបង។²¹ នៅពេលដែលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានជ្រាបពីរឿងនេះ ទ្រង់ព្រះពិរោធយ៉ាងខ្លាំងជាមួយសម្តេចអំប៊ុន។²² សម្តេចអំប៊ុន មិនបាននិយាយអ្វីទាំងអស់ទៅរកសម្តេចអំប៊ុន គឺសម្តេចអំប៊ុនស្អប់សម្តេចអំប៊ុនយ៉ាងខ្លាំងដែលបានចាប់រំលោភព្រះនាងតាម៉ា។

²³ ពីរឆ្នាំក្រោយមក ពួកអ្នកកាត់រោមចៀមរបស់សម្តេចអំប៊ុន កាត់រោមចៀមនៅបាល ហាសោត នៅជិតភូមិអេប្រាអ៊ីម ហើយសម្តេចអំប៊ុន បានអញ្ជើញបុត្រទាំងអស់របស់ជ័យវរ្ម័នអោយចូលរួមដែរ។²⁴ សម្តេចអំប៊ុន បានចូលគាត់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នហើយទូលថា៖ «បពិត្រព្រះបិតា ពួកអ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំ នឹងកាត់រោមចៀម។ ដូច្នេះ សូមទ្រង់មេត្តាទៅចូលរួមក្នុងពិធីនោះជាមួយមន្ត្រីរបស់ព្រះបិតា»។

²⁵ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ទេ កូនប្រុស យើងមិនអាចទៅចូលរួមពិធីទាំងអស់គ្នាបានទេ ដ្បិត យើងមិនចង់ឲ្យកូនពិបាក»។ សម្តេចអំប៊ុនសាឡូមនៅតែទទួតអង្វរព្រះរាជា ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនព្រមទៅចូលរួមពិធីនោះទេ គឺព្រះរាជាក្រាស់តែប្រទានពរសម្តេចអំប៊ុនប៉ុណ្ណោះ។²⁶ បន្ទាប់មក ស្តេចអំប៊ុនសាឡូម ទូលទ្រង់ថា៖ «ប្រសិនបើ ទ្រង់មិនបានយាងមកចូលរួមពិធីទេ

សូមទ្រង់មេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យសម្តេចអំប៊ុនបានមកចូលរួមជាមួយពួកយើងផង»។ នោះ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានរាជឱង្ការថា៖ «ហេតុអ្វីអំណាណត្រូវទៅជាមួយបង?»

²⁷ សម្តេចអំប៊ុនសាឡូមបានទទួតអង្វរព្រះបាទជ័យវរ្ម័នសាជាថ្មី ហើយស្តេចក៏អនុញ្ញាតឲ្យសម្តេចអំប៊ុន និងបុត្រឯទៀតៗទៅចូលរួមជាមួយសម្តេចអំប៊ុនសាឡូម។

²⁸ សម្តេចអំប៊ុនសាឡូមបញ្ជាពួកអ្នកបម្រើរបស់គាត់ថា៖ «ស្តាប់ឲ្យច្បាស់! នៅពេលដែលអំណាណចាប់ផ្តើមស្រវឹងស្រា ហើយពេលដែលយើងនិយាយថា ចូរប្រហារអំណាណ នោះឯងរាល់គ្នាត្រូវសម្លាប់វា។ កុំខ្លាចអ្វីឡើយ។ តើយើងមិនបានបញ្ជាពួកឯងទេឬអី? ត្រូវមានចិត្តអង់អាច និងក្លាហានឡើង»។

²⁹ ពួកបម្រើរបស់សម្តេចអំប៊ុនសាឡូម បានសម្លាប់សម្តេចអំប៊ុន តាមការបង្គាប់ចំពោះពួកគេ។ បុត្រទាំងអស់របស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានក្រោកឡើង ហើយឡើងរទេះរៀងៗខ្លួន និងភាសន៍ខ្លួនចេញទៅ។
³⁰ នៅពេលដែលពួកគេកំពុងធ្វើដំណើរនោះ មានគេនាំដំណឹងទៅទូលព្រះបាទជ័យវរ្ម័នថា «សម្តេចអំប៊ុនសាឡូម បានធ្វើគំរាមបុត្រទាំងអស់របស់ទ្រង់ហើយ មិនមានអ្នកណាម្នាក់នៅមានជីវិតនោះទេ»។³¹ ពេលនោះស្តេចបានក្រោកឡើងរួចហែកព្រះពស្ថរបស់ទ្រង់ ហើយក្រាបចុះនៅលើកម្រាល ពួករាជបម្រើរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ក៏បានក្រាបលើកម្រាលជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់ហែករបស់ពួកគេ។

³² លោកយេហូណាដាបកូនប្រុសរបស់លោកសាម៉ា ជាក្មួយប្រុសរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន បានទូលស្តេចថា៖ «សូមទ្រង់កុំជឿឡើយថាពួកគេបានធ្វើគំរាមបុត្រទាំងអស់របស់ទ្រង់ឡើយ គឺមានតែសម្តេចអំប៊ុនមួយអង្គគត់ដែលស្ថិត។ សម្តេចអំប៊ុនសាឡូមបានរៀបចំផែនការណ៍នេះ តាំងពីថ្ងៃដែលសម្តេចអំប៊ុនបានចាប់រំលោភលើព្រះនាងតាម៉ាប្អូនស្រីរបស់ទ្រង់ម្ល៉េះ»។³³ ដូច្នេះ

សូមព្រះរាជាជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ កុំជឿលើដំណឹងដែលបានឮនេះឡើយ ថាព្រះរាជបុត្រទាំងអស់មិនសុគតនោះឡើយ គឺមានតែសម្តេចអំណាចមួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែលសុគត។

³⁴ សម្តេចអាប័សាឡមបានរត់គេចខ្លួន។ ពួកអ្នកបម្រើក្រឡេកមើលទៅឃើញមនុស្សមួយក្រុមបានចុះពីលើភ្នំមកតាមពីក្រោយគាត់។

³⁵ បន្ទាប់មកលោកយេហូណាជាបន្ទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា ព្រះរាជបុត្រទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់បានមកវិញហើយ។

ដូចដែលទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់បានទូលនោះ»។³⁶ ពេលដែលគាត់និយាយចប់ នោះរាជបុត្រទាំងប៉ុន្មានបានមកដល់ ហើយពួកគេបាននាំគ្នាស្រែកទ្រហោរយំយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះរាជា និងពួករាជបម្រើទាំងអស់របស់ទ្រង់ក៏បានស្រែកយំកាន់ទុក្ខដែរ។

³⁷ ប៉ុន្តែ សម្តេចអាប័សាឡមបានរត់គេចខ្លួនទៅរកលោកតាល់ម៉ាយ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអមីហ្វិដ ជាស្តេចរបស់កេស៊ីរ។

ព្រះបាទដាវីឌបានកាន់ទុក្ខបុត្ររបស់ទ្រង់ជាងរាល់ថ្ងៃ។³⁸ សម្តេចអាប័សាឡមបានរត់ភៀសខ្លួនទៅក្រុងកេស៊ីរ ហើយបានស្នាក់នៅទីនោះរយៈពេលបីឆ្នាំ។

³⁹ ព្រះបាទដាវីឌឈប់ខ្ញាល់នឹងសម្តេចអាប័សាឡម ដោយទ្រង់បានកម្សាន្តចិត្តពីការសុគតរបស់សម្តេចអំណាច។

14¹ លោកយ៉ូអាប់កូនរបស់លោកស្រីស្វែរយ៉ា បានឃើញពីទឹកចិត្តរបស់ព្រះបាទដាវីឌដែលនឹករលឹកសម្តែងអាប់សាឡូម។² ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប់បានចាត់គេឲ្យទៅភូមិតេតូអា ឲ្យគេរកស្រូវដែលមានប្រាជ្ញាម្នាក់ហើយនាំនាងមកជួបលោក។ លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់នាងថា៖ «ចូរនាងធ្វើពុតជាមនុស្សកាន់ទុក្ខម្នាក់ ហើយស្លៀកសម្លៀកបំពាក់កាន់ទុក្ខ។ មិនត្រូវលាបគ្រឿងក្រអូបលើខ្លួនទេ គឺត្រូវធ្វើឲ្យដូចជាមនុស្សដែលកាន់ទុក្ខជាយូរមកហើយ។ ហើយចូលធ្វើដំណើរទៅកាន់ព្រះរាជា រួចទូលទ្រង់តាមអ្វីដែលខ្ញុំនឹងរៀបរាប់ប្រាប់នាង»។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប់បានប្រាប់ស្រ្តីនោះ នូវសេចក្តីដែលនាងត្រូវទូលថ្វាយព្រះរាជា។

⁴ ស្រ្តីក៏ចាកចេញពីតេតូអា ដើម្បីទៅកាន់ព្រះរាជា នាងបានឱនមុខក្រាបទៅលើដី ហើយទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! សូមករុណាជួយខ្ញុំម្ចាស់ផង»។

⁵ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការស្នូរនាងថា៖ «តើមានរឿងអ្វី?» នាងទូលស្តេចថា៖ «ការពិតខ្ញុំម្ចាស់គឺជាស្រ្តីមេម៉ាយ ហើយស្វាមីរបស់ខ្ញុំម្ចាស់បានស្លាប់ជាយូរមកហើយ។⁶ ខ្ញុំម្ចាស់ជាស្រីបម្រើរបស់ព្រះករុណា មានកូនប្រុសពីរនាក់ ពួកគេបានឈ្មោះប្រកែកគ្នានៅវាលស្រែ កាលនោះមិនមានអ្នកណាម្នាក់ឃាត់ពួកគេទេ។ ហើយម្នាក់បានវាយម្នាក់ទៀតស្លាប់។

⁷ ឥឡូវនេះ ញាតិសណ្តានរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ បានទាស់ប្រឆាំងនឹងស្រីបម្រើរបស់ព្រះករុណា ពួកគេនិយាយថា៖ «អ្នកណាដែលលើកដៃសម្លាប់បងប្អូនរបស់គេ ត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់ ដើម្បីសងជីវិតឲ្យបងប្អូនរបស់គេដែលគេបានសម្លាប់នោះ។ គឺពួកគេចង់បំផ្លាញអ្នកបន្តវង្សត្រកូលរបស់ខ្ញុំ។ ពួកគេនឹងកប់ក្តីសង្ឃឹមចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំ ហើយពួកគេមិនចង់ទុកឲ្យវង្សត្រកូលប្តីរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ បន្តពូជពង្សលើផែនដីនេះទេ»។

⁸ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅនាងថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចុះ ហើយយើងនឹងបង្គាប់ឲ្យគេដោះស្រាយរឿងនេះសម្រាប់នាង»។

⁹ ស្រ្តីអ្នកភូមិតេតូអាទូលតបទៅព្រះរាជាថា៖ «បពិត្រព្រះករុណាជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំម្ចាស់ សូមឲ្យទោសកំហុសទាំងនោះធ្លាក់មកលើខ្ញុំម្ចាស់ និងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំម្ចាស់ទៅចុះ។ ដូច្នេះ កុំឲ្យធ្លាក់លើព្រះមហាក្សត្រ និងរាជបណ្ឌិតឡើយ»។

¹⁰ ស្តេចតបថា៖ «បើអ្នកណាម្នាក់ស្តីបន្ទោសនាង ចូរនាំគេមកជួបយើង នោះគេនឹងលែងប៉ះពាល់នាងទៀតទេ»។¹¹ នោះនាងទូលតបវិញថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! សូមសន្យានឹងខ្ញុំម្ចាស់ក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ដែលជាព្រះរបស់ព្រះករុណា ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកដែលត្រូវសងសឹកជំនួសកូនប្រុសខ្ញុំម្ចាស់ដែលត្រូវបានសម្លាប់នោះ ហ៊ានសម្លាប់កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ដែលនៅសល់នោះឡើយ»។ ព្រះរាជាតបថា៖ «យើងស្ម័គ្រចិត្តក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ចាត់នឹងមិនមានសកម្មភាពសណ្តានរបស់កូនប្រុសនាងដែលនឹងជ្រុះលើដីនោះទេ»។

¹² នាងទូលទ្រង់ថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំម្ចាស់ជាស្រីបម្រើរបស់ព្រះករុណា ទូលថែមមួយម៉ោងទៀត»។¹³ នោះនាងទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាផ្ទាល់ ក៏មានគំនិតដូច្នេះដែល គឺទាស់នឹងផលប្រយោជន៍ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់? គឺក្នុងសាច់រឿងអំបាញ់មិញនេះ ព្រះករុណាដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលមានកំហុស គឺព្រះករុណាមិនបានត្រាស់ហៅសម្តេចអាប់សាឡូមដែលបានរត់គៀសខ្លួននោះត្រឡប់មកវិញទេ។

¹⁴ មនុស្សយើងទាំងអស់នឹងស្លាប់នៅពេលណាមួយ គឺយើងដូចជាទឹកដែលចាក់ទៅលើដី ដែលមិនអាចប្រមូលត្រឡប់មកវិញបាន។ ព្រះអម្ចាស់មិននាំមនុស្សដែលស្លាប់ទៅហើយនោះមកវិញទេ តែទ្រង់បានរៀបចំគម្រោងការណ៍ សម្រាប់សម្តេចអាប់សាឡូមដែលបរទេសទៅឆ្ងាយពីព្រះអង្គនោះត្រឡប់មកវិញ។

¹⁵ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំម្ចាស់ទូលរឿងនេះថ្វាយព្រះករុណាជាអាជ្ញាធិនៃខ្ញុំម្ចាស់ ដោយព្រះមនុស្សបានធ្វើឲ្យខ្ញុំម្ចាស់មានភាពភ័យខ្លាច។ ដូច្នេះហើយ បានជាស្រីបម្រើរបស់ទ្រង់និយាយមកកាន់ខ្លួនឯងថា៖ «ខ្ញុំនឹងទូលរឿងនេះទៅព្រះរាជា។

នោះទ្រង់ប្រហែលជាដោះស្រាយរឿងនោះសម្រាប់ស្រីបម្រើរបស់ទ្រង់»។¹⁶ ព្រះរាជាមុខជាស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ហើយរំដោះខ្ញុំម្ចាស់ និងកូនខ្ញុំម្ចាស់ ចេញពីដៃរបស់ពួកដែលចង់បំផ្លាញយើងអោយបាត់ពីទឹកដី ដែលជាគោរមភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹⁷ នោះខ្ញុំម្ចាស់អធិស្ឋានថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! សូមឲ្យព្រះឱង្ការរបស់ព្រះរាជាប្រទានឲ្យខ្ញុំម្ចាស់បានឆ្លើយស្រ្តី ដ្បិត ទ្រង់ដូចជាទេវតានៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលនឹងប្រាប់ខ្ញុំម្ចាស់ពីព្រះវិញ្ញាណ។ សូមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះរាជាគង់ជាមួយទ្រង់»។

¹⁸ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់ស្រ្តីនោះថា៖ «ចូរកុំលាក់បាំងការទាំងឡាយដែលយើងនឹងសួរពីយើងឡើង»។ នាងទូលទ្រង់ថា៖ «សូមទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសួរមកចុះ»។¹⁹ នោះស្តេចសួរថា៖ «តើយ៉ូអាប់ឬ ដែលរួមគំនិតជាមួយនាងក្នុងរឿងទាំងអស់នេះ?» នាងក៏ទូលថា៖ «បពិត្រព្រះករុណាជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ មិនមានអ្នកណាអាចគេចទៅឆ្វេងឬទៅស្តាំ ពីអ្វីដែលព្រះរាជាមានបន្ទូលបានទេ។ គឺលោកយ៉ូអាប់ ជាអាជ្ញាធិបម្រើរបស់ព្រះករុណាដែលបានបង្គាប់ និងប្រាប់ខ្ញុំម្ចាស់ឲ្យនិយាយនូវអ្វីៗដែលខ្ញុំម្ចាស់បាននិយាយនោះ។

²⁰ លោកធ្វើការអស់ទាំងនេះដើម្បីផ្លាស់ប្តូរសភាពការណ៍ដែលបានកើតឡើង។ ព្រះរាជាបស់ខ្ញុំម្ចាស់មានប្រាជ្ញាប្រៀបបាននឹងទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយទ្រង់ជ្រាបគ្រប់សព្វដែលកើតឡើងនៅលើផែនដីនេះ»។

²¹ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅលោកយ៉ូអាប់ថា៖ «មើល! ឥឡូវនេះយើងនឹងធ្វើការនេះ។ ចូរទៅ ហើយនាំសម្តេចអាប់សាឡូម ត្រឡប់មកវិញ»។

²² នោះលោកយ៉ូអាប់ក្រាបថ្វាយបង្គំស្តេច អោនមុខដល់ដី ហើយអរព្រះគុណស្តេច។ លោកយ៉ូអាប់ទូលថា៖ «បពិត្រព្រះករុណាជាម្ចាស់ ថ្ងៃនេះទូលបង្គំដឹងថា ព្រះករុណានៅតែប្រណីសណ្តានទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា ដែលទ្រង់បានយល់ព្រមតាមការស្នើសុំរបស់ទូលបង្គំ»។

²³ លោកយ៉ូអាប់ក្រោកឡើយ ហើយចាកចេញទៅកាន់កេស៊ីរ និងនាំសម្តេចអាប់សាឡូមត្រឡប់មកយេរូសាឡឹមវិញ។²⁴ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរឲ្យគេត្រឡប់ទៅកាន់ដំណាក់របស់គេចុះ តែកុំឲ្យគេមកជួបមុខរបស់យើងឡើយ»។ ដូច្នេះ សម្តេចអាប់សាឡូមត្រឡប់ទៅកាន់ដំណាក់វិញ ដោយមិនបានឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ស្តេចទេ។

²⁵ ពេលនេះ នៅក្នុងអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល មិនមានអ្នកណាដែលមានរូបសម្បត្តិស្រស់សង្ហា ជាងសម្តេចអាប់សាឡូមទៀតទេ។ ពីចុងជើងដល់ចុងសក់របស់សម្តេចគឺមិនមានកន្លែងទាស់ទាល់តែសោះ។²⁶ ជារៀងរាល់ចុងឆ្នាំ សម្តេចតែងតែកាត់សក់របស់សម្តេច ព្រោះវាមានទម្ងន់ធ្ងន់ពេកនៅលើសម្តេច សក់នោះមានទម្ងន់ប្រមាណពីរគីឡូក្រាម តាមរង្វាល់របស់ស្តេច។²⁷ ព្រះបាទអាប់សាឡូម មានបុត្រាបីអង្គ និងបុត្រីមួយអង្គ មាននាមថាតាម៉ារ។ នាងមានរូបឆោមស្រស់ស្អាតណាស់។

²⁸ ព្រះបាទអាប់សាឡូមគង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមរយៈពេលពីរឆ្នាំ ដោយមិនបានឃើញព្រះភក្ត្រព្រះរាជាទេ។²⁹ សម្តេចអាប់សាឡូម បានចាត់គេអោយទៅអញ្ជើញលោកយ៉ូអាប់មក ដើម្បីនាំសម្តេចចូលគាល់ព្រះរាជា ប៉ុន្តែលោកយ៉ូអាប់មិនមកជួបសម្តេចទេ។

ដូច្នេះសម្តេចបានអោយគេទៅអញ្ជើញលោកជាលើកទីពីរ តែលោកនៅតែមិនមក។

³⁰ សម្តេចអាប់សាឡូម បានបង្គាប់ទៅអ្នកបម្រើថា៖ «ចូរទៅមើលស្រែរបស់លោកយ៉ូអាប់ ដែលនៅជិតស្រែរបស់យើង ដែលគាត់សាបព្រោះនៅទីនោះ។ ទៅដុតវាទៅ»។ ដូច្នេះអ្នកបម្រើរបស់សម្តេចបានដុតស្រែរបស់លោកយ៉ូអាប់ តាមបញ្ជារបស់សម្តេច។³¹ ពេលនោះលោកយ៉ូអាប់ បានក្រោកឡើងទៅដំណាក់របស់សម្តេចអាប់សាឡូមហើយសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអាជ្ញាធិបម្រើរបស់ទ្រង់ដុតស្រែរបស់ទូលបង្គំដូច្នេះ?»

³²សម្តេចតបថា៖ «មើល! យើងបានចាត់មនុស្សអោយអញ្ជើញលោកមក ដើម្បីយើងអាចចាត់លោកទៅគាល់ព្រះរាជា ដើម្បីសួរថា «តើហេតុអ្វីអនុញ្ញាតអោយយើងត្រឡប់ពីកេសីរមក? វាប្រសើរជាងសម្រាប់យើងបើនៅទីនោះ។ ឥឡូវនេះចូរនាំយើង ទៅគាល់ស្តេច ហើយប្រសិនបើយើងមានកំហុស នោះអោយទ្រង់សម្លាប់យើងទៅចុះ»។³³បន្ទាប់មកលោកយ៉ូអាប់ បានគាល់ព្រះរាជាហើយទូលទ្រង់នូវអ្វីដែលសម្តេចអាប់សូឡូម មានបន្ទូល។ ពេលនោះព្រះបាទដាវីឌ បានហៅសម្តេចអាប់សាឡូម ហើយសម្តេចក៏យាងមក ក្រាបចុះដល់ដីនៅចំពោះព្រះភក្ត្រស្តេច ពេលនោះព្រះរាជាបានថើបទ្រង់។

15 ¹សម្តេចអាប់សូឡូបានរៀបចំរទេះ និងសេះសម្រាប់ទ្រង់ ទាំងមានមនុស្សហាសិបនាក់រត់ពីមុខទ្រង់ផង។ ²សម្តេចអាប់សូឡូមកទៅដល់ព្រលឹង ហើយទៅឈរនៅច្រកចូលទ្វារក្រុង។ នៅពេលដែលមានអ្នកណាមករកគាល់ស្តេច សូមស្តេចជំនុំជំរះក្តី នោះសម្តេចក៏ហៅគេមកជួបនឹងទ្រង់ហើយសួរគេថា៖ «តើអ្នកមកពីណាដែរ?» អ្នកនោះនឹងឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់មកពីកូលសម្ព័ន្ធមួយក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល»។

³នោះសម្តេចអាប់សូឡូនឹងនិយាយនឹងគេថា៖ «មើល! ក្តីរបស់អ្នកគឺល្អ ត្រឹមត្រូវហើយ ប៉ុន្តែមិនមានអ្នកណាម្នាក់អើពើនាំយករឿងនេះអោយស្តេចបានជ្រាបទេ»។ ⁴សម្តេចបន្ថែមទៀតថា៖ «យើងសង្ឃឹមថា បើយើងជាអ្នកកាត់ក្តីក្នុងទឹកដីនេះ ដូច្នេះមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលមានរឿង ឬមានបញ្ហាមករកខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងរកយុត្តិធម៌អោយគេ!»

⁵ដូច្នេះប្រសិនបើមានអ្នកណាមកថ្វាយបង្គំ នោះសម្តេចអាប់សូឡូមតែងតែចាប់ដៃគាត់លើកឡើង ហើយឱបនិងថើបគាត់។ ⁶សម្តេចអាប់សូឡូម ប្រព្រឹត្តរបៀបនេះចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដែលបានមករកព្រះរាជាជំនុំជំរះក្តី។

⁷សម្តេចអាប់សូឡូបានទាក់ទាញទឹកចិត្តរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលតាមរបៀបនេះឯង។

⁸បួនឆ្នាំក្រោយមក សម្តេចអាប់សូឡូបានទូលស្តេចថា៖ «សូមអនុញ្ញាតអោយទូលបង្គំទៅក្រុងហេប្រុន ដើម្បីលាបំណន់ដែលបានបន់ព្រះជាម្ចាស់។

⁹កាលពីទូលបង្គំស្នាក់នៅកេស៊ែរ ក្នុងស្រុកស៊ីរី ទូលបង្គំបានស្បូននឹងព្រះអម្ចាស់ថា ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់នាំទូលបង្គំត្រឡប់មកយេរូសាឡឹមវិញ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាចំពោះព្រះអម្ចាស់»។

¹⁰ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរទៅដោយបានសុខសាន្តចុះ»។ ដូច្នេះសម្តេចអាប់សូឡូមក៏ធ្វើដំណើរទៅទីក្រុងហេប្រុន។

¹¹ប៉ុន្តែនៅទីនោះសម្តេចអាប់សូឡូមបានចាត់បក្សពួកដោយសម្ងាត់អោយទៅគ្រប់កូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល ប្រាប់គេថា «កាលណាអ្នករាល់គ្នាឮសម្លេងត្រែបន្តិចឡើង អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រែកឡើងថា ៖ សម្តេចអាប់សូឡូមជាស្តេចគ្រងរាជនៅក្នុងហេប្រុន ៖»។

¹²មានមនុស្សពីររយនាក់ដែលបានអញ្ជើញចាកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមជាមួយសម្តេចអាប់សូឡូម។ អ្នកទាំងនោះបានចេញទៅដោយចិត្តបរិសុទ្ធ ពួកគេមិនបានដឹងអំពីផែនការណ៍របស់សម្តេចអាប់សូឡូមទេ។ ¹³ពេលដែលសម្តេចអាប់សូឡូម កំពុងថ្វាយយញ្ញបូជា ទ្រង់បានចាត់អោយអញ្ជើញលោក អាហ៊ីថូដែលពីស្រុករបស់លោកគឺ គឺឡា។ លោកអាហ៊ីថូដែល ជាទីពឹងរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ ការបះបោរបស់សម្តេចអាប់សូឡូមមានកម្លាំងកាន់តែខ្លាំងឡើង មានមនុស្សកាន់តែច្រើនឡើងតាមសម្តេចអាប់សូឡូម ក្នុងការបះបោរនោះ។

¹⁴អ្នកនាំសារបាននាំដំណឹងមកទូលព្រះបាទដាវីឌថា៖ «ដូងចិត្តរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទៅតាមសម្តេចអាប់សូឡូមហើយ»។

¹⁵ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់រាជបម្រើរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ដែលនៅជាមួយទ្រង់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមថា៖ «ចូរនាំគ្នារត់ចេញទៅ ជឿតយើងមិនអាចគេចផុតពីកណ្តាប់ដៃរបស់អាប់សូឡូមបានទេ។ ចូរបញ្ចប់ប្រញាល់រត់ភៀសខ្លួនទៅ ក្រែងលោកអាប់សូឡូមមកទាន់ ហើយប្រហារទាំងយើងរាល់គ្នា ទាំងអ្នកក្រុងដោយមុខដាវ»។ ¹⁶ពួករាជបម្រើរបស់ទ្រង់ទូលស្តេចថា៖ «ទូលបង្គំរាល់គ្នាបានត្រៀមរួចជាស្រេចនឹងធ្វើតាមការសម្រេចព្រះទ័យរបស់ទ្រង់»។

¹⁷ព្រះបាទដាវីឌរួមទាំងពួកគេរួចចេញទៅ ដោយទ្រង់ទុកស្នំដប់នាក់របស់ទ្រង់អោយនៅរក្សាព្រះរាជវាំង។

¹⁸ស្តេចនិងមនុស្សទាំងប៉ុន្មានបានចាកចេញពីក្រុងហើយ ពួកគេក៏ទៅឈប់នៅផ្ទះមួយដែលនៅចុងគេ។

¹⁹ពួកទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយទ្រង់ និងពួករាជបម្រើទាំងអស់ដើរពីមុខទ្រង់មានដូចជា៖ ពួកកេណធីម ពួកហេណធីម និងពួកកាច ទាំងអស់មានប្រាំមួយរយនាក់ ដែលមកពីក្រុងកាចតាមបម្រើស្តេច។

²⁰ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកអ៊ីតាយ ជាជនជាតិកាចថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកមកជាមួយយើង? ចូរត្រឡប់ទៅក្រុងវិញ ហើយនៅជាមួយស្តេចថ្មីចុះ ជឿតលោកជាជនបរទេស ដែលគេនិរទេសពីស្រុកទេសលោកមក។ ចូរត្រឡប់ទៅកន្លែងរបស់លោកវិញទៅ»។

²¹លោកទើបតែចាកចេញពីម្សិលមិញនេះទេ តើគួរអោយយើងនាំលោកត្រាច់ចរជាមួយយើងឬ? យើងមិនទាំងដឹងផងថាយើងនឹងទៅទីណា។ ដូច្នេះចូរត្រឡប់ទៅក្រុងវិញ ហើយនាំទាំងជាតិសាសន៍របស់លោកទៅជាមួយទៅ។ សូមព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះលោក ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងស្មោះត្រង់»។

²²ប៉ុន្តែលោកអ៊ីតាយ ទូលតបទៅស្តេចវិញថា៖ «ទូលបង្គំសូមស្បូនក្នុងព្រះមានព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ! គឺជារបណាព្រះរក្សានៅមានព្រះជន្មគង់នៅ គ្រប់ទីកន្លែងណាដែលព្រះករុណាយាងទៅ នោះទូលបង្គំក៏នឹងទៅទីនោះ ទាំងរួមស្លាប់របស់ជាមួយព្រះករុណា»។

²³ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅលោកថា៖ «ល្អហើយ! ចូរធ្វើដំណើរទៅមុខជាមួយយើងចុះ»។ ដូច្នេះលោកអ៊ីតាយ ជនជាតិកាច រួមនឹងប្រជាជនរបស់លោក និងគ្រួសាររបស់លោកបានធ្វើដំណើរជាមួយស្តេចបន្តទៅមុខទៀត។

²⁴ប្រជាជនទាំងមូលទ្រហោយដាខ្លាំង ពេលដែលក្នុងដង្ហែស្តេចចេញទៅឆ្លងកាត់ជ្រោះក្រដូន។ ប្រជាជនទាំងមូលក៏ឆ្លងតាមត្រង់ផ្លូវឆ្ពោះទៅរាល់រហោស្ថាន។

²⁵លោកសាដុកនិងពួកលើទាំងអស់ ដែលសែងហ៊ឺបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ក៏នៅទីនោះដែរ។ ពួកគេបានដាក់ហ៊ឺបរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ លោកបូជាច្បាញអប់រំចើរកិច្ចលម្អជាមួយពួកគេដែរ។ ពួកគេរង់ចាំនៅទីនោះ រហូតទាល់តែប្រជាជនចេញផុតពីទីក្រុងអស់។

²⁶ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅលោកសាដុកថា៖ «ចូរនាំយកហ៊ឺបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់ទីក្រុងវិញចុះ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងយើង នោះទ្រង់ប្រាកដជានាំយើងត្រឡប់មកវិញ ហើយយើងនឹងឃើញហ៊ឺបនេះនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គសារជាថ្មី»។

²⁷ប៉ុន្តែប្រសិនបើទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងមិនសព្វព្រះទ័យនឹងអ្នកទៀតទេ! ដូច្នេះ ទូលបង្គំនៅទីនេះ សូមព្រះអង្គសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ចំពោះទូលបង្គំទៅចុះ»។

²⁸ស្តេចក៏មានរាជឱង្ការទៅលោកបូជាច្បាញសាដុកថា៖ «លោកមិនមែនជាហោរាទេ? ចូរត្រឡប់ទៅទីក្រុងវិញដោយសុខសាន្តចុះ ជាមួយកូនប្រុសទាំងពីររបស់លោក អហ៊ីម៉ាសកូនប្រុសរបស់លោក និងយ៉ូណាចាន់កូនប្រុសរបស់លោកអប៊ីយ៉ាថា»។

²⁹យើង យើងនឹងរង់ចាំនៅរាល់ទំនាប អារាម រហូតដល់បានទទួលដំណឹងពីអ្នករាល់គ្នា»។

³⁰បូជាច្បាញសាដុក និងបូជាច្បាញអប៊ីថា បាននាំយកហ៊ឺបរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រឡប់ទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ហើយពួកគេនៅទីនោះ។

³¹ព្រះបាទដាវីឌបានឡើងទៅលើភ្នំដើមមូលីវ ដោយព្រះបាទទេ ទាំងទ្រង់ព្រះកន្សែង ហើយទទួរកន្សែងលើព្រះសិរសាទ្រង់ផង។ អ្នកដែលនៅជាមួយទ្រង់គ្រប់គ្នាក៏ទទួរកន្សែងលើក្បាល ហើយឡើងទៅទាំងយំដែរ។

³²មានគេទូលស្តេចថា៖ «អហ៊ីថូដែល ក៏បានចូលរួមបះបោរជាមួយសម្តេចអាប់សូឡូមដែរ»។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា «ខ្ញុំព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមធ្វើអោយយោបល់ទាំងប៉ុន្មានរបស់អហ៊ីថូដែលប្រែជាឥតបានការ»។

³³ពេលដែលព្រះបាទដាវីឌបានឡើងទៅដល់លើកំពូលភ្នំ ជាកន្លែងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ លោកហ៊ីសាយ ជាជនជាតិអ៊ីតី បានឡើងមកជួបនឹងស្តេចដោយមានអាររំហែក និងឆ្ងល់ដ៏នៅលើក្បាលផង។

³⁴ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកមកជាមួយយើង ប្រហែលជាអ្នកនឹងក្លាយជាបន្ទុកមួយសម្រាប់យើង»។

³⁵ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកត្រឡប់ទៅកាន់ក្រុងវិញ ត្រូវប្រាប់អាប់សូឡូមថា៖ បំពេញព្រះករុណា

ទូលបង្គំនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ដូចដែលទូលបង្គំធ្លាប់បានបម្រើព្រះបិតារបស់ទ្រង់កាលពីមុន ដូច្នេះទូលបង្គំនឹងជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់។^១ ធ្វើដូច្នេះ
លោកអាចធ្វើជាឧបសគ្គ ជំទាស់នឹងយោបល់របស់អភិបាលផងដែរ។

³⁵ម្យ៉ាងទៀត អ្នកមានលោកបូជាចារ្យសាដុក និង អបៀរថើរក៏ចាំជួយលោកដែរ។³⁶ពួកគេមានកូនប្រុសរបស់ពួកគេចំនួនពីរនាក់នៅជាមួយគឺ អហ៊ីម៉ាស់
កូនប្រុសរបស់បូជាចារ្យសាដុក និង យ៉ូណាថាន់ កូនប្រុសលោកអប៊ីយ៉ាថារ។ អ្នកត្រូវផ្តល់ដំណឹងគ្រប់យ៉ាងដែលអ្នកបានឮមកយើង តាមរយៈអ្នកទាំងពីរ»។

³⁷ដូច្នេះលោកហ៊ូសាយ ជាមន្ត្រីជំណិតរបស់ព្រះបានដាវីឌ បានវិលត្រឡប់ទៅកាន់ក្រុងវិញ ចំពេលដែលសម្តេចអាប់សូឡូម យាងចូលទីក្រុងដែរ។

16¹ នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌ ឡើងផ្តុំកំពូលភ្នំ ស៊ីបាដាអ្នកបម្រើរបស់លោកមេតូសែត បានមកជួបនឹងទ្រង់ គាត់បាននាំយកសត្វលាពិក្សាល ដែលមានជីកនំប៉័ងចំនួនពីររយ ទំពាំងបាយជូរក្រៀមចំនួនមួយរយកញ្ចប់ ផ្លែឧទ្ធុមស្រស់ចំនួនមួយរយផ្លែ និងស្រាទំពាំងបាយជូរមួយថង់ស្បែក។

² ព្រះរាជាសូរស៊ីបាថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនាំយករបស់ទាំងនេះមកអោយយើង?» ស៊ីបាទូលទ្រង់ថា៖ «សត្វលាពាទាំងពីរនេះគឺសម្រាប់ជាយានជំនិះរបស់ទ្រង់និងញាតិវង្ស នំប៉័ង ផ្លែឈើជាអាហារសម្រាប់ពួកពលទាហាន ហើយស្រានេះគឺសម្រាប់អស់អ្នកដែលអស់កំលាំងនៅរាល់ហោស្ថាន»។

³ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «តើចៅប្រុសចៅហ្វាយរបស់ឯងនៅឯណា?» ស៊ីបាទូលថា៖ «គឺគាត់នៅឯក្រុងយេរូសាឡឹម ដោយគាត់បាននិយាយថា «ថ្ងៃនេះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នឹងប្រគល់រាជ្យរបស់ជីតាគាត់ មកអោយគាត់វិញ»។⁴ នោះព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅលោកស៊ីបាថា៖ «ឥឡូវនេះអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលជាប់របស់មេតូសែត យើងប្រគល់អោយអ្នកទាំងអស់»។ ស៊ីបាទូលទ្រង់ថា៖ «បពិត្រព្រះករុណាអម្ចាស់ សូមទ្រង់ប្រណិសណ្តោសទូលបង្គំរហូតទៅ!»

⁵ នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌទៅដល់ភូមិបាហ្វិរ មានបុរសម្នាក់ចេញមក ក្នុងអំបូររបស់សូល គាត់មានឈ្មោះថាស៊ីមី ជាកូនរបស់កេរី។ គាត់បានដើរចេញពីភូមិមក ជេរប្រទេចផ្កាសារព្រះបាទដាវីឌ។⁶ គាត់បានចោលដុំថ្មទៅលើព្រះបាទដាវីឌ និងពួកមន្ត្រីរបស់ទ្រង់ ទោះបីមានបណ្តាជន និងពួកទាហានអមសងខាងស្តេចក៏ដោយ។

⁷ គាត់ជេរប្រទេចផ្កាសារថា៖ «ចេញទៅ! ចេញពីទីនេះទៅ! អាមនុស្សអាក្រក់! អាយាតករ!» ព្រះអម្ចាស់នឹងសងដល់ឯងវិញ សម្រាប់ឈាមនៃរាជ្យព្រះបាទសូល ដែលឯងបានដណ្តើមរាជ្យ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងផ្ទេររាជ្យអោយទៅអាប់សូឡូមជាកូនប្រុសឯង។ ឥឡូវនេះឯងត្រូវរត់ភៀសខ្លួនដោយសារឯងជាយាតករ។»

⁹ លោកអប៊ីសាយ កូនប្រុសលោកសេរូយ៉ា ទូលស្តេចថា៖ «តើហេតុអ្វីបានជាបណ្តាអោយឆ្កែជាប់មួយនេះជេរប្រទេចផ្កាសារព្រះករុណាជាអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំដូច្នេះ? សូមអោយទូលបង្គំទៅកាត់កវាទៅ»។

¹⁰ ប៉ុន្តែស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «តើគួរអោយយើងធ្វើដូចម្តេចជាមួយអ្នក កូនរបស់លោកស្រីសេរូយ៉ាអើយ ប្រហែលជាគេប្រទេចផ្កាសារយើងដោយសារព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់គេថា៖ ចូរដាក់បណ្តាសាដាវីឌទៅ! តើអ្នកណាអាចនឹងសួរគេថា៖ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកប្រទេចផ្កាសាដាវីឌដូច្នេះ?»

¹¹ «ដូច្នេះព្រះបាទដាវីឌ មានរាជឱង្ការទៅអប៊ីសាយហើយនិងរាជបម្រើរបស់ទ្រង់ថា៖ «មើល! សូមឱ្យតែកូនប្រុសរបស់យើង ដែលយើងបានបង្កើតមក វាចង់យកជីវិតរបស់យើង។ តើមានអ្វីទៅដែលអ្នកស្រុកប៉េនយ៉ាមីននេះបានធ្វើចំពោះការភៀសខ្លួនរបស់យើង? ដូច្នេះចូរទុក្ខអោយគេជេរប្រទេចផ្កាសាយើងទៅចុះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់អោយគេធ្វើ។¹² ប្រហែលជាព្រះអម្ចាស់ទតឃើញទុក្ខវេទនារបស់យើង ហើយធ្វើអោយបណ្តាសាថ្ងៃនេះអោយទៅជាព្រះពរវិញ»។

¹³ «ព្រះបាទដាវីឌនិងពលទាហានបន្តដំណើរទៅមុខទៀត ចំណែកឯលោកសាម៉ាយក៏ដើរតាមចង្កេះភ្នំ នៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាន គាត់ដើរដណ្តើមនិងជេរប្រទេចផ្កាសាបណ្តើរ ទាំងបាចដីលើស្តេច និងយកដំបូកបំផង។¹⁴ ស្តេច និងពួកបណ្តាជនដែលរួមដំណើរជាមួយទ្រង់អស់កម្លាំងហើយពួកគេបានឈប់សម្រាកនៅពេលយប់។

¹⁵ សម្តេចអាប់សូឡូម និងពួកបណ្តាលជនដែលនៅជាមួយទ្រង់បានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយលោកអហ៊ីដដែលក៏បានមកជាមួយសម្តេចដែរ។

¹⁶ កាលនៅលោកហ៊ីសាយ ជនជាតិអេតី ជាសម្លាញ់របស់ព្រះបាទដាវីឌ បាននិយាយទៅកាន់សម្តេចថា៖ «សូមព្រះរាជាមានព្រះជន្មយ៉ឺនយូរ! សូមព្រះរាជាមានព្រះជន្មយ៉ឺនយូរ!»

¹⁷ អាប់សាឡូមតបទៅលោកហ៊ីសាយថា៖ «តើនេះជាភាពស្មោះត្រង់របស់លោកចំពោះមិត្តសម្លាញ់របស់លោកឬ? ហេតុអ្វីបានជាលោកមិនទៅជាមួយទ្រង់?»¹⁸ លោកហ៊ីសាយទូលទៅសម្តេចអាប់សូឡូមថា៖ «ទេ! បើព្រះអម្ចាស់ និង មនុស្សទាំងនេះ ព្រមទាំងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ជ្រើសរើសអ្នកណាហើយនោះ ទូលបង្គំក៏បម្រើស្តេចនោះ ហើយនៅជាមួយស្តេចនោះ។

¹⁹ ម្យ៉ាងទៀត តើអោយទូលបង្គំបម្រើអ្នកណា? តើមិនគួរអោយទូលបង្គំបុត្ររបស់មិត្តសម្លាញ់ទូលបង្គំទេឬអី? ដូច្នេះទូលបង្គំនឹងបម្រើទ្រង់ ដូចជាធ្លាប់បម្រើបិតាទ្រង់ដូច្នេះដែរ។

²⁰ នោះសម្តេចអាប់សូឡូមមានរាជឱង្ការទៅលោកអហ៊ីដដែលថា៖ «ចូរផ្តល់យោបល់របស់លោកមកមើល ថាយើងគួរធ្វើអ្វី?»²¹ លោកអហ៊ីដដែល ទូលសម្តេចអាប់សូឡូមថា៖ «សូមយាងទៅរួមដំណែកជាមួយពួកស្រីស្នំរបស់ព្រះបិតាទ្រង់ ដែលស្តេចបានទុកឲ្យនៅយាមដំណាក់ទៅ នោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងបានដឹងថា ព្រះករុណាបានតាំងខ្លួនជាសត្រូវរបស់បិតាទ្រង់។ នោះបក្សពួករបស់ព្រះករុណានឹងមានកម្លាំងចិត្តឡើង»។

²² ដូច្នេះ គេបានតម្កើងត្រសាលសម្រាប់សម្តេចអាប់សូឡូមនៅលើដំបូលព្រះដំណាក់ ហើយសម្តេចអាប់សូឡូមបានរួមដំណែកជាមួយស្រីស្នំរបស់បិតា ឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានឃើញ។²³ នៅគ្រានោះយោបល់របស់អហ៊ីដដែលដែលទូលទៅស្តេច គឺដូចជាពាក្យដែលគេបានឮចេញពីព្រះឱស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គឺទាំងព្រះបាទដាវីឌ ទាំងសម្តេចអាប់សូឡូម តែងតែធ្វើតាមយោបល់ទាំងប៉ុន្មានរបស់លោក។

¹កាលនោះលោកអភិធម៌ដែលទទួលស្តេចអាប័ស្សម្នាក់ថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យទទួលបង្គំជ្រើសរើសទ័ព ចំនួនមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ ហើយទទួលបង្គំនឹងចេញដេញតាមព្រះបាទជារីឌយបនេះ។» ទទួលបង្គំនឹងរាយប្រហារស្តេចនៅពេលដែលទ្រង់អស់កម្លាំង ហើយចុះខ្សោយ រួចទទួលបង្គំនឹងធ្វើឲ្យស្តេចភ័យភ័យស្លាប់។ មនុស្សទាំងប៉ុន្មានដែលនៅជាមួយទ្រង់ នឹងរត់ចោលទ្រង់ ហើយទទួលបង្គំនឹងធ្វើគុតស្តេចតែមួយអង្គគត់។

²ទទួលបង្គំនឹងនាំមនុស្សទាំងអស់មកព្រះករុណារិក្ស គឺដូចជាកូនក្រមុំរំលឹមករកស្វាមី ហើយប្រជាជនទាំងអស់នឹងរស់នៅដោយសុខសាន្តក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះករុណា។³ ស្តេចអាប័ស្សម្នាក់ និងចាស់ទុំទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែលឃើញថាយោបល់នេះជាការសមរម្យ។

⁵សម្តេចអាប័ស្សម្នាក់មានរាជឱង្ការទៅលោកថា៖ «ចូរអញ្ជើញលោកហ្វីសាយ ជាជនជាតិអ៊ីគីមក យើងចង់ឮយោបល់របស់គាត់»។

⁶ពេលដែលលោកហ្វីសាយមកដល់ សម្តេចអាប័ស្សម្នាក់បានរៀបរាប់លោកពីអ្វីដែលដែលលោកអភិធម៌ដែលទទួលបានទ្រង់ បន្ទាប់មកទ្រង់សួរលោកហ្វីសាយថា៖ «តើយើងគួរធ្វើតាមយោបល់របស់លោកអភិធម៌ដែល ឬមិនធ្វើ? ប្រសិនបើ មិនធ្វើ តើលោកមានយោបល់អ្វីផ្សេងឬទេ?»⁷ ដូច្នេះលោកហ្វីសាយទទួលបានទ្រង់ថា៖ «យោបល់ដែលលោកអភិធម៌ដែលទទួលបាននៅពេលនេះគឺមិនល្អទេ»។

⁸លោកហ្វីសាយទទួលបានថា៖ «ព្រះករុណាស្គាល់ព្រះបិតាទ្រង់ស្រាប់ហើយថា បិតារបស់ទ្រង់ និងបរិវាររបស់ទ្រង់សុទ្ធតែជាពលទាហានដែលខ្លាំងពូកែ ហើយពួកគេកំពុងតែក្រៅក្រហាយ ដូចមេខ្លាឃ្មុំដែលបាត់កូននៅទីវាល។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះបិតារបស់ព្រះករុណាជាអ្នកចម្បាំង ទ្រង់ប្រាកដជាមិនផ្ទុះនៅពេលយប់ជាមួយពលទាហានរបស់ទ្រង់ទេ។» ពេលនេះប្រហែលជាទ្រង់លាក់ខ្លួននៅក្នុងរូងភ្នំ ឬនៅកន្លែងណាមួយផ្សេងមិនខានឡើយ។ ប្រសិនបើ មានទាហានណាម្នាក់ស្លាប់នៅក្នុងជួរ ចាប់តាំងពីពេលចាប់ផ្តើមប្រយុទ្ធ នោះនឹងឮមានដំណឹងថា ទ័ពរបស់ព្រះបាទអាប័ស្សម្នាក់ទទួលបរាជ័យហើយ។¹⁰ ដូច្នេះ ទាហានដែលក្លាហាន ហើយមានចិត្តអង់អាចដូចជាសត្វសិង្ហ ក៏បាក់ទឹកចិត្តដែរ ព្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដឹងថាព្រះបិតារបស់ទ្រង់ជាមេទ័ពដ៏ខ្លាំងពូកែ ហើយពលទាហានដែលនៅជាមួយទ្រង់ទាំងអស់ក៏សុទ្ធតែជាមនុស្សក្លាហាន។

¹¹ទទួលបង្គំសូមផ្តល់យោបល់ថា៖ សូមព្រះករុណាប្រមូលកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់មក គឺចាប់ពីក្មេងដាច់ រហូតដល់បៀវត្សសព ឲ្យមានចំនួនច្រើនដូចគ្នាចំនោមសមុទ្រ ហើយព្រះករុណានឹងដឹកនាំពួកគេចេញទៅធ្វើសង្គ្រាម។

¹²យើងនឹងទៅទាន់ស្តេចជារីឌនៅកន្លែងណាមួយដែលពួកគេស្នាក់ ហើយយើងនឹងសង្ក្រប់លើពួកគេ។ យើងនឹងប្រហារពួកគេដោយមិនទុកឲ្យអ្នកណាម្នាក់នៅមានជីវិតឡើយ គឺទាំងមនុស្សរបស់ទ្រង់ ទាំងព្រះបិតាទ្រង់។

¹³ប្រសិនបើ ពួកគេរត់ទៅជ្រកនៅក្នុងណាមួយ នោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងចង់ខ្សែព្រួញក្រុងនោះ ហើយទាញវាទំលាក់ទៅក្នុងទន្លេ ឥតឲ្យសល់ដុំថ្មណាមួយឡើង»។¹⁴ ព្រះបាទអាប័ស្សម្នាក់ និងពួកចាស់ទុំនិយាយថា៖ «យោបល់លោកហ្វីសាយ ជាជនជាតិអ៊ីគី ល្អជាងយោបល់របស់លោកអភិធម៌ដែល!»។ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគេបដិសេធយោបល់ដ៏ឆ្លាតវៃរបស់អភិធម៌ដែល ដើម្បីធ្វើឲ្យសម្តេចអាប័ស្សម្នាក់និរាស។

¹⁵លោកហ្វីសាយរៀបរាប់ប្រាប់លោកបូជាចារ្យសាដុក និងបូជាចារ្យអបៀរធីរថា៖ «លោកអភិធម៌ដែលទទួលបានផ្តល់ យោបល់ដល់សម្តេចអាប័ស្សម្នាក់ដេញតាមព្រះបាទជារីឌ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានឲ្យយោបល់ផ្សេង។»¹⁶ តែច្បាប់នេះ ចូរចាត់អ្នកនាំសារទៅរាយការណ៍សេចក្តីទាំងនេះថ្វាយព្រះបាទជារីឌ៖ យប់នេះសូមកុំឈប់នៅវាលទំនាបអារ៉ាបាឡើយ គឺត្រូវឆ្លងទៅត្រើយម្ខាង គឺដើម្បីកុំឲ្យព្រះរាជា និងអ្នកនៅជាមួយត្រូវនិរាស»។

¹⁷លោកយ៉ូណាថាន់ និងលោកអភិម៉ាស៊ីស៊ីននៅចាំគ្រង់ អេន រូកែន។ ស្ត្រីអ្នកនាំសារបានមកជួបលោក ហើយជម្រាបលោកទាំងពីរនូវកិច្ចការដែលលោកត្រូវដឹង គឺពួកគេមិនត្រូវចូលទៅស្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងនោះទេ។ បន្ទាប់ពី បានទទួលដំណឹង ពួកគេបាននាំយកទៅទទួលព្រះបាទជារីឌ។¹⁸ ប៉ុន្តែ មានយុវជនម្នាក់បានឃើញពួកគេ ហើយបានទទួលទៅសម្តេចអាប័ស្សម្នាក់។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូណាថាន់ និងលោកអភិម៉ាស៊ីស៊ីនបានចាកចេញពីទីនោះយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ ហើយទៅផ្ទះរបស់មនុស្សម្នាក់នៅភូមិបាហ្វីរីម ដែលផ្ទះរបស់នោះមានអណ្តូងទឹកនៅក្នុងបរិវេនផ្ទះ ដែលពួកគេអាចចូលពួនបាន។

¹⁹ស្ត្រីម្ចាស់ផ្ទះបានយកគម្របអណ្តូង មកគ្របពីលើមាត់អណ្តូង ហើយចាក់គ្រាប់ស្រូវរាយពីលើ ដូច្នេះ មិនមានអ្នកដឹងទេថា លោកយ៉ូណាថាន់ និងលោកអភិម៉ាស៊ីស៊ីននៅក្នុងអណ្តូងនោះទេ។²⁰ ទាហានរបស់សម្តេចអាប័ស្សម្នាក់បានមកដល់ផ្ទះរបស់ស្ត្រីនោះ ហើយសួរនាងថា៖ «តើលោកយ៉ូណាថាន់ និងលោកអភិម៉ាស៊ីស៊ីននៅណា?»។ នាងឆ្លើយថា៖ «ពួកគេបានឆ្លងទន្លេទៅហើយ»។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានស្វែងរកមើលគ្រប់ទីកន្លែងហើយ តែរកមិនឃើញអ្នកទាំងពីរ ពួកទាហានក៏ត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។

²¹បន្ទាប់ពី ពួកទាហានចាកចេញទៅ នោះលោកយ៉ូណាថាន់ និងលោកអភិម៉ាស៊ីស៊ីនបានឡើងពីអណ្តូងមក។ ពួកគេបាននាំយកដំណឹងទៅរាយការណ៍ថ្វាយព្រះបាទជារីឌ ពួកគេទទួលបានថា៖ «សូមព្រះរាជាក្រោកឡើង ហើយឆ្លងទន្លេជាប្រញាប់ ព្រោះមានគេថ្វាយយោបល់សម្តេចអាប័ស្សម្នាក់ ឲ្យដេញតាមទ្រង់ហើយ»។²² ដូច្នេះ ព្រះបាទជារីឌ និងបណ្តាជនដែលនៅជាមួយទ្រង់ទាំងអស់ បានក្រោកឡើងឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន។ លុះព្រលឹមស្រាងៗពួកគេបានឆ្លងទន្លេយ៉ែរដានទាំងអស់គ្នា មិនមាននៅសេសសល់នរណាម្នាក់ឡើយ។

²³នៅពេលដែលលោកអភិធម៌ដែលឃើញថាគេមិនអនុវត្តតាមយោបល់របស់លោកដូច្នេះ លោកបានចងកែបលា ហើយចាកចេញទៅ។ លោកបានត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់លោកវិញ គាត់បានធ្វើការផ្តេផ្តាំ ហើយបានចងករសម្លាប់ខ្លួនឯង។ គាត់ស្លាប់ដោយរបៀបនេះ ហើយគេបញ្ចុះសពរបស់លោកក្នុងផ្នូរឪពុករបស់លោក។

²⁴ព្រះបាទជារីឌបានមកដល់ម៉ាហាណែម នៅពេលដែលសម្តេចអាប័ស្សម្នាក់ និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយសម្តេចកំពុងឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន²⁵ ស្តេចអាប័ស្សម្នាក់ បានតែងតាំងលោកអម៉ាសាឲ្យធ្វើជាមេបញ្ជាការកងទ័ពជំនួសលោកយ៉ូហាន់។ លោកអម៉ាសា ជាកូនរបស់លោកយេថើរ ជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលបានយកនាងអប៊ីហ្គែល ដែលជាកូនស្រីរបស់លោកណាហាស និងជាប្អូនស្រីរបស់អ្នកស្រីសេរូយ៉ា ដែលជាម្តាយរបស់លោកយ៉ូហាន់។²⁶ ពួកអ៊ីស្រាអែល និងស្តេចអាប័ស្សម្នាក់បានបោះជំរំទ័ពនៅស្រុកកាឡាដ។

²⁷កាលព្រះបាទជារីឌបានមកដល់ក្រុងម៉ាហាណែម ស្តេចបានជួបនឹងលោកស៊ូប៊ី ជាកូនប្រុសរបស់លោកណាហាស នៅក្នុងរ៉ាបា ជារាជធានីរបស់ជនជាតិអារ៉ាម៉ូន និងលោកម៉ាហៀរ ជាកូនប្រុសរបស់លោកអម៉ាសា នៅឡូដេបា និងលោកបាស៊ីឡែ អ្នកភូមិអ៊ីស្រាអែល ស្រុកកាឡាដ²⁸ បាននាំយកមុង ភួយ ក្តើយ ហើយនិងចាន ឆ្នាំង ស្រូវសាលី ម៉ៀវស្រូវសាលី លាជ សណ្តែក²⁹ ទឹកឃ្មុំ ប៉រ ចៀម និង ប្រមាស ដែលព្រះបាទជារីឌ និងពួកដែលនៅជាមួយទ្រង់អាចបរិភោគបាន។ ដោយពួកគេបាននិយាយថា៖ «ពួកបណ្តាលជនប្រាកដជាឃ្លាន អស់កម្លាំង និងខ្សោយហើយ នៅវាលរហាស្ថាន»។

18¹ព្រះបាទជ័រឌីបានរាប់ចំនួនពលទាហានដែលនៅជាមួយទ្រង់ និងតែងតាំងមេបញ្ជាការកងពលធំ និងមេបញ្ជាការកងពលតូច គ្រប់គ្រងលើពួកគេ។
²បន្ទាប់មក ស្តេចចែកពលទាហានជាបីកង មួយភាគបីនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកយ៉ូអាប កងទីពីរនៅក្រោមការបញ្ជារបស់លោកអប៊ីសាយ កូនប្រុសរបស់លោកស្រីសេរីយ៉ា បួនប្រុសរបស់លោកយ៉ូអាប និងមួយភាគបីផ្សេងទៀតស្ថិតក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកអ៊ីតាយ ជាជនជាតិកាថ។
ព្រះរាជាមានព្រះរាជឱង្ការទៅកាន់ពលទាហានថា៖ «យើងនឹងចេញទៅច្បាំងជាមួយអ្នករាល់គ្នាដែរ»។

³ប៉ុន្តែ ពួកទាហានទូលទ្រង់ថា៖ «ទ្រង់មិនត្រូវចេញទៅសមរភូមិទេ ព្រោះប្រសិនបើ យើងរាល់គ្នាចាញ់សង្គ្រាម នោះពួកគេនឹងមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងយើងរាល់គ្នានោះទេ ឬក៏ប្រសិនបើ ពួកយើងពាក់កណ្តាលស្លាប់ក្តីក៏គ្មានអ្នកណាចាប់អារម្មណ៍ដែរ។ ប៉ុន្តែ ព្រះករុណាមានតម្លៃស្មើនឹងពួកយើងមួយម៉ឺននាក់! ហេតុនេះគួរតែព្រះករុណាគង់នៅក្នុងទីក្រុងចាំជួយយើងរាល់គ្នាវិញ»។
⁴នោះព្រះបាទជ័រឌីមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «យើងនឹងធ្វើតាមការស្នើសុំរបស់អ្នករាល់គ្នា»។ នោះស្តេចគង់ប្រថាប់នៅត្រង់មាត់ទ្វារក្រុង ខណៈពេលដែលពួកទាហានចេញទៅ តាមក្រុម តាមកងរបស់ខ្លួន។
⁵ព្រះបាទជ័រឌីមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកយ៉ូអាប លោកអប៊ីសាយ និងលោកអ៊ីតាយថា៖ «បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់យើង សូមកុំធ្វើបាបសម្តេចអាប់សាឡូម ជាបុត្ររបស់យើងឡើយ»។ ពលទាហានទាំងអស់បានព្យាយាមឱង្ការ ដែលព្រះបាទជ័រឌីផ្តន្ទាមេទ័ពទាំងអស់ ស្តីអំពីសម្តេចអាប់សាឡូម។
⁶ដូច្នេះ ពួកទាហានបានចេញទៅច្បាំងនឹងកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល ហើយសង្គ្រាមបានផ្ទុះឡើងនៅក្នុងព្រៃអេប្រាអ៊ីម។
⁷ទាហានអ៊ីស្រាអែលបានចាញ់ទាហានរបស់ព្រះបាទជ័រឌី នៅថ្ងៃនោះពួកគេត្រូវបរាជ័យយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ គឺមានទាហានចំនួនពីរម៉ឺននាក់បានស្លាប់។
⁸ការប្រយុទ្ធបានរាលដាលពេញស្រុកទាំងមូល ហើយមនុស្សដែលស្លាប់ក្នុងព្រៃមានចំនួនច្រើនជាងមនុស្សដែលស្លាប់ដោយមុខដាវ។
⁹សម្តេចអាប់សាឡូមបានជួបជាមួយទាហានរបស់ព្រះបាទជ័រឌី។ ពេលនោះសម្តេចអាប់សាឡូមកំពុងតែជិះលាបរបស់ទ្រង់ ហើយលានោះបានចូលទៅក្រោមលើដីធំ ដែលមានមែកសាខា ស្រាប់តែព្រះសិរសារបស់ទ្រង់បានជាប់នឹងប្រគាប់មែកឈើ។
សត្វលានៅតែដើរទៅមុខដោយទុកឲ្យសម្តេចអាប់សាឡូមនៅព្យួរនឹងមែកឈើ ដើរផុតពីដី។¹⁰ ទាហានម្នាក់បានឃើញការនេះ ហើយប្រាប់លោកយ៉ូអាបថា៖ «មើល! ខ្ញុំបានឃើញសម្តេចអាប់សាឡូម ព្យួរជាប់នឹងមែកឈើ!»។¹¹ លោកយ៉ូអាបមានប្រសាសន៍ទៅបុរសនោះថា៖ «មើល! អ្នកបានឃើញគាត់! ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនសម្លាប់គាត់នៅនឹងកន្លែងនោះទៅ»។ នោះខ្ញុំនឹងឲ្យប្រាក់ឯងដប់ស៊ីគែល និងខ្សែក្រវាត់មួយជារង្វាន់»។
¹²បុរសនោះតបទៅលោកវិញថា៖ «ទោះបីជាខ្ញុំបានទទួលរហូតដល់មួយពាន់ស៊ីគែលក្តី ក៏ខ្ញុំមិនលើកដៃរបស់ខ្ញុំទាន់នឹងបុត្ររបស់ស្តេចដែរ ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាបានឮព្រះឱង្ការស្តេច បញ្ជាមកលោកអប៊ីសាយ និងលោកអ៊ីតាយថា៖ «សូមប្រណិដល់អាប់សាឡូមផង!»។¹³ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើគត់បុត្រស្តេច (មិនមានអ្វីមួយដែលអាចលាក់លៀមនឹងស្តេចបានឡើយ) លោកក៏មិនការពារខ្ញុំដែរ។
¹⁴ លោកយ៉ូអាបមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំនឹងមិនចាំឯងទេ»។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាបចាប់ជន្លួញបី ហើយចាក់ទំលុះបេះដូងសម្តេចអាប់សាឡូម ពេលដែលស្តេចនៅរស់ហើយជាប់នឹងមែកឈើនោះទៅ។¹⁵ បន្ទាប់មក ពលទាហានដប់នាក់ ដែលកាន់អាវុធរបស់លោកយ៉ូអាបបានចោមរោមសម្តេចអាប់សាឡូម ហើយវាយទ្រង់ រហូតស្លាប់។
¹⁶ លោកយ៉ូអាបបានហៅពួកទាហានឲ្យត្រឡប់ពីការដេញតាមទ័ពអ៊ីស្រាអែលវិញ ដោយឲ្យគេផ្លុំត្រឡើង។¹⁷ ពួកទាហានបានដាក់សពសម្តេចអាប់សាឡូមចុះ ហើយបោះចោលក្នុងរណ្តៅដ៏ធំមួយនៅក្នុងព្រៃ ហើយបានយកថ្មយ៉ាងច្រើនមកគគរលើដង ពេលនោះទាហានអ៊ីស្រាអែលបាត់ទ័ព ហើយរត់ទៅជំរុំរបស់គេរៀងៗខ្លួន។
¹⁸ នៅពេលមានព្រះជន្មរស់នៅឡើយ សម្តេចអាប់សាឡូមបានសាងបង្គោលថ្មធំមួយ នៅក្នុងជ្រលងភ្នំរបស់ស្តេច ដោយទ្រង់មានរាជឱង្ការថា៖ «យើងមិនមានកូនប្រុសបន្តរង្សត្រកូលទេ»។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានដាក់ឈ្មោះរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នៅលើបង្គោលថ្មនោះ ហេតុនេះហើយបានជាគេហៅបង្គោលនោះថា៖ «ស្តេចអាប់សាឡូម» រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។
¹⁹ នៅពេលនោះ លោកអហ៊ីម៉ាស់ កូនរបស់បូជាចារ្យសាដុកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូលយើងនាំយកដំណឹងល្អនេះ ទៅទូលស្តេចឥឡូវនេះ ចាំព្រះអម្ចាស់បានរកយុត្តិធម៌ឲ្យព្រះករុណា ដោយរំដោះទ្រង់ពីដៃរបស់សត្រូវ»។²⁰ លោកយ៉ូអាបតបទៅគាត់ថា៖ «ទេ! លោកមិនត្រូវនាំដំណឹងនៅថ្ងៃនេះនោះទេ មិនត្រូវទូលស្តេចនៅថ្ងៃនេះទេ។ ថ្ងៃនេះ លោកមិនមែននាំដំណឹងល្អនោះទេ ព្រោះបុត្ររបស់ស្តេចស្លាប់គេ»។
²¹ លោកយ៉ូអាបបង្គាប់ទៅជនជាតិអេត្យូពីម្នាក់ថា៖ «ចូរទៅទូលព្រះបាទជ័រឌីខន្ធហេត្យូពីដែលលោកបានឃើញ»។
ជនជាតិអេត្យូពីនោះក្រាបថ្វាយបង្គំលោកយ៉ូអាប ហើយចាកចេញទៅ។²² ពេលនោះ លោកអហ៊ីម៉ាស់ កូនរបស់បូជាចារ្យសាដុក សូមលោកយ៉ូអាបម្តងទៀតថា៖ «មិនថាមានអ្វីកើតឡើងទេ! សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំរត់ទៅតាមសាសន៍អេត្យូពីនេះផងចុះ»។ លោកយ៉ូអាបតបថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាឯងចង់ទៅដូច្នេះកូនប្រុស? ដំណឹងនេះមិនផ្តល់រង្វាន់អ្វីដល់អ្នកនោះទេ!»²³ «ទោះមានអ្វីកើតឡើងក៏ដោយខ្ញុំនឹងរត់ទៅ!» អហ៊ីម៉ាស់តប។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាបក៏ឆ្លើយថា៖ «រត់ទៅចុះ!» នោះ លោកអហ៊ីម៉ាស់ក៏រត់តាមពីក្រោយបុរសជនជាតិអេត្យូពីនោះទៅ។
²⁴ ពេលនោះព្រះបាទជ័រឌីកំពុងគង់នៅត្រង់ចន្លោះទ្វារខាងក្រៅ និងទ្វារខាងក្នុងកំពែងក្រុង។ អ្នកល្បាតបានឡើងទៅខាងលើកំពែងក្រុង ហើយសម្លឹងទៅខាងក្រៅ។ អ្នកល្បាតនោះបានឃើញមានបុរសម្នាក់រត់តម្រងមក។²⁵ គេបានស្រែកទូលទៅស្តេច។ នោះ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «ប្រសិនបើ គេមកតែម្នាក់ឯង នោះគឺគេមកដើម្បីនាំដំណឹងមកឲ្យយើង»។ អ្នករត់នោះចូលមកកាន់តែជិតទីក្រុង។
²⁶ បន្ទាប់មក អ្នកល្បាតនោះឃើញថាមានម្នាក់ទៀតកំពុងរត់ពីក្រោយមកដែរ រួចគាត់ក៏ស្រែកប្រាប់ទៅអ្នកយាមទ្វារថា៖ «មើល! មានមនុស្សម្នាក់ទៀតកំពុងរត់ពីក្រោយមក»។ នោះ ព្រះបាទជ័រឌីមានបន្ទូលថា៖ «គេក៏នាំដំណឹងមកឲ្យយើងដែរ!»²⁷ អ្នកល្បាតស្រែកថា៖ «អ្នកដែលរត់ខាងក្រោយនោះ មើលទៅដូចជាលោកអហ៊ីម៉ាស់ កូនបូជាចារ្យសាដុក»។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «គាត់ជាមនុស្សល្អហើយក៏នាំដំណឹងល្អមកដែរ»។
²⁸ លោកអហ៊ីម៉ាស់ស្រែកឡើង និងទូលស្តេចថា៖ «គ្រប់យ៉ាងគឺប្រសើរណាស់!»។ គាត់ឲ្យមុខចុះ និងក្រាបដល់ដីនៅចំពោះមុខព្រះរាជា ហើយទូលថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះករុណា ប្រទានពរព្រះករុណា! ព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញមនុស្សដែលបានលើកដៃទាស់នឹងព្រះរាជា ជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំម្ចាស់»។
²⁹ ព្រះបាទជ័រឌីមានរាជឱង្ការថា៖ «តើវាបានកើតឡើងចំពោះសម្តេចអាប់សាឡូម បុត្ររបស់យើងឬ?» លោកអហ៊ីម៉ាស់ទូលថា៖ «ពេលដែលលោកយ៉ូអាបចាត់ទូលបង្គំនិងអ្នកបម្រើម្នាក់ទៀត មកគាល់ទ្រង់នោះ មានការជួបប្រជុំយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនដឹងថាមានអ្វីកើតឡើងនោះទេ»។³⁰ នោះព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរទៅឈរនៅមួយចំហៀងទៅ!» លោកអហ៊ីម៉ាស់ក៏ថយខ្លួនចេញ ហើយនៅឈររង់ចាំ។
³¹ ភ្លាមនោះអ្នកបម្រើជនជាតិអេត្យូពីបានមកដល់ ហើយទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! ទូលបង្គំនាំដំណឹងល្អមកទូលថ្វាយព្រះករុណា ថ្ងៃនេះព្រះអម្ចាស់បានរកយុត្តិធម៌ថ្វាយព្រះករុណាពីមនុស្សដែលបេះបោរនឹងព្រះរាជាហើយ»។

³²នោះព្រះរាជាមានរាជឱង្ការមកអ្នកបម្រើសាសន៍អេស្បូពីនោះថា៖ «ចុះអាប់សាឡូមសុខសប្បាយឬយ៉ាងណា?» ជនជាតិអេស្បូពីនោះទូលថា៖
«បពិត្រព្រះករុណា! សូមឲ្យពួកខ្មាំងសត្រូវ ដែលបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះករុណា
វិនាសដូចជាបុរសនោះចុះ!»³³ពេលនោះព្រះបាទដាវីឌក្នុងព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំង ទ្រង់បានយាងឡើងទៅលើបន្ទប់នៅខាងលើក្លោងទ្វារក្រុង
ហើយទ្រង់ព្រះកន្សែង។ ស្តេចយាងឡើងទៅទាំងរៀបរាប់ថា៖ «អាប់សាឡូមបុត្របិតា! ឱបុត្របិតា! អាប់សាឡូមបុត្របិតាអើយ!
គួរតែឲ្យបិតាស្លាប់ជំនួសបុត្រវិញ អាប់សាឡូម បុត្របិតា ឱបុត្របិតាអើយ!»។

19¹ មានគេប្រាប់លោកយ៉ូអង់ថា៖ «មើល! ព្រះរាជាព្រះកន្សែង ហើយស្រណោះស្រណោកសម្តេចអាប់សាឡូម»។² ដូច្នេះ នោះជួយជម្នះនៅថ្ងៃនេះបានប្រែទៅជាទុក្ខព្រួយសម្រាប់ស្តេច ដ្បិត កងទ័ពទាំងមូលបានឮថា «ព្រះរាជាសោកស្រណោះសម្តេចអាប់សាឡូមបុត្ររបស់ព្រះអង្គ»។

³ នៅថ្ងៃនោះ ពួកទាហានវិលត្រឡប់ចូលក្នុងវិញយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ គឺដូចជាកងទ័ពដែលបាត់ទ័ពរត់ពីសមរភូមិដោយក្តីអាម៉ាស់។⁴ ចំណែកព្រះរាជាគ្របព្រះភក្ត្រជិត ហើយបន្តិចព្រះសូរសៀងឮៗថា៖ «អាប់សាឡូមបុត្របិតា! អាប់សាឡូម បុត្រសម្លាញ់បិតា! បុត្របិតា!»។
⁵ ពេលនោះ លោកយ៉ូអង់បានចូលទៅព្រះដំណាក់របស់ស្តេច ហើយទូលស្តេចថា៖ «ពួកទាហានបានសង្គ្រោះជីវិតព្រះករុណាជីវិតបុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះករុណាទាំងពួកស្រីស្នំ និងរាជបម្រើរបស់ព្រះករុណាផង ប៉ុន្តែ ព្រះករុណាបានធ្វើឲ្យពួកគេមានក្តីអាម៉ាស់នៅថ្ងៃនេះ»។⁶ ដ្បិតព្រះករុណាស្រឡាញ់អ្នកដែលស្អប់ព្រះករុណា ហើយទ្រង់បែរជាស្អប់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ទៅវិញ។ ថ្ងៃនេះ ព្រះករុណាបានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញថា មេទ័ពនិង កងទ័ពទាំងអស់មិនមានតម្លៃអ្វីសោះសម្រាប់ទ្រង់។ ទូលបង្គំក៏ជឿថា ប្រសិនបើ ថ្ងៃនេះសម្តេចអាប់សាឡូមនៅរស់ ហើយទូលបង្គំរាល់គ្នាស្លាប់វិញនោះ ព្រះករុណាច្បាស់ជាយល់ថានោះជាផ្សំធម្មតា។
⁷ ឥឡូវនេះ សូមព្រះករុណាក្រោកឡើង ហើយចេញទៅមានរាជឱង្ការលើកទឹកចិត្តពួកពលទាហានផង ទូលបង្គំសូមស្បថក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ថា ប្រសិនបើទ្រង់មិនធ្វើដូច្នេះទេ នៅយប់នេះនឹងមិនមានអ្នកណាម្នាក់នៅបម្រើព្រះករុណាឡើយ។ ព្រះករុណានឹងវេទនាលើសទុក្ខវេទនានានាដែលព្រះករុណាធ្លាប់ជួបតាំងពីក្មេងរហូតដល់ឥឡូវនេះ។⁸ ដូច្នេះ សូមព្រះករុណាក្រោកឡើងចេញទៅមាត់ទ្វារក្រុង ហើយមនុស្សទាំងអស់នឹងប្រកាសថា៖ «មើល! ព្រះរាជាគង់នៅមាត់ទ្វាររាំង» ហើយពលទាហានទាំងអស់នឹងមកចំពោះព្រះរាជា។ ដូច្នេះ ទាហានអ្វីស្រាវអែលបានបាត់ទ័ពរត់ទៅដំរីរបស់គេរៀងៗខ្លួន។
⁹ មនុស្សទាំងអស់នៃកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលនីមួយៗបានគិតគ្នាថា៖ «ព្រះបាទដាវីឌធ្លាប់បានសង្គ្រោះយើងរាល់គ្នាចេញពីដៃខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ហើយទ្រង់បានសង្គ្រោះយើងពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកជនជាតិភីលីស្ទីន ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទ្រង់បែរជាកៀសខ្លួនចេញពីស្រុកដោយសារតែសម្តេចអាប់សាឡូម។
¹⁰ ព្រះបាទអាប់សាឡូម ដែលយើងបានតែងតាំងជាស្តេចគ្រងរាជ្យលើយើង ទ្រង់បានសុគតនៅក្នុងសមរភូមិហើយ។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនយាងព្រះរាជាត្រឡប់មកវិញ?»។
¹¹ ព្រះបាទដាវីឌបានចាត់គេឲ្យទៅជម្រាបលោកបូជាបាឡាដូក និងបូជាបាឡាអៀបៀបថា៖ «ចូរសាកសួរពួកចាស់ទុំរបស់ជនជាតិយូដាថា ហេតុអ្វីបានជាអស់លោកនៅដំរី មិនយាងស្តេចចូលក្នុងព្រះដំណាក់វិញដូច្នេះ? ព្រះរាជាបានជ្រាបពីគោលបំណងរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលក្នុងការយាងស្តេចត្រឡប់ទៅព្រះដំណាក់វិញនោះ។¹² អស់លោកជាបងប្អូន និងជាសាច់ញាតិរបស់យើង។ ហេតុអ្វីបានជានៅរង់ចាំធ្វើជានាគចុងក្រោយគេក្នុងការយាងស្តេចចូលព្រះដំណាក់ដូច្នេះ?»។
¹³ បន្ទាប់មក ពួកគេប្រាប់លោកអម៉ាសាថា តើលោកមិនមែនជាសាច់ញាតិរបស់យើងទេ? ប្រសិនបើយើងមិនតែងតាំងលោកជាមេទ័ពរបស់យើងជំនួសលោកយ៉ូអង់ទេនោះ! សូមព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ដាក់ទោសយើងទៅចុះ»។¹⁴ ដូច្នេះព្រះបាទដាវីឌ បានធ្វើឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលទន់ចិត្តមកក្នុងទ្រង់ដូចមនុស្សតែម្នាក់។ ពួកគេបានចាត់មនុស្សមកគាល់ស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! សូមយាងត្រឡប់មកព្រះដំណាក់វិញ ជាមួយនឹងរាជ្យបម្រើរបស់ទ្រង់»។¹⁵ ពេលដែលព្រះបាទដាវីឌបានមកដល់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ពួកជនជាតិយូដាបានមកដល់គីលកាល់ ដើម្បីទទួលស្តេច និងជួយចម្លងស្តេចឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់។
¹⁶ លោកស៊ីម៉ាយ កូនប្រុសរបស់លោកកេរី ក្នុងកូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ដែលមកពីភូមិបាហ្វីរី ក៏បានប្រញាប់ប្រញាល់ចុះមកជាមួយប្រជាជនយូដាដើម្បីគាល់ព្រះបាទដាវីឌដែរ។¹⁷ មានមនុស្សមួយពាន់នាក់ពីកូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនដែលមកជាមួយលោកស៊ីម៉ាយ និងលោកស៊ីបាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសូល រួមទាំងកូនប្រុសទាំងដប់ប្រាំនាក់ និងអ្នកបម្រើទាំងម៉ឺននាក់របស់លោក។ ពួកគេបានឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ មកគាល់ស្តេច។
¹⁸ ពួកគេជួយចម្លងព្រះរាជវង្សឆ្លងទន្លេ ហើយនឹងធ្វើអ្វីដែលពួកគេគួរនឹងធ្វើ។ ពេលដែលស្តេចឆ្លងដល់ត្រើយម្ខាងហើយ លោកស៊ីម៉ាយ កូនប្រុសលោកកេរី ឲ្យក្រាបថ្វាយបង្គំស្តេច។
¹⁹ លោកស៊ីម៉ាយទូលព្រះរាជាថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា ជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ សូមកុំប្រកាន់ទោសទូលបង្គំ ឬសូមបំភ្លេចកំហុសដែលទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តនៅថ្ងៃដែលព្រះករុណាបានយាងចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមផង។ សូមកុំចងកំនាំងនឹងទូលបង្គំអី។²⁰ ទូលបង្គំបានដឹងថាទូលបង្គំពិតជាបានធ្វើអំពើបាបមែន។ ដូច្នេះហើយបានជាថ្ងៃនេះក្នុងអំបូររបស់លោកយូសែប ទូលបង្គំបានចុះមកមុន ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះករុណាជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ»។
²¹ ប៉ុន្តែ លោកអប៊ីសាយ កូនប្រុសលោកស្រីសេរូយ៉ាទូលស្តេចថា៖ «តើស៊ីម៉ាយគួរតែស្លាប់ឬទេ ព្រោះគេបានដាក់បណ្តាសាអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់ប្រុងអភិសេក?»។²² ព្រះបាទដាវីឌមានរាជ្យឱង្ការថា៖ «តើយើងគួរធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចជាមួយអ្នកកូនអ្នកស្រីសេរូយ៉ាអើយ ដែលអ្នកប្រឆាំងនឹងយើងដូច្នេះ? តើគួរមានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលណាម្នាក់ត្រូវស្លាប់ក្នុងថ្ងៃនេះឬ? តើខ្ញុំមិនដឹងឬថាខ្ញុំពិតជាស្តេចលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលវិញហើយ?»។²³ ស្តេចមានរាជ្យឱង្ការទៅលោកសាម៉ាយថា៖ «អ្នកនឹងមិនស្លាប់ទេ!» ស្តេចបានស្បថនឹងលោកដូច្នេះ។
²⁴ ពេលនៅលោកមេគីបូសែត ចៅព្រះបាទសូលបានចុះមកគាល់ព្រះបាទដាវីឌដែរ។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលស្តេចចាកចេញពីក្រុងទៅ ហើយត្រឡប់មកវិញដោយសុខសាន្ត លោកមិនបានលាងជើងរបស់លោក ក៏មិនបានកោរពុកមាត់ ឬក៏បោកសម្លៀកបំពាក់របស់លោកដែរ។
²⁵ នៅពេលដែលលោកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមមកជួបនឹងព្រះបាទដាវីឌ ទ្រង់មានរាជ្យឱង្ការទៅគាត់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនចាកចេញទៅជាមួយយើង?»។
²⁶ គាត់ទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណាជាអម្ចាស់! អ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំបានបញ្ឆោតទូលបង្គំ ដោយទូលបង្គំនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងចងកែបលាដូច្នេះខ្ញុំនឹងជិះរទេះទៅជាមួយស្តេច ព្រោះទូលបង្គំជាមនុស្សខ្លី»។²⁷ ស៊ីបា អ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំបានមូលបង្គាប់ទូលបង្គំ ថ្វាយព្រះករុណាជាម្ចាស់។ ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ប្រៀបបាននឹងទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះសូមព្រះករុណាសម្រេចតាមការដែលទ្រង់បានទតឃើញទៅចុះ។
²⁸ ទោះបីព្រះករុណាយល់ឃើញថាញាតិសន្តានរបស់ព្រះបាទសូល ជីតារបស់ទូលបង្គំដូចជាមនុស្សស្លាប់ទៅហើយនោះ ក៏ព្រះករុណាបានប្រោសប្រទានអោយទូលបង្គំចូលរួម ក្នុងចំណោមអ្នកដែលបរិភោគជាមួយព្រះករុណា តើទូលបង្គំមានសិទ្ធិអ្វីនឹងទូលអង្វរសូមអ្វីពីព្រះករុណាទៀតនោះ?»។
²⁹ ព្រះរាជាមានរាជ្យឱង្ការថា៖ «មិនចាំបាច់បរិយាយអ្វីផ្សេងទៀតទេ! យើងបានសម្រេចអោយអ្នកនិងស៊ីបាបែងចែកដីស្រែចំការរបស់ស្តេចសូល»។
³⁰ លោកមេគីបូសែតទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា! សូមអោយគាត់យកទាំងអស់ទៅចុះ! ព្រះករុណាជាអម្ចាស់វិលត្រឡប់មកវិញ ដោយសុខសាន្តដូច្នេះ ទូលបង្គំស្តាប់ចិត្តហើយ!»។
³¹ លោកបាស៊ីឡែ អ្នកស្រុកកាឡាតបានចុះពីរូកេលីម ឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់មកគាល់ស្តេច ហើយគាត់បានជួយស្តេចឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់។³² កាលនោះលោកបាស៊ីឡែមានវ័យចាស់ហើយ គឺលោកមានអាយុប៉ែតសិបឆ្នាំហើយ។ លោកបានផ្គត់ផ្គង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះរាជាត្រូវការ កាលដែលស្តេចគង់នៅម៉ាហានាម

ដ្បិតលោកជាអ្នកមានស្តុកស្តម្ភ។³³ព្រះបាទដាវីឌមានព្រះរាជឱង្ការទៅកាន់គាត់ថា៖ «សូមលោកមកក្រុងយេរូសាឡឹមជាមួយយើង ហើយស្នាក់នៅចុះ យើងនឹងផ្គត់ផ្គង់លោកគ្រប់យ៉ាង»។

³⁴លោកបាស៊ីឡែទូលស្តេចវិញថា៖ «ទូលបង្គំមានអាយុប៉ុណ្ណោះហើយ តើអាចរស់បានប៉ុន្មានថ្ងៃ ដែលគួរនឹងអោយទូលបង្គំឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមជាមួយនឹងទ្រង់នោះ?»³⁵ទូលបង្គំមានអាយុប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ។ តើទូលបង្គំអាចដឹងអ្វីស្អាត អ្វីអាក្រក់ឬ? តើទូលបង្គំអាចទទួលរស់ជាតិពីអាហារដែលទទួលបាន ឬពីអ្វីដែលផឹកនោះឬ? តើទូលបង្គំអាចស្តាប់ឮសូរសម្លេងដ៏ពិរោះរបស់ពួកអ្នកចម្រៀងប្រុសស្រីនោះឬ? តើហេតុអ្វីបានជាទូលបង្គំត្រូវខានព្រះរាជាជាអម្ចាស់ដូច្នេះ?»³⁶ទូលបង្គំមកគ្រាន់តែចង់ជូនដំណើរព្រះរាជាតែប៉ុណ្ណោះ។

ហេតុអ្វីបានជាព្រះរាជាតបស្នងនូវរង្វាន់ដូច្នេះមកទូលបង្គំ? ³⁷សូមព្រះករុណាអនុញ្ញាតអោយទូលបង្គំត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញផងចុះ ដូច្នេះទូលបង្គំអាចស្តាប់នៅក្នុងក្រុងរបស់ទូលបង្គំ ក្នុងផ្ទះឪពុកម្តាយរបស់ទូលបង្គំ។ ប៉ុន្តែព្រះករុណាអើយ គឺមហា នៅទីនេះ សូមព្រះករុណាអនុញ្ញាតអោយគេឆ្លងទៅជាមួយព្រះអង្គ ហើយប្រព្រឹត្តចំពោះគេតាមតែការសព្វព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ចុះ»។

³⁸ព្រះបាទដាវីឌតបទៅលោកស៊ីបាឡៃថា៖ «លោកគឺមហានឹងទៅជាមួយយើង ហើយយើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះគេនូវការល្អដូចជាចំពោះអ្នកដែរ និងអ្វីដែលអ្នកសូមពីយើង គឺយើងនឹងធ្វើសម្រាប់អ្នក»។³⁹បន្ទាប់ពី មនុស្សទាំងអស់បានឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ហើយ ស្តេចក៏ឆ្លងទៅដែរ ព្រះបាទដាវីឌបានចើបលាលោកស៊ីបាឡៃ ព្រមទាំងជូនពរលោក។ រួចមកលោកក៏ប្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់លោកវិញ។

⁴⁰ព្រះបាទដាវីឌបានឆ្លងមកដល់គីលកាល់ ដោយមានលោកគឺមហាឆ្លងមកជាមួយផង។ មានកងទ័ពយូដាទាំងអស់ និងកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលចំនួនពាក់កណ្តាលបានដង្ហែស្តេចមក។⁴¹ក្លាយនោះពួកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចូលមកគាល់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយទូលសួរទ្រង់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូនរបស់ទូលបង្គំ គឺពួកជនជាតិយូដា លួចយកព្រះករុណា ហើយនាំព្រះករុណានិងញាតិវង្ស ព្រមទាំងមនុស្សទាំងអស់របស់ព្រះករុណា ឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ដូច្នេះ?»

⁴²ប្រជាជនយូដាបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «គឺដោយសារតែព្រះរាជា មានទំនាក់ទំនងជាមួយយើងជិតជាង។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាខឹងនឹងរឿងនេះ? តើយើងបានហូបអ្វីដែលព្រះរាជាបានបង់ថ្លៃសម្រាប់យើងឬ? តើទ្រង់បានប្រទានរង្វាន់អ្វីដល់យើងឬ?»⁴³នោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលតបទៅពួកយូដាវិញថា៖ «យើងមានកុលសម្ព័ន្ធចំនួនដប់ដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះរាជា ដូច្នេះយើងមានសិទ្ធិច្រើនជាងចំពោះព្រះបាទដាវីឌ ជាជាងពួកអ្នក។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាស្តាប់យើង? តើគំនិតដំបូងក្នុងការយាងព្រះរាជាត្រឡប់មកវិញ មិនមែនជាគំនិតរបស់យើងទេឬ?» ប៉ុន្តែ ពាក្យសំដែងរបស់ជនជាតិយូដា មានភាពម៉ឺងម៉ាត់ជាងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

20¹ កាលនោះមានមនុស្សពាលម្នាក់មានឈ្មោះថា លោកសេបា ជាកូនរបស់ប៊ីត្រី ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។ គាត់បានផ្គុំត្រឡើង ហើយប្រកាសថា៖
«យើងមិនមានជាប់ជាសាច់ញាតិអ្វីនឹងព្រះបាទដាវីឌទេ ហើយក៏មិនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងកូនលោកអ៊ីសាយនេះដែរ។ អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់អើយ
ចូរត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងខ្លួនវិញទៅ»។² ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីព្រះបាទដាវីឌ ហើយតាមលោកសេបា កូនរបស់លោកប៊ីត្រី។
ប៉ុន្តែប្រជាជនយូដាបានតាមស្តេចរបស់ពួកគេកាន់តែត្រឡប់ តាមផ្លូវពីទន្លេយ៉ាម៉ាដាន់ទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម។

³ ពេលដែលព្រះបាទដាវីឌយាងមកដល់ព្រះដំណាក់របស់ទ្រង់វិញ ទ្រង់បានយកស្នំទាំងដប់នាក់ ដែលទ្រង់បានទុកឲ្យនៅចាំព្រះរាជដំណាក់នោះ
ទៅបង្ហូរទុកក្នុងផ្ទះមួយ។ ព្រះបាទដាវីឌបានប្រទាននូវអ្វីៗដែលពួកនាងត្រូវការ ប៉ុន្តែ ស្តេចមិនបានចូលទៅផ្ទុំជាមួយពួកនាងទៀតទេ។
ដូច្នេះពួកនាងត្រូវរស់នៅក្នុងភាពជាស្រ្តីមេម៉ាយ រហូតដល់ថ្ងៃស្លាប់។

⁴ ព្រះរាជាមានរាជ្យឱង្ការមកលោកអាម៉ាសាថា៖ «ត្រូវប្រកាសប្រមូលកងទ័ពយូដាទាំងអស់ក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ ឲ្យមកបង្ហាញខ្លួននៅទីនេះជាមួយនឹងលោក»។

⁵ ដូច្នេះ អាម៉ាសាបានចេញទៅប្រមូលកងទ័ពតាមបញ្ជារបស់ស្តេច ប៉ុន្តែ លោកមកមិនទាន់ពេលដែលស្តេចបានកំណត់ទុកជាមួយនឹងលោកនោះទេ។

⁶ ពេលនោះព្រះបាទដាវីឌមានរាជ្យឱង្ការទៅលោកអប៊ីសាយថា៖ «សេបា កូនរបស់លោកប៊ីត្រី នឹងនាំអន្តរាយមកយើង ខ្លាំងជាអាប៊ីសាឡើយទៅទៀត។ ដូច្នេះ
ចូរលោកនាំយកទាហានរបស់យើងផ្ទាល់ ហើយដេញតាមអ្នកទាំងនោះ មុនពេលពួកគេក៏បានជម្រកតាមក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ ហើយគេចបាត់ពីយើង»។

⁷ ដូច្នេះ ទាហានរបស់លោកយូអាប់ និងពួកកេនធីម ពួកពេលេធីម និងពលទាហានខ្លាំងពូកែទាំងអស់។ ពួកគេបានចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម
ហើយដេញតាមលោកសេបា កូនរបស់លោកប៊ីត្រី។

⁸ ពេលដែលពួកគេទៅដល់ឆ្នាំងថ្នងដែលនៅក្រុងគីរៀន លោកអាម៉ាសាបានជួបនឹងពួកគេ។ ពេលនោះលោកយ៉ូអាប់បានពាក់អាវក្រោះ
ព្រមទាំងវ៉ាត់ខ្សែក្រវាត់ដែលមានដាវស៊ីកក្នុងស្រោមជាមួយផង។ នៅពេលលោកដើរទៅមុខ ដាវនោះក៏ជ្រុះ។

⁹ លោកយ៉ូអាប់មានប្រសាសន៍ទៅលោកអាម៉ាសាថា៖ «តើសូចសប្បាយជាទេ លោកប្អូន?»

ដោយក្តីស្រឡាញ់លោកយ៉ូអាប់បានចាប់ពួកមាត់របស់លោកអាម៉ាសា ដោយដៃស្តាំរបស់លោកដើម្បីថើប។¹⁰ លោកអាម៉ាសា មិនបានចាប់អារម្មណ៍
នឹងដាវដែលនៅក្នុងដៃឆ្វេងរបស់លោកយ៉ូអាប់ទេ។ ពេលនោះលោកយ៉ូអាប់បានចាក់ចំពោះរបស់លោកអាម៉ាសា ហើយឆ្លាយពោះរៀនធ្លាក់មកដល់ដី។
លោកស្លាប់ដោយមិនចាំបាច់លោកយ៉ូអាប់ចាក់លោកម្តងទៀតទេ។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប់ និងលោកអប៊ីសាយ

បងប្អូនរបស់គាត់បានដេញតាមសេបា កូនរបស់លោកប៊ីត្រីទៅ។

¹¹ ទាហានម្នាក់របស់លោកយ៉ូអាប់ ដែលឈរនៅជិតសពរបស់លោកអាម៉ាសា បាននិយាយថា៖ «អ្នកណាដែលនៅខាងលោកយ៉ូអាប់ និងខាងព្រះបាទដាវីឌ
ចូរទៅតាមលោកចុះ»។¹² លោកអាម៉ាសាដេកក្នុងថ្ងកឈាមនៅកណ្តាលផ្លូវ។ ទាហាននោះឃើញថា ទាហានទាំងអស់នៅឈរស្ងៀម
គាត់ក៏លើកសពលោកចេញពីផ្លូវដាក់ទៅក្នុងវាលស្រែ។ ទាហាននោះបានបោះអាវុធគ្រប់ពិធី ដ្បិត គាត់ឃើញថាទាហានដែលនៅជាមួយគាត់នោះ
ពួកគេនៅឈរស្ងៀម។¹³ បន្ទាប់ពីគេយកសពលោកអាម៉ាសាចេញពីផ្លូវ ទាហានទាំងអស់នាំគ្នាបន្តដំណើរតាមពីក្រោយលោកយ៉ូអាប់ ដេញតាមលោកសេបា
ជាកូនរបស់លោកប៊ីត្រី។

¹⁴ លោកសេបា បានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់គ្រប់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ឆ្ពោះទៅកាន់អេប៊ីល នៃក្រុងបេតម៉ាការ ហើយជនជាតិបេរី
ដែលលោកបានប្រមូលទាំងអស់ក៏ដេញតាមលោកសេបាដែរ។¹⁵ ពួកគេបានឡោមព័ទ្ធលោកសេបា នៅ អេប៊ីល បេតម៉ាការ។ ពួកគេបានលើកដីឡើងខ្ពស់
ស្មើនឹងជញ្ជាំង ជុំវិញទីក្រុង។ ទាហានទាំងអស់ដែលមកជាមួយលោកយ៉ូអាប់ បានជីករំលើងជញ្ជាំងក្រុង។

¹⁶ ពេលនោះស្ត្រីដ៏ឈ្លាសវៃម្នាក់បានស្រែកពីក្នុងក្រុងមកថា៖ «លោកយ៉ូអាប់អើយ! សូមមេត្តាស្តាប់! សូមស្តាប់ខ្ញុំសិន! សូមចូលមកជិតខ្ញុំ
នោះខ្ញុំនឹងជម្រាបលោក»។

¹⁷ ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប់បានចូលមកក្បែរនាង ស្ត្រីនោះនិយាយថា៖ «តើលោក គឺលោកយ៉ូអាប់ឬ?» លោកតបថា៖ «គឺខ្ញុំនេះហើយ!» នាងក៏ប្រាប់លោកថា៖
«សូមស្តាប់ពាក្យ ស្រីបម្រើរបស់លោកសិន!» លោកឆ្លើយថា៖ «និយាយមកចុះ!»¹⁸ បន្ទាប់មក នាងប្រាប់ថា៖ «ពីដើមគេមានទម្លាប់ពោលថា៖
ត្រូវតែពីគ្រោះគ្នាជាមួយអ្នកក្រុងអេប៊ីលសិន ហើយដំបូន្មាននោះនឹងនាំមកនូវជោគជ័យ»។¹⁹ ទីក្រុងរបស់យើងជាទីក្រុងដែលសុខសាន្ត
និងស្មោះត្រង់បំផុតក្នុងអ៊ីស្រាអែល។ ឯលោក លោកព្យាយាមបំផ្លាញក្រុង ដែលជាម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែលទៅវិញ។ ហេតុអ្វីបានជាលោកចង់បំផ្លាញ
ក្រុងដែលជាគោរមភក្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ?»

²⁰ លោកយ៉ូអាប់ទៅនាងថា៖ «ទេ! ខ្ញុំគ្មានបំណងបំផ្លាញវា ឬកម្មេចទីក្រុងនេះទាល់តែសោះ។²¹ ប៉ុន្តែ មានបុរសម្នាក់ដែលមកពីតំបន់អេប្រាអ៊ីម ឈ្មោះថាសេបា
ជាកូនរបស់ប៊ីត្រី ដែលបានលោកដៃប្រឆាំងនឹងស្តេច ព្រះបាទដាវីឌ។ ចូលប្រគល់គេតែម្នាក់មកឲ្យយើងចុះ ហើយយើងនឹងចាកចេញពីទីក្រុង»។ បន្ទាប់មក
ស្ត្រីតបទៅគាត់ថា៖ «ក្បាលរបស់គេ យើងនឹងបោះឲ្យលោក ពីលើកំពែងក្រុង»។²² ដូច្នេះ នាងបានទៅជួបនឹងប្រជាជនទាំងអស់ដោយប្រាជ្ញារបស់នាង។
ពួកគេបានកាត់ក្បាលរបស់សេបា កូនរបស់លោកប៊ីត្រី ហើយបោះទៅឲ្យលោកយ៉ូអាប់។ លោកយ៉ូអាប់ បានឲ្យគេផ្គុំត្រៃ
ហើយពួកកងទ័ពរបស់លោកបានចាកចេញពីក្រុងទៅ ផ្ទះរបស់ពួកគេវិញ។ ឯលោកយ៉ូអាប់ក៏បានត្រឡប់ទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមវិញដែរ។

²³ លោកយ៉ូអាប់ជាមេបញ្ជាការលើកទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ហើយលោកបេណាម៉ា កូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា ជាមេបញ្ជាការលើកកេនធីម និង
ពេលេធីម។²⁴ លោកអដ្ឋរ៉ាម ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើកំណែន ហើយលោកយេហូវ៉ាដា កូនរបស់លោកអហ៊ីលូដ ជាអ្នកនាំពាក្យរបស់ស្តេច។²⁵ លោកសេរ៉ា
ជាលេខាធិការ លោកសាដុក និងលោកអហ្វៀថើរ ជាបូជាចារ្យ។²⁶ លោកអ៊ីរ៉ា ពីអំបូរយ៉ាអៀរ ជាបូជាចារ្យផ្ទាល់របស់ព្រះបាទដាវីឌ។

21 ¹ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន មានកើតទុរិក្សរយៈពេលបីឆ្នាំ ហើយទ្រង់បានទទួលស្នូលព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទុរិក្សនេះគឺបណ្តាលមកពីស្តេចសូល និងគ្រួសារដែលរស់ពួកគេ គឺដោយសារតែពួកគេបានកាប់សម្លាប់ជនជាតិគឺបៀន»។

²អ្នកស្រុកគឺបៀន មិនមែនជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ ពួកគេជាជនជាតិអាម៉ូរី។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានស្បថថាមិនសម្លាប់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែព្រះបាទសូលបានព្យាយាមសម្លាប់ពួកគេក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយ ដើម្បីបង្ហាញឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនជាតិយូដាឃើញថាទ្រង់ជាស្តេចដែលស្រឡាញ់ជាតិ។

³ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានហៅជនជាតិគឺបៀនមក ហើយសួរពួកគេថា៖ «តើគួរឲ្យយើងធ្វើដូចម្តេចជាមួយអ្នករាល់គ្នា?

តើយើងអាចលាងកំហុសដែលយើងបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នាតាមវិធីណា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាជូនពរដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលប្រកាន់សេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់?

⁴អ្នកស្រុកគឺបៀនតបថា៖ «បំណុលដែលព្រះបាទសូល និងញាតិវង្សជំពាក់យើង មិនអាចសងដោយមាសឬប្រាក់បាននោះទេ។ ដូចគ្នាដែរ គឺយើងមិនអាចសម្លាប់អ្នកណាម្នាក់ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានទេ»។ ព្រះបាទមានរាជ្យឱង្ការថា៖ «សូមនិយាយមក តើយើងគួរធ្វើដូចម្តេចជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា?»

⁵ពួកគេតបថា៖ «អ្នកដែលមានផែនការណ៍សម្លាប់ផ្តាច់ពូជ និងបំផ្លាញយើងមិនឲ្យសល់ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលនេះគឺព្រះបាទសូល^៦ដូច្នេះសូមយកមនុស្សប្រាំពីរនាក់ពីចំណោមពូជពង្សរបស់ព្រះបាទសូល មកឲ្យយើង ហើយយើងនឹងយកពួកគេទៅព្យួរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ក្នុងក្រុងគឺបៀន ដែលជ្រើសរើសដោយព្រះអម្ចាស់»។ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានរាជ្យឱង្ការថា៖ «យើងនឹងប្រគល់ពួកគេឲ្យអ្នករាល់គ្នា»។

⁷ប៉ុន្តែ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានប្រណិសណ្តាសលោកមេភីបូសែត បុត្ររបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន់ ត្រូវជាចៅរបស់ព្រះបាទសូល ដោយសារព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន និងសម្តេចយ៉ូណាបុត្ររបស់ព្រះបាទសូលបានស្បថនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។⁸ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានបង្គាប់ឲ្យគេចាប់លោកអម៉ូនី និងលោកមេភីបូសែត ជាកូនរបស់នាងរីសប៉ា កូនស្រីរបស់អយ៉ា គឺបុត្រដែលនាងបង្កើតថ្វាយព្រះបាទសូល ហើយព្រះរាជាក៏បង្គាប់ឲ្យគេចាប់បុត្រទាំងប្រាំរបស់ព្រះនាងមីលកា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសូល ដែលនាងបង្កើតឲ្យលោកអម៉ូនីអែល កូនរបស់លោកស៊ីបាឡែ អ្នកស្រុកមេហូឡា។

⁹ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានប្រគល់ពួកគេទៅឲ្យជនជាតិគឺបៀន។ ពួកជនជាតិគឺបៀនបានព្យួរពួកគេនៅលើភ្នំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះពួកគេទាំងប្រាំពីរនាក់បានស្លាប់រួមគ្នាដូច្នេះឯង។ ជនជាតិគឺបៀនបានសម្លាប់ពួកគេក្នុងរជ្ជកាលប្រមូលផល គឺនៅដើមនៃរដូវប្រមូលផលស្រូវឱក។

¹⁰នាងរីសប៉ា កូនស្រីរបស់លោកអយ៉ា បានយកបារមកក្រាលនៅលើផ្ទាំងថ្ម ហើយអង្គុយនៅក្បែរសពកូនរបស់នាង ចាប់តាំងពីដើមរដូវផ្លែឆ្នែក រហូតដល់មានភ្លៀងធ្លាក់ពីលើមេឃមកលើសាកសព។ នៅពេលថ្ងៃនាងដេញសត្វមិនឲ្យខ្ញុំលើសាកសព ហើយពេលយប់នាងក៏បានបណ្តេញពួកសត្វព្រៃ។

¹¹មានគេទូលព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន អំពីអ្វីដែលនាងរីសប៉ា កូនស្រីលោកអយ៉ា ជាស្រីស្នំរបស់ព្រះបាទសូលបានធ្វើ។

¹²ដូច្នេះ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានយាងទៅយកធាតុរបស់ព្រះបាទសូល និងធាតុរបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន់ពីអ្នកក្រុងយ៉ាបេស ក្នុងក្រុងកាឡាដ ដែលពួកគេបានលួចយកពីទីធ្លាក្រុងបេតសាន ជាទីកន្លែងដែលពួកគេលីស្ទីនបានព្យួរទ្រង់ទាំងពីរអង្គ គឺបន្ទាប់ពីពួកគេលីស្ទីនមានជ័យជម្នះ និងបានធ្វើគត់ពួកទ្រង់នៅគីលបេ។¹³ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានយកអដ្ឋធាតុរបស់ព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន់បុត្ររបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងប្រមូលអដ្ឋធាតុអ្នកទាំងប្រាំពីរដែលត្រូវគេព្យួរនោះផង។

¹⁴ពួកគេបានបញ្ចុះសពព្រះបាទសូល និងសម្តេចយ៉ូណាថាន់ ក្នុងផ្នូរលោកគីសជាឪពុកព្រះបាទសូល នៅសេឡា ក្នុងស្រុកបេសយ៉ាមីន។ ពួកគេធ្វើគ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់តាមរាជ្យបង្គាប់របស់ព្រះរាជា។ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេសម្រាប់ទឹកដី។

¹⁵គ្រានោះ ពួកគេលីស្ទីនបានលើកទ័ពមកធ្វើសង្គ្រាមជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលសាជាថ្មី។

ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានចេញទៅជាមួយពួកទាហានរបស់ទ្រង់ប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេលីស្ទីន។ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នហត់នឿយជាខ្លាំង។¹⁶ជនជាតិគឺលីស្ទីនម្នាក់ ដែលជាពូជពង្សរបស់ពួកខ្លាំងពូកែ មានឈ្មោះថា យីសបីបេណូប គេលំពែងរបស់គេមានទំងន់ប្រហែលបីគីឡូក្រាម និងប្រដាប់ដោយអាវុធសង្គ្រាមថ្មី គេមានបំណងធ្វើគត់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន។¹⁷លោកអប៊ីសាយ កូនរបស់លោកស្រីសេរីយ៉ា បានសង្គ្រោះស្តេច ហើយបានវាយប្រហារនេះពួកគេលីស្ទីន និងសម្លាប់យីសបីបេណូប។ បន្ទាប់មក ពួកទាហានរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានស្បថចំពោះស្តេចថា៖ «ព្រះករុណាជាអម្ចាស់ គឺមិនត្រូវមកសមរភូមិទៀតជាដាច់ខាត ដូច្នេះ ព្រះករុណានឹងមិនធ្វើឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបាត់បង់ពន្លឺនោះទេ»។

¹⁸ក្រោមមកជនជាតិគឺលីស្ទីន ច្បាំងនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាថ្មីនៅកូប ពេលនោះលោកស៊ីបបេកាយ ជាជនជាតិហ្វីលីស្ទា បានសម្លាប់លោកសាក ដែលជាពូជពង្សរបស់នាងអ៊ីម។¹⁹ក្រោយមកមានចម្បាំងសារជាថ្មីជាមួយគីលីស្ទីន នៅកូប ពេលនោះលោកអែលហាណាន កូនរបស់លោកយ៉ាវី អ្នកភូមិបេថ្លេហឹម បានសម្លាប់កូលីយ៉ាត ជាអ្នកក្រុងកាថ ដែលដង្ហែងរបស់រាជានុរាជដូចជាថ្មីរបស់គឺដំបាញ។

²⁰បន្ទាប់មក មានកើតចម្បាំងសារជាថ្មីនៅក្រុងកាថ ដែលមានទាហានគីលីស្ទីនម្នាក់ដែលមានមាឌធំ និងមានម្រាមដៃម្ខាងប្រាំមួយ និងមានម្រាមដៃម្ខាងក៏ប្រាំមួយដែល សរុបទាំងអស់គាត់មានម្រាមចំនួនម្ភៃបួន។ គាត់ក៏ជាពូជពង្សរបស់នាងអ៊ីមដែរ។

²¹ទាហាននោះបាននិយាយចំអកឲ្យកឡាយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពេលនោះលោកយ៉ូណាថាន់កូនប្រុសរបស់សាម៉ា និងក្មួយប្រុសរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន គឺសម្លាប់ទាហាននោះ។²²ពួកគេសុទ្ធតែជាពូជពង្សរបស់នាងអ៊ីម ជាអ្នកក្រុងកាថ ដែលត្រូវព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន និងពួកទាហានរបស់ទ្រង់សម្លាប់។

22 ¹ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានលើកទំនុកស្លូតសសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់បានរំដោះទ្រង់ឲ្យរួចពីដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ និងឲ្យរួចពីដៃរបស់ព្រះបាទសូលី។²ទ្រង់ទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់គឺជាច្បាស់ជាបងប្អូន ជាបងប្អូន ដែលសង្គ្រោះទូលបង្គំ។

³ព្រះអម្ចាស់ជាច្បាស់។ ខ្ញុំពឹងជ្រកក្នុងទ្រង់។ ទ្រង់គឺជាកំពែងការពារ ជាស្នែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ ទ្រង់ជាកម្លាំង និងជាជម្រកដ៏រឹងមាំរបស់ខ្ញុំ ព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះខ្ញុំចេញពីពួកយោធពល។⁴ពេលដែលខ្ញុំស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់នឹងសង្គ្រោះខ្ញុំឲ្យរួចពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំ! ខ្ញុំសូមសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។⁵សេចក្តីស្លាប់បានរួមរឹតខ្លាំង ឯសេចក្តីវិនាសអន្តរាយបានគ្រប់ដណ្តប់លើខ្ញុំ។⁶សំណាញ់នៃស្ថានឃុំព្រលឹងបានរុំព័ទ្ធខ្ញុំ ដូចជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់ដែលបានទាក់ខ្ញុំ។

⁷នៅពេលមានទុក្ខវេទនា ខ្ញុំស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំស្រែករកព្រះរបស់ខ្ញុំ ទ្រង់ឮសម្លេងរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ ហើយសូរសម្រែករបស់ខ្ញុំបានឮដល់ព្រះកាណ៌របស់ព្រះអង្គ។

⁸ដោយសារព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ ផែនដីកកើតញាប់ញ័រ។⁹ផ្ទៃមេឃឆ្អឹងរហូតដល់គ្រឹះរបស់វា។¹⁰មានផ្សែងហុយចេញពីព្រះនាសាររបស់ព្រះអង្គ ហើយមានអណ្តាតភ្លៀងចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គមក។ រដឹកភ្លៀងក៏ខ្ចាតចេញមកជាមួយនឹងភ្លៀងនោះដែរ។

¹¹ទ្រង់បានបើកចំហផ្ទៃមេឃ ហើយយាងចុះមក ដោយមានពពកខ្ទួលខ្ទាញ់នៅពីក្រោមព្រះបាទាទ្រង់ផង។¹²ទ្រង់យាងលើយេរូសាឡឹម ហើយហោះមក។ ទ្រង់យាងចេញមកនៅលើវាយោ ដូចជាគង់លើស្លាបបក្សី។¹³ទ្រង់បានធ្វើឲ្យមានភាពងងឹតនៅជុំវិញព្រះពន្លារបស់ទ្រង់ ដោយពពកដែលពេញទៅដោយទឹក។¹⁴មានរដឹកភ្លៀងធ្លាក់ចេញពីផ្នែកបន្ទោរមកនៅចំពោះទ្រង់។¹⁵ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យមានផ្ការលាស់ពីលើមេឃមក។ ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់មានព្រះសូរសៀងលាន់កងរំពង។

¹⁵ទ្រង់បាញ់ព្រួញទៅលើពួកខ្មាំងសត្រូវ ហើយទ្រង់បាញ់ផ្នែកបន្ទោរធ្វើឲ្យពួកគេបាក់ទីត។

¹⁶បាតសមុទ្របានលេចចេញមក ហើយគ្រឹះរបស់ផែនដីក៏បានលេចមកដែរ ដោយសារព្រះបន្ទូលគំរាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងដោយសារខ្យល់ដែលបក់ចេញពីព្រះនាសាររបស់ព្រះអង្គមក។

¹⁷ទ្រង់បានលាតព្រះហស្តមករកខ្ញុំ ហើយទ្រង់បានស្រង់ខ្ញុំចេញផុតពីទឹកសមុទ្រ។¹⁸ទ្រង់បានរំដោះខ្ញុំឲ្យរួចផុតពីខ្មាំងសត្រូវដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ខ្ញុំ និងពីអស់អ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំ ហើយពួកគេមានកម្លាំងខ្លាំងជាងខ្ញុំ។

¹⁹ពួកគេបានលើកក្តាមកវាយប្រហារខ្ញុំនៅថ្ងៃដែលខ្ញុំមានទុក្ខវេទនា ក៏ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ជាបង្អែករបស់ខ្ញុំ។²⁰ព្រះអង្គក៏បាននាំខ្ញុំចេញពីគ្រោះថ្នាក់។ ទ្រង់បានសង្គ្រោះខ្ញុំ ដោយព្រោះទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាដល់ខ្ញុំ។²¹ព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំស្របតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ព្រោះអង្គក៏បានតបស្នងមកខ្ញុំស្របតាមសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំដែរ។

²²ដោយព្រោះខ្ញុំបានរក្សាត្រឹមត្រូវនូវសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយខ្ញុំមិនបានឃ្លាតចេញពីព្រះរបស់ខ្ញុំ ដោយបែរទៅប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ណាមួយនោះទេ។

²³គឺខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់របស់ទ្រង់ ខ្ញុំក៏មិនបានបំពានលើច្បាប់ណាមួយរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

²⁴ខ្ញុំមិនមានភាពសៅហ្មងអ្វីឡើយនៅចំពោះទ្រង់ ហើយខ្ញុំបានរក្សាខ្លួនរបស់ខ្ញុំពីអំពើបាទាំងឡាយ។²⁵ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ប្រណិសន្តោសខ្ញុំ ស្របតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ព្រោះទ្រង់ឈ្វេងយល់ដល់សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ។

²⁶ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គសម្តែងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ចំពោះអស់អ្នកដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ ព្រះអង្គសម្តែងព្រះហឫទ័យស្មោះសរ ចំពោះអ្នកដែលមានចិត្តស្មោះសរ។²⁷ចំពោះអ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ព្រះអង្គសម្តែងថា ព្រះអង្គបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គសម្តែងថាព្រះអង្គឈ្លាសវៃ ចំពោះមនុស្សដែលមានចិត្តរៀបរយ។

²⁸ព្រះអង្គសង្គ្រោះមនុស្សទន់ទាប ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្អឹងឆ្អៃ ដើម្បីបន្ទាបពួកគេចុះ។²⁹ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គគឺជាពន្លឺរបស់ទូលបង្គំ។ ព្រះអម្ចាស់បំភ្លឺភាពងងឹតរបស់ទូលបង្គំ។

³⁰ព្រះអម្ចាស់អើយ ដោយសារព្រះអង្គទូលបង្គំអាចហាក់រំលងរនាំងបាន ហើយដោយសារទ្រង់ទូលបង្គំអាចលោកលើកំពែងបាន។

³¹មាតិកាសំពះព្រះជាម្ចាស់សុទ្ធតែឈូឆឺខ្លះ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ពិតទាំងស្រុង។ ទ្រង់គឺជាខែលការពារអស់អ្នកដែលមកជ្រកកោននឹងព្រះអង្គ។

³²គឺមានតែព្រះអម្ចាស់មួយព្រះអង្គគត់ ដែលពិតជាព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានតែព្រះរបស់យើងមួយព្រះអង្គគត់ ដែលជាច្បាស់។

³³ព្រះអម្ចាស់គឺជាជម្រកដ៏រឹងមាំរបស់ទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គដឹកនាំមនុស្សសុចរិត ឲ្យដើរក្នុងមាតិកាសំពះរបស់ទ្រង់។

³⁴ព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្ញុំរត់លឿនដូចជាសត្វក្តាន់ ហើយឲ្យខ្ញុំអាចឈរនៅលើទីខ្ពស់។³⁵ទ្រង់បង្រៀនឲ្យដៃរបស់ខ្ញុំមានកម្លាំងធ្វើសង្គ្រាម និងអាចយឺតឆ្ងល់ឆ្ងិនបាន។

³⁶ព្រះអង្គបានប្រទានខែលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់មកទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គលើកទូលបង្គំឡើង ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តា។

³⁷ទ្រង់បានបង្កើតកន្លែងជំនុំទូលាយសម្រាប់ជើងរបស់ទូលបង្គំ ហើយការពារមិនឲ្យជើងទូលបង្គំត្រូវអវិលដួលឡើយ។

³⁸ទូលបង្គំដេញតាមខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ ទូលបង្គំមិនត្រឡប់មកវិញឡើយ លុះត្រាតែពួកគេត្រូវបំផ្លាញ។³⁹ទូលបង្គំលេបត្របាក់ ហើយកម្ទេចពួកគេ ពួកគេមិនអាចត្រឡប់មកវិញបានទេ។ ពួកគេដួលស្លាប់នៅនឹងជើងរបស់ទូលបង្គំ។

⁴⁰ព្រះអង្គប្រទានកម្លាំងឲ្យទូលបង្គំ ដូចជាខ្សែក្រវាត់ ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម ហើយដាក់អស់អ្នកដែលក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងទូលបង្គំ ឲ្យនៅក្រោមទូលបង្គំ។

⁴¹ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេបាក់ទីត នៅខាងមុខទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំបានធ្វើឲ្យអ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំរបស់ខ្ញុំវិនាសស្លាប់។

⁴²ពួកគេបានស្រែករកជំនួយ ប៉ុន្តែ មិនមានអ្នកណាម្នាក់ជួយពួកគេទេ ពួកគេស្រែករកព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនបានឆ្លើយតបនឹងពួកគេទេ។

⁴³ទូលបង្គំវាយកម្ទេចពួកគេ ដូចជាផ្លូលីដី ទូលបង្គំជាន់ល្បឿនពួកគេដូចជាភ្នំនៅតាមផ្លូវ។

⁴⁴ព្រះអង្គក៏បានសង្គ្រោះទូលបង្គំពីការបះបោររបស់ប្រជាជន។ ព្រះអង្គទុកឲ្យទូលបង្គំធ្វើជាមេដឹកនាំលើជាតិសាសន៍នានា។ ប្រជាជាតិមួយ ដែលទូលបង្គំមិនស្គាល់បានចុះចូលនឹងទូលបង្គំ។⁴⁵ជនបរទេសបាននាំគ្នាស្លាប់បង្កាប់ទូលបង្គំ។ នៅពេលដែលពួកគេបានឮពាក្យរបស់ទូលបង្គំ ពួកគេក៏ធ្វើតាមភ្លាម។⁴⁶ជនបរទេសបានបាក់ទីតចិត្ត ហើយចេញទៅទាំងភ័យញាប់ញ័រ។

⁴⁷ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ! សូមសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដ៏ជាច្បាស់ជាបងប្អូន! សូមលើកម្តើងព្រះអម្ចាស់ ជាច្បាស់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ។

⁴⁸ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជ័យជម្នះ ទ្រង់បានបន្ទាបប្រជាជននានាឲ្យមកនៅក្រោមអំណាចរបស់ទូលបង្គំ។

⁴⁹ព្រះអង្គបានរំដោះទូលបង្គំឲ្យមានសេរីភាពពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ។ ព្រះអង្គក៏បានលើកទូលបង្គំឡើងខ្ពស់ជាង ពួកដែលប្រឆាំងនឹងទូលបង្គំ។

ព្រះអង្គក៏រំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីមនុស្សយោធពល។

⁵⁰ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ នៅកណ្តាលចំណោមប្រជាជាតិនានា ព្រះអម្ចាស់អើយ!

ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ។⁵¹ព្រះអង្គបានប្រទានជ័យជម្នះដ៏អស្ចារ្យដល់ស្តេច ដែលព្រះអង្គបានតែងតាំង ហើយព្រះអង្គសម្តែងសេចក្តីស្មោះត្រង់នៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ទ្រង់ ចំពោះស្តេចដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងអភិសេក គឺចំពោះស្តេចជ័យវរ្ម័ន និងពូជពង្សរបស់ទ្រង់រហូតទៅ»។

23 ¹នេះជាពាក្យបណ្តាំចុងក្រោយរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ជាបុត្ររបស់លោកអេសាយ ជាមនុស្សដែលព្រះជាម្ចាស់លើកឡើងយ៉ាងខ្ពស់បំផុត ជាម្ចាស់ដែលព្រះបាទដាវីឌ បានចាក់ប្រេងអភិសេក ជាស្តេចដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលតែងតែច្រៀងសរសើរ។

²«ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គដាក់ព្រះបន្ទូលលើអណ្តាតរបស់ខ្ញុំ។

³ព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា ព្រះដែលជាថ្មដានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ ស្តេចណាដែលគ្រប់គ្រងលើប្រជាជាតិដោយសុចរិត គឺស្តេចដែលគ្រប់គ្រងប្រជាជន ដោយកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។

⁴ស្តេចនោះប្រៀបបាននឹងពន្លឺព្រះអាទិត្យរះឡើងនៅពេលព្រឹក ដោយមិនមានពពកបាំង ពន្លឺនោះធ្វើឲ្យស្មៅលាស់ខៀវឡើងក្រោយពេលភ្លៀង។

⁵ជាការពិតណាស់ តើគ្រួសាររបស់ខ្ញុំមិនយ៉ាងដូច្នេះ ចំពោះព្រះអង្គទេឬ? តើព្រះអង្គមិនបានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីស្ថិតស្ថេរអស់កល្ប គឺជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលមានមាត្រាត្រឹមត្រូវជាមួយខ្ញុំទេឬ? តើព្រះអង្គមិនបានប្រទានឲ្យខ្ញុំមានជ័យជម្នះ និងអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំត្រូវការទេឬ?

⁶ប៉ុន្តែ មនុស្សពាលវិញ ប្រៀបបាននឹងបន្ទាដែលគេបោះចោលទៅ ដ្បិត មិនដែលមានអ្នកណានឹងយកដៃទៅពាលវាទេ។⁷មនុស្សដែលប៉ះវា ពួកគេត្រូវតែប្រើម្ជុំដែក ឬដង់លំពែង។ ពួកគេត្រូវដុតនៅនឹងកន្លែងនោះ។

⁸ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះទាហានដ៏អង់អាចរបស់ព្រះបាទដាវីឌ៖ លោកយេសាហាល ជាជនជាតិតាកមូនី ជាមេបញ្ជាការនៃកងទាហានដែលអង់អាចក្លាហាន។ លោកបានសម្លាប់មនុស្សអស់ប្រាំរយនាក់ក្នុងសមរភូមិមួយ។

⁹បន្ទាប់មក គឺលោកអេឡាសារ ជាកូនរបស់លោកដូដូ លោកជាទាហានម្នាក់ ក្នុងចំណោមនាយទាហានដ៏អង់អាចក្លាហានទាំងបីនាក់របស់ព្រះបាទដាវីឌ។

លោកជាមេទ័ពម្នាក់ ក្នុងគ្រាដែលពួកគីលីស្ទីនប្រមូលគ្នាលើកទ័ពចង្ការនឹងអ៊ីស្រាអែល ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដកទ័ពថយ។¹⁰កាលនោះ មានតែលោកអេឡាសារ ប៉ុណ្ណោះដែលនៅឈរទប់ទល់ និងវាយពួកគីលីស្ទីនជាច្រើន រហូតដល់ដៃរបស់គាត់រោយ ហើយម្រាមដៃរបស់គាត់ក្តាប់ដាវលែងជាប់។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យលោកនូវជ័យជម្នះដ៏ធំធេងនៅថ្ងៃនោះ។ ពួកទាហានបានវិលត្រឡប់មករកលោកវិញ ដោយគ្រាន់តែប្រមូលសាកសពតែប៉ុណ្ណោះ។

¹¹បន្ទាប់មក គឺលោកសាំម៉ា ជាកូនរបស់លោកអេត ពីអ៊ុបរហាវី។ នៅគ្រានោះកងទ័ពគីលីស្ទីនប្រមូលគ្នាទៅវាយមួយ ដែលពេញទៅដោយសណ្តែក ហើយទាហានអ៊ីស្រាអែលបានបាត់ទ័ពនៅចំពោះមុខពួកគេ។¹²ប៉ុន្តែ លោកសាំម៉ាឈរនៅកណ្តាលចម្ការហើយវាយដណ្តើមយកចំការនោះមកវិញ។ លោកបានសម្លាប់ជនជាតិគីលីស្ទីនយ៉ាងច្រើន ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជ័យជម្នះដ៏ធំធេង។

¹³ទាហានបីនាក់ ក្នុងចំណោមទាហានសាមសិបនាក់ បានចុះទៅគាល់ព្រះបាទដាវីឌ នៅរដូវចម្រុកនៅក្នុងល្ងាងភ្នំអាឌូឡាម។ ពួកទាហានគីលីស្ទីនបានបោះជំរំ នៅជ្រលងភ្នំជាដុំមួយ។¹⁴នៅគ្រានោះ ព្រះបាទដាវីឌគង់នៅក្នុងបន្ទាយដ៏រឹងមាំរបស់ទ្រង់ ដែលនៅក្នុងជ្រលងភ្នំ។ ស្របពេលជាមួយគ្នាពួកគីលីស្ទីន ក៏ឈរជើងនៅបេឡេហ៊ីមដែរ។

¹⁵ព្រះបាទដាវីឌស្រែកទឹក ទ្រង់ក៏មានរាជឱង្ការថា៖ «តើអ្នកណាអាចយកទឹកពីអណ្តូងដែលនៅភូមិបេឡេហ៊ីម មកឲ្យយើងសោយបាន គឺអណ្តូងដែលនៅមាត់ទ្វារក្រុង!»¹⁶ដូច្នេះ មេទាហានទាំងបីរូបដែលក៏នាំគ្នាសម្រុកទៅក្នុងបន្ទាយរបស់ពួកគីលីស្ទីន ហើយដងទឹកពីអណ្តូងនៅភូមិបេឡេហ៊ីម គឺអណ្តូងទឹកដែលនៅមាត់ទ្វារក្រុង។ ពួកគេបានយកទឹកនោះទៅថ្វាយព្រះបាទដាវីឌ ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនព្រមសោយទឹកនោះទេ។ ជំនួសវិញ ទ្រង់បានធ្វើទឹកនោះថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។¹⁷បន្ទាប់មក ទ្រង់មានរាជឱង្ការថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! សូមឲ្យការនេះឆ្ងាយពីទូលបង្គំ ចាំទូលបង្គំនឹងទទួលទានទឹកនេះ។ តើទូលបង្គំ នឹងដឹកឈាមរបស់ទាហានដែលបានប្តូរជីវិតរបស់ពួកគេ ទៅដងទូលបង្គំឬ?» ដូច្នេះ ទ្រង់មិនសោយវាទេ។ នេះហើយជាស្នាដៃ ដែលទាហានអង់អាចទាំងបីនាក់បានប្រព្រឹត្ត។

¹⁸លោកអប៊ីសាយ ប្អូនប្រុសលោកយ៉ូអាប ជាកូនប្រុសរបស់លោកស្រីសេរូយ៉ា ជាបុរសម្នាក់នៃមេទ័ពទាំងបីរូប។ លោកបានប្រើលំពែងសម្លាប់ខ្មាំងសត្រូវអស់បីរយនាក់។ លោកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះក្នុងចំណោមទាហានទាំងបីរូប។¹⁹តើគាត់មិនល្បីល្បាញជាងអ្នកទាំងបីទេឬ? លោកត្រូវបានតែងតាំងជាមេបញ្ជាការនៃកងទ័ព។ ប៉ុន្តែ លោកពុំអាចប្រៀបស្មើនឹងមេក្រុមបីរូបទៀតបានឡើយ។

²⁰លោកបេនណាយ៉ា អ្នកស្រុកកាបសៀល ជាកូនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា និងជាចៅរបស់ទាហានដ៏អង់អាចម្នាក់។ លោកបានសម្លាប់កូនប្រុសទាំងពីររបស់អាល អ្នកស្រុកម៉ូអាប។ គាត់ក៏បានចុះទៅក្នុងអណ្តូង ហើយបានសម្លាប់សត្វសិង្ហមួយ នៅពេលដែលធ្លាក់ទឹកកក។

²¹គាត់ក៏បានសម្លាប់ជនជាតិអេស៊ីបម្នាក់ ដែលមានមាឌធំសម្បើម។ ទាហានអេស៊ីបនោះ មានលំពែងនៅនឹងដៃ ប៉ុន្តែលោកបេណាយ៉ា ប្រយុទ្ធជាមួយនឹងគេដោយប្រើតែដំបងមួយប៉ុណ្ណោះ។ លោកបេណាយ៉ាបានដណ្តើមយកលំពែងពីដៃរបស់ទាហាននោះ ហើយបានសម្លាប់គេដោយលំពែងរបស់គេ។

²²ទាំងនេះគឺជាស្នាដៃរបស់លោកបេណាយ៉ាជាកូនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា ហើយគាត់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះក្នុងចំណោមវីរជនទាំងបី។

²³ក្នុងចំណោមទាហានដ៏អង់អាចសាមសិបនាក់ លោកទទួលបានកិត្តិយសខ្លាំងជាងគេ ប៉ុន្តែលោកមិនអាចប្រៀបស្មើនឹងមេទ័ពទាំងបីរូបបានឡើយ។ ព្រះបាទដាវីឌបានតែងតាំងលោកជាមេបញ្ជាការកងអង្គរក្ស។

²⁴ទាហានទាំងសាមសិបនាក់នោះរួមមាន៖ លោកអេសាយ ជាប្អូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូអាប លោកអែលហាណាន កូនប្រុសលោកដូដូ ជាអ្នកភូមិបេឡេហ៊ីម²⁵ លោកសាំម៉ា ជាអ្នកស្រុកហារ៉ូដ លោកអេលីកា ជាអ្នកស្រុកហារ៉ូដ²⁶ លោកហេលេស ជាអ្នកស្រុកប៉ាលេធី លោកអ៊ីរ៉ា កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីកែស ជាអ្នកក្រុងតេកូ²⁷ លោកអាប៊ីអាស៊ើរ អ្នកស្រុកអាណាថោត លោកមេប៊ូណាយ អ្នកស្រុកហ្វីសាយ²⁸ លោកសាលម៉ូន អ្នកស្រុកអហូអា លោកម៉ាហាវ៉ៃ អ្នកស្រុកណេថូផាត

²⁹លោកហេលេស កូនរបស់លោកបាណា អ្នកស្រុកណេថូផា លោកអ៊ីតាយ កូនរបស់លោកវីបាយ អ្នកស្រុកគីហៀ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន³⁰ លោកបេណាយ ជាអ្នកស្រុកពីរីថូ លោកហ៊ីតដាយ អ្នកស្រុកនៃជ្រលងភ្នំអាគាស។³¹ លោកអប៊ី អាល់បួន អ្នកស្រុកអ៊ីរ៉ា លោកអាស្តាវ៉ែត អ្នកស្រុកបាហូមីត³² លោកអេលីយ៉ាបា អ្នកស្រុកស្តាឡាប៊ីន លោកយ៉ូណាថាន់ កូនរបស់លោកយ៉ាសេន លោកយ៉ូណាថាន់ កូនប្រុសលោកសាំម៉ា អ្នកស្រុកហារ៉ូដ

³³លោកអាហ៊ីយ៉ាម កូនលោកសារី អ្នកស្រុកហារ៉ូដ³⁴ លោកអែលលីផេឡែត កូនរបស់លោកអាហាសបាយ អ្នកស្រុកម៉ាតាត លោកអែលយ៉ាម កូនរបស់លោកអហ៊ីថូដែល អ្នកស្រុកគីឡូន³⁵ លោកហេសរ៉ូ ជានជាតិកមែល លោកផាអាវ៉ៃ អ្នកស្រុកអាប៊ីត³⁶ លោកអ៊ីកាល កូនរបស់លោកណាថាន់ ដែលមកពីភូមិស៊ូបា លោកបារីនី ដែលមកពីកុលសម្ព័ន្ធភាថ

³⁷លោកសេឡែក ជាជនជាតិអ៊ីម៉ូន លោកណាហាវ៉ៃ អ្នកស្រុកហៀរ៉ុត ដែលជាអ្នកកាន់គ្រឿងសាស្ត្រាវុធរបស់លោកយ៉ូអាប កូនប្រុសរបស់លោកស្រីសេរូយ៉ា³⁸ លោកអ៊ីរ៉ា អ្នកស្រុកយេធី លោកកេរ៉ែប អ្នកស្រុកយេធី³⁹ លោកអ៊ីរ៉ា ជនជាតិហេត សរុបមកមានសាមសិបប្រាំពីរនាក់។

24 ¹ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធនាស់នឹងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលសារជាថ្មី ហើយទ្រង់បានធ្វើឲ្យព្រះបាទដាវីឌទាស់នឹងពួកគេ ដោយបន្តលថា៖
 «ចូលទៅធ្វើជំរឿនប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងប្រជាជនយូដា»។²ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកយ៉ូអាបជាមេទ័ព ដែលនៅជាមួយទ្រង់ថា៖
 «ចូលចេញទៅគ្រប់ទាំងក្នុងសម្ព័ន្ធរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ចាប់ពីក្រុងដាន់ រហូតដល់បៀសេបា ហើយរាប់ចំនួនមនុស្សទាំងអស់
 ដូច្នេះយើងអាចដឹងពីចំនួនសរុបនៃមនុស្សប្រុសដែលពេញកម្លាំងអាចចេញច្បាំងបាន។

³លោកយ៉ូអាបទូលព្រះរាជាថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ព្រះករុណា ប្រោសប្រទានឲ្យប្រជាជនរបស់ព្រះករុណាកើនចំនួនឡើងមួយរយដង
 ច្រើនជាងនេះ ហើយឲ្យព្រះករុណាជាអម្ចាស់ទតឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាព្រះរាជា ចង់ជំរឿនប្រជាជនដូច្នេះ?»។⁴ដោយសារតែ
 បទបញ្ជារបស់ព្រះរាជាដ៏ទាស់នឹងលោកយ៉ូអាប ហើយដ៏ទាស់នឹងពួកមេទ័ព។ ដូច្នេះលោកយ៉ូអាប និងពួកមេទ័ពឯទៀតៗបានចេញពីព្រះរាជា
 ដើម្បីទៅធ្វើជំរឿនប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

⁵ពួកគេបានឆ្លងទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយបោះជំរំនៅខាងត្បូងក្រុងអារ៉ូម៉ែរ ដែលស្ថិតនៅកណ្តាលជ្រលងភ្នំ។ បន្ទាប់មក ពួកគេធ្វើដំណើរឆ្លងតាមកាច
 ទៅកាន់ក្រុងយ៉ាស៊ែរ។⁶ពួកគេបានទៅដល់ស្រុកកាឡាត និងស្រុកថាសធីម ហុដស៊ី បន្ទាប់មក ទៅស្រុកដាន់យ៉ាអ៊ិន និងតំបន់ស៊ីដូន។

⁷ពួកគេបានបន្តដំណើរទៅដល់បន្ទាយក្រុងទីរុស ហើយនិងក្រុងនាឆាររបស់ក្រុងហេរី និងជនជាតិកាណាន។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានចេញតម្រង់ទៅណេកេរ
 ក្រុងយៀរសេបា ដែលនៅប៉ែកខាងត្បូងស្រុកយូដា។

⁸ក្រោយពីពួកគេបានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកទាំងមូល អស់រយៈពេលប្រាំបួនខែម្ភៃថ្ងៃ បន្ទាប់មកពួកគេបានត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁹លោកយ៉ូអាបចូលទៅគាល់ស្តេច និងរាយការណ៍អំពីចំនួនមនុស្សដែលប្រយុទ្ធបានដល់ព្រះរាជា។

គឺនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែលមានបុរសក្លាហានដែលអាចប្រដាប់អាវុធបាន ចំនួនប៉ែតសិបម៉ឺននាក់ និងមានហាសិបម៉ឺននាក់ក្នុងស្រុកយូដា។

¹⁰ព្រះបាទដាវីឌដឹងកំហុសដែលរបស់ទ្រង់ បន្ទាប់ពីការធ្វើជំរឿនប្រជាជន។ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌបានទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ថា៖
 «ទូលបង្គំបានធ្វើអំពើបាបធំណាស់ ដោយបានធ្វើការនេះ។ បពិត្រព្រះអម្ចាស់! សូមអត់ទោសឲ្យទូលបង្គំផង ដ្បិត

ទូលបង្គំប្រព្រឹត្តដូចមនុស្សរង្វង់ស្មារតីទាំងស្រុង!»។

¹¹នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌតើនឡើងនៅពេលព្រឹក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្រះបាទដាវីឌតាមរយៈព្យាករីរបស់ទ្រង់
 លោកព្យាករីកាច៖¹² «ចូរទៅប្រាប់ដាវីឌថា៖ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល «យើងឲ្យជម្រើសបីដល់អ្នក។

ត្រូវជ្រើសរើសយកមួយក្នុងចំណោមបីនោះ»។

¹³ព្យាករីកាចបានចូលគាល់ព្រះបាទដាវីឌហើយទូលទ្រង់ថា៖ «តើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ ឲ្យមានគ្រោះទុរ្ភិករយៈពេលបីឆ្នាំក្នុងស្រុក?

ឬព្រះករុណាត្រូវបាត់ទំព័រតំនៅមុខសត្រូវរយៈពេលបីខែ? ឬចង់ឲ្យមានជម្ងឺអាសន្នរោគ ក្នុងស្រុករយៈពេលបីថ្ងៃ? ឥឡូវនេះ សូមព្រះករុណាពិចារណាចុះ

ទូលបង្គំនឹងនាំចម្លើយទៅថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដែលបានចាត់ទូលបង្គំឲ្យមក។»¹⁴ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្យាករីកាចថា៖ «យើងតបប្រមល់ខ្លាំងណាស់។

សូមឲ្យយើងធ្លាក់ទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាជាងធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្ស ដ្បិត ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដ៏ធំធេង»។

¹⁵ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានជម្ងឺអាសន្នរោគកើតឡើងក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលតាំងពីព្រឹករហូតដល់ពេលកំណត់ មានមនុស្សចំនួនប្រាំពីរម៉ឺននាក់
 បានស្លាប់ចាប់ពីដាងរហូតដល់បៀសេបា។¹⁶នៅពេលដែលទេវតាលើកព្រះហស្តឡើងបម្រុងប្រហារក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះអម្ចាស់ប្រែព្រះហឫទ័យអាណិត

មិនព្រមបំផ្លាញក្រុងនេះទេ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅទេវតាដែលកំពុងបំផ្លាញប្រជាជនថា៖ «គ្រប់គ្រាន់ហើយ! ឥឡូវនេះ ចូរដកដៃរបស់អ្នកចេញចុះ»។

ពេលនោះទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់កំពុងស្ថិតនៅក្បែរលានបោកស្រូវរបស់លោកអាហើណា ជាជនជាតិយេបូស។

¹⁷កាលព្រះបាទដាវីឌបានឃើញទេវតាប្រហារប្រជាជនដូច្នេះ ទ្រង់ទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយទូលបង្គំទេតើដែលបានធ្វើខុស។

ប៉ុន្តែកូនចៀមទាំងនេះ តើពួកគេបានធ្វើអ្វីទៅ? សូមទ្រង់ដាក់ទោសទូលបង្គំ និង ក្រុមគ្រួសាររបស់ទូលបង្គំទៅចុះ!»

¹⁸នៅថ្ងៃនោះ ព្យាករីកាចបានចូលមកគាល់ និងទូលទ្រង់ថា៖ «ចូលក្រោកឡើងទៅលានបោកស្រូវរបស់លោកអាហើណា ជាជនជាតិយេបូស

ហើយសង់អាសនៈមួយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ចុះ»។¹⁹ដូច្នេះព្រះបាទដាវីឌបានយាងទៅតាមពាក្យរបស់ព្យាករីកាច ដូចព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មក។

²⁰លោកអាហើណាក្រឡេកទៅឃើញថាព្រះរាជា និងរាជបម្រើរបស់ទ្រង់មកដល់។ ដូច្នេះ៖ លោកចេញទៅហើយក្រាបចុះអោនមុខដល់ដីថ្វាយបង្គំស្តេច។

²¹លោកអាហើណាទូលស្តេចសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះរាជាជាម្ចាស់យាងមករកទូលបង្គំដូច្នេះ?» ព្រះបាទដាវីឌតបថា៖
 «គឺយើងមកទិញលានបោកស្រូវរបស់លោក ដើម្បីសង់អាសនៈថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យប្រជាជនរួចផុតពីគ្រោះកាច»។²²លោកអាហើណាទូលទៅព្រះរាជាថា៖

«សូមព្រះករុណាជាអម្ចាស់ យកអ្វីៗទុកជារបស់ទ្រង់ទៅចុះ។ សូមធ្វើតាមការសព្វព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ចុះ។ ទតចុះ

នៅទីនេះមានគោសម្រាប់ជាតង្វាយដុតទាំងមូល ព្រមទាំងនីមនឹងនាស់សម្រាប់ជាអុសដុតតង្វាយផង»។²³ទូលបង្គំសូមថ្វាយរបស់ទាំងអស់នេះទៅព្រះរាជា។

បន្ទាប់មក លោកទូលស្តេចថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ព្រះរាជាទទួកយកតង្វាយទាំងនេះ»។

²⁴ព្រះបាទដាវីឌតបទៅលោកថា៖ «ទេ! យើងចង់ទិញរបស់ទាំងនេះពីលោកដោយពេញថ្លៃ។ យើងមិនអាចយកយញ្ញបូជាដែលយើងមិនបានបង់ប្រាក់

ទៅដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់បានទេ»។ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌបានទិញលានបោកស្រូវនិងគោអស់ប្រាក់សុទ្ធចំនួនហាសិបស្ទឹង។

²⁵ទ្រង់ក៏បានសង់អាសនៈសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះហើយថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងយញ្ញបូជាមេត្តាករុណាថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ
 ពួកគេបានទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ជំនួសស្រុក ហើយព្រះអម្ចាស់បានបញ្ចៀសគ្រោះកាចនោះចេញពីស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

១ ពង្សាវតារក្សត្រិ

1 ¹នៅពេលដែលស្តេចដាវីឌកាន់តែចាស់ជរាទៅ គេបានដណ្តប់ភួយឲ្យទ្រង់ ប៉ុន្តែ មិនបានធ្វើឲ្យទ្រង់កក់ក្តៅទេ។²ដូច្នេះ
 អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចបានទូលទៅកាន់ទ្រង់ថា៖ «ចូរយើងរកស្រីព្រហ្មធារីយ៍ក្មេងម្នាក់ថ្វាយស្តេចជាចៅហ្វាយរបស់យើង។ ចូរឲ្យនាងបម្រើ
 និងមែលថែស្តេច។ ចូរឲ្យនាងដេកនៅក្នុងរង្វង់ដៃស្តេច ដូច្នេះ ស្តេចជាចៅហ្វាយរបស់យើងនឹងបានកក់ក្តៅ»។

³ដូច្នេះ គេបានរកស្រីវ័យក្មេងដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ដែលមាននៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេរកបាននាងអប៊ីសាកជាអ្នកភូមិស្វ័យណាម
 ហើយបាននាំនាងមកថ្វាយស្តេច។⁴នាងមានរូបឆោមស្រស់ស្អាតណាស់។ នាងបានបម្រើ និងថែរក្សាស្តេច ប៉ុន្តែ ស្តេចមិនបានរួមរស់ជាមួយនាងទេ។

⁵ នៅពេលនោះសម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧បានប្រកាសឲ្យកសិករ បានលើកខ្លួនឡើងដោយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងក្លាយជាស្តេច»។ ដូច្នេះ គាត់ក៏បានរៀបចំរទេះសេះ និងអ្នកជិះសេះដែលមានអ្នករត់ពីមុខគាត់ហាសិបនាក់។⁶ ឪពុករបស់គាត់មិនដែលបន្ទោសគាត់ដោយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាកូនធ្វើនេះ ឬធ្វើនោះឡើយ?» សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧ក៏ជាបុរសសង្ហាម្នាក់ ដែលកើតបន្ទាប់ពីសម្តេចអង្គរវរ្ម័នទី៧។

⁷ សម្តេចបានពិភាក្សាជាមួយលោកយ៉ូអង់ ជាកូនរបស់លោកស្វាយ និងជាមួយលោកបូជាចារ្យអបៀថើរ។ ពួកគេបានតាមសម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧ ហើយបានជួយគាត់។⁸ ប៉ុន្តែ លោកបូជាចារ្យសាដុក លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា ព្យាករណ៍ថា លោកស៊ីម៉េ លោកអ៊ីដ្រី និងពួកបុរសដ៏ អង់អាចរបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន មិនបានដើរតាមសម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧ទេ។

⁹ សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧បានថ្វាយចៀម គោឈ្មោល និងកូនគោបំប៉ន នៅថ្ងៃសុក្រ ដែលនៅក្រោយអន្សូកែល។ សម្តេចបានយាងព្រះរាមក៏បុត្រាទាំងអស់របស់ស្តេច និងបានអញ្ជើញអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចទាំងអស់នៅស្រុកយូដាទាំងមូលផង។¹⁰ ប៉ុន្តែ សម្តេចមិនអញ្ជើញ ព្យាករណ៍ថា លោកបណ្ឌិត ពួកបុរសដ៏អង់អាច និងសម្តេចសាឡាម្នាក់ ជាអនុជរបស់ស្តេចមកចូលរួមឡើយ។

¹¹ បន្ទាប់មក លោកណាថានបានទូលទៅព្រះនាងបេតសេបាជាមាតារបស់សម្តេចសាឡាម្នាក់ថា៖ «តើព្រះនាងមិនបានឮថាសម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧បានប្រកាសជាស្តេចទាំងស្រុងជាថ្មីហើយរបស់យើងមិនបានដឹងរឿងនេះទេឬអី?

¹² ដូច្នេះ ទូលបង្គំសូមឲ្យយោបល់ដល់ព្រះនាង ដើម្បីឲ្យព្រះនាងអាចរក្សាជីវិតរបស់ព្រះនាង និងបុត្ររបស់ព្រះនាងសាឡាម្នាក់បាន។

¹³ ចូរចូលទៅគាល់ស្តេចជ័យវរ្ម័ន ហើយទូលបង្គំថា៖ «ស្តេចដ៏ជាចៅហ្វាយ តើព្រះអង្គមិនបានស្ងៀមអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គទេថា៖ «សម្តេចសាឡាម្នាក់ជាបុត្ររបស់ព្រះនាងនឹងឡើងសោយរាជ្យបន្តពីយើង ហើយបុត្រនោះនឹងគង់លើបល្ល័ង្កយើងទេឬអី? តើហេតុអ្វីបានជាសម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧ឡើងសោយរាជ្យទៅវិញ?»¹⁴ ក្នុងពេលដែលនាងកំពុងទូលទៅស្តេច ទូលបង្គំនឹងនៅក្រោយព្រះនាង និងទូលពាក្យនេះឡើងម្តងទៀត»។

¹⁵ ដូច្នេះ ព្រះនាងបាតសេបាបានទៅដំណាក់របស់ស្តេច។ ស្តេចកាន់តែជរាណាស់ហើយ ហើយព្រះនាងអប៊ីសាក ជាអ្នកភូមិស្នំណែមកំពុងបម្រើស្តេច។

¹⁶ ព្រះនាងបាតសេបាបានក្រាប និងថ្វាយបង្គំនៅមុខស្តេច។ បន្ទាប់មក ស្តេចសួរថា៖ «តើនាងចង់បានអ្វី?»¹⁷ ព្រះនាងក៏ទូលស្តេចថា៖ «ព្រះករុណា ព្រះអង្គបានស្ងៀមអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គដោយមានព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គជាសាក្សីថា៖

«សម្តេចសាឡាម្នាក់ជាបុត្ររបស់ព្រះនាងនឹងឡើងសោយរាជ្យបន្តពីយើង ហើយបុត្រនោះនឹងគង់លើបល្ល័ង្កយើង»។

¹⁸ តទ្បូវនេះ មើលចុះ សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧គឺជាស្តេចហើយ ហើយព្រះអង្គដែលជាស្តេចមិនបានដឹងរឿងនេះនៅឡើយ។¹⁹ សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧បានថ្វាយគោឈ្មោល កូនគោបំប៉ន និងចៀមយ៉ាងច្រើន និងបានអញ្ជើញបុត្រទាំងអស់របស់ស្តេច លោកបូជាចារ្យអបៀថើរ និងលោកមេទ័ពយ៉ូអង់ តែលោកពុំបានយាងសម្តេច សាឡាម្នាក់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឲ្យចូលរួមទេ។

²⁰ សម្រាប់ព្រះអង្គវិញ លោកម្ចាស់ ភ្នែករបស់ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលគឺសម្លឹងមកលើព្រះអង្គ រង់ចាំឲ្យព្រះអង្គប្រាប់ពួកគេ ថាតើនរណានឹងត្រូវគង់លើបល្ល័ង្កពីព្រះអង្គ។²¹ ម្យ៉ាងវិញទៀតនាងកើតឡើង នៅពេលដែលស្តេចសោយទីវង្គតជាមួយបិតារបស់ស្តេច គេនឹងចាត់ទុកនាងខ្ញុំ និងកូនរបស់នាងខ្ញុំសាឡាម្នាក់ជាឧក្រិដ្ឋជនមិនខាន។

²² នៅពេលដែលព្រះនាងកំពុងទូលស្តេចនៅឡើយ លោកព្យាករណ៍បានក៏ចូលមកដល់។²³ អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចទូលស្តេចថា៖ «លោកព្យាករណ៍បាននៅទីនេះ»។ នៅពេលដែលលោកចូលមកចំពោះស្តេច លោកបានគោរពស្តេចដោយខិតខំដល់ដីនៅចំពោះស្តេច។

²⁴ លោកណាថានទូលថា៖ «ស្តេចដ៏ជាចៅហ្វាយរបស់ទូលបង្គំអើយ តើព្រះអង្គធ្លាប់មានបន្ទូលថា៖ «សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧នឹងត្រងវាជិតពីយើង ហើយសម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧នឹងគង់លើបល្ល័ង្កយើងដែរឬទេ?»²⁵ នៅថ្ងៃនេះ សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧បានចុះទៅ ហើយបានថ្វាយគោឈ្មោល កូនគោបំប៉ន និងចៀមជាច្រើន ហើយក៏បានអញ្ជើញបុត្រទាំងឡាយរបស់ស្តេច ពួកមេទ័ព និងលោកបូជាចារ្យអបៀថើរ ទៅចូលរួមផង។ ពួកគេទាំងអស់បានបរិភោគ និងផឹកស្រាស្រវឹងនៅចំពោះមុខសម្តេច និងទូលថា៖ «សូមឲ្យស្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័នទី៧មានព្រះជន្មយើងយូរ!»

²⁶ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ លោកបូជាចារ្យសាដុក លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា និងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ សម្តេចសាឡាម្នាក់ គឺសម្តេចមិនបានអញ្ជើញពួកយើងទេ។²⁷ តើព្រះករុណាបានធ្វើការនេះដោយមិនបានប្រាប់ដល់យើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឬ តើនរណាគួរអង្គុយលើបល្ល័ង្កពីព្រះអង្គ?»

²⁸ បន្ទាប់មក ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមហៅព្រះនាងបាតសេបាឲ្យត្រឡប់មកជួបយើងវិញ»។ ព្រះនាងក៏បានចូលមកគាល់ស្តេច ហើយបានឈរនៅមុខស្តេចផង។²⁹ ស្តេចបានសួរដោយមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ គឺព្រះអង្គបានរំដោះយើងចេញពីបញ្ហា»³⁰ ដូចដែលយើងបានសន្យាជាមួយព្រះនាងដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលថា៖ «សាឡាម្នាក់ជាបុត្ររបស់ព្រះនាងនឹងសោយរាជ្យបន្តពីយើង ហើយបុត្រនោះនឹងគង់លើបល្ល័ង្ករបស់យើង យើងនឹងធ្វើនៅថ្ងៃនេះ»។³¹ បន្ទាប់មក ព្រះនាងបាតសេបាបានខិតខំដល់ដីនៅចំពោះមុខស្តេចហើយទូលថា៖ «សូមឲ្យស្តេចដ៏ជាចៅហ្វាយមានព្រះជន្មគង់នៅរៀងរាល់!»

³² ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមហៅលោកបូជាចារ្យសាដុក លោកព្យាករណ៍ថា លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោក យេហូវ៉ាដាមកជួបយើង»។ ដូច្នេះពួកគេក៏មកគាល់ស្តេច។³³ ស្តេចមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «សូមប្រមូលអ្នកបម្រើរបស់ចៅហ្វាយអ្នកទៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយឲ្យសាឡាម្នាក់ជិះលើលាបរបស់យើង ហើយដង្ហែទៅប្រកបទឹកគឺហុន»។³⁴ សូមឲ្យលោកបូជាចារ្យសាដុក លោកព្យាករណ៍ថា លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា និងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា ព្យាករណ៍ថា លោកស៊ីម៉េ លោកអ៊ីដ្រី និងពួកបុរសដ៏អង់អាច ព្រមទាំងពួកគេរាជានិមិត្ត និងពួកពេលវេជ្ជមេចេញទៅ ហើយឲ្យស្តេចសាឡាម្នាក់គង់លើលាបរបស់ស្តេចជ័យវរ្ម័ន ពួកគេបាននាំសម្តេចទៅប្រកបទឹកគឺហុន។

³⁵ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវដើរតាមក្រោយបុត្រនោះ ហើយបុត្រនោះនឹងគង់លើបល្ល័ង្ករបស់យើង ហើយបុត្រនោះនឹងក្លាយជាស្តេចជំនួសយើង។ យើងបានតែងតាំងបុត្រនោះឲ្យគ្រប់គ្រងលើអ្វីស្រាវអែល និងយូដាទាំងមូល»។³⁶ លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដាបានទូលទៅស្តេចវិញថា៖ «ចូរឲ្យការនេះបានសម្រេចចុះ! សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ស្តេចដ៏ជាចៅហ្វាយបានឲ្យការនេះកើតឡើង»។³⁷ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយស្តេចសាឡាម្នាក់ ដូចព្រះអង្គបានគង់ជាមួយព្រះករុណាដែរ និងធ្វើឲ្យបល្ល័ង្ករបស់សាឡាម្នាក់ប្រសើរជាងបល្ល័ង្ករបស់ព្រះករុណាទៅទៀត»។

³⁸ ដូច្នេះ លោកបូជាចារ្យសាដុក ព្យាករណ៍ថា លោកបណ្ឌិត ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា ព្រមទាំងពួកគេរាជានិមិត្ត និងពួកពេលវេជ្ជមេចេញទៅ ហើយឲ្យស្តេចសាឡាម្នាក់គង់លើលាបរបស់ស្តេចជ័យវរ្ម័ន ពួកគេបាននាំសម្តេចទៅប្រកបទឹកគឺហុន។

³⁹ លោកបូជាចារ្យសាដុកបានយកស្នែងដែលមានពេញដោយប្រេងចេញពីដំរី ហើយចាក់ប្រេងអភិសេកលើស្តេចសាឡាម្នាក់។⁴⁰ បន្ទាប់មក គេក៏បានផ្គុំត្រៃ ហើយមនុស្សទាំងអស់ស្រែកឡើងថា៖ «សូមស្តេចមានព្រះជន្មយើងយូរ!» បន្ទាប់មក មនុស្សជាច្រើនដើរតាមក្រោយស្តេច ហើយមានអ្នកផ្គុំខ្លួន ហើយពួកគេមានអំណរដ៏ពោរពេញ ធ្វើឲ្យផែនដីញាប់ញ័រដោយសារសម្លេងរបស់ពួកគេ។

⁴¹ សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័ន និងភ្ញៀវដែលនៅជាមួយសម្តេចបានឮរឿងនេះក្រោយពីពួកគេបានបញ្ចប់ការជប់លៀង។ នៅពេលដែលលោកយូអង់បានឮសម្លេងត្រៃ លោកនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាមានសម្លេងអ្វីកងនៅក្នុងក្រុងដូច្នេះ?»⁴² នៅពេលដែលលោកកំពុងនិយាយនៅឡើយ លោកយ៉ូណាថា ជាកូនរបស់លោក អបៀថើរបានចូលមក។ សម្តេចអង្គរជ័យវរ្ម័ននិយាយថា៖ «សូមអញ្ជើញមក បើអ្នកជាមនុស្សអង់អាច និងនាំដំណឹងល្អមកមែន»។

⁴³លោកយ៉ូណាបានឆ្លើយទៅសម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាថា៖

«ស្តេចដាវីឌជាចៅហ្វាយរបស់យើងបានលើកសាឡាម្ល៉ែនជាស្តេចហើយ⁴⁴ហើយស្តេចបានបញ្ជូនបូជាចារ្យសាដុកទៅជាមួយលោកព្យាករណាថាន និងលោកបេណាយ៉ាដាគូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា ព្រមទាំងពួកកេរធីម និងពេលធីម។ ពួកគេបានឲ្យសម្តេចសាឡាម្ល៉ែនជិះលាបស្តេចដាវីឌ។

⁴⁵លោកបូជាចារ្យសាដុក និងព្យាករណាថាន បានចាក់ប្រេងអភិសេកសម្តេចសាឡាម្ល៉ែនជាស្តេចនៅប្រភពទឹកស៊ីហុន

ហើយបានចេញពីទីនោះមកវិញដោយអំណរ ដូច្នេះហើយ បានជាក្រុងទាំងមូលឮសម្លេងអីងកង។ នេះជាសម្លេងដែលសម្តេចបានឮ។

⁴⁶សម្តេចសាឡាម្ល៉ែនក៏បានគង់លើបល្ល័ង្ករាជ្យដែរ។⁴⁷លើសពីនេះទៅទៀត អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចបានមកឲ្យពរដល់ស្តេចដាវីឌ ដោយនិយាយថា៖

«សូមឲ្យព្រះរបស់ស្តេចបានធ្វើឲ្យព្រះនាមរបស់សាឡាម្ល៉ែនប្រសើរជាងនាមរបស់ព្រះអង្គ និងឲ្យបល្ល័ង្ករបស់បុត្រនេះប្រសើរជាងបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គដែរ។

បន្ទាប់មកស្តេចក៏បានថ្វាយបង្គំដល់គ្រូ។⁴⁸ស្តេចក៏បានទូលថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់បានពរ គឺព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល

ដែលបានឲ្យមនុស្សបានគង់លើបល្ល័ង្ករបស់ទូលបង្គំនៅថ្ងៃនេះ ហើយឲ្យភ្នែករបស់ទូលបង្គំផ្ទាល់បានឃើញការនេះ»។

⁴⁹បន្ទាប់មក ភ្ញៀវទាំងអស់របស់សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាក៏មានភាពភ័យខ្លាច។ ពួកគេបានក្រោកឡើង ហើយម្នាក់ៗទៅតាមផ្លូវរបស់គេរៀងៗខ្លួន។

⁵⁰សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាភ័យខ្លាចសម្តេចសាឡាម្ល៉ែន ហើយបានក្រោកឡើង រួចចេញទៅ និងបានតោងស្វែងរកសាសនាជាប់។⁵¹បន្ទាប់មក

មានគេមកប្រាប់សម្តេចសាឡាម្ល៉ែនថា៖ «ឃើញទេ សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាបានភ័យខ្លាចសម្តេចសាឡាម្ល៉ែនយ៉ាងខ្លាំង គឺគាត់បានតោងស្វែងរកសាសនា

ហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរឲ្យស្តេចសាឡាម្ល៉ែនស្បថនឹងទូលបង្គំសិនមកថា ព្រះអង្គនឹងមិនធ្វើគត់អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់នឹងជារឿយ»។

⁵²ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ែនបានទូលថា៖ «បើសម្តេចបង្ហាញថា ទ្រង់ជាមនុស្សសក្តិសមនឹងគោរពមែន នោះគ្មានសក់មួយសរសៃរបស់ទ្រង់ណានឹងត្រូវជ្រុះទៅដីឡើយ ប៉ុន្តែ បើរកឃើញថាទ្រង់បានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់វិញ នោះទ្រង់ត្រូវសុគត»។⁵³ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ែនបានចាត់គេទៅនាំសម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាចុះពីអាសនាមក។

សម្តេចបានមក ហើយថ្វាយបង្គំព្រះបាទសាឡាម្ល៉ែន រួចស្តេចមានរាជឱង្ការទៅគាត់ថា៖ «ទៅដំណាក់របស់ទ្រង់ទៅ»។

2¹ នៅថ្ងៃដែលស្តេចដាវីឌបានសោយទិវង្គតជិតមកដល់ ស្តេចបានបញ្ជាដល់ព្រះបាទសាឡាម្មនជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គថា៖

«បិតានឹងចាកចេញពីផែនដីនេះទៅ។ ចូរមានកម្លាំង ហើយត្រូវបង្ហាញថាខ្លួនបុត្រជាមនុស្សប្រសើរ។² ត្រូវរក្សាបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់បុត្រ ដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយកាន់តាមច្បាប់ តាមបញ្ជា តាមវិន័យ និងការសម្រេចព្រះទ័យ និងសម្មន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការប្រព្រឹត្តតាមអ្វីដែលមាននៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ដូច្នេះ បុត្រនឹងចម្រងចម្រើនក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលបុត្រធ្វើ និងគ្រប់ទាំងផ្លូវដែលបុត្រទៅ។³ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលជាមួយនឹងបិតាថា៖ «បើបុត្រអ្នកប្រុងប្រយ័ត្ននឹងផ្លូវដែលគេដើរ គឺដើរតាមយើងដោយស្មោះត្រង់ ដោយអស់ពីចិត្ត និងពីព្រលឹងរបស់ពួកគេ នោះពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងបានសោយរាជ្យលើបល្ល័ង្កនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលរហូតទៅ។»

⁵ បុត្រក៏បានដឹងនូវអំពើដែលលោកយ៉ូអាប ជាកូនរបស់លោកសេរូយ៉ា បានប្រព្រឹត្តចំពោះបិតា និងអ្វីដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តចំពោះមេទ័ពពីរនាក់របស់អ៊ីស្រាអែលដែរ គឺចំពោះលោកអប៊ីនេរ ជាកូនរបស់លោកនេរ និងលោកអម៉ាសា ជាកូនរបស់លោកយេធើរ គឺគាត់បានសម្លាប់អ្នកទាំងពីរ។ គាត់បានបង្ហូរឈាមនៃសង្គ្រាមនៅពេលមានសន្តិភាព ហើយបានដាក់ឈាមនៃសង្គ្រាមនៅលើខ្សែក្រវាត់ដុំរឿងចង្កេះរបស់គាត់ នឹងដាក់លើស្បែកជើង ដែលនៅនឹងជើងរបស់គាត់។⁶ សូមប្រព្រឹត្តជាមួយលោកយ៉ូអាបដោយប្រាជ្ញាដែលបុត្របានរៀន

តែកុំបណ្តោយឲ្យគាត់ចូលទៅក្នុងផ្ទះដោយសុខសាន្តឡើយ។

⁷ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សូមសម្លឹងសេចក្តីមេត្តាដល់កូនប្រុសរបស់លោកបាស៊ីវឡែ ជាអ្នកស្រុកកាណាដ

ហើយសូមឲ្យពួកគេបរិភោគរួមគ្នាជាមួយជាមួយបុត្រផង ព្រោះពួកគេបានមកជួយបិតានៅពេលដែលបិតាវត់គេចពីអាប៊ីសាឡាម្មនជាព្រះរាមរបស់បុត្រ។

⁸ មើល លោកស៊ីម៉ែ ជាកូនរបស់លោកកេរ៉ា ជាអ្នកភូមិបាហ្វីរីម ក្នុងទឹកដីបេសយ៉ាមីននៅក្នុងចំណោមបុត្រ គេជាអ្នកដាក់បណ្តាសាបិតាដោយកម្រោល

គឺបានដាក់បណ្តាសាបិតានៅពេលបិតាភៀសខ្លួនទៅដល់ម៉ាហាណែម។ លោកស៊ីម៉ែបានមកជួបបិតានៅទន្លេយ៉ែរដាន់

ហើយបិតាបានស្បថដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ថា៖ «យើងនឹងសម្លាប់អ្នកដោយដាវ»។⁹ ឥឡូវនេះ កុំបណ្តោយឲ្យគាត់រួចខ្លួនពីការដាក់ទោសឡើយ។

បុត្រជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា ហើយបុត្រប្រាកដជាដឹងថាត្រូវប្រព្រឹត្តជាមួយពួកគេយ៉ាងដូចម្តេច។

បុត្រនឹងឲ្យសក់ប្រផេះរបស់គាត់ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងផ្ទះជាមួយឈាមមិនខាន»។

¹⁰ បន្ទាប់មក ដាវីឌក៏បានផ្តល់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយសពរបស់ស្តេចគេកប់នៅក្នុងក្រុងរបស់ស្តេចដាវីឌ។

¹¹ ស្តេចដាវីឌគ្រងរាជលើទីកន្លែងអ៊ីស្រាអែលបានសែសិបឆ្នាំ។ ទ្រង់បានសោយរាជ្យនៅហេប្រែនបានប្រាំពីរឆ្នាំ និងសាបសិបបីឆ្នាំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

¹² បន្ទាប់មកស្តេចសាឡាម្មនក៏បានគង់លើបល្ល័ង្ករបស់ដាវីឌជាបិតាទ្រង់ ហើយការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់គឺរឹងមាំខ្លាំងណាស់។

¹³ បន្ទាប់មក សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះនាងហាគីត បានចូលមកគាល់នាងបាតសេបា ជាមាតារបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន។ ព្រះនាងនិយាយថា៖

«តើអ្នកមកដោយសន្តិភាពឬ?» សម្តេចបានទូលថា៖ «ទូលបង្គំមកដោយសន្តិភាពទេ»។¹⁴ បន្ទាប់មក សម្តេចបានទូលថា៖

«ទូលបង្គំមានរឿងមួយចង់ទូលដល់ព្រះនាង»។ ព្រះនាងបាតសេបាបានប្រាប់ថា៖ «ចូរនិយាយមកចុះ»។¹⁵ សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាក៏បានទូលថា៖

«ព្រះនាងជ្រាបហើយថា រាជាណាចក្រនេះធ្លាប់ជារបស់ទូលបង្គំ ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់រំពឹងថាខ្ញុំនឹងក្លាយជាស្តេច។ ប៉ុន្តែអ្វីៗបានផ្លាស់ប្តូរ

អំណាចបានប្រគល់ដល់ព្រះរាមរបស់ទូលបង្គំ ដោយសារការនេះមកពីព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំមានសំណើរមួយពីអ្នក ហើយសូមកុំងាកឆ្ងាយពីមុខទូលបង្គំឡើយ»។ ព្រះនាងបាតសេបាប្រាប់ទៅសម្តេចថា៖ «ចូរមានរាជឱង្ការមកចុះ»។

¹⁷ សម្តេចបានទូលថា៖ «សូមជួយទូលព្រះបាទសាឡាម្មនថា សូមកុំឲ្យស្តេចងាកចេញពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះនាងឡើយឡើយ ដូច្នេះ ស្តេចនឹងឲ្យព្រះនាងអប៊ីសាក

ជាអ្នកភូមិស្វីណែម ឲ្យមកធ្វើជាមហេសីរបស់ទូលបង្គំ»។¹⁸ ព្រះនាងបាតសេបាឆ្លើយថា៖ «ល្អណាស់មាតានឹងទៅទូលស្តេច»។

¹⁹ ដូច្នេះ នាងបាតសេបាបានទៅគាល់ព្រះបាទសាឡាម្មន ទៅទូលស្តេចជំនួសសម្តេចអដ្ឋនីយ៉ា។ ស្តេចក៏មកជួបមាតា និងថ្វាយបង្គំមាតា។ បន្ទាប់មក

ស្តេចក៏គង់លើបល្ល័ង្ក ហើយក៏មានបល្ល័ង្កមួយទៀតសម្រាប់មាតា។ ព្រះនាងក៏គង់នៅខាងស្តាំស្តេច។²⁰ បន្ទាប់មក ព្រះនាងក៏ទូលស្តេចថា៖

«មាតាចង់សុំស្នើរឿងតូចមួយ សូមកុំបែរពីព្រះភក្ត្រ ចេញពីមាតាឡើយ»។ ស្តេចក៏ឆ្លើយថា៖ «ទូលមកចុះមាតា ទូលបង្គំនឹងមិនបែរពីព្រះភក្ត្រមាតាឡើយ»។

²¹ ព្រះនាងទូលថា៖ «ចូរឲ្យនាងអប៊ីសាក ជាអ្នកភូមិស្វីណែម ឲ្យមកធ្វើជាមហេសីរបស់សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាជាព្រះរាមរបស់បុត្រផងបានទេ»។

²² ព្រះបាទសាឡាម្មនឆ្លើយ និងទូលទៅមាតាថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាមាតាសុំឲ្យព្រះនាងអប៊ីសាក ជាអ្នកភូមិស្វីណែម សម្រាប់សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាបែបនេះ?

ហេតុអ្វីបានជាមាតាមិនសុំនាងទាំងមូលឲ្យគាត់តែម្តងទៅ ដោយសារគាត់ជាព្រះរាមរបស់ទូលបង្គំស្រាប់ហើយ សម្រាប់ទ្រង់ អ្នក លោកបូជាច្បាញអប្សៀថើរ ព្រម

ទាំងលោកមេទ័ពយ៉ូអាប ជាកូនអ្នកស្រីសេរូយ៉ាទៅ?»²³ បន្ទាប់មក ព្រះបាទសាឡាម្មនក៏បានស្បថដោយនូវព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖

«សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសទូលបង្គំ និងលើសនេះទៅទៀតចុះ ប្រសិនបើ សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ាមិនបានប្រើពាក្យប្រឆាំងនឹងជីវិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។

²⁴ ដូច្នេះ ក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ដែលបានបង្កើតទូលបង្គំ

និងបានលើកទូលបង្គំឲ្យសោយរាជ្យលើបល្ល័ង្ករបស់ស្តេចដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំ និងបានឲ្យទូលបង្គំសង់ដំណាក់កម្មដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យា ដូច្នេះ

នៅថ្ងៃនេះ សម្តេចអដ្ឋនីយ៉ានឹងត្រូវតែស្លាប់»។²⁵ ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្មនបានចាត់លោកបេណាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា ឲ្យទៅរកសម្តេចអដ្ឋនីយ៉ា

ហើយបានធ្វើគត់ស្តេចទៅ។

²⁶ បន្ទាប់មក ស្តេចទូលទៅលោកបូជាច្បាញអប្សៀថើរថា៖ «ទៅអាណាថោត ជាចម្ការរបស់អ្នកវិញទៅ។ អ្នកគួរតែស្លាប់ ប៉ុន្តែ យើងមិនសម្លាប់អ្នកនៅពេលនេះទេ

ព្រោះអ្នកបានសែងហឹបរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៅមុខដាវីឌជាបិតាយើង និងបានរងទុក្ខលំបាកគ្រប់យ៉ាងជាមួយបិតាយើង»។²⁷ ដូច្នេះ

ព្រះបាទសាឡាម្មនបានដកដំណែងជាបូជាច្បាញពីលោកអប្សៀថើរ

ស្របតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលទាក់ទងនឹងគ្រួសាររបស់លោកអេលីនៅស៊ីឡូ។

²⁸ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូអាបបានឮដំណឹងទាំងនេះ ព្រោះលោកយ៉ូអាបធ្លាប់គាំទ្រសម្តេចអដ្ឋនីយ៉ា ដូច្នេះ លោកមិនបានគាំទ្រសម្តេចអប៊ីសាកទេ។ ដូច្នេះ

លោកយ៉ូអាបបានគេចខ្លួនចូលទៅក្នុងជំរំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានតោងស្នែងអាសនាជាប់។

²⁹ គេបានមកប្រាប់ព្រះបាទសាឡាម្មនថាយ៉ូអាបបានគេចខ្លួនចូលទៅក្នុងជំរំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានតោងស្នែងអាសនា។ បន្ទាប់មក

ព្រះបាទសាឡាម្មនចាត់លោកបេណាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា ដោយទូលថា៖ «ចូរទៅសម្លាប់គាត់ទៅ»។

³⁰ លោកបេណាយ៉ាបានមកជំរំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបាននិយាយជាមួយលោកយ៉ូអាបថា៖ «ស្តេចបញ្ជាឲ្យអ្នកចេញមក»។ លោកយ៉ូអាបបានឆ្លើយថា៖ «ទេ

ខ្ញុំសុខចិត្តស្លាប់នៅទីនេះ»។ ដូច្នេះលោកបេណាយ៉ាត្រឡប់ទៅកាន់ស្តេចរួចទូលថា៖ «លោកយ៉ូអាបប្រាប់ថាគាត់ចង់ស្លាប់នៅលើអាសនា»។³¹ បន្ទាប់មក

ស្តេចប្រាប់គាត់ថា៖ «ចូរធ្វើតាមអ្វីដែលគាត់បាននិយាយចុះ។ ចូរសម្លាប់ ហើយដុតគាត់ចោលទៅ ធ្វើដូច្នេះដើម្បីដកឈាមចេញពីយើង និងពីគ្រួសារបិតាយើង

ដែលលោកយ៉ូអាបបានធ្វើដោយបង្ហូរឈាមគេដោយគ្មានហេតុផល។

³²សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ឲ្យឈាមរបស់គាត់បានទៅលើក្បាលរបស់គាត់ ដោយសារតែគាត់បានវាយប្រហារមនុស្សសុចរិតពីរនាក់ ដែលប្រសើរជាងគាត់ ហើយគាត់បានសម្លាប់ពួកគេដោយដាវ គឺសម្លាប់លោកអឺរីនី ជាកូនរបស់លោកនើរ ជាមេទ័ពអ៊ីស្រាអែល និងលោកអម៉ាសា ជាកូនរបស់លោកយេធើរជា មេទ័ពយូដា ដោយមិនឲ្យស្តេចដាវីឌជាបិតារបស់យើងដឹងរឿងនេះ។³³ដូច្នេះ សូមឲ្យឈាមរបស់ពួកគេត្រឡប់ទៅលើក្បាលរបស់លោកយ៉ូអាប និងទៅលើកូនចៅរបស់គាត់ជារៀងរហូត។ ប៉ុន្តែ សូមព្រះអម្ចាស់ប្រោសប្រទានស្តេចដាវីឌ កូនចៅ និងគ្រួសារ និងរាជ្យបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ បានប្រកបដោយ សេចក្តីសុខសាន្តរហូតទៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់»។

³⁴ដូច្នេះ លោកបេណាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដាបានឡើងទៅ និងសម្លាប់លោកយ៉ូអាបទៅ។ លោកបានកប់គាត់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ផ្ទាល់នៅឯវាលរហាស្ថាន។³⁵ស្តេចបានឲ្យលោកបេណាយ៉ា ជាកូនរបស់លោក យេហូវ៉ាដាគ្រប់គ្រងលើទាហានជំនួសលោកយ៉ូអាប និងឲ្យលោកសាដុកធ្វើជាបូជាចារ្យជំនួសអបៀថើរ។

³⁶បន្ទាប់មក ស្តេចក៏បានហៅលោកស៊ីម៉ៃ ហើយបានទូលទៅគាត់ថា៖ «សូមសងផ្ទះមួយនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីរស់នៅទីនេះ ហើយកុំទៅកន្លែងណាផ្សេងទៀតឡើយ។³⁷នៅថ្ងៃណាដែលអ្នកចេញទៅកន្លែងផ្សេង ហើយឆ្លងជ្រោះកេជ្រុន អ្នកប្រាកដជាស្លាប់មិនខាន។ ឈាមរបស់អ្នកនឹងនៅលើក្បាលរបស់អ្នកផ្ទាល់។³⁸ដូច្នេះ លោកស៊ីម៉ៃក៏បានទូលស្តេចថា៖ «អ្វីដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលល្អណាស់។ ដូចអ្វីដែលចៅហ្វាយរបស់ទូលបង្គំធ្លាប់មានបន្ទូលដែរ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គនឹងធ្វើតាម»។

ដូច្នេះលោកស៊ីម៉ៃក៏ស្នាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមអស់ជាច្រើនថ្ងៃ។

³⁹ប៉ុន្តែ នៅចុងឆ្នាំទីបី អ្នកបម្រើរបស់លោកពីរនាក់បានរត់ទៅជ្រកកោណជាមួយស្តេចអគីស ជាបុត្ររបស់ស្តេចម៉ាកា នៅក្រុងកាថ។ ដូច្នេះ មានគេប្រាប់ស៊ីម៉ៃថា៖ «យើងឃើញអ្នកបម្រើរបស់អ្នកនៅក្រុងកាថ»។⁴⁰បន្ទាប់មក លោកស៊ីម៉ៃក៏ឡើងជិះលើលាវរបស់លោក ហើយចេញដំណើរទៅគាល់ស្តេចអគីសនៅក្រុងកាថ ដើម្បីរកអ្នកបម្រើរបស់លោក។ គាត់បានទៅ ហើយនាំអ្នកបម្រើរបស់លោកពីក្រុងកាថមកវិញ។

⁴¹នៅពេលដែលមានគេប្រាប់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនថាលោកស៊ីម៉ៃបានចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅក្រុងកាថ ហើយបានត្រឡប់មកវិញ⁴² ស្តេចបានឲ្យគេទៅហៅលោកស៊ីម៉ៃមក រួចប្រាប់គាត់ថា៖ «តើយើងមិនបានឲ្យអ្នកស្បថចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងឲ្យអ្នកបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯងទេថា៖ «ត្រូវដឹងច្បាស់ថានៅថ្ងៃណាដែលអ្នកចេញក្រៅ ទៅកន្លែងផ្សេងទៀត អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់មិនខានទេឬ»? បន្ទាប់មក អ្នកនិយាយនឹងយើងថា៖ «អ្វីដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលល្អណាស់»។

⁴³ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនរក្សាសេចក្តីសម្បថរបស់អ្នកចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងមិនគោរពបទបញ្ជាដែលយើងដាក់ឲ្យអ្នកដូច្នេះ?»

⁴⁴ស្តេចក៏បានទូលទៅលោកស៊ីម៉ៃដែរថា៖ «អ្នកដឹងនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកស្រាប់ពីការអាក្រក់ដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះបាទដាវីឌជាបិតាយើង។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់នឹងឲ្យការអាក្រក់នេះត្រឡប់មកលើក្បាលរបស់អ្នកវិញ។

⁴⁵ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសាឡូម៉ូននឹងបានទទួលពរ ហើយបល្ល័ង្ករបស់ស្តេចដាវីឌនឹងនៅស្ថិតស្ថេរចំពោះព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត»។⁴⁶បន្ទាប់មក ស្តេចក៏ចេញបញ្ជាឲ្យលោកបេណាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាដា។ លោកក៏ចេញក្រៅ រួចសម្លាប់លោកស៊ីម៉ៃទៅ។ ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានកាន់អំណាចក្នុងដៃយ៉ាងរឹងមាំ។

3

¹ព្រះបាទសាឡាម្ពីរបានចងសម្ពន្ធមិត្តដោយរៀបការជាមួយកូនស្រីស្តេចផាវេនជាស្តេចស្រុកអេស៊ីប។
ទ្រង់បាននាំកូនស្រីរបស់ស្តេចផាវេនមកនៅក្នុងក្រុងរបស់ស្តេចដាវីឌរហូតដល់ទ្រង់បានសាងសង់ដំណាក់របស់ព្រះអង្គ ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់
និងជញ្ជាំងក្រុងយេរូសាឡឹមរួចរាល់។²ប្រជាជនបានថ្វាយតង្វាយនៅទីខ្ពស់ៗ
ដោយសារដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់មិនទាន់សង់រួចរាល់សម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅឡើយ។
³ព្រះបាទសាឡាម្ពីរបានបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយដើរតាមដំបូន្មានរបស់ស្តេចដាវីឌជាបិតា លើកលែងតែការថ្វាយតង្វាយដុត
និងគ្រឿងក្រអូបនៅទីខ្ពស់ៗប៉ុណ្ណោះ។

⁴ស្តេចបានយាងទៅគឺបៀន ដើម្បីថ្វាយតង្វាយនៅទីនោះ ព្រោះនៅទីនោះជាទីដ៏ខ្ពស់។ ព្រះបាទសាឡាម្ពីរបានថ្វាយតង្វាយដុតមួយពាន់នៅលើអាសនានោះ។
⁵ព្រះអម្ចាស់បានមកជួបព្រះបាទសាឡាម្ពីរនៅគឺបៀនក្នុងសុបិន្តនៅពេលយប់ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ចូរសូមមកចុះ! តើយើងគួរឲ្យអ្វីដល់អ្នក?»
⁶ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្ពីរទូលថា៖ «ព្រះអង្គបានបង្ហាញសម្ពន្ធមេត្រីអស្ចារ្យដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ គឺចំពោះស្តេចដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំ
ដោយសារតែទ្រង់បានដើរដោយទុកចិត្ត ដោយសេចក្តីសុចរិត និងដោយចិត្តស្មោះត្រង់។ ព្រះអង្គបានរក្សាសម្ពន្ធមេត្រីអស្ចារ្យដ៏ស្មោះត្រង់
ហើយបានប្រទានឲ្យបុត្រារបស់ដាវីឌបានគង់លើបល្ល័ង្ករបស់ស្តេចនៅថ្ងៃនេះដែរ។
⁷ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំអើយ ព្រះអង្គបានឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឡើងសោយរាជ្យជំនួសស្តេចដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំ
ទោះបីជាទូលបង្គំនៅក្មេងក៏ដោយ។ ទូលបង្គំមិនដឹងថាត្រូវទៅក្រៅ ឬចូលក្នុងដូចម្តេចទេ។
⁸អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងចំណោមមនុស្សដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ជាមនុស្សដ៏អស្ចារ្យ ដែលមានចំនួនច្រើនដែលមិនអាចរាប់បាន។
⁹ដូច្នេះចូរឲ្យទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គមានដួងចិត្តដែលមានប្រាជ្ញ ដើម្បីអាចវិនិច្ឆ័យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដូច្នេះទូលបង្គំអាចញែកដាច់ពីគ្នារវាងការល្អ
និងការអាក្រក់។ តើនរណាអាចវិនិច្ឆ័យប្រជារាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គបាន?»
¹⁰សំណើដែលព្រះបាទសាឡាម្ពីរទូលសួរនេះធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យណាស់។¹¹ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់ស្តេចថា៖
«ដោយសារតែអ្នកបានសុំការនេះពីយើង ហើយមិនបានសុំឲ្យខ្លួនអ្នកមានអាយុវែង ឬឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ ឬសុំជីវិតរបស់ខ្ញុំសង្រួបសង្រួមអ្នកឡើយ
ប៉ុន្តែ បានសុំការយល់ដឹង ដើម្បីគ្រប់គ្រងដោយយុត្តិធម៌វិញ»¹²ឥឡូវនេះ យើងនឹងធ្វើតាមអ្វីដែលអ្នកបានសុំពីយើង។ យើងនឹងឲ្យអ្នកមានប្រាជ្ញា
និងចិត្តដែលយល់ដឹង ដូច្នេះ នឹងគ្មាននរណាម្នាក់ប្រៀបនឹងអ្នកបានឡើយ ទោះបីជាអ្នកមុន ឬក្រោយអ្នកក្តី។
¹³យើងក៏នឹងប្រទានដល់អ្នកនូវអ្វីដែលអ្នកមិនបានសុំដែរ ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយស ដូច្នេះនៅក្នុងថ្ងៃអាយុអ្នកនឹងគ្មានស្តេចណាម្នាក់ប្រៀបបាននឹងអ្នកឡើយ។
¹⁴បើអ្នកដើរនៅក្នុងផ្លូវរបស់យើង និងរក្សាច្បាប់ និងបញ្ញត្តិរបស់យើង ដូចជាបិតារបស់អ្នកបានធ្វើ នោះយើងនឹងឲ្យអ្នកបានអាយុវែង។
¹⁵បន្ទាប់មក ព្រះបាទសាឡាម្ពីរបានតើនឡើង ហើយបានដឹងថានោះជាយល់សុបិន។ ស្តេចបានត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ
ហើយបានឈរនៅចំពោះហឺបនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចបានថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីភាព
និងធ្វើពិធីដប់លៀងសម្រាប់អ្នកបម្រើទាំងអស់។
¹⁶បន្ទាប់មក មានស្ត្រីពេស្យាពីរនាក់បានមកគាល់ស្តេច និងបានឈរនៅចំពោះមុខស្តេច។¹⁷ស្ត្រីម្នាក់ទូលថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា ស្ត្រីនេះ
និងទូលបង្គំបានរស់នៅក្នុងផ្ទះតែមួយ រួចទូលបង្គំ និងនាងបានសម្រាលកូនដូចគ្នានៅក្នុងផ្ទះនោះ។
¹⁸បីថ្ងៃក្រោយពីខ្ញុំម្ចាស់បានសម្រាលកូន នាងក៏បានសម្រាលកូនដែរ។ យើងរស់នៅជាមួយគ្នា។ ក្រៅពីយើងគ្មាននរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតនៅក្នុងផ្ទះទេ
មានតែយើងពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះ។»¹⁹បន្ទាប់មក កូនរបស់ស្ត្រីនេះបានស្លាប់នៅពេលយប់ ដោយសារនាងកិនលើកូននោះ។²⁰ដូច្នេះ នាងក៏ក្រោកឡើងនៅពេលយប់
ហើយបានយកកូនពីក្បែរខ្ញុំម្ចាស់ទៅ នៅពេលដែលខ្ញុំម្ចាស់ដេកលក់ ហើយដាក់កូននោះនៅក្បែរទ្រូងនាង
ហើយបានដាក់កូនដែលបានស្លាប់របស់នាងនៅក្បែរទ្រូងខ្ញុំម្ចាស់វិញ។
²¹នៅពេលដែលខ្ញុំម្ចាស់ក្រោកឡើងនៅពេលព្រឹកដើម្បីបំបៅកូន កូននោះបានស្លាប់ហើយ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលខ្ញុំម្ចាស់ពិនិត្យមើលកូននោះនៅពេលព្រឹក
កូននោះមិនមែនជាកូនរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ទេ គឺមិនមែនជាកូនបង្កើតរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ទេ។»²²បន្ទាប់មក ស្ត្រីម្នាក់ទៀតទូលថា៖ «ទេ
កូនដែលនៅរស់ជាកូនរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ទេ ហើយកូនដែលស្លាប់ជាកូនរបស់នាងទៅវិញទេ»។ ស្ត្រីដំបូងបានទូលថា៖ «ទេ កូនដែលស្លាប់ជាកូនរបស់នាងទេ
ហើយកូនដែលនៅរស់ជាកូនរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ទេ»។ នេះជាអ្វីដែលពួកគេបានដឹងនៅចំពោះស្តេច។
²³បន្ទាប់មក ស្តេចទូលថា៖ «ម្នាក់ៗនិយាយថា៖ «កូនដែលនៅរស់នេះជាកូនរបស់ខ្ញុំ ហើយកូនរបស់នាងគឺស្លាប់ហើយ» ហើយម្នាក់ទៀតនិយាយថា៖ «ទេ
កូនដែលស្លាប់ជាកូនរបស់នាង ហើយកូនរបស់ខ្ញុំជាកូនដែលនៅរស់»។»²⁴ស្តេចទូលថា៖ «ចូរយកដាវឲ្យយើង»។ ដូច្នេះ គេក៏បានយកដាវមកថ្វាយស្តេច។
²⁵បន្ទាប់មក ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរកាប់កូនដែលនៅរស់ជាពីរចំណែក ហើយឲ្យពាក់កណ្តាលដល់ស្ត្រីនេះ ហើយពាក់កណ្តាលទៀតឲ្យស្ត្រីនោះ»។
²⁶បន្ទាប់មក ស្ត្រីដែលមានកូននៅរស់បានទូលទៅស្តេច ដោយសារនាងមានចិត្តពេញទៅដោយក្តីមេត្តាសម្រាប់កូនរបស់នាង ហើយនាងទូលថា៖
«បពិត្រព្រះករុណា ចូរឲ្យកូនដែលនៅរស់ទៅនាងចុះ ហើយកុំសម្លាប់កូននេះឡើយ»។ ប៉ុន្តែ ស្ត្រីម្នាក់ទៀតទូលថា៖ «កូននេះមិនគួរដាវរបស់នាង
ឬរបស់ខ្ញុំឡើយ។ យើងត្រូវចែកគ្នា»។²⁷បន្ទាប់មក ស្តេចឆ្លើយ និងមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរឲ្យកូនដែលនៅរស់ដល់ស្ត្រីទីមួយទៅ ហើយកុំសម្លាប់កូននេះឡើយ។
នាងគឺជាម្តាយរបស់កូននេះ»។²⁸នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានឮពីការវិនិច្ឆ័យដែលស្តេចបានធ្វើ ពួកគេកោតខ្លាចស្តេច
ដោយសារតែពួកគេបានឃើញពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងស្តេចចំពោះការវិនិច្ឆ័យនេះ។

4¹ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងជាស្តេចលើអ្វីស្រាវអែលទាំងមូល។² នេះជាមន្ត្រីទាំងអស់របស់ស្តេច៖ លោកអសារា ជាកូនរបស់លោកសាដុកដែលជាប្អូនប្រុស។³ លោកអេលីហ្សាបេ និងលោកអហ៊ីយ៉ា ជាកូនរបស់លោកស៊ីសា ជាលេខាធិការ។ លោកយេហូវសាផាត ជាកូនរបស់លោកអហ៊ីលូដ ជាអ្នកកត់ត្រា។⁴ លោកបេណាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយេហូវយ៉ាដា ជាមេទ័ព។ លោកសាដុក និងលោកអហ៊ីយ៉ា ជាប្អូនប្រុស។

⁵ លោកអសារា ជាកូនរបស់លោកណាថាន់ ជាប្រមុខលើពួកអ្នកដឹកនាំ។ លោកសាប៊ូដ ជាកូនរបស់លោកណាថាន់ ជាប្អូនប្រុស និងជាមិត្តរបស់ស្តេច។⁶ លោកអហ៊ីសាជាអ្នកគ្រប់គ្រងរាជវាំង។ លោកអដូនីរ៉ាម ជាកូនរបស់លោកអាប់ដា ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើប្រុសៗដែលត្រូវធ្វើការឆ្លង។⁷

⁷ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងមានអ្នកគ្រប់គ្រងដប់ពីរនាក់លើស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ដែលបានរៀបចំអាហារសម្រាប់ស្តេច និងរាជវាំងទាំងមូល។ ម្នាក់ៗត្រូវផ្គត់ផ្គង់មួយខែក្នុងរយៈពេលមួយឆ្នាំ។⁸ នេះគឺជាឈ្មោះរបស់អ្នកទាំងនោះ៖ លោកបេន-ហ៊ីរជាអ្នកនៅតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម។⁹ លោកបេន-ដេកើរនៅតំបន់ម៉ាកាស ស្ពាលប៊ីម បេតសេម៉ែស ហេឡូន និងបេតហាណាន។¹⁰ លោកបេន-ហេសេឌនៅតំបន់អារូបូត (ស្រុកសូកូ និងស្រុកអេកើរទាំងមូលក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ដែរ)

¹¹ លោកបេន-អប៊ីណាដាប៉ា នៅស្រុកដោរទាំងមូល (លោកបានយកព្រះនាងថាផាត ជាប្រពន្ធព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងធ្វើជាប្រពន្ធ)¹² លោកបាណា ជាកូនប្រុសលោកអហ៊ីលូដ នៅតំបន់តាណាក់ និងមេគីដា ព្រមទាំងតំបន់បេតសៀនទាំងមូល ដែលនៅខាងក្រោយតំបន់សារថាន ដែលស្ថិតនៅខាងក្រោមយេសរាវ ពីបេតសៀនរហូតដល់អេលីល-មហូឡា និងរហូតទៅដល់ខាងនាយយ៉ូកមាម។¹³ លោកបេន-កេប៊ីរនៅភ្នំម៉ូត កាឡាដ (លោកគ្រប់គ្រងភូមិទាំងប៉ុន្មានរបស់លោកយ៉ាអារ ជាកូនរបស់លោកម៉ាណាស គឺស្រុកកាឡាដ និងតំបន់អ៊ីកុប ក្នុងស្រុកបាសានក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកដែរ មានក្រុងធំៗចំនួនបួនក្នុងស្រុក ជាទីក្រុងមានកំពែង និងមានគ្រោងទ្វារធ្វើពីលង្ហិន។¹⁴ លោកអហ៊ីណាដាប៉ា ជាកូនរបស់លោកអ៊ីដា នៅតំបន់ម៉ាហាណាម។

¹⁵ លោកអហ៊ីម៉ាសនៅទីកន្លែងដ៏ណែបថាសី (លោកបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយព្រះនាងបាសម៉ាត ជាប្រពន្ធរបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងធ្វើជាប្រពន្ធ)¹⁶ លោកបាណា ជាកូនរបស់លោកហ្វីសាយ នៅទីកន្លែងអេស៊ីរ និងអាឡូត។¹⁷ លោកយេហូវសាផាត ជាកូនរបស់លោកបារូអានៅទីកន្លែងអ៊ីសាខា។

¹⁸ លោកស៊ីម៉ែ ជាកូនរបស់លោកអេឡា នៅទីកន្លែងបេនយ៉ាមីន។¹⁹ លោកកេប៊ីរ ជាកូនរបស់លោកអ៊ីរ នៅស្រុកកាឡាដ ព្រមទាំងទីកន្លែងរបស់ស្តេចស៊ីហុន ស្តេចនៃជនជាតិអារ៉ាមី និងស្រុករបស់ស្តេចអ្នក ស្តេចស្រុកបាសាន ហើយគាត់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងតែមួយគត់នៅក្នុងតំបន់នោះ។

²⁰ ស្រុកយូដា និងស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលមានមនុស្សច្រើនដូចខ្លាច់នៅមាត់សមុទ្រ។ ពួកគេបានស្តី និងផឹក ហើយសប្បាយរីករាយ។

²¹ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងបានគ្រប់គ្រងលើនគរទាំងឡាយចាប់ពីទន្លេ រហូតដល់ស្រុកភីលីស្ទីន និងដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកអេស៊ីប។ ពួកគេបាននាំស្នូលសាអាករមកថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងនៅអស់មួយជីវិតរបស់ស្តេច។²² ស្បៀងអាហារប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ក្នុងរាជវាំងរបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ង មានម្សៅមីដ្ឋប្រាប្អូនតោន ម្សៅធម្មតាដប់ប្រាំបីតោន²³ គោបំប៉នដប់ក្បាល គោធម្មតាម្ភៃក្បាល ចៀមមួយរយក្បាល ប្រើស ឈ្នួស ក្តាន់ និងមានទាបំប៉ន។

²⁴ ស្តេចបានត្រួតត្រាលើតំបន់ទាំងមូលដែលស្ថិតនៅត្រើយខាងនាយទន្លេ ចាប់ពីជីតសាររហូតដល់កាសា លើស្តេចទាំងប៉ុន្មាននៅខាងនាយទន្លេ ហើយមានសុខសន្តិភាពគ្រប់ទិសទីនៅជុំវិញទ្រង់។²⁵ ស្រុកយូដា និងស្រុកអ៊ីស្រាអែលរស់នៅដោយសន្តិភាព ចាប់ពីក្រុងដាស់រហូតដល់ក្រុងបៀរសេតា មនុស្សរស់នៅដោយសុខសាន្ត ក្រោមដើមទំពាំងបាយជូរ និងដើមឧទុម្ពររបស់ខ្លួននៅថ្ងៃអាហាររបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ង។

²⁶ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងមានសេះបួនម៉ឺនក្បាល សម្រាប់រទេះចម្បាំងរបស់ទ្រង់ និងពលទ័ពសេះមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់។²⁷ អ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់ផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងអាហារសម្រាប់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ង និងអស់អ្នកដែលបរិភោគរួមជាមួយស្តេច គឺម្នាក់មួយខែ។ ពួកគេមិនឲ្យខ្វះខាតអ្វីឡើយ។²⁸ ពួកគេក៏យកស្រូវ និងចំបើងសម្រាប់សេះ ព្រមទាំងសត្វផ្សេងៗទៀតដែលជាជំនិះ នៅតាមកន្លែងត្រឹមត្រូវ ម្នាក់ៗនាំយកអ្វីៗដែលគេអាចយកមកបាន។

²⁹ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងមានប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹងយ៉ាងខ្លាំង ដូចជាខ្លាច់នៅមាត់សមុទ្រ។

³⁰ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ងលើសជាងប្រាជ្ញារបស់ប្រជាជន ដែលរស់នៅទិសខាងកើត និងលើសជាងប្រាជ្ញារបស់អ្នកស្រុកអេស៊ីបទៅទៀត។

³¹ ស្តេចមានប្រាជ្ញាលើសមនុស្សទាំងអស់ គឺលើសលោកអេថាន ពីអំបូរសេរ៉ាគីត លោកហេម៉ាន ព្រមទាំងលោកកាល់កូល និងលោកដារដា ជាកូនរបស់លោកម៉ាហូល ភាពល្បីល្បាញរបស់ស្តេចបានឮដល់ជាតិសាសន៍នៅជុំវិញ។

³² ស្តេចបានតែងសុភាសិតចំនួនបីពាន់ និងបទចម្រៀងមួយពាន់ប្រាំបទ។³³ ស្តេចបានរៀបរាប់ពីរុក្ខជាតិទាំងឡាយតាំងពីដើមតាត្រៅនៅស្រុកលីបង់ រហូតដល់ដើមហ៊ីសូបដែលដុះនៅក្រៅជញ្ជាំងក្រុងផង។ ស្តេចក៏បានពន្យល់អំពីសត្វចតុប្បាទ សត្វស្លាប សត្វលូនរាវ និងត្រីផងដែរ។

³⁴ មនុស្សមកពីគ្រប់ជាតិសាសន៍បានមកស្តាប់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្ល៉ង។ ពួកគេគឺជាស្តេចដែលមកពីប្រជាជាតិនៅលើផែនដី។

¹ស្តេចហ៊ីរ៉ាម ជាស្តេចក្រុងទីរ៉ុសបានបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់មកគាល់ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន ដោយសារទ្រង់បានឮថាគេបានចាក់ប្រេងអភិសេកព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនជាស្តេចពីបិតារបស់ទ្រង់ ដោយសារតែស្តេចហ៊ីរ៉ាមតែតែស្រឡាញ់ស្តេចជាវីរខ្មៅ។

²ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនក៏បានបញ្ជូនពាក្យទៅស្តេចហ៊ីរ៉ាមថា៖

³«ព្រះករុណាក៏ជ្រាបដែរថាជាវីរខ្មៅជាបិតាខ្ញុំមិនអាចសង់ដំណាក់សម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គបានទេ ដោយសារតែមានសង្គ្រាមជុំវិញទ្រង់ ក្នុងថ្ងៃនៃអាយុរបស់បិតាខ្ញុំព្រះអម្ចាស់បានឲ្យសត្រូវរបស់លោកស្ថិតនៅក្រោមបាតជើងលោក។

⁴ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំបានឲ្យមានក្តីសុខសាន្តគ្រប់ទីកន្លែង។ គ្មានខ្មាំងសត្រូវ ហើយក៏គ្មានមហន្តរាយអ្វីដែរ។⁵ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់សង់ដំណាក់សម្រាប់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកកាន់ស្តេចជាវីរខ្មៅជាបិតារបស់ខ្ញុំថា៖ «បុត្រារបស់អ្នក គឺអ្នកដែលយើងឲ្យគង់លើបល្ល័ង្ករបស់អ្នក នឹងសង់ដំណាក់សម្រាប់នាមយើង»។

⁶ដូច្នេះ សូមបញ្ជាឲ្យគេកាប់ដើមតាត្រៅនៅភ្នំលីបង់សម្រាប់ខ្ញុំផង។ អ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ និងចូលរួមជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា ហើយខ្ញុំនឹងបង់ថ្លៃឲ្យព្រះករុណាសម្រាប់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា ដូច្នេះពួកគេនឹងបានទទួលប្រាក់ឈ្នួលត្រឹមត្រូវតាមអ្វីដែលព្រះករុណាយល់ព្រមធ្វើ។ ដូចដែលព្រះករុណាជ្រាបហើយថាក្នុងចំណោមយើងគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងរបៀបកាប់ឈើដូចអ្នកស្រុកស៊ីដូនទេ។

⁷នៅពេលដែលព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមបានឮពាក្យរបស់ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន ទ្រង់មានអំណរយ៉ាងខ្លាំងរួចទូលថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់បានប្រកបដោយព្រះពរនៅថ្ងៃនេះ ដែលបានប្រទានបុត្រាដ៏មានប្រាជ្ញាដល់ស្តេចជាវីរខ្មៅ ដើម្បីដឹកនាំប្រជារាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យនេះ»។⁸ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមបានឆ្លើយទៅព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនថា៖ «ទូលបង្គំបានឮសារដែលព្រះករុណាបានឆ្លើយមកទូលបង្គំហើយ។ ទូលបង្គំនឹងផ្គត់ផ្គង់ឈើតាត្រៅ និងឈើកកោះតាមដែលព្រះករុណាចង់បាន។

⁹អ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំនឹងប្រមូលឈើចុះពីភ្នំលីបង់ទៅក្នុងសមុទ្រ ហើយទូលបង្គំនឹងចងឈើទាំងនោះជាក្បួនបណ្តែតតាមសមុទ្រទៅកាន់កន្លែងដែលព្រះករុណាបង្ហាញដល់ទូលបង្គំ។ ទូលបង្គំនឹងដាក់នៅកន្លែងនោះ ហើយព្រះករុណាអាចយកឈើទាំងនោះទៅ។ អ្វីដែលទូលបង្គំចង់បាន គឺសូមព្រះករុណាជួយផ្តល់អាហារដល់អ្នកបម្រើក្នុងព្រះរាជវាំងរបស់ទូលបង្គំផង»។

¹⁰ដូច្នេះ ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមបានថ្វាយឈើកកោះទាំងប៉ុន្មាន តាមការចង់បានរបស់ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន។¹¹ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនបានផ្តល់ស្រូវសាលីពីរម៉ឺនរង្វាល់ និងប្រេងសុទ្ធចំនួនពីរពាន់រង្វាល់សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីត្រូវការក្នុងរវាងរបស់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម។ ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនបានផ្តល់ដល់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ។

¹²ព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ប្រាជ្ញាដល់ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន ដូចដែលព្រះអង្គបានសន្យា។ មានសន្តិភាពរវាងព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន និងព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម ហើយស្តេចទាំងពីរក៏ចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយគ្នា។

¹³ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនបានកែនកម្លាំងចេញពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។ អ្នកដែលបានកែនមានប្រុសៗចំនួនបីម៉ឺននាក់។

¹⁴ស្តេចបានបញ្ជូនពួកគេទៅភ្នំលីបង់ម្តងមួយម៉ឺននាក់ដោយប្តូរវេនគ្នា។ មួយខែត្រូវនៅភ្នំលីបង់ហើយពីរខែត្រូវនៅផ្ទះ។ លោកអដូនីរ៉ាមជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើអ្នកដែលធ្វើការទាំងនោះ។

¹⁵ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូនមានអ្នកលីសែងចំនួនប្រាំពីរម៉ឺននាក់ និងអ្នកជាប់ថ្មនៅភ្នំចំនួនប្រាំបីម៉ឺននាក់¹⁶ក្រៅពីមេក្រុម៣០០នាក់របស់ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន ដែលមើលខុសត្រូវលើការងារ និងជាអ្នកណែនាំដល់អ្នកធ្វើការ។

¹⁷ដូចដែលស្តេចបានបង្គាប់ ពួកគេបានកាត់ថ្មធំៗដែលមានគុណភាពល្អសម្រាប់ធ្វើជាក្រឹះរបស់ព្រះវិហារ។¹⁸ដូច្នេះអ្នកសាងសង់របស់ព្រះបាទសាឡាម្ល៉ូន និងអ្នកសាងសង់របស់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម ព្រមទាំងជាងពីស្រុកកេបាលបានជាប់ថ្ម ហើយរៀបចំត្រៀមឈើ និងថ្មសម្រាប់សង់ព្រះវិហារ។

6 ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្មនបានចាប់ផ្តើមសង្គ្រាមសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ការនេះកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំទី ៤៨០ ក្រោយពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីស្រុកអេស៊ីប នៅក្នុងឆ្នាំទីបួននៃរាជរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មនលើទឹកដីអ៊ីស្រាអែល នៅក្នុងខែពិសាខ ដែលត្រូវជា ខែទីពីរ។^១ ព្រះវិហារដែលព្រះបាទសាឡាម្មនសង់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មានបណ្តោយប្រវែងហុកសិបហត្ថ ទទឹងម្ភៃហត្ថ និងកម្ពស់សាមសិបហត្ថ ។

³បន្ទប់ល្វែងនៅខាងមុខបន្ទប់ធំនៃព្រះវិហារមានបណ្តោយប្រវែងម្ភៃហត្ថ ស្មើនឹងប្រវែងទទឹងព្រះវិហារ ហើយមានជម្រៅដប់ហត្ថនៅខាងមុខព្រះវិហារ។ សម្រាប់ព្រះវិហារ^៤ស្តេចបានធ្វើបង្អួចដែលមានដាក់គ្របរបស់វាដែលខាងក្រៅចង្អៀតជាងខាងក្នុង។
⁵នៅជាន់នឹងជញ្ជាំងបន្ទប់ធំ ស្តេចបានសង់បន្ទប់ជុំវិញ ទាំងបន្ទប់ខាងក្រៅ និងបន្ទប់ខាងក្នុង។ ស្តេចបានសង់បន្ទប់នៅជុំវិញទាំងសងខាង។
⁶ជាន់ក្រោមបំផុតមានបណ្តោយប្រាំហត្ថ នៅកណ្តាលមានបណ្តោយប្រាំមួយហត្ថ ហើយនៅជាន់ទីបីមានបណ្តោយប្រាំពីរហត្ថ។
ជញ្ជាំងខាងក្រៅព្រះវិហារស្តេចធ្វើជញ្ជាំងកម្រាស់ខុសគ្នានៅជុំវិញ ដូច្នេះមិនចាំបាច់ដាក់ផ្ទាំងនៅក្នុងជញ្ជាំងព្រះវិហារទេ។
⁷ព្រះវិហារសង់ពីថ្មដែលបានរៀបចំរួចជាស្រេចនៅនឹងកន្លែង។ គ្មានឧសម្លេងញញួរ ឮចៅ ឬសម្លេងធ្វើពីដែកណាមួយនៅក្នុងព្រះវិហារក្នុងពេលកំពុងសាងសង់ឡើយ។⁸នៅផ្នែកខាងត្បូងនៃព្រះវិហារមានច្រកចូលមួយនៅជាន់ផ្ទាល់ដី បន្ទាប់មក មានជណ្តើរមួយឡើងទៅជាន់កណ្តាល និងពីជាន់កណ្តាលទៅជាន់ទីបី។
⁹ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្មនបានសង់ព្រះវិហារ និងបានបញ្ចប់ការសាងសង់ ស្តេចគ្របដណ្តប់វិហារទាំងមូលដោយផ្ទឹម និងពិដានពីលើតាត្រៅ។
¹⁰ស្តេចសង់បន្ទប់ខាងក្រៅទល់នឹងបន្ទប់ធំរបស់ព្រះវិហារ ផ្នែកនីមួយៗមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ ហើយបន្ទប់ទាំងនោះបានភ្ជាប់ជាមួយព្រះវិហារដោយលើតាត្រៅ។
¹¹ព្រះបន្ទប់របស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្រះបាទសាឡាម្មនដោយមានបន្ទូលថា៖¹² «ទាក់ទងនឹងព្រះវិហារដែលអ្នកបានសង់នេះ បើអ្នកដើរតាមច្បាប់របស់យើង និងប្រព្រឹត្តដោយយុត្តិធម៌ ដោយរក្សាបញ្ញត្តិរបស់យើង និងដើរតាមបញ្ញត្តិនោះ នោះយើងនឹងសម្រេចពាក្យដែលយើងបានសន្យាជាមួយអ្នក ដែលយើងបានសន្យាជាមួយបិតារបស់អ្នក។
¹³យើងនឹងគង់នៅក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល និងមិនបោះបង់ពួកគេចោលឡើយ។
¹⁴ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្មនបានសង់ព្រះវិហារ និងបានបញ្ចប់ការសាងសង់។¹⁵បន្ទាប់មក ស្តេចក៏បានសង់ជញ្ជាំងខាងក្នុងនៃព្រះវិហារជាមួយលើតាត្រៅ។ ចាប់ពីក្រោមរហូតដល់ពិដានរបស់ព្រះវិហារ ស្តេចបានពាសលើនៅខាងក្នុង និងក្រាលក្តារកកោះនៅក្នុងព្រះវិហារដែរ។
¹⁶ស្តេចក៏បានសង់ផ្នែកខាងក្រោយព្រះវិហារមានប្រវែងម្ភៃហត្ថជាមួយក្តារលើតាត្រៅចាប់ពីក្រោមរហូតដល់ពិដាន។ ស្តេចបានសង់បន្ទប់នេះជាបន្ទប់ខាងក្នុង ដែលជាទីសក្ការៈបំផុត។¹⁷បន្ទប់ធំជាងគេ ដែលជាទីសក្ការៈ គឺនៅខាងមុខទីសក្ការៈបំផុតមានប្រវែងសិបហត្ថ។¹⁸មានលើតាត្រៅពាសនៅខាងក្នុងព្រះវិហារ ដែលធ្លាក់ជាក្បាច់រចនារូបផ្កាត្រពាំង និងរូបផ្កាទឹក។ គ្រប់ទាំងអស់មានពាសលើតាត្រៅនៅខាងក្នុង។ នៅផ្នែកខាងក្នុងមិនអាចមើលឃើញថ្មឡើយ។
¹⁹ព្រះបាទសាឡាម្មនបានរៀបចំបន្ទប់ខាងក្នុង នៅក្នុងព្រះវិហារ ដើម្បីដាក់ប៊ិបនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁰បន្ទប់ខាងក្នុងមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ មានទទឹងម្ភៃហត្ថ និងកម្ពស់ម្ភៃហត្ថដូចគ្នា។ ព្រះបាទសាឡាម្មនបានពាសជញ្ជាំងដោយមាសសុទ្ធ និងពាសអាសនាដោយលើតាត្រៅ។
²¹ព្រះបាទសាឡាម្មនបានពាសផ្នែកខាងក្នុងនៃព្រះវិហារជាមួយនឹងមាសសុទ្ធ ហើយស្តេចបានដាក់ច្រវាក់មាសមកយ៉ាងខាងមុខបន្ទប់ខាងក្នុង និងបានពាសខាងមុខនោះដោយមាស។²²ស្តេចបានពាសផ្នែកខាងក្នុងទាំងអស់ជាមួយមាសទាល់តែព្រះវិហារបានរួចរាល់។ ស្តេចក៏បានពាសមាសលើអាសនាទាំងមូល ដែលនៅបន្ទប់ខាងក្នុងដែរ។
²³ព្រះបាទសាឡាម្មនបានឲ្យគេធ្លាក់រូបច្រូបប៊ីនពីរធ្វើអំពីលើអ្វីលើរ ច្រូបប៊ីននីមួយៗមានកម្ពស់ដប់ហត្ថ សម្រាប់ដាក់នៅបន្ទប់ខាងក្នុង។²⁴ស្លាបមួយនៃច្រូបប៊ីន ទីមួយមានប្រវែងប្រាំហត្ថ ហើយស្លាបមួយទៀតក៏មានប្រវែងប្រាំហត្ថដែរ។ ដូច្នេះ ពីចុងស្លាបម្ខាងទៅចុងស្លាបម្ខាងមានប្រវែងដប់ហត្ថ។
²⁵ច្រូបប៊ីនមួយទៀតក៏មានប្រវែងស្លាបដប់ហត្ថដែរ។ ច្រូបប៊ីនទាំងពីរមានប្រវែង និងរូបរាងដូចគ្នា។²⁶កម្ពស់របស់ច្រូបប៊ីនទីមួយគឺដប់ហត្ថ ហើយច្រូបប៊ីនមួយទៀតក៏មានកម្ពស់ដូចគ្នា។
²⁷ព្រះបាទសាឡាម្មនបានដាក់ច្រូបប៊ីននៅក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុងបំផុត។ ស្លាបរបស់ច្រូបប៊ីនត្រាដាង ដូច្នេះ ស្លាបរបស់ច្រូបប៊ីនមួយប៉ះនឹងជញ្ជាំងម្ខាង ហើយស្លាបរបស់ច្រូបប៊ីនមួយទៀតប៉ះជាមួយជញ្ជាំងម្ខាងទៀត។ ស្លាបរបស់ច្រូបប៊ីនទាំងពីរប៉ះគ្នានៅចំណុចកណ្តាលនៃទីបំផុតបំផុត។
²⁸ព្រះបាទសាឡាម្មនបានពាសមាសលើច្រូបប៊ីនទាំងពីរនោះ។
²⁹ស្តេចបានធ្លាក់តាមជញ្ជាំងព្រះវិហារទាំងអស់ មានដូចជាក្បាច់ច្រូបប៊ីន ដើមត្នោត និងផ្កាទឹក ទាំងបន្ទប់ខាងក្នុង និងបន្ទប់ខាងក្រៅ។
³⁰ព្រះបាទសាឡាម្មនក្រាលមាសក្នុងព្រះវិហារ ទាំងបន្ទប់ខាងក្រៅ និងបន្ទប់ខាងក្នុង។
³¹ព្រះបាទសាឡាម្មនបានធ្វើទ្វារពីលើអ្វីលើរសម្រាប់ច្រកចូលទៅកាន់បន្ទប់ខាងក្នុង។ ក្របទ្វារនោះមានកម្ពស់មួយភាគបួននៃជញ្ជាំង។³²ដូច្នេះ ស្តេចបានធ្វើទ្វារពីរពីលើអ្វីលើរ ហើយបានធ្លាក់រូបច្រូបប៊ីន ដើមត្នោត និងផ្កាទឹកលើទ្វារទាំងនោះផង។ ស្តេចបានពាសទ្វារទាំងនោះដោយមាស និងពាសមាសលើច្រូបប៊ីន និងលើដើមត្នោតផងដែរ។
³³តាមវិធីនេះដែលព្រះបាទសាឡាម្មនបានសង់ច្រកចូលព្រះវិហារពីលើអ្វីលើរមានកម្ពស់មួយភាគបួននៃជញ្ជាំង និងមានទ្វារពីរទៀតធ្វើពីលើកកោះ។
³⁴សន្លឹកទាំងពីររបស់ទ្វារនីមួយៗអាចបត់ចូលគ្នាបាន ហើយសន្លឹកពីរទៀតរបស់ទ្វារមួយទៀតក៏អាចបត់ចូលគ្នាបានដែរ។³⁵ស្តេចបានធ្លាក់រូបច្រូបប៊ីន ដើមត្នោត និងផ្កាទឹក និងបានពាសមាសលើចម្លាក់ទាំងនោះ។
³⁶ស្តេចឲ្យគេសង់ទីលានខាងក្នុងជាមួយថ្មបីជាន់ និងលើតាត្រៅមួយជាន់។
³⁷គេបានចាក់គ្រឹះព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងឆ្នាំទីបួន នៅក្នុងខែពិសាខ។³⁸នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់មួយ នៅក្នុងខែកត្តិក នៅក្នុងខែទីប្រាំបីព្រះវិហារបានសង់រួចរាល់គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់តាមគម្រោង។ ព្រះបាទសាឡាម្មនបានចំណាយប្រាំពីរឆ្នាំក្នុងការសង់ព្រះវិហារ។

7¹ ព្រះបាទសាឡាម្មន៍ចំណាយពេលសាមសិបឆ្នាំក្នុងការសង់រាំងរបស់ស្តេចផ្ទាល់។² ស្តេចបានសង់រាំងពីលើនៅស្រុកលីបង់។
រាំងនោះមានបណ្តោយមួយរយហត្ថ មានទទឹងហាសិបហត្ថ និងមានកំពស់សាមសិបហត្ថ។ រាំងនេះមានសសរធ្វើពីឈើតាត្រៅបួនជួរ
ដែលមានផ្ទឹមនៅលើសសរទាំងនោះ។

³ ដំណាក់នោះបានធ្វើដំបូលពីលើតាត្រៅដែលដាក់លើផ្ទឹម។ ផ្ទឹមទាំងនោះទ្រដោយសសរជាច្រើន។ មានផ្ទឹមសែសិបប្រាំ មានដប់ប្រាំជួរ។⁴ មានផ្ទឹមបីជួរ
ហើយបង្អួចនីមួយៗនៅទល់មុខបង្អួចម្ខាងទៀត ទាំងអស់មានបីគូរ។⁵ ទ្វារ និងគ្របទ្វារទាំងអស់បានធ្វើជាម្យ៉ាងបួនជួរ ហើយបង្អួចគឺទល់មុខគ្នាបីគូរ។
⁶ មានបន្ទប់ល្វែងមួយដែលមានប្រវែងហាសិបហត្ថ និងទទឹងសាមសិបហត្ថ ដែលមានរាននៅខាងមុខ និងសសរ ហើយនឹងដំបូល។
⁷ ព្រះបាទសាឡាម្មន៍បានសង់បន្ទប់ធំមួយដែលមានបណ្តាញ ជាកន្លែងសម្រាប់កាត់ក្តី ជាបន្ទប់យុត្តិធម៌។ បន្ទប់នោះ បានក្រាលដោយឈើតាត្រៅនៅខាងក្រោម។
⁸ ដំណាក់របស់ព្រះបាទសាឡាម្មន៍ដែលស្តេចគង់នៅ គឺស្ថិតក្នុងទីធ្លាមួយទៀតដែលជាដីរបស់រាជវាំង បានរចនាស្រដៀងគ្នា។
ស្តេចក៏បានសង់ដំណាក់ដូចគ្នានេះសម្រាប់បុត្រីរបស់ស្តេចផ្ទាល់ដែលជាមហេសីរបស់ស្តេចដែរ។
⁹ អគារទាំងនេះបានសង់ពីថ្មដ៏មានតម្លៃ បានរាស់រវែងយ៉ាងផ្អិតផ្អង និងអារដ៏រឹមដោយរណា និងខាត់គ្រប់ជ្រុងទាំងអស់។
ថ្មទាំងនេះបានប្រើតាំងពីគ្រឹះរហូតដល់ផ្នែកខាងលើបំផុត និងរហូតដល់លានខាងក្រៅផង។¹⁰ គ្រឹះបានសង់ឡើងដោយថ្មយ៉ាងធំ ជាថ្មមានតម្លៃ
ដែលមានប្រវែងប្រាំបី និងដប់ហត្ថ។
¹¹ នៅផ្នែកខាងលើគឺមានថ្មប៉ាបយ៉ាងមានតម្លៃដែលកាត់តាមទំហំ និងមានផ្ទឹមពីលើតាត្រៅ។¹² ទីធ្លាធំនៅជុំវិញរាំងមានបីជួរធ្វើពីថ្ម
និងមួយជួរធ្វើពីឈើតាត្រៅដូចទីលាននៅខាងក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងបន្ទប់ល្វែងរបស់ព្រះវិហារដែរ។
¹³ ព្រះបាទសាឡាម្មន៍បានធ្វើសារទៅលោកហ៊ីរ៉ាម ដើម្បីអញ្ជើញលោកពីក្រុងទីរ៉ុសមក។¹⁴ លោកហ៊ីរ៉ាមជាកូនរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី
ហើយឪពុកជាអ្នកក្រុងទីរ៉ុស លោកជាជាងលង្ហិនដ៏ចំណានម្នាក់។ លោកហ៊ីរ៉ាមមានពេញដោយប្រាជ្ញា និងការយល់ដឹង រួមជាមួយជំនាញ
ដើម្បីធ្វើការដឹកស្មារតីជាមួយលង្ហិនសម្រាប់ស្តេច។
¹⁵ លោកហ៊ីរ៉ាមបានរចនាសសរពីរពីលង្ហិន សសរនីមួយៗមានកម្ពស់ដប់ប្រាំបីហត្ថ និងបរិមាត្រដប់ពីរហត្ថ។¹⁶ គាត់ធ្វើក្បាលសសរលង្ហិនពីរដាក់ខាងលើសសរ
ទាំងពីរ។ ក្បាលសសរនីមួយៗមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ។¹⁷ គាត់សិតលង្ហិនធ្វើជាក្បាច់ក្រឡាអួន និងច្រវាក់សម្រាប់លម្អក្បាលសសរ ក្បាលសសរនីមួយៗមានកម្រង
ច្រវាក់ប្រាំពីរ។
¹⁸ ដូច្នេះ លោកហ៊ីរ៉ាមបានឆ្លាក់ផ្នែកទីមីជុំវិញក្បាលសសរនីមួយៗ ដើម្បីរចនាក្បាលសសរទាំងពីរនេះ។
¹⁹ ក្បាលសសរខាងលើសសរបន្ទប់ល្វែងបានរចនាជាមួយផ្កាលីលី មានកម្ពស់បួនហត្ថ។
²⁰ ក្បាលសសរនៅលើសសរទាំងពីររួមទាំងក្បែរផ្នែកខាងលើមានផ្នែកទីមីរយជាជួរនៅជុំវិញ។²¹ លោកបានលើកសសរនេះឡើងនៅលើបន្ទប់ល្វែងព្រះវិហារ។
សសរនៅខាងស្តាំមានឈ្មោះថាយ៉ាគីន ហើយសសរនៅខាងឆ្វេងមានឈ្មោះថាបូអូស។²² នៅខាងលើបំផុតនៃសសរទាំងពីរនេះមានការរចនាដូចជាផ្កាលីលី។
ការរចនាសសរទាំងពីរបានធ្វើឡើងរបៀបនេះឯង។
²³ លោកហ៊ីរ៉ាមបានធ្វើអាងទឹកមួយមួយពីដែកចាក់ មានអង្កត់ផ្ចិតជុំវិញដប់ហត្ថ។ វាមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ និងមានបរិមាត្រជុំវិញសាមសិបហត្ថ។
²⁴ នៅមាត់ខាងលើនៃអាងទឹកនេះបានឆ្លាក់រូបផ្កាក្រពុំ ក្នុងមួយហត្ថមានផ្កាដប់ ក្បាច់ទាំងនោះបានចាក់ក្នុងពេលដែលគេចាក់អាងនោះ។
²⁵ អាងនេះនៅលើគោដប់ពីរក្បាល បីបែរទៅទិសខាងជើង បីបែរទៅទិសខាងលិច បីបែរទៅទិសខាងត្បូង និងបីទៀតបែរទៅទិសខាងខាងកើត។
អាងនោះបានដាក់នៅខាងលើគោទាំងអស់នោះ ហើយខ្លួនគោទាំងអស់បែរចូលក្នុង។²⁶ អាងនោះមានកម្រាលក្រាស់ដូចមួយទះដៃ
ហើយមាត់របស់អាងគឺបត់ដូចជាមាត់របស់ពែង ដូចជាផ្កាលីលីវិក។ អាងនោះអាចដាក់ទឹកបានពីពាន់អម្រែក។
²⁷ លោកហ៊ីរ៉ាមបានធ្វើជើងបញ្ជូរដប់ពីរលង្ហិន។ ជើងបញ្ជូរនីមួយៗមានប្រវែងបួនហត្ថ និងទទឹងបួនហត្ថ ហើយកម្ពស់ពីរហត្ថ។
²⁸ ការងារធ្វើជើងបញ្ជូរនេះមានដូចតទៅ។ គេមានបន្ទះដាក់បញ្ជូរនៅចន្លោះគ្រោង²⁹ ហើយនៅលើបន្ទះ និងនៅលើគ្រោងនេះមានតោ គោ និងច្រូបីម។
នៅខាងលើ និងនៅខាងក្រោមគោ និងតោមានក្បាច់រំយោល។
³⁰ នៅលើជើងបញ្ជូរនីមួយៗមានកងលង្ហិនបួន និងភ្លៅ ហើយជ្រុងទាំងបួនរបស់វាមានប្រដាប់ទ្រ។ ទម្របានចាក់ភ្ជាប់គ្នាទៅជ្រុងទាំងបួនរបស់វា។
³¹ នៅមាត់ខាងលើមានរាងមូលដូចជើងតាងមានប្រវែងមួយហត្ថកន្លះ ហើយមានមុដឡើងទៅលើមួយហត្ថ។ នៅមាត់ខាងលើនោះក៏មានចម្លាក់ដែរ
ហើយបន្ទះទាំងនោះមានរាងបួនជ្រុង មិនមែនមូលទេ។
³² កងទាំងបួនស្ថិតនៅក្រោមបន្ទះ ហើយតួ និងកងរបស់វា និងខ្លួនទាំងមូល គឺនៅក្នុងជើងបញ្ជូរនោះ។ កងមានកម្ពស់មួយហត្ថកន្លះ។
³³ កងទាំងបួនមានរាងដូចកងរទេះចំបាំង។ ខ្លួនទាំងមូល ខ្នង កាំ និងដុំ ចាក់ធ្វើពីដែកទាំងអស់។
³⁴ មានជើងទម្របួននៅតាមជ្រុងរបស់ជើងបញ្ជូរនោះ បានភ្ជាប់ជាមួយតួ។³⁵ នៅខាងលើជើងបញ្ជូរនេះមានរង្វង់មូលមួយមានជម្រៅមួយហត្ថ
ហើយនៅផ្នែកខាងលើជើងបញ្ជូរ ជើងទម្រ និងបន្ទះបានភ្ជាប់គ្នា។
³⁶ នៅផ្ទៃខាងលើជើងទ្រ និងនៅលើបន្ទះ លោកហ៊ីរ៉ាមបានឆ្លាក់រូបច្រូបីម តោ និងដើមត្នោតនៅលើផ្ទៃដែលសេសសល់ ហើយមានរំយោលពីរជុំវិញ។
³⁷ លោកបានធ្វើជើងបញ្ជូរដប់ដោយរបៀបនេះឯង។ ជើងបញ្ជូរទាំងអស់បានចាក់ដូចគ្នា ហើយមានទំហំដូចគ្នា និងមានទម្រង់ដូចគ្នា។
³⁸ លោកហ៊ីរ៉ាមបានធ្វើអាងលង្ហិនដប់។ អាងនីមួយៗអាចដាក់ទឹកបានសែសិបអម្រែក។ អាងនីមួយៗមានកម្ពស់បួនហត្ថ
ហើយគេដាក់អាងមួយនៅលើជើងបញ្ជូរនីមួយៗ។³⁹ លោកបានដាក់ជើងបញ្ជូរប្រាំនៅខាងត្បូងទល់មុខព្រះវិហារ
ហើយប្រាំទៀតដាក់ខាងជើងទល់មុខព្រះវិហារ។ លោកបានដាក់អាងធំនៅជ្រុងខាងកើត បែរមុខទៅខាងត្បូងព្រះវិហារ។
⁴⁰ លោកហ៊ីរ៉ាមធ្វើអាង ប្រដាប់ចូកផេះ និងជើងដាក់ឈាម។ បន្ទាប់មក
លោកបានបញ្ចប់កិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលលោកបានធ្វើថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មន៍នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴¹ គឺសសរពីរ
ក្បាលសសរមូលពីសម្រាប់ដាក់លើសសរ និងក្បាច់ក្រឡាអួនពីរលុត ដើម្បីគ្របពីលើក្បាលសសរដែលនៅខាងលើ។
⁴² លោកបានធ្វើផ្នែកទីមីបួនរយសម្រាប់លម្អក្បាច់ក្រឡាអួន៖
មានផ្នែកទីមីពីរជួរសម្រាប់ក្បាច់ក្រឡាអួននីមួយៗដើម្បីដាក់លើក្បាលសសរដែលនៅលើសសរ។⁴³ ជើងបញ្ជូរដប់ អាងដប់ដែលនៅលើជើងបញ្ជូរនោះ។
⁴⁴ លោកបានធ្វើអាងធំ និងគោដប់ពីរនៅក្រោមអាងនោះ។⁴⁵ លោកក៏ធ្វើឆ្នុងសម្រាប់ដាក់ផេះ ប្រដាប់ចូកផេះ អាង និងរបស់របរផ្សេងទៀត។
លោកហ៊ីរ៉ាមធ្វើរបស់ទាំងនោះពីលង្ហិនរលោងសម្រាប់ព្រះបាទសាឡាម្មន៍ សម្រាប់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។
⁴⁶ ស្តេចបានចាក់របស់ទាំងអស់នេះនៅរាល់ទំនាបទន្លេយ៉ាងដាន់ នៅក្នុងពុម្ពដ៏តតចន្លោះសិក្ខត និងសារថាន។
⁴⁷ ព្រះបាទសាឡាម្មន៍មិនបានឆ្លឹងគ្រឿងប្រដាប់ទាំងនោះទេ ដោយសារតែមានច្រើនពេក ដោយសារតែទំងន់របស់លង្ហិនទាំងនោះធ្ងន់ពេកមិនអាចកំណត់បាន។

⁴⁸ព្រះបាទសាឡម្ព័នបានធ្វើរបស់ដែលត្រូវការនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ពីមាស៖ មានអាសនាមាស និងតុនំប៉ុងដែលដាក់តាំងនំប៉ុង។⁴⁹ ជើងចង្កៀង
ប្រាំនៅខាងស្តាំ និងប្រាំទៀតនៅខាងឆ្វេង នៅខាងមុខបន្ទប់ខាងក្នុងពីមាសសុទ្ធ និងផ្កា ចង្កៀង និងដង្កៀបសុទ្ធតែធ្វើពីមាស។
⁵⁰ ពែង ចង្កៀង អាង ស្លាបព្រា និងកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូបសុទ្ធតែធ្វើពីមាសសុទ្ធ។ ត្រចៀកទ្វារនៅបន្ទប់ខាងក្នុងដែលដាក់កន្លែងសក្ការៈបំផុត
និងទ្វាររបស់បន្ទប់ធំនៃព្រះវិហារ សុទ្ធតែធ្វើពីមាស។
⁵¹ តាមរបៀបនេះឯងដែលព្រះបាទសាឡម្ព័នបានធ្វើសម្រាប់ដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានធ្វើរួចរាល់។ ដូច្នេះ
ព្រះបាទសាឡម្ព័នបាននាំរបស់ដែលស្តេចជាវីរជាបិតាទ្រង់បានរៀបចំទុកមានប្រាក់ មាស គ្រឿងប្រដាប់ប្រដាផ្សេងៗ
ហើយបានដាក់របស់ទាំងនោះនៅក្នុងឃ្លាំងនៃដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

8¹បន្ទាប់មក ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានអញ្ជើញពួកចាស់ទុំ ពួកអ្នកដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធ និងពួកមេដឹកនាំគ្រួសារទាំងអស់របស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល នៅចំពោះស្តេចក្នុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីនាំហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីក្រុងរបស់ស្តេចដាវីឌ ដែលនៅក្នុងស៊ីយ៉ូនមក។

²ប្រុសៗទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែលបានមកជួបព្រះបាទសាឡាម្មន្តនៅក្នុងពិធីបុណ្យ នៅក្នុងខែអស្សុដ ជាខែទីប្រាំពីរ។

³ពួកចាស់ទុំទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែលបានមក ហើយពួកបូជាចារ្យបានសែងហិប។⁴ពួកគេបានយកហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ តង់សម្រាប់ប្រជុំ និងរបស់របរវិសុទ្ធដែលមាននៅក្នុងជំរំចេញទៅ។ ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីបានកាន់របស់ទាំងនោះ។

⁵ព្រះបាទសាឡាម្មន្តនិងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានដើរនៅខាងមុខហិប ហើយបានថ្វាយចៀម និងគោច្រើនឥតគណនា។

⁶ពួកបូជាចារ្យបាននាំយកហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដាក់នៅកន្លែងរបស់វា នៅក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុងនៃព្រះដំណាក់ គឺកន្លែងបរិសុទ្ធបំផុត

នៅក្រោមស្លាបចេវ៉ូប៊ីម។⁷ចេវ៉ូប៊ីមបានត្រដាងស្លាបរបស់ពួកគេដល់កន្លែងដាក់ហិប ហើយពួកគេបានគ្របហិប និងដងសែងហិបនៅពេលដែលពួកគេសែងមក។

⁸ដងសែងណាស់ ចុងរបស់វាហាក់បីដូចជាចាប់តាំងពីទីបរិសុទ្ធមក គឺចាប់ពីបន្ទប់នៅមុខទីបរិសុទ្ធបំផុត ប៉ុន្តែ គេមិនអាចមើលពីក្រោមកឃើញឡើយ។

ហិបនៅកន្លែងនោះចាប់ពីពេលនោះមកដល់សព្វថ្ងៃ។

⁹គ្មានអ្វីនៅក្នុងហិបឡើយមានតែបន្ទះថ្មពីរបន្ទះដែលលោកម៉ូសេបានដាក់នៅភ្នំហោបែប

នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នៅពេលដែលគេចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក។

¹⁰នៅពេលដែលពួកបូជាចារ្យចេញពីទីបរិសុទ្ធមកវិញ ក៏មានពពកពេញនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹¹ពួកបូជាចារ្យមិនអាចឈប់ប្រើនៅទីនោះបានទេដោយសារតែពពក គឺសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបំពេញដំណាក់របស់ព្រះអង្គ។

¹²បន្ទាប់មក ព្រះបាទសាឡាម្មន្តមានបន្ទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់មានបន្ទូលថាព្រះអង្គនឹងគង់នៅក្នុងភាពងងឹត¹³ប៉ុន្តែ

ទូលបង្គំបានសង់ដំណាក់ដ៏អស្ចារ្យនោះជាកន្លែងសម្រាប់ព្រះអង្គគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច»។

¹⁴បន្ទាប់មក ស្តេចបានត្រឡប់មកឲ្យជល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ នៅពេលដែលពួកគេកំពុងឈរ។¹⁵ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល បានទទួលសិរីល្អ ដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលទៅកាន់បិតារបស់ទូលបង្គំ

ហើយបានឲ្យការនេះបានសម្រេចរូបរាងឡើងដោយសារព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដោយមានបន្ទូលថា៖

¹⁶«ចាប់ពីថ្ងៃដែលយើងបាននាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីប

យើងមិនបានជ្រើសរើសក្រុងចេញពីកុលសម្ព័ន្ធណាមួយរបស់អ៊ីស្រាអែលក្នុងការសង់ដំណាក់របស់យើង ដើម្បីឲ្យព្រះនាមរបស់យើងនៅទីនោះឡើយ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយយើងបានជ្រើសរើសដាវីឌ ដើម្បីគ្រប់គ្រងលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់យើង»។

¹⁷ឥឡូវនេះ ការនេះជាបំណងរបស់ដាវីឌជាបិតាខ្ញុំក្នុងការសង់ដំណាក់សម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល។¹⁸ប៉ុន្តែ

ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកដាវីឌជាបិតារបស់ខ្ញុំថា៖ «អ្នកមានដួងចិត្តក្នុងការសាងសង់ដំណាក់សម្រាប់នាមរបស់យើង អ្នកបានគិតក្នុងចិត្តនោះល្អហើយ។

¹⁹អ្នកមិនអាចសង់ដំណាក់របស់យើងបានឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ គឺបុត្ររបស់អ្នកដែលកើតពីអ្នកនឹងសង់ដំណាក់សម្រាប់នាមយើង»។

²⁰ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះអង្គបានសន្យា គឺព្រះអង្គបានឲ្យខ្ញុំសោយរាជ្យបន្តពីដាវីឌជាបិតារបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានគង់លើបល្ល័ង្កនៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល

ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យា។ ខ្ញុំបានសង់ដំណាក់សម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល។

²¹ខ្ញុំបានសង់កន្លែងសម្រាប់ហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានចងជាមួយបុព្វបុរសរបស់យើង

នៅពេលដែលព្រះអង្គបាននាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក»។

²²ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានឈរនៅមុខអាសនាបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ហើយបានលើកដៃឡើងទៅស្ថានសួគ៌។²³ស្តេចទូលថា៖

«ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល គ្មានព្រះឯណាដូចព្រះអង្គឡើយ ទោះបីជានៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅផែនដីក្តី

ព្រះអង្គបានរក្សាសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងស្មោះត្រង់ជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ

គឺដល់អស់អ្នកដែលដើរនៅមុខព្រះអង្គដោយអស់ពីចិត្តរបស់ពួកគេ²⁴ព្រះអង្គបានរក្សាសម្ព័ន្ធមេត្រីនេះជាមួយដាវីឌជាបិតាទូលបង្គំជាមួយអ្វីដែលព្រះអង្គបានសន្យា។

មែនហើយព្រះអង្គបានមានបន្ទូលដោយផ្ទាល់ ហើយបានសម្រេចដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ដូចនៅថ្ងៃនេះស្រាប់។

²⁵បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល បានសម្រេចនូវអ្វី ដែលព្រះអង្គបានសន្យាដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គគឺដាវីឌជាបិតាទូលបង្គំ

នៅពេលដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ព្រះអង្គនឹងឲ្យជល់ពង្សរបស់លោកអង្គយលើបល្ល័ង្កស្រុកអ៊ីស្រាអែល

ប្រសិនបើជាកូនចៅរបស់អ្នកប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការដើរក្នុងមាតារបស់យើង ដូចដែលអ្នកបានធ្វើ»។²⁶ឥឡូវនេះព្រះជាម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែលអើយ

ទូលបង្គំសូមអធិស្ឋានឲ្យសេចក្តីសន្យាដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំ បានក្លាយជាការពិតផង។

²⁷ប៉ុន្តែ តើព្រះនឹងគង់នៅផែនដីនេះឬទេ? មើល សកលលោកទាំងមូល និងស្ថានសួគ៌មិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ឲ្យព្រះអង្គគង់នៅទេ

ចុះទំរាំវិហារដែលទូលបង្គំបានសង់នេះ!²⁸ប៉ុន្តែ សូមព្រះអង្គស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងសំណើរបស់ទូលបង្គំផង

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ សូមស្តាប់នូវសម្រែក និងសេចក្តីអធិស្ឋានដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គអធិស្ឋាននៅថ្ងៃនេះផង។

²⁹សូមព្រះអង្គបើកព្រះនេត្រទតមើលព្រះវិហារនេះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ គឺជាកន្លែងដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «នាម និងវត្តមានរបស់យើងនឹងនៅទីនេះ

ដើម្បីស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋាន ដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គអធិស្ឋាននៅកន្លែងនេះ»។³⁰ដូច្នេះ សូមស្តាប់សំណើរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ

និងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋាននៅកន្លែងនេះផង។ ពិតមែនហើយ សូមស្តាប់ពីកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ

ពីស្ថានសួគ៌ និងអត់ទោសឲ្យយើងខ្ញុំផង។

³¹បើនរណាម្នាក់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងបងប្អូនរបស់ខ្លួន ហើយតម្រូវឲ្យស្បថ

ហើយបើគាត់មកស្បថនៅខាងមុខអាសនានៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអង្គ³²សូមព្រះអង្គផ្ទៀងព្រះការស្តាប់ពីស្ថានសួគ៌ និងវិនិច្ឆ័យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ

ទាក់ទងនឹងការអាក្រក់របស់គេ នឹងសូមឲ្យអ្វីដែលគាត់បានធ្វើធ្លាក់មកលើក្បាលគាត់វិញ

និងប្រកាសឲ្យយុត្តិធម៌ដល់មនុស្សសុច្ឆរិតស្របតាមសេចក្តីសុច្ឆរិតរបស់គាត់។

³³នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានខ្មាំងសត្រូវវាយប្រហារដោយសារតែពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ

ហើយបើគេត្រឡប់មករកព្រះអង្គវិញ ដោយបានសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដោយអធិស្ឋាន

ហើយសុំការអត់ទោសពីព្រះអង្គនៅក្នុងព្រះវិហារនេះ³⁴សូមព្រះអង្គព្រះសណ្តាប់ពីនគរស្ថានសួគ៌ និងអត់ទោសបាបដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គផង

សូមនាំគេត្រឡប់មកទឹកដីដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេវិញផង។

³⁵ នៅពេលដែលផ្ទៃមេឃបិទ និងគ្មានភ្លៀងដោយសារមនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ បើពួកគេមកអធិស្ឋាននៅទីនេះ ប្រកាសព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ ហើយចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ

នៅពេលដែលព្រះអង្គបានផ្ទេរឱ្យផ្ទាល់ពួកគេ³⁶ ហើយអត់ទោសបាបដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល នៅពេលដែលព្រះអង្គបង្រៀនពួកគេឲ្យដើរផ្លូវល្អ ដែលពួកគេគួរដើរ។ សូមប្រទានទឹកភ្លៀងនៅលើទឹកដីរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គជាមរតកផង។

³⁷ បើមានកើតអំណត់នៅលើទឹកដីនេះ ឬក៏មានគ្រោះមហន្តរាយ ជំងឺរាតត្បាត ស្រូវស្តុកមានក្រា កណ្តុប និងចង្រ្កឹតស៊ីបង្ខំស្រូវ ឬមានខ្មាំងសត្រូវមក វាយប្រហារទ្វារក្រុង នៅក្នុងទឹកដីនេះ ឬមានគ្រោះកាច និងមានជំងឺផ្សេងៗ³⁸ ហើយបន្ទាប់មកមាននរណាម្នាក់ឬក៏ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់អធិស្ឋានសុំ ដោយម្នាក់ៗខ្លោចផ្សារនៅក្នុងចិត្តនៅពេលដែលពួកគេដាក់ដៃរបស់ពួកគេគ្រប់មុខព្រះវិហារនេះ។

³⁹ សូមព្រះអង្គស្តាប់ពីស្ថានសួគ៌មក ពីកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ សូមអត់ទោសដល់ពួកគេ ហើយប្រទានដល់ពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ ព្រះអង្គជ្រាបដឹងចិត្តរបស់ពួកគេ ព្រោះមានតែព្រះអង្គមួយអង្គគត់ស្គាល់ជម្រៅចិត្តរបស់មនុស្ស។⁴⁰ សូមធ្វើបែបនេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេកោតខ្លាចព្រះអង្គនៅក្នុងពេលដែលពួកគេមានជីវិតនៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់បុព្វបុរសរបស់យើង។

⁴¹ សរុបមកទាក់ទងនឹងជនបរទេស ដែលមិនមែនជាប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គ៖ នៅពេលដែលគេមកពីប្រទេសឆ្ងាយដោយសារតែព្រះនាមព្រះអង្គ⁴² ដោយសារតែពួកគេបានឮពីព្រះនាមដ៏អស្ចារ្យ ស្នាមព្រះហស្ត និងពីកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលដែលពួកគេមក និងអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះវិហារនេះ⁴³ សូមព្រះអង្គស្តាប់ពីស្ថានសួគ៌ ពីកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ និងឆ្លើយតបនូវអ្វីដែលជនបរទេសនោះបានសុំពីព្រះអង្គផង។ សូមធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដីស្គាល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ និងកោតខ្លាចព្រះអង្គ ដូចជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែរ។ សូមធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យគេដឹងថាដំណាក់ ដែលទូលបង្គំសង់នេះមានព្រះអង្គគង់នៅមែន។

⁴⁴ នៅពេលដែលប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គចេញទៅសមរភូមិ ដើម្បីច្បាំងនឹងសត្រូវ ទោះបីព្រះអង្គបញ្ជូនពួកគេទៅតាមផ្លូវណាក៏ដោយ ហើយបើពួកគេអធិស្ឋានទៅរកព្រះអង្គ គឺទៅព្រះអម្ចាស់ ទៅកាន់ក្រុងដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស និងទៅកាន់ដំណាក់ដែលទូលបង្គំបានសង់ដោយនូវព្រះនាមព្រះអង្គ។⁴⁵ សូមព្រះអង្គស្តាប់ពីនរកស្ថានសួគ៌រាល់ការអធិស្ឋាន និងការស្នើសុំរបស់ពួកគេ ហើយសូមជួយពួកគេផង។

⁴⁶ បើពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គ រហូតគ្រប់គ្នាប្រព្រឹត្តបាប ហើយព្រះអង្គព្រះពិរោធនឹងពួកគេ ហើយព្រះអង្គប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ដូច្នេះ ខ្មាំងសត្រូវនឹងនាំពួកគេទៅឆ្ងាយហើយចាប់យកទឹកដីរបស់ពួកគេ ទោះបីជាទៅជិត ឬក៏ឆ្ងាយក្តី។⁴⁷ បន្ទាប់មក បើពួកគេដឹងខ្លួនថាពួកគេនៅក្នុងទឹកដីដែលពួកគេជាប់ជាល្បីយ ហើយពួកគេប្រែចិត្ត និងស្វែងរកព្រះអង្គពីទឹកដីនោះ។ បើគេនិយាយថា៖ «យើងបានប្រព្រឹត្តអំពើកំហុស និងអំពើបាប។ យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់»។

⁴⁸ បើពួកគេត្រឡប់មករកព្រះអង្គវិញដោយអស់ពីចិត្ត និងពីព្រលឹងរបស់ពួកគេ នៅក្នុងទឹកដីដែលខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេបានកៀរពួកគេទៅជាល្បីយ ហើយបើពួកគេអធិស្ឋានទៅព្រះអង្គនៅទឹកដីរបស់ពួកគេ គឺទឹកដីដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ និងទៅកាន់ក្រុងដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស និងទៅកាន់ដំណាក់ដែលទូលបង្គំបានសង់សម្រាប់ព្រះនាមព្រះអង្គ។

⁴⁹ សូមព្រះអង្គសណ្តាប់ពីនរកស្ថានសួគ៌មក គឺពីកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ សូមស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋាន និងការស្នើសុំរបស់ពួកគេ ហើយសូមព្រះអង្គរំដោះពួកគេផង។⁵⁰ សូមអត់ទោសដល់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គ និងអំពើទុច្ចរិតទាស់នឹងបញ្ញត្តិ របស់ព្រះអង្គ។ សូមផ្តល់ក្តីមេត្តាឲ្យពួកគេនៅចំពោះខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេដែលបានចាប់ពួកគេជាល្បីយ ដូច្នេះ សត្រូវរបស់ពួកគេនឹងមានក្តីមេត្តាដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដែរ។

⁵¹ ពួកគេជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស ជាអ្នកដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះចេញពីអេស៊ីបដូចជាចេញពីឡូរីយ៉ាដែកដែរ។

⁵² ទូលបង្គំសូមអធិស្ឋានឲ្យព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គបានបើក មើលឃើញការទូលសូមរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងសំណូមពររបស់ប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គ សូមស្តាប់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេស្រែករកព្រះអង្គ។

⁵³ ដោយសារតែព្រះអង្គញែកពួកគេចេញពីជាតិសាសន៍នានានៅលើផែនដី ដើម្បីធ្វើជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និងទទួលព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ ដូចដែលព្រះអង្គបានពន្យល់តាមរយៈលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលដែលព្រះអង្គនាំដួនតារបស់យើងចេញពីអេស៊ីបមក ព្រះអម្ចាស់អើយ។⁵⁴ ដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះបាទសាឡាម៉ូនបានបញ្ជាក់ការអធិស្ឋានទាំងនេះ និងបានទូលសូមព្រះអម្ចាស់រួចមក ស្តេចក្រោកចេញពីអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ ក្រោកពីការលុតជង្គង់ដោយដៃរបស់ស្តេចលើកឡើងទៅលើមេឃ។⁵⁵ ស្តេចក្រោកឡើង ហើយឲ្យពរដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ៗថា៖

⁵⁶ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ប្រកបដោយព្រះពរ ដែលបានឲ្យបានជាជនអ៊ីស្រាអែលបានសម្រាក ព្រះអង្គបានរក្សាសេចក្តីសន្យាទាំងអស់។

គ្មានពាក្យសន្យាណាមួយដែលព្រះអង្គសន្យាជាមួយម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គមិនបានសម្រេចនោះឡើយ ។

⁵⁷ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងគង់នៅជាមួយយើង ដូចដែលព្រះអង្គគង់នៅជាមួយបុព្វបុរសរបស់យើងដែរ។ សូមកុំឲ្យព្រះអង្គបោះបង់ចោលយើង ឬបំភ្លេចពួកយើងចោលឡើយ⁵⁸ ដូច្នេះព្រះអង្គអាចទាញចិត្តយើងទៅរកព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យយើងរស់ស្របតាមមាតា⁵⁹ ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ និងរក្សាបញ្ញត្តិ ច្បាប់ និងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ដល់ដួនតារបស់យើង។

⁵⁹ សូមឲ្យពាក្យទាំងអស់ដែលទូលបង្គំបាននិយាយ ដែលទូលបង្គំទូលសូមនៅមុខព្រះអម្ចាស់ បានឮដល់ព្រះអង្គជាព្រះរបស់ពួកយើងរាល់ថ្ងៃ និងរាល់យប់ ដូច្នេះ ព្រះអង្គអាចជួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងជួយប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលរបស់ព្រះអង្គ

នៅរាល់ថ្ងៃដែលត្រូវការ⁶⁰ នោះមនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ហើយគ្មានព្រះឯណាទៀតឡើយ!⁶¹ ដូច្នេះ

សូមឲ្យចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង ដើរតាមច្បាប់ របស់ព្រះអង្គ និងរក្សាបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ដូចជានៅថ្ងៃនេះ។

⁶² ដូច្នេះ ស្តេច និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលនៅជាមួយស្តេចបានថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

⁶³ ព្រះបាទសាឡាម៉ូនបានថ្វាយតង្វាយទៅព្រះអម្ចាស់ដូចតទៅ៖ ថ្វាយគោចំនួនពីរម៉ឺនពីរពាន់ក្បាល ចៀមមួយសែនពីរម៉ឺនក្បាល។ ច្នេះស្តេច

និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលនៅជាមួយស្តេចបានខ្ចីសថ្វាយព្រះដំណាក់នោះទៅព្រះអម្ចាស់។

⁶⁴ នៅថ្ងៃដែលនោះ ស្តេចបានញែកទិដ្ឋភាពកណ្តាលនៅខាងមុខព្រះវិហារថ្វាយព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល តង្វាយម្សៅ និងខ្លាញ់របស់សត្វ ដែលជាយញ្ញបូជាមេត្រីភាព ព្រោះអាសនាស្ថាន ដែលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់តូចពេក ពុំអាចដាក់តង្វាយដុតទាំងមូល តង្វាយម្សៅ និងខ្លាញ់របស់សត្វដែលជា យញ្ញបូជាមេត្រីភាពបានទេ។

⁶⁵ ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម៉ូនបានប្រកាសពិធីបុណ្យនៅពេលនោះ ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅជាមួយទ្រង់មានចំនួនដ៏ច្រើន គេមកពីក្រុងហាម៉ាត់ រហូត ដល់ទឹកធ្លាក់នៅស្រុកអេស៊ីប នៅមុខព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយថែមប្រាំពីរថ្ងៃទៀត ទាំងអស់ដប់បួនថ្ងៃ។

⁶⁶នៅថ្ងៃទីប្រាំបីស្តេចបានឲ្យបណ្តាជនចេញទៅ ហើយពួកគេបានឲ្យពរស្តេច និងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ពួកគេវិញដោយអំណរ និងមានដងចិត្តសប្បាយដោយសារការល្អដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ដាវីឌជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ និងដល់ប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ផង។

9¹ ក្រោយពីព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានបញ្ចប់ការសង់ដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងរាំងរបស់ស្តេច
ហើយក្រោយពីស្តេចសម្រេចបាននូវអ្វីដែលស្តេចចង់ធ្វើរួចមកហើយ² ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកជួបព្រះបាទសាឡាម្មន្តជាលើកទីពីរ
ដូចដែលព្រះអង្គបានមកជួបស្តេចនៅគឺហៀនដែរ។

³ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់ស្តេចថា៖ «យើងបានឮសេចក្តីអធិស្ឋាន និងការទូលអង្វររបស់អ្នកដែលអ្នកបានសុំពីយើងហើយ។
យើងបានញែកដំណាក់នេះ គឺដំណាក់ដែលអ្នកបានសង់សម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យនាមយើងនៅទីនេះជារៀងរហូត។ ភ្នែក
និងដួងចិត្តរបស់យើងនឹងនៅទីនោះគ្រប់ពេល។

⁴ សម្រាប់អ្នក បើអ្នកដើរនៅចំពោះយើងដូចជាដាវីឌជាបិតារបស់អ្នកបានដើរដោយចិត្តស្មោះត្រង់ និងដោយសុច្ឆរិត
ដោយស្តាប់បង្គាប់គ្រប់ទាំងបទបញ្ជាដែលយើងបានបង្គាប់អ្នក និងរក្សាច្បាប់
និងវិន័យរបស់យើង⁵ នោះយើងនឹងឲ្យរាជ្យរបស់អ្នកនៅលើអ៊ីស្រាអែលនៅគង់វង្សរហូតទៅ ដូចជាយើងបានសន្យាជាមួយដាវីឌជាបិតារបស់អ្នកថា៖
«កូនចៅរបស់អ្នកនឹងសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលរៀងរហូតតទៅ»។

⁶ ប៉ុន្តែ បើអ្នកបែរម្ខាងពីយើង ទោះបីជាអ្នក ឬកូនរបស់អ្នកក្តី ហើយមិនរក្សាបញ្ញត្តិ និងច្បាប់របស់យើងដែលយើងបានប្រគល់ដល់អ្នក
ហើយបើអ្នកទៅថ្វាយបង្គំព្រះផ្សេង និងឱនក្បាលនៅចំពោះព្រះទាំងនោះ⁷ នោះយើងនឹងដកអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីដែលយើងបានប្រគល់ដល់ពួកគេ
ហើយដំណាក់ដែលយើងបានញែកសម្រាប់នាមយើងនេះមិនខាន យើងនឹងរំលាយចោលពីមុខយើង ហើយអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវគេមើលងាយ
និងចំអកឲ្យក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងឡាយ។

⁸ វិហារនេះនឹងត្រូវខ្ទេចខ្ទីអស់ ហើយអស់អ្នកដែលបានដើរឆ្លងកាត់ទីនេះនឹងរន្ធត់ និងហួសចិត្ត។ ពួកគេនឹងសួរគ្នាថា៖
«តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើបែបនេះជាមួយនឹងទឹកដី និងដំណាក់មួយនេះ?»⁹ អ្នកផ្សេងទៀតនឹងឆ្លើយថា៖
«ដោយសារពួកគេបោះបង់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេចោល ជាព្រះដែលនាំបុព្វបុរសរបស់ពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ហើយពួកគេទៅគោរពព្រះដទៃ
និងឱនក្បាលចំពោះព្រះទាំងនោះ និងថ្វាយបង្គំផង។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់បាននាំមាឃ្លាទាំងអស់នេះមកលើពួកគេ»។

¹⁰ នៅចុងឆ្នាំទីមួយ ដែលព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានបញ្ចប់ការសង់អគារទាំងពីរនោះ គឺព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងរាំងរបស់ស្តេច។¹¹ ឥឡូវនេះ
ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមជាស្តេចក្រុងទីរ៉ូសបានថ្វាយលើតាក្រៅ លើកកោះ និងមាសដល់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត តាមដែលស្តេចត្រូវការ ដូច្នេះ
ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានប្រទានក្រុងម្ភៃនៅក្នុងទឹកដីកាលីឡេដល់ស្តេចហ៊ីរ៉ាម។

¹² ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមយាងពីក្រុងទីរ៉ូស ដើម្បីទតមើលក្រុងដែលព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានថ្វាយដល់ទ្រង់ ប៉ុន្តែស្តេចមិនពេញចិត្តទេ។¹³ ដូច្នេះព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមទូលថា៖
«តើក្រុងទាំងនេះឬដែលព្រះអង្គប្រទានដល់ទូលបង្គំ?» ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមហៅក្រុងទាំងនោះថា «កាប្លូល» ដែលគេហៅរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁴ ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមបានបញ្ជូនមាស១២០ហាបមកថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មន្ត។

¹⁵ ខាងក្រោមនេះជាមូលហេតុដែលព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានកែតម្រូវសូម្បីការធ្វើការ៖ ដើម្បីសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងរាំងរបស់ព្រះអង្គ សង់នៅមីឡូ
និងសង់ជញ្ជាំងក្រុងយេរូសាឡឹម ក្រុងហាសោរ ក្រុងមេគីដា និងក្រុងកេស៊ីរី។¹⁶ ជាធរមានជាស្តេចស្រុកអេស៊ីបបានវាយដណ្តើមយកក្រុងកេស៊ីរី។
ស្តេចបានដុតក្រុងនោះ និងសម្លាប់ជនជាតិកាណាននៅក្នុងក្រុងនោះ។ បន្ទាប់មក ព្រះចៅជាធរមានបានឲ្យក្រុងនោះទៅបុត្រីរបស់ទ្រង់
ដែលជាមហេសីរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត ជាអំណោយថ្ងៃម្សិលការ។

¹⁷ ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានសង់ក្រុងកេស៊ីរី ក្រុងបេតហ្ស័ន ផ្នែកខាងក្រោមឡើងវិញ¹⁸ ក្រុងបាឡាត ក្រុងថាត់ម៉ោរ ដែលនៅតំបន់វាលហេស្ថាន
ក្នុងទឹកដីស្រុកយូដា¹⁹ និងក្រុងដែលជាឃ្លាំងដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ និងក្រុងសម្រាប់ដាក់រទេះចំបាំង និងក្រុងសម្រាប់ទំពាសៈ
និងអ្វីៗដែលស្តេចសព្វព្រះទ័យសង់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម នៅស្រុកលីបង់ និងនៅក្នុងទឹកដីដែលទ្រង់គ្រប់គ្រង។

²⁰ ដោយសារមនុស្សទាំងអស់ដែលនៅសេសសល់ពីជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិហេត ជនជាតិពេស៊ីត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូស ដែលមិនមែនជាប្រជាជន
អ៊ីស្រាអែល²¹ កូនចៅរបស់ពួកគេដែលបានបន្តរស់នៅក្នុងទឹកដីនេះ គឺអស់អ្នកដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនអាចបំផ្លាញបានទាំងស្រុង
ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានឲ្យពួកគេធ្វើការយ៉ាងធ្ងន់ ដែលពួកគេនៅមានរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²² ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តមិនបានបង្ខំឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើការធ្ងន់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេបានក្លាយជាទាហានរបស់ស្តេច
ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ជាអ្នកមើលខុសត្រូវ ជាមេបញ្ជាការរទេះចំបាំង និងអ្នកជិះសេះរបស់ស្តេច។

²³ អ្នកទាំងនេះក៏ជាមេបញ្ជាការ ដែលបានគ្រប់គ្រងលើអ្នកមើលខុសត្រូវលើអ្នកធ្វើការថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មន្តមាន ៥៥០នាក់
សុទ្ធតែជាអ្នកដែលមើលខុសត្រូវលើអ្នកធ្វើការ។

²⁴ បុត្រីរបស់ព្រះចៅជាធរមានផ្លាស់ពីក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌទៅដំណាក់ដែលព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានសង់ថ្វាយព្រះនាង។ ក្រោយមក
ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានសង់នៅមីឡូ។

²⁵ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានថ្វាយតង្វាយមួយឆ្នាំបីដង មានតង្វាយដុត តង្វាយមេត្រីភាពនៅលើអាសនាដែលបានសង់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់
បានដុតគ្រឿងក្រអូបនៅលើអាសនាដែលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានបញ្ចប់ការសង់ព្រះវិហារ ហើយឥឡូវនេះ បានដាក់ឲ្យប្រើប្រាស់។

²⁶ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានធ្វើសំពៅនៅអេស៊ាន-គេប៊ើរ ជិតក្រុងអេឡាត ដែលនៅមាត់សមុទ្រកក់ក្នុងទឹកដីអេដុម។

²⁷ ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមបានបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចទៅជួបកងទ័ពជើងទឹករបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត ជាអ្នកដែលស្មាត់ជំនាញខាងសមុទ្រ
ជាមួយអ្នកបម្រើផ្ទាល់របស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត។²⁸ ពួកគេបានទៅដល់ស្រុកអូការជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត។ ពីទីនោះពួកគេបាននាំយកមាស
៤២០ហាបថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មន្ត។

10¹ នៅពេលដែលព្រះនាងសេបា បានឮពីភាពល្អឺល្អាញរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន់ទាក់ទងនឹងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះនាងបានមកសាកល្បងជាមួយនឹងសំណួរដ៏ពិបាកៗ។² ព្រះនាងមកក្រុងយេរូសាឡឹមជាមួយក្បួនដង្ហែយ៉ាងវែង ជាមួយអ្នកដដែលមានដឹកគ្រឿងក្រអូប មានមាសជាច្រើន និងថ្មមានតម្លៃជាច្រើនដែរ។ នៅពេលដែលព្រះនាងមកដល់ ព្រះនាងបានទូលព្រះបាទសាឡាម្មន់នូវអ្វីដែលមាននៅក្នុងចិត្តព្រះនាង។

³ ព្រះបាទសាឡាម្មន់បានឆ្លើយត្រប់សំណួរដែលព្រះនាងបានសួរ។ គ្មានសំណួរអ្វីមួយដែលព្រះនាងសួរហើយព្រះបាទសាឡាម្មន់ឆ្លើយមិនបាននោះទេ។

⁴ នៅពេលដែលព្រះនាងសេបាបានឃើញពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន់ ឃើញរាងដែលស្ដេចបានសង់⁵ អាហារនៅលើតុរបស់ស្ដេច

ការអង្គុយរបស់អ្នកបម្រើស្ដេច ការងាររបស់អ្នកបម្រើស្ដេច និងសំលៀកបំពាក់របស់ពួកគេ និងពួកមហាសាលិក

និងរបៀបក្នុងការថ្វាយតម្កល់ដុតនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះនាងក៏ភ្លេចដកដង្ហើម។

⁶ ព្រះនាងទូលទៅស្ដេចថា៖ «អ្វីដែលខ្ញុំម្ចាស់បានឮពីពាក្យសំដី និងពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ជាការពិតមែន។

⁷ ខ្ញុំម្ចាស់មិនជឿលើអ្វីដែលខ្ញុំម្ចាស់បានឮទេ រហូតដល់ខ្ញុំម្ចាស់បានមកដល់ទីនេះ ហើយឥឡូវនេះ ភ្នែករបស់ខ្ញុំម្ចាស់បានឃើញហើយ។

អ្វីដែលគេបាននិយាយពីប្រាជ្ញា និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គមិនដល់ពាក់កណ្តាលផង! ព្រះអង្គពិតជាល្បីដូចដែលខ្ញុំម្ចាស់បានឮពីព្រះអង្គមែន។

⁸ មហេសីទាំងអស់របស់ទ្រង់ពិតជាមានពរមែន អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គពិតជាមានពរដែលអាចនៅតែឈប់ពោះព្រះអង្គ ព្រោះគេបានឮពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គ។

⁹ សូមសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គ ដែលបានដាក់អំណរនៅក្នុងព្រះអង្គ ដែលបានដាក់ព្រះអង្គនៅលើបល្ល័ង្កស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

ដោយសារព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់អ៊ីស្រាអែលរហូតទៅ ព្រះអង្គបានឲ្យទ្រង់ក្លាយជាស្ដេច ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានគ្រងរាជ្យដោយយុត្តិធម៌ និងដោយសេចក្ដីសុចរិត។

¹⁰ ព្រះនាងបានថ្វាយមាស ១២០ហាប រួមជាមួយគ្រឿងក្រអូប និងត្បូងយ៉ាងច្រើនផង។

មិនដែលមានអ្នកណាបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូបដ៏ច្រើនដូចដែលព្រះនាងសេបាបានថ្វាយទៅព្រះបាទសាឡាម្មន់នោះឡើយ។

¹¹ ទាហានជើងទឹករបស់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម ដែលបាននាំមាសពីស្រុកអ្នករា ក៏បានដឹកលើខ្លឹមចន្ទន់ និងត្បូងយ៉ាងច្រើនមកដែរ។

¹² ស្ដេចបានយកលើខ្លឹមចន្ទន់មកធ្វើជាសសររបស់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងរាងរបស់ស្ដេច និងធ្វើជាពិណ និងយឹមសម្រាប់អ្នកប្រៀងដែរ។

មិនដែលមានលើខ្លឹមចន្ទន់ណាមួយដូចលើនេះ ដែលបានឃើញ ឬបាននាំមកស្រុកអ៊ីស្រាអែលទៀតឡើយ។

¹³ ព្រះបាទសាឡាម្មន់បានប្រទានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដល់ព្រះនាងសេបា គឺគ្រប់អ្វីដែលព្រះនាងចង់បាន

អ្វីក៏ដោយឲ្យតែព្រះនាងសុំពីលើអ្វីដែលព្រះបាទសាឡាម្មន់បានប្រទានដល់ព្រះនាងនៅក្នុងរាង។ ដូច្នេះ

ព្រះនាងក៏បានត្រឡប់ទៅទីកន្លែងរបស់ព្រះនាងជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនាងវិញ។

¹⁴ ឥឡូវនេះ មាសដែលគេបានថ្វាយដល់ព្រះបាទសាឡាម្មន់ក្នុងមួយឆ្នាំ គឺ១៦៦ហាប¹⁵ ក្រៅពីមាសដែលអ្នកជំនួញ និងឈ្មួញបានថ្វាយស្ដេច។ ស្ដេចទាំងអស់នៃ

ស្រុកអារ៉ាប់ និងពួកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងប្រទេសក៏បានយកមាស និងប្រាក់មកថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មន់ដែរ។

¹⁶ ព្រះបាទសាឡាម្មន់ឲ្យគេធ្វើខែលធំៗពីមាសចំនួនពីររយ។ ខែលនីមួយៗមានទម្ងន់ប្រាំមួយរយតម្លឹង។¹⁷ ស្ដេចក៏ធ្វើខែលតូចៗបីរយពីមាសដែរ។

ខែលនីមួយៗមានទម្ងន់ប្រាំមួយនាឺ ដែលបានដាក់របស់ទាំងនោះនៅក្នុងរាងស្រុកលីបង់។

¹⁸ បន្ទាប់មក ស្ដេចបានធ្វើបល្ល័ង្កមួយយ៉ាងធំពីភ្នំភ្នំ និងស្រោបដោយមាសសុទ្ធ។¹⁹ មានដណ្ដើមប្រាំមួយកាំឡើងទៅលើបល្ល័ង្ក

ហើយនៅខាងក្រោយបល្ល័ង្កនោះមានរាងមូល។ មានកំណល់ដៃនៅសងខាង ហើយមានតោពីរនៅខាងមុខកំណល់ដៃនោះ។²⁰ មានតោដប់ពីរនៅលើដណ្ដើម

មានម្ខាងប្រាំមួយ។ គ្មានបល្ល័ង្កណាមួយក្នុងនគរផ្សេងដូចបល្ល័ង្កនេះឡើយ។

²¹ ពែងដែលព្រះបាទសាឡាម្មន់ប្រើសុទ្ធតែធ្វើពីមាស ហើយពែងនៅក្នុងរាងរាងព្រៃស្រុកលីបង់សុទ្ធតែធ្វើពីមាសសុទ្ធ។ គ្មានអ្វីមួយធ្វើពីប្រាក់ទេ

ព្រោះប្រាក់ក្នុងរាជ្យព្រះបាទសាឡាម្មន់គេមិនរាប់ថាជារបស់មានតម្លៃទេ។²² ស្ដេចមានកងទ័ពជើងទឹកដែលចេញសំពៅទៅសមុទ្រ

ជាមួយនឹងកងទ័ពជើងទឹករបស់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម។ រៀងរាល់បីឆ្នាំម្តងកងទ័ពជើងទឹកបាននាំមាស ប្រាក់ និង ភ្នំ ភ្លោក និងស្វាផងដែរ។

²³ ព្រះបាទសាឡាម្មន់មានទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញាលើស្ដេចណាៗទាំងអស់។²⁴ មនុស្សនៅផែនដីទាំងមូលចង់ជួបព្រះបាទសាឡាម្មន់ ដើម្បីឮពីប្រាជ្ញារបស់ស្ដេច

ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ក្នុងចិត្តរបស់ស្ដេច។²⁵ អ្នកដែលបានមកជួបស្ដេចបាននាំស្នូលសារអាករ ភាជន៍ធ្វើពីប្រាក់ និងមាស សំលៀកបំពាក់ គ្រឿងសស្រ្តាវុធ

គ្រឿងក្រអូប សេះ និងលា ពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ។

²⁶ ព្រះបាទសាឡាម្មន់បានប្រមូលរទេះចម្បាំង និងទ័ពសេះ។ ស្ដេចមានរទេះចម្បាំង១៤០០ និងទ័ពសេះមួយចំនួនពីរពាន់នាក់

ដែលស្ដេចបានឲ្យពួកគេនៅក្នុងដែលដាក់រទេះចម្បាំង និងនៅជាមួយព្រះអង្គផ្ទាល់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

²⁷ ស្ដេចមានប្រាក់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមច្រើនដូចនៅតាមផ្លូវ។ ព្រះអង្គមានលើតាក្រៅសម្បូរដូចដើមឧទុម្ពរ ដែលដុះនៅតាមរាល់ទំនាប។

²⁸ ព្រះបាទសាឡាម្មន់មានសេះ ដែលទិញពីអេស៊ីប និងពីគីលីគីមក។ ឈ្មួញរបស់ស្ដេចបានទិញសេះទាំងនោះទាំងហ្នឹង តាមតម្លៃក្នុងមួយហ្នឹងៗ។

²⁹ រទេះសម្បូរបានទិញមកពីស្រុកអេស៊ីប មួយថ្លៃ ៦០០ស្ទឹងជាប្រាក់ ហើយសេះមួយថ្លៃ១៥០ស្ទឹង។ សេះ និងរទេះទាំងនេះ គឺលក់ទៅឲ្យស្ដេចទាំងប៉ុន្មាននៃ

ជនជាតិហេត និងស្ដេចនៃជនជាតិអារ៉ាមដែរ។

11 ¹ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានស្រឡាញ់ស្រ្តីជនជាតិបរទេសជាច្រើននាក់៖ មានបុត្រីរបស់ស្តេចឆាណេន ស្រ្តីជនជាតិម្នីអាប់ ជនជាតិអាំម៉ូន ជនជាតិអេដុម ជនជាតិស៊ីដូន និងជនជាតិហេត² ជាជាតិដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលហាមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «កុំឲ្យរៀបការជាមួយពួកគេ ហើយកុំឲ្យពួកគេរៀបការជាមួយកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយសារពួកគេនឹងទាក់ទាញចិត្តអ្នករាល់គ្នាទៅព្រះរបស់ពួកគេ»។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តស្រឡាញ់ស្រ្តីទាំងនេះ។

³ព្រះបាទសាឡាម្មន្តមានមហេសី៧០០នាក់ និងស្រីស្នំ៣០០នាក់។ មហេសីទាំងឡាយរបស់ស្តេចបានឲ្យចិត្តរបស់ស្តេចងាកឆ្ងាយពីព្រះអម្ចាស់។

⁴នៅពេលដែលព្រះបាទសាឡាម្មន្តចាស់ទៅ មហេសីរបស់ស្តេចបានបង្វែរចិត្តរបស់ស្តេចទៅព្រះរបស់ពួកគេ ដូចចិត្តរបស់ស្តេចមិនបានចុះចូលជាមួយព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះទាំងស្រុងទេ គឺមិនដូចព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ស្តេចឡើយ។

⁵ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានដើរតាមព្រះអាសថាវ័ត ជាព្រះរបស់ជនជាតិស៊ីដូន និងព្រះមីលកូម ជាព្រះបុត្រស្អប់ខ្ពើមរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន។

⁶ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានធ្វើអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្តេចមិនបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុងឡើយ មិនដូចព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ស្តេចឡើយ។

⁷បន្ទាប់មក ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានសងទិដ្ឋសម្បត្តិនៅលើភ្នំ សម្រាប់ព្រះកេម៉ូសនៅទល់មុខក្រុងយេរូសាឡឹម ជាព្រះគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់ជនជាតិម្នីអាប់ និងព្រះម៉ូឡូក ជាព្រះគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន។⁸ស្តេចក៏បានសងទិដ្ឋសម្បត្តិសម្រាប់មហេសីបរទេសរបស់ស្តេចដែរ ដែលជាកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូប និងយញ្ញបូជាទៅព្រះរបស់ពួកគេនៅកន្លែងនោះ។

⁹ព្រះអម្ចាស់បានពិរោធនឹងព្រះបាទសាឡាម្មន្តយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារស្តេចបានបែរព្រះទ័យចេញពីព្រះអង្គ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល ទោះបីជាស្តេចបានជួបជាមួយព្រះអង្គពីរដង¹⁰ ហើយព្រះអង្គបានបង្គាប់ស្តេចអំពីរឿងទាំងនេះ ដែលថាស្តេចមិនអាចដើរតាមព្រះដ៏ទៃជាដាច់ខាត។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តមិនបានធ្វើតាមការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

¹¹ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់សាឡាម្មន្តថា៖ «ដោយសារអ្នកធ្វើការទាំងនេះ ហើយមិនបានរក្សាសម្ព័ន្ធមេត្រី និងច្បាប់របស់យើង ដែលយើងបានបង្គាប់ដល់អ្នក យើងនឹងហែករាជ្យរបស់អ្នក និងឲ្យដល់អ្នកបម្រើរបស់អ្នក។¹² ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយយល់ដល់ព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់អ្នក យើងនឹងមិនធ្វើការនេះកើតឡើងក្នុងថ្ងៃអាយុរបស់អ្នកទេ ប៉ុន្តែ យើងនឹងហែកនៅក្នុងដៃបុត្ររបស់អ្នក។

¹³យើងនឹងមិនហែកអាណាចក្រទាំងអស់ឡើយ យើងនឹងឲ្យកូលសម្ព័ន្ធមួយទៅកូនរបស់អ្នក ដោយយល់ដល់ព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើង និងយល់ដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលយើងបានជ្រើសរើស។

¹⁴បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បណ្តាលឲ្យមានគូរវាទរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្តងើបឡើង គឺលោកហាដាឌ ជាអ្នកស្រុកអេដុម។¹⁵ លោកជាអាជ្ញារបស់ស្តេចស្រុកអេដុម។ នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌគង់នៅអេដុម

លោកយ៉ូអាប់ជាមេទ័ពបានឡើងទៅដុតសាកសពបុរសទាំងអស់ដែលបានលោកសម្លាប់រួចហើយនៅស្រុកអេដុម។

¹⁶និងទាហានអ៊ីស្រាអែលនៅទីនោះប្រាំមួយខែរហូតបានសម្លាប់បុរសៗទាំងអស់នៅស្រុកអេដុម។¹⁷ ប៉ុន្តែ

លោកហាដាឌអ្នកបម្រើរបស់ឪពុកលោកបាននាំលោកជាមួយអ្នកស្រុកអេដុមផ្សេងទៀតទៅស្រុកអេស៊ីបតាំងពីលោកនៅក្មេងនៅឡើយ។

¹⁸ពួកគេចាកចេញពីស្រុកម៉ាឌានទៅដល់ស្រុកប៉ារ៉ាន ពួកគេនាំប្រុសៗជាមួយពួកគេ ទៅស្រុកអេស៊ីប ទៅជួបព្រះចៅឆាណេនជាស្តេចស្រុកអេស៊ីប។

ស្តេចបានឲ្យផ្ទះសំបែង និងអាហារ ព្រមទាំងដីធ្លីឲ្យលោកទៀតផង។¹⁹ ស្តេចឆាណេនពេញចិត្តនឹងលោកហាដាឌយ៉ាងខ្លាំង ដូច្នេះ

ស្តេចក៏លើប្អូនថ្លែងរបស់ស្តេចឲ្យធ្វើជាករិយាលោក ជាប្អូនស្រីរបស់ព្រះមហាក្សត្រិយានីថាផ្នែស។

²⁰ប្អូនស្រីរបស់ព្រះមហាក្សត្រិយានីថាផ្នែសបានបង្កើតកូនប្រុសមួយឲ្យលោកហាដាឌ។ ពួកគេបានដាក់ឈ្មោះថាភេនូបាត។ ព្រះមហាក្សត្រិយានីថាផ្នែសបានចិញ្ចឹមកូននោះនៅក្នុងរាំងរបស់ព្រះចៅឆាណេន។ ដូច្នេះ ភេនូបាតរស់នៅក្នុងរាំងស្តេចឆាណេន។²¹ នៅពេលដែលលោកនៅស្រុកអេស៊ីបនៅឡើយ លោកហាដាឌបានឮថាស្តេចដាវីឌបានសុគតហើយ ហើយលោកមេទ័ពយ៉ូអាប់បានស្លាប់ហើយដែរ នោះលោកក៏បានទូលទៅស្តេចឆាណេនថា៖ «ចូរឲ្យទូលបង្គំចេញទៅស្រុករបស់ទូលបង្គំវិញផង»។²² បន្ទាប់មក ស្តេចឆាណេនមានរាជឱង្ការទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកនៅជាមួយយើងមានខ្វះខាតអ្វីទៀត ដែលធ្វើឲ្យអ្នកចង់ទៅស្រុករបស់អ្នកវិញ?» លោកហាដាឌទូលថា៖ «មិនមានអ្វីខ្វះខាតអ្វីទេព្រះអង្គ តែសូមអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅផង»។

²³ព្រះជាម្ចាស់ក៏ឲ្យមានម្នាក់ទៀតងើបឡើងប្រឆាំងនឹងព្រះបាទសាឡាម្មន្តដែរ គឺលោកអេសាន ជាកូនរបស់លោកអេស៊ីយ៉ាដា ដែលបានរត់ពីព្រះបាទហាដា- ណេស៊ីរ ជាស្តេចស្រុកសូបាដាចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន។²⁴ លោកអេសានបានប្រមូលមនុស្សប្រុសជាច្រើនមកជាមួយលោក ហើយលោកក្លាយជាមេក្រុមលើក្រុមតូចនោះ នៅពេលដែលស្តេចដាវីឌបានវាយប្រហារក្រុមរបស់លោកអេសានជាអ្នកស្រុកសូបា។

អ្នកស្រុកសូបាទាំងនោះបានរត់ទៅក្រុងដាម៉ាស ហើយរស់នៅទីនោះ ហើយលោកអេសានបានគ្រប់គ្រងក្រុងដាម៉ាស។

²⁵លោកជាសត្រូវរបស់អ៊ីស្រាអែលក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត គឺលោកតែងតែធ្វើទុក្ខបុកម្នេញអ៊ីស្រាអែល។ លោកអេសាន តែងតែស្អប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយបានឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកអារ៉ាម។

²⁶លោកយេរូបាមជាកូនរបស់លោកនេបាតមកពីកូលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ឹម នៅស្រុកសេណា ជាអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត ម្តាយរបស់លោកឈ្មោះ សេរូអា ជាស្រ្តីមេម៉ាយក៏បានបោះប្រឆាំងនឹងស្តេចដែរ។²⁷ មូលហេតុដែលធ្វើឲ្យលោកប្រឆាំងនឹងស្តេច ព្រោះព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានសងកន្លែងមួយនៅមីឡូ និងជួសជុលកំពែងបាក់បែកនៅក្រុងព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ទ្រង់។

²⁸លោកយេរូបាមជាមនុស្សដ៏អង់អាច។ ព្រះបាទសាឡាម្មន្តបានឃើញថាលោកជាបុរសវ័យក្មេងដែលក្លៀវក្លា ដូច្នេះហើយ

ស្តេចបានឲ្យលោកគ្រប់គ្រងលើអ្នកធ្វើការក្នុងគ្រួសាររបស់លោកយ៉ូសែប។²⁹ នៅក្នុងពេលនោះ

នៅពេលដែលលោកយេរូបាមចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមលោកព្យាករណ៍អ៊ីយ៉ា ជាអ្នកភូមិស៊ីឡូ បានជួបលោកនៅតាមផ្លូវ។

លោកអ៊ីយ៉ាបានស្លៀកសំលៀកបំពាក់ថ្មី ហើយលោកទាំងពីរបានដើរជាមួយគ្នានៅវាលស្រែ។³⁰ បន្ទាប់មក

លោកអ៊ីយ៉ាបានដោះអាវនោះមកហែកជាដប់ពីរចំណែក។

³¹លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកយេរូបាមថា៖ «សូមយកដប់ចំណែក ព្រោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «មើល

យើងនឹងហែកអាណាចក្រចេញពីដៃរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន្ត ហើយយើងនឹងប្រគល់កូលសម្ព័ន្ធដប់ដល់អ្នក»។³² (ប៉ុន្តែ

ព្រះបាទសាឡាម្មន្តនឹងនៅសល់មួយកូលសម្ព័ន្ធ ដោយយល់ដល់ព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើង

គឺក្រុងដែលយើងបានជ្រើសរើសចេញពីកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល)³³ ដោយសារតែគេបានបោះបង់ចោលយើង ទៅថ្វាយបង្គំអាសថាវ័តជាព្រះនៃជនជាតិស៊ីដូន កេម៉ូសជាព្រះនៃជនជាតិម្នីអាប់ និងមីលកូមជាព្រះរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន។ ពួកគេមិនបានដើរនៅក្នុងផ្លូវរបស់យើង

មិនបានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង មិនរក្សាច្បាប់ និងបញ្ញត្តិរបស់យើង ដូចព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់គេឡើយ។

³⁴ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនដករាជ្យទាំងមូលចេញពីដៃរបស់សាឡាម្នាក់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងនឹងឲ្យសាឡាម្នាក់ត្រងរាជ្យអស់មួយជីវិត ដោយសារយល់ដល់ព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើដែលយើងបានជ្រើសរើស ជាអ្នកដែលរក្សាបញ្ញត្តិ និងច្បាប់របស់យើង។³⁵ ប៉ុន្តែ យើងនឹងដករាជ្យពីបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡាម្នាក់ ហើយយើងនឹងប្រគល់ឲ្យអ្នក ដប់កុលសម្ព័ន្ធ។³⁶ យើងនឹងឲ្យកុលសម្ព័ន្ធមួយដល់បុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡាម្នាក់ ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងនៅមានចង្អៀងចំពោះយើងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ជាក្មេងដែលយើងបានជ្រើសរើស ដើម្បីដាក់នាមរបស់យើង។³⁷ យើងនឹងប្រគល់ដល់អ្នក ហើយអ្នកនឹងគ្រប់គ្រង ដើម្បីសម្រេចតាមអ្វីដែលយើងចង់បាន ហើយអ្នកនឹងក្លាយជាស្តេចលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។³⁸ បើអ្នកស្តាប់តាមអ្វីដែលយើងបង្គាប់អ្នក ហើយបើអ្នកដើរតាមមាគាររបស់យើង ហើយធ្វើរឿងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង ដោយរក្សាច្បាប់ និងបញ្ញត្តិរបស់យើង ដូចដែលព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើងបានធ្វើ នោះយើងនឹងនៅជាមួយអ្នក និងកសាងគ្រួសាររបស់អ្នក ដូចយើងបានធ្វើសម្រាប់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយយើងនឹងប្រគល់អ៊ីស្រាអែលឲ្យអ្នក។³⁹ យើងនឹងដាក់ទោសកូនចៅរបស់ព្រះបាទដាវីឌ តែមិនរហូតនោះទេ»។⁴⁰ ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្នាក់ព្យាយាមសម្លាប់លោកយេរូបាម។ ប៉ុន្តែ លោកយេរូបាមបានភាសខ្លួនទៅស្រុកអេស៊ីប ទៅជួបព្រះបាទស៊ីសាក់ ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីប ហើយលោកនៅស្រុកអេស៊ីបរហូតដល់ព្រះបាទសាឡាម្នាក់សោយទីវង្គត។⁴¹ និយាយពីរឿងទាក់ទងនឹងព្រះបាទសាឡាម្នាក់ អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ និងប្រាជ្ញារបស់ស្តេច តើមិនបានសរសេរទុកនៅក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិរបស់ទ្រង់ទេឬអី?

⁴² ព្រះបាទសាឡាម្នាក់បានត្រងរាជ្យលើទឹកដីអ៊ីស្រាអែលអស់សែសិបឆ្នាំ។⁴³ ស្តេចបានសុគតរួមជាមួយពួកបុព្វបុរសរបស់ស្តេច ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងក្រុងស្តេចដាវីឌជាបិតាទ្រង់។ ព្រះបាទអហូបាមជាបុត្រឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

12¹ លោកអហូបោមបានទៅស៊ីតែម ដោយសារប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានមកទីនោះ ដើម្បីអភិសេកលោកជាស្តេច។² នៅពេលដែលលោកយេរូបោម ជាតួនរូបសំលោកនេបាត ឮដំណឹងនេះ (កាលនោះលោកនៅស្រុកអេស៊ីបនៅឡើយ គឺនៅកន្លែងដែលលោកភាសខ្លួនពីស្តេចសាឡូម៉ូន) គាត់បានស្នាក់នៅស្រុកអេស៊ីប។

³ ដូច្នេះ គេក៏បានបញ្ជូនមនុស្សទៅហៅលោក បន្ទាប់មក លោកយេរូបោម និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានទូលទៅព្រះបាទអហូបោមថា៖
⁴ «បិតារបស់ព្រះករុណាបានដាក់នឹមយ៉ាងធ្ងន់លើយើងរាល់គ្នា។ ឥឡូវនេះ ចូរសម្រាលការងារដ៏លំបាក ដែលបិតារបស់ព្រះករុណាបានដាក់លើយើង នោះយើងនឹងបម្រើព្រះអង្គ»។⁵ ព្រះបាទអហូបោមមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «សូមទៅបីថ្ងៃសិនទៅ បន្ទាប់មក ចាំត្រឡប់មករកយើងវិញ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចេញទៅ។

⁶ ព្រះបាទអហូបោមបានពិភាក្សាជាមួយពួកចាស់ទុំដែលធ្លាប់បានបម្រើព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាបិតាទ្រង់កាលនៅមានព្រះជន្ម ហើយនិយាយថា៖
«តើអ្នកចង់ឲ្យយើងនិយាយជាមួយប្រជាជននេះយ៉ាងដូចម្តេច?»⁷ ពួកគេបានទូលទៅស្តេចថា៖ «បើព្រះករុណាបម្រើប្រជាជននៅថ្ងៃនេះ គឺបម្រើអ្នកទាំងនេះ ហើយឆ្លើយពាក្យល្បួងទៅពួកគេ នោះពួកគេនឹងបម្រើព្រះករុណាជារៀងរហូត»។

⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទអហូបោមបានព្រងើយកន្តើយជាមួយយោបល់របស់ពួកចាស់ទុំ ដែលបានទូលដល់ស្តេច ហើយស្តេចបានពិភាក្សាជាមួយប្រុសៗដែលបានធំឆាត់ឡើងជាមួយស្តេច និងឈរនៅចំពោះមុខស្តេច។⁹ ស្តេចបានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖
«តើអ្នកទាំងអស់គ្នាមានយោបល់ដូចម្តេច ដើម្បីឲ្យយើងអាចឆ្លើយទៅប្រជាជន ដែលបានទូលយើងថា៖
«សូមសម្រាលបន្ទុកដែលបិតារបស់ព្រះករុណាដាក់មកលើយើង?»

¹⁰ ប្រុសៗដែលបានធំឆាត់ឡើងជាមួយព្រះបាទអហូបោមបានទូលទៅស្តេចថា៖
«សូមព្រះករុណាមានរាជឱង្ការទៅប្រជាជនទាំងនេះដែលបានប្រាប់ព្រះករុណាថា ព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាបិតារបស់ព្រះករុណាបានដាក់បន្ទុកធ្ងន់លើពួកគេ ប៉ុន្តែ សូមព្រះករុណាសម្រាលបន្ទុកនេះ។ ព្រះករុណាគួរទូលទៅពួកគេថា៖ «កូនដែរបស់យើងក្រាស់ជាងចង្កេះរបស់បិតាយើង»។¹¹ ដូច្នេះឥឡូវនេះ ទោះបីជាបិតារបស់យើងបានដាក់បន្ទុកធ្ងន់លើអ្នករាល់គ្នា នោះយើងនឹងបន្ថែមបន្ទុកលើអ្នករាល់គ្នាថែមទៀត។ បិតារបស់យើងបានពិន័យអ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងរំពាត់ ប៉ុន្តែ យើងនឹងពិន័យអ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងខ្សាជំរីវៗ»។

¹² ដូច្នេះ ព្រះបាទអហូបោម និងប្រជាជនទាំងអស់បានមកជួបអហូបោមនៅថ្ងៃទីបី ដូចដែលស្តេចបានប្រាប់ពួកគេថា៖ «ចូរមកជួបយើងនៅថ្ងៃទីបី»។

¹³ ស្តេចបានឆ្លើយទៅពួកគេយ៉ាងឈឿយ និងបានបដិសេធយោបល់របស់ពួកចាស់ទុំដែលបានថ្វាយយោបល់ស្តេច។

¹⁴ ស្តេចបានប្រាប់ប្រជាជននូវពាក្យដែលប្រុសៗបានទូលស្តេចថា៖ «បិតារបស់យើងបានដាក់បន្ទុកធ្ងន់លើអ្នករាល់គ្នា នោះយើងនឹងបន្ថែមបន្ទុកលើអ្នករាល់គ្នាថែមទៀត។ បិតារបស់យើងបានពិន័យអ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងរំពាត់ ប៉ុន្តែ យើងនឹងពិន័យអ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងខ្សាជំរីវៗ»។

¹⁵ ដូច្នេះ ស្តេចមិនបានស្តាប់ប្រជាជនឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បណ្តាលឲ្យមានការណ៍ប្រែប្រួល ស្របតាមព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្យាករណ៍អេហ្វីយ៉ា ដែលព្រះអង្គបាន ថ្លែងមកកាន់លោកយេរូបោម ជាតួនរូបសំលោកនេបាតនៅស៊ីឡា។

¹⁶ នៅពេលដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឃើញថាស្តេចមិនស្តាប់ពួកគេដូច្នេះ ប្រជាជនបានទូលទៅស្តេចវិញថា៖ «តើយើងមានចំណែកអ្វីជាមួយព្រះបាទដាវីឌ? ពួកយើងក៏គ្មានចំណែកមរតកអ្វីជាមួយកូនរបស់លោកអ៊ីសាយដែរ! ទៅជំរុំរបស់អ្នកវិញទៅអ៊ីសាយអែលអើយ។ ឥឡូវនេះ ចូរមើលគ្រួសាររបស់អ្នកចុះ»។ ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានទៅជំរុំរបស់ពួកគេវិញ។¹⁷ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅក្នុងក្រុងទាំងឡាយរបស់យូដា លោកអហូបោមក្លាយជាស្តេចលើពួកគេ។

¹⁸ ព្រះបាទអហូបោមចាត់បញ្ជូនលោកអដូហ៍មទៅធ្វើជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអ្នកធ្វើការ តែជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយកដុំថ្មគ្រប់សម្លាប់លោក។ ព្រះបាទអហូបោមក៏ ប្រញាប់ប្រញាល់ឡើងរទេះចំរើនរបស់ខ្លួនចូលក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁹ ដូច្នេះ អ៊ីស្រាអែលបះបោរប្រឆាំងនឹងពូជពង្សព្រះបាទដាវីឌ រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁰ នៅពេលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានឮថាព្រះបាទយេរូបោមបានត្រឡប់មកវិញ ពួកគេក៏បានចាត់គេឲ្យទៅហៅទ្រង់មកក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយលើកទ្រង់ជាស្តេចលើអ៊ីស្រាអែល។ គ្មាននរណាម្នាក់បានដើរតាមគ្រួសាររបស់ព្រះបាទដាវីឌទេ លើកលែងតែកុលសម្ព័ន្ធយូដា។

²¹ នៅពេលដែលព្រះបាទអហូបោមមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ទ្រង់បានកោះហៅកុលសម្ព័ន្ធយូដា និងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន គេជ្រើសរើសបានមនុស្សប្រុស ១៨០០០០ដែលជាទាហាន ដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីស្តាររាជ្យរបស់ព្រះបាទអហូបោមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនឡើងវិញ។

²² ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលតាមរយៈលោកសេម៉ាយ៉ា ជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះអង្គថា៖²³ «ចូរទូលព្រះបាទអហូបោមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូន ជាស្តេចស្រុកយូដា និងទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធយូដា និងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន និប្រជាជនទាំងអស់ថា²⁴ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវប្រយុទ្ធ ឬវាយប្រហារអ៊ីស្រាអែលជាបងប្អូនរបស់អ្នកឡើយ។ ម្នាក់ៗត្រូវត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ខ្លួនវិញ ព្រោះរឿងនេះយើងជាអ្នកធ្វើឲ្យកើតឡើង»។ ដូច្នេះ ពួកគេបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ទៅវិញ ហើយពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

²⁵ បន្ទាប់ មកព្រះបាទយេរូបោមបានសង់ក្រុងស៊ីតែម នៅលើភ្នំអេហ្វាអ៊ីម ហើយគង់នៅទីនោះ។ ស្តេចបានចេញពីស៊ីតែមទៅសង់ក្រុងពេន្ទូល។

²⁶ ព្រះបាទយេរូបោមបានគិតនៅក្នុងចិត្តថា៖ «ឥឡូវនេះរាជ្យនេះនឹងត្រឡប់ទៅរាជ្យរបស់ស្តេចដាវីឌវិញ»។

²⁷ បើប្រជាជនទាំងអស់នេះឡើងទៅថ្វាយតង្វាយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម នោះដួងចិត្តរបស់ប្រជាជននឹងត្រឡប់ទៅចោហ្វារបស់ពួកគេ គឺទៅស្តេចអហូបោមជាស្តេចស្រុកយូដាវិញមិនខាន»។

²⁸ ដូច្នេះ ព្រះបាទយេរូបោមបានរិះគិតរកមធ្យោបាយមួយ គឺឲ្យគេធ្វើរូបគោមាសពីរ ហើយស្តេចនិយាយទៅប្រជាជនថា៖
«បើអ្នកទៅក្រុងយេរូសាឡឹមនោះឆ្ងាយពេកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ មើល! អ៊ីស្រាអែលអើយ ទាំងនេះជាព្រះរបស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក»។²⁹ ស្តេចបានដាក់គោមួយនៅបេតអែល និងមួយទៀតនៅដាន់។³⁰ ដូច្នេះ អំពើនេះក្លាយជាអំពើបាប។ មនុស្សបានទាំងរូបគោមួយនេះ ឬមួយនោះរហូតដល់ដាន់។

³¹ ព្រះបាទយេរូបោមបានសង់ផ្ទះជាច្រើននៅតាមទីខ្ពស់ៗ ហើយបានរើសបូជាច្បាញពីចំណោមមនុស្សទាំងអស់ ដែលមិនមែនជាតួនរូបសំលោកដាវីឌ។

³² ព្រះបាទយេរូបោមបានរៀបចំពិធីបុណ្យនៅក្នុងខែទីប្រាំបី នៅក្នុងថ្ងៃទីដប់ប្រាំក្នុងខែនោះ ដូចជាថ្ងៃបុណ្យនៅស្រុកយូដាដែរ រួចស្តេចក៏ឡើងទៅលើអាសនា។ ស្តេចបានធ្វើបែបនេះនៅបេតអែល គឺបានថ្វាយញ្ញាបូជាដល់រូបគោ ដែលស្តេចបានធ្វើ ហើយស្តេចបានដាក់បូជាច្បាញ ដែលទ្រង់បានរើសនៅបេតអែលដែរ។

³³ ព្រះបាទយេរូបោមបានឡើងទៅអាសនា ដែលស្តេចបានធ្វើនៅបេតអែលនៅក្នុងថ្ងៃទីដប់ប្រាំក្នុងខែទីប្រាំបី គឺនៅក្នុងខែដែលស្តេចបានរៀបចំទុកដោយខ្លួនឯង ស្តេចបានប្រារព្ធពិធីបុណ្យសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយស្តេចបានឡើងទៅលើអាសនានោះ ដើម្បីដុតគ្រឿងក្រអូប។

¹មានអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់មកពីយូដានៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅបេតអែល។ ព្រះបាទយេរូបាមកំពុងគង់នៅក្បែរអាសនា ដើម្បីដុតគ្រឿងក្រអូប។

²លោកបានប្រកាសប្រឆាំងនឹងសាសនាដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «អាសនាអើយ! អាសនាអើយ! នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល៖ «មើលកូនប្រុសមួយនាមថាស្តេចយ៉ូសៀសនឹងកើតក្នុងគ្រួសាររបស់ស្តេចដាវីឌ នៅលើអាសនានេះយើងនឹងយកពួកវាជាច្បាស់នៅតាមទីខ្ពស់ៗមកថ្វាយយញ្ញបូជា គឺពួកវាជាច្បាស់ដែលធ្លាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបនៅលើអាសនានេះ។ គេក៏យកផ្ទាំងរបស់មនុស្សមកដុតនៅលើអាសនានេះដែរ»។³បន្ទាប់មក អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យទិសម្ចាស់មួយនៅថ្ងៃនោះដែរ ថា៖ «នេះជាទិសម្ចាស់ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល៖ «មើល! អាសនានេះនឹងខ្ទេចខ្ទីអស់ ហើយផ្ទះនៅលើអាសនានេះនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយអស់ដែរ»។

⁴នៅពេលដែលស្តេចបានឮពីអ្វីដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសប្រឆាំងនឹងអាសនានៅបេតអែល ព្រះបាទយេរូបាមបានលើកដៃពីអាសនាមកនិយាយថា៖ «ចូរចាប់ជននេះភ្លាម»។ ដូច្នេះ ដៃដែលបានចង្អុលប្រឆាំងនឹងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានស្លុតដូច្នេះ ស្តេចមិនអាចដកដៃនេះមកវិញបានឡើយ។⁵(អាសនាក៏បានបាក់បែក ហើយផ្ទះនៅលើអាសនានោះក៏ខ្ចាត់ខ្ចាយពីអាសនាដែរ ស្របតាមអ្វីដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានរៀបរាប់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មែន)។

⁶ព្រះបាទយេរូបាមបាននិយាយទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមលោកជួយទូលសុំការប្រជ្ញាសណ្តែកពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោក និងសូមអធិស្ឋានឲ្យខ្ញុំផង ដើម្បីឲ្យដៃរបស់ខ្ញុំត្រឡប់ដូចធម្មតាវិញ»។ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ ហើយដៃរបស់ស្តេចបានត្រឡប់ដូចធម្មតាវិញ គឺបានដូចពីមុន។⁷ស្តេចទូលទៅអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមអញ្ជើញមកក្នុងដំណាក់របស់យើង ដើម្បីសម្រាកយើងនឹងផ្តល់រង្វាន់ជូនលោក។

⁸អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានទូលទៅស្តេចថា៖ «ទោះបីជាព្រះអង្គប្រគល់ទ្រព្យរបស់ព្រះអង្គពាក់កណ្តាលមកទូលបង្គំ ក៏ទូលបង្គំមិនទៅជាមួយព្រះអង្គដែរ ទូលបង្គំមិនបរិភោគ ឬផឹកទឹកនៅកន្លែងនេះដាច់ខាត»។ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គថា៖ «អ្នកមិនត្រូវបរិភោគនំប៉័ង ឬផឹកទឹក ហើយកុំឲ្យត្រឡប់មកតាមផ្លូវដែលឡើយ»។⁹ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏ទៅតាមផ្លូវមួយផ្សេងទៀត ហើយមិនបានទៅផ្ទះរបស់លោកវិញទេ គឺតាមផ្លូវដែលលោកបានមកបេតអែលឡើយ។

¹¹មានព្យាករណ៍ចាស់ម្នាក់រស់នៅបេតអែល ហើយកូនប្រុសៗរបស់លោកបានមកប្រាប់លោកពីរឿងគ្រប់យ៉ាងដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើនៅបេតអែល។ កូនប្រុសៗរបស់លោកក៏បានប្រាប់លោកពីអ្វីៗដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទូលស្តេចដែរ។¹²គាត់ក៏បានប្រាប់ពួកគេវិញថា៖ «តើគាត់ទៅតាមផ្លូវណា?» កូនប្រុសៗរបស់គាត់បានដឹងពីផ្លូវរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទៅស្រុកយូដាវិញ។¹³ដូច្នេះ លោកក៏បានប្រាប់កូនប្រុសៗរបស់លោកថា៖ «សូមចងកែបលាឲ្យពួក»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បានចងកែបលាឲ្យលោក ហើយលោកបានជិះលានោះចេញទៅ។

¹⁴លោកព្យាករណ៍ចាស់នោះបានទៅតាមក្រោយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានជួបលោកកំពុងអង្គុយក្រោមដើមជ្រៃ ហើយលោកបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមកពីស្រុកយូដានោះមែនទេ?» គាត់បានឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំហ្នឹងហើយ»។¹⁵បន្ទាប់មក លោកព្យាករណ៍ចាស់នោះមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមមកផ្ទះ ហើយហូបជាមួយខ្ញុំសិន»។¹⁶នោះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំនឹងមិនត្រឡប់ទៅជាមួយអ្នកឡើយ ហើយខ្ញុំក៏មិនបរិភោគជាមួយអ្នកនៅកន្លែងនេះដែរ»។¹⁷ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានហាមខ្ញុំដោយមានបន្ទូលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវបរិភោគ ឬផឹកទឹកនៅទីនោះឡើង ហើយក៏មិនត្រូវត្រឡប់ទៅតាមផ្លូវដែលដែរ»។

¹⁸ដូច្នេះ ព្យាករណ៍ចាស់នោះបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំក៏ជាព្យាករណ៍ដូចលោកដែរ ហើយមានទេវតាមួយរូបបាននាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «សូមនាំគាត់ត្រឡប់មកផ្ទះរបស់អ្នក នោះគាត់នឹងអាចបរិភោគ និងផឹកទឹកផង»។ ប៉ុន្តែ លោកបានកុហកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹⁹ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានត្រឡប់ទៅជាមួយព្យាករណ៍ចាស់នោះវិញ ហើយបានបរិភោគនៅក្នុងផ្ទះលោក និងបានផឹកទឹកផងដែរ។

²⁰នៅពេលដែលពួកគេកំពុងអង្គុយនៅតុ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលតាមរយៈព្យាករណ៍ដែលនាំលោកមកវិញ²¹ ហើយគាត់បានយំដាក់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់មកពីស្រុកយូដាថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ដោយសារតែអ្នកមិនស្តាប់បង្គាប់ពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងមិនបានរក្សាបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកផ្តល់មកអ្នក»។²²ប៉ុន្តែ អ្នកបានត្រឡប់មកវិញ ហើយបានបរិភោគអាហារ និងផឹកទឹកនៅកន្លែងនេះ គឺកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានហាមអ្នកមិនឲ្យបរិភោគ ឬផឹកទឹកឡើយ ដូច្នេះ សព្វរបស់អ្នកនឹងត្រូវបញ្ចុះនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំពួករបស់អ្នក»។

²³ក្រោយពេលដែលលោកបរិភោគអាហារ និងបានផឹកទឹករួចមក លោកព្យាករណ៍បានចងកែបលាបង្គាប់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺបុរសដែលបានមកជាមួយលោក។²⁴នៅពេលដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ចេញបាត់ទៅ មានតោមួយបានមកជួបលោកនៅតាមផ្លូវ ហើយបានសម្លាប់លោកទៅ សពរបស់លោកបាននៅតាមផ្លូវនោះ។ បន្ទាប់មក លានោះបានឈរនៅក្បែរសាកសព ហើយតោនោះក៏បានឈរនៅក្បែរនោះដែរ។

²⁵នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ឆ្លងកាត់ហើយឃើញសាកសពនៅលើផ្លូវ ហើយមានតោនៅឈរក្បែរនោះផង ពួកគេក៏បានមកប្រាប់ដល់អ្នកក្រុងដែលលោកព្យាករណ៍ចាស់នោះរស់នៅ។

²⁶នៅពេលដែលលោកព្យាករណ៍ ដែលបាននាំអ្នកនោះត្រឡប់មកវិញបានឮពីរឿងនេះ លោកបាននិយាយថា៖ «នោះគឺជាសពរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ឲ្យតោសម្លាប់គាត់ តោបានហែក និងសម្លាប់គាត់ ដូចដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានគាត់មែន»។²⁷ដូច្នេះ លោកព្យាករណ៍ចាស់នោះបានប្រាប់ទៅកូនប្រុសៗរបស់គាត់ថា៖ «ចូរចងកែបលាឲ្យពួក» ហើយពួកគេបានចងកែបលាឲ្យគាត់។²⁸គាត់បានចេញទៅហើយឃើញសពនៅក្បែរផ្លូវ ហើយលា និងតោឈរនៅក្បែរនោះ។ តោមិនបានស៊ីសពនោះទេ ក៏មិនបានខាំលាដែរ។

²⁹លោកព្យាករណ៍បានលើកសពរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ដាក់នៅលើលា ហើយនាំត្រឡប់មកវិញ។ លោកបានមកក្រុងរបស់លោកវិញ ដើម្បីកាន់ទុក្ខ និងកប់សពបុរសនោះ។³⁰លោកបានកប់សពនោះនៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកផ្ទាល់ ហើយពួកគេក៏កាន់ទុក្ខដោយនិយាយថា៖ «ប្អូនអើយ ម្តេចក៏វេទនាម៉្លេះ!»។

³¹បន្ទាប់មក ក្រោយពីលោកបានកប់គាត់រួចហើយ លោកព្យាករណ៍ចាស់នោះបានមានប្រសាសន៍ទៅកូនប្រុសៗរបស់គាត់ថា៖ «នៅពេលដែលពួកស្លាប់ទៅសូមកប់ពួកនៅក្នុងផ្ទះដែលបានកប់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះ។ សូមដាក់ផ្ទាំងពួកនៅក្បែរផ្ទាំងរបស់គាត់។³²ព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលលោកប្រកាស ប្រឆាំងនឹងអាសនានៅបេតអែល និងប្រឆាំងនឹងកន្លែងទាំងឡាយនៅទីខ្ពស់នៅក្នុងក្រុងសាសន៍សាម៉ារី នឹងកើតឡើងដូច្នោះមែន»។

³³ ក្រោយមកទៀតព្រះបាទយេវ្យបោមមិនបានបែរពីអំពើអាក្រក់ដែលស្តេចបានធ្វើឡើយ ប៉ុន្តែ
នៅតែបន្តតែងតាំងឲ្យមានបូជាចារ្យនៅតាមទីខ្ពស់ៗពីក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ បើអ្នកណាចង់បម្រើនោះស្តេចក៏តែងតាំងជាបូជាចារ្យភ្លាម។
³⁴ ការនេះក្លាយជាអំពើបាបនៅក្នុងគ្រួសារព្រះបាទយេវ្យបោម ហើយធ្វើឲ្យគ្រួសាររបស់លោកត្រូវវិនាស ហើយត្រូវបំបាត់ចោលពីផែនដី។

14 ¹នៅពេលនោះព្រះបានអប្បឈាយជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាមឈឺធ្ងន់។²ព្រះបាទយេស៊ូបាមមានរាជឱង្ការទៅមហេសីថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ហើយក្លែងខ្លួន ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់ចំណាំអ្វីនឹងមហេសីបងបានទេ ហើយចូរទៅស៊ីឡូ ព្រោះលោកបូជាចារ្យអហ៊ីយ៉ានៅទីនោះ គាត់ជាម្នាក់ដែលធ្លាប់និយាយពីបង ធ្លាប់និយាយថាបងនឹងក្លាយជាស្តេចលើប្រជាជនទាំងនេះ។³ចូរយកនំប៉័ងដប់ដុំ និងនំខ្លះ ព្រមទាំងទឹកឃ្មុំមួយដបទៅជាមួយផង ហើយត្រូវទៅជួបលោក លោកអហ៊ីយ៉ា។ លោកមុខជាប្រាប់ឲ្យអ្នកបានដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះកូននេះ»។

⁴មហេសីរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាមបានធ្វើតាម នាងបានធ្វើដំណើរទៅស៊ីឡូ ហើយបានទៅផ្ទះរបស់លោកអហ៊ីយ៉ា។ ឥឡូវនេះ លោកអហ៊ីយ៉ាមិនអាចមើលឃើញទេ លោកមិនអាចមើលឃើញដោយសារលោកមានវ័យចាស់ហើយ។⁵ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោកអហ៊ីយ៉ាថា៖ «មើល មហេសីរបស់ស្តេចយេស៊ូបាមបានមកសុំយោបល់ពីអ្នកទាក់ទងនឹងកូនរបស់នាង ព្រោះកូននោះឈឺ។ សូមប្រាប់នាងនូវអ្វីដែលយើងប្រាប់អ្នក ព្រោះនៅពេលដែលនាងមក នាងនឹងធ្វើដូចជានាងជាស្រ្តីម្នាក់ធម្មតា»។

⁶នៅពេលដែលលោកអហ៊ីយ៉ាបានឮសម្លេងដើររបស់នាងនៅពេលដែលនាងចូលមកដល់ទ្វារ លោកនិយាយថា៖ «សូមអញ្ជើញចូល មហេសីរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាមអើយ។ ហេតុអ្វីបានជានាងបន្តិចខ្លួនធ្វើជាអ្នកផ្សេងដូច្នេះ? ខ្ញុំនឹងនាំដំណឹងអាក្រក់មកដល់នាង។

⁷សូមទៅប្រាប់ព្រះបាទយេស៊ូបាមថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «យើងបានលើកអ្នកពីក្នុងចំណោមមនុស្ស ដើម្បីឲ្យអ្នកធ្វើជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើប្រជាស្រុកអែលរបស់យើង។⁸យើងបានហែករាជ្យពីគ្រួសាររបស់ស្តេចដាវីឌ ហើយបានប្រគល់ឲ្យអ្នក តែអ្នកមិនដូចស្តេចដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើងទេ ស្តេចដាវីឌបានរក្សាបញ្ញត្តិរបស់យើង និងដើរតាមយើងអស់ពីចិត្ត ទៅធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវក្នុងភ្នែកយើង។

⁹ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ គឺអាក្រក់ជាងអស់អ្នកដែលនៅមុនអ្នកទៅទៀត។ អ្នកបានសួរធ្វើព្រះដទៃ ហើយអ្នកបានសួររូបពីលោហៈ ដើម្បីឲ្យយើងមានកំហឹង ហើយបានបែរខ្លួនដាក់យើង។¹⁰ដូច្នេះ មើល យើងនឹងនាំគ្រោះមហន្តរាយមកលើគ្រួសាររបស់អ្នក យើងនឹងកាត់អ្នកចេញពីប្រុសៗកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ទោះពីជាអ្នកជា ឬអ្នកងារក្តី ហើយអ្នកនឹងត្រូវដាច់ចេញពីគ្រួសាររបស់អ្នក ប្រៀបដូចនរណាម្នាក់ដុតសំរាមរហូតទាល់តែឆេះខ្ទេចអស់ដែរ។

¹¹អស់អ្នកនៅក្នុងគ្រួសាររបស់អ្នក ដែលស្លាប់នៅទីក្រុងនឹងត្រូវផ្តែស្តី ហើយអស់អ្នកដែលស្លាប់នៅវាលស្រែនឹងត្រូវសត្វស្លាប់ចឹកស៊ី យើងជាព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកនិយាយ»។¹²ដូច្នេះ មហេសីស្តេចយេស៊ូបាមអើយ ត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់អ្នកវិញចុះ នៅពេលដែលដើររបស់នាងជាន់ក្រុងក្លាម កូននាងអប្បឈាយនឹងត្រូវស្លាប់។¹³គ្រប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងកាន់ទុក្ខសម្រាប់កូននោះ ហើយគេនឹងបញ្ចុះសពកូននោះ។ កូននោះជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ពីគ្រួសាររបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាម ដែលត្រូវបានកប់ក្នុងផ្នូរ ព្រោះមានតែនៅក្នុងកូននោះប៉ុណ្ណោះពីចំណោមគ្រួសាររបស់យេស៊ូបាម ដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលរកឃើញការល្អខ្លះ។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់នឹងលើកស្តេចមួយអង្គទៀតនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលដែលនឹងបំផ្លាញគ្រួសាររបស់យេស៊ូបាមនៅថ្ងៃនោះ។ ថ្ងៃនោះគឺឥឡូវនេះ។¹⁵ព្រះអម្ចាស់នឹង វាយប្រហារជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពេលនោះ ពួកគេប្រៀបដូចជាដើមត្រែងដែលញ័រនៅក្នុងទឹក ហើយព្រះអង្គនឹងដកអ៊ីស្រាអែលចេញពីទឹកដីដ៏ល្អ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់ដូនតារបស់ពួកគេ។ ព្រះអង្គនឹងកម្ចាត់កម្លាយពួកគេឲ្យទៅនៅខាងនាយទន្លេអ៊ីប្រាត ព្រោះពួកគេធ្វើបង្គោលព្រះអាសេរ៉ា ដែល បណ្តាលឲ្យព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធ។¹⁶ព្រះអង្គនឹងបោះបង់អ៊ីស្រាអែលចោល ដោយសារអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាម គឺអំពើបាបដែលស្តេចបានប្រព្រឹត្ត និងតាមរយៈការដឹកនាំរបស់ស្តេច ដែលនាំឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប»។

¹⁷ដូច្នេះ មហេសីរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាមបានចេញទៅ ហើយបានមកដល់ក្រុងឆើសា។ នៅពេលដែលនាងបានមកដល់មាត់ទ្វារក្រុង កូនរបស់នាងក៏បានស្លាប់។¹⁸ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានកប់កូននោះ និងកាន់ទុក្ខកូននោះ ស្របតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលតាមរយៈលោកហោរាអហ៊ីយ៉ាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹មានរឿងមួយទៀតទាក់ទងនឹងស្តេចយេស៊ូបាម គឺរបៀបដែលស្តេចធ្វើសង្គ្រាម និងរបៀបដែលស្តេចសោយរាជ្យ រឿងទាំងនោះបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍ស្តេចអ៊ីស្រាអែល។²⁰ព្រះបាទយេស៊ូបាមបានសោយរាជ្យអស់ម្តែពីរឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មក ស្តេចបានផ្តល់ក៏ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ស្តេច ហើយបុត្ររបស់ស្តេច គឺព្រះបាទណាដាប់បានសោយរាជ្យបន្តពីព្រះអង្គ។

²¹ឥឡូវនេះ ព្រះបាទនហូបាមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានសោយរាជ្យនៅស្រុកយូដា។ ព្រះបាទនហូបាមមានព្រះជន្មសែសិបសប្បាសនៅពេលស្តេចឡើងសោយរាជ្យ ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានដប់ប្រាំពីរឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ជាក្រុងដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសចេញពីកុលសម្ព័ន្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីដាក់ព្រះនាមព្រះអង្គ។ មាតារបស់ស្តេចគឺនាងណាអាម៉ា ជាជនជាតិ អាំម៉ូន។²²អ្នកក្រុងយូដាបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្រព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបានធ្វើឲ្យព្រះអង្គប្រថុណ្ឌជាមួយអំពើបាបដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត លើសជាងអ្វីៗដែលដូនតារបស់ពួកគេបានប្រព្រឹត្តទៅទៀត។

²³ពួកគេក៏បានសងកន្លែងខ្ពស់ៗសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ មានទាំងស្នប់ និងបង្គោលព្រះអាសេរ៉ា នៅតាមភ្នំខ្ពស់ៗ និងនៅក្រោមដើមឈើពណ៌បៃតង។²⁴នៅលើទឹកដីអ៊ីស្រាអែលក៏មានអំពើពេស្យាបាបបែបសាសនាដែរ។

ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើគួរឲ្យស្ងប់ខ្មើមដូចជាតិសាសន៍នានាដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញចេញពីមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែរ។²⁵វាកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះបាទនហូបាម នៅពេលដែលព្រះចៅស៊ីសាក់ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីបវាយក្រុងយេរូសាឡឹម។

²⁶ស្តេចបានយកទ្រព្យនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងទ្រព្យរបស់ស្តេចទៅទាំងអស់។ ស្តេចបានយកអ្វីៗទៅទាំងអស់ ស្តេចក៏បានយកខែលមាស់ដែលព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានធ្វើទៅដែរ។

²⁷ព្រះបាទនហូបាមបានធ្វើខែលពីលង្ហិនជំនួសខែលមាស់ទាំងនោះ ហើយបានប្រគល់របស់ទាំងនោះទៅក្នុងដៃរបស់មេដឹកនាំរបស់អ្នកយាម ដែលយាមនៅមាត់ទ្វាររាំងស្តេច។²⁸នៅពេលដែលស្តេចចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ នោះអ្នកយាមត្រូវកាន់ខែលទាំងនោះ បន្ទាប់មកពួកគេត្រូវយកមកទុកក្នុងឃ្លាំងយាមវិញ។

²⁹មានរឿងផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទនហូបាម អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចទេឬ?³⁰តែងតែមាន សង្គ្រាមរវាងព្រះបាទនហូបាម និងព្រះបាទយេស៊ូបាមជានិច្ច។³¹ដូច្នេះ ព្រះបាទនហូបាមបានផ្តល់ក៏ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ស្តេច ហើយសពរបស់ស្តេចបានបញ្ចុះនៅក្នុងក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា ណាអាម៉ា ជាជនជាតិអាំម៉ូន។ ព្រះបាទអប្បឈាយ ជាបុត្រ បាន ឡើងស្ទង់រាជ្យបន្តពីទ្រង់។

¹នៅក្នុងឆ្នាំទី៨ប៉ុន្មាននៅក្នុងរាជ្យព្រះបាទយេន្យោបាទជាតួនរូបសំលោកនេបាត ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាចាប់ផ្តើមឡើងសោយរាជ្យនៅស្រុកយូដា។

²ស្តេចសោយរាជ្យបានបីឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេច គឺនាងថាម៉ាកា ជាកូនស្រីរបស់អប៊ីសាឡូម។

³ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបគ្រប់យ៉ាងដែលបិតារបស់ស្តេចបានប្រព្រឹត្តមុនព្រះអង្គ ព្រះហឫទ័យរបស់ស្តេចមិនបានថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គ ដូចស្តេចដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់លោកធ្លាប់ធ្វើឡើយ។

⁴យ៉ាងណាមិញ ដោយយល់ដល់ស្តេចដាវីឌ

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ស្តេចបានឲ្យស្តេចមានចង្អៀងមួយនៅក្នុងយេរូសាឡឹមដោយលើកបុត្ររបស់ស្តេចឲ្យឡើងសោយរាជ្យក្រោយព្រះអង្គ ដើម្បីពង្រឹងយេរូសាឡឹម។⁵ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើបែបនេះមកពីព្រះបាទដាវីឌបានធ្វើរឿងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងព្រះនេត្រព្រះអង្គ នៅពេញមួយជីវិតរបស់ស្តេច ស្តេចមិនបានងាកចេញពីផ្លូវដែលព្រះអង្គបង្គាប់ស្តេចឡើយ លើកលែងតែរឿងរបស់លោកអ្វីដែលជាតិហេតុមួយចេញ។⁶ ឥឡូវនេះ មានសង្គ្រាមរវាងព្រះបាទយេន្យោបាទ និងព្រះបាទយេន្យោបាទនៅក្នុងថ្ងៃនៃជីវិតរបស់លោកអប៊ីយ៉ា។

⁷មានរឿងផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទអប៊ីយ៉ា អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានសរសេរទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចឡើយ?

តែងតែមានសង្គ្រាមរវាងអប៊ីយ៉ា និងយេន្យោបាទជានិច្ច។⁸ ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាបានផ្តល់កម្មវិធីបុព្វបុរសរបស់ស្តេច

ហើយគេបានបញ្ចុះទ្រង់នៅក្នុងក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះបាទអេសា ជាបុត្រ បានឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

⁹នៅក្នុងឆ្នាំទីមួយនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយេន្យោបាទជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទអេសាចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យនៅស្រុកយូដា។

¹⁰ស្តេចបានសោយរាជ្យអស់រយៈពេលសែសិបមួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថាម៉ាកា ជាកូនស្រីរបស់អប៊ីសាឡូម។¹¹ ព្រះបាទ អេសាបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាព្រះបាទដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់ស្តេចដែរ។

¹²ស្តេចបានបំផ្លាញពួកពេស្យាចាបបែបសាសនាចោលនៅក្នុងទឹកដីទាំងមូល ហើយបានបំផ្លាញរូបព្រះដែលបុព្វបុរសរបស់ស្តេចបានធ្វើ។¹³ ស្តេចបានហូត តំណែងរបស់ម្ចាស់ក្សត្រីពីព្រះនាងម៉ាកា ដ៏ដូនរបស់ស្តេច ព្រោះព្រះនាងបានកសាងសរសរព្រះអាសេរីដ៏គម្រក់មួយ។ ព្រះបាទអាសាកម្តេចសសរដ៏គម្រក់នោះ រួចយកទៅដុតចោលនៅជ្រោះកេដ្រូន។

¹⁴ប៉ុន្តែ នៅតាមទីទួលខ្ពស់ៗមិនបានបំផ្លាញចោលទេ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយដួងចិត្តរបស់ព្រះបាទអាសាកបានថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុងពេញមួយជីវិតរបស់ស្តេច។

¹⁵ស្តេចបាននាំរបស់ដែលបិតារបស់ស្តេចបានញែកទុកមកក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺរបស់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលបានញែកទុក គឺមានប្រាក់ មាស និងរបស់របរផ្សេងៗទៀត។

¹⁶តែងតែមានសង្គ្រាមទៅវិញទៅមករវាងព្រះបាទអេសា និងព្រះបាទបាសាជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ក្នុងរាជ្យរបស់ស្តេចទាំងពីរ។

¹⁷ព្រះបាទបាសាជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល បានប្រព្រឹត្តដោយកំហឹងប្រឆាំងជាមួយជនជាតិយូដា ហើយបានសង់ក្រុងរ៉ាម៉ា ដូច្នេះ

ស្តេចមិនអនុញ្ញាតឲ្យនរណាម្នាក់ចេញ ឬចូលទៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដាបានឡើយ។

¹⁸បន្ទាប់មក ព្រះបាទអាសាកបានយកប្រាក់ និងមាសទាំងអស់ដែលនៅសេសសល់ក្នុងឃ្លាំងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងក្នុងឃ្លាំងរាំងស្តេច។

ស្តេចបានទុករបស់ទាំងនោះនៅជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ស្តេច ហើយបានផ្ញើរបស់ទាំងនោះទៅព្រះបាទបេន-ហាដាដ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទថាបរីម៉ូន ដែលត្រូវជា បុត្ររបស់ព្រះបាទហេសយ៉ូន ស្តេចស្រុកអាហ្វឹម ដែលគង់នៅក្នុងដាម៉ាស។ ស្តេចទូលទៅថា៖¹⁹ «សូមឲ្យមានសម្ពន្ធមេត្រីរវាងព្រះករុណា និងទូលបង្គំ ដូចដែលបិតាទូលបង្គំមានជាមួយបិតាព្រះករុណាដែរ។ មើល ទូលបង្គំបានធ្វើអំណោយទាំងនេះមានប្រាក់ និងមាសមកព្រះករុណា។ សូមផ្តាច់សម្ពន្ធមេត្រីជាមួយបាសាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទៅ ដូច្នេះ កុំឲ្យស្តេចនោះធ្វើទុកទូលបង្គំឡើយ»។

²⁰ព្រះបាទបេនហាដាដស្តាប់តាមព្រះបាទអេសា ហើយបានបញ្ជូនមេទ័ពរបស់ខ្លួន ឲ្យវាយប្រហារក្នុងនាមស្រុកអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេវាយយកក្រុងអ៊ីយ៉ូន ក្រុងដាន់ ក្រុងអេប៊ីល-បេត-ម៉ាកា ព្រមទាំងតំបន់គីនេវ៉ែតទាំងមូល និងទឹកដីស្រុកណែបថាលី។

²¹នៅពេលដែលព្រះបាទបាសាបានឮរឿងនេះស្តេចក៏ឈប់សាងសង់ក្រុងរ៉ាម៉ា ហើយត្រឡប់ទៅក្រុងដើសារីញ។²² បន្ទាប់មក

ព្រះបាទអាសាកបានធ្វើសេចក្តីប្រកាសនៅក្នុងស្រុកយូដាទាំងមូល។ គ្រប់គ្នាទាំងអស់បានដឹង។ ពួកគេបានយកថ្ម និងឈើចេញពីក្រុងរ៉ាម៉ា ដែលព្រះបាទបាសាបានសាងសង់ក្រុងនោះឡើង។ ស្តេចអេសាយកថ្ម និងឈើទាំងនោះទៅសង់ក្រុងកេតា ក្នុងទឹកដីបេនយ៉ាមីន និងក្រុងមីសប៉ា។

²³រឿងផ្សេងៗទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទអាសាក និងភាពល្បីល្បាញរបស់ស្តេច គ្រប់អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ គ្រប់អ្វីដែលស្តេចបានសង់

តើមិនមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬ? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលស្តេចចាស់ទៅទ្រង់មានជំងឺឈឺជើង។²⁴ បន្ទាប់មក

ព្រះបាទអាសាកបានផ្តល់កម្មវិធីបុព្វបុរសរបស់ស្តេច ហើយគេបានបញ្ចុះស្តេចនៅក្នុងក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌជាបិតាទ្រង់។ ព្រះបាទយ៉ូសាផាត ជាបុត្រ បាន ឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

²⁵ព្រះបាទណាដាប់ ជាបុត្រព្រះបាទយេន្យោបាទចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យនៅទឹកដីអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា ស្តេចបានសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលបានពីរឆ្នាំ។²⁶ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយស្តេចបានដើរតាមបិតាទ្រង់ និងដើរតាមអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដែលស្តេចបាននាំអ៊ីស្រាអែលឲ្យធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។

²⁷លោកបាសាជាកូនរបស់លោកអប៊ីយ៉ា ក្នុងគ្រួសារអ៊ីសាខា បានក្បត់ព្រះបាទណាដាប់ លោកបាសាធ្វើគុតស្តេចនៅគីបថោន ដែលជាក្រុងរបស់ពួកភីលីស្ទីន នៅពេលដែលស្តេច និងកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលកំពុងឡោមព័ទ្ធក្រុងគីបថោននោះ។²⁸ នៅឆ្នាំទីបីនៃរាជ្យព្រះបាទអេសា ជាស្តេចស្រុកយូដា លោកបាសា ធ្វើគុតព្រះបាទណាដាប់ ហើយឡើងសោយរាជ្យជំនួស។

²⁹នៅពេលភ្លាមៗដែលលោកបានសោយរាជ្យ ព្រះបាទបាសាបានសម្លាប់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់យេន្យោបាទ។

ស្តេចមិនទុកឲ្យកូនចៅណាម្នាក់របស់យេន្យោបាទនៅរស់ឡើយ ស្តេចបានសម្លាប់សាច់សាលោហិតនៅក្នុងរាំងដោយរបៀបនេះឯង

ស្រមតាមអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលតាមរយៈលោកអប៊ីយ៉ាជាអ្នកស្រុកស៊ីឡូមែន។³⁰ ដោយសារតែអំពើបាបដែលយេន្យោបាទបានប្រព្រឹត្ត

និងដោយសារស្តេចបាននាំឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រោះស្តេចបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលព្រះពិតៗ

³¹រឿងផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទណាដាប់ និងគ្រប់អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចឡើយ?

³²តែងតែមានសង្គ្រាមរវាងព្រះបាទអាសាក និងព្រះបាទបាសា ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលជានិច្ចនៅក្នុងជីវិតរបស់ស្តេច។

³³នៅក្នុងឆ្នាំទីបីនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទបាសា ជាភូនរបស់លោកអហ៊ីយ៉ា បានឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល នៅក្រុងផែសា អស់រយៈពេលម្ភៃបួនឆ្នាំ។³⁴ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងដើរតាមមាតា់របស់ព្រះបាទយេរូបាម និងអំពើបាបខ្លួនឯងផ្ទាល់ ដែលនាំអ៊ីស្រាអែលទៅក្នុងអំពើបាប។

16 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកតាមរយៈលោកយេហូវ ជាកូនរបស់លោកហាណានីថា៖² «ទោះបីជាយើងបានលើកអ្នកឡើងពីផ្ទៃដី ហើយបានឲ្យអ្នកធ្វើជាអ្នកដឹកនាំលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ក៏អ្នកនៅតែដើរតាមផ្លូវរបស់យេរូបាម ហើយបានធ្វើឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប នាំឲ្យយើងពិរោធដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ។

³ឃើញទេ យើងនឹងកំទេចបាសា និងគ្រួសាររបស់គេចោល ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យគ្រួសាររបស់អ្នកដូចជាគ្រួសាររបស់យេរូបាមកូនរបស់នេបាតដែរ។

⁴ឆ្មើនឹងស៊ីគ្រប់គ្នានៅក្នុងគ្រួសាររបស់បាសាដែលបានស្លាប់នៅក្នុងក្រុង ហើយបក្សីនឹងចឹកស៊ីអ្នកដែលស្លាប់នៅឯវាលស្រែ»។

⁵រឿងរាវរបស់ព្រះបាទបាសា ជាមួយអ្វីដែលស្តេចធ្វើ និងភាពល្បីល្បាញរបស់ស្តេច

តើមិនបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេឬ?⁶ព្រះបាទបាសាបានផ្តល់កំរិតជាមួយបុព្វបុរសរបស់ព្រះអង្គ ហើយគេយកសពទៅបញ្ចុះនៅក្នុងឆើសា ហើយព្រះបាទអេច្យា ជាបុត្ររបស់ទ្រង់បានឡើងស្នងរាជបន្ត។

⁷ដូច្នេះ តាមរយៈលោកព្យាករយេហូវ ជាកូនរបស់លោកហាណានី ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកប្រឆាំងព្រះបាទបាសា

និងគ្រួសាររបស់ស្តេចទាំងពីរនេះដោយសារអំពើអាក្រក់ដែលស្តេចបានធ្វើ នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះធ្វើឲ្យព្រះអង្គពិរោធ

ហើយព្រះអង្គបំផ្លាញគ្រួសាររបស់ស្តេចដូចព្រះអង្គបំផ្លាញគ្រួសាររបស់ព្រះបាទយេរូបាមដែរ

និងដោយសារតែស្តេចបានសម្លាប់គ្រួសាររបស់ព្រះបាទយេរូបាមទាំងអស់។

⁸នៅក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃប្រាំមួយនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទអេច្យា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទបាសា បានឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងឆើសា ស្តេចសោយរាជ្យបានពីរឆ្នាំ។⁹មានអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចម្នាក់ឈ្មោះលោកស៊ីមី ជាមេទ័ពកងរទេះចម្បាំងពាក់កណ្តាល បានប្រឆាំងនឹងព្រះបាទអេច្យា។ ឥឡូវនេះ ស្តេចស្លាប់នៅក្នុងឆើសា កំពុងសោយស្រាស្រវឹង នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកអេសា ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៅក្នុងឆើសា។

¹⁰លោកស៊ីមីចូលទៅក្នុង វាយប្រហារ និងសម្លាប់ស្តេចទៅ នៅក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃប្រាំពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា

ហើយលោកក្លាយជាស្តេចបន្តពីព្រះបាទស៊ីមី។

¹¹នៅពេលដែលព្រះបាទស៊ីមីចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ និងបានគង់លើបល្ល័ង្ក ស្តេចបានសម្លាប់គ្រួសាររបស់ព្រះបាទបាសាទាំងអស់។

ស្តេចមិនទុកឲ្យនរណាម្នាក់នៅក្នុងគ្រួសារ ឬមិត្តភក្តិរបស់ព្រះបាទបាសានៅរស់ឡើយ។¹²ដូច្នេះ ព្រះបាទស៊ីមីបំផ្លាញគ្រួសារទាំងមូលរបស់ព្រះបាទបាសាស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានមានបន្ទូលប្រឆាំងនឹងព្រះបាទបាសាតាមរយៈលោកព្យាករយេហូវ។¹³ដោយសារអំពើបាបរបស់ស្តេចផ្ទាល់ និងអំពើបាបដែលព្រះបាទអេច្យាជាបុត្របានប្រព្រឹត្ត នឹងការដែលពួកគេបាននាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដូច្នេះ

ពួកគេបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលពិរោធជាមួយរូបព្រះរបស់ពួកគេ។

¹⁴រឿងផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទអេច្យា និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនបានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេឬ?

¹⁵នៅក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃប្រាំពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទស៊ីមីសោយរាជ្យបានប្រាំពីរថ្ងៃនៅក្នុងឆើសា។ ឥឡូវនេះទាហានបានបោះជំរំ នៅជិតក្រុងគីបថោន ដែលជាក្រុងរបស់ពួកគីលីស្ទីន។¹⁶នៅពេលដែលពួកគេបានបោះជំរំនៅទីនេះពួកគេឮគេនិយាយថា៖ «លោកស៊ីមីបានក្បត់

ហើយបានសម្លាប់ស្តេចហើយ»។ ដូច្នេះ ថ្ងៃនោះនៅក្នុងជំរំ អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានប្រកាសឲ្យលោកមេទ័ពអូមរីធ្វើជាស្តេចលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល។¹⁷លោកអូមរីក៏ចេញពីក្រុងគីបថោនជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មកឡោមព័ទ្ធក្នុងឆើសា។

¹⁸ដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះបាទអូមរីបានឃើញថាទីក្រុងត្រូវបានគេគ្រប់គ្រង ស្តេចក៏យាងចូលក្នុងបំបង្គំមួយនៅជាប់ក្នុងរាំងរបស់ស្តេច រួចយកភ្លើងដុតខ្លួនឯងនៅក្នុងបំបង្គំ ហើយបានសុគតក្នុងភ្លើងនោះទៅ។¹⁹នេះដោយសារអំពើបាបដែលស្តេចបានធ្វើជាអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយសារស្តេចដើរតាមមាត់របស់ព្រះបាទយេរូបាម និងដោយសារអំពើបាបរបស់ស្តេចខ្លួនឯងផ្ទាល់ ស្តេចក៏នាំអ៊ីស្រាអែលឲ្យប្រព្រឹត្តបាបដែរ។

²⁰រឿងរាវដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទស៊ីមី និងអំពើក្បត់ដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនបានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេឬ?

²¹បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបែងចែកជាពីរ។ ប្រជាជនពាក់កណ្តាលដើរតាមលោកលោកធីបនី ជាកូនរបស់លោកគីណាត ដែលឡើងជាស្តេចពាក់កណ្តាលទៀតដើរតាមលោកអូមរី។²²ប៉ុន្តែ អ្នកដែលដើរតាមលោកអូមរីខ្លាំងជាងអ្នកដែលដើរតាមលោកធីបនីជាកូនរបស់លោកគីណាត។ ដូច្នេះ លោកធីបនីបានស្លាប់ ហើយលោកអូមរីឡើងគ្រងរាជ្យ។

²³ព្រះបាទអូមរីសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលក្នុងឆ្នាំទីសាមសិបប្រាំ នៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានដប់ពីរឆ្នាំ។

ស្តេចសោយរាជ្យនៅក្នុងឆើសាបានប្រាំមួយឆ្នាំ។²⁴ស្តេចទិញភ្នំសាម៉ារីពីលោកសេមេរតម្តែជាប្រាក់ពីរហាប។ ស្តេចបានសងក្រុងនៅលើភ្នំនោះ ហើយបានហៅក្រុងនោះថាសាម៉ារី ក្រោយពីក្រុងនោះធ្លាប់មានឈ្មោះថាសេមេរ ដែលជាម្ចាស់ភ្នំ។

²⁵ព្រះបាទអូមរីបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ជាងអ្នកដែលសោយរាជ្យមុនស្តេចទៅទៀត។

²⁶ដោយសារស្តេចដើរតាមមាត់របស់ព្រះបាទយេរូបាមជាកូនរបស់នេបាត និងអំពើបាបរបស់ស្តេចផ្ទាល់ដែលនាំអ៊ីស្រាអែលឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប ធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលពិរោធជាមួយសារតែរូបព្រះដ៏គ្មានតម្លៃទាំងអស់នោះ។

²⁷រឿងរាវរបស់ព្រះបាទអូមរី អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ និងភាពល្បីល្បាញដែលស្តេចបានបង្ហាញ

តើមិនបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ?²⁸ដូច្នេះ ព្រះបាទអូមរីបានផ្តល់កំរិតជាមួយបុព្វបុរសរបស់ស្តេច

ហើយគេបានបញ្ចុះស្តេចនៅស្រុកសាម៉ារី ហើយព្រះបាទអហាប់ ជាបុត្រ បានឡើងស្នងរាជបន្ត។

²⁹នៅក្នុងឆ្នាំទីសាមសិបប្រាំបីនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអាសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទអហាប់ ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអូមរីបានឡើងស្នងរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

ព្រះបាទអហាប់ ជាបុត្ររបស់អូមរីសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលក្នុងក្រុងសាម៉ារីបានម្ភៃពីរឆ្នាំ។³⁰ព្រះបាទអហាប់ ជា

បុត្ររបស់អូមរីបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់លើសស្តេចណាៗទាំងអស់ដែលសោយរាជ្យមុនស្តេច។

³¹ស្តេចព្រះបាទអហាប់មិនគ្រាន់តែដើរតាមអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេរូបាមជាកូនរបស់នេបាតប៉ុណ្ណោះទេ គឺទ្រង់បានរៀបអភិសេកជាមួយព្រះនាងយេសិបិល ជាបុត្រីរបស់ព្រះបាទអេតបាល ជាស្តេចស្រុកស៊ីដូន ហើយដើរតាម និងថ្វាយបង្គំព្រះបាទ ព្រមទាំងខិនក្បាលនៅចំពោះព្រះនោះទៀតផង។

³²ស្តេចបានសងអាសនាសម្រាប់ព្រះបាទ នៅក្នុងវិហាររបស់ព្រះបាទ ដែលស្តេចបានសងនៅសាម៉ារី។³³ព្រះបាទអហាប់ក៏បានសងសសរព្រះអាសេរីផងដែរ។ ព្រះបាទអហាប់បានប្រព្រឹត្តអាក្រក់មែនទែនធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលពិរោធជាមួយយ៉ាងខ្លាំងលើសជាងស្តេចមុនៗទៅទៀត។

³⁴ក្នុងអំឡុងពេលនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះបាទអហាប់ លោកហ៊ីអែលជាអ្នកស្រុកបេតអែល សង់កំពែងក្រុងយេរិខូឡើងវិញ។ លោកហ៊ីអែលបានចាក់គ្រឹះក្រុងនោះគាត់បានបង់ថ្លៃដីរឹតអប្សរជាកូនប្រុសច្បង ហើយកាលគាត់ដាក់ទ្វារក្រុងឡើង នោះសេតូបជាកូនប្រុសពៅក៏ស្លាប់ដែរ ស្របតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានថ្លែង តាមរយៈលោកយ៉ូស្វេជាកូនរបស់លោកនូន។

17 ¹លោកអេលីយ៉ាជាអ្នកភូមិផេសប៊ី ក្នុងស្រុកកាឡាដ ទូលព្រះបាទអហាប់ថា៖ «ដោយសារព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ជាព្រះដែលទូលបង្គំបម្រើ នៅប៉ុន្មានឆ្នាំនោះនឹងគ្មានសន្សើម ឬភ្លៀងឡើយរហូតទាល់តែទូលបង្គំសុំឲ្យមាន»។

²ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់លោកអេលីយ៉ាថា៖³ «ចូរចេញពីទីនោះទៅភាគខាងកើតទៅ ហើយជួនសំព័ន្ធនៅក្បែរជ្រោះកេរីត ដែលស្ថិតនៅខាងកើតទន្លេ យ៉ារដាន»។⁴ អ្នកនឹងដឹកទឹកជ្រោះ ហើយយើងនឹងឲ្យក្អែកចិញ្ចឹមអ្នកនៅទីនោះ»។

⁵ដូច្នេះ លោកអេលីយ៉ាបានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោក។ លោកបានទៅរស់នៅជ្រោះកេរីត ដែលស្ថិតនៅខាងកើតទន្លេយ៉ារដាន។

⁶សត្វក្អែកបាននាំនំប៉័ងនិងសាច់ឲ្យលោកនៅពេលព្រឹក ហើយយកនំប៉័ង និងសាច់មកឲ្យលោកនៅពេលល្ងាច ហើយលោកដឹកទឹកជ្រោះនោះ។⁷ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកទឹកជ្រោះនោះក៏រឹងអស់ ព្រោះគ្មានភ្លៀងសោះនៅក្នុងតំបន់នោះ។

⁸ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកថា៖⁹ «ចូរក្រោកឡើង ហើយចេញទៅសារីបតា ជាក្មេងរបស់ជនជាតិស៊ីដូន ហើយស្នាក់អាស្រ័យនៅទីនោះចុះ។ មើល យើងនឹងបង្គាប់ឲ្យស្រ្តីមេម៉ាយម្នាក់នៅទីនោះផ្គត់ផ្គង់អ្នក»។¹⁰ ដូច្នេះ គាត់ក៏ក្រោកឡើង ហើយចេញទៅសារីបតា ហើយនៅពេលដែលលោកមកដល់ទ្វារក្រុងមានស្រ្តីមេម៉ាយម្នាក់កំពុងតែរើសអុស។ ដូច្នេះ លោកបានហៅនាងដោយនិយាយថា៖

«សូមដងទឹកពីក្នុងពាងឲ្យខ្ញុំបន្តិច ខ្ញុំនឹងដឹកទឹកនោះ»។

¹¹នៅពេលដែលនាងចេញទៅដងទឹក គាត់បានហៅនាងមក ហើយនិយាយថា៖ «សូមយកនំប៉័ងមួយដុំក្នុងដៃនាងមកឲ្យខ្ញុំ»។¹² នាងតបថា៖ «ក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ នាងខ្ញុំសូមជម្រាបលោកថានាងខ្ញុំគ្មាននំប៉័ងទេ ប៉ុន្តែ នាងខ្ញុំមានតែអាហារបន្តិចនៅក្នុងក្រឡ និងមានប្រេងបន្តិចនៅក្នុងដបប៉ុណ្ណោះ។ លោកឃើញទេ ខ្ញុំកំពុងរើសអុស ដូច្នេះ នាងខ្ញុំនឹងទៅចម្អិនសម្រាប់នាងខ្ញុំ និងកូនប្រុសរបស់នាងខ្ញុំ ហើយយើងនឹងបរិភោគរួចយើងនឹងស្លាប់»។¹³ លោកអេលីយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «កុំឲ្យខ្លាចឡើយ។ ចូរចេញទៅធ្វើតាមដែលនាងបាននិយាយចុះ ប៉ុន្តែ ចូរធ្វើនំប៉័ងឲ្យខ្ញុំបន្តិចសិន ហើយយកវាមកឲ្យខ្ញុំ។ បន្ទាប់មក សឹមធ្វើសម្រាប់ខ្លួននាង និងកូនរបស់នាងចុះ។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «ក្រឡអាហារនឹងមិនត្រូវអស់ឡើយ ហើយដបប្រេងក៏មិនឈប់ហូរដែរ រហូតដល់ថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានទឹកភ្លៀងមកលើផែនដី»។¹⁵ ដូច្នេះ នាងក៏បានធ្វើដូចដែលលោកអេលីយ៉ាបានប្រាប់នាង។ នាង និងលោកអេលីយ៉ា ព្រមទាំងអ្នកដែលនៅក្នុងផ្ទះនាងបានបរិភោគបានយ៉ាងច្រើនថ្ងៃ។¹⁶ ក្រឡអាហារមិនដែលអស់ឡើយ ហើយដបប្រេងក៏មិនឈប់ហូរដែរ ដូចព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលតាមរយៈលោកអេលីយ៉ាមែន។

¹⁷ក្រោយមកទៀតកូនរបស់ស្រ្តីនោះឈឺ គឺស្រ្តីដែលជាម្ចាស់ផ្ទះ។ កូននោះឈឺធ្ងន់ណាស់ ធ្វើឲ្យកូននោះផុតដង្ហើម។¹⁸ ដូច្នេះ ម្តាយរបស់កូននោះបាននិយាយទៅកាន់លោកអេលីយ៉ាថា៖ «តើអ្នកមានរឿងអ្វីជាមួយនាងខ្ញុំ អ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ? តើអ្នកមកជួបខ្ញុំដើម្បីរំលឹកពីអំពើបាបរបស់នាងខ្ញុំ ហើយសម្លាប់កូនរបស់នាងខ្ញុំឬ?»

¹⁹បន្ទាប់មក លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយទៅនាងថា៖ «សូមឲ្យកូនរបស់នាងមក»។ គាត់ក៏បានយកកូននោះពីដៃរបស់នាង ហើយបានយកនាងទៅបន្ទប់ខាងលើដែលលោកស្នាក់នៅ ហើយលោកបានដាក់កូននោះនៅលើគ្រែរបស់លោក។

²⁰លោកបានស្រែករកព្រះអម្ចាស់ដោយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ទូលបង្គំអើយ តើព្រះអង្គនាំមាឃ្លាមកលើស្រ្តីដែលទូលបង្គំស្នាក់នៅជាមួយនេះដោយសម្លាប់កូនរបស់នាងបែបនេះឬ?»²¹ បន្ទាប់មកលោកក៏ទ្រោមពីលើកូននោះបីដង លោកបានស្រែករកព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំសូមអង្វរព្រះអង្គ សូមឲ្យជីវិតរបស់ក្មេងនេះត្រឡប់មកគាត់វិញផង»។

²²ព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ឮសម្តែងរបស់លោកអេលីយ៉ា ជីវិតរបស់ក្មេងនោះបានត្រឡប់មកក្មេងនោះវិញ ហើយគាត់ក៏រស់ឡើងវិញ។

²³លោកអេលីយ៉ាបានយកក្មេងនោះចេញពីបន្ទប់របស់គាត់មកក្រោមផ្ទះ លោកបានប្រគល់ក្មេងនោះឲ្យម្តាយរបស់ក្មេងនោះវិញ ដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ឃើញទេ កូនរបស់អ្នកនៅរស់ទេ»។²⁴ ស្រ្តីនោះបាននិយាយជាមួយលោកអេលីយ៉ាថា៖ «ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងហើយថា លោកជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដឹងថាព្រះបន្ទូលនៅក្នុងមាត់របស់លោកពិតជាត្រឹមត្រូវមែន»។

18 ដូច្នេះ ច្រើនថ្ងៃក្រោយមកទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកអេលីយ៉ា នៅក្នុងឆ្នាំទីបីនៃគ្រោះរាំងស្ងួតថា៖
«ទៅបង្ហាញខ្លួនឲ្យស្តេចអហាប់បានឃើញ ហើយយើងនឹងបញ្ជូនទឹកភ្លៀងមកលើផែនដី»។^១ លោកអេលីយ៉ាក៏ទៅបង្ហាញខ្លួនឲ្យស្តេចអហាប់ឃើញ ពេលនោះ មានកើតទុរ្ភិក្សយ៉ាងខ្លាំងនៅក្រុងសាម៉ារី។

^៣ព្រះបានអហាប់បានហៅលោកអូបាខា ដែលជាអ្នកមើលខុសត្រូវក្នុងរាំង។ លោកអូបាខាគោរពព្រះអម្ចាស់ណាស់។^៤ ព្រោះនៅពេលដែលម្ចាស់ក្សត្រីយេស៊ីបិលសម្លាប់ព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់ លោកអូបាខាបានយកព្យាការីមួយយនាត់ទៅលាក់ក្នុងរូងភ្នំ មួយកន្លែងសាសិបនាក់ ហើយបានចិញ្ចឹមពួកគេដោយនំប៉័ង និងទឹក។

^៥ស្តេចអហាប់មានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកអូបាខាថា៖ «ចូរចេញទៅទឹកដីទាំងមូល ទៅកន្លែងដែលមានប្រភពទឹក និងជ្រោះ។ ប្រហែលជាយើងអាចរកស្មៅបាន ហើយសង្គ្រោះសេះ និងលាឲ្យនៅមានជីវិត ដូច្នេះ យើងនឹងមិនបាត់បង់សត្វទាំងអស់ឡើយ»។^៦ ដូច្នេះ ពួកគេបានចែកតំបន់គ្នាដើរមើល ហើយស្វែងរកទឹក។ ស្តេចអហាប់បានទៅផ្លូវមួយ ហើយលោកអូបាខាទៅផ្លូវមួយទៀត។

^៧នៅពេលដែលលោកអូបាខានៅតាមផ្លូវ លោកអេលីយ៉ាបានជួបលោកដោយចៃដន្យ។ លោកអូបាខាចំណាំលោកបាន ហើយបានក្រាបមុខដល់ដី។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «តើលោកអេលីយ៉ា ដែលជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំមែនទេ?» លោកអេលីយ៉ាក៏បានឆ្លើយទៅលោកថា៖ «គឺខ្ញុំមែន។ សូមទៅប្រាប់ចៅហ្វាយរបស់លោកថា៖ «មើល លោកអេលីយ៉ានៅទីនេះ»។

^៩លោកអូបាខាក៏ឆ្លើយថា៖ «តើខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តបាបអ្វី បានជាលោកចង់ប្រគល់អ្នកបម្រើរបស់លោកទៅក្នុងដៃរបស់ស្តេចអហាប់ ឲ្យស្តេចសម្លាប់ខ្ញុំដូច្នេះ?»
^{១០}ដោយសារព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ខ្ញុំសូមប្រាប់លោកថាគ្មានជាតិសាសន៍ណាមួយ

ឬអាណាចក្រណាដែលចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំមិនបានបញ្ជូនមនុស្សទៅស្វែងរកលោកនោះទេ។ នៅពេលដែលជាតិសាសន៍ ឬអាណាចក្រណាមួយនិយាយថា៖ «លោកអេលីយ៉ាមិននៅទីនេះទេ» នោះ ស្តេចអហាប់បានឲ្យគេស្បថថាពួកគេមិនអាចរកលោកឃើញទេ។^{១១} តែឥឡូវនេះ លោកបែរជានិយាយថា៖ «សូមទៅប្រាប់ចៅហ្វាយរបស់អ្នកថា លោកអេលីយ៉ានៅទីនេះទៅវិញ»។

^{១២}នៅពេលដែលខ្ញុំចេញទៅ តែព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានយកលោកនៅកន្លែងដែលខ្ញុំមិនដឹង។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំទៅទូលស្តេចអហាប់ ហើយស្តេចរកអ្នកមិនឃើញ នោះស្តេចមុខជាសម្លាប់ខ្ញុំមិនខាន។ ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោក បានថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់តាំងពីខ្ញុំនៅក្មេងម្ល៉េះ។

^{១៣}តើគ្មាននរណាបានប្រាប់លោកទេ លោកម្ចាស់អើយ ថាខ្ញុំបានធ្វើអ្វីនៅពេលដែលនាងយេស៊ីបិលបានសំលាប់ព្យាការីទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺពីរបៀបដែលខ្ញុំបានលាក់ព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់មួយយនាត់នៅក្នុងរូងភ្នំ ក្នុងមួយកន្លែងហាសិបនាក់ និងបានចិញ្ចឹមពួកគេដោយនំប៉័ង និងទឹកទេឬ?

^{១៤}ឥឡូវនេះ លោកបាននិយាយមកខ្ញុំថា៖ «ចូរទៅប្រាប់ចៅហ្វាយរបស់អ្នកថាលោកអេលីយ៉ានៅទីនេះ ដូច្នេះ លោកនឹងសម្លាប់ខ្ញុំមិនខាន»។

^{១៥}បន្ទាប់មកលោកអេលីយ៉ាឆ្លើយតបថា៖ «ដោយសារព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ដែលខ្ញុំឈរនៅមុខព្រះអង្គ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកថា នៅថ្ងៃនោះខ្ញុំនឹងបង្ហាញខ្លួនឲ្យស្តេចអហាប់ឃើញ»។

^{១៦}ដូច្នេះ លោកអូបាខាបានទៅជួបស្តេចអហាប់ ហើយបានទូលស្តេចនូវអ្វីដែលលោកអេលីយ៉ាបាននិយាយ។ បន្ទាប់មក ស្តេចបានទៅជួបលោកអេលីយ៉ា។

^{១៧}បន្ទាប់មក ស្តេចអហាប់បានជួបលោកអេលីយ៉ា ដោយទូលទៅលោកថា៖ «តើពិតជាលោកមែនឬ? តើលោកជាម្នាក់ដែលនាំបញ្ហាដល់អ៊ីស្រាអែលនោះមែនទេ!»។

^{១៨}លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំមិនបាននាំបញ្ហាដល់អ៊ីស្រាអែលទេ ប៉ុន្តែគឺព្រះអង្គ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គវិញទេដែលនាំឲ្យមានបញ្ហាដោយសារតែបានបោះបង់ចោលបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងដោយការដើរតាមព្រះបាល»។^{១៩} ឥឡូវនេះ ចូរនាំពាក្យ ដើម្បីប្រមូលប្រជាជនទាំងអស់មកជួបជុំគ្នានៅលើភ្នំកើមែល មានព្យាការីរបស់ព្រះបាលទាំងបួនរយហាសិបនាក់ និងព្យាការីរបស់ព្រះអាសេរីទាំងបួនរយនាក់ ដែលបរិភោគរួមគ្នាជាមួយម្ចាស់ក្សត្រីយេស៊ីបិល»។

^{២០}ដូច្នេះ ស្តេចអហាប់បានបញ្ជូនពាក្យទៅប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយបានប្រមូលព្យាការីទាំងអស់មកជួបជុំគ្នានៅលើភ្នំកើមែល។

^{២១}លោកអេលីយ៉ាមកជិតប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងនិយាយថា៖ «តើអ្នកត្រូវការពេលប៉ុន្មាន ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរគំនិតរបស់អ្នក? បើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ចូរដើរតាមទ្រង់ចុះ។ ប៉ុន្តែ បើព្រះបាលជាព្រះវិញ ចូរដើរតាមព្រះបាលចុះ»។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនមិនបានឆ្លើយតបទៅលោកទេ។

^{២២}បន្ទាប់មក លោកអេលីយ៉ាបាននិយាយទៅប្រជាជនថា៖ «ចំណែកខ្ញុំ ខ្ញុំមានតែម្នាក់ឯង ដែលជាព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ព្យាការីរបស់ព្រះបាលមាន ៤៥០នាក់»។^{២៣} ដូច្នេះ ចូរយកគោបាពីរមក។ សូមឲ្យពួកគេជ្រើសរើសយកគោបាមួយសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយចូរកាប់ជាចំរុំរៀក ហើយដាក់នៅលើឈើ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវដាក់ភ្លើងនៅខាងក្រោមទេ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងរៀបចំគោបាមួយទៀត និងដាក់លើឈើ និងមិនដាក់ភ្លើងនៅខាងក្រោមទេ។^{២៤} បន្ទាប់មក ចូរអ្នកប្រកាសហៅឈ្មោះព្រះរបស់អ្នកចុះ ហើយខ្ញុំនឹងអំពាវនាវរកព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបើព្រះណាឆ្លើយតបដោយភ្លើង នោះព្រះអង្គជាព្រះមែន»។

ដូច្នេះ មនុស្សទាំងអស់ឆ្លើយថា៖ «ល្អណាស់»។

^{២៥}ដូច្នេះ លោកអេលីយ៉ានិយាយទៅព្យាការីរបស់ព្រះបាលថា៖ «ចូរជ្រើសរើសយកគោបាមួយសម្រាប់ខ្លួនអ្នក ហើយរៀបចំរាមុនចុះ ដោយសារអ្នកមានគ្នាច្រើន។ បន្ទាប់មក ចូរប្រកាសហៅនាមព្រះរបស់អ្នក ប៉ុន្តែ មិនត្រូវដាក់ភ្លើងខាងក្រោមឡើយ»។

^{២៦}ពួកគេបានយកគោបាដែលលោកបានឲ្យពួកគេ ហើយរៀបចំគោនោះ ហើយពួកគេបានស្រែករកនាមរបស់ព្រះបាលតាំងពីព្រលឹម ដល់ថ្ងៃត្រង់ ដោយនិយាយថា៖ «ព្រះបាលអើយ ចូរស្តាប់យើងផង»។ ប៉ុន្តែ គ្មានសម្លេងក៏គ្មាននរណាម្នាក់ឆ្លើយដែរ។ ពួកគេបានរាំជុំវិញអាសនាដែលពួកគេបានធ្វើ។

^{២៧}នៅថ្ងៃត្រង់លោកអេលីយ៉ាបានចំអកដាក់ពួកគេ ហើយនិយាយថា៖ «សូមស្រែកឲ្យឮៗទៅ! គាត់គឺជាព្រះ! ប្រហែលជាទ្រង់កំពុងគិត ឬកំពុងរំដោះខ្លួន ឬទ្រង់កំពុងតែធ្វើដំណើរ ឬប្រហែលជាទ្រង់កំពុងតែដេកលក់ ហើយកំពុងក្រោកឡើង»។^{២៨} ដូច្នេះ ពួកគេស្រែកកាន់តែឮឡើងៗ ហើយពួកគេបានកាត់សាច់ខ្លួនឯងជាមួយដាវ និងលំពែង ដូចដែលពួកគេធ្លាប់ធ្វើ រហូតដល់ឈាមប្រលាក់ខ្លួនជោគ។^{២៩} កន្លងអស់កន្លះថ្ងៃហើយ ពួកគេនៅតែនាយរហូតដល់ម៉ោងថ្វាយព្រលឹមប្រជាពេលល្ងាច ប៉ុន្តែនៅតែគ្មានសម្លេងឬនរណាម្នាក់ឆ្លើយតបឡើយ គ្មាននរណាម្នាក់ចាប់អារម្មណ៍នឹងការប្រកួតប្រកាសរបស់ពួកគេឡើយ។

^{៣០}បន្ទាប់មក លោកអេលីយ៉ានិយាយទៅប្រជាជនទាំងអស់ថា៖ «ចូរមកជិតខ្ញុំ» ហើយពួកគេក៏ចូលមកជិតលោក។ បន្ទាប់មក លោកក៏រៀបចំអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានខ្ទេចខ្ទីអស់ឡើងវិញ។^{៣១} លោកអេលីយ៉ាបានយកថ្មដប់ពីរដុំ ថ្មនីមួយៗតំណាងឲ្យកូលសម្ព័ន្ធមួយនៃកូនៗរបស់លោកយ៉ាកូប ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកយ៉ាកូបថា៖ «អ៊ីស្រាអែលនឹងជាឈ្មោះរបស់អ្នក»។^{៣២} ជាមួយថ្មដែលលោកបានសង់អាសនានៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយលោកបានដឹកស្នាមភ្លោះជុំវិញអាសនានោះធំល្មមដាក់គ្រាប់ស្រូវពីរដ្ឋាល់។

³³ លោកក៏បានរៀបចំឈើសម្រាប់ដុត ក៏បានកាប់គោជាដុំៗ ហើយលោកបានដាក់ចំណែកគោទាំងនោះនៅលើឈើ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមយកទឹកបួនពាន់មកចាក់លើតង្វាយដុត និងលើឈើ»។³⁴ បន្ទាប់មក លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរធ្វើបែបនោះម្តងទៀត» ហើយពួកគេបានចាក់ទឹកម្តងទៀត។ លោកបានមានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា៖ «សូមធ្វើចាក់ទឹកលើទីបី» ហើយពួកគេបានចាក់ទឹកជាលើកទីបី។

³⁵ ទឹកបានហូរជុំវិញអាសនា ហើយបានពេញរណ្តៅផង។

³⁶ ការនេះកើតឡើងនៅពេលដែលត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាពេលល្ងាច ដែលលោកព្យាករណ៍អើយ៉ាងបានមកជិត ហើយនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកអាប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកអ៊ីស្រាអែល សូមឲ្យគ្រប់គ្នាដឹងនៅថ្ងៃនេះថា ព្រះអង្គជាព្រះនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយគេដឹងថាទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយឲ្យពួកគេដឹងថាទូលបង្គំបានធ្វើរឿងទាំងនេះតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ»។³⁷ សូមស្តាប់ទូលបង្គំ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់ទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យប្រជាជនទាំងនេះដឹងថាព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះ ហើយឲ្យគេដឹងថាព្រះអង្គនឹងបែរត្រឡប់ចិត្តរបស់ពួកគេម្តងទៀតទៅព្រះអង្គវិញ»។

³⁸ បន្ទាប់ មកភ្លើងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដុតបញ្ឆេះទាំងតង្វាយ ទាំងឈើ ទាំងថ្ម និងដី ហើយធ្វើឲ្យទឹកនៅក្នុងរណ្តៅនោះរឹងអស់។

³⁹ នៅពេលដែលប្រជាជនទាំងអស់បានឃើញការនេះ ពួកគេបានក្រាបមុខដល់ដី ហើយនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះ! ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ!»។⁴⁰ ដូច្នេះ លោកអើយ៉ាមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរនាំព្យាករណ៍របស់ព្រះបាលមកទីនេះ។ កុំឲ្យពួកគេណាម្នាក់រត់រួចឡើយ»។ ដូច្នេះពួកគេបាននាំអ្នកទាំងនោះមក រួចលោកអើយ៉ាមាននាំពួកគេទៅកាន់ជ្រោះគីសួន រួចលោកក៏សម្លាប់ពួកគេទាំងអស់នៅទីនោះទៅ។

⁴¹ លោកអើយ៉ាមានទៅព្រះបាទអហាប់ថា៖ «ចូរព្រះករុណាក្រោកឡើង រួចសោយអាហារ និងទឹកចុះ ព្រោះមានសម្លាប់ភ្លៀងយ៉ាងខ្លាំង»។⁴² ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាប់បានក្រោកឡើង សោយអាហារ និងទឹក។ បន្ទាប់មក លោកអើយ៉ាមានឡើងទៅលើកំពូលភ្នំកើមែល លោកបានក្រាបមុខដល់ដី ហើយបានឱនក្បាលនៅចន្លោះជង្គង់ទាំងពីររបស់លោក។

⁴³ លោកបាននិយាយទៅអ្នកបម្រើរបស់លោកថា៖ «ចូរឡើងទៅមើលមុន្រតឡូវនេះមើល»។ អ្នកបម្រើរបស់លោកក៏ឡើងទៅមើល ហើយបាននិយាយថា៖ «គ្មានអ្វីទាំងអស់»។ ដូច្នេះ លោកអើយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមទៅប្រាំពីរដងទៀត»។⁴⁴ នៅលើកទីប្រាំពីរអ្នកបម្រើរបស់លោកនិយាយថា៖ «មើលមានពពកមួយដុំឡើងពីសមុទ្រមក គឺតូចប៉ុនបាតដៃ»។ លោកអើយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមទៅប្រាប់ព្រះបាទអហាប់ថា៖ «សូមឡើងរាជរថរបស់ព្រះអង្គ និងចេញដំណើរទៅមុនភ្លៀងនឹងបញ្ចប់ព្រះអង្គ»។

⁴⁵ បន្តិចក្រោយមក ផ្ទៃមេឃប្រែជាខ្មៅជាមួយពពក និងខ្យល់ ហើយក៏មានភ្លៀងយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះបាទអហាប់បានជិះ និងចេញទៅយេសរាល⁴⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននៅលើលោកអើយ៉ា។ លោកបានក្រវាត់អាវរបស់លោកនៅនឹងចង្កេះ ហើយបានរត់នៅមុខព្រះបាទអហាប់ទៅច្រកក្រុងយេសរាល។

19¹ ព្រះបាទអហាប់បានប្រាប់នាងយេសិបិលពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលលោកអេលីយ៉ាបានធ្វើ និងពីរបៀបដែលលោកបានសម្លាប់ពួកព្យាការីទាំងនោះដោយដាវ។
² បន្ទាប់មក ព្រះនាងយេសិបិលបានឲ្យគេទៅប្រាប់លោកអេលីយ៉ាថា៖ «សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តជាមួយខ្ញុំលើសជាងនេះទៅទៀត បើខ្ញុំមិនបានធ្វើឲ្យជីវិតរបស់លោកដូចជាជីវិតរបស់អស់អ្នកដែលបានស្លាប់នៅថ្ងៃស្អែកពេលថ្ងៃនេះ»។³ នៅពេលដែលលោកអេលីយ៉ាបានឮបែបនេះ លោកក៏ក្រោកឡើងហើយរត់យកកូនជីវិត ហើយមកដល់បៀវសេបា ក្នុងស្រុកយូដា លោកទុកអ្នកបម្រើរបស់លោកនៅទីនោះ។

⁴ ប៉ុន្តែ លោកបានទៅវាលរហាស្ថានចម្ងាយដើរមួយថ្ងៃ ហើយបានមកអង្គុយនៅក្រោមដើមឈើ។ លោកសុំឲ្យលោកបានស្លាប់ ហើយលោកនិយាយថា៖ «វាគ្រប់គ្រាន់ហើយព្រះអម្ចាស់អើយ សូមដកយកជីវិតទូលបង្គំទៅ ព្រោះទូលបង្គំមិនប្រសើរជាងបុព្វបុរសរបស់ទូលបង្គំដែលបានស្លាប់នោះទេ»។⁵ ដូច្នេះ លោកក៏បានផ្ដេកខ្លួននៅក្រោមដើមឈើដែលមានផ្កាវិកនោះទៅ។ រំពេចនោះ មានទេវតាមកប៉ះលោក ហើយនិយាយនឹងលោកថា៖ «សូមក្រោកឡើង ហើយបរិភោគចុះ»។⁶ លោកអេលីយ៉ាបានមើល ហើយនៅជិតក្បាលរបស់លោកមាននំប៉័ងដែលបានដុតក្ដៅៗ និងមានទឹកមួយបំពង់។ ដូច្នេះ លោកក៏បានបរិភោគ និងផឹក រួចក៏ផ្ដេកខ្លួនម្ដងទៀត។

⁷ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកជាលើកទីពីរ ហើយបានប៉ះលោកដោយនិយាយថា៖ «សូមក្រោកឡើងហើយបរិភោគ ព្រោះការធ្វើដំណើរនឹងច្រើនជ្រុលសម្រាប់អ្នក»។⁸ ដូច្នេះ លោកក៏ក្រោកឡើង ហើយបានបរិភោគ និងផឹកទឹក ហើយលោកបានធ្វើដំណើរដោយមានកំលាំងពីអាហារនោះអស់រយៈពេលសែសិបយប់ សែសិបថ្ងៃទៅភ្នំហោបែប ជាភ្នំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁹ លោកបានទៅរូងភ្នំទីនោះ និងស្នាក់នៅក្នុងរូងនោះ។ បន្ទាប់មកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកថា៖ «អេលីយ៉ាអើយ តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?»¹⁰ លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំប្រឹងខ្លះខ្លួនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ខ្លាំងណាស់ ព្រះអង្គជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ដោយសារជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានផ្ដាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេបានបំផ្លាញអាសនារបស់ព្រះអង្គ ហើយបានសំលាប់ព្យាការីរបស់ព្រះអង្គដោយដាវ។ ឥឡូវនេះមានតែទូលបង្គំម្នាក់គត់នៅមានជីវិត ហើយគេក៏ព្យាយាមយកជីវិតទូលបង្គំទៀត»។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់តមថា៖ «ចូរចេញទៅក្រៅ ហើយឈរនៅលើភ្នំនៅមុខយើង»។ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់យាងឆ្លងកាត់តាមនោះ ហើយមានខ្យល់យ៉ាងខ្លាំងបក់ប៉ះភ្នំ ហើយបានបំបែកថ្មជាប់ណែកនៅមុខព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនបាននៅក្នុងខ្យល់នោះទេ។ បន្ទាប់មក ក្រោយពីមានខ្យល់ រញ្ជួយដីក៏មកដល់ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិននៅក្នុងរញ្ជួយដីនោះទេ។¹² បន្ទាប់មក ក្រោយពីមានរញ្ជួយដី ក៏មានភ្លើងមកដែរ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនគង់នៅក្នុងភ្លើងនោះទេ។ បន្ទាប់ពី មានភ្លើង ក៏មានសម្លេងតូចមួយបានមក។

¹³ នៅពេលដែលលោកអេលីយ៉ាបានឮសម្លេងលោកបានយកអាវធំរបស់លោកគ្របមុខ ដើរចេញក្រៅ ហើយបានឈរនៅមាត់រូង។ បន្ទាប់មក សម្លេងនោះមកដល់លោកដោយនិយាយថា៖ «អេលីយ៉ាអើយតើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?»¹⁴ លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំប្រឹងខ្លះខ្លួនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ខ្លាំងណាស់ ព្រះអង្គជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ដោយសារជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានផ្ដាច់សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេបានបំផ្លាញអាសនារបស់ព្រះអង្គ ហើយបានសម្លាប់ពួកព្យាការីរបស់ព្រះអង្គដោយដាវ។ ឥឡូវនេះ មានតែទូលបង្គំម្នាក់គត់នៅមានជីវិត ហើយគេក៏ព្យាយាមយកជីវិតទូលបង្គំទៀត»។

¹⁵ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់គាត់ថា៖ «ចេញទៅតាមផ្លូវរបស់អ្នកទៅវាលរហាស្ថានជាម៉ាស ហើយនៅពេលដែលអ្នកមកដល់ អ្នកត្រូវតែតែងតាំងហាសែលឲ្យធ្វើជាស្ដេចលើស្រុកអរ៉ាម»។¹⁶ ហើយអ្នកនឹងតែងតាំងយេហូវ ជាកូនរបស់នីមស៊ី ឲ្យធ្វើជាស្ដេចលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល រួចចាក់ប្រេង តែងតាំងលោកអេលីសេ ជាកូនរបស់លោកសាផាត នៅអេលិល-មហូឡា ឲ្យធ្វើជាព្យាការីជំនួសកន្លែងអ្នក។

¹⁷ វានឹងកើតឡើងដូច្នេះថា លោកយេហូវនឹងសម្លាប់អ្នកដែលរត់គេចពីហាសែល ហើយលោកអេលីសេនឹងសម្លាប់អ្នកដែលរត់គេចពីយេហូវ។¹⁸ ប៉ុន្តែ យើងនឹងទុកប្រជាជនរបស់យើងប្រាំពីរពាន់នាក់នៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល គឺអស់អ្នកដែលមិនបានលុតជង្គង់ ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះបាទឡើយ ហើយមាត់របស់អ្នកទាំងនោះក៏មិនបានបិទព្រះនោះដែរ»។

¹⁹ ដូច្នេះ លោកអេលីយ៉ាបានចេញពីទីនោះ ហើយជួបលោកអេលីសេជាកូនរបស់លោកសាផាត កំពុងតែភ្ជួរស្រែជាមួយនឹងគោដប់ពីរនឹមនៅមុខលោក ហើយគាត់ផ្ទាល់កំពុងភ្ជួរគោដប់ពីរនឹម។ លោកអេលីយ៉ាបានដើរទៅជួបលោកអេលីសេហើយបានទម្លាក់អាវធំរបស់លោកលើគាត់។²⁰ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេបានទុកគោចោល ហើយបានរត់តាមលោកអេលីយ៉ាទៅ ហើយនិយាយថា៖ «សូមឲ្យខ្ញុំបិទពួកម្ដាយរបស់ខ្ញុំសិន ហើយបន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងដើរតាមលោក»។ បន្ទាប់មក លោកអេលីយ៉ាក៏បានមានប្រសាសន៍ទៅគាត់វិញថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅវិញចុះ តែសូមគិតអំពីអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើដល់អ្នក»។

²¹ ដូច្នេះ លោកអេលីសេបានត្រឡប់ពីលោកអេលីយ៉ាមកវិញ ហើយបានយកនង្គ័ល និងសម្លាប់គោ ហើយបានចម្អិនសាច់នោះដោយប្រើនង្គ័លជាអុសដុត។ បន្ទាប់មក លោកបានឲ្យសាច់នោះទៅប្រជាជន ហើយពួកគេក៏បានបរិភោគទៅ។ បន្ទាប់មក លោកក៏ក្រោកឡើង ទៅតាមលោកអេលីយ៉ា ហើយក៏បម្រើលោក។

20 ព្រះបាទបេនហាដាដ ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាមបានប្រមូលកងទ័ពទាំងអស់មក។ ព្រះអង្គមានស្តេចសម្ព័ន្ធមិត្តចំនួនសាមសិបពីរអង្គទៀតជាមួយនឹងព្រះអង្គ ហើយមានសេះ និងរទេះចម្បាំងជាច្រើន។ ស្តេចឡើងទៅឡោមព័ទ្ធក្រុងសាមា ហើយវាយក្រុងនោះ។^១ ស្តេចបានចាត់អ្នកនាំសារទៅកាន់ទីក្រុង គឺទៅកាន់ព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយទូលថា៖ «ព្រះបាទបេនហាដាដទូលថា៖^២ «ប្រាក់ និងមាសរបស់ព្រះករុណាជាបស់ទូលបង្គំ។ ហើយមហេសី និងបុត្រទាំងអស់ឥឡូវនេះក៏ជាបស់ទូលបង្គំដែរ»។

^៤ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលឆ្លើយថា៖ «ចូរឲ្យបានដូចព្រះករុណាមានរាជឱង្ការចុះ ស្តេចដ៏ជាចៅហ្វាយ។ ទូលបង្គំ និងអ្វីៗដែលទូលបង្គំមានជាបស់ព្រះករុណា»។
^៥អ្នកនាំសារមកម្តងទៀតហើយនិយាយថា៖ «ព្រះបាទបេនហាដាដមានរាជឱង្ការថា៖ «យើងចាត់ឲ្យគេទូលព្រះករុណាថា អ្នកត្រូវតែប្រគល់មាស ប្រាក់ មហេសី និងបុត្ររបស់ព្រះករុណាដល់យើង។^៦ ប៉ុន្តែ យើងនឹងបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់យើងទៅជួបព្រះករុណានៅថ្ងៃស្អែកថ្មីនេះ ហើយពួកគេនឹងចូលទៅត្រួតពិនិត្យដំណាក់របស់ព្រះករុណា និងផ្ទះរបស់អ្នកបម្រើព្រះករុណា។ ពួកគេនឹងប្រមូលដោយដៃគេផ្ទាល់នូវអ្វីដែលគេពេញចិត្ត»។
^៧បន្ទាប់មក ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានកោះហៅចាស់ទុំទាំងអស់ ហើយនិយាយទៅពួកគេថា៖ «សូមកត់ត្រាទុក ហើយដឹងថាអ្នកនេះកំពុងរកបញ្ហាដាក់ខ្លួនហើយ។ គេបាននាំសារមកយើង ដើម្បីយកមហេសីយើង បុត្រយើង ប្រាក់ និងមាស ហើយនិងមិនបានបដិសេដនឹងគេទេ»។^៨ ពួកចាស់ទុំទាំងអស់ និងប្រជាជនទាំងអស់ទូលទៅព្រះបាទអហាប់ថា៖ «កុំឲ្យស្តាប់គេ ឬយល់ព្រមជាមួយសំណើនោះឡើយ»។

^៩ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាប់បានទូលទៅអ្នកនាំសាររបស់ព្រះបាទបេនហាដាដថា៖ «ចូរប្រាប់ទៅស្តេចដ៏ជាចៅហ្វាយរបស់យើងថា៖ «យើងយល់ព្រមគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះអង្គនឹងបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គមកលើកទីមួយ ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចទទួលយកសំណើទីពីរបានដាច់ខាត»។ ដូច្នេះ អ្នកនាំពាក្យបានចេញទៅហើយនាំពាក្យទាំងនេះទៅព្រះបាទបេនហាដាដវិញ។^{១០} បន្ទាប់មក ព្រះបាទបេនហាដាដបាននាំសារត្រឡប់មកព្រះបាទអហាប់វិញថា៖ «សូមឲ្យព្រះទាំងឡាយបានប្រព្រឹត្តជាមួយយើង ហើយក៏លើសទៅទៀត បើផេះនៅស្រុកសាមាវីនីងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ប្រជាជនដែលដើរតាមយើងមានមួយក្តាប់ម្នាក់នោះ»។

^{១១}ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លើយថា៖ «សូមប្រាប់ព្រះបាទបេនហាដាដថា៖ «គ្មាននរណាម្នាក់ដែលទើបតែចេញទៅច្បាំង នឹងអ្នកអាងដូចអ្នកច្បាំងឈ្នះនោះ ឡើយ»។^{១២} នៅពេលដែលព្រះបាទបេនហាដាដបានឮសារនេះនៅពេលដែលស្តេចកំពុងផឹកស្រា គឺស្តេច និងស្តេចជាច្រើនទៀតដែលនៅក្រោមស្តេចដែលនៅក្រោមតង់។ ព្រះបាទបេនហាដាដបានបញ្ជាទៅអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ថា៖ «សូមតម្រង់ជួរតាមតួនាទីដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម»។ ដូច្នេះ ពួកគេបានរៀបចំខ្លួនតាមតួនាទី ហើយវាយប្រហារក្រុង។

^{១៣}បន្ទាប់មក មានព្យាករណ៍ម្នាក់បានចូលមកគាល់ព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកមានឃើញទាហានដ៏អង់អាចទាំងនេះទេ? មើល យើងនឹងប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកនៅថ្ងៃនេះ ហើយអ្នកនឹងដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់»។

^{១៤}ព្រះបាទអហាប់ទូលថា៖ «តើតាមរយៈអ្នកណា»។ ព្រះអម្ចាស់ទូលថា៖ «តាមរយៈអ្នកដឹកនាំវ័យក្មេងម្នាក់ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងស្រុក»។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាប់ទូលថា៖ «តើនរណាជាអ្នកចាប់ផ្តើមក្នុងសង្គ្រាមនោះ?» ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយថា៖ «គឺអ្នក»។^{១៥} បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាប់រាប់អ្នកគ្រប់គ្រងស្រុកឃើញថាមាន ២៣២នាក់។ បន្ទាប់ពីនាក់នោះ ស្តេចក៏ឲ្យគេរាប់ទាហានទាំងអស់ ទាហានអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់មានប្រាំពីរពាន់អ្នក។

^{១៦}ពួកគេបានចេញដំណើរនៅថ្ងៃត្រង់។ ព្រះបាទបេនហាដាដបានផឹកស្រាស្រវឹងនៅក្នុងតង់ ទាំងស្តេច និងស្តេចទាំងសាមសិបពីរអង្គទៀត ដែលគាំទ្រស្តេច។
^{១៧}អ្នកដឹកនាំវ័យក្មេងដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងស្រុកបានចេញទៅមុន។ បន្ទាប់មក ពួកអ្នកស៊ើបការណ៍ដែលស្តេចបានចាត់ទៅបានមកប្រាប់ស្តេចថា៖ «មានមនុស្សជាច្រើនចេញពីស្រុកសាមាវីនីមកហើយ»។

^{១៨}ព្រះបាទបេនហាដាដទូលថា៖ «មិនចាំបាច់ដោយសន្តិភាពឬដោយចង់បង្កសង្គ្រាមទេ ចូរទុកជីវិតឲ្យគេ»។^{១៩} ដូច្នេះ អ្នកដឹកនាំវ័យក្មេងដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងស្រុកទាំងនោះបានចេញមក ហើយពួកទាហានតាមពួកគេ។

^{២០}ពួកគេបានសម្លាប់សត្រូវ ហើយពួកអារ៉ាមបានគេចខ្លួន។ ពួកអ៊ីស្រាអែលបានដេញតាមពួកគេ។
ព្រះបាទបេនហាដាដជាស្តេចស្រុកអារ៉ាមបានគេចខ្លួនដោយជិះសេះ ជាមួយមេទ័ពសេះផ្សេងទៀត។^{២១} បន្ទាប់មក ស្តេចរបស់អ៊ីស្រាអែលចេញមក ហើយវាយប្រហារទ័ពសេះ និងរទេះសេះ និងបានសម្លាប់ពួកអារ៉ាមឲ្យបរាជ័យយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។

^{២២}ដូច្នេះ លោកព្យាករណ៍បានមកជួបស្តេចអ៊ីស្រាអែល ហើយបានទូលស្តេចថា៖ «ចូរចេញទៅ ពង្រឹងកម្លាំងរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវដឹងថាត្រូវរៀបចំផែនការយ៉ាងណា ព្រោះនៅឆ្នាំក្រោយស្តេចស្រុកអារ៉ាមនឹងឡើងមកវាយអ្នកម្តងទៀត»។^{២៣} អ្នកបម្រើរបស់ស្តេចអារ៉ាមបានទូលទៅស្តេចថា៖ «ព្រះបស់ពួកគេជាព្រះនៃភ្នំទាំងឡាយ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាពួកគេខ្លាំងជាងយើង។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ចូរយើងរៀបចំផែនការវាយពួកគេម្តងទៀត ហើយច្បាស់ណាស់ថាយើងនឹងខ្លាំងជាងពួកគេ។

^{២៤}ដូច្នេះ ស្តេចត្រូវធ្វើបែបនេះ៖ ចូរដកតំណែងស្តេចទាំងអស់ ហើយឲ្យមេទ័ពជំនួសកន្លែងពួកគេ។^{២៥} សូមបង្កើតកងទ័ពដូចជាកងទ័ពដែលស្តេចបានបាត់បង់ សេះ និងរទេះចំបាំងស្មើមុន ដូច្នេះយើងនឹងអាចរៀបចំផែនការវាយពួកគេបាន។ នោះយើងនឹងមានប្រៀបជាងគេមិនខាន»។ ដូច្នេះ ព្រះបាទបេនហាដាដស្លាប់តាមយោបល់របស់ពួកគេហើយបានធ្វើតាមពួកគេ។

^{២៦}នៅដើមឆ្នាំថ្មី ព្រះបាទបេនហាដាដប្រមូលជនជាតិអារ៉ាម ហើយឡើងទៅក្រុងអាដែក ដើម្បីវាយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។^{២៧} ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រមូលគ្នា ហើយបានវាយប្រឆាំងពួកគេវិញ។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបោះជំនុំមុខពួកគេដូច ជាពពែពីរប្លង់តូចៗ ប៉ុន្តែជនជាតិអារ៉ាមបាននៅពេញនៅក្នុងតំបន់នោះ។

^{២៨}បន្ទាប់មក អ្នកជំនិះរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកជិត ហើយបានទូលទៅស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ដោយសារតែជនជាតិអារ៉ាមបាននិយាយថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃភ្នំទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃជ្រលងទាំងឡាយឡើយ ហើយអ្នកនឹងដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់»។

^{២៩}ដូច្នេះ ជនជាតិអារ៉ាមបានបោះជំនុំលំដាប់មុខគ្នាអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ បន្ទាប់មក នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរការប្រយុទ្ធចាប់ផ្តើម។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានសម្លាប់ទ័ពថ្មីយើងជនជាតិអារ៉ាមអស់ ១០០, ០០០នាក់ក្នុងរយៈពេលមួយថ្ងៃ។^{៣០} អ្នកផ្សេងទៀតគេចខ្លួនទៅអាដែក ទៅក្នុងក្រុង ហើយជញ្ជាំងក្រុងបានបាក់រលំនៅលើមនុស្ស ២៧, ០០០នាក់ដែលនៅសល់។ ព្រះបាទបេនហាដាដបានគេចខ្លួនទៅក្នុងក្រុង ចូលទៅក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុង។

^{៣១}អ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទបេនហាដាដបានទូលទៅស្តេចថា៖ «ចូរមើលឥឡូវនេះ យើងបានឮថាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលជាស្តេចដែលមានព្រះទ័យមេត្តា។ ដូច្នេះ ទូលបង្គំទាំងអស់គ្នានឹងយកបារមកស្លៀក ហើយយកខ្សែពួរមកពាក់ក្បាលរបស់យើង រួចនាំគ្នាចេញទៅបង្ហាញខ្លួនចំពោះស្តេចអ៊ីស្រាអែល។ ប្រហែលជាស្តេច នឹងទុកជីវិតព្រះករុណា»។^{៣២} ដូច្នេះ ពួកគេបានយកបារមកស្លៀក ហើយយកខ្សែពួរមកពាក់ក្បាល រួចនាំគ្នាចេញទៅបង្ហាញខ្លួនចំពោះស្តេចអ៊ីស្រាអែល

ហើយទូលថា៖ «ព្រះបាទបេនហាដាដជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណាទូលថា៖ សូមទុកជីវិតឲ្យទូលបង្គំផង»។ ព្រះបាទអហាប់បានទូលថា៖
«តើស្តេចនៅទីនោះនៅរស់ទៀតឬ? ស្តេចជាបងប្អូនរបស់យើង»។

³³ ឥឡូវនេះ អ្នកទាំងនោះបានទទួលសញ្ញាពីព្រះបាទអហាប់ ដូច្នេះ ពួកគេបានឆ្លើយទូលវិញភ្លាមៗថា៖ «ក្រាបទូល បងប្អូនរបស់ព្រះករុណានៅរស់នៅឡើយ»។
បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាប់ទូលថា៖ «ចូរទៅនាំស្តេចមក»។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទបេនហាដាបានមកជួបស្តេច

ហើយព្រះបាទអហាប់បានឲ្យបេនហាដាដជិះក្នុងរាជរថជាមួយទ្រង់។³⁴ ព្រះបាទបេនហាដាបានទូលទៅព្រះបាទអហាប់ថា៖

«ទូលបង្គំនឹងប្រគល់ក្រុងទាំងឡាយដែលបិតាទូលបង្គំបានយកពីបិតាព្រះករុណា ហើយព្រះអង្គអាចបង្កើតផ្សារសម្រាប់ព្រះអង្គផ្ទាល់នៅក្នុងដាម៉ាស
ដូចដែលបិតាទ្រង់បានធ្វើនៅក្នុងសាម៉ារីដែរ»។ ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាប់បានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយទ្រង់ ហើយអនុញ្ញាតឲ្យស្តេចត្រឡប់ទៅវិញ។

³⁵ មានបុរសម្នាក់ជាកូនរបស់ព្យាការីម្នាក់ បាននិយាយជាមួយព្យាការីម្នាក់ទៀតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមវាយខ្ញុំមក»។ ប៉ុន្តែ
បុរសនោះបដិសេធមិនវាយលោកទេ។³⁶ បន្ទាប់មក លោកព្យាការីបាននិយាយជាមួយព្យាការីម្នាក់ទៀតថា៖

«ដោយសារអ្នកមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលអ្នកចេញពីខ្ញុំទៅ នោះសត្វតោនឹងសម្លាប់អ្នកមិនខាន»។

នៅពេលដែលបុរសនោះចេញទៅភ្លាម មានតោមួយមកសម្លាប់គាត់។

³⁷ បន្ទាប់មក លោកព្យាការីនោះបានជួបបុរសម្នាក់ទៀតហើយនិយាយថា៖ «សូមវាយខ្ញុំមក»។ ដូច្នេះ បុរសនោះក៏វាយលោកធ្វើឲ្យលោកមានរបួស។³⁸ បន្ទាប់មក
លោកព្យាការីនោះបានចេញទៅ ហើយរង់ចាំស្តេចនៅតាមផ្លូវ គាត់បានក្លែងខ្លួន ដោយរំមួលរបស់គាត់ជិត។

³⁹ នៅពេលដែលស្តេចយាងមកតាមនោះ ព្យាការីនោះបានស្រែកឡើងថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានចេញទៅសមរភូមិ ហើយមានទាហានម្នាក់បានឈប់

ហើយបាននាំសត្រូវម្នាក់មកឲ្យទូលបង្គំហើយនិយាយថា៖ «ចូរមើលបុរសនេះផង។ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកគាត់ក៏រត់បាត់ ដូច្នេះ

ជីវិតរបស់អ្នកនឹងត្រូវសងសម្រាប់ជីវិតអ្នកនោះ ឬក៏អ្នកត្រូវបង់ប្រាក់មួយដួង»។⁴⁰ ដោយសារអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណាជាប់រល់ទៅនេះទៅនោះ
ទាហានរបស់សត្រូវក៏បានគេចខ្លួនបាត់»។ បន្ទាប់មក ស្តេចអ៊ីស្រាអែលបាននិយាយថា៖ «នេះជាទោសដែលអ្នកត្រូវទទួល គឺអ្នកត្រូវសម្រេចចិត្តខ្លួនឯង»។

⁴¹ បន្ទាប់ មកលោកព្យាការីបានដោះក្រណាត់បាំងមុខលោកចេញ ហើយស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានស្គាល់ថាលោកជាព្យាការីម្នាក់។

⁴² លោកព្យាការីបានទូលស្តេចថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា៖ «ដោយសារតែអ្នកបានដោះលែងមនុស្សដែលយើងត្រូវសម្លាប់ពីក្នុងដៃអ្នក
នោះជីវិតរបស់អ្នកត្រូវសងសម្រាប់ជីវិតរបស់អ្នកនោះ ហើយប្រជាជនរបស់អ្នក សម្រាប់ប្រជាជនរបស់គេ»។⁴³ ដូច្នេះ
ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានវិលទៅដំណាក់របស់ស្តេចវិញទាំងម្តាយ និងខឹង ហើយស្តេចក៏មកដល់ស្រុកសាម៉ារី។

21 មួយរយៈកន្លងទៅ លោកណាបោតជាអ្នកក្រុងយេស៊ូមានចម្ការទំពាំងបាយជូរមួយ នៅជិតរាជវាំងព្រះបាទអហាប់ ជាស្តេចនៅក្នុងសាម៉ារី។
ព្រះបាទអហាប់បាននិយាយទៅលោកណាបោតថា៖ «ចូរឲ្យចម្ការទំពាំងបាយជូរនេះមកឲ្យយើង ដូច្នេះ យើងអាចយកវាទៅធ្វើជាច្បារបន្លែ
ព្រោះដីនេះនៅជិតរាជវាំងយើង។ ជាការផ្លាស់ប្តូរ យើងនឹងឲ្យចម្ការទំពាំងបាយជូរល្អជាងនេះដល់អ្នក ឬក៏យើងអាចចេញលុយឲ្យអ្នកតាមតម្លៃរបស់វា
បើអ្នកចង់បាន។

3 លោកណាបោតទូលព្រះបាទអហាប់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានហាមមិនឲ្យទូលបង្គំលក់ដីដែលជាមរតករបស់បុព្វបុរសទូលបង្គំនេះដល់ព្រះករុណាឡើយ»។⁴ដូច្នេះ
ព្រះបាទអហាប់ចេញទៅរាំងវិញដោយម្តេចម្នាក់ និងខឹងសម្បុរដោយសារតែចម្លើយរបស់លោកណាបោតជាអ្នកស្រុកយេស៊ូបានទូលស្តេចថា៖
«ព្រះអម្ចាស់បានហាមមិនឲ្យទូលបង្គំលក់ដីដែលជាមរតករបស់បុព្វបុរសទូលបង្គំនេះដល់ព្រះករុណាឡើយ»។ ស្តេចក៏បានទម្រេតនៅលើក្រឡាបន្ទុះរបស់ទ្រង់
បែរមុខចេញ ហើយមិនសោយអ្វីទាំងអស់។

5 ព្រះនាងយេសិបិលជាមហេសីស្តេចបានមកជួបស្តេច ហើយទូលទៅស្តេចថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាក្រៀមក្រំម្ល៉េះ
ហើយព្រះអង្គមិនសោយអ្វីទាំងអស់ដូច្នេះ?»។ ស្តេចតបទៅនាងថា៖ «យើងបាននិយាយជាមួយណាបោតជាអ្នកស្រុកយេស៊ូ
ហើយបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «ចូរលក់ចម្ការទំពាំងបាយជូរឲ្យយើង ឬក៏អ្នកអាចផ្លូវជាមួយចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់យើងក៏បាន»។ បន្ទាប់មក
គាត់ទូលយើងថា៖ «ទូលបង្គំមិនឲ្យចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ទូលបង្គំដល់ព្រះអង្គឡើយ»។⁷ដូច្នេះ នាងយេសិបិលជាព្រះមហេសីស្តេចបានទូលទៅស្តេចថា៖
«តើព្រះករុណាមិននៅតែគ្រប់គ្រងលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ?» ចូរតើនឿងហើយសោយព្រះស្វាយចុះ ចូរស្តេចមានចិត្តសប្បាយឡើង។
ខ្ញុំម្ចាស់នឹងយកចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ណាបោតជាអ្នកស្រុកយេស៊ូមកថ្វាយព្រះអង្គ»។

8 ដូច្នេះ ព្រះនាងយេសិបិលបានសរសេរសំបុត្រនៅក្នុងនាមព្រះបាទអហាប់ បានបោះត្រារបស់ស្តេច បានផ្ញើសំបុត្រនោះទៅពួកចាស់ទុំ
និងទៅពួកអ្នកមានដែលបានអង្គុយជាមួយស្តេចក្នុងអង្គប្រជុំ និងអ្នកដែលរស់នៅជិតលោកណាបោត។⁹ព្រះនាងសរសេរសំបុត្រថា៖
«សូមប្រកាសធ្វើពិធីបុណ្យ ហើយឲ្យលោកណាបោតអង្គុយនៅកន្លែងពិសេសជាងគេ»។¹⁰ហើយចូរដាក់មនុស្សមិនស្មោះត្រង់ពីរនាក់ជាមួយលោកដែរ
ហើយឲ្យពួកគេចោទប្រកាន់គាត់ថា៖ «អ្នកបានដាក់បណ្តាសារព្រះអម្ចាស់ និងដាក់បណ្តាសារស្តេច»។ បន្ទាប់មក ចូរយកគាត់ចេញក្រៅ
ហើយសម្លាប់គាត់នឹងដុំថ្មទៅ។

11 ដូច្នេះ បុរសនៅក្នុងរបស់គាត់ ពួកចាស់ទុំ និងពួកអ្នកមានដែលនៅជិតក្នុងរបស់ណាបោត បានធ្វើដូចជានាងយេសិបិលបានរៀបរាប់ប្រាប់ពួកគេ
ដូចដែលបានសរសេរនៅក្នុងសំបុត្រដែលនាងបានផ្ញើទៅពួកគេ។¹²ពួកគេបានប្រកាសពិធីបុណ្យ ហើយឲ្យលោកណាបោតអង្គុយនៅកន្លែងកិត្តិយស។

13 អ្នកមិនស្មោះត្រង់ពីរនាក់បានមកអង្គុយមុខលោកណាបោត ពួកគេបានចោទប្រកាន់លោកនៅមុខមនុស្សគ្រប់គ្នាថា៖
«លោកណាបោតបានដាក់បណ្តាសារទាំងព្រះអម្ចាស់ ទាំងមនុស្ស»។ បន្ទាប់មក គេយកលោកចេញក្រៅក្រុងហើយបានគប់សម្លាប់លោកដោយដុំថ្ម។

14 បន្ទាប់មក ពួកចាស់ទុំបានធ្វើពាក្យទៅព្រះនាងយេសិបិលថា៖ «លោកណាបោតបានត្រូវគេគប់នឹងថ្ម ហើយលោកបានស្លាប់ហើយ»។

15 ដូច្នេះ នៅពេលដែលនាងយេសិបិលបានឮថាលោកណាបោតបានត្រូវគេគប់សម្លាប់នឹងថ្មច្រមក ព្រះនាងបានទូលទៅព្រះបាទអហាប់ថា៖ «ចូរក្រោកឡើង
ហើយយកមរតករបស់ណាបោតជាអ្នកស្រុកយេស៊ូមកទៅ ដែលលោកផ្លាស់ប្តូរដីសេដ្ឋីមិនព្រមលក់ឲ្យព្រះអង្គ ដោយសារលោកមិននៅរស់ទៀតទេ
លោកបានស្លាប់ហើយ»។¹⁶នៅពេលដែលស្តេចអហាប់បានឮថាលោកណាបោតបានស្លាប់ហើយ ស្តេចក៏ក្រោកឡើង
ហើយចុះទៅចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់លោកណាបោតជាអ្នកស្រុកយេស៊ូ ហើយយកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។

17 នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកអេលីយ៉ាជាអ្នកភូមិធនបីថា៖¹⁸ «ចូរក្រោកឡើង
និងចេញទៅជួបអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ដែលគង់នៅស្រុកសាម៉ារី។ ស្តេចគង់នៅចម្ការរបស់លោកណាបោត
ជាកន្លែងដែលស្តេចបានយកជារបស់ខ្លួន។

19 អ្នកត្រូវនិយាយជាមួយស្តេច ហើយទូលថា ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកបានសម្លាប់ហើយរឹបអូសយកមរតករបស់គេដូច្នេះឬ?» បន្ទាប់មក
អ្នកត្រូវប្រាប់គាត់ថាព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «នៅកន្លែងដែលឆ្កែបានលិចឈាមរបស់ណាបោត នៅកន្លែងនោះឆ្កែនឹងលិចឈាមរបស់អ្នកដែរ
មែនហើយគឺឈាមរបស់អ្នក»។²⁰ព្រះបាទអហាប់បានមានរាជឱង្ការទៅលោកអេលីយ៉ាថា៖ «តើអ្នកបានមកយើងទៀតហើយឬ សត្រូវរបស់យើងអើយ?»
លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំមកជួបព្រះករុណា ព្រោះព្រះករុណាបានលក់ខ្លួនរបស់ទ្រង់ទៅធ្វើការអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។

21 ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនេះមកព្រះករុណា៖ «មើល យើងនឹងនាំគ្រោះមហន្តរាយមកលើអ្នក យើងនឹងលុបបំបាត់ពូជពង្សរបស់អ្នក យើង
កាត់អ្នកចេញពីប្រុសៗក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក ទាំងអ្នកងារ ទាំងអ្នកជានៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

22 យើងនឹងធ្វើឲ្យគ្រួសាររបស់អ្នកដូចជាគ្រួសាររបស់ស្តេចយេរូបាម កូននេបាត និងដូចគ្រួសាររបស់បាសា ជាកូនរបស់អហីយ៉ាដែរ ព្រោះអ្នកធ្វើឲ្យយើងខឹង
ព្រមទាំងនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប»។

23 ព្រះអម្ចាស់ក៏បានមានបន្ទូលទាក់ទងនឹងព្រះនាងយេសិបិលថា៖ «ផ្តែនិងស៊ីព្រះនាងយេសិបិលនៅខាងក្រោយកំពែងក្រុងយេស៊ូ»។

24 គ្រប់គ្នាដែលនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ស្តេចអហាប់ ហើយបានស្លាប់នៅក្នុងក្រុង ឆ្កែនឹងស៊ីអ្នកនោះ ហើយបក្សីនឹងស៊ីអ្នកដែលបានស្លាប់នៅទីវាល»។

25 គ្មាននរណាម្នាក់ដូចអហាប់ឡើយ ដែលបានលក់ខ្លួនទៅធ្វើអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមានព្រះនាងយេសិបិលជាមហេសីជាអ្នក
ញុះញង់ក្នុងការប្រព្រឹត្តបាប។²⁶ព្រះបាទអហាប់បានធ្វើរឿងគួរឲ្យស្តាប់ខ្ពើមដោយថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដូចដែលពួកអាម៉ូរីបានធ្វើ
គឺអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញពួកគេចេញពីមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

27 នៅពេលដែលព្រះបាទអហាប់បានឮពាក្យទាំងនេះ ស្តេចបានហែកសំលៀកបំពាក់ ហើយបានស្លៀកពារ និងតមអាហារ ហើយស្តេចស្លៀកពារ
ហើយក្រៀមក្រំយ៉ាងខ្លាំង។²⁸បន្ទាប់មក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់អេលីយ៉ា ជាអ្នកភូមិធនបីថា៖

29 «តើអ្នកឃើញទេថាព្រះបាទអហាប់បានបន្ទាបខ្លួននៅមុខយើង? ដោយសារស្តេចបានបន្ទាបខ្លួននៅមុខយើង

យើងនឹងមិននាំមហន្តរាយមកក្នុងរាជ្យរបស់ស្តេចទេ ប៉ុន្តែ យើងនឹងធ្វើឲ្យគ្រោះកាចកើតមានចំពោះពូជពង្សរបស់គេ នៅជំនាន់ក្រោយវិញ»។

22 ¹បីឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅដោយគ្មានសង្គ្រាមរវាងស្រុកអារ៉ាម និងស្រុកអ៊ីស្រាអែល។²បន្ទាប់មក នៅក្នុងឆ្នាំទីបីព្រះបាទយ៉ូសាផាត ជាស្តេចស្រុកយូដា បានទៅជួបស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

³ឥឡូវនេះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានរាជឱង្ការទៅអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចថា៖ «តើអ្នកដឹងទេថាក្រុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដ ជារបស់យើង ប៉ុន្តែយើងមិនធ្វើអ្វីសោះដើម្បីយកទឹកដីនោះពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអារ៉ាម?»⁴ដូច្នេះ ស្តេចបានទូលព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «តើព្រះករុណានឹងទៅជាមួយទូលបង្គំទៅធ្វើសង្គ្រាមនៅក្នុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដឬទេ?» ព្រះបាទយ៉ូសាផាតឆ្លើយតបទៅស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ទូលបង្គំក៏ដូចព្រះករុណាដែរ ប្រជាជនរបស់ទូលបង្គំ ក៏ដូចជាប្រជាជនរបស់ទូលបង្គំដែរ ហើយសេះរបស់ទូលបង្គំ ក៏ដូចជាសេះរបស់ព្រះករុណាដែរ»។
⁵ព្រះបាទយ៉ូសាផាតទូលទៅស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «សូមស្វែងរកការនៃនាំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្វីដែលព្រះករុណាគួរធ្វើជាមុនសិនទៅ»។
⁶បន្ទាប់មក ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានប្រមូលពួកព្យាការីមក មានបួនរយនាក់ ហើយបាននិយាយជាមួយពួកគេថា៖ «តើយើងគួរចេញទៅក្នុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដ ឬមិនត្រូវទៅ?» ពួកគេទូលថា៖ «ត្រូវតែប្រយុទ្ធ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ទឹកដីនេះមកក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះករុណាហើយ»។
⁷ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតទូលថា៖ «តើនៅទីនេះមិនមានព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្សេងទៀតដែលយើងអាចសុំយោបល់ឬទេ?»

⁸ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានទូលទៅយ៉ូសាផាតថា៖ «មានបុរសម្នាក់ទៀតដែលយើងអាចសុំយោបល់ពីព្រះអម្ចាស់ គឺលោកមីកាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយ៉ឹមឡា ប៉ុន្តែ យើងស្អប់អ្នកនោះដោយសារតែគាត់មិនដែលទាយអ្វីល្អអំពីយើងទេ ផ្ទុយទៅវិញគឺមានតែការលំបាក»។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតទូលថា៖ «សូមព្រះករុណាកុំមានបន្ទូលបែបនេះ»។⁹បន្ទាប់មក ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានហៅអ្នកគ្រប់គ្រង ហើយចេញបញ្ជាថា៖ «ចូរទៅនាំមីកាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយ៉ឹមឡាមកឥឡូវនេះ»។

¹⁰ឥឡូវនេះ ព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដាបានគង់លើបល្ល័ង្កម្នាក់មួយ បានគ្រងសំលៀកបំពាក់រុងរឿងនៅទីវាលនៅច្រកទ្វារក្រុងសាម៉ារី ហើយពួកព្យាការីបានថ្លែងទំនាយនៅមុខស្តេច។¹¹លោកសេដេកា ជាកូនរបស់លោកក្លាណា បានធ្វើស្នែងពីដៃដៃ ហើយពោលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ដោយសារស្នែងនេះ អ្នកនឹងដេញពួកអារ៉ាមរហូតដល់ពួកគេវិនាសអស់»។¹²បន្ទាប់មក ព្យាការីទាំងអស់បាននិយាយដូចគ្នា៖ «ចូរវាយក្រុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដចុះ យើងនឹងឈ្នះ ដោយសារព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានទឹកដីនេះមកក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះករុណាមិនខាន»។

¹³អ្នកនាំពាក្យដែលទៅហៅលោកមីកាយ៉ាបាននិយាយជាមួយលោកថា៖ «ឥឡូវនេះចូលមើលពាក្យរបស់ព្យាការីទាំងអស់បានប្រកាសរឿងល្អទៅស្តេចដោយសម្លេងតែមួយ។ សូមឲ្យពាក្យរបស់លោកដូចពាក្យរបស់អ្នកទាំងនោះផង ហើយសូមប្រាប់រឿងល្អផង»។¹⁴លោកមីកាយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងនិយាយបែបនោះ»។

¹⁵នៅពេលដែលលោកបានមកជួបស្តេច ស្តេចបានមានរាជឱង្ការទៅលោកថា៖ «មីកាយ៉ា តើយើងគួរទៅក្នុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម ឬអត់?» លោកមីកាយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ទៅវាយចុះ នោះនឹងឈ្នះមិនខាន។ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានមកក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះករុណា»។

¹⁶បន្ទាប់មក ស្តេចបានមានរាជឱង្ការទៅលោកថា៖ «តើយើងត្រូវឲ្យអ្នកស្បថប៉ុន្មានដង ដើម្បីឲ្យអ្នកប្រាប់ការពិតនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់?»
¹⁷ដូច្នេះលោកមីកាយ៉ាទូលថា៖ «ទូលបង្គំឃើញអ៊ីស្រាអែលបាក់ទីពីរនៅលើភ្នំ ដូចជាចៀមគ្មានអ្នកគង្វាល ហើយព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចៀមទាំងនេះគ្មានអ្នកគង្វាលឡើយ។ ចូរឲ្យអ្នកទាំងនេះត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញដោយសន្តិភាពចុះ»។

¹⁸ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកយូដា បានមានព្រះបន្ទូលទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «តើទូលបង្គំមិនបានទូលព្រះករុណាទេឬអ្វីថាអ្នកនេះមិនដែលទាយល្អទាក់ទងនឹងទូលបង្គំទេ ប៉ុន្តែ ទាយតែពីមហន្តរាយ?»¹⁹បន្ទាប់មក លោកមីកាយ៉ាទូលថា៖ «ដូច្នេះ សូមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ ទូលបង្គំឃើញព្រះអម្ចាស់គង់លើបល្ល័ង្ក ហើយអ្នកបម្រើទាំងអស់នៅនគរស្ថានសួគ៌លំនៅដ្ឋានព្រះអង្គនៅខាងស្តាំ និងនៅខាងឆ្វេងព្រះអង្គ»។²⁰ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «តើនរណាចង់ល្អៗព្រះបាទអហាប់ ដើម្បីឲ្យស្តេចឡើងទៅ ហើយបរាជ័យនៅក្នុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដ? មានម្នាក់និយាយបែបនេះ ហើយម្នាក់ទៀតនិយាយបែបនោះ។

²¹បន្ទាប់មក មានវិញ្ញាណមួយបានមកឈរនៅមុខព្រះអម្ចាស់ ហើយនិយាយថា៖ «ទូលបង្គំនឹងល្អៗស្តេច»។ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកអ្នកនោះថា៖ «តើដោយរបៀបណា?»²²វិញ្ញាណនោះឆ្លើយតបថា៖ «ទូលបង្គំនឹងចេញទៅ ហើយក្លាយជាវិញ្ញាណក្តហកនៅក្នុងមាត់របស់ពួកព្យាការីទាំងនេះ»។ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅល្អៗស្តេចចុះ ហើយអ្នកនឹងបានជោគជ័យ។ ចូរទៅឥឡូវនេះ ហើយធ្វើបែបនោះចុះ»។²³ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដាក់វិញ្ញាណក្តហកនៅក្នុងមាត់របស់ពួកព្យាការីទាំងអស់របស់ព្រះករុណា ហើយព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចឲ្យមានមហន្តរាយនេះដល់ព្រះករុណា»។

²⁴បន្ទាប់មក លោកសេដេកា ជាកូនរបស់លោកក្លាណា ឡើងមកទះកំផ្លៀងលោកមីកាយ៉ា ហើយនិយាយថា៖ «តើអ្នកដឹងដោយរបៀបណាថាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ចេញពីយើងទៅនិយាយជាមួយអ្នក?»²⁵លោកមីកាយ៉ាបានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលអ្នកនឹងដឹងនៅថ្ងៃដែលអ្នករត់ចូលទៅបន្ទប់ខាងក្នុងដើម្បីលាក់ខ្លួន»។

²⁶ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានទូលទៅអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ចូរចាប់លោកមីកាយ៉ានាំយកទៅឲ្យលោកអាំម៉ូន ជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្រុង និងទៅព្រះបាទយ៉ូអាស ជាបុត្ររបស់យើងទៅ»។²⁷ចូរប្រាប់ទៅពួកគេថា៖ «ស្តេចទូលថា៖ «ចូរដាក់បុរសនេះក្នុងគុក ហើយឲ្យនំប៉័ងគាត់តែបន្តិច និងទឹកបន្តិចបានហើយ រហូតយើងបានត្រឡប់មកវិញដោយសុខសាន្ត»។²⁸បន្ទាប់មក លោកមីកាយ៉ាទូលថា៖ «បើព្រះករុណាបានត្រឡប់មកវិញដោយសុខសាន្តមែននោះព្រះអម្ចាស់មិនបានមានបន្ទូលមកទូលបង្គំទេ»។ បន្ទាប់មក លោកបន្ថែមថា៖ «ចូរស្តាប់ពាក្យទាំងអស់នេះចុះប្រជាជនទាំងអស់អើយ»។

²⁹ដូច្នេះ ស្តេចអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដាបានឡើងទៅក្នុងរ៉ាម៉ូត កាឡាដ។
³⁰ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានទូលទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «ទូលបង្គំនឹងក្លែងខ្លួនធ្វើជាទាហាន ហើយចេញទៅសមរភូមិ ប៉ុន្តែ សូមព្រះករុណាគ្រងសំលៀកបំពាក់រាជវាំងចុះ»។ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលក្លែងខ្លួនធ្វើជាទាហាន ហើយចេញទៅសមរភូមិ។

³¹ឥឡូវនេះ ស្តេចអារ៉ាមបានបញ្ជាមេបញ្ជាការទាំងសាបសិបពីរនៃទ័ពរទេះចម្បាំងរបស់ស្តេចថា៖ ចូរកុំឲ្យវាយប្រហារពួកគេទាហានធម្មតាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញចូរវាយប្រហារតែស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានហើយ»។³²នៅពេលដែលពួកមេបញ្ជាការឃើញព្រះបាទយ៉ូសាផាតពួកគេនិយាយថា៖ «នេះហើយជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល»។ ពួកគេបានត្រឡប់ទៅវាយប្រហារស្តេច ដូច្នេះព្រះបាទយ៉ូសាផាតក៏ស្រែកឡើង។

³³នៅពេលដែលពួកមេបញ្ជាការបានឃើញថាលោកមិនមែនជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ពួកគេក៏ឈប់ដេញតាមទ្រង់ទៅ។

³⁴ប៉ុន្តែ មានបុរសម្នាក់បានបាញ់ផ្លូវព្រះទៅ ហើយចំលើស្តេចអ៊ីស្រាអែលត្រង់ចន្លោះអារក្រោះ។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាប់បាននិយាយទៅអ្នកបើករាជរថថា៖ «ចូរត្រឡប់ក្រោយ ហើយនាំយើងចេញពីសមរភូមិ ព្រោះយើងមានរបួសជានិមិត្ត»។

³⁵ សមរភូមិនោះកាន់តែអាក្រក់ទៅៗនៅថ្ងៃនោះ ហើយស្តេចនៅលើរាជធានីប្រឈមមុខនឹងពួកអារ៉ាម។ ស្តេចសុគតនៅពេលល្ងាច។
 ឈាមរបស់ទ្រង់ចេញពីរបួសរបស់ស្តេចមករហូតដល់ក្រោមរាជធានី។³⁶ បន្ទាប់មក នៅពេលថ្ងៃជិតលិច មានម្នាក់ស្រែកប្រកាសដល់ពួកទាហានទាំងអស់ថា៖
 «គ្រប់គ្នាគួរត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយគ្រប់គ្នាគួរតែទៅកន្លែងរបស់ខ្លួនវិញ!»។
³⁷ ដូច្នេះ ស្តេចអហាបបានសុគត ហើយគេនាំសពទ្រង់ទៅស្រុកសាម៉ារី ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅទីនោះ។
³⁸ ពួកគេបានលាងសម្អាតរាជធានីដោយទឹកអាងនៅសាម៉ារី ហើយស្ត្រីក៏បានលិតឈាមរបស់ទ្រង់ (នេះជាកន្លែងដែលស្ត្រីពេស្យាងូតទឹក)
 គឺស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាស។
³⁹ រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងស្តេចអហាប អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ ដំណាក់ធ្វើពីភ្នាក់ដែលស្តេចបានសង់ និងក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលស្តេចបានសង់
 តើមិនមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬអី?⁴⁰ ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាបបានផ្តល់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះបាទ
 អហាស៊ីយ៉ា ជាបុត្របានឡើងស្នងរាជបន្ត។
⁴¹ បន្ទាប់មក ព្រះបាទយ៉ូសាផាតកូនរបស់ព្រះបាទអាសាចាប់ផ្តើមគ្រងរាជលើស្រុកយូដាទៅក្នុងឆ្នាំទីបួននៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអហាបជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។
⁴² ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានព្រះជន្មសាមសិបប្រាំឆ្នាំនៅពេលដែលព្រះអង្គចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ ហើយស្តេចសោយរាជ្យនៅក្នុងយេរូសាឡឹមអស់ម្ភៃប្រាំឆ្នាំ។ មាតា
 របស់ស្តេចមាននាមថា អស៊ីបា ជាកូនរបស់លោកស៊ីលហ្គី។
⁴³ ស្តេចដើរតាមមាតា របស់ព្រះបាទអាសាជាបិតាទ្រង់ ស្តេចមិនបានបែរឆ្ងាយពីមាតា នោះទេ ស្តេចធ្វើអ្វីៗដែលត្រឹមត្រូវនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។
 ប៉ុន្តែ នៅតាមទីខ្ពស់ស្តេចមិនបានបំផ្លាញចោលឡើយ។ ប្រជាជននៅតែបន្តថ្វាយយញ្ញបូជា និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅតាមទីខ្ពស់ៗដែល។
⁴⁴ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានរក្សាសន្តិភាពជាមួយស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។
⁴⁵ រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូសាផាត និងភាពល្អឬអាក្រក់ដែលស្តេចបានបង្ហាញ និងរបៀបដែលស្តេចចេញទៅសមរភូមិ
 តើមិនមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬអី?⁴⁶ ស្តេចបានបំផ្លាញចោលពួកពេស្យាចារ្យបបសាសនាចេញពីទឹកដីនោះ
 គឺអ្នកដែលនៅសេសសល់ពីភ្នែករបស់បិតាទ្រង់គឺព្រះបាទអាសា។⁴⁷ ស្រុកអេដ្យុនស្តេចទេ ប៉ុន្តែ មានតែអ្នកគ្រប់គ្រងម្នាក់នៅទីនេះ។
⁴⁸ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានសង់នាវាសមុទ្រ ពួកគេចេញទូកទៅអ្នករាជធានីយ័រមាស ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានចេញទៅទេ ព្រោះសំពៅបានលិចនៅក្នុងអេស៊ាន-
 គេបើរ។⁴⁹ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាបទូលទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖
 «ចូរឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំលបង្កើតចេញទូកជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា»។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមិនអនុញ្ញាតឡើយ។
⁵⁰ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានផ្តល់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌដែលជាបុព្វបុរសរបស់ស្តេច ព្រះបាទ
 យ៉ូរាម ជាបុត្រ បានឡើងស្នងរាជបន្ត។
⁵¹ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទ
 អហាបចាប់ផ្តើមគ្រងរាជលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលនៅស្រុកសាម៉ារីនៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដា
 ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានពីរឆ្នាំលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល។⁵² ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានដើរតាមមាតា របស់បិតា
 និងមាតាទ្រង់ និងដើរតាមមាតា របស់ព្រះបាទយេរូបាមជាបុត្រនៃបាត ដែលនាំឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប។⁵³ ស្តេចបានបម្រើព្រះបាទ
 និងថ្វាយបង្គំព្រះនោះ ធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលព្រះពិរាធិ ដូចដែលបិតារបស់ស្តេចបានធ្វើដែរ។

២ ពង្សាវតារក្សត្រ

1 ¹ ក្រោយពេលដែលព្រះបាទអហាបបានសោយទិវង្គតទៅ ជនជាតិម៉ូអាបបានបះបោរប្រឆាំងនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។² បន្ទាប់មក ព្រះបាទ
 អហាស៊ីយ៉ាបានធ្លាក់ពីលើរាជធានីខាងលើនៅស្រុកសាម៉ារី ហើយមានរបួសជាទំងន់។ ដូច្នេះ ស្តេចបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារ
 ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «សូមទៅសួរចាស់-សេប៊ូប ជាព្រះរបស់ក្រុងអេក្រូនមើល ថាតើយើងនឹងបានជាពីបួសនេះឬទេ»។

³ ប៉ុន្តែ មានទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់មួយរូបបានមានប្រសាសន៍មកលោកអេលីយ៉ាជាអ្នកស្រុកធូសបីថា៖ «ចូរក្រោកឡើង
 ចូរឡើងទៅដើម្បីជួបជាមួយអ្នកនាំសាររបស់ស្តេចស្រុកសាម៉ារី ហើយសួរពួកគេថា៖ «តើគ្មានព្រះនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ
 បានជាអ្នករាល់គ្នាទៅសុំយោបល់ពីព្រះបាទ-សេប៊ូបជាព្រះរបស់ក្រុងអេក្រូនដូច្នេះ?» ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖
 «អ្នកនឹងមិនអាចក្រោកពីគ្រែដែលអ្នកដេកនោះបានទេ អ្នកនឹងស្លាប់មិនខាន»។ បន្ទាប់មក លោកអេលីយ៉ាក៏ចេញទៅ។
⁵ នៅពេលដែលអ្នកនាំសារបានត្រឡប់ទៅជួបព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាវិញ ស្តេចបានរាជឱង្ការសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកត្រឡប់មកវិញដូច្នេះ?»
⁶ ពួកគេបានទូលស្តេចថា៖ «មានបុរសម្នាក់បានមកជួបពួកយើង លោកបាននិយាយជាមួយយើងថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅស្តេចដែលបានបញ្ជូនអ្នកវិញទៅ
 ហើយទូលទ្រង់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ទូលថា៖ «តើគ្មានព្រះនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ បានជាអ្នកទៅសុំយោបល់ពីព្រះបាទ-សេប៊ូបជាព្រះរបស់ក្រុងអេក្រូនដូច្នេះ?»
 ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកនឹងមិនអាចក្រោកពីគ្រែដែលអ្នកដេកនោះបានទេ អ្នកនឹងស្លាប់មិនខាន»។
⁷ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាបានទូលទៅអ្នកនាំសារថា៖ «តើបុរសដែលបានឡើងមកជួបអ្នករាល់គ្នា ហើយបាននិយាយពាក្យទាំងអស់គ្នា
 តើគាត់ជាមនុស្សប្រភេទណា?»⁸ ពួកគេបានទូលស្តេចវិញថា៖ «លោកបានពាក់អាវរោមសត្វ ហើយមានខ្សែក្រវ៉ាត់ស្បែកនៅនឹងចង្កេះរបស់លោក»។ ដូច្នេះ
 ស្តេចមានរាជឱង្ការតបវិញថា៖ «នោះគឺលោកអេលីយ៉ា ជាអ្នកស្រុកធូសបី»!
⁹ បន្ទាប់មក ស្តេចបានបញ្ជូនមេទ័ពជាមួយទាហានហាសិបនាក់ទៅជួបលោកអេលីយ៉ា។ លោកមេទ័ពបានឡើងទៅជួបលោកអេលីយ៉ា
 នៅកន្លែងដែលលោកបានអង្គុយគឺនៅលើកំពូលភ្នំ។ លោកមេទ័ពបាននិយាយទៅលោកថា៖ «លោកជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ
 ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមអញ្ជើញចុះមក»។¹⁰ លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយតបទៅលោកមេទ័ពថា៖ «បើខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់មែន
 សូមឲ្យមានភ្លើងធ្លាក់ពីលើមេឃមក ឆេះបំផ្លាញលោក និងទាហានហាសិបនាក់នេះចុះ»។ បន្ទាប់មក ក៏មានភ្លើងធ្លាក់ចុះពីលើមេឃមក ឆេះបំផ្លាញមេទ័ព
 និងទាហានហាសិបនាក់នោះមែន។
¹¹ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាបានចាត់មេទ័ពម្នាក់ទៀតទៅជួបលោកអេលីយ៉ា និងទាហានហាសិបនាក់ទៅជាមួយ។
 លោកមេទ័ពនោះក៏បាននិយាយទៅកាន់លោកអេលីយ៉ាដែរថា៖ «លោកជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមចុះមកជាប្រញាប់»។
¹² លោកអេលីយ៉ាបានឆ្លើយជាមួយពួកគេថា៖ «បើខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់មែន សូមឲ្យមានភ្លើងធ្លាក់ពីលើមេឃមក ឆេះបំផ្លាញលោក
 និងទាហានហាសិបនាក់នេះចុះ»។ បន្ទាប់មក ក៏មានភ្លើងធ្លាក់ចុះពីលើមេឃមក ឆេះបំផ្លាញមេទ័ព និងទាហានហាសិបនាក់នោះម្តងទៀត។

¹³បន្ទាប់មក ស្តេចបានបញ្ជូនក្រុមទីបីដែលមានទាហានហាសិបនាក់ទៅទៀត។ លោកមេទ័ពនេះបានឡើងទៅ គាត់បានលុតជង្គង់នៅចំពោះលោកអេលីយ៉ា ហើយអង្វរលោក ហើយបាននិយាយថា៖ «លោកដែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យជីវិតរបស់ខ្ញុំ និងជីវិតរបស់អ្នកបម្រើហាសិបនាក់របស់លោកមានតម្លៃចំពោះភ្នែកលោកផង។

¹⁴ពេលមុនមានភ្លើងឆ្លាក់ពីលើមេឃមកហើយបាននេះបំផ្លាញលោកមេទ័ពទាំងពីរដែលមកមុនខ្ញុំ តែឥឡូវនេះសូមឲ្យជីវិតរបស់ខ្ញុំមានតម្លៃចំពោះមុខលោកផង»។

¹⁵ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បាននិយាយទៅលោកអេលីយ៉ាថា៖ «សូមចុះទៅជាមួយគាត់ទៅ។ កុំឲ្យខ្លាចគាត់ឡើយ»។ ដូច្នេះ លោកអេលីយ៉ាបានក្រោកឡើង ហើយបានចុះទៅជាមួយគាត់ទៅជួបស្តេច។¹⁶ក្រោយមកលោកអេលីយ៉ាបានទូលទៅព្រះបាទអហ៊ីយ៉ាថា៖ «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ «ព្រះករុណាបានបញ្ជូនអ្នកនាំសារទៅសុំយោបល់ពីបាល-សេច្វិល ជាព្រះរបស់ក្រុងអេក្រុន។

តើនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលមិនមានព្រះដែលព្រះករុណាអាចសុំព័ត៌មានបានទេឬ? ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ព្រះករុណានឹងមិនអាចចុះពីលើគ្រែរបស់អ្នក ដែលព្រះករុណាបានឡើងទៅនោះបានទេ ព្រះករុណាមុខជាសោយទិវង្គតមិនខាន»។

¹⁷ដូច្នេះ ស្តេចអហ៊ីយ៉ាបានសុគតស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលលោកអេលីយ៉ាបានថ្លែងមែន។ ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមបានឡើងសោយរាជ្យបន្តពីស្តេច នៅក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាត ស្តេចស្រុកយូដា។ ព្រោះព្រះបាទអហ៊ីយ៉ាគ្មានបុត្រទេ។¹⁸រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទអហ៊ីយ៉ា តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេឬ?

2¹ ដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់នឹងលើកលោកអេលីយ៉ាទៅស្ថានសួគ៌ដោយខ្យល់ក្អក
គឺលោកអេលីយ៉ាបានចេញទៅក្រៅជាមួយលោកអេលីសេពីគីលកាល។² លោកអេលីយ៉ាបានប្រសាសន៍ទៅលោកអេលីសេថា៖ «សូមនៅទីនេះសិនចុះ
ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានឲ្យខ្ញុំទៅបេតអែល»។ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ ហើយលោកក៏មានជីវិតនៅរស់ដែរ
ខ្ញុំសូមប្រាប់លោកថាខ្ញុំនឹងមិនចាកចេញពីលោកឡើយ»។ ដូច្នេះ ពួកគេបានចុះទៅបេតអែលជាមួយគ្នា។

3 កូនរបស់ព្យាការីម្នាក់ដែលនៅបេតអែលបានមកជួបលោកអេលីសេ ហើយនិយាយថា៖
«តើអ្នកដឹងទេថាព្រះអម្ចាស់នឹងដកលោកគ្រូរបស់អ្នកនៅថ្ងៃនេះ?» លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «បានខ្ញុំដឹងហើយ ប៉ុន្តែ កុំនិយាយរឿងនេះអី»។
4 លោកអេលីយ៉ានិយាយទៅគាត់ថា៖ «អេលីសេអើយ ចូរចាំនៅទីនេះសិន ព្រោះព្រះអម្ចាស់នឹងចាត់ខ្ញុំឲ្យទៅយេរិទូ»។ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖
«ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយលោកគ្រូក៏មានជីវិតនៅរស់ ខ្ញុំសូមប្រាប់លោកថា ខ្ញុំនឹងមិនចាកចេញពីលោកឡើយ»។ ដូច្នេះ
ពួកគេបានចេញទៅក្រុងយេរិទូជាមួយគ្នា។

5 បន្ទាប់មក កូនរបស់ព្យាការីដែលនៅក្រុងយេរិទូបានមកជួបលោកអេលីសេ ហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖
«តើអ្នកដឹងទេថាព្រះអម្ចាស់នឹងដកលោកគ្រូរបស់លោកទៅនៅថ្ងៃនេះ?» លោកអេលីសេតបថា៖ «បាទ ខ្ញុំដឹងហើយ ប៉ុន្តែ កុំនិយាយពីវាឡើយ»។⁶ បន្ទាប់មក
លោកអេលីយ៉ាមានប្រសាសន៍ទៅលោកថា៖ «សូមនៅទីនេះសិន ព្រោះព្រះអម្ចាស់ចាត់ខ្ញុំទៅឯទន្លេយ៉ែរដាន»។ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖
«ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយលោកគ្រូក៏មានជីវិតនៅរស់ ខ្ញុំសូមប្រាប់លោកថា ខ្ញុំនឹងមិនចាកចេញពីលោកឡើយ»។ ដូច្នេះ
ពួកគេបានចេញទៅដំណើរទៅមុខទៀត។

7 ក្រោយមក មានកូនប្រុសៗហាសិបនាក់របស់ព្យាការីជាច្រើនបានឈរពីចម្ងាយនៅទល់មុខពួកគេ នៅពេលដែលពួកគេបានឈរនៅក្បែរទន្លេយ៉ែរដាន។
8 លោកអេលីយ៉ាបានយកកន្សែងរបស់លោក លោកម្នកកន្សែងនោះ ហើយបានយកកន្សែងនោះវាយទឹក។ ទឹកទន្លេក៏ញែកជាពីរ ដូច្នេះ
លោកទាំងពីរបានដើរឆ្លងកាត់តាមដីស្ងួត។

9 នៅពេលដែលពួកគេបានឆ្លងកាត់រួចហើយ លោកអេលីយ៉ាបានមានប្រសាសន៍ទៅលោកអេលីសេថា៖ «តើចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីសម្រាប់អ្នក
មុនពេលដែលខ្ញុំចាកចេញពីអ្នកទៅ?»។ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «សូមឲ្យវិញ្ញាណរបស់លោកមកសណ្ឋិតលើខ្ញុំទ្វេដង»។¹⁰ លោកអេលីយ៉ាឆ្លើយថា៖
«អ្នកបានសុំពីខ្ញុំរឿងដ៏លំបាក។ តែបើអ្នកឃើញខ្ញុំ នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានលើកឡើងចេញពីអ្នក នោះការនេះនឹងសម្រេចដូចដែលអ្នកបានសុំ
តែបើមិនដូច្នោះទេ វានឹងមិនសម្រេចឡើយ»។

11 នៅពេលដែលពួកគេធ្វើដំណើរបន្ត ហើយនិយាយគ្នាផង ពេលនោះមានរទេះភ្លើង និងសេះភ្លើងមួយបានបង្ហាញខ្លួន ញែកបុរសទាំងពីរចេញពីគ្នា
ហើយលោកអេលីយ៉ាបានឡើងទៅលើស្ថានសួគ៌ដោយសារខ្យល់ព្យុះ។¹² លោកអេលីសេបានឃើញការនេះ ក៏ស្រែកឡើងថា៖ «លោកឪពុកអើយ
លោកឪពុកអើយ នោះគឺរទេះចម្បាំងនិងអ្នកជិះសេះរបស់អ៊ីស្រាអែល»! លោកមិនអាចឃើញលោកអេលីយ៉ាបានទៀតទេ
ហើយលោកបានយកអាវរបស់លោកមកហែកជាពីរចំណែក។

13 លោកបានបើកកន្សែងរបស់លោកអេលីយ៉ា ដែលបានធ្លាក់នៅក្បែរគាត់ឡើង ហើយបានត្រឡប់ទៅឈរនៅក្បែរមាត់ទន្លេយ៉ែរដាន។
14 លោកបានយកកន្សែងរបស់លោកអេលីយ៉ាមកវាយទឹក ទឹកក៏ញែកជាពីរ ហើយលោកអេលីសេក៏ដើរឆ្លងកាត់។
15 នៅពេលដែលកូនប្រុសៗរបស់ពួកព្យាការីដែលមកពីក្រុងយេរិទូបានឃើញគាត់ពីចម្ងាយពួកគេនិយាយថា៖
«វិញ្ញាណរបស់លោកអេលីយ៉ាបានមកសណ្ឋិតនៅលើលោកអេលីសេហើយ!» ដូច្នេះ ពួកគេបានមកជួបលោក ហើយបានក្រាបនៅមុខលោកដល់ដី។
16 ពួកគេបាននិយាយទៅលោកថា៖ «ឃើញទេឥឡូវនេះ នៅក្នុងចំណោមអ្នកបម្រើរបស់លោកមានមនុស្សខ្លាំងពូកែរហាសិបនាក់។ យើងសូមឲ្យពួកគេចេញទៅ
ហើយរកលោកគ្រូរបស់លោក ក្នុងករណីដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលើកគាត់ឡើង ហើយបោះលោកទៅលើភ្នំណាមួយ ឬទៅក្នុងជ្រោះណាមួយ»។
លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «ទេ កុំឲ្យពួកគេទៅធ្វើអ្វី»។

17 ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលអ្នកទាំងនោះទទួលបានលោកអេលីសេរហូតដល់លោកមានការអៀនខ្មាស លោកបាននិយាយថា៖ «ចូរឲ្យពួកគេទៅចុះ»។ ដូច្នេះ
ពួកគេបានបញ្ជូនបុរសទាំងហាសិបអ្នកនោះទៅ ហើយពួកគេបានទៅរកអស់បីថ្ងៃ ប៉ុន្តែ រកមិនឃើញលោកទេ។¹⁸ ពួកគេបានត្រឡប់មកជួបលោកអេលីសេវិញ
នៅពេលដែលលោកស្នាក់នៅក្រុងយេរិទូ ហើយបាននិយាយជាមួយលោកថា៖ «តើខ្ញុំមិនបាននិយាយទៅអ្នករាល់គ្នាទេថា៖ «កុំឲ្យទៅ?»
19 ពួកប្រុសៗក្នុងក្រុងបាននិយាយទៅលោកអេលីសេថា៖ «ឃើញទេ យើងបានសុំលោក ស្ថានភាពនៅក្នុងក្រុងនេះល្អណាស់ ដូចដែលលោកអាចឃើញស្រាប់
ប៉ុន្តែ ទឹកមិនល្អទេ ហើយដីក៏មិនបង្កើតផលដែរ»។²⁰ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «សូមយកចានគោមថ្មីមួយមកឲ្យខ្ញុំ ហើយសុំដាក់អំបិលនៅក្នុងនោះផង» ដូច្នេះ
ពួកគេបានយកមកជូនលោក។

21 លោកអេលីសេបានចេញទៅប្រកបទឹកហើយបាចអំបិលក្នុងទឹកនោះ បន្ទាប់មក លោកនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «យើងបានប្រោសទឹកនេះ។
ចាប់ពីពេលនេះតទៅ នឹងគ្មានអ្វីស្លាប់ និងមិនមានដីដែលមិនបង្កើតផលទៀតទេ»។²² ដូច្នេះ ទឹកនោះបានល្អឡើងវិញរហូតដល់ថ្ងៃនេះ
ដោយសារតែពាក្យដែលលោកអេលីសេបាននិយាយ។

23 បន្ទាប់មក លោកអេលីសេបានឡើងពីទីនោះទៅបេតអែល។ នៅពេលដែលលោកឡើងទៅតាមផ្លូវ មានក្មេងប្រុសៗចេញពីក្រុងមក
ហើយបានចំអកដាក់លោក ហើយបាននិយាយទៅលោកថា៖ «ឡើងទៅ លោកក្បាលទំពែក ឡើងទៅ លោកក្បាលទំពែក»។

24 លោកអេលីសេបានក្រឡេកមើលក្រោយ ហើយបានឃើញពួកគេ លោកបានប្រកាសហៅព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គដាក់បណ្តាសារពួកគេ។
មានមេខ្លាឃ្មុំពីរចេញពីព្រៃមក ហើយធ្វើឲ្យក្មេងស្រែសិបពីរនាក់មានរបួស។²⁵ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេបានចេញពីទីនោះទៅភ្នំកើមែល រួចត្រឡប់ទៅក្រុង
សាម៉ារីវិញ។

3¹ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរាជរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាត ជាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាប់ ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល នៅក្នុងសាម៉ាវ បានដប់ពីរឆ្នាំ។² ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ មិនដូចមាតា បិតារបស់ស្តេចឡើយ ព្រោះស្តេចបានរំលំសមរភូមិរបស់ព្រះបាទ ដែលបិតាទ្រង់បានសង់ឡើង។³ ប៉ុន្តែ ស្តេចបានដើរតាមអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតកូននេបាត ដែលនាំឲ្យអ៊ីស្រាអែលមានបាប ព្រះអង្គមិនបានដើរចេញពីអំពើបាបទាំងនោះទេ។

⁴ ឥឡូវនេះ ព្រះបាទមេសា ជាស្តេចម្ចាស់ មានចៀមជាច្រើន។ ស្តេចធ្លាប់ឲ្យចៀម ១០០, ០០០ក្បាល និងចៀមឈ្មោល១០០, ០០០ក្បាល ដល់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។⁵ ក្រោយពេល ព្រះបាទអហាប់សោយទិវង្គត ស្តេចស្រុកម្ចាស់បានបះបោរប្រឆាំងនឹងស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។⁶ ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតចេញពីក្រុងសាម៉ាវ នៅពេលនោះ ដើម្បីគៀងគរជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ទៅធ្វើសង្គ្រាម។

⁷ ស្តេចបានធ្វើសារប្រាប់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដាថា៖ «ស្តេចស្រុកម្ចាស់បានបះបោរប្រឆាំងនឹងយើងហើយ។ តើព្រះករុណានឹងទៅជាមួយយើងដើម្បីវាយប្រឆាំងនឹងសាសន៍ម្ចាស់នៅក្នុងសមរភូមិឬទេ?» ព្រះបាទយ៉ូសាផាតឆ្លើយតបថា៖ «ទូលបង្គំនឹងទៅ។ ទូលបង្គំដូចជាព្រះករុណា ព្រះជាធរនរបស់ទូលបង្គំដូចជាប្រជាជនរបស់ព្រះករុណា ហើយសេះទូលបង្គំដូចសេះរបស់ព្រះករុណាដែរ។»

⁸ បន្ទាប់មកស្តេចទូលថា៖ «តើយើងគួរតែប្រយុទ្ធតាមផ្លូវណា?» ព្រះបាទយ៉ូសាផាតតបថា៖ «ទៅតាមផ្លូវនៅវាលរហោស្ថានអេដុម។»

⁹ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ស្តេចស្រុកយូដា ស្តេចស្រុកអេដុមបានទៅលុបមុខគ្នាអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ពួកទាហានរបស់ពួកគេខ្វះទឹក ទោះបីជាសម្រាប់សេះ និងសត្វរបស់ពួកគេក៏ខ្វះទឹកដែរ។ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទូលថា៖ «តើនេះជាអ្វីទៅ?»¹⁰ តើព្រះអម្ចាស់បានហៅស្តេចទាំងបីនេះមកដើម្បីប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃស្តេចស្រុកម្ចាស់ឬ?»

¹¹ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតទូលថា៖ «តើនៅទីនេះមិនមានព្យាករណ៍របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលយើងអាចសុំយោបល់ពីព្រះអង្គបានទេឬ? អ្នកបម្រើម្នាក់របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានទូលថា៖ «លោកអើយសេដាគូនរបស់លោកសាផាតនៅទីនេះ ដែលជាសិស្សរបស់លោកអើយយ៉ា»។

¹² ព្រះបាទយ៉ូសាផាតទូលថា៖ «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់»។ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទយ៉ូសាផាត និងស្តេចស្រុកអេដុមបានទៅជួបលោក។

¹³ លោកអើយសេដាគូនទូលទៅស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «តើព្រះករុណាមករកទូលបង្គំធ្វើអ្វី? ចូរទៅរកព្យាករណ៍របស់មាតាបិតារបស់ព្រះអង្គទៅ»។ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបាននិយាយទៅលោកថា៖ «ទេ ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានហៅស្តេចទាំងបីនេះមក ដើម្បីប្រគល់ដល់ស្តេចស្រុកម្ចាស់»។

¹⁴ លោកអើយសេដាគូនទូលថា៖ «នៅក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ជាព្រះដែលទូលបង្គំបម្រើ ទូលបង្គំសូមប្រាប់ថា បើទូលបង្គំមិនយល់ដល់វត្តមានរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដាទេនោះ ទូលបង្គំនឹងមិនអើពើជាមួយព្រះករុណា ឬមើលព្រះភក្ត្រព្រះករុណាឡើយ។»

¹⁵ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះសូមនាំអ្នកតម្រើមកជួបទូលបង្គំ។ នៅពេលដែលអ្នកលេងពិណបានចាប់ផ្តើមលេង នោះព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកលើលោកអើយសេ។¹⁶ លោកទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានបន្ទូលថា៖

«សូមជីកប្រឡាយនៅក្នុងជ្រោះទាំងនេះឲ្យបានច្រើន»។¹⁷ ព្រោះព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «អ្នកនឹងមិនបានឃើញខ្យល់ទេ ហើយអ្នកក៏មិនឃើញឃើញទឹកភ្លៀងដែរ ប៉ុន្តែ ប្រឡាយទាំងឡាយនៅក្នុងជ្រោះនេះនឹងមានទឹកពេញ ហើយអ្នកអាចផឹកបាន គឺអ្នក និងប្អូនសត្វរបស់អ្នក និងសត្វគ្រប់យ៉ាងផង»។

¹⁸ ការនេះជាការងាយណាស់ក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអង្គនឹងឲ្យព្រះករុណាមានជ័យជម្នះលើជនជាតិម្ចាស់។

¹⁹ ព្រះករុណានឹងវាយរាល់ក្រុងដែលមានកំពែង និងក្រុងល្អៗ ព្រមទាំងកាប់រំលំដើមឈើល្អៗ បញ្ឈប់ប្រភពទឹក និងបំផ្លាញដីល្អៗដោយថ្ម»។

²⁰ ដូច្នេះ នៅពេលព្រឹកគឺប្រហែលជាម៉ោងដែលត្រូវថ្វាយតង្វាយ មានទឹកមកពីស្រុកអេដុម រួចតំបន់នោះក៏មានទឹកពេញ។

²¹ នៅពេលដែលស្តេចម្ចាស់ឮថាស្តេចទាំងនេះបានមកវាយប្រឆាំងនឹងស្តេច ពួកគេប្រមូលផ្តុំអស់អ្នកដែលមានវ័យអាចបម្រើទ័ពបាន ហើយពួកគេបានឈរនៅតាមព្រំដែន។²² ពួកគេបានភ្ញាក់តាំងពីព្រលឹម ហើយព្រះអាទិត្យក៏បានចាំងលើផ្ទៃទឹក។

នៅពេលដែលជនជាតិម្ចាស់បានឃើញទឹកនៅទល់មុខពួកគេ ទឹកនោះមានពណ៌ក្រហមដូចជាឈាម។²³ ពួកគេស្រែកឡើងថា៖ «នេះគឺឈាម! ស្តេចទាំងអស់នេះបានវិនាសអស់ហើយ ហើយពួកគេបានសម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅមក! ដូច្នេះឥឡូវនេះ បងប្អូនម្ចាស់អើយ ចូរយើងទៅវិបល្លាសជ័យភណ្ឌពីពួកគេ!»

²⁴ នៅពេលដែលពួកគេមកដល់ដំរីអ៊ីស្រាអែល ប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើឲ្យពួកគេភ្ញាក់ភ្លើល ហើយបានវាយប្រហារពួកម្ចាស់ ដែលបានរត់នៅមុខពួកគេ។ ពួកទាហានអ៊ីស្រាអែលបានដេញពួកម្ចាស់ឆ្លងកាត់ស្រុកនោះ ហើយបានសម្លាប់ពួកគេ។²⁵ ពួកគេបានកម្ទេចក្រុងទាំងឡាយ ហើយពួកប្រុសៗបានបោះដុំថ្មនៅលើដីដែលល្អរហូតទាល់តែពេញ។ ពួកគេបានបិតប្រភពទឹកទាំងអស់ ហើយបានកាប់បំផ្លាញដើមឈើល្អៗរបស់ពួកគេ។

មានតែក្រុងការ-ហារីសែតនៅស្ថិតនៅលើផ្ទៃដីនៃកន្លែងរបស់វា។ ប៉ុន្តែ ពួកទាហានដែលមានដង្កក់បានព័ទ្ធ ហើយវាយប្រហារក្រុងនោះ។

²⁶ នៅពេលដែលព្រះបាទមេសាជាស្តេចស្រុកម្ចាស់បានឃើញថាបាញ់សង្គ្រាមហើយ ស្តេចបាននាំទ័ពដែលកាន់ដាវចំនួនប្រាំពីររយនាក់ សម្រុកទៅលើស្តេចអេដុម ប៉ុន្តែ ពួកគេបរាជ័យ។²⁷ បន្ទាប់មក ស្តេចបានយកបុត្រច្បងរបស់ទ្រង់ដែលត្រូវសោយរាជ្យបន្តពីព្រះអង្គ ហើយបានដុតបុត្រនោះជាដង្វាយដុកនៅលើជញ្ជាំងក្រុង។ ដូច្នេះ មានកំហឹងខ្លាំងក្លាណាស់ប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែល បន្ទាប់មកប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចាកចេញពីស្តេចមេសា ហើយត្រឡប់ទៅទីកន្លែងរបស់ពួកគេវិញ។

4¹ ឥឡូវនេះ មានប្រពន្ធរបស់កូនព្យាករម្នាក់បានមកជួបលោកអេលីសេទាំងយំថា៖ «ប្តីរបស់នាងខ្ញុំដែលជាអ្នកបម្រើរបស់លោកបានស្លាប់ទៅហើយ ហើយលោកក៏ដឹងដែរថាអ្នកបម្រើរបស់លោកកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ណាស់។ ឥឡូវនេះ

ម្ចាស់បំណុលបានមកយកកូនទាំងពីររបស់នាងខ្ញុំទៅធ្វើជាទាសករហើយ»។² ដូច្នេះលោកអេលីសេបាននិយាយទៅនាងថា៖ «តើខ្ញុំអាចជួយអ្វីនាងបាន?» ប្រាប់ខ្ញុំមក តើនាងមានអ្វីនៅផ្ទះ? នាងតបថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់លោកគ្មានអ្វីនៅផ្ទះក្រៅពីប្រេងមួយដបឡើយ»។

³ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេនិយាយថា៖ «ចូរទៅខ្ចីដបពីអ្នកជិតខាងរបស់នាងមក គឺដបទេ។ សូមខ្ចីឲ្យច្រើនមក។⁴ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវចូលទៅក្នុងផ្ទះ ជាមួយនឹងកូនៗរបស់នាង ហើយបិទទ្វារឲ្យជិត ហើយចាក់ប្រេងដាក់ដបទាំងនោះ ហើយចូរញែកដបដែលពេញហើយដាច់ដោយឡែក»។

⁵ ដូច្នេះ នាងក៏បានចេញពីលោកអេលីសេទៅ ហើយបានបិទទ្វារដែលនៅខាងក្រោយនាង ហើយនឹងកូនៗរបស់នាង។ ពួកគេបានយកដបឲ្យនាង ហើយនាងក៏បានចាក់ប្រេងដាក់ដប។⁶ នៅពេលដែលដបនោះពេញ នាងបាននិយាយទៅកូនរបស់នាងថា៖ «សូមយកដបមួយទៀតមក»។ ប៉ុន្តែ កូនរបស់នាងតបថា៖ «គ្មានដបទៀតទេ»។ បន្ទាប់មក ប្រេងក៏ឈប់ហូរ។

⁷ បន្ទាប់មក នាងបានមកប្រាប់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកនិយាយថា៖ «ចូរទៅលក់ប្រេងនោះ ហើយសងបំណុលគេចុះ ហើយចំណែកដែលនៅសល់ទុកចិញ្ចឹមជីវិតនាង និងកូននាងចុះ»។

⁸ មានថ្ងៃមួយលោកអេលីសេបានដើរទៅភូមិស្នូណែម ជាកន្លែងដែលស្រ្តីមានមុខមាត់ម្នាក់រស់នៅ នាងបានទទួលឲ្យលោកទទួលទានអាហារជាមួយនាង។ ដូច្នេះនៅពេលដែលលោកអេលីសេឆ្លងកាត់ទីនោះ លោកតែងតែឈប់នៅទីនោះដើម្បីបរិភោគ។⁹ ស្រ្តីនោះបាននិយាយទៅប្តីរបស់នាងថា៖ «ឃើញទេ ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងថាលោកជាមនុស្សបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺលោកតែងតែឆ្លងកាត់ទីនេះ»។

¹⁰ សូមយើងរៀបចំបន្ទប់តូចមួយនៅខាងលើសម្រាប់លោកអេលីសេ ហើយយើងដាក់គ្រែមួយ តុមួយ កៅអីមួយ និងចង្អៀងមួយសម្រាប់លោក។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលលោកមកជួបយើង លោកនឹងស្នាក់នៅទីនេះ»។¹¹ ដូច្នេះ នៅពេលដែលលោកអេលីសេឈប់នៅទីនោះ លោកបានស្នាក់នៅបន្ទប់ក្នុងនោះ ហើយសម្រាកនៅទីនោះ។

¹² លោកអេលីសេបាននិយាយទៅកេហាស៊ីថា៖ «ចូរទៅហៅស្រ្តីភូមិស្នូណែមមក»។ នៅពេលដែលកេហាស៊ីទៅហៅនាង នាងបានឈរនៅចំពោះគាត់។

¹³ លោកអេលីសេបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «ចូរប្រាប់នាងថា៖ «អ្នកបានធ្វើការទាំងនេះដើម្បីយើង។ តើយើងអាចធ្វើអ្វីសម្រាប់អ្នក?»

តើយើងត្រូវទូលទៅកាន់ស្តេច ឬនិយាយទៅលោកមេទ័ពសម្រាប់អ្នកឬទេ?» នាងឆ្លើយថា៖ «នាងខ្ញុំរស់នៅក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់នាងខ្ញុំបានហើយ»។

¹⁴ ដូច្នេះ លោកអេលីសេនិយាយថា៖ «ចុះ តើយើងអាចធ្វើអ្វីសម្រាប់នាង?» កេហាស៊ីឆ្លើយថា៖ «មើលនាងគ្មានកូនទេ

ហើយប្តីរបស់នាងក៏ចាស់ណាស់ហើយ»។¹⁵ ដូច្នេះ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «ហៅនាងមក»។ នៅពេលដែលគាត់បានហៅនាងមក នាងបានឈរនៅមាត់ទ្វារ។

¹⁶ លោកអេលីសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «ឆ្នាំក្រោយនៅពេលនេះ អ្នកនឹងមានកូនប្រុសមួយ»។ នាងនិយាយថា៖ «ទេលោកម្ចាស់

លោកជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កុំឲ្យកុហកអ្នកបម្រើរបស់លោកឡើយ»។

¹⁷ ប៉ុន្តែ ស្រ្តីនោះមានផ្ទៃពោះ ហើយកើតបានកូនប្រុសមួយនៅឆ្នាំបន្ទាប់ ក្នុងខែនោះ ដូចដែលលោកអេលីសេបានប្រសាសន៍ទៅកាន់នាងមែន។

¹⁸ នៅពេលដែលក្មេងនោះធំឡើង មានថ្ងៃមួយក្មេងនោះបានចេញក្រៅជាមួយឪពុក ដែលនៅជាមួយអ្នកចម្បុក។¹⁹ កូននោះបាននិយាយទៅឪពុកថា៖ «ក្បាលខ្ញុំ ក្បាលខ្ញុំ»។ ឪពុករបស់ក្មេងនោះបាននិយាយជាមួយអ្នកបម្រើរបស់លោកថា៖ «ចូរយកវាទៅឲ្យម្តាយវាទៅ»។²⁰ នៅពេលដែលអ្នកបម្រើបានលើកកូននោះឡើង ហើយនាំកូននោះទៅម្តាយរបស់វា កូននោះបានអង្គុយលើជង្គង់របស់នាងរហូតដល់ថ្ងៃត្រង់ ហើយក៏ស្លាប់ទៅ។

²¹ ដូច្នេះ ស្រ្តីនោះបានក្រោកឈរឡើង ហើយបានដាក់ក្មេងនោះនៅលើគែមរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បានបិទទ្វារ ហើយចេញទៅក្រៅ។

²² នាងបានហៅប្តីរបស់នាង ហើយនិយាយថា៖ «សូមហៅអ្នកបម្រើម្នាក់មកឲ្យខ្ញុំ និងរៀបលាមួយផង ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងប្រញាប់ទៅជួបអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងបន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ»។

²³ ប្តីរបស់នាងឆ្លើយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអូនចង់ទៅជួបគាត់នៅថ្ងៃនេះ? ថ្ងៃនេះមិនមែនខែពេញបរមី ឬថ្ងៃសប្បិទឡើយ»។ នាងឆ្លើយថា៖ «អ្វីៗនឹងបានល្អឡើងវិញ»។²⁴ បន្ទាប់មក នាងបានចងលា ហើយបាននិយាយទៅអ្នកបម្រើរបស់នាងថា៖ «ចូរជិះឲ្យលឿនឡើង កុំបង្អង់លឿនឡើយ រហូតដល់ខ្ញុំប្រាប់អ្នកឲ្យឈប់»។

²⁵ ដូច្នេះ នាងបានចេញទៅ ហើយបានមកជួបអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅភ្នំកើមេល។ ដូច្នេះ

នៅពេលដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឃើញនាងពីចម្ងាយលោកបាននិយាយទៅកេហាស៊ីជាអ្នកបម្រើរបស់លោកថា៖ «មើល ស្រ្តីអ្នកភូមិស្នូណែមបានមកហើយ»។²⁶ សូមរត់ទៅជួបនាង ហើយនិយាយជាមួយនាងថា៖ «តើនាងសុខសប្បាយឬទេ ចុះចំណែកស្នាម និងកូនរបស់នាងវិញ?» នាងក៏ឆ្លើយថា៖ «មិនអីទេ»។

²⁷ នៅពេលដែលនាងបានមកជួបអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើភ្នំ នាងបានមកឱបជើងលោក។ កេហាស៊ីបានមកចាប់នាងចេញ ប៉ុន្តែ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់និយាយថា៖ «សូមទុកនាងនៅទីនេះចុះ នាងមានទុក្ខជាទម្ងន់ ហើយព្រះអម្ចាស់បានលាក់បញ្ជាក់នេះមិនឲ្យខ្ញុំដឹង ហើយមិនបានប្រាប់ដល់ខ្ញុំសោះ»។

²⁸ បន្ទាប់មក នាងនិយាយថា៖ «តើខ្ញុំមានសុំកូនប្រុសពីលោកឬទេ លោកម្ចាស់? តើខ្ញុំមិនបាននិយាយទេថា៖ «សូមកុំឲ្យខ្ញុំខកចិត្តឡើយ»?»²⁹ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់កេហាស៊ីថា៖ «សូមរៀបចំដើម្បីធ្វើដំណើរ ហើយសូមយករបស់របរ របស់ខ្ញុំមក។ យើងទៅផ្ទះរបស់នាង។ បើអ្នកជួបបុរសណាម្នាក់ កុំឲ្យជម្រាបសួរគាត់ឡើយ ហើយបើអ្នកណាជម្រាបសួរអ្នក កុំឲ្យឆ្លើយនឹងគេឡើយ។ សូមយករបស់របរ របស់ខ្ញុំទៅដាក់លើមុខកូននោះចុះ»។

³⁰ ប៉ុន្តែ ម្តាយរបស់ក្មេងនោះនិយាយថា៖ «ដោយព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយលោកម្ចាស់ក៏មានជីវិតរស់នៅដែរ ខ្ញុំសូមស្បថថានឹងមិនចាកចេញពីលោកដាច់ខាត»។ ដូច្នេះ លោកអេលីសេបានក្រោកឡើងទៅតាមនាង។³¹ កេហាស៊ីក៏ប្រញាប់ទៅតាមក្រោយពួកគេ ហើយបានដាក់របស់ទាំងនោះនៅលើមុខរបស់កូននោះ ប៉ុន្តែ កូននោះមិនបាននិយាយ ឬស្តាប់ឮអ្វីឡើយ។ ដូច្នេះបន្ទាប់មក កេហាស៊ីបានត្រឡប់ទៅជួបលោកអេលីសេវិញ ហើយបានប្រាប់គាត់ថា៖ «កូននេះមិនភ្ញាក់ឡើងឡើយ»។

³² នៅពេលដែលលោកអេលីសេបានមកដល់ផ្ទះ កូននោះបានស្តាប់ទៅហើយ និងនៅលើគែមនៅឡើយ។³³ ដូច្នេះ លោកអេលីសេចូលក្នុង ហើយបានបិទទ្វារ មានតែគាត់នឹងក្មេងនោះប៉ុណ្ណោះ ហើយលោកបានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់។³⁴ លោកបានឡើងទៅលើ ហើយបានពោបលើក្មេងនោះ លោកបានដាក់មាត់លោកនៅលើមាត់ ហើយភ្នែកនៅលើភ្នែករបស់ក្មេងនោះ ហើយដៃនៅលើដៃរបស់ក្មេងនោះ។ លោកទ្រោមលើក្មេងនោះ រួចខ្លួនរបស់ក្មេងនោះក៏មានកម្ដៅឡើង។

³⁵ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេក្រោកឡើង ហើយបានដើរជុំវិញបន្ទប់ ហើយបានឡើងទៅលើម្តងទៀត ហើយបានទ្រោបខ្លួនលោកលើក្មេងនោះ។ ក្មេងនោះកណ្តាស់ប្រាំពីរដង ហើយបន្ទាប់មក បានបើកភ្នែកឡើង!³⁶ ដូច្នេះ លោកអេលីសេបានហៅកេហាស៊ីមកឆ្លើយថា៖ «សូមហៅស្រីស្នេហាមក»! ដូច្នេះ កេហាស៊ីក៏ហៅនាងមក ហើយនាងបានឡើងទៅបន្ទប់ លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមលើកកូននាងឡើង»។³⁷ បន្ទាប់មក នាងក៏ឱនមុខដល់ដីនៅទាបជើងលោក ហើយបានក្រាបចុះដល់ដី រួចក៏លើកកូនរបស់នាងឡើង ហើយចេញទៅ។

³⁸ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេមកគឺលកាលម្តងទៀត។ នៅទីកន្លែងនោះមានទុរ្ភិក្ស ហើយកូនប្រុសៗរបស់ព្យាការីបានអង្គុយនៅមុខលោក។ លោកបានមានប្រសាសន៍ទៅអ្នកបម្រើរបស់លោកថា៖ «ចូរដាក់ឆ្នាំងធំនៅលើភ្លើង ហើយចម្អិនបបរសម្រាប់កូនៗរបស់ព្យាការី»។

³⁹ មានម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានចេញទៅវាលស្រែដើម្បីប្រមូលបន្លែ។ លោករកឃើញរលីព្រៃម្យ៉ាង ហើយបានប្រមូលរលីទាំងនោះមួយថ្នក់អាររបស់គាត់។ ពួកគេបានកាត់រលីនោះ ហើយបានដាក់នៅក្នុងបបរ ហើយមិនដឹងថាជារុក្ខជាតិអ្វីទេ។

⁴⁰ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ដួសបបរសម្រាប់ពួកគេបរិភោគ។ ក្រោយមក នៅពេលពួកគេកំពុងបរិភោគ ពួកគេបានស្រែកឡើង ហើយនិយាយថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ មានជាតិពុលនៅក្នុងឆ្នាំង»! ដូច្នេះ ពួកគេមិនអាចបរិភោគបានតទៅទៀតទេ។⁴¹ ប៉ុន្តែ លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមយកម្សៅខ្លះមក»។ លោកបានដាក់វានៅក្នុងឆ្នាំង ហើយប្រាប់ថា៖ «សូមដួសវាឲ្យពួកគេទៅ រួចពួកគេក៏បរិភោគ»។ បន្ទាប់មក គ្មានអ្វីនាំឲ្យមានបញ្ហានៅក្នុងឆ្នាំងនោះទៀតឡើយ។

⁴² មានបុរសម្នាក់មកពីស្រុកបាលសាលីសាមកជួបអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានយកនំប៉័ងម្តងនៅក្នុងបាវ ពីការច្រូតកាត់ថ្មីៗ ហើយនឹងស្រូវថ្មីមកផង។ លោកប្រាប់ថា៖ «ចូរឲ្យរបស់ទាំងនោះទៅប្រជាជនទៅ នោះពួកគេនឹងបានបរិភោគ»។⁴³ អ្នកបម្រើរបស់លោកនិយាយថា៖ «តើខ្ញុំអាចចែករបស់បន្តិចនេះជាមួយមនុស្សមួយរយនាក់បានដូចម្តេចទៅ»? ប៉ុន្តែលោកអេលីសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរឲ្យទៅពួកគេទៅ នោះគេនឹងបានបរិភោគ ព្រោះព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ពួកគេនឹងបរិភោគ ហើយនឹងនៅសល់ផង»។⁴⁴ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់លោកបានចែកដល់ពួកគេ ពួកគេបានបរិភោគ ហើយនៅសល់ខ្លះផង ដូចដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានសន្យា។

5¹ ឥឡូវនេះ លោកណាម៉ាន់ជាមេទ័ពរបស់ស្តេចស្រុកអារ៉ាម ជាមនុស្សអស្ចារ្យ និងគួរឲ្យគោរពនៅចំពោះស្តេចរបស់លោក ដោយសារលោក ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានជ័យជម្នះដល់ស្រុកអារ៉ាម។ លោកក៏ជាមនុស្សខ្លាំងពូកែ និងភ្លឺរស្មី តែលោកកើតយូង។

² នៅពេលដែលជនជាតិអារ៉ាមបានចេញទៅច្បាំង គេបាននាំក្មេងស្រីម្នាក់ពីទឹកដីអ៊ីស្រាអែលមក។ នាងបានបម្រើប្រពន្ធរបស់លោកណាម៉ាន់។

³ ក្មេងស្រីនោះបាននិយាយទៅចៅហ្វាយស្រីថា៖ «នាងខ្ញុំចង់ឲ្យលោកម្ចាស់ទៅជួបលោកព្យាករីនៅឯស្រុកសាម៉ារី! នោះលោកនឹងប្រោសលោកម្ចាស់ឲ្យបានជាពិភាក្សា»។⁴ ដូច្នេះលោកណាម៉ាន់ទៅទូលស្តេចពីអ្វីដែលក្មេងស្រីមកពីទឹកដីអ៊ីស្រាអែលបាននិយាយ។

⁵ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអារ៉ាមបានទូលថា៖ «ចូរទៅឥឡូវនេះ ហើយយើងនឹងធ្វើសំបុត្រទៅស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល»។ លោកណាម៉ាន់ចេញទៅ ហើយបានយកប្រាក់ដប់ដួង មាសប្រាំមួយរយដុំ សំលៀកបំពាក់ដប់បន្ទាត់ទៅជាមួយលោក។⁶ លោកក៏បានយកសំបុត្រទៅជួបស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយទូលថា៖ «នៅពេលដែលសំបុត្រនោះដល់ព្រះករុណា នោះព្រះករុណានឹងឃើញថាទូលបង្គំបានបញ្ជូនណាម៉ាន់ជាអ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំទៅព្រះករុណា ដូច្នេះ សូមព្រះករុណាព្យាបាលរោគយូងរបស់គាត់ផង»។

⁷ នៅពេលដែលស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានអានសំបុត្រនោះរួចហើយ ស្តេចក៏ហែកព្រះភូសាហើយទូលថា៖ «តើយើងជាព្រះឬ តើយើងអាចសម្លាប់ហើយអាចធ្វើឲ្យរស់ឡើងវិញឬ តើមនុស្សអាចព្យាបាលជំងឺយូងរបស់មនុស្សបានឬ?

វាហាក់បីដូចជាស្តេចចង់បង្កបញ្ហាជាមួយយើងហើយ»។

⁸ ដូច្នេះ នៅពេលដែលលោកអេលីសេបានឮថាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានហែកព្រះភូសារបស់ព្រះអង្គ លោកក៏ធ្វើពាក្យទៅស្តេចទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាហែកព្រះភូសាដូច្នេះ? សូមឲ្យគាត់មកជួបខ្ញុំឥឡូវនេះ ហើយគាត់នឹងដឹងថាមានព្យាករីម្នាក់នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលមែន»។⁹ ដូច្នេះ លោកណាម៉ាន់បានឡើងជិះសេះរបស់លោក និងរទេះចម្បាំងផង ហើយបានឈរនៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់លោកអេលីសេ។

¹⁰ លោកអេលីសេបានឲ្យគេទៅប្រាប់លោកថា៖ «ចូរទៅជ្រមុជទឹកខន្តីយ៉ែរដាន់ប្រាំពីរដងទៅ នោះសាច់ឈាមរបស់លោកនឹងបានជាឡើងវិញ អ្នកនឹងបានជាស្លាត់មិនខាន»។

¹¹ ប៉ុន្តែ លោកណាម៉ាន់ខឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយចេញទៅរួចនិយាយថា៖ «មើល ខ្ញុំគិតថាគាត់ពិតជាមកជួបខ្ញុំ និងឈរនៅមុខខ្ញុំទាំងប្រកាសហៅព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់គាត់ និងដាក់ដៃនៅលើខ្ញុំ ហើយប្រោសជំងឺយូងរបស់ខ្ញុំមិនខាន»។¹² តើទន្ទេអាបាណា និងទន្ទេដើរ នៅក្នុងដាម៉ាសមិនល្អជាងទន្ទេទាំងប៉ុន្មាននៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលនេះទេឬ? ហេតុអ្វីខ្ញុំមុជមិនទៅក្នុងទន្ទេទាំងនោះហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំបានជាទៅ?

ដូច្នេះ លោកបានចេញទៅទាំងក្រវាត់។

¹³ បន្ទាប់មក អ្នកបម្រើរបស់លោកណាម៉ាន់បានមកជិតលោក ហើយបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «លោកឪពុកអើយ តើលោកព្យាករីនេះបានបង្គាប់ឲ្យលោកធ្វើការអ្វីពិបាកមែនទេ ហេតុអ្វីបានជាលោកមិនធ្វើតាមដូច្នេះ? លោកព្យាករីគ្រាន់តែនិយាយយ៉ាងសាមញ្ញថា៖ «ចូរទៅងូតទឹកនោះអ្នកនឹងបានជា»?»។¹⁴ បន្ទាប់មក លោកក៏ចុះទៅជ្រមុជទឹកប្រាំពីរដងនៅក្នុងទន្ទេយ៉ែរដាន់ គឺស្តាប់តាមការណែនាំរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់។ រូបកាយរបស់គាត់បានស្តារឡើងវិញដូចសាច់កូនក្មេង ហើយគាត់ក៏បានជា។

¹⁵ លោកណាម៉ាន់បានត្រឡប់ទៅជួបអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ គឺលោក និងអ្នករួមដំណើរជាមួយលោក បានមកហើយឈរនៅចំពោះមុខអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកនិយាយថា៖ «មើល ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងថានៅលើផែនដីទាំងមូលគ្មានព្រះឯណាព្រះបាទអ៊ីស្រាអែលឡើយ។ ដូច្នេះ សូមទទួលអំណោយនេះពីអ្នកបម្រើរបស់លោកផង»។

¹⁶ ប៉ុន្តែលោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «ដោយព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ ជាព្រះដែលខ្ញុំឈរនៅចំពោះព្រះអង្គ ខ្ញុំសូមស្បថថា ខ្ញុំនឹងមិនយកអ្វីទាំងអស់»។ លោកណាម៉ាន់ទទួលបានលោកអេលីសេទទួលយកអំណោយនោះ ប៉ុន្តែ លោកបដិសេធ។

¹⁷ ដូច្នេះ លោកណាម៉ាន់និយាយថា៖ «បើលោកមិនទទួលទេ ខ្ញុំសូមយកដីដាក់លើលាពីរក្បាល ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ ខ្ញុំបាទជាអ្នកបម្រើរបស់លោកនិងមិនថ្វាយតង្វាយដុត ឬតង្វាយអ្វីទៀតទៅព្រះណាផ្សេងក្រៅពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

¹⁸ គឺនៅពេលដែលស្តេចរបស់ទូលបង្គំចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះវិម្មន ដើម្បីថ្វាយបង្គំនៅទីនោះ ស្តេចតែងផ្អែកលើដៃរបស់ទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំឱនក្បាលនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះវិម្មន នៅពេលដែលទូលបង្គំឱនក្បាលនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះវិម្មន សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់អត់ទោសឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គក្នុងករណីនេះផង»។¹⁹ លោកអេលីសេក៏បានមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «ចូរទៅដោយសុខសាន្តចុះ»។ ដូច្នេះ លោកណាម៉ាន់ក៏ចេញទៅ។

²⁰ នៅពេលលោកធ្វើដំណើរបានបន្តិច នៅពេលដែលកេហាស៊ីជាអ្នកបម្រើរបស់លោកអេលីសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននិយាយមកកាន់ខ្លួនឯងថា៖ «មើល ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំប្រកែកនឹងលោកណាម៉ាន់ជាអ្នកស្រុកអារ៉ាម ដោយមិនទទួលអំណោយពីដៃរបស់គាត់ ដែលគាត់បានយកមកសោះ។

នៅក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ខ្ញុំសូមស្បថថាខ្ញុំនឹងរត់ទៅតាមក្រោយគាត់ ហើយយករបស់ខ្លះពីគាត់»។²¹ ដូច្នេះ កេហាស៊ីបានទៅតាមក្រោយលោកណាម៉ាន់។ នៅពេលដែលលោកណាម៉ាន់ឃើញថាមានអ្នករត់តាមពីក្រោយគាត់ លោកក៏លោតចុះពីរទេះមកជួបអ្នកនោះ ហើយនិយាយថា៖ «តើមានរឿងអ្វី?»។²² កេហាស៊ីនិយាយថា៖ «មិនអីទេលោក។ ចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំបានបញ្ជូនខ្ញុំមក ប្រាប់ថា៖ «មើល ឥឡូវនេះមានបុរសពីរនាក់មកពីដំបងភ្នំនៃកូលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម ជាកូនៗរបស់លោកព្យាករី។ សូមឲ្យប្រាក់ពួកគេមួយដួង និងសំលៀកបំពាក់ពីរបស់លោកផង»។

²³ លោកណាម៉ាន់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំសប្បាយចិត្តនឹងឲ្យអ្នកពីរដួង»។ លោកណាម៉ាន់ទទួលទៅកេហាស៊ី ហើយបានចងប្រាក់ពីរដួង ជាពីរកញ្ចប់ ជាមួយសំលៀកបំពាក់ពីរសម្រាប់ ហើយបានដាក់របស់ទាំងនោះនៅនឹងអ្នកបម្រើពីរនាក់របស់លោក ដែលបានយកកញ្ចប់ប្រាក់នៅមុខកេហាស៊ី។

²⁴ នៅពេលកេហាស៊ីបានមកដល់ភ្នំ គេក៏បានយកចងប្រាក់ទាំងពីរនោះពីដៃរបស់អ្នកទាំងនោះ ហើយបានលាក់របស់ទាំងនោះនៅក្នុងផ្ទះ គាត់បានឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅវិញ ហើយពួកគេក៏ចេញទៅ។²⁵ នៅពេលដែលកេហាស៊ីចូលទៅក្នុង ហើយឈរនៅមុខចៅហ្វាយរបស់លោក លោកអេលីសេនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកទើបមកពីណា កេហាស៊ី?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់លោកមិនទៅណាទេ»។

²⁶ លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ទៅកេហាស៊ីថា៖ «តើវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំមិនទៅជាមួយអ្នកទេឬ នៅពេលដែលណាម៉ាន់ត្រឡប់រទេះរបស់គាត់ថយក្រោយដើម្បីជួបអ្នក? តើពេលនេះជាពេលគួរទទួលប្រាក់ និងសំលៀកបំពាក់ ឬផ្លែអូលីវ ផ្លែទំពាំងបាយជូរ ចៀម គោ ឬអ្នកបម្រើប្រុសស្រីឬ?»។²⁷ ដូច្នេះ យូងរបស់ណាម៉ាន់នឹងកើតលើអ្នក និងលើកូនចៅរបស់អ្នកជារៀងរហូត»។ ដូច្នេះ កេហាស៊ីក៏ចេញពីលោកទៅ លោកកើតយូងសដូចជាព្រិល។

6¹ កូនប្រុសរបស់ព្យាការីបាននិយាយទៅលោកអេលីសេថា៖ «កន្លែងដែលយើងបានរស់នៅជាមួយលោកតូចពេកសម្រាប់ពួកយើងទាំងអស់គ្នា។

²សូមឲ្យយើងទៅទន្លេយ៉ាងដាន់ ហើយសូមឲ្យគ្រប់គ្នាកាប់ដើមឈើនៅទីនោះ

ហើយសូមឲ្យយើងសងកន្លែងមួយនៅទីនោះជាកន្លែងដែលយើងអាចរស់នៅបាន»។ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «សូមទៅចុះ»។

³មានម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេនិយាយថា៖ «សូមលោកទៅជាមួយអ្នកបម្រើរបស់លោកផង»។ លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំនឹងទៅ»។

⁴ដូច្នេះ គាត់ក៏ទៅជាមួយពួកគេ ហើយនៅពេលដែលពួកគេត្រឡប់មកទន្លេយ៉ាងដាន់វិញ ពួកគេក៏ចាប់ផ្តើមកាប់ដើមឈើ។⁵ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបុរសម្នាក់កំពុងកាប់ ផ្លែពូថៅរបស់គាត់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹក លោកស្រែកឡើងថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ ពូថៅនេះខ្ញុំខ្ចីគេមក!»

⁶ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់និយាយថា៖ «តើវាធ្លាក់នៅកន្លែងណា?» បុរសនោះបានចង្អុលប្រាប់លោកអេលីសេ។ បន្ទាប់មក

លោកក៏កាត់ឈើមួយកំណាត់ បោះទៅក្នុងទឹក ហើយបានធ្វើឲ្យពូថៅនោះអណ្តែតឡើង។⁷លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមស្រង់វាឡើង»។ ដូច្នេះបុរសនោះបានលូកដៃ ហើយចាប់វាយកមក។

⁸ឥឡូវនេះ ស្តេចស្រុកអារ៉ាមបានប្រកាសសង្គ្រាមជាមួយអ៊ីស្រាអែល។ ស្តេចបានព្រឹក្សាយោបល់ជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ថា៖

«ជំរុំរបស់យើងនឹងនៅកន្លែងនោះ»។⁹ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើសារទៅស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «សូមប្រយ័ត្នក្នុងការកាត់កន្លែងនោះឡើយ ព្រោះជនជាតិអារ៉ាមបានចុះមកទីនេះ»។

¹⁰ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លើសារទៅកន្លែងដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននិយាយ និងបានព្រមានទ្រង់។ មួយលើកជាពីរលើក

នៅពេលដែលស្តេចទៅទីនោះ ស្តេចក៏បានរួចពីបញ្ហា។¹¹ស្តេចស្រុកអារ៉ាមខ្វល់ខ្វាយពីការព្រមាននេះ

ហើយស្តេចបានកោះហៅអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ដោយនិយាយទៅពួកគេថា៖

«ហេតុអ្វីអ្នកទាំងអស់គ្នាមិនប្រាប់យើងថាក្នុងចំណោមយើងមានម្នាក់ចូលដៃជាមួយស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល?»

¹²ដូច្នេះ មានអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចម្នាក់និយាយថា៖ «ទេព្រះករុណាជាចៅហ្វាយ

ដោយសារលោកអេលីសេជាព្យាការីនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានប្រាប់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលនូវពាក្យដែលព្រះករុណាបាននិយាយទៅក្នុងក្រឡាបន្ទំរបស់ព្រះអង្គផង!»¹³ស្តេចទូលថ

«ចូរទៅរកមើលថាតើអេលីសេនៅឯណា ដូច្នេះយើងនឹងបញ្ជូនប្រុសៗទៅចាប់គាត់មក»។ គេបានទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា គាត់នៅក្បែរដូច្នោះ»។

¹⁴ដូច្នេះ ស្តេចបានបញ្ជូនមនុស្សទៅក្រុងដូច្នោះ មានសេះ រទេះចម្បាំង ហើយពលទាហានជាច្រើន។ ពួកគេបានមកពេលយប់ ហើយឡោមព័ទ្ធក្រុង។

¹⁵នៅពេលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានក្រោកឡើងពីព្រលឹង ហើយចេញទៅក្រៅ ពេលនោះមានពលទាហានជាច្រើនជាមួយសេះ

និងរទេះចម្បាំងនៅជុំវិញទីក្រុង។ អ្នកបម្រើរបស់លោកបាននិយាយទៅលោកថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច?»¹⁶លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖

«កុំខ្លាចឡើយ ព្រោះអ្នកនៅខាងយើងច្រើនជាងអ្នកនៅជាមួយអ្នកទាំងនោះ»។

¹⁷លោកអេលីសេបានអធិស្ឋាន ហើយនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសុំឲ្យព្រះអង្គបើកភ្នែកអ្នកទាំងនេះឲ្យពួកគេមើលឃើញផង»។ បន្ទាប់មក

ព្រះអម្ចាស់បានបើកភ្នែកអ្នកបម្រើ ហើយគាត់ក៏បានឃើញ។ នៅលើភ្នំពេញដោយសេះ និងរទេះភ្លើងជុំវិញលោកអេលីសេ!

¹⁸នៅពេលដែលជនជាតិអារ៉ាមចុះមករកលោក លោកអេលីសេបានអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ទូលបង្គំទូលសូមពីព្រះអង្គឲ្យពួកគេខ្វាក់ភ្នែកទៅ»។

ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យពួកគេខ្វាក់ភ្នែក ដូចដែលលោកអេលីសេបានស្នើសុំ។¹⁹បន្ទាប់មក លោកអេលីសេបានប្រាប់ពួកអារ៉ាមថា៖ «មិនមែនផ្លូវនេះទេ

ក៏មិនមែនទីក្រុងនេះដែរ។ សូមតាមខ្ញុំមក ខ្ញុំនឹងនាំអ្នកទៅរកមនុស្សដែលអ្នកស្វែងរក»។ ដូច្នេះ លោកបាននាំគេទៅស្រុកសាម៉ារី។

²⁰នៅពេលដែលពួកគេបានមកដល់ស្រុកសាម៉ារី លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបើកភ្នែកឲ្យអ្នកទាំងនេះមើលឃើញផង»។

ព្រះអម្ចាស់បានបើកភ្នែករបស់ពួកគេ ហើយពួកគេបានមើលឃើញ ហើយពួកគេដឹងថាពួកគេនៅកណ្តាលក្រុងសាម៉ារី។

²¹ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានមានរាជឱង្ការទៅលោកអេលីសេនៅពេលដែលព្រះអង្គឃើញពួកគេថា៖ លោកឪពុកអើយ តើខ្ញុំគួរតែសម្លាប់ពួកគេចោលឬ?

តើខ្ញុំគួរតែសម្លាប់ពួកគេឬទេ?»

²²លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «អ្នកមិនត្រូវសម្លាប់ពួកគេឡើយ។ តើព្រះករុណាគួរសម្លាប់ឈ្លីយសឹកដោយដាវ និងព្រួញឬ? សូមដាក់សំប៉ែង

និងទឹកនៅមុខពួកគេឲ្យពួកគេបរិភោគទៅ ហើយឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅចៅហ្វាយរបស់ពួកគេវិញចុះ»។²³ដូច្នេះ ស្តេចបានរៀបចំអាហារជាច្រើនដល់ពួកគេ

ហើយពួកគេបានបរិភោគ និងផឹករួចហើយ ស្តេចបានឲ្យពួកគេចេញទៅ ហើយពួកគេក៏ត្រឡប់ទៅចៅហ្វាយរបស់ពួកគេវិញ។

ក្រុមទាហានទាំងនោះមិនបានត្រឡប់មកទឹកដីអ៊ីស្រាអែលវិញទេអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ។

²⁴ក្រោយពីនោះមក ព្រះបាទបេនហាដាដស្តេចស្រុកអារ៉ាមបានប្រមូលទ័ពទាំងអស់របស់ទ្រង់ មកវាយប្រហារស្រុកសាម៉ារី ហើយឡោមព័ទ្ធក្រុងនោះ។²⁵ដូច្នេះ

មានគ្រោះទុរ្ភិក្សមួយយ៉ាងធំនៅស្រុកសាម៉ារី។ ពួកគេព័ទ្ធក្រុងរហូតដល់ក្បាលលាមួយថ្ងៃជាប្រាក់ប៉ែតសិបដួង ហើយអាចម៍ព្រាបមួយកំប៉ុងថ្លៃជាប្រាក់ប្រាំដួង។

²⁶នៅពេលដែលស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងកាត់ជញ្ជាំងក្រុង មានស្រីម្នាក់បានស្រែករកទ្រង់ថា៖ «ព្រះករុណាជួយនាងខ្ញុំផង»។

²⁷ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «បើព្រះអម្ចាស់មិនជួយអ្នកទេ តើឲ្យយើងជួយអ្នកម្តេចបាន? តើមានអ្វីមកពីស្រែ

ឬពីកន្លែងគៀបទំពាំងបាយជូរ?»²⁸ស្តេចមានរាជឱង្ការបន្តទៀតថា៖ «តើអ្នកមានបញ្ហាអ្វី?» នាងឆ្លើយថា៖ «ស្រីនេះនិយាយមកទូលបង្គំថា៖

«សូមឲ្យកូនរបស់នាងមក យើងនឹងស៊ីវាវនៅថ្ងៃនេះ ហើយយើងនឹងស៊ីកូនរបស់ខ្ញុំនៅថ្ងៃស្អែក»។²⁹ដូច្នេះ យើងបានស្វែងរកកូនរបស់ខ្ញុំ ហើយស៊ីវាវទៅ

ហើយថ្ងៃបន្ទាប់ទូលបង្គំបាននិយាយទៅនាងថា៖ «សូមឲ្យកូនរបស់នាងមកយើងនឹងស៊ីវាវ ប៉ុន្តែ នាងបានលាក់កូនរបស់នាងទុក»។

³⁰ដូច្នេះ នៅពេលដែលស្តេចបានឮពាក្យរបស់ស្រីនេះ ស្តេចបានហែកព្រះភូសា (ឥឡូវនេះ ស្តេចបានដើរឆ្លងកាត់ជញ្ជាំងក្រុង) ហើយមនុស្សម្នាបានឃើញថា

ស្តេចបានស្លៀកពាក់។³¹បន្ទាប់មក ស្តេចទូលថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះទូលបង្គំ និងលើសពីនេះទៅទៀតចុះ

បើក្បាលរបស់លោកអេលីសេជាពួករបស់សាធាតុនៅលើក្បាលរបស់គាត់នៅថ្ងៃនេះ»។

³²ប៉ុន្តែ លោកអេលីសេបានអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះរបស់លោក ហើយមានពួកចាស់ទុំបានអង្គុយជាមួយគាត់ដែរ។ ស្តេចបានបញ្ជូនមនុស្សទៅជួបគាត់ ប៉ុន្តែ

នៅពេលដែលអ្នកនាំសារបានមកជួបលោកអេលីសេ លោកបាននិយាយជាមួយពួកចាស់ទុំថា៖ «ឃើញទេ

កូនប្រុសរបស់អ្នកជាយាតករបានឲ្យគេមកយកក្បាលខ្ញុំទៅហើយ? មើល នៅពេលអ្នកនាំសារមកដល់ សូមបិតទ្វារ ហើយទប់ទ្វារកុំឲ្យគេចូលបាន។ បើសិន

ជាគ្មានសម្លេងដើររបស់ចៅហ្វាយរបស់គេនៅពីក្រោយគេទេនោះ?»³³ក្នុងពេលដែលលោកកំពុងតែនិយាយជាមួយពួកគេនៅឡើយ

អ្នកនាំសារបានមកជួបលោក។ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «បញ្ហានេះមកពីព្រះអម្ចាស់។ តើហេតុអ្វីយើងត្រូវចាំព្រះអម្ចាស់តទៅទៀត?»

7¹ លោកអេលីសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល៖
«នៅថ្ងៃស្អែកនេះនៅមាត់ទ្វារក្រុងសាម៉ារីម្យោម្យយរង្វាល់ក៏ថ្ងៃមួយកាកដែរ»។² បន្ទាប់មក
មេឃ្លាំងជាអ្នកជំនិតរបស់ស្តេចបានឆ្លើយទៅអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ប្រសិនបើ ជាព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើបង្អួចនៅស្ថានសួគ៌
នោះរឿងនេះអាចកើតឡើងមែន?» លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «អ្នកនឹងឃើញវាកើតឡើងដោយផ្ទាល់ភ្នែក ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងមិនអាចបរិភោគបានទេ»។

³ មានបុរសបួននាក់កើតឃ្លង់នៅក្រៅរងក្រុង។ ពួកគេនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវអង្គុយនៅទីនេះរង់ចាំស្លាប់?
⁴ បើយើងចូលទៅក្នុងក្រុង ហើយនៅទីនោះមានទុក្ខក្ស ទោះយើងនឹងស្លាប់នៅទីនោះមិនខាន។ ប៉ុន្តែ បើយើងនៅតែអង្គុយនៅទីនេះ យើងក៏នឹងត្រូវស្លាប់ដែរ។
ឥឡូវនេះ ចូរយើងទៅបន្ទាយរបស់ទីពេញអារ៉ាម។ បើពួកគេទុកជីវិតឲ្យយើង យើងនឹងរស់ បើពួកគេសម្លាប់យើង យើងក៏នឹងត្រូវស្លាប់»។
⁵ ដូច្នេះ ពួកគេក្រោកឡើង ហើយចូលទៅក្នុងជំរំរបស់ពួកអារ៉ាម នៅពេលដែលពួកគេទៅដល់ផ្នែកខាងក្រៅនៃជំរំ គ្មាននរណាម្នាក់នៅទីនោះសោះ។
⁶ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យទីពេញអារ៉ាមឮសន្លឹករទេះចំបាំង និងសេះ សម្លេងទ័ពមួយយ៉ាងធំ ហើយពួកគេនិយាយគ្នាថា៖
«ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានជួលស្តេចទាំងឡាយរបស់ជនជាតិហេត និងអេស៊ីបដើម្បីមកវាយយើងហើយ»។
⁷ ដូច្នេះ ពួកទាហានក៏ក្រោកឡើង ហើយគេចខ្លួននៅពេលល្ងាច ពួកគេបានបោះបង់ចោលជំរំ សេះ រទេះចម្បាំង លា របស់ខ្លួន និងជំរំនៅទីនោះផង
ហើយបានរត់យករូបខ្លួន។⁸ នៅពេលដែលបុរសដែលកើតឃ្លង់ទាំងនោះបានមកដល់ជំរំ ពួកគេបានចូលទៅក្នុងតង់មួយ ហើយបរិភោគ និងផឹក
ហើយបានយកប្រាក់ មាស និងសំលៀកបំពាក់ចេញទៅ ហើយលាក់របស់ទាំងនោះទុក។ ពួកគេត្រឡប់មកវិញហើយចូលទៅក្នុងតង់មួយទៀត
ហើយប្រមូលជ័យកណ្តចេញពីនោះទៀត ហើយបានយកទៅលាក់ទុក។
⁹ បន្ទាប់មក ពួកគេនិយាយគ្នាថា៖ «យើងធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃនៃដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែ យើងបាននៅស្ងៀមវិញ។ បើយើងចាំរហូតដល់ភ្លឺ
នោះយើងនឹងមានទោសមិនខាន។ ឥឡូវនេះ មកចូរយើងទៅប្រាប់ដល់ដំណាក់របស់ស្តេច»។¹⁰ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ទៅប្រាប់ដល់អ្នកយាមទ្វារក្រុង។
ពួកគេបានប្រាប់អ្នកទាំងនោះថា៖ «យើងបានទៅជំរំរបស់ពួកអារ៉ាម ប៉ុន្តែ គ្មានមនុស្សនៅទីនោះទេ គឺគ្មានសម្លេងអ្នកណាម្នាក់សោះ ប៉ុន្តែ មានសេះ
មានលាចង់នៅទីនោះ ហើយតង់នៅទីនោះដដែល»។¹¹ បន្ទាប់មក អ្នកយាមទ្វារបានស្រែកប្រកាសដំណឹងនោះ
ហើយបន្ទាប់មកដំណឹងនោះឮដល់ដំណាក់ស្តេច។

¹² បន្ទាប់មក ស្តេចបានតឿនឡើងនៅពេលយប់ ហើយបានចូលទៅអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ថា៖
«យើងនឹងប្រាប់អ្នកឥឡូវនេះនូវអ្វីដែលពួកអារ៉ាមបានធ្វើចំពោះយើង។ ពួកគេដឹងថាយើងឃ្លាន ដូច្នេះពួកគេបានចេញពីជំរំ ហើយបានលាក់ខ្លួននៅវាលស្រែ។
ពួកគេនិយាយថា៖ «នៅពេលដែលពួកគេចេញពីក្រុងមក យើងនឹងចាប់ពួកគេទាំងរស់ ហើយចូលទៅក្នុងក្រុង»។¹³ មានអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចម្នាក់ឆ្លើយថា៖
«ទូលបង្គំសូមអង្វរព្រះករុណា សូមឲ្យមនុស្សមួយក្រុមយកសេះទាំងប្រាំដែលនៅសល់ ដែលមាននៅក្នុងក្រុងចេញទៅ។
ពួកគេក៏ដូចជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលផ្សេងទៀតដែលចេញទៅ ពួកគេភាគច្រើនស្លាប់អស់ហើយ សូមឲ្យយើងបញ្ជូនពួកគេទៅមើលចុះ»។
¹⁴ ដូច្នេះ ពួកគេបានយករទេះចម្បាំងពីរ រួចនឹមជាមួយសេះ ហើយស្តេចបានបញ្ជូនពួកគេទៅមើលទាហានរបស់ពួកអារ៉ាមដោយទូលថា៖ «ទៅមើលចុះ»។
¹⁵ ពួកគេបានចេញទៅតាមក្រោយអ្នកទាំងនោះដល់ទន្លេយ័រដាន់ ហើយនៅតាមផ្លូវមានពេញដោយសំលៀកបំពាក់
និងរបស់របរដែលពួកអារ៉ាមបានបោះចោលដោយប្រញាប់ពេក។ ដូច្នេះ អ្នកនាំសារបានត្រឡប់មកវិញ ហើយទូលស្តេច។
¹⁶ ប្រជាជនចេញក្រៅ ហើយបានដណ្តើមយកជ័យកណ្តនៅក្នុងជំរំរបស់ពួកអារ៉ាម។ ដូច្នេះ ម្យ៉ាងមួយរង្វាល់លក់មួយកាក់
និងស្រូវសាលីពីររង្វាល់ក៏ថ្លៃមួយកាក់ដែរ ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមែន។¹⁷ ស្តេចបានបញ្ជាឲ្យមេទ័ព ដែលជាជំនិតរបស់ព្រះអង្គ
ទៅពិនិត្យមើលទ្វារក្រុង ហើយប្រជាជនបានជាន់គាត់ស្លាប់នៅច្រកចូលក្រុង។ គាត់ស្លាប់ដូចដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាននិយាយមែន
គឺអ្នកដែលបាននិយាយនៅពេលដែលស្តេចបានមកជួបគាត់។
¹⁸ វាកើតឡើងដូចអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បាននិយាយទៅកាន់ស្តេចថា៖ «នៅថ្ងៃនេះនៅមាត់ទ្វារក្រុងសាម៉ារី ស្រូវសាលីពីររង្វាល់ថ្លៃមួយកាក់
ហើយម្យ៉ាងមួយរង្វាល់ថ្លៃមួយកាក់ដែរ»។¹⁹ លោកមេទ័ពដែលបានឆ្លើយទៅអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «បើព្រះអម្ចាស់បង្កើតបង្អួចស្ថានសួគ៌
ទើបការនេះអាចកើតឡើងបាន»។ លោកអេលីសេបានឆ្លើយថា៖ «មើលអ្នកនឹងឃើញវាកើតឡើងនឹងភ្នែករបស់លោកផ្ទាល់ ប៉ុន្តែ លោកមិនបានបរិភោគទេ»។
²⁰ នេះជាអ្វីដែលពិតជាបានកើតឡើងចំពោះគាត់មែន ព្រោះមនុស្សម្នាបានជាន់គាត់នៅមាត់ទ្វារក្រុង ហើយគាត់បានស្លាប់ទៅ។

8^១ ឥឡូវនេះ លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ទៅស្ត្រីដែលកូនប្រុសរបស់នាងរស់ឡើងវិញ។ លោកបានប្រាប់នាងថា៖ «សូមក្រោកឡើង ហើយទៅជាមួយមនុស្សក្នុងគ្រួសារអ្នក ហើយស្នាក់នៅកន្លែងណាដែលអ្នកអាចស្នាក់នៅបានក្នុងទឹកដីមួយផ្សេងទៀត ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានទុក្ខក្ស ដែលនឹងកើតឡើងក្នុងទឹកដីនេះប្រាំពីរឆ្នាំ»។^២ ដូច្នេះ ស្ត្រីនោះបានក្រោកឡើង ហើយនាងបានស្តាប់បង្គាប់ពាក្យរបស់អ្នកបម្រើព្រះអម្ចាស់។ នាងទៅជាមួយអ្នកនៅក្នុងផ្ទះរបស់នាង ហើយរស់នៅក្នុងទឹកដីកីលីស្ទីនអស់ប្រាំពីរឆ្នាំ។

៩ នៅចុងឆ្នាំពីរប្រាំពីរ ទើបស្ត្រីនោះត្រឡប់ពីទឹកដីកីលីស្ទីនវិញ ហើយនាងបានទៅគាល់ស្តេចដើម្បីសុំផ្ទះ និងដីរបស់នាងមកវិញ។^៤ ឥឡូវនេះ ស្តេចបាននិយាយជាមួយនឹងកេហាស៊ីជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមប្រាប់ពីការអស្ចារ្យដែលលោកអេលីសេបានធ្វើដល់ខ្ញុំផង»។

៥ បន្ទាប់មក គាត់បានទូលស្តេចពីអ្វីដែលលោកអេលីសេបានប្រោសក្មេងឲ្យរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ

ស្ត្រីដែលកូនរបស់នាងបានរស់ឡើងវិញមកសុំផ្ទះនិងដីរបស់នាងពីព្រះករុណា។ លោកកេហាស៊ីទូលថា៖ «ព្រះករុណា គឺស្ត្រីនេះ ហើយនេះគឺកូនរបស់នាង ដែលលោកអេលីសេបានប្រោសឲ្យបានរស់»។^៦ នៅពេលដែលស្តេចបានសួរនាងអំពីកូនរបស់នាង រួចនាងក៏ពន្យល់រឿងនេះដល់ទ្រង់។ ដូច្នេះ

ស្តេចក៏បានបញ្ជាមេបញ្ជាការម្នាក់ថា៖ «សូមប្រគល់អ្វីដែលជាប់របស់នាង

និងផលចម្រុកក្នុងស្រែរបស់នាងតាំងពីថ្ងៃដែលនាងចាកចេញរហូតដល់ឥឡូវនេះដល់នាងវិញផង»។

៧ លោកអេលីសេបានមកក្រុងដាម៉ាស ជាកន្លែងដែលព្រះបាទបេន ហាដាដជាស្តេចស្រុកអារ៉ាមប្រឈួន។ គេបានទូលស្តេចថា៖

«អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកទីនេះ»។^៨ ស្តេចបានរាជឱង្ការទៅលោកហាសែលថា៖ «សូមយកអំណោយទៅជាមួយអ្នក

ហើយទៅជួបអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយសុំយោបល់ពីព្រះអម្ចាស់តាមរយៈលោក ដោយសួរថា៖ «តើយើងនឹងជាពិធីនេះឬទេ?»^៩ ដូច្នេះ លោក

ហាសែលទៅជួបគាត់ហើយបានយកអំណោយទៅជាមួយគាត់ គឺរបស់ល្អៗគ្រប់យ៉ាងពីក្រុងដាម៉ាស ដែលប្រើអ្វីដែលសិបដឹក។ ដូច្នេះ លោកហាសែលបានមក

ហើយបានឈរនៅមុខអេលីសេ ហើយនិយាយថា៖ «កូនប្រុសរបស់អ្នកបេនហាដាដ ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាម បានបញ្ជូនខ្ញុំឲ្យមកជួបលោក ដោយនិយាយថា៖

«តើខ្ញុំនឹងជាពិធីនេះឬទេ?»»

១០ លោកអេលីសេបានមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «សូមទៅប្រាប់បេនហាដាដថា៖ «អ្នកប្រាកដជាបានជា» ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់ខ្ញុំថា

ស្តេចពិតជាស្មគតមិនខាន»។^{១១} បន្ទាប់មក លោកអេលីសេបានសម្លឹងមើលលោកហាសែលរហូតដល់លោកខ្មាស់អៀន

ហើយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបានយំ។^{១២} លោកហាសែលបានសួរលោកថា៖ «លោកម្ចាស់ ហេតុអ្វីបានជាលោកយំ?» លោកឆ្លើយថា៖

«ព្រោះខ្ញុំបានដឹងពីការអាក្រក់ដែលអ្នកនឹងធ្វើជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ អ្នកនឹងដុតទីមាំមួនរបស់ពួកគេ

ហើយអ្នកនឹងសម្លាប់ក្មេងប្រុសៗរបស់ពួកគេដោយដាវ បោកសម្លាប់ក្មេងតូចៗ ហើយរះពោះស្ត្រីដែលមានផ្ទៃពោះផង»។

១៣ លោកហាសែលឆ្លើយថា៖ «តើអ្នកបម្រើរបស់លោកជាអ្នកណា ដែលអាចធ្វើរឿងដ៏ធំនេះបាន? ខ្ញុំគ្រាន់តែជាឆ្មើមួយក្បាលប៉ុណ្ណោះ»។

លោកអេលីសេឆ្លើយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់ខ្ញុំថាអ្នកនឹងក្លាយជាស្តេចលើស្រុកអារ៉ាម»។^{១៤} បន្ទាប់មក លោក

ហាសែលបានចាកចេញពីលោកអេលីសេ ហើយបានទៅជួបចៅហ្វាយរបស់លោក ដែលបាននិយាយទៅគាត់ថា៖

«តើលោកអេលីសេបាននិយាយអ្វីខ្លះជាមួយអ្នក?» លោកឆ្លើយថា៖ «លោកបានប្រាប់ខ្ញុំថាព្រះករុណានឹងបានជាមិនខាន»។^{១៥} បន្ទាប់មក នៅថ្ងៃបន្ទាប់លោក

ហាសែលបានយកក្មួយមួយជ្រលក់ទឹក ហើយបានគ្របលើមុខរបស់ព្រះបាទបេនហាដាដ ដូច្នេះស្តេចក៏ស្ងួតទៅ។ បន្ទាប់មក លោក

ហាសែលក្លាយជាស្តេចជំនួសទ្រង់។

១៦ នៅក្នុងឆ្នាំទីហាសីបស្តេចយ៉ូរីយ៉ាបានរស់អហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល គឺព្រះបាទយេហូវ៉ាមបានចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។ ព្រះអង្គជាបុត្ររបស់ព្រះបាទ

យ៉ូសាផាត បានឡើងសោយរាជ្យនៅស្រុកយូដា។^{១៧} ព្រះបាទយេហូវ៉ាមមានព្រះជន្មសាមសិបពីរវស្សានៅពេលដែលស្តេចឡើងសោយរាជ្យ

ស្តេចសោយរាជ្យបានប្រាំបីឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

១៨ ព្រះបាទយេហូវ៉ាមបានដើរតាមមាគា្ររបស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ដូចជាគ្រួសាររបស់អហាប់បានធ្វើដែរ ព្រោះស្តេចយកកូនស្រីរបស់អហាប់ធ្វើជាមហេសី

ហើយស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។^{១៩} ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ

ព្រះអម្ចាស់មិនចង់បំផ្លាញស្រុកយូដាទេ តាំងពីពេលដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលថាព្រះអង្គតែងតែឲ្យមានម្នាក់ស្លាប់រាជ្យបន្ត។

២០ នៅក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះបាទយេហូវ៉ាមជនជាតិអេដុមបានបះបោរប្រឆាំងនឹងការត្រួតត្រារបស់ជនជាតិយូដា

ហើយពួកគេបានលើកស្តេចមួយអង្គគ្រប់គ្រងលើពួកគេ។^{២១} បន្ទាប់មក ព្រះបាទយេហូវ៉ាមបានឆ្លងកាត់ទីនោះដោយមានមេទ័ព និងរទេះចម្បាំងទាំងអស់ផង។

ស្តេចបានត្រឡប់ទៅនៅពេលយប់ ហើយវាយប្រហារជនជាតិអេដុម ប៉ុន្តែ ពួកអេដុមបានឡោមព័ទ្ធព្រះអង្គ និងពួកមេទ័ពរទេះចម្បាំងផង។ បន្ទាប់មក

ពួកទាហានរបស់ព្រះបាទយេហូវ៉ាមបានភាសខ្លួនទៅផ្ទះរបស់ពួកគេវិញ។

២២ ដូច្នេះ ស្រុកអេដុមបានបះបោរប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ស្រុកយូដារហូតដល់សព្វថ្ងៃ។ ក្រុងលីបណាក៏បះបោរដែរនៅក្នុងពេលនោះ។

២៣ រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយេហូវ៉ាម អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬ?

២៤ ព្រះបាទយេហូវ៉ាមបានស្ងួត ហើយសម្រាកជាមួយបុព្វបុរសរបស់ព្រះអង្គ ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងក្រុងដាវីឌ។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា

ជាបុត្រ បានឡើងស្ទងរាជ្យបន្ត។

២៥ នៅក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយ៉ូរីយ៉ាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជា

បុត្ររបស់ព្រះបាទយេហូវ៉ាមបានឡើងសោយរាជ្យជាស្តេចស្រុកយូដា។^{២៦} ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា មានព្រះជន្មម្ភៃពីរវស្សាកាលស្តេចឡើងសោយរាជ្យ

ស្តេចសោយរាជ្យបានមួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា អថាលា ជាកូនស្រីរបស់ព្រះបាទអូមរី ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។^{២៧} ព្រះបាទ

អហាស៊ីយ៉ាបានដើរតាមមាគា្ររបស់គ្រួសារអហាប់ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលគ្រួសាររបស់អហាប់បានធ្វើដែរ

ព្រោះព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជាបុត្រសន្តិសាររបស់គ្រួសារស្តេចអហាប់។

២៨ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាបានទៅជាមួយព្រះបាទយ៉ូរីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាប់ដើម្បីវាយប្រឆាំងនឹងព្រះបាទហាសែល ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាម នៅក្នុងរ៉ាម៉ូត

ក្នុងស្រុកកាទ្យាដ។ ពួកជនជាតិអារ៉ាមបានធ្វើឲ្យព្រះបាទយ៉ូរីយ៉ាមានរបួស។

២៩ ព្រះបាទយ៉ូរីយ៉ាបានត្រឡប់មកយេសាស្ថវិញដើម្បីព្យាបាលរបួសដែលជនជាតិអារ៉ាមបានធ្វើឲ្យទ្រង់មានរបួសនៅក្នុងរ៉ាម៉ូត

នៅពេលដែលព្រះអង្គវាយប្រឆាំងនឹងព្រះបាទហាសែលជាស្តេចស្រុកអារ៉ាម។ ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយេហូវ៉ាមស្តេចស្រុកយូដា

ចេញដំណើរទៅក្រុងយេសាស្ថ ដើម្បីសួរសុខទុក្ខព្រះបាទយ៉ូរីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាប់ ដោយសារព្រះបាទយ៉ូរីយ៉ាបានត្រូវរបួស។

9¹ លោកអេលីសេបានហៅកូនប្រុសម្នាក់របស់លោកព្យាការីហើយនិយាយនឹងគាត់ថា៖ «សូមស្លៀកពាក់ដើម្បីធ្វើដំណើរ ហើយសូមយកដបតូចមួយទៅជាមួយផង ហើយចេញទៅរកម៉ែត្តិក្បាល។² នៅពេលដែលអ្នកទៅដល់ ចូររកលោកយេហូវ ជាកូនរបស់លោកយេហូសាផាត និងជាចៅរបស់លោកនីមស៊ី ហើយចូលផ្ទះគាត់ និងហៅគាត់ចេញពីចំណោមអ្នកនៅជាមួយគាត់ ហើយនាំគាត់ទៅបន្ទប់ខាងក្នុង។³ បន្ទាប់មក យកដបប្រេង ហើយលាបក្បាលគាត់ដោយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំបានតាំងលោកឲ្យធ្វើជាស្តេចលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល»។ បន្ទាប់មក បើកទ្វារ ហើយរត់ចេញក្រៅ កុំបង្អង់ឡើយ»។

⁴ ដូច្នេះ បុរសវ័យក្មេងនោះ គឺលោកព្យាការីក្មេងនោះចេញដំណើរទៅរកម៉ែត្តិក្បាល គឺក្បាលដា។⁵ នៅពេលដែលគាត់មកដល់ មានមេទ័ពម្នាក់កំពុងតែអង្គុយ។ ដូច្នេះលោកព្យាការីក្មេងនោះនិយាយថា៖ «លោកមេទ័ពអើយ ខ្ញុំមានរឿងមួយចង់ប្រាប់លោក»។ លោកយេហូវឆ្លើយថា៖ «តើលោកចង់ជួបអ្នកណាក្នុងចំណោមយើង?»។ លោកព្យាការីវ័យក្មេងនោះតបថា៖ «គឺលោកមេទ័ពផ្ទាល់»។⁶ ដូច្នេះ លោកយេហូវបានក្រោកឡើង ហើយបានចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយលោកព្យាការីបានចាក់ប្រេងនៅលើក្បាលរបស់គាត់ ហើយបាននិយាយទៅលោកយេហូវថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «យើងបានតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាស្តេចលើប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។⁷ អ្នកត្រូវតែសម្លាប់គ្រួសាររបស់អហាប់ជាចៅហ្វាយរបស់អ្នក ដូច្នេះ យើងអាចសងបំណុលឈាមរបស់ព្យាការីជាអ្នកបម្រើរបស់យើង និងឈាមរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់ ដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយដៃព្រះនាងយេសិបិល។⁸ ព្រោះគ្រួសារទាំងមូលរបស់ស្តេចអហាប់ត្រូវវិនាស ហើយយើងនឹងកាត់កូនប្រុសៗទាំងអស់ចេញពីអហាប់ ទោះបីជាអ្នកនោះជាអ្នកងារ ឬអ្នកជាតិ។⁹ យើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះគ្រួសាររបស់អហាប់ដូចជាគ្រួសាររបស់ស្តេចយេរ៉ូបាមជាកូនរបស់នេបាត និងដូចជាគ្រួសាររបស់បាសាជាបុត្ររបស់ស្តេចអហ៊ីយ៉ាដែរ។¹⁰ ផ្តន្ទានឹងស៊ីព្រះនាងយេសេបិលនៅក្នុងយេសរាវ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់កប់សពនាងឡើយ»។ បន្ទាប់មកលោកព្យាការីនោះបានបើកទ្វារហើយបានរត់ចេញទៅ។

¹¹ បន្ទាប់មក លោកយេហូវបានចេញមកជួបអ្នកបម្រើរបស់ចៅហ្វាយលោក ហើយមានម្នាក់និយាយជាមួយគាត់ថា៖ «តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង? ហេតុអ្វីបានជាបុរសនេះមករកលោក?» លោកយេហូវបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «អ្នកស្គាល់បុរសនោះហើយ ហើយក៏ដឹងពីអ្វីដែលគាត់និយាយដែរ»។¹² ពួកគេនិយាយថា៖ «លោកកុហក។ សូមប្រាប់យើងមក»។ លោកយេហូវឆ្លើយថា៖ «លោកនិយាយនេះ និយាយនោះមកខ្ញុំ ហើយក៏បាននិយាយថា៖ «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ «យើងតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល!»¹³ បន្ទាប់មក ពួកគេបានដោះអារឺររបស់ពួកគេភ្លាម ហើយបានដាក់ឲ្យលោកយេហូវអង្គុយនៅលើជណ្តើរកាំខ្នងសំបុត្រ។ ពួកគេបានផ្លុំត្រៃហើយនិយាយថា៖ «លោកយេហូវគឺជាស្តេច»។¹⁴ លោកយេហូវ ជាកូនរបស់លោកយេហូសាផាត និងជាចៅរបស់លោកនីមស៊ី មានគំនិតក្បត់នឹងព្រះបាទយ៉ូរាមដោយរៀបចំនេះឯង។ ឥឡូវនេះ ព្រះបាទ យ៉ូរាមកំពុងតែការពារក្រុងរ៉ាម៉ា គឺទាំងស្តេច និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដោយសារតែព្រះបាទហាសេល ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាម¹⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូរាមបានត្រឡប់ទៅក្រុងយេសរាវ ដើម្បីព្យាបាលរបួសរបស់ព្រះអង្គដែលជនជាតិអារ៉ាមធ្វើឲ្យទ្រង់មានរបួស។

លោកយេហូវបានមានប្រសាសន៍ទៅអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទយ៉ូរាមថា៖ «បើនេះជាគំនិតរបស់អ្នកមែន នោះកុំឲ្យនរណាម្នាក់រត់ដូចឡើយ ហើយចូរចេញក្រៅក្រុង ដើម្បីទៅប្រាប់ដំណឹងនេះនៅក្នុងយេសរាវ»។¹⁶ ដូច្នេះលោកយេហូវបានឡើងទៅក្នុងយេសរាវ ព្រោះព្រះបាទយ៉ូរាមបានគង់នៅទីនោះ។ ឥឡូវនេះ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជាស្តេចស្រុកយូដា ក៏យាងមកសួរសុខទុក្ខព្រះបាទយ៉ូរាមដែរ។

¹⁷ អ្នកយាងបានឈរនៅលើបឹងនៅក្នុងយេសរាវ ហើយបានឃើញក្រុមរបស់លោកយេហូវដែលលោកមកពីចម្ងាយ ហើយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំឃើញមនុស្សមួយក្រុមមកហើយ»។ ព្រះបាទយ៉ូរាមទូលថា៖ «សូមចាត់អ្នកជិះសេះម្នាក់ឲ្យចេញទៅដើម្បីជួបពួកគេ ប្រាប់អ្នកនោះឲ្យនិយាយថា៖ «តើអ្នកមកដោយសន្តិភាពឬ?»¹⁸ ដូច្នេះ គេក៏បញ្ជូនអ្នកជិះសេះម្នាក់ទៅជួបអ្នកទាំងនោះ ហើយនិយាយថា៖ «ស្តេចទូលថា៖ «តើអ្នកមកដោយសន្តិភាពឬ?» ដូច្នេះ លោកយេហូវនិយាយថា៖ «តើសន្តិភាពមានអ្វីទាក់ទងនឹងអ្នក? សូមត្រឡប់ក្រោយ ហើយឡើងជិះក្រោយខ្ញុំមក»។ បន្ទាប់មកអ្នកយាងបានទូលស្តេចថា៖ «អ្នកនាំសារបានជួបពួកគេហើយ ប៉ុន្តែ អ្នកនោះមិនបានត្រឡប់មកវិញទេ»។¹⁹ ដូច្នេះ លោកក៏បានបញ្ជូនអ្នកទីពីរឲ្យជិះសេះទៅទៀត ដែលបានមកជួបពួកគេហើយនិយាយថា៖ «ស្តេចទូលថា៖ «តើអ្នកមកដោយសន្តិភាពឬ?» លោកយេហូវឆ្លើយថា៖ «តើសន្តិភាពមានអ្វីទាក់ទងនឹងអ្នក? ចូរមកជិះក្រោយខ្ញុំមក»។²⁰ អ្នកយាងបានរាយការណ៍ម្តងទៀតថា៖ «អ្នកដែលទៅនោះបានជួបពួកគេហើយ តែមិនត្រឡប់មកវិញទេ។ រីឯអ្នកដែលបរទះនោះគឺលោកយេហូវ ជាកូនរបស់លោកនីមស៊ីជាអ្នកបរទះ លឿនដូច មនុស្សកំរោលចូល»។

²¹ ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូរាមបានទូលថា៖ «សូមរៀបចំរាជរថឲ្យយើង»។ ពួកគេបានរៀបចំរាជរថរបស់ស្តេច ហើយព្រះបាទយ៉ូរាមជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជាស្តេចស្រុកយូដាបានចេញទៅ ហើយស្តេចបានគង់លើរាជរថរៀងៗខ្លួន ដើម្បីទៅជួបជាមួយលោកយេហូវ។ ស្តេចទាំងពីរអង្គបានជួបគាត់ត្រង់ចម្ការរបស់លោកណាបោតជាអ្នកស្រុកយេសរាវ។²² នៅពេលព្រះបាទយ៉ូរាមបានឃើញលោកយេហូវ ស្តេចទូលថា៖ «យេហូវអើយ តើអ្នកមកដោយសុខសាន្តឬ?» លោកឆ្លើយថា៖ «តើអ្វីទៅជាគ្លីសុខសាន្ត នៅពេលដែល បើអំពើពេស្យាចារ និងអំពើមន្តអាបធ្មប់របស់នាងយេសិបិលជាមាតារបស់ព្រះអង្គមានច្រើនយ៉ាងនេះ?»

²³ ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូរាមបានបត់រាជរថដើម្បីគេចខ្លួន ហើយបានទូលទៅព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាថា៖ «ព្រះករុណាអើយ នេះជាអំពើក្បត់ទេ»។

²⁴ បន្ទាប់មកលោកយេហូវបានយឺតព្រួញរបស់លោកមួយទំហឹង ហើយផ្តៃព្រួញបានចាក់ទំលុះបេដ្ឋងរបស់ស្តេច ហើយស្តេចក៏ដួលនៅលើរាជរថនោះ។

²⁵ បន្ទាប់មក លោកយេហូវប្រាប់លោកប៊ីខាតជាមេបញ្ជាការថា៖ «ចូរលើកគាត់ឡើង ហើយបោះគាត់ទៅក្នុងចម្ការរបស់ណាបោតអ្នកស្រុកយេសរាវទៅ។ សូមគិតពីពេលដែលលោក និងខ្ញុំជិះទេះជាមួយគ្នាតាមពីក្រោយព្រះបាទអហាប់ជាបិតាទ្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទំនាយប្រឆាំងនឹងទ្រង់»²⁶ «អ្វីលម្អិតយើងបានឃើញឈាមរបស់ណាបោត និងឈាមកូនរបស់គាត់ នោះជាការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងនឹងឲ្យអ្នកបង់ថ្លៃឈាមនៅក្នុងចំការនេះ នេះជាការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក គេក៏លើកគាត់បោះចូលទៅក្នុងចម្ការនោះ ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

²⁷ នៅពេល ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជាស្តេចស្រុកយូដា ឃើញដូច្នេះ ស្តេចភាសខ្លួនទៅបេតហាភាន។ ប៉ុន្តែ លោកយេហូវដេញតាមក្រោយស្តេច ហើយលោកនិយាយថា៖ «ធ្វើឃាតស្តេចនេះនៅក្នុងរទេះនេះទៅ» ហើយពួកគេបានបាញ់ចំស្តេចតាមផ្លូវទៅភូមិគីរ ជិតក្រុងយីបឡាម។ ព្រះបាទ អហាស៊ីយ៉ាគេចខ្លួនទៅក្រុងមេគីដា ហើយក៏សុគតនៅទីនោះទៅ។²⁸ អ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ក៏ដឹកសពទ្រង់នៅក្នុងរទេះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងផ្នូរជាមួយបិតាទ្រង់នៅក្នុងក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។

²⁹ ពេលនោះគឺឆ្នាំទីដប់មួយក្នុងរជ្ជកាលរបស់ព្រះបាទយ៉ូរាមបុត្ររបស់ស្តេចអហាប់ដែលព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាបានសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។

³⁰នៅពេលដែលលោកយេហូវបានមកដល់យេសរាល ព្រះនាងយេសិបិលក៏បានដឹងរឿងនេះ ហើយនាងក៏បានលាបភ្នែករបស់នាង ធ្វើសក់របស់នាង ហើយបានមើលតាមបង្អួច។³¹នៅពេលដែលលោកយេហូវបានឆ្លងកាត់ទ្វារក្រុង នាងបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកមកដោយសន្តិភាពឬ ស៊ីមរី ជាឃាតកម្មសំរាប់ខ្លួនអើយ?»³²លោកយេហូវបានក្រឡេកមើលលើតាមបង្អួចហើយនិយាយថា៖ «តើនរណានៅខាងខ្ញុំ? មានអ្នកណាទេ?» បន្ទាប់មក ពេលនោះ មានមហាតលិកពីរនាក់អើតមើលមកលោក។

³³ដូច្នេះ លោកយេហូវបាននិយាយថា៖ «ចូរបោះនាងមកក្រោមមក»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បានបោះព្រះនាងយេសិបិលមកក្រោម ហើយឈាមរបស់នាងខ្ចាតប្រឡាក់ជញ្ជាំង និងសេះផង ហើយលោកយេហូវបានជាន់សាកសពរបស់នាង។³⁴នៅពេលដែលលោកយេហូវចូលទៅខាងក្នុង លោកបានបរិភោគ និងផឹកនៅទីនោះ។ បន្ទាប់មកលោកនិយាយថា៖ «ឥឡូវនេះអ្នកឃើញស្រ្តីដែលត្រូវបណ្តាសារនេះទេ ហើយយកសពនាងទៅកប់ផង នាងជាបុត្រីរបស់ស្តេច»។

³⁵នៅពេលដែលគេចេញទៅបញ្ចុះនាង គេបានឃើញថាសពនាងសល់តែលាតក្បាល ជើង និងប្រអប់ដៃប៉ុណ្ណោះ។³⁶ដូច្នេះ ពួកគេបានត្រឡប់មកប្រាប់លោកយេហូវវិញ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលតាមរយៈលោកអេលីយ៉ាអ្នកស្រុកផេសប៊ីថា ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គថា៖ «នៅក្នុងទឹកដីរបស់ស្រុកយេសរាលឆ្នើមស៊ីសាច់នាងយេសិបិល»³⁷ហើយសពព្រះនាងយេសិបិលនឹងដូចជាសំរាមនៅលើចម្ការនៅស្រុកយេសរាល ដូច្នេះគ្មាននរណាម្នាក់អាចនិយាយថា៖ «នេះគឺស្រុកយេសរាលតទៅទៀតឡើយ»។

10¹ ឥឡូវនេះ ព្រះបានអហាប់មានកូនចៅចិតសិបនាក់នៅស្រុកសាម៉ារី។ លោកយេហូវបានសរសេរសំបុត្រ ហើយបានផ្ញើទៅស្រុកសាម៉ារី ទៅកាន់អ្នកដឹកនាំនៅយេសាវល រួមទាំងពួកចាស់ទុំ និងទៅកាន់អ្នកថែរក្សាកូនចៅរបស់ព្រះបានអហាប់ថា៖² «កូនចៅរបស់ចៅហ្វាយអ្នកនៅជាមួយអ្នក ហើយអ្នកក៏មានរទេះចំបាំង មានសេះ នឹងក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ និងមានគ្រឿងសស្រ្តាវផង។ ដូច្នេះនៅពេលដែលសំបុត្រនេះទៅដល់អ្នកភ្លាម សូមជ្រើសរើសបុត្រមួយដែលប្រសើរ និងសាកសមជាងគេពីកូនចៅរបស់ចៅហ្វាយអ្នក ហើយឲ្យគាត់ឡើងសោយរាជ្យជំនួសបិតារបស់ពួកគេ ហើយសូមតយុទ្ធដើម្បីខ្សែរាជ្យរបស់ចៅហ្វាយអ្នកចុះ»។

⁴ប៉ុន្តែ ពួកគេក៏យឺតយ៉ាវ ហើយបាននិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «ឃើញទេ ស្តេចពីរអង្គមិនអាចទប់ទល់នឹងលោកយេហូវបានឡើយ។ ដូច្នេះ តើយើងអាចទប់ទល់ដូចម្តេចបាន?»⁵បន្ទាប់មក អ្នកគ្រប់គ្រងនៅក្នុងរាងទាំងអស់នោះ និងអ្នកដឹកនាំក្រុង ហើយក៏មានពួកចាស់ទុំផង ហើយនឹងពួកអ្នកដែលចិញ្ចឹមក្មេង បានធ្វើពាក្យត្រឡប់ទៅលោកយេហូវវិញថា៖ «យើងជាអ្នកបម្រើរបស់លោក។ យើងនឹងធ្វើតាមអ្វីដែលលោកបានបង្គាប់ដល់យើង។ យើងនឹងមិនលើកអ្នកណាធ្វើជាស្តេចឡើយ។ សូមលោកធ្វើតាមការយល់ឃើញថាអ្នកចុះ»។⁶បន្ទាប់មក លោកយេហូវបានសរសេរសំបុត្រទីពីរទៅកាន់ពួកគេថា៖ «បើអ្នកនៅខាងខ្ញុំ ហើយបើអ្នកនឹងស្តាប់តាមពាក្យខ្ញុំមែន អ្នកត្រូវតែកាត់ក្បាលប្រុសៗជាកូនចៅរបស់ចៅហ្វាយអ្នក រួចហើយមកជួបខ្ញុំនៅក្នុងយេសាវលនៅថ្ងៃស្អែកថ្មីនេះ»។ នៅពេលនោះ កូនចៅរបស់ស្តេចមានចិតសិបអ្នក សុទ្ធតែជាមនុស្សសំខាន់ៗនៅក្នុងក្រុង ដែលជាអ្នកនាំអ្នកទាំងនោះមក។⁷ដូច្នេះ នៅពេលដែលសំបុត្រនោះបានមកដល់ពួកគេ ពួកគេបាននាំបុត្ររបស់ស្តេចមក ហើយបានសម្លាប់ពួកគេអស់ចិតសិបនាក់ ដាក់ក្បាលរបស់ពួកគេនៅក្នុងកន្ត្រក ហើយបានផ្ញើឲ្យលោកយេហូវនៅក្នុងយេសាវល។⁸មានអ្នកនាំពាក្យម្នាក់បានមកជួបលោកយេហូវដោយនិយាយថា៖ «ពួកគេបាននាំយកក្បាលបុត្ររបស់ស្តេចមកហើយ»។ ដូច្នេះ លោកបាននិយាយថា៖ «សូមដាក់ក្បាលទាំងនោះជាគំនរនៅច្រកចូលក្រុងរហូតដល់ពេលព្រឹកទៅ»។⁹នៅពេលព្រឹកលោកយេហូវបានចេញក្រៅ ហើយបានឈរ និងនិយាយទៅមនុស្សទាំងអស់ថា៖ «អ្នកគ្មានទោសឡើយ។ ខ្ញុំបានបោះបោរប្រឆាំងនឹងចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំ ហើយបានសម្លាប់ស្តេច ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាសម្លាប់អ្នកទាំងនេះ?

¹⁰ឥឡូវនេះ អ្នកគួរតែដឹងឲ្យបានច្បាស់ថាគ្មានផ្នែកណាមួយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះបន្ទូលទាក់ទងនឹងគ្រួសាររបស់ព្រះបានអហាប់នឹងសម្រេចជាប្រហាក់ប្រហែល។ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈលោកអេលីយ៉ាជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់»។¹¹ដូច្នេះ លោកយេហូវបានសម្លាប់គ្រួសាររបស់ព្រះបានអហាប់ដែលនៅសេសសល់នៅស្រុកយេសាវល និងមនុស្សសំខាន់ៗរបស់ស្តេច មិត្តជិតស្និទ្ធរបស់ស្តេច និងព្យាកររបស់ស្តេច រហូតដល់គ្មាននរណាម្នាក់នៅសល់ឡើយ។

¹²បន្ទាប់មក លោកយេហូវបានក្រោកឡើង ហើយចេញទៅ លោកចេញទៅក្រុងសាម៉ារី។¹³នៅពេលដែលលោកបានមកដល់ ប៉េត អេកេដ ជាកន្លែងនៃអ្នកគង្វាលចៀម លោកបានជួបបងប្អូនរបស់ព្រះបានអហាប់ស៊ីយ៉ាជាស្តេចស្រុកយូដា។ លោកយេហូវបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «តើអ្នកជាអ្នកណា?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «យើងជាបងប្អូនរបស់ព្រះបានអហាប់ស៊ីយ៉ា យើងចុះទៅសួរសុខទុក្ខបុត្ររបស់ស្តេច ជាមួយបុត្រីរបស់ម្ចាស់ក្សត្រីយេសិបិល»។¹⁴លោកយេហូវបានមានប្រសាសន៍ជាមួយមនុស្សរបស់លោកថា៖ «ចូរចាប់ពួកគេទាំងអស់»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចាប់អ្នកទាំងនោះទាំងអស់ ហើយបានសម្លាប់ពួកគេនៅប៉េត អេកេដ សរុបទាំងអស់សែសិបពីរនាក់។ លោកមិនទុកឲ្យនរណាម្នាក់នៅរស់ឡើយ។

¹⁵នៅពេលដែលលោកយេហូវបានចេញពីទីនោះ លោកបានជួបលោកយ៉ូណាដាប៉ា ជាកូនរបស់លោកអាកាបដែលបានមកជួបលោក។ លោកយេហូវបានទទួលលោក ហើយនិយាយថា៖ «តើចិត្តរបស់លោកនៅជាមួយខ្ញុំឬទេ ព្រោះចិត្តរបស់ខ្ញុំនៅជាមួយលោក?» លោកយ៉ូណាដាប៉ាឆ្លើយថា៖ «បាទលោក»។¹⁶លោកយេហូវនិយាយថា៖ «បើដូច្នេះមែន ចូរហុចដៃមក»។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូណាដាប៉ាបានហុចដៃរបស់លោកឲ្យលោកយេហូវ ហើយលោកយេហូវបានទាញលោកយ៉ូណាដាប៉ាដាក់លើរទេះជាមួយលោក។¹⁷នៅពេលលោកបានមកដល់សាម៉ារី លោកយេហូវបានសម្លាប់ពូជពង្សរបស់ព្រះបានអហាប់ដែលនៅសេសសល់ក្នុងស្រុកសាម៉ារី រហូតដល់លោកបានបំផ្លាញខ្សែរាជ្យរបស់ព្រះបានអហាប់ទាំងស្រុង ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលតាមរយៈលោកអេលីយ៉ា។

¹⁸បន្ទាប់មក លោកយេហូវបានប្រមូលមនុស្សទាំងអស់ ហើយបាននិយាយទៅពួកគេថា៖ «អហាប់បានបម្រើព្រះបាទលីតទេ តែយេហូវវិញនឹងបម្រើព្រះបាទលីតនេះទៅទៀត។»¹⁹ដូច្នេះឥឡូវ នេះចូរហៅព្យាកររបស់ព្រះបាទ អ្នកថ្វាយបង្គំទាំងអស់ និងបូជាចារ្យរបស់ព្រះបាទទាំងអស់មក។ ចូរកុំឲ្យនរណាម្នាក់នៅសល់ឡើយ ព្រោះខ្ញុំមានយញ្ញបូជាដ៏ច្រើនដើម្បីថ្វាយព្រះបាទ។ អ្នកណាដែលមិនមកនឹងត្រូវស្លាប់»។ ប៉ុន្តែ លោកយេហូវប្រើចាយកលដូច្នេះ គឺប៉ុនប៉ងសម្លាប់អ្នកថ្វាយបង្គំព្រះបាទ។²⁰លោកយេហូវមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមកំណត់ពេលដើម្បីប្រជុំគ្នាសម្រាប់ព្រះបាទ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ប្រកាសរៀងនេះ។

²¹បន្ទាប់មក លោកយេហូវបានបញ្ជូនពាក្យទៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ហើយអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងប៉ុន្មានក៏មកជួបជុំគ្នា ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់អវត្តមានឡើយ។ ពួកគេបានចូលមកក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះបាទ ហើយព្រះវិហារនោះក៏ពេញពីជ្រុងម្ខាងដល់ជ្រុងម្ខាងទៀត។

²²លោកយេហូវក៏បានមានប្រសាសន៍ទៅបុរសម្នាក់ដែលរក្សាសំលៀកបំពាក់របស់បូជាចារ្យថា៖ «សូមយកសំលៀកបំពាក់សម្រាប់អ្នកថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងអស់»។ ដូច្នេះ បុរសនោះក៏បានយកសំលៀកបំពាក់សម្រាប់ពួកគេ។

²³លោកយេហូវអញ្ជើញមកដល់វិហាររបស់ព្រះបាទជាមួយនឹងលោកយ៉ូណាដាប៉ា ជាកូនរបស់លោកអាកាប ហើយលោកបាននិយាយជាមួយអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំងអស់ថា៖ «សូមមកមើលឲ្យប្រាកដថានៅទីនេះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាគ្មានអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់មែន គឺតែអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះបាទប៉ុណ្ណោះ»។²⁴បន្ទាប់មក ពួកគេចូលទៅក្នុងដើម្បីថ្វាយតង្វាយម្សៅ និងតង្វាយដុត។ ពេលនោះ លោកយេហូវបានជ្រើសរើសមនុស្សប្រាំបីនាក់ដែលឈរនៅខាងក្រៅ ហើយលោកបានប្រាប់ពួកគេថា៖ «បើមាននរណាម្នាក់ដែលខ្ញុំបាននាំមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នករត់រួច បើមាននរណាម្នាក់ឲ្យអ្នកទាំងនោះរត់រួច អ្នកនោះត្រូវសងជីវិតជំនួសអ្នករត់រួចនោះមិនខាន»។

²⁵ក្រោយមក ពេលដែលលោកយេហូវបានបញ្ចប់ការថ្វាយយញ្ញបូជា លោកបាននិយាយទៅអ្នកយាមទ្វារ និងមេបញ្ជាការថា៖ «ចូរចូលទៅក្នុង ហើយសម្លាប់ពួកគេទៅ។ សូមកុំឲ្យនរណាម្នាក់ចេញមកក្រៅឡើយ»។ ដូច្នេះ ពួកគេបានសម្លាប់អ្នកទាំងនោះដោយដាវ ហើយពួកអ្នកយាម និងមេបញ្ជាការបានគ្រវែងអ្នកទាំងនោះចេញក្រៅ ហើយបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់ក្នុងបំផុតនៃវិហាររបស់ព្រះបាទ។²⁶ពួកគេបានអូសសសរថ្ម ដែលធ្លាប់មាននៅក្នុងវិហាររបស់ព្រះបាទចេញក្រៅ ហើយបានដុតសសរទាំងនោះ។²⁷បន្ទាប់មក ពួកគេបានបំផ្លាញសសររបស់ព្រះបាទ

ហើយបានបំផ្លាញវិហាររបស់ព្រះបាល ហើយធ្វើជាកន្លែងបន្ទោបង់រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁸នេះជារបៀបដែលលោកយេហូវបំផ្លាញអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះបាលចេញពីទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។

²⁹ប៉ុន្តែ លោកយេហូវមិនបានចាកចេញពីអំពើបាបរបស់ព្រះបាលយេរូបោមជាតួនរបស់នេបាតឡើយ ដែលធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប

គឺការថ្វាយបង្គំរូបគោមាសនៅបេតអែល និងដាន់។³⁰ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកលោកយេហូវថា៖

«ដោយសារអ្នកបានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់យើង ហើយបានប្រព្រឹត្តចំពោះគ្រួសាររបស់អហាប់តាមអ្វីដែលមាននៅក្នុងចិត្តយើង

នោះកូនចៅរបស់អ្នកនឹងអង្គុយលើបល្ល័ង្កស្រុកអ៊ីស្រាអែលរហូតដល់បួនតំណរ»។³¹ប៉ុន្តែ ព្រះបាលយេហូវមិនខ្វល់ខ្វាយជាមួយនឹងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលអស់ពីចិត្តឡើយ។ ស្តេចមិនបានចាកចេញពីអំពើបាបរបស់ព្រះបាលយេរូបោមឡើយ ដែលនាំអ៊ីស្រាអែលឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

³²នៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមកាត់តំបន់មួយចំនួនចេញពីអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះបាលហែសែល វាយតាមព្រំប្រទល់ទាំងប៉ុន្មានដែលជាប់នឹងស្រុក

អ៊ីស្រាអែល³³គឺចាប់តាំងពីត្រើយខាងកើតនន្ទេយ័រដាន់ ទឹកដីស្រុកកាឡាដ ស្រុកកាដ រូបន និងម៉ាណាសេ ហើយចាប់តាំងពីអារ៉ូអ៊ើរដែលនៅក្បែរជ្រោះអ៊ីណូន ព្រមទាំងស្រុកកាឡាដ រហូតដល់បាសាន។

³⁴រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាលយេហូវ និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ និងអំណាចរបស់ទ្រង់

តើមិនបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចទេឬ?³⁵ព្រះបាលយេហូវបានផ្តួលកំជាមួយបុព្វបុរសរបស់ស្តេច

ហើយគេបានបញ្ចុះទ្រង់នៅស្រុកសាម៉ារី ហើយព្រះបាលយ៉ូអាហាស ជាបុត្រ ឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។³⁶ព្រះបាលយេហូវសោយរាជ្យនៅក្រុងសាម៉ារីបានម្ភៃប្រាំបីឆ្នាំ។

11 ¹កាលព្រះនាងអថាលា ជាមាតារបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជ្រាបថា បុត្ររបស់នាងស្លាប់ហើយ នាងក៏ក្រោកឡើង ហើយសម្លាប់ក្មេងៗរាជ្យរងទាំងអស់។
²ប៉ុន្តែព្រះនាងយ៉ូសេបា ជាបុត្រីរបស់ស្តេចយ៉ូរ៉ាម និងជាប្អូនស្រីរបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា បានយកយ៉ូអាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ពីក្នុង
ចំណោមបុត្ររបស់ស្តេចដែលត្រូវគេសម្លាប់នោះទៅជាមួយអ្នកមើលថែរបស់បុត្រនោះ នាងបានទុកពួកគេនៅក្នុងបន្ទប់របស់នាង។
ពួកគេបានលាក់បុត្រនោះពីព្រះនាងអថាលា ដូច្នេះ បុត្រនោះមិនត្រូវបានគេសម្លាប់ឡើយ។³បុត្រនោះនៅជាមួយព្រះនាងយ៉ូសេបា
គេបានលាក់បុត្រនោះនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់អស់ប្រាំមួយឆ្នាំ នៅពេលដែលព្រះនាងអថាលាសោយរាជ្យលើទឹកដីនោះ។

⁴នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរលោកយេហូវ៉ាបានធ្វើពាក្យ ដើម្បីនាំមេកងរយជនជាតិការី និងអ្នកយាមល្បាត ហើយបាននាំពួកគេមកជួបគាត់
នៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកបានចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកគេ ហើយលោកឲ្យពួកគេស្បថនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។
បន្ទាប់មកលោកក៏បានបង្ហាញបុត្ររបស់ស្តេចដល់ពួកគេ។⁵លោកបានបញ្ជាពួកគេថា៖ «នេះជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវធ្វើ។
មួយភាគបីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលមកនៅថ្ងៃសប្បន៍នឹងយាមដំណាក់ស្តេច⁶ហើយមួយភាគបីទៀតត្រូវនាំទៅក្នុងទ្វារស៊ីរី និងមួយភាគបីទៀតត្រូវ
យាមនៅទ្វារខាងក្រោយកន្លែងយាម»។

⁷ក្រុមពីរផ្សេងទៀតដែលមិនបម្រើនៅថ្ងៃសប្បន៍ អ្នកត្រូវតែយាមដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីការពារស្តេច។⁸អ្នកត្រូវតែនៅជុំវិញស្តេច
គ្រប់គ្នាត្រូវមានអាវុធក្នុងដៃ។ អ្នកណាដែលចូលមកក្នុងជួររបស់អ្នកត្រូវសម្លាប់ចោល។ អ្នកត្រូវនៅជាមួយស្តេចនៅពេលដែលស្តេចយាងចេញក្រៅ
ហើយនៅពេលដែលទ្រង់យាងចូលក្នុងផង។

⁹ដូច្នេះ មេកងរយនាក់បានស្តាប់តាមអ្វីៗដែលលោកបូជាចារ្យយ៉េហូវ៉ាបានបង្គាប់។ គ្រប់គ្នាបាននាំមនុស្សរបស់ខ្លួន
គឺអស់អ្នកដែលត្រូវមកបម្រើនៅថ្ងៃសប្បន៍ ហើយនឹងអ្នកដែលត្រូវឈប់បម្រើនៅថ្ងៃសប្បន៍ ហើយពួកគេបានមកជួបលោកបូជាចារ្យយ៉េហូវ៉ាជា
¹⁰បន្ទាប់មកលោកបូជាចារ្យយ៉េហូវ៉ាបានឲ្យលំពែង ព្រមទាំងខែដែលជាប់របស់ព្រះបាទដាវីឌ ដែលមាននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់
ដល់មេកងរយនាក់នោះ។

¹¹ដូច្នេះ អ្នកយាមបានឈរ គឺគ្រប់គ្នាមានអាវុធនៅក្នុងដៃ ចាប់ពីខាងឆ្វេងព្រះវិហារដល់ខាងស្តាំ នៅជិតអាសនា និងព្រះវិហារនៅជុំវិញស្តេច។
¹²បន្ទាប់មកលោកយ៉េហូវ៉ាបាននាំយូអាសជាបុត្ររបស់ស្តេចចេញមក បានដាក់ម្ជុដលើក្បាលគាត់ ហើយថ្វាយឯកសាររំនួសម្តងមេត្រីផង។ បន្ទាប់មក
ពួកគេបានប្រកាសថាទ្រង់គឺជាស្តេច ហើយបានចាក់ប្រេងតាំងលើទ្រង់។ ពួកគេបានទះដៃរបស់ពួកគេ ហើយនិយាយថា៖ «សូមស្តេចមានអាយុយឺនយូរ!»
¹³នៅពេលដែលព្រះនាងអថាលាបានឮសម្លេងរបស់អ្នកយាម និងសម្លេងរបស់ប្រជាជន នាងបានមកជួបប្រជាជននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។
នាងបានមើល¹⁴ហើយបានឃើញស្តេចគង់នៅក្បែរសសរ តាមទំនៀមទំលាប់ ហើយពួកមេកង និងអ្នកផ្គត់ផ្គង់នៅក្បែរស្តេច។
ប្រជាជនទាំងអស់មានអំណរយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានផ្គុំត្រៃ។ បន្ទាប់មក ព្រះនាងអថាលា បានហែកសំលៀកបំពាក់ ហើយស្រែកថា៖ «នេះជាអំពើក្បត់! នេះជា
អំពើក្បត់!»

¹⁵បន្ទាប់មក លោកបូជាចារ្យយ៉េហូវ៉ាបានបញ្ជាឲ្យលោកមេកងរយនាក់ ដែលជាមេទាហានថា៖ «ចូរនាំនាងចេញក្រៅទៅ។ អ្នកណាទៅតាមនាង
សូមសម្លាប់ដោយដាវទៅ»។ លោកបូជាចារ្យនិយាយថា៖ «កុំឲ្យសម្លាប់នាងនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ»។¹⁶ដូច្នេះ
ពួកគេក៏អូសនាងរហូតដល់ច្រកដែលសេះចូលមកក្នុងរាំង ហើយពួកគេបានសម្លាប់នាងនៅទីនោះទៅ។

¹⁷បន្ទាប់មក លោកយ៉េហូវ៉ាបានចងសម្ពន្ធមេត្រីរវាងព្រះអម្ចាស់ ស្តេច និងប្រជាជន ដែលពួកគេនឹងធ្វើជាប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏រវាងស្តេច
និងប្រជាជនដែរ។¹⁸ដូច្នេះ ប្រជាជនបានទៅដំណាក់របស់ព្រះបាទ ហើយបានកម្ទេចចោល។ ពួកគេកម្ទេចអាសនារបស់ព្រះបាទ និងរូបព្រះទៅជាបំណែក
ហើយពួកគេបានសម្លាប់លោកម៉ាត់ថានជាបូជាចារ្យរបស់ព្រះបាទនៅមុខអាសនា។ បន្ទាប់មក
លោកបូជាចារ្យយ៉េហូវ៉ាបានចាត់អ្នកយាមឲ្យមើលថែព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁹លោកយេហូវ៉ាបាននាំលោកមេបញ្ជាការកងរយនាក់ជាជនជាតិការី ពួកអ្នកយាម និងប្រជាជនទាំងអស់
ហើយពួកគេបាននាំស្តេចពីដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានចេញដំណើរទៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេច ចូលតាមទ្វារអ្នកយាម។ ព្រះបាទយ៉ូអាសឡើងគង់លើ
រាជ្យបល្ល័ង្ក។²⁰ដូច្នេះ ប្រជាជនទាំងអស់ពេញដោយអំណរ
ហើយក្រុងទាំងមូលសូរស្លាប់ក្រោយពីព្រះនាងអថាលាត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយដាវនៅក្នុងដំណាក់ស្តេចរួចមក។

²¹ព្រះបាទយ៉ូអាសអាយុប្រាំពីរឆ្នាំនៅពេលទ្រង់ឡើងគ្រងរាជ្យ។

12 ¹នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃព្រះបាទយេហូវ រាជរបស់ព្រះបាទយ៉ូអាសបានចាប់ផ្តើម ស្តេចសោយរាជ្យបានសែសិបឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ទ្រង់គឺស៊ីបយ៉ា ជាអ្នកស្រុកបៀវត្សសេបា។ ²ព្រះបាទយ៉ូអាសបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់គ្រប់ពេល ដោយសារលោកបូជាចារ្យយេហូវយ៉ាដាបានណែនាំស្តេច។ ³ប៉ុន្តែ តាមទីទួលខ្ពស់ៗស្តេចមិនបានបំផ្លាញចោលឡើយ។ ប្រជាជននៅតែថ្វាយតង្វាយ និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅតាមទីទួលទាំងនោះដដែរ។

⁴ព្រះបាទយ៉ូអាសនិយាយទៅលោកបូជាចារ្យថា៖ «ប្រាក់ទាំងអស់ដែលបាននាំមកជាដង្វាយនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ប្រាក់ដែលម្នាក់ៗយកមកថ្វាយ ទោះបីជាប្រាក់ដែលគេយកមកបង់ពន្ធព្រះវិហារ ឬប្រាក់ដែលទទួលបានពីបុគ្គល ឬប្រាក់ដែលគេបាននាំមកថ្វាយដោយការជំរុញចិត្តពីព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ⁵ក៏ពួកបូជាចារ្យគួរតែទទួលប្រាក់ទាំងនោះទៅដាក់ក្នុងឃ្លាំង ហើយជួសជុលអ្វីៗដែលខូចខាតនៅក្នុងព្រះវិហារ»។

⁶ប៉ុន្តែ នៅឆ្នាំទីម្ភៃបីនៃស្តេចយ៉ូអាស ពួកបូជាចារ្យមិនបានជួសជុលអ្វីនៅក្នុងព្រះវិហារឡើយ។ ⁷បន្ទាប់មក ព្រះបាទយ៉ូអាសបានកោះហៅលោកបូជាចារ្យយេហូវយ៉ាដា និងបូជាចារ្យផ្សេងទៀតមក ស្តេចបាននិយាយទៅពួកគេថា៖ «តើហេតុអ្វីអ្នកទាំងអស់គ្នាមិនជួសជុលអ្វីៗនៅក្នុងព្រះវិហារ? ឥឡូវនេះ ចូរឈប់យកប្រាក់ពីអ្នកបង់ពន្ធតទៅទៀត ប៉ុន្តែ ចូរយកប្រាក់ដែលប្រមូលបានដើម្បីជួសជុលព្រះវិហារ ហើយប្រគល់ដល់អ្នកដែលអាចជួសជុលបាន»។ ⁸ដូច្នេះ ពួកបូជាចារ្យក៏យល់ព្រមឈប់ប្រមូលប្រាក់ពីប្រជាជន ហើយមិនជួសជុលព្រះវិហារដោយខ្លួនឯងឡើយ។

⁹ផ្ទុយទៅវិញ លោកបូជាចារ្យយេហូវយ៉ាដាមកយកហិបមួយមក ចុះរន្ធនៅលើមាត់ហិបនោះ ហើយដាក់វានៅខាងក្រោយអាសនា នៅខាងស្តាំច្រកចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

ពួកបូជាចារ្យដែលយាមនៅទ្វារព្រះវិហារបានដាក់ប្រាក់ទាំងអស់ដែលគេបាននាំមកដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងហិបនោះ។

¹⁰នៅពេលដែលគេឃើញថាមានប្រាក់ច្រើននៅក្នុងហិប អ្នករាប់លុយរបស់ស្តេច និងលោកមហាបូជាចារ្យនឹងមក ហើយដាក់ប្រាក់នៅក្នុងបារ ហើយបន្ទាប់មក ពួកគេរាប់ប្រាក់នោះ គឺប្រាក់ដែលមាននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹¹ពួកគេបានប្រគល់ប្រាក់ដែលបានថ្លឹងរួចទៅអ្នកដែលមើលថែព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេថាចំណាយទៅលើជាងឈើ និងជាងសាងសង់ដែលធ្វើការនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ¹²និងជាងកំបោរ និងអ្នកកាត់ថ្ម សម្រាប់ទិញឈើ និងថ្មដាប ដើម្បីជួសជុលព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងសម្រាប់ចំណាយលើអ្វីៗដែលត្រូវជួសជុលព្រះវិហារ។

¹³ប៉ុន្តែ ប្រាក់ដែលប្រជាជនយកមកថ្វាយក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានចំណាយ ទៅធ្វើការប្រាក់ កាំបិត ថ្ម ត្រៃ ឬប្រដាប់ប្រដាអ្វីផ្សេងទៀតអំពី មាសឬ ប្រាក់ឡើយ។ ¹⁴គេប្រគល់ប្រាក់នេះឲ្យអស់អ្នកដែលធ្វើការជួសជុលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁵លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេមិនចាំបាច់រាប់លុយដែលត្រូវចំណាយលើការជួសជុលឡើយ ព្រោះអ្នកដែលទទួលប្រាក់ ដើម្បីបើកឲ្យអ្នកធ្វើការសុទ្ធតែជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ ¹⁶ប៉ុន្តែ ប្រាក់សម្រាប់តង្វាយសុំការលើកលែងទោស និងតង្វាយលោះបាបមិនបាននាំមកក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ព្រោះប្រាក់នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកបូជាចារ្យ។

¹⁷បន្ទាប់មក ព្រះបាទហាសេល ជាស្តេចស្រុកស៊ីរី ឡើងមកវាយក្រុងកាដ និងដណ្តើមយកបានក្រុងនោះ។

ព្រះបាទហាសេលក៏ត្រឡប់ទៅវាយក្រុងយេរូសាឡឹមទៀត។ ¹⁸ព្រះបាទយ៉ូអាសស្តេចស្រុកយូដា ប្រមូលរត្ថមានតម្លៃទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះបាទយ៉ូសាផាត ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាម និងព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា បានញែកទុកនិងរត្ថដែលស្តេចផ្ទាល់បានញែកទុក និងមាសដែលបានរកឃើញនៅក្នុងឃ្លាំងនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងក្នុងដំណាក់របស់ស្តេច ហើយបញ្ជូនរបស់ទាំងនោះទៅថ្វាយព្រះបាទហាសេល ជាស្តេចស្រុកស៊ីរី។ បន្ទាប់មកព្រះបាទហាសេលបានចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ។

¹⁹រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូអាស និងអ្វីៗដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬ?

²⁰អ្នកបម្រើទាំងឡាយរបស់ស្តេចបានងើបឡើងរួមគំនិតគ្នា ហើយពួកគេបានវាយប្រហារព្រះបាទយ៉ូអាសនៅប៉មមីឡូ តាមផ្លូវចុះទៅស៊ីឡា។ ²¹លោកយ៉ូសាការ ជាកូនរបស់លោកស៊ីមាត និងលោកយ៉ូសាបាខ ជាកូនរបស់លោកសូមេរ ជាអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចបានវាយប្រហារទ្រង់ ហើយស្តេចក៏ស្លាប់ទៅ។ គេបានបញ្ចុះ សពព្រះបាទយ៉ូអាសជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់នៅក្នុងក្រុងព្រះបាទដាវីឌ ហើយព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ទ្រង់ បានឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

កំហឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ចុះប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះអង្គប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះបាទហាសែលស្តេចស្រុកស៊ីរី និងទីក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះបាទបេនហាដាដជាបុត្ររបស់ព្រះបាទហាសែលជាបន្តបន្ទាប់។^១ ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូអាហាសក៏ទទួលអង្គរទៅព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអម្ចាស់បានស្លាប់ការទូលអង្គរបស់ស្តេច ដោយសារព្រះអង្គឃើញស្តេចស្រុកស៊ីរីជិះជាន់សង្កត់សង្កិនពួកគេ។^២ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអ្នកសង្គ្រោះដល់អ៊ីស្រាអែល ហើយពួកគេក៏បានរួចខ្លួនពីពួកអារ៉ាម ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចាប់ផ្តើមរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ដូចដែលពួកគេធ្លាប់រស់នៅពីមុន។^៣

^១ ព្រះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនបានបោះបង់ចោលអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេរូបាម ដែលធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបដែរ ហើយពួកគេនៅតែប្រព្រឹត្តនូវអំពើបាបនោះ ហើយសសររបស់ព្រះអាសេរ៉ានៅតែបន្តមាននៅស្រុកសាម៉ារី។

«រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូអាហាន អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ និងអំណាចរបស់ស្តេច តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ្វីស្រាវៃលទេអី?»ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូអាហានផ្តល់កំរិតជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយគេបញ្ជូនទ្រង់នៅស្រុកសាម៉ារី។ ព្រះបាទយ៉ូអាស ជាបុត្រ ឡើងស្តង់រាជ្យបន្ត។

¹²រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូអាន និងអ្វីៗដែលស្តេចបានធ្វើ និងភាពល្បីល្បាញរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានធ្វើប្រឆាំងនឹងព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាស្តេចស្រុកយូដា តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬអី?¹³ ព្រះបាទយ៉ូអានបានផ្តល់កំរោងមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះបាទយេរូបោមសោយរាជ្យបន្តពីទ្រង់។ ព្រះបាទយ៉ូអានត្រូវបានបញ្ចុះនៅក្នុងស្រុកសាម៉ារីជាមួយស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

17 លោកអេលីសេនូលថា៖ «សូមបើកបង្អួចនៅទិសខាងលិច» ដូច្នេះ ស្តេចក៏បើកបង្អួចនោះ។ បន្ទាប់មក លោកអេលីសេនូលថា៖ «សូមព្រះករុណាបាញ់ព្រួញទៅ!» បន្ទាប់មក ស្តេចក៏បាញ់។ លោកអេលីសេនូលថា៖ «នេះជាព្រួញជ័យជម្នះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រួញជ័យជម្នះលើជនជាតិអាហ្វិក ព្រោះព្រះអង្គនឹងវាយជនជាតិអាហ្វិកនៅក្បែរអាផែក រហូតដល់ពួកគេវិនាសសូន្យ»។¹⁸ បន្ទាប់មកលោកអេលីសេនូលថា៖ «សូមព្រះករុណាយកគ្រាប់ព្រួញមក» ដូច្នេះ ព្រះបានយ៉ូអាសក៏បានយកព្រួញមក។ លោកបានទូលស្តេចថា៖ «ចូរយកព្រួញនោះវាយដីទៅ» ហើយស្តេចក៏វាដីបីដងរួចក៏ឈប់។¹⁹ ប៉ុន្តែ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ខឹងនឹងស្តេចយ៉ាងខ្លាំងហើយនិយាយថា៖ «ព្រះករុណាគួរវាយប្រាំ ឬប្រាំមួយដង។ នោះ ព្រះករុណាពិតជាច្បាំងឈ្នះជនជាតិអាហ្វិក រហូតដល់បំផ្លាញពួកគេឲ្យវិនាសសូន្យ។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ព្រះករុណាវាយពួកគេត្រឹមតែបីដងប៉ុណ្ណោះ»។

២០ ព្រះបាទហាសែលជាស្ដេចស្រុកអារ៉ាមតែងតែជិះជាន់សង្កត់សង្កិនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅថ្ងៃអាឈូរបស់ព្រះបាទយ៉ូអាហាស។^{២៣} ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ព្រះគុណដល់អ៊ីស្រាអែល ហើយផ្ដល់ព្រះទ័យមេត្តាដល់ពួកគេ ហើយព្រួយបារម្ភណ៍ពីពួកគេដោយសារតែសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយលោកអាប្រាហាំ ជាមួយលោកអ៊ីសាក់ ហើយជាមួយលោកយ៉ាកុប។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មិនបានបំផ្លាញពួកគេ ហើយព្រះអង្គនៅតែមិនបណ្ដេញពួកគេចេញពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គឡើយ។^{២៤} ព្រះបាទហាសែលជាស្ដេចស្រុកអារ៉ាមសុគត ហើយព្រះបាទបេនហាដាដជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គក្លាយជាស្ដេចជំនួសទ្រង់។^{២៥} ព្រះបាទយ៉ូអាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាហាសបានយកក្មេងពីព្រះបាទបេនហាដាដមកវិញ គឺក្មេងដែលគេបានយកពីព្រះបាទយ៉ូអាហាសជាបិតារបស់ទ្រង់ដោយសង្គ្រាម។ ព្រះបាទយ៉ូអាសបានវាយប្រហារបីដង ហើយស្ដេចគ្រប់គ្រងក្មេងទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែល។

¹នៅក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយ៉ូអានបុត្រព្រះបាទយ៉ូអានហាស ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាន ឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។²ស្តេចមានព្រះជន្មម្តងទៀតនៅពេលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ ស្តេចសោយរាជ្យបានម្តងទៀតនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតាមាននាមថា យ៉ូអាន ជាអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម។³ស្តេចបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែមិនដូចព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់ទ្រង់ឡើយ។ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបាទយ៉ូអាន ជាបិតាបានធ្វើ។

⁴ប៉ុន្តែ នៅតាមទីខ្ពស់ៗស្តេចមិនបានបំផ្លាញចោលឡើយ។ ប្រជាជននៅតែថ្វាយតង្វាយ និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅតាមទីខ្ពស់ៗទាំងនោះ។⁵ក្រោយពីឡើងគ្រងរាជ្យ និងពង្រឹងអំណាចហើយ ទ្រង់ប្រហារជីវិតពួកមេទ័ពដែលបានធ្វើគុតព្រះបាទយ៉ូអានជាបិតារបស់ទ្រង់។

⁶ប៉ុន្តែ ស្តេចមិនបានសម្លាប់កូនប្រុសៗរបស់យ៉ាតករឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តស្របតាមអ្វីដែលមានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ថា៖ «ឪពុកមិនត្រូវស្លាប់ដោយសារកំហុសរបស់កូនពួកគេឡើយ

ហើយកូនក៏មិនត្រូវស្លាប់ដោយសារកំហុសរបស់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គ្រប់គ្នាត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្លួនផ្ទាល់»។

⁷ស្តេចបានសម្លាប់ទាហានអេដមមួយម៉ឺននាក់នៅក្នុងជ្រោះអ៊ីប៊ីល ហើយនៅពេលច្បាំងគ្នានោះ ស្តេចដណ្តើមយកបានក្រុងសេឡា ដែលដាក់ឈ្មោះថាក្រុងយុគធាលវិញ ហើយត្រូវបានហៅឈ្មោះនេះរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

⁸បន្ទាប់មក ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាបានធ្វើសារទៅព្រះបាទយ៉ូអានជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអានហាស និងជាចៅរបស់ព្រះបាទយេហូវីថា៖ «ចូរចេញមក យើងប្រយុទ្ធតទល់គ្នានៅក្នុងសមរភូមិ»។⁹ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូអានជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលបានសារត្រឡប់មកព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាស្តេចស្រុកយ៉ូដាវិញថា៖ «គុម្ពបន្ទាដែលដុះនៅភ្នំលីបង ចាត់គេឲ្យទៅប្រាប់ដើមតាត្រៅនៅភ្នំលីបងថា៖ «ចូរលើកកូនស្រីរបស់អ្នក ឲ្យមកធ្វើជាប្រពន្ធរបស់កូនប្រុសយើង ប៉ុន្តែ មានសត្វព្រៃដើរកាត់តាមនោះ ហើយជាន់គុម្ពបន្ទានោះទៅ»។¹⁰អ្នកបានវាយប្រហារអេដម ហើយចិត្តរបស់អ្នកលើកអ្នកឡើង។

សូមឲ្យមានមោទនភាពចំពោះជ័យជម្នះរបស់អ្នក ប៉ុន្តែ ចូរស្នាក់នៅផ្ទះរបស់អ្នក តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើឲ្យខ្លួនឯងមានបញ្ហា ហើយបរាជ័យដូច្នេះ ទាំងអ្នកនិងយូដាជាមួយអ្នក?»

¹¹ប៉ុន្តែ ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាមិនព្រមស្តាប់ឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូអានជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានមកវាយប្រហារ ហើយស្តេចនិងព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាស្តេចស្រុកយ៉ូដាតទល់គ្នានៅក្នុងបេតសេមែស ជាក្រុងរបស់យូដា។¹²អ៊ីស្រាអែលបានវាយយូដា ហើយគ្រប់គ្នាវត់គេចទៅផ្ទះរាងខ្លួន។

¹³ព្រះបាទយ៉ូអានស្តេចអ៊ីស្រាអែល ចាប់ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាន និងជាចៅរបស់ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ធ្វើជាឈ្លើយ នៅបេតសេមែស។ ស្តេចបានមកក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបានទំលាយជញ្ជាំងក្រុងយេរូសាឡឹមចាប់តាំងពីទ្វារអេប្រាអ៊ីមរហូតដល់ទ្វារនៅកាច់ជ្រុង ដែលមានប្រវែងបួនរយហាត់។¹⁴ស្តេចបានយកមាស និងប្រាក់ និងរបស់របរទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងរបស់មានតម្លៃក្នុងរាំងស្តេចជាមួយនឹងឈ្លើយសឹកផងដែរ ហើយត្រឡប់ទៅក្រុងសាម៉ារីវិញ។

¹⁵រឿងរ៉ាវផ្សេងៗទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូអាន អ្វីៗដែលស្តេចបានធ្វើ អំណាចរបស់ទ្រង់ និងពីការប្រយុទ្ធរបស់ទ្រង់ជាមួយព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាជាស្តេចស្រុកយូដា តើមិនមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ?

¹⁶បន្ទាប់មក ព្រះបាទយ៉ូអានបានផ្តួលកំដៅមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយគេបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងសាម៉ារីជាមួយស្តេចអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះបាទយេរ៉ូបាម ជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

¹⁷ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអានស្តេចស្រុកយូដា រស់បានដប់ប្រាំឆ្នាំទៀតក្រោយព្រះបាទយ៉ូអានបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអានហាសស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលសុគត។¹⁸រឿងរ៉ាវផ្សេងៗទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា តើមិនមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយ៉ូដាទេឬ?¹⁹មានគេយុបយិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ានៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយទ្រង់ក៏គេចខ្លួនទៅក្រុងឡាគីស។ ស្តេចគេចខ្លួនទៅក្រុងឡាគីស ប៉ុន្តែគេក៏បញ្ជូនមនុស្សតាមទ្រង់ទៅក្រុងឡាគីស ហើយសម្លាប់ទ្រង់នៅទីនោះ។

²⁰ពួកគេបាននាំទ្រង់ត្រឡប់មកវិញដោយដាក់លើសេះ ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងក្រុងព្រះបាទដាវីឌ។²¹ប្រជាជននៅស្រុកយូដាទាំងអស់លើកព្រះបាទអសា ដែលមានព្រះជន្មដប់ប្រាំមួយឆ្នាំ ឲ្យឡើងគ្រងរាជ្យតពីព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាជាបិតាទ្រង់។²²ព្រះបាទអសានេះឯងដែលបានសង់ក្រុងអេឡាតឡើងវិញ ហើយស្តារក្រុងយូដា ក្រោយពីព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាបានសុគតជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់។

²³នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអានស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទយេរ៉ូបាម ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអានស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ឡើងសោយរាជ្យ នៅក្នុងសាម៉ារី ទ្រង់សោយរាជ្យបានសែសិបមួយឆ្នាំ។²⁴ស្តេចប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។

ស្តេចមិនបានងាកចេញពីអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេរ៉ូបាមជាកូនរបស់នេបាតឡើយ ដែលធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។

²⁵ស្តេចបានកំណត់ព្រំប្រទល់របស់អ៊ីស្រាអែលឡើងវិញចាប់ពីលេប្រាម៉ាត់ រហូតដល់សមុទ្រអារ៉ាប៊ា ស្របតាមការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបិតាអ៊ីស្រាអែល ដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្យាករណ៍យ៉ូណាសជាកូនរបស់លោកអមីថាយ ជាអ្នកស្រុកកាច-ហេតើរជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

²⁶ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានឃើញពីទុក្ខវេទនារបស់អ៊ីស្រាអែល ដែលល្វីងជួរចត់សម្រាប់គ្រប់គ្នា ទាំងអ្នកងារ និងអ្នកជាហើយគ្មានអ្នកណាជួយសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលសោះ។²⁷ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាព្រះអង្គពុំសព្វព្រះហឫទ័យលុបឈ្មោះអ៊ីស្រាអែលឲ្យបាត់ពីស្ថានសួគ៌ទេ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះពួកគេដោយដៃរបស់ព្រះបាទយេរ៉ូបាមបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាន។

²⁸រឿងរ៉ាវផ្សេងៗទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយេរ៉ូបាម អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ អំណាចរបស់ទ្រង់ របៀបដែលព្រះអង្គធ្វើសង្គ្រាមដណ្តើមបានក្រុងសាម៉ាស និងក្រុងហាម៉ាត់ពីកណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិយូដាសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ?

²⁹ព្រះបាទយេរ៉ូបាមផ្តួលកំដៅមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ជាមួយស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះបាទសាការី ជាបុត្រ ឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

¹នៅក្នុងឆ្នាំទីមួយប្រាំពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាទស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលព្រះបាទអសា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ចាប់ផ្តើមឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។²ព្រះបាទអសាអាយុប្រាំមួយសតវត្សនៅពេលទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ទ្រង់សោយរាជ្យបានហសិបពីរឆ្នាំ នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា យេកូលា ជាអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម។³ស្តេចបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាជាបិតាបានធ្វើដែរ។

⁴ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅទីនួលខ្ពស់ៗស្តេចមិនបានបំផ្លាញចោលឡើយ។ ប្រជាជននៅតែបន្តថ្វាយយញ្ញបូជា និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅទីនោះដែរ។
⁵ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យស្តេចកើតឃ្លាំងរហូតដល់ថ្ងៃស្តេចសុគត ហើយរស់នៅក្នុងដំណាក់កាលដាច់ពីគេ។ សម្តេចយ៉ូថាម ជាបុត្ររបស់ទ្រង់ មើលខុសត្រូវកិច្ចការក្នុងរាង និងគ្រប់គ្រងប្រជាជននៅក្នុងស្រុកទាំងមូល។

⁶រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទអសា និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ?⁷ដូច្នេះព្រះបាទអសាបានផ្តល់កម្ពុជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ គេបានបញ្ចុះសពទ្រង់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់នៅក្នុងក្រុងព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះបាទយ៉ូថាម ជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គ ឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

⁸នៅក្នុងឆ្នាំទីសាបសិបប្រាំពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអសាស្តេចស្រុកយូដា
ព្រះបាទសាការីជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាទស្តេចឡើងគ្រងរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងសាម៉ារីអស់ប្រាំមួយខែ។

⁹ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចបិតាទ្រង់ដែរ។
ស្តេចមិនបានងាកចេញពីអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាទជាតួនរបស់នេបាតឡើយ ធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។

¹⁰លោកសាលូម ជាតួនរបស់លោកយ៉ាបេស បានក្បត់ប្រឆាំងនឹងស្តេច ហើយវាយប្រហារស្តេចនៅអ៊ីបលែម ហើយធ្វើគុតស្តេច។ បន្ទាប់មក លោកឡើងសោយរាជ្យជំនួសទ្រង់ទៅ។¹¹រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទសាការី តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ។

¹²នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកព្រះបាទយេហូវីថា៖ «ពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលបានបួនជំណរ»។
នេះជាអ្វីដែលបានកើតឡើង។

¹³ព្រះបាទសាលូម ជាតួនរបស់លោកយ៉ាបេស ចាប់ផ្តើមឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល នៅឆ្នាំទីសាបសិបប្រាំបួន នៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអូស្សាស ជាស្តេចស្រុកយូដា ទ្រង់សោយរាជ្យបានមួយខែ នៅក្នុងសាម៉ារី។¹⁴លោកមណាហិម ជាតួនរបស់លោកកាឌី បានឡើងពីក្រុងផើសាមកក្រុងសាម៉ារី។ នៅទីនោះលោកបានវាយប្រហារព្រះបាទសាលូម ជាតួនរបស់លោកយ៉ាបេសនៅក្នុងសាម៉ារី។ លោកក៏សម្លាប់ស្តេច ហើយឡើងសោយរាជ្យជំនួស។

¹⁵រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទសាលូម និងអំពើក្បត់ដែលទ្រង់បានបង្កើតឡើង មានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល។
¹⁶បន្ទាប់មកព្រះបាទមណាហិមបានវាយយកក្រុងផើសា និងវាយប្រហារអ្នកក្រុងនោះ ព្រមទាំងអ្នកស្រុកដែលរស់នៅតំបន់ជុំវិញ ចាប់តាំងពីក្រុងផើសាដោយសារគេមិនបើកទ្វារក្រុងទទួលឲ្យទ្រង់។ ដូច្នេះ ស្តេចបានវាយប្រហារក្រុងទាំងនោះ ហើយបានរះពោះស្ត្រីទាំងអស់ដែលមានគភ៌នៅក្នុងភូមិទាំងនោះផង។

¹⁷នៅក្នុងឆ្នាំទីសាបសិបប្រាំបួននៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទមណាហិម ជាតួនរបស់លោកកាឌី ឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល ទ្រង់សោយរាជ្យបានដប់ឆ្នាំ នៅក្នុងសាម៉ារី។¹⁸ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅក្នុងមួយជីវិតរបស់ស្តេច ទ្រង់មិនបានងាកចេញពីមាតា របស់ព្រះបាទយេស៊ូបាទជាតួនរបស់នេបាតឡើង ធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។

¹⁹ព្រះចៅពូល ជាស្តេចស្រុកអាស៊ីរី បានមកវាយលុកចូលស្រុក ហើយព្រះបាទមណាហិម ថ្វាយប្រាក់មួយពាន់ហាបទៅព្រះចៅពូល ដូច្នេះការគាំទ្ររបស់ព្រះបាទពូលអាចជួយពង្រឹងអាណាចក្រអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងដែនរបស់ព្រះបាទមណាហិម។²⁰ព្រះបាទមណាហិមបានប្រមូលប្រាក់ទាំងនេះពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលតម្រូវឲ្យពួកអ្នកមានបង់ប្រាក់ហសិបណែនដល់ទ្រង់ដើម្បីថ្វាយស្តេចស្រុកអាស៊ីរី។ ដូច្នេះស្តេចស្រុកអាស៊ីរីក៏ត្រឡប់ទៅវិញ ហើយមិននៅក្នុងទឹកដីនោះទៀតឡើយ។

²¹រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទមណាហិម និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេឬ?²²ដូច្នេះព្រះបាទមណាហិមបានផ្តល់កម្ពុជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះបាទពេកាហ៊ា ជាបុត្ររបស់ព្រះអង្គបានឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

²³នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទពេកាហ៊ា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទមណាហិមចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងសាម៉ារី ស្តេចសោយរាជ្យបានពីរឆ្នាំ។²⁴ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចមិនបានងាកចេញពីមាតា របស់ព្រះបាទយេស៊ូបាទជាតួនរបស់នេបាតឡើយ ដែលធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប។

²⁵ព្រះបាទពេកាហ៊ាមានមេបញ្ជាការម្នាក់ឈ្មោះលោកពេកាជាតួនរបស់លោកម៉ាលា ហើយជាអង្គរក្សរបស់ស្តេច បានយុបឃិតជាមួយលោកអ៊ីកុប និងលោកអ៊ីរីយេធ្វើគុតស្តេច ក្នុងដំណាក់នៃរាជ្យរាំងនៅក្នុងសាម៉ារី។ ពេលនោះ លោកមានពលទាហានហសិបនាក់ ជាអ្នកស្រុកកាឡាដ ចូលរួមជាមួយដែរ។ លោកបានធ្វើគុតព្រះបាទពេកាហ៊ា ហើយឡើងសោយរាជ្យជំនួស។²⁶រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទពេកាហ៊ា អ្វីៗដែលស្តេចបានធ្វើ មានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

²⁷នៅក្នុងឆ្នាំទីហសិបពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអសាស្តេចស្រុកយូដា ព្រះបាទពេកាជាតួនរបស់លោកម៉ាលាបានឡើងសោយរាជ្យ នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងសាម៉ារី ទ្រង់សោយរាជ្យបានម្ភៃឆ្នាំ។²⁸ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។

ស្តេចមិនបានលះបង់ចោលអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេស៊ូបាទជាតួនរបស់នេបាត ដែលនាំឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

²⁹នៅក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះបាទពេកាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ស្តេចទឹកឡាត-ពីលេស៊ីរ ជាស្តេចស្រុកអាស៊ីរី បានវាយដណ្តើមយកទីក្រុងអ៊ីយ៉ូន ក្រុងអេបិល-បេត-មាតា ក្រុងយ៉ាលូហា ក្រុងកេដេស ក្រុងហាសោរ ស្រុកកាឡាដ ស្រុកកាលីឡេ និងស្រុកណែបថាលីទាំងអស់។ ស្តេចភៀរអ្នកស្រុកនោះយកទៅស្រុកអាស៊ីរី។³⁰ដូច្នេះ លោកហូសា ជាតួនរបស់លោកអេឡា បានក្បត់ប្រឆាំងនឹងព្រះបាទពេកា ជាតួនរបស់លោកម៉ាលា។ លោកវាយប្រហារ និងសម្លាប់ស្តេច។ បន្ទាប់មក លោកសោយរាជ្យជំនួស នៅឆ្នាំទីមួយនៃរាជ្យព្រះបាទយ៉ូថាម ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអសា។³¹រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទពេកាអ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើ មានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល។

³²នៅក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទពេកាជាតួនរបស់លោកម៉ាលា ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទយ៉ូថាម ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអសា ឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។³³កាលព្រះបាទយ៉ូថាមឡើងសោយរាជ្យ ទ្រង់មានព្រះជន្មាយុម្ភៃប្រាំឆ្នាំ ទ្រង់សោយរាជ្យបានដប់ប្រាំមួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា យេរូសា ជាតួនរបស់លោកសាដុក។

³⁴ព្រះបាទយ៉ូថាមបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចបានដើរតាមគំរូរបស់បិតាទ្រង់គឺព្រះបាទអសា។

³⁵ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយទ្រង់មិនបានបំផ្លាញទីខ្ពស់ៗចោលឡើយ។ ប្រជាជននៅតែថ្វាយយញ្ញបូជា និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅតាមទីខ្ពស់ៗដែរ។

ព្រះបាទយ៉ូថាបានសង់ទ្វារខាងលើនៃព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។³⁶ រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូថាម និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬ?³⁷ នៅក្នុងពេលនោះព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមបញ្ជូនព្រះបាទរ៉ាស៊ីនជាស្តេចស្រុកអាម៉ាម និងព្រះបាទពេកាជាកូនរបស់លោកនម៉ាណា ដើម្បីប្រឆាំងនឹងស្រុកយូដា។³⁸ ព្រះបាទយ៉ូថាមផ្តួលកំជាមួយនឹងបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយគេបញ្ចុះសពទ្រង់ជាមួយបុព្វបុរសទាំងនោះនៅក្នុងព្រះបាទដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាស ជាបុត្រ ឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

16¹ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំនៃរាជរបស់ព្រះបាទពេកាជាកូនរបស់លោកនម៉ាលា ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទអហាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូថាម ឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។² ព្រះបាទអហាសមានអាយុម្ភៃឆ្នាំនៅពេលដែលស្តេចចាប់ផ្តើមឡើងគ្រងរាជ្យ ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានដប់ប្រាំមួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ស្តេចមិនបានធ្វើរឿងត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គដូចព្រះបាទដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់ព្រះអង្គធ្លាប់ធ្វើឡើយ។

³ ផ្ទុយទៅវិញ ស្តេចបានដើរតាមមាគ៌ា របស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល ស្តេចបានដុតបុត្ររបស់ព្រះអង្គជាតង្វាយដុត តាមទំនៀមទម្លាប់គួរឱ្យខឹងរបស់ប្រជាជាតិទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញចេញពីមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁴ ស្តេចបានថ្វាយញីបូជា និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅតាមទីខ្ពស់ៗ នៅលើកំពូលភ្នំ និងនៅក្រោមដើមឈើពណ៌បៃតង។

⁵ បន្ទាប់មក ព្រះបាទនស៊ីន ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាម និងព្រះបាទពេកា ជាកូនរបស់លោកនម៉ាលា ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល នាំគ្នាឡើងមកវាយលុកក្រុងយេរូសាឡឹម។ ពួកគេឡោមព័ទ្ធព្រះបាទអហាស ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចយកឈ្នះបានឡើយ។⁶ នៅពេលនោះព្រះបាទនស៊ីន ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាមដណ្តើមយកក្រុងអេឡាតបានវិញ ហើយបានបណ្តេញជនជាតិយូដាចេញពីក្រុងនោះ។ បន្ទាប់មក ជនជាតិអារ៉ាមបានមករស់នៅក្នុងអេឡាតរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ។

⁷ ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាសបានធ្វើសារទៅព្រះចៅទីកឡាត-ពីលេស៊ីរ ជាស្តេចស្រុកអាលស៊ីរថា៖ «ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើ និងជាកូនរបស់ព្រះករុណា។ សូមឡើងមក និងសង្គ្រោះទូលបង្គំពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចអារ៉ាម និងពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល ដែលបានវាយប្រហារទូលបង្គំផង»។⁸ ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាសបានយកប្រាក់ និងមាសដែលមាននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងពីក្នុងចំណោមទ្រព្យក្នុងរាំងស្តេច ហើយស្តេចបានបញ្ជូនរបស់ទាំងនោះជាអំណោយទៅស្តេចស្រុកអាលស៊ីរ។⁹ បន្ទាប់មកស្តេចស្រុកអាលស៊ីរបានស្តាប់តាម ហើយបានឡើងទៅក្រុងដាម៉ាស ដណ្តើមយកបាន ហើយបានភៀរមនុស្សយកទៅធ្វើជាឈ្មើទៅស្រុកគៀរ ព្រមទាំងសម្លាប់ព្រះបាទនស៊ីនជាស្តេចអារ៉ាមផងដែរ។

¹⁰ ព្រះបាទអហាសបានយាងទៅក្រុងដាម៉ាស ដើម្បីជួបជាមួយព្រះបាទស្តេចទីកឡាត-ពីលេស៊ីរ ជាស្តេចស្រុកអាលស៊ីរ។ នៅក្នុងដាម៉ាសស្តេចបានឃើញអាសនាមួយ។ ស្តេចក៏ផ្ញើគំរូ និងគម្រោងសង់អាសនៈនោះ ជូនលោកបូជាចារ្យអ៊ីរីយ៉ា ដើម្បីធ្វើកន្លែងថ្វាយបង្គំ។¹¹ ដូច្នេះ លោកបូជាចារ្យអ៊ីរីយ៉ាបានសង់អាសនាមួយតាមគំរូដែលព្រះបាទអហាសបានផ្ញើឲ្យលោកពីក្រុងដាម៉ាស។ លោកបានធ្វើរួចរាល់មុនពេលដែលព្រះបាទអហាសត្រឡប់ពីក្រុងដាម៉ាសមកវិញ។

¹² នៅពេលដែលស្តេចយាងមកពីក្រុងដាម៉ាសវិញស្តេចបានឃើញអាសនានោះ ស្តេចក៏ទៅឯអាសនានោះដើម្បីថ្វាយតង្វាយ។

¹³ ស្តេចបានថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយម្សៅ ច្រូតស្រា និងថ្វាយឈាមជាតង្វាយមេត្រីភាពនៅលើអាសនានោះ។¹⁴ អាសនាលង្គិនដែលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ស្តេចបានយកពីមុខព្រះវិហារ ពីចន្លោះអាសនារបស់ស្តេច និងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងដាក់នៅខាងជើងអាសនា។

¹⁵ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាសបានបង្គាប់លោកបូជាចារ្យអ៊ីរីយ៉ាថា៖ «នៅលើអាសនាធំត្រូវដុតតង្វាយដុតនៅពេលព្រឹក និងដុតតង្វាយម្សៅនៅពេលល្ងាច និងតង្វាយដុតរបស់ស្តេច និងតង្វាយម្សៅរបស់ទ្រង់ ជាមួយនឹងតង្វាយដុតរបស់ប្រជាជនទាំងអស់ និងតង្វាយម្សៅរបស់ពួកគេ និងតង្វាយស្រារបស់ពួកគេដែរ។ ត្រូវប្រោសឈាមទាំងអស់របស់ស្តេចដែលជាតង្វាយដុត និងឈាមទាំងអស់របស់តង្វាយដុត។ ប៉ុន្តែ អាសនាលង្គិនជារបស់យើងដើម្បីសុំការណែនាំ»។¹⁶ លោកបូជាចារ្យអ៊ីរីយ៉ាបានធ្វើដូចដែលព្រះបាទអហាសបានបង្គាប់។

¹⁷ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអហាសបានដកបន្ទះក្តារ និងអាងចេញពីជើងបញ្ឈរ ស្តេចក៏បានយកអាងធំចេញពីលើគោលង្គិនដែលនៅក្រោមអាងនោះដែរ ហើយដាក់វាលើតជួរវិញ។¹⁸ ស្តេចបានដកដំបូលផ្លូវដើរសម្រាប់ថ្ងៃសប្តិទដែលគេបានសង់នៅឯព្រះវិហារ ជាមួយនឹងច្រកចូលរបស់ស្តេចនៅក្រៅព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយសារស្តេចអាលស៊ីរ។

¹⁹ រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទអហាស និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬ?

²⁰ ព្រះបាទអហាសបានផ្តួលកំដៅមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់នៅក្នុងក្រុងព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះបាទហេសេតា ជាបុត្រ ឡើងស្ទង់រាជ្យបន្ត។

17 ¹នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទអហសជាស្តេចស្រុកយូដា រាជ្យរបស់ព្រះបាទហូសា ជាកូនរបស់លោកអេឡា ឡើងសោយរាជ្យ។²ស្តេចសោយរាជ្យបានប្រាំបួនឆ្នាំនៅក្នុងសាម៉ារីលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល។ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែមិនអាក្រក់ដូចស្តេចអ៊ីស្រាអែលដែលនៅពីមុនព្រះអង្គឡើយ។³ព្រះចៅសាលម៉ាសេស៊ី ជាស្តេចស្រុកអាសស៊ីរី បានលើកទ័ពមកច្បាំងនឹងស្តេច ហើយព្រះបាទហូសាក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចអាសស៊ីរី ហើយនាំស្វយសាអាករដល់ស្តេចនោះផង។

⁴បន្ទាប់មក ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីដឹងថាព្រះបាទហូសាមានគំនិតក្បត់ប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ ព្រោះព្រះបាទហូសាបានផ្ញើសារទៅស្តេចស្រុកអេស៊ីបដែរ ស្តេចមិនបានបញ្ជូនស្វយសាអាករដល់ស្តេចអាសស៊ីរីទៀតឡើយ គឺស្តេចធ្វើបែបនេះពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ។ ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីបានចាប់ទ្រង់ហើយបានដាក់ទ្រង់នៅក្នុងគុក។⁵បន្ទាប់មក ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីបានវាយប្រហារទឹកដីទាំងមូល និងវាយប្រហារក្រុងសាម៉ារី ហើយឡោមព័ទ្ធក្នុងនោះអស់បីឆ្នាំ។⁶នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំបួនក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះបាទហូសា ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីបានកាន់កាប់ក្រុងសាម៉ារី ហើយកៀរជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៅស្រុកអាសស៊ីរី។ ស្តេចបានដាក់ពួកគេនៅក្នុងហាឡា នៅទន្លេហាបេ ជាទន្លេនៃស្រុកកូសាន ព្រមទាំងនៅតាមក្រុងនានារបស់ជនជាតិមេឌី។

⁷ការកៀរជាល្បីនេះកើតឡើងដោយសារប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ ដែលបាននាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក ចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះចៅជាដើមស្តេចស្រុកអេស៊ីប។ ប្រជាជនបានថ្វាយបង្គំព្រះដ៏ទៃ⁸ហើយដើរតាមការអនុវត្តរបស់សាសន៍ដ៏ទៃ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញពួកគេចេញពីមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងធ្វើតាមការអនុវត្តរបស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលដែលផ្តាច់ធ្វើពីមុន។

⁹ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តដោយសម្ងាត់ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ គឺធ្វើរឿងមិនត្រឹមត្រូវ។ ពួកគេបានសង់កន្លែងខ្ពស់ៗនៅក្នុងក្រុងរបស់ពួកគេ ពីក្រុងមានប៉មចាយាម រហូតដល់ក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ។¹⁰ពួកគេក៏បានតំឡើងសសរ និងសសររបស់ព្រះអាសេរី នៅលើភ្នំខ្ពស់ៗ និងនៅក្រោមដើមឈើពណ៌បៃតង។

¹¹នៅទីនេះ ពួកគេបានដុតភ្លើងក្រអូបនៅលើទីខ្ពស់ៗ ដូចដែលសាសន៍ដ៏ទៃបានធ្វើ គឺអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញចេញពីមុខពួកគេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដែលនាំឲ្យព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរាធ¹²ព្រោះពួកគេបានថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកពួកគេថា៖ «អ្នកមិនត្រូវធ្វើការនេះទេ»។

¹³ព្រះអម្ចាស់បានព្រមានជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនជាតិយូដាតាមរយៈពួកព្យាករី និងអ្នកទាយថា៖ «ចូរបែរចេញពីអំពើអាក្រក់របស់អ្នក ហើយចូររក្សាបញ្ញត្តិរបស់យើង និងច្បាប់របស់យើង និងត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការរក្សាក្រឹតវិន័យទាំងមូលដែលយើងបានបង្គាប់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា និងអ្វីដែលយើងបានផ្ញើមកអ្នករាល់គ្នាតាមរយៈព្យាករីជាអ្នកបម្រើរបស់យើង»។

¹⁴ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនស្តាប់តាមឡើយ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេរឹងរូសដូចជាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ដែលមិនទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេឡើយ។

¹⁵ពួកគេបដិសេធច្បាប់របស់ព្រះអង្គ និងសម្ពន្ធមេត្រីដែលព្រះអង្គចង់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងសម្ពន្ធមេត្រីដែលព្រះអង្គផ្តល់ដល់ពួកគេ។ ពួកគេធ្វើតាមការអនុវត្តតែបានការ ហើយពួកគេក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍។ ពួកគេបានធ្វើតាមប្រជាជាតិនៅជុំវិញពួកគេ គឺអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ពួកគេមិនឲ្យទាក់ទងជាមួយ។

¹⁶ពួកគេមើលរំលងគ្រប់ទាំងបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានសិតធ្វើរូបគោពីរចេញពីលោហៈដើម្បីថ្វាយបង្គំ។ ពួកគេបានធ្វើបង្គោលព្រះអាសេរី ហើយពួកគេថ្វាយបង្គំផ្កាយនៅលើមេឃ និងថ្វាយបង្គំព្រះបាល។¹⁷ពួកគេបានដុតកូនប្រុសកូនស្រីរបស់ពួកគេ ពួកគេតែងតែបញ្ជាវត្ថុ និងប្រើមន្តអាគម។ ពួកគេបណ្តោយខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ជាហេតុបណ្តាលឲ្យព្រះអង្គទ្រង់ព្រះពិរាធ។¹⁸ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរាធយ៉ាងខ្លាំងជាមួយអ៊ីស្រាអែល ហើយបានដកពួកគេចេញពីព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គ។ គ្មាននរណាផ្សេងសេសសល់ក្រៅពីកុលសម្ព័ន្ធយូដាឡើយ។

¹⁹ទោះបីជាជនជាតិយូដាមិនបានរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេបានធ្វើតាមការអនុវត្តរបស់សាសន៍ដ៏ទៃ គឺអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើតាមពួកគេ។²⁰ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់ចោលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យពួកគេអាម៉ាស ហើយប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ រហូតដល់ព្រះអង្គដេញពួកគេចេញពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

²¹ព្រះអង្គហែកអ៊ីស្រាអែលចេញពីខ្សែរាជ្យរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយពួកគេបានលើកលោកយេរូបោមកូនរបស់នេបាតធ្វើជាស្តេច។ ព្រះបាទយេរូបោមបាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញឆ្ងាយពីការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។

²²ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានដើរតាមអំពើបាបរបស់ព្រះបាទយេរូបោម ហើយមិនងាកឆ្ងាយពីអំពើបាបទាំងនោះទេ។²³ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញឆ្ងាយពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ស្របតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលតាមរយៈព្យាករីជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គថាព្រះអង្គនឹងធ្វើបែបនេះ។ ដូច្នេះ អ៊ីស្រាអែលបានបណ្តេញចេញឆ្ងាយពីទឹកដីរបស់ពួកគេទៅកាន់ទឹកដីអាស៊ីរី រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁴ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីបាននាំប្រជាជនមកពីក្រុងបាប៊ីឡូន ក្រុងគូថា ក្រុងអាវា ក្រុងហាម៉ាត និងក្រុងសេផាមែ ហើយដាក់ពួកគេតាមក្រុងនានាក្នុងស្រុកសាម៉ារី ជំនួសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ អ្នកទាំងនោះចាប់យកស្រុកសាម៉ារី ហើយរស់នៅតាមក្រុងទាំងនោះ។²⁵នៅពេលដែលពួកគេចាប់ផ្តើមកសិកម្មនៅទីនោះ ពួកគេមិនគោរពព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យសត្វតោមករកពួកគេ ហើយសម្លាប់ពួកគេខ្លះ។²⁶ដូច្នេះ ពួកគេទូលទៅកាន់ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីថា៖ «ជាតិសាសន៍ដែលព្រះករុណាបាននាំមកពីឆ្ងាយ ហើយបានដាក់នៅតាមក្រុងនានានៅស្រុកសាម៉ារីមិនដឹងពីការថ្វាយបង្គំព្រះនៅក្នុងទឹកដីនោះទេ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានឲ្យសត្វតោមករកពួកគេ ហើយសត្វតោទាំងនោះបានសម្លាប់ប្រជាជននៅទីនោះ ព្រោះពួកគេមិនដឹងពីការថ្វាយបង្គំព្រះនៅក្នុងទឹកដីនោះទេ»។

²⁷បន្ទាប់មក ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីបានបង្គាប់ថា៖ «សូមរកព្យាករីម្នាក់ដែលអ្នកបាននាំពីទីនោះមក ហើយឲ្យគាត់ទៅនៅទីនោះ ហើយឲ្យគាត់បង្រៀនពីរបៀបថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ទឹកដីនោះ»។²⁸ដូច្នេះ មានព្យាករីម្នាក់ដែលគេនាំកៀរពីសាម៉ារីមកបានមករស់នៅបេតអែល គាត់បានបង្រៀនពួកគេពីរបៀបគោរពថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។

²⁹ជាតិសាសន៍នីមួយៗបានធ្វើរូបព្រះរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន ហើយបានដាក់រូបព្រះទាំងនោះនៅតាមទីខ្ពស់ៗនៅស្រុកសាម៉ារី គឺជាតិសាសន៍ដែលរស់នៅក្នុងក្រុងទាំងនោះ។³⁰ប្រជាជនមកពីបាប៊ីឡូនធ្វើរូបព្រះសិក្ខតបណ្ឌិត អ្នកក្រុងគូថាធ្វើរូបព្រះនីកាល អ្នកក្រុងហាម៉ាតធ្វើរូបព្រះអស៊ីម៉ា³¹អ្នកក្រុងអាវាធ្វើរូបព្រះនីប-ហាស និងព្រះចើថាក អ្នកក្រុងសេផាមែយកកូនប្រុសរបស់ខ្លួន ទៅធ្វើបូជាយញ្ញ ថ្វាយព្រះអ័ឌរ៉ាម៉ាឡេក និងព្រះអណាម៉ាឡេក ជាព្រះនៃក្រុងសេផាមែ។

³²ពួកគេក៏គោរពថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ដែរ ហើយបានតែងតាំងបូជាចារ្យនៅតាមទីខ្ពស់ៗពីក្នុងចំណោមពួកគេ ជាអ្នកថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារនៅតាមទីខ្ពស់ៗ។³³ ពួកគេគោរពថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ពួកគេ គឺតាមប្រពៃណីនៃជាតិសាសន៍ដែលពួកគេបានបណ្តេញចេញ។

³⁴រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេនៅតែប្រព្រឹត្តតាមទម្លាប់ចាស់របស់ពួកគេដដែល។ ពួកគេមិនគោរពព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏មិនធ្វើតាមច្បាប់ វិន័យ និងបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានប្រទានដល់ប្រជាជនរបស់លោកយ៉ាកុប ដែលព្រះអង្គដាក់ឈ្មោះថាអ៊ីស្រាអែលឡើយ³⁵ គឺជាអ្នកដែលព្រះអង្គបានចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយថា៖ «អ្នកនឹងមិនត្រូវភ័យខ្លាចព្រះណាផ្សេង ឬក៏ឱនក្បាលចំពោះព្រះទាំងនោះ ឬថ្វាយបង្គំពួកគេ ហើយក៏មិនត្រូវថ្វាយយញ្ញូជាទៅព្រះទាំងនោះដែរ។

³⁶ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ ដែលបាននាំអ្នកពីទឹកដីអេស៊ីបមកដោយអំណាចយ៉ាងអស្ចារ្យ និងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះអង្គដែលអ្នកត្រូវគោរព គឺព្រះអង្គហើយដែលអ្នកត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំ ហើយគឺព្រះអង្គហើយដែលអ្នកត្រូវថ្វាយយញ្ញូជា។³⁷ ច្បាប់ និងបញ្ញត្តិ វិន័យ និងក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះអង្គបានសរសេរសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា អ្នកត្រូវតែរក្សាជារៀងរហូត។ ដូច្នេះ អ្នកមិនត្រូវភ័យខ្លាចព្រះណាផ្សេងទៀតឡើយ³⁸ ហើយកុំភ្លេចសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងបានចងជាមួយអ្នករាល់គ្នា ក៏កុំថ្វាយបង្គំព្រះណាផ្សេងទៀតឡើយ។

³⁹ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកជាព្រះដែលអ្នកត្រូវគោរព។ ព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះអ្នកពីអំណាចសត្រូវរបស់អ្នក»។⁴⁰ ពួកគេមិនបានស្តាប់ឡើយ ព្រោះពួកគេនៅតែធ្វើអ្វីដែលពួកគេធ្លាប់ធ្វើពីមុន។⁴¹ ដូច្នេះ ប្រជាជាតិទាំងនេះកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេក៏ថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់គេដែរ ហើយកូនរបស់ពួកគេក៏ធ្វើដូចគ្នា ហើយចៅរបស់ពួកគេក៏ធ្វើដូចគ្នា។ ពួកគេបានបន្តធ្វើអ្វីដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានធ្វើរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

¹នៅក្នុងឆ្នាំទីបីនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទហូស៊ា ជាកូនរបស់លោកអេឡា និងជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទហេសេតា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាស ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។²ស្តេចមានអាយុប្រាំឆ្នាំនៅពេលដែលស្តេចចាប់ផ្តើមឡើងគ្រងរាជ្យ ស្តេចសោយរាជ្យបានម្ភៃប្រាំបួនឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា អប៊ីយ៉ា ជាកូនរបស់លោកសាការី។³ស្តេចបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះបាទដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ដែលស្តេចបានធ្វើ។

⁴ស្តេចបានកម្ទេចទីទួលខ្ពស់ៗ បំផ្លាញសសរ ហើយបានបំផ្លាញបង្គោលរបស់ព្រះអាសេរ៉ា។ ស្តេចក៏បានកម្ទេចសត្វពស់ល្អិត ដែលលោកម៉ូសេបានធ្វើដែរ ព្រោះនៅពេលនោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានដុតគ្រឿងក្រអូបទៅពស់នោះ ហៅរូបនោះថា «នេហ្សីសថាន»។⁵ព្រះបាទហេសេតាបានទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះក្រោយពីទ្រង់មកគ្មានអ្នកណាដូចព្រះអង្គឡើយនៅក្នុងចំណោមស្តេចស្រុកយូដា ហើយស្តេចដែលនៅមុនព្រះអង្គក៏មិនមានអ្នកណាដូចទ្រង់ដែរ។

⁶ព្រោះព្រះអង្គពាក់ចិត្តនឹងព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចមិនឈប់ដើរតាមព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែ ស្តេចនៅតែបន្តរក្សាបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គជានិច្ច គឺបទបញ្ជាដែលលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ដល់លោកម៉ូសេ។⁷ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយព្រះបាទហេសេតា ហើយកន្លែងណាដែលស្តេចយាងទៅគឺមានភាពចម្រើនចម្រើន។ ស្តេចបានបោះប្រគល់នឹងស្តេចស្រុកអាសស៊ើរ ហើយមិនបានបម្រើស្តេចនោះឡើយ។⁸ស្តេចបានវាយប្រហារពួកគឺលីស្ទីនទៅដល់កាសា និងព្រំប្រទល់ជុំវិញ ចាប់ពីក្រុងមានកំពែង ទៅដល់ក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ។⁹នៅក្នុងឆ្នាំទីបួននៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទហេសេតា ដែលជាឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទហូស៊ាជាបុត្ររបស់លោកអេឡា ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ព្រះចៅសាលម៉ាសេស៊ើរ ជាស្តេចស្រុកអាសស៊ើរ បានឡើងមកច្បាំង និងឡោមព័ទ្ធក្រុងសាម៉ារី។¹⁰នៅចុងឆ្នាំទីបីពួកគេយកបានក្រុងនោះ នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំមួយនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទហេសេតា ដែលជាឆ្នាំទីប្រាំបួននៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទហូស៊ាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល គេបានដណ្តើមយកក្រុងសាម៉ារីបានដោយរបៀបនេះឯង។

¹¹ដូច្នេះ ស្តេចស្រុកអាសស៊ើរបានកៀរព្រមជាជនអ៊ីស្រាអែលទៅស្រុកអាសស៊ើរ ហើយបានដាក់ពួកគេនៅក្នុងហាឡា នៅទន្លេហាបេរ ជានៃនៃស្រុកកូសាន ព្រមទាំងនៅតាមក្រុងនានារបស់ជនជាតិមេឌី។¹²ស្តេចបានធ្វើដូច្នេះ ព្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានស្តាប់តាមព្រះសូសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេបានបោះបង់ចោលសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ គឺគ្រប់អ្វីដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់។ ពួកគេបដិសេធមិនព្រមស្តាប់ ឬធ្វើតាមឡើយ។¹³បន្ទាប់មក នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់បួននៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទហេសេតា ព្រះចៅសានហេរីប ជាស្តេចស្រុកអាសស៊ើរ វាយប្រហារក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលមានកំពែងរឹងមាំរបស់ស្រុកយូដា ហើយដណ្តើមបានក្រុងទាំងនោះ។¹⁴ដូច្នេះ ព្រះបាទហេសេតាស្តេចស្រុកយូដាបានធ្វើពាក្យទៅស្តេចស្រុកអាសស៊ើរ គឺព្រះបាទឡាគីសថា៖ «ទូលបង្គំបានប្រឆាំងជាមួយព្រះករុណា។ សូមដកទ័ពពីទូលបង្គំទៅ។ អ្វីដែលព្រះករុណាដាក់លើទូលបង្គំ ទូលបង្គំទទួលទាំងអស់»។ ស្តេចស្រុកអាសស៊ើរតម្រូវស្តេចហេសេតាជាស្តេចស្រុកយូដាបង់ប្រាក់បីរយដួង និងមាសសាមសិបដួង។¹⁵ដូច្នេះ ព្រះបាទហេសេតាថ្វាយស្តេចនូវប្រាក់ទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងនៅក្នុងឃ្លាំងរបស់រាជវាំង។

¹⁶បន្ទាប់មក ព្រះបាទហេសេតាគាត់មាសពីទ្វារព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងមាសដែលបានពាសលើសសរ ស្តេចបានប្រគល់មាសទាំងនោះដល់ស្តេចស្រុកអាសស៊ើរ។¹⁷ប៉ុន្តែ ស្តេចស្រុកអាសស៊ើរបានចាត់មេទ័ព មេបញ្ជាការ និងរាជបម្រើផ្ទាល់របស់ស្តេច ពីកន្លែងបោះទ័ពនៅឡាគីស ដើម្បីទៅជួបស្តេចហេសេតានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ពួកគេធ្វើដំណើរតាមផ្លូវ ហើយមកដល់ខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ពួកគេបានមកដល់ព្រែកជីកនៃអាងខាងលើ នៅលើផ្លូវធំក្បែរចំការរបស់អ្នកជ្រលក់ពណ៌ ហើយឈរនៅក្បែរនោះ។

¹⁸នៅពេលដែលពួកគេស្រែកហៅព្រះបាទហេសេតាលោកអេលាគីម ជាកូនរបស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា ដែលជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើព្រះបរមរាជវាំង បានចេញទៅជួបពួកគេ ដោយមានលោកសេបណា ជាស្មៀនប្អូន និងលោកយ៉ូអា កូនរបស់លោកអេសាគ ជាអ្នកនាំពាក្យរបស់ស្តេចទៅជាមួយផង។

¹⁹ដូច្នេះ មេបញ្ជាការបាននិយាយទៅពួកគេឲ្យទៅប្រាប់ព្រះបាទហេសេតាពីអ្វីដែលស្តេចស្រុកអាសស៊ើរថា៖ «តើអ្វីទៅជាប្រភពនៃទំនុកចិត្តរបស់អ្នក?

²⁰អ្នកនិយាយតែពាក្យតែបានការ និយាយថាមានជំនួយ និងកម្លាំងសម្រាប់សង្គ្រាម។ ឥឡូវនេះ តើអ្នកទុកចិត្តអ្នកណា? តើអ្នកណាលើកទឹកចិត្តឲ្យអ្នកបោះប្រឆាំងនឹងយើង?»²¹មើលអ្នកទុកចិត្តលើឈើច្រត់ធ្វើពីដើមត្រែងក្រហមនៅស្រុកអេស៊ីប ប៉ុន្តែ បើមនុស្សច្រត់លើវារនឹងមុតដែរ ហើយវានឹងទម្លុះដែរ។ អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើស្តេចស្រុកអេស៊ីបគឺរបៀបនេះឯង។

²²ប៉ុន្តែ បើអ្នកនិយាយមកយើងថា៖ «យើងទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង បើមិនមែនព្រះអង្គទេដែលព្រះបាទហេសេតាបានបំផ្លាញទីទួលខ្ពស់ៗ និងអាសនារបស់ព្រះអង្គ ហើយបាននិយាយទៅកាន់យូដា និងយេរូសាឡឹមថា៖ «អ្នកត្រូវតែថ្វាយបង្គំនៅមុខអាសនានៅក្នុងយេរូសាឡឹមនេះ?»²³ដូច្នេះ យើងចង់ឲ្យសំណើមួយដល់អ្នកស្តេចអាសស៊ើរជាចៅហ្វាយរបស់យើង។ យើងនឹងផ្តល់សេរីពាន់ក្បាលដល់អ្នក បើអ្នកអាចរកអ្នកជិះលើសេះទាំងនោះបាន។

²⁴តើអ្នកអាចយកឈ្នះមេបញ្ជាការដ៏ខ្សោយបំផុតរបស់ចៅហ្វាយយើងបានទេ? អ្នកបានទុកចិត្តលើរទេះចំបាំង និងទ័ពសេះរបស់ស្រុកអេស៊ីបឬ!

²⁵តើយើងមិនបានធ្វើដំណើរឡើងមកទីនេះដោយគ្មានព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីវាយប្រឆាំងនឹងកន្លែងនេះ ហើយបំផ្លាញចោលទេឬ? ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរវាយប្រហារទឹកដីនេះ ហើយបំផ្លាញចោលទៅ»។

²⁶បន្ទាប់មក លោកអេលាគីម ជាកូនរបស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា លោកសេបណា និងលោកយ៉ូអា ពោលទៅកាន់មេទ័ពអាសស៊ើរថា៖ «សូមនិយាយមកកាន់អ្នកបម្រើរបស់លោកជាភាសារាវីមវិញ ព្រោះយើងយល់ភាសានេះ។

សូមកុំនិយាយមកយើងជាភាសាយូដាឲ្យប្រជាជនដែលនៅខាងក្នុងជញ្ជាំងក្រុងឮធ្វើអ្វី»។²⁷ប៉ុន្តែលោកមេទ័ពបានមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «តើចៅហ្វាយរបស់ខ្ញុំមិនបានបញ្ជូនខ្ញុំមកជួបចៅហ្វាយរបស់អ្នក ដើម្បីនិយាយពាក្យទាំងនេះទេឬអី? តើទ្រង់មិនបានបញ្ជូនខ្ញុំមកកាន់អ្នកដែលអង្គុយលើជញ្ជាំង គឺអស់អ្នកដែលស៊ីលាមករបស់ពួកគេ និងផឹកទឹកនោមរបស់គេជាមួយអ្នកទេឬអី?»។

²⁸បន្ទាប់មក លោកមេទ័ពបានឈរ ហើយបានស្រែកយ៉ាងឮៗជាភាសាហេព្រើរថា៖ «សូមស្តាប់ពាក្យរបស់ស្តេចដ៏អស្ចារ្យ គឺស្តេចស្រុកអាសស៊ើរ។

²⁹ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «កុំឲ្យព្រះបាទហេសេតាលបោកប្រាស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ព្រោះស្តេចនេះមិនអាចសង្គ្រោះអ្នកពីអំណាចរបស់យើងឡើយ។

³⁰កុំបណ្តាលឲ្យព្រះបាទហេសេតាធ្វើឲ្យអ្នកទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ពិតជាសង្គ្រោះយើង ហើយក្រុងនេះនឹងមិនធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចអាសស៊ើរនោះឡើយ»។

³¹កុំឲ្យស្តាប់ហេសេគា ព្រោះស្តេចស្រុកអាសស៊ីរទូលថា៖ «ចូរធ្វើកិច្ចសន្យាសន្តិភាពជាមួយយើង ហើយចេញមករកយើង។ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នាបរិភោគពីដើមទំពាំងបាយជូររបស់ខ្លួន និងពីដើមឧទុម្ពររបស់ខ្លួន និងផឹកទឹកពីអណ្តូងរបស់ខ្លួនដែរ។

³²អ្នកនឹងធ្វើការនេះរហូតដល់ពេលដែលយើងមកយកអ្នកទៅទឹកដីដូចទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា គឺទឹកដីសម្បូរគ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងស្រាថ្មី ជាទឹកដីនៃនំប៉័ង និងចំការទំពាំងបាយជូរ ជាទឹកដីនៃដើមអូលីវ និងទឹកឃ្មុំ ដូច្នេះ អ្នកនឹងមានជីវិត មិនស្លាប់ឡើយ»។

កុំឲ្យស្តាប់ហេសេគានៅពេលដែលគេព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះយើង»។

³³តើមានព្រះរបស់អ្នកណាម្នាក់សង្គ្រោះពួកគេចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអាសស៊ីរទេ?³⁴ តើព្រះរបស់ក្រុងហាម៉ាត និងក្រុងអ៊ីដាឌ នៅឯណា? តើព្រះរបស់ក្រុងសេផាវែម ក្រុងហេណា និងក្រុងអ៊ីរ៉ា នៅឯណា? តើព្រះទាំងនោះបានសង្គ្រោះស្រុកសាម៉ាវីចេញពីដៃរបស់យើងឬទេ?

³⁵ក្នុងចំណោមព្រះទាំងអស់នៃទឹកដីនេះ តើមានព្រះណាមួយ ដែលបានសង្គ្រោះទឹកដីរបស់ខ្លួនពីអំណាចរបស់យើង?

តើព្រះអម្ចាស់អាចសង្គ្រោះយេរូសាឡឹមពីអំណាចរបស់យើងដូចម្តេច?»។

³⁶ប៉ុន្តែ ប្រជាជននៅតែបន្តស្ងៀមស្ងាត់ ហើយមិនឆ្លើយតបអ្វីទាំងអស់ ព្រោះស្តេចបានបង្គាប់ថា៖ «កុំឲ្យឆ្លើយទៅគេឡើយ»។³⁷ បន្ទាប់មក លោកអេលគីមជាភូត របស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា ហើយជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើព្រះបរមរាជវាំង លោកសិបណាជាសៀវភៅ និងលោកយ៉ូអា ភូតរបស់លោកអេសាភ ជាអ្នកនាំពាក្យ របស់ស្តេច នាំគ្នាវិលមកព្រះបាទហេសេគាវិញទាំងហែកសំលៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយរាយការណ៍ទៅស្តេចគ្រប់ពាក្យរបស់មេទ័ពនោះ។

19¹ នៅពេលដែលព្រះបាទហេសេតាបានឮការរាយការណ៍របស់ពួកគេហើយ ស្តេចបានហែកសំលៀកបំពាក់ ស្លៀកបាវ ហើយបានចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។² ស្តេចចាត់លោកអេលាគីម ដែលជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើព្រះបរមរាជវាំង និងលោកសិបណា ជាស្បៀន ហ្នឹង ព្រមទាំងលោកបូជាច្បាច់ស្បែក ដែលស្លៀកបាវទាំងអស់គ្នា ឲ្យទៅជួបព្យាការីអេសាយ ជាកូនរបស់លោកអេម៉ូស។

³ ពួកគេបាននិយាយទៅគ្នាថា៖ «ព្រះបាទហេសេតាទូលថា៖ «ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃមានទុក្ខ ជាថ្ងៃដែលយើងទទួលបានទុក្ខ និងគ្មានព្រះគុណ ព្រោះទារកត្រូវកើត តែគ្មានកម្លាំងបង្កើតទេ។⁴ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកប្រហែលជាបានឮគ្រប់ពាក្យដែលមេទ័ពនោះបាននិយាយមិនខាន គឺអ្នកដែលស្តេចស្រុកអាសស៊ីវបានបញ្ជូនមកប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ និងធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកដាក់ទោសពួកគេដោយសារពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់បានឮ។ ឥឡូវនេះ សូមលោកអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដែលនៅសេសសល់នៅទីនេះផង»។

⁵ ដូច្នេះ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទហេសេតាបានមកជួបលោកអេសាយ⁶ ហើយលោកបាននិយាយទៅពួកគេថា៖ «ចូរប្រាប់ចៅហ្វាយរបស់អ្នកថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «កុំឲ្យភ័យខ្លាចពាក្យដែលអ្នកបានឮឡើយ គឺពាក្យដែលអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចស្រុកអាសស៊ីវបានមើលងាយយើងនោះឡើយ។⁷ មើល យើងនឹងដាក់វិញ្ញាណក្នុងអ្នកនោះ ហើយអ្នកនោះនឹងឮការរាយការណ៍មួយ ហើយនឹងត្រឡប់ទៅទីកន្លែងរបស់គេវិញ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្តេចនោះស្លាប់ដោយមុខដាវនៅក្នុងទីកន្លែងរបស់គេតែម្តង»។

⁸ បន្ទាប់មក លោកមេទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ ហើយឃើញថាស្តេចស្រុកអាសស៊ីវវាយក្រុងលីបណា ព្រោះលោកបានឮថាស្តេចបានចេញពីក្រុងឡាគីសទៅ។⁹ បន្ទាប់មក ព្រះចៅសានហេរីបានឮថាព្រះចៅទីរ៉ាកា ជាជនជាតិអេស្វីពី និងអេស៊ីបបានប្រមូលគ្នាប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ដូច្នេះស្តេចក៏បានធ្វើសារម្តងទៀតទៅព្រះបាទហេសេតា៖

¹⁰ «និយាយទៅកាន់ព្រះបាទហេសេតាជាស្តេចស្រុកយូដាថា៖ «កុំឲ្យព្រះរបស់ព្រះករុណាជាព្រះដែលព្រះករុណាទុកចិត្តបញ្ជាព្រះករុណាឡើយដោយថា៖ «ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងមិនត្រូវធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអាសស៊ីវទេ»។¹¹ ឃើញទេ អ្នកបានឮពីអ្វីដែលស្តេចស្រុកអាសស៊ីវបានធ្វើចំពោះទីកន្លែងរបស់យើងបំផ្លាញពួកគេទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ តើព្រះករុណាអាចរួចខ្លួនឬ?

¹² តើព្រះរបស់ជាតិសាសន៍នីមួយៗអាចសង្គ្រោះពួកគេបាន គឺជាតិសាសន៍ដែលបិតាយើងបំផ្លាញទាន៖ នគរកូសាន ខាវ៉ាន វេស៊ីប និងក្រុងរបស់ពួកអេដែន នៅស្រុកធម្មាស៊ីវ?¹³ តើស្តេចរបស់ក្រុងហាម៉ាត់ ក្រុងអេដាម ក្រុងសេដាម ក្រុងហេណា និងក្រុងអ៊ីរ៉ានៅឯណា?

¹⁴ ព្រះបាទហេសេតាបានទទួលសំបុត្រនេះពីអ្នកនាំសារហើយទ្រង់បានអាន។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គឡើងទៅដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានលើករឿងនេះទូលទៅព្រះអង្គ។¹⁵ បន្ទាប់មក ព្រះបាទហេសេតាបានអធិស្ឋានចំពោះព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នៃជាព្រះនៃជាតិសាសន៍ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល គឺទ្រង់គង់នៅលើចេរូប៊ីម ព្រះអង្គជាព្រះតែមួយលើអាណាចក្រទាំងអស់នៅលើផែនដី។ ព្រះអង្គបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។

¹⁶ សូមព្រះអង្គផ្ទៀងព្រះកាណ្ឌស្តាប់ ព្រះអម្ចាស់អើយ។ សូមបើកព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គមើលព្រះអម្ចាស់អើយ ហើយស្តាប់នូវពាក្យរបស់សេនហារីប ដែលបានធ្វើពាក្យមកប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់។¹⁷ ពិតមែនហើយ ព្រះអម្ចាស់អើយ ស្តេចអាសស៊ីវបានបានបំផ្លាញជាតិសាសន៍នានា និងទីកន្លែងរបស់ពួកគេ។¹⁸ ពួកគេបានដុតព្រះរបស់អ្នកទាំងនោះ ដោយសារព្រះទាំងនោះមិនមែនជាព្រះទេ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែជាស្នាដៃរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ គឺគ្រាន់តែជាឈើ និងថ្ម។ ដូច្នេះ ពួកអាសស៊ីវបានបំផ្លាញ។

¹⁹ ឥឡូវ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង សូមជួយយើងខ្ញុំដោយចេស្តារបស់ព្រះអង្គផង ទូលបង្គំសូមអង្វរ ដូច្នេះអាណាចក្រទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះតែមួយគត់»។

²⁰ បន្ទាប់មក លោកអេសាយជាកូនរបស់លោកអេម៉ូសធ្វើសារទៅព្រះបាទហេសេតាថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «ដោយសារតែអ្នកអធិស្ឋានទៅយើងទាក់ទងនឹងសារហេរីបជាស្តេចអាសស៊ីវ យើងបានឮហើយ។²¹ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែល មានបន្ទូលអំពីស្តេចនោះ៖ «ស្រីព្រហ្មចារីយ៍ក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងមើលងាយអ្នក ហើយសើចចំអកដាក់អ្នក។ កូនស្រីក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងគ្រវីក្បាលដាក់អ្នក។

²² តើអ្នកមើលងាយ និងប្រមាថអ្នកណា? តើអ្នកស្រែកប្រឆាំងនឹងអ្នកណា ហើយអ្នកបានលើកភ្នែកអ្នកឡើងដោយអំនួត? គឺប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់អ៊ីស្រាអែល!

²³ តាមរយៈអ្នកនាំពាក្យរបស់អ្នក អ្នកបានមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ហើយបាននិយាយថា៖ «ជាមួយនឹងរទេះចម្បាំងដ៏ច្រើនរបស់យើង យើងនឹងឡើងទៅលើភ្នំយ៉ាងខ្ពស់ យើងនឹងចូលទៅដល់ព្រៃជ្រៅនៅស្រុកលីបណា។ យើងនឹងកាប់ដើមតាត្រៅ និងជ្រើសរើសដើមកោះនៅទីនោះ។ យើងនឹងចូលទៅទីជ្រៅបំផុត គឺព្រៃដែលមានផលច្រើនបំផុត។²⁴ យើងបានដឹកអណ្តូង ហើយបានដឹកទឹករបស់សាសន៍ដ៏ទៃ។ យើងបានធ្វើឲ្យទន្លេនៅស្រុកអេស៊ីបរីងនៅក្រោមបាតដីរបស់យើង»។

²⁵ តើអ្នកមិនបានឮពីរបៀបដែលយើងកំណត់របស់ទាំងនេះតាំងពីយូរណាស់មកហើយ នឹងបានធ្វើឲ្យវាសម្រេចតាំងពីបុរាណកាលមកទេឬ? ឥឡូវនេះយើងបានធ្វើឲ្យវាមានរូបរាងឡើង។ អ្នកមានវត្តមាននៅទីនេះដើម្បីកំទេចក្រុងទាំងឡាយឲ្យទៅជាគំនរឥដ្ឋ។²⁶ អ្នកស្រុករបស់ពួកគេខ្សោយកំលាំង ភ័យខ្លាច ហើយអាម៉ាសមុខ។ ពួកគេបានដាំស្មៅនៅក្នុងវាលស្រែរបស់គេ គឺស្មៅនៅលើដំបូលផ្ទះ គឺជាបម្រុងពេលដែលវាលលូតលាស់ឡើង។

²⁷ ប៉ុន្តែ យើងដឹងថាអ្នកកំពុងអង្គុយចុះ អ្នកចេញក្រៅ អ្នកមក ហើយអ្នកកំពុងតែច្រឡោតខឹងនឹងយើង។²⁸ ដោយសារតែអ្នកច្រឡោតខឹងនឹងយើង ហើយដោយសារតែពាក្យសំដីព្រះហេរីបបានមកដល់ត្រចៀករបស់យើង យើងនឹងដាក់ក្រឡុសនៅចម្រុះរបស់អ្នក នឹងយកបង្ហូរមកដាក់មាត់អ្នក ហើយនឹងឲ្យអ្នកទៅតាមផ្លូវដែលអ្នកមកនោះវិញ»។

²⁹ នេះជាសញ្ញាសម្រាប់អ្នក៖ នៅឆ្នាំនេះអ្នកនឹងបរិភោគអ្វីៗដែលដុះដោយឯងៗ ហើយនៅឆ្នាំទីពីរអ្នកនឹងបរិភោគផលដែលកើតពីនោះទៀត។ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំទីបីអ្នកត្រូវតែដុះ និងច្រូតកាត់ ដាំដើមទំពាំងបាយជូរ និងបរិភោគផលរបស់វា។³⁰ អ្នកដែលនៅក្នុងស្រុកយូដាដែលនៅសេសសល់ នឹងចាក់ឫសម្តងទៀត ហើយនឹងបង្កើតផល។ ព្រោះពីយេរូសាឡឹមនឹងមានអ្នកដែលនៅសេសសល់ចេញមក។³¹ ចេញពីភ្នំស៊ីយ៉ូនអ្នកដែលនៅរស់នឹងចេញមក។ អំណាចព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារនឹងធ្វើការនេះ។

³² ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលបែបនេះអំពីស្តេចអាសស៊ីវថា៖ «ស្តេចនោះនឹងមិនមកក្នុងក្រុងនេះទៀតឡើយ ហើយគេក៏មិនបាញ់ព្រួញនៅទីនេះដែរ។ ហើយគេក៏មិនប្រើខែល ឬក៏ដឹកស្នាមភ្លោះប្រឆាំងនឹងក្រុងនេះដែរ។³³ ការដែលស្តេចនោះនឹងមក នឹងដូចជាការដែលគេចេញទៅដែរ ស្តេចនោះនឹងមិនចូលក្នុងក្រុងឡើយ នេះជាសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់»។³⁴ ព្រោះយើងនឹងការពារក្រុងនេះ ហើយសង្គ្រោះក្រុងនេះ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមយើង និងយល់ដល់ព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើង។

³⁵ នៅយប់នោះ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានចេញទៅវាយប្រហារដំរីរបស់ពួកអាសស៊ីវ បានសម្លាប់ទាហាន ១៨៥,០០០នាក់។ នៅពេលដែលគេក្រោកនៅពេលព្រឹក នោះមានសាកសពនៅគ្រប់ទីកន្លែង។³⁶ ដូច្នេះ ព្រះបាទសេនហារីបជាស្តេចអាសស៊ីវបានចាកចេញពីអ៊ីស្រាអែល

ហើយបានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយបានស្នាក់នៅក្នុងនីវេ។³⁷ ក្រោយមកទៀតនៅពេលដែលស្តេចកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះនីស្ស័កជាព្រះរបស់ទ្រង់ អ័ឌរ៉ាម៉ាឡេក និងសាវេស៊ីរបានសម្លាប់ទ្រង់ដោយដាវ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានរត់ទៅទឹកដីអាវរ៉ាវីត។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទអេសារ-ហាដានជាបុត្ររបស់ទ្រង់ ឡើងស្នង រាជ្យបន្ត។

20¹ នៅពេលនោះព្រះបាទហេសេតាមានជំងឺហៀបនឹងស្លាប់។ ដូច្នេះ លោកព្យាករិអេសាយជាកូនរបស់លោកអេម៉ូសបានមកជួបស្តេច ហើយទូលន្រង់ថា៖
«សូមរៀបចំគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គចុះ ព្រោះព្រះអង្គនឹងត្រូវស្លាប់ ព្រះអង្គនឹងមិនរស់ឡើយ»។² បន្ទាប់មក ព្រះបាទហេសេតាបានបែរមុខទៅកាន់ជញ្ជាំង
ហើយអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖³ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរំលឹកពីអ្វីដែលទូលបង្គំបានដើរនៅមុខព្រះអង្គដោយស្មោះត្រង់ ដោយអស់ពីចិត្ត
និងពីរបៀបដែលទូលបង្គំបានធ្វើល្អនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គផង»។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទហេសេតាបានព្រះកន្សែងយ៉ាងព្យុះ។

⁴មុនពេលដែលលោកអេសាយបានចេញទៅដល់ទីធ្លារកណ្តាល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកឯលោកថា៖⁵ «ចូរត្រឡប់ទៅវិញ
ហើយប្រាប់ព្រះបាទហេសេតា ជាអ្នកដឹកនាំប្រជាជនរបស់យើងថា៖ «នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ព្រះបាទដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់អ្នកថា៖
«យើងបានឮពាក្យអធិស្ឋានរបស់អ្នកហើយ ហើយយើងក៏បានឃើញទឹកភ្នែករបស់អ្នកដែរ។ យើងនឹងប្រោសអ្នកចុះៗបាននៅថ្ងៃទីបី
ហើយអ្នកនឹងឡើងទៅដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

⁶យើងនឹងបន្ថែមជីវិតរបស់អ្នកដល់ប្រាំឆ្នាំទៀត ហើយយើងនឹងសង្គ្រោះអ្នក នឹងទីក្រុងនេះពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអាសសីរ។
ហើយយើងនឹងការពារក្រុងនេះដោយយល់ដល់នាមយើង និងយល់ដល់ព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើង»។⁷ ដូច្នេះ លោកអេសាយមានប្រសាសន៍ថា៖
«សូមយកផ្លែទុម្ពមួយដុំមក»។ ហើយពួកគេក៏ធ្វើដូច្នោះ ហើយបានដាក់នៅលើដំបៅរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់ក៏បានជា។

⁸ព្រះបាទហេសេតាបានមានរាជឱង្ការទៅលោកអេសាយថា៖ «តើអ្វីទៅជាសញ្ញាថាព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោសខ្ញុំ
ហើយថាខ្ញុំនឹងឡើងទៅព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃទីបី?»។⁹ លោកអេសាយឆ្លើយតបថា៖ «នេះជាសញ្ញាសម្រាប់ព្រះករុណាពីព្រះអម្ចាស់
គឺព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើអ្វីៗដែលព្រះអង្គមានបន្ទូល។ តើស្រមោលអាចដើរទៅមុខដប់ជំហាន ឬដើរថយក្រោយដប់ជំហានបានទេ?»

¹⁰ព្រះបាទហេសេតាឆ្លើយថា៖ «វាជាការងាយស្រួលណាស់ក្នុងការឲ្យស្រមោលដើរទៅមុខដប់ជំហាន។ ទេ ចូរឲ្យស្រមោលដើរទៅក្រោយដប់ជំហានវិញ»។

¹¹ដូច្នេះ លោកហោរាអេសាយបានប្រកាសរកព្រះអម្ចាស់
ហើយព្រះអង្គក៏បានឲ្យស្រមោលដើរថយក្រោយដប់ជំហានចាប់ពីកន្លែងដែលវាបានដើររួចហើយទៅលើដំណើររបស់ព្រះបាទអហាស់។

¹²នៅពេលនោះព្រះចៅម្រដាក់-បាឡាដាន ជាបុត្ររបស់ព្រះចៅបាឡាដានជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន បានឆ្លើរជេសសារ និងអំណោយថ្វាយព្រះបាទហេសេតា ដ្បិត
ស្តេចជ្រាបដំណឹងថា ព្រះបាទហេសេតាទ្រង់ប្រល្លូត។¹³ ព្រះបាទហេសេតាបានស្តាប់សំបុត្រនោះរួចហើយ បន្ទាប់មកស្តេចក៏បានបង្ហាញរាជវាំងទាំងមូល
និងរបស់របរមានតម្លៃរបស់ព្រះអង្គ មានមាស ប្រាក់ គ្រឿងក្រអូប ប្រេងមានតម្លៃ និងឃ្លាំងអាវុធ និងអ្វីៗដែលមាននៅក្នុងឃ្លាំងរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកនាំសារនោះ។
គ្មានអ្វីដែលនៅក្នុងដំណាក់ និងនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ដែលព្រះបាទហេសេតាមិនបានបង្ហាញដល់ពួកគេឡើយ។

¹⁴បន្ទាប់មក លោកអេសាយបានមកជួបព្រះបាទហេសេតា ហើយសួរទ្រង់ថា៖ «តើបុរសទាំងនេះបានទូលអ្វីទៅព្រះករុណា? តើពួកគេមកពីណា?»
ព្រះបាទហេសេតាឆ្លើយថា៖ «ពួកគេមកពីប្រទេសឆ្ងាយណាស់គឺមកពីបាប៊ីឡូន»។¹⁵ លោកអេសាយទូលថា៖
«តើពួកគេបានឃើញអ្វីខ្លះនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអង្គ? គ្មានអ្វីដែលជាប់សំខាន់តម្លៃរបស់យើងដែលយើងមិនបង្ហាញពួកគេឡើយ»។

¹⁶ដូច្នេះ លោកអេសាយបានទូលទៅស្តេចហេសេតាថា៖ «សូមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។¹⁷ «មើល
មានថ្ងៃមួយនឹងមកដល់នៅពេលដែលអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងរាំងរបស់ព្រះករុណា
គឺរបស់ទាំងអស់ដែលពួកបុព្វបុរសរបស់ព្រះករុណាបានរក្សាទុករហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ នឹងត្រូវគេយកទៅបាប៊ីឡូន។ នឹងគ្មានអ្វីនៅសេសសល់ឡើយ
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។¹⁸ កូនដែលកើតចេញពីព្រះករុណា គឺព្រះករុណាផ្ទាល់ជាច្រើន ពួកគេនឹងយកបុត្រទាំងនោះទៅឆ្ងាយ
ហើយពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកកម្រៀវនៅក្នុងរាំងរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូន»។

¹⁹បន្ទាប់មក ព្រះបាទហេសេតាឆ្លើយទៅលោកអេសាយវិញថា៖ «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលទើបតែនឹងថ្លែងនេះល្អ»។ ព្រោះស្តេចគិតថា៖
«តើនឹងមានសន្តិភាព និងភាពនឹងនរនៅក្នុងរាជ្យរបស់ខ្ញុំឬទេ?»²⁰ រឿងរាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទហេសេតា និងអំណាចទាំងអស់របស់ទ្រង់
និងរបៀបដែលស្តេចសង់ស្រះ និងប្រឡាយទឹក និងរបៀបដែលស្តេចបានយកទឹកមកក្នុងក្រុង
តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬអី?²¹ ព្រះបាទហេសេតាបានផ្តល់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះបាទ
ម៉ាណាសេ ជាបុត្រ បានឡើងស្ទង់រាជ្យបន្ត។

¹ព្រះបាទម៉ាណាសេបានព្រះជន្មដប់ពីរឆ្នាំនៅពេលដែលស្តេចឡើងគ្រងរាជ្យ ស្តេចគ្រងរាជ្យបានហាសិបប្រាំឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា ព្រះនាងហែបស៊ីបា។²ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់

ដូចគ្នានឹងរឿងដ៏គួរឲ្យស្ងប់ខ្ពើមរបស់ជាតិសាសន៍ដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញចេញពីមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែរ។

³ព្រោះស្តេចបានសង់កន្លែងខ្ពស់ៗឡើងវិញ គឺកន្លែងដែលព្រះបាទហេសេតាបិតាបានបំផ្លាញចោល ហើយស្តេចក៏បានសង់អាសនាសម្រាប់ព្រះបាល ហើយបានធ្វើបង្គោលព្រះអាសាវ ដូចព្រះបាទអហាប់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើ ហើយស្តេចបានថ្វាយបង្គំផ្កាយគ្រប់ប្រភេទនៅលើមេឃ ហើយថ្វាយបង្គំផ្កាយទាំងនោះ។

⁴ព្រះបាទម៉ាណាសេបានសង់អាសនាព្រះដ៏ទៃនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ថា៖

«គឺក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនេះឯងដែលនាមយើងនៅអស់កល្បជានិច្ច»។

⁵ស្តេចបានសង់អាសនាសម្រាប់ផ្កាយទាំងឡាយនៅលើមេឃនៅក្នុងទីលានទាំងពីរនៅខាងក្រៅនៃដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

⁶ស្តេចបានដុតបុត្ររបស់ខ្លួននៅក្នុងភ្លើង ស្តេចបានរកគ្រូមើលជោគរាសី ប្រព្រឹត្តមន្តអាគម គឺអ្នកដែលនិយាយជាមួយវិញ្ញាណដែលស្លាប់ និងអ្នកដែលអន្លង់វិញ្ញាណ។ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តកាន់តែអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើឲ្យព្រះអង្គព្រះពិរោធ។

⁷រូបចម្លាក់របស់ព្រះអាសាវដែលស្តេចបានធ្វើ ទ្រង់ដាក់នៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

ទាក់ទងនឹងដំណាក់នេះព្រះអម្ចាស់ធ្លាប់មានបន្ទូលទៅកាន់ព្រះបាទដាវីឌ និងព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាបុត្រថា៖ «នៅក្នុងដំណាក់នេះ និងនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលយើងជ្រើសរើសពីកូលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល ដែលយើងនឹងដាក់នាមរបស់យើងជារៀងរហូត។

⁸យើងនឹងមិនឲ្យជើងរបស់អ៊ីស្រាអែលត្រូវរង់ចេញពីទឹកដីដែលយើងបានប្រគល់ដល់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេឡើយ

បើពួកគេនឹងស្លាប់បង្គាប់គ្រប់ទាំងអស់ដែលយើងបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ

ហើយដើរតាមច្បាប់ដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់យើងបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ»។⁹ប៉ុន្តែ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនស្តាប់ឡើយ

ហើយព្រះបាទម៉ាណាសេបាននាំគេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបលើសជាងជាតិសាសន៍ដែលព្រះអម្ចាស់បានបំផ្លាញនៅមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទៅទៀត។

¹⁰ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលតាមរយៈព្យាករណ៍ជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ថា៖¹¹ «ដោយសារតែព្រះបាទម៉ាណាសេជាស្តេចស្រុកយូដាបានធ្វើអំពើគួរឲ្យស្ងប់ខ្ពើម

ហើយបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ជាងជនជាតិអាម៉ូរីដែលធ្លាប់ធ្វើពីមុន ហើយបានធ្វើឲ្យយូដាធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបជាមួយរូបព្រះ»។¹²ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់

ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «មើល យើងនឹងនាំការអាក្រក់មកក្នុងយេរូសាឡឹម និងស្រុកយូដា នៅពេលដែលនរណាម្នាក់ឮរឿងនេះ

ត្រចៀកទាំងពីររបស់គេនឹងឈឺចុកចាប់។

¹³យើងនឹងបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម ដូចដែលយើងបានធ្វើប្រឆាំងនឹងក្រុងសាម៉ារីដែរ និងរបៀបដែលយើងបានបំផ្លាញគ្រួសាររបស់ព្រះបាទអហាប់

យើងនឹងចោលសម្ពាតក្រុងយេរូសាឡឹម ដូចជាមនុស្សម្នាក់លាងចាន គឺដុសសម្អាតផ្តាប់ចុះឡើង»។¹⁴យើងនឹងបោះបង់ចោលអ្នកដែលនៅសេសសល់

ហើយប្រគល់គេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវរបស់ពួកគេ។ ពួកគេនឹងក្លាយទៅជាជនរងគ្រោះ

និងក្លាយជារបីបសម្រាប់សត្រូវរបស់ពួកគេ។¹⁵ព្រោះពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យយើងខឹង

តាំងពីថ្ងៃដែលយើងនាំបុព្វបុរសរបស់យើងចេញពីអេស៊ីបរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ»។

¹⁶លើសពីនេះទៅទៀតព្រះបាទម៉ាណាសេបានបង្ខំរាមមនុស្សឥតទោសជាច្រើន រហូតធ្វើឲ្យមានសាកសពនៅពេញក្រុងយេរូសាឡឹមពីជ្រុងម្ខាង ដល់ជ្រុងម្ខាង។

នេះជាអ្វីបន្ថែមដែលស្តេចនាំឲ្យយូដាធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប នៅពេលដែលគេបានប្រព្រឹត្តអ្វីដែលអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁷រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទម៉ាណាសេ អ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ និងអំពើបាបដែលស្តេចបានប្រព្រឹត្ត

តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍ស្តេចយូដាទេឬ?¹⁸ព្រះបាទម៉ាណាេបានផ្តួលកំជាមួយបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់

ហើយគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងស្នូននៃដំណាក់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ នៅក្នុងស្នូនរបស់លោកអ៊ីសា ហើយព្រះបាទអាំម៉ូន ជាបុត្រ បានឡើងស្ទងរាជ្យបន្ត។

¹⁹ព្រះបាទអាំម៉ូនមានព្រះជន្មាយុម្ភៃពីរឆ្នាំនៅពេលដែលស្តេចឡើងសោយរាជ្យ ស្តេចសោយរាជ្យបានពីរឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា

មស៊ូលេម៉ែត ជាកូនរបស់លោកហារូស ជាអ្នកស្រុកយ៉ូតា។²⁰ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចព្រះបាទម៉ាណាសេ ជាបិតាធ្លាប់ធ្វើដែរ។

²¹ព្រះបាទអាំម៉ូនបានដើរតាមមាតា គ្រប់យ៉ាងដែលបិតារបស់ស្តេចធ្លាប់ធ្វើ ហើយថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលបិតារបស់ស្តេចធ្លាប់ថ្វាយបង្គំ

ហើយក្រាបនៅចំពោះព្រះទាំងនោះ។²²ស្តេចបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់បុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយមិនដើរតាមមាតា របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

²³អ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទអាំម៉ូនបានបះបោរប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ហើយបានសម្លាប់ស្តេចនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

²⁴ប៉ុន្តែ ប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីបានសម្លាប់អស់អ្នកដែលបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះបាទអាំម៉ូន ហើយគេបានលើកព្រះបាទយ៉ូសៀស ជាបុត្រ ឲ្យឡើងស្ទងរាជ្យបន្ត។²⁵រឿងរ៉ាវផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទអាំម៉ូន និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយ៉ូដាទេឬ?

²⁶ប្រជាជនបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងផ្នូរនៅក្នុងស្នូនរបស់លោកអ៊ីសា ហើយព្រះបាទយ៉ូសៀស ជាបុត្រ ឡើងស្ទងរាជ្យបន្ត។

22 ¹ព្រះបានយ៉ូសៀសមានព្រះជន្មប្រាំបីឆ្នាំនៅពេលដែលស្តេចចាប់ផ្តើមឡើងសោយរាជ្យ ស្តេចសោយរាជ្យបានសាបសិបមួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា យេឌីដា (កូនរបស់លោកអាយ៉ា ជាអ្នកស្រុកបូសកាថ)។²ស្តេចបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចបានដើរតាមមាតា របស់ព្រះបានជាវិធីបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ ហើយស្តេចមិនបានងាកឆ្វេង ឬងាកស្តាំឡើយ។

³នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរាជ្យរបស់ព្រះបានយ៉ូសៀស ទ្រង់ចាត់លោកសាផាន ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកអសាលា និងជាចៅរបស់លោកមស៊ូឡាមជាសៀន ហ្នឹង ឲ្យទៅព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយទូលថា៖⁴«សូមទៅជួបលោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ា ហើយប្រាប់លោកឲ្យរាប់ប្រាក់ដែលគេនាំមកក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺប្រាក់ដែលអ្នកយាមបានប្រមូលពីប្រជាជន។

⁵សូមឲ្យប្រាក់ទាំងនោះដល់ដៃរបស់ជាងដែលមានបន្ទុកជួសជុលព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រគល់ឲ្យជាងទាំងនោះ

គឺអ្នកដែលនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេជួសជុលកន្លែងខូចខាតនៅក្នុងព្រះវិហារ។

⁶សូមឲ្យគេប្រគល់ប្រាក់ដល់ជាងឈើ អ្នកសាងសង់ និងជាងកំបោរ និងត្រូវទិញឈើ និងថ្មកាត់ដើម្បីជួសជុលព្រះវិហារ»។⁷ប៉ុន្តែ

គេមិនត្រូវការអ្នករាប់សម្រាប់លុយដែលផ្តល់ទៅពួកគេទេ ព្រោះពួកគេចាត់ចែងប្រាក់ទាំងនោះដោយស្មោះត្រង់។

⁸លោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាបាននិយាយទៅលោកលោកសាផាន ជាសៀនហ្នឹងថា៖

«ខ្ញុំបានរកឃើញសៀវភៅក្រិស្តវិទ្យានៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់»។ ដូច្នេះ លោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាបានឲ្យសៀវភៅនោះទៅលោកសាផាន

ហើយលោកបានអានវា។⁹លោកសាផានបានចេញទៅ ហើយយកសៀវភៅនោះទៅថ្វាយស្តេច ដោយរាយការណ៍ទៅស្តេចថា៖

«អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានចំណាយប្រាក់ទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងព្រះដំណាក់

ហើយពួកគេបានប្រគល់ទៅដល់ដៃរបស់អ្នកធ្វើការដែលចាត់ចែងការមើលថែព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់»។¹⁰បន្ទាប់មក

លោកសាផានជាសៀនហ្នឹងបានទូលស្តេចថា៖ «លោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាបានប្រគល់សៀវភៅនេះមកទូលបង្គំ»។ បន្ទាប់មក

លោកសាផានបានអានថ្វាយស្តេច។

¹¹នៅពេលដែលស្តេចបានឮព្រះបន្ទូលនៃក្រឹត្យវិន័យ ស្តេចបានហែកព្រះភូសារបស់ទ្រង់។¹²ស្តេចបានបង្គាប់ទៅលោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ា លោកអហ៊ីកាម ជាកូនរបស់លោកសាផាន លោកអ៊ីកបោរ ជាកូនរបស់លោកមីកាយ៉ា លោកសាផាន ជាសៀនហ្នឹង និងលោកអសាយ៉ាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ថា៖

¹³«ចូរទៅទូលសួរព្រះអម្ចាស់សម្រាប់យើង និងសម្រាប់ប្រជាជនយូដាទាំងមូល ព្រោះយើងបានរកឃើញព្រះបន្ទូលនៅក្នុងសៀវភៅនេះ។

ព្រោះកំហឹងដ៏ខ្លាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រឆាំងនឹងយើង ដោយសារតែបុព្វបុរសរបស់យើងមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលនៅក្នុងសៀវភៅនេះ

ដូចអ្វីដែលត្រូវតែធ្វើដែលបានសរសេរទាក់ទងនឹងយើងរាល់គ្នា»។

¹⁴ដូច្នេះ លោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ា លោកអហ៊ីកាម លោកអ៊ីកបោរ លោកសាផាន និងលោកអសាយ៉ា នាំគ្នាទៅជួបព្យាករវីនីហ៊ីលដា ជាភរិយារបស់លោក

សាលូម ជាកូនរបស់លោកទឹកវ៉ា ជាចៅរបស់លោកហារហាស ជាអ្នកថែរក្សាសំលៀកបំពាក់របស់បូជាចារ្យ (នាងរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមនៅតំបន់ទីពីរ)

ហើយពួកគេបាននិយាយជាមួយនាង។¹⁵នាងបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖

«ប្រាប់អ្នកដែលបានបញ្ជូនអ្នកទាំងនេះដើម្បីមកជួបយើងថា៖¹⁶«នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ «ឃើញទេ យើងបាននាំមហន្តរាយមកកន្លែងនេះ

និងប្រជាជននេះ ស្របតាមអ្វីដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅដែលស្តេចទើបតែបានអាន។

¹⁷ដោយសារពួកគេបានបោះបង់ចោលយើង ហើយបានដុតគ្រឿងក្រអូបទៅព្រះដីទៃ ដូច្នេះ

គេនឹងធ្វើឲ្យយើងខឹងជាមួយនឹងអំពើទាំងអស់ដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត ដូច្នេះ កំហឹងរបស់យើងនឹងមកប្រឆាំងនឹងកន្លែងនេះ ហើយយើងមិនអត់ឱនឲ្យឡើយ»។

¹⁸ប៉ុន្តែ ស្តេចស្រុកយូដា ដែលបានបញ្ជូនអ្នកមកស្វែងរកព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នេះជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវនិយាយទៅកាន់ស្តេច៖

«ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា៖ «អំពីព្រះបន្ទូលដែលអ្នកបានឮ¹⁹ដោយសារតែដួងចិត្តរបស់អ្នកបើកចំហ

ហើយដោយសារតែអ្នកបានបន្ទាបខ្លួននៅមុខព្រះអម្ចាស់ នៅពេលដែលអ្នកបានឮអ្វីដែលយើងនិយាយប្រឆាំងនឹងកន្លែងនេះ និងប្រជាជននេះ

ថាពួកគេនឹងត្រូវអន្តរាយ និងត្រូវបណ្តាសារ ហើយដោយសារតែអ្នកបានហែកសំលៀកបំពាក់របស់អ្នក និងយំនៅចំពោះយើង នោះយើងក៏ស្តាប់អ្នកដែរ

នេះជាការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁰ឃើញទេ យើងនឹងប្រមូលអ្នកឲ្យទៅជួបជុំបុព្វបុរសរបស់អ្នក ហើយអ្នក និងទៅក្នុងផ្នូរដោយសុខសាន្ត។

ភ្នែករបស់អ្នកនឹងមិនបានឃើញមហន្តរាយដែលយើងនឹងនាំមកកន្លែងនេះទេ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បាននាំសារនេះទៅទូលស្តេច។

23 ដូច្នេះ ស្តេចបានធ្វើសារប្រមូលពួកចាស់ទុំរបស់សាសន៍យូដា និងយេរូសាឡឹមមកជួបទ្រង់។^១ បន្ទាប់មក ស្តេចបានឡើងទៅដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រុសៗយូដាទាំងអស់ និងប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងអស់ក៏មកជាមួយទ្រង់ដែរ ទាំងពួកបូជាចារ្យ ពួកព្យាករិព្រមទាំងប្រជាជនទាំងអស់ ចាប់ពីតូចរហូតដល់ធំ។ បន្ទាប់មក ស្តេចបានអានគ្រប់ពាក្យដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅសម្ពន្ធមេត្រីដែលបានរកឃើញនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

^២ស្តេចបានឈរក្បែរសសរ ហើយបានចងសម្ពន្ធមេត្រីនៅមុខព្រះអម្ចាស់ ចានឹងដើរតាមព្រះអម្ចាស់ និងរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ និងច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដោយអស់ពីចិត្ត ពីព្រលឹង ដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃសម្ពន្ធមេត្រីដែលមានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនោះ។ ដូច្នេះ ប្រជាជនទាំងអស់យល់ព្រមក្នុងការធ្វើតាមសម្ពន្ធមេត្រីនេះ។

^៣ស្តេចបានបង្គាប់ដល់លោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ា ពួកបូជាចារ្យនៅក្រោមលោក និងអ្នកយាមទ្វារទាំងអស់ឲ្យយកកាដនីដែលធ្វើសម្រាប់ព្រះបាល និងព្រះអាសេវ៉ា និងសម្រាប់ផ្កាយទាំងប៉ុន្មាននៅលើមេឃចេញពីព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចបានដុតរបស់ទាំងអស់នោះនៅវាលឯជ្រោះប្រកដុន ហើយបានយកធុររបស់វាទៅបេតអែល។^៤ ស្តេចបានកំចាត់ពួកបូជាចារ្យរបស់ព្រះក្លែងក្លាយ ដែលស្តេចស្រុកយូដាមុនៗបានជ្រើសរើសសម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបនៅតាមទីទួលខ្ពស់ៗនៅក្នុងក្រុងទាំងឡាយនៃស្រុកយូដា និងនៅកន្លែងជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម គឺអស់អ្នកដែលដុតគ្រឿងក្រអូបទៅព្រះបាល ទៅព្រះអាទិត្យ និងទៅព្រះច័ន្ទ ទៅកាន់ទាំងឡាយ និងទៅកាន់ផ្កាយទាំងឡាយនៅលើមេឃ។

^៥ស្តេចបានយកបង្គោលរបស់ព្រះអាសេវ៉ាចេញពីវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ចេញក្រៅយេរូសាឡឹម ទៅជ្រោះប្រកដុន ហើយដុតវានៅទីនោះ។ ស្តេចបានកម្ទេចវាក្លាយជាធ្នូលី ហើយបាចធ្នូលីនោះទីក្នុងផ្ទះរបស់មនុស្សធម្មតា។

^៦ស្តេចបានបំផ្លាញបន្ទប់របស់ពួកពេស្យាចារ្យបែបសាសនាដែលមាននៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅកន្លែងដែលស្រីៗធ្វើសំលៀកបំពាក់សម្រាប់ព្រះអាសេវ៉ា។

^៧ព្រះបាទយ៉ូសៀសបាននាំពួកបូជាចារ្យទាំងអស់ចេញពីក្រុងនៃស្រុកយូដា ហើយបានបំផ្លាញទីខ្ពស់ៗដែលជាកន្លែងដែលពួកបូជាចារ្យបានដុតគ្រឿងក្រអូប ចាប់ពីក្រុងកេតាររហូតដល់បៀរសេបា។ ស្តេចបានបំផ្លាញទីទួលនៅមាត់ទ្វារចូលទៅទ្វារលោកយ៉ូស្វេ (ជាអភិបាលក្រុង) នៅខាងឆ្វេងនៃទ្វារក្រុង។

^៨ទោះបីជាពួកបូជាចារ្យទាំងអស់នោះមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យបម្រើនៅអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមក៏ដោយ ក៏ពួកគេបរិភោគនំប៉័ងពីក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់ពួកគេដែរ។

^៩ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានបំផ្លាញកន្លែងធ្វើបូជាយញ្ញនៅតូផេត ក្នុងជ្រោះបេនហ៊ិនណាម ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់អាចដុតកូនប្រុស កូនស្រីរបស់ខ្លួនដើម្បីធ្វើយញ្ញបូជាថ្វាយព្រះម៉ូឡូបានឡើយ។^{១០} ស្តេចបានយករូបសេះដែលស្តេចស្រុកយូដាបានថ្វាយទៅព្រះអាទិត្យចេញ។ សេះទាំងនោះនៅត្រង់ច្រកចូលទៅព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅជិតបន្ទប់ របស់លោកនេថាន-មេឡេក គឺនៅក្នុងក្រឡាបន្តិ។ ស្តេចក៏បានដុតរទេះរបស់ ព្រះអាទិត្យចោលដែរ។

^{១១}ព្រះបាទយ៉ូសៀសជាស្តេចបានបំផ្លាញអាសនាដែលនៅលើជំបូលបន្ទប់ខាងលើរបស់ព្រះបាទអហាស់ ដែលស្តេចស្រុកយូដាបានធ្វើ ហើយនឹងអាសនាដែលស្តេចម៉ាណាសេបានសង់នៅក្នុងទីលានទាំងពីរនៃព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានកម្ទេចរបស់ទាំងនោះជាបំណែក ហើយបានបោះចោលទៅក្នុងជ្រោះប្រកដុន។^{១២} ស្តេចបានបំផ្លាញទីខ្ពស់នៅខាងកើតក្រុងយេរូសាឡឹម ខាងត្បូងភ្នំពុករលួយដែលស្តេចសាឡូម៉ូនជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានសង់កន្លែងសក្ការៈទាំងនោះថ្វាយព្រះអាសថាវ៉ូត ជាព្រះគួរស្តាប់ខ្ពើមនៃជនជាតិស៊ីដូន ព្រះកេម៉ូស ជាព្រះគួរស្តាប់ខ្ពើមនៃជនជាតិម៉ូអាប ព្រះមីលកូម ជាព្រះគួរស្តាប់ខ្ពើមនៃជនជាតិអាំម៉ូន។^{១៣} ស្តេចបានកម្ទេចសសរថ្មទៅជាបំណែក ហើយបានកាត់បង្គោលរបស់ព្រះអាសេវ៉ា ហើយស្តេចបានដាក់ឆ្អឹងរបស់មនុស្សជំនួសវិញ។

^{១៤}ព្រះបាទយ៉ូសៀសក៏បានបំផ្លាញអាសនាដែលនៅបេតអែល និងទីទួលខ្ពស់ដែលព្រះបាទយេរូបាមកូនរបស់នេបាតបានសង់ទៅជាបំណែកដែរ (គឺម្នាក់ដែលនាំអ៊ីស្រាអែលឲ្យធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប)។ ស្តេចក៏បានដុតកម្ទេចអាសនា និងទីទួលខ្ពស់ ហើយកំទេចវាឲ្យទៅជាធ្នូលី។ ស្តេចក៏បានដុតបង្គោលរបស់ព្រះអាសេវ៉ាដែរ។^{១៥} នៅពេលដែលស្តេចយ៉ូសៀសមើលទៅតំបន់នោះ ស្តេចបានកត់សម្គាល់ផ្លូវដែលនៅផ្នែកខាងភ្នំ។ ស្តេចបានបញ្ជូនគេទៅយកឆ្អឹងពីផ្លូវនោះមក បន្ទាប់មក ស្តេចបានដុតវានៅលើអាសនា។ នេះស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានថ្លែង គឺគេបានថ្លែងការទាំងនេះតាំងពីមុនមក។

^{១៦}បន្ទាប់មក ស្តេចបានមានរាជឱង្ការថា៖ «តើផ្លូវដែលយើងបានឃើញនោះជាអ្វី? អ្នកក្រុងនោះបានទូលទ្រង់ថា៖ «នេះជាផ្លូវរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមកពីស្រុកយូដា ហើយបាននិយាយពាក្យទាំងនេះ គឺដូចអ្វីដែលព្រះករុណាទើបតែធ្វើប្រឆាំងនឹងអាសនានៅបេតអែល»។^{១៧} ដូច្នេះ ព្រះបាទយ៉ូសៀសនិយាយថា៖ «ចូរទុកទីនោះចុះ។ កុំឲ្យនរណាម្នាក់យកឆ្អឹងរបស់គាត់ចេញឡើយ»។ ដូច្នេះ គេក៏ទុកឆ្អឹងរបស់គាត់នៅទីនោះ ជាមួយឆ្អឹងរបស់លោកហោរាដែលមកពីស្រុកសាម៉ារី។

^{១៨}បន្ទាប់មក ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានបំផ្លាញផ្ទះដែលនៅទីខ្ពស់ៗនៅក្នុងក្រុងសាម៉ារី ដែលស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានសង់ ដែលបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធ។ ព្រះអង្គបានធ្វើដូចដែលទ្រង់បានធ្វើនៅបេតអែលដែរ។^{១៩} ស្តេចបានប្រហារបូជាចារ្យទាំងអស់នៅកន្លែងទួលខ្ពស់ៗនៅលើអាសនា ហើយស្តេចបានដុតឆ្អឹងរបស់មនុស្សនៅទីនោះ។ បន្ទាប់មក ស្តេចត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។

^{២០}បន្ទាប់មក ស្តេចបានបង្គាប់ដល់ប្រជាជនទាំងអស់ថា៖ «ចូររក្សាបុណ្យចម្លងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ដូចដែលបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅនៃសម្ពន្ធមេត្រី»។^{២១} ដូច្នេះ ការប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លងមិនដែលធ្វើដូច្នេះទេ ចាប់ពីថ្ងៃនៃពួកហៅហ្វាយដែលគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល រហូតដល់សម័យស្តេចស្រុកយូដា និងស្រុកអ៊ីស្រាអែល។^{២២} ប៉ុន្តែ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀសគេបានប្រារព្ធបុណ្យចម្លងនេះនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

^{២៣}ព្រះបាទយ៉ូសៀសក៏បានលុបបំបាត់អ្នកដែលនិយាយជាមួយមនុស្សស្លាប់ ឬក៏ជាមួយវិញ្ញាណដែរ។ ស្តេចក៏បានលុបបំបាត់រូបចម្លាក់ រូបព្រះក្លែងក្លាយ និងគ្រប់ទាំងរបស់គួរស្តាប់ខ្ពើមដែលមាននៅក្នុងទីកន្លែងស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីឲ្យស្របតាមព្រះបន្ទូលនៃក្រឹត្យវិន័យដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅដែលលោកបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

^{២៤}នៅមុនព្រះបាទយ៉ូសៀសគ្មានស្តេចណាដូចទ្រង់ឡើយ ដែលត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់វិញដោយអស់ពីចិត្ត ពីព្រលឹង និងអស់ពីកម្លាំងដែលបានធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ។ ហើយនៅក្រោយទ្រង់ ក៏គ្មានស្តេចណាដូចព្រះបាទយ៉ូសៀសទេ។

^{២៥}ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់មិនបានបោះបង់កំហឹងដ៏ខ្លាំងរបស់ព្រះអង្គប្រឆាំងនឹងអ្នកស្រុកយូដាឡើយ គឺអំពើបាបដែលស្តេចម៉ាណាសេបានថ្វាយបង្គំព្រះរបស់សាសន៍ដទៃ ដែលធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធ។^{២៦} ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

«យើងនឹងដេញយូដាចេញពីភ្នំករបស់យើង ដូចដែលយើងបានដេញអ៊ីស្រាអែលដែរ ហើយយើងនឹងបោះបង់ចោលក្រុងដែលយើងបានជ្រើសរើស គឺយេរូសាឡឹម និងដំណាក់ដែលយើងបាននិយាយថា៖ «នាមរបស់យើងនឹងនៅទីនោះ»។

²⁸រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូសៀស និងអ្វីៗដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬអី? នៅពេលនោះ²⁹ស្តេចផានាននេកោ ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីប បានចេញទៅវាយប្រឆាំងនឹងស្តេចស្រុកអាសស៊ីរុត្រង់ទន្លេអ៊ីប្រាត។

ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានចេញទៅជួបស្តេចនេកោនៅក្នុងសមរភូមិ ហើយស្តេចនេកោសម្លាប់ទ្រង់នៅមេគីដោ។

³⁰អ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានដឹកសពរបស់ទ្រង់នៅលើទេះពីមេគីដោ ទៅយេរូសាឡឹម ហើយបានបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងផ្នូររបស់លោកផ្ទាល់។ បន្ទាប់មក ប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីនោះនាំព្រះបាទយ៉ូអាហាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀស ដើម្បីចាក់ប្រេងអគីសេកធ្វើជាស្តេចបន្តពីបិតាទ្រង់។

³¹ព្រះបាទយ៉ូអាហាសមានព្រះជន្មម្តងទៀតនៅពេលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានបីខែនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាម ថា ហាមូថាល ជាកូនរបស់លោកយេនមី ជាអ្នកស្រុកលិបណា។³²ព្រះបាទយ៉ូអាហាសបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចអ្វីដែលបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់បានធ្វើដែរ។³³ស្តេចផានាន នេកោបានដាក់ច្រវាក់ទ្រង់នៅក្នុងរឹបឡា ក្នុងស្រុកហាម៉ាត់ ដូច្នេះ

ស្តេចមិនអាចសោយរាជ្យនៅក្នុងយេរូសាឡឹមបានទៀតទេ។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទនេកោបានរកឃើញប្រាក់មួយរយដួង និងមាសមួយដួងនៅស្រុកយូដា។

³⁴ស្តេចផានាននេកោបានលើកព្រះបាទអេលាគីម ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀស ឲ្យស្នងរាជ្យរបស់បិតាទ្រង់ ហើយដូរនាមថា យេហូយ៉ាគីមវិញ។ ប៉ុន្តែ ព្រះចៅ ជាវ៉េននាំយកព្រះបាទយ៉ូអាហាសទៅជាឈ្មើនៅស្រុកអេស៊ីប ហើយព្រះបាទយ៉ូអាហាសបានសុគតនៅទីនោះ។³⁵ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមបានថ្វាយប្រាក់ និងមាសដល់ស្តេចផានាន ដើម្បីបំពេញតម្រូវការរបស់ស្តេចផានាន ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមបានប្រមូលពន្ធដី

ហើយបង្ខំឲ្យមនុស្សដែលរស់នៅលើទឹកដីនោះបង់ប្រាក់ និងមាសតាមទ្រព្យរបស់ពួកគេ។

³⁶ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមមានព្រះជន្មម្តងទៀតនៅពេលដែលទ្រង់ឡើងគ្រងរាជ្យ ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានដប់មួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេច មាននាមថា សេប៊ូដា ជាកូនរបស់លោកពេជាយ៉ា ជាអ្នកស្រុករូម៉ាល។³⁷ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់បានធ្វើដែរ។

24¹ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ព្រះចៅនេបូកេដសា ជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានវាយប្រហារស្រុកយូដា ព្រះបាទ
 យេហូវ៉ាគីមបានក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចនោះអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ។ ព្រះបាទយេហូវ៉ាគីមបានត្រឡប់មកបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះចៅនេបូកេដសា។
² ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ពួកជាជនជាតិខាល់ដេ ជនជាតិអាវ៉ាម ជនជាតិម៉ូអាប និងជនជាតិអាំម៉ូន ឲ្យប្រឆាំងនឹងព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម
 ព្រះអង្គបានបញ្ជូនពួកគេមកប្រឆាំងនឹងយូដា ដើម្បីបំផ្លាញស្រុកនេះ។
 ការនោះកើតឡើងស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានថ្លែងដោយពួកព្យាករណ៍អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។
³ ការនេះកើតឡើងចំពោះយូដាស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គនឹងបណ្តេញពួកគេចេញពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ
 ដោយសារតែអំពើបាបរបស់ស្តេចម៉ាណាសេ និងអ្វីដែលស្តេចបានប្រព្រឹត្ត និងដោយសារតែការដែលស្តេចបង្ខូរឈាមជនស្លូតត្រង់
 ព្រោះស្តេចបានធ្វើឲ្យឈាមរបស់អ្នកទាំងនោះបានហូរពេញយេរូសាឡឹម។ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនអត់ទោសចំពោះការនេះឡើយ។
⁵ រឿងរ៉ាវទាក់ទងនឹងព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម និងអ្វីដែលស្តេចបានធ្វើ តើមិនមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅព្រឹត្តិការណ៍របស់ស្តេចស្រុកយូដាទេឬអី?
⁶ ព្រះបាទយេហូវ៉ាគីមបានផ្តួលកំដៅយូបូរសរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនជាបុត្របានឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។
⁷ ស្តេចស្រុកអេស៊ីបមិនបានវាយប្រហារចេញពីទឹកដីរបស់ខ្លួនទៀតទេ
 ព្រោះស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានកាន់កាប់ទឹកដីទាំងអស់ដែលស្តេចស្រុកអេស៊ីបធ្លាប់គ្រប់គ្រង ចាប់ពីជ្រោះអេស៊ីប រហូតដល់ទន្លេអ៊ីប្រាត។
⁸ កាលព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនមានអាយុដប់ប្រាំបីឆ្នាំកាលពីស្តេចឡើងគ្រងរាជ្យ ស្តេចសោយរាជ្យបានបីខែនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា
 នេហ្វិសថា ជាកូនរបស់លោកអែលណាថាន អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម។ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់
 ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអ្វីគ្រប់យ៉ាងដូចបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់ដែរ។
¹⁰ នៅពេលនោះកងទ័ពរបស់ព្រះចៅនេបូកេដសា ជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន ឡើងមកច្បាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយឡោមព័ទ្ធក្រុងនោះ។¹¹ ព្រះចៅ
 នេបូកេដសាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានឡើងមកក្រុងនោះ នៅពេលដែលពួកទាហានរបស់ស្តេចបានឡោមព័ទ្ធក្រុងនោះ។¹² ហើយព្រះបាទព្រះបាទ
 យ៉ូយ៉ាគីនជាស្តេចស្រុកយូដាបានចេញមកជួបស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន ទាំងស្តេច ទាំងមាតា ទាំងពួកមន្ត្រី ពួកនាយទាហាន និងពួកមហាសីលីក។
 ស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានចាប់ស្តេចនៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំបីក្នុងរាជ្យរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។
¹³ ព្រះចៅនេបូកេដសាបានរឹបអូសរបស់មានតម្លៃពីទីនោះ គឺពីដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងពីដំណាក់របស់ស្តេច។
 ស្តេចបានកាត់របស់ធ្វើពីមាសដែលព្រះបាទសាឡូម៉ូនធ្វើនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថានឹងកើតឡើង។¹⁴ ព្រះចៅ
 នេបូកេដសាកៀរអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម ទាំងអ្នកដឹកនាំ និងពួកអ្នកប្រយុទ្ធ បានកៀរមនុស្សមួយម៉ឺននាក់ ព្រមទាំងពួកសិប្បករ និងជាងដែកផង
 លើកលែងតែអ្នកក្រីក្របំផុតនៅក្នុងទឹកដីនោះប៉ុណ្ណោះ។
¹⁵ ព្រះចៅនេបូកេដសាក៏បានកៀរព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនទៅស្រុកបាប៊ីឡូន ព្រមទាំងមាតា មហេសី ស្រីស្នំ ពួកមេដឹកនាំ និងពួកមេទ័ពពីក្រុង
 យេរូសាឡឹមនៅក្នុងទឹកដីនោះ។ ស្តេចបានកៀរពួកគេទៅជាឈ្លើយពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅបាប៊ីឡូន។¹⁶ អ្នកប្រយុទ្ធទាំងអស់មានចំនួនប្រាំពីរពាន់នាក់ ព្រមទាំង
 ពួកសិប្បករ និងជាងដែក អ្នកទាំងអស់នោះសុទ្ធតែពេញកម្លាំងប្រយុទ្ធ ដូច្នេះស្តេចបាប៊ីឡូនបានកៀរពួកគេទៅជាឈ្លើយនៅឯស្រុកបាប៊ីឡូន។
¹⁷ ស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនតែងតាំងម៉ាថានា ជាប្អូនប្រុសរបស់បិតាព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីន ឲ្យឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស ហើយដូរនាមថា ព្រះបាទសេដេកា។
¹⁸ ស្តេចសេដេកាមានព្រះជន្មម្តាយនៅពេលទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ស្តេចសោយរាជ្យបានដប់មួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមាននាមថា
 ហាមូថាល់ ជាកូនរបស់លោកយេនមី ជាអ្នកស្រុកលីបណា។¹⁹ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់
 ស្តេចបានប្រព្រឹត្តដូចដែលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីមបានប្រព្រឹត្តដែរ។²⁰ តាមរយៈព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់
 គ្រប់ទាំងហេតុការណ៍នេះកើតឡើងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម និងយូដា រហូតដល់ទ្រង់ដេញពួកគេចេញពីរត្តមានរបស់ព្រះអង្គអស់។ បន្ទាប់មក
 ស្តេចសេដេកាបានបះបោរប្រឆាំងនឹងស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន។

25 ¹នៅក្នុងថ្ងៃទីដប់ ខែទីដប់ ឆ្នាំទីប្រាំបួននៃរាជ្យរបស់ស្តេចសេដេតា

នេបូក្រេសាជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានឡើងមកជាមួយទាហានទាំងអស់របស់ទ្រង់ដើម្បីប្រឆាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម។

ស្តេចបានបោះត្រសាលនៅទីលំនៅមុខក្រុង និងលើកទ្វល់ជុំវិញក្រុង។²ដូច្នេះ ក្រុងត្រូវបានឡោមព័ទ្ធរហូតដល់ឆ្នាំទីដប់មួយនៃរាជ្យរបស់ព្រះបាទសេដេតា។

³នៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំបួន ខែទីបួន នៅក្នុងឆ្នាំនោះទុក្ខកើតមានយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងទីក្រុង ហើយប្រជាជននៅក្នុងទីកន្លែងទាំងមូលលែងមានអាហារបរិភោគទៀត។

⁴បន្ទាប់មក កំពែងក្រុងក៏ត្រូវទម្លាយហើយពួកអ្នកប្រយុទ្ធបានគេចខ្លួននៅពេលយប់តាមរាងជញ្ជាំងទាំងពីរ ក្បែរសួនច្បាររបស់ស្តេច

ទោះបីជាពួកខាលដេនៅជុំវិញក្រុងក៏ដោយ។ ស្តេចបានរត់ឆ្ពោះទៅរាល់រហស្តានអាវីប៉ូន្ត ទាហានរបស់ពួកខាលដេបានដេញតាមស្តេចសេដេតា

ហើយតាមទាន់ស្តេចនៅរាល់ទំនាបនន្ទើរដាន់ជិតក្រុងយេរូសាឡឹម។ ទាហានទាំងអស់របស់ទ្រង់បានបែកខ្ញែកចេញឆ្ងាយពីទ្រង់ទាំងអស់។

⁶ពួកគេចាប់បានស្តេច ហើយនាំទ្រង់ទៅជួបស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូននៅក្នុងរ៉បឡា ជាកន្លែងដែលពួកគេកាត់ទោសទ្រង់។

⁷ពួកគេបានសំលាប់បុត្រទាំងអស់របស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រទ្រង់ផ្ទាល់។ បន្ទាប់មកពួកគេក៏ខ្វះភ្នែករបស់ទ្រង់ ចងទ្រង់ជាមួយច្រវាក់លង្ហិន

ហើយនាំទ្រង់ទៅបាប៊ីឡូន។

⁸នៅក្នុងខែទីប្រាំ ក្នុងថ្ងៃទីប្រាំពីរនៅក្នុងខែនោះ ដែលស្ថិតក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបួននៃរាជ្យរបស់ស្តេចនេបូក្រេសាជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន លោកនេបូសាវ៉ាដានជាអ្នក

បម្រើស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន និងមេពួកអង្គរក្សរបស់លោក បានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម។⁹លោកបានដុតកម្ទេចដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ រាំងរបស់ស្តេច

និងផ្ទះទាំងអស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយលោកក៏បានដុតកម្ទេចអគារសំខាន់ៗទាំងអស់នៅក្នុងក្រុងដែរ។¹⁰ចំណែក ជញ្ជាំងជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ

ពួកទាហានបាប៊ីឡូនដែលស្ថិតនៅក្រោមបញ្ជារបស់មេអង្គរក្សជាអ្នកបំផ្លាញចោល។

¹¹ចំណែក មនុស្សដែលនៅសេសសល់ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម គឺអស់អ្នកដែលបានចុះចូលជាមួយស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន និងអ្នកដែលផ្សេងទៀត

លោកនេបូសាវ៉ាដានបានកៀរយកទៅជាឈ្លើយសឹក។¹²ប៉ុន្តែ លោកមេលើអង្គរក្សបានទុកអ្នកដែលព្រឹក្សបំផុតនៅឆ្នើកក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរ

និងនៅតាមរាល់ស្រែ។

¹³ចំណែក ឈ្មួញដែលនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងជើងបញ្ជារ ជើងលង្ហិនដែលនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់

ពួកខាលដេបានកម្ទេចជាប់ណែក ហើយនាំយកលង្ហិនទៅស្រុកបាប៊ីឡូន។¹⁴ឆ្នាំង ឆ្នុក ដង្កៀប ស្លាបត្រា និងរបស់ឯទៀតៗធ្វើពីលង្ហិន សម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុង

ព្រះវិហារ ក៏ពួកខាលដេយកទៅអស់ដែរ។¹⁵ភាពនិសម្រាប់ច្បង និងបានគោមដែលធ្វើពីមាស ពីប្រាក់ ក៏លោកមេលើពួកអ្នកយាមយកទៅជាមួយដែរ។

¹⁶សសរទាំងពីរ អាងធំ និងជើងបញ្ជារដែលព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានធ្វើសម្រាប់ដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានលង្ហិនដ៏ច្រើនដែលមិនបានថ្លឹងបាន។

¹⁷កម្មសន្តិសុខនៃសសរទីមួយគឺ១៨ហត្ថ ហើយមានក្បាលសសរលង្ហិននៅពីលើសសរនោះ។ ក្បាលសសរនោះមានកម្ពស់បីហត្ថ ជាមួយនឹងក្បាច់ក្រឡាអួន

និងក្បាច់ផ្តែរទីមួយនៅជុំវិញក្បាលសសរនោះ អ្វីៗទាំងអស់ធ្វើពីលង្ហិន។ សសរមួយទៀត និងក្បាច់របស់វាគឺដូចសសរទីមួយដែរ។

¹⁸លោកមេបញ្ជាការលើពួកអង្គរក្សចាប់លោកមហាបុរាណចារ្យសេរីយ៉ា និងលោកសេដានាជាបុរាណចារ្យទីពីរ ព្រមទាំងចាប់អ្នកយាមទ្វារព្រះវិហារបីរូបយកទៅជា

មួយផង។¹⁹នៅក្នុងក្រុងលោកក៏ចាប់មេបញ្ជាការដាក់គុក លោកជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើពួកទាហាន និងបុរសប្រាំនាក់ដែលជាទីព្រឹក្សារបស់ស្តេច

ដែលស្ថិតនៅក្នុងក្រុងនោះ។ លោកក៏ដាក់គុកមេទំពរបស់ស្តេចដែលទទួលខុសត្រូវលើការកែតម្រូវស្រែៗធ្វើទាហាន

ជាមួយមនុស្សសំខាន់ៗបុកសិបនាក់ទៀតពីទីកន្លែងនោះ គឺអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងក្រុង។

²⁰បន្ទាប់មក លោកនេបូសាវ៉ាដានជាមេបញ្ជាការលើសព្វកងអង្គរក្ស បានចាប់ពួកគេ ហើយនាំពួកគេទៅដល់ស្តេចបាប៊ីឡូននៅក្នុងរ៉បឡា។

²¹ស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានសម្លាប់ពួកគេនៅក្នុងរ៉បឡានោះនៅក្នុងទីកន្លែងម៉ាត់។ អ្នកស្រុកយូដាត្រូវកៀរយកទៅជាឈ្លើយ ដោយរបៀបនេះឯង។

²²អ្នកដែលនៅសេសសល់នៅក្នុងស្រុកយូដា គឺអស់អ្នកដែលលោកនេបូសាវ៉ាដានបានទុកឲ្យនៅទីនោះ លោកបានទុកលោកកេដាលា ជាកូនរបស់លោក

អហ៊ីកាម និងជាចៅរបស់លោកសាផាន បានមើលខុសត្រូវលើពួកគេ។²³ពេលនោះនៅពេលដែលមេបញ្ជាការកងទ័ពទាំងអស់ ទាំងអ្នកទាំងនោះ

និងអ្នកនៅក្រោមបង្គាប់បានឮថាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានតែងតាំងលោកកេដាលាឲ្យគ្រប់គ្រងលើស្រុក ពួកគេក៏នាំគ្នាមកជួបនឹងលោកកេដាលា នៅមីសប៉ា។

អ្នកទាំងនោះ មានលោកអ៊ីស្មាអែល ជាកូនរបស់លោកនេថានា លោកយ៉ូហានាន ជាកូនរបស់លោកកាវ៉ា លោកសេរីយ៉ា ជាកូនរបស់លោកចាន់ហ្វីម៉េក ជា

អ្នកស្រុកនេថូដា និងលោកយាសានា ជាកូនរបស់ពួកម៉ាកាដី ទាំងពួកគេ និងពលទាហានរបស់ពួកគេផង។²⁴លោកកាដាលាបានប្រកាសដល់មេទាហាន និង

ពលទាហានទាំងនោះថា៖ «កុំឲ្យខ្លាចពួកខាលដេឡើយ។ ចូរបន្តរស់នៅលើទីកន្លែងនេះ ហើយបម្រើស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនទៅ

ហើយអ្នកនឹងរស់នៅយ៉ាងសុខសប្បាយ»។

²⁵នៅក្នុងខែទីប្រាំពីរ លោកអ៊ីស្មាអែល ជាកូនរបស់លោកនេថានា ជាចៅរបស់លោកអេលីសាម៉ា ដែលជាសាច់សារលោហិតរបស់ស្តេច បានមកជាមួយទាហាន

ដប់នាក់ ហើយបានវាយប្រហារលោកកេដាលា។ លោកកេដាលាបានស្លាប់ ជាមួយជនជាតិយូដា និងជនជាតិខាលដេ ដែលនៅជាមួយលោកកេដាលា នៅ

មីសប៉ា។²⁶បន្ទាប់មក ប្រជាជនទាំងអស់ ពីអ្នកក្របំផុតដល់អ្នកធំ និងពួកមេទំពរបានចេញដំណើរទៅអេស៊ីប ព្រោះពួកគេខ្លាចពួកបាប៊ីឡូន។

²⁷នៅក្នុងឆ្នាំទីសាមសិបប្រាំពីរនៃការកៀរព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីន ជាស្តេចស្រុកយូដា ត្រូវគេចាប់យកទៅជាឈ្លើយសឹក នៅក្នុងខែទីដប់ពីរ គឺនៅក្នុងថ្ងៃទីម្ភៃប្រាំពីរ

ព្រះចៅអេរីល-មេរ៉ូដាក ជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានដោះលែងព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនចេញពីគុក។ ការនេះកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំដែលព្រះចៅអេរីល-

មេរ៉ូដាកចាប់ផ្តើមឡើងសោយរាជ្យ។

²⁸ស្តេចបានមករាជឱង្ការដោយសុភាពទៅកាន់ទ្រង់ ហើយប្រទានកន្លែងកិត្តិយសជាងស្តេចឯទៀតៗ ដែលនៅជាមួយទ្រង់នៅក្នុងស្រុកបាប៊ីឡូន។²⁹ព្រះចៅ

អេរីល-មេរ៉ូដាកបានដោះសម្លៀកបំពាក់ឈ្លើយសឹករបស់ព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនចេញ ហើយព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនសោយព្រះស្លេរមុនជាមួយស្តេចគ្រប់ពេល រហូត

ដល់ទ្រង់សុគត។³⁰ស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនតែងតែទំនុកបម្រុងដល់ព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីននូវអាហារដ៏សមរម្យជាងរាល់ថ្ងៃអស់មួយជីវិតរបស់ទ្រង់។

រឿងទី១

1 ¹លោកអដា លោកសេថ លោកអេណូស²លោកកែណាន លោកម៉ាលេលាល លោកយេអេឌ³លោកហេណូក លោកមេសាឡា លោកឡាមេក។

⁴លោកឡាមេកជាឪពុកលោកណូអេ កូនៗរបស់លោកណូអេមានលោកសិម លោកហាំ និង លោកយ៉ាផេត។

⁵កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាផេតមាន កូម៉េរ ម៉ាកុក ម៉ាដាយ យ៉ាវ៉ាន ទូបាល មែសេក និងទីវ៉ាស។⁶កូនប្រុសៗរបស់លោកកូម៉េរមាន អាសក្លាស វីធាត និង

តូការម៉ា។⁷កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាវ៉ានមាន អេលីសា តើស៊ីស គីទីម និងដូដានីម។

⁸កូនប្រុសៗរបស់លោកហាំ មានគូស មីសរីម ពូថេ និងកាណាន។⁹កូនប្រុសៗរបស់លោកគូសមាន សេបា ហារីឡា សាបតា រ៉ាម៉ា និងសាបតិកា។
កូនប្រុសៗរបស់លោករ៉ាម៉ា គឺ សេបា និងដេដាន់។¹⁰លោកគូស ជាឪពុករបស់លោកនីមរូដ លោកគឺជាវីរបុរសទីមួយនៅលើផែនដី។
¹¹លោកមីសរីម ជូនការបស់ជនជាតិលូឌីម ជនជាតិអណាមីម ជនជាតិលេហាប៊ីម ជនជាតិណាធូហ៊ីម¹² ជនជាតិប៉ាឡេស្ទីម និងជនជាតិកាសលូហ៊ីម
(ដែលត្រូវជាជនបស់ជនជាតិភីលីស្ទីន) និងជនជាតិកាប់ថេរីម។
¹³លោកកាណាន បង្កើតស៊ីដូន ជាកូនច្បង និងហេត។¹⁴គាត់ក៏ក្លាយជាបុព្វបុរសរបស់ ជនជាតិយេហូស ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិគីកាស៊ី¹⁵ ជនជាតិហេរី
ជនជាតិអ៊ីគី ជនជាតិស៊ីនីត¹⁶ ជនជាតិអ៊ីរ៉ាឌីត ជនជាតិសេម៉ាវីត ជនជាតិហាម៉ាធីត។
¹⁷កូនប្រុសៗរបស់លោកសិមមាន អេឡា អាសស៊ីរ អ៊ីប៉ាកសាឌ លូឌ អ៊ីរ៉ាម អ៊ូស ហ៊ូល កេធើរ និងមេសេក។¹⁸លោកអ៊ីប៉ាកសាឌជាឪពុករបស់លោកសេឡា
លោកសេឡាជាឪពុករបស់លោកហេប៊ីរ។¹⁹លោកហេប៊ីរមានកូនប្រុសពីរនាក់ មួយឈ្មោះផាឡេក ពីព្រោះនៅជំនាន់នោះមនុស្សបានបែកចែកផែនដីគ្នា
រីឯប្អូនគាត់ឈ្មោះយ៉ូកថាន។
²⁰លោកយ៉ូកថានជាឪពុករបស់អាល់-ម៉ូដាដ សេលែប ហាសាម៉ាវីត យេរី²¹ ហាដូរ៉ាម អ៊ូសាល ឌីកឡា²² អូបាល អប៊ីម៉ាអែល សេបា²³ អូភៀរ ហារីឡា
និងយ៉ូបាប។ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកយ៉ូកថាន។
²⁴លោកសិម លោកអ៊ីប៉ាកសាឌលោកសេឡា²⁵ លោកហេប៊ីរ លោកផាឡេក លោកអេហ្វ្រា²⁶ លោកសេរុក លោកណាយរ
លោកថេរី²⁷ លោកថេរីជាឪពុកលោកអាប់រ៉ាម គឺជាលោកអប្រាហាំ។
²⁸កូនរបស់លោកអប្រាហាំមាន លោកអ៊ីសាក និងលោកអ៊ីស្កាអែល។²⁹ពូជពង្សរបស់លោកអ៊ីស្កាអែលមានដូចតទៅ លោកនេបាញ៉ូតជាកូនច្បង កេដារ អបែល
មីសាម³⁰ មីសម៉ា ឌូម៉ា ម៉ាស្សា ហាដាដ ថេម៉ា³¹ យេធើរ ណាភីស និងកេដម៉ា។ អ្នកនោះសុទ្ធតែជាកូនប្រុសៗរបស់លោកអ៊ីស្កាអែល។
³²រីឯកូនប្រុសៗរបស់នាងកិទូរ៉ា ជាប្រពន្ធចុងរបស់លោកអប្រាហាំមាន ស៊ីមរ៉ាន យ៉ូកសាន មីដាន មីឌាន អ៊ីសបាក់ និងស៊ូអា។
កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ូកសានគឺ សាបា និងដេដាន់។³³កូនប្រុសៗរបស់លោកមីឌានគឺ អេផា អេធើរ ហេណុក អប៊ីដា និងអែលដាអា។
អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់នាងកិទូរ៉ា។
³⁴លោកអប្រាហាំជាឪពុករបស់លោកអ៊ីសាក ហើយកូនរបស់លោកអ៊ីសាកគឺលោកអេសាវ និងលោកអ៊ីស្កាអែល។³⁵កូនប្រុសៗរបស់លោកអេសាវមាន
អេលីផាស អេហ្វ្រា យេអូស យ៉ាឡាម និងកូរ៉ា។³⁶កូនប្រុសៗរបស់លោកអេលីផាសមាន ថេម៉ាន អូម៉ាន សេផូ កេថាម កេណាស ធើមណា និងអាមាឡេក។
³⁷កូនប្រុសៗរបស់លោកអេហ្វ្រាមាន ណាហាត់ សេរ៉ាស សាំម៉ា និងមីសា។
³⁸កូនប្រុសៗរបស់លោកសៀរមាន ឡូថាន សូបាល ស៊ីបៀន អណា ឌីសសុន អេស៊ីរ និងឌីសាន។³⁹កូនប្រុសៗរបស់លោកឡូថានមាន ហូរី និងហោម៉ាម។
ប្អូនស្រីរបស់លោកឡូថាន ឈ្មោះនាងធើមណា។⁴⁰កូនប្រុសៗរបស់លោកសូបាលមាន អាល់រ៉ាន ម៉ាណាហាត់ អេបាល សេផូ និងអូណាម។
កូនប្រុសៗរបស់លោកស៊ីបៀនមាន អែយ៉ា និងអណា។
⁴¹កូនប្រុសៗរបស់លោកអណាគឺ ឌីសុន កូនប្រុសៗរបស់លោកឌីសុនមាន ហាមរ៉ាន អែសបាត់ អ៊ីតរ៉ាន និងកេរ៉ាន។⁴²កូនប្រុសៗរបស់លោកអេស៊ីរមាន
ប៊ីលហាន សារ៉ាន និងយ៉ាកាន។ កូនប្រុសៗរបស់លោកឌីសសាន គឺអ៊ូស និងអរ៉ាន។
⁴³ស្តេចដែលគ្រងរាជ្យនៅស្រុកអេដុមមុនពេលដែលមានស្តេចគ្រងរាជ្យលើជនជាតិអ៊ីស្កាអែលមានដូចតទៅ ព្រះបាទបេឡា ជាបុត្រលោកបេអ៊ីរ
គ្រងរាជ្យនៅក្រុងឌីនហាបា។⁴⁴ពេលព្រះបាទបេឡាសោយទិវង្គតទៅ ព្រះបាទយ៉ូបាប ជាបុត្ររបស់លោកសេរ៉ា អ្នកក្រុងបូសរ៉ា ឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស។
⁴⁵ពេលព្រះបាទយ៉ូបាបសោយទិវង្គត ព្រះបាទហ៊ីសាម ជាអ្នកស្រុកថេម៉ាន ឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស។
⁴⁶ពេលព្រះបាទហ៊ីសាមសោយទិវង្គត ព្រះបាទហាដាដ ជាបុត្ររបស់លោកបេដាដ មកពីក្រុងអារីត ឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស
គឺស្តេចនេះហើយដែលវាយឈ្នះពួកមីឌាន នៅស្រុមម៉ូអាប់។⁴⁷ពេលព្រះបាទហាដាដសោយទិវង្គត ព្រះបាទសាំឡា ជាអ្នកស្រុកម៉ាសណា
ឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស។⁴⁸ពេលព្រះបាទសាំឡាសោយទិវង្គត ព្រះបាទសូលជាអ្នកស្រុកអេហ្វ្រា ដែលនៅមាត់ទន្លេ ឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស។
⁴⁹ពេលព្រះបាទសូលសោយទិវង្គត ព្រះបាទបាល-ហាណាន់ជាបុត្ររបស់លោកអកបេរឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស។⁵⁰ពេលព្រះបាទបាល-ហាណាន់សោយទិវង្គត
ព្រះបាទហាដា ជាអ្នកក្រុងប៉ារ ឡើងគ្រងរាជ្យជំនួស។ មហេសីរបស់ស្តេចមាននាមថា មហេថាបែល ជាបុត្រីរបស់លោកស្រីម៉ាតផ័ត
និងជាចៅស្រីរបស់លោកមេសាហាប់។
⁵¹បន្ទាប់មក ព្រះបាទហាដាសោយទិវង្គត។ រីឯមេកន្ត្រាញរបស់ជនជាតិអេដុមមាន លោកធើមណា លោកអាល់រ៉ា លោកយេថេត⁵² លោកអេហ្វ្រា
លោកអេឡា លោកពីណូន⁵³ លោកកេណាស លោកថេម៉ាន លោកមីសាវ⁵⁴ លោកម៉ាកខាល លោកអ៊ីរ៉ាម។
លោកទាំងនោះសុទ្ធតែជាមេកន្ត្រាញរបស់ជនជាតិអេដុម។

2 ¹កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលមាន រូបន ស៊ីម៉ាន លេវី យូដា អ៊ីសាខា សាប៊ូយូន² ដាន់ យ៉ូសែប បេនយ៉ាមីន ណែបថាលី កាខ និងអេស៊ីរ។

³កូនប្រុសរបស់លោកយូដាមាន អ៊ើរ អូណាន់ និងសេឡា។ អ្នកទាំងបីនេះ ជាកូនដែលកើតពីស្រីជនជាតិកាណាន ជាកូនស្រីរបស់លោកស៊ូអា។ លោកអ៊ើរដែលត្រូវជាកូនច្បងរបស់លោកយូដា ជាមនុស្សអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏ដកជីវិតគាត់ទៅ។

⁴ក្រោយមកលោកយូដាបានយកនាងតាម៉ារជាកូនប្រសា ហើយនាងបង្កើតបានពេលស និងសេរ៉ាស។ ដូច្នេះ លោកយូដាមានកូនទាំងអស់ប្រាំនាក់។

⁵កូនប្រុសរបស់លោកពេលសមាន ហេស្រុន និងហាមូល។ ⁶កូនប្រុសរបស់លោកសេរ៉ាសមាន ស៊ីមរី អេថាន ហេម៉ាន កាល់កូល និងដាវ៉ា

គឺទាំងអស់មានប្រាំនាក់។ ⁷កូនប្រុសរបស់លោកកើមីគឺអេកាន ជាអ្នកនាំទុក្ខទោសមកលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល

ដែលបានលួចយកវត្ថុដែលត្រូវបំផ្លាញថ្វាយផ្តាច់ដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ⁸កូនលោកអេថាន គឺអេសាវ។

⁹កូនប្រុសរបស់លោកហេស្រុនមាន យេរីម្ពៃល រ៉ាម និងកាលែប។ ¹⁰លោករ៉ាមជាឪពុករបស់លោកអមីណាដាប់

លោកអមីណាដាប់ជាឪពុករបស់លោកណាសួន ដែលជាប្រមុខលើពួកកូនចៅយូដា។ ¹¹លោកណាសួនជាឪពុករបស់លោកសាលម៉ូន

លោកសាលម៉ូនជាឪពុករបស់លោកហូមូស ¹²លោកហូមូសជាឪពុករបស់លោកអូបិឌ លោកអូបិឌជាឪពុករបស់លោកអ៊ីសាយ។

¹³លោកអ៊ីសាយជាឪពុករបស់លោកអេលាប ជាកូនច្បង អមីណាដាប់ជាកូនទីពីរ សាម៉ាជាកូនទីបី ¹⁴នេថានេលជាកូនទីបួន

រ៉ាដាយជាកូនទីប្រាំ អូសែមជាកូនទីប្រាំមួយ និងដាវីឌជាកូនទីប្រាំពីរ។

¹⁵រីឯបងប្អូនស្រីរបស់ពួកគេគឺនាងសេរ៉ូយ៉ា និងអប៊ីតែល។ កូនប្រុសរបស់នាងសេរ៉ូយ៉ាមានបីនាក់គឺ អប៊ីសាយ យ៉ូអាប និងអេសាអែល។

¹⁷នាងអប៊ីតែលបង្កើតអម៉ាសា រីឯឪពុករបស់អម៉ាសាល្មោះយេធើរ ជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁸លោកកាលែបជាកូនរបស់លោកហេស្រុន ព្រមទាំងនាងអស្វិបាដាភរិយា បង្កើតបានកូនស្រីមួយឈ្មោះ យេរីអូត និងកូនប្រុសបីនាក់គឺ យេស៊ីរ សូបាប

និងអ៊ីដួន។ ¹⁹ពេលនាងអស្វិបាស្លាប់ទៅ លោកកាលែបមានភរិយាមួយទៀតឈ្មោះនាងអេប្រា នាងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយជូនលោក

ដែលមានឈ្មោះថាហ៊ើរ។ ²⁰លោកហ៊ើរជាឪពុករបស់លោកយូរី ហើយលោកយូរីជាឪពុករបស់លោកបេតសាលាល។

²¹ក្រោយមក លោកហេស្រុនបានយកកូនស្រីម្នាក់របស់លោកម៉ាសា ដែលត្រូវជាឪពុករបស់លោកកាឡាដមកធ្វើជាភរិយា។

ពេលនោះលោកមានអាយុ៦០ឆ្នាំហើយ នាងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយជូនលោកដែលមានឈ្មោះថា សេគូប។ ²²លោកសេគូបជាឪពុករបស់លោកយ៉ាអៀរ

ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើភូមិអ្នកប្រឹក្សាកាឡាដ។

²³ជនជាតិកេស្ទរី និងជនជាតិអ៊ីរ៉ាម បានវាយយកភូមិទាំងប៉ុន្មានរបស់លោកយ៉ាអៀរ

ព្រមទាំងក្រុងកេណាតនិងស្រុកភូមិនៅជុំវិញដែលមានចំនួនទាំងអស់៦០។

ប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងក្រុងនោះសុទ្ធតែជាពូជពង្សរបស់លោកម៉ាគារជាឪពុករបស់លោកកាឡាដ។ ²⁴បន្ទាប់ពី លោកហេស្រុនស្លាប់ទៅ

លោកកាលែបបានគេងជាមួយអេប្រាតា ជាភរិយាលោកហេស្រុនជាឪពុកគាត់ ហើយនាងបង្កើតកូនប្រុសមួយជូនគាត់មានឈ្មោះថា អាសហ៊ើរ

ដែលត្រូវជាឪពុករបស់លោកតូអា។

²⁵រីឯកូនចៅរបស់លោកយេរីម្ពៃល ជាកូនច្បងរបស់លោកហេស្រុនមាន រ៉ាម ជាកូនច្បង ប៊ូណា អូនែន អូសែម និងអហ៊ីយ៉ា។

²⁶លោកយេរីម្ពៃលមានប្រពន្ធមួយទៀតឈ្មោះនាងអថាវ៉ា ដែលត្រូវជាម្តាយរបស់លោកអូណាម។

²⁷កូនចៅរបស់លោករ៉ាមដែលជាកូនច្បងរបស់លោកយេរីម្ពៃលមាន ម៉ាអាស យ៉ាគីន និងអេគីរ។ ²⁸កូនរបស់លោកអូណាមគឺ សាម៉ាយ និងយ៉ាដា។

កូនប្រុសរបស់លោកសាម៉ាយគឺ ណាដាប់ និងអប៊ីស៊ីរ។

²⁹ភរិយារបស់លោកអប៊ីស៊ីរឈ្មោះអប៊ីហាអែល នាងបង្កើតកូនប្រុសពីរនាក់ជូនលោក គឺអបាស និងម៉ូលីឌ។ ³⁰កូនរបស់លោកណាដាប់គឺ សេលេដ និង អដែម។

លោកសេលេដស្លាប់ទៅ តែគ្មានកូនទេ។ ³¹លោកអដែមជាឪពុករបស់លោកអ៊ីស៊ី លោកអ៊ីស៊ី ជាឪពុករបស់លោកសេសាន លោកសេសាន

ជាឪពុករបស់លោកអឡាយ។ ³²កូនរបស់លោកយ៉ាដា ដែលត្រូវជាប្អូនរបស់លោកសាម៉ាយ គឺយេធើរ និងយ៉ូណាថាន។ លោកយេធើរស្លាប់ទៅ តែគ្មានកូនទេ។

³³កូនរបស់លោកយ៉ូណាថានគឺ ពេលេត និងសាសា។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកយេរីម្ពៃល។

³⁴លោកសេសានគ្មានកូនប្រុសទេ គឺមានតែកូនស្រី។ លោកសេសានមានខ្ញុំបម្រើម្នាក់ជាជនជាតិអេស៊ីប ឈ្មោះយ៉ារហា។

³⁵លោកសេសានបានលើកកូនស្រីគាត់ទៅឲ្យយ៉ារហាដែលជាខ្ញុំបម្រើនោះ នាងបង្កើតបានកូនប្រុសឲ្យគាត់ ឈ្មោះអថាយ។

³⁶លោកអថាយជាឪពុករបស់លោកណាថាន លោកណាថានជាឪពុករបស់លោកសាបាដ។ ³⁷លោកសាបាដជាឪពុករបស់លោកអែបឡាល

លោកអែបឡាលជាឪពុករបស់លោកអូបិឌ។ ³⁸លោកអូបិឌ ជាឪពុករបស់លោកយេហ្វីរ លោកយេហ្វីរជាឪពុករបស់លោកអេសាវ។

³⁹លោកអេសាវជាឪពុករបស់លោកហាលេស លោកហាលេសជាឪពុករបស់លោកអេឡាសា។ ⁴⁰លោកអេឡាសាជាឪពុករបស់លោកស៊ីសម៉ាយ

លោកស៊ីសម៉ាយជាឪពុករបស់លោកសាលូម។ ⁴¹លោកសាលូមជាឪពុករបស់លោកយេកាមីយ៉ា យេកាមីយ៉ាជាឪពុករបស់លោកអេលីសាម៉ា។

⁴²រីឯកូនប្រុសរបស់លោកកាលែប ជាប្អូនរបស់លោកយេរីម្ពៃល គឺមេសា ជាកូនច្បង ដែលត្រូវជាឪពុករបស់ស៊ីរ៉ា។ ម៉ារីសា

ជាកូនទីពីរដែលជាឪពុករបស់ហេប្រុន។ ⁴³កូនប្រុសរបស់ហេប្រុនមាន កូរ៉ា តាពួរ អេគេម និងសេម៉ា។ ⁴⁴សេម៉ាជាឪពុករបស់រ៉ាហាំ រ៉ាហាំជាឪពុករបស់យ៉ូរតាម។

អេគេមជាឪពុករបស់សាម៉ាយ។

⁴⁵លោកសាម៉ាយជាឪពុករបស់ម៉ាអូន លោកម៉ាអូនជាឪពុករបស់បេតស៊ីរ។ ⁴⁶រីឯនាងអេប្រា ជាប្រពន្ធចុងរបស់លោកកាលែបបង្កើតបានហាវីន ម៉ូសា

និងកាសេស។ លោកហាវីនក៏មានកូនប្រុសមួយឈ្មោះកាសេសដែរ។ ⁴⁷កូនប្រុសរបស់លោកយ៉ាដាយ គឺអេគេម យ៉ូថាម កេសាន ពេលេត អេផា និងសាអាប់។

⁴⁸មាតា ជាប្រពន្ធចុងរបស់លោកកាលែប បង្កើតបានសេប៊ីរ និងទីហាណា។ ⁴⁹នាងក៏បង្កើតបានសាអាប់ ជាឪពុករបស់ម៉ាដម៉ាណា ព្រមទាំងស៊ីរ៉ា

ជាឪពុករបស់ម៉ាកបេណា និងគីហៀរ។ រីឯកូនស្រីរបស់លោកកាលែបឈ្មោះនាងអាក់សា។ ⁵⁰កូនឯទៀតរបស់លោកកាលែបជាកូនប្រើមានដូចតទៅ

កូនដែលនាងអេប្រាតាបង្កើតជូនលោកគឺស៊ូបាល ជាកូនច្បង ជាអ្នកដែលសង់ក្រុង តាយ៉ាត-យារីម។

⁵¹សាលម៉ាជាអ្នកសង់បេថេហ៊ីម ហាបេបជាអ្នកសង់បេត-កាឌើរ។

⁵²លោកស៊ូបាលជាអ្នកសង់ក្រុងតាយ៉ាត-យារីមក៏មានកូនចៅដែរ គឺអ្នកភូមិហាវ៉ូអេ និងអ្នកភូមិហាស៊ី-

ហាមេនូហូតចំនួនពាក់កណ្តាល។ ⁵³ព្រមទាំងអំបូរនានានៅក្នុងតាយ៉ាត-យារីម គឺពួកយេធើរ ពូធើរ ស៊ូម៉ាធើរ និងមីសរ៉ា។ ពូជពង្សរបស់អ្នកទាំងនោះគឺពួកសូរ៉ាត

និងអែសថេស។

⁵⁴រីឯកូនចៅរបស់លោកសាលម៉ាគឺអ្នកភូមិបេថេហ៊ីម អ្នកភូមិនេថូផា អ្នកភូមិអាត្រូត-បេត -យ៉ូអាប អ្នកភូមិហាស៊ី-ហាម៉ាណាដីចំនួនពាក់កណ្តាល

អ្នកភូមិសេរីត ⁵⁵ព្រមទាំងអំបូររបស់ពួកស្ទៀន នៅភូមិយ៉ាបេស គឺពួកធើរ៉ាត ពួកស៊ីម៉ាត និងពួកស៊ូកាត់។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាពួកកែន

ដែលជាពូជពង្សរបស់លោកហាមម៉ាត់ ជាបុព្វបុរសរបស់អំបូរអេកាប។

3 រាជបុត្ររបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ដែលប្រសូតនៅក្នុងហេប្រូន មានដូចតទៅ បុត្រច្បងព្រះនាមអំណាន ប្រសូតពីនាងអប៊ីណោម ជាអ្នកស្រុកយេសរាល បុត្រទីពីរព្រះនាមជានីអែល ប្រសូតពីនាងអប៊ីកែល ជាអ្នកភូមិកើមែល បុត្រទីបីព្រះនាមអាប់សាឡុម ប្រសូតពីព្រះនាងម៉ាកាដែលត្រូវជាបុត្ររបស់ព្រះបាទតាលម៉ាយ ស្តេចស្រុកកេស៊ូរី បុត្រទីបួនព្រះនាមអដ្ឋនីយ៉ា ប្រសូតពីនាងហាគីត បុត្រទីប្រាំព្រះនាមសេផាធា ប្រសូតពីនាងអប៊ីថាល បុត្រទីប្រាំមួយព្រះនាមយីតរាម ប្រសូតពីនាងអេកឡា។

⁴ទាំងប្រាំមួយអង្គនេះប្រសូតនៅក្នុងហេប្រូន។ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នសោយរាជ្យនៅក្នុងហេប្រូនអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំកន្លះ ហើយសោយរាជ្យនៅក្នុងយេរូសាឡឹមអស់រយៈពេលសាមសិបបីឆ្នាំ។⁵រីឯបុត្រដែលកើតនៅក្នុងយេរូសាឡឹមមានព្រះនាម សាំម៉ា សូបាប ណាថាន និងសាឡូម៉ូន បុត្របួនអង្គនេះកើតពីនាងបាតសេបា ជាកូនរបស់លោកអាំមាល។

⁶ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានបុត្រាប្រាំបួនអង្គទៀត គឺយីបហារ អេលីសា អេផេលេត⁷ណូកា នេផេក យ៉ាតា⁸អេលីសាម៉ា អេលីយ៉ាដា និងអេលីផាលេត។

⁹ទាំងនេះសុទ្ធតែជាបុត្ររបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ដោយឥតគិតបុត្រដែលកើតពីពួកស្រីស្នំឡើយ។ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នក៏មានបុត្រីមួយអង្គដែរ គឺព្រះនាងតាម៉ារ។

¹⁰បុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនគឺព្រះបាទអហូបេម។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអហូបេមគឺព្រះបាទអប៊ីយ៉ា។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាគឺព្រះបាទអេសា។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអេសាគឺព្រះបាទយ៉ូសាផាត។¹¹បុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតគឺព្រះបាទយ៉ូរ៉ាម។ បុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមគឺព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាគឺព្រះបាទយ៉ូអាស¹² បុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាសគឺព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ាគឺព្រះបាទអសារា។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអសារាគឺព្រះបាទយ៉ូថាម។

¹³បុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូថាមគឺព្រះបាទអហាស។ បុត្ររបស់ព្រះបាទអហាសគឺព្រះបាទហេសេតា។ បុត្ររបស់ព្រះបាទហេសេតាគឺព្រះបាទម៉ាណាសេ។ បុត្ររបស់ព្រះបាទម៉ាណាសេគឺព្រះបាទអាំម៉ូន¹⁴ បុត្ររបស់ព្រះបាទអាំម៉ូនគឺព្រះបាទយ៉ូសៀស។

¹⁵រីឯបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀសគឺយ៉ូហានានជាបុត្រច្បង យេហូវ៉ាគឺជាបុត្រទីពីរ សេដេកាជាបុត្រទីបី និងសាលូមជាបុត្រទីបួន។

¹⁶រីឯបុត្ររបស់ព្រះបាទយេហូវ៉ាគឺម គឺយេកូនាសនិងសេដេកា។

¹⁷រីឯបុត្ររបស់ព្រះបាទយេកូនាស ជាឈ្មើយសឹកនោះ គឺសាលធាល¹⁸ម៉ាលីរ៉ាម ពេដាយ៉ា សេណាសារ យេកាម៉ា ហូសាម៉ា និងនេដាបយ៉ា។

¹⁹កូនរបស់លោកពេដាយ៉ាគឺស្ទូរ៉ូបាល និងស៊ីម៉ាយ។ កូនប្រុសរបស់លោកស្ទូរ៉ូបាល មេស៊ីឡាម និងហាណាសា ព្រមទាំងនាងសេឡូមីត។

²⁰លោកមានកូនប្រាំនាក់ទៀតឈ្មោះ ហាស៊ីបា អូហែល បេនតា ហាសាខា និងយ៉ូសាបហេសេដ។²¹កូនប្រុសរបស់លោកហាណាសាគឺ ពេឡាធា និងអេសាយ ព្រមទាំងកូនចៅរបស់លោកពេដាយ៉ា កូនចៅរបស់លោកអ៊ីណាន កូនចៅរបស់លោកអូបាខា កូនចៅរបស់លោកសេកានា។

²²កូនរបស់លោកសេកានាគឺលោកសេម៉ាយ៉ា កូនប្រុសរបស់លោកសេម៉ាយ៉ាគឺហាធូស យីកាល បារីយ៉ា នារីយ៉ា និងសាផាត។ សរុបទាំងអស់ប្រាំមួយនាក់។

²³កូនប្រុសរបស់លោកនារីយ៉ាមានអេលីយ៉ូណែ ហេសេតា និងអាសរីកាំ គឺសរុបទាំងអស់បីនាក់។²⁴កូនប្រុសរបស់លោកអេលីយ៉ូណែ គឺហូដាវ៉ា អេលាស៊ីប ពេឡាយ៉ា អកាប យ៉ូហានាន ដេឡាយ៉ា និងអណានី សរុបទាំងអស់ប្រាំពីរនាក់។

4¹ កូនចៅរបស់លោកយូដាមាន ពេស ហេស្រន កើរមី ហ៊ើរនិងសូបាល។² លោកវិយ៉ាអា ជាកូនរបស់លោកសូបាល បង្កើតយ៉ាហាត់ យ៉ាហាត់បង្កើតអហ៊ូម៉ាយ និងឡាហាដ អ្នកទាំងនេះជាអំបូរស្តេច។

³ អស់អ្នកដែលកើតមកពីឪពុករបស់លោកអេថាមមាន យេសរាវល យីមា និងយីដបា ហើយប្អូនស្រីរបស់គេឈ្មោះហាសែលលេពូនី។

⁴ លោកពេន្លូលជាអ្នកសង់ភូមិកេដោរ លោកអេស៊ីរជាអ្នកសង់ភូមិហ្វីសា។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកហ៊ើរ ជាកូនច្បងរបស់អេប្រាតា ហើយជាអ្នកសង់ភូមិបេឡេហ៊ីម។

⁵ លោកអេស៊ីរជាអ្នកសង់ក្រុងក្លូអា មានប្រពន្ធពីរ គឺនាងហេឡា និងនាងណាអាវ៉ា។⁶ នាងណាអាវ៉ាបង្កើតកូនប្រុសជូនគាត់ ដែលមានឈ្មោះថា អហូសាំ ហេតើរ ថេម៉ានី អហាសថាវី។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនរបស់នាងណាអាវ៉ា។⁷ កូនរបស់នាងហេឡាមាន សេវ៉េត សូហារ និងអេតណាន។⁸ លោកកូសបង្កើតអនូប និងសូបេបា ព្រមទាំងអំបូរអខាហែល ជាកូនប្រុសរបស់ហារូម។

⁹ លោកយ៉ាបេស ជាមនុស្សដែលគេគោរពរាប់អានច្រើនជាងបងប្អូនរបស់គាត់។ ម្តាយរបស់គាត់បានដាក់ឈ្មោះគាត់ថា យ៉ាបេស ដោយពោលថា «ខ្ញុំបានបង្កើតកូននេះមកដោយឈឺចាប់»។¹⁰ លោកយ៉ាបេសបានអង្វរអ្នកព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «សូមប្រទានពរទូលបង្គំ សូមពង្រីកទឹកដីរបស់ទូលបង្គំ ហើយដាក់ព្រះហស្តលើទូលបង្គំ កុំឲ្យទូលបង្គំជួបប្រទះទុក្ខវេទនា និងការឈឺចាប់ឡើយ!» ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប្រោសប្រទានតាមសំណូមពររបស់គាត់។

¹¹ លោកកេលូប ដែលត្រូវជាប្អូនរបស់លោកសូហា បង្កើតបានមេហ៊ើរ ដែលជាឪពុករបស់អែសថូន¹² លោកអែសថូនបង្កើតបេតវ៉ាផា ផាសេហា និងថេហ៊ីណា។ លោកថេហ៊ីណាជាអ្នកសង់ភូមិណាហាស។ ពូជពង្សរបស់អ្នកទាំងនេះរស់នៅក្នុងតំបន់ណា។

¹³ កូនប្រុសរបស់លោកកេណាសគឺអូឡាល និងសេរ៉ាវ៉ា។ កូនប្រុសរបស់លោកអូឡាលគឺហាថាត និងមេអូណូថាយ។¹⁴ លោកមេអូណូថាយ ជាឪពុករបស់អូប្រា។ លោកសេរ៉ាវ៉ា ជាឪពុករបស់យ៉ូអាប ជាបុព្វបុរសរបស់ពួកសិប្បករដែលរស់នៅតាមតំបន់ជ្រលងភ្នំរបស់ពួកសិប្បករ។¹⁵ លោកកាលែប ជាកូនរបស់លោកយេកូន មានកូនប្រុសបីនាក់គឺ អ៊ីរ អេឡា និងណាអាម។ កូនប្រុសរបស់អេឡា គឺ កេណាស។¹⁶ កូនប្រុសរបស់លោកយេហាដែលគឺស៊ីត ស៊ីផា ធារីយ៉ា និងអេសាវ៉េល។

¹⁷ កូនប្រុសរបស់អែសវ៉ាគឺយេធើរ ម៉ាមេ និងយ៉ាឡូន។ លោកម៉ាមេបានរៀបការជាមួយព្រះនាងប៊ីផា ជាប្អូនរបស់ព្រះចៅផាវ៉េន ហើយបង្កើតបានម៉ាមេ សាម៉ាយ និងយីសបា ដែលជាអ្នកសង់ក្រុងអែសធើរ។¹⁸ អ្នកទាំងនេះគឺជាកូនប្រុសរបស់នាងប៊ីផា ជាអ្នកដែលលោកម៉ាមេបានរៀបការជាមួយ។ រីឯប្រពន្ធរបស់លោកម៉ាមេមួយទៀត ដែលជាជនជាតិយូដា បង្កើតបានយេមេ ជាអ្នកសង់ក្រុងកេដោរ ហេប៊ើរជាអ្នកសង់ក្រុងសូតរ និងយេកូឡាល ជាអ្នកសង់ក្រុងសាណូអា។

¹⁹ កូនប្រុសពីរនាក់របស់ប្រពន្ធលោកហ៊ូខា ដែលជាមួយប្អូនស្រីរបស់លោកណាហា ម្នាក់បានក្លាយជាឪពុករបស់ពួកកាមីត ជាអ្នកសង់ក្រុងកៃឡា។ ហើយម្នាក់ទៀតគឺលោកម៉ាកាដីជាអ្នកសង់ក្រុងអែសធើរ។²⁰ កូនប្រុសរបស់លោកស៊ីម៉ូនគឺ អំណូន វីនណា បេន-ហាណាន និងធើឡូន។ កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីស៊ីគឺសូហេត និងបេន-សូហេត។

²¹ កូនចៅរបស់លោកសេឡា ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកយូដាគឺអ៊ើរ ជាអ្នកសង់ក្រុងលេកា លោកឡាអាដា ជាអ្នកសង់ក្រុងម៉ាវីសា ពូជអំបូររបស់អ្នកដែលគ្មាញក្រណាត់ទេសឯកសុទ្ធ និងក្រុមគ្រួសារអាលបេអា។²² លោកយ៉ូគីម អ្នកស្រុកកូសេបា លោកយ៉ូអាស និងលោកសារ៉ាប់ ដែលគ្រប់គ្រងលើស្រុកម៉ាប ព្រមទាំងយ៉ាស៊ូប៊ី-លេហែម (នេះជាបញ្ជីពីចាស់បុរាណ)²³ អ្នកទាំងនេះជាជនស្នូនរស់នៅភូមិនេតាអ៊ីម និងភូមិកេដេវ៉ា ពួកគេរស់នៅទីនោះ ហើយធ្វើការថ្វាយស្តេច។

²⁴ រីឯកូនចៅរបស់លោកស៊ីម៉ូន មាន នេមូល យ៉ាមីន យ៉ាគីន សេរ៉ាស និងសូល។

²⁵ កូនចៅរបស់លោកសូលមានរាយនាមតាមតំណរង្សត្រកូលជាបន្តបន្ទាប់ដូចតទៅ សាសូម មីបសាម មីសម៉ា²⁶ កូនចៅរបស់លោកមីសម៉ាគឺហាមូអែល កូនរបស់លោកហាមូអែល គឺសាតើរ កូនរបស់សាតើរ គឺស៊ីម៉ាយ។

²⁷ លោកស៊ីម៉ាយមានកូនប្រុសដប់ប្រាំមួយនាក់ និងកូនស្រីប្រាំមួយនាក់ រីឯបងប្អូនរបស់គាត់មិនសូវមានកូនច្រើនទេ។ ដូច្នេះ ពូជពង្សរបស់លោកស៊ីម៉ាយមិនកើនចំនួនច្រើន ដូចពូជពង្សរបស់លោកយូដាឡើយ។²⁸ អ្នកទាំងនោះរស់នៅតាមក្រុងបៀសេបា ម៉ូឡាដា ហាសា-ស៊ីអាល។

²⁹ ពួកគេក៏រស់នៅតាមភូមិបីលហា អេសែម ថូឡាខ³⁰ បេឡូល ហេម៉ា ស៊ីកឡាក់³¹ បេត-ម៉ារតាបូត ហាសា-ស៊ីសា បេត-ប៊ីន ហើយនៅស្មាវីមផងដែរ។ ក្រុងទាំងនោះគឺជាទីក្រុងរបស់ពួកគេរហូតដល់រជ្ជកាលព្រះបាទដាវីឌ។

³² ពួកគេក៏រស់នៅតាមទីក្រុងប្រាំទៀតគឺ អេថាម អាយីន វីម៉ូន ថូកែន និងអេសាន³³ ព្រមទាំងស្រុកភូមិដែលនៅជុំវិញក្រុងទាំងនោះ រហូតដល់ក្រុងបាល។ នេះជាឈ្មោះក្រុងដែលពួកគេរស់នៅ និងបញ្ជីរាយនាមពូជពង្សរបស់ពួកគេ។

³⁴ មេដឹកនាំអំបូររបស់ពួកគេមានរាយនាមដូចតទៅ លោកមេសូបាប លោកយ៉ាមលេក លោកយ៉ូសា ជាកូនរបស់លោកអម៉ាស៊ីយ៉ា³⁵ លោកយ៉ូអែល លោកយេហ៊ូ ជាកូនរបស់លោកយ៉ូស៊ីម៉ាយ ជាចៅរបស់លោកសេរ៉ាវ៉ា និងជាចៅនូតរបស់លោកអស៊ីអែល³⁶ លោកអេលីយ៉ូណេ លោកយាកូបា លោកយេសូហាយ៉ា លោកអេសាយ៉ា លោកអឌីអែល លោកយេស៊ីមាល លោកបេណាយ៉ា³⁷ លោកស៊ីសា ជាកូនរបស់លោកស៊ីគី ជាចៅរបស់លោកអឡូន ជាចៅនូតរបស់លោកយេដាយ៉ា ជាចៅនូតរបស់លោកស៊ីមី ជាចៅលាបរបស់លោកសេម៉ាយ៉ា³⁸ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែមេលើអំបូររបស់គេ ហើយក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេបានកើនចំនួនឡើងជាច្រើន។

³⁹ ដូច្នេះ ពួកគេបានចូលទៅជិតក្រុងកេដោរ ដែលនៅខាងកើតជ្រលងភ្នំ ដើម្បីស្វែងរកវាលស្មៅសម្រាប់ចិញ្ចឹមហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេ។

⁴⁰ ពួកគេរកបានវាលស្មៅដ៏ល្អប្រសើរ។ រីឯស្រុកនោះក៏ទូលាយ ស្ងប់ស្ងាត់ ហើយសុខស្រួលផង។ ពីដើម ពូជពង្សរបស់លោកហាវ៉ាស៊ីរ៉ាជាកូនស្រុកនោះ។

⁴¹ នៅរជ្ជកាលព្រះបាទហេសេតាជាស្តេចស្រុកយូដា អស់អ្នកដែលមានឈ្មោះខាងលើ បានមកដល់ស្រុកនោះ ពួកគេបំផ្លាញទីលំនៅ

និងជម្រកទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងស្រុកនោះ។ ពួកគេបានបំផ្លាញអ្វីៗ និងប្រជាជនឲ្យវិនាសទាំងស្រុង

ដោយសារពួកគេបានរកឃើញទីនោះមានវាលស្មៅសម្រាប់ហ្វូងច្រើនរបស់ពួកគេ។

⁴² មានកូនចៅរបស់លោកស៊ីម៉ូនប្រមាណប្រាំមួយនាក់ទៀត បាននាំគ្នាទៅតំបន់ភ្នំសៀរ ដោយមានលោកពេឡាផា លោកនាវីយ៉ា លោកនេដាយ៉ា និងលោកអ៊ីសាល ជាកូនលោកអ៊ីស៊ី ធ្វើជាមេដឹកនាំ។⁴³ ពួកគេប្រហារជនជាតិអម៉ាឡេកដែលនៅសេសសល់ រួចក៏តាំងទីលំនៅក្នុងស្រុកនោះ រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

5 ¹នេះជាកូនចៅរបស់លោកប្រសា ដែលជាកូនច្បងរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល លោកប្រសានេះជាកូនច្បងមែន តែដោយគាត់បានលួចរួមដំណេកជាមួយប្រពន្ធចុងរបស់ឪពុក សិទ្ធិជាកូនច្បងត្រូវបានផ្ទេរទៅឲ្យកូនៗរបស់លោកយ៉ូសែប ជាកូនរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះ គេមិនអាចរាប់លោកប្រសាជាកូនច្បងបានទេ។² រីឯលោកយ៉ូដាវិញ គាត់មានអំណាចជាងបងប្អូនទាំងប៉ុន្មានរបស់គាត់មែន ដ្បិត ស្តេចដែលគ្រប់គ្រងអ៊ីស្រាអែលកើតចេញពីគាត់ តែសិទ្ធិជាកូនច្បង នៅតែបានទៅលើលោកយ៉ូសែបដែលជាកូនប្រុសៗរបស់លោកប្រសា ដែលត្រូវជាកូនច្បងរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលមាន ហេណុក ហាណូក និងកើមី។

⁴រីឯកូនចៅរបស់លោកយ៉ូសែបមានរាយនាមដូចតទៅនេះកូនប្រុសរបស់លោកយ៉ូសែបគឺសេម៉ាយ៉ា។ លោកសេម៉ាយ៉ាជាឪពុករបស់តុក។ លោកតុកជាឪពុករបស់ស៊ីម៉ាយ។⁵ កូនប្រុសរបស់លោកស៊ីម៉ាយ គឺមីកា កូនរបស់លោកមីកា គឺរីអាម៉ា កូនរបស់លោករីអាម៉ា គឺបាល⁶ លោកបាលមានកូនប្រុសឈ្មោះ ហេរី ដែលត្រូវព្រះចៅទឹកឡាត-ពីលីស្ទើរ ជាស្តេចស្រុកអាស៊ូរីនាទៅជាឈ្មើយ។ លោកហេរីជាមេដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធរូបន។

⁷បងប្អូនរបស់ហេរីមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីរាយនាម តាមវង្សត្រកូលដូចតទៅ អ្នកទីមួយគឺលោកយ៉ូសែប បន្ទាប់មក លោកសាការី⁸ លោកបេឡាជាកូនរបស់លោកអសាស លោកអសាសជាកូនរបស់លោកសេម៉ា លោកសេម៉ាជាកូនរបស់លោកយ៉ូសែប។ កុលសម្ព័ន្ធរូបនរស់នៅក្នុងតំបន់ចាប់ពីក្រុងអារ៉ូអ៊ើរ រហូតដល់ក្រុងនេបូ និងបាល-មេយ៉ូន។⁹ នៅទិសខាងកើត ពួកគេលាតសន្ធឹងចាប់តាំងពីទន្លេអ៊ីប្រាត រហូតដល់វាលហេស្ថាន ដ្បិត គេមានហ្វូងសត្វជាច្រើននៅស្រុកកាឡាដ។

¹⁰នៅក្នុងរជ្ជកាលរបស់ព្រះបាទសូល កូនចៅរបស់លោកយ៉ូសែបនឹងជនជាតិហាកានន ហើយគ្រប់គ្រងលើជនជាតិនោះ ព្រមទាំងរស់នៅក្នុងដំរីរបស់ពួកគេ ក្នុងតំបន់ប៉ែកខាងកើតស្រុកកាឡាដទាំងមូលផង។

¹¹ពូជពង្សរបស់លោកកាដរស់នៅក្បែរពូជពង្សរបស់រូបន ក្នុងស្រុកបាសាន និងរហូតដល់សាលេកា។¹² លោកយ៉ូសែបជាមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ អ្នកបន្ទាប់គឺលោកសាផាម រួចហើយមានលោកយ៉ាណាយ និងលោកសាផាត់នៅស្រុកបាសាន។

¹³បងប្អូនពួកគេជ្រាបពីរនាក់ទៀតមានឈ្មោះតាមក្រុមគ្រួសារដូចតទៅ គឺ មីកែល មស៊ីឡាម សេបា យ៉ូរ៉ាយ យ៉ាកាន ស៊ីអា និងហេប៊ើរ។

¹⁴អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកអប៊ីហែល។ លោកអប៊ីហែលជាកូនរបស់ហ្វីរី។ លោកហ្វីរីជាកូនរបស់លោកយ៉ាវ៉ូអា។ លោកយ៉ាវ៉ូអាជាកូនរបស់លោកកាឡាដ។ លោកកាឡាដជាកូនរបស់លោកមីកែល។ លោកមីកែលជាកូនរបស់លោកយេស៊ីសាយ។ លោកយេស៊ីសាយជាកូនរបស់លោកយ៉ាដោ។ លោកយ៉ាដោជាកូនរបស់លោកប៊ូស។¹⁵ លោកអហ៊ីជាកូនរបស់លោកអាបខាល និងជាចៅរបស់លោកគូនី ជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។

¹⁶អ្នកទាំងនោះរស់នៅក្នុងស្រុកកាឡាដ ស្រុកបាសាន ព្រមទាំងស្រុកភូមិទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅជុំវិញតំបន់នោះ និងវាលស្មៅដែលនៅជុំវិញក្រុងសាវាន រហូតដល់ព្រំប្រទល់ស្រុករបស់គេ។¹⁷ អ្នកទាំងនោះមានឈ្មោះនៅក្នុងបញ្ជីជំរឿនប្រជាជននៅរជ្ជកាលព្រះបាទយ៉ូថាម ជាស្តេចស្រុកយូដា និងរជ្ជកាលព្រះបាទយ៉េរូបាម ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

¹⁸កុលសម្ព័ន្ធរូបន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលមានទាហានចំនួន៤៤, ០០០នាក់ដែលអាចចេញទៅធ្វើសឹកសង្គ្រាមបាន ហើយសុទ្ធតែជាមនុស្សអង់អាចក្លាហាន ពូកែប្រើខែល ប្រើដាវ បាញ់ធ្នូ និងថ្នឹកខាងចម្បាំង។¹⁹ ពួកគេលើកគ្នាទៅច្បាំងនឹងជនជាតិហាកានន យេធើរ ណាគីស និងណូដាប់។

²⁰នៅពេលច្បាំង ពួកគេបានទទួលអង្វរសូមព្រះជាម្ចាស់ជួយ ហើយដោយពួកគេទុកចិត្តលើព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គក៏ជួយពួកគេមានជ័យជម្នះលើកងទ័ពហាកានន និងបក្សពួក។²¹ ពួកគេរឹបអូសយកបានហ្វូងសត្វរបស់ខ្មាំង គឺមានអ្នក ៥០០០០ក្បាល ចៀម ២៥០០០ក្បាល និងលាប២០០០ក្បាល ព្រមទាំងចាប់មនុស្សបានមួយសែននាក់។²² ពួកគេសម្លាប់ខ្មាំងសត្រូវជាច្រើននាក់ដែរ ដ្បិតចម្បាំងនោះកើតពីព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេតាំងទីលំនៅលើទឹកដីរបស់ខ្មាំង រហូតដល់គ្រាដែលពួកគេជាប់ជាឈ្មើយសឹក។

²³កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលតាំងទីលំនៅលើទឹកដីនោះ ចាប់តាំងពីស្រុកបាសានរហូតដល់ស្រុកបាល-ហ៊ើរម៉ូន ភ្នំស៊ីនៀរ (ភ្នំហ៊ើរម៉ូន) ហើយពួកគេកើនចំនួនឡើងជាច្រើន។²⁴ រីឯមេដឹកនាំលើគ្រួសាររបស់ពួកគេមានលោកអេតើរ លោកអ៊ីស៊ី លោកអេលាល លោកអាសរាល លោកយេនមី លោកហូដាវ៉ា និងលោកយ៉ាខាល។ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាមនុស្សខ្លាំងពូកែ និងមានឈ្មោះល្បី ព្រមទាំងជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់គេផង។

²⁵ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានស្មោះត្រង់នឹងព្រះជាម្ចាស់នៃដួនតារបស់ពួកគេទេ ពួកគេបែរទៅគោរពបម្រើព្រះរបស់ជនជាតិទាំងឡាយនៅក្នុងស្រុកនោះ គឺជនជាតិដែលព្រះជាម្ចាស់បានបំផ្លាញចេញពីមុខពួកគេ។²⁶ ហេតុនេះ ព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបណ្តាលចិត្តព្រះបាទពូល (ព្រះបាទទឹកឡាត-ពីលីស្ទើរ ជាស្តេចស្រុកអាស៊ូរី) ឲ្យវាយលុកទឹកដីរបស់ពួកគេ។ ព្រះបាទទឹកឡាត-ពីលីស្ទើរក៏បានកៀរកុលសម្ព័ន្ធរូបន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ទៅជាឈ្មើយសឹក នៅតំបន់ហាឡា ហាបោរ និងហារី ដែលនៅក្បែរទន្លេនៃស្រុកកូសាន ហើយពួកគេរស់នៅទីនោះរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

6¹ កូនប្រុសៗរបស់លោកលេវីមាន គើរសុន កេហាត់ និងម្រៀវ។² កូនប្រុសៗរបស់លោកកេហាត់មាន អារ៉ាម អ៊ីសារ ហេប្រួន និងអ៊ីសាល។
³ កូនៗរបស់លោកអារ៉ាមមាន អើរ៉ុន ម៉ូសេ និងម៉ាមា។ កូនប្រុសៗរបស់លោកអើរ៉ុនមាន ណាដាប អប៊ីហ្វ អេឡាសារ និងអ៊ីថាម៉ារ។

⁴ លោកអេឡាសារជាឪពុករបស់លោកគីនេហាស គីនេហាសជាឪពុករបស់លោកអប៊ីស្ករ លោកអប៊ីស្ករជាឪពុករបស់លោកប៊ូកគី លោកប៊ូកគីជាឪពុករបស់លោកអ៊ីស៊ី⁵ លោកអ៊ីស៊ីជាឪពុករបស់លោកសេរ៉ាហ៊ី លោកសេរ៉ាហ៊ីជាឪពុករបស់លោកមេរ៉ាយ៉ូត។
⁷ លោកមេរ៉ាយ៉ូតជាឪពុករបស់លោកអម៉ាណ លោកអម៉ាណជាឪពុករបស់លោកអហ៊ីទូប⁸ លោកអហ៊ីទូបជាឪពុករបស់លោកសាដុក លោកសាដុកជាឪពុករបស់លោកអហ៊ីម៉ាស⁹ លោកអហ៊ីម៉ាសជាឪពុករបស់លោកអសារ លោកអសារជាឪពុករបស់យ៉ូហានាន។
¹⁰ លោកយ៉ូហានានជាឪពុករបស់លោកអសារ ជាប្អូនប្រុសប្រពន្ធមុខងារក្នុងព្រះវិហារ ដែលព្រះបាទសាឡូម្លូនបានសាងសង់ នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។
¹¹ លោកអសារជាឪពុករបស់លោកអម៉ាណ លោកអម៉ាណជាឪពុករបស់លោកអហ៊ីទូប¹² លោកអហ៊ីទូបជាឪពុករបស់លោកសាដុក លោកសាដុកជាឪពុករបស់លោកសាឡូម។
¹³ លោកសាឡូមជាឪពុករបស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា លោកហ៊ីលគីយ៉ាជាឪពុករបស់លោកអសារ¹⁴ លោកអសារជាឪពុករបស់សេរ៉ាហ៊ី លោកសេរ៉ាហ៊ីជាឪពុករបស់លោកយេហូយ៉ាដាក់¹⁵ នៅគ្រាដែលព្រះជាម្ចាស់ឲ្យព្រះបាទនេបូកេដាសាស្រីអ្នកស្រុកយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទៅជាឈ្មើយនោះ លោកយេហូយ៉ាដាក់ក៏ត្រូវគេនាំយកទៅដែរ។
¹⁶ កូនប្រុសៗរបស់លោកលេវីមាន គើរសុន កេហាត់ និងម្រៀវ។¹⁷ កូនប្រុសៗរបស់លោកគើរសុនមាន លីបនី និងស៊ីម៉ាយ។¹⁸ កូនប្រុសៗរបស់លោកកេហាត់មាន អារ៉ាម យីសារ ហេប្រួន និងអ៊ីសាល។
¹⁹ កូនប្រុសៗរបស់លោកម្រៀវមាន ម៉ាសេលី និងមូស៊ី។
អំបូរទាំងប៉ុន្មាននៃកូនចៅលេវីមានឈ្មោះតាមបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ²⁰ កូនចៅរបស់លោកគើរសុនមានដូចតទៅ លោកគើរសុនជាឪពុករបស់លោកលីបនី លោកលីបនីជាឪពុកលោកយ៉ាហាត់ លោកយ៉ាហាត់ជាឪពុកលោកស៊ីម៉ា²¹ លោកស៊ីម៉ាជាឪពុកយ៉ូអា យ៉ូអាជាឪពុកអ៊ីដា អ៊ីដាជាឪពុកសេរ៉ាស សេរ៉ាសជាឪពុកយ៉ាតារ៉ាយ។
²² កូនចៅរបស់លោកកេហាត់មានរាយនាមតាមដំណរង្សត្រកូលដូចតទៅ អមីណាដាប។ លោកអមីណាដាបជាឪពុកកូរ៉ា កូរ៉ាជាឪពុកអាសសៀរ។
²³ លោកអាសសៀរជាឪពុកអែលកាណា។ លោកអែលកាណាជាឪពុកអេបៀសាប អេបៀសាបជាឪពុកអាសសៀរ។²⁴ លោកអាសសៀរជាឪពុកថាហាត់ ថាហាត់ជាឪពុកអ៊ីរាល។ លោកអ៊ីរាលជាឪពុកអ៊ីស៊ីយ៉ា។ លោកអ៊ីស៊ីយ៉ាជាឪពុក សូល។
²⁵ កូនរបស់លោកអែលកាណាគឺ អម៉ាសាយ អហ៊ីម៉ូត និងអែលកាណា²⁶ កូនរបស់អែលកាណាទី២នេះមាន សូផាយ កូនរបស់សូផាយគឺណាហាត់²⁷ កូនរបស់ណាហាត់គឺអេលាប កូនរបស់អេលាបគឺយេរូហាំ កូនរបស់យេរូហាំគឺអែលកាណា។
²⁸ រីឯកូនរបស់លោកស៊ីម៉ាយអែលគឺ យ៉ូអែល ជាតូចច្រង និងអប៊ីយ៉ា។²⁹ កូនចៅរបស់លោកម្រៀវគឺលោកម៉ាសលី កូនរបស់លោកម៉ាសលីគឺលោកលីបនី។ កូនរបស់លោកលីបនីគឺលោកស៊ីម៉ាយ កូនរបស់លោកស៊ីម៉ាយគឺលោកអ៊ីសា³⁰ កូនរបស់លោកអ៊ីសាគឺលោកស៊ីម៉ា។ កូនរបស់លោកស៊ីម៉ាគឺលោកហាគីយ៉ា។ កូនរបស់លោកហាគីយ៉ាគឺលោកអសាយ៉ា។
³¹ កាលហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីមានកន្លែងសម្រាកហើយ ព្រះបាទដាវីឌបានតែងតាំងឲ្យមានអ្នកទទួលបន្ទុកផ្នែកខាងចម្រៀង នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។³² មុនពេលព្រះបាទសាឡូម្លូនសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងយេរូសាឡឹម អ្នកទាំងនោះតែងតែបំពេញមុខងារផ្នែកខាងចម្រៀងនេះ នៅមុខព្រះពន្លា គឺនៅមុខពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ តាមក្បួនច្បាប់ដែលមានចែងទុក។
³³ អស់អ្នកដែលបំពេញការងារនេះជាមួយកូនចៅរបស់ខ្លួន។ ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់លោកកេហាត់មាន លោកហេម៉ានជាអ្នកចម្រៀង។ គាត់ត្រូវជាតូចរបស់លោកយ៉ូអែល។ លោកយ៉ូអែលជាតូចរបស់ស៊ីម៉ាយអែល។³⁴ លោកស៊ីម៉ាយអែលជាតូចរបស់លោកអែលកាណា។ លោកអែលកាណាជាតូចរបស់លោកយេរូហាំ។ លោកយេរូហាំជាតូចរបស់លោកអេលាប។ លោកអេលាបជាតូចរបស់លោកកូរ៉ា³⁵ លោកកូរ៉ាជាតូចរបស់លោកស្វីក។ លោកស្វីកជាតូចរបស់លោកអែលកាណា។ លោកអែលកាណាជាតូចរបស់លោកម៉ាហាត់។ លោកម៉ាហាត់ជាតូចរបស់លោកអម៉ាសាយ។ លោកអម៉ាសាយជាតូចរបស់លោកអែលកាណា។
³⁶ លោកអែលកាណាជាតូចរបស់លោកយ៉ូអែល លោកយ៉ូអែលជាតូចរបស់អសារ។ លោកអសារជាតូចរបស់លោកសេផានា។
³⁷ លោកសេផានាជាតូចរបស់លោកថាហាត់។ លោកថាហាត់ជាតូចរបស់លោកអាសសៀរ។ លោកអាសសៀរជាតូចរបស់លោកអេបៀសាប។ លោកអេបៀសាបជាតូចរបស់លោកកូរ៉ា។³⁸ លោកកូរ៉ាជាតូចរបស់លោកយីតសារ។ លោកយីតសារជាតូចរបស់លោកកេហាត់។ លោកកេហាត់ជាតូចរបស់លោកលេវី។ លោកលេវីជាតូចរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល។
³⁹ នៅខាងស្តាំដៃលោកហេម៉ានមានលោកអេសាត ជាសហការីរបស់គាត់។ លោកអេសាតត្រូវជាតូចរបស់លោកបេណា។ លោកបេណាជាតូចរបស់លោកស៊ីម៉ា។
⁴⁰ លោកស៊ីម៉ាជាតូចរបស់លោកមីកែល។ លោកមីកែលជាតូចរបស់លោកបាសេយ៉ា។ លោកបាសេយ៉ាជាតូចរបស់លោកម៉ាសេលី។
⁴¹ លោកម៉ាសេលីគឺយ៉ាជាតូចរបស់លោកអែតនី លោកអែតនីជាតូចរបស់លោកសេរ៉ា។ លោកសេរ៉ាជាតូចរបស់លោកអដាយ៉ា⁴² លោកអដាយ៉ាជាតូចរបស់លោកអេថាន។ លោកអេថានជាតូចរបស់លោកស៊ីម៉ា។ លោកស៊ីម៉ាជាតូចរបស់លោកស៊ីម៉ាយ។⁴³ លោកស៊ីម៉ាយជាតូចរបស់លោកយ៉ាហាត់។ លោកយ៉ាហាត់ជាតូចរបស់លោកគើសុន។ លោកគើសុនជាតូចរបស់លោកលេវី។
⁴⁴ នៅខាងឆ្វេងមានកូនចៅរបស់លោកម្រៀវ ដែលជាក្រុមចម្រៀង ដឹកនាំដោយលោកអេថានជាតូចរបស់លោកគីស៊ី។ លោកគីស៊ីជាតូចរបស់លោកអាប់ឌី លោកអាប់ឌីជាតូចរបស់លោកម៉ាឡូក។⁴⁵ លោកម៉ាឡូកជាតូចរបស់លោកសាបយ៉ា។ លោកសាបយ៉ាជាតូចរបស់លោកអម៉ាសា។ លោកអម៉ាសាជាតូចរបស់លោកហ៊ីគីយ៉ា។⁴⁶ លោកហ៊ីគីយ៉ាជាតូចរបស់លោកអ៊ីស៊ី។ លោកអ៊ីស៊ីជាតូចរបស់លោកបាសី។ លោកបាសីជាតូចរបស់លោកសេមីរ។⁴⁷ លោកសេមីរជាតូចរបស់លោកម៉ាសលី។ លោកម៉ាសលីជាតូចរបស់លោកមូស៊ី។ លោកមូស៊ីជាតូចរបស់លោកម្រៀវ។ លោកម្រៀវជាតូចរបស់លោកលេវី។
⁴⁸ កូនចៅលេវីទៀតៗ ដែលជាបងប្អូនរបស់ពួកគេទទួលភារកិច្ចបំពេញការងារទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងព្រះពន្លាជាព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។
⁴⁹ លោកអើរ៉ុន និងកូនចៅរបស់លោកមាននាទីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់លើអាសនៈសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុត ព្រមទាំងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅលើអាសនៈសម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបដែរ។ ពួកលោកបំពេញការងារទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងទីសក្ការៈបំផុត ហើយធ្វើពីផ្ទះបាយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ស្របតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកម្រើករបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ទុក។

⁵⁰កូនចៅរបស់លោកអឺរីន មានរាយនាមដូចតទៅ លោកអឺរីនជាឪពុកលោកអេឡាសារ លោកអេឡាសារជាឪពុកលោកភីនេហាស។ លោកភីនេហាសជាឪពុកលោកអប៊ីស្មា។⁵¹លោកអប៊ីស្មាជាឪពុកលោកប៊ូកគី។ លោកប៊ូកគីជាឪពុកលោកអ៊ូស៊ី។ លោកអ៊ូស៊ីជាឪពុកលោកសេរ៉ាហ៊ា។

⁵²លោកសេរ៉ាហ៊ាជាឪពុកលោកមេរ៉ាយ៉ូត។ លោកមេរ៉ាយ៉ូតជាឪពុកលោកអម៉ាវា។ លោកអម៉ាវាជាឪពុកលោកអហ៊ីទូប។⁵³លោកអហ៊ីទូបជាឪពុកលោកសាដុក។ លោកសាដុកជាឪពុកលោកអហ៊ីម៉ាស។

⁵⁴រីឯទីកន្លែងនិងទីកន្លែងដែលកូនចៅលើដែលត្រូវជាពូជពង្សរបស់លោកអឺរីនរស់នៅមានដូចតទៅ អំបូរកេហាត់ ជាកូនចៅរបស់លោកអឺរីន (ទទួលចំណែកមុនគេ ដោយការចាប់ឆ្នោត)⁵⁵ពួកគេទទួលបានក្រុងហេប្រូន នៅស្រុកយូដា ព្រមទាំងវាលស្មៅដែលនៅជុំវិញ។⁵⁶រីឯស្រែចម្ការ និងភូមិនានាដែលនៅជាប់នឹងក្រុងនោះវិញ គេបានប្រគល់ជូនលោកកាលែប ជាកូនរបស់លោកយេកូនេ។

⁵⁷គេក៏បានចែកក្រុងជម្រកទាំងប៉ុន្មានឲ្យកូនចៅរបស់លោកអឺរីនដែរ គឺក្រុងហេប្រូន ក្រុងលីបណា និងវាលស្មៅនីជុំវិញ ក្រុងយ៉ាឡេ ក្រុងអែសថេម៉ូ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁵⁸ក្រុងហ៊ីឡេន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងដេបៀរនិងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

⁵⁹ក្រុងបេតសេមែស និងវាលស្មៅនៅជុំវិញត្រូវបានប្រគល់ដល់លោកអាសាន ដែលជាពូជពង្សរបស់លោកអឺរីន⁶⁰ក្នុងទីកន្លែងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ពួកគេទទួលបានក្រុងកេបា និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងអាសេមេត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងអាណាថោត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ។សរុបទាំងអស់ អំបូរកេហាត់ទទួលបានដប់បីក្រុង។

⁶¹កូនចៅកេហាត់ទៀតៗទទួលបានក្រុងដប់នៅក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម កុលសម្ព័ន្ធជាន់ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ដោយការចាប់ឆ្នោត។⁶²អំបូរនានានៃកូនចៅគឺសុនទទួលបានក្រុងដប់បីពីកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ែរ កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេពាក់កណ្តាលនៅស្រុកបាសាន។

⁶³អំបូរនានានៃកូនចៅម៉ារីទទួលបានក្រុងដប់ពីរ ដោយការចាប់ឆ្នោតពីកុលសម្ព័ន្ធបេន កុលសម្ព័ន្ធកាដ និងកុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូន។

⁶⁴កូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានប្រគល់ក្រុងទាំងនោះ ព្រមទាំងវាលស្មៅនៅជុំវិញទៅឲ្យកុលសម្ព័ន្ធលេវី។

⁶⁵ពួកគេបានចែកទីក្រុងនានាដែលមានឈ្មោះកត់ត្រាទុកនេះដល់គេ ដោយចាប់ឆ្នោត គឺទីក្រុងដែលស្ថិតនៅក្នុងទីកន្លែងរបស់ កុលសម្ព័ន្ធយូដា កុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ាន និងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។

⁶⁶អំបូរខ្លះទៀតនៃកូនចៅរបស់លោកកេហាត់ បានទទួលក្រុងនានាក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម។⁶⁷ពួកគេបានប្រគល់ក្រុងជម្រកឲ្យអ្នកទាំងនោះ គឺក្រុងស៊ីតែម ដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងកេស៊ែរនិងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁶⁸ក្រុងយ៉ុកម៉ាម និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងបេតហ្ស័ន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁶⁹ក្រុងអាយ៉ាឡូន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងកាច-វីម៉ូន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

⁷⁰ក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល កូនចៅកេហាត់ដែលនៅសល់ទទួលបានក្រុងអាន់នេរ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងប៊ីលាម និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

⁷¹គេបានប្រគល់ក្រុងនានាក្នុងទីកន្លែងរបស់អំបូរម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល ឲ្យកូនចៅគឺសុន គឺក្រុងកូឡាន នៅស្រុកបាសាន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងអាសថាវ៉ូត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។⁷²ក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខារ ពួកគេទទួលបានក្រុងកាដេស និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងដាប្រាត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁷³ក្រុងរ៉ាម៉ូត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងអានេម និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

⁷⁴ក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធអេស៊ែរ ពួកគេទទួលបានក្រុងម៉ាសាល់ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងអាប៉ដូន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁷⁵ក្រុងហ្វូកូក និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងអេហ្សុប និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁷⁶ក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី ពួកគេទទួលបានក្រុងកេដេស នៅស្រុកកាលីឡេ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងហាម៉ូន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងតារយ៉ាថែម និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

⁷⁷ពួកលេវីទៀតៗគឺកូនចៅលោកម៉ារី បានទទួលក្រុងនានាក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធសាបយូឡូនដូចតទៅ គឺក្រុងវីម៉ូន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងតាបោរ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁷⁸នៅត្រើយខាងកើតទន្លេយ៉ាដាន់ គឺនៅទល់មុខនឹងក្រុងយេរីទូ ក្នុងទីកន្លែងកុលសម្ព័ន្ធបេន ពួកគេទទួលបានក្រុងបេស៊ែរ ដែលស្ថិតនៅតំបន់វាលរេហេស្ថាន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងយ៉ាហាស និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁷⁹ក្រុងកេដេម៉ូត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងមេផាត និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

⁸⁰ក្នុងទីកន្លែងរបស់កុលសម្ព័ន្ធកាដ ពួកគេទទួលបានក្រុងរ៉ាម៉ូតនៅស្រុកកាឡាដ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងម៉ាហាណែម និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ⁸¹ក្រុងហេសបួន និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ ក្រុងយ៉ាស៊ែរ និងវាលស្មៅនៅជុំវិញ។

7¹ លោកអ៊ីសាខាមានកូនប្រុសៗបួននាក់ គឺថ្ងា ពូអា យ៉ាស៊ុប និងស៊ីម៉ូន។² កូនប្រុសៗរបស់លោកថ្ងាមាន អ៊ីស៊ី បេឡា យេរីអែល យ៉ិបសាម និងសាំយូអែល។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំលើអំបូរថ្ងា និងជាមនុស្សពូកែអង់អាចក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន។ នៅជំនាន់ព្រះបាទដាវីឌ ពួកគេមានចំនួនទាំងអស់ ២២, ៦០០នាក់។³ កូនរបស់លោកអ៊ីស៊ី យ៉ិសាវ៉ាហ៊ា កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ិសាវ៉ាហ៊ាមាន មីកែល អូបាខា យ៉ូអែល និងយ៉ិសយ៉ា គឺមានមេដឹកនាំទាំងអស់ប្រាំនាក់។

⁴ នៅជាមួយពួកគេ មានពួកទាហានប្រដាប់អាវុធ ដែលអាចធ្វើសឹកបាន ចំនួន៣៦, ០០០នាក់ ដោយគិតតាមវង្សត្រកូល និងតាមក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ព្រោះពួកគេមានប្រពន្ធច្រើន ហើយកូនក៏ច្រើនដែរ។⁵ នៅក្នុងអំបូរទាំងប៉ុន្មាននៃកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា ពួកគេជំរុញបានទាំងអស់៨៧, ០០០នាក់ ដែលសុទ្ធតែជាមនុស្សពូកែអង់អាច។

⁶ លោកបេនយ៉ាមីនមានកូនប្រុសៗបីនាក់គឺ បេឡា បេគីរនិងយេឌីអែល។⁷ កូនរបស់លោកបេឡាប្រាំនាក់មានអេសបួន អ៊ីស៊ី អ៊ីសាវ៉ា យេរីម៉ូត និងអ៊ីរី។ ពួកគេសុទ្ធជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន និងជាមនុស្សខ្លាំងពូកែអង់អាច។ ចំនួនក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេជំរុញបានទាំងអស់ ២២, ០៣៤នាក់។

⁸ កូនប្រុសៗរបស់លោកបេគីរមានសេមីរ៉ា យ៉ូអាស អេលាស៊ីរ អេលីយ៉ូណា អុមរី យេនម៉ូត អប៊ីយ៉ា អណាថាត និងអឡាមេត។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនរបស់លោកបេគីរដែលជាមេលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន និងជាមនុស្សខ្លាំងពូកែអង់អាច។

⁹ ចំនួនក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេដែលជំរុញតាមវង្សត្រកូលមានទាំងអស់២០, ២០០នាក់។¹⁰ កូនរបស់លោកយេឌីអែលគឺប៊ីលហាន កូនរបស់ប៊ីលហានមាន យេអ៊ីស បេនយ៉ាមីន អេហ្វ្រាដ កេនអាណា សេថាន តើស៊ីស និងអហ៊ីសាហារ។

¹¹ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនរបស់លោកយេឌីអែល ដែលជាមេលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន និងជាមនុស្សពូកែអង់អាច។ ចំនួនក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេមានទាំងអស់ ១៧, ២០០នាក់ ហើយជាមនុស្សដែលអាចចេញទៅច្បាំងបាន។¹² (រីឯកូនរបស់លោកអៀរគី ស្កីរីម និងហ្វីរីម ហើយកូនរបស់លោកអហ្វីរីគីហ្វីស៊ីម)។

¹³ កូនប្រុសៗរបស់លោកណែបថាសី ដែលជាកូនរបស់នាងប៊ីលហា មានយ៉ាសាវ គូនី យេស៊ីរ និងស៊ីលីម។

¹⁴ កូនរបស់លោកម៉ាណាសេ គឺ អាសរាល និងម៉ាតារ ជាកូនដែលប្រពន្ធចុង ជាស្រ្តីសាសន៍អេរ៉ាម បានបង្កើតជូនលោក លោកម៉ាតារជាឪពុករបស់លោក កាឡាដ។¹⁵ លោកម៉ាតារបានយកប្រពន្ធពីកូនចៅហ្វីរីម និងស្កីរីម។ ប្អូនស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះនាងម៉ាកា។ កូនទីពីររបស់ម៉ាណាសេឈ្មោះសូផិហាត លោក សូផិហាតមានសុទ្ធតែកូនស្រី។¹⁶ នាងម៉ាកា ជាភរិយារបស់លោកម៉ាតារ បង្កើតបានកូនប្រុសមួយ ហើយដាក់ឈ្មោះថាពេនស។ ប្អូនរបស់គាត់ឈ្មោះ សេនេស ដែលត្រូវជាឪពុករបស់អ៊ីឡាម និងរ៉ាតែម។

¹⁷ កូនរបស់លោកអ៊ីឡាម គឺបេឡា។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកកាឡាដ ដែលជាកូនរបស់លោកម៉ាតារ និងជាចៅរបស់លោកម៉ាណាសេ។

¹⁸ រីឯនាងហាម៉ូលេកេត ជាប្អូនស្រីរបស់គាត់បង្កើតបាន អ៊ីសហូដ អបៀស៊ីរ និងម៉ាឡា។¹⁹ កូនប្រុសៗរបស់លោកសេមីដា គឺអហ៊ីយ៉ាន ស៊ីតែម លីកហ៊ី និងអនីយ៉ាម។

²⁰ ពូជពង្សអេប្រាអ៊ីមមានដូចតទៅ កូនរបស់លោកអេប្រាអ៊ីម គឺស៊ីថេឡា។ លោកស៊ីថេឡាជាឪពុករបស់លោកបេនដា។ លោកបេនដាជាឪពុករបស់លោក ថាហាត់។ លោកថាហាត់ជាឪពុករបស់លោកអេឡេដា។ លោកអេឡេដាជាឪពុករបស់លោកតាហាត់។ លោកតាហាត់ជាឪពុករបស់លោកសាបាដ។²¹ លោក សាបាដជាឪពុករបស់លោកស៊ីថេឡា។ លោកអេប្រាអ៊ីមមានកូនពីរទៀត គឺអេស៊ីរ និងអេលាដ ប៉ុន្តែ អ្នកស្រុកកាថបានសម្លាប់អ្នកទាំងពីរ នៅពេលដែលអ្នក ទាំងពីរទៅដណ្តើមយកប្លង់សត្វរបស់ពួកគេ។²² លោកអេប្រាអ៊ីម ជាឪពុកបានកាន់ទុក្ខជាយូរថ្ងៃ ហើយញាតិសន្តានក៏នាំគ្នាមកជួយសម្រាលទុក្ខលោកដែរ។

²³ បន្ទាប់មក លោកបានរួមរស់ជាមួយភរិយា ហើយនាងក៏មានផ្ទៃពោះបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ ដែលលោកដាក់ឈ្មោះថា «បេរា» ដ្បិត មានទុក្ខលំបាកកើតឡើងនៅក្នុងគ្រួសាររបស់លោក។²⁴ កូនស្រីរបស់លោកឈ្មោះនាងសេអេរ៉ា ជាអ្នកសង់ក្រុងបេតហ្វូនខាងក្រោម និងបេតហ្វូនខាងលើ ព្រមទាំងក្រុងអ៊ីសេន-សេអេរ៉ា។

²⁵ លោកបេរាជាឪពុករបស់លោកនេផា។ លោកនេផាជាឪពុករបស់លោកនេសេប។ លោកនេសេបជាឪពុករបស់លោកថេឡា។ លោកថេឡាជាឪពុករបស់លោក ថាហាន។ លោកថាហានជាឪពុករបស់លោកឡាអាដាន។²⁶ លោកឡាដានជាឪពុករបស់លោកអាំមីហ្វីដ។ លោកអាំមីហ្វីដជាឪពុករបស់លោកអេលីសាម៉ា។

²⁷ លោកអេលីសាម៉ាជាឪពុករបស់លោកនួន។ លោកនួនជាឪពុករបស់លោកយ៉ូស្វេ។

²⁸ រីឯទីកន្លែងដែលពួកគេបានទទួលជាកម្មសិទ្ធិ សម្រាប់តាំងទីលំនៅ នោះមានក្រុងបេតអែល និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ។ នៅប៉ែកខាងកើតមានក្រុងណាអារ៉ាន និង ស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ខាងលិចមានក្រុងកេស៊ីរ និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ក្រុងស៊ីតែម និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ហើយទៅរហូតដល់ក្រុងកាសា និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ។

²⁹ ទីក្រុងជាប់ព្រំដែនកូនចៅម៉ាណាសេមានក្រុងបេតសាន និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ក្រុងតាណាក់ និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ក្រុងមេគីដេ និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ ក្រុង ដោរ និងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ។ ទីក្រុងទាំង នេះហើយ ជាក្រុងដែលពូជពង្សលោកយ៉ូស្វេ ជាកូនរបស់លោកអ៊ីស្រាអែល តាំងទីលំនៅ។

³⁰ កូនប្រុសៗរបស់លោកអេស៊ីរ មាន យ៉ិមណា យ៉ិសរ៉ា យ៉ិសរី និងបេរា ហើយកូនស្រីរបស់លោកឈ្មោះនាងសេរ៉ា។³¹ កូនប្រុសៗរបស់លោកបេរាមាន ហេប៊ីរ និងម៉ាលគាល។ លោកម៉ាលគាលជាឪពុករបស់លោកប៊ីរសាអ៊ីត។³² កូនប្រុសៗរបស់លោកហេប៊ីរមាន យ៉ាផ្លេត សូមើរ ហូថាម ហើយកូនស្រីរបស់លោកឈ្មោះនាងស៊ីអា។

³³ កូនប្រុសៗរបស់លោកយ៉ាផ្លេតមាន ផាសាក់ ប៊ីមហាល និងអាសរ៉ាត។ អ្នកទាំងនេះជាកូនរបស់លោកយ៉ាផ្លេត។³⁴ កូនប្រុសៗរបស់លោក សូមើរជាប្អូនរបស់យ៉ាផ្លេតមាន រ៉ូកា ហ្វូបា និងអេរ៉ាម។³⁵ កូនប្រុសៗរបស់លោកហេលេមជាប្អូនលោកសូមើរ មានសូផា យ៉ិមណា សេលេស និងអាំម៉ាល។

³⁶ កូនប្រុសៗរបស់លោកសូផាមាន ស៊ីអា ហានេតើរ ស៊ីអាវ បេរី យ៉ិមរ៉ា³⁷ បេស៊ីរ ហូដ សាំម៉ា ស៊ីលសា យ៉ិតរ៉ាន និងបេរ៉ា។³⁸ កូនប្រុសៗរបស់លោកយេឆើរ មាន យេកូនេ ពីសផា និងអេរ៉ា។

³⁹ កូនប្រុសៗរបស់លោកអ៊ីឡា មាន អេរ៉ា ហាននៀល និងរីសយ៉ា។⁴⁰ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកអេស៊ីរ ហើយជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់គេ គឺជាមេដឹកនាំដ៏ចំណាន និងមានចិត្តអង់អាច។ ចំនួនក្រុមគ្រួសាររបស់គេជំរុញបានទាំងអស់ ២៦, ០០០នាក់ ដែលសុទ្ធតែជាអ្នកដែលអាចធ្វើចម្បាំង។

8¹ កូនប្រុសទាំងប្រាំរស់លោកបេនយ៉ាមីនមានលោកបេឡា ជាកូនច្បងរបស់គាត់ បន្ទាប់មក លោកអាសបែល លោកអហ៊ីរ៉ាម² លោកណូហា និងលោក
រ៉ាដា។³ កូនប្រុសរស់លោកបេឡាមានលោកអតធើរ លោកកេរី លោកអប៊ីហ្សាដ⁴ លោកអប៊ីស្ទ លោកណាម៉ាន លោកអហ៊ីរ៉ា⁵ លោកកេរី លោកសេភូផាន
និងលោកហ៊ីរ៉ាម។

⁶ កូនចៅរបស់អេហ្វដ ជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ក្នុងចំណោមអ្នកស្រុកកេតា ដែលប្តូរទីលំនៅទៅក្រុងម៉ាណាហាត់⁷ ណាម៉ាន អហ៊ីយ៉ា និងកេរី
លោកកេរីនេះហើយដែលនាំពួកគេឲ្យប្តូរទីលំនៅ។ គាត់ជាឪពុករបស់លោកអ៊ូសា និងលោកអប៊ីហ្សាដ។

⁸ លោកសាហាវីមបានក្លាយជាឪពុករបស់កូនចៅនៅក្នុងទឹកដីម្លប់ បន្ទាប់ពីគាត់បានលែងលះជាមួយភរិយារបស់គាត់ គឺនាងហ្សីស៊ីម និងនាងបារ៉ា។⁹ ជាមួយ
នាងហ្វេស ជាភរិយាមួយទៀត លោកសាហាវីមបានក្លាយជាឪពុករបស់លោកយ៉ូបាប ស៊ីបយ៉ា មេសា ម៉ាលកាម¹⁰ យេអ៊ូស សុកយ៉ា និងមៀរម៉ា។ អ្នកទាំង
នោះជាកូនរបស់គាត់ ហើយជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់គេ។¹¹ លោកសាហាវីមបង្កើតបានកូនប្រុសពីរនាក់ ជាមួយនាងហ្សីស៊ីមដែរ គឺអប៊ីឆូប និង
អែលផ្កាល។

¹² កូនប្រុសរស់លោកអែលផ្កាលមាន ហេប៊ីរ មីសាម និងសេមីរ (ជាអ្នកដែលសង់ក្រុងអូណូ និងក្រុងឡុង ព្រមទាំងស្រុកភូមិនៅជុំវិញ)។¹³ លោកហេរ
និងសេមីរ ជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ក្នុងចំណោមអ្នកស្រុកអាយ៉ាឡូន ជាអ្នកដែលបានវាយអ្នកក្រុងកាថឲ្យបាត់ទីពឹង។

¹⁴ កូនប្រុសរស់លោកហេរីមាន អហ៊ីយ៉ូរ សាសាក់ យេអេម្លីត¹⁵ សេបាខា អេរីរ៉ាត អេឌីរី¹⁶ មីកែល យីសប៉ា និងយ៉ូហា។¹⁷ កូនប្រុសរស់លោកអែលជាអាល
មាន សេបាខា ស៊ីឡាម ហ៊ីសគី ហេប៊ីរ។¹⁸ កូនប្រុសរស់លោកយីសមេរ៉ាយ យីសលា និងយ៉ូបាប។

¹⁹ កូនប្រុសរស់លោកស៊ីម៉ាម យ៉ាគីម ស៊ីគ្រី សាប៉ឌី²⁰ អេលីយេណាយ ស៊ីលថាយ អេលាល²¹ អដាយ៉ា ហេរីយ៉ា និងស៊ីមរ៉ាត។

²² កូនប្រុសរស់លោកសាសាក់មាន យីសផាន ហេប៊ីរអាលាល²³ អាបដូន ស៊ីកគ្រី ហាណាន²⁴ ហាណានា អាឡាំ អាន់ថូធីយ៉ា²⁵ យីបដេយ៉ា និងពេនូល។

²⁶ កូនប្រុសរស់លោកយេរ៉ូហាមមាន សាសេរ៉ាយ សេហារ អថាលា²⁷ យ៉ាអេលយ៉ា អេលីយ៉ា និងស៊ីកគ្រី។²⁸ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសារ តាម
តំណរង្សត្រកូលរបស់គេរៀងៗខ្លួន។ ពួកគេរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

²⁹ លោកយេអែលជាអ្នកសង់ក្រុងគឺបៀន និងប្រពន្ធរបស់គាត់ឈ្មោះម៉ាកា រស់នៅក្នុងក្រុងនោះ។³⁰ កូនប្រុសច្បងរបស់គាត់មានអាបដូន បន្ទាប់មក ស៊ីរ គីស
បាល ណាដាប³¹ កេដេរ អហ៊ីយ៉ូ សេកើរ។

³² កូនប្រុសរស់យ៉ាអែលឡាក់ទៀតគឺលោកមីកឡូតដែលជាឪពុករបស់សាម៉ា។ ពួកគេរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមជាមួយបងប្អូនរបស់គេដែរ។³³ លោកនើរជា
ឪពុករបស់លោកគីស។ លោកគីសជាឪពុករបស់ព្រះបាទសូល។ ព្រះបាទសូលជាបិតារបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន ម៉ាលគីស៊ូអា អប៊ីណាដាប និងអែសបាល។

³⁴ កូនរបស់សម្តេចយ៉ូណាថានគឺមេរីបបាល។ លោកមេរីបបាលជាឪពុករបស់លោកមីកា។

³⁵ កូនប្រុសរស់លោកមីកាមាន ពីថូន មេឡេក ថាក់រ៉ា និងអហាស។³⁶ លោកអហាសជាឪពុករបស់លោកយេហូអាដា។ លោកយេហូអាដាជាឪពុករបស់លោក
អលេមេត។ លោកអលេមេតជាឪពុករបស់លោកអាសម៉ាវ៉ែត និងលោកស៊ីមរី។ លោកស៊ីមរីជាឪពុករបស់លោកម៉ូសា។³⁷ លោកម៉ូសាជាឪពុករបស់លោកប៊ីនា។
លោកប៊ីនាជាឪពុករបស់លោកអេផាយ៉ា។ លោកអេផាយ៉ាជាឪពុករបស់លោកអេលាសា។ លោកអេលាសាជាឪពុករបស់លោកអេសេល។

³⁸ លោកអេសេលមានកូនប្រុសប្រាំមួយនាក់ឈ្មោះ អាសរីកាំ បូកេរ អ៊ីស្តាអែល ស្តារា អូបាខា និងហាណាន។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនរបស់លោកអេសេល។

³⁹ កូនរបស់លោកអេសេលជាប្អូនគាត់ មានអ៊ីឡាម ជាកូនច្បង យេអ៊ូសជាកូនទីពីរ អេលីផាលេតជាកូនទីបី។⁴⁰ កូនប្រុសរស់លោកអ៊ីឡាម សុទ្ធតែជាមនុស្ស
មានចិត្តអង់អាច ជំនាញខាងបាញ់ធ្នូ ហើយពួកគេមានកូនចៅជាច្រើន គឺរួមទាំងអស់១៥០នាក់។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកបេនយ៉ាមីន។

9¹ គេបានធ្វើដំរើនប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងមូល តាមក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ហើយបានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។
ប្រជាជនយូដាត្រូវខ្លាំងក្លាទៅជាឈ្មើយ នៅស្រុកបាប៊ីឡូន ពីព្រោះតែពួកគេមិនស្មោះត្រង់នឹងព្រះជាម្ចាស់។² អស់អ្នកដែលបានវិលត្រឡប់មកវិញមុនគេ
បង្អស់ ហើយកាន់កាប់ទឹកដីជាមុនសិទ្ធិរបស់ខ្លួននៅតាមក្រុងនានា នោះគឺប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលធម្មតា ពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី និងពួកអ្នកបម្រើនៅព្រះវិហារ។
3 កូនចៅយូដា កូនចៅបេនយ៉ាមីន កូនចៅអេប្រាអ៊ីម និងម៉ាណាសេខ្លះ នាំគ្នាតាំងទីលំនៅនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

4 នៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធយូដាមានលោកអ្វីថាយ ជាកូនរបស់លោកអ៊ីហ្វិដ ដែលជាកូនរបស់លោកអុមរី ដែលជាកូនរបស់លោកអ៊ីមរី លោកអ៊ីមរីជាកូនរបស់លោក
បាសី ក្នុងអំបូរពេស ដែលជាកូនរបស់លោកយូដា។⁵ ក្នុងអំបូរស៊ីឡូមានលោកអសាយ៉ា ជាកូនច្បងគេ និងកូនចៅរបស់គាត់។⁶ ក្នុងអំបូរសេរីមានលោកយេអូល
និងបងប្អូនរបស់គាត់។ សរុបទាំងអស់មាន ៦៩០នាក់។

7 ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន មានលោកសាលូ ជាកូនរបស់លោកមេស៊ីឡាម លោកមេស៊ីឡាមជាកូនរបស់លោកហូដា
លោកហូដាជាកូនរបស់លោកហាសេន្ត។⁸ លោកយ៉ិបនេយ៉ាជាកូនរបស់លោកយេរ៉ូហាំ។ លោកអេឡាជាកូនរបស់លោកអ៊ីស៊ី ហើយលោកអ៊ីស៊ីត្រូវជាកូនរបស់
លោកមីករី លោកមីករីជាកូនរបស់លោកមេស៊ីឡាម មេស៊ីឡាមជាកូនរបស់លោកសេផាផា លោកសេផាផាជាកូនរបស់លោកអេហ្គូល លោកអេហ្គូលជាកូនរបស់
លោកយ៉ិបនេយ៉ា។⁹ បងប្អូនរបស់ពួកគេរាប់តាមតំណវង្សត្រកូលរបស់ពួកគេមានចំនួន ៩៥៦នាក់។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់គេ
រៀងៗខ្លួន។

10 ក្រុមបូជាចារ្យមានលោកយេដាយ៉ា លោកយេហូយ៉ារីប លោកយ៉ាគីន។¹¹ លោកអសារា ជាកូនរបស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា។ លោកហ៊ីលគីយ៉ាជាកូនរបស់លោក
មេស៊ីឡាម។ លោកមេស៊ីឡាមជាកូនរបស់លោកសាដុក។ លោកសាដុកជាកូនរបស់លោកមេរ៉ាយ៉ូត។ លោកមេរ៉ាយ៉ូតជាកូនរបស់លោកអហ៊ីទូប ជាអ្នក
គ្រប់គ្រងលើព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។

12 លោកអដាយ៉ាជាកូនរបស់លោកយេរ៉ូហាំ លោកយេរ៉ូហាំជាកូនរបស់លោកផាសហ្វើរ លោកផាសហ្វើរជាកូនរបស់លោកម៉ាល់តា។ លោកម៉ាល់តា ជាកូនរបស់
លោកអឌីអែល ជាកូនរបស់លោកយ៉ាសេរ៉ា។ ជាកូនរបស់លោកមេស៊ីឡាម។ ជាកូនរបស់មេស៊ីលេមីត។ ជាកូនរបស់លោកអ៊ីមមីរ។¹³ ព្រមទាំងបងប្អូនរបស់ពួកគេ
ដែលសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន មានចំនួនទាំងអស់១១, ៧៦០នាក់។ អ្នកទាំងនោះជាមនុស្សប៉ិនប្រសប់បំពេញការងារនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់
ព្រះជាម្ចាស់។

14 ក្រុមលេវីមានសេម៉ាយ៉ា ជាកូនលោកហាស៊ីប លោកហាស៊ីបជាកូនរបស់លោកអាសរីកាំ លោកអាសរីកាំជាកូនរបស់លោកហាសាបយ៉ា។ ក្នុងអំបូរថ្នាំរី។¹⁵ លោក
បាកបាកា លោកហេលស លោកកាឡាល លោកម៉ាថានា ជាកូនរបស់លោកមីកា លោកមីកាជាកូនរបស់លោកស៊ីកគ្រី លោកស៊ីកគ្រីជាកូនរបស់លោក
អេសាភ។¹⁶ ក៏មានលោកអូបាខា ជាកូនរបស់លោកសេម៉ាយ៉ាផងដែរ លោកសេម៉ាយ៉ាជាកូនរបស់លោកកាឡាល លោកកាឡាលជាកូនរបស់លោកយេឌូមីន។
លោកបេលតា ជាកូនរបស់លោកអេសា លោកអេសាជាកូនរបស់លោកអែលកាណា ដែលរស់នៅតាមភូមិរបស់ពួកនេថូផា។

17 ក្រុមឆ្មាំទ្វារ មានលោកសាលូម លោកអាកតូប លោកថាលម៉ូន លោកអហ៊ីម៉ាន និងបងប្អូនរបស់គេ។ លោកសាលូមជាមេដឹកនាំ។¹⁸ ពីដើមមក ពួកគេតែងតែ
យាមនៅខ្លោងទ្វារប្លង់នៅប៉ែកខាងកើតជាទ្វារនៃជំរកនៃចៅលេវី។¹⁹ លោកសាលូមជាកូនរបស់លោកកូល លោកកូលជាកូនរបស់លោកអេប៊ែរយ៉ាសាប លោក
អេប៊ែរយ៉ាសាបជាកូនរបស់លោកកូរ៉ា ព្រមទាំងបងប្អូនរួមត្រកូលរបស់គាត់ គឺពូជពង្សកូរ៉ា មានការកិច្ចជាអ្នកយាមទ្វារពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។ បុព្វបុរសរបស់ពួក
គេក៏ធ្លាប់ធ្វើជាអ្នកយាមនៅច្រកចូលពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។

20 លោកគីនេហាស ជាកូនរបស់លោកអេឡាសារធ្វើជាអ្នកដឹកនាំហើយព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយលោក។²¹ លោកសាការីជាកូនរបស់លោកមេសេលេមា ជា
ឆ្មាំទ្វារពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។

22 អស់អ្នកដែលត្រូវគេជ្រើសរើសឲ្យធ្វើជាឆ្មាំទ្វារ ហើយបានដំរើនតាមភូមិរបស់គេមានចំនួនទាំងអស់២១២នាក់។
ឈ្មោះរបស់ពួកគេត្រូវបានកត់ត្រាទុកដោយប្រជាជននៅក្នុងភូមិរបស់ពួកគេ។ ព្រះបាទដាវីឌ
និងលោកសាយ័រដែលជាព្យាករបានតែងតាំងពួកគេឲ្យបំពេញមុខងារនេះ។²³ ដូច្នេះ
ពួកគេនិងកូនចៅរបស់ពួកគេក៏បំពេញមុខងារជាឆ្មាំទ្វារព្រះដំណាក់ព្រះអម្ចាស់គឺថាទ្វារពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់។²⁴ មានពួកឆ្មាំទ្វារនៅគ្រប់ទិសទាំងបួន ខាងកើត
ខាងលិច ខាងជើង និងខាងត្បូង។

25 រីឯបងប្អូនរបស់ពួកគេដែលរស់នៅតាមភូមិនានា ត្រូវចូលមកប្តូរវេនជួយការងាររបស់ពួកគេក្នុងអំឡុងពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។²⁶ តែពួកលេវីទាំងបួននាក់ ដែលជាមេ
លើពួកឆ្មាំទ្វារ នៅបំពេញការងាររបស់ខ្លួនជាប់រហូត។ លើសពីនោះ ពួកគេក៏មើលខុសត្រូវលើបន្ទប់ផ្សេងៗ និងទ្រព្យនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

27 ពេលយប់ ពួកគេស្ងាត់នៅជុំវិញព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតពួកគេមានភារកិច្ចយាមព្រះដំណាក់និងបើកទ្វាររៀងរាល់ព្រឹក។

28 ពួកលេវីខ្លះមានភារកិច្ចថែរក្សាគ្រឿងបរិក្ខារ សម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះដំណាក់ គឺពួកគេត្រូវរាប់នៅពេលយកចេញមកប្រើ ហើយពេលយកទៅទុកវិញក៏ត្រូវ
រាប់ដែរ។²⁹ អ្នកខ្លះទទួលភារកិច្ចថែរក្សាគ្រឿងបរិក្ខារឡើងៗ និងគ្រឿងសម្ភារនៅក្នុងទីសក្ការ ព្រមទាំងម៉ៅម៉ដ្ឋ ស្រាទំពាំងបាយជូរ ប្រេង គ្រឿងក្រអូប និង
ប្រេងក្រអូបផ្សេងៗផង។

30 ពួកបូជាចារ្យខ្លះទទួលបន្ទុកផ្នែកខាងផ្សំប្រេងក្រអូប។³¹ លោកម៉ាធីផាជាពួកលេវី ហើយជាត្រូវរបស់លោកសាលូម ក្នុងពូជពង្សរបស់លោកកូរ៉ា មាន
ភារកិច្ចធ្វើនិវេសន៍សម្រាប់ថ្វាយជាតង្វាយ។³² រីឯបងប្អូនរបស់ពួកគេពីអំបូរហេហាត់ មានភារកិច្ចចាត់ចែងមើលនិប្បនៃព្រះវត្តមានព្រះអម្ចាស់ ដែលត្រូវរៀបថ្វាយ
ព្រះអម្ចាស់ រៀងរាល់ថ្ងៃយប់សំរាក។

33 ពួកអ្នកចម្រៀង ដែលសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំក្រុមគ្រួសារលេវី អាស្រ័យនៅតាមបន្ទប់នានា ក្នុងព្រះដំណាក់។ ពួកគេមិនធ្វើការអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ដ្បិត ពួកគេត្រូវ
បំពេញមុខងាររបស់ខ្លួនទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់។³⁴ នេះហើយជាមេដឹកនាំរបស់ក្រុមគ្រួសារនៃកុលសម្ព័ន្ធលេវី តាមតំណវង្សត្រកូលរបស់ពួកគេ។ អ្នកទាំងនោះរស់នៅ
ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។

35 លោកយេហ៊ីអែល និងប្រពន្ធរបស់គាត់ឈ្មោះម៉ាកា ជាអ្នកសង់ក្រុងគឺបៀន រស់នៅក្នុងក្រុងគឺបៀននោះ។³⁶ កូនរបស់គាត់មានអាប់ដូន ជាត្រូវច្បង បន្ទាប់មក
ស៊ើរ គីស បាល នើរ ណាដាប។³⁷ កេដោរ អហ៊ីយ៉ូ សាការី និងមីកឡូត។

38 លោកមីកឡូតជាឪពុករបស់លោកសាំម៉ា។ អ្នកទាំងនោះក៏រស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមជាមួយបងប្អូនរបស់គេដែរ។³⁹ លោកនើរជាឪពុករបស់លោកគីស លោក
គីសជាឪពុករបស់ព្រះបាទសូល ព្រះបាទសូលជាបិតារបស់សម្តេចយ៉ូណាថាន ម៉ាលគីស្វីអា អបិណាដាប និងអែសបាល។⁴⁰ កូនរបស់សម្តេចយ៉ូណាថានគឺ
មេរីបបាល ហើយលោកមេរីបបាលជាឪពុករបស់លោកមីកា។

41 កូនរបស់លោកមីកាមាន ពីចួន មេឡេក និងថាវា និងអហាស។⁴² លោកអហាសជាឪពុករបស់លោកយ៉ាវ៉ា។ លោកយ៉ាវ៉ាជាឪពុករបស់លោកអលេមេត។
លោកអលេមេត លោកអាសម៉ាវ៉ែត និងលោកស៊ីមរី។ លោកស៊ីមរី ជាឪពុករបស់លោកម៉ូសា។⁴³ លោកម៉ូសាជាឪពុករបស់លោកបីនា លោកបីនាជាឪពុករបស់

លោកនាយិកា។ លោកនាយិកាជាឪពុករបស់លោកអេលាសា។⁴⁴ លោកអេលេសាជាឪពុករបស់លោកអេសេល។ លោកអេសេលមានកូនប្រុសប្រាំមួយនាក់
ឈ្មោះ អាសរីកាំ បូកេរ អ៊ីស្មាអែល ស្លាវី អូបាខា និងហាណាន។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាកូនរបស់លោកអេសេល។

10 ¹ ពួកកងទ័ពភីលីស្ទីនបានវាយប្រហារកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល។ ពលទាហានអ៊ីស្រាអែលបាក់ទ័ពនៅមុខពួកភីលីស្ទីនហើយទាហានអ៊ីស្រាអែលជាច្រើនបានស្លាប់នៅលើភ្នំគីលបេ។ ² ពួកភីលីស្ទីនបានដេញតាមព្រះបាទសូល និងបុត្រៗរបស់ស្តេចយ៉ាងប្រកិត។ ពួកគេសម្លាប់សម្តេចយ៉ូណាថាន សម្តេចអប៊ីណាដាប់ និងសម្តេចម៉ាល់គីស្ទីអា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសូល។ ³ បន្ទាប់មក គេសម្រុកទៅលើព្រះបាទសូល។ ទ័ពបាញ់ព្រួញបានដេញតាមទាន់ព្រះបាទសូលធ្វើឲ្យទ្រង់តក់ស្លុតយ៉ាងខ្លាំង។

⁴ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅសេនាដែលកាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់ស្តេចថា៖ «ចូរឯងហូតដាវរបស់ឯងចាក់យើងមក ព្រោះយើងមិនចង់ឲ្យសាសន៍ដទៃសម្លាប់យើងហើយប្រមាថមើលងាយយើងទេ»។ សេនានោះមិនហ៊ានសម្លាប់ស្តេចឡើយ ព្រោះគាត់ភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ ព្រះបាទសូលក៏ហូតដាវ ហើយផ្តួលខ្លួនលើមុខដាវនោះទៅ។

⁵ កាលសេនាដែលកាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់ស្តេចឃើញស្តេចសោយទិវង្គតដូច្នេះ គាត់ក៏ហូតដាវ រួចផ្តួលខ្លួនលើមុខដាវដែរ។ ⁶ ដូច្នេះ ព្រះបាទសូល និងបុត្រាទាំងបីអង្គ ព្រមទាំងញាតិវង្សទាំងអស់ បាត់បង់ជីវិតក្នុងពេលជាមួយគ្នា។

⁷ កាលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដែលស្ថិតនៅក្នុងជ្រលងភ្នំ ឃើញថាអ៊ីស្រាអែលបាក់ទ័ព ហើយព្រះបាទសូល ព្រមទាំងបុត្រាសុគតអស់ ពួកគេក៏បោះបង់ទីក្រុងចោល ហើយរត់ភៀសខ្លួនអស់ទៅ។ កងទ័ពភីលីស្ទីនក៏ចូលមកកាន់កាប់ក្រុងទាំងនោះ។ ⁸ ស្តេចឡើង ពួកភីលីស្ទីននាំគ្នាមកប្រមូលរបស់របរដែលនៅជាប់នឹងសាកសព ហើយឃើញសពរបស់ព្រះបាទសូល និងបុត្រាទាំងបីអង្គ នៅលើភ្នំគីលបេ។

⁹ ពួកគេក៏ដោះយកអ្វីៗទាំងអស់ពីសពរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងកាត់ក និងយកគ្រឿងសស្ត្រាវុធទៅជាមួយ រួចផ្ញើដំណឹងនេះទៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងស្រុកភីលីស្ទីនទាំងមូល ឲ្យប្រកាសនៅតាមវិហារនៃព្រះរបស់គេ និងប្រកាសប្រាប់ដល់ប្រជាជន។

¹⁰ ពួកគេបានយកគ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់ព្រះបាទទៅតម្កល់ទុកក្នុងវិហារនៃព្រះរបស់គេ ហើយយកព្រះសិរសារបស់ស្តេចទៅព្យួរនៅក្នុងវិហារព្រះដាកុន។

¹¹ កាលអ្នកក្រុងយ៉ាបេសកាឡាដ ដឹងអំពីហេតុការណ៍ទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួកភីលីស្ទីនបានប្រព្រឹត្តចំពោះសពរបស់ព្រះបាទសូល ¹² ទាហានដ៏ចំណានទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងនោះ បាននាំគ្នាចេញដំណើរទៅយកសពរបស់ព្រះបាទសូល និងបុត្រា នាំមកក្រុងយ៉ាបេសវិញ។ ពួកគេជីសធាតុយកទៅបញ្ចុះក្រោមដើមជ្រៃមួយនៅក្រុងយ៉ាបេស ហើយនាំគ្នាតមអាហារចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ។

¹³ ព្រះបាទសូលសោយទិវង្គត ព្រោះតែស្តេចបានប្រព្រឹត្តខុស ដោយក្បត់នឹងព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចពុំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ផ្ទុយទៅវិញស្តេចបានទៅរកគ្រូអន្លង់ខ្មោចទស្សន៍ទាយ។ ¹⁴ ស្តេចពុំបានទូលសួរព្រះអម្ចាស់ទេ ហេតុនេះ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យស្តេចសោយទិវង្គត ហើយផ្ទេររាជសម្បត្តិទៅឲ្យព្រះបាទដាវីឌជាបុត្ររបស់លោកអ៊ីសាយវិញ។

11¹ ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់បានប្រមូលគ្នាមកគាល់ព្រះបាទដាវីឌ នៅក្រុងហេប្រែន ទូលថា៖ «យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាជាសាច់ញាតិរបស់ព្រះករុណាដែរ។
កាលពីមុន នៅពេលព្រះបាទសូលគ្រងរាជ្យលើយើងខ្ញុំ ព្រះករុណាធ្លាប់ដឹកនាំកងទ័ពអ្វីស្រាវអែលចេញទៅធ្វើសឹក។ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះករុណា
មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្រះករុណាថា អ្នកនឹងគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអ្វីស្រាវអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង អ្នកនឹងដឹកនាំពួកគេ»។²ដូច្នេះ ព្រឹទ្ធាចារ្យទាំងអស់
របស់ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលចូលមកគាល់ព្រះរាជា នៅក្រុងហេប្រែន ហើយព្រះបាទដាវីឌបានចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយព្រឹទ្ធាចារ្យទាំងនោះ នៅក្រុងហេប្រែននៅ
ចំពោះព្រះភីក្រូព្រះអម្ចាស់ រួចហើយពួកគេបានចាក់ប្រេងអភិសេកព្រះបាទដាវីឌ ជាស្តេចរបស់ប្រជារាស្ត្រអ្វីស្រាវអែល ស្របតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បាន
ផ្ញើទុកតាមរយៈព្យាភារីសាំយូអែល។

⁴ព្រះបាទដាវីឌ និងកងទ័ពអ្វីស្រាវអែលទាំងមូល នាំគ្នាចេញទៅវាយយកក្រុងយេរូសាឡឹម (គឺក្រុងយេរូសាឡឹម)។ ពីមុនជនជាតិយេរូសាឡឹមជាម្ចាស់ស្រុករស់នៅក្នុង
នោះ។⁵អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមពេលមកកាន់ព្រះបាទដាវីឌថា៖ «អ្នកឯងចូលក្នុងក្រុងរបស់យើងមិនបានទេ»។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទដាវីឌវាយយកបានបន្ទាយនៅភ្នំស៊ីយ៉ូន
ដែលក្រោយមកហៅថា «ក្រុងព្រះបាទដាវីឌ»។⁶ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ហ៊ានចេញទៅវាយពួកយេរូសាឡឹមមុនគេ អ្នកនោះនឹង
បានធ្វើជាមេទ័ព»។ លោកយ៉ូអាប ជាតួនរបស់អ្នកស្រីសេរូយ៉ា ចេញទៅវាយមុនគេ ហើយបានទទួលតំណែងជាមេទ័ពមែន។

⁷ព្រះបាទដាវីឌគង់នៅបន្ទាយនោះ ហេតុនោះគេក៏ហៅទីនោះថា «ក្រុងព្រះបាទដាវីឌ»។⁸ព្រះករុណាពង្រីកទីក្រុងចាប់តាំងពីមិច្ឆាអូលដល់ដាយក្រុង។
លោកយ៉ូអាបបានជួសជុលកន្លែងផ្សេងទៀតនៃទីក្រុង។⁹ព្រះបាទដាវីឌមានអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលគង់នៅជាមួយ។
¹⁰នេះជាបញ្ជីរាយនាមនាយទាហានដ៏អង់អាចរបស់ព្រះបាទដាវីឌ គឺអស់អ្នកដែលបានជួយជ្រោមជ្រែងឲ្យស្តេចទទួលរាជសម្បត្តិលើស្រុកអ្វីស្រាវអែលទាំងមូល
ហើយឲ្យស្តេចបានសោយរាជ្យ ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្តីអំពីជនជាតិអ្វីស្រាវអែល។¹¹ពួកទាហានដ៏អង់អាចរបស់ព្រះបាទដាវីឌ មានរាយនាមដូច
តទៅ លោកយ៉ាសូរៀមជាតួនរបស់លោកហាក់ម៉ូនី លោកជាប្រមុខលើមេបញ្ជាការសាមសិបនាក់។ គឺលោកហើយដែលបានប្រើលំពែង សម្លាប់ខ្មាំងអស់បីរយ
នាក់ ក្នុងពេលតែមួយ។

¹²បន្ទាប់មក គឺលោកអេឡាសារ ជាតួនរបស់លោកដូដូ ជាអ្នកស្រុកអហូ លោកជាម្នាក់ក្នុងចំណោមនាយទាហានដ៏អង់អាចទាំងពាន់នាក់។
¹³លោកបាននៅជាមួយព្រះបាទដាវីឌ នៅផ្ទះដាមីម ក្នុងក្រៅដែលពួកជនជាតិគីលីស្ទីនលើកទ័ពមកច្បាំង នៅទីនោះមានវាលស្រែពេញដោយស្រូវ
ហើយកងទ័ពអ្វីស្រាវអែលបានបាក់ទ័ពរត់នៅមុខពួកគីលីស្ទីន។¹⁴ពេលនោះលោកអេឡាសារនិងទាហានរបស់លោកបានឈរនៅទីនោះ
ហើយវាយប្រហារជនជាតិគីលីស្ទីន ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រោសប្រទានជ័យជម្នះដ៏ធំធេង។

¹⁵នាយទាហានបីរូបក្នុងចំណោមនាយទាហានទាំងសាមសិបនាក់ បាននាំគ្នាចូលគាល់ព្រះបាទដាវីឌ ក្នុងល្អាងភ្នំអាឌូឡាម។ នៅពេលនោះពួកទាហានគីលីស្ទីន
បោះទ័ពនៅជ្រលងភ្នំដែម។¹⁶ពេលនោះ ព្រះបាទដាវីឌគង់នៅក្នុងជម្រកដ៏រឹងមាំមួយ
ស្របពេលដែលពួកកងទ័ពគីលីស្ទីនមួយក្រុមឈរជើងនៅភូមិបេថ្លេហិមដែរ។¹⁷ព្រះបាទដាវីឌស្រែកទឹក ក៏មានព្រះរាជឱង្ការថា៖
«តើអ្នកណាអាចដងទឹកពីអណ្តូងនៅមាត់ទ្វារភូមិបេថ្លេហិមយកមកឲ្យយើងបាន?»។

¹⁸នាយទាហានទាំងបីនាក់នាំគ្នាសម្រុកចូលទៅក្នុងទីតាំងទ័ពពួកគីលីស្ទីន ហើយដងទឹកពីអណ្តូងនៅមាត់ទ្វារភូមិបេថ្លេហិមយកមកថ្វាយព្រះបាទដាវីឌ ប៉ុន្តែ
ព្រះបាទដាវីឌមិនព្រមសោយទេ ព្រះករុណាបានយកទឹកនោះច្រូចលើដីថ្វាយព្រះអម្ចាស់វិញ។¹⁹រួចព្រះករុណាមានព្រះរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ!
ទូលបង្គំគ្មានសិទ្ធិទទួលទានទឹកនេះទេ ពីព្រោះទឹកនេះដូចជាឈាមរបស់ទាហានដែលបានប្រថុយជីវិតទៅដងយកមកដែរ!»។ ដូច្នេះ
ស្តេចមិនព្រមសោយទឹកនោះទេ ព្រោះពួកទាហានបានប្រថុយជីវិតទៅដងយកមក។ នេះហើយជាស្នាដៃដែលទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែទាំងបីនាក់បានធ្វើ។

²⁰លោកអប៊ីសាយជាប្អូនរបស់លោកយ៉ូអាប គឺជាប្រមុខលើមេទ័ពទាំងបី។ លោកបានប្រើលំពែងរបស់លោកសម្លាប់ខ្មាំងសត្រូវអស់បីរយនាក់។
លោកមានឈ្មោះល្បីជាងគេ ក្នុងចំណោមមេទ័ពទាំងបីនាក់។²¹លោកបានទទួលកិត្តិយសច្រើនជាងគេ ក្នុងចំណោមមេទ័ពទាំងបីនាក់
ហើយលោកគឺជាប្រមុខលើមេទ័ពទាំងបី ប៉ុន្តែ លោកមិនអាចប្រៀបនឹងអ្នកទាំងបីបានទេ។

²²លោកបេណាយ៉ា ជាតួនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា លោកបានបញ្ចេញស្នាដៃយ៉ាងច្រើន។ លោកបានវាយពួកអាលពីរនាក់នៅស្រុកម៉ូអាប ព្រមទាំងចុះទៅក្នុង
រណ្តៅ ដើម្បីសម្លាប់សត្វសិង្ហមួយ នៅថ្ងៃដែលមានទឹកកកធ្លាក់។²³លោកក៏បានសម្លាប់ជនជាតិអេស៊ីបម្នាក់ ដែលមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ និងប្រដាប់ដោយលំពែង
មួយយ៉ាងធំ ដូចជាឈើក៏តម្បាញ លោកទៅប្រយុទ្ធនឹងគេដោយមានតែដំបងមួយប៉ុណ្ណោះ។ លោកដណ្តើមយកលំពែងពីដៃអ្នកនោះបាន ហើយចាក់សម្លាប់
នឹងលំពែងនោះទៅ។

²⁴នេះហើយជាស្នាដៃរបស់លោកបេណាយ៉ា ជាតួនរបស់លោកយេហូយ៉ាដា ដែលធ្វើឲ្យលោកមានឈ្មោះល្បីជាមួយនិងមេទ័ពទាំងបី។

²⁵ក្នុងចំណោមមេបញ្ជាការទាំងសាមសិបនាក់ លោកទទួលបានកិត្តិយសជាងគេ ប៉ុន្តែ លោកពុំអាចប្រៀបស្មើនឹងពួកមេទ័ពទាំងបីនាក់បានទេ។
តែព្រះបាទដាវីឌបានតែងតាំងលោកជាមេបញ្ជាការលើកងអង្គរក្សរបស់ស្តេច។

²⁶វរបុរសដ៏អង់អាចទៀតៗមាន លោកអេសាអែលជាប្អូនរបស់លោកយ៉ូអាប លោកអែលហាណានជាតួនរបស់លោកដូដូ អ្នកភូមិបេថ្លេហិម²⁷ លោកសាំម៉ូត
អ្នកស្រុកហារ៉ូ លោកហេលេស អ្នកស្រុកពេឡូន²⁸ លោកអ៊ីរ៉ាជាតួនរបស់លោកអ៊ីកែស អ្នកក្រុងតូអា លោកអបៀស្ទើរអ្នកស្រុកអានាថោត²⁹ លោកស៊ីបាកាយ
អ្នកស្រុកហ៊ូសាយ លោកអ៊ីឡាយ អ្នកស្រុកអហូ។

³⁰លោកម៉ាហារាយ អ្នកស្រុកនេថូផា លោកហេលែបជាតួនរបស់លោកបាណា អ្នកស្រុកនេថូផា³¹ លោកអ៊ីតាយជាតួនរបស់លោកវីបាយ អ្នកក្រុងគីបៀន ក្នុង
កូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន លោកបេណាយ៉ា អ្នកស្រុកពិរ៉ាថូន³² លោកហ៊ីរ៉ាយ អ្នកស្រុកកាអាស លោកអបៀល អ្នកស្រុកអើរីបា³³ លោកអាសម៉ាណែត អ្នកស្រុក
បាហ្វីរីម លោកអេលីយ៉ាបា អ្នកស្រុកសាអាលបូន។

³⁴លោកហាសេមអ្នកស្រុកគីស្ទន លោកយ៉ូណាថានជាតួនរបស់លោកសាកេ អ្នកស្រុកហារ៉ាវី³⁵ លោកអហ៊ីយ៉ាមជាតួនរបស់លោកសាកើរ អ្នកស្រុកហារ៉ាវី លោក
អេលីផាលជាតួនរបស់លោកអើរី³⁶ លោកហេតើរ អ្នកស្រុកមេកេរី លោកអហ៊ីយ៉ា អ្នកស្រុកពេឡូន³⁷ លោកហែស្រូ អ្នកស្រុកកើមែល លោកណារ៉ាយជាតួនរបស់
លោកអែសបាយ

³⁸លោកយ៉ូអែលជាប្អូនរបស់លោកណាថាន លោកមីបហាជាតួនរបស់លោកហាត្រី³⁹ លោកសេលេកជាជនជាតិអាំម៉ូន លោកណាហារ៉ាយ អ្នកក្រុងបេរ៉ូត (ជាអ្នក
កាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់លោកយ៉ូអាប ជាតួនរបស់អ្នកស្រីសេរូយ៉ា)⁴⁰ លោកអ៊ីរ៉ា អ្នកស្រុកយេធើរ លោកកាបេ អ្នកស្រុកយេធើរ⁴¹ លោកអ៊ីរ៉ាជាជនជាតិហេត
លោកសាបាដាជាតួនរបស់លោកអឡាយ

⁴²លោកអឌីណាជាតួនរបស់លោកស៊ីសា ពីកូលសម្ព័ន្ធរូបេន (គាត់ជាមេដឹកនាំនៃកូលសម្ព័ន្ធរូបេន)
គាត់មានទាហានសាមសិបនាក់នៅជាមួយ⁴³ លោកហាណានជាតួនរបស់លោកម៉ាកា លោកយូសាផា អ្នកស្រុកមីតនី⁴⁴ ៤៤ លោកអ៊ីស៊ីយ៉ា
ជាអ្នកស្រុកអាសថាវ៉ូត លោកសាម៉ានិងលោកយេហ៊ីអែល ជាតួនរបស់លោកហូថាម ជាអ្នកស្រុកអារ៉ូអើរ។

⁴⁵លោកយេឌីអែល ជាតួនលោកស៊ីមរី ព្រមទាំងលោកយ៉ូហា(ជាប្អូនរបស់លោកជាអ្នកស្រុកផីសា)⁴⁶លោកអេលាល អ្នកស្រុកម៉ាហារី លោកយេរីបាយ និង
លោកយ៉ូសាវា ជាតួនរបស់លោកអែលណាម លោកយីតម៉ាជាជនជាតិម្លប់⁴⁷ លោកអេលាល លោកអូបេដ និងលោកយ៉ាសៀល អ្នកស្រុកមេសូបៃ។

12 ¹អ្នកទាំងនេះបានមកគាល់ព្រះបាទដាវីឌ នៅគ្រាដែលព្រះបាទដាវីឌរៀនខ្លួនទៅស្ថិតឡាក់ ដើម្បីរត់គេចពីព្រះបាទស្វល ជាបុត្ររបស់លោកគីស។ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាទាហានអង់អាច ហើយត្រៀមខ្លួនចេញប្រយុទ្ធរួមជាមួយព្រះបាទដាវីឌជានិច្ច។²ពួកគេប្រដាប់ខ្លួនដោយធ្នូ ហើយស្មាត់ជំនាញខាងបាញ់ព្រួញ ឬបាញ់ដង្កក់ ដោយអាចប្រើបានទាំងដៃឆ្វេង និងដៃស្តាំ។ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាសាច់ញាតិរបស់ព្រះបាទស្វល ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបែបយ៉ាមីន។

³លោកមេទ័ពអហ៊ីអេស៊ីរ និងលោកយ៉ូអាស់ ជាកូនរបស់លោកសេម៉ាអា អ្នកស្រុកគីរៀន។ លោកយេស៊ាល និងលោកពេលេត ជាកូនរបស់លោកអាសម៉ាវែត។ លោកយេហ្វីកា លោកយេហ្វីជាអ្នកស្រុកអាណាថោត។ លោកយ៉ូសាហ្វា អ្នកស្រុកគីរៀន ជានាយទាហានដ៏អង់អាចក្នុងចំណោមក្រុមទាំងសាមសិប (និងជាមេលើពួកគេ) លោកយេម៉េមី លោកយ៉ាហាសៀល លោកយ៉ូហាណាន លោកយ៉ូសាបាដជាអ្នកក្រុងកេដេវ៉ា។

⁵លោកអេលូសាយ លោកយេរីម៉ូត លោកបាលា លោកសេម៉ាវីយ៉ា លោកសេផាផា ជាអ្នកក្រុងហាហូប្ត ពួកគេទៅក្នុងរាជធានីស្វល លោកអ៊ីសសាយ៉ា លោកអសារាល លោកយ៉ូអេស៊ីរ លោកយ៉ាសូរៀម⁷ លោកយ៉ូអេឡា និងលោកសេបាខា ជាកូនរបស់លោកយេរ៉ូហាំ ជាអ្នកស្រុកកេដេវ៉ា។

⁸មានអ្នកខ្លះពីកុលសម្ព័ន្ធភាដ បានចាកចេញពីស្រុកទៅរស់នៅជាមួយព្រះបាទដាវីឌនៅទីរួមរាជធានី។ ពួកគេជាយុទ្ធជនស្មាត់ជំនាញក្នុងសឹកសង្គ្រាម ជាអ្នកដែលអាចប្រើប្រាស់ ខែល និងលំពែង។ ពួកគេមានទឹកមុខគួរឲ្យស្វែងខ្លាចដូចជាសត្វស៊ីដង្កូវ ហើយរហ័សដូចជាសត្វប្រើសនៅលើភ្នំ។

⁹អ្នកទាំងនោះមានលោកអេស៊ីរ ជាមេលើពួកគេ លោកអូបាខាជាមេទ័ព លោកអេលាបជាមេទ័ព¹⁰ លោកមីសម៉ាណាជាមេទ័ព លោកយេម៉េមីជាមេទ័ព ប្រាំ¹¹ លោកអមាយជាមេទ័ពប្រាំមួយ លោកអេលាលជាមេទ័ពប្រាំពីរ¹² លោកយ៉ូហាណានជាមេទ័ពប្រាំបី លោកអែលសាបាដជាមេទ័ពប្រាំបួន¹³ លោកយេម៉េមីជាមេទ័ពដប់ និងលោកម៉ាបាលាយជាមេទ័ពដប់មួយ។

¹⁴ពួកគេមកពីកុលសម្ព័ន្ធភាដ ហើយសុទ្ធតែជានាយទាហាន។ អ្នកតូចបំផុតជាមេលើមួយរយនាក់ ហើយអ្នកធំបំផុតជាមេលើមួយពាន់អ្នក។

¹⁵ពួកគេបានឆ្លងទន្លេយ៉ាដាន់នៅខែទីមួយ គឺរដូវដែលទឹកទន្លេឡើងលិចច្រាំងអស់ ហើយរាយពួកអ្នកដែលរស់នៅតាមជ្រលងភ្នំទាំងខាងកើតនិងខាងលិចឲ្យបាក់ទីពេញអស់។

¹⁶មានអ្នកខ្លះពីកុលសម្ព័ន្ធបែបយ៉ាមីន និងកុលសម្ព័ន្ធយូដាបានមកក្នុងព្រះបាទដាវីឌដល់ជម្រកនោះដែរ។¹⁷ព្រះបាទដាវីឌក៏ចេញទៅទទួលពួកគេ ហើយមានព្រះរាជឱង្ការថា៖ «ប្រសិនបើ អស់លោកមកដល់ខ្ញុំដោយសន្តិភាព ដើម្បីជួយខ្ញុំ ខ្ញុំសូមទទួលដោយស្មោះពីចិត្ត។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ អស់លោកមកបន្លំខ្លួន ហើយធ្វើការឲ្យសត្រូវរបស់ខ្ញុំ នោះសូមឲ្យព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់យើងបានធ្វើជាសាក្សី ហើយដាក់ទោសអស់លោកចុះ ពីព្រោះខ្ញុំមិនបានធ្វើអ្វីខុសទេ»។

¹⁸ពេលនោះព្រះវិញ្ញាណក៏មកសណ្ឋិតលើលោកអម៉ាសាយ ដែលជាមេលើក្រុមទាំងសាមសិបនាក់ លោកពោលថា៖ «បពិត្រ ព្រះបាទដាវីឌ ជាបុត្ររបស់លោកអ៊ីសាយអើយ! យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាសូមបង្គំបង្គំនៅជាមួយ ព្រះករុណាហើយ។ សូមឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តកើតមានដល់ព្រះករុណា និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយព្រះករុណា! ដ្បិត ព្រះរបស់ព្រះករុណាបានជួយព្រះករុណាហើយ!»។ ព្រះបាទដាវីឌក៏ទទួលពួកគេ ហើយតែងតាំងពួកគេ ឲ្យធ្វើជានាយទាហានក្នុងកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹មានទាហានពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ បានមកសុំចុះចូលខាងព្រះបាទដាវីឌ ក្នុងពេលដែលស្ដេចលើកទ័ពចេញទៅជាមួយពួកគីលីស្ទីន ដើម្បី ច្បាំងនឹងព្រះបាទស្វល។ ប៉ុន្តែ ទ័ពរបស់ព្រះបាទដាវីឌពុំបានចូលរួមច្បាំងទេ ព្រោះពួកមេលើជនជាតិគីលីស្ទីនបានពិគ្រោះគ្នា រួចបញ្ជូនទ័ពរបស់ព្រះបាទដាវីឌឲ្យរិលត្រឡប់ទៅវិញ ដោយគិតថា៖ «បើដាវីឌចូលដៃជាមួយស្ដេចស្វល ជាម្ចាស់របស់គេ នោះពួកគេមុខជាបំផ្លាញយើងទាំងអស់គ្នាមិនខាន»។²⁰ពេលព្រះបាទដាវីឌត្រឡប់មកស្ថិតឡាក់ មានពួកនាយទាហានពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ បានមកសុំចុះចូលខាងព្រះបាទដាវីឌ មានលោកអ៊ីដណា លោកយ៉ូសាបាដ លោកយេឌីអែល លោកមីកែល លោកយ៉ូសាបាដ លោកអេលីហ្វីរ និងលោកស៊ីលតាយ។ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាមេលើកងពលធំ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេ។

²¹ពួកគេដឹកនាំកងទ័ពជួយព្រះបាទដាវីឌច្បាំងជាមួយពួកចោរ ពីព្រោះពួកគេសុទ្ធតែជាទាហានអង់អាច។ ក្រោយមកគេបានក្លាយជាមេបញ្ជាការលើកងទ័ពរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។²²ជារៀងរាល់ថ្ងៃតែងតែមានអ្នកមកចុះចូលជាមួយព្រះបាទដាវីឌ រហូតដល់កងទ័ពព្រះបាទដាវីឌក្លាយជាកងទ័ពយ៉ាងធំ ដូចជាកងទ័ពរបស់ព្រះម្ចាស់ដែរ។

²³អ្នកដែលបានមករួមជាមួយព្រះបាទដាវីឌ នៅក្រុងហេប្រួន ដើម្បីផ្ទេរជសម្បត្តិរបស់ព្រះបាទស្វលថ្វាយព្រះបាទដាវីឌ ស្របតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁴ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា ទាហានដែលអាចកាន់ខែល និងកាន់លំពែង ហើយប្រុងប្រៀបខ្លួនចេញទៅច្បាំងបាន មាន ៦, ៨០០នាក់។²⁵ពីកុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ា មាន ៧, ១០០នាក់ ដែលសុទ្ធតែជាវីរជនដ៏ពូកែអង់អាច។

²⁶ពីកុលសម្ព័ន្ធលេវី មាន៤, ៦០០នាក់សុទ្ធតែជាអ្នកចម្បាំង។²⁷លោកយេហ្វីយ៉ាដា ជាមេដឹកនាំនៃអំបូរអេរ៉ុន មានទាហាន៣, ៧០០នាក់ជាមួយគាត់។²⁸លោកសាដុក ជាយុវជនពូកែអង់អាច និងមេបញ្ជាការម្តុំពីររូបទៀត ក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់លោក។

²⁹ពីកុលសម្ព័ន្ធបែបយ៉ាមីន ជាកុលសម្ព័ន្ធរបស់ព្រះបាទស្វល មានទាហាន ៣, ០០០នាក់។ ពួកគេមួយចំនួនធំនៅស្មោះត្រង់នឹងរាជវង្សរបស់ព្រះបាទស្វល។³⁰ពីកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ឹម មាន ២០, ៨០០នាក់សុទ្ធតែជាវីរជនដ៏ពូកែអង់អាច ហើយមានឈ្មោះល្បីក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេផង។³¹ពីកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាល មានទាហាន ១៨, ០០០នាក់ ជាអ្នកមកប្រកាសអភិសេកព្រះបាទដាវីឌ ជាព្រះមហាក្សត្រ។

³²ពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា មានមេបញ្ជាការ ២០០នាក់ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែចេះសម្គាល់មើលពេលវេលា ហើយដឹងថាតើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវធ្វើដូចម្តេចខ្លះ។ ព្រមទាំងពលទាហានដែលនៅក្រោមបង្គាប់របស់ពួកគេ។³³ពីកុលសម្ព័ន្ធសាប៊ុយឡូន មាន ៥០, ០០០នាក់ ជាទាហានដែលបានហ្វឹកហាត់ សម្រាប់ចេញទៅច្បាំង។ ពួកគេប្រដាប់ដោយសាស្ត្រាវុធគ្រប់ប្រភេទ ហើយមានចិត្តមោះមុតត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ដើម្បីធ្វើសឹកសង្គ្រាម។

³⁴ពីកុលសម្ព័ន្ធណែបថាលី មានមេដឹកនាំ១, ០០០នាក់ ព្រមទាំងមានពលទាហាន ៣៧, ០០០នាក់ ប្រដាប់ដោយខែលនិងលំពែង។³⁵ពីកុលសម្ព័ន្ធជាន់ មាន២៨, ៦០០នាក់សុទ្ធតែអ្នកត្រៀមខ្លួនច្បាំង។

³⁶ពីកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ មាន៤០, ០០០នាក់ សុទ្ធតែអ្នកត្រៀមខ្លួនសំរាប់ធ្វើសឹកសង្គ្រាម។³⁷នៅខាងកើតទន្លេយ៉ាដាន់ កុលសម្ព័ន្ធរូបេន កុលសម្ព័ន្ធភាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលទៀត មានទាហានទាំងអស់ ១២០, ០០០នាក់ ប្រដាប់ដោយសាស្ត្រាវុធគ្រប់ប្រភេទ។

³⁸អ្នកទាំងនោះសុទ្ធសឹងជាទាហានដែលថ្នឹកខាងចម្បាំង។ ពួកគេធ្វើដំណើរមកដល់ក្រុងហេប្រួន ដោយចិត្តស្មោះសរ ដើម្បីអភិសេកព្រះបាទដាវីឌ ជាព្រះមហាក្សត្រលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលងទៀតៗក៏ព្រមព្រៀងគ្នា ដើម្បីអភិសេកព្រះបាទដាវីឌជាព្រះមហាក្សត្រដែរ។³⁹ពួកគេស្នាក់នៅក្រុងហេប្រួន ជាមួយព្រះបាទដាវីឌចំនួនបីថ្ងៃ ហើយបងប្អូនរបស់ពួកគេបានរៀបចំជប់លៀងទទួល។⁴⁰អស់អ្នកដែលស្ថិតនៅតំបន់ជិតខាងនោះ រហូតដល់ទឹកដីអ៊ីសាខា សាប៊ុយឡូន និងណែបថាលី បានដឹកស្បៀងអាហារមក ដោយផ្ទុកលើខ្នងលា អង្គ លាភាត់ និងគោ គឺមានម្សៅ ដំណាប់ឧទុម្ពរ ទំពាំងបាយជូរ ក្រៀម ស្រាទំពាំងបាយជូរ ប្រេង និងសាច់គោ សាច់ចៀម យ៉ាងច្រើនបរិបូណ៌ ដ្បិតប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលមានការជប់លៀងយ៉ាងធំក្រៃ។

13 ¹ព្រះបាទដាវីឌបានប្រជុំពិភាក្សាជាមួយនឹងមេបញ្ជាការតូច ធំ ព្រមទាំងអ្នកដឹកនាំទាំងអស់។

²ព្រះបាទដាវីឌមានព្រះរាជឱង្ការទៅកាន់អង្គប្រជុំអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាយល់ឃើញថា ហើយការនោះមកពីព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងមែន ចូរឆ្លើសទៅជូនបងប្អូនយើងនៅគ្រប់ទីកន្លែង ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល និងជូនពួកយូដាចារ្យ ពួកលេវី ដែលរស់នៅតាមក្រុង នានារបស់ពួកគេ ដើម្បីអញ្ជើញពួកគេមកជួបជុំជាមួយយើងទាំងអស់គ្នា។»³បន្ទាប់មក យើងនាំគ្នាដង្ហែហិបរបស់ព្រះនៃយើងមកវិញ ដ្បិត នៅរជ្ជកាលរបស់ ព្រះបាទសូល យើងពុំបាននឹកដល់ហិបនេះទេ។⁴អង្គប្រជុំទាំងមូលក៏យល់ស្រប ព្រោះប្រជាជនទាំងមូលពេញចិត្តនឹងសំណើនេះ។

⁵ព្រះបាទដាវីឌបានប្រមូលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ចាប់តាំងពីជ្រោះស៊ីហ្ស្យូស្រុកអេស៊ីបរហូតដល់ច្រកចូលក្រុងហាម៉ាត់ ដើម្បីដង្ហែហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពី គារយ៉ាត់-យារីម។⁶ព្រះបាទដាវីឌយាងទៅក្រុងបាឡា គឺគារយ៉ាត់-យារីម ដែលស្ថិតនៅស្រុកយូដាជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ដើម្បីដង្ហែហិប ព្រះជាម្ចាស់ គឺព្រះអម្ចាស់ដែលគង់នៅកណ្តាលពួកច្យូប៊ីន ហើយហិបនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

⁷គេដាក់ហិបនៃព្រះជាម្ចាស់នៅលើរទេះថ្មីមួយ។ គេបាននាំយកហិបនោះចេញពីផ្ទះរបស់លោកអប៊ីណាដាប់។ លោកអ៊ីសា

និងលោកអហ៊ីយ៉ូជាអ្នកបររទេះនោះ។⁸ព្រះបាទដាវីឌ និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នាំគ្នាអបអរ សប្បាយរីករាយនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេនាំគ្នាតាមចង្វាក់ ពិណ យឹម ស្ករ ឈើ ព្រមទាំងផ្លែត្រែយ៉ាងរំពង និងស្រែកច្រៀងផង។

⁹កាលបានមកដល់លានស្រូវរបស់លោកគីដុន នោះលោកអ៊ីសាបានលោកដៃរបស់គាត់ទៅទប់អ៊ុបនៃព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះគេធ្វើឲ្យហិបនោះផ្អៀងចង្វាក់។

¹⁰នៅពេលនោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានទាស់ឮនឹងលោក ហើយបានប្រហារជីវិតលោក ដោយព្រះលោកបានយកដៃទៅពាល់ហិប ពេលនោះគាត់ក៏បាត់បង់ជីវិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។¹¹ព្រះបាទដាវីឌជួលព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំង ដោយឃើញព្រះអម្ចាស់ប្រហារជីវិតលោកអ៊ីសា។ ហេតុនេះ ហើយ បានជាគេហៅកន្លែងនោះថា «ពេស-អ៊ីសា» រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

¹²នៅថ្ងៃនោះព្រះបាទដាវីឌមានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គមានព្រះរាជឱង្ការថា៖

«តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងនាំហិបនៃព្រះជាម្ចាស់មកឯយើងបាន?»¹³ព្រះបាទដាវីឌមិនបាននាំហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅដំណាក់នៅក្នុងព្រះបាទដាវីឌបានទេ តែទ្រង់បានឲ្យគេនាំយកទៅទុកនៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកអូបិឌ-អេដ៊ុម ជាអ្នកស្រុកកាថ។¹⁴ហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅផ្ទះរបស់លោកអូបេឌ-អេដ៊ុម គឺនៅជាមួយ គ្រួសាររបស់គាត់ចំនួនបីខែ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន។

14¹ ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមជាស្តេចក្រុងទីរ៉ុស បានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យមកគាល់ព្រះបាទដាវីឌ ដោយនាំយកឈើតាត្រៅ ជាងឈើ ជាងដាបថ្ម ជាងសំណង់។ ពួកគេបានសង់ដំណាក់មួយថ្វាយព្រះបាទដាវីឌ។² ព្រះបាទដាវីឌបានឈ្វេងយល់ថាព្រះជាម្ចាស់តែងតាំងទ្រង់ជាស្តេចលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយរាជសម្បត្តិរបស់ទ្រង់កាន់តែចម្រុះចម្រើនឡើង ដោយសារប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

³ នៅក្នុងយូសាឡឹម ព្រះបាទដាវីឌបានយកមហេសីជាច្រើនទៀត ហើយបង្កើតបានបុត្រាបុត្រីជាច្រើន។⁴ បុត្ររបស់ស្តេចដែលប្រសូតនៅក្នុងយូសាឡឹម មាននាមដូចតទៅ សាំមូរ សូបាប ណាថាន សាឡូម៉ូន⁵ យីបហារ អេលីសាម៉ា អែលផាលេត⁶ ណូកា នេផេក យ៉ាកា⁷ អេលីសាម៉ា បេលីយ៉ាដា និងអេលីផាលេត។

⁸ នៅពេលពួកជនជាតិភីលីស្ទីនបានឮថាព្រះបាទដាវីឌបានទទួលការចាក់ប្រេងអភិសេកជាស្តេចលើស្រុកអ៊ីស្រាអែល

នោះពួកគេបានលើកគ្នាមកទាស់នឹងព្រះអង្គ។ តែព្រះបាទដាវីឌបានជ្រាបពីការនោះ ហើយក៏បានលើកទ័ពទៅតទល់ជាមួយនឹងពួកគេ។

⁹ ពួកជនជាតិភីលីស្ទីនបានមកបោះទ័ពនៅជ្រលងភ្នំផែម។

¹⁰ ព្រះបាទដាវីឌបានទូលសួរដល់ព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «តើទូលបង្គំគួរចេញទៅច្បាំងជាមួយពួកភីលីស្ទីនឬទេ?

តើព្រះអង្គនឹងប្រគល់ពួកគេមកក្នុងដៃទូលបង្គំដែរឬទេ?» ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅចុះ យើងនឹងប្រគល់គេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នក»។

¹¹ ពួកភីលីស្ទីនបានមកដល់បាលពេរស៊ីម ហើយព្រះបាទដាវីឌក៏វាយប្រហារពួកគេនៅទីនោះ។ បន្ទាប់មក ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យខ្ញុំ សត្រូវបាក់ទ័ព ដោយធ្វើដៃខ្ញុំ ដូចជាទឹកបាក់ទំនប់ដែរ»។ ហេតុនេះហើយបានជាគេដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា «បាលពេរស៊ីម»។¹² កងទ័ពភីលីស្ទីនបោះបង់ចោលព្រះរបស់ពួកគេនៅទីនោះ ហើយព្រះបាទដាវីឌចេញបញ្ជាឲ្យគេដុតរូបព្រះទាំងនោះចោល។

¹³ ពួកភីលីស្ទីនបានមកទន្ទ្រាន នៅជ្រលងភ្នំផែមសាជាថ្មី។¹⁴ ព្រះបាទដាវីឌទូលសួរព្រះជាម្ចាស់ម្តងទៀត ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកស្តេចវិញថា៖ «កុំឡើងទៅទល់មុខនឹងគេឡើយ ចូរវាងទៅពីទ្វីបក្រោយ ហើយវាយពួកគេពីម្ល៉េះដើមមននោះវិញ។

¹⁵ កាលណាអ្នកឮសន្លឹកជើងនៅលើចុងមន ចូរចេញទៅច្បាំងចុះ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់នាំមុខអ្នក វាយលុកទីតាំងទ័ពភីលីស្ទីនហើយ»។¹⁶ ព្រះបាទដាវីឌធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ស្តេចវាយឈ្នះកងទ័ពភីលីស្ទីន ហើយដេញតាមពួកគេតាំងពីក្រុងគីហៀន រហូតដល់ក្រុងកេស៊ីរ។¹⁷ កិត្តិនាមរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ក៏ល្បីខ្ជរខ្ជាយគ្រប់ស្រុក ហើយព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យប្រជាជាតិទាំងអស់ស្វែងខ្លាចព្រះបាទដាវីឌ។

15 ¹ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន បានសង់ដំណាក់សម្រាប់ខ្លួនឯងជាច្រើននៅក្នុងក្រុងព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន។ ព្រះអង្គបានរៀបចំកន្លែងមួយសម្រាប់ហិបនៃព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងបានដំឡើងព្រះពន្លាសម្រាប់ហិបនោះផង។² ពេលនោះព្រះអង្គមានរាជឱង្ការថា៖ «មានតែពួកលេវីទេដែលមានសិទ្ធិសែងហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសសម្រាប់ សែងហិបរបស់ព្រះអង្គនិងបម្រើព្រះអង្គរហូតទៅ»។³ ពេលនោះ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានប្រមូលពួកអ្នកស្រាវជ្រាវទាំងមូល នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីដឹងហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកតម្កល់នៅកន្លែងដែលព្រះអង្គបានរៀបចំទុក។

⁴ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានប្រមូលពួកកូនចៅលោកអឺរីន ព្រមទាំងពួកកូនចៅលេវី។⁵ គឺពីកូនចៅលោកកេហាត់ មានលោកអ៊ូរាលជាអ្នកដឹកនាំ និងបងប្អូនរបស់គាត់ ទាំងអស់មាន១២០នាក់។⁶ ពីពួកកូនចៅលោកម្រាវីមាន អសាយ៉ាជាអ្នកដឹកនាំ និងបងប្អូនរបស់គាត់ទាំងអស់មាន២២០នាក់។

⁷ពីពួកកូនចៅលោកគីសុនមានលោកយ៉ូអែលជាអ្នកដឹកនាំព្រមទាំងពួកបងប្អូនរបស់គាត់ទាំង១៣០នាក់។⁸ ពីពួកកូនចៅរបស់លោកអេលីសាផាន មានលោកសេម៉ាយ៉ាជាអ្នកដឹកនាំ ព្រមទាំងបងប្អូនរបស់គាត់ទាំង២០០នាក់។⁹ ពីពួកកូនចៅរបស់លោកហេប្រូន មានលោកអ៊ីលាលជាអ្នកដឹកនាំព្រមទាំងបងប្អូនរបស់គាត់ទាំង៨០នាក់។¹⁰ ពីពួកកូនចៅរបស់លោកអ៊ីសាល មានអមីណាដាបជាអ្នកដឹកនាំ ព្រមទាំងបងប្អូនរបស់គាត់ទាំង១១២នាក់។

¹¹ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានកោះហៅលោកបូជាចារ្យ សាដុក និងលោកបូជាចារ្យអប៊ីថើរ ព្រមទាំងក្រុមលេវី គឺលោកអ៊ូរាល លោកអសាយ៉ា លោកយ៉ូអែល លោក សេម៉ាយ៉ា លោកអេលាល និងលោកអមីណាដាប។¹² ព្រះអង្គមានព្រះរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «អស់លោកជាអ្នកដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសារលេវី។ ដូច្នេះ ចូរអស់លោកញែកខ្លួនឲ្យបានរឹបរយ ដើម្បីទៅដង្ហែហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មកតម្កល់នៅកន្លែងដែលយើងបានរៀបចំទុក។

¹³កាលពីលើកមុនអស់លោកមិនបានទៅដង្ហែជាមួយយើងទេ។ ហេតុនោះបានជាព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ប្រហារពួកយើង ដ្បិត ពួកយើងមិនបានស្វែងរកព្រះអង្គ និងមិនបានដង្ហែមកតាមក្បួនតម្រាបរបស់ទ្រង់ទេ»។¹⁴ ដូច្នេះ ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីនាំគ្នាញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីអាចដង្ហែហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹⁵ ពួកកូនចៅលេវីបានយកលើស្បែងមកសឹក ហើយសែងហិបរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើស្មា ដូចជាលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានរាជឱង្ការទៅកាន់មេដឹកនាំរបស់ក្រុមលេវី ឲ្យចាត់បងប្អូនរបស់ពួកគេដែលជាអ្នកចម្រៀង ឲ្យយកឧបករណ៍ភ្លេងមាន យឹម ពិណ និងឈិង មកប្រគល់ព្រមទាំងច្រៀងយ៉ាងពិរោះផង។¹⁷ ក្រុមលេវីបានចាត់គ្នាឲ្យបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួន គឺលោកហេម៉ានជាអ្នកនាំរបស់លោកយ៉ូអែល និងបងប្អូនរបស់ គាត់ម្នាក់ លោកអេសាកជាអ្នកនាំរបស់លោកហេម៉ាន។ ពួកគេបានតែងតាំងកូនចៅរបស់លោកម្រាវី ព្រមទាំងលោកអេថានជាអ្នកនាំរបស់លោកគូសាយ៉ា។¹⁸ បន្ទាប់ មកទៀត មានក្រុមលេវីដែលនៅក្រោមបង្គាប់លោកទាំងនោះ គឺលោកសាការី លោកយ៉ាសាល លោកសេមីរ៉ាម៉ូត លោកយេហ៊ីអែល លោកអ៊ីនី លោកអេលាប លោកបេណាយ៉ា លោកម៉ាសេយ៉ា លោកម៉ាធីផា លោកអេលីផា លោកមីកនេយ៉ា លោកអូបេដអេដុម និងលោកយ៉ែអែល ដែលសុទ្ធតែជាឆ្មាំទ្វារ។

¹⁹ក្រុមអ្នកចម្រៀងមានលោកហេម៉ាន លោកអេសាក និងលោកអេថាន ដែលកាន់ឈិងធ្វើពិលដ្ឋាន។²⁰ រីឯលោកសាការី លោកយ៉ាសាល លោកសេមីរ៉ាម៉ូត លោកយ៉ែអែល លោកអ៊ីនី លោកអេលាប លោកម៉ាសេយ៉ា និងលោកបេណាយ៉ា ជាអ្នកកាន់ពិណដែលមានសំឡេងខ្ពស់។²¹ លោកម៉ាធីផា លោកអេលីផាល លោកមីកនេយ៉ា លោកអូបេដអេដុម លោកយេអែល លោកអសាយ៉ា ជាអ្នកកាន់ពិណដែលមានខ្សែប្រាំបីសម្រាប់នាំមុខចម្រៀង។

²²លោកកេណាណា ជាអ្នកដឹកនាំលើពួកលេវី លោកគឺជាប្រធានលើក្រុមចម្រៀងពីព្រោះលោកជាគ្រូបង្រៀនចម្រៀង។²³ លោកបេណា និងលោកអែលកាណា ជា ឆ្មាំឈរនៅជិតហិប។²⁴ លោកបូជាចារ្យសេបាណា យ៉ូហូសាផាត នេថានេល អម៉ាសាយ សាការី បេណាយ៉ា និងអេលាស៊ីរ ជាអ្នកផ្គុំត្រ នៅខាងមុខហិបរបស់ ព្រះជាម្ចាស់។ លោកអូបេដអេដុម និងលោកយេហ៊ីយ៉ា គឺជាឆ្មាំដែលឈរនៅជិតហិបដែរ។

²⁵ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ព្រមទាំងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពួកមេទ័ព បាននាំគេចេញទៅដង្ហែហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ពីផ្ទះរបស់លោកអូបិឌអេដុមយ៉ាងសប្បាយរីករាយ។²⁶ ព្រះជាម្ចាស់បានជួយការពារក្រុមលេវី ដែល សែងហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគេបានយកគោបាប្រាំពីរក្បាល និងចៀមឈ្មោលប្រាំពីរក្បាល ថ្វាយជាយញ្ញបូជា។

²⁷ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នពាក់អាវង្គធ្វើពិក្រណាត់ព្រៃ ហើយក្រុមលេវីដែលសែងហិប ក្រុមចម្រៀង និងលោកកេណាណាជាមេដឹកនាំក្រុមសែង ក៏ស្លៀកពាក់ដូច្នោះដែរ។ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នពាក់អាវង្គធ្វើពិក្រណាត់ទេសឯក។²⁸ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដង្ហែហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយសម្រែកជ័យយោស សម្លេងប៉ី ត្រែ និងឈិង ព្រមទាំងប្រគំយឹម និងពិណយ៉ាងរំពងផង។

²⁹ប៉ុន្តែ កាលហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ហែចូលមកដល់ក្រុងព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន នោះនាងមីកាលជាបុត្រីរបស់ស្តេចសូល បានអើតតាមបង្អួច។ ព្រះនាងឃើញព្រះបាទជ័យវរ្ម័នអបអរលាតកញ្ជ្រោង ព្រះនាងក៏មានចិត្តមើលងាយព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន។

16¹ គេបានដង្ហែហិបរបស់ព្រះជាម្ចាស់មក ហើយបានដាក់តម្កល់នៅកណ្តាលព្រះពន្លា ដែលព្រះបានដាវីឌបានរៀបចំទុក។ រួចគេថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីភាពនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់។² កាលព្រះបានដាវីឌថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីភាពចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះអង្គក៏ប្រទានពរដល់ប្រជាជនទាំងអស់ក្នុងព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់។³ ព្រះអង្គក៏ប្រទានម្ហូបអាហារដល់ប្រជាជនទាំងអស់ ទាំងប្រុស ទាំងស្រី ម្នាក់ៗទទួលបាននំប៉័ងមួយដុំ សាច់មួយដុំ និងនំទំពាំងបាយជូរក្រៀមមួយដុំ។

⁴ ព្រះបានដាវីឌក៏ចាត់ប្រុងតែងតាំងពួកលេវីខ្លះឲ្យបម្រើនៅចំពោះហិបនៃព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីធ្វើពីជំរឿក អរព្រះគុណ ច្រៀងសរសើរ និងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។⁵ ពួកលេវីទាំងនេះ មានលោកអេសាកជាអ្នកដឹកនាំ បន្ទាប់ពី លោកមានលោកសាការី លោកយីអែល លោកសេមីរ៉ាម៉ូត លោកយេហ៊ីអែល លោកម៉ាធីឆា លោកអេលាប លោកបេណាយ៉ា លោកអូបេដអេដុម និងលោកយេអែល ដែលសុទ្ធតែជាអ្នកលេងភ្លេង គឺ មានយឹម និងពិណ។ លោកអេសាកជាអ្នកវាយលឿងឲ្យពួកពង។⁶ លោកបូជាចារ្យបេណាយ៉ា និងលោកយ៉ាហាសៀល ផ្លុំត្រៃ នៅមុខហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ច។

⁷ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះបានដាវីឌបានចាត់ប្រុងតែងតាំង លោកអេសាក និងបងប្អូនគាត់ឲ្យប្រារព្ធពិធីច្រៀងចម្រៀងលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

⁸ ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់! ចូរប្រកាសពីព្រះនាមព្រះអង្គ! ចូរថ្លែងពីស្មារតីព្រះហស្តព្រះអង្គ ប្រាប់ដល់ជាតិសាសន៍នានា។⁹ ចូរច្រៀងចម្រៀង ចូរច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ ចូររៀបរាប់ពីការអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើ!។

¹⁰ ចូរអូតពីព្រះនាមបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ! ចូរឲ្យចិត្តនៃអ្នកដែលស្វែងរកព្រះអង្គបានអរសប្បាយឡើង!។¹¹ ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដែលប្រកបដោយព្រះចេស្ដា! ចូរស្វែងរកព្រះអង្គជានិច្ចតែឈប់ឈរឡើយ។

¹² ចូរនឹកចាំពីការអស្ចារ្យទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ចូរនឹកពីការអស្ចារ្យ និងបុព្វបទដ៏អស្ចារ្យទាំងប៉ុន្មានដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មក។

¹³ អ្នករាល់គ្នាជាពូជពង្សរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ អ្នករាល់គ្នាជាកូនចៅរបស់យ៉ាកុប ដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស។

¹⁴ ព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង។ បញ្ញត្តិទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គនៅពេញលើផែនដីទាំងមូល។

¹⁵ ចូរនឹកដល់សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គជានិច្ច គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដែលស្ថិតស្ថេរនៅរហូតដល់មួយពាន់តំណ។

¹⁶ គឺជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលព្រះអង្គបានចងជាមួយលោកអប្រាហាំ និងព្រះបន្ទូលសន្យាដែលទ្រង់បានសន្យាជាមួយលោកអ៊ីសាក។

¹⁷ នេះគឺជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលព្រះអង្គបានបញ្ជាក់ជាមួយលោកយ៉ាកុបទុកជាភ្លឺស្រាវជ្រាវ ហើយជាមួយអ៊ីស្រាអែលទុកជាសម្ព័ន្ធមេត្រីអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁸ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងប្រគល់ស្រុកកាណានឲ្យអ្នកទុកជាចំណែកមរតក»។

¹⁹ ព្រះអង្គបានសន្យាតាំងពីអ្នករាល់គ្នានៅមានគ្នាតិច គឺជាក្រុមមនុស្សដ៏តូច ហើយជាជនដទៃដែលចូលមករស់នៅស្រុកកាណាន។

²⁰ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដំណើរពីស្រុកមួយទៅស្រុកមួយ ហើយពីនគរមួយទៅនគរមួយទៀត។

²¹ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកណាម្នាក់សង្កត់សង្កិនអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រះអង្គបានដាក់ទោសស្ដេចនានាដែលធ្វើទុក្ខគេ។²² ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «កុំឲ្យប៉ះពាល់អ្នកដែលយើងចាត់ប្រុងអភិសេកឡើយ ក៏កុំឲ្យធ្វើបាបពួកព្យាកររបស់យើងឲ្យសោះ»។

²³ មនុស្សនៅលើផែនដីអើយ ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់! ចូរប្រកាសជារៀងរាល់ថ្ងៃពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ។

²⁴ ចូរប្រកាសពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅកណ្តាលជាតិសាសន៍នានា ហើយប្រកាសពីការយ៉ាងអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើដល់គ្រប់សាសន៍ទាំងអស់។

²⁵ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ដែលយើងត្រូវតែសរសើរតម្កើងអស់ពីចិត្ត ព្រះអង្គគួរជាចីស្វែងខ្លាចលើសជាងព្រះទាំងឡាយ។²⁶ ដ្បិត ព្រះទាំងប៉ុន្មាន របស់សាសន៍នានាសុទ្ធតែជាប្លង់ណាស់ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់វិញ ព្រះអង្គបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ។²⁷ ឥន្ទ្រានុភាពនិង ព្រះតេជៈ នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ។ កម្លាំង និងអំណរនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអង្គ។

²⁸ ចូរលើកតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់! ឱប្រជាជាតិទាំងឡាយអើយ ចូរនាំគ្នាលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងព្រះអម្ចាស់ និងបុន្ទានុភាពរបស់ព្រះអង្គ។²⁹ ចូរលើកតម្កើង សិរីរុងរឿងនៃព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់! ចូរយកតង្វាយចូលមកចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ! ចូរក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ នៅពេលព្រះអង្គសម្ដែងភាពវិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ!

³⁰ ឱមនុស្សនៅផែនដីអើយ ចូរញាប់ញ័រចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គចុះ ពិរពលោកបានកើតមានហើយមិនរង្គៀងឡើយ។³¹ ចូរឲ្យស្ថានសួគ៌រីករាយ ហើយផែនដីបានអរសប្បាយឡើង! ចូរប្រកាសនៅកណ្តាលប្រជាជាតិនានាថា «ព្រះអម្ចាស់សោយរាជ្យ»។

³² ចូរឲ្យសមុទ្រ និងដីទាំងអស់នៅក្នុងសមុទ្របានបន្លឺសម្លេងដោយអំណរ។ ចូរឲ្យស្រែចម្ការ និងដំណាំទាំងអស់បានត្រេកអរសប្បាយ។³³ ចូរឲ្យព្រៃព្រឹក្សាស្រែក ហោដោយអំណរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់! ដ្បិត ព្រះអង្គយាងជំនុំជម្រះផែនដី។

³⁴ ចូរអរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ព្រះអង្គល្អ ហើយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេររហូតទៅ។³⁵ ចូរទូលព្រះអង្គថា៖ «ឱព្រះសង្គ្រោះរបស់ យើងខ្ញុំអើយ សូមជួយសង្គ្រោះយើងខ្ញុំផង សូមប្រមូលផ្តុំយើងខ្ញុំ ហើយសង្គ្រោះយើងខ្ញុំពីប្រជាជាតិនានា ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំអរព្រះគុណ និងលើកតម្កើងព្រះនាម ដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ»។

³⁶ សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលតាំងពីដើមរៀងមកហើយអស់កល្បរៀងទៅ!។ ប្រជាជនទាំងមូលឆ្លើយថា «អាម៉ែន» «សូម សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់»។

³⁷ ព្រះបានដាវីឌបានចាត់លោកអេសាក និងបងប្អូនលោកឲ្យបំពេញមុខងារនៅចំពោះហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជារៀងរាល់ថ្ងៃតាមដែលបានកំណត់ឥតដែលអាកខានឡើយ។

³⁸ លោកអូបេដអេដុម ព្រមទាំងបងប្អូនគាត់ទាំង៦នាក់ក៏ត្រូវបានរួមបញ្ចូលក្នុងការងារនោះដែរ។ លោកអូបេដអេដុមជាកូនរបស់លោកយេឌូចិន និងលោក ហូសាគឺជាឆ្មាំទ្វារ។³⁹ លោកបូជាចារ្យសាដុក និងបូជាចារ្យងទៀត។ ជាបងប្អូនរបស់គាត់ បំពេញមុខងារនៅមុខព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលស្ថិតលើទួលខ្ពស់ នៅគឺបៀន។

⁴⁰ ពួកគេត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតជាអចិន្ត្រៃយ៍ចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅលើអាសនៈសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុត ទាំងព្រឹក ទាំងល្ងាច ស្របតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលមានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។⁴¹ លោកហេម៉ាន និងលោកយេឌូចិន ព្រមទាំងអ្នកឯទៀត។ ដែលគេ បានជ្រើសរើសតាមឈ្មោះក៏មកចូលរួមជាមួយបូជាចារ្យទាំងនោះដែរ ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ នៅស្ថិតស្ថេរ រហូតទៅ។

⁴² លោកហេម៉ាន និងលោកយេឌូចិន ក៏ទទួលខុសត្រូវលើត្រៃ និងលឿងរបស់ពួកតន្ត្រីករ ព្រមទាំងឧបករណ៍ឯទៀត។ សម្រាប់ប្រគំបទចម្រៀងថ្វាយ ព្រះជាម្ចាស់។ កូនចៅរបស់លោកយេឌូចិនក៏មានមុខងារជាឆ្មាំនៅមាត់ទ្វារដែរ។⁴³ បន្ទាប់មក ប្រជាជនទាំងអស់នាំគ្នាវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួន ហើយព្រះបាន ដាវីឌក៏វិលទៅដំណាក់វិញ ដើម្បីប្រទានពរដល់រាជវង្សព្រះអង្គ។

17¹ នៅគ្រានោះ ព្រះបាទជាវិទ្យាគង់នៅក្នុងព្រះរាជវាំងរបស់ព្រះអង្គ ហើយមានព្រះរាជឱង្ការទៅកាន់ព្យាករណ៍បានថា៖ «មើល ខ្ញុំរស់នៅក្នុងដំណាក់កាលនៃពិភពលោក ប៉ុន្តែ ហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្ថិតនៅក្នុងពន្លឺដែលធ្វើពីក្រណាត់ទៅវិញ»។
² ព្យាករណ៍បានទូលព្រះបាទជាវិទ្យាថា៖ «សូមព្រះករុណាធ្វើអ្វីដែលព្រះករុណាសព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើចុះ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយព្រះករុណាហើយ!»។

³ ប៉ុន្តែ នៅពេលយប់នោះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកព្យាករណ៍បានថា៖⁴ «ចូរទៅប្រាប់ជាវិទ្យាអ្នកបម្រើយើងថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅមិនមែន អ្នកទេដែលនឹងសង់ដំណាក់កាលឲ្យយើងនៅ។⁵ តាំងពីថ្ងៃដែលយើងបាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប រហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ យើងមិនដែលនៅក្នុង ដំណាក់ទេ គឺយើងនៅតែក្នុងជំរំ និងព្រះពន្លា ពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ។⁶ គ្រប់ទីកន្លែងដែលយើងធ្វើដំណើរជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល យើងបានតែងតាំង ឲ្យមានពួកចៅហ្វាយគ្រប់គ្រងលើប្រជារាស្ត្ររបស់យើង តែយើងមិនបានបង្គាប់ពួកចៅហ្វាយណាម្នាក់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនសង់ដំណាក់កាលពីលើគាត់ សម្រាប់យើង?»។

⁷ ឥឡូវនេះ ចូរប្រាប់ដល់ជាវិទ្យាអ្នកបម្រើរបស់យើងថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គមានបន្ទូលដូចតទៅ យើងបានជ្រើសរើសអ្នកចេញពីជំរំជាអ្នកគង្វាល ដើម្បីតាំងឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំលើប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។

⁸ យើងបាននៅជាមួយអ្នកនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកទៅ ហើយបានកម្ចាត់អស់ទាំងខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកពីមុខអ្នកចេញ ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្នកល្បីល្បាញ ដូចរំជនដែលល្បីនៅលើផែនដីដែរ។

⁹ យើងបានប្រគល់ស្រុកមួយឲ្យអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង យើងឲ្យគេតាំងទីលំនៅជាប់លាប់រហូត ឥតមាននរណាមកយាយីពួកគេទៀតឡើយ។ គ្មាន ជាតិសាសន៍ដទៃទៀតណាមកសង្កត់សង្កិនលើពួកគេ ដូចមុនទៀតឡើយ¹⁰ គឺដូចកាលពីមុន នៅគ្រាដែលយើងតែងតាំងពួកចៅហ្វាយឲ្យគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។ យើងនឹងបង្ក្រាបខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មាន ឲ្យស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នក។ យើងប្រកាសឲ្យអ្នកដឹងថា យើងនឹងប្រទានឲ្យអ្នកមាន សន្តិភាពរុងរឿង។

¹¹ នឹងមានពេលមកដល់ គឺនៅពេលណាអ្នកលាចាកលោកនេះទៅជួបជាមួយពួកបុព្វបុរសរបស់អ្នក នោះយើងនឹងឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកស្នងរាជ្យបន្ត ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យរាជ្យរបស់គេរឹងមាំ។¹² គឺបុត្រនោះហើយដែលនឹងសង់ដំណាក់កាលឲ្យយើង ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យរាជ្យសម្បត្តិរបស់គេស្ថិតស្ថេររហូតទៅ។

¹³ យើងនឹងធ្វើជាឪពុករបស់គេ ហើយគេនឹងបានជាកូនរបស់យើង។ យើងនឹងមិនដកសម្ព័ន្ធមេត្រីនេះចេញពីគេ ដូចដែលយើងបានដកចេញស្នូល ជាស្តេចដែលគ្រងរាជមុនអ្នកនោះឡើយ។¹⁴ យើងនឹងតាំងគេឲ្យគ្រប់គ្រងលើដំណាក់របស់យើង និងនៅនគរបស់យើងរហូតទៅ ហើយរាជសម្បត្តិរបស់គេនឹងស្ថិតស្ថេរនៅរហូតទៅ»។¹⁵ លោកណាបានក៏ទូលដល់ព្រះបាទជាវិទ្យាគ្រប់សេចក្តីទាំងនោះ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ដល់លោកក្នុងសុបិននិមិត្តនោះ។

¹⁶ ព្រះបាទជាវិទ្យាក៏យាងចូលទៅគាល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ!

តើទូលបង្គំនឹងគ្រួសារទូលបង្គំជាអ្វីបានជាព្រះអង្គប្រោសប្រទានដល់ទូលបង្គំបែបនេះ?»¹⁷ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ នៅចំពោះព្រះអង្គ នេះគ្រាន់តែជាការតូចមួយប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះអង្គអើយ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលសន្យាដល់កូនចៅជំនាន់ក្រោយៗរបស់ទូលបង្គំដែរ ព្រះអង្គបានយកព្រះទ័យទុកដាក់នឹងទូលបង្គំ។¹⁸ តើទូលបង្គំអាចថ្វាយអ្វីដល់ព្រះអង្គ? ដ្បិត ព្រះអង្គបានយកព្រះទ័យទុកដាក់ចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយបានផ្តល់កិត្តិយសយ៉ាងធំធេងដល់ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ដោយយល់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានសម្តែងការអស្ចារ្យនេះជាស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។²⁰ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ គ្មានព្រះណាដូចព្រះអង្គទេ ហើយគ្មានព្រះឯណាទៀតដូចដែលយើងធ្លាប់បានឮនោះទេ។

²¹ តើប្រជាជាតិមួយណានៅលើផែនដីដូចប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដែលព្រះអង្គជាព្រះបាទដោះពីស្រុកអេស៊ីបឲ្យធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដើម្បីស៊ី និងគួរឲ្យស្វែងខ្លាច? ព្រះអង្គបានបណ្តេញប្រជាជាតិនានាចេញពីមុខប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដែលព្រះអង្គបានដោះពីស្រុកអេស៊ីបមក។

²² ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលក្លាយជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គរហូតទៅហើយព្រះអង្គក៏បានជាព្រះរបស់គេដែរ។²³ បពិត្រព្រះអម្ចាស់ឥឡូវនេះ សូមសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយទូលបង្គំ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គរហូតទៅ។ សូមសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គចុះ។²⁴ សូមឲ្យព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គបានស្ថិតស្ថេររហូតទៅ សូមឲ្យប្រជាជនបាននិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។

សូមប្រោសប្រទានឲ្យគ្រួសារជាវិទ្យាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានស្ថិតស្ថេរចំពោះព្រះអង្គជារៀងរហូតទៅ!។

²⁵ ដ្បិត ព្រះអង្គជាព្រះរបស់ទូលបង្គំព្រះអង្គបានបង្ហាញឲ្យទូលបង្គំដឹងថាព្រះអង្គនឹងចម្រើនពូជពង្សទូលបង្គំ។

ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គមានចិត្តក្លាហានអធិស្ឋានដល់ព្រះអង្គ។²⁶ បពិត្រព្រះអម្ចាស់!

ឥឡូវនេះព្រះអង្គជាព្រះដែលបានសន្យាយ៉ាងល្អប្រពៃជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។²⁷ ឥឡូវនេះ

ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យប្រទានពរដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់ទូលបង្គំឲ្យនៅស្ថិតស្ថេររហូតទៅ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានប្រទានពរហើយព្រះអង្គនឹងប្រទានពររហូតទៅ។

18 ¹ក្រោយមក ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧បានប្រកាសជនជាតិភីលីពីនឈ្មោះពួកគេ។ ព្រះអង្គបានដណ្តើមយកក្រុងកាច

និងភូមិនានាពីតំបន់ត្រួតត្រារបស់ពួកភីលីពីន។

²ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧បានជនជាតិម៉ូអាប៉េហ្វីយ៉ាជនជាតិម៉ូអាប៉េហ្វីយ៉ាធ្វើជាចំណុះព្រមទាំងថ្វាយស្នូយអាករដល់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ដែរ។

³ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧បានវាយឈ្នះព្រះបាទហាដាដេស៊ើរជាស្តេចស្រុកសូបា នៅតំបន់ហាម៉ាត់

នៅពេលដែលព្រះបាទហាដាដេស៊ើរកំពុងទៅកាន់កាប់តំបន់ទន្លេមេគ្រាត។

⁴ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧បានរទេះចម្បាំងចំនួនមួយពាន់គ្រឿងទ័ពសេះប្រាំពីរពាន់នាក់និងទ័ពច្រើនជើងចំនួនពីរម៉ឺននាក់។

ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ក៏បំផ្លាញរទេះចម្បាំងព្រមទាំងសេះទាំងអស់ចោល ដោយទុកតែរទេះចម្បាំង និងសេះមួយរយក្បាលប៉ុណ្ណោះ។

⁵ពេលនោះកងទ័ពស៊ីរីនៅក្នុងដាម៉ាសក៏ចូលមកជួយព្រះបាទហាដាដេស៊ើរជាស្តេចស្រុកសូបា

ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ក៏ច្បាំងឈ្នះហើយបានសម្លាប់ជនជាតិស៊ីរីអស់ចំនួន ២២, ០០០ នាក់។⁶ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ដាក់ពលទាហាននៅស្រុកស៊ីរីនៅក្នុងដាម៉ាស។

កងទ័ពស៊ីរីបានធ្វើជាចំណុះព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ព្រមទាំងថ្វាយស្នូយអាករដល់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នទី៧ដែរ។

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យព្រះបាទជ័យវរ្ម័នមានជ័យជម្នះនៅគ្រប់កន្លែងដែលស្តេចទៅ។

⁷ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នយកខែលមាសពីពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ើរហើយនាំយកមកក្រុងយេរូសាឡឹម។⁸ពីក្រុងទីហាតនិងក្រុងគូន

ជាទីក្រុងរបស់ព្រះហាដាដេស៊ើរ ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានយកលង្ហិនយ៉ាងច្រើន។ ក្រោយមកព្រះបាទសាឡូម្លីបានយកលង្ហិននេះសិតធ្វើសមុទ្រលង្ហិន សសរសង្ហិន

ព្រមទាំងសម្ភារលង្ហិនផ្សេងៗទៀតក្នុងព្រះវិហារ។

⁹ពេលព្រះបាទតូយជាស្តេចស្រុកហាម៉ាត់បានឮដំណឹងថា ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានវាយឈ្នះកងទ័ពទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ើរជាស្តេចស្រុកសូបា។

¹⁰ព្រះបាទតូយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រព្រះនាមហាដូរីមទៅកាល់ព្រះជ័យវរ្ម័ន និងថ្វាយស្នូយអាករ ពីព្រោះព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបានធ្វើសង្គ្រាមឈ្នះព្រះបាទហាដាដេស៊ើរ

ពីព្រោះព្រះបាទហាដាដេស៊ើរតែងតែធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងព្រះបាទតូយ។ ហាដូរីមបាននាំយកមាសប្រាក់និងលង្ហិនមកជាមួយ ដើម្បីថ្វាយស្តេចជ័យវរ្ម័ន។

¹¹ស្តេចជ័យវរ្ម័នព្រៃករត្តទាំងនេះទុកជាចំណែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់រួមជាមួយមាសប្រាក់ដែលស្តេចបានរឹបអូសយកពីប្រជាជាតិទាំងអស់គឺអេដុម ម៉ូអាប៉េ ប្រជាជនអាំម៉ូន ជនជាតិភីលីពីននិងជនជាតិអាម៉ាលេក។

¹²លោកអប៊ីសាយជាកូនរបស់សេរូយ៉ាបានសម្លាប់ជនជាតិអេដុមចំនួន១៨, ០០០ នាក់នៅជ្រលងភ្នំអ៊ីប៊ីល។

¹³គាត់បានចាត់ឲ្យមានពលទាហាននៅត្រួតលើស្រុកអេដុម ហើយជនជាតិអេដុមទាំងអស់សុទ្ធតែចុះចូលបម្រើព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន។

ព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យជ័យវរ្ម័នមានជ័យជម្នះនៅគ្រប់កន្លែងដែលស្តេចទៅ។

¹⁴ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នសោយរាជ្យលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលហើយស្តេចគ្រប់គ្រងដោយសុចរិត និងយុត្តិធម៌ដល់ប្រជាជនទាំងអស់។

¹⁵លោកយ៉ូអាបជាកូនរបស់សេរូយ៉ាជាមេបញ្ជាការកងទ័ពហើយលោកសាជាតជាកូនរបស់លោកអប៊ីឡូដដាអ្នកកត់ត្រា។

¹⁶លោកសាដុកជាកូនរបស់លោកអប៊ីឡូបនិងលោកអប៊ីម៉ាឡេកជាកូនរបស់លោកអប៊ីម៉ាឡេកច្រើនសុទ្ធតែជាបុរាណប្រាជ្ញហើយលោកសាសាជាសៀន។

¹⁷លោកបេណាយ៉ាជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាជាបានគ្រប់គ្រងលើជនជាតិកេនធីតនិងពេលេត រីឯបុត្រារបស់ព្រះបាទជ័យវរ្ម័នជាទីប្រឹក្សារបស់ស្តេច។

¹ក្រោយមកព្រះបាទណាហាសជាស្តេចរបស់ប្រជាជនអាំម៉ូនបានសោយទិវង្គតហើយព្រះរាជបុត្របានឡើងស្នងរាជ្យ។²ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្កាថា៖ «ខ្ញុំនឹងបង្ហាញចិត្តសប្បុរសចំពោះព្រះបាទហាណូនជាបុត្រណាហាស ព្រោះបិតារបស់ព្រះអង្គបានសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះខ្ញុំ»។

ព្រះបាទដាវីឌចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅលួងលោម និងសម្រាលទុកព្រះបាទហាណូន។

ពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចដាវីឌចូលទៅក្នុងទីកន្លែងរបស់ជនជាតិអាំម៉ូនហើយបានទៅគាល់ព្រះបាទហាណូន ដើម្បីសម្រាលទុកព្រះអង្គ។³ប៉ុន្តែ

ពួកមេដឹកនាំជនជាតិអាំម៉ូនមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ហាណូនថា៖

«តើព្រះអង្គគិតថាស្តេចដាវីឌបញ្ជូនអ្នកនាំសារមកដោយព្រោះគោរពដល់បិតារបស់ព្រះអង្គឬអី? តើពួកអ្នកបម្រើរបស់ដាវីឌមិនមែនមកសង្កេតការណ៍ និងពិនិត្យមើលស្រុកក្នុងបំណងវាយដណ្តើមយកទេឬអី?»

⁴ព្រះបាទហាណូនចាប់ពួករាជបម្រើរបស់ព្រះបាទដាវីឌកោរសក់ និងកាត់សម្លៀកបំពាក់ចេញត្រឹមតូចរួចបញ្ជូនឲ្យពួកគេចេញទៅ។

⁵កាលពួកគេរៀបរាប់អំពីហេតុការណ៍ទាំងនោះទូលដល់ព្រះបាទដាវីឌ ព្រះអង្គក៏ចាត់មនុស្សឲ្យ ទៅជួបពួកគេ ដ្បិត ពួកគេមានការអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរស្នាក់នៅក្រុងយេរិទ្ធ រហូតទាល់តែពួកមាត់របស់អ្នកដុះមកវិញ បន្ទាប់មកចាំអ្នកវិលត្រឡប់មកវិញ»។

⁶ពេលជនជាតិអាំម៉ូនឃើញថាពួកគេបានធ្វើឲ្យព្រះបាទដាវីឌក្រវេញ ពេលនោះព្រះបាទហាណូន

និងជនជាតិអាំម៉ូនបានយកប្រាក់មួយពាន់ហាបទៅជួលរទេះចំបាំង និងទ័ពសេះរបស់កងទ័ពស៊ីរីពីស្រុកណាហាមីម ស្រុកម៉ាកា និងស្រុកសូបា។

⁷ពួកគេបានជួលរទេះចំបាំងចំនួន៣២, ០០០គ្រឿង ព្រមទាំងស្តេចស្រុកម៉ាកា និងពលទ័ពរបស់ព្រះអង្គបានមកបោះទ័ពនៅទល់មុខមេឌីបា។

ជនជាតិអាំម៉ូនក៏បានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីក្រុងរបស់ពួកគេហើយចេញមកច្បាំង និងពួកអ៊ីស្រាអែល។

⁸កាលព្រះបាទដាវីឌជ្រាបដំណឹងនេះ ព្រះអង្គក៏ចាត់លោកយ៉ូអាប និងកងទ័ពទាំងមូលឲ្យទៅច្បាំងជាមួយពួកគេ។

⁹ប្រជាជនអាំម៉ូនចេញមកតម្រងជួរនៅមាត់ទ្វារក្រុង រីឯស្តេចបានចេញមកនៅឯវាលតែម្នាក់ឯង។

¹⁰កាលលោកយ៉ូអាបបានឃើញសមរភូមិនៅព្រំដែនព្រះបាទដាវីឌនៅខាងមុខ និងខាងក្រោយ លោកបានជ្រើសរើសអ្នកប្រយុទ្ធជីពូកែៗរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហើយរៀបចំពួកគេឲ្យទៅច្បាំងនឹងជនជាតិស៊ីរី។

¹¹រីឯកងទ័ពដែលនៅសល់លោកប្រគល់ទៅក្រោមការបញ្ជារបស់លោកអប៊ីសាយជាប្អូន លោកក៏ដាក់ពួកគេចូលទៅក្នុងជួរទ័ព ដើម្បីប្រយុទ្ធនឹងកងទ័ពអាំម៉ូន។

¹²លោកយ៉ូអាបមានប្រសាសន៍ទៅលោកអប៊ីសាយជាប្អូនថា៖ «បើពួកស៊ីរីខ្លាំងជាងយើង ដូច នេះអប៊ីសាយឯងត្រូវតែជួយសង្គ្រោះយើងផង។ ប៉ុន្តែ បើកងទ័ពអាំម៉ូនខ្លាំងជាងឯងនោះ យើងនឹងមកជួយឯងវិញ»។¹³ចូរមានកម្លាំងដើម្បីប្រជាជនរបស់យើង និងក្រុងនានានៃព្រះរបស់យើង ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ»។

¹⁴ដូច្នេះ លោកយ៉ូអាប និងពលទាហានរបស់គាត់បានលើកទ័ពទៅច្បាំងនឹងកងទ័ពស៊ីរី ហើយទ័ពស៊ីរីត្រូវបាក់ទ័ពរត់នៅចំពោះមុខកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល។

¹⁵ពេលកងទ័ពអាំម៉ូនឃើញថាជនជាតិស៊ីរីបានបាក់ទ័ពនៅមុខយ៉ូអាប ហើយរត់ភៀសខ្លួន

នោះពួកគេក៏ភៀសខ្លួនចេញពីអប៊ីសាយជាប្អូនរបស់យ៉ូអាបហើយវិលត្រឡប់ទៅទីក្រុងរបស់គេវិញ។

ពេលនោះលោកយ៉ូអាបក៏វិលពីអាំម៉ូនត្រឡប់ទៅក្រុងយេរិទ្ធសាឡើងវិញ។

¹⁶នៅពេលដែលពួកស៊ីរីបានឃើញថាពួកគេកំពុងចាញ់អ៊ីស្រាអែល

ពួកគេបានសុំទ័ពពីខាងនាយទន្លេអ៊ីប្រាតដោយមានស្តេចសូផាកជាមេទ័ពរបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ីរ។

¹⁷មានគេនាំដំណឹងនេះទៅទូលព្រះបាទដាវីឌស្តេចក៏ប្រមូលកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលឆ្លងទន្លេយ៉ារដាន់ចូលមករកពួកគេ។

ស្តេចបានរៀបចំកងទ័ពឲ្យច្បាំងនឹងកងទ័ពស៊ីរី។

¹⁸កងទ័ពស៊ីរីបានបាក់ទ័ពរត់គេចពីអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះបាទដាវីឌបានសម្លាប់ពលទ័ពរទេះចម្បាំងរបស់កងទ័ពស៊ីរីចំនួនប្រាំពីរពាន់នាក់ និងពលទាហានច្រើនដឹងចំនួនបួនម៉ឺននាក់។ ព្រះអង្គក៏បានសម្លាប់លោកសូផាកដែលជាមេបញ្ជាការកងទ័ពផងដែរ។

¹⁹ពេលស្តេចទាំងប៉ុន្មានដែលធ្វើជាចំណុះរបស់ព្រះបាទហាដាដេស៊ីរឃើញថា ព្រះអង្គបានចាញ់ស្តេចអ៊ីស្រាអែល នោះពួកគេក៏មកចងសន្តិភាព និងចំណុះព្រះបាទដាវីឌ។ ដូច្នេះប្រជាជនស្រុកស៊ីរីលែងចងជួយជនជាតិអាំម៉ូនទៀតហើយ។

20 ¹នៅរដូវផ្ការីកនៅពេលដែលស្តេចត្រូវចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមជាធម្មតា លោកយ៉ូអាបបានដឹកនាំកងទ័ពចូលប្រយុទ្ធ និងវាយលុកស្រុកអាំម៉ូន។ គាត់បានទៅឡោមព័ទ្ធក្រុងរ៉ាបាត។ ព្រះបាទដាវីឌស្នាក់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។ លោកយ៉ូអាបវាយក្រុងរ៉ាបាត ហើយវាយយកបានក្រុងនោះ។

²ព្រះបាទដាវីឌយកមកដល់ស្ថិតនៅលើសិរស្តចរបស់ជនជាតិអាំម៉ូន មកដនោះធ្វើអំពីមាស ទម្ងន់សាមសិបគីឡូក្រាម ហើយមានដាំត្បូងពេជ្រទៀតផង។ គេយកមកដនោះមកបំពាក់លើព្រះសិរសារបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះបាទដាវីឌក៏បានរឹបអូសយកជយភណ្ឌយ៉ាងច្រើនពីក្រុងនោះ។³រីឯប្រជាជននៅក្នុងក្រុងនោះវិញ ព្រះបាទដាវីឌបានជន្លៀសយកមកជាស្តេច ហើយបង្ខំឲ្យអារលើ ដាបថ្ម កាប់អុស។ ព្រះបាទដាវីឌប្រព្រឹត្តដូច្នេះចំពោះក្រុងឯទៀតៗរបស់ជនជាតិអាំម៉ូនដែរ។ បន្ទាប់មក ស្តេចវិលត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញជាមួយកងទ័ពទាំងមូល។

⁴ក្រោយមកទៀតមានសង្គ្រាមនៅហ្គេស៊ីរជាមួយពួកគីលីស្ទីន។

លោកស៊ីបេខៃជាអ្នកស្រុកហូសាហ្គីតបានសម្លាប់ស៊ីផាយដែលជាកូនចៅម្នាក់របស់ផែមហើយពួកគីលីស្ទីនក៏ត្រូវបានបង្រ្កាប។

⁵ពេលមានសង្គ្រាមជាមួយពួកគីលីស្ទីននៅក្នុងលោកអេថាហាណានជាកូនរបស់លោកយ៉ាវី

មកពីភូមិបេថ្លេហឹមបានសម្លាប់ឡាហាមីជាប្អូនរបស់កូលីយ៉ាតជាអ្នកស្រុកកាថ។

⁶នៅក្នុងសមរភូមិមួយទៀតនៅក្នុងកាថមានបុរសម្នាក់ដែលមានកម្ពស់ខ្ពស់ ហើយមានម្រាមដៃប្រាំមួយទាំងសងខាង និងម្រាមជើងប្រាំមួយនៅលើជើងនីមួយៗ។ គាត់ក៏ជាពូជពង្សផែមដែរ។⁷ពេលវាសើចចម្លែកដល់កងទ័ពអ៊ីស្រាអែលនោះ លោកយ៉ូណាដាបជាកូនរបស់លោកស៊ីម៉ាយដែលជាបងរបស់ព្រះបាទដាវីឌក៏បានសម្លាប់វាទៅ។

⁸អ្នកទាំងនោះជាកូនចៅរបស់ផែមនៅក្នុងកាថហើយពួកគេត្រូវបានសម្លាប់ដោយព្រះបាទដាវីឌ និងកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គ។

21 ¹មានសាតាំងបានក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងអ្វីស្រាវអែល ហើយបណ្តាលឲ្យព្រះបាទដាវីឌធ្វើជំរឿនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកយ៉ូអាប់ និងមេបញ្ជាការកងទ័ពថា៖ «ចូរទៅជំរឿនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាប់ពីបៀវត្សសេបាហ្វេដល់ដាន ហើយរាយការណ៍មកយើង ដើម្បីឲ្យយើងដឹងចំនួនពួកគេ»។³លោកយ៉ូអាប់មានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គធំជាងនេះមួយរយដងទៅទៀត។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំជាស្តេចអើយ! តើពួកគេទាំងអស់គ្នាមិនមែនជាប្រើម្ចាស់ខ្ញុំទេឬអី? ហេតុអ្វីបានជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំចង់បានដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាសាមីខ្ញុំមានកំហុសនេះលើអ្វីស្រាវអែល?

⁴ប៉ុន្តែ ពាក្យរបស់ព្រះរាជាគឺប្រឆាំងនឹងលោកយ៉ូអាប់។ លោកយ៉ូអាប់ចាកចេញទៅពាសពេញស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ បន្ទាប់មក គាត់បានត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។⁵លោកយ៉ូអាប់បានរាយការណ៍អំពីចំនួនសរុបនៃចំនួនអ្នកប្រយុទ្ធជូនព្រះបាទដាវីឌ។ នៅអ៊ីស្រាអែលមានបុរស ១, ១០០, ០០០ នាក់ដែលមានដាវីឌអាចច្បាំងបាន។ នៅស្រុកយូដាមានកងទ័ព ៤៧០, ០០០ នាក់។

⁶ប៉ុន្តែ ពួកលេវី និងពួកបេនយ៉ាមីនមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមពួកគេទេ ព្រោះលោកយ៉ូអាប់មិនពេញចិត្ត និងបញ្ជារបស់ស្តេចទេ។

⁷ព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះទ័យនឹងអំពើនេះទេ ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏វាយប្រហារជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁸ព្រះបាទដាវីឌទទួលព្រះជាម្ចាស់ថា៖

«ទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយព្រោះការនេះ។ឥឡូវនេះ

សូមដកទោសទូលបង្គំដែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផងព្រោះទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តល្មើសបំផុតហើយ»។

⁹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកកាដ ជាព្យាកររបស់ព្រះបាទដាវីឌថា៖¹⁰«ចូរទៅប្រាប់ដាវីឌដូចតទៅ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា យើងមានទណ្ឌកម្ម បីយ៉ាងសម្រាប់អ្នក ចូរជ្រើសរើសយកមួយចុះ!»។

¹¹លោកកាដចូលទៅគាល់ព្រះបាទដាវីឌហើយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ

សូមជ្រើសរើសមួយក្នុងចំណោមហេតុការណ៍ទាំងនេះចុះ»¹²គ្រោះអត់ឃ្លានរយៈពេលបីឆ្នាំ ឬត្រូវបាក់ទីពេទ្យនៅចំពោះមុខខ្លាំងស្រូវរយៈពេលបីខែ

ឬជាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាគ្រោះកាចមួយនៅក្នុងស្រុកដែលទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បំផ្លាញទូទាំងស្រុកអ៊ីស្រាអែលរយៈពេលបីថ្ងៃ។ ឥឡូវនេះ

សូមព្រះករុណាសម្រេចថាត្រូវយកមួយណា ដើម្បីទូលបង្គំ ទូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដែលចាត់ទូលបង្គំអោយមក»។

¹³ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកកាដថា៖ «ខ្ញុំកំពុងរងទុក្ខវេទនាខ្លាំងណាស់។

សូមឲ្យខ្ញុំធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាជាងដៃរបស់មនុស្ស ដ្បិត ការប្រព្រឹត្តិដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះអង្គធំធេងណាស់»។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគ្រោះកាចមកលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហើយមានមនុស្សប្រាំពីរម៉ឺននាក់បានស្លាប់។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទេវតាមួយរូបឲ្យទៅបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម។

នៅពេលដែលទេវតាហៀបនឹងបំផ្លាញព្រះអម្ចាស់បានឃ្លាំមើលហើយព្រះអង្គបានផ្លាស់ប្តូរព្រះទ័យអំពីការបំផ្លាញនេះ។

ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ទេវតាដែលកំពុងតែបំផ្លាញថា៖ «ល្មមហើយ! ឥឡូវសូមដកដៃអ្នកមកវិញទៅ»។

គ្រានោះទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅលានបោកបែនស្រូវរបស់លោកអណានជាជនជាតិយេហូសា។

¹⁶ព្រះបាទដាវីឌក្រឡេកមើលទៅឃើញទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅចន្លោះផែនដី និងលើមេឃមានកាន់ដាវនៅដៃលើកមកលើក្រុងយេរូសាឡឹម។

ព្រះបាទដាវីឌនិងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យដែលស្លៀកបំពាក់ទុក្ខបានក្រាបចុះអោនមុខដល់ដី។¹⁷ព្រះបាទដាវីឌទទួលព្រះជាម្ចាស់ថា៖

«តើមិនមែនទូលបង្គំដែលបញ្ជាអោយរាប់ចំនួនកងទ័ពទេឬអី? ទូលបង្គំបានធ្វើអំពើអាក្រក់នេះ តែចៀមទាំងនេះ តើពួកគេបានធ្វើអ្វីខ្លះ? ព្រះជាម្ចាស់អើយ

សូមឲ្យគ្រោះកាចនេះបានធ្លាក់មកលើទូលបង្គំ និងគ្រួសារទូលបង្គំវិញ ប៉ុន្តែ សូមកុំឲ្យកើតមានលើប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គឡើយ»។

¹⁸ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឲ្យលោកកាដទូលព្រះបាទដាវីឌថា៖

«ដាវីឌត្រូវឡើងទៅសង់អាសនៈមួយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៅលានបោកស្រូវរបស់អណានជាអ្នកស្រុកយេហូសា។

¹⁹ព្រះបាទដាវីឌក៏ឡើងទៅតាមការដាស់តឿនរបស់លោកកាដតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁰ពេលលោកអណានកំពុងច្រូតស្រូវសាលី

គាត់បែរទៅឃើញទេវតា។ គាត់ និងកូនប្រុសប្អូននាក់ដែលនៅជាមួយគាត់ក៏បានពួនខ្លួន។

²¹នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌទៅជិត លោកអណានបានមើល និងឃើញព្រះបាទដាវីឌ។

លោកចាកចេញពីលានបោកស្រូវហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទដាវីឌដល់ដី។²²ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកអណានថា៖

«សូមលក់លានបោកស្រូវនេះឲ្យខ្ញុំផងខ្ញុំនឹងសង់អាសនៈមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²³លោកអណានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ព្រះបាទដាវីឌថា៖ «សូមព្រះករុណាយកវាចុះ! សូមធ្វើតាមអ្វីដែលគួរឲ្យគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គចុះ។

ទូលបង្គំនឹងប្រគល់របស់ទាំងអស់នេះដល់ព្រះអង្គ»។²⁴ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកអណានថា៖ «ទេខ្ញុំសូមទិញអ្វីៗទាំងអស់ដោយពេញថ្លៃ

ខ្ញុំនឹងមិនយករបស់អ្នកមកធ្វើជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទេ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនបានចំណាយអ្វីសោះ»។

²⁵ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌបានចំណាយមាសប្រាំមួយរយតម្លឹងសម្រាប់កន្លែងនោះ។

²⁶ព្រះបាទដាវីឌសង់អាសនៈមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះហើយក៏ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងតង្វាយមេត្រីនៅទីនោះ។

ព្រះបាទដាវីឌបានអង្វរព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានឆ្លើយតបដោយភ្លើងពីលើមេឃមកលើអាសនៈថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល។

²⁷ក្រោយមកព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យទេវតាដាក់ដាវចូលទៅក្នុងស្រោមវិញ។

²⁸ពេលព្រះបាទដាវីឌឃើញថាព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតប និងពាក្យទូលអង្វររបស់ព្រះអង្គនៅលានបោកស្រូវរបស់លោកអណានជាអ្នកស្រុកយេហូសា

ព្រះករុណាក៏ធ្វើពិធីថ្វាយដង្វាយនៅទីនោះ។²⁹នៅគ្រានោះ ព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលលោកម៉ូសេបានធ្វើនៅវាលហេស្ថាន

និងអាសនៈសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុតស្ថិតនៅលើទីសក្ការៈនៅគឺហៀង។³⁰ទោះយ៉ាងណាព្រះបាទដាវីឌមិនអាចទៅទីនោះ ដើម្បីសុំការណែនាំពីព្រះជាម្ចាស់ទេ

ដោយព្រះខ្លាចដាវរបស់ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់។

22 ¹ព្រះបាទជ័រខ័នមានរាជឱង្ការថា៖ «ទីនេះជាព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់និងអាសនៈសំរាប់ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។

²ព្រះបាទជ័រខ័នក៏បញ្ជាឲ្យអ្នកបម្រើរបស់លោកប្រមូលជនបរទេសដែលរស់នៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលឲ្យមកជួបជុំគ្នា។

ព្រះករុណាបានចាត់តាំងពួកគេឲ្យធ្វើជាជាងចម្លាក់ថ្មកាត់ដុំថ្មដើម្បីសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។

³ព្រះបាទជ័រខ័នបានត្រៀមដែកយ៉ាងច្រើនទុកធ្វើដែកគោលសម្រាប់សន្លឹកទ្វារ និងធ្វើតម្កក់។

ព្រះអង្គក៏បានត្រៀមលង្ហិនយ៉ាងច្រើនសន្លឹកដែលមិនអាចថ្លឹងបានដែរ។ ហើយមានឈើតាត្រាំយ៉ាងច្រើនសន្លឹកដែលគេមិនអាចរាប់បាន។ (ដ្បិតអ្នកក្រុងស៊ីដូន

និងក្រុងទីរ៉ុសបាននាំយកឈើតាត្រាំយ៉ាងសន្លឹកមកថ្វាយព្រះបាទជ័រខ័ន)។ ⁴ព្រះបាទជ័រខ័នមានរាជឱង្ការថា៖ «សាឡាម៉ូន បុត្រាឈើង

នៅក្មេងហើយគ្មានបទពិសោធន៍ រីឯដំណាក់ដែលត្រូវសង់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ត្រូវតែមានភាពចម្រើនរុងរឿងនិងលឿនលឿងជាងគេនៅក្នុងស្រុកនានា។

ដូច្នេះឈើងនឹងត្រៀមសំភារៈសំរាប់ការសាងសង់អាគារនេះ»។ ដូច្នេះព្រះបាទជ័រខ័នបានត្រៀមសំភារៈសាងសង់ជាច្រើនមុនពេលព្រះអង្គសោយទិវង្គត។

⁶ព្រះបាទជ័រខ័នត្រាស់ហៅសម្តេចសាឡាម៉ូន ជាបុត្រមកផ្តន្តាឲ្យសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ⁷ព្រះអង្គមានរាជឱង្ការទៅកាន់

សម្តេចសាឡាម៉ូនថា៖ «បុត្រអើយ! បិតាមានបំណងសង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់លើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់បិតា។ ⁸ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល

មកកាន់បិតាថា៖ «ឯងបានបង្ហូរឈាមច្រើនណាស់ ហើយឯងក៏បានធ្វើសង្គ្រាមជាច្រើនផង។ ដូច្នេះ ឯងមិនត្រូវសង់ដំណាក់សម្រាប់នាមរបស់ឈើងទេ ដ្បិត

ឯងបានបង្ហូរឈាមយ៉ាងច្រើនលើផែនដី នៅចំពោះមុខយើង។

⁹ទោះជាយ៉ាងណា ឯងនឹងមានកូនប្រុសម្នាក់ដែលនឹងក្លាយជាបុរសដែលមានសន្តិភាព។ យើងនឹងអោយគាត់សំរាកពីខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញ។

ដ្បិតឈ្មោះរបស់គេត្រូវហៅថាសាឡាម៉ូនហើយយើងនឹងអោយអ៊ីស្រាអែលមានសុខសាន្តត្រាណៅក្នុងរាជរបស់គេ។

¹⁰បុត្រនោះនឹងសង់ដំណាក់សំរាប់នាមយើង។ គេនឹងក្លាយជាកូនរបស់យើងហើយយើងនឹងធ្វើជាឪពុករបស់គេ។

យើងនឹងតាំងបល្ល័ង្កនៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរហូតតទៅ។

¹¹ឥឡូវនេះបុត្រអើយសូមអោយព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយបុត្រនិងជួយអោយបុត្រទទួលជោគជ័យ។

សូមឲ្យបុត្រអាចសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់បុត្រដូចព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលទុកស្រាប់។

¹²មានតែព្រះអម្ចាស់ទេដែលអាចផ្តល់យោបល់និងប្រាជ្ញាដល់បុត្រដើម្បីអោយបុត្រប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់បុត្រនៅពេលដែលព្រះអង្គតែងតាំងបុត្រអោយ

¹³ប្រសិនបើបុត្រប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកលោកម៉ូសេស្តីអំពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះបុត្រមុខជាទទួលជោគជ័យមិនខាន។

ចូររឹងមាំនិងក្លាហាន។ កុំខ្លាចឬបាក់ទឹកចិត្តឡើយ។

¹⁴ឥឡូវនេះ មើលបិតាបានត្រៀមរៀបចំទុកសំរាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺមានចំនួន១០ម៉ឺនតោន

ប្រាក់មួយលានតោនហើយលង្ហិននិងដែកយ៉ាងច្រើនសន្លឹក។ បិតាក៏បានត្រៀមឈើនិងថ្មផងដែរ។ បុត្រត្រូវតែបន្ថែមលើអ្វីៗទាំងអស់នេះបន្ថែមទៀត។

¹⁵បុត្រមានកម្មករច្រើននាក់នៅជាមួយបុត្រ៖ គឺមានជាងចម្លាក់ថ្ម ជាងចម្លាក់ឈើ ជាងឈើនិងជាងសិប្បកម្មជំនាញគ្រប់ប្រភេទ។

¹⁶សុទ្ធតែជាអ្នកអាចធ្វើការជាមួយមាសប្រាក់លង្ហិននិងដែក។ ដូច្នេះចូរចាប់ផ្តើមធ្វើការហើយសូមព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយបុត្រ»។

¹⁷ព្រះបាទជ័រខ័នក៏បញ្ជាអោយមេដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ជួយព្រះបាទសាឡាម៉ូនជាបុត្រដោយពោលថា៖

¹⁸«ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកគង់នៅជាមួយអ្នកហើយប្រទានអោយអ្នកមានសន្តិភាពនៅគ្រប់ទិសទី។

ព្រះអង្គបានប្រគល់ប្រជាជននៅតាមតំបន់នេះមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់យើងហើយស្រុកនេះស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ

ដែរ។ ¹⁹ឥឡូវនេះចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកឲ្យអស់ពីចិត្តគំនិតរបស់អ្នក។ ចូរក្រោកឡើងហើយសង់ទីសក្ការៈរបស់ព្រះ អម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ដើម្បី

ដង្ហែហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងគ្រឿងបរិក្ខារដ៏សក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទៅតម្កល់ទុកក្នុងព្រះដំណាក់ដែលនឹងសង់ឡើងសម្រាប់ព្រះនាមរបស់

ព្រះអម្ចាស់»។

¹ពេលព្រះបាទជ័រមានអាយុចាស់ណាស់ហើយ ព្រះអង្គបានតែងតាំងព្រះបាទសាឡាម្ល៉ែនជាបុត្រឲ្យធ្វើជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

²ស្តេចបានប្រមូលមេដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ និងក្រុមបូជាចារ្យ ព្រមទាំងក្រុមលេវីឲ្យមកជួបជុំគ្នា។

³គេរាប់ចំនួនក្រុមលេវីដែលមានអាយុសាមសិបឆ្នាំឡើងទៅ។ ពួកគេទាំងអស់មានចំនួន៣៨, ០០០នាក់។

⁴ព្រះបាទជ័រមានរាជឱង្កាថា៖

«ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងនេះមានពីរម៉ឺនបួនពាន់នាក់ត្រូវមើលការខុសត្រូវលើកិច្ចការរបស់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយប្រាំមួយពាន់នាក់ជាមន្ត្រី និងជាចៅក្រម។⁵បួនពាន់នាក់ទៀតជាអ្នកយាមទ្វារព្រះដំណាក់ បួនពាន់នាក់ ជាអ្នកចម្រៀងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ និងកាន់ឧបករណ៍ភ្លេងដែលយើងបានធ្វើសម្រាប់ប្រតិកិរដ្ឋ។⁶ព្រះបាទជ័របានបែងចែកកូនចៅលេវីជាក្រុម តាមអំបូររបស់ពួកគេ គឺអំបូរគេសុន អំបូរកេហាត់ និងអំបូរម៉ារី។

⁷មកពីអំបូរកូនចៅរបស់លោកគេសុនមាន ឡាដាន និងស៊ីម៉ៃ។⁸កូនរបស់លោកឡាដានមានបីនាក់គឺ យេហ៊ីអែលជាមេដឹកនាំ សេថាម និងយ៉ូអែល។⁹កូនរបស់លោកស៊ីម៉ៃមានបីនាក់គឺ សេឡូម៉ូត ហាសាល និងហារីន។ អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាមេលើក្រុមគ្រួសារឡាដាន។

¹⁰លោកស៊ីម៉ៃមានកូនប្អូននាក់ទៀតគឺ យ៉ាហាត់ ស៊ីស្សា យេអ៊ូស និងហេរ។¹¹លោកយ៉ាហាត់ជាមេដឹកនាំ ហើយលោកស៊ីស្សាជាមេដឹកនាំទីពីរ។ លោកយេអ៊ូសនិងលោកហេរ គ្មានកូនប្រុសច្រើនទេ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បញ្ចូលគ្នាជាក្រុមគ្រួសារតែមួយ ទទួលខុសត្រូវលើការងារតែមួយ។

¹²លោកកេហាត់មានកូនប្រុសប្អូននាក់គឺអារ៉ាម អ៊ីសារ, ហេប្រូននិងអ៊ីសៀល។¹³កូនប្រុសរបស់លោកអារ៉ាមគឺលោកអ៊ីរីន និងលោកម៉ូសេ។ លោកអ៊ីរីនត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យញែកអ្វីៗដែលសក្តារបំផុតដែលគាត់ និងកូនចៅរបស់គាត់ត្រូវថ្វាយគ្រឿងក្រអូបនៅចំពោះព្រះភ្នំក្រូព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីគោរពបម្រើព្រះអង្គ និងប្រទានពរក្នុងនាមព្រះអង្គជារៀងរហូត។¹⁴ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់កូនៗ របស់លោកត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាពួកលេវី។

¹⁵កូនប្រុសរបស់ម៉ូសេគឺគេសុស និងអេលាស៊ីរ។¹⁶កូនចៅរបស់លោកគេសុសគឺសេប៊ូអែលជាកូនច្បង។ កូនចៅរបស់អេលាស៊ីរគឺអេហាបយ៉ា។

¹⁷អេលាស៊ីរមិនមានកូនប្រុសទៀតទេ ប៉ុន្តែ លោកអេហាបយ៉ាមានកូនចៅជាច្រើន។¹⁸កូនប្រុសរបស់អ៊ីសហាគឺស៊ីឡូមជាមេដឹកនាំ។

¹⁹កូនចៅរបស់លោកហេប្រូនមានលោកយេរីយ៉ា ជាកូនច្បង លោកអម៉ារីយ៉ាជាកូនទីពីរ លោកយ៉ាហាសៀលជាកូនទីបី និងលោកយេកាមាមជាកូនទីបួន។

²⁰កូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាលគឺ លោកមីកា ជាកូនទីមួយ និងលោកយ៉ីសយ៉ា ជាកូនទីពីរ។

²¹កូនចៅរបស់លោកម៉ារីមាន លោកម៉ាលី។ កូនប្រុសរបស់លោកម៉ាលីមានអេលាសា និងគីស។²²អេលាសាបានស្លាប់ដោយមិនមានកូនទេ គាត់មានតែកូនស្រីៗប៉ុណ្ណោះ។ កូនៗរបស់លោកគីស បានរៀបការជាមួយពួកគេ។²³កូនទាំងបីរបស់លោកមូស៊ី គឺម៉ាលី អេដេ និងយេរម៉ូត។

²⁴ទាំងនេះជាកូនចៅលេវីទៅតាមពូជអំបូររបស់ពួកគេ។

ពួកគេជាមេដឹកនាំដែលត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងត្រកូលនៃអំបូរដែលត្រូវធ្វើកិច្ចការក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ចាប់ពីអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ។

²⁵ព្រះបាទជ័រខ្លួនថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គសម្រាក។

ព្រះអង្គបានសងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គនៅក្រុងយេរូសាឡឹមរហូតទៅ។²⁶ដូច្នេះ ពួកលេវីមិនចាំបាច់សែងព្រះពន្លា និងគ្រឿងបរិក្ខារទាំងប៉ុន្មាន ដែលសម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះពន្លាទៀតឡើយ»។

²⁷គេបានរាប់ចំនួនកូនចៅលេវីចាប់ពីអាយុម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ស្របតាមបណ្តាំចុងក្រោយរបស់ព្រះបាទជ័រខ។

²⁸ពួកគេមានភារកិច្ចជួយកូនចៅរបស់លោកអ៊ីរីនក្នុងការបំពេញកិច្ចការក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេត្រូវថែរក្សាទីធ្លា បន្ទប់នានា ពិធីជម្រះវត្ថុផ្សេងៗដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យបានបរិសុទ្ធនិងបំពេញកិច្ចការផ្សេងៗទៀតក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។²⁹ពួកគេត្រូវតម្កល់នំប៉័ង ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ រៀបចំម្សៅម៉ដ្ឋសម្រាប់តង្វាយម្សៅ ព្រមទាំងរៀបចំនំក្រៀបធ្វើពីម្សៅឥតដាក់មេ នំចម្អិនដោយប្រើពុម្ព ឬនំផ្សេងៗទៀតដែលលាយជាមួយប្រេង។ ពួកគេក៏ទទួលខុសត្រូវពិនិត្យមើលរង្វាស់និងទំហំនៃរង្វាល់ទាំងប៉ុន្មានដែរ។

³⁰ពួកគេត្រូវស្ថិតនៅក្នុងព្រះដំណាក់រៀងរាល់ព្រឹក និងរៀងរាល់ល្ងាច ដើម្បីលើកតម្កើង និងអរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់³¹ហើយត្រូវថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលចំពោះព្រះភ្នំក្រូព្រះអម្ចាស់ នៅថ្ងៃសប្តិ ថ្ងៃបុណ្យចូលខែថ្មី ឬថ្ងៃបុណ្យសំខាន់ៗផ្សេងទៀត តាមចំនួនដែលបានកំណត់ទុកក្នុងក្បួនតម្រា ដែលគេត្រូវអនុវត្តតាមជានិច្ច នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។

³²ពួកគេទទួលបន្ទុកក្នុងការមើលថែពន្លាជួបព្រះអម្ចាស់ ទីសក្ការបូជា និងជួយកូនចៅអ៊ីរីនក្នុងការបំពេញមុខងារក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

ពួកគេត្រូវបានបោះឆ្នោតដូចជាកូនចៅរបស់លោកអ៊ើនបានធ្វើដែរ។

25 ¹ព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន និងពួកមេដឹកនាំនៃព្រះពន្លាបានជ្រើសរើសកូនចៅរបស់អេសាក កូនចៅលោកហេម៉ាន និងកូនចៅលោកយេឌូថុន អ្នកទាំងនេះត្រូវបានញែកចេញសម្រាប់ច្រៀងផ្ទៃព្រះបន្ទូលដោយលេងពិណ យឹម និងស្ករកំដរផង។ នេះជាបញ្ជីរាយនាមអ្នកដែលបំពេញមុខងារនេះ។

²កូនចៅរបស់លោកអេសាកមាន លោកសាកូស លោកយ៉ូសែប លោកនេថានា និងលោកអេសាលាជាប្អូនប្រុសរបស់លោកអេសាកក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកអេសាកដែលបានទាយក្រោមការដឹកនាំរបស់ស្តេច។
³កូនចៅរបស់លោកយេឌូថុនគឺលោកកេដាលាយ៉ា លោកហ្សូរី លោកយេសាយ៉ា លោកស៊ីម៉េ លោកហាសាបយ៉ា និងលោកម៉ាត់ឆានា ទាំងអស់មានចំនួនប្រាំមួយនាក់នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកយេឌូថុនជាឪពុក ហើយជាអ្នកលេងពិណសរសើរ និងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

⁴កូនចៅរបស់លោកហេម៉ានមាន៖ លោកប៊ូគីតា លោកម៉ាត់ថានា លោកអូសៀល លោកសេប៊ូល លោកយេរីមម៉ូត លោកហាណានា លោកហាណានី អេលីតា លោកគីដាលី លោករ៉ូម៉ាមី លោកអេស៊ីរ លោកយ៉ូសេហាសា លោកម៉ូលឡូដី លោកហ្គូដី និងម៉ាហាស៊ីយ៉ូត។

⁵អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាកូនរបស់លោកហេម៉ានដែលជាព្យាកររបស់ស្តេច។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យលោកហេម៉ានកូនប្រុស ១៤នាក់ និងកូនស្រី ៣នាក់ ដើម្បីគោរពគាត់។

⁶ទាំងអស់នេះស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ឪពុករបស់ពួកគេ។ ពួកគេជាអ្នកលេងភ្លេងនៅក្នុងដំណាក់កាលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានប្រដាប់ប្រដាភ្លេង និងឧបករណ៍តន្ត្រីផ្សេងៗនៅពេលពួកគេប្រើក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ លោកអេសាក លោកយេឌូថុន

និងលោកហេម៉ានស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះរាជា។⁷ពួកគេ និងបងប្អូនប្រុសៗរបស់ពួកគេដែលមានជំនាញ ហើយបានបង្ហាត់បង្រៀនឲ្យមានជំនាញ ខាងច្រៀងតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ទាំងអស់មានចំនួន ២៨៨ នាក់។⁸ពួកគេចាប់ផ្តើម ដើម្បីកំណត់មុខងាររៀងៗខ្លួន គឺទាំងអ្នកតូច ទាំងអ្នកធំ ទាំងគ្រូ ទាំងសិស្ស។

⁹កូនរបស់លោកអេសាក ឆ្នោតទីមួយត្រូវលើលោកយ៉ូសែប និងគ្រួសាររបស់គាត់ ឆ្នោតទីពីរត្រូវលើលោកកេដាលាយ៉ា ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែល មានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹⁰ឆ្នោតទីបីត្រូវលើលោកសាគីរ ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹¹ឆ្នោតទីបួនត្រូវលើលោកយ៉េសរី ព្រម

ទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹²ឆ្នោតទីប្រាំត្រូវលើលោកនេថានា ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹³ឆ្នោតទីប្រាំមួយត្រូវលើលោកប៊ូគីតាព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹⁴ឆ្នោតទីប្រាំពីរត្រូវលើលោកយេសាបឡា ព្រមទាំងកូន

និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹⁵ឆ្នោតទីប្រាំបីត្រូវលើលោកយេសាយ៉ា ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹⁶ឆ្នោតទីប្រាំបួនត្រូវលើលោកម៉ាត់ថានាព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

¹⁷ឆ្នោតទីដប់បួនត្រូវលើលោកស៊ីម៉េព្រមទាំងកូនប្រុស និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹⁸ឆ្នោតទីដប់មួយបានធ្លាក់ទៅលើលោកអេសាល ព្រមទាំងកូនប្រុស និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។¹⁹ឆ្នោតទីដប់ពីរបានធ្លាក់លើលោកហាសាបយ៉ាព្រមទាំងកូនៗ

និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។²⁰ឆ្នោតទីដប់បីបានធ្លាក់ទៅលើស៊ូបាអែលព្រមទាំងកូនប្រុស និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

²¹ឆ្នោតទីដប់បួនបានធ្លាក់ទៅលើលោកម៉ាដីធាព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។²²ឆ្នោតទីដប់ប្រាំបានធ្លាក់ទៅលើលោកយេម៉ូតព្រមទាំងកូនប្រុសនិងបងប្អូនញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

²³ឆ្នោតទីដប់ប្រាំមួយបានធ្លាក់ទៅលើលោកហាណានាព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។²⁴ឆ្នោតទីដប់ប្រាំពីរបានធ្លាក់ទៅលើលោកយ៉ូស្វេ ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

²⁵ឆ្នោតទីដប់ប្រាំបីបានធ្លាក់ទៅលើលោកហាណានី ព្រមទាំងកូនប្រុសនិងបងប្អូនញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។²⁶ឆ្នោតទីដប់ប្រាំបួនបានធ្លាក់ទៅលើលោកម៉ាស៊ីយ៉ូត ព្រមទាំងកូនប្រុស និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

²⁷ឆ្នោតទីម្ភៃបានធ្លាក់លើលោកអេលីថា ព្រមទាំងកូននិងញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។²⁸ឆ្នោតទីម្ភៃមួយត្រូវលើលោកហ្គូដី ព្រមទាំងកូន និងញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

²⁹ឆ្នោតទីម្ភៃពីរបានធ្លាក់ទៅលើលោកគីដាលី ព្រមទាំងកូនប្រុស និងញាតិសន្តានរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។³⁰ឆ្នោតទីម្ភៃបីបានធ្លាក់ទៅលើលោកម៉ាហាស៊ីយ៉ូត ព្រមទាំងកូនប្រុស និងសាច់ញាតិរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

³¹ឆ្នោតទីម្ភៃបួនបានធ្លាក់ទៅលើលោករ៉ូម៉ាមី-អេស៊ីរ ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនសាច់ញាតិរបស់គាត់ដែលមានចំនួនដប់ពីរនាក់។

26¹ នេះជាការបែងចែករបស់អ្នកយាមទ្វារ ពីកុលសម្ព័ន្ធកូរ៉ា មានលោកមេសេលេមីយ៉ាជាកូនរបស់លោកកូរ៉េ ជាពូជពង្សរបស់អេសា។

² កូនប្រុសរបស់លោកមេសេលេមីយ៉ាមាន៖ លោកសាការី ជាកូនច្បង លោកយ៉ាខែលជាកូនទីពីរ លោកសេបាដាជាកូនទីបី លោកយ៉ាណាលជាកូនទីបួន³ លោកអេឡាមជាកូនទីប្រាំ លោកយេហូហាណានជាកូនទីប្រាំមួយ លោកអេលាហូណេជាកូនទីប្រាំពីរ។

⁴ កូនប្រុសរបស់លោកអូបិឌ-អេដមមាន៖ លោកសេម៉ាយ៉ាជាកូនច្បង លោកយេហូសាបាតជាកូនទីពីរ លោកយ៉ូអាជាកូនទីបី សាខារជាកូនទីបួន លោកណាថាណេជាកូនទីប្រាំ លោកមាណាជាកូនទីប្រាំមួយ លោកអ៊ីសាកជាកូនទីប្រាំពីរ លោកពេលូថាយជាកូនទីប្រាំបី ដ្យូត ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរដល់លោកអូបេដអេដម។⁶ លោកសេម៉ាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកអូបេដអេដម បង្កើតបានកូនប្រុសៗ ដែលមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រងលើក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដ្យូត ពួកគេជាវិបុលដ៏អង់អាច។

⁷ កូនៗរបស់សេម៉ាយ៉ា មានលោកអូតនី លោកអេដាអែល លោកអូបិឌ និងលោកអែលសាបាត។ ញាតិសន្តានរបស់គាត់គឺលោកអេលីហ្វ និងលោកសេម៉ាស៊ីយ៉ាគឺជាបុរសដែលមានសមត្ថភាពច្រើនដែរ។⁸ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកអូបិឌ-អេដម។ ពួកគេ និងកូនប្រុសព្រមទាំងសាច់ញាតិរបស់ពួកគេគឺជាបុរសដែលមានសមត្ថភាពបំពេញការកិច្ចរបស់ពួកគេក្នុងការងារបម្រើព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះពន្លា។ ពួកគេមានគ្នា៦២នាក់ដែលត្រូវជាសាច់ញាតិរបស់លោកអូបិឌ-អេដម។⁹ លោកមេសេលេមីយ៉ាមានកូនប្រុស និងសាច់ញាតិចំនួនដប់ប្រាំបីនាក់ដែលសុទ្ធតែមានសមត្ថភាព។

¹⁰ កូនប្រុសរបស់លោកហូសាដែលជាកូនចៅរបស់ម៉ារីមាន លោកស៊ីមរីជាមេដឹកនាំ (ទោះបីគាត់មិនមែនជាកូនច្បងក៏ដោយដ៏ពួកគាត់បានតែងតាំងគាត់ឲ្យធ្វើជាមេដឹកនាំ)¹¹ លោកហ៊ីលគីយ៉ាទីពីរ លោកថេបាលាជាកូនទីបី លោកសាការី ជាកូនទីបួន ។ កូនប្រុស និងញាតិសន្តានរបស់លោកហូសាទាំងអស់មានចំនួនដប់បីនាក់។

¹² ពួកឆ្មាំទ្វារបែងចែកជាក្រុមៗ ហើយទាំងមេដឹកនាំ ទាំងឆ្មាំទ្វាររងទៀតៗជាបងប្អូនរបស់គេ មានមុខងារយាមព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។¹³ ពួកគេចាប់ឆ្នោត ដើម្បីចែកគ្នាយាមទ្វារ តាមក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន ទាំងក្មេង ទាំងចាស់។¹⁴ ការចាប់ឆ្នោតត្រូវលើលោកសេលេមា ជាអ្នកយាមទ្វារប៉ែកខាងកើត។ បន្ទាប់មក គេ ចាប់ឆ្នោតត្រូវលើលោកសាការី ជាកូនរបស់គាត់ ដែលជាទីប្រឹក្សាមួយរូបដ៏ចំណាន។ លោកសាការីត្រូវយាមទ្វារប៉ែកខាងជើង។

¹⁵ លោកអូបិឌ-អេដមត្រូវបានតែងតាំងឲ្យយាមទ្វារខាងត្បូង ចំណែកកូនៗរបស់គាត់ត្រូវយាមឃ្លាំង។¹⁶ លោកស៊ីមរី និងលោកហូសាត្រូវយាមទ្វារខាងលិច និងទ្វារសាលេគែត ដែលស្ថិតនៅផ្លូវខាងលើ។ គ្រប់ក្រុមគ្រួសារត្រូវចែកផែនគ្នាយាម។

¹⁷ នៅទិសខាងកើតមានពួកលេវី ៦នាក់ ខាងជើងបួននាក់ក្នុងមួយថ្ងៃ នៅខាងត្បូងមានបួននាក់ក្នុងមួយថ្ងៃហើយនៅឃ្លាំងមានពីរគូ។

¹⁸ នៅទិសខាងលិចមានបួនរូបអមបួន ហើយមានបួននាក់យាមនៅតាមផ្លូវ និងពីរនាក់យាមតាមមាត់ទ្វារបន្ទប់អមនោះ។¹⁹ អ្នកទាំងនេះជាក្រុមអ្នកយាមទ្វារ។ ពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសពីកូនចៅរបស់លោកកូរ៉ា និងកូនចៅលោកម៉ារី។

²⁰ ក្នុងចំណោមពួកលេវីលោកអហ៊ីយ៉ាទទួលខុសត្រូវលើទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងទ្រព្យសម្បត្តិដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²¹ កូនចៅរបស់លោកឡាដានជាកូនចៅរបស់លោកគីរសុន អ្នកដែលជាមេដឹកនាំលើក្រុមគ្រួសាររបស់ឡាដានពីអំបូរគីរសុនមាន លោកយេហ៊ីលី និងកូនៗរបស់គាត់²² គឺលោកសេថាមនិងយ៉ូអែលជាបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមើលខុសត្រូវលើឃ្លាំងនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

²³ ក្នុងនោះក៏មានឆ្មាំទ្វារ ដែលចាប់ឆ្នោតពីត្រកូលរបស់លោកអារ៉ាម លោកអ៊ីសា លោកហេប្រុន និងលោកអ៊ូសៀល។

²⁴ លោកសេបូលជាកូនរបស់លោកគីរសុនដែលជាកូនរបស់លោកម៉ូសេជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើឃ្លាំង។

²⁵ សាច់ញាតិរបស់គាត់មកពីអំបូរអេលាស៊ីរមានអេហាបីយ៉ា លោកអេហាបីយ៉ាជាឪពុកលោកយេសាយ៉ា លោកយេសាយ៉ាជាឪពុកលោកយ៉ូរ៉ាម លោកយ៉ូរ៉ាមជាឪពុករបស់លោកស៊ីត្រី លោកស៊ីត្រីជាឪពុកជាឪពុករបស់លោកសេឡូម៉ូត។

²⁶ លោកសេឡូម៉ូត និងបងប្អូនរបស់គាត់ មានការកិច្ចមើលខុសត្រូវលើវត្ថុសក្ការទាំងប៉ុន្មានដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះបាទដាវីឌ ព្រមទាំងមេក្រុមគ្រួសារ មេកង មេក្រុម និងមេទ័ពយកមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។²⁷ វត្ថុទាំងនោះសុទ្ធសឹងជាដ៏យកណ្ត ហើយគេញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់ជួសជុលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ។²⁸ ពួកគេគ្រប់គ្រងលើវត្ថុទាំងប៉ុន្មានដែលលោកសាម៉ាយ៉ូអែលជាព្យាការី ព្រះបាទសូលជាបុត្ររបស់លោកគីស លោកអប៊ីនេរ ជាកូនរបស់លោកនេរ លោកយ៉ូអាប ជាកូនរបស់អ្នកស្រីសេរយ៉ា បានថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ គ្រប់របស់ទាំងអស់សុទ្ធតែស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់លោកសេឡូម៉ូត និងបងប្អូនរបស់គាត់។

²⁹ ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់លោកអ៊ីសាមានលោកកេណាយ៉ា និងកូនប្រុសរបស់លោកទទួលបន្ទុកកិច្ចការស៊ីវិលនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេជាមន្ត្រី និងជាចៅក្រម។³⁰ ក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់លោកហេប្រុនមានហាសាបីយ៉ា និងបងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានចំនួន ១, ៧០០ នាក់ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងកិច្ចការរបស់ស្តេច។ ពួកគេស្ថិតនៅភាគខាងលិចទន្លេយ៉ែរដាន។

³¹ ចំណែកកូនចៅលោកហេប្រុន មានលោកយេរីយ៉ាជាមេដឹកនាំ ហើយបានរាប់បញ្ចូលក្នុងបញ្ជីគ្រួសាររបស់ពួកគេ។

នៅឆ្នាំទីសែសិបនៃរជ្ជកាលព្រះបាទដាវីឌពួកគេបានពិនិត្យមើលកំណត់ត្រានានាហើយបានរកឃើញក្នុងចំណោមពួកគេដែលជាមនុស្សពូកែនៅយ៉ាស៊ីរនៅស្រុកកាឡាត។

³² លោកយេរីយ៉ាមានសាច់ញាតិចំនួន ២, ៧០០ នាក់ដែលជាមេដឹកនាំគ្រួសារដែលមានសមត្ថភាព។ ព្រះបាទដាវីឌតែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រងលើកុលសម្ព័ន្ធរបស់កុលសម្ព័ន្ធភាដ និងកុលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលសម្រាប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងព្រះ និងសម្រាប់ស្តេច។

¹នេះជាបញ្ជីរាយនាមមេដឹកនាំគ្រួសារអ្វីស្រាវអែល មេបញ្ជាការលើមួយពាន់នាក់ លើមួយរយនាក់ព្រមទាំងនាយទាហានដែលបានបម្រើស្តេចតាមរបៀបផ្សេងៗ។ កងពលយោធានីមួយៗបានបម្រើការងារជារៀងរាល់ខែពេញមួយឆ្នាំ។ កងពលនីមួយៗមានទាហាន២៤, ០០០នាក់។²ក្នុងខែនីមួយៗគឺលោកយ៉ាសូរៀបជាគូសរបស់លោកសាបដេល។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។³គាត់ជាគូសចៅនៃពូជពង្សរបស់លោកពេសេ និងទទួលមុខងារជាមេទ័ពគ្រប់គ្រងលើមេទ័ពទាំងអស់ក្នុងរយៈពេលមួយខែដំបូង។

⁴កងពលទីពីរ ដែលចេញប្រតិបត្តិការក្នុងខែទីពីរ គឺដឹកនាំដោយលោកខូដាយ មកពីត្រកូលអហូអា។ លោកមីកឡូតជាមេបញ្ជាការរង។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។⁵មេបញ្ជាការនៅខែទីបីគឺលោកបេណាយ៉ាជាគូសរបស់លោកយេហូយ៉ាដា ជាប្អូនប្រុសនិងជាមេដឹកនាំ។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។⁶លោកបេនយ៉ាជាម្នាក់ក្នុងចំណោមវីរបុរសទាំងសាមសិបនាក់ ហើយជាមេដឹកនាំលើសាមសិបនាក់ផង។ លោកអាំមីសាបាដកូសប្រុសរបស់គាត់គឺនៅក្នុងកងពលនេះដែរ។

⁷មេបញ្ជាការនៅខែទីបួនគឺលោកអេសាអែលជាប្អូនរបស់លោកយ៉ូអាប។ លោកសេបាដាជាគូសប្រុសរបស់គាត់បានក្លាយជាមេបញ្ជាការបន្ទាប់ពីគាត់។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។⁸មេបញ្ជាការនៅខែទីប្រាំគឺលោកសែមហ្គូតដែលជាគូសចៅរបស់អ៊ីសរ៉ា។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។⁹មេបញ្ជាការនៅខែទីប្រាំមួយគឺលោកអ៊ីរ៉ាជាគូសប្រុសរបស់លោកអ៊ីកគីសមកពីក្រុងតូអា។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹⁰មេបញ្ជាការសំរាប់ខែទីប្រាំពីរគឺលោកហេលេស ជាអ្នកស្រុកពេទ្យនី មកពីកូលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹¹មេបញ្ជាការសម្រាប់ខែទីប្រាំពីរគឺលោកស៊ីបេគាជាអ្នកស្រុកហ្វីសាតមកពីអំបូរសេរ៉ា។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹²មេបញ្ជាការនៅខែទីប្រាំបួនគឺលោកអប៊ីអេស៊ីរ ជាអ្នកស្រុកអារណាចោតពីកូល សម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹³មេបញ្ជាការសំរាប់ខែទីដប់គឺលោកម៉ាហាដៃ មកពីក្រុងនេតូផាពីត្រកូលសេរ៉ា។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹⁴មេបញ្ជាការនៅខែទីដប់មួយគឺលោកបេណាយ៉ាពីក្រុងគីរ៉ាចុនពីកូលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីម។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹⁵មេបញ្ជាការសម្រាប់ខែទីដប់ពីរគឺលោកហេឡែមកពីក្រុងនេតូផា ពីអំបូរអូឡេល។ នៅក្នុងកងពលរបស់គាត់មានទាហាន ២៤, ០០០នាក់។

¹⁶អ្នកទាំងនេះជាមេដឹកនាំនៃកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល៖ សម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធបេនមានលោកអេសាអែលជាគូសរបស់លោកស៊ីរីគីជាមេដឹកនាំ។

សម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធស៊ីមានលោកសេផាផីយ៉ាជាគូសរបស់លោកម៉ាបាជាមេដឹកនាំ។

¹⁷កូលសម្ព័ន្ធលេវីមានលោកហាសាបយ៉ាជាគូសរបស់លោកកេមូលជាមេដឹកនាំ ហើយលោកសាដុកជាមេដឹកនាំលើកូសចៅរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន។

¹⁸លោកអេលីហ្វីបាបងរបស់ព្រះបាទដាវីឌត្រូវជាមេដឹកនាំរបស់កូលសម្ព័ន្ធយូដា។

សម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាគាមានលោកអ៊ីរ៉ាជាគូសប្រុសរបស់លោកមីកែលជាអ្នកដឹកនាំ។

¹⁹កូលសម្ព័ន្ធសាប៊ូនគឺលោកអ៊ីសាម៉ាជាគូសរបស់លោកអូបាដាជាមេដឹកនាំ។

សម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធណែម៉ាមានលោកយេបម៉ូតជាគូសរបស់លោកអាសរៀល គឺជាមេដឹកនាំ។

²⁰កូលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមមានលោកហូស៊ាជាគូសរបស់លោកអសាហាជាមេដឹកនាំ។

សម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេពាក់កណ្តាលមានលោកយ៉ូអែលជាគូសរបស់លោកពេដាយ៉ាជាអ្នកដឹកនាំ។

²¹កូលសម្ព័ន្ធម៉ាណាសេចំនួនពាក់កណ្តាលនៅស្រុកកាឡាដមានលោកអ៊ីដដូជាគូសរបស់លោកសាការីជាមេដឹកនាំ។

សម្រាប់កូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនមានលោកយ៉ាសៀជាគូសរបស់លោកអប៊ីនេរជាមេដឹកនាំ។

²²កូលសម្ព័ន្ធដាវីឌមានលោកអសាអែលជាគូសរបស់លោកយេហ្វីហ្វាជាមេដឹកនាំ។ អ្នកទាំងនេះគឺជាមេដឹកនាំលើកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល។

²³ព្រះបាទដាវីឌមិនបានរាប់អ្នកមានអាយុម្ភៃឆ្នាំឬតិចជាងនោះទេ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថានឹងបង្កើនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដូចផ្កាយនៅលើមេឃ។

²⁴លោកយ៉ូអាបជាគូសរបស់អ្នកស្រីសេរ៉ាបានរាប់ចំនួនបុរសទាំងនោះតែពុំបានបញ្ចប់ទេ

ដោយព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានធ្លាក់ទៅលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយព្រោះការនេះ។

ចំនួនទាំងនេះមិនត្រូវបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅប្រាសាទរបស់ស្តេចដាវីឌទេ។

²⁵លោកអាសម៉ាវេតជាគូសរបស់លោកអខាលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើរតនាគាររបស់ស្តេច។

លោកយ៉ូណាថានជាគូសរបស់លោកអូសៀសបានត្រួតត្រាលើឃ្លាំងនៅតាមទីប្រជុំជន ទីក្រុង និងតាមប៉មដែលមានកំពែងរឹងមាំ។

²⁶លោកអែសរីជាគូសរបស់លោកសេលូបបានត្រួតត្រាលើកសិករដែលក្លៀវក្លាដំ។²⁷លោកស៊ីម៉ែមកពីរ៉ាម៉ាជាអ្នកត្រួតត្រាលើទំការទំពាំងបាយជូរ

ហើយលោកសាបឌីមកពីស្រុកសេផាមជាអ្នកត្រួតត្រាលើស្រាទំពាំងបាយជូរនិងរោងផលិតស្រា។

²⁸លោកបាលហាណាន់ ជាអ្នកក្រុងកេឌីរ មើលខុសត្រូវលើចម្ការអូលីវ និងចម្ការឧទ្យុននៅតំបន់រាល់ទំនាប។ លោកយ៉ូអាសជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើឃ្លាំងដាក់ប្រេង។²⁹លោកស៊ីត្រាយជាអ្នកស្រុកសារ៉ុន មើលខុសត្រូវលើឃ្លាំងគោនៅស្រុកសារ៉ុន។ លោកសាផាតជាគូសរបស់លោកអឌីឡាយ ជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើឃ្លាំងគោ នៅតាមជ្រលងភ្នំ។

³⁰លោកអូប៊ីលជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកត្រួតត្រាលើសត្វអ្នកដូ ហើយលោកយេដយ៉ាមកពីក្រុងមេរ៉ូណាតជាអ្នកត្រួតត្រាលើសត្វលាញ់។

លោកយ៉ាស៊ីសជាអ្នកស្រុកហាគ្រី ជាអ្នកត្រួតត្រាលើឃ្លាំងចៀង។³¹អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។

³²លោកយ៉ូណាថានដែលជាឪពុកមាបស់ព្រះបាទដាវីឌជាទីប្រឹក្សារបស់ស្តេច ពីព្រោះលោកជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា និងជាអ្នកចេះដឹងជ្រៅជ្រះ។

លោកយេហ្វីអែលជាគូសរបស់លោកហាក់ម៉ូនីជាគ្រូបាឡាយដល់បុត្រារបស់ស្តេច។³³លោកអហ៊ីថូដែលជាទីប្រឹក្សារបស់ស្តេចលោកហ្វីសាយ ជាជនជាតិអេតី គឺជាទីប្រឹក្សាផ្ទាល់របស់ស្តេច។³⁴លោកយេហូយ៉ាដាជាគូសរបស់លោកបេណាយ៉ា និងលោកអបៀថើរបានចូលកាន់តំណែងជំនួសលោកអហ៊ីថូដែល។

លោកយ៉ូអាបគឺជាមេបញ្ជាការកងទ័ពរបស់ស្តេច។

28 ¹ព្រះបាទដាវីឌបានកោះហៅពួកមន្ត្រីទាំងអស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ពួកមេដឹកនាំនៃកុលសម្ព័ន្ធ មេបញ្ជាការពលនាគដែលបានបម្រើព្រះរាជាតាមមុខងារដែលពួកគេបានគ្រោងទុក មេបញ្ជាការ មេកង មេក្រុម និងអ្នកត្រួតត្រាលើទ្រព្យសម្បត្តិ និងហ្វូងសត្វទាំងអស់របស់ស្តេច ព្រមទាំងពួករាជបុត្រ ពួកមន្ត្រីនិងទាហានប្រយុទ្ធដែលមានជំនាញទាំងអស់។

²ព្រះបាទដាវីឌក្រោកឈរឡើងហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «បងប្អូន និងប្រជាជនរបស់ខ្ញុំអើយសូមស្តាប់ខ្ញុំ! ខ្ញុំមានបំណងសង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់ហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងបានរៀបចំកន្លែងសម្រាប់សង់ព្រះដំណាក់ឡើង។³ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា អ្នកនឹងមិនសង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់នាមយើងទេ ព្រោះអ្នកជាអ្នកធ្វើសង្គ្រាម និងបានបង្ហូរឈាមជាច្រើន»។
⁴ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានជ្រើសរើសខ្ញុំចេញពីក្រុមគ្រួសាររបស់ឪពុកខ្ញុំឲ្យគ្រងរាជ្យលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរហូតទៅ។ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធយូដាធ្វើជាមេដឹកនាំ។ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធយូដា និងក្នុងអំបូរឪពុកខ្ញុំព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសខ្ញុំឲ្យធ្វើជាស្តេចលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។⁵ក្នុងចំណោមបុត្រយើងជាច្រើន ព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសសាឡូម្នាក់ឲ្យអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្កនៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
⁶ព្រះអង្គមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «សាឡូម្នាក់ជាបុត្ររបស់អ្នកនឹងសង់ដំណាក់ និងទីលានរបស់យើង ពីព្រោះយើងបានជ្រើសរើសគេឲ្យធ្វើជាកូនរបស់យើង ហើយយើងនឹងធ្វើជាឪពុករបស់គេ។ ប្រសិនបើ គេគោរពប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជា និងវិន័យរបស់យើងយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនដូចសព្វថ្ងៃនេះ នោះយើងនឹងតាំងឲ្យរាជ្យរបស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេររហូត»។

⁸ឥឡូវនេះ នៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលជាក្រុមជំនុំនៃព្រះអម្ចាស់ និងនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះរបស់យើង អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់ និងប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ធ្វើដូច្នេះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានជោគជ័យនេះទុកជាភរមរតកដល់កូនចៅជំនាន់ក្រោយរបស់អ្នករហូតទៅ។

⁹«រីឯបុត្រវិញ សាឡូម្នាក់អើយ! ចូរស្តាប់បង្គាប់ព្រះនៃបិតា ហើយគោរពបម្រើព្រះអង្គអោយអស់ពីចិត្ត និងដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ឈ្នងយល់ចិត្ត គំនិត និងបំណងទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្ស។ ប្រសិនបើ បុត្រស្វែងរកព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គនឹងឲ្យរកទ្រង់ឃើញ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ បុត្របោះបង់ចោលព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គនឹងបោះបង់បុត្រជារៀងរហូត»។¹⁰ចូរពិចារណាចុះ! ព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសបុត្រឲ្យសង់ព្រះដំណាក់នេះធ្វើជាទីសក្ការៈរបស់ព្រះអង្គ។ ចូររឹងមាំហើយធ្វើវាចុះ»។

¹¹បន្ទាប់មក ព្រះបាទដាវីឌប្រគល់គម្រោងការផ្សេងៗសម្រាប់ព្រះដំណាក់ព្រះ ព្រះវិហារ បន្ទប់ឃ្លាំង បន្ទប់ជាន់ខាងលើ បន្ទប់ខាងក្នុង និងបន្ទប់ដែលមានគម្របង្កើតពីដីដង្កូវកាយ ដល់ព្រះបាទសាឡូម្នាក់។¹²ព្រះបាទដាវីឌប្រគល់គម្រោងនៃអ្វីៗទាំងប៉ុន្មាន ដែលស្តេចបានគិតគូរនឹងធ្វើ សម្រាប់ ទីលាននៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងបន្ទប់ទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញ សម្រាប់ដាក់ទ្រព្យនៃព្រះដំណាក់ និងរបស់របរជីសក្ការ។

¹³ស្តេចប្រគល់បញ្ជីពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ដែលបែងចែកជាក្រុមៗ ព្រមទាំងកិច្ចការផ្សេងៗ ដែលត្រូវបំពេញក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងគ្រឿង បរិក្ខារទាំងប៉ុន្មានសម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះដំណាក់។¹⁴ស្តេចក៏បានប្រាប់អំពីទម្ងន់ដែលត្រូវការ ដើម្បីធ្វើគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់ពីមាស និងប្រាក់ សម្រាប់ការ ប្រើប្រាស់គ្រប់បែបយ៉ាង។¹⁵ព្រមទាំងទម្ងន់របស់ជើងចង្អៀងមាស និងចង្អៀងមាស ទម្ងន់របស់ជើងចង្អៀងនិងទម្ងន់របស់ចង្អៀង ទម្ងន់របស់ជើងចង្អៀងប្រាក់ និងចង្អៀងប្រាក់ ស្របតាមការប្រើប្រាស់របស់ចង្អៀងនីមួយៗ។

¹⁶ស្តេចឲ្យ ទម្ងន់មាសសម្រាប់តុនីមួយៗសម្រាប់ដាក់នំប៉័ងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងទម្ងន់សម្រាប់តុនីមួយៗដែលធ្វើពីប្រាក់។

¹⁷ស្តេចឲ្យគេយកមាសសុទ្ធផ្ទឹងសម្រាប់ធ្វើសម ជើងសម្រាប់ប្រោះឈាម និងពែង។ ស្តេចឲ្យទម្ងន់សម្រាប់បានមាសនីមួយៗនិងទម្ងន់របស់បានប្រាក់នីមួយៗ។

¹⁸ស្តេចឲ្យទម្ងន់របស់អាសនៈធ្វើពីមាសសុទ្ធសម្រាប់ថ្វាយគ្រឿងក្រអូប និងគំរូ រូបច្បាប់នៃធ្វើពីមាសដែលត្រូវដាក់ស្លាបលើហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁹ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ «បិតាបានកត់ត្រា នូវកំណត់ត្រាទាំងនេះទុកក្នុងឯកសារ ដែលបិតាបានទទួលពីព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងឯកសារនេះ មានពន្យល់ យ៉ាងលម្អិតអំពីរបៀបធ្វើ តាមគំរូ»។
²⁰ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្រះបាទសាឡូម្នាក់ជាបុត្រថា៖ «ចូរមានកម្លាំង និងចិត្តក្លាហានឡើង! ចូរនាំគ្នាធ្វើកិច្ចការកុំក្លាយជាឧបត្ថម្ភប្រមល់ឡើយ! ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់បិតានឹងគង់ជាមួយបុត្ររហូតដល់កិច្ចការសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវចប់សព្វគ្រប់»។²¹ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ត្រូវបានបែងចែកជាក្រុមៗ សម្រាប់បម្រើការងារទាំងប៉ុន្មាន ក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏មានមនុស្សស្ម័គ្រចិត្ត និងមានថ្វីដៃនៅជាមួយបុត្រ ដើម្បី ជួយសម្រេចការងារនេះ។ រីឯពួកមេដឹកនាំ និងប្រជាជនទាំងមូល ក៏ស្ថិតនៅក្រោមបញ្ជារបស់បុត្រដែរ»។

29 ¹ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការទៅកាន់អង្គប្រជុំទាំងមូលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសសាធុម៉ែនជាបុត្ររបស់យើង

តែបុត្រយើងនៅក្មេងនិងគ្មានបទពិសោធន៍ ហើយកិច្ចការនេះធំធេងណាស់។

ព្រះវិហារនេះមិនមែនសម្រាប់ប្រជាជនទេគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង។² ខ្ញុំបានខំប្រឹងប្រែងអស់ពីកម្លាំងកាយ ដើម្បីជ្រៀមសម្ភារសងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ គឺខ្ញុំបានប្រមូលមាសសម្រាប់ធ្វើគ្រឿងប្រដាប់អំពីមាស ប្រាក់សម្រាប់ធ្វើគ្រឿងប្រដាប់អំពីប្រាក់ លង្ហិនសម្រាប់ធ្វើគ្រឿងប្រដាប់អំពីលង្ហិន ដែកសម្រាប់ធ្វើគ្រឿងប្រដាប់អំពីដែក ឈើសម្រាប់ធ្វើគ្រឿងប្រដាប់អំពីឈើ ព្រមទាំងត្បូងមេណីដោតិ ត្បូងសម្រាប់ដាំលំអ ត្បូងចម្រុះពណ៌ ពេជ្រគ្រប់ប្រភេទ និងថ្មកែវដ៏ច្រើនឥតគណនា។

³ឥឡូវនេះ ដោយសារខ្ញុំរីករាយនឹងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ ដូច្នេះខ្ញុំបានប្រគល់មាស និងប្រាក់ផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់កិច្ចការនេះ។

ខ្ញុំកំពុងធ្វើកិច្ចការនេះបន្ថែមលើអ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានរៀបចំសម្រាប់ព្រះដំណាក់បរិសុទ្ធនេះ។⁴ គឺខ្ញុំប្រគល់មាសសុទ្ធពីស្រុកអូការ ចំនួនបីពាន់ហាប និងប្រាក់សុទ្ធចំនួនប្រាំពីរពាន់ហាប សម្រាប់ពាសជញ្ជាំងអាគារទាំងប៉ុន្មាន។⁵ ខ្ញុំបានថ្វាយមាស និងប្រាក់ ដើម្បីឲ្យពួកជាងទងយកទៅសិតធ្វើគ្រឿងប្រដាប់ទាំងប៉ុន្មានអំពីមាស អំពីប្រាក់។ តើនរណាខ្លះស្ម័គ្រចិត្តថ្វាយមាស ប្រាក់ ដល់ព្រះអម្ចាស់?»។

⁶ពេលនោះ តង្វាយស្ម័គ្រចិត្តត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមេដឹកនាំក្រុមគ្រួសារ មេដឹកនាំកុលសម្ព័ន្ធនានានៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មេកង មេក្រុម ព្រមទាំងអ្នកដឹកនាំការងាររបស់ស្តេច ពួកគេស្ម័គ្រចិត្តថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ការងារនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺមានមាសប្រាំពាន់ហាប កាក់មាសចំនួនមួយម៉ឺនកាក់ ប្រាក់សុទ្ធមួយម៉ឺនហាប លង្ហិនមួយម៉ឺនប្រាំបីពាន់ហាប និងដែកមួយសែនហាប។

⁸អស់អ្នកណាដែលមានត្បូងពេជ្រ អោយគេទុកក្នុងឃ្លាំងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់យេហ៊ីអែលជាកូនចៅរបស់លោកគេរីសូន។

⁹ប្រជាជននាំគ្នាអរសប្បាយព្រោះតែតង្វាយស្ម័គ្រចិត្តទាំងនេះ ដ្បិត ពួកគេបានថ្វាយព្រះអម្ចាស់យ៉ាងស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការយ៉ាងខ្លាំងដែរ។

¹⁰ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការនាំគ្នាថ្លែងព្រះអម្ចាស់នៅចំពោះមុខអង្គប្រជុំទាំងមូល។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖

«បពិត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាបុព្វបុរសរបស់យើងអស់កល្បជាអង្គរត្បែងត្បែងទៅ។¹¹ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ឧត្តុង្គឧត្តម ប្រកបដោយប្ញទានភាព ព្រះបាទ តេជានុភាព និងសិរីរុងរឿង។ ដ្បិត អ្វីៗទាំងអស់នៅលើមេឃ និងនៅលើផែនដីគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គព្រះអង្គ។ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះមហាក្សត្រត្រងរាជ្យលើអ្វីៗទាំងអស់ដែរ។

¹²ព្រះអង្គជាប្រភពនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយសហើយព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើមនុស្សទាំងអស់។ ព្រះចេស្ដា និងប្ញទានភាព ស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។

ហើយដោយសារព្រះបាទមីរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គអាចធ្វើឲ្យមនុស្សអស្ចារ្យ និងផ្តល់កម្លាំងដល់នរណាម្នាក់ស្រេចលើព្រះអង្គ។¹³ ឥឡូវនេះ ឱព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ!

យើងខ្ញុំសូមអរព្រះគុណ និងកោតសរសើរព្រះនាមដ៏ថ្កុំថ្កើងរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁴ប៉ុន្តែ តើទូលបង្គំជាអ្វី និងជាប្រជារាស្ត្ររបស់ទូលបង្គំជាអ្វីដែលយើងអាចថ្វាយតង្វាយទាំងនេះដោយស្ម័គ្រចិត្តដល់ព្រះអង្គ? អ្វីៗទាំងអស់គឺមកពីព្រះអង្គ

ហើយអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងខ្ញុំថ្វាយដល់ព្រះអង្គគឺសុទ្ធតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គ។¹⁵ នៅចំពោះព្រះភ័ក្រ្តព្រះអង្គ យើងខ្ញុំជាជនបរទេស

និងជាអ្នកស្នាក់អាស្រ័យនៅ ដូចដូនតារបស់យើងដែរ។

អាជ្ញាធីរឹតរបស់យើងនៅលើផែនដីនេះប្រៀបដូចជាស្រមោលហើយគ្មានសង្ឃឹមរស់លើផែនដីទៀតឡើយ។

¹⁶ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ! ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលយើងខ្ញុំប្រមូលបានក្នុងគោលបំណងសងព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះកិត្តិយសរបស់ព្រះអង្គ

សុទ្ធតែជាអំណោយមកពីព្រះអង្គហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គ។¹⁷ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! ទូលបង្គំដឹងថាព្រះអង្គពិនិត្យមើលចិត្ត

ហើយរីករាយនឹងសេចក្តីទៀងត្រង់។ ចំណែកទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំបានថ្វាយរបស់ទាំងអស់នេះដោយចិត្តស្មោះត្រង់ហើយ ឥឡូវនេះ

ទូលបង្គំរីករាយដោយឃើញប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គដែលមានវត្តមាននៅទីនេះ បានថ្វាយទៅកាន់ព្រះអង្គដោយស្ម័គ្រចិត្ត។

¹⁸ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកអ៊ីស្រាអែលជាបុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំអើយ!

សូមប្រោសប្រទានឲ្យសាធុម៉ែនជាបុត្ររបស់ទូលបង្គំឲ្យមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអង្គរហូតទៅផង។

¹⁹សូមប្រោសប្រទានឲ្យសាធុម៉ែនជាបុត្ររបស់ទូលបង្គំឲ្យមានចិត្តស្មោះត្រង់កាន់តាមបទបញ្ជា

និងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គហើយប្រតិបត្តិតាមគំរោងការទាំងប៉ុន្មាននេះឥតងាកឡើយ ដើម្បីឲ្យគេអាចសងព្រះដំណាក់ដែលទូលបង្គំបានត្រៀមទុក»។

²⁰ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការទៅកាន់អង្គប្រជុំទាំងមូលថា៖ «សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក!»។

អង្គប្រជុំទាំងមូលនាំគ្នាលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ ពួកគេនាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំស្តេច។

²¹ស្តេចឡើងពួកគេនាំគ្នាយកយញ្ញបូជាថ្វាយព្រះអម្ចាស់ហើយថ្វាយតង្វាយដូចទាំងមូលចំពោះព្រះអង្គ។

ពួកគេបានថ្វាយគោឈ្មោលមួយពាន់ក្បាលចៀមឈ្មោលមួយពាន់ក្បាល និងកូនចៀមមួយពាន់ក្បាលដោយមានស្រា

ព្រមទាំងយញ្ញបូជាជាច្រើនសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

²²នៅថ្ងៃនោះពួកគេបរិភោគនៅចំពោះព្រះភ័ក្រ្តព្រះអម្ចាស់ដោយអរសប្បាយយ៉ាងខ្លាំង។

គេបានតែងតាំងព្រះបាទសាធុម៉ែនជាបុត្ររបស់ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការជាលើកទីពីរ ហើយចាក់ប្រេងអភិសេកស្តេចឲ្យត្រងរាជ្យលើគេ។

ពួកគេក៏បានចាក់ប្រេងតាំងលោកសាដុក ដើម្បីធ្វើជាបូជាច្បាស់។²³ ព្រះបាទសាធុម៉ែនបានឡើងគង់លើបល្ល័ង្ករាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ដើម្បីស្នងរាជ្យជំនួសព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការ។ រាជ្យព្រះអង្គខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលក៏នាំគ្នាស្តាប់បង្គាប់ព្រះបាទសាធុម៉ែន។

²⁴មេដឹកនាំទាំងអស់ ព្រមទាំងពលទាហាន និងបុត្រទាំងអស់របស់ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះបាទសាធុម៉ែន។

²⁵ព្រះអម្ចាស់បានលើកតម្កើងព្រះបាទសាធុម៉ែននៅចំពោះមុខប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល

និងប្រទានឲ្យស្តេចមានប្ញទានភាពខ្លាំងក្លាជាងស្តេចនានាដែលព្រះអង្គបានតែងតាំងឲ្យធ្វើជាស្តេចនៅអ៊ីស្រាអែល។

²⁶ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការលោកអ៊ីសាយបានសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

²⁷ព្រះបាទជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។ ស្តេចសោយរាជ្យបានប្រាំពីរឆ្នាំនៅក្រុងហេប្រន

និងសាមសិបឆ្នាំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។²⁸ ព្រះអង្គបានសោយទិវង្គតដោយជរា បន្ទាប់ពី មានអាយុយើងយូរ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ

និងប្រកបដោយភាពថ្កុំថ្កើងរុងរឿង។ ព្រះបាទសាធុម៉ែនជាបុត្របានឡើងស្នងរាជ្យបន្តពីព្រះបិតា។

²⁹សមិទ្ធផលនៃរាជកិច្ចទាំងឡាយរបស់ស្តេចជាវិទ្យាបរមរាជឱង្ការត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្យាករវិសាមុយ៉ែអែល ព្យាករវិណាថាន់

និងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្យាករវិកាដ។³⁰ គេក៏រៀបរាប់អំពីរាជសម្បត្តិ និងវិវាទដ៏អង់អាចរបស់ស្តេច ព្រមទាំងហេតុការណ៍ផ្សេងៗ ដែលកើតមាននៅ

រជ្ជកាលរបស់ស្តេច ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងក្នុងអាណាចក្រដទៃទៀត។

រឿងទី ២

¹ ព្រះបាទសាឡាម្មិន ជាបុត្រព្រះបាទជ័យវរ្ម័នក្នុងរាជវង្សាម៉ាឡេន្ទ្រវរ្ម័ន ក្នុងរាជវង្សាម៉ាឡេន្ទ្រវរ្ម័ន ហើយព្រះអង្គាស់បានចម្រើនឲ្យព្រះករុណាកាន់តែមានអំណាចខ្លាំងឡើង។

² ព្រះបាទសាឡាម្មិនមានរាជឱង្ការទៅប្រជាជនអ្វីស្រាវជ្រាវទាំងមូលចំពោះមេបញ្ជាការលើពាន់នាក់ មេកងលើរយនាក់ចៅហ្វាយចៅក្រម និងមេដឹកនាំទាំងអស់នៃជនជាតិអ្វីស្រាវជ្រាវដែលជាប្រមុខនៃក្រុមគ្រួសារឪពុកគេ។

³ ព្រះបាទសាឡាម្មិននិងក្រុមជំនុំទាំងមូលនាំគ្នាទៅកាន់កន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់នៅគឺបៀន ដ្បិតមានត្រសាលប្រជុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានធ្វើនៅទីរហោស្ថាន នៅទីនោះ។

⁴ ប៉ុន្តែព្រះបាទជ័យវរ្ម័នបាននាំយកហ៊ីបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីការយ៉ាត់-យារីមដល់កន្លែងដែលទ្រង់បានត្រៀមទុក ព្រោះទ្រង់បានបោះត្រសាលនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

⁵ អាសនៈលង្ហិនធ្វើដោយលោកបេតសាលាល ជាកូនរបស់លោកយូរី និងជាចៅរបស់លោកហើរស្ថិតនៅទីព្រះពន្លារបស់ព្រះអង្គាស់។ ព្រះបាទសាឡាម្មិន និងក្រុមជំនុំទាំងមូលបានទៅដល់ទីនោះ។

⁶ ព្រះបាទសាឡាម្មិនឡើងទៅលើអាសនៈលង្ហិន នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គាស់ ដែលនៅត្រង់ត្រសាលប្រជុំ ហើយបានថ្វាយដង្ហាយដុតទាំងមូលមួយពាន់នៅលើនោះ។ ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកជួបព្រះបាទសាឡាម្មិននៅយប់នោះ ហើយមានបន្ទូលទៅទ្រង់ថា៖ «ចូរសុំចុះ! តើទ្រង់ចង់ឲ្យយើងប្រទានអ្វីឲ្យទ្រង់?»។

⁸ ព្រះបាទសាឡាម្មិនបានទូលទៅព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអង្គបានសម្តែងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់នឹងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គចំពោះព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ជាបិតារបស់ទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យទូលបង្គំឡើងត្រង់រាជ្យជំនួសស្តេចផង។ បិតាព្រះអង្គាស់ដ៏ជាព្រះជាម្ចាស់ ឥឡូវនេះ សូមសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានសន្យាចំពោះព្រះបាទជ័យវរ្ម័ន ជាបិតារបស់ទូលបង្គំចុះ ដ្បិត ព្រះអង្គបានតែងតាំងទូលបង្គំឲ្យត្រង់រាជ្យលើប្រជាជនជាច្រើនដូចធ្វើលើដី។»¹⁰ សូមប្រទានប្រាជ្ញា និងចំណេះដល់ទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំដឹកនាំប្រជាជននេះ ដ្បិត តើនរណាអាចវិនិច្ឆ័យប្រជាជនរបស់ទ្រង់បាន? តើអ្នកណាអាចរាប់ក្រុមមនុស្សដែលមានចំនួនយ៉ាងច្រើននេះបាន?»។

¹¹ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ព្រះបាទសាឡាម្មិនថា៖ «ការនេះស្ថិតនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់មិនបានស្នើសុំទ្រព្យសម្បត្តិទ្រព្យ ឬកិត្តិយស ឬជីវិតអ្នកដែលស្អប់ទ្រង់ និងជីវិតដ៏វែងសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ទេ តែទ្រង់បានសុំប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹងដល់ខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចគ្រប់គ្រងលើប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែលយើងបានតែងតាំងទ្រង់ឲ្យធ្វើជាស្តេចលើគេ។ ដូច្នេះ យើងនឹងប្រទានឲ្យទ្រង់!។

¹² ឥឡូវនេះ យើងនឹងផ្តល់ឲ្យអ្នកនូវប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹង យើងក៏ប្រទានឲ្យទ្រង់មានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន ព្រមទាំងកិត្តិយស ដែលទោះបីមុនទ្រង់ និងក្រោយទ្រង់មិនដែលមានស្តេចណាដូចជាទ្រង់ឡើយ។»¹³ ស្តេចសាឡាម្មិនយាងពីកន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់នៅគឺបៀនគឺពីមុខត្រសាលប្រជុំ ត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ហើយស្តេចសោយរាជ្យលើស្រុកអ្វីស្រាវជ្រាវទាំងមូល។

¹⁴ ព្រះបាទសាឡាម្មិនប្រមូលរទេះចម្បាំង និងពលទ័ពសេះមកមានរទេះសេះចំនួន ១, ៤០០ គ្រឿង

និងពលសេះចំនួនមួយច្រើនពីរពាន់នាក់ដែលស្តេចដាក់នៅក្នុងទីក្រុងជាមួយរទេះចម្បាំង និងនៅជាមួយស្តេចនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

¹⁵ ស្តេចបានធ្វើឲ្យមានមាសប្រាក់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមសម្បូរដូចដុំថ្ម ហើយធ្វើឲ្យឈឺតាត្រៅសម្បូរដូចដើមកោះដែលមាននៅតាមតំបន់ទំនាប។

¹⁶ ពួកល្បញ្ជូរបស់ស្តេចបានទិញសេះពីស្រុកអេស៊ីប និងស្រុកគុសសម្រាប់ព្រះបាទសាឡាម្មិន។

¹⁷ ពួកគេនាំរទេះចម្បាំងមកពីស្រុកអេស៊ីបមានតម្លៃជាប្រាក់សុទ្ធប្រាំមួយរយស្ទឹង និងសេះមួយតម្លៃ ១៥០ ស្ទឹង។

ពួកគេក៏បានលក់ចេញទៅឲ្យស្តេចនៃជនជាតិហេតនិងជនជាតិស៊ីរី។

¹ព្រះបាទសាឡាម្មនបញ្ជាឲ្យគេសង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងកសាងរាជវាំងមួយសម្រាប់នគរបស់ព្រះអង្គ។

²ព្រះបាទសាឡាម្មនតែងតាំងមនុស្សប្រាំពីរម៉ឺននាក់ឲ្យលីសែង មនុស្សប្រាំបីម៉ឺននាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកកាប់ឈើនៅលើភ្នំ និងមានបុរសចំនួនបីពាន់ប្រាំមួយរយនាក់ឲ្យមើលការខុសត្រូវ។³ព្រះបាទសាឡាម្មនធ្វើសារទៅព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម ជាស្តេចនៅក្រុងទីរ៉ុសថា៖ «ព្រះករុណាបានបញ្ជូនឈើតាត្រៅឲ្យព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំដើម្បីសង់ព្រះដំណាក់ ដូច្នេះ សូមធ្វើការនេះជាមួយទូលបង្គំផង។

⁴មើល ទូលបង្គំរៀបនឹងសង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ សម្រាប់ញែកថ្វាយដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ សម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ សម្រាប់តម្កល់នំប៉័ងនៅចំពោះព្រះវត្តមានព្រះអង្គ និងសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងព្រឹក និងល្ងាច នៅថ្ងៃសប្តិរ័ត្ន និងថ្ងៃចូលខែថ្មី ព្រមទាំងពិធីបូណ្យសំខាន់ផ្សេងៗសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង។ កូនចៅអ៊ីស្រាអែល និងធ្វើការនេះជារៀងរហូតទៅ។

⁵ព្រះដំណាក់ដែលទូលបង្គំនឹងសង់នោះមានទំហំដំណាស់ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់របស់យើងព្រះអង្គធំធេង និងខ្ពង់ខ្ពស់ជាងព្រះឯទៀត។

⁶ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាអាចនឹងសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះអង្គបាន? ដ្បិត សូម្បីសកលលោកទាំងមូល និងផ្ទៃមេឃដ៏ធំធេងក៏មិនល្មមនឹងឲ្យព្រះអង្គគង់នៅផង? តើទូលបង្គំជាអ្វីដែលអាចសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះអង្គបាន? គឺលើកលែងតែទុកសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គដូច្នេះ សូមចាត់មនុស្សដែលប្រសប់ខាងធ្វើមាស ប្រាក់ លង្ហិនដែក ចេះជ្រលក់ក្រណាត់ពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងពណ៌ខៀវ ជាអ្នកដែលចេះឆ្លាក់ឈើគ្រប់ប្រភេទ។ គាត់នឹងនៅធ្វើជាមួយនឹងជាងជំនាញរបស់ទូលបង្គំនៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមគឺជាអ្នកដែលព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់ទូលបង្គំបានជ្រើសរើស ។

⁸សូមចាត់បញ្ជូនឈើតាត្រៅ ឈើកកោះ និងខ្លឹមចន្ទន់ពីស្រុកលីបង់មកឲ្យទូលបង្គំផង ព្រោះទូលបង្គំដឹងថាពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណា ប្រសប់កាប់ឈើនៅស្រុកលីបង់ណាស់។

មើលអ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំនឹងនៅធ្វើការជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណាដែរដើម្បីកាប់ឈើឲ្យបានច្រើនសន្លឹកសន្លាបសម្រាប់ទូលបង្គំ ដ្បិត ព្រះដំណាក់ដែលទូលបង្គំប្រមូលនឹងសង់នោះពិតជាធំស្តើមស្តែងណាស់។¹⁰ទូលបង្គំនឹងផ្តល់ឲ្យដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណាដែលកាប់ឈើនេះនូវស្បៀងជាស្រូវ ឱកប្រាំពាន់តោន ស្រូវសាឡិប្រាំពាន់តោន ស្រាទំពាំងបាយជូរប្រាំបីម៉ឺនលីត្រ និងប្រេងប្រាំបីម៉ឺនលីត្រ»។

¹¹ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម ជាស្តេចក្រុងទីរ៉ុសបានសរសេរឆ្លើយទៅព្រះបាទសាឡាម្មនថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ពិតស្រឡាញ់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ

ទើបព្រះអង្គតែងតាំងព្រះករុណាឲ្យធ្វើជាស្តេចលើពួកគេ»។¹²លើសពីនេះទៀត ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាមមានរាជឱង្ការថា៖

«សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ

និងផែនដីដែលបានប្រទានឲ្យព្រះបាទដាវីឌមានបុត្រាដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញារាងវែ និងគំនិតយោបល់ដែលនឹងសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងរាជវាំងសម្រាប់នគរ។

¹³ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំបានបញ្ជូនបុរសដែលមានជំនាញ និងមានទេពកោសល្យជាមួយនឹងការយល់ដឹងគឺលោកហ៊ីរ៉ាម ជាអ្នកជំនាញរបស់ទូលបង្គំ។

¹⁴លោកជាកូនរបស់ស្ត្រីរបស់ដាវីឌ។ ឪពុករបស់លោកជាបុរសមកពីក្រុងទីរ៉ុស។ លោកមានជំនាញខាងមាសប្រាក់លង្ហិនដែកថ្ម និងឈើ និងពណ៌ស្វាយ ពណ៌ខៀវ និងមាមឡើយពណ៌ក្រហម ព្រមទាំងក្រណាត់ធ្វើពីក្រណាត់សូត្រ។ លោកក៏មានជំនាញក្នុងការធ្វើចម្លាក់ និងឆ្លាក់រូបគ្រប់ប្រភេទ តាមគម្រោង។ សូមឲ្យគេទុកកន្លែងមួយឲ្យគាត់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានជំនាញជាមនុស្សដែលព្រះបាទដាវីឌជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ ហើយជាបិតារបស់ព្រះករុណាបានជ្រើសរើសចុះ។

¹⁵ឥឡូវនេះ ស្រូវសាលីស្រូវឱកប្រេង និងស្រាទំពាំងបាយជូរដែលព្រះករុណាជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំបានមានបន្ទូល សូមព្រះករុណាចាត់បញ្ជូនរបស់ទាំងនេះមកឲ្យពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណាចុះ។¹⁶យើងខ្ញុំនឹងកាប់ឈើពីស្រុកលីបង់តាមចំនួនដែលព្រះករុណាត្រូវការ។ យើងខ្ញុំនឹងបញ្ជូនតាមក្បួនតាមសមុទ្រឆ្ពោះទៅក្រុងយ៉ូបប៉េ ហើយព្រះករុណាអាចដឹកវាទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម»។

¹⁷ព្រះបាទសាឡាម្មនបានជំរឿនជនបរទេសទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលតាមវិធីដែលព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់ព្រះអង្គបានធ្វើ ហើយជំរឿនពួកគេ។ ពួកគេបានធ្វើជំរឿនឃើញមានចំនួន ១៥៣, ៦០០ នាក់។¹⁸ស្តេចបានតែងតាំងប្រាំពីរម៉ឺននាក់ឲ្យធ្វើជាអ្នកលីសែង ប្រាំបីម៉ឺននាក់ធ្វើជាអ្នកកាប់ឈើនៅលើភ្នំនិង ៣៦០០ ឲ្យធ្វើជាអ្នកមើលការខុសត្រូវឲ្យគេធ្វើការ។

3

¹ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្លានបានចាប់ផ្តើមសងព្រះដំណាក់សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម នៅលើភ្នំម៉ូរីយ៉ា

ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់បានលេចឲ្យព្រះបាទដាវីឌឃើញ។

ព្រះអង្គបានរៀបចំកន្លែងដែលព្រះបាទដាវីឌបានត្រៀមទុកគឺទីលានបោកស្រូវរបស់លោកអូរីណា ជាជនជាតិយេហូសា។

²ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមសាងសង់ព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃទីពីរក្នុងខែទីពីរនៃឆ្នាំទីបួននៃរាជរបស់ព្រះអង្គ។³ឥឡូវនេះ

នេះជាវិមាត្រនៃគ្រឹះដែលព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្លានដាក់សម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដោយប្រើរង្វាស់បុរាណមានបណ្តោយប្រវែងហុកសិបហត្ថ និងទទឹងម្ភៃហត្ថ។

⁴បន្ទប់ល្វែងខាងមុខព្រះដំណាក់ព្រះអម្ចាស់មានប្រវែងម្ភៃហត្ថស្របតាមទទឹងអាគារ។ កម្ពស់របស់វាមានកម្ពស់ម្ភៃហត្ថ

ហើយព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធម្លានយកមាសសុទ្ធមកស្រោបបន្ទប់ខាងក្នុង។⁵ស្តេចបានធ្វើពិធីដានពីលើតាត្រៅនៅតាមជញ្ជាំងបន្ទប់ធំ

ហើយស្រោបមាសមានគុណភាពល្អ ព្រមទាំងឲ្យគេឆ្លាក់ក្បាច់ដើមចាក និងច្រវាក់ផង។

⁶ស្តេចបានតុបតែងព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ដោយស្បងដ៏មានតម្លៃ និងមាសគឺជាមាសពីស្រុកផាវែម។⁷ស្តេចឲ្យគេស្រោប មាសសុទ្ធនៅលើផ្ទាំង ជញ្ជាំង ក្របទ្វារ និងសន្លឹកទ្វារ ព្រមទាំងឲ្យគេឆ្លាក់ចេញប៊ីននៅលើជញ្ជាំងផង។

⁸ស្តេចបានសង់ទីបរិសុទ្ធបំផុត។ បណ្តោយរបស់វាត្រូវនឹងទទឹងនៃព្រះដំណាក់មានប្រវែងម្ភៃហត្ថ និងទទឹងម្ភៃហត្ថស្មើគ្នា។

ស្តេចឲ្យគេស្រោបមាសសុទ្ធចំនួនពីរម៉ឺនប្រាំរយម៉ែតឡីង។⁹ទំហំមាសសម្រាប់ធ្វើដែកគោលមានទម្ងន់ហាសិបតឡីង។

ស្តេចក៏ស្រោបផ្ទៃខាងលើរបស់វាដោយមាសដែរ។

¹⁰ស្តេចបានឆ្លាក់រូបចេញប៊ីនពីរសម្រាប់បន្ទប់នៃទីបរិសុទ្ធបំផុត។ ពួកវាបានស្រោបចេញប៊ីនទាំងនោះដោយមាសសុទ្ធ។

¹¹ស្លាបរបស់ចេញប៊ីនទាំងពីរមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ។ ស្លាបរបស់ចេញប៊ីនមួយមានបណ្តោយប្រាំហត្ថទៅដល់ជញ្ជាំងបន្ទប់

ហើយស្លាបម្ខាងទៀតរបស់ចេញប៊ីនមានប្រវែងប្រាំហត្ថទៅដល់នឹងស្លាបរបស់ចេញប៊ីនទីពីរ។

¹²ស្លាបរបស់ចេញប៊ីនមួយទៀតមានប្រវែងប្រាំហត្ថទៅដល់នឹងជញ្ជាំងបន្ទប់

ហើយស្លាបម្ខាងទៀតរបស់ចេញប៊ីនមានប្រវែងប្រាំហត្ថទៅដល់នឹងស្លាបរបស់ចេញប៊ីនទីមួយ។

¹³ស្លាបរបស់ចេញប៊ីនទាំងពីរនេះលាតសន្ធឹងមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ។ ចេញប៊ីនឈរ និងជើងហើយបែរមុខទៅសាលធំ។

¹⁴ស្តេចធ្វើរាំងនន់ពីក្រណាត់ពណ៌ខៀវពណ៌ស្វាយ ពណ៌ក្រហម និងក្រណាត់ទេសឯកហើយមានប៉ាក់ចេញប៊ីននៅលើក្រណាត់នោះផង។

¹⁵ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធក៏បានធ្វើសសរពីរដែលមានកម្ពស់សាមសិបប្រាំហត្ថសម្រាប់ដាក់នៅខាងមុខព្រះដំណាក់ដែរ។

ក្បាលសសរនៅលើចុងសសរទាំងពីរមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ។¹⁶ស្តេចបានឲ្យគេធ្វើក្បាច់ច្រវាក់នៅលើក្បាលសសរទាំងពីរ។

ស្តេចក៏ឲ្យគេធ្វើក្បាច់ផ្លែទឹមចំនួនមួយរយភ្ជាប់នឹងក្បាច់ច្រវាក់។¹⁷ស្តេចបានបញ្ឈូរសសរទាំងពីរឡើងនៅខាងមុខព្រះវិហារគឺមួយនៅខាងស្តាំ

និងមួយទៀតនៅខាងឆ្វេង។ ស្តេចដាក់ឈ្មោះសសរនៅខាងស្តាំថាយ៉ាគីន និងសសរនៅខាងឆ្វេងថា បូអូស។

¹ស្តេចបានធ្វើអាសនៈលង្ហិនមួយ មានបណ្តោយប្រាំហត្ថទាំងប្រាំហត្ថ និងកម្ពស់ដប់ហត្ថ។

²ស្តេចបានធ្វើសមុទ្រមូលពីលង្ហិនដែលមានអង្កត់ផ្ចិតពីមាត់ម្ខាងទៅមាត់ម្ខាងប្រវែងដប់ហត្ថ។ សមុទ្រមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ ហើយសមុទ្រមានទំហំសាមសិបហត្ថជារង្វង់មូល។³នៅខាងក្រោមតែមួយសមុទ្រមានរូបគោឈ្មោលគឺមួយហត្ថមានរូបគោដប់ ពាក់កណ្តាលខ្លួនជាប់ក្នុងសមុទ្រនៅពេលដែលសមុទ្ររលកចេញក្រៅ។

⁴សមុទ្រឈរលើគោចំនួនដប់ពីរ គោបីបែរទៅទិសខាងជើងបីបែរទៅទិសខាងលិចបីទៀតបែរមុខទៅទិសខាងត្បូង និងបីក្រឡេកមើលទៅទិសខាងកើត។ សមុទ្របានដាក់នៅខាងលើរូបគោទាំងនោះហើយតូចរូបគោទាំងនោះបែរចូលទៅខាងក្នុង។⁵សមុទ្រមានកម្រាស់មួយទះដៃហើយមាត់របស់វាដូចមាត់ពែង ហើយមានរាងដូចជាផ្កាឈូករីក។ សមុទ្រនោះអាចផ្ទុកទឹកបានចំនួនបីពាន់អម្រែក។⁶ស្តេចបានធ្វើអាងចំនួនដប់សម្រាប់លាងសម្អាត។ ស្តេចដាក់ប្រាំនៅខាងស្តាំ និងប្រាំនៅខាងឆ្វេង ហើយសម្អាតដែលត្រូវប្រើក្នុងការថ្វាយតង្វាយដុតត្រូវលាងសម្អាតនៅក្នុងអាងនោះ។ សមុទ្រគឺសម្រាប់ពួកបូជាចារ្យលាងសម្អាតខ្លួន។

⁷ស្តេចបានធ្វើជើងចង្កៀងដប់ អំពីមាស ទៅតាមក្បួនតម្រាអំពីជើងចង្កៀង ហើយយកទៅដាក់នៅក្នុងព្រះវិហារ ប្រាំនៅខាងស្តាំដៃ និងប្រាំទៀតនៅខាងឆ្វេងដៃ។

⁸ស្តេចបានធ្វើតុចំនួនដប់ ហើយបានយកទៅដាក់នៅក្នុងព្រះវិហារ ដោយដាក់ប្រាំនៅខាងស្តាំ និងប្រាំទៀតនៅខាងឆ្វេង។

ស្តេចក៏បានធ្វើជើងមាសចំនួនមួយរយដែរ។

⁹លើសពីនេះ ស្តេចបានបង្កើតទីធ្លាសម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ និងទីធ្លាដ៏ធំមួយព្រមទាំងធ្វើទ្វារសម្រាប់ទីធ្លាទាំងនោះផង។

ស្តេចបានឲ្យគេស្រាបទ្វារទាំងនោះដោយលង្ហិន។¹⁰ស្តេចដាក់សមុទ្រនៅខាងស្តាំព្រះដំណាក់នៅទិសខាងកើត ហើយបែរមុខទៅទិសខាងត្បូង។

¹¹លោកហ៊ុរីមបានធ្វើជើងប៉ែល និងបានសម្រាប់ប្រោះឈាម។

លោកហ៊ុរីមបានបង្ហើយកិច្ចការដែលព្រះបាទសាឡម្ព័នបានឲ្យធ្វើនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់¹²គឺមានសសរទាំងពីរ និងក្បាលសសររាងពងក្រពើដែលស្ថិតនៅលើសសរទាំងពីរព្រមទាំងក្បាប់តុបតែងលម្អទាំងពីរលុតសម្រាប់គ្របលើក្បាលសសរដែលមានរាងដូចបានគោម ដែលនៅលើសសរទាំងពីរ។¹³លោកបានធ្វើរូបផ្លែទទឹងចំនួនបួនរយសម្រាប់ការតុបតែងលម្អនៅលើក្បាលសសរទាំងពីរ គឺផ្លែទទឹងចំនួនពីរជួរភ្ជាប់ និងក្បាច់ក្រឡាសំណាញ់នីមួយៗ សម្រាប់គ្របក្បាលសសរដែលមានរាងដូចបានពងក្រពើទាំងពីរដែលស្ថិតនៅលើសសរនោះ។

¹⁴លោកហ៊ុរីមក៏បានធ្វើជើងទម្រ និងអាងដាក់លើជើងទម្រទាំងនោះ។¹⁵សមុទ្រមួយ និងរូបគោចំនួនដប់ពីរ នៅពីក្រោមសមុទ្រនោះ។¹⁶ព្រមទាំងជើង ប៉ែល សមចាក់សាច់ ព្រមទាំងសម្អាតផ្សេងទៀត។ លោកហ៊ុរីមជាអ្នកជំនាញបានធ្វើសម្រាប់ព្រះបាទសាឡម្ព័នសម្រាប់ប្រើក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ សុទ្ធតែធ្វើពីលង្ហិនយ៉ាងរលោង។

¹⁷ស្តេចបានឲ្យគេយករបស់ទាំងនោះទៅសិត និងដុតនៅក្នុងឡតដូនៅវាលទំនាបទន្លេយ៉ាងដាន់នៅត្រង់ចន្លោះស៊ីកូត និងសាវ៉ាបាន។¹⁸ដូច្នេះហើយ ព្រះបាទសាឡម្ព័នបានធ្វើគ្រឿងប្រដាប់ទាំងអស់យ៉ាងបរិបូរ ហើយទំនំលង្ហិនមិនអាចដឹងបានទេ។

¹⁹ព្រះបាទសាឡម្ព័នបានធ្វើគ្រឿងសង្ហារឹមទាំងអស់ដែលស្ថិតនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ មានអាសនៈមាស និងតុដែលគេដាក់និប្លឹងនៅទីនោះ។

²⁰ជើងចង្កៀង និងចង្កៀងសម្រាប់ដុតនៅក្នុងបន្ទប់ខាងក្នុងត្រូវបានធ្វើឡើងពីមាសសុទ្ធ។²¹ផ្កាភ្លើងចង្កៀង និងអណ្តាតភ្លើងចង្កៀងសុទ្ធតែធ្វើពីមាសសុទ្ធ។ រឹងតូចង្កៀង កន្លែងដាក់ប្រេងចង្កៀង ស្លាបព្រាចូកប្រេងចង្កៀង និងអាសនៈដុតគ្រឿងក្រអូបសុទ្ធតែធ្វើពីមាសសុទ្ធ។²²រឹងទ្វារចូលព្រះដំណាក់ ទ្វារចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ទ្វារខាងក្នុងចូលទៅទីបរិសុទ្ធបំផុត និងទ្វារព្រះដំណាក់គឺជាទ្វារនៃព្រះវិហារគឺសុទ្ធតែធ្វើពីមាសសុទ្ធទាំងអស់។

¹ពេលដែលកិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះបាទសាឡាម្ព័នបានធ្វើសម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់បានចប់សព្វគ្រប់ហើយព្រះបាទសាឡាម្ព័នបានប្រមូលរបស់របរដែលព្រះបាទជាវិខប្រាក់ និងគ្រឿងសង្ហារឹមផ្សេងៗ។ ព្រះបាទសាឡាម្ព័នបានយករតនៈសម្បត្តិទាំងនោះទៅដាក់ក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

²ព្រះបាទសាឡាម្ព័នបានប្រមូលពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃកូនចៅអ៊ុំស្រាអែលទាំងអស់ដែលជាមេដឹកនាំនៃកុលសម្ព័ន្ធ និងមេដឹកនាំគ្រួសាររបស់ជនជាតិអ៊ុំស្រាអែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹមឲ្យទៅដង្ហែរហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ពីក្រុងជាវិខគឺក្រុងស៊ីយ៉ូន។

³ប្រជាជនអ៊ុំស្រាអែលទាំងអស់នាំគ្នាមកគាល់ព្រះរាជានៅក្នុងពិធីបុណ្យដែលត្រូវនឹងខែទីប្រាំពីរ។

⁴ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យទាំងអស់នៃជនជាតិអ៊ុំស្រាអែលនាំគ្នាមកហើយពួកលេវីក៏សែងហិប។⁵ពួកគេបានសែងហិប ត្រសាលប្រជុំ និងគ្រឿងប្រដាប់ដីវិសុទ្ធដែលស្ថិតនៅក្នុងព្រះពន្លាមកជាមួយផង។ ពួកបូជាចារ្យដែលមកពីកុលសម្ព័ន្ធលេវីជាអ្នកដង្ហែរនាំរបស់ទាំងនេះមក។

⁶ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន និងសហគមន៍អ៊ុំស្រាអែលទាំងមូលបានជួបជុំគ្នានៅមុខហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី ហើយបានថ្វាយតង្វាយជាសត្វចៀម និងគោយ៉ាងច្រើនសន្លឹកដែលមិនអាចរាប់បាន។

⁷ពួកបូជាចារ្យបាននាំហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅតម្កល់នៅបន្ទប់ខាងក្នុងនៃព្រះដំណាក់គឺនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុតនៅក្រោមស្លាបរបស់ចេរូប៊ីន។

⁸ចេរូប៊ីនទាំងពីរត្រដាងស្លាបពីលើកន្លែងតម្កល់ហិប ដើម្បីគ្របបាំងហិប និងឈើស្នែង។

⁹ឈើស្នែងនោះដែលដំណាក់ដែលចុងរបស់វាត្រូវបានគេមើលឃើញពីទីបរិសុទ្ធនៅមុខបន្ទប់ខាងក្នុង ប៉ុន្តែ គេមិនអាចមើលឃើញពីខាងក្រៅបានទេ។

ហិបនោះតម្កល់នៅទីនោះរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។¹⁰នៅក្នុងហិបនោះគ្មានអ្វីទេ គឺមានតែបន្ទះថ្មពីរផ្ទាំងដែលលោកម៉ូសេបានដាក់

គឺជាបន្ទះថ្មដែលគាត់ទទួលនៅភ្នំហោរ៉ែប

នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានចងសម្ព័ន្ធមេត្រីជាមួយជនជាតិអ៊ុំស្រាអែលនៅពេលពួកគេចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក។

¹¹នៅពេលដែលពួកបូជាចារ្យចេញពីទីបរិសុទ្ធ។

បូជាចារ្យទាំងអស់ដែលមានវត្តមានបានញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដោយមិនគិតពីក្រុមគ្រួសារវង្សត្រកូលទេ។

¹²ពួកលេវីដែលជាអ្នកចម្រៀងទាំងអស់រួមទាំងលោកអេសាភ លោកហេម៉ាន លោកយេឌូទុនព្រមទាំងកូនចៅ

និងបងប្អូនរបស់គេសុទ្ធតែស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯក និងលេងភ្លេងមានពិណ សួរ និងយឹម ឈរនៅចុងអាសនៈខាងកើត។

នៅជាមួយពួកគេមានបូជាចារ្យ ១២០ នាក់ដែលផ្លុំត្រៃ។¹³នៅពេលអ្នកផ្លុំត្រៃ និងអ្នកចម្រៀងបន្តិសម្លេងច្រៀងឡើងជាសម្លេងតែមួយជាមួយគ្នា

ដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេបន្តិសម្លេងត្រៃដោយផ្លុំត្រៃ និងឧបករណ៍ឯទៀតៗរួចនាំគ្នាសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេបានច្រៀងថា៖ «ដ្បិត

ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ល្អ ហើយភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត»។ ពេលនោះ

មានពពកបានមកគ្របដណ្តប់ពេញលើព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់។¹⁴ពួកបូជាចារ្យពុំអាចឈប់បំពេញមុខងារបានឡើយ ដ្បិត

សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅពេញព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ។

6¹ ព្រះបាទសាឡាម័ន្ទមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងគង់នៅក្នុងទីងងឹតជ័ក្រាស់! ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំបានសង់ព្រះវិហារដ៏ថ្កុំថ្កើងនេះ ទុកជាព្រះដំណាក់សម្រាប់ទ្រង់គង់នៅជារៀងរហូតទៅ។»² បន្ទាប់មក ស្តេចក៏ងាកមកប្រទានពរដល់សហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ពេលដែលពួកគេកំពុងតែឈរនៅទីនោះទាំងអស់គ្នា។

⁴ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានលើកតម្កើងឡើង ដ្បិត ទ្រង់បានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូល ដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់ខ្ញុំ ហើយព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

⁵ «ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងនាំប្រជារាស្ត្ររបស់យើងចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក

យើងមិនបានជ្រើសរើសយកទីក្រុងណាមួយពីក្នុងសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងប៉ុន្មានដើម្បីសង់ដំណាក់សម្រាប់នាមយើងឡើយ

ហើយយើងក៏មិនបានជ្រើសរើសនរណាម្នាក់ឲ្យធ្វើជាមេដឹកនាំលើអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែរ។

⁶ តែយើងបានជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹមសម្រាប់នាមយើង និងបានជ្រើសរើសព្រះបាទដាវីឌឲ្យធ្វើជាអ្នកត្រួតត្រាលើអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។»

⁷ ព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់ទូលបង្គំមានបំណងសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁸ ប៉ុន្តែ

ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់ទូលបង្គំថា៖ «ដែលឯងមានចិត្តចង់សង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់នាមយើង

នោះគឺជាការប្រសើរណាស់។»⁹ ប៉ុន្តែ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ស្តេចមិនត្រូវសង់ដំណាក់សម្រាប់យើងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ

បុត្រារបស់ទ្រង់ដែលជាសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវសង់ព្រះដំណាក់សម្រាប់នាមយើង។

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់សម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ព្រោះទូលបង្គំបានឡើងស្នងរាជ្យជំនួសព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំ

ហើយទូលបង្គំញុំអង្គុយលើបល្ល័ង្ករបស់អ៊ីស្រាអែល ដូចព្រះអម្ចាស់បានសន្យា។

ទូលបង្គំបានសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹¹ ទូលបង្គំបានកម្ពស់បំពាក់ដែលជាសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះអង្គបានធ្វើជាមួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។»

¹² ព្រះបាទសាឡាម័ន្ទឈរនៅមុខអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅចំពោះមុខសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលហើយលើកព្រះហស្តឡើង។

¹³ ស្តេចបានធ្វើវិទ្យុកាលដ៏មានបណ្តោយប្រាំហត្ថទទឹងប្រាំហត្ថនិងកំពស់បីហត្ថ។ ព្រះអង្គបានដាក់វានៅកណ្តាលទីធ្លា។

ព្រះអង្គឈរនៅលើនោះហើយលូតដង្កង់នៅចំពោះមុខសហគមន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងមូល បន្ទាប់មក ព្រះអង្គលើកព្រះហស្តឡើងទៅលើមេឃ។

¹⁴ ស្តេចបានទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ នៅលើមេឃ ឬនៅលើផែនដីគ្មានព្រះណាដូចព្រះអង្គទេ ព្រះអង្គរក្សាសម្ព័ន្ធមេត្រី និងសម្តែងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ចំពោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គដែលដើរនៅមុខព្រះអង្គដោយអស់ពីចិត្ត។

¹⁵ គឺព្រះអង្គដែលបានធ្វើសម្រេចចំពោះព្រះបាទដាវីឌអ្នកបម្រើទ្រង់ ហើយជាបិតារបស់ទូលបង្គំស្របតាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ។ មែនហើយ!

ព្រះអង្គមានបន្ទូលដោយព្រះឱស្ឋទ្រង់ ហើយបានសម្រេចដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ដូចសព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁶ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ!

សូមធ្វើតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គគឺព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ទូលបង្គំថា ប្រសិនបើ ពូជពង្សរបស់អ្នកប្រុងប្រយ័ត្ន និងដើរតាមមាតា របស់យើងដូចជាអ្នកបានដើរនៅចំពោះមុខយើង

នោះពូជអ្នកនឹងមិនដែលអាក់ខាននឹងមានអ្នកអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្ករបស់អ៊ីស្រាអែលឡើយ។¹⁷ បពិត្រព្រះអម្ចាស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ! ឥឡូវនេះ

ទូលបង្គំសូមឲ្យទ្រង់សម្រេចតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយព្រះបាទដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផង។

¹⁸ ប៉ុន្តែ តើព្រះអម្ចាស់ពិតជាដឹងគង់នៅជាមួយមនុស្សនៅលើផែនដីទេ? ដ្បិត សូម្បីសកលលោកទាំងមូល និងផ្ទៃមេឃទាំងមូលមិនល្មមឲ្យទ្រង់គង់ផង ចុះទ្រង់ព្រះដំណាក់ដែលទូលបង្គំសង់ថ្វាយនេះ តើវិញ្ញាណតែងតែបង្ហូរយ៉ាងណាទៅ!¹⁹ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ

សូមមេត្តាស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់អ្នកបម្រើព្រះអង្គផង។ សូមស្តាប់សម្រែកយំ

និងពាក្យអធិស្ឋានដែលអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គផង។²⁰ សូមឲ្យព្រះនេត្រទ្រង់ទតមើលមកព្រះវិហារនេះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ គឺជាកន្លែងដែលព្រះអង្គបានសន្យាទុកសម្រាប់ព្រះនាមទ្រង់។ សូមទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យដែលអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់អធិស្ឋាននៅទីនេះផង។

²¹ ពេលណាយើងខ្ញុំអធិស្ឋាននៅកន្លែងនេះ សូមស្តាប់ពាក្យទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង។

សូមស្តាប់ពីស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ ហើយសូមអត់ទោសឲ្យយើងខ្ញុំផង។

²² ប្រសិនបើ មនុស្សម្នាក់ធ្វើបាបទោសនឹងអ្នកជិតខាង ហើយគេបង្ខំឲ្យស្បថហើយប្រសិនបើ

គាត់ចូលមកស្បថនៅមុខអាសនៈក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ²³ សូមព្រះអង្គមេត្តាស្តាប់ពីលើស្ថានសួគ៌ ហើយវិនិច្ឆ័យ

និងសម្តែងសេចក្តីយុត្តិធម៌ដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផង! សូមសងសឹកដល់មនុស្សទុច្ចរិត សូមឲ្យអំពើអាក្រក់ធ្លាក់ទៅលើក្បាលរបស់គាត់ផ្ទាល់។

សូមប្រកាសសេចក្តីសុចរិត ស្ងួតត្រង់ ដើម្បីផ្តល់រង្វាន់ដល់មនុស្សសុចរិតចំពោះភាពសុចរិតរបស់គាត់ផង។

²⁴ នៅពេលអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គត្រូវបរាជ័យចំពោះមុខខ្មាំង ដោយព្រោះពួកគេបានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ ប្រសិនបើ

ពួកគេរើសត្រឡប់មករកព្រះអង្គវិញ ហើយសសើរព្រះនាមព្រះអង្គ ព្រមទាំងអធិស្ឋាន និងទូលអង្វរសុំការអត់ទោសពីព្រះអង្គនៅក្នុងព្រះដំណាក់នេះ។

²⁵ សូមព្រះអង្គមេត្តាស្តាប់ពីលើមេឃហើយអត់ទោសឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង!

សូមនាំពួកគេត្រឡប់ទៅស្រុកដែលព្រះអង្គបានប្រគល់ឲ្យពួកគេ និងដូនតារបស់ពួកគេផង។

²⁶ ពេលមេឃរាំងស្ងួតហើយគ្មានទឹកភ្លៀងព្រោះប្រជាជនបានធ្វើបាបទោសប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបានដាក់ទោសពួកគេ ប្រសិនបើ ពួកគេទូលអង្វរ ឆ្ពោះមកទីនេះ ព្រមទាំងសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ និងលះបង់អំពើបាបចេញ²⁷ សូមស្តាប់នៅស្ថានបរមសុខហើយអត់ទោសឲ្យពួកអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង ពេលព្រះអង្គណែនាំពួកគេឲ្យដើរតាមមាត់ល្អដែលពួកគេគួរដើរ។

សូមបង្ហូរភ្លៀងមកលើដីដែលព្រះអង្គបានប្រគល់ឲ្យប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គទុកជាកេរមរតក។

²⁸ ឧបមាថាមានទុរិក្សនៅក្នុងស្រុក ឬមានជំងឺរោគរាតត្បាត ឬក្រា កណ្តុប ឬជំងឺរ ឬស៊ីដណាំ ឬខ្មាំងសត្រូវចូលមកវាយយកក្រុងក្នុងទឹកដីរបស់ពួកគេ ឬមានរោគ ឬគ្រោះអាសន្នណាមួយកើតឡើង²⁹ ហើយប្រសិនបើ មាននរណាម្នាក់ ឬអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គអធិស្ឋាន និងទូលអង្វរ ដោយម្នាក់ៗដឹងអំពីគ្រោះកាច និងទុក្ខព្រួយក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយពេលគាត់លើកដៃមកកាន់ព្រះវិហារនេះ។

³⁰ សូមស្តាប់ពីស្ថានបរមសុខជាកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ អត់ទោស និងឲ្យរង្វាន់ដល់មនុស្សម្នាក់ៗចំពោះគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់គាត់។

ព្រះអង្គស្គាល់ដូចចិត្តរបស់គាត់ពីព្រោះព្រះអង្គគឺមានតែព្រះអង្គដែលស្គាល់ដូចចិត្តរបស់មនុស្ស។³¹ ដើម្បីឲ្យពួកគេគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គ ហើយឲ្យពួកគេដើរតាមមាត់ល្អរបស់ព្រះអង្គជារៀងរាល់ថ្ងៃដែលពួកគេរស់នៅលើទឹកដីដែលព្រះអង្គបានប្រគល់ឲ្យបុព្វបុរសរបស់យើង។

³² ជនបរទេសដែលមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជនជាតិអឺរ៉ុបស្រាវជ្រាវជាប្រជាពលរដ្ឋប្រទេសអង្គ ប៉ុន្តែ ជាអ្នកដែលពង្រីកព្រះនាមឧត្តុង្គឧត្តម ឬទ្វាបុត្រ និងបារមីដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ ហើយនាំគ្នាមកអធិស្ឋានឆ្ពោះមកកាន់ព្រះដំណាក់នេះ។³³ សូមស្តាប់ពីស្ថានបរមសុខជាកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ សូមធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដែលជនបរទេសសុំមកទ្រង់ដើម្បីឲ្យប្រជាជនទាំងអស់នៅលើផែនដីស្គាល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ និងគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គដូចជនជាតិអឺរ៉ុបស្រាវជ្រាវជាប្រជាពលរដ្ឋប្រទេសអង្គដែរ ហើយឲ្យគេដឹងថាព្រះដំណាក់ដែលទូលបង្គំបានសង់នេះត្រូវបានគេហៅតាមព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។

³⁴ បើកាលណាប្រជាពលរដ្ឋប្រទេសអង្គទ្រង់ចេញទៅច្បាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ ទោះបីទ្រង់បញ្ជូនគេទៅក្នុងរបៀបណាក៏ដោយ ហើយបើគេអធិស្ឋានទៅទ្រង់ឆ្ពោះទៅរកក្រុងដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស និងចំពោះដំណាក់ដែលទូលបង្គំបានសង់សម្រាប់ព្រះនាមព្រះអង្គ។

³⁵ ពេលនោះសូមស្តាប់ពីលើមេឃចំពោះពាក្យអធិស្ឋាននិងពាក្យទូលអង្គរបស់ពួកគេ ហើយជួយពួកគេផង។

³⁶ បើកាលណាពួកគេធ្វើបាបទាស់នឹងទ្រង់ ដ្បិត គ្មាននរណាម្នាក់មិនធ្វើបាបឡើយ ហើយទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងពួកគេហើយប្រគល់ពួកគេទៅឲ្យខ្មាំងសត្រូវ ដូច្នេះ ខ្មាំងសត្រូវនាំពួកគេទៅជាល្បិចនៅទីកន្លែងដែលពួកគេទោះបីនៅឆ្ងាយ ឬជិតក៏ដោយ។³⁷ ប្រសិនបើ ពួកគេដឹងថាពួកគេស្ថិតនៅលើទឹកដីដែលពួកគេត្រូវនិរទេស ហើយពួកគេបានប្រែចិត្តហើយស្វែងរកជំនួយពីទ្រង់នៅក្នុងទឹកដីដែលពួកគេត្រូវជាប់ជាល្បិចនោះ។ បើកាលណាពួកគេនិយាយថាយើងបានធ្វើខុសហើយបានធ្វើបាប។ យើងបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់។

³⁸ បើកាលណាពួកគេរំលត្រឡប់មករកទ្រង់វិញដោយអស់ពីដួងចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹងរបស់ពួកគេនៅក្នុងទឹកដីដែលពួកគេបានចាប់យកជាល្បិច ហើយពួកគេបានអធិស្ឋានទៅកាន់ទឹកដីរបស់ពួកគេដែលព្រះអង្គបានប្រគល់ឲ្យដូនតារបស់ពួកគេ និងឆ្ពោះទៅទីក្រុងដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើសហើយឆ្ពោះទៅកាន់ព្រះដំណាក់ដែលទូលបង្គំបានសង់សម្រាប់ព្រះនាមព្រះអង្គ។

³⁹ សូមស្តាប់ពីលើមេឃជាកន្លែងដែលទ្រង់គង់ ចំពោះពាក្យអធិស្ឋាននិងពាក្យទូលអង្គរបស់គេ ហើយជួយពួកគេផង។ សូមអត់ទោសឲ្យប្រជាជនរបស់ទ្រង់ដែលបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គផង។⁴⁰ បពិត្រព្រះនៃទូលបង្គំ ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំសូមអង្វរព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គបើកព្រះនេត្រហើយផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានដែលបានធ្វើឡើងនៅកន្លែងនេះ។⁴¹ បពិត្រព្រះអម្ចាស់ ឥឡូវនេះ សូមក្រោកឡើងយាងទៅជាមួយហ៊ឺបនៃបុត្រានុភាពរបស់ទ្រង់ ហើយសម្រាកក្នុងព្រះដំណាក់ព្រះអង្គ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមឲ្យប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គនាំគ្នាស្លៀកពាក់ដោយសេចក្តីសង្គ្រោះហើយសូមឲ្យប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គរីករាយចំពោះភាពល្អរបស់ព្រះអង្គ។

⁴² សូមកុំងាកព្រះភក្ត្រចេញពីអ្នកដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងអភិសេកឡើយ។ សូមនឹកចាំអំពីការប្រព្រឹត្តិដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គចំពោះដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ»។

¹ពេលព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធអធិស្ឋានចប់សព្វគ្រប់ហើយស្រាប់តែមានភ្លើងឆ្លាក់ពីលើមេឃមកបញ្ចុះតង្វាយដុតទាំងមូល និងយញ្ញបូជា ហើយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅពេញក្នុងព្រះដំណាក់។²ពួកបូជាចារ្យមិនអាចចូលក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់បានទេ ដ្បិត សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅពេញក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ។³ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នាំគ្នាសម្លឹងមើលពេលដែលភ្លើងនេះ ហើយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅលើព្រះដំណាក់។ ពួកគេក្រាបចុះខិនមុខដល់ដីនៅលើផ្ទាំងថ្មថ្វាយបង្គំ និងអរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេនិយាយថា៖ «ព្រះអង្គម្ចាស់ទ្រង់ល្អ ហើយសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត»។

⁴ស្តេច និងប្រជាជនទាំងមូលបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់។

⁵ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធបានថ្វាយគោច័ន្ទនពីរមុខពីរពាន់ក្បាលចៀមនិងព័ទ្ធជុំវិញមួយសែនពីរមុខក្បាល។ ដូច្នេះ ស្តេច និងប្រជាជនទាំងមូលបានធ្វើពិធីបុណ្យឆ្លងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។⁶ពួកបូជាចារ្យឈរនៅទីនោះរៀងៗខ្លួន។ ពួកលេវីក៏មានឧបករណ៍តន្ត្រីរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះបាទដាវីឌបានធ្វើដើម្បីថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយច្រៀងថា៖ «ព្រះអង្គម្ចាស់ល្អ ហើយសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត»។ ពួកបូជាចារ្យទាំងអស់ក៏ផ្អែកនៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

⁷ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធត្រឡប់ទៅកាន់កន្លែងមួយនៅកណ្តាលទីលានស្ថិតនៅខាងមុខព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅទីនោះលោកថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងខ្លាញ់របស់សត្វដែលថ្វាយដោយញ្ញបូជាមេត្រីភាព។ ពីព្រោះអាសនៈលង្ហិនដែលព្រះករុណាបានធ្វើពុំអាចនឹងថ្វាយតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ និងខ្លាញ់របស់សត្វបានទេ។

⁸ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធប្រារព្ធពិធីបុណ្យនេះអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដែលនៅជាមួយបានប្រមូលផ្តុំគ្នាយ៉ាងឱឡារិក ចាប់ពីលីប្យាម៉ាម៉ាត់រហូតដល់ទន្លេនៅស្រុកអេស៊ីប។⁹នៅថ្ងៃទីប្រាំបីពួកគេជួបជុំគ្នាយ៉ាងឱឡារិក ដ្បិត គេបានប្រារព្ធពិធីឧទ្ទិសឆ្លងអាសនៈចំនួនប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយប្រារព្ធពិធីបុណ្យអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

¹⁰នៅថ្ងៃទីម្ភៃបីនៃខែទីប្រាំពីរព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធបានឲ្យប្រជាជនវិលត្រឡប់ទៅកាន់លំនៅដ្ឋានរបស់ពួកគេវិញដោយចិត្តរីករាយ និងអរសប្បាយព្រោះព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះព្រះបាទដាវីឌ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធ និងអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

¹¹ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធបានបញ្ចប់ការសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងរាជវាំងព្រះករុណា។

អ្វីៗទាំងអស់ដែលស្តេចចង់ធ្វើនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចនោះព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធទទួលជោគជ័យទាំងអស់។¹²នៅយប់នោះ ព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងឲ្យព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធឃើញហើយមានបន្ទូលថា៖ «យើងបានស្តាប់ឮសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នកហើយ យើងបានជ្រើសរើសកន្លែងនេះទុកសម្រាប់ធ្វើជាកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជា។

¹³កាលណាយើងបង្ហាត់ផ្តោតមេឃមិនឲ្យមានភ្លៀង កាលណាយើងបញ្ជាឲ្យសត្វកណ្តាលលេបត្រចាក់ស្រុកនេះ ឬកាលណាយើងធ្វើឲ្យមានជំងឺរាតត្បាតប្រជាជនរបស់យើង។¹⁴ប្រសិនបើ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែលហៅតាមនាមរបស់យើងនឹងបន្ទាបខ្លួនអធិស្ឋាន ស្វែងរកមុខយើងហើយងាកចេញពីមាត់អាត្រាភ័យរបស់ខ្លួន នោះយើងនឹងស្តាប់ពីស្ថានសួគ៌ ហើយអត់ទោសដល់គេព្រមទាំងព្យាបាលស្រុកគេឲ្យជាផង។

¹⁵ឥឡូវនេះ យើងនឹងបើកភ្នែកមើលហើយផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋាននៅទីនេះ។

¹⁶ឥឡូវនេះ យើងជ្រើសរើស និងញែកដំណាក់នេះទុកសម្រាប់នាមយើងរហូតតទៅ។ ភ្នែកនឹងដួងចិត្តរបស់យើងនឹងនៅទីនោះជារៀងរាល់ថ្ងៃ។¹⁷រីឯអ្នកវិញ ប្រសិនបើ អ្នកដើរតាមមាត់ យើងដូចព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់ទ្រង់ដើរតាមអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងបានបង្គាប់ បើព្រះករុណានឹងកាន់តាមច្បាប់ និងក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង។¹⁸នោះយើងនឹងពង្រឹងរាជបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ដូចយើងបានសន្យាជាមួយព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតារបស់អ្នកថា៖ «ពូជពង្សរបស់ទ្រង់នឹងតែងតែមានម្នាក់ឡើងគ្រងរាជ្យនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល»។

¹⁹ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកបែរចេញហើយបោះបង់ចោលច្បាប់ និងបទបញ្ជារបស់យើង ដែលយើងបានដាក់នៅចំពោះមុខអ្នក ហើយប្រសិនបើ អ្នកទៅគោរពបូជាព្រះដទៃព្រមទាំងក្រាបថ្វាយបង្គំ²⁰នោះយើងនឹងដកពួកគេចេញពីដីដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យពួកគេ។ ដំណាក់ដែលយើងបានញែកចេញសម្រាប់នាមយើង យើងនឹងបោះចោលឆ្ងាយពីយើង យើងនឹងធ្វើជាសុភាសិត និងកំប្លែងលេងសើចក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងអស់។

²¹ទោះបីព្រះដំណាក់នេះមានសភាពអ៊ីរអឌ្ឍន៍ណាស់នៅពេលនេះអ្នកណាដែលឆ្លងកាត់ទីនេះនឹងមានការភ្ញាក់ផ្អើល ហើយនឹងទទួលយកពុំខាន។ ពួកគេនឹងសួរថាហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះចំពោះស្រុកនេះ និងព្រះដំណាក់នេះ?²²នោះគេនឹងឆ្លើយថា៖ «ដោយព្រោះពួកគេបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេដែលបាននាំបុព្វបុរសរបស់ពួកគេឲ្យចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក»។ ពួកគេបែរទៅរកព្រះដទៃ និងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះទាំងនោះ។ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យពួកគេរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងនេះ»។

8^១ ម្ចាស់បន្ទាប់ពីព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមានសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងរាជដំណាក់របស់ព្រះអង្គហើយ។

^២ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមានសង់ក្រុងនានាដែលព្រះបាទហ៊ុររាមបានប្រគល់ឲ្យស្តេច ហើយទ្រង់ក៏ឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរស់នៅក្នុងក្រុងនោះវិញ។

^៣ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធរាយប្រហារហាមាត់សូបា ហើយវាយយកបានក្រុងនោះ។^៤ ស្តេចបានសង់ក្រុងតាម៉ូនៅទីរហោស្ថាន និងក្រុងដែលមានឃ្លាំងទាំងអស់ដែលស្តេចបានសង់នៅហាមាត់។

^៥ ស្តេចបានសង់ក្រុងបេតហ្ស័នខាងលើ និងបេតហ្ស័នខាងក្រោម ជាក្រុងដែលមានកំពែងមានទ្វារ និងរន្ទុក។^៦ ស្តេចបានសង់ក្រុងបាឡាត និងក្រុងឃ្លាំងទាំងអស់ដែលស្តេចមានហើយក្រុងសម្រាប់រទេះចម្បាំងទាំងអស់ និងក្រុងនានាសម្រាប់រទេះសេះ និងអ្វីៗដែលស្តេចចង់សង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម លីបង់ និងទឹកដីទាំងអស់ក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេច។

^៧ ចំណែកប្រជាជនទាំងអស់ដែលនៅសេសសល់ពីជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិពីរីស៊ីត ជនជាតិហេរី និងជនជាតិយេបូសដែលមិនមានចំណែកជាមួយពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល^៨ គឺជាពួកកូនចៅរាប់គេដែលនៅសេសសល់នៅលើទឹកដីដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលពុំបានបំផ្លាញ នោះព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមានធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយទៅជាកម្មករ ហើយបង្ខំឲ្យពួកគេធ្វើរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

^៩ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមិនបានបង្ខំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឲ្យធ្វើការអ្វីឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានក្លាយជាទាហានរបស់ព្រះអង្គ ជាមេបញ្ជាការ មេទ័ព និងជាមេបញ្ជាការកងទ័ពរទេះ និងទ័ពសេះរបស់ព្រះអង្គ។^{១០} ពួកគេជាមេបញ្ជាការមេត្រួតត្រា របស់ស្តេចសាឡាម្ព័ន្ធមានចំនួន ២៥០ នាក់ជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើអ្នកបំពេញការងារធ្វើដំរៀនប្រជាជន។

^{១១} ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធនាំបុត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉ែនចេញពីក្រុងព្រះបាទដាវីឌឆ្ពោះទៅព្រះដំណាក់ដែលស្តេចបានសង់ថ្វាយព្រះនាង ដ្បិត ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «មហេសីរបស់យើងមិនត្រូវរស់នៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលឡើយ ដ្បិត ហ៊ីបរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់ទីណា ទីនោះជាកន្លែងបរិសុទ្ធ»។

^{១២} ក្រោយមក ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅលើអាសនៈដែលព្រះអង្គបានសង់នៅខាងមុខទីលាន។

^{១៣} ព្រះអង្គបានថ្វាយយញ្ញបូជាដូចតម្រូវតាមកាលវិភាគប្រចាំថ្ងៃ។ ព្រះអង្គបានថ្វាយតាមការណែនាំដែលមាននៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ គឺនៅថ្ងៃសប្តិ ថ្ងៃបុណ្យចូលខែថ្មី និងបុណ្យសំខាន់ៗបីដងរៀងរាល់ឆ្នាំគឺពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ ពិធីបុណ្យសប្តាហ៍ និងពិធីបុណ្យបារាំងដើម។

^{១៤} ដោយគោរពតាមរាជក្រឹត្យរបស់ព្រះបាទដាវីឌជាព្រះបិតា ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមានតែងតាំងពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីឲ្យបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួនក្នុងគោលបំណងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់

និងបំពេញមុខងារនៅចំពោះមុខពួកបូជាចារ្យតាមការកំណត់ប្រចាំថ្ងៃ។ ស្តេចបានតែងតាំងអ្នកយាមទ្វារតាមកងពលរបស់ពួកគេតាមខ្លោងទ្វារនីមួយៗ ដ្បិត ព្រះបាទដាវីឌ ជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យគេបំពេញមុខងារនេះ។^{១៥} ប្រជាជនពុំបានប្រព្រឹត្តខុសពីបទបញ្ជារបស់ស្តេច ស្តីពីបូជាចារ្យ និងពួកលេវី និងអំពីទ្រព្យសម្បត្តិព្រះដំណាក់ឡើយ។

^{១៦} ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមានបញ្ចប់កិច្ចការទាំងអស់ ចាប់តាំងពីការសង់គ្រឹះនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់រហូតដល់បានចប់សព្វគ្រប់។

ដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់បានសង់រួចរាល់។^{១៧} បន្ទាប់មក ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធមានយាងទៅឯអេស៊ាន-កេប៊ីរ និងអេឡាតដែលនៅឆ្នេរសមុទ្រក្នុងស្រុកអេដុម។

^{១៨} ព្រះបាទហ៊ុររាមបញ្ជូនសំពៅ និងនាយទាហានជើងទឹកដែលមានជំនាញខាងសមុទ្រ។

ពួកគេធ្វើដំណើរតាមទូកជាមួយពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធទៅដល់ស្រុកអូរតា។ ពួកគេបានយកមាសពីទីនោះចំនួន ១៥តោននាំទៅថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធ។

9¹ ពេលមហាក្សត្រីស្រុកសេចាបានឮគេនិយាយអំពីកិត្តិយសរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន ព្រះនាងក៏បានយាងមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីល្បងប្រាជ្ញាជាមួយព្រះអង្គ។ ព្រះនាងយាងមកដោយមានពួករាជបម្រើជាច្រើនហែហមមកជាមួយ ហើយមានទាំងសត្វអង្គុយជុំវិញក្រអូបមាស និងក្បូងពេជ្រមានតម្លៃជាច្រើនសន្លឹក។ ពេលព្រះនាងចូលទៅគាល់ព្រះបាទសាឡាម្មន ព្រះនាងបានចោទសួរគ្រប់សំណួរទាំងអស់ដែលមានក្នុងចិត្តព្រះនាង។
2 ព្រះបាទសាឡាម្មន ឆ្លើយសំណួរទាំងអស់របស់ព្រះនាងគ្មានអ្វីដែលពិបាកសម្រាប់សាឡាម្មនឡើយ គ្មានសំណួរណាដែលព្រះអង្គឆ្លើយមិនបាននោះទេ។

3 ពេលមហាក្សត្រីស្រុកសេចាបានឃើញប្រាជ្ញារបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន និងរាជវាំងដែលស្ដេចបានសង់⁴ ព្រះស្វាយនៅលើតុរបស់ស្ដេច កន្លែងអង្គុយរបស់អ្នកបម្រើការងាររបស់ពួកអ្នកបម្រើនិងសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ អ្នកកាន់ពែងនិងសម្លៀកបំពាក់ពួកគេ ព្រមទាំងរបៀបដែលស្ដេចថ្វាយតង្វាយដុតនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ។ នោះព្រះនាងកោតស្ងប់ស្ងែងយ៉ាងខ្លាំង។
5 ព្រះនាងបានទូលព្រះរាជាថា៖ «ពិតមែនហើយរបាយការណ៍ដែលខ្ញុំម្ចាស់បានឮនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួនខ្ញុំម្ចាស់ផ្ទាល់អំពីព្រះរាជឱង្ការ និងប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គ។
6 ខ្ញុំម្ចាស់មិនជឿអ្វីដែលខ្ញុំម្ចាស់បានឮទេ រហូតដល់ខ្ញុំម្ចាស់មកដល់ទីនេះ ហើយឥឡូវភ្នែកខ្ញុំម្ចាស់បានឃើញហើយ។
7 អ្វីដែលគេប្រាប់ខ្ញុំម្ចាស់មិនបានពាក់កណ្តាល អំពីប្រាជ្ញា និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះករុណាទេ!
ព្រះករុណាមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញលើសជាងខ្ញុំម្ចាស់ឮទៅទៀត។

8 ប្រជាជន និងអ្នកបម្រើរបស់ស្ដេចពិតជាមានសុភមង្គលណាស់ពីព្រោះពួកគេបាននៅជិត និងឮពីប្រាជ្ញារបស់ស្ដេច។
9 សូមលើកតម្កើងព្រះអង្គរាជព្រះរបស់ស្ដេចដែលបានគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងស្ដេចហើយឲ្យស្ដេចឡើងស្នងរាជ្យ ដើម្បីគ្រងរាជ្យជំនួសព្រះអង្គរាជព្រះរបស់ស្ដេច។ ដោយសារព្រះរបស់ស្ដេចស្រឡាញ់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយចង់ឲ្យពួកគេស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតនោះព្រះអង្គបានតែងតាំងព្រះករុណាឲ្យឡើងគ្រងរាជ្យលើពួកគេ ដើម្បីឲ្យព្រះករុណាបានសោយរាជ្យដោយ សុចរិត និងយុត្តិធម៌»។

10 ព្រះនាងបានថ្វាយមាសចំនួនបួនតោនព្រមទាំងគ្រឿងក្រអូប និងក្បូងមានតម្លៃជាច្រើនដល់ព្រះរាជា។
11 ពុំដែលមានអ្នកណាមកគ្រឿងក្រអូបមកថ្វាយឲ្យដូចដែលព្រះមហាក្សត្រិយានីស្រុកសេចាបានថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មនទៀតឡើយ។
12 ពួកមន្ត្រីរបស់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម និងពួកមន្ត្រីរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មនដែលបានដឹកមាសពីអ្នកកាន់នាំយកលើខ្លឹមចន្ទន៍ និងក្បូងមានតម្លៃដែរ។
13 ស្ដេចបានយកលើខ្លឹមចន្ទន៍សង់ធ្វើជណ្តើរឡើងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គរាជព្រះរបស់ស្ដេចព្រមទាំងពិណសម្រាប់អ្នកលេងភ្លេង។
14 ពីមុនមកគេពុំដែលបានឃើញលើបែបនេះនៅស្រុកយូដាឡើយ។¹⁵ ព្រះបាទសាឡាម្មនថ្វាយអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះនាងសព្វព្រះហឫទ័យព្រមទាំងអ្វីៗដែលព្រះព្រះមហាក្សត្រិយានីសេចាទូលសូម លើសជាងអ្វីៗដែលព្រះនាងនាំមកថ្វាយទ្រង់ទៅទៀត។ ដូច្នេះព្រះនាងបានចាកចេញហើយយាងត្រឡប់ទៅស្រុករបស់ព្រះនាងវិញព្រមទាំងពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនាងផង។
16 ព្រះបាទសាឡាម្មនទទួលមាសចម្រើនម្តងទៀតនាពេលរាជ្យរាជ្យ¹⁷ ក្រៅពីមាសពាណិជ្ជករ និងឈ្មួញបានយកមកថ្វាយ។ ស្ដេចទាំងប៉ុន្មាននៅស្រុកអារ៉ាប់ និងអភិបាលខេត្តទាំងអស់ក៏នាំយកមាសប្រាក់ទៅព្រះបាទសាឡាម្មនដែរ។

17 ព្រះបាទសាឡាម្មនបានធ្វើខែលធំៗចំនួនពីររយខែដែលធ្វើពីមាស។ ខែលនីមួយៗត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមាសចំនួនប្រាំមួយគីឡូក្រាម។
18 ស្ដេចក៏ធ្វើខែលតូចៗធ្វើពីមាសចំនួនបីរយខែទៀតផងដែរ។ ខែលនីមួយៗធ្វើឡើងដោយមាសចំនួនមួយគីឡូក្រាមកន្លះ។

19 ស្ដេចបានដាក់ខែលទាំងនោះនៅក្នុងវិមាននៃព្រៃលីបង់។
20 ស្ដេចបានធ្វើបល្ល័ង្កមួយដ៏ធំពីភ្នំភ្លើងហើយស្រោបមាសសុទ្ធផង។²¹ បល្ល័ង្កមានជណ្តើរប្រាំមួយថ្នាក់ហើយកំពូលនៃបល្ល័ង្កស្ថិតនៅដុំក្រោយ។ មានដៃដាក់នៅសងខាងកៅអី ហើយមានរូបចម្លាក់តោពីរឈរនៅជាប់នឹងដៃកៅអីនោះ។
22 មានរូបចម្លាក់តោដប់ពីរឈរនៅលើជណ្តើរ ដោយមួយនៅសងខាងនៃជណ្តើរទាំងប្រាំមួយ។ គ្មានបល្ល័ង្កដូចនេះនៅក្នុងគរផ្សេងទៀតទេ។
23 ពែងទាំងប៉ុន្មានរបស់ស្ដេចសាឡាម្មនសុទ្ធតែធ្វើពីមាសហើយពែងសម្រាប់ផឹកនៅក្នុងដំណាក់ព្រៃស្រុកលីបង់ទាំងអស់សុទ្ធតែធ្វើពីមាសសុទ្ធ។
24 គ្មានប្រាក់ទេពីព្រោះប្រាក់មិនត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានតម្លៃឡើយ នៅរាជកាលព្រះបាទសាឡាម្មន។
25 ព្រះរាជាមានសំពៅមួយនៅតាមឆ្នេរសមុទ្រមេសូបូតនិងសំពៅរបស់ព្រះបាទហ៊ីរ៉ាម។ រឿងរាល់បីឆ្នាំម្តងកងនាវាបាននាំយកមាសប្រាក់ និងភ្នំក្រមាំងសត្វស្វាផង។
26 ដូច្នេះ ព្រះបាទសាឡាម្មនមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញាលើសស្ដេចទាំងអស់នៅលើពិភពលោក។
27 មនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដីនាំគ្នាស្វែងរកវត្ថុមានរបស់ព្រះបាទសាឡាម្មន ដើម្បីស្តាប់រាជឱង្ការប្រកបដោយប្រាជ្ញាដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកស្ដេច។
28 ជារៀងរាល់ឆ្នាំ អស់អ្នកដែលឡើងទៅសួរសុខទុក្ខស្ដេច តែងនាំយកវត្ថុស្នូលសារអាករពីមាស ប្រាក់ សម្លៀកបំពាក់ គ្រឿងសាស្ត្រាវុធ គ្រឿងក្រអូប សេះ និងលាផង។

29 ព្រះបាទសាឡាម្មនមានរទេះចម្បាំងចំនួនបួនពាន់សម្រាប់ពលទ័ពសេះ និងរទេះសេះ ហើយមានពលទ័ពសេះចំនួនមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ ទ្រង់ទុកមួយចំនួនតាមក្រុងនានា ដែលទ្រង់បម្រុងទុកសម្រាប់ទ័ពទាំងនោះ និងមួយចំនួនទៀតឲ្យនៅជាមួយព្រះអង្គក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។
30 ស្ដេចបានគ្រប់គ្រងលើស្ដេចទាំងអស់ចាប់ពីទន្លេអ៊ីប្រាតរហូតដល់ស្រុកភីលីស្ទីន និងរហូតដល់ព្រំប្រទល់ស្រុកអេស៊ីប។
31 នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ស្ដេចបានធ្វើឲ្យមានប្រាក់ដូចដុំថ្មនៅលើដី។ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យមានលើតាក្រៅច្រើនដូចដើមរាំងនៅតាមតំបន់ទំនាប។
32 គេនាំសេះមកថ្វាយព្រះបាទសាឡាម្មនពីស្រុកអេស៊ីប និងពីស្រុកនានា។
33 តើគេពុំបានសរសេរក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិរបស់លោកណាថានៅក្នុងទំនាយរបស់អហ៊ីយ៉ាអ្នកស៊ីលួន និងនៅក្នុងសៀវភៅលោកអ៊ីដដូជាអ្នកមើលឆ្លុតទាក់ទងនឹងលោកយេរូបាមជាតួនាទីរបស់លោកនេបាតបូអ៊ី?។
34 ព្រះបាទសាឡាម្មនសោយរាជ្យលើស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនៅក្នុងយេរូសាឡឹមរយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។
35 ព្រះបាទសាឡាម្មនសោយទិវង្គតជាមួយបុព្វបុរសរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហើយប្រជាជនក៏បញ្ចុះសពព្រះអង្គនៅក្នុងព្រះបាទដាវីឌជាបិតា។ ព្រះបាទអហូបោមជាបុត្របានឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

10¹ ព្រះបាទអហូបោមបានយាងទៅស្តីតែម្តងព្រោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នាំគ្នាមកស្តីតែម្តង ដើម្បីចាក់ប្រេងអភិសេកស្តេច។
² លោកយេវ៉ូបោមជាកូនរបស់លោកនេបាតបានឮដំណឹងនេះ (ដ្បិត គាត់នៅស្រុកអេស៊ីបជាកន្លែងដែលគាត់បានរត់គេចពីព្រះភក្ត្រស្តេចសាឡូម៉ូន ហើយបានត្រឡប់មកវិញ)។

³ ដូច្នេះ គេក៏ចាត់មនុស្សឲ្យទៅហៅលោកយេវ៉ូបោម និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលមក ពួកគេទទួលព្រះបាទអហូបោមថា៖

⁴ «បិតារបស់ព្រះករុណាបានធ្វើឲ្យនឹមរបស់យើងពិបាក។ ឥឡូវនេះ សូមធ្វើឲ្យការលំបាករបស់បិតារបស់ព្រះករុណាបានស្រួលវិញ ហើយសម្រាលបន្ទុកដែលបិតារបស់ព្រះករុណាដាក់លើយើងនោះយើងនឹងបម្រើព្រះករុណា»។⁵ ព្រះបាទអហូបោមមានរាជឱង្ការថា៖
«សូមមករកខ្ញុំម្តងទៀតបន្ទាប់ពីបីថ្ងៃក្រោយ»។ ដូច្នេះ ប្រជាជនក៏ចាកចេញទៅ។

⁶ ព្រះបាទអហូបោមបានប្រឹក្សាជាមួយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យដែលបានឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាបិតាកាលទ្រង់នៅមានព្រះជន្ម។
ទ្រង់បានមានរាជឱង្ការថា៖ «តើអស់លោកអាចណែនាំយើងឲ្យនាំចម្លើយដល់ប្រជាជនទាំងនេះដោយរបៀបណា?»។⁷ ពួកគេទទួលស្តេចថា៖
«បើព្រះករុណាធ្វើល្អចំពោះប្រជាជននេះហើយធ្វើឲ្យពួកគេពេញចិត្តដោយបន្ទូលល្អៗពួកគេនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះករុណាជានិច្ច»។

⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទអហូបោមបានបដិសេធយោបល់របស់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ
ហើយបានទៅស្វែងរកយោបល់ពីពួកយុវជនដែលធំឡើងពីវ័យកុមារជាមួយទ្រង់ដែលឈរនៅចំពោះទ្រង់។⁹ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅគេថា៖
«តើអ្នករាល់គ្នាមានយោបល់អ្វីមកយើង ដើម្បីឲ្យយើងឆ្លើយនឹងអស់អ្នកដែលនិយាយមកយើងថា៖
«សូមសម្រាលនឹមដែលព្រះបិតារបស់ព្រះករុណាដាក់លើយើងរាល់គ្នាផង?»។

¹⁰ ពួកយុវជនដែលបានធំឆាប់ជាមួយព្រះបាទអហូបោមបានទូលទៅកាន់ព្រះករុណាថា៖
«នេះជារបៀបដែលព្រះករុណាគួរតែមានបន្ទូលទៅកាន់ប្រជាជនដែលបានទូលទ្រង់ថា ព្រះបាទសាឡូម៉ូនដែលជាបិតារបស់ព្រះករុណាបានដាក់បន្ទុកធ្ងន់លើគេ
ប៉ុន្តែ សូមឲ្យព្រះករុណាធ្វើឲ្យស្រាលជាងនេះ។ ចូរប្រាប់ពួកគេថា ម្រាមកូនដែលរបស់យើងធំជាងក្លៅបិតាយើងទៅទៀត។»¹¹ ទោះបី
បិតាយើងដាក់បន្ទុកលើអ្នកយ៉ាងធ្ងន់ក៏ដោយយើងនឹងបន្ថែមនឹមរបស់អ្នករាល់គ្នាទៀត បិតាយើងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាដោយរំពាត់
តែខ្ញុំនឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាដោយខ្មាជំរើញ»។

¹² ដូច្នេះ នៅថ្ងៃទីបីលោកយេវ៉ូបោម និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនាំគ្នាវិលមករកព្រះបាទអហូបោមដូចស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖
«សូមវិលមករកយើងវិញនៅថ្ងៃទីបី»។¹³ ព្រះបាទអហូបោមបានមានរាជឱង្ការជាមួយពួកគេយ៉ាងធ្ងន់ៗមិនអើពើនឹងឱវាទរបស់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យឡើយ។

¹⁴ ព្រះអង្គមានរាជឱង្ការទៅកាន់ពួកគេតាមយោបល់របស់ពួកយុវជនជំនិតទ្រង់ថា៖ «បិតាយើងដាក់បន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់លើអ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែ
យើងនឹងបន្ថែមបន្ទុករបស់អ្នករាល់គ្នា បិតាយើងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាដោយរំពាត់ តែយើងនឹងដាក់ទោសអ្នកដោយខ្មាជំរើញ»។

¹⁵ ដូច្នេះ ស្តេចមិនស្តាប់ប្រជាជនទេព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលលោកអហ៊ីយ៉ា
ជាអ្នកស្រុកស៊ីឡូបានមានប្រសាសន៍ជាមួយលោកយេវ៉ូបោមជាកូនរបស់លោកនេបាត។

¹⁶ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលឃើញថាស្តេចមិនស្តាប់ពួកគេទេ ប្រជាជននាំគ្នាទូលស្តេចថា៖ «តើយើងមានចំណែកអ្វីខ្លះជាមួយព្រះបាទដាវីឌ?
យើងពុំមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្វីពីកូនរបស់លោកអ៊ីសាយទេ! អ៊ីស្រាអែលអើយ! ចូរវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងខ្លួនវិញទៅ! ឥឡូវនេះ ពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌអើយ!
ចូរថែរក្សាខ្លួនឯងចុះ»។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ក៏នាំគ្នាវិលត្រឡប់ទៅជំរំរបស់គេវិញ។¹⁷ ប៉ុន្តែ

ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលរស់នៅតាមក្រុងនានាក្នុងស្រុកយូដាវិញ ព្រះបាទអហូបោមសោយរាជ្យលើពួកគេ។

¹⁸ ព្រះបាទអហូបោមបានចាត់លោកអាដូនីរ៉ាមដែលជាអ្នកមើលការខុសត្រូវលើការកំណែប្រជាជនឲ្យទៅឯកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែ
ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានយកដុំថ្មគប់សម្លាប់លោក។ ព្រះបាទអហូបោមបានឡើងរទេះភៀសខ្លួនយ៉ាងលឿនទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។

¹⁹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបះបោរប្រឆាំងនឹងពូជពង្សដាវីឌរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។

11¹ នៅពេលព្រះបាទនេហូបោមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមព្រះអង្គបានប្រមូលទាហានពីកូលសម្ព័ន្ធយូដា និងបេនយ៉ាមីនបានចំនួន ១៨០,០០០ នាក់ស្ទុះស៊ីងជាទាហានដែលថ្នឹកច្បាំង ដែលបានជ្រើសរើស ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែលដើម្បីដណ្តើមរាជាណាចក្រមកវិញ។

²ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកសេម៉ាយ៉ា ជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា³ «ចូរប្រាប់ព្រះបាទ នេហូបោម ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាស្តេចស្រុកយូដា ព្រមទាំងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នៅស្រុកយូដានិងបេនយ៉ាមីនថា⁴ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «មិនត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នា ចេញធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួនវិញ ដ្បិត យើងជាអ្នកធ្វើឲ្យហេតុការណ៍នេះបានកើតឡើង»។ ពួកគេក៏ស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនាំគ្នាត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួនវិញ មិនបានច្បាំងជាមួយលោកយេរូបោមទេ។

⁵ព្រះបាទនេហូបោមបានគង់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយបានសង់ក្រុងដែលមានកំពែងការពារជាច្រើននៅស្រុកយូដា។⁶ស្តេចបានសង់ក្រុងបេថ្លេហឹម មេថាម គូអា⁷ បេតស៊ែរ សូកូ អាឌូឡាម⁸ កាថ ម៉ារីសា ហ្ស៊ីប⁹ អដ្ឋរ៉ាម ឡាគីស អាសេកា¹⁰ សូរ៉ា អាយ៉ាឡូន និងហេប្រុន។ នេះជាក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំក្នុងស្រុកយូដា និងបេនយ៉ាមីន។

¹¹ស្តេចបានពង្រឹងបន្ទាយ និងដាក់មេបញ្ជាការត្រួតត្រាលើទីនោះ ព្រមទាំងមានស្តុកម្ហូប ប្រេងនិងស្រា។¹²ស្តេចដាក់ខែល និងលំពែងនៅគ្រប់ក្រុងទាំងប៉ុន្មាន ហើយធ្វើឲ្យក្រុងទាំងនោះកាន់តែរឹងមាំ។ ដូច្នេះ ស្រុកយូដា និងស្រុកបេនយ៉ាមីនជាកម្មសិទ្ធិ និងស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គ។

¹³ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីដែលនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនាំគ្នាទៅឯព្រះបាទនេហូបោមពីទីកន្លែងរបស់គេរៀងខ្លួន។¹⁴កូលសម្ព័ន្ធលេវីចាកចេញពីទីកន្លែង រាល់ស្មៅ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ដើម្បីទៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម ដ្បិត លោកយេរូបោម និងកូនៗ របស់គាត់បានបណ្តេញពួកគេចេញ ដូច្នេះ ពួកគេមិនអាចបំពេញមុខងារជាបូជាចារ្យថ្វាយព្រះអម្ចាស់បានទៀតឡើយ។

¹⁵លោកយេរូបោមបានតែងតាំងបូជាចារ្យដោយខ្លួនឯងសម្រាប់កន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗ និងបានសិក្សាប្រពៃណីឈ្មោល និងរូបកូនគោផងដែរ។

¹⁶ប្រជាជនមកពីគ្រប់កូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាមកថ្វាយបង្គំរូបទាំងនោះ ចំណែក អស់អ្នកដែលមានចិត្តចង់ស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពួកគេមកក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃដូនតារបស់គេ។¹⁷ពួកគេបានពង្រឹងរាជាណាចក្រយូដា និងធ្វើឲ្យរាជ្យព្រះបាទនេហូបោមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនរឹងមាំអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ ដ្បិត ក្នុងរយៈពេលបីឆ្នាំនោះ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងព្រះបាទសាឡូម៉ូន។

¹⁸ព្រះបាទនេហូបោមបានរៀបអភិសេកជាមួយព្រះនាងម៉ាហាលៀត ជាបុត្រីរបស់អង្គម្ចាស់យេរីម៉ូត ត្រូវជាបុត្រាព្រះបាទដាវីឌ ព្រមទាំងព្រះនាងអប៊ីហែល ជាកូនស្រីលោកអេលៀប ដែលជាកូនប្រុសរបស់លោកអ៊ីសាយ។¹⁹ព្រះនាងប្រសូតបានបុត្រាបីអង្គ គឺយេអ៊ីស សេម៉ារីយ៉ា និង សាហាំ។

²⁰បន្ទាប់ពី ព្រះនាងម៉ាហាលៀត ព្រះបាទនេហូបោមបានរៀបអភិសេកជាមួយព្រះនាងម៉ាកាជាបុត្រីរបស់សម្តេចអាប់សាឡូម។ ព្រះនាងប្រសូតបានអប៊ីយ៉ា អាតតៃ ស៊ីសា និងសេឡូមីត។²¹ព្រះបាទនេហូបោមស្រឡាញ់ព្រះនាងម៉ាកាជាបុត្រីរបស់សម្តេចអាប់សាឡូមលើសជាងមហេសីឯទៀតៗ និងស្រីស្នំរបស់ព្រះអង្គទាំងអស់ (ដ្បិត ព្រះបាទនេហូបោមមានមហេសីដប់ប្រាំបីអង្គ និងស្រីស្នំហុកសិបនាក់ ហើយមានបុត្រាម្ភៃប្រាំបីអង្គ និងបុត្រីហុកសិបអង្គ)។

²²ព្រះបាទនេហូបោមបានតែងតាំងសម្តេចអប៊ីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះនាងម៉ាកាឲ្យធ្វើជាមេដឹកនាំក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់គាត់។ ដ្បិត ស្តេចមានគំនិតចង់ឲ្យគាត់ស្នងរាជ្យបន្ត។²³ព្រះបាទនេហូបោមបានគ្រប់គ្រងដោយប្រាជ្ញា។ ព្រះករុណាបានចាត់បុត្រាឯទៀតៗទាំងអស់ទៅនៅទូទាំងស្រុកយូដា និងបេនយ៉ាមីនក្នុងក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំ។ ស្តេចក៏បានផ្តល់អាហារដល់ពួកគេយ៉ាងបរិបូរណ៍ហើយរកប្រពន្ធជាច្រើនសម្រាប់ពួកគេ។

12 ¹ពេលវាជម្រះបានហូបចោមបានរឹងមាំហើយស្តេចមានកម្លាំងខ្លាំងក្លា នោះស្តេចក៏បោះបង់ចោលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលក៏ប្រព្រឹត្តតាមស្តេចដែរ។

²នៅឆ្នាំទីប្រាំនៃរជ្ជកាលព្រះបាទអហូបោម

ស្តេចស៊ីសាកជាស្តេចស្រុកអេស៊ីបបានលើកទ័ពមកឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹមព្រោះប្រជាជនបានក្បត់នឹងព្រះអម្ចាស់។

³ស្តេចយ៉ាងមកជាមួយរទេះចម្បាំងចំនួនមួយពាន់ពីររយពលសេះប្រាំមួយម៉ឺននាក់ និងពលទាហានយ៉ាងច្រើនសន្លឹកបានមកជាមួយព្រះអង្គគឺពីប្រទេសអេស៊ីប ស្រុកលីប៊ី ស្រុកស៊ុកគីនិងស្រុកអេស្យូពី។⁴ស្តេចបានយកក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំក្នុងស្រុកយូដាហើយបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁵ពេលនោះ ព្យាករីសេម៉ាយ៉ាបានមកជួបព្រះបាទអហូបោម និងមេដឹកនាំស្រុកយូដាដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្រុងយេរូសាឡឹម

ព្រោះតែព្រះបាទស៊ីសាកឡោមព័ទ្ធ។ លោកសេម៉ាយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ «អ្នករាល់គ្នាបានបោះបង់ចោលយើង ដូច្នេះ យើងក៏ប្រគល់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់លោកស៊ីសាកដែរ»។⁶ពួកមេដឹកនាំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងស្តេចបានបន្ទាបខ្លួនហើយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ពិតជាស្មោះត្រង់»។

⁷ពេលព្រះអម្ចាស់ឃើញថា ពួកគេបន្ទាបខ្លួនរបស់គេនៅចំពោះទ្រង់ នោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្យាករីសេម៉ាយ៉ាថា៖ «ពួកគេបានបន្ទាបខ្លួន ដូច្នេះ យើងនឹងមិនបំផ្លាញពួកគេទេ យើងនឹងសង្គ្រោះពួកគេចេញពីដៃស៊ីសាកហើយក៏ហឹងរបស់យើងក៏នឹងមិនហូរមកលើក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។

⁸ទោះយ៉ាងណាពួកគេនឹងត្រូវចំណុះហើយធ្វើជាអ្នកបម្រើស៊ីសាក ដើម្បីឲ្យពួកគេយល់ថាការបម្រើយើងនិងបម្រើស្តេចប្រទេសដទៃខុសគ្នាយ៉ាងណា»។

⁹ដូច្នេះ ព្រះបាទស៊ីសាកជាស្តេចស្រុកអេស៊ីបបានលើកទ័ពមកឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម

ហើយរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់និងទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ស្តេច។ ស្តេចបានយកអ្វីគ្រប់យ៉ាងទៅ ព្រមទាំងមាសដែលព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានធ្វើដែរ។¹⁰ព្រះបាទអហូបោមបានធ្វើខែលលង្គ័នជំនួសវិញ

ហើយប្រគល់វាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មេទ័ពដែលយាមទ្វារចូលព្រះដំណាក់។

¹¹គ្រប់ពេលដែលស្តេចយាងចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកទាហាននាំគ្នាកាន់ខែលទាំងនោះអមដំណើរទៅ បន្ទាប់មក ពួកគេប្រមូលយកទៅទុកនៅក្នុង បន្ទប់របស់ពួកអ្នកយាមវិញ។¹²ពេលព្រះបាទអហូបោមបន្ទាបខ្លួននោះ ព្រះពិរាធរបស់ព្រះអម្ចាស់ងាកចេញពីព្រះអង្គដើម្បីមិនបំផ្លាញគេទាំងស្រុង។

ក្រៅពីនេះនៅមានការល្អខ្លះទៀតដែលត្រូវបានរកឃើញនៅស្រុកយូដា។

¹³ដូច្នេះ ព្រះបាទអហូបោមបានពង្រឹងអំណាចនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយស្តេចឡើងសោយរាជ្យ។

ព្រះបាទអហូបោមមានអាយុសែសិបមួយឆ្នាំនៅពេលដែលទ្រង់ឡើងសោយរាជ្យ ហើយសោយរាជ្យអស់ដប់ប្រាំពីរឆ្នាំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម

ជាទីក្រុងដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដើម្បីព្រះនាមព្រះអង្គនៅទីនោះ។ ព្រះមាតារបស់ស្តេចព្រះនាមណាអាម៉ា ជាជនជាតិអារ៉ាម៉ូន។¹⁴ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ព្រោះទ្រង់គ្មានចិត្តចង់ស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ទេ។¹⁵ចំពោះរាជកិច្ច

និងបញ្ហាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទអហូបោមគឺតាំងពីមុន និងចុងក្រោយ គឺគេមិនបានសរសេរក្នុងសំណេរបស់ព្យាករីសេម៉ាយ៉ា

និងអ៊ីដដូជាអ្នកមើលដែលមានកំណត់ហេតុអំពីពង្សប្រវត្តិ និងសង្គ្រាមរវាងព្រះបាទអហូបោម និងលោកយេរ៉ូបាមទេឬអី?¹⁶ព្រះបាទអហូបោមសោយទិវង្គត គេបានយកសពទៅបញ្ចុះក្នុងក្រុងព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាជាបុត្រឡើងស្នងរាជ្យ។

¹នៅឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលព្រះបាទយេរូបាម ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាបានឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា ។

²ស្តេចសោយរាជ្យអស់រយៈពេលបីឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ព្រះមាតារបស់ស្តេចមានព្រះនាមថាម៉ាកា ជាកូនស្រីរបស់លោកយូរីនៅគឺបៀវ។ មានសង្គ្រាមរវាងព្រះបាទអប៊ីយ៉ា និងព្រះបាទយេរូបាម។³ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាបានចេញទៅច្បាំងជាមួយកងទ័ពដ៏ខ្លាំងពូកែ និងទាហានដ៏អង់អាចចំនួនបួនសែននាក់។ ព្រះបាទយេរូបាមបានដាក់ជួរទ័ពប្រយុទ្ធជាមួយនឹងកងទ័ពដែលបានជ្រើសរើស ប្រាំបីសែននាក់សុទ្ធតែជាទាហានខ្លាំង និងក្លាហាន។

⁴លោកអប៊ីយ៉ាបានឈរនៅលើភ្នំសៀវសារ៉ាមដែលស្ថិតនៅលើភ្នំអេប្រាអ៊ឹមមានប្រសាសន៍ថា៖ «លោកយេរូបាម និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលសូមស្តាប់ខ្ញុំ!

⁵តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រគល់ការគ្រប់គ្រងលើទឹកដីអ៊ីស្រាអែលឲ្យព្រះបាទដាវីឌ និងរាជវង្សតាមសម្ព័ន្ធមេត្រីវហូតទៅទេឬអី?

⁶ប៉ុន្តែ លោកយេរូបាមជាកូនរបស់លោកនេបាត ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌបានក្រោកឡើងបះបោរប្រឆាំងនឹងម្ចាស់របស់ខ្លួន។⁷មនុស្សពាល មនុស្សគ្មានប្រយោជន៍បានប្រមូលគ្នាមកកងគ្នា។

ពួកគេបានមកតទល់នឹងព្រះបាទហេហេជាបុត្ររបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូននៅពេលដែលស្តេចហេហេបាមនៅក្មេង ហើយគ្មានបទពិសោធន៍ ហើយមិនអាចទប់ទល់នឹងពួកគេបាន។

⁸ឥឡូវនេះ អ្នកនិយាយថាអ្នកអាចតតាំងនឹងអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់កូនចៅដាវីឌ។ អ្នកមានកងទ័ពដ៏ធំព្រមទាំងរូបកូនគោមាសដែលលោកយេរូបាមបានធ្វើដូចជាព្រះសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាទៀត។

⁹តើអ្នកមិនបានបណ្តេញពួកបូជាចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាកូនចៅរបស់លោកអ៊ីរ៉ុន និងពួកលេវីទេឬ?

តើអ្នកមិនបានតែងតាំងបូជាចារ្យខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ដូចជនជាតិដទៃទេឬអី? អ្នកណាមកថ្វាយបង្គំដោយយកគោឈ្មោល និងចៀមឈ្មោលប្រាំពីរមកនោះក៏អាចធ្វើជាបូជាចារ្យនៃរូបទាំងនោះដែលមិនមែនជាព្រះទេ។

¹⁰រីឯយើងវិញ ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះរបស់យើង ហើយយើងមិនបោះបង់ចោលព្រះអង្គឡើយ។ យើងមានបូជាចារ្យជាកូនចៅរបស់លោកអ៊ីរ៉ុននៅបម្រើព្រះអម្ចាស់ និងលេវីដែលបំពេញការងាររបស់ពួកគេ។¹¹ពួកគេថ្វាយតង្វាយដូចទាំងមូល និងគ្រឿងក្រអូបចំពោះព្រះអម្ចាស់ទាំងព្រឹកទាំងល្ងាច។ ពួកគេក៏រៀបចំនំប៉ុងរុក្ខមាននៅលើតុសុទ្ធផងដែរ។ ពួកគេមានទំនោរនឹងជើងចង្អៀងមាស និងចង្អៀងរបស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេដុតរៀងរាល់ល្ងាច។ យើងកាន់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ប៉ុន្តែ អ្នករាល់បានបោះបង់ចោលព្រះអង្គវិញ។

¹²មើល! ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើងនឹងដឹកនាំយើង ហើយពួកបូជាចារ្យរបស់ព្រះអង្គនៅទីនេះនាំគ្នាផ្លុំត្រឡើងដើម្បីប្រកាសអាសន្នប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ! កុំធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នកឡើយ! ដ្បិត អ្នករាល់គ្នានឹងមិនអាចឈ្នះព្រះអង្គឡើយ!។

¹³ប៉ុន្តែ លោកយេរូបាមបានរៀបចំពួនស្នាក់នៅពីក្រោយពួកគេ។ កងទ័ពនៅខាងមុខហើយទ័ពពួនស្នាក់នៅខាងក្រោយកងទ័ពយូដា។

¹⁴ពេលជនជាតិយូដាក្រឡេកមើលទៅក្រោយគេឃើញមានការប្រយុទ្ធនៅខាងមុខ និងនៅខាងក្រោយពួកគេ។ ពួកគេស្រែកអង្វរក្នុងព្រះអម្ចាស់ហើយពួកបូជាចារ្យផ្លុំត្រឡើង។¹⁵ពេលនោះ ប្រជាជននៅស្រុកយូដាស្រែកជយយោស ពេលពួកគេស្រែកថា៖ ព្រះជាម្ចាស់បានវាយព្រះបាទយេរូបាម និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនៅចំពោះមុខព្រះបាទអប៊ីយ៉ា និងប្រជាជនយូដា។

¹⁶ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរត់ភៀសខ្លួនពីមុខកងទ័ពយូដា ហើយព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកកងទ័ពយូដា។¹⁷ព្រះបាទអប៊ីយ៉ា និងកងទ័ពបានសម្លាប់ពួកគេដោយមុខដាវ ហើយមានកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលដែលបានជ្រើសរើសចំនួនប្រាំសែននាក់បានស្លាប់។

¹⁸នៅគ្រានោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវគេបំបាក់មុខ។ ប្រជាជនយូដាទទួលជ័យជម្នះដោយសារពួកគេពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។

¹⁹ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាដេញតាមលោកយេរូបាម ហើយបានដណ្តើមយកក្រុងបេតអែលជាមួយភូមិជុំវិញ ក្រុងសេសាណា និងភូមិជុំវិញ និងក្រុងអេប្រេននិងភូមិជុំវិញ។²⁰នៅជំនាន់ព្រះបាទអប៊ីយ៉ា លោកយេរូបាមមិនអាចពង្រឹងអំណាចឡើងវិញឡើយ

ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រហារស្តេចយូសាហ្វទីវង្សតទៅ។²¹ប៉ុន្តែ ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាវិញបានពង្រឹងអំណាចយ៉ាងរឹងមាំ។ ស្តេចមានមហេសីដប់បួនអង្គ មានបុត្រាម្ភៃ ពីរអង្គ និងបុត្រីដប់ប្រាំមួយអង្គ។²²រាជកិច្ចឡើងរាល់ព្រះបាទអប៊ីយ៉ា និងរាជឱង្ការរបស់ស្តេចសុទ្ធតែមានកត់ត្រាទុកក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់ព្យាភារីអ៊ីដា។

¹ព្រះបាទអប៊ីយ៉ាបានសោយទិវង្គតទៅជាមួយបុព្វបុរសហើយគេបញ្ចុះសពស្ដេចនៅក្នុងព្រះបាទជាវីរ។ ព្រះបាទអេសាជាបុត្របានឡើងសោយរាជ្យជំនួស។ នៅរជ្ជកាលព្រះបាទអេសាប្រទេសជាតិបានសុខសាន្តត្រាណរយៈពេលដប់ឆ្នាំ។²ព្រះបាទអេសាធ្វើអ្វីៗដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្លួន។

³ស្ដេចបានបំផ្លាញអាសនៈសាសន៍ដទៃ និងបានសម្អាតទីខ្ពស់ព្រមទាំងបានកម្ទេចសសរថ្ម និងរំលំបង្គោលព្រះអាសេរី។

⁴ស្ដេចបានបញ្ជាឲ្យប្រជាជនយូដាស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន និងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់ និងក្រឹត្យវិន័យ។

⁵ស្ដេចដកកន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗ និងអាសនៈសក្ការៈពីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់ស្រុកយូដាដែរ។ ប្រទេសជាតិមានសេចក្ដីសុខសាន្តត្រាណនៅក្នុងរាជ្ជកាលព្រះអង្គ។⁶ស្ដេចបានសង់ក្រុងដ៏រឹងមាំជាច្រើននៅស្រុកយូដា ដ្យូត ស្រុកទេសស្ងប់ស្ងៀម ហើយមិនមានសង្គ្រាមទេ ដ្យូតព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសេចក្ដីសុខសាន្តដល់ព្រះអង្គ។

⁷ព្រះបាទអេសាមានរាជឱង្ការទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធយូដាថា៖ «ចូរយើងសង់ក្រុងទាំងនេះ ហើយធ្វើកំពែងព័ទ្ធជុំវិញ ព្រមទាំងបំបាំង ទ្វារ និងរន្ទុក។ ទឹកដីនេះនៅតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងដែលព្រះយើងបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ហើយព្រះម្ចាស់បានប្រទានឲ្យមានសុខសន្តិភាពនៅគ្រប់ទិសទីទាំងអស់។ ដូច្នេះ ពួកគេបានកសាងដោយជោគជ័យ។

⁸ព្រះបាទអេសាមានកងទ័ពដែលកាន់ខែល និងលំពែងពីកុលសម្ព័ន្ធយូដាមានទាហានចំនួន ៣០០, ០០០ នាក់ និងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនចំនួន ២៨០, ០០០ នាក់ដែលកាន់ខែល និងធ្នូ។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាទាហានអង់អាចក្លាហាន។

⁹ព្រះបាទសេរីសជាស្ដេចស្រុកអេស្យូពីបានលើកកងទ័ពមួយលាននាក់ និងរទេះចម្បាំងចំនួនបីរយគ្រឿង មកច្បាំងនឹងពួកយូដា ហើយបានឡើងមកដល់ម៉ាសេ។¹⁰ព្រះបាទអេសាក៏ចេញមកតទល់ហើយគេតម្រៀបជួរទ័ពគ្រឿងច្បាំងនៅតាមជ្រលងភ្នំសេផាហានៅម៉ាសេ។

¹¹ព្រះបាទអេសាស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ទ្រង់ថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់ ក្រៅពីព្រះអង្គ គ្មាននរណាម្នាក់អាចជួយអ្នកទន់ខ្សោយ ឲ្យតតាំងនឹងអ្នកខ្លាំង ពួកឯងឡើយ។ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងអើយសូមជួយយើងខ្ញុំផង! ព្រះអម្ចាស់អើយព្រះអង្គជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ សូមកុំឲ្យមនុស្សទទួលជ័យជម្នះលើទ្រង់ឡើយ»។

¹²ព្រះអម្ចាស់វាយជនជាតិអេស្យូពីនៅចំពោះមុខព្រះបាទអេសា និងពួកយូដា។ ជនជាតិអេស្យូពីបានរត់ភៀសខ្លួន។¹³ព្រះបាទអេសា និងពលទាហានដែលនៅជាមួយបានដេញតាមពួកគេឆ្ពោះទៅរក។ ជនជាតិអេស្យូពីជាច្រើនបានដួលស្លាប់ដែលមិនអាចក្រោកឡើងបាន ព្រោះពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញនៅចំពោះមុខព្រះអម្ចាស់ និងកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គ។ កងទ័ពបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិជាយកណ្តាស់យ៉ាងច្រើន។

¹⁴កងទ័ពបានបំផ្លាញភូមិទាំងអស់នៅជុំវិញកេរី ដ្យូត ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យប្រជាជនភ័យខ្លាច។ កងទ័ពបានរឹបអូសយកភូមិទាំងអស់ហើយមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនកុះករនៅក្នុងនោះ។¹⁵កងទ័ពយូដាបានវាយកម្ទេចជំរំរបស់ពួកអ្នកគង្វាល ហើយពួកគេបានរឹបអូសយកហ្វូងចៀម និងសត្វអ្នកដ្ឋយ៉ាងបរិបូរ រួចហើយនាំគ្នាត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។

15 ¹ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកសណ្ឋិតលើលោកអសារជាតិរបស់លោកអូដេត។²លោកបានចេញទៅជួបជាមួយព្រះបាទអេសាហើយទូលថា៖
«ឱព្រះបាទអេសា និងប្រជាជនយូដា និងបេនយ៉ាមីនទាំងមូលអើយសូមស្តាប់ខ្ញុំ!

ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាក្នុងពេលដែលអ្នករាល់គ្នានៅជាមួយព្រះអង្គ ប្រសិនបើ អ្នកស្វែងរកព្រះអង្គនោះអ្នកនឹងរកព្រះអង្គឃើញ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកបោះបង់ចោលព្រះអង្គនោះព្រះអង្គនឹងបោះបង់ចោលអ្នកវិញ។

³អស់រយៈពេលយូរមកហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគ្មានព្រះពិតគ្មានបូជាចារ្យបង្រៀនហើយក៏គ្មានក្រឹត្យវិន័យដែរ។⁴ពេលណាពួកគេ មានទុក្ខវេទនាពួកគេងាកមករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលហើយស្វែងរកព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គឲ្យគេរកឃើញ។

⁵នៅគ្រានោះអ្នកណាដែលធ្វើដំណើរទៅឆ្ងាយ ឬមកវិញ អ្នកនោះគ្មានសន្តិភាពសម្រាប់គេទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រជាជននៅលើទឹកដីទាំងអស់មានបញ្ហាដ៏ធំ។

⁶ពួកគេបែកបាក់គ្នា ប្រជាជាតិមួយទាន់នឹងប្រជាជាតិមួយ ហើយក្រុងមួយទាន់នឹងទីក្រុងមួយទៀត ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យពួកគេរីករ

ហើយរងទុក្ខវេទនាគ្រប់បែបយ៉ាង។⁷ប៉ុន្តែ ចូរមានកម្លាំងហើយកុំធ្វើឲ្យដៃអ្នកទន់ខ្សោយឡើយ ព្រោះកិច្ចការរបស់អ្នកនឹងបានរង្វាន់»។

⁸កាលព្រះបាទអេសាបានឮពាក្យទាំងនេះដែលជាពាក្យទំនាយរបស់លោកអូដេតដែលជាពាក្យបានធ្វើឲ្យស្តេចមានចិត្តអង់អាច

ហើយបានបំផ្លាញអ្វីៗដែលគួរស្អប់ខ្ពើមចេញពីស្រុកយូដា និងបេនយ៉ាមីន ព្រមទាំងចេញពីក្រុងនានាដែលស្តេចដណ្តើមបានពីតំបន់ភ្នំអេប្រាអ៊ីម។

ស្តេចក៏សង់អាសនៈដែលស្ថិតនៅខាងមុខច្រកចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើងវិញ។⁹ស្តេចបានប្រមូលប្រជាជនយូដា

និងបេនយ៉ាមីនព្រមទាំងអស់អ្នកដែលស្នាក់នៅជាមួយពួកគេគឺប្រជាជនមកពីអេប្រាអ៊ីមនិងម៉ាណាសេនិងពីស៊ីម្មាន។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងច្រើនបានវិលត្រឡប់ពីស្រុកអ៊ីស្រាអែលមកឯទ្រង់វិញ នៅពេលដែលពួកគេឃើញព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយ និងព្រះករុណា។

¹⁰ពួកគេប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងយេរូសាឡឹមក្នុងខែទីបីក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំនៃរជ្ជកាលព្រះបាទអេសា។

¹¹នៅគ្រានោះពួកគេបានថ្វាយយញ្ញបូជាពីរបស់ដែលពួកគេរឹបអូសយកបានថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់គឺមានគោប្រាំពីរយក្បាល ចៀមនិងពពែប្រាំពីរពាន់ក្បាល។

¹²ពួកគេបានចូលក្នុងសម្ព័ន្ធមេត្រី ដោយបានតាំងចិត្ត និងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់គេអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹង។

¹³អ្នកទាំងនោះព្រមព្រៀងគ្នាថា បើអ្នកណាមិនព្រមស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអ្នកនោះ

ត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់ទោះបីមនុស្សនោះជាអ្នកតូច ឬអ្នកធំក្តី ឬទោះប្រុស ឬស្រីក្តី។

¹⁴ពួកគេស្ងួចនឹងព្រះអម្ចាស់ដោយបន្តិចម្តងៗ ព្រមទាំងមានសម្លេងក្រៃ និងស្វែងផង។¹⁵ប្រជាជនយូដាទាំងអស់មានចិត្តរីករាយចំពោះពាក្យសម្បថនេះ

ព្រោះពួកគេបានស្ងួចយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ហើយពួកគេស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់អស់ពីចិត្តហើយព្រះអង្គក៏បានឲ្យពួកគេរកឃើញដែរ។

ព្រះអម្ចាស់ក៏ប្រទានសេចក្តីសុខសាន្តដល់ពួកគេនៅគ្រប់ទិសទី។

¹⁶ព្រះបាទអេសាក៏បានដកលោកម៉ាកាដែលជាដ៏ដូនរបស់ព្រះករុណាចេញពីដំណែងជាម្ចាស់ក្សត្រី ពីព្រោះព្រះនាងបានសង់បង្គោល

និងធ្វើរូបគួរស្អប់ខ្ពើមនៃព្រះអាសេរ៉ា។ ព្រះបាទអេសាកាត់បង្គោល និងរូបដែលគួរស្អប់ខ្ពើមនោះកម្ទេចឲ្យទៅជាធូលីដី ហើយដុតវានៅជ្រោះប្រកដូន។¹⁷ប៉ុន្តែ

ទីសក្ការៈនៅតាមទួលខ្ពស់មិនត្រូវបានយកចេញពីស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេ។ ទោះយ៉ាងណា ស្តេចស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះអស់មួយជីវិត។

¹⁸ស្តេចបាននាំយកតង្វាយទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះបិតារបស់ស្តេច និងស្តេចផ្ទាល់បានញែកជាសក្ការៈទៅដាក់ក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺប្រាក់ និងមាស។

¹⁹នៅក្នុងស្រុកទេសគឺគ្មានសង្គ្រាមទេ រហូតដល់ឆ្នាំទីសាមសិបប្រាំនៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះបាទអេសា។

¹នៅឆ្នាំទីសាមសិបប្រាំមួយនៃរជ្ជកាលព្រះបាទអេសាស្តេចបាសាជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានបះបោរយ៉ាងខ្លាំងប្រឆាំងនឹងស្រុកយូដាហើយបានសង់ក្រុងរ៉ាម៉ា ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ចាកចេញ ឬចូលទៅក្នុងទឹកដីព្រះបាទអេសាដែលជាស្តេចស្រុកយូដា។

²ព្រះបាទអេសាបានយកមាស និងប្រាក់ចេញពីឃ្លាំងនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចហើយចាត់គេឲ្យទៅថ្វាយព្រះបាទបេន-ហាដាឌ ជាស្តេចស្រុកអាហ្សីមដែលគ្រងរាជ្យនៅក្នុងដាម៉ាស។ ដោយទូលថា៖ «សូមឲ្យមានកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងទូលបង្គំ និងព្រះករុណាដូចជាព្រះបិតាទូលបង្គំ ព្រមទាំងបិតារបស់ព្រះករុណាដែរ។ ទូលបង្គំបានធ្វើប្រាក់ និងមាសមកថ្វាយព្រះករុណា។ សូមព្រះករុណាផ្តាច់សម្ព័ន្ធមិត្តជាមួយបាសាទៅ ដើម្បីកុំឲ្យស្តេចឡើងមកច្បាំងជាមួយទូលបង្គំឡើយ»។

⁴ព្រះបាទបេន-ហាដាឌស្តាប់តាមព្រះបាទអេសា ហើយចាត់មេបញ្ជាការកងទ័ពទាំងឡាយឲ្យទៅវាយយកក្រុងនាឆារបស់អ៊ីស្រាអែល។

ពួកគេបានវាយលុកក្រុងអ៊ីដុន ក្រុងដាន់ក្រុងអេបិលមៀមព្រមទាំងឃ្លាំងស្បៀងទាំងប៉ុន្មាននៅទឹកដីណេបថាលី។

⁵នៅពេលព្រះបាទបាសាឮដំណឹងនេះទ្រង់ក៏ឈប់សាងសង់កំពែងក្រុងរ៉ាម៉ាហើយទុកការងារនោះចោល។⁶ពេលនោះ

ព្រះបាទអេសាបានយកប្រជាជនយូដាទាំងអស់ទៅជាមួយ។ ពួកគេបានយកថ្ម និងឈើនៅរ៉ាម៉ាដែលព្រះបាទបាសាបានយកមកសាងសង់ក្រុង។ បន្ទាប់មក ស្តេចអេសាបានប្រើសម្ភារសំណង់នោះ ដើម្បីសាងសង់ក្រុងកេបា និងក្រុងមីសប៉ា។

⁷នៅគ្រានោះ លោកហាណានី ដែលជាគ្រូទាយបានចូលទៅគាល់ព្រះបាទអេសាជាស្តេចស្រុកយូដាហើយទូលថា៖

«ដោយព្រោះតែព្រះករុណាបានពឹងផ្អែកលើស្តេចស្រុកស៊ីរី និងមិនពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះករុណា នោះកងទ័ពរបស់ស្តេចស្រុកស៊ីរីបានរួចផុត ពីព្រះហស្តព្រះករុណាហើយ។⁸តើកាលជនជាតិអេស្យូពី និងប្រជាជនលីប៊ីលើកទ័ពមក តើគេមិនមានទ័ពដ៏ច្រើនសម្បើម មានទេចម្យ៉ាង និងទ័ពសេះយ៉ាងច្រើនឬអី? ប៉ុន្តែ ដោយពឹងលើព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យព្រះករុណាមានជ័យជម្នះលើពួកគេ។

⁹ដ្បិត ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ពាសពេញលើផែនដីទាំងមូល ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គសម្តែងព្រះចេស្វាជ័យអស់អ្នកដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងរឿងនេះ ព្រះករុណាបានធ្វើរឿងល្ងង់ខ្លៅហើយ។ ចាប់ពីពេលនេះទៅនឹងមានសង្គ្រាមកើតឡើងហើយ»។¹⁰ពេលនោះព្រះបាទអេសាខឹងនឹងគ្រូទាយ ហើយបានមចាប់គាត់ដាក់គុកព្រោះព្រះករុណាខឹងនឹងគាត់អំពីបញ្ហានេះ។ នៅពេលជាមួយគ្នានោះ ព្រះបាទអេសាបានជិះជាន់ដល់ប្រជាជនមួយចំនួនដែរ។

¹¹មើល! រាជកិច្ចរបស់ព្រះបាទអេសាតាំងពីដើមដល់ចប់មានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកយូដា និងស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

¹²ព្រះបាទអេសាមានជំងឺនៅក្នុងប្រអប់ជើង។ ជំងឺរបស់ព្រះករុណាធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី

ទ្រង់មិនបានស្វែងរកជំនួយពីព្រះអម្ចាស់ទេគឺស្វែងរកតែគ្រូពេទ្យប៉ុណ្ណោះ។

¹³ព្រះបាទអេសាសោយទិវង្គតនៅជួបជុំនឹងពួកអយ្យកោ នៅឆ្នាំទីសែសិបមួយនៃរជ្ជកាលរបស់ស្តេច។

¹⁴ពួកគេបានបញ្ចុះសពស្តេចនៅក្នុងផ្នូររបស់ទ្រង់ដែលស្តេចបានដឹកនៅឆ្នាំទីក្រុងដាវីឌ។ ពួកគេបានដាក់សពនៅលើគ្រែដែលពោរពេញទៅដោយក្លិនផ្អែម និងគ្រឿងក្រអូបផ្សេងៗដែលរៀបចំដោយអ្នកជំនាញអប់រំ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានបង្កាត់ភ្លើងយ៉ាងខ្លាំង ជាការថ្វាយកិត្តិយសដល់ស្តេច។

¹ព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអេសាបានឡើងស្នងរាជ្យជំនួសបិតា។ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានពង្រឹងអំណាចខ្លួនឯងប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែល។

²ស្តេចបានដាក់ទ័ពនៅតាមក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលមានកំពែងរឹងមាំនៅស្រុកយូដា និងឲ្យមានកងទ័ពនៅក្នុងស្រុកយូដា និងនៅតាមក្រុងនានានៅអេប្រាអ៊ីមដែលព្រះបាទអេសាជាបិតាបានកាន់កាប់។

³ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយព្រះបាទយ៉ូសាផាតព្រោះព្រះករុណាបានដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះបាទដាវីឌ ជាបិតាហើយមិនស្វែងរកព្រះបាលឡើយ។

⁴ព្រះករុណាបានពឹងលើព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកអយ្យកោហើយគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ដោយមិនដើរតាមផ្លូវរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ។

⁵ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានពង្រឹងរាជ្យសម្បត្តិរបស់ស្តេចឲ្យរឹងមាំហើយជនជាតិយូដាទាំងអស់នាំស្នូលសារអាករទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាត។ ស្តេចមានទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយសច្រើនក្រៃលែង។⁶ស្តេចមានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ចំពោះមាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចក៏បំផ្លាញកន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗ និងដកបង្គោលព្រះអាសេរីចេញពីស្រុកយូដាទាំងអស់។

⁷នៅឆ្នាំទីបីនៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះអង្គ ព្រះករុណាបានចាត់មន្ត្រីមានលោកបេនហែល លោកអូបាខា លោកសាការី លោកនេថាណែល និងលោកមីកាយ៉ាទៅបង្រៀននៅតាមក្រុងនានាក្នុងស្រុកយូដា។⁸ដោយមានពួកលេវីទៅជាមួយគឺ លោកសេម៉ាយ៉ា លោកណាថាឡេ លោកសេបាខា លោកអេសាហែល លោកសេមីរ៉ាម៉ូត លោកយេហូណាថាន លោកអដ្ឋនីយ៉ា លោកថូប៊ីយ៉ា និងលោកថូបាដូនីយ៉ា ហើយមានបូជាចារ្យនៅជាមួយពួកគេផងគឺបូជាចារ្យអេលីសាម៉ា និងបូជាចារ្យយ៉ូរ៉ាម។

⁹ពួកគេបង្រៀននៅស្រុកយូដាដោយមានសៀវភៅក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយពួកគេ។

ពួកគេធ្វើដំណើរពាសពេញក្រុងទាំងប៉ុន្មានក្នុងស្រុកយូដាដើម្បីបង្រៀនប្រជាជន។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យមានគម្រោងប៉ុន្មាននៅជុំវិញស្រុកយូដាកើតមានការភ័យខ្លាច ដូច្នេះ ពួកគេពុំបានធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងព្រះបាទយ៉ូសាផាតឡើយ។

¹¹ជនជាតិភីលីស្ទីនខ្លះនាំយកអំណោយមកថ្វាយព្រះបាទយ៉ូសាផាត និងប្រាក់មកធ្វើជាស្នូលសារអាករ។ ជនជាតិអារ៉ាប៊ីក៏បាននាំហ្វូងសត្វចៀម ៧, ៧០០ ក្បាលនិងពពែ ៧, ៧០០ ក្បាល មកថ្វាយព្រះបាទយ៉ូសាផាតដែរ។

¹²ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានអំណាចខ្លាំងក្លាណាស់។ ស្តេចបានសង់បន្ទាយ និងយួរវាំងជាច្រើននៅក្នុងក្រុងនានានៅស្រុកយូដា។

¹³ស្តេចមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើននៅក្នុងនានាក្នុងស្រុកយូដា និងកងទ័ពដែលមានសុទ្ធតែជាមនុស្សអង់អាចក្លាហានក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។

¹⁴នេះជាបញ្ជីឈ្មោះតាមក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា មានមេបញ្ជាការកងពល ដូចតទៅ លោកអាណណា ជាមេបញ្ជាការហើយនៅជាមួយគាត់មានទាហានប្រយុទ្ធ ៣០, ០០០ នាក់។¹⁵លោកយ៉ូហានាន ជាមេបញ្ជាការជាមួយគាត់មានទាហាន ២៨០, ០០០ នាក់។¹⁶លោកអម៉ាស៊ីយ៉ាជាកូនរបស់លោកស៊ីត្រីដែលស្ម័គ្រចិត្តចង់បម្រើព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅជាមួយគាត់មានទាហានចំនួន ២០០, ០០០ នាក់។

¹⁷ពីកូនចៅបេនយ៉ាមីនមាន៖ លោកអេលីយ៉ាដា នៅជាមួយគាត់មានទាហានចំនួន២០០, ០០០នាក់ ប្រដាប់អាវុធមានផ្លួនិងខែល។¹⁸បន្ទាប់មក មានលោកយេហូសាបាត ហើយនៅជាមួយគាត់មានទាហានចំនួន១៨០, ០០០ នាក់សុទ្ធតែគ្រឿងខ្លួនសម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាម។¹⁹អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែនៅបម្រើស្តេច រួមទាំងអ្នកឯទៀតៗ ដែលស្តេចដាក់ឲ្យប្រចាំការនៅតាមក្រុង ដែលមានកំពែងរឹងមាំទាំងប៉ុន្មានក្នុងស្រុកយូដា។

¹ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន និងកិត្តិយសយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះករុណាបានចងសម្ព័ន្ធភាពជាមួយព្រះបាទអហាប់ ដោយអភិសេកបុត្រាជាមួយបុត្រីព្រះបាទអហាប់។²ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមកព្រះករុណាបានយាងទៅសួរសុខទុក្ខព្រះបាទអហាប់នៅក្រុងសាម៉ារី។ ព្រះបាទអហាប់បានសម្លាប់ចៀម និងគោជាច្រើនសម្រាប់ព្រះករុណា ពួកមន្ត្រីដែលមកជាមួយទ្រង់។ ព្រះបាទអហាប់ក៏បញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យព្រះបាទយ៉ូសាផាតវាយប្រហាររ៉ាំរ៉ៃតាមកាតព្វកិច្ចជាមួយទ្រង់ដែរ។
³ព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលមានរាជឱង្ការទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាតស្តេចស្រុកយូដាថា៖ «តើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យនឹងទៅច្បាំងជាមួយទូលបង្គំនៅរ៉ាំរ៉ៃតាមកាតព្វកិច្ចឬទេ?» ព្រះបាទយ៉ូសាផាតឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំក៏ដូចព្រះករុណាដែរ ហើយប្រជាជនរបស់ទូលបង្គំក៏ដូចប្រជាជនរបស់ព្រះករុណាដែរ ទូលបង្គំនឹងទៅច្បាំងជាមួយព្រះករុណា»។

⁴ព្រះបាទយ៉ូសាផាតទូលស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «សូមស្វែងរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាមុនសិន»។
⁵ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលប្រមូលពួកព្យាការីដែលមានចំនួនបួនរយនាក់ហើយមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «តើយើងត្រូវទៅវាយក្រុងរ៉ាំរ៉ៃនៅស្រុកកាឡាត ឬមិនត្រូវទៅ?»។ ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ចូរទៅច្បាំងចុះ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រគល់វាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះករុណាហើយ»។
⁶ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានរាជឱង្ការថា៖ «តើនៅទីនេះគ្មានព្យាការីរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៀតដែលយើងអាចស្វែងរកយោបល់ទេឬ?»។
⁷ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «នៅមានបុរសម្នាក់ដែលយើងត្រូវស្វែងរកដំបូន្មានពីព្រះអម្ចាស់ គឺមីកាយ៉ាជាកូនរបស់លោកអ៊ីមឡា ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំស្អប់គាត់ព្រោះគាត់មិនដែលថ្លែងសេចក្តីល្អអំពីទូលបង្គំទេ តែងតែអាក្រក់ជានិច្ច»។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះករុណាមិនគួរមានបន្ទូលដូច្នោះទេ»។⁸ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលហៅនាយទាហានមកហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរនាំមីកាយ៉ាជាកូនរបស់លោកអ៊ីមឡា ឲ្យមកជាប្រញាប់!»។
⁹ព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចនៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដា ស្លៀកពាក់រុងរឿងកំពុងគង់លើបល្ល័ង្ក នៅព្រលានត្រង់ខ្លោងទ្វារក្រុងសាម៉ារី ហើយពួកព្យាការីទាំងអស់ក៏ទាយនៅចំពោះមុខព្រះបាទ។¹⁰លោកសេដេគា ជាកូនរបស់លោក ក្លាណាធ្វើស្វែងដែកហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ ដោយស្វែងដែកនេះ អ្នកនឹងឃើញច្រានជនជាតិស៊ីរីឲ្យរំលោភសព្វទៅ។
¹¹ពួកព្យាការីទាំងអស់សុទ្ធតែថ្លែងព្រះបន្ទូលដូចតទៅនេះថា៖ «ចូរវាយយកក្រុងរ៉ាំរ៉ៃនៅស្រុកកាឡាតចុះ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ប្រគល់ក្រុងនោះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះករុណាហើយ»។
¹²អ្នកនាំសារដែលបានទៅហៅលោកមីកាយ៉ាបាននិយាយទៅគាត់ថា៖ «មើលចុះពាក្យរបស់ពួកព្យាការីប្រកាសសេចក្តីល្អៗដល់ព្រះរាជាដោយសម្លេងតែមួយ ដូច្នេះ សូមឲ្យលោកជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកគេដោយប្រកាសពីសេចក្តីល្អដល់ស្តេចចុះ»។¹³លោកមីកាយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅដូចព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ»។¹⁴ពេលគាត់ចូលគាល់ស្តេច នោះស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «លោកមីកាយ៉ា តើយើងត្រូវទៅរ៉ាំរ៉ៃនៅស្រុកកាឡាតឬ?»។ លោកមីកាយ៉ាឆ្លើយថា៖ «ចូរវាយយកជ័យជម្នះចុះ ដ្បិត នឹងមានជ័យជម្នះធំណាស់!»។
¹⁵ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «តើត្រូវឲ្យយើងប្រាប់អ្នកឲ្យស្ងៀមប៉ុន្មានដង ដើម្បីកុំនិយាយអ្វីក្រៅពីសេចក្តីពិតក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់?»។
¹⁶លោកមីកាយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «ទូលបង្គំបានឃើញកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលខ្ចាត់ខ្ចាយនៅលើភ្នំដូចជាចៀមដែលគ្មានគង្វាលហើយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកទាំងនេះគ្មានអ្នកគង្វាលទេ ចូរឲ្យម្នាក់ៗរំលែកគ្នាឡើងទៅផ្ទះដោយសុខសាន្តចុះ»។
¹⁷ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «តើទូលបង្គំមិនបានប្រាប់ព្រះករុណាទេឬអីថា គាត់នឹងមិនថ្លែងព្រះបន្ទូល ល្អអំពីទូលបង្គំទេ ប៉ុន្តែ មានតែការអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ?»។¹⁸លោកមីកាយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំបានឃើញព្រះអម្ចាស់គង់លើបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គហើយកងទ័ពនៃស្ថានបរមសុខទាំងប៉ុន្មានឈរនៅខាងស្តាំ និងខាងឆ្វេង។
¹⁹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើនរណានឹងល្បងព្រះបាទអហាប់ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យស្តេចឡើងទៅវាយ ហើយដួលស្លាប់នៅរ៉ាំរ៉ៃតាមកាតព្វកិច្ច?» ម្នាក់ទូលបែបនេះ ហើយម្នាក់ទូលនោះ។
²⁰ពេលនោះមានវិញ្ញាណមួយចេញមកឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ហើយទូលថា៖ «ខ្ញុំនឹងល្បងព្រះអង្គ»។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកគាត់ថា៖ «តើធ្វើដូចម្តេច?»។²¹វិញ្ញាណនោះទូលព្រះអង្គថា៖ «ទូលបង្គំនឹងចាកចេញទៅហើយទូលបង្គំនឹងក្លាយទៅជាពាក្យកុហកនៅក្នុងមាត់ព្យាការីទាំងអស់»។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «អ្នកនឹងល្បងវាហើយអ្នកក៏នឹងទទួលជោគជ័យដែរ។ ឥឡូវ ចូរទៅធ្វើអ្វីចឹងចុះ»។
²²ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់បានដាក់វិញ្ញាណភូតកុហកនៅក្នុងមាត់ព្យាការីទាំងអស់របស់ព្រះករុណា ហើយព្រះអម្ចាស់បានដាក់ទោសមហន្តរាយដល់ព្រះករុណា។
²³ពេលនោះសេដេគាជាកូនរបស់លោកកាណាណាបានឡើងមកទះកំដ្រៀងលោកមីកាយ៉ាទាំងពេលថា៖ «តើព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ចេញពីខ្ញុំទៅនិយាយនឹងអ្នកបែបណា?»។²⁴លោកមីកាយ៉ាមានប្រសាសន៍ថា៖ «មើល! អ្នកនឹងដឹងនៅថ្ងៃនោះ គឺពេលអ្នករត់ចូលបន្ទប់ខាងក្នុងដើម្បីលាក់ខ្លួន»។
²⁵ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលមានរាជឱង្ការទៅកាន់អ្នកបម្រើខ្លះថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាចាប់លោកមីកាយ៉ា ហើយនាំវាទៅជួបលោកអាំម៉ូនជាចៅហ្វាយក្រុង និងសម្តេច យ៉ូអាសជាបុត្រារបស់យើង»។²⁶ហើយត្រូវជម្រាបសម្តេចថា៖ «ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរចាប់បុរសនេះយកទៅដាក់ក្នុងគុក ហើយចិញ្ចឹមគាត់ដោយនំប៉័ង និងទឹកបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះរហូតដល់យើងត្រឡប់មកវិញដោយសុវត្ថិភាព»។²⁷លោកមីកាយ៉ាតបថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាចាប់មកវិញដោយសុវត្ថិភាព នោះព្រះអម្ចាស់មិនបានមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំទេ»។ បន្ទាប់មក គាត់បន្ថែមទៀតថា៖ «ប្រជាជនទាំងអស់គ្នា ចូរស្តាប់សេចក្តីទាំងនេះចុះ»។
²⁸ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាប់ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទយ៉ូសាផាត ជាស្តេចស្រុកយូដាបានឡើងទៅវាយយកក្រុងរ៉ាំរ៉ៃតាមកាតព្វកិច្ច។
²⁹ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលមានរាជឱង្ការទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «ទូលបង្គំនឹងបន្តខ្លួន ហើយឡើងទៅច្បាំងតែព្រះករុណាត្រូវត្រងព្រះពន្លឺទ្រង់ចុះ»។ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលក្លែងខ្លួនធ្វើជាកងទ័ព ចូលទៅក្នុងសមរភូមិ។³⁰ស្តេចស្រុកស៊ីរីបានបញ្ជាទៅមេបញ្ជាការនេះចម្បាំងទាំងអស់ដោយមានរាជឱង្ការថា៖ «កុំវាយប្រហារពលទាហានធម្មតា ឬពលទាហានសំខាន់ឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវវាយប្រហារតែស្តេចអ៊ីស្រាអែលប៉ុណ្ណោះ»។
³¹ពេលមេបញ្ជាការនេះចម្បាំងបានឃើញព្រះបាទយ៉ូសាផាត ពួកគេក៏ពោលថា៖ «នេះ ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល»។ ពួកគេក៏រំលែកវាយប្រហារព្រះករុណា តែព្រះបាទយ៉ូសាផាតស្រែកអង្វរព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់ក៏ជួយទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្វែរពួកគេចេញពីព្រះករុណា។
³²កាលមេបញ្ជាការនេះចម្បាំងទាំងនោះដឹងថាទ្រង់មិនមែនជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេ នោះពួកគេក៏ឈប់ដេញតាម។

³³ប៉ុន្តែ មានទាហានម្នាក់បានយឺតធ្វើរបស់ខ្លួនដោយចៃដន្យហើយបានបាញ់ត្រូវស្តេចអ៊ីស្រាអែលនៅចន្លោះនៃគ្រឿងសឹករបស់គាត់។
ព្រះបាទអហាប់ក៏មានរាជឱង្ការទៅអ្នកបើករទេះរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ចូរនាំយើងចេញទៅ ដ្បិត យើងត្រូវរងរបួសធ្ងន់ណាស់! ។
³⁴នៅថ្ងៃនោះចម្បាំងកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលនៅលើរទេះសេះឆ្ពោះទៅទល់នឹងកងទ័ពស៊ីរីរហូតដល់ល្ងាច។
ប្រហែលពេលដែលព្រះអាទិត្យលិច នោះស្តេចក៏ស្ងួតទៅ។

¹ព្រះបានយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយូដាបានវិលត្រឡប់ទៅព្រះដំណាក់ទ្រង់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញដោយសុវត្ថិភាព។²ពេលនោះលោកយេហ្វីជាតូនរបស់ហាណានី ជាអ្នកមើលទុតបានចេញទៅជួបស្តេចយ៉ូសាផាតទូលថា៖ «តើអ្នកគួរជួយមនុស្សអាក្រក់ឬ? តើអ្នកគួរស្រឡាញ់អ្នកដែលស្អប់ព្រះអម្ចាស់ឬ? ដោយព្រោះព្រះករុណាប្រព្រឹត្តការនេះនោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានទាស់នឹងព្រះករុណាហើយ។³ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយមានសេចក្តីល្អនៅក្នុងព្រះករុណាខ្លះដែរ គឺព្រះករុណាបានបំផ្លាញបង្គោលព្រះអាសេរ៉ាចេញពីទឹកដីហើយបានតាំងចិត្តដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់»។

⁴ព្រះបានយ៉ូសាផាតគង់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ បន្ទាប់មក ស្តេចយាងចេញពីទៅសួរសុខទុក្ខប្រជាជនចាប់ពីបៀវត្សសេបាហ្វេដល់ភ្នំអេប្រាអ៊ីមហើយនាំពួកគេឲ្យវិលត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃដូនតារបស់គេវិញ។

⁵ស្តេចបានតែងតាំងទៅក្រុមនៅក្នុងស្រុកពាសពេញក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលមានកំពែងរឹងមាំក្នុងស្រុកយូដា។

⁶ព្រះករុណាមានរាជឱង្ការទៅពួកចៅក្រមថា៖ «ចូរពិចារណានូវអ្វីដែលអស់លោកគួរធ្វើ ព្រោះអស់លោកមិនវិនិច្ឆ័យមនុស្សទេ តែសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ព្រះអម្ចាស់នឹងនៅជាមួយអ្នកក្នុងការវិនិច្ឆ័យ។⁷ឥឡូវនេះសូមឲ្យការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់មកលើអស់លោក សូមប្រយ័ត្នពេលណាអស់លោកវិនិច្ឆ័យទោសព្រោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងគ្មានអំពើទុច្ចរិតណាមួយឡើយហើយក៏គ្មានការអនុគ្រោះ ឬទទួលសំណូកឡើយ»។

⁸លើសពីនោះ នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ព្រះបានយេហ្វាផាត បានតែងតាំងពួកលេវី និងពួកបូជាចារ្យ ព្រមទាំងមេដឹកនាំខ្លះៗនៃវង្សត្រកូលអ៊ីស្រាអែលដើម្បីវិនិច្ឆ័យទោសចំពោះព្រះអម្ចាស់ និងដើម្បីដោះស្រាយជម្លោះ។ ពួកអ្នកទាំងនោះគេរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។⁹ព្រះករុណាមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់យ៉ាងស្មោះត្រង់អស់ពីចិត្ត។

¹⁰ពេលណាមានវិវាទណាមួយពីបងប្អូនរបស់អស់លោកដែលរស់នៅទីក្រុងរបស់គេទោះបីទាក់ទងនឹងរឿងឃាតកម្មទោះបីទាក់ទងនឹងច្បាប់បទបញ្ជាឬក្រឹត្យវិន័យក៏ដោយ អស់លោកត្រូវក្រើនរំលឹកពួកគេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេត្រូវមានទោសចំពោះព្រះអម្ចាស់ ឬសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់និងមកទាស់នឹងអស់លោក ហើយនឹងបងប្អូនរបស់អស់លោក។ ដូច្នេះ អស់លោកត្រូវធ្វើបែបនេះនោះអស់លោកនឹងមិនមានកំហុសទេ។

¹¹មើល! លោកអម៉ារីយ៉ា ជាមហាបូជាចារ្យដឹកនាំលើអ្នករាល់គ្នាក្នុងកិច្ចការទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកសេបាខាជាតូនរបស់លោកអ៊ីស្រាអែលជាមេដឹកនាំរបស់កូលសម្ព័ន្ធយូដា ជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើកិច្ចការទាំងអស់របស់ព្រះរាជា។ ពួកលេវីនឹងធ្វើជាអាជ្ញាធរសម្រាប់ជួយបម្រើការងាររបស់អ្នក។ ចូរតាំងចិត្តក្លាហាន និងគោរពតាមការណែនាំចុះ ហើយសូមឲ្យព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយមនុស្សល្អ»។

20¹ ក្រោយមកទៀត ប្រជាជនម្ចាស់ និងអ្នកម្ចាស់ ព្រមទាំងជនជាតិម៉ាអូន ខ្លះបានលើកទ័ពមកច្បាំងនឹងព្រះបាទយ៉ូសាផាត។
² មានអ្នកខ្លះមកទូលព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «មានកងទ័ពយ៉ាងច្រើនកំពុងវាយលុកលើព្រះករុណាពីខាងនាយសមុទ្រស្លាប់គឺពីស្រុកអេដុម។ ពួកគេមកដល់ហាសាសួនតាម៉ារ គឺនៅអេនគេឌី»។

³ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានការភ័យខ្លាចហើយតាំងខ្លួនស្វែងរកព្រះអម្ចាស់។ ព្រះករុណាប្រកាសឲ្យតមអាហារនៅពាសពេញស្រុកយូដា។
⁴ ប្រជាជនយូដាបានជួបជុំគ្នា ដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេមកពីគ្រប់ក្រុងទាំងអស់ក្នុងស្រុកយូដា ដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់។
⁵ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតឈរក្នុងអង្គប្រជុំនៃប្រជាជនយូដា និងប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹមនៅត្រង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ទល់មុខទីធ្លាថ្មី។
⁶ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ តើព្រះអង្គមិនមែនជាព្រះដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខឬអី? តើព្រះអង្គមិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើគំនិតទាំងប៉ុន្មាននៃប្រជាជាតិនានាទេឬ? ព្រះអង្គប្រកបដោយព្រះចេស្ដា និងប្រទានភាព គ្មាននរណាអាចតទល់នឹងព្រះអង្គបានឡើយ!។⁷ ព្រះជាម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គមិនបានបណ្តេញប្រជាជនទាំងប៉ុន្មានចេញពីស្រុកនេះនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គហើយព្រះអង្គបានប្រទានទឹកដីនេះឲ្យកូនចៅលោកអប្រាហាំរហូតតទៅឬអី?។

⁸ ពួកគេបានរស់នៅក្នុងស្រុក ហើយបានសង់ទីសក្ការៈមួយថ្វាយព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ ដោយពោលថា៖⁹ «ប្រសិនបើ គ្រោះមហន្តរាយកើតមានមកលើយើងខ្ញុំដូចជាដាវ ការកាត់ទោស ជំងឺ ឬទុក្ខ យើងនឹងឈរនៅមុខព្រះដំណាក់នេះ និងនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ (ព្រោះព្រះនាមព្រះអង្គនៅក្នុងដំណាក់នេះ) ហើយយើងខ្ញុំនឹងស្រែកអង្វរព្រះអង្គដោយទុក្ខវេទនារបស់យើងខ្ញុំ នោះព្រះអង្គនឹងស្តាប់យើងខ្ញុំហើយជួយសង្គ្រោះយើងខ្ញុំ»។

¹⁰ មើល! ឥឡូវនេះ ប្រជាជននៅស្រុកអ័ម៉ូន ស្រុកម័រអាប់ និងភ្នំសៀរដែលព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវាយលុកបំផ្លាញនៅពេលដែលពួកគេចាកចេញពីស្រុកអេដុមមក ផ្ទុយទៅវិញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានងាកចេញពីពួកគេ ហើយមិនបានបំផ្លាញពួកគេឡើយ។¹¹ សូមទតមើលពីរបៀបដែលពួកគេសង់ដល់យើងខ្ញុំគឺពួកគេលើកគ្នាមកដើម្បីនឹងដេញពួកយើងខ្ញុំចេញពីទឹកដីដែលព្រះអង្គបានប្រគល់ឲ្យយើងខ្ញុំទុកជាមរតក។

¹² ឱព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ! តើព្រះអង្គមិនរិះថ្វីទោសពួកគេទេឬ? ដ្បិតយើងខ្ញុំគ្មានកម្លាំងនឹងតតាំងជាមួយកងទ័ពដ៏ធំដែលកំពុងលើកទ័ពមកច្បាំងនឹងយើងទេ។ យើងមិនដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងណាទេប៉ុន្តែយើងកំពុងសង្ឃឹមមើលទៅកាន់ព្រះអង្គ»។¹³ ប្រជាជនយូដាទាំងអស់បានឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាមួយប្រពន្ធ និងកូនៗ របស់ពួកគេ។
¹⁴ នៅពាក់កណ្តាលអង្គប្រជុំនោះព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់មកសណ្ឋិតលើលោកយ៉ាហាសៀលជាកូនរបស់លោកសាការីត្រូវជាកូនរបស់លោកបេណាយ៉ាដែលជាកូនរបស់លោកលោកយ៉ាហាសៀលមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកស្រុកយូដាទាំងមូល និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងព្រះករុណាយ៉ូសាផាតអើយ! សូមស្តាប់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំខ្លាចអ្វីឡើយ! កុំធ្លាក់ទឹកចិត្តដោយសារកងទ័ពដ៏ធំនេះ ដ្បិត ការប្រយុទ្ធមិនមែនស្រេចលើអ្នករាល់គ្នាទេតែជាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

¹⁶ អ្នករាល់គ្នាចុះទៅច្បាំងនឹងពួកគេនៅថ្ងៃស្អែក។ មើល! ពួកគេកំពុងឡើងមកតាមផ្លូវស៊ីស។ អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញពួកគេនៅចុងជ្រលងជ្រោះនៅទល់មុខនឹងទីរហាស្ថានយេរូសា។¹⁷ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនចាំបាច់តយុទ្ធនៅក្នុងសង្គ្រាមនេះទេ។ ចូរឈរនៅជំហរបស់អ្នកហើយឃើញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅជាមួយអ្នក ស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម។ កុំឲ្យខ្លាចកុំឲ្យធ្លាក់ទឹកចិត្ត។ ចូរចេញទៅច្បាំងនឹងពួកគេនៅថ្ងៃស្អែកទៅ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នក»។

¹⁸ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានក្រាបចុះខ្លួនមុខដល់ដី។ ប្រជាជនយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងអស់នាំគ្នាក្រាបចុះថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។
¹⁹ ក្រុមលេវីដែលជាកូនចៅរបស់កេហាត និងលោកកូរ៉ានាំគ្នាក្រោកឈរឡើងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដោយបន្លឺសម្លេងខ្លាំងៗ។

²⁰ ព្រលឹមឡើង ពួកគេក្រោកឡើងចេញទៅទីរហាស្ថានតូអា។ ពេលពួកគេចេញទៅនោះ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតក្រោកឈរឡើងហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ប្រជាជនយូដា និងប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ! ចូរស្តាប់ខ្ញុំ! ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកចុះ នោះ ព្រះអម្ចាស់ និងជួយអ្នករាល់គ្នា។ ចូរអ្នករាល់គ្នាទុកចិត្តលើព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលជ័យជម្នះ»។²¹ នៅពេលដែលព្រះករុណាបានពិគ្រោះជាមួយប្រជាជនរួចហើយព្រះអង្គបានតែងតាំងអស់អ្នកដែលត្រូវច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ និងសរសើរតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅពេលដែលពួកគេកងទ័ពចេញទៅដោយពោលថា៖ «អរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់ព្រោះភាពស្មោះត្រង់នៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេររហូតតទៅ»។

²² នៅពេលដែលពួកគេបន្តសម្លេងច្រៀងសរសើរតម្កើង ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានអ្នកលបវាយប្រហារបង្កឲ្យកើតវិវរនៅក្នុងជួរទ័ពរបស់ជនជាតិអ័ម៉ូន ជនជាតិម័រអាប់ និងអ្នកស្រុកភ្នំសៀរ ជាអ្នកដែលឡើងមកច្បាំងនឹងជនជាតិយូដា។ ពួកគេត្រូវបរាជ័យ។²³ ជនជាតិអ័ម៉ូន និងម័រអាប់ក្រោកឡើងព្រួញគ្នាច្បាំងនឹងប្រជាជននៅភ្នំសៀរ ដើម្បីសម្លាប់ ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ នៅពេលដែលពួកគេបានសម្លាប់ប្រជាជននៅភ្នំសៀររួចហើយពួកគេទាំងអស់គ្នាចាប់តាំងសម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។

²⁴ នៅពេលដែលកងទ័ពយូដាបានមកដល់កន្លែងពិនិត្យមើលទីរហាស្ថានពួកគេបានក្រឡេកមើលកងទ័ព។ មើលចុះ ពួកគេបានស្តាប់ហើយដួលទៅនឹងដី។ គ្មាននរណាម្នាក់បានរួចខ្លួនឡើយ។
²⁵ នៅពេលព្រះបាទយ៉ូសាផាត និងប្រជាជនរបស់ព្រះករុណា នាំគ្នារបៀបរួមយកអ្វីៗទាំងប៉ុន្មានដែលមាននៅទីនោះ។ គេឃើញមានរបស់របរ សម្លៀកបំពាក់ ព្រមទាំងវត្ថុដ៏មានតម្លៃជាច្រើនដែលលើសពីអ្វីដែលពួកគេអាចយករួចសម្រាប់ខ្លួនឯង។ ដោយជយកណ្តាលនោះមានច្រើនពេក ពួកគេត្រូវចំណាយពេលអស់បីថ្ងៃដើម្បីប្រមូលជយកណ្តាលទាំងនោះ។²⁶ នៅថ្ងៃទីបួនពួកគេបានជួបជុំគ្នានៅជ្រលងភ្នំបេរ៉ាកា។ នៅទីនោះគេសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ហេតុនេះហើយបានជាគេហៅកន្លែងនោះថាជ្រលងភ្នំបេរ៉ាកា រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

²⁷ បន្ទាប់មក ប្រជាជនយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងអស់ ដោយមានព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាអ្នកយាងនាំមុខគេ វិលត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញដោយអំណរ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគេមានជ័យជម្នះលើខ្មាំងសត្រូវ។²⁸ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនាំគ្នាមកក្រុងយេរូសាឡឹម និងក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយកាន់ស៊ុង ពិណនិងត្រៃ។

²⁹ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យគេរំលងប្រជាជាតិផ្សេងៗមានការភ័យខ្លាចជាខ្លាំង ពេលគេឮនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់បានច្បាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
³⁰ ដូច្នេះហើយ បានជារាជ្យរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានសន្តិភាព ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះករុណាបានប្រទានសេចក្តីសុខសាន្តដល់ព្រះករុណាគ្រប់ទិសទី។
³¹ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតឡើងសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា៖ ស្តេចឡើងគ្រងរាជ្យក្នុងព្រះជន្មាយុសាមសិបប្រាំព្រះស្សា ហើយសោយរាជ្យនៅក្រុងយេរូសាឡឹមអស់រយៈពេលម្ភៃប្រាំឆ្នាំ។ ព្រះមាតារបស់ ព្រះករុណាមានព្រះនាមថាអាស៊ូបា ជាកូនស្រីរបស់លោកស៊ីលហ៊ី។

³²ស្តេចបានដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះបាទអេសាជាបិតា ដោយឥតងាកចេញឡើយ ស្តេចបានធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។

³³ទោះយ៉ាងណាក៏នៅឡើយទេ នៅតែមានដោយមិនត្រូវបានគេបំផ្លាញចេញឡើយ។

ប្រជាជនមិនបានតម្រង់ដងចិត្តរបស់ពួកគេចំពោះព្រះនៃដូនតារបស់ពួកគេឡើយ។

³⁴រាជកិច្ចផ្សេងៗរបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតតាំងពីដើមដល់ចាប់ សុទ្ធតែមានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅរបស់លោកយេហ៊ី

ជាកូនរបស់លោកហាណានីដែលបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

³⁵បន្ទាប់មក ព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាស្តេចស្រុកយ៉ូដាបានចងសម្ព័ន្ធភាពជាមួយព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ជាច្រើន។

³⁶ស្តេចបានចងសម្ព័ន្ធចិត្ត ដើម្បីសង់ទូកទៅក្រុងតើស៊ីស។ ពួកគេបានសាងសង់ទូកនៅឯអេសូនគេបើរ។

³⁷ពេលនោះលោកអេលាស៊ីរជាកូនរបស់លោកខូដាវ៉ាហ្វ មកពីក្រុងម៉ាសាបានទាយទាស់នឹងព្រះបាទយ៉ូសាផាត។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖

«ដោយព្រះករុណាបានចងសម្ព័ន្ធភាពជាមួយព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាព្រះអម្ចាស់បានបំផ្លាញគម្រោងការរបស់ព្រះករុណាហើយ»។

កប៉ាល់ទាំងនោះត្រូវបានខូចខាត ដូច្នេះ ពួកគេមិនអាចបើកបរទៅបានទេ។

¹ព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានផ្តល់ជាមួយបុព្វបុរសរបស់ស្តេចហើយគេបញ្ចុះសពស្តេចនៅក្នុងព្រះបាទដាវីឌ ព្រះបាទយ៉ូសាផាតជាបុត្របានឡើងស្នងរាជ្យ។

²ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានព្រះអនុជ ដែលត្រូវជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូសាផាត គឺអសា យេហ៊ីអែល សាការី អ័សា មីកែល និងសេផាផា។

អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។³ព្រះបិតារបស់ពួកគេបានប្រគល់មាសប្រាក់ និងរបស់មានតម្លៃជាច្រើនដល់ពួកគេហើយថែមទាំងក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំនៅស្រុកយូដាទៀតផង។ ប៉ុន្តែ រាជបល្ល័ង្កបានប្រគល់ទៅព្រះបាទយ៉ូសាផាត ព្រោះព្រះករុណាជាបុត្រច្បង។

⁴កាលព្រះបាទយ៉ូសាផាតឡើងស្នងរាជ្យជំនួសបិតា ហើយពង្រឹងអំណាចជាស្តេចបានហើយ នោះស្តេចបានសម្លាប់ព្រះអនុជទាំងអស់ដោយមុខដាវនិងមេដឹកនាំអ៊ីស្រាអែលជាច្រើនរូបទៀត។

⁵ព្រះបាទយ៉ូសាផាតមានព្រះជន្មសាមសិបពីរឆ្នាំពេលឡើងសោយរាជ្យ ហើយសោយរាជ្យបានប្រាំបីឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

⁶ស្តេចបានដើរតាមមាគ៌ារបស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលដូចជាស្តេចអហាប់ដែរ ព្រោះព្រះករុណាបានរៀបរឹសេកជាមួយបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាប់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។⁷ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យបំផ្លាញដំណាក់របស់ព្រះបាទដាវីឌដែរ ព្រោះតែសម្ពន្ធមេត្រីដែលព្រះអង្គបានចងជាមួយព្រះបាទដាវីឌ។ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យាថា ទ្រង់នឹងផ្តល់ជីវិតដល់ព្រះបាទដាវីឌ និងពូជពង្សទ្រង់ជានិច្ច។

⁸ក្នុងរាជ្យកាលព្រះបាទយ៉ូសាផាត ពួកអេដូមបានបះបោរពីការគ្រប់គ្រងរបស់ជនជាតិយូដា ហើយពួកគេបានតែងតាំងស្តេចមួយអង្គឲ្យគ្រងរាជ្យលើគេ។

⁹ព្រះបាទយ៉ូសាផាតឆ្លងទន្លេជាមួយមេទ័ព និងទ័ពទាំងទាំងអស់។ នៅពេលយប់ទ្រង់តើនឡើងប្រយុទ្ធនឹងជនជាតិអេដូមដែលឡោមព័ទ្ធទ្រង់ និងមេបញ្ជាការកងទ័ពម្យ៉ាងរបស់ព្រះករុណា។¹⁰ដូច្នេះ ជនជាតិអេដូមបានបះបោរចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់យូដាចាប់តាំងពីពេលនោះមកទល់សព្វថ្ងៃ។

ក្រុងលីបណាក៏បានបះបោរប្រឆាំងនឹងអំណាចរបស់ស្តេចដែរ ព្រោះព្រះបាទយ៉ូសាផាតបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន។

¹¹លើសពីនេះទៅទៀតព្រះបាទយ៉ូសាផាតក៏បានសងកន្លែងខ្ពស់នៅលើភ្នំនៃស្រុកយូដាដែរ ស្តេចបានធ្វើឲ្យអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមរស់នៅដូចស្រ្តីពេស្យា ហើយនាំពួកគេឲ្យបែរចេញពីព្រះជាម្ចាស់។

¹²សំបុត្ររបស់ពួកភារីអែលីយ៉ាបានមកដល់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតថា៖ «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ជាបុព្វបុរសរបស់ព្រះករុណា ដ្បិត ព្រះករុណាមិនបានដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាត ជាបិតារបស់ព្រះករុណា

ហើយក៏មិនដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះបាទអេសាស្តេចស្រុកយូដាដែរ»¹³ប៉ុន្តែ បានដើរតាមផ្លូវស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើឲ្យប្រជាជនយូដា

និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមធ្វើអំពើពេស្យាចារដូចព្រះបាទអហាប់ដែរ

ហើយបានសម្លាប់បងប្អូនរបស់អ្នកនៅក្នុងគ្រួសារឪពុករបស់អ្នកដោយមុខដាវគឺជាអ្នកដែលពូកែជាងខ្លួន¹⁴មើល!

ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យប្រជាជនរបស់អ្នកកូនប្រពន្ធ និងអ្នករាល់គ្នាមានជំងឺអាសន្នរោគយ៉ាងច្រើន។

¹⁵អ្នកនឹងមានជំងឺជាច្រើនដោយរោគាក្នុងពោះរៀនអ្នករហូតដល់ពោះរៀនធ្លាក់ចេញដោយសារជំងឺនេះពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់បានទាស់នឹងព្រះបាទយ៉ូសាផាតដោយបានធ្វើឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ស្តេចគឺលីស៊ីន និងជនជាតិអារ៉ាប់ដែលនៅក្បែរ ជនជាតិអេត្យូពី។

¹⁷ពួកគេវាយលុកស្រុកយូដា ហើយឈ្លានស្រុកយូដាព្រមទាំងរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងដំណាក់ស្តេច។ ពួកគេក៏បាននាំកូនប្រុស និងមហេសីរបស់ស្តេចទៅជាមួយដែរ។ គ្មានកូនប្រុសណាម្នាក់ត្រូវបានទុកឲ្យនៅឡើយលើកលែងតែសម្តេចសម្តេចអហាស៊ីយ៉ា

ជាបុត្រាពៅរបស់ព្រះករុណាប៉ុណ្ណោះ។

¹⁸បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់បានវាយប្រហារស្តេច ដោយសារជំងឺពោះរៀន ដែលពុំអាចមើលជានោះ¹⁹លុះដល់ពេលកំណត់

ពីរឆ្នាំកន្លងផុតទៅពោះរៀនរបស់ស្តេចបានធ្លាក់ចេញដោយសារជំងឺហើយស្តេចបានស្លាប់ដោយសារជំងឺយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។

ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គពុំបានបូជាព្រះភ្លើងថ្វាយកិច្ចិយសដល់ព្រះអង្គដូចជាបានធ្វើចំពោះបុព្វបុរសរបស់ស្តេចឡើយ។

²⁰ស្តេចបានឡើងសោយរាជ្យនៅអាយុសាមសិបពីរព្រះវស្សា។ ស្តេចសោយរាជ្យនៅក្នុងយេរូសាឡឹមអស់រយៈពេលប្រាំបីព្រះវស្សា។

ពេលស្តេចសោយទិវង្គតគ្មានអ្នកណាកាន់ទុកឡើយ។ គេបញ្ចុះសពស្តេចនៅក្នុងព្រះបាទដាវីឌ តែមិនបញ្ចុះក្នុងផ្នូររបស់ស្តេចទេ។

¹ប្រជាជននៅក្នុងយេរូសាឡឹមបានតែងតាំងព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ជាបុត្រាពៅរបស់ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមឡើងស្នងរាជ្យ ព្រោះក្រុមមនុស្សដែលមកជាមួយជនជាតិអាហ្វាប៊ីប្រឈមនឹងការបំប្លែងជំនឿបានសម្លាប់កូនប្រុសច្បងទាំងអស់របស់ស្តេច។ ដូច្នេះ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាម និងជាស្តេចស្រុកយូដាបានឡើងស្នងរាជ្យ។

²កាលព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាឡើងសោយរាជ្យស្តេចមានជន្មាយុសែសិបពីរឆ្នាំព្រះវស្សា។ ស្តេចសោយរាជ្យបានមួយព្រះវស្សានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតារបស់ស្តេចមានព្រះនាមថាអថាលា។ ព្រះនាងជាបុត្រីរបស់ព្រះបាទអូមរី។³ស្តេចក៏ដើរតាមមាតារបស់ស្តេចអហាប ដោយព្រោះមានមាតាធ្វើជាអ្នកប្រឹក្សាយោបល់ក្នុងអំពើអាក្រក់។

⁴ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ដូចដំណាក់របស់ស្តេចអហាបដែរ ព្រោះពួកគេជាអ្នកប្រឹក្សាយោបល់របស់ស្តេច បន្ទាប់ពីព្រះបិតារបស់ទ្រង់សោយទិវង្គតទៅ។⁵ព្រះអង្គក៏ធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ពួកគេដែរ ព្រះករុណាបានយាងទៅជាមួយព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអហាបជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលដើម្បីឲ្យឡើងនឹងព្រះបាទហាសេលជាស្តេចស្រុកស៊ីរីនៅរ៉ាម៉ូតកាឡាដ។ ជនជាតិស៊ីរីបានធ្វើឲ្យព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមរងរបួស។

⁶ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមបានត្រឡប់មកព្យាបាលរបួស នៅក្នុងយេសរាវល ដ្បិត ស្តេចរងរបួសនៅក្នុងរ៉ាម៉ា ពេលដែលស្តេចឡើងទៅឲ្យឡើងជាមួយព្រះបាទហាសេលជាស្តេចស្រុកស៊ីរី។ ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូរ៉ាម ជាស្តេចស្រុកយូដាបានយាងមកយេសរាវលដើម្បីសួរសុខទុក្ខព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមជាបុត្រព្រះបាទអហាប ព្រោះស្តេចកំពុងរងរបួសជាខ្លាំង។

⁷ពេលវេលានៃការកាត់ទោសព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាបានមកដល់ គឺនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តាលឲ្យព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាចុះទៅសួរសុខទុក្ខព្រះបាទយ៉ូរ៉ាម។ ពេលទៅដល់ហើយស្តេចបានទៅជាមួយព្រះបាទយ៉ូរ៉ាមវាយលោកយេហ្វីដាកូនរបស់លោកនីមីដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសឲ្យបំផ្លាញរាជវង្សរបស់ព្រះបាទអហាប។

⁸ពេលដែលលោកយេហ្វីនាំការកាត់ទោសរបស់ព្រះអម្ចាស់មកលើរាជវង្សរបស់ព្រះបាទអហាប គាត់បានរកឃើញពួកអ្នកដឹកនាំសាសន៍យូដា កូនប្រុសៗរបស់ញាតិវង្សព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ដែលកំពុងធ្វើការបម្រើព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា។ លោកយេហ្វីបានសម្លាប់ពួកគេទាំងអស់ចោល។

⁹លោកយេហ្វីស្វែងរកព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា ហើយពួកគេចាប់ព្រះករុណាបាននៅក្នុងសាម៉ារី ព្រមទាំងនាំទៅដល់លោកយេហ្វីហើយសម្លាប់ចោល។ គេបានបញ្ចុះសពស្តេច ដ្បិត គេពោលថា៖ «ទ្រង់ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសាផាតដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត»។ ដូច្នេះ រាជវង្សរបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាគ្មានអំណាចគ្រប់គ្រងនគរទៀតទេ។

¹⁰ពេលព្រះនាងអថាលា ជាមាតារបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាជ្រាបថាបុត្រារបស់នាងសោយទិវង្គត ដូច្នេះ នាងក៏ក្រោកឡើងសម្លាប់រាជបុត្រទាំងអស់នៅក្នុងរាជវង្សយូដាចោល។¹¹ប៉ុន្តែ

ព្រះនាងយេហូសាបាជាបុត្រីរបស់ស្តេចបានយកព្រះបាទយ៉ូអាសជាបុត្រារបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ាហើយរត់ចេញពីក្នុងចំណោមបុត្រារបស់ស្តេចដែលត្រូវគេសម្លាប់។ ព្រះនាងបាននាំបុត្រនោះ ព្រមទាំងមេដោះទៅលាក់នៅបន្ទប់ដេកមួយ។ ដ្បិត ម្ចាស់ក្សត្រីយេហូសាបា ជាបុត្រីរបស់ព្រះបាទយ៉ូរ៉ាម ហើយត្រូវជាភរិយារបស់ លោកបូជាចារ្យយេហូយ៉ាដា (ព្រះនាងជាអនុជរបស់ព្រះបាទអហាស៊ីយ៉ា) បានលាក់រាជកុមារ ពីព្រះនាងអថាលា ដើម្បីកុំឲ្យព្រះនាងអថាលាសម្លាប់រាជកុមារ។

¹²ព្រះរាជកុមារបានលាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ជាមួយពួកគេអស់រយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ កំឡុងពេលដែលម្ចាស់ក្សត្រីអថាលាសោយរាជ្យលើស្រុកយូដា។

23 ¹នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាបានតាំងចិត្តក្លាហានហើយបានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយមេបញ្ជាការ គឺអ័សារជាតូនរបស់យេរូហាំ

លោកអ៊ីស្កាអែលរបស់យេហូវ៉ាណាន លោកអសារជាតូនប្រុសរបស់លោកអូបេឌ លោកម៉ាសេយ៉ាជាតូនរបស់លោកអាដាយ៉ា និងលោកអេលីសាផាតជាតូនរបស់លោកស៊ីត្រី។²ពួកគេធ្វើដំណើរជុំវិញស្រុកយូដា ហើយប្រមូលពួកលេវី ពីក្រុងនានានៃស្រុកយូដាព្រមទាំងមេដឹកនាំក្រុមគ្រួសាររបស់អ៊ីស្កាអែលឲ្យមកជួបជុំគ្នានៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញ។

³អង្គប្រជុំទាំងមូលបានចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយព្រះរាជាក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ លោកយេហូវ៉ាដាមានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលបុត្រារបស់ស្តេចនឹងគ្រងរាជ្យដូចព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលអំពីពូជពង្សព្រះបាទដាវីឌ។

⁴នេះជាអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានមួយភាគបីជាបូជាចារ្យ និងក្រុមលេវីដែលមកបំពេញមុខងារនៅថ្ងៃសប្បិទហើយត្រូវយាមនៅមាត់ទ្វារ។

⁵មួយភាគបីទៀតនឹងស្ថិតនៅក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចហើយទីបីទៀតនឹងនៅមាត់ទ្វារគ្រឹះ។ ប្រជាជនទាំងអស់នឹងស្ថិតនៅក្នុងទីធ្លានៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

⁶មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ចូលក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយលើកលែងតែពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីដែលបំពេញមុខងារបម្រើប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេអាចចូលពីព្រោះពួកគេត្រូវបានញែកចេញសម្រាប់ការនោះ។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវគោរពតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁷ពួកលេវីត្រូវឡោមព័ទ្ធព្រះរាជានៅគ្រប់តំបន់ គ្រប់ៗគ្នាមានកាន់អាវុធនៅដៃ។ អ្នកណាចូលទៅក្នុងព្រះដំណាក់ត្រូវឲ្យគេសម្លាប់ចោល។ ត្រូវនៅជាមួយស្តេចនៅពេលដែលទ្រង់យាងចូល និងពេលដែលទ្រង់យាងចេញទៅ។

⁸ដូច្នេះ ពួកលេវី និងជនជាតិយូដាទាំងអស់បំពេញមុខងារតាមរបៀបដែលបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាបានបញ្ជា។ ពួកគេម្នាក់ៗបានយកបុរសៗដែលជាអ្នកដែលត្រូវចូលបម្រើនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក និងអ្នកដែលត្រូវឈប់បម្រើនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកព្រោះលោកយេហូវ៉ាដាដែលជាបូជាចារ្យមិនបានបណ្តេញផ្នែកណាមួយរបស់ពួកគេទេ។

⁹លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាបាននាំយកលំពែង និងខែលតូច និងធំដែលព្រះបាទដាវីឌបានបង្កើតក្នុងរជ្ជកាលរបស់ស្តេច ហើយដាក់នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁰លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាបានដាក់កងទាហានទាំងអស់ដែលកាន់អាវុធពីផ្នែកខាងស្តាំនៃព្រះវិហាររហូតដល់ផ្នែកខាងឆ្វេងនៃព្រះវិហារនៅក្បែរអាសនៈ និងទីសក្ការៈព្រមទាំងព័ទ្ធជុំវិញព្រះរាជា។¹¹គេបាននាំបុត្រារបស់ស្តេចមកបំពាក់មកុដរាជ្យ ហើយប្រគល់ឲ្យព្រះករុណានូវក្រឹត្យវិន័យនៃសម្ពន្ធមេត្រី។ បន្ទាប់មក លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដា និងកូនប្រុសរបស់គាត់បានចាក់ប្រេងអភិសេកព្រះករុណាឲ្យធ្វើជាស្តេច។ បន្ទាប់មក ពួកគេនិយាយថា៖ «សូមព្រះករុណាមានព្រះជន្មាយុយើនយូរ» ។

¹²ពេលព្រះនាងអថាលាបានឮសម្លេងប្រជាជនរត់មក និងស្រែកហោរាអបអរព្រះរាជា ព្រះនាងក៏យាងមកជួបប្រជាជននៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹³ហើយព្រះនាងក្រឡេកមើលទៅ ឃើញស្តេចថ្មីកំពុងឈរនៅក្បែរសសររបស់ស្តេចនៅមាត់ទ្វារ ហើយមានពួកមេបញ្ជាការ និងពួកអ្នកផ្គត់ផ្គង់ឈ្នួលនៅក្បែរស្តេច។ ប្រជាជននៅលើទឹកដីទាំងមូលនាំគ្នាអរសប្បាយ និងផ្គុំត្រៃក្រុមចម្រៀងនាំគ្នាលេងឧបករណ៍តន្ត្រី និងដឹកនាំការច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ព្រះនាងអថាលាលាហែកព្រះភូសារបស់ព្រះនាងហើយស្រែកថា៖ «ក្សត្រ! ក្សត្រជាតិ!»។

¹⁴លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាបាននាំមេបញ្ជាការកងទ័ពដែលត្រួតត្រាលើកងទ័ពមកហើយពោលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរនាំព្រះនាងចេញពីទីនេះទៅ ហើយអ្នកដែលដើរតាមព្រះនាងត្រូវឲ្យគេសម្លាប់ដោយមុខដាវទៅ»។ លោកបូជាចារ្យបានបង្គាប់ថា៖ «កុំសម្លាប់ព្រះនាងនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ» ។

¹⁵ពួកគេបានធ្វើដំណើរទៅរកព្រះនាងហើយនាំព្រះនាងចេញទៅតាមទ្វារសេះឆ្ពោះទៅដំណាក់ស្តេចហើយពួកគេបានធ្វើគត់ព្រះនាងទៅ។

¹⁶បន្ទាប់មក លោកយេហូវ៉ាដាបានចងសម្ពន្ធមេត្រីមួយរវាងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ ជាមួយនឹងប្រជាជនទាំងអស់ និងព្រះរាជាផង ដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។¹⁷ប្រជាជនទាំងអស់នាំគ្នាទៅវិហាររបស់ព្រះបាទ ហើយវាយកម្មេចចោល។ ពួកគេបានកម្មេចអាសនៈរបស់ព្រះបាទ និងរូបសំណាកជាប់ណែកៗ ហើយពួកគេបានសម្លាប់លោកម៉ាថាន់ ជាបូជាចារ្យរបស់ព្រះបាទនៅមុខអាសនៈទាំងនោះ។

¹⁸លោកយេហូវ៉ាដាបានតែងតាំងមន្ត្រីសម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ក្រោមការដឹកនាំរបស់ពួកបូជាចារ្យដែលជាពួកលេវីដែលព្រះបាទដាវីឌបានតែងតាំងសម្រាប់ព្រះដំណាក់ ដើម្បីថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលចំពោះព្រះអម្ចាស់ដូចមានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ហើយច្រៀងដូចព្រះបាទដាវីឌបានណែនាំ។

¹⁹លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាដាក់ឆ្នាំនៅមាត់ទ្វារព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ មិនត្រូវឲ្យនរណាម្នាក់ដែលមិនបរិសុទ្ធអាចចូលបានឡើយ។

²⁰លោកបូជាចារ្យយេហូវ៉ាដាបាននាំយកមេបញ្ជាការ ពួកអភិជន ពួកអ្នកគ្រប់គ្រងប្រជាជន និងប្រជាជនទាំងមូលទៅជាមួយ។ លោកបានដង្ហែរស្តេចចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ប្រជាជននាំគ្នាឆ្លងកាត់ទ្វារខាងលើចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្ករបស់ព្រះរាជា។²¹ប្រជាជននៅស្រុកទាំងមូលសប្បាយចិត្តណាស់ ហើយទីក្រុងក៏ស្ងប់ស្ងាត់ដែរ។ រីឯព្រះនាងអថាលាវិញគេបានធ្វើគត់ព្រះនាងដោយមុខដាវ។

¹ព្រះបានយ៉ូអាសមានជន្មាយុប្រាំពីរព្រះវស្សានៅពេលដែលព្រះករុណាចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។

ស្តេចសោយរាជ្យអស់រយៈពេលសែសិបព្រះវស្សានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ព្រះមាតារបស់ព្រះករុណាព្រះនាមថាព្រះនាងស៊ីប ជាអ្នកស្រុកបៀវត្សសេបា។

²ព្រះបានយ៉ូអាសបានធ្វើអ្វីៗដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់អស់មួយជីវិតរបស់បូជាចារ្យយេហូវ៉ាជា។³បូជាចារ្យយេហូវ៉ាជាបានអភិសេកមហេសីពីរអង្គ ថ្វាយព្រះបានយ៉ូអាស ហើយស្តេចបង្កើតបានបុត្រាបុត្រីជាច្រើន។

⁴ក្រោយមក ព្រះបានយ៉ូអាសបានសម្រេចព្រះទ័យជួសជុលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើងវិញ។⁵ព្រះករុណាបានប្រមូលពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីឲ្យ ហើយមានរាជឱង្ការទៅពួកគេថា៖ «ចូរចេញទៅតាមក្រុងនានាក្នុងស្រុកយូដាជារៀងរាល់ឆ្នាំហើយប្រមូលប្រាក់ពីអ្វីស្រាវៃលទាំងអស់ ដើម្បីជួសជុលព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់អ្នក»។ ដំបូងពួកលេវីមិនបានធ្វើអ្វីទាំងអស់។

⁶ព្រះរាជាត្រាស់ហៅលោកយេហូវ៉ាជាជាមហាបូជាចារ្យមកហើយមានរាជឱង្ការថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនបង្ខំឲ្យពួកលេវីចេញទៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមប្រមូលពន្ធដែលដែលគេត្រូវបង់ដូចដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើព្រះបានបង្គាប់អំពីច្បាប់សម្រាប់គ្រួសារនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី?»⁷ ដ្បិត ព្រះនាងអថាលាជាស្រ្តីទុច្ចរិតបានបង្ខូចព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ យករបស់ជីវិតទូទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ទម្រង់ប្រាក់សម្រាប់ព្រះបាទ។

⁸ព្រះករុណាបានបញ្ជាឲ្យគេធ្វើបីបម្រុងដាក់នៅខាងក្រៅទ្វារចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។⁹ពួកគេប្រកាសប្រាប់ប្រជាជននៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមឲ្យប្រជាជនយកពន្ធដែលលោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅទីរហោស្ថាន។¹⁰ មេដឹកនាំទាំងអស់ និងប្រជាជនទាំងមូលមានអំណរសប្បាយហើយយកប្រាក់មកដាក់ក្នុងប៊ិបហូតដល់ប៊ិបទាំងអស់ត្រូវបានបំពេញ។

¹¹លុះដល់ពេលដែលពួកលេវីត្រូវនាំប៊ិបទៅថ្វាយព្រះរាជាត្រេតពិសិដ្ឋមើល គឺនៅពេលដែលគេឃើញមានប្រាក់ច្រើននៅក្នុងប៊ិបហើយ លោកស្សៀនហ្គួង និង មន្ត្រីរបស់មហាបូជាចារ្យក៏មកយកប្រាក់ចេញពីប៊ិបនាំយកទៅដោយទុកប៊ិបនៅកន្លែងដើមវិញ។

ពួកគេបានធ្វើបែបនេះពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃដោយប្រមូលប្រាក់បានយ៉ាងច្រើន។¹² ព្រះរាជា និងលោកយេហូវ៉ាជាបានប្រគល់ប្រាក់ឲ្យពួកមេដាងដែលបំពេញការងារនៅព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេបានជួលជាងច្នៃ និងជាងលើដើម្បីជួសជុលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ព្រមទាំងជាងដែក និងលង្ហិនផង។

¹³ដូច្នេះ កម្មករបានធ្វើការឡើយហាត់ ហើយការងារជួសជុលបានឈានទៅមុខ ហើយពួកគេបានសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះ ជាម្ចាស់តាមលំនាំដើម និងពង្រឹងគុណភាពឡើងវិញ។¹⁴ ពេលពួកគេបានបញ្ចប់ពួកគេនាំយកប្រាក់ដែលនៅសល់ទៅថ្វាយព្រះរាជា និងលោកយេហូវ៉ាជា។ ប្រាក់នេះត្រូវបានប្រើ ដើម្បីធ្វើគ្រឿងសង្ហារឹមសម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលជាប្រដាប់ប្រដាប់ប្រើប្រាស់ និងសម្រាប់តង្វាយផ្សេងៗដូចជាមាស និងប្រាក់។

ពួកគេបានថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូតអស់មួយជីវិតរបស់បូជាចារ្យយេហូវ៉ាជា។

¹⁵បូជាចារ្យយេហូវ៉ាជាមានវ័យចាស់ណាស់ទៅហើយ ហើយគាត់ក៏ស្លាប់ទៅ។ ពេលគាត់ស្លាប់ គាត់មានអាយុ ១៣០ ឆ្នាំ។

¹⁶គេបញ្ចុះសពលោកនៅក្នុងព្រះបារាំងជាមួយស្តេច ព្រោះលោកបានធ្វើអំពើល្អនៅអ៊ីស្រាអែល ចំពោះព្រះ និងក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁷បន្ទាប់ពី បូជាចារ្យយេហូវ៉ាជាបានទទួលមរណៈភាពទៅ ពួកមេដឹកនាំនៃស្រុកយូដាបានចូលមកគាល់ព្រះរាជា។ ព្រះរាជាក៏ស្តាប់តាមពួកគេ។

¹⁸ពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃដូនតារបស់ពួកគេហើយនាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំរូបព្រះអាសេរ៉ា និងព្រះក្លែងក្លាយ។

ព្រះជាម្ចាស់ព្រះពិរោធនឹងជនជាតិយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមព្រោះតែការប្រព្រឹត្តខុសរបស់ពួកគេ។¹⁹ ព្រះអង្គបានចាត់ព្យាករី

ឲ្យមករកគេដើម្បីនាំគេឲ្យរំលងករកព្រះអង្គវិញ។ ពួកព្យាករីបានផ្តល់សក្ខីភាពប្រឆាំងនឹងប្រជាជនតែពួកគេមិនព្រមស្តាប់ទេ។

²⁰ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់យាងមកសណ្តិតលើលោកសាការី ជាកូនរបស់លោកយេហូវ៉ាជាដែលជាបូជាចារ្យ។ លោកសាការីរស់នៅពីខាងលើប្រជាជន ហើយមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបំពានបទបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់? ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាពុំអាចរឹតច្រើនបានឡើយ! ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងបោះបង់ចោលអ្នករាល់គ្នាវិញដែរ»។²¹ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានឃុបឃិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ។ គេបានយកដុំថ្មគប់សម្លាប់លោកនៅក្នុងទីធ្លាព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

²²ព្រះបានយ៉ូអាសជាព្រះរាជាមិនអើពើនឹងសេចក្តីសប្បុរសដែលលោកយេហូវ៉ាជាដែលជាឪពុករបស់សាការីបានធ្វើចំពោះព្រះករុណាទេ។ ឆ្ងុយទៅវិញ ព្រះករុណាបានសម្លាប់កូនប្រុសរបស់យេហូវ៉ាជាទៅវិញ។ ពេលសាការីជិតផុតដង្ហើមហើយ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់មេត្តាមើលហើយហៅលោកឲ្យទទួលខុសត្រូវ»។

²³នៅចុងឆ្នាំនោះ កងទ័ពស៊ីរីបានលើកទ័ពមកច្បាំងនឹងព្រះបានយ៉ូអាស។ ពួកគេបានទៅដល់ស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម។

ពួកគេបានសម្លាប់មេដឹកនាំទាំងអស់របស់ប្រជាជនយូដា ហើយបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិពីពួកគេទៅថ្វាយស្តេចនៅក្នុងជាម៉ាស។

²⁴កងទ័ពស៊ីរីបានមកជាមួយកងទ័ពតូចមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានជួយពួកគេឲ្យមានជ័យជម្នះលើកងទ័ពដ៏ខ្លាំងពូកែ ដ្បិត ជនជាតិយូដាបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន។ ព្រះអម្ចាស់ប្រើពួកស៊ីរីឲ្យកាត់ទោសព្រះបានយ៉ូអាស តាមរបៀបនេះ។

²⁵នៅពេលដែលពួកស៊ីរីបានចាកចេញទៅនោះព្រះបានយ៉ូអាសបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានឃុបឃិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះករុណា ព្រោះតែការដែលព្រះករុណាបានសម្លាប់លោកសាការីជាកូនប្រុសរបស់បូជាចារ្យយេហូវ៉ាជា។ ពួកគេបានធ្វើគុកព្រះករុណានៅលើគ្រែ ហើយព្រះករុណាក៏ស្ងួតទៅ។ គេបញ្ចុះសពទ្រង់នៅក្នុងព្រះបារាំងជាវីខ តែមិនបញ្ចុះក្នុងផ្នូររបស់ស្តេចទេ។

²⁶ពួកអ្នកដែលបានឃុបឃិតប្រឆាំងនឹងព្រះករុណាគឺលោកសាបាបជាកូនរបស់លោកស៊ីម៉ាតជនជាតិអ៊ាម៉ូន និងលោកយេហូសាបាបជាកូនរបស់លោកស៊ីមរិទ្ធជាជនជាតិអ៊ាម៉ាប។

²⁷តទ្បុរនេះ កំណត់ត្រាអំពីបុត្រាស្តេច បទទំនាយសំខាន់ៗដែលពួកព្យាករីបានថ្លែងពីព្រះករុណា និងការជួសជុលព្រះដំណាក់ព្រះអម្ចាស់ឡើងវិញ មើល សុទ្ធតែត្រូវបានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេច។ ព្រះបានអម៉ាស៊ីយ៉ាជាបុត្រឡើងស្នងរាជ្យ។

25 ¹ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា ឡើងគ្រងរាជ្យក្នុងជន្មាយុម្ភៃប្រាំឆ្នាំព្រះវស្សា។ ព្រះករុណាសោយរាជ្យម្ភៃប្រាំឆ្នាំនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
ព្រះមាតាបស់ព្រះអង្គព្រះនាមថា ព្រះនាងយេហូយ៉ាដានជាអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម។²ស្តេចបានធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យ
ព្រះអម្ចាស់តែមិនមែនដោយចិត្តស្មោះត្រង់នោះទេ។

³ក្រោយពីឡើងគ្រងរាជ្យ និងពង្រឹងអំណាចហើយ ព្រះករុណាប្រហារជីវិតពួកមេទ័ពដែលបានធ្វើគុតបិតាបស់ព្រះករុណា។⁴ប៉ុន្តែ
ព្រះករុណាមិនបានសម្លាប់កូនចៅរបស់ឃាតកឡើយ ប៉ុន្តែ
បានធ្វើទៅតាមអ្វីដែលមានចែងក្នុងក្រឹត្យវិន័យក្នុងគម្ពីររបស់លោកម៉ូសេដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ថា៖ «ឪពុកមិនត្រូវស្លាប់ដោយព្រោះបាបកូនចៅទេ
ហើយកូនចៅក៏មិនត្រូវស្លាប់ដោយព្រោះបាបឪពុកដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវស្លាប់ព្រោះតែអំពើបាបរបស់ខ្លួន»។
⁵លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាបានប្រមូលផ្តុំប្រជាជនយូដាហើយបានចុះបញ្ជីពួកគេតាមផ្ទះរបស់ដូនតារបស់ពួកគេក្រោមការដឹកនាំរបស់មេទ័ព
មេកង គឺពីកូលសម្ព័ន្ធយូដានិងបេនយ៉ាមីន។ ព្រះករុណាបានជំរឿនប្រុសដែលមានអាយុពីម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ឃើញមានទាំងអស់ ៣០០, ០០០នាក់ ជាទាហាន
ដ៏ចំណាន ដែលអាចចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមបាន ជាអ្នកដែលអាចប្រើលំពែង ប្រើខែលបាន។⁶ស្តេចជួលទាហានដ៏ពូកែអង្គអាចចំនួន ១០០, ០០០ នាក់ពីស្រុក
អ៊ីស្រាអែល ដោយប្រាក់សុទ្ធមួយរយណែន។

⁷អ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចូលមកគាល់ស្តេច ហើយទូលថា៖ «បពិត្រព្រះរាជា សូមកុំឲ្យកងទ័ពអ៊ីស្រាអែលទៅជាមួយព្រះករុណាឡើយ
ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិននៅជាមួយអ៊ីស្រាអែលទេព្រមទាំងប្រជាជនអេប្រាអ៊ឹមផង។⁸ប៉ុន្តែ ទោះបីអ្នកទៅហើយមានភាពក្លាហាន និងរឹងមាំក្នុងសមរភូមិក៏ដោយ
តែនៅក្នុងសមរភូមិព្រះជាម្ចាស់នឹងបោះព្រះករុណាចុះ នៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់មានអំណាចជួយហើយមានអំណាចអាចទម្លាក់ចុះបាន»។

⁹ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាមានរាជឱង្ការទៅអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះចំពោះប្រាក់មួយរយណែនដែលខ្ញុំបានប្រគល់ឲ្យកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល?
អ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អាចប្រទានឲ្យព្រះករុណាមានប្រាក់ច្រើនជាងនេះទៅទៀត»។

¹⁰ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាបានបំបែកទ័ពដែលមកពីអេប្រាអ៊ឹម ហើយឲ្យគេត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ ដូច្នេះ ពួកគេខឹងនឹងពួកយូដាយ៉ាងខ្លាំង
ហើយពួកគេរើសត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញដោយកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង។

¹¹ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាមានចិត្តក្លាហាន ហើយនាំប្រជាជនឆ្ពោះទៅជ្រលងភ្នំអំបិល។ នៅទីនោះព្រះករុណាបានវាយឈ្នះអ្នកស្រុកភ្នំសៀវចំនួនមួយម៉ឺននាក់។

¹²កងទ័ពយូដាយ៉ាហើយចាប់ទាហានមួយម៉ឺននាក់ទៀត។ ពួកគេបានយកទាហានទាំងនោះទៅខាងលើជ្រលងភ្នំហើយទម្លាក់ពួកគេចុះពីទីនោះ
ដើម្បីឲ្យពួកគេបែកជាបំណែកៗ។

¹³ប៉ុន្តែ ទាហានដែលព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាបានបញ្ជូនឲ្យត្រឡប់មកវិញ ដើម្បីកុំឲ្យគេទៅចូលរួមជាមួយព្រះករុណានៅក្នុងសមរភូមិ
ពួកគេបានឈ្លានពានទីក្រុងនៅក្នុងស្រុកយូដាចាប់ពីក្រុងសាម៉ារីរហូតដល់ក្រុងបេតហ្ស័រ។ ពួកគេបានសម្លាប់ប្រជាជនបីពាន់នាក់
និងបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើន។

¹⁴ព្រះករុណាបាននាំព្រះរបស់ប្រជាជនសៀវហើយឲ្យគេតម្កល់រូបនោះធ្វើជាព្រះរបស់ព្រះករុណា។
ស្តេចក្រាបចុះនៅមុខរូបទាំងនោះហើយដុតគ្រឿងក្រអូបថ្វាយផង។¹⁵ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរិយាធីចំពោះស្តេចអម្ចាស់យ៉ា។
ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ព្យាករមួយរូបឲ្យមកទូលព្រះករុណាថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាគាំគ្នាស្វែងរកព្រះដែលមិនមែនជាព្រះ
ហើយមិនអាចជួយសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់គេពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គបានផង?

¹⁶នៅពេលដែលព្យាករីកំពុងទូលជាមួយស្តេច នោះស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «តើយើងបានតែងតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាទីប្រឹក្សារបស់ស្តេចឬ? ចូរឈប់ចុះ
ដ្បិតអ្នកមិនគួរស្លាប់ទេ» បន្ទាប់មក ព្យាករបានឈប់ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេចព្រះទ័យបំផ្លាញព្រះករុណា
ពីព្រោះព្រះករុណាបានធ្វើអំពើនេះ ហើយមិនបានស្តាប់តាមដំបូន្មានរបស់ទូលបង្គំ»។

¹⁷ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា ជាស្តេចស្រុកយូដាបានប្រឹក្សាជាមួយអ្នកប្រឹក្សាហើយចាត់គេឲ្យទៅជួបព្រះបាទយ៉ូអាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាហាស ជាបុត្រ
របស់ព្រះបាទយេហូវ ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលថា៖ «មក! ចូរយើងជួបគ្នាមុខទល់មុខនៅក្នុងសមរភូមិ»។

¹⁸ប៉ុន្តែ ព្រះបាទយ៉ូអាស ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅទូលព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា ជាស្តេចស្រុកយូដាថា៖
«មានបន្ទាមួយនៅស្រុកលីបង់បានផ្ញើសារទៅដើមឈើតាត្រៅនៅស្រុកលីបង់ដោយពោលថា៖ «ចូរលើកកូនកូនស្រីរបស់អ្នកឲ្យធ្វើជាប្រពន្ធកូនប្រុសខ្ញុំ» ប៉ុន្តែ
មានសត្វព្រៃនៅស្រុកលីបង់បានដើរកាត់ ហើយដាន់បន្ទាទៅខ្ទេចអស់»។¹⁹ព្រះករុណាមានរាជឱង្ការថា៖ «មើល យើងបានច្បាំងឈ្នះពួកអេដុម
ព្រះករុណាកំពុងលើកផ្ទើរខ្លួនឯង។ ជ័យជម្នះបានធ្វើឲ្យព្រះករុណាមានអំនួត ប៉ុន្តែ សូមព្រះករុណាគង់នៅព្រះដំណាក់ចុះ
ហេតុអ្វីបានជាព្រះករុណាចង់បង្កបញ្ញាដល់ខ្លួនឯង ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនព្រះករុណា ព្រមទាំងពួកយូដាដែលនៅជាមួយបរាជ័យដូច្នេះ?»។

²⁰ប៉ុន្តែ ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាមិនស្តាប់ទេ ព្រោះព្រឹត្តិការណ៍នេះមកពីព្រះជាម្ចាស់
ដើម្បីព្រះអម្ចាស់អាចប្រគល់ប្រជាជនយូដាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេព្រោះពួកគេបានស្វែងរកដំបូន្មានពីព្រះនៃស្រុកអេដុម។²¹ព្រះបាទ
យ៉ូអាស ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលលើកទ័ពមកវាយលុក ទ្រង់ និងព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា ជាស្តេចស្រុកយូដាបានជួបតទល់គ្នានៅក្រុងបេតសេមេស
នៅក្នុងស្រុកយូដា។²²ជនជាតិយូដាត្រូវបរាជ័យនៅមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយកងទ័ពទាំងអស់នាំគ្នារត់ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។

²³ព្រះបាទយ៉ូអាស ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលចាប់បានព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាសត្រូវជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា
ជាស្តេចស្រុកយូដានៅក្រុងបេតសេមេស។ ទ្រង់បាននាំស្តេចទៅក្រុងយេរូសាឡឹម
ហើយបានរំលំកំពែងក្រុងយេរូសាឡឹមចាប់ពីទ្វារក្រុងអេប្រាអ៊ឹមរហូតដល់ជ្រុងខ្លោងទ្វារ ដែលមានចម្ងាយបួនរយហត្ថ។²⁴ស្តេចបានយកមាស
និងរត្នទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅជាមួយលោកអូបេដ-
អេដុមព្រមទាំងរបស់របរមានតម្លៃនៅក្នុងព្រះបរមរាជវាំងជាមួយពួកចំណាប់ខ្មាំងរួចវិលត្រឡប់ទៅក្រុងសាម៉ារីវិញ។

²⁵ក្រោយពេលព្រះបាទយ៉ូអាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាហាស ស្តេចអ៊ីស្រាអែលសោយទិវង្គត ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាស ស្តេចស្រុក
យូដា មានព្រះជន្មគង់នៅបានដប់ប្រាំស្វាទៀត។²⁶រាជកិច្ចផ្សេងៗរបស់ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ា សុទ្ធតែមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកយូដា និងស្តេច
ស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

²⁷ចាប់តាំងពីពេលដែល ព្រះបាទអម្ចាស់យ៉ាបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ ពួកមន្ត្រីចាប់ផ្តើមយុបយិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
ព្រះអង្គបានភៀសព្រះកាយទៅក្រុងឡាគីស ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបញ្ជូនមនុស្សតាមព្រះករុណានៅក្រុងឡាគីស ហើយបានធ្វើគុតទ្រង់នៅទីនោះ។

²⁸ពួកគេបាននាំព្រះសពដឹកលើសេះត្រឡប់មកវិញហើយបញ្ចុះសពព្រះករុណាជាមួយពួកបុព្វបុរសរបស់ព្រះករុណានៅក្នុងស្រុកយូដា។

26 ¹ប្រជាជនយូដទាំងអស់បានអភិសេកព្រះបាទអូសៀសដែលមានព្រះជន្មាយុដប់ប្រាំមួយព្រះវស្សាឲ្យឡើងសោយរាជ្យជំនួសព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាបិតា។²គឺស្តេចដែលបានសង់ក្រុងអេច្យាតហើយយកក្រុងនោះមកស្រុកយូដាឡើងវិញ។ បន្ទាប់ពីនោះ ព្រះរាជាបានផ្តល់កម្មបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន។
³ព្រះបាទអូសៀសមានព្រះជន្មាយុដប់ប្រាំមួយព្រះវស្សាពេលឡើងសោយរាជ្យ។ ស្តេចសោយរាជ្យអស់រយៈពេលហាសិបពីរព្រះវស្សានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតាបិតាស្តេចមានព្រះនាមថាយេដីលា។ ព្រះនាមមកពីក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁴ស្តេចបានប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវតាមព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ដោយយកគម្រាប់តាមព្រះបាទអម៉ាស៊ីយ៉ា ជាបិតា។
⁵ស្តេចតាំងខ្លួនចង់ស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់នៅជំនាន់លោកសាការី ដែលបានផ្តល់ដំបូន្មាន និងការណែនាំដល់ព្រះអង្គ។ ដរាបណាព្រះករុណាស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យព្រះករុណាកាន់តែរីកចម្រើនឡើង។
⁶ព្រះបាទអូសៀសចេញទៅច្បាំងនឹងពួកកីលីស្ទីន។ ព្រះករុណាបានរំលំកំពែងក្រុងកាថ ក្រុងយ៉ាបនេ និងក្រុងអាសដូដ។
ស្តេចបានសង់ក្រុងនានាក្នុងស្រុកអាសដូដ និងក្នុងស្រុកកីលីស្ទីន។
⁷ព្រះជាម្ចាស់បានជួយស្តេចប្រឆាំងនឹងជនជាតិកីលីស្ទីនប្រឆាំងនឹងជនជាតិអារ៉ាប់ដែលរស់នៅតំបន់ហូបាអាស និងជនជាតិម៉ូន។⁸ជនជាតិអារ៉ាប់ម៉ូននាំគ្នាថ្វាយ សួយសារអាករមកថ្វាយព្រះបាទអូសៀស ហើយកិត្តិនាមរបស់ព្រះអង្គក៏ល្បីរហូតដល់ច្រកចូលស្រុកអេស៊ីប ព្រោះព្រះករុណាមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំង។
⁹លើសពីនេះ ព្រះបាទអូសៀសបានសង់ប៉មនៅក្នុងយេរូសាឡឹមនៅជ្រុងខ្លោងទ្វារ ច្រកទ្វារជ្រលងភ្នំ និងនៅកែងកំពែង ព្រមទាំងពង្រឹងឲ្យរឹងមាំ។
¹⁰ស្តេចបានសង់កន្លែងយាមនៅទីរហោស្ថានហើយដឹកអណ្តូងជាច្រើនព្រោះ ស្តេចមានគោរពយ៉ាងច្រើននៅតំបន់ទំនាប និងនៅវាលទំនាប។ ស្តេចមានកសិដ្ឋាន និងអ្នកដាំទំពាំងបាយជូរនៅតាមតំបន់ភ្នំ និងនៅចម្ការដែលមានផ្លែផ្កាជាច្រើនពីព្រោះស្តេចចូលចិត្តធ្វើស្រែចម្ការ។
¹¹លើសពីនេះ

ព្រះអូសៀសមានកងទ័ពប្រយុទ្ធជាច្រើនដែលចេញទៅច្បាំងជាកងពលដែលបានរៀបចំឡើងតាមចំនួនរបស់ពួកគេដែលត្រូវបានជំរឿនដោយលោកយេអែលជាស្មៀន និងលោកម៉ាសេយ៉ាដែលជាមន្ត្រីក្រោមអំណាចរបស់លោកហាណាណាជាមេទ័ពរបស់ស្តេច។¹²មេក្រុមទាំងអស់នៃក្រុមគ្រួសារតាមវង្សត្រកូលមានចំនួន ២, ៦០០ នាក់។¹³ក្រោមអំណាចពួកគេមានទាហានមួយកងពលដែលមានចំនួន ៣០៧, ៥០០ នាក់ដែលធ្វើសង្គ្រាមដោយមានប្បទានភាពខ្លាំងក្លា ដើម្បីជួយស្តេចប្រឆាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវ។

¹⁴ព្រះបាទអូសៀសបានរៀបចំសម្រាប់ពួកគេ គឺសម្រាប់កងទ័ពទាំងអស់មានខែលលំពែងម្នាក់ដែកអារក្រោះធ្នូ និងដង្កក់បាញ់ថ្ម។¹⁵នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ព្រះបាទអូសៀសឲ្យមនុស្សជំនាញផលិតគ្រឿងយន្ត ដើម្បីដាក់នៅលើប៉ម និងនៅសមរភូមិដែលអាចបាញ់ព្រួញ និងដុំថ្មធំៗ។
កិត្តិនាមរបស់ស្តេចល្បីល្បាញដល់ស្រុកឆ្ងាយៗ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានជួយយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់ព្រះករុណាមានកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំងក្លា។
¹⁶ប៉ុន្តែ នៅពេលព្រះបាទអូសៀសក្លាយជាអ្នកមានអំណាច ព្រះករុណាមានចិត្តអំនួតធ្វើឲ្យស្តេចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។ ស្តេចបានក្បត់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបិតាខ្លួន ដ្បិត ស្តេចបានចូលទៅក្នុងដំណាក់រវល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីដុតគ្រឿងក្រអូបនៅលើអាសនៈសម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូប។

¹⁷លោកបូជាចារ្យអសារាដើរចូលមកតាមក្រោយព្រះអង្គហើយមានបូជាចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំនួនប៉ុន្មាននាក់ដែលជាមនុស្សក្លាហានមកជាមួយលោកផង។
¹⁸ពួកគេបានប្រឆាំងនឹងព្រះបាទអូសៀសជាស្តេចហើយទូលថា៖ «មិនមែនតួនាទីព្រះករុណាទេ ដែលត្រូវដុតគ្រឿងក្រអូបថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែ គឺជាពួកបូជាចារ្យដែលជាកូនចៅរបស់លោកអើរ៉ុនដែលត្រូវបានគេតែងតាំងឲ្យដុតគ្រឿងក្រអូប។ ចូរព្រះករុណាចេញពីទីសក្ការៈទៅ។ ដ្បិត ព្រះករុណាមិនស្មោះត្រង់ហើយព្រះករុណានឹងមិនទទួលការសរសើរពីព្រះអម្ចាស់ទេ»។

¹⁹ពេលនោះព្រះបាទអូសៀសខ្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះករុណាកាន់ពានគ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងព្រះហស្ត ដើម្បីដុតគ្រឿងក្រអូប។
ពេលស្តេចខឹងនឹងពួកបូជាចារ្យនោះមានយួងកើតលើថ្ងាសនៅមុខពួកបូជាចារ្យក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ក្បែរអាសនៈដុតគ្រឿងក្រអូប។
²⁰លោកមហាបូជាចារ្យអសារា និងពួកបូជាចារ្យទាំងអស់សង្ឃឹមថាស្តេច ហើយ មើល មានរោគយួងនៅលើថ្ងាសរបស់ស្តេច។
ពួកគេបានដេញស្តេចចេញពីទីនោះយ៉ាងលឿន។ ស្តេចក៏ប្រញាប់ប្រញាល់ចេញទៅក្រៅ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានដាក់ទោសស្តេច។

²¹ព្រះបាទអូសៀស ក្លាយជាមនុស្សយួងរហូតដល់ថ្ងៃសោយនិរង្គតហើយបានគង់នៅក្នុងព្រះដំណាក់ដាច់ដោយឡែកចាស់តាំងពីស្តេចបានក្លាយជាមនុស្សយួង ហើយមិនអាចចូលក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។ ព្រះបាទយ៉ូថាមជាបុត្រា មានការកិត្តិយសខុសត្រូវកិច្ចការក្នុងរាជវាំង និងទទួលបន្ទុកគ្រប់គ្រង ប្រជាជននៅក្នុងស្រុក។

²²រាជកិច្ចផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទអូសៀសគឺមានរៀបរាប់នៅក្នុងសៀវភៅ ព្យាការីអេសាយជាកូនរបស់លោកអម៉ុសបានសរសេរ។
²³ព្រះបាទអូសៀសបានផ្តល់កម្មបុព្វបុរស។
ពួកគេបានបញ្ចុះសពទ្រង់ជាមួយជីដូនជីតារបស់ស្តេចនៅក្នុងផ្នូរដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្តេចពីព្រោះពួកគេនិយាយថា ទ្រង់ជាមនុស្សយួង។
ព្រះបាទយ៉ូថាមជាបុត្រាស្នងរាជបន្ត។

27¹ ព្រះបានយ៉ូថាមមានព្រះជន្មាយុ ២៥ ព្រះវស្សានៅពេលដែលស្តេចចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។

ស្តេចសោយរាជ្យបានដប់ប្រាំមួយព្រះវស្សានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតាទ្រង់មានព្រះនាមយេរូសា ជាកូនស្រីរបស់លោកសាដុក។

²ស្តេចបានធ្វើអ្វីៗដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ដោយយកតម្រាប់តាមព្រះបាទអូសៀស ជាបិតា។

ស្តេចព្យាយាមមិនចូលទៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជននៅតែមានអាកប្បកិរិយាអាក្រក់។

³ស្តេចបានសង់ខ្លោងទ្វារខាងលើនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយសង់នៅលើភ្នំមូដែល។⁴ លើសពីនេះ ស្តេចបានសង់ក្រុងនានានៅលើភ្នំនៃស្រុកយូដា និងសង់ព្រះដំណាក់នឹង ប៉មនៅក្នុងព្រៃផង។

⁵ស្តេចបានច្បាំងនឹងស្តេចជនជាតិអាំម៉ូន ហើយបានវាយឈ្នះពួកគេ។ នៅឆ្នាំដែលនោះប្រជាជនអាំម៉ូន បានថ្វាយប្រាក់បួនតោនកន្លះ នឹងស្រូវសាលីមួយម៉ឺនរង្វាល់ ម៉្យាងមួយម៉ឺនរង្វាល់។ ប្រជាជនអាំម៉ូនបានថ្វាយស្នូយសារអាកដល់ស្តេចនៅឆ្នាំទីពីរ និងទីបី នៅចំនួនដដែល។

⁶ព្រះបានយ៉ូថាមកាន់តែមានអំណាចខ្លាំងឡើងៗពីព្រោះស្តេចបានដើរតាមមាតា^៧ ដ៏ត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះករុណា។⁸ រាជកិច្ច និងបញ្ហាផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបានយ៉ូថាម សង្គ្រាម និងមាតា^៩ របស់ស្តេចទាំងអស់ត្រូវបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងស្រុកយូដា។

⁸ព្រះករុណាមានជន្មាយុម្ភៃប្រាំព្រះវស្សា នៅពេលដែលស្តេចបានចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។ ស្តេចសោយរាជ្យបានដប់ប្រាំមួយព្រះវស្សានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

⁹ព្រះបានយ៉ូថាមបានផ្តល់កម្មបុព្វបុរសរបស់ព្រះករុណាហើយគេបញ្ចុះសពស្តេចនៅក្នុងព្រះបាទដាវីឌ។

ព្រះបាទអេហាសជាបុត្របានឡើងសោយរាជ្យជំនួស។

28 ¹ព្រះបាទអហាសមានព្រះជន្មាយុវែងព្រះវស្សា ពេលស្តេចឡើងសោយរាជ្យ ហើយសោយរាជ្យបានដប់ប្រាំមួយឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។
ស្តេចមិនបានធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ដូចព្រះបាទដាវីឌអយ្យកោរបស់ខ្លួនទេ។² ស្តេចបានដើរតាមមាគ៌ារបស់ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល
ក៏បានបង្កើតរូបសំណាកដែកសម្រាប់ព្រះបាទផងដែរ។

³លើសពីនេះ ស្តេចបានដុតគ្រឿងក្រអូបនៅជ្រលងភ្នំបេនហ៊ីណាម
ហើយបានថ្វាយបុត្រជាយញ្ញបូជានៅក្នុងភ្លើងស្របតាមអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមរបស់ប្រជាជនដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញចេញពីទឹកដីរបស់ពួកគេនៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
⁴ស្តេចបានធ្វើយញ្ញបូជា និងដុតគ្រឿងក្រអូបនៅកន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗនៅតាមភ្នំ និងនៅក្រោមដើមឈើបៃតង។
⁵ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះបាទអហាសបានប្រគល់ស្តេចទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកស៊ីរី។ កងទ័ពស៊ីរីបានវាយយកដីយដម្នះលើស្តេច
ហើយនាំអ្នកទោសដ៏ច្រើនកុះករចេញទៅក្នុងក្រុងដាម៉ាស។ ព្រះបាទ
អហាសក៏ត្រូវបានប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលដែលបានវាយឈ្នះស្តេច។⁶ លោកពេកា
ជាកូនរបស់លោកអម៉ាលាបានសម្លាប់ទាហាននៅស្រុកយូដាចំនួនមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ក្នុងមួយថ្ងៃ ពួកគេសុទ្ធតែជាមនុស្សក្លាហាន
ពីព្រោះពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។

⁷លោកស៊ីគ្រីជាអ្នកចម្បាំងខ្លាំងពូកែម្នាក់មកពីអេប្រាអ៊ីមបានសម្លាប់សម្តេចម៉ាសេយ៉ាជាបុត្ររបស់ស្តេច លោកអរីកាំជាមន្ត្រីព្រះរមរាជវាំង និងលោក
អែលកាណា ជាអ្នកជំនិតនឹងព្រះរាជា។⁸ កងទ័ពអ៊ីស្រាអែលបានចាប់ចងប្រពន្ធកូនប្រុសស្រីចំនួន ២០០, ០០០ នាក់ពីយូដាជាញាតិសន្តានខ្លួន។
ពួកគេក៏បានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើនដែលពួកគេបានដឹកត្រឡប់ទៅស្រុកសាម៉ារីវិញ។

⁹ប៉ុន្តែ មានព្យាបាទរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅទីនោះឈ្មោះរបស់គាត់គឺអូដេដ។ លោកចេញទៅទទួលទ័ពដែលចូលមកស្រុកសាម៉ារី។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖
«ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នកទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងស្រុកយូដា ដូច្នេះ

ព្រះអង្គបានប្រគល់ពួកគេមកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកតែអ្នកបានសម្លាប់ពួកគេដោយកំហឹងដែលឡើងដល់ស្ថានបរមសុខ។¹⁰ ឥឡូវនេះ
អ្នករាល់គ្នាមានបំណងទុកមនុស្សប្រុសស្រីនៃស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមឲ្យធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ប៉ុន្តែ
តើអ្នកមិនមានបាបដែលបានធ្វើបាបនឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកទេឬ?»¹¹ ឥឡូវនេះ

ចូរស្តាប់យើងសូមបញ្ជូនពួកអ្នកដែលអ្នករាល់គ្នាបានចាប់យកទៅពីបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យវិលទៅវិញទៅ ដ្បិត
ព្រះអម្ចាស់មានព្រះពិរោធចំពោះអ្នករាល់គ្នាខ្លាំងណាស់»។

¹²ពេលនោះ មានមេដឹកនាំរបស់កូលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមគឺលោកអសារាជាកូនរបស់យ៉ូហានាន លោកបេនគាជាកូនរបស់លោកមីសេលេម៉ូត
លោកយេហ៊ីសគាជាកូនរបស់លោកសាលូម និងលោកអម៉ាសាជាកូនរបស់លោកហាដឡៃបានក្រោកឈរប្រឆាំងនឹងអស់អ្នកដែលវិលត្រឡប់មកពីសង្គ្រាម។

¹³ពួកលោកមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវនាំអ្នកទោសមកទីនេះទេ ដ្បិត
អ្នករាល់គ្នាមានបំណងធ្វើបាបនឹងបន្ថែមអំពើបាបលើអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាល់នឹងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិត អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងធំណាស់
ហើយមានសេចក្តីក្រោធយ៉ាងខ្លាំងប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែល។

¹⁴ដូច្នេះ ពួកទាហានបានទុកអ្នកទោស និងរបស់របរជាយកណ្តានៅចំពោះមុខពួកមេដឹកនាំ និងអង្គប្រជុំទាំងមូល។
¹⁵មនុស្សមួយចំនួនដែលបានជ្រើសរើសតាមឈ្មោះបានក្រោកឡើងចាប់ពួកអ្នកទោសហើយស្លៀកពាក់ឲ្យ អ្នកដែលអាត្រាតក្នុងចំណោមពួកគេ។

ពួកគេបានស្លៀកពាក់ឲ្យគេហើយឲ្យស្លៀកជើងដល់ពួកគេផង។ ពួកគេឲ្យអាហារបរិភោគ និងទឹកផឹក។ ពួកគេបានព្យាបាលរបួសរបស់ពួកគេ
ហើយដាក់អ្នកទន់ខ្សោយលើសត្វលា។ ពួកគេបាននាំពួកគេត្រឡប់ទៅគ្រួសាររបស់ពួកគេនៅក្នុងយេរូឡា (ហៅថាទីក្រុងដើមលម្អើ)។ បន្ទាប់មក
ពួកគេបានវិលត្រឡប់ទៅស្រុកសាម៉ារីវិញ។

¹⁶នៅក្រុងនោះ ព្រះបាទអហាសចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅទូលស្តេចស្រុកស៊ីរីដើម្បីសុំឲ្យពួកគេជួយស្តេច។¹⁷ ព្រោះជនជាតិអេដុមចូលមកវាយយកស្រុកយូដា
ហើយចាប់ប្រជាជននាំទៅជាស្ត្រី។¹⁸ ជនជាតិភីលីស្ទីនក៏វាយលុកចូលក្នុងនាគានៅតំបន់ទំនាប និងតំបន់ណេក្សនៃស្រុកយូដា។
ពួកគេដណ្តើមយកក្រុងបេតសេមេស ក្រុងអែយ៉ាឡូន ក្រុងកើឡើត ក្រុងសូទុជាមួយភូមិនានា ក្រុងជីមណា និងភូមិនានាព្រមទាំងគឺមសូជាមួយភូមិនានា។
ពួកគេបាននាំគ្នាទៅរស់នៅកន្លែងទាំងនោះ។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យស្រុកយូដាទន់ខ្សោយដោយសារតែស្តេចអហាសជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល។
ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅស្រុកយូដាហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់លើព្រះអម្ចាស់។²⁰ ព្រះបាទទីកឡាត-ពេលេស៊ីរ
ជាស្តេចស្រុកអាសស៊ីរីបានលើកទ័ពចូលមកហើយធ្វើទុក្ខទោសស្តេចជាជាងគាំទ្រពង្រឹងកម្លាំងដល់ស្តេច។²¹ ព្រះបាទអហាស
បានយកទ្រព្យសម្បត្តិពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងពីដំណាក់របស់ស្តេច និងពីផ្ទះពួកមេដឹកនាំដើម្បីថ្វាយដល់ស្តេចស្រុកអាស៊ីរី។ ប៉ុន្តែ
ការធ្វើបែបនេះមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ស្តេចទេ។

²²នៅគ្រាលំបាកស្តេចអហាសបានធ្វើបាបនឹងព្រះអម្ចាស់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។
²³ស្តេចបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះរបស់ក្រុងដាម៉ាសជាព្រះដែលបានវាយឈ្នះស្តេច។ ស្តេចមានរាជឱង្កាថា៖
«ដោយសារព្រះរបស់ស្តេចស្រុកស៊ីរីបានជួយពួកគេខ្ញុំនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ពួកគេ ក្រែងលោកពួកគេអាចជួយខ្ញុំបាន» ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានបំផ្លាញព្រះអង្គ
និងអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

²⁴ព្រះបាទអហាសបានប្រមូលគ្រឿងសង្ហារឹមនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់មកកាត់ជាចំណែកៗ ។ ស្តេចបានបិទទ្វារព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់
ហើយស្តេចក៏សង់អាសនៈសម្រាប់ខ្លួនឯងនៅគ្រប់ជ្រុងនៃក្រុងយេរូសាឡឹម។²⁵ នៅតាមក្រុងនីមួយៗនៃស្រុកយូដាស្តេចបានសង់កន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗ
ដើម្បីធ្វើយញ្ញបូជាដល់ព្រះដទៃ។ ស្តេចបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះពិរោធា។

²⁶រាជកិច្ចទៀត និងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់របស់ទ្រង់តាំងពីដើម និងដល់ចប់ សុទ្ធត្រូវបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកយូដា និងអ៊ីស្រាអែល។²⁷
ព្រះបាទអហាសសោយទិវង្គតគេបានបញ្ចុះសពស្តេចនៅក្នុងយេរូសាឡឹមតែគេពុំបានយកទៅបញ្ចុះក្នុងផ្នូររបស់ស្តេចអ៊ីស្រាអែលទេ។
ព្រះបាទហេសេគាជាបុត្រឡើងស្នងរាជ្យ។

¹ព្រះបាទហេសេតាបានឡើងគ្រងនៅពេលព្រះករុណាមានព្រះជន្មាយុម្ភៃប្រាំព្រះវស្សាហើយសោយរាជ្យបានម្ភៃប្រាំបួនព្រះវស្សានៅក្នុងយេសូសាឡឹម។ ព្រះមាតាបស់ព្រះអង្គមានព្រះនាមថា អប៊ីយ៉ា ជាកូនស្រីរបស់លោកសាការី។²ស្តេចបានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវតាមព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដូចជាព្រះបាទដាវីឌ ជាព្រះបិតាដែរ។

³ក្នុងឆ្នាំទីមួយនៃរជ្ជកាលរបស់ស្តេចគឺក្នុងខែទីមួយព្រះបាទហេសេតាបានបើកទ្វារព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយជួសជុលឡើងវិញ។
⁴ស្តេចបាននាំពួកបូជាច្បាញ និងពួកលេវីឲ្យមកហើយប្រមូលពួកគេចូលទីធ្លាខាងកើត។⁵ព្រះករុណាមានរាជឱង្ការថា៖ «ពួកលេវីអើយ ចូរផ្សំគ្រឿងស្លាប់យើង ចូរញែកខ្លួនឲ្យបានវិសុទ្ធហើយញែកព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នកហើយដកការសៅហ្មងចេញពីទីសក្ការៈនៃព្រះចេញ។

⁶ដ្បិត ដូនតាបស់យើងបានប្រព្រឹត្តខុសនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង។ ពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះអង្គ ហើយបានបែរមុខចេញពីកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅ។⁷ពួកគេបិទទ្វារបន្ទប់ល្វែង និងដកចង្អៀងចេញ ពួកគេមិនបានដុតគ្រឿងក្រអូប ឬថ្វាយតង្វាយដុតនៅកន្លែងសក្ការៈដល់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ។

⁸ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរាធនឹងស្រុកយូដាព្រមទាំងក្រុងយេសូសាឡឹមព្រះអង្គធ្វើឲ្យស្រុកនេះក្លាយទៅជាទីគួរឲ្យស្វែងខ្លាច និងគួរឲ្យស្លាប់ខ្ពើមដូចអ្នកបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក។⁹ហេតុនេះហើយបានជាបុព្វបុរសរបស់យើងបានស្លាប់ដោយមុខងារកូនប្រុសកូនស្រី និងភរិយារបស់យើងត្រូវជាប់ជាឈ្លើយ។

¹⁰ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសម្រេចចិត្តចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យព្រះពិរាធរបស់ព្រះអម្ចាស់ឃ្លាតឆ្ងាយពីយើង។
¹¹កូនប្រុសទាំងឡាយអើយ កុំខ្ជិលច្រអូសឡើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ្នកឲ្យឈរនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ ដើម្បីគោរពបម្រើព្រះអង្គ និងធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងដុតគ្រឿងក្រអូបផង»។

¹²ពួកលេវីបានក្រោកឡើង៖ លោកម៉ាហាត់ ជាកូនរបស់លោកអម៉ាសាយ និងលោកយ៉ូអែល ជាកូនរបស់លោកអសាវក្នុងអំបូរកេហាត ក្នុងអំបូរម៉ារីមានលោកគីស ជាកូនរបស់លោកអាបឌី និងលោកអសាវ ជាកូនរបស់លោកលោកយេហាលែល។ ក្នុងចំណោមកូនចៅគីសសុនគឺលោកយ៉ូអា ជាកូនរបស់លោកស៊ីម៉ា និងលោកអេដែនជាកូនរបស់លោកយ៉ូអា។¹³កូនរបស់លោកអេលីសាផានគឺលោកស៊ីមី និងលោកយ៉ែអែល។ ក្នុងអំបូរអេសាវ មានលោកសាការី និងលោកម៉ាថានា។¹⁴កូនរបស់លោកហេម៉ានលោកយេហ៊ូអែល និងលោកស៊ីម៉ែ និងកូនប្រុសៗរបស់យេឌូចិន មានលោកសេម៉ាយ៉ា និងលោកអ៊ីសាវ។

¹⁵ពួកគេបានប្រមូលបងប្អូនរបស់ពួកគេហើយពួកគេបានញែកខ្លួនចេញហើយពួកគេបានចូលតាមបញ្ជារបស់ព្រះករុណាដើម្បីសម្អាតដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ពួកបូជាច្បាញចូលទៅផ្នែកខាងក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានបរិសុទ្ធ។
ពួកគេបានយករបស់ទាំងប៉ុន្មានដែលមាននៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ចូលទៅក្នុងទីធ្លានៃព្រះដំណាក់។ ពួកលេវីបានយកវាទៅកម្ទេចនៅជ្រោះកេដ្រូន។

¹⁷នៅថ្ងៃទីមួយនៃខែទីមួយ ពួកគេចាប់ផ្តើមធ្វើពិធីជម្រះកាយ។ នៅថ្ងៃទីបីនៃខែទីមួយពួកគេបានទៅដល់បន្ទប់ល្វែងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានញែកព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់អស់រយៈពេលប្រាំបីថ្ងៃទៀត។ នៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំមួយនៃខែទីមួយពួកគេបានបញ្ចប់កិច្ចការងារ។

¹⁸បន្ទាប់មក ពួកគេចូលទៅគាល់ព្រះបាទហេសេតានៅខាងក្នុងព្រះបរមរាជវាំងហើយទូលថា៖
«យើងខ្ញុំបានសម្អាតអាសនៈទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់គឺអាសនៈសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលជាមួយគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់ព្រមទាំងតុតម្តុលនិប្លង់នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁹ដូច្នេះ យើងបានត្រៀមទុកហើយយើងបានញែកអ្វីៗទាំងអស់ដែលស្តេចអសាសបានយកប្រើប្រាស់មិនស្មោះត្រង់ពេលស្តេចសោយរាជ្យក្នុងរជ្ជកាលស្តេច។

²⁰ពេលនោះ ព្រះបាទហេសេតាក្រោកពីព្រលឹម ហើយប្រមូលអ្នកដឹកនាំទីក្រុង ព្រះករុណាឡើងទៅព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

²¹ចៀមឈ្មោលប្រាំពីរនិងកូនព្រំប្រាំពីរក្បាលមកថ្វាយដោយញ្ញូបូជារំដោះបាបសម្រាប់ព្រះរាជា សម្រាប់ទីសក្ការៈ និងសម្រាប់ប្រជាជនយូដា។
ព្រះករុណាបញ្ជាដល់ពួកបូជាច្បាញដែលជាកូនចៅរបស់លោកអឺរីនឲ្យថ្វាយតង្វាយទាំងនេះនៅលើអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²²ដូច្នេះ ពួកគេបានសម្លាប់គោ ហើយពួកបូជាច្បាញបានទទួលឈាមហើយបោះឈាមលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។
ពួកគេបានសម្លាប់សត្វចៀមហើយបោះឈាមនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ ពួកគេបានសម្លាប់កូនចៀមហើយបោះឈាមនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។

²³គេនាំព្រំឈ្មោលសម្រាប់ធ្វើញ្ញូបូជារំដោះបាបនៅចំពោះព្រះភក្ត្រស្តេច និងអង្គប្រជុំ។ ពួកគេបានដាក់ដៃលើពួកគេ។

²⁴ពួកបូជាច្បាញបានសម្លាប់សត្វទាំងនោះហើយពួកគេបានថ្វាយញ្ញូបូជារំដោះបាបដោយមានឈាមរបស់សត្វនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ ដើម្បីធ្វើពិធីលោះបាបឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ ដ្បិត ព្រះករុណាបានបញ្ជាឲ្យថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល និងញ្ញូបូជាលោះបាបសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

²⁵ព្រះបាទហេសេតាដាក់ពួកលេវីក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយកាន់សួរនិងពិណ្ឌដែលមានចែងទុកតាមបញ្ជារបស់ព្រះបាទដាវីឌ លោកកាដគ្រូទាយរបស់ស្តេច និងលោកណាថាន់ដែលជាព្យាករ។²⁶ពួកលេវីឈរជាមួយឧបករណ៍របស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយពួកបូជាច្បាញកាន់ត្រៃ។

²⁷ព្រះបាទហេសេតាបង្គាប់ឲ្យគេថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលនៅលើកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។
ពេលគេថ្វាយតង្វាយដុតចប់ហើយចម្រៀងសរសើរព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមមានសម្លេងត្រឡប់ទាំងឧបករណ៍របស់ព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

²⁸អង្គប្រជុំទាំងមូលថ្វាយបង្គំព្រះអ្នកចម្រៀងច្រៀង និងអ្នកផ្លុំត្រែបន្តិចឡើង ហើយអ្វីៗទាំងអស់នេះបន្តរហូតដល់ដង្វាយដុតបានចប់សព្វគ្រប់។

²⁹ក្រោយពីបានថ្វាយតង្វាយចប់សព្វគ្រប់ហើយ ស្តេច និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយស្តេចក្រាបថ្វាយបង្គំ។³⁰ព្រះបាទហេសេតាជាស្តេច និងមេដឹកនាំបានបញ្ជាឲ្យពួកលេវីច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដោយទំនុករបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងលោកអេសាវ។
ពួកគេច្រៀងសរសើរដោយអំណរហើយពួកគេបានឱនក្បាលថ្វាយបង្គំ។

³¹ព្រះបាទសេតាមានរាជឱង្ការថា៖ «ឥឡូវនេះ អ្នកបានញែកខ្លួនចេញថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយបាននាំយកញ្ញូបូជានិងតង្វាយអរព្រះគុណដល់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់»។ ក្រុមជំនុំបានថ្វាយញ្ញូបូជា និងញ្ញូបូជាអរព្រះគុណហើយអស់អ្នកដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់បានយកតង្វាយដុតមកថ្វាយ។

³²ចំនួនតង្វាយដុតដែលក្រុមជំនុំនាំមកថ្វាយនោះមានគោឈ្មោលចិតសិបក្បាល ចៀមឈ្មោលមួយរយក្បាល និងកូនចៀមឈ្មោលពីររយក្បាល។
អ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់។³³តង្វាយដែលត្រូវថ្វាយសម្រាប់ការញែកជាបរិសុទ្ធមានគោឈ្មោលប្រាំមួយរយក្បាល និងចៀមបីពាន់ក្បាល។

³⁴ប៉ុន្តែ ដោយពួកបូជាចារ្យមានមានគ្នាតិចពេក មិនអាចបកស្រែកដង្វាយដុតទាំងមូលបានទាំងអស់ ដូច្នេះ

ពួកលេវីពួកគេបានជួយពួកគេរហូតដល់ធ្វើការហើយរហូតដល់ពួកបូជាចារ្យអាចធ្វើពិធីជម្រះខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធ ពីព្រោះពួកលេវីមានចិត្តខ្លះខ្លាំង និងប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធជាងពួកបូជាចារ្យ។

³⁵លើសពីនេះ មានតង្វាយដុតជាច្រើនទៀត។ ពួកគេបានយកខ្លាញ់របស់សត្វដែលថ្វាយជាយញ្ញបូជាមេត្រីភាព និងស្រាសម្រាប់ធ្វើតង្វាយត្រួចថែមទៀតផង។ ដូច្នេះ ការគោរពព្រះដ៏ណាក៏របស់ព្រះអម្ចាស់បានរៀបរយ។³⁶ព្រះបាទហេសេតា និងប្រជាជនទាំងមូលមានចិត្តរីករាយ ដោយព្រះព្រះជាម្ចាស់បានត្រៀមទុកសម្រាប់ប្រជាជន ដ្បិតការងារនេះបានធ្វើយ៉ាងលឿន។

¹ព្រះបាទហេសេតាបានចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងយូដាទាំងមូលហើយបានសរសេរសំបុត្រទៅលោកអេប្រាអ៊ឹម និងលោកម៉ាណាសេ ដើម្បីឲ្យពួកគេចូលមកក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
²ព្រះរាជា ព្រមទាំងមេដឹកនាំ និងអង្គប្រជុំទាំងមូលនៅក្នុងយេរូសាឡឹមបានពិភាក្សាគ្នាដោយសម្រេចចិត្តធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងនៅខែទីពីរ។
³គេពុំអាចប្រារព្ធពិធីនេះបានភ្លាមៗទេព្រោះពួកបូជាចារ្យពុំទាន់បានញែកខ្លួនឲ្យបានវិសុទ្ធគ្រប់ចំនួននៅឡើយ ហើយប្រជាជនក៏ពុំបានជួបជុំគ្នានៅក្នុងយេរូសាឡឹមដែរ។

⁴សំណើនេះហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះមហាក្សត្រ និងអង្គប្រជុំទាំងមូល។
⁵ពួកគេបានយល់ព្រមឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលប្រកាសចាប់តាំងពីក្មេងបៀវត្សរ៍រហូតដល់ក្មេងដាន់ថា ប្រជាជនគួរនាំគ្នាប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ពីព្រោះពួកគេមិនមានកំណត់អំពីចំនួនមនុស្សដែលចូលរួមឡើយ។

⁶ដូច្នេះ គេនាំព្រះរាជសាររបស់ព្រះរាជានិងសំបុត្រមេដឹកនាំទាំងអស់ទៅកាន់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលតាមបញ្ជារបស់ព្រះរាជា។ ពួកគេប្រកាសថា៖ «ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ! ចូរនាំគ្នាវិលត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោកអេប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកអ៊ីស្រាអែលវិញ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គវិលត្រឡប់ទៅរកអ្នករាល់គ្នាដែលនៅសេសសល់ពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអាស៊ូរី។

⁷កុំធ្វើដូចជនតាអ្នក ឬបងប្អូនរបស់អ្នកដែលបានធ្វើខុសចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេឡើយ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានប្រគល់ពួកគេឲ្យវិនាសដូចអ្នករាល់គ្នាឃើញស្រាប់។⁸កុំធ្វើដូចជាជនតាបងប្អូនឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរប្រគល់ខ្លួនឲ្យព្រះអម្ចាស់ហើយ ចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ព្រះអង្គដែលព្រះអង្គបានញែកជារៀងរហូតហើយថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យព្រះពិរាធរបស់ព្រះអង្គបែរចេញពីអ្នក។⁹ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាវិលត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ បងប្អូន និងកូនចៅរបស់អ្នកមុខជាអាណិតអាសូរចំពោះអស់អ្នកដែលនាំពួកគេទៅជាឈ្លើយ ហើយពួកគេនឹងវិលត្រឡប់មកស្រុកនេះវិញ។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកមានព្រះហឫទ័យប្រណិសន្តោស ហើយមិនងាកមុខចេញពីអ្នកទេ ប្រសិនបើអ្នកវិលត្រឡប់មករកព្រះអង្គវិញ»។

¹⁰អ្នកនាំសារឆ្លងពីក្រុងមួយទៅក្រុងមួយនៅទូទាំងតំបន់អេប្រាអ៊ឹម និងម៉ាណាសេរហូតដល់សាប៊ូយូន ប៉ុន្តែ ប្រជាជនសើចចំអក ហើយមើលងាយដល់ពួកគេ។¹¹ទោះយ៉ាងណា មានមនុស្សខ្លះនៅក្នុងអេស៊ីរ ម៉ាណាសេ និងសាប៊ូយូនបានបន្ទាបខ្លួន ហើយបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម។¹²ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកស្ថិតលើជនជាតិយូដា ដើម្បីឲ្យគេមានចិត្តតែមួយបំពេញតាមបញ្ជារបស់ស្តេច និងមេដឹកនាំតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹³មានមនុស្សជាច្រើនដែលបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ជាអង្គប្រជុំធំធេងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីប្រារព្ធពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេនៅខែទី ២ ។

¹⁴ពួកគេក្រោកឡើងដកហូតអាសនៈនានានៅក្នុងយេរូសាឡឹម និងអាសនៈសម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូប ពួកគេបានបោះទៅក្នុងជ្រោះកេដ្ឋន។

¹⁵គេសម្លាប់កូនចៀមសម្រាប់បុណ្យចម្លងនៅថ្ងៃទីដប់បួននៃខែទីពីរ។ ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលើវិមានចិត្តអៀនខ្មាស ដូច្នេះ ពួកគេបានញែកខ្លួន រួចហើយនាំយកតង្វាយដុតទៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ពួកគេបានឈរនៅកន្លែងរបស់ពួកគេតាមការបែងចែករបស់ពួកគេដោយធ្វើតាមការណែនាំដែលបានចែងនៅក្នុងច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ ជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកបូជាចារ្យប្រោះឈាមដែលពួកគេទទួលពីដៃរបស់ពួកលើវិ។

¹⁷ពីព្រោះក្នុងក្រុមជំនុំមានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនបានធ្វើពិធីដម្រះកាយឲ្យបានបរិសុទ្ធ។ ហេតុនេះហើយ បានជាពួកលើវិសម្លាប់កូនចៀមធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាដែលពុំបានញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធហើយមិនអាចថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់បាន។

¹⁸ក្នុងចំណោមប្រជាជនដ៏ច្រើននេះភាគច្រើនមកពីលោកអេប្រាអ៊ឹម លោកម៉ាណាសេ លោកអ៊ីសាខា និងលោកសាប៊ូយូនដែលមិនបានធ្វើពិធីដម្រះខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធនៅឡើយទេ តែពួកគេបានបរិភោគអាហារបុណ្យចម្លង ផ្ទុយពីសេចក្តីណែនាំដែលបានសរសេរទុកមក។ ព្រះបាទហេសេតាបានអធិស្ឋានឲ្យពួកគេដោយពោលថា៖

«សូមព្រះអម្ចាស់ប្រណិសន្តោសមនុស្សទាំងអស់¹⁹ ដែលពួកគេមានចិត្តចង់ស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេទោះបីពួកគេមិនបានញែកខ្លួនឲ្យបានស្អាតស្អំតាមកម្រិត²⁰ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យរបស់ព្រះបាទហេសេតា ហើយបានប្រោសប្រជាជនឲ្យបានជា។

²¹ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលមានវត្តមាននៅក្នុងយេរូសាឡឹមបានប្រារព្ធពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃដោយមានអំណរយ៉ាងខ្លាំង។ រៀងរាល់ថ្ងៃពួកលើវិ និងពួកបូជាចារ្យនាំគ្នាសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដោយច្រៀងចម្រៀង និងលេងឧបករណ៍តន្ត្រីយ៉ាងខ្លាំងថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²²ព្រះបាទហេសេតាមានរាជឱង្ការលើកទឹកចិត្តប្រជាជនលើវិទាំងអស់ដែលយល់អំពីមុខងាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ពួកគេបរិភោគជារៀងរាល់ថ្ងៃរយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃដោយថ្វាយយញ្ញបូជាមេត្រីភាព និងលន់ក្តាបបន្តបន្ទាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនតាបងប្អូន។

²³បន្ទាប់មក អង្គប្រជុំទាំងមូលបានសម្រេចចិត្តប្រារព្ធពិធី ៧ ថ្ងៃទៀតហើយពួកគេក៏ធ្វើដូច្នេះដោយអំណរ។²⁴ដ្បិតព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចស្រុកយូដាបានថ្វាយគោឈ្មោលមួយពាន់ក្បាល និងចៀមប្រាំពីរពាន់ក្បាល។ មេដឹកនាំបានប្រគល់គោបាមួយពាន់ក្បាលចៀម និងពពែមួយម៉ឺនក្បាលឲ្យក្រុមជំនុំ។ មានបូជាចារ្យមួយចំនួនធំបានធ្វើពិធីញែកខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

²⁵ក្រុមជំនុំទាំងប៉ុន្មាននៅស្រុកយូដាពួកបូជាចារ្យលើវិ

និងប្រជាជនទាំងអស់ដែលមកជួបជុំគ្នានៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលព្រមទាំងជនបរទេសដែលមកពីទីកន្លែងអ៊ីស្រាអែលនិងប្រជាជននៅស្រុកយូដាសុទ្ធតែសប្បាយរីករាយ។

²⁶នៅក្នុងយេរូសាឡឹមមានអំណរសប្បាយជាខ្លាំង

ព្រោះតាំងពីជំនាន់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលមិនដែលមានសេចក្តីអំណរបែបនេះនៅក្នុងយេរូសាឡឹមទេ។

²⁷ពួកបូជាចារ្យ ពួកលើវិក៏ក្រោកឡើងប្រទានពរដល់ប្រជាជន។ សម្លេងរបស់គេ នឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់គេបានឮដល់ស្ថានសួគ៌ គឺជាកន្លែងបរិសុទ្ធ ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅ។

31 ¹ក្រោយពីការទាំងអស់នេះបានចប់សព្វគ្រប់ហើយ ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់ដែលនៅទីនោះ បាននាំគ្នាចេញដំណើរទៅតាមក្រុងនានានៅស្រុកយូដា ហើយបានវាយបំបែកបង្គោលថ្ម ព្រមទាំងបានរំលំបង្គោលព្រះអាសេរី ហើយពួកគេបានរំលំកន្លែងសក្ការៈបូជា និងអាសនៈនៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់នៅក្នុងស្រុកយូដា និងស្រុកបេនយ៉ាមីន ព្រមទាំងនៅក្នុងស្រុកអេប្រាអ៊ឹម និងស្រុកម៉ាណាសេ។ បន្ទាប់មកជនជាតិអ្វីស្រាវអែលទាំងអស់វិលត្រឡប់ទៅផ្ទះ និងក្រុងរៀងៗខ្លួនវិញ។

²ព្រះបាទហេសេតាចាត់តាំងពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីឲ្យបំពេញមុខងារតាមក្រុមរបស់ខ្លួនរៀងៗខ្លួន ហើយម្នាក់ៗត្រូវបានតែងតាំងឲ្យបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួនទាំងពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីរៀងៗខ្លួន។ ស្តេចតែងតាំងពួកគេឲ្យតង្វាយដុតទាំងមូល និងយញ្ញបូជាមេត្រីភាព បម្រើការងារ ការអរព្រះគុណ និងសរសើរនៅមាត់ទ្វារព្រះវិហារព្រះម្ចាស់។³ព្រះរាជាបានយករាជទ្រព្យមួយចំណែក សម្រាប់បង់ ចំណាយទៅលើតង្វាយដុតទាំងមូល ដែលត្រូវថ្វាយនៅពេលព្រឹក នៅពេលល្ងាច នៅថ្ងៃសប្បិរ នៅបុណ្យដើមខែ និងបុណ្យសំខាន់ៗផ្សេងទៀត ដូចមានចែង ទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁴លើសពីនេះ ស្តេចបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមត្រូវចែកចំណែករបស់ដល់បូជាចារ្យ និងពួកលេវី ដើម្បីឲ្យពួកគេផ្គត់ផ្គង់ស្មារតីធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁵ក្រោយពីទទួលបានបញ្ជានេះ ប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលបានយកផលដំបូងនៃស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ប្រេង ទឹកឃ្មុំ និងព័ទ្ធិៗដែលពួកគេបានច្រូតពីចម្ការរបស់ពួកគេទាំងអស់មកថ្វាយ។ ពួកគេបានយកមួយភាគដប់នៃអ្វីៗទាំងអស់។ ដែលជាបរិមាណដ៏អស្ចារ្យ។

⁶ជនជាតិអ្វីស្រាវអែល និងជនជាតិយូដាដែលរស់នៅតាមក្រុងនានានៅក្នុងស្រុកយូដាបាននាំយកដង្វាយជាគោ និងចៀម មកថ្វាយជាតង្វាយមួយភាគដប់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេដាក់តង្វាយទាំងនោះជាច្រើនគំនរ។⁷ពួកគេបានចាប់ផ្តើមប្រមូលតង្វាយមក ដាក់ជាគំនរ ចាប់ពីខែទីបី រហូតដល់ខែទីប្រាំពីរ។⁸ពេលព្រះបាទហេសេតា និងអ្នកដឹកនាំបានឃើញគំនរតង្វាយទាំងនោះ ពួកគេនាំគ្នាអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ និង ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គគឺជនជាតិអ្វីស្រាវអែល។

⁹បន្ទាប់មក ព្រះបាទហេសេតាបានសាកសួរពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីអំពីគំនរទាំងនេះ។¹⁰លោកអសារ ជានាយកបូជាចារ្យនៃក្រុមគ្រួសារលោកសាដុកឆ្លើយថា៖ «ចាប់តាំងពីប្រជាជនចាប់ផ្តើមនាំតង្វាយចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់យើងបានបរិភោគហើយមាននៅសល់ជាច្រើនហើយនៅសល់ជាច្រើនទៀត ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។ អ្វីដែលនៅសេសសល់គឺចំនួនដ៏ច្រើននៅទីនេះ។

¹¹ព្រះបាទហេសេតាបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យគេរៀបចំឃ្នាំងក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។¹²នោះ ពួកគេបានស្មោះត្រង់ក្នុងការនាំយកតង្វាយផ្សេងៗ មួយភាគដប់ និងអ្វីៗដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកកូណាសា ជាលេវី គឺជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើពួកគេ ហើយលោកស៊ីម៉ែជាបងប្អូនរបស់គាត់ជាអ្នកកាន់តំណែងទីពីរ។¹³លោកយេហ៊ីអែល លោកអសាស៊ា លោកណាហាត លោកអេសាអែល លោកយេរីម៉ូត លោក យ៉ូសាដា លោកអេលាល លោកយ៉ិសម៉ាតា លោកម៉ាហាត និងលោកបេណាយ៉ា ធ្វើការនៅក្រោមបញ្ជារបស់លោកកូណាសា និងលោកស៊ីម៉ែ ជាប្អូន តាមការតែងតាំងរបស់ព្រះបាទហេសេតាជាស្តេច និងលោកអសារជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴លោកកូង ជាកូនរបស់លោកអ៊ីមណាពីពួកលេវី ដែលជាឆ្មាំខ្លោងទ្វារខាងកើត ទទួលបន្ទុកលើតង្វាយស្ម័គ្រចិត្ត ដែលប្រជាជនយកមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយលោកក៏ទទួលភារកិច្ចចែកស្បៀងអាហារ ដែលប្រជាជនញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ និងតង្វាយសក្ការៈបំផុតឲ្យពួកវាដែរ។¹⁵លោកមានសហការី នៅតាមក្រុង នានារបស់បូជាចារ្យ សហការីទាំងនោះមានលោកអេដែន លោកមីនីយ៉ាមីន លោកយេស្ករ លោកសេម៉ា លោកអម៉ា លោកសេកាសា ជាអ្នកជួយចែក ស្បៀងអាហារយ៉ាងស្មោះត្រង់ដល់បូជាចារ្យ ទាំងតូច ទាំងធំតាមជាន់ថ្នាក់។

¹⁶ពួកគេចែកស្បៀងអាហារឲ្យពួកប្រុសៗដែលមានអាយុបីឆ្នាំឡើងទៅ គឺអស់អ្នកដែលមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីដូនតារបស់ពួកគេ ដែលបានចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចដែលលបានតម្រូវតាមវេនប្រចាំថ្ងៃ ដើម្បីធ្វើការងារនៅក្នុងមុខងាររបស់ពួកគេ និងការបែងចែករបស់ពួកគេ។

¹⁷ពួកគេចែកជូនដល់ពួកបូជាចារ្យស្របតាមបញ្ជីបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន និងចែកជូនកុលសម្ព័ន្ធលេវីដែលមានអាយុពីបីឆ្នាំឡើងទៅស្របតាមមុខងារ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន។¹⁸ពួកគេរាប់បញ្ចូលទាំងកូនតូចៗប្រពន្ធកូន និងកូនស្រីរបស់ពួកគេពាសពេញសហគមន៍ ព្រោះពួកគេស្មោះត្រង់ក្នុងការរក្សាខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធ។¹⁹ចំណែក ពួកបូជាចារ្យដែលជាកូនចៅរបស់លោកអើរ៉ុនដែលរស់នៅតាមវាលស្រែក្នុងភូមិជាកម្មសិទ្ធិទីក្រុងរបស់ពួកគេ ឬនៅតាមទីក្រុងនីមួយៗគេបានជ្រើសរើសបុរសមួយចំនួនតាមឈ្មោះ ដើម្បីចែកចំណែកឲ្យប្រុសៗក្នុងចំណោមពួកបូជាចារ្យ និងអស់អ្នកដែលមានឈ្មោះកត់ទុកនៅក្នុងបញ្ជីរបស់ដូនតារបស់ពួកគេ ដូចពួកអ្នកដែលនៅក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធលេវីដែរ។

²⁰ព្រះបាទបានហេសេតាធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងស្រុកយូដា។ ស្តេចបានសម្រេចអ្វីៗដែលល្អត្រឹមត្រូវ និងស្មោះត្រង់នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គ។²¹នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលស្តេចចាប់ផ្តើមធ្វើ ក្នុងការបម្រើនៅក្នុងព្រះដំណាក់ព្រះអម្ចាស់ និង ក្រឹត្យវិន័យ និងបទបញ្ញត្តិនានា ស្តេចបានធ្វើវាយ៉ាងអស់ពីព្រះហឫទ័យ ហើយស្តេចបានទទួលជោគជ័យ។

32 ¹ក្រោយការទាំងនេះមក បន្ទាប់ពីព្រះបាទហេសេតាបង្ហាញភក្តីភាពចំពោះព្រះជាម្ចាស់នោះមក ព្រះបាទសានហេរីប ជាស្តេចស្រុកអាស៊ីរី បានមក ហើយបានចូលមកក្នុងស្រុកយូដា។ ស្តេចបានបោះជំរំ ហើយបានវាយប្រហារសែសិបទីក្រុង ស្តេចមានគោលបំណងចង់ចាប់យកដើម្បីព្រះអង្គផ្ទាល់។

²កាលព្រះបាទហេសេតាបានឃើញថាព្រះបាទសានហេរីបមកដល់ហើយមានបំណងធ្វើសង្គ្រាមនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម។
³ស្តេចបានពិគ្រោះយោបល់ជាមួយមេដឹកនាំ និងអ្នកដែលមានអំណាចរបស់ព្រះអង្គឲ្យបញ្ឈប់ប្រភពទឹកដែលនៅខាងក្រៅទីក្រុង ពួកគេបានជួយធ្វើការនោះ។

⁴មានមនុស្សជាច្រើនបានប្រមូលផ្តុំគ្នាហើយបញ្ឈប់ប្រភពទឹក និងប្រឡាយទាំងអស់ដែលហូរកាត់តំបន់នោះ។ ពួកគេនិយាយថា៖
«ហេតុអ្វីបានជាត្រូវទុកឲ្យស្តេចស្រុកអាស៊ីរីមានទឹកច្រើនប្រើ?»។

⁵ព្រះបាទហេសេតាមានចិត្តក្លាហាននិងសង្កំពេញទាំងអស់ដែលបាក់បែក។ ស្តេចបានសងបំបែកខ្ពស់ៗ និងជញ្ជាំងមួយទៀតនៅខាងក្រៅ។
ស្តេចក៏បានពង្រឹងក្រុងមីលឡូនៅក្នុងក្រុងព្រះបាទដាវីឌដែរ ហើយស្តេចក៏ធ្វើគ្រឿងសព្វាវុធ និងខែលយ៉ាងច្រើន។

⁶ស្តេចបានតែងតាំងមេបញ្ជាការយោធាលើប្រជាជន។ ស្តេចបានប្រមូលពួកគេមកជួបនៅតាមផ្លូវធំ នៅមាត់ទ្វារក្រុងហើយមានរាជឱង្ការលើកទឹកចិត្តពួកគេ។
ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរមានកម្លាំងនិងចិត្តក្លាហានឡើង។ កុំភ័យខ្លាច កុំធ្លាក់ទឹកចិត្ត ព្រោះតែស្តេចស្រុកអាស៊ីរី

និងកងទ័ពទាំងមូលដែលនៅជាមួយទ្រង់ឡើយ ដ្បិត មានម្នាក់ដែលនៅជាមួយយើងដែលធំជាងអ្នកដែលនៅជាមួយស្តេចទៅទៀត។⁸ ស្តេចមានតែកម្លាំង មនុស្សលោកប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង គង់ជាមួយយើង ដើម្បីជួយយើង ហើយយើងនឹងប្រយុទ្ធនៅក្នុងសមរភូមិរបស់យើង។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទទួលការកំសាន្តចិត្តដោយព្រោះពាក្យរបស់ព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចស្រុកយូដា។
⁹បន្ទាប់មក ព្រះបាទសានហេរីប ជាស្តេចស្រុកអាស៊ីរីបានចាត់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឲ្យទៅក្រុងយេរូសាឡឹម (ដ្បិត ស្តេច

និងពួកពលទ័ពបាននៅទីក្រុងឡាគីសហើយ) ដើម្បីចូលគាល់ ព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចស្រុកយូដា និងកងទ័ពយូដាទាំងមូលដែលនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
លោកមានប្រសាសន៍ថា៖¹⁰ «នេះជាអ្វីដែលព្រះបាទសានហេរីបជាស្តេចស្រុកអាស៊ីរីមានរាជឱង្ការថា៖ «តើអ្នកពឹងផ្អែកលើអ្វី

ដើម្បីទ្រាំទ្រនឹងការឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម?

¹¹តើព្រះបាទហេសេតាមិនបានបញ្ជាអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្លាប់ ដោយអត់បាយ អត់ទឹក ដោយស្តេចប្រាប់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងនឹង រំដោះយើងឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអាស៊ីរីមិនខាន?»¹² តើមិនមែនព្រះបាទហេសេតា ដែលបានបំផ្លាញទីសក្ការៈនៅតាមទួលខ្ពស់ៗ ព្រមទាំងកម្ទេច អាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបង្គាប់ឲ្យអ្នកស្រុកយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម គោរពថ្វាយបង្គំអាសនៈតែមួយ ហើយដុតគ្រឿងក្រអូបតែលើអាសនៈមួយ នោះវិញទេឬអី?

¹³តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេឬអីថា យើង និងដូនតារបស់យើងប្រព្រឹត្តបែបណា ចំពោះជាតិសាសន៍ដទៃទៀតលើផែនដីនេះ? តើព្រះរបស់ប្រជាជាតិទាំងឡាយ បានរំដោះស្រុករបស់ខ្លួន ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់យើងឬទេ?¹⁴ ក្នុងចំណោមព្រះរបស់ប្រជាជាតិទាំងប៉ុន្មាន ដែលដូនតារបស់យើងបំផ្លាញ តើមានព្រះណាមួយ អាចរំដោះប្រជាជនរបស់ខ្លួន ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់យើងបាន? តើព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាអាចរំដោះអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់យើងបានឬអី?¹⁵ ឥឡូវនេះ មិនត្រូវឲ្យស្តេចហេសេតាបញ្ជាអ្នករាល់គ្នា នៅពេលនេះ កុំជឿតាមសំដីរបស់ស្តេចបែបនេះឡើយ! ដ្បិតគ្មានព្រះរបស់ប្រជាជាតិណាមួយ ឬនគរណាមួយ អាចរំដោះប្រជាជនរបស់ខ្លួនឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់យើង ឬដូនតារបស់យើងបានឡើយ។ តើព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាអាចរំដោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ យើងបានដោយរបៀបណា?»។

¹⁶ពួកវាជបម្រើរបស់ព្រះបាទសានហេរីបបាននិយាយប្រមាថព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ និងព្រះបាទហេសេតា ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គថែមទៀត។
¹⁷ព្រះបាទសានហេរីបក៏បានសរសេរសំបុត្រផ្សេងៗ ដើម្បីប្រមាថមើលងាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល

និងឲ្យគេនិយាយប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គដែរ។ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖
«ដូចជាព្រះរបស់ប្រជាជាតិនានានៅលើទឹកដីដែលមិនបានរំដោះប្រជាជនរបស់ខ្លួនឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់យើង ដូច្នេះ

ព្រះនៃព្រះបាទហេសេតានឹងមិនរំដោះប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់យើងឡើយ»។
¹⁸ពួកគេបាននាំគ្នាស្រែកប្រកាសយ៉ាងខ្លាំងៗជាភាសាយូដា ទៅកាន់ប្រជាជននៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលស្ថិតនៅតាមកំពែង ដើម្បីធ្វើឲ្យភ័យខ្លាច និង

តក់ស្លុត ដើម្បីឲ្យពួកគេងាយចូលវាយយកទីក្រុង។¹⁹ ពួកគេបាននិយាយអំពីព្រះនៃក្រុងយេរូសាឡឹម
ដូចដែលពួកគេបាននិយាយអំពីព្រះរបស់ប្រជាជាតិនានានៅលើផែនដីដែលគ្រាន់តែជាស្នាដៃរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ។

²⁰ព្រះបាទហេសេតាជាស្តេច និងព្យាករណ៍អែសាយជាកូនរបស់លោកអម៉ូសបានអធិស្ឋានព្រោះតែរឿងនេះ ហើយគាត់បានស្រែកទៅទៅស្ថានសួគ៌។
²¹ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ទេវតាមួយរូបដែលបានសម្លាប់ទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែមេទ័ព និងនាយទាហាននៅក្នុងជំរំ។ ដូច្នេះ ព្រះបាទ

សានហេរីបបានវិលត្រឡប់ទៅស្រុករបស់ស្តេចវិញដោយភាពអាម៉ាស់។ ពេលដែលស្តេចចូលទៅក្នុងវិហារនៃព្រះរបស់ស្តេច នោះបុត្រារបស់ស្តេចបានធ្វើគុតស្តេចដោយដាវ។

²²ព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះព្រះបាទហេសេតា
និងប្រជាជននៅក្រុងយេរូសាឡឹមពីកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះបាទសានហេរីបជាស្តេចស្រុកអាស៊ីរីនិងពីកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកដទៃ

ហើយឲ្យពួកគេមានសន្តិភាពនៅគ្រប់ទិសទី តាមរបៀបនេះឯង។²³ មានមនុស្សជាច្រើននាំតង្វាយមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម
ព្រមទាំងយកអំណោយដ៏មានតម្លៃមកថ្វាយព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចស្រុកយូដាទៀតផង ចាប់តាំងពីពេលនោះមក

ព្រះអង្គត្រូវបានលើកតម្កើងនៅចំពោះមុខប្រជាជាតិទាំងអស់។
²⁴នៅក្រៅនោះ ព្រះបាទហេសេតាបានប្រឈួនជាទម្ងន់ហៀបតែនឹងស្មគត។ ស្តេចបានអធិស្ឋានទូលអង្វរទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់

ហើយព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកស្តេចព្រមទាំងប្រទានទិសម្តាល់មួយ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាស្តេចនឹងទទួលការព្យាបាល។²⁵ ប៉ុន្តែ
ព្រះបាទហេសេតាមិនបានតបស្នងសងគុណព្រះអម្ចាស់ចំពោះជំនួយដែលព្រះអង្គបានជួយនោះទេ។ ដូច្នេះ ព្រះពិរាធបានធ្លាក់មកលើស្តេច

និងប្រជាជននៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមយ៉ាងខ្លាំង។²⁶ ទោះយ៉ាងណា ព្រះបាទហេសេតាបានបន្ទាបខ្លួនចំពោះអំនួតនៅក្នុងចិត្តរបស់ស្តេច ទាំងស្តេច ទាំងប្រជាជននៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហេតុដូច្នេះហើយបានជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនកើតមានដល់ពួកគេក្នុងជំនាន់ស្តេចហេសេតាឡើយ។

²⁷ព្រះបាទហេសេតាមានទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសជាច្រើន។ ស្តេចបានសាងសង់នូវឃ្លាំងសម្រាប់ដាក់ប្រាក់ មាសត្បូងមានតម្លៃ និងគ្រឿងទេស
ខែលនិងវត្ថុមានតម្លៃគ្រប់ប្រភេទ។²⁸ ស្តេចក៏មានឃ្លាំងសម្រាប់ស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីប្រេង និងក្រោលសម្រាប់សត្វគ្រប់ប្រភេទ។

ស្តេចក៏មានទាំងវាលស្មៅសម្រាប់ហូងសត្វផង។²⁹ ព្រះករុណាបានសង់ក្រុងផ្សេងៗ ហើយស្តេចមានហូងសត្វជាច្រើន គឺហូងគោ និងហូងចៀម ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ប្រោសប្រទានឲ្យព្រះករុណាមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងស្តុកស្តម្ភបំផុត។

³⁰ព្រះបាទហេសេតាដដែលបានទប់ទឹកទន្លេគីហ្វូននៅខាងលើ ហើយបានបង្ហូរឆ្ពោះទៅទិសខាងលិចនៃក្រុងព្រះបាទដាវីឌ។

ព្រះបាទហេសេតាទទួលជោគជ័យក្នុងគ្រប់គម្រោងរបស់ទ្រង់ទាំងអស់។³¹ទោះយ៉ាងណា

នៅពេលដែលឯកអគ្គរដ្ឋទូតដែលស្តេចនៃស្រុកបាប៊ីឡូនបានចាត់ឲ្យមកសួរពីតំរូវន៍ដែលបានស្គាល់អំពីទីសម្គាល់ដីអស្ចារ្យដែលកើតមាននៅក្នុងស្រុក
នោះព្រះជាម្ចាស់បានទុកស្តេចឲ្យនៅតែឯង ដើម្បីឲ្យរងលទ្ធផលស្តេច ដើម្បីឲ្យដឹងពីអំពើអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តរបស់ស្តេច។

³²ចំពោះរាជកិច្ចផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទហេសេតា រួមទាំងសកម្មភាពនៃភក្តីភាពនៃសម្ព័ន្ធមេត្រី

អ្នកអាចឃើញថាវាត្រូវគេសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនិមិត្តរបស់ព្យាករណ៍អេសាយ ជាកូនរបស់លោកអម៉ូស និងនៅក្នុងសៀវភៅស្តេចយូដា និងអ៊ីស្រាអែល។

³³ព្រះបាទហេសេតាសោយទិវង្គតជាមួយបុព្វបុរសរ ហើយគេបញ្ចុះសពស្តេចនៅលើទីខ្ពស់នៅទីបញ្ចុះសពពូជពង្សព្រះបាទដាវីឌ។ ប្រជាជនយូដា
និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងមូលនាំគ្នាគោរពនឹងកាន់ទុកចំពោះទទួលមរណភាពរបស់ស្តេច។ ព្រះបាទម៉ាណាសេជាបុត្របានឡើងស្នងរាជ្យបន្ត។

33¹ កាលព្រះបាទម៉ាណាសេឡើងសោយរាជ្យ ពេលទ្រង់មានព្រះជន្មដប់ពីរព្រះវស្សា។ ស្តេចសោយរាជ្យបានហាលិបប្រាំព្រះវស្សា នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។
² ស្តេចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដូចអំពើគួរស្លាប់ខ្លួនរបស់ប្រជាជាតិនានា
ដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តេញចេញពីមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។³ ស្តេចបានសងកន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗ ដែលព្រះបាទហេសេគា ជាបិតាបានរំលំចោល
ស្តេចបានសងអាសនៈទាំងនោះសម្រាប់ព្រះបាលឡើងវិញ ស្តេចបានសងបង្គោលព្រះអាសេរី
ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំផ្កាយទាំងអស់នៅលើមេឃក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំរូបទាំងនោះផង។

⁴ ព្រះបាទម៉ាណាសេបានសងអាសនៈសក្ការៈនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះបីព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងយកក្រុងយេរូសាឡឹម
ទុកជាកន្លែងសម្រាប់នាមយើងរហូតទៅ»។⁵ ស្តេចបានសងអាសនៈសម្រាប់ផ្កាយទាំងអស់នៅលើមេឃក្នុងទីធ្លាពីរនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។⁶ ស្តេចបាន
យកបុត្រាទៅធ្វើបូជាយញ្ញនៅក្នុងជ្រលងភ្នំហ៊ីនណាម ស្តេចរកគ្រូមើលជោគរាសី ប្រព្រឹត្តមន្តអាគម និងអំពើអាក្រក់ ព្រមទាំងតែងតាំងឲ្យមានគ្រូអន្លង់ខ្មោច
និងគ្រូស្សន៍ទាយផង។ ស្តេចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ដែលមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ធ្វើឲ្យព្រះអង្គទ្រង់ព្រះពិរោធ។

⁷ ស្តេចបានយករូបចម្លាក់របស់ព្រះអាសេរី ដែលស្តេចបានធ្វើទៅដាក់នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកព្រះបាទដាវីឌ
និងព្រះបាទសាឡូម៉ូន ជាបុត្រអំពីព្រះដំណាក់នេះ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងគង់នៅក្នុងដំណាក់នេះ និងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម
ជាកន្លែងដែលយើងបានជ្រើសរើសពីកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ សម្រាប់នាមយើងជារៀងរហូត។

⁸ យើងនឹងមិនដកពួកគេចេញពីទីកន្លែងដែលយើងបានឲ្យដល់បុព្វបុរសរបស់គេឡើយ ប្រសិនបើ
ពួកគេយកចិត្តទុកដាក់តែនឹងកាន់តាមអ្វីៗដែលយើងបានបង្គាប់ឲ្យពួកគេធ្វើ ហើយកាន់តាមច្បាប់ស្រីស្វីនីយដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យលោកម៉ូសេ»។

⁹ ព្រះបាទម៉ាណាសេបាននាំអ្នកស្រុកយូដា
និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមឲ្យធ្វើបាបលើសង់ប្រជាជាតិនានាដែលព្រះអម្ចាស់បានបំផ្លាញនៅចំពោះមុខជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្រះបាទម៉ាណាសេ និងប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គតែពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ទេ។
¹¹ ព្រះអម្ចាស់បាននាំមេបញ្ជាការកងទ័ពរបស់ស្តេចស្រុកអាស៊ីរីដែលបានចាប់យកព្រះបាទម៉ាណាសេដាក់ច្រវាក់ចងដៃស្តេចហើយនាំគាត់ទៅស្រុកបាប៊ីឡូន។

¹² ពេលព្រះបាទម៉ាណាសេរងទុក្ខវេទនា ស្តេចអង្វរព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គ ហើយបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះមុខព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ទ្រង់។

¹³ ស្តេចបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់
ហើយទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់នោះព្រះអម្ចាស់សណ្តាប់ពាក្យអង្វររបស់ស្តេចហើយនាំស្តេចវិលត្រឡប់ទៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញឡើងគ្រងរាជ្យ។ ពេលនោះ
ព្រះបាទម៉ាណាសេដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ បន្ទាប់មក ព្រះបាទម៉ាណាសេបានសងកំពែងខាងក្រៅឆ្ពោះទៅក្នុងដាវីឌ នៅខាងលិចគឺហូននៅជ្រលងភ្នំរហូតដល់ច្រកចូលទ្វារត្រី។
ស្តេចបានសងព័ទ្ធជុំវិញភ្នំអូរែល ហើយលើកកំពែងឡើងដល់កម្ពស់មួយយ៉ាងខ្ពស់។

ស្តេចបានតែងតាំងមេបញ្ជាការដ៏ក្លាហាននៅក្នុងក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំក្នុងស្រុកយូដា។¹⁵ ស្តេចបានយករូបព្រះដទៃចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់
និងអាសនៈទាំងអស់ដែលស្តេចបានសងនៅលើភ្នំនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ និងនៅក្នុងយេរូសាឡឹមយកទៅបោះចោលនៅខាងក្រៅទីក្រុង។

¹⁶ ស្តេចបានសងអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើងវិញ ហើយបានថ្វាយយញ្ញ បូជាមេត្រីភាព និងតង្វាយអរព្រះគុណនៅលើអាសនៈនោះ។
ស្តេចបានមានរាជបញ្ជាឲ្យប្រជាជនយូដាគោរពបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹⁷ ទោះជាយ៉ាងណា

ប្រជាជននៅតែបន្តធ្វើយញ្ញបូជានៅកន្លែងសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗដែលតែថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់គេប៉ុណ្ណោះ។
¹⁸ រាជកិច្ច និងបញ្ជាផ្សេងទៀតទាក់ទងនឹងព្រះបាទម៉ាណាសេ ការអធិស្ឋានទូលអង្វរដល់ព្រះរបស់ស្តេច

និងសំដីរបស់ពួកគ្រូទាយដែលបាននិយាយជាមួយស្តេចក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល
សុទ្ធតែមានកត់ត្រាទុកនៅក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។¹⁹ នៅក្នុងកំណត់ត្រានោះមានពាក្យដែលស្តេចអធិស្ឋាន និងរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយ
តបមកវិញ ព្រមទាំងអំពើបាប និងចិត្តមិនស្មោះត្រង់របស់ស្តេច កន្លែងផ្សេងៗដែលស្តេចសងទីសក្ការៈតាមទូលខ្ពស់ៗហើយសងបង្គោលរបស់ព្រះអាសេរី និង
រូបបដិមា មុនពេលដែលស្តេចសារភាពអំពើបាបនោះ សុទ្ធតែមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ពួកព្យាករ។

²⁰ ព្រះបាទម៉ាណាសេសោយបានចូលទិវង្គតជាមួយបុព្វបុរស គេយកសពទៅបញ្ចុះនៅដំណាក់ស្តេចផ្តាស់។
ព្រះបាទអាំម៉ូនជាបុត្រាបានឡើងសោយរាជ្យជំនួស។

²¹ ព្រះបាទអាំម៉ូនមានជន្មាយុប្លែកពីរព្រះវស្សា ពេលចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។ ស្តេចសោយរាជ្យបានពីរឆ្នាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

²² ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ដូចព្រះបាទម៉ាណាសេ ជាបិតាបានធ្វើ។
ព្រះបាទអាំម៉ូនបានថ្វាយយញ្ញបូជាដល់រូបចម្លាក់ទាំងអស់ដែលព្រះបាទម៉ាណាសេ ជាបិតាបានធ្វើ។²³ ស្តេចពុំបានបន្ទាបខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់
ដូចព្រះបាទម៉ាណាសេ ជាបិតាបានធ្វើនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះបាទអាំម៉ូនបានប្រព្រឹត្តកាន់តែអាក្រក់ឡើងៗ ។

²⁴ ពួករាជបម្រើរបស់ស្តេចបានយុបឃិតគ្នាប្រឆាំងនឹងស្តេច ហើយធ្វើគុតស្តេចនៅក្នុងព្រះរាជដំណាក់។²⁵ ប៉ុន្តែ
ប្រជាជននៅស្រុកនោះបានសម្លាប់អស់អ្នកដែលបានយុបឃិតគ្នាប្រឆាំងនឹងស្តេចអាំម៉ូន ហើយតែងតាំងព្រះបាទយ៉ូសៀសជាបុត្រឡើងស្នងរាជ្យជំនួសវិញ។

34 ¹ព្រះបាទយ៉ូសៀសមានព្រះជន្មប្រាំបីព្រះវស្សា ពេលស្តេចឡើងសោយរាជ្យ ហើយសោយរាជ្យបានសាមសិបមួយព្រះវស្សានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

²ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត ដែលជាទីគាប់ព្រះប្រទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដោយបានប្រព្រឹត្តអំពើព្រះបាទដាវីឌ ជាអយ្យកោ ដោយឥតបែរទៅស្តាំ ឬទៅឆ្វេងឡើយ។ ³ឆ្នាំទីប្រាំបីនៃរជ្ជកាលរបស់ស្តេច នៅពេលដែលស្តេចនៅក្នុងនោះឡើយ ស្តេចចាប់ផ្តើមស្វែងរកព្រះរបស់ព្រះបាទដាវីឌដែលជាបុព្វបុរសរបស់ស្តេច។ នៅឆ្នាំទីដប់ពីរស្តេចចាប់ផ្តើមសម្អាតស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម ពីកន្លែងខ្ពស់ៗ បង្គោលព្រះអាសេរី រូបចម្លាក់ និងរូបបដិមាករផ្សេងៗ។

⁴ប្រជាជនបានរំលំអាសនៈរបស់ព្រះបាទនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះករុណា ហើយកម្មចម្លាក់សម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបដែលស្ថិតនៅលើនោះផង។ ស្តេចបានបំបាក់ បង្គោលរបស់ព្រះអាសេរីព្រមទាំងកម្មចម្លាក់បដិមា និងរូបចម្លាក់ដទៃទៀតៗដែលគេស្ថិតធ្វើឲ្យក្លាយទៅជាផ្លូវឈរក្រោយទៅចាក់លើផ្ទះរបស់អស់អ្នកដែលបានធ្វើ យញ្ញបូជានៅមុខរូបទាំងនោះ។ ⁵ស្តេចបានដុតឆាតុរបស់ពួកបូជាចារ្យនៃព្រះដទៃនៅលើអាសនៈរបស់គេ។ ស្តេចធ្វើដូច្នេះដើម្បីសម្អាតស្រុកយូដា និងក្រុង យេរូសាឡឹមឲ្យស្អាត។

⁶ស្តេចក៏បានធ្វើដូចគ្នានៅក្នុងម៉ាណាសេ អេប្រាអ៊ឹម និងស៊ីម្មាន និងរហូតដល់ទឹកដីណែថាលី និងនៅតាមគំនរបាក់បែកដែលព័ទ្ធជុំវិញផង។ ⁷ស្តេចបានកម្ទេច បង្គោលរបស់ព្រះអាសេរី និងរូបបដិមាឲ្យទៅជាផ្លូវដី ហើយកម្ទេចស្លាកសម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល រួចស្តេចបានយាងទៅក្រុង យេរូសាឡឹមវិញ។

⁸នៅឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលរបស់ស្តេចក្រោយពេលដែលព្រះបាទយ៉ូសៀសបានសម្អាតស្រុក និងព្រះវិហាររួចហើយ ស្តេចបានចាត់លោកសាធានជាកូនរបស់លោកអសាលា និងលោកម៉ាសេយ៉ា ជាអភិបាលក្រុង និងលោកយ៉ូអា ជាកូនរបស់លោកយ៉ូអាហាស ជាលេខាធិការឲ្យជួសជុលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ស្តេច។

⁹ពួកគេបានទៅជួបលោកហ៊ីលគីយ៉ាជាមហាបូជាចារ្យហើយបានប្រគល់ប្រាក់ដែលបានយកមកក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលពួកលេវីជាអ្នកយាមទ្វារបានមកប្រមូលពីម៉ាណាសេ និងអេប្រាអ៊ឹម មកពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅសេសសល់ ព្រមទាំងពីប្រជាជនយូដា បេនយ៉ាមីន និងប្រជាជននៅក្នុងយេរូសាឡឹមទាំងមូល។

¹⁰ពួកគេបានប្រគល់ប្រាក់ទៅឲ្យពួកមេដងត្រួតត្រាលើការជួសជុលព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកទាំងនោះបានយកប្រាក់នោះបង់ថ្លៃឈ្នួលឲ្យកម្មករដែលជួសជុល និងស្តារព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើងវិញ។ ¹¹ពួកគេបានបង់ថ្លៃឈ្នួលដល់ពួកជាង លើ ជាងសំណង់ និងសម្រាប់ទិញថ្មជាប់ និងលើសម្រាប់ប្រើជាផ្ចិត ផ្លាន ហើយសម្រាប់ជួសជុលអាគារផ្សេងៗ ដែលស្តេចស្រុកយូដាជំនាន់មុនៗបាន បំផ្លាញ។

¹²ពួកអ្នកទាំងនោះបានធ្វើកិច្ចការនេះដោយស្មោះត្រង់។ អ្នកមើលខុសត្រូវលើកិច្ចការពួកគេគឺលោកយ៉ាហាត់និងលោកអូបាដាជាពួកលេវី ក្នុងអំបូរម៉ារី លោកសាការី និងលោកមេស៊ីឡាមកពីកូនចៅរបស់លោកកេហាត់។ ពួកលេវីដទៃទៀតៗដែលសុទ្ធតែជាអ្នកលេងភ្លេងដ៏ព្រៃកែបានដឹកនាំកម្មករយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។

¹³ពួកលេវីមានភារកិច្ចមើលខុសត្រូវលើអស់អ្នកដែលលីសែងគ្រឿងសំណង់ និងមនុស្សដទៃទៀតៗដែលធ្វើការតាមរបៀបផ្សេងៗ។

មានពួកលេវីខ្លះដែលជាលេខាធិការអ្នកគ្រប់គ្រង និងអ្នកយាមទ្វារផង។

¹⁴ពេលគេយកប្រាក់ ដែលប្រជាជនថ្វាយជាតង្វាយសម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ចេញមក នោះលោកមហាបូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាឃើញគម្ពីរន័យ ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេ។ ¹⁵បូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាមានប្រសាសន៍ទៅលោកសាធានជាស្មៀនថា៖

«ខ្ញុំបានរកឃើញសៀវភៅក្រឹត្យន័យនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់»។ លោកហ៊ីលគីយ៉ាបានយកសៀវភៅនោះឲ្យទៅលោកសាធាន។

¹⁶លោកសាធានយកសៀវភៅទៅថ្វាយព្រះរាជា ហើយទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា!

យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានធ្វើអ្វីទាំងអស់តាមព្រះរាជបញ្ជា។

¹⁷ពួកគេបានដកប្រាក់ដែលរកបាននៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកអ្នកត្រួតត្រា និងអ្នកធ្វើការរួចរាល់ហើយ។

¹⁸លោកសាធានជាស្មៀនបានទូលព្រះរាជាថា៖ «បូជាចារ្យហ៊ីលគីយ៉ាបានប្រគល់សៀវភៅមួយឲ្យទូលបង្គំ»។ បន្ទាប់មក

លោកសាធានបានអាននៅក្នុងនោះថ្វាយព្រះរាជា។ ¹⁹កាលព្រះរាជាបានឮសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលមានចែងនៅក្នុងក្រឹត្យន័យ ស្តេចក៏ហែកព្រះកូសាទ្រង់។

²⁰ស្តេចបានបញ្ជាទៅលោកហ៊ីលគីយ៉ា លោកអហ៊ីកាម ជាកូនរបស់លោកសាធាន លោកអាប់ដូន ជាកូនរបស់លោកមីកាយ៉ា លោកសាធាន ជាស្មៀនហ្លួង និង លោកអសាយ៉ា ជាអាជ្ញបម្រើថា៖ ²¹«សូមអស់លោកអញ្ជើញទៅទូលសួរព្រះអម្ចាស់ឲ្យយើង និងប្រជាជនដែលនៅសេសសល់ ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងយូដាពី សេចក្តីទាំងប៉ុន្មានក្នុងកម្ពីរដែលទើបរកឃើញនេះផង។ ព្រះអម្ចាស់មុខជាព្រះពិរោធនឹងយើងខ្លាំងណាស់ ដ្បិត ពួកដូនតារបស់យើងមិនបានកាន់តាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលមានចែងទុកក្នុងកម្ពីរនេះទេ»។

²²ដូច្នេះ លោកហ៊ីលគីយ៉ា និងអ្នកដែលព្រះរាជាបានបញ្ជា ពួកគេបានទៅលោកស្រីហ៊ីលជា

ជាព្យាករិនីដែលជាភរិយារបស់លោកសាលូមជាកូនរបស់លោកតូហាត់ ជាកូនរបស់លោកហាសរ៉ា គឺជាអ្នកថែរក្សាសម្លៀកបំពាក់បូជាចារ្យ

(នាងរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមនៅសង្កាត់ទីពីរ) ហើយពួកគេបាននិយាយជាមួយនាងអំពីរឿងនេះ។

²³នាងឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូល៖ ចូរប្រាប់បុរសដែលចាត់អ្នកឲ្យមករកខ្ញុំថា៖

²⁴នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល៖ «យើងនឹងធ្វើឲ្យមានគ្រោះមហន្តរាយកើតឡើងនៅលើទីនេះ និងប្រជាជននេះ

ស្របតាមគ្រប់ទាំងបណ្តាសាដែលមានចែងទុកក្នុងសៀវភៅដែលគេបានអាននៅចំពោះមុខស្តេចយូដា។ ²⁵ព្រោះពួកគេបានបោះបង់ចោលយើង ហើយបានដុតគ្រឿងក្រអូបដល់ព្រះឯទៀតៗ ដើម្បីឲ្យយើងខឹងនឹងអំពើទាំងប៉ុន្មានដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត។ ដូច្នេះ កំហឹងរបស់យើងនឹងចាក់លើកន្លែងនេះ ហើយវានឹងមិនត្រូវរលត់ឡើយ។

²⁶ប៉ុន្តែ ចំពោះស្តេចស្រុកយូដាដែលចាត់អស់លោកឲ្យមកទូលសួរព្រះអម្ចាស់ ចូរទៅប្រាប់ស្តេចស្រុកយូដាថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមាន ព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ «អ្នកបានស្តាប់ឮសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលមានចែងទុកក្នុងកម្ពីរនេះហើយ។ ²⁷ព្រោះអ្នកមានចិត្តទន់ភ្លន់ ហើយអ្នកបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះនៅពេលអ្នកឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គប្រឆាំងនឹងកន្លែងនេះ និងប្រជាជននៅទីនោះ ដោយព្រោះអ្នកបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះមុខយើងហើយបានហែកសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នកហើយយំនៅចំពោះមុខយើង នោះយើងក៏បានស្តាប់អ្នកដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។ ²⁸មើល! យើងនឹងប្រមូលអ្នកទៅជួបបុព្វបុរសរបស់អ្នក។ អ្នកនឹងត្រូវប្រមូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកដោយសុខសាន្ត ហើយភ្នែកអ្នកនឹងមិនឃើញគ្រោះមហន្តរាយដែលយើងនឹងនាំមកលើកន្លែងនេះ និងប្រជាជននៅក្នុងនោះឡើយ»។ អ្នកទាំងនោះក៏នាំពាក្យនេះមកទូលស្តេច។

²⁹ព្រះរាជាចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅ ហើយនាំចាស់ទុំទាំងអស់នៅស្រុកយូដានិងក្រុងយេរូសាឡឹមមកជុំគ្នា។ ³⁰បន្ទាប់មក

ព្រះរាជាយាងឡើងទៅព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ព្រមទាំងប្រជាជននៅស្រុកយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី

និងប្រជាជនទាំងមូលចាប់ពីអ្នកធំដល់តូច។ បន្ទាប់មក

ស្តេចបានអានឲ្យគេស្តាប់គ្រប់ទាំងពាក្យទាំងអស់នៃសៀវភៅសម្ពន្ធមេត្រីដែលគេបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

³¹ ស្តេចបានឈរនៅកន្លែងរបស់ខ្លួនហើយបានចងសម្ពន្ធមេត្រីនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីដើរតាមព្រះអម្ចាស់និងប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជា ដំបូន្មាន និងលក្ខន្តិកៈរបស់ព្រះអង្គដោយអស់ពីដួងចិត្តនិងពីព្រលឹងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីនឹងស្តាប់តាមគ្រប់សេចក្តីនៅក្នុងសៀវភៅនេះ។

³² ព្រះករុណាបានបញ្ជាឲ្យអស់អ្នកដែលរស់នៅនៅក្រុងយេរូសាឡឹម និងបេនយ៉ាមីនឈរនៅជាប់នឹងសម្ពន្ធមេត្រី។ ប្រជាជននៅ

ក្រុងយេរូសាឡឹមបានប្រព្រឹត្តដោយគោរពចំពោះកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។

³³ ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានបំផ្លាញរបស់ដ៏គួរស្តាប់ខ្ពើមចេញពីទឹកដីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

ស្តេចបានឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់គេ។

អស់មួយជីវិតរបស់ពួកគេពួកគេមិនងាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេឡើយ។

35 ¹ព្រះបានយ៉ូសៀសបានធ្វើបុណ្យចម្លងថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយពួកគេបានសម្លាប់កូនចៀមសម្រាប់បុណ្យចម្លងនៅថ្ងៃទីដប់បួននៃខែនីមួយៗ។²ស្តេចបានតែងតាំងពួកបូជាចារ្យឲ្យបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួន ហើយបានលើកទឹកចិត្តពួកគេនៅក្នុងការបម្រើការងារនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

³ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់ពួកលេវីជាអ្នកបង្រៀនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល និងជាអ្នកដែលបានញែកខ្លួនថ្វាយព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមដាក់ហឺបដ៏សក្ការៈក្នុងព្រះដំណាក់ដែលព្រះបានសាឡូម្ល៉េន ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានសង់។ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវការសែងហឺបនេះទៀតទេ ឥឡូវនេះ ចូរថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយបម្រើអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គទៅ។

⁴ចូររៀបចំខ្លួនតាមឈ្មោះវង្សត្រកូល និងក្រុមរបស់អ្នករាល់គ្នាស្របតាមការណែនាំរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល និងព្រះបាទសាឡូម្ល៉េនជាបុត្ររបស់ទ្រង់។

⁵ចូរឈរនៅទីបរិសុទ្ធ នៅតាមកន្លែងរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមតំណវង្សត្រកូលដូនតានិងបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមតំណកូនចៅនៃប្រជាជន និងនៅតាមកន្លែងរបស់អ្នករាល់គ្នាជាមួយក្រុមរបស់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងវង្សត្រកូលរបស់ពួកលេវី។⁶ចូរសម្លាប់កូនចៀមសម្រាប់បុណ្យចម្លង ហើយញែកខ្លួនឲ្យបានរិសុទ្ធ ចូររៀបចំកូនចៀមសម្រាប់បងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើឲ្យស្របតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេ»។

⁷ព្រះបានយ៉ូសៀសបានប្រទានកូនចៀម និងកូនពពែចំនួនបីម៉ឺនក្បាលពីហ្វូងសត្វសម្រាប់ធ្វើបុណ្យចម្លង។ ស្តេចក៏ប្រទានគោបីពាន់ក្បាលទាំងនេះជាសម្បត្តិរបស់ព្រះរាជាផ្ទាល់។⁸ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់ស្តេចក៏បានថ្វាយតង្វាយស្ម័គ្រចិត្តដល់ប្រជាជន ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីដែរ។ លោកហ៊ីលគីយ៉ា លោកសាការី

និងលោកយេហ៊ីអែលដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ជូនពួកបូជាចារ្យសម្រាប់ពិធីបុណ្យចម្លងនូវកូនគោចំនួន ២, ៦០០ ក្បាល និងគោឈ្មោលចំនួនបីរយក្បាល។⁹ហើយលោកកូណាឆា លោកសេម៉ាយ៉ា និងលោកនេថានេល ជាប្អូនរបស់លោក ព្រមទាំងលោកហាសាប៊ីយ៉ា លោកយេហ៊ីអែល និងលោកយ៉ូសាបាដ ជាអ្នកដឹកនាំពួកលេវី ក៏យកកូនគោ ៥, ០០០ក្បាល ព្រមទាំងគោឈ្មោល ៥០០ក្បាល ប្រគល់ជូនពួកលេវី សម្រាប់ពិធីបុណ្យចម្លង។

¹⁰ដូច្នេះ គេរៀបចំពិធីបូជា ហើយពួកបូជាចារ្យឈរនៅកន្លែងរបស់ខ្លួនជាមួយពួកលេវីតាមមុខងាររបស់គេស្របតាមបញ្ជារបស់ស្តេច។

¹¹ពួកគេបានសម្លាប់កូនចៀមនៃបុណ្យចម្លង ហើយពួកបូជាចារ្យបោះឈាមដែលពួកគេទទួលពីដៃរបស់ពួកលេវី ចំណែក ពួកលេវីធ្វើការពន្លះស្បែកកូនចៀម។

¹²គេដាក់សាច់ដែលត្រូវថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូលដោយឡែក សម្រាប់ចែកទៅក្រុមគ្រួសារផ្សេងៗរបស់ប្រជាជន ដើម្បីឲ្យពួកគេថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដូចមានចែងទុកក្នុងកណ្ឌកម្ពីររបស់លោកម៉ូសេ។ ពួកគេបានធ្វើដូចគ្នាជាមួយគោឈ្មោលដែរ។

¹³ពួកគេអាំងសាច់កូនចៀមដែលថ្វាយសម្រាប់ពិធីបុណ្យចម្លងនៅលើភ្លើងស្របតាមការណែនាំ។ ចំណែក តង្វាយសក្ការៈវិញ ពួកគេចម្អិនក្នុងឆ្នាំង ថ្នាំង និងខ្ទះ រួចប្រញាប់ប្រញាល់ចែកជូនប្រជាជនទាំងអស់។¹⁴បន្ទាប់មក ពួកគេរៀបចំតង្វាយសម្រាប់ខ្លួនពួកគេផ្ទាល់ និងសម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ ពីព្រោះពួកបូជាចារ្យដែលជាកូនចៅរបស់លោកអេរីននាំគ្នាថ្វាយតង្វាយដុត និងខ្លាញ់រហូតដល់ពេលយប់។ ដូច្នេះ ពួកលេវីបានរៀបចំតង្វាយសម្រាប់ខ្លួនឯង និងពួកបូជាចារ្យដែលជាកូនចៅរបស់លោកអេរីន។

¹⁵ក្រុមចម្រៀងដែលជាកូនចៅរបស់លោកអេសាគ បាននៅកន្លែងរបស់គេ ស្របតាមការណែនាំរបស់ព្រះបាទដាវីឌលោកអេសាគ លោកហេម៉ានព្រមទាំងលោកយេឌូចុនជាពួកការីរបស់ព្រះរាជា។

ពួកគេមិនចាំបាច់ចាកចេញពីកន្លែងទេពីព្រោះពួកលេវីដែលជាបងប្អូនរបស់ពួកគេបានរៀបចំម្ហូបសម្រាប់ពួកគេ។

¹⁶នៅគ្រានោះ គេបំពេញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងមូលសម្រាប់ការអបអរពិធីបុណ្យចម្លង និងថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលនៅលើអាសនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្របតាមបញ្ជារបស់ស្តេចយ៉ូសៀស។

¹⁷ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលបានចូលរួមបានបន្តប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លង និងពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។

¹⁸តាំងពីជំនាន់ពួកការីលំយ៉ូអែលគ្មាននរណាម្នាក់ធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងបែបនេះនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលឡើយ ហើយក៏មិនដែលមានស្តេចអង្គណាធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងដូចព្រះបាទយ៉ូសៀសរួមជាមួយពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី និងប្រជាជនយូដាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលមានវត្តមាន និងប្រជាជននៅក្នុងយេរូសាឡឹមដែរ។¹⁹គេប្រារព្ធពិធីបុណ្យចម្លងនេះ នៅឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលព្រះបាទយ៉ូសៀស។

²⁰ក្រោយហេតុការណ៍ទាំងនេះ គឺក្រោយពេលដែលព្រះបាទយ៉ូសៀសជួសជុលព្រះវិហាររួចរាល់ហើយ ព្រះបាទជាឋាននេកោ ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីបបានលោកទទឹងទៅច្បាំងជាមួយក្រុងកើកេមីស នៅទន្លេអ៊ីប្រាត ពេលនោះព្រះបាទយ៉ូសៀសបានឡើងទៅស្នាក់ផ្លូវទ្រង់។²¹ប៉ុន្តែ ព្រះបាទនេកោបានបញ្ជូនឯកអគ្គរដ្ឋទូតឲ្យមកទូលស្តេចថា៖ «បពិត្រ ស្តេចស្រុកយូដាអើយ! តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីដល់ព្រះករុណា? ថ្ងៃនេះ ទូលបង្គំមិនមកច្បាំងនឹងព្រះករុណាទេ ប៉ុន្តែ គឺប្រឆាំងនឹងផ្ទះដែលទូលបង្គំកំពុងធ្វើសង្គ្រាមវិញ។ ព្រះជាម្ចាស់បង្គាប់ឲ្យទូលបង្គំទៅជាប្រញាប់ ដូច្នេះ សូមកុំរាំងស្ទះផ្លូវទូលបង្គំអី ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយទូលបង្គំ ក្រែងលោទ្រង់ប្រហារព្រះករុណាឲ្យវិនាស»។

²²ទោះយ៉ាងណា ព្រះបាទយ៉ូសៀសបានបដិសេធ និងមិនងាកចេញឡើយ។ ស្តេចក្លែងខ្លួន ដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយស្តេច។ ស្តេចមិនបានស្លាប់ដល់របស់ព្រះបាទនេកោដែលចេញពីព្រះឱស្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ដូច្នេះ ស្តេចឡើងទៅប្រយុទ្ធនៅជ្រលងភ្នំមេគីដោ។

²³ទាហានបានបាញ់ត្រូវព្រះបាទយ៉ូសៀស ហើយស្តេចបានមានរាជឱង្ការទៅកាន់ពួករាជបម្រើថា៖ «ចូរនាំយើងចេញទៅ ដ្បិត យើងញុំត្រូវបួសធ្ងន់ណាស់»។

²⁴ពួករាជបម្រើនាំស្តេចចុះពីលើទេះសេះ ហើយដាក់ក្នុងទេះចម្បាំងមួយទៀតរបស់ស្តេច។ ពួកគេបាននាំស្តេចទៅក្នុងយេរូសាឡឹម ជាកន្លែងដែលស្តេចសោយទិវង្គត។ ស្តេចត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូរនៃបុព្វបុរសរបស់ស្តេច។ ប្រជាជននៅស្រុកយូដា និងក្នុងយេរូសាឡឹមនាំគ្នាកាន់ទុក្ខព្រះបាទយ៉ូសៀស។

²⁵លោកយេរេមាបានទូញសោកចំពោះព្រះបាទយ៉ូសៀស។ អ្នកចម្រៀងប្រុសស្រីទាំងអស់នាំគ្នាយំទូញអំពីព្រះបាទយ៉ូសៀសរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។ បទចម្រៀងទាំងនេះក្លាយជាទម្លាប់នៅអ៊ីស្រាអែល មើល! គេសរសេរជាបទចម្រៀងសោកសៅផង។²⁶ចំពោះកិច្ចការឯទៀតៗដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទយ៉ូសៀស និងអំពើល្អដែលព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តដោយកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁷កិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលស្តេចបានធ្វើតាំងពីដើមដល់ចប់សុទ្ធតែមានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកយូដា និងស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

36 ¹ក្រោយមក ប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីស្រុកយូដាបានអភិសេកព្រះបាទយ៉ូអាហានជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូសៀស ឲ្យគ្រងរាជ្យជាស្តេចនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ជំនួសបិតា។²ព្រះបាទយ៉ូអាហាន មានជន្មាយុម្ភៃបីព្រះវស្សា ពេលស្តេចឡើងគ្រងរាជ្យ ហើយសោយរាជ្យបានបីខែនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

³ស្តេចស្រុកអេស៊ីបម្នាក់ស្តេចពីរាជសម្បត្តិនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយ បានពិន័យប្រាក់ចំនួន៣តោនកន្លះ និងមាសកន្លះតោន។
⁴ស្តេចស្រុកអេស៊ីបបានតែងតាំងព្រះបាទអេលាគីមឲ្យគ្រប់គ្រងជាស្តេចនៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបានប្តូរទៅជាព្រះនាមយេហូយ៉ាគីម។ បន្ទាប់មក ស្តេចបាននាំព្រះបាទយេហូគីម ត្រូវជាព្រះវៀមរបស់ព្រះបាទយ៉ូអាហាន ហើយនាំស្តេចទៅស្រុកអេស៊ីប។
⁵ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមមានព្រះជន្មម្ភៃប្រាំព្រះវស្សា ពេលឡើងសោយរាជ្យ ហើយសោយរាជ្យបានដប់មួយព្រះវស្សានៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះករុណាឡើយ។⁶ព្រះបាទនេបូក្ខេសា ជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនលើកទ័ពមកវាយស្តេចហើយចាប់ស្តេចដាក់ច្រវាក់ដើម្បីនាំទៅស្រុកបាប៊ីឡូន។
⁷ព្រះបាទនេបូក្ខេសាបានយកវត្ថុខ្លះៗនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ទៅក្រុងបាប៊ីឡូន ហើយដាក់ក្នុងរាំងរបស់ទ្រង់នៅក្នុងស្រុកបាប៊ីឡូន។
⁸ចំពោះបញ្ហាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងព្រះបាទយេហូយ៉ាគីម និងអំពើក្តីស្អប់ខ្ពើមដែលស្តេចបានធ្វើ និងអ្វីដែលត្រូវបានគេប្រឆាំងនឹងស្តេចនោះមានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅរបស់ស្តេចស្រុកយូដា និងអ៊ីស្រាអែល។ បន្ទាប់មក ព្រះបាទ យេហូយ៉ាគីមជាបុត្របានឡើងសោយរាជ្យជំនួស។
⁹ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមមានព្រះជន្មប្រាំបីព្រះវស្សា នៅពេលដែលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។ ស្តេចសោយរាជ្យបានបីខែដប់ថ្ងៃនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ស្តេចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។¹⁰នៅរដូវផ្ការីក ព្រះបាទនេបូក្ខេសាបានចាត់មនុស្សឲ្យទៅចាប់ទ្រង់ ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នាំយកទៅក្រុងបាប៊ីឡូន។ រួចហើយតែងតាំងព្រះបាទសេដេកាឲ្យគ្រងរាជ្យលើស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមជំនួសវិញ។
¹¹ពេលព្រះបាទសេដេកាឡើងសោយរាជ្យទ្រង់មានជន្មាយុម្ភៃមួយព្រះវស្សា ហើយស្តេចសោយរាជ្យបានដប់មួយព្រះវស្សានៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
¹²ស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្លួនឡើយ។ ស្តេចពុំបានបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះមុខព្យាករិយេនមាដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។
¹³ព្រះបាទសេដេកាបានបោះប្រឆាំងនឹងព្រះបាទនេបូក្ខេសាដែលឲ្យស្តេចស្វ័យក្នុងនាមព្រះជាម្ចាស់ថានឹងរក្សាភក្តីភាពចំពោះស្តេច។ ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសេដេកាវង្សស ហើយធ្វើឲ្យចិត្តរឹងចត់មិនងាកមករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ។¹⁴លើសពីនេះទៅទៀតមេដឹកនាំបូជាចារ្យ និងប្រជាជនទាំងអស់សុទ្ធតែមិនស្មោះត្រង់ហើយពួកគេបានប្រតិបត្តិតាមការស្តាប់ខ្លឹមរបស់ប្រជាជាតិនានា។ ពួកគេបានបន្ទាបបន្ទោកព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះអង្គបានញែកទុកជាបរិសុទ្ធនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
¹⁵ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានចាត់អ្នកនាំសាររបស់ព្រះអង្គឲ្យមកទូលស្តេចម្តងហើយម្តងទៀត ព្រោះព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និងកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅ។¹⁶ប៉ុន្តែ ពួកគេចំអកមើលងាយអ្នកនាំសាររបស់ព្រះអម្ចាស់ គេមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយចំអកមើលងាយព្យាករិយេនមាដែលព្រះអង្គរហូតទាល់តែព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធទាល់នឹងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គរហូតដល់គ្មាននរណាអាចជួយបាន។
¹⁷ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ស្តេចនៃជនជាតិខាល់ដេ ឲ្យលើកទ័ពមកវាយពួកគេ។ ស្តេចនោះសម្លាប់យុវជនរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយសម្លាប់រង្គាល់ ប្រជាជនទាំងអស់ ឥតសំចៃនរណាម្នាក់ឡើយ គឺសម្លាប់យុវជនទាំងប្រុស ទាំងស្រី និងមនុស្សចាស់ជរាសក់ស្កូវផង។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេទាំងអស់ គ្នាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចនោះ។
¹⁸គ្រឿងសង្ហារឹមរបស់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងធំទាំងតូចទាំងទ្រព្យរបស់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្តេច និងនាម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រីត្រូវបាននាំយកទៅស្រុកបាប៊ីឡូន។¹⁹ពួកគេបានដុតបំផ្លាញព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយលំកំពែងក្រុងយេរូសាឡឹម និងដុតរំលោភនានាព្រមទាំងបំផ្លាញរបស់របរទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងក្រុងនោះចោលផង។
²⁰ព្រះបាទនេបូក្ខេសាក៏កៀរប្រជាជនដែលនៅសេសសល់ទៅស្រុកបាប៊ីឡូន។ ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ និងរាជវង្សានុវង្សព្រះអង្គរហូតដល់ថ្ងៃចេញពីស៊ីមគ្រប់គ្រង។
²¹ហេតុការណ៍នេះកើតមានស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរព្យាករិយេនមាថា រហូតដល់ស្រុកនេះបានសម្រាកនៅថ្ងៃសប្បិទ។ វាបានរក្សាថ្ងៃយប់សម្រាករបស់វាដរាបណាវាត្រូវបានគេបោះបង់ចោល ដើម្បីគ្រប់រយៈពេលចិតសិបឆ្នាំ។
²²នៅឆ្នាំទីមួយនៃរជ្ជកាលព្រះបាទស៊ីរូស ជាស្តេចស្រុកព្រីស៊ី ដើម្បីឲ្យព្រះបន្ទូលប្រសព្វព្រះអម្ចាស់តាមរយៈមាត់របស់ព្យាករិយេនមាបានសម្រេច ព្រះអម្ចាស់បានជំរុញទឹកចិត្តព្រះបាទស៊ីរូស ជាស្តេចស្រុកព្រីស៊ី ដូច្នេះ ស្តេចចេញព្រះរាជសារប្រកាសនៅពេញក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គ។ ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖²³ «នេះជាព្រះរាជសារ របស់ព្រះបាទស៊ីរូស ជាស្តេចនៃអាណាចក្រព្រីស៊ី ស្តេចមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃស្ថានបរមសុខបានប្រទានឲ្យយើងនូវអាណាចក្រទាំងប៉ុន្មាននៅលើផែនដី។ ព្រះអង្គបានបញ្ជាឲ្យយើងសងព្រះដំណាក់មួយនៅក្រុងយេរូសាឡឹមដែលស្ថិតនៅស្រុកយូដា។ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាអ្នកណាជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកស្ថិតនៅជាមួយអ្នក។ ថ្ងៃឲ្យអ្នកនោះក្រោកឡើងត្រឡប់ទៅស្រុកវិញចុះ»។

អែសរ៉ា

1 ¹នៅក្នុងឆ្នាំទីមួយនៃរជ្ជកាលស៊ីរូសជាស្តេចនៃទឹកដីព្រីស៊ី ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញពាក្យរបស់ព្រះអង្គដែលចេញពីមាត់របស់លោកយេនមាបានបំផុសស្មារតីរបស់ស្តេចស៊ីរូស។
²សម្រែករបស់ស្តេចស៊ីរូសចេញពេញនូវគំនិតទាំងមូល។ នេះជាសេចក្តីដែលបានសរសេរ និងនិយាយ «ស៊ីរូសជាស្តេចនៃស្រុកព្រីស៊ីបានប្រកាសថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃស្ថានសួគ៌បានប្រទាននូវគំនិតទាំងអស់នៅផែនដីហើយព្រះអង្គនឹងតែងតាំងយើងឲ្យសង់ដំណាក់មួយសម្រាប់ព្រះអង្គនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមក្នុងស្រុកយូដា។

³អស់អ្នកដែលជាប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយគេពេលឡើងទៅកាន់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ជាព្រះនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ជាព្រះអម្ចាស់ដែលគង់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។⁴ប្រជាជនដែលមកពីគ្រប់ទីកន្លែងនៃនគរដែលរស់រានមានជីវិតលើទឹកដីនោះ គួរតែផ្គត់ផ្គង់ពួកគេដោយប្រាក់ មាស ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសត្វយកមកថ្វាយជាដង្វាយស្ម័គ្រចិត្តនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម»។

⁵ដូច្នេះ មេនៃពួកបុព្វបុរសក្នុងត្រកូលនៃពួកយូដា និងពួកបេនយ៉ាមីន សម្តេចសង្ឃ ពួកលេវី

និងអស់អ្នកដែលមានវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យទៅសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យផុសឡើង។

⁶អ្នកដែលនៅជុំវិញទីនោះក៏ត្រូវជួយគាំទ្រការងាររបស់ពួកគេដោយគ្រឿងប្រាក់ មាស ទ្រព្យសម្បត្តិ សត្វ និងរបស់ដែលមានតម្លៃយកថ្វាយជាដង្វាយស្ម័គ្រចិត្ត។

⁷ស្តេចទឹកដីស៊ីរីស បញ្ជាញរត្ថទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលស្តេចនេបូក្ខេសាបាននាំយកពីក្រុងយេរូសាឡឹម

ហើយបានដាក់ថ្វាយក្នុងដំណាក់ព្រះរបស់ខ្លួន។⁸ស្តេចទឹកដីស៊ីរីសបាន

ដាក់ពួកគេក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកមីត្រាដាតដែលជាក្រុមអ្នកទារពន្ធឲ្យចាក់ចេញពីលោកសេសបាសារជាមេដឹកនាំនៃទឹកដីយូដា។

⁹នេះជាចំនួនរបស់ពួកគេ មាសចំនួនសាមសិបផើង ប្រាក់ចំនួនមួយរយផើង និងរបស់ផ្សេងទៀតម្ភៃប្រាំបួនផើង

និងបានមាសសាមសិបបាន¹⁰បានប្រាក់តូចៗចំនួនបួនរយដប់បាន និងរត្ថផ្សេងៗបន្ថែមមួយពាន់ទៀត។¹¹សរុបទាំងមាស

និងប្រាក់ទាំងអស់មានចំនួនប្រាំពាន់បួនរយ។ លោកសេសបាសាបាន

នាំយករបស់ទាំងអស់នៅពេលដែលគេត្រូវបាននិរទេសចេញពីក្រុងបាប៊ីឡូនទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម។

2¹នេះជាប្រជាជនក្នុងខេត្តដែលជាប់ជាឈ្មើយស្តេចនេប៊ូក្លេសា ជាអ្នកដែលបាននិរទេសពួកគេទៅក្នុងបាប៊ីឡូន ប្រជាជនត្រូវបានវិលត្រឡប់ទៅកាន់ទីក្រុងយេរូសាឡឹម និងស្រុកយូដារបស់ពួកគេវិញ។²ពួកគេត្រឡប់មកវិញជាមួយ ស្បូវបាប៊ីល យ៉ូស្វេ នេហេមា សេរីយ៉ា អេឡាយ៉ា ម៉ាដេកាយ ប៊ីលសាន មីសេដា ប៊ីករីយ៉ា អេហ្វ្រាត និងប្រាណា។ នេះជាកំណត់ត្រាប្រជាជននៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

³កូនចៅរបស់លោកប៉ារ៉ូសមាន ២១៧២នាក់។⁴កូនចៅរបស់លោកសេផាផាមាន ៣៧២នាក់។⁵កូនចៅរបស់លោកអេរីសមាន ៧៧៥នាក់។
⁶កូនចៅរបស់លោកប៉ាហាត់ ម៉ូអាប់ជាតូនរបស់លោក យ៉ូស្វេ និងលោកយ៉ូអាប់មាន ២៨១២នាក់។
⁷កូនចៅរបស់លោកអេឡាមីមាន ១ ២៥៤នាក់។⁸កូនចៅរបស់លោកសាធុមាន ៩៤៥នាក់។⁹កូនចៅរបស់លោក សាកាយមាន ៧៦០នាក់។
¹⁰កូនចៅរបស់លោកបារីមាន ៦៤២នាក់។
¹¹កូនចៅរបស់លោកបេបាយមាន ៦២៣នាក់។¹²កូនចៅរបស់លោកអាសកាដមាន ១ ២២២នាក់។¹³កូនចៅរបស់លោកអដ្ឋនីកមាន ៦៦៦នាក់។
¹⁴កូនចៅរបស់លោកប៊ីគរីយ៉ាមាន ២ ០៥៦នាក់។
¹⁵កូនចៅរបស់លោកអេឌីនមាន ៤៥៤នាក់។¹⁶កូនចៅរបស់លោកអេឌីខាងលោកហេសេតាមាន កៅសិបប្រាំបីនាក់។¹⁷កូនចៅរបស់លោកបេសាយមាន ៣២៣នាក់។¹⁸កូនចៅរបស់លោកយ៉ូរីមាន ១១២នាក់។
¹⁹កូនចៅរបស់លោកហាស្វីមាន ២២៣នាក់។²⁰កូនចៅរបស់លោកគីបារមាន កៅសិបប្រាំនាក់។²¹កូនចៅក្នុងភូមិបេធូហិមមាន ១២៣នាក់។
²²កូនចៅក្នុងភូមិចូផាមាន ហាសិបប្រាំមួយនាក់។
²³អ្នកក្នុងភូមិអាណាថោតមាន ១២៨នាក់។²⁴អ្នកក្នុងភូមិអាសម៉ាវែតមាន សែសិបពីរនាក់។²⁵អ្នកក្រុងគារយ៉ាត អេរីយ៉ា កេរីរីនិងបៀរ៉ូតមាន ៧៤៣នាក់។
²⁶អ្នកក្រុងរ៉ាម៉ានិងកេបាមាន ៦២១នាក់។
²⁷អ្នកក្រុងមីកម៉ាសមាន ១២២នាក់។²⁸អ្នកក្រុងបេតអែលនិងអែមា ២២៣នាក់។²⁹អ្នកភូមិនេបូរមាន ហាសិបពីរនាក់។³⁰កូនចៅរបស់លោក ម៉ាកប៊ីសមាន ១៥៦នាក់។
³¹កូនចៅរបស់លោកអេឡាម៉ាក់ទៀតមាន ១ ២៥៤នាក់។³²កូនចៅរបស់លោកហារីមមាន ៣២០នាក់។³³កូនរបស់លោកឡូដ ហាឌីដ និងអូណូមាន ៧២៥នាក់។
³⁴អ្នកក្រុងយេរីខូរមាន ៣៤៥នាក់។³⁵អ្នកក្រុងសេណាអាមាន ៣ ៦៣០។
³⁶ពួកបូជាចារ្យ ជាតូនចៅរបស់យេដាយ៉ាក្នុងគ្រួសាររបស់លោកយ៉ូស្វេមាន ៩៧៣នាក់។³⁷កូនចៅរបស់លោកអ៊ីមមើរមាន ១ ០៥២នាក់។
³⁸កូនចៅរបស់លោកផាសហ្គីរីមាន ១ ២៤៧នាក់។³⁹កូនចៅរបស់លោកហារីមមាន ១ ០១៧នាក់។
⁴⁰ពួកលេវីជាកូនចៅរបស់យ៉ូស្វេ និងជាកូនចៅរបស់លោកកាខេមាល ហើយកូនចៅលោកហូដាវាមាន ជិតសិបបួននាក់។⁴¹ក្រុមចម្រៀងក្នុងព្រះវិហារ ជាកូនចៅរបស់លោកអេសាវមាន ១២៨នាក់។⁴²កូនចៅរបស់អ្នកយាមក្លោងទ្វារ ជាកូនចៅរបស់លោកសាលូម លោកអេឌីរ លោកថាល់ម៉ូន លោកអ៊ីកតូប លោកហាធីថានិងកូនរបស់លោកសូបាយសរុបមានចំនួន ១៣៩នាក់។
⁴³ក្រុមអ្នកដែលបានចាត់ឲ្យទៅបម្រើក្នុងព្រះវិហារជាកូនចៅរបស់លោកស៊ីហា លោកហាស្វីផា លោកថាបាអូត⁴⁴លោកកេរ៉ូស លោកស៊ីយ៉ាហា លោកផាដូន⁴⁵លោកលេបាណា លោក ហាកាបា លោកអ៊ីកតូប⁴⁶លោកហាកាប លោកសាលម៉ាយនិងកូនចៅលោកហាណាន។
⁴⁷កូនចៅរបស់លោកគីដេល លោកកាហារ លោករីអាយ៉ា⁴⁸លោកអេស៊ីន លោកនេតូដា លោកកាសាម⁴⁹លោកកេរ៉ូស លោកផាសេហា លោកបេសាយ⁵⁰លោកអាសណា លោកមេហូនីនិងកូនចៅរបស់លោកនេតូស៊ីម។
⁵¹កូនចៅរបស់លោកបាកប៊ូក កូនចៅរបស់លោកហាតូដា លោកហាហ្គីរី⁵²លោកបាសលូត លោកមេហ៊ីដា លោកហាសា⁵³លោកបារកូស លោកស៊ីសេរី លោកថាម៉ា⁵⁴លោកនេស៊ីសេរីនិងកូនចៅរបស់លោកហាធីផា។
⁵⁵កូនចៅរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាអ្នកបម្រើជាកូនចៅរបស់លោកសូថាយ លោកសូផេនត លោកពេរ៉ូដា⁵⁶លោកយ៉ាឡា លោកដងរកូន លោកគីដេល⁵⁷លោកសេផាផា លោកហាធីល លោកផូកេនត លោកសេបែម និងកូនចៅរបស់លោកអាំម៉ូន។⁵⁸សរុបកូនចៅទាំងអស់មានចំនួន ៣៩២នាក់ ពួកគេចាត់ឲ្យជាអ្នកបម្រើក្នុងព្រះវិហារនិងកូនចៅរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូនជាអ្នកបម្រើ។
⁵⁹អស់អ្នកដែលបានចាត់ចេញពីផែល មេឡា ផេល ហាសា កេរ៉ូប អរដាននិងអ៊ីមមើរ ប៉ុន្តែពួកគេមិនទទួលស្គាល់ដូនតារបស់ពួកគេដែលមកពីអ៊ីស្រាអែលទេ⁶⁰រួមបញ្ចូលទាំងកូនចៅរបស់ដេឡា ៦៥២នាក់ កូនចៅលោកថូប៊ីយ៉ានិងកូនចៅរបស់លោកនេតូដា។
⁶¹ដូច្នេះក្នុងចំណោមក្រុមកូនចៅរបស់បូជាចារ្យ កូនចៅរបស់លោកហាបាយ៉ា កូនចៅលោកហាកូស និងកូនចៅរបស់លោកបាស៊ីឡាយ ជាអ្នកដែលយកប្រពន្ធរបស់លោកពីកូនស្រីរបស់លោកបាស៊ីឡាយក្នុងស្រុកកាឡាដ ហើយត្រូវបានហៅថាជាឈ្មោះរបស់ពួកគេ។
⁶²ពួកគេត្រូវស្វែងរកកំណត់ត្រាឈ្មោះពង្សាវតា ប៉ុន្តែមិនអាចរកឃើញឈ្មោះរបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេមិនរាប់បញ្ចូលពីភាពជាបូជាចារ្យដែលមិនបរិសុទ្ធ។
⁶³ដូច្នេះអភិបាលនៅទីនោះបានប្រាប់ពួកគេមិនឲ្យបរិភោគយញ្ញបូជាដែលមិនបរិសុទ្ធទាំងឡាយរហូតដល់បូជាចារ្យណាម្នាក់ស្វយ័ត និងធូមីមអនុញ្ញាតិ។
⁶⁴ក្រុមទាំងអស់មានចំនួនសរុប ៤២ ៣៦០នាក់⁶⁵ដោយមិនបូកបញ្ចូលអ្នកបម្រើស្រីស្រូវរបស់ពួកគេទាំងអស់ (មាន ៧ ៣៣៧នាក់) និងក្រុមអ្នកចម្រៀងបុរសស្រ្តីទាំងអស់មានដល់ (ពីររយនាក់)។
⁶⁶សេះរបស់ពួកគេមាន ៧៣៦ក្បាល។ លាភាត់របស់ពួកគេមាន ២៤៥ក្បាល។⁶⁷អ្នកដឹករបស់ពួកគេមាន ៤៣៥ក្បាល និងសត្វលាបរបស់ពួកគេមាន ៦ ៧២០ក្បាល។
⁶⁸នៅពេលដែលពួកគេទៅកាន់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម អ្នកដឹកនាំពួកអយ្យកោបាននាំដង្វាយស្ម័គ្រចិត្តមកកាន់ដំណាក់សាងសង់។
⁶⁹ពួកគេថ្វាយទៅតាមសម្មតិការពរបស់ខ្លួនសម្រាប់ការងារនោះគឺមាន មាសប្រាំមួយពាន់តម្លឹង ប្រាក់ប្រាំពាន់ណែន និងសម្លៀកបំពាក់បូជាចារ្យចំនួនមួយរយសម្រាប់។
⁷⁰ដូច្នេះពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ប្រជាជន ក្រុមអ្នកចម្រៀង និងក្រុមអ្នកយាមទ្វារ ព្រមអស់អ្នកដែលបានចាត់ឲ្យទៅបម្រើក្នុងព្រះវិហារស្នាក់អាស្រ័យក្នុងទីក្រុងរបស់ពួកគេ។ ប្រជាជនទាំងអស់ក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលនិងត្រូវរស់នៅក្នុងក្រុងរបស់ពួកគេរៀងខ្លួន។

3¹ លុះដល់ខែទីប្រាំពីរ កាលជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលរស់នៅតាមទីក្រុងរបស់ខ្លួន បណ្តាជនបានមកជួបជុំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដោយចិត្តគំនិតតែមួយ។
² លោកយេស៊ូ ជាកូនលោកយ៉ូសាដាក់ និងបូជាចារ្យ ដែលជាបងប្អូនរបស់លោក ព្រមទាំងលោកស្ករ៉ូបាបិល ជាកូនរបស់លោកសាលធាល និងបងប្អូនរបស់លោក ក៏នាំគ្នាសង់អាសនៈព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីថ្វាយដង្ហាយដុត ដូចមានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ជាអ្នកជំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

³ បន្ទាប់មកពួកគេនាំគ្នាសង់អាសនៈនៅលើគ្រឹះចាស់ ដោយព្រះពួកគេភ័យខ្លាចចំពោះប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងស្រុកនោះ។
ពួកគេបានថ្វាយដង្ហាយដុតចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅលើអាសនៈ ទាំងព្រឹក ទាំងល្ងាច។⁴ បន្ទាប់មកពួកគេប្រារព្ធពិធីបុណ្យបារាំង ដូចមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរ ហើយពួកគេត្រូវថ្វាយដង្ហាយដុតជារៀងរាល់ថ្ងៃ តាមចំនួនដូចមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរវិន័យ ដែលបានតម្រូវតាមថ្ងៃនីមួយៗ។⁵ ចាប់ពីពេលនោះមក ពួកគេនាំគ្នាថ្វាយដង្ហាយដុតជាប្រចាំ ហើយដង្ហាយដុតសម្រាប់បុណ្យចូលខែថ្មី និងបុណ្យដែលបានកំណត់ទុកទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេប្រារព្ធថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងដង្ហាយស្ម័គ្រចិត្តដែលប្រជាជនយកមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

⁶ ចាប់ពីថ្ងៃទីមួយនៃខែទីប្រាំពីរ ពួកគេចាប់ផ្តើមថ្វាយដង្ហាយដុតចំពោះព្រះអម្ចាស់ ទោះបីគ្រឹះនៃព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនទាន់បានចាក់នៅឡើយ។

⁷ ដូច្នេះពួកគេបានឲ្យប្រាក់ទៅជាងថ្ម និងជាងឈើ ហើយពួកគេបានឲ្យស្បៀងអាហារ ភេសជ្ជៈ និងប្រេងអូលែវ ដល់អ្នកក្រុងស៊ីដូន និងក្រុងទីរ៉ូស ដើម្បីឲ្យពួកគេយកឈើតាតាមសមុទ្រ ពីទឹកដីលីបង់ រហូតដល់កំពង់ផែយ៉ូបប៉េ តាមការអនុញ្ញាតរបស់ព្រះបាទ ស៊ីរុស ជាស្តេចទឹកដីពែរ្ស។

⁸ នៅឆ្នាំទីពីរ នៃខែទីពីរ ក្រោយពីពួកគេបានមកដល់ព្រះដំណាក់នៃព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញ លោកស្ករ៉ូបាបិល ជាកូនរបស់លោកសាលធាល និងលោកយេស៊ូ ជាកូនលោកយ៉ូសាដាក់ និងបូជាចារ្យជាបងប្អូនរបស់លោក និងពួកលេវី ហើយបងប្អូនឯទៀតៗរបស់គេ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលត្រូវគេកៀរទៅជាឈើ ហើយវិលត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ បាននាំគ្នាចាប់ផ្តើមសង់ព្រះដំណាក់។ ពួកគេចាត់ទាំងពួកលេវី ដែលមានអាយុចាប់ពីម្ភៃឆ្នាំឡើងទៅ ឲ្យមើលការខុសត្រូវលើការសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។⁹ លោកយេស៊ូ ព្រមទាំងកូន និងបងប្អូនរបស់លោក គឺលោកកាខាល និងកូនប្រុសរបស់លោក ដែលមកពីពូជពង្សយូដា ដើម្បីត្រួតពិនិត្យអស់អ្នកដែលសាងសង់ព្រះដំណាក់ព្រះជាម្ចាស់។
ព្រមទាំងកូនចៅរបស់លោកហេណាដាដ និងពួកលេវីឯទៀតៗដែលជាបងប្អូនរបស់ពួកគេ។

¹⁰ នៅពេលដែលពួកជាងចាក់គ្រឹះព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ គេសុំឲ្យអស់លោកបូជាចារ្យដែលស្លៀកសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់ពិធីបុណ្យ បានចេញមកទាំងកាន់ត្រៃ ហើយពួកលេវី ជាកូនចៅរបស់លោកអេសារ កាន់ឈិង ដើម្បីសរសើរដំកើងព្រះអម្ចាស់ ដូចព្រះបាទដាវីឌ ជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលបានបង្គាប់ទុក។¹¹ ពួកគេច្រៀងឆ្លងឆ្លើយគ្នាលើកតម្កើង និងអរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់ថា «ព្រះអម្ចាស់ល្អ ព្រះហឫទ័យសប្បុរស ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច ចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។ ប្រជាជនទាំងអស់ក៏ស្រែកឡើង សរសើរតម្កើង ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងកងរំពង ព្រោះពួកគេបានចាក់គ្រឹះព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

¹² ប៉ុន្តែ មានពួកបូជាចារ្យជាច្រើន ព្រមទាំងពួកលេវី និងមេក្រុមគ្រួសារដែលមានវ័យចាស់ៗ ដែលធ្លាប់បានឃើញព្រះដំណាក់ពីជំនាន់មុន នាំគ្នាយំជាខ្លាំង នៅពេលដែលឃើញគេចាក់គ្រឹះព្រះដំណាក់ថ្មីនេះ។ ប៉ុន្តែ មានមនុស្សជាច្រើនបានស្រែកហៅដោយអសប្បាយ។¹³ ហេតុនេះហើយបានជាប្រជាជនមិនអាចដឹង សំឡេងណាដែលអសប្បាយ ហើយសំឡេងណាដែលជាសម្លេងយំសោកឡើយ ព្រោះប្រជាជនស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ហើយសម្រែកនោះលាន់ឮទៅឆ្ងាយ។

4¹ កាលខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកយូដា និងបេនយ៉ាមីន ឮថាពួកឈ្លើយត្រឡប់មកវិញ កំពុងនាំគ្នាសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។² នោះពួកគេក៏នាំគ្នាមកជួបលោកសូរ៉ូបាបិល និងអស់លោកជាមេក្រុមលើគ្រួសារ។ ហើយជម្រាបថា «សូមឲ្យពួកយើងសាងសង់ជាមួយអស់លោកផង ដ្បិតពួកយើងក៏គោរពបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាអស់លោកដែរ ហើយយើងបានថ្វាយយញ្ញបូជាចំពោះព្រះអង្គ តាំងពីជំនាន់ព្រះចៅអេសា-ហាដោន ជាស្តេចស្រុកអាស៊ូរី បាននាំពួកយើងមកទីនេះ»។

³ប៉ុន្តែ លោកសូរ៉ូបាបិល និងលោកយេស៊ូ និងអស់លោកជាមេក្រុមគ្រួសារនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឆ្លើយទៅអ្នកទាំងនោះថា «អស់លោកមិនត្រូវចូលរួមជាមួយយើងទេ ក្នុងការសាងសង់ព្រះដំណាក់ថ្វាយព្រះរបស់ពួកយើងទេ មានតែពួកយើងប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការនេះថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដូចព្រះចៅសូរ៉ូស ជាស្តេចស្រុកព័រស៊ី បានបង្គាប់ដល់យើង»។

⁴ដូច្នេះ អ្នកស្រុកនាំគ្នាធ្វើឲ្យប្រជាជនយូដាបាក់ទឹកចិត្ត ហើយបំភ័យពួកគេមិនឲ្យសាងសង់។

⁵អ្នកស្រុកទាំងនោះបានស្តាប់ពាក្យព្រះចៅសូរ៉ូសដើម្បីរារាំងគម្រោងការរបស់ពួកជនជាតិយូដា។ តាំងពីរជ្ជកាលព្រះចៅ និងរហូតដល់រជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយូស ជាស្តេចស្រុកពែរ្ស៖⁶ នៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះចៅអហាស្ត្រុស កាលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ អ្នកស្រុកនោះបានសរសេរសំបុត្រមួយថ្វាយស្តេច ដើម្បីចោទប្រកាន់ពួកអ្នកស្រុកយូដា និងពួកអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁷នៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះចៅអហាស្ត្រុស លោកប៊ីសឡាំ លោកទីត្រាដាត លោកតាបេល និងបក្សពួករបស់គេទៀត ក៏បានសរសេរថ្វាយទៅព្រះចៅអហាស្ត្រុស។ សំបុត្រនោះសរសេរជាភាសាអារ៉ាម ហើយមានបកប្រែ។⁸ លោកហេហ្វីមដែលជាមេបញ្ជាការ និងលោកស៊ីមសៃ ដែលជាស្មៀន បានសរសេរសំបុត្រថ្វាយទៅព្រះចៅអ៊ីថាស៊ីកសេសស៊ីអ៊ីពីក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁹ហេហ្វីមដែលជាមេបញ្ជាការ និងស៊ីមសៃ ជាស្មៀន ព្រមទាំងសហការីរៀងរបស់ខ្លួន អ៊ីរិច បាប៊ីឡូន ស៊ីសាន និងអេឡាពួកគេបានសរសេរសំបុត្រ¹⁰ និងប្រជាជនទៀត ដែលព្រះចៅអស្ថាផារ ជាស្តេចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ បានកៀរឲ្យមករស់នៅក្នុងស្រុកសាម៉ារី និងនៅក្នុងស្រុកទៀតដែលនៅខាងនាយទន្លេ។

¹¹សេចក្តីនៅក្នុងសំបុត្រ ដែលពួកគេបានធ្វើថ្វាយព្រះចៅអ៊ីថាស៊ីកសេស «សូមទូលថ្វាយព្រះចៅអ៊ីថាស៊ីកសេស ទូលបង្គំយើងខ្ញុំ ជាប្រជាជនដែលនៅខាងនាយទន្លេ¹² សូមទូលថ្វាយព្រះករុណាជ្រាបថា ជនជាតិយូដាដែលត្រឡប់មកពីនគរបស់ព្រះករុណា ដែលមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ពួកគេកំពុងតែសាងសង់ទីក្រុងបះបោរ។ ពួកគេបានសង់កំផែងរួចស្រេចហើយ និងកំពុងចាក់គ្រឹះទៀតផង។

¹³ដូច្នេះ សូមព្រះករុណាជ្រាបថា ប្រសិនបើពួកគេសង់ក្រុងនេះឡើងវិញ ហើយកំផែងរួចស្រេច នោះពួកគេនឹងលែងបង់ពន្ធជា សួយសារអាករ ឬពន្ធផ្លូវ ហើយធ្វើឲ្យព្រះករុណានឹងខាតបង់រាជទ្រព្យមិនខាន។

¹⁴ដោយព្រោះយើងខ្ញុំជ្រកកោនក្រោមព្រះគុណព្រះករុណា យើងខ្ញុំមិនអាចព្រងើយកន្តើយ ទុកឲ្យគេបង្គាប់កិត្តិយសរបស់ព្រះករុណាឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងខ្ញុំធ្វើសំបុត្រនេះមកថ្វាយព្រះករុណា¹⁵ ដើម្បីឲ្យគេស្រាវជ្រាវរកក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រានៃអយ្យកោរបស់ព្រះករុណា នោះព្រះរាជានឹងឃើញច្បាស់ថា ទីក្រុងនោះតែងតែបះបោរជានិច្ច និងបង្កឲ្យមានវិបត្តិដល់ព្រះមហាក្សត្រនិងដល់ខេត្តនានា។ តាំងពីដើមរៀងមក ប្រជាជននៅក្នុងនោះតែងតែបង្កឲ្យមានចលនាបះបោរជានិច្ច។ ហេតុនេះហើយបានជាទីក្រុងនេះត្រូវគេបំផ្លាញខ្ទេចខ្ទីអស់។

¹⁶យើងខ្ញុំសូមទូលព្រះករុណាឲ្យបានជ្រាបថា ប្រសិនបើទីក្រុងនេះឡើងវិញ ហើយកំផែងរួចស្រេចហើយ នោះព្រះករុណានឹងមិនមានទឹកដីនៅខាងនាយទន្លេជាមិនខាន»។

¹⁷ព្រះរាជាបានធ្វើសារតបទៅលោកហេហ្វីម និងលោកស៊ីមសៃ ព្រមទាំងសហការីរៀងៗនៅក្នុងស្រុកសាម៉ារី និងនៅកន្លែងផ្សេងៗទៀត នៃខេត្តខាងនាយទន្លេ «សូមឲ្យអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។¹⁸ រីឯសំបុត្រដែលអស់លោកបានធ្វើមកយើង នោះគេបានបកប្រែ ហើយអានឲ្យយើងស្តាប់សព្វគ្រប់អស់ហើយ។¹⁹ ដូច្នេះយើងបានបញ្ជាឲ្យគេពិនិត្យស្រាវជ្រាវ ហើយឃើញថាតាំងពីដើមរៀងមក អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម តែងតែបង្កការបះបោរ និងលើកគ្នាទាស់ប្រឆាំងនឹងស្តេចជានិច្ច។

²⁰ហើយក៏មានស្តេចខ្មាំងពួក ដែលបានសោយរាជ្យនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយគ្រប់គ្រងលើអាណាខេត្តទាំងមូលខាងនាយទន្លេ។ ព្រមទាំងបងពន្ធដារសួយសារអាករ និងពន្ធផ្លូវថ្វាយស្តេចទៀតផង។²¹ ឥឡូវនេះ ចូរអស់លោកចេញបញ្ជាឲ្យពួកគេឈប់ធ្វើការទាំងនេះ ហើយកុំឲ្យពួកគេសាងសង់ទីក្រុងឡើងវិញ រហូតទាល់តែមានបញ្ជាចេញពីយើង។²² ចូរប្រយ័ត្នកុំឲ្យធ្វេសប្រហែសនឹងកិច្ចការនេះឡើយ។ តើហេតុអ្វីបានជាត្រូវឲ្យមានការខូចខាតរីកធំឡើង ដែលនាំឲ្យមានការខូចបង់រាជទ្រព្យដល់ស្តេច?

²³កាលគេបានអានរាជសាររបស់ព្រះចៅអ៊ីថាស៊ីកសេស នៅចំពោះមុខលោកហេហ្វីម និងលោកស៊ីមសៃ ព្រមទាំងសហការីរៀងៗស្តាប់ហើយ អ្នកទាំងនោះក៏ប្រញាប់ប្រញាល់នាំគ្នាចេញទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបង្ខំឲ្យជនជាតិយូដាបញ្ឈប់ការសាងសង់។²⁴ ដូច្នេះ កិច្ចការដែលសាងសង់ព្រះរាជដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ក៏ត្រូវបានផ្អាក រហូតដល់ឆ្នាំទីពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយូស ជាស្តេចស្រុកពែរ្ស។

5 រីឯព្យាករណ៍ហាកាយ និងព្យាករណ៍សាការី ជាកូនរបស់លោកអ្វីដោ បាននាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ថ្លែងប្រាប់ទៅជនជាតិយូដានៅក្រុងយេរូសាឡឹម និងទីកន្លែងដទៃទៀត។^១ នៅគ្រានោះលោកសេរ៉ូបាល ជាកូនរបស់លោកសាលធាល និងលោកយេសូ ជាកូនរបស់លោកយូសាដាក់ ក៏នាំគ្នាងើបឡើង ហើយចាប់ផ្តើមសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដោយមានព្យាករណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ជួយគ្រាំទ្រពួកគេ។

^២ នៅគ្រាដែលនោះ លោកថាថ្វាយ ជាទេសាភិបាលខេត្តខាងនាយទន្លេ និងលោកសេថារ-បូសណាយ ព្រមទាំងសហការី បាននាំគ្នាមកជួបជនជាតិយូដា ហើយសួរថា «តើនរណាបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យអ្នករាល់គ្នាសាងសង់ដំណាក់នេះ និងជួសជុលកំផែងនេះឡើងវិញ?»^៣ អ្នកទាំងនោះក៏និយាយទៀតថា «តើអ្នកដែលកំពុងសាងសង់ដំណាក់នេះ មានឈ្មោះអ្វីខ្លះ?»^៤ ប៉ុន្តែ ព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានទត និងការពារអស់លោកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃជនជាតិយូដា ហើយពួកខ្មាំងសត្រូវទាំងនោះមិនបានបញ្ឈប់ការសាងសង់ទេ។ ពួកគេរង់ចាំទាល់តែគេបញ្ជូនសំណុំរឿងទៅថ្វាយព្រះចៅដាវីយូស ហើយមានរាជសារឆ្លើយតប មកកាត់សេចក្តី។

^៥ នេះគឺជាសំបុត្រដែលលោកថាថ្វាយ ជាទេសាភិបាលនៃខេត្តខាងនាយទន្លេ និងលោកសេថារ-បូសណាយ ព្រមទាំងពួករាជការ ជាសហការីរបស់ពួកគេ ដែលនៅខេត្តខាងនាយទន្លេ បានផ្ញើទៅព្រះចៅដាវីយូស។^៦ ក្នុងសំបុត្រដែលពួកគេបានថ្វាយចំពោះព្រះចៅដាវីយូស បានសរសេរដូច្នេះថា «សូមព្រះករុណាប្រកបដោយសេចក្តីសុខចម្រើន។

^៧ សូមព្រះករុណាជ្រាបថា យើងខ្ញុំបានទៅទីកន្លែងដើម្បីសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះដ៏ប្រសើរឧត្តម។ ពួកគេចាប់ផ្តើមយកថ្មធំៗមកសង់ព្រះដំណាក់ ហើយគេបានឆ្លើមក្នុងជញ្ជាំងរួចហើយ។ គេធ្វើកិច្ចការនេះយ៉ាងម៉ត់ចត់ ហើយរីកចម្រើនយ៉ាងឆាប់រហ័សទៀតផង។^៨ យើងខ្ញុំបានសួរទៅពួកព្រឹទ្ធាចារ្យថា តើនរណាបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យសាងសង់រាជដំណាក់នេះ ហើយនឹងជួសជុលកំផែងឡើងវិញ?»^៩ យើងខ្ញុំក៏បានសួរឈ្មោះពួកគេដែរ ដើម្បីកត់ឈ្មោះពួកមេដឹកនាំកិច្ចការនោះ យកមកថ្វាយព្រះករុណា។

^{១០} ពួកគេឆ្លើយមកយើងខ្ញុំថា ពួកយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយពួកយើងកំពុងតែសាងសង់ព្រះដំណាក់នេះឡើងវិញ គឺជាព្រះដំណាក់ស្តេចដ៏ធំមួយអង្គនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានសង់រួចជាស្រេច តាំងពីយូរឆ្នាំណាស់មកហើយ។

^{១១} ដោយព្រោះ បុព្វបុរសរបស់ពួកយើងបានធ្វើឲ្យព្រះនៃស្ថានសួគ៌មានសេចក្តីក្រោធ

ហើយព្រះអង្គក៏បានប្រគល់ពួកគេនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះចៅនេបូកេសា ជាជនជាតិខាល់ដេ និងជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ដែលបានបំផ្លាញព្រះដំណាក់ ហើយនឹងកៀរជនទៅទីកន្លែងបាប៊ីឡូន។^{១២} ក៏ប៉ុន្តែ នៅឆ្នាំទីមួយនៃព្រះចៅស៊ីរូស ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ព្រះចៅស៊ីរូសបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើងវិញ។

^{១៣} ក្រោយមកព្រះចៅស៊ីរូសបានយកគ្រឿងប្រដាប់មាស និងប្រាក់ ចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះចៅនេបូកេសា បានយកចេញពីព្រះវិហារនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅដាក់ក្នុងព្រះវិហារបាប៊ីឡូន។

នោះព្រះចៅស៊ីរូសបានយកប្រដាប់គ្រឿងទាំងនោះប្រគល់ឲ្យទៅលោកសេសបាសារ ដែលស្តេចបានតែងតាំងជាទេសាភិបាល។^{១៤} ស្តេចបានបង្គាប់លោកថា «ចូរយកគ្រឿងប្រដាប់ទាំងនេះ។ ហើយយកទៅដាក់ក្នុងព្រះវិហារដែលនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ហើយសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅកន្លែងដើមឡើងវិញ»។

^{១៥} ដូច្នេះ លោកសេសបាសារបានមកក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយក៏បានចាក់គ្រឹះព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយចាប់តាំងពីពេលនោះមក គេនៅតែសង់ព្រះដំណាក់នោះ ប៉ុន្តែមិនទាន់បានចប់សព្វគ្រប់នៅឡើយ។

^{១៦} ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើព្រះករុណាគាប់ព្រះហឫទ័យ សូមឲ្យគេស្រាវជ្រាវក្នុងឯកសារក្នុងមន្ទីរឯកសារស្រុកបាប៊ីឡូន ដើម្បីបញ្ជាក់ថា ព្រះចៅស៊ីរូសបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្រុងយេរូសាឡឹមមែន ឬយ៉ាងណា។ រួចសូមព្រះករុណាផ្ញើសេចក្តីសម្រេចអំពីរឿងនេះមកយើងខ្ញុំផង តាមទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចុះ។

6¹ ដូច្នេះព្រះចៅដាវីយ៉ូស បានចេញរាជបញ្ជាឲ្យគេស្រាវជ្រាវរកឯកសារដែលគេរក្សាទុកក្នុងមន្ទីរតម្កល់ឯកសារនៅក្រុងបាប៊ីឡូន។
² គេរកឃើញក្រាំងមួយនៅអាក់មេថា ជាក្រុងដែលមានកំផែងរឹងមាំនៃអាណាខេត្តមេឌី ក្នុងក្រាំងនោះមានចែងថា

³ នៅឆ្នាំទីមួយនៃរជ្ជកាលព្រះចៅស៊ីរូស ស្តេចបានចេញរាជបញ្ជាមួយស្តីអំពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ត្រូវសងព្រះដំណាក់ឡើងវិញ ជាកន្លែងដែលថ្វាយយញ្ញបូជា ហើយត្រូវចាក់គ្រឹះនៅលើគ្រឹះចាស់ ឯព្រះដំណាក់នេះត្រូវមានកម្ពស់បុកសិបហត្ថ និងទទឹងបុកសិបហត្ថ។⁴ គេត្រូវរៀបចំផ្ទាំងបីជួរ និងឈើថ្មីមួយជួរ រីឯប្រាក់ចំណាយលើការសង់ត្រូវបើកពីឃ្លាំងរាជទ្រព្យ។⁵ ចំណែកគ្រឿងប្រដាប់មាស និងប្រាក់ នៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលស្តេចនេបូកេសាបានរឹបអូសយកពីព្រះវិហារក្នុងយេរូសាឡឹម មកក្រុងបាប៊ីឡូន នោះត្រូវតែប្រគល់ទៅព្រះវិហារយេរូសាឡឹមវិញ។

ហើយត្រូវដាក់នៅកន្លែងដើមក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁶ ឥឡូវនេះលោកថាថ្វាយ ជាទេសាភិបាលនៃអាណាខេត្តខាងនាយទន្លេ និងលោកសេថា-បូសណាយ ព្រមទាំងពួករាជការនិងសហការីរបស់ពួកគេ ដែលនៅខាងនាយទន្លេ ត្រូវនៅឲ្យឆ្ងាយពីទីនោះទៅ!⁷ ទុកឲ្យជនជាតិយូដាសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់តែគ្នាគេចុះ។ ត្រូវឲ្យទេសាភិបាល និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ជនជាតិយូដា សង់ព្រះដំណាក់នៅកន្លែងដើម។

⁸ យើងចេញរាជបញ្ជាឲ្យអស់លោកជួយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ជនជាតិយូដាដែលសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើងវិញផង

រីឯការចំណាយចំពោះការសង់នេះត្រូវយកពីឃ្លាំងរាជទ្រព្យ គឺប្រាក់នៃស្នូលសារអាករដែលទារពីតំបន់ខាងនាយទន្លេ ដើម្បីទុកសម្រាប់ថ្លៃចំណាយឲ្យពួកគេគ្រប់ចំនួនកុំបីអាក់ខានឡើយ។⁹ ហើយអ្វីៗដែលពួកគេត្រូវការ ទោះជាគោស្មារ ចៀមឈ្មោល

និងកូនចៀមសម្រាប់ជាដង្វាយដុត ថ្វាយចំពោះព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ ព្រមទាំងស្រូវ អំបិល ស្រាទំពាំងបាយជូរ និងប្រេង

តាមដែលពួកបូជាចារ្យនៅក្នុងយេរូសាឡឹមត្រូវការ នោះត្រូវបើកឲ្យពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃ កុំបីអាក់ខានឡើយ។¹⁰ ធ្វើដូច្នេះ

ដើម្បីឲ្យពួកគេបានថ្វាយដង្វាយដែលមានក្លិនឈ្ងុយជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ ហើយអធិស្ឋាន សូមឲ្យព្រះរាជា និងបុត្រារបស់ស្តេច មានព្រះជន្មយឺនយូរ។

¹¹ យើងក៏ចេញបង្គាប់ថា ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនគោរពតាមសេចក្តីដែលយើងបង្គាប់ ត្រូវដោះធ្វើមពីផ្ទះរបស់អ្នកនោះ

ហើយបញ្ឈប់ឡើងសម្រាប់ដោតគេពីលើផ្ទៃនោះ។ ហើយយកផ្ទះរបស់គេធ្វើជាកន្លែងបន្ទាបង់ ដោយព្រោះហេតុនេះឯង។

¹² សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ដែលតាំងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គនៅទីនោះ ទម្លាក់សេចក្តី ឬប្រជាជនណាដែលបំពានលើសេចក្តីសម្រេច ឬបំផ្លាញព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ យើងដាវីយ៉ូសបានចេញបញ្ជានេះ។ ដូច្នេះត្រូវអនុវត្តកិច្ចការនេះឲ្យបានសម្រេចជាក់ហិត!»

¹³ យើងដាវីយ៉ូសបានចេញបញ្ជានេះដូច្នេះ លោកថាថ្វាយ ជាទេសាភិបាលនៅខាងនាយទន្លេ និងលោកសេថា-បូសណាយ ព្រមទាំងពួកសហការី ក៏បានអនុវត្តតាមបញ្ជារបស់ព្រះចៅដាវីយ៉ូសយ៉ាងម៉ត់ចត់បំផុត។¹⁴ ដូច្នេះហើយ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃជនជាតិយូដា

ក៏សាងសង់ដោយជោគជ័យតាមទំនាយដែលព្យាករណ៍សាកាយ និងព្យាករណ៍សាការី បានថ្លែង។ ពួកគេបានបង្ហើយការសាងសង់ព្រះដំណាក់ ស្របតាមបញ្ជារបស់ព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល និងដោយសារព្រះរាជក្រឹត្យរបស់ព្រះចៅស៊ីរូស ព្រះចៅដាវីយ៉ូស និងព្រះចៅអ៊ីថាស៊ីសេស ជាស្តេចព័រស្យា។

¹⁵ ព្រះដំណាក់នេះត្រូវបានគេសង់ចប់សព្វគ្រប់នៅថ្ងៃទីបី ខែផល្គុន ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំមួយ នៃរជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយ៉ូស។

¹⁶ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ព្រមទាំងប្រជាជនដែលនៅសេសសល់ ដែលត្រូវគេកៀរទៅជាឈ្លីយ នាំគ្នាប្រារព្ធពិធីបុណ្យឆ្លងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយអំណរ។¹⁷ ពួកគេបានថ្វាយគោឈ្មោលមួយរយក្បាល ចៀមឈ្មោលមួយរយក្បាល និងកូនចៀមបួនរយក្បាល សម្រាប់ជាតង្វាយឆ្លងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ គេក៏បានថ្វាយពពែឈ្មោលដប់ពីរក្បាល តាមចំនួនកុលសម្ព័ន្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាតង្វាយលោះបានសម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។

¹⁸ គេបានតែងតាំងពួកបូជាចារ្យតាមឋានៈរបស់ពួកគេ និងតែងតាំងពួកលេវីតាមមុខងាររបស់ពួកគេសម្រាប់ធ្វើការថ្វាយព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដូចមានចែងទុកក្នុងគម្ពីររបស់លោកម៉ូសេ។

¹⁹ អស់អ្នកដែលគេកៀរទៅជាឈ្លីយ ហើយវិលត្រឡប់មកវិញនោះ បាននាំគ្នាប្រារព្ធពិធីបុណ្យរំលង នៅថ្ងៃទីដប់បួន ក្នុងខែទីមួយ។²⁰ ដ្បិតពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី បាននាំគ្នាធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយពួកគេក៏បានបរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នា ហើយគេបានសម្លាប់ចៀមនៃពិធីបុណ្យរំលង សម្រាប់ប្រជាជនទាំងអស់ដែលជាប់ជាឈ្លីយ ហើយវិលត្រឡប់មកវិញ សម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ ជាបងប្អូន និងសម្រាប់ខ្លួនគេផ្ទាល់។

²¹ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបរិភោគអាហារនៃបុណ្យរំលង ដែលពួកគេបានវិលត្រឡប់ពីការជាប់ជាឈ្លីយ

ហើយញែកខ្លួនចេញពីភាពសៅហ្មងរបស់ជនជាតិដទៃដែលរស់នៅក្នុងស្រុក ដើម្បីស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែលវិញ។

²² គេប្រារព្ធពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតដំបៅ អស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃដោយអរសប្បាយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យពួកគេពេញដោយអំណរ

ហើយព្រះអង្គបានដូរព្រះហឫទ័យរបស់ស្តេចទឹកដីអាស៊ីរីឲ្យមេត្តាចំពោះពួកគេ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកគេក្នុងការសាងសង់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

7 ¹ក្រោយមក នៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះចៅអឺរីកសេស ជាស្តេចទឹកដីព្រៃ លោកអែសវ៉ាបានវិលមកពីទឹកដីបាប៊ីឡូន។ លោក អែសវ៉ា ជាកូនរបស់លោកសេរីយ៉ា ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកអសារា ហើយអសារា ជាកូនរបស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា²ហ៊ីលគីយ៉ា ជាកូនរបស់លោកសាលូម លោកសាលូមជាកូនរបស់លោកសាដុក សាដុក ជាកូនរបស់លោក អហ៊ីទូប អហ៊ីទូបជាកូនរបស់លោកអម៉ារា³អម៉ារាជាកូនរបស់លោក អសារា អសារាជាកូនរបស់លោកមេរីយ៉ូត⁴មេរីយ៉ូតជាកូនរបស់លោកសេរីហ៊ា លោកសេរីហ៊ាជាកូនរបស់លោកអ៊ីស៊ី អ៊ីស៊ីជាកូនរបស់លោកប៊ូគី⁵ប៊ូគីជាកូនរបស់លោកអប៊ូស្ម អប៊ូស្មជាកូនរបស់លោកគីនេហាស គីនេហាសជាកូនរបស់អេឡាសា អេឡាសាគឺជាកូនរបស់មហាបូជាចារ្យ អ៊ែរីន។

⁶លោកអែសវ៉ាបានវិលមកពីទឹកដីបាប៊ីឡូន ហើយលោកជាបណ្ឌិតដែលស្នាក់ជំនាញខាងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រទានឲ្យ។ ហើយដោយព្រោះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោក បានដាក់ព្រះហស្តលើលោកហេតុនេះហើយ ទើបស្តេចប្រទានអ្វីៗទាំងអស់តាមសំណូមពររបស់លោក។⁷នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅអឺរីកសេស ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមួយចំនួន ព្រមទាំងពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី ពួកចម្រៀង ពួកឆ្មាំទ្វារ និងពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ ក៏នាំគ្នាវិលមកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។

⁸លោកអែសវ៉ាបានវិលមកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ នៅខែទីប្រាំ ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅអឺរីកសេស។⁹លោកបានចាកចេញពីក្រុងបាប៊ីឡូន នៅថ្ងៃទីមួយ ក្នុងខែទីមួយ។ ហើយមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមនៅថ្ងៃទីមួយ ក្នុងខែទីប្រាំ ដ្បិតព្រះដ៏សប្បុរសរបស់លោកបានដាក់ព្រះហស្តលើលោក។

¹⁰លោកអែសវ៉ា បានតាំងចិត្តខិតខំរៀនសូត្រ និងកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត ព្រមទាំងបង្រៀនច្បាប់ និងវិន័យដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទៀតផង។

¹¹ព្រះចៅអឺរីកសេសបានប្រគល់រាជសារជូនលោកបូជាចារ្យ ដែលជាបណ្ឌិតខាងវិន័យ គឺជាបុរសម្នាក់ដែលប្រសប់ខាងព្រះបន្ទូលនៃបទបញ្ជា និងបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកដល់អ៊ីស្រាអែល។¹²«យើង អឺរីកសេស ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ធ្វើជូនលោកបូជាចារ្យអែសវ៉ា ជាបណ្ឌិតខាងវិន័យរបស់ព្រះនៃស្ថានសួគ៌។¹³យើងចេញបញ្ជាថា ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ឬពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ដែលនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្ររបស់យើង គឺអស់អ្នកណាដែលមានបំណងចង់ត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹម នោះយើងអនុញ្ញាតឲ្យទៅជាមួយលោក។

¹⁴ដ្បិតយើងជាស្តេច និងទីប្រឹក្សារបស់ស្តេចទាំងប្រាំពីរនាក់ បានចាត់ឲ្យលោកទៅពិនិត្យមើលស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម តាមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះរបស់លោក គឺគម្ពីរដែលលោកកាន់នេះ។¹⁵ហើយឲ្យនាំយកមាស និងប្រាក់ ដែលយើង ជាស្តេច និងទីប្រឹក្សាទាំងប្រាំពីរនាក់ បានថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដល់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលគង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁶លោកក៏ត្រូវនាំយកមាស និងប្រាក់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលលោកបាននៅក្នុងអាណាខេត្តបាប៊ីឡូនទាំងមូល ព្រមទាំងតង្វាយដែលប្រជាជន និងពួកបូជាចារ្យបានថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត សម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ពួកគេ នៅក្រុងយេរូសាឡឹមទៅជាមួយផង។

¹⁷ដូច្នេះលោកត្រូវយកប្រាក់នោះទៅទិញគោបា ចៀមឈ្មោល និងកូនចៀម ព្រមទាំងតង្វាយម្សៅ និងស្រាទំពាំងបាយជូរដែលត្រូវច្រូចជាមួយ។ ហើយលោកត្រូវថ្វាយតង្វាយទាំងនោះ នៅលើអាសនៈរបស់ព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ពួកលោកនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁸ប្រាក់ និងមាស ដែលនៅសល់ លោក និងបងប្អូនរបស់លោកអាចយកទៅប្រើការ តាមតែលោកយល់ឃើញថាឈ្នួល ស្រមតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះរបស់អស់លោក។

¹⁹ឯគ្រឿងបរិក្ខារទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេបានប្រគល់ជូនលោក សម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់លោក ចូរយកទៅដាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

²⁰ឯអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលត្រូវការចំណាយសម្រាប់ព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់លោក ដែលលោកត្រូវការ ចូររឹបចំឈ្នួលឲ្យទៅ។

²¹យើងព្រះចៅអឺរីកសេស បានចេញបញ្ជាដល់អ្នកកាន់បាំងរាជទ្រព្យទាំងអស់ នៅក្នុងអាណាខេត្តខាងនាយទន្លេថា អ្វីៗដែលលោកបូជាចារ្យអែសវ៉ា ស្នើសុំ ត្រូវប្រគល់ជូនលោកកុំបីអាក់ខានឡើយ។²²ទោះជាមានចំនួនរហូតដល់ប្រាក់មួយរយហាប និងស្រូវមួយរយរង្វាស់ ស្រាទំពាំងបាយជូរមួយរយបាច ប្រេងមូលីរមួយរយបាច ព្រមទាំងអំបិលតាមតម្រូវការ។²³អ្វីៗដែលព្រះនៃស្ថានសួគ៌ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ ត្រូវធ្វើយ៉ាងរួសរាន់ សម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះ។ តើត្រូវទុកព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធ ទាស់នឹងនគរ ឬរាជវង្សរបស់យើងឬ?

²⁴មួយវិញទៀត យើងសុំបញ្ជាក់ឲ្យអស់លោកបានដឹងថា អស់លោកមិនត្រូវទារពន្ធដារស្នូលសារអាករ និងពន្ធផ្លូវ ពីពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី ពួកអ្នកចម្រៀង ពួកឆ្មាំទ្វារ ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ ឬអ្នកបំពេញការងារផ្សេងទៀត ក្នុងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

²⁵ចំពោះលោកអែសវ៉ា ដែលបង្ហាញអំពីប្រាជ្ញានៃព្រះរបស់លោក គឺគម្ពីរដែលលោកកាន់នោះ ត្រូវតែងតាំងឲ្យមានចៅក្រម និងអ្នកគ្រប់គ្រង ដើម្បីកាត់ក្តីឲ្យប្រជាជនដែលនៅក្នុងអាណាខេត្តខាងនាយទន្លេ ហើយអស់អ្នកដែលស្គាល់ក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះរបស់លោក។

ហើយលោកក៏ត្រូវបង្គាប់បង្រៀនអស់អ្នកដែលមិនស្គាល់ក្រឹត្យវិន័យផង។²⁶ចូរដាក់ទោសដល់អស់អ្នកណាដែលមិនគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬមិនគោរពតាមច្បាប់របស់ស្តេច នោះត្រូវទទួលទោសដល់ស្លាប់ ឬនិរទេស ឬត្រូវរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិ ឬត្រូវចាប់ដាក់គុក។

²⁷សូមសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់យើង ដែលព្រះអង្គបានបណ្តាលព្រះហឫទ័យព្រះរាជា ឲ្យតាក់តែងលម្អព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។²⁸ព្រមទាំងប្រោសប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គដល់ខ្ញុំ នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះមហាក្សត្រ ចំពោះទីប្រឹក្សារបស់ស្តេច នៅចំពោះមន្ត្រីដ៏មានអំណាចរបស់ព្រះរាជាទៀតផង។ ខ្ញុំបានចម្រើនកម្លាំងដោយសារព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បានសណ្តិតលើខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានប្រមូលអស់លោកដែលជាមេដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែលឲ្យចេញដំណើរទៅជាមួយខ្ញុំ។

8¹នេះជាបញ្ជីរាយនាមលើមេក្រុមគ្រួសារ ដែលវិលត្រឡប់ពីស្រុកបាប៊ីឡូនមកជាមួយខ្ញុំ នៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះចៅអឺតាស៊ីកសេស។

²ក្នុងពួកកូនចៅនីនេហាសមានលោកគីសុន។ ក្នុងពួកកូនចៅអ៊ីថាម៉ារមានលោកដានីយ៉ែល។ ក្នុងពួកកូនចៅដាវីខ មានលោកហាធូស³ ក្នុងពួកកូនចៅសេកានាមានលោក និងពួកកូនចៅប៉ារ៉ូស មានលោកសាការី ហើយនៅក្នុងបញ្ជីបុព្វបុរសមានប្រុស ១៥០ នាក់នៅជាមួយលោក។

⁴ក្នុងពួកកូនចៅផាហាត់ ម៉ូអាប មានលោកអេលីយ៉ូណៃ ជាកូនរបស់លោកសេរ៉ាហ៍ ហើយមានមនុស្សប្រុសពីររយនាក់ នៅជាមួយលោក។

⁵ក្នុងពួកកូនចៅសាទូមានលោកសេកានា ជាកូនរបស់យ៉ាហាសៀល ហើយមានមនុស្សប្រុសបីរយនាក់នៅជាមួយលោក។

⁶ក្នុងពួកកូនចៅអេឌីនមានលោកអេបេដ ជាកូនរបស់លោកយ៉ូណាថាន ហើយមានមនុស្សប្រុសហាសិបនាក់ នៅជាមួយលោក។

⁷ក្នុងកូនចៅអេឡាមានលោកយេសាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកអថាណា ហើយមានមនុស្សប្រុសចិតសិបនាក់ នៅជាមួយលោក។

⁸ក្នុងពួកកូនចៅសេផាមានលោកសេបាចា ជាកូនរបស់លោកមីកែល ហើយមានមនុស្សប្រុស ប៉ែតសិបនាក់នៅជាមួយលោក។

⁹ក្នុងពួកកូនចៅយ៉ូអាបមានលោកអូបាដា ជាកូនលោកយេហ៊ីអែល ហើយមានមនុស្សប្រុស ២១៨នាក់នៅជាមួយលោក។

¹⁰ក្នុងពួកកូនចៅបាសីមានលោកសូម៉ូ ជាកូនរបស់លោកយ៉ូសិកា ហើយមានមនុស្សប្រុស ១៦០នាក់ នៅជាមួយលោក។

¹¹ក្នុងពួកកូនចៅបេបែមានលោកសាការី ជាកូនរបស់លោកបេបែ ហើយមានមនុស្សប្រុសម្ភៃប្រាំបីនាក់នៅជាមួយលោក។

¹²ក្នុងពួកកូនចៅអាសកាដមានលោកយ៉ូហាណាន ជាកូនរបស់លោកហាកាថាន ហើយមានមនុស្សប្រុស ១១០នាក់នៅជាមួយលោក។¹³ក្នុងពួកកូនចៅអដូនីកាំ ដែលនៅក្រោយគេ។ នោះមានឈ្មោះ លោកអេលីផាលេត លោកយីអែល និងលោកសេម៉ាយ៉ា ហើយមានមនុស្សប្រុស ហុកសិបនាក់ នៅជាមួយ។

¹⁴ក្នុងពួកកូនចៅប៊ីករ៉ាមានលោកអ៊ីថាយ និងលោកសាប៊ូដ ហើយមានមនុស្សប្រុស ចិតសិបនាក់នៅជាមួយលោក។

¹⁵ខ្ញុំបានប្រមូលបណ្តាជនទាំងនោះ នៅជិតប្រឡាយដែលហូរឆ្ពោះទៅស្រុកអាវ៉ាហា ហើយយើងបានបោះជំរំនៅទីនោះបីថ្ងៃ។ ខ្ញុំពិនិត្យមើលឃើញថា មានតែប្រជាជន និងពួកបូជាចារ្យ គឺមិនឃើញមានពួកកូនចៅលើវិទ្យុ។¹⁶ដូច្នេះ ខ្ញុំបានចាត់អស់លោកដែលជាមេដឹកនាំ គឺមានលោក អេលាស៊ីរ លោកអេរីល លោកសេម៉ាយ៉ា លោកអែលណាថាន លោកយ៉ារីប និងលោកអែលណាថាន ព្រមទាំងលោកណាថាន លោកសាការី និងលោកមស៊ីឡាម ដែលជាមេដឹកនាំ ហើយនិងលោកយ៉ូយ៉ារីប និងលោកអែលណាថាន ជាអ្នកបង្រៀនវិន័យ។

¹⁷រួចមកខ្ញុំចាត់អ្នកទាំងនោះឲ្យនៅជួបលោកអ៊ីដា ដែលជាមេដឹកនាំនៅតំបន់កាសិតា។ ខ្ញុំក៏បានប្រាប់ពួកគេអំពីរបៀបនិយាយទៅលោកអ៊ីដា និងបងប្អូនរបស់លោក ជាពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារដែលរស់នៅតំបន់កាសិតា ដើម្បីឲ្យពួកគេនាំមនុស្សមកបម្រើការងារនៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់យើង។

¹⁸ដោយព្រះដ៏សប្បុរសបានដាក់ព្រាហ្មស៊ីលើយើង គេក៏នាំលោកសេប៊ីយ៉ាមកជួបយើង គាត់ជាមនុស្សម្នាក់ប្រកបដោយជ្រាជ្រះ។

គាត់គឺជាពូជពង្សរបស់លោកម៉ាសលី ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកលេវី ដែលជាកូនអ៊ីស្រាអែល។ ព្រមទាំងនាំកូនប្រុស និងបងប្អូនរបស់គាត់មកជាមួយទាំងអស់ដប់ប្រាំបីនាក់។¹⁹បន្ទាប់មកក៏មានលោកហាសាបយ៉ាមកជាលោក។ និងលោកយេសាយ៉ាពីពួកកូនចៅម៉ារី

ព្រមទាំងបងប្អូន និងកូនចៅរបស់ពួកគេ ទាំងអស់មាន ម្ភៃនាក់មកជាមួយ។²⁰បន្ទាប់មកទៀតមានពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារចំនួន ២២០នាក់ដែលមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជី ដែលព្រះបានដាក់វិទ្យុ និងមេដឹកនាំរបស់ទ្រង់បានតែងតាំងឲ្យជួយការងារពួកលេវី។

²¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានប្រកាសឲ្យធ្វើពិធីតមអាហារនៅក្បែរប្រឡាយអាហារីនោះ ដើម្បីដាក់ខ្លួននៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះនៃយើង សូមព្រះអង្គប្រោសប្រទានឲ្យយើងធ្វើដំណើរដោយសុខសាន្ត និងកូនចៅរបស់យើង និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទាំងប៉ុន្មានឲ្យបានគង់វង្សផង។

²²ដ្បិតខ្ញុំខ្មាសមិនហ៊ានទូលសូមព្រះរាជាប្រទានទាហាន និងកងទ័ពសេះ ដើម្បីការពារពួកយើងពីខ្មាំងសត្រូវតាមផ្លូវឡើយ ដ្បិតពួកយើងបានទូលព្រះរាជាថា ព្រះហស្តរបស់ព្រះនៃយើង បានការពារដល់អស់អ្នកដែលបានស្វែងរកព្រះអង្គ តែព្រះចេស្ដា និងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ និងដាក់ទោសអស់អ្នកដែលបោះបង់ចោលព្រះអង្គ។²³ដូច្នេះ យើងបានតមអាហារ និងសូមអង្វរដល់ព្រះនៃយើងអំពីដំណើរនេះ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់យើង។

²⁴បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានញែកពួកបូជាចារ្យដប់ពីររូបពីចំណោមមេដឹកនាំ គឺមានលោកសេរ៉ាហ៍ និងលោកហាសាបយ៉ាព្រមទាំងបងប្អូនរបស់លោក ដប់រូបទៀត។

²⁵ខ្ញុំបានឆ្លង ប្រាក់ មាស និងគ្រឿងប្រដាប់ផ្សេងៗទៀត ជូនអ្នកទាំងនោះ គឺសម្រាប់តង្វាយព្រះដំណាក់ព្រះរបស់យើង ដែលព្រះរាជា ពួកទីប្រឹក្សា ពួកមន្ត្រីស្ដេច និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅក្នុងស្រុកនោះបានថ្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត។

²⁶ខ្ញុំបានឆ្លងប្រាក់ប្រគល់ជូនដល់ដែលលោកទាំងនោះចំនួន ៦៥០ ហាប រត្នធ្វើអំពីប្រាក់ មួយរយហាប និងមាសមួយរយហាប²⁷ព្រមទាំងពែងមាសចំនួន ម្ភៃ ដែលមានតម្លៃជាមាសមួយពាន់តម្លឹង ព្រមទាំងផើងធ្វើពីលង្ហិនយ៉ាងភ្លឺ ដែលមានតម្លៃដូចមាស។

²⁸បន្ទាប់មកខ្ញុំនិយាយទៅពួកគេថា «អស់លោកគឺជាមនុស្សបរិសុទ្ធដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្រឿងប្រដាប់ទាំងនេះក៏បរិសុទ្ធដែរ ឯប្រាក់ និងមាសនេះ ជាតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត ដែលគេថ្វាយចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់បុព្វបុរសនៃអស់លោក។»²⁹ចូរយកចិត្តទុកដាក់ ហើយថែរក្សារត្ថុទាំងនេះ រហូតដល់អស់លោកបានឆ្លងរត្ថុទាំងនេះ នៅចំពោះមុខមេដឹកនាំពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី និងមេដឹកនាំក្រុមគ្រួសារនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ក្នុងបន្ទប់នៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។³⁰ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ក៏ទទួលយក ប្រាក់ មាស និងរត្ថុទាំងអស់ដែលគេបានឆ្លង ដើម្បីនាំយកទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដាក់ក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់យើង។

³¹បន្ទាប់មក ពួកយើងបានចាកចេញពីប្រឡាយអាហារី នៅថ្ងៃទីដប់ពីរ ក្នុងខែទីមួយ ដើម្បីធ្វើដំណើរទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

ព្រះហស្តរបស់ព្រះនៃយើងបានការពារយើងនៅតាមផ្លូវ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានការពារយើងឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវ ឬត្រូវចោរលួចឡើយ។

³²យើងបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយនាំគ្នាសម្រាកនៅទីនោះចំនួនបីថ្ងៃ។

³³បន្ទាប់មកនៅថ្ងៃទីបួន យើងបានឆ្លង ប្រាក់ មាស និងរត្ថុទាំងអស់ នៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់យើង រួចប្រគល់ជូនលោកបូជាចារ្យម្រម៉ូត ជាកូនលោកអ៊ីរ៉ាយ៉ា នៅជាមួយលោក ហើយមានលោកអេឡាសារ ជាកូនរបស់លោកនីនេហាស ព្រមទាំងមានលោកយ៉ូសាបាដ ជាកូនរបស់លោកយេស៊ូ និងលោកណូអាខា ជាកូនរបស់លោកប៊ីនុយ ដែលជាពួកលេវី។³⁴គេបានរាប់ចំនួន ហើយបានឆ្លងរត្ថុទាំងនោះ។

ព្រមទាំងកត់ត្រាទម្ងន់ទុកជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។

³⁵ពួកអ្នកដែលគេរៀនទៅជាឈ្លីយ ហើយវិលត្រឡប់មកវិញនោះ គេនាំគ្នាថ្វាយតង្វាយដុតដល់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គឺគោឈ្មោល ដប់ពីរក្បាល សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ចៀមឈ្មោល កៅសិបប្រាំមួយក្បាល កូនចៀមចិតសិបប្រាំបីក្បាល និងពែងឈ្មោលដប់ពីរក្បាល សម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាប។ ពួកគេដុតសត្វទាំងនោះជាតង្វាយដុតថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។³⁶បន្ទាប់មកគេបានប្រគល់រាជក្រឹត្យរបស់ស្ដេច ជូនអស់លោកឧបរាជ និងទេសាភិបាលនៅខាងនាយទន្លេ ហើយអស់លោកទាំងនោះបានជួយគាំទ្រដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

9¹ កាលការទាំងនោះបានសម្រេចហើយ ពួកមេដឹកនាំបានប្រាប់ខ្ញុំថា «ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី
មិនបានញែកខ្លួនចេញពីជាតិសាសន៍នានា ដែលនៅក្នុងស្រុកនោះទេ គឺពួកគេប្រព្រឹត្តតាមអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមដូចជនជាតិទាំងនោះដែរ
គឺមានជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិយេបូស ជនជាតិអាំម៉ូន ជនជាតិម៉ូអាប ជនជាតិអេស៊ីប និងជនជាតិអាម៉ូរី។² ដ្បិតពួកគេ
និងកូនប្រុសរបស់ពួកគេ បានយកកូនស្រីរបស់ជនជាតិទាំងនោះមកធ្វើជាប្រពន្ធសម្រាប់ខ្លួនគេ
ជាហេតុធ្វើឲ្យជនជាតិបរិសុទ្ធបានលាយឡំជាមួយជនជាតិនៅស្រុកនោះ ហើយពួកមេដឹកនាំ និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងបាននាំគ្នាប្រព្រឹត្តអំពើក្បត់នេះមុនគេ»។

³ កាលខ្ញុំឮពាក្យទាំងនេះ ខ្ញុំក៏ហែកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំ និងហែកអារធំ ហើយបោចសក់ក្បាលរបស់ខ្ញុំ និងបោចពុកចង្កាខ្លួនឯង ហើយខ្ញុំអង្គុយទាំងស្ងួតចិត្ត។

⁴ អស់អ្នកដែលភ័យខ្លាចនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក៏នាំគ្នាមកអង្គុយជុំវិញខ្ញុំ ដោយព្រោះអំពើក្បត់របស់ពួកអ្នកដែលជាប់ជាល្បើយ
ហើយវិលត្រឡប់មកវិញ កាលដែលខ្ញុំអង្គុយស្ងួតចិត្ត រហូតដល់ពេលថ្ងាយតង្វាយល្ងាច។

⁵ លុះដល់ពេលថ្ងាយតង្វាយល្ងាច ខ្ញុំក៏ក្រោកចេញពីភាពសោកសៅនោះ ទាំងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ និងអារធំហែកដដែលនោះ ហើយលុតជង្គង់ចុះ
ហើយលើកដៃទូលទៅរកព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ។⁶ ដោយទូលអង្វរថា «ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំមានសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្លាំងណាស់
ហើយខ្មាសមិនហ៊ានងើបមុខសម្លឹងទៅរកព្រះអង្គទេ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំកើនកាន់តែច្រើនឡើង ខ្ពស់ជាងក្បាលយើងខ្ញុំទៅទៀត
ហើយទោសកំហុសរបស់ខ្ញុំក៏កើនឡើង រហូតដល់ផ្ទៃមេឃដែរ។

⁷ តាំងពីជំនាន់ដូនតារបស់ខ្ញុំ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ យើងខ្ញុំមានទោសកំហុសធ្ងន់ណាស់។ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំ បានជាព្រះអង្គប្រគល់យើងខ្ញុំ
ស្តេចរបស់យើងខ្ញុំ ហើយនឹងពួកបូជាចារ្យរបស់យើងខ្ញុំទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃស្តេចរបស់ប្រជាជាតិនានា ពួកគេសម្លាប់ដោយមុខដាវ យកទៅជាល្បើយ
ឲ្យគេរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំមានសេចក្តីអាម៉ាស់ដូចសព្វថ្ងៃ។

⁸ ក៏ប៉ុន្តែ នៅវេលាមួយដ៏ខ្លី ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ បានសម្តែងព្រះហឫទ័យយេត្តាករុណាមកលើយើងខ្ញុំ
ដោយប្រោសប្រទានប្រជាជនមួយចំនួននៅសេសសល់ ហើយមករស់នៅក្នុងទឹកដីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ ដើម្បីឲ្យព្រះនៃយើងបានបំភ្លឺភ្នែកយើងខ្ញុំ
និងឲ្យយើងខ្ញុំមានជីវិតឆ្លូស្រាលឡើងវិញ ទោះបីយើងធ្លាក់ខ្លួនជាទោសករក្តី។⁹ ដ្បិតយើងខ្ញុំជាទោសករមែន
ប៉ុន្តែព្រះនៃយើងខ្ញុំមិនបានបោះបង់ចោលយើងខ្ញុំឡើយ ហើយព្រះអង្គសម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរសដល់យើងខ្ញុំ។ គឺព្រះអង្គប្រទានជីវិតថ្មីដល់យើងខ្ញុំ
នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រស្តេចនៃស្រុកពែរ ដើម្បីសងព្រះដំណាក់ព្រះរបស់យើងខ្ញុំឡើងវិញ ហើយជួសជុលទឹកនៃដៃលាបបាត់បង់ឡើងវិញ។
ព្រះអង្គបានធ្វើការទាំងអស់នេះ ហើយឲ្យយើងខ្ញុំមានទីជម្រកជីវិតនៅស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម។

¹⁰ ឥឡូវនេះ ឱព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ ក្រោយពីមានហេតុការណ៍កើតឡើងដូច្នេះ តើត្រូវឲ្យយើងខ្ញុំនិយាយដូចម្តេច?
ដ្បិតយើងខ្ញុំមិនបានគោរពបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គទេ¹¹ គឺជាបទបញ្ជាដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់យើងខ្ញុំ តាមរយៈព្យាករី ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ
នៅពេលដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកយើងខ្ញុំថា «ស្រុកដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅចាប់យកនោះ គឺជាស្រុកដែលមិនបរិសុទ្ធ។
ដ្បិតប្រជាជនរស់នៅលើទឹកដីនោះមិនបរិសុទ្ធ ហើយដោយព្រោះអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមដែលគេបានប្រព្រឹត្ត។

ស្រុកនោះពេញទៅដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់គេពាសពេញក្នុងទឹកដី។¹² ដូច្នេះ មិនត្រូវលើកកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា អោយទៅកូនប្រុសរបស់គេឡើយ
ហើយក៏មិនត្រូវយកកូនស្រីរបស់គេ មកឲ្យកូនប្រុសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ ហើយមិនត្រូវស្វែងរកសេចក្តីសុខ និងភាពចម្រុងចម្រើនរបស់គេឡើយ ដ្បិតដូច្នេះ
អ្នករាល់គ្នានឹងមានកម្លាំងខ្លាំងក្លា ហើយបរិភោគផលដ៏ល្អៗនៅក្នុងស្រុកនោះ ព្រមទាំងទុកជាភរមរតក ឲ្យកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នារៀងរហូតតទៅ»។

¹³ ក្រោយពីហេតុការណ៍ទាំងប៉ុន្មានបានធ្លាក់មកលើយើងខ្ញុំ ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ និងកំហុសដ៏ធ្ងន់របស់យើងខ្ញុំ ប៉ុន្តែ
ព្រះអង្គមិនបានដាក់ទោសយើងខ្ញុំឲ្យសមនឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំឡើយ
ហើយដោយបានប្រោសឲ្យយើងខ្ញុំនៅមានជីវិតរស់នៅវិញ¹⁴ តើយើងខ្ញុំនឹងបែរទៅប្រព្រឹត្តអំពើរំលងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ
ដោយរៀបការជាមួយជនជាតិដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមទាំងនោះឬ? តើព្រះអង្គមិនមានព្រះពិរោធនឹងយើងខ្ញុំ រហូតដល់បំផ្លាញយើងខ្ញុំឲ្យវិនាសសូន្យ
កុំឲ្យមាននៅសេសសល់ ហើយមិនមានអ្នកណាម្នាក់គេចផុតទេឬ?

¹⁵ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គជាព្រះដ៏សុចរិត ដ្បិតយើងខ្ញុំមានជីវិតរស់នៅ ដូចមានសព្វថ្ងៃនេះ។ មើល!
យើងខ្ញុំនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ទាំងមានបាប ដោយព្រោះអំពើបែបនេះ គ្មានអ្នកណាអាចឈរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គបានឡើយ។

10¹ កាលលោកអែសរវ៉ាកំពុងអធិស្ឋាន និងលន់តូបាប ទាំងសម្រក់ទឹកភ្នែក ហើយក្រាបនៅមុខព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ នោះមានជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាច្រើន ទាំងប្រុស ទាំងស្រី និងក្មេងៗ នាំគ្នាមកជុំវិញលោក ហើយប្រជាជនក៏យំសោកយ៉ាងខ្លាំង។² ពេលនោះ លោកសេភាតា ជាកូនរបស់លោកយេហ៊ីអែល ជាកូនចៅរបស់លោកអេឡា ពោលទៅកាន់លោកអែសរវ៉ាថា «យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើរំលងទាស់នឹងព្រះរបស់យើងខ្ញុំ ដោយបានរៀបការជាមួយស្រ្តីសាសន៍ដទៃ ជាប្រជាជនរស់នៅក្នុងទឹកដីនេះ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក៏ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅតែមានសង្ឃឹម។

³ ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងខ្ញុំចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយព្រះនៃយើង យើងខ្ញុំនឹងបោះបង់ប្រពន្ធជនជាតិដទៃ និងកូនទាំងប៉ុន្មានដែលកើតពីស្រ្តីទាំងនោះ យើងខ្ញុំសុខចិត្តធ្វើតាមចង្អុលរបស់លោកម្ចាស់ និងអស់អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាច ចំពោះបទបញ្ជារបស់ព្រះនៃយើង ហើយសូមឲ្យការនោះបានសម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យចុះ។⁴ សូមលោកក្រោកឡើង ដ្បិតនេះជាកិច្ចការរបស់លោក ហើយយើងខ្ញុំក៏នៅជាមួយលោកដែរ។ សូមមានចិត្តក្លាហានឡើង ហើយសម្រេចកិច្ចការនេះទៅ»។

⁵ ពេលនោះ លោកអែសរវ៉ាក្រោកឡើង ហើយបង្គាប់ឲ្យមេដឹកនាំពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី ព្រមទាំងមេដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងប៉ុន្មានឲ្យស្បថ ដើម្បីឲ្យគេធ្វើតាមពាក្យស្បថនោះ។ ដូច្នេះពួកគេក៏នាំគ្នាស្បថ។⁶ បន្ទាប់មក លោកអែសរវ៉ាបានក្រោកឡើងនៅមុខព្រះដំណាក់របស់ព្រះ ហើយក៏ចូលក្នុងបន្ទប់របស់លោកយ៉ូហានាន ដែលជាកូនលោកអែលីយ៉ាស៊ីប។ នៅទីនោះលោកមិនព្រមបរិភោគអាហារ ឬផឹកទឹកឡើយ ដ្បិតលោកមានចិត្តសោកសង្រេកដោយសារអំពើរំលងរបស់ប្រជាជន ដែលជាប់ជាល្មើយហើយវិលមកវិញ។

⁷ ដូច្នេះ គេក៏ចេញប្រកាសពាសពេញទឹកដីយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម ដល់ពួកអ្នកដែលជាប់ជាល្មើយ ហើយវិលមកវិញ ឲ្យគេមកជួបជុំគ្នានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។⁸ ហើយអ្នកណាមិនព្រមមកក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ តាមបង្គាប់របស់ពួកមេដឹកនាំ និងព្រឹទ្ធាចារ្យ នោះគេនឹងរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកនោះ ហើយអ្នកនោះនឹងត្រូវកាត់ចេញពីក្រុមជំនុំនៃពួកអ្នកដែលជាប់ជាល្មើយ ហើយវិលមកវិញទៀតផង។

⁹ ដូច្នេះ ពួកប្រុសៗទាំងអស់ក្នុងស្រុកយូដា និងបេនយ៉ាមីន បានមកជួបជុំគ្នានៅក្នុងយេរូសាឡឹមក្នុងអំឡុងពេលបីថ្ងៃ។ នៅថ្ងៃទីមួយ ក្នុងខែប្រាំបួន។ ប្រជាជនទាំងអស់នោះអង្គុយនៅក្នុងទីធ្លា ខាងមុខព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ទាំងញាប់ញ័រដោយព្រោះព្រឹត្តិការណ៍នេះ ហើយមានភ្លៀងយ៉ាងធំ។

¹⁰ លោកបូជាចារ្យអែសរវ៉ា ក្រោកឈរឡើង មានប្រសាសន៍ទៅគេថា «អ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើរំលង ដោយបានរៀបការជាមួយស្រ្តីជនជាតិដទៃ។ ហើយធ្វើឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានទោសកាន់តែច្រើនឡើង។

¹¹ ដូច្នេះ ចូរលន់តូបនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយប្រព្រឹត្តតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ។ ចូរញែកខ្លួនចេញពីជនជាតិរស់នៅក្នុងស្រុកនោះ និងចេញពីប្រពន្ធជាស្រ្តីជនជាតិដទៃទៅ»។

¹² ពេលនោះ ក្រុមជំនុំទាំងអស់ក៏ឆ្លើយតប ដោយបន្តិសំឡេងខ្លាំងៗថា «ពិតមែនហើយ យើងខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យរបស់លោក»។¹³ ប៉ុន្តែ មានមនុស្សច្រើនណាស់ ហើយនេះក៏ជាដូរភ្លៀងទៀតផង។ យើងខ្ញុំមិនអាចឈរនៅខាងក្រៅបានទេ ហើយនេះក៏មិនមែនជាកិច្ចការដែលអាចសម្រេចបានក្នុងរយៈពេលមួយថ្ងៃ ឬពីរថ្ងៃឡើយ ដ្បិតយើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើរំលងយ៉ាងខ្លាំង។

¹⁴ ដូច្នេះ សូមឲ្យពួកមេដឹកនាំរបស់យើងខ្ញុំ ឈរតំណាងឲ្យក្រុមជំនុំទាំងមូលវិញ។ សូមចរអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមទីក្រុងរបស់យើង ដែលបានយកប្រពន្ធជាស្រ្តីជនជាតិដទៃ ត្រូវចូលមកបង្ហាញខ្លួនចំពោះមេដឹកនាំនៅថ្ងៃដែលព្រឹទ្ធាចារ្យ និងពួកចៅក្រមនៃក្រុងនីមួយៗបានកំណត់ទុក យើងខ្ញុំនឹងធ្វើបែបនេះ រហូតទាល់តែព្រះពិរោធរបស់ព្រះនៃយើងខ្ញុំបានស្ងប់»។¹⁵ មានតែលោកយ៉ូណាថាន ជាកូនរបស់លោកអេសាអែល និងលោកយ៉ាហាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកជីករីប៉ូណ្ណេដែលជំទាស់នឹងការសម្រេចនេះ ហើយមានលោកមស៊ូឡាម និងលោកសាប៉ាថាយ ជាពួកលេវីបានជួយគាំទ្រអ្នកទាំងពីរ។¹⁶ បន្ទាប់មក ប្រជាជនដែលជាប់ជាល្មើយ ហើយវិលមកវិញ ក៏បានធ្វើដូច្នេះ។ លោកបូជាចារ្យអែសរវ៉ាបានជ្រើសរើសបុរសៗ ពីមេក្រុមគ្រួសារក្នុងអំបូរនីមួយៗ តាមឈ្មោះរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន អ្នកទាំងនោះចូលរួមពិនិត្យមើលសំណុំរឿង នៅថ្ងៃទីមួយ ក្នុងខែទីដប់។¹⁷ ដោយនៅថ្ងៃទីមួយ ក្នុងខែទីមួយ គេក៏បានសម្រេចការពិនិត្យមើលសំណុំរឿងដែលបុរសទាំងអស់ ដែលបានរៀបការនឹងស្រ្តីជនជាតិដទៃនោះ។

¹⁸ ក្នុងចំណោមកូនចៅពួកបូជាចារ្យ ដែលបានរៀបការជាមួយស្រ្តីជនជាតិដទៃ។ មានកូនចៅលោកយេស៊ូ ជាកូនលោកយ៉ូសាដាក់ និងបងប្អូនរបស់លោកមាន លោកអេលាស៊ែរ លោកយ៉ារីប និងលោកកេដាលា។¹⁹ ហើយពួកគេសន្យាថានឹងលែងលះប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ ហើយដោយព្រោះពួកគេមានបាប ហើយគេថ្វាយចៀមឈ្មោលមួយដោយញាប់ញ័រដោះបាប។

²⁰ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកអ៊ីមេរី គឺលោកហាណានី និងលោកសេបាខា។²¹ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកហារីម គឺលោកម៉ាសេយ៉ា លោកអេលីយ៉ា លោកសេម៉ាយ៉ា លោកយេហ៊ីអែល និងលោកអ៊ីស៊ីយ៉ា។²² ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកប៉ាសហ្គើរី គឺលោកអេលីយ៉ូណា លោកម៉ាសេយ៉ា លោកអ៊ីស្តាអែល លោកនេថានេល លោកយ៉ូសាដាដ និងលោកអេឡាសារ។

²³ ក្នុងចំណោមពួកលេវី មានលោកយ៉ូសាដាដ លោកស៊ីម៉ៃ លោកកេឡាយ៉ា- ហេរីកេលីថា លោកពេថាហ៊ីយ៉ា យូដានិងលោកអេលាស៊ែរ។

²⁴ ក្នុងចំណោមពួកអ្នកចម្រៀងមានលោកអេលីយ៉ាហ៊ីប។ ក្នុងចំណោមពួកអ្នកយាមទ្វា មានលោកសាលូម លោកថេលែម និងលោកអ៊ីរី។

²⁵ ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក្នុងចំណោមកូនចៅលោកប៉ារ៉ូស មានលោករ៉ាម៉ា លោកយីសយ៉ា លោកម៉ាល់តា លោកមីយ៉ាមីម លោកអេឡាសារ លោកម៉ាល់តា និងលោកបេណាយ៉ា។

²⁶ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកអេឡា មានលោកម៉ាថានា លោកសាការី លោកយេហ៊ីអែល លោកអាប់ឌី លោកយេម៉ុត និងលោកអេលីយ៉ា។

²⁷ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកសាធូ មានលោកអេលីយ៉ូណា លោកអេលីយ៉ាហ៊ីប លោកម៉ាថានា លោកយេម៉ុត លោកសាដាដ និងលោកអស៊ីសា។

²⁸ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកបេបៃ មានលោកយ៉ូហានាន លោកហាណានា លោកសាប៉ាថាយ និងលោកអ៊ីតឡាយ។

²⁹ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកបាឆីមាន លោកមស៊ូឡា លោកម៉ាលូក លោកអដាយ៉ា លោកយ៉ាស៊ីប លោកស្វាល និងលោករ៉ាម៉ុត។

³⁰ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកប៉ាហាត់ ម៉ូអាប មានលោកអាដណា លោកកេឡាស លោកបេណាយ៉ា លោកម៉ាសេយ៉ា លោកម៉ាថានា លោកបេសាលាល លោកប៊ីនុយ និងលោកម៉ាណាសេ។³¹ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកហារីម មានលោកអេលាស៊ែរ លោកយីសយ៉ា លោកម៉ាល់តា លោកសេម៉ាយ៉ា លោកស៊ីម៉ាន³² លោកបេនយ៉ាមីន លោកម៉ាលូក និងលោកសេម៉ារីយ៉ា។

³³ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកហាស៊ូម មានលោកម៉ាថាយ លោកម៉ាត់ថាត់ថា លោកសាដាដ លោកអេលីផាលេត លោកយេម៉ុត លោកម៉ាណាសេ និងលោកស៊ីម៉ៃ។³⁴ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកបាឆីមាន លោកម៉ាដាយ លោកអារ៉ាម លោកអ៊ីអែល³⁵ លោកបេណាយ៉ា លោកបេឌីយ៉ា

លោកកេលូហ្វីរី³⁶ លោករ៉ាឆីយ៉ា លោកមេម៉ុត លោកអេលីយ៉ាស៊ីប

³⁷ លោកម៉ាថានា លោកម៉ាថាយ និងលោកយេសាយ។³⁸ ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកប៊ីនុយ មានលោកស៊ីម៉ៃ³⁹ លោកសេលេមា លោកណាថាន លោកអដាយ៉ា⁴⁰ លោកម៉ាកណាដបៃ លោកសាសៃ លោកសាណៃ

⁴¹អសារាល លោកសេលេមា លោកសេម៉ារីយ៉ា⁴²លោកសាលូម លោកអម៉ារា និងលោកយ៉ូសែប។⁴³ក្នុងចំណោមពួកកូនចៅលោកនេបូ មានលោកយ៉ូអែល លោកម៉ាធីធា លោកសាបាដ លោកសេប៊ីណា លោកយ៉ាដៃ លោកយ៉ូអែល និងលោកបេណាយ៉ា។⁴⁴អ្នកទាំងអស់នេះបានរៀបការជាមួយស្រ្តីជនជាតិដទៃ ហើយមួយចំនួនមានកូនទៀតផង។

នេហេមា

1 ¹នេះជាពាក្យរបស់លោកនេហេមា៖ ជាកូនរបស់លោកហាកាលា នៅខែមិគ្គសិរ ក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃ គឺពេលដែលខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងកំផែងក្រុងស៊ូសាន²នោះមានបងប្អូន ខ្ញុំម្នាក់ ឈ្មោះហាណានី និងអ្នកខ្លះទៀតបានមកពីយូដា ហើយខ្ញុំសួរពួកគេពីដំណើរពួកយូដាដែលបានភៀសខ្លួន គឺពួកអ្នកដែលនៅរួចជីវិតរស់ ចេញពីការ ជាប់ជាល្បើយ និងពីក្រុងយេរូសាឡឹមផងដែរ។

³ពួកគេបាននិយាយមកខ្ញុំថា៖ «ពួកអ្នកដែលនៅតាមខេត្តនោះ គឺពួកអ្នកដែលរួចជីវិត ពីការជាប់ទោស ដែលកំពុងរងទុក្ខវេទនា និងក្តីអាម៉ាស់ជាខ្លាំង ដោយសារកំផែងក្រុងយេរូសាឡឹម ក៏ត្រូវបាក់បែក ហើយទ្វារក្រុងក៏ត្រូវបានគេដុតបំផ្លាញ»។

⁴កាលខ្ញុំបានឮពាក្យទាំងនេះ ខ្ញុំក៏អង្គុយយំ ហើយសោកសៅ អស់រយៈពេលពីរបីថ្ងៃ ទាំងតមអាហារ ហើយអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះនៃស្ថានសួគ៌។⁵ខ្ញុំទូលព្រះអង្គ ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃស្ថានសួគ៌ គឺជាព្រះដ៏ធំ ហើយគួរស្វែងខ្លាច ដែលរក្សាសេចក្តីសញ្ញា និងសេចក្តីស្រលាញ់ ដល់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ហើយកាន់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។

⁶សូមព្រះអង្គផ្ទៀងព្រះកាណ៌ ហើយបើកព្រះនេត្រ ដើម្បីស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដែលឥឡូវនេះ ទូលបង្គំអធិស្ឋាននៅចំពោះ ព្រះអង្គទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ពីដំណើរប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដោយលន់ភ្នំអំពើបាបរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលយើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តទាស់នឹង ព្រះអង្គ។ ទូលបង្គំ និងក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំពុករលួយបង្គំក៏បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ។⁷យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តនឹងព្រះអង្គយ៉ាងអាក្រក់ជាខ្លាំង ហើយយើង ឥតកាន់ តាមបទបញ្ជា ច្បាប់ បញ្ញត្តិដែលព្រះអង្គ នឹងសេចក្តីបង្គាប់នៃព្រះអង្គ តាមរយៈលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ។

⁸សូមព្រះអង្គនឹកចាំពីព្រះបន្ទូល ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនស្មោះត្រង់ យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយអ្នករាល់គ្នា ឲ្យទៅនៅក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងឡាយ⁹តែបើអ្នករាល់គ្នាត្រឡប់មករកយើងវិញ ហើយកាន់ និងប្រព្រឹត្តតាមបទបញ្ជារបស់យើង នោះទោះបីពួកនិរទេស របស់អ្នកបានខ្ចាត់ខ្ចាយ ទៅនៅដល់ជើងមេឃបំផុតក៏ដោយ ក៏យើងនឹងប្រមូលគេពីទីនោះ ហើយនាំគេមកឯកន្លែងដែលយើងបានជ្រើសរើស ដើម្បីឲ្យឈ្មោះ របស់យើងតាំងជាប់នៅទីនោះ។

¹⁰ឥឡូវនេះពួកគេគឺជាអ្នកបម្រើ និងប្រជារាស្ត្រដែលព្រះអង្គបានរំដោះ ដោយព្រះចេស្ដាដ៏អស្ចារ្យ និងដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែ។¹¹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមផ្ទៀង ព្រះកាណ៌ស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ និងពាក្យអធិស្ឋានរបស់ពួកអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដែលពេញចិត្តនឹងកោតខ្លាចដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។ សូមប្រោស ប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជោគជ័យនៅថ្ងៃនេះ ហើយសូមប្រោសមេត្តាដល់ទូលបង្គំ នៅចំពោះមនុស្សនេះផង»។ នៅគ្រានោះ ខ្ញុំជាអ្នកថ្វាយពែងដល់ស្តេច។

2¹ នៅខែចេត្រ ក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទអធិបតេសីកសេស ក្នុងពេលដែលមានស្រាច់ពាំងបាយជូរដាក់នៅចំពោះស្តេច នោះខ្ញុំបានលើកស្រាថ្វាយស្តេច។ ពីមុនមក ខ្ញុំមិនធ្លាប់មានទឹកមុខក្រៀមក្រំនៅចំពោះស្តេចឡើយ។²ប៉ុន្តែ ស្តេចមានព្រះបន្ទូលសួរខ្ញុំថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាមានទឹកមុខក្រៀមក្រំដូច្នេះ? អ្នកឥតមានឈឺអ្វីសោះ។ នេះគ្មានអ្វីក្រៅពីមានទុក្ខព្រួយនៅក្នុងចិត្តឡើយ»។ ពេលនោះ ខ្ញុំភ័យខ្លាចណាស់។

³ខ្ញុំថ្លែងទៅកាន់ស្តេចថា៖ «សូមឲ្យព្រះករុណាមានព្រះជន្មគង់នៅជាដរាបតរៀងទៅ តើមិនឲ្យទូលបង្គំមានទឹកមុខក្រៀមក្រំម្តេចបាន? បើទីក្រុងជាកន្លែងដែលមានផ្ទះបុព្វបុរសរបស់ទូលបង្គំ នៅតែបាក់បែក ហើយទ្វារក្រុងក៏ត្រូវបំផ្លាញដោយភ្លើងដែរ»។

⁴បន្ទាប់មកព្រះរាជាមានរាជឱង្ការមកខ្ញុំថា៖ «តើលោកចង់ឲ្យយើងធ្វើអ្វី?» ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះនៃស្ថានសួគ៌។⁵ខ្ញុំក៏តបនឹងស្តេចថា «ប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយបើព្រះអង្គប្រណីសន្តោសដល់ទូលបង្គំ នោះសូមព្រះករុណាចាត់ទូលបង្គំឲ្យទៅស្រុកយូដា គឺទៅទីក្រុងដែលមានផ្ទះបុព្វបុរសរបស់ទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំសង់កំផែងនោះឡើងវិញ»។⁶ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការមកខ្ញុំ (ទាំងមានអគ្គមហេសីគង់នៅក្បែរផង) «តើលោកត្រូវការយៈពេលប៉ុន្មាន ហើយពេលណាទើបលោកត្រឡប់មកវិញ?» ដូច្នេះ កាលខ្ញុំបានកំណត់ពេលរួចហើយ ស្តេចក៏សព្វព្រះហឫទ័យចាត់ខ្ញុំឲ្យទៅ។

⁷បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានទូលទៅស្តេចថា៖ «ប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ សូមប្រទានរាជសារឲ្យទូលបង្គំ យកទៅជូនអស់លោកអភិបាលខេត្តនៅខាងនាយទន្លេ ដើម្បីឲ្យលោកទាំងនោះអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ រហូតដល់ស្រុកយូដា»។⁸នោះគឺជារាជសារមួយច្បាប់ទៀតជូនលោកអេសាភ ដែលជាមេព្រៃរបស់ព្រះករុណា ដើម្បីឲ្យគាត់ផ្តល់ឈើមកទូលបង្គំធ្វើឱ្យទ្វារបន្ទាយ ដែលនៅក្បែរព្រះវិហារ និងសម្រាប់ធ្វើកំផែងទីក្រុង ហើយសម្រាប់ធ្វើផ្ទះ ដែលទូលបង្គំត្រូវស្នាក់នៅផង»។ ដោយព្រោះតែព្រះហស្តជំនួយរបស់ព្រះបានសណ្ឋិតលើខ្ញុំ ស្តេចក៏អនុញ្ញាតឲ្យ តាមសំណូមពររបស់ខ្ញុំ។

⁹ខ្ញុំបានទៅជួបអស់លោកអភិបាលខេត្តនានានៅខាងនាយទន្លេ ហើយជូនរាជសាររបស់ស្តេចដល់ពួកលោក។ គ្រានោះ ស្តេចបានចាត់ពួកមេទ័ព និងពលសេះឲ្យទៅជាមួយខ្ញុំដែរ។¹⁰នៅពេលលោកសានបាឡាត ជាអ្នកស្រុកហូរ៉ូណាម និងថូបីយ៉ា ជាមន្ត្រីសាសន៍អាំម៉ូន បានឮដំណឹងនេះ ពួកគេមិនពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដែលមានអ្នកណាម្នាក់មករកផលប្រយោជន៍ជួយដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹¹ដូច្នេះ ខ្ញុំបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយនៅទីនោះយៈពេលបីថ្ងៃ។¹²ខ្ញុំក្រោកឡើងនៅពេលយប់ ហើយខ្ញុំបាននាំមនុស្សមួយចំនួនទៅជាមួយខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនបានប្រាប់អ្នកណាម្នាក់ពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ បានដាក់ក្នុងចិត្តខ្ញុំឲ្យធ្វើសម្រាប់ក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ។ គ្មានសត្វណាទៅជាមួយខ្ញុំឡើយ គឺមានតែសត្វមួយដែលខ្ញុំកំពុងជិះតែប៉ុណ្ណោះ។

¹³ខ្ញុំបានចេញទៅទាំងយប់ តាមទ្វារជ្រលងភ្នំ ឆ្ពោះទៅអណ្តូងនាគ និងទ្វារអាចម៍សត្វ ហើយបានពិនិត្យមើលកំផែងក្រុងយេរូសាឡឹមដែលបាក់បែកនិងបើកចំហរ ហើយនិងទ្វារក្រុងដែលធ្វើពីឈើ គឺត្រូវបានបំផ្លាញដោយភ្លើងនេះ។¹⁴បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានបន្តដំណើរទៅដល់ទ្វារនៃប្រភពទឹក ហើយនិងស្រះរបស់ស្តេច។ ប៉ុន្តែកន្លែងនោះតូចចង្អៀតធ្វើឲ្យសត្វដែលខ្ញុំជិះពិបាកដើរឆ្លងកាត់។

¹⁵ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ឡើងទៅតាមជ្រោះទាំងយប់ ហើយពិនិត្យមើលកំផែង រួចខ្ញុំត្រឡប់ក្រោយ ចូលតាមទ្វារជ្រលងភ្នំ ហើយក៏វិលមកវិញ។¹⁶ចំណែកពួកអ្នកគ្រប់គ្រងទីក្រុងពុំបានដឹងថាខ្ញុំទៅណា ឬបានធ្វើអ្វីទេ ហើយខ្ញុំមិនបានប្រាប់ពួកយូដា ពួកសង្ឃ ឬពួកអភិជន ពួកអ្នកគ្រប់គ្រង ឬពួកអ្នកងទៀតដែលត្រូវបំពេញកិច្ចការនោះឡើយ។

¹⁷ខ្ញុំនិយាយទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាឃើញបញ្ហាអាក្រក់របស់ពួកយើងស្រាប់ហើយថា ក្រុងយេរូសាឡឹមនៅតែបែកបាក់ ហើយទ្វារក្រុងត្រូវភ្លើងនេះអស់ដែរ។ ចូរយើងនាំគ្នាមក សង់កំផែងក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ ដូច្នេះ យើងនឹងមិនមានភាពអាម៉ាស់ទៀតឡើយ»។¹⁸រួចខ្ញុំបានប្រាប់គេពីព្រះហស្តជំនួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ ដែលសណ្ឋិតលើខ្ញុំ និងពាក្យដែលស្តេចមានរាជឱង្ការមកកាន់ខ្ញុំ។ ពួកគេក៏ពោលឡើងថា៖ «ចូរយើងក្រោកឡើង ហើយនាំគ្នាសង់» ដូច្នេះ គេក៏ចម្រើនកម្លាំងគ្នាសម្រាប់កិច្ចការដ៏ប្រពៃនោះ។

¹⁹ប៉ុន្តែ ពេលដែលសានបាឡាត ជាអ្នកស្រុកហូរ៉ូណាម និងថូបីយ៉ា ជាមន្ត្រីសាសន៍អាំម៉ូន ហើយកេសែម ជាសាសន៍អារ៉ាប់ បានឮដំណឹងនេះ ពួកគេនាំគ្នាសើចចំអក ហើយរិះគន់យើងថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាកំពុងធ្វើអ្វីហ្នឹង? តើអ្នករាល់គ្នាចង់បះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះរាជាឬ?»²⁰បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏ឆ្លើយតបទៅគេថា៖ «ព្រះនៃស្ថានសួគ៌នឹងផ្តល់ឲ្យពួកយើងឲ្យនូវជ័យជម្នះ។ ពួកយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយយើងនឹងក្រោកឡើងនាំគ្នាសាងសង់។ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាវិញ គ្មានចំណែក គ្មានសិទ្ធិ ឬគុណបំណាច់អ្វីនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ»។

3¹ ក្រោយមក អេលីយ៉ាស៊ីប ជានាយកបូជាចារ្យ និងពួកបូជាចារ្យដែលជាបងប្អូនរបស់លោកបានក្រោកឡើង ហើយពួកគេបាននាំគ្នាសង់ទ្វារចៀមឡើង។ ពួកគេបានធ្វើពិធីញែកទ្វារនោះជាបរិសុទ្ធ ហើយដាក់ទ្វារនោះឡើង។ ពួកគេបានធ្វើពិធីញែកជាបរិសុទ្ធនោះ រហូតដល់ប៉មហាមេអា និងរហូតដល់ប៉មហាណានា។² នៅជិតលោក មានពួកអ្នកក្រុងយេរូសាឡេមបានសង់ ហើយនៅជិតពួកគេមានសាគើរ ជាកូនប្រុសរបស់អ៊ីមរីបានសង់។

³ កូនចៅរបស់សេណាអានាំគ្នាសង់ទ្វារមធ្យម។ ពួកគេបានដាក់ផ្ទឹមខ្លោងទ្វារ និងដាក់សន្លឹកទ្វារ និងគន្លឹះទ្វារ ព្រមទាំងរន្ទុកទ្វារទៀតផង។

⁴ លោកម្រម្ពីរជាអ្នកដែលសាងសង់ផ្នែកបន្ទាប់។ លោកគឺជាចៅរបស់ហាកូស។ ហើយនៅជិតគាត់ មានមស្សឡាម បានជួសជុល។ គាត់ជាកូនរបស់បេណា និងជាចៅរបស់មសេសាលេ។ ហើយនៅជិតគាត់មានសាដុក បានជួសជុល។ គាត់ជាកូនរបស់ប្រាណា។⁵ ហើយនៅជិតពួកគេមានពួកគូអាបានជួសជុល ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកមានត្រកូលខ្ពស់របស់គេ មិនបានចូលរួមធ្វើការតាមពួកមេដឹកនាំរបស់ខ្លួនឡើយ។

⁶ យ៉ូយ៉ាដា ជាកូនរបស់ផាសេហា និងមស្សឡាម ជាកូនរបស់បេសូខា បានជួសជុលទ្វារចាស់។ គេដាក់ផ្ទឹមខ្លោងទ្វារ និងសន្លឹកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ ព្រមទាំងរន្ទុកទ្វារផងដែរ។⁷ នៅជិតនឹងពួកគេទាំងនោះ មានមេឡាទា ជាអ្នកក្រុងគីរៀន និងយ៉ាដោន ជាអ្នកក្រុងមេរុន ពួកក្រុងគីរៀន និងពួកក្រុងមីសប៉ា ជាស្រុកដែលនៅក្រោមអំណាចរបស់អភិបាលខេត្តនាសា នៅខាងនាយទន្លេ បានជួសជុល។

⁸ នៅជាប់នឹងពួកគេ មានលោកអ៊ូសាល ជាកូនរបស់លោកហារហាយ៉ា ដែលជាពួកជាងមាស បានជួសជុល ហើយនៅជាប់នឹងគាត់ មានលោកហាណានា ជាអ្នកលាយគ្រឿងក្រអូប។ ពួកគេធ្វើឲ្យក្រុងយេរូសាឡិមបានមាំមួនឡើងវិញ រហូតដល់កំផែងធំ។⁹ នៅជាប់នឹងពួកគេ មានលោកអេដាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកហើរ បានជួសជុល។ គាត់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងមួយចំហៀងនៃក្រុងយេរូសាឡិម។¹⁰ នៅជាប់នឹងពួកគេមានលោកយេដាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកហារ៉ាម បានជួសជុលផ្នែកដែលនៅខាងមុខផ្ទះគាត់។ ហើយនៅជាប់នឹងគាត់ នោះមានលោកហាតូស ជាកូនរបស់លោកហាសាបនា បានជួសជុល។

¹¹ ម៉ាលតា ជាកូនរបស់លោកហារីម និងលោកហាស៊ូម ជាកូនរបស់លោកផាហាត ម្នាក់ប៉ុន្មាន បានជួសជុលផ្នែកផ្សេងទៀត ហើយនិងប៉មឡឡើង។

¹² នៅជិតពួកគេមានលោកសាលូម ជាកូនរបស់ហាឡូហេស ជាអ្នកគ្រប់គ្រងមួយចំហៀងនៃក្រុងយេរូសាឡិម គឺគាត់ និងពួកកូនស្រីរបស់គាត់ បានជួសជុល។

¹³ លោកហានូន និងអ្នកស្រុកសាលាអា បានជួសជុលទ្វារជ្រលងភ្នំ។ ពួកគេបានសង់ទ្វារនោះឡើងវិញ ហើយដាក់សន្លឹកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ និងរន្ទុកទ្វារ។ ពួកគេ ក៏បានជួសជុលកំពែងប្រវែងមួយពាន់ហត្ថ រហូតដល់ទ្វារអាចម៍សត្វ។

¹⁴ លោកម៉ាលតា កូនរបស់លោកអេតាប ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើស្រុកបេត ហាកេម បានជួសជុលទ្វារសំរាម។ គាត់បានសង់ទ្វារ ហើយដាក់សន្លឹកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ និងរន្ទុកទ្វារផងដែរ។¹⁵ លោកសាលូនជាកូនលោកកូល ហូសេ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើស្រុកមីសប៉ា បានជួសជុលទ្វារប្រភពទឹក។ គាត់បានសង់ទ្វារ ហើយប្រក់ដំបូលដាក់សន្លឹកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ និងរន្ទុកទ្វារផងដែរ។ រួចគាត់សង់កំផែងស្រះស៊ីឡាម ដែលនៅក្បែរខ្សាច់ស្តេច រហូតដល់ជណ្តើរដែលចុះពីទីក្រុងដាវីឌ។

¹⁶ លោកនេហេមា ជាកូនរបស់លោកអាសប៊ូក និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើសង្កាត់បេតស៊ីរមួយចំហៀង បានជួសជុលរហូតដល់ចំណុចមួយទល់មុខផ្លូវព្រះបាទដាវីឌ ហើយដល់ស្រះដែលគេបានដឹក និងដល់ផ្ទះរបស់ពួកខ្មាំងពូកែ។¹⁷ នៅពីក្រោយគាត់ មានពួកលេវីបានជួសជុល រួមទាំងលោកអេហ្វីម ជាកូនរបស់លោកបាឌី ហើយនៅជាប់នឹងគាត់ មានលោកហាសាបយ៉ា ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើសង្កាត់កៃឡាមួយចំហៀង ដែលធ្វើការដើម្បីសង្កាត់របស់គាត់។

¹⁸ បន្ទាប់ពីគាត់ មានពួកបងប្អូនរបស់គេបានជួសជុល រួមទាំងលោកបារ៉ាយ ជាកូនរបស់លោកហេណាដាខ និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើសង្កាត់កៃឡាមួយចំហៀង។

¹⁹ នៅជាប់នឹងគាត់ មានលោកអេស៊ីរ កូនរបស់លោកយេស្ទរ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើស្រុកមីសប៉ា បានជួសជុលមួយផ្នែកទៀត ទល់មុខនឹងផ្លូវឡើងទៅយ៉ូឡាគ្រឿងសស្ត្រាវុធ ត្រង់ជ្រុងកំផែង។

²⁰ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកបារូក ជាកូនរបស់សាបបាយ បានជួសជុលមួយផ្នែកទៀត ចាប់តាំងពីជ្រុងកំផែង រហូតដល់ទ្វារផ្ទះលោកអេលីយ៉ាស៊ីប ជាសម្តេចសង្ឃ។²¹ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកម្រម្ពីរ កូនរបស់លោកអ៊ូរីយ៉ា និងជាចៅរបស់លោកហាកូស បានជួសជុលមួយផ្នែកទៀត ចាប់តាំងពីទ្វារផ្ទះរបស់លោកអេលីយ៉ាស៊ីប រហូតដល់ចុងផ្ទះរបស់លោក។

²² បន្ទាប់ពីគាត់ មានពួកសង្ឃ គឺពួកសង្ឃដែលនៅតំបន់ជុំវិញ បានជួសជុល។²³ បន្ទាប់ពីអ្នកទាំងនោះ មានលោកបេនយ៉ាមីន និងលោកហាស៊ូបបានជួសជុលនៅមុខផ្ទះរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មកទៀត មានលោកអ៊ីសាអា ជាកូនរបស់លោកម្កាសេយ៉ា និងជាចៅរបស់លោកអ៊ីណានា បានជួសជុលនៅក្បែរផ្ទះរបស់ខ្លួន។

²⁴ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកប៊ីនុយ ជាកូនរបស់លោកហេណាដាខ បានជួសជុលមួយផ្នែកទៀត គឺចាប់តាំងពីផ្ទះរបស់លោកអ៊ីសាអា រហូតដល់ជ្រុង និងរហូតដល់កាច់ជ្រុងកំផែង។

²⁵ លោកប៉ាឡាល ជាកូនរបស់លោកអ៊ូសាយ បានជួសជុលនៅមុខជ្រុងកំផែង និងប៉មដែលសន្លឹងចេញពីព្រះរាជដំណាក់ស្តេចខាងលើ នៅទីធ្លាររបស់ក្រុមអង្គរក្សស្តេច។ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកពេដាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកប៉ារ៉ូសបានជួសជុល។²⁶ ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ ដែលរស់នៅលើអូរដែល បានជួសជុលចំណុចមួយនៅទល់មុខនឹងទ្វារទឹកខាងកើត និងប៉មដែលសន្លឹងចេញនោះ។²⁷ បន្ទាប់ពីគាត់ មានពួកអ្នកស្រុកគូអា បានជួសជុលមួយផ្នែកទៀត នៅទល់មុខនឹងប៉មធំដែលសន្លឹងចេញរហូតដល់កំផែងអូរដែល។

²⁸ ពួកសង្ឃបានជួសជុលនៅខាងលើទ្វារសេះ នៅខាងមុខផ្ទះរបស់គេរៀងខ្លួន។²⁹ បន្ទាប់ពីអ្នកទាំងនោះ មានលោកសាដុក ជាកូនរបស់លោកអ៊ីមមើរ បានជួសជុលនៅខាងមុខផ្ទះរបស់គាត់។ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកសេម៉ាយ៉ា កូនរបស់លោកសេកានា ជាឆ្មាំទ្វារខាងកើត បានជួសជុល។³⁰ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកហាណានា ជាកូនរបស់លោកសេលេមា និងលោកហានូន ជាកូនទីប្រាំមួយរបស់លោកសាឡាប បានជួសជុលមួយផ្នែកទៀត។ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកមស្សឡាម ជាកូនរបស់លោកបេណា បានជួសជុលផ្នែកដែលនៅទល់មុខនឹងបន្ទប់ដេករបស់គាត់។

³¹ បន្ទាប់ពីគាត់ មានលោកម៉ាលតា ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកជាងមាស បានជួសជុល រហូតដល់ផ្ទះរបស់ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ និងផ្ទះរបស់ពួកអ្នកជំនួញ ទល់មុខនឹង ទ្វារមីបកាខ ហើយរហូតដល់បន្ទប់ខាងលើ ត្រង់ជ្រុងកំផែង។³² ពួកជាងមាស និងពួកអ្នកជំនួញបានជួសជុលមួយផ្នែកនៅចន្លោះបន្ទប់ខាងលើត្រង់ជ្រុងកំផែង និងទ្វារចៀម ។

4¹ នៅពេលដែលលោកសានបាទ្យាតបានឮថា ពួកយើងកំពុងសង់កំផែងឡើងវិញដូច្នេះ គាត់បានខឹងក្រេវក្រោធជាខ្លាំង ហើយគាត់ក៏បានចំអកឲ្យពួកយូដា។² នៅមុខពួកបងប្អូនរបស់គាត់ និងនៅមុខពលទ័ពស្រុកសាម៉ារី គាត់និយាយថា៖ «តើពួកយូដាដែលទន់ខ្សោយទាំងនេះកំពុងធ្វើអ្វី? តើគេសង់កំផែងនេះឡើងវិញសម្រាប់ខ្លួនគេឬ? តើគេនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាឬ? តើគេបង្ហើយកំផែងនេះក្នុងរយៈពេលមួយថ្ងៃឬ? តើគេយកថ្មពីគំនរសំរាម ដែលធ្លាប់អស់ទៅហើយ មករៀបឡើងវិញកើតឬ?» លោកថូបីយ៉ាសាសន៍អាំម៉ូន ដែលឈរក្បែរគាត់ហើយលោកក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «បើគ្រាន់តែមានកញ្ជ្រោងមួយឡើងពីលើសំណង់ដែលពួកគេកំពុងសង់នេះ កំផែងនោះមុខជាវល់មិនខាន!»

⁴ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមស្តាប់ចុះ ដ្បិតយើងខ្ញុំត្រូវបានគេមើលងាយណាស់។ សូមបង្វែរពាក្យគិះដៀលរបស់គេទៅលើក្បាលពួកគេវិញ ហើយសូមប្រគល់គេឲ្យសត្រូវរបស់គេនៅក្នុងស្រុកដែលគេជាប់ជាល្បីនោះទៅ។⁵ សូមកុំគ្របបាំងភាពទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយកុំលុបបំបាត់បាបរបស់គេចេញពីព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គឡើយ ដ្បិតគេបានបណ្តាលឲ្យព្រះអង្គមានសេចក្តីក្រោធ នៅចំពោះពួកអ្នកសង់កំផែងនេះឡើងវិញ។⁶ ដូច្នេះ ពួកយើងនាំគ្នាសង់កំផែងឡើង ហើយកំផែងក៏បានតភ្ជាប់គ្នាដូចវិញរហូតដល់បានកម្ពស់ពាក់កណ្តាល ដ្បិតប្រជាជនបានធ្វើការយ៉ាងស្វាហាប់។

⁷ប៉ុន្តែ កាលលោកសានបាទ្យាត និងលោកថូបីយ៉ា ពួកអារ៉ាប់ និងពួកអាំម៉ូនហើយ ព្រមទាំងពួកអាសដូឌបានឮថា ការជួសជុលកំផែងក្រុងយេរូសាឡឹមចេះតែបានចម្រើនឡើង ហើយថា កន្លែងបាក់បែកចាប់ផ្តើមភ្លឺតឡើងវិញ នោះពួកគេខឹងជាខ្លាំង។⁸ ពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏បបួលបង្ខំគ្នាដើម្បីមកវាយក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបង្កឲ្យមានការច្របូកច្របល់។⁹ ប៉ុន្តែ យើងក៏បានអធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ហើយចាត់ចែងឲ្យមានអ្នកយាមល្បាត ដើម្បីការពារទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដោយព្រះការគំរាមកំហែងរបស់ពួកគេ។

¹⁰ពេលនោះ ជនជាតិយូដាបាននិយាយថា៖ «កម្លាំងរបស់អស់អ្នកដែលលឺសែងចេះតែចុះខ្សោយ។ មានគំនរបែកបាក់ច្រើនពេក យើងពុំអាចសង់កំផែងឡើងវិញបានទេ»។¹¹ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងនិយាយថា៖ «ពួកគេនឹងមិនដឹង ឬឃើញអ្វីដែលកើតឡើងទេ រហូតទាល់តែយើងចូលទៅក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយសម្លាប់ពួកគេ ដើម្បីបញ្ឈប់កិច្ចការនោះ»។

¹²នៅគ្រានោះជនជាតិយូដាដែលរស់នៅក្បែរពួកគេនាំគ្នាធ្វើដំណើរមកពីគ្រប់ទិសទី ហើយបាននិយាយដល់ទៅដប់ដងដោយព្រមទាំងយើងអំពីគំរាមការដែលពួកគេកំពុងប្រឆាំងនឹងយើង។¹³ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ដាក់ប្រជាជននៅកន្លែងទាបៗពីក្រោយកំផែងនៅកន្លែងដែលមើលឃើញច្បាស់។ ខ្ញុំក៏ដាក់ពួកគេតាមអំបូររបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួនទាំងកាន់ដាវ កាន់លំពែង និងធ្នូរបស់គេ។¹⁴ កាលខ្ញុំបានត្រួតពិនិត្យមើលរួចហើយ ខ្ញុំក៏ក្រោកឡើង ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកអភិជន និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រង ព្រមទាំងប្រជាជនឯទៀតៗថា៖ «កុំខ្លាចពួកគេឡើយ។ ចូរនឹកចាំពីព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់ធំ ហើយដែលគួរឲ្យស្ងប់ស្ងែង។ ហើយត្រូវប្រយុទ្ធការពារពួកបងប្អូន កូនប្រុស កូនស្រី ប្រពន្ធ និងលំនៅដ្ឋានរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

¹⁵កាលខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងបានដឹង ពីផែនការរបស់គេត្រូវបានយើងដឹង ហើយព្រះអង្គបានរំលាយផែនការរបស់គេ នោះយើងទាំងអស់គ្នាក៏វិលទៅកំផែងក្រុង តាមកិច្ចការរបស់យើងរៀងៗខ្លួនវិញ។¹⁶ ដូច្នេះ ចាប់ពីថ្ងៃនោះមក ពួកអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំពាក់កណ្តាល បានធ្វើការសង់សាងកំផែងក្រុង ហើយពាក់កណ្តាលទៀត កាន់លំពែង កាន់ខែល កាន់ធ្នូ និងពាក់អាវក្រោះ កំឡុងពេលដែលមេដឹកនាំ ក៏ឈរនៅពីក្រោយពួកយូដាទាំងអស់គ្នាដែរ។

¹⁷ពួកក្រុមជាងដដែលនោះ ដែលកំពុងសង់កំផែងក្រុង ហើយត្រូវលឺសែង ហើយដឹកជញ្ជូនទៅដល់គោលដៅរបស់គេ។ គេធ្វើការដោយដៃម្ខាង ហើយដៃម្ខាងទៀតកាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធ។¹⁸ ចំណែកពួកជាងសង់ម្នាក់ៗ សុទ្ធតែស្គាល់ដាច់ដាស់នឹងខ្លួន ហើយនេះជារបៀបដែរពួកគេធ្វើការ។ ចំណែកជាងអ្នកដែលផ្តុំត្រៃ គឺឈរនៅក្បែរខ្ញុំ។

¹⁹ខ្ញុំពោលទៅកាន់ពួកអភិជន ពួកអ្នកគ្រប់គ្រង និងប្រជាជនឯទៀតៗថា៖ «កិច្ចការនេះធំ ហើយនៅសល់កិច្ចការជាច្រើនទៀត យើងក៏នៅដាច់ពីគ្នានៅលើកំផែងទៀត។²⁰ អ្នករាល់គ្នាគួរតែរុះរានទៅកន្លែងដែលអ្នកឮសូរត្រៃ ហើយប្រមូលគ្នានៅទីនោះ។ ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងនឹងប្រយុទ្ធជំនួសយើង»។

²¹ដូច្នេះ យើងក៏បានខំប្រឹងធ្វើការ។ ពួកគេពាក់កណ្តាលកាន់លំពែង ចាប់តាំងពីថ្ងៃរះ រហូតដល់ផ្កាយលេចចេញមក។²² នៅគ្រានោះ ខ្ញុំក៏ប្រាប់ប្រជាជនថា៖ «ត្រូវឲ្យគ្រប់គ្នា ព្រមទាំងពួកអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន ដេកនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីឲ្យគេជួយការពារយើងនៅពេលយប់ ហើយធ្វើការនៅពេលថ្ងៃ»។²³ ដូច្នេះ ទោះជាខ្ញុំ ឬបងប្អូន ពួកអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ ឬពួកអ្នកការពារដែលមកតាមខ្ញុំក្តី គ្មានអ្នកណាបានដោះសម្លៀកបំពាក់ចេញឡើយ ហើយម្នាក់ៗនៃពួកយើងកាន់អាវុធជាប់ទោះបីពួកគេទៅដឹកទឹកក៏ដោយ។

5 ¹នៅគ្រានោះ ពួកបុរស និងប្រពន្ធរបស់ពួកគេបានស្រែកជាខ្លាំងឡើងទាល់នឹងពួកបងប្អូនរបស់គេជាសាសន៍យូដា។² ដ្បិតមានអ្នកខ្លះពោលថា៖ «យើងខ្ញុំ និងកូនប្រុស កូនស្រីរបស់យើងខ្ញុំ មានគ្នាជាច្រើន។ សូមឲ្យយើងខ្ញុំមានអាហារ ដើម្បីទទួលទាន ហើយរស់នៅផង»។³ មានអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «យើងខ្ញុំបានបញ្ចាំស្រែចម្ការ និងផ្ទះសំបែងរបស់យើងខ្ញុំអស់ហើយ សូមឲ្យយើងខ្ញុំមានអាហារទទួលទាន នៅគ្រាគ្រោះទុរិក្សនេះផង»។

⁴ មានអ្នកខ្លះទៀតក៏បាននិយាយថា៖ «យើងខ្ញុំបានខ្ចីប្រាក់គេ ដើម្បីបង់ពន្ធច្រើនសម្រាប់ស្រែចម្ការរបស់យើង ។⁵ ប៉ុន្តែ យើងខ្ញុំ និងពួកបងប្អូនរបស់យើងខ្ញុំ មានសាច់ឈាមដូចគ្នា កូនចៅរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាកូនចៅរបស់ពួកគេដែរ។ យើងខ្ញុំត្រូវបង្ខំចិត្តលក់កូនប្រុស កូនស្រីរបស់យើងខ្ញុំឲ្យទៅធ្វើជាទាសកររបស់គេ។ ហើយកូនស្រីរបស់យើងខ្ញុំ ខ្លះក៏បានជាប់ជាទាសកររបស់គេរួចទៅហើយ។ យើងខ្ញុំទាល់ច្រកហើយ ដ្បិតស្រែចម្ការរបស់យើងខ្ញុំក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកដទៃដែរ»។

⁶ ខ្ញុំមានខឹងខ្លាំងណាស់ នៅពេលដែលខ្ញុំបានឮសម្រែករបស់ពួកគេ និងពាក្យទាំងអស់នេះ ។⁷ ខ្ញុំក៏បានគិតក្នុងចិត្ត ហើយបន្ទោសពួកអភិជន និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រង។ ខ្ញុំបាននិយាយទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាកំពុងតែទារយកការប្រាក់ពីពួកបងប្អូនរបស់ខ្លួន»។ ខ្ញុំក៏រៀបចំឲ្យមានការប្រជុំមួយយ៉ាងធំទាល់នឹងពួកគេ ⁸ ហើយខ្ញុំនិយាយទៅគេថា៖ «យើងបានលោះពួកបងប្អូនរបស់យើងជាសាសន៍យូដា ដែលត្រូវគេលក់ទៅឲ្យសាសន៍ដទៃ តាមតែអាចធ្វើទៅបាន តែឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាបែរជាលក់ពួកបងប្អូនរបស់ខ្លួន ក្នុងចំណោមពួកគេត្រូវបានលក់មកវិញ!» គេក៏នៅស្ងៀម រកពាក្យឆ្លើយមិនបានឡើយ។

⁹ ដូច្នេះ ខ្ញុំបាននិយាយថា៖ «អ្វីដែលអ្នកបានធ្វើនេះមិនល្អទេ។ តើអស់លោកមិនគួរដើរ ដោយការគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ដើម្បីទប់ស្កាត់កុំឲ្យសាសន៍ដទៃដែលជាខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ត្មះតិះដៀលយើងទេ?»¹⁰ ខ្ញុំ និងបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ព្រមទាំងពួកអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំ ក៏បានឲ្យប្រាក់ និងស្រូវទៅពួកគេខ្ចីដែរ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែយប់យកការពីពួកគេ។¹¹ សូមប្រគល់ស្រែ ចម្ការទំពាំងបាយជូរ ចម្ការអូលីវ និងផ្ទះសំបែងរបស់គេ ទៅគេវិញនៅថ្ងៃនេះទៅ ព្រមទាំងកុំទារប្រាក់ ស្រូវ ទឹកទំពាំងបាយជូរ និងប្រេងដែលអស់លោកបានយកការពីគេនោះផង»។

¹² ពេលនោះ គេឆ្លើយថា៖ «យើងខ្ញុំនឹងប្រគល់អ្វីដែលយើងបានយកពីពួកគេឲ្យទៅពួកគេវិញ ហើយយើងក៏មិនទាមទារអ្វីពីពួកគេទៀតដែរ។ យើងខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យដែលលោកមានប្រសាសន៍»។ បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏ហៅពួកប្អូនជាច្រើនមកហើយឲ្យអ្នកទាំងនោះស្បថថា ពួកគេនឹងធ្វើតាមពាក្យសន្យា។¹³ ខ្ញុំក៏រលាសុំថ្នាក់អាររបស់ខ្ញុំ ហើយពោលថា៖ «អ្នកណាមិនធ្វើតាមពាក្យសន្យានេះ សូមឲ្យព្រះរលាសុំគ្រួសារ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកណាដែលមិនធ្វើតាមសន្យា។ ដូច្នេះ សូមឲ្យគេរលាសុំចេញ ហើយនៅទទេ»។ អង្គប្រជុំទាំងមូលក៏ឆ្លើយឡើងថា "អាម៉ែន" ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រជាជនក៏ធ្វើតាមពាក្យដែលពួកគេបានសន្យា។

¹⁴ ដូច្នេះ ចាប់តាំងពីពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានតែងតាំងឲ្យធ្វើជាទេសាភិបាលរបស់ពួកគេនៅស្រុកយូដា គឺចាប់តាំងពីឆ្នាំទីម្ភៃ រហូតដល់ឆ្នាំទីសាមសិបពីរ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទអ៊ីស៊ីដរ គឺរយៈពេលដប់ពីរឆ្នាំ នោះខ្ញុំ និងបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ មិនបានទទួលទានរបបអាហារជាទេសាភិបាលឡើយ។¹⁵ តែពួកទេសាភិបាលដែលកាន់ស្រុកមុនខ្ញុំ បានដាក់បន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់លើប្រជាជន ហើយបានប្រាក់ពីប្រជាជន សែសិបសេកែលសម្រាប់អាហារ និងស្រាប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេទៀតផង។ សូម្បីតែពួកអ្នកបម្រើរបស់គេ ក៏ធ្វើខ្លួនដូចជាម្ចាស់លើប្រជាជនដែរ។ តែខ្ញុំមិនបានធ្វើដូច្នេះទេ ដោយសារតែកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁶ ខ្ញុំក៏នៅតែបន្តកិច្ចការសង់កំផែង ហើយយើងក៏មិនបានទិញដីដំណើរ ហើយពួកអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំទាំងប៉ុន្មានសុទ្ធតែបានរួមគ្នាមកជួយធ្វើកិច្ចការនេះ។

¹⁷ នៅតុរបស់ខ្ញុំមានពួកយូដា និងពួកមន្ត្រី១៥០នាក់ និងអ្នកដែលមកជាមួយយើងជាច្រើនទៀត ពីពួកជនជាតិដទៃនៅជុំវិញយើង។

¹⁸ ពេលនេះអ្វីដែលត្រូវរៀបចំក្នុងមួយថ្ងៃ គឺតែមួយ ចៀមសម្រាំងប្រាំមួយ ព្រមទាំងសត្វស្លាបដែរ ដែលគេរៀបចំឲ្យខ្ញុំ ហើយដប់ថ្ងៃម្តង មានស្រាទំពាំងបាយជូរគ្រប់ប្រភេទជាបរិបូរទៀតផង ប៉ុន្តែ ទោះបីច្រើនដល់ម្ល៉េះ ក៏ខ្ញុំមិនបានទាមទាររបបអាហារ ដោយអាងសិទ្ធិជាទេសាភិបាលឡើយ ព្រោះបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ដល់ប្រជាជន។¹⁹ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមនឹកចាំពីការល្អរបស់ទូលបង្គំផង គឺការទាំងប៉ុន្មានដែលទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តចំពោះប្រជាជននេះ។

6¹ កាលលោកសានបាឡាត លោកថូបីយ៉ា និងលោកកេសែម ជាសាសន៍អារ៉ាប់ ព្រមទាំងខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងបានឮថា ខ្ញុំបានសង់កំផែងឡើង ហើយគ្មានកន្លែងបាក់បែកណានៅសល់ទៀត ទោះជាពេលនោះ ខ្ញុំមិនទាន់បានដាក់សន្លឹកទ្វារ តាមទ្វារនៅឡើយក៏ដោយ។² លោកសានបាឡាត និងលោកកេសែម ចាត់គេមកជួបខ្ញុំ និយាយថា៖ «សូមមក យើងនឹងជួបគ្នានៅភូមិណាមួយ ក្នុងជ្រលងភ្នំអូរណូរ»។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមានបំណងនឹងធ្វើបាបខ្ញុំ។

³ ខ្ញុំក៏បានចាត់មនុស្សទៅប្រាប់គេវិញថា៖ «ខ្ញុំកំពុងធ្វើកិច្ចការមួយយ៉ាងធំ ហើយខ្ញុំមិនអាចចុះទៅបានទេ។ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវឈប់ ដោយទុកការងារនេះចោល ហើយចុះទៅជួបលោកដូច្នេះ?»⁴ ពួកគេបានចាត់មនុស្សមកប្រាប់ខ្ញុំតាមបែបដដែលនេះ ដល់ទៅបួនដង ហើយខ្ញុំក៏ឆ្លើយពាក្យដដែលទៅគេវិញ។

⁵ លោកសានបាឡាតចាត់អ្នកបម្រើម្នាក់ឲ្យមកជួបខ្ញុំ តាមបែបដដែល ជាលើកទីប្រាំ មានទាំងកាន់សំបុត្រដែលបើកចំហនៅដៃផង។⁶ ក្នុងសំបុត្រនោះបានសរសេរថា៖ «មានពូជំណឹងនៅគ្រប់ទាំងសាសន៍ ហើយលោកកេសែម ជាសាក្សីថា លោក និងពួកយូដាមានបំណងនឹងបះបោរ ហេតុនេះហើយបានជាលោកសង់កំផែងនេះឡើង។ តាមពាក្យដែលគេនិយាយនេះ លោកចង់ឡើងធ្វើជាស្តេចរបស់គេ។

⁷ លោកក៏បានតែងតាំងពួកហោរាឲ្យប្រកាសអំពីរូបលោក នៅក្រុងយេរូសាឡឹមថា មានស្តេចមួយអង្គនៅស្រុកយូដាហើយ ដំណឹងនេះនឹងឮដល់ស្តេចមិនខាន។ ដូច្នេះ សូមមក យើងនឹងនិយាយជាមួយគ្នា»។

⁸ ខ្ញុំតបទៅគាត់វិញថា៖ «គ្មានការបែបនេះកើតឡើងដូចជាលោករៀបរាប់ទេ គឺលោកបានប្រឌិតរឿងទាំងនេះ ដោយគំនិតខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ»។⁹ ដ្បិតពួកគេមានបំណងនឹងគំរាមពួកយើង ដោយគិតថា «ពួកគេនឹងថយកម្លាំងដៃ ហើយលែងធ្វើការនោះតទៅទៀត»។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមចម្រើនកម្លាំងដៃទូលបង្គំផង។

¹⁰ គ្រានោះ កាលខ្ញុំចូលទៅផ្ទះរបស់លោកសេម៉ាយ៉ា ជាកូនលោកដេណាយ៉ា ដែលជាកូនលោកមហេថាបែល គាត់មិនអាចចេញពីផ្ទះបានទេ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមយើងទៅជួបគ្នាក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយបិទទ្វារឲ្យជិតទៅ ដ្បិតគេនឹងមកសម្លាប់លោក ។ ពួកគេនឹងមកសម្លាប់លោក នៅពេលយប់»។¹¹ ខ្ញុំឆ្លើយថា៖ «តើគួរឲ្យមនុស្សដូចខ្ញុំរត់គេចឬ? តើមនុស្សដូចខ្ញុំនេះ អាចចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ឲ្យរួចជីវិតឬ? ខ្ញុំមិនចូលទៅក្នុងព្រះវិហារទេ!»

¹² ខ្ញុំយល់ឃើញថា ព្រះអម្ចាស់មិនបានចាត់គាត់ឲ្យធ្វើដូច្នោះឡើយ ប៉ុន្តែគាត់បានថ្លែងទំនាយនេះទាស់នឹងខ្ញុំ។ ព្រោះលោកថូបីយ៉ា និងលោកសានបាឡាតបានជួលគាត់។¹³ ដ្បិតគេបានជួលគាត់ឲ្យធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំភ័យខ្លាច ឲ្យខ្ញុំធ្វើតាម ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប្រយោជន៍ឲ្យគេបានរឿងនឹងបង្ខូចឈ្មោះខ្ញុំ ហើយគួរតែជៀសខ្ញុំ។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមនឹកចាំពីលោកថូបីយ៉ា និងលោកសានបាឡាត តាមការទាំងនេះដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ។ ហើយសូមនឹកចាំពីនាងល្អាអាខា ជាហោរា និងហោរាឯទៀតៗ ដែលចង់បំភ័យទូលបង្គំផង។

¹⁵ ដូច្នេះ កំផែងបានសង់ចប់សព្វគ្រប់ នៅថ្ងៃទីម្ភៃប្រាំ ខែភទ្របទ គឺក្នុងរយៈពេលហាសិបពីរថ្ងៃ។¹⁶ កាលខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងទាំងប៉ុន្មានបានឮដំណឹងនេះ សាសន៍ដទៃទាំងប៉ុន្មានដែលនៅជុំវិញយើងក៏ភ័យខ្លាច ហើយគេទ្រោមចុះជាខ្លាំងនៅចំពោះភ្នែករបស់ខ្លួន។ ដ្បិតគេយល់ឃើញថា កិច្ចការនេះកើតឡើងដោយសារជំនួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។

¹⁷ ក្នុងគ្រានោះ ពួកអភិជនក្នុងជនជាតិយូដា បានធ្វើសំបុត្រជាច្រើនទៅលោកថូបីយ៉ា ក៏មានសំបុត្ររបស់លោកថូបីយ៉ា ផ្ញើមកពួកគេវិញដែរ។¹⁸ ដ្បិតមានមនុស្សជាច្រើននៅស្រុកយូដា ជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយគាត់ដោយសារពាក្យសម្បថ ព្រោះគាត់ជាកូនប្រសាររបស់លោកសេកានា ជាកូនរបស់លោកអេរីស។ លោកយ៉ូហានានាជាកូនប្រុសរបស់គាត់ បានយកកូនស្រីរបស់លោកមស៊ូឡាម ជាកូនរបស់លោកបេណា ធ្វើជាប្រពន្ធ។¹⁹ ពួកគេក៏បាននិយាយពីអំពើល្អរបស់គាត់នៅចំពោះមុខខ្ញុំ ហើយក៏នាំយកពាក្យរបស់ខ្ញុំទៅប្រាប់គាត់ដែរ។ លោកថូបីយ៉ាបានធ្វើសំបុត្រជាច្រើនដើម្បីមកបំភ័យខ្ញុំ។

7¹ កាលកំផែងបានសង់ឡើងរួចរាល់ ហើយខ្ញុំបានដាក់សន្លឹកទ្វារ រួចបានតែងតាំងឲ្យមានពួកឆ្មាំទ្វារ ពួកចម្រៀង និងពួកលេវីស្រេចហើយខ្ញុំបានប្រគល់ អំណាចគ្រប់គ្រងលើក្រុងយេរូសាឡឹម ឲ្យហាណានី ជាប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ និងហាណាសា ជាមេបន្ទាយ ដ្បិតគាត់ជាមនុស្សស្មោះត្រង់ ក៏កោតខ្លាចដល់ព្រះ ជាម្ចាស់លើសជាងមនុស្សជាច្រើន។

ខ្ញុំបានប្រាប់គេថា៖ «មិនត្រូវបើកទ្វារក្រុងយេរូសាឡឹម មុនថ្ងៃបញ្ចេញកម្ដៅឡើយ។ ហើយកាលគេកំពុងនៅឈរចាំយាម ត្រូវបិទទ្វារ ហើយខ្មាស់រន្ធក។ ក្នុង ចំណោមអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម ត្រូវចាត់តាំងឲ្យមានពួកអ្នកយាម ខ្លះតាមប៉ុស្ដិ៍យាមរបស់គេ ហើយខ្លះទៀតនៅមុខផ្ទះរបស់គេរៀងខ្លួន»។² ទីក្រុងនេះធំ ហើយទូលាយ ប៉ុន្តែប្រជាជនក្នុងក្រុងនោះ មានចំនួនតិច ហើយផ្ទះសំបែងមិនទាន់បានសង់នៅឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំបានបណ្ដាលចិត្តខ្ញុំឲ្យប្រមូលពួកអភិជន ពួកអ្នកគ្រប់គ្រង និងប្រជាជនមកជួបជុំគ្នា ដើម្បីចុះបញ្ជីតាមពង្សាវតារ។ ខ្ញុំបានរកឃើញបញ្ជី ពង្សាវតារនៃអស់អ្នកដែលបានត្រឡប់មកមុនគេ ហើយខ្ញុំឃើញមានឈ្មោះកត់ទុកក្នុងបញ្ជីនោះដូចតទៅ។

«នេះជាប្រជាជននៅក្នុងអាណាខេត្ត ដែលចេញពីសណ្ឋានជាឈ្មើយ ជាអ្នកដែលព្រះបាននេប៊ូក្ខេសា ជាស្ដេចស្រុកបាប៊ីឡូនបាននាំទៅជាឈ្មើយ។ ពួកគេ បានវិលត្រឡប់មកក្រុងយេរូសាឡឹម និងស្រុកយូដាវិញ គឺមកកាន់ក្រុងរបស់គេរៀងខ្លួន។³ ពួកទាំងនោះបានមកជាមួយលោកសូរ៉ូបាបិល លោកយេស្ទរ លោកនេហេមា លោកអ័សារា លោកវ៉ាអាមា លោកណាហាម៉ានី លោកម៉ាដេកាយ លោកប៊ីលសាន លោកមីសពេនែត លោកប៊ីកវ៉ាយ លោកនេហ្វិម និងលោក ប្រាណា។ នេះជាចំនួនបុរសក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលមានដូចតទៅនេះ។

⁴ កូនចៅរបស់លោកប៉ារ៉ូសមាន ២ ១៧២ នាក់។⁵ កូនចៅរបស់លោកសេផាផាមាន ៣៧២ នាក់។⁶ កូនចៅរបស់លោកអេរីវ៉ាសមាន ៦៥២ នាក់។

⁷ កូនចៅរបស់លោកផាហាត-ម៉ូអាប ខាងកូនចៅរបស់លោកយេស្ទរ និងលោកយ៉ូអាប មាន ២៨១៨ នាក់។⁸ កូនចៅរបស់លោកអេឡាម៉ាន ១២៥៤ នាក់។

⁹ កូនចៅរបស់លោកសាធូរមាន ៨៤៥ នាក់។¹⁰ កូនចៅរបស់លោកសាកាយមាន ៧៦០ នាក់។

¹¹ កូនចៅរបស់លោកប៊ីនុយមាន ៦៤៨ នាក់។¹² កូនចៅរបស់លោកបេបាយមាន ៦២៨ នាក់។¹³ កូនចៅរបស់អាសកាឌមាន ២ ៣២២ នាក់។¹⁴ កូន ចៅរបស់លោកអ័ដ្ឋនីកាមមាន ៦៦៧ នាក់។

¹⁵ កូនចៅរបស់លោកប៊ីកវ៉ាយមាន ២០៦៧ នាក់។¹⁶ កូនចៅរបស់លោកអេឌីនមាន ៦៥៥ នាក់។¹⁷ ពួកកូនចៅរបស់លោកអេធើ ខាងលោកហេសេតាមាន ៩៨ នាក់។¹⁸ កូនចៅរបស់លោកហាស៊ីមមាន ៣២៨ នាក់។

¹⁹ កូនចៅរបស់លោកបេសាយមាន ៣២៤ នាក់។²⁰ កូនចៅរបស់លោកហាបេបមាន ១១២ នាក់។²¹ កូនចៅគឺរៀនមាន ៩៥ នាក់។²² ពួកបេថ្លេហិម និងពួកនូចូដា មាន ១៨៨ នាក់។

²³ ពួកអ្នកស្រុកអាណាថោតមាន ១២៨ នាក់។²⁴ ពួកអ្នកស្រុកបេត-អាសម៉ាវែតមាន ៤២ នាក់។²⁵ ពួកអ្នកក្រុងតារយ៉ាត់-យារីម កេរីវ៉ា និងប្រៀវ៉ែត មាន ៧៤៣ នាក់។²⁶ ពួកក្រុងវ៉ាម៉ា និងកេបាមាន ៦២១ នាក់។

²⁷ ពួកអ្នកក្រុងមីកម៉ាសមាន ១២២ នាក់។²⁸ ពួកក្រុងបេត-អែល និងអែយមាន ១២៣ នាក់។²⁹ ពួកអ្នកក្រុងនេបូរមួយទៀតមាន ៥២ នាក់។³⁰ កូនចៅ របស់លោកអេឡាម៉ូយទៀតមាន ១ ២៥៤ នាក់។

³¹ កូនចៅរបស់លោកហារីមមាន ៣២០ នាក់។³² កូនចៅរបស់លោកយេរីខូរមាន ៣៤៥ នាក់។³³ កូនចៅរបស់លោកឡូឌ ហាឌីឌ និងលោកអូណូរមាន ៧២១ នាក់។³⁴ កូនចៅរបស់លោកសេណាអាមាន ៣ ៩៣០ នាក់។

³⁵ ឯពួកសង្ឃតិ កូនចៅរបស់លោកយេដាយ៉ា ខាងវង្សរបស់លោកយេស្ទរមាន ៩៧៣ នាក់។³⁶ កូនចៅរបស់លោកអ៊ីមមើរមាន ១០៥២ នាក់។³⁷ កូន ចៅរបស់លោកផាសហើរមាន ១២៤៧ នាក់។³⁸ កូនចៅរបស់លោកហារីមមាន ១០១៧ នាក់។

³⁹ ឯពួកលេវីគឺ កូនចៅរបស់លោកយេស្ទរ កូនចៅរបស់លោកកាឌមាល កូនចៅរបស់លោកប៊ីនុយ និងកូនចៅរបស់លោកហូដាវាមាន ៧៤ នាក់។⁴⁰ ឯពួក ចម្រៀងគឺ កូនចៅរបស់លោកអសាតមាន ១៤៨ នាក់។⁴¹ ពួកកូនចៅរបស់ឆ្មាំទ្វារគឺ កូនចៅរបស់លោកសាឡូម កូនចៅរបស់លោកអេធើ កូនចៅរបស់លោក ចាលម៉ូន កូនចៅរបស់លោកអ័កតូប កូនចៅរបស់លោកហាធើថា និងកូនចៅរបស់លោកសូបាយ មាន ១៣៨ នាក់។

⁴² ឯពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ មានកូនចៅរបស់លោកស៊ីហា កូនចៅរបស់លោកហាស៊ីផា និងកូនចៅរបស់លោកថាបាអូត។⁴³ កូនចៅរបស់លោកកេរ៉ូស កូន ចៅរបស់លោកស៊ីយ៉ាហា កូនចៅរបស់លោកផាដូន។⁴⁴ កូនចៅរបស់លោកលេបាណា កូនចៅរបស់លោកហាតាបា កូនចៅរបស់លោកសាលម៉ាយ។⁴⁵ កូន ចៅរបស់លោកហាណាន កូនចៅរបស់លោកគីដេល កូនចៅរបស់លោកកាហារ។

⁴⁶ កូនចៅរបស់លោកអ័រម៉ាយ៉ា កូនចៅរបស់លោកអេស៊ីន កូនចៅរបស់លោកនេកូដា។⁴⁷ កូនចៅរបស់លោកកាសាម កូនចៅរបស់លោកអ៊ូសា កូនចៅរបស់លោក ផាសេហា។⁴⁸ កូនចៅរបស់លោកបេសាយ កូនចៅរបស់លោកមេហ្វីនីម កូនចៅរបស់លោកនេកូស៊ីម។

⁴⁹ កូនចៅរបស់លោកបាកប៊ូក កូនចៅរបស់លោកហាតូផា កូនចៅរបស់លោកហាហើរ។⁵⁰ កូនចៅរបស់លោកបាសលូត កូនចៅរបស់លោកមេហ្វីដា កូនចៅ របស់លោកហាសា។⁵¹ កូនចៅរបស់លោកបាកូស កូនចៅរបស់លោកស៊ីសេរ៉ា កូនចៅរបស់លោកថាម៉ា។⁵² កូនចៅរបស់លោកនេស៊ីយ៉ា និងកូនចៅ របស់លោកហាធើផា។

⁵³ កូនចៅរបស់លោកពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូន កូនចៅរបស់លោកសូថាយ កូនចៅរបស់លោកសូផេនត កូនចៅរបស់លោកពេរដា។⁵⁴ កូន ចៅរបស់លោកយូឡា កូនចៅរបស់លោកដាកូន កូនចៅរបស់លោកគីដេល។⁵⁵ កូនចៅរបស់លោកសេផាផា កូនចៅរបស់លោកហាធើល កូនចៅរបស់លោក ផូកេនត ពីសេបែម និងកូនចៅរបស់លោកអាំម៉ូន។⁵⁶ ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ ហើយនិងកូនចៅរបស់លោក ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូន សរុបទាំងអស់ មាន ៣៩២ នាក់។

⁵⁷ ពួកអ្នកដែលចេញពីក្រុងផេល មេឡា ផេល ហាសា កេរុប អ័ដាន និងអ៊ីមមើរ។ តែពួកគេពុំអាចនឹងបង្ហាញពីពង្សាវតារ ឬជីដូនជីតារបស់ខ្លួន ថាជាពូជ អ៊ីស្រាអែល ឬមិនមែន។⁵⁸ គឺកូនចៅរបស់លោកដេឡាយ៉ា កូនចៅរបស់លោកចូប៊ីយ៉ា និងកូនចៅរបស់លោកនេកូដា ទាំងអស់មាន ៦៤២ នាក់។⁵⁹ ខាងពួក បូជាចារ្យ មានកូនចៅរបស់លោកហាបាយ៉ា កូនចៅរបស់លោកហាតូស កូនចៅរបស់លោកបារស៊ីឡាយ (ដែលបានយកកូនស្រីរបស់លោកបារស៊ីឡាយ នៅ ស្រុកកាឡាត ធ្វើជាប្រពន្ធ ហើយក៏ត្រូវហៅតាមឈ្មោះរបស់គេ)។

⁶⁰ អ្នកទាំងនោះរកនាមត្រកូលតាមបញ្ជីពង្សាវតាររបស់ខ្លួនមិនឃើញទេ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវចាត់បង់រចេញពីការងារជាសង្ឃ ទុកដូចជាសង្ឃដែលមិនបរិសុទ្ធ។

⁶¹ ហើយក្រោយមក លោកនេសាភិបាលប្រាប់ពួកគេថា គេមិនត្រូវបរិភោគអាហារសក្ការៈបំផុតឡើយ រហូតទាល់តែបានលើកឡើងជាមួយបូជាចារ្យម្នាក់ ជាមួយ យូរីម និងផូមីម ។

⁶² ក្រុមជំនុំទាំងអស់គ្នាមានចំនួន ៤២ ៣៦០ នាក់។⁶³ ដោយឥតរាប់បញ្ចូលអ្នកបម្រើប្រុសស្រីរបស់ពួកគេគឺមានចំនួន ៧៣៣៧ នាក់ទេ។ ពួកគេមានពួកចម្រៀង ទាំងប្រុសទាំងស្រីចំនួន ២៤៥ នាក់។

⁶⁴ សេះរបស់គេមាន ៧៣៦ ក្បាល លាតាត់មាន ២៤៥ ក្បាល។⁶⁵ អ្នកដូរមាន ៤៣៥ ក្បាល និងលាមាន ៦ ៧២០ ក្បាល។

⁷⁰ អ្នកខ្លះមកពីក្នុងចំណោមពួកអ្នកដឹកនាំមេគ្រួសារមួយចំនួន បានថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ការងារនេះ។ លោកទេសាភិបាល បានថ្វាយដាក់ក្នុងឃ្លាំង ជាមាសចំនួន មួយពាន់តម្លឹង ពែងមាស ហាសិប សម្លៀកបំពាក់ពួកបូជាចារ្យ ប្រាំរយសាមសិបសម្រាប់។⁷¹ មានពួកមេដឹកនាំគ្រួសារមួយចំនួន បានថ្វាយមាសចំនួន ពីរមឿនតម្លឹង និងប្រាក់ចំនួនពីរពាន់ពីររយណែន ដាក់ក្នុងឃ្លាំងសម្រាប់ការសាងសង់។⁷² ប្រជាជនដែលនៅសេសសល់បានថ្វាយមាសចំនួនពីរមឿនតម្លឹង ហើយប្រាក់ចំនួនពីរពាន់ពីរណែន ព្រមទាំងសម្លៀកបំពាក់ពួកបូជាចារ្យ ហុកសិបប្រាំពីរ សម្រាប់។

⁷³ ដូច្នេះ ពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី ពួកឆ្មាំទ្វារ ពួកចម្រៀង ប្រជាជនខ្លះ ពួកអ្នកបម្រើនៅព្រះវិហារ និងអ្នកស្រាវអែលទាំងអស់រស់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់ពួកគេ។ តាមរយៈខែទីប្រាំពីរ ដែលប្រជាជនអ្នកស្រាវអែលបានរៀបចំឡើងវិញនៅក្នុងទីក្រុងទាំងឡាយរបស់ពួកគេ»។

8 ¹ប្រជាជនទាំងអស់បានមកជួបជុំគ្នានៅទីធ្លាខាងមុខទ្វារទឹក ដោយមានចិត្តតែមួយ។ ហើយគេសុំឲ្យលោកបូជាចារ្យអែសវ៉ាឃកគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកពួកអ៊ីស្រាអែល។²នៅថ្ងៃទីមួយនៃខែទីប្រាំពីរ លោកបូជាចារ្យអែសវ៉ាក៏យកក្រឹត្យវិន័យមកខាងមុខក្រុមជំនុំទាំងប្រុសទាំងស្រី និងអស់អ្នកដែលអាចស្តាប់យល់បាន។³លោកអានក្នុងគម្ពីរនោះ នៅខាងមុខទីធ្លា ដែលស្ថិតនៅមុខទ្វារទឹក តាំងពីព្រលឹម រហូតដល់ថ្ងៃត្រង់ នៅចំពោះប្រជាជនទាំងប្រុសទាំងស្រី ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលអាចយល់បាន ហើយគេក៏ផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់គម្ពីរក្រឹត្យវិន័យនោះ។

⁴បន្ទាប់មកលោកបូជាចារ្យអែសវ៉ាលើកទឹកដីពីលើ ដែលគេបានធ្វើសម្រាប់ការនោះ។ លោកម៉ាធីផា លោកសេម៉ា លោកអ័ណយ៉ា លោកអ៊ូរីយ៉ា លោកហ៊ីលគីយ៉ា និងលោកម្កាសេយ៉ា ឈរនៅខាងស្តាំដៃរបស់លោក ហើយលោកពេដាយ៉ា លោកមីសាអែល លោកម៉ាលតា លោកហាស៊ូម លោកហាសបាដាណា លោកសាការី និងលោកមស៊ូឡាម ឈរនៅខាងឆ្វេងដៃរបស់លោក។⁵លោកបូជាចារ្យអែសវ៉ាបើកគម្ពីរ នៅចំពោះភ្នែកប្រជាជនទាំងអស់ ដ្បិតលោកនៅខ្ពស់ជាងគេ ហើយពេលលោកបើកគម្ពីរឡើង ប្រជាជនទាំងអស់ក៏ក្រោកឈរ។

⁶លោកអែសវ៉ាលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ ហើយប្រជាជនក៏ឆ្លើយថា "អាម៉ែន! អាម៉ែន!" ទាំងប្រទូលដៃឡើង រួចឱនក្បាល ហើយក្រាបចុះមុខដល់ដី ថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់។⁷ចំណែក លោកយេស្វរ លោកបានី លោកសេរេប៊ីយ៉ា លោកយ៉ាមីន លោកអ័កតូប លោកសាបថាយ លោកហូខា លោកម្កាសេយ៉ា លោកកេលីថា លោកអ័សារា លោកយ៉ូសាបាខ លោកហាណាន លោកពេឡាយ៉ា ជាពួកលេវី ជួយពន្យល់ក្រឹត្យវិន័យដល់ប្រជាជន នៅពេលប្រជាជនកំពុងឈរតាមកន្លែងរបស់គេ។⁸ពួកគេអានគម្ពីរ ក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាងច្បាស់ៗ ហើយគេបកស្រាយន័យ ដើម្បីឲ្យប្រជាជនយល់សេចក្តីដែលបានអាន។

⁹លោកនេហេម៉ាដែលជាទេសាភិបាល និងអែសវ៉ាដែលជាបូជាចារ្យ និងពណ៌តខាងច្បាប់ ព្រមទាំងពួកលេវីដែលបង្រៀនប្រជាជន ពោលទៅកាន់ប្រជាជនទាំងមូលថា៖ «ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបរិសុទ្ធសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដែលជាព្រះរបស់អ្នកគ្រប់គ្នា។ មិនត្រូវកាន់ទុក្ខ ឬយំសោកអ្វីឡើយ»។ ដ្បិតប្រជាជនទាំងឡាយយំ ពេលគេឮពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យ។¹⁰បន្ទាប់មក លោកនេហេម៉ាបន្តមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «ចូរនាំគ្នាទៅបរិភោគអាហារ ហើយរកអ្វីដែលផ្អែមៗផឹកទៅ សូមយកមួយចំណែកជូនអ្នកណាដែលគ្មានអ្វីរៀបចំផង ដ្បិតថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបរិសុទ្ធសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។ មិនត្រូវកើតទុក្ខឡើយ ដ្បិតអំណររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាកម្លាំងរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

¹¹ដូច្នេះ ពួកលេវីបានល្អងលោមប្រជាជនឲ្យនៅស្ងៀម ដោយពាក្យថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាស្ងាត់ស្ងៀមទៅ ដ្បិតថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបរិសុទ្ធ មិនត្រូវកើតទុក្ខឡើយ»។

¹²បន្ទាប់មកប្រជាជនទាំងអស់ក៏នាំគ្នាទៅបរិភោគអាហារ និងស្រា ព្រមទាំងជូនអាហារដល់គ្នា ហើយនាំគ្នាសប្បាយរីករាយជាខ្លាំង ព្រោះគេបានយល់ព្រះបន្ទូលដែលបានប្រកាសប្រាប់ពួកគេ។

¹³នៅថ្ងៃទីពីរ ពួកអ្នកដឹកនាំនៃបុព្វបុរសក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងអស់ ព្រមទាំងពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី បាននាំគ្នាមកអែសវ៉ា ដើម្បីសិក្សាព្រះបន្ទូលនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ។¹⁴ពួកគេឃើញមានសេចក្តីចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ជាសេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកតាមរយៈលោកម៉ូសេថា ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលត្រូវនៅក្នុងជំរុំនៅក្នុងវេលាបុណ្យនៃខែទីប្រាំពីរ។¹⁵ពួលគេត្រូវយកដំណឹងនេះទៅប្រកាសប្រាប់នៅគ្រប់ទាំងក្រុងរបស់គេ និងនៅក្រុងយេរូសាឡឹមថា៖ «ចូរចេញទៅឯភ្នំ ហើយកាប់យកមែកអូលីវស្រុក និងអូលីវព្រៃ មែកយ៉ិថៅ ឆាងចាក និងមែកឈើឯទៀតៗដែលមានស្លឹកច្រើន មកធ្វើក្រសាលតាមសេចក្តីដែលបានចែងទុក»។

¹⁶ដូច្នេះ ប្រជាជនក៏ចេញទៅកាប់យកមែកទាំងនោះមកធ្វើក្រសាល នៅលើដំបូលផ្ទះរបស់គេរៀងៗខ្លួន នៅទីធ្លាផ្ទះរបស់គេ នៅទីលាននៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះ នៅទីធ្លាត្រង់ទ្វារទឹក និងនៅទីធ្លាត្រង់ទ្វារអេប្រាអិម។¹⁷គឺអស់អ្នកដែលបានវិលត្រឡប់ពីសណ្ឋានជាឈ្លើយ បានធ្វើក្រសាលគ្រប់ៗគ្នា ហើយគេស្នាក់នៅក្នុងក្រសាលទាំងនោះ។ ដ្បិតតាំងពីគ្រាណាមកយ៉ូសេ ជាពួករបស់លោកនុន រហូតដល់ថ្ងៃនោះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនដែលបានធ្វើពិធីអបអរអ្វីឡើយ ដូច្នេះពួកគេមានសេចក្តីរីករាយជាខ្លាំង។

¹⁸ដូច្នេះរៀងរាល់ថ្ងៃ ចាប់ពីថ្ងៃដំបូង រហូតដល់ថ្ងៃចុងបំផុត លោកបូជាចារ្យអែសវ៉ាក៏អាននៅក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេប្រារព្ធពិធីបុណ្យនោះអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំបី មានការប្រជុំយ៉ាងឱឡារិក តាមបញ្ញត្តិ។

9¹ លុះដល់ថ្ងៃម្ដងក្នុងខែដែលនោះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានជួបប្រជុំគ្នា ទាំងតមអាហារ ដោយស្លៀកសំពត់ធ្វើពីថង់ ហើយយកដីហាយលើក្បាល។² អស់អ្នកដែលជាពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល បានញែកខ្លួនចេញពីជនជាតិដទៃទាំងអស់។ ពួកគេបានឈរឡើង លន់ត្អូងអំពើបាបរបស់ខ្លួន និងអំពើទុច្ចរិតនៃបុព្វបុរសរបស់គេផងដែរ។

³ ពួកគេឈរតាមកន្លែងរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន ហើយអានក្នុងកម្ពីរក្រឹត្យនីយរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ។ សម្រាប់បួនភាគបួននៅថ្ងៃនោះ ពួកគេលន់ត្អូងអំពើបាប និងថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ។⁴ ពេលនោះ លោកយេស៊ូវ លោកបាទីនី លោកកាខមាល លោកសេដាសា លោកប៊ូននី លោកសេរេបីយ៉ា លោកបាទីនី និងលោកកេណានី ឈរលើថ្នាក់ជណ្តើររបស់ពួកគេ ហើយបន្លឺសំឡេងអំពីការនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។

⁵ បន្ទាប់មក ពួកគេលើក លោកយេស៊ូវ លោកកាខមាល លោកបាទីនី លោកហាសាបនា លោកសេរេបីយ៉ា លោកហូខា លោកសេដាសា និងលោកពេចាហ៊ីយ៉ា មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរក្រាលឈរឡើង ហើយសរសើរព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាម្យ៉ាងដរាបតទៅ»។ «សូមឲ្យពួកគេលើកតម្កើងព្រះនាមដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ បានប្រកបដោយព្រះពរ ជាព្រះនាមដែលតម្កើងឡើងខ្ពស់លើសជាងអស់ទាំងពរ និងការសរសើរគ្រប់ទាំងអស់»។⁶ ព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអង្គតែមួយ។ ព្រះអង្គបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ គឺអស់ទាំងជាន់នៃផ្ទៃមេឃ ព្រមទាំងពិភពទាំងមូល ក៏បានបង្កើតផែនដី និងអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដី ហើយសមុទ្រ និងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងសមុទ្រ។ ព្រះអង្គប្រទានជីវិតឲ្យរបស់ទាំងអស់នោះ ហើយពួកពលបរិវារនៅលើមេឃ ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។

⁷ ព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់ដែលបានជ្រើសរើសលោកអាប់រ៉ាម ព្រមទាំងនាំលោកចេញពីក្រុងអ៊ូរូរបស់ពួកជនជាតិខាល់ដេ ហើយប្រទានឲ្យលោកមាននាមថា អ័ប្រាហាំ។⁸ ព្រះអង្គបានឃើញថា លោកមានចិត្តស្មោះត្រង់នៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គក៏បានតាំងសញ្ញានឹងលោក ថានឹងប្រទានស្រុករបស់ពួកជនជាតិកាណាន ជនជាតិហេត ជនជាតិអាម៉ូរី ជនជាតិពេរីស៊ីត ជនជាតិយេឫស និងជនជាតិគីកាស៊ីពូជពង្សរបស់លោក។ ព្រះអង្គក៏បានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គសុចរិត។

⁹ ព្រះអង្គបានទតឃើញទុក្ខវេទនារបស់បុព្វបុរសយើងខ្ញុំនៅស្រុកអេស៊ីប ហើយបានឮសម្រែករបស់គេនៅសមុទ្រក្រហម។¹⁰ ព្រះអង្គបានប្រទានទិសម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យទៅលើជាតិរ៉េន ហើយពួកមហាតលិក និងប្រជាជននៃស្រុកនោះទាំងអស់ ដ្បិតព្រះអង្គជ្រាបថា គេបានប្រព្រឹត្តនឹងបុព្វបុរសរបស់យើងដោយចិត្តព្រហ្មើន។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យព្រះនាមព្រះអង្គល្បីល្បាញ រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

¹¹ ព្រះអង្គបានញែកសមុទ្រចេញពីគ្នាទៅចំពោះមុខពួកគេ ឲ្យពួកគេដើរឆ្លងកាត់កណ្តាលសមុទ្រ លើដីគោក ហើយព្រះអង្គបានទម្លាក់ពួកអ្នកដែលដេញតាមទៅក្នុងទីជម្រៅ ដូចជាបោះថ្មទៅក្នុងមហាសាគរ។

¹² ព្រះអង្គបាននាំពួកគេ ដោយសារបង្គោលពពកនៅពេលថ្ងៃ ហើយនៅពេលយប់ ដោយបង្គោលភ្លើងដើម្បីបំភ្លឺផ្លូវដែលពួកគេត្រូវដើរ។¹³ ព្រះអង្គបានយាងចុះមកលើភ្នំស៊ីណាយ ហើយមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ពួកគេពីលើមេឃ ប្រទានឲ្យពួកគេមានបញ្ញត្តិដ៏ត្រឹមត្រូវ និងក្រឹត្យនីយដ៏ពិត ព្រមទាំងច្បាប់ និងបទបញ្ជាផ្សេងទៀត។

¹⁴ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេស្គាល់ថ្ងៃសប្បិរៈដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រទានឲ្យពួកគេមានបទបញ្ញត្តិ និងច្បាប់តាមរយៈលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។¹⁵ ព្រះអង្គបានប្រទាននំប៉័ងពីលើមេឃមកចម្លែកពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យមានទឹកហូរចេញពីថ្មមកឲ្យពួកគេផឹក ក៏បានបង្គាប់ឲ្យគេចូលទៅចាប់យកទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្ងួតថាទឹកនឹងឲ្យដល់ពួកគេ។

¹⁶ ប៉ុន្តែ ពួកគេ គឺដូនតារបស់យើងខ្ញុំ បានប្រព្រឹត្តដោយចិត្តព្រហ្មើន និងរឹងរូស ហើយមិនស្តាប់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គទេ។¹⁷ គេមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ឡើយ ក៏មិនខ្វល់ពីការអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើក្នុងចំណោមពួកគេទេ គឺពួកគេមានចិត្តរឹងរូស ហើយបះបោរ គេបានតែងតាំងមេដឹកនាំ ដើម្បីរិលទៅរកភាពជាទាសករវិញ។ ប៉ុន្តែតែព្រះអង្គជាព្រះដែលមានពេញទៅដោយការអត់ទោស ប្រណីសន្តោស ហើយមេត្តាករុណា យឺតនឹងខ្វាល់ ហើយមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសជាបរិបូរ។ ព្រះអង្គមិនបោះបង់ចោលពួកគេឡើយ។

¹⁸ ទោះជាពេលដែលពួកគេបានសួរធ្វើរូបកូនគោមាសមួយ ហើយនិយាយថា នេះជាព្រះរបស់យើង ដែលបាននាំយើងឡើងពីទឹកដីអេស៊ីប ហើយគេបានប្រមាថព្រះអង្គយ៉ាងខ្លាំង¹⁹ ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្រះអង្គមិនបានបោះបង់ចោលពួកគេនៅទីរហោស្ថានឡើយ។ បង្គោលពពកមិនបានថយចេញលែងនៅផ្លូវពួកគេនៅពេលថ្ងៃឡើយ ហើយបង្គោលភ្លើងក៏មិនលែងបំភ្លឺពួកគេនៅពេលយប់ ដើម្បីបង្ហាញផ្លូវដែលគេត្រូវដើរនោះដែរ។

²⁰ ព្រះអង្គបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណដ៏ល្អរបស់ព្រះអង្គ មកបង្រៀនពួកគេ ហើយប្រទាននំម៉ាណាឲ្យពួកគេបរិភោគ ព្រមទាំងប្រទានទឹកឲ្យពួកគេផឹកមិនដែលខកខានឡើយ។²¹ ព្រះអង្គបានចិញ្ចឹមគេនៅទីរហោស្ថានរយៈពេលសែសិបឆ្នាំ ពួកគេមិនខ្វះខាតអ្វីឡើយ។ សម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេក៏មិនដែលសឹក ហើយជើងរបស់ពួកគេក៏មិនធ្លាប់ហើមដែរ។

²² ព្រះអង្គបានប្រទាននគរ និងជនជាតិនានាដល់ពួកគេ ហើយចែកស្រុកទាំងអស់ដល់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ពួកគេដណ្តើមយកបានទឹកដីរបស់ព្រះបាទស៊ីហុន ជាស្តេចក្រុងហែសបួន និងទឹកដីរបស់ព្រះបាទអុក ជាស្តេចស្រុកបាសាន។

²³ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យកូនចៅរបស់ពួកគេកើនចំនួនច្រើនឡើងដូចជាដំណូងដែលនៅលើមេឃ ហើយព្រះអង្គបាននាំពួកគេចូលទៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលទៅកាន់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ ឲ្យពួកគេចូលទៅហើយគ្រប់គ្រង។²⁴ ដូច្នេះ កូនចៅរបស់ពួកគេក៏ចូលទៅកាន់កាប់ទឹកដីនោះ ហើយព្រះអង្គបានបង្រ្កាបជនជាតិកាណាន។ ព្រះអង្គបានប្រគល់ជនជាតិនោះទៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងស្តេចរបស់គេ និងប្រជាជននៃទឹកដីនោះ ដើម្បីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលធ្វើអ្វីទៅចិត្តរបស់ពួកគេចង់។

²⁵ ពួកគេចាប់យកបានទីក្រុងដែលមានកំផែងការពារ និងទឹកដីដែលមានដីជាតិ ក៏បានចាប់យកផ្ទះដែលមានពេញដោយរបស់ល្អគ្រប់មុខ និងអណ្តូងដែលដឹកស្រាប់ ចម្ការទំពាំងបាយជូរ ដំណាំអូលីវ និងដើមឈើស៊ីផ្លែយ៉ាងច្រើនមុខបរិបូរ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេបានបរិភោគឆ្អែត ហើយត្រឡប់ជាមានសាច់ឈាម ក៏មានចិត្តរីករាយ ដោយសារព្រះហឫទ័យសប្បុរសដ៏ធំរបស់ព្រះអង្គ។

²⁶ បន្ទាប់មកពួកគេក៏មានចិត្តរឹងចចេស ហើយបះបោរនឹងព្រះអង្គ។ ពួកគេបោះបង់ចោលក្រឹត្យនីយរបស់ព្រះអង្គទៅក្រោយខ្នង ។ ពួកគេបានសម្លាប់ពួកវារីរបស់ព្រះអង្គ ដែលបានទូន្មានឲ្យគេរំលឹកករណីព្រះអង្គវិញ។ ហើយពួកគេបាននាំគ្នាប្រមាថព្រះអង្គយ៉ាងខ្លាំង។²⁷ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអង្គប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវ ដែលញាំញីសង្កត់សង្កិនគេ។ តែកាលពួកគេកើតមានសេចក្តីវេទនា ពួកគេក៏ស្រែករកព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គស្តាប់ពួកគេពីស្ថានសួគ៌ ហើយព្រះអង្គប្រទានឲ្យពួកគេមានពួកអ្នកសង្គ្រោះ មកសង្គ្រោះពួកគេឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកសត្រូវ ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដ៏ធំក្រៃលែងរបស់ព្រះអង្គ។

²⁸ ប៉ុន្តែ ក្រោយពីពួកគេមានសេចក្តីស្រាកស្រាន្តហើយ ពួកគេចាប់ផ្តើមប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះអង្គទៀត ហើយព្រះអង្គក៏បោះបង់ចោលពួកគេ នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ដើម្បីឲ្យខ្មាំងសត្រូវមានអំណាចលើពួកគេ។ ប៉ុន្តែ កាលពួកគេបានងាកបែរ ហើយស្រែកអំពីការនាវរកព្រះអង្គ ព្រះអង្គស្តាប់ពួកគេពីស្ថានសួគ៌ ហើយប្រោសឲ្យពួកគេរួចជាច្រើនដង តាមព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ។²⁹ ព្រះអង្គបានទូន្មានពួកគេ ដើម្បីនាំពួកគេមករកក្រឹត្យនីយ

ព្រះអង្គវិញ។ តែពួកគេបានប្រព្រឹត្តដោយចិត្តព្រហ្ម មិនព្រមស្តាប់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គទេ។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងវិន័យរបស់ព្រះអង្គ អ្នកណាប្រព្រឹត្តតាម អ្នកនោះនឹងបានរស់នៅដោយសេចក្តីនោះឯង ។ ហើយពួកគេបែរស្មារតីរឹងចង្រៃ ក៏តាំងករបស់គេរឹង មិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ឡើយ។

³⁰ព្រះអង្គបានទ្រាំទ្រនឹងពួកគេជាច្រើនឆ្នាំ ហើយបានទូន្មានពួកគេ ប្រទានព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈព្យាករណ៍របស់ព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែពួកគេមិនព្រមយកត្រចៀកស្តាប់នោះទេ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏បានប្រគល់ពួកគេ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ប្រជាជនដែលរស់នៅស្រុកទាំងនោះ។³¹ ប៉ុន្តែ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដ៏ក្រៃលែងរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គមិនបានធ្វើឲ្យពួកគេវិនាសសាបសូន្យ ឬបោះបង់ចោលពួកគេឡើយ ដ្បិតព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះហឫទ័យប្រណីសន្តោស ហើយមេត្តាករុណា។

³²ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ជាព្រះដ៏ធំ ហើយមានបុន្មានកាព គួរឲ្យស្វែងខ្លាច ជាព្រះដែលរក្សាសេចក្តីសញ្ញា និងសេចក្តីសប្បុរសអើយ សូមកុំឲ្យសេចក្តីទេវនាទាំងប៉ុន្មាន ដែលបានកើតមានដល់យើងខ្ញុំ ព្រមទាំងស្តេច ម្ចាស់ក្សត្រី ពួកសង្ឃ ពួកបូជាចារ្យ បុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ និងប្រជារាស្ត្រទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ ចាប់ពីគ្រាបស់ពួកស្តេចស្រុកអាសស៊ីរ រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។³³ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គសុចរិតក្នុងគ្រប់ទាំងការទាំងអស់ដែលបានកើតមានដល់យើងខ្ញុំ ដ្បិតព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ តែងយើងខ្ញុំវិញ បានប្រព្រឹត្តយ៉ាងទុច្ចរិត។³⁴ ពួកស្តេចរបស់យើងខ្ញុំ ពួកមេរបស់យើងខ្ញុំ ពួកសង្ឃរបស់យើងខ្ញុំ និងបុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ មិនបានកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គទេ ក៏មិនបានយកចិត្តទុកដាក់នឹងបទបញ្ជា ព្រមទាំងការព្រមានដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់ពួកគេឡើយ។

³⁵ទោះជាពេលដែលគេរស់នៅក្នុងនគររបស់ខ្លួន ព្រះអង្គប្រទានឲ្យគេមានអស់ទាំងសេចក្តីល្អក្រៃលែង ហើយនៅក្នុងស្រុកដ៏ធំទូលាយ មានដីជាតិ ដែលព្រះអង្គបានដាក់នៅមុខគេ ក៏គេមិនបានគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះអង្គ ឬងាកបែរចេញពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេទេ។

³⁶ឥឡូវនេះពួកយើងខ្ញុំបានក្លាយជាបាបប្រើនៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់បុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំដើម្បីរីករាយ និងបរិភោគផលផ្លែ និងសេចក្តីល្អនៅក្នុងស្រុកនោះ។³⁷ ភោគផលដ៏សម្បូរហូរហៀររបស់ស្រុកនេះ បែរជាទុកសម្រាប់ពួកស្តេច ដែលព្រះអង្គបានតាំងឲ្យគ្រប់គ្រងលើយើងខ្ញុំ ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់យើងខ្ញុំ។ ស្តេចទាំងនោះត្រួតត្រាលើរាងកាយយើងខ្ញុំ និងហួងសត្វរបស់យើងខ្ញុំ តាមអំពើចិត្តរបស់គេ។ ហើយយើងខ្ញុំមានទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង។

³⁸ដោយមានហេតុការណ៍ទាំងអស់នេះ យើងខ្ញុំក៏តាំងសញ្ញាមួយយ៉ាងមាំមួនជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ។ ហើយមានពួកម្ចាស់ក្សត្រី ពួកលេវី និងពួកបូជាចារ្យរបស់យើងខ្ញុំ ជាអ្នកបោះត្រាលើសេចក្តីសញ្ញានោះ»។

10 ¹នៅលើឯកសារដែលបានបោះពុម្ពនោះ មានឈ្មោះ លោកនេហេមា ជាទេសាភិបាល ជាតួនលោកហាគាសា និងលោកសេដេតា²លោកសេរីយ៉ា លោកអ័សារ លោកយេនមា³លោកផាសហ្សើរ លោកអ័ម៉ារ លោកម៉ាលតា។

៤.លោកហាឆួស លោកសេបាឌា លោកម៉ាស្កូក^៥ លោកហាវីម លោកប្រម៉ូត លោកអូបាឌា^៦ លោកដានីវ៉យ៉ែល លោកគីនេថាន លោកបារុក^៧ លោកមស្ស៊ូរាម លោកអ័ប៊ីយ៉ា លោកមីយ៉ាមីន^៨ លោកម្កាសា លោកប៊ីលកាយ លោកសេម៉ាយ៉ា អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាពួកបូជាច្បាប់។

ពួកលេវីមាន លោកយេស្ទ ជាតួនរូបសំលោកអ័សាន និងលោកប៊ីនុយ មកពីអ័ប្សរលោកហេណាដាខ លោកកាខមាល¹⁰និងពួកអ្នកដែលដើរតាមពួកលេវីមាន លោកសេបាសា លោកហ្វាខា លោកកេលីថា លោកពេឡាយ៉ា លោកហាណាន¹¹លោកមីកា លោកវេហុប លោកហាសាបយ៉ា។¹²លោកសាគើរ លោកសេរេបីយ៉ា លោកសេបាសា¹³លោកហ្វាខា លោកបាឌី និងលោកបេនីនូ។¹⁴ពួកមេដឹកនាំលើប្រជាជនមាន លោកប៉ារ៉ូស លោកផាហាត ម៉ូអាប លោកអេឡាំ លោកសាឆួរ លោកបាឌី

¹⁵ លោកប៊ូននី លោកអានកាខ លោកបេបាយ¹⁶ លោកអ័ដូនីយ៉ា លោកប៊ីកវ៉ាយ លោកអេឌីន¹⁷ លោកអេដើ លោកហេសេតា លោកអ័ស្ទើរ¹⁸ លោកហុខា លោកហាស្ទូម លោកបេសាយ¹⁹ លោកហារីប លោកអ័ណាថូត លោកនេបាយ²⁰ លោកម៉ាកពីអាស លោកមស្ទីឡាម លោកហេស៊ាវ²¹ លោកមសេសាបេល លោកសាដុក លោកយ៉ាដូរ

²² លោកពេទ្យាឆា លោកហាណាន លោកអ័ណយ៉ា ²³ លោកហូសេ លោកហាណានា លោកហាស៊ីប ²⁴ លោកហាទ្វូហេស លោកព័ទ្យាហា
លោកសូបេក ²⁵ លោកឆហ្វឹម លោកហាសាបណា លោកអ្នសេយ៉ា ²⁶ លោកអ័ហ្វឹយ៉ា លោកហាណាន លោកអ័ណាន ²⁷ លោកម៉ាស្ទូក លោកហារីម និង
លោកប្រាណា។

²⁸ ចំណែកប្រជាជនដែលនៅសេសសល់មាន ពួកបូជាច្បាវ ពួកលេវី ពួកឆ្មាំទ្វារ ពួកចម្រៀង ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ និងអស់អ្នកដែលបានញែកខ្លួនចេញពីប្រជាជនដែលរស់នៅស្រុកទាំងនោះ ដើម្បីធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ព្រមទាំងប្រពន្ធ និងកូនប្រុសកូនស្រីរបស់ពួកគេ គឺអស់អ្នកដែលមានចំណេះ និងការយល់ដឹង²⁹ ពួកគេបានចូលរួមជាមួយពួកបងប្អូនរបស់ពួកគេ ពួកអភិជនរបស់ពួកគេ ពួកគេស្បថច្បាស់បណ្តាសាដល់ខ្លួន ប្រសិនបើគេមិនបានកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ដែលបានប្រទានមកដោយសារលោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយរក្សា និងប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់ទាំងបទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ព្រមទាំងច្បាប់ និងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ។

³⁰ យើងបានសន្យាថាមិនឲ្យកូនស្រីរបស់យើងទៅឲ្យប្រជាជនដែលនៅក្នុងស្រុកនេះ ឬយកកូនស្រីរបស់គេមកឲ្យកូនប្រុសរបស់យើងឡើយ។

³¹ យើងក៏បានសន្យាថា ប្រសិនបើជនជាតិដែលនៅក្នុងទឹកដីនោះ យកទំនិញ ឬស្រូវអង្ករមកលក់នៅថ្ងៃសប្បិច យើងនឹងមិនព្រមទិញពីគេនៅថ្ងៃសប្បិច ឬនៅថ្ងៃបរិសុទ្ធណាឡើយ។ ជារៀងរាល់ឆ្នាំច្រើន យើងនឹងទុកជំនួញនៅទីនេះ ព្រមទាំងលើកលែងបំណុលគ្រប់ទាំងអស់តាមរយៈជនជាតិយូដា។

32 យើងក៏បានទទួលយកច្បាប់ ដើម្បីបង់មួយភាគក្នុងបី ក្នុងមួយសេកែលរាល់ឆ្នាំ សម្រាប់ការងារព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង³³ គឺថ្វាយនំប៉័ងតាំងទុក
តង្វាយម្សៅដែលថ្វាយជាប្រចាំ និងតង្វាយដុតដែលនៅថ្ងៃសប្តិៗ ថ្ងៃចូលខែ និងពិធីជប់លោងដែលបានកំណត់ រត្តបរិសុទ្ធ តង្វាយលោះបាប សម្រាប់ធ្វើពិធី
រំដោះបាបពួកអ៊ីស្រាអែល និងសម្រាប់អស់ទាំងកិច្ចការក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។

យើងជាពួកបូជាច្បាញ ពួកលេវី និងប្រជាជន បានចាប់ឆ្នោតពីដំណើរកង្វាយជាអស់។ ដើម្បីយកមកក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង តាមរង្សរបស់
ឪពុកយើង តាមពេលកំណត់ គឺរៀងរាល់ឆ្នាំ សម្រាប់ដុតនៅលើអាសនារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ដូចមានសេចក្តីចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យ។³⁵ យើងសន្យា
នឹងយកផលដំបូងពីស្រែចម្ការរបស់យើង និងផលដំបូងពីផ្លែឈើគ្រប់មុខ មកបង្រៀនដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ជារៀងរាល់ឆ្នាំ។³⁶ ដូចដែលមានសេចក្តីចែងទុកក្នុង
ក្រឹត្យវិន័យ យើងបានសន្យាថានឹងនាំកូនច្បងរបស់យើង កូនដំបូងនៃសត្វ និងកូនដំបូងនៃហ្វូងគោ ហ្វូងចៀមរបស់យើង មកបង្រៀនដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៃ
យើង គឺនាំមកជូនពួកបូជាច្បាញដែលបម្រើនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះនៃយើង។

១ យើងនឹងយកផលនៃម្សៅលាយដំបូង និងតង្វាយលើកចុះឡើង ឆ្អែលើគ្រប់មុខ ស្រាទំពាំងបាយជូរ និងប្រេង មកជូនពួកពូជាច្រាញ ទៅក្នុងឃ្លាំងនៃ
ព្រះដំណាក់របស់ព្រះនៃយើង។ យើងក៏យកតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នៃផលពីដំបូលយើង មកជូនពួកលេវី ដ្បិតនៅក្នុងទីក្រុងទាំងប៉ុន្មាន គឺពួកលេវីហើយ
ដែលប្រមូលតង្វាយមួយភាគដប់ពីគ្រប់កន្លែងដែលយើងធ្វើការ។³⁸ បូជាច្រាញមួយរូប ដែលជាពូជពង្សរបស់លោកអ៊ីវ៉ន នឹងនៅជាមួយពួកលេវី នៅពេលពួកលេវី
ទទួលយកតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នោះ។ ហើយពួកលេវីត្រូវយកមួយភាគក្នុងដប់ ពីតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់នោះ ទៅដល់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះនៃយើង ជាក្នុង
បន្ទប់ ជាឃ្លាំងនៃព្រះដំណាក់។

³⁹ ដ្បិតប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងពួកកូនចៅលេវី ត្រូវយកតង្វាយលើកចុះឡើង ពីស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី និងប្រេងមកដាក់ក្នុងឃ្លាំង ជាកន្លែងដែលរក្សាទុក គ្រឿងសក្ការៈ ហើយពួកបូជាចារ្យដែលបម្រើការងារ ពួកឆ្នាំទ្វារ និងពួកចម្រៀងក៏ស្ថិតនៅទីនោះដែរ។ យើងនឹងមិនបោះបង់ចោលព្រះដ៏ណាស់បស់ព្រះជាម្ចាស់ នៃយើងឡើយ។

11 ¹ពួកមេដឹកនាំរបស់ប្រជាជនរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយប្រជាជនឯទៀត គេចាប់ឆ្កោតយកម្នាក់ ក្នុងចំណោមដប់នាក់ ឲ្យមករស់នៅក្នុង យេរូសាឡឹម ជាទីក្រុងបរិសុទ្ធ ហើយប្រាំបួននាក់ទៀត ឲ្យរស់នៅតាមទីក្រុងឯទៀត។²បន្ទាប់មកប្រជាជនបានជូនពរមនុស្សទាំងអស់ដែលលះបង់មក រស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

³នេះជាពួកមេនៅក្នុងខេត្ត ដែលរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ទោះជានៅតាមក្រុងនានានៃយូដា គ្រប់គ្នារស់នៅលើទឹកដីជាកេរអាករ តាមក្រុងរបស់គេរៀងខ្លួន គឺ ទាំងពួកអ៊ីស្រាអែល ពួកបូជាចារ្យ ពួកលេវី ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ និងកូនចៅរបស់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូន។⁴អ្នកដែលរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម មានកូនចៅយូដា និងកូនចៅបេនយ៉ាមីនខ្លះ។ កូនចៅយូដា មានលោកអ៊ីថាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកអ៊ីស៊ីយ៉ា ដែលជាកូនរបស់លោកសាការី លោកសាការីជា កូនរបស់លោកអ៊ីម៉ារ លោកអ៊ីម៉ារជាកូនរបស់លោកសេផាផា លោកសេផាផាជាកូនរបស់លោកម៉ាលេលាល ក្នុងពូជពង្សពេរស។

⁵លោកម្ចាស់យ៉ា ជាកូនរបស់លោកបារូក ដែលជាកូនរបស់លោកកុល-ហូសេ លោកកុល-ហូសេជាកូនរបស់លោកហាសាយ៉ា លោកហាសាយ៉ាជាកូន របស់លោកអ៊ីថាយ៉ា លោកអ៊ីថាយ៉ាជាកូនរបស់លោកយ៉ូយ៉ាវីប លោកយ៉ូយ៉ាវីបជាកូនរបស់លោកសាការី លោកសាការីជាកូនរបស់លោកស៊ីឡូនី។⁶កូនចៅរបស់ ពេរសទាំងប៉ុន្មាន ដែលរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមមានចំនួន៤៦៨នាក់។ ពួកគេគឺបុរសក្លាហាន។

⁷ទាំងនេះគឺជាកូនចៅបេនយ៉ាមីន មានលោកសាលូរ ជាកូនរបស់លោកមេស៊ីឡាម ដែលជាកូនរបស់លោកយ៉ូអេដ លោកយ៉ូអេដជាកូនរបស់លោកពេដាយ៉ា លោកពេដាយ៉ាជាកូនរបស់លោកកូឡាយ៉ា លោកកូឡាយ៉ាជាកូនរបស់លោកម្ចាស់យ៉ា លោកម្ចាស់យ៉ាជាកូនរបស់លោកអ៊ីផាល លោកអ៊ីផាលជា កូនរបស់លោកយេសាយ៉ា⁸ពួកគេទាំងនោះបានទៅតាមគាត់ មានលោកកាបាយ និងលោកសាឡាយ ទាំងអស់មាន ៩២៨ នាក់។⁹លោកយ៉ូអែល ជា កូនរបស់លោកស៊ីគ្រី ជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើពួកគេ ហើយយូដាជាកូនរបស់លោកសេនួរ ជាអ្នកមើលខុសត្រូវលើទីក្រុង។

¹⁰ក្នុងចំណោមពួកសង្ឃមាន លោកយេដាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកយ៉ូយ៉ាវីប និងលោកយ៉ាគីន។¹¹លោកសេរ៉ាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកហ៊ីលគីយ៉ា ដែលជា កូនរបស់លោកមេស៊ីឡាម លោកមេស៊ីឡាមជាកូនរបស់លោកសាដុក លោកសាដុកជាកូនរបស់លោកមេរ៉ាយ៉ូត លោកមេរ៉ាយ៉ូតជាកូនរបស់លោកអ៊ីហ្គីឡូប ដែល ជាមេគ្រប់គ្រងលើព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់¹²និងជំនួយការពួកគេ ដែលធ្វើការនៅក្នុងព្រះដំណាក់ ទាំងអស់មាន ៨២២ នាក់ ហើយមានលោកអ៊ីថាយ៉ា ជា កូនរបស់លោកយេរ៉ូហាំ ដែលជាកូនរបស់លោកពេឡាលា លោកពេឡាលាជាកូនរបស់លោកអាំស៊ី លោកអាំស៊ីជាកូនរបស់លោកសាការី លោកសាការីជា កូនរបស់លោកផាសហ្គើរ លោកផាសហ្គើរជាកូនរបស់លោកម៉ាលា។

¹³និងបងប្អូនរបស់គាត់ ដែលជាកំពូលលើពូជពង្សរបស់ឪពុក ទាំងអស់មាន ២៤២ នាក់ បន្ទាប់មក មានលោកអ៊ីម៉ាសាយ ជាកូនរបស់លោកអ៊ីសារាល ដែលជា កូនរបស់លោកអ៊ីហាសាយ លោកអ៊ីហាសាយជាកូនរបស់លោកមេស៊ីលម៉ូត លោកមេស៊ីលម៉ូតជាកូនរបស់លោកអ៊ីមមើរ¹⁴ព្រមទាំងបងប្អូនរបស់គេ ជាអ្នកខ្លាំង ពូកែមានចិត្តក្លាហាន ទាំងអស់មាន ១២៨ នាក់ ឯអ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើគេ គឺលោកសាបខាល ជាកូនរបស់លោកកេដូលីម។

¹⁵ក្នុងចំណោមពួកលេវីមាន លោកសេម៉ាយ៉ា ជាកូនរបស់លោកហាស៊ីប ដែលជាកូនរបស់លោកអាសរីកាម លោកអាសរីកាមជាកូនរបស់លោកហាសាបយ៉ា លោកហាសាបយ៉ាជាកូនរបស់លោកប៊ូនី¹⁶ព្រមទាំងលោកសាបថាយ និងលោកយ៉ូសាបាដ ជាមេនៃពួកលេវី ដែលគ្រប់គ្រងលើការងារខាងក្រៅព្រះដំណាក់ របស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁷មានលោកម៉ាថានា ជាកូនរបស់លោកមីកា ដែលជាកូនរបស់លោកសាបខី លោកសាបខីជាកូនរបស់លោកអេសាត ដែលជាមេដឹកនាំក្នុងការអមព្រះគុណ និង ការអធិស្ឋាន និងលោកបាកប៊ូតា ជាមេដឹកនាំក្នុងចំណោមបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយលោកអាប់ដា ជាកូនរបស់លោកសាម្ពរ ដែលជាកូនរបស់លោកកាឡាល លោកកាឡាលជាកូនរបស់លោកយេឌូទីន។¹⁸ពួកលេវីទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅក្នុងក្រុងបរិសុទ្ធមានចំនួន ២៨៤ នាក់។

¹⁹ពួកឆ្មាំទ្វារមាន លោកអ៊ីកូប លោកថាលម៉ូន និងបងប្អូនរបស់គេ ដែលចាំយាមនៅមាត់ទ្វារផ្សេងៗ ទាំងអស់មាន ១៧២ នាក់។²⁰ពួកអ៊ីស្រាអែលឯទៀតៗ ពួកសង្ឃ និងពួកលេវី រស់នៅតាមទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានក្នុងស្រុកយូដា។ គ្រប់គ្នារស់នៅតាមទីកន្លែងដើមរតករបស់គេរៀងខ្លួន។²¹ពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ រស់នៅលើភ្នំ អូរែល ហើយលោកស៊ីហា និងលោកគីសប៉ា ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើពួកអ្នកបម្រើព្រះវិហារ។

²²អ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើពួកលេវីនៅក្នុងយេរូសាឡឹម គឺលោកអ៊ីស៊ី ជាកូនរបស់លោកបាឌី ដែលជាកូនរបស់លោកហាសាបយ៉ា លោកហាសាបយ៉ាជា កូនរបស់លោកម៉ាថានា លោកម៉ាថានាជាកូនរបស់លោកមីកា ជាពូជពង្សលោកអេសាត ដែលជាពួកចម្រៀង គេគ្រប់គ្រងលើកិច្ចការក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះ។

²³អ្នកមានរាជបញ្ជាមួយពីស្តេច ស្ទីអ៊ីពីដំណើរពួកគេ ឲ្យផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងអាហារដល់ពួកចម្រៀង តាមដែលគេត្រូវការរាល់ថ្ងៃ ស្របតាមច្បាប់ដែលបានកំណត់ ទុក។²⁴លោកពេថាហ៊ីយ៉ា ជាកូនរបស់លោកមេសេសាបេល ក្នុងពូជពង្សលោកសេរ៉ាស ជាកូនរបស់លោកយូដា លោកជាអ្នកជំនិតរបស់ស្តេច ក្នុងគ្រប់ទាំង កិច្ចការដែលទាក់ទងនឹងប្រជាជន។

²⁵ភូមិទាំងប៉ុន្មាន និងស្រែចម្ការដែលនៅជុំវិញ មានប្រជាជនយូដាខ្លះ រស់នៅត្រង់ការយ៉ាត់-អើបា និងភូមិនានាដែលនៅជុំវិញ ហើយនៅឌីបួន និងភូមិនានា ដែលនៅជុំវិញ នៅយេកាបសៀល និងភូមិនានាដែលនៅជុំវិញ។²⁶នៅម៉ូឡាដា និងបេត-ផាលែត។²⁷នៅហាសា ស៊ូអាល នៅហៀរ សេបា និងភូមិនានាដែលនៅជុំ វិញ។

²⁸មានប្រជាជនយូដាខ្លះរស់នៅស៊ីកឡាក់ នៅមេកូណា និងភូមិនានាដែលនៅជុំវិញ។²⁹នៅអេន រីម៉ូន នៅសូរ៉ាស់ នៅយ៉ារមុត។³⁰សាលូអា អាឌូឡាម និងភូមិ នានាដែលនៅជុំវិញក្រុងទាំងនោះ ឡាគីស និងស្រែចម្ការដែលនៅជុំវិញ ហើយអាសេកា និងភូមិនានាដែលនៅជុំវិញ។ ដូច្នេះ គេបានតាំងទីលំនៅ ចាប់តាំងពី ហៀរ-សេបា រហូតដល់ជ្រលងភ្នំហ៊ីនណាម។³¹កូនចៅបេនយ៉ាមីនក៏បានរស់នៅ ចាប់តាំងពីកេបាដាដាទៅ គឺនៅមីកម៉ាស អែយ បេត អែល និងភូមិនានាដែលនៅ ជុំវិញ។³²នៅអាណាថោត លូប ហាណានា³³ហាសេរ រ៉ាម៉ា គីថែម។³⁴ហាឌីខ សេបោម នេបាឡាត។³⁵ឡូខ អូលូរ និងជ្រលងភ្នំរបស់ពួកដាងរេចនា។³⁶ពួកលេវី ខ្លះដែលរស់នៅស្រុកយូដា ត្រូវបានតម្រូវឲ្យទៅរស់នៅស្រុកបេនយ៉ាមីន។

12¹ នេះគឺជាពួកបូជាច្បាញ និងពួកលេវី ដែលឡើងមកជាមួយលោកស្ទ័រ៉ាបាល ជាតួនរូបសំលោកសាលឆាល និងលោកយេស៊ូមាន លោកសេរីយ៉ា លោកយេនមា លោកអែសរី² លោកអ័លោកម៉ា លោកម៉ាលូក លោកហាឆូស³ លោកសេកានា លោកអេហ្វី ហើយនិងលោកម្រម៉ូត។

⁴មានលោកអ៊ីដា លោកគីនេចាន លោកអ័ប៊ីយ៉ា⁵ លោកមីយ៉ាមីន លោកម្នាខា លោកប៊ីលកា⁶ លោកសេម៉ាយ៉ា លោកយ៉ូយ៉ារីប លោកយេដាយ៉ា⁷ លោកសាលូរ លោកអ័ម៉ុក លោកហ៊ីលគីយ៉ា និងលោកយេដាយ៉ា។ លោកទាំងនេះសុទ្ធតែជាមេដឹកនាំលើពួកសង្ឃ និងលើពួកបងប្អូនរបស់គេ ក្នុងគ្រាពេលយេស៊ូ។

⁸ពួកលេវីមាន លោកយេស៊ូ រលោកប៊ីនុយ លោកកាខមាល លោកសេរីយ៉ា លោកយ៉ូដា និងលោកម៉ាថានា ដែលរួមជាមួយបងប្អូនរបស់លោក ទទួលខុសត្រូវខាងចម្រៀងអរព្រះគុណ។⁹ លោកបាគូគា និងលោកអ៊ីនី និងបងប្អូនរបស់លោក ឈប់ពេញមុខងារនៅទីលំនៅមុខនឹងលោកទាំងនោះ។

¹⁰លោកយេស៊ូ ជាឪពុករបស់លោកយ៉ូយ៉ាគីម លោកយ៉ូយ៉ាគីមជាឪពុករបស់លោកអេលីយ៉ាស៊ីប លោកអេលីយ៉ាស៊ីបជាឪពុករបស់លោកយ៉ូយ៉ាដា។

¹¹លោកយ៉ូយ៉ាដា ជាឪពុករបស់លោកយ៉ូណាថាន ហើយលោកយ៉ូណាថាន ជាឪពុករបស់លោកយ៉ាដូរ។

¹²នៅគ្រាលោកយ៉ូយ៉ាគីម ទាំងនេះគឺជាពួកសង្ឃដែលជាមេដឹកនាំលើពួកសង្ឃរបស់ពួកគេមាន៖ លោកមេរីយ៉ាដាមេដឹកនាំខាងលោកសេរីយ៉ា លោកហាណានាដាមេដឹកនាំខាងលោកយេនមា¹³ លោកមស៊ីឡាមដាមេដឹកនាំខាងលោកអែសរី លោកយ៉ូហាណានដាមេដឹកនាំខាងលោកអ័ម៉ា¹⁴ លោកយ៉ូណាថានដាមេដឹកនាំខាងលោកមេលីគូរ ហើយលោកយ៉ូសែបដាមេដឹកនាំខាងលោកសេកានា។

¹⁵ខាងលោកហារីម មានលោកអ័ដណាដាមេដឹកនាំ ខាងលោកមេរីយ៉ូត មានលោកហេលកាយដាមេដឹកនាំ។¹⁶ ខាងលោកអ៊ីដា មានលោកសាការីដាមេដឹកនាំ ខាងលោកគីនេចាន មានលោកមស៊ីឡាមដាមេដឹកនាំ។¹⁷ ខាងលោកអ័ប៊ីយ៉ា មានលោកស៊ីកគ្រីដាមេដឹកនាំនៃពួកសង្ឃមីនយ៉ាមីន។ ខាងលោកម្នាខា មានលោកពីលថាយដាមេដឹកនាំ។¹⁸ ខាងលោកប៊ីលកា មានលោកសាម៉ាដាមេដឹកនាំ ខាងលោកសេម៉ាយ៉ា មានលោកយ៉ូណាថានដាមេដឹកនាំ។¹⁹ ខាងលោកយ៉ូយ៉ារីប មានលោកម៉ាថាយដាមេដឹកនាំ ខាងលោកយេដាយ៉ា មានលោកអ៊ីនីដាមេដឹកនាំ។²⁰ ខាងលោកសាឡាយ មានលោកកាឡាយដាមេដឹកនាំ ខាងលោកអ័ម៉ុក មានលោកហេប៊ីរដាមេដឹកនាំ។²¹ ខាងលោកហ៊ីលគីយ៉ា មានលោកហាសាបយ៉ាដាមេដឹកនាំ ហើយខាងលោកយេដាយ៉ា មានលោកនេថានេលជាអ្នកដឹកនាំគ្រួសារយេដាយ៉ា។

²²ចំណែកពួកលេវី ក្នុងគ្រាលោកអេលីយ៉ាស៊ីប លោកយ៉ូយ៉ាដា លោកយ៉ូហាណាន និងលោកយ៉ាដូរ នោះបានកត់ឈ្មោះពួកដែលជាកំពូលលើពួកសង្ឃរបស់គេ ព្រមទាំងពួកបូជាច្បាញ រហូតដល់កាលព្រះបាទដាវីយុស ជាស្តេចសាសន៍ពីស៊ី។²³ ពួកកូនចៅលេវី ដែលជាអ្នកដឹកនាំលើពួកសង្ឃរបស់គេ បានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅបាតុក្រ រហូតដល់គ្រាលោកយ៉ូហាណាន ជាតួនរូបសំលោកអេលីយ៉ាស៊ីប។

²⁴ពួកមេដឹកនាំក្នុងពួកលេវីមាន លោកហាសាបយ៉ា លោកសេរីយ៉ា និងលោកយេស៊ូ ជាតួនរូបសំលោកកាខមាល ទទួលបន្ទុករួមជាមួយពួកបងប្អូនរបស់គេ ដែលឈរទល់មុខនឹងពួកគេ ដើម្បីសរសើរតម្កើង និងអរព្រះគុណ ស្របតាមបង្គាប់របស់ព្រះបាទដាវីយុស ជាអ្នកសំណាញ់របស់ព្រះ តាមពួក តាមវេនរបស់ខ្លួន។

²⁵លោកម៉ាថានា បាគូគា លោកអ៊ីនី លោកមស៊ីឡាម លោកថាលម៉ូន និងលោកអ័កតូប ជាឆ្មាំទ្វារដែលចាំយាមនៅឃ្លាំង ត្រង់មាត់ទ្វារ។²⁶ អ្នកទាំងនេះបានបម្រើក្នុងគ្រាលោកយ៉ូយ៉ាគីម ជាតួនរូបសំលោកយេស៊ូ ដែលជាតួនរូបសំលោកយ៉ូសាដា ក៏ដូចជា ត្រង់គ្រាលោកនេហេមា ជាទេសាភិបាល និងលោកអែសរី ដែលជាបូជាច្បាញ និងជាសៀន។

²⁷នៅពេលធ្វើពិធីបុណ្យឆ្លងកំផែងក្រុងយេរូសាឡឹម គេស្វែងរកពួកលេវីពីគ្រប់កន្លែងទាំងអស់ដែលពួកគេនៅ នាំមកឯក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីធ្វើពិធីបុណ្យឆ្លងដោយអំណរ ព្រមទាំងមានចម្រៀងអរព្រះគុណ មានច្រៀងអមដោយលឿង ពិណ និងស៊ុង។²⁸ កូនចៅរបស់ពួកអ្នកចម្រៀង គេបានប្រមូលផ្តុំគ្នាពីស្រុកជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម និងពីភូមិនានារបស់ពួកគេចូរ។

²⁹ពួកគេក៏មកពីបេត-គីលកាល ពីតំបន់កេបា និងអាសម៉ាណែដដែរ ដ្បិតពួកអ្នកចម្រៀងបានសង់ភូមិរបស់ខ្លួន នៅជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម។³⁰ ពួកបូជាច្បាញ និងពួកលេវីបានធ្វើពិធីសម្ភាគខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយក៏បានធ្វើពិធីសម្ភាគប្រជាជន ព្រមទាំងទ្វារ និងកំផែង ឲ្យបានបរិសុទ្ធដែរ។

³¹ពេលនោះ ខ្ញុំបាននាំពួកមេដឹកនាំរបស់សាសន៍យូដាឡើងទៅលើកំផែង ហើយតែងតាំងឲ្យមានក្រុមចម្រៀងពីរក្រុមធំៗ ដែលពេលពាក្យអរព្រះគុណ។ ក្រុមមួយដើរនៅលើកំផែងទៅខាងស្តាំ ឆ្ពោះទៅកាន់ទ្វារអាចម៍សត្វ។

³²មានលោកហូសាយ៉ា និងពួកមេដឹកនាំយូដាពាក់កណ្តាល ដើរតាមពីក្រោយក្រុមនោះ។³³ បន្ទាប់មក មានលោកអ័សារ លោកអែសរី លោកមស៊ីឡាម។

³⁴លោកយ៉ូដា លោកបេនយ៉ាមីន លោកសេម៉ាយ៉ា និងលោកយេនមា។³⁵ ហើយកូនចៅពួកបូជាច្បាញខ្លះដែលកាន់ត្រៃ មានលោកសាការី ជាតួនរូបសំលោកយ៉ូណាថាន ដែលជាតួនរូបសំលោកសេម៉ាយ៉ា លោកសេម៉ាយ៉ាជាតួនរូបសំលោកម៉ាថានា ម៉ាថានាជាតួនរូបសំលោកមីកាយ៉ា លោកមីកាយ៉ាជាតួនរូបសំលោកសាគីរ លោកសាគីរជាតួនរូបសំលោកអេសាភ។

³⁶មានពួកបងប្អូនរបស់លោកសាការី គឺសេម៉ាយ៉ា លោកអ័សារ លោកមីឡាឡាយ លោកគីឡាឡាយ លោកម៉ាអាយ លោកនេថានេល លោកយ៉ូដា និងលោកហាណានី ដែលកាន់ប្រដាប់គ្រឿងរបស់ព្រះបាទដាវីយុស ជាអ្នកសំណាញ់របស់ព្រះ។ ហើយមានហោរាអែសរី ជាអ្នកនាំមុខពួកគេ។³⁷ ពេលមកដល់ទ្វារក្បាលទឹក ដែលស្ថិតនៅពីមុខគេ គេឡើងតាមជណ្តើរក្រុងព្រះបាទដាវីយុស តាមកន្លែងឡើងទៅលើកំផែង ពីលើដំណាក់របស់ព្រះបាទដាវីយុស រហូតទៅដល់ទ្វារទឹកដែលនៅខាងកើត។

³⁸ក្រុមចម្រៀងមួយទៀត ដែលពេលពាក្យអរព្រះគុណ ចេញទៅម្ខាងទៀត។ ហើយខ្ញុំក៏ដើរតាមក្រោយពួកគេ មានទាំងប្រជាជនពាក់កណ្តាលនៅលើកំផែង ពីលើប៉មគុកភ្លើង រហូតដល់កំផែងធំ³⁹ ហើយពីលើទ្វារអេប្រាអិម និងត្រង់ទ្វារចាស់ ទ្វារត្រី ប៉មហាណានា និងប៉មហាមេមា រហូតដល់ទ្វារចៀម រួចគេឈប់នៅត្រង់ទ្វារពួកអ្នកយាម។

⁴⁰ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលពេលពាក្យអរព្រះគុណទាំងពីរក្រុម ឈរនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះ ហើយខ្ញុំ និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងដែលនៅជាមួយខ្ញុំក៏ឈប់នៅទីនោះ។

⁴¹ហើយបន្ទាប់មកពួកបូជាច្បាញ មានលោកអេលាគីម លោកម្នាសេយ៉ា លោកមីនយ៉ាមីន លោកមីកាយ៉ា លោកអេលីយ៉ូណាយ លោកសាការី និងលោកហាណានា ដែលជាអ្នកកាន់ត្រៃ។⁴² ហើយក៏មានលោកម្នាសេយ៉ា លោកសេម៉ាយ៉ា លោកអេលាសារ លោកអ៊ីស៊ី លោកយ៉ូហាណាន លោកម៉ាលា លោកអេឡាំ និងលោកអេស៊ីរដែរ។ ពួកអ្នកចម្រៀង ក៏ស្រែកច្រៀងជាមួយលោកយ៉ូសាហ៊ី ដែលជាអ្នកនាំមុខរបស់គេ។

⁴³នៅថ្ងៃនោះ គេថ្វាយយញ្ញបូជាយ៉ាងសន្តិក ហើយមានចិត្តសប្បាយរីករាយ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យគេអស់បុរាណជាខ្លាំង។ ឯស្រ្តី និងក្មេងៗ ក៏សប្បាយរីករាយដែរ។ ដូច្នេះអំណរលាងពេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅយ៉ាងឆ្ងាយ។

⁴⁴នៅថ្ងៃនោះ គេបានតែងតាំងមនុស្សឲ្យគ្រប់គ្រងលើបន្ទប់ឃ្លាំង ដែលសម្រាប់ទុកតង្វាយលើកចុះឡើង តង្វាយផលដំបូង និងតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ដើម្បីប្រមូលចំណែក ដែលត្រូវនិយាយបានតម្រូវឲ្យទុកសម្រាប់ពួកបូជាច្បាញ និងពួកលេវី។ ពីស្រែចម្ការដែលនៅជុំវិញក្រុង មកទុកក្នុងបន្ទប់ឃ្លាំងទាំងនោះ។ ដ្បិតពួកយូដាមានអំណរចំពោះពួកបូជាច្បាញ និងពួកលេវី ដែលបំពេញមុខងាររបស់ខ្លួន។⁴⁵ ពួកគេបំពេញមុខងារបម្រើតាមបង្គាប់របស់ព្រះនៃគេ និងធ្វើពិធីសម្ភាគឲ្យបានបរិសុទ្ធ ឯពួកអ្នកចម្រៀង និងពួកឆ្មាំទ្វារក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ តាមបង្គាប់របស់ព្រះបាទដាវីយុស និងព្រះបាទសាឡូម៉ូន ជាព្រះរាជបុត្រា។

⁴⁶ ជួរតកាលពីដើម ក្នុងគ្រាព្រះបាទដាវីឌ និងលោកអេសាវ មានគ្រូដឹកនាំលើពួកអ្នកចម្រៀង មានចម្រៀងសរសើរតម្កើង និងអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់។
⁴⁷ នៅគ្រាលោកសូរ៉ុបាបិល និងលោកនេហេមា ពួកអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ជូនចំណែកអាហារដល់ពួកអ្នកចម្រៀង និងពួកឆ្មាំទ្វារ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ហើយគេញែក មួយចំណែកជូនពួកលេវី ហើយពួកលេវីក៏ញែកមួយចំណែក ជូនកូនចៅលោកអ៊ីរ៉ុនដែរ។

13 ¹នៅថ្ងៃនោះ គេអានគម្ពីរលោកម៉ូសេឲ្យប្រជាជនស្តាប់។ ហើយគេប្រទះឃើញសេចក្តីដែលចែងទុកមកថា ពួកជនជាតិអ័រម៉ូន និងពួកជនជាតិម៉ូអាប៍ មិនត្រូវចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំនៃព្រះឡើយ។² ដ្បិតពួកគេមិនបានយកនំប៉័ង និងទឹកមកទទួលពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានជួលលោកបាឡាម ឲ្យមកដាក់បណ្តាសាដល់ពួកគេវិញ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងបានបង្វែរបណ្តាសា ឲ្យទៅជាព្រះពរវិញ។³ កាលប្រជាជនបានឮត្រឡប់វិញនេះភ្លាម គេក៏ញែកជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ចេញពីពួកជនជាតិដទៃ។

⁴មុនហេតុការណ៍នេះ សង្ឃអេលីយ៉ាស៊ីប ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមើលខុសត្រូវលើបន្ទប់នានាក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះនៃយើង។ ហើយលោកគឺជាសាច់ញាតិនឹងលោកចូបីយ៉ា។⁵ លោកអេលីយ៉ាស៊ីបបានរៀបចំបន្ទប់មួយធំសម្រាប់លោកចូបីយ៉ា ជាបន្ទប់ដែលពីដើមគេដាក់តង្វាយម្សៅ កំញ្ជាន គ្រឿងប្រដាប់ទាំងប៉ុន្មាន និងតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ ពីស្រូវ ទឹកទំពាំងបាយជូរ និងប្រេង ដែលគេយកមកថ្វាយតាមបង្គាប់ សម្រាប់ពួកលេវី ពួកអ្នកចម្រៀង និងពួកស្មាទ្វារ ព្រមទាំងតង្វាយលើកចុះឡើង សម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ។

⁶ប៉ុន្តែការនេះកើតឡើង ខ្ញុំមិនបាននៅក្នុងយេរូសាឡឹមទេ។ ដ្បិតនៅឆ្នាំទីសាមសិបពីរ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទអ៊ីស្រាអែល ជាស្តេចបាបីឡូន ខ្ញុំបានវិលទៅគាល់ស្តេច។ រួចក្រោយយូរបន្តិចមក ខ្ញុំក៏បានសូមរាជានុញ្ញាតដើម្បីចាកចេញពីស្តេច។⁷ ហើយវិលមកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។ ហើយពេលនោះ ខ្ញុំឃើញអំពើអាក្រក់ដែលលោកអេលីយ៉ាស៊ីបបានប្រព្រឹត្ត ដោយរៀបចំបន្ទប់មួយសម្រាប់លោកចូបីយ៉ា នៅក្នុងទីលានព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁸ខ្ញុំបានខឹងខ្លាំងណាស់ ហើយខ្ញុំក៏យកប្រដាប់ប្រដានៅក្នុងផ្ទះទាំងប៉ុន្មាន ដែលជាបន្ទប់លោកចូបីយ៉ា បោះចេញទៅខាងក្រៅបន្ទប់។⁹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបង្គាប់ឲ្យគេសម្អាតបន្ទប់ រួចខ្ញុំយកគ្រឿងប្រដាប់នៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះ ព្រមទាំងតង្វាយម្សៅ និងកំញ្ជាន ទៅដាក់នៅទីនោះជំនួសវិញ។

¹⁰ខ្ញុំក៏យល់ឃើញថា គេមិនបានចែកចំណែកឲ្យពួកលេវីទេ ដូច្នេះ ពួកលេវី និងពួកអ្នកចម្រៀង ដែលត្រូវបំពេញមុខងារបម្រើ គេក៏នាំគ្នាវិលទៅធ្វើស្រែចម្ការរបស់ខ្លួនវិញ។¹¹ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានបន្ទោសពួកមេគ្រប់គ្រងថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ បានបោះបង់ចោលដូច្នេះ?» ខ្ញុំក៏ប្រមូលពួកលេវី ហើយដាក់ពួកគេឲ្យបំពេញតួនាទីរបស់ខ្លួនវិញ។

¹²ពេលនោះ ពួកយូដាទាំងអស់ ក៏យកស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរ ផ្លែឈើ មកដាក់ក្នុងឃ្លាំងវិញ។¹³ ខ្ញុំបានតែងតាំងលោកបូជាចារ្យសេលេមា លោកសាដុក និងពេជ្រយ៉ា ជាពួកលេវីឲ្យមើលការខុសត្រូវលើឃ្លាំងទាំងនោះ។ ហើយក៏មានហាណា ជាកូនសាគើរ ដែលជាកូនម៉ាថាសា ដ្បិតអ្នកទាំងនោះគេរាប់ជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ ហើយការងាររបស់គេ គឺជាអ្នកចែកចំណែកពួកដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួន។¹⁴ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមនឹកចាំពីទូលបង្គំអំពីដំណើរនេះផង ហើយសូមកុំបំភ្លេចការល្អដែលទូលបង្គំបានធ្វើ សម្រាប់ព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គនៃទូលបង្គំ និងសម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹⁵នៅគ្រានោះ ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សខ្លះនៅស្រុកយូដាដាក់ពូងជាន់ផ្ទៃទំពាំងបាយជូរ នៅថ្ងៃសប្តិច្បាស់ ព្រមទាំងដឹកកណ្តាប់ស្រូវចូលមកផ្ទុកលើសត្វលា ដោយស្រាទំពាំងបាយជូរ ផ្លែទំពាំងបាយជូរ ផ្លែឈើ និងរបស់ដទៃទៀតដែលឆ្លង ដែលគេដឹកមកក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម នៅថ្ងៃសប្តិច្បាស់នោះ។ ខ្ញុំបានធ្វើប្រឆាំងទាស់ដល់ពួកគេនៅថ្ងៃដែលគេលក់ស្បៀងអាហារនោះ។

¹⁶ក៏មានមនុស្សពីរនាក់ក្នុងទីរួម ដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុងយេរូសាឡឹមដែលគេតែងយកត្រី និងទំនិញគ្រប់មុខមកលក់ក្នុងថ្ងៃសប្តិច្បាស់ឲ្យពួកកូនចៅយូដានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។¹⁷ ដូច្នេះ ខ្ញុំបន្ទោសពួកអភិជននៃជនជាតិយូដាថា៖ «ម្តេចបានជាអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដោយមើលងាយថ្ងៃសប្តិច្បាស់ដូច្នេះ?»¹⁸ តើបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា មិនបានប្រព្រឹត្តបែបនេះទេឬ? ហើយព្រះជាម្ចាស់នៃយើងមិនបាននាំអស់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់នេះមកលើយើង និងមកលើទីក្រុងនេះទេឬ? ឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាមើលងាយថ្ងៃសប្តិច្បាស់ ហើយនាំឲ្យមានសេចក្តីក្រោធធ្លាក់មកលើពួកអ៊ីស្រាអែលថែមទៀតផង»។

¹⁹កាលចាប់ផ្តើមដំឡើងនូវទ្រព្យយេរូសាឡឹម នៅល្ងាចថ្ងៃសប្តិច្បាស់ ខ្ញុំបង្គាប់ឲ្យគេបិទទ្វារ ហើយហាមមិនឲ្យគេបើក រហូតដល់ផុតថ្ងៃសប្តិច្បាស់។ ខ្ញុំដាក់អ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំខ្លះនៅតាមទ្វារក្រុង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាមកបន្តកម្មវិធីចូលមកនៅថ្ងៃសប្តិច្បាស់ឡើយ។²⁰ ដូច្នេះ ពួកល្មើស និងពួកអ្នកលក់ដូរទំនិញគ្រប់ប្រភេទ ក៏ដេកនៅខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹមមួយយប់ ឬពីរយប់ដែរ។

²¹ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានព្រមានពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាដេកនៅក្រៅកំផែងក្រុងដូច្នេះ? ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នានៅតែដូច្នេះទៀត ខ្ញុំនឹងចាប់អ្នករាល់គ្នាមិនខាន» ចាប់តាំងពីពេលនោះមកពួកគេក៏លែងមកនៅថ្ងៃសប្តិច្បាស់ទៀត។²² បន្ទាប់មក ខ្ញុំបង្គាប់ពួកលេវី ឲ្យពួកគេធ្វើពិធីសម្អាតខ្លួនជាបរិសុទ្ធ ហើយឲ្យគេមកចាំយាមនៅតាមទ្វារក្រុង ដើម្បីញែកថ្ងៃសប្តិច្បាស់ជាបរិសុទ្ធ។ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមនឹកចាំពីទូលបង្គំក្នុងការនេះផង ហើយសូមអរគុណជាមេត្តាទូលបង្គំ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសជ័យផងរបស់ព្រះអង្គចំពោះទូលបង្គំ។

²³នៅគ្រានោះ ខ្ញុំក៏ឃើញពួកយូដាខ្លះ ដែលបានរៀបការជាមួយស្ត្រីជនជាតិអាសាដូដ អ័រម៉ូន និងជនជាតិម៉ូអាប៍។²⁴ ហើយកូនរបស់ពួកគេពាក់កណ្តាលនិយាយភាសាអាសាដូដ។ គ្មាននរណាម្នាក់ចេះនិយាយភាសាយូដាទេ គឺពួកគេនិយាយតាមតែភាសារបស់ជនជាតិដទៃទេ។

²⁵ខ្ញុំបានស្តីបន្ទោសពួកគេ ហើយខ្ញុំដាក់បណ្តាសាពួកគេ ហើយវាយពួកគេខ្លះ ក៏បោចសក់ពួកគេទៀតផង។ ខ្ញុំចាប់ឲ្យគេស្បថ ក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយនិយាយថា៖ «ពួកអ្នកមិនគួរលើកកូនស្រី ទៅឲ្យកូនប្រុសរបស់គេ ឬយកកូនស្រីរបស់គេ មកឲ្យកូនប្រុសរបស់ខ្លួន ឬសម្រាប់ខ្លួនឡើយ។»²⁶ តើព្រះបាទសាឡូម៉ូន ជាស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែល មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយសារតែស្ត្រីជនជាតិដទៃទេឬ? ក្នុងចំណោមសាសន៍ជាច្រើន គ្មានស្តេចណាមួយដូចព្រះបាទសាឡូម៉ូនឡើយ ព្រះជាម្ចាស់របស់ទ្រង់បានស្រឡាញ់ទ្រង់ ព្រះបាទតាំងទ្រង់ឲ្យធ្វើជាស្តេចលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ ប៉ុន្តែ ស្ត្រីជនជាតិដទៃបានអួសទាញស្តេចឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប។²⁷ ដូច្នេះ តើត្រូវឲ្យយើងស្តាប់តាមអ្នករាល់គ្នា ហើយប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់យ៉ាងធ្ងន់ ហើយប្រព្រឹត្តលង្វឹងព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ដោយរៀបការនឹងស្ត្រីជនជាតិដទៃដូច្នេះឬ?»

²⁸លោកយ៉ូយ៉ាដា ជាកូនរបស់លោកអេលីយ៉ាស៊ីប ជាសម្តេចបូជាចារ្យ មានកូនប្រុសម្នាក់ដែលត្រូវជាពួកប្រសាររបស់លោកសានបាឡាត ជាអ្នកស្រុកហ្សូណែម។ ហេតុនេះ ខ្ញុំក៏បណ្តេញអ្នកនោះចេញឆ្ងាយពីខ្ញុំ។²⁹ ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមនឹកចាំពីពួកគេ ព្រោះគេបានបង្គាប់ការងារជាបូជាចារ្យ និងសេចក្តីសញ្ញារបស់ពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី។

³⁰ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំបានញែកសម្អាតពួកគេពីគ្រប់ទាំងជនជាតិដទៃ ហើយក៏ចាត់ចែងការងារដែលពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវីត្រូវបំពេញឡើងវិញ តាមកិច្ចការរបស់គេរៀងខ្លួន។³¹ ហើយខ្ញុំបានរៀបចំឲ្យមានតង្វាយអុស តាមពេលកំណត់ និងសម្រាប់ផលដំបូងដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមនឹកចាំពីទូលបង្គំ សម្រាប់សេចក្តីល្អផង។

នាងអេសធើរ

1 ¹នៅគ្រានោះ (ព្រះចៅអហាស្វីរបានសោយរាជ្យលើខេត្តមួយឃ្លែងពីរ គឺចាប់ពីស្រុកឥណ្ឌារហូតដល់ស្រុកអេស្វិពី)² នៅជំនាន់នោះស្តេចអហាស្វីរសក់លើបល្ល័ង្ករាជ្យនៅក្នុងស្វីសាន។

³នៅឆ្នាំទីបីនៃរជ្ជកាល ស្តេចបានរៀបចំពិធីជប់លៀងដល់ពួកមន្ត្រី និងពួកមេដឹកនាំរបស់ស្តេចទាំងអស់។ ព្រមទាំងមេទ័ពព័ស៊ី និងមេឌី អភិជន និងទេសាភិបាលរបស់អាណាខេត្តទាំងអស់។⁴ស្តេចទ្រង់ចង់បង្ហាញអស់ទាំងរាជសម្បត្តិដ៏ស្តុកស្តម្ភ និងកិត្តិយសនៃសិរីរុងរឿងដ៏វិសេសរបស់ទ្រង់ អស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ គឺអស់រយៈពេល180ថ្ងៃ។

⁵នៅពេលផុតថ្ងៃទាំងនោះហើយ ស្តេចរៀបចំពិធីជប់លៀង អស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ការនេះសម្រាប់ប្រជាជនទាំងអស់ ដែលនៅក្នុងស្វីសាន នៅក្នុងទីធ្លាខ្សាច់នៃដំណាក់របស់ស្តេច។⁶នៅពីចំហៀងនៃសួនច្បារត្រូវបាន តុបតែងជាមួយសំពត់ពណ៌ស និងពណ៌ខៀវ លាយនឹងក្រណាត់ធ្វើពីអំបោះពណ៌ស ភ្ជាប់ទៅនឹងខ្សែខ្ពស់ទេសពណ៌ស្វាយ ភ្ជាប់នឹងសសរថ្មកែវដោយក្រវិលប្រាក់។ ក៏មានកៅអីធ្វើពីមាស និងពីប្រាក់ ដាក់លើកម្រាលថ្មកែវពណ៌ក្រហម ថ្លើមថ្ម ខ្យងដំរី និងថ្មខ្មៅ។

⁷គេបម្រើដោយដាក់ស្រាក្នុងពែងមាស។ ជាពែងដែលមានក្បាច់រចនាប្លែកៗពីគ្នា ហើយស្តេចឲ្យគេយកស្រាមកចាក់ជូនភ្ញៀវយ៉ាងបរិបូណ៌។

⁸តាមព្រះរាជបញ្ជារបស់ស្តេច ភ្ញៀវអាចពិសាស្រាតាមចិត្ត ដោយមិនចាំបាច់នឹងខ្លាចខ្វះខាតអ្វីឡើយ «គ្មានការការបង្ខិតបង្ខំទេ»។

ដ្បិតស្តេចបញ្ជាឲ្យរាជបម្រើចាក់ស្រាជូន តាមដែលភ្ញៀវចង់បាន។

⁹ព្រះនាងវ៉ាសធី ជាអគ្គមហេសី ក៏រៀបចំពិធីជប់លៀងសម្រាប់ពួកមន្ត្រីនៅក្នុងរាងរបស់ព្រះចៅអហាស្វរុស្សដែរ។¹⁰នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ កាលស្តេចមានព្រះហឫទ័យសប្បាយ ដោយសារស្រា ស្តេចបង្គាប់លោកមហ៊ុម៉ាន លោកប៊ីសថា លោកហារបូណា លោកប៊ីគថា លោកអបាគថា លោកសេថារ និងលោកកើតាស (មហាតលិកទាំងប្រាំពីររូប ដែលនៅបម្រើស្តេច)¹¹ឲ្យទៅយាងព្រះនាងវ៉ាសធី ជាអគ្គមហេសីមកគាល់ស្តេច ទាំងពាក់មកុដរាជ្យ។ ដើម្បីបង្ហាញដល់ប្រជាជន និងមេដឹកនាំឲ្យឃើញរូបនោះដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ព្រះនាង ដ្បិតព្រះនាងមានរូបនោះស្រស់ស្អាតគួរឲ្យគយគន់។

¹²ប៉ុន្តែព្រះនាងវ៉ាសធី មិនព្រមយាងមកតាមព្រះរាជបញ្ជារបស់ស្តេច ដែលពួកមហាតលិកបានទូលថ្វាយឡើយ។ ពេលនោះ ស្តេចទ្រង់ពិរោធយ៉ាងខ្លាំង ហើយកំហឹងនោះក៏ឆេះឆ្ងល់ក្នុងព្រះហឫទ័យជាខ្លាំង។

¹³ដូច្នេះ ស្តេចក៏សួរយោបល់ទៅកាន់ពួកអ្នកប្រាជ្ញ ដែលជាអ្នកមានភារកិច្ចជួយដោះស្រាយរឿងរបស់ស្តេច (ដ្បិតនេះជាទម្លាប់របស់ស្តេចតែងតែពិគ្រោះនឹងអ្នកចេះស្ទាត់ខាងច្បាប់ដើម្បីវិនិច្ឆ័យ)។¹⁴ហើយអ្នកដែលនៅជិតជិតនឹងស្តេចមានលោក កើសេនា លោកសេថារ លោកអ៊ីឌាថា លោកតើស៊ីស លោកម៉េដ៍ស លោកម៉ាសេណា លោកមមួនកាន ជាមេដឹកនាំទាំងប្រាំពីររូបរបស់ជនជាតិមេឌី និងជនជាតិពែរ ដែលជាអ្នកជំនិតរបស់ស្តេច ហើយមានមុខតំណែងខ្ពស់នៅក្នុងរាជានាចក្រ។¹⁵«នៅក្នុងច្បាប់វិញ តើត្រូវធ្វើដូចម្តេចចំពោះព្រះនាងវ៉ាសធី ជាអគ្គមហេសី ដោយព្រោះមិនធ្វើតាមបញ្ជារបស់ស្តេច ដែលពួកមហាតលិកបានទូលថ្វាយដូច្នេះ?»

¹⁶លោកមមួនកានមានប្រសាសន៍នៅចំពោះស្តេច និងពួកមេដឹកនាំថា «ព្រះនាងវ៉ាសធី ជាអគ្គមហេសីបានធ្វើខុស មិនមែនត្រឹមតែចំពោះព្រះរាជាប៉ុណ្ណោះ គឺបានធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់ពួកមេដឹកនាំ និងប្រជាជនទាំងអស់ ក្នុងអាណាខេត្តទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះចៅអហាស្វរុស្សទៀតផង។

¹⁷ដ្បិតការប្រព្រឹត្តរបស់អគ្គមហេសីបានលេចឮដល់ស្ត្រីទាំងអស់។ ហើយបណ្តាលឲ្យគេមើលងាយប្តីរបស់ខ្លួន។ ពួកគេនឹងនិយាយថា ព្រះចៅអហាស្វរុស្ស ចេញបញ្ជាឲ្យគេនាំព្រះនាងវ៉ាសធី ជាអគ្គមហេសី មកគាល់ទ្រង់ តែព្រះនាងមិនព្រមធ្វើតាម។¹⁸នៅថ្ងៃនោះ ពួកជំទាវនៃជនជាតិពែរ និងជនជាតិមេឌីទាំងប៉ុន្មាន ដែលបានឮពីទង្វើរបស់អគ្គមហេសី ដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះករុណា នោះពួកគេមុខជាធ្វើបែបនេះចំពោះប្តីរបស់ខ្លួន ដែលជាមេដឹកនាំរបស់ព្រះករុណាដូច្នេះដែរ។ ជាហេតុធ្វើឲ្យប្តីមានកំហឹង ព្រោះតែភរិយាមើលងាយ។

¹⁹ប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ សូមទ្រង់ចេញរាជបញ្ជា ហើយឲ្យគេចែងទុកក្នុងច្បាប់នៃជនជាតិពែរ និងជនជាតិមេឌី

ដែលមិនអាចប្រែប្រួលបានឡើយ គឺថាបុរសព្រះនាងវ៉ាសធីចូលមកជួបព្រះភក្ត្រ ព្រះករុណារហូតទៅ។

ហើយសូមព្រះករុណាផ្ទេរតំណែងជាមហេសីរបស់ព្រះនាងឲ្យទៅព្រះមហេសីមួយអង្គទៀត ដែលល្អប្រសើរជាងព្រះនាង។

²⁰កាលណាសេចក្តីសម្រេចរបស់ព្រះរាជាបានប្រកាសពេញនគរបស់ទ្រង់ នោះស្ត្រីទាំងអស់នឹងគោរពប្រតិបត្តិប្តីរបស់ខ្លួន តាំងពីអ្នកធំ រហូតដល់អ្នកតូច»។

²¹ព្រះរាជាសព្វព្រះហឫទ័យនឹងយោបល់នេះណាស់ ហើយអស់ពួកមេដឹកនាំក៏ពេញចិត្តដែរ ហើយព្រះរាជាក៏ធ្វើតាមសំណើរបស់លោកមមួនកាន។

²²ស្តេចធ្វើរាជសារទៅគ្រប់អាណាខេត្តទាំងអស់ តាមអក្សរ និងភាសារបស់ប្រជាជនក្នុងអាណាខេត្តនីមួយៗ។

ដោយប្រកាសឲ្យបុរសទាំងអស់ធ្វើជាមេលើគ្រួសាររបស់ខ្លួន។ ហើយរាជ្យសារនេះបានធ្វើទៅមនុស្សនិងគ្រប់ភាសារបស់គេរាងៗខ្លួន។

2¹ ក្រោយហេតុការណ៍ទាំងនោះមក ព្រះចៅអហាស្ស័រ ឈប់ព្រះពិរោធ នោះស្តេចក៏នឹករលឹកដល់ព្រះនាងវ៉ាសធី និងការដែលព្រះនាងបានធ្វើ។
² ព្រមទាំងសេចក្តីដែលបានសម្រេចចំពោះព្រះនាង។ ពួកវាជបម្រើទូលស្តេចថា «សូមឲ្យគេទៅរកស្ត្រីព្រហ្មចារី
ដែលមានរូបឆោមស្រស់ស្អាតមកថ្វាយព្រះករុណា។

³ សូមព្រះករុណាតែងតាំងឲ្យពួកមន្ត្រី ដែលស្ថិតនៅតាមអាណាខេត្តទាំងអស់ក្នុងរាជាណាចក្រ ដើម្បីប្រមូលស្ត្រីព្រហ្មចារីដែលនៅក្មេង
ហើយមានរូបឆោមស្រស់ស្អាត យកមកដាក់នៅវិមានស្ត្រី ក្នុងរាជធានីស្វីសាន។ សូមឲ្យលោកហោកាយ ដែលជាមហាតលិករបស់ព្រះករុណា
ដែលជាអ្នកថែរក្សាស្ត្រីទាំងនោះ ព្រមទាំងផ្តល់គ្រឿងសម្លាងកាយដល់ស្ត្រីទាំងនោះផង។⁴ ហើយស្ត្រីក្រមុំណាដែលធ្វើឲ្យព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ
នោះសូមតែងតាំងនាងឲ្យធ្វើជាអគ្គមហេសីជំនួសព្រះនាងវ៉ាសធី។ ព្រះរាជាសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយសម្រេចតាមសំណើនេះ។

⁵ នៅរាជធានីស្វីសាន មានជនជាតិយូដាម្នាក់ឈ្មោះម៉ាដេកាយ ជាកូនរបស់លោកយ៉ាអៀរ ជាពូជពង្សរបស់លោកស៊ីម៉ាយ និងលោកគីស
ក្នុងកូលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។⁶ លោកត្រូវបានគេនាំចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ជាមួយពួកល្បិចយកទៅលក់ ដែលព្រះចៅនេបូកេដា ជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន
បានចាប់យកមកជាមួយព្រះបាទយេកូនាស ជាស្តេចស្រុកយូដា។

⁷ ម៉ាដេកាយ ជាអ្នកចិញ្ចឹមមើលថែនាង ហាដាសា គឺនាងអេសធើ ជាកូនស្រីរបស់ឪពុកមាណេក ដ្បិតនាងគ្មានឪពុកម្តាយទេ។
នាងជាស្ត្រីក្រមុំ ដែលមានរូបឆោមស្រស់ស្អាតហើយគួរឲ្យស្រលាញ់។ លោកម៉ាដេកាយបានយកនាងមកចិញ្ចឹមទុកដូចជាកូនរបស់លោក។
⁸ នៅពេលស្តេចចេញរាជបញ្ជា និងរាជក្រឹត្យរួចហើយ គេប្រមូលបានស្ត្រីក្រមុំជាច្រើនមកទុកក្នុងរាជធានីស្វីសាន។ ហើយទុកឲ្យលោកហោកាយជាអ្នកមើលថែ។
គេក៏បាននាំនាងអេសធើមកក្នុងដំណាក់របស់ស្តេច ហើយឲ្យលោកហោកាយជាអ្នកថែរក្សាពួកស្ត្រី។⁹ លោកហោកាយពេញចិត្តនឹងនាង
ហើយក៏មានចិត្តសណ្តែកចំពោះនាង។ ពេលនោះលោកបានប្រគល់គ្រឿងសម្លាងកាយ និងអាហារឲ្យទៅនាង។
ព្រមទាំងយកស្រីក្រមុំប្រាំពីរនាក់មកពីដំណាក់របស់ស្តេច ដែលជ្រើសរើសពីចំណោមពួកស្ត្រីក្រមុំក្នុងរាជវាំង ឲ្យនៅបម្រើនាង
លោកបានប្រគល់បន្ទប់ដែលល្អជាងគេក្នុងវិមានស្ត្រីឲ្យទៅនាងផងដែរ។

¹⁰ នាងអេសធើមិនបានប្រាប់ឲ្យនរណាដឹងអំពីជាតិសាសន៍ និងដើមកំណើតរបស់នាងទេ ដ្បិតម៉ាដេកាយបានហាមនាងមិនឲ្យប្រាប់គេដឹងពីរឿងនេះឡើយ។

¹¹ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ លោកម៉ាដេកាយតែងតែដើរទៅមកនៅមុខទីធ្លាវិមានស្ត្រី ដើម្បីឲ្យដឹងពីសុខទុក្ខរបស់នាងអេសធើ ហើយចង់ដឹងថា

គេប្រព្រឹត្តចំពោះនាងយ៉ាងណា។

¹² តាមទំនៀមសម្រាប់ស្ត្រីក្រមុំនៅក្នុងវិមានស្ត្រី ត្រូវរៀបចំខ្លួនអស់ដប់ពីរខែ មុននឹងដល់វេនចូលគាល់ព្រះចៅអហាស្ស័រ
ពួកនាងត្រូវសម្លាងកាយជាមួយប្រេងល្វីងទេសរយៈពេលប្រាំមួយខែ ហើយប្រាំមួយខែទៀតជាមួយប្រេងក្រអូប និងគ្រឿងសម្លាងកាយផ្សេងៗ
ព្រោះនេះជារយៈពេលដែលស្របតាមពិធីការដែលមានចែងទុក។¹³ ពេលដែលស្ត្រីក្រមុំត្រូវចូលទៅគាល់ស្តេច
បើនាងចង់យកអ្វីជាប់ជាមួយខ្លួនពីវិមានស្ត្រីទៅរាជវាំង គេប្រគល់ឲ្យទាំងអស់។

¹⁴ នាងទៅគាល់ស្តេចនៅពេលល្ងាច ហើយព្រឹកឡើងនាងវិលទៅវិមានទីពីររបស់ស្ត្រី ដែលស្ថិតនៅក្រោមការថែទាំរបស់លោកសាសកាស
ជាមហាតលិករបស់ស្តេច និងជាអ្នកថែរក្សាក្រុមមហេសី។ នាងលែងបានចូលទៅគាល់ស្តេចទៀតហើយលើកលែងតែស្តេចសព្វព្រហ្មចារីយនឹងនាង
ហើយហៅចំឈ្មោះរបស់នាង។

¹⁵ លុះដល់វេននាងអេសធើចូលគាល់ស្តេច (ជាកូនរបស់លោកអប៊ីហែល ដែលត្រូវជាឪពុកមារបស់លោកម៉ាដេកាយ
ហើយលោកម៉ាដេកាយបានយកនាងមកចិញ្ចឹម) នាងមិនបានសុំអ្វី ក្រៅពីរបស់ដែលលោកហោកាយជាមហាតលិករបស់ស្តេច
ជាអ្នកថែរក្សាពួកស្ត្រីបានប្រគល់ឲ្យនោះឡើយ។ នាងអេសធើជាស្ត្រីម្នាក់ ដែលគេស្រលាញ់រាប់អានគ្រប់ៗគ្នា។

¹⁶ គេបាននាំនាងអេសធើយកទៅថ្វាយស្តេចអហាស្ស័រ នៅក្នុងរាជវាំង នៅខែទីដប់ គឺខែបុស្សក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃរជ្ជកាលរបស់ស្តេច។

¹⁷ ព្រះរាជាស្រលាញ់នាងអេសធើលើសជាងស្ត្រីទៀត ស្តេចគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងនាង

ហើយនាងទទួលបានការសណ្តែកលើសជាងស្ត្រីក្រមុំទៀតទាំងអស់។ ហេតុដូច្នេះបានជាស្តេចបំពាក់មកដរាប
ហើយតាំងនាងឡើងជាអគ្គមហេសីជំនួសព្រះនាងវ៉ាសធើ។¹⁸ ពេលនោះស្តេចបានរៀបចំពិធីជប់លៀងមួយយ៉ាងធំ សម្រាប់ពួកមេដឹកនាំ និងពួកមន្ត្រី
«ក្នុងឱកាសអភិសេកព្រះនាងអេសធើ» ស្តេចក៏ប្រកាសថ្ងៃឈប់សម្រាកនៅតាមអាណាខេត្តទាំងអស់។ ព្រមទាំងចែកអំណោយដោយព្រះហឫទ័យសន្ធា។

¹⁹ នៅគ្រាដែលគេប្រមូលពួកស្ត្រីក្រមុំមកជួបជុំគ្នាជាលើកទីពីរ លោកម៉ាដេកាយមានមុខងារក្នុងក្រុមអ្នកយាមរាជវាំង។

²⁰ ព្រះនាងអេសធើមិនបានប្រាប់ឲ្យនរណាដឹងអំពីជាតិសាសន៍ និងដើមកំណើតរបស់ព្រះនាងទេ គឺព្រះនាងធ្វើតាមពាក្យដែលលោកម៉ាដេកាយបង្គាប់។

ព្រះនាងនៅតែធ្វើតាមបង្គាប់លោកម៉ាដេកាយដូចដែលព្រះនាងស្ថិតនៅក្រោមអាណាព្យាបាលរបស់គាត់នៅឡើយ។²¹ នៅគ្រានោះ

ដែលលោកម៉ាដេកាយធ្វើការក្នុងក្រុមយាមរាជវាំង មានមហាតលិកពីរនាក់ គឺលោកប៊ីកថាន និងលោកថេវែស មានកហឹងជាខ្លាំង

ហើយប៉ុនប៉ងធ្វើគុកព្រះចៅអហាស្ស័រ។

²² លោកម៉ាដេកាយបានដឹងគម្រោងការរបស់ពួកគេ ហើយលោកក៏ទូលដំណឹងនេះដល់ព្រះនាងអេសធើ ហើយព្រះនាងអេសធើក៏ទូលដំណឹងនេះទៅដល់ស្តេច
ក្នុងនាមលោកម៉ាដេកាយ។²³ កាលគេបានសើបអង្កេតរឿងនេះ ឃើញថាជាការពិតមែន គេក៏ព្យួរក មហាតលិកទាំងពីរនៅលើបង្គោលមួយ។

ហេតុការណ៍ត្រូវបានគេកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅបាប្យត្រ នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រស្តេច។

3¹ ក្រោយហេតុការណ៍នោះមក ព្រះបាទអហាស្ស៊ុស បានតែងតាំងលោកហាម៉ាន ជាតួនរូបសំលោកហាំម៉ាថា ដែលជាពូជពង្សរបស់ស្តេចអាកាក់ ហើយតាំងឲ្យលោកធ្វើជាមហាមន្ត្រី និងជាប្រមុខលើមេដឹកនាំទាំងអស់។² ព្រះរាជាបានចេញបញ្ជាឲ្យពួករាជបម្រើរបស់ស្តេចទាំងប៉ុន្មាន ដែលប្រចាំការនៅមាត់ទ្វាររាជវាំង ឱនគោរព និងថ្វាយបង្គំលោកហាម៉ាន។ តែលោកម៉ាដេកាយមិនឱនគោរព ឬថ្វាយបង្គំលោកហាម៉ានទេ។

³ ដូច្នេះ ពួករាជបម្រើរបស់ស្តេចដែលប្រចាំការនៅមាត់ទ្វារ ក៏ពោលថាកាន់លោកម៉ាដេកាយថា «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនធ្វើតាមរាជបញ្ជារបស់ស្តេចដូច្នេះ?»⁴ ពួកគេតែងតែសួរទៅគាត់បែបនេះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ប៉ុន្តែគាត់មិនស្តាប់ពួកគេឡើង។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ប្រាប់ទៅលោកហាម៉ាន ព្រោះចង់ដឹងថា តើលោកម៉ាដេកាយនៅតែប្រកាន់ជំហរបែបនេះ ឬយ៉ាងណា ដ្បិតគាត់បានប្រាប់គេថាគាត់ជាជនជាតិយូដា។⁵ កាលលោកហាម៉ានឃើញថា លោកម៉ាដេកាយមិនព្រមឱនគោរព ឬថ្វាយបង្គំដល់ខ្លួន នោះលោកមានចិត្ត ក្រេវក្រាធជាខ្លាំង។⁶ មានគេជម្រាបលោកហាម៉ានថា លោកម៉ាដេកាយជាជនជាតិយូដា ហេតុនេះលោកហាម៉ានក៏យល់ថា នេះជាមូលហេតុមួយ ដែលត្រូវកម្ចាត់លោកម៉ាដេកាយចោល។ លោកក៏រកឱកាសនឹងបំផ្លាញជនជាតិយូដាទាំងអស់ ជាជនរួមជាតិរបស់លោកម៉ាដេកាយ ឲ្យវិនាសសូន្យពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះចៅអហាស្ស៊ុស។⁷ នៅខែទីមួយ គឺនៅខែចេត្រ ក្នុងឆ្នាំទីដប់ពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅអហាស្ស៊ុស គេវាយលេខតាមរបៀប នៅចំពោះមុខលោកហាម៉ាន ដើម្បីដេញរកថ្ងៃខែដែលល្អ។ ហើយក៏ត្រូវចំលើខែទីដប់ពីរដែលត្រូវជាខែផល្គុន)។

⁸ ពេលនោះលោកហាម៉ានទូលទៅព្រះចៅអហាស្ស៊ុសថា «មានជាតិសាសន៍មួយដែលខ្មាតខ្មាយនៅចំណោមជាតិសាសន៍ និងអាណាខេត្តទាំងប៉ុន្មាននៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះករុណា។ ពួកគេមានទនៀមទម្លាប់ផ្សេងពីជាតិសាសន៍ដ៏ទៃ ហើយមិនគោរពតាមច្បាប់របស់ព្រះករុណាទេ ដូច្នេះ ព្រះករុណាមិនគួរទុកឲ្យពួកគេរស់នៅទៀតឡើយ។⁹ ប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ សូមចេញបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ពួកគេទៅ ហើយទូលបង្គំនឹងឆ្លើងប្រាក់មួយម៉ឺនហាបទៅដាក់ក្នុងឃ្លាំងរាជទ្រព្យ សម្រាប់ពួកអ្នកដែលចាត់ចែងការនោះ»។¹⁰ ដូច្នេះ ព្រះរាជាក៏ដោះព្រះទម្រង់ពីព្រះហស្ត ហើយប្រគល់ទៅឲ្យលោកហាម៉ា ជាតួនរូបសំលោកហាំម៉ាថា និងជាពូជពង្សរបស់ស្តេចអាកាក់ ដែលជាខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិយូដា។¹¹ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់លោកហាម៉ានថា «យើងនឹងប្រគល់ប្រាក់ និងជាតិសាសន៍នោះឲ្យទៅលោកវិញ ។ ចូរលោកប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេតាមតែលោកយល់ឃើញចុះ»។

¹² នៅថ្ងៃទីដប់បី ក្នុងខែទីមួយ គេបានហៅពួកស្បៀនហ្វូងមកឲ្យសរសេរបញ្ជាទាំងប៉ុន្មាន របស់លោកហាម៉ាន ដើម្បីធ្វើជូនពួកមេបញ្ជាការកងទ័ពរបស់ស្តេច ពួកទេសាភិបាលអាណាខេត្ត និងពួកមេដឹកនាំសាសន៍នានា គឺដល់គ្រប់ខេត្តតាមអក្សរជាតិរបស់គេ ហើយដល់គ្រប់សាសន៍ និងតាមភាសារបស់ជាតិសាសន៍នីមួយៗ។ ច្បាប់នោះបានកត់ទុកដោយ នាមព្រះចៅអហាស្ស៊ុស ព្រមទាំងមានប្រថាប់ត្រាព្រះរាជាទៀតផង។

¹³ គេចាត់អ្នកនាំសារឲ្យយកលិខិតទាំងនោះ ទៅគ្រប់អាណាខេត្តរបស់ព្រះរាជា បញ្ជាឲ្យបំផ្លាញ សម្លាប់ ពូជសាសន៍យូដាទាំងអស់ឲ្យវិនាសសាបសូន្យ ទាំងក្មេង ទាំងមនុស្សចាស់ជរា ទាំងស្រ្តី ទាំងទារក ក្នុងរយៈពេលតែមួយថ្ងៃ គឺនៅថ្ងៃទីដប់បី ក្នុងខែទីដប់ពីរ (ដែលត្រូវនឹងថ្ងៃផល្គុន) ព្រមទាំងរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទៀតផង។

¹⁴ អាណាខេត្តនីមួយៗទទួលបានរាជក្រឹត្យមួយច្បាប់។ សម្រាប់ប្រកាសដល់អស់ជាតិសាសន៍ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចនៅថ្ងៃនោះ។

¹⁵ ពួកអ្នកនាំសារក៏ចេញទៅយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ តាមបញ្ជារបស់ស្តេច។ ហើយគេបានប្រកាសរាជក្រឹត្យនោះនៅក្រុងស៊ូសាន ជារាជធានី។ ពេលនោះព្រះរាជាគង់សោយស្រាជាមួយលោកហាម៉ាន តែនៅឯទីក្រុងស៊ូសានមានសម្រែកយំសោកពាសពេញជាខ្លាំង។

4¹ កាលម៉ាដេកាយបានដឹងហេតុការណ៍ទាំងប៉ុន្មានកើនឡើង លោកហែកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយស្លៀកបារ និងវាយផេះលើក្បាល។ រួចលោកចេញទៅកណ្តាលទីក្រុង ទាំងស្រែកយំយ៉ាងដូរចត់។² លោកទៅឈរទល់មុខនឹងមាត់ទ្វារជវាំង ដ្បិតលោកមិនអាចចូលទៅក្នុងបាន ដោយស្លៀកបារបែបនេះបានឡើយ។³ នៅគ្រប់អាណាខេត្តនីមួយៗ ពេលគេបានទទួលរាជក្រឹត្យ ហើយរាជបញ្ជារបស់ស្តេចហើយ នោះជនជាតិយូដានាំគ្នាគាត់ទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ពួកគេតមអាហារ យំសោកសង្រេក ហើយទូញសោក។ ហើយមានគ្នាជាច្រើននាំគ្នាស្លៀកបារ ហើយដេកនៅក្នុងផ្ទះ។

⁴កាលពួកស្រ្តីបម្រើ និងពួកមហាសាលិករបស់ព្រះនាងអេសាធី បាននាំដំណឹងនេះ មកទូលថ្វាយព្រះនាង នោះព្រះនាងរន្ធត់ព្រះហឫទ័យជាខ្លាំង។ ព្រះនាងក៏ឲ្យគេយកសម្លៀកបំពាក់ទៅជូនលោកម៉ាដេកាយ ដើម្បីជំនួសបារីដែលលោកស្លៀកជាប់នឹងខ្លួន តែលោកម៉ាដេកាយមិនព្រមទទួលទេ។

⁵ពេលនោះព្រះនាងបានហៅលោកហាថាវ៉ា ជាមហាសាលិក ដែលព្រះរាជាឲ្យមកបម្រើព្រះនាង។ ព្រះនាងបានបញ្ជាឲ្យគាត់ទៅសួរលោកម៉ាដេកាយ ដើម្បីសួរឲ្យដឹងពីមូលហេតុដែលឲ្យលោកធ្វើបែបនេះ។

⁶ដូច្នេះ លោកហាថាក់បានទៅជួបលោកម៉ាដេកាយនៅទីលានក្រុង គឺនៅទីធ្លាក្រុងខាងមុខទ្វាររាជវាំង។

លោកម៉ាដេកាយរៀបរាប់ប្រាប់គាត់ពីហេតុការណ៍ទាំងអស់ដែលកើតមានឡើង និងពីចំនួនប្រាក់ដែលលោកហាម៉ានបានសន្យាបញ្ជូនទៅក្នុងឃ្លាំងរាជទ្រព្យប្រសិនបើស្តេចចេញបញ្ជាឲ្យគេទៅសម្លាប់ជនជាតិយូដា។ លោកក៏បានប្រគល់រាជក្រឹត្យមួយច្បាប់ ជាសេចក្តីដែលបានប្រកាសប្រាប់នៅទីក្រុងស្វីសានអំពីការបំផ្លាញជនជាតិយូដា។ ដើម្បីឲ្យគាត់យកទៅថ្វាយព្រះនាងអេសធើ ព្រមទាំងរៀបរាប់ហេតុការណ៍ទូលថ្វាយព្រះនាងព្រមទាំងផ្តាំឲ្យព្រះនាងចូលទៅកាលព្រះរាជា ដើម្បីសូមការសន្តោសប្រណី និងទូលអង្គរព្រះរាជា សម្រាប់ជនជាតិរបស់ព្រះនាង។

⁹លោកហាថាក់ក៏នាំពាក្យទាំងប៉ុន្មានរបស់លោកម៉ាដេកាយ ទៅទូលព្រះនាងអេសធើ។

¹⁰ពេលនោះព្រះនាងអេសធើប្រាប់លោកហាថាវាចាំឲ្យទៅជម្រាបលោកម៉ាដេកាយវិញថា។¹¹«ញករាជបម្រើ និងប្រជាជននៅក្នុងអាណាខេត្តរបស់ស្តេចសូន្យតែដឹងថា បុរស ឬស្ត្រីណាដែលហ៊ានចូលទៅគាល់ស្តេច នៅសាលខាងក្នុងរាជដំណាក់ ដែលស្តេចមិនបានត្រាស់ហៅ អ្នកនោះគឺត្រូវសម្លាប់ស្រមតាមច្បាប់ដែលមានចែងទុកសម្រាប់មនុស្សទូទៅ ប៉ុន្តែ បើព្រះរាជាហុចដំបងរាជធ្វើពីមាសឲ្យប៉ុណ្ណោះ ទើបរួចជីវិត។ ចំពោះខ្ញុំវិញព្រះរាជាមិនបានហៅខ្ញុំឲ្យចូលគាល់អស់រយៈពេលសាមសិបថ្ងៃមកហើយ»។¹²គេក៏ទៅជម្រាបម៉ាដេកាយ តាមរាជសន្និឃ័យរបស់ព្រះនាងអេសធើ។

¹³ ពេលនោះ លោកម៉ាដេកាយឲ្យគេនាំពាក្យទៅទូលព្រះនាងវិញថា៖ «បពិត្រព្រះមហាក្សត្រិយានី សូមកុំនឹកស្មានថា នៅក្នុងដំណាក់កាលស្តេចព្រះនាងអាចគេចផុតពីសេចក្តីវិនាស ដែលនឹងកើតមានចំពោះជនជាតិយូដាទាំងអស់នោះឡើយ។»¹⁴ ប្រសិនបើព្រះនាងសំរំស្លៀមនៅពេលនេះ នោះនឹងមានជំនួយ និងដោះស្រាយ ដល់ពួកជនជាតិយូដា តាមមធ្យោបាយមួយផ្សេងទៀត រីឯព្រះនាង និងញាតិវង្សបិតាបស់ព្រះនាងនឹងត្រូវវិនាសផុតពូជ។ តើនរណាដឹង ព្រះនាងបានឡើងធ្វើជាព្រះមហាក្សត្រិយានីនេះ ដើម្បីសង្គ្រោះជនជាតិយូដា នៅពេលនេះហើយមើលទៅ?»

15. ពេលនោះ ព្រះនាងអេសធើបាត់គេឲ្យទៅជម្រាបលោកម៉ាដេកាយថា¹⁶ «សូមទៅប្រមូលពួកជនជាតិយូដាទាំងអស់នៅក្នុងក្រុងស៊ូសាន ឲ្យតមអាហារសម្រាប់ខ្ញុំ។ ក្នុងរាងបីថ្ងៃ គឺទាំងថ្ងៃ ទាំងយប់ មិនត្រូវបរិភោគ ឬផឹកអ្វីឡើយ។ ចំណែកខ្ញុំ និងពួកស្រីបម្រើរបស់ខ្ញុំ ក៏តមអាហារដែរ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងចូលទៅគាល់ស្តេច ទោះបីខុសច្បាប់ក៏ដោយ បើខ្ញុំត្រូវវិនាស នោះឲ្យវិនាសទៅចុះ»។¹⁷ លោកម៉ាដេកាយក៏ទៅ ហើយក៏ធ្វើតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះនាងអេសធើបង្គាប់។

5 ¹លុះដល់ថ្ងៃទីបី ព្រះនាងអេសធើ ទ្រង់គ្រឿងជាព្រះមហាក្សត្រិយានី យាងទៅចូលគាល់ស្តេចនៅសាលាខាងក្នុងរាជដំណាក់ ដែលទល់មុខនឹងដំណាក់របស់ស្តេច។ ឯស្តេចគង់លើបល្ល័ង្ករាជ នៅក្នុងរាជដំណាក់ ដែលស្ថិតនៅចំពីមុខទ្វារចូល។²ពេលព្រះរាជាទតឃើញព្រះនាងអេសធើ ជាព្រះមហាក្សត្រិយានីឈរនៅក្នុងសាលដូច្នេះ នោះស្តេចក៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដល់ព្រះនាង។ ស្តេចហុចដំបងមាសដែលកាន់នៅព្រះហស្តថ្វាយព្រះនាង។ រួចព្រះនាងក៏ចូលទៅជិតហើយពាល់ចុងដំបងនោះ។

³ស្តេចមានរាជឱង្ការថា «មហាក្សត្រិយានីអេសធើអើយ តើនាងចង់បានអ្វី? តើព្រះនាងគិតចង់សូមអ្វី? យើងនឹងប្រទានឲ្យទាំងអស់ ទោះបីមានតម្លៃមួយចំហៀងនគរក៏ដោយ»។⁴ព្រះនាងអេសធើទូលស្តេចថា «ប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ សូមព្រះករុណា និងលោកហាម៉ាន ស្តេចយាងទៅចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀង ដែលខ្ញុំម្ចាស់បានរៀបចំថ្វាយនៅថ្ងៃនេះ»។

⁵ដូច្នេះ ស្តេចក៏បង្គាប់គេថា «ចូរទៅហៅហាម៉ានឲ្យមកជាប្រញាប់ ទៅចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀង តាមការអញ្ជើញរបស់ព្រះនាងអេសធើ»។ បន្ទាប់មកព្រះរាជា និងលោកហាម៉ាន ក៏យាង និងអញ្ជើញចូលរួមពិធីជប់លៀង ដែលព្រះនាងអេសធើ បានរៀបចំ។⁶កាលកំពុងសោយសុភរ ស្តេចមានរាជឱង្ការសួរទៅព្រះនាងអេសធើថា «តើព្រះនាងចង់បានអ្វី? យើងនឹងប្រទានឲ្យទាំងអស់។ តើព្រះនាងគិតចង់សូមអ្វី? ទោះបីមានតម្លៃមួយចំហៀងនគរក៏ដោយ ក៏យើងប្រទានឲ្យដែរ»។

⁷ព្រះនាងអេសធើទូលថា «សំណូមពររបស់ខ្ញុំម្ចាស់ និងសេចក្តីដែលខ្ញុំម្ចាស់ចង់បានគឺប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យតបនឹងសំណូមពររបស់ខ្ញុំម្ចាស់មែន សូមព្រះករុណា និងលោកហាម៉ាន ស្តេចយាង និងអញ្ជើញចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងដែលខ្ញុំម្ចាស់នឹងរៀបចំថ្វាយនៅថ្ងៃស្អែកនេះ ហើយទូលបង្គំនឹង ហើយពេលនោះ ខ្ញុំម្ចាស់នឹងទូលថ្វាយព្រះករុណា អំពីសំណូមពររបស់ខ្ញុំម្ចាស់»។

⁸ថ្ងៃនោះ លោកហាម៉ានក៏ចេញទៅដោយមានចិត្តត្រេចអរ ហើយសប្បាយរីករាយ។ ប៉ុន្តែ កាលលោកហាម៉ានឃើញលោកម៉ាដេកាយនៅមាត់ទ្វាររាំង តែលោកម៉ាដេកាយពុំព្រមក្រោកឈរ ឬឱនគោរពចំពោះលោកទេ នោះលោកហាម៉ានខឹងនឹងលោកម៉ាដេកាយជាខ្លាំង។¹⁰ប៉ុន្តែ លោកហាម៉ានទប់ចិត្ត ហើយវិលត្រលប់ទៅផ្ទះវិញ។ លោកបានឲ្យគេហៅមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធ និងលោកស្រីសេសែស ជាភរិយាមកជួប។

¹¹លោកហាម៉ានអួតប្រាប់ពួកគេអំពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់លោក ព្រមទាំងចំនួនកូនប្រុសរបស់លោក និងកិត្តិយសទាំងប៉ុន្មានដែលស្តេចប្រទានឲ្យ ដែលស្តេចបានលើកតម្កើង ហើយពីដំណែងដែលស្តេចតាំងលោកឡើង ខ្ពស់ជាងពួកនាម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រីរបស់ស្តេច។

¹²លោកហាម៉ានពោលទៀតថា «សូម្បីតែព្រះនាងអេសធើ ជាព្រះមហាក្សត្រិយានីពុំបានអញ្ជើញឲ្យអ្នកណាទៅជាមួយស្តេចក្រៅពីខ្ញុំ ដើម្បីចូលរួមពិធីជប់លៀង ដែលព្រះនាងបានរៀបចំនោះឡើយ។ ហើយថ្ងៃស្អែក ព្រះនាងក៏បានអញ្ជើញខ្ញុំទៅជាមួយស្តេចទៀតដែរ»។¹³ប៉ុន្តែ ទោះបីមានកិត្តិយសយ៉ាងនេះក្តី ក៏ខ្ញុំមិនសប្បាយចិត្តដែរ ដរាបណាខ្ញុំនៅតែឃើញម៉ាដេកាយ ជាជនជាតិយូដា ប្រចាំការនៅមាត់ទ្វាររាំង»។

¹⁴ពេលនោះ លោកស្រីសេសែស ជាភរិយា និងមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធរបស់លោកពោលថា «ចូរឲ្យគេដំឡើងបង្គោលមួយ កម្ពស់ហាសិបហត្ថ។ ហើយព្រឹកឡើងចូលទៅទូលសូមស្តេច ដើម្បីយកម៉ាដេកាយទៅព្យួរនៅលើបង្គោលនោះទៅ។ ដូច្នេះ លោកអាចទៅចូលរួមពិធីជប់លៀងជាមួយនឹងស្តេចដោយអំណរ»។ គំនិតនេះពេញចិត្តនឹងលោកហាម៉ានណាស់ លោកក៏ឲ្យគេដំឡើងបង្គោល។

6^១ នៅវេលាយប់នោះ ស្តេចផ្ទុំមិនលក់សោះ។ ហើយទ្រង់បញ្ជាឲ្យគេយកសៀវភៅ ដែលមានកត់ត្រាព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងៗ គឺសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រ រួចគេក៏អានថ្វាយស្តេច។^២ ក្នុងសៀវភៅនោះមានកត់ត្រាទុកពីដំណើរដែលលោកម៉ាដេកាយប្តឹងលោកប៊ីគីថាន និងលោកលោកថេរេស ជាមហាតលិកពីររូប ដែលជាអ្នកយាមទ្វាបន្ទប់របស់ស្តេច ដែលប៉ុនប៉ងធ្វើគុតព្រះចៅអហាស្ទីរុស។^៣ ព្រះរាជាក៏សួរថា «តើគេបានលើកកិត្តិយស និងដំឡើងបុណ្យស័ក្តិ ដើម្បីសងគុណលោកម៉ាដេកាយឬទេ?» ពួកមន្ត្រីទូលស្តេចថា «គ្មានទាល់តែសោះក្រាបទូល»។

^៤ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការសួរថា «តើនរណាដើរនៅក្នុងសាលារាជដំណាក់?» ពេលនោះហាម៉ានទើបដើរមកដល់ទីធ្លាខាងក្រៅរាជដំណាក់ ដើម្បីទូលសូមស្តេច យកលោកម៉ាដេកាយទៅពួកនៅលើបង្គោលដែលលោកបានរៀបចំ។^៥ ពួករាជបម្រើទូលស្តេចថា «គឺលោកហាម៉ានដែលឈរនៅទីធ្លានោះ»។

ស្តេចមានរាជឱង្ការថា «ចូរឲ្យលោកចូលមកចុះ»។^៦ លោកហាម៉ានក៏ចូលមក ហើយព្រះរាជាសួរលោកថា «តើគួរប្រព្រឹត្តដូចម្តេច ចំពោះអ្នកដែលស្តេចចង់ផ្តល់កិត្តិយសឲ្យ?» លោកហាម៉ានគិតក្នុងចិត្តថា «ក្រៅពីខ្ញុំ គ្មាននរណាផ្សេងទៀត ដែលស្តេចចង់ផ្តល់កិត្តិយសឲ្យនោះឡើយ?»

^៧ លោកហាម៉ានក៏ទូលស្តេចថា «ដ្បិតអ្នកដែលព្រះរាជាសព្វព្រះហឫទ័យចង់ផ្តល់កិត្តិយសឲ្យនោះ ត្រូវឲ្យគេយកព្រះភូសារបស់ព្រះរាជាមកបំពាក់ជូន និងយកសេះជាជំនិះរបស់ព្រះរាជា ជាសេះដែលមានមកុដរាជ្យនៅលើក្បាលនោះមកឱ្យគាត់ជិះ។^៨ ក្រោយមក សូមចាត់មន្ត្រីម្នាក់របស់ព្រះករុណា ឲ្យយកព្រះភូសាទៅបំពាក់ជូនដល់អ្នកដែលព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យផ្តល់កិត្តិយស គឺនឹងបានដូច្នេះឯង!»

^៩ ដូច្នេះ ស្តេចមានរាជឱង្ការបង្គាប់លោកហាម៉ានថា «ចូរប្រញាប់យកព្រះភូសា និងសេះ ដូចជាពាក្យដែលលោកមានប្រសាសន៍នេះចុះ ហើយធ្វើដូច្នេះចំពោះលោកម៉ាដេកាយ ជាជនជាតិយូដា ដែលប្រចាំការនៅមាត់ទ្វាររាជវាំង។ ចូរប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់

ឲ្យដូចដែលលោកមានប្រសាសន៍កុំឲ្យចន្លោះអ្វីឡើយ»។^{១០} ដូច្នេះ លោកហាម៉ានបានយកព្រះភូសា និងសេះនោះមក។ ហើយបំពាក់ឲ្យលោកម៉ាដេកាយ ហើយឲ្យលោកឡើងជិះសេះកាត់តាមទីធ្លាក្រុង។ ទាំងស្រែកប្រកាសនៅមុខគាត់ថា «អ្នកដែលព្រះរាជាសព្វព្រះហឫទ័យផ្តល់កិត្តិយស គឺនឹងបានដូច្នេះឯង!»

^{១១} បន្ទាប់មក លោកម៉ាដេកាយវិលត្រឡប់ទៅទ្វាររាជវាំងវិញ។ តែលោកហាម៉ានប្រញាប់ប្រញាល់វិល ត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញ ទាំងម្នាស់ និងបាក់មុខយ៉ាងខ្លាំង។^{១២} លោកហាម៉ានរៀបរាប់ប្រាប់លោកស្រីសេរេស ជាភរិយា និងមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធ ពីអ្វីនឹងកើតឡើងចំពោះគាត់។ ពេលនោះ ពួកទីប្រឹក្សារបស់លោក ព្រមទាំងលោកស្រីសេរេស ជាភរិយា ពោលទៅកាន់លោកថា «ប្រសិនបើលោកម៉ាដេកាយជាជនជាតិយូដា ដែលលោកកំពុងតែចាញ់ប្រៀបនៅចំពោះមុខគាត់ហើយ ដូច្នេះលោកពុំអាចយកឈ្នះគាត់បានទៀតឡើយ គឺលោកមុខជាចាញ់ប្រៀបគាត់រហូតមិនខាន»។

^{១៣} កាលគេកំពុងនិយាយជាមួយនឹងលោក ស្រាប់តែពួកមហាតលិករបស់ស្តេចក៏ចូលមកដល់។

ដោយនាំលោកហាម៉ានប្រញាប់ទៅចូលរួមពិធីជប់លៀងដែលព្រះនាងអេសធើបានរៀបចំ។

7 ¹ដូច្នេះ ព្រះរាជា និងលោកហាម៉ានបានចូលទៅពិធីជប់លៀងជាមួយព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើ²។ នៅថ្ងៃទីពីរនោះ កំពុងសាយស្ករ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅព្រះនាងអេសធើថា «មហាក្សត្រិយានីអេសធើអើយ តើព្រះនាងចង់បានអ្វី? យើងនឹងឲ្យទាំងអស់។ តើព្រះនាងមានសំណូមពរអ្វី? ទោះបីមានតម្លៃមួយចំហៀងនគរក៏ដោយ ក៏យើងប្រទានឲ្យដែរ»។

³ពេលនោះព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើទូលទៅព្រះរាជាថា «បពិត្រព្រះរាជា ប្រសិនបើខ្ញុំម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះករុណាមែន ហើយប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ នោះសូមទ្រង់មេត្តាទុកជីវិតឲ្យខ្ញុំម្ចាស់ ព្រមទាំងទុកជីវិតឲ្យប្រជាជនរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ តាមសំណូមពររបស់ខ្ញុំម្ចាស់ផង។⁴ ដ្បិតគេបានលក់ខ្ញុំម្ចាស់ និងប្រជាជនរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ឲ្យត្រូវបំផ្លាញ ឲ្យត្រូវសម្លាប់ ហើយឲ្យវិនាសសាបសូន្យ។ ប្រសិនបើគេលក់យើងខ្ញុំ ទាំងប្រុស ទាំងស្រី ឲ្យគ្រាន់តែធ្វើជាទេសករប៉ុណ្ណោះ។ នោះខ្ញុំម្ចាស់សុខចិត្តនៅស្ងៀម មិនចំបាច់រំខានព្រះករុណាឡើយ»។

⁵ព្រះចៅអហាស្សរសមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្រះមហាក្សត្រិយានីថា «តើនរណាដែលមានចិត្តចង់ធ្វើបែបនេះ? តើគេនៅឯណា?»

⁶ព្រះនាងអេសធើទូលស្តេចថា «បច្ចុប្បន្នដែលចង់ធ្វើបែបយើងខ្ញុំនោះ គឺ លោកហាម៉ាន ជាមនុស្សអាក្រក់នេះហើយ!»

ពេលនោះលោកហាម៉ានភ័យស្លុតស្មារតីនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះរាជា និងព្រះមហាក្សត្រិយានី។⁷ ព្រះរាជាទ្រង់ពិរោធយ៉ាងខ្លាំង ស្តេចយាងចេញពីកន្លែងពិធីជប់លៀង ហើយយាងចូលទៅក្នុងសួនឧទ្យានរាជវាំង រីឯលោកហាម៉ានលោកនៅ ទូលអង្គរព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើ សុំឲ្យរួចជីវិត។ ដ្បិតលោកយល់ឃើញថា ព្រះរាជាសម្រេចធ្វើទោសលោកហើយ។

⁸ព្រះរាជាត្រឡប់មកពីឧទ្យានរាជវាំងចូលមកក្នុងសាលពិធីជប់លៀងវិញ។ ក្នុងពេលលោកហាម៉ានក្រោបនៅលើគ្រែ ដែលព្រះនាងអេសធើគង់នៅលើនោះ។ ឃើញដូច្នេះ ព្រះរាជាក៏ស្រែកឡើងថា «ជននេះចង់រំលោភបំពានមហាក្សត្រិយានីនៅចំពោះមុខយើង ក្នុងដំណាក់យើងផងឬ?»

ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការមិនទាន់ផុតផង ពួករាជបម្រើក៏យកក្រណាត់មកគ្របមុខហាម៉ាន។

⁹ពេលនោះលោកហាម៉ាន ជាមហាតលិកមួយរូបរបស់ស្តេចទូលថា «លោកហាម៉ានសង់បង្គោលមួយកម្ពស់ហាសិបហត្ថ នៅវិមានរបស់លោក។ ដែលលោកហាម៉ានរៀបចំឡើងសម្រាប់ពួករាជលោកម៉ាដេកាយ ជាអ្នកដែលបានរាយការណ៍សង្គ្រោះព្រះជន្មរបស់ព្រះករុណា»។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា «ចូរយកលោកហាម៉ានទៅព្យួរនៅលើបង្គោលនោះទៅ»។¹⁰ដូច្នេះ គេក៏ព្យួរលោកហាម៉ាននៅលើបង្គោលដែលលោកបានរៀបចំសម្រាប់ពួករាជលោកម៉ាដេកាយ។ ពេលនោះព្រះរាជាក៏ស្លាប់ព្រះពិរោធ។

8¹ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះរាជាអហាស្ស័រ បានប្រទានវិមានរបស់លោកហាម៉ាន ជាខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិយូដា ឲ្យទៅព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើ ហើយព្រះនាងអេសធើទទួលស្តេចឲ្យបានជ្រាបថា លោកម៉ាដេកាយជាសាច់ញាតិរបស់ព្រះនាង។² ពេលនោះព្រះរាជាដោះត្រាព្រះទម្រង់ដែលទ្រង់បានដកហូតពីលោកហាម៉ាន មកប្រគល់ជូនលោកម៉ាដេកាយវិញ។ ព្រះនាងអេសធើក៏បានតែងតាំងលោកម៉ាដេកាយឲ្យគ្រប់គ្រងលើវិមានរបស់លោកហាម៉ានដែរ។

³ បន្ទាប់មក ព្រះនាងអេសធើបានទទួលស្តេចសារជាថ្មី។ ដោយព្រះនាងក្រាបនៅទៀបព្រះបាទរបស់ស្តេច ទាំងយំសោកសូមទ្រង់អាណិតមេត្តាលុបបំបាត់ច្បាប់ដ៏អាក្រក់ដែលលោកហាម៉ានជាពូជពង្សរបស់ស្តេចអាកា ដែលបានបង្កើតឧបាយកលក្នុងគោលបំណងទាស់នឹងជនជាតិយូដា។⁴ ព្រះរាជាក៏បុតបងមាសទៅឲ្យព្រះនាងអេសធើ ព្រះនាងអេសធើក៏ក្រោកឈរឡើងនៅចំពោះព្រះក្រឹត្តស្តេច។⁵ ព្រះនាងទូលថា «ប្រសិនបើព្រះករុណាយល់ឃើញថាជាកាល និងគួរគប្បី ហើយប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ និងរីករាយចំពោះខ្ញុំម្ចាស់មែន សូមទ្រង់ចេញរាជបញ្ជាមួយច្បាប់ លុបចោលសំបុត្រទាំងប៉ុន្មានដែលលោកហាម៉ាន ជាកូនរបស់លោកហាម៉ាម៉ាថា និងជាពូជពង្សរបស់ស្តេចអាកាបានសរសេរក្នុងគោលបំណងបញ្ជាឲ្យបំផ្លាញជនជាតិយូដា នៅគ្រប់ទាំងអាណាខេត្តរបស់ព្រះករុណានោះទៅ។⁶ ដ្បិតដូច្នេះ ឲ្យខ្ញុំម្ចាស់ទៅមើលទុក្ខវេទនាដែលកើតមានដល់ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំបែបនេះបានទៅ? ខ្ញុំម្ចាស់ពុំអាចនៅស្ងៀមទាំមើលការវិនាសនៃពូជសាសន៍របស់ខ្ញុំម្ចាស់បានឡើយ?»

⁷ ព្រះចៅអហាស្ស័រមានរាជឱង្ការទៅព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើ និងលោកម៉ាដេកាយជាជនជាតិយូដាថា «មើលយើងបានប្រគល់វិមានរបស់លោកហាម៉ានថ្វាយដល់ព្រះនាងអេសធើ ហើយក៏បានឲ្យគេព្យួរលោកហាម៉ាននៅលើបង្គោលព្រោះតែគាត់ចង់ធ្វើបាបទាស់នឹងជនជាតិយូដា។⁸ ឥឡូវនេះ ចូរសរសេររាជសារ ក្នុងនាមព្រះមហាក្សត្រ ជារាជសារដែលផ្តល់ការអនុគ្រោះដល់ជនជាតិយូដា រួចត្រូវប្រថាប់ត្រាហ្មងផង។ ដ្បិតរាជបញ្ជាដែលយើងបានចេញប្រកាសក្នុងព្រះនាមព្រះមហាក្សត្រ នោះមិនអាចលុបចោលបានឡើយ»។

⁹ នៅវេលានោះ គឺថ្ងៃទីម្ភៃបី ខែផល្គុន គេបានកោះហៅពួកសៀវភូមិមក។ ហើយប្រាប់ឲ្យសរសេររាជសារ តាមសេចក្តីដែលលោកម៉ាដេកាយបង្គាប់ធ្វើជូនទៅជនជាតិយូដា។ ពួកមេទ័ព ពួកទេសាភិបាល និងមេដឹកនាំអាណាខេត្តទាំងអស់ ចាប់ពីស្រុកឥណ្ឌារហូតដល់ស្រុកអេស្សូពី គឺមានទាំងអស់១២៧ អាណាខេត្ត ហើយរាជសារទាំងនោះត្រូវសរសេរអក្សរតាមអាណាខេត្តនីមួយៗ និងតាមភាសារបស់ជនជាតិរបស់ពួកគេ ហើយជនជាតិយូដាក៏បានទទួលរាជសារតាមភាសា និងអក្សររបស់ពួកគេដែរ។

¹⁰ លោកម៉ាដេកាយបានសរសេររាជសារក្នុងនាមព្រះចៅអហាស្ស័រ និងប្រថាប់ត្រាដោយទម្រង់រាជ្យ។ ហើយធ្វើទៅតាមពួកអ្នកនាំសារត្រូវជិះសេះដែលមានពូជល្អ យកពីក្រោលរបស់ស្តេច។¹¹ ចំណែក ក្នុងលិខិតនោះ ព្រះរាជាអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិយូដា ដែលនៅគ្រប់ទីក្រុងបានប្រមូលផ្តុំគ្នាដើម្បីការពារជីវិតរបស់ខ្លួន ហើយឲ្យបំផ្លាញសម្លាប់ និងធ្វើឲ្យវិនាសសាបសូន្យ អស់អ្នកដែលនៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍បួននៅតាមអាណាខេត្តទាំងឡាយនឹងលើកគ្នាមកធ្វើបាបខ្លួន រួមទាំងកូនក្មេង និងស្ត្រី ហើយឲ្យរឹបអូសយក ព្រឡសម្បត្តិទៀតផង។

¹² ពួកគេត្រូវអនុវត្តតាមរាជសារនេះ នៅគ្រប់ទាំងអាណាខេត្តរបស់ព្រះចៅអហាស្ស័រ ក្នុងថ្ងៃតែមួយ គឺនៅថ្ងៃទីដប់បីនៃខែទីដប់ពីរ ដែលជាខែផល្គុន។

¹³ សំបុត្រមួយច្បាប់ដែលបានសរសេរនោះ ត្រូវបានគេប្រកាសជាសាធារណៈ ក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងអស់។ ហើយឲ្យជនជាតិយូដាគ្រឿមខ្លួនជាស្រេចនៅថ្ងៃនោះ ដើម្បីសងសឹកពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួន។¹⁴ ដូច្នេះពួកនាំសារក៏ចេះសេះដែលមានពូជល្អយកពីក្រោលរបស់ស្តេច។ គេនាំរាជសារចាកចេញទៅយ៉ាងរួចរាល់។ គេបានប្រកាសរាជសារនេះនៅក្រុងស៊ូសាន។

¹⁵ ពេលនោះលោកម៉ាដេកាយបានចាកចេញពីព្រះរាជា ទាំងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ក្រមហ្លួង ពណ៌ខៀវ និងពណ៌ស មានពាក់មកុដមាសយ៉ាងធំ និងអាវវែងដែលធ្វើពីសំពត់ខ្លួតទេសពណ៌ស្វាយ ពេលនោះមានសម្រែកអរសប្បាយពាសពេញទាំងក្រុងស៊ូសានទាំងមូល។

¹⁶ ពួកជនជាតិយូដាមានចិត្តអំណរសប្បាយរីករាយឥតឧបមា។¹⁷ នៅតាមអាណាខេត្ត និងក្រុងនីមួយៗ នៅកន្លែងណាដែលមានរាជបញ្ជា និងរាជក្រឹត្យទៅដល់នោះជនជាតិយូដាមានចិត្តអំណរសប្បាយ ពួកគេនាំគ្នាជប់លៀង និងមានថ្ងៃឈប់សម្រាក។ ហើយមានជាតិសាសន៍ជាច្រើនបានចូលសាសន៍យូដា ព្រោះពួកគេភ័យខ្លាចជនជាតិយូដាខ្លាំង។

9¹ លុះដល់ខែទីដប់ពីរ ត្រូវនឹងខែផល្គុន នៅថ្ងៃទីដប់បីនោះ គឺជាថ្ងៃដែលរាជបញ្ជា និងរាជក្រឹត្យរបស់ស្តេចដែលត្រូវគេអនុវត្ត នៅថ្ងៃនោះឯង កាលខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិយូដា មានសង្ឃឹមថានឹងមានអំណាចលើជនជាតិយូដា នោះស្ថានភាពក៏បានផ្លាស់ប្តូរ។ គឺពួកជនជាតិយូដាមានអំណាចលើអស់អ្នកដែលស្អប់គេនោះវិញ។² នៅតាមក្រុងនាសា និង ក្នុងអាណាខេត្តទាំងអស់របស់ព្រះចៅអហាស្ទីរុស ជនជាតិយូដាប្រមូលផ្តុំគ្នាដើម្បីសងសឹក អស់អ្នកដែលប៉ុនប៉ងធ្វើបាបពួកគេ។ ហើយគ្មាននរណាអាចទាស់ប្រឆាំងនឹងជនជាតិយូដាបានឡើយ ដ្បិតជាតិសាសន៍ទាំងឡាយភ័យខ្លាចនឹងជនជាតិយូដាគ្រប់ៗគ្នា។

³ ពួកមន្ត្រីនៅតាមអាណាខេត្ត ពួកមេទ័ព ពួកទេសាភិបាល និងពួករាជការទាំងប៉ុន្មានបានគាំទ្រជនជាតិយូដា ពីព្រោះពួកគេភ័យខ្លាចលោកម៉ាដេកាយ។

⁴ ដ្បិតលោកម៉ាដេកាយទទួលតំណែងមហាមន្ត្រីនៅក្នុងរាជវាំង ហើយកិត្តិយសរបស់លោកល្បីខ្លះខ្លាយពាសពេញអាណាខេត្តទាំងអស់ ហើយលោកមានអំណាចកាន់តែខ្លាំងឡើង។⁵ ដូច្នេះជនជាតិយូដាប្រហារជីវិតខ្មាំងសត្រូវដោយមុខងារ ដោយសម្លាប់ និងបំផ្លាញពួកគេ ហើយប្រព្រឹត្តតាមអំពើចិត្ត ចំពោះអស់អ្នកណាដែលស្អប់ដល់ខ្លួន។

⁶ គ្រាន់តែនៅក្រុងស៊ូសាន ជនជាតិយូដាបានប្រហារជីវិតសត្រូវរបស់ព្រះបាទនាក់។⁷ ពួកគេបានប្រហារជីវិត ផែសានដាថា ដាលផ្លុន អ៊ីសដាថា⁸ ផ្លូវថា អាដាលា ហើរដាថា⁹ ដើម៉ាសាថា ហើរសាយ អរីយាយ និងវ៉ាយសាថា¹⁰ ជាកូនប្រុសទាំងដប់របស់លោកហាម៉ាន ដែលត្រូវជាកូនរបស់លោកហាម៉ាថា ជាខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិយូដា។ តែជនជាតិយូដាមិនបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទេ។

¹¹ នៅថ្ងៃនោះដែល ចំនួនអស់អ្នកដែលជនជាតិយូដា បានសម្លាប់នៅក្រុងស៊ូសាន ជាក្រុងរាជធានី ក៏បានពូជលំព្រះរាជា។

¹² ព្រះរាជាបានមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើថា «ពួកជនជាតិយូដាបានសម្លាប់មនុស្សអស់ប្រាំរយនាក់នៅក្នុងក្រុងស៊ូសាន ជារាជធានី ព្រមទាំងកូនប្រុសរបស់ហាម៉ានទាំងដប់នាក់ទៀតផង។ ដូច្នេះ នៅក្នុងអាណាទាំងមូលរបស់ស្តេច តើពួកគេបានសម្លាប់អស់ប៉ុន្មាននាក់ទៀតទៅ? ឥឡូវនេះ តើព្រះនាងចង់សូមអ្វីទៀត? យើងនឹងប្រទានឲ្យទាំងអស់។ តើព្រះនាងចង់សំណូមពរអ្វីបន្ថែមទៀត? យើងនឹងសម្រេចឲ្យទាំងអស់»។

¹³ ព្រះនាងអេសធើទូលស្តេចថា «ប្រសិនបើព្រះករុណាសព្វព្រះហឫទ័យ សូមព្រះករុណាអនុញ្ញាតឲ្យជនជាតិយូដាប្រព្រឹត្ត ដូចថ្ងៃនេះ នៅក្រុងស៊ូសានដែរ សូមឲ្យគេយកសពកូនប្រុសទាំងដប់នាក់របស់លោកហាម៉ាន ទៅព្យួរនៅលើបង្គោលនោះផង»។¹⁴ ព្រះរាជាក៏បង្គាប់ឲ្យធ្វើដូច្នោះ។

ហើយគេប្រកាសរាជក្រឹត្យនៅក្នុងក្រុងស៊ូសាន គេក៏យក កូនប្រុសទាំងដប់របស់លោកហាម៉ានទៅព្យួរ។

¹⁵ ជនជាតិយូដាបានជួបជុំគ្នានៅក្នុងក្រុងស៊ូសាន នៅថ្ងៃទីដប់បួន ក្នុងខែផល្គុននោះឯង ហើយគេប្រហារជីវិតបីរយនាក់ទៀត នៅក្នុងក្រុងស៊ូសាន តែគេមិនបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេទេ។¹⁶ ជនជាតិយូដាឯទៀតៗ ដែលនៅតាមអាណាខេត្តរបស់ស្តេច ក៏បានប្រមូលផ្តុំគ្នា ដើម្បីការពារជីវិតរបស់ខ្លួន ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ហើយគេបានប្រហារជីវិតមនុស្សអស់ប្រាំពីរម៉ឺនប្រាំពាន់នាក់ អស់អ្នកដែលស្អប់ដល់ជនជាតិយូដា តែពួកគេមិនបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិទេ។

¹⁷ គេបានធ្វើការនោះនៅថ្ងៃទីដប់បី ក្នុងខែផល្គុន។ នៅថ្ងៃទីដប់បួន ពួកគេបានសម្រាក ហើយនាំគ្នាធ្វើពិធីដប់លៀងយ៉ាងសប្បាយ។¹⁸ ប៉ុន្តែ ជនជាតិយូដាដែលនៅក្នុងក្រុងស៊ូសាន បានប្រមូលផ្តុំគ្នា នៅថ្ងៃទីដប់បី និងនៅថ្ងៃទីដប់បួន។ ហើយនៅថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ពួកគេសម្រាក ហើយនាំគ្នាធ្វើពិធីដប់លៀងយ៉ាងសប្បាយ។¹⁹ ហេតុនេះហើយបានជាជនជាតិយូដានៅក្រៅទីក្រុង គេនាំគ្នាកាន់ថ្ងៃទីដប់បួន ក្នុងខែផល្គុន ជាថ្ងៃសប្បាយរីករាយ ហើយធ្វើពិធីដប់លៀង ព្រមទាំងជូនជំនូនឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។

²⁰ លោកម៉ាដេកាយ បានកត់ត្រាសេចក្តីទាំងនេះ ហើយធ្វើលិខិតជូនទៅជនជាតិយូដាទាំងអស់ នៅតាមអាណាខេត្តនានារបស់ព្រះចៅអហាស្ទីរុស ទាំងអ្នកនៅជិត ទាំងអ្នកនៅឆ្ងាយ។²¹ ដោយបង្គាប់ឲ្យពួកគេកាន់ថ្ងៃទីដប់បួន និងថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ខែផល្គុន ទុកជាថ្ងៃបុណ្យរៀងរាល់ឆ្នាំ។²² ដ្បិតថ្ងៃនោះ ជនជាតិយូដាបានរំដោះជីវិតខ្លួនពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយនៅខែនោះ ទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេ បានត្រឡប់ទៅជាអំណរសប្បាយរីករាយ ពីការកាន់ទុក្ខ បានប្រែក្លាយទៅជាពិធីបុណ្យជីវិតរាយ។ ពួកគេត្រូវព្រឹត្តិថ្ងៃនោះ ទុកជាថ្ងៃដប់លៀង ហើយអរសប្បាយ ជាថ្ងៃជូនជំនូនជាអាហារដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយចែកទានដល់អ្នកក្រីក្រ។

²³ ដូច្នេះ ជនជាតិយូដាបានធ្វើតាមបង្គាប់លោកម៉ាដេកាយ ហើយចាត់ទុកថ្ងៃបុណ្យ ដែលគេប្រារព្ធធ្វើជាលើកដំបូងនោះ ជាបុណ្យប្រពៃណីរៀងមក។

²⁴ លោកហាម៉ាន ជាកូនហាម៉ាថា និងជាពូជពង្សរបស់ស្តេចអាកាក់ ដែលជាខ្មាំងសត្រូវរបស់ជនជាតិយូដា បានបង្កើតឧបាយទាស់នឹងជនជាតិយូដា ដើម្បីបំផ្លាញពួកគេ (លោកហាម៉ានក៏បានបោះព្រឹត្តិ) ដើម្បីផ្សងរកមើលថ្ងៃល្អ ដើម្បីធ្វើទុក្ខទោស ហើយបំផ្លាញពូជសាសន៍យូដា។²⁵ ប៉ុន្តែ កាលព្រះនាងអេសធើ បានចូលទៅគាល់ព្រះរាជា នោះស្តេចបានចេញរាជបញ្ជា ដោយលាយលក្ខណ៍អក្សរ ឲ្យគេព្យួរលោកហាម៉ាន និងកូនៗរបស់គាត់ គឺគម្រោងការដឹកនាំក្រុងដែលលោកហាម៉ានបានបង្កើតទាស់នឹងជនជាតិយូដា បានធ្លាក់មកលើគាត់វិញ។

²⁶ ហេតុនេះហើយបានជាគេហៅថ្ងៃនោះថា ថ្ងៃបុណ្យព្រឹត្តិ តាមពាក្យ ពោរ។ ជនជាតិយូដាបានប្រារព្ធបុណ្យនោះ ដើម្បីរំលឹកពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលកើតឡើង ដូចមានចែងទុកក្នុងលិខិតនោះ ព្រមទាំងហេតុការណ៍ដែលបានកើតដល់ពួកគេ។

²⁷ ជនជាតិយូដាបានទទួលយកព្រឹត្តិការណ៍នោះធ្វើជាបុណ្យប្រពៃណីរបស់ខ្លួន។ ហើយក៏ទទួលថា ខ្លួនថា កូនចៅរបស់ពួកគេ និងអស់អ្នកណាដែលចូលសាសន៍យូដា។ ពួកគេត្រូវតែនាំគ្នាប្រារព្ធ តាមសេចក្តីដែលបានចែងទុក គឺរៀងរាល់ឆ្នាំឥតខកខានឡើយ។²⁸ ហើយថា ពួកគេនាំគ្នាសឹកចាំ និងប្រារព្ធថ្ងៃបុណ្យនេះ ពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយ តាមក្រុមគ្រួសារ នៅតាមខេត្ត និងតាមទីក្រុងនានា។ ជនជាតិយូដាធ្វើពិធីបុណ្យព្រឹត្តិនេះ ដោយឥតខកខានឡើយ ដើម្បីឲ្យកូនចៅរបស់គេនៅជំនាន់ក្រោយចងចាំពីព្រឹត្តិការណ៍នោះជានិច្ច។

²⁹ ព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើ ជាកូនរបស់លោកអ៊ីប៊ីសាយ និងលោកម៉ាដេកាយ ដែលជាជនជាតិយូដា បានសរសេរលិខិតមួយទៀត តាមអំណាចដែលលោកមាន ដើម្បីបញ្ជាក់ពីលើលិខិតមុន អំពីបុណ្យព្រឹត្តិ។

³⁰ គេបានធ្វើលិខិតទៅជនជាតិយូដាទាំងអស់ ដែលនៅក្នុងអាណាខេត្តទាំងមួយរយម្ភៃប្រាំពីរ របស់ព្រះចៅអហាស្ទីរុស ដោយពាក្យជូនពរប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។³¹ ត្រូវឲ្យប្រារព្ធពិធីបុណ្យព្រឹត្តិ ស្របតាមសេចក្តីដែលលោកម៉ាដេកាយ ជាជនជាតិយូដា និងព្រះមហាក្សត្រិយានីអេសធើ បានបង្គាប់។ តាមបង្គាប់។ ដែលតម្រូវសម្រាប់ខ្លួនគេ និងកូនចៅពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយ ដូចប្រារព្ធពិធីតាមអាហារ និងការកាន់ទុក្ខរបស់ពួកគេដែរ។³² រាជបញ្ជារបស់ព្រះនាងអេសធើ បានបញ្ជាក់អំពីពិធីបុណ្យព្រឹត្តិ ហើយរាជបញ្ជានោះត្រូវបានគេកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅ។

10¹ ព្រះចៅអហាស្ស័រ បានបង្ខំប្រជាជនដែលរស់នៅលើដីគោក ហើយនិងនៅលើកោះនានានៅតាមផ្ទៃសមុទ្រ ឲ្យបង់ពន្ធដារ។² ហើយអស់ទាំងបួនអំណាច និងកិច្ចការនៃព្រះចេស្ដា ព្រមទាំងសេចក្តីដែលរៀបរាប់អំពីព្រះរាជាប្រទានតំណែងខ្ពង់ខ្ពស់ដល់លោកម៉ាដេកាយនោះ សុទ្ធតែបានកក់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅរបាយការណ៍ស្តេចស្រុកមេឌី និងពែរ្ស។

³ ដ្បិតលោកម៉ាដេកាយ ដែលជាជនជាតិយូដា ដែលបានទទួលដំណែងធំជាងគេ បន្ទាប់ពីព្រះចៅអហាស្ស័រ។
លោកជាវិរៈជនមួយរូបក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ដែលបងប្អូនរួមជាតិរបស់លោកគោរពស្រឡាញ់គ្រប់ៗគ្នា លោកតែងតែផ្តល់ផលប្រយោជន៍ និងសេចក្តីសុខសាន្តជូនប្រជាជនរបស់លោកជានិច្ច។

យ៉ូប

1¹ កាលពីដើម នៅទឹកដីអ៊ីស មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះយ៉ូប ជាមនុស្សស្មោះត្រង់ និងសុចរិត លោកយ៉ូបគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយ ចៀសចេញពីការប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។² លោកយ៉ូបមានកូនប្រុសប្រាំពីរនាក់ និងកូនស្រីបីនាក់ផងដែរ។³ លោកមានចៀមប្រាំពីរពាន់ក្បាល ម្តងបីពាន់ក្បាល គោប្រាំរយនឹម និងលាប្រាំរយក្បាល ហើយលោកក៏មានអ្នកបម្រើជាច្រើនដែរ។ លោកជាមនុស្សមានឈ្មោះល្បីជាងគេ នៅលើទឹកដីខាងកើត។

⁴ កូនប្រុសៗរបស់លោកតែងតែទៅដល់លៀងនៅផ្ទះរបស់ពួកគេ តាមវេនរៀងៗខ្លួន។ ពួកគេក៏អញ្ជើញបងប្អូនស្រីៗទៅចូលរួមបរិភោគជាមួយគេដែរ។⁵ ក្រោយពេលដល់លៀងហើយ លោកយ៉ូបតែងតែហៅកូនៗរបស់លោក មកធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានវិសុទ្ធ។ លោកក្រោកពីព្រលឹម ថ្វាយតង្វាយដុត សម្រាប់កូនម្នាក់ៗ ដ្បិតលោកបាននិយាយថា៖ «ក្រែងកូនរបស់ទូលបង្គំប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយប្រមាថព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់គេ»។ លោកយ៉ូបតែងតែថ្វាយតង្វាយដុតជានិច្ច។

⁶ ថ្ងៃមួយ ពួកកូនរបស់ព្រះអម្ចាស់ នាំគ្នាចូលមកគាល់នៅចំពោះ ព្រះវត្តមានព្រះអម្ចាស់។ មាសតាំងក៏ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមនោះដែរ។⁷ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មាសតាំងថា៖ «តើអ្នកទើបនឹងមកពីណា?» មាសតាំងទូលព្រះអម្ចាស់ដោយទូលថា៖ «ទូលបង្គំទើបនឹងដើរនៅលើផែនដី ទៅពេញលើផែនដីផង»។⁸ ព្រះអម្ចាស់សួរមាសតាំងថា៖ «តើអ្នកសង្កេតឃើញយ៉ូប ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងឬទេ? ដ្បិតលើផែនដី គ្មាននរណាម្នាក់ដូចយ៉ូបឡើយ គឺជាមនុស្សទៀងត្រង់ និងរកកន្លែងបន្ទោសគ្មាន ជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ និងបែរចេញពីអំពើអាក្រក់»។

⁹ ក្រោយមកមាសតាំងឆ្លើយនិងព្រះអម្ចាស់វិញថា៖ «តើយ៉ូបពិតជាគោតខ្លាចព្រះអង្គដោយគ្មានហេតុឬ?»¹⁰ តើមិនមែនព្រះអង្គបានការពារគាត់ និងផ្ទះសំបែងរបស់គាត់ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលគាត់មានទេឬ? ព្រះអង្គប្រទានពរឲ្យឲ្យចម្រើនក្នុងដៃដែលគាត់ធ្វើ ហើយក៏ប្រទានឲ្យហ្វូងសត្វរបស់គាត់ មានចំនួនច្រើនទឹកដីគាត់ដែរ។¹¹ ប៉ុន្តែពេលនេះព្រះអង្គលូកព្រះហ័សបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន ហើយគាត់នឹងប្រមាថព្រះអង្គជាមិនខាន»។¹² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មាសតាំងថា៖ «មើល! អ្វីៗដែលយ៉ូបមាន ស្ថិតនៅក្នុងដៃដងស្រាប់ហើយ។ ការមួយ ឯងអាចបំផ្លាញគាត់ តែកុំប៉ះពាល់រូបគាត់ផ្ទាល់ឲ្យសោះ»។ ក្រោមមក មាសតាំងបានចេញពីព្រះអម្ចាស់ទៅ។

¹³ ថ្ងៃមួយ ពេលកូនប្រុសកូនស្រីរបស់លោកយ៉ូបកំពុងតែដល់លៀងបរិភោគនៅផ្ទះរបស់បងប្អូន។¹⁴ នោះមានអ្នកបម្រើម្នាក់មកជម្រាបលោកថា៖ «យើងខ្ញុំកំពុងតែភ្លៀសជាមួយគោ ហើយហ្វូងលាតក៏កំពុងតែស៊ីស្មៅនៅក្បែរនោះ»។¹⁵ មានជនជាតិសេបាបានមក ហើយប្តូរយកហ្វូងសត្វរបស់លោកម្ចាស់ទៅ។ ពួកគេបានសម្លាប់អ្នកបម្រើផ្សេងទៀត ដោយដាវ។ មានតែខ្ញុំទេដែលរួចជីវិតហើយយកដំណឹងនេះមកជម្រាបលោក»។

¹⁶ ពេលអ្នកបម្រើកំពុងតែនិយាយ ស្រាប់តែអ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតមកដល់ ជម្រាបលោកថា៖ «មានរន្ទះបាញ់ពីលើមេឃ ឆេះហ្វូងចៀម និងអ្នកបម្រើផ្សេងទៀត ស្លាប់អស់ហើយ។ មានតែខ្ញុំម្នាក់ដែលបានរួចជីវិត នាំដំណឹងនេះមកជម្រាបលោក»។¹⁷ អ្នកបម្រើកំពុងតែនិយាយ ក៏មានអ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតមកដល់ ប្រាប់ថា៖ «មានជនជាតិខាល់ដេ លើកគ្នាមកជាបីក្រុម ហើយប្តូរយកហ្វូងអ្នកដទៃទៅ។ សម្លាប់អ្នកបម្រើផ្សេងទៀតដោយមុខដាវ។ មានតែខ្ញុំម្នាក់ដែលបានរួចជីវិត នាំដំណឹងនេះមកជម្រាបលោក»។

¹⁸ ពេលគាត់និយាយមិនទាន់ចប់ផង ស្រាប់តែមានអ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតមកដល់ ប្រាប់ថា៖ «កូនប្រុស កូនស្រីរបស់លោកម្ចាស់ កំពុងដល់លៀងបរិភោគនៅផ្ទះបងប្អូន»។¹⁹ ស្រាប់តែមានខ្យល់ព្យុះបក់មកពីវាលរហោស្ថាន ប៉ះនឹងជ្រុងផ្ទះទាំងបួនទិស ផ្ទះក៏រលំសង្កត់យូរជនទាំងនោះ ស្លាប់អស់ហើយ។ មានតែខ្ញុំទេដែលបានរួចជីវិតហើយមកជម្រាបលោក»។

²⁰ ពេលនោះ លោកយ៉ូបក្រោកឡើង ហែកអាវធំរបស់លោក ហើយកោរសក់ បន្ទាប់មក លោកផ្តួលខ្លួនដល់ដី ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់។²¹ ទាំងពេលថា៖ «ខ្ញុំបានចាកចេញពីផ្ទៃម្តាយមកខ្លួនទេ ខ្ញុំក៏នឹងវិលត្រឡប់ទៅវិញខ្លួនទេដែរ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានអ្វីៗមកខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គក៏ដកយកពីខ្ញុំវិញដែរ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់»។²² ក្នុងស្ថានភាពទាំងនេះ លោកយ៉ូបពុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ឬពោលពាក្យចោទប្រកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

2 ¹ក្រោយមកមានថ្ងៃមួយ ពេលពួកកូនព្រះជាម្ចាស់ នាំគ្នាចូលមកក្នុងព្រះវត្តមាន គាល់ព្រះអម្ចាស់។ សាតាំងក៏មកគាល់ព្រះអង្គជាមួយពួកគេនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែរ។²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សាតាំងថា៖ «តើឯងទើបមកពីណា?» សាតាំងទូលឆ្លើយព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ទូលបង្គំទើបនឹងមកពីដើរជុំវិញផែនដី ទៅពេញគ្រប់កន្លែងទាំងអស់»។

³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅសាតាំងថា៖ «តើអ្នកសង្កេតឃើញយ៉ូប ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងឬទេ? នៅលើផែនដីនេះ គ្មាននរណាម្នាក់ដូចយ៉ូបឡើយ គេជាមនុស្សទៀងត្រង់ និងរកកន្លែងបន្ទោសគ្មាន កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយបែរចេញពីការអាក្រក់។ យ៉ូបនៅតែស្មោះត្រង់ជានិច្ច ទោះឯងចង់ឲ្យយើងបំផ្លាញគេដោយឥតហេតុផលក៏ដោយ»។

⁴សាតាំងទូលឆ្លើយព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ស្បែកទល់ស្បែក មនុស្សសុខចិត្តប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមាន ដើម្បីឲ្យរួចជីវិត។⁵សូមលូកព្រះហស្តធ្វើឲ្យរូបកាយគាត់ឈឺចាប់ នោះគាត់មុខជាប្រមាថព្រះអង្គមិនខាន»។⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅសាតាំងថា៖ «មើល! យ៉ូបស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកស្រាប់ហើយ តែធ្វើយ៉ាងណាក៏ដោយ កុំប៉ះពាល់ដល់ជីវិតគេឲ្យសោះ»។

⁷ក្រោយមក សាតាំងចាកចេញពីព្រះវត្តមានព្រះអម្ចាស់ទៅ។ ហើយសាតាំងក៏ធ្វើឲ្យលោកយ៉ូបកើតជំងឺរីកពេញខ្លួន គឺចាប់ពីចុងជើងរហូតដល់ក្បាល។⁸លោកយ៉ូបអង្គុយនៅក្នុងផេះ ហើយយកអំបែងផ្ទាំងមកកោសខ្លួន។

⁹ប្រពន្ធរបស់លោកយ៉ូបពេលថា៖ «តើបងនៅតាំងខ្លួនជាមនុស្សទៀងត្រង់ទៀតឬ? សូមប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ហើយស្លាប់ទៅ»។¹⁰លោកយ៉ូបតបថា៖ «អូននិយាយដូចជាស្រីមិនដឹងខុសត្រូវ។ តើយើងទទួលតែការល្អពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនអាចទទួលអ្វីដែលអាក្រក់ឬ?» នៅក្នុងបញ្ហាទាំងអស់នេះ លោកយ៉ូបមិនបានធ្វើបាបជាមួយអណ្តាតរបស់គាត់ទេ។

¹¹មិត្តភក្តិបីនាក់របស់លោកយ៉ូប បានឮដំណឹងពីទុក្ខវេទនាដែលកើតមានចំពោះលោក ពួកគេចាកចេញពីទីកន្លែងៗខ្លួន អ្នកទាំងនោះ គឺលោកអេលីផាសជាជនជាតិថេម៉ាន លោកប៊ីលដាដជាជនជាតិស៊ូអា និងលោកសូផារជាជនជាតិណាអាម៉ា។ ពួកគេរៀបចំពេលដើម្បីមក ជួយលើកទឹកចិត្តលោក។

¹²ពេលក្រឡេកពីចម្ងាយ អ្នកទាំងបីមើលលោកយ៉ូបលែងស្គាល់ទៀតហើយ។ ដូច្នេះ ពួកគេនាំគ្នាទ្រហោយំ ហែកអារធុរបស់ខ្លួន និងយកផ្លូលីដីបាចនៅលើក្បាល។¹³អ្នកទាំងបីអង្គុយផ្ទាល់នឹងដីជាមួយលោក អស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ប្រាំពីរយប់។ គ្មាននិយាយអ្វីមួយម៉ាត់ទៅកាន់លោកឡើយ ព្រោះពួកគេឃើញលោកឈឺចាប់ជាខ្លាំងពេក។

3¹បន្ទាប់មក លោកយ៉ូហានបើកមាត់ ហើយដាក់បណ្តាសាថ្ងៃកំណើតរបស់លោក។²លោកបាននិយាយថា៖³«សូមឲ្យថ្ងៃដែលខ្ញុំបានកើតមកនោះ វិនាសទៅ ចំណែកយប់វិញគាត់និយាយថា៖ កូនប្រុសម្នាក់ចាប់ផ្តើមហើយនោះ ជាយប់អពមង្គល។

⁴សូមឲ្យថ្ងៃនោះប្រែទៅជាងងឹត ហើយកុំឲ្យព្រះជាម្ចាស់ ដែលគង់នៅស្ថានលើ ចងចាំពីថ្ងៃនោះ ហើយកុំឲ្យមានពន្លឺថ្ងៃចាំងលើថ្ងៃនោះដែរ។⁵សូមឲ្យភាពងងឹត និងភាពអន្ទការ គ្របបាំងថ្ងៃនោះ។ ហើយសូមឲ្យមានភាពអាប់អួរគ្របបាំង មកលើវាដែរ សូមឲ្យអ្វីដែលកើតនៅថ្ងៃនោះ ត្រឡប់ទៅជាខ្មៅ ពិតជាវេទនាទាំងអស់។

⁶ដ្បិតសម្រាប់យប់នោះវិញ ក៏សូមឲ្យភាពងងឹត គ្របបាំងវាដែរ។ សូមកុំឲ្យគេរាប់បញ្ចូលយប់នោះទៅក្នុង ខែ និងឆ្នាំឡើយ។⁷មើល! សូមឲ្យយប់នោះប្រៀបបាន នឹងស្ត្រីអារ ហើយកុំឲ្យមានសម្រែកអរសប្បាយនៅយប់នោះដែរ។

⁸សូមឲ្យយប់នោះត្រូវបណ្តាសា របស់គ្រូក្នុងបូក្ស និងត្រូវបណ្តាសារបស់គ្រូដាស់ស្តេចក្រពើ។⁹សូមឲ្យផ្កាយព្រឹកប្រែជាងងឹតសូន្យ យប់នោះរង់ចាំពន្លឺ តែមិន ឃើញពន្លឺមកទេ ហើយក៏មិនឃើញអរុណរះដែរ។¹⁰ដ្បិតយប់នោះពុំបានឃាត់ខ្ញុំមិនឲ្យកើត ហើយក៏មិនបានបញ្ចៀសទុក្ខលំបាកនេះ យកចេញពីភ្នែករបស់ខ្ញុំដែរ។

¹¹ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមិនបានស្លាប់ទៅតាំងពីនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ? ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមិនផុតដង្ហើមទៅ នៅពេលកើតចេញពីផ្ទៃម្តាយ?¹²ហេតុអ្វីបានជាមានភ្លៅម្តាយចាំ ទទួលខ្ញុំ? ហេតុអ្វីដោះអ្នកម្តាយចាំបំបៅខ្ញុំដូច្នេះ?

¹³ដ្បិត បើខ្ញុំបានស្លាប់តាំងពីកាលនោះ ខ្ញុំនឹងបានដេកទៅយ៉ាងស្ងាត់។ ខ្ញុំបានសម្រាកយ៉ាងសុខស្រួលហើយ។¹⁴ទោះបីជាស្តេច និងមន្ត្រីទាំងប៉ុន្មាននៃផែនដី ជា អ្នកដែលបានកសាងផ្នូរ ទុកសម្រាប់ខ្លួន។

¹⁵ឬក៏ខ្ញុំមុខជាបានសម្រាកជាមួយពួកមេដឹកនាំ ដែលជាអ្នកមានមាសប្រាក់ពេញផ្ទះ។¹⁶ឬប្រសិនបើខ្ញុំគ្មានជីវិត គឺដូចកូនរលូត ឬដូចកូនក្មេងដែលមិនធ្លាប់ ឃើញពន្លឺថ្ងៃ នោះប្រសើរជាង។

¹⁷នៅក្នុងផ្នូរ មនុស្សអាក្រក់លែងមាន សកម្មភាពទៀតហើយ រីឯអ្នកដែលនឿយហត់ អស់កម្លាំងនឹងនាំគ្នាសម្រាក។¹⁸អ្នកជាប់ឃុំយ៉ាងបានសុខស្រួលក្បាល គឺគេ លែងឮសំឡេងរបស់ឆ្មាំគុកទៀតហើយ។¹⁹អ្នកតូច និងអ្នកធំ ស្ថិតនៅទីនោះជាមួយគ្នា ទាសករក៏លែងនៅក្រោមអំណាច ម្ចាស់របស់ខ្លួន។

²⁰ហេតុអ្វីព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យ មនុស្សដែលត្រូវវេទនា ស្គាល់ពន្លឺថ្ងៃ ហើយផ្តល់ជីវិតឲ្យអ្នកដែលស្គាល់តែ ទុក្ខលំបាក?²¹គេនឹងរង់ចាំសេចក្តីស្លាប់ តែមិនឃើញ សេចក្តីស្លាប់មកទេ គេប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីស្លាប់ ជាងទ្រព្យសម្បត្តិដែលកប់ទុក។²²ប្រសិនបើគេរកបានផ្លូវសម្រាប់ខ្លួន នោះគេមុខជាសប្បាយរីករាយត្រូវទេ?

²³ហេតុអ្វី បានជាពន្លឺត្រូវចាំងភ្លឺមកលើមនុស្ស ដែលផ្លូវត្រូវបាំងបិត ហើយព្រះជាម្ចាស់បានដាក់របងព័ទ្ធជុំវិញនោះ?²⁴ដ្បិត ខ្ញុំបានស្រែកថ្ងូរ ជំនួសអាហារ សម្រែកឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ ចេះតែហូរចេញមកដូចទឹក។

²⁵ដ្បិតការអ្វីដែលខ្ញុំខ្លាច ការនោះកើតមានដល់ខ្ញុំ ហើយដែលខ្ញុំបារម្ភ គឺបានមករកខ្ញុំ។²⁶ខ្ញុំមិនបានស្ងប់ មិនបានសុខស្រួល ហើយក៏មិនបានសម្រាកដែរ គឺខ្ញុំឈឺ ចាប់ កើតឡើងលើរូបខ្ញុំជានិច្ច»។

4 ¹លោកអេលីផាស ជាជនជាតិថេម៉ាន ពេលឡើងថា៖²ប្រសិនបើយើងជូនយោបល់តែមួយម៉ាត់ តើលោកទ្រាំនឹងស្តាប់បានទេ? ប៉ុន្តែ តើនរណាទ្រាំមិននិយាយកើត?³មើល! លោកបានទូន្មានមនុស្សជាច្រើន លោកមានមនុស្សឲ្យកម្លាំង ចិត្តឡើងវិញ។

⁴ពាក្យដែលលោកមានប្រសាសន៍ បានធ្វើឲ្យអ្នកដែលដួលអាចងើបឡើងវិញ លោកក៏បានធ្វើឲ្យអ្នកដែលទន់ជង្គង់ មាំមួនឡើងវិញ។⁵ប៉ុន្តែបញ្ហាបានធ្វើឲ្យលោកបាក់ទឹកចិត្ត វាកើតឡើងដល់លោក ហើយលោកបានជួបទុក្ខដ៏ធ្ងន់។⁶តើមិនមែនការកោតខ្លាច និងទំនុកចិត្ត ហើយក្តីស្មោះត្រង់នៃផ្លូវរបស់អ្នកជាគ្រឹះសម្បូររបស់អ្នកទេឬ?

⁷សូមគិតពីការនេះ តើមនុស្សណាដែលនឹងវិនាស? តើពេលណាដែលមនុស្សទៀងត្រង់បានអន្តរាយនោះ?⁸តាមតែការមើលឃើញរបស់ខ្ញុំវិញ អ្នកដែលក្លែងបន្លំហើយសាបព្រោះការអាក្រក់នឹងចូលកាត់ផុតនោះវិញ។⁹គឺពួកគេវិនាស ដោយសារព្រះពិរោធរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបក់បោកមកលើពួកគេដូចព្យុះសង្សារ។

¹⁰ពួកគេស្រែកដូចសិង្ហ ហើយគ្រហឹមដូចខ្លា ហើយចង្អុលរបស់ពួកសិង្ហស្មារបានបាក់អស់។¹¹សិង្ហចាស់នឹងវិនាសទៅដោយអត់អាហារ កូនរបស់វានឹងខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ទិសទី។

¹²ពេលនេះ ខ្ញុំបានឮសេចក្តីមួយយ៉ាងស្ងាត់ៗ ហើយត្រចៀកខ្ញុំស្តាប់ឮសំឡេងមួយ យ៉ាងស្រាលៗផង។¹³ខ្ញុំឮសេចក្តីនោះក្នុងសុបិននៅពេលយប់ គឺក្នុងពេលដែលមនុស្សដេកលង់លក់ឥតដឹងខ្លួន។

¹⁴ខ្ញុំភ័យខ្លាច និងរន្ធត់ ញាប់ញ័រសព្វគ្រប់ពេញរាងកាយ ដែលបានកើតដល់រូបខ្ញុំ ហើយឆ្អឹងរបស់ស្រៀវ។¹⁵គឺហាក់ដូចជាមានខ្យល់បក់មកប៉ះនឹង ផ្ទៃមុខរបស់ខ្ញុំធ្វើឲ្យខ្ញុំព្រើសម្បុរ។

¹⁶មានវិញ្ញាណឈរនៅក្បែរខ្ញុំ តែខ្ញុំមើលមិនស្គាល់ថាជានរណាទេ។ មានដូចជាស្រមោលមួយនៅចំពោះមុខខ្ញុំ ហើយក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់នោះ ខ្ញុំឮសំឡេងមួយបន្តិចឡើងថា៖¹⁷ «តើមនុស្សដែលតែងតែស្តាប់ សុចរិតជាងព្រះជាម្ចាស់ឬ? តើមនុស្សនោះបរិសុទ្ធព្រះជាម្ចាស់ឬ?

¹⁸មើល! បើព្រះជាម្ចាស់មិនទុកចិត្តអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ និងព្រះអង្គចោតប្រកាន់ទេវតារបស់ព្រះអង្គ។¹⁹នោះចំណង់បើមនុស្សដែលមានធាតុជាដីឥដ្ឋ កើតមកពីធូលីដី ហើយដែលគេអាចជាន់កម្ទេចដូចដង្កូវនេះ តើព្រះអង្គទុកចិត្តដូចម្តេចបាន?

²⁰ក្នុងរវាងពេល និងពេលល្ងាចមនុស្សត្រូវអន្តរាយ ហើយវិនាសសូន្យទៅ ដោយគ្មាននរណាចាប់អារម្មណ៍ឡើយ។²¹តើមិនមែនខ្សែជីវិតរបស់ពួកគេត្រូវបានចប់ទេឬអី? គេស្លាប់ទៅ ទាំងមិនយល់អ្វីទាំងអស់។

5 ¹ឥឡូវនេះ សូមលោកស្រីកុំចុះ តើមាននរណានឹងឆ្លើយតបមកលោក? តើលោកអាចហៅទេវតាណាមួយ ឲ្យមកជួយបានទេ?² ដ្បិតកំហឹងរមែងសម្លាប់ មនុស្សល្អឬក៏ ការប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលផ្តល់ផ្តាសាយ។³ ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញមនុស្សល្អឬក៏ ឲ្យបានចាក់ឬស ប៉ុន្តែ រំពេចនោះ ខ្ញុំក៏ដាក់បណ្តាសាផ្ទះរបស់គេ។

⁴កូនរបស់គាត់គឺនៅឆ្ងាយពីទីសុវត្ថិភាព ពួកគេបុកចូលមកតាមទ្វារក្រុង។ ឥតមានអ្នកណានឹងជួយពួកគេឡើយ។⁵ ពួកមនុស្សអត់បាយនាំគ្នាមកស៊ី ភោគផល របស់គេ ទោះបីមានបន្លាជុំវិញក៏ពួកគេស៊ីដែរ។ យកទ្រព្យសម្បត្តិធ្វើជាបរិក្ខារ។

⁶ដ្បិតសេចក្តីវេទនាមិនមែនដុះចេញពីចូលដីមកទេ ហើយបញ្ជាក់មិនមែនដុះចេញពីដីមកដែរ។⁷ ផ្ទុយទៅវិញ មនុស្សកើតមក ដើម្បីរងទុក្ខវេទនា ដូចគ្នាភ្លើង ដែលហើរទៅលើ។

⁸ប្រសិនបើខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងបែរទៅរកព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងឲ្យពាក្យបណ្តាសាទៅចំពោះព្រះអង្គ⁹ គឺព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើការយ៉ាងធំ រកគិតមិនយល់ ជាការយ៉ាងអស្ចារ្យ ឥតគណនា។¹⁰ ព្រះអង្គបង្ហាញមកលើផែនដី ហើយឲ្យទឹកហូរមកក្នុងស្រែ។

¹¹ព្រះជាម្ចាស់លើកមនុស្សទន់ទាបឡើង ហើយជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលកាន់ទុក្ខ។¹² ព្រះអង្គរំលាយគម្រោងការមនុស្សមានល្បិច មិនឲ្យគេសម្រេចគម្រោងការ របស់ខ្លួនបានឡើយ។¹³ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យអ្នកប្រាជ្ញ ធ្លាក់ក្នុងល្បិចកិច្ចកលរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើឲ្យយោបល់ដ៏ប៉ិនប្រសប់ របស់ពួកគេ ប្រែជាឥតន័យ។

¹⁴នៅពេលថ្ងៃ ពួកគេជំពប់ជើង ដូចដើរនៅពេលយប់ងងឹត ហើយពួកគេដើរស្មាបៗ នៅកណ្តាលថ្ងៃត្រង់ ដូចដើរនៅពេលយប់ដែរ។¹⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ អ្នកក្រីក្រ ឲ្យរួចផុតពីមុខដាវ ពីចង្កូម និងពីកណ្តាប់ដៃដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ពួកគេ។¹⁶ ដូច្នេះ សេចក្តីសង្ឃឹម មានដល់មនុស្សទន់ខ្សោយ តែព្រះអង្គបំបិទមាត់មនុស្ស ទុច្ចរិត។

¹⁷មើល! មានពរហើយអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់កែតម្រូវ មិនត្រូវមាក់ងាយការស្តីបន្ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។¹⁸ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យឈឺចាប់ ធ្វើឲ្យបួស តែ ព្រះអង្គនឹងព្យាបាលមុខរបួសនោះ ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។¹⁹ ព្រះអង្គនឹងជួយលោកឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាក ចំនួនប្រាំមួយដង នឹងទីប្រាំពីរផង គ្មានការ អាស្រ័យនឹងពលរដ្ឋបានឡើយ។

²⁰នៅពេលកើតទុក្ខក្ស ព្រះអង្គរំដោះលោកពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយនៅពេលកើតសង្គ្រាម ព្រះអង្គរំដោះលោកពីមុខដាវ។²¹ ព្រះអង្គនឹងការពារលោកពីពាក្យ បរិហារ របស់អ្នកដទៃ ហើយលោកក៏នឹងមិនភ័យខ្លាចមហន្តរាយ ដែលកើតឡើងដែរ។²² លោកនឹងមិនញញើត នៅចំពោះមុខ មហន្តរាយ ការអត់ឃ្លាន សត្វសាហាវ នៅផែនដីឡើយ។

²³ដ្បិត ស្រែចម្ការរបស់លោកនឹងគ្មានដុំថ្ម ហើយគ្មានសត្វសាហាវដែលនៅស្រែចម្ការ នឹងសុខសាន្តជាមួយលោកដែរ។²⁴ លោកនឹងមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុង ទី លំនៅរបស់លោក ហើយពេលលោកមើលទៅហ្វូងសត្វ ក៏មិនឃើញមានបាត់បង់ដែរ។²⁵ លោកនឹងឃើញពូជពង្សរបស់លោក កើនចំនួនច្រើនឡើង កូនចៅរបស់ លោកកើនចំនួន ដូចស្មៅដុះនៅតាមទីវាល។

²⁶លោករស់បានអាយុវែង ស្តាប់ស្តល់ ហើយលាចាកលោកនេះទៅ ដូចស្រូវទុំនៅរដូវចម្រុះ។²⁷ មើល! យើងបានសង្កេតមើលបញ្ហានេះ ហើយឃើញថាពិតជា កើតមានដូច្នេះមែន ចូរត្រងត្រាប់ស្តាប់ ហើយយកជាមេរៀនចុះ»។

6¹ ពេលនោះលោកយ៉ូបឆ្លើយថា៖² «ប្រសិនបើគេផ្អែងការឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើគេយកទុក្ខលំបាករបស់ខ្ញុំដាក់លើជញ្ជីង!³ ដ្បិតវាអាចធ្ងន់ជាងខ្សាច់ នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រទៅទៀត។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនិយាយលែងរួច។

⁴ ដ្បិតព្រាញរបស់ព្រះដ៏មានប្រទានភាពបាញ់ម្លប់ខ្ញុំ ពិសពុលរបស់ព្រាញទាំងនោះជួបជ្រាប ពេញក្នុងសរពាងកាយរបស់ខ្ញុំ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យខ្ញុំភ័យញាប់ញ័រ ដូចមានសត្រូវតម្រៀបគ្នាជាក្បួនទំព័ររបស់ប្រហារខ្ញុំ។⁵ ពេលមានស្មៅខៀវខ្ចីស៊ី តើលាព្រៃដែលស្រែកឬទេ? ពេលមានចំបើងស៊ី តើគោចេះតែរោទិ៍ដែរឬ?⁶ តើគេអាចបរិភោគម្ហូបសាប ដោយមិនបង់អំបិលកើតឬ? តើផ្នែកសររបស់ពងមានមានរសជាតិដែរឬ?

⁷ ខ្ញុំមិនចង់បរិភោគអាហារទាំងនោះទេ ព្រោះជាអាហារដែលខ្ញុំស្អប់ខ្ពើម។⁸ សូមឲ្យសំណូមពររបស់ខ្ញុំបានសម្រេច ហើយសូមព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រទាន តាមសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំ។⁹ គឺសូមព្រះជាម្ចាស់មេត្តាក៏នកម្មចង្អុល សូមព្រះអង្គលាតព្រះហស្ត បង្ហើយអាយុជីវិតរបស់ខ្ញុំទៅចុះ!

¹⁰ ធ្វើដូច្នេះ ខ្ញុំដូចជាបានល្អ ហើយទោះបីខ្ញុំឈឺចាប់ដល់កម្រិតក្តី ក៏ខ្ញុំមានអំណរសប្បាយដែរ ព្រោះខ្ញុំមិនបានបោះបង់ចោល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏វិសុទ្ធឡើយ។

¹¹ តើកម្លាំងខ្ញុំមកពីណាដែលធ្វើឲ្យមានសង្ឃឹមនោះ? តើទីបញ្ចប់របស់ខ្ញុំគ្រាន់តែពន្យារពេលជីវិតខ្ញុំឬ?

¹² តើខ្ញុំមានកម្លាំងខ្ញុំដូចជាដូចថ្មឬ? ហើយរូបកាយខ្ញុំដូចលង្ហិនឬ?¹³ ក្នុងខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំលែងមានអ្វីជាទីពឹងឬជំនួយទៀតហើយ ហើយចំណេះដឹងរបស់ខ្ញុំបានរីងរួតអស់ហើយឬ?

¹⁴ អ្នកដែលរងទុក្ខគ្រាំគ្រា គួរតែទទួល ចិត្តមេត្តាករុណាពីចិត្តក្តីរបស់ខ្លួន មើមិនដូច្នេះទេ គេមុខជាលែងគោរព កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។¹⁵ ប៉ុន្តែ បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ បានធ្វើឲ្យខ្ញុំខកចិត្ត ដូចទឹកជ្រោះដែលរីង ដូចជ្រលងដងអូរដែលគ្មានទឹក។¹⁶ នៅចុងរដូវត្រជាក់ ទឹកអូរទាំងនោះប្រែជាល្អក់កក ព្រោះតែព្រិល និងទឹកកករលាយ។¹⁷ នារដូវក្ដៅ អូរទាំងនោះរីងស្ងួតនៅនឹងកន្លែង ព្រោះតែកម្ដៅថ្ងៃ ហើយក៏រលាយនៅតាមកន្លែងរបស់វាទៅ។

¹⁸ ក្បួនអ្នកដំណើរតាមផ្លូវនោះ ពួកគេក៏បែរទៅម្ខាងដើម្បីទឹក ពួកគេចូលទៅវាលរហាស្ថាន ហើយវិនាសបាត់បង់អស់ទៅ។¹⁹ ក្បួនអ្នកដំណើរពីទឹកដីថេម៉ា នាំគ្នាសម្លឹងមើលអូរទាំងនោះ ក្បួនអ្នកដំណើរពីទឹកដីសេបានាំគ្នា សង្ឃឹមលើអូរទាំងនោះ។²⁰ ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវខូចចិត្ត ព្រោះតែទុកចិត្តលើអូរទាំងនោះ។ ពួកគេបានទៅដល់ទីនោះតែពួកគេត្រូវបានគេបោកប្រាស់។

²¹ ដ្បិតពេលនេះ សម្លាញ់ទាំងអស់គ្នាមិនបានជួយអ្វីដល់ខ្ញុំទេ ពួកអ្នកឃើញខ្ញុំមានអាសន្ន ហើយបែរជាភ័យខ្លាច។²² តើខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នកអស់គ្នាថា យករបស់អ្វីមួយមកឲ្យខ្ញុំ? ឬយកប្រាក់របស់អស់មកជួយខ្ញុំឡើយ?²³ ខ្ញុំមិនដែលសុំអស់លោកជួយខ្ញុំ ឲ្យរួចផុតពីកណ្តាប់ដៃរបស់បាប ឬក៏សុំឲ្យលោះខ្ញុំពីកណ្តាប់ដៃ នៃដំងើរបស់ខ្ញុំឬ?

²⁴ សូមប្រៀនខ្ញុំផង ហើយខ្ញុំនឹងនៅស្ងៀម សូមប្រាប់ខ្ញុំផង ដើម្បីឲ្យបានយល់ពីកំហុស។²⁵ ពាក្យសម្តីត្រឹមត្រូវ នោះពូកែបណ្តាលយ៉ាងណា តើតែសេចក្តីបន្ទោសរបស់អ្នករាល់គ្នា បានបន្ទោសអ្វីខ្លះដល់ខ្ញុំ?

²⁶ ពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយនេះ តើអស់លោកចង់បន្ទោសកន្លែងណា តើអស់លោកយល់ថាពាក្យសម្តីរបស់ មនុស្សអស់សង្ឃឹម ឥតបានការឬ?²⁷ អស់លោកហ៊ានដល់ទៅចាប់ឆ្នោតយកក្មេងកំព្រា ហើយសូម្បីតែមិត្តសម្លាញ់ ក៏អស់លោកមិនញញើតនឹងលក់ដែរ។

²⁸ ឥឡូវនេះ ចូរបែរមកមើលមុខខ្ញុំឲ្យចំ ដ្បិត ពិតណាស់ខ្ញុំនិយាយបំផ្លើសត្រង់ណា។²⁹ ខ្ញុំសូមអង្វរទៅចុះ កុំចោទខ្ញុំជ្រុលពេក ហើយក៏កុំអយុត្តិធម៌បែបនេះដែរ កុំចោទខ្ញុំជ្រុលពេក ខ្ញុំគ្មានកំហុសអ្វីសោះ។³⁰ តើអណ្តាតខ្ញុំដែលគ្រលាស់ចេញមកនូវពាក្យទុច្ចរិត ហើយមាត់របស់ខ្ញុំស្រដីចេញមក នូវពាក្យអពមង្គលឬទេ?

7 ¹តើមនុស្សមិនបានធ្វើការលំបាកនៅលើផែនដីទេ? តើមនុស្សមិនបានដូចជាថ្ងៃ របស់អ្នកស៊ីឈ្នួលទេឬអី?²ដូចជាទាសករប្រាថ្នាជ្រកក្រោមម្លប់ ហើយអ្នកស៊ីឈ្នួលទន្លឹងរង់ចាំប្រាក់ឈ្នួលយ៉ាងបែបនោះដែរ³ខ្ញុំក៏ទទួលបានការលឿងជាច្រើនខែ ហើយរងទុក្ខសោកជាច្រើនយប់ បែបយ៉ាងនោះដែរ។

⁴ពេលខ្ញុំផ្អែកខ្លួនលូនចុះ នោះក៏ខ្ញុំនិយាយថា៖ តើពេលណាខ្ញុំនឹងក្រោកឡើង និងពេលណាទើបយប់នឹងបានឆ្លងផុត? ហើយខ្ញុំចេះតែប្រះខ្លួននិងងាកចុះឡើងរហូតដល់ទៀបភ្លឺឡើង។⁵រូបកាយរបស់ខ្ញុំមានសុទ្ធតែដង្កូវ និងក្រមរ ស្បែករបស់ខ្ញុំប្រេះ ហើយរលួយស្លាយផង។

⁶អាយុជីវិតរបស់ខ្ញុំបោះពួយទៅមុខ លឿនជាងគ្រល់របស់អ្នកក្បាញ ពេលណាអស់អំបោះ គ្មានអ្វីសង្ឃឹមទៀតដែរ។⁷ព្រះជាម្ចាស់នឹកចាំផងថា ជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ប្រៀបបាននឹងមួយដង្ហើមទេ ហើយភ្នែករបស់ទូលបង្គំ នឹងមើលអ្វីល្អមិនឃើញទេ។

⁸ព្រះអង្គទតមកទូលបង្គំ តែលែងឃើញទូលបង្គំទៀតហើយ ព្រះអង្គនឹងខំរកមើលទូលបង្គំ តែទូលបង្គំបាត់សូន្យទៅ។⁹ពពកតែងតែរសាត់បាត់ទៅ រីឯអ្នកដែលចុះទៅស្ថានមនុស្សស្លាប់ ក៏ពុំអាចឡើងមកវិញបានដែរ។¹⁰គេនឹងមិនវិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញទេ ញាតិសន្តានក៏លែងស្គាល់គេទៀតដែរ។

¹¹ហេតុនេះ ទូលបង្គំមិនអាចបិតមាត់បានឡើយ ទូលបង្គំត្រូវតែនិយាយនៅពេលពិបាកចិត្ត ទូលបង្គំនឹងត្អូញត្អែរក្នុងការជួរល្បិញនៅក្នុងព្រលឹងរបស់ទូលបង្គំ។

¹²តើទូលបង្គំជាសមុទ្រ ឬជាសត្វរស់ក្នុងសមុទ្រ ដែលព្រះអង្គបានទូតមើលទូលបង្គំត្រូវទេ?

¹³ទូលបង្គំពោលថា៖ គ្រែដែលខ្ញុំដំណេក ជួយឲ្យខ្ញុំបានល្អ រួចផុតពីការឈឺចាប់។¹⁴ដ្បិត ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទូលបង្គំភ័យតក់ស្លុត ដោយយល់សប្តិអាក្រក់ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទូលបង្គំញ័ររន្ធត់ ដោយឃើញសុបិននិមិត្តមិនល្អ។¹⁵ទូលបង្គំចង់អត់ដង្ហើមស្លាប់ ជាជាងរស់ក្នុងរូបកាយដែលសល់តែឆ្អឹងនេះ។

¹⁶ស្តាប់ជីវិតរបស់ទូលបង្គំណាស់ ទូលបង្គំមិនចង់រស់រហូតទេ សូមទុកទូលបង្គំឲ្យនៅតែឯង ដ្បិតជីវិតរបស់ទូលបង្គំគ្មានន័យអ្វីសោះ។¹⁷តើមនុស្សលោកជាអ្វីបានជាព្រះអង្គយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់នឹងគេ ព្រះអង្គនឹកគិតដល់គេបែបនេះ?¹⁸ព្រះអង្គពិនិត្យមើលគេរៀងរាល់ព្រឹក ព្រះអង្គល្បងលេចគ្រប់ពេលវេលាពិតទេ?

¹⁹តើព្រះអង្គនៅតែឃ្លាំមើលទូលបង្គំ ដល់កាលណាទៀត សូមទុកឲ្យទូលបង្គំមានពេល លេបទឹកមាត់ផង?²⁰ព្រះអង្គដែលជាឆ្មាំយាមមនុស្សលោកអើយ ប្រសិនបើទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបមែន តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីទាស់នឹងព្រះអង្គ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គចាត់ទុកទូលបង្គំ ដូចជាផ្ទាំងស៊ីប តើទូលបង្គំបានធ្វើអ្វីខានដល់ព្រះអង្គ?

²¹តើព្រះអង្គលើកលែងទោសឲ្យទូលបង្គំ និងលុបលាងកំហុសរបស់ទូលបង្គំបានឬទេ? ដ្បិតបន្តិចទៀត ទូលបង្គំនឹងដេកលើដី ព្រះអង្គនឹងរកទូលបង្គំ តែទូលបង្គំសូន្យបាត់ទៅហើយ»។

8 ¹លោកប៊ីលដាដ ជាជនជាតិស៊ូអា បានឆ្លើយតបថា៖²«តើលោកនៅតែមានប្រសាសន៍បែបនេះ ដល់កាលណាទៀត? តើលោកបញ្ចេញពាក្យសម្តី ដូចខ្យល់ កំបុតត្បូងដល់កាលណាទៀត? តើព្រះជាម្ចាស់បង្ខំយុត្តិធម៌ឬ?»³តើព្រះដ៏មានប្រទានភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត បង្ខំសេចក្តីសុចរិតឬ?

⁴ប្រសិនបើកូនប្រុសរបស់លោកប្រព្រឹត្ត អំពើបាបទាស់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គដាក់ទោសពួកគេ តាមកំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។⁵ប៉ុន្តែលោក វិញ គួរតែស្វែងរកព្រះអង្គ បើលោកអង្វររកព្រះដ៏មានប្រទានភាព ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។

⁶បើលោកពិតជាបរិសុទ្ធ និងទៀងត្រង់មែន ព្រះអង្គមុខជាជួយលោក ហើយស្តារស្ថានភាពរបស់លោក ឲ្យបានយុត្តិធម៌ឲ្យលោកដែរ។

⁷ទោះបីលោកបានចាប់ផ្តើមតូច តែនៅចុងក្រោយ ទុក្ខលំបាករបស់លោកនឹងប្រសើរឡើង។

⁸ហេតុនេះ សូមសាកសួរចាស់ទុំនៅជំនាន់មុន ហើយរំពឹងគិតអំពីបទពិសោធន៍ ដែលដូនតារបស់លោករៀនបាន។⁹(ដ្បិតយើងជាមនុស្សទើបនឹងកើត យើងមិន ដឹងអ្វីទាំងអស់ អាយុជីវិតរបស់យើងនៅលើផែនដីនេះ ប្រៀបដូចជាស្រមោល)។¹⁰តើចាស់ទុំមិនបានបង្រៀនលោកទេ? តើចាស់ទុំនឹង មិនបានប្រាប់លោកពីអ្វីដែលនៅក្នុងចិត្តគេទេ?

¹¹តើដើមត្រែងអាចដុះនៅក្រៅត្រពាំង? ហើយដើមកក់អាចដុះនៅកន្លែង ដែលគ្មានទឹកបានឬ?¹²ពេលវាទៅខៀវខ្ចី ទោះបីគ្មាននរណាដាក់ក៏ដោយ ក៏វាក្រៀម ស្ងួត មុនតិណ្ឌជាតិផ្សេងដែរ។

¹³ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលបំភ្លេចព្រះជាម្ចាស់ ក៏ធ្លាក់ខ្លួនដូច្នោះដែរ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងវិនាស។¹⁴បង្អែករបស់គេត្រូវបាក់ អ្វីៗដែលគេទុកចិត្ត ប្រៀបដូចជាសំបុកពីងពាង។¹⁵គេផ្អែកលើផ្ទះរបស់ខ្លួន តែផ្ទះរលំ គេខំប្រឹងតោងផ្ទះ តែផ្ទះមិននៅស្ថិតស្ថេរឡើយ។

¹⁶រុក្ខជាតិនៅក្រោមពន្លឺថ្ងៃពណ៌បៃតង ព្រោះសម្បជ័យកម្លោះថ្ងៃ ហើយបែកមែកសាខាពាសពេញខន្ធទ្វារ។¹⁷ឬសរបស់គេចាក់ស្រះទៅក្នុងដីដែលមានថ្ម ហើយរុក ទៅដល់ផ្ទាំងសិលា។¹⁸ប៉ុន្តែ ពេលណាគេត្រូវរម្លើងចេញពីកន្លែង របស់ខ្លួនហើយនោះ សូម្បីតែញាតិសន្តាន ក៏លែងរាប់រកគេទៀតដែរ។

¹⁹មើល! នេះគឺជា «អំណរ» ចេញពីការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្ស ហើយមានអ្នកផ្សេងទទួលកន្លែងជំនួសគេ។²⁰ព្រះជាម្ចាស់មិនបោះបង់ចោល មនុស្សគ្មានកំហុស ឡើយ ហើយព្រះអង្គក៏មិនពង្រឹងអំណាចរបស់ អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែរ។

²¹បន្តិចទៀត ព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យលោក សើចសប្បាយ ហើយឲ្យលោកបន្តិចសំឡេងបានវិញ។²²អស់អ្នកដែលស្អប់លោកនឹងត្រូវអាម៉ាស់ ហើយលំនៅរបស់ មនុស្សអាក្រក់នឹង រលាយសូន្យ។

9¹ លោកយ៉ូហាននិយាយតបវិញថា៖² «ពិតមែនហើយ ខ្ញុំដឹងថាប្រាកដជាដឹង មានដូច្នោះ។ ប៉ុន្តែធ្វើដូចម្តេចឲ្យមនុស្សបានត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះជាម្ចាស់បាន?³ បើគេចង់ដកដៃកែតម្រូវជាមួយព្រះអង្គ ក្នុងមួយពាន់សំណួរ សូម្បីតែមួយ ក៏មនុស្សពុំអាចឆ្លើយបានផង។

⁴ ព្រះអង្គប្រកបទៅដោយព្រះប្រាជ្ញាញាណ និងមហិទ្ធិបុទ្ធិ តើអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ អាចកើតផងទេ?⁵ ព្រះអង្គវិញ្ញាណឡាយ មិនឲ្យវាដឹងខ្លួន ព្រះអង្គក៏មិនប្រាប់អ្នកណា ដោយសារតែព្រះពិរោធ របស់ព្រះអង្គ⁶ ហើយព្រះអង្គធ្វើឲ្យផែនដីកកើតនៅលើគ្រឹះរបស់វា ហើយសសររបស់វាក៏រញ្ជួយដែរ។

⁷ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ថ្ងៃ នោះថ្ងៃមិនរះទេ ព្រះអង្គក៏យាត់ផ្កាយមិនឲ្យចាំងពន្លឺដែរ⁸ ព្រះអង្គលាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ ដោយគ្មាននរណាជួយ ព្រះអង្គយាងនៅលើលកសមុទ្រ ព្រះអង្គបានបង្កើតផ្កាយក្រពើ ផ្កាយនង្គ័ល និងផ្កាយកូនមាន់ ព្រមទាំងកញ្ចប់ផ្កាយនៅទិសខាងត្បូង។

¹⁰ ព្រះអង្គបានធ្វើការដ៏ធំអស្ចារ្យ ដែលពុំអាចយល់បាន ព្រមទាំងការដ៏ល្អវិសេសច្រើនឥតគណនា។¹¹ ព្រះអង្គយាងមកក្បែរខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំមើលព្រះអង្គមិនឃើញ ព្រះអង្គយាងទៅបាត់ ក៏ខ្ញុំមិនអាចយល់បាន។¹² ពេលព្រះអង្គដកយកអ្វីទៅហើយ តើមាននរណាអាចយាត់ព្រះអង្គបានទេ? ហើយក៏គ្មាននរណាអាចពោលទៅព្រះអង្គហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះ?

¹³ ពេលព្រះអង្គពិរោធហើយ ព្រះអង្គមិនប្រែព្រះហឫទ័យទេ ព្រះអង្គបង្ក្រាបសត្វសម្បើមនៅក្នុងសមុទ្រ និងបរិវាររបស់វា។¹⁴ ហេតុនេះ តើខ្ញុំឆ្លើយតបទៅព្រះអង្គ ដូចម្តេចបាន? តើខ្ញុំមានពាក្យអ្វីទូលទៅកាន់ព្រះអង្គ?¹⁵ ទោះបីខ្ញុំសុចរិតក្តី ក៏ខ្ញុំពុំអាចឆ្លើយនឹង ព្រះអង្គបានដែរ គឺខ្ញុំមានតែអង្វរសូមចៅក្រមរបស់ខ្ញុំមេត្តាប្រណិសន្តោសខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ។

¹⁶ ទោះបីព្រះអង្គឆ្លើយតបមកខ្ញុំ នៅពេលខ្ញុំស្រែកហៅព្រះអង្គក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនជឿថា ព្រះអង្គផ្ទៀងព្រះកាណ៌ ស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់ខ្ញុំដែរ។¹⁷ ព្រះអង្គវាយប្រហារខ្ញុំ ដោយខ្យល់ព្យុះ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្ញុំមានរបួសកាន់តែច្រើន ដោយឥតហេតុផល។¹⁸ ព្រះអង្គមិនទុកឲ្យខ្ញុំមានពេលដកដង្ហើមទេ ដ្បិតព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្ញុំឈឺចាប់ខ្លាំងណាស់។

¹⁹ ប្រសិនបើខ្ញុំចង់ប្រើកម្លាំងបាយ ព្រះអង្គមានប្បទានភាពជាង ប្រសិនបើខ្ញុំចង់ប្តឹងរកយុត្តិធម៌ តើនរណាហៅព្រះអង្គមកកាត់ក្តី?²⁰ ទោះបីខ្ញុំសុចរិតក្តី ក៏ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំដាក់ទោសខ្ញុំ ទោះបីខ្ញុំស្ងួតត្រង់ក្តី ក៏ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំខ្វះខាតដែរ។

²¹ ខ្ញុំពិតជាមនុស្សស្ងួតត្រង់ តែខ្ញុំមិនប្រាកដថាខ្លួនខ្ញុំស្ងួតត្រង់ដែរ ខ្ញុំអស់ចិត្តនឹងជីវិតរបស់ខ្ញុំ។²² ណ្ហើយ បណ្តោយតាមដំណើរទៅចុះ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំពោលថា ព្រះអង្គប្រហារ ទាំងមនុស្សស្ងួតត្រង់ ទាំងមនុស្សអាក្រក់។²³ ពេលមានមហន្តរាយអ្វីមួយកើតឡើងបណ្តាល ឲ្យមនុស្សស្ងួតត្រង់ស្លាប់ភ្លាមៗនោះ ព្រះអង្គសើចចំអកឲ្យគេ នៅពេលដែលគេវេទនា។²⁴ ផែនដីធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃមនុស្សអាក្រក់ ព្រះជាម្ចាស់បិទភ្នែកចៅក្រមទាំងឡាយ បើព្រះអង្គមិនធ្វើបែបនេះទេ តើនរណាជាអ្នកធ្វើ?

²⁵ ពេលវេលារបស់ខ្ញុំខិតទៅមុខ លឿនជាងអ្នកដែលរត់ទៅទៀត គឺពេលវេលានេះចេះតែរត់ទៅមុខ ដោយខ្ញុំមិនបានឃើញសុភមង្គលឡើយ។²⁶ ពេលវេលារបស់ខ្ញុំអណ្តែតទៅមុខ លឿនជាងនាវា ឬព្រះពុទ្ធជ្រាបខ្លួនហោះតម្រង់ទៅចាប់រំពា។

²⁷ ប្រសិនបើខ្ញុំពោលថា៖ ខ្ញុំនឹងបំភ្លេចការសោកសង្រេង ខ្ញុំនឹងធ្វើទឹកមុខរីករាយ ហើយខំប្រឹងសើចសប្បាយឡើងវិញ²⁸ នោះការឈឺចាប់ទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្ញុំ ធ្វើឲ្យខ្ញុំតក់ស្លុត ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា ព្រះអង្គមិនចាត់ទុកខ្ញុំជា មនុស្សគ្មានទោសឡើយ។²⁹ ទោះបីធ្វើយ៉ាងណា ក៏ខ្ញុំនៅតែមានទោស ដូច្នេះ តើខ្ញុំនៅតែខំប្រឹងដោះសាខ្លួនបានការអ្វី?

³⁰ ទោះបីទូលបង្គំយកទឹកមកលាងខ្លួន ទោះបីទូលបង្គំយកសាប៊ូមកលាងដៃ³¹ ព្រះអង្គបោះទូលបង្គំទៅក្នុងភក់ជ្រាំ ហើយសូម្បីតែសម្លៀកបំពាក់របស់ទូលបង្គំ ក៏ខ្ចើមទូលបង្គំដែរ។

³² ព្រះអង្គមិនមែនជាមនុស្សដូចខ្ញុំដែលខ្ញុំអាចតវ៉ា និងហៅឡើងទៅតុលាការបានឡើយ។³³ គ្មាននរណាអាចធ្វើជាអាជ្ញាកណ្តាល សម្រុះសម្រួលរឿងរ៉ាវរវាងព្រះអង្គ និងខ្ញុំបានទេ។

³⁴ សូមព្រះអង្គមេត្តាលបយកដំបងវាយខ្ញុំ សូមកុំឲ្យព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យខ្ញុំញញឹមនូវតម្រង់ឡើយ។³⁵ ពេលនោះ ទើបខ្ញុំនិយាយស្តីបាន ដោយលែងភិតភ័យ។ ប៉ុន្តែ តាមពិតពេលនេះ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើវាបានទេ។

10 ¹ខ្ញុំឆ្ងល់ចិត្តនឹងជីវិតណាស់ ខ្ញុំនឹងត្អូញត្អែររបស់ខ្ញុំ ដោយពាក្យជូរល្បី ដោយឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត។²ខ្ញុំនឹងទូលព្រះជាម្ចាស់ថា សូមកុំដាក់ទោសទូលបង្គំឡើយ សូមប្រាប់ឲ្យទូលបង្គំដឹងផងថា ព្រះអង្គមានមូលហេតុអ្វី ចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ។³តើមាន ប្រយោជន៍អ្វី បានជាព្រះអង្គសង្កត់សង្កិនទូលបង្គំ ហើយបោះបង់ចោលស្មារតីហេតុរបស់ព្រះអង្គ រួចបែរជាជួយជ្រោមជ្រែងផែនការ របស់មនុស្សអាក្រក់ទៅវិញ?

⁴តើព្រះអង្គមានព្រះនេត្រ ហើយទតមើល តាមរបៀបដូចមនុស្សលោកដែរឬ?⁵តើចំនួនថ្ងៃរបស់ព្រះអង្គដូចចំនួនថ្ងៃ របស់មនុស្សលោក ហើយចំនួនឆ្នាំរបស់ព្រះអង្គ⁶ក៏ដូចជាចំនួនឆ្នាំ របស់មនុស្សលោកដែរឬ បានជាព្រះអង្គស្វែងរកកំហុសរបស់ទូលបង្គំ ហើយរុករកអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំដូច្នេះ?⁷ព្រះអង្គជ្រាបស្រាប់ហើយថា ទូលបង្គំគ្មានកំហុសអ្វីទេ ហើយក៏គ្មាននរណាដោះទូលបង្គំឲ្យរួចផុតបាន?

⁸ព្រះហស្ថទាំងពីរព្រះអង្គបានក្របជុំវិញទូលបង្គំជានិច្ច ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបែរជាវាយឲ្យទូលបង្គំវិនាសវិញ។⁹ទូលបង្គំសូមអង្វរព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានសួនឆ្មៃទូលបង្គំដូចដីឥត តើព្រះអង្គនឹងឲ្យទូលបង្គំទៅជាដីវិញឬ?

¹⁰តើព្រះអង្គមិនបានចាក់ទូលបង្គំចេញដូចជាទឹកដោះ ហើយឲ្យទូលបង្គំកកខន់ ដូចជាផែនទឹកដោះទេឬ?¹¹ព្រះអង្គបំពាក់ស្បែក និងសាច់ ពាសពេញរូបកាយទូលបង្គំ ព្រះអង្គបង្កើតឆ្អឹង និងសរសៃឲ្យទូលបង្គំ។

¹²ព្រះអង្គប្រទានជីវិត និងសម្តែងព្រះហឫទ័យ មេត្តាករុណាចំពោះទូលបង្គំ ព្រះអង្គថែរក្សាដង្ហើមជីវិតរបស់ទូលបង្គំ។¹³ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំដឹងច្បាស់នូវអ្វីៗ ដែលព្រះអង្គលាក់ទុកនៅក្នុងព្រះហឫទ័យ។¹⁴បើទូលបង្គំប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះនឹងចំណាំទុក ហើយព្រះអង្គមិនព្រមលើកលែងទោស ឲ្យទូលបង្គំទាល់ទេ។

¹⁵ប្រសិនបើទូលបង្គំមនុស្សអាក្រក់ នោះទូលបង្គំពិតជាវេទនាមិនខាន ប្រសិនបើទូលបង្គំសុចរិត នោះក៏ទូលបង្គំមិនហ៊ានងើបមុខឡើងដែរ ទូលបង្គំត្រូវអាម៉ាស់ ហើយលិចលង់ទៅក្នុងទុក្ខវេទនា។¹⁶ប្រសិនបើទូលបង្គំហ៊ានងើបមុខ ព្រះអង្គនឹងដេញតាមទូលបង្គំដូចសត្វស៊ឹង ព្រះអង្គនឹងសម្តែងការអស្ចារ្យមកលើទូលបង្គំ។

¹⁷ព្រះអង្គមានមូលហេតុអ្វីៗ មកចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះពិរោធនឹងទូលបង្គំ ព្រះអង្គនឹងវាយទូលបង្គំជាពលទេវតារបស់ព្រះអង្គ។

¹⁸ព្រះអង្គឲ្យទូលបង្គំចេញពីផ្ទៃម្តាយមកធ្វើអ្វី? បើទូលបង្គំស្លាប់តាំងពីក្នុងផ្ទៃ នោះគ្មាននរណាបានឃើញទូលបង្គំទេ។¹⁹បើគេយកទូលបង្គំចេញពីផ្ទៃម្តាយទៅកប់ក្នុងផ្នូរ នោះទូលបង្គំមិនដែលមានជីវិតទាល់តែសោះ។

²⁰តើអាយុជីវិតរបស់ទូលបង្គំពិតជាខ្លីមែនឬ? សូមឈប់ទៅ នឹងសូមទុកឲ្យទូលបង្គំនៅម្នាក់ឯង ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំមានពេលសម្រាកបន្តិច²¹មុននឹងទូលបង្គំធ្វើដំណើរទៅស្ថានងងឹត ដែលស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ឥតវិលត្រឡប់វិញឡើយ។²²កន្លែងងងឹតជាងកណ្តាលយប់ ជាកន្លែងស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ជាកន្លែងដែលគ្មានរបៀបរៀបរយ ហើយសូម្បីតែពន្លឺនៅទីនោះក៏ងងឹតដែរ»។

11 ¹លោកសុផារ ជាជនជាតិណាអាម៉ា ឆ្លើយឡើងថា៖²«តើយើងគួរនៅស្ងៀម មិនតបនឹងពាក្យជាចម្លើយឬ? តើសម្លេងរបស់អ្នកពូកែវាហារ អាចនឹងជឿបានទេ? ពាក្យព្រាកប្រាជ្ញរបស់លោក អាចធ្វើឲ្យមនុស្សម្នានៅស្ងៀមឬ?»³ពេលលោកមើលងាយការបង្រៀនរបស់យើង តើមិនធ្វើឲ្យលោក អាម៉ាសមុខទេឬអី?

⁴ដ្បិតលោកបានទូលទៅព្រះជាម្ចាស់ថា សេចក្តីជំនឿទូលបង្គំគឺបរិសុទ្ធ ក៏គ្មានកំហុសនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដែរ។⁵ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូល ដើម្បីទាស់ជាមួយនឹងទូលបង្គំ សូមព្រះអង្គថ្លែងប្រាប់លោកពីអាថ៌កំបាំង នៃព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គពេញដោយប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យ។⁶លោកនឹង ដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់ចង់បានអ្នក ច្រើនជាងអ្នកចង់បានខ្លួនឯងទៀត។

⁷តើលោកអាចស្វែងយល់ជម្រៅព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ? តើលោកជ្រាបពីប្រទានភាពឥតខ្ចោះទេ?⁸បញ្ហានោះគឺធំ ហើយខ្ពស់ជាងផ្ទៃមេឃ តើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីបាន? គឺវាជ្រៅជាងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ទៀត តើខ្ញុំអាចដឹងអ្វី?⁹វាមែនជាងផែនដីទៅទៀត ហើយក៏ធំជាងសមុទ្រផង។

¹⁰បើព្រះអង្គយាងកាត់ទៅ ហើយកោះឃុំអ្នកណា ព្រមទាំងហៅប្រជុំជំនុំជម្រះ តើអ្នកណាអាចនឹងឃាត់ព្រះអង្គបាន?¹¹ដ្បិតព្រះអង្គស្គាល់មនុស្សកំភូត ព្រះអង្គក៏ ឃើញអំពើទុច្ចរិត តើព្រះអង្គមិនចាំពីរឿងនេះទេឬ?¹²ប៉ុន្តែមនុស្សល្អប្លែងនឹងមិនមានយោបល់សោះ លុះត្រាតែសត្វលាព្រៃកើតមកជាមនុស្ស។

¹³ប៉ុន្តែលោកគួរ តាំងចិត្តត្រឹមត្រូវឡើង ហើយលើកដៃរបស់លោកទៅរកព្រះជាម្ចាស់។¹⁴ព្រមទាំងបោះបង់សេចក្តីអាក្រក់ ដែលនៅដៃរបស់លោកចេញ ប៉ុន្តែក្រោយមកលោកមិនដាក់ឲ្យមានអំពើទុច្ចរិតណា នៅក្នុងទីលំនៅរបស់លោកនោះឡើយ។

¹⁵ប្រាកដជាលោកនឹងងើបមុខឡើង ឥតមានប្រឡាក់ភាពអាម៉ាសទេ លោកនឹងបានមាំមួនឥតភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។¹⁶ដ្បិតអ្នកនឹងភ្លេចសេចក្តីវេទនារបស់អ្នកទៅ លោកនឹងនឹកចាំពីសេចក្តីនោះ ដូចជាចាំពីទឹកដែលហូរចាក់ហើយ។¹⁷ជីវិតរបស់លោកនឹងបានភ្លឺថ្លាជាងពេលថ្ងៃត្រង់ ប្រសិនបើមានសេចក្តីងងឹត នោះនឹងបាន ដូចជាពេលព្រឹកវិញ។

¹⁸លោកនឹងមិនបារម្ភអ្វីសោះឡើយ ព្រោះលោកមានសង្ឃឹម។លោកលែងអាម៉ាស ហើយលោកនឹងសម្រាន្តយ៉ាងសុខស្រួល។¹⁹ពេលលោកសម្រាក គ្មាននរណា មករំខានលោកឡើយមនុស្សជាច្រើននឹងកោតសរសើរលោក។

²⁰ប៉ុន្តែ ភ្នែករបស់ពួកមនុស្សអាក្រក់វិញ នឹងត្រូវងងឹតទៅ គេនឹងរកទីពឹងគ្មាន ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេ នឹងបានជាសេចក្តីស្លាប់នោះ»។

12¹ ពេលនោះ លោកយ៉ូហង្គើយឡើងថា៖ «គ្មានផ្លូវសង្ស័យឡើយ មានតែអ្នករាល់គ្នាទេដែលជាមនុស្ស ហើយប្រាជ្ញានឹងស្តាប់ទៅ ជាមួយអ្នករាល់គ្នាដែរ។
³ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏យល់ដូចជាអ្នករាល់គ្នាដែរ ខ្ញុំមិនអន់ជាងអ្នករាល់គ្នាទេ។ តើនរណាមិនស្គាល់សេចក្តីនេះទៅ?

⁴ ខ្ញុំជាទីសើចចំអកដល់មិត្តសម្លាញ់ខ្ញុំ ជាអ្នកដែលបានអំពាវនាវដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គក៏ឆ្លើយតប គឺជាមនុស្សសុចរិតត្រឹមត្រូវ ដែលត្រូវគេសើចចំអក
ឲ្យ។⁵ ក្នុងគំនិតរបស់អ្នកដែលមានសេចក្តីសុខ តែងមើលងាយចំពោះអ្នកវេទនា សេចក្តីនោះប្រុងប្រៀបសម្រាប់អ្នកណា ដែលភ្ញាក់ជើង។⁶ ទីលំនៅរបស់ពួកគេ
ចេះតែចម្រើន ហើយពួកអ្នកដែលធ្វើឲ្យព្រះ ថ្វីងថ្វាក់ព្រះហឫទ័យ ក៏តែងមានសេចក្តីសុខ គឺជាពួកអ្នកដែលទទួលតែអំណាច របស់ខ្លួនទុកជាព្រះជាម្ចាស់។

⁷ ប៉ុន្តែ សួរសត្វតិរច្ឆានតទ្បទុះ វានឹងបង្រៀនអ្នក ហើយសត្វស្លាប ដែលហើរលើអាកាស វានឹងប្រាប់ឲ្យអ្នកដឹង។⁸ ឬសួរទៅរុក្ខជាតិនៅលើផែនដីចុះ វានឹង
បង្រៀនអ្នកដែរ ហើយសួរត្រីនៅសមុទ្រនឹងប្រកាសប្រាប់អ្នក។

⁹ ក្នុងពួកសត្វទាំងនោះ តើមានមួយណាដែលមិនដឹងថា ព្រះហស្ថនៃព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតទាំងអស់?¹⁰ ដែលជីវិតនៃសត្វទាំងឡាយ សុទ្ធតែនៅក្នុងព្រះហស្ថ
របស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងខ្យល់ដង្ហើមរបស់មនុស្សផង។

¹¹ ត្រចៀក តើមិនស្តាប់យល់ពាក្យសម្តី ដូចជាមាត់ភ្ញាក់ឲ្យដឹងរសអាហារដែរទេឬ?¹² មនុស្សចាស់ៗតែងមានប្រាជ្ញា ហើយមនុស្សមានអាយុយើងយូរ ទើបមាន
យោបល់។

¹³ នៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ មានទាំងប្រាជ្ញា និងឥទ្ធិបូជិផង ព្រះអង្គក៏មានព្រះតម្រិះ និងការយល់ដឹង។¹⁴ មើល! ព្រះអង្គរំលំ ហើយគេនឹងសង់ឡើងវិញមិនបាន
ប្រសិនបើព្រះអង្គឃុំអ្នកណាទុកហើយ គ្មានអ្នកណាអាចនឹងដោះបានឡើយ។¹⁵ មើល! ប្រសិនបើព្រះអង្គទប់ទឹក នោះទាំងអស់ក៏រឹងស្អាតទៅ ប្រសិនបើព្រះអង្គ
បើក នោះក៏លិចលង់ផែនដីអស់។

¹⁶ ក្នុងព្រះអង្គមានកម្លាំងបូជិ និងប្រាជ្ញា មនុស្សដែលគេបោក និងមនុស្សបោកគេ សុទ្ធតែនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះអង្គ។¹⁷ ព្រះអង្គដឹកនាំពួកអ្នកជួយគំនិត
ទៅខ្លួនទេ ហើយប្រគល់ពួកគេទៅក្រោមទៅក្នុងសេចក្តីល្អឺល្អ។¹⁸ ព្រះអង្គរំលាយអំណាចនៃពួកស្តេច ហើយចងខ្សែភ្ជាប់នៅចង្កេះផង។

¹⁹ ព្រះអង្គដឹកនាំពួកសង្ឃទៅតែខ្លួនទេ ហើយទម្លាក់ងារពួកមានអំណាចចុះ។²⁰ ព្រះអង្គដកពាក្យសម្តីពីពួកអ្នក ដែលគួរទុកចិត្តបាន ហើយក៏ដកយកយោបល់ពី
ពួកចាស់ទុំចេញ។²¹ ព្រះអង្គចាក់សេចក្តីមើលងាយទៅលើពួកដែលមានទ្រព្យ ក៏បន្ទុះខ្សែក្រវាត់នៃពួកខ្លាំងពូកែ។

²² ព្រះអង្គបើកអស់ទាំងសេចក្តីជ្រៅជ្រះ ចេញពីងងឹតមក ក៏នាំយកសេចក្តីស្លាប់ចេញមក ដាក់នៅពន្លឺដែរ។²³ ព្រះអង្គចម្រើនជនជាតិទាំងប៉ុន្មាន ហើយក៏បំផ្លាញ
គេវិញ ព្រះអង្គពង្រីកឲ្យគេធំឡើង រួចក៏ដឹកនាំគេទៅជាល្បើយ។

²⁴ ព្រះអង្គដកប្រាជ្ញាចេញពីពួកអ្នកដឹកនាំ នៃប្រជាជាតិនានានៅលើផែនដីដែរ ហើយព្រះអង្គបណ្តាលឲ្យគេដើរសាត់ព្រាត់ នៅទីរហោស្ថានដែលឥតមានផ្លូវ
សោះ។²⁵ ពួកគេដើរក្នុងទីងងឹតឥតមានពន្លឺសោះ ព្រះអង្គក៏ធ្វើឲ្យគេដើរទ្រេតទ្រោត ដូចជាមនុស្សស្រវឹង។

13 ¹មើល! ភ្នែកខ្ញុំបានឃើញការទាំងនេះ ហើយត្រចៀកខ្ញុំក៏បានឮ ក៏បានយល់ដែរ។²អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាដឹង ខ្ញុំក៏ដឹងដែរ ខ្ញុំមិនអន់ជាងអ្នករាល់គ្នាទេ។

³ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំចង់ទទួលបានដល់ព្រះអង្គ ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាថា ខ្ញុំមានហេតុផងជាមួយព្រះអង្គ។⁴អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នក បង្កើតសេចក្តីពិតកុហក អ្នករាល់គ្នាជាគ្រូពេទ្យឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់។⁵ឱបើអ្នករាល់គ្នានឹងនៅស្ងៀមវិញទៅ នោះនឹងសម្តែងថា អ្នករាល់គ្នាមានប្រាជ្ញាមែន។

⁶ដូច្នេះ ចូរស្តាប់ហេតុផលរបស់ខ្ញុំ ហើយផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់សេចក្តីអង្វរ របស់ប្អូនមាត់ខ្ញុំសិន។⁷តើអ្នករាល់គ្នានឹងនិយាយសេចក្តីទុច្ចរិត ដោយយល់ដល់ព្រះ ព្រមទាំងសេចក្តីកំភូតផងឬ?⁸តើលោកពិតជាបានបង្ហាញក្តីសប្បុរសព្រះអង្គ? ហើយតាំងខ្លួនជាអ្នកកាន់ក្តីជំនួសព្រះអង្គឬ?

⁹អ្នករាល់គ្នាសុខចិត្តឲ្យព្រះអង្គ ស្ទង់ចិត្តរបស់អ្នកឬទេ? តើអ្នករាល់គ្នាគិតបញ្ឆោតព្រះអង្គ ដូចជាបញ្ឆោតមនុស្សដែរ?¹⁰ព្រះអង្គនឹងទូទាត់ជាមួយនិងអ្នក ប្រសិនបើអ្នកធ្វើការហើយបង្ហាញថាអ្នកសម្លៀងពិត។

¹¹តើមិនមែនតែជានុភាពរបស់ព្រះអង្គ ដែលបានធ្វើឲ្យ លោកស្វែងខ្លាចទេឬអី?¹²តើមិនមែនភាពភ័យខ្លាច បានធ្លាក់លើលោកទេឬ? ការចងចាំរបស់អ្នកបានប្រាប់ថា ពាក្យសុភាសិតគ្រាន់តែជាសម្លេង និងរបងការពារក៏ធ្វើអំពើដ៏ឥតផ្លូវដែរ។

¹³សូមអស់លោកបានសុខសាន្ត និងសូមឲ្យខ្ញុំនៅម្នាក់ឯង រួចឲ្យខ្ញុំនិយាយផង សូមឲ្យផលវិបាកទាំងនោះកើតចំពោះខ្ញុំចុះ។¹⁴ខ្ញុំនឹងយកសាច់ឈាម ព្រមទាំងឆ្មេញរបស់ខ្ញុំផង ហើយខ្ញុំនឹងទទួលខុសត្រូវជីវិតរបស់ខ្ញុំដោយដៃខ្ញុំដែរ។¹⁵មើល! បើព្រះអង្គសម្លាប់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំលែងមានសង្ឃឹមទៀតទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹង ការពារផ្លូវរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះព្រះអង្គ។

¹⁶នេះគឺជាមូលហេតុដែលខ្ញុំអាចរួចជីវិត ដែលខ្ញុំមិនបាននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដូចជាមនុស្សទមិច្ឆ។¹⁷ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ដោយព្រះទ័យទុកដាក់ សម្រាប់ពាក្យរបស់ទូលបង្គំ សូមឲ្យពាក្យដែលទូលបង្គំបានឮដល់ព្រះកាណ៌របស់ព្រះអង្គផង។

¹⁸មើល ឥឡូវនេះ! ទូលបង្គំបានរៀបសេចក្តីការពារជាលំដាប់ ទូលបង្គំដឹងហើយថាទូលបង្គំគ្មានកំហុសទេ។¹⁹តើមានអ្នកណានឹងហ៊ានទាស់នឹង ទូលបង្គំនៅមុខចៅក្រមទៅ? ប្រសិនបើមានមែន ហើយអាចរកឃើញថាទូលបង្គំខុស នោះទូលបង្គំនឹងនៅស្ងៀម ហើយព្រមប្រគល់ជីវិតរបស់ទូលបង្គំផង។

²⁰ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការពីរសម្រាប់ទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនឹងបិតបាំងខ្លួនទូលបង្គំពីចំពោះព្រះអង្គឡើយ។²¹សូមដកព្រះហស្តនៃទុក្ខវេទនាចេញពីទូលបង្គំ ហើយសូមកុំឲ្យអំណាចព្រះអង្គធ្វើឲ្យទូលបង្គំភ័យខ្លាចដែរ។²²សូមមានបន្ទូលមកទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនឹងឆ្លើយ ឬសូមឲ្យទូលបង្គំពោលទៅកាន់ព្រះអង្គ ហើយសូមឲ្យព្រះអង្គឆ្លើយនឹងទូលបង្គំផង។

²³តើអំពើទុច្ចរិត និងអំពើបាប របស់ទូលបង្គំមានប៉ុន្មាន? សូមព្រះអង្គឲ្យទូលបង្គំ បានស្គាល់អស់ទាំងអំពើវិលង និងអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំផង។²⁴ហេតុអ្វីបានជា ព្រះអង្គលាក់ព្រះភក្ត្រ ហើយទុកទូលបង្គំដូចជាសត្រូវរបស់ ព្រះអង្គដូច្នេះ?²⁵ហេតុអ្វីព្រះអង្គវាយស្លឹកឈើដែលត្រូវខ្យល់ផាត់? ហើយដេញតាមចំបើង ក្រៀមបែបនេះ?

²⁶ដ្បិតព្រះអង្គបានកត់ទុក សេចក្តីជួរល្វីងទាស់នឹងទូលបង្គំ ហើយឲ្យទូលបង្គំទទួលមរតក នៃបាបដែលបានប្រព្រឹត្តកាលពីក្មេង។²⁷ព្រះអង្គដាក់ជើងទូលបង្គំ ជាប់នៅខ្មោះ ក៏ចំណាំមើលអស់ទាំងផ្លូវច្រកនៃទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គគូសព្រំដែន មិនឲ្យដានជើងទូលបង្គំវិលងឡើយ។²⁸ទូលបង្គំប្រៀបដូចជាឈើដែលខ្វះស៊ី សុស ហើយដូចជាអារ ដែលកន្ត្រាត បានកាត់ស៊ីអស់។

14 ¹មនុស្សដែលកើតពីស្រ្តីមក សុទ្ធតែមានអាយុខ្លី ហើយក៏មានសេចក្តីទុក្ខលំបាក។²មនុស្សចេញមកដូចជាផ្កា រួចត្រូវកាត់ដាច់ទៅ គេរុញថយបាត់ទៅ ដូចជាស្រមោល ឥតនៅស្ថិតស្ថេរដែរ។³តើព្រះអង្គបានទតឃើញការទាំងនេះទេ? តើព្រះអង្គនឹងនាំទូលបង្គំចូលទៅក្នុងទីជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គឬអី?

⁴តើអ្នកណាអាចនឹងដកយករបស់ស្អាត ចេញពីរបស់ស្លោកគ្រោកបាន? គ្មានអ្នកណាធ្វើទេ។⁵ថ្ងៃអាយុរបស់មនុស្សនោះបានកំណត់ស្រេច។ ហើយចំនួនខែនៃជីវិតរបស់គេ គឺនៅជាមួយនឹងព្រះអង្គហើយ ព្រះអង្គបានដាក់ព្រំខណ្ឌ មិនឲ្យគេឆ្លងផុតឡើយ។⁶សូមបែរព្រះភក្ត្រចេញពីគេទៅ ដើម្បីឲ្យគេបានសម្រាក ហើយគេនឹងរីករាយជាមួយថ្ងៃរបស់ខ្លួន ដូចជាកូនឈ្នួលផង។

⁷នឹងមានសង្ឃឹមដល់ដើមឈើ ប្រសិនបើវាត្រូវរលំចុះមក ហើយវានឹងអាចពន្លកមកវិញ គឺវាមិនខ្វះពន្លកចេញពីគល់ទេ។⁸ហើយទោះបីឫសបានទៅជាចាស់នៅក្នុងដី ហើយគល់របស់វាក៏ដាច់នៅក្នុងដីដែរ⁹ប៉ុន្តែទោះបី មានទឹកក្ដិនស្ងួតដោយ វានៅតែបែកមែកដូចជាដើមថ្មីវិញ។

¹⁰ប៉ុន្តែមនុស្សស្លាប់វិញ គឺត្រឡប់ទៅជាខ្សោយ ហើយនិងឈប់ដកដង្ហើម ក្រោយពីនេះតើមនុស្សនឹងទៅទីណា?¹¹ដូចជាទឹកបឹងដែលស្រកចុះ ហើយទឹកទន្លេក៏ហូរទៅ ហើយរឹងស្ងួតដែរ¹²ដូច្នេះមនុស្សក៏ដេក ហើយមិនក្រោកឡើងយ៉ាងនោះដែរ។ រហូតដល់ផ្ទៃមេឃសូន្យបាត់ទៅ ពួកគេនឹងមិនភ្ញាក់ឡើងពីការដេកលក់របស់ពួកគេឡើយវិញ។

¹³ព្រះអង្គបានលាក់ទូលបង្គំ នៅស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ពីទុក្ខលំបាកផ្សេងៗ ហើយរក្សាទូលបង្គំនៅកន្លែងសម្ងាត់ រហូតដល់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គកន្លងបាត់ទៅ ហើយតម្រូវឲ្យមានពេលកំណត់ដល់ទូលបង្គំ ហើយនឹកចាំពីទូលបង្គំផង!¹⁴បើមនុស្សស្លាប់ទៅ តើនឹងមានជីវិត រស់ឡើងវិញម្តងទៀតទេ? បើមានទូលបង្គំនឹងរង់ចាំអស់រវាង សង្គ្រាមវេទនារបស់ទូលបង្គំ ដរាបដល់កំណត់ដែលទូលបង្គំបានមកដល់។

¹⁵ព្រះអង្គនឹងហៅ ហើយទូលបង្គំនឹងតបឆ្លើយ។ ព្រះអង្គនឹងមានបំណងព្រះហឫទ័យ ដល់ស្នាដៃដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។¹⁶ដ្បិតយ៉ាងនោះ ព្រះអង្គនឹងមិនរាប់អស់ទាំងជំហានរបស់ទូលបង្គំទេ ហើយក៏មិនពិនិត្យមើលអស់ទាំងអំពើបាប របស់ទូលបង្គំដែរ។¹⁷អំពើវិលងរបស់ទូលបង្គំបានខ្ទប់បិទត្រាទុក ហើយព្រះអង្គបិទភ្ជាប់អំពើអាក្រក់ របស់ទូលបង្គំផង។

¹⁸ប៉ុន្តែ ទោះភ្នំដែលរលុះបាក់ចុះ នោះត្រូវខ្ទេចខ្ទីអស់ ហើយថ្មត្រូវខ្ចាត់ចេញពីកន្លែងទៅដែរ¹⁹ទឹកក៏ហូររលូន ហើយជំនន់ក៏ហូរចម្រោះផែនដីដែរ។ គឺយ៉ាងនោះដែលព្រះអង្គបំផ្លាញ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សផងដែរ។

²⁰ព្រះអង្គវាយផ្ចល់ពួកគេជានិច្ច ហើយគេស្លាប់ទៅដែរ ព្រះអង្គបានផ្ទុះមុខមាត់របស់ពួកគេ ហើយកម្ចាត់គេឲ្យស្លាប់ទៅ។²¹ប្រសិនបើកូនចៅរបស់គេមានស្មោះត្រង់ ហើយមិនដឹងពីការនេះ និងត្រូវបន្ទាបខ្លួនចុះ នោះពួកគេនឹងបានឃើញវាទេ។²²គេដឹងតែលឺចាប់លើខ្លួនគេ ហើយមានសេចក្តីទុក្ខព្រួយតែក្នុងចិត្តខ្លួនឯងដែរ។

15 ¹ អេលីផាស ជនជាតិថេម៉ាន ឆ្លើយថា៖² «តើគួរឲ្យអ្នកប្រាជ្ញឆ្លើយ ដោយសេចក្តីចេះដឹងបែបឥតប្រយោជន៍ ឬបំពេញចិត្តដោយខ្យល់ពីខាងកើតឬ?»³ តើគួរនឹងដកដៃដោយសម្តីឥតតម្លៃ ឬដោយពាក្យអធិប្បាយ ដែលបង្កើតសេចក្តីល្អមិនបានឬ?

⁴ អ្នកបំផ្លាញសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយនិងការសញ្ជឹងគិតដល់ព្រះអង្គផង ដ្បិតសេចក្តីអាក្រក់របស់អ្នកបង្រៀន ឲ្យមាត់អ្នកនិយាយចេញមក ហើយអ្នកប្រើពាក្យសម្តី របស់មនុស្សអាក្រក់។⁶ គឺមាត់របស់អ្នកដាក់ទោសដល់ខ្លួនឯង មិនមែនជាខ្ញុំទេ បង្វែរមាត់របស់អ្នក ធ្វើបន្ទាល់ទោសនឹងខ្លួនអ្នកដែរ។⁷ តើអ្នកជាមនុស្សដំបូងដែលកើតមកឬ? តើអ្នកបានលេចមកមុនអស់ទាំងភ្នំដែរឬ?⁸ តើអ្នកបានឮសេចក្តីប្រឹក្សាដ៏កំបាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឬ? តើអ្នកស្មានថាមានតែខ្លួនអ្នកមួយទេ ដែលមានប្រាជ្ញា?⁹ តើអ្នកចេះអ្វីដែលពួកយើងមិនចេះ? តើអ្នកយល់អ្វីដែលពួកយើងមិនបានយល់នោះ?

¹⁰ ចំណែក យើងមានទាំងមនុស្សក្បាលសក់ស្កូវ និងមនុស្សអាយុច្រើនដែលចាស់ជាងឪពុករបស់អ្នកទៅទៀត។¹¹ តើអ្នកបានចាត់ទុកការល្អចិត្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថាតូចតាចពេក ឬជាពាក្យផ្អែមទន់ភ្លន់សម្រាប់អ្នកឬ?

¹² ហេតុអ្វីបានជាចិត្តរបស់អ្នក នាំយកអ្នកទៅអញ្ចឹង? ហើយមិនភ្នែកដូច្នេះ។¹³ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបំបែរចិត្តទៅទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយបញ្ចេញពាក្យយ៉ាងនេះ ពីមាត់របស់អ្នកមក?¹⁴ តើមនុស្សជាអ្វីដែលអាចបានបរិសុទ្ធ? តើមនុស្សកើតមកពីមនុស្សស្រី អាចសុចរិតម្តេចបាន?

¹⁵ មើល! ព្រះជាម្ចាស់មិនទុកចិត្ត នឹងពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ហើយផ្ទៃមេឃក៏មិនបរិសុទ្ធ។¹⁶ នៅព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គដែរ ចំណង់បើម្នាក់ដែលគួរតែខ្ពើម ហើយស្មោកគ្រោក ជាអ្នកដែលដឹកសេចក្តីអាក្រក់ដូចជាទឹក!

¹⁷ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញឲ្យអ្នកដឹង ចូរស្តាប់ចុះ ខ្ញុំនឹងថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្តី ដែលខ្ញុំបានឃើញហើយ។¹⁸ គឺជាសេចក្តីដែលពួកអ្នកប្រាជ្ញបានពោលតមក តាំងតែពីបុព្វបុរសគេ តតលាក់ទុកឡើយ

¹⁹ ជាពួកតែមួយដែលបានគ្រប់គ្រងទឹកដី ឥតមានជនជាតិដទៃណា ចូលមកក្នុងពួកគេឡើយ។²⁰ គឺថា មនុស្សអាក្រក់រមែងរងទុក្ខ ដោយលឺចាប់គ្រប់មួយជីវិតរបស់គេ ឯអស់ចំនួនឆ្នាំគេបានលាក់ទុក សម្រាប់មនុស្សគំហកកំហែង។²¹ មានសួរគួរស្វែងខ្លាចឮដល់ត្រចៀកគេ ក្នុងពេលដែលកំពុងតែចម្រើន នោះមេបំផ្លាញនឹងមកលើគេ។

²² គេគ្មានសង្ឃឹមនឹងត្រឡប់ពីទីងងឹតមកវិញទេ ហើយដាវនៅរង់ចាំគេដែរ។²³ គេដើរចេញទៅទីនេះផង ដើម្បីរកអាហារបរិភោគទាំងនិយាយថា «តើនៅឯណា?» គេដឹងប្រាកដថា វេលាលំបាកជិតមកដល់គេហើយ។²⁴ ទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីចង្អៀតចិត្តមកបំភ័យពួកគេ ហើយយកឈ្នះគេ ដូចជាស្តេចដែលត្រៀមជាស្រេចសម្រាប់ច្បាំង។

²⁵ ពីព្រោះពួកគេបានលួកដៃទៅទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ប្រព្រឹត្តដោយឆ្លើងឆ្លៃ នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាដែរ។²⁶ ពួកមនុស្សអាក្រក់បានរត់ទៅទាស់នឹងព្រះអង្គ ហើយមានខែលបាំងយ៉ាងក្រាស់។

²⁷ ជាការពិតណាស់ ទោះបីមុខរបស់ពួកគេបាំងទៅដោយសាច់ឆាត់ពេញ ហើយបានឡើងសាច់ចង្កេះផង²⁸ ពួកគេអាស្រ័យនៅក្នុងទីក្រុងស្ងាត់លឿង ក្នុងផ្ទះឥតមានមនុស្សនៅ ដែលហៀបនឹងរលំហើយ។

²⁹ គេនឹងមិនអាចទៅជាអ្នកមានទេ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិគេក៏មិនគង់នៅដែរ នឹងមិនចម្រុងចម្រើននៅលើផែនដីដែរ។³⁰ គេនឹងមិនអាចចេញពីទីងងឹតនោះបានទេ អណ្តាតភ្លើងនឹងធ្វើឲ្យដើមស្លឹតក្រៀម ដោយសារខ្យល់នៃព្រះជាម្ចាស់គេនឹងផាត់ទៅបាត់ដែរ។

³¹ កុំឲ្យគេបញ្ឆោតខ្លួន ដោយទុកចិត្តនឹងការឥតប្រយោជន៍ឡើយ ដ្បិតសេចក្តីនោះ គឺជាង្វាន់ដល់ពួកគេវិញ។³² ការនោះនឹងបានសម្រេច មុនពេលស្លាប់របស់ពួកគេ ហើយមែករបស់គេនឹងមិនខៀវស្រស់ទៀតទេ។³³ គេនឹងរលាស់ជម្រុះផ្លែខ្ចីរបស់ខ្លួនអស់ទៅ ដូចជាដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយនឹងឲ្យផ្កាខ្លួនជ្រុះចុះ ដូចជាដើមអូលីវដែរ។

³⁴ ដ្បិតពួកមនុស្សមិនម្នើស នឹងមិនអាចកើតផលបាននោះទេ ហើយភ្លើងនឹងឆេះបន្ទុះសីលនៅរបស់ពួកគេដែរ។³⁵ ពួកគេមានគភ៌បង្កើតជាសេចក្តីអាក្រក់ ហើយក៏សម្រាលចេញមកជាអំពើទុច្ចរិត និងការបោកប្រាស់»។

16 ¹នោះលោកយ៉ូហង្គើយឡើងថា៖² «ខ្ញុំបានឮសេចក្តីយ៉ាងនោះជាច្រើនហើយ អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នកកម្សាន្តចិត្ត ដែលនាំឲ្យឆ្លើយវិញ។³តើពេលណាពាក្យ ឥតប្រយោជន៍ទាំងនេះត្រឹមចប់? តើមានអ្វីសុខជាមួយអ្នករាល់គ្នា បានធ្វើឲ្យអ្នកឆ្លើយមកដូច្នេះ?

⁴ខ្ញុំក៏អាចនិយាយដូចជាអ្នករាល់គ្នាបានដែរ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នា ជួបនឹងស្ថានភាពដូចខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងរកពាក្យមកទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងត្រូវក្បាលដាក់អ្នក រាល់គ្នាដែរ។⁵ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងបញ្ចេញពាក្យលើកទឹកចិត្ត ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ ហើយបបួរមាត់ខ្ញុំនឹងរកបន្ទូលទុក្ខ របស់អ្នករាល់គ្នា!

⁶តែឥឡូវនេះ ទោះបីខ្ញុំនិយាយ ក៏សេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់ខ្ញុំមិនថយចេញពីខ្ញុំដែរ ហើយបើនៅស្ងៀម តើវានឹងជួយអ្វីដល់ខ្ញុំ?⁷ប៉ុន្តែពេលនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យ ខ្ញុំឆ្លើយទៅ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ វិនាសអស់ហើយ។⁸ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យខ្ញុំនៅសល់តែស្បែក និងឆ្អឹង ដែលជាទីបន្ទាល់មួយទាស់នឹងខ្ញុំ ហើយ អាការៈស្តុកស្តាំងរបស់ខ្ញុំ ក៏ទាស់នឹងខ្ញុំដែរ គឺវាក្រោកឡើងធ្វើបន្ទាល់នៅមុខខ្ញុំ។

⁹ព្រះជាម្ចាស់បានហែកហូរខ្ញុំ ដោយសេចក្តីក្រោធ របស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងស្អប់ខ្ញុំផង ព្រះអង្គសង្កេតឆ្មេញដាក់ខ្ញុំ ខ្លាំងស្រេចរបស់ខ្ញុំ បានសំលៀងភ្នែកទាស់នឹង ខ្ញុំ។¹⁰ពួកគេបានហាមាត់គំរាមខ្ញុំ គេបានទះកំផ្លៀងនៅលើមុខរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រមូលគ្នាដើម្បីនឹងទាស់ជាមួយខ្ញុំ។

¹¹ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ខ្ញុំទៅមនុស្សទីបីលើស ហើយបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអាក្រក់។¹²ពីដើមខ្ញុំមានសេចក្តីសុខ តែព្រះអង្គបាន បំបាក់បំបែកខ្ញុំ។ ព្រះអង្គបានចាប់កញ្ជឹងកខ្ញុំ ទាំងបោកខ្ញុំកម្ទេចផង ព្រះអង្គបានបញ្ឈរខ្ញុំឡើង ទុកជាផ្ទាំងស៊ីបរបស់ព្រះអង្គ។

¹³ពួកពលធ្មរបស់ព្រះអង្គឡោមព័ទ្ធខ្ញុំ ព្រះអង្គពុះចិត្តធ្វើមុខជាពីរឥតត្រាប្រណីឡើយ ទាំងចាក់ទឹកប្រមាត់ខ្ញុំចុះដល់ដី។¹⁴ព្រះអង្គចាក់ទម្លុះខ្ញុំម្តងហើយម្តងទៀត ព្រះអង្គក៏រត់ចូលមកលើខ្ញុំ ដូចជាមនុស្សខ្លាំងពូកែខាងសង្គ្រាម។

¹⁵ខ្ញុំបានដេរសំពត់ធ្មត់បំបែកខ្ញុំ ហើយបានដាក់កិត្តិយសខ្ញុំចុះក្នុងឆ្នលីដី។¹⁶ខ្ញុំយំឡើងមុខរបស់ខ្ញុំក្រហម ហើយភ្នែកខ្ញុំត្រូវរងខ្មៅ។¹⁷ទោះបីជា ខ្ញុំគ្មាន សេចក្តីអាក្រក់ នៅក្នុងដៃខ្ញុំ ហើយសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំគឺបរិសុទ្ធ។

¹⁸ផែនដីអើយ កុំគ្រប់បាំងឈាមខ្ញុំឡើយ ហើយកុំឲ្យសម្រែករបស់ខ្ញុំ ឈប់សម្រាកបានឡើយ។¹⁹ឥឡូវនេះ មើលចុះ ទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំនៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយ សាក្សីរបស់ខ្ញុំនៅលើស្ថានដីខ្ពស់។

²⁰ពួកមិត្តរបស់ខ្ញុំ គេឡូកឡើយដាក់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្រក់ទឹកភ្នែកនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។²¹ខ្ញុំត្រូវការមនុស្សម្នាក់ ធ្វើជាអ្នកកណ្តាល រវាងមនុស្ស និងព្រះ ដូចជាមនុស្ស ម្នាក់ ដែលសម្រុះសម្រួល រវាងមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្លួន!²²ដ្បិតនៅមិនយូរឆ្នាំទេ ពេលកំណត់នឹងមកដល់ នោះខ្ញុំនឹងទៅតាមផ្លូវ ដែលមិនត្រឡប់មកវិញឡើយ។

17 វិញ្ញាណខ្ញុំខ្ញែងខ្ញុំអស់ហើយ អាយុរបស់ខ្ញុំក៏បញ្ចប់ដែរ ផ្ទះត្រៀមរួចសម្រាប់ខ្ញុំ។^១ នៅជុំវិញខ្ញុំមានសុទ្ធតែមនុស្សឡកឡើយ ហើយភ្នែកខ្ញុំត្រូវមើលសេចក្តីចាក់រុក របស់គេជានិច្ច។^២ សូមព្រះអង្គប្រោសមេត្តា ធានាឲ្យទូលបង្គំ ចំពោះព្រះអង្គផង បើពុំនោះ តើមានអ្នកណានឹងចាប់ដៃ យល់ព្រមនឹងទូលបង្គំបាន?

^៤ព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គបានបង្ហាត់ចិត្តគេចេញពីយោបល់ ហេតុនោះ ព្រះអង្គនឹងមិនតម្កើងគេនៅចំពោះទូលបង្គំឡើយ។^៥ គេល្អឯលោមមិត្តសម្លាញ់ខ្លួន ឲ្យតែបានទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយភ្នែករបស់កូនគេកាន់តែងងឹត។

^៦ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យខ្ញុំទៅជាសេចក្តីប្រៀបធៀបដល់មនុស្ស ហើយគេស្មោះដាក់ចំមុខខ្ញុំ។^៧ ភ្នែកខ្ញុំក៏ស្រវាំង ដោយសេចក្តីទុក្ខព្រួយ ហើយអវយវៈរូបកាយខ្ញុំទាំងអស់ ទុកដូចជាស្រមោលទទេ។^៨ មនុស្សទៀងត្រង់នឹងមានសេចក្តីអស្ចារ្យ ពីដំណើរនេះហើយមនុស្សផ្លូវផង គេនឹងលើកគ្នា ទាស់នឹងមនុស្សទម្ងន់ល្មើស។

^៩ចំណែកអ្នកសុចរិត គេនឹងព្យាយាមក្នុងផ្លូវគេ ហើយអ្នកណាដែលមានដៃស្អាត អ្នកនោះនឹងមានកម្លាំងកាន់តែខ្លាំងឡើង។^{១០} ចំណែកអ្នករាល់គ្នា សូមអញ្ជើញមកវិញ តែក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំមិនឃើញអ្នកណាមួយ ដែលមានប្រាជ្ញាឡើយ។

^{១១} អស់ទាំងថ្ងៃអាយុខ្ញុំបានកន្លងហួសទៅ គម្រោងការរបស់ខ្ញុំត្រូវរលាយ គឺអស់ទាំងបំណងរបស់ខ្ញុំបានកាត់ផ្តាច់ហើយ។^{១២} ពួកឡកលើយ ធ្វើឲ្យយប់ទៅជាថ្ងៃ ពន្លឺនៅក្បែរងងឹតដែរ។

^{១៣} ចាប់តាំងពីខ្ញុំបានសង្ឃឹមមើល ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយខ្ញុំបានធ្វើឲ្យគ្រូជំនាញចង្អុល^{១៤} គ្រាខ្ញុំពោលដល់ផ្ទះចា ឯងជាឪពុកខ្ញុំ ហើយពោលទៅដង្កូវចា ឯងជាម្តាយ ឬជាបងប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ^{១៥} តើសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំនៅឯណា? តើមានអ្នកណាឃើញសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំទេ? តើវានឹងចុះទៅឯទ្វារ នៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់?^{១៦} តើយើងនឹងចុះទៅជាមួយគ្នា ចូលក្នុងផ្ទះដ៏ល្អ?»

18 ¹បន្ទាប់មក ប៊ីលដាខ ជនជាតិស៊ីអា ក៏ឆ្លើយឡើងថា៖²«តើអ្នករាល់គ្នានឹងនៅតែ និយាយដល់កាលណាទៀត? ចូរពិចារណាចុះ រួចយើងនឹងនិយាយ។

³ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវរាប់ទុក ដូចជាសត្វតិរច្ឆាន ហេតុអ្វីបានជាយើងទៅជាមនុស្សល្ងីល្ងើ នៅក្នុងភ្នែករបស់អ្នក? ⁴អ្នកដែលហែកហូរខ្លួនដោយសេចក្តីកំហឹង តើផែនដីត្រូវចោលស្ងាត់ដោយព្រោះអ្នក ឬចូលត្រូវវិចិត្រពីកន្លែងរបស់វាឬ?

⁵ពន្លឺនៃមនុស្សអាក្រក់នឹងរលត់ទៅ ហើយរង្វើកភ្លើងរបស់គេនឹងលែងភ្លឺ។⁶ពន្លឺនៅក្នុងទីលំនៅគេនឹងត្រូវងងឹតវិញ ហើយចង្អៀងនៅពីលើគេនឹងរលត់ទៅ។

⁷អស់ទាំងដំហាននៃកម្លាំងគេនឹងកាន់តែអន់ថយ ហើយផែនការរបស់គេនឹងផ្តួលគេផងដែរ។⁸ដ្បិតជើងខ្លួនគេនាំឲ្យគេជាប់សំណាញ់ គេដើរទៅរកអន្ទាក់ជានិច្ច។

⁹អន្ទាក់នឹងរួតជាប់កែងជើងគេ ហើយអន្ទាក់សាងនឹងរាត់ឡើងជាប់គេ។¹⁰មានខ្សែរូតបង្កប់ក្នុងដីសម្រាប់ចាប់គេ ហើយមានអង្កប់រង់ចាំគេនៅផ្លូវ។¹¹សេចក្តីស្វែង ខ្លាចនឹងបំភ័យគេនៅគ្រប់ទិស ហើយនឹងដេញតាមប្រកិតនៅកែងជើងគេ។

¹²ទ្រព្យរបស់គេទៅជាការអត់ឃ្លាន ហើយសេចក្តីអន្តរាយនឹងប្រុងប្រៀប ជាស្រេចនៅខាងគេ។¹³ដំងើរភាគាបានបំផ្លាញស្បែករបស់គេអស់ ហើយសេចក្តីស្លាប់ក៏ លេបត្រចាក់ដៃជើងរបស់គេដែរ។

¹⁴គេនឹងត្រូវលើងចេញពីទីលំនៅ ដែលបានយកជាទីពឹង ហើយនឹងត្រូវនាំទៅចំពោះស្តេច នៃសេចក្តីស្វែងខ្លាច។¹⁵មនុស្សក្រៅវង្សត្រកូលរបស់គេ នឹងមកនៅ ក្នុងទីលំនៅគេវិញ ហើយនឹងមានស្ពាន់ផ្ទៃរោយចុះមកលើ ទីអាស្រ័យរបស់គេ។

¹⁶ឫសគេនឹងត្រូវក្រៀមស្អិតទៅ ហើយខាងលើមែករបស់គេនឹងត្រូវកាច់ចេញ។¹⁷ទាំងសេចក្តីនឹកចាំពីគេ នឹងសូន្យបាត់ពីផែនដីទៅ ហើយនឹងលែងឮនិយាយ ពី ឈ្មោះគេតាមផ្លូវតទៅ។

¹⁸គេនឹងត្រូវដេញចេញពីពន្លឺទៅក្នុងទីងងឹត ហើយត្រូវប្រដេញចេញពីលោកីយផង។¹⁹គេនឹងគ្មានកូន ឬចៅក្នុងវង្សត្រកូលរបស់គេ ឬអ្នកណានៅសល់ក្នុង កន្លែង ដែលគេអាស្រ័យនោះឡើយ។²⁰ពួកជំនាន់ក្រោយនឹងមានសេចក្តីអស្ចារ្យ ពីប្រវត្តិរបស់គេ ដូចជាជំនាន់មុនបានភ័យខ្លាចដែរ។

²¹ជាការពិតណាស់ ផ្ទះរបស់មនុស្សអាក្រក់ នេះហើយជាកន្លែងរបស់អ្នក ដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់»។

19¹ ពេលនោះ លោកយ៉ូហង្គើយថា៖² «តើអ្នករាល់គ្នាធ្វើទុក្ខដល់ខ្ញុំ ហើយជាន់ឈ្លីខ្ញុំដោយពាក្យសម្តី ដល់កាលណាទៀត?

³ មានដប់ដងហើយ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានជៀសគ្នាខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នាមិនមានសេចក្តីខ្មាសសោះ ដែលធ្វើបាបខ្ញុំ។⁴ ប្រសិនបើខ្ញុំបានធ្វើខុសមែន កំហុសនោះនៅជាប់តែខ្លួនខ្ញុំទេ។

⁵ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាចង់តម្កើងខ្លួន ឲ្យខ្ពស់ពីខ្ញុំ ហើយដៃយកខុសត្រូវ ដើម្បីនឹងទាស់នឹងខ្ញុំ ត្រូវដឹងថា គឺព្រះជាម្ចាស់ដែលបានផ្តល់ខ្ញុំ ហើយបានព័ន្ធខ្ញុំជុំវិញដោយសំណាញ់របស់ព្រះអង្គដែរ។

⁷ មើល! ពេលខ្ញុំស្រែកថា "គេធ្វើបាបខ្ញុំហើយ" គ្មានអ្នកឆ្លើយសោះ។ ខ្ញុំស្រែករកជំនួយ តែគ្មានអ្នករកយុត្តិធម៌ឲ្យខ្ញុំឡើយ។⁸ ព្រះអង្គបានធ្វើរបងរាំងផ្លូវខ្ញុំ មិនឲ្យទៅណាបាន ក៏បានធ្វើឲ្យផ្លូវច្រករបស់ខ្ញុំប្រែជាងងឹត។⁹ ព្រះអង្គបានដោះកេរ្តិ៍ឈ្មោះខ្ញុំចេញ ព្រមទាំងយកមកដេញពីក្បាលខ្ញុំផង។

¹⁰ ព្រះអង្គបានបំផ្លាញខ្ញុំគ្រប់ទិស ហើយខ្ញុំកំពុងតែរំលោភទៅ ឯសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានរំលើង ដូចជាដើមឈើ។¹¹ ព្រះអង្គបានបង្អាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គទាស់នឹងខ្ញុំ ក៏រាប់ខ្ញុំ ទុកដូចជាសត្រូវនឹងព្រះអង្គ។¹² ពលទ័ពរបស់ព្រះអង្គចូលមកព្រមៗគ្នា ហើយលើកផ្លូវឡើងមកទាស់នឹងខ្ញុំ ក៏បោះទ័ពព័ន្ធជុំវិញទីលំនៅរបស់ខ្ញុំដែរ។

¹³ ព្រះអង្គបានញែកពួកបងប្អូនខ្ញុំចេញឆ្ងាយពីខ្ញុំ ហើយពួកអ្នកដែលខ្ញុំស្គាល់ ក៏ត្រឡប់ទៅជាអ្នកដទៃទាំងអស់។¹⁴ ញាតិសន្តានខ្ញុំបានទុកខ្ញុំចោល ហើយមិត្តសម្លាញ់ដែលជិតស្និទ្ធ ក៏ភ្លេចខ្ញុំដែរ។

¹⁵ ភ្ញៀវដែលធ្លាប់ស្នាក់ក្នុងផ្ទះខ្ញុំ ហើយនិងពួកស្រីបម្រើ បានចាត់ទុកខ្ញុំដូចជាមនុស្សចម្លែក ខ្ញុំដូចជាអ្នកដែលគេមិនធ្លាប់ស្គាល់។¹⁶ ខ្ញុំហៅអ្នកបម្រើខ្ញុំ តែវាមិនឆ្លើយសោះ ទោះបីខ្ញុំសូមអង្វរយ៉ាងណាក៏ដោយ។

¹⁷ ដង្ហើមរបស់ខ្ញុំបានស្ងប់ដល់ប្រពន្ធខ្ញុំ ហើយរូបកាយរបស់ខ្ញុំជាទីខ្ពើមដល់បងប្អូនដែលបានកើតពីម្តាយខ្ញុំ។¹⁸ ទោះទាំងកូនក្មេងក៏មើលងាយដល់ខ្ញុំ បើកាលណាខ្ញុំក្រោកឡើង នោះវា និយាយបង្អាច់ខ្ញុំ។¹⁹ ពួកមិត្តសម្លាញ់ជិតស្និទ្ធក៏ខ្ពើមឆ្លើមខ្ញុំ ហើយទាំងពួកអ្នកដែលខ្ញុំបានស្រឡាញ់ថ្ងៃមក ក៏ប្រែជាទាស់នឹងខ្ញុំវិញ។

²⁰ ខ្ញុំនៅតែស្បែក និងឆ្អឹង ហើយបានរស់ ដោយសារតែស្បែក និងធ្មេញប៉ុណ្ណោះ។²¹ អ្នករាល់គ្នា ជាសម្លាញ់ខ្ញុំអើយ សូមអាណិតខ្ញុំ សូមអាណិតខ្ញុំផង ដ្បិតព្រះហស្តនៃព្រះជាម្ចាស់បានពាល់ខ្ញុំហើយ។²² ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នា ធ្វើទុក្ខដល់ខ្ញុំដូចជាព្រះជាម្ចាស់ដែរ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនៅមិនទាន់ឆ្អែតនឹងសាច់ខ្ញុំទៀត?

²³ ឱប្រសិនបើពាក្យខ្ញុំបានសរសេរចុះ! ឱបើបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅមួយក្បាលនោះ!²⁴ គឺបានឆ្លាក់នៅនឹងថ្មដោយដៃកន្ត្រាក់ ហើយនឹងសំណុំទុកជារៀងរាល់ថ្ងៃទៅ!

²⁵ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះដែលលោះខ្ញុំ ព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់នៅ ហើយនៅទីបំផុត ព្រះអង្គនឹងឈរនៅលើផែនដី²⁶ ក្រោយពីសម្បកកាយខ្ញុំរលាយទៅ នោះសាច់ឈាមខ្ញុំនឹងឃើញព្រះជាម្ចាស់។²⁷ ខ្ញុំនឹងបានឃើញព្រះជាម្ចាស់ដោយភ្នែកខ្ញុំ មិនមែនអ្នកផ្សេងទេ។ ចិត្តខ្ញុំបានចុះចាញ់នៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ ដោយរង់ចាំពេលនោះ។

²⁸ ដូច្នេះ បើអ្នករាល់គ្នាពេលថា ចាំមើលយើងនឹងធ្វើទុក្ខរាយ៉ាងណា ហើយឃើញថា ដើមហេតុនោះគឺមកពីខ្ញុំ²⁹ យ៉ាងនោះត្រូវខ្លាចចំពោះដាវហើយ ដ្បិតសេចក្តីក្តៅក្រហាយ នឹងនាំឲ្យមានទោសដោយដាវនោះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា មានសេចក្តីយុត្តិធម៌ដែរ»។

20¹ ពេលនោះ សូផារ ជាជនជាតិណាអាម៉ា ឆ្លើយឡើងថា៖² «គឺដោយហេតុនោះបានជាគំនិតខ្ញុំ បណ្តាលឲ្យឆ្លើយ ដោយព្រោះសេចក្តីរសរាន់នៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ។³ ខ្ញុំបានឮសេចក្តីបន្ទោសនោះ ដែលជាសេចក្តីទំនាស់ចិត្តខ្ញុំ តែវិញ្ញាណនៃសេចក្តីចេះដឹងរបស់ខ្ញុំ បានឆ្លើយមកកាន់ខ្ញុំ។

⁴ តើអ្នកមិនបានដឹងសេចក្តីនេះទេឬ ថាតាំងពីចាស់បុរាណមក គឺពីកាលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់មនុស្សឲ្យមាននៅផែនដី។⁵ នោះជ័យជម្នះរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺខ្លី ហើយសេចក្តីរីករាយរបស់មនុស្សទិដ្ឋភាពល្អស ក៏នៅតែមួយភ្លែតដែរឬ?

⁶ ទោះបីគេមានកម្ពស់ដល់ផ្ទៃមេឃ ហើយក្បាលគេលូតឡើងដល់ពពកក៏ដោយ⁷ គង់តែនឹងត្រូវវិនាសទៅជានិច្ច ដូចជាលាមករបស់ខ្លួនគេដែរ ឯពួកអ្នកដែលធ្លាប់ឃើញគេ នោះនឹងសួរថា "តើគេនៅឯណា?"

⁸ គេនឹងហោះហើរទៅបាត់ដូចជាយល់សប្តិ ឥតមានអ្នកណាឃើញទៀតឡើយ គេនឹងត្រូវបណ្តេញទៅដូចជា ការស្រមៃស្រមៃនៅពេលយប់។⁹ នោះភ្នែកដែលធ្លាប់ឃើញគេ នឹងមិនឃើញគេទៀតទេ ហើយទឹកនៃរូងរបស់គេនឹងលែងឃើញគេដែរ។

¹⁰ កូនចៅគេនឹងសូមអង្វរដល់ពួកទាស់ក្រ ដែរបស់ខ្លួនគេនឹងត្រូវប្រគល់ ទ្រព្យសម្បត្តិទៅវិញ។¹¹ ឆ្លឹងគេពេញកម្លាំងដោយសណ្ឋាននៅក្មេង ប៉ុន្តែ នឹងត្រូវដេកចុះទៅក្នុងផ្ទៃដី ជាមួយខ្លួនគេដែរ។

¹² ទោះបីសេចក្តីអាក្រក់ មានរសផ្អែមនៅក្នុងមាត់គេ ទោះបីគេលាក់សេចក្តីនោះនៅក្រោមអណ្តាត¹³ ទោះបីលែងកស់ចែក មិនចង់លេបចុះទៅ គឺបៀមទុកនៅតែក្នុងមាត់ក៏ដោយ¹⁴ គង់តែអាហារនៅក្នុងពោះគេបានប្រែ ទៅជាពិសនៃពស់ហនុមាននៅក្នុងខ្លួនគេដែរ។

¹⁵ គេបានលេបទ្រព្យសម្បត្តិចូលទៅ ហើយនឹងត្រូវក្អួតចេញមកវិញ ព្រះជាម្ចាស់នឹងកម្ចាត់របស់ទាំងនោះ ចេញពីពោះគេ។¹⁶ គេនឹងជញ្ជក់ពិសរបស់ពស់ហនុមាន ហើយនឹងស្លាប់ដោយសារអណ្តាតពស់ដែរ។

¹⁷ គេនឹងលែងឃើញទឹកទន្លេ ទឹកឃ្មុំ និងទឹកដោះ ហូរដូចទឹកស្ទឹងទៀតហើយ។¹⁸ គេប្រគល់ឲ្យផ្លែឈើទៅអ្នកជិតខាងវិញ ហើយពួកគេទំពារលេបមិនបានទេ ទ្រព្យសម្បត្តិ នឹងមិនធ្វើឲ្យគេបានសប្បាយចិត្តឡើយ។¹⁹ ព្រោះគេបានសង្កត់សង្កិន ឥតរមិលដល់ពួកទាស់ក្រ ក៏បានរឹបដាន់យកផ្ទះមួយ ដែលខ្លួនមិនបានសង់ផង។

²⁰ គេមានចិត្តលោភលន់មិនចេះស្តាប់ តែគេមិនអាចរក្សាទុកនូវអ្វីៗ ដែលគេពេញចិត្តនោះបានឡើយ។²¹ គេត្របាក់លេបអ្វីៗទាំងអស់ ឥតមានសល់ តែភាពចម្រុងចម្រើនរបស់គេ នឹងមិននៅស្ថិតស្ថេររហូតទេ។²² ក្នុងពេលកំពុងតសម្បូរសប្បាយ នោះគេបែរជាខ្វះខាតវិញ ទុក្ខវេទនាទាំងអស់នឹងគ្របសង្កត់លើគេ។

²³ នៅពេលដែលគេកំពុងតែបំពេញក្រពះ នោះព្រះជាម្ចាស់ស្រោចព្រះពិរោធដ៏ខ្លាំងក្លា របស់ព្រះអង្គទៅលើគេ ហើយព្រះអង្គធ្វើឲ្យភ្លៀងនៅពេលគេបរិភោគអាហារ។²⁴ ទោះបីជាគេ រត់គេចពីអារុធាយក នោះផ្ទះល្អនឹងបាញ់ព្រួញទៅទម្ងន់គេ។²⁵ ប្រសិនបើគេដកព្រួញចេញពីខ្លួន នោះមុខងារដ៏មុតនឹងចាក់ទម្ងន់ រហូតដល់ថ្ងៃមរបស់គេ ការភ័យភិតភ័យនឹងកើតមានដល់គេ។

²⁶ អស់ទាំងសេចក្តីងងឹត បានមកបង្អួចទ្រព្យសម្បត្តិគេ នឹងមានភ្លើងដែលឥតមនុស្សផ្គូ បានឆេះបំផ្លាញគេ ព្រមទាំងបន្ទុសទាំងអស់ ដែលនៅសល់ក្នុងទីលំនៅរបស់គេ។²⁷ ផ្ទៃមេឃក៏នឹងសម្តែងពីអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយទាំងផែនដី នឹងក្រោកឡើងទាស់នឹងគេដែរ។

²⁸ ទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ នឹងចាកចេញទៅ ទាំងអស់នឹងហូរចេញទៅ នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។²⁹ នេះជាចំណែករបស់មនុស្សអាក្រក់ ត្រូវទទួលពីព្រះជាម្ចាស់ ជាមរតក ដែលព្រះអង្គចែកឲ្យដល់គេ។

21 ¹ក្រោយមកលោកយ៉ូប ឆ្លើយដោយនិយាយថា² «សូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំឲ្យបានច្បាស់ ហើយយកពាក្យនេះកម្សាន្តចិត្ត ជំនួសពាក្យអ្នកវិញ។³ សូមតាមខ្ញុំឲ្យទាន់ នោះខ្ញុំនឹងនិយាយ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបាននិយាយ ចាំអ្នកទៀតចុះ។

⁴ជឿតម្រាប់ខ្ញុំ គឺជាការមិនសុខចិត្តជាមួយមនុស្សឬ? ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមិនអាចទ្រាំបាននោះ?⁵ សូមសម្លឹងមកខ្ញុំដោយភ្ញាក់ផ្អើល ហើយយកដៃមកបិទមាត់អ្នកផង។⁶ ពេលខ្ញុំគិតអំពីការឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ គឺខ្ញុំវេទនាហើយភ័យខ្លាច និងញ័ររាងកាយផងដែរ។

⁷តើហេតុអ្វីបានជាមនុស្សអាក្រក់បន្តរស់នៅ រហូតដល់ចាស់ ហើយរឹងមាំនៅក្នុងអំណាចឬ?⁸ ពូជពង្សរបស់ក៏បានតាំងទីរឹងមាំជាមួយពួកគេដោយតាមខ្សែដែរ ហើយកូនចៅក៏បានចម្រើនឡើង នៅចំពោះភ្នែករបស់គេដែរ។⁹ ផ្ទះរបស់ពួកគេបានរួចផុតពីការភ័យខ្លាច ម្យ៉ាងមួយទៀត ពួកគេរួចផុតពីវិវាទរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

¹⁰គោល្មោលរបស់គេជាន់មេឥតខាន គោញ្ជីក៏បង្កើតកូនឥតបានរលូតដែរ។¹¹ គេឲ្យកូនតូចៗរបស់គេ ចេញទៅដូចជាហ្វូងចៀម ហើយកូនធំៗក៏លោត កញ្ជ័រតែកញ្ជ័រផង។¹² ពួកគេ រាល់គ្នាច្រៀងតាមចង្វាក់គែន និងស៊ីង ហើយក៏អរសប្បាយតាមសំឡេងខ្លួន។

¹³ពួកគេបានចំណាយមួយថ្ងៃជាមួយទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយគេបានធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថាននរកដោយស្ងាត់ៗ។¹⁴ ពួកគេនិយាយទៅព្រះជាម្ចាស់ថា សូមចេញពីយើងទៅពីព្រោះយើងមិនចង់បានចំណេះដឹងពីព្រះអង្គទេ។¹⁵ តើព្រះចេស្តាអ្វីគឺជាអ្វី? ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ? តើយើងបានអ្វីមកវិញបើយើងអធិស្ឋានរកព្រះអង្គ។

¹⁶មើល! តើទ្រព្យទាំងនោះដែលនៅក្នុងដៃទេឬអី? ខ្ញុំគ្មានអ្វីត្រូវធ្វើជាមួយនឹងយោបល់ របស់មនុស្សអាក្រក់នោះទេ។

¹⁷តើប៉ុន្មានដងដែលចង្អៀងរបស់មនុស្សអាក្រក់ បានរលត់ទៅ ឬគ្រោះមហន្តរាយរបស់ពួកគេបានធ្លាក់មកលើគេនោះ? តើប៉ុន្មានដងដែលបានកើតឡើង គឺព្រះជាម្ចាស់បាននាំវាទុក្ខសោក មកកាន់ពួកគេជាមួយសេចក្តីក្រោធនោះ?¹⁸ តើប៉ុន្មានដង ដែលគេដូចជាចំបើងបណ្តោយខ្យល់ ហើយដូចជាអង្កាមដែល ខ្យល់ព្យុះផាត់យកទៅនោះ?

¹⁹អ្នកថា ព្រះជាម្ចាស់បានប្រមូលទុកអំពើទុច្ចរិត របស់មនុស្សសម្រាប់កូនចៅរបស់គេ តែសូមព្រះដាក់ទោសដល់ពួកគេនោះវិញ ដើម្បីឲ្យគេដឹងខ្លួន។²⁰ ត្រូវឲ្យ ភ្នែករបស់អ្នកនោះ ឃើញសេចក្តីវិនាសរបស់ខ្លួន ព្រមទាំងផឹកស្រូបសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តាផង។²¹ តើគេខ្វល់អ្វីដល់ពួកវង្សរបស់ខ្លួន ដែល នៅជំនាន់ក្រោយ បើកាលណាចំនួនខែនៃជីវិតគេ បានផុតទៅហើយនោះ?

²²តើមានអ្នកណាបង្រៀនចំណេះដល់ព្រះជាម្ចាស់បាន ឃើញហើយថា គឺព្រះអង្គហើយ ដែលជំនុំជម្រះទាំងពួកអ្នកធំៗផង។²³ អ្នកខ្លះរស់នៅយ៉ាងស្រណុក មាន សេចក្តីសុខ ក៏ស្លាប់បាត់ទៅ ក្នុងកាលដែលនៅមានកម្លាំងពេញប្រាណ។²⁴ រូបកាយរបស់គេពេញទៅដោយទឹកដោះគោ ជាកញ្ជ័រ នៃផ្លែរបស់គាត់ ហើសម្លេងធ្វើឲ្យមានសុខភាពល្អ។

²⁵អ្នកខ្លះទៀតស្លាប់ទៅទាំងមានចិត្តជួរល្វឹង មិនដែលស្គាល់បទពិសោធន៍នៃសេចក្តីល្អឡើយ។²⁶ ពួកគេដេកទៅក្នុងផូលីដ ហើយក៏មានដង្កូវចោះគេដូចគ្នា។

²⁷មើល! ខ្ញុំស្គាល់គំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ ក៏យល់អ្វីដែលគិតធ្វើអាក្រក់ដល់ខ្ញុំដែរ។²⁸ ជឿតម្រាប់រាល់គ្នានិយាយថា តើផ្ទះរបស់អ្នកធំនៅឯណាពេលនេះ? តើទី លំនៅរបស់មនុស្សអាក្រក់នៅទីណាដែរ?

²⁹តើអ្នករាល់គ្នាមិនបានសួរ ពួកអ្នកដំណើរទេឬអី? តើមិនបានស្គាល់គោលគំនិតរបស់គេដែលចង់ប្រាប់ទេ³⁰ គឺថា មនុស្សអាក្រក់ ត្រូវបម្រុងទុកដល់ថ្ងៃអន្តរាយ ហើយគេត្រូវនាំចេញទៅនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធនោះទេ?

³¹តើអ្នកណា នឹងដាក់ទោសដល់ផ្ទះរបស់មនុស្សអាក្រក់ នៅចំពោះមុខគេ? តើអ្នកណានឹងសងគេ តាមការដែលគេបានប្រព្រឹត្ត?³² ប៉ុន្តែ នឹងត្រូវសែងគេនាំយក ទៅឯទីបញ្ចុះសព ហើយនឹងមានមនុស្សចាំយាមផ្លូវដែរ។³³ គំនរដុំដីនៅច្រកភ្នំនឹងបានស្រួលដល់គេ ហើយមនុស្សទាំងអស់នឹងទៅតាមគេ ដូចជាមានមនុស្ស ឥតគណនា បានទៅមុខគេដែរ។

³⁴តើអ្នករាល់គ្នាយកសេចក្តីតតប្រយោជន៍ មកកម្សាន្តចិត្តខ្ញុំធ្វើអី ចម្លើយរបស់អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែតុហក?»

22 ¹លោកអេលីផាស ជនជាតិថៃម៉ាន ឆ្លើយឡើងថា៖²«តើមនុស្សមានប្រយោជន៍អ្វីសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់? តើមនុស្សមានប្រាជ្ញា មានប្រយោជន៍អ្វីសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់? ³បើអ្នកជាមនុស្សសុចរិត តើមានអ្វីដែលជាសំអាងដល់ព្រះជាម្ចាស់? បើអ្នកកែផ្លូវអ្នកឲ្យត្រឹមត្រូវឡើង តើជាកម្រៃដល់ព្រះអង្គឬ?

⁴តើដោយព្រោះតែអ្នកមានសេចក្តី កោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ បានជាព្រះអង្គបន្ទោសអ្នក ហើយយកអ្នកមកដាក់ទោសឬ? ⁵តើមិនមែនអំពីអាក្រក់អ្នកទេឬ? ហើយអំពីទុច្ចរិតរបស់អ្នកក៏មិនចេះចប់ដែរឬ?

⁶ដ្បិតអ្នកមានតម្រូវការ និងចង់បានសំណង ពីការខ្ជិលរបស់បងប្អូនអ្នកដោយឥតហេតុ ហើយបានជំរិតទាំងដោះយកខោអាវ ពីពួកគេផង។ ⁷អ្នកមិនបានឲ្យទឹកដល់មនុស្សហេរដឹកឡើយ ក៏បានបង្អត់អាហារដល់មនុស្សឃ្លានដែរ។ ទោះបីអ្នកជាមនុស្សខ្លាំងពូកែ បានជាម្ចាស់លើផែនដី ហើយជាមនុស្សមានស្មោះត្រង់ក្តី សូមរស់នៅជាមួយវាទៅ។

⁹អ្នកបានបណ្តេញស្ត្រីមេម៉ាយ ឲ្យទៅដោយដៃទេ ហើយអ្នកបានបំបាក់ដៃរបស់ក្មេងកំព្រា។ ¹⁰ហេតុនោះបានជាមានអន្ទាក់នៅព័ទ្ធជុំវិញអ្នក ហើយមានសេចក្តីស្វែងខ្លាចភ្លាមៗ មកបំភ័យអ្នក។ ¹¹មានសេចក្តីងងឹតឲ្យអ្នកមើលមិនឃើញ ឬជាទឹកជន់សាយមកគ្របលើអ្នកវិញ។

¹²តើព្រះអង្គមិនគង់នៅជាន់ខ្ពស់ នៅស្ថានសួគ៌ទេឬ? ចូរមើលផ្កាយដ៏ខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលជាខ្ពស់ដល់ណាទៅ! ¹³អ្នកពោលថា តើព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបអ្វីខ្លះ? តើព្រះអង្គអាចតទម្លុះសេចក្តីងងឹត មកជំនុំជម្រះបានដែរឬ? ¹⁴មានពពកយ៉ាងក្រាស់នៅហុមព្រះអង្គជុំវិញ មិនឲ្យឃើញអ្វីឡើយ ហើយព្រះអង្គក៏យាងនៅតែលើផ្ទៃមេឃ។

¹⁵តើអ្នករក្សាទុកផ្លូវចាស់ ដែលមនុស្សអាក្រក់បានដើរហើយ ¹⁶ជាពួកមនុស្សដែលត្រូវឆក់យកទៅមុនកំណត់ កន្លែងជ្រកកោនរបស់គេ បានហូរទៅបាត់ដូចជាទឹកជ្រោះ ¹⁷គេបានទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ថា សូមយាងចេញពីយើងទៅ ហើយថា តើព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា អាចធ្វើអ្វីដល់យើងបាន?

¹⁸ប៉ុន្តែ គឺព្រះអង្គដែលបានបំពេញផ្ទះគេ ដោយអស់ទាំងរបស់ល្អផង តែសូមឲ្យគំនិតនៃមនុស្សអាក្រក់ នៅឆ្ងាយពីខ្ញុំទៅ។ ¹⁹ពួកមនុស្សសុចរិតក៏ឃើញ ហើយមានអំណរ ពួកមនុស្សផ្លូវផងនឹងសើចឡូកឲ្យគេថា។ ²⁰ពួកអ្នកដែលបានលើកគ្នាទាស់នឹងយើង គេត្រូវសាបសូន្យហើយ សំណល់របស់គេ នោះភ្លើងបានឆេះអស់ទៅ។

²¹ពេលនេះ ចូរចុះសម្រុងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានសេចក្តីមេត្រីនឹងព្រះអង្គចុះ យ៉ាងនោះនឹងបានជាប្រយោជន៍ដល់អ្នក។ ²²ខ្ញុំសូមឲ្យអ្នកទទួលសេចក្តីបង្រៀន ពីព្រះឧស្សររបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រមូលទុកអស់ទាំងព្រះបន្ទូល នៃព្រះអង្គនៅក្នុងចិត្តចុះ។

²³បើអ្នកវិលត្រឡប់មកឯព្រះ ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាវិញ នោះនឹងបានតាំងឡើងហើយ គឺបើអ្នកកម្ចាត់អំពើទុច្ចរិតឲ្យឆ្ងាយចេញ ពីទីលំនៅរបស់អ្នក។ ²⁴ហើយបោះបង់ចោលទ្រព្យវិសេស របស់អ្នកទៅក្នុងផ្ទៃដី ព្រមទាំងមាសពីទឹកដីអ្នកទៅក្នុងថ្ម នៅបាតជ្រោះទឹកផង ²⁵នោះព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា ព្រះអង្គនឹងបានជាទ្រព្យវិសេស និងជាប្រាក់មានសាច់សុទ្ធដល់អ្នកហើយ។

²⁶ដ្បិតយ៉ាងនោះឯងនឹងបានពេញចិត្ត ដោយសារព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដាវិញ ក៏នឹងអាចងើបមុខមើលចំទៅឯព្រះអង្គផង។ ²⁷លោកនឹងអធិស្ឋានដល់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនឹងទទួល យ៉ាងនោះឯងនឹងបានលាបំណន់របស់អ្នក។ ²⁸កាលណាលោកសម្រេចធ្វើការអ្វី នោះនឹងបានសម្រេចដូចបំណង និងមានពន្លឺភ្លឺមកលើផ្លូវរបស់អ្នកដែរ។

²⁹ព្រះជាម្ចាស់ទម្លាក់មនុស្សមានអំនួត តែព្រះអង្គសង្គ្រោះមនុស្សទន់ទាប។ ³⁰សូមឃ្លីតែមនុស្សមានទោសក៏ព្រះអង្គសង្គ្រោះដែរ ដូច្នេះ ព្រះអង្គនឹងជួយលោក តាមអំពើដ៏បរិសុទ្ធដែលលោកប្រព្រឹត្ត»។

23 ¹បន្តិចមកលោកយ៉ូប ក៏ឆ្លើយដោយថា៖² «ទោះបីថ្ងៃនេះការត្អូញត្អែររបស់ខ្ញុំពេញទៅដោយភាពធូរល្បិញ ហើយដែរបស់ខ្ញុំបានជាឆ្លុះដោយព្រោះតែសំលេងច្រូរបស់ខ្ញុំ។

³ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងដឹងថា ខ្ញុំគួរស្វែងរកព្រះអង្គ! ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងចូលទៅចំពោះព្រះរាជដំណាក់របស់ព្រះអង្គដែរ!⁴ នោះខ្ញុំនឹងបានរៀបរាប់ពីដំណើរខ្ញុំ ដោយលំដាប់ លំដោយទូលនៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយនឹងប្រើមាត់របស់ខ្ញុំ ដើម្បីជជែកពីរឿងទាំងនោះ។⁵ ខ្ញុំនឹងអាចរៀនបានពីព្រះបន្ទូល ជាមួយនិងការឆ្លើយរបស់ព្រះអង្គ ហើយខ្ញុំនឹងបានយល់ព្រះអ្វីដែរព្រះជាម្ចាស់ មានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំដែរ។

⁶តើព្រះអង្គបានប្រើអំណាចដ៏ធំមកតយុទ្ធនឹងខ្ញុំមែនឬ? មិនមែនទេ ព្រះអង្គបានប្រុងស្តាប់ខ្ញុំវិញ។⁷ នៅទីនោះ មនុស្សទៀងត្រង់នឹងប្រឹក្សាជាមួយព្រះអង្គបាន យ៉ាងនោះខ្ញុំនឹងបានរួចជាដរាប ពីអំណាចចៅក្រមដែលជំនុំជម្រះខ្ញុំ។

⁸មើល! ខ្ញុំដើរទៅទិសខាងកើត តែព្រះអង្គមិនបាននៅទីនោះ ខ្ញុំក៏ទៅទិសខាងលិច ក៏មិនឃើញព្រះអង្គនៅទីនោះដែរ។⁹ ខ្ញុំក៏ទៅទិសខាងជើង ជាកន្លែងដែលព្រះធ្វើការ តែខ្ញុំមិនអាចឃើញព្រះអង្គទេ ហើយនៅទិសខាងត្បូង ជាកន្លែងដែលព្រះអង្គពន្លឺដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំរកព្រះអង្គឃើញ។

¹⁰ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គស្គាល់ផ្លូវដើររបស់ខ្ញុំ ហើយកាលណាព្រះអង្គបានសាកលខ្ញុំស្រេចហើយ នោះខ្ញុំនឹងចេញមកដូចជាមាស។¹¹ ដឹងខ្ញុំបានដែរជាប់តាមជំហាន ព្រះអង្គ ខ្ញុំបានកាន់តាមផ្លូវព្រះអង្គ ឥតងាកបែរទៅខាងណាឡើយ។¹² ខ្ញុំមិនដែលគេចចេញពីបទបញ្ជា នៃព្រះវិមរបស់ព្រះអង្គទេ ខ្ញុំបានខំប្រមូលទុកព្រះបន្ទូល នៃព្រះឧស្ម័នរបស់ព្រះអង្គ ជាជាងអាហារដែលខ្ញុំត្រូវការផង។

¹³ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានគំនិតតែមួយ តើអ្នកណានឹងបំផ្លាស់បំប្រែ ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គបាន? ការអ្វីដែលព្រះអង្គចង់ធ្វើ ព្រះអង្គក៏ធ្វើ។¹⁴ ដ្បិតព្រះអង្គធ្វើសម្រេច សេចក្តី ដែលបានតម្រូវទុកសម្រាប់ខ្ញុំ ហើយមានសេចក្តីយ៉ាងនោះជាច្រើនផងដែរ។

¹⁵ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ភ័យស្ងួតនៅចំពោះព្រះអង្គ ពេលខ្ញុំនឹកគិតពីព្រះអង្គ នោះខ្ញុំខ្លាចព្រះអង្គណាស់។¹⁶ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យខ្ញុំស្រឡាត់ចិត្ត ព្រះដ៏មានគ្រប់ ព្រះចេស្ដា ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យខ្ញុំស្វែងខ្លាច។¹⁷ ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបាននៅស្ងៀម ដោយព្រោះសេចក្តីងងឹត ហើយក៏គ្របមុខដោយព្រះភាពអន្តការ។

24 ¹តើហេតុអ្វីបានជាពេលវេលា ដើម្បីជំនុំជម្រះមនុស្សអាក្រក់មិនបានរៀបចំទុកពីព្រះពេញដោយព្រះចេស្ដារួច?
តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកដែរស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ បានឃើញថ្ងៃជំនុំជម្រះមកដល់?

²មានពួកមនុស្សអាក្រក់ដែលបានដកបង្គោលព្រំដែន គឺមានពួកមនុស្សអាក្រក់ដែលបានលួចយកហ្វូងចៀម ហើយនាំយកទៅឃ្លាលនៅក្នុងវាលស្មៅរបស់ពួកគេវិញ។³ពួកគេពង្រត់សត្វលាបរបស់ពួកគេកំព្រា គេទទួលបញ្ចាំយកគោរបស់ស្រ្តីមេម៉ាយ។⁴ពួកគេបង្ខំមនុស្ស កម្សត់ឲ្យចៀសចេញពីផ្ទះរបស់គេ មនុស្សក្រីក្រនៅផែនដី ក៏គេចេញចេញពីពួកទាំងនោះ។

⁵មើល! អ្នកក្រីក្រទាំងនោះនាំគ្នាទៅធ្វើការ នៅទីវាលសត្វលា ក្នុងទីរហាស្ថាន ហើយស្វែងរកអាហារដោយចិត្តទុកដាក់ ប្រហែលជានឹងបានអាហារសម្រាប់ខ្លួន និងកូនចៅរបស់គេ។⁶ពួកអ្នកក្របានចូលទៅច្រូតនៅក្នុងស្រែរបស់អ្នកដទៃ នៅពេលយប់ ក៏បេះសន្សំផលទំពាំងបាយជូរ របស់មនុស្សអាក្រក់។⁷ពួកគេ ដេកខ្លួន ទទេមួយយប់ទាល់ភ្លឺ ឥតមានសម្លៀកបំពាក់ទេ ហើយពួកគេក៏គ្មានក្លាយនៅពេលរងាដែរ។

⁸ពួកគេត្រូវទទឹកភ្លៀងដែលមកពីភ្នំ ហើយដេកនៅក្បែរនឹងថ្នលា ដោយសារពួកគេគ្មានទីជ្រកឡើយ។⁹មានមនុស្សអាក្រក់ដែលបានឆក់យកកូនកំព្រាចេញពីដោះ ម្តាយទៅ អ្វីដែលពួកមនុស្សអាក្រក់បានធ្វើ គឺយកកូនអ្នកក្រទៅបញ្ចាំផងដែរ។¹⁰ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកក្រនឹងត្រូវដើរដោយស្មើតែនៅខ្លួនទេ ឥតមានសម្លៀកបំពាក់ សោះ ហើយដោយព្រោះឃ្លាន បានជាត្រូវរែកជញ្ជូនកណ្តាប់ស្រូវឲ្យអ្នកដទៃវិញ។

¹¹ពួកអ្នកក្រត្រូវចម្រាញ់ធ្វើប្រេងនៅខាងក្នុងរបង របស់មនុស្សអាក្រក់ទាំងនោះ គេបម្រើស្រាទំពាំងបាយជូរដល់មនុស្សអាក្រក់ ប៉ុន្តែ ពួកគេកំពុងតែស្រែក ទឹកខ្លាំង។¹²នៅក្នុងទីក្រុងមានមនុស្សច្រើន អ្នកដែលត្រូវបួសក៏ស្រែកឡើង ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ នឹងពាក្យអង្វររបស់គេឡើយ។

¹³ពួកមនុស្សអាក្រក់ជាអ្នកដែលទាស់ប្រពៃនឹងពន្លឺ គេមិនស្គាល់ផ្លូវនោះទេ ហើយកាន់ខ្ជាប់តាមផ្លូវច្រកទាំងនោះដែរ។¹⁴មុនពេលព្រលឹមស្រាង ឃាតកក៏ សម្លាប់អ្នកក្រីក្រ និងមនុស្សកម្សត់ទុក្ខ ហើយនៅពេលយប់គេធ្វើដូចជាចោរ។

¹⁵រួចហើយ ភ្នែករបស់មនុស្សក៏ផិតក៏រង់ចាំពេលព្រលប់ គេនិយាយថា "គ្មានអ្នកណាឃើញខ្ញុំទេ"។ គេក៏បិទមុខចេញទៅ។¹⁶នៅពេលងងឹតមនុស្សអាក្រក់ ទម្ងន់ចូលផ្ទះ តែនៅពេលថ្ងៃ គេលាក់ខ្លួន គេមិនឲ្យឃើញពន្លឺឡើយ ដោយពួកគេមិនខ្វាលពីពន្លឺឡើយ។¹⁷ដ្បិតពួកគេគិតថា ពេលភាពទឹកដីដូចពេលព្រឹក ហើយពួកគេក៏ជាមិត្តសំឡាញ់ជាមួយនិងសេចក្តីវិនាស ក្នុងដំណែនភាពងងឹត។

¹⁸គេអណ្តែតលើទឹកទៅបាត់យ៉ាងឆាប់ ចំណែករបស់គេនៅផែនដី មានតែបណ្តាសាទេ គេមិនដែលបែរទៅ ចូលតាមផ្លូវចម្ការទំពាំងបាយជូរឡើយ។¹⁹បែបដូចជា ទឹកពីហិមៈវិងហូតទៅ ដោយរាំងស្ងួត និងក្តៅយ៉ាងណា នោះស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ លេបត្របាកមនុស្សមានបាបដែរ។

²⁰ផ្ទៃម្តាយនឹងភ្លេចអ្នកនោះទៅ ហើយដង្កូវនឹងចោះគេយ៉ាងឆ្ងាញ់ គ្មានអ្នកណានឹកចាំពីគេទៀតទេ យ៉ាងនោះអំពើទុច្ចរិតនឹងត្រូវកាច់ផ្តាច់ ដូចជាដើមឈើ។

²¹មនុស្សអាក្រក់ បានធ្វើបាបស្រ្តីអារដែលមិនបង្កើតកូន ហើយគេក៏ធ្វើអំពើមិនល្អដល់ស្រ្តីមេម៉ាយផងដែរ។

²²ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យពួកអ្នកធំទាំងនោះមានអាយុវែង ដោយសារព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ ចំណែកពួកអ្នកដែលគ្មានសង្ឃឹមក្នុងជីវិតនេះគេបានឡើងជាធំ។

²³ព្រះអង្គប្រទានឲ្យគេបានសេចក្តីសុខហើយគេពឹងពាក់លើសេចក្តីនោះ តែព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គទតឃើញអស់ទាំងផ្លូវរបស់គេ។

²⁴ពួកមនុស្សទាំងនោះត្រូវបានលើកតម្កើងឡើង ក្នុងពេលតែមួយភ្លែតទេ គេនឹងត្រូវស្លូតក្រៀម ហើយហោះហើរ ទៅដូចជាមនុស្សដទៃទាំងអស់ គេត្រូវកាត់ ចេញដូចជាគូរស្រូវដែរ។²⁵ប្រសិនបើមិនមែនដូច្នោះទេ នោះតើអ្នកណានឹងហ៊ានថាខ្ញុំកុហក តើអ្នកណាធ្វើឲ្យសម្តីខ្ញុំនេះ ឥតខ្ចីមសារបាន?»

25 ¹គ្រានោះ លោកប៊ីលដាឌ ជនជាតិស៊ីអា គាត់ឆ្លើយឡើងថា៖²«ព្រះចេស្ដា និងសេចក្តីស្វែងខ្លាចនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គក៏ធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុខ នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់គឺស្ថានសួគ៌។³តើចំនួនពលទ័ពព្រះអង្គ តើនឹងរាប់បានឬទេ? តើក្នុងចំណោមគេដែលមានពន្លឺដែលមិនចែងចាំងទេ?

⁴ដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យមនុស្ស បានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់បាន? ហើយធ្វើដូចម្តេចឲ្យមនុស្ស ដែលកើតពីស្រ្តីមកបាន បរិសុទ្ធហើយព្រះអង្គអាចទទួលយកបាន?⁵សូម្បីតែខែក៏មិនភ្លឺដែរ ហើយផ្កាយទាំងប៉ុន្មានក៏មិនជ្រះថ្លា នៅព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គផង។⁶ចុះចំណង់បើមនុស្ស ដែលមិនខុសពីដង្កូវ ហើយកូនមនុស្សដែលមិនខុសពីជន្លេន តើគេរឹតតែអស់យ៉ាងណាទៅទៀត!»

26 ¹ក្រោយមក លោកយ៉ូបក៏ឆ្លើយដោយនិយាយថា៖² «តើអ្នកបានជួយដល់មនុស្ស ដែលគ្មានអំណាច! ម្យ៉ាងវិញទៀត តើអ្នកអាចជួយដល់ដៃដែលគ្មានកម្លាំងបាន!³ គួរឲ្យទាំងទូន្មានមនុស្សដែលគ្មានប្រាជ្ញា ដោយប្រើពាក្យនៃការចេះដឹងបាន!⁴ តើអ្នកបានពោលពាក្យទាំងនេះដល់អ្នកណា? តើជាវិញ្ញាណរបស់អ្នកណា ដែលបណ្តាលឲ្យអ្នកនិយាយ?

⁵ អស់អ្នកដែលស្លាប់ទៅហើយ នាំគ្នាញ៉ាំងន្ទត់នៅពីក្រោមសមុទ្រ និងអ្វីៗដែលរស់នៅក្នុងសមុទ្រផង។⁶ ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ក៏អាក្រាតទេនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយទីជង្គុកជ្រៅគ្មានអ្វីគ្របបាំងឡើយ។

⁷ ព្រះអង្គត្រដាងទិសខាងជើងពីលើទីអាកាស ហើយក៏ព្យួរផែនដីនៅលើលំហដែលគ្មានអ្វីទាំងអស់។⁸ ព្រះជាម្ចាស់បានទប់ទឹកទុកនៅក្នុងពពកដ៏ក្រាស់របស់ព្រះអង្គ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយពពកមិនឆ្លាយចុះក្រោមទេ។

⁹ ព្រះជាម្ចាស់បានបាំងខាងមុខបល្ល័ង្កដោយព្រះច័ន្ទ ហើយត្រដាងពពករបស់ព្រះអង្គពីលើផង។¹⁰ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើរបងព័ទ្ធជុំវិញទឹក ក្នុងចន្លោះពន្លឺ ហើយនឹងភាពងងឹតផងដែរ។

¹¹ សសរនៃផ្ទៃមេឃញញឹម ហើយមានសេចក្តីអស្ចារ្យ ដោយព្រះអង្គបញ្ជា។¹² ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យសមុទ្រកម្រើកឡើង ដោយឥទ្ធិបូជ្ជរបស់ព្រះអង្គ និងតាមរយៈព្រះប្រាជ្ញាញាណ ព្រះជាម្ចាស់វាយបែកខ្នាយ។

¹³ ព្រះអង្គតុបតែងផ្ទៃមេឃ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណព្រះអង្គ ហើយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ បានចាក់ទម្ងន់ពស់។¹⁴ ការទាំងនេះគ្រាន់តែជាកិច្ចខាងក្រៅ របស់ព្រះអង្គទេ ហើយយើងឮនិយាយពីព្រះអង្គ ជាសំឡេងខ្សាវៗយ៉ាងណាទៅ សំឡេងលាន់ឮពីឥទ្ធិបូជ្ជរបស់ព្រះអង្គ តើអ្នកណានឹងយល់បាន?»

27 ¹លោកយ៉ូហានប្រែសូស្ត្រីអធិប្បាយ របស់លោកទៅទៀតថា៖²«ការពិតណាស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ ដែលព្រះអង្គបានដកសេចក្តីយុត្តិធម៌ពីខ្ញុំចេញ គឺជាព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តាដែលព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យជីវិតខ្ញុំជួរចត់³កាលខ្ញុំនៅមានដង្ហើមចេញចូល ហើយមានខ្យល់វិញ្ញាណ នៃព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងរន្ធច្រមុះខ្ញុំនៅឡើយ នេះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំនឹងធ្វើ។

⁴បច្ចុប្បន្នខ្ញុំនឹងមិននិយាយការអាក្រក់ ហើយអណ្តាតខ្ញុំក៏មិនបញ្ចេញ ពាក្យភូតភរឡើយ។⁵ខ្ញុំនឹងមិនព្រមនិយាយថា អ្នកទាំងបីត្រូវនោះទេ រហូតដល់ខ្ញុំស្លាប់នោះខ្ញុំនៅតែមិនបដិសេធ សេចក្តីត្រឹមត្រូវនិងស្មោះត្រង់ដែរ។

⁶ខ្ញុំនឹងប្រកាន់សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងបោះបង់វាចោលឡើយ និងគំនិតខ្ញុំក៏មិនអាចទាញខ្ញុំចេញ ដរាបណាខ្ញុំនៅមានជីវិត។⁷សូមឲ្យសត្រូវខ្ញុំបានរាប់ជាមនុស្សអាក្រក់ចុះ ហើយឲ្យអ្នកដែលទាស់នឹងខ្ញុំ បានរាប់ជាទុច្ចរិតផង។

⁸ដ្បិត តើអ្វីទៅដែលជាតិសង្ឃឹមរបស់មនុស្សមិនមែន នៅពេលព្រះជាម្ចាស់បដិសេធគេ និងពេលព្រះជាម្ចាស់ដកយកជីវិតរបស់គេនោះ?

⁹តើព្រះជាម្ចាស់នឹងស្តាប់សម្រែកពេលពួកគេជួបបញ្ហាដែលឬទេ?¹⁰តើនៅពេលពួកគេមិនទាន់ដឹងខ្លួន តើគេដែលនឹកឃើញព្រះជាម្ចាស់គ្រប់ពេលវេលាទេ?

¹¹ខ្ញុំនឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា អំពីព្រះបាទនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលមាននៅនឹងព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តា ខ្ញុំមិនលាក់និងរាល់គ្នាទេ។¹²មើល! អ្នករាល់គ្នាក៏បានឃើញសេចក្តីទាំងនេះហើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នា នៅតែនិយាយសេចក្តីគ្នាប្រយោជន៍ទៀត?

¹³នេះហើយគឺជាវាសនា ដែលមនុស្សអាក្រក់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីដែលមនុស្សសង្កត់សង្កិន ត្រូវទទួលពីព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តា¹⁴ប្រសិនបើកូនចៅគេបានចម្រើនជាច្រើនឡើង នោះគឺសម្រាប់តែជាវប៉ុណ្ណោះ ហើយពួកជេនមិនបានបរិភោគឆ្អែតទេ។

¹⁵ពួកអ្នកដែលរួចជីវិត នឹងត្រូវស្លាប់ ដោយជំងឺរាតត្បាត ប្រពន្ធរបស់គេដែលនៅមម៉ាយ នឹងមិនយំកាន់ទុក្ខឲ្យគេឡើយ។¹⁶ទោះបីគេប្រមូលប្រាក់ទុកដូចជាធុលីដី ក៏ត្រៀមទុកសម្លៀកបំពាក់ដូចជាកក់¹⁷នោះគេនឹងរៀបចំបាន តែគឺពួកសុចរិតជាអ្នកស្លៀកពាក់វិញ ហើយពួកអ្នកដែលគ្មានទោស គឺពួកគេនឹងគ្នាចែកប្រាក់ក្នុងចំណោមគ្នាទៅ។

¹⁸ផ្ទះដែលគេសង់ ប្រៀបដូចជាសំបុកកណ្តៀរ ឬដូចខ្ទមរបស់ឆ្នាំចម្ការ។¹⁹ពេលចូលដំណេក គេជាអ្នកមាន ប៉ុន្តែ នេះជាលើកចុងក្រោយហើយ ដ្បិតពេលភ្ញាក់ឡើង គេបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិអស់។

²⁰ការភ័យខ្លាចធ្លាក់មកលើគេដូចទឹកជំនន់ ហើយនៅពេលយប់ ខ្យល់ក្នុងនាយកគេបាត់ទៅ។²¹ខ្យល់ពីទិសខាងកើតបក់មក កន្ត្រាក់គេចេញបាត់ពីលំនៅរបស់ខ្លួន។

²²ខ្យល់នោះបក់បោកទៅលើគេឥតត្រាប្រណី ធ្វើឲ្យគេខិតខំរត់គេចចេញ។²³អ្នកដទៃឃើញដូច្នេះ ក៏ទះដៃហោ ហើយនាំគ្នាចំអកនៅកន្លែង ដែលគេធ្លាប់រស់នៅ។

28 ¹មានអណ្តូងវីសម្រាប់ដឹកយកប្រាក់ ហើយក៏មានកន្លែងបន្ទុះមាសដែរ។²គេយកដែកចេញពីដី ហើយយកលង្ហិនចេញមកពីថ្មដែរ។

³មនុស្សបានដឹកចុះទៅខាងក្រោមជ្រៅដល់ទីងងឹត ដើម្បីស្វែងរកថ្ម ដែលកប់នៅបាតដីក្នុងទីងងឹតអន្តការ។⁴គេដឹកអណ្តូងវីឆ្ងាយពីកន្លែងមនុស្សរស់នៅ ជាកន្លែងដែលមនុស្សស្មើតែភ្លេចថាគេដើរតាមនោះ។ គេសម្រេចខ្លួនចុះទៅក្នុងអណ្តូងវី ហើយយោលចុះយោលឡើងនៅទីនោះ គឺនៅឆ្ងាយពីមនុស្ស។

⁵ដីតែងតែផ្តល់អាហារដល់មនុស្ស តែនៅខាងក្រោម ដូចជាត្រូវភ្លើងឆេះបំផ្លាញអស់។⁶គេរកឃើញត្បូងនៅជាមួយថ្មក្នុងដី ហើយរកបានមាសក្នុងឆ្នូលដី។

⁷សត្វគ្នាគមិនស្គាល់ផ្លូវចូលទៅ ក្នុងអណ្តូងវីនោះទេ ហើយសត្វរាតក៏មើលមិនឃើញដែរ។⁸សត្វដ៏ខ្លាំងពូកែមិនដែលចូលទៅក្នុងនោះទេ សត្វសិង្ហក៏មិនដែល ដើរកាត់តាមនោះដែរ។

⁹មនុស្សបានដាក់ដៃលើថ្មដ៏រឹង ហើយរម្វើងភ្នំរហូតដល់បាតខាងក្រោមនៃភ្នំ។¹⁰គេចោះរូងនៅក្នុងចំណោមថ្មដា ហើយភ្នែករបស់គេបានឃើញវត្ថុធាតុទាំងប៉ុន្មាន ដ៏មានតម្លៃ។¹¹គេទប់ប្រភពទឹកឲ្យរឹងស្ងួត ដើម្បី ពួកគេនឹងនាំយកអ្វីៗដែលលាក់កំបាំង មកដាក់នៅដែលមានពន្លឺវិញ។

¹²តើគេអាចរកប្រាជ្ញាបាននៅទីណាបាន? តើការយល់ដឹងស្ថិតនៅកន្លែងណា?¹³មនុស្សលោកមិនស្គាល់តម្លៃរបស់ប្រាជ្ញាទេ ហើយប្រាជ្ញាក៏មិនស្ថិតនៅលើផែនដី ដែរ។¹⁴ទីជម្រៅពេលថា ប្រាជ្ញាមិននៅក្នុងខ្ញុំទេ មហាសមុទ្រពេលថា ប្រាជ្ញាក៏មិននៅជាមួយខ្ញុំដែរ។

¹⁵គេមិនអាចយកមាសសុទ្ធ ហើយយកប្រាក់ទៅទិញប្រាជ្ញាបានទេ។¹⁶គេមិនអាចយកប្រាជ្ញាទៅថ្លឹងជាមួយ កែវមរកត ពេជ្រ ឬត្បូងកណ្តៀងបានឡើយ។¹⁷គ្មាន មាស ឬពេជ្រណាមួយស្មើនឹងប្រាជ្ញាទេ ហើយគេក៏មិនអាចយកប្រាជ្ញាទៅដូរជាមួយ ភាជន៍ដែលធ្វើពីមាសសុទ្ធដែរ។

¹⁸ផ្កាថ្ម និងគុជ រីកតែផ្អឹមនឹងប្រាជ្ញាមិនបាន ហើយមានប្រាជ្ញាប្រសើរជាងមាន កែវមុត្តាទៅទៀត។¹⁹ត្បូងជម្ងឺត្នោតពីទឹកដ៏អេក្សពីក៏មិនអាចប្រដូច ទៅនឹងប្រាជ្ញា ហើយប្រាជ្ញាមិនអាចយកទៅថ្លឹង ជាមួយមាសបានទេ។

²⁰ដូច្នេះ តើប្រាជ្ញាមានប្រភពនៅទីណា? តើការយល់ដឹងស្ថិតនៅកន្លែងណាដែរ?²¹មនុស្សលោកមិនអាចមើលឃើញប្រាជ្ញាទេ ហើយក៏បានលាក់បាំងពីសត្វ ដែលហើរនៅលើមេឃដែរ។²²រណ្តៅនៃសេចក្តីវិនាស និងសេចក្តីស្លាប់ពោលថា យើងបានឮគេនិយាយពីប្រាជ្ញាដោយផ្ទាល់ត្រចៀក។

²³មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេដែលស្គាល់ផ្លូវ ហើយជ្រាបថា ប្រាជ្ញាស្ថិតនៅកន្លែងណា។²⁴ដ្បិតព្រះអង្គមើលឆ្លុះរហូតដល់ទៅ ទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដី និងទតឃើញ អ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ។²⁵ពេលណាព្រះអង្គកំណត់កម្លាំងរបស់ខ្យល់ និងទំហំរបស់ផ្ទៃទឹក។

²⁶ព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ច្បាប់មួយ សម្រាប់ទឹកភ្លៀង ព្រមទាំងកំណត់ផ្លូវសម្រាប់ផ្អែកបន្ទោរ និងផ្កាឆាយស្រទាប់ហើយ។²⁷ព្រះអង្គក៏ទតឃើញប្រាជ្ញា ព្រះអង្គលើក តម្លៃប្រាជ្ញានោះ ព្រះអង្គតាំងប្រាជ្ញាឡើង ហើយពិនិត្យពិចារណាមើលយ៉ាងល្អិតល្អន់។²⁸ចំពោះមនុស្សវិញ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ មើល!

ការកោតខ្លាចនៃព្រះអម្ចាស់ គឺជាប្រាជ្ញា ហើយញែកចេញពីការអាក្រក់ ក៏ជាប្រាជ្ញាដែរ។

29 ¹លោកយ៉ូហង់ប្រាប់សាជាថ្មីដោយនិយាយថា៖²«ខ្ញុំប្រាថ្នាឲ្យបានដូចកាលពីមុន គឺនៅគ្រាដែលព្រះជាម្ចាស់មើលថែទាំខ្ញុំ³នៅគ្រាដែលចង្អៀងរបស់ព្រះអង្គបំភ្លឺខ្ញុំ ហើយខ្ញុំដើរកាត់ភាពងងឹតដោយពន្លឺរបស់ព្រះអង្គ។

⁴ពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែចម្រុងចម្រើននោះ ព្រះជាម្ចាស់ជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្ញុំ ព្រះជាម្ចាស់បានគង់នៅក្នុងទីលំនៅរបស់ខ្ញុំ។⁵ព្រះដ៏មានប្រទានភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតគង់នៅជាមួយខ្ញុំ ហើយកូនចៅរបស់ខ្ញុំក៏នៅជុំវិញខ្ញុំដែរ⁶នោះហ្វូងសត្វរបស់ខ្ញុំផ្តល់ទឹកដោះឲ្យខ្ញុំ យ៉ាងបរិបូណ៌ ចម្ការអូរលីរបស់ខ្ញុំ ផ្តល់ប្រេងដីច្រើនហូរហៀរមកឲ្យខ្ញុំ!

⁷ពេលខ្ញុំចេញទៅមាត់ទ្វារក្រុង ហើយពេលខ្ញុំអង្គុយកាត់ក្តីក្នុងចំណោមពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ពួកក្មេងយុវជនបានឃើញខ្ញុំ គេនាំគ្នាដកខ្លួនថយទៅទីឆ្ងាយដែរ ហើយពួកអ្នកចាស់ទុំនាំគ្នាក្រោកឈរឡើងនៅចំពោះខ្ញុំផងដែរ។

⁹ពួកមេដឹកនាំឈប់និយាយ យកដៃខ្ទប់មាត់ ហើយនៅស្ងៀម នៅពេលដែលខ្ញុំចូលទៅដល់ទីនោះ។¹⁰សម្លេងរបស់ពួកអ្នកអភិជនក៏នៅស្ងៀមស្ងាត់ ហើយមាត់របស់ពួកគេក៏បិទ មិនហ៊ាននិយាយស្តីអ្វីទៀតទេ។

¹¹ដ្បិតនៅពេលត្រចៀក របស់ពួកគេបានឮខ្ញុំនិយាយ នោះពួកគេនឹងគេឲ្យពរខ្ញុំ ពេលភ្នែករបស់គេឃើញខ្ញុំ ពួកគេនឹងធ្វើសាក្សីហើយនឹងយល់ស្របតាមខ្ញុំដែរ¹²ដ្បិតពេលមនុស្សជួបទុក្ខលំបាកស្រែកឡើង នោះខ្ញុំជួយយកអាសាគេ ហើយខ្ញុំក៏បានជួយក្មេងកំព្រា និងអ្នកដែលគ្មានទីពឹងដែរ។¹³អ្នកដែលហៀបនឹងស្លាប់ តែងឲ្យពរខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានលើកទឹកចិត្តស្រ្តីមេម៉ាយ ច្រៀងដោយអំណរសប្បាយផងដែរ។

¹⁴សេចក្តីសុចរិតនៅជាប់ជាមួយខ្ញុំ ប្រៀបដូចជាសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំ ហើយយុត្តិធម៌ក៏ប្រៀបដូចជាអាវធំ។¹⁵ខ្ញុំធ្វើជាភ្នែករបស់មនុស្សខ្វាក់ និងជាជើងរបស់មនុស្សខ្វិន។¹⁶ខ្ញុំធ្វើជាឪពុករបស់ជនក្រីក្រ ហើយខ្ញុំជួយរកខុសត្រូវឲ្យមនុស្ស ដែលខ្ញុំពុំស្គាល់ផង។

¹⁷ខ្ញុំបំបាក់ផ្ទាំងរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ដណ្តើមយកជនរងគ្រោះពីចង្កូមរបស់គេ។¹⁸ពេលនោះ ខ្ញុំនិយាយថា៖ ខ្ញុំនឹងស្លាប់នៅក្នុងទីលំនៅរបស់ខ្ញុំ ហើយជីវិតរបស់នឹងបានវង្សដូចចំនួនគ្រាប់ខ្សាច់។¹⁹ហើយប្អូនរបស់ខ្ញុំនឹងចាក់ទៅរកទឹក ហើយនៅពេលយប់ មានសន្សើមធ្លាក់មកលើមែកផងដែរ។

²⁰កិត្តិយសទាំងនេះតែងតែនៅជាមួយខ្ញុំជានិច្ច កម្លាំងរបស់ខ្ញុំចេះតែចម្រើនឡើងសាជាថ្មី ដូចខ្សែផ្លូវដែលគេរឹតយ៉ាងតឹង។²¹មនុស្សម្នាត្រងត្រាប់ស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ពេលខ្ញុំផ្តល់យោបល់ គេនៅស្ងៀមស្ងាត់។²²បន្ទាប់ពីខ្ញុំនិយាយផុតហើយនោះ គ្មាននរណាប្រកែកតវ៉ាទេហើយពាក្យខ្ញុំធ្លាក់ទៅលើគេ ដូចជាទឹកស្រក់លើពួកគេ។

²³ពួកគេតែងតែរង់ចាំខ្ញុំ ដូចពួកគេរង់ចាំទឹកភ្លៀងដែរ ហើយពួកគេបានបើកមាត់យ៉ាងធំ ដើម្បីផឹកយកពាក្យរបស់ខ្ញុំ គឺដូចពួកគេទន្ទឹងរង់ចាំភ្លៀងចុងរដូវ។²⁴ពេលខ្ញុំញញឹមដាក់ពួកគេ ពួកគេមិនចង់ជឿទេ ពួកគេមិនបានបដិសេធពន្លឺដែលចេញពីមុខខ្ញុំទេ។

²⁵ខ្ញុំសុខចិត្តធ្វើជាមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញផ្លូវពួកគេ ហើយខ្ញុំរស់នៅ ដូចស្តេចដែលនៅជាកងទ័ពរបស់ខ្លួន និងដូចអ្នកលើកទឹកចិត្ត អស់អ្នកដែលកើតទុក្ខ។

30¹ ឥឡូវនេះ អស់អ្នកដែលនៅក្មេងជាងខ្ញុំ សើចចំអកឲ្យខ្ញុំ! ឪពុករបស់អ្នកទាំងនោះ សុទ្ធតែជាមនុស្សប្រើការមិនកើត សូម្បីតែប្រើឲ្យក្លែងប្លែងសត្វ ជាមួយផ្លែរបស់ខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំមិនទុកចិត្តដែរ។² កម្លាំងដែរបស់ឪពុកអ្នកទាំងនោះ ប្រើមិនកើតទេ តើធ្វើដូចម្តេចអាចជួយខ្ញុំបាន ហើយមនុស្សវ័យកាន់តែចាស់តើមិនវិនាសទេឬ?³ ពួកគេស្តេចដោយដោយការក្រីក្រ និងឃ្លានខ្លាំងពេក ពួកគេរត់ទៅវាលហ្មតហ្មង ដែលជាទីស្មសាន រាំងស្ងួត តាំងពីយូរយារមកហើយ។

⁴ ពួកគេបោចស្លឹកឈើនៅតាមគុម្ពោត យកមកធ្វើជាអាហារ សូម្បីតែមើមក្អម ក៏ពួកគេបរិភោគដែរ។⁵ មនុស្សម្នាដេញអ្នកទាំងនោះចេញពីទីប្រជុំជន ហើយស្រែកពីក្រោយ ដូចស្រែកដេញចោរ។⁶ ពួកគេនាំគ្នារត់ទៅស្នាក់អាស្រ័យ នៅតាមជ្រលងភ្នំដ៏ចង្អៀតតូចព្រិទ្ធាច និងនៅតាមរូងភ្នំ តាមក្រហែងថ្ម។

⁷ ពួកគេស្រែកនៅក្នុងគុម្ពោតព្រៃ ដូចសត្វឆាតុ ហើយប្រជ្រៀតគ្នានៅក្រោមដើមផ្កាវ។⁸ ពួកគេគឺជាកូននៃមនុស្សល្ងង់ ហើយជាកូននៃមនុស្សមិនដឹងខ្យល់ ឥតពូជឥតអំបូរ ហើយពួកគេត្រូវបានអ្នកស្រុកដេញចេញពីទីកន្លែងរបស់គេផង។

⁹ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ពួកគេចោរបស់គេបែរជានាំគ្នា ច្រៀងឡាញឡើយ និងយកខ្ញុំមកនិយាយលេងលើច។¹⁰ ពួកគេខ្លើមខ្ញុំ ហើយដើរវាងឆ្ងាយពីខ្ញុំ ពួកគេមិនញញើតនឹងស្មោះទឹកមាត់ ដាក់មុខខ្ញុំផង។¹¹ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យខ្ញុំធ្លាក់ខ្លួនខ្សោយ ព្រះអង្គបន្ទាបបន្ថោកខ្ញុំ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេមើលងាយខ្ញុំ តាមចិត្តរបស់ពួកគេ។

¹² ជនពាលជាច្រើនប្រហារខ្ញុំពីខាងស្តាំ ពួកគេទាត់ជើងខ្ញុំ ហើយសង្កប់មកលើខ្ញុំ ដើម្បីកម្ទេចខ្ញុំផងដែរ។¹³ ពួកគេបានបំផ្លាញផ្លូវខ្ញុំ មិនឲ្យរត់រួច ពួកគេប្រាថ្នាធ្វើឲ្យខ្ញុំវិនាស ដោយមិនបាច់មាននរណាឃាត់ពួកគេបានឡើយ។

¹⁴ ពួកគេលើកគ្នាសម្រុកមកលើខ្ញុំ ដូចកងទ័ពទម្ងន់កំពែង សម្រុកចូលវាយក្រុងដ៏ធំមួយ ហើយនៅកណ្តាលនៃការបំផ្លាញនោះ គេបានរមៀលខ្លួនពួកគេមកលើខ្ញុំ។¹⁵ ការភ័យភិតភ័យស្តុកក៏កើតមានដល់ខ្ញុំ កិត្តិយសដ៏រុងរឿងរបស់ខ្ញុំប៉ើងទៅតាមខ្យល់ ភាពចម្រើនចម្រើនរបស់ខ្ញុំរលាយបាត់ ដូចពពក។

¹⁶ ឥឡូវនេះ ជីវិតរបស់ខ្ញុំកំពុងតែរលត់ គ្មានអ្វីសម្រាលទុក្ខវេទនារបស់ខ្ញុំបានទេ។¹⁷ នៅពេលយប់ ការឈឺចាប់ស៊ីវងឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំឥតមានពេលល្ងែសោះឡើយ។

¹⁸ ព្រះជាម្ចាស់បានជំរុញការឈឺចាប់ខ្លាំងពេក រហូតដល់ធ្វើឲ្យ សម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំ ហើយវិវត្តតទៅ ដូចកអាវិតកខ្ញុំ។¹⁹ ព្រះជាម្ចាស់បានបោះខ្ញុំទៅក្នុងភក់ជ្រាំ ខ្ញុំមិនខុសពីផ្លូលីដី និងផេះទេ។

²⁰ ទូលបង្គំស្រែកអង្វរសូមព្រះអង្គជួយ តែព្រះអង្គមិនឆ្លើយមកទូលបង្គំទេ ពេលទូលបង្គំក្រោកឈរ ព្រះអង្គគ្រាន់តែសម្លឹងមកទូលបង្គំប៉ុណ្ណោះ។²¹ ព្រះអង្គប្រព្រឹត្តចំពោះទូលបង្គំយ៉ាងយោរយោ ព្រះអង្គប្រហារទូលបង្គំ ជាមួយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងពូកែ មកលើទូលបង្គំ។

²² ព្រះអង្គលើកទូលបង្គំឡើង ហើយឲ្យខ្យល់ផាត់ទូលបង្គំយកទៅ ព្រមទាំងឲ្យខ្យល់ព្យុះបក់បោក មកលើទូលបង្គំផង។²³ ដ្បិត ទូលបង្គំដឹងហើយថាព្រះអង្គនាំទូលបង្គំ ទៅរកសេចក្តីស្លាប់ គឺនៅកន្លែងដែលរបស់ដែលមានជីវិតរស់នៅ។

²⁴ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ តើមានអ្នកណាដែលខ្លួនជិតដួលហើយមិនលូកដៃ សុំរកជំនួយទេឬ?²⁵ តើនៅពេលជួយបញ្ជា ហើយមិនស្រែកហៅឲ្យគេជួយទេឬ?

²⁶ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាបានសុភមង្គល តែទុក្ខវេទនាបែរជាកើតមានដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឿងរង់ចាំពន្លឺ តែសេចក្តីងងឹតបែរជា កើតមានដល់ខ្ញុំទៅវិញ។

²⁷ ចិត្តរបស់ខ្ញុំតប់ប្រមល់ ឥតឈប់ឈរ ទុក្ខលំបាកកើតមានដល់ខ្ញុំរៀងរាល់ថ្ងៃ។²⁸ មុខរបស់ខ្ញុំឡើងខ្មៅ តែមិនមែនដោយសារកម្ដៅថ្ងៃទេ ខ្ញុំក្រោកឈរនៅទីប្រជុំជន ស្រែកហៅគេឲ្យជួយ។²⁹ ខ្ញុំបានក្លាយមកជាបងប្អូនរបស់ផ្លែព្រៃ និងជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្លែងស្រាក។

³⁰ ស្បែករបស់ខ្ញុំឡើងខ្មៅ ហើយបានធ្លាក់ចុះពីខ្ញុំដែរ ឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំបានឆេះដោយសារកំដៅថ្ងៃ។³¹ សំលេងពិណរបស់ខ្ញុំលេងបានតែបទទំនួញ សំឡេងប៊ុំរបស់ខ្ញុំបានត្រឹមតែកំដរ អស់អ្នកដែលយំកាន់ទុក្ខប៉ុណ្ណោះ។

31 ¹ខ្ញុំបានតាំងសញ្ញានឹងភ្នែកខ្ញុំហើយ ដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចខ្ញុំមើលស្រឡាញ់ ដោយចាប់ចិត្តបាន? ²ដ្បិតយ៉ាងនោះ តើនឹងមានចំណែកអ្វី ពីព្រះជាម្ចាស់ដ៏គង់នៅស្ថានលើ តើនឹងមានមរតកអ្វីពីព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់?

³ខ្ញុំធ្លាប់គិតសេចក្តីអន្តរាយដល់មនុស្សទុច្ចរិត ហើយជាសេចក្តីវេទនាដល់ពួកអ្នក ដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់។ ⁴តើព្រះអង្គមិនឃើញផ្លូវខ្ញុំ ហើយរាប់អស់ទាំងជំហាននៃខ្ញុំទេឬ?

⁵បើខ្ញុំបានដើរដោយសេចក្តីភូតភរ ហើយជើងខ្ញុំបានរហ័សទៅតាមសេចក្តីល្អ ⁶សូមឲ្យព្រះឆ្លឹងខ្ញុំ ដោយជញ្ជីងត្រឹមត្រូវ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គបានជ្រាបគំនិតទៀងត្រង់របស់ខ្ញុំ។

⁷ប្រសិនបើជើងខ្ញុំដាក់ចេញពីមាត់ត្រឹមត្រូវ ប្រសិនបើចិត្តខ្ញុំបណ្តោយឲ្យភ្នែកអូសទាញ ប្រសិនបើមានអំពើសៅហ្មងណាមួយ នៅជាប់នឹងដៃរបស់ខ្ញុំ ពេលខ្ញុំសាបព្រោះអ្វី សូមឲ្យអ្នកផ្សេងមកទទួលយកផល ហើយសូមច្រូតកាត់ពីវាលស្រែខ្ញុំចុះ។

⁹បើចិត្តខ្ញុំបានចុះចូល និងសេចក្តីល្អលោមរបស់ស្រីណា ហើយខ្ញុំបានលបចាំនៅមាត់ទ្វារអ្នកជិតខាងខ្ញុំ ¹⁰សូមឲ្យប្រពន្ធខ្ញុំបានកិនស្រូវឲ្យម្នាក់ទៀត ហើយសូមឲ្យអ្នកផ្សេងទៀតគោរពនាង។

¹¹ដ្បិតប្រព្រឹត្តិដូច្នេះជាអំពើមួយដ៏អាស្រូវបំផុត ជាអំពើដែលចោក្រមត្រូវដាក់ទោស។ ¹²ដ្បិត អំពើនេះប្រៀបបាននឹងភ្លើង ឆេះរាលដាលដូចជាគ្រប់យ៉ាងដែលនៅស្ថានឃ្លុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ និងឆេះផលដ៏ណាំរបស់ខ្ញុំទាំងអស់។

¹³បើខ្ញុំដែលមើលងាយ រឿងរបស់បាវប្រុសបាវស្រីខ្ញុំ ក្នុងកាលដែលវាបានតវ៉ានឹងខ្ញុំ ¹⁴យ៉ាងនោះ តើខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច ក្នុងកាលដែលព្រះក្រោកឡើង កាលណាព្រះអង្គពិចារណាសួរខ្ញុំ តើខ្ញុំនឹងឆ្លើយដល់ព្រះអង្គដូចម្តេច? ¹⁵ព្រះដែលបានបង្កើតខ្ញុំនៅក្នុងពោះម្តាយ តើមិនបានបង្កើតបាវនោះដែរទេឬ? តើមិនមែនជាព្រះតែមួយ ដែលស្ថាបនាឡើងទាំងពីរនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយទេឬ?

¹⁶ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនដែលបដិសេធជួយជនក្រីក្រ ឬប្រសិនបើ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យស្រីភ្នែក របស់ស្រីមេម៉ាយហើមធំដោយការស្រែកយំ ¹⁷ឬប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនដែលបរិភោគអាហារតែម្នាក់ឯង ដោយមិនបានចែកឲ្យក្មេងកំព្រាទេ ដែលគ្មានឪពុកនោះ ¹⁸ពីព្រោះតែ តាំងពីខ្ញុំនៅក្មេង ខ្ញុំបានបីបាច់ថែរក្សាពួកគេ រូបខ្ញុំបីដូចជាឪពុករបស់ពួកគេ ហើយខ្ញុំក៏បានណែនាំម្តាយគេដែរ ជាស្រីមេម៉ាយ ដែលកើតពីផ្ទៃម្តាយរបស់ខ្ញុំដែរ។

¹⁹ប្រសិនបើខ្ញុំបានឃើញអ្នកណាវិនាសទៅ ដោយឥតមានអ្វីស្លៀកពាក់ ឬប្រសិនបើអ្នកក្រីក្រឥតមានសំលៀកបំពាក់ ²⁰ប្រសិនបើចិត្តរបស់ពួកគេមិនបានឲ្យពរដល់ខ្ញុំ ពីព្រោះគេមិនបានកក់ក្តៅដោយរោមចៀមរបស់ខ្ញុំនោះទេ ²¹ប្រសិនបើខ្ញុំបានលើកដៃទាស់នឹងក្មេងកំព្រា ពីព្រោះតែខ្ញុំបានឃើញសេចក្តីជំនួយរបស់ខ្ញុំនៅឯទ្វារទីក្រុង បើដូច្នេះខ្ញុំជាប់ទោសហើយ!

²²ប្រសិនបើបានធ្វើការនេះ សូមឲ្យដៃរបស់ខ្ញុំដាច់ចេញពីស្នា ហើយសូមឲ្យកំភួនដៃរបស់ខ្ញុំ បានបាក់ចេញពីគ្នា។ ²³ដ្បិតខ្ញុំភ័យខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសណាស់ ខ្ញុំមិនអាចតទល់នឹងប្រពន្ធមីដ៏ថ្កុំថ្កើង របស់ព្រះអង្គបានឡើយ។

²⁴ប្រសិនបើ ខ្ញុំបានយកមាសមកធ្វើជាទិសដ្ឋង ហើយបើសិនខ្ញុំបាននិយាយថា ទៅស្វែងរកមាស «គឺមាសសុទ្ធបានក្លាយជាទីពឹងលើមាសហើយ» ²⁵បើសិនខ្ញុំរីករាយ ដោយព្រោះតែទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ ដែលក្នុងដៃខ្ញុំមានទ្រព្យ នោះនឹងមកនូវការជាប់ទោសដល់ខ្ញុំវិញ!

²⁶ប្រសិនបើខ្ញុំបានឃើញព្រះអាទិត្យ ពេលកំពុងចាំងរស្មី ឬព្រះចន្ទកំពុងតែដើរជាមួយពន្លឺ ²⁷ហើយបើបេះដូងរបស់ខ្ញុំស្ងាត់ៗក៏លង់រហូតយកដៃមកដាក់លើមាត់ទាំងថើប ក្នុងបង្ហាញពីការថ្វាយបង្គំ ដល់ព្រះអាទិត្យនិងព្រះចន្ទនោះ ²⁸ការធ្វើបែបនេះគឺខ្ញុំបានជាប់ទោស ដោយការជំនុំជម្រះគឺខ្ញុំបានបដិសេធព្រះជាម្ចាស់ដែលធំជាងអ្វីទាំងអស់។

²⁹បើខ្ញុំដែលរីករាយសប្បាយ ដោយឃើញសេចក្តីហិនវិនាស របស់អ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំ ឬបំប៉ោងខ្លួនខ្ញុំឡើង នៅពេលទុក្ខវេទនាបានកើតឡើងជាមួយគេឡើយ បើបែបនេះខ្ញុំនឹងជាប់ទោសហើយ! ³⁰ប៉ុន្តែ គឺខ្ញុំមិនបានឲ្យមាត់របស់ខ្ញុំធ្វើបាប ដោយដាក់បណ្តាសា ដល់ជីវិតគេឡើយ។

³¹ប្រសិនបើពួកមនុស្សនៅទីលំនៅខ្ញុំ មិនដែលបាននិយាយថា៖ «តើមានអ្នកណាដែលមិនបានឆ្អែត ដោយអាហាររបស់លោកយ៉ូប?» ³²(សូម្បីតែពួកអ្នកដំណើរបរទេស ក៏មិនបានសម្រាកនៅឯបន្ទប់ក្នុងទីក្រុងដែរ ដ្បិតខ្ញុំបានបើកទ្វារទទួលគេឲ្យស្នាក់នៅដែរ) បើខ្ញុំមិនបានធ្វើការនោះទេ គឺខ្ញុំជាប់ទោសហើយ!

³³បើខ្ញុំបានគ្របបាំងអំពើវិលងរបស់ខ្ញុំ ដូចជាមនុស្សលោក ដោយលាក់សេចក្តីអាក្រក់ដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ ³⁴(ពីព្រោះតែខ្លាចចំពោះហ្វូងមនុស្ស ហើយដោយសេចក្តីមើលងាយរបស់គ្រួសារផ្សេងៗ បាននាំឲ្យខ្ញុំភ័យ ដល់ម្ល៉េះបានជាខ្ញុំនៅស្ងៀម មិននិយាយចេញមកក្រៅទេ) ដូចនេះខ្ញុំនឹងជាប់ទោសហើយ!

³⁵ឱបើមានអ្នកណាមួយស្តាប់ខ្ញុំ មើល ខ្ញុំចុះឈ្មោះហើយ សូមឲ្យព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា ឆ្លើយមកខ្ញុំចុះ ឱបើអ្នកដែលតាំងនឹងខ្ញុំ បានធ្វើពាក្យថ្លែងការទៅ!

³⁶នោះប្រាកដជាខ្ញុំនឹងយកទៅដោយភ្ជាប់នឹងស្នា ហើយដាក់ពាក់នៅលើក្បាលដូចជាម្តុដ។ ³⁷ខ្ញុំនឹងទូលព្រះអង្គពីចំនួនជំហានខ្ញុំ ហើយនឹងចូលទៅជិតព្រះអង្គដូចអ្នកធំផ្សេងទៀតដែរ។

³⁸ប្រសិនបើដីស្រែរបស់ខ្ញុំស្រែកឡើងទាស់នឹងខ្ញុំ ហើយគន្លងទាំងប៉ុន្មានយំជាមួយគ្នា ³⁹បើខ្ញុំបានបរិភោគផលនៃដីនោះឥតបង់ថ្លៃ ឬបានធ្វើឲ្យម្ចាស់ដើមបង់ជីវិតនោះ ⁴⁰សូមឲ្យមានតែបន្ទុះឡើង ជំនួសស្រូវភោជ្ជសាលី ហើយស្រែដ៏ជំនួសស្រូវឱកវិញចុះ»។ ពាក្យរបស់លោកយ៉ូបចប់តែប៉ុណ្ណោះ។

32 ¹កាលមិត្តភក្តិទាំងបីរបស់លោកយ៉ូប ឃើញលោកប្រកាន់ជំហរថាខ្លួនសុចរិតដូច្នេះ ពួកគេក៏លែងឆ្លើយឆ្លងទៀត។²ពេលនោះ លោកអេលីហ្វ ជាតួន
របស់លោកបារ៉ាគាល ក្នុងអំបូរហ្វូសនៃត្រកូលរ៉ាម ក៏ចាប់ផ្តើមខឹងជាខ្លាំង គាត់ខឹងនឹងលោកយ៉ូប ព្រោះលោកប្រកាន់ថាខ្លួនលោកសុចរិតជាងព្រះជាម្ចាស់
។

³គាត់ក៏ខឹងនឹងមិត្តភក្តិទាំងបីរបស់លោកយ៉ូបដែរ ព្រោះលោកទាំងបីពុំអាចរកពាក្យឆ្លើយទៅលោកវិញបាន ធ្វើហាក់ដូចជាព្រះជាម្ចាស់មានកំហុសមែន ។

⁴ពេលនេះលោកអេលីហ្វក្មេងជាងគេ គាត់រង់ចាំនិយាយជាមួយលោកយ៉ូបក្រោយគេ។⁵ប៉ុន្តែ ពេលគាត់ឃើញលោកទាំងបីគ្មានពាក្យឆ្លើយទៅលោកយ៉ូបទៀត
នោះ គាត់ក៏ខឹងជាខ្លាំង។

⁶លោកអេលីហ្វ ជាតួនរបស់លោកបារ៉ាគាល ក្នុងអំបូរហ្វូស ពោលឡើងថា៖ «ខ្ញុំនៅក្មេង ហើយអស់លោកសុទ្ធតែជាចាស់ទុំ។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំភ័យ
ញាប់ញ័រ មិនហ៊ានជម្រាបអស់លោកពីចំណេះរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា មនុស្ស «មានអាយុវែង រមែងប្រសប់និយាយ អ្នករស់បានច្រើនឆ្នាំ
គួរបង្រៀនពីប្រាជ្ញា។

⁸ក៏ប៉ុន្តែ តាមពិត មានតែវិញ្ញាណនៅក្នុងមនុស្ស គឺខ្យល់ដង្ហើមមកពីព្រះដ៏មានប្រទានភាព ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតប៉ុណ្ណោះ ទើបផ្តល់ឲ្យគេយល់ដឹងបាន។

⁹គឺមិនមែនដោយសារមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា ហើយក៏មិនមែនសារអាយុ ដែលអាចមានចំណេះដឹងនិង ការវិនិច្ឆ័យដែរ។¹⁰ហេតុនេះ ខ្ញុំ
នឹងនិយាយទៅកាន់លោកម្តង សូមស្តាប់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងប្រាប់អំពីចំណេះដឹងរបស់ខ្ញុំ។

¹¹មើល! ខ្ញុំបានផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ពាក្យ ដែលអស់លោកថ្លែង រហូតដល់អស់លោកវែកញែកអស់សេចក្តី។¹²ខ្ញុំបានផ្ទៀងចិត្តស្តាប់អស់លោក ក៏ប៉ុន្តែ គ្មាននរណា
ម្នាក់ក្នុងចំណោមអស់លោក ជជែកឈ្នះលោកយ៉ូប ឬអាចឆ្លើយតបនឹងពាក្យរបស់គាត់វិញសោះ។

¹³ហេតុនេះ សូមកុំអះអាងថា អស់លោករកបានប្រាជ្ញានោះឡើយ! មានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលអាច តទល់នឹងគាត់បាន គឺមិនមែនមនុស្សទេ។¹⁴ដ្បិតលោក
យ៉ូបពុំមានប្រសាសន៍មកកាន់ខ្ញុំផ្ទាល់ទេ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងមិនឆ្លើយទៅគាត់វិញ តាមរបៀបដែលអស់លោកឆ្លើយនោះឡើយ។

¹⁵លោកយ៉ូបអើយ លោកទាំងបីនេះមិនហ៊ានឆ្លើយទៀតទេ ដ្បិតពួកគាត់រកពាក្យនិយាយពុំបាន។¹⁶តើគួរឲ្យខ្ញុំរង់ចាំដែរ ពីព្រោះមិនឃើញពួកគាត់និយាយទេ
ដោយពួកគាត់នៅស្ងៀម លែងឆ្លើយដូច្នេះទៀតហើយឬ?

¹⁷ខ្ញុំសូមឆ្លើយតបទៅលោកវិញម្តង ខ្ញុំក៏ចង់បង្ហាញចំណេះដឹងរបស់ខ្ញុំដែរ។¹⁸ដ្បិត ខ្ញុំមានសេចក្តីជាច្រើនដែលចង់និយាយ វិញ្ញាណដែលនៅក្នុងខ្ញុំ
បានបង្ខំខ្ញុំដែរ។¹⁹មើល! ទ្រូងរបស់ខ្ញុំមុខតែឆ្លុះឆ្លាយដូចចង់ស្បែក ដែលដាក់ស្រោចពាំងបាយជូរថ្មី។

²⁰ខ្ញុំសូមនិយាយ ដើម្បីឲ្យបានឆ្លុះឆ្លាយ ខ្ញុំត្រូវតែបើកមាត់ឆ្លើយទៅអស់លោកវិញ។²¹ខ្ញុំមិនរើសមុខនរណាឡើយ ហើយខ្ញុំក៏មិនបញ្ជើចបញ្ជើនរណាម្នាក់ដែរ។

²²ដ្បិត ខ្ញុំមិនចេះបញ្ជើចបញ្ជើទេ បើខ្ញុំធ្វើដូច្នេះ ព្រះដែលបង្កើតខ្ញុំមុខជា ដកជីវិតខ្ញុំយ៉ាងឆាប់មិនខាន។

33¹ ពេលនេះ លោកយ៉ូបអើយ! សូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ និងសូមស្តាប់ពាក្យទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្ញុំ។² មើល! ខ្ញុំរៀបចំពាក្យស្តី ហើយត្រៀមមាត់ជាស្រេចនឹងនិយាយ។
³ ពាក្យខ្ញុំរបស់គឺដោយស្មោះត្រង់ ចេញពីចិត្ត មាត់របស់ខ្ញុំនិយាយចំណេះដឹងដែលបរិសុទ្ធ។

⁴ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់បានសួរខ្ញុំឡើង ខ្យល់ដង្ហើមរបស់ព្រះដ៏មានប្រទានភាព ប្រទានឲ្យខ្ញុំមានជីវិត។⁵ សូមឆ្លើយមកខ្ញុំចុះ បើលោកអាចឆ្លើយបាន សូមរៀបចំពាក្យរបស់លោកមុនខ្ញុំចាប់ផ្តើម។

⁶ មើល! ខ្ញុំក៏នៅខាងព្រះជាម្ចាស់ដែរ ព្រះអង្គបានសួរខ្ញុំពីដីឥដ្ឋ ដូចលោកដែរ។⁷ មើល! សូមកុំញាប់ញ័រនៅចំពោះមុខខ្ញុំឡើយ ហើយក៏មិនធ្វើឲ្យលោកភ័យខ្លាច ឬដាក់បន្ទុកលើលោកដែរ។

⁸ ខ្ញុំបានឮពាក្យដែលលោកថ្លែងប្រាប់ ហើយខ្ញុំចងចាំ ឥតភ្លេចឡើយ គឺលោកពោលថា៖⁹ ខ្ញុំជាមនុស្សគ្មានទោស គ្មានបាប ខ្ញុំជាមនុស្សស្អាតស្អំដែរ ឥតមានកំហុសអ្វីទេ។

¹⁰ មើល! ព្រះជាម្ចាស់រករឿងទាស់នឹងខ្ញុំ ព្រះអង្គចាត់ទុកខ្ញុំជាឧទ្ទិសសត្រូវ។¹¹ ព្រះអង្គដាក់ខ្នោះជើងខ្ញុំ ព្រះអង្គឃ្លាំមើលគ្រប់ផ្លូវរបស់ខ្ញុំ។¹² មើល! លោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ មិនត្រូវទេ ចាំខ្ញុំពន្យល់លោក ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ធំជាងមនុស្សលោក។

¹³ ហេតុអ្វីបានជាលោកចោទប្រកាន់ព្រះអង្គ? ព្រះអង្គមិនទទួលខុសត្រូវ សម្រាប់ការដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។¹⁴ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរបៀបផ្សេងៗ តែគ្មាននរណាចាប់អារម្មណ៍ទេ។¹⁵ តាមការយល់ស្តី តាមរយៈសុបិននិមិត្តនៅពេលយប់ ក្នុងពេលដែលមនុស្សកំពុងតែដេក លង់លក់នៅលើគ្រែផង

¹⁶ ព្រះអង្គក៏សម្តែងឲ្យគេស្គាល់ ហើយពួកគេមានការនង្គត់ជាង ការសម្តែងទៅទៀត។¹⁷ ធ្វើដូច្នេះ ព្រះអង្គនាំមនុស្សឲ្យងាក ចេញពីអំពើបាប ហើយការពារមនុស្សកុំឲ្យមានអំនួត។¹⁸ ព្រះជាម្ចាស់រក្សាគេកុំឲ្យគេធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ និងការពារជីវិតគេ ឲ្យរួចពីក្តីស្លាប់។

¹⁹ មនុស្សនឹងទទួលទោស នឹងជាមួយការឈឺចាប់នៅលើគ្រែរបស់គេ និងមានការឈឺចាប់ក្នុងផ្ទៃមិនឈប់²⁰ ដូច្នេះ គេបរិភោគអាហារលែងកើត ហើយក៏លែងដឹងរស់ជាតិអាហារដែរ។

²¹ រូបកាយរបស់គេកាន់តែស្គមទៅៗ នៅសល់តែស្បែកដែលមើលស្មើតែមិនឃើញ និងឆ្អឹងរបស់គេក៏ដូចគ្នាដែរ។²² ព្រលឹងគេកាន់តែខិតជិតរណ្តៅ ជីវិតរបស់គេក៏ខិតទៅជិតដល់ក្តីវិនាសដែរ។

²³ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានទេវតាមួយណា ក្នុងចំណោមទេវតាមួយពាន់ មកបកស្រាយ និងបង្ហាញឲ្យអ្នកនោះ ស្គាល់ផ្លូវត្រឹមត្រូវ។²⁴ ព្រះជាម្ចាស់មុខជាលើកលែងទោសឲ្យគេ ដ្បិតទេវតាអង្វរថា៖ សូមដោះលែងអ្នកនេះទៅ កុំឲ្យគេធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅឡើយ ទូលបង្គំរកបានហេតុផល ដើម្បីរំដោះគេហើយ។

²⁵ ពេលនោះ សាច់ឈាមរបស់គេនឹងប្រែជា ស្រស់ស្អាតដូចគ្រានៅពីក្មេង ហើយគេនឹងបានដូចគ្រានៅវ័យជំទង់។²⁶ ពេលគេទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គស្តាប់គេ គេចូលទៅគាល់ព្រះអង្គដោយអំណរ ព្រះអង្គរាប់គេជាមនុស្សសុចរិតឡើងវិញ។

²⁷ ពេលនោះ គេនឹងច្រៀង នៅចំពោះមុខមនុស្សម្នាថា៖ ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ខ្ញុំបានរង្វេងចេញពីមាត់ដីត្រឹមត្រូវ តែព្រះជាម្ចាស់ពុំបានដាក់ទោសខ្ញុំ ស្របតាមអំពើដែលខ្ញុំប្រព្រឹត្តនោះឡើយ។²⁸ ព្រះជាម្ចាស់បានរំដោះខ្ញុំមិនឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ ខ្ញុំនៅមានជីវិត ហើយមើលឃើញពន្លឺ។

²⁹ មើល! ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការទាំងនេះចំនួនពីរ ឬបីលើក ចំពោះមនុស្ស³⁰ ដើម្បីនាំគេឲ្យចេញផុតពីរណ្តៅ ហើយឲ្យពន្លឺជីវិតចាំងចែងទៅលើគេផងដែរ។

³¹ លោកយ៉ូបអើយ សូមត្រងត្រាប់ស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ! សូមលោកនៅស្ងៀមទៅ នោះយុទ្ធនឹងនិយាយ។³² ប្រសិនបើលោកចង់ឆ្លើយ សូមឆ្លើយមកចុះ សូមមានប្រសាសន៍មក ដ្បិតខ្ញុំចង់រកយុត្តិធម៌ជូនលោក។³³ បើគ្មានទេ សូមស្តាប់ខ្ញុំ! សូមនៅស្ងៀមទៅ ខ្ញុំនឹងបង្រៀនលោកអំពីប្រាជ្ញា។

34 ¹ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ លោកអេលីហ្វ្រែនទៀតថា៖²សូមស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ លោកគឺជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ស្តាប់ខ្ញុំ លោកដែលមានចំណេះដឹង។³ដ្បិត ត្រចៀកស្តាប់យល់ពាក្យសន្តិ ដូចអណ្តាតស្តាប់រសជាតិអាហារដែរ។

⁴សូមឲ្យយើងបានជ្រើសរើសអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ សម្រាប់ខ្លួនយើង៖ ហើយក៏ស្វែងរកអ្វីដែលល្អសម្រាប់ខ្លួនយើងដែរ។⁵ដ្បិត លោកយ៉ូបបាននិយាយថា៖ លោកគឺជាមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានយកសិទ្ធិនោះចេញពីលោកវិញ។⁶ការធ្វេសប្រហែស អំពីសេចក្តីត្រឹមត្រូវ របស់លោក ហើយគិតថាលោកគឺជាមនុស្សកុហកវិញ។ ហើយការឈឺចាប់នៃជំងឺ គឺមិនអាចព្យាបាលបាន ទោះបីលោកមិនមានបាបសោះ។

⁷តើមានអ្នកណាដូចជាលោកយ៉ូប ដែលបានដឹកនាំនៃសេចក្តីឡូកឡើយ? តើអ្នកណាដែលទៅក្នុងពួកអ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីអាក្រក់ ហើយដើរជាមួយមនុស្សមានបាបឬ?⁸ដ្បិត គាត់បាននិយាយថា៖ ការនេះមិនបានប្រើដល់អ្នកមនុស្ស ដែលធ្វើការសព្វព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁰ដូច្នេះសូមស្តាប់ដល់ខ្ញុំ លោកទាំងអស់សុទ្ធតែមានចំណេះដឹង៖ ព្រះជាម្ចាស់មិនដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ឡើយ ហើយព្រះដ៏មានប្រាជ្ញាភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ក៏មិនដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ។¹¹ព្រះអង្គតបស្នងចំពោះមនុស្សលោក តាមអំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត ព្រះអង្គឲ្យម្នាក់ៗទទួលផល តាមរបៀបដែលខ្លួនរស់នៅ។¹²ពិតមែន ហើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនប្រព្រឹត្ត អំពើអាក្រក់ជាដាច់ខាត ព្រះដ៏មានប្រាជ្ញាភាពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត មិនប្រាសចាកយុត្តិធម៌ឡើយ។

¹³តើអ្នកណាជាអ្នកឲ្យអំណាចដល់ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងផែនដី? តើអ្នកណាបានដាក់ផែនដីនេះឲ្យនៅក្រោមព្រះអង្គ?

¹⁴បើសិនជាព្រះហឫទ័យព្រះអង្គសម្រាប់ខ្លួនព្រះអង្គទេ ហើយបើព្រះអង្គប្រមូលព្រះវិញ្ញាណ និងដង្ហើមមកវិញដើម្បីតែព្រះអង្គនោះ។¹⁵ដូច្នេះមនុស្សនឹងពិតជាវិនាសទាំងអស់គ្នា ហើយមនុស្សក៏នឹងត្រឡប់ទៅជាផ្ទៃដីវិញដែរ។

¹⁶ប្រសិនបើលោកមានប្រាជ្ញា សូមស្តាប់ខ្ញុំ សូមផ្ទៀងស្តាប់សេចក្តីដែលខ្ញុំបាននិយាយ។¹⁷តើព្រះជាម្ចាស់ស្អប់យុត្តិធម៌ អាចគ្រប់គ្រងផែនដីបានទេ? តើលោក ហ៊ានថ្កោលទោសព្រះដ៏សុចរិត ជាព្រះចេស្តាឬ?

¹⁸មិនដែលមាននរណាហ៊ានបន្ទោសស្តេចថា មនុស្សពាល ឬស្តីឲ្យអ្នកធំថា មនុស្សទុច្ចរិត? ¹⁹ព្រះជាម្ចាស់វិញ ព្រះអង្គមិនរើសមុខមេដឹកនាំឡើយ ហើយព្រះអង្គ ក៏មិនយោគយល់អ្នកមាន ជាងអ្នកក្រីក្រដែរ ដ្បិតព្រះអង្គបានបង្កើតពួកគេមកដូចគ្នា។²⁰ពួកគេនឹងបាត់បង់ជីវិតតែក្នុងមួយប៉ប្រិចភ្នែក នៅពាក់កណ្តាលអន្តរាគ្រ ញាប់ញ័រហើយវិនាសក្នុងផ្លូវគេ ពួកអ្នកធំនឹងត្រូវយកចេញ តែមិនមែនដោយដៃមនុស្សទេ។

²¹ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ទតមើលផ្លូវរបស់មនុស្ស ព្រះជាម្ចាស់បានមើលគ្រប់ដំណើររបស់គេ។²²គ្មានភាពងងឹត ឬភាពអន្តការណ៍ បាំងអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើ ទុច្ចរិត មិនឲ្យព្រះអង្គទតឃើញឡើយ។²³ព្រះអង្គមិនចាំបាច់ចំណាយពេលពិនិត្យពិច័យ មុននឹងនាំមនុស្សឲ្យមកឈរក្នុងទីកាត់ក្តី របស់ព្រះអង្គ។

²⁴ព្រះអង្គផ្តល់រំលឹកកាន់អំណាច ដោយមិនបាច់សួរនាំ ហើយព្រះអង្គតែងតាំងអ្នកផ្សេងជំនួស។²⁵ដ្បិតព្រះអង្គជ្រាបអំពើដែលពួកគេប្រព្រឹត្ត ព្រះអង្គផ្តល់រំលឹក ពួកគេឲ្យធ្លាក់ពីអំណាច ក្នុងពេលតែមួយយប់។

²⁶ក្នុងការបើឲ្យគ្រប់គ្នាដឹង ព្រះអង្គប្រហារពួកគេនូវអំពើអាក្រក់របស់គេ ដូចរាយជនទុច្ចរិត។²⁷ព្រោះពួកគេងាកចេញពីការដើរតាមព្រះអង្គ ហើយបដិសេធចំណេះដឹង និងផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។²⁸ពួកគេធ្វើបាបជនក្រីក្រ រហូតដល់អ្នកទាំងនោះស្រែករកព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សម្រែក នេះ។

²⁹ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់នៅស្ងៀម តើនរណាហ៊ានថ្កោលទោសព្រះអង្គ? ប្រសិនបើព្រះអង្គលាក់ព្រះភ័ក្ត្រនោះ តើនរណាមើលព្រះអង្គឃើញ? ព្រះអង្គពិនិត្យ មើលមនុស្សម្នាក់ ក៏ដូចជាប្រជាជាតិមួយដែរ។³⁰ដូច្នេះ មនុស្សមិនឲ្យគិតមិនអាចគ្រប់គ្រង ហើយក៏មិនមានមនុស្សជាប់អន្ទាក់ឡើយ។

³¹មានម្នាក់ទូលព្រះជាម្ចាស់ថា៖ ទូលបង្គំបានរងទុក្ខទោសរួចហើយ នោះទូលបង្គំនឹងគ្មានបាបទៀតទេ។³²សូមបង្រៀនអ្វីដែលទូលបង្គំ មើលមិនឃើញ ហើយនាំឲ្យទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប តែទូលបង្គំនឹងមិនធ្វើវាទៀតទេ។³³តើលោកគិតថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងដាក់ទោសបាបរបស់មនុស្ស តើនេះជាអ្វីដែលលោកគិតថាព្រះអង្គបានធ្វើឬ? លោកនឹងឆ្លើយថា មិនមែនខ្ញុំ។ ដូច្នេះសូមនិយាយ អ្វីដែលលោកបានដឹងចុះ។

³⁴មនុស្សមានសុភវិនិច្ឆ័យនឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំ មនុស្សមានប្រាជ្ញានឹងចុះសំរុងជាមួយខ្ញុំថា៖³⁵លោកយ៉ូបនេះនិយាយមិនដឹងខុសត្រូវ ពាក្យសម្តីរបស់គាត់ គឺគ្មានប្រាជ្ញាទេ។

³⁶សូមសួរចម្លើយលោកយ៉ូប រហូតដល់ចប់ចុងចប់ដើម ព្រោះគាត់និយាយដូចមនុស្សទុច្ចរិត។³⁷ដ្បិតគាត់បន្ថែមកំហុសមួយដ៏ធ្ងន់ ពីលើអំពើបាបរបស់ខ្លួន គាត់បានទះដៃក្នុងការឡូកឡើយនៅកណ្តាលយើង គឺគាត់ពោលពាក្យប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់»។

35 ¹លោកអេលីហ្វមានប្រសាសន៍ ទៀតថា៖² «តើលោកស្មានថាលោកត្រូវទាំងស្រុងឬ?»³ជាសិទ្ធិរបស់លោកនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ឬ?
លោកបានទូលសួរថា៖ តើប្រើអ្វីសម្រាប់ខ្ញុំ? ខ្ញុំគួរស្លាប់ទៅបើខ្ញុំធ្វើបាបឬ?

⁴ខ្ញុំសូមឆ្លើយទៅលោក ព្រមទាំងមិត្តភក្តិរបស់លោកដែរ។⁵សូមលោកសម្លឹងមើលទៅលើមេឃ សូមមើលទៅពពក ថាតើវាខ្ពស់ជាងលោកប៉ុណ្ណា។

⁶បើលោកបានធ្វើបាប តើលោកធ្វើឲ្យព្រះអង្គអាម៉ាស់ដែរទេ? បើលោកបំពានលើវិន័យកាន់តែច្រើនឡើងៗ តើលោកបានធ្វើអ្វីដល់ព្រះជាម្ចាស់? បើលោកជា
មនុស្សសុចរិត តើបានផលអ្វីចំពោះព្រះអង្គ? តើព្រះអង្គទទួលអ្វីពីលោក?⁷តាមពិត អំពើអាក្រក់ដែលលោកប្រព្រឹត្ត ផ្តល់តែទុក្ខទោសដល់មនុស្សដូចលោក
ប៉ុណ្ណោះ ហើយអំពើសុចរិតដែលលោកប្រព្រឹត្ត ក៏ផ្តល់ផលប្រយោជន៍សម្រាប់តែកូនមនុស្សផ្សេងៗ។

⁹ពេលមានការជិះជាន់សង្កត់សង្កិនច្រើន មនុស្សនឹងស្រែកថ្វី ហើយពួកគេស្រែករកជំនួយ ពីអ្នកដែលមានអំណាច។¹⁰តែគ្មាននរណានិយាយថា៖
តើព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គឲ្យទំនុកចម្លែង នៅពេលវាត្រី¹¹ ព្រះអង្គប្រៀនយើងឲ្យមានចំណេះ ជាងសត្វដែលរស់នៅលើដី ព្រះអង្គប្រទានឲ្យ
យើងមានប្រាជ្ញា ជាងបក្សាបក្សដែលហើរនៅលើមេឃ?

¹²ពេលគេស្រែករកព្រះអង្គ តែព្រះអង្គមិនឆ្លើយទេ ព្រោះតែអំនួត និងអំពើអាក្រក់របស់គេ។¹³គេស្រែករកព្រះអង្គ តែឥតបានផលអ្វីឡើយ ព្រោះព្រះអង្គមិនព្រម
ស្តាប់ ព្រះដ៏មានប្រទានភាព មិនរើសរើសនឹងគេទេ។¹⁴លោកពោលថា លោកមិនឃើញព្រះអង្គ លោកបានធ្វើសំណុំរឿងទៅព្រះអង្គ ហើយលោកនៅ
រង់ចាំចំពោះព្រះអង្គ!

¹⁵ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យព្រះជាម្ចាស់ឆ្លើយមកកាន់លោក ប្រសិនបើលោកនិយាយថា ព្រះអង្គនឹងដាក់ទោសដោយសេចក្តីក្រោធ

ហើយព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនចាប់អារម្មណ៍នឹងមនុស្សអំនួតដែរ។¹⁶ដូច្នេះ លោកយ៉ូបនិយាយសុទ្ធតែឥតបានការ លោកចេះតែពោលពាក្យសន្តិដែលគ្មានប្រាជ្ញា»។

36¹ លោកអេលីហ្វរមានប្រសាសន៍ បន្តទៀតថា៖² «សូមរង់ចាំបន្តិច ខ្ញុំនឹងពន្យល់ឲ្យលោកដឹង ដ្បិតខ្ញុំនៅមានសេចក្តីខ្លះទៀតដែលត្រូវនិយាយ ដើម្បីការពារ ព្រះជាម្ចាស់។³ ខ្ញុំនាំយកចំណេះដឹងដ៏ជ្រៅជ្រះមកជម្រាបជូន ហើយខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីសុចរិតគឺជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតខ្ញុំ។

⁴ ដ្បិតសេចក្តីដែលខ្ញុំនិយាយ មិនមែនខាងសាច់ឈាមទេ គឺខ្ញុំបានពេញវ័យនៅក្នុងចំណេះដឹង នៅជាមួយលោក។⁵ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ មិនមើលងាយ នរណាម្នាក់ឡើយ ព្រះអង្គមានព្រះចេស្ដាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងពេញដោយព្រះប្រាជ្ញាញាណ។

⁶ ព្រះអង្គមិនទុកជីវិតឲ្យមនុស្សអាក្រក់ទេ ហើយព្រះអង្គតែងតែរកយុត្តិធម៌ឲ្យ មនុស្សក្រីក្រ។⁷ ព្រះអង្គមិនបែរព្រះភ័ក្ត្រចេញឆ្ងាយ ពីមនុស្សសុចរិតឡើយ ព្រះអង្គ ប្រទានឲ្យគេគ្រងរាជ្យ រួមជាមួយស្តេចនានា ព្រមទាំងលើកតម្កើងគេថែមទៀតផង។

⁸ ប្រសិនបើគេជាប់ច្រវាក់ ឬជាប់នៅក្នុងចំណងនៃទុក្ខលំបាក⁹ គឺមកពីព្រះអង្គបង្ហាញឲ្យគេស្គាល់ អំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត នៅពេលមានអំនួត គេបានបះបោរ ប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ។

¹⁰ ព្រះអង្គជួយគេឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ ស្ដាប់ដំបូន្មាន ព្រះអង្គណែនាំគេឲ្យលះបង់អំពើទុច្ចរិត។¹¹ ប្រសិនបើគេសុខចិត្តស្ដាប់ ហើយគោរពចុះចូល គេមុខជាមាន សុភមង្គល និងអំណរសប្បាយ រហូតដល់ថ្ងៃលាចាកលោកនេះទៅ។¹² ប្រសិនបើគេមិនព្រមស្ដាប់ទេ គេមុខជាត្រូវវិនាសដោយមុខលំពែង គេនឹងរលត់វិញ្ញាណ ទៅ ទាំងអស់ប្រាជ្ញា។

¹³ មនុស្សទម្ងន់មែនចូលចិត្តកំហឹង ពេលព្រះជាម្ចាស់យកច្រវាក់មកចងគេ នោះគេមិនស្រែកអង្វរព្រះអង្គឡើយ។¹⁴ ពួកគេស្ដាប់ទៅ ទាំងខ្លួននៅក្មេង ជីវិត របស់ពួកគេបានបញ្ចប់ជាមួយ ចំណោមពូជកំផ្លិត។

¹⁵ ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ប្រើភាពទុក្ខ ដើម្បីរំដោះជនក្រីក្រ ព្រះអង្គប្រើទុក្ខលំបាក ដើម្បីអប់រំគេ។¹⁶ ព្រះអង្គនឹងនាំលោកឲ្យចៀសផុតពី ភាពអាសន្ននេះ ព្រមទាំង ប្រទានឲ្យលោកបានចម្រើនចម្រើន ហើយតុរបស់លោកនឹងពោរពេញដោយ ចំណីអាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា។

¹⁷ ប៉ុន្តែ ដោយលោកវិនិច្ឆ័យដូចមនុស្សអាក្រក់ លោកនឹងទទួលទោស ស្របតាមយុត្តិធម៌ ចៀសមិនផុតឡើយ។¹⁸ សូមកុំបណ្តោយឲ្យកំហឹងទាក់ទាញ លោកចំអក ឬក៏ជាហេតុធ្វើឲ្យលោកបែរចេញផងដែរ។

¹⁹ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់លោកពុំអាចជួយលោក ឲ្យរួចពីភាពអាសន្នបានទេ តើកម្លាំងដ៏ខ្លាំងរបស់លោក អាចជួយលោកបានទេ?²⁰ កុំរង់ចាំដល់ពេលយប់ ដើម្បីធ្វើបាបទាស់ជាមួយអ្នកផ្សេង ជាពេលដែល មនុស្សត្រូវវិនាសពីកន្លែងពួកគេ។²¹ ប៉ុន្តែ ចូរប្រយ័ត្ន ក្រែងលោកបែរទៅរកអំពើបាប ដោយព្រោះលោក បានឈ្លងពីសេចក្តីឈឺចាប់វិញ ដូច្នេះសូមនៅឲ្យឆ្ងាយអំពើបាប។

²² មើល! ព្រះជាម្ចាស់លើកតម្កើង តាមរយៈព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ តើនរណាអាចប្រៀនដូចព្រះអង្គបាន?²³ តើនរណាអាចបង្រៀនព្រះអង្គអំពីមាត់ រន្ធព្រះជាម្ចាស់? តើនរណាអាចនិយាយថា៖ ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះ គឺមិនសុចរិតនោះទេ?²⁴ ហេតុនេះ សូមកុំភ្លេចលើកតម្កើង ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ដូចមនុស្សម្នា តែងតែច្រៀងលើកតម្កើង។

²⁵ មនុស្សលោកទាំងអស់មើលឃើញ ស្នាព្រះហស្តនេះពីចម្ងាយ ហើយស្ញើចសរសើរគ្រប់ៗគ្នា។²⁶ មើល! ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលយើងពុំអាចស្វែងយល់ បានឡើយ ហើយយើងក៏ពុំអាចគិតអំពីព្រះជន្មាយុ របស់ព្រះអង្គបានដែរ។

²⁷ ដ្បិត ព្រះអង្គទាញយកដំណក់ទឹកមកមូលផ្តុំគ្នា ជាចំហាយ និងទឹកភ្លៀង។²⁸ កន្លែងពពកបង្ហូរភ្លៀងចុះមកស្រោចស្រពបណ្តាមនុស្សនៅលើផែនដី។²⁹ ការពិត តើនរណាអាចយល់ពីដំណើរពពករសាត់ ព្រមទាំងផ្ករលាន់ក្នុងអាកាសវេហាសបាន?

³⁰ ព្រះអង្គជះពន្លឺរស្មីនៅជុំវិញព្រះអង្គ តែព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានភាពងងឹត នៅបាតសមុទ្រ។³¹ ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើជនជាតិទាំងឡាយ ដោយប្រទានទឹកភ្លៀង និងផ្តល់ ឲ្យគេមានអាហារដ៏បរិបូណ៌។

³² ព្រះអង្គកាន់ផ្នែកបន្ទោរនៅក្នុងព្រះហស្ត ហើយបាញ់តម្រង់ទៅរកទិសដៅ។³³ ព្រះអង្គប្រើផ្ករលាន់ ដើម្បីប្រកាសអំពីវត្តមានរបស់ព្យុះ ហើយ គោក្របីក៏អាចឮពីសម្លេងទាំងនោះដែរ។

37 ¹ការពិត បេះដូងខ្ញុំញឹកញាប់ ចង់លោតចេញពីដើមទ្រង់ហើយ។²ស្តាប់ចុះ ចូរនាំគ្នាស្តាប់ព្រះសូរសៀង ដែលលាន់ឮគគ្រឹកគគ្រេង គឺសំឡេងចេញមកពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គ។³ព្រះអង្គធ្វើឲ្យលាន់ឮពាសពេញផ្ទៃមេឃ ផ្ទេកបន្ទោរបស់ព្រះអង្គភ្លឺរហូតទៅដល់ ទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដី។

⁴បន្ទាប់មក ព្រះសូរសៀងដ៏រំពងរបស់ព្រះអង្គ លាន់ឮឡើងប្រកបដោយភាពចម្រើនរុងរឿង ហើយពេលព្រះអង្គបន្តិចព្រះសូរសៀងនោះ ព្រះអង្គបណ្តោយឲ្យផ្ទេកបន្ទោរ ជះពន្លឺដ៏ព្រោងព្រាត។⁵ព្រះជាម្ចាស់បន្តិចព្រះសូរសៀងដ៏គួរស្ងប់ស្ងែង ព្រះអង្គធ្វើកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យបំផុត ដែលយើងពុំអាចស្វែងយល់បាន។⁶ព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យព្រីលធ្លាក់មកលើផែនដី ព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យមានភ្លៀង។

⁷ពេលនោះ ព្រះអង្គបញ្ឈប់សកម្មភាព របស់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យគេទទួលស្គាល់ស្នាព្រះហស្ត របស់ព្រះអង្គ។⁸សត្វព្រៃនាំគ្នារត់ទៅរកជម្រក ហើយសំរំនៅក្នុងរូងរបស់វា។⁹ខ្យល់ព្យុះបក់មកពីទិសខាងត្បូង ហើយខ្យល់ត្រជាក់បក់មកពីទិសខាងជើង។

¹⁰ដោយសារខ្យល់ដង្ហើមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទឹកប្រៃជាកក ហើយផ្ទៃទឹកប្រៃជារីង។¹¹ជាការពិត ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានចំហាយនៅក្នុងពពក ហើយព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យពពកនោះជះពន្លឺដ៏ភ្លឺផ្អែក។

¹²ព្រះអង្គឲ្យពពករសាត់ទៅគ្រប់ទិសទី ស្របតាមព្រះហឫទ័យដែលព្រះអង្គប្រើវា ឲ្យទៅសព្វទីកន្លែងនៅលើផែនដី។¹³ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការនេះឲ្យកើតឡើង ដើម្បីព្រះអង្គកែតម្រូវដល់មនុស្ស នៅលើផែនដី ឬសម្តែង ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁴លោកយ៉ូបអើយ សូមស្តាប់សេចក្តីទាំងនេះ ហើយរិះគិតអំពីស្នាព្រះហស្ត ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ។¹⁵សូមលោកសង្កេតឲ្យច្បាស់ថា តើព្រះជាម្ចាស់បញ្ជាធម្មជាតិទាំងនោះ និងបញ្ចេញផ្ទេកបន្ទោរពីពពករបស់ព្រះអង្គ តាមរបៀបណា?

¹⁶តើលោកដឹងឬទេថា ពពករក្សាលំនឹង នៅក្នុងអាកាសវេហាស ដោយរបៀបណា ទាល់តែអ្នកមានប្រាជ្ញាប្រសើរឥតខ្ចោះទើបសម្រេចការអស្ចារ្យបែបនេះបាន?¹⁷ពេលធាតុអាកាសហប់ដោយសារខ្យល់ក្តៅបក់មកពីទិសខាងត្បូង នោះលោកក៏ក្តៅស្ទុះស្តាប់ទៅហើយ?

¹⁸ដូច្នេះ តើលោកអាចជួយព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីលាតសន្ធឹងអាកាសវេហាស ដែលរឹងដូចកញ្ចក់ដ៏ភ្លឺរលើបបានដែរឬ?¹⁹សូមប្រាប់ឲ្យយើងដឹងអំពីសេចក្តីដែលយើងត្រូវទូលព្រះអង្គផង យើងមិនដឹងជាត្រូវផ្ទៃដូចម្តេចទេ ព្រោះយើងជាមនុស្សល្ងិតល្ងង់។²⁰ខ្ញុំមិនចង់និយាយទៅកាន់ព្រះអង្គទេ ដ្បិតខ្ញុំមិនចង់ហុចឱកាសឲ្យព្រះអង្គបំផ្លាញខ្ញុំ។

²¹ឥឡូវនេះ មនុស្សមិនអាចមើលឃើញពន្លឺទៀតទេ ព្រោះព្រះអាទិត្យលាក់ខ្លួននៅពីក្រោយពពក ហើយមានខ្យល់បក់មកធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃ ប្រែជាស្រឡះ។²²មានពន្លឺពណ៌មាសចេញមកពីទិសខាងជើង ព័ទ្ធជុំវិញព្រះជាម្ចាស់ដ៏ថ្កុំថ្កើង និងគួរឲ្យស្វែងខ្លាចណាស់។

²³យើងមិនអាចរកព្រះដ៏មានប្រាណភាពបានឡើយ! ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ឧត្តម ពេញដោយព្រះចេស្ដា ព្រះអង្គមិនបានសង្កត់សង្កិនភាពយុត្តិធម៌ ហើយសុចរិតបំផុត។²⁴ដូច្នេះ មនុស្សដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ព្រះអង្គមិនរើសលែងអ្នកដែលតាំងខ្លួន ជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាឡើយ»។

38 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ លោកយ៉ូបពីក្នុងខ្យល់ព្យុះដូចតទៅ៖²«ម្តេចក៏អ្នកបង្គាប់គម្រោងការរបស់យើង ដោយពោលពាក្យមិនដឹងខុសត្រូវ ដូច្នេះ?»³ចូរប្រុងប្រៀបខ្លួនដូចមនុស្សអង់អាច យើងនឹងសួរអ្នក ហើយអ្នកត្រូវតែឆ្លើយឲ្យយើងដឹងផង។

⁴នៅពេលដែលយើងបង្កបង្កើតគ្រឹះនៃផែនដី នោះតើអ្នកនៅទីណា? ឬសិនបើអ្នកដឹងសព្វគ្រប់ដូច្នេះ ចូរប្រាប់យើងមក។⁵នរណាជាអ្នកកំណត់ទំហំផែនដី? នរណាជាអ្នកទាញខ្សែវាស់ផែនដីតើអ្នកអាចប្រាប់យើងបានទេ?

⁶តើផែនដីចាក់គ្រឹះនៅលើអ្វី? តើនរណាបានបញ្ចុះថ្មដីសំខាន់ៗក្នុងពេលដែលផ្កាយព្រឹកស្រែកច្រៀងព្រមគ្នា ហើយពពួកទេវតាបន្តិសំឡេងយ៉ាងសប្បាយ?

⁸តើនរណាទប់សមុទ្រជាប់ នៅពេលដែល ទឹកជន់ជោរឡើងពីទីជម្រៅនៃផែនដី?⁹ពេលណាយើង បានយកពពកបិទបាំងសមុទ្រ ទុកដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ហើយយកភាពងងឹតទុកមួយកន្លែងឬ?

¹⁰យើងបានកំណត់ព្រំដែនឲ្យសមុទ្រ យើងបានទប់សមុទ្រជាប់ ដូចបិទទ្វារ និងខ្ចាស់រន្ធក។¹¹យើងបញ្ជាទៅសមុទ្រថា ចូរមកត្រឹមនេះ ប៉ុន្តែកុំទៅហួសដល់ខាង នោះ ចូរឲ្យរលកដ៏សាហាវរបស់ឯងឈប់ ត្រង់កន្លែងនេះ។

¹²តាំងពីអ្នកកើតមក តើអ្នកធ្លាប់បញ្ជា ឲ្យមានពេលព្រឹក ហើយកំណត់ពេលវេលាពេលព្រឹកនោះឲ្យមានថ្ងៃរះឡើង ដូច្នេះ អ្នកនឹងអាច កាន់ជាយ ផែនដីកុំឲ្យរំលីង។¹³ធ្វើដូចនេះអ្នកនឹងអាច អង្រួនមនុស្សអាក្រក់ពីឲ្យធ្លាក់ចេញពីផែនដីបានត្រូវទេ?

¹⁴ផែនដីទាំងមូលចាប់ផ្តើមមានរូបរាង ដូចជា ដីឥដ្ឋនៅក្រោមត្រា ហើយផែនដីមានភាពដូចជាពាក់អាវ។¹⁵ចំណែកមនុស្សអាក្រក់ពន្លឺ របស់ពួកគេគឺត្រូវយកចេញពីគេ ដៃដែលធ្លាប់ធ្វើបាបអ្នកដទៃនឹងត្រូវបាក់។

¹⁶តើអ្នកបានទៅដល់ទីជម្រៅនៃទឹកហើយបាតនៃសមុទ្រទេ?¹⁷តើអ្នកធ្លាប់បានដើរនៅផ្នែកដែលទាបហើយនៅទីជ្រៅបំផុតទេ? ហើយតើទ្វារនៃស្ថានឃុំមនុស្សស្លាប់បានបង្ហាញដល់អ្នកទេ?¹⁸តើអ្នកធ្លាប់ឃើញរូបនៃសេចក្តីស្លាប់ទេ? តើអ្នកធ្លាប់បានយល់ពីទំហំនៃផែនដីដែរឬទេ? បើអ្នកដឹងពីការនេះសូមប្រាប់យើងផង។

¹⁹តើរបៀបនៃការសម្រាកនៅកន្លែងពន្លឺ ក្នុងពេលងងឹត តើកន្លែងនោះនៅទីណា?²⁰តើអ្នកអាចដឹកនាំពន្លឺហើយនិងភាពងងឹត ទៅកាន់កន្លែងការងារទាំងពីរនោះបានទេ? តើអ្នកអាចស្តាប់ផ្លូវទៅកន្លែងនោះទេ?²¹មិនឆ្ងល់ទេបើអ្នកដឹងនោះ ដ្បិតអ្នកបានកើតមក ហើយថ្ងៃនៃអាយុរបស់អ្នកក៏វែងដែរ!

²²តើអ្នកធ្លាប់បានទៅដល់ឃ្លាំងដែលដាក់ហិមៈទេ ឬតើអ្នកធ្លាប់បានឃើញឃ្លាំងនៃព្រិល?²³ការទាំងនេះដែលយើងបានរក្សាទុកសម្រាប់ពេលមានទុក្ខលំបាក ហើយនិងថ្ងៃវាយប្រហារហើយសង្គ្រាម?²⁴តើបានពន្លឺចាំងចែងមកតាមផ្លូវណាហើយខ្យល់ដែលបក់ពីទិសខាងជើង មកលើផែនដីតាមផ្លូវណា តើអ្នកដឹងឬទេ?

²⁵តើអ្នកណាបានបង្កើតផ្លូវទឹកពេលមានភ្លៀងធ្លាក់ជន់ ឬអ្នកណាដឹងពីផ្លូវនិងទីកន្លែងដែលផ្ទុះផ្ការលាស់?²⁶ដើម្បីនឹងបង្កើនជាភ្លៀងមកលើដី ជាកន្លែងដែលគ្មាន មនុស្សរស់នៅ ហើយនិងលើវាលរហាស្ថានដ៏ស្ងាត់ជ្រងំ?²⁷ដើម្បីស្រោចស្រពដីរឹងស្ងួតនៅតាមទឹកដីដែល បែកក្រហែង និងធ្វើឲ្យមានតិណ្ឌជាតិដុះឡើង?

²⁸តើភ្លៀងមានឪពុកឬទេ? នរណាផ្តល់កំណើតឲ្យដំណាក់ទឹកសន្សើម?²⁹តើនរណាជាម្តាយរបស់ទឹកដែលកក? តើអ្នកណាបានសម្រាលចេញជាសន្សើមកក ដែលធ្លាក់ចុះពីលើមេឃ?³⁰ផ្ទៃទឹកទាំងឡាយប្រែជានៅនឹងថ្កល់ រឹងដូចថ្ម ហើយមហាសាគរក៏កកដែរ។

³¹តើអ្នកអាចផ្គុំកញ្ចុំផ្កាយនង្គ័លជាប់ជាមួយគ្នា ឬបំបែកផ្កាយកូនមាន់ចេញពីគ្នាបានដែរឬ?³²តើអ្នកអាចធ្វើឲ្យចក្រវាសីលេចចេញមក តាមពេលកំណត់របស់វា និងនាំផ្លូវផ្កាយក្រពើទាំងធំ ទាំងតូចបានឬ?³³តើអ្នកស្គាល់ច្បាប់នៅលើមេឃទេ? ហើយតើអ្នកអាចចាត់ចែងសណ្តាប់ធ្នាប់នៅលើ និងគ្រប់គ្រងផែនដីបានឬទេ?

³⁴តើអ្នកអាចស្រែកឲ្យពងពពក ដូច្នេះមេឃនឹងធ្លាក់ភ្លៀងយ៉ាងច្រើនមកលើអ្នកឬទេ?³⁵តើអ្នកអ្នកបញ្ជាផ្ទេរបន្ទោរឲ្យបញ្ចេញ ពន្លឺរស្មី ហើយផ្ទេរបន្ទោរនោះនិយាយថា ពួកយើងនឹងព្រមធ្វើតាមទេ?

³⁶តើនរណាធ្វើឲ្យសត្វមានប្រាជ្ញាដឹងជាមុន ថាដល់ពេលទឹកឡើង ហើយដឹងថាវាដូរស្លាបចូលមកដល់?³⁷តើនរណាមានប្រាជ្ញាអាចរាប់ដុំពពកបានទេ?

តើអ្នកណាអាចផ្ទៀងអាងនៅលើមេឃ ឲ្យបង្ហូរទឹកចុះមក?³⁸ដើម្បីស្រោចស្រពផ្ទៃដីឲ្យនៅផ្អែម ហើយធ្វើឲ្យដីបែកក្រហែង មកនៅជាប់គ្នាវិញ។

³⁹តើអ្នកឬដែលដេញចាប់សត្វមកចិញ្ចឹមសិដ្ឋញី និងផ្គត់ផ្គង់អាហារឲ្យកូនសិដ្ឋបាត់ឃ្លាន?⁴⁰នៅពេលដែលវាគ្រាបក្នុងរូង ឬសំងំចាប់រំពានៅក្នុងព្រៃល្បោះ?

⁴¹តើនរណាជាអ្នកផ្តល់ចំណីឲ្យសត្វក្អែក នៅពេលដែលកូនវាស្រែកហៅព្រះជាម្ចាស់ ហើយហើរចុះហើរឡើង ព្រោះអត់អាហារ?

39 ¹តើអ្នកដឹងទេថាវេលាណាដែលពពែព្រៃ នៅភ្នំថ្មសម្រាលកូន? តើអ្នកចំណាំបានពេលដែលក្តាន់ញឹកម្នាក់កូនឬទេ? តើអ្នកអាចកំណត់ដឹងថាវាត្រូវមាន ទម្ងន់ប៉ុន្មានខែបានទេ? តើអ្នកអាចដឹង ពេលដែលសត្វទាំងនោះនឹងកើតកូនមកឬទេ?

³ពួកវាបានក្រាបចុះ រួចហើយបង្កើតកូនចេញមក ហើយក្រោយមក ក៏បញ្ចប់ការឈឺចាប់។⁴កូនរបស់វាក៏មានកម្លាំងមាំមួន ហើយចម្រើនធំឡើងនៅតាមទីវាល ហើយពួកវាចាកចេញពីមេរាទៅ ឥតវិលត្រឡប់មកវិញឡើយ។

⁵តើនរណាផ្តល់សេវាភាពឲ្យដល់សត្វលាព្រៃ? តើអ្នកណាបានស្រាយចំណងរូងរាង⁶យើងបានឲ្យវាស់នៅតាមព្រៃល្បោះ?

ហើយជម្របសំពត់វាគឺកន្លែងដីដែលមានជាតិប្រៃ?

⁷វាមិនដែលស្គាល់ទីក្រុងដ៏អ៊ូអរ ហើយក៏មិនដែលឮសំឡេងម្ចាស់ណា ស្រែកដាក់វាដែរ។⁸ពេលវាវាចំណីនៅតាមដងភ្នំជាវាលរបស់វា នៅទីនោះវាស្វែងរកស្លឹក ឈើខៀវខ្ចីមកធ្វើជាចំណី។

⁹តើគោព្រៃចូលចិត្តធ្វើការបម្រើអ្នក ហើយចង់ដេកនៅក្នុងក្រោលគោរបស់អ្នកឬទេ?¹⁰ជាមួយនឹងរំពាត់ តើអ្នកអាចយកខ្សែមកចងគោព្រៃ បង្ខំវាឲ្យភ្លៀសបានឬ ទេ? តើវាសុខចិត្តអូសនាសឲ្យអ្នកនៅតាមជ្រលងភ្នំឬទេ?

¹¹តើអ្នកអាចទុកចិត្តវា ព្រោះតែវាមានកម្លាំងដ៏ខ្លាំងក្លាឬ? តើអ្នកនឹងទុកការអារបស់អ្នកឲ្យពួកវាធ្វើបានទេ?¹²តើអ្នកអាចទុកចិត្តវាឲ្យដឹកស្រូវ យកទៅលានបោក បែន ហើយនាំភោគផលទៅដាក់ជង្រុកបានឬទេ?

¹³សត្វអូត្រីស ទទះស្លាបយ៉ាងមានអំនួត ក៏ប៉ុន្តែ ពួកវាទាំងពីរក៏បានហើរទៅរកគូរស្នេហារបស់វា។¹⁴ដ្បិតវាពងចោលនៅលើដី ហើយបង្កប់ពងនោះឲ្យក្តៅនៅក្នុង ដី¹⁵ដោយពួកវាមិននឹកស្មានថា គេអាចដើរពីលើ ឬមានសត្វព្រៃមកជាន់កម្ទេចឡើយ។

¹⁶វាតឹងតែងជាមួយកូនរបស់វា ធ្វើហាក់បីដូចជាមិនមែនកូនទាំងនោះមិនមែនរបស់វា។ វាខំប្រឹងពង ទោះបីមិនបានការ ក៏វាមិនខ្វល់ខ្វាយអ្វីដែរ។¹⁷ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យវាខ្លះប្រាជ្ញា ហើយគ្មានក៏គ្មានប្រាជ្ញាដែរ។¹⁸ប៉ុន្តែ ពេលវាប្រាកដឡើង រត់បោះពួយទៅមុខ វាសើចមើលងាយសត្វសេះ និងអ្នកជិះ សេះនោះផង។

¹⁹តើអ្នកឬដែលផ្តល់កម្លាំងឲ្យដល់សេះ? តើអ្នកឬដែលធ្វើឲ្យមានក្រណាត់ដែលដាក់នៅនឹងក ហើយសរសេរឈ្មោះរបស់វាដែរនោះ?²⁰តើអ្នកឬដែលធ្វើឲ្យវាចេះ លោតដូចកណ្តុប? សម្រែករបស់វាគឺដូចញាប់ញ័រណាស់។

²¹វាបោលនៅតាមជ្រលងភ្នំ ហើយបញ្ចេញកម្លាំង សម្រុកទៅរកសមរភូមិ។²²វាមិនចេះភ័យខ្លាច ឬតក់ស្លុតហើយមិនរាថយនៅចំពោះមុខដាវនោះដែរ។²³សំឡេង បំពង់ព្រួញ សន្លឹកលំពែង ហើយនិងស្នូ បានលាន់ឮនៅលើខ្នងវាដែរ។

²⁴វាលោត វាកញ្ជ្រោល វាបោះពួយទៅមុខ ហើយពេលឮគេផ្លែស្លែងវាពុំអាចនៅស្ងៀមមួយកន្លែងបានទេ។²⁵កាលណាឮគេផ្លែស្លែង វាស្រែក ឡើងដោយសប្បាយរីករាយ វាស្រងក្លិនចម្បាំងពីចម្ងាយ ហើយក៏ស្គាល់សំឡេងរបស់មេទ័ព និងសម្រែកប្រកាសពីការធ្វើសឹកដែរ។

²⁶តើសត្វប្រមង់សំកាំងស្លាប តម្រង់ទៅទិសខាងត្បូង ដើម្បីឲ្យរោមស្លាបដុះឡើងសាជាថ្មី ដោយសារគំនិតយោបល់របស់អ្នកឬ?

²⁷តើសត្វតន្រ្តីហើរឡើងទៅលើ ហើយដាក់កូនរបស់វានៅតាមទីខ្ពស់ៗ តាមបញ្ជារបស់អ្នកឬ?²⁸វាស្ទាក់នៅតាមថ្ម វាយក្រហែងថ្មនៅតាមកំពូលភ្នំដ៏ខ្ពស់ៗ ធ្វើ ជាកំពែងការពារខ្លួន។

²⁹ពីទីដ៏ខ្ពស់នោះ វាសម្លឹងចាំចាប់រំពាធ្វើជាអាហារ វាអាចមើលឃើញពីចម្ងាយ។³⁰កូនរបស់វាជញ្ជក់ឈាម ទីណាមានសាកសព វាស្ថិតនៅទីនោះ។

40 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ លោកយ៉ូបទៀតថា៖² «តើអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា និងពូកែទាស់ទែង អាចកែតម្រូវ ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុតបានទេ? អ្នកដែលទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ សូមឲ្យគាត់ឆ្លើយចុះ»។

³លោកយ៉ូបទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖⁴ «មើល! ទូលបង្គំជាមនុស្សទន់ទាបណាស់ តើឲ្យទូលបង្គំឆ្លើយទៅព្រះអង្គវិញ ដូចម្តេចបាន?» ទូលបង្គំនឹងយកដៃខ្ទប់មាត់។ ទូលបង្គំបាននិយាយម្តងរួចមកហើយ ទូលបង្គំមិននិយាយទៀតទេ ហើយទូលបង្គំក៏បាននិយាយជាលើកទីពីរដែរ ទូលបង្គំនឹងគ្មានអ្វីនិយាយទៀតទេ»។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូបពី ក្នុងខ្យល់ព្យុះថា៖⁷ «ចូរបៀបចំខ្លួនឲ្យបានដូចមនុស្សអង់អាច យើងនឹងសួរអ្នកហើយអ្នកត្រូវតែ ឆ្លើយទៅនឹងសំណួរយើងដែរ។

⁸តើអ្នកពិតជាបាននិយាយថា យើងមិនយុត្តិធម៌មែនទេ? តើអ្នកចង់ថ្កោលទោសយើង ដើម្បីបង្ហាញថាអ្នកជាមនុស្សសុចរិតឬ?»⁹ តើដែរឬទេ អ្នកមានចេតនាដូច ព្រះជាម្ចាស់ទេ? តើអ្នកមានសំឡេងដូចផ្ការលានដូចព្រះអង្គទេ?

¹⁰អ្នកមានភាពខ្ពុំថ្កើង និងភាពខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយពោរពេញទៅពន្លឺស្វីដ៏រុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។¹¹ ចូរក្រឡេកមើលមនុស្សមានអំនួត ហើយជះកំហឹងដ៏ខ្លាំងក្លារបស់អ្នក លើពួកគេនឹងបង្ក្រាបគេចុះ។

¹²ចូរក្រឡេកមើលមនុស្សដែលមានអំនួត ហើយបំបាក់ពួកគេដែរ ចូរជាន់ឈ្លឹមនុស្សអាក្រក់នៅនឹងកន្លែងគេទៅ។¹³ ចូរយកពួកគេទៅកប់នៅក្នុងឆ្នូលដីជាមួយគ្នា ចូរយុំពួកគេទុកក្នុងរណ្តៅងងឹត។¹⁴ ពេលនោះ យើងនឹងទទួលស្គាល់ថាអ្នកពិតជាខ្លាំងមែន ដោយដៃស្តាំរបស់អ្នកនោះនឹងអាចសង្គ្រោះខ្លួនបានហើយ។

¹⁵ចូរមើលទៅសត្វដ៏វិទិត ដែលយើងបានបង្កើតមកដូចជាអ្នកដែរ វាស៊ីស្មៅដូចសត្វគោ។¹⁶ មើល! កម្លាំងរបស់វាស្ថិតនៅត្រង់ចង្កេះ អំណាចដ៏ខ្លាំងក្លារបស់វាស្ថិត នៅត្រង់សាច់ដុំពោះ។

¹⁷ កន្ទុយរបស់វារឹងដូចដើមតាត្រៅ សរសៃភ្លៅរបស់វាឡើងដូចពួរពាក់ព័ន្ធគ្នា។¹⁸ ឆ្អឹងរបស់វាប្រៀបបាននឹងបំពង់លង្ហិន ហើយឆ្អឹងដំនើរបស់វាដូចចម្រើងដែក។

¹⁹ វាជាស្វាព្រះហស្តដ៏វិសេសរបស់ព្រះជាម្ចាស់។²⁰ មានតែព្រះជាម្ចាស់ដែលបង្កើតវា ដែលអាចបង្ក្រាបវាបាន។ ជឿត វាស៊ីស្មៅនៅតាមភ្នំ ជាកន្លែងដែល សត្វព្រៃ ទាំងប៉ុន្មានប្រឡែងគ្នា។²¹ វាដេកនៅក្រោមស្លឹកឈូក ហើយសំងំនៅតាមដើមត្រែង ក្នុងត្រពាំង។

²² ម្លប់ស្លឹកឈូកបាំងលើវា ដើមចាកនៅតាមដងស្ទឹងព័ន្ធជុំវិញវា។²³ ទោះបីទឹកហូរយ៉ាងខ្លាំងក្តី ក៏វាមិនបារម្ភ ទោះបីទឹកទន្លេយ៉ាងជាន់ជន់ឡើងលិចមាត់ច្រាំង ក៏វា មិនព្រួយដែរ។²⁴ តើមាននរណាអាចចាប់វាបានដោយប្រើសន្ទូចទេ ឬទម្ងន់ច្រមុះ របស់វាតាមរយៈអន្ទាក់បានទេ?

41 ¹តើអ្នកអាចយកសន្ទូចទៅស្ទូចស្តេចក្រពើបានទេ? ហើយយកខ្សែទៅចងអណ្តាត របស់វាបានឬ?²តើអ្នកអាចយកកន្ទុះទៅដាក់ច្រមុះវា ហើយយកដែកសន្ទូច ចោះថ្មាមរបស់វាបានទេ?³តើវានឹងអង្វរដល់អ្នកឬ? តើវានឹងនិយាយមកអ្នកដោយទន់ភ្លន់ឬ?

⁴តើវាចេះចុះខសន្យាជាមួយអ្នកដោយសន្តិភាព ហើយអ្នកអាចប្រើប្រាស់វាបានជារៀងរហូតឬទេ?⁵តើអ្នកអាចលេងជាមួយវា ដូចលេងសត្វចាបបានទេ?

⁶តើអ្នកអាចចងវា ទុកឲ្យកូនអ្នកបម្រើស្រីរបស់អ្នកបានទេ? តើពួកអ្នកនេសាទអាចចាប់វាបានទេ? ហើយអ្នកលក់អាចយកវាដាក់ដេញថ្លៃបានទេ?

⁷តើអ្នកអាចយកជន្លូញមកចាក់ទម្លុះស្បែកវា ហើយយកស្នាមចាក់ត្រឹមចាក់ក្បាលវាបានឬ?⁸ចូរលូកដៃពាស់វាមើល ពេលអ្នកគិតដល់ការប្រយុទ្ធជាមួយនឹងវា នោះអ្នកមុខជាលែងហ៊ានពាស់វាជាប់ទៀតមិនខាន។⁹មើល! អ្នកណាប្រាថ្នាចង់ចាប់វា អ្នកនោះកុហកហើយ

តើធ្លាប់មានអ្នកណាអាចចាប់វាឲ្យនៅស្ងៀមនៅដីបានទេ?

¹⁰បើគ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានតទល់នឹងវាដូច្នេះ តើនរណាអាចប្រឈមមុខនឹងយើងបាន?¹¹គ្មាននរណាឲ្យរបស់មកយើងខ្ចី ហើយយើងត្រូវសងទៅគេវិញនោះឡើយ ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះ សុទ្ធតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង។¹²មកដល់ត្រឹមពេលនេះ យើងមិនទាន់បានផ្ទៀង អំពីអរយរៈ កម្លាំង និងសរីរាង្គដ៏ល្អរបស់ក្រពើនៅឡើយទេ។

¹³តើនរណាអាចពន្លាត់ស្បែកវាបាន? តើនរណាហ៊ានប៉ះពាល់ចង្កូមរបស់វា?¹⁴តើនរណាហ៊ានបើកមាត់របស់វា? ដ្បិតវាមានឆ្មេញគួរឲ្យស្វែងខ្លាចណាស់មែនទេ?

¹⁵ស្រកាដីសង្ហា ហើយមាំរបស់វា តភ្ជាប់គ្នា ទៅវិញទៅមកយ៉ាងស្អិតល្អិត។

¹⁶ស្រកាបស់វានៅភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងជិត សូម្បីតែខ្យល់ក៏ពុំអាចឆ្លងកាត់បានផង។¹⁷ស្រកានីមួយៗតភ្ជាប់គ្នាយ៉ាងមាំ ដែលពុំអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានឡើយ។¹⁸កាលណាវាព្រួសទឹកចេញមក នោះមានបែកជាពន្លឺ ភ្នែករបស់វាភ្លឺដូចជាពេលថ្ងៃរះ។

¹⁹មានភ្លើងចេញពីមាត់របស់វា ហើយផ្កាភ្លើងក៏ហើរចេញមកដែរ។²⁰មានផ្សែងហុយចេញតាមច្រមុះរបស់វា ដូចផ្សែងហុយចេញពីថ្លាងដែលកំពុងពុះ។²¹ខ្យល់ដង្ហើមរបស់វាអាចបង្ហាត់ភ្លើងបាន ហើយក៏មានអណ្តាតភ្លើងផុសចេញពី ក្នុងមាត់របស់វាដែរ។

²²ករបស់វាមានកម្លាំងណាស់ ធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលឃើញវា ចូលមកជិត ភ័យខ្លាចជាខ្លាំង។²³សាច់ស្រទាប់របស់វានៅជាប់គ្នាយ៉ាងរឹងមាំ ដែលមិនអាចផ្តាច់ចេញពីគ្នាបានទេ។²⁴បេះដូងរបស់វារឹងដូចដុំថ្ម គឺរឹងដូចក្បាលថ្មផងដែរ។

²⁵ពេលណាវាក្រោកឡើង សូម្បីតែអ្នកខ្លាំងពូកែក៏ភ័យតក់ស្លុតដែរ ហើយរត់ចេញទៅ ទាំងបាក់ស្បាត។²⁶ប្រសិនបើគេយកដាវ លំពែង ស្នូ និងព្រួញ ឬអាវុធផ្សេងទៀត មកចាក់ទម្លុះវា ក៏មិនមុតហើយធ្វើអ្វីមិនបានដែរ។²⁷ដ្បិតពួកវាបានគិតថា ដែកដូចជាចំបើង ហើយលង្ហិនដូចជាឈើពុក។

²⁸ព្រួញមិនដែលធ្វើឲ្យវាដកខ្លួនថយទេ រីឯថ្មដែលគេបាញ់ពីខ្សែដង្កក់ ក៏ប្រៀបដូចជាចំបើងសម្រាប់វាដែរ។²⁹វាមើលមកព្រនង់ដូចជាចំបើង ហើយមិនញញើតនឹងសន្លឹកស្នូឡើយ។³⁰ចំណែកក៏តូចរបស់វាមុតដូចអំបែងឆ្នាំង ធ្វើឲ្យមានដាននៅលើភក់ដូចដានរនាស់។

³¹វាធ្វើឲ្យទឹកនៅក្នុងមហាសាគរ ពុះកញ្ជ្រោលដូចទឹកពុះនៅក្នុងថ្លាង ហើយធ្វើឲ្យសមុទ្រប្រៀបដូចជា ឆ្នាំងរម្ងាស់ទឹកអប់។³²វាធ្វើឲ្យមានដានរលោងនៅពីក្រោយវា គឺប្រៀបដូចជាសក់របស់ចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យ។

³³នៅលើផែនដីនេះ គ្មានសត្វណាដូចវាឡើយ យើងបង្កើតវាមក មិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់។³⁴វាមិនញញើតនឹងមើលទៅសត្វដ៏សម្បើមៗ ដ្បិតវាជាស្តេចលើសត្វសាហាវទាំងអស់»។

42 ¹លោកយ៉ូបទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះអង្គអាចធ្វើគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់បាន ហើយគ្មានការអ្វីធ្វើឲ្យព្រះអង្គ ឈប់បានឡើយ។²ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកទូលបង្គំថា ម្តេចក៏អ្នកសង្ស័យលើគម្រោងការរបស់យើង ដោយពោលពាក្យឥតខ្ចីមសារដូច្នេះ? ដ្បិត ទូលបង្គំបានថ្លែងនូវសេចក្តី ដោយពុំដឹងខ្លួន គឺជាអ្វីដែលលើសពីការយល់ដឹង ដែលទូលបង្គំមិនបានដឹងពីមុន។

⁴ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៀតថា ចូរស្តាប់សេចក្តីដែលយើងថ្លែង យើងនឹងសួរអ្នក ហើយអ្នកត្រូវតែឆ្លើយ។⁵កាលពីមុន ទូលបង្គំគ្រាន់តែបានឮគេនិយាយ អំពីព្រះអង្គ ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំឃើញព្រះអង្គ ផ្ទាល់នឹងភ្នែកតែម្តង។⁶ហេតុនេះ ទូលបង្គំសូមសារភាពកំហុស ហើយដាក់ខ្លួន ដោយក្រាបនៅក្នុងចូលីដី និងផេះ»។

⁷ក្រោយពេលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទាំងនេះមកកាន់លោកយ៉ូបហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកអេលីផាសជាជនជាតិថេម៉ានថា៖ «យើងខឹងនឹងអ្នក ព្រមទាំងមិត្តភក្តិទាំងពីររបស់អ្នកខ្លាំងណាស់ ដ្បិតអ្នកពុំបានថ្លែងអំពីយើង ដោយត្រឹមត្រូវដូចយ៉ូប ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងឡើយ។⁸ដូច្នេះ ចូរយកគោបាប្រាំពីរ និងចៀមឈ្មោលប្រាំពីរ ទៅជួបយ៉ូប ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ហើយថ្វាយជាតង្វាយដុតទាំងមូល សម្រាប់អ្នកចុះ។ យ៉ូប ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង យើងនឹងទទួលពាក្យអធិស្ឋានគាត់ ហើយយើងមិនសងតាមអ្វីដែលបាបប្រព្រឹត្តឡើយ អ្នកមិនបាននិយាយអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ដូចយ៉ូបអ្នកបម្រើយើងបាននិយាយ»។

⁹លោកអេលីផាសជាជាជនជាតិថេម៉ាន លោកប៊ីលដាដជាជាជនជាតិស៊ូអា និងលោកសូផារជាជាជនជាតិណាអាម៉ាសនាំគ្នាចាកចេញទៅ ហើយធ្វើតាមសេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏ទទួលលោកយ៉ូប។

¹⁰ពេលលោកយ៉ូបទូលអង្វរឲ្យមិត្តរបស់លោក ព្រះអម្ចាស់ប្រោសប្រណីលោកឲ្យបានចម្រុងចម្រើនឡើងវិញ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានទ្រព្យឲ្យលោកពីរដងច្រើនលើសមុន។¹¹បងប្អូនប្រុសស្រីទាំងប៉ុន្មានរបស់លោក និងញាតិមិត្តទាំងអស់ដែលលោកធ្លាប់ស្គាល់ នាំគ្នាមកសួរសុខទុក្ខលោក ហើយបរិភោគអាហាររួមជាមួយលោក នៅក្នុងផ្ទះរបស់លោក។ ពួកគេសម្តែងការអាណិតអាសូរ និងសម្រាលទុក្ខលោក ព្រោះតែទុក្ខវេទនាទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអម្ចាស់បានបណ្តាលឲ្យកើតមានដល់លោក។ ពួកគេយកប្រាក់មួយណែនម្នាក់ ព្រមទាំងកងមាសម្នាក់មួយ មកជូនលោក។

¹²ព្រះអម្ចាស់ ប្រទានពរដល់លោកយ៉ូបលើកនេះ ច្រើនជាងមុនទៅទៀត គឺលោកមានចៀមមួយម៉ឺនបួនពាន់ក្បាល អ្នកដូរដោយពាន់ក្បាល គោមួយពាន់នឹម និងលាញ់មួយពាន់ក្បាល។¹³លោកមានកូនប្រុសប្រាំពីរនាក់ និងកូនស្រីបីនាក់។¹⁴លោកដាក់ឈ្មោះកូនស្រីទីមួយថា យេមីម៉ា កូនស្រីទីពីរ កេស៊ីយ៉ា និងកូនស្រីទីបី កេនេន ហាពូក។

¹⁵នៅក្នុងទឹកដីនោះទាំងមូល គ្មាននរណាមានរូបឆោមល្អស្អាត ដូចកូនស្រីរបស់លោកយ៉ូបទេ។ លោកយ៉ូប ជាឪពុក ក៏បានចែកមតិកុំឲ្យនាងទាំងបី ដូចបងប្អូនប្រុសទាំងប្រាំពីរនាក់ដែរ។¹⁶ក្រោយមក លោកយ៉ូបរបស់បាន ១៤០ឆ្នាំទៀត លោកបានឃើញកូនចៅរបស់លោករហូតដល់បួនតំណ។¹⁷បន្ទាប់ពីមានអាយុយើងយូរសម្បូរសប្បាយមក លោកយ៉ូប ក៏លាចាកលោកទៅ។

ទំនុកតម្លឹង

1 ¹មានពរហើយអ្នកដែលមិនដើរតាមដំបូន្មានរបស់មនុស្សពាល ឬឈរតាមផ្លូវជាមួយមនុស្សមានបាប ឬអង្គុយជាមួយមនុស្សដែលចំអកឡកឡាយ។
²ប៉ុន្តែរីករាយជាមួយក្រីក្រវិន័យនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយសញ្ជឹងគិតអំពីក្រីក្រវិន័យ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

³អ្នកនោះប្រៀបបាននឹងដើមឈើ ដែលដុះនៅក្បែរផ្លូវទឹក ដែលផ្តល់ផលផ្លែតាមរដូវកាល ដែលមានស្លឹកមិនចេះស្លោកស្រពោន ការអ្វីដែលគាត់ធ្វើនឹងចម្រុងចម្រើនឡើង។

⁴ការរបស់មនុស្សពាលវិញ គឺមិនដូច្នោះឡើយ តែពួកគេប្រៀបបាននឹងអង្កាម ដែលត្រូវខ្យល់ផាត់បាត់ទៅ។
⁵មនុស្សពាលនឹងមិនអាចឈរក្នុងថ្ងៃដ៏នឹងជម្រះបានឡើយ ហើយមនុស្សបាបក៏ពុំអាចស្ថិតនៅក្នុងចំណោម មនុស្សសុចរិតបានដែរ។
⁶ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់ផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែរបស់មនុស្សពាលនឹងវិនាសអន្តរាយ។

2 ¹តើហេតុអ្វីបានជាប្រជាជាតិទាំងឡាយនៅក្នុងភាពរីករ ហើយហេតុអ្វីបានជាប្រជាជនរៀបចំផែនការដែលនឹង បរាជ័យនោះ?

²ពួកស្តេចនៅលើផែនដីបានរួមគ្នាជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលមានអំណាច បះបោរហើយប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងទាស់ទៅនឹងព្រះមេស៊ី ដោយពោលថា៖³ «ចូរយើងនាំគ្នាបំបាក់នីមួយៗរបស់ព្រះអង្គ ហើយគ្រង់ច្រវាក់របស់ព្រះអង្គចេញទៅ»។

⁴ព្រះអម្ចាស់ដែលគ្រងរាជ្យនៅស្ថានបរមសុខ ព្រះជាម្ចាស់អស់សំណើច និងចំអកឲ្យពួកគេ។⁵ក្រោយមកព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេដោយព្រះពិរោធ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេ ភ័យភ័យស្លុត ដោយសារព្រះពិរោធដ៏ខ្លាំងរបស់ព្រះអង្គ ដោយព្រះបន្ទូលថា៖

⁶«គឺយើងនេះហើយ ដែលបានអភិសេកស្តេចរបស់យើងឲ្យឡើងគ្រងរាជ្យនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន ជាភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់យើង»។⁷ខ្ញុំនឹងប្រកាសច្បាប់មួយរបស់ ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអង្គមានព្រះ បន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «អ្នកគឺជាបុត្ររបស់យើង! ថ្ងៃនេះយើងបានត្រឡប់ជាឪពុករបស់អ្នក។

⁸ចូលសូម នោះយើងនឹងប្រគល់ប្រជាជាតិនានា ឲ្យអ្នកទុកជាមតិក យើងក៏នឹងប្រគល់ផែនដីទាំងមូល ឲ្យអ្នកទុកជាកម្មសិទ្ធិដែរ។⁹ព្រះអង្គនឹងបង្ហាបពួកគេ ដោយដំបងដែកហើយព្រះអង្គកម្ទេចគេ ដូចជាងស្លនកម្ទេចភាជន៍»។

¹⁰ដ្បិតពេលនេះ ស្តេចទាំងឡាយអើយ ត្រូវដឹងនិងកែតម្រូវឡើង រួមទាំងអ្នកមានអំណាចទាំងឡាយផងដែលនៅលើផែនដីនេះផង។

¹¹ចូលថ្វាយបង្គំដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយកោតខ្លាច ហើយមានអំណរដោយញាប់ញ័រផង។

¹²ចូលថើបព្រះបុត្រឬព្រះជាម្ចាស់នឹងទ្រង់ព្រះពិរោធ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងស្លាប់ក្នុងរបៀបដែលព្រះពិរោធបានឆេះឆ្នួលឡើងក្នុងគ្រានោះ។ មានពរហើយអស់អ្នកដែលជ្រកកោនក្រោមម្លប់បារមីរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

3 ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចដាវីឌ ក្នុងគ្រាដែលទ្រង់រត់ភៀសចេញពីសម្តេចអាប់សាឡូម ជាព្រះរាជបុត្រ។¹ព្រះអម្ចាស់ ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំមានគ្នាច្រើនណាស់! ហើយអ្នកដែលលើកគ្នាប្រឆាំងនឹងទូលបង្គំ ក៏មានគ្នាច្រើនដែរ។²មានមនុស្សជាច្រើននិយាយថា «គ្មានជំនួយណាមកពីព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់គាត់ឡើយ»។ សម្រាក

³ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គគឺជាខែលការពារទូលបង្គំ ក៏ជាសិរីរុងរឿងរបស់ទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គគឺជាអ្នកលើកមុខទូលបង្គំឡើង។⁴ខ្ញុំស្រែកដង្ហោយហៅរកព្រះអម្ចាស់យ៉ាងអស់ពីដួងចិត្ត ហើយព្រះអង្គឆ្លើយតបមកខ្ញុំវិញ ពីភ្នំដីវិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ សម្រាក

⁵ខ្ញុំទម្រេត នឹងដេកយ៉ាងស្តាប់ស្តល់ ហើយខ្ញុំក៏បានភ្ញាក់ឡើងវិញ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានការពារខ្ញុំ។⁶ទោះបីមានមនុស្សម្នាដើរច្រើនអនេកអនន្ត លើកគ្នាពីគ្រប់ទីកន្លែង មកប្រឆាំងនឹងខ្ញុំយ៉ាងណាក្តីក៏ខ្ញុំមិនភ័យខ្លាចដែរ។

⁷តើនឡើង ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំផង ព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ! ដ្បិតព្រះអង្គនឹងវាយពួកខ្មាំងរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គនឹងបំបាក់ធ្មេញរបស់មនុស្សពាលដែរ។⁸សេចក្តីសង្គ្រោះគឺបានមកពីព្រះអម្ចាស់។ សូមឲ្យព្រះពររបស់ព្រះអង្គបានដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង។ សម្រាក

4 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង កំដរដោយក្រុមតន្ត្រីមានខ្សែ។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។^១ ព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទូលបង្គំអើយ!
ពេលទូលបង្គំដង្ហោយរកព្រះអង្គនោះសូមព្រះអង្គតបនឹងទូលបង្គំផង ពេលទូលបង្គំមានទុក្ខធុរៈព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំឆ្ងល់ស្បើយ។ សូមអាណិតមេត្តា
ទូលបង្គំ ហើយព្រះសណ្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំផង។

^២មនុស្សទាំងឡាយអើយតើអ្នករាល់គ្នាជាន់ឈ្លីកិត្តិយសខ្ញុំដល់កាលណាទៀត? តើអ្នករាល់គ្នាចូលចិត្តចោទប្រកាន់ដោយឥតបានការនិងនិយាយកុហកមូល
បង្កាច់ដល់កាលណាទៀត? សម្រាក^៣ប៉ុន្តែ ត្រូវដឹងថា ព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រោសប្រណីមនុស្សស្មោះត្រង់ពេលណាខ្ញុំស្រែកអង្វររកព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ខ្ញុំ
ជានិច្ច។

^៤បើអ្នកញាប់ញ័រក្នុងការភ័យក្លាច សូមកុំធ្វើបាប! តែត្រូវដេកគិតពិចារណា នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដោយស្ងៀមស្ងាត់ចុះ។ សម្រាក^៥ចូរថ្វាយយញ្ញបូជាដ៏សុចរិត
ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ចុះ។

^៦មានមនុស្សជាច្រើននិយាយថា៖ «តើអ្នកណានឹងបង្ហាញយើងអំពីការល្អទៅ?» ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមពន្លឺនៃព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គដល់យើងផង។^៧ព្រះអង្គបាន
ដាក់អំណរនៅក្នុងចិត្តទូលបង្គំ ច្រើនជាងអំណរដែលគេមាននៅពេលច្រូតស្រូវ និងបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរដ៏បរិបូណ៌ទៅទៀត។^៨ពេលទូលបង្គំចូលដំណេកនោះ
ទូលបង្គំនឹងដេកលក់ដោយសុខសាន្ត ដ្បិត ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មានតែព្រះអង្គទេដែលធ្វើឲ្យទូលបង្គំរស់នៅ ដោយសុខដុមរមនា។

5 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ កំដរដោយខ្លួន។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិទ្យា^១ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ពាក្យរបស់ទូលបង្គំ! សូមទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សម្រែកឈឺចាប់ របស់ទូលបង្គំផង។^២ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះមហាក្សត្រនៃទូលបង្គំអើយ សូមយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់នឹងសូរសម្រែករបស់ទូលបង្គំផងដ្បិតទូលបង្គំអធិស្ឋានរកព្រះអង្គ។^៣ព្រះអម្ចាស់អើយ! នៅពេលព្រឹក ព្រះអង្គព្រះសណ្តាប់សំឡេងរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំចូលមកគាល់ ហើយនៅរង់ចាំព្រះអង្គ តាំងពីព្រលឹម។

^៤ការពិតណាស់ ព្រះអង្គមិនមែនជាព្រះដែលសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអំពើទុច្ចរិតនោះទេ មនុស្សអាក្រក់ពុំអាចនៅក្បែរព្រះអង្គបានឡើយ។

^៥ពួកអ្នកដែលមានអំនួតនឹងមិនអាចឈរក្នុងព្រះវត្តមានព្រះអង្គឡើយ ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យអស់អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតដែរ។^៦ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យពួកកុហកវិនាសសាបសូន្យ។ ព្រះអម្ចាស់ស្អប់ខ្ពើមអ្នកបង្ករឈាម និងអ្នកមានល្បិចកល។

^៧ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំវិញ ដោយសារតែសេចក្តីមេត្រីនឹងភាពស្មោះត្រង់ដ៏អស្ចារ្យ ទូលបង្គំចូលមកក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គបាន ទូលបង្គំសូមក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដោយបែរមុខតម្រង់ទៅរកព្រះវិហារដ៏វិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ។^៨ព្រះអម្ចាស់អើយ! មានមនុស្សជាច្រើនប្រឆាំងនឹងទូលបង្គំ! សូមដឹកនាំទូលបង្គំឲ្យធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ សូមពង្រាបផ្លូវរបស់ព្រះអង្គនៅមុខទូលបង្គំផង។

^៩ដ្បិត អ្នកទាំងនោះគ្មានពាក្យពិតក្នុងមាត់របស់គេទេ ពួកគេគិតតែចង់បំផ្លិចបំផ្លាញអណ្តាតរបស់គេគ្រលាស់ចេញនូវពាក្យបញ្ជីចបព្រាស់តែមានបង្គាប់ទៅដោយពិសពុល សម្រាប់ប្រហារជីវិត។^{១០}ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមដាក់ទោសគេទៅ! សូមឲ្យគេវិនាសអន្តរាយ ដោយសារគម្រោងការរបស់ខ្លួន គេបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ច្រើនរាប់មិនអស់ ព្រោះគេបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ ដូច្នេះ សូមកាត់កាល់គេចោលទៅ។

^{១១}ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលជ្រកកោនក្រោមម្លប់បារមីព្រះអង្គ គេនឹងមានអំណរ គេនឹងសប្បាយរីករាយរហូតទៅ ហើយព្រះអង្គនឹងរក្សាការពារគេ អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។^{១២}ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គប្រទានពរឲ្យមនុស្សសុចរិត ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ ប្រៀបបាននឹងខែលការពារគេ។

6 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង កំដរដោយក្រុមតន្ត្រីមានខ្សែ និងពិណប្រាំបីខ្សែ។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវីឌី។^១ ខ្ញុំព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមកុំដេញទូលបង្គំដោយព្រះពិរោធសូមកុំដាក់ទោសទូលបង្គំ ដោយការខ្មាស់របស់ព្រះអង្គឡើយ។^២ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គបានមកលើទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំខ្សោយណាស់ សូមប្រោសទូលបង្គំឲ្យជាផង ព្រះអម្ចាស់អើយ ដ្បិតរូបកាយទូលបង្គំទាំងមូលញ័រញាក់។

^៣ ព្រលឹងរបស់ទូលបង្គំតប់ប្រមល់ជាខ្លាំង។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់អើយ តើទុកឲ្យទូលបង្គំនៅក្នុងការនេះដល់កាលណាទៀត?^៤ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់យាងមកវិញ ហើយសង្គ្រោះទូលបង្គំផង។ សូមរំដោះទូលបង្គំ ដោយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់និងសម្តីមេត្តានេះផង!^៥ ដ្បិតពេលស្លាប់ផុតទៅហើយ គ្មាននរណាអាចនឹកដល់ព្រះអង្គបានទៀតទេ។ ពុំដែលមាននរណាសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ នឹងអរព្រះគុណដែរ។

^៦ ទូលបង្គំស្រែកថ្ងូរ ហើយកាន់តែល្បើយទៅៗ។ រៀងរាល់យប់ ទូលបង្គំយំសោកនៅលើគ្រែ ហើយបង្ហូរទឹកភ្នែកជោកខ្នើយ។^៧ ភ្នែកទូលបង្គំក៏ប្រែទៅជាស្រវាំង ព្រោះតែបច្ចាមិត្តរបស់ទូលបង្គំ។ ទុក្ខកង្វល់បានធ្វើឲ្យទូលបង្គំស្លាប់មុខ។

^៨ សូមដកការនេះចេញពីទូលបង្គំទៅ អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតអើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានឮសម្រែកនៃការយំសោករបស់ខ្ញុំ។^៩ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពួកពាក្យ ទទួចអង្គរបស់ខ្ញុំ ព្រះអម្ចាស់ទទួលពាក្យអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំហើយ។^{១០} សូមឲ្យខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្ញុំ ត្រូវអាម៉ាស់ និងញ័រញាក់ ហើយឲ្យគេដកខ្លួនចេញទៅវិញ ទាំងអៀនខ្មាសយ៉ាងខ្លាំង។

7¹ ទំនួញរបស់ស្តេចជាវីរ ព្រះអង្គសូត្រថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលមានរឿងជាមួយមនុស្សម្នាក់ឈ្មោះគូស ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន។ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃ ទូលបង្គំអើយ! ទូលបង្គំសូមយកព្រះអង្គធ្វើជាទីពឹងជ្រក សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំ សូមរំដោះទូលបង្គំ ឲ្យរួចផុតពីអស់អ្នក ដែលបៀតបៀនទូលបង្គំផង។² ទោះបី មានគេហែកទូលបង្គំ ដូចសត្វសិង្ហខាំរំពាវយកទៅ ហើយគ្មានអ្នកណានឹងនាំទូលបង្គំទៅកន្លែងសុវត្ថិភាពឡើយ។

³ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! ទូលបង្គំមិនដែលបានធ្វើតាមពាក្យរបស់សត្រូវរបស់ទូលបង្គំឡើយ ហើយក៏មិនដែលធ្វើអំពើទុច្ចរិតដោយដៃទូលបង្គំដែរ។

⁴ ទូលបង្គំមិនដែលធ្វើអ្វីដែលខុសដល់អ្នកណា ដែលកំពុងនៅក្នុងសេចក្តីសុខសានជាមួយទូលបង្គំឡើយ ឬក៏ធ្វើឲ្យអ្នកណាម្នាក់ខ្មាស់ទោះបីជាអ្នកនោះជំទាស់នឹងទូលបង្គំ។

⁵ បើសិនទូលបង្គំទូលមិនពិតទេ សូមឲ្យខ្មាំងសត្រូវដេញទាន់ និងប្រហារទូលបង្គំទៅចុះ ឲ្យគេជាន់ល្បីជីវិតទូលបង្គំនៅនឹងដី និងឲ្យគេយកកិត្តិយសរបស់ ទូលបង្គំ ទៅទម្លាក់ក្នុងភក់ជ្រាំចុះ។ សម្រាក

⁶ តើនឡើង ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមតើនឡើង សូមទ្រង់ព្រះពិរោធតបនឹងអំពើឃោរឃៅ របស់បច្ចាមិត្តទូលបង្គំ សូមជួយការពារទូលបង្គំផង ដ្បិតព្រះអង្គហ្នឹង ហើយ ដែលបានតែងតាំងច្បាប់ឡើង។⁷ សូមឲ្យប្រទេសនានា នាំគ្នាមកជុំវិញព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើពួកគេទាំងអស់គ្នា។

⁸ ព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមវិនិច្ឆ័យប្រជារាស្ត្រទាំងអស់ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរកយុត្តិធម៌ឲ្យទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំសុចរិត ហើយក៏ទៀងត្រង់ដែរ។

⁹ សូមឲ្យការអាក្រក់នៃអំពើទុច្ចរិតឈានដល់ទីបញ្ចប់ ប៉ុន្តែ សូមជួយមនុស្សសុចរិត ឲ្យមានចិត្តរឹងប៉ឹងឡើង ព្រះដ៏សុចរិតអើយ ព្រះអង្គឈ្វេងយល់ចិត្តថ្លើមរបស់ មនុស្ស។

¹⁰ ព្រះជាម្ចាស់ជាខែលរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គសង្គ្រោះអស់អ្នក ដែលមានចិត្តទៀងត្រង់។¹¹ ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រះដ៏សុចរិតហើយយុត្តិធម៌ ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់រាល់ថ្ងៃផងដែរ។

¹² ប្រសិនបើ មនុស្សមិនប្រើចិត្ត ព្រះជាម្ចាស់នឹងសំលៀងមុខដាវ ហើយត្រៀមសម្រាប់ការប្រយុទ្ធ។¹³ ព្រះជាម្ចាស់ នឹងរៀបចំអាវុធដើម្បីប្រហារអ្នកនោះ ព្រមទាំង ត្រៀមព្យញ្ជ័យចាំជាស្រេចផង។

¹⁴ សូមគិតតែពីប្រព្រឹត្តិអំពើទុច្ចរិត ហើយរិះគិតពីអំពើឧក្រិដ្ឋ អ្នកនោះនឹងបង្កើតបានការបោកបញ្ឆោត។¹⁵ អ្នកនោះនឹងដឹករណ្តៅកាន់តែជ្រៅទៅៗ អ្នកនោះនឹង ធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ ដែលខ្លួនដឹកនោះជាមិនខាន។¹⁶ អំពើទុច្ចរិតដែលគេប្រព្រឹត្ត នឹងធ្លាក់មកលើក្បាលគេវិញ អំពើឃោរឃៅរបស់គេ ក៏នឹងធ្លាក់មកលើលាដ ក្បាលគេវិញដែរ។

¹⁷ ខ្ញុំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គយុត្តិធម៌ ខ្ញុំនឹងច្រៀងលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។

8 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង សម្រាប់ពិណពិក្រុងកាច។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។ ព្រះអម្ចាស់ ជាអម្ចាស់របស់យើង! ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គខ្ញុំឡើងរុងរឿង ពាសពេញលើផែនដីទាំងមូល! ព្រះអង្គខ្ញុំឡើងរុងរឿងលើសផ្ទៃមេឃទៅទៀត។ ចេញពីពាក្យសរសើរតម្កើងរបស់ក្មេងៗ និងទារក ធ្វើជាកម្លាំងប្រយុទ្ធនឹង បច្ចាធិត្តរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីបង្ក្រាបខ្មាំងសត្រូវដ៏កាចសាហាវ ឲ្យវិនាសសាបសូន្យទៅ។

³ពេលទូលបង្គំសម្លឹងមើលផ្ទៃមេឃ ដែលជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ហើយសម្លឹងមើលដួងច័ន្ទ និងហ្វូងតារាដែលព្រះអង្គដាក់នៅលើមេឃ នោះអ្វីដែលសំខាន់នោះគឺមនុស្សមានឋានៈអ្វីបានជាព្រះអង្គនឹកគិតដល់គេដូច្នេះ តើបុត្រមនុស្សអ្វីបានជាព្រះអង្គយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់នឹងគេយ៉ាងនេះ?

⁵ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យគេមានឋានៈទាបជាងទេវតាតែបន្តិចប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គប្រទានសិរីរុងរឿងនិងកិត្តិយសដល់គេ។

⁶ព្រះអង្គបានតាំងគេឲ្យគ្រប់គ្រង លើស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានដាក់អ្វីៗទាំងអស់ ឲ្យនៅក្រោមជើងរបស់គេដែរ អស់ទាំងចៀម ទាំងគោ និងសត្វ ព្រៃ⁸ សត្វហើរលើអាកាស និងត្រីនៅក្នុងសមុទ្រ គឺសត្វផងទាំងពួងដែលហែលនៅបាតសមុទ្រ។

⁹ឱព្រះអម្ចាស់ ជាអម្ចាស់របស់យើងខ្ញុំអើយ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គខ្ញុំឡើងរុងរឿងពាសពេញលើផែនដីទាំងមូល!

9 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង តាមលំនាំបទកូនប្រុសស្លាប់។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ ខ្ញុំនឹងអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ អស់ពីដួងចិត្តរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងនិទានពីគ្រប់ការអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។² ខ្ញុំនឹងអរសប្បាយ ហើយនឹងរីករាយនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ហើយទូលបង្គំនឹងសរសើរកម្រើនដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គដ៏ខ្ពស់បំផុត!

³កាល ពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំថយទៅ គេជំពប់ដួល ហើយវិនាសនៅចំពោះព្រះអង្គ។⁴ ដ្បិតព្រះអង្គបានរក្សារឿងក្តីដ៏ទៀងត្រង់ របស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គគង់នៅលើបល្ល័ង្កដោយយុត្តិធម៌!

⁵ព្រះអង្គបានបន្ទោសជនជាតិផ្សេងៗ ព្រះអង្គបានបំបាត់មនុស្សអាក្រក់ឲ្យវិនាស ព្រះអង្គបានលុបឈ្មោះគេឲ្យបាត់ ជារៀងរហូត តទៅ។⁶ សត្រូវបានវិនាស អន្តរាយអស់កល្បជានិច្ច ព្រះអង្គបានដករំលឹងទីក្រុងនានារបស់គេ សេចក្តីនឹកចាំពីពួកគេក៏បាត់វិនាសទៅដែរ។

⁷ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ព្រះជាម្ចាស់ នឹងតាំងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គសម្រាប់សេចក្តីយុត្តិធម៌។

⁸ព្រះជាម្ចាស់នឹងជំរុំជម្រះពិភពលោកនេះដោយសេចក្តីសុចរិត ហើយព្រះអង្គនឹងជំរុំជម្រះប្រជាជនទាំងឡាយដោយយុត្តិធម៌ដែរ។

⁹សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើជាបន្ទាយជីវិតមាំការពារ អស់អ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ គឺជាបន្ទាយការពារនៅពេលមានអាសន្ន។¹⁰ អស់អ្នកដែលស្គាល់ព្រះនាមព្រះអង្គ គេទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គមិនបានបោះបង់អស់អ្នក ដែលស្វែងរកព្រះអង្គឡើយ។

¹¹សូមលើកតម្កើនដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលគង់លើក្រុងស៊ីយ៉ូន ចូរផ្ញើប្រាប់ប្រជាជនទាំងឡាយ ពីស្មារតីរបស់ព្រះអង្គ។¹² ដ្បិតព្រះអង្គនឹងដាក់ទោសអ្នកសម្លាប់គេ ព្រះអង្គនឹកចាំពីអ្នកទាំងនោះ ព្រះអង្គមិនភ្លេចសម្រែក របស់មនុស្សរងទុក្ខឡើយ។

¹³ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ទូលបង្គំផង សូមទតមើលទុក្ខលំបាករបស់ទូលបង្គំ ដោយសារអស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំផង ព្រះអង្គនេះហើយដែលលើកទូលបង្គំឡើង ឲ្យរួចពីទ្វារនៃសេចក្តីស្លាប់។¹⁴ អូ! ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានថ្លែងពី អស់ទាំងសេចក្តីសរសើររបស់ព្រះអង្គ នៅមាត់ទ្វារទាំងប៉ុន្មាននៃកូនស្រីស៊ីយ៉ូន ហើយត្រេកអរ ក្នុងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ!

¹⁵ប្រជាជាតិនានាបានផ្ទុះ ទៅក្នុងរណ្តៅដែលគេបានជីក ដើររបស់ពួកគេក៏ជាប់អន្ទាក់ ដែលខ្លួនគេបានបង្កប់ទុក។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងព្រះអង្គឲ្យស្គាល់ ព្រះអង្គបានសម្រេចដោយយុត្តិធម៌ មនុស្សអាក្រក់បានជាប់អន្ទាក់ ដោយការដែលដៃរបស់គេធ្វើ។ ប្រគំភ្លេងសម្រាក

¹⁷មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវវិលទៅរក ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់វិញ គឺគ្រប់ទាំងប្រជាជាតិដែលបានភ្លេចព្រះជាម្ចាស់។¹⁸ ដ្បិតមនុស្សលំបាកមិនត្រូវគេភ្លេចទេ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សទីលក្រ ក៏មិនត្រូវវិនាសបាត់ជានិច្ចដែរ។

¹⁹សូមតើនឡើង ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំឲ្យអ្នកដែលទាស់និងព្រះអង្គបានឈ្នះឡើយ សូមឲ្យប្រជាជាតិនានាទទួលការជំរុំជម្រះជាមួយព្រះអង្គ។²⁰ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យពួកគេភិតភ័យ សូមឲ្យប្រជាជាតិទាំងឡាយដឹងខ្លួនថា គេគ្រាន់តែជា មនុស្សប៉ុណ្ណោះ។ សម្រាក

10 ¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គគង់នៅឆ្ងាយយ៉ាងនេះ? តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គពួន នៅគ្រាដែលមានទុក្ខលំបាកដូច្នេះ?²ដោយព្រោះ មនុស្ស ពាលនាំគ្នាតាមធ្វើបាបមនុស្សទុគ៌ត ទាំងឥតអៀនខ្មាស ពួកគេប្រើកល្យាណធ្វើឲ្យ មនុស្សទុគ៌តវិនាស។³ដ្បិត មនុស្សដែលអាក្រក់និងចំអក ឡកឡាយ នៅក្នុងបំណងបោកប្រាស់របស់ពួកគេ ហើយគេនឹងឲ្យពរដល់អ្នកលោភលន់ ហើយនិងអ្នកដែលប្រមាថព្រះអម្ចាស់។

⁴មនុស្សអាក្រក់និយាយទាំងវាយប្រកួតថា គេមិនដែលស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ហើយគេក៏មិនដែលគិតអំពីព្រះអង្គដែរ ដោយសារគេមិនដែរខ្វល់ពីព្រះជាម្ចាស់ទេ។⁵គេមានសុវត្ថិភាពគ្រប់ពេលជានិច្ច ប៉ុន្តែក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គនៅខ្ពស់ ហួសពីភ្នែករបស់គេ ហើយគេបូញមាត់ ឡកឡាយដាក់បច្ចាមិត្តរបស់គេ។

⁶គេនិយាយក្នុងចិត្តថា «អញនឹងមិនត្រូវផ្តើមឡើយ អញមិនជួបទុក្ខលំបាក ជារៀងរហូតគ្រប់ជំនាន់តទៅ»។⁷មាត់របស់គេពេញទៅដោយបណ្តាសារ ការបោកប្រាស់ហើយនិងពាក្យជេរប្រមាថ អណ្តាតគេមានតែពាក្យអពមង្គលនិងការបំផ្លាញ។

⁸គេអង្គុយពួនស្នាក់នៅតាមភូមិ នៅកន្លែងស្ងាត់កំបាំង គេសម្លាប់មនុស្សស្លូតត្រង់ ភ្នែកគេតាមឃ្លាំមើលមនុស្សដែលគ្មានទីពឹងអាង។⁹គេពួនចាំនៅទីសម្ងាត់ ដូច សិង្ហសម្លេងនៅក្នុងរូង គេលបចាំចាប់មនុស្សក្រីក្រ។ គេចាប់មនុស្សក្រីក្រ ដោយទាញគេមកក្នុងអន្ទាក់របស់ខ្លួន។¹⁰គេបំពានដោយអាក្រក់ហើយវាយដំឲ្យដេកចុះ រួចដួលទៅក្នុងអំណាចរបស់គេ។

¹¹គេនិយាយក្នុងចិត្តថា «ព្រះជាម្ចាស់បានបំភ្លេច ដោយបិតព្រះភក្ត្រ ព្រះអង្គក៏នឹងមិនទុកលើគេដែរ»។¹²ព្រះអម្ចាស់ អើយ សូមតើនឡើង! សូមលើកព្រះហស្តឡើង ព្រះជាម្ចាស់ អើយ! សូមកុំបំភ្លេចពួកអ្នកក្រីក្រឡើយ។

¹³ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សពាលមិនទទួលព្រះអង្គ ហើយនិយាយក្នុងចិត្តថា «ព្រះអង្គនឹងមិនធ្វើអ្វីដល់អញទេ»?¹⁴ព្រះអង្គពិតជាទតឃើញ ដ្បិតព្រះអង្គទតមើល ទុក្ខលំបាក និងការឈឺចាប់ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គបានទទួលគេ មកក្នុងព្រះហស្តព្រះអង្គ។ មនុស្សទុគ៌តធ្វើខ្លួននឹងព្រះអង្គ ព្រះអង្គជាអ្នកជួយសង្គ្រោះជនកំព្រា។

¹⁵សូមព្រះអង្គបំបាក់ដៃមនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សពាល ធ្វើឲ្យគេទទួលខុសត្រូវសម្រាប់អ្វីដែលគេបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដើម្បីកុំឲ្យគេប្រព្រឹត្តអំពើពាលតទៅ ទៀត។¹⁶ព្រះអម្ចាស់ជាមហាក្សត្រ ដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ជាតិសាសន៍ដទៃនឹងត្រូវវិនាសអស់ពីផែនដីរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁷ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់បំណង របស់មនុស្សលំបាក ព្រះអង្គនឹងលើកទឹកចិត្តគេ ហើយនឹងផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ ពាក្យអធិស្ឋានរបស់គេ។¹⁸ព្រះអង្គរកយុត្តិធម៌ឲ្យជនកំព្រា និងមនុស្សដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ដើម្បីកុំឲ្យមនុស្សដែលនៅលើផែនដី អាចធ្វើទុក្ខបានទៀត។

11 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។¹ ខ្ញុំយកព្រះអម្ចាស់ជាទីពឹងជ្រក តើអ្នកអាចនិយាយមកខ្ញុំបែបនេះវិញ «ចូររត់ទៅឯភ្នំរបស់ឯង ដូចជាសត្វហើរចុះ?»² ដ្បិតមើល! ពួកមនុស្សពាលគេយឺតធ្ងន់ គេដំឡើងព្រួញនៅជាប់នឹងខ្សែ ដើម្បីបាញ់ពីទីងងឹត ចំអស់អ្នកដែលមានចិត្តទៀងត្រង់។

³ ដ្បិត បើគ្រឹះត្រូវបំផ្លាញ នោះតើមនុស្សសុចរិតនឹងអាចធ្វើអ្វីបាន?⁴ ព្រះអម្ចាស់គឺគង់នៅក្នុងព្រះវិហារដែលបរិសុទ្ធ ព្រះនេត្រព្រះអង្គទតមើល ត្របកព្រះនេត្រទ្រង់ពិចារណា មើលពីកូនចៅនៃមនុស្សជាតិ។

⁵ ព្រះអម្ចាស់ល្បងលមនុស្សសុចរិត ហើយនិងមនុស្សពាលដែរ តែព្រះអង្គមានព្រះអង្គស្តាប់មនុស្ស ដែលចូលចិត្តធ្វើអំពើឃោរឃៅ។⁶ ព្រះអង្គដាក់ទោសមនុស្សពាល ដោយធ្វើឲ្យមានរង្វើកឡើង និងស្មាន់ផ្ទុះ បង្ករចុះមកលើពួកគេដូចជាក្លៀង ហើយសូមឲ្យខ្យល់ក្តៅ បក់បោកមកលើពួកគេដែរ។⁷ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សុចរិត ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងកិច្ចការណាដែលសុចរិត។ មនុស្សមានចិត្តទៀងត្រង់មុខជាបានឃើញព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

12 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង កំដរដោយពិណ្ឌប្រាំបីខ្សែ។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ។^១ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមជួយផង! ដ្បិតមនុស្សដែលកោតខ្លាច ព្រះអង្គគេកំពុងតែបាត់អស់ទៅ ហើយមនុស្សស្មោះត្រង់ក៏កាន់តែបាត់បង់អស់ដែរ។

²គ្រប់គ្នានិយាយពាក្យគ្មានន័យទៅកាន់អ្នកជិតខាងខ្លួន គេនិយាយសុទ្ធតែពាក្យបញ្ជីចបបញ្ជីដាក់គ្នា តែមានចិត្តមិនទៀង។^៣ សូមព្រះអម្ចាស់ដកពាក្យ បញ្ជីចបបញ្ជីពីមាត់គេទៅ ព្រមទាំងអណ្តាតដែលអ្នកអាងយ៉ាងសម្បើម។^៤ អស់អ្នកដែលពោលថា «ដោយសារអណ្តាតរបស់យើង យើងនឹងឈ្នះ បង្កូរមាត់របស់ យើងស្រេចលើយើង តើអ្នកណាជាចៅហ្វាយលើយើងនោះ?»

⁵ «ដោយការធ្វើបាបមកលើជនក្រីក្រ ដោយសារតែសម្រែកនៃអ្នកត្រូវការជំនួយ យើងនឹងត្រឡប់ទៅវិញ» នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។ «យើងនឹងដាក់ ពួកគេឲ្យនៅទីសុវត្ថិភាព ដែលគេស្វែងរកនោះ»។

⁶ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺបរិសុទ្ធដូចប្រាក់ដែលគេបន្សុទ្ធក្នុងឡនៅលើដី ហើយបានសម្រង់អស់ប្រាំពីរដង។^៧ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គនឹងថែពួកគេ។ ព្រះអង្គនឹងការពារយើងដែលជាអាស្រ័យព្រះអង្គ ចេញពីជំនាន់មនុស្សអាក្រក់នេះតរៀងទៅ។^៨ មនុស្សអាក្រក់ដើរគ្រប់ទីកន្លែង កាលណាមនុស្សលើកតម្កើងសេចក្តី អាក្រក់ឡើង។

13 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! តើព្រះអង្គនៅតែភ្លេចទូលបង្គំ ដល់ពេលណា? តើព្រះអង្គនៅតែមិនព្រម ទតមើល មកទូលបង្គំដល់កាលណាទៀត?²តើទូលបង្គំត្រូវមានកង្វល់ក្នុងចិត្ត ដល់ពេលណាទៅ? តើចិត្តទូលបង្គំត្រូវរងទុក្ខព្រួយ ទាំងយប់ ទាំងថ្ងៃដល់ អង្គាល់? តើខ្មាំងសត្រូវមានជ័យជម្នះលើទូលបង្គំ ដល់កាលណាទៀត?

³សូមទូតមើលទូលបង្គំហើយឆ្លើយតបនឹងទូលបង្គំផង ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមឲ្យភ្នែកទូលបង្គំបានភ្លឺឡើង ឬទូលបង្គំដេកក្នុងសេចក្តីស្លាប់វិញ។⁴កុំឲ្យខ្មាំង សត្រូវរបស់ទូលបង្គំពោលថា៖ «យើងបានផ្តល់ឯងហើយ» ដូច្នេះ សត្រូវរបស់ទូលបង្គំមិនអាចនិយាយថា «យើងបានយកឈ្នះលើបច្ចាមិត្តឡើយ» ការនេះ នឹងធ្វើឲ្យសត្រូវរីករាយ ពេលដែលទូលបង្គំដូលចុះ។

⁵ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំបានទុកចិត្តនឹងសម្ព័ន្ធមេត្រី ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ចិត្តទូលបង្គំនឹងត្រេកអរ ព្រោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ។⁶ទូលបង្គំនឹងច្រៀងថ្វាយ ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះព្រះអង្គបានធ្វើការយ៉ាងសប្បុរសដល់ទូលបង្គំ។

14 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិទ្យាមនុស្សល្អឆ្លើយនិយាយក្នុងចិត្តថា «គ្មានព្រះជាម្ចាស់ទាល់តែសោះ»។ ពួកគេនាំគ្នាប្រព្រឹត្តអំពើចោកទាប និងកិច្ចការផ្សេងៗគ្នាឲ្យស្អប់ខ្ពើមគឺគ្មាននរណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើល្អឡើយ។

²ព្រះអម្ចាស់បានទតមើលពីស្ថានសួគ៌ មកលើពួកកូនមនុស្សរកមើលក្រែងមានអ្នកណា ដែលមានគំនិតល្អស្រស់ ហើយស្វែងរកព្រះអង្គ។³ពួកគេបានរង្វេងចេញឆ្ងាយ ពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយនាំគ្នាប្រព្រឹត្តអំពើខុសខ្វះ គ្មាននរណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើល្អឡើយ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង។

⁴ពួកគេមិនដឹងអ្វីឡើយ អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ជាពួកអ្នកដែលស៊ីប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដូចជាស៊ីនំប៉័ង ហើយមិនដែលអំពាវនាវរកព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

⁵ពួកគេញាប់ញ័រជាមួយនឹងការភ័យខ្លាច ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយ និងចំណាមមនុស្សសុចរិត! អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យមនុស្សក្រីក្របាត់បង់ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើជាជម្រករបស់គេវិញ។

⁷ឱ សូមឲ្យការសង្គ្រោះដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពី ក្រុងស៊ីយ៉ូនមក! ពេលព្រះទ្រង់ប្រោស ឲ្យប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គងើយមុខឡើងវិញ នោះសូមឲ្យយ៉ាកុបបានត្រេកអរ ហើយសូមឲ្យអ៊ីស្រាអែលរីករាយឡើង!

15 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ព្រះអម្ចាស់ តើនរណាអាចស្នាក់នៅក្នុងព្រះពន្លាររបស់ព្រះអង្គបាន? តើនរណាអាចស្ថិតនៅលើភ្នំដ៏វិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គទៅ?
²តើអ្នកណាដែលដើរដោយគ្មានសេចក្តីបន្ទោស ហើយធ្វើអ្វីដែលត្រូវនឹងនិយាយពីសេចក្តីពិតដែលចេញពីចិត្តនោះ។

³ជាអ្នកដែលមិននិយាយបង្កាច់ដោយអណ្តាតខ្លួនហើយមិន ធ្វើអាក្រក់ដល់អ្នកផ្សេង ក៏មិនទាស់ជាមួយអ្នកជិតខាងខ្លួនឡើយ។

⁴ជាអ្នកដែលមានភ្នែកមើលមនុស្សពាល ដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើម ប៉ុន្តែលើកមុខអស់អ្នកដែលកោតខ្លាច ដល់ព្រះអម្ចាស់។ ជាអ្នកដែលគោរពពាក្យសម្បថរបស់ខ្លួន ឥតប្រែប្រួលឡើយ។⁵ជាអ្នកដែលមិនយកការប្រាក់ពីអ្នកខ្ចីប្រាក់ខ្លួនឡើយ។ គាត់ក៏មិនទទួលសំណូកទាននឹងមនុស្ស ឥតទោសដែរ។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូច្នេះ អ្នកនោះនឹងមិនរងឡើយ។

16 កំណាព្យរបស់ស្តេចជាវិទ្យា^១ ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមការពារទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំមកជ្រកកោនជាមួយព្រះអង្គហើយ។^២ ទូលបង្គំ ទូលដល់ព្រះអម្ចាស់
«ព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ ក្រៅពីព្រះអង្គ គ្មានអ្វីប្រសើរសម្រាប់ទូលបង្គំឡើយ។^៣ ចំណែកឯពួកបរិសុទ្ធនៅលើទឹកដីនេះ ពួកគេជាមនុស្សដ៏
ប្រសើរ ដែលពេញចិត្តទូលបង្គំណាស់។

^៤ ទុក្ខលំបាករបស់ពួកគេនឹងចម្រើនឡើង សម្រាប់អ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះផ្សេងៗ។ ទូលបង្គំមិនបង្ខំឈាម ថ្វាយដល់ព្រះទាំងនោះឡើយ ឬចេញឈ្មោះរបស់
ព្រះទាំងនោះ ដោយបបួរមាត់ទូលបង្គំដែរ។

^៥ ព្រះអម្ចាស់អើយ! ព្រះអង្គជាចំណែកមរតករបស់ទូលបង្គំ ហើយជាពែងរបស់ទូលបង្គំ។ អនាគតរបស់ទូលបង្គំស្ថិតក្នុងព្រះហស្តព្រះអង្គ។^៦ ខ្សែរង្វាស់បានធ្លាក់
នៅកន្លែងគាប់ចិត្តដល់ទូលបង្គំ ប្រាកដណាស់មរតកល្អដ៏ប្រសើរគឺជារបស់ទូលបង្គំ។

^៧ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់ជួយគំនិតទូលបង្គំ ចិត្តទូលបង្គំដាស់តឿនទូលបង្គំនៅពេលយប់។^៨ ទូលបង្គំបានតាំងព្រះអម្ចាស់ នៅ
ចំពោះមុខទូលបង្គំជានិច្ច ទូលបង្គំនឹងមិនរងឡើយពីព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

^៩ ការនេះហើយបានធ្វើឲ្យចិត្តទូលបង្គំអរសប្បាយ ហើយកិត្តិយសនៃទូលបង្គំបានរីករាយឡើង។ ពិតប្រាកដណាស់ ទូលបង្គំនឹងរស់នៅសុខសប្បាយ។^{១០} ដ្បិត
ព្រះអង្គមិនបោះបង់ព្រលឹងទូលបង្គំ នៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងមិនឲ្យអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ឃើញសេចក្តីពុករលួយដែរ។

^{១១} ព្រះអង្គបានបង្រៀនទូលបង្គំពីផ្លូវជីវិត នៅចំពោះព្រះអង្គមានអំណរពោរពេញ នៅព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គមានសេចក្តី រីករាយជាដរាបតទៅ!»

17 ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះអង្គព្រះសណ្តាប់ សេចក្តីដែលទៀងត្រង់ សូមប្រុងស្តាប់ សម្រែករបស់ទូលបង្គំ! សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ ស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ ដែលចេញពីបបូរមាត់គ្មានពុតនេះផង។² សូមការសម្រេចក្តីរបស់ទូលបង្គំ ចេញពីព្រះអង្គមក សូមព្រះនេត្រព្រះអង្គទតមើល សេចក្តីទៀងត្រង់!

³ប្រសិនបើ ព្រះអង្គបានល្បងមើលចិត្តទូលបង្គំ ព្រះអង្គបានពិចារណាមើល ទូលបង្គំនៅពេលយប់ ព្រះអង្គបានពិនិត្យមើលទូលបង្គំ ឥតឃើញមានបំណងអាក្រក់ឡើយ ទូលបង្គំបានសម្រេចចិត្តថា មិនឲ្យមាត់ទូលបង្គំមានបាបឡើយ។

⁴ចំណែកឯការរបស់មនុស្ស ទូលបង្គំបានចៀសចេញ ពីផ្លូវរបស់មនុស្សទាំងឡាយ ដោយសារព្រះបន្ទូល ពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គ។⁵ ទូលបង្គំបោះជំហានតាមផ្លូវច្រករបស់ព្រះ អង្គជាប់ជើងទូលបង្គំមិនឲ្យរអិលឡើយ។

⁶ឱព្រះដាម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំបានអំពាវនាវរកព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងឆ្លើយតបមកទូលបង្គំ ព្រះអង្គ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ទូលបង្គំ សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យទូលបង្គំផង។⁷ ឱព្រះសង្គ្រោះនៃអស់អ្នក ដែលស្វែងរកទីពឹងជ្រក ក្រោមព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យរួចពីពួកបច្ចាមិត្តអើយ សូមសម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គផង!

⁸សូមការពាររក្សាទូលបង្គំដូចប្រស្រីភ្នែកនៃព្រះអង្គ សូមបាំងទូលបង្គំក្រោមម្លប់ នៃចំអង់ស្លាបរបស់ព្រះអង្គ⁹ សូមឲ្យទូលបង្គំបានរួចពីមនុស្សអាក្រក់ ដែលសង្កត់សង្កិនទូលបង្គំ ជាសត្រូវ ដែលឡោមព័ទ្ធជុំវិញទូលបង្គំ។¹⁰ ចិត្តរបស់គេគ្មានសេចក្តីអាណិតអាសូរទេ មាត់របស់គេពោលពាក្យយ៉ាងព្រហ្មើន។

¹¹ឥឡូវនេះ ពួកគេហុមព័ទ្ធជំហានរបស់ទូលបង្គំ គេសង្កត់សង្កិនដើម្បីផ្តួលយើងខ្ញុំឲ្យរាបដល់ដី។¹² ពួកគេដូចជាសត្វសិង្ហ ដែលប្រុងតែនឹងហែកស៊ី ដូចជាកូនសិង្ហ ដែលលបចាំចាប់រំពា។

¹³ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមក្រោកឡើង! សូមប្រឈមមុខនឹងគេ សូមផ្តួលគេ ហើយរំដោះជីវិតទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីមនុស្សអាក្រក់ ដោយសារដាវីឌរបស់ព្រះអង្គ!¹⁴ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមដេញពួកគេចេញពីចំណោម មនុស្សលោក ដោយប្រទិចរាមរបស់ព្រះអង្គ សូមដាក់ទោសពួកគេ ឲ្យជីវិតពួកគេរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង តាំងពីកូនរហូតដល់ចាស់។

¹⁵ចំពោះទូលបង្គំវិញ ដោយទូលបង្គំប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតទូលបង្គំនឹងបានឃើញព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ពេលទូលបង្គំក្រោកពីដំណេក ទូលបង្គំបានស្តាប់ចិត្តដោយព្រះអង្គគង់ជាមួយ។

18 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាពាក្យដែលស្តេចច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នៅថ្ងៃដែលព្រះអង្គបាន
រំដោះស្តេច ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មាន និងរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចសូល។¹ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាកម្លាំងនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំ
ស្រឡាញ់ព្រះអង្គ។

² ព្រះអម្ចាស់ ជាថ្មដា និងជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ ហើយជាអ្នករំដោះរបស់ទូលបង្គំមកទិសវត្តិភាព ព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំ ជាថ្មដាដែលទូលបង្គំពឹងជ្រក។
ព្រះអង្គជាខែលនៃទូលបង្គំ ជាស្នែងនៃការសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ និងជាជម្រកដ៏មាំមួនរបស់ទូលបង្គំ។³ ខ្ញុំអំពាវនាវក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គស័ក្តិសមនឹងលើក
សរសើរ យ៉ាងនោះខ្ញុំនឹងបានសង្គ្រោះ រួចពីពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំ។

⁴ ចំណងនៃសេចក្តីស្លាប់បានរួបរួមគ្នា ហើយជំនន់នៃសេចក្តីវិនាសបានបំភ័យខ្ញុំ។⁵ ចំណងនៃស្ថានបុព្វលាភលើមនុស្សស្លាប់ ក៏រឹតជុំវិញខ្ញុំអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់បាន
ទាក់ខ្ញុំ។

⁶ ក្នុងគ្រាដែលខ្ញុំមានទុក្ខវេទនា ទូលបង្គំបានអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំបានស្រែករកជំនួយដល់ព្រះអម្ចាស់នៃខ្ញុំ។ ពីក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គ
សំឡេងខ្ញុំ ហើយសម្រែកដែលខ្ញុំស្រែករកព្រះអង្គបានទៅដល់ព្រះកាណារបស់ព្រះអង្គ។

⁷ ពេលនោះ ផែនដីបានកកើក ហើយរញ្ជួយ គ្រឹះភ្នំទាំងឡាយក៏ញាប់ញ័រ ហើយរំពើកឡើង ព្រោះព្រះអង្គក្រោធ។⁸ មានផ្សែងហុយចេញពីព្រះនាសាព្រះអង្គ
ហើយមានភ្លើងបញ្ឆេះ ចេញពីព្រះឱស្ឋព្រះអង្គមក ក៏មានរំពើកឡើងនេះ ជាអណ្តាតមកពីព្រះអង្គដែរ។

⁹ ព្រះអង្គបានផ្ទៀងផ្ទុយមេ ទ្រង់យាងចុះមក ដោយមានពពកយ៉ាងក្រាស់ នៅពីក្រោមព្រះបាទាផង។¹⁰ ព្រះអង្គយាងគង់លើចេវីន ហើយហោះមក ព្រះអង្គគង់
នៅលើវាយោ ដូចគង់នៅលើស្លាបបក្សី។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតភាពងងឹត និងជាពន្លាទៅព័ទ្ធជុំវិញព្រះអង្គ ជាពពកខ្មៅក្រាស់ពេញដោយទឹក។¹² ហើយមានព្រិល និងរំពើកឡើងធ្លាក់ចុះមក មានផ្លេក
បន្ទោរចេញមកពីពពក ភ្លឺនៅខាងមុខព្រះអង្គ។

¹³ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យមានផ្ការលាស់នៅលើមេឃ! ព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ព្រះអង្គបន្តិចព្រះសូរសៀង។¹⁴ ព្រះអង្គបាញ់ព្រួញរបស់ព្រះអង្គ ទៅកម្លាំងកម្លាយ
ពួកសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបាញ់ផ្លេកបន្ទោរទៅបំបាក់ពួកគេផងដែរ។

¹⁵ ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលគំរាមរបស់ព្រះអង្គ និងខ្យល់ព្យុះ ដែលបក់ចេញមកពីព្រះនាសាបស់ព្រះអង្គ បានធ្វើឲ្យបាតសមុទ្រលេចចេញមក ហើយគ្រឹះរបស់
ផែនដីក៏លេចមកដែរ។

¹⁶ ព្រះអង្គបានលាតព្រះហស្តពីទីខ្ពស់មកកាន់ខ្ញុំ ព្រះអង្គស្រង់ខ្ញុំចេញឲ្យផុតពីទឹកមក។¹⁷ ព្រះអង្គបានរំដោះខ្ញុំឲ្យរួចផុតពី ខ្មាំងសត្រូវដ៏ខ្លាំង ហើយឲ្យខ្ញុំរួចផុតពីអ្នក
ដែលស្អប់ខ្ញុំ ដ្បិតទាំងអស់អ្នកនោះគឺខ្មាំងជាងខ្ញុំផង។

¹⁸ ពួកគេមកដើម្បីនឹងទាស់ប្រឆាំងជាមួយទូលបង្គំ នៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំពេញដោយទុក្ខព្រួយ តែព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយរបស់ទូលបង្គំ!¹⁹ ព្រះអង្គបានរំដោះខ្ញុំចេញ
ទៅឯទីធ្លាទូលាយ ព្រះអង្គសង្គ្រោះខ្ញុំ ដ្បិតព្រះអង្គពេញចិត្តនឹងខ្ញុំ។

²⁰ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានរង្វាន់ដល់ខ្ញុំ ដោយព្រះសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានសងខ្ញុំ ដោយការត្រឹមត្រូវដែលដៃខ្ញុំធ្វើ។²¹ ដ្បិតខ្ញុំបានកាន់តាម អស់ទាំងផ្លូវ
របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនបែរចេញដោយសារតែការអាក្រក់ ពីព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំឡើយ។

²² ដ្បិតអស់ទាំងវិន័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ បាននៅចំពោះមុខខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនបានងាកចេញពីបញ្ញត្តិ របស់ព្រះអង្គទេ។²³ ខ្ញុំក៏គ្មានសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះអង្គ
ហើយខ្ញុំបានរក្សាខ្លួនមិនឲ្យមានបាបឡើយ។²⁴ ហេតុនេះ ព្រះអង្គបានប្រទានរង្វាន់ដល់ខ្ញុំ ដោយព្រះអំពើសុចរិតរបស់ខ្ញុំ ហើយតាមអំពើបរិសុទ្ធ ដែលដៃខ្ញុំ
បានធ្វើ នៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអង្គ។

²⁵ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គសម្តែងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ចំពោះអ្នក ដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ ព្រះអង្គសម្តែងព្រះ ហឫទ័យ ស្មោះសរ ចំពោះអ្នកដែលមានចិត្ត
ស្មោះសរ។²⁶ ចំពោះអ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ព្រះអង្គក៏សម្តែងថា ព្រះអង្គបរិសុទ្ធដែរ ចំពោះអ្នកដែលមានចិត្តមិនស្មោះត្រង់ ព្រះអង្គសម្តែងថាព្រះអង្គឈ្លាសវៃ។

²⁷ ប៉ុន្តែមនុស្សឆ្អឹងឆ្អៃ ព្រះអង្គបានបន្ទាបគេចុះ ដ្បិតព្រះអង្គអុជប្រទីបទូលបង្គំឲ្យភ្លឺឡើង!²⁸ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះអង្គបំភ្លឺសេចក្តីងងឹតរបស់ទូលបង្គំ។

²⁹ ដ្បិតដោយសារព្រះអង្គ ទូលបង្គំអាចប្រហារសត្រូវទាំងកង ហើយដោយសារព្រះអង្គនោះទូលបង្គំអាចរត់រំលងកំផែងបាន។

³⁰ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ល្អឥតខ្ចោះ។ ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់បរិសុទ្ធ! ព្រះអង្គជាខែលការពារអស់អ្នក ដែលមកជ្រកកោនជាមួយព្រះអង្គ។³¹ ដ្បិត
តើអ្នកណាជាព្រះអម្ចាស់? តើអ្នកណាជាសិលាគឺមានតែព្រះអង្គរបស់យើងទេ?³² គឺជាព្រះដែលក្រវាត់ខ្ញុំដោយកម្លាំង ហើយធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់ខ្ញុំបានគ្រប់លក្ខណ៍។

³³ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យជើងខ្ញុំបានដូចជើងក្តាន់ ហើយដាក់ខ្ញុំឲ្យឈរនៅលើទីដ៏ខ្ពស់។³⁴ ព្រះអង្គបង្ហាត់ដៃខ្ញុំឲ្យស្អាតជំនាញសម្រាប់ធ្វើចម្បាំង ហើយឲ្យដៃខ្ញុំអាចយឺតឆ្លុ
លង្ហិនបាន។

³⁵ ព្រះអង្គបានប្រទានខែលនៃការសង្គ្រោះ របស់ព្រះអង្គមកទូលបង្គំ។ ព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គបានជួយទូលបង្គំ ហើយព្រះហឫទ័យស្រទន់របស់ព្រះអង្គ
បានធ្វើឲ្យទូលបង្គំអស្ចារ្យ។³⁶ ព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យទូលបង្គំ មានកន្លែងធំទូលាយសម្រាប់ជំហានទូលបង្គំ ហើយជើងទូលបង្គំមិនបានរអិលក្លាត់ឡើយ។

³⁷ ទូលបង្គំដេញតាមពួកខ្មាំងសត្រូវ ហើយក៏ទាន់គេ ក៏មិនងាកបែរក្រោយឡើយ រហូតទាល់តែគេវិនាស។³⁸ ទូលបង្គំវាយពួកគេមិនឲ្យគេក្រោកឡើងវិញបាន
ឡើយ ពួកគេដួលនៅក្រោមជើងទូលបង្គំ។³⁹ ដ្បិតព្រះអង្គបានក្រវាត់ទូលបង្គំដោយកម្លាំងសម្រាប់ចម្បាំង ព្រះអង្គបានបង្ក្រាបអស់អ្នក ដែលលើកគ្នាទាស់នឹង
ទូលបង្គំ ឲ្យរាបនៅក្រោមទូលបង្គំ។

⁴⁰ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេបាក់ទ័ព រត់នៅមុខទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំបានប្រហារអស់អ្នក ដែលស្អប់ទូលបង្គំ។⁴¹ ពួកគេស្រែករកជំនួយ
ប៉ុន្តែគ្មាននរណាអាចជួយគេបាន ពួកគេស្រែកទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ តែព្រះអង្គមិនបានជួយពួកគេទេ។⁴² ទូលបង្គំបានកម្ទេចពួកគេឲ្យហូត ដូចផ្លូវដីដែលត្រូវ
ខ្យល់ផាត់ ទូលបង្គំបានបោសពួកគេ ដូចជាដីរត់នៅតាមផ្លូវ។

⁴³ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះទូលបង្គំពីការបោះបោរនៃមនុស្ស។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំជាប្រមុខនៃប្រជាជាតិផ្សេងៗ។

ប្រជាជនដែលទូលបង្គំមិនស្គាល់បានមកបម្រើដល់ទូលបង្គំ។⁴⁴ នៅពេលពួកគេឮសម្លេងទូលបង្គំ នោះគេដ៏ស្តាប់តាម
ទោះជាជនបរទេសក៏ត្រូវនៅក្រោមទូលបង្គំដែរ។⁴⁵ ជនបរទេសបាក់ទឹកចិត្ត ហើយចេញពីទីជម្រករបស់គេមកទាំង ភ័យញាប់ញ័រ។

⁴⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់នៅ សូមសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដែលជាថ្មដានៃទូលបង្គំ សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ដ៏ជួយសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ។⁴⁷ ព្រះអង្គដែល
សងសឹកជំនួសទូលបង្គំ ហើយបង្ក្រាបប្រជាជាតិនានា ឲ្យចូលនឹងទូលបង្គំ។

⁴⁸ ទូលបង្គំរួចផុតពីកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ! ព្រះអង្គបានលើកទូលបង្គំឡើងខ្ពស់ ជាងបច្ចាមិត្តរបស់ទូលបង្គំ! ព្រះអង្គរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចផុតពី មនុស្ស
យោរាប។⁴⁹ ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ទូលបង្គំនឹងច្រៀងលើកតម្កើងព្រះនាម
របស់ព្រះអង្គ។

⁵⁰ព្រះអង្គប្រទានជ័យជម្នះយ៉ាងធំដល់ស្តេច ដែលព្រះអង្គបានតែងតាំង ក៏សម្តែងសម្ព័ន្ធមេត្រីសប្បុរស ដល់អ្នកដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំង គឺដល់ដាវីឌ និងពូជពង្សរបស់ទ្រង់។

19 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។^១ ផ្ទៃមេឃផ្ទៃអំពីសិរីរុងរឿងនៃព្រះជាម្ចាស់ អាកាសវេហាស៍ស្តែងអំពីស្នាព្រះហស្ត របស់ព្រះអង្គ។^២ ពីថ្ងៃមួយទៅថ្ងៃមួយទៀត យប់មួយដល់យប់មួយទៀត ឲ្យបានដឹង។^៣ តែមិនមែនដោយប្រើភាសា ឬពាក្យសម្តីទេ ហើយក៏មិនឮសូរស័ព្ទអ្វីដែរ។

^៤ប៉ុន្តែ ពាក្យរបស់វា បានឮលើផែនដីទាំងមូល ហើយសំឡេងរបស់វាលាន់ឮរហូតដល់ជើងមេឃ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដំឡើងពន្លា សម្រាប់ព្រះអាទិត្យក្នុងចំណោមគេ។^៥ ព្រះអាទិត្យក៏រះឡើង ដូចជាកូនកំលោះចេញមកសំពះផ្ទឹម និងប្រៀបបីដូចជារ៉ូបុរសដ៏ខ្លាំងឮកែមួយរូប ចេញមករត់ប្រណាំងដោយអរសប្បាយ។^៦ ព្រះអាទិត្យបានលិចពីជើងមេឃម្ខាង ឆ្ពោះទៅជើងមេឃម្ខាងទៀត គ្មាននរណាអាចបំបាំងកម្លោះរបស់ព្រះ អាទិត្យបានឡើយ។

^៧ក្រិស្ណវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ល្អគ្រប់លក្ខណ៍ បានកែត្រលឹងឡើងវិញ ទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់នោះពិតប្រាកដ ក៏ធ្វើឲ្យមនុស្សខ្លោល្ងាញ់មានប្រាជ្ញា។^៨ ព្រះឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់សុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ ក៏ធ្វើឲ្យចិត្តរីករាយសប្បាយ បទបញ្ជារបស់ព្រះ អម្ចាស់ស្អាតបរិសុទ្ធ ក៏នាំបំភ្លឺមកដល់ភ្នែក។

^៩ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះស្អាតបរិសុទ្ធ ក៏ស្ថិតស្ថេរនៅជាដរាប វិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់សុទ្ធតែពិតត្រង់ ហើយសុចរិតគ្រប់ជំពូក!^{១០} សេចក្តីទាំងនោះមានតម្លៃលើសជាងមាស លើសជាងមាសសុទ្ធជាច្រើនទៅទៀត ហើយវាក៏ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ ហើយជាងដំណក់ ស្រក់ពីសំណុំផង។

^{១១}តាមរយៈការទាំងនេះបានបំភ្លឺទូលបង្គំ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយដោយការប្រព្រឹត្តតាម ទូលបង្គំបានទទួលបានរង្វាន់។^{១២} តើនរណាម្នាក់អាចមើលឃើញកំហុសដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត? សូមសម្អាតទូលបង្គំពីកំហុសដែលបានលាក់បាំង ផង។

^{១៣}សូមរក្សាទូលបង្គំឲ្យរួចពីចិត្តអួតបំប៉ោង សូមកុំឲ្យចិត្តអួតបំប៉ោងនេះ បានគ្រប់គ្រងលើទូលបង្គំបានឡើយ។ ធ្វើដូច្នេះ ទូលបង្គំនឹងបានឥតសៅហ្មង ឥតជាប់ជំពាក់នឹងអំពើបាបដ៏ធ្ងន់នេះទេ។^{១៤} សូមឲ្យពាក្យសម្តី ដែលចេញមកពីមាត់ទូលបង្គំ និងការរំពឹងគិតក្នុងចិត្តរបស់ទូលបង្គំ បានជាទីគាប់ព្រះ ហឫទ័យ នៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអង្គ ដ្បិតទ្រង់ជាថ្មជា និងជាព្រះដ៏រស់ ។

20 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិទ្យាស្វមព្រះអម្ចាស់ជួយដល់ស្តេច នៅថ្ងៃមានចលាចល សូមព្រះនាមនៃព្រះជាម្ចាស់នៃលោកយ៉ាកុប ការពារព្រះករុណា^២ហើយប្រទានជំនួយពីទីដែលបរិសុទ្ធ ជាជំនួយដល់ព្រះករុណាដែរពីក្រុងស៊ីយ៉ូនមក។

³សូមឲ្យព្រះអង្គនឹកឃើញតង្វាយ ទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះរាជា ហើយសូមឲ្យព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យ នឹងយញ្ញបូជាដែលស្តេចបានថ្វាយ។ សម្រាក⁴សូមព្រះអង្គប្រទាននូវអ្វីៗមកព្រះរាជា តាមតែព្រះករុណាប្រាថ្នា និងធ្វើឲ្យផែនការរបស់ព្រះរាជាបានសម្រេចដែរ។

⁵នោះពួកយើងនឹងបានស្រែកហៅដោយអំណរ នឹងជ័យជម្នះរបស់ព្រះករុណា នៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះជាម្ចាស់របស់យើងហើយលើកទង់ជ័យឡើង។ សូមព្រះអម្ចាស់ សម្រេចតាម អស់ទាំងសំណូមរបស់ព្រះករុណាផង។⁶ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងហើយថា ព្រះអម្ចាស់នឹង ចាក់ប្រេងតាំងដល់អ្នកដែលព្រះអង្គបានសង្រ្គោះ ព្រះអង្គនឹងឆ្លើយមកព្រះករុណាពីស្ថានសួគ៌ ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដោយប្រទានភាពនៃព្រះហស្តស្តាំដែលនឹងជួយព្រះករុណាផង។

⁷អ្នកខ្លះពឹងផ្អែកលើរទេះចម្បាំង អ្នកខ្លះទៀតពឹងផ្អែកលើទ័ពសេះរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែ យើងទុកចិត្តលើព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង។⁸អ្នកទាំងនោះនឹងត្រូវបរាជ័យ ប៉ុន្តែយើងរីករាយ យើងនឹងឈរយ៉ាងរឹងប៉ឹងមាំមួន!

⁹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមសង្គ្រោះព្រះរាជាផង! សូមជួយដល់យើងនៅពេលយើងទូលរកព្រះអង្គ។

21 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះរាជាត្រកអរណាស់ ចំពោះបុត្រានុភាពរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះរាជា រីករាយជាខ្លាំង ចំពោះការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ!²ព្រះអង្គប្រទានឲ្យព្រះរាជា បានទទួលអ្វីៗដែលស្តេចប្រាថ្នាចង់បាន គឺព្រះអង្គពុំបានបដិសេធពាក្យ ទូលអង្គរបស់ព្រះរាជាឡើយ។ សម្រាក

³ដ្បិត ព្រះអង្គបានយាងមកជួបព្រះរាជា ព្រះអង្គបានយកមកដល់មាសសុទ្ធ មកបំពាក់ព្រះសិរសារបស់ព្រះរាជា។⁴ពេលព្រះរាជាទូលសូមជីវិត ព្រះអង្គបានប្រទាន ឲ្យស្តេចមានជីវិត និងមានជន្មាយុយើនយូរទៅមុខទៀត។

⁵សិរីល្អរបស់ព្រះរាជាធំអស្ចារ្យ ដោយសារការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គប្រទានឲ្យព្រះរាជាមានកិត្តិយស និងអានុភាព។⁶ដ្បិតព្រះអង្គបានតាំងឲ្យព្រះរាជា មានព្រះពរជានិច្ចព្រះអង្គធ្វើឲ្យព្រះរាជាមានអំណរដ៏ពោរពេញ នៅចំពោះព្រះអង្គ។

⁷ព្រះរាជាពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ ហើយដោយសារព្រះហឫទ័យសប្បុរស ស្មោះត្រង់របស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត រាជ្យរបស់ព្រះរាជានឹងមិនត្រូវរលំសោះឡើយ។

⁸ព្រះករុណានឹងចាប់ខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មាន របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងប្រើអំណាចចាប់អស់អ្នកដែលស្អប់ព្រះអង្គ។

⁹នៅវេលាដែលព្រះករុណាយាងមកដល់ ទ្រង់នឹងធ្វើឲ្យគេបានដូចជាគុកភ្លើងដែលឆេះក្តៅ ព្រះយេស៊ូវនឹងលបគេដោយ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ហើយភ្លើង នឹងឆេះបំផ្លាញគេអស់ទៅ។¹⁰ព្រះករុណានឹងបំផ្លាញពូជវង្សរបស់គេ ឲ្យរំលាយបាត់ពីផែនដី ហើយកូនចៅរបស់គេ ពីកណ្តាលពួកមនុស្សជាតិទៅដែរ។

¹¹ដ្បិត ពួកគេយុបយិតគ្នាធ្វើបាបព្រះករុណា តែពួកគេគ្មានកម្លាំងអាចសម្រេច តាមគម្រោងការរបស់ខ្លួនបានឡើយ!¹²ដ្បិតព្រះករុណាបានធ្វើឲ្យពួកគេបរាជ័យ ហើយព្រះអង្គយឺតធ្វើបាញ់ពួកគេចំពីមុខ។

¹³ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមព្រះអង្គបានឡើងដោយឥទ្ធិបូជ្ជិរបស់ព្រះអង្គយើងខ្ញុំនឹងច្រៀងសរសើរ ពីព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ។

22 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «ក្តាន់ញីនៅពេលថ្ងៃរះ»។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ ឱព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ ឱព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ!
តើហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបោះបង់ចោលទូលបង្គំដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គគង់ឆ្ងាយមិនជួយទូលបង្គំ ឬស្តាប់ពាក្យស្រែកថ្ងៃរបស់ទូលបង្គំដូច្នេះ?²
ព្រះជាម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំស្រែកអំពាវនាវនៅពេលថ្ងៃ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមិនឆ្លើយតបទេ ហើយនៅពេលយប់ ទូលបង្គំក៏មិនបាននៅស្ងៀមដែរ!

³ ដ្បិត ព្រះអង្គបរិសុទ្ធ ដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។⁴ បុព្វបុរសរបស់យើងតែងតែធ្វើជីវិតលើព្រះអង្គ ពួកលោកធ្វើ
ជីវិតលើព្រះអង្គជាទីច្នៃ ហើយព្រះអង្គក៏បានរំដោះពួកលោក។⁵ ពួកគេបានស្រែកអង្វរក្នុងព្រះអង្គ ហើយក៏បានសង្គ្រោះ។ ពួកគេនឹងមិនខកចិត្តសោះឡើយ។
⁶ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំវិញ គឺគេចាត់ទុកជាជននៃ មិនមែនជាមនុស្សនោះទេ មនុស្សម្នាក់គ្នាជេរប្រមាថ ហើយមាក់ងាយទូលបង្គំ។⁷ អស់អ្នកដែលឃើញទូលបង្គំ គេ
ចំអកទូលបង្គំគ្រប់គ្នា គេពេបដោយដាក់ទូលបង្គំ ព្រមទាំងគ្រវីក្បាលដាក់ទូលបង្គំផង។⁸ ពួកគេពោលថា «គាត់ធ្វើវាសនាលើព្រះអម្ចាស់ហើយ ឲ្យព្រះអង្គ
រំដោះគាត់ទៅ បើព្រះអង្គស្រឡាញ់គាត់ ឲ្យព្រះអង្គសង្គ្រោះគាត់ទៅ»។

⁹ ដ្បិត គឺព្រះអង្គដែលបាននាំយកទូលបង្គំ ចេញពីផ្ទៃម្តាយ មក ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំទុកចិត្តព្រះអង្គ តាំងពីទូលបង្គំនៅបោះម្តាយនៅឡើយ។¹⁰ កាលពី
ទូលបង្គំកើតមក ព្រះអង្គបានទទួលទូលបង្គំធ្វើជាកូន ព្រះអង្គជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ តាំងតែពីមុនពេល ដែលទូលបង្គំស្គាល់ពន្លឺថ្ងៃទៅទៀត។

¹¹ សូមកុំគង់ឆ្ងាយពីទូលបង្គំឡើយ ដ្បិតទុក្ខលំបាកបានមកជិតហើយ គ្មានអ្នកណាជួយទូលបង្គំទេ។¹² មានគោល្មោលជាច្រើនបានឡោមព័ទ្ធទូលបង្គំ គឺគោ
ល្មោលខ្លាំងៗពីស្រុកបាសាននៅជុំវិញទូលបង្គំ។¹³ ពួកវាហាមាត់ធំដាក់ទូលបង្គំ ដូចជាសិង្ហដែលគ្រហឹមបម្រុងនឹងហែកស៊ី។

¹⁴ ទូលបង្គំត្រូវច្រូចចេញដូចជាទឹក ហើយអស់ទាំងឆ្អឹងនៃទូលបង្គំសណ្តែកចេញពីគ្នា។ ចិត្តទូលបង្គំប្រៀបដូចជាក្រមុន ដែលរលាយនៅក្នុងខ្លួន។¹⁵ កម្លាំងទូលបង្គំ
ស្ងួត ដូចអំបែងឆ្នាំង អណ្តាតទូលបង្គំជាប់នៅក្រអូមមាត់ព្រះអង្គដាក់ទូលបង្គំ ចុះទៅក្នុងធ្នូលីនៃសេចក្តីស្លាប់។

¹⁶ ដ្បិត មានពួកផ្តៃឡោមព័ទ្ធទូលបង្គំជុំវិញ មនុស្សអាក្រក់មួយហ្វូង ដើរក្រវែលជុំវិញទូលបង្គំ គេបានចាក់ទម្ងន់ដៃដើងទូលបង្គំ។¹⁷ ទូលបង្គំអាចរាប់ឆ្អឹងជំនីរ របស់
ទូលបង្គំបានទាំងអស់។ គេសម្លាប់សម្លឹងមកទូលបង្គំ។

¹⁸ ពួកគេយកសម្លៀកបំពាក់ទូលបង្គំទៅចែកគ្នា និងនាំគ្នាចាប់ឆ្នោតយកអារវែងរបស់ទូលបង្គំ ។¹⁹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំនៅឆ្ងាយពីទូលបង្គំឡើយ ព្រះអង្គជា
កម្លាំងនៃទូលបង្គំ សូមឆាប់នឹងយាងមកជួយទូលបង្គំផង!

²⁰ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំឲ្យរួចផុតពីមុខដាវ ហើយជួយជីវិតទូលបង្គំឲ្យរួចផុតពីចង្កូមរបស់ផ្តៃទាំងនេះ។²¹ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំឲ្យរួចផុតពីមាត់សិង្ហ និងពីស្នែង
ក្របីផង។

²² ទូលបង្គំនឹងប្រកាសពីព្រះនាម របស់ព្រះអង្គឲ្យបងប្អូនទូលបង្គំស្គាល់ ទូលបង្គំនឹងជ្រៀងលើកតម្កើងព្រះអង្គនៅក្នុង អង្គប្រជុំ។²³ អ្នកណាដែលកោតខ្លាចដល់
ព្រះអម្ចាស់សូមសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ! អ្នកណាដែលជាពូជពង្សយ៉ាកុប ចូរលើកតម្កើងព្រះអង្គ! អ្នកណាដែលជាពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្ងប់ស្ងែងនៅ
ចំពោះព្រះអង្គចុះ!

²⁴ ដ្បិត ព្រះអង្គមិនបានមើលងាយ ឬស្ងប់ខ្ពើម មនុស្សក្រីក្រមានទុក្ខវេទនាឡើយ ព្រះអម្ចាស់មិនបានលាក់ព្រះភក្ត្រនឹងគេដែរ កាលអ្នកនោះបានទូលរកព្រះអង្គ
ព្រះជាម្ចាស់ព្រះ សណ្តាប់។²⁵ សូមលើកតម្កើងព្រះអង្គ នៅក្នុងអង្គប្រជុំដ៏ធំ ទូលបង្គំនឹងលាបំណន់ នៅមុខអស់អ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះ អង្គ។

²⁶ អ្នកដែលទន់ទាបនឹងបានបរិភោគផ្លែឆ្អឹង អស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ នឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។ សូមឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាស្ងប់នៅជាដរាប។²⁷ មនុស្សទាំង
ប៉ុន្មានដែលស្ថិតនៅតាមស្រុក ដាច់ស្រយាលនៃផែនដី នឹងនឹកឃើញពីព្រះអម្ចាស់ ប្រជាជាតិទាំងមូល នឹងនាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។

²⁸ ដ្បិត ព្រះរាជនៃព្រះអម្ចាស់ និងគ្រប់គ្រងលើប្រជាជាតិនានា។²⁹ ពួកអ្នកធំទាំងប៉ុន្មាននៅលើផែនដី នាំគ្នាបរិភោគ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ អស់អ្នកដែល
កើតពីធ្នូលីដី គឺមនុស្សលោកដែលតែងតែស្លាប់ក៏នឹងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដែរ។

³⁰ នឹងមានពូជពង្សមួយគោរពប្រតិបត្តិ ដល់ព្រះអង្គ គេនឹងថ្លែងប្រាប់អំពីព្រះអម្ចាស់ ដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ។³¹ ពួកគេនឹងមក ហើយប្រកាសអំពីសេចក្តី
សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ប្រាប់មនុស្សមួយពួក ដែលមិនទាន់កើតមកនៅឡើយថា គឺព្រះអង្គហើយដែលបានធ្វើការនោះ។

23 ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចជាវីរ។^១ព្រះអម្ចាស់គឺជាគង្វាលខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងមិនខ្វះអ្វីសោះ។^២ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំដេកសម្រាកនៅលើវាលស្មៅខៀវខ្ចី ព្រះអង្គនាំខ្ញុំទៅ ក្បែរមាត់ទឹកដែលហូរគ្រឿង។

^៣ព្រះអង្គប្រទានជីវិតដល់ខ្ញុំឡើងវិញ ព្រះអង្គនាំខ្ញុំដើរក្នុងផ្លូវដ៏ត្រឹមត្រូវដោយយល់ដល់ព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះអង្គ។

^៤ទោះបីជាទូលបង្គំដើរកាត់ជ្រលងភ្នំ នៃសេចក្តីងងឹត ក៏ដោយ ក៏ទូលបង្គំមិនខ្លាចអ្វីសោះឡើយ ដ្បិតព្រះអង្គគង់នៅជាមួយទូលបង្គំព្រះអង្គការពារ និងរក្សា ទូលបង្គំជានិច្ច ។

^៥ព្រះអង្គរៀបតុនៅមុខទូលបង្គំ ហើយនៅចំពោះខាងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គចាក់ប្រេងលើក្បាលទូលបង្គំ ហើយពែងរបស់ទូលបង្គំដ៏ពេញហូរហៀរ។

^៦ប្រាកដជាព្រះអង្គប្រណីសន្តោសទូលបង្គំ ជាមួយសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះស្ម័គ្រជារៀងរាល់ថ្ងៃ អស់មួយជីវិតរបស់ទូលបង្គំ។ ហើយខ្ញុំនឹងរស់នៅក្នុងព្រះដំណាក់ របស់ព្រះអម្ចាស់យូរអង្វែងជានិច្ច។

24 ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចជាវិធី។^១ ផែនដីជាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្វីដែលមាននៅលើផែនដី ព្រមទាំងអស់អ្នក ដែលរស់នៅក្នុងពិភពលោកផង។^២ ដ្បិត ព្រះអង្គបានចាក់គ្រឹះផែនដីនៅលើសមុទ្រហើយបានតាំងវាយ៉ាងមាំនៅលើទន្លេនានា។

^៣ តើអ្នកណាអាចឡើងទៅលើភ្នំ នៃព្រះអម្ចាស់បាន? តើអ្នកណាអាចឈរនៅទីបរិសុទ្ធ របស់ព្រះជាម្ចាស់បាន?^៤ អ្នកដែលមានដៃស្អាត និងចិត្តបរិសុទ្ធ ជាអ្នកដែល មិនបណ្តោយឲ្យព្រលឹងខ្លួន ទៅតាមសេចក្តីភូតភរ ហើយមិនពោលពាក្យស្អប់បានឡើយ។

^៥ អ្នកនោះនឹងទទួលព្រះពរពីព្រះអម្ចាស់ និងសេចក្តីសុចរិតពីព្រះអង្គ ដ៏ជួយសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន។^៦ អ្នកទាំងនេះហើយជាពួកអ្នកដែលស្វែងរកព្រះអង្គ គឺអ្នកដែល ស្វែងរកព្រះភក្ត្រនៃ ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ាកូប។ សម្រាក

^៧ ចូរងើបក្បាលឡើង និងគ្រប់ទាំងទ្វារ ចូរងើបឡើង ដើម្បីឲ្យមហាក្សត្រដ៏មានសិរីល្អ ទ្រង់យាងចូលមក។^៨ តើមហាក្សត្រដ៏មានសិរីរុងរឿងជាអ្នកណាទៅ? គឺ ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះចេស្ដា និងឥទ្ធិបូព៌ា ជាព្រះអម្ចាស់ដ៏មានឥទ្ធិបូព៌ាក្នុងចម្បាំង។

^៩ ចូរងើបក្បាលរបស់អ្នកឡើង! ឱទ្វារដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចអើយ ចូរបើកឡើង ដើម្បីឲ្យមហាក្សត្រដ៏ពេញសិរីរុងរឿង ព្រះអង្គយាងចូលមកក្នុង!^{១០} តើមហាក្សត្រដ៏ មានសិរីរុងរឿងនេះជាអ្នកណា? គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ ព្រះអង្គហើយជាមហាក្សត្រ ដ៏មានសិរីល្អ។ សម្រាក

25 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹សូមថ្វាយជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់! ព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំទុកចិត្តលើព្រះអង្គ។ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវអាម៉ាស់មុខ សូមកុំឲ្យខ្មាំងសត្រូវអាចមានជ័យជម្នះលើទូលបង្គំឡើយ។²សូមឲ្យអ្នកដែលសង្ឃឹមលើព្រះអង្គនឹងមិនត្រូវខ្មាសឡើយ គឺមានតែអ្នកមានចិត្តមិនល្អ ដែលត្រូវខ្មាសវិញ។

⁴ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបង្ហាញរបៀបរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបង្រៀនទូលបង្គំអំពីផ្លូវច្រក របស់ព្រះអង្គផង។⁵សូមនាំ ហើយបង្រៀនទូលបង្គំ ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ព្រះអង្គរាល់ថ្ងៃ។

⁶ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមនឹកចាំពីព្រះហឫទ័យហើយនិងសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះត្រង់នៃព្រះអង្គផង ដ្បិតការទាំងនោះមានតាំងពីដើមហើយ។⁷ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមកុំនឹកចាំអំពើបាបដែលទូលបង្គំប្រព្រឹត្តកាលនៅក្មេង ឬការបះបោរបស់ទូលបង្គំឡើយ សូមនឹកចាំអំពីសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏ស្មោះត្រង់តាមរយៈ

ការល្អរបស់ព្រះអង្គ។

⁸ព្រះអម្ចាស់គឺល្អហើយទៀងត្រង់ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអង្គបង្រៀនមនុស្សបាបឲ្យស្គាល់ផ្លូវ។⁹ព្រះអង្គនាំមនុស្សបន្ទាបខ្លួន ឲ្យដើរតាមដីត្រឹមត្រូវ ព្រះអង្គបង្រៀនគេឲ្យស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁰គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ សុទ្ធតែប្រកបដោយ ព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ ចំពោះអស់អ្នកដែលកាន់តាមសម្ព័ន្ធមេត្រី និងសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។¹¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គសូមអត់ទោសអំពើបាប ដ៏ធ្ងន់របស់ទូលបង្គំផង។

¹²តើមានអ្នកណាដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ឬទេ? ព្រះអម្ចាស់ នឹងបង្រៀនអ្នកនោះ ឲ្យស្គាល់ផ្លូវដែលគួរជ្រើសរើស។

¹³ជីវិតរបស់អ្នកនោះនឹងបានទទួលការដែលល្អ ហើយកូនចៅរបស់គេនឹងទទួលទឹកដ៏ជាមរតក។

¹⁴មេត្រីភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺសម្រាប់អស់អ្នកណាដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គធ្វើឲ្យគេស្គាល់ សម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គ។¹⁵ភ្នែកទូលបង្គំសម្លឹងទៅរកព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច ដ្បិតព្រះអង្គនឹងដោះដឹងទូលបង្គំឲ្យរួចពីអន្ទាក់។¹⁶សូមបែរមកទូលបង្គំ ហើយផ្តល់ក្តីមេត្តាឲ្យទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំនៅឯកោ ហើយពេញដោយទុក្ខព្រួយ។

¹⁷ទុក្ខព្រួយក្នុងចិត្តទូលបង្គំបានកើនឡើងជាខ្លាំង សូមនាំទូលបង្គំចេញពីការខ្មាស់ខ្មាញ់របស់ទូលបង្គំផង!¹⁸សូមទតមើលទុក្ខវេទនា និងការនឿយព្រួយរបស់ទូលបង្គំ ហើយសូមអត់ទោសអំពើបាប របស់ទូលបង្គំផង។¹⁹សូមព្រះអង្គទតចុះ ដ្បិតសត្រូវទូលបង្គំមានចំនួនច្រើនណាស់ ហើយគេស្តាប់ទូលបង្គំ ដោយចិត្តសាហាវយ៉ាងណា។

²⁰សូមការពារជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ហើយរំដោះទូលបង្គំផង សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាសឡើយ ដ្បិតទូលបង្គំពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ។²¹សូមឲ្យសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីទៀងត្រង់រក្សាទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំសង្ឃឹម នៅក្នុងព្រះអង្គហើយ។

²²ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរំដោះអ៊ីស្រាអែលពីទុក្ខវេទនា ទាំងប៉ុន្មានរបស់ពួកគេផង!

26 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរកយុត្តិធម៌ឲ្យទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំបានដើរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ក៏បានទុកចិត្តនឹងព្រះអម្ចាស់ឥតល្អៀងឡើយ។²ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមពិនិត្យមើលទូលបង្គំ ហើយល្បងលទូលបង្គំ នឹងសាកចិត្តគំនិតរបស់ទូលបង្គំចុះ។³ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ នៅនឹងមុខភ្នែកទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំបានដើរតាម សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ។

⁴ទូលបង្គំមិនបានចូលរួមជាមួយពួកមនុស្សបោកបញ្ឆោត ក៏មិនបានសេពគប់ជាមួយមនុស្សមានពុតដែរ។⁵ទូលបង្គំមិនចូលចិត្ត ពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ ហើយទូលបង្គំមិនអង្គុយរួមជាមួយ មនុស្សពាលដែរ។

⁶ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំលាងដៃជាសម្គាល់ថា ទូលបង្គំគ្មានទោសទេ ហើយទូលបង្គំដើរជុំវិញអាសនារបស់ព្រះអង្គ⁷ដើម្បីស្រែកច្រៀងសរសើរតម្កើន និងរៀបរាប់ពីការអស្ចារ្យ របស់ព្រះអង្គ។⁸ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំស្រឡាញ់ ព្រះដំណាក់ដែលព្រះអង្គគង់នៅ និងកន្លែងដែលមានសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅ។

⁹សូមកុំផាត់ព្រលឹងទូលបង្គំចេញជាមួយអ្នកមានបាបឡើយ ឬកុំដកជីវិតទូលបង្គំ ជាមួយមនុស្សដែលកម្លាយឈាមដែរ។¹⁰ដែរបស់អ្នកទាំងនោះ សុទ្ធតែជាប់មានអំពើអាក្រក់ ហើយដៃស្តាំរបស់គេពេញដោយសំណុក។

¹¹ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងដើរ ដោយចិត្តទៀងត្រង់ សូមប្រោសលោះទូលបង្គំ ហើយផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ទូលបង្គំផង។¹²ជើងទូលបង្គំឈរនៅលើដីរាបស្មើ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់។

27 ទំនុករបស់សេចក្តីដាវីឌ។¹ព្រះអម្ចាស់ជាពន្លឺ និងជាព្រះសង្គ្រោះខ្ញុំ តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចនរណាទៀត? ព្រះអម្ចាស់ជាទីជម្រករបស់ជីវិតខ្ញុំ តើខ្ញុំត្រូវតក់ស្លុតឬ?

²ពេលពួកបច្ចាមិត្ត និងខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំនាំគ្នាមកជិតខ្ញុំ ដើម្បីស៊ីសាច់ខ្ញុំ នោះគេនឹងដំពប់ដួល។³ទោះបីមានពលទ័ពមកឡោមព័ទ្ធខ្ញុំ ក៏ចិត្តខ្ញុំមិនភ័យខ្លាចឡើយ ទោះបីមានចម្បាំងកើតឡើងទាស់នឹងខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំនៅតែមានទំនុកចិត្តជានិច្ច។

⁴ខ្ញុំបានសូមសេចក្តីតែមួយពីព្រះអម្ចាស់ ហើយនឹងស្វែងរកសេចក្តីនោះឯង គឺឲ្យខ្ញុំបាននៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ រាល់តែថ្ងៃអស់មួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីរំពឹងមើលសោភ័ណភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពិនិត្យពិចារណានៅក្នុង ព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។

⁵ដ្បិត នៅក្នុងថ្ងៃដែលមានទុក្ខលំបាក ព្រះជាម្ចាស់នឹងបិតបាំងទូលបង្គំនៅក្រោមម្លប់របស់ព្រះអង្គ បិតបាំងដោយព្រះពន្លារបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គនឹងលើកខ្ញុំដាក់លើថ្មដា។⁶ដ្បិត ខ្ញុំបានងើបក្បាលឡើង ខ្ពស់ជាងខ្មាំងសត្រូវដែលនៅជុំវិញខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងថ្វាយយញ្ញបូជា នៅក្នុងព្រះពន្លារបស់ព្រះអង្គ ទាំងស្រែកដោយអំណរ ខ្ញុំនឹងច្រៀង ខ្ញុំនឹងលើកទំនុកថ្វាយព្រះអម្ចាស់!

⁷ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមសណ្តាប់ពេលទូលបង្គំទូលរកព្រះអង្គ សូមមេត្តាដល់ទូលបង្គំ និងឆ្លើយតបមកទូលបង្គំផង!⁸ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ចិត្តទូលបង្គំនឹកដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គថា «ចូរស្វែងព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ!» ទូលបង្គំស្វែងរកព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គហើយ។

⁹សូមកុំបាំងព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គពីទូលបង្គំឡើយ សូមកុំបង្វែរសេចក្តីកំហឹងរបស់ព្រះអង្គមកលើអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឡើយ! ព្រះអង្គជាអ្នកជួយទូលបង្គំ ព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តី សង្គ្រោះទូលបង្គំអើយ សូមកុំផាត់ទូលបង្គំចេញសូមកុំបោះបង់ចោលទូលបង្គំឡើយ!¹⁰បើទោះបីឪពុកម្តាយ បានបោះបង់ចោលទូលបង្គំ ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលទូលបង្គំទុក។

¹¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមបង្រៀនទូលបង្គំឲ្យស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ សូមនាំទូលបង្គំទៅតាមផ្លូវរាបស្មើ ដោយព្រោះតែខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ។¹²សូមកុំប្រគល់ទូលបង្គំទៅតាមបំណងចិត្ត បច្ចាមិត្តរបស់ទូលបង្គំឡើយ ដ្បិតមានសូរន្ទាល់ក្លែងក្លាយ បានលើកគ្នាទាស់នឹងទូលបង្គំ ពីព្រោះដង្ហើមពួកគេចេញដោយពាក្យសាហាវ!

¹³តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងដល់ទូលបង្គំ បើទូលបង្គំមិនជឿថាព្រះអម្ចាស់ពេញដោយសេចក្តីសប្បុរស នៅក្នុងទឹកដីរបស់មនុស្សកំពុងរស់នៅ?¹⁴ចូររង់ចាំចំពោះព្រះអម្ចាស់ ចូរមានកម្លាំង ហើយមានចិត្តក្លាហានឡើង ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ចុះ!

28 ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរ។^១ សម្រាប់ព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់អើយ! ទូលបង្គំស្រែកឡើងអង្វរ ព្រះអង្គជាថ្មដានៃទូលបង្គំ សូមកុំប្រឆើយនិងទូលបង្គំធ្វើអ្វី។
ប្រសិនបើព្រះអង្គមិនឆ្លើយចំពោះ ទូលបង្គំទេ នោះទូលបង្គំនឹងចូលរួមជាមួយអ្នកទាំងនោះដែលបានបញ្ចុះក្នុងផ្នូរហើយ។^២ ពេលទូលបង្គំស្រែករកព្រះអង្គ
ពេលទូលបង្គំលើកដៃឆ្ពោះទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គសណ្តាប់ពាក្យទូលអង្វរ របស់ទូលបង្គំផង។

^៣សូមកុំរុញទូលបង្គំចេញជាមួយមនុស្សពាល ឬជាមួយពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ជាអ្នកដែលពេលពាក្យមេត្រីនឹងអ្នកជិតខាង តែមានពេញដោយការអាក្រក់
នៅក្នុងចិត្តគេវិញ។^៤សូមឲ្យដល់គេតាមអ្វីដែលគេធ្វើ ហើយតាមសេចក្តីអាក្រក់នៃអំពើដែលគេប្រព្រឹត្ត សូមឲ្យគេទទួលតាមអំពើដែលដៃរបស់គេធ្វើ សូម
តបស្នងឲ្យសមនឹងទោសរបស់គេ។^៥ព្រោះគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ នឹងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬនឹងស្មារព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គទេ ព្រះអង្គនឹងរំលំគេចុះ ក៏មិន
សង់ឡើងវិញឡើយ។

^៦សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់! ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ ព្រះសណ្តាប់សំឡេងដែលខ្ញុំទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ ជាកម្លាំង និងជាខែលការពារទូលបង្គំ នោះខ្ញុំទុកចិត្ត
ដល់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបានជួយខ្ញុំ។ ដូច្នោះ ចិត្តខ្ញុំរីករាយជាខ្លាំង និងសរសើរតម្កើង ដោយបទចម្រៀងរបស់ខ្ញុំ។^៧ព្រះអម្ចាស់ការពារប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ
ហើយព្រះអង្គជាទីពឹងជ្រកដល់អ្នកដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំង។

^៩សូមសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រទានពរដល់កូនចៅរបស់ព្រះអង្គ។ សូមធ្វើជាគង្វាលដល់គេនិងបីទ្រគេជា រៀងរហូតទៅ។

29 ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចជាវីរ ។^១ អស់ទាំងកូនព្រះជាម្ចាស់អើយ! ចូរនាំគ្នាតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ចូរលើកតម្កើងសិរីរុងរឿង និងតេជានុភាពរបស់ ព្រះអម្ចាស់ដែរ។^២ ចូរថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ គឺឲ្យសមនឹងព្រះអម្ចាស់។ សូមថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ដោយពាក់គ្រឿងលម្អបរិសុទ្ធ។

^៣ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ លាន់ឮលើផ្ទៃទឹក ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានសិរីល្អព្រះអង្គបញ្ចេញផ្លូវលាន់ គឺព្រះអម្ចាស់គង់លើផ្ទៃទឹក។^៤ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ មានអំណាច ព្រះ សូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ មានពេញដោយប្បទានុភាព។^៥ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់បំបាក់ដើមតាត្រៅ គឺព្រះអម្ចាស់បំបាក់ដើមតាត្រៅ នៅភ្នំល្បាណូន។

^៦ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យភ្នំល្បាណូនលោតដូចជាកូនគោ ហើយឲ្យភ្នំស៊ីវាន លោតដូចជាគោព្រៃស្មារ។^៧ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យមាន អណ្តាតភ្លើងផុសឡើង។

^៨ ព្រះសូរ សៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ កកើកទីរហោស្ថាន ព្រះអម្ចាស់អង្រួនទីរហោស្ថានការដេស។

^៩ ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ អង្រួនក្តាន់ញឹកញាប់កើតកូន ក៏ធ្វើឲ្យព្រៃឈើជ្រុះស្លឹកអស់រលីង ហើយនៅក្នុងព្រះវិហារព្រះអង្គ អ្វីៗសព្វសារពើ ស្រែកឡើងថា «សិរីរុងរឿង!»^{១០} ព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើទឹកជំនន់ ព្រះអម្ចាស់គង់ជាព្រះមហាក្សត្រ រហូតតទៅ។

^{១១} ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានកម្លាំង ដល់ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរ ឲ្យប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គជាមួយសន្តិភាព។

30 ទំនុកតម្កើង បទសម្រាប់ច្រៀងនៅពេលសម្ពោធព្រះវិហារ។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។^១ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គឡើង ដ្បិតព្រះអង្គបានលើកទូលបង្គំឡើង ហើយមិនឲ្យសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ អសប្បាយមកលើទូលបង្គំឡើយ។^២ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! ទូលបង្គំស្វែងរកសេចក្តីជំនួយពីព្រះអង្គ ហើយការប្រោសឲ្យជារបស់ព្រះអង្គ។^៣ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានស្រង់ព្រលឹងទូលបង្គំ ចេញពីចំណោមមនុស្សស្លាប់ ព្រះអង្គរក្សាទូលបង្គំឲ្យនៅមានជីវិតរស់ ពីការធ្លាក់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។

^៤ ឱពួកស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គអើយ ចូរច្រៀងសរសើរព្រះអម្ចាស់ ចូរអរព្រះគុណពេលអ្នកនឹកដល់ព្រះនាមបរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ។^៥ ដ្បិតសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ នៅតែមួយភ្លែតទេ ប៉ុន្តែព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គវិញ នៅអស់មួយជីវិត។ ទុក្ខសោកកើតមាននៅពេលយប់ តែព្រឹកឡើងនឹងមានអំណរឡើងវិញ។^៦ ទូលបង្គំបានពោល ដោយទំនុកចិត្តថា៖ «ទូលបង្គំនឹងមិនត្រូវរងឡើយ»។^៧ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យភ្ជួររបស់ទូលបង្គំ ឈរយ៉ាងរឹងមាំ ដោយព្រះគុណព្រះអង្គ តែពេលព្រះអង្គលាក់ព្រះភ័ក្ត្រ ទូលបង្គំមានចិត្តតក់ស្លុតជាខ្លាំង។^៨ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ទូលបង្គំស្រែកអង្វរព្រះអង្គ ទូលបង្គំទទួចអង្វរព្រះអម្ចាស់។

^៩ តើមានប្រយោជន៍អ្វី បើទូលបង្គំស្លាប់ ហើយចុះទៅក្នុងរណ្តៅនោះ? តើឆ្លើយដឹងអាចសរសើរព្រះអង្គកើតឬ? តើគេអាច ថ្លែងរៀបរាប់ពីព្រះហឫទ័យ ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គកើតឬ?^{១០} ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះអង្គព្រះសណ្តាប់ ហើយប្រណី សន្តោសទូលបង្គំផង ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមធ្វើជាអ្នកជំនួយ ដល់ទូលបង្គំផងចុះ។

^{១១} ព្រះអង្គបានផ្លាស់ការយំសោករបស់ទូលបង្គំ ឲ្យទៅជាការលោតកញ្ជ្រោង ព្រះអង្គបានយកសម្លៀកបំពាក់កាន់ទុក្ខចេញ ហើយបំពាក់ឲ្យទូលបង្គំដោយចិត្តត្រេកអរវិញ។^{១២} ដូច្នេះ ទូលបង្គំច្រៀងទំនុកតម្កើង ថ្វាយព្រះអង្គទូលបង្គំមិននៅស្ងៀមទេ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណព្រះអង្គរហូតតទៅ!

31 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចដាវីឌ។^១ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមជ្រកកោនជាមួយព្រះអង្គ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខកចិត្តឡើយ ឱព្រះដ៏សុចរិតអើយ សូមរំដោះទូលបង្គំ។^២ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ទូលបង្គំ សូមមករំដោះទូលបង្គំជាប្រញាប់ សូមធ្វើជាថ្មដា និងដាក់ពែងការពារទូលបង្គំ ហើយសង្គ្រោះទូលបង្គំផង។

³ ដ្បិតព្រះអង្គជាថ្មដា ហើយជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំដោយ យល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ សូមដឹកនាំផ្លូវទូលបង្គំផង។^៤ សូមរំដោះទូលបង្គំចេញពីអន្ទាក់ ដោយគេលួចលាក់ដើម្បីចាប់ទូលបង្គំ ដ្បិតព្រះអង្គជាជម្រករបស់ទូលបង្គំ។

⁵ ទូលបង្គំសូមប្រគល់វិញ្ញាណទូលបង្គំ ទៅក្នុងព្រះហស្តព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏ស្មោះត្រង់អើយ ព្រះអង្គបានប្រោសលោះទូលបង្គំ។

⁶ ទូលបង្គំស្អប់អស់អ្នកណាដែលទុកចិត្តព្រះក្នុងលោកីយ ប៉ុន្តែទូលបង្គំទុកចិត្តព្រះអម្ចាស់វិញ។⁷ ទូលបង្គំនឹងត្រេកអរ ហើយរីករាយ នឹងព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ព្រោះព្រះអង្គបានឃើញទុក្ខវេទនារបស់ទូលបង្គំ ក៏ជ្រាបពីសេចក្តីថប់បញ្ជួយនៃព្រលឹងទូលបង្គំដែរ។

⁸ ព្រះអង្គមិនបានប្រគល់ទូលបង្គំ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវឡើយ។ ព្រះអង្គបានដាក់ជើងទូលបង្គំ នៅកន្លែងមួយធំទូលាយ។⁹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាដល់ទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំមានទុក្ខព្រួយ ភ្នែកទូលបង្គំចុះខ្សោយដោយសោយសោក ព្រលឹងនិងរូបកាយទូលបង្គំក៏ដូចគ្នាដែរ។

¹⁰ ដ្បិតជីវិតទូលបង្គំនឹងផុតទៅដោយទុក្ខព្រួយ ហើយផ្លូវនៃអាយុទូលបង្គំថយទៅដោយស្រែកថ្ងូរ។ កម្លាំងទូលបង្គំចុះខ្សោយដោយសារបាបរបស់ទូលបង្គំ ហើយឆ្អឹងទូលបង្គំក៏ខ្សោះទៅដែរ។¹¹ ដោយព្រោះខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មានរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំបានត្រឡប់ជាទីតុះតិះដៀល ជាពិសេសចំពោះអ្នកជិតខាងរបស់ទូលបង្គំ ហើយជាហេតុគួរខ្លាចដល់ពួកអ្នក ដែលស្គាល់ទូលបង្គំ អស់អ្នកដែលឃើញទូលបង្គំនៅតាមផ្លូវ គេគេចមុខពីទូលបង្គំ។

¹² គេបានភ្លេចទូលបង្គំ ប្រៀបដូចជាមនុស្សស្លាប់ ទូលបង្គំបានត្រឡប់ដូចជាឆ្មាំងបាក់បែក។¹³ ដ្បិតទូលបង្គំបានឮពាក្យមិនល្អរបស់មនុស្សជាច្រើន ការភ័យខ្លាចមកពីគ្រប់ជ្រុងទាំងអស់គេបុតបុតគ្នាទាស់នឹងទូលបង្គំ។ គេគ្រោងនឹងដកជីវិតទូលបង្គំ។

¹⁴ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំទុកចិត្តព្រះអង្គ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ទូលបង្គំទូលថា «ព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ»។¹⁵ វាសនារបស់ទូលបង្គំ ស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តព្រះអង្គ។ សូមរំដោះទូលបង្គំ ចេញពីកណ្តាប់ដៃ ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ និងពីអស់អ្នកដែលបៀតបៀនទូលបង្គំផង។¹⁶ សូមឲ្យព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ភ្លឹមកលើអ្នកបម្រើព្រះអង្គ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁷ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាសឡើយ ដ្បិតទូលបង្គំអំពាវនាវរកព្រះអង្គ សូមឲ្យពួកមនុស្សអាក្រក់ត្រូវខ្មាស សូមឲ្យគេដកស្មៀមនៅស្ថាន ឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ទៅ។¹⁸ សូមឲ្យបុរាណត្ថវិទូមិនអាចនិយាយបាន ជាបុរាណត្ថដែលពោលទាស់នឹងមនុស្សសុចរិត ដោយព្រហ្មើន និងប្រមាថមើលងាយ។

¹⁹ ឱព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអង្គបរិបូរក្រៃលែង ព្រះអង្គបានបង្កើនទុកសម្រាប់អស់អ្នកដែល កោតខ្លាចព្រះអង្គ សម្រាប់អស់អ្នកដែលពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ នៅចំពោះមុខពួកកូនមនុស្ស!²⁰ ព្រះអង្គលាក់គេក្នុងទឹកបាំង នៃព្រះវត្តមានព្រះអង្គឲ្យរួចពីខ្មោចរបស់មនុស្ស ព្រះអង្គថែរក្សាគេនៅក្នុងព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គឲ្យរួចពីអណ្តាតមិនល្អ។

²¹ សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គបានសម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ដល់ទូលបង្គំ នៅក្នុងទីក្រុងដែលសត្រូវឡោមព័ទ្ធ។

²² ទូលបង្គំបានពោលទាំងភ័យស្ងួនថា «ទូលបង្គំត្រូវកាត់ចេញពីព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គ» ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់ទូលបង្គំ។

²³ គ្រប់អ្នកដែលតាមព្រះអង្គ គឺស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់។ ឱព្រះអម្ចាស់ ការពារមនុស្សស្មោះត្រង់ តែព្រះអង្គសងដល់មនុស្សព្រហ្មើនជាបរិបូណ៌។

²⁴ សូមរឹងមាំហើយទុកចិត្តចុះ គ្រប់គ្នាដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបានសង្គ្រោះ។

32 ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរ។ ពាក្យកាព្យ។¹មានពរហើយ អ្នកដែលទទួលការអត់ទោស គឺជាអ្នកដែលបានគ្របបាំងអំពើបាបរបស់ខ្លួន។²មានពរហើយ អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ មិនរាប់ថាមានទោស ជាអ្នកដែលគ្មានកលឧបាយក្នុងចិត្ត។

³ពេលទូលបង្គំចេះតែនៅស្ងៀម ឆ្អឹងទូលបង្គំបានខ្សោះទៅ ដោយសារទូលបង្គំស្រែកថ្ងៃជារៀងរាល់ថ្ងៃ។⁴ជឿតព្រះហស្តព្រះអង្គបានសង្កត់ លើទូលបង្គំយ៉ាងធ្ងន់ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ កម្លាំងទូលបង្គំខ្សោះល្បើយ ដូចទឹករឹងស្ងួត ដោយកម្ដៅនៅរដូវប្រាំង។ សម្រាក

⁵ទូលបង្គំបានសារភាពអំពើបាប របស់ទូលបង្គំ នៅចំពោះព្រះអង្គ ឥតលាក់លៀមអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំឡើយ។ ទូលបង្គំពោលថា «ទូលបង្គំនឹងលន់ត្អូងអំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំចំពោះព្រះយេស៊ូវ» ហើយព្រះអង្គក៏បានអត់ទោសអំពើបាបទូលបង្គំ។ សម្រាក⁶ដូច្នេះ ត្រូវឲ្យអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះបានអធិស្ឋានដល់ព្រះអង្គ នៅពេលដែលអាចរកព្រះអង្គឃើញយ៉ាងនោះ កាលណាមានទឹកជំនន់ផ្សេងៗ ប្រាកដជានឹងមិនលិចលង់ដល់អ្នកនោះឡើយ។

⁷ព្រះអង្គជាទីពឹងជ្រករបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គការពារទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាក។ ព្រះអង្គហ៊ុមព័ទ្ធទូលបង្គំ ដោយចម្រៀងនៃជ័យជម្នះ។ សម្រាក⁸យើងនឹងបង្ហាត់បង្រៀនអ្នកឲ្យស្គាល់ផ្លូវដែលអ្នកត្រូវដើរ។ យើងនឹងទូន្មានអ្នកទាំងភ្នែកយើងមើលអ្នកជានិច្ច។

⁹កុំឲ្យអ្នកធ្វើដូចជាសេះ ឬលាភាត់ ដែលគ្មានការយល់ដឹង ដែលគេត្រូវដាក់បង្គាំ ហើយនិងបង្ហៀរ ដើម្បីទប់រា ក្រែងវាមិនព្រមមករកអ្នកនោះឡើយ។¹⁰មនុស្សអាត្រាគេនឹងមានទុក្ខព្រួយជាច្រើន តែអ្នកណាដែលទុកចិត្តនឹងព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងមានសេចក្តីសប្បុរសនៅពីទ្វារវិញខ្លួន។

¹¹មនុស្សសុចរិតរាល់គ្នាអើយ ចូរមានចិត្តសប្បាយ ហើយរីករាយឡើង ក្នុងព្រះអម្ចាស់ចុះ អស់អ្នកដែលមានចិត្តទៀតត្រង់អើយចូរនាំគ្នាស្រែកឡើងដោយអំណរចុះ។

33 ¹ឱមនុស្សសុចរិតអើយ! ចូររីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ចុះ សូមសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ដ៏សមគួរហើយក្នុងផ្លូវត្រឹមត្រូវ។²ចូរអរព្រះគុណដល់
ព្រះអម្ចាស់ដោយចាប់ស្តីង ហើយលើកទំនុកថ្វាយព្រះអង្គ ដោយដេញពិណខ្សែដប់។³ចូរច្រៀងបទថ្មីថ្វាយព្រះអង្គ ហើយប្រគំភ្លេងយ៉ាងពិរោះឲ្យឮរងទាំង
ស្រែកដោយអំណរ។

⁴ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៀងត្រង់ ហើយអស់ទាំងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានធ្វើដោយស្មោះត្រង់។⁵ព្រះអង្គស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិត និងយុត្តិធម៌
ផែនដីមានពេញដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអម្ចាស់។⁶ផ្ទៃមេឃកើតឡើងដោយសារព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្វីៗទាំងអស់នៅលើមេឃ ក៏
កើតឡើងដោយសារខ្យល់ដង្ហើមចេញពីព្រះឧស្ម័នរបស់ព្រះអង្គដែរ។

⁷ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទឹកសមុទ្រផ្ទុំគ្នាឡើងជាគំនរ ព្រះអង្គយកទីជម្រៅដាក់ក្នុងឃ្លាំង។⁸ចូរឲ្យផែនដីទាំងមូលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ចូរឲ្យមនុស្សទាំងអស់នៅលើពិភព
លោក កោតស្ងប់ស្ងែងព្រះអង្គ។⁹ដ្បិតព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល នោះអ្វីៗក៏កើតមាន ព្រះអង្គបានបង្កាប់ នោះអ្វីៗក៏មាននៅ។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យការប្រឹក្សា របស់ជាតិសាសន៍នានា ទៅជាអសារឥតការ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យគំនិតរបស់ប្រជាជនទាំងឡាយ អសារបង់។¹¹ផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់
នៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ហើយគម្រោងការក្នុងព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ សម្រាប់ គ្រប់ជំនាន់។¹²មានពរហើយ ជាតិសាសន៍ណា ដែលយកព្រះអម្ចាស់ទុកជាព្រះ
របស់ខ្លួន ជាប្រជាជនដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ទុកជាមរតករបស់ព្រះអង្គ!

¹³ព្រះអម្ចាស់ទតមកពីលើស្ថានសួគ៌ ព្រះអង្គឃើញមនុស្សលោកទាំងអស់។¹⁴ពីព្រះដំណាក់ជាកន្លែងគង់នៅរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គទតឃើញមនុស្សទាំងអស់
ដែលរស់នៅលើផែនដី។¹⁵គឺព្រះអង្គហើយដែលបង្កើតចិត្ត របស់គេទាំងអស់គ្នា ក៏ពិចារណាមើលអស់ទាំងការដែលគេប្រព្រឹត្តិដែរ។

¹⁶គ្មានស្តេចណាបានសង្គ្រោះ ដោយសារមានទ័ពច្រើននោះឡើយ ហើយមនុស្សខ្លាំងពូកែ ក៏មិនបានរួច ដោយសារកម្លាំងខ្លួនដែរ។¹⁷សេះចម្បាំង មិនមែនជាទី
សង្ឃឹម ឲ្យមានជ័យជម្នះឡើយ ក៏មិនអាចសង្គ្រោះដោយសារកម្លាំងដ៏ខ្លាំងរបស់វាបានដែរ។

¹⁸មីល ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ទតមកលើអស់អ្នក ដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ គឺមកលើអស់អ្នកដែលសង្ឃឹម ដល់ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។¹⁹ដើម្បីឲ្យ
ព្រះអង្គបានរំដោះព្រលឹងគេ ឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយការពារគេ ឲ្យបានរស់នៅក្នុងគ្រាអំណត់។

²⁰យើងរង់ចាំចំពោះព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជាជំនួយ និងជាខែលរបស់យើងខ្ញុំ។²¹ដ្បិតចិត្តរបស់យើងខ្ញុំ រីករាយក្នុងព្រះអង្គ ព្រោះយើងខ្ញុំទុកចិត្តដល់ព្រះនាមបរិសុទ្ធ
របស់ព្រះអង្គ។

²²ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ នៅជាមួយយើង ដូចដែលយើងដាក់សង្ឃឹមក្នុងព្រះអង្គ។

34 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ នៅគ្រាដែលទ្រង់ភ្លេងធ្វើជាឆ្គួត នៅចំពោះអំបីម៉្យាឡិច ហើយអំបីម៉្យាឡិចក៏បណ្តេញទ្រង់ចេញទៅ។¹ ទូលបង្គំ និងសរសើតម្តងព្រះអម្ចាស់ គ្រប់ពេលវេលា ការសរសើរព្រះអង្គ នៅក្នុងមាត់ទូលបង្គំជានិច្ច។

² ចូរឲ្យមនុស្សរាបសារស្តាប់ ហើយមានចិត្តត្រេកអរឡើង។³ ឱ សូមតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាមួយខ្ញុំ ចូរយើងនាំគ្នាលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គជាមួយគ្នា។

⁴ ខ្ញុំបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គក៏ឆ្លើយតបមកខ្ញុំ ក៏ជួយខ្ញុំយកឈ្នះការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំ។⁵ អ្នកណាសម្លឹងឆ្ពោះទៅព្រះអង្គ អ្នកនោះនឹងបានពោរពេញទៅដោយអំណរ ហើយនឹងមិនខកចិត្តសោះឡើយ។⁶ មនុស្សក្រលំបាកបានស្រែកឡើង ហើយព្រះអម្ចាស់សណ្តាប់ នឹងសង្គ្រោះគេឲ្យរួច ពីទុក្ខលំបាកទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ។

⁷ ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ ចោមរោមជុំវិញអស់អ្នកដែល កោតខ្លាចព្រះអង្គ ហើយរំដោះគេឲ្យរួច។⁸ ឱសូមភ្ញាក់មើលឲ្យដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ល្អចុះ។ មានពរហើយ មនុស្សណាដែលពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ។⁹ ឱពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គអើយ ចូរកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។ ដ្បិតអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ មិនខ្វះអ្វីឡើយ។

¹⁰ ពួកសិង្ហស្មារ អាចជួបនឹងការខ្វះអាហារ ហើយអត់ឃ្លាន តែអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ នឹងមិនខ្វះគ្រប់ការល្អឡើយ។¹¹ ឱ កូនទាំងឡាយអើយ ចូរនាំគ្នាមក ហើយស្តាប់ខ្ញុំនឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ពីការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។

¹² តើមានអ្នកណាដែលចង់បានជីវិត ហើយស្រឡាញ់អាយុយើងយូរដើម្បីឲ្យខ្លួនបានឃើញសេចក្តីល្អឬទេ?¹³ សូមរក្សាអណ្តាតរបស់អ្នកពីសេចក្តីអាក្រក់ និងបបួរមាត់ កុំពោលពាក្យបោកបញ្ឆោត។¹⁴ ចូរចៀសចេញពីអំពើអាក្រក់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើល្អវិញ។ ចូរស្វែងរកសេចក្តីសុខ ហើយដេញតាមចុះ។

¹⁵ ព្រះនេត្រព្រះអម្ចាស់ ទតឆ្ពោះទៅរកមនុស្សសុចរិតហើយព្រះកាណ៌ព្រះអង្គ ផ្ទៀងស្តាប់សម្រែករបស់គេ។¹⁶ ព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ទាស់ទទឹងនឹងពួកអ្នក ដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដើម្បីកុំឲ្យមនុស្សនៅលើផែនដី នឹកចាំពីពួកគេទៅទៀត។¹⁷ ពេលមនុស្សសុចរិតស្រែកឡើង ព្រះអម្ចាស់ព្រះសណ្តាប់ ហើយព្រះអង្គក៏រំដោះគេឲ្យរួច ពីគ្រប់ទុក្ខលំបាករបស់គេ។

¹⁸ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជិត អ្នកដែលមានចិត្តខ្ទេចខ្ទាំ ហើយសង្គ្រោះអស់អ្នក ដែលមានវិញ្ញាណសោកសង្រេង។¹⁹ មនុស្សសុចរិតរងទុក្ខលំបាកជាច្រើន តែព្រះអម្ចាស់នាំចេញឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាកទាំងឡាយ។²⁰ ព្រះអង្គរក្សាអស់ទាំងឡាយរបស់អ្នកនោះ មិនឲ្យផ្អើងណាមួយត្រូវបាក់ឡើយ។

²¹ អំពើអាក្រក់នឹងសម្លាប់មនុស្សពាល។ អស់អ្នកដែលស្អប់មនុស្សសុចរិតនឹងត្រូវទទួលទោស។²² ព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះជីវិតពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។ ក្នុងចំណោមអស់អ្នក ដែលពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ គ្មានអ្នកណាម្នាក់នឹងត្រូវទោសឡើយ។

35 ¹ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមតតាំងនឹងអស់អ្នកដែលតតាំងនឹងទូលបង្គំ សូមតយុទ្ធនឹងអស់អ្នក ដែលតយុទ្ធនឹងទូលបង្គំផង។²សូមយកខែទាំងតូចទាំងធំ ហើយក្រោកឡើង ជួយទូលបង្គំផង។³សូមប្រើលំពែង និងដែកពួយ ប្រហារពួកអ្នកដែលដេញតាមទូលបង្គំទៅ សូមមានព្រះបន្ទូលមកព្រលឹងទូលបង្គំថា យើងជាព្រះសង្គ្រោះអ្នក»។

⁴សូមឲ្យអ្នកដែលប៉ុនប៉ងដល់ជីវិតទូលបង្គំ ត្រូវខ្មាស ហើយបាក់មុខ សូមឲ្យអ្នកដែលប៉ុនប៉ងធ្វើបាបទូលបង្គំ ត្រូវដកខ្លួនថយ ហើយរៀនខ្មាស។⁵សូមឲ្យគេបានដូចជាចំបើងដែលត្រូវខ្យល់ផាត់ ហើយឲ្យទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បណ្តេញគេចេញ។⁶សូមឲ្យផ្លូវរបស់គេងងឹតស្ងួតស្ងួត ហើយរអិល ដូចឲ្យទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដេញតាមគេផង។

⁷ដ្បិតគេបានបង្កប់អន្ទាក់ ដើម្បីចាប់ទូលបង្គំ ដោយឥតហេតុ គេបានដឹករណ្តៅ ដើម្បីចាប់ជីវិតទូលបង្គំដោយឥតហេតុដែរ។⁸សូមឲ្យគេជួបនឹងការហិនវិនាសដោយមិនដឹងខ្លួន។ សូមឲ្យគេជាប់អន្ទាក់ដែលខ្លួនគេបានបង្កប់ទុក សូមឲ្យគេធ្លាក់ចូលអន្ទាក់នោះ ហើយវិនាសអន្តរាយទៅ។

⁹ពេលនោះ ព្រលឹងទូលបង្គំ នឹងអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រេកអរក្នុងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰អស់ទាំងឆ្លឹងរបស់ទូលបង្គំនឹងពោលថា «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើមានអ្នកណាដូចព្រះអង្គ ព្រះអង្គរំដោះមនុស្សក្រីក្រ ឲ្យរួចពីអ្នកដែលខ្លាំងជាងខ្លួន ទាំងជនក្រីក្រ និងកម្សត់ទុក្ខឲ្យរួចពីអ្នកលួចប្លន់ពួកគេ?»។

¹¹មានសាក្សីភ្លេងក្លាយលើកគ្នាឡើង គេចោទសួរពីរឿងហេតុដែលទូលបង្គំមិនដឹង។¹²ពួកគេយកការអាក្រក់ មកតបស្នងនឹងការល្អរបស់ទូលបង្គំ។ ទូលបង្គំឈឺចាប់ណាស់។

¹³កាលគេបានឈឺ នោះទូលបង្គំបានស្លៀកពាក់សំពត់ផ្ទៃ ទូលបង្គំបានតមអាហារ និងទូលបង្គំខិនក្បាលអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។¹⁴ទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្ត ដូចប្រព្រឹត្តចំពោះបងប្អូនខ្លួនរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំបានកាន់ទុក្ខ ដូចនៅពេលម្តាយរបស់ទូលបង្គំស្លាប់។

¹⁵ប៉ុន្តែ ពេលទូលបង្គំមានទុក្ខលំបាក ពួកគេអរសប្បាយ និងប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយគេប្រមូលផ្តុំគ្នាទាស់នឹងទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំមិនយល់ពីពួកគេឡើយ។ ពួកគេបានហែកហូរទូលបង្គំឥតឈប់ឈរ។¹⁶គេប្រមាថមើលងាយទូលបង្គំឥតស្រាកស្រាន្ត ហើយសង្កៀតធ្មេញដាក់ទូលបង្គំ។

¹⁷ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! តើព្រះអង្គធ្វើព្រងើយដល់កាលណាទៀត? សូមរំដោះព្រលឹងទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីការវាយប្រហាររបស់ពួកគេ ហើយសង្គ្រោះជីវិតទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីពួកសិង្ហផង។¹⁸ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណព្រះអង្គ នៅក្នុងក្រុមជំនុំធំ ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន។

¹⁹សូមកុំឲ្យពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ អរសប្បាយដោយឈ្នះទូលបង្គំឡើយ ក៏កុំឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំ បានចំអកដាក់ទូលបង្គំដែរ។²⁰ដ្បិតគេមិននិយាយដោយមេត្រីទេ គឺគេតែងតែបង្កើតពាក្យមូលបង្គាប់ ទាស់នឹងអស់អ្នកដែលស្អប់ស្ងៀមនៅក្នុងស្រុក។

²¹គេហាមាត់យ៉ាងធំទាស់នឹងទូលបង្គំ ដោយពាក្យថា «អេ អេ! ភ្នែកយើងបានឃើញច្បាស់ហើយ»។²²ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គទតឃើញស្រាប់ហើយ សូមកុំនៅស្ងៀម ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំគង់ឆ្ងាយពីទូលបង្គំឡើយ។²³សូមតើនឡើង! សូមក្រោកឡើង ហើយការពារក្តីឲ្យទូលបង្គំផង ឱព្រះជាព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ! សូមរកយុត្តិធម៌ឲ្យទូលបង្គំផង។

²⁴ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! សូមការពារទូលបង្គំ តាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ សូមកុំឲ្យគេអរសប្បាយ ដោយឈ្នះទូលបង្គំឡើយ។²⁵សូមកុំឲ្យគេគិតក្នុងចិត្តថា «អេ យើងបានអ្វីដែលយើងចង់បានហើយ»។ សូមកុំឲ្យគេពោលថា «យើងបានលេបវាបាត់ហើយ»។²⁶អស់អ្នកដែលលើកគ្នាទាស់នឹងទូលបង្គំ សូមឲ្យគេហុមព័ទ្ធដោយភាពអាម៉ាស់ហើយបាក់មុខទៅ។ អស់អ្នកដែលអរសប្បាយនឹងទុក្ខលំបាករបស់ទូលបង្គំសូមឲ្យគេត្រូវខ្មាសហើយខូចឈ្មោះចុះ។

²⁷តែអស់អ្នកដែលកាន់ខាងសេចក្តីសុចរិត របស់ទូលបង្គំ សូមឲ្យគេបានស្រែកហៅឡើងដោយអំណរ ហើយសប្បាយរីករាយវិញ សូមឲ្យគេបន្តពោលថា «ព្រះអម្ចាស់គួរតម្កើងឡើងព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ ឲ្យអ្នកបម្រើព្រះអង្គបានចម្រុងចម្រើន»។²⁸ពេលនោះ អណ្តាតទូលបង្គំនឹងឆ្លែងអំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដរាបរាល់ថ្ងៃ។

36 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើព្រះអម្ចាស់។¹ ការរំលងច្បាប់របស់មនុស្សអាក្រក់ សម្តែងក្នុងចិត្តខ្ញុំថា នៅចំពោះភ្នែក គេគ្មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។² ដ្បិតនៅក្នុងភ្នែកគេ គេបញ្ជ្រាញខ្លួនឯងថា អំពើទុច្ចរិតរបស់គេ មិនអាចមានអ្នកណា ឃើញ ឬស្តាប់ឡើយ។

³ ពាក្យដែលចេញពីមាត់គេ ពេញអំពើបាប និងពាក្យបោកបញ្ឆោត គេមិនចង់បានប្រាជ្ញា និងប្រព្រឹត្តល្អទៀតហើយ។⁴ គេគិតដើម្បីធ្វើបាប តាំងកំពុងនៅក្នុង ដំណាក់នៅឡើយ គេមិនព្រមបោះបង់អំពើអាក្រក់ឡើយ ដោយទទួលយកផង។

⁵ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់ដល់ផ្ទៃមេឃ ព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់ដល់ពពក។⁶ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ប្រៀបដូចជាក្តីនៃព្រះ ជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គ ប្រៀបដូចមហាសមុទ្រដ៏ជ្រៅ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ទាំងមនុស្សលោក ទាំងសត្វផង។

⁷ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ថ្ងៃវិសេសយ៉ាងណាទៅ! មនុស្សលោកនឹង ជ្រកក្រោមម្លប់នៃស្លាបរបស់ព្រះអង្គហើយ។⁸ គេនឹងបាន ឆ្អែត ដោយរបស់ដ៏បរិបូរក្នុងដំណាក់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនឹងឲ្យគេផឹកពីទន្លេ នៃព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គដែរ។⁹ ដ្បិតប្រភពទឹកនៃជីវិតស្ថិតនៅជា មួយព្រះអង្គ យើងខ្ញុំមើលឃើញពន្លឺ ដោយសារពន្លឺរបស់ព្រះអង្គដែរ។

¹⁰ ឱសូមសម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដល់អស់អ្នកដែលស្គាល់ព្រះអង្គផង ហើយសម្តែងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ដល់អ្នកដែលមានចិត្តទៀងត្រង់ផងចុះ។

¹¹ សូមកុំឲ្យជើងរបស់មនុស្សពាល ជាន់ល្បិចលបង្គំឡើយ ក៏កុំឲ្យដៃគេ នាំយកទូលបង្គំចេញដែរ។¹² ពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ត្រូវដួលចុះនៅទីនោះ គេ ត្រូវទម្លាក់ចុះ មិនអាចងើបឡើងវិញបានឡើយ។

37 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ កុំក្តៅចិត្ត ដោយព្រោះមនុស្ស ដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ឡើយ ក៏ច្រណែននឹងពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតដែរ² ដ្បិតពួកគេនឹងត្រូវស្រពោនដូចជាស្មៅ ហើយក៏ក្រៀមស្ងួត ដូចតិណជាតិខ្សែរខ្ចីដែរ។

³ ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើល្អ នោះអ្នកនឹងបាននៅក្នុងស្រុក ហើយរស់នៅយ៉ាងសុខក្សេមក្សាន្ត។⁴ ចូរយកព្រះអម្ចាស់ជាអំណររបស់អ្នកចុះនោះព្រះអង្គនឹងប្រទានអ្វីៗ ដែលចិត្តអ្នកប្រាថ្នាចង់បាន។

⁵ ចូរទុកដាក់ផ្លូវរបស់អ្នកដល់ព្រះអម្ចាស់ ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គនោះព្រះអង្គនឹងប្រោសឲ្យបានសម្រេច។⁶ ព្រះអង្គនឹងឲ្យសេចក្តីសុចរិត របស់អ្នកផ្សាយចេញដូចពន្លឺ ហើយអំពើយុត្តិធម៌របស់អ្នក ដូចពន្លឺនៅពេលថ្ងៃរសៀល។

⁷ សូមស្ងប់ស្ងៀមនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយរង់ចាំព្រះអង្គដោយអំណត់ កុំរហ័សខឹងឡើយ ដែលចម្រុងចម្រើនក្នុងផ្លូវរបស់គេ ហើយនឹងមនុស្សដែលសម្រេចបាន តាមផ្លូវអាក្រក់របស់ខ្លួននោះឡើយ។

⁸ សូមកុំរហ័សកំខឹង ហើយមានចិត្តក្តៅក្រហាយ។ សូមកុំខ្ចាស់ចិត្តពេក។ ការទាំងនោះគ្រាន់តែនាំយើងឲ្យមានបញ្ហាទេ។⁹ ព្រោះពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ នឹងត្រូវកាត់ចេញ តែអស់អ្នកដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នឹងបានទទួលទឹកដីជាមរតក។¹⁰ នៅតែបន្តចង្អៀត មនុស្សអាក្រក់ នឹងលែងមានទៀតហើយ អ្នកនឹងខំរកមើលកន្លែងគេ តែគេមិននៅទីនោះទៀតដែរ។

¹¹ ប៉ុន្តែ មនុស្សទន់ទាប គេនឹងបានទទួលទឹកដីជាមរតក ហើយមានចិត្តរីករាយ ដោយសេចក្តីសុខក្សេមក្សាន្តជាបរិបូរ។¹² មនុស្សអាក្រក់គេបង្កើតគម្រោងការអាក្រក់ទាន់នឹងមនុស្សសុចរិត ហើយសម្លេងធ្មេញដាក់មនុស្សសុចរិត។¹³ ព្រះអម្ចាស់សើចចំអក ដាក់មនុស្សអាក្រក់វិញ ដ្បិតព្រះអង្គជ្រាបថាថ្ងៃអនាគតរបស់គេ ជិតមកដល់ហើយ។

¹⁴ ពួកមនុស្សអាក្រក់បានហូតដាវជាស្រេច ហើយយឺតធ្វើដើម្បីទម្លាក់មនុស្សទីលក្រ និងមនុស្សកម្សត់ទុក្ខ ព្រមទាំងសម្លាប់អស់អ្នកដែលកាន់តាមផ្លូវទៀងត្រង់។¹⁵ តែដាវរបស់គេនឹងចាក់ចូល ទៅក្នុងបេះដូងខ្លួនគេវិញ ហើយធ្លុះរបស់គេនឹងត្រូវបែកបាក់។

¹⁶ ទ្រព្យបន្តិចបន្តួចដែលមនុស្សសុចរិតមាន នោះប្រសើរជាងទ្រព្យដ៏ច្រើន របស់មនុស្សអាក្រក់ជាច្រើននាក់។¹⁷ ដ្បិតដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវបាក់ តែព្រះអម្ចាស់ជួយមនុស្សសុចរិតវិញ។

¹⁸ ព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបអស់ទាំងថ្ងៃ របស់មនុស្សទៀងត្រង់ ហើយមរតករបស់គេនៅជាប់ជាដរាប។¹⁹ ពួកគេនឹងមិនត្រូវខ្មាសក្នុងគ្រាលំបាកឡើយ។ ហើយនៅវេលាអំណត់មកដល់ ពួកគេនឹងមានជាបរិបូរ។

²⁰ ប៉ុន្តែ មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវវិនាស ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាវាលស្មៅខៀវខ្ចី ដែលនឹងសាបសូន្យទៅ គឺនឹងរលាយសូន្យទៅដូចជាផ្សែង។

²¹ មនុស្សអាក្រក់ខ្ចីគេ តែមិនសងវិញឡើយ ឯមនុស្សសុចរិតវិញ មានចិត្តសត្វា ហើយចេះឲ្យទៅអ្នកដទៃ។

²² ដ្បិតអស់អ្នកដែលទទួលព្រះពរដោយព្រះជាម្ចាស់ នឹងទទួលទឹកដីជាមរតក តែអស់អ្នកដែលព្រះអង្គដាក់បណ្តាសាវិញ នឹងត្រូវកាត់ចោល។²³ ព្រះអម្ចាស់តាំងជំហានរបស់មនុស្សឲ្យបានមាំមួនពេលព្រះអង្គសពព្រះហឫទ័យនឹងផ្លូវរបស់គេ។ ទោះបីគេដំពប់ជើង ក៏គេនឹងមិនដួលបោកក្បាលដែរ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ព្រះអង្គកាន់ដៃគេជាប់។²⁴ ពីមុនខ្ញុំនៅក្មេង ហើយឥឡូវនេះចាស់ហើយតែមិនដែលឃើញព្រះបោះបង់ចោល មនុស្សសុចរិតឡើយក៏មិនដែលឃើញពូជពង្សរបស់គេ សុំទានអាហារដែរ។

²⁵ ពីមុនខ្ញុំនៅក្មេង ហើយឥឡូវនេះចាស់ហើយ តែមិនដែលឃើញព្រះបោះបង់ចោល មនុស្សសុចរិតឡើយ ក៏មិនដែលឃើញពូជពង្សរបស់គេ សុំទានអាហារដែរ។²⁶ ពួកគេរមែងឲ្យរបស់ទៅអ្នកដទៃខ្ចីដោយចិត្តសត្វា ហើយកូនចៅរបស់គេជាមនុស្សមានពរ។²⁷ ចូរបែរចេញពីអំពើអាក្រក់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើល្អវិញ ហើយអ្នកនឹងរស់នៅដោយសុខសាន្តជាងដរាប។

²⁸ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់យុត្តិធម៌ ព្រះអង្គមិនបោះបង់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គឡើយ។ ព្រះអង្គថែរក្សាគេជានិច្ច តែកូនចៅរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវកាត់ចេញ។²⁹ មនុស្សសុចរិតនឹងទទួលទឹកដីជាមរតក ហើយរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះជាងរហូត។³⁰ មាត់របស់មនុស្សសុចរិត ពោលចេញជាប្រាជ្ញា ហើយអណ្តាតរបស់គេ ស្រដីចេញជាពាក្យយុត្តិធម៌។

³¹ ត្រីស្បូវនៃព្រះជាម្ចាស់របស់គេ នៅជាប់ក្នុងចិត្តគេ ហើយពេលគេដើរនឹងមិនដួលឡើយ។³² មនុស្សអាក្រក់ឃ្លាំមើលមនុស្សសុចរិត ហើយរកមធ្យោបាយសម្លាប់គេ។³³ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មិនបោះបង់គេទៅក្នុង កណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់ឡើយ ក៏មិនឲ្យគេមានទោស នៅពេលត្រូវជំនុំជម្រះដែរ។

³⁴ ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ចុះ ហើយកាន់តាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គដែរ នោះព្រះអង្គនឹងលើកតម្កើងអ្នក ឲ្យគ្រប់គ្រងទឹកដីជាមរតក អ្នកនឹងឃើញមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាស។

³⁵ យើងបានឃើញមនុស្សអាក្រក់មានអំណាច ហើយលេចត្រដែតឡើង ដូចដើមតាត្រាវនៅភ្នំល្បាណូន។³⁶ ប៉ុន្តែ គេទៅបាត់ហើយមើល គេមិននៅទៀតឡើយ ទោះបីយើងបានស្វែងរកគេ តែរកគេមិនឃើញសោះ។

³⁷ ហើយពិចារណាមើលមនុស្សទៀងត្រង់ចុះ ចូរចំណាំមើលមនុស្សឥតសៅហ្មង ទីបំផុតនៃមនុស្សទាំងនោះ នឹងបានសុខសាន្ត។³⁸ មនុស្សមានបាប នឹងត្រូវវិនាសទៅជាមួយគ្នា ចុងបំផុតរបស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងត្រូវកាត់ចេញ។

³⁹ ព្រះអម្ចាស់តែងតែសង្គ្រោះមនុស្សសុចរិត ហើយព្រះអង្គជាក់លាក់ការពារគេ នៅគ្រាលំបាក។⁴⁰ ព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះ និងសង្គ្រោះពួកគេ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់ ព្រះអង្គសង្គ្រោះពួកគេ ពីព្រោះពួកគេ មកជ្រកកោនក្រោមម្លប់របស់ព្រះអង្គ។

38 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។ សម្រាប់ពិធីវិញ្ញក។¹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំដាក់ទោសទូលបង្គំឡើយហើយទោះបីព្រះអង្គព្រះពិរោធនឹងទូលបង្គំ ក៏សូមកុំធ្វើទារុណកម្មទូលបង្គំឡើយ។² ដ្បិតព្រះបាទដាវីឌ បានធ្វើឲ្យទូលបង្គំឈឺចុកចាប់ ព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គបានសង្កត់ មកលើទូលបង្គំ។

³ ក្នុងរូបកាយរបស់ទូលបង្គំគឺឈឺ ដោយព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ក៏គ្មានសេចក្តីសុខនៅក្នុងផ្ទៃទូលបង្គំដែរ ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំ។⁴ ដ្បិតអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ បានឡើងលិចក្បាលទូលបង្គំហើយក៏ដូចជាបន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ ដែលទូលបង្គំទ្រាំមិនបាន។

⁵ រូបសន្ធឹកដ៏ជោរជូល ហើយធុរ្ម័នស្អុយ ដោយព្រោះគំនិតល្ងង់ខ្លៅរបស់ទូលបង្គំ⁶ ទូលបង្គំចំកោងខ្លួន ហើយឈឺចុកចាប់ជាខ្លាំង ទូលបង្គំដើរទាំងមានទុក្ខពេញមួយថ្ងៃ។

⁷ ដ្បិត ទូលបង្គំឈឺពីក្នុងពោះ ហើយគ្មានកន្លែងណាក្នុងរូបសាច់ទូលបង្គំ ដែលមិនឈឺនោះទេ។⁸ ទូលបង្គំចុះខ្សោយ ហើយខ្សោះល្វើយជាខ្លាំង ទូលបង្គំស្រែកថ្វីដោយព្រោះបេះដូងទូលបង្គំញាប់ញ័រ។

⁹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជ្រាបអស់ទាំងចិត្តបង្គំប្រាថ្នា របស់ទូលបង្គំហើយ សំឡេងថ្វីរបស់ទូលបង្គំ មិនកំបាំងនឹងព្រះអង្គទេ។¹⁰ បេះដូងទូលបង្គំកម្រើកជាខ្លាំង កម្លាំងទូលបង្គំក៏អន់ថយ ហើយភ្នែកទូលបង្គំ ក៏ស្រវាំងលែងមើលឃើញអ្វីដែរ។

¹¹ មិត្តសម្លាញ់ និងគូកនទូលបង្គំ គេឈរមើលទុក្ខវេទនារបស់ទូលបង្គំ ហើយបងប្អូនរបស់ទូលបង្គំ ក៏ឈរនៅឆ្ងាយដែរ។¹² អស់អ្នកដែលស្វែងរកជីវិតទូលបង្គំ នាំគ្នាដាក់អន្ទាក់។ អស់អ្នកដែលបំបង្ខំធ្វើឲ្យទូលបង្គំឈឺចាប់ នាំគ្នាពោលពាក្យមួលបង្កាច់ ហើយចេះតែរកកលល្បិច ពេញមួយថ្ងៃ។

¹³ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនឮទេ ដូចជាមនុស្សឆ្លង់ ក៏មិនហាមាត់និយាយបាន ដូចជាមនុស្សគ។¹⁴ ទូលបង្គំដូចជាមនុស្សដែលមិនឮសោះ ហើយក្នុងមាត់ទូលបង្គំ ក៏គ្មានពាក្យសម្តីតបទៅគេវិញដែរ។

¹⁵ ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ព្រះអង្គ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំ គឺព្រះអង្គហើយដែលបានឆ្លើយ។¹⁶ ទូលបង្គំបានពោលដូចនេះ គឺកុំឲ្យសត្រូវរបស់ទូលបង្គំចំអឡដាក់ទូលបង្គំឡើយ។ ប្រសិនបើជើងទូលបង្គំអិលដួល នោះគេនឹងធ្វើការយ៉ាងអាក្រក់មកចំពោះយើង។

¹⁷ ដ្បិត ទូលបង្គំជិតនឹងដួលហើយ និងការឈឺចាប់របស់ទូលបង្គំ នៅពីមុខទូលបង្គំជានិច្ច។¹⁸ ទូលបង្គំសូមលន់ភ្នំអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ ហើយសោកស្តាយដោយព្រោះអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំ។

¹⁹ ប៉ុន្តែ ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ គេស្ងាហាប់ គេមានកម្លាំង ហើយអស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំ ដោយឥតហេតុមានគ្នាជាច្រើន។²⁰ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ស្ទង់នឹងអំពើល្អ គេចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ ព្រោះទូលបង្គំខិតខំប្រព្រឹត្តអំពើល្អ។

²¹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំបោះបង់ចោលទូលបង្គំឡើយ! ឱព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមកុំគង់ឆ្ងាយពីទូលបង្គំឡើយ។²² ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះសង្គ្រោះទូលបង្គំអើយ សូមយាងមកជួយទូលបង្គំជាប្រញាប់ផង។

39 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ សម្រាប់លោកយេស៊ូចិន ។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។^១ ខ្ញុំបាននឹកថា «ខ្ញុំនឹងប្រយ័ត្នផ្លូវរបស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឲ្យអណ្តាតខ្ញុំមាន បាប។ ដរាបណាមានមនុស្សអាក្រក់នៅចំពោះខ្ញុំ នឹងដាក់បង្ហូរទប់មាត់ខ្ញុំ»។

² ខ្ញុំរក្សាភាពស្ងៀម ឥតនិយាយស្តី គឺបើទោះជាការល្អ ក៏ខ្ញុំមិននិយាយដែរ ហើយទុក្ខព្រួយរបស់ខ្ញុំក៏ជ្រួលឡើង។^៣ ចិត្តរបស់ខ្ញុំ ត្រឡប់ជាក្តៅនៅក្នុងខ្លួន ពេលខ្ញុំ រំពឹងគិត នោះភ្លើងក៏ឆ្លលឡើង។ ហើយអណ្តាតខ្ញុំពោលថា។

⁴ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមឲ្យទូលបង្គំដឹងពីជីវិតចុងក្រោយរបស់ទូលបង្គំ និងពីចំនួនថ្ងៃអាយុរបស់ទូលបង្គំផង។ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំ សូមបង្ហាញទូលបង្គំដើម្បីឲ្យទូលបង្គំដឹងផង។^៥ មើល ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យថ្ងៃអាយុរបស់ទូលបង្គំ មានប្រវែងតែប៉ុន្មានចំណាត់ដៃប៉ុណ្ណោះ ហើយជីវិតទូលបង្គំ ដូចជា ឥតមានសោះនៅចំពោះព្រះអង្គ។ ពិតណាស់ មនុស្សលោកទាំងអស់ ប្រៀបបាននឹងមួយដង្ហើមប៉ុណ្ណោះ។ សម្រាក

⁶ ជាការពិត មនុស្សមានជីវិត ប្រៀបដូចជាស្រមោល។ ប្រាកដមែន គេជ្រួលជ្រើមជាឥតប្រយោជន៍ គេបង្អួចទ្រព្យសម្បត្តិទុក តែមិនដឹង ថាអ្នកណានឹងទទួលនោះទេ។^៧ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើទូលបង្គំទន្ទឹងរង់ចាំអ្វីទៅ? ព្រះអង្គជាចិសង្ស័យរបស់ទូលបង្គំ។

⁸ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីអំពើបាប របស់ទូលបង្គំផង សូមកុំឲ្យទូលបង្គំក្លាយជាទីគុះតិះដៀល របស់មនុស្សល្ងីល្មើឡើយ។^៩ ទូលបង្គំនៅស្ងៀម ឥតហើបមាត់ សោះ ដ្បិតគឺព្រះអង្គហើយដែលបានធ្វើការនោះ។

¹⁰ សូមដករំពាត់របស់ព្រះអង្គចេញពីទូលបង្គំផង ព្រះហស្តព្រះអង្គវាយទូលបង្គំទ្រមទៅហើយ។¹¹ ពេលព្រះអង្គវាយផ្ទាល់មនុស្ស ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់គេ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យអ្វីៗដែលអ្នកនោះចូលចិត្ត វិនាសហិនហោចដូចកណ្តៀវស៊ី ប្រាកដមែន មនុស្សលោកទាំងអស់ ប្រៀបបាននឹងមួយដង្ហើម។ សម្រាក

¹² ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមស្តាប់ពាក្យ អធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់សម្រែកទូលបង្គំផង សូមកុំព្រងើយកន្តើយនឹងទឹកភ្នែកទូលបង្គំ ដ្បិត ទូលបង្គំគ្រាន់តែជាអ្នកស្នាក់នៅ ជាក្លៀវរបស់ព្រះអង្គ ដូចបុព្វបុរសរបស់ទូលបង្គំទាំងអស់គ្នាដែរ។¹³ សូមបែរព្រះភក្ត្រចេញពីទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបាន ញញើមឡើងវិញ មុននឹងទូលបង្គំស្លាប់ទៅ»។

40 ទំនុករបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចជាវីរ។^៤ ខ្ញុំបានរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយអំណត់ ព្រះអង្គក៏បានផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ខ្ញុំ និងឮសម្រែករបស់ខ្ញុំ។^៥ ព្រះអង្គបាននាំខ្ញុំចេញពីរណ្តៅ នៃសេចក្តីវិនាស ចេញពីភក់ជ្រាំ ហើយដាក់ជើងខ្ញុំនៅលើថ្មដា ធ្វើឲ្យជំហានខ្ញុំឈរយ៉ាងរឹងមាំ។

^៣ ព្រះអង្គបានដាក់បទចម្រៀងថ្មីនៅក្នុងមាត់ខ្ញុំ ជាបទចម្រៀងនៃការសរសើរដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង មនុស្សជាច្រើននឹងឃើញ ហើយកោតខ្លាច គេនឹងទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់។^៤ មានពរហើយ អ្នកណាដែលយកព្រះអម្ចាស់ ជាទីទុកចិត្ត ជាអ្នកដែលមិនបែរទៅរកមនុស្សអន្តត ឬទៅរកអស់អ្នកដែលរង្វេង ទៅតាមសេចក្តីភូតភរ។

^៥ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! ការអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើ មានច្រើនណាស់ ហើយព្រះអង្គក៏មានគំនិតគិតដល់យើងខ្ញុំដែរ គ្មានអ្នកណាអាចប្រៀបធៀប ស្មើនឹងព្រះអង្គបានឡើយ។ ប្រសិនបើទូលបង្គំនឹងប្រកាស រៀបរាប់ពីការអស្ចារ្យទាំងនោះ នោះមានច្រើនឥតគណនា មិនអាចរៀបរាប់អស់ឡើយ។^៦ ព្រះអង្គមិនចង់បានយញ្ញបូជា និងតង្វាយអ្វីទេ តែព្រះអង្គបានបើកគ្រឿងឲ្យទូលបង្គំស្តាប់ ព្រះអង្គមិនទាមទារតង្វាយដុត និងតង្វាយលោះបាបឡើយ។

^៧ គ្រានោះ ទូលបង្គំពោលថា «មើល ទូលបង្គំមកហើយ សេចក្តីនេះមានចែងពីទូលបង្គំ នៅក្នុងគម្ពីរហើយ។»^៨ ឱព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំរីករាយ នឹងធ្វើតាមព្រះ ហឫទ័យព្រះអង្គ ហើយត្រឡប់វិស័យរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងចិត្តទូលបង្គំ។^៩ ទូលបង្គំបានប្រកាសដំណឹង ដ៏រីករាយអំពីការដោះរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងក្រុមជំនុំធំ មើល ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ព្រះអង្គជ្រាបហើយថា ទូលបង្គំមិនបានទប់មាត់ឡើយ។

^{១០} ទូលបង្គំមិនបានលាក់ការដោះរបស់ព្រះអង្គ ទុកក្នុងចិត្តឡើយ ទូលបង្គំបានផ្ទៀងប្រាប់ពីព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ និងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គវិញ ក៏មិនបានបិទបាំងព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ របស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងជំនុំធំដែរ។^{១១} ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំបង្ខាំងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា របស់ព្រះអង្គចំពោះទូលបង្គំឡើយ សូមព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ថែរក្សាទូលបង្គំជានិច្ច។

^{១២} ដ្បិតមានទុក្ខលំបាកច្រើនឥតគណនា ពីទុក្ខវិញទូលបង្គំ អំពើទុក្ខវិវត្តរបស់ទូលបង្គំ បានតាមទូលបង្គំទាន់ហើយទូលបង្គំ មើលអ្វីមិនឃើញទេ អំពើទាំងនោះច្រើនជាងសរសៃសក់ លើក្បាលទូលបង្គំទៅទៀត ហើយចិត្តទូលបង្គំ ក៏លែងមានសង្ឃឹមហើយ។^{១៣} ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យសង្គ្រោះទូលបង្គំផង ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រញាប់នឹងជួយទូលបង្គំផង!

^{១៤} ចូលឲ្យពួកអ្នកដែលចង់ឆក់យកជីវិតទូលបង្គំ ត្រូវខ្មាស ហើយបាក់មុខទាំងអស់គ្នា។ សូមឲ្យអ្នកដែលប៉ងធ្វើឲ្យទូលបង្គំឈឺចាប់ ត្រូវដកខ្លួនថយ ហើយអាម៉ាស់មុខ។^{១៥} សូមឲ្យអស់អ្នកដែលនិយាយមកទូលបង្គំថា «អេ អេ» ឲ្យគេត្រូវញាប់ញ័រ ព្រោះតែភាពអាម៉ាស់របស់គេទៅ។

^{១៦} ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអង្គ សូមឲ្យគេបានអរសប្បាយ ហើយរីករាយក្នុងព្រះអង្គ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ បានពោលជានិច្ចថា «ព្រះអម្ចាស់ដ៏ស្រស់ស្អាត»។^{១៧} ទូលបង្គំក្រីក្រ ហើយទុក្ខ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់គិតគូរដល់ទូលបង្គំ។ ព្រះអង្គជាជំនួយ និងជាអ្នកដោះទូលបង្គំ ឱព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមកុំបង្ខំឡើយ។

41 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចដាវីឌ។¹មានពរហើយ អ្នកណាដែលយកចិត្តទុកដាក់ នឹងមនុស្សទន់ខ្សោយ ដ្បិតនៅថ្ងៃអាក្រក់ ព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះអ្នកនោះ។²ព្រះអម្ចាស់នឹងទំនុកបម្រុង ហើយថែរក្សាជីវិតអ្នកនោះ អ្នកនោះមានពរនៅលើផែនដីនេះ ហើយព្រះអង្គមិនប្រគល់គេ ទៅក្នុងការដែលខ្មាំងសត្រូវចង់បាន។³ព្រះអម្ចាស់ជួយអ្នកនោះ ពេលគេឈឺនៅលើគ្រែ គឺព្រះអង្គប្រោសគេ ឲ្យជាសះស្បើយពីគ្រប់ជំងឺផ្សេងៗ។

⁴ខ្ញុំទូលថា «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាទូលបង្គំ សូមប្រោសព្រលឹងទូលបង្គំឲ្យបានជា ដ្បិតទូលបង្គំបានធ្វើបាប ទាស់នឹងព្រះអង្គហើយ»។⁵ខ្មាំងសត្រូវរបស់ ទូលបង្គំ និយាយអាក្រក់ពីទូលបង្គំថា «តើពេលណាទើបវានឹងស្លាប់ហើយឈ្មោះវាត្រូវវិនាស?»⁶កាលណាគេមកសួរសុខទុក្ខទូលបង្គំ គេធ្វើពុតជាស្និទ្ធស្នាល នឹងទូលបង្គំ តែចិត្តគេវិញ គេគិតរកវិធីបំបាក់មុខទូលបង្គំ លុះគេចេញទៅក្រៅហើយ គេក៏និយាយបរិហារពីទូលបង្គំ។

⁷អស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំ នាំគ្នាខ្សឹបខ្សៀវអំពីទូលបង្គំ គេប្រឌិតរៀងអាក្រក់ទាស់នឹងទូលបង្គំ។⁸ពួកគេនិយាយថា «ជំងឺមើលមិនជាបានរួចរាល់ហើយ វាដេក រហូត មិនអាចក្រោកបានទេ»។⁹សូម្បីតែមិត្តស្និទ្ធស្នាលរបស់ទូលបង្គំ ជាអ្នកដែលទូលបង្គំបានទុកចិត្ត ហើយបានបរិភោគអាហាររបស់ទូលបង្គំ ក៏បានលើកកែង ជើងទាស់នឹងទូលបង្គំដែរ។

¹⁰ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាទូលបង្គំ សូមលើកទូលបង្គំឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានសងដល់គេវិញ។¹¹យ៉ាងនោះ ទូលបង្គំនឹងដឹងថា ព្រះអង្គសព្វ ព្រះហឫទ័យនឹងទូលបង្គំមែន ព្រោះសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ មិនបានឈ្នះទូលបង្គំឡើយ។¹²ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានលើកទូលបង្គំឡើង ដោយព្រះទូលបង្គំទៀងត្រង់ ហើយព្រះអង្គបានតាំងទូលបង្គំ ឲ្យនៅចំពោះព្រះអង្គជារៀងរហូត។

¹³សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល អស់កល្បជាអង្វែងតរៀងទៅ។ អាម៉ែន! អាម៉ែន!

42 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ កំណាព្យរបស់កូនចៅលោកកូន។¹ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំប្រាថ្នាចង់បាន ព្រះអង្គ ដូចសត្វក្តាន់ប្រាថ្នារកទឹកហូរ។
² ទូលបង្គំស្រែកឃ្លានព្រះជាម្ចាស់ គឺព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់ តើពេលណាទើបខ្ញុំអាចទៅជិត ដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះអង្គបាន?

³ ទឹកភ្នែកទូលបង្គំទាំងថ្ងៃទាំងយប់ គឺជាអាហារ ពេលសត្រូវ ទូលបង្គំពោលមកទូលបង្គំថា «តើព្រះរបស់ឯងនៅឯណា?»⁴ ពេលព្រលឹងខ្ញុំគិត ខ្ញុំនឹកឃើញពីគ្រាដែលខ្ញុំ ទៅជាមួយមនុស្សមួយហ្វូង ហើយនាំមុខគេ ហែទៅកាន់ដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ មានសម្លេងអរសប្បាយ និងបទចម្រៀងសរសើរតម្កើង គឺមហាជនដែលប្រារព្ធពិធីបុណ្យ។

⁵ ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហេតុអ្វីបានជាធ្លាក់ចុះ? ហេតុអ្វីបានជាកំសត់ក្នុងខ្លួនដូច្នេះ? ចូរសង្ឃឹមដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតខ្ញុំនឹងបានសរសើរព្រះអង្គតទៅទៀត ព្រះអង្គជាសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។⁶ ព្រលឹងទូលបង្គំខ្សោយនៅក្នុងខ្លួន ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំ នឹកឃើញព្រះអង្គនៅក្នុងស្រុក ក្បែរទន្លេយ៉ែរដាន់ ភ្នំហ៊ើរម៉ូន និងភ្នំមិតសារ។

⁷ ទីជម្រៅហោរកទីជម្រៅ ដោយសន្លឹកនៃទឹកដែលធ្លាក់ពីភ្នំ អស់ទាំងរលក និងអង្កាញ់នៃទឹករបស់ព្រះអង្គ បានហូរគ្របមកលើទូលបង្គំ។⁸ នៅពេលថ្ងៃព្រះអម្ចាស់សម្តែង ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ហើយនៅវេលាយប់ បទចម្រៀងរបស់ព្រះអង្គ នៅជាមួយទូលបង្គំ ជាពាក្យអធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃជីវិតទូលបង្គំ។

⁹ ខ្ញុំទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាថ្មដារបស់ខ្ញុំថា «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបំភ្លេចទូលបង្គំ? តើហេតុអ្វីបានជាទូលបង្គំត្រូវដើរទាំងទុក្ខព្រួយ ដោយព្រោះតែខ្មាំងសត្រូវ សង្កត់សង្កិនដូច្នេះ?»¹⁰ ខ្មាំងសត្រូវចំអកឲ្យខ្ញុំ ប្រៀបដូចជាដាវ ចាក់ដោតនៅក្នុងឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំ ហើយគេចេះតែពោលមកខ្ញុំជានិច្ចថា «តើព្រះរបស់ឯងនៅឯណា?»

¹¹ ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហេតុអ្វីបានជាស្រឡុត? ហេតុអ្វីបានជាកំសត់នៅក្នុងខ្លួនដូច្នេះ? ចូរមានសង្ឃឹមក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតខ្ញុំនឹងបានសរសើរព្រះអង្គតទៅទៀត ព្រះអង្គជាព្រះសង្គ្រោះ និងជាព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ។

43 ¹ឱព្រះអើយ សូមរកយុត្តិធម៌ឲ្យទូលបង្គំ ហើយសូមកាន់ក្តីទូលបង្គំទាស់នឹងមនុស្សអាក្រក់។²ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់នៃកម្លាំងរបស់ទូលបង្គំ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមិនទទួលទូលបង្គំ? ហេតុអ្វីបានជាទូលបង្គំត្រូវដើរទាំងទុក្ខព្រួយ ដោយព្រោះតែការសង្កត់សង្កិន របស់ខ្មាំងសត្រូវដូច្នេះ?

³ឱសូមឲ្យពន្លឺ និងសេចក្តីពិត មកនាំមុខទូលបង្គំ។ គឺនាំ ទូលបង្គំទៅកាន់ភ្នំបរិសុទ្ធ ហើយទៅកាន់ដំណាក់របស់ព្រះអង្គគង់នៅ។⁴ពេលនោះ ទូលបង្គំនឹងចូលទៅរក អាសនារបស់ព្រះអង្គ គឺទៅជួបព្រះជាម្ចាស់ដែលជាអំណរ ដ៏លើសលប់របស់ទូលបង្គំ ឱព្រះជាម្ចាស់ ព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយសំឡេងស៊ីង។

⁵ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហេតុអ្វីបានជាស្រឡាត់? ហេតុអ្វីបានជាកំសត់នៅក្នុងខ្លួនដូច្នេះ? ចូរមានសង្ឃឹមក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតខ្ញុំនឹងបានសរសើរព្រះអង្គតទៅទៀត ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងជាព្រះរបស់ខ្ញុំ។

44 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ កំណាព្យរបស់កូនចៅលោកកូន។¹ឱព្រះអើយ យើងបានឮផ្ទាល់នឹងត្រចៀក បុព្វបុរសយើងខ្ញុំ បានប្រាប់យើង អំពីកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានធ្វើនៅជំនាន់របស់លោក គឺនៅសម័យមុនថា ព្រះអង្គបានបណ្តេញជនជាតិនានាចេញ។²ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ហើយបានជំរុំស្រាអែលជំនួសវិញ ព្រះអង្គបានធ្វើទោសជនជាតិទាំងនោះ តែបានធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលពង្រីកទឹកដី។

³ដ្បិតគេមិនបានចាប់យកទឹកដីនោះ ដោយដាររបស់ខ្លួនឡើយ ក៏មិនមែនដែរបស់គេ ដែលសង្គ្រោះគេនោះដែរ គឺព្រះហស្តស្នាំ និងព្រះពាហុរបស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងពន្លឺនៃព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គវិញ ដ្បិតព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងគេ។⁴ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាមហាក្សត្ររបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យមានការសង្គ្រោះដល់ពួកយ៉ាកុប។

⁵តាមរយៈព្រះនាមព្រះអង្គ យើងខ្ញុំបានរុញផ្តួលសត្រូវ ដោយសារព្រះនាមព្រះអង្គ យើងជាន់លឿនពួកអ្នកដែលលើកគ្នា ទាស់នឹងយើង។⁶ដ្បិតទូលបង្គំមិនទុកចិត្តនឹងផ្លូវរបស់ទូលបង្គំឡើយ ហើយដារទូលបង្គំក៏មិនអាចសង្គ្រោះទូលបង្គំបានដែរ។

⁷ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះយើងឲ្យរួចពីសត្រូវ ហើយធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់យើងត្រូវខ្មាស។⁸យើងខ្ញុំបានអួតពីព្រះជាម្ចាស់ជាម្យ៉ាងរាល់ថ្ងៃ ហើយយើងនឹងអរព្រះគុណ ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ រហូតតទៅ។ សម្រាក

⁹ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបាន បោះបង់ចោលយើង ហើយ បានធ្វើឲ្យយើងបាក់មុខ ក៏មិនបានយាងចេញទៅជាមួយពលទ័ពរបស់យើងខ្ញុំទៀតដែរ។¹⁰ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យយើងដកថយពីសត្រូវ ហើយអស់អ្នកដែលស្អប់យើងខ្ញុំ គេរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង។¹¹ព្រះអង្គធ្វើឲ្យយើងដូចជាចៀម ដែលគេយកទៅសម្លាប់ ក៏បានធ្វើឲ្យយើងខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ នៅកណ្តាលពួកជនជាតិដទៃ។

¹²ព្រះអង្គបានលក់ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ យ៉ាងចោកបំផុតដោយមិនបានទារតម្លៃខ្ពស់ឡើយ។¹³ព្រះអង្គធ្វើឲ្យយើងត្រឡប់ជាទីគ្មានត្រង់ត្រង់ ដល់ជនជាតិជិតខាងរបស់យើងខ្ញុំ ជាទីចំអកឲ្យកឡាយដល់អស់ទាំងសាសន៍ ដែលនៅជុំវិញយើង។¹⁴ព្រះអង្គធ្វើឲ្យយើងទៅជាពាក្យបង្គាប់ ក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃហើយជាទីសើចចំអកក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងឡាយ។

¹⁵រាល់ថ្ងៃ ភាពអាប័យសរបស់ទូលបង្គំ នៅមុខទូលបង្គំជានិច្ច ហើយសេចក្តីអាម៉ាស់បានគ្របមុខទូលបង្គំហើយ។¹⁶ពីព្រោះសំឡេងរបស់ពួកអ្នក ដែលប្រមាថមើលងាយ នៅចំពោះខ្លាំងសត្រូវ និងពួកអ្នកដែលសងសឹក។¹⁷ការទាំងអស់នេះបានធ្លាក់មកលើយើងខ្ញុំ ប៉ុន្តែ យើងខ្ញុំមិនបានភ្លេចព្រះអង្គឡើយ ក៏មិនបានក្បត់នឹងសេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះអង្គដែរ។

¹⁸ចិត្តរបស់យើងមិនបានបែរក្រោយឡើយ ជំហានរបស់យើងក៏មិនបានឈានចេញពីផ្លូវ របស់ព្រះអង្គដែរ។¹⁹ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានបំបាក់យើង នៅកន្លែងដែលមានផ្តែងព្រៃ ហើយគ្របលើយើង ដោយម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់។²⁰ប្រសិនបើយើងបានភ្លេច ព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់របស់យើង ឬប្រទូលដៃទៅរកព្រះដទៃណាមួយ²¹នោះតើព្រះមិនទតឃើញទេឬអី? ដ្បិតព្រះអង្គជ្រាបពីសេចក្តី ដែលលាក់ទុកនៅក្នុងចិត្ត។²²ដ្បិត ដោយព្រោះព្រះអង្គ យើងខ្ញុំត្រូវគេសម្លាប់រាល់ព្រឹករាល់ល្ងាច ហើយក៏រាប់ទុកដូចជាចៀម ដែលត្រូវយកទៅសម្លាប់។

²³ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមតើនឡើង ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ផ្តួលកងដូច្នេះ? សូមតើនឡើង កុំបោះចោលយើងខ្ញុំជាម្យ៉ាងរហូតឡើយ។²⁴ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គលាក់ព្រះភ័ក្ត្រ ហើយព្រះអង្គភ្លេចទុក្ខវេទនា និងសេចក្តីថប់បញ្ចៀសរបស់យើងខ្ញុំដូច្នេះ?

²⁵ដ្បិតព្រលឹងយើងខ្ញុំធ្លាក់ចុះដល់ដីហើយ ខ្លួនប្រាណរបស់យើងក៏ជាប់នៅនឹងដីដែរ។²⁶សូមតើនឡើង សូមយាងមកជួយយើងខ្ញុំផង! សូមលោះយើងខ្ញុំ ដោយយល់ដល់ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។

45 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទផ្កាថ្មី៖ កំណាព្យរបស់កូនចៅលោកកូន។ ចម្រៀងស្នេហា។¹ ចិត្តរបស់ខ្ញុំពេញហៀរដោយពាក្យពេជ្រដ៏ល្អ ខ្ញុំ
លើកកំណាព្យរបស់ខ្ញុំថ្វាយព្រះមហាក្សត្រ អណ្តាតខ្ញុំប្រៀបដូចជាប៉ាកការបស់កវីនិពន្ធ ដែលបានតែងទុករួចហើយ។² ព្រះករុណាមានរូបសម្បត្តិល្អ លើស
ជាងបុរសទាំងអស់ បបួរមាត់ព្រះករុណាមានពេញដោយព្រះគុណ ហេតុនេះហើយបានជា ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់ព្រះអង្គជានិច្ច។

³ ខ្ញុំព្រះស្តេចដែលមានអំណាចអើយ សូមក្រវាត់ដាវរបស់ព្រះអង្គជាប់នឹងត្រគាក ឲ្យសមនឹងតេជានុភាពដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។⁴ សូមយាងទៅដោយឥទ្ធិបូជិ
របស់ព្រះករុណា ទាំងមានជ័យជម្នះ ដើម្បីការពារសេចក្តីពិត ភាពស្ងួតបូត និងសេចក្តីសុចរិត សូមព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ បង្រៀនព្រះករុណា ពីការដែលគួរ
កោតខ្លាច។

⁵ ព្រះអង្គមុតចូលទៅក្នុងបេះដូងរបស់ខ្មាំងសត្រូវ សាសន៍ទាំងប៉ុន្មានដួលនៅក្រោម ព្រះករុណា។⁶ ខ្ញុំព្រះជាម្ចាស់អើយ បង្គំរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរ
អស់កល្បជានិច្ចរៀងរាល់ថ្ងៃ។ ដំបងរាជ្យនៃរាជ្យព្រះអង្គ ជាដំបងរាជ្យសុចរិត ព្រះករុណាស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិត ហើយស្អប់អំពើទុច្ចរិត។⁷ ហេតុនេះហើយ
បានជាព្រះអង្គ គឺព្រះជាម្ចាស់នៃព្រះករុណា បានចាក់ប្រេងលើព្រះករុណា ជាប្រេងនៃសេចក្តីត្រេកអរ លើសជាងមិត្តសម្លាញ់របស់ព្រះករុណាទៅទៀត។

⁸ ព្រះពន្លឺព្រះករុណាក្លិនក្រអូបដោយជ័រលឿងទេស ក្រីស្មា និងកំញ័រ មានសូរសព្ទគន្លឹះចេញពីដំណាក់ភ្នែក ធ្វើឲ្យព្រះអង្គសប្បាយរីករាយ។⁹ មានបុត្រីស្តេចនៅ
ក្នុងចំណោមស្រ្តីជាន់ខ្ពស់ របស់ព្រះករុណា ព្រះមហាក្សត្រិយានី ទ្រង់ពាក់ដោយមាសពីស្រុកអូរការ គង់នៅខាងស្តាំព្រះអង្គ។

¹⁰ ឱបុត្រីអើយ ចូរស្តាប់ ហើយពិចារណា ចូរផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ចុះ ចូរបំភ្លេចប្រជារាស្ត្ររបស់បុត្រី និងពួកដំណាក់បិតារបស់បុត្រីទៅ។¹¹ បែបនេះព្រះមហាក្សត្រ
នឹងគាប់ព្រះហឫទ័យ ដោយសោភ័ណភាពរបស់បុត្រី ដ្បិតព្រះករុណាជាម្ចាស់របស់បុត្រី ចូរចុះចូលនឹងព្រះរាជាទៅ។

¹² បុត្រីនៃក្រុងទីរ៉ុសគឺពួកអ្នកមានស្លឹកស្លឹម នឹងនាំតង្វាយមកថ្វាយព្រះនាង ដើម្បីផ្តាច់ផ្លូវព្រះនាង។¹³ ព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រិយ៍ដែលនៅក្នុងក្រឡាបន្ទំ ព្រះបុត្រីមាន
ពេញដោយសេចក្តីរុងរឿង ព្រះភូសារបស់ព្រះនាងប៉ាក់លម្អដោយមាស។

¹⁴ គេនឹងដង្ហែព្រះនាងមកថ្វាយព្រះករុណា ទាំងគ្រងព្រះភូសាចម្រុះពណ៌ ហើយពួកភីលៀងព្រហ្មចារីរបស់ព្រះនាង ហែហមពីក្រោយ។¹⁵ កាលពួកនាងចូលមក
ក្នុងព្រះដំណាក់ព្រះរាជា មានសំឡេងអបអរសាទរ យ៉ាងសប្បាយរីករាយ។

¹⁶ ព្រះករុណានឹងបានរាជបុត្រ តពីអយ្យកោរបស់ព្រះអង្គ ព្រះករុណានឹងតាំងរាជបុត្រទាំងនោះ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើផែនដីទាំងមូល។¹⁷ ទូលបង្គំនឹងធ្វើឲ្យមនុស្ស
លោក នឹកចាំពីព្រះនាមព្រះករុណា គ្រប់ជំនាន់តទៅ ហេតុនេះ ជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ នឹងសរសើរព្រះករុណា អស់កល្បជាអង្វែងតរៀងទៅ។

46 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទចម្រៀងរបស់កូនចៅលោកកូន។ បទសម្រាប់នារី។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជាជម្រក និងជាបង្អែកដ៏រឹងមាំរបស់យើងព្រះវត្តមាននៃព្រះអង្គនៅចាំជួយ ក្នុងពេលមានអាសន្ន។²ដូច្នេះ ហើយបានជាយើង មិនភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ គឺទោះបីមានរញ្ជួយផែនដី ទោះបីភ្នំនានារលំធ្លាក់ទៅក្នុងសមុទ្រដែរ។³សូរសន្ធឹកសមុទ្របក់បោក បែកពពុះទឹកធ្វើឲ្យកកើតភ្នំនានាយ៉ាងណាក្តី ក៏យើងមិនភ័យខ្លាចអ្វីដែរ។ សម្រាក

⁴មានទន្លេមួយហូរនាំយកអំណរមកស្រោចស្រព ទីក្រុងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាព្រះដំណាក់ ដ៏សក្តានុពលនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ។⁵ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅក្នុងទីក្រុងហើយទីក្រុងនោះនឹងមិនរងផ្ដាសាយឡើយ។ ព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះទីក្រុងនោះ តាំងពីពេលថ្ងៃរះ។

⁶ប្រជាជាតិនានាត្រូវញ័ររន្ធត់ នគរនានាត្រូវរងផ្ដាសាយ ព្រះជាម្ចាស់បន្តិចសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ផែនដីក៏រលាយអស់ទៅ។⁷ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ទ្រង់គង់នៅជាមួយយើង ព្រះរបស់លោកយ៉ាកុបជាជម្រក ដ៏រឹងមាំសម្រាប់យើង។ សម្រាក

⁸ចូរនាំមើលចុះ ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានធ្វើការដ៏អស្ចារ្យក្រៃលែង នៅលើផែនដីនេះ។⁹ព្រះអង្គបញ្ឈប់សង្គ្រាម រហូតដល់ចុងបំផុតនៃផែនដី ព្រះអង្គបំបាក់ផ្ទៃ ហើយកាច់លំពែង ក៏ដូចរទេះចម្បាំងដោយភ្លើង។

¹⁰សូមនៅស្ងៀមចុះ ដោយដឹងថាយើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់ យើងនឹងត្រូវបានលើកតម្កើងឡើងនៅក្នុងប្រជាជាតិផ្សេងៗ យើងនឹងបានតម្កើងឡើងនៅផែនដីដែរ។

¹¹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល គង់នៅជាមួយ ព្រះរបស់លោកយ៉ាកុប ជាទីពឹង ជ្រករបស់យើង។ សម្រាក

47 ទំនុកពីសៀវភៅគ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់កូនចៅលោកកូន។¹ប្រជាជនទាំងឡាយអើយ ចូរនាំគ្នាទះដៃអបអរសាទរ ចូរស្រែកច្រៀងថ្វាយព្រះដោយអំណរ ឡើង។²ដ្បិតព្រះ អម្ចាស់ជាព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ព្រះអង្គគួរស្វែងខ្លាច ជាព្រះមហាក្សត្រដ៏ធំនៅលើផែនដីទាំងមូល។

³ព្រះអង្គបង្ក្រាបជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ ឲ្យស្ថិតនៅក្រោមអំណាចយើង ហើយនជនជាតិ នៅក្រោមជើងយើង។⁴ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសមរតកឲ្យយើង គឺជាទីស៊ីវីលរៀងរបស់លោកយ៉ាកុបជា អ្នកដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់។ សម្រាក⁵ព្រះជាម្ចាស់បានយាងឡើង ដោយសំឡេងអបអរ គឺព្រះអម្ចាស់យាងទៅ ដោយសំឡេងត្រៃ។

⁶ចូរច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ចូរច្រៀងសរសើរ! ចូរច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះមហាក្សត្រនៃយើង ចូរច្រៀងសរសើរ។⁷ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះមហាក្សត្រ លើផែនដីទាំងមូល ចូរច្រៀងសរសើរដោយសេចក្តីយល់ដឹង។

⁸ព្រះគ្រប់គ្រងលើជនជាតិនានា ព្រះគង់លើបល្ល័ង្កដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។⁹ពួកអ្នកធំនៃប្រជាជនទាំងឡាយបានជួបជុំគ្នា រួមជាមួយប្រជារាស្ត្រនៃព្រះជាម្ចាស់ របស់លោកអ័ប្រាហាំ ដ្បិតខែលទាំងប៉ុន្មាននៅលើផែនដី ជាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានឡើងយ៉ាងអស្ចារ្យ។

48 បទចម្លែង។ ទំនុករបស់កូនចៅលោកកូន។ ព្រះអម្ចាស់ប្រសើរឧត្តម ហើយស័ក្តិសមនឹងសរសើរតម្កើង នៅក្នុងទីក្រុង របស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង និងភ្នំ
បរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គឺភ្នំស៊ីយ៉ូន ជាទីដ៏ខ្ពស់ ហើយស្រស់ស្អាត នៅទិសខាងជើង គឺជាទីក្រុងរបស់ព្រះមហាក្សត្រដ៏ធំ ជាទីអំណរដល់ផែនដីទាំង
មូល។ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកឲ្យទីក្រុងទាំងមូលដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់ជាកំពែងដ៏រឹងមាំរបស់ពួកគេ។

⁴ ដ្បិតមើល ស្តេចទាំងឡាយបានលើកគ្នា ហើយនាំគ្នាឡើងមកព្រមគ្នា។ កាលគេឃើញទីក្រុងនោះ ពួកគេក៏អស្ចារ្យក្នុងចិត្តនិងមានចិត្តតក់ស្លុត ហើយគេក៏
គេចចេញទៅ។⁶ នៅទីនោះ គេកើតមានចិត្តភ័យញ័រ ហើយឈឺចាប់ដូចជាស្រ្តីដែលសម្រាលកូន។

⁷ ព្រះអង្គបានបំបែកនាវាតើស៊ីសដោយខ្យល់ពីទិសខាងកើត។ កាលយើងបានឮ នោះយើងក៏បានឃើញ ក្នុងទីក្រុងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល គឺនៅក្នុង
ទីក្រុងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ព្រះអង្គនឹងតាំងទីក្រុងនោះ ឲ្យរឹងមាំរហូតទៅ។ សម្រាក

⁹ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ នៅកណ្តាលព្រះវិហារ របស់ព្រះអង្គ យើងបាន រិះគិត អំពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ គឺព្រះនាមព្រះអង្គ
បានសរសើរតម្កើង ក៏ទៅដល់ចុងបំផុតនៃផែនដី។ ព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ មានពេញដោយសេចក្តីសុចរិត។

¹¹ សូមឲ្យភ្នំស៊ីយ៉ូនបានរីករាយឡើង សូមឲ្យពួកកូនស្រីស្រុកយូដាបានមានអំណរ ដោយព្រះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

¹² ចូរដើរចុះឡើងក្នុងក្រុងស៊ីយ៉ូន ចូរដើរព័ទ្ធជុំវិញ ហើយរាប់ចំនួនប៉ម ក្នុងទីក្រុងនេះផង។¹³ ចូរពិចារណាមើលកំផែងក្រុងនេះទៅ ហើយពិនិត្យមើលជញ្ជាំងក្រុង
នេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានតំណាលប្រាប់មនុស្ស ជំនាន់ក្រោយផង។

¹⁴ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ គឺព្រះអង្គជាព្រះរបស់យើង អស់កល្បជានិច្ច ព្រះអង្គនឹងធ្វើជាអ្នកបង្ហាញផ្លូវដល់យើង រហូតដល់ស្លាប់។

49 ទំនុកពីសៀវភៅគ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់កូនចៅលោកកូន។^១មនុស្សទាំងអស់អើយ ចូរស្តាប់សេចក្តីនេះ គឺអ្នកទាំងអស់និងហើយដែលនៅក្នុងពិភព ចូរ
ផ្ទៀងផ្ទាត់ច្រកស្តាប់^២គឺទាំងអ្នកធំ ទាំងអ្នកតូច ទាំងអ្នកមាន ទាំងក្រគេបំផុត។

^៣មាត់ខ្ញុំនឹងថ្លែងពីប្រាជ្ញា ហើយចិត្តខ្ញុំនឹងសញ្ជឹងគិតពីសេចក្តីដែលចេះដឹង។^៤ខ្ញុំនឹងផ្ទៀងផ្ទាត់ច្រកស្តាប់ពាក្យប្រស្នា ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើមពាក្យប្រស្នារបស់ខ្ញុំតាម
សំឡេងស៊ីង។^៥តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវភ័យខ្លាចក្នុងគ្រាអាក្រក់ ពេលឃើញអំពើទុច្ចរិត ដែលធ្វើទុក្ខបៀតបៀននៅព័ទ្ធជុំវិញខ្ញុំ?

^៦តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវខ្លាច អស់អ្នកដែលទុកចិត្ត នឹងរបស់ទ្រព្យរបស់ខ្លួន ហើយអ្នកអាងពីចំនួនទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ?^៧ប្រាកដមែន គ្មានអ្នកណាម្នាក់ អាច
លោះជីវិតបងប្អូនរបស់ខ្លួនបានឡើយ ឬមិនអាចថ្វាយព្រះ ដើម្បីលោះជីវិតខ្លួនបានដែរ^៨ដ្បិតតម្លៃលោះជីវិត នោះថ្លៃណាស់ គ្មានអ្នកណាអាចនឹង
បង់ថ្លៃនូវអ្វីដែលយើងដាក់បានទេ។

^៩គ្មានមនុស្សណាអាចរស់រហូតទេ ប៉ុន្តែរូបកាយគាត់នឹងមិនត្រូវឃើញរណ្តៅមរណៈបានឡើយ។^{១០}ដ្បិតគេឃើញហើយថា សូម្បីតែអ្នកប្រាជ្ញក៏ស្លាប់ដែរ មនុស្ស
ល្ងង់ និងមនុស្សខ្លៅវិនាសទៅដូចគ្នា ហើយទុកចោលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនឲ្យអ្នក ដទៃ។

^{១១}ពួកគេគិតក្នុងចិត្តថា ពូជពង្សរបស់គេ នឹងនៅស្ថិតស្ថេរជានិច្ចចិល្វីនៅរបស់គេនឹងបន្តទៅគ្រប់ជំនាន់ ក៏ផ្ទេរទ្រព្យដ៏ធំទៅតាមឈ្មោះរបស់គេ។

^{១២}ប៉ុន្តែ មនុស្សមិនស្ថិតស្ថេរនៅ ដោយមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះទេ គេដូចជាសត្វតិរច្ឆានដែលត្រូវវិនាសទៅ។^{១៣}នេះហើយជាអនាគតរបស់មនុស្សល្ងង់ខ្លៅ
មនុស្សនឹងបង្ហាញពីអ្វីដែលគេបាននិយាយ។ សម្រាក

^{១៤}គេដូចជាចៀមដែលឈានទៅនរក ហើយសេចក្តីស្លាប់នឹងធ្វើជាអ្នកនាំមុខគេ។ ហើយមនុស្សទៀងត្រង់ នឹងជាន់ឈ្នីគេតាំងពីព្រលឹម រូបកាយរបស់គេនឹងត្រូវ
សូន្យទៅ នៅស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ឥតមានទីអាស្រ័យឡើយ។^{១៥}ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ នឹងលោះព្រលឹងខ្ញុំ ពីអំណាចនៃ ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ដ្បិត
ព្រះអង្គនឹងទទួលខ្ញុំ។ សម្រាក

^{១៦}សូមកុំភ័យខ្លាចឡើយ ពេលអ្នកណាម្នាក់មានទ្រព្យ នឹងលើកមុខមាត់ផ្ទះរបស់គេ កាន់តែចម្រើនឡើង។^{១៧}ដ្បិតកាលគេស្លាប់ទៅ គេមិនអាចយកអ្វីទៅបានទេ
ហើយភាពរុងរឿងរបស់គេ នឹងមិនអាចទៅក្រោមជាមួយគេឡើយ។

^{១៨}ក្នុងកាលដែលគេនៅរស់នៅឡើយ ហើយមនុស្សសរសើរដល់អ្នក ពេលអ្នកបានរស់សម្រាប់ខ្លួនឯង^{១៩}ក៏គង់តែនឹងទៅតាមពួកដូនតារបស់ខ្លួន ដែលនឹងលែង
ឃើញពន្លឺទៀតឡើយ។^{២០}មនុស្សដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ តែឥតមានសេចក្តីយល់ដឹង ប្រៀបដូចជាសត្វតិរច្ឆានដែលវិនាស។

50 ទំនុករបស់លោកអេសាក។¹ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានចេស្ដា ព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល ហើយព្រះអង្គកោះហៅផែនដី ចាប់តាំងពីទិសថ្ងៃរះ រហូតដល់ទិសថ្ងៃលិច។²ព្រះជាម្ចាស់ភ្លឺចាំងចែងពីក្រុងស៊ីយ៉ូន ដែលជាទីក្រុងដ៏មាន សោភ័ណភាពគ្រប់លក្ខណ៍។

³ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងយាងមក មិននៅស្ងៀមទេ មានភ្លើងឆេះនៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយនៅព័ទ្ធជុំវិញព្រះអង្គ មានព្យុះសង្ឃរា។⁴ព្រះអង្គកោះហៅផ្ទៃមេឃនៅខាងលើ និងផែនដី ដើម្បីជំនុំជម្រះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ៖ «ចូរប្រមូលពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់យើង ឲ្យមកជួបយើង គឺពួកអ្នកដែលបានតាំងសញ្ញាជាមួយយើង ដោយថ្វាយយញ្ញបូជា»។

⁵ផ្ទៃមេឃប្រកាសពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គផ្ទាល់ជាចៅក្រម។ សម្រាក

⁷រាស្ត្ររបស់យើងអើយ ចូរស្តាប់ចុះ ហើយយើងនឹងពោលថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។⁸យើងមិនមែនបន្ទោសអ្នក ដោយព្រះយញ្ញបូជាដែលអ្នកថ្វាយនោះទេ ដ្បិតតង្វាយដុតរបស់អ្នក តែងតែនៅចំពោះយើងជានិច្ច។

⁹យើងមិនយកគោឈ្មោលពីផ្ទះរបស់អ្នក ឬពពែឈ្មោលពីក្រោលរបស់អ្នកឡើយ។¹⁰ដ្បិតអស់ទាំងសត្វនៅក្នុងព្រៃ សុទ្ធតែជាបស់យើង ព្រមទាំងសត្វទាំងប៉ុន្មាននៅលើភ្នំទាំងពាន់ផង។¹¹យើងស្គាល់អស់ទាំងសត្វស្លាបនៅលើភ្នំហើយសត្វទាំងឡាយដែលរកស៊ីនៅទីវាល ក៏ជាបស់យើងដែរ។

¹²ប្រសិនបើយើងឃ្លាន យើងមិនបាច់ប្រាប់អ្នកឡើយ ព្រោះពិតពលោក និងរបស់ទាំងអស់ នៅក្នុងពិភពនេះជាបស់ យើង។¹³តើយើងបរិភោគសាច់គោឈ្មោល ឬផឹកឈាម ពពែឬ?

¹⁴ចូរថ្វាយយញ្ញបូជា ជាការអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយត្រូវលាបំណន់ ដែលអ្នកបានសន្យាដល់ព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតផង។¹⁵នៅថ្ងៃមានទុក្ខលំបាក ចូរអំពាវនាវរកយើងចុះ យើងនឹងរំដោះអ្នកហើយអ្នកនឹងថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់យើង»។

¹⁶ប៉ុន្តែ សម្រាប់មនុស្សអាក្រក់ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលបែបនេះ៖ «តើអ្នកមានសិទ្ធិអ្វីនឹងសូត្រពីបញ្ញត្តិរបស់យើង ឬពីសេចក្តីសញ្ញារបស់យើងជាប់នឹងមាត់ឯង

¹⁷ដ្បិតអ្នកស្ងប់សេចក្តីបង្រៀន ហើយមិនទទួលពាក្យយើងទៅហើយ?

¹⁸ពេលអ្នកឃើញចោរ អ្នកក៏យល់ព្រមជាមួយគេ ហើយចូលដៃជាមួយពួកផិតក្បត់ទៀតផង។¹⁹អ្នកបានប្រគល់មាត់របស់អ្នក ទៅបម្រើសេចក្តីអាក្រក់ ហើយអណ្តាតអ្នកតែងបង្កើតចេញ នូវពាក្យបោកប្រាស់។²⁰អ្នកអង្គុយនិយាយដើមបងប្អូនរបស់ខ្លួន អ្នកនិយាយបង្ហាច់បងប្អូនបង្កើតខ្លួនឯង។

²¹អ្នកបានប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនេះ តែយើងបាននៅស្ងៀម អ្នកស្មានថា យើងក៏ដូចតែអ្នកដែរ តែឥឡូវនេះ យើងបន្ទោសអ្នក ហើយយករឿងនេះមកដាក់នៅចំពោះមុខអ្នក។²²ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាដែលភ្លេចព្រះជាម្ចាស់អើយ ចូរពិចារណាសេចក្តីនេះចុះ ក្រែងយើងហែកអ្នកឲ្យខ្ទេច ហើយគ្មានអ្នកណានឹងមកជួយអ្នក។

²³អ្នកណាដែលថ្វាយពាក្យអរព្រះគុណ ទុកជាយញ្ញបូជា អ្នកនោះលើកតម្កើងយើង ហើយយើងនឹងបង្ហាញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដល់អ្នកណាដែលរៀបផ្លូវរបស់ខ្លួនឲ្យត្រង់»។

51 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។ នៅពេលព្យាករណ៍បានមកគាល់ស្តេចដាវីឌ បន្ទាប់ពីស្តេចបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ជាមួយ
នាងបាតសេបា។¹ព្រះជាម្ចាស់ សូមមេត្តាដល់ទូលបង្គំផង ដោយយល់ដល់តាមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ហើយសូមលុបអំពើវិលវល់របស់
ទូលបង្គំចេញ តាមព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ។²សូមលាងទូលបង្គំឲ្យបានស្អាត ពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ ហើយ សូមសម្អាតទូលបង្គំពីអំពើបាប
ផង។

³ដ្បិតទូលបង្គំស្គាល់អំពើវិលវល់ របស់ទូលបង្គំ ហើយអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំ នៅចំពោះមុខទូលបង្គំជានិច្ច។⁴ទូលបង្គំបានទាស់នឹងព្រះអង្គ គឺព្រះអង្គតែមួយគត់
ហើយបានប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ នៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអង្គ ព្រះអង្គត្រឹមត្រូវ ពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល គឺពាក្យកែតម្រូវ ហើយពេលព្រះអង្គក៏យុត្តិធម៌ដែរ។

⁵មើល ទូលបង្គំកើតមកក្នុងអំពើទុច្ចរិត ហើយទូលបង្គំមានបាបតាំងពីនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយមក។⁶មើល ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងសេចក្តីពិត នៅក្នុងជម្រៅចិត្ត
ទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គនឹងបើកឲ្យទូលបង្គំមានប្រាជ្ញា។

⁷សូមជម្រះទូលបង្គំដោយមែកហ៊ុសុប នោះទូលបង្គំនឹងបានជ្រះស្អាត សូមលាងសម្អាតទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំនឹងបានសង្ខេបហឹម។⁸សូមឲ្យទូលបង្គំបានឮពី
សេចក្តីត្រេកអរ និងសេចក្តីរីករាយ សូមឲ្យឆ្លើងដែលព្រះអង្គបានបំបាក់ អរសប្បាយឡើងវិញ។⁹សូមបាំងព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ចេញពីអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំ ហើយ
លុបបំបាត់អំពើទុច្ចរិតទាំងប៉ុន្មាន របស់ទូលបង្គំផង។

¹⁰ឱព្រះអង្គអើយ សូមបង្កើតចិត្តបរិសុទ្ធ នៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយកែវិញ្ញាណក្នុងទូលបង្គំឲ្យត្រឹមត្រូវឡើង។¹¹សូមកុំបោះបង់ទូលបង្គំ ចេញពីព្រះវត្តមានព្រះអង្គ
ហើយកុំដកយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ ចេញពីទូលបង្គំឡើយ។

¹²សូមប្រោសប្រទានឲ្យទូលបង្គំ មានអំណរចំពោះការសង្គ្រោះ របស់ព្រះអង្គឡើងវិញ ហើយសូមជួយទូលបង្គំ ឲ្យមានវិញ្ញាណដែលព្រមធ្វើតាម។¹³នោះទូលបង្គំ
នឹងបង្រៀនពីផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ដល់មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើវិលវល់ ហើយមនុស្សបាបនឹងវិលត្រឡប់មករកព្រះអង្គវិញ។

¹⁴ឱព្រះជាម្ចាស់ នៃក្តីសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំអើយ សូមរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីទោសកម្មាយឈាម នោះអណ្តាតទូលបង្គំនឹងស្រែកច្រៀង អំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់
ព្រះអង្គ។¹⁵ឱព្រះ អម្ចាស់អើយ សូមបើកបបូរមាត់ទូលបង្គំ នោះមាត់ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។¹⁶ដ្បិតព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យ នឹងយញ្ញបូជាទេ
ប្រសិនបើទូលបង្គំត្រូវថ្វាយតង្វាយដុត នោះក៏ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យដែរ។

¹⁷យញ្ញបូជាដែលសព្វព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ គឺវិញ្ញាណខ្មោចខ្ចី ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គមិនមើលងាយចិត្តខ្មោចខ្ចី និងចិត្តសោកស្តាយឡើយ។¹⁸សូម
ព្រះអង្គប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរស ដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូន តាមព្រះហឫទ័យដ៏ល្អរបស់ព្រះអង្គ សូមសង់កំផែងក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញផង។¹⁹គ្រានោះ ព្រះអង្គមុខជា
សព្វព្រះហឫទ័យ នឹងយញ្ញបូជាដែលថ្វាយដោយវិញ្ញាណត្រឹមត្រូវ ព្រមទាំងតង្វាយដុត គឺតង្វាយដុតទាំងមូលផង ដូច្នេះ គេនឹងថ្វាយគោល្យាលនៅលើ
អាសនារបស់ព្រះអង្គ។

52 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិទ្យា។ នៅគ្រាដែលលោកដូអេក ជាជនជាតិអេដូម ទៅទូលស្តេចសូលថា ស្តេចជាវិទ្យាបានរត់ទៅជ្រក
កាន់នឹងស្តេចអហ៊ីម៉ាឡេក។¹ ឱមនុស្សខ្លាំងពូកែអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្លួនពីអំពីអាក្រក់ដូច្នេះ? ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្ប
ជានិច្ច។² អណ្តាតអ្នកបង្កើតជាសេចក្តីវិនាស អ្នកប្រសប់ខាងបោកបញ្ឆោត ប្រៀបដូចជាកាំបិតកោរយ៉ាងមុត។

³ អ្នកស្រឡាញ់ការអាក្រក់ ជាងការល្អ ហើយចូលចិត្តភូតភរ ជាងនិយាយការពិត។ សម្រាប់

⁴ ឱអណ្តាតបោកបញ្ឆោតអើយ អ្នកស្រឡាញ់អស់ទាំងពាក្យដែលនាំឱ្យវិនាស។⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះនឹងបំផ្លាញអ្នករហូតទៅ ព្រះអង្គនឹងចាប់យកអ្នកទៅ ហើយកន្ត្រាក់
អ្នកចេញពីជំរំ ព្រះអង្គនឹងដកអ្នកចេញពីទីកន្លែង របស់មនុស្សរស់នេះ។ សម្រាក

⁶ មនុស្សសុចរិតនឹងឃើញ ហើយកោតខ្លាច គេនឹងសើចចំអកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នោះដោយពាក្យថា⁷ «មើល នេះនៃអ្នកដែលមិនបានយកព្រះជាទីពឹង គឺ
បានទុកចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ ដ៏ស្លូតស្តួចរបស់ខ្លួន ហើយស្មានថាខ្លួនខ្លាំងពូកែ ដោយអំពើអាក្រក់»។

⁸ តែខ្ញុំឃើញ ខ្ញុំដូចជាដើមអូលីវខៀវខ្ចី នៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំទុកចិត្តនឹងព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះជារៀងរហូតទៅ។⁹ ទូលបង្គំនឹងសរសើរ
តម្កើងព្រះអង្គជានិច្ច ដោយព្រោះកិច្ចការដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ទូលបង្គំនឹងសង្ឃឹមដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះនាមព្រះអង្គល្អវិសេស នៅចំពោះអស់អ្នកដែល
កោតខ្លាចព្រះអង្គ។

53 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ កំដរដោយខ្លួន។ កំណាព្យរបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ។^១មនុស្សល្ងង់ខ្លៅគិតក្នុងចិត្តថា «គ្មានព្រះទេ» គេជាមនុស្សខូចអាក្រក់ គេប្រព្រឹត្តអំពើដែលគួរស្អប់ខ្ពើម ឥតមានអ្នកណាម្នាក់ដែលប្រព្រឹត្តល្អសោះ។^២ព្រះទតមើលពីស្ថានសួគ៌ មកលើពួកកូនមនុស្ស ដើម្បីរកមើលក្រែងមានអ្នក ណាដែលមានប្រាជ្ញា គឺអ្នកដែលស្វែងរកព្រះ។^៣គេទាំងអស់គ្នាបានរង្វេងចេញគេត្រឡប់ជាពុករលួយទាំងអស់គ្នា គ្មានអ្នកណាមួយដែលប្រព្រឹត្តល្អឡើយ សូម្បី តែម្នាក់ក៏គ្មានផង។

^៤អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត តើគេគ្មានប្រាជ្ញាទេឬ? គេជាអ្នកដែលស៊ីប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ដូចជាស៊ីអាហារ ហើយ មិនដែលអំពាវនាវរកព្រះសោះ។^៥គេ មានសេចក្តីភ័យខ្លាចជាខ្លាំង គឺភ័យខ្លាច នៅកន្លែងដែលគ្មានហេតុភ័យខ្លាច ដ្បិតព្រះ នឹងកម្ចាត់កម្លាយផ្អែង របស់ពួកអ្នកដែលបោះទំពទាស់នឹងអ្នក អ្នកនឹងធ្វើ ឲ្យគេអាម៉ាស់ ដ្បិតព្រះបដិសេធមិនទទួលគេឡើយ។

^៦ឱ សូមឲ្យការសង្គ្រោះដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូនមក! ពេលព្រះជាម្ចាស់នាំប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គចេញពីភាពជាល្បិច សូមឲ្យយ៉ាកុបបាន ត្រេកអរ ហើយសូមឲ្យអ៊ីស្រាអែលរីករាយដែរ!

54 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ប្រគំជាមួយតន្ត្រីដែលមានខ្សែ។ កំណាព្យរបស់ស្តេចដាវីឌ នៅពេលដែលជនជាតិស៊ីរីមកទូលស្តេចសូលថា ស្តេច
ដាវីឌនៅលាក់ខ្លួនជាមួយពួកគេ។^៤ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំ ដោយព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ សូមរកយុត្តិធម៌ឲ្យទូលបង្គំ ដោយប្រទានភាព
របស់ព្រះអង្គ។^៥ព្រះជាម្ចាស់អើយសូមស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់ទូលបង្គំ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ពាក្យរបស់ទូលបង្គំផង។^៦ដ្បិតជនជាតិដទៃ លើកគ្នា
មកប្រឆាំងនឹងទូលបង្គំ ហើយមនុស្សដែលគ្មានមេត្តាចង់ដកជីវិតទូលបង្គំ ពួកគេអត់មានព្រះជាម្ចាស់នៅពីមុខគេទេ។ សម្រាក

^៤មើល ព្រះជាម្ចាស់ជាជំនួយរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកទ្រទ្រង់ជីវិតទូលបង្គំ។^៥ព្រះអង្គនឹងសងទៅខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ តាមអំពើអាក្រក់របស់គេ
ដោយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ របស់ព្រះអង្គ សូមបំផ្លាញពួកគេចុះ!

^៦ទូលបង្គំនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអង្គ ដោយតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្តព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះនាមព្រះអង្គល្អ។

^៧ដ្បិតព្រះអង្គបានរំដោះទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីគ្រប់សេចក្តីវេទនា ហើយភ្នែកទូលបង្គំបានឃើញខ្មាំងសត្រូវ របស់ទូលបង្គំត្រូវបរាជ័យ។

55 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ប្រគំជាមួយតន្ត្រីដែលមានខ្សែ។ កំណាព្យរបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ ឱព្រះអើយ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ ស្តាប់សេចក្តីដែល ទូលបង្គំអធិស្ឋាន សូមកុំពួនព្រះកាយនឹងពាក្យ ដែលទូលបង្គំទូលអង្វរឡើយ។² សូមព្រះអង្គមេត្តាព្រះសណ្តាប់ទូលបង្គំ ហើយឆ្លើយមកទូលបង្គំផង ទូលបង្គំអន្ទះអន្ទែង ហើយថ្ងៃ ដោយចិត្តចប់ព្រួយរបស់ទូលបង្គំ ដោយព្រះសំឡេងរបស់ខ្មាំងសត្រូវ និងការសង្កត់សង្កិនរបស់មនុស្សអាក្រក់។ ដ្បិតគេ ទម្លាក់អំពើទុច្ចរិតមកលើទូលបង្គំ ហើយគេចូលចិត្តឈ្នានីសនឹងទូលបង្គំដោយកំហឹង។

⁴ ចិត្តទូលបង្គំអន្ទះសានៅក្នុងខ្លួន ហើយការភ័យខ្លាចចំពោះសេចក្តីស្លាប់ បានគ្របសង្កត់លើទូលបង្គំ។⁵ ទូលបង្គំកើតមានចិត្តភ័យខ្លាច ហើយញាប់ញ័រ សេចក្តី តក់ស្លុតបានញាំញីទូលបង្គំ។

⁶ ទូលបង្គំពោលថា «ឱ ប្រសិនបើទូលបង្គំមានស្លាប់ ដូចជាព្រាបនោះ! ហើយទូលបង្គំនឹងហើរទៅឲ្យឆ្ងាយ នឹងបានសម្រាកផង។⁷ មើល រួចហើយទូលបង្គំនឹងទៅ ឲ្យឆ្ងាយ ហើយទូលបង្គំនឹងស្នាក់នៅទីរហោស្ថានវិញ។ សម្រាក

⁸ ទូលបង្គំនឹងប្រញាប់ស្វែងរកទីជ្រកកោន ឲ្យរួចផុតពីខ្យល់គំហុក និងព្យុះសង្សារ។⁹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបំផ្លាញគំនិតគេ សូមកុំឲ្យគេនិយាយស្តាប់គ្នាបាន ដ្បិតទូលបង្គំបានឃើញអំពើឃោរឃៅ និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានៅក្នុងទីក្រុង។

¹⁰ ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ គេប្រព្រឹត្តយ៉ាងនោះ នៅលើកំផែងដុំវិញទីក្រុងហើយនៅក្នុងទីក្រុង មានសុទ្ធតែអំពើទុច្ចរិត និងភាពរីករ។¹¹ មានសេចក្តីវិនាសនៅកណ្តាលទី ក្រុង ការសង្កត់សង្កិន និងការបោកប្រាស់ មិនចេះបាត់ពីទីផ្សារឡើយ។

¹² មិនមែនជាខ្មាំងសត្រូវទេដែលបំបាក់មុខខ្ញុំ បើជាខ្មាំងសត្រូវមែន នោះខ្ញុំអាចទ្រាំទ្របាន ក៏មិនមែនជាអ្នកស្អប់ខ្ព័ស ដែលលើកខ្លួនទាស់នឹងខ្ញុំដែរ បើជាអ្នកស្អប់ខ្ព័ស មែន នោះខ្ញុំអាចពួនពីគេបាន។¹³ ប៉ុន្តែ គឺអ្នកឯងវិញទេតើ ជាមនុស្សស្មើនឹងខ្ញុំ ជាតូកន និងជាសម្លាញ់ស្និទ្ធស្នាលរបស់ខ្ញុំ។¹⁴ យើងធ្លាប់ប្រឹក្សាគ្នាយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ក្នុងដំណាក់ព្រះ យើងធ្លាប់ដើរជាមួយគ្នាក្នុងចំណោមបណ្តាជន។

¹⁵ សូមឲ្យសេចក្តីស្លាប់ធ្លាក់លើគេ សូមឲ្យគេចុះទៅស្ថាន ឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ទាំងរស់ ដ្បិតមានអំពើអាក្រក់នៅក្នុងទីលំនៅរបស់គេ និងនៅក្នុងចិត្តរបស់គេ។

¹⁶ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងអំពាវនាវដល់ព្រះ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះខ្ញុំ។¹⁷ ខ្ញុំអធិស្ឋាន ហើយស្រែកថ្ងូរ ទាំងល្ងាច ទាំងព្រឹក ហើយទាំងថ្ងៃត្រង់ ហើយព្រះអង្គទ្រង់ ព្រះសណ្តាប់សំឡេងខ្ញុំ។¹⁸ ព្រះអង្គនឹងប្រោសព្រលឹងខ្ញុំ ឲ្យរួចពីសឹកសង្គ្រាម ដោយសុខសាន្ត ដ្បិតមានមនុស្សជាច្រើនលើកគ្នាទាស់ខ្ញុំ។

¹⁹ ព្រះដែលគង់នៅតាំងពីអស់កល្ប ព្រះអង្គនឹងស្តាប់ ហើយព្រះអង្គនឹងបំបាក់មុខគេ។ សម្រាក ពួកគេមិនប្រែចិត្ត ក៏មិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

²⁰ គូកនរបស់ខ្ញុំបានលូកដៃ ទាស់នឹងមិត្តសម្លាញ់ខ្លួន គេបានក្បត់ពាក្យសន្យារបស់ខ្លួន។²¹ សម្តីរបស់គេរអិលជាងខ្លាញ់ តែចិត្តរបស់គេមានពេញដោយចម្បាំង ពាក្យរបស់គេទន់ភ្លន់ជាងប្រេង តែពាក្យទាំងនោះជាដាវដែលហូតជាស្រេច។

²² ចូរផ្ទេរបន្ទុករបស់អ្នកទៅលើព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងជួយទ្រទ្រង់អ្នក ព្រះអង្គនឹងមិនទុកឲ្យមនុស្សសុចរិត ត្រូវរងឡើយ។²³ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គ ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យគេចុះ ទៅក្នុងរណ្តៅនៃសេចក្តីវិនាស ពួកមនុស្សកម្លាយឈាម និងជនបោកប្រាស់ នឹងរស់នៅមិនបានពាក់កណ្តាលអាយុឡើយ តែទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងទុកចិត្ត ដល់ព្រះអង្គ។

56 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «ព្រាបស្ងៀមស្ងាត់នៅស្រុកឆ្ងាយ»។ បទចម្រៀងរបស់ស្តេចដាវីឌ នៅគ្រាដែលជនជាតិភីលីស្ទីនចាប់ព្រះអង្គនៅក្នុងកាដា។¹ ឱព្រះអើយ សូមប្រណីសន្តោសទូលបង្គំ ដ្បិតមនុស្សជាន់ឈ្លីទូលបង្គំហើយ គេវាយប្រហារ ហើយសង្កត់សង្កិន ទូលបង្គំរាល់ថ្ងៃ។² ខ្ញុំសង្ឃឹមសង្ឃឹមរបស់ទូលបង្គំ ជាន់ឈ្លីទូលបង្គំរាល់ថ្ងៃ ដ្បិតមានមនុស្សជាច្រើនវាយប្រហារទូលបង្គំ ទាំងចិត្តអ្នកអាង។ ពេលទូលបង្គំភ័យខ្លាច ទូលបង្គំទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គ។

³ ពេលទូលបង្គំភ័យខ្លាច ទូលបង្គំទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គ។⁴ នៅក្នុងព្រះ ខ្ញុំសរសើរតម្កើង ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ នៅក្នុងព្រះ ខ្ញុំទុកចិត្ត ខ្ញុំនឹងមិនភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ តើសាច់ឈាមអាចធ្វើអ្វីដល់ខ្ញុំបាន?

⁵ គេមូលបង្គាប់ពាក្យខ្ញុំរាល់ព្រឹករាល់ល្ងាច អស់ទាំងគំនិតរបស់គេ សុទ្ធតែបង្ខំធ្វើអាក្រក់ដល់ខ្ញុំ។⁶ គេរករឿងឈ្មោះប្រកែក គេពួនខ្លួន គេឃ្លាំមើលជំហានរបស់ខ្ញុំ ព្រោះគេរកឱកាសនឹងសម្លាប់ខ្ញុំ។

⁷ តើគេនឹងគេចផុតដោយអំពើអាក្រក់ របស់គេបានឬ? ឱព្រះអើយ សូមទម្លាក់ប្រជាជនទាំងនោះ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គទៅ។⁸ ព្រះអង្គបានកត់ត្រាទុក អស់ការសាត់អណ្តែត របស់ទូលបង្គំ ក៏ដាក់ទឹកភ្នែកទូលបង្គំទុកក្នុងដបរបស់ព្រះអង្គ តើទឹកភ្នែកទាំងនោះ មិននៅក្នុងបញ្ជីព្រះអង្គទេឬ?

⁹ ពេលនោះ ខ្មាំងសង្រួរបស់ទូលបង្គំនឹងដកថយ នៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំស្រែករកព្រះអង្គ ហើយទូលបង្គំដឹងច្បាស់ថា ព្រះអង្គគង់ខាងទូលបង្គំ។¹⁰ នៅក្នុងព្រះ ខ្ញុំសរសើរតម្កើង ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំសរសើរតម្កើងព្រះ បន្ទូលព្រះអង្គ¹¹ នៅក្នុងព្រះ ខ្ញុំទុកចិត្ត ខ្ញុំនឹងមិនភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ តើមនុស្សអាចធ្វើអ្វីដល់ខ្ញុំបាន?

¹² ឱព្រះអើយ ទូលបង្គំត្រូវតែលាបំណន់ តាមពាក្យដែលទូលបង្គំបានបន់ដល់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយតង្វាយអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ។¹³ ដ្បិតព្រះអង្គបានរំដោះព្រលឹងទូលបង្គំឲ្យរួចពីស្លាប់ អើ ក៏បានជួយជើងទូលបង្គំមិនឲ្យដួលដែរ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានដើរនៅចំពោះព្រះ ក្នុងពន្លឺនៃជីវិត។

57 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «សូមកុំបំផ្លាញ»។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរ្យ នៅគ្រាដែលទ្រង់ភៀសព្រះអង្គចេញពីស្តេចសួលទៅពួននៅរូងភ្នំ។¹សូម
អាណិតមេត្តាទូលបង្គំ ឱព្រះអើយ សូមអាណិតមេត្តាទូលបង្គំផង ដ្បិតព្រលឹងទូលបង្គំពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ ទូលបង្គំពឹងជ្រកនៅក្រោមម្លប់ នៃស្លាបរបស់
ព្រះអង្គ រហូតទាល់តែព្យុះនៃសេចក្តីអន្តរាយទាំងនេះ បានទៅបាត់។

²ទូលបង្គំនឹងស្រែករកព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត គឺរកព្រះដែលសម្រេចគោលបំណង របស់ព្រះអង្គដល់ទូលបង្គំ។³ព្រះអង្គនឹងប្រទានការសង្គ្រោះមកខ្ញុំពីស្ថានស្ងួត
ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលជាន់ឈឺទូលបង្គំ ត្រូវអាម៉ាស់។ សម្រាក ព្រះនឹងចាត់ព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គមក!

⁴ព្រលឹងទូលបង្គំនៅកណ្តាលហ្វូងសិង្ហ ទូលបង្គំដេកនៅកណ្តាលអស់អ្នក ដែលចង់លេបត្របាក់ទូលបង្គំ ជាមនុស្សដែលមានឆ្មេញជាលំពែង និងព្រួញ ជាអ្នក
ដែលមានអណ្តាតជាដាវយ៉ាងមុត។⁵ឱព្រះអើយ សូមឲ្យព្រះអង្គបានច្រើនឡើង ខ្ពស់ជាងផ្ទៃមេឃ សូមឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ គ្របដណ្តប់លើផែនដីទាំងមូល។

⁶គេបានដាក់អន្ទាក់ដើម្បីទាក់ដឹងទូលបង្គំ ព្រលឹងទូលបង្គំបានស្រុតចុះ។ គេបានដឹករណ្តៅនៅពីមុខទូលបង្គំ តែខ្លួនគេបានធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅនោះវិញ! សម្រាក
⁷ទូលបង្គំបានតាំងចិត្តជាស្រេច ឱព្រះអើយ ចិត្តទូលបង្គំបានតាំងជាស្រេចហើយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀង ហើយទូលបង្គំនឹងសូត្រជាទំនុក។⁸ឱព្រលឹងចូរភ្ញាក់ឡើង ឱ
ពិណ និងស៊ុងរបស់ខ្ញុំអើយចូរភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងដាស់អរុណឲ្យរះឡើង។

⁹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងឡាយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ នៅកណ្តាលប្រជាជាតិនានា។¹⁰ដ្បិត
ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់ដល់ស្ថានសួគ៌ ព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គខ្ពស់ដល់អាកាសវេហាស។¹¹ឱព្រះអើយ សូមឲ្យព្រះអង្គបានផ្តើម
ឡើង ខ្ពស់ជាងផ្ទៃមេឃ សូមឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គគ្របដណ្តប់លើផែនដីទាំងមូល។

58 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «សូមកុំបំផ្លាញ»។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ។^១ អ្នករាល់គ្នាជាព្រះអើយ តើអ្នករាល់គ្នាពិតជាសម្រេច សេចក្តីដែល ត្រឹមត្រូវឬទេ? តើអ្នករាល់គ្នាកាត់ក្តីឲ្យពួកកូនមនុស្ស ដោយទៀតត្រង់ឬទេ?^២ ទេ! ក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នាបង្កើតរឿងអយុត្តិធម៌ ដៃអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើ ហោរាយោនៅលើផែនដី។

^៣មនុស្សអាក្រក់រង្វេងតាំងពីក្នុងផ្ទៃម្តាយ គេរង្វេងតាំងពីកំណើត ហើយពេលពាក្យភូតភវ។^៤ គេមានពិស ដូចជាពិសពស់វែក ដូចជាពស់វែកតម្លងដែលខ្ទប់ ត្រាចៀក^៥ ដើម្បីកុំឲ្យសំឡេងរបស់គ្រូអាយុលម្អាយ ទោះបីគ្រូនោះប៉ិនប្រសប់យ៉ាងណាក៏ដោយ។

^៦ឱព្រះអើយ សូមបំបាក់ធ្មេញនៅក្នុងមាត់គេ ឱព្រះអម្ចាស់ អើយ សូមកាច់ចង្កូមពួកសិង្ហស្មារទាំងនោះទៅ!^៧ សូមឲ្យគេរលាយដូចជាទឹកហូរទៅបាត់ កាលណាគេ តម្រង់ព្រួញរបស់គេ សូមឲ្យព្រួញទាំងនោះបាក់បែកទៅ។^៨ សូមឲ្យគេបានដូចជាខ្យងក្អក ដែលរលាយទៅជាកក់ ដូចជាកូនរលូតដែលមិនឃើញពន្លឺថ្ងៃ។

^៩មុននឹងភ្លើងបន្លាឆេះក្តៅដល់ឆ្នាំង សូមព្រះអង្គផាត់យកគេទាំងក្មេងទាំងចាស់ចេញទៅ។^{១០} មនុស្សសុចរិតនឹងត្រេកអរដោយឃើញសេចក្តីសងសឹក គេនឹងលាង ជើងក្នុងឈាមរបស់មនុស្សអាក្រក់។^{១១} មនុស្សនឹងពោលថា ប្រាកដជាមានរង្វាន់ សម្រាប់មនុស្សសុចរិតមែន ប្រាកដជាមានព្រះមួយព្រះអង្គ ដែលជំនុំជម្រះនៅ លើផែនដីមែន។

59 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «សូមកុំបំផ្លាញ»។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។ នៅពេលដែលស្តេចសូលចាត់គេឲ្យទៅព័ទ្ធជំណាក់ស្តេចដាវីឌ ដើម្បីធ្វើគុកព្រះអង្គ។¹ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមរំដោះទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំផង សូមការពារទូលបង្គំឲ្យរួចពីអស់អ្នកដែលលើកគ្នាទាស់នឹងទូលបង្គំ។² សូមរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីអស់អ្នក ដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ហើយសង្គ្រោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីមនុស្ស ដែលកម្លាយឈាម។

³ ដ្បិតមើល ឱព្រះអម្ចាស់អើយ គេពូនស្នាក់ចាំប្រហារជីវិតទូលបង្គំ ពួកមនុស្សខ្លាំងពូកែរកឿងទាស់នឹងទូលបង្គំ មិនមែនដោយព្រោះអំពើរំលង ឬអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំឡើយ។⁴ ក៏មិនមែនដោយព្រោះកំហុសរបស់ទូលបង្គំដែរ គេរត់មក ហើយត្រៀមជាស្រេចហើយ។ សូមព្រះអង្គតើនឡើង សូមយាងមកជួយទូលបង្គំ ហើយទតមើលចុះ!

⁵ ឱ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលអើយទ្រង់ជាព្រះនៃ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល សូមតើនឡើង ហើយដាក់ទោស ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នោះ សូមកុំប្រណីអ្នកណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមអស់អ្នក ដែលក្បត់ដីទួចរឹតទាំងនោះឡើយ។ សម្រាក

⁶ គេត្រឡប់មកវិញរាល់ល្ងាច ទាំងល្ងាចជាង្គ្រ ហើយដើរក្រវែលជុំវិញទីក្រុង។⁷ មើល គេបើកមាត់ជេរប្រមាថ បបួរមាត់របស់គេប្រៀបដូចជាដាវ ដ្បិតគេគិតថា «តើមានព្រះណានឹងស្តាប់យើង?»

⁸ ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គសើចចំអកឲ្យគេ ព្រះអង្គ ចំអកឲ្យជាតិសាសន៍ទាំងអស់នោះ។⁹ ឱព្រះដ៏ជាកម្លាំងនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំសម្លឹងមើលទៅព្រះអង្គ ដ្បិត ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ។

¹⁰ ព្រះរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងយាងមករកខ្ញុំ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ព្រះនឹងឲ្យខ្ញុំឃើញខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំបរាជ័យ។¹¹ សូមកុំសម្លាប់គេ ក្រែងប្រជាពលរដ្ឋទូលបង្គំភ្លេច ឱព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាខែលនៃយើងខ្ញុំអើយ សូមធ្វើឲ្យគេរញ្ជួយដោយព្រះចេស្ដាព្រះអង្គ ហើយច្រានទម្លាក់គេទៅ។

¹² ដ្បិតអំពើបាបដែលចេញពីមាត់របស់គេ និងពាក្យដែលចេញពីបបួរមាត់របស់គេ សូមឲ្យគេជាប់អន្ទាក់ ដោយសារអំនួតរបស់ខ្លួន។ ដ្បិតពាក្យជេរប្រមាថផ្ដាសា និងពាក្យភូតភរ ដែលគេបញ្ចេញមក។¹³ សូមបំផ្លាញគេដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ សូមបំផ្លាញគេឲ្យអស់ កុំឲ្យមានទៀតឡើយ ដើម្បីឲ្យគេដឹងថា ព្រះគ្រប់គ្រងលើពួកយ៉ាកុប រហូតដល់ចុងបំផុតនៃផែនដី។ សម្រាក

¹⁴ គេត្រឡប់មកវិញរាល់ល្ងាច ទាំងល្ងាចជាង្គ្រ ហើយដើរក្រវែលជុំវិញទីក្រុង។¹⁵ គេដើរចុះឡើងរកអាហារ ហើយគេគ្រហឹម ប្រសិនបើគេស៊ីមិនឆ្អែត។

¹⁶ នៃទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងច្រៀង ពីបុត្រានុភាពរបស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំនឹងស្រែកច្រៀងពី ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលព្រឹក ដ្បិតព្រះអង្គជាបន្ទាយ និងជាជម្រកដល់ទូលបង្គំ នៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំមានសេចក្តីវេទនា។¹⁷ ឱព្រះដ៏ជាកម្លាំងនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ ដ្បិត ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ ជាព្រះដែលសម្តែងព្រះហឫទ័យ សប្បុរសដល់ទូលបង្គំ។

60 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «ផ្កាថ្លៃបន្ទាល់»។ បទចម្រៀងរបស់ស្តេចដាវីឌ សម្រាប់ប្រៀនប្រដៅ។ រំលឹកពីគ្រាដែលព្រះអង្គធ្វើសឹកជាមួយជនជាតិស៊ីរីនៅស្រុកមេសូប៉ូតាមា និងជនជាតិស៊ីរីនៅស្រុកសូបា ហើយនៅពេលដែលលោកយ៉ូអាប័រវិលមកពីច្បាំងឈ្នះទ័ពអេដុមមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់នៅរាល់ទំនាបអំបិល។¹ ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គបានបោះបង់ចោលយើងខ្ញុំ បានធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំបាក់ទ័ព ព្រះអង្គខ្ចាស់នឹងខ្ញុំ ឱសូមស្រោចស្រង់យើងខ្ញុំឡើងវិញផង។

² ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យផែនដីរញ្ជួយ ព្រះអង្គបានហែកផែនដីឲ្យប្រេះចេញពីគ្នា សូមផ្សារទីប្រេះស្រាំឡើងវិញផង ដ្បិតផែនដីកំពុងតែរង្គើហើយ។³ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ជួបការដីពិបាក ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំផឹកស្រា ដែលនាំឲ្យយើងខ្ញុំរង្វេងស្មារតី។

⁴ ព្រះអង្គបានប្រទានទង់ជ័យមួយ ដល់ពួកអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យគេបានរត់ទៅទីនោះ រួចផុតពីមុខព្រួញ សំណៅហេព្រើរ ដោយព្រោះសេចក្តីពិត។ សម្រាកសូមសង្គ្រោះដោយព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ ហើយសូមឆ្លើយតបយើងខ្ញុំផង ដើម្បីឲ្យពួកស្នូនភ្ជាប់របស់ព្រះអង្គបានរួចជីវិត។

⁶ ព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គថា «យើងនឹងបែងចែកក្រុងស៊ីតែមដោយអំណរ ហើយនឹងរាស់ជ្រលងភ្នំស៊ីកូថ។⁷ កាឡាតជាទីកន្លែងរបស់យើង ហើយម៉ាណាសេក៏ជាទីកន្លែងរបស់យើងដែរ អេប្រាអ៊ឹមជាម្ចាស់ដែករបស់យើង យូដាជាដំបងរាជ្យរបស់យើង។

⁸ ម្ល៉ោះអស់ជាអាងលាងសម្អាតរបស់យើង ហើយយើងនឹងបោះស្បែកជើងយើង ទៅលើស្រុកអេដុម យើងនឹងស្រែកប្រកាសជ័យជម្នះ លើភីលីស្ទីន»។⁹ តើអ្នកណានឹងនាំទូលបង្គំ ចូលទៅក្នុងទីក្រុងម៉ាមួនបាន? តើអ្នកណានឹងនាំទូលបង្គំចូលទៅស្រុកអេដុម?

¹⁰ ឱព្រះអើយ តើមិនមែនព្រះអង្គទេឬ ដែលបានបោះបង់ចោលយើងខ្ញុំ? ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គមិនយាងចេញទៅជាមួយ កងទ័ពរបស់យើងខ្ញុំទៀតឡើយ។¹¹ ឱសូមប្រោសប្រទានជំនួយឲ្យយើងខ្ញុំ ទាស់នឹងពួកសត្រូវផង ដ្បិតជំនួយរបស់មនុស្សឥតប្រយោជន៍ទេ។¹² ដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ យើងខ្ញុំនឹងតស៊ូយ៉ាងរឹងប៉ឹង គឺព្រះអង្គហើយ ដែលនឹងជាន់ល្បឿន ពួកសត្រូវយើងខ្ញុំ។

61 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ប្រគំ្មជាមួយតន្ត្រីដែលមានខ្សែ។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ ឱព្រះអើយ សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ សម្រែករបស់
ទូលបង្គំសូមស្តាប់ពាក្យទូលបង្គំអធិស្ឋានផង² ពេលចិត្តទូលបង្គំអស់សង្ឃឹម ទូលបង្គំស្រែករកព្រះអង្គពីចុងផែនដី សូមនាំទូលបង្គំទៅកាន់ថ្មដា ដែលខ្ពស់
ជាងទូលបង្គំ³ ដ្បិតព្រះអង្គជាទីជ្រកកោនរបស់ទូលបង្គំ ជាប់មយ៉ាងមាំមួននឹងខ្នងសត្រូវ។

⁴សូមឲ្យទូលបង្គំបានរស់នៅក្នុងព្រះពន្លា របស់ព្រះអង្គរហូតទៅផង! សូមឲ្យទូលបង្គំបានជ្រកកោនក្រោមនៃស្លាបរបស់ព្រះអង្គផងដែរ។ សម្រាក⁵ដ្បិត ព្រះ
អង្គអើយ ព្រះអង្គបានឮសេចក្តី ដែលទូលបង្គំទូលសូមហើយ ព្រះអង្គបានប្រោសប្រទានឲ្យទូលបង្គំនូវមរតកដែលព្រះអង្គបម្រុងទុកសម្រាប់អស់អ្នក ដែល
កោតខ្លាចដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ។

⁶សូមប្រទានឲ្យព្រះរាជា មានជន្មាយុយឺនយូរ សូមឲ្យឆ្នាំរបស់ព្រះរាជា ស្ថិតស្ថេរអស់ទាំងតំណាងរៀងទៅ! សូមឲ្យព្រះរាជាក្រុងរាជ្យ នៅចំពោះព្រះរហូតទៅ។

⁷សូមតាំងសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីពិត ឲ្យថែរក្សាព្រះរាជាផង។

⁸យ៉ាងនោះ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរ ព្រះនាមព្រះអង្គជាដរាប ទុកជាការលាបំណន់របស់ទូលបង្គំ រៀងរាល់ថ្ងៃ។

62 បទពិស្ស័យភោគរបស់គ្រូចម្រៀង។ សម្រាប់លោកយេឌូមីន ។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។^១ព្រលឹងខ្ញុំរង់ចាំព្រះតែមួយព្រះអង្គ ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ការសង្គ្រោះ របស់ខ្ញុំក៏មកតែពីព្រះអង្គដែរ។^២ព្រះអង្គតែមួយប៉ុណ្ណោះដែលជាថ្មដា និងជាព្រះសង្គ្រោះខ្ញុំ ជាបន្ទាយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរងឥទ្ធិពលឡើយ។

^៣តើអ្នករាល់គ្នានឹងព្រួតគ្នារាយផ្តល់មនុស្សម្នាក់ ទាំងចង់សម្លាប់គេដល់កាលណាទៀត? អ្នកនោះដូចជាកំផែងដែលប្រេត ដូចជាបងដែលចង់រលំទៅហើយ។

^៤គម្រោងការរបស់គេ គឺដើម្បីធ្វើឲ្យអ្នកនោះ ធ្លាក់ពីតំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ គេចូលចិត្តនឹងសេចក្តីភូតភរមាត់របស់គេឲ្យពរ តែនៅក្នុងចិត្ត គេ ប្រទេចផ្តាសាវិញ។ សម្រាក

^៥ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ដ្បិតព្រះតែមួយព្រះអង្គគត់ ចូររង់ចាំដោយស្ងាត់ស្ងៀមចុះ ដ្បិតសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំ មកតែពីព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។^៦ព្រះអង្គតែមួយគត់ ដែលជា ថ្មដា និងព្រះសង្គ្រោះខ្ញុំ ជាបន្ទាយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរងឥទ្ធិពលឡើយ។

^៧ការសង្គ្រោះ និងសិរីល្អរបស់ខ្ញុំ ស្ថិតនៅលើព្រះ ឯថ្មដានៃកម្លាំងខ្ញុំ និងទីពឹងជ្រករបស់ខ្ញុំ ក៏នៅក្នុងព្រះដែរ។^៨ឱប្រជាជនអើយ ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គគ្រប់ពេល វេលាច្រើន រៀបរាប់នៅចំពោះព្រះអង្គចុះ ដ្បិតព្រះជាទីពឹងជ្រកសម្រាប់យើង។ សម្រាក

^៩អស់អ្នកដែលទន់ទាប នៅតែមួយដង្ហើមទេ ឯអស់អ្នកដែលខ្ពង់ខ្ពស់ ក៏ជាសេចក្តីបញ្ឆោតដែរ បើឱ្យគេនឹងជញ្ជឹង នោះមានខ្ពស់ទាប តែទាំងអស់គ្នាស្រាលជាង ខ្យល់មួយដង្ហើមទៅទៀត។^{១០}កុំទុកចិត្តនឹងការសង្កត់សង្កិនឡើយ ក៏កុំសង្ឃឹមឥតប្រយោជន៍លើការលួចប្លន់ដែរ ប្រសិនបើទ្រព្យសម្បត្តិចម្រើនឡើង សូមកុំឲ្យទុក ចិត្តនឹងរបស់ទាំងនោះឲ្យសោះ។

^{១១}ខ្ញុំបានឮព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូល មួយលើកជាពីរលើកថា ឬទ្ធិអំណាចជារបស់ព្រះ។^{១២}ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសជារបស់ព្រះអង្គដែរ ដ្បិត ព្រះអង្គសងដល់មនុស្សទាំងអស់តាមអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្ត។

63 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ ក្នុងគ្រាដែលទ្រង់គង់នៅទីរហោស្ថានស្រុកយូដា។¹ ខ្ញុំព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះនៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងស្វែងរកព្រះអង្គអស់ ពីចិត្ត ព្រលឹងទូលបង្គំស្រែកឃ្លានចង់បានព្រះអង្គ រូបសាច់ទូលបង្គំរឭកចង់បានព្រះអង្គ ដូចដីស្ងួតបែកក្រហែងដែលគ្មានទឹក។² ទូលបង្គំបានឃើញ ព្រះអង្គនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ ទាំងសង្ឃឹមើលព្រះចេស្ដា និងសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ។

³ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ រិសេសជាងជីវិត បបូរមាត់ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។⁴ ទូលបង្គំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គ ដរាបអស់មួយជីវិត ទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនឹងប្រទូលដៃឡើង ក្នុងព្រះនាមព្រះអង្គ។

⁵ ព្រលឹងទូលបង្គំនឹងបានស្តាប់ស្គាល់ ដូចបានបរិភោគខ្នុរឆ្អឹង និងខ្លាញ់ ហើយមាត់ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយ បបូរមាត់រីករាយ⁶ ពេលទូលបង្គំនឹក ដល់ព្រះអង្គនៅក្នុងដំណេក ហើយសញ្ជឹងគិតពីព្រះអង្គ នៅវេលាយាមយប់។

⁷ ដ្បិតព្រះអង្គបានធ្វើជាជំនួយដល់ទូលបង្គំ ហើយនៅក្រោមម្លប់នៃស្លាបព្រះអង្គ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងដោយអំណរ។⁸ ព្រលឹងទូលបង្គំតាមព្រះអង្គប្រកិត ព្រះហស្ត ស្តាំរបស់ព្រះអង្គ ក៏ទ្រទ្រង់ទូលបង្គំ។

⁹ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលស្វែងរកបំផ្លាញជីវិតទូលបង្គំ នឹងត្រូវចុះទៅក្នុងជម្រៅនៃផែនដី¹⁰ ពួកគេនឹងត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងអំណាចដាវ គេនឹងបានជាអាហារដល់ឆ្កែព្រៃ។

¹¹ ប៉ុន្តែ ព្រះរាជានឹងអរសប្បាយក្នុងព្រះវិញ អស់អ្នកដែលស្បថដោយព្រះនាមព្រះអង្គ នឹងមានចិត្តត្រេកអរឡើង ព្រោះមាត់របស់មនុស្សតូចតាចក្រហម នឹងត្រូវបិទ។

64 បទពិសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរ៍ខ្មែរ¹ ព្រះមើយ សូមស្តាប់សំឡេងទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំពោលតម្កល់ សូមការពារជីវិតទូលបង្គំ ឲ្យរួចផុតពីការភ័យខ្លាចចំពោះ ពួកខ្មាំងសត្រូវផង។² សូមលាក់ទូលបង្គំឲ្យរួចផុតពីផែនការសម្លាប់ របស់ពួកមនុស្សអាក្រក់ និងពីពួកមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត។

³ដែលបានសំលៀងអណ្តាតដូចជាសំលៀងដាវ ហើយចោលពាក្យសម្តីដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់គេ ដូចជាព្រាញ់⁴ដោយលបបាញ់ប្រហារមនុស្សទៀងត្រង់ គេបាញ់អ្នកនោះមិនឲ្យដឹងខ្លួន ឥតកោតក្រែងអ្វីឡើយ។

⁵គេជំរុញចិត្តគ្នាក្នុងបំណងអាក្រក់របស់គេ គេពិគ្រោះគ្នាអំពីការដាក់អន្ទាក់ ដោយស្ងាត់កំបាំង គេថា «តើអ្នកណាមើលឃើងឃើញ?»⁶តើអ្នកណាអាចរកឃើញថា យើងប្រព្រឹត្តអំពើខក្រិដ្ឋ យើងបានរឹតតែជិតការយ៉ាងល្អរួចរាល់ហើយ»។ ដ្បិតគំនិតខាងក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ជ្រៅណាស់។

⁷ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបាញ់គេដោយព្រាញ់របស់ព្រះអង្គ មិនឲ្យគេដឹងខ្លួន ហើយគេនឹងត្រូវបួស។⁸អណ្តាតរបស់គេនឹងនាំឲ្យគេវិនាសអស់អ្នកណាដែលឃើញគេ នឹងគ្រវីក្បាល។⁹នោះមនុស្សលោកទាំងអស់នឹងភ័យខ្លាច គេនឹងប្រកាសប្រាប់ពីកិច្ចការរបស់ព្រះហើយពិចារណាពីកិច្ចការ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។

¹⁰សូមឲ្យមនុស្សសុចរិតរីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ ហើយពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ សូមអស់អ្នកណាដែលមានចិត្តទៀតត្រង់លើកតម្កើងព្រះអង្គ។

65 បទពិសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវិធី។ ចម្រៀងតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។^១ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំត្រូវតែសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ នៅក្នុងស៊ីយ៉ូន ហើយថ្វាយតង្វាយតាមពាក្យដែលយើងខ្ញុំ បានសន្យាចំពោះព្រះអង្គ។^២ ព្រះអង្គតែងតែស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរ របស់មនុស្សលោកជានិច្ច ពួកគេ នឹងមករកព្រះអង្គទាំងអស់គ្នា។^៣ កំហុសរបស់ទូលបង្គំធ្ងន់ធ្ងរណាស់ មានតែព្រះអង្គទេ ដែលលើកលែងទោសឲ្យយើងខ្ញុំបាន។

^៤មានពរហើយអស់អ្នកណា ដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស ហើយនាំចូលមកជិតព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យបានអាស្រ័យនៅក្នុងទីលានព្រះអង្គ។ យើងខ្ញុំនឹងបានស្តាប់ចិត្តដោយសេចក្តីល្អ នៃដំណាក់ព្រះអង្គ គឺជាព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។

^៥ឱព្រះនៃការសង្គ្រោះរបស់យើងខ្ញុំអើយ ព្រះអង្គឆ្លើយតបយើងខ្ញុំដោយប្រតិបត្តិការមីគ្នាឲ្យស្វែងខ្លាច និងដោយសេចក្តីសុចរិត ព្រះអង្គជាសេចក្តីសង្ឃឹម ដល់អស់ទាំងចុងបំផុតផែនដីនិងដល់ចុងសមុទ្រនៅទីឆ្ងាយ។

^៦ព្រះអង្គបានតាំងភ្នំទាំងឡាយឲ្យមាំមួន ដោយឥទ្ធិប្បទិប្បរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គក្រវាត់ដោយប្រទានុភាព។^៧ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យសួរសន្តិក នៃសមុទ្របានស្ងប់លឿង គឺសួរសន្តិកនៃរលក ការច្របូកច្របល់របស់ប្រជាជន។

^៨ដល់ម្ល៉េះបានជាអស់អ្នក ដែលរស់នៅចុងបំផុតផែនដី ស្វែងខ្លាចដោយឃើញ ទិសម្ចាស់របស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យអស់អ្នក ដែលរស់នៅទិសខាងកើត និងទិសខាងលិចស្រែកហោរដោយអំណរ។^៩ ព្រះអង្គថែរក្សាផែនដី ហើយក៏ស្រោចស្រព ព្រះអង្គធ្វើឲ្យផែនដីមានភោគផល សម្បូរហូរហៀរ ទន្លេរបស់ព្រះមានពោរពេញទៅដោយទឹក ព្រះអង្គផ្គត់ផ្គង់ឲ្យគេមានស្រូវ ដ្បិតព្រះអង្គបានរៀបចំផែនដីមកដូច្នេះ។

^{១០}ព្រះអង្គស្រោចស្រពផែនដីជាបរិបូរ ក៏ពង្រាបដីអោយរាបស្មើ ហើយធ្វើឲ្យដីទន់ដោយទឹកភ្លៀង ក៏ប្រទានពរឲ្យគ្រាប់ពូជដុះឡើង។^{១១} ព្រះអង្គប្រោសប្រទានឲ្យឆ្នាំប្រកបដោយភាពសម្បូរណសប្បាយ ហើយផ្លូវរាជចរព្រះអង្គក៏ហូរហៀរ ដោយ ភោគផលបរិបូរដែរ។^{១២} វាលស្មៅនៅទីរហោស្ថានមានសំណើមហូរហៀរ ហើយភ្នំនានាក៏ហ៊ុមព័ទ្ធដោយអំណរដែរ

^{១៣}វាលស្មៅប្រដាប់ខ្លួនដោយហ្លួងចៀម ជ្រលងភ្នំតាក់តែងខ្លួនដោយស្រូវដេរដាស ទីទាំងនោះស្រែកច្រៀងព្រមគ្នាដោយអំណរ។

66 បទពិសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ចម្រៀងតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ទំនុកតម្កើង ។¹ ផែនដីទាំងមូលអើយ ចូរបន្លឺឡើងដោយអំណរថ្វាយព្រះចុះចូរច្រៀងអំពីសិរីរុងរឿងនៃព្រះនាមព្រះអង្គ ហើយថ្វាយការសរសើរដ៏រុងរឿងដល់ព្រះអង្គ។

³ ចូរទូលដល់ព្រះថា «អស់ទាំងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ គួរស្វែងខ្លាចយ៉ាងណាទៅ! ខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ ចុះចូលចំពោះព្រះអង្គដោយព្រោះព្រះចេស្ដាដ៏ធំរបស់ព្រះអង្គ។⁴ ផែនដីទាំងមូលថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ហើយច្រៀងសរសើរដល់ព្រះអង្គ គេច្រៀងសរសើរដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ»។ សម្រាក

⁵ ចូរមកមើលកិច្ចការដែលព្រះបានធ្វើចុះ! ព្រះអង្គគួរស្វែងខ្លាច ក្នុងកិច្ចការដែលព្រះអង្គ បានធ្វើដល់ពួកកូនមនុស្ស។⁶ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យសមុទ្រទៅជាដីគោក គេបានដើរឆ្លងកាត់ទន្លេ។ នៅទីនោះ យើងខ្ញុំបានរីករាយក្នុងព្រះអង្គ។⁷ ដែលទ្រង់សោយរាជ្យ ដោយព្រះចេស្ដាព្រះអង្គអស់កល្បជានិច្ចព្រះនេត្រព្រះអង្គរំពៃមើលអស់ទាំងសាសន៍ មិនត្រូវឲ្យពួកបះបោរតម្កើងខ្លួនឡើយ។ សម្រាក

⁸ ឱប្រជាជនទាំងឡាយអើយ ចូរលើកតម្កើងព្រះនៃយើង សូមបន្លឺសំឡេងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គឡើង។⁹ ព្រះអង្គហើយដែលរក្សាព្រលឹងយើង ក្នុងចំណោមមនុស្សរស់ ក៏មិនឲ្យយើងយើងអីលក្ខណ៍ឡើយ។

¹⁰ ដ្បិត ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គបានល្បងលយើងខ្ញុំ ក៏បានលត់ដំយើងខ្ញុំ ដូចគេបន្ទុះប្រាក់។¹¹ ព្រះអង្គបាននាំយើងខ្ញុំឲ្យជាប់មងព្រះអង្គបានដាក់បន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ នៅលើខ្នងយើងខ្ញុំ។¹² ព្រះអង្គបានបើកឲ្យមនុស្សជិះលើក្បាលយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ភ្លើង និងឆ្លងកាត់ទឹក ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបាននាំយើងខ្ញុំចេញមកកន្លែងដែលមានបរិបូរណ៍។

¹³ ទូលបង្គំនឹងយកតង្វាយដុត ចូលមកក្នុងដំណាក់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំនឹងលាបំណន់ចំពោះព្រះអង្គ¹⁴ ជាបំណន់ដែលបបូរមាត់ទូលបង្គំបានបន់ ហើយដែលមាត់ទូលបង្គំបានសន្យា នៅពេលទូលបង្គំមានអាសន្ន។¹⁵ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយសត្វឆាត់ៗ ជាតង្វាយដុតដល់ព្រះអង្គ ដោយក្លិនយញ្ញបូជារបស់ចៀមឈ្មោល ទូលបង្គំនឹងថ្វាយគោឈ្មោល និងពពែឈ្មោល។

¹⁶ អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអើយ ចូរចូលមកស្តាប់ចុះ ខ្ញុំនឹងរៀបរាប់ប្រាប់ពីកិច្ចការ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើដល់ខ្ញុំ។¹⁷ មាត់ខ្ញុំបានអំពាវនាវរកព្រះអង្គ ហើយអណ្តាតខ្ញុំបានសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។¹⁸ ប្រសិនបើខ្ញុំលាក់អំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្តនោះព្រះអម្ចាស់មិនស្តាប់ខ្ញុំឡើយ។

¹⁹ ប៉ុន្តែ ព្រះពិតជាបានស្តាប់ខ្ញុំមែន ព្រះអង្គយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ ស្តាប់សំឡេងអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ។²⁰ សូមលើកតម្កើងព្រះ ព្រោះព្រះអង្គមិនបានបែរចេញពីសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ក៏មិនបានដកព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គចេញពីខ្ញុំដែរ។

67 ទំនុកជាបទចម្រៀង សម្រាប់មេភ្លេង ត្រូវលេងដោយប្រដាប់មានខ្សែ។¹សូមព្រះប្រណីសន្តោសដល់យើង ហើយប្រទានពរយើង សូមព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គរះ
លើយើងខ្ញុំ។ សម្រាក²ដើម្បីឲ្យមនុស្សលោកបានស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គស្គាល់ព្រះចេស្ដាសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ នៅកណ្តាលអស់ទាំងជាតិសាសន៍។

³ឱព្រះអើយ សូមឲ្យប្រជាជនទាំងឡាយ សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ សូមឲ្យប្រជាជនទាំងអស់សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។⁴សូមឲ្យជាតិសាសន៍ទាំងឡាយបានអរសប្បាយ
ហើយច្រៀងដោយអំណរ ដ្បិតព្រះអង្គជំនុំជម្រះប្រជាជនទាំងឡាយ ដោយយុត្តិធម៌ ហើយដឹកនាំជាតិសាសន៍នានានៅផែនដី។

⁵ឱព្រះអើយ សូមឲ្យប្រជាជនទាំងឡាយ សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ សូមឲ្យប្រជាជនទាំងអស់សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។⁶ផែនដីបានបង្កើតភោគផលចម្រើនឡើង
ហើយព្រះគឺព្រះនៃយើងខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរយើងខ្ញុំ។

⁷ព្រះជាម្ចាស់ នឹងប្រទានពរយើង សូមឲ្យមនុស្សទាំងអស់ដល់ចុងបំផុតផែនដី កោតខ្លាចព្រះអង្គ។

68 ទំនុកជាបទចម្រៀងរបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ សម្រាប់មេភ្នំ ។^១ សូមព្រះក្រោកឡើង សូមឲ្យខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គត្រូវខ្មាត់ខ្មាយ ហើយឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់ព្រះអង្គ រត់ចេញពីព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ!^២ សូមព្រះអង្គបណ្តេញគេចេញ ដូចផ្សែងដែលត្រូវខ្យល់ផាត់បាត់ទៅ សូមឲ្យមនុស្សអាក្រក់វិនាសបាត់នៅចំពោះព្រះដូចក្រមួនដែលរលាយនៅចំពោះភ្លើង។^៣ តែសូមឲ្យមនុស្សសុចរិតបានសប្បាយរីករាយ គេនឹងរីករាយនៅចំពោះព្រះ គេនឹងមានអំណរសប្បាយយ៉ាងខ្លាំង!

^៤ ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះ ចូរច្រៀងសរសើរព្រះនាមព្រះអង្គ ចូរស្រែកច្រៀងថ្វាយព្រះអង្គ ដែលជិះរាជរថកាត់ទីរហស្ថាន ព្រះអង្គមានព្រះនាមថា ព្រះអម្ចាស់ ចូរសប្បាយរីករាយនៅចំពោះព្រះអង្គ។^៥ ព្រះដែលគង់ក្នុងដំណាក់ដ៏បរិសុទ្ធ ព្រះអង្គជាឪពុករបស់ក្មេងកំព្រា និងជាអ្នកការពារស្រ្តីមេម៉ាយ។^៦ ព្រះទ្រង់ប្រទានឲ្យមនុស្សឯកោ មានផ្ទះសំបែងរស់នៅ ព្រះអង្គនាំអ្នកជាប់ឃុំឃាំង ចេញទៅរកភាពចម្រុះចម្រើន តែពួកបះបោរវិញ នឹងរស់ក្នុងទឹកដីឃ្លាតហែង។

^៧ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ កាលព្រះអង្គយាងនាំមុខ ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គចេញទៅ កាលព្រះអង្គបានយាងកាត់ទីហោ ស្ថាន។ សម្រាក^៨ នោះផែនដីរញ្ជួយ ហើយមេឃក៏បង្ហូរភ្លៀង នៅចំពោះព្រះ គឺព្រះនៃភ្នំស៊ីណាយ នៅចំពោះព្រះ ជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។

^៩ ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គបានបង្ហូរភ្លៀងជាបរិបូរ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដែលខ្សោះឆ្ងាយ បានស្រស់បស់ឡើងវិញ។^{១០} ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គរកបានទីអាស្រ័យក្នុងស្រុកនោះ ឱព្រះអើយ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានផ្គត់ផ្គង់មនុស្សកម្សត់ទុគ៌ិត។

^{១១} ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រះបន្ទូល ពួកស្រ្តីដែលប្រកាសដំណឹង នោះមានគ្នាច្រើនណាស់។^{១២} ពួកស្តេចកងទ័ពរត់គេច គេរត់គេចទៅ! ស្រ្តីដែលនៅផ្ទះនាំគ្នាចែកជ័យភណ្ឌ។^{១៣} ទោះបីអ្នករាល់គ្នាបានដេក នៅកណ្តាលក្រោលសត្វ គង់តែនឹងមានស្លាប់សត្វព្រាប ដែលស្រោបដោយប្រាក់ហើយរោមរាត្រីស្រោបដោយមាសចែងចាំង។

^{១៤} កាលព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាបំផុត ព្រះអង្គកម្ចាត់កម្លាយពួកស្តេចនៅស្រុកនោះ សូមឲ្យព្រឹលធ្លាក់នៅលើភ្នំសាលម៉ូន។^{១៥} ឱភ្នំនៃព្រះ ភ្នំបាសាន ឱភ្នំដែលមានកំពូលច្រើន ភ្នំបាសានអើយ។^{១៦} ឱភ្នំដែលមានកំពូលច្រើនអើយ ហេតុអ្វីបានជាមើលដោយច្រណែន នឹងភ្នំដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងយក ជាលំនៅរបស់ព្រះអង្គដូច្នេះ? អើ ព្រះអម្ចាស់ នឹងគង់ នៅលើភ្នំនោះរហូតតទៅ។

^{១៧} រាជរថរបស់ព្រះមានចំនួនរាប់លានរាប់កោដិ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅកណ្តាល គឺព្រះនៃភ្នំស៊ីណាយ ព្រះអង្គគង់ក្នុងទីបរិសុទ្ធ។^{១៨} ព្រះអង្គបានយាងឡើងទៅទីខ្ពស់ទាំងនាំពួកឈ្លើយទៅជាមួយ ហើយទទួលស្វយអាករពីប្រជាជន សូម្បីតែពីក្នុងចំណោមមនុស្សបះបោរ ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានគង់នៅទីនោះ។

^{១៩} សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គទទួលយកបន្ទុករបស់យើងរាល់ថ្ងៃ គឺជាព្រះជាទីសង្គ្រោះរបស់យើង។ សម្រាក^{២០} ព្រះនៃយើង គឺជាព្រះនៃការសង្គ្រោះ និងជួយដោះឲ្យរួចពីស្លាប់ គឺជាព្រះអម្ចាស់។^{២១} តែព្រះនឹងវាយបំបែកក្បាល ខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ គឺថ្វាសនៃអ្នកដែលចេះតែដើរ ក្នុងផ្លូវទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន។

^{២២} ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «យើងនឹងនាំគេត្រឡប់ពីភ្នំបាសាន យើងនឹងនាំគេចេញពីបាតសមុទ្រមកវិញ^{២៣} ដើម្បីឲ្យជើងអ្នករាល់គ្នា បានដើរលុយក្នុងឈាមរបស់គេ ឲ្យអណ្តាតឆ្កែរបស់អ្នករាល់គ្នា មានចំណែកពីខ្មាំងសត្រូវទាំងនោះដែរ»។

^{២៤} ឱព្រះអើយ គេបានឃើញក្បួនដំណើរ របស់ព្រះអង្គគឺក្បួនដំណើររបស់ព្រះនៃទូលបង្គំ មហាក្សត្រនៃទូលបង្គំយាងចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។^{២៥} ពួកចម្រៀងនៅខាងមុខពួកភ្លេងនៅខាងក្រោយ នៅកណ្តាលមានពួកស្រីក្រមុំនាំគ្នារាយក្រាប់។

^{២៦} ឱអស់អ្នកដែលកើតពីពូជពង្ស អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរលើកតម្កើងព្រះ នៅក្នុងក្រុមជំនុំធំ ចូរលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់។^{២៧} នៅទីនោះមានបេនយ៉ាមីន ជាតូនពៅបង្អស់ នាំមុខគេ ក្នុងចំណោមពួកគេ មានពួកមេដឹកនាំរបស់យូដា ពួកមេដឹកនាំរបស់សាប៊ុយឡូន និងពួកមេដឹកនាំរបស់ណាបថាលី។

^{២៨} ឱព្រះអើយ សូមបង្ហាញប្រទានភាព របស់ព្រះអង្គមក ឱព្រះអើយ សូមបង្ហាញព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ជាព្រះចេស្តាដែលព្រះអង្គ តែងតែប្រោសយើងខ្ញុំ។

^{២៩} ដោយយល់ដល់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងយេរូសាឡឹម ពួកស្តេចនាំគ្នាយកកង្វាយមកថ្វាយព្រះអង្គ។

^{៣០} សូមព្រះអង្គបន្ទោសសត្វព្រៃ ដែលរស់នៅកណ្តាលដើមត្រែង និងហ្វូងគោឈ្មោល ព្រមទាំងកូនគោ នៃជនជាតិទាំងឡាយផងគ្រប់គ្នាមកក្រាបចុះ ហើយថ្វាយប្រាក់ទាំងដុំៗ ព្រះអង្គកម្ចាត់កម្លាយប្រជាជនទាំងឡាយ ដែលចូលចិត្តនឹងសង្គ្រាម។^{៣១} ពួកមានត្រកូលខ្ពស់នឹងចេញពីស្រុកអេស៊ុប អ្នកអេដ្វីយ៉ូពីនឹងលើកដៃទៅរកព្រះជាម្ចាស់។

^{៣២} ឱនគរទាំងឡាយនៅផែនដីអើយ ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះ ឱចូរច្រៀងសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់។ សម្រាក^{៣៣} គឺដល់ព្រះអង្គដែលជិះរាជរថកាត់ផ្ទៃមេឃ គឺផ្ទៃមេឃពីបុរាណ មើល ព្រះអង្គបញ្ចេញព្រះសូរសៀង គឺព្រះសូរសៀងយ៉ាងខ្លាំងក្រៃលែង។

^{៣៤} ចូរប្រកាសទទួលស្គាល់ព្រះចេស្តារបស់ព្រះ ប្រទានភាពរបស់ព្រះអង្គ គ្របដណ្តប់លើអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ក៏នៅលើផ្ទៃមេឃ។^{៣៥} ព្រះដែលយាងមកពីទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គគួរឲ្យស្វែងខ្លាច ព្រះអង្គប្រទានព្រះចេស្តា និងកម្លាំងដល់ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ សូមលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

69 បទពិស្ស័យភាវស្ថានប្រៀង។ បទ «ផ្កាផ្លែ»។ ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។¹ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំផង ដ្បិតទឹកបានឡើងដល់កន្ទួលបង្គំ ហើយ។² ទូលបង្គំផងនៅក្នុងកក់ដីជ្រៅ ជាកន្លែងដែលគ្មានទីឈរឡើយ ទូលបង្គំបានចូលទៅក្នុងទឹកជ្រៅ ហើយជំនន់ក៏បោកគ្របលើទូលបង្គំ។

³ ទូលបង្គំឆ្ងើយ ដោយសារសម្រែករបស់ទូលបង្គំ បំពង់កទូលបង្គំស្លុតហើយ ភ្នែកទូលបង្គំទៅជាស្រវាំង ដោយសារនឹងរង់ចាំព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ។⁴ អស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំដោយឥតហេតុ មានច្រើនជាងសក់ក្បាលរបស់ទូលបង្គំទៅទៀត អស់អ្នកដែលចង់បំផ្លាញទូលបង្គំ អស់អ្នកដែល វាយប្រហារទូលបង្គំ ដោយឥតហេតុ មានកម្លាំងខ្លាំងណាស់ គេចាប់ឲ្យទូលបង្គំសងរបស់ដែលទូលបង្គំ មិនបានយកសោះ។

⁵ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជ្រាបសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ របស់ទូលបង្គំ កំហុសដែលទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្ត ពុំអាចបិទបាំងនឹងព្រះអង្គឡើយ។⁶ ឱព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល សូមកុំឲ្យអស់អ្នកដែលសង្ឃឹម ដល់ព្រះអង្គត្រូវខ្មាស ដោយព្រោះទូលបង្គំឡើយ ឱព្រះនៃអ៊ីស្រាអែលអើយ សូមកុំឲ្យអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអង្គ ត្រូវបាក់មុខ ដោយព្រោះទូលបង្គំឲ្យសោះ។

⁷ ដ្បិតគឺដោយយល់ដល់ព្រះអង្គហើយ បានជាទូលបង្គំទ្រាំទ្រពាក្យដំណៀល ហើយសេចក្តីអាម៉ាស់បានគ្របមុខទូលបង្គំ។⁸ ទូលបង្គំបានត្រឡប់ដូចជាអ្នកដទៃ ចំពោះបងប្អូនទូលបង្គំ គឺដូចជាជនជាតិផ្សេង ចំពោះបងប្អូនពោះមួយ របស់ទូលបង្គំ។⁹ ដ្បិតសេចក្តីខស្វាហិដល់ដំណាក់ព្រះអង្គ បានបំផ្លាញទូលបង្គំ ហើយដំណៀលទាំងប៉ុន្មាន របស់អស់អ្នកតិះដៀលព្រះអង្គ បានធ្លាក់មកលើទូលបង្គំ។

¹⁰ កាលទូលបង្គំយំសោក ហើយដាក់ចិត្តតមអាហារ នោះធ្វើឲ្យគេតិះដៀលទូលបង្គំ។¹¹ កាលទូលបង្គំយកសំពត់ធ្មៃ មកធ្វើជាសម្លៀកបំពាក់ នោះទូលបង្គំត្រឡប់ជាពាក្យ លេងសើចរបស់គេ។¹² អស់អ្នកដែលអង្គុយនៅទ្វារក្រុង នាំគ្នាសិរយដើមទូលបង្គំ ហើយមនុស្សប្រមឹក យករឿងទូលបង្គំទៅធ្វើជាទំនុកច្រៀង។

¹³ ប៉ុន្តែ ឯទូលបង្គំវិញ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ គឺតម្រង់ទៅព្រះអង្គ។ នៅពេលគាប់ព្រះហឫទ័យ ឱព្រះអើយ ដោយព្រះហឫទ័យ សប្បុរសដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ សូមឆ្លើយតបមកទូលបង្គំផង ដោយការសង្គ្រោះដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ។¹⁴ សូមរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីកក់ជ្រៅនេះ សូមឲ្យទូលបង្គំបានរួចពីខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ និងពីទឹកដីជ្រៅនេះផង!¹⁵ សូមកុំឲ្យជំនន់នេះពន្លិចទូលបង្គំ ឬទីជម្រៅលេបទូលបង្គំ ឬរណ្តៅបិទមាត់ គ្របពីលើទូលបង្គំឡើយ។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់អើយ ដោយព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងមេត្តាករុណា សូមឆ្លើយតបមកទូលបង្គំ ដោយព្រះហឫទ័យអាណិតមេត្តាដ៏ធំធេង សូមងាកមកទតមើលទូលបង្គំផង។¹⁷ សូមកុំលាក់ព្រះភ័ក្ត្រនឹងទូលបង្គំ ដែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គឡើយ សូមមេត្តាឆ្លើយតបមកទូលបង្គំជាប្រញាប់ ដ្បិតទូលបង្គំកំពុងតែមានអាសន្ន។

¹⁸ សូមយាងមកជិតទូលបង្គំ សូមលោះទូលបង្គំ ដោយព្រះខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ សូមដោះទូលបង្គំឲ្យរួចផង។¹⁹ ព្រះអង្គជ្រាបពាក្យដំណៀលមកលើទូលបង្គំ ពីសេចក្តីអាម៉ាស់ និងសេចក្តីអាប្រមាទរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គស្គាល់បច្ចាមិត្តទាំងប៉ុន្មាន របស់ទូលបង្គំហើយ។

²⁰ ពាក្យដំណៀលបានញ័រញ័រចិត្តទូលបង្គំ ដល់ម្ល៉េះបានជាទូលបង្គំអស់សង្ឃឹម ទូលបង្គំសង្ឃឹមថានឹងមានគេអាណិត តែគ្មានសោះ ក៏ស្វែងរកអ្នកកម្សាន្តចិត្ត តែរកមិនបានឡើយ។²¹ គេឲ្យថ្នាំពុលមកទូលបង្គំជាអាហារ ហើយកាលទូលបង្គំស្រេក គេយកទឹកខ្មេះឲ្យទូលបង្គំផឹក។

²² សូមឲ្យតុរបស់គេត្រឡប់ជាអន្ទាក់ដល់គេ ហើយកាលណាគេមានសេចក្តីសុខ នោះសូមឲ្យទៅជាអង្គបំបែកគេវិញ។²³ សូមឲ្យភ្នែករបស់គេទៅជាងងឹត ដើម្បីកុំឲ្យគេមើលឃើញហើយសូមឲ្យចង្កេះគេញរហូតទៅ។

²⁴ សូមចាក់សេចក្តីក្តៅក្រហាយ របស់ព្រះអង្គទៅលើគេ ហើយសូមឲ្យសេចក្តីក្រោធ ដ៏សហ័សរបស់ព្រះអង្គតាមទាន់គេ។²⁵ សូមឲ្យជំរំរបស់គេត្រូវចោលស្លាត់ កុំឲ្យអ្នកណាស់នៅក្នុងជម្រករបស់គេឡើយ។

²⁶ ដ្បិតគេធ្វើទុក្ខបៀតបៀនអ្នក ដែលព្រះអង្គបានវាយ ហើយគេតំណាលពីការឈឺចាប់របស់អស់អ្នក ដែលព្រះអង្គបានវាយឲ្យរួស។²⁷ សូមដាក់ទោស បន្ថែមលើទោសគេថែមទៀត សូមព្រះអង្គកុំឲ្យគេរួចខ្លួនឡើយ។

²⁸ សូមលុបគេចេញពីបញ្ជីជីវិតទៅ សូមកុំរាប់ឈ្មោះគេក្នុងចំណោមមនុស្សសុចរិតឡើយ។²⁹ ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំវេទនា ហើយឈឺចាប់ ឱព្រះអើយ សូមឲ្យការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ លើកទូលបង្គំដាក់លើទីខ្ពស់ផង!

³⁰ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយបទចម្រៀង ទូលបង្គំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គ ដោយការអរព្រះគុណ។³¹ បែបនេះនឹងគាប់ព្រះហឫទ័យ ដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាងការថ្វាយគោឈ្មោល ឬគោឈ្មោលដែលថ្វាយទាំងស្រុង និងក្រចកទៅទៀត។

³² កាលមនុស្សទន់ទាបឃើញ គេនឹងសប្បាយរីករាយ។ អ្នករាល់គ្នាដែលស្វែងរកព្រះអើយ ចូរឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាស្រស់បស់ឡើង!³³ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ ព្រះសណ្តាប់មនុស្សកម្សត់ទុក្ខ ហើយមិនមើលងាយប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ដែលជាប់ឃុំរាំងឡើយ។

³⁴ សូមឲ្យផ្ទៃមេឃ និងផែនដី សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ រួមទាំងសមុទ្រ និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងនោះ សរសើរតម្កើងព្រះអង្គដែរ។³⁵ ដ្បិតព្រះនឹងសង្គ្រោះក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយសង់ក្រុងទាំងឡាយរបស់យូដាឡើង ប្រជាជននឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះរួចកាន់កាប់ទឹកដីនោះជាមរតក។³⁶ ពូជពង្សរបស់អ្នកបម្រើព្រះអង្គ នឹងគ្រប់គ្រងទឹកដីនោះជាមរតក ហើយអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះនាមព្រះអង្គ នឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ។

70 បទពិសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរ។ សម្រាប់ពិធីវិញក៏។¹ឱព្រះអើយ សូមប្រញាប់មករំដោះទូលបង្គំ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រញាប់មកជួយទូលបង្គំផង។²សូមឲ្យអស់អ្នកដែលប៉ុនប៉ងជីវិតទូលបង្គំ ត្រូវអាម៉ាស់ ហើយអាប់ឱន សូមឲ្យអស់អ្នកដែលប្រាថ្នា ធ្វើឲ្យទូលបង្គំឈឺចាប់ ត្រូវដកខ្លួនថយ ហើយបាក់មុខទៅ។³សូមឲ្យអស់អ្នកដែលចំអកថា៖ «ហាសហា ហាសហា!» ត្រូវដកខ្លួនថយ ព្រោះតែសេចក្តីអាម៉ាស់របស់គេ។

⁴សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអង្គ មានចិត្តត្រេកអរ ហើយរីករាយក្នុងព្រះអង្គ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ ពោលជានិច្ចថា «ព្រះធំអស្ចារ្យ»⁵ចំណែកទូលបង្គំ ជាមនុស្សកម្សត់ទុគ៌ត ឱព្រះអើយ សូមប្រញាប់មករកទូលបង្គំផង ព្រះអង្គជាជំនួយ និងជាអ្នករំដោះទូលបង្គំ។ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំបង្អង់ឡើយ។

71¹ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំពឹងជ្រកក្នុងព្រះអង្គ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាសឡើយ។² សូមរំដោះទូលបង្គំ ហើយសង្គ្រោះទូលបង្គំឲ្យរួច ដោយសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះអង្គ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ទូលបង្គំ ហើយសង្គ្រោះទូលបង្គំផង!³ សូមធ្វើជាថ្មជាជ្រកកោនដល់ទូលបង្គំ ជាកន្លែងដែលទូលបង្គំចូលមករកថ្ម ជានេះជានិច្ច ព្រះអង្គបានចេញបញ្ជាឲ្យសង្គ្រោះទូលបង្គំ ដ្បិតព្រះអង្គជាថ្មជា និងជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ។

⁴ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់ គឺឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សទុច្ចរិត និងការសាហាវនេះផង!⁵ ដ្បិត ឱព្រះអម្ចាស់ អើយ ព្រះអង្គជាទីសង្ឃឹមរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គជាទីទុកចិត្តរបស់ទូលបង្គំ តាំងពីក្មេងមក។

⁶ ទូលបង្គំពឹងផ្អែកលើព្រះអង្គតាំងពីកំណើត គឺព្រះអង្គហើយដែលបានយកទូលបង្គំ ចេញពីផ្ទៃម្តាយ ទូលបង្គំសរសើរតម្កើងព្រះអង្គជានិច្ច។⁷ ទូលបង្គំជាប្រផ្នូល ដល់មនុស្សជាច្រើន តែព្រះអង្គជាជម្រកដ៏មាំមួនរបស់ទូលបង្គំ។

⁸ មាត់ទូលបង្គំពេញដោយពាក្យ សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ហើយដោយពាក្យលើកតម្កើង ព្រះអង្គដរាបរាល់ថ្ងៃ។⁹ សូមកុំលះបង់ចោលទូលបង្គំ ក្នុងគ្រាដែលចាស់ ជរា ហើយកុំបោះ បង់ចោលទូលបង្គំ ក្នុងគ្រាដែលកម្លាំងទូលបង្គំអន់ថយនេះឡើយ។

¹⁰ ដ្បិតខ្ញុំសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ និយាយដើមពីទូលបង្គំ ហើយអស់អ្នកដែលចាំមើលជីវិតទូលបង្គំ គេប្រើក្បាត្ន¹¹ គេពោលថា «ព្រះបានបោះបង់ចោលវាហើយ ចូរដេញតាម ហើយចាប់វាមក! ដ្បិតគ្មានអ្នកណាជួយរំដោះវាបានទេ»។

¹² ឱព្រះអើយ សូមកុំគង់ឆ្ងាយពីទូលបង្គំឡើយ ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមប្រញាប់មកជួយទូលបង្គំផង!¹³ សូមឲ្យពួកអ្នកដែលចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ ត្រូវអាម៉ាស់ ហើយវិនាសសូន្យទៅ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលប្រាថ្នា ធ្វើឲ្យទូលបង្គំឈឺចាប់ គ្របដណ្តប់ដោយពាក្យដំណៀល និងអាប័យស។

¹⁴ រីឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងមានសង្ឃឹមជានិច្ច ហើយនឹងរឹតតែសរសើរតម្កើងព្រះអង្គថែមទៀត។¹⁵ មាត់ទូលបង្គំនឹងថ្លែងប្រាប់ពីកិច្ចការដ៏សុចរិត និងពីកិច្ចការ សង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គដរាបរាល់ថ្ងៃ ដ្បិតកិច្ចការនោះមានចំនួនច្រើនឥតគណនា។¹⁶ ទូលបង្គំនឹងចូលមកដោយព្រះចេស្ដារបស់ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ហើយនឹង តំណាលពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ គឺរបស់ព្រះអង្គតែមួយប៉ុណ្ណោះ។

¹⁷ ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គបានបង្រៀនទូលបង្គំ តាំងពីទូលបង្គំនៅក្មេងរហូតមក ហើយទូលបង្គំនៅតែប្រកាស ពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គដដែល។¹⁸ ឱព្រះអើយ សូមកុំលះបង់ចោលទូលបង្គំឡើយ ទោះជាទូលបង្គំចាស់សក់ស្កូវហើយក៏ដោយ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានប្រកាស ពីប្រទានភាពរបស់ព្រះអង្គ ដល់មនុស្សជំនាន់ ក្រោយ គឺពីព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ ដល់មនុស្សទាំងអស់ដែលត្រូវកើតមក។

¹⁹ ឱព្រះអើយ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់ដល់ផ្ទៃមេឃ ព្រះអង្គបានធ្វើការដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន ឱព្រះអើយ តើមានអ្នកណាដូចព្រះអង្គ?²⁰ ព្រះអង្គបានធ្វើ ឲ្យទូលបង្គំ ឃើញសេចក្តីរេទនា និងទុក្ខលំបាកជាច្រើន តែព្រះអង្គនឹងប្រោសឲ្យទូលបង្គំ មានជីវិតជាថ្មីឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងនាំទូលបង្គំឡើងចេញ ពីទីជម្រៅនៃ ផែនដីមកវិញ។

²¹ ព្រះអង្គនឹងចម្រើនឲ្យទូលបង្គំ កាន់តែមានកិត្តិយសឡើង ហើយកម្មវិធីនៃទូលបង្គំជាថ្មី។²² ឱព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយ ពិណ្ឌ ព្រោះព្រះ ហឫទ័យ ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ឱព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរ ដល់ព្រះអង្គដោយចាប់សុង។

²³ កាលទូលបង្គំច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ បបួរមាត់ទូលបង្គំស្រែកហៅដោយអំណរ ហើយព្រលឹងទូលបង្គំដែលព្រះអង្គបានលោះ ក៏បន្តិសំឡេងឡើងដោយ អំណរដែរ។²⁴ អំណរណាតទូលបង្គំនឹងថ្លែង អំពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គដរាបរាល់ថ្ងៃ ដ្បិតអស់អ្នកដែលប្រាថ្នា ចង់ធ្វើឲ្យទូលបង្គំឈឺចាប់គេត្រូវអាម៉ាស់ ហើយ អាប័យស។

72 ទំនុករបស់ស្តេចសាឡាម្ល៉ែន។¹ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមប្រទានដល់ព្រះរាជានៅច្បាប់ដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ហើយសូមប្រទានសុចរិតរបស់ព្រះអង្គដល់បុត្រា
របស់ព្រះរាជាផង។²សូមឲ្យព្រះរាជាបានគ្រប់គ្រង លើប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដោយសុចរិត ហើយគ្រប់គ្រងលើប្រជារាស្ត្រក្រីក្រ របស់ព្រះអង្គដោយ
យុត្តិធម៌។³សូមឲ្យភ្នំធំៗផ្តល់ភាពចម្រើនចម្រើន ដល់ប្រជារាស្ត្រ ហើយភ្នំតូចៗផ្តល់ផលផ្លែជាសេចក្តីសុចរិត។

⁴សូមឲ្យព្រះរាជាបានការពារក្តីរបស់មនុស្សក្រីក្រ ក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រ ជួយសង្គ្រោះពួកកូនរបស់មនុស្សកម្សត់ទុក្ខ ហើយកម្ទេចពួកអ្នកជិះជាន់គេ ឲ្យ
ខ្ទេចខ្ទីទៅ។⁵សូមឲ្យគេបានកោតខ្លាចព្រះករុណា ក្នុងកាលដែលនៅមានព្រះអាទិត្យ ហើយដរាបណានៅមានព្រះច័ន្ទ គឺជារៀងរហូតគ្រប់ជំនាន់ផង។

⁶សូមឲ្យព្រះរាជាបានដូចជារៀងបង្អួច មកលើរាល់ដែលច្រូតស្មៅហើយ គឺដូចជារៀងដែលស្រោចស្រពផែនដី។⁷នៅក្នុងគ្រាបស់ព្រះរាជា សូមឲ្យសេចក្តីសុចរិត
រីកចម្រើនឡើង ហើយសូមឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តមានជាបរិបូរណ៍ ដរាបទាល់តែលែងមានព្រះចន្ទ។

⁸ចាប់តាំងពីសមុទ្រម្ខាង រហូតដល់សមុទ្រម្ខាង ហើយចាប់ពីទន្លេអ៊ីប្រាត រហូតដល់ចុងបំផុតផែនដី។⁹សូមឲ្យមនុស្សដែលរស់នៅទីរហោស្ថាន នាំគ្នាក្រាបចុះនៅ
ចំពោះព្រះអង្គ ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ ក្រាបលិលូលលីដី។¹⁰សូមឲ្យស្តេចទាំងឡាយនៅស្រុកតើស៊ីស និងកោះនានានាំស្នូលសាអាករមកថ្វាយព្រះអង្គ
សូមឲ្យស្តេចទាំងឡាយនៅស្រុកសេបា និងស្រុកសាបា នាំបណ្ណាការមកថ្វាយដែរ។

¹¹សូមឲ្យស្តេចទាំងប៉ុន្មានក្រាបចុះ នៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយជាតិសាសន៍ទាំងអស់នាំគ្នាបម្រើព្រះអង្គ!¹²ដ្បិតព្រះរាជារំដោះមនុស្សកម្សត់ទុក្ខឲ្យរួច ពេលគេ
ស្រែករកព្រះអង្គ គឺទាំងមនុស្សក្រីក្រ និងអ្នកដែលគ្មានទីពឹង។

¹³ព្រះរាជាអាណិតអាសូរមនុស្សទន់ខ្សោយ និងមនុស្សកម្សត់ទុក្ខ ហើយក៏សង្គ្រោះជីវិតមនុស្សកម្សត់ទុក្ខនោះ។¹⁴ព្រះរាជាលោះជីវិតពួកគេ ឲ្យរួចពីការ
សង្កត់សង្កិន និងអំពើឃោរឃៅ ឈាមរបស់គេ មានតម្លៃណាស់នៅចំពោះព្រះអង្គ។

¹⁵សូមឲ្យព្រះរាជាមានព្រះជន្មាយុយ៉ិនយូរ ហើយសូមឲ្យគេយកតង្វាយជាមាស ពីស្រុកសេបា មកថ្វាយព្រះអង្គ សូមឲ្យមានមនុស្សអធិស្ឋានឲ្យព្រះរាជានិច្ច
ហើយថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអង្គជាដរាបរាល់ថ្ងៃ។¹⁶សូមឲ្យមានស្រូវជាបរិបូរណ៍នៅក្នុងស្រុក ភោគផលទាំងនោះទ្រេតចុះឡើងនៅលើកំពូលភ្នំ។ សូមឲ្យដើមឈើ
មានផលផ្លែ ដូចដើមឈើនៅភ្នំល្បាណ្ឌន ហើយសូមឲ្យមនុស្សចម្រើនឡើងនៅក្នុងទីក្រុង ដូចស្មៅនៅតាមទីវាល។

¹⁷សូមឲ្យព្រះនាមព្រះរាជាស្ថិតស្ថេរ អស់កល្បជានិច្ច សូមឲ្យកិត្តិនាមព្រះរាជា នៅគង់វង្សដូចព្រះអាទិត្យ សូមឲ្យមនុស្សម្នាបានពរដោយសារព្រះរាជា អស់
ទាំងជនជាតិនឹងហៅព្រះរាជា ថាជាអ្នកមានពរ។

¹⁸សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាព្រះតែមួយព្រះអង្គគត់ ដែលធ្វើការដ៏អស្ចារ្យ។¹⁹សូមលើកតម្កើងព្រះនាម ដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ
អស់កល្បជានិច្ច សូមឲ្យផែនដីទាំងមូល មានពេញដោយសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ! អាម៉ែន ហើយអាម៉ែន។²⁰ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ស្តេចដាវីឌ ជាបុត្ររបស់លោកអ៊ី
សាយ ចប់តែប៉ុណ្ណោះ។

73 ទំនុកតម្កើង របស់លោកអេសាភា។¹ប្រាកដមែន ព្រះល្អដល់អ្វីស្រាវអែល គឺដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ។²ប៉ុន្តែទូលបង្គំវិញ ដឹងទូលបង្គំសឹងតែនឹង ជំពប់ដួល ជំហានទូលបង្គំហៀបតែនឹងអិលទៅហើយ។³ដ្បិតទូលបង្គំមានចិត្តច្រណែន នឹងមនុស្សអ្នកអាង ដោយឃើញមនុស្សអាក្រក់បានចម្រុង ចម្រើន។

⁴ដ្បិតគេគ្មានឈឺចាប់អ្វីសោះរហូតដល់ស្លាប់ រូបកាយរបស់គេធាត់រលោង។⁵គេមិនស្គាល់ទុក្ខលំបាកដូចមនុស្សឡើយ ក៏មិនដែលវេទនា ដូចមនុស្សដែរ។

⁶គេពាក់អំនួតរបស់គេ ដូចជាពាក់ខ្សែក ហើយគេពាក់ចិត្តយោឃរោ ដូចសម្លៀកបំពាក់។⁷ភ្នែកគេលៀងចេញដោយមានសាច់ច្រើន ចិត្តគេហូរហៀរដោយគំនិត អាក្រក់។

⁸គេចំអកឡកឡាយ ហើយពោលពាក្យអាក្រក់ គេស្រែកគំរាមក្លែងៗពីការសង្កត់សង្កិន។⁹គេតាំងមាត់របស់គេទាស់នឹងស្ថានសួគ៌ ហើយអណ្តាតគេបង្វិលទៅ មកពេញលើផែនដី។

¹⁰ហេតុនេះហើយបានជាប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ងាកទៅសរសើរគេហើយមិនឃើញថាគេមានកំហុសអ្វីឡើយ។¹¹គេពោលថា «ធ្វើដូចម្តេចព្រះបាទបាន? តើព្រះ ដ៏ខ្ពស់បំផុតមានព្រះតម្រិះដែរឬ?»¹²មើល នេះហើយមនុស្សអាក្រក់ គេចេះតែសុខស្រួលជានិច្ច ទ្រព្យសម្បត្តិគេចេះតែចម្រើនឡើងរហូត។

¹³ជាការពិត ទូលបង្គំដែលបានរក្សាចិត្តឲ្យបរិសុទ្ធ ហើយលាងដៃឲ្យឥតមានសៅហ្មង នោះឥតប្រយោជន៍ទេ។¹⁴ដ្បិតទូលបង្គំជួបទុក្ខលំបាករាល់ថ្ងៃ ហើយត្រូវ វាយផ្តាសាលារាល់ព្រឹក។¹⁵ប្រសិនបើទូលបង្គំពោលថា «ខ្ញុំនឹងនិយាយដូចេដូចគេដែរ» នោះទូលបង្គំឈ្មោះថាបានក្បត់បងប្អូន ដែលជាកូនរបស់ព្រះអង្គមិនខាន។

¹⁶តែកាលទូលបង្គំគិតពិចារណា ចង់យល់ពីរឿងនេះ នោះពិបាកយល់ដល់ទូលបង្គំណាស់។¹⁷រហូតទាល់តែទូលបង្គំបានចូលទៅក្នុង ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះ ទើបទូលបង្គំយល់ពីចុងបញ្ចប់របស់គេ។

¹⁸តាមពិត ព្រះអង្គបានដាក់ឲ្យគេ ឈរនៅកន្លែងដ៏អិល ព្រះអង្គធ្វើឲ្យគេធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។¹⁹គេត្រូវអន្តរធានទៅយ៉ាងឆាប់ដល់ម្ល៉េះ គេត្រូវរលាយសូន្យ ទៅ ដោយហេតុគួរស្វែង។²⁰គេប្រៀបដូចយល់សព្វិក្រោយពេលភ្ញាក់ឡើង ឱព្រះអម្ចាស់អើយ កាលព្រះអង្គតើនឡើង ព្រះអង្គមិនចង់ឃើញរូបគេឡើយ។

²¹ដ្បិត កាលទូលបង្គំកើតមានចិត្តជួរល្វឹង កាលទូលបង្គំឈឺចាប់ក្នុងទ្រូង។²²នោះទូលបង្គំមិនយល់ ហើយល្ងង់ខ្លៅ ទូលបង្គំដូចជាសត្វតិរច្ឆាននៅចំពោះព្រះអង្គ។²³ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំនៅជាប់ជាមួយព្រះអង្គជានិច្ច ព្រះអង្គកាន់ដៃស្តាំរបស់ទូលបង្គំ។²⁴ព្រះអង្គនាំទូលបង្គំ ដោយព្រះឱរាទរបស់ព្រះអង្គ ហើយនៅទីបំផុត ព្រះអង្គនឹង ទទួលទូលបង្គំចូលទៅក្នុងសិរីល្អ។

²⁵នៅស្ថានសួគ៌ តើទូលបង្គំមានអ្នកណា ក្រៅពីព្រះអង្គ? ហើយគ្មានអ្វីនៅលើផែនដី ដែលទូលបង្គំប្រាថ្នាចង់បានក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ។²⁶សាច់ឈាម និងចិត្ត ទូលបង្គំ អាចនឹងសាបសូន្យទៅ ប៉ុន្តែ ព្រះជាកម្លាំងនៃចិត្ត និងជាចំណែករបស់ទូលបង្គំរហូតទៅ។

²⁷ដ្បិតមើល អស់អ្នកដែលនៅឆ្ងាយពីព្រះអង្គ នឹងត្រូវវិនាស ព្រះអង្គបំផ្លាញអស់អ្នកដែលផិតក្បត់ព្រះអង្គ។²⁸ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំវិញ ជាការប្រពៃណាស់ ដែល ទូលបង្គំបាននៅជិតព្រះ ទូលបង្គំបានយកព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ជាទីជ្រកកោន ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានថ្លែងប្រាប់ ពីកិច្ចការទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ។

74 កំណាព្យរបស់លោកអេសាភា^១ឱព្រះអើយ ហេតុអ្វីបានជា ព្រះអង្គបោះបង់ចោលយើងខ្ញុំរហូតដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីខ្មាស់ របស់ព្រះអង្គហុយ ផ្សែងទាស់នឹងហ្វូងចៀមនៅលើវាលស្មៅ របស់ព្រះអង្គ?^២សូមនឹកចាំពីក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានទិញតាំងពីបុរាណមក ជាអ្នកដែលព្រះអង្គ បានលោះ យកមកធ្វើជាកុលសម្ព័ន្ធ នៃមរតករបស់ព្រះអង្គ សូមនឹកចាំពីភ្នំស៊ីយ៉ូន ជាកន្លែងដែលព្រះអង្គបានគង់នៅ។

^៣សូមព្រះអង្គលើកព្រះបាទមកកាន់កន្លែងដែល ចេះតែបាក់បែកជាប់រហូតនេះផង! ខ្មាំងសត្រូវបានបំផ្លាញអ្វីៗ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធអស់ហើយ។^៤បច្ចាមិត្តរបស់ ព្រះអង្គបានស្រែកហៅ នៅកណ្តាលទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ គេបានលើកទង់របស់គេឡើងជាទីសម្គាល់។^៥ពួកគេប្រៀបដូចជាមនុស្សលើកពូថៅ ប្រុងនឹងកាប់ព្រៃ ឈើ។^៦ឥឡូវនេះ គេកម្ទេចអស់ទាំងក្បាច់ចម្លាក់ ដោយពូថៅ និងញញួរ។

^៧គេបានយកភ្លើងដុតទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ គេបន្ទាបបន្ថោកព្រះដំណាក់នៃព្រះនាមព្រះអង្គ ហើយរំលំព្រះដំណាក់ព្រះអង្គឲ្យរាបចុះដល់ដី។^៨គេគិតគ្នាថា «យើងនឹងបង្ក្រាបគេឲ្យរាប» គេដុតបំផ្លាញអស់ទាំងកន្លែងប្រជុំទាំងឡាយ។

^៩យើងខ្ញុំមិនឃើញមានទីសម្គាល់ របស់យើងខ្ញុំទៀតទេ ក៏គ្មានហោរាណាទៀតដែរ ហើយគ្មានអ្នកណាក្នុងចំណោមយើងខ្ញុំ ដែលដឹងថានៅយូរប៉ុណ្ណាឡើយ។^{១០}ឱ ព្រះជាម្ចាស់អើយ តើឲ្យបច្ចាមិត្តគ្នាចុះតិះដៀល ដល់ពេលណា? តើឲ្យខ្មាំងសត្រូវប្រមាថព្រះនាមព្រះអង្គរហូតឬ?^{១១}ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គឱបព្រះហស្តនៅស្ងៀម ដូច្នេះ? គឺព្រះហស្តស្តាររបស់ព្រះអង្គ សូមដកព្រះហស្តចេញពីព្រះឱរាព្រះអង្គមក ហើយបំផ្លាញគេទៅ។

^{១២}ប៉ុន្តែ ព្រះជាមហាក្សត្ររបស់ទូលបង្គំ តាំងតែពីបុរាណមក ក៏ប្រោសប្រទានការសង្គ្រោះនៅកណ្តាលផែនដី។^{១៣}ព្រះអង្គបានញែកទឹកសមុទ្រ ដោយឫទ្ធានុភាព របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានបំបែកអស់ទាំងក្បាលនាគ នៅក្នុងទឹក។

^{១៤}ព្រះអង្គបានកិនកម្ទេចក្បាលស្តេចក្រពើ ហើយព្រះអង្គប្រទានសាច់រាងដល់សត្វនានា ដែលរស់នៅទីរហោស្ថានជាអាហារ។^{១៥}ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមានទឹកផុស និង ទឹកជ្រោះចេញមក ក៏ធ្វើឲ្យទន្លេដែលហូរជានិច្ច ប្រែជាវង់ស្ងួត។

^{១៦}ពេលថ្ងៃជារបស់ព្រះអង្គ ហើយពេលយប់ក៏ជារបស់ព្រះ អង្គដែរព្រះអង្គបានបង្កើតឲ្យមានពន្លឺ និងព្រះអាទិត្យ។^{១៧}ព្រះអង្គបានតាំងព្រំដែនទាំងប៉ុន្មាននៃផែនដី ហើយកំណត់ឲ្យមានរដូវក្តៅ និងរដូវត្រជាក់។

^{១៨}ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់នឹកចាំថា ខ្មាំងសត្រូវបានគ្នាចុះតិះដៀល ហើយសាសន៍មួយដែលល្បីល្បើ បានប្រមាថព្រះ នាមព្រះអង្គ។^{១៩}សូមកុំប្រគល់ព្រលឹងនៃ សត្វលលករបស់ ព្រះអង្គដល់សត្វព្រៃ សូមកុំភ្លេចជីវិតមនុស្សកម្សត់របស់ព្រះអង្គ រហូតឡើយ។

^{២០}សូមយោគយល់ដល់សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអង្គដ្បិតអស់ ទាំងទីងងឹតនៅផែនដី មានពេញដោយលំនៅនៃអំពើឃោរ ឃៅ។^{២១}សូមកុំឲ្យពួកអ្នកដែលគេ សង្កត់សង្កិន ត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ សូមឲ្យមនុស្សក្រីក្រ និងមនុស្សកម្សត់ទុគ៌តបានសរសើរ តម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ។

^{២២}ឱព្រះអើយ សូមក្រោកឡើង សូមការពារកិត្តិយសរបស់ព្រះអង្គ សូមនឹកចាំពីបែបយ៉ាងណា ដែលមនុស្សល្បីល្បើចុះតិះដៀលព្រះអង្គ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។^{២៣}សូមកុំ ភ្លេចសម្រែកនៃខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ គឺសូរទ្រហឹងអឹងកងរបស់អស់អ្នកដែលលើកគ្នា ទាស់នឹងព្រះអង្គ ដែលចេះតែឮឡើងឥតឈប់ឈរ។

75 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ «សូមកុំបំភ្លេច»។ ទំនុករបស់លោកអេសាភា។ ចម្រៀងតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។¹ ខ្ញុំព្រះជាម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំសូមអរព្រះគុណព្រះអង្គ យើងខ្ញុំអរព្រះគុណ ដោយព្រះព្រះនាមព្រះអង្គស្ថិតនៅជិត យើងខ្ញុំរៀបរាប់ពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ។² ព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា «ដល់គ្រាដែលយើងកំណត់ យើងនឹងជំនុំជម្រះដោយយុត្តិធម៌»។³ កាលផែនដី និងអស់ទាំងមនុស្ស នៅផែនដីរលាយទៅ គឺយើងដែលធ្វើឲ្យសសរផែនដី នៅតែរឹងមាំ»។

⁴ ទូលបង្គំនិយាយទៅកាន់មនុស្សអំនួតថា «កុំអួតខ្លួនឡើយ» ហើយទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ថា «កុំលើកតម្កើងខ្លួនឲ្យសោះ។⁵ កុំលើកតម្កើងខ្លួនខ្ពស់ ឬនិយាយប្រហើនឡើយ»។⁶ ដ្បិតការលើកតម្កើង មិនមែនមកពីទិសខាងកើត ឬមកពីទិសខាងលិច ហើយក៏មិនមែនមកពីទិសហោស្ថានដែរ។

⁷ គឺព្រះទេតី ដែលព្រះអង្គជាចៅក្រម ព្រះអង្គបន្ទាបម្នាក់ចុះ ហើយលើកម្នាក់ទៀតឡើង។⁸ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់កាន់ពែងមួយនៅព្រះហស្ត ដែលមានស្រាក់ពុំពងឡើងពុះ ពែងនោះពេញដោយស្រាលាយជាស្រេច ព្រះអង្គនឹងចាក់បង្ហូរពីពែងនោះ ហើយមនុស្សអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មាននៅផែនដី ត្រូវតែផឹកសម្រេងពីពែងនោះទាល់តែអស់។

⁹ ចំណែកទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងប្រកាសពីកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គជាដរាប ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរដល់ព្រះ របស់លោកយ៉ាកុប។¹⁰ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «យើងនឹងកាត់ អស់ទាំងស្នែងរបស់មនុស្សអាក្រក់ចេញ តែយើងនឹងលើកស្នែង របស់មនុស្សសុចរិតឡើងវិញ»។

76 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ប្រគំជាមួយតន្ត្រីដែលមានខ្សែ។ ទំនុករបស់លោកអេសាភ។ ចម្រៀងតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។^៤មនុស្សម្នាស្គាល់ព្រះនៅស្រុកយូដា ព្រះនាមព្រះអង្គធំអស្ចារ្យនៅទីកន្លែងដែលអ្វីស្រាប់អែល។^៥ព្រះពន្លាបរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅក្រុងសាឡឹម ព្រះដំណាក់ព្រះអង្គស្ថិតនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន។^៦នៅទីនោះ ព្រះអង្គបានបំបាក់ព្រួញ ធ្នូ ខែល ដាវ និងអស់ទាំងសស្ត្រាវុធចម្បាំង។ សម្រាក

^៤ព្រះអង្គប្រកបដោយភាពរុងរឿង ហើយប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ លើលជាងភ្នំព្រៃទាំងប៉ុន្មាន។^៥ពួកអ្នកដែលមានចិត្តក្លាហាន បានត្រឡប់ជារំពា គេបានដេកលង់លក់បាត់ស្មារតី ពួកអ្នកខ្លាំងពូកែទាំងប៉ុន្មាន មិនអាចលើកដៃច្បាំងបានឡើយ។

^៦ឱព្រះជាម្ចាស់នៃលោកយ៉ាកុបអើយ ពេលព្រះអង្គបន្ទោស នោះទាំងអ្នកជិះ ទាំងសេះក៏ស្រឡាំងកាំងទៅ។^៧គឺព្រះអង្គ ព្រះអង្គហើយដែលគួរស្វែងខ្លាច កាលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គឆ្លលឡើង តើអ្នកណាអាចឈរនៅចំពោះព្រះអង្គបាន?

^៨ព្រះអង្គបានប្រកាសកាត់ទោសពីស្ថានសួគ៌មក ផែនដីក៏ភ័យខ្លាច ហើយនៅស្ងៀមឈឹង។^៩នៅពេលព្រះក្រោកឡើងជំនុំជម្រះ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សទន់ទាបទាំងប៉ុន្មាន នៅលើផែនដី។

^{១០}ពិតប្រាកដជាសេចក្តីក្រេវក្រោធរបស់មនុស្ស នឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ឯសំណល់នៃសេចក្តីក្រេវក្រោធព្រះអង្គនឹងពាក់ដូចជាខ្សែក្រវាត់។

^{១១}ចូរបន់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយលាបំណន់នោះទៅ ចូរអស់អ្នកដែលនៅជុំវិញព្រះអង្គ យកតង្វាយមកថ្វាយព្រះអង្គ ដ៏គួរស្វែងខ្លាច។^{១២}ព្រះអង្គកាត់វិញ្ញាណរបស់ពួកហៅហ្វាយ ហើយពួកស្តេចនៅលើផែនដី ស្ងប់ស្ងួតព្រះអង្គ។

77 បទពិសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ សម្រាប់លោកយេឌូមីន។ ទំនុករបស់លោកអេសាគ។¹ ដ្បឹង ខ្ញុំបន្តិសំឡេងស្រែករកព្រះ គឺស្រែករកព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងឮ ហើយព្រះអង្គផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ខ្ញុំ។

² នៅថ្ងៃដែលខ្ញុំមានសេចក្តីវេទនា ខ្ញុំស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ នៅពេលយប់ ខ្ញុំប្រទូលដៃឡើងឥតឈប់ឈរ ព្រលឹងខ្ញុំមិនព្រមស្រាកស្រាន្តឡើយ។³ ពេលខ្ញុំនឹកដល់ ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំស្រែកថ្ងូរ ពេលខ្ញុំសញ្ជឹងគិត វិញ្ញាណខ្ញុំក៏ល្វើយទៅ។ សម្រាក

⁴ ព្រះអង្គទល់ត្របកភ្នែកទូលបង្គំ ទូលបង្គំមានចិត្តតានតឹងជាខ្លាំង រកនិយាយមិនកើត។⁵ ទូលបង្គំពិចារណាពីសម័យចាស់បុរាណ ក៏នឹកចាំពីឆ្នាំទាំងឡាយដ៏យូរ លង់កន្លងមក។

⁶ ទូលបង្គំនឹកឃើញទំនុក ដែលធ្លាប់ច្រៀងនៅពេលយប់ ទូលបង្គំសញ្ជឹងគិតក្នុងចិត្ត ហើយវិញ្ញាណទូលបង្គំ ក៏ស្វែងរកចម្លើយ។⁷ តើព្រះអម្ចាស់នឹងបោះបង់ ទូលបង្គំរហូតឬ? តើព្រះអង្គនឹងមិនផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ទូលបង្គំទេឬ?

⁸ តើព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ លែងមានរហូតហើយឬ? តើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអង្គ ខកខានរហូតហើយឬ?⁹ តើព្រះជាម្ចាស់ភ្លេចសម្តែងព្រះគុណ ហើយឬ? តើសេចក្តីក្រោធនៃព្រះអង្គបង្ហាញព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរឬអី? សម្រាក

¹⁰ ពេលនោះ ទូលបង្គំគិតថា «នេះជាទុក្ខឈ្ងុយរបស់ទូលបង្គំទេ ដែលយល់ថា ព្រះហស្តស្តាំ នៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតបានប្រែប្រួល»។

¹¹ ទូលបង្គំនឹងរំលឹកពីកិច្ចការ របស់ព្រះអម្ចាស់ ទូលបង្គំនឹងនឹកចាំពីការអស្ចារ្យ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើកាលពីជំនាន់ដើម។¹² ទូលបង្គំនឹងសញ្ជឹងគិតពីអស់ទាំងកិច្ច ការ របស់ព្រះអង្គ ហើយពិចារណាពីស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យ របស់ព្រះអង្គ។

¹³ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ជាផ្លូវបរិសុទ្ធ តើមានព្រះឯណាដែលធំខ្ពង់ខ្ពស់ ដូចព្រះអង្គនៃយើង?¹⁴ ព្រះអង្គជាព្រះដែលធ្វើការអស្ចារ្យ ព្រះអង្គបាន សម្តែងឲ្យស្គាល់ឫទ្ធានុភាព របស់ព្រះអង្គ នៅកណ្តាលជាតិសាសន៍ផ្សេងៗ។¹⁵ ព្រះអង្គបានលោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដោយព្រះពាហុរបស់ព្រះអង្គ គឺកូនចៅ លោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូសែប។ សម្រាក

¹⁶ ឱព្រះអើយ សមុទ្របានឃើញព្រះអង្គ គឺកាលសមុទ្របានឃើញព្រះអង្គ នោះក៏មានសេចក្តីភិតភ័យ មែន ទីជម្រៅក៏ញាប់ញ័រដែរ។¹⁷ ពពកបានបង្កូលទឹក ចេញមក ផ្ទៃមេឃក៏បញ្ចេញផ្កាឈូក ហើយព្រៃព្រួញរបស់ព្រះអង្គជះពន្លឺទៅគ្រប់ទិស។

¹⁸ សូរសៀងផ្កាឈូករបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងខ្យល់ ផ្អែកបន្ទោរបស់ព្រះអង្គចាំងបំភ្លឺពិភពលោក ផែនដីក៏រញ្ជួយ ហើយញាប់ញ័រ។¹⁹ ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គឆ្លងកាត់សមុទ្រ ផ្លូវច្រករបស់ព្រះអង្គឆ្លងកាត់ហាសាគរ តែគ្មានអ្នកណាឃើញដានព្រះបាទ របស់ព្រះអង្គឡើយ។²⁰ ព្រះអង្គបាននាំប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ដូចជាហ្វូងចៀម ដោយ ដៃរបស់លោកយ៉ូសែ និងលោកអ៊ីស្រា។

78 កំណាព្យរបស់លោកអេសាភាវៈ^១ រាស្ត្ររបស់ខ្ញុំអើយ ចូរប្រុងត្រចៀកស្តាប់សេចក្តីបង្រៀនរបស់ខ្ញុំ ហើយផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់អស់ទាំងពាក្យ ដែលចេញពីមាត់ ខ្ញុំចុះ។^២ ខ្ញុំនឹងបើកមាត់បញ្ចេញជាសេចក្តីប្រៀបធៀប ខ្ញុំនឹងបរិយាយប្រាប់អំពីសេចក្តីលាក់កំបាំង ពីសម័យមុន។

^៣ ជាសេចក្តីដែលយើងធ្លាប់បានឮ និងធ្លាប់បានដឹង ជាសេចក្តីដែលដូនតាយើងបានប្រាប់។^៤ យើងនឹងមិនលាក់សេចក្តីទាំងនោះចំពោះកូនចៅ របស់គាត់ឡើយ យើងនឹងប្រាប់មនុស្សដ៏ជាន់ក្រោយ អំពីអស់ទាំងស្នាព្រហ្មស្ថដ៏អស្ចារ្យ របស់ព្រះអម្ចាស់ អំពីបុព្វនាទីភាព និងការអស្ចារ្យ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។

^៥ ព្រះអង្គបានតាំងឲ្យមានទីបន្ទាល់ នៅក្នុងពួកយ៉ាកុប ក៏បានតម្រូវឲ្យមានក្រឹត្យវិន័យ នៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ជាច្បាប់ដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ បុព្វបុរសរបស់យើង ឲ្យបង្រៀនដល់កូនចៅតៀត។^៦ ព្រះអង្គបង្គាប់បែបនេះដើម្បីឲ្យ គឺកូនចៅដែលនឹងកើតមកស្គាល់សេចក្តីទាំងនោះ គេនឹងបន្តវេន ហើយប្រាប់ដល់កូនចៅរបស់គេទៀតដែរ។

^៧ ក្រោយមក ពួកគេបានតាំងចិត្តសង្ឃឹមដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនភ្លេចពីកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គឡើយ គឺគោរពតាមបទបញ្ជានៃព្រះអង្គ។^៨ បន្ទាប់មក ពួកគេបានដូចបុព្វបុរសរបស់គេ ជាជំនាន់មនុស្សរឹងរូស ហើយបះបោរ ជាជំនាន់មនុស្សដែលមិនបានតាំងចិត្ត ឲ្យទៀងត្រង់ ហើយវិញ្ញាណរបស់គេ មិនស្មោះចំពោះព្រះជាម្ចាស់នោះទេ។

^៩ ចំណែក កូនចៅអេប្រាអ៊ឹមដែលមានគ្រឿងធ្នូ ហើយក៏ប្រសប់បាញ់ ពួកគេបានដកថយនៅថ្ងៃធ្វើចម្បាំង។^{១០} ពួកគេមិនបានកាន់តាមសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ គឺមិនព្រមប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គដែរ។^{១១} ពួកគេបានភ្លេចកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ភ្លេចការអស្ចារ្យទាំងឡាយ ដែលព្រះអង្គបានសម្តែងដល់ពួកគេ។

^{១២} ព្រះអង្គបានធ្វើការចម្លែក នៅនឹងភ្នែកបុព្វបុរសរបស់គេ នៅទីកន្លែងអេស៊ីប នៅវាលស្វាអាន។^{១៣} ព្រះអង្គបានញែកសមុទ្រ ហើយឲ្យគេដើរឆ្លង ក៏បានធ្វើឲ្យទឹកឈរឡើងដូចកំផែង។^{១៤} នៅពេលថ្ងៃ ព្រះអង្គបាននាំពួកគេដោយពពក ហើយរាល់ពេលយប់ ព្រះអង្គបាននាំគេ ដោយពន្លឺភ្លើង។

^{១៥} ព្រះអង្គបានបំបែកថ្មនៅទីរីហោស្ថាន ហើយប្រទានឲ្យពួកគេមានផឹកទឹកជាបរិបូរណ៍ ដូចជាប្រភពទឹកផុសចេញដ៏មក។^{១៦} ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមានទឹកចេញពីថ្ម ហើយក៏ហូរចុះមកដូចជាទឹកទន្លេ។

^{១៧} ដ្បិត ពួកគេនៅតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទាស់នឹងព្រះអង្គ ដោយបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត នៅទីរីហោស្ថាន។^{១៨} ពួកគេបានល្បងលព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងចិត្តគេ ដោយទាមទារអាហារតាមអ្វីដែលពួកគេចង់បាន។

^{១៩} ពួកគេបាននិយាយទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ថា «តើព្រះអង្គអាចផ្គត់ផ្គង់អាហារឲ្យយើងបរិភោគ នៅទីរីហោស្ថាននេះបានឬ?»^{២០} មើល! ព្រះអង្គបានវាយថ្មឲ្យមានទឹកផុសចេញមក ដូចជាទឹកជ្រោះហូរហៀរមែន។ ក៏ប៉ុន្តែ តើព្រះអង្គអាចប្រទាននំប៉័ង ឬផ្គត់ផ្គង់សាច់ឲ្យប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ បរិភោគបានដែរឬ?»

^{២១} កាលព្រះអម្ចាស់បានឮ ព្រះអង្គក្រោធជាខ្លាំង ក៏មានភ្លើងឆ្នួលឡើងទាស់នឹងពួកយ៉ាកុប សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ទាស់នឹងពួកអ៊ីស្រាអែល។^{២២} ព្រោះគេមិនបានជឿដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនបានទុកចិត្តនឹងព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ ដែលអាចសង្គ្រោះពួកគេបាន។

^{២៣} ដ្បិត ព្រះអង្គបានបង្គាប់ផ្ទៃមេឃនៅខាងលើ ព្រះអង្គបានបើកទ្វារស្ថានសួគ៌។^{២៤} ហើយបង្គុំនំម៉ាណាឲ្យធ្លាក់មកលើគេដូចភ្លៀង ដើម្បីឲ្យគេបរិភោគ ព្រះអង្គប្រទានស្រូវពីស្ថានសួគ៌ដល់គេ។^{២៥} មនុស្ស បានបរិភោគនំប៉័ងរបស់ពួកទេវតា ព្រះអង្គប្រទានឲ្យគេមានអាហារជាបរិបូរណ៍។

^{២៦} ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យខ្យល់ពីទិសខាងកើត បក់នៅលើមេឃ ហើយបាននាំខ្យល់ពីទិសខាងត្បូង ដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ។^{២៧} ព្រះអង្គទម្លាក់សាច់មកលើគេដូចផ្លូលីធ្លាក់ពីលើមេឃ គឺជាសត្វស្លាប់ជាច្រើន ដូចគ្រាប់ខ្យង់នៅឆ្នេរសមុទ្រ។^{២៨} ព្រះអង្គធ្វើឲ្យសត្វទាំងនោះ ធ្លាក់ចំកណ្តាលជំរំរបស់គេ ជុំវិញកន្លែងដែលគេស្នាក់នៅ។

^{២៩} ដូច្នេះ ពួកគេក៏បរិភោគឆ្អែតគ្រប់គ្នា។ ព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យ តាមបំណងដែលគេចង់បាន។^{៣០} ប៉ុន្តែ ចិត្តរបស់គេមិនទាន់ស្តប់ស្តល់ទេ ហើយកាលអាហារនោះនៅក្នុងមាត់គេផងដែរ។

^{៣១} សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ឆ្នួលឡើងទាស់នឹងគេ ហើយប្រហារពួកអ្នកខ្លាំងពូកែជាងគេ។ ព្រះអង្គក៏ផ្តល់ពួកយុវជនដែលពេញកម្លាំង ក្នុងចំណោមពួកអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។^{៣២} ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏គេនៅតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបដដែល គេមិនបានជឿការអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គទេ។

^{៣៣} ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យថ្ងៃរបស់គេ កន្លងបាត់ទៅ បានដូចជាមួយដង្ហើម ហើយផ្ទាំងរបស់គេពេញដោយការភ័យខ្លាច។^{៣៤} កាលព្រះអង្គប្រហារពួកគេ ទើបគេស្វែងរកព្រះអង្គ គេប្រែចិត្ត ហើយនាំគ្នាស្វែងរកព្រះ យ៉ាងអស់ពីចិត្ត។

^{៣៥} ពួកគេនឹកចាំថា ព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ គឺព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ព្រះអង្គជាអ្នកប្រោសលោះរបស់គេ។^{៣៦} ប៉ុន្តែ ពួកគេបានលើកបញ្ចើចព្រះអង្គ ដោយមាត់របស់គេ អណ្តាតរបស់គេបានកុហកព្រះអង្គ។^{៣៧} ដ្បិត ចិត្តរបស់គេមិនទៀងចំពោះព្រះអង្គទេ ហើយក៏មិនស្មោះត្រង់ ចំពោះសេចក្តីសញ្ញាព្រះអង្គឡើយ។

^{៣៨} ព្រះអង្គវិញ គឺមានព្រះហឫទ័យ អាណិតអាសូរ ព្រះអង្គអត់ទោសអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយមិនបានបំផ្លាញគេទេ។ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ជាច្រើនលើកច្រើនដង មិនឲ្យសេចក្តីក្រោធនៃព្រះអង្គ ឆ្នួលឡើងទាំងអស់ឡើយ។

^{៣៩} ព្រះអង្គបាននឹកចាំថា គេគ្រាន់តែជាសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះ គឺជាខ្យល់ដែលបក់កន្លងហួសទៅ ឥតវិលមកវិញឡើយ។^{៤០} ប៉ុន្មានដងហើយដែលគេបះបោរនឹងព្រះអង្គ នៅក្នុងទីរីហោស្ថាន ហើយធ្វើឲ្យព្រះអង្គព្រួយព្រះហឫទ័យ នៅទីហ្វូតហែង។^{៤១} គេបានល្បងលព្រះ ម្តងហើយម្តងទៀត គេបានរករឿងព្រះជាម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធ នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

^{៤២} គេមិនបាននឹកចាំពីព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ ឬពីថ្ងៃដែលព្រះអង្គបានរំដោះគេពីខ្មាំងសត្រូវ។^{៤៣} កាលព្រះអង្គបានសម្តែងទីសម្គាល់ របស់ព្រះអង្គនៅអេស៊ីប និងការអស្ចារ្យនៅទីវាលស្វាអាន។

^{៤៤} ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទន្លេ និងព្រែករបស់គេទៅជាឈាម ហើយគេមិនអាចផឹកពីទឹកនោះបានឡើយ។^{៤៥} ព្រះអង្គបានចាត់ហ្វូងរុយមកបង្ហូរគេ ហើយកង្កែបមកបំផ្លាញគេ។^{៤៦} ព្រះអង្គបានប្រគល់ដំណាំរបស់គេ ទៅឲ្យចង្រិតកាត់ ហើយគោគផលរបស់គេទៅឲ្យកណ្តូបស៊ី។

^{៤៧} ព្រះអង្គបានបំផ្លាញដើមទំពាំងបាយជូរ របស់គេដោយព្រីល ហើយដើមឧទ្ទុររបស់គេដោយសន្សើមកក។^{៤៨} ព្រះអង្គបានប្រគល់ហ្វូងគោរបស់គេឲ្យត្រូវព្រីល ហើយឲ្យហ្វូងចៀមរបស់គេត្រូវរន្ទះបាញ់។^{៤៩} ព្រះអង្គបានចាត់សេចក្តីក្រោធ ដ៏សហសរបស់ព្រះអង្គទៅលើគេ។ ព្រមទាំងសេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តីទុក្ខលំបាក រួមទាំងពលទេវតាមកបំផ្លាញគេផង។

^{៥០} ព្រះអង្គបានធ្វើផ្លូវសម្រាប់សេចក្តីក្រោធ របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គមិនបានប្រណីព្រលឹងគេ ឲ្យរួចពីស្លាប់ឡើយ គឺបានប្រគល់ជីវិតគេទៅឲ្យគ្រោះកាច។^{៥១} ព្រះអង្គបានប្រហារអស់ទាំងកូនច្បង នៅអេស៊ីប គឺជាដើមកម្លាំងរបស់ហាំនៅក្នុងជំពូកគេ។

^{៥២} ព្រះអង្គបាននាំរាស្ត្រព្រះអង្គ ចេញដូចជាចៀម ហើយបានដឹកនាំគេនៅក្នុងទីរីហោស្ថាន ដូចជាហ្វូងសត្វ។^{៥៣} ព្រះអង្គបាននាំគេដោយសុវត្ថិភាព មិនឲ្យគេភ័យខ្លាចឡើយ តែសមុទ្របានគ្របលើខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ។

^{៥៤} ព្រះអង្គបាននាំគេទៅកាន់ទឹកដ៏បរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ គឺទៅកាន់ភ្នំដែលព្រះហស្តស្តាំ របស់ព្រះអង្គបានឈ្នះ។^{៥៥} ព្រះអង្គបានបណ្តេញជនជាតិនានា ចេញពីមុខពួកគេ ព្រះអង្គបានចែកទឹកដ៏ទាំងនោះ ឲ្យគេទុកជាមរតក ក៏ឲ្យកុលសម្ព័ន្ធនៃអ៊ីស្រាអែល រស់នៅក្នុងលំនៅរបស់ជនជាតិទាំងនោះ។

⁵⁶ប៉ុន្តែ ពួកគេបានល្បងលព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយបះបោរទាស់នឹងព្រះអង្គ មិនធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ។⁵⁷ គឺពួកគេបានថយចេញ ហើយប្រព្រឹត្ត ដោយក្បត់ ដូចបុព្វបុរសរបស់គេ ដែលក្រឡាច់មូលដូចជាផ្លូវមិនត្រង់។

⁵⁸ដ្បិត ពួកគេបានធ្វើឲ្យព្រះអង្គខ្មាស់ ដោយទីខ្ពស់របស់គេ គេបណ្តាលឲ្យព្រះអង្គប្រចណ្ឌ ដោយរូបព្រះរបស់គេ។⁵⁹ កាលព្រះជាម្ចាស់ជ្រាប ព្រះអង្គក្រោធជាខ្លាំង ហើយព្រះអង្គមិនរើរលះនឹងអ្វីស្រាវៃលសោះ។

⁶⁰ព្រះអង្គលះចោលព្រះដំណាក់ព្រះអង្គនៅស៊ីឡូរជាមោង ឧបោសថដែលព្រះអង្គធ្លាប់គង់នៅ កណ្តាលមនុស្ស។⁶¹ ហើយប្រគល់ព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ ឲ្យទៅជា លេឃីយ គឺសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវ។

⁶²ព្រះអង្គបានប្រគល់វាស្រ្តព្រះអង្គ ទៅឲ្យដាវ ហើយព្រះអង្គក្រោធដឹងមរតក របស់ព្រះអង្គ។⁶³ ភ្លើងបានឆេះបំផ្លាញពួកកំលោះរបស់ពួកគេ ស្រ្តីក្រមុំរបស់គេ គ្មាន អ្នកណាចូលដណ្តឹង។

⁶⁴ពួកសង្ឃរបស់គេបានដួលស្លាប់ដោយដាវ តែប្រពន្ធរបស់គេមិនបានយំសោកដែរ។⁶⁵ ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់តើនឡើង ដូចគេភ្ញាក់ពីដំណេក ដូចមនុស្សខ្លាំង ពូកែដែលស្រែកឡើង ដោយអំណាចស្រាទំពាំងបាយជូរ។⁶⁶ ព្រះអង្គវាយបច្ឆាមិត្តរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យរត់ខ្មាត់ខ្មាយ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យគេអាម៉ាស់អស់កល្បជានិច្ច។

⁶⁷ព្រះអង្គមិនរើរលះនឹងមោងឧបោសថ របស់ពួកយ៉ូសែបឡើយ ក៏មិនបានជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធអេប្រាអ៊ីមដែរ។⁶⁸ តែព្រះអង្គបានរើសកុលសម្ព័ន្ធយូដា និងភ្នំ ស៊ីយ៉ូនដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់។⁶⁹ ព្រះអង្គបានសង់ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដូចជាផ្ទៃមេឃដ៏ខ្ពស់ ដូចជាផែនដី ដែលព្រះអង្គបានតាំងឲ្យនៅជាប់ រហូតតទៅ។

⁷⁰ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ហើយបានយកលោកចេញពីក្រោលចៀម។⁷¹ ព្រះអង្គបានយកលោកចេញពីការឃ្វាលមេចៀមដែលមានកូន ឲ្យធ្វើជាគង្វាលដល់ពួកយ៉ាកុប ជាវាស្រ្តព្រះអង្គ គឺពួកអ៊ីស្រាអែលដែលជាមរតករបស់ព្រះអង្គ។⁷² ដាវីឌបានឃ្វាលពួកគេដោយចិត្តទៀងត្រង់ ហើយនាំផ្លូវគេ ដោយដៃប៉ិនប្រសប់។

79 ទំនុករបស់លោកអេសាគា^១ព្រះជាម្ចាស់អើយ! ពួកជនជាតិដទៃ បានចូលរុករានក្នុងមរតករបស់ព្រះអង្គហើយ គេបានបង្គាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ហើយបានបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡឹម ឲ្យទៅជាគំនរថ្ម។^២ គេបានប្រគល់សាកសពពួកអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ទៅឲ្យសត្វហើរលើអាកាសធ្វើជាអាហារ គឺជាសាច់នៃពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដល់សត្វតិរច្ឆាននៅផែនដី។^៣ គេបានបង្ខូរឈាមរបស់អ្នកទាំងនោះ ដូចជាទឹកហូរនៅជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយគ្មានអ្នកណាបញ្ចុះសពពួកគេ។

^៤យើងខ្ញុំបានត្រឡប់ជាទីគួរតិះដៀល ដល់អ្នកជិតខាង និងជាទីសើចចំអកឡកឡាយ ដល់អស់អ្នកដែលនៅជុំវិញយើងខ្ញុំ។^៥ ព្រះអម្ចាស់អើយ! តើដល់ពេលណាទៀត? តើព្រះអង្គខ្ចាស់រហូតឬ? តើព្រះហឫទ័យប្រចណ្ឌរបស់ព្រះអង្គ នៅតែឆេះដូចភ្លើងទៀតមែនទេ?

^៦សូមចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ទៅលើជនជាតិដែលមិនស្គាល់ព្រះអង្គ និងទៅលើនគរដែលមិនអំពាវនាវ ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គនោះទៅ។^៧ ដ្បិតគេបានស៊ីបង្អិនពួកយ៉ាកុប ហើយបំផ្លាញភូមិរបស់គេ។

^៨សូមកុំនឹកចាំអំពើទុច្ចរិត ដែលយើងខ្ញុំធ្វើពីដើមឡើយ សូមប្រញាប់សម្តែងព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ របស់ព្រះអង្គដល់យើងខ្ញុំផង ដ្បិតយើងខ្ញុំកំពុងតែអាប័នណាស់។^៩ ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងខ្ញុំអើយ សូមជួយយើងខ្ញុំ ដ្បិត យល់ដល់សិរីល្អនៃព្រះនាមព្រះអង្គ សូមប្រោសយើងខ្ញុំឲ្យរួច ហើយអត់ទោសអំពើបាបរបស់យើងខ្ញុំផង ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ។

^{១០}ហេតុអ្វីត្រូវឲ្យពួកជនជាតិដទៃប្រមាថថា «តើព្រះរបស់គេនៅឯណា?» សូមឲ្យការសងសឹក ចំពោះឈាមពួកអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដែលបានខ្ចាយនោះ បានដឹងច្បាស់ ក្នុងចំណោមពួកជនជាតិដទៃ នៅមុខយើងខ្ញុំផង។^{១១} សូមឲ្យសំឡេងថ្ងូររបស់ពួកអ្នកទោស បានឮដល់ព្រះអង្គ ហើយដោយព្រះចេស្ដាដ៏ធំរបស់ព្រះអង្គ សូមការពារអ្នកដែលមានទោសដល់ស្លាប់ ទាំងនោះផង។

^{១២}ព្រះអម្ចាស់អើយ! ការដែលអ្នកជិតខាងយើងខ្ញុំ បានគួរតិះដៀលព្រះអង្គ សូមសងទៅលើខ្លួនគេមួយជាប្រាំពីរវិញ។^{១៣} ដូច្នេះ យើងខ្ញុំដែលជាអាស្រ័យ និងជាហ្វូងចៀមនៅក្នុងវាលស្មៅរបស់ព្រះអង្គ នឹងអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គជារៀងរហូត។ យើងខ្ញុំនឹងពោលសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ គ្រប់ជំនាន់។

80 បទពិស្សន៍ភោគរបស់គ្រូចម្រៀង។ បទ«ផ្កាថ្លឹង»។ សក្ខីភាព។ ទំនុកតម្កើង របស់លោកអេសាភ។¹សូមទតមើល! ព្រះដែលជាគង្វាលអ្វីស្រាវអែល ជាព្រះជាម្ចាស់ដែលនាំមុខពួកយ៉ូសែប ដូចជា នាំហ្វូងចៀម ព្រះដែលគង់នៅកណ្តាលចេរូប៊ីមអើយ សូមភ្លឺមកលើយើង!²សូមបណ្តាលឥទ្ធិប្បទិរបស់ព្រះ អង្គឡើង នៅចំពោះពួកអេប្រាអ៊ឹម បេនយ៉ាមីន និងម៉ាណាសេ ហើយយាងមកសង្គ្រោះយើងខ្ញុំផង។³ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមសាងយើងខ្ញុំមកវិញ សូមឲ្យព្រះភ័ក្ត្រនៃព្រះអង្គភ្លឺមកលើយើងខ្ញុំហើយយើងនឹងបានរួចជីវិត។

⁴ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលអើយ តើព្រះអង្គខ្វល់នឹងវាស្ត្រព្រះអង្គ ក្នុងការពួកគេអធិស្ឋានរកព្រះអង្គ ដល់ពេល ណាទៀត?⁵ព្រះអង្គបានប្រទាននំប៉័ងនៃទឹកភ្នែក ហើយឲ្យគេផឹកទឹកភ្នែកពេញរង្វាល។⁶ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំទៅជាដើមហេតុ នៃការទាស់ទែងគ្នា ដល់ពួកអ្នកជិតខាងយើងខ្ញុំ ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងខ្ញុំ ពួកគេនាំគ្នាសើចចំអក។

⁷ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល សូមស្តារយើងឡើងវិញ សូមឲ្យព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គភ្លឺមកលើយើង នោះយើងខ្ញុំនឹងបានសង្គ្រោះ។⁸ព្រះអង្គបានយកដើមទំពាំងបាយជូរមួយ ពីទឹកដីអេស៊ីបមក ព្រះអង្គបានបណ្តេញជនជាតិនានាចេញ ហើយបានដាំដើមទំពាំងបាយជូរនោះមក។

⁹ព្រះអង្គបានសម្អាតដីនោះយ៉ាងស្អាត ដើមទំពាំងបាយជូរក៏ចាក់បូស ហើយដុះពាសពេញក្នុងស្រុក។¹⁰ម្លប់ដើមទំពាំងបាយជូរ បានគ្របដណ្តប់ទៅលើភ្នំនានា ហើយមែករបស់វាក៏គ្របលើដើមតាត្រៅនៃព្រះជាម្ចាស់។¹¹ដើមទំពាំងបាយជូរនោះបែកមែក រហូតទៅដល់សមុទ្រ ហើយពន្លករបស់វារហូតទៅដល់ទន្លេអ៊ីប្រាត។

¹²ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គ រំលែងបង្គោលទំពាំងបាយជូរ ធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលដើរតាមនោះបេះផ្លែវា។¹³ជ្រូកចេញពីព្រៃមកឈ្នួសបំផ្លាញ ហើយអស់ទាំងសត្វនៅទីវាល ក៏ស៊ីវាចម្អិតពោះដែរ។

¹⁴សូមព្រះអង្គបែរមកវិញ ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ! ហើយទតមើលពីលើស្ថានសួគ៌មក សូមប្រោសប្រណីដើមទំពាំងបាយជូរនេះផង។¹⁵គឺជាដើមដែលព្រះ ហស្តស្តាររបស់ព្រះអង្គបានដាំ ជាពន្លកដែលព្រះអង្គធ្វើឲ្យលូតលាស់ឡើង។¹⁶ត្រូវបានយកភ្លើង ដុតនឹងកាត់ចោល សូមឲ្យគេវិនាសដោយការនៃការបន្ទោសរបស់ព្រះអង្គផង។

¹⁷សូមឲ្យព្រះហស្តព្រះអង្គស្ថិតនៅលើ មនុស្សដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តព្រះអង្គ គឺកូនមនុស្សដែលព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមានកម្លាំងសម្រាប់អង្គ។¹⁸ក្រោយមកយើងខ្ញុំនឹងមិនបែរចេញ ពីព្រះអង្គឡើយ សូមបង្ហាញដល់យើង នោះយើងខ្ញុំនឹងស្រែករកព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ សូមសាងយើងមកវិញ សូមឲ្យព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គភ្លឺមកលើយើង នោះយើងនឹងបានសង្គ្រោះ។

81 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ សម្រាប់ពិណពិទ្ធស្រុកកាថា។ ទំនុករបស់លោកអេសាភា។¹ ចូរស្រែកច្រៀងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាកម្លាំងរបស់យើង ចូរស្រែកដោយអំណរ ថ្វាយព្រះរបស់លោកយ៉ាកុប។² ចូរច្រៀងចម្រៀង ហើយចាប់ស៊ុងយ៉ាងពីរោះ និងដេញពិណផង។³ ចូរផ្គុំត្រែនៅពេលចាប់ផ្តើមខែ ខ្មែត នៅពេលខែពេញបូណ៌មី ជាថ្ងៃផ្ដើមបុណ្យរបស់យើង។

⁴ ដ្បិតនេះជាច្បាប់សម្រាប់អ៊ីស្រាអែល ជាវិន័យរបស់ព្រះនៃយ៉ាកុប។⁵ ព្រះអង្គតាំងច្បាប់នោះ ទុកជាទីបន្ទាល់នៅក្នុងពួកយ៉ូសែប នៅពេលព្រះអង្គចេញទៅ វាយប្រហារទឹកដីអេស៊ីប ខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយដែលខ្ញុំមិនស្គាល់ថា៖

⁶ «យើងបានដោះបន្ទុកចេញពីស្បែករបស់អ្នក ហើយក៏យកកញ្ជ្រោងចេញពីដៃរបស់អ្នកដែរ។⁷ នៅក្នុងគ្រាមានទុក្ខវេទនា អ្នកបានអំពាវនាវ ហើយយើងបានជួយអ្នក យើងបានឆ្លើយតបដល់អ្នកពីទីសម្ងាត់នៃផ្ទះ។ យើងបានល្បងលក់អ្នកនៅទីកមេរីបា។ សម្រាក

⁸ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ! ចូរស្តាប់ ដ្បិត យើងបានដាស់តឿនអ្នក អ៊ីស្រាអែលអើយ ប្រសិនបើអ្នកគ្រាន់តែស្តាប់តាមយើង!⁹ មិនត្រូវឲ្យមានព្រះដទៃណា នៅក្នុងចំណោមអ្នកឡើយ ក៏មិនត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះ ជនជាតិដទៃណាដែរ។¹⁰ យើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នកចេញពីទឹកសីអេស៊ីប ចូរហាមាត់អ្នកឲ្យធំ នោះយើងនឹងបំពេញដល់អ្នក។

¹¹ ប៉ុន្តែ រាស្ត្ររបស់យើង មិនបានស្តាប់តាមពាក្យយើង អ៊ីស្រាអែលមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់យើងទេ។¹² ដូច្នេះ យើងក៏បណ្តោយឲ្យគេ ទៅតាមចិត្តវិញចេសរបស់គេ ឲ្យគេប្រព្រឹត្តតាមគំនិតរបស់ខ្លួនគេ។

¹³ ឱប្រសិនបើប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ព្រមស្តាប់តាមយើង ឱប្រសិនបើអ៊ីស្រាអែល ព្រមដើរតាមផ្លូវរបស់យើងនោះ។¹⁴ នោះយើងនឹងបង្ក្រាបខ្មាំងសត្រូវរបស់គេភ្លាម ហើយយើងនឹងបង្អែរដៃ ទៅទាស់នឹងបច្ចាមិត្តរបស់គេមិនខាន។

¹⁵ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់ព្រះអម្ចាស់ នឹងក្រាបនៅចំពោះព្រះអង្គ! សូមឲ្យវាសនាអាក្រក់របស់គេ នៅជាប់នឹងគេរហូតទៅ។¹⁶ ប៉ុន្តែ យើងនឹងចិញ្ចឹមអ៊ីស្រាអែល ដោយស្រូវសាលីល្អបំផុតហើយនឹងចម្អែកអ្នកដោយទឹកឃ្មុំពីថ្មដា»។

82 ទំនុកតម្លើង របស់លោកអេសាភា។¹ព្រះជាម្ចាស់គង់ប្រថាប់នៅក្នុងអង្គប្រជុំ របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គកាត់ក្តីនៅក្នុងចំណោម ពួកព្រះទាំងឡាយ។²តើអ្នករាល់គ្នានឹងជំនុំជម្រះដោយអយុត្តិធម៌ ហើយយល់មុខមនុស្សអាក្រក់ ដល់កាលណាទៀត? សម្រាក

³ចូររកយុត្តិធម៌ឲ្យមនុស្សទន់ខ្សោយ និងក្មេងកំព្រាហើយគាំ ពារសិទ្ធិមនុស្សវេទនា និងមនុស្សទីលក្រ។⁴ចូរសង្គ្រោះមនុស្សទន់ខ្សោយ និងមនុស្សកម្សត់ទុគ៌ត ចូរដោះគេឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃមនុស្សអាក្រក់។

⁵ពួកគេមិនដឹង ក៏មិនយល់អ្វីទាំងអស់ គេតែងដើរទៅមកក្នុងសេចក្តីងងឹត អស់ទាំងគ្រឹះផែនដីក៏ត្រូវកក្រើករំពើក។

⁶យើងបានឆ្លើងថា «អ្នករាល់គ្នាជាព្រះ អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាកូននៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត។»⁷ទោះជាបែបនេះក្តី អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ដូចមនុស្សធម្មតា ហើយនឹងត្រូវដួលដូចជាអ្នកផ្លែដៃ។

⁸ព្រះជាម្ចាស់អើយ! សូមក្រោកឡើង ជំនុំជម្រះផែនដីនេះ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងគ្រប់គ្រង លើជនជាតិទាំងអស់ទុកជាមរតក។

83 ចម្រៀងតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ទំនុកតម្កើង របស់លោកអេសាភា។^១ព្រះជាម្ចាស់អើយ! សូមកុំនៅស្ងៀមឡើយ សូមកុំនៅព្រងើយ ហើយមិនកម្រើក ដូច្នេះព្រះជាម្ចាស់។^២មើល ខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គកំពុងតែបានដៃ និងអស់អ្នកដែលស្អប់ព្រះអង្គគេងើបក្បាលហើយ។

^៣ពួកគេប្រើក្បាតាបង្កើតឧបាយ ទាស់នឹងរាស្ត្រព្រះអង្គហើយ គិតគូរគ្នាទាស់នឹងអស់អ្នក ដែលព្រះអង្គការពារ។^៤ពួកគេបាននិយាយថា «មក យើងនាំគ្នា បំផ្លាញជនជាតិនេះចេញ។ នោះគ្មានអ្នកណានឹកចាំ ឈ្មោះអ្វីស្រាវៃលនេះឡើយ»។^៥ដ្បិតគេបានរួមសមគំនិតគ្នា គេបានតាំងសញ្ញាទាស់នឹងព្រះអង្គ

^៦ការនេះក៏រាប់រួមទាំងពួកជនជាតិអេដុម និងជនជាតិអ៊ីស ម៉ាអែល ហើយនិងជនជាតិម៉ូអាប និងជនជាតិហាកានេន ដែលផ្គុំគ្នាជាមួយ^៧ជនជាតិកេបាល ជនជាតិ អាំម៉ូន និងជនជាតិ អាម៉ាឡេក ជនជាតិក្រីស្ទីន និងពួកអ្នកទីរ៉ុស។

^៨ស្រុកអាសស៊ែរក៏បានចូលរួមជាមួយគេដែរ ជនជាតិទាំងនោះចូលដៃជាមួយ គឺជាពួកកូនចៅឡូត។ សម្រាក

^៩សូមប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេ ដូចព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តចំពោះជនជាតិ ម៉ាខាន គឺដូចព្រះអង្គប្រព្រឹត្តចំពោះស៊ីសេរី និងយ៉ាប៊ីន នៅទន្លេគីសុន។^{១០}ពួកគេបានវិនាស ទៅនៅអេនដោរ ហើយបានត្រឡប់ដូចជាលាមកនៅដី។

^{១១}ធ្វើឲ្យពួកអ្នកមានត្រកូលខ្ពស់របស់គេ បានដូចជាអូរីប និងសៀបសូមឲ្យពួកអ្នកធំរបស់គេទាំងអស់ បានដូចជាសេបា និងសាលមូណា។^{១២}ពួកគេបាននិយា ថា «ចូរយើងនាំគ្នាចាប់យករាល់ស្មៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទុកជារបស់យើង»។

^{១៣}ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ! សូមធ្វើឲ្យគេបានដូចជាផ្លូវលីដី ដូចជាចំបើងដែលត្រូវខ្យល់ផាត់យកទៅ។^{១៤}ដូចភ្លើងដែលឆេះព្រៃ ឬអណ្តាតភ្លើងដែលឆាបឆេះ ភ្នំយ៉ាងណា។^{១៥}សូមដេញតាមគេដោយខ្យល់គំហុក របស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើឲ្យគេញវន្ទត់ ដោយព្យុះសង្សាររបស់ព្រះអង្គយ៉ាងនោះផង។

^{១៦}ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមគ្របមុខគេដោយសេចក្តីអៀនខ្មាស ដើម្បីឲ្យគេស្វែងរកព្រះនាមព្រះអង្គ។^{១៧}សូមឲ្យគេត្រូវខ្មាស ហើយភ័យស្តុករហូតទៅ សូមឲ្យគេ វិនាសទៅទាំងអស់យស។

^{១៨}ដើម្បីឲ្យគេបានដឹងថា មានតែព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលមានព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតលើផែនដីទាំងមូល។

84 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ សម្រាប់ពិណពិទ្ធស្រុកកាថា។ ទំនុករបស់កូនចៅលោកកូន។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងអស់អើយ! ព្រះដំណាក់របស់
ព្រះអង្គ គួរស្រឡាញ់ណាស់!² ព្រលឹងទូលបង្គំ ក៏នឹកដល់ទីលានរបស់ព្រះអម្ចាស់ បំណងចិត្តបានធ្វើឲ្យ ទូលបង្គំលើកតម្កើងព្រះអង្គ។
ដូងចិត្តហើយនិងសាច់ឈាមទូលបង្គំបានស្រែកឡើងទៅកាន់ព្រះដែលមានព្រះជន្មរស់។

³ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាមហាក្សត្រ និងជាព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ! សូម្បីតែសត្វចាបក៏មានលំនៅ ហើយសត្វត្រចៀកកាំ ក៏មានសម្បុក
សម្រាប់ពួកវា ជាកន្លែងដែលដាក់កូនរបស់វា នៅក្បែរអាសនាព្រះអង្គ។⁴ មានពរហើយ អស់អ្នកដែលរស់នៅ ក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអង្គ ពួកគេដើរស៊ើបតម្កើង
ព្រះអង្គជានិច្ច។ សម្រាក

⁵ មានពរហើយ អស់អ្នកដែលយកព្រះអង្គជាកម្លាំងរបស់ខ្លួន ជាអ្នកដែលរៀបចំចិត្ត ជាផ្លូវទៅកាន់ក្រុងស៊ីយ៉ូន។⁶ កាលគេដើរកាត់ជ្រលងបាកា គេធ្វើឲ្យជ្រលង
នោះ ត្រឡប់ទៅកន្លែងមានប្រភពទឹក ហើយភ្លៀងដើរដូរក៏គ្របដណ្តប់ដោយពរដែរ។

⁷ ពួកគេដើរទៅទាំងមានកម្លាំងខ្លាំងឡើងៗជានិច្ច គ្រប់គ្នាបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះ ក្នុងក្រុងស៊ីយ៉ូន។⁸ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ សូម
ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ ព្រះនៃលោកយ៉ាកុបអើយ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ផង។⁹ ព្រះអង្គជាខែលនៃយើងខ្ញុំអើយ សូមទតមើល សូមទតមុខអ្នកដែល
ព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំងផង!¹⁰ ដ្បិតមួយថ្ងៃនៅក្នុងព្រះលានរបស់ព្រះអង្គ ប្រសើរជាងមួយពាន់ថ្ងៃនៅកន្លែងផ្សេងទៀត។ ទូលបង្គំសូមធ្វើជាអ្នកឈរនៅមាត់ទ្វារ
ក្នុងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំជាងរស់នៅក្នុងលំនៅនៃសេចក្តីអាក្រក់។

¹¹ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ព្រះអង្គជាព្រះអាទិត្យ និងជាខែល ព្រះអម្ចាស់នឹងផ្តល់ព្រះគុណ ព្រមទាំងកិត្តិយស ព្រះអង្គនឹងមិនសំចៃទុករបស់ល្អអ្វី ដល់អស់អ្នក
ដែលដើរដោយរឿងត្រង់ឡើយ។¹² ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ មនុស្សដែលទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គ អ្នកនោះមានពរហើយ។

85 ទំនុកពីសៀវភៅរបស់គ្រូចម្រៀង។ ទំនុករបស់កូនចៅលោកកូន។¹ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងទឹកដីរបស់ព្រះអង្គ ព្រះជាម្ចាស់បានលើកមុខពួកយ៉ាកុបឡើងវិញ។²ព្រះអង្គបានអត់ទោសអំពើទុច្ចរិត ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ក៏បានគ្របបាំងអំពើបាប ទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ។ សម្រាក

³ព្រះអង្គបានដកសេចក្តីក្រោធ ទាំងអស់របស់ព្រះអង្គចេញ ព្រះអង្គបានបែរចេញពីសេចក្តីក្រោធ ដ៏សហ័សរបស់ព្រះអង្គ។⁴ព្រះជាម្ចាស់នៃការសង្គ្រោះរបស់យើងខ្ញុំអើយ! សូមលើកមុខយើងខ្ញុំឡើងវិញផង សូមឈប់គ្មាន់គ្នាញ៉ាំចំពោះយើងខ្ញុំទៅ។⁵តើព្រះអង្គខ្ចាស់នឹងយើងខ្ញុំរហូតឬ? តើព្រះអង្គបន្លាយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ គ្រប់ជំនាន់តទៅឬ?

⁶តើព្រះអង្គមិនទទួលយើងខ្ញុំម្តងទៀតទេ? នោះប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ នឹងបានរីករាយក្នុងព្រះអង្គ។⁷ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមសម្តែងព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គដល់យើងខ្ញុំ ហើយប្រទានការសង្គ្រោះនៃព្រះអង្គ ដល់យើងខ្ញុំផង។

⁸ខ្ញុំនឹងស្តាប់សេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះជាម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូល ដ្បិតព្រះអង្គនឹងមានព្រះបន្ទូល ពីសេចក្តីសុខសាន្ត ដល់ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ដល់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ ពួកគេនឹងមិនវិលត្រឡប់ ទៅរកសេចក្តីចម្លងទៀតឡើយ។⁹ពិតប្រាកដជាការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ នៅជិតអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យមានសិរីរុងរឿងនៅក្នុងទឹកដីរបស់យើង។

¹⁰សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសុខសាន្ត ទាំងបីបន្តទៅវិញទៅមក។¹¹សេចក្តីស្មោះត្រង់ដុះពន្លកចេញពីដី ហើយសេចក្តីសុចរិតក៏មើលពីលើមេឃមក។

¹²ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានព្រះពរដ៏ប្រសើរ ហើយទឹកដីយើងនឹងបង្កើតភោគផល ចម្រើនឡើង។¹³សេចក្តីសុចរិតនឹងដើរនៅខាងមុខព្រះអង្គ ហើយរៀបផ្លូវសម្រាប់ជំហានព្រះអង្គ។

86 ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ស្តេចជាវីរៈ។¹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះអង្គស្តាប់ ហើយឆ្លើយតបមកទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំទាល់ក្រ ហើយខ្វះខាត។²សូមរក្សា ការពារទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំស្មោះត្រង់ ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ សូមសង្គ្រោះអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដែលទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គផង។

³ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាដល់ទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំបានស្រែករកព្រះអង្គរាល់ថ្ងៃ។⁴សូមបណ្តាលឲ្យព្រលឹងអ្នកបម្រើព្រះអង្គ រីករាយឡើង ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ អើយ ទូលបង្គំទូលទៅរកព្រះអង្គ។

⁵ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គល្អ ហើយតែងតែអត់ទោស ព្រះអង្គបង្ហាញក្តីមេត្តា ចំពោះអស់អ្នកណាដែលស្រែករកព្រះអង្គ។⁶ព្រះអម្ចាស់ សូមស្តាប់ពាក្យ អធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ សូមស្តាប់សម្រែកទូលអង្គរបស់ទូលបង្គំផង។⁷នៅថ្ងៃទូលបង្គំមានសេចក្តីវេទនា ទូលបង្គំបានស្រែករកព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គឆ្លើយតប មកទូលបង្គំ។

⁸ព្រះអម្ចាស់អើយ ក្នុងចំណោមព្រះផ្សេងៗគ្នាព្រះណាដូចព្រះអង្គទេ។ គ្មានព្រះណាធ្វើការអស្ចារ្យដូចព្រះអង្គឡើយ។⁹ព្រះអម្ចាស់អើយ អស់ទាំងជនជាតិដែល ព្រះអង្គបានបង្កើត និងនាំគ្នាមកក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ហើយពួកគេនឹងលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ។

¹⁰ដ្បិតព្រះអង្គធំ ហើយធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ មានតែព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះជាម្ចាស់។¹¹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបង្រៀនទូលបង្គំឲ្យស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។ ទូលបង្គំនឹងដើរក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអង្គ។ សូមបង្រួមចិត្តទូលបង្គំ ឲ្យកោតខ្លាចព្រះនាមព្រះអង្គ។¹²ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងអរ ព្រះគុណព្រះអង្គយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ហើយនឹងលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គតទៅ។

¹³ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ មកដល់ទូលបង្គំ ដ៏អស្ចារ្យណាស់ ព្រះអង្គបានរំដោះព្រលឹងទូលបង្គំ ឲ្យរួចផុតពីស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់។¹⁴ ព្រះជាម្ចាស់អើយ មនុស្សព្រហ្មើនបានលើកគ្នា ទាស់នឹងទូលបង្គំហើយ។ មនុស្សច្រឡោតមួយក្រុមចង់ដកជីវិតទូលបង្គំ។

ពួកគេមិនបានគោរពព្រះអង្គនោះទេ។

¹⁵ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះប្រកបដោយព្រះហឫទ័យមេត្តា និងប្រណីសន្តោស ព្រះអង្គយឺតនឹងខ្ចាស់ ហើយមានព្រះហឫទ័យសប្បុរស និង ព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់។¹⁶សូមបែរមកទូលបង្គំ ហើយប្រណីសន្តោសទូលបង្គំ សូមប្រទានកម្លាំងរបស់ព្រះអង្គ ដល់អ្នកបម្រើព្រះអង្គ សូមសង្គ្រោះកូនរបស់ស្ត្រី ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផង។¹⁷សូមសម្តែងទីសម្គាល់មួយ ពីសេចក្តីល្អដល់ទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំបានឃើញ ហើយមានសេចក្តីខ្មាស ដោយសារតែព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានជួយទូលបង្គំ ហើយបានកម្សាន្តចិត្តទូលបង្គំ។

87 ទំនុកតម្កើង របស់កូនចៅលោកកូរ។ ចម្រៀងតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។⁴ព្រះអម្ចាស់បានសង់ទីក្រុងរបស់ព្រះអង្គនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធ ព្រះអង្គស្រឡាញ់អស់ទាំង
ទ្វារក្រុងស៊ីយ៉ូន ជាជាងទីលំនៅទាំងប៉ុន្មានរបស់លោកយ៉ាកុប។⁵ទីក្រុងរបស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ មានគេនិយាយពីសេចក្តីរុងរឿងរបស់អ្នក។ សម្រាក

⁴ក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលស្គាល់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងតំណាលពីវាហាប និងពីបាបីឡាន។ មើល! ជនជាតិភីលីពីន និងសាសន៍ទីរ៉ុស រួមទាំងជនជាតិអេស្បូពីដែរ គេ
និយាយថា «ការនេះគឺបានកើតនៅទីនោះ»។

⁵គេនិយាយពីក្រុងស៊ីយ៉ូនថា «អ្នកនេះមួយ អ្នកនោះមួយ បានកើតនៅក្នុងនោះ ដ្បិតព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ព្រះអង្គនឹងតាំងក្រុងនោះឲ្យមាំមួន»។⁶កាល
ព្រះអម្ចាស់ចុះឈ្មោះជនជាតិទាំងនោះ ចូលក្នុងបញ្ជី ព្រះអង្គសរសេរថា «គេបានកើតមកក្នុងក្រុងនោះ»។ សម្រាក

⁷ដូច្នេះ ពួកអ្នកចម្រៀង និងពួកអ្នករាំ បាននិយាយទៅកាន់គ្នាថា «ប្រភពទឹករបស់ខ្ញុំទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងអ្នក»។

88 ទំនុកជាបទចម្រៀងរបស់កូនចៅកូន សម្រាប់មេភ្លេង។ ត្រូវលេងដោយខ្លួន ជាសេចក្តីបង្រៀនរបស់លោកហេម៉ាន អ្នកស្រុកអេសរ៉ាគីត។¹ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះសង្ឃារបស់ទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំស្រែកអំពាវនាវនៅចំពោះព្រះអង្គ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។²សូមឲ្យពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ បានចូលឡើងទៅដល់ព្រះអង្គ សូមស្តាប់សម្រែក របស់ទូលបង្គំផង។

³ដ្បិតព្រលឹងទូលបង្គំមានពេញ ដោយសេចក្តីវេទនា ហើយជីវិតទូលបង្គំខិតទៅជិត ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ហើយ។⁴គេរាប់ទូលបង្គំក្នុងចំណោមអ្នក ដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ ទូលបង្គំជាមនុស្សដែលគ្មានកម្លាំង។

⁵ដូចជាអ្នកដែលត្រូវគេបោះបង់ចោល នៅកណ្តាលពួកមនុស្សស្លាប់ ដូចជាអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ ដែលដេកនៅក្នុងផ្នូរ ដូចជាអស់អ្នកដែលព្រះអង្គលែងនឹកនាហើយត្រូវបានកាត់ចេញ ពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។⁶ព្រះអង្គបានផ្តេកទូលបង្គំនៅក្នុងរណ្តៅដ៏ជ្រៅ នៅក្នុងទីងងឹត និងទីជម្រៅ។

⁷សង្កត់លើទូលបង្គំយ៉ាងធ្ងន់ ហើយព្រះអង្គធ្វើទុក្ខទូលបង្គំ ដោយអស់ទាំងរលករបស់ព្រះអង្គ។ សម្រាក

⁸ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យគូកនរបស់ទូលបង្គំ គេចមុខពីទូលបង្គំ ក៏បានធ្វើឲ្យទូលបង្គំ ត្រឡប់ជាទីខ្ពើមឆ្លើមដល់គេ ទូលបង្គំត្រូវបង្ខាំង មិនអាចគេចចេញបានឡើយ។

⁹ភ្នែកទូលបង្គំស្រវាំងដោយសារទុក្ខព្រួយ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំអំពាវនាវរកព្រះអង្គរាល់ថ្ងៃ ទូលបង្គំបានប្រទូលដៃទៅរកព្រះអង្គ។¹⁰តើព្រះអង្គធ្វើការអស្ចារ្យ សម្រាប់មនុស្សស្លាប់បានឬ? តើអ្នកដែលស្លាប់ទៅហើយ ងើបសរសើរព្រះអង្គដែរឬ? សម្រាក

¹¹តើគេថ្លែងពីព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអង្គនៅក្នុងផ្នូរ ឬពីព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ នៅទីហិនវិនាសកើតឬ?¹²តើមានអ្នកណាស្គាល់ការអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងទីងងឹត ឬសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងទឹកដីដែលគេភ្លេចបាត់ទៅហើយដែរឬ?

¹³ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំស្រែករកព្រះអង្គ នៅពេលព្រឹក ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ ចូលមកចំពោះព្រះអង្គ។¹⁴ព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបោះបង់ព្រលឹងទូលបង្គំចោល ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គ លាក់ព្រះភ័ក្ត្រនឹងទូលបង្គំ?

¹⁵ទូលបង្គំមានទុក្ខវេទនា ហើយជិតស្លាប់តាំងតែពីក្មេងមកម្ល៉េះ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទូលបង្គំស្វែងខ្លាច ទូលបង្គំតែលតោលគ្មានទីពឹង។¹⁶សេចក្តីក្រោធដ៏សហ័សរបស់ព្រះអង្គ បានគ្របលើទូលបង្គំ សេចក្តីស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះអង្គ បានបំផ្លាញទូលបង្គំ។

¹⁷ពួកគេទាំងនោះបានឡោមព័ទ្ធទូលបង្គំ ដូចទឹកជំនន់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ក៏រួមគ្នារប្រើទូលបង្គំទាំងអស់។¹⁸ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមនុស្សជាទីស្រឡាញ់ និងមិត្តភក្តិរបស់ទូលបង្គំ គេចមុខចេញពីទូលបង្គំ គូកនរបស់ទូលបង្គំបានទុកទូលបង្គំចោល ក្នុងទីងងឹត។

89 កំណាព្យរបស់លោកអេបាន ជាអ្នកស្រុកអេសវ៉ាគីត។^១ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងពីព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអម្ចាស់ ជាម្ចាស់រហូត មាត់ទូលបង្គំនឹងប្រកាស ពីព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ឲ្យមនុស្សគ្រប់ជំនាន់បានស្គាល់ត្រង់ទៅ។^២ ដ្បិតទូលបង្គំបានទូលថា «ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ នៅ ជាប់អស់កល្បជានិច្ច ហើយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គរឹងមាំ ដូចផ្ទៃមេឃ»។

^៣ «យើងបានតាំងសញ្ញាជាមួយអ្នក ដែលយើងបានជ្រើសរើស យើងបានស្បថជាមួយដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងថា។^៤ យើងនឹងតាំងពូជពង្សអ្នក ឲ្យនៅជាប់ អស់កល្បជានិច្ច ក៏នឹងសងបង្គំរបស់អ្នក ឲ្យនៅគង់រុងរឿងគ្រប់ជំនាន់តទៅ»។

^៥ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យផ្ទៃមេឃសរសើរពីការអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ សូមឲ្យព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ស្ថិតនៅក្នុងអង្គប្រជុំនៃពួកអ្នកបរិសុទ្ធ។^៦ ដ្បិត តើមានអ្នកណានៅលើមេឃ ដែលអាចប្រៀបធៀបនឹងព្រះអម្ចាស់បាន? ក្នុងចំណោមពួកស្ថានសួគ៌ តើមានអ្នកណាឲ្យដូចព្រះអម្ចាស់?

^៧ ជាព្រះដែលគួរស្វែងខ្លាច នៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធក៏គួរកោតខ្លាច លើសជាងអស់អ្នក នៅជុំវិញព្រះអង្គនោះ។^៨ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ អើយ តើមានអ្នកណាខ្លាំងពូកែដូចព្រះអង្គ? ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ នៅព័ទ្ធជុំវិញព្រះអង្គ។

^៩ ព្រះអង្គបង្ក្រាបអំនួតរបស់សមុទ្រ កាលណាលក់កម្រើកឡើង ព្រះអង្គធ្វើឲ្យវាស្ងប់ទៅវិញ។^{១០} ព្រះអង្គបានជាន់កម្ទេចពួករ៉ាហាប ដូចជាមនុស្សដែលគេវាយ សម្លាប់ ព្រះអង្គបាន កម្ចាត់កម្លាយខ្មាំងសត្រូវ ដោយព្រះពាហុដ៏មានឫទ្ធិ។

^{១១} ផ្ទៃមេឃជាប់របស់ព្រះអង្គ ផែនដីជាប់របស់ព្រះអង្គ ពិភពលោក និងអ្វីៗសព្វសារពើ នៅក្នុងពិភពលោក^{១២} គឺព្រះអង្គបានបង្កើតមកទាំងអស់។ ព្រះអង្គបានបង្កើត ទិសខាងជើង និងទិសខាងត្បូង។ ឯភ្នំតាបោរ និងភ្នំហ៊ឺរម៉ូន សរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គដោយអំណរ។

^{១៣} ព្រះអង្គមានព្រះពាហុខ្លាំងពូកែ ព្រះហស្តព្រះអង្គមានឫទ្ធិខ្លាំង ព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គខ្ពង់ខ្ពស់ណាស់។^{១៤} សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីយុត្តិធម៌ គឺជាគ្រឹះ នៃបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះហឫទ័យសប្បុរស និព្វានរបស់ព្រះអង្គស្មោះត្រង់ បាននៅពីមុខព្រះអង្គដែរ។

^{១៥} មានពរហើយ ប្រជាជនណាដែលស្គាល់សម្រែក ដ៏សប្បាយរីករាយ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ជាអ្នកដែលដើរនៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ។^{១៦} គេមានចិត្តរីករាយ ដោយសារព្រះនាមព្រះអង្គ ដរាបរាល់ថ្ងៃ ហើយគេបានខ្ពស់មុខ ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

^{១៧} ដ្បិតព្រះអង្គជាសិរីល្អនៃកម្លាំងរបស់គេ យើងខ្ញុំបានផ្គុំផ្គុំដោយសារព្រះគុណ របស់ព្រះអង្គ។^{១៨} ដ្បិតខែលរបស់យើងខ្ញុំជាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះរាជាប់របស់យើង ខ្ញុំជាប់របស់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

^{១៩} គ្រានោះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ អ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងនិមិត្តមួយថា៖ «យើងបានផ្តល់ជំនួយ ដល់អ្នកមួយដែលខ្លាំងពូកែ យើងបានលើក តម្កើងម្នាក់ ដែលយើងបានជ្រើសរើស ពីក្នុងចំណោមប្រជាជន»។^{២០} គឺយើងបានរកឃើញដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង យើងបានចាក់ប្រេងតាំងគេឡើង ដោយ ប្រេងដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើង។^{២១} ដៃយើងនឹងនៅជាមួយគេជានិច្ច ដើមដៃយើងនឹងចម្រើនកម្លាំងគេ។^{២២} ខ្លាំងសត្រូវនឹងមិនមានប្រៀបលើគេបានឡើយ ហើយមនុស្ស អាត្រាភ័យនឹងមិន សង្កត់សង្កិនគេបានដែរ។^{២៣} យើងនឹងកម្ទេចបញ្ជាមិត្តរបស់គេ ឲ្យជួលនៅមុខគេ ហើយនឹងប្រហារអស់អ្នកដែលស្អប់គេ។

^{២៤} ចិត្តស្មោះត្រង់ និងចិត្តសប្បុរសរបស់យើង នឹងនៅជាមួយគេហើយក្នុងនាមរបស់យើង គេនឹងបានផ្គុំផ្គុំ។^{២៥} យើងនឹងតាំងឲ្យគេមានអំណាចនៅលើសមុទ្រ ហើយឲ្យដៃស្តាំគេបានគ្រប់គ្រង លើអស់ទាំងទន្លេ។^{២៦} ដាវីឌនឹងអំពាវនាវរកយើងថា ព្រះអង្គជាព្រះវរបិតានៃទូលបង្គំ ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ហើយជាច្បងនៃការ សង្គ្រោះ របស់ទូលបង្គំ។

^{២៧} យើងនឹងតាំងគេឲ្យធ្វើជាកូនច្បងរបស់យើង ជាស្តេចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ជាងគេទាំងអស់នៅលើផែនដី។^{២៨} យើងនឹងបម្រុងទុកសេចក្តីសប្បុរសរបស់យើង សម្រាប់ដាវីឌ ជានិច្ច ហើយសេចក្តីសញ្ញារបស់យើង នឹងនៅជាប់ជាមួយគេ។^{២៩} យើងនឹងតាំងពូជពង្សរបស់គេ ឲ្យនៅជាប់ជាម្ចាស់រហូត ហើយឲ្យរាជបល្ល័ង្ករបស់គេ បាននៅ ជាប់ដូចជាផ្ទៃមេឃ។

^{៣០} ប្រសិនបើកូនច្បងរបស់ដាវីឌ បោះបង់ចោលក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង ហើយមិនដើរតាមវិន័យរបស់យើង^{៣១} ប្រសិនបើគេក្បត់បញ្ញត្តិរបស់យើង ហើយមិនកាន់ តាមបទបញ្ញារបស់យើង^{៣២} នោះយើងនឹងដាក់ទោសអំពើរំលងរបស់គេ ដោយដំបង ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់គេដោយស្នាមរំពាត់។

^{៣៣} ប៉ុន្តែ យើងនឹងមិនដកសេចក្តីសប្បុរស របស់យើងចេញពីដាវីឌឡើយ ក៏មិនឲ្យសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់យើងខកខានដែរ។^{៣៤} យើងនឹងមិនបំពានសេចក្តីសញ្ញា របស់យើង ឬប្រែក្រឡាសំពាញដែលបានចេញ ពីបុរាណរបស់យើងឡើយ។

^{៣៥} យើងបានស្បថដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង ម្តងជាសម្រេច យើងមិនកុហកនឹងដាវីឌឡើយ។^{៣៦} ពូជពង្សដាវីឌនឹងស្ថិតស្ថេរនៅជាម្ចាស់រាជរាប ហើយ រាជបល្ល័ង្ករបស់គេនឹងគង់រុងរឿង នៅចំពោះយើងដូចព្រះអាទិត្យ។^{៣៧} រាជបល្ល័ង្កនោះនឹងតាំងនៅជាប់ជាម្ចាស់រហូត ដូចព្រះច័ន្ទ ជាបន្ទាល់ដ៏ស្មោះត្រង់នៅលើមេឃ»។ សម្រាក

^{៣៨} ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបានបោះបង់ចោល ហើយបានកាត់កាល់គេ ព្រះអង្គខ្មាស់នឹងអ្នក ដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំង។^{៣៩} ព្រះអង្គបានផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញា ជាមួយអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ក៏បានបង្គាប់មកដល់គេ ដោយទម្លាក់ចុះទៅដី។^{៤០} ព្រះអង្គបានទម្លាយរបងទាំងប៉ុន្មាន របស់ព្រះរាជា ហើយបានបំផ្លាញទីម៉ាមួនអស់ រលីង។

^{៤១} អស់អ្នកដែលដើរតាមផ្លូវ ប្លន់យកអ្វីៗដែលព្រះរាជាមាន ព្រះរាជាបានត្រឡប់ជាទីគួរគិតច្រើនដល់ពួកអ្នកជិតខាង។^{៤២} ព្រះអង្គបានលើកតម្កើងដៃស្តាំបញ្ជាមិត្ត របស់ព្រះរាជា ក៏បានឲ្យខ្លាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មាន របស់ព្រះរាជាត្រេកអរ។^{៤៣} ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមុខងាររបស់ព្រះរាជា ងាកបែរមកវិញ ហើយមិនបានធ្វើឲ្យព្រះរាជា ឈរមាំក្នុងចម្បាំងឡើយ។

^{៤៤} ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យភាពរុងរឿង របស់ព្រះរាជាសោះសូន្យទៅ ហើយទម្លាក់រាជបល្ល័ង្កទៅដី។^{៤៥} ព្រះអង្គបានបង្អួញវ័យក្មេងរបស់ព្រះរាជាឲ្យខ្ចី ហើយបាន បង្អួចព្រះរាជា ដោយសេចក្តីអាម៉ាស់។ សម្រាក

^{៤៦} ព្រះអម្ចាស់អើយ តើដល់កាលណាទៅ? តើព្រះអង្គនឹងលាក់អង្គទ្រង់រហូតឬ? តើសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ នឹងឆ្ងល់ឆេះដូចជាភ្លើងដល់កាលណាទៀត?

^{៤៧} សូមនឹកចាំថា អាយុជីវិតទូលបង្គំខ្ចីណាស់! ដ្បិតជីវិតរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមក ឥតប្រយោជន៍ទេដឹង!^{៤៨} តើអ្នកណាអាចរស់នៅ ហើយមិនឃើញ សេចក្តីស្លាប់នោះ? តើអ្នកណាអាចរំដោះព្រលឹងខ្លួន ឲ្យរួចពីអំណាចនៃស្ថាន ឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់បាន? សម្រាក

^{៤៩} ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអង្គកាលពីដើម ជាសេចក្តីដែលព្រះអង្គបានស្បថដល់ដាវីឌ ដោយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ នោះ ឥឡូវនេះ តើនៅឯណា?^{៥០} ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមនឹកចាំពីសេចក្តីដែល គេគួរគិតច្រើនដល់ពួកអ្នកបម្រើព្រះអង្គ និងពីដំណើរដែលទូលបង្គំ រងដំណៀលរបស់ ប្រជាជន^{៥១} ទាំងឡាយក្នុងទ្រង់ទូលបង្គំផង។ ព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្លាំងសត្រូវបានយកដំណៀលនោះ មកគូរគិតច្រើនដល់ទូលបង្គំ គឺគេបានគូរគិតច្រើនដល់អស់ទាំង ជំហានរបស់អ្នក ដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំង។

^{៥២} សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់បានប្រកបដោយព្រះពរ អស់កល្បជានិច្ច អាម៉ែន ហើយអាម៉ែន។

90 ពាក្យអធិស្ឋានរបស់លោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់។^១ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានធ្វើជាទីលំនៅ របស់យើងខ្ញុំ នៅគ្រប់ជំនាន់។^២មុនពេលភ្នំ ទាំងឡាយបានកើតឡើង ឬមុនពេលព្រះអង្គបង្កើតផែនដី និងពិភពលោកមក ចាប់តាំងពីអស់កល្ប រហូតដល់អស់កល្ប គឺព្រះអង្គហើយជា ព្រះជាម្ចាស់។

^៣ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមនុស្សត្រឡប់ទៅជាផូស៊ីដីវិញ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ឱពួកកូនមនុស្សអើយ ចូរវិលត្រឡប់ទៅវិញទៅ»។^៤ដ្បិតនៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះអង្គ មួយពាន់ឆ្នាំប្រៀបដូចជាថ្ងៃម្សិល ដែលកន្លងផុតទៅ ឬដូចជាយាមមួយក្នុងពេលយប់។

^៥ព្រះអង្គនាំយកគេទៅ ដូចជាទឹកជន់ ដូចជាដេកលក់មួយស្របក់ប៉ុណ្ណោះ គេដូចជាស្មៅដែលលាស់ឡើងនៅពេលព្រឹក។^៦នៅពេលព្រឹកវាដុះចេញមក ហើយ លាស់ឡើង នៅពេលល្ងាច វាស្រពោន ហើយក្រៀមស្ងួតទៅ។

^៧ដ្បិតយើងខ្ញុំត្រូវវិនាសទៅ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ហើយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំញ័ររន្ធត់។^៨ព្រះអង្គបានដាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំ នៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយដាក់អំពើបាបដែលយើងខ្ញុំប្រព្រឹត្ត ដោយលាក់កំបាំង ឲ្យនៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ។

^៩ដ្បិតអស់ទាំងថ្ងៃអាយុរបស់យើងខ្ញុំកន្លងផុតទៅ ដោយសារសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ យើងខ្ញុំបង្ហើយអាយុរបស់យើងខ្ញុំ ដូចមួយដង្ហើម។^{១០}អាយុជីវិតរបស់ យើងខ្ញុំ បានត្រឹមតែចិតសិបឆ្នាំ ឬបើមានកម្លាំងច្រើន នោះបានប៉ុន្មានសិបឆ្នាំ តែទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ក៏ឆ្នាំទាំងនោះមានតែការនឿយលំបាក និងទុក្ខព្រួយ ទទេ អាយុយើងខ្ញុំកន្លងទៅយ៉ាងលឿន ហើយយើងខ្ញុំក៏ហើរទៅបាត់។

^{១១}តើអ្នកណាស្គាល់អំណាច នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ? សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យមនុស្សកោតខ្លាចព្រះអង្គ។^{១២}ដូច្នេះ សូមបង្រៀនឲ្យយើងខ្ញុំចេះរាប់ ថ្ងៃអាយុ របស់យើងខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំមានចិត្តប្រកបដោយប្រាជ្ញា។^{១៣}ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមវិលមកវិញ តើដល់កាលណាទៅ? សូមអាណិតមេត្តាពួកអ្នកបម្រើ របស់ព្រះអង្គផង!

^{១៤}ពេលព្រឹក សូមចម្លែកយើងខ្ញុំ ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំបានត្រេកអរ ហើយសប្បាយរីករាយអស់មួយជីវិត។^{១៥}សូមប្រទានឲ្យ យើងខ្ញុំបានសប្បាយរីករាយ ឲ្យស្មើនឹងថ្ងៃជាច្រើនដែលព្រះអង្គ បានធ្វើទុក្ខយើងខ្ញុំ គឺឲ្យស្មើនឹងឆ្នាំជាច្រើន ដែលយើងខ្ញុំបានឃើញ សេចក្តីអាក្រក់នោះដែរ។

^{១៦}សូមសម្តែងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គបានឃើញ ហើយព្រះចេស្ដាដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យកូនចៅរបស់គេឃើញផង។

^{១៧}សូមឲ្យព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ បានសណ្ឋិតលើយើងខ្ញុំ ហើយតាំងកិច្ចការដែលដៃយើងខ្ញុំធ្វើ ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួន សូមតាំងកិច្ចការដែលដៃយើង ខ្ញុំធ្វើ ឲ្យបានខ្ជាប់ខ្ជួនតទៅ។

91 ¹ អ្នកណាដែលរស់នៅក្រោមជម្រក នៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត អ្នកនោះនឹងជ្រកនៅក្រោមម្លប់នៃព្រះដ៏មានគ្រប់ ព្រះចេស្ដា។ ² ខ្ញុំនឹងពោលអំពីព្រះអម្ចាស់ថា «ព្រះអង្គជាទីពឹងពុំនាក់ ជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំទុកចិត្តដល់ ព្រះអង្គ»។

³ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងរំដោះអ្នកឲ្យរួចពីអន្ទាក់ របស់នាយព្រាន និងពីជំងឺរាតត្បាតដែលនាំឲ្យអន្តរាយ។ ⁴ ព្រះអង្គនឹងក្រុងអ្នកដោយស្លាបរបស់ព្រះអង្គ ហើយអ្នកនឹងជ្រកនៅក្រោម ចំអងស្លាបរបស់ព្រះអង្គ ព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គជាខែល និងជាអាវក្រោះ។

⁵ អ្នកនឹងមិនភ័យខ្លាចគ្រោះថ្នាក់ ដែលគួរឲ្យតក់ស្លុតនៅពេលយប់ឬព្រលឹមដែលហើរនៅពេលថ្ងៃ ⁶ ឬជំងឺរាតត្បាតដែលកើតមាននៅទីងងឹត ឬមហន្តរាយដែលបំផ្លាញ នៅពេលថ្ងៃត្រង់ឡើយ។ ⁷ ទោះបីមានមនុស្សមួយពាន់នាក់ ដួលស្លាប់នៅក្បែរអ្នក ហើយមួយម៉ឺននាក់នៅខាងដៃស្តាំអ្នកក្តី ក៏ការនោះនឹងមិនមកជិតអ្នកឡើយ។

⁸ អ្នកនឹងបានឃើញការតបស្នង ដល់មនុស្សអាក្រក់ ដោយភ្នែកតែប៉ុណ្ណោះ។ ⁹ ដ្បិត ដោយព្រះអ្នកបានយក ព្រះអម្ចាស់ជាទីពឹងជ្រក គឺបានយកព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតជាទីលំនៅរបស់អ្នក។

¹⁰ នោះនឹងគ្មានសេចក្តីអាក្រក់ណា កើតមានដល់អ្នកឡើយ ក៏គ្មានគ្រោះកាចណាមកជិត ទីលំនៅរបស់អ្នកដែរ។ ¹¹ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងបង្គាប់ពួកទេវតា របស់ព្រះអង្គពីដំណើរអ្នក ឲ្យបានថែរក្សាអ្នក ក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់អ្នក។

¹² ទេវតាទាំងនោះនឹងទ្រអ្នកដោយដៃ ក្រែងជើងអ្នកទង្គិចនឹងថ្ម។ ¹³ អ្នកនឹងដើរជាន់សត្វសិង្ហ និងពស់វែក ចំណែកសិង្ហស្មារ និងនាគ អ្នកអាចនឹងជាន់ឈ្លីដោយជើងបាន។

¹⁴ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ដោយព្រះគេបានយកយើងជាទីស្រឡាញ់ យើងនឹងរំដោះគេ យើងនឹងការពារគេ ព្រោះគេទទួលស្គាល់ឈ្មោះយើង។ ¹⁵ កាលគេអំពាវនាវរកយើង យើងនឹងឆ្លើយតបដល់គេ យើងនឹងនៅជាមួយគេក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក យើងនឹងសង្គ្រោះគេ ហើយលើកមុខគេ។ ¹⁶ យើងនឹងឲ្យគេស្តាប់ចិត្ត ដោយអាយុយើងយូរ ហើយនឹងបង្ហាញឲ្យគេឃើញ ការសង្គ្រោះរបស់យើង។

92¹ ទំនុកតម្កើង។ ជាបទចម្លែងសម្រាប់ថ្ងៃសប្បិទ។ នេះជាការប្រពៃណាស់ ដែលអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ហើយច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ឱព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតអើយ! ដើម្បីប្រកាសអំពីព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអង្គនៅពេលព្រឹក និងអំពីព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ របស់ព្រះអង្គនៅពេលយប់³ ដោយប្រដាប់ភ្លេងមានខ្សែដប់ និងពិណា ដោយសូរចាប់ស៊ីងយ៉ាងរង្វំ។

⁴ ជឿត ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានឲ្យទូលបង្គំ រីករាយនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំច្រៀងដោយអំណរ ចំពោះកិច្ចការដែលព្រះហស្តព្រះអង្គបានធ្វើ។⁵ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គធំអស្ចារ្យណាស់ ព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គក៏ជ្រៅពន់ពេក។

⁶ មនុស្សកំហែលមិនដឹងអ្វីទេ ហើយមនុស្សឆោតល្ងង់ ក៏មិនយល់សេចក្តីនេះដែរ⁷ ទោះជាមនុស្សអាក្រក់ដុះឡើងដូចជាស្មៅហើយមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត លូតលាស់ឡើងក៏ដោយ ក៏គង់តែគេនឹងត្រូវវិនាសអន្តរាយជារៀងរហូត។

⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គវិញ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ខ្ពស់អស់កល្បជានិច្ច។⁹ ជឿត ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទតមើលខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ មើល ខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ នឹងត្រូវវិនាសទៅ អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត នឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយអស់។

¹⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានតម្កើងស្នែង របស់ទូលបង្គំឡើង ដូចស្នែងគោព្រៃ ព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងថ្មីមកលើទូលបង្គំ។¹¹ ភ្នែកទូលបង្គំបានឃើញខ្មាំងសត្រូវ របស់ទូលបង្គំធ្លាក់ចុះ ហើយត្រចៀកទូលបង្គំក៏បានឮពីមហន្តរាយ របស់អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ មកលើទូលបង្គំដែរ។

¹² មនុស្សសុចរិតនឹងលូតលាស់ឡើង ដូចដើមលម្អើ ក៏ចម្រើនឡើង ដូចដើមតាត្រៅ នៅលើភ្នំល្អាណូន។¹³ គេដូចជាដើមឈើដែលដុះ នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ គេលូតលាស់នៅក្នុងទីលានរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។

¹⁴ ពួកគេនឹងនៅតែអាចបង្កើតផលក្នុងវ័យចាស់ គេនៅតែមានជីវជាបរិបូរ ហើយនៅតែខៀវខ្ចីជានិច្ច។¹⁵ ដើម្បីសម្តែងឲ្យឃើញថា ព្រះអម្ចាស់ទៀងត្រង់ ព្រះអង្គជាថ្មដារបស់ខ្ញុំ ហើយគ្មានអំពើទុច្ចរិតណា នៅក្នុងព្រះអង្គឡើយ។

93 ¹ព្រះអម្ចាស់សោយរាជ្យ ព្រះអង្គគ្រងព្រះពន្លឺ ប្រកបដោយភាពចម្រើន ព្រះអម្ចាស់គ្រងព្រះពន្លឺ ព្រះអង្គក្រវាត់អង្គដោយប្បទានភាព ពិភពលោកបាន
តាំងឡើងយ៉ាងមាំមួន ឥតរង្គ្រោះឡើយ។²បង្គំរូបរបស់ព្រះអង្គបានតាំងនៅ តាំងពីបុរាណរៀងមកព្រះអង្គគង់នៅតាំងពីអស់កល្ប។

³ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ជំនន់បានជន់ឡើង ជំនន់បានបន្លឺសំឡេងឡើង គឺជំនន់បានបន្លឺសំឡេងឡើង យ៉ាងគគ្រឹកគគ្រេង។⁴ព្រះអម្ចាស់ដែលគង់នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់
ព្រះអង្គមានមហិទ្ធិឫទ្ធិ ជាងសូរគ្រាំគ្រងនៃមហាសាគរ គឺជាងរលកកំហុកនៃសមុទ្រ។

⁵ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! បន្ទាល់របស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែពិតប្រាកដ ភាពបរិសុទ្ធស័ក្តិសមនឹងដំណាក់ព្រះអង្គ នៅអស់កល្ប។

94 ¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះនៃការសងសឹក ឱព្រះនៃការសងសឹកអើយ សូមភ្លឺមក។ ²ឱចៅក្រមនៃផែនដីអើយ សូមក្រោកឡើង សូមសងដល់មនុស្សអំនួត ឲ្យសមនឹងអំពើរបស់គេ។

³ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើមនុស្សអាក្រក់នឹងនៅដល់កាលណា តើមនុស្សអាក្រក់នឹងតម្កើងខ្លួន ដល់កាលណាទៀត? ⁴ពួកគេបង្ខំចេញជាពាក្យព្រហ្ម អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងអំឡុងពេល។

⁵ឱព្រះអម្ចាស់អើយ គេញាំញីប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើទុក្ខមរតករបស់ព្រះអង្គ។ ⁶គេសម្លាប់ស្រ្តីមេម៉ាយ និងពួកអ្នកស្នាក់អាស្រ័យ គេធ្វើឃាតក្មេងកំព្រា។ ⁷ហើយគេពោលថា «ព្រះអម្ចាស់មើលមិនឃើញទេ ព្រះរបស់លោកយ៉ាកុបមិនរំលងឡើយ»។

⁸ឱមនុស្សកំរោលក្នុងបណ្តាជនអើយ ចូរស្វែងយល់ទៅ! មនុស្សល្ងង់ខ្លៅអើយ តើពេលណាទើបអ្នករាល់គ្នាមានប្រាជ្ញា? ⁹ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតត្រចៀកមក តើព្រះអង្គមិនឮទេឬ? ព្រះអង្គដែលបានសួនធ្វើភ្នែក តើព្រះអង្គមើលមិនឃើញទេឬ?

¹⁰ព្រះអង្គដែលវាយប្រដៅគ្រប់ទាំងជនជាតិ តើព្រះអង្គមិនវាយផ្ទាល់ទេឬ? ព្រះអង្គដែលបង្រៀនមនុស្សឲ្យមានចំណេះ។ ¹¹ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជ្រាបគំនិតរបស់មនុស្សថា គេជាមនុស្សដែលនៅតែមួយដង្ហើមប៉ុណ្ណោះ។

¹²ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មានពរហើយ មនុស្សណាដែលព្រះអង្គវាយផ្ទាល់ ហើយបង្អាត់បង្រៀនតាមក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គ។ ¹³ដើម្បីប្រទានឲ្យគេបានសម្រាកនៅថ្ងៃអាក្រក់ ដរាបដល់គេដឹករណ៍ ទុកសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់។

¹⁴ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងមិនបោះបង់ចោល ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គឡើយ ព្រះអង្គនឹងមិនបោះបង់មរតករបស់ព្រះអង្គ ចោលជាដាច់ខាត។ ¹⁵ដ្បិតយុត្តិធម៌នឹងវិលមករកមនុស្សសុចរិតវិញ ហើយអស់អ្នកដែលមានចិត្តទៀងត្រង់ នឹងប្រព្រឹត្តតាម។ ¹⁶តើអ្នកណាក្រោកឡើងជំនួសខ្ញុំ ដើម្បីទាស់នឹងមនុស្សអាក្រក់? តើអ្នកណាល្បឿងជំនួសខ្ញុំ ដើម្បីនឹងអស់អ្នក ដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត?

¹⁷ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនបានជួយខ្ញុំទេ ព្រលឹងខ្ញុំមុខជាបានទៅនៅ ក្នុងស្ថានសួគ៌យ៉ាងភ្លាមមិនខាន។ ¹⁸ឱព្រះអម្ចាស់អើយ កាលទូលបង្គំគិតថា «ដឹងទូលបង្គំអីលហើយ» នោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ជួយទ្រទូលបង្គំ។ ¹⁹កាលទូលបង្គំមានកង្វល់ជាច្រើននៅក្នុងចិត្ត នោះការកម្សាន្តចិត្តរបស់ព្រះអង្គធ្វើឲ្យព្រលឹងទូលបង្គំបានរីករាយ។

²⁰តើពួកមេនៃសេចក្តីអាក្រក់ គឺអស់អ្នកដែលបង្កើតរឿងប្រទូសរាយ ដោយអាងមាត្រាច្បាប់ អាចមានសម្ព័ន្ធមិត្តជាមួយព្រះអង្គបានឬ? ²¹ពួកគេលើកគ្នាទាស់នឹងជីវិតមនុស្សសុចរិត ហើយគេកាត់ទោសប្រហារជីវិត មនុស្សស្មោះត្រង់។

²²ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាទីពឹងមាំមួននៃទូលបង្គំ ហើយព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំព្រះអង្គជាថ្មដា និងជាជម្រកនៃទូលបង្គំ។ ²³ព្រះអង្គនឹងសងទៅគេវិញ តាមអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយនឹងធ្វើឲ្យគេវិនាសសូន្យ ដោយសារអំពើអាក្រក់របស់គេ គឺព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងនឹងធ្វើឲ្យគេវិនាសសូន្យទៅ។

95 ¹សូមមក យើងនាំគ្នាលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់! ចូរស្រែកច្រៀងដោយអំណរ ថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ដែលជាធុរ្យសង្គ្រោះយើង។²ចូរយើងនាំគ្នាចូលមកចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ទាំងអរព្រះគុណ និងសូត្រទំនុកតម្កើង ថ្វាយព្រះអង្គ។³ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏ប្រសើរឧត្តម ព្រះអង្គជាព្រះមហាក្សត្រ ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់លើសព្រះផ្សេងៗ។

⁴ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ គឺចាប់តាំងពីបាតដីរហូតដល់ចុងកំពូលភ្នំ។⁵សមុទ្រស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គ ព្រោះព្រះអង្គបានបង្កើតសមុទ្រមក ផែនដីក៏ព្រះអង្គបានបង្កើតមកដែរ។

⁶ចូរនាំគ្នាមក យើងនឹងឱនកាយថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ចូរយើងក្រាបនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតយើងមក។⁷ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះនៃយើង យើងជាប្រជារាស្ត្រដែលព្រះអង្គថែរក្សា ជាហ្វូងចៀមដែលព្រះអង្គដឹកនាំ។ ថ្ងៃនេះ បើអ្នករាល់គ្នាព្រះសូរសៀង របស់ព្រះអង្គ!

⁸មិនត្រូវតាំងចិត្តរឹងរូស ដូចកាលនៅមេរីបា ឬដូចកាលថ្ងៃនៅម៉ាសា ក្នុងទីរហោស្ថាននោះឡើយ។⁹ជាគ្រាដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា បានល្បងលយើង ហើយសាកមើលយើង ទោះបីគេបានឃើញកិច្ចការ ដែលយើងធ្វើក៏ដោយ។

¹⁰យើងមានចិត្តផ្អែកផ្អួននឹងមនុស្សជំនាន់នោះ អស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ ហើយថា «គេជាប្រជាជនដែលមានចិត្តរឹងរូង គេមិនស្គាល់ផ្លូវរបស់យើងឡើយ»។

¹¹ហេតុនេះ យើងបានស្យូចទាំងកំហឹង របស់យើងថា «ពួកគេមិនត្រូវចូលទៅក្នុងសេចក្តីសម្រាក របស់យើងឡើយ»។

96 ¹ចូរច្រៀងបទថ្មីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ឱផែនដីទាំងមូលអើយ ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់។²ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ចូរសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ចូរប្រកាសពីការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គរាល់ថ្ងៃ។

³ចូរប្រកាសពីសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមជនជាតិផ្សេងៗ និងពីការអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងឡាយ។⁴ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ប្រសើរឧត្តម ហើយគួរសរសើរក្រៃលែង ព្រះអង្គគួរជាទីស្វែងខ្លាច លើសជាងអស់ទាំងព្រះ។

⁵ដ្បិតអស់ទាំងព្រះរបស់ប្រជាជនផ្សេងៗ សុទ្ធតែជារបស់ឥតប្រយោជន៍ តែព្រះអម្ចាស់វិញ ទ្រង់បានបង្កើតផ្ទៃមេឃ។⁶កិត្តិយស និងតេជានុភាពស្ថិតនៅចំពោះព្រះអង្គ ឥទ្ធិបូជ្ជ និងសោភ័ណភាព នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។

⁷ចូរលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ អស់ទាំងពូជពង្សនៃប្រជាជនទាំងឡាយអើយ ចូរថ្វាយសិរីល្អ និងប្បទានុភាពដល់ព្រះអម្ចាស់។⁸ចូរថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យស័ក្តិសមនឹងព្រះនាមព្រះអង្គ។ ចូរនាំយកតង្វាយចូលមកក្នុងទីលាន របស់ព្រះអង្គ។

⁹ចូរថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ ដោយពាក់គ្រឿងដ៏បរិសុទ្ធ ឱផែនដីទាំងមូលអើយ ចូរញាប់ញ័រនៅចំពោះព្រះអង្គចុះ។¹⁰ចូរពោលនៅក្នុងចំណោមជាតិ សាសនានានាថា«ព្រះអម្ចាស់ សោយរាជ្យ»។ ពិភពលោកបានតាំងឡើងយ៉ាងមាំមួន ឥតរង្គើសោះឡើយ។ ព្រះអង្គនឹងជំនុំជម្រះប្រជាជនទាំងឡាយ ដោយយុត្តិធម៌។

¹¹ចូរឲ្យផ្ទៃមេឃរីករាយឡើង ហើយឲ្យផែនដីបានត្រេកអរ ចូរឲ្យសមុទ្រលាន់ឮកងរំពង ព្រមទាំងអ្វីៗសព្វសារពើនៅទីនោះដែរ។¹²ចូរឲ្យស្រែចម្ការ និងអ្វីៗនៅទីនោះ សប្បាយរីករាយឡើង! នោះដើមឈើទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងព្រៃព្រឹក្សា នឹងច្រៀងដោយអំណរ។¹³នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដ្បិតព្រះអង្គយាងមក ដ្បិតព្រះអង្គយាងមកជំនុំជម្រះផែនដី។ ព្រះអង្គនឹងជំនុំជម្រះពិភពលោក ដោយសេចក្តីសុចរិត ហើយជំនុំជម្រះប្រជាជនទាំងឡាយ ដោយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ។

97 ¹ព្រះអម្ចាស់សោយរាជ្យ ចូរឲ្យផែនដីបានត្រេកអរ ចូរឲ្យកោះជាច្រើនរីករាយឡើង។²មានពពកយ៉ាងក្រាស់ ហើយងងឹតនៅពីទ្វីបវិញព្រះអង្គ សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីយុត្តិធម៌ ជាគ្រឹះទ្រទ្រង់បង្កើតរបស់ព្រះអង្គ។

³មានភ្លើងចេញទៅនៅមុខព្រះអង្គ ហើយបញ្ចុះបញ្ចូលមិត្តរបស់ព្រះអង្គ ដែលនៅជុំវិញ។⁴ផ្នែកបន្ទោរបស់ព្រះអង្គក៏បំភ្លឺពិភពលោក ផែនដីក៏ឃើញ ហើយញាប់ញ័រ។⁵ភ្នំទាំងឡាយរលាយដូចក្រមួន នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល។

⁶ផ្ទៃមេឃប្រកាសពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រជាជនទាំងអស់ ឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ។⁷អស់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំបន្ទាក់នឹងត្រូវអាម៉ាស់ គឺជាអ្នកដែលអ្នកអាងពីរូបព្រះ ដែលឥតប្រយោជន៍របស់គេ ព្រះទាំងឡាយអើយ ចូរថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ!⁸ព្រះអម្ចាស់ ក្រុងស៊ីយ៉ូនបានឮ ហើយរីករាយ ពួកកូនស្រីនៃជនជាតិយូដាមានចិត្តត្រេកអរ ដោយព្រោះការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គ។

⁹ដ្បិត ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត។ នៅលើផែនដីទាំងមូល ព្រះអង្គបានឡើងឡើងលើសជាងព្រះទាំងនោះ។¹⁰អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរស្តាប់អំពើអាក្រក់! ព្រះអង្គការពារជីវិតពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គរំដោះគេឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃ មនុស្សអាក្រក់។¹¹មានពន្លឺបានសាបព្រោះ សម្រាប់មនុស្សសុចរិត ហើយអំណរសម្រាប់មនុស្ស ដែលមានចិត្តទៀងត្រង់។

¹²ឱមនុស្សសុចរិតអើយ ចូរត្រេកអរក្នុងព្រះអម្ចាស់ ហើយអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមបរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ។

98 ¹សូមច្រៀងបទថ្មីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គបានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ ព្រះហស្តស្ម័គ្រ និងព្រះពាហុដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ បាននាំឲ្យព្រះអង្គមានជ័យជម្នះ។²ព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងឲ្យស្គាល់ការសង្គ្រោះ របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានបង្ហាញឲ្យជនជាតិនានា ឃើញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

³ព្រះអង្គបាននឹកចាំពីព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ដល់ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល មនុស្សទាំងអស់រហូតដល់ចុងផែនដី បានឃើញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃយើង។⁴សូមបន្តិចទៀតដោយអំណរថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ផែនដីទាំងមូលអើយ ចូរទម្លាយចេញជាបទចម្រៀងដោយអំណរ ហើយច្រៀងសរសើរចុះ។

⁵សូមច្រៀងបទសរសើរថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដោយចាប់ស៊ុង គឺដោយចាប់ស៊ុង និងដោយសំឡេងដ៏ពីរោះ។⁶ដោយត្រែ និងសូរស្តែង ចូរបន្តិចទៀតដោយអំណរ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះមហាក្សត្រ។

⁷ចូរឲ្យសមុទ្រលាន់ពួកឯវំពង ព្រមទាំងអ្វីៗសព្វសារពើនៅទីនោះដែរ ពិភពលោក និងអស់អ្នកដែលរស់នៅ ក្នុងពិភពលោកផង!⁸ចូរឲ្យទន្លេទាំងឡាយទះដៃ ចូរឲ្យភ្នំទាំងប៉ុន្មានច្រៀងជាមួយគ្នាដោយអំណរ។⁹ព្រះអម្ចាស់ នឹងព្រះអង្គយាងមក ជំនុំជម្រះផែនដី ព្រះអង្គនឹងជំនុំជម្រះពិភពលោក ដោយសេចក្តីសុចរិត ហើយប្រជាជាតិទាំងឡាយដោយយុត្តិធម៌។

99 ¹ព្រះអម្ចាស់សោយរាជ្យ ចូរឲ្យប្រជាជនទាំងឡាយញាប់ញ័រ។ ព្រះអង្គគង់ពីលើចេរូប៊ីម ចូរឲ្យផែនដីកក្រើករំពើក។²ព្រះអម្ចាស់ធំអស្ចារ្យនៅក្នុងស៊ីយ៉ូន ព្រះអង្គឡើងឡើងលើសធាតុសាសន៍ទាំងអស់។³សូមឲ្យគេសរសើរតម្កើងព្រះនាមដ៏ធំហើយគួរឲ្យស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបរិសុទ្ធ។

⁴ព្រះមហាក្សត្រដែលប្រកបដោយបុន្ទានុភាព ព្រះអង្គស្រឡាញ់យុត្តិធម៌ ព្រះអង្គបានតាំងឲ្យមានសេចក្តីទៀតត្រង់ ព្រះអង្គសម្រេចតាមសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងពួកយ៉ាកុប។⁵ចូរលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ហើយថ្វាយបង្គំនៅទៀបព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបរិសុទ្ធ។

⁶លោកម៉ូសេ និងលោកអ៊ីរ៉ុន ក្នុងចំណោមពួកសង្ឃរបស់ព្រះអង្គ ហើយលោកសាំយូអែល ក៏នៅក្នុងចំណោមអស់អ្នក ដែលអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះអង្គ។ គេបានអំពាវនាវរកព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គក៏ឆ្លើយតបពួកលោក។⁷ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ពួកលោក ពីក្នុងបង្គោលពពក ពួកលោកបានកាន់តាមសេចក្តីបន្ទាល់ របស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងក្រឹត្យក្រមដែលព្រះអង្គ បានប្រទានដល់ពួកលោក។

⁸ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ ព្រះអង្គបានឆ្លើយតបដល់ពួកលោក ព្រះអង្គជាព្រះដែលអត់ទោសដល់ពួកលោក តែព្រះអង្គធ្វើទោសចំពោះកំហុស ដែលពួកលោកបានប្រព្រឹត្ត។⁹ចូរលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ហើយថ្វាយបង្គំនៅឯភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គចុះ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ព្រះអង្គបរិសុទ្ធ។

100 ទំនុកសម្រាប់អរព្រះគុណ។^១មនុស្សនៅលើផែនដីទាំងមូលអើយ ចូរបន្តិសំឡេងដោយអំណរថ្វាយព្រះអម្ចាស់។^២ចូរគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយអរសប្បាយ ឲ្យចូលមកក្នុងព្រះវត្តមានព្រះអង្គ ដោយច្រៀងចម្រៀង។

^៣ត្រូវឲ្យដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់ គឺព្រះអង្គហើយដែលបានបង្កើតយើងមក ហើយយើងជារបស់ព្រះអង្គ យើងជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និងជាហ្វូងចៀមនៅក្នុងវាលស្មៅរបស់ព្រះអង្គ។

^៤ចូរនាំគ្នាចូលតាមទ្វារព្រះអង្គ ដោយអរព្រះគុណ ហើយចូលទៅក្នុងទីលានព្រះអង្គ ដោយសរសើរ ចូរអរព្រះគុណព្រះអង្គ ចូរសរសើរព្រះនាមព្រះអង្គ។^៥ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ល្អ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច ហើយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ក៏នៅស្ថិតស្ថេរគ្រប់ជំនាន់តទៅ។

101 ទំនុកតម្កើង របស់ស្តេចជាវីរ៍។¹ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងអំពីព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងយុត្តិធម៌ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ។

² ទូលបង្គំនឹងប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវរៀងត្រង់។ តើពេលណាទើបព្រះអង្គយាងមករកទូលបង្គំ? ទូលបង្គំនឹងប្រព្រឹត្តដោយចិត្តរៀងត្រង់ នៅក្នុងផ្ទះទូលបង្គំ។³ ទូលបង្គំនឹងមិនតាំងអ្វីមួយដែលឥតប្រយោជន៍ នៅចំពោះភ្នែកទូលបង្គំឡើយ។ ទូលបង្គំស្អប់កិច្ចការរបស់អស់អ្នក ដែលងាកចេញពីព្រះ កិរិយាបែបនេះនឹងមិនជាប់នៅក្នុងខ្លួនទូលបង្គំឡើយ។

⁴ ចិត្តរៀងរន្ធត់នៅឆ្ងាយពីទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងមិនស្គាល់សេចក្តីអាក្រក់ទេ។ អ្នកណាដែលមូលបង្គាប់ អ្នកជិតខាងខ្លួនដោយសម្ងាត់ ទូលបង្គំនឹងបំផ្លាញចេញ។

⁵ ហើយអ្នកណាដែលមានឫកខ្ពស់ និងចិត្តឆ្អឹងឆ្អែ ទូលបង្គំនឹងទ្រាំមិនបានឡើយ។⁶ ទូលបង្គំនឹងមើលទៅមនុស្សស្មោះត្រង់ នៅក្នុងស្រុក ដោយសន្តោស ដើម្បីឲ្យគេបានរស់នៅជាមួយទូលបង្គំ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវរៀងត្រង់ អ្នកនោះនឹងបម្រើទូលបង្គំ។

⁷ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយអំពើបោកបញ្ឆោត អ្នកនោះមិនអាចនៅក្នុងផ្ទះទូលបង្គំបានឡើយ អ្នកណាដែលនិយាយកុហក ក៏មិនអាចឆន់នៅមុខទូលបង្គំបានដែរ។⁸ រាល់ព្រឹក ទូលបង្គំនឹងបំផ្លាញ មនុស្សអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងស្រុក ដោយកាត់មនុស្សដែលប្រព្រឹត្ត អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ចេញពីទីក្រុងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

102 ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ជនទុគ៌ត នៅពេលអស់សង្ឃឹម គេចូលមកទូលអង្គព្រះអម្ចាស់។^១ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់ ពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ សូមឲ្យសម្រែកដែលទូលបង្គំអំពាវនាវ បានឮដល់ព្រះអង្គ។^២សូមកុំលាក់ព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គពីទូលបង្គំ ក្នុងថ្ងៃដែលទូលបង្គំមានទុក្ខព្រួយឡើយ។ សូមផ្សេងព្រះកាណ៌ស្តាប់ទូលបង្គំ ក្នុងថ្ងៃដែលទូលបង្គំស្រែកអង្វរ សូមឆ្លើយមកទូលបង្គំជាប្រញាប់កុំខាន។

^៣ដ្បិតអស់ទាំងថ្ងៃនៃទូលបង្គំ រសាត់ទៅដូចជាផ្សែង ហើយអស់ទាំងឆ្នឹងរបស់ទូលបង្គំ ក៏នេះក្តៅដូចរងើកភ្លើង។^៤ចិត្តទូលបង្គំទ្រោមចុះដូចជាស្មៅ ហើយក៏ស្រពោនទៅ ទូលបង្គំភ្លេចទាំងទទួលទានអាហារផង។

^៥ដោយព្រោះសម្រែកដែលទូលបង្គំថ្ងូរ ស្បែកទូលបង្គំនៅជាប់នឹងឆ្អឹងទៅហើយ។^៦ទូលបង្គំប្រៀបដូចជាសត្វទីទុយនៅទីរហោស្ថាន គឺដូចជាសត្វទីទុយនៅទីស្មសាន។

^៧ទូលបង្គំនៅទន្ទឹងរង់ចាំ ដូចជាសត្វចាប់គ្មានគូ នៅលើដំបូលផ្ទះ។^៨ខ្ញុំរំលោភសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ ចំអកឡកឡាយទូលបង្គំរាល់ថ្ងៃហើយអស់អ្នកដែលស្អប់ទូលបង្គំ គេយកឈ្មោះទូលបង្គំទៅដាក់បណ្តាសា។

^៩ទូលបង្គំទទួលទាននេះដូចជាអាហារ ហើយទូលបង្គំផឹកលាយជាមួយទឹកភ្នែក។^{១០}ព្រោះតែសេចក្តីថ្លឹងថ្លាក់ និងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានលើកទូលបង្គំឡើង ហើយបោះចោល។

^{១១}ថ្ងៃអាយុរបស់ទូលបង្គំ ប្រៀបដូចជាស្រមោលនៅពេលល្ងាច ហើយទូលបង្គំក្រៀមទៅដូចជាស្មៅ។^{១២}ប៉ុន្តែ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គតាំងរាជ្យអស់កល្បជានិច្ច ហើយមនុស្សគ្រប់ជំនាន់នឹកចាំពីព្រះអង្គតរៀងទៅ។

^{១៣}ព្រះអង្គនឹងក្រោកឡើង ហើយអាណិតមេត្តាក្រុងស៊ីយ៉ូន ដ្បិតដល់ពេលប្រណិសន្តោសក្រុងនេះហើយ ពេលកំណត់បានមកដល់ហើយ។^{១៤}ដ្បិតពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ស្រឡាញ់ថ្មរបស់ក្រុងនេះ ហើយក៏ស្រឡាញ់នឹងផ្លូវដី នៃការខូចបង់របស់ក្រុងនេះដែរ។^{១៥}ជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ នឹងកោតខ្លាចព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ហើយស្តេចទាំងប៉ុន្មាននៅលើផែនដី នឹងកោតខ្លាចសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ។^{១៦}ដ្បិតព្រះអង្គសង់ក្រុងស៊ីយ៉ូនឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងលេចមកក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ។

^{១៧}នៅគ្រានោះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងឆ្លើយតបពាក្យអធិស្ឋានដល់មនុស្ស ទ័លក្រ ព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនបដិសេធពាក្យអធិស្ឋានរបស់ពួកគេដែរ។

^{១៨}ហើយមនុស្សជំនាន់ក្រោយរបស់ពួកគេនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ការនេះនឹងត្រូវកត់ទុកសម្រាប់អនាគតរបស់មនុស្សជំនាន់ក្រោយផងដែរ។

^{១៩}ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានទតពីទីបរិសុទ្ធដ៏ខ្ពស់ ព្រះអម្ចាស់ពិនិត្យមើលផែនដីពីស្ថានសួគ៌^{២០} ដើម្បីឲ្យលេចក្តីអំនួតរបស់ពួកអ្នកទោស ក៏នឹងដោះលែងអស់អ្នកដែលជាប់ទោសដល់ស្លាប់ដែរ។

^{២១}ក្រោយមកមនុស្សនឹងប្រកាសពីព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងភ្នំស៊ីយ៉ូន ហើយបូជាចារ្យរបស់ព្រះអង្គ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម^{២២} នៅពេលមនុស្សហើយនិងព្រះរាជ្យនៃព្រះជាម្ចាស់នៅជាមួយគ្នា នោះគ្រប់គ្នានឹងបម្រើព្រះអម្ចាស់។

^{២៣}ព្រះជាម្ចាស់ បានដកកម្លាំងទូលបង្គំនៅពេលពាក់កណ្តាលជីវិត។ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យជីវិតកាន់តែខ្លី។^{២៤}ខ្ញុំបានពោលថា «ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមកុំដកជីវិតទូលបង្គំនៅពាក់កណ្តាលផ្លូវឡើយ ព្រះអង្គគឺជាអ្នកទំលាក់គ្រប់ជំនាន់មនុស្សចេញទៅ។

^{២៥}ក្នុងសម័យបុរាណ ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំផែនដីបានយ៉ាងល្អ ស្ថានសួគ៌គឺជាស្នាមព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។^{២៦}ពួកគេនឹងត្រូវវិនាស ប៉ុន្តែព្រះអង្គនៅគង់នៅជានិច្ច មនុស្សនឹងចាស់ដូចជាសម្លៀកបំពាក់ហើយនិងក្រណាត់ផងដែរ ព្រះជាម្ចាស់នឹងយកពួកគេចេញហើយគេនឹងវិនាសបាត់ជារៀងរហូត។

^{២៧}ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់គង់នៅដដែល ហើយឆ្នាំនៃព្រះអង្គនឹងបញ្ចប់ដែរ។

^{២៨}កូនចៅរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងរស់នៅទៅមុខទៀត ហើយជំនាន់ក្រោយរបស់ពួកគេក៏នឹងរស់ក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះអង្គដែរ។

103 ទំនុកតម្កើងនៃស្តេចជាវិទ្យា។^១ ទូលបង្គំលើកសរសើរ ដល់ព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ហើយនឹងអំណរដល់ទូលបង្គំមាននៅក្នុងទូលបង្គំ ទូលបង្គំលើកតម្កើងដល់ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះអង្គ។^២ ទូលបង្គំលើកតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនឹកចាំពីការល្អរបស់ព្រះអង្គផង។

^៣ ព្រះជាម្ចាស់បានអត់ទោសបាបទាំងអស់ ដល់ទូលបង្គំ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសជំងឺគ្រប់យ៉ាងរបស់អ្នក។^៤ ព្រះជាម្ចាស់បានរំដោះអ្នកពីសេចក្តីវិនាស និងប្រទានម្តងហើយនិងសម្លឹងមើលដ៏ស្មោះត្រង់ជាមួយសេចក្តីមេត្តាផងដែរ។^៥ ព្រះជាម្ចាស់សម្អាតជីវិតរបស់អ្នកជាមួយការល្អគ្រប់យ៉ាង ដូច្នេះយុវជនរបស់អ្នក នឹងបានលើកតម្កើងឡើងដូចជាសត្វត្រី។

^៦ ព្រះអម្ចាស់ បានធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវហើយនិងសេចក្តីយុត្តិធម៌ សម្រាប់ពួកអ្នកដែលក្រីក្រ។^៧ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកឲ្យមូសេបានស្គាល់ពីផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយសម្រាប់មនុស្សជំនាន់របស់ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលផងដែរ។^៨ ព្រះអម្ចាស់ពេញដោយក្តីមេត្តា និងព្រះគុណ ព្រះអង្គអត់ធ្មត់ ព្រះជាម្ចាស់មានក្តីសប្បុរសនិងភាពស្មោះត្រង់ដ៏អស្ចារ្យ។

^៩ ព្រះជាម្ចាស់នឹងមិនវាយដំ ហើយនឹងតែងតែក្រោធនោះទេ។^{១០} ព្រះជាម្ចាស់ មិនបានធ្វើនិងយើងតាមអ្វីដែល ជាអំពើបាបដែលយើងសមនឹងទទួលនោះទេ ឬសងមកយើងវិញនូវអ្វីតាមតម្រូវការនៃបាបរបស់យើងឡើយ។

^{១១} ដ្បិត ដូចជាផ្ទៃមេឃដែលខ្ពស់នៅលើផែនដីយ៉ាងណា ដូច្នេះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏អស្ចារ្យសម្រាប់ដល់អស់អ្នក ដែលលើកតម្កើងព្រះអង្គដែរ។

^{១២} ដូចជា ទិសខាងលិចឆ្ងាយពីទិសខាងកើតយ៉ាងណា នោះព្រះជាម្ចាស់ក៏នឹងលើកលែងទោសនៃអំពើបាបពីយើងបែបនោះដែរ។^{១៣} ដូចជាឪពុកមានក្តីមេត្តា ដល់កូនៗយ៉ាងណា ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ក៏មានក្តីមេត្តាដល់អស់អ្នកដែលលើកតម្កើងព្រះអង្គយ៉ាងនោះដែរ។

^{១៤} ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ ស្គាល់ពីការចាប់កំណើតរបស់យើង ព្រះអង្គដឹងថាយើងគឺជាដី។^{១៥} សម្រាប់មនុស្សពេលវេលារបស់គេដូចជាស្មៅ

ព្រះជាម្ចាស់បានដាំឲ្យវាលូតលាស់ល្អ ដូចជាផ្កានៅតាមទីវាល។^{១៦} ពេលខ្យល់បកមកលើពួកវា នោះវាក៏បាត់អស់ទៅ

ហើយក៏នឹងមិនមាននរណាអាចប្រាប់បានថា វាបានដុះនៅទីណាដែរ។

^{១៧} ប៉ុន្តែ ភាពស្មោះត្រង់ដ៏សប្បុរសនៃព្រះអម្ចាស់ គឺមិនដែលបញ្ចប់បានឡើយដល់អ្នកណាដែលលើកតម្កើងព្រះអង្គ។

សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គបានពន្លាតដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។^{១៨} ពួកគេបានរក្សាសេចក្តីសប្បុរសហើយនិងនឹកចាំពីសេចក្តីបង្រៀនក៏ធ្វើតាមផងដែរ។

^{១៩} ព្រះអម្ចាស់បានសាងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គនៅស្ថានសួគ៌ ហើយព្រះរាជ្យនៃនរករបស់ព្រះអង្គគ្របគ្រងលើមនុស្សទាំងអស់។

^{២០} ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់ ពួកទេវតារបស់ព្រះអង្គអើយ! អស់លោកជាអ្នកខ្លាំងពូកែ ដែលប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ក៏ស្តាប់តាមព្រះសូរសៀង នៃ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គជាតិថ្ម។^{២១} អស់ទាំងពួកពលបរិវាររបស់ព្រះអង្គ ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ អ្នកដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គអើយ ចូរថ្វាយព្រះ ពរព្រះអម្ចាស់។^{២២} អស់ទាំងស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះអង្គគ្រប់គ្រងអើយ ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់ ព្រលឹងខ្ញុំអើយ ចូរថ្វាយព្រះពរ ព្រះអម្ចាស់។

104 ¹សូមសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមបំផុត នៅជុំវិញព្រះអង្គមានពេញទៅដោយពន្លឺរស្មី ដ៏រុងរឿងចិញ្ចែងចិញ្ចាច។²ព្រះអង្គយកពន្លឺមកគ្របដណ្តប់ជុំវិញព្រះអង្គ ព្រះអង្គលាតផ្ទៃមេឃធ្វើជាព្រះពន្លា។³ព្រះអង្គបានសងព្រះដំណាក់ខ្ពស់ លើសផ្ទៃមេឃទៅទៀត ព្រះអង្គយកពពកធ្វើជាព្រះរាជរថ ព្រះអង្គប្រើខ្យល់ធ្វើជាជំនិះ។

⁴ព្រះអង្គយកខ្យល់ធ្វើជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះអង្គ ហើយយកអណ្តាតភ្លើង ធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។⁵ព្រះអង្គបានដាក់ផែនដីនៅលើគ្រឹះរបស់វា មិនឲ្យផែនដីរង្គើសោះឡើយ។

⁶ព្រះអង្គបានគ្របផែនដីដោយទឹកជ្រៅ ដូចគ្របដោយអារ មហាសាគរក៏ឡើងខ្ពស់ជាងភ្នំផង។⁷ពេលព្រះអង្គបន្ទោស ទឹកទាំងនោះក៏រត់ចេញ ពេលមានសូរផ្ការបស់ព្រះអង្គ វាក៏រត់ទៅបាត។

⁸ភ្នំទាំងឡាយងើបឡើង ហើយជ្រលងភ្នំទាំងប៉ុន្មានក៏ស្រុតចុះ ទៅរកកន្លែងដែលព្រះអង្គបានកំណត់ឲ្យវា។⁹ព្រះអង្គបានដាក់ព្រំប្រទល់ កុំឲ្យទឹកហូររំលង ដើម្បីកុំឲ្យឡើងលិចផែនដីទៀត។

¹⁰ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានប្រភពទឹក ផុសឡើងនៅក្នុងជ្រោះ ទឹកទាំងនោះក៏ហូរតាមជ្រលងភ្នំ។¹¹សព្វសត្វទាំងឡាយនៅទីវាលដីកន្លែងនោះ ចំណែកលាព្រៃក៏បំបាត់សម្រេករបស់វាដែរ។¹²ប៉ុន្តែបក្សាបក្សីហើរលើអាកាសធ្វើសម្បុក នៅក្បែរផ្ទះទឹកទាំងនោះ ហើយនាំគ្នាស្រែកខ្លៀវខ្លាញ់នៅលើមែកព្រឹក្សា។

¹³ព្រះអង្គស្រោចស្រពភ្នំទាំងឡាយពីស្ថានដ៏ខ្ពស់ ហើយផែនដីស្តាប់ស្គមដោយផល នៃស្នាព្រះហស្តព្រះអង្គ។¹⁴ព្រះអង្គធ្វើឲ្យស្មៅដុះឡើងសម្រាប់សត្វ ហើយរុក្ខជាតិសម្រាប់មនុស្សដាំដុះ ដើម្បីឲ្យគេមានអាហារចេញពីផែនដី។¹⁵ព្រះអង្គបង្កើតស្រូវពាំងបាយជូរ ធ្វើឲ្យចិត្តមនុស្សបានរីករាយ មានប្រេងសម្រាប់ឲ្យមុខគេបានភ្លឺ និងអាហារសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ជីវិតរបស់គេផងដែរ។

¹⁶ដើមឈើទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ មានភ្លៀងជាបរិបូណ៌ គឺដើមតាត្រៅនៅភ្នំល្អាណូន ជាដើមដែលព្រះអង្គបានដាំ។¹⁷បក្សាបក្សីនាំគ្នាធ្វើសម្បុក។ សត្វកុកមានលំនៅរបស់វា នៅលើដើមកោះ។¹⁸ភ្នំខ្ពស់ៗជាកន្លែងសម្រាប់ពពែព្រៃ ហើយថ្មដានានាជាទីពឹងជ្រកនៃសត្វទន្សាយថ្ម។

¹⁹ព្រះអង្គបានតម្រូវព្រះច័ន្ទ ទុកសម្រាប់ជាទីកំណត់រដូវ ចំណែកព្រះអាទិត្យ ក៏ដឹងពេលដែលត្រូវលិចដែរ។²⁰ព្រះអង្គធ្វើឲ្យងងឹត ហើយនោះជាព្រឹកាល ជាពេលដែលសត្វនៅព្រៃទាំងប៉ុន្មាន ស្ងៀរចេញមក។

²¹សិង្ហស្មារគ្រហឹមរកចាប់រំពា វាស្វែងរកអាហាររបស់វាពីព្រះជាម្ចាស់។²²កាលព្រះអាទិត្យរះឡើង វាក៏ដកខ្លួនថយ ចូលទៅដកក្នុងរូងរបស់វាវិញ។

²³ចំណែកមនុស្សចេញទៅធ្វើការរបស់ខ្លួន ហើយគេធ្វើការរហូតដល់ល្ងាច។²⁴ព្រះអម្ចាស់អើយ ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ មានច្រើនប្រការណាស់ ព្រះអង្គបានធ្វើការអស់នោះ ដោយព្រះប្រាជ្ញាញាណ ផែនដីមានពេញដោយអ្វីៗសព្វសារពើ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមក។

²⁵សមុទ្រដ៏ធំ ហើយទូលាយ នៅទីនោះមានមច្ឆាជាតិរស់រវើក ច្រើនឥតគណនា ជាសត្វមានជីវិត ទាំងតូច ទាំងធំ។²⁶មាននាវាបើកទៅមក ហើយមានសត្វធំសម្បើមដែលព្រះអង្គ បានបង្កើតមកឲ្យលេងនៅក្នុងសមុទ្រ។

²⁷គ្រប់សត្វទាំងអស់នោះសង្ឃឹមលើព្រះអង្គ គឺឲ្យព្រះអង្គប្រទានចំណីដល់វាតាមពេលកំណត់។²⁸ពេលព្រះអង្គប្រទានចំណីឲ្យ វាក៏ទទួលយក ពេលព្រះអង្គលាព្រះហស្ត ពួកវាក៏បានឆ្អែត។

²⁹ពេលព្រះអង្គលាព្រះភ័ក្ត្រ វាក៏ថប់ប្រួល កាលព្រះអង្គដកយកដង្ហើមរបស់វាចេញ វាក៏ស្លាប់ ហើយត្រឡប់ទៅជាផ្ទៃដី។³⁰ពេលព្រះអង្គចាត់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គទៅ ពួកវាក៏កើតឡើង ហើយព្រះអង្គធ្វើឲ្យផែនដី ស្រស់បស់ឡើងវិញ។

³¹សូមឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់រីករាយ នឹងស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។³²ព្រះអង្គទតមកផែនដី នោះផែនដីក៏ញាប់ញ័រ ហើយព្រះ អង្គពាល់ភ្នំ នោះភ្នំក៏ហុយផ្សែងឡើង។

³³ខ្ញុំនឹងច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ជាដរាប ពេញមួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងច្រៀងសរសើរដល់ព្រះរបស់ខ្ញុំ កាលខ្ញុំនៅមានជីវិត។³⁴សូមឲ្យការសញ្ជឹងគិតរបស់ខ្ញុំ បានគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអង្គ ដ្បិតខ្ញុំរីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់។

³⁵សូមឲ្យមនុស្សបាបវិនាសបាត់ពីផែនដី ហើយកុំឲ្យមានមនុស្សអាក្រក់ទៀតឡើយ។ ខ្ញុំនឹងសរសើរតម្កើងដល់ ព្រះពរព្រះអម្ចាស់ ពេញមួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ សូមសរសើរព្រះអម្ចាស់។

105 ¹ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ចូរអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះអង្គ ចូរឆ្លើយប្រាប់ពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ នៅកណ្តាល ជនជាតិទាំងប៉ុន្មានចុះ។²ចូរ ច្រៀងថ្វាយព្រះអង្គ ចូរច្រៀង សរសើរឡើងព្រះអង្គ ចូររៀបរាប់ពីការអស្ចារ្យទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ។³ចូរខ្ពស់មុខនឹងព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គចុះ ចូរឲ្យចិត្តនៃអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់រីករាយឡើង។

⁴ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ និងប្អូនានុភាពរបស់ព្រះអង្គ ចូរស្វែងរកព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ឥតឈប់ឈរ។⁵ចូរនឹកចាំពីស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ពីការអស្ចារ្យ និងការជំនុំជម្រះ ដែលព្រះអង្គបានសម្រេច⁶ឱព្វជញ្ញូរបស់លោកអ័ប្រាហាំ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ គឺកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុប ជាអ្នកដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស។

⁷ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ព្រះនាមជាព្រះអម្ចាស់ ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតនៅលើផែនដីទាំងមូល។⁸ព្រះអង្គនឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះអង្គ ជានិច្ច គឺជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ ដល់មនុស្សមួយពាន់តំណាង។

⁹ព្រះអង្គនឹកដល់សម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលព្រះអង្គបានចងជាមួយលោកអប្រាហាំ ព្រមទាំងព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានសន្យាជាមួយលោកអ៊ីសាក។¹⁰ហើយព្រះអង្គ ក៏បានបញ្ជាក់ ជាមួយលោកយ៉ាកុបទុកជាច្បាប់ គឺជាមួយលោកអ៊ីស្រាអែល ទុកជាសេចក្តីសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ច។¹¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹង ប្រគល់ស្រុកកាណានឲ្យអ្នក ទុកជាចំណែកមរតករបស់អ្នក»។

¹²ព្រះជាម្ចាស់បែបនេះ គឺកាលគេមានចំនួនតិច ហើយក៏គ្រាន់តែជាអ្នក ស្នាក់អាស្រ័យក្នុងស្រុកនោះ។¹³ពួកគេធ្វើដំណើរចុះឡើង ពីស្រុកមួយទៅស្រុកមួយ ហើយពិនិត្យមួយទៅនាមួយទៀត

¹⁴ព្រះអង្គមិនបណ្តោយឲ្យអ្នកណា សង្កត់សង្កិនគេឡើយ ដោយយល់ដល់ពួកគេ ព្រះអង្គបានបន្ទោសពួកស្តេច។¹⁵ដោយព្រះបន្ទូលថា «កុំប៉ះពាល់ពួកអ្នក ដែលយើង បានចាក់ប្រេងតាំងឡើយ កុំធ្វើបាបពួកហោរារបស់យើងឲ្យសោះ»។

¹⁶កាលព្រះអង្គបានបង្គាប់ ឲ្យមានអំណត់កើតឡើងក្នុងទឹកដី ហើយផ្តាច់អស់ទាំងអាហារ។¹⁷ព្រះអង្គបានចាត់មនុស្សម្នាក់ឲ្យទៅមុនពួកគេ គឺលោកយ៉ូសែបដែល គេ បានលក់ទៅធ្វើជាបាបបម្រើ។

¹⁸ដើររបស់លោកត្រូវរឹតតែដោយចំណង ហើយមានច្រវាក់ដែកជាប់នៅក៏។¹⁹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានល្បងលលោករហូតទាល់តែសេចក្តី ដែលលោកថ្លែង ទុកបានសម្រេច។

²⁰ស្តេចបានចាត់គេឲ្យទៅដោះលែងលោក គឺអ្នកគ្រប់គ្រងលើប្រជាជននានា បានដោះលោកឲ្យរួច។²¹ស្តេចបានតាំងលោកឲ្យធ្វើជាម្ចាស់លើព្រះដំណាក់ ហើយ ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើព្រះរាជទ្រព្យ ទាំងអស់របស់ទ្រង់²²ឲ្យមានអំណាចនឹងចាប់ចងពួកមន្ត្រីរបស់ស្តេចបានតាមចិត្ត ហើយនឹងបង្គាប់បង្រៀនឲ្យពួកចាស់ទុំរបស់ ស្តេចមានប្រាជ្ញា។²³ពេលនោះ អ៊ីស្រាអែលក៏ចូលមកក្នុងស្រុកអេស៊ីប គឺយ៉ាកុបបានស្នាក់នៅក្នុងទឹកដីរបស់ហាំ។

²⁴ព្រះអម្ចាស់បានឲ្យប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គចម្រើនឡើង មានកូនចៅជាច្រើន ហើយឲ្យគេមានកម្លាំងជាងបច្ចាមិត្ត របស់គេ។²⁵ព្រះអង្គបានបង្វែរចិត្តគេ ឲ្យស្អប់ ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ឲ្យគេប្រព្រឹត្តដោយកិច្ចកល មកកាន់អ្នកបម្រើព្រះអង្គ។²⁶ព្រះអង្គបានចាត់លោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ និងលោកអេរីន ដែលព្រះអង្គ បានជ្រើសរើស។²⁷លោកទាំងពីរបានសម្តែងទីសម្គាល់ របស់ព្រះអង្គនៅកណ្តាលពួកគេ និងការអស្ចារ្យនៅក្នុងទឹកដីរបស់ហាំ។

²⁸ព្រះអង្គចាត់សេចក្តីងងឹតមក ហើយធ្វើឲ្យស្រុកងងឹត ពួកលោកមិនបានទាន់ទទឹង នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គទេ។²⁹ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទឹកនៅស្រុកគេ ត្រឡប់ ទៅជាឈាម ហើយធ្វើឲ្យត្រីនៅ ស្រុកគេទាំងប៉ុន្មានស្លាប់អស់។³⁰ស្រុកគេមានសត្វកង្កែបពេញដើរដាស សូម្បីតែនៅក្នុងក្រឡាបន្ទំរបស់ស្តេចក៏មានដែរ។

³¹ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល នោះក៏មានរុយទាំងហ្វូងៗហើរមក ហើយក៏មានចែនៅពាសពេញក្នុងស្រុករបស់គេ។³²ព្រះអង្គប្រទានព្រលឲ្យគេជំនួសភ្លៀង ហើយរន្ទះ ក៏បាញ់ឆេះពេញក្នុងទឹកដីរបស់គេ។³³ព្រះអង្គបានបំផ្លាញដើមទំពាំងបាយជូរ និងដើមល្វាររបស់គេ ក៏បំបាក់ដើមឈើទាំងប៉ុន្មាន នៅក្នុងទឹកដីរបស់គេ។

³⁴ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល នោះក៏មានកណ្តុបហើរមក ហើយក៏មានចង្រិតច្រើនឥតគណនា។³⁵សត្វទាំងនោះស៊ីបំផ្លាញ អស់ទាំងដំណាំនៅក្នុងទឹកដីរបស់គេ ហើយស៊ីគោគផលដែលដុះចេញពីដីរបស់គេ។³⁶ព្រះអង្គបានប្រហារអស់ទាំងកូនច្បង នៅក្នុងទឹកដីគេ គឺជាផលដ៏បូងនៃកម្លាំងទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ។

³⁷ព្រះអង្គបាននាំអ៊ីស្រាអែលចេញ ទាំងនាំយកប្រាក់ និងមាសទៅជាមួយ ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធរបស់គេ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ជំពប់ដួលឡើយ។³⁸កាលគេបាន ចាកចេញទៅ ជនជាតិអេស៊ីបក៏អរសប្បាយ ដ្បិតគេភ័យខ្លាចពួកអ៊ីស្រាអែលជាខ្លាំង។³⁹ព្រះអង្គបានលាតពពកជាម្លប់គ្របបាំងគេ ហើយប្រទានភ្លើងជាពន្លឺបំភ្លឺ នៅពេលយប់។

⁴⁰ពួកគេបានស៊ី ហើយព្រះអង្គក៏នាំសត្វក្រចមក ហើយប្រទានឲ្យគេមាននំប៉័ង ជាបរិបូរណ៍ស្ថានសួគ៌។⁴¹ព្រះអង្គបានបំបែកថ្មឲ្យទឹកផុលចេញមក ហើយទឹកក៏ហូរ កាត់ទីហ្គតហែង ដូចទន្លេ។⁴²ដ្បិតព្រះអង្គនឹកចាំពីព្រះបន្ទូល ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ និងពីលោកអ័ប្រាហាំ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

⁴³ព្រះអង្គបាននាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ចេញមកដោយអំណរ ព្រះអង្គបាននាំពួកអ្នកដែលព្រះអង្គ បានជ្រើសរើសចេញមក ដោយច្រៀងចម្រៀង។⁴⁴ព្រះអង្គ បានប្រគល់ទឹកដី របស់ជនជាតិនានាដល់គេ ហើយគេចាប់យកគោគផល ដែលប្រជាជនទាំងនោះបាននឿយហត់⁴⁵ដើម្បីឲ្យគេបានប្រតិបត្តិ តាមច្បាប់របស់ ព្រះអង្គ ហើយប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។ សរសើរព្រះអម្ចាស់។

³មានពរហើយ អស់អ្នកដែលរក្សាសេចក្តីយុត្តិធម៌ ជាអ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិត គ្រប់ពេលវេលា។⁴ព្រះអម្ចាស់អើយ ពេលព្រះអង្គសម្តែងព្រះហឫទ័យប្រោសប្រណីដល់ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ សូមនឹកចាំពីទូលបង្គំផង! ពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះគេ សូមជួយទូលបង្គំផង។⁵ទូលបង្គំបានឃើញភាពចម្រុងចម្រើន របស់ពួកអ្នកដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ហើយឲ្យទូលបង្គំបានសប្បាយរីករាយ រួមជាមួយជនជាតិរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានខ្ពស់មុខ រួមជាមួយមរតករបស់ព្រះអង្គ។

⁶ទាំងយើងខ្ញុំ និងបុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត គឺយើងបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។⁷កាលនៅទីកន្លែងដ៏អស៊ីប បុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំ មិនបានពិចារណាអំពីការដ៏អស្ចារ្យ របស់ព្រះអង្គទេ ក៏មិនបាននឹកចាំពីព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះអង្គដែរ គឺគេបានបះបោរនៅមាត់សមុទ្រ គឺនៅសមុទ្រក្រហម។

⁸ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះគេ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គដើម្បីឲ្យគេស្គាល់ព្រះចេស្ដា ដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គ។⁹ព្រះអង្គបានបន្ទោសសមុទ្រក្រហមសមុទ្រនោះក៏រឹងទៅ ហើយព្រះអង្គបាននាំគេដើរកាត់ទីជម្រៅ ដូចដើរកាត់វាលខ្សាច់។

¹⁰ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះគេ ពីកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ក៏ដោះគេឲ្យរួចពីអំណាចរបស់ខ្មាំងសត្រូវ។¹¹ទឹកសមុទ្របានហូរគ្របលើបច្ចាមិត្តរបស់គេ គ្មានសល់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ។¹²ពេលនោះ គេក៏ជឿព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយនាំគ្នាច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។

¹³ប៉ុន្តែ មិនយូរប៉ុន្មាន គេក៏ភ្លេចពីកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ហើយមិនបានរង់ចាំស្តាប់ដំបូន្មាន របស់ព្រះអង្គឡើយ។¹⁴ពួកគេមានចិត្តខូលខ្ចាញ់នៅទីរហាស្ថាន ហើយល្បងលព្រះនៅទីហួតហែង។¹⁵ព្រះអង្គក៏បានប្រទានតាមសំណូមរបស់គេ តែក៏ចាត់ឲ្យមានជំងឺផ្សេងៗ នៅក្នុងរូបកាយរបស់គេវិញ។

¹⁶កាលមនុស្សក្នុងជំរុំច្រណែននឹងលោកម៉ូសេ ហើយនឹងលោកអេរីអូន ជាអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹⁷ផែនដីក៏ប្រេះហា ហើយស្រូបយកជាថាន រួចគ្របលើបក្សពួករបស់អំប៊ីរ៉ាមទៀតផង។¹⁸ភ្លើងឆេះឡើងក្នុងបក្សពួករបស់គេ អណ្តាតភ្លើងក៏ឆាបឆេះ មនុស្សអាក្រក់ទាំងនោះទៅ។

¹⁹ពួកគេបានធ្វើរូបកូនគោនៅភ្នំហោបែ ហើយនាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំរូប ដែលធ្វើពីលោហធាតុ។²⁰គេបានប្តូរយករូបដូចគោដែលស៊ីស្មៅ ជំនួសព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រកបដោយសិរីល្អវិញ។²¹គេបានភ្លេចព្រះជាម្ចាស់ដែលសង្គ្រោះគេ ជាព្រះដែលបានធ្វើការយ៉ាងដ៏ធំ នៅក្នុងទឹកដ៏អស៊ីប។

²²ព្រះអង្គបានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យនៅទីកន្លែងដ៏ហ៊ុន និងការគួរស្វែងខ្លាចនៅសមុទ្រក្រហម។²³ដូច្នេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថានឹងបំផ្លាញគេ ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេជាអ្នកដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស លោកបានឈរក្នុងទីបែកបាក់ នៅចំពោះព្រះអង្គ ដើម្បីបង្វែរសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គចេញ ពីការបំផ្លាញដល់គេ។

²⁴បន្ទាប់មក ពួកគេបានមើលងាយ ទឹកដ៏ដ៏សប្បាយនោះ គេមិនបានជឿព្រះបន្ទូលសន្យាទេ។²⁵ពួកគេនាំគ្នាទូរទាំងក្នុងជំរុំរៀងៗខ្លួន ហើយមិនស្តាប់តាមព្រះសូរសៀង របស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។

²⁶ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏លើកព្រះហស្តឡើង ស្បូននឹងគេថា ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យគេដួលស្លាប់ នៅក្នុងទីរហាស្ថាន។²⁷ហើយឲ្យពូជពង្សរបស់គេដួលស្លាប់ នៅកណ្តាលជនជាតិផ្សេង ព្រមទាំងកម្ពុជាកម្ពុជាក្រោយគេ ឲ្យទៅនៅពាសពេញស្រុករបស់ជនជាតិដទៃ។

²⁸ពួកគេទៅភ្ជាប់ខ្លួន នឹងព្រះបាល-ពេអរ ហើយបានបរិភោគសំណែន ដែលបានថ្វាយទៅព្រះដែលគ្មានជីវិត។²⁹គេបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ខ្មាស់ ដោយសារអំពើរបស់គេ ហើយគ្រោះកាចក៏កើតឡើង ក្នុងចំណោមពួកគេ។

³⁰ក្រោយមក ភីនេហាសក៏ឈរឡើង ហើយធ្វើអន្តរាគមន៍ រួចគ្រោះកាចនោះក៏ស្ងប់ទៅវិញ។³¹ការនោះបានរាប់ជាសុចរិតដល់ភីនេហាស ជាមៀងរហូត ដល់មនុស្សគ្រប់ជំនាន់តមក។

³²ពួកគេបានធ្វើឲ្យព្រះអង្គខ្មាស់ នៅត្រង់ទីកមេរីបាទៀត ហើយការនោះជាហេតុនាំឲ្យលោកម៉ូសេ មានទោសដោយសារតែពួកគេ។³³ពួកគេធ្វើឲ្យចិត្តលោកជូរល្ងឹង ហើយបបូរមាត់លោកក៏និយាយចេញមក ដោយមិនបានគិត។³⁴ពួកគេមិនបានបំផ្លាញប្រជាជនទាំងប៉ុន្មាន ដូចព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ទេ។³⁵តែគេបែរជាប្រព្រឹត្តប្រហុកប្រហែង ជាមួយជនជាតិដទៃ ហើយរៀនប្រព្រឹត្តដូចពួកទាំងនោះទៅវិញ។³⁶ហើយគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះ របស់ជនជាតិដទៃទាំងនោះ ជាការដែលត្រឡប់ជាអន្ទាក់ដល់គេ។

³⁷ពួកគេបានយកកូនប្រុសកូនស្រីរបស់គេ ទៅធ្វើយញ្ញបូជាឲ្យអារក្ស។³⁸គេបានបង្ហូរឈាមមនុស្សដែលគ្មានទោស គឺជាឈាមកូនប្រុសកូនស្រីរបស់ខ្លួន ដែលគេយកទៅធ្វើយញ្ញបូជា ឲ្យរូបព្រះនៅទីកន្លែងកាណាន ហើយទេកដ៏នោះក៏ត្រឡប់ជាស្មៅក្រោក ដោយសារឈាម។³⁹ដូច្នេះ គេបានធ្វើឲ្យខ្លួនមានសៅហ្មង ដោយសារអំពើដែលប្រព្រឹត្ត ហើយបានក្បត់ព្រះដោយសារអំពើរបស់គេ។

⁴⁰សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានឆ្លុះឡើងទាស់នឹងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គក៏ស្អប់ខ្ពើមមរតករបស់ព្រះអង្គ។⁴¹ព្រះអង្គបានប្រគល់គេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ ជនជាតិដទៃ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់គេ បានគ្រប់គ្រងលើគេ។

⁴²ខ្មាំងសត្រូវរបស់គេបានសង្កត់សង្កិនគេ ហើយបង្ក្រាបគេ ឲ្យនៅក្រោមអំណាចរបស់ខ្លួន។⁴³ព្រះអង្គបានរំដោះគេជាច្រើនលើកច្រើនគ្រា ប៉ុន្តែ គេនៅតែតាំងចិត្តបះបោរ ហើយគេបានធ្វើឲ្យខ្លួនឯងទាបថោក ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន។

⁴⁴ទោះជាដូច្នេះក្តី ក៏ព្រះអង្គនៅតែយោគយល់ ពីទុក្ខព្រួយរបស់គេ នៅពេលព្រះអង្គឮសម្រែករបស់គេ។⁴⁵ដោយយល់ដល់ពួកគេ ព្រះអង្គនឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះអង្គ ហើយសម្តែងព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះអង្គ។⁴⁶ព្រះអង្គធ្វើឲ្យពួកអ្នកដែលចាប់ពួកគេយកទៅជាស្លាម មានចិត្តអាណិតអាសូរដល់គេ។

⁴⁷ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើងខ្ញុំអើយ សូមសង្គ្រោះយើងខ្ញុំផង សូមប្រមូលយើងខ្ញុំពីកណ្តាល ជាតិសាសន៍ដទៃមកវិញ ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំបានអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ហើយបានខ្ពស់មុខ ដោយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។⁴⁸សូមលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃអ៊ីស្រាអែល ចាប់តាំងពីអស់កល្ប រហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច។ ត្រូវឲ្យមនុស្សទាំងអស់ពោលថា «អាម៉ែន» សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

107 ¹ឱទ្ធករព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គល្អ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។²ត្រូវឲ្យអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ បានប្រោសលោះ ពោលដូច្នេះ គឺអស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានប្រោសលោះ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់បាទីក។³ហើយបានប្រមូលមកពីទីកន្លែងប៉ុន្មាន គឺពីទិសខាងកើត ពីទិសខាងលិច ពីទិសខាងជើង និងពីទិសខាងត្បូង។

⁴ពួកគេបានដើរសាត់អណ្តែតនៅក្នុង ទីរហោស្ថានដ៏ល្អឥតហែង រកទីក្រុងណាមួយស្នាក់អាស្រ័យ នៅមិនបានឡើយ។⁵ព្រលឹងគេក៏ហៅទៅ ដោយស្រែកឃ្លាន។
⁶គ្រានោះ គេស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ដោយសេចក្តីវេទនារបស់គេ ហើយព្រះអង្គក៏រំដោះគេឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាក។⁷ព្រះអង្គបាននាំគេតាមផ្លូវត្រង់ រហូតទាល់តែគេចូលដល់ទីក្រុង ដែលអាស្រ័យនៅបាន។

⁸ត្រូវឲ្យគេអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ និងដោយព្រោះការដ៏អស្ចារ្យ របស់ព្រះអង្គដល់មនុស្សជាតិ។⁹ដ្បិតព្រះអង្គប្រោសព្រលឹង ដែលស្រែកឲ្យបានស្តាប់ ហើយព្រះអង្គចម្លែកព្រលឹងដែលឃ្លាន ដោយសេចក្តីល្អ។¹⁰អ្នកខ្លះអង្គុយនៅក្នុងទីងងឹត និងនៅក្នុងម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់ ជាអ្នកទោសដែលជាប់ក្នុងសេចក្តីវេទនា និងជាប់ច្រវាក់

¹¹ដ្បិតគេបានបះបោរប្រឆាំង នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបានមើលងាយដំបូន្មាន របស់ព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត។¹²ហេតុនេះ ព្រះអង្គក៏បន្ទាបចិត្តគេ ដោយការនឿយហត់ គេដួលចុះ ហើយគ្មានអ្នកណាជួយបានឡើយ។¹³ក្រោយមកពួកគេស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ដោយសេចក្តីវេទនារបស់គេ ហើយព្រះអង្គក៏រំដោះគេឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាក។

¹⁴ព្រះអង្គបាននាំគេចេញពីទីងងឹត និងម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់ ព្រមទាំងផ្តាច់ចំណងរបស់គេចេញ។¹⁵ត្រូវឲ្យគេអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ និងដោយព្រោះការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ដល់មនុស្សជាតិ។¹⁶ដ្បិតព្រះអង្គបានទម្លាយទ្វារលង្ហិន ហើយបំបាក់រន្ទកដែក។

¹⁷ពួកគេខ្លះលឺស្លេង ព្រោះតែអំពើបាប ដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ហើយដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ បណ្តាលឲ្យគេរងទុក្ខវេទនា។¹⁸ពួកគេស្អប់ខ្ពើមអាហារគ្រប់មុខ ហើយគេចូលទៅជិតទ្វារនៃសេចក្តីស្លាប់។¹⁹គ្រានោះ គេស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ដោយសេចក្តីវេទនារបស់គេ ហើយព្រះអង្គក៏រំដោះគេឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាក។

²⁰ព្រះអង្គបានចាត់ព្រះបន្ទូលទៅប្រោសគេឲ្យជា ក៏រំដោះឲ្យគេរួចពីសេចក្តីវិនាស។²¹ត្រូវឲ្យគេអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ និងដោយព្រោះការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ដល់មនុស្សជាតិ។²²ត្រូវឲ្យគេថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ការអរព្រះគុណ ហើយប្រកាសពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ដោយបទចម្រៀងយ៉ាងអរសប្បាយ។

²³អ្នកខ្លះចុះនាវាដើរផ្លូវសមុទ្រ ប្រកបមុខរបរតាមមហាសាគរ។²⁴ពួកគេឃើញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងសមុទ្រ។

²⁵ដ្បិតព្រះអង្គបានបញ្ជា នោះក៏កើតមានខ្យល់ព្យុះ ដែលបណ្តាលឲ្យរលកសមុទ្រកម្រើកឡើង។²⁶រលកទាំងនោះផាត់ឡើងដល់ផ្ទៃមេឃ ក៏ធ្លាក់ចុះទៅវិញដល់ទីជម្រៅ សេចក្តីភ្ញាបានរបស់គេក៏រលាយ នៅក្នុងស្ថានភាពអាក្រក់។²⁷ពួកគេ ឃ្លៀងឃ្លាងចុះឡើង ដើរទទ្រេតទទ្រោត ដូចមនុស្សស្រវឹង ហើយគេក៏ទាល់ប្រាជ្ញា។

²⁸ក្រោយមក ពួកគេស្រែករកព្រះអម្ចាស់ ដោយសេចក្តីវេទនារបស់គេ ហើយព្រះអង្គក៏រំដោះគេឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាក។²⁹ព្រះអង្គធ្វើឲ្យព្យុះសង្ស្រាវនៅស្ងៀម ហើយធ្វើឲ្យរលកសមុទ្រស្ងប់។³⁰ពេលនោះ គេមានចិត្តរីករាយ ដោយព្រោះរលកស្ងប់ ហើយព្រះអង្គក៏នាំគេទៅដល់ជម្រក ដែលគេប្រាថ្នាចង់ទៅ។

³¹ត្រូវឲ្យគេអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ និងដោយព្រោះការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គដល់មនុស្សជាតិ។³²ចូលឲ្យគេលើកតម្កើងព្រះអង្គ នៅក្នុងក្រុមជំនុំនៃប្រជាជន ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ នៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់ពួកចាស់ទុំ។

³³ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទន្លេត្រឡប់ទៅជាទីរហោស្ថាន ឲ្យក្បាលទឹកប្រែទៅជាដីខ្សោះ។³⁴ឲ្យទឹកដីដែលមានផលផ្លែទៅជាដីប្រៃ ព្រោះតែអំពើអាក្រក់របស់អ្នកទីនោះ។

³⁵ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទីរហោស្ថានទៅជាអាងទឹក ហើយដីស្ងួតហួតហែងទៅជាប្រភពទឹក។

³⁶ព្រះអង្គឲ្យមនុស្សអត់ឃ្លានទៅរស់នៅទីនោះ ហើយគេសង់ទីក្រុងសម្រាប់អាស្រ័យនៅ។³⁷គេធ្វើស្រែ និងធ្វើចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយមានផលផ្លែចម្រើនឡើង។³⁸ព្រះអង្គប្រទានពរឲ្យគេចម្រើនឡើងជាច្រើន ហើយព្រះអង្គមិនឲ្យបាត់សត្វ របស់គេថយចុះឡើយ។

³⁹ពួកគេត្រូវថយចុះវិញ ហើយត្រូវអាបខិន ដោយមានគេសង្កត់សង្កិន ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ ហើយឲ្យមានទុក្ខព្រួយ។⁴⁰ព្រះអង្គចាត់សេចក្តីមើលងាយទៅលើពួកអ្នកធំ ហើយធ្វើឲ្យគេដើរសាត់ព្រាត់ នៅក្នុងទីស្ងាត់លឿង ដែលឥតមានផ្លូវ

⁴¹ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គលើកមនុស្សកម្សត់ទុក្ខឡើង ឲ្យរួចពីសេចក្តីវេទនា ហើយធ្វើឲ្យគ្រួសាររបស់គេ មានគ្នាច្រើនដូចបង្កូងសត្វ។⁴²មនុស្សទៀងត្រង់ឃើញដូច្នេះ គេមានចិត្តត្រេកអរ ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សទុច្ចរិតនឹងត្រូវបិទមាត់។⁴³អ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញា ត្រូវឲ្យអ្នកនោះយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ សេចក្តីទាំងនេះ ត្រូវឲ្យគេពិចារណាពីព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់។

108 បទចម្រៀង ជាទំនុករបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ^១ព្រះអង្គអើយ ចិត្តទូលបង្គំបានតាំងនៅមាំហើយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀង ទូលបង្គំនឹងសូត្រ ទំនុកតម្កើងអោយអស់ពីចិត្តរបស់ទូលបង្គំដែរ។^២ឱពិណ និងស៊ុងអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងដាស់អរុណឲ្យរះឡើង។

^៣ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងឡាយ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមជនជាតិនានា។^៤ដ្បិត ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ធំខ្ពស់ជាងផ្ទៃមេឃ ហើយសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអង្គ ក៏ខ្ពស់ដល់ពពកដែរ។

^៥ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមឲ្យព្រះអង្គបានឡើង ខ្ពស់ជាងផ្ទៃមេឃ សូមឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ គ្របដណ្តប់លើផែនដីទាំងមូល។^៦ដើម្បីឲ្យពួកស្ពានភ្ជួររបស់ ព្រះអង្គបានរួច សូមសង្គ្រោះដោយព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ ហើយឆ្លើយតបទូលបង្គំផង។

^៧ព្រះបានសន្យាក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គថា៖ «យើងនឹងបែងចែកទឹកដីស៊ីគែមដោយអំណរ ហើយវាស់ជ្រលងភ្នំស្វិត្វច។^៨កាឡាតជាទឹកដីរបស់យើង ម៉ាណាសេជាទឹកដីរបស់យើង អេប្រាអិមជាម្នាក់ដែករបស់យើង យូដាជាដំបងរាជ្យរបស់យើង។

^៩ម្ល៉ោះជាអាងលាងសម្អាតរបស់យើង ហើយយើងបោះស្បែកជើងទៅលើទឹកដីអេដុម យើងនឹងស្រែកប្រកាសជ័យជម្នះ ពីលើទឹកដីភីលីស្ទីន»។^{១០}តើអ្នកណា នឹងនាំទូលបង្គំ ចូលទៅក្នុងទីក្រុងម៉ាម្រូបាន? តើអ្នកណានឹងនាំទូលបង្គំចូលទៅទឹកដីអេដុម?

^{១១}ព្រះជាម្ចាស់អើយ តើមិនមែនព្រះអង្គទេឬ ដែលបានបោះបង់ចោលយើងខ្ញុំ? ព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គមិនយាងចេញទៅជាមួយ កងទ័ពរបស់យើងខ្ញុំទៀត ឡើយ។^{១២}សូមប្រទានជំនួយឲ្យយើងខ្ញុំ ទាស់នឹងពួកសត្រូវផង ដ្បិតជំនួយរបស់មនុស្សឥតប្រយោជន៍ទេ។^{១៣}ដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ យើងខ្ញុំនឹងតស៊ូយ៉ាង រឹងប៉ឹង គឺព្រះអង្គហើយ ដែលនឹងជាន់ឈ្នី ពួកសត្រូវយើងខ្ញុំ។

109 ទំនុករបស់ព្រះបានជាវិធី សម្រាប់មេភ្លេង។¹ព្រះដែលទូលបង្គំសរសើរតម្កើងអើយ សូមកុំនៅស្ងៀមឡើយ²ដ្បិតមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ និងមាត់របស់ មនុស្សបោកបញ្ឆោត បានហាឡើងទាស់នឹងទូលបង្គំហើយ គេនិយាយទាស់នឹងទូលបង្គំ ដោយអណ្តាតភូតភរ។³ពួកគេបានឡោមព័ទ្ធទូលបង្គំជុំវិញ ដោយពាក្យសម្តាប់ ក៏តយុទ្ធនឹងទូលបង្គំ ដោយឥតហេតុ។

⁴ការស្ទង់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទូលបង្គំ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំនៅតែអធិស្ឋានជានិច្ច។⁵ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នឹងទូលបង្គំ ស្ទង់នឹងអំពើល្អ ហើយមានសេចក្តី សម្លាប់ ស្ទង់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទូលបង្គំ។

⁶សូមតាំងមនុស្សអាក្រក់ម្នាក់ ឲ្យប្រឆាំងទាស់នឹងវា សូមឲ្យអ្នកចោទប្រកាន់ម្នាក់ ឈរនៅខាងស្តាំវា។⁷ពេលវាត្រូវជំនុំជម្រះ សូមឲ្យវាជាប់មានទោស សូមឲ្យ ពាក្យអធិស្ឋានរបស់វា រាប់ជាអំពើបាបវិញ។

⁸សូមឲ្យថ្ងៃអាយុរបស់វាខ្លី សូមឲ្យមានម្នាក់ទៀតយកតំណែងរបស់វា។⁹សូមឲ្យកូនចៅរបស់វាកំព្រាឪពុក ហើយឲ្យប្រពន្ធរបស់វាក្លាយជាស្រ្តីមេម៉ាយ។¹⁰សូម ឲ្យកូនចៅរបស់វាក្លាយជាមនុស្ស អាវាសដើរសុំទាន ហើយស្វែងរកអាហារ ឆ្ងាយពីទីលំនៅដែលរស់បាក់បែក។

¹¹សូមឲ្យម្ចាស់បំណុលរឹបអូសអ្វីៗ ទាំងអស់ដែលវាមាន សូមឲ្យអ្នកក្រោមកប្បន់យកផល នៃការនឿយលំបាករបស់វាទៅ។¹²សូមកុំឲ្យមានអ្នកណាអាណិតមេត្តា ដល់វាឡើយ ក៏កុំឲ្យមានអ្នកណាអាសូរ ដល់កូនកំព្រាបស់វាដែរ។¹³សូមឲ្យពូជពង្សរបស់វាត្រូវកាត់ចេញ សូមលុបបំបាត់ឈ្មោះរបស់វា ចេញពីមនុស្សជំនាន់ ក្រោយ។

¹⁴សូមព្រះអម្ចាស់នឹកចាំពី អំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសវា ហើយសូមកុំលុបអំពើបាប របស់ម្តាយវាចេញឡើយ។¹⁵សូមឲ្យសេចក្តីទាំងនោះ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជានិច្ច ដើម្បីឲ្យព្រះអម្ចាស់បានផ្តាច់គេចេញពីផែនដី។¹⁶សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងការនេះ ដ្បិតជននេះពុំបាននឹកសម្តែងចិត្តមេត្តាករុណាសោះ គេបានធ្វើ បាបមនុស្សកម្សត់ទុក្ខិត ព្រមទាំងសម្លាប់អ្នកដែលមានចិត្ត សោកសង្រេងទៀតផង។

¹⁷វាចូលចិត្តជេរប្រទេច សូមឲ្យបណ្តាសាធ្លាក់លើវាចុះ វាមិនចូលចិត្តនឹងការឲ្យពរទេ សូមឲ្យការជូនពរស្ថិតនៅឆ្ងាយពីវា។¹⁸វាបានប្រដាប់ខ្លួនដោយការជេរ ប្រទេច ដូចជាពាក់អាវ សូមឲ្យការជេរប្រទេចនោះ ចូលទៅក្នុងខ្លួនវាដូចជាទឹក ហើយចូលទៅក្នុងឆ្អឹងវាដូចជាប្រេង។

¹⁹សូមឲ្យការជេរប្រទេចនោះ បានដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ដែលហុមព័ទ្ធនៅជុំវិញខ្លួនវា ហើយដូចជាខ្សែក្រវាត់ ដែលរឹតនៅចង្កេះវាជានិច្ច។²⁰សូមឲ្យការនេះបានជា រង្វាន់ពីព្រះអម្ចាស់ ដល់ពួកអ្នកដែលចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ គឺអស់អ្នកដែលនិយាយមូលបង្គាប់ ដល់ជីវិតទូលបង្គំ។

²¹ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះអើយ សូមប្រោសទូលបង្គំ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យសប្បុរស ដ៏ល្អរបស់ព្រះអង្គ សូមរំដោះទូលបង្គំ ផង។²²ដ្បិតទូលបង្គំជាមនុស្សក្រីក្រ ហើយទុក្ខិត ចិត្តនៅក្នុងខ្លួនទូល បង្គំក៏មានរបួសដែរ។²³ទូលបង្គំទៅបាត់ ដូចជាស្រមោលនៅពេលល្ងាច ទូលបង្គំត្រូវគេ រលាស់ចេញ ដូចជារលាស់កណ្តាប់។

²⁴ក្បាលដង្កង់ទូលបង្គំញ័រ ដោយសារតមអាហារ ហើយរូបកាយទូលបង្គំសល់តែស្បែក និងឆ្អឹង។²⁵ទូលបង្គំបានត្រឡប់ជាទីគួរគិតដល់គេ កាលណាគេ ឃើញទូលបង្គំ គេគ្រវីក្បាល។

²⁶ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! សូមជួយទូលបង្គំផង សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំ តាមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។²⁷សូមឲ្យគេបានដឹងថា នេះជា ព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គហើយដែលបានធ្វើការនេះ។

²⁸ទុកឲ្យគេជេរប្រទេចចុះ តែព្រះអង្គវិញនឹងប្រទានពរ! កាលណាគេងើបឡើង គេនឹងត្រូវខ្មាស តែងអ្នកបម្រើព្រះអង្គវិញ នឹងអរសប្បាយ។²⁹សូមឲ្យពួកអ្នកចោទ ប្រកាន់ទូលបង្គំ ប្រដាប់ខ្លួនដោយសេចក្តីអាប័យស សូមឲ្យគេឃ្លុំខ្លួនដោយសេចក្តីអាម៉ាស់ដូចជាពាក់អាវ។

³⁰មាត់ទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណ ដល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងក្រៃលែង ទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ នៅកណ្តាលបណ្តាជនទាំងឡាយ។³¹ដ្បិតព្រះអង្គឈរនៅខាង ស្តាំមនុស្សកម្សត់ទុក្ខិត ដើម្បីសង្គ្រោះគេឲ្យរួចផុតពីអស់អ្នក ដែលចង់កាត់ទោសដល់ព្រលឹងគាត់។

110 ទំនុករបស់ព្រះបាទជាវិវាទ។¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល មកកាន់ទូលបង្គំថា «ចូរអង្គុយនៅខាងស្តាំយើង រហូតដល់យើងដាក់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក ឲ្យធ្វើជាកំណល់កល់ជើងអ្នក»។

²ព្រះអម្ចាស់សន្ធឹងដំបងរាជ្យដ៏មានឥទ្ធិពល របស់ព្រះករុណា ចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូន សូមគ្រប់គ្រងនៅកណ្តាលខ្មាំងសត្រូវ របស់ព្រះករុណា។³ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះករុណា នឹងថ្វាយខ្លួនស្ម័គ្រចិត្ត នៅថ្ងៃដែលព្រះករុណាដឹកនាំក្បួនទ័ព នៅលើភ្នំបរិសុទ្ធ ពួកយុវជនរបស់ព្រះករុណា នឹងចូលមកគាល់ព្រះករុណា ដូចទឹកសន្សើម ដែលចេញពីផ្ទៃនៃបច្ចុប្បន្នកាល។

⁴ព្រះអម្ចាស់បានស្ស័យ ហើយព្រះអង្គនឹងមិនប្រែព្រះហឫទ័យឡើយថា «អ្នកជាសង្ឃនៅអស់កល្បជានិច្ច តាមរបៀបលោកមិលគីស្សាដែក»។

⁵ព្រះអម្ចាស់ដែលគង់នៅខាងស្តាំព្រះករុណា ព្រះអង្គនឹងកម្ទេចស្តេចទាំងប៉ុន្មាន នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ។⁶ព្រះអង្គនឹងជំនុំជម្រះក្នុងចំណោម ជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ ទាំងបំពេញក្រុងទាំងនោះដោយសាកសព ព្រះអង្គនឹងកម្ទេចមេដឹកនាំរបស់គេ នៅលើផែនដីទាំងមូល។

⁷ព្រះអង្គនឹងសោយទឹកពីជ្រោះតាមផ្លូវ ដូច្នេះ ព្រះអង្គនឹងងើបព្រះភ័ក្ត្រឡើងក្រោយពីជ័យជំនះ។

111 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ យ៉ាងអស់ពីចិត្ត នៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់មនុស្សទៀងត្រង់។²ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការអស្ចារ្យ យ៉ាងឧត្តុង្គឧត្តម ហើយអស់អ្នកដែលពេញចិត្តនឹងស្នាព្រះហស្តនេះ នាំគ្នាស្វែងយល់។³ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គប្រកបទៅដោយ រស្មីភ្លឺចំព្រាំងចិញ្ចាច សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ នៅស្ថិតស្ថេររហូតទៅ។

⁴ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមនុស្សនឹកចាំ ពីការអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់ប្រកបដោយព្រះគុណ និងព្រះហឫទ័យមេត្តា ករុណា។⁵ព្រះអង្គប្រទានអាហារដល់អស់ អ្នក ដែលកោត ខ្លាចព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះអង្គជាប់ជានិច្ច។⁶ព្រះអង្គបានសម្តែងព្រះចេស្ដា នៃកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យប្រជារាស្ត្រ ព្រះអង្គឃើញ ដោយប្រទានឲ្យគេមានមរតក នៅគ្រប់ជាតិសាសន៍។

⁷ស្នាដៃព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត សេចក្តីបង្រៀនទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ សុទ្ធតែគួរឲ្យជឿទុកចិត្ត។⁸ក៏បានតាំងនៅជាប់អស់កល្ប ជានិច្ច ដើម្បីឲ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តតាម ដោយស្មោះត្រង់ និងទៀងត្រង់។⁹ព្រះអង្គបានប្រទានការប្រោសលោះ ដល់ប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យគេកាន់តាម សេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះអង្គរហូតទៅ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គបរិសុទ្ធ ហើយគួរកោតស្ងប់ស្ងែង។

¹⁰ការគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាដើមចមនៃប្រាជ្ញា អស់អ្នកដែលកាន់តាម តែងមានការយល់ដឹងល្អ ការសរសើរតម្កើងព្រះអង្គនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ច។

112 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ មានពរហើយ អ្នកណាដែលកោតខ្លាច ព្រះអម្ចាស់ ហើយសប្បាយរីករាយជាខ្លាំង នឹងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។²ពូជពង្សរបស់អ្នកនោះនឹងខ្លាំងពូកែនៅក្នុងទឹកដី ជំនាន់មនុស្សទៀងត្រង់នឹងបានពរ។

³ភាពមានបាន និងទ្រព្យសម្បត្តិស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ ហើយសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកនោះ នៅជាប់ជាដរាប។⁴មានពន្លឺភ្លឺឡើងក្នុងទីងងឹត សម្រាប់មនុស្សទៀងត្រង់ ជាអ្នកមានចិត្តប្រណីសន្តោស មេត្តាករុណា និងសុចរិត។⁵អ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយ ហើយឲ្យគេខ្ចី អ្នកនោះប្រព្រឹត្តយ៉ាងល្អប្រពៃ ជាអ្នកដែលធ្វើកិច្ចការរបស់ខ្លួនដោយយុត្តិធម៌។

⁶ដ្បិតមនុស្សសុចរិតមិនត្រូវរងឡើយ គេតែងនឹកចាំពីអ្នកនោះជារៀងរហូត។⁷អ្នកនោះនឹងមិនខ្លាចដំណឹងអាក្រក់ឡើយ គេមានចិត្តរឹងប៉ឹង ដោយទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់។

⁸ចិត្តគេនឹងន គេនឹងមិនភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ រហូតទាល់តែបានជ័យជម្នះ លើខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ។⁹គេបានចែកចាយដោយចិត្តទូលាយ គេបានឲ្យទៅមនុស្សក្រីក្រ សេចក្តីសុចរិតរបស់គេនៅជាប់ជាដរាប គេនឹងបានខ្ពស់មុខ ទាំងមានកិត្តិយស។

¹⁰មនុស្សអាក្រក់ឃើញដូច្នេះ ពួកគេមានចិត្តខឹង គេសង្ឃៀតផ្ទេញ ហើយរលាយបាត់ទៅ ចិត្តប្រាថ្នាចង់បានរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងវិនាស។

113 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ពួកអ្នកបម្រើនៃព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរសរសើរតម្កើង ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ចុះ។ ²សូមឲ្យព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ប្រកបដោយព្រះពរ ចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ រហូតអស់កល្ប។

³ចាប់តាំងពីនិច្ចរះ រហូតដល់និច្ចលិច ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសរសើរតម្កើង។ ⁴ព្រះអម្ចាស់គង់នៅខ្ពស់លើអស់ទាំងសាសន៍ ហើយសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់ជាងផ្ទៃមេឃ។

⁵តើមានអ្នកណាឲ្យដូចព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង? ព្រះអង្គគង់នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់ ⁶ព្រះអង្គឱនទតមើលផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។

⁷ព្រះអង្គលើកមនុស្សក្រីក្រឡើងចេញពីផ្ទៃដី ហើយមនុស្សកម្សត់ទុក្ខចេញពីគំនរសំរាម ⁸ដើម្បីតាំងឲ្យគេអង្គុយជាមួយពួកអ្នកធំ គឺជាមួយពួកអ្នកធំនៃប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ។

⁹ព្រះអង្គប្រទានឲ្យស្ត្រីអារមានផ្ទះសំបែង ហើយឲ្យនាងមានកូនដោយរីករាយ។ សរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់!

114 ¹កាលអ្វីស្រាវអែលចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប គឺកាលពូជពង្សរបស់យ៉ាកុប ចាកចេញពីជនជាតិមួយ ដែលមានភាសាចម្លែក² យូដាបានត្រឡប់ជាទីបរិសុទ្ធ គឺអ្វីស្រាវអែលជានគរបស់ព្រះអង្គ។

³សមុទ្របានឃើញ ហើយក៏រត់បាត់ទៅ ទន្លេយ៉ាវដាន់ក៏ដកថយ។⁴ភ្នំធំៗនាំគ្នាលោតដូចចៀមឈ្មោល ហើយភ្នំតូចៗដូចកូនចៀម។

⁵ឱសមុទ្រអើយ ហេតុអ្វីបានជារត់គេចដូច្នេះ? ឱទន្លេយ៉ាវដាន់អើយ ហេតុអ្វីបានជាដកថយ?⁶ឱភ្នំធំៗអើយ ហេតុអ្វីបានជាឯងលោតដូចចៀមឈ្មោល ឱភ្នំតូចៗ អើយ ហេតុអ្វីបានជាលោត ដូចកូនចៀមដូច្នេះ?⁷ឱផែនដីអើយ ចូរញ័រន្ទត់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺនៅចំពោះព្រះរបស់លោកយ៉ាកុប។

⁸ព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើឲ្យច្នៃប្រែទៅជាត្រពាំងទឹក គឺធ្វើឲ្យច្នៃដីរឹងទៅជាប្រភពទឹក។

115 ¹មិនមែនយើងខ្ញុំទេ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មិនមែនយើងខ្ញុំទេ តែព្រះនាមព្រះអង្គវិញ ដែលទទួលការលើកតម្កើង ដោយយល់ដល់ព្រះហឫទ័យសប្បុរស និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ។²ហេតុអ្វីបានជាជនជាតិនានាពោលថា «តើព្រះរបស់ពួកគេនៅឯណា?»

³ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងខ្ញុំព្រះអង្គគង់នៅស្ថានសួគ៌ ព្រះអង្គធ្វើគ្រប់កិច្ចការ ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ។⁴ព្រះរបស់គេសុទ្ធតែជារូបសំណាក ធ្វើពីប្រាក់ និងមាស ជាស្នាដៃដែលមនុស្សធ្វើ។

⁵រូបទាំងនោះមានមាត់ តែមិនចេះនិយាយ មានភ្នែក តែមើលមិនឃើញ⁶មានត្រចៀក តែស្តាប់មិនឮ មានច្រមុះ តែផុំក្លិនមិនបាន។

⁷មានដៃ តែចាប់កាន់មិនបាន មានជើង តែមិនចេះដើរ រូបទាំងនោះមិនចេះបញ្ចេញសំឡេង តាមបំពង់កឡើយ។⁸ពួកអ្នកដែលធ្វើ អស់អ្នកដែលទុកចិត្ត នឹងរូប ទាំងនោះ នឹងបានដូចជារូបទាំងនោះដែរ។

⁹អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជាជំនួយ និងជាខែលរបស់អ្នក។¹⁰ពួកវង្សអឺរ៉ុនអើយ ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជាជំនួយ និងជា ខែលរបស់អ្នក។¹¹អ្នករាល់គ្នាដែលគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជាជំនួយ និងជាខែលរបស់អ្នក។

¹²ព្រះអម្ចាស់បាននឹកចាំពីយើង ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរយើងព្រះអង្គនឹងប្រទានពរពួកវង្សអឺរ៉ុន។¹³ព្រះអង្គនឹងប្រទានពរ អស់អ្នក ដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ទាំងអ្នកតូច ទាំងអ្នកធំ។¹⁴សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរ ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចម្រើនឡើង គឺទាំងអ្នករាល់គ្នា ទាំងកូនចៅរបស់ អ្នករាល់គ្នា។

¹⁵សូមឲ្យអ្នកបានពរពីព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។¹⁶ស្ថានសួគ៌ គឺជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ចំណែកផែនដីវិញ ព្រះអង្គបានប្រទានដល់ មនុស្សជាតិ។

¹⁷មនុស្សស្លាប់មិនចេះសរសើរតម្កើង ព្រះអម្ចាស់ទេ ហើយអ្នកណាដែលចុះទៅស្ថានសួគ៌ឈឹង ក៏មិនចេះសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដែរ។¹⁸ប៉ុន្តែ យើងវិញ នឹងថ្វាយ ព្រះពរព្រះអម្ចាស់ ចាប់តាំងពីតទៅនេះ រហូតអស់កល្ប។ សរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់។

116 ¹ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ព្រោះព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់សំឡេងខ្ញុំ និងពាក្យដែលខ្ញុំទូលអង្វរ។²ដោយព្រោះព្រះអង្គបានផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ខ្ញុំ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងអំពាវនាវរកព្រះអង្គអស់មួយជីវិត។

³អន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់បាននៅជុំវិញខ្ញុំ ការឈឺចាប់នៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ បានរឹតឆ្ងុសខ្ញុំ ខ្ញុំរងទុក្ខវេទនា ហើយថប់បារម្ភ។⁴ខ្ញុំបានអំពាវនាវ ដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមអង្វរ សូមរំដោះព្រលឹងទូលបង្គំផង»។

⁵ព្រះអម្ចាស់ ប្រកបដោយព្រះហឫទ័យ ប្រណិសន្តោស ហើយសុចរិត ព្រះនៃយើងប្រកបដោយ ព្រះហឫទ័យមេត្តា ករុណា។⁶ព្រះអម្ចាស់ជួយការពារមនុស្សឆោតល្ងង់ កាលខ្ញុំត្រូវគេបន្ទាបបន្ថោក ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះខ្ញុំ។

⁷ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ! ចូរបែរមករក ទិសម្រាករបស់ខ្លួនវិញទៅ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តនឹងអ្នក ដោយព្រះគុណហើយ។⁸ដ្បិតព្រះអង្គបានរំដោះព្រលឹងខ្ញុំឲ្យរួចពីស្លាប់ ជួតទឹកភ្នែកឲ្យខ្ញុំហើយការពារជើងខ្ញុំមិនឲ្យជំពប់ដួល។

⁹ខ្ញុំនឹងដើរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងទឹកដីរបស់មនុស្សរស់។¹⁰ខ្ញុំបានជឿ ទោះជាពេលដែលខ្ញុំពោលថា៖«ខ្ញុំមាន ទុក្ខឈ្ងុយខ្លាំងណាស់»។¹¹ខ្ញុំបានពោលទាំងប្រញាប់ប្រញាល់ថា «មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែភូតកុហក»។

¹²តើខ្ញុំនឹងតបស្នងអ្វីដល់ព្រះអម្ចាស់ ចំពោះអស់ទាំងព្រះគុណ ដែលទ្រង់បានផ្តល់មកខ្ញុំ?¹³ខ្ញុំនឹងលើកពែងនៃការសង្គ្រោះឡើង ហើយអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់។¹⁴ខ្ញុំនឹងលាបំណន់របស់ខ្ញុំចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅចំពោះមុខប្រជាជនទាំងប៉ុន្មាន របស់ព្រះអង្គ។¹⁵ការស្តាប់របស់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធនៃព្រះអម្ចាស់មានតម្លៃវិសេសណាស់ នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គ។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ កូនរបស់ស្ត្រីជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គបានស្រាយចំណងរបស់ទូលបង្គំហើយ។¹⁷ទូលបង្គំនឹងថ្វាយយញ្ញមូជា នៃការអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ហើយអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់។

¹⁸ខ្ញុំនឹងលាបំណន់របស់ខ្ញុំចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅចំពោះមុខប្រជាជនទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ។¹⁹នៅក្នុងព្រះលាននៃព្រះដំណាក់ របស់ព្រះអម្ចាស់ នៅកណ្តាលអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ។ សរសើរព្រះអម្ចាស់។

117 ¹ជនជាតិទាំងឡាយអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ប្រជារាស្ត្រទាំងប៉ុន្មានអើយ ចូរលើកតម្កើងព្រះអង្គ។²ដ្បិតព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យ មេត្តា
ករុណាចំពោះយើងពន់ពេកក្រៃ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យស្មោះស្ម័គ្រ ចំពោះយើងរហូត។ សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

118 ¹ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គល្អព្រះ ហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។²ចូរឲ្យអ៊ីស្រាអែលពោលថា៖
«ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច»។

³ចូរឲ្យពូជពង្សរបស់លោកអើរីនពោលថា៖ «ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច»។⁴ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ពោលថា៖ «ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច»។

⁵ខ្ញុំបានអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងសេចក្តីវេទនារបស់ខ្ញុំ ព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបមកខ្ញុំ ហើយបានដោះខ្ញុំឲ្យមានសេរីភាព។⁶ព្រះអម្ចាស់កាន់ខាងខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអ្វីឡើយ តើមនុស្សអាចធ្វើអ្វីដល់ខ្ញុំបាន?⁷ព្រះអម្ចាស់កាន់ខាងខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គជាជំនួយរបស់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងឃើញជ័យជម្នះឈ្នះលើ អស់អ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំ។

⁸សូមពឹងជ្រកក្នុងព្រះអម្ចាស់ ជាជាងទុកចិត្តដល់មនុស្ស។⁹សូមពឹងជ្រកក្នុងព្រះអម្ចាស់ ជាជាងទុកចិត្តដល់ពួកអ្នកធំៗ។

¹⁰ជាតិសាសន៍ទាំងប៉ុន្មានបានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំ តែក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងបំផ្លាញគេចេញ។¹¹គេបានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំ បានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំគ្រប់ទិស តែក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងបំផ្លាញគេចេញ។¹²គេបានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំដូចឃ្មុំ តែគេត្រូវរលត់ទៅ ដូចភ្លើងដែលឆេះបន្លា ក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងបំផ្លាញគេចេញ។

¹³ពួកគេបានច្រានខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំដួល តែព្រះអម្ចាស់បានជួយខ្ញុំ។¹⁴ព្រះអម្ចាស់ជាកម្លាំង និងជាបទចម្រៀងរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានត្រឡប់ជាការសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។

¹⁵នៅក្នុងជំរឿនរបស់មនុស្សសុចរិត មានចម្រៀងយ៉ាងសប្បាយរីករាយ អំពីការសង្គ្រោះ គឺព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះអម្ចាស់សម្តែងឥទ្ធិឫទ្ធិ។¹⁶ព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលឡើង ព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះអម្ចាស់សម្តែងឥទ្ធិឫទ្ធិ។

¹⁷ខ្ញុំនឹងមិនស្លាប់ទេ គឺខ្ញុំនឹងរស់នៅ ហើយរៀបរាប់អំពីស្នាព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់។¹⁸ព្រះអម្ចាស់បានវាយផ្ទាល់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង តែមិនបានបណ្តោយឲ្យខ្ញុំស្លាប់ទេ។

¹⁹សូមបើកទ្វារនៃសេចក្តីសុចរិតឲ្យខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានចូលទៅ ហើយអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់។²⁰នេះហើយជាទ្វារនៃព្រះអម្ចាស់ មនុស្សសុចរិតនឹងចូលតាមទ្វារនេះ។²¹ទូលបង្គំអរព្រះគុណព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានឆ្លើយមកទូលបង្គំ ហើយបានត្រឡប់ជាការសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ។

²²ថ្មដែលពួកជាងសង់ផ្ទះបានចោលចេញ នោះបានត្រឡប់ជាថ្មជ្រុងយ៉ាងឯក។²³នេះហើយជាការដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើ ជាការដ៏អស្ចារ្យនៅភ្នែកនៃយើងខ្ញុំ។

²⁴នេះគឺជាថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើត ចូរយើងមានអំណរ ហើយសប្បាយរីករាយក្នុងថ្ងៃនេះ។²⁵ឱព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំទូលអង្គរព្រះអង្គ សូមសង្គ្រោះយើងខ្ញុំ! ឱព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំទូលអង្គរព្រះអង្គ សូមប្រទានឲ្យយើងខ្ញុំមានជោគជ័យ!

²⁶សូមឲ្យព្រះអង្គដែលយាងមកក្នុងព្រះនាម ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកបដោយព្រះពរ យើងសូមឲ្យពរអ្នករាល់គ្នា ពីក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។²⁷ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ព្រះអង្គបានប្រទានពន្លឺបំភ្លឺយើង ចូរចងយញ្ញបូជាភ្ជាប់នឹងស្នែងអាសនា ដោយខ្សែចុះ។²⁸ព្រះអង្គជាព្រះនៃទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនឹងអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គជាព្រះនៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំនឹងលើកម្តើងព្រះអង្គ។

²⁹ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គល្អ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

119 ¹មានពរហើយ អស់អ្នកដែលផ្លូវប្រព្រឹត្ត របស់ខ្លួនបានគ្រប់លក្ខណ៍ ជាអ្នកដែលដើរតាមក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអម្ចាស់²មានពរហើយ អស់អ្នកដែលកាន់តាម សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ជាអ្នកដែលស្វែងរកព្រះអង្គដោយអស់ពីចិត្ត។

³ជាអ្នកដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត គឺដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គវិញ។⁴ព្រះអង្គបានប្រកាសព្រះឱរាទរបស់ព្រះអង្គមក ដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំបានប្រតិបត្តិតាម ដោយយកចិត្តទុកដាក់។

⁵ឱប្រសិនបើផ្លូវទាំងប៉ុន្មានរបស់ទូលបង្គំ បានខ្ជាប់ខ្ជួន ដោយប្រតិបត្តិតាមច្បាប់របស់ព្រះអង្គទៅ!⁶នោះទូលបង្គំនឹងមិនត្រូវខ្មាសឡើយ ដោយភ្នែកទូលបង្គំបានសម្លឹងមើល បទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ។

⁷កាលទូលបង្គំរៀនអស់ទាំងវិន័យ ដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ នោះទូលបង្គំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដោយចិត្តទៀងត្រង់។⁸ទូលបង្គំនឹងកាន់តាមច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ឱសូមកុំបោះបង់ចោលទូលបង្គំសោះឡើយ។

⁹តើមនុស្សកំលោះធ្វើដូចម្តេច ដើម្បីរក្សាផ្លូវដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តឲ្យបានបរិសុទ្ធ? គឺដោយប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ទូលបង្គំបានស្វែងរកព្រះអង្គយ៉ាងអស់ពីចិត្ត សូមកុំឲ្យទូលបង្គំរង្វេងចេញពីបទបញ្ជា របស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹¹ទូលបង្គំបានរក្សាព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ ទុកនៅក្នុងចិត្តដើម្បីកុំឲ្យទូលបង្គំប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទាស់នឹងព្រះអង្គ។¹²ព្រះ អម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គមានពរ សូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអង្គផង។

¹³បបូរមាត់ទូលបង្គំប្រកាសពីគ្រប់ទាំងវិន័យ ដែលចេញមកពីព្រះឧស្ម័នរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ទូលបង្គំរីករាយនឹងផ្លូវប្រព្រឹត្ត តាមសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ដូចជាទូលបង្គំរីករាយ នឹងទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់យ៉ាង។

¹⁵ទូលបង្គំនឹងសញ្ជឹងគិតពីសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ ហើយភ្នែកទូលបង្គំសម្លឹងមើលផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។¹⁶ទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយនឹងច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំមិនភ្លេចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹⁷សូមប្រទានឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ បានប្រកបដោយគុណដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរស់នៅ ហើយប្រតិបត្តិតាមព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។¹⁸សូមបំភ្លឺភ្នែកទូលបង្គំឲ្យបានឃើញការដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹ទូលបង្គំជាមនុស្សស្មោះត្រង់ បណ្តោះអាសន្ននៅលើផែនដីសូមកុំលាក់បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ នឹងទូលបង្គំឡើយ។²⁰ព្រលឹងទូលបង្គំសោកសង្រេង ដោយចង់បាន វិន័យរបស់ព្រះអង្គគ្រប់ពេលវេលា។

²¹ព្រះអង្គបន្ទោសមនុស្សព្រហ្ម ជាពួកអ្នកដែលត្រូវបណ្តាសាជាពួកអ្នកដែលរង្វេងចេញពីបទបញ្ជា របស់ព្រះអង្គ។²²សូមដកយកដំណៀល និងការមើលងាយចេញពីទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំបានកាន់តាមសេចក្តីបន្ទាល់ របស់ព្រះអង្គហើយ។

²³ទោះបីពួកអ្នកធំបានអង្គុយប្រឹក្សាគ្នា ទាស់នឹងទូលបង្គំក៏ដោយក៏អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គនៅតែសញ្ជឹងគិត ពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គជានិច្ច។²⁴សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ជាទីសប្បាយរីករាយរបស់ទូលបង្គំ ហើយសេចក្តីបន្ទាល់ទាំងនោះ ជាដំបូន្មានដល់ទូលបង្គំ។

²⁵ព្រលឹងទូលបង្គំជាប់ស្ថិតនឹងធូលីដី សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផង។²⁶ទូលបង្គំបានទូល អំពីផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គបានឆ្លើយតបមកទូលបង្គំ សូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំស្គាល់ច្បាប់ របស់ព្រះអង្គផង។

²⁷សូមឲ្យទូលបង្គំបានយល់ផ្លូវ នៃសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ នោះទូលបង្គំនឹងសញ្ជឹងគិត អំពីការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ។²⁸ព្រលឹងទូលបង្គំរលាយទៅ ដោយព្រោះទុក្ខព្រួយ សូមចម្រើនកម្លាំងទូលបង្គំ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផង។

²⁹សូមដកផ្លូវភូតភរចេញឆ្ងាយពីទូលបង្គំ ហើយសូមប្រោសប្រទានក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គដោយព្រះគុណផង។³⁰ទូលបង្គំបានរើសយកផ្លូវស្មោះត្រង់ ទូលបង្គំបានតាំងវិន័យរបស់ព្រះអង្គ នៅមុខទូលបង្គំ។

³¹ទូលបង្គំជាប់ចិត្តនឹងសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ឱព្រះ អម្ចាស់អើយ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាសឡើយ។³²ទូលបង្គំនឹងរត់តាមផ្លូវនៃបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានពង្រីកចិត្តទូលបង្គំ។

³³ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបង្រៀនទូលបង្គំ ឲ្យស្គាល់ផ្លូវនៃច្បាប់របស់ព្រះអង្គ នោះទូលបង្គំនឹងកាន់តាមរហូតដល់ទីបំផុត។³⁴សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានយោបល់ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានកាន់តាម ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំនឹងប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។

³⁵សូមនាំទូលបង្គំទៅតាមផ្លូវច្រក នៃបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយ នឹងផ្លូវនោះណាស់។³⁶សូមធ្វើឲ្យចិត្តទូលបង្គំផ្សេងទៅរក សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ កុំឲ្យផ្សេងទៅរកសេចក្តីលោភឡើយ។

³⁷សូមបង្វែរភ្នែកទូលបង្គំកុំឲ្យមើលអ្វីៗ ដែលឥតប្រយោជន៍ ហើយប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិតរស់នៅ តាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។³⁸សូមបញ្ជាក់ដល់អ្នកបម្រើព្រះអង្គតាម ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ ជាសេចក្តីដែលទុកសម្រាប់អស់អ្នក កោតខ្លាចព្រះអង្គ។

³⁹សូមបង្វែរពាក្យដំណៀល ដែលទូលបង្គំខ្លាចនោះចេញ ដ្បិតវិន័យរបស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែល្អទាំងអស់។⁴⁰មើល ទូលបង្គំប្រាថ្នាចង់បាន ព្រះឱរាទរបស់ព្រះអង្គ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិតរស់នៅ តាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

⁴¹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ផ្សាយមកដល់ទូលបង្គំ គឺការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ តាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ។⁴²នោះទូលបង្គំនឹងមានពាក្យឆ្លើយតបដល់អ្នកណា ដែលគុះតិះដៀលទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំទុកចិត្តដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

⁴³សូមកុំដកព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត ចេញពីមាត់ទូលបង្គំ សោះឡើយ ដ្បិតទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់វិន័យរបស់ព្រះអង្គ។⁴⁴ទូលបង្គំនឹងកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គជានិច្ច នៅអស់កល្បជានិច្ចរហូត។

⁴⁵ទូលបង្គំនឹងដើរដោយមានសេរីភាព ដ្បិតទូលបង្គំបានស្វែងរកសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។⁴⁶ទូលបង្គំនឹងថ្លែងអំពីសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ នៅចំពោះពួកស្តេច ហើយនឹងមិនខ្មាសឡើយ

⁴⁷ដ្បិតទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយ នឹងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ជាសេចក្តីដែលទូលបង្គំស្រឡាញ់។⁴⁸ទូលបង្គំនឹងលើកដៃប្រណម្យ ឆ្ពោះទៅបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ជាសេចក្តីដែលទូលបង្គំស្រឡាញ់ ហើយទូលបង្គំនឹងសញ្ជឹងគិត អំពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។

⁴⁹សូមនឹកចាំពីសេចក្តីដែលព្រះអង្គ មានព្រះបន្ទូលមកកាន់អ្នកបម្រើព្រះអង្គ ជាសេចក្តីដែលនាំឲ្យទូលបង្គំមានសង្ឃឹម។⁵⁰នេះហើយជាសេចក្តីកម្សាន្តចិត្តដល់ទូលបង្គំ ក្នុងវេលាដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ គឺព្រះបន្ទូលព្រះអង្គប្រទាន ឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត។

⁵¹មនុស្សព្រហ្មស្រីចំអកមើលងាយ ទូលបង្គំជាពន់ពេក ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនបានបែរចេញ ពីក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គឡើយ។⁵²ព្រះអម្ចាស់អើយ កាលទូលបង្គំនឹកដល់វិន័យ របស់ព្រះអង្គពីបុរាណ នោះចិត្តទូលបង្គំក៏បានធូរស្បើយ។

⁵³កំហឹងបានតោងខ្ញុំដោយព្រោះមនុស្សអាក្រក់ ជាអ្នកដែលបោះបង់ចោល ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។⁵⁴ច្បាប់របស់ព្រះអង្គបានក្លាយជា បទចម្រៀងរបស់ទូលបង្គំ នៅក្នុងផ្ទះដែលទូលបង្គំស្នាក់អាស្រ័យ។

⁵⁵ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹកដល់ព្រះនាមព្រះអង្គនៅពេលយប់ ហើយកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។⁵⁶ព្រះពរនេះបានធ្លាក់មកដល់ទូលបង្គំ ព្រោះទូលបង្គំបានប្រតិបត្តិតាម សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។

⁵⁷ព្រះអម្ចាស់ជាចំណែករបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំសន្យានឹងប្រតិបត្តិតាម ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ។⁵⁸ទូលបង្គំសូមអង្វរដល់ព្រះអង្គយ៉ាងអស់ពីចិត្ត សូមប្រណីសន្តោសទូលបង្គំ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផង។

⁵⁹កាលទូលបង្គំគិតអំពីផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន នោះដឹងទូលបង្គំក៏បែរទៅរក សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។⁶⁰ទូលបង្គំប្រញាប់ប្រញាល់ ហើយមិនបង្អង់នឹង ប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គឡើយ។

⁶¹ទោះជាមនុស្សអាក្រក់ដាក់អន្ទាក់ ចាំចាប់ទូលបង្គំក៏ដោយ ក៏ទូលបង្គំមិនភ្លេចក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គឡើយ។⁶²នៅពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ទូលបង្គំក្រោកឡើង ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដោយព្រះវិន័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

⁶³ទូលបង្គំជាមិត្តភក្តិនៃអស់អ្នក ដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ និងអស់អ្នកដែលកាន់តាម ការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។⁶⁴ផែនដីមានពេញដោយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ សូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំ ស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអង្គផង។

⁶⁵ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានប្រោសប្រណីអ្នកបម្រើព្រះអង្គតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁶⁶សូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំចេះវិន័យដ៏ងងឹតខុសត្រូវ ដ្បិតទូលបង្គំជឿដល់បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។

⁶⁷ពីមុនទូលបង្គំបានរង្វេង ហើយក៏មានទុក្ខព្រួយ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំប្រតិបត្តិតាម ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ។⁶⁸ព្រះអង្គល្អ ហើយធ្វើការល្អ សូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។

⁶⁹មនុស្សព្រហ្មើននាំគ្នាបង្ខូចឈ្មោះទូលបង្គំ ដោយពាក្យភូតភរ តែទូលបង្គំនឹងប្រតិបត្តិតាមព្រះឱវាទ របស់ព្រះអង្គយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។⁷⁰ចិត្តរបស់គេស្អិត ដូចមនុស្សមានខ្លាញ់ក តែទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយ នឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។

⁷¹ការដែលទូលបង្គំមានទុក្ខព្រួយ នោះជាការល្អដល់ទូលបង្គំ គឺដើម្បីឲ្យទូលបង្គំអាចរៀនច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។⁷²ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឧស្ម័នរបស់ព្រះអង្គ វិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់។

⁷³ព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គបានបង្កើត និងបានសួនទូលបង្គំ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានយោបល់ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនស្គាល់ បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។⁷⁴អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ នឹងឃើញទូលបង្គំ ហើយមានចិត្តត្រេកអរណា ព្រោះទូលបង្គំបាន សង្ឃឹមដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

⁷⁵ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំដឹងថា វិន័យរបស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែសុចរិត ហើយថា ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំមានទុក្ខ ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គទេ។

⁷⁶សូមឲ្យព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ កម្សាន្តចិត្តទូលបង្គំ តាមសេចក្តីដែលព្រះអង្គបានសន្យា ដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

⁷⁷សូមសម្តែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា របស់ព្រះអង្គដល់ទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរស់នៅ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ជាទីសប្បាយរីករាយរបស់ទូលបង្គំ។⁷⁸សូមឲ្យមនុស្សព្រហ្មើនត្រូវខ្មាស ព្រោះគេបានប្រព្រឹត្តមូលបង្គាប់ទូលបង្គំ រីឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងសញ្ជឹងគិត អំពីព្រះឱវាទរបស់ព្រះអង្គ។

⁷⁹សូមឲ្យអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ងាកមករកទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យគេបានស្គាល់ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។⁸⁰សូមឲ្យចិត្តទូលបង្គំបានឥតសៅហ្មង តាមច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាសឡើយ។

⁸¹ព្រលឹងទូលបង្គំដង្ហក់ចង់បាន ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁸²ភ្នែកទូលបង្គំស្រវាំងដោយចង់ឃើញ ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំសួរថា តើពេលណាទើបព្រះអង្គកម្សាន្តចិត្តទូលបង្គំ?

⁸³ដ្បិតទូលបង្គំបានត្រឡប់ដូចជា ចង់ស្បែកដែលត្រូវផ្សែង តែទូលបង្គំមិនភ្លេចបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គឡើយ។⁸⁴តើអ្នកបម្រើព្រះអង្គត្រូវស៊ូទ្រាំ ដល់កាលណាទៀត តើពេលណាទើបព្រះអង្គវិនិច្ឆ័យទោស អស់អ្នកដែលបៀតបៀនទូលបង្គំ?

⁸⁵មនុស្សព្រហ្មើនបានជីករណ្តៅ ដើម្បីចាប់ទូលបង្គំ គេមិនរស់នៅតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គទេ។⁸⁶បទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ សុទ្ធតែពិតទាំងអស់ គេបៀតបៀនទូលបង្គំដោយឥតហេតុ សូមជួយទូលបង្គំផង។

⁸⁷ពួកគេបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំ ហៀបតែនឹងសូន្យបាត់ពីផែនដី ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនបានបោះបង់ចោល សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គឡើយ។⁸⁸សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិតរស់នៅ តាមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីបន្ទាល់ ដែលចេញពីព្រះឧស្ម័នរបស់ព្រះអង្គ។

⁸⁹ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គបានតាំងជាប់ នៅស្ថានសួគ៌រហូតអស់កល្បជានិច្ច។⁹⁰ព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ នៅស្ថិតស្ថេរដល់មនុស្សគ្រប់ជំនាន់តរៀងទៅ ព្រះអង្គបានប្រតិស្ឋានផែនដី ហើយផែនដីក៏តាំងនៅជាប់។

⁹¹អ្វីៗទាំងអស់ស្ថិតស្ថេរនៅរហូតដល់សព្វថ្ងៃ ដោយសារច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់បម្រើព្រះអង្គ។⁹²ប្រសិនបើទូលបង្គំមិនបានរីករាយ នឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គនោះទូលបង្គំមុខជាវិនាស ទៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ របស់ទូលបង្គំមិនខាន។

⁹³ទូលបង្គំនឹងមិនដែលភ្លេចសេចក្តីបង្រៀន របស់ព្រះអង្គឡើយ ដ្បិតព្រះអង្គបានប្រោសឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត ដោយសារសេចក្តីបង្រៀនទាំងនេះ។⁹⁴ទូលបង្គំជា របស់ព្រះអង្គហើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំបានស្វែងរក សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។

⁹⁵មនុស្សអាក្រក់ពួនចាំសម្លាប់ទូលបង្គំ តែទូលបង្គំពិចារណាសេចក្តីបន្ទាល់ របស់ព្រះអង្គ។⁹⁶ទូលបង្គំបានឃើញថា អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែមានដែនកំណត់ តែបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គធំទូលាយក្រៃលែង។

⁹⁷ឱទូលបង្គំស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គណាស់ហ្ន៎! ទូលបង្គំរំពឹងគិតអំពីក្រឹត្យវិន័យ នោះដរាបរាល់ថ្ងៃ។⁹⁸បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យទូលបង្គំមានប្រាជ្ញាលើសជាងខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ ដ្បិតបាននៅជាប់ជាមួយទូលបង្គំជានិច្ច។

⁹⁹ទូលបង្គំមានយោបល់ជាងគ្រូទាំងប៉ុន្មាន របស់ទូលបង្គំទៅទៀត ដ្បិតទូលបង្គំសញ្ជឹងគិតពីសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។¹⁰⁰ទូលបង្គំយល់ដឹងជាងមនុស្សចាស់ដ្បិតទូលបង្គំ ប្រតិបត្តិតាម សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁰¹ទូលបង្គំបានបង្ហាត់ដឹង ឲ្យរៀបចំពីអស់ទាំងផ្លូវអាក្រក់ ដើម្បីនឹងប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰²ទូលបង្គំមិនបានបែរចេញ ពីវិន័យរបស់ព្រះអង្គឡើយ ដ្បិតព្រះអង្គបានបង្រៀនទូលបង្គំ។

¹⁰³ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ផ្អែមដល់អណ្តាតទូលបង្គំណាស់ហ្ន៎ គឺផ្អែមដល់មាត់ទូលបង្គំជាងទឹកឃ្មុំទៅទៀត។¹⁰⁴ទូលបង្គំមានយោបល់ដោយសារ ការប្រៀនរបស់ព្រះអង្គ ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំ ស្អប់ដល់អស់ទាំងផ្លូវភូតភរ។

¹⁰⁵ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ជាចង្អៀងដល់ដឹងទូលបង្គំ ហើយជាពន្លឺបង្ហាត់ទូលបង្គំ។¹⁰⁶ទូលបង្គំបានស្បថ ហើយបានសម្រេចតាមថា ទូលបង្គំនឹងប្រតិបត្តិតាមវិន័យ ដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁰⁷ទូលបង្គំមានទុក្ខព្រួយខ្លាំងណាស់ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផង។¹⁰⁸ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទទួលតង្វាយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ទូលបង្គំ ហើយសូមបង្រៀនទូលបង្គំ ឲ្យស្គាល់វិន័យរបស់ព្រះអង្គផង។

¹⁰⁹ ជីវិតទូលបង្គំមានអន្តរាយឥតឈប់ឈរ តែទូលបង្គំមិនភ្លេចក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គឡើយ។¹¹⁰ មនុស្សអាក្រក់បានដាក់អន្ទាក់ ចាំចាប់ទូលបង្គំ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំ មិនបានរងរងចេញ ពីការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹¹¹ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ជាមរតករបស់ទូលបង្គំជាដរាបដ្បិតសេចក្តីទាំងនោះ ធ្វើឲ្យចិត្តទូលបង្គំមានអំណរ។¹¹² ទូលបង្គំដាក់ចិត្តដើម្បីធ្វើតាមច្បាប់ របស់ ព្រះអង្គជាដរាប រហូតដល់ចុងបំផុត។

¹¹³ ទូលបង្គំស្អប់មនុស្សដែលមានចិត្តពីរ តែទូលបង្គំស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។¹¹⁴ ព្រះអង្គជាទីពឹងជ្រក និងជាខែលរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

¹¹⁵ អ្នកវាល់គ្នាដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់អើយ ចូរថយចេញពីខ្ញុំទៅ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានប្រតិបត្តិតាម បទបញ្ជារបស់ព្រះនៃខ្ញុំ។¹¹⁶ សូមទ្រទ្រង់ទូលបង្គំតាម ព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះអង្គ ឲ្យទូលបង្គំបានរស់នៅ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាស ដោយព្រោះសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ទូលបង្គំឡើយ។

¹¹⁷ សូមធ្វើជាបង្អែករបស់ទូលបង្គំ ឲ្យទូលបង្គំបានសេចក្តីសុខ ហើយបានគោរពរាប់អានច្បាប់ របស់ព្រះអង្គជានិច្ច។¹¹⁸ ព្រះអង្គមិនរាប់អានអ្នកដែលរងរងចេញ ពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ ដ្បិតខ្មោចកលរបស់គេ ជាសេចក្តីឥតប្រយោជន៍។

¹¹⁹ ព្រះអង្គជាតម្កល់មនុស្សអាក្រក់បាត់ចេញពីផែនដី ដូចគេផាត់សំរាម ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំស្រឡាញ់ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។¹²⁰ រូបកាយទូលបង្គំ ញ័រញ័រ ដោយកោតខ្លាចព្រះអង្គ ហើយទូលបង្គំភ័យខ្លាចការជំនុំជម្រះ របស់ព្រះអង្គ។

¹²¹ ទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត និងយុត្តិធម៌ សូមកុំប្រគល់ទូលបង្គំទៅឲ្យពួកអ្នក ដែលសង្កត់សង្កិនឡើយ។¹²² សូមធានាឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ បាន សេចក្តីល្អ សូមកុំឲ្យមនុស្សព្រហ្មើសសង្កត់សង្កិន ទូលបង្គំឡើយ។

¹²³ ភ្នែកទូលបង្គំស្រវាំង ដោយរង់ចាំមើល ការសង្គ្រោះទូលបង្គំរបស់ព្រះអង្គ និងរង់ចាំមើលព្រះបន្ទូលសន្យាដ៏សុចរិត របស់ព្រះអង្គបានសម្រេច។¹²⁴ សូមប្រព្រឹត្ត នឹងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ តាមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ហើយសូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំ ស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។

¹²⁵ ទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានយោបល់ផង ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានស្គាល់ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។¹²⁶ នេះជាពេលដែល ព្រះអម្ចាស់ ចាត់វិធានការហើយ ដ្បិតគេបានប្រព្រឹត្តល្មើស និងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹²⁷ ទូលបង្គំស្រឡាញ់ បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គលើសជាងមាស គឺលើសជាងមាសសុទ្ធទៅទៀត។¹²⁸ ដូច្នេះ ទូលបង្គំរាប់ថា សេចក្តីបង្រៀនទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ សុទ្ធតែត្រឹមត្រូវទាំងអស់ ទូលបង្គំស្អប់គ្រប់ទាំងផ្លូវភូតករ។

¹²⁹ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែអស្ចារ្យ ហេតុនេះហើយបានជាព្រលឹងទូលបង្គំ ប្រតិបត្តិតាម។¹³⁰ ការបើកសម្តែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ប្រទានឲ្យមានពន្លឺ ក៏ធ្វើឲ្យមនុស្សឆោតល្ងង់មានយោបល់។

¹³¹ ទូលបង្គំហាមាត់ ដកដង្ហើមធំ ព្រោះទូលបង្គំចង់បានបទបញ្ជា របស់ព្រះអង្គណាស់។¹³² សូមបែរមកទូលបង្គំ ហើយប្រណិសន្តោសទូលបង្គំ ដូចព្រះអង្គធ្លាប់ធ្វើ ដល់អស់អ្នក ដែលស្រឡាញ់ព្រះនាមព្រះអង្គផង។

¹³³ សូមរក្សាជំហានទូលបង្គំ តាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ ហើយសូមកុំឲ្យអំពើទុច្ចរិតមានអំណាច លើទូលបង្គំឡើយ។¹³⁴ សូមលោះទូលបង្គំឲ្យរួចពី ការ សង្កត់សង្កិនរបស់មនុស្សដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានប្រតិបត្តិតាម ការបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។

¹³⁵ សូមឲ្យព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ ភ្លឺមកលើអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ហើយសូមបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំ ស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអង្គផង។¹³⁶ ទឹកភ្នែកទូលបង្គំហូររមាម ព្រោះគេ មិនប្រតិបត្តិតាម ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹³⁷ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គសុចរិត ហើយវិន័យរបស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ។¹³⁸ ព្រះអង្គបានតាំងសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ដោយសេចក្តីសុចរិត និងដោយ សេចក្តីស្មោះត្រង់ទាំងអស់។

¹³⁹ ទូលបង្គំមានចិត្តឈឺធ្លាល់ជាខ្លាំង ព្រោះបច្ចាមិត្តរបស់ទូលបង្គំបំភ្លេចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴⁰ ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ បានសម្រិតសម្រាំងយ៉ាងល្អ ហើយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនេះណាស់។

¹⁴¹ ទូលបង្គំជាមនុស្សតូចតាច ហើយត្រូវគេមើលងាយ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនភ្លេចសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គឡើយ។¹⁴² សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ សុចរិត អស់កល្បជានិច្ច ហើយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គជាសេចក្តីពិត។

¹⁴³ ទុក្ខលំបាក និងភាពតានតឹង បានគ្របសង្កត់ទូលបង្គំ តែបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ជាទីរីករាយដល់ទូលបង្គំ។¹⁴⁴ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ សុចរិតអស់កល្ប ជានិច្ច សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានយោបល់ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំនឹងបានរស់នៅ។

¹⁴⁵ ទូលបង្គំស្រែករកព្រះអង្គយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឆ្លើយមកទូលបង្គំផង ទូលបង្គំនឹងប្រតិបត្តិតាមច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។¹⁴⁶ ទូលបង្គំអំពាវនាវរក ព្រះអង្គ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំផង ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានកាន់តាម សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។

¹⁴⁷ ទូលបង្គំក្រោកពីដំណេកមុនព្រលឹមស្រោង ហើយស្រែករកជំនួយ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴⁸ ភ្នែកទូលបង្គំមិនបានលង់លក់ នៅអស់ ទាំងយាមយប់ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានសញ្ជឹងគិត អំពីព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ។

¹⁴⁹ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់សំឡេងទូលបង្គំ តាមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត តាមសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអង្គ។

¹⁵⁰ អស់អ្នកដែលបៀតបៀនទូលបង្គំ ដោយបំណងអាក្រក់ នាំគ្នាចូលមកជិត អ្នកទាំងនោះនៅឆ្ងាយពីក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គ។

¹⁵¹ ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គគង់នៅជិត ហើយបទបញ្ជាទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះអង្គ សុទ្ធតែពិតត្រង់។¹⁵² តាំងពីយូរមកហើយ ទូលបង្គំបានដឹង ដោយសារ សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គថា ព្រះអង្គបានតាំងសេចក្តីទាំងនោះមក ឲ្យនៅអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁵³ សូមទតមើលទុក្ខព្រួយរបស់ទូលបង្គំ ហើយរំដោះទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំមិនភ្លេចក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គទេ។¹⁵⁴ សូមការពាររឿងក្តីរបស់ទូលបង្គំ ហើយ លោះទូលបង្គំ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត តាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គផង។

¹⁵⁵ ការសង្គ្រោះស្ថិតនៅឆ្ងាយពីមនុស្សអាក្រក់ ដ្បិតគេមិនស្វែងរកច្បាប់របស់ព្រះអង្គទេ។¹⁵⁶ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា របស់ព្រះអង្គផ្តល់សេស ណាស់ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានជីវិត តាមវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁵⁷ អស់អ្នកដែលបៀតបៀន ហើយបច្ចាមិត្តរបស់ទូលបង្គំមានគ្នាច្រើន ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំមិនបានបែរចេញ ពីសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គឡើយ។¹⁵⁸ ទូលបង្គំមើលទៅ មនុស្សក្បត់ដោយស្តាប់ខ្លឹមព្រោះគេមិនប្រតិបត្តិតាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គទេ។

¹⁵⁹ សូមទតមើលថា ទូលបង្គំស្រឡាញ់ ព្រះឱរាទរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងណា ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំ មានជីវិតរស់ តាមព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ ព្រះអង្គ។¹⁶⁰ បូករួមទាំងអស់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ជាសេចក្តីពិត ហើយគ្រប់ទាំងវិន័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁶¹ ពួកអ្នកជំនាន់បៀតបៀន ទូលបង្គំដោយឥតហេតុ ប៉ុន្តែ ចិត្តទូលបង្គំស្ងប់ស្ងែងនឹងព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអង្គ។¹⁶² ទូលបង្គំរីករាយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលប្រទះនឹងរបបដ៏មានតម្លៃ។

¹⁶³ ទូលបង្គំស្អប់ ហើយខ្ពើមពាក្យភូតិករ តែទូលបង្គំស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។¹⁶⁴ ទូលបង្គំសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ មួយថ្ងៃប្រាំពីរដង ព្រោះតែវិន័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁶⁵ អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះអង្គ មានសេចក្តីសុខដ៏លើសលប់ គ្មានអ្វីអាចធ្វើឲ្យគេជប់ដួលសោះឡើយ។¹⁶⁶ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ ហើយទូលបង្គំប្រព្រឹត្តតាម បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។

¹⁶⁷ ព្រលឹងទូលបង្គំប្រតិបត្តិតាម សេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំស្រឡាញ់សេចក្តីបន្ទាល់នោះ យ៉ាងក្រៃលែង។¹⁶⁸ ទូលបង្គំប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីបង្រៀន និងសេចក្តីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ដ្បិតផ្លូវដែលទូលបង្គំប្រព្រឹត្ត សុទ្ធតែនៅចំពោះព្រះអង្គទាំងអស់។

¹⁶⁹ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យសម្រែករបស់ទូលបង្គំ បានចូលទៅដល់ព្រះអង្គ សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានយោបល់ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផង។¹⁷⁰ សូមឲ្យពាក្យអង្វររបស់ទូលបង្គំ បានចូលទៅដល់ព្រះអង្គ សូមរំដោះទូលបង្គំ តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផង។

¹⁷¹ បបូរមាត់ទូលបង្គំនឹងហូរចេញជាពាក្យសរសើរ ដ្បិតព្រះអង្គបង្រៀនឲ្យទូលបង្គំ ស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។¹⁷² អណ្តាតទូលបង្គំនឹងច្រៀង អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតគ្រប់ទាំងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ សុទ្ធតែសុចរិតទាំងអស់។

¹⁷³ សូមឲ្យព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ បានប្រុងប្រៀបនឹងជួយទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំបានជ្រើសរើសយក សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។¹⁷⁴ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំចង់ឃើញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ ហើយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ជាទីរីករាយដល់ទូលបង្គំ។

¹⁷⁵ សូមឲ្យព្រលឹងទូលបង្គំរស់នៅ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ហើយសូមឲ្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ជួយទូលបង្គំផង។¹⁷⁶ ទូលបង្គំបានរងទៅ ដូចចៀមដែលបាត់បង់ សូមយាងមករកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គផង ដ្បិតទូលបង្គំមិនភ្លេចបទបញ្ជា របស់ព្រះអង្គឡើយ។

120 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។¹កាលខ្ញុំមានទុក្ខឈ្ងុយ ខ្ញុំអំពាវនាវរកព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានឆ្លើយតបមកខ្ញុំ។²ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចពី បបួរមាត់ភូតភរ និងពីអណ្តាតបោកបញ្ឆោតផង។

³អណ្តាតបោកបញ្ឆោតអើយ តើត្រូវឲ្យអ្វីដល់ឯង ហើយតើត្រូវធ្វើអ្វីទៀតដល់ឯង?⁴គឺមានតែព្រាហ្មណ៍មុតរបស់អ្នកចម្បាំង និងរង្វើកឡើងឈើដង្កោតែប៉ុណ្ណោះ។

⁵វេទនាដល់ខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំស្នាក់អាស្រ័យ នៅស្រុកមែសេក គឺដែលខ្ញុំរស់នៅក្នុងចំណោមលំនៅ របស់ជនជាតិកេដារដូច្នេះ។⁶យូរណាស់ហើយ ខ្ញុំបានរស់នៅជាមួយ អស់អ្នក ដែលស្អប់សេចក្តីសុខ។⁷ខ្ញុំស្វែងរកសេចក្តីសុខ តែនៅពេលខ្ញុំនិយាយ គេចង់ប្រកាសសង្គ្រាមទៅវិញ។

121 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់¹ខ្ញុំងើបភ្នែកមើលទៅឯរក្សា តើជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីណា?²ជំនួយរបស់ខ្ញុំមកតែពីព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។

³ព្រះអង្គនឹងមិនឲ្យជើងអ្នករអិលភ្លាត់ឡើយ ព្រះអង្គដែលថែរក្សាអ្នក ព្រះអង្គនឹងមិនផ្ទុះលើអ្វីឡើយ។⁴មើល ព្រះអង្គដែលរក្សាអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គនឹងមិនដែលដោកងុយ ក៏មិនដែលផ្អួលក់ឡើយ។

⁵ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដែលថែរក្សាអ្នក ព្រះអម្ចាស់ជាម្ចាស់នៅខាងស្តាំអ្នក។⁶នៅពេលថ្ងៃ អ្នកនឹងមិនត្រូវព្រះអាទិត្យ ធ្វើទុក្ខឡើយ ហើយនៅពេលយប់ ក៏មិនត្រូវព្រះច័ន្ទធ្វើទុក្ខដែរ។

⁷ព្រះអម្ចាស់នឹងថែរក្សាអ្នក ឲ្យរួចពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់ ព្រះអង្គនឹងថែរក្សាជីវិតរបស់អ្នក។⁸ដំណើរដែលអ្នកចេញចូលទៅមក នោះព្រះអម្ចាស់នឹងថែរក្សាចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ រហូតអស់កល្បតទៅ។

122 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់ ជាបទរបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ^៤ ខ្ញុំមានអំណរណាស់ កាលគេប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «មកយើង នាំគ្នាទៅដំណាក់ របស់ព្រះអម្ចាស់»^៥ ក្រុង យេរូសាឡឹមអើយ ជើងរបស់យើងឈរនៅក្នុងច្រកទ្វារ របស់អ្នកហើយ។^៦ យេរូសាឡឹមអើយ អ្នកត្រូវបានសង់ឡើង ជាក្រុងមួយចងក្លាប់គ្នាយ៉ាងរឹងមាំ!

^៤ ជាកន្លែងដែលកុលសម្ព័ន្ធនានា គឺកុលសម្ព័ន្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ នាំគ្នាឡើងទៅតាមច្បាប់ របស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល ដើម្បីអរ ព្រះគុណដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់។

^៥ ដ្បិតនៅទីនោះ មានតាំងបល្ល័ង្កវិនិច្ឆ័យ ជាបល្ល័ង្កនៃរាជវង្សរបស់ព្រះបាទជាវីរខ្មែរ។

^៦ ចូរអធិស្ឋានសូមឲ្យក្រុងយេរូសាឡឹម បានសេចក្តីសុខ «សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ក្រុងនេះ បានចម្រុងចម្រើន។^៧ សូមឲ្យមានសេចក្តីសុខ នៅខាងក្នុង កំផែងរបស់អ្នក ហើយសូមឲ្យមានសន្តិសុខ នៅក្នុងបន្ទាយរបស់អ្នក»។

^៨ ដ្បិត ដោយយល់ដល់បងប្អូន និងញាតិមិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងពោលថា «សូមឲ្យមានសេចក្តីសុខ នៅក្នុងអ្នក»។^៩ ដោយយល់ដល់ដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះ នៃយើង ខ្ញុំនឹងស្វែងរកសេចក្តីល្អឲ្យអ្នក។

123 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។^១ព្រះអង្គដែលសោយរាជ្យនៅស្ថានសួគ៌អើយ ទូលបង្គំងើបភ្នែកឡើងសម្លឹងទៅព្រះអង្គ។^២មើល ភ្នែករបស់ពួកទាសា សម្លឹងមើល ដៃចៅហ្វាយខ្លួន ហើយភ្នែករបស់ទាសីសម្លឹងមើលដៃ ចៅហ្វាយស្រីរបស់ខ្លួនយ៉ាងណា នោះភ្នែកយើងខ្ញុំក៏សម្លឹងមើលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ យ៉ាងនោះដែរ រហូតដល់ព្រះអង្គប្រោសមេត្តាដល់យើង។

^៣ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាប្រោសយើងខ្ញុំ សូមមេត្តាប្រោសយើងខ្ញុំផង ដ្បិតយើងខ្ញុំឆ្អែតឆ្អន់ នឹងការមើលងាយខ្លាំងណាស់។^៤ព្រលឹងយើងខ្ញុំឆ្អែតឆ្អន់នឹងការ ចំអក របស់មនុស្សដែលមិនចេះខ្វល់ និងការមើលងាយរបស់មនុស្ស អំនួតខ្លាំងណាស់។

124 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់ ជាបទរបស់ស្តេចជាវីឌ។¹ «ប្រសិន បើមិនមែនជាព្រះអម្ចាស់ ដែលកាន់ខាងយើងទេនោះ» សូមឲ្យអ្វីស្រាវអែលពោលតាមឥឡូវនេះ ថា² «ប្រសិនបើមិនមែនជាព្រះអម្ចាស់ ដែលកាន់ខាងយើងទេនោះ ពេលខ្មាំងសត្រូវបានលើកគ្នាទាស់នឹងយើង³ នោះគេច្បាស់ជានឹងលេបយើងទាំងអស់ មិនខាន នៅពេលកំហឹងរបស់គេឆ្ងល់ឡើងទាស់នឹងយើង។

⁴ទឹកជំនន់ច្បាស់ជាបោសយើងទៅបាត់ ទឹកជ្រោះនឹងគ្របលើយើង។⁵ ហើយទឹកក្នុងយ៉ាងខ្លាំងក៏នឹងពន្លិចយើងទៅដែរ»។

⁶សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់បានប្រកបដោយព្រះពរ ដែលព្រះអង្គមិនបានប្រគល់យើងជារំពា ទៅឲ្យឆ្មេញរបស់គេ។⁷ យើងបានរួចផុត ដូចបក្សីរួចពីអន្ទាក់របស់ព្រាន គឺ អន្ទាក់គេបានឆ្លុះឆ្លាយ ហើយក៏យើងបានរួចផុត។

⁸ជំនួយរបស់យើង គឺនៅក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។

125 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។¹ អស់អ្នកដែលទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ ប្រៀបដូចជាភ្នំស៊ីយ៉ូនដែលមិនអាចរង្គើបានឡើយ គឺនៅជាប់ជារៀងរហូត។² មានភ្នំនៅព័ទ្ធជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹមយ៉ាងណា ព្រះអម្ចាស់ក៏គង់នៅព័ទ្ធជុំវិញ ប្រជា រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ចាប់តាំងពីតង្វាវនេះ រហូតអស់កល្បតទៅ យ៉ាងនោះដែរ។
³ ដ្បិតដំបងនៃសេចក្តីអាក្រក់នឹងមិនស្ថិត លើទឹកដីដែលជាចំណែក របស់មនុស្សសុចរិតឡើយប្រយោជន៍កុំឲ្យមនុស្សសុចរិត លូកដៃទៅប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត។
⁴ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមសម្តែងសេចក្តីល្អ ដល់អស់អ្នកដែលជាមនុស្សល្អ និងដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តច្រៀងត្រង់ផង។⁵ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលងាកទៅរក ផ្លូវរៀចរេរបស់ខ្លួនវិញ ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំគេចេញទៅ ជាមួយពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត។ សូមឲ្យសេចក្តីសុខគ្របដណ្តប់លើអ្វីស្រាវៃល!

126 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។^១កាលព្រះអម្ចាស់បានលើកមុខ ក្រុងស៊ីយ៉ូនឡើងវិញ យើងរាល់គ្នាបានដូចជាមនុស្ស ដែលយល់សិរី។

^២ក្រោយមក មាត់យើងបានពេញដោយ សំណើចក្អាកក្អាយ ហើយអណ្តាតយើងក៏ពេញដោយ សម្រែកអរសប្បាយ នោះក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នានា មាន គេពោលថា «ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការ យ៉ាងធំសម្រាប់ពួកគេ»។^៣ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការយ៉ាងធំសម្រាប់យើងមែន ហើយយើងក៏អរសប្បាយ!

^៤ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមលើកមុខយើងឡើងវិញ ដូចជាទឹកជ្រោះនៅតំបន់ណេកិបផង។^៥អស់អ្នកដែលសាបព្រោះទាំងស្រក់ទឹកភ្នែក គេនឹងច្រូតបានវិញទាំង សម្រែកអរសប្បាយ។^៦អ្នកដែលកណ្តៀតពូជសម្រាប់សាបព្រោះ ចេញទៅទាំងយំ គេនឹងវិលត្រឡប់មកវិញ ទាំងសម្រែកអរសប្បាយ ព្រមទាំងយកកណ្តាប់ មកជាមួយផង។

127 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់ ជាបទរបស់ស្តេចសាឡាម្មន។¹ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនសង់ផ្ទះទេ អស់អ្នកដែលសង់នឹងធ្វើការជាឥតប្រយោជន៍។ ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់មិនថែរក្សាទីក្រុងទេ អ្នកយាមល្បាតនឹងខំប្រឹងយាម ជាឥតប្រយោជន៍។²ការដែលអ្នករាល់គ្នាក្រោកឡើងតាំងពីព្រលឹម ហើយក្រចូលដេក នៅពេលយប់ ព្រមទាំងខំប្រឹងរកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិតយ៉ាងពិបាក នោះជាការឥតប្រយោជន៍ ដ្បិតព្រះអង្គប្រោសប្រទានឲ្យពួកស្នូនភ្ជាប់សព្វព្រះអង្គបានដេកលក់។

³មើល កូនចៅជាមរតកមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយផលដែលកើតពីផ្ទៃ ជារង្វាន់ដែលព្រះអង្គប្រទាន។⁴កូនប្រុសៗដែលកើតមកកាលឪពុកនៅក្មេង នោះប្រៀបដូច ជាព្រួញ នៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សខ្លាំងពូកែ។⁵មានពរហើយអ្នកណា ដែលមានព្រួញពេញបំពង់។ អ្នកនោះនិយាយ នឹងខ្មាំងសត្រូវនៅមាត់ទ្វារក្រុង គេនឹងមិនត្រូវ ខ្មាសឡើយ។

128 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។^១មានពរហើយអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកដែលដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ។^២អ្នកនឹងបានបរិភោគផល ចេញពីកម្លាំង ដែររបស់អ្នក អ្នកនឹងមានពរ ហើយមានសេចក្តីសុខ។

^៣ប្រពន្ធរបស់អ្នកនឹងបានដូចជា ដើមទំពាំងបាយជូរមានផ្លែ នៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក កូនៗរបស់អ្នកនឹងបានដូចជា ដើមអូលីវនៅជុំវិញតុរបស់អ្នក។^៤មីល មនុស្ស ដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ នឹងមានពរបែបនេះឯង។^៥សូមព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរអ្នកពីក្រុងស៊ីយ៉ូន សូមឲ្យអ្នកបានឃើញភាពចម្រុងចម្រើន របស់ក្រុង យេរូសាឡឹម អស់មួយជីវិតរបស់អ្នក។^៦សូមឲ្យអ្នកបានឃើញចៅរបស់អ្នកដែរ។ សូមឲ្យសេចក្តីសុខគ្របដណ្តប់លើអ្វីស្រាវៃល!

129 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។¹ «តាំងពីខ្ញុំនៅក្មេង គេបានធ្វើទុក្ខខ្ញុំជាច្រើនដង» សូមឲ្យអ៊ីស្រាអែលពោលតាមឥឡូវនេះថា។² «តាំងពីខ្ញុំនៅក្មេង គេបានធ្វើទុក្ខខ្ញុំជាច្រើនដង តែគេមិនបានឈ្នះខ្ញុំឡើយ។³ ពួកអ្នកក្នុងបានក្អែកលើខ្នងខ្ញុំ គេបានធ្វើគន្លងរបស់គេឲ្យងែង។

⁴ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់សុចរិត ព្រះអង្គបានផ្តាច់ចំណង របស់មនុស្សអាក្រក់ចេញ។⁵ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលស្អប់ក្រុងស៊ីយ៉ូនត្រូវខ្មាស ហើយត្រឡប់ថយក្រោយទៅ។

⁶សូមឲ្យគេបានដូចជាស្មៅ ដែលដុះនៅលើដំបូលផ្ទះ ដែលស្ងួតក្រៀមទៅ មុនពេលវាលូតលាស់ឡើង⁷ ជាស្មៅដែលមិនបានពេញមួយក្តាប់ ក្នុងដៃរបស់អ្នកច្រើត ក៏មិនបានពេញដៃរបស់អ្នក ដែលចង់ជាកណ្តាប់ដែរ។⁸ ហើយសូមកុំឲ្យអស់អ្នកដែលដើរតាមទីនោះ ពោលថា៖ «សូមឲ្យព្រះពរនៃព្រះអម្ចាស់ ស្ថិតនៅលើអ្នក! យើងឲ្យពរអ្នក ក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់»។

130 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។¹ព្រះអម្ចាស់អើយ ពីក្នុងទីដីជ្រៅ ទូលបង្គំស្រែករកព្រះអង្គ។²ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់សំឡេងទូលបង្គំ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ ស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរ របស់ទូលបង្គំផង។

³ព្រះអម្ចាស់ ប្រសិនបើព្រះអង្គកត់ចំណាំអំពីទុច្ចរិត ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណាអាចធន់នៅបាន?⁴ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យអត់ទោស ដើម្បីឲ្យគេបានកោតខ្លាចព្រះអង្គ។

⁵ទូលបង្គំរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ព្រលឹងទូលបង្គំរង់ចាំ ទូលបង្គំសង្ឃឹមដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁶ព្រលឹងទូលបង្គំរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ខ្លាំងជាងពួកអ្នកយាមរង់ចាំឲ្យបានដល់ពេលព្រឹកទៅទៀត។

⁷អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមដល់ព្រះអម្ចាស់។ ដ្បិតមានសេចក្តីសប្បុរសនៅនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយមានសេចក្តីប្រោសលោះ ជាបរិបូរនៅនឹងព្រះអង្គ។⁸ព្រះអង្គនឹងលោះអ៊ីស្រាអែលឲ្យរួចពីគ្រប់ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ។

131 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់ ជាបទរបស់ស្តេចជាវីរ។^១ព្រះអម្ចាស់ អើយ ទូលបង្គំគ្មានចិត្តអំនួតឡើយ ហើយភ្នែកទូលបង្គំក៏មិនមើលដោយឆ្អឹងឆ្អែដែរ ទូលបង្គំ មិនយកចិត្តទុកដាក់នឹងការធំៗ និងអ្វីដែលអស្ចារ្យហួសល្បឿនទូលបង្គំឡើយ។

^២ទូលបង្គំបានម្ចាស់ចិត្ត ហើយធ្វើឲ្យព្រលឹងទូលបង្គំស្ងប់ ដូចកូនក្មេងដែលនៅជាប់នឹងទ្រូងម្តាយ គឺព្រលឹងនៅក្នុងខ្លួនទូលបង្គំ ដូចកូនក្មេងដែលបោកឆ្អែតស្តាប់ ស្តាប់។^៣អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមដល់ព្រះអម្ចាស់ ចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ រហូតអស់កល្ប។

132 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។¹ព្រះអម្ចាស់ សូមនឹកចាំពីព្រះបាទដាវីឌ និងពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់លោក។²ពីដំណើរដែលលោកបានស្ស័យ ចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺបានស្ស័យចំពោះព្រះដ៏ខ្លាំងពូកែ របស់លោកយ៉ាក្នុងថ្នាក់។

³លោកបាននិយាយថា៖ «ទូលបង្គំនឹងមិនចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់ទូលបង្គំ ឬឡើងទៅដេកនៅលើគ្រែរបស់ទូលបង្គំដែរ។ ទូលបង្គំនឹងមិនព្រមឲ្យភ្នែកទូលបង្គំដេក ឬឲ្យគ្រប់ភ្នែកទូលបង្គំលង់លក់ឡើយ។⁵ ទាល់តែទូលបង្គំរកបានទីកន្លែងមួយ ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះពន្លាសម្រាប់ព្រះដ៏ខ្លាំងពូកែ របស់លោកយ៉ាក្នុងថ្នាក់។

⁶មើល យើងខ្ញុំបានឮថា ហិបរបស់ព្រះអង្គនៅភូមិអេប្រាតា យើងក៏បានរកឃើញហិបនេះនៅរាល់យ៉ាអើរ។⁷ សូមឲ្យយើងខ្ញុំចូលទៅក្នុងព្រះពន្លារបស់ព្រះអង្គ សូមឲ្យយើងខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំ នៅទៀបកំណល់ព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ។⁸ ព្រះអម្ចាស់ សូមក្រោកឡើង សូមព្រះអង្គយាងចូលទៅក្នុងទីសម្រាក របស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងហិបនៃព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គផង។

⁹សូមឲ្យពួកសង្ឃរបស់ព្រះអង្គបានប្រដាប់កាយ ដោយសេចក្តីសុចរិត ហើយឲ្យពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ស្រែក ហោរដោយអំណរ។¹⁰ ដោយយល់ព្រះបាទដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គសូមកុំបោះបង់អ្នកដែលព្រះអង្គ បានចាក់ប្រេងតាំងឡើយ។

¹¹ព្រះអម្ចាស់បានស្ស័យនឹងព្រះបាទដាវីឌ ដោយសេចក្តីពិត ដែលព្រះអង្គនឹងមិនប្រែប្រួលឡើយថា៖ «ក្នុងចំណោមកូនប្រុសៗ ដែលកើតចេញពីខ្លួនអ្នក យើងនឹងតាំងម្នាក់ឲ្យអង្គុយលើបល្ល័ង្ករបស់អ្នក។¹² ប្រសិនបើកូនៗរបស់អ្នកកាន់តាម សេចក្តីសញ្ញារបស់យើង និងសេចក្តីបន្ទាល់ដែលយើងនឹងបង្រៀនដល់គេ នោះកូនៗរបស់គេក៏នឹងអង្គុយលើបល្ល័ង្ក របស់អ្នកជារៀងរហូតដែរ»។

¹³ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសក្រុងស៊ីយ៉ូន ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យចង់បានក្រុងនេះ សម្រាប់ជាលំនៅរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ «នេះជាទីសម្រាករបស់យើងរហូតតទៅ យើងនឹងអាស្រ័យនៅទីនេះ ដ្បិតយើងមានចិត្តចង់បានក្រុងនេះ។

¹⁵យើងនឹងឲ្យព្រះក្រុងនេះមានអ្វីៗជាបរិបូណ៌ យើងនឹងឲ្យអ្នកក្រនៅក្រុងនេះ មានអាហារបរិភោគឆ្អែតស្តប់ស្តល់។¹⁶ ពួកសង្ឃរបស់ក្រុងនេះ យើងនឹងតាក់តែងដោយសេចក្តីសង្គ្រោះហើយពួកបរិសុទ្ធនៅក្រុងនេះ នឹងស្រែកហោរដោយអំណរ។

¹⁷នៅទីនេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្តេច របស់ដាវីឌដូចពន្លកឡើង យើងបានរៀបចំចង្កៀងមួយសម្រាប់អ្នក ដែលយើងបានចាក់ប្រេងតាំង។¹⁸ យើងនឹងគ្របដណ្តប់ខ្នាំងសត្រូវរបស់គេ ដោយសេចក្តីខ្មាស តែនៅលើក្បាលលោកវិញ នឹងមានមកុដដ៏រុងរឿង»។

133 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។^១មើល ការដែលបងប្អូនរស់នៅជាមួយគ្នា ដោយចិត្តព្រមព្រៀងនោះជាការល្អ ហើយសមគួរយ៉ាងណាទៅ!

^២គឺធៀបដូចជាប្រេងដីវិសេសដែលចាក់លើក្បាល ក៏ហូរចុះមកដល់ពុកចង្កា គឺជាពុកចង្ការបស់លោកអ៊ឺន រួចស្រក់ទៅដល់ជាយអាវរបស់លោកផង។^៣គឺធៀបដូចជាទឹកសន្សើមនៅលើភ្នំហ៊ឺរម៉ូន ដែលធ្លាក់មកលើភ្នំនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ដ្បិតនៅទីនោះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យមានព្រះពរ គឺជាជីវិតដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច។

134 ទំនុកច្រៀងតាមថ្នាក់។¹មក អស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលឈរនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ នៅពេលយប់ឆើយ ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់។
²ចូរប្រណម្យដៃទៅឯទីបរិសុទ្ធ ហើយថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់។

³សូមព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ប្រទានពរអ្នករាល់គ្នាពីក្រុងស៊ីយ៉ូន។

135 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ឱពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរនាំគ្នាសរសើរតម្កើង²អ្នករាល់គ្នាដែល
ឈរនៅក្នុងដំណាក់របស់ ព្រះអម្ចាស់គឺនៅក្នុងទីព្រះលាននៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះជា ម្ចាស់នៃយើងអើយ។

³ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ល្អ ចូរប្រៀងថ្វាយព្រះនាមព្រះអង្គ ដ្បិតនេះជាទីដ៏សប្បាយរីករាយ។⁴ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ បានជ្រើសរើសយ៉ាកុប
សម្រាប់ព្រះអង្គ គឺអ៊ីស្រាអែល ទុកជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

⁵ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ធំអស្ចារ្យ ហើយថា ព្រះអម្ចាស់របស់យើង ព្រះអង្គខ្ពស់លើសអស់ទាំងព្រះ។⁶ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការអ្វី ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ នៅ
លើមេឃ និងនៅផែនដី នៅក្នុងសមុទ្រ និងអស់ទាំងទីជម្រៅ។

⁷ព្រះអង្គហើយដែលធ្វើឲ្យពពកឡើងពីចុងផែនដី ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានផ្នែកបន្ទោរសម្រាប់ភ្លៀង ក៏បញ្ចេញខ្យល់ពីឃ្លាំងរបស់ព្រះអង្គមកដែរ។

⁸ព្រះអង្គហើយដែលបានប្រហារ អស់ទាំងកូនច្បងរបស់សាសន៍អេស៊ីប ទាំងមនុស្ស ទាំងសត្វ។⁹អេស៊ីបអើយ ព្រះអង្គបានចាត់ទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យ
ឲ្យចូលទៅកណ្តាលឯង គឺឲ្យទាស់នឹងផាវែន និងមហាតលិកទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់។

¹⁰ព្រះអង្គបានប្រហារជាតិសាសន៍ជាច្រើន ហើយសម្លាប់ពួកស្តេចដ៏ខ្លាំងពូកែ¹¹គឺស៊ីហុន ជាស្តេចសាសន៍អាម៉ូរី និងអុក ជាស្តេចនៅទឹកដីបាសាន ហើយអស់
ទាំងនគរនៅស្រុកកាណាន។

¹²ព្រះអង្គបានប្រគល់ស្រុករបស់គេទុកជាមរតក គឺជាមរតកដល់អ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។¹³ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរ
អស់កល្បជានិច្ច ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះអង្គ ក៏ស្ថិតស្ថេរជារៀងតទៅ។

¹⁴ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យ ឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ដល់ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។¹⁵ព្រះរបស់សាសន៍ដទៃសុទ្ធតែ
ជារូប ធ្វើពីប្រាក់ និងមាស ដែលជាស្នាដៃរបស់មនុស្ស។¹⁶រូបទាំងនោះមានមាត់ តែមិនចេះនិយាយ មានភ្នែក តែមើលមិនឃើញ¹⁷មានគ្រឿង តែស្លាប់មិនឮ ក៏
គ្មានខ្យល់ដង្ហើមនៅក្នុងមាត់ដែរ។¹⁸អស់អ្នកដែលធ្វើរូបទាំងនោះ នឹងត្រឡប់ដូចជារូបនោះឯង ហើយអស់អ្នកដែលទុកចិត្តនឹងរូបទាំងនោះ ក៏នឹងត្រឡប់ដូចជា
រូបទាំងនោះដែរ។

¹⁹ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់ ឱពូជពង្សអ៊ីរ៉េនអើយ ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់។²⁰ឱពូជពង្សលេវីអើយ ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់ អស់
អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរថ្វាយព្រះពរព្រះអម្ចាស់។²¹សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់បានប្រកបដោយព្រះពរ ពីក្រុងស៊ីយ៉ូន គឺព្រះអង្គដែលគង់នៅក្រុង
យេរូសាឡឹម។ សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

136 ¹សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គល្អ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ²សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះដ៏ធំលើអស់ទាំងព្រះ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ³សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដ៏ធំលើអស់ទាំងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

⁴គឺដល់ព្រះអង្គដែលធ្វើការអស្ចារ្យធំៗ តែមួយព្រះអង្គឯង ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ⁵គឺដល់ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ដោយប្រាជ្ញាញាណ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

⁶គឺដល់ព្រះអង្គដែលបានក្រាលផែនដីនៅលើទឹក ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ⁷គឺដល់ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតត្បូងផ្ទៃដី ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

⁸គឺព្រះអាទិត្យ ឲ្យគ្រប់គ្រងនៅពេលថ្ងៃ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ⁹ព្រះច័ន្ទ និងហ្វូងផ្កាយ ឲ្យគ្រប់គ្រងនៅពេលយប់ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁰គឺដល់ព្រះអង្គដែលបានប្រហារ អស់ទាំងកូនច្បងរបស់ពួកអេស៊ីរ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ¹¹ព្រះអង្គបាននាំអ៊ីស្រាអែល ចេញពីក្នុងចំណោមពួកគេ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ¹²ដោយព្រះហស្តខ្លាំងពូកែ និងព្រះពាហុលើកសម្រេច ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

¹³គឺដល់ព្រះអង្គដែលបានញែក សមុទ្រក្រហមចេញជាពីរ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ¹⁴ព្រះអង្គឲ្យសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ដើរកាត់កណ្តាលសមុទ្រនោះ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ¹⁵តែព្រះអង្គបានបោះទម្លាក់ផាវ៉េន ព្រមទាំងពលទ័ពរបស់ស្តេច ទៅក្នុងសមុទ្រក្រហម ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁶គឺដល់ព្រះអង្គដែលបាននាំប្រជារាស្ត្រ របស់ព្រះអង្គដើរកាត់ទីរហោស្ថាន ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ¹⁷គឺដល់ព្រះអង្គដែលបានប្រហារស្តេចធំៗ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁸ព្រះអង្គបានសម្លាប់ពួកស្តេចដ៏ខ្លាំងពូកែ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ¹⁹គឺស៊ីហ្គាន ជាស្តេចនៃសាសន៍អាម្នីរី ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ²⁰និងអុក ជាស្តេចស្រុកបាសាន ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

²¹ហើយប្រគល់ស្រុករបស់គេ ទុកជាមរតក ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ²²គឺជាមរតកដល់អ៊ីស្រាអែល ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ²³គឺព្រះអង្គហើយដែលបាននឹកចាំពីយើង កាលយើងនៅក្នុងសណ្ឋានទាបថោកនៅឡើយ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

²⁴ហើយបានសង្គ្រោះយើងឲ្យរួចពីខ្មាំងសត្រូវ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ²⁵ព្រះអង្គជាព្រះដែលប្រទានអាហារ ដល់អស់ទាំងសាច់ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ ²⁶សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះនៃស្ថានសួគ៌ ដ្បិតព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

137 ¹យើងបានអង្គុយចុះ នៅមាត់ទន្លេទឹកដីបាប៊ីឡូន យើងបានយំ ដោយនឹករឭកដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូន។²នៅទីនោះ យើងបានព្យួរស៊ីវិលរបស់យើង នៅដើម
ចាក។

³ដ្បិតនៅទីនោះ ពួកអ្នកដែលនាំយើង ទៅជាល្បីយ បានសុំឲ្យយើងច្រៀង គឺពួកអ្នកដែលធ្វើទុក្ខយើង គេបានសុំឲ្យយើងលេង ឲ្យគេបានអរសប្បាយ គេពោល
ថា «ចូរច្រៀងបទមួយរបស់ក្រុងស៊ីយ៉ូន ឲ្យយើងស្តាប់ផង»។⁴តើឲ្យយើងច្រៀងបទរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងប្រទេសដទៃដូចម្តេចកើត?

⁵ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ប្រសិនបើខ្ញុំភ្លេចអ្នក សូមឲ្យដៃស្តាំរបស់ខ្ញុំភ្លេចជំនាញរបស់វាទៅចុះ។⁶ប្រសិនបើខ្ញុំមិននឹកដល់អ្នកទេ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនដាក់ក្រុង
យេរូសាឡឹម ឲ្យខ្ពស់លើសជាងអំណរដ៏ខ្ពស់បំផុតរបស់ខ្ញុំទេ នោះសូមឲ្យអណ្តាតខ្ញុំ ស្អិតជាប់នឹងក្រអូមមាត់ខ្ញុំទៅចុះ។

⁷ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមនឹកចាំពីពួកអដុម នៅថ្ងៃដែលក្រុងយេរូសាឡឹមដួលរលំ គេពោលថា៖ «ចូររំលំវា ចូររំលំវាទៅ រំលំវាឲ្យដល់គ្រឹះទៅ»។

⁸កូនស្រីក្រុងបាប៊ីឡូនអើយ ឯងនឹងត្រូវវិនាសមិនខាន មានពរហើយ អ្នកណាដែលសងដល់ឯង តាមអំពើដែលឯងបានប្រព្រឹត្តចំពោះយើង។⁹មានពរហើយ
អ្នកណាដែលនឹងចាប់កូនតូចរបស់ឯង ទៅបោកនឹងថ្ម។

138 ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរៈព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមអរព្រះគុណព្រះអង្គ យ៉ាងអស់ពីចិត្តរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ នៅចំពោះព្រះ
ទាំងឡាយ។^១ ទូលបង្គំក្រាបថ្វាយបង្គំ តម្រង់ទៅឯព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ហើយអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ដោយព្រោះព្រះហឫទ័យ
សប្បុរស និងព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានលើកតម្កើង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់លើសជាងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គទៅទៀត។

^៣ នៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំបានអំពាវនាវ ព្រះអង្គបានឆ្លើយតបមកទូលបង្គំ ព្រះអង្គបានចម្រើនកម្លាំងចិត្តទូលបង្គំ។^៤ ព្រះអម្ចាស់អើយ អស់ទាំងស្តេចនៅផែនដី នឹង
អរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ដ្បិតគេបានឮព្រះបន្ទូល ដែលចេញពីព្រះឧស្ម័នរបស់ព្រះអង្គ។

^៥ ហើយគេនឹងច្រៀងពីផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះឆ័ត្រក្រៃលែង។^៦ ដ្បិតទោះបីព្រះអម្ចាស់ខ្ពស់ ក៏ព្រះអង្គនៅតែគិតដល់មនុស្សទន់
ទាបជានិច្ច តែងមនុស្សឆ្អឹងឆ្អែវិញ ព្រះអង្គស្គាល់គេពីចម្ងាយ។

^៧ នៅពេលទូលបង្គំដើរនៅកណ្តាលទុក្ខវេទនា ព្រះអង្គរក្សាការពារជីវិតទូលបង្គំ ព្រះអង្គលើកព្រះហស្តឡើង ទាស់នឹងសេចក្តីក្រេវក្រោធ របស់ខ្មាំងសត្រូវទូលបង្គំ
ហើយព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គរំដោះទូលបង្គំ។^៨ ព្រះអម្ចាស់នឹងសម្រេចគោលបំណង របស់ព្រះអង្គដល់ទូលបង្គំ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់
ព្រះអង្គ ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។ សូមកុំបោះបង់ចោលស្នាព្រះហស្ត របស់ព្រះអង្គឡើយ។

139 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ ដែលទ្រង់លើកសម្រាប់មេភ្លេង។^១ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានពិនិត្យមើលទូលបង្គំ ហើយបានស្គាល់ទូលបង្គំ។^២ព្រះអង្គជ្រាបពេលដែលទូលបង្គំអង្គុយចុះនិងពេលដែលទូលបង្គំក្រោកឡើង ព្រះអង្គយល់គំនិតរបស់ទូលបង្គំតាំងពីចម្ងាយ។

^៣ព្រះអង្គពិនិត្យពិចារណាផ្លូវច្រករបស់ទូលបង្គំ និងទីដេកសម្រាករបស់ទូលបង្គំ ហើយស្គាល់អស់ទាំងផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់ទូលបង្គំ។^៤ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់អើយ សូម្បីតែពាក្យសម្តីមិនទាន់មាន នៅអណ្តាតទូលបង្គំនៅឡើយ នោះព្រះអង្គក៏ជ្រាបគ្រប់ជំពូកទៅហើយ។^៥ព្រះអង្គបានពិនិត្យទូលបង្គំជិត ពីមុខពីក្រោយហើយបានដាក់ព្រះហស្តលើទូលបង្គំ។^៦ការជ្រាបច្បាស់បែបនេះអស្ចារ្យពេកសម្រាប់ទូលបង្គំ គឺខ្ពស់ណាស់ ទូលបង្គំមិនអាចយល់បានឡើយ។

^៧តើទូលបង្គំនឹងទៅឯណា ឲ្យផុតពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គបាន? តើទូលបង្គំនឹងរត់ទៅឯណា ឲ្យផុតពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គបាន? ប្រសិនបើទូលបង្គំឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ព្រះអង្គគង់នៅទីនោះ ប្រសិនបើទូលបង្គំរៀបដំណែក នៅស្ថានឃុំនៅព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ព្រះអង្គគង់នៅទីនោះ។

^៨ប្រសិនបើទូលបង្គំពាក់ស្លាបហោះ ទៅទិសព្រះអាទិត្យរះ ហើយទៅរស់នៅឯទីបំផុតនៃសមុទ្រ។^៩ក៏គង់តែព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ នឹងនាំទូលបង្គំនៅទីនោះ ហើយព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ នឹងក្តាប់ទូលបង្គំជាប់។

^{១០}ប្រសិនបើទូលបង្គំពោលថា៖ «ប្រាកដជាភាពងងឹតនឹងគ្របពីលើខ្ញុំ ហើយពន្លឺដែលនៅជុំវិញខ្ញុំ នឹងត្រឡប់ទៅជាយប់»^{១១}នោះសូម្បីតែភាពងងឹត ក៏លាក់ពីព្រះអង្គមិនបានឡើយ គឺយប់ភ្លឺដូចជាថ្ងៃ ដ្បិតភាពងងឹត និងពន្លឺ ស្មើគ្នានៅចំពោះព្រះអង្គ។

^{១២}ដ្បិតគឺព្រះអង្គហើយដែលបានបង្កើត ចិត្តធ្វើមនុស្ស ហើយបានផ្សំគ្រឿងទូលបង្គំនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ។^{១៣}ទូលបង្គំសូមសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានបង្កើតទូលបង្គំមក គួរឲ្យស្ងប់ស្ងែង ហើយអស្ចារ្យ ស្មាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែអស្ចារ្យព្រលឹងទូលបង្គំដឹងច្បាស់ណាស់។

^{១៤}កាលទូលបង្គំបានកើតឡើងក្នុងទីកំបាំង គឺបានចាក់ស្រែយ៉ាងស្មុគស្មាញ ក្នុងទីជ្រៅនៃផែនដី នោះគ្រោងកាយរបស់ទូលបង្គំ មិនកំបាំងនឹងព្រះអង្គឡើយ។

^{១៥}ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គ បានឃើញឆាតនៃទូលបង្គំ តាំងពីទូលបង្គំមិនទាន់មានរូបរាងនៅឡើយ។ គ្រប់ទាំងអស់សុទ្ធតែបានកត់ទុក ក្នុងបញ្ជីរបស់ព្រះអង្គ គឺអស់ទាំងថ្ងៃអាយុដែលបានតម្រូវ ឲ្យទូលបង្គំរស់នៅ មុននឹងមានថ្ងៃទាំងនោះមកដល់ទៅទៀត។

^{១៦}ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ មានតម្លៃវិសេសដល់ទូលបង្គំណាស់ គឺមានច្រើនឥតគណនា!^{១៧}ប្រសិនបើទូលបង្គំខំប្រឹងរាប់ នោះមានច្រើនជាងគ្រាប់ខ្សាច់ទៅទៀត កាលណាទូលបង្គំភ្ញាក់ឡើង នោះទូលបង្គំនៅជាមួយព្រះអង្គដដែល។

^{១៨}ព្រះជាម្ចាស់ សូមទ្រង់ប្រហារមនុស្សអាក្រក់ទៅមនុស្សកម្លាយឈាមអើយ ចូរថយចេញពីខ្ញុំទៅ។^{១៩}គេពោលពាក្យអាក្រក់ទាស់នឹងព្រះអង្គ ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ ចេញព្រះនាម ព្រះអង្គជាអសារឥតការ។

^{២០}ព្រះអម្ចាស់អើយ តើទូលបង្គំមិនបានស្តាប់អស់អ្នក ដែលស្តាប់ព្រះអង្គទេឬ? តើទូលបង្គំមិនបានខ្ពើមអស់អ្នក ដែលលើកគ្នាទាស់នឹងព្រះអង្គទេឬ?^{២១}ទូលបង្គំស្តាប់អ្នកទាំងនោះពេញទីហើយ ទូលបង្គំចាត់ទុកពួកគេជាខ្មាំងសត្រូវ របស់ទូលបង្គំ។

^{២២}ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមពិនិត្យមើលទូលបង្គំ ហើយស្គាល់ចិត្តទូលបង្គំផង! សូមល្បងមើលទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យស្គាល់គំនិតទូលបង្គំ។^{២៣}សូមទតមើល ប្រសិនបើមានអំពើអាក្រក់ណា នៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយនាំទូលបង្គំ តាមផ្លូវដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចផង។

140 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ សម្រាប់មេភ្លេង។^១ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រោសទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីមនុស្សអាក្រក់សូមការពារទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីមនុស្សឃោរឃៅ។^២ជាអ្នកដែលគិតគូរបង្កើត សេចក្តីអាក្រក់នៅក្នុងចិត្ត ហើយចេះតែញុះញង់ឲ្យមានចម្បាំងជានិច្ច។^៣គេបានសំលៀងអណ្តាតរបស់គេ ឲ្យស្រួចដូចជាអណ្តាតពស់ ហើយនៅក្រោមបបូរមាត់របស់គេ មានសុទ្ធតែពិសពស់ហុនមាន។ សម្រាក

^៤ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមការពារទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃមនុស្សអាក្រក់ សូមរក្សាទូលបង្គំឲ្យរួចពីមនុស្សឃោរឃៅ ជាអ្នកដែលគិតនឹងធ្វើឲ្យទូលបង្គំ ភ្លាត់ជើងដួល។^៥អ្នកអ្នតអាងបានដាក់អន្ទាក់ចងចាប់ទូលបង្គំ គេបានលាតមង ទាំងមានខ្សែចាំរូត ហើយគេដាក់អង្កប់តាមផ្លូវ ចាំចាប់ទូលបង្គំ។ សម្រាក
^៦ខ្ញុំទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះនៃទូលបង្គំ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ពាក្យ ដែលទូលបង្គំ ទូលអង្វរផង»។^៧ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះអម្ចាស់នៃ ទូលបង្គំអើយ ព្រះអង្គជាកម្លាំងនៃការសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ ព្រះអង្គបានគ្របក្បាលទូលបង្គំ នៅថ្ងៃសឹកសង្គ្រាម។^៨ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំឲ្យចិត្តប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សអាក្រក់ បានសម្រេចឡើយ ក៏កុំឲ្យកិច្ចកលរបស់គេបានលឿនទៅមុខដែរ ក្រែងគេអួតខ្លួន។ សម្រាក
^៩អស់អ្នកដែលឡោមព័ទ្ធទូលបង្គំ សូមឲ្យអំពើអាក្រក់នៃបបូរមាត់របស់គេ បានធ្លាក់ទៅលើគេវិញទៅ។^{១០}សូមឲ្យមានរង្វើកឡើងនេះធ្លាក់ទៅលើគេ ហើយឲ្យគេត្រូវបោះទៅក្នុងភ្លើង គឺទៅក្នុងរណ្តៅយ៉ាងជ្រៅ ដើមឡើងវិញមិនរួចឡើយ។^{១១}សូមកុំឲ្យមនុស្សដែលមូលបង្គាប់គេ តាំងនៅជាប់លើផែនដីឡើយ សូមឲ្យសេចក្តីអាក្រក់ដេញតាម មនុស្សឃោរឃៅយ៉ាងលឿនទៅ។
^{១២}ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់នឹងកាន់ក្តី របស់មនុស្សមានទុក្ខវេទនា ហើយរកយុត្តិធម៌ឲ្យមនុស្សកម្សត់ទុគ៌ត។^{១៣}ប្រាកដហើយ មនុស្សសុចរិត នឹងអរព្រះគុណដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ហើយមនុស្សទៀងត្រង់ នឹងរស់នៅក្នុងព្រះវត្តមានព្រះអង្គ។

141 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ។^១ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំបានអំពាវនាវរកព្រះអង្គ សូមប្រញាប់យាងមករកទូលបង្គំ ពេលទូលបង្គំអំពាវនាវរកព្រះអង្គ សូម
ផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់សំឡេងទូលបង្គំផង។^២សូមឲ្យពាក្យអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំ បានដូចជាក្រឡឹងក្រអូបនៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយការលើកដៃប្រណម្យ
របស់ទូលបង្គំ បានដូចជាយញ្ញបូជានៅពេលល្ងាច។

^៣ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមការពារមាត់ទូលបង្គំ សូមថែរក្សាទ្វារបម្រាស់របស់ទូលបង្គំផង។^៤សូមកុំឲ្យចិត្តទូលបង្គំ ល្បៀងទៅខាងសេចក្តីអាក្រក់ណា ដើម្បីប្រព្រឹត្ត
អំពើអាក្រក់ជាមួយមនុស្ស ដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ហើយសូមកុំឲ្យទូលបង្គំទទួលបាន ចំណីឆ្ងាញ់របស់គេឡើយ។

^៥សូមឲ្យមនុស្សសុចរិតវាយទូលបង្គំចុះ នោះនឹងបានជាគុណ សូមឲ្យគេប្រដៅទូលបង្គំ នោះនឹងបានដូចជា ប្រេងលាបលើក្បាលទូលបង្គំ សូមកុំឲ្យក្បាល
ទូលបង្គំប្រកែកឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំនៅតែបន្តអធិស្ឋាន ទាស់នឹងអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សទុច្ចរិត។^៦កាលពួកចៅក្រមរបស់គេ ត្រូវបោះទម្លាក់ទៅក្នុងក្រហែង
ថ្ម នោះគេនឹងឮពាក្យរបស់ទូលបង្គំ ដ្បិតពាក្យទាំងនោះគួរឲ្យរីករាយចិត្ត។^៧ពួកគេនឹងនិយាយថា «កាលគេភ្នំ ហើយបំបែកដីយ៉ាងណានោះឆ្អឹងយើងខ្ញុំក៏នឹងត្រូវ
ខ្ចាត់ខ្ចាយ នៅមាត់នៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់»។

^៨ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះអម្ចាស់អើយ ភ្នែកទូលបង្គំសង្ឃឹមទៅរកព្រះអង្គ ទូលបង្គំស្វែងរកទីពឹងជ្រកនៅក្នុងព្រះអង្គ សូមកុំទុកឲ្យទូលបង្គំនៅតែលតោលឡើយ។

^៩សូមការពារទូលបង្គំឲ្យរួចពីអន្ទាក់ ដែលគេបានដាក់សម្រាប់ចាប់ទូលបង្គំ និងពីអង្គប់របស់ពួកអ្នក ដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ផង។^{១០}សូមឲ្យមនុស្សអាក្រក់ ធ្លាក់
ទៅក្នុងអន្ទាក់របស់ខ្លួនគេ តែឲ្យទូលបង្គំវិញនឹងបានរួចផុត។

142 ទំនុករបស់ស្តេចដាវីឌ ក្នុងគ្រាដែលស្តេចស្ថិតនៅក្នុងរអាងថ្ម ជាពាក្យអធិស្ឋាន។¹ ខ្ញុំស្រែករកព្រះអម្ចាស់ដោយសំឡេងរបស់ខ្ញុំ គឺដោយសំឡេងរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់។² ខ្ញុំបង្ហូរទំនួញរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះព្រះអង្គ ខ្ញុំទូលរៀបរាប់ពីទុក្ខលំបាករបស់ទូលបង្គំ នៅចំពោះព្រះអង្គ។

³ កាលវិញ្ញាណទូលបង្គំបានអន់ថយនៅក្នុងខ្លួន ព្រះអង្គជ្រាបពីផ្លូវរបស់ទូលបង្គំ តាមផ្លូវច្រកដែលទូលបង្គំដើរ គេបានបង្កប់អន្ទាក់ចាំចាប់ទូលបង្គំ។⁴ សូមទតទៅខាងស្តាំមើល ដ្បិតគ្មានអ្នកណាអើពើនឹងទូលបង្គំទេ ទូលបង្គំគ្មានទីពឹងជ្រក គ្មានអ្នកណាវារីរលំនឹងព្រលឹងទូលបង្គំឡើយ។⁵ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំបានអំពាវនាវរកព្រះអង្គ ទូលបង្គំពោលថា៖ «ព្រះអង្គជាទីពឹងជ្រករបស់ទូលបង្គំ ជាចំណែករបស់ទូលបង្គំ នៅក្នុងទឹកដីរបស់មនុស្សរស់។

⁶ សូមប្រុងស្តាប់ពាក្យអំពាវនាវរបស់ទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំត្រូវអាប់ឱនណាស់ហើយ សូមរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួច ពីពួកអ្នកដែលបៀតបៀនទូលបង្គំ ដ្បិតគេខ្លាំងពូកែជាងទូលបង្គំ។⁷ សូមនាំព្រលឹងទូលបង្គំចេញពីកុកផង ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានអរព្រះគុណ ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ។ មនុស្សសុចរិតនឹងនៅជុំវិញទូលបង្គំ ព្រោះព្រះអង្គនឹងប្រោសប្រណីដល់ទូលបង្គំ។

143 ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរព្រះអម្ចាស់អើយ សូមព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យអធិស្ឋាន របស់ទូលបង្គំផង សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់ទូលបង្គំ។ សូមឆ្លើយតបមកទូលបង្គំ ដោយព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ និងដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ! សូមកុំឲ្យកើតក្តីនឹងអ្នកបម្រើ របស់ព្រះអង្គឡើយ ដ្បិតនៅចំពោះព្រះអង្គ គ្មានមនុស្សរស់ណាម្នាក់ សុចរិតឡើយ។

³ដ្បិតខ្មាំងសត្រូវបានបៀតបៀនព្រលឹងទូលបង្គំ គេបានជាន់ឈ្លីជីវិតទូលបង្គំចុះដល់ដី គេបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំអង្គុយនៅក្នុងទីងងឹត ដូចអស់អ្នកដែលបានស្លាប់ជាយូរមកហើយ។⁴ហេតុនេះហើយបានជាវិញ្ញាណ នៅក្នុងទូលបង្គំចុះខ្សោយ ហើយចិត្តនៅក្នុងទូលបង្គំក៏ញាប់ញ័រ។

⁵ទូលបង្គំនឹកចាំពីសម័យចាស់បុរាណ ក៏សង្ឃឹមគិតអំពីអស់ទាំងកិច្ចការ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ទូលបង្គំពិចារណាអំពី ស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។⁶ទូលបង្គំលើកដៃប្រណម្យដល់ព្រះអង្គ ព្រលឹងទូលបង្គំស្រេកឃ្លានចង់បានព្រះអង្គ ដូចជាដីហ្មត់ហែង។ សម្រាក

⁷ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឆ្លើយមកទូលបង្គំជាប្រញាប់! វិញ្ញាណទូលបង្គំអន់ថយហើយ។ សូមកុំលាក់ព្រះភក្ត្រនឹងទូលបង្គំឡើយ ក្រែងទូលបង្គំត្រឡប់ដូចជាអស់អ្នក ដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។⁸សូមឲ្យទូលបង្គំបានឮព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអង្គ នៅពេលព្រឹក ដ្បិតទូលបង្គំទុកចិត្តដល់ព្រះអង្គ។ សូមប្រោសឲ្យទូលបង្គំស្គាល់ផ្លូវដែលទូលបង្គំត្រូវដើរ ដ្បិតទូលបង្គំលើកព្រលឹងទូលបង្គំ ទៅរកព្រះអង្គ។

⁹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរំដោះទូលបង្គំឲ្យរួចផុតពីខ្មាំងសត្រូវ របស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំរត់មកពីជ្រកក្នុងព្រះអង្គ។¹⁰សូមបង្រៀនទូលបង្គំឲ្យធ្វើតាម ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះនៃទូលបង្គំ។ សូមឲ្យព្រះវិញ្ញាណដ៏ល្អរបស់ព្រះអង្គ ដឹកនាំទូលបង្គំឲ្យដើរនៅលើដីរាបស្មើ។

¹¹ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមរក្សាការពារជីវិតទូលបង្គំ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ! សូមនាំព្រលឹងទូលបង្គំចេញពីទុក្ខវេទនា ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។¹²ហើយដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងកាត់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំចេញ ហើយបំផ្លាញបច្ចាមិត្តទាំងប៉ុន្មាន នៃព្រលឹងទូលបង្គំ ដ្បិតទូលបង្គំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

144 ទំនុករបស់ស្តេចជាវីរខ្មែរ។^១ សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ ជាថ្មដាននៃទូលបង្គំ បានប្រកបដោយព្រះពរ ជាព្រះដែលបង្ហាត់ដៃទូលបង្គំឲ្យចេះធ្វើសង្គ្រាម ហើយម្រាមដៃទូលបង្គំឲ្យចេះច្បាំង។^២ ព្រះអង្គជាថ្មដាន និងជាបន្ទាយរបស់ទូលបង្គំ ជាបំបាំងយ៉ាងខ្ពស់ ហើយជាអ្នកដែលរំដោះទូលបង្គំ ក៏ជាខែលរបស់ទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំពឹងជ្រកនៅក្នុងព្រះអង្គ គឺជាព្រះដែលបានដាក់ជនជាតិឥសានានានៅក្រោមអំណាចទូលបង្គំ។

^៣ ព្រះអម្ចាស់អើយ តើមនុស្សជាតិបានជាព្រះអង្គ យកចិត្តទុកដាក់នឹងគេ តើកូនមនុស្សជាតិបានជាព្រះអង្គ នឹកគិតដល់គេដូច្នេះ? មនុស្សប្រៀបបាននឹងខ្យល់មួយដង្ហើមប៉ុណ្ណោះ ថ្ងៃអាហាររបស់គេប្រៀបបាននឹងស្រមោល ដែលតែងតែរលាត់បាត់ទៅ។

^៥ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមផ្ទៀងផ្ទៃមេឃ ហើយយាងចុះមក សូមពាល់ភ្នំទាំងប៉ុន្មាន ដើម្បីឲ្យមានផ្សែងហុយឡើង។^៦ សូមបញ្ចេញឆ្នែកបន្ទោរ ហើយកម្ពាត់កម្ពាយពួកគេ សូមបាញ់ព្រួញរបស់ព្រះអង្គ ទៅបំបាក់ទ័ពពួកគេ។

^៧ សូមលាព្រះហស្តចុះពីស្ថានលើមក សូមសង្គ្រោះ ហើយរំដោះទូលបង្គំ ឲ្យរួចផុតពីទឹកដីធំ គឺពីកណ្តាប់ដៃពួកសាសន៍ដទៃ។^៨ ដែលមាត់របស់គេពោលតែពាក្យកុហក ហើយដៃស្តាំរបស់គេ ជាដៃស្តាំនៃសេចក្តីកុហក។

^៩ ព្រះជាម្ចាស់ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងបទថ្មីថ្វាយព្រះអង្គ ទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ ដោយដេញពីណាខ្សែដប់^{១០} ព្រះអង្គហើយដែលប្រទានឲ្យ ពួកស្តេចមានជ័យជម្នះ ក៏សង្គ្រោះជាវីរជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ឲ្យរួចពីដាវដីសាហារ។^{១១} សូមសង្គ្រោះ ហើយរំដោះទូលបង្គំ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកសាសន៍ដទៃ ដែលមាត់របស់គេពោលតែពាក្យកុហក ហើយដៃស្តាំរបស់គេ ជាដៃស្តាំនៃសេចក្តីភូតភរ។

^{១២} សូមឲ្យកូនប្រុសៗរបស់យើង បានដូចជារុក្ខជាតិ ដុះលូតលាស់ពេញកម្លាំង ក្នុងវ័យនៅក្មេងរបស់គេ ហើយកូនស្រីៗរបស់យើង បានដូចជាថ្មសីមា ដែលជាប់ធ្វើតាមរបៀបព្រះរាជវាំង។^{១៣} សូមឲ្យជង្រុករបស់យើងបានពេញ ដោយស្បៀងអាហារគ្រប់មុខ សូមឲ្យហ្វូងចៀមរបស់យើង កើតកូនទាំងពាន់ទាំងម៉ឺន ចម្រើនឡើងនៅតាមវាលស្មៅ។

^{១៤} សូមឲ្យគោស្វាររបស់យើងមានកម្លាំងខ្លាំង គ្មានសត្រូវចូលរុករាន ឬលួចចាប់យកទៅឡើយ ហើយសូមកុំឲ្យមានសម្រែកភ័យអាសន្ន នៅតាមផ្លូវរបស់យើងដែរ។^{១៥} មានពរហើយប្រជាជនណា ដែលមានព្រះពរដូច្នេះឆ្លាក់មក មានពរហើយប្រជាជនណា ដែលយកព្រះអម្ចាស់ទុកជាព្រះរបស់ខ្លួន។

145 ទំនុកជាបទសរសើររបស់ស្ដេចជាវីរ។¹ព្រះដ៏ជាមហាក្សត្រនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គ ហើយសូមថ្វាយព្រះពរព្រះនាមព្រះអង្គ អស់កល្បជានិច្ច។²ទូលបង្គំនឹងថ្វាយព្រះពរព្រះអង្គជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ អស់កល្បជានិច្ច។³ព្រះអម្ចាស់ធំ ហើយគួរ សរសើរតម្កើងយ៉ាងក្រៃលែង ភាពធំអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ នោះរកយល់មិនបាន។

⁴មនុស្សជំនាន់មួយនឹងសរសើរ ពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ប្រាប់មនុស្សជំនាន់មួយទៀត ហើយគេនឹងប្រកាសពីកិច្ចការ ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ។⁵ទូលបង្គំនឹង សញ្ជឹងគិតអំពីប្រទានភាពនៃស្នាព្រះហស្ត ដ៏រុងរឿងខ្ពស់ និងអំពីការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ។

⁶គេនឹងថ្លែងប្រាប់ពីប្រទានភាពនៃស្នាព្រះហស្ត ដ៏គួរឲ្យស្ងប់ស្ងែងរបស់ព្រះអង្គ ហើយទូលបង្គំនឹងប្រកាស ពីភាពធំអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ។⁷គេនឹងបញ្ចេញព្រះ កិត្តិនាមនៃព្រះហឫទ័យ សប្បុរសជាបរិបូរណ៍របស់ព្រះអង្គ ហើយគេនឹងស្រែកច្រៀង ពីសេចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។

⁸ព្រះអម្ចាស់ប្រកប ដោយព្រះហឫទ័យប្រណីសន្តោស និងអាណិតអាសូរ ព្រះអង្គយឺតនឹងខ្វាល់ ហើយពោរពេញដោយ ព្រះហឫទ័យសប្បុរស។⁹ព្រះអម្ចាស់ល្អ ដល់មនុស្សទាំងអស់ ហើយព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូររបស់ព្រះអង្គ គ្របលើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមក។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់អើយ អស់ទាំងស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ នឹងអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ហើយអស់ទាំងពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ នឹងថ្វាយព្រះពរព្រះអង្គ។¹¹គេ នឹងថ្លែងពីសិរីល្អនៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ ហើយរៀបរាប់ពីព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ។¹²ដើម្បីឲ្យពួកកូនមនុស្សស្គាល់ ពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ និងពីសិរីល្អ ដ៏រុងរឿងនៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ។

¹³ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ ជារាជ្យដ៏ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច ហើយអំណាចរបស់ព្រះអង្គ ក៏នៅស្ថិតស្ថេរគ្រប់ជំនាន់តរៀងទៅ។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់ទ្រទ្រង់អស់អ្នកដែលដួល ក៏លើកអស់អ្នកដែលត្រូវឱនចុះ ឲ្យងើបឡើងវិញ។¹⁵ភ្នែករបស់មនុស្សទាំងអស់នឹងរង់ចាំព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គប្រទាន អាហារឲ្យគេ តាមពេលកំណត់។¹⁶ព្រះអង្គលាព្រះហស្ត ព្រះអង្គប្រទានឲ្យជីវិតទាំងឡាយ ឲ្យផ្ដុំបានស្អប់ស្អល់។

¹⁷ព្រះអម្ចាស់សុចរិតក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ក៏សប្បុរសក្នុងគ្រប់ទាំងកិច្ចការ របស់ព្រះអង្គដែរ។¹⁸ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជិតអស់អ្នក ដែលអំពាវនាវរកព្រះអង្គ គឺដល់អស់អ្នកដែលអំពាវនាវរកព្រះអង្គ ដោយពិតត្រង់។¹⁹ព្រះអង្គបំពេញតាមចិត្តបំប្រាថ្នារបស់អស់អ្នក ដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ព្រះអង្គក៏ឮសម្រែករបស់គេ ហើយសង្គ្រោះគេ។

²⁰ព្រះអម្ចាស់ការពារអស់អ្នក ដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គ តែព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញ អស់ទាំងមនុស្សអាក្រក់វិញ។²¹មាត់ទូលបង្គំនឹងពោលពាក្យ សរសើរតម្កើង ព្រះអម្ចាស់ ហើយសូមឲ្យមនុស្សទាំងអស់ ថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គ អស់កល្បជានិច្ច។

146 ¹សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់! ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។²ខ្ញុំនឹងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់អស់មួយជីវិត ខ្ញុំនឹងច្រៀងសរសើរដល់ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ កាលខ្ញុំនៅមានជីវិតនៅឡើយ។

³កុំឲ្យទុកចិត្តនឹងអ្នកធំ ឬទុកចិត្តនឹងមនុស្សលោក ដែលមិនអាចសង្គ្រោះអ្នកណាបាននោះឡើយ។⁴កាលគេផុតដង្ហើមទៅ គេវិលត្រឡប់ទៅជាដីវិញ នៅថ្ងៃនោះឯង គំនិតរបស់គេ ក៏ស្ងួតបាត់ទៅដែរ។

⁵មានពរហើយអ្នកណាដែលមានព្រះ របស់យ៉ាកុបជាជំនួយរបស់ខ្លួន ជាអ្នកដែលសង្ឃឹមដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ខ្លួន។⁶ជាព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ព្រមទាំងសមុទ្រ និងអ្វីៗសព្វសារពើ នៅស្ថានទាំងនោះ ព្រះអង្គរក្សាសេចក្តីពិតគ្រប់ជារៀងរហូត។

⁷ព្រះអង្គរកយុត្តិធម៌ឲ្យពួកអ្នក ដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ព្រះអង្គប្រទានអាហារដល់អស់អ្នក ដែលស្រេកឃ្លាន។ ព្រះអម្ចាស់ដោះលែងអ្នកជាប់ឃុំឃាំង⁸ព្រះអម្ចាស់ប្រោសភ្នែកមនុស្សខ្វាក់ឲ្យមើលឃើញ ព្រះអម្ចាស់លើកអស់អ្នកដែលត្រូវឱនចុះ ឲ្យងើបឡើងវិញ ព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់មនុស្សសុចរិត។

⁹ព្រះអម្ចាស់ការពារពួកអ្នកស្នាក់អាស្រ័យ ព្រះអង្គទ្រង់ក្មេងកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយ តែងផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់វិញ ព្រះអង្គនាំទៅរកសេចក្តីវិនាស។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់នឹងសោយរាជ្យអស់កល្បជានិច្ច ឱក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ព្រះរបស់អ្នក នឹងសោយរាជ្យគ្រប់ជំនាន់តរៀងទៅ។ សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

147 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតការដែលច្រៀងសរសើរដល់ព្រះនៃយើង ជាការប្រពៃណាស់ ដ្បិតនេះជាទីដ៏សប្បាយរីករាយ ហើយចម្រៀងសរសើរតម្កើង ស័ក្តិសមណាស់។

²ព្រះអម្ចាស់សង់ក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ ព្រះអង្គប្រមូលអ្វីស្រាវអែល ដែលខ្ចាត់ខ្ចាយឲ្យត្រឡប់មកវិញ។³ព្រះអង្គប្រោសអ្នកដែលមានចិត្តខ្ទេចខ្ទាំ ឲ្យបានជាព្រះអង្គរំបួសឲ្យគេ។

⁴ព្រះអង្គក៏ណត់ចំនួនផ្កាយ ហើយព្រះអង្គដាក់ឈ្មោះឲ្យផ្កាយទាំងនោះ។⁵ព្រះអម្ចាស់របស់យើងធំអស្ចារ្យ ហើយមានពេញដោយព្រះចេស្ដា ប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះអង្គ មិនអាចវាស់ស្ទង់បានឡើយ។

⁶ព្រះអម្ចាស់លើកមនុស្សរាបសា តែព្រះអង្គបន្ទាបមនុស្សអាក្រក់ដល់ដី។⁷ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដោយពាក្យអរព្រះគុណ ចូរលើកទំនុកថ្វាយព្រះនៃយើង ដោយចាប់ស្ទឹង។

⁸ព្រះអង្គបិទបាំងផ្ទៃមេឃដោយពពក ព្រះអង្គរៀបចំឲ្យមានភ្លៀងសម្រាប់ផែនដី ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានស្មៅដុះនៅលើភ្នំ។⁹ព្រះអង្គប្រទានឲ្យសត្វពាហនៈមានអាហារ ហើយក៏ប្រទានឲ្យកូនក្អែកដែលយំដែរ។

¹⁰ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងកម្លាំងសេះទេ ក៏មិនរីករាយនឹងជើងមនុស្សដែរ។¹¹តែព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ នឹងអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ គឺនឹងអស់អ្នកដែលសង្ឃឹមដល់ ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។

¹²ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះរបស់អ្នក។¹³ដ្បិតព្រះអង្គពង្រឹងរនុកទ្វារឯងឲ្យរឹងមាំ ព្រះអង្គប្រទានពរកូនចៅដែលរស់នៅក្នុងឯង។¹⁴ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុខ នៅក្នុងព្រំដែនរបស់ឯង ព្រះអង្គចម្រើតឯង ដោយស្រូវសាលីយ៉ាងល្អបំផុត។

¹⁵ព្រះអង្គចាត់ព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះអង្គមកផែនដី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គក៏រត់ទៅយ៉ាងរហ័ស។¹⁶ព្រះអង្គប្រទានឲ្យមានព្រឹលសក្យស ដូចរោមចៀម ព្រះអង្គបាចសាចសន្សើម កកដូចផេះ។

¹⁷ព្រះអង្គបោះទឹកកករបស់ព្រះអង្គមកជាដុំៗ តើអ្នកណាអាចទ្រាំនឹងធាតុអាកាសត្រជាក់ របស់ព្រះអង្គបាន?¹⁸ព្រះអង្គចាត់ព្រះបន្ទូលទៅ ហើយទាំងអស់ក៏រំលាយទៅ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្យល់របស់ព្រះអង្គបកមក ហើយទឹកនោះក៏ហូរ។

¹⁹ព្រះអង្គប្រកាសព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអង្គដល់យ៉ាកុប គឺច្បាប់ និងវិន័យរបស់ព្រះអង្គដល់អ្វីស្រាវអែល។²⁰ព្រះអង្គមិនបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ ចំពោះសាសន៍ដទៃណាឡើយ គេមិនស្គាល់វិន័យរបស់ព្រះអង្គទេ។ សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

148 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ នៅស្ថានបរមសុខ អ្នករាល់គ្នាដែលស្ថិតនៅស្ថានដ៏ខ្ពស់បំផុតអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។² ទេវតាទាំងអស់អើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ពពួកទេវតាទាំងប៉ុន្មានអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។

³ព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ អស់ទាំងផ្កាយដ៏ភ្លឺអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។⁴ ផ្ទៃមេឃដ៏ខ្ពស់បំផុតអើយ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ហើយឯងដែរ អស់ទាំងទឹក ដែលនៅពីលើមេឃអើយ។

⁵ចូរឲ្យអ្វីៗសព្វសារពើសរសើរតម្កើង ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គបានចេញបង្ហាប នោះអ្វីៗទាំងអស់ក៏បានកើតមក។⁶ ព្រះអង្គបានតាំងរបស់ទាំងនោះ ឲ្យនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ច ព្រះអង្គបានដាក់ចេញជាច្បាប់ ហើយច្បាប់នោះមិនអាចកន្លងបាត់ឡើយ។

⁷ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ចេញពីផែនដី ឯងដែលជាសត្វដ៏សម្បើមនៅក្នុងសមុទ្រ និងទីជម្រៅទាំងប៉ុន្មាន⁸ ភ្លើង និងព្រឹល ហិមៈ និងចំហាយទឹក ខ្យល់ព្យុះដែលសម្រេចតាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

⁹ភ្នំដ៏ធំតូចទាំងឡាយ ដើមឈើដែលមានផ្លែ និងដើមតាត្រៅទាំងប៉ុន្មាន¹⁰ សត្វព្រៃ និងសត្វស្រុកទាំងប៉ុន្មាន សត្វល្អនរា ព្រមទាំងសត្វហើរដែរ។

¹¹ស្តេចនៅផែនដី និងប្រជារាស្ត្រទាំងឡាយ អ្នកធំ និងអ្នកគ្រប់គ្រងនៅផែនដី¹² យុវជន និងយុវនារី មនុស្សចាស់ ព្រមទាំងកូនក្មេងដែរ។

¹³ចូរឲ្យទាំងអស់សរសើរតម្កើង ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតមានតែព្រះនាមព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ត្រូវលើកតម្កើង តែជានុភាពរបស់ព្រះអង្គ ខ្ពស់ជាងផែនដី និងផ្ទៃមេឃ។¹⁴ ព្រះអង្គបានលើកស្ទែងឲ្យប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ព្រះអង្គជាទីសរសើរដល់ អស់ទាំងពួកអ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដល់ប្រជាអ្វីស្រាវអែល ដែលនៅជិតជិតនឹងព្រះអង្គ។ សរសើរព្រះអម្ចាស់។

149 ¹សរសើរព្រះអម្ចាស់។ ចូរច្រៀងបទថ្មីថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចូរច្រៀងសរសើរព្រះអង្គ នៅក្នុងអង្គប្រជុំរបស់អ្នកជឿព្រះអង្គ។

²ចូរឲ្យអ៊ីស្រាអែលរីករាយក្នុងព្រះដែលបង្កើតខ្លួន ចូរឲ្យពួកកូននៃក្រុងស៊ីយ៉ូនបានត្រេកអរ នឹងព្រះមហាក្សត្ររបស់ខ្លួន។³គួរឲ្យគេសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ដោយលោតកញ្ជ្រោង គួរឲ្យគេច្រៀងថ្វាយព្រះអង្គ ដោយវាយក្រាប់ និងចាប់ស៊ីង។

⁴ជឿតព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ នឹងប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ព្រះអង្គតាក់តែងមនុស្សរាបសា ដោយការសង្គ្រោះ។⁵ចូរឲ្យពួកអ្នកបរិសុទ្ធរីករាយឡើងនឹងសិរីល្អ ចូរឲ្យគេច្រៀងដោយអំណរ ក្នុងដំណេករបស់ខ្លួន។

⁶សូមឲ្យមានការសរសើរតម្កើងយ៉ាងខ្ពស់ ពីព្រះនៅក្នុងមាត់របស់គេ ហើយឲ្យមានដាវមុខពីរ នៅជាប់នឹងដៃរបស់គេដែរ⁷ដើម្បីសម្រេចការសងសឹក ដល់ជនជាតិដទៃទាំងនោះ និងដាក់ទោសដល់ប្រជាជនទាំងឡាយ។

⁸ប្រយោជន៍នឹងដាក់ច្រវាក់ដល់ពួកស្តេចរបស់គេ ហើយដាក់ខ្នោះដែក ដល់ពួកអ្នកមានត្រកូលខ្ពស់របស់គេ។⁹ដើម្បីសម្រេចការវិនិច្ឆ័យដល់ជនជាតិទាំងនោះ ដូចជាបានចែងទុកមកហើយ ការនេះជាកិត្តិយស ដល់អស់អ្នកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ សរសើរព្រះអម្ចាស់។

150 ¹ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គនៅក្នុងលំហអាកាស ជាទីសម្តែងព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ។ ²ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដោយព្រោះស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ឲ្យសមនឹងភាពអស្ចារ្យក្រៃលែងរបស់ព្រះអង្គ។

³ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយសូរត្រៃ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយដេញពិណ និងចាប់ស៊ុង។ ⁴ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយវាយក្រាប់ ហើយលោតកញ្ជ្រង ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដោយប្រដាប់មានខ្សែ និងខ្នុយ។ ⁵ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គដោយវាយលឺងឲ្យឮរង្វង់ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ដោយវាយលឺងឲ្យសូររំពង។

⁶គួរឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ដែលមានជីវិត បានសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។ សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

សុភាសិត

1 ¹សុភាសិតរបស់ព្រះបាទសាឡម្ព័ន្ធ ជាព្រះរាជបុត្រព្រះបាទដាវីឌ និងជាព្រះមហាក្សត្រស្រុកអ៊ីស្រាអែល។ ²សុភាសិតទាំងនេះផ្តល់ឲ្យមនុស្សមានប្រាជ្ញា និងការចេះដឹង ដើម្បីយល់ពាក្យពេចន៍ប្រកបដោយអត្ថន័យជ្រៅជ្រះ ព្រមទាំងបង្រៀនមនុស្សឲ្យចេះដឹង សុចរិត ត្រឹមត្រូវ និងមានចិត្តទៀងត្រង់។

⁴ដើម្បីបង្រៀនមនុស្សឆោតល្ងង់ឲ្យចេះប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយឲ្យយុវជនស្គាល់ខុសស្គាល់ត្រូវ។ ⁵សូមឲ្យអ្នកប្រាជ្ញបានស្តាប់ ហើយបង្កើនចំណេះដឹងរបស់ខ្លួនថែមទៀត សូមឲ្យអ្នកណាដែលមានយោបល់ បានដឹងពីផ្លូវដែលត្រូវដើរ ព្រមទាំងឲ្យបានយល់ពាក្យសុភាសិត និងប្រស្នា អស់ទាំងពាក្យរបស់អ្នកប្រាជ្ញ នឹងពាក្យអាថ៌កំបាំងទាំងប៉ុន្មានផង។

⁷ការគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាប្រភពនៃការចេះដឹង។ មនុស្សខ្លៅតែងតែមើលងាយតម្រិះប្រាជ្ញា និងការប្រៀនប្រដៅ។ ⁸កូនអើយ ចូរស្តាប់ឪពុកប្រៀនប្រដៅ ហើយត្រងត្រាប់ស្តាប់ម្តាយទូន្មាន ដ្បិតដំបូន្មានរបស់ឪពុកម្តាយនឹងកសាងចរិយាសម្បត្តិរបស់កូន ឲ្យបានល្អដូចមកដូង និងខ្សែកមាស។

¹⁰កូនអើយ បើមនុស្សមានបាបបួលនាំឯង កុំព្រមតាមគេឡើយ។ ¹¹ប្រសិនបើពួកគេថា «ចូរមកជាមួយយើង យើងនឹងរង់ចាំឱកាសកម្លាយឈាម យើងនឹងលបដោយសម្ងាត់ដើម្បីចាប់មនុស្សដែលឥតទោសដោយឥតហេតុ។

¹²យើងនឹងលេបគេទាំងអស់ ដូចជាស្ពានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយទាំងមូលផង ដូចជាពួកអ្នកដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។ ¹³យើងនឹងរឹបអូស របស់មានតម្លៃគ្រប់យ៉ាង ក៏នឹងបំពេញលំនៅយើង។ ¹⁴ចូរឯងចូលមកក្នុងពួកយើងចុះ យើងនឹងមានថង់ប្រាក់តែមួយប៉ុណ្ណោះ»។

¹⁵កូនអើយ សូមកូនកុំដើររួមផ្លូវជាមួយគេឡើយ ត្រូវឃាត់ជើងកូនមិនឲ្យចូលទៅក្នុង ផ្លូវច្រករបស់គេវិញ។ ¹⁶ដ្បិតជើងគេរត់តាមតែការអាក្រក់ទេ គេក៏រហ័សនឹងកម្លាយឈាមផង។ ¹⁷ដ្បិតការដែលដាក់អន្ទាក់ នៅចំពោះសត្វស្លាប់ដែលវាមើលឃើញនោះ គឺឥតប្រយោជន៍ទេ។

¹⁸មនុស្សទាំងនេះរង់ចាំតែនឹងសម្លាប់ខ្លួនឯង ហើយក៏អែបលបដោយសម្ងាត់ ដើម្បីតែនឹងបំផ្លាញជីវិតខ្លួនគេវិញ។ ¹⁹ផ្លូវអស់អ្នកដែលលោភចង់បាន កម្រែកយ៉ាងនោះដែរ សេចក្តីនោះនឹងដកយកជីវិត ចេញពីអ្នកដែលបានកម្រែកបែបនោះ។

²⁰ប្រាជ្ញាតែងបន្លឺឡើងនៅក្នុងផ្លូវ ក៏បញ្ចេញសំឡេងនៅទីធ្លា។ ²¹ប្រាជ្ញាស្រែកប្រកាស នៅទីផ្លូវប្រសព្វទ្រហឹងអីងកង និងនៅមាត់ទ្វារក្រុង ឯនៅខាងក្នុងទីក្រុង នោះក៏បញ្ចេញពាក្យថា ²²«មនុស្សឆោតល្ងង់អើយ តើនៅស្រឡាញ់សេចក្តីឆោតល្ងង់ដល់កាលណាទៀត? ពួកមនុស្សចំអក គេនឹងចូលចិត្តខាងសេចក្តីឡកឡើយ តើមនុស្សកំឡៅនឹងចេះតែស្អប់ ដល់ការចេះដឹងដល់កាលណា?

²³ចូរអ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមនូវសេចក្តីកែរតម្រូវរបស់យើង នោះយើងនឹងចាក់វិញ្ញាណយើងទៅលើអ្នករាល់គ្នា ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានយល់ពាក្យរបស់យើង។ ²⁴ពីព្រោះយើងបានស្រែកហៅ តែអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់ទេ យើងបានហុចដៃទៅ តែឥតមានអ្នកណាវល់សោះ។ ²⁵អ្នករាល់គ្នាក៏បោះបង់ចោល អស់ទាំងដំបូន្មានរបស់យើង ហើយមិនព្រមទទួលពាក្យបន្ទោសរបស់យើងដែរ។

²⁶យើងនឹងសើចដែរ ក្នុងថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវអន្តរាយ យើងនឹងចំអកឲ្យ ក្នុងកាលដែលអ្នករាល់គ្នា កើតមានសេចក្តីភិតភ័យផង។ ²⁷កាលដែលសេចក្តីភិតភ័យមកលើអ្នករាល់គ្នា ដូចជាព្យុះសង្ស្រា ហើយសេចក្តីអន្តរាយរបស់អ្នករាល់គ្នាមក ដូចជាខ្យល់ក្អក ក្នុងកាលដែលសេចក្តីលំបាក និងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ មកគ្របសង្កត់លើអ្នករាល់គ្នា។

²⁸ក្រោយមក គេនឹងអំពាវនាវដល់យើង តែយើងមិនព្រមឆ្លើយសោះ គេនឹងស្វែងរកយើងអស់ពីចិត្ត តែគេនឹងរកមិនឃើញឡើយ។ ²⁹ព្រោះពួកគេបានស្អប់ការចេះដឹង ហើយមិនបានរើសយកសេចក្តីកោតខ្លាច ដល់ព្រះអង្គម្ចាស់ទេ។ ³⁰ពួកគេមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ នឹងដំបូន្មានរបស់យើងឡើយ ក៏បានមើលងាយសេចក្តីបន្ទោសរបស់យើងដែរ។

³¹ពួកគេនឹងស៊ីផលនៃផ្លូវរបស់ខ្លួនគេវិញ ហើយគេនឹងបានផ្អែកដោយកិច្ចការរបស់ខ្លួន។ ³²ដ្បិតពួកគេឆោតល្ងង់នោះ ការថយទៅវិញរបស់គេនឹងសម្លាប់គេទៅ ហើយចំណែកមនុស្សកំឡៅ នោះសេចក្តីសុខស្រួលរបស់គេ នឹងបំផ្លាញគេផងដែរ។ ³³ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមយើង នោះនឹងរស់ដោយសេចក្តីសុខ ហើយនឹងមានសេចក្តីសម្រាក ឥតភ័យខ្លាចចំពោះការអាក្រក់ឡើយ»។

2 ¹កូនអើយ បើឯងទទួលពាក្យយើង ហើយប្រមូលពាក្យបណ្តាំរបស់យើង ទុកនៅជាប់នឹងកូន²សូមឲ្យត្រចៀករបស់កូនស្តាប់តាមប្រាជ្ញា ហើយផ្ទង់ចិត្តឲ្យបានយល់ នឹងសេចក្តីចេះដឹងផង។

³ប្រសិនបើកូនស្រែកហៅរកចំណេះដឹង ព្រមទាំងបន្តិចស្ទើរឡើង សូមឲ្យបានយោបល់⁴បើកូនខំរកដូចជារកប្រាក់ ហើយស្វែងរកដូចជារកកំណប់ទ្រព្យ⁵នោះ កូននឹងបានយល់សេចក្តីកោតខ្លាច ដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយកូននឹងអាចស្គាល់ពីប្រាជ្ញានៃព្រះជាម្ចាស់។

⁶ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ប្រទានឲ្យមានប្រាជ្ញា នោះចេញពីព្រះឪស្ឋរបស់ព្រះអង្គមក គឺជាចំណេះដឹងហើយនិងយោបល់។⁷ព្រះអង្គបម្រុងទុកសេចក្តីដែលមានប្រាជ្ញា សម្រាប់មនុស្សសុចរិត ក៏ជាខែលដល់អស់អ្នក ដែលដើរក្នុងសេចក្តីទៀងត្រង់⁸ព្រះជាម្ចាស់បានរក្សាអស់ទាំងផ្លូវច្រកនៃសេចក្តីយុត្តិធម៌ ហើយការពារផ្លូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។

⁹ក្រោយមក អ្នកនឹងបានយល់សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីទៀងត្រង់ គឺគ្រប់ទាំងផ្លូវល្អ។¹⁰ដ្បិតប្រាជ្ញានឹងចូលមកស្ថិតនៅក្នុងចិត្តកូន ហើយការចេះដឹងនឹងគាប់ចិត្តដល់ព្រលឹងកូនផង។

¹¹ការចេះគិតពិចារណានឹងការពារកូន ហើយការដឹងខុសត្រូវនឹងថែរក្សាកូន។¹²ការទាំងនោះនឹងជួយឲ្យកូនរួចពីផ្លូវអាក្រក់ ហើយពីពួកមនុស្ស ដែលតែងតែនិយាយពាក្យមិនពិត¹³ជាអ្នកដែលបោះបង់ចោលផ្លូវទៀងត្រង់ ដើម្បីនឹងដើរតាមផ្លូវងងឹតវិញ។

¹⁴ពួកគេមានចិត្តរីករាយដោយប្រព្រឹត្តិការអាក្រក់ ហើយត្រេកអរដោយចិត្តមិនត្រង់ របស់មនុស្សអាក្រក់។¹⁵ផ្លូវពួកគេសុទ្ធតែភ្លឺច្បាស់ ហើយបិទបាំងការទទួលខុសត្រូវ។

¹⁶ប្រាជ្ញានឹងយោបល់ជួយឲ្យកូនរួចពីស្រីកំផ្លិតក្បត់ និងសម្រស់ដោយប្រលោមដោយពាក្យផ្អែមល្វែងរបស់នាង។¹⁷នាងជាអ្នកដែលលះចោលគូសម្លាញ់ ដែលបានគ្នាពីក្រមុំកំលោះ ក៏ភ្លេចសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះរបស់ខ្លួន។

¹⁸ដ្បិតផ្ទះរបស់ស្រីនោះ ទ្រេតទៅខាងសេចក្តីស្លាប់ ហើយផ្លូវច្រករបស់នាង នាំទៅចំពោះពួកមនុស្សស្លាប់។¹⁹ពួកអ្នកដែលទៅវានោះគ្មានអ្នកណាត្រឡប់មកវិញឡើយ ក៏មិនចាប់កាន់ផ្លូវច្រកនៃជីវិតដែរ។

²⁰ដូច្នេះ ចូរកូនដើរក្នុងផ្លូវរបស់មនុស្សល្អ ព្រមទាំងរក្សាផ្លូវច្រកនៃពួកសុចរិត។²¹ដ្បិតមនុស្សទៀងត្រង់នឹងអាស្រ័យនៅផែនដី ហើយមនុស្សគ្រប់លក្ខណ៍នឹងបាននៅជាប់។²²ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវកាត់ចេញ ឲ្យសូន្យពីផែនដីវិញ ហើយមនុស្សប្រទូសរ៉ាយ និងត្រូវរំលើងចេញពីទីនេះ។

3¹ កូនអើយ ចូរកុំភ្លេចពាក្យទូន្មានរបស់យើងឡើយ ចូរប្រតិបត្តិតាមពាក្យដែលយើងបានផ្តន្ទាជានិច្ច។² ដ្បិត ពាក្យរបស់យើងនឹងផ្តល់ឲ្យកូនមានអាយុយ៉ែនយូរ ប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។

³ ចូរកាន់ចិត្តក្តី និងចិត្តសង្ខេបជានិច្ច គឺត្រូវចារឹកគុណសម្បត្តិនេះជាប់ក្នុងចិត្ត ដូចពាក់គ្រឿងអលង្ការជាប់នៅនឹងកដៃ។⁴ ក្រោយមក កូននឹងបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ គាប់ចិត្តមនុស្សផងទាំងពួង ហើយកូននឹងមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ។

⁵ កុំពឹងលើចំណេះចេះដឹងរបស់ខ្លួនឡើយ តែត្រូវទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុងវិញ។⁶ ចូរនឹកដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលកូនធ្វើ នោះព្រះអង្គនឹងរៀបចំផ្លូវរបស់កូន។

⁷ កុំចាត់ទុកខ្លួនកូនថាជាអ្នកមានប្រាជ្ញាឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ដោយងាកចេញពីការអាក្រក់។⁸ ការទាំងនេះគឺជាឱសថព្យាបាលខ្លួនឲ្យបានជាសះស្បើយពីជំងឺ។

⁹ ចូរយកផលដ៏បូងពីផលដ៏ណាំ និងសម្បត្តិដែលកូនរកបាន មកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីសម្តែងការគោរពចំពោះព្រះអង្គ។¹⁰ ដូច្នេះ កូននឹងមានស្រូវពេញជង្កក ហើយមានស្រាទំពាំងបាយជូរជ័យបរិបូណ៌ហូរហៀរផង។

¹¹ កូនអើយ មិនត្រូវមើលងាយការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវធ្លាក់ទឹកចិត្តដែរ នៅពេលព្រះអង្គស្តីបន្ទោស¹² ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែងតែប្រៀនប្រដៅអស់អ្នកដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់ ដូចឪពុកវាយប្រដៅកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន។

¹³ អ្នកណាប្រាជ្ញាឃើញ នឹងយល់ដឹងពីយោបល់ អ្នកនោះមានសុភមង្គលហើយ។¹⁴ ដ្បិតប្រាជ្ញាដែលកូនរកបាននេះគឺប្រសើរជាងមានប្រាក់ ហើយផ្តល់ឲ្យបានចំណេញប្រសើរជាងមានមាសផងដែរ។

¹⁵ ប្រាជ្ញាមានតម្លៃលើសគ្រប់ ហើយអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកប្រាជ្ញាចង់បាន ពុំអាចមានតម្លៃស្មើនឹងប្រាជ្ញានេះឡើយ។¹⁶ ប្រាជ្ញាផ្តល់ឲ្យមានអាយុយ៉ែនយូរ ព្រមទាំងនាំឲ្យមានសម្បត្តិ និងកិត្តិយសដ៏រុងរឿងទៀតផង។

¹⁷ ប្រាជ្ញាដឹកនាំមនុស្សឲ្យរស់នៅដោយសុខដុមរមនា និងសុខសាន្ត។¹⁸ ប្រាជ្ញាជាដើមឈើផ្តល់ជីវិត សម្រាប់អស់អ្នកដែលបេះផ្លែបរិភោគ អ្នកណាមានប្រាជ្ញាជាប់ក្នុងខ្លួន អ្នកនោះនឹងរីករាយ។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតផែនដី ដោយសារព្រះប្រាជ្ញាញាណ ហើយព្រះអង្គបានលាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ ដោយសារព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ។²⁰ ដោយសារព្រះតម្រិះដ៏រវាងវៃរបស់ព្រះអង្គ និងឲ្យពពកបង្ហូរភ្លៀងចុះមក។

²¹ កូនអើយ កុំឲ្យសេចក្តីទាំងនេះ ចេញចាត់ពីភ្នែកកូនឡើយ ចូររក្សាសេចក្តីដែលមានប្រាជ្ញា និងគំនិតរវាងវៃ។²² ដូច្នេះ សេចក្តីនោះនឹងបានជាជីវិត ដល់ព្រលឹងកូន ហើយជាគ្រឿងលម្អនៅក្នុងកូនផង។

²³ នោះកូននឹងបានដើរតាមផ្លូវរបស់កូន ដោយសេចក្តីសុខ ហើយជើងកូននឹងមិនចំពប់ឡើយ។²⁴ ប្រសិនបើកូន អង្គុយចុះ នោះកូននឹងមិនភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ កាលណាកូនចូលដេក នោះកូននឹងដេកលក់យ៉ាងស្តាប់ស្តល់។

²⁵ កុំឲ្យនឹកខ្លាច ក្រែងលោមានហេតុភ័យ កើតមកឆាប់ភ្លាមនោះឡើយ ក៏កុំឲ្យខ្លាចការហិនវិនាសរបស់មនុស្សអាក្រក់ ក្នុងកាលដែលកើតមកនោះដែរ។²⁶ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងបានជាទីទុកចិត្តដល់កូន ព្រះអង្គនឹងរក្សាជើងកូនមិនឲ្យត្រូវជាប់ឡើយ។

²⁷ កាលណាកូនមានលទ្ធភាពអាចនឹងធ្វើបាន នោះមិនត្រូវបដិសេធនឹងអ្នក ដែលត្រូវការជំនួយពីកូនឡើយ។²⁸ បើកាលណាកូនមានរបស់អ្វីនៅជិតកូន ដែលអ្នកជិតខាងត្រូវការ នោះកុំនិយាយឡើយថា ទៅសិនចុះ ស្តេចសឹមមក នោះខ្ញុំនឹងឲ្យ។

²⁹ កុំបង្កើតការអាក្រក់ទាំងនឹងអ្នកជិតខាងកូន ដែលអាស្រ័យនៅជិតកូន ដោយសុខសាន្តនោះឡើយ។³⁰ បើមនុស្សណាមិនបានធ្វើប្រទានដល់កូន នោះកុំឲ្យតតាំងនឹងគេដោយឥតហេតុឲ្យសោះ។

³¹ កុំច្រណែននឹងមនុស្សច្រឡោតឡើយ ក៏កុំរើសយកផ្លូវប្រព្រឹត្តណាមួយរបស់គេដែរ។³² ដ្បិតមនុស្សរៀបចំជាទីខ្ពើមខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ តែចំណែកមនុស្សទៀងត្រង់ ព្រះអង្គជាចិត្តនឹងគេវិញ។

³³ បណ្តាសានៃព្រះអម្ចាស់ នោះនៅក្នុងផ្ទះរបស់មនុស្សអាក្រក់តែព្រះអង្គប្រទានពរដល់ចីល្អនៅ របស់មនុស្ស សុចរិតវិញ។³⁴ ព្រះអង្គតែងមើលងាយ ដល់ពួកអ្នកដែលមើលងាយតែព្រះអង្គផ្តល់ព្រះគុណចំពោះអ្នកបន្ទាបខ្លួនវិញ។

³⁵ មនុស្សមានប្រាជ្ញានឹងគ្រងបានសិរីល្អទុកជាមរតក តែសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាសនឹងបានជារង្វាន់ ដល់មនុស្សឆោតល្ងង់វិញ។

4¹ កូនអើយ ចូរស្តាប់ពាក្យទូន្មានរបស់យើង ចូរប្រុងស្មារតី ដូច្នេះកូននឹងយល់ដឹងហើយនិងចំណេះផង។² យើងបានបង្រៀនកូនអំពីការល្អ កុំបោះបង់ចោលសេចក្តីបង្រៀនរបស់យើងឡើយ។

³ ពេលមុន យើងធ្លាប់ជាកូនរបស់ឪពុកយើង ហើយក៏ជាកូនសំណាញ់របស់ម្តាយយើងដែរ។⁴ ឪពុកយើងបានបង្រៀនយើងថា៖ «ចូរកូនចងចាំពាក្យរបស់ឪពុកទុកក្នុងចិត្ត ចូរប្រតិបត្តិតាមដំបូន្មានរបស់ឪពុក នោះកូននឹងមានជីវិត។

⁵ ចូររកប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹងឲ្យបាន មិនត្រូវបំភ្លេច ឬងាកចេញពីពាក្យរបស់ឪពុកឡើយ កុំបោះបង់ប្រាជ្ញាឲ្យសោះ នោះប្រាជ្ញានឹងការពារកូន ចូរស្រឡាញ់ប្រាជ្ញានោះប្រាជ្ញានឹងថែរក្សាកូន។

⁷ ប្រភពនៃប្រាជ្ញាចាប់ផ្តើមដូចតទៅ គឺត្រូវរកប្រាជ្ញាឲ្យបាន ហើយចំណាយអ្វីៗទាំងអស់ដែលកូនមាន ដើម្បីរកឲ្យបានការចេះដឹង។⁸ ចូរឱបរឹតប្រាជ្ញាឲ្យជាប់ក្នុងដួងចិត្ត នោះប្រាជ្ញានឹងលើកតម្កើងកូនឡើងយ៉ាងថ្លៃថ្នូរ។⁹ ប្រាជ្ញានឹងផ្តល់ឲ្យកូនបានរុងរឿង គឺប្រៀបដូចជាមកុដ នឹងជាគ្រឿងអលង្ការដ៏ថ្លៃថ្នូរ សម្រាប់កូន»។

¹⁰ កូនអើយ ចូរស្តាប់ ហើយធ្វើតាមពាក្យរបស់យើង នោះកូននឹងមានអាយុវែង។¹¹ យើងបានណែនាំកូនឲ្យស្គាល់របៀបរបស់នៅប្រកបដោយប្រាជ្ញា និងបានអប់រំកូនឲ្យដើរតាមផ្លូវទៀងត្រង់។¹² ពេលណាកូនដើរតាមផ្លូវនេះ នឹងគ្មានឧបសគ្គអ្វីមករារាំងកូនឲ្យជំពប់ដួលឡើយ។

¹³ ចូរកាន់តាមសេចក្តីបង្រៀនរបស់យើង ដោយឥតលះបង់ចោលឡើយ ចូរថែរក្សាឲ្យជាប់ ដ្បិតដំបូន្មាននេះជាជីវិតរបស់កូន។¹⁴ មិនត្រូវចូលរួមក្នុងផ្លូវរបស់មនុស្សពាលឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវយកតម្រាប់តាមមនុស្សអាក្រក់ដែរ។¹⁵ ចូរចៀសវាងដើរតាមផ្លូវនោះ ត្រូវដើររាងឲ្យឆ្ងាយតាមផ្លូវផ្សេងវិញ។

¹⁶ ដ្បិត ពួកគេមិនចូលដំណែកទេ ដរាបទាល់តែបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ជាមុនសិន គឺប្រសិនបើគេមិនបានធ្វើទុក្ខទោសអ្នកផ្សេងទេនោះ គេដកមិនលក់ឡើយ។¹⁷ ដ្បិតគេចិញ្ចឹមជីវិតដោយសារអំពើទុច្ចរិត ហើយគេផឹកស្រាដែលបានមកដោយសារអំពើឃោរឃៅ។

¹⁸ ប៉ុន្តែ ផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិតប្រៀបបីដូចជាពន្លឺអុណ្ឌៈ បញ្ចេញរស្មីកាន់តែឆ្លាតឡើងៗ រហូតដល់ព្រះអាទិត្យពេញកម្ដៅ។¹⁹ ចំណែកផ្លូវរបស់ជនពាលវិញ ដូចទៅនឹងភាពងងឹតអន្ធការ គឺពួកគេមិនអាចមើលឧបសគ្គដែលធ្វើឲ្យខ្លួនជំពប់ដួលនោះឃើញឡើយ។

²⁰ កូនអើយ ចូរផ្ទៀងត្រចៀក ចូរត្រងត្រាប់ស្តាប់ពាក្យទូន្មាន និងសេចក្តីបង្រៀនរបស់យើង។²¹ កុំបំភ្លេចពាក្យយើង គឺត្រូវរក្សាទុកឲ្យជាប់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់កូនផង។

²² ដ្បិតពាក្យទាំងនេះនឹងផ្តល់ជីវិត និងសុខភាពដល់រូបកាយអស់អ្នកដែលទទួលយក។²³ ចូរកូនថែរក្សាចិត្តដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ដ្បិតចិត្តគំនិតរបស់កូនយ៉ាងណា ជីវិតរបស់កូនក៏យ៉ាងនោះដែរ។

²⁴ ចូរទប់មាត់កុំឲ្យពេលពាក្យអាស្រូវឡើយ ហើយក៏កុំគ្រលាស់អណ្តាតពេលពាក្យមូលបង្គាប់គេដែរ។²⁵ ចូរឲ្យភ្នែកកូនមើលចំទៅមុខ ហើយត្របកភ្នែកឯងទៅត្រង់ទៅមុខដែរ។

²⁶ ត្រូវកំណត់ផ្លូវដែលជើងកូនដើរ ហើយផ្លូវរបស់កូននឹងមានសុវត្ថិភាព។²⁷ កុំងាកបែរទៅខាងស្តាំ ឬខាងឆ្វេងឡើយ ត្រូវឲ្យជើងរបស់កូនងាកចេញពីសេចក្តីអាក្រក់វិញ។

5 ¹កូនអើយ ចូរយកចិត្តទុកដាក់នឹងប្រាជ្ញារបស់យើង ហើយចាប់អារម្មណ៍ និងតម្រិះរបស់យើងផងដែរ ដើម្បីឲ្យកូនស្គាល់ការរិះគិត និងការនិយាយស្តីដឹងខុសត្រូវ។

³ដ្បិត ស្ត្រីក្បត់ប្តីតែងតែនិយាយមាយាមផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ ហើយមាត់អិលដូចប្រេងប៉ុន្តែ តាមពិតស្ត្រីនោះប្រៀបបាននឹងផ្លែស្លែងដែលមានជាតិល្វីង ហើយមុតដូចជាមុខពីរ។

⁵ស្ត្រីប្រភេទនេះបណ្តាលឲ្យអ្នកត្រូវស្លាប់ ដ្បិតផ្លូវរបស់គេតម្រង់ទៅរកមច្ចុរាជ។ ⁶ផ្លូវរបស់ស្ត្រីនេះមិននាំទៅកាន់ជីវិតទេ។ តែនាំឲ្យគេរង្វេង ដោយនាងមិនដឹងថាកំពុងតែធ្វើអ្វីនោះទេ។

⁷ឥឡូវនេះ កូនអើយ ចូរស្តាប់យើង កុំងាកចេញពីពាក្យ ដែលចេញពីមាត់របស់យើងឡើយ។ ⁸រក្សាផ្លូវរបស់កូនឲ្យឆ្ងាយពីស្ត្រីប្រភេទនេះ កុំទៅជិតមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់គេឲ្យសោះ។

⁹ក្នុងផ្លូវនេះ អ្នកខ្លះអាចនឹងប្រមាថមាត់ងាយកេរ្តិ៍ឈ្មោះកូន ហើយមនុស្សគ្មានចិត្តមេត្តាបំផ្លាញជីវិតកូន ¹⁰ក្រែងលោអ្នកដទៃមករឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូន ហើយអ្វីៗដែលកូនរកបានដោយកម្លាំងញើស ត្រូវធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកផ្សេង។

¹¹នៅទីបំផុត កូនលែងមានកម្លាំងអ្វីទៀត ហើយកូននឹងស្រែកថ្ងូរដូចសត្វ។ ¹²កូននឹងពោលថា «ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំស្អប់ដំបូន្មាន ហើយមិនយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ការប្រៀនប្រដៅដូច្នេះ!»

¹³ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមិនស្តាប់ពាក្យសម្តីគ្រូ ហើយក៏មិនផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់អ្នកបង្រៀនខ្ញុំដូច្នេះ។ ¹⁴យើងស្ទើរតែនឹងចូលទៅក្នុងអស់ទាំងអំពើអាក្រក់ហើយ គឺនៅកណ្តាលចំណោមមនុស្សនិងក្រុមជំនុំផង»។

¹⁵ចូរផឹកទឹកពីពាងរបស់ខ្លួនកូន ព្រមទាំងទឹកដែលហូរចេញពីអណ្តូងរបស់ខ្លួនផងដែរ។ ¹⁶តើគួរឲ្យរន្ធទឹករបស់កូនហូរសាច់ចេញទៅក្រៅ ហើយគន្លងទឹករបស់កូនហូរទៅក្នុងផ្លូវឬ? ¹⁷ត្រូវទុកសម្រាប់ខ្លួនកូនតែមួយប៉ុណ្ណោះ មិនមែនសម្រាប់មនុស្សដទៃ ជាមួយកូនផងនោះទេ។

¹⁸ចូរផ្តល់សុភមង្គលឲ្យភរិយារបស់កូន ចូរអូសយ៉ាងសប្បាយជាមួយភរិយា ដែលកូនបានរៀបការតាំងពីកំណើតមក។ ¹⁹ភរិយារបស់កូនមានចរិយាសមសួនគួរឲ្យស្រឡាញ់ សម្រស់របស់នាងគួរជាទីគាប់ចិត្ត។ ចូរក្រេកត្រអាលនឹងសម្ផស្សរបស់នាង ចូរស្រឡាញ់នាងយ៉ាងអស់ពីចិត្តរហូតតទៅ។

²⁰កូនអើយ ហេតុអ្វីបានជាកូនមានចិត្តស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់គេទៅវិញ? ហេតុអ្វីបានជាកូនចង់សប្បាយជាមួយស្រីផ្សេងដូច្នេះ? ²¹អ្វីៗដែលមនុស្សលោកប្រព្រឹត្តព្រះអម្ចាស់ជ្រាបទាំងអស់ ព្រះអង្គទតឃើញកិរិយាមារយាទរបស់គេ។

²²កំហុសរបស់មនុស្សអាក្រក់ជាចំណងចង់ខ្លួន ហើយអំពើបាបជាអន្ទាក់ដែលធ្វើឲ្យខ្លួនគេបរាជ័យ។ ²³គេនឹងត្រូវស្លាប់ ព្រោះខ្វះការអប់រំ គេនឹងត្រូវវិនាស ព្រោះតែអំពើលេលាហួសល្បឿនរបស់ខ្លួន។

6¹ កូនអើយ ប្រសិនបើកូន រៀបចំទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូន ឲ្យទៅអ្នកជិតខាងរបស់កូន ប្រសិនបើកូនបានសន្យា ឲ្យអ្នកណាខ្លីហើយមិនបានស្គាល់² ក្រោយមកកូន បានជាប់អន្ទាក់ ដោយសារពាក្យសន្យារបស់កូន គឺកូនបានត្រូវចាប់ហើយ ដោយពាក្យសម្តីដែលចេញពី មាត់កូនមក។

³ នោះកូនអើយ ចូរធ្វើដូច្នេះវិញ ហើយដោះខ្លួនឲ្យរួចចុះ ដ្បិតកូនបានធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ នៃអ្នកជិតខាងរបស់កូនហើយ ដូច្នេះ ចូរទៅជួបអ្នកជិតខាង របស់កូនភ្លាម ហើយអង្វរដោយការបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះអ្នកជិតខាង។

⁴ សូមកុំឲ្យភ្នែករបស់កូនដេក ហើយកុំគ្របភ្នែករបស់កូនឡើយ។⁵ គឺខំប្រឹងរើបម្រះឲ្យទាល់តែរួចខ្លួន ដូចឈ្នួស និងបក្សីខំប្រឹងរំដោះខ្លួន ឲ្យរួចពីអន្ទាក់របស់ ព្រានដែរ។

⁶ កូនកម្ចីលអើយ ចូរទៅមើលស្រមោច ហើយពិចារណាអំពីការរស់នៅរបស់វា រួចយកឲ្យមានប្រាជ្ញា។⁷ វាគ្មានអ្នកដឹកនាំ គ្មានមេកើយ ឬគ្មានអ្នកត្រួតត្រាទេ⁸ ប៉ុន្តែ នៅរដូវក្តៅវាប្រមូលចំណី នៅរដូវរដូវក្តៅ វាសន្សំស្សៀងដែលវាអាចស៊ីបានទុក។

⁹ កូនកម្ចីលអើយ តើកូននៅតែដេកដល់ណាទៀត? តើដល់អង្គាល់ទើបកូនភ្ញាក់ឡើង?¹⁰ «កូនចង់ដេកថែមបន្តិច ចង់ដំអក់បន្តិច ដេកឱបដៃបន្តិច»។¹¹ បើបែបនេះ កូននឹងខ្វះខាត ហើយធ្លាក់ខ្លួនក្រស្លាម ដូចមានមកលួច ហើយមានតម្រូវការហើយត្រូវការជំនួយជាដរាប។

¹² អ្នកគឺជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍ អ្នកនោះជាមនុស្សពេល រស់នៅជាមួយនឹងការនិយាយពាក្យមិនពិត¹³ គេមិនភ្នែក ធ្វើជាសញ្ញាដោយលើកដៃលើកជើង ហើយនិងចង្កូលដោយម្រាមដៃរបស់គេដែរ។

¹⁴ គេមានចិត្តពេលហើយរិះគិតធ្វើអាក្រក់គ្រប់ពេលវេលា ហើយគេនឹងបង្កជំលោះ។¹⁵ ហេតុនេះ គេមុខជាវិនាសយ៉ាងទាន់ហាន់ ព្រមទាំងត្រូវអន្តរាយមួយរំពេចរក អ្វីមកកែកូនពុំបាន។

¹⁶ មានអំពើប្រាំមួយ ឬប្រាំពីរយ៉ាងផង ដែលព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យ ដែលជាការគួរខ្លើម ហើយព្រះជាម្ចាស់មិនអាចទ្រាំទ្របាន។

¹⁷ ភ្នែកនៃអ្នកដែលមានឫកធំ ការពេលពាក្យកុហក ការបង្កូរឈាមដល់មនុស្សស្លូតត្រង់¹⁸ ដួងចិត្តដែលរិះគិតធ្វើអំពើទុច្ចរិត ជើងដែលរត់ទៅប្រព្រឹត្តអំពើ អាក្រក់¹⁹ ការធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយ ដែលពេលពាក្យមិនពិត និងការបង្កជំលោះបំបាក់បំបែកបងប្អូន។

²⁰ កូនរបស់យើងអើយ ចូរស្តាប់ឱវាទរបស់យើង កុំចោលសេចក្តីបង្រៀនរបស់ម្តាយកូនឡើយ។²¹ ចូរចងចាំទុកក្នុងចិត្ត ចូររក្សាជាប់នឹងខ្លួនដូចគ្រឿងអលង្ការ។

²² ពេលកូនធ្វើដំណើរទៅណាមកណាដំបូន្មានទាំងនេះនឹងនាំផ្លូវកូន ការពារកូនក្នុងពេលដេកផង ហើយនិងបង្រៀនកូនថែមទៀតនៅពេលកូនភ្ញាក់ឡើង។²³ ដ្បិត ឱវាទប្រៀបបាននិងចង្អៀង សេចក្តីបង្រៀនដូចជាពន្លឺ ហើយការប្រៀនប្រដៅគឺជាផ្លូវដឹកនាំជីវិតរបស់កូន។

²⁴ ពាក្យដាស់តឿនទាំងនេះការពារកូន កុំឲ្យចាញ់បោកស្រីទុច្ចរិត កុំឲ្យចាញ់បញ្ឆោតពាក្យផ្អែមល្ហែមរបស់ស្រីក្បត់ប្តី។²⁵ កុំមានចិត្តពុះកញ្ឆោតនិងសម្បូររបស់ ស្រីរបៀបនេះឡើយ ហើយក៏កុំបណ្តោយឲ្យចិត្តអ្នកឈ្លក់រង្វេងទៅតាមកែវភ្នែករបស់គេដែរ។

²⁶ ដេកជាមួយស្រីពេស្យា គឺនាងចង់បាននំប៉័ងតែមួយដុំប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែប្រពន្ធរបស់អ្នកផ្សេងវិញ គឺនាងនឹងត្រូវការជីវិតរបស់អ្នក។²⁷ តើមានមនុស្សណាអាចយក ភ្លើងមកដាក់លើទ្រូង ហើយភ្លើងនោះមិនឆេះអាររបស់អ្នកនោះទេ?

²⁸ តើមានមនុស្សណាដែលអាចដើរលើរន្ទើរភ្លើង ដោយមិនរលាកជើងរបស់គាត់ទេ?²⁹ ដូច្នេះ អ្នកដែលបានដេកជាមួយប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាង គឺអ្នកដែលបានដេកជានាង នឹងត្រូវទទួលផលវិបាកជានិច្ច។

³⁰ គ្មានមនុស្សណានឹងចាប់ទោសដល់ ចោរលួចបើសិនដើម្បីគ្រាន់តែចម្លែកក្រពះដែលគាត់ឃ្លាននោះ។³¹ ប៉ុន្តែបើគេចាប់បានចោរនោះ គឺត្រូវតែសងមួយជាប្រាំពីរ នូវអ្វីដែលគាត់បានលួចទោះបីត្រូវចំណាយរបស់ដែលមានតម្លៃនៅក្នុងផ្ទះក៏ដោយ។

³² អ្នកណាលួចប្រពន្ធគេ អ្នកនោះជាមនុស្សមិនចេះពិចារណា ដ្បិតប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះនាំតែវិនាសខ្លួនឯង។³³ អ្នកនោះនឹងទទួលទោសបាត់បង់កិត្តិយស ហើយត្រូវ ខ្មាសនោះនឹងនៅជាមួយគេរហូត។

³⁴ ដ្បិតសេចក្តីប្រពណ្ណរបស់ប្តីនាងគឺសាហាវណាស់ ហើយប្តីនឹងបានសងសឹកឥតត្រាប្រណីឡើយ។³⁵ គាត់មិនព្រមទទួលសំណង ហើយគាត់ក៏មិនអត់ទោស ឲ្យដែរ ទោះបីយកដីដីចិត្តទៅសងច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ។

7 ¹កូនអើយ កុំភ្លេចពាក្យបណ្តាំយើង ចូរចងចាំពាក្យដែលយើងទូន្មាន។²ចូររក្សាពាក្យដែលយើងទូន្មាននេះ ទើបកូនមានជីវិត ចូររក្សាសេចក្តីបង្រៀនរបស់យើងទុកដូចជាភ្នែកភ្នែក។³ចូរចងចាំពាក្យរបស់ឪពុកគ្រប់ពេលវេលា ហើយចារឹកទុកក្នុងដួងចិត្តជានិច្ច។

⁴ចូរនិយាយដោយប្រាជ្ញា «អ្នកគឺជាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ» ហើយត្រូវហៅការចេះដឹងថាជាមិត្តសម្លាញ់⁵ ធ្វើដូច្នេះ កូនអាចគេចផុតពីស្ត្រីក្បត់ប្តី និងគេចផុតពីប្រពន្ធភានដែលប្រសប់លួងលោម។

⁶ដ្បិតយើងបានមើលតាមបង្អួចផ្ទះរបស់យើង សម្លឹងទៅផ្លូវកែង។⁷យើងឃើញមនុស្សដែលមិនសូវដឹងខុសត្រូវ យើងក៏ឃើញក្មេងកំលោះម្នាក់ គឺជាអ្នកគ្មានប្រាជ្ញាទាល់តែសោះ។

⁸ក្មេងកំលោះនោះដើរតាមផ្លូវមានផ្ទះលក់ដូរ ក្បែរកន្លែងដែលស្ត្រីក្បត់ប្តីរស់នៅ ហើយដើរតម្រង់ទៅផ្ទះនាង។⁹ពេលនោះ ជាពេលល្ងាច ថ្ងៃកំពុងលិច ហើយយប់ងងឹតក៏ជិតមកដល់។

¹⁰ស្ត្រីនោះចេញមកជួបអ្នកកំលោះ ទាំងស្លៀកពាក់ជារបៀបស្រីពេស្យា ដើម្បីទាក់ទាញចិត្តគេ។¹¹នាងពុះកញ្ច្រោល ស្រីបស្រាល ឥតអៀនខ្មាស ទ្រាំនៅក្នុងផ្ទះមិនបានទេ។¹²នាងនេះដើររកប្រុសនៅតាមដងផ្លូវ នៅតាមផ្សារ និងនៅគ្រប់កៀនកោះ។

¹³ដូច្នេះ នាងចាប់អ្នកកំលោះមកឱបរឹតនិងចើប ហើយនិយាយដោយមុខខឹងថា¹⁴ «ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំទើបនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាអរព្រះគុណ ដើម្បីលាបំណន់។¹⁵ហេតុនេះ ហើយបានជាខ្ញុំចេញមកជួបបង ដ្បិតខ្ញុំចង់ស្គាល់បងយូរហើយ ឥឡូវ ខ្ញុំជួបបងមែន។

¹⁶អ្នកបានរៀបចំគ្រែរួចហើយ ដែលមានភ្លយចម្រុះពណ៌ និងមានផាហ៊ុមល្អៗមកពីអេស៊ីប។¹⁷អ្នកបានបោះទឹកអប់ និងគ្រឿងក្រអូបផ្សេងៗពីលើគ្រែនោះ។

¹⁸សូមមកចុះ ហើយផឹកស្រាម្សៅយ៉ាងសប្បាយជាមួយគ្នា រហូតដល់ព្រឹកស្អែក។

¹⁹ដ្បិត ប្តីអ្នកមិននៅផ្ទះទេ គាត់បានចេញដំណើរទៅកន្លែងឆ្ងាយទៅហើយ។²⁰គាត់យកប្រាក់មួយថង់ទៅជាមួយដល់ថ្ងៃពេញបូណ៌ ទើបគាត់វិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ។²¹នាងនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលយ៉ាងប្រសប់ អ្នកទាញអ្នកកំលោះដោយពាក្យសម្តីផ្អែមល្ហែម។

²²អ្នកកំលោះក៏ទៅតាមនាងភ្លាម ដូចគេដែលគេនាំទៅទីសក្តិសាត និងដូចមនុស្សឆ្គួតដែលបណ្តោយឲ្យគេចងជើងចងដៃ យកទៅធ្វើទោស។²³អ្នកនោះប្រៀបបាននឹងសត្វស្លាប ហើរបោះពួយទៅរកអន្ទាក់ ដោយមិនដឹងថា ខ្លួនមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតទេ។ លុះត្រាតែមានព្រាញមកទម្លុះដល់បេះដូង។

²⁴ឥឡូវនេះ កូនអើយ ចូរស្តាប់យើង ចូរត្រងត្រាប់ស្តាប់សេចក្តីដែលដែលចេញពីមាត់របស់យើង។²⁵កុំបាក់ចិត្តទៅតាមស្ត្រីប្រភេទនេះឡើយ ហើយក៏កុំរង្វេងទៅសេពគប់ជាមួយផ្លូវរបស់នាងដែរ។

²⁶ដ្បិត ស្ត្រីនេះបានធ្វើឲ្យមនុស្សវិនាសជាច្រើនហើយ សេចក្តីស្លាប់ដោយសារស្នាដៃនាងគឺមានច្រើនណាស់ដែរ។²⁷ផ្ទះរបស់នាងជាស្ថានមច្ចុរាជ គេបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់ដែលងងឹត នៃសេចក្តីស្លាប់។

8 ¹តើប្រាជ្ញានេះចេញមកពីណា? តើមិនមែនចំណេះដឹងដែលបានចេញមកតាមសម្លេងនាងទេ?²នៅលើទីខ្ពស់ ក្បែរមាត់ផ្លូវ និងនៅត្រង់ផ្លូវបំបែក គឺនាងឈរពេញដោយប្រាជ្ញា។³ក្បែរមាត់ទ្វារក្រុង នៅតាមផ្លូវចេញចូល ហើយនាងស្រែកឡើងថា។

⁴«មនុស្សរាល់គ្នាអើយ ពាក្យទាំងនេះគឺសម្រាប់អ្នក ហើយសម្លេងរបស់យើងគឺសម្រាប់កូនមនុស្សទាំងអស់។⁵មនុស្សមិនដឹងខុសត្រូវអើយ ចូររៀនពីប្រាជ្ញា មនុស្សឥតប្រាជ្ញាអើយ អ្នកត្រូវខំឲ្យបានចំណេះដឹងដល់គំនិតផង។

⁶សូមស្តាប់ ពីព្រោះយើងនឹងនិយាយសេចក្តីសំខាន់ៗប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ពេលមាត់យើងបើកគឺថ្លែងពីផ្លូវទៀងត្រង់។⁷ដ្បិត យើងថ្លែងប្រាប់តែសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ យើងមិនចូលចិត្តនិយាយសេចក្តីអាក្រក់ឡើយ។

⁸ពាក្យទាំងអស់ដែលចេញពីមាត់យើងសុទ្ធតែទៀងត្រង់ គឺគ្មានពាក្យរៀបចំ ឬបោកបញ្ឆោតទេ។⁹ពាក្យទាំងនោះគឺសំដៅទៅរក អ្នកដែលនឹងយល់ដឹង ហើយពាក្យរបស់យើងនឹងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីត្រឹមត្រូវដល់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញាដែរ។

¹⁰ចូរទទួលដំបូន្មានខ្ញុំជាជាងទទួលប្រាក់ រីឯការចេះដឹងមានតម្លៃលើសមាសទឹកដប់ទៅទៀត។¹¹ដ្បិត ប្រាជ្ញាមានតម្លៃជាងត្បូងពេជ្រ គ្មានរបស់អ្វីមានតម្លៃស្មើ នឹងប្រាជ្ញាឡើយ។

¹²យើង គឺជាប្រាជ្ញា រស់នៅជាមួយនិងការពិចារណា ហើយយើងមានតម្រិះរិះគិត ដោយសុភវិនិច្ឆ័យ។¹³អ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ តែងតែស្តាប់អំពីអាក្រក់។ យើងមិនចូលចិត្ត ការអួតអាងនិងការព្រហ័ន របៀបអាក្រក់ និងការពោលពាក្យបោកបញ្ឆោតឡើយ។ យើងមិនចូលចិត្តទេ។

¹⁴យើងមានយោបល់ល្អ ហើយសម្លេងនៃប្រាជ្ញាដែរ យើងជាតួនៃប្រាជ្ញា ហើយយើងជាកម្លាំងដែរ។¹⁵ស្តេចនានាគ្រប់គ្រងទឹកដីបាន ដោយសារយើង អ្នកដឹកនាំ ទាំងឡាយ តែងច្បាប់ដ៏ត្រឹមត្រូវ។¹⁶អ្នកធំទាំងឡាយត្រួតត្រាទឹកដី ដោយសារយើងហើយអ្នកទាំងនោះធ្វើការដ៏សុចរិត។

¹⁷យើងស្រឡាញ់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់យើង ហើយអ្នកណាដែលស្វែងរកយើង អ្នកនោះនឹងរកឃើញ។¹⁸យើងផ្តល់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសិរីរុងរឿង ភាព ចម្រុងចម្រើន និងសេចក្តីសុចរិតផងដែរ។

¹⁹ផលផ្លែរបស់យើងមានតម្លៃជាងមាសទឹកដប់ អ្វីៗដែលខ្ញុំផ្តល់ឲ្យមានតម្លៃជាងប្រាក់សុទ្ធទៅទៀត។²⁰យើងនឹងដើរតាមមាគ៌ាដ៏សុចរិត និងប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវ យុត្តិធម៌។²¹យើងផ្តល់ទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងបរិបូណ៌ ឲ្យដល់អ្នកដែលស្រឡាញ់យើង ក៏បំពេញមិនឲ្យចេះខ្វះអ្វីឡើយ។

²²ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតយើងតាំងពីដើមដំបូងបង្អស់ គឺមុនអ្វីៗដែលព្រះអង្គបង្កើតមកទៅទៀត។²³ព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតែងតាំងយើង តាំងពីអស់កល្បរៀង មក គឺនៅគ្រាដំបូងបង្អស់ មុនកំណើតពិភពលោកទៅទៀត។

²⁴កាលយើងកើតមក មិនទាន់មានសមុទ្រ ហើយក៏មិនទាន់មានប្រភពទឹកផងដែរ។²⁵ព្រះអង្គបង្កើតខ្ញុំមក មុនព្រះអង្គបង្កើតឲ្យមានភ្នំធំភ្នំតូច និងជ្រលោងផ្សេងៗផងដែរ។

²⁶ពេលយើងកើតមក គឺមុនពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតផែនដីឬទីវាល ឬទោះបីផែនដីដំបូងគេនៅផែនដីទៅទៀត។²⁷កាលព្រះអម្ចាស់លាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ និងគូររាសីដើងមេឃពីលើមហាសមុទ្រ យើងក៏បាននៅទីនោះដែរ។

²⁸កាលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតពពកនៅលើទីខ្ពស់អាកាស ហើយកាលប្រភពទឹកផុសទាំងឡាយត្រូវបានបង្កើតរួច យើងក៏នៅទីនោះដែរ។²⁹កាលព្រះអង្គកំណត់ ព្រំដែនសមុទ្រ ដើម្បីខណ្ឌទឹកកុំឲ្យហូរចេញ កាលព្រះអង្គចាក់គ្រឹះផែនដីផងដែរនោះ យើងក៏បាននៅទីនោះជាមួយព្រះអង្គដែរ។

³⁰នៅពេលនោះ យើងបានជាមេជាងជួយធ្វើការព្រះអង្គ ហើយយើងគឺជាអំណរព្រះអង្គ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃទៀត។ នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ យើងតែងតែមានអំណរ។³¹យើងមានអំណរនៅលើផែនដីដែលព្រះអង្គបានបង្កើត យើងមានអំណរកើតក្នុងចំណោមមនុស្សលោក។

³²ឥឡូវនេះ កូនអើយ ចូរនាំគ្នាស្តាប់យើង អ្នកណាប្រតិបត្តិតាមមាគ៌ារបស់ឪពុក អ្នកនោះពិតជាមានសុភមង្គល។³³ចូរស្តាប់ដំបូន្មានរបស់យើង ដោយឥត ធ្វេសប្រហែសឡើយ នោះកូននឹងទៅជាអ្នកមានប្រាជ្ញា។³⁴អ្នកណាស្តាប់យើង ហើយឈរយាមមាត់ទ្វារខ្ញុំជារៀងរាល់ថ្ងៃ អ្នកនោះពិតជាមានពរហើយ។

³⁵អ្នកណារកយើងឃើញ អ្នកនោះមានជីវិត ហើយព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកនោះ។³⁶អ្នកណារកយើងមិនឃើញ អ្នកនោះធ្វើបាបខ្លួនឯង អ្នកណាស្តាប់ យើង អ្នកនោះស្រឡាញ់សេចក្តីស្តាប់»។

9 ¹ប្រាជ្ញាបានសង់ផ្ទះរបស់ខ្លួនរួចហើយគឺបានចាំងសសរទាំងប្រាំពីរស្រេចឡើងពីថ្ម។²ក៏បានសម្លាប់សត្វសម្រាប់ជប់លៀង ព្រមទាំងលាយស្រាទំពាំងបាយជូរ និងរៀបតុស្រេចហើយផងដែរ។

³បានទាំងចាត់ពួកស្រីបម្រើក្រមុំៗឲ្យចេញទៅ ក៏ស្រែកប្រកាសនៅលើទីខ្ពស់បំផុតនៃទីក្រុង។⁴«តើអ្នកណាដែលនោតល្ងង់ខ្លះ? ចូរបែរចូលមកក្នុងទីនេះមក!» ឯចំណែកអ្នកណាដែលឥតមានយោបល់» គឺនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលខ្វះប្រាជ្ញា។

⁵«ចូរមកបរិភោគអាហាររបស់យើង ហើយផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរដែលយើងបានលាយហើយ។⁶ចូរលះចោលសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅចេញនោះនឹងបានរស់នៅ រួចដើរក្នុងផ្លូវនៃការចេះដឹងផង។

⁷អ្នកណាស្តីបន្ទោសមនុស្សវាយឫកខ្ពស់ អ្នកនោះនឹងត្រូវគេមើលងាយ អ្នកណាស្តីបន្ទោសមនុស្សពាល អ្នកនោះនឹងត្រូវការនោះវិញ។⁸កុំស្តីបន្ទោសមនុស្សវាយឫកខ្ពស់ ក្រែងគេស្អប់អ្នក បើអ្នកស្តីបន្ទោសមនុស្សមានប្រាជ្ញា គេនឹងស្រឡាញ់អ្នក។⁹សេចក្តីដែលអ្នកពោលទៅកាន់មនុស្សមានប្រាជ្ញា ធ្វើឲ្យគេកាន់តែមានប្រាជ្ញា សេចក្តីដែលអ្នកបង្រៀនមនុស្សសុចរិត ធ្វើឲ្យគេកាន់តែចេះដឹងទៀត។

¹⁰ការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាដើមចមនៃប្រាជ្ញា ហើយការដែលស្គាល់ដល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធ នោះគឺជាយោបល់។¹¹ដ្បិតដោយសារយើង នោះអស់ទាំងថ្ងៃរបស់កូន នឹងបានចម្រើនជាច្រើនឡើង ហើយអស់ទាំងឆ្នាំនៃអាយុកូន នឹងបានយឺនយូរទៅ។¹²បើកូនមានប្រាជ្ញា នោះគឺមានសម្រាប់តែខ្លួនកូនទេ ឬបើកូនចំអក នោះមានតែកូនម្នាក់គត់ នឹងត្រូវរងការនោះ»។

¹³ចំណែកពួកស្ត្រីដែលល្បីល្បើ គេតែងស្រែកឡូឡា ក៏ល្ងង់ខ្លៅឥតដឹងអ្វីសោះ។¹⁴ពួកគេអង្គុយនៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់ខ្លួនរបស់នាង ឬទីអង្គុយត្រង់ទីខ្ពស់នៃទីក្រុង។

¹⁵ដើម្បីហៅរកអស់អ្នកដែលដើរតាមទីនោះ ជាពួកអ្នកដែលដើរតម្រង់តាមផ្លូវរបស់ខ្លួនពួកគេ។

¹⁶«ចូលឲ្យអ្នកណាដែលនោតល្ងង់ បែរមកទីនេះចុះ» ប្រាជ្ញានិយាយបបួលអស់អ្នក ដែលគ្មានយោបល់ថា។¹⁷«ទឹកដែលលូចពីគេ នោះរមែងផ្អែម នំប៉័ងដែលលូចគេ នោះក៏ឆ្ងាញ់ណាស់ដែរ»។¹⁸ប៉ុន្តែ គេមិនដឹងថា ពួកមនុស្សស្លាប់មាននៅទីនោះ ឬថាភ្ញៀវរបស់ស្ត្រីនោះស្ថិតនៅក្នុង ទីជម្រៅនៃស្ថានឃុំព្រលឹងដែរនោះទេ។

10¹ សុភាសិតរបស់ព្រះបាទសាឡាម្ព័ន្ធ។ កូនដែលមានប្រាជ្ញាគឺធ្វើឲ្យឪពុកសប្បាយចិត្ត ប៉ុន្តែកូនដែលល្ងង់គឺធ្វើឲ្យម្តាយព្រួយចិត្ត។² ទ្រព្យដែលរកបានដោយទុច្ចរិតមិនមានតម្លៃឡើយ ប៉ុន្តែធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ នោះនឹងរក្សាជីវិតពីស្លាប់បាន។³ ព្រះអម្ចាស់មិនបណ្តោយឲ្យមនុស្សចរិតអត់ឃ្លានឡើយ ប៉ុន្តែព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យខកចិត្តដល់មនុស្សទុច្ចរិតវិញ។

⁴ មនុស្សដែលមានដៃខ្លីលំអៀងនាំឲ្យអ្នកទៅជាក្រ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមានដៃខ្លីស្រាប់នាំឲ្យខ្លួនមានទ្រព្យ។⁵ កូនដែលមានប្រាជ្ញាប្រមូលស្បៀងទុកនៅរដូវចម្រុក ប៉ុន្តែនឹងមិនមានក្តីមេត្តាដល់អ្នកដែលគិតតែដេកនៅរដូវចម្រុកនោះទេ។

⁶ អំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺបើកដល់ដៃមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែមនុស្សពាលតែងតែនិយាយបិទបាំងអំពីឃោរឃៅរបស់ខ្លួន។⁷ មនុស្សតែងតែនឹកចាំដោយសប្បាយ ដល់មនុស្សសុចរិតជានិច្ច ប៉ុន្តែឈ្មោះរបស់មនុស្សទុច្ចរិត នឹងត្រូវបំភ្លេចចោលវិញ។

⁸ មនុស្សមានប្រាជ្ញាតែងតែយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ដំបូន្មាន ចំណែកមនុស្សនិយាយទន្ទឹងទន្ទែងតែងតែរត់ទៅរកភាពអន្តរាយ។⁹ អ្នកដើរតាមផ្លូវទៀងត្រង់តែងតែបានសុខសាន្ត តែអ្នកដើរតាមផ្លូវរៀបរយ នឹងត្រូវគេរកមុខឃើញ។

¹⁰ អ្នកលាក់សេចក្តីពិតរមែងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃអំពល់ទុក្ខ ប៉ុន្តែមនុស្សនិយាយទន្ទឹងទន្ទែងតែងតែរត់ទៅរកភាពអន្តរាយ។¹¹ ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សសុចរិតជាប្រភពនៃជីវិត ចំណែកមនុស្សពាលតែងតែនិយាយបិទបាំងអំពីឃោរឃៅរបស់ខ្លួន។

¹² ចិត្តស្អប់រមែងបង្កដំលោះ ប៉ុន្តែចិត្តស្រឡាញ់រមែងគ្របបាំងកំហុសទាំងអស់។¹³ គេអាចសម្គាល់មនុស្សមានប្រាជ្ញា តាមរយៈពាក្យសម្តីដ៏ឆ្លាតវៃ ប៉ុន្តែមនុស្សនិយាយដោយឥតគិតពិចារណា រមែងត្រូវពាត់។

¹⁴ អ្នកប្រាជ្ញតែងប្រមូលចំណេះទុកជាសម្បត្តិ ប៉ុន្តែពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សល្ងើលតែងនាំឲ្យវិនាសមួយរំពេច។¹⁵ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកមាន ប្រៀបបាននឹងក្រុងមួយដែលមានកំពែងរឹងមាំ ប៉ុន្តែភាពទុក្ខគឺរបស់អ្នកក្រក្សត់ រមែងនាំឲ្យគេវិនាស។

¹⁶ កម្រៃរបស់សុចរិតគឺនឹងនាំមនុស្សឲ្យបានជីវិតតែផលរបស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងនាំអ្នកនោះទៅធ្វើបាបវិញ។¹⁷ អ្នកណាដែលស្តាប់តាមសេចក្តីប្រៀនប្រដៅ នោះឈ្មោះថា ដើរក្នុងផ្លូវនៃជីវិតហើយ តែអ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលសេចក្តីកែតម្រូវ នឹងនាំទៅកាន់ក្តីវិនាស។

¹⁸ អ្នកណាដែលលាក់សេចក្តីសម្តាប់ទុក គឺជាអ្នកកុហក ហើយអ្នកណាដែលនិយាយដើមគេ នោះជាមនុស្សល្ងើល។¹⁹ អ្នកណាដែលនិយាយច្រើន នឹងមានកំហុសច្រើន ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលយាត់ទប់បបូរមាត់បាន នោះជាមនុស្សប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញា។

²⁰ អណ្តាតរបស់មនុស្សសុចរិតប្រៀបបីដូចជាប្រាក់ដែលវិសុទ្ធ តែមានតម្លៃតិចណាស់ ក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សអាក្រក់ ។²¹ បបូរមាត់របស់មនុស្សសុចរិត នឹងរក្សាមនុស្សជាច្រើន តែមនុស្សល្ងើលស្តាប់បាត់ទៅ ដោយការខ្វះយោបល់វិញ។

²² ព្រះអំណោយទាននៃព្រះអម្ចាស់ នាំឲ្យមានទ្រព្យ ហើយព្រះអង្គមិនបន្ថែមការឈឺចាប់ឡើយ។²³ មនុស្សល្ងើលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដូចជាល្បែងលេងសប្បាយដល់គេ តែប្រាជ្ញា នោះតែងតែរីករាយជាមួយមនុស្សដែលមានចំណេះដឹងវិញ។

²⁴ សេចក្តីដែលមនុស្សអាក្រក់ភ័យខ្លាច នោះនឹងកើតឡើងដល់គេជាការពិត ហើយសេចក្តីដែលមនុស្សសុចរិត ប្រាថ្នាចង់បាន នោះនឹងបានបើកឲ្យដៃ។²⁵ កាលណាខ្យល់គួចហួសបាត់ទៅ នោះមនុស្សអាក្រក់ឥតមានសល់ឡើយ តែមនុស្សសុចរិត មានបូសដ៏ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បវិញ។

²⁶ ម្លូរធ្វើឲ្យស្រកៀវធ្មេញ ផ្សែងធ្វើឲ្យផ្សាភ្នែក រីឯកូនឈ្នួលកម្ចីលក៏ធ្វើឲ្យចៅហ្វាយម្តេចម៉ៅដែរ។²⁷ សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះចម្រើនថ្ងៃអាយុ តែអាយុរបស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងខ្ចីទៅ។

²⁸ ក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សសុចរិត នោះនាំឲ្យមានចិត្តរីករាយ តែសេចក្តីទុកចិត្តរបស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងស្ងួតបាត់ទៅ។²⁹ ផ្លូវព្រះអម្ចាស់ ជាបន្ទាយដល់មនុស្សទៀងត្រង់ តែសេចក្តីវិនាសវិញ ជាបង្គាប់អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។³⁰ មនុស្សសុចរិត នឹងមិនត្រូវរងឡើយ តែមនុស្សអាក្រក់ នឹងអាស្រ័យនៅផែនដីមិនបាន។

³¹ មាត់របស់មនុស្សសុចរិត តែងបញ្ចេញផលផ្លែនៃប្រាជ្ញា ប៉ុន្តែអណ្តាតមិនទៀងត្រង់ នឹងត្រូវបានកាត់ចេញ។³² បបូរមាត់របស់មនុស្សសុចរិត រមែងដឹងសេចក្តីដែលគួរគប្បី តែមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ ពោលតែសេចក្តីក្រវិចក្រវៀនវិញ។

11 ¹ព្រះអម្ចាស់ស្តាប់អ្នកបន្តភ្នែកជញ្ជីង តែព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកដែលប្រើជញ្ជីងត្រឹមត្រូវ។²អ្នកណាដែលមានអំនួត និងមិនត្រូវគេឲ្យតម្លៃទេ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបន្ទាបខ្លួន គឺជាអ្នកដែលពេញដោយប្រាជ្ញា។

³ចិត្តទៀងត្រង់តែងតែនាំផ្លូវមនុស្សត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែផ្លូវអាក្រក់តែងតែនាំទៅរកសេចក្តីវិនាស។⁴នៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស ទ្រព្យសម្បត្តិគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទេ គឺមានតែសេចក្តីសុចរិតប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចជួយឲ្យរួចពីស្លាប់បាន។

⁵សេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សគ្មានកំហុស រមែងតម្រង់ផ្លូវរបស់ខ្លួន រីឯមនុស្សពាលវិញ តែងតែស្លាប់ដោយសារអំពើពាលរបស់ខ្លួន។⁶សេចក្តីទៀងត្រង់នៃអ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ និងរក្សាពួកគេឲ្យបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែមនុស្សរៀបចំ តែងតែជាប់អន្ទាក់របស់ពួកគេខ្លួនឯង។

⁷នៅពេលមនុស្សពាលស្លាប់ ក្តីសង្ឃឹមរបស់គេនឹងត្រូវវិនាសដែរ ហើយក្តីសង្ឃឹមជាក់ម្លាំងរបស់គេក៏គ្មានន័យអ្វីដែរ។

⁸ពួកអ្នកសុចរិតនឹងរក្សាគេចេញពីសេចក្តីទុក្ខលំបាក ហើយការអាក្រក់ទាំងនោះ និងត្រូវធ្លាក់មកលើមនុស្សពាលវិញ។

⁹មនុស្សមានមាត់អាក្រក់គឺបំផ្លាញអ្នកជិតខាង ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតវិញ តែងតែបានសង្គ្រោះ ដោយសារចំណេះដឹង។¹⁰ពេលមនុស្សសុចរិតមានសុភមង្គល អ្នកក្រុងទាំងមូលនឹងសប្បាយរីករាយ ពេលមនុស្សអាក្រក់វិនាស ពួកគេបែរជានាំគ្នាស្រែកហៅវិញ។¹¹តាមរយៈសេចក្តីល្អរបស់អ្នកដែល កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើឲ្យទីក្រុងរបស់ពួកគេកាន់តែរីកចំរើនឡើង ប៉ុន្តែតាមរយៈមាត់មិនល្អរបស់មនុស្សពាលវិញ នោះធ្វើឲ្យទីក្រុងធ្លាក់ចុះវិញ។

¹²អ្នកណាមើលងាយមិត្តរបស់ខ្លួន អ្នកនោះជាមនុស្សមិនចេះពិចារណាប៉ុន្តែមនុស្សមានចំណេះដឹងតែងតែនៅស្ងៀម។¹³អ្នកនិយាយដើមគេមិនអាចរក្សារឿងសម្ងាត់ជិតឡើយ តែអ្នកដែលគេទុកចិត្តតែងតែលាក់រឿងសម្ងាត់ទាំងនោះបាន។

¹⁴កន្លែងណាដែលគ្មានអ្នកដឹកនាំមានប្រាជ្ញា ប្រជាជនតែងតែវិនាស ប៉ុន្តែជ័យជំនះគឺដែលមានទីប្រឹក្សា និងអ្នកឲ្យយោបល់ច្រើនៗ។

¹⁵អ្នកណាធានារ៉ាប់រងអ្នកដទៃ អ្នកនោះតែងតែកើតទុក្ខ រីឯអ្នកដែលមិនព្រមធានា តែងតែបានសុខ។¹⁶ស្ត្រីរូបស្អាតតែងតែមានគេសរសើរ ប៉ុន្តែមនុស្សស្លាហាងតែងតែរកទ្រព្យបាន។

¹⁷អ្នកមានចិត្តសប្បុរសតែងតែធ្វើឲ្យខ្លួនមានសុភមង្គល ប៉ុន្តែមនុស្សយោធរណ៍រមែងធ្វើឲ្យរូបកាយរបស់ខ្លួនកាន់តែរងទុក្ខវេទនា។¹⁸មនុស្សពាលរកបានតែសម្បត្តិក្តៅក្រហាយ រីឯមនុស្សដែលសាបព្រោះសេចក្តីសុចរិត រមែងទទួលផលដែលមិនចេះសាបសូន្យ។

¹⁹សេចក្តីសុចរិតតែងតែនាំទៅកាន់ជីវិត ប៉ុន្តែអ្នកដែលដើរតាមផ្លូវអាក្រក់រមែងស្លាប់ខ្លួន។²⁰ព្រះអម្ចាស់ស្តាប់មនុស្សមានចិត្តរៀបចំ ប៉ុន្តែព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងមនុស្សទៀងត្រង់។

²¹មនុស្សទុច្ចរិតត្រូវតែទទួលទោសជៀសមិនផុត រីឯពូជពង្សរបស់មនុស្សសុចរិតនឹងរួចជីវិត។²²ដូចជាស្ត្រីមានរូបស្អាតតែឥតគំនិត ប្រៀបដូចជាចិញ្ចៀនមាសដែលគេយកទៅពាក់នៅច្រមុះជ្រូក។

²³មនុស្សសុចរិតមានបំណងតែមួយគត់ គឺធ្វើអំពើល្អ ប៉ុន្តែសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សអាក្រក់រមែងធ្វើឲ្យខ្លួនទទួលទោស។²⁴មនុស្សមានចិត្តទូលាយរឹតតែមានទ្រព្យច្រើន រីឯមនុស្សកំណាញ់ធ្វើឲ្យខ្លួនកាន់តែក្រទៅៗ។

²⁵មនុស្សមានចិត្តសង្វាតែងតែបានចម្រើនចម្រើន ប៉ុន្តែអ្នកដាក់ទានទឹកឲ្យគេ តែងតែទទួលទឹកពីគេវិញ។²⁶អ្នកដែលទុកស្រូវក្នុងឃ្លាំង ដើម្បីដំឡើងថ្លៃតែងតែត្រូវប្រជាជនដាក់បណ្តាសា រីឯអ្នកដែលសុខចិត្តលក់ស្រូវរបស់ខ្លួននឹងបានទទួលពរ។

²⁷ព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកដែលព្យាយាមប្រព្រឹត្តល្អ រីឯអ្នកដែលគិតតែពីប្រព្រឹត្តអាក្រក់ តែងតែទទួលផលអាក្រក់។²⁸មនុស្សដែលពឹងផ្អែកលើទ្រព្យសម្បត្តិ មុខជាត្រូវអន្តរាយ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតប្រៀបបាននឹងស្លឹកឈើលាស់ខៀវខ្ចី។

²⁹អ្នកណាធ្វើឲ្យគ្រួសាររបស់ខ្លួនមានទុក្ខកង្វល់ អ្នកនោះនឹងមិនទទួលផលអ្វីទាំងអស់។ មនុស្សល្អល្មើនឹងធ្លាក់ខ្លួនទៅជាខ្ញុំបម្រើរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញា។

³⁰អំពើដែលមនុស្សសុចរិតប្រព្រឹត្ត ប្រៀបបាននឹងដើមឈើផ្តល់ជីវិត ហើយអ្នកប្រាជ្ញតែងតែទាក់ទាញចិត្តមនុស្ស។³¹មនុស្សសុចរិតតែងតែទទួលរង្វាន់ នៅលើផែនដីនេះ រីឯមនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សបាប តែងតែទទួលផល តាមអំពើដែលគេប្រព្រឹត្ត។

12 ¹អ្នកណាស្រឡាញ់ការប្រៀនប្រដៅ និងស្រឡាញ់ចំណេះដឹង ប៉ុន្តែអ្នកណាស្អប់ការកែតម្រូវគឺជាមនុស្សល្ងង់។²ព្រះអម្ចាស់ ផ្តល់ព្រះគុណដល់មនុស្សល្អ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់នឹងមិនផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ មនុស្សដែលដើរតាមផ្លូវអាក្រក់ឡើយ។

³គ្មានមនុស្សណាបានតាំងមាំមួនឡើង ដោយសារអំពើអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិត មិនត្រូវរលើងឡើយ។⁴ស្រ្តីមានចិត្តបរិសុទ្ធ នោះជាមកុដដល់ប្តី តែស្រ្តីណាដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីខ្មាស និងដូចជាជំងឺដែលបានចាក់ឫស នៅក្នុងផ្ទៃរបស់ប្តីវិញ។

⁵គ្រប់ទាំងផែនការរបស់មនុស្សសុចរិត គឺសុទ្ធតែទៀងត្រង់ តែយោបល់របស់មនុស្សអាក្រក់ គឺជាការបោកបញ្ឆោត។⁶ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សអាក្រក់ គឺរកតែរឿងនឹងរង់ចាំដើម្បីសម្លាប់ តែពាក្យរបស់មនុស្សទៀងត្រង់ នឹងជួយឲ្យគេបានជីវិត។

⁷បើមនុស្សអាក្រក់រលំ គេគ្មាននៅសល់អ្វីឡើយ តែពូជពង្សរបស់មនុស្សសុចរិតនៅស្ថិតស្ថេរជានិច្ច។⁸មនុស្សដែលចេះត្រិះរិះពិចារណាតែងតែមានគេសរសើរ ប៉ុន្តែមនុស្សមានចិត្តមិនត្រង់តែងតែមានគេមើលងាយ។

⁹រស់នៅជាមនុស្សសាមញ្ញ ហើយមានអ្នកបម្រើតែម្នាក់ នោះប្រសើរជាងវាយឫកហ៊ុហា តែខ្វះអាហារបរិភោគវិញ។¹⁰មនុស្សសុចរិតតែងតែថែទាំសត្វរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់វិញ គ្មានចិត្តមេត្តាករុណាលោះឡើយ។

¹¹អ្នកខំប្រឹងធ្វើស្រែចម្ការ គឺតែងតែមានអាហារបរិភោគឆ្អែតគ្រប់គ្រាន់ ចំណែកអ្នកចូលចិត្តនិយាយឥតប្រយោជន៍ជាមនុស្សខ្វះការពិចារណា។¹²មនុស្សពាលតែងតែលោភចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់មនុស្សអាក្រក់ ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលមនុស្សសុចរិតបានធ្វើផងនោះគឺចេញមកពីគេខ្លួនឯង។

¹³មនុស្សអាក្រក់ជាប់អន្ទាក់ ដោយសារតែពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួនចំណែកមនុស្សសុចរិតតែងតែរួចពីទុក្ខលំបាកវិញ។¹⁴ផលចេញពីពាក្យដែលអ្នកនោះប្រើបានបំពេញដល់គាត់នូវការល្អ គឺបានមកពីផលនៃដែរបស់គាត់បានជារង្វាន់។

¹⁵ផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺនៅត្រង់ចំពោះមុខ ប៉ុន្តែមនុស្សមានប្រាជ្ញា គឺស្តាប់យោបល់អ្នកដទៃ។¹⁶មនុស្សខ្លៅឆាប់ច្រឡោតខឹង ចំណែកមនុស្សឆ្លាតតែងតែចេះទប់ចិត្ត។

¹⁷មនុស្សនិយាយការពិតរមែងធ្វើឲ្យមានភាពត្រឹមត្រូវ ចំណែកសាក្សីក្លែងក្លាយតែងតែធ្វើឲ្យមានមិនត្រឹមត្រូវ។¹⁸អ្នកដែលនិយាយបំបាច់បំប៉ោចតែងតែធ្វើឲ្យអ្នកដទៃរឿង ដូចចាក់មួយដាវ ចំណែកពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញាជាឱសថព្យាបាលមុខរបួស។

¹⁹ពាក្យពិតពីមាត់មានតម្លៃរហូត ប៉ុន្តែពាក្យភូតភរស្ថិតនៅតែមួយគ្រាខ្លីតែប៉ុណ្ណោះ។²⁰អ្នកដែលប៉ុនប៉ងធ្វើអំពើអាក្រក់តែងតែលាក់ចិត្តអាក្រក់ជានិច្ច ប៉ុន្តែអ្នកកសាងសន្តិភាពតែងតែមានក្តីសុខសាន្ត។

²¹គ្មានគ្រោះកាចណាកើតមានដល់មនុស្សសុចរិតទេ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់វិញ តែងតែជួបប្រទះនឹងទុក្ខលំបាក។²²ព្រះអម្ចាស់ស្តាប់មនុស្សកុហក តែព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យមនុស្សដែលរស់ជាមួយពាក្យស្មោះត្រង់។

²³មនុស្សឆ្លាតមិនអួតពីចំណេះដឹងខ្លួនទេ ប៉ុន្តែមនុស្សខ្លៅចូលចិត្តអួតអាងអំពីអវិជ្ជារបស់ខ្លួន។²⁴មនុស្សឧស្សាហ៍នឹងក្លាយទៅជាមេគ្រប់គ្រង ចំណែកមនុស្សខ្ជិលច្រអូសនឹងធ្លាក់ខ្លួនជាអ្នកបម្រើវិញ។

²⁵ការខ្វល់ខ្វាយតែងតែធ្វើឲ្យមនុស្សបាក់ទឹកចិត្ត ប៉ុន្តែពាក្យទន់ភ្លន់តែងតែធ្វើឲ្យមានអំណរឡើងវិញ។²⁶មនុស្សសុចរិតតែងតែនាំមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្លួនឲ្យដើរតាមផ្លូវល្អ ចំណែកកិរិយារបស់មនុស្សអាក្រក់នាំឲ្យគេរង្វេងវិញ។

²⁷ព្រានកម្ចីលគ្មានសាច់អាំងទេ ចិត្តឧស្សាហ៍ជាសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃរបស់មនុស្ស។²⁸នៅក្នុងផ្លូវសុចរិតមានជីវិត ហើយផ្លូវនេះមិននាំមនុស្សទៅរកសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។

13 ¹កូនដែលឆ្លាតនឹងស្លាប់សេចក្តីបង្រៀនរបស់ឪពុកខ្លួន តែអ្នកចម្លែកនឹងមិនស្លាប់ក៏មិនទទួលយកដែរ។
²ពីផលដែលចេញពីមាត់របស់អ្នកគឺមានអំណរហើយនឹងការល្អ ប៉ុន្តែអ្នកព្រហ្មទើបមិនព្រមស្តាប់ការបន្ទោសហើយរកតែហឹង្សា។

³អ្នកណាដែលរាំងមាត់របស់ខ្លួន នោះរមែងរក្សាជីវិតខ្លួន តែអ្នកណាដែលហាមាត់ធំ នោះនឹងត្រូវវិនាសទៅ។⁴ព្រលឹងនៃមនុស្សខ្ជិលច្រអូសប្រាថ្នាចង់បាន តែមិនបានអ្វីសោះ ប៉ុន្តែព្រលឹងនៃមនុស្សឧស្សាហ៍ នោះនឹងបានសម្បត្តិជាបរិបូរណ៍។

⁵មនុស្សសុចរិតរមែងស្អប់ពាក្យកូតភរ តែមនុស្សអាក្រក់គេគួរឱ្យខ្លាច។⁶សេចក្តីសុចរិតតែងតែការពារអ្នកណា ដែលប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវទៀងត្រង់ តែអំពើអាក្រក់តែងតែនាំនឹងជំរុញឲ្យមនុស្សបែរចុះចូលជាមួយបាបវិញ។

⁷អ្នកមានតែងតែអោងលើទ្រព្យ ដើម្បីធានាជីវិតរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែអ្នកដែលបានឲ្យទាំងអស់ ដែលខ្លួនមាន គ្មានអ្វីជាបន្ទុកឡើយ អ្នកនេះហើយជាសម្បត្តិពិតប្រាកដវិញ។⁸ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកមាន នឹងទុកសម្រាប់លោះជីវិតរបស់គេ តែមនុស្សក្រ គេមិនដែលឮពាក្យគំរាមកំហែងទេ។

⁹មនុស្សសុចរិតប្រៀបដូចជាពន្លឺត្រចះត្រចង់ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់ប្រៀបដូចជាចង្កៀងរលត់។¹⁰ការវាយប្រកែងតែងតែបង្កឲ្យមានទំនាស់ រីឯអ្នកដែលសុខចិត្តទទួលជំបូន្មានជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា។

¹¹ទ្រព្យរកបានរហ័ស បាត់បង់ក៏រហ័សដែរ ប៉ុន្តែទ្រព្យរកបានដោយសន្សំ រមែងកើនឡើងជាដរាប។¹²ការអស់សង្ឃឹមតែងតែនាំឲ្យព្រួយចិត្ត រីឯការសម្រេចដូចបំណង ប្រៀបបាននឹងដើមឈើដែលមានជីវិត។

¹³អ្នកណាមើលងាយសេចក្តីបង្រៀន អ្នកនោះនឹងតែងតែមានការចុះចូលជាមួយកំហុស ប៉ុន្តែអ្នកដែលគោរពព្រះបន្ទូលតែងតែទទួលរងរាន។¹⁴ការប្រៀនប្រដៅរបស់មនុស្សសុចរិតជាប្រភពនៃជីវិត ហើយការពារជីវិតឲ្យរួចពីអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។

¹⁵អ្នកចេះគិតពិចារណាតែងតែមានគោរព ប៉ុន្តែមនុស្សដែលគេទុកចិត្តមិនបានតែងតែវិនាស។¹⁶មនុស្សឆ្លាតវៃមែងគិតមុននឹងគួរ ប៉ុន្តែមនុស្សខ្លៅតែងតែលាតត្រដាងភាពល្ងើល្ងើរបស់ខ្លួន។

¹⁷អ្នកនាំសារដែលជាមនុស្សអាក្រក់ តែងតែធ្លាក់ខ្លួនអន្តរាយ ប៉ុន្តែទូតដ៏ស្មោះត្រង់តែងតែនាំសេចក្តីសុខ។¹⁸អ្នកដែលមិនទទួលការអប់រំរមែងធ្លាក់ខ្លួនក្រ ហើយត្រូវគេមើលងាយ រីឯអ្នកដែលសុខចិត្តទទួលការកែតម្រូវ តែងតែមានកិត្តិយស។

¹⁹សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលបានសម្រេច រមែងនាំឲ្យសប្បាយចិត្ត ប៉ុន្តែមនុស្សខ្លៅមិនចូលចិត្តលះបង់គំនិតអាក្រក់របស់ខ្លួនចោលទេ។²⁰ដើរជាមួយមនុស្សមានប្រាជ្ញានាំឲ្យខ្លួនមានប្រាជ្ញា តែសេពគប់ជាមួយមនុស្សខ្លៅ នាំឲ្យខ្លួនទៅជាមនុស្សអាក្រក់។

²¹ទុក្ខវេទនាគឺជញ្ជីងតាមមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតតែងតែទទួលសុភមង្គលទុកជាងរង។²²មនុស្សសប្បុរសតែងតែមានមរតកទុកចែកឲ្យកូនចៅ ប៉ុន្តែមនុស្សបាបតែងតែប្រមូលទ្រព្យទុកសម្រាប់មនុស្សសុចរិត។

²³ស្រែចម្ការដែលជនក្រីក្រភ្ជួររាស់ តែងតែបង្កើតផលយ៉ាងបរិបូណ៌ ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះស្លាប់ ព្រោះតែខ្វះយុត្តិធម៌។²⁴អ្នកណាមិនសូវប្រើវិញ្ញាណ អ្នកនោះមិនស្រឡាញ់កូនទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្រឡាញ់កូនតែងតែបង្រៀនប្រដៅដល់កូនៗ។

²⁵មនុស្សសុចរិតតែងតែមានអាហារបរិភោគគ្រប់គ្រាន់ជាដរាប ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់តែងតែអត់ខ្វះខាត។

14 ¹ស្រ្តីមានប្រាជ្ញាតែងតែសាងគ្រួសាររបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែស្រ្តីដែលគ្មានគំនិតតែងតែបំផ្លាញគ្រួសារ ដោយដៃរបស់នាងផ្ទាល់។²អ្នកដែលដើរតាមផ្លូវទៀងត្រង់ តែងតែគោរពកោតខ្លាច ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែអ្នកដែលដើរតាមផ្លូវរៀងរេរ តែងតែមើលងាយព្រះអង្គ។

³មនុស្សល្ងង់ខ្លៅហាមាត់និយាយតែពាក្យអួតអាងរបស់គេ ប៉ុន្តែពាក្យសម្តីរបស់អ្នកប្រាជ្ញតែងតែការពារខ្លួន។⁴អ្នកណាគ្មានគោរពស្រព្វ អ្នកនោះក៏គ្មានស្រូវដាក់ ក្នុងជង្រុកដែរ តែគេទទួលបានភោគផលច្រើន ដោយសារកម្លាំងរបស់គេ។

⁵សាក្សីគួរឲ្យទុកចិត្ត មិនដែលនិយាយកុហកទេ ប៉ុន្តែសាក្សីក្លែងក្លាយតែងតែនិយាយចេញនូវពាក្យកុហកគ្រប់យ៉ាង។⁶មនុស្សព្រហ្មទណ្ឌខំស្វែងរកប្រាជ្ញា តែរកមិនបានទេ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមានចំណេះដឹងវិញ រកចម្រើនបានយ៉ាងងាយ។

⁷ចូរចៀសឲ្យឆ្ងាយពីមនុស្សខ្លៅ ព្រោះអ្នកនឹងមិនអាចឮពាក្យចេះដឹងចេញពីមាត់អ្នកនោះឡើយ។⁸ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឆ្លាត គឺការយល់ច្បាស់នូវផ្លូវដែលខ្លួនកំពុងដើរ ប៉ុន្តែភាពល្ងើលរបស់មនុស្សខ្លៅ គឺកលល្បិចរបស់គេ។

⁹មនុស្សល្ងើលតែងសើចចំអក នឹងតង្វាយលើកលែងទោសតែមនុស្សទៀងត្រង់ នោះគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះវិញ។¹⁰ចិត្តដែលកើតទុក្ខរមែងឈឺចាប់តែម្នាក់ឯង ហើយពេលមានអំណរ អ្នកក្រៅពុំអាចរំលែកបានឡើយ។

¹¹ផ្ទះរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវរលំ ប៉ុន្តែផ្ទះរបស់មនុស្សទៀងត្រង់ នឹងចម្រុងចម្រើន។¹²មនុស្សខ្លះយល់ថា ផ្លូវដែលខ្លួនដើរជាផ្លូវត្រឹមត្រូវ ក៏ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត ផ្លូវនោះនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់។

¹³ការសើសបប្បាយអាចបង្កប់នូវទុក្ខលំបាកក្នុងចិត្ត ហើយនៅទីបំផុតអំណរសប្បាយ អាចក្លាយទៅជាទុក្ខព្រួយ។¹⁴មនុស្សគ្មានសីលធម៌តែងតែទទួលផលពីអំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត ប៉ុន្តែមនុស្សសប្បុរសរមែងទទួលផលគាប់ប្រសើរ។

¹⁵មនុស្សឆោតជឿពាក្យគេទាំងអស់ ប៉ុន្តែមនុស្សឆ្លាត មិនធ្វើអ្វីដោយឥតគិតពិចារណាឡើយ។¹⁶មនុស្សមានប្រាជ្ញាតែងតែខ្លាច និងចៀសវាងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់ខ្លៅនាប់ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ព្រោះទុកចិត្តលើខ្លួន។

¹⁷អ្នករហ័សខឹងតែងតែប្រព្រឹត្តអំពើមិនត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានកលល្បិច តែងតែធ្វើឲ្យគេស្ងប់។¹⁸មនុស្សឆោតតែងតែទទួលភាពល្ងើលទុកជាមរតក ប៉ុន្តែមនុស្សឆ្លាតរមែងទទួលយកការចេះដឹងទុកជាកិត្តិយស។

¹⁹មនុស្សអាក្រក់មុខជាឱនកាយ គោរពមនុស្សល្អ ហើយឈរចាំនៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់មនុស្សសុចរិត។²⁰អ្នកក្រីក្រតែងតែមានគេស្តាប់ សូម្បីតែអ្នកជិតដិតក៏មិនរាប់អានដែរ ប៉ុន្តែអ្នកមានវិញ គឺមានមិត្តច្រើនរាប់អានណាស់។

²¹អ្នកណាមើលងាយអ្នកដទៃ អ្នកនោះជាមនុស្សបាប ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានចិត្តមេត្តាដល់ជនក្រីក្រ នឹងបានទទួលពរ។²²តើអស់អ្នកដែលមានបំណងអាក្រក់ តែងតែត្រូវរងេងឬ? ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានបំណងល្អរមែងទទួលបានចិត្តសប្បុរស និងស្មោះត្រង់ជានិច្ច។

²³អ្នកណាធ្វើការ អ្នកនោះតែងតែទទួលប្រាក់ចិញ្ចឹមជីវិត ប៉ុន្តែអ្នកដែលពូកែព្រោកប្រាជ្ញរមែងធ្លាក់ខ្លួនក្រ។²⁴សម្បត្តិស្តុកស្តម្ភជាងរាប់មនុស្សមានប្រាជ្ញា តែមនុស្សល្ងង់ខ្លៅនៅតែល្ងង់ខ្លៅ។

²⁵សាក្សីដែលគេទុកចិត្តតែងតែជួយសង្គ្រោះជីវិត តែសាក្សីមិនពិតគឺដកដង្ហើមចេញមកដោយការកុហក។

²⁶អ្នកណាគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះមានទីបង្អែកជីវិតមាំមួនព្រះជាម្ចាស់ ហើយការទាំងនោះគឺដូចជាធ្វើជម្រកដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ។²⁷ការគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាប្រភពនៃជីវិត ដូច្នេះ ហើយការពារខ្លួនឲ្យរួចផុតពីអន្ទាក់របស់សេចក្តីស្លាប់។

²⁸ព្រះមហាក្សត្របានរុងរឿងដោយសារមានប្រជារាស្ត្រ តែបើប្រជារាស្ត្រចុះអន់ថយ ស្តេចក៏អស់អំណាចដែរ។²⁹អ្នកណាចេះអត់ធ្មត់ អ្នកនោះមានប្រាជ្ញាវាងវៃ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរហ័សខឹង រមែងបង្ហាញនូវភាពលេលារបស់ខ្លួន។

³⁰ចិត្តស្ងប់តែងតែធ្វើឲ្យមានសុខភាពល្អ ប៉ុន្តែចិត្តច្រណែននឹងនាំ ប្រៀបដូចជាមហារីកនៅក្នុងផ្ទាំង។³¹អ្នកណាសង្កត់សង្កិនជនក្រីក្រ អ្នកនោះប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតពួកគេ អ្នកណាជួយជនក្រីក្រ អ្នកនោះលើកតម្កើងព្រះអង្គវិញ។

³²មនុស្សអាក្រក់តែងតែទទួលបរាជ័យ ដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិត ទោះបីក្នុងពេលស្លាប់ក្តី ក៏នៅតែមានទីពឹងជានិច្ច។

³³ប្រាជ្ញានៅក្នុងចិត្តគឺតែងតែនាំឲ្យចេះគិតពិចារណា ប៉ុន្តែមនុស្សខ្លៅមិនដែលមានប្រាជ្ញាទេ។

³⁴សេចក្តីសុចរិតតែងតែលើកតម្កើងប្រជាជាតិមួយ ប៉ុន្តែអំពើបាបរមែងធ្វើឲ្យជាតិសាសន៍ទាំងឡាយត្រូវអាម៉ាស់មុខ។³⁵ព្រះមហាក្សត្រតែងតែសព្វព្រះហឫទ័យ នឹងមន្ត្រីណាដែលមានសុភវិនិច្ឆ័យ តែស្តេចខ្មោលនឹងមន្ត្រីដែលបង្កភាពអាម៉ាស់។

15 ¹ចម្លើយទន់ភ្លន់រមែងបន្ថយកំហឹង ប៉ុន្តែសម្តីគំរោះគំរើយតែងតែធ្វើឲ្យច្រឡោតខឹង។²សម្តីរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញា រមែងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃចង់ចេះដឹង ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សខ្លៅ សាបព្រោះតែសេចក្តីល្ងើល្ងើ។

³ព្រះអម្ចាស់ទតឃើញសព្វអង្គ ព្រះអង្គសង្កេតមើលទាំងមនុស្សល្អ ទាំងមនុស្សអាក្រក់។⁴ពាក្យនៃការព្យាបាលប្រៀបដូចជាដើមឈើនៃជីវិត ប៉ុន្តែសម្តីបោកប្រាសនាំឲ្យធ្លាក់ចុះខាងវិញ្ញាណ។
⁵មនុស្សល្ងើល្ងើតែងតែមើលងាយការប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុក តែអ្នកដែលស្តាប់តាមពាក្យកែតម្រូវជាមនុស្សឆ្លាត។⁶ផ្ទះរបស់មនុស្សសុចរិតតែងមានសម្បត្តិច្រើន តែទ្រព្យដែលរកបានដោយអំពើអាក្រក់ រមែងនាំឲ្យកើតទុក្ខ។
⁷ពាក្យរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញារមែងបណ្តុះបណ្តាលចេះដឹង តែមនុស្សខ្លៅវិញ គ្មានចិត្តធ្វើបែបនេះទេ។⁸ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វ ព្រះហឫទ័យ នឹងយញ្ញបូជារបស់មនុស្សអាក្រក់ឡើយ តែព្រះអង្គទទួលពាក្យអធិស្ឋានរបស់មនុស្សទៀងត្រង់វិញ។
⁹ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់ទេ តែព្រះអង្គស្រឡាញ់អ្នកដែលស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត។¹⁰អ្នកដែលងាកចេញពីមាត់ល្អរមែងទទួលទោសជាទម្ងន់ ចំណែកអ្នកដែលស្អប់ការស្តីប្រដៅតែងតែស្លាប់។
¹¹ស្ថានមច្ចុរាជ និងនៅនរកអវិចី នឹងត្រូវបើកចំហរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ តើចិត្តមនុស្សវិញ ព្រះអង្គរឹតតែជ្រាបយ៉ាងច្បាស់?¹²មនុស្សវាយឫកខ្ពស់មិនចូលចិត្តពាក្យកែតម្រូវទេ ហើយក៏មិនទៅសួរយោបល់ពីអ្នកមានប្រាជ្ញាដែរ។
¹³ចិត្តសប្បាយធ្វើឲ្យទឹកមុខរីករាយ តែចិត្តព្រួយធ្វើឲ្យទឹកមុខស្រងូតស្រងាត់។¹⁴អ្នកមានចិត្តពិចារណាតែងតែស្វែងរកចំណេះ តែមនុស្សខ្លៅចូលចិត្តភាពល្ងើល្ងើ។
¹⁵ចំពោះមនុស្សកម្សត់ទុក្ខ ថ្ងៃណាក៏ជាថ្ងៃអាក្រក់ដែរ តែមនុស្សសប្បាយចិត្ត ថ្ងៃណាក៏ជាថ្ងៃបុណ្យដែរ។¹⁶ក្រទ្រព្យតែគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ប្រសើរជាងមានទ្រព្យច្រើន ហើយកើតទុក្ខកង្វល់។
¹⁷កន្លែងណាមានតែបន្លែបរិភោគ ហើយមានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះប្រសើរជាងកន្លែងមានសាច់បរិភោគយ៉ាងឆ្ងាញ់ តែមានការស្លាប់គ្នា។¹⁸មនុស្សខឹងច្រើនតែងតែបង្កជំលោះ តែមនុស្សដែលចេះអត់ធ្មត់តែងតែសម្រុះសម្រួល កុំឲ្យមានការទាស់ទែងគ្នា។
¹⁹ផ្លូវរបស់មនុស្សខ្ជិលគឺដូចជាកន្លែងមួយដែលមានសុទ្ធតែបន្លា ប៉ុន្តែផ្លូវរបស់មនុស្សទៀងត្រង់រាបស្មើនឹងផ្ទៃល្អ។²⁰កូនមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុកសប្បាយចិត្ត ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងើល្ងើតែងតែមើលងាយម្តាយរបស់ខ្លួន។
²¹មនុស្សមិនដឹងខុសត្រូវតែងតែសប្បាយចិត្តនឹងភាពល្ងើល្ងើ ប៉ុន្តែមនុស្សចេះយល់គិតពិចារណារមែងដើរតាមផ្លូវទៀងត្រង់។²²ខ្វះការពិគ្រោះគ្នាគម្រោងការតែងតែបរាជ័យ មានទីប្រឹក្សាច្រើន គម្រោងការតែងតែសម្រេច។
²³ពេលពាក្យត្រឹមត្រូវស្របនឹងកាលៈទេសៈ រមែងនាំឲ្យមានអំណរសប្បាយ។²⁴មនុស្សចេះគិតគូររមែងដើរតាមផ្លូវដែលឡើងទៅរកជីវិត ហើយចៀសវាងផ្លូវដែលចុះទៅរកសេចក្តីស្លាប់។
²⁵ព្រះអម្ចាស់រំលំផ្ទះរបស់មនុស្សអំនួត តែព្រះអង្គការពារជីវិតរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ។²⁶ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងគំនិតអាក្រក់ទេ តែព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងពាក្យដែលហូរចេញពីចិត្តបរិសុទ្ធ។
²⁷មនុស្សលោភលន់តែងតែនាំឲ្យមានវិបត្តិនៅក្នុងខ្លួន តែអ្នកដែលមិនព្រមទទួលសំណូក រមែងមានអាយុយើងយូរ។²⁸បេះដូងរបស់មនុស្សសុចរិតតែងតែគិតពិចារណាមុននឹងឆ្លើយ ចំណែកមនុស្សអាក្រក់រមែងនិយាយចេញពីសេចក្តីអាក្រក់។
²⁹ព្រះអម្ចាស់មិនអើពើនឹងមនុស្សអាក្រក់ទេ តែព្រះអង្គស្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិត។³⁰ទឹកមុខដែលសម្តែងសេចក្តីមេត្តាតែងនាំឲ្យមានអំណរ ហើយដំណឹងល្អរមែងលើកទឹកចិត្តឲ្យមានកម្លាំង។
³¹អ្នកណាយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់តាមពាក្យស្តីប្រដៅ ដែលនាំឲ្យមានជីវិត អ្នកនោះអាចរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សមានប្រាជ្ញា។³²អ្នកណាបដិសេធការប្រៀនប្រដៅ អ្នកនោះបានប្រមាថជីវិតខ្លួនឯង តែអ្នកដែលស្តាប់តាមពាក្យកែតម្រូវតែងតែរីកចំរើនខាងចំណេះដឹង។
³³ការគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់តែងតែអប់រំខ្លួនឲ្យមានប្រាជ្ញា មុននឹងទទួលសិរីរុងរឿង។

16 ¹ផែនការនៃដួងចិត្តគឺមកពីមនុស្ស ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ចម្លើយគឺមកពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអង្គវិញ។²មនុស្សរមែងនឹកស្មានថា អំពើទាំងអស់ដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តសុទ្ធតែត្រូវ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ឈ្វេងយល់ចិត្តគំនិតរបស់មនុស្ស។

³ចូរថ្វាយកិច្ចការដែលអ្នកធ្វើទៅព្រះអម្ចាស់ នោះគម្រោងការរបស់អ្នកមុខជាបានសម្រេច។⁴ព្រះអម្ចាស់ធ្វើអ្វីៗសុទ្ធតែមានគោលដៅ គឺសូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់ក៏ព្រះអង្គបានគ្រោងទុកសម្រាប់ទទួលទណ្ឌកម្មដែរ។

⁵ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យ នឹងមនុស្សមានចិត្តខ្ពស់ទេ តែព្រះអង្គពិតជាដាក់ទោសគេមិនខាន។⁶ព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសឲ្យអ្នកដែលមានចិត្តសប្បុរស និងចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយ អ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់រមែងបែរចេញពីការអាក្រក់។

⁷កាលណាព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងកិរិយាមារយាទរបស់អ្នកណាម្នាក់ សូម្បីតែខ្មាំងសត្រូវរបស់គេក៏ព្រះអង្គផ្សះផ្សាឲ្យជាភ្នាក់ងារវិញដែរ។⁸រកបានប្រាក់តិច ដោយយុត្តិធម៌ ប្រសើរជាងរកបានប្រាក់ច្រើនដោយអយុត្តិធម៌។

⁹នៅក្នុងចិត្តមនុស្ស ដឹងពីផ្លូវដែលខ្លួនត្រូវដើរ តែព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកណែនាំផ្លូវ។¹⁰ស្តេចតែងតែមានរាជឱង្ការក្នុងនាមព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ជំនុំជម្រះក្តីដោយឥតលម្អៀង។

¹¹ជញ្ជីងដែលត្រឹមត្រូវគឺមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយរបស់ដែលត្រូវថ្លឹងទាំងនោះគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹²ពេលស្តេចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ គឺជាភាពអម៉ាស់ខ្លាំងណាស់ ដើម្បីឲ្យរាជ្យរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរបានគឺត្រូវសេចក្តីសុចរិតវិញ។

¹³ស្តេចសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកនិយាយសេចក្តីពិត ហើយស្រឡាញ់អ្នកនិយាយការត្រឹមត្រូវ។¹⁴សេចក្តីក្រោធរបស់ស្តេចប្រៀបបាននឹងពេជ្ជឃាតនាំគេយកទៅសម្លាប់ តែមនុស្សមានប្រាជ្ញាអាចទប់កំហឹងរបស់ស្តេច។

¹⁵ព្រះភ័ក្ត្ររីករាយរបស់ស្តេចរមែងផ្តល់ជីវិត ហើយព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ស្តេចប្រៀបបាននឹងទឹកភ្លៀងនៅដើមរដូវ។¹⁶ស្វែងរកប្រាជ្ញាប្រសើរជាងរកមាស។ ស្វែងរកការចេះដឹងប្រសើរជាងរកប្រាក់។

¹⁷ផ្លូវរបស់មនុស្សរៀងត្រង់ស្ថិតនៅឆ្ងាយពីអំពើអាក្រក់ អ្នកណាចេះប្រយ័ត្នខ្លួន អ្នកនោះចេះរក្សាជីវិត។¹⁸ការអំនួតគឺឈរនៅចំពោះភាពអន្តរាយ ចិត្តព្រហ័នរមែងនាំឲ្យវិនាស។

¹⁹ដាក់ខ្លួនរស់នៅជាមួយជនក្រីក្រ ប្រសើរជាងចែកជយភណ្ឌជាមួយមនុស្សអួតអាង។²⁰អ្នកណាចេះគិតគូរមុននឹងធ្វើកិច្ចការអ្វីមួយ អ្នកនោះរមែងចម្រុងចម្រើនរីករាយដែលធ្វើជីវិតលើព្រះអម្ចាស់រមែងមានសុភមង្គល។

²¹មនុស្សដែលចេះគិតពិចារណាជាមនុស្សល្អាស់វៃ ចំណែកអ្នកដែលចេះនិយាយទន់ភ្លន់ គឺជាការបង្រៀនដ៏ល្អ។²²ការយល់ដឹងគឺប្រៀបដូចជាប្រភពនៃជីវិតសម្រាប់អ្នកចេះគិតគូរ ចំណែកជនល្ងង់ខ្លៅត្រូវវិនាស ដោយព្រោះតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន។

²³មនុស្សដែលចេះពិចារណារមែងរិះគិតមុននឹងនិយាយ ហើយអ្វីៗដែលអ្នកនោះនិយាយ រមែងធ្វើឲ្យគេទុកចិត្ត។²⁴សម្តីទន់ភ្លន់ប្រៀបបាននឹងទឹកឃ្មុំ មានរសជាតិឆ្ងាញ់ជាទីគាប់ចិត្ត ហើយផ្តល់ការព្យាបាលដល់ផ្លូវផ្តាសាយ។

²⁵មនុស្សខ្លះយល់ថា ផ្លូវដែលខ្លួនដើរជាផ្លូវត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត ផ្លូវនោះនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់។²⁶ការអត់ឃ្លានបង្ខំឲ្យមនុស្សធ្វើការ ដ្បិតក្រពះគេទាមទារ។²⁷មនុស្សចោលម្សៀតគិតតែពីប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ អណ្តាតរបស់គេប្រៀបដូចជាភ្លើងឆេះបំផ្លាញ។²⁸មនុស្សទុយ័សរមែងបង្កជំលោះ ហើយអ្នកមុជអាលរមែងបំផ្លាញមិត្តភាព។

²⁹មនុស្សឃោរឃៅតែងតែបោកបញ្ឆោតមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្លួន ដើម្បីនាំគេឲ្យដើរក្នុងផ្លូវដែលមិនល្អ។³⁰អ្នកណាបិទភ្នែក ហើយខាំបបូរមាត់ អ្នកនោះក៏ដូចជាបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដែលខ្លួនគ្រោងធ្វើវាឲ្យបានសម្រេច។

³¹សក់ស្កូវជាមកុដដ៏រុងរឿង មានតែមនុស្សសុចរិតទេ ដែលទទួលមកុដនេះតាមរស់ដ៏ត្រឹមត្រូវ។³²មនុស្សមិនចេះខឹងប្រសើរជាងវីរបុរស ចំណែកមនុស្សចេះទប់ចិត្ត ប្រសើរជាងអ្នកវាយយកបានទីក្រុងមួយ។

³³មនុស្សតែងបោះឆ្នោតទៅក្នុងថ្នក់អារ ប៉ុន្តែ ដែលសម្រេចទៅជាយ៉ាងណា នោះស្រេចនៅព្រះអម្ចាស់។

17 ¹បរិភោគបាយកកតែមានសេចក្តីសុខ ប្រសើរជាងជប់លៀងនៅផ្ទះមួយដែលមានតែការឈ្លោះគ្នា។²អ្នកបម្រើឆ្មាតរមែងត្រួតត្រាលើកូនដីថោកទាបរបស់ ចៅហ្វាយ ហើយព្រមទាំងទទួលចំណែកមរតកក្នុងគ្រួសារនោះក្នុងនាមជាបងប្អូនផងដែរ។

³គេអាចស្គាល់តម្លៃមាស និងប្រាក់ ដោយសារដុតក្នុងភ្លើង ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ពិនិត្យមើលដួងចិត្តវិញ។⁴មនុស្សមានបំណងអាក្រក់រមែងយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ ពាក្យអាក្រក់ ហើយមនុស្សកុហករមែងផ្ទៀងផ្ទាត់ត្រឡប់ពាក្យមូលបង្គាប់។

⁵អ្នកមើលងាយជនក្រីក្រ ដូចជាប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ដែលបង្កើតគេ ប៉ុន្តែអ្នកសើចចំអកដាក់ជនរងគ្រោះនឹងត្រូវមានទោសដែរ។⁶កូនចៅរមែងធ្វើឲ្យដីតាមាន កិត្តិយស ឪពុកម្តាយក៏បាននាំកិត្តិយសមកឲ្យកូនៗផងដែរ។

⁷ពាក្យថ្លៃថ្នូរមិនសមដាច់ស្របសមនុស្សល្ងើលទេ ហើយពាក្យកុហកក៏មិនសមចេញពីមាត់របស់អ្នកដឹកនាំដែរ។⁸សំណូករាប់ដូចជាត្បូងមានតម្លៃ ដល់អ្នកណា ដែលមាន ទោះបីជូនទៅខាងណាក៏ដោយ គង់តែសម្រេចការបាន។

⁹អ្នកចង់បានមិត្តភាពយូរអង្វែងតែបំភ្លេចកំហុស ចំណែកអ្នកណាដែលរំលោភកំហុសច្រើនដង គឺនឹងធ្វើឲ្យមិត្តភាពរលាយ។¹⁰ស្ត្រីប្រដៅមនុស្សចេះដឹងតែមួយ ម៉ាត់ មានប្រសិទ្ធភាពជាងវាយមនុស្សល្ងើលមួយរយដំបង។

¹¹មនុស្សទុច្ចរិតគិតតែពីការបះបោរ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងចាត់មនុស្សកំណាចឃោរឃៅឲ្យទៅទាស់ជាមួយអ្នកនោះ។¹²ជួបមេខ្លាឃ្មុំព្រាត់កូន ប្រសើរជាងជួបមនុស្ស ល្ងើលដែលល្ងង់ហួស។

¹³អ្នកណាដែលបានធ្វើអំពើអាក្រក់តបស្នងនឹងអំពើល្អ ភាពអន្តរាយនៅមិនឆ្ងាយពីផ្ទះរបស់អ្នកនោះទេ។¹⁴ម្នាក់ដែលចាប់ផ្តើមដំណោះប្រៀបបាននឹងទំលាយ ទំនប់ទឹក ដូច្នេះចូរដកខ្លួនចេញមុនពេលដែលទំនប់ទឹកនោះផ្ទុះឡើង។

¹⁵អ្នកដែលចាត់ទុកមនុស្សអាក្រក់ថាគ្មានទោស និងអ្នកដែលចាត់ទុកមនុស្សត្រឹមត្រូវថាមានកំហុស ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យទេ។¹⁶ហេតុអ្វីបានជា មនុស្សល្ងើល យកប្រាក់មកទិញឲ្យបានប្រាជ្ញាទាំងខ្លួនមិនមានសមត្ថភាពរៀនឲ្យបានប្រាជ្ញាផងនោះ?

¹⁷កល្យាណមិត្តតែងតែស្រឡាញ់គ្នាគ្រប់ពេលវេលា រីឯបងប្អូនវិញតែងតែចាំជួយគ្នាក្នុងពេលមានទុក្ខលំបាក។¹⁸អ្នកណាធានាសងបំណុលជួសអ្នកដទៃ អ្នកនោះ មិនចេះគិតពីការណាទេ។

¹⁹អ្នកដែលចូលចិត្តសន្សំរឿងរមែងចូលចិត្តអំពើបាប អ្នកណាខ្លួនឯងកាន់តែខ្ពស់ ដល់ពេលធ្លាក់មកវិញនឹងធ្វើខ្លួនបាក់ធ្លឹងជាមិនខាន។²⁰មនុស្សមានកលល្បិច មិនស្គាល់អ្វីដែលជាការល្អនោះទេ ហើយមនុស្សសម្តីអាក្រក់រមែងជួបគ្រោះកាច។

²¹អ្នកណាបង្កើតកូនល្ងើល អ្នកនោះស្គាល់តែទុក្ខព្រួយ ចំណែកឪពុករបស់មនុស្សលេលាមិនដែលស្គាល់អំណរសប្បាយទេ។²²ចិត្តសប្បាយរមែងនាំឲ្យជា សះស្បើយ ចំណែកចិត្តព្រួយរមែងធ្វើឲ្យរីងរៃដល់ផ្លូវវិញ។

²³មនុស្សអាក្រក់លួចទទួលសំណូក ដើម្បីបង្ខំចិត្តត្រឹមត្រូវដែលយុត្តិធម៌។²⁴ប្រាជ្ញារមែងនៅក្បែរមនុស្សដែលមានចំណេះដឹង ចំណែកឯមនុស្សល្ងើល គឺសង្ឃឹម មើលអ្វីដែលជាចុងបំផុតនៃផែនដីវិញ។

²⁵កូនដែលភ្លឺធ្វើឲ្យឪពុកមានការព្រួយ និងធ្វើឲ្យម្តាយដែលបានផ្តល់កំនើតដល់អ្នកនោះមានការជួរចត់។²⁶ដាក់ទោសមនុស្សសុចរិតជាការមិនល្អទេ ហើយ វាយមនុស្សថ្លៃថ្នូរ ព្រោះតែគេមានចិត្តទៀងត្រង់ក៏មិនល្អដែរ។

²⁷អ្នកណាទប់ពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួន អ្នកនោះជាមនុស្សចេះដឹង ប៉ុន្តែអ្នកតាំងចិត្តស្ងប់ស្ងៀមជាមនុស្សឈ្លាសវៃ។²⁸បើមនុស្សល្ងើលនៅស្ងៀម គេចាត់ទុកគាត់ជា មនុស្សមានប្រាជ្ញា បើគាត់បិទមាត់មិននិយាយអ្វី គេចាត់ទុកគាត់ជាមនុស្សឈ្លាសវៃ។

18 ¹អ្នកណាមិនរើសរើសនឹងអ្នកដទៃ អ្នកនោះគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ហើយបដិសេធយោបល់ទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នកដទៃទៀត។ ²ចំណែកមនុស្សល្ងើល្មើគេ ឥតមាន សេចក្តីរីករាយក្នុងយោបល់ទេ គឺចូលចិត្តតែសម្តែងគំនិត ក្នុងចិត្តខ្លួនឯងចេញវិញ។

³ពេលមនុស្សអាក្រក់បានមកដល់ តែងតែនាំមកជាមួយនូវសេចក្តីអាម៉ាស់ជាប់ជាមួយពួកគេ។ ⁴ពាក្យសម្តីដែលចេញពីមាត់មនុស្ស ធៀបបានដូចជាទឹកជ្រៅ ហើយទឹកញញឹកជ្រាជ្រាដូចជាជ្រោះទឹកហូរ។

⁵ការដែលយោគយល់ដល់មនុស្សអាក្រក់ ហើយការបង្វែរសេចក្តីយុត្តិធម៌ ក្នុងការវិនិច្ឆ័យ នោះមិនល្អទេ។ ⁶បុរាណបុរសមនុស្សល្ងើល្មើតែងតែស៊កចូលក្នុងសេចក្តី ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយមាត់វាត្រូវតែរំពាត់ទេ។

⁷មាត់របស់មនុស្សល្ងើល្មើ ជាហេតុនាំឲ្យខ្លួនត្រូវវិនាសទៅ ហើយបបួរមាត់ក៏ជាអន្ទាក់ដល់ព្រលឹងខ្លួនដែរ។ ⁸ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សអុជអាល ធៀបដូចជាម្លប់យ៉ាង ឆ្ងាញ់មួយម៉ាត់ ដែលបានចូលទៅក្នុងពោះនៃរាងកាយ។

⁹អ្នកណាដែលធ្វេសប្រហែសនឹងការរបស់ខ្លួន ឈ្មោះថាជាបងប្អូនជាមួយអ្នកដែលបំផ្លាញ។ ¹⁰ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាបំរើម្ចាស់ មនុស្សសុចរិតរត់ចូលទៅពីងជ្រក ហើយមានសុវត្ថិភាព។

¹¹អ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេជាទីក្រុងមាំមួន ហើយតាមគំនិតរបស់គេ ក៏យល់ថាជាកំផែងយ៉ាងខ្ពស់ដែរ។ ¹²មុនពេលនឹងត្រូវវិនាស ចិត្តរបស់មនុស្សកើតមាន សេចក្តីអំនួត តែសេចក្តីរាបសា រមែងតែនាំមុខកិត្តិយសវិញ។

¹³អ្នកណាដែលឆ្លើយមុនដែលបានស្តាប់រឿង រាប់ជាការចម្លើយហើយក៏ជាសេចក្តីខ្មាសដល់ខ្លួនផង។ ¹⁴វិញ្ញាណរបស់មនុស្សទប់ទល់ខ្លួន ក្នុងគ្រាមានធុរៈឈឺ តែង វិញ្ញាណបាក់បែក តើអ្នកណាទ្រាំបាន?

¹⁵ចិត្តរបស់មនុស្សរាងវៃ តែងតែចម្រើនចំណេះដឹង ហើយការស្តាប់របស់មនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា ក៏ស្វះស្វែងរកចំណេះដឹងដែរ។ ¹⁶ជំនួនរបស់មនុស្ស រមែងបើក ផ្លូវឲ្យដល់ខ្លួន នាំចូលទៅដល់ចំពោះអ្នកធំផង។

¹⁷អ្នកណាដែលនិយាយមុនគេក្នុងការក្តី មើលទៅដូចជាត្រឹមត្រូវហើយ តែគួរឱ្យរំសាយអ្នកនោះមកដាក់សំនួរតបវិញដែរ។ ¹⁸ការស្បថស្បែកអាចបញ្ចប់ជំលោះ ហើយ អារកាត់រឿងរ៉ាវរវាងអ្នកមានអំណាចផង។

¹⁹ពេលបងប្អូនណាម្នាក់រួបរួមផ្លូវចិត្ត នោះពិបាកចូលទៅជិតជាងវាយយកទីក្រុងមួយ ដែលមានកំពែងរឹងមាំទៅទៀត។ ²⁰ពីជំលោះប្រៀបបាននឹងរនុកទ្វារដែក មួយ មនុស្សអាចរកអាហារបាន ដោយសារពាក្យសម្តី ហើយអ្វីៗដែលគេនិយាយធ្វើឲ្យគេអាចចិញ្ចឹមជីវិតបាន។

²¹សេចក្តីស្តាប់ និងជីវិត ក៏នៅក្នុងអំណាចនៃអណ្តាតដែរ អ្នកណាដែលចូលចិត្តប្រើអណ្តាត នោះនឹងស៊ីផលពីវាដែរ។ ²²អ្នកណាដែលរកបានប្រពន្ធឈ្មោះថាបាន របស់ល្អ ហើយបានប្រកបដោយព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²³អ្នកក្រពោលពាក្យអង្វរសូមក្តីមេត្តា តែអ្នកមានតបដោយពាក្យគំហកវិញ។ ²⁴អ្នកណាដែលមានមិត្តភក្តិច្រើនដែលមិនមានចិត្តស្មោះ អាចនាំឲ្យខ្លួនវិនាស ប៉ុន្តែ មានមិត្តសម្លាញ់តែម្នាក់ ដែលជិតស្និទ្ធជាងបងប្អូនទៅទៀត។

19¹ មនុស្សទាល់ក្រ ដែលដើរតាមផ្លូវទៀងត្រង់ រំលែកជាងមនុស្សដែលមានបុរេមាត់ចង្រើ និងចិត្តល្អឡើយ។² មួយទៀត ការដែលចិត្តតតមានចំណេះ នោះមិនគួរគប្បីទេ ហើយអ្នកណាដែលរហ័សឈានទៅ នោះជ្រួសជ្រុះហើយ។

³ សេចក្តីចម្លងរបស់មនុស្ស រមែងបង្កចម្លងរបស់ខ្លួន ហើយអ្នកនោះក៏អន់ចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែរ។⁴ ការដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិ នាំឲ្យមានមិត្តភក្តិកើនឡើង តែមនុស្សក្រត្រូវញែកពីពួកមិត្តភក្តិ។

⁵ សាក្សីភូតភរនឹងមិនរួចចាកទោសឡើយ ហើយអ្នកណាដែលពោលពាក្យកុហក ក៏គេចមិនរួចដែរ។⁶ មនុស្សជាច្រើនខំយកចិត្តមនុស្សសទ្ធា ហើយអ្នកណាក៏ដោយ ក៏ជាមិត្តសម្លាញ់នឹងអ្នកដែលចែកអំណោយទានដែរ។

⁷ មនុស្សក្រីក្រ ត្រូវបានបងប្អូនស្អប់គាត់ ចុះបើមិត្តភក្តិ តើនឹងចេញឆ្ងាយពីអ្នកនោះ ជាជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត! ទោះជាខំតាមទៅអង្វរគេ តែពួកគេនៅតែគេចពីគាត់ដែរ។⁸ អ្នកណាដែលបានប្រាជ្ញា ជាអ្នកស្រឡាញ់ដល់ព្រលឹងខ្លួន អ្នកណាដែលរក្សាការចេះដឹងទុកនោះនឹងបានសេចក្តីល្អ។

⁹ សាក្សីភូតភរនឹងមិនរួចចាកពីទោសឡើយ ហើយអ្នកណាដែលពោលពាក្យកុហក នឹងត្រូវវិនាសទៅ។¹⁰ ការដែលអាស្រ័យនៅដោយរុងរឿង មិនសមនឹងមនុស្សល្អឡើយ លើសពីនេះទៀតនោះ ទាសករក៏មិនសមមានអំណាចលើអ្នកផងដែរ។

¹¹ សតិបញ្ញារបស់មនុស្សធ្វើឲ្យយឺតនឹងខឹង ហើយអ្នកនោះក៏តែងបានលើកតម្កើង ដោយការមិនប្រកាន់ច្រើន។¹² សេចក្តីក្រោធរបស់ស្តេច ធៀបដូចជាសូរគ្រហឹមរបស់សិង្ហ តែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ស្តេច ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមនៅលើស្មៅ។

¹³ កូនល្អឡើយជាទីអន្តរាយដល់ឪពុក ហើយការខ្វះខាតរបស់ប្រពន្ធ ក៏ដូចជាទឹកស្រក់តក់ៗមកជានិច្ច។¹⁴ ផ្ទះសម្បែង និងទ្រព្យសម្បត្តិ ជាមរតកមកពីឪពុក តែប្រពន្ធដែលផ្លាស់ប្តូរ នោះហើយជាអំណោយទានមកពីព្រះអម្ចាស់។

¹⁵ សេចក្តីខ្ជិលច្រអូស តែងធ្វើឲ្យមនុស្សដេកលក់ ហើយអ្នកណាដែលមិនព្រមធ្វើការ នឹងត្រូវអត់ឃ្លាន។¹⁶ អ្នកណាដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ នោះនឹងរក្សាជីវិតខ្លួន តែអ្នកណាដែលមិនប្រយ័ត្នក្នុងផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន មុខជាត្រូវស្លាប់។

¹⁷ អ្នកណាដែលមានចិត្តអាណិត ចែកដល់ពួកទាល់ក្រ នោះឈ្មោះថាថ្វាយឲ្យព្រះអម្ចាស់ខ្ចី ព្រះអង្គនឹងតបស្នងសងគុណអ្នកបានធ្វើ។¹⁸ ចូលប្រដៅដល់កូនរបស់អ្នក ក្នុងកាលដែលនៅមាន ដោយបំណងចិត្តសង្ឃឹមថា នឹងបានកូនល្អ កុំរង់ចាំដល់សេចក្តីស្លាប់មកដល់។

¹⁹ អ្នកណាដែលមានចិត្តក្តៅខ្លាំង នោះនឹងត្រូវទទួលទោស ដ្បិតបើអ្នកជួយគាត់ឲ្យរួចម្តងហើយ នោះអ្នកនឹងត្រូវជួយជាលើកទីពីរ។²⁰ ចូរស្តាប់ដំបូន្មាន ហើយទទួលការបង្រៀន ដើម្បីឲ្យមានប្រាជ្ញាសម្រាប់ជីវិតអ្នក។

²¹ នៅក្នុងចិត្តមនុស្ស តែងមានគំនិតគិតធ្វើជាច្រើនយ៉ាង មានតែដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលនឹងស្ថិតស្ថេរនៅ។²² សេចក្តីស្មោះត្រង់គឺជាការចង់បានរបស់មនុស្ស ទោះបីជាអ្នកនោះក្រគឺវាប្រសើរជាងភូតភរ។

²³ សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ដឹកនាំឲ្យបានជីវិត ហើយអ្នកណាដែលមានសេចក្តីនោះ នឹងមានចិត្តស្អប់ស្អល់ជានិច្ច ហើយក៏គ្មានសេចក្តីអាក្រក់និងភាពអាម៉ាស់កើតឡើងដែរ។²⁴ មនុស្សខ្ជិលច្រអូសគឺ ដល់ថ្នាក់ពេលបរិភោគអាហារមិនចង់យកបាយដាក់ចូលមាត់ផង។

²⁵ ចូរវាយមនុស្សចំអកមើលងាយ នោះមនុស្សល្ងង់ចេះប្រយ័ត្នឡើង ចូរបង្រៀនដល់អ្នកដែលចង់បានយោបល់ ដើម្បីឲ្យអ្នកនោះបានចំណេះដឹង។

²⁶ អ្នកណាដែលបំផ្លាញឪពុកខ្លួន ហើយបណ្តេញម្តាយចេញ នោះជាកូនដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីខ្មាស និងអាប់យស។²⁷ កូនអើយ! បើអ្នកលែងស្តាប់ការប្រៀនប្រដៅ អ្នកមុខជារង្វេងចេញឆ្ងាយពីចំណេះដឹង។

²⁸ ជនថោកទាបធ្វើជាសាក្សីតែងតែប្រមាថយុត្តិធម៌ ព្រោះមនុស្សអាក្រក់គឺនិយាយតែពាក្យទុច្ចរិត។²⁹ មនុស្សចំអកឲ្យឡើយត្រូវតែទទួលទោស ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់ខ្លៅត្រូវស៊ីផងពីការអាក្រក់វិញ។

20 ¹ស្រាវជ្រាវព័រព័រព័រ ត្រូវជាមួយអ្នកចម្អើល ហើយការដឹកនាំធ្វើឲ្យក្លាហាន អ្នកណាអនុញ្ញាតឲ្យគ្រឿងស្រវឹងដឹកមុខ មិនឆ្កាតទេ។²សេចក្តីស្វែងរករបស់ស្តេច ប្រៀបដូចជាសំឡេងគ្រហឹមរបស់សិង្ហ អ្នកណាធ្វើឲ្យស្តេចខ្ចាត់ គឺនឹងបាត់ជីវិតខ្លួនហើយ។

³ជាកិត្តិសព្ទសម្រាប់អ្នកជៀសចេញពីជំនឿ ប៉ុន្តែ គ្រប់ទាំងមនុស្សល្បីល្បាញ គឺតែងតែរកឲ្យមានជំនឿ។⁴មនុស្សខ្ជិលច្រអូសមិនព្រមក្នុងរាស់ ដោយព្រោះនៅរងានៅឡើយ ដូច្នេះ គេនឹងត្រូវសុំទានក្នុងរដូវចម្រុត ហើយនឹងគ្មានអ្វីទាំងអស់។

⁵គោលបំណងដែលក្នុងចិត្តមនុស្សដូចទឹកដែលជ្រៅ តែមនុស្សដែលមានយោបល់ គេនឹងដងទឹកនោះចេញមក។⁶មនុស្សជាច្រើន បានប្រកាសថាពួកគេជាអ្នកសប្បុរស តើអ្នកណានឹងរកមនុស្សដែលស្មោះត្រង់ម្នាក់បាន?

⁷មនុស្សសុចរិតដើរតាមផ្លូវស្មោះត្រង់របស់ខ្លួន ហើយកូនចៅរបស់ពួកគេដែលធ្វើតាមនឹងបានពរផងដែរ។⁸កាលណាស្តេចប្រកបដោយយុត្តិធម៌គង់លើរាជ្យបល្ល័ង្ក ទ្រង់ពិចារណាលើញព័រព័រព័រ។

⁹តើអ្នកណាអាចនិយាយបានថា «ខ្ញុំបានជម្រះចិត្តខ្ញុំឲ្យស្អាត តើខ្ញុំមានសេរីភាពពីបាបរបស់ខ្ញុំហើយ?»¹⁰ជញ្ជីងដែលមិនត្រឹមត្រូវ ហើយនិងការវាស់វែងមិនត្រឹមត្រូវ ព្រះអម្ចាស់ស្អប់ការទាំងពីរនេះ។

¹¹សូមឲ្យតែយុវជនក៏អាចបង្ហាញឲ្យឃើញនូវកិរិយាល្អត្រឹមត្រូវរបស់គេ តាមអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្តដែរ។¹²គ្រឿងសម្រាប់ស្លាប់ និងភ្នែកសម្រាប់មើល សុទ្ធតែព្រះអម្ចាស់បង្កើតអស់ ជីវៈទាំងពីរនោះ។

¹³កុំល្មោភដេក ក្រែងលោតឡើងវិញជាអ្នកក្រ ចូរបើកភ្នែកឡើង នោះនឹងបានអាហារឆ្អែត។¹⁴អ្នកដែលទិញថ្លៃថា «មិនល្អ! មិនល្អ!» ប៉ុន្តែពេលពួកទៅទីផ្សារនោះក៏មានអ្នក។

¹⁵មាសក៏សម្បូណ៌ ពេជ្រក៏សម្បូណ៌ ប៉ុន្តែ ពាក្យសម្តីប្រកបដោយប្រាជ្ញាមានតម្លៃលើសអ្វីៗទាំងអស់។¹⁶ចូរទទួលបញ្ចាំអារម្មណ៍របស់អ្នក ដែលធានាឲ្យអ្នកដទៃ ហើយទាររបស់បញ្ចាំពីអ្នកសន្យា នៅពេលគេដាក់បញ្ចាំជាប្រសើរ។

¹⁷អាហារសម្រាប់បោកបញ្ឆោតគឺមានរសជាតិផ្អែម ក្រោយមក អាហារនោះក្លាយទៅជាដុំគ្រួសក្នុងមាត់វិញ។¹⁸យោបល់ល្អរមែងធ្វើឲ្យគម្រោងការបានសម្រេច ត្រូវរិះគិតឲ្យបានលម្អិត មុននឹងធ្វើសង្គ្រាម។

¹⁹អ្នកនិយាយដើមគេរមែងបើកកកាយការសម្ងាត់ កុំសេពគប់ជាមួយអ្នកដែលនិយាយច្រើនពេក។²⁰ប្រសិនបើអ្នកណាប្រទេចបណ្តាសាឪពុកម្តាយ ចង្អៀងរបស់អ្នកនោះនឹងរលត់ ហើយជួបទុក្ខលំបាកនៅក្នុងទីងងឹត។

²¹ចំណែកមរតកដែលដើមដំបូងបានយ៉ាងរូសរាន់ នោះដល់ចុងក្រោយមិនបានពរទេ។²²កុំនិយាយថា «យើងនឹងសងសឹកដល់អ្នកវិញ» ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នកវិញ។

²³ព្រះអម្ចាស់ស្អប់ជញ្ជីង ហើយការវាស់វែងដែលមិនត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះការទាំងនោះមិនល្អ។²⁴ជំហានរបស់មនុស្ស ស្រេចលើព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះធ្វើដូចម្តេចឲ្យមនុស្ស យល់ផ្លូវរបស់ខ្លួនបាន?

²⁵ការដែលនិយាយឥតប្រើការគិតថា «នេះជាតង្វាយថ្វាយព្រះហើយ» រួចកាលណាបានបន់ព្រះហើយ ទើបស៊ើបសួរជាក្រោយ នោះជាអន្ទាក់ដល់មនុស្សហើយ។²⁶ស្តេចដែលមានប្រាជ្ញាទ្រង់កម្ចាត់មនុស្សអាក្រក់ចេញ ហើយឲ្យកង់បញ្ជាន់ស្រូវកិនលើគេ។

²⁷វិញ្ញាណរបស់មនុស្សជាចង្អៀងនៃព្រះអម្ចាស់ គឺស្ទង់មើលទៅគ្រប់ក្នុងចំណែកនៃរាងកាយ។²⁸សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ រមែងការពារស្តេច ហើយបល្ល័ង្ករាជ្យរបស់ស្តេចស្ថិតស្ថេរនៅ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដែរ។

²⁹កម្លាំងជាអំនួតរបស់យុវជន រីឯសក់ស្កូវជាកិត្តិយសរបស់មនុស្សចាស់។³⁰រូបសម្ផស្សដ៏លឿងចាប់ជាឱសថបំបាត់ភាពអាក្រក់ ហើយការវាយដំអាចធ្វើឲ្យមានការកែប្រែ រហូតដល់ជម្រៅចិត្ត។

21 ¹ព្រះហឫទ័យរបស់ស្តេចប្រៀបបាននឹងទឹកនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះជាម្ចាស់បង្ខំទៅខាងណាតាមតែព្រះអង្គចង់។²មនុស្សគ្រប់ៗរូបតែងយល់ថា អំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ទេ ដែលឈ្លែងយល់ចិត្តរបស់មនុស្ស។

³ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីទៀងត្រង់ ជាការថ្វាយយញ្ញបូជាទៅទៀត។⁴កែវភ្នែកក្រអឺតក្រមម និងចិត្តព្រហ្មើន បង្ហាញឲ្យឃើញនូវអំពើបាបរបស់មនុស្សអាក្រក់។

⁵អ្នកដែលធ្វើការអ្វីមួយដោយពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់ គឺទទួលបានសម្បត្តិ ប៉ុន្តែអ្នកដែលធ្វើអ្វីមួយដោយតក់ក្រហល់ តែងតែជួបក្រីក្រ។⁶ការដែលប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយសារអណ្តាតភូតករ នោះជាចំហាយទឹកដែលផាត់ទៅមក និងជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។

⁷សេចក្តីច្រឡោតរបស់មនុស្សអាក្រក់ នឹងបោសខ្លួនគេចេញទៅដោយព្រោះគេមិនព្រមប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីយុត្តិធម៌សោះ។⁸ផ្លូវរបស់មនុស្សដែលមានទោសគឺថោកទាប ចំណែកមនុស្សបរិសុទ្ធ គឺធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ។

⁹ស្ទើរនៅតាមសំយាបផ្ទះ ជាជាងរស់នៅក្នុងផ្ទះជាមួយប្រពន្ធពូកែឈ្មោះ។¹⁰ចំណង់របស់មនុស្សអាក្រក់ប្រាថ្នាតែការអាក្រក់ សូម្បីអ្នកជិតខាងក៏មិនមានក្តីមេត្តានោះក្នុងក្រសែភ្នែករបស់គេដែរ។

¹¹ពេលមនុស្សចំអកមើលងាយជាប់ទោស នោះមនុស្សល្ងង់នឹងមានប្រាជ្ញាឡើង កាលណាមនុស្សមានប្រាជ្ញាបានទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅ នោះគេកាន់តែមានចំណេះដឹង។¹²មនុស្សសុចរិតរមែងពិចារណាមើលពីផ្ទះរបស់មនុស្សអាក្រក់ ឃើញថាគេក៏នាំឲ្យពួកអាក្រក់វិនាសផងដែរ។

¹³អ្នកណាធ្វើជាថ្លង់ មិនឮសម្រែករបស់មនុស្សក្រីក្រ គេក៏នឹងស្រែកហៅឲ្យគេជួយ នឹងគ្មាននរណាឲ្យចម្លើយដែរ។¹⁴ជំនួនដែលជួនដោយសម្ងាត់ តែងតែរំងាប់កំហឹង រីឯអំណោយដែលជួនដោយលាក់ការណា ក៏ធ្វើឲ្យស្លាប់កំណលដែរ។

¹⁵ការដែលប្រព្រឹត្តដោយយុត្តិធម៌ នោះជាអំណរដល់មនុស្សសុចរិត តែនោះជាសេចក្តីវិនាសដល់មនុស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតវិញ។¹⁶មនុស្សណាដែលរង្វេងចេញពីផ្លូវនៃប្រាជ្ញា គេនឹងសម្រាកនៅក្នុងចំណោម មនុស្សស្លាប់។

¹⁷អ្នកណាដែលចូលចិត្តតែការលេងសើច នោះនឹងត្រូវទៅជាមនុស្សទាល់ក្រ អ្នកណាដែលចូលចិត្តតែស្រា និងប្រេង មិនអាចក្លាយជាអ្នកមានទេ។¹⁸មនុស្សអាក្រក់ គឺសម្រាប់ជាថ្លៃលោះមនុស្សសុចរិត ហើយមនុស្សក្បត់ក៏សម្រាប់មនុស្សស្មោះត្រង់ដែរ។

¹⁹ស្ទើរនៅក្នុងវាលរហាស្ថាន ជាជាងរស់នៅជាមួយប្រពន្ធពូកែឈ្មោះ ហើយឆាប់ខឹង។²⁰ទ្រព្យសម្បត្តិ និងវត្ថុដ៏មានតម្លៃ ស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកប្រាជ្ញ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងីល្ងើញរមែងបង្ខំទ្រព្យសម្បត្តិផង។

²¹អ្នកដែលស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសប្បុរសតែងតែមានអាយុវែង ជួបប្រទះនឹងសេចក្តីសុចរិត ហើយទទួលកិត្តិយស។²²មនុស្សមានប្រាជ្ញាអាចវាយដណ្តើមយកបានទីក្រុងរបស់អ្នកខ្លាំងពូកែ ហើយកម្ទេចកំពែង ដែលជាទីទុកចិត្តរបស់អ្នកទាំងនោះផង។

²³អ្នកដែលប្រយ័ត្នមាត់និងពាក្យសម្តី នោះនឹងរក្សាពួកគេឲ្យផុតពីបញ្ហា។²⁴មនុស្សមានអំអួត និងព្រហ្មើន តែងតែ «ចំអក» នឹងអ្នកពីឈ្មោះរបស់គេនឹងទង្វើអួតបំប៉ោងរបស់ខ្លួន។

²⁵បំណងរបស់មនុស្សខ្ជិលរមែងធ្វើឲ្យខ្លួនស្លាប់ព្រោះគេមិនព្រមធ្វើការ។²⁶មនុស្សខ្លះគិតតែពីលោភចង់បាន ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតវិញ តែងតែធ្វើទានដោយមិនគិតអ្វីសម្រាប់ខ្លួនឡើយ។

²⁷ព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងយញ្ញបូជារបស់មនុស្សអាក្រក់ទេ ដ្បិតពួកគេយកមកថ្វាយដោយបំណងអាក្រក់។²⁸សាក្សីក្លែងក្លាយរមែងវិនាស ប៉ុន្តែអ្នកដែលដឹងរឿងច្បាស់ ទើបអាចនិយាយបាន។

²⁹មនុស្សអាក្រក់រមែងមានមុខក្រាស់ ប៉ុន្តែមនុស្សស្មោះត្រង់ នៅតែរក្សាផ្លូវដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ។

³⁰គ្មានប្រាជ្ញា ហើយនិងការចេះដឹងណា ឬយោបល់ណាអាចទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។³¹គេរៀបទ័ពសេះសម្រាប់ថ្ងៃប្រយុទ្ធ តែជ័យជម្នះគឺជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

22 ¹មានភ្នំឈ្មោះល្អជាងមានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ មានគោរាប់អានច្រើនប្រសើរជាងមានមាសប្រាក់។²អ្នកមាន និងអ្នកក្រ ជាមនុស្សដូចគ្នា ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សទាំងអស់។

³មនុស្សឆ្លាតឃើញគ្រោះកាចមកដល់ គេលាក់ខ្លួន មនុស្សឥតគំនិតឱនក្បាលដើរទៅមុខ ហើយត្រូវបង់ខាតធ្ងន់។⁴មនុស្សរាបសារតែងតែគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ គេនឹងទទួលទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិយស និងមានអាយុវែង។

⁵នៅលើផ្លូវអំពើអាក្រក់របស់សេចក្តីកុហក មានសុទ្ធតែបន្ទា និងអន្ទាក់ អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ជីវិតតែងតែដើរជៀសឆ្ងាយពីផ្លូវទាំងនោះ។⁶ចូរអប់រំកូនក្មេងឲ្យមានទម្លាប់ល្អ តាំងពីតូច គេនឹងរក្សាទម្លាប់នេះរហូតដល់ចាស់។

⁷អ្នកមានគ្រប់គ្រងលើអ្នកក្រ ចំណែកដែលដំណាក់នៅជាទាសកររបស់ម្ចាស់បំណុល។⁸អ្នកសាបព្រោះអំពើអាក្រក់ តែងតែចូលកាត់ការលំបាក ហើយអ្វីដែលខ្លួនខំប្រមូលទុកនឹងរលាយបាត់អស់ទៅ។

⁹មនុស្សមានភ្នែកសប្បុរសតែងតែទទួលព្រះពរ ដ្បិតគេចែកអាហារដល់ជនក្រីក្រ។¹⁰បំបាត់មនុស្សចំអកឡកឡើយ ដំលោះក៏បាត់អស់ដែរ ការឈ្លោះប្រកែក និងការមើលងាយត្រូវបញ្ចប់។

¹¹អ្នកដែលស្រឡាញ់ចិត្តបរិសុទ្ធ ហើយមានពាក្យសម្តីសុភាពរាបសារ អ្នកនោះនឹងបានគាប់ព្រះហឫទ័យស្តេច។¹²ព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់តែងតែទតលើអ្នកដែលមានចំណេះដឹង តែព្រះអង្គផ្ដាញផ្ដាលពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សពាល។

¹³មនុស្សកម្ជិលតែងពោលថា «មានសត្វសឹង្ហមួយនៅតាមផ្លូវ! ខ្ញុំនឹងត្រូវស្លាប់ដោយតែវានៅទីនោះជាមិនខាន»។¹⁴ពាក្យសម្តីរបស់ស្រ្តីក្បត់ប្តីជាអន្ទាក់មួយគួរឲ្យខ្លាច ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យ ចំពោះអ្នកដែលជាប់ក្នុងអន្ទាក់នោះ។

¹⁵កូនក្មេងតែងតែដំណាក់ចិត្តជាមួយភាពល្ងង់ខ្លៅ ការវាយប្រដៅនឹងនាំវាឲ្យចេញឆ្ងាយពីភាពល្អឆ្លើយនោះ។¹⁶អ្នកដែលជួបទុក្ខលំបាកត្រូវគេសង្កត់សង្កិនមុខជាបានចម្រើន ឬអ្នកដែលមានទ្រព្យ នឹងត្រឡប់ទៅជាធ្លាក់ខ្លួនក្រវិញ។

¹⁷ចូរផ្ទៀងគ្រឿងស្លាប់ដល់ពាក្យអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា ចូរយកចិត្តទុកដាក់នឹងការយល់ដឹងរបស់យើង។¹⁸ដ្បិតអ្នកនឹងសប្បាយចិត្ត ដោយចងចាំការទាំងនោះនៅក្នុងអ្នក ហើយពាក្យនៃប្រាជ្ញានោះគឺនៅក្នុងមាត់របស់អ្នកដែរ។¹⁹ដូច្នេះអ្នកបានទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ដែលយើងបានបង្រៀនប្រាជ្ញាទាំងនោះដល់អ្នក ។

²⁰តើយើងមិនបានកត់ត្រាទុក ឲ្យអ្នកសាមសិបដងនូវឱវាទ និងចំណេះដឹង។²¹ដើម្បីឲ្យអ្នកស្គាល់ការត្រឹមត្រូវ និងសេចក្តីពិត ហើយដូច្នេះអ្នកអាចផ្តល់ចម្លើយដ៏ពិតប្រាកដដល់ អ្នកដែលបានចាត់អ្នកឲ្យមកឬ?

²²កុំបំពានលើមនុស្សក្រីក្រដោយសារតែគ្មាននំខ្សោយ ឬកុំសង្កត់សង្កិនជនក្រីក្រតាមទ្វារក្រុងឡើយ។²³ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងរកយុត្តិធម៌ឲ្យពួកគេ ហើយព្រះជាម្ចាស់នឹងដកយកជីវិតអ្នកនោះ ដែលបានធ្វើដាក់មនុស្សក្រីក្រ។

²⁴កុំសេពគប់នឹងមនុស្សឆាប់ខឹង ហើយអ្នកក៏មិនគួររួមគំនិតជាមួយមនុស្សកំរោលដែរ។²⁵ឬអ្នកនឹងយកតម្រាប់តាមគេ ហើយនាំឲ្យជីវិតរបស់អ្នកត្រូវវិនាសទៅដែរ។

²⁶កុំឲ្យអ្នកចូលដៃជាមួយមនុស្ស ដែលពួកគេដាក់ចំណងនោះដែរ ឬសន្យាសងបំណុលជួសអ្នកដទៃឡើយ។²⁷បើអ្នកគ្មានអ្វីសងទេ តើមានអ្វីអាចបញ្ឈប់ការដកហូតយកគ្រៃដករបស់អ្នកទៅបាននោះ?

²⁸កុំដកបង្គោលព្រំចម្ការ ដែលឪពុករបស់អ្នកបានបោះទុករួចហើយ។²⁹តើអ្នកបានឃើញម្នាក់ដែលមានជំនាញការងារទេ? អ្នកនោះអាចចូលបម្រើស្តេច គឺគេមិនស្ថិតក្នុងចំណោមមនុស្សគ្មានភ្នំឈ្មោះឡើយ។

23 ¹កាលណាអ្នកអង្គុយរួមគ្នាជាមួយអ្នកធំ ចូលសង្កេតមើលថាមានអ្វីនៅចំពោះមុខអ្នក²បើដឹងខ្លួនថាអ្នកជាមនុស្សល្មោភអាហារ ចូរយកកាំបិតដាក់ឲ្យចំបំពង់ករបស់អ្នកទៅ។³កុំលោភចង់បានម្ហូបបញ្ចេញរបស់គេ ក្រែងលោម្ហូបនោះជាគ្រឿងបញ្ចេញតអ្នក។

⁴កុំខំប្រឹងធ្វើការដើម្បីទ្រព្យសម្បត្តិពេក ត្រូវឆ្លាតដោយដឹងថាពេលណាគួរសម្រាកដែរ។⁵តើអ្នកតាមសម្លឹងមើលតែទ្រព្យសម្បត្តិឬ? ដ្បិតប្រាក់នឹងហើរចាត់ចេញទៅ ដូចត្រីកំពុងហើរឡើងទៅលើមេឃដែរ។

⁶កុំរួមគ្នាជាមួយមនុស្សដែលមានកែវភ្នែកអាក្រក់ ហើយកុំបរិភោគអាហារឆ្ងាញ់របស់គេឲ្យសោះ។⁷ដ្បិតចិត្តរបស់គេមិនដូចសម្តីរបស់គេទេ គេពោលថា «សូមអញ្ជើញពិសា!» ប៉ុន្តែ តាមពិត ចិត្តគេមិនស្មោះត្រង់ជាមួយអ្នកឡើយ។⁸ក្រោយមក អ្នកនឹងខ្ចាក់អាហារនោះចោល ហើយពាក្យសរសើរបស់អ្នកនឹងឥតប្រយោជន៍។

⁹កុំបង្រៀនមនុស្សល្ងង់ ដ្បិតគេនឹងមិនឲ្យតម្លៃពាក្យប្រកបដោយប្រាជ្ញារបស់អ្នក។¹⁰កុំដកបង្គោលព្រំចម្ការចាស់ឡើយ ហើយក៏កុំបង្ខិតចូលទៅក្នុងដីរបស់កូនកំព្រាដែរ។¹¹ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ប្រកបដោយឫទ្ធានុភាពនឹងការពារគេ ព្រះអង្គប្រឆាំងនឹងអ្នក ដើម្បីរកយុត្តិធម៌ឲ្យគេ។

¹²ចូរយកចិត្តទុកដាក់ទទួលមកការបង្រៀន ហើយស្តាប់ពាក្យនៃសេចក្តីដែលចេះដឹង។

¹³កុំបញ្ជានឹងវាយប្រដៅកូនឡើយ ដ្បិតបើសិនអ្នកវាយវាវាវានឹងរំពាត់ ក៏វាមិនស្លាប់ដែរ។¹⁴អ្នកត្រូវតែវាយគេនិងរំពាត់ អ្នកនឹងជួយការពារជីវិតគាត់ពីស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់។

¹⁵កូនអើយ បើក្នុងកូនមានប្រាជ្ញា នោះយើងក៏សប្បាយចិត្តណាស់។¹⁶បើកូនពោលពាក្យត្រឹមត្រូវ នោះយើងនឹងរឹតតែពេញដោយអំណរយ៉ាងខ្លាំង។

¹⁷កុំឲ្យចិត្តអ្នកធ្វើតាមមនុស្សបាប តែត្រូវបន្តកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ រៀងរាល់ថ្ងៃវិញ។¹⁸ពិតណាស់ កូននឹងមានអនាគតភ្លឺស្វាង ហើយមិនអស់សង្ឃឹមឡើយ។

¹⁹កូនអើយ ចូរស្តាប់យើង នោះនឹងបានប្រាជ្ញា ហើយដឹកនាំចិត្តរបស់កូនទៅតាមផ្លូវត្រឹមត្រូវ។²⁰កុំសេពគប់នឹងមនុស្សប្រមឹក ឬមនុស្សល្មោភស៊ីឡើយ។²¹ដ្បិតមនុស្សប្រមឹក និងមនុស្សល្មោភស៊ី នឹងធ្លាក់ខ្លួនក្រ ហើយមនុស្សខ្ជិលច្រអូសរមែងខ្វះសម្លៀកបំពាក់។

²²ចូរស្តាប់ឪពុករបស់អ្នក ដែលគាត់បង្កើតអ្នកមក ហើយកុំមើលងាយម្តាយ ក្នុងកាលដែលគាត់ចាស់ជរា។²³ចូរស្វែងរកសេចក្តីពិត ហើយរក្សាទុកនៅក្នុងអ្នក ចូរស្វែងរកប្រាជ្ញា ការអប់រំ ហើយនិងចំណេះដឹងចុះ។

²⁴ឪពុករបស់មនុស្សសុចរិតតែងតែមានអំណរដ៏លើសលប់ ហើយមានកូនជាអ្នកប្រាជ្ញក៏សប្បាយចិត្តដល់ឪពុកដែរ។²⁵ចូរធ្វើឲ្យឪពុកម្តាយសប្បាយចិត្ត ព្រោះតែកូន ហើយសូមឲ្យម្តាយដែលបានបង្កើតកូនមក មានអំណរជាខ្លាំងដែរ។

²⁶កូនអើយ ចូរទុកចិត្តលើយើង ហើយសូមឲ្យចិត្តកូនពិចារណាពីផ្លូវរបស់យើងចុះ។²⁷ស្រីពេស្យាប្រៀបបាននឹងរណ្តៅដីជ្រៅ ចំណែកប្រពន្ធវិញប្រៀបបាននឹងអណ្តូងដីចង្អៀត។²⁸ស្រីនោះចាំស្នាក់នៅតាមផ្លូវ ដូចចោរស្នាក់ចាំប្លន់ វាធ្វើឲ្យប្រុសជាច្រើនក្បត់ប្រពន្ធ។

²⁹តើអ្នកណាពិបាកចិត្ត? តើអ្នកណាកើតទុក្ខឆ្ងាយ? តើអ្នកណាទាស់ទែងគ្នា? តើអ្នកណាគួញភ្នែក? តើអ្នកណាត្រូវបួសឥតហេតុ? តើអ្នកណាមានភ្នែកក្រហម?

³⁰គឺអ្នករកនឹងស្រា អ្នកដែលចូលចិត្តស្រាខ្លាំង។

³¹កុំចាប់ចិត្តនឹងស្រាដែលមានពណ៌ក្រហម ធ្វើឲ្យកែវភ្នែក ហើយហូរចូលក្នុងបំពង់កយ៉ាងស្រួលនោះ។³²នៅទីបំផុត ស្រានោះធ្វើឲ្យអ្នកឈឺចាប់ដូចពស់អាសិរពិស។³³ភ្នែករបស់អ្នកព្រើល មើលអ្វីៗឃើញសុទ្ធតែចម្លែកទាំងអស់ ហើយអ្នកនឹងនិយាយឥតដឹងខុសត្រូវ។

³⁴អ្នកនឹងប្រៀបដូចជាមនុស្សដេកនៅកណ្តាលសមុទ្រ និងដូចមនុស្សដេកនៅលើចុងក្តោងសំពៅ។³⁵«គេនឹងបុកខ្ញុំ» អ្នកនឹងពោលថា៖ «បើគេវាយខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំមិនឈឺ។ បើគេសំពង់ខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំមិនដឹងខ្លួនដែរ។ តើពេលណាខ្ញុំដឹងខ្លួន? ខ្ញុំនឹងទៅរកផឹកទៀត»។

24¹ កុំច្រណែនជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់ ហើយកុំសេពគប់ជាមួយពួកគេដែរ។² ពួកគេគិតតែប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅ ហើយពោលពាក្យបង្កើតបញ្ហា។

³ ដោយសារប្រាជ្ញា គេសង់ផ្ទះបាន ដោយសារចំណេះដឹង គេធ្វើឲ្យផ្ទះនោះរឹងមាំ។⁴ ហើយដោយសារតម្រិះ គេធ្វើឲ្យបន្ទប់មានពេញទៅដោយវត្ថុដ៏មានតម្លៃ ជាទីគាប់ចិត្ត។

⁵ អ្នកប្រាជ្ញតែងតែមានកម្លាំង ហើយអ្នកចេះដឹងមានកម្លាំងកាន់តែខ្លាំងឡើង។⁶ ដ្បិតមុននឹងធ្វើសង្គ្រាម ត្រូវរិះគិតឲ្យបានជិតដល់ មានទីប្រឹក្សាច្រើននឹងនាំឲ្យមានជោគជ័យ។

⁷ មនុស្សខ្មៅឈោងពុំដល់ប្រាជ្ញាទេ នៅឯទីទ្វារក្រុងគេនឹងមិនបើកមាត់និយាយឡើយ។

⁸ អ្នកនោះគឺគិតតែពីធ្វើការអាក្រក់ ហើយគេនាំគ្នាហៅមនុស្សនេះទុយស។⁹ មនុស្សល្ងង់ខ្លៅគិតតែពីធ្វើអំពើបាប មនុស្សគ្រប់គ្នាស្អប់មនុស្សឡកលើយបែបនេះ។

¹⁰ ប្រសិនបើអ្នកត្រឡប់ទៅជាខ្សោយជាមួយការភ័យខ្លាច ព្រោះកម្លាំងរបស់អ្នកទន់ខ្សោយពេក។

¹¹ ចូរជួយសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលគេកាត់ទោសប្រហារជីវិត ហើយខំប្រឹងដោះអស់អ្នកដែលគេនាំទៅសម្លាប់ផង។¹² ប្រសិនបើអ្នកថា «មើល! យើងមិនបានដឹងទេ» តើមិនមែនព្រះអង្គទេ ដែលថ្លឹងមើលចិត្ត និងជ្រាបទាំងអស់? តើមិនមែនព្រះអង្គទេដែលថែរក្សាព្រលឹងអ្នក ក៏ស្គាល់អ្នកច្បាស់? ហើយតើព្រះអង្គមិនសងដល់មនុស្សទាំងឡាយ តាមការដែលគេប្រព្រឹត្តទេឬ?

¹³ កូនអើយ ចូរបរិភោគទឹកយ៉ូច្នេះ ដ្បិតគឺវាល្អ ហើយសំណៀងដែលមានឱជារសផ្អែមដល់មាត់កូនផងដែរ។¹⁴ គឺយ៉ាងនោះ ដែលកូននឹងដឹងថាប្រាជ្ញាក៏ល្អ ដល់ព្រលឹងកូនដែរ បើកូនរកប្រាជ្ញានោះឃើញ នោះគឺក្តីសង្ឃឹមរបស់កូន ដែលនឹងមិនត្រូវកាត់បង់ឡើយ។

¹⁵ មនុស្សអាក្រក់អើយ កុំលបចាំវាយប្រហារនឹងលំនៅ របស់មនុស្សសុចរិតឡើយ។ កុំបំផ្លាញទីស្នាក់នៅរបស់គេឲ្យសោះ!¹⁶ ដ្បិតមនុស្សសុចរិត ទោះបីគេដួលដល់ប្រាំពីរដងក៏ដោយ គង់តែនឹងក្រោកឡើងវិញ តែមនុស្សអាក្រក់ត្រូវទម្លាក់ ទៅក្នុងសេចក្តីអន្តរាយ។

¹⁷ កុំឲ្យមានចិត្តរីករាយ ក្នុងកាលដែលខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកដួលចុះឡើយ ក៏កុំឲ្យមានចិត្តសប្បាយ ក្នុងកាលដែលគេត្រូវទម្លាក់ទៅដែរ។¹⁸ ក្រែងព្រះអម្ចាស់ទតឃើញ ហើយការនោះមិនគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យ រួចព្រះអង្គបង្វែរសេចក្តីក្រោធចេញពីព្រះអង្គ។

¹⁹ កុំក្តៅចិត្តនឹងមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ហើយក៏កុំច្រណែននឹងមនុស្សអាក្រក់ឲ្យសោះ។²⁰ ដ្បិតមនុស្សអាក្រក់គ្មានអនាគតភ្លឺស្វាងទេ

ហើយចង្អៀងរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងរលត់។

²¹ កូនអើយ ចូរគោរពព្រះអម្ចាស់ និងគោរពស្តេច កុំចូលដៃនឹងអ្នកបះបោរជាមួយ ព្រះអម្ចាស់ហើយនិងស្តេចឡើយ។²² ដ្បិតពួកគេនឹងត្រូវវិនាសយ៉ាងទាន់ហាន់ ហើយគ្មាននរណាដឹងថា តើព្រះអម្ចាស់ ឬស្តេច ការដាក់ទោសមិនបានកើតឡើងព្រះអង្គទេឬអី?

²³ អ្នកប្រាជ្ញពោលទៀតថា៖ គឺថាការដែលយោគយល់ខាងអ្នកណាក្នុងរឿងក្តី នោះមិនល្អទេ។

²⁴ អ្នកណាដែលនិយាយឲ្យមនុស្សអាក្រក់ថា «អ្នកជាមនុស្សសុចរិត» នោះបណ្តាជននឹងប្រទេចបណ្តាសាដល់អ្នកនោះ ហើយអស់ទាំងជនជាតិក៏នឹងស្អប់ខ្ពើមអ្នកនោះដែរ។²⁵ តែអ្នកណាដែលបន្ទោសដល់មនុស្សអាក្រក់វិញ គេនឹងពេញចិត្តចំពោះអ្នកនោះ ហើយនឹងមានពរយ៉ាងរីសេស មកស្ថិតលើអ្នកនោះដែរ។

²⁶ អ្នកណាដែលតបឆ្លើយ ដោយពាក្យត្រឹមត្រូវ នោះគេនឹងថើបអ្នកនោះដោយបបូរមាត់។²⁷ ចូរត្រៀមខ្លួនអ្នកនៅខាងក្រៅចុះ ហើយរៀបចំសម្រាប់ខ្លួន នៅឯវាលជាមុនសិន ទើបសង់ផ្ទះឯងឡើងជាក្រោយ។

²⁸ កុំឲ្យធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងអ្នកជិតខាង ដោយឥតហេតុឡើយ ក៏កុំឲ្យបញ្ឆោតដោយបបូរមាត់អ្នក។²⁹ កុំនិយាយដូច្នេះ៖ «យើងនឹងប្រព្រឹត្តដល់គេ ដូចជាគេបានប្រព្រឹត្តដល់យើងដែរ យើងនឹងសង់ដល់អ្នកនោះតាមការ ដែលគេបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ»។

³⁰ យើងបានដើរក្បែរចម្ការ របស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូស ហើយក្បែរដំណាំទំពាំងបាយជូរ របស់មនុស្សដែលឥតមានប្រាជ្ញា។³¹ មានបន្លាដុះគ្របពេញ ហើយដីនោះដេរដាសដោយព្រៃទ្រុបទ្រុល ឯរបងក៏រលំដែរ។

³² នោះយើងបានរំពឹងមើល ហើយពិចារណាដោយល្អិត យើងយល់ឃើញ ហើយទទួលសេចក្តីបង្រៀនថា។³³ ដេកបន្តិច ងោកបន្តិច ឱបដៃសម្រាកបន្តិច។³⁴ ហើយសេចក្តីក្រៃរបស់អ្នក និងលោមកដល់ដូចជាចោរប្លន់ ព្រមទាំងសេចក្តីខ្វះខាត ដូចជាទាហាន។

25 ¹នេះជាសុភាសិតរបស់ព្រះបាទសាឡម័ន ចម្លងឡើងដោយមន្ត្រីនៃព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចយូដា។ ²សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅលើគម្រោងការដ៏លាក់កំបាំង តែសិរីរុងរឿងរបស់ស្តេចស្ថិតនៅលើការស្វែងរក។ ³ផ្ទៃមេឃខ្ពស់យ៉ាងណា ផែនដីទាបយ៉ាងណា ព្រះហឫទ័យរបស់ស្តេចក៏ដូច្នោះដែរ គ្មាននរណាអាចដឹងនោះទេ។

⁴ត្រូវបណ្តេញយកអាចម៍ប្រាក់ ហើយចេញពីដែកផង ជាងក៏អាចធ្វើគំរូសម្រាប់ឆ្លាក់ក្បាច់ប្រាក់នោះផង។ ⁵បើស្តេចចង់ពង្រឹងរាជសម្បត្តិនោះ ត្រូវតែដកមនុស្សអាក្រក់ចេញឲ្យឆ្ងាយពីព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយកសាងអាណាចក្រដ៏ត្រឹមត្រូវ។

⁶កុំធ្វើព្រហ្មទណ្ឌនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រស្តេច ហើយក៏កុំឈរនៅកន្លែងរបស់អ្នកមានតួនាទីធំទាំងនោះដែរ។

⁷អ្នកធំទាំងនោះនិយាយឲ្យអ្នកបែបនេះល្អជាង «សូមអញ្ជើញមកចុះ» ប្រសើរជាងគេបំប៉ាន់មុខអ្នកនៅចំពោះមុខអ្នកធំ។ តើអ្នកជាសាក្សីកុំប្រញាប់នាំគេឡើងតុលាការ។ ព្រោះអ្វីដែលអ្នកនឹងធ្វើចុងក្រោយ តើពេលដែលអ្នកជិតខាងបានដាក់ក្តីអម្ចាស់ដល់អ្នកនោះ?

⁹បើមានទំនាស់ជាមួយអ្នកជិតខាង ចូរដោះស្រាយកុំឲ្យស្តេចត្រូវទៅ តែកុំបង្ខំប្រសើរឲ្យអ្នកដែលអ្នកក្រៅបានខ្សឹបប្រាប់អ្នកឡើយ។ ¹⁰ឬអ្នកផ្សេងដែលបានដឹងពីអ្នក គេនឹងជឿលដល់អ្នក ដោយការរៀបរាប់របស់ពួកគេ ហើយអ្នកត្រូវអម្ចាស់ផង។

¹¹ពាក្យសម្តីដែលនិយាយចំពោះ គឺដូចជាផ្ទៃបោមមាស ឆ្លាក់ភ្ជាប់នឹងក្បាច់ប្រាក់។ ¹²អ្នកដែលចេះស្តីបន្ទោសដោយប្រាជ្ញា ដល់ត្រចៀកដែលព្រមស្តាប់តាម នោះធៀបដូចជាក្រវិលមាស និងគ្រឿងលម្អមាសសុទ្ធ។

¹³អ្នកនាំសារស្មោះត្រង់ ប្រៀបដូចជាត្រជាក់នៃហិមៈនៅរដូវរងារ ដល់អ្នកដែលបានចាត់គាត់ឲ្យទៅ ដ្បិតអ្នកនោះបាននាំជីវិតមកឲ្យចៅហ្វាយខ្លួន។ ¹⁴អ្នកណាដែលអួត ដោយពាក្យកំភូត ពីការដែលខ្លួនឲ្យ នោះទុកដូចជាពពក និងខ្យល់ដែលឥតមានភ្លៀង ស្មើទៅនឹងមិនបានឲ្យវិញ។

¹⁵ដោយការអត់ធ្មត់ នោះទើបនឹងបន្ទន់ចិត្តដល់អ្នកគ្រប់គ្រងបានពាក្យស្រទន់នឹងការល្អលោមអាចបំបាក់ឆ្អឹងបាន។

¹⁶បើអ្នករកបានទឹកឃ្មុំ កុំបរិភោគច្រើនហួស បើមិនដូច្នោះទេ អ្នកនឹងធុញ ហើយចង់ក្អិតមកវិញផង។ ¹⁷ចូរកុំទៅផ្ទះអ្នកជិតខាងញឹកញាប់ពេក ក្រែងគេធុញទ្រាន់ ហើយពួកគេក៏អាចនឹងស្តាប់អ្នកផងដែរ។

¹⁸អ្នកណាចោទប្រកាន់អ្នកដទៃទាំងបំពាន អ្នកនោះប្រៀបដូចជាវាយគេនឹងព្រួញ កាប់គេនឹងដាវ ឬបាញ់គេនឹងព្រួញមុតស្រួច។ ¹⁹នៅពេលមានគ្រាអាសន្ន ទុកចិត្តលើមនុស្សក្បត់ ប្រៀបដូចជាបរិភោគអាហារនៅពេលធុញរង្គើ ឬឈរលើជើងកំបាក់។

²⁰អ្នកណាដែលច្រៀងចម្រៀង ឲ្យមនុស្សកើតទុក្ខបានស្លាប់ នោះដូចអ្នកដែលបានដោះអារនៅរដូវរងារ ឬដូចជាចាក់ទឹកខ្មេះទៅលើមុខរបួសដែរ។

²¹បើសត្រូវឯងឃ្លាន ចូរឲ្យវាស៊ីចុះ បើវាស្រេក ត្រូវឲ្យវាផឹកផង។ ²²ដ្បិតយ៉ាងនោះនឹងបានដូចជាបង្ការដឹកភ្លើងនៅលើក្បាលវា ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់អ្នកផង។

²³ខ្យល់ខាងជើងរមែងនាំភ្លៀងមក ហើយអណ្តាតដែលនិយាយដើមគេ ក៏នាំឲ្យគេមានមុខម៉ៅដូច្នោះដែរ។ ²⁴ស៊ូនៅក្នុងទីកៀនមួយនៅលើដំបូលផ្ទះ ជាជាងនៅក្នុងផ្ទះធំទូលាយជាមួយស្រ្តី ដែលចេះតែរករឿង។

²⁵ទឹកបានត្រជាក់ដល់ព្រលឹងមនុស្ស ល្វឹងល្វើយយ៉ាងណាដំណឹងល្អដែលមកពីស្រុកឆ្ងាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ។ ²⁶មនុស្សសុចរិតដែលចុះចាញ់ ចំពោះមនុស្សអាក្រក់ នោះធៀបដូចជារន្ធទឹកល្អក់ ក៏ដូចជាក្បាលទឹកដែលខូចហើយដែរ។

²⁷បើបរិភោគទឹកឃ្មុំច្រើនពេក នោះមិនល្អទេ ហើយបើស្វែងរកកិត្តិសព្ទដល់ខ្លួន នោះក៏ជាបន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ដែរ។ ²⁸បើអ្នកណាដែលមិនចេះគ្រប់គ្រង លើចិត្តរបស់ខ្លួន នោះធៀបដូចជាទីក្រុងដែលរលំ ហើយឥតមានកំផែង។

26 ¹លើកមនុស្សខ្មៅមិនគួរផ្តល់កិត្តិយសទេ គឺប្រៀបដូចជាមេឃធ្លាក់ព្រិល នៅរដូវក្ដៅ និងដូចភ្លៀងនៅរដូវប្រាំង។²ការដែលចាប់ហើរទៅបាត់ ហើយសត្វត្រចៀកកាំចេះតែហើរទៅដូច្នេះការដាក់បណ្តាសាដោយឥតហេតុផល គ្មានបានការអ្វីទេ។

³មានភ្លេងសម្រាប់សេះ មានបង្ហូរសម្រាប់លា ហើយរំពាក់ក៏សម្រាប់ខ្នងមនុស្សល្ងើងដែរ។⁴កុំឲ្យឆ្លើយតបនឹងមនុស្សល្ងើងតាមសេចក្តីចម្លើយរបស់គេឡើយ ឬមួយអ្នកនឹងអាចដូចជាពួកគេដែរ។

⁵ចូរឆ្លើយតបនឹងមនុស្សល្ងើង ឲ្យចំនឹងសេចក្តីចម្លើយរបស់គេទៅ ដូច្នេះគេនឹងមិនគិតថាខ្លួនមានប្រាជ្ញា ដូចគេធ្លាប់គិតមកនោះទេ។⁶អ្នកណាដែលបានធ្វើដំណឹងតាមមនុស្សល្ងង់ គឺដូចជាកាប់ផ្តាច់ជើងរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវមិនស្អប់ចិត្តដែរ។

⁷សុភាសិតដែលចេញពីមាត់មនុស្សខ្មៅ ពុំមានខ្លឹមសារអ្វីទេ គឺដូចជើងរបស់អ្នកពិការ ដែលប្រើការមិនកើត។⁸លើកតម្កើងមនុស្សខ្មៅ ប្រៀបដូចជាយកគ្រាប់ក្រូសមកចងនឹងដង្កក់។

⁹សុភាសិតចេញពីមាត់មនុស្សខ្មៅ ប្រៀបដូចជាបន្លាដែលមនុស្សប្រមើកកាន់នៅក្នុងដៃ។¹⁰ចៅហ្វាយណាជួលមនុស្សខ្មៅ ឬមនុស្សដែលមិនធ្លាប់ស្គាល់ឲ្យមកធ្វើការ តែងតែធ្វើឲ្យគេអំពល់ទុក្ខគ្រប់គ្នា។

¹¹មនុស្សល្ងង់មិនចោលក្បួនរបស់ខ្លួនទេ គឺដូចឆ្កែដែលតែងតែត្រឡប់មកស៊ីកំអ្កតរបស់វាដែរ។¹²តើអ្នកឃើញនរណាម្នាក់ អួតខ្លួនថាជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាតាមការយល់របស់គេទេ? អ្នកល្ងង់អាចមានសង្ឃឹមជាងអ្នកអំនួតនោះទៀត។

¹³មនុស្សកម្ចិលនិយាយថា «មានសិង្ហមួយនៅលើផ្លូវ! ហើយមានសិង្ហមួយនៅតាមទីវាល!»¹⁴ទ្វារតែងតែវិលជាប់នឹងត្រចៀកទ្វារ ចំណែកមនុស្សកម្ចិលនៅដេកជាប់នឹងគ្រែជានិច្ច។

¹⁵មនុស្សខ្ជិលច្រអូសលូកដៃក្នុងចាន តែពុំយកម្ហូបមកដាក់ក្នុងមាត់ទេ ដោយនិយាយថាអត់កម្លាំង។¹⁶មនុស្សខ្ជិលនឹកស្មានថាខ្លួនមានប្រាជ្ញា លើសមនុស្សប្រាំពីរនាក់ ដែលមានពេញដោយចំណេះ។

¹⁷អ្នកណាដែលកំពុងតែដើរតាមផ្លូវ ព្រមទុកឲ្យខ្លួនក្ដៅក្រហាយ ដោយការឈ្លោះប្រកែករបស់អ្នកដទៃ នោះធៀបដូចជាមនុស្សដែលចាប់ត្រចៀកឆ្កែ។

¹⁸ដូចជាមនុស្សឆ្គួត ដែលបាញ់ព្រួញកំពុងនេះ¹⁹ គឺជាមនុស្សដែលបញ្ឆោតអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ដោយនិយាយថា «ខ្ញុំគ្រាន់តែធ្វើលេងទេតើ?»

²⁰ទីណាដែលខ្វះខាត ភ្លើងក៏រលត់ ហើយទីណាដែលគ្មានអ្នកនិយាយដើម ក៏គ្មានការទាស់ទែងគ្នាដែរ។²¹មនុស្សដែលចេះតែរករឿង គឺអុចអាលឲ្យមានទាស់ទែងគ្នា ដូចជាដាក់ធូលីនៅលើរន្ធដីកភ្លើង ហើយដូចជាដាក់ឧសនៅលើភ្លើងដែរ។

²²ពាក្យសម្តីរបស់អ្នកនិយាយដើម ធៀបដូចជាចំណីដែលឆ្ងាញ់ បានចូលទៅក្នុងពោះរបស់មនុស្ស។²³សម្តីផ្អែមល្ហែម តែចិត្តអាក្រក់ ធៀបដូចជាភាជនៈដីស្រោបដោយអាចម៍ប្រាក់។

²⁴អ្នកណាដែលស្អប់គេ នោះរមែងក្លែងពាក្យដោយបង្កមាត់ នោះក៏ប្រមូលទុកសេចក្តីបញ្ឆោតនៅក្នុងចិត្តដែរ។²⁵កាលណាអ្នកនោះពោលពាក្យល្អ នោះកុំឲ្យជឿឲ្យសោះ ដ្បិតនៅក្នុងចិត្តគេមានសេចក្តីគួរស្អប់ខ្ពើមប្រាំពីរមុខ។²⁶ការសម្លាប់របស់គេបានគ្របបាំង ដោយពុតមាយាភីដោយ តែអាក្រក់របស់គេ នឹងសម្តែងចេញឲ្យច្បាស់ នៅចំពោះមុខមនុស្សទូទៅ។

²⁷អ្នកណាជីករណ្តៅ អ្នកនោះនឹងត្រូវធ្លាក់ក្នុងរណ្តៅ ហើយអ្នកណាប្រមៀលថ្ម អ្នកនោះនឹងត្រូវថ្មរមៀលកិនវិញ។²⁸អណ្តាតភូតភរ នោះរមែងស្អប់ដល់ពួកអ្នកដែលវាបានធ្វើទុក្ខនោះ ហើយមាត់បញ្ឆោតតែងតែបណ្តាលឲ្យវិនាស។

27 ¹ កុំឲ្យអ្នកពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតអ្នកនឹងមិនដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងនោះទេ។ ² សូមឲ្យអ្នកដទៃសរសើរអ្នកវិញ តែមិនមែនចេញពីមាត់អ្នកនោះទេ គឺអ្នកដែលមិនស្គាល់គ្នាប្រសើរជាង ពីមាត់របស់អ្នក។

³ សូមគិតថា ថ្មក៏ធ្ងន់ ហើយដីខ្សាច់ក៏ធ្ងន់ដែរ ប៉ុន្តែ កំហឹងរបស់មនុស្សល្ងើងតែធ្ងន់លើសនេះទៅទៀត។ ⁴ កំហឹងរបស់មនុស្សយោធរណាស់ ហើយកំហឹងរបស់មនុស្សប្រៀបបាននឹងទឹកជំនក់ចំណុះ តែចិត្តប្រថុណ្ឌតើអ្នកណាអាចទ្រាំបាន?

⁵ ជាល្អបើមានការស្តីបន្ទោសដោយបើកចំហរ ជាងលាក់បាំងដោយស្រឡាញ់។ ⁶ ការធ្វើឲ្យឈឺដោយស្មោះត្រង់ ពីមិត្តគឺមិនអីទេ តែសត្រូវអ្នកនឹងថើបអ្នកជាមួយនឹងការបោកប្រាស់វិញ។

⁷ អ្នកឆ្អែតឃើញសំបុកទឹកឃ្មុំក៏មិនចង់បរិភោគដែរ ប៉ុន្តែអ្នកឃ្លាន ទោះជាអាហារដែលល្ងើងជួរចង់ក៏ផ្អែមដែរ។ ⁸ ដូចមនុស្សដែលរង់ចាំឆ្ងាយពីស្រុកកំណើត ប្រៀបដូចជាសត្វចាប់ហើររង្វង់សំបុករបស់វាដែរ។

⁹ ប្រេងលាប និងទឹកអប់ តែងធ្វើឲ្យចិត្តរីករាយ តែភាពផ្អែមល្អែមមិត្តសម្លាញ់រឹតតែប្រសើរលើសជាងនោះទៅទៀត។ ¹⁰ កុំឲ្យបោះបង់ចោលមិត្តភក្តិរបស់ខ្លួន និងមិត្តភក្តិរបស់ឪពុកឡើយ ក៏កុំចាំតែរត់ទៅផ្ទះរបស់បងប្អូនក្នុងគ្រា ដែលអ្នកមានទុក្ខញ្ញាយ។ អ្នកជិតខាងនោះរំលែក ជាងបងប្អូនដែលនៅឆ្ងាយបងប្អូនដែលនៅឆ្ងាយទៅទៀត។

¹¹ កូនអើយ ចូរមានប្រាជ្ញាឡើង ហើយយើងនឹងសប្បាយចិត្ត ដើម្បីឲ្យយើងអាចនឹងអ្នកពីកូន នៅចំពោះអស់អ្នកដែលបានចំអកមកលើយើង។ ¹² កាលមនុស្សឆ្លាតឃើញគ្រោះកាចមកដល់ គេលាក់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សឥតគំនិតឱនក្បាលដើរទៅមុខ និងរងទុក្ខដោយសារតែវា។

¹³ បើមានគេមកធានាសងបំណុលជំនួសនរណាម្នាក់ ចូរទារយកអារធិរបស់គេទុកជាបស់បញ្ចាំ ព្រោះគេបានធានាមនុស្សដែលអ្នកមិនស្គាល់។ ¹⁴ បើមាននរណាម្នាក់ស្រែកឲ្យពរអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន តាំងពីព្រឹកព្រលឹមដោយសម្លេងខ្លាំងៗ គេចាត់ទុកការធ្វើបែបនេះជាបណ្តាសាទៅវិញ!

¹⁵ ស្រីពូកែឈ្លោះប្រៀបបាននឹងទទឹក ដែលបង្ហូរមិនចេះឈប់ នៅថ្ងៃមានភ្លៀង។ ¹⁶ នរណាចង់ឃាត់ខ្យល់ ឬចង់យកដៃចាប់ប្រេងដែរ។

¹⁷ ដែករមែងសំលៀងដែកយ៉ាងណា មនុស្សក៏សំលៀងគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងនោះដែរ។ ¹⁸ អ្នកថែដើមឧទុម្ពរនឹងបានបរិភោគផ្លែ ហើយអ្នកណាដែលការពារចៅហ្វាយខ្លួន នឹងទទួលបានការសរសើរ។

¹⁹ ទឹកគឺអាចឆ្លុះមើលមុខរបស់មនុស្សបាន ដូច្នេះចិត្តរបស់មនុស្សគឺត្រូវយកមនុស្សទៅពិនិត្យដែរ។ ²⁰ ស្ថានមនុស្សស្លាប់ និងរណ្តៅមច្ចុរាជ គឺមិនដែលចេះស្តាប់ចិត្តភ្នែករបស់មនុស្សក៏មិនចេះស្តាប់ដែរ។

²¹ គេអាចស្គាល់តម្លៃមាស និងប្រាក់ ដោយដុតក្នុងភ្លើង ហើយមនុស្សវិញ គេអាចស្គាល់តម្លៃដោយសារកេរ្តិ៍ឈ្មោះ។ ²² ទោះបីដាក់មនុស្សខ្លៅនៅក្នុងស្បាស់ ហើយយកអង្រែមកបុកដូចគេបុកអង្ករក៏ដោយ ក៏គេពុំអាចយកភាពខ្លៅចេញពីអ្នកនោះបានដែរ។

²³ ចូរស្គាល់ចៀមនីមួយៗរបស់អ្នកឲ្យបានច្បាស់ ចូរថែទាំហ្វូងសត្វរបស់អ្នកឲ្យបានជិតដល់។ ²⁴ ទ្រព្យសម្បត្តិមិនស្ថិតស្ថេរគង់វង្ស។ តើមរតកអាចនៅស្ថិតស្ថេរសម្រាប់មនុស្សគ្រប់ជំនាន់ដែរឬទេ? ²⁵ ចូរកាត់ស្មៅនៅក្នុងចម្ការ ទុកជាចំណីសម្រាប់សត្វ ពេលស្មៅថ្មីកំពុងដុះ ត្រូវទៅប្រមូលស្មៅសម្រាប់ចៀម។

²⁶ អ្នកអាចមានសម្លៀកបំពាក់ ដោយសាររាមចៀមរបស់អ្នក ហើយចៀមធ្វើឲ្យចំការមានតម្លៃផងដែរ។ ²⁷ ចូរយកទឹកដោះរបស់ពពែ ធ្វើជាអាហារចិញ្ចឹមជីវិតអ្នកនិងគ្រួសាររបស់អ្នក ព្រមទាំងស្រីបម្រើរបស់អ្នកផងដែរ។

28 ¹មនុស្សអាក្រក់នឹងរត់ បើទោះជាមិនមានអ្នកដេញពីក្រោយក៏ដោយ តែមនុស្សសុចរិតវិញនិងក្លាហានឈរដូចសិង្ហ។²ពេលណាមានការរំជើបរំជួលកើតឡើងក្នុងទឹកដី នឹងមានមេដឹកនាំជាច្រើនដែរ ប៉ុន្តែ មានមនុស្សឈ្លាសវៃ ហើយចេះដឹង គេនឹងនៅទីនោះសម្រាប់ពេលវែងឆ្ងាយ។

³អ្នកក្រដែលជួបទុក្ខលំបាក នឹងត្រូវអ្នកក្រផ្សេងទៀតវាយធ្វើបាបហើយបោះចោលមិនឲ្យអាហារ។⁴អ្នកណាដែលបោះបង់ច្បាប់នឹងសរសើរមនុស្សអាក្រក់វិញ តែបើអ្នកដែលរក្សាច្បាប់ពិតនឹងទាស់ជាមួយមនុស្សអាក្រក់។

⁵មនុស្សអាក្រក់នឹងមិនស្គាល់យុត្តិធម៌ឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលកោតក្លាចព្រះអម្ចាស់នឹងអាចយល់គ្រប់រឿង។⁶ជាការប្រសើរបើអ្នកក្រដើរក្នុងផ្លូវត្រឹមត្រូវ ហើយអ្នកមានដែលដើរក្នុងផ្លូវចោកទាបរបស់គេ។

⁷អ្នកដែលរក្សាច្បាប់ គឺជាកូនដែលមានចំណេះដឹង តែអ្នកដែលមិនរក្សាច្បាប់ហើយធ្វើតាមតែចិត្ត នោះនឹងនាំសេចក្តីអាម៉ាស់ដល់ឪពុករបស់ខ្លួនវិញ។⁸អ្នកណាប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយចង់ការប្រាក់ហួសកម្រិត ធនធានរបស់អ្នកនោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងដៃរបស់មនុស្ស ដែលមានចិត្តមេត្តាចំពោះជនក្រីក្រ។

⁹បើមាននរណាម្នាក់បែកច្រៀកចេញ ពីការឮត្រឹមត្រូវនិយម ទោះពាក្យអធិស្ឋានរបស់គេក៏មិនស្ថិតស្ថេរដែរ។¹⁰អ្នកណានាំមនុស្សទៀងទៀតដើរតាមផ្លូវអាក្រក់ អ្នកនោះនឹងធ្លាក់ក្នុងរណ្តៅដែលខ្លួនបានដឹក រីឯអ្នកដែលគ្មានកំហុស នឹងទទួលបានមរតកដ៏ប្រសើរ។

¹¹អ្នកមានទ្រព្យមែងស្មានថាខ្លួនមានប្រាជ្ញា តែអ្នកក្រដែលឈ្លាសវៃ អាចផ្តាច់អ្នកមាននោះបាន។¹²កាលណាមនុស្សសុចរិតឡើងកាន់អំណាច ប្រជាជនទាំងអស់នឹងមានកិត្តិយស ប៉ុន្តែ ពេលមនុស្សទុច្ចរិតឈ្នះគេនឹងរត់ពួនគ្រប់ៗគ្នា។

¹³អ្នកណាលាក់កំហុសរបស់ខ្លួន អ្នកនោះពុំអាចចម្រើនឡើងបានឡើយ រីឯអ្នកដែលសារភាពកំហុស ហើយឈប់ប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទៀតនោះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងអាណិតមេត្តា។¹⁴អ្នកណាប្រយ័ត្នខ្លួន មិនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ អ្នកនោះមានសុភមង្គលហើយ រីឯអ្នកកាន់ចិត្តវិង្សសមុទ្រជាជួបនឹងទុក្ខលំបាក។

¹⁵មនុស្សអាក្រក់គ្រប់គ្រងលើប្រជាជនក្រីក្រ ដូចនឹងសិង្ហរោទិ៍ ឬដូចខ្លាឃ្មុំប្រុងសង្រួប។¹⁶អ្នកដឹកនាំស្រុកដែលគ្មានប្រាជ្ញា តែងតែសង្កត់សង្កិនប្រជារាស្ត្រកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ប៉ុន្តែអ្នកមិនចូលចិត្តនឹងទ្រព្យដែលរកបានដោយអយុត្តិធម៌ មុខជាមានអាយុវែង។

¹⁷មនុស្សដែលមានទោស ជាអ្នកកម្លាយឈាមគេ នោះនឹងរត់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅ កុំឲ្យអ្នកណាយាត់វាឡើយ។¹⁸អ្នកដែលដើរតាមផ្លូវទៀងទៀតមែងបានសុខសាន្ត ប៉ុន្តែអ្នកដែលដើរតាមផ្លូវរៀបចំ មុខជាធ្លាក់ទៅក្នុងផ្លូវនោះមិនខាន។

¹⁹អ្នកណាដែលធ្វើស្រែខ្លួន នោះនឹងបានអាហារជាប់រ៉ូបូរ តែអ្នកណាដែលជាប់តាមមនុស្សឥតប្រយោជន៍ នោះនឹងបានការក្រក្រីវិញ។²⁰មនុស្សស្មោះត្រង់នឹងបានពរច្រើន តែអ្នកណាដែលប្រញាប់ប្រញាល់ ឲ្យបានជាអ្នកមាន នោះនឹងមិនរួចចាកពីទោសឡើយ។

²¹មិនត្រូវកាត់ក្តីដោយរើសមុខឡើយ ក៏ប៉ុន្តែ មានចៅក្រមខ្លះកាត់ក្តីដោយអយុត្តិធម៌ ដើម្បីដូរអាហារ។²²មនុស្សលោភលន់គិតតែពីខំប្រឹងស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយឥតដឹងថា ភាពក្រីក្រកំពុងមករកគេទេ។

²³អ្នកណាដែលស្តីបន្ទោសនរណាម្នាក់ ថ្ងៃក្រោយ អ្នកនោះនឹងដឹងគុណដល់គាត់ លើសជាងអ្នកដែលប្រើអណ្តាតនិយាយបញ្ជោរ។²⁴អ្នកណាលួចទ្រព្យឪពុកម្តាយ ដោយគិតថា «គ្មានបាបទេ» អ្នកនោះមិនខុសពីចោរប្លន់ឡើយ។

²⁵អ្នកមានចិត្តលោភលន់មែងបង្កជំលោះ តែអ្នកដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ តែងតែបានចម្រើនឡើង។²⁶អ្នកណាទុកចិត្តលើខ្លួនឯង អ្នកនោះជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ តែអ្នកដែលដើរដោយប្រាជ្ញា នឹងរក្សាខ្លួនពីគ្រោះថ្នាក់។

²⁷អ្នកណាចែកទានដល់ជនក្រីក្រ នឹងមិនខ្វះខាតអ្វីឡើយ តែអ្នកដែលមិនរវល់នឹងអ្នកក្រ តែងតែទទួលបណ្តាសាជាច្រើន។²⁸ពេលមនុស្សអាក្រក់ឈរឡើង មនុស្សនឹងរត់ពួនគ្រប់ៗគ្នា ប៉ុន្តែ ពេលពួកនោះវិនាស មនុស្សសុចរិតនឹងកើនចំនួនឡើង។

29 ¹មនុស្សម្នាក់ដែលបានទទួលការស្តីបន្ទោស តែបើអ្នកនោះនៅតែរឹងរូសនឹងធ្វើឲ្យបាក់ក ហើយពិបាកនឹងព្យាបាលណាស់។²កាលណាមានមនុស្សសុចរិត ច្រើនគ្រប់គ្រងស្រុក ប្រជារាស្ត្ររមែងមានអំណរ ប៉ុន្តែបើមនុស្សអាក្រក់កាន់កាប់អំណាចវិញ ប្រជារាស្ត្រនឹងស្រែកថ្វរ។

³អ្នកដែលស្រឡាញ់ប្រាជ្ញាតែងតែធ្វើឲ្យឪពុកសប្បាយចិត្ត តែអ្នកដែលសេពគប់ជាមួយស្រីពេស្យារមែងបង្កិនទ្រព្យសម្បត្តិ។⁴ស្តេចប្រកបដោយយុត្តិធម៌តែងតែ ធ្វើឲ្យទឹកដីបានចម្រើន តែស្តេចដែលមានចិត្តអាក្រក់ រមែងធ្វើឲ្យទឹកដីហិនហោច។

⁵អ្នកណាបញ្ជោរអ្នកជិតខាង អ្នកនោះដូចជាដាក់អន្ទាក់ជើងខ្លួនឯង។⁶មនុស្សអាក្រក់រមែងធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតតែងតែមានអំណរ សប្បាយ។

⁷មនុស្សសុចរិតតែងតែយល់ពីបញ្ហារបស់ជនក្រីក្រ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់ មិនយល់ពីបញ្ហាទាំងនោះទេ។⁸មនុស្សចំអកឡកឡើយរមែងបង្កឲ្យមានភ្លើងឆេះពេញ ទីក្រុង តែមនុស្សមានប្រាជ្ញា តែងតែធ្វើឲ្យចលាចលនោះស្ងប់ទៅវិញ។

⁹ពេលមនុស្សមានប្រាជ្ញាទាស់គ្នា ជាមួយមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ គាត់ខឹង ឬសើចក្តី ហើយគាត់មិនបានស្ងប់ចិត្តទេ។¹⁰ពួកឃាតករមែងស្អប់មនុស្សទៀងត្រង់ តែមនុស្ស សុចរិតតែងតែចូលចិត្តមនុស្សទៀងត្រង់នោះវិញ។

¹¹មនុស្សល្ងង់ខ្លៅរមែងបញ្ចេញកំហឹងរបស់ខ្លួនឲ្យគេឃើញ ប៉ុន្តែ មនុស្សមានប្រាជ្ញាតែងតែចេះទប់ចិត្ត។¹²កាលណាចៅហ្វាយចូលចិត្តស្តាប់ពាក្យភូតភរ កូនចៅ នឹងក្លាយទៅជាមនុស្សអាក្រក់ជាងដើម។

¹³អ្នកក្រីក្រហើយនិងមនុស្សរងទុក្ខលំបាក គឺដូចគ្នា ព្រះអម្ចាស់បានបើកភ្នែកមនុស្សទាំងពីរនោះភ្លឺឡើង។

¹⁴ប្រសិនបើស្តេចនឹងកាត់ទោសដល់ពួកអ្នកក្រដោយផ្អែកលើសេចក្តីពិត នោះបង្គុំព្រះអង្គនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត។

¹⁵វិញ្ញាណហើយនិងការបង្រៀនដោយប្រាជ្ញា តែកូនដែលមិនព្រមទទួលការបង្រៀនដោយប្រាជ្ញា នឹងធ្វើឲ្យមានអាម៉ាស់។¹⁶ពេលមនុស្សអាក្រក់នៅក្នុងអំណាច អំពើអាក្រក់នោះកាន់តែរីកចម្រើន ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតនឹងឃើញការដួលចុះរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែរ។

¹⁷សូមបង្រៀនកូនអ្នកនោះអ្នកនឹងបានសម្រាក ពួកគេនឹងនាំភាពរីករាយមកកាន់ជីវិតរបស់អ្នក។¹⁸កន្លែងណាដែលគ្មានការថ្លែងពីនិមិត្តទេ

នោះមនុស្សនឹងរងទៅគ្រប់ទីកន្លែង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលរក្សាក្រឹត្យវិន័យនោះនឹងបានពរវិញ។

¹⁹ទាសករគឺមិនអាចកែតម្រូវដោយពាក្យ ដ្បិតទោះបីជាគេយល់ក៏ដោយនៅតែមិនបានចម្លើយនោះទេ។²⁰តើបើឃើញអ្នកម្នាក់ដែលមានពាក្យមិនល្អ?

បើអញ្ចឹងមែនមនុស្សអាក្រក់គឺប្រសើរជាងអ្នកនោះទៅទៀត។

²¹បើអ្នកណាទំរើសអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួនតាំងពីក្មេង ចុងក្រោយអ្នកនឹងរកឃើញថាមានបញ្ហាច្រើន។²²មនុស្សឆាប់ខឹងរមែងបង្កជំលោះ ហើយអ្នកដែលចិត្ត កំរោលជាចៅហ្វាយ រមែងប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើន។

²³អំនួតរបស់មនុស្សនាំឲ្យគាត់បាក់មុខ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបន្ទាបខ្លួនខាងឯវិញ្ញាណនឹងបានទទួលការលើកតម្កើង។

²⁴អស់អ្នកណាដែលរួមស្អប់ទៅលើជីវិតរបស់ខ្លួនឯងវិញ នឹងមិនស្តាប់ឮអ្វី ក៏មិននិយាយអ្វីដែរ។

²⁵ការខ្លាចដល់មនុស្សគឺនឹងត្រូវជាប់អន្ទាក់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបានទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់នឹងបានទទួលការជួយគាំទ្រវិញ។

²⁶មនុស្សជាច្រើនតែងស្វែងរកមុខអ្នកគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់វិញនឹងទទួលក្តីយុត្តិធម៌សម្រាប់មនុស្សវិញ។

²⁷មនុស្សទុច្ចរិតគឺ មិនចូលចិត្តមនុស្សសុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែហើយអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយទៀងត្រង់ នោះក៏ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់មនុស្សអាក្រក់ដែរ។

30¹ នេះជាពាក្យទូន្មានរបស់លោកអេតើរ ជាតួនរបស់លោកយ៉ាកេ គឺសេចក្តីដែលលោកថ្លែងទៅកាន់លោកអ៊ីធាល និងលោកយូកាល។² ជាការពិត ខ្ញុំជាមនុស្សល្ងង់ជាងគេទាំងអស់ ខ្ញុំគ្មានតម្រិះខាងលោកីយ៍នេះទេ។³ ខ្ញុំមិនបានរៀនអំពីប្រាជ្ញាទេ តែខ្ញុំស្គាល់ចំណេះដឹង អំពីព្រះជាម្ចាស់ដ៏វិសុទ្ធ។

⁴ តើអ្នកណាបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ រួចត្រឡប់ចុះមកវិញ? តើអ្នកណាបានកើបប្រមូលខ្យល់ក្តាប់នៅដៃអារ? តើអ្នកណាបានដកក្របួចអស់ទាំងទឹក នៅក្នុងថ្នក់អាររបស់ខ្លួនបាន? តើអ្នកណាបានប្រតិស្ឋានចុងផែនដីទាំងប៉ុន្មាន? តើព្រះអង្គនោះមានព្រះនាមជាអ្វី? ហើយព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះអង្គ តើមានព្រះនាមជាអ្វី? ពិតណាស់អ្នកនឹងដឹង!

⁵ គ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលអាចទុកចិត្តបាន ព្រះជាម្ចាស់ជាខែលការពារអស់អ្នកណា ដែលនៅក្រោមព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ។

⁶ កុំឲ្យថែមអ្វីទៅលើព្រះបន្ទូលព្រះអង្គឡើយ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់នឹងទូទាត់ជាមួយអ្នក ហើយអ្នកនឹងមានឈ្មោះថាអ្នកកុហកផងដែរ។

⁷ ព្រះអម្ចាស់អើយ! ទូលបង្គំទូលសូមការពារ នឹងសម្រេចឲ្យនោះផង មុនពេលទូលបង្គំស្លាប់។⁸ សូមដកការឥតប្រយោជន៍និងការកុហកពីទូលបង្គំ។ សូមកុំឲ្យទូលបង្គំក្រពេក ឬក៏មានពេកដែរ គឺសូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានអាហារគ្រប់គ្រាន់បានហើយ។⁹ ដ្បិតទូលបង្គំមានទ្រព្យច្រើនពេក ទូលបង្គំចេញឆ្ងាយពីព្រះអង្គ ដោយពោលថា «តើព្រះអម្ចាស់ជានរណា?» ឬបើទូលបង្គំក្រពេក ទូលបង្គំបែរជារួចគេ ហើយបង្គាប់ព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់។

¹⁰ កុំម្ចាស់បង្គាប់អ្នកបម្រើនៅចំពោះចៅហ្វាយឡើយ បើមិនដូច្នោះអ្នកបម្រើនោះដាក់បណ្តាសាអ្នក ហើយអ្នកត្រូវទទួលទោស។

¹¹ មនុស្សដ៏នាន់ខ្លះដាក់បណ្តាសាឪពុក ហើយមិនដែលដឹងគុណម្តាយដែរ។¹² មានមនុស្សខ្លះស្មានថា ខ្លួនជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ក៏ប៉ុន្តែ គេមិនដែលជម្រះអំពើសៅហ្មងចេញពីខ្លួនឡើយ។

¹³ មានមនុស្សដ៏នាន់ខ្លះ ភ្នែករបស់ពួកគេមើលទៅកាន់ទីខ្ពស់ ហើយមើលងាយអ្នកដទៃដោយប្រើក្រខ្សែភ្នែកធំៗ!¹⁴ មានមនុស្សខ្លះមានឆ្មេញមុតដូចជា ថ្នាមដូចកាំបិត គេប្រុងតែត្របាក់លេបមនុស្សក្រីក្រឲ្យវិនាសសូន្យពីផែនដី ហើយលុបបំបាត់មនុស្សមានទុក្ខលំបាកឲ្យអស់ពីចំណោមមនុស្សលោក។

¹⁵ ឈ្លើងមានកូនញីពីរ ពួកវាស្រែកថា «សូមឲ្យហើយ សូមឲ្យ» មានការបីមុខ ដែលមិនចេះស្តាប់ចិត្ត ក៏មានទីបួនផង គឺមិនដែលនិយាយថា៖ «ល្មមហើយ»¹⁶ គឺស្មានមធ្យម ឆ្លើយដែលអារ ទឹកដីដែលមិនចេះស្តាប់ជាមួយនឹងទឹក ហើយភ្លើងដែលឆេះមិនចេះអស់មិនចេះហើយក៏មិនដែលនិយាយថា «ល្មមហើយ!»¹⁷ អ្នកណាមើលងាយឪពុក ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ម្តាយទេ អ្នកនោះនឹងត្រូវភ្នែកនៅទឹកជ្រោះចោះភ្នែក ហើយត្រូវត្បាញស៊ីសាច់។

¹⁸ មានការបីយ៉ាង ដែលគួរឲ្យអស្ចារ្យសម្រាប់ទូលបង្គំ ហើយមានទីបួនផងដែលទូលបង្គំមិនអាចយល់៖¹⁹ គឺផ្លូវដែលឥន្ទ្រីហើរលើមេឃ ផ្លូវដែលសត្វតសល់លូនលើថ្ម ហើយជាផ្លូវសំពៅនៅកណ្តាលសមុទ្រ និងផ្លូវដែលនាំឲ្យបុរសទៅរកស្រីក្រមុំ។

²⁰ ស្ត្រីផិតក្បត់ តែងតែប្រព្រឹត្តដូចតទៅនេះ គឺនាងបរិភោគ រួចជូតមាត់ ទាំងពោលថា «ខ្ញុំមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់អ្វីទេ»។

²¹ នៅក្រោមការទាំងបីយ៉ាង ដែលធ្វើឲ្យក្រឡាប់ផែនដី ហើយនៅក្រោមការទីបួន ដែលផែនដីទ្រាំមិនបាន។²² ទាសករដែលបានឡើងសោយរាជ្យ មនុស្សល្ងង់មានអាហារបរិភោគគ្រប់គ្រាន់។²³ ស្ត្រីចិត្តអាក្រក់មានប្តី និងអ្នកបម្រើយកប្តីរបស់ចៅហ្វាយស្រី។

²⁴ មានសត្វបួនយ៉ាង ដែលតូចជាងគេនៅលើផែនដី តែជាសត្វមានប្រាជ្ញារាំងវៃ គឺ៖²⁵ ស្រមោចជាសត្វដែលគ្មានកម្លាំង តែចេះប្រមូលអាហារគរទុកនៅរដូវ

ក្តៅ។²⁶ ទន្សាយជាសត្វខ្សោយមិនអស្ចារ្យអីទេ តែពួកវាចេះធ្វើរូងនៅក្រោមផ្ទាំងថ្ម។

²⁷ កណ្តុបជាសត្វគ្មានស្តេច តែចេះលើកគ្នាជាក្រុមជាពួក ដូចកងទ័ពដ៏មានរបៀបរៀបរយ។²⁸ ដឹងចក់ជាសត្វដែលគេអាចចាប់បាននឹងដៃ តែពួកវាវាស់នៅក្នុងរាំងរបស់ស្តេច។

²⁹ មានបីមុខ ដែលមានដំណើររុងរឿងក៏មានបួនផង ដែលមានដំណើរយ៉ាងល្អ។³⁰ គឺសិង្ហជាសត្វខ្លាំងពូកែ លើសជាងអស់ទាំងពួកសត្វ វាមិនព្រមចៀសផ្លូវដល់សត្វណាឡើយ។³¹ សេះចម្បាំង ពពែឈ្មោល ហើយមហាក្សត្រជាអ្នកដែលមានទាហាននៅក្បែរជានិច្ច។

³² បើងបានប្រព្រឹត្តបែបចម្លង ដោយលើកតម្កើងខ្លួនឡើង ឬបើអ្នកបានគិតនឹងប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ ចូរយកដៃខ្ទប់មាត់ចុះ។³³ បើអ្នកចម្រាញ់ទឹកដោះគោ អ្នកនឹងបានខ្លាញ់ទឹកដោះ បើវាយច្រមុះ នឹងចេញឈាម ហើយបើបញ្ឆេះកំហឹង នឹងបង្កឲ្យមានជំនោះ។

31 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាទលេមយូល ជាសេចក្តីទូន្មាន ដែលទ្រង់បានទទួលពីមាតា។ ²កូនអើយ តើហេតុអ្វី តើនេះគឺអ្វី ជាពូជដែលនៅក្នុងផ្ទៃរបស់យើង? តើកូនត្រូវការអ្វី ជាពូជនៃសម្បជរបស់យើង? ³កុំឲ្យកម្លាំងរបស់អ្នកទៅកាន់ស្រ្តី ឬផ្តល់ឲ្យអ្នកដែលនឹងបំផ្លាញស្តេចឡើយ។

⁴លេមយូលអើយ មិនគួរឲ្យពួកស្តេច គឺមិនគួរឲ្យព្រះករុណា សោយស្រាន់ពាំងបាយជូរ ក៏មិនគួរឲ្យអ្នកដឹកនាំពោលសួរថា៖ «តើគ្រឿងស្រវឹង ដែលខ្លាំងនៅទីណាដែរ?» ព្រែងដឹកទៅហើយ នោះភ្លេចបញ្ញត្តិច្បាប់ ហើយបង្វែរពីការត្រឹមត្រូវ និងមិនបានជួយដល់មនុស្សខ្លះខាត។
⁶គួរឲ្យគ្រឿងស្រវឹងទៅអ្នកទោសជិតស្លាប់ និងឲ្យស្រាទៅអ្នកដែលកើតទុក្ខកង្វល់វិញ។ ⁷ដ្បិតកាលណាគេដឹក គេនឹងភ្លេចភាពក្រីក្រ ហើយលែងនឹកឃើញទុក្ខ ព្រួយរបស់ពួកគេទៀត។

⁸ចូរនិយាយជំនួសអ្នកដែលមិនអាចនិយាយបាន ហើយរកយុត្តិធម៌ឲ្យអស់អ្នកដែលគ្មាននរណាការពារ។ ⁹ចូរបើកមាត់វិនិច្ឆ័យតាមសេចក្តីសុចរិត ហើយសម្រេច សេចក្តីយុត្តិធម៌ ដល់មនុស្សកម្សត់ទុក្ខ និងមនុស្សក្រលំបាកដែរ។

¹⁰ស្រ្តីគ្រប់លក្ខណ៍ តើអ្នកណានឹងរកបាន? ដ្បិតស្រ្តីយ៉ាងនោះមានតម្លៃ ជាជាងពួកត្បូងទទឹមទៅទៀត។ ¹¹ដួងចិត្តរបស់ប្តីនាងនឹងទុកចិត្តចំពោះនាង ហើយមិន ត្រូវខ្វះខាតអ្វីឡើយ។ ¹²នាងធ្វើការល្អសម្រាប់ប្តី ក៏មិនដែលប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ពេញមួយជីវិតនាង។

¹³នាងខិតខំរកអំបោះ និងសូត្រ យកមកត្បាញវែយ៉ាងដោយដៃ យ៉ាងសប្បាយរីករាយ។ ¹⁴នាងគឺដូចជាអ្នកនាំអាហារមកពីឆ្ងាយ ដូចនាងដឹកទំនិញ។ ¹⁵នាង ក្រោកពីព្រលឹម រៀបចំបាយទឹកឲ្យអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងផ្ទះ ហើយចាត់ចែងការងារឲ្យស្របច្រើនរបស់ខ្លួនបានធ្វើ។

¹⁶នាងពិចារណាមើលចម្ការមួយ ហើយក៏ទិញទុក រួចយកផលនៃស្មាដៃនាង ទៅដាំដំណាំទំពាំងបាយជូរ។ ¹⁷នាងទម្លាប់ចង្កេះឲ្យមានកម្លាំង ហើយឲ្យដៃបានខ្លាំង ឡើងដែរ។

¹⁸នាងឃើញកិច្ចការរបស់នាងដែលអាចបានចម្រើនឡើង នាងធ្វើការទាំងយប់ ក្រោមពន្លឺចង្អៀងដែលមិនរលត់។ ¹⁹នាងកាន់ខ្នារវែងអំបោះដោយដៃរបស់នាង ហើយរួចនាងបោះត្រល់ត្បាញផង។

²⁰នាងចែកទានទៅដល់មនុស្សក្រីក្រ ហើយជួយជនខ្វះខាតជាមួយនិងដៃដែលពេញក្តីសប្បុរស។ ²¹នៅរដូវរងា នាងមិនភ័យបារម្ភអ្វីឡើយ ដ្បិតអ្នកនៅក្នុងផ្ទះ របស់នាង សុទ្ធតែមានសម្លៀកបំពាក់យ៉ាងកក់ក្តៅគ្រប់ៗគ្នា។

²²នាងត្បាញកម្រាលគ្រាលសម្រាប់ខ្លួនឯង នាងមានសម្លៀកបំពាក់ល្អៗដែលមានពណ៌ស្វាយស្រស់។ ²³ស្វាមីរបស់នាងជាមនុស្សដែលគេស្គាល់គោរពរាប់អាន គាត់ចូលរួមក្នុងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ទីក្រុង។

²⁴នាងក៏ធ្វើអារទូតទេសសម្រាប់លក់ ហើយធ្វើខ្សែរាវរាត់ឲ្យដល់អ្នកជំនួញ។ ²⁵នាងមានកម្លាំង និងមានកិត្តិយសស្មើស្រីច្នៃ រីឯសេចក្តីសប្បាយជាមួយ ពេលវេលាដែលនឹងមកដល់។

²⁶នាងពោលដោយប្រាជ្ញានិងក្រិត្យន័យ ហើយនៅអណ្តាតនាងមានសេចក្តីសប្បុរស។ ²⁷នាងពិនិត្យមើលអស់ទាំងរបៀប របស់ពួកផ្ទះនាងយ៉ាងល្អ ឥតដែល បរិភោគអាហារ ដោយសេចក្តីកម្ចិមឡើយ។

²⁸កូនរបស់នាងទាំងប៉ុន្មានក្រោកឈរឡើង គោរពដល់ម្តាយ ថាជាអ្នកមានពរ ប្តីនាងក៏សរសើរដល់នាងដោយពោលថា៖ ²⁹«មានស្រីៗជាច្រើនបានប្រព្រឹត្ត ដោយគ្រប់លក្ខណ៍ តែនាងបានរិសេសលើសជាងគេទាំងអស់»។

³⁰រូបឆោមនាយជាសេចក្តីបញ្ឆោត ហើយមុខស្រស់ល្អក៏ឥត ប្រយោជន៍ដែរ តែស្រ្តីណាដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ នាងនឹងទទួលបានការសរសើរ។

³¹សូមផ្តល់ឲ្យនាងនូវផលនៃដៃរបស់នាង សូមឲ្យកិច្ចការរបស់នាង បានជាទីសរសើរដល់នាងនៅទ្វារក្រុង។

សាស្តា

1

¹ទាំងនេះគឺជាពាក្យរបស់គ្រូ ពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងស្តេចនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ²គ្រូនិយាយថា «ការទាំងអស់ដែលនៅកណ្តាលយើង គឺឥតប្រយោជន៍ទេ គ្រប់យ៉ាងនឹងហោះទៅតាមខ្យល់ នៅសល់តែសំនួរជាច្រើន។

³តើអ្វីទៅជាប្រយោជន៍ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សលោកខំប្រឹងពីគ្រប់ការងារដែលពួកគេធ្វើដោយនឿយហត់នៅក្រោមកម្ដៅថ្ងៃ?

⁴ដំណមួយចាក់ចេញទៅ ហើយដំណមួយទៀតចូលមក ប៉ុន្តែផែនដីនៅតែស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត។ ⁵ព្រះអាទិត្យរះឡើង និងលិចទៅវិញ ហើយប្រញាប់វិលត្រលប់ទៅរកកន្លែងដែលរះឡើងម្តងទៀត។ ⁶ខ្យល់បក់ពីទិសខាងត្បូង ហើយបក់វិលទៅវិលមកទៅទិសខាងជើង តែងតែបក់ចុះឡើងតាមផ្លូវរបស់ខ្លួន ហើយវិលត្រលប់មកវិញម្តងទៀត។

⁷ទន្លេទាំងអស់ហូរចាក់ទៅសមុទ្រ ប៉ុន្តែសមុទ្រមិនដែលពេញឡើយ។ កន្លែងណាដែលទន្លេហូរចាក់ទៅ នោះទន្លេហូរចាក់ទៅម្តងទៀត។

⁸អ្វីៗទាំងអស់ប្រែក្លាយទៅជារឿយហត់ ហើយគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចពន្យល់បានទេ។ ភ្នែកមិនចេះស្តាប់ស្តាប់នូវអ្វីដែលមើលឃើញនោះទេ ឬត្រចៀកក៏ពេញដោយអ្វីដែលបានស្តាប់។

⁹អ្វីក៏ដោយដែលធ្លាប់កើតមាននឹងកើតមានឡើង ហើយអ្វីក៏ដោយដែលធ្លាប់បានធ្វើនឹងបានធ្វើ។ គ្មានអ្វីថ្មីសោះឡើយនៅក្រោមថ្ងៃ។

¹⁰តើមានអ្វីណាមួយដែលអាចនិយាយថា «មើល នេះគឺជាបងប្អូនឬ? អ្វីក៏ដោយដែលមានស្រាប់ កើតមានតាំងពីយូរណាស់មកហើយ មុនពេលយើងកើតមកផង។ ¹¹គ្មានអ្នកណានឹកចាំពីការដែលបានកើតឡើងនៅសម័យបុរាណ និងការដែលកើតបានឡើងនៅពេលក្រោយ និងការដែលនឹងកើតឡើង និងនៅពេលអនាគតនឹងមិនចាំដូចគ្នា។

¹²ខ្ញុំជាគ្រូបង្រៀន ហើយខ្ញុំធ្វើជាស្តេចគ្រប់គ្រងស្រុកអ្វីស្រាវ័ង្សទាំងមូលនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។ ¹³ខ្ញុំធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្ញុំដើម្បីរៀន និងដើម្បីស្វែងរកដោយប្រាជ្ញា អ្វីៗដែលកើតមាននៅក្រោមមេឃ។

ការស្វែងរកនេះគឺជាភារកិច្ចការដ៏ធំធេងដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យដល់កូនចៅរបស់មនុស្សដើម្បីសិក្សា។ ¹⁴ខ្ញុំបានឃើញកិច្ចការទាំងអស់ដែលបានធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃ ហើយមើល សុទ្ធតែឥតបានការ ដូចដេញចាប់ខ្យល់។ ¹⁵អ្វីៗដែលមូលមិនអាចធ្វើឲ្យត្រង់បានឡើយ! អ្វីៗដែលបាត់បង់មិនអាចរាប់បានដែរ!

¹⁶ខ្ញុំបាននិយាយក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំថា «មើល! ខ្ញុំទទួលបានប្រាជ្ញាច្រើនជាងអ្នកដែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹមពីមុន»។ គំនិតរបស់ខ្ញុំបានឃើញប្រាជ្ញាដ៏ធំ និងការចេះដឹង។ ¹⁷ដូច្នេះ ខ្ញុំធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្ញុំដើម្បី ប្រាជ្ញាហើយព្រមទាំងការឆ្កួតលីលា និងល្បីល្បើ។ ខ្ញុំមកដើម្បីឲ្យយល់ថានេះក៏ដូចដេញចាប់ខ្យល់ដែរ។

¹⁸ដ្បិតការចម្រើនឡើងនៃប្រាជ្ញា គឺមានការស្មុគស្មាញខ្លាំង ហើយអ្នកណាដែលបង្កើនការចេះដឹងនោះក៏បង្កើនទុក្ខព្រួយដែរ។

2¹ ខ្ញុំនិយាយនៅក្នុងចិត្តខ្ញុំថា «ចូលមកឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងសាកល្បងអ្នកដោយសុភមង្គល។ ដូច្នេះចូលពេញចិត្តសេចក្តីរីករាយចុះ»។ ប៉ុន្តែមើល
ការនេះក៏ដូចជាពន្លឺខ្យល់បណ្តោះអាសន្នតែប៉ុណ្ណោះ។² ខ្ញុំនិយាយអំពីអ្នកសើច «វាជាការចម្លែក» និងអំពីសេចក្តីរីករាយ «តើមានប្រយោជន៍អ្វី?»

³ ខ្ញុំបានស្ទង់ចិត្តខ្ញុំពីរបៀបដើម្បីបំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំជាមួយស្រា។ ខ្ញុំអនុញ្ញាតឲ្យគំនិតនាំផ្លូវខ្ញុំដោយប្រាជ្ញា ទោះបីជាខ្ញុំនៅតែមានភាពល្ងើល្ងើល។
ខ្ញុំចង់បានដើម្បីស្វែងរកអ្វីគឺការល្អសម្រាប់មនុស្សធ្វើការនៅក្រោមមេឃ ក្នុងអំឡុងពេលថ្ងៃរស់នៅរបស់ពួកគេ។

⁴ ខ្ញុំបានសម្រេចកិច្ចការអស្ចារ្យជាច្រើន។ ខ្ញុំបានសាងសង់ដំណាក់សម្រាប់ខ្លួនឯង និងដាំចម្ការទំពាំងបាយជូរ។⁵ ខ្ញុំបានសាងសង់សួនច្បារសម្រាប់ខ្លួនឯង
និងឧទ្យាន ខ្ញុំបានដាំដើមឈើមានផ្លែគ្រប់មុខនៅក្នុងសួននោះ។⁶ ខ្ញុំបានធ្វើស្រះទឹកដើម្បីស្រោចស្រពព្រៃ កន្លែងដែលមានដើមឈើដុះ។

⁷ ខ្ញុំចិញ្ចឹមអ្នកបម្រើស្រី និងអ្នកបម្រើប្រុស ខ្ញុំមានអ្នកបម្រើបានកើតនៅដំណាក់របស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំក៏មានហ្វូងគោ និងហ្វូងចៀមជាសត្វចិញ្ចឹមជាច្រើន
ច្រើនជាងស្តេចនានា ដែលគ្រប់គ្រងក្នុងយេរូសាឡឹមមុនខ្ញុំ។⁸ ខ្ញុំក៏បានប្រមូលប្រាក់ និងមាស ព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្តេច
និងឥរិយាបថច្រើនសម្រាប់ខ្លួនឯង។ ខ្ញុំមានអ្នកចម្រៀងស្រីប្រុសសម្រាប់ខ្លួនឯង ជាការរីករាយរបស់មនុស្សជាតិ និងមានស្រីស្នំជាច្រើន។

⁹ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំក្លាយជាអ្នកដែលអស្ចារ្យ និងមានទ្រព្យសម្បត្តិជាង អ្នកដែលបានគ្រប់គ្រងក្រុងយេរូសាឡឹមមុនខ្ញុំ ហើយប្រាជ្ញារបស់ខ្ញុំនៅជាប់នឹងខ្ញុំ។
¹⁰ អ្វីៗដែលភ្នែករបស់ខ្ញុំចង់បាន ខ្ញុំមិនដកយកចេញពីពួកគេបានឡើយ។ ខ្ញុំមិនដកចិត្តរបស់ខ្ញុំចេញពីសេចក្តីរីករាយណាបានទេ

ពីព្រោះចិត្តរបស់ខ្ញុំបានអរសប្បាយជាមួយការងាររបស់ខ្ញុំទាំងអស់ ហើយសេចក្តីរីករាយជារង្វាន់សម្រាប់កិច្ចការទាំងអស់របស់ខ្ញុំ។
¹¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំមើលឃើញគ្រប់ទង្វើដែលដៃរបស់ខ្ញុំបានសម្រេចទាំងអស់ និងមើលឃើញការងារដែលខ្ញុំបានធ្វើ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែឥតបានការ

ដូចជេញចាប់ខ្យល់។ គ្មានប្រយោជន៍អ្វីទេនៅក្រោមថ្ងៃ។¹² បន្ទាប់មក ខ្ញុំបែរទៅពិចារណាពីប្រាជ្ញា ភាពឆ្លុតលីលានិង ភាពល្ងើល្ងើល។ តើស្តេចដែលមកបន្ទាប់
អាចធ្វើអ្វីដែលមិនទាន់បានធ្វើរួចបានដែរឬទេ?

¹³ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមយល់ថាប្រាជ្ញាមានសារៈប្រយោជន៍លើភាពល្ងើល្ងើល ដូចជាពន្លឺល្ងាចជាង ងងឹត។
¹⁴ មនុស្សមានប្រាជ្ញាបើក្អែកក្នុងក្បាលរបស់គេដើម្បីមើលកន្លែងដែលគេនឹងទៅ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងើល្ងើលដើរនៅក្នុងទីងងឹតវិញ

ទោះបីជាខ្ញុំដឹងថាជោគវាសនាដូចគ្នានេះគឺមាននៅទូកសម្រាប់គ្រប់គ្នា។
¹⁵ បន្ទាប់មកខ្ញុំនិយាយក្នុងចិត្តថា «តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះមនុស្សល្ងើល្ងើល ហើយនឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ? ដូច្នេះតើមានអ្វីខុសគ្នាទៅ

បើសិនខ្ញុំជាមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាច្រើន?» ខ្ញុំសន្និដ្ឋានក្នុងចិត្តថា «នេះក៏ឥតបានការដែរ»។¹⁶ ដ្បិតមនុស្សមានប្រាជ្ញាដូចមនុស្សល្ងើល្ងើលដែរ
គឺមិនចង់ចាំបានយូរអង្វែងនោះទេ។ ពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅ អ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវភ្លេចអស់។ មនុស្សមានប្រាជ្ញាក៏ស្លាប់ដូចមនុស្សល្ងើល្ងើលដែរ។

¹⁷ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំស្អប់ជីវិតពីព្រោះគ្រប់ទាំងកិច្ចការដែលបានធ្វើនៅក្រោមព្រះថ្ងៃគឺជាអំពើអាក្រក់ដល់ខ្ញុំ។ ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែឥតបានការ
ដូចជេញចាប់ខ្យល់។¹⁸ ខ្ញុំស្អប់សមិទ្ធផលរបស់ខ្ញុំ

អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃពីព្រោះខ្ញុំត្រូវតែទុកចោលការទាំងអស់នោះនៅពីក្រោយដល់មនុស្សដែលមកបន្ទាប់ពីខ្ញុំ។
¹⁹ ដ្បិត តើមានអ្នកណាដឹងថា អ្នកនោះនឹងក្លាយជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា ឬជាមនុស្សល្ងើល្ងើលទេ?

ប៉ុន្តែអ្នកនោះនឹងក្លាយទៅជាចៅហ្វាយគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមព្រះអាទិត្យដែលកិច្ចការរបស់ខ្ញុំនិងប្រាជ្ញាបានសាងសង់ឡើងហើយ។
ការនេះក៏ឥតបានការដែរ។²⁰ ហេតុនេះបានជាចិត្តរបស់ខ្ញុំចាប់ផ្តើមអស់សង្ឃឹមលើកិច្ចការនៅក្រោមថ្ងៃដែលខ្ញុំបានធ្វើ។

²¹ ដ្បិតមានអ្នកដែលធ្វើការងារដោយប្រាជ្ញា ការចេះដឹង និងដោយជំនាញ
ប៉ុន្តែអ្នកនោះនឹងទុកអ្វីទាំងអស់ដែលគេបានធ្វើសម្រាប់មនុស្សដែលមិនបានធ្វើអ្វីសោះនោះវិញ។ ការនេះក៏ឥតបានការ និងជារឿងខ្លោចផ្សាបំផុត។

²² ដ្បិតតើមានប្រយោជន៍អ្វីទៅដល់មនុស្សដែលខំប្រឹងធ្វើការងារយ៉ាងខ្លាំង ហើយព្យាយាមនៅចិត្តដើម្បីសម្រេចការងាររបស់ខ្លួននៅក្រោមថ្ងៃ?
²³ រឿងរាល់ថ្ងៃកិច្ចការរបស់គេគឺមានតែលឺចាប់ និងមានភាពតានតឹង ហើយពេលយប់វិញព្រលឹងរបស់គេមិនបានឈប់សម្រាកទេ។ ការនេះក៏ឥតបានការដែរ។

²⁴ គ្មានអ្វីដែលល្អសម្រាប់មនុស្សជាងការដឹកស៊ី និងពេញចិត្តនូវអ្វីដែលល្អក្នុងការងាររបស់ខ្លួនគេនោះទេ។
ខ្ញុំឃើញថាការពិតការនេះបានមកពីព្រះហស្តនៃព្រះទេ។²⁵ ដ្បិតតើអ្នកណាអាចបរិភោគ ឬអាចមានសេចក្តីរីករាយផ្សេងៗក្រៅពីព្រះជាម្ចាស់បានទៅ?

²⁶ អស់អ្នកណាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានប្រាជ្ញា ការចេះដឹង និងអំណរដល់អ្នកនោះ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមានបាបវិញ
ព្រះអង្គប្រទានកិច្ចការនៃការប្រមូល និងការរក្សាទុកសម្រាប់អ្នកដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ការនេះក៏នៅក្នុងចំណោមឥតបានការ

និងជាការជេញចាប់ខ្យល់ដែរ។

3 ¹ ជឿតម្លៃទាំងអស់មានពេលកំណត់ ហើយមានរដូវការសម្រាប់គ្រប់គោលបំណងនៅក្រោមមេឃ។² មានពេលសម្រាប់កើតនិងពេលសម្រាប់ស្លាប់ទៅវិញ មានពេលដើម្បីដាំ និងពេលដើម្បីដកដំណាំនោះ។³ មានពេលដើម្បីសម្លាប់ និងមានពេលដើម្បីព្យាបាល មានពេលដើម្បីផ្តល់រំលំ និងមានពេលដើម្បីសាងសង់ឡើង។

⁴ មានពេលដើម្បីយំ និងមានពេលដើម្បីសើច មានពេលដើម្បីកាន់ទុក្ខ និងមានពេលរាំសប្បាយ។⁵ មានពេលដើម្បីគប់ដំថ្មចោល និងមានពេលដើម្បីប្រមូលដងថ្ម មានពេលដើម្បីឱបក្រសោប និងមានពេលមិនព្រមឱបក្រសោបវិញ។

⁶ មានពេលដើម្បីស្វែងរករបស់របរ និងមានពេលដើម្បីឈប់ស្វែងរករបស់វិញ មានពេលដើម្បីរក្សារទុករបស់របរ និងមានពេលដើម្បីបោះចោលរបស់របរវិញ។⁷ មានពេលវេលាហែកសំលៀកបំពាក់ចោល និងមានពេលដើម្បីដេរភ្ជាប់ឡើងវិញ មានពេលដើម្បីរក្សាកាតាស្យៀមស្ងាត់ និងមានពេលដើម្បីនិយាយ។

⁸ មានពេលវេលាដើម្បី ស្រឡាញ់ និងមានពេលវេលាដើម្បីស្អប់ មានពេលវេលាសម្រាប់សង្គ្រាម និងមានពេលសម្រាប់សន្តិភាព។

⁹ តើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់កម្មករដែលខំប្រឹងក្នុងការងារខ្លួន?¹⁰ ខ្ញុំឃើញថាកិច្ចការដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានសម្រាប់មនុស្សដើម្បីធ្វើឲ្យបានសម្រេច។

¹¹ អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើសុទ្ធតែ ស្អាតសម្បូរតាមពេលវេលារបស់វា។ ព្រះអង្គក៏បានដាក់ភាពអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។

¹² ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចយល់អំពីកិច្ចការដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើនោះទេ តាំងពីការចាប់ផ្តើមរហូតដល់ចុងក្រោយនៃផ្លូវរបស់គេ។

¹³ ខ្ញុំដឹងថាគ្មានអ្វីដែលល្អសម្រាប់មនុស្សជាងការសប្បាយ និងការធ្វើល្អក្នុងពេលដែលខ្លួននៅមានជីវិតនោះឡើយ។¹⁴ មនុស្សគួរតែស៊ី និងផឹក ហើយគួរតែយល់អំពីរបៀបរីករាយក្នុងការល្អដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ក្នុងកិច្ចការរបស់ខ្លួន។ នេះគឺជាអំណោយមកពីព្រះជាម្ចាស់។

¹⁵ ខ្ញុំដឹងថាអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើនឹងស្ថិតស្ថេរជាដរាប។ គ្មានអ្វីអាចនឹងបន្ថែម ឬដកចេញបាននោះទេ ព្រោះព្រះអម្ចាស់ធ្វើការនេះ

ដូច្នេះមនុស្សទាំងឡាយនឹងត្រូវគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គ។¹⁶ អ្វីៗដែលកើតមកគឺបានកើតមានតាំងពីយូរអង្វែងណាស់មកហើយ ហើយអ្វីៗនឹងកើតមកខាងមុខ

ក៏បានមានជាយូរអង្វែងណាស់មកហើយដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យមនុស្សស្វែងរករបស់ដែលបានលាក់ទុក។

¹⁷ ខ្ញុំឃើញថា នៅក្រោមថ្ងៃអំពើ ទុច្ចរិតមាននៅកន្លែងវិនិច្ឆ័យ ហើយនៅកន្លែង សុចរិតក៏មានអំពើ អាក្រក់នៅទីនោះដែរ។¹⁸ ខ្ញុំនិយាយក្នុងចិត្តថា

«ព្រះអម្ចាស់នឹងជំនុំជម្រះមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត នៅពេលកំណត់សម្រាប់គ្រប់ទាំងបញ្ហា និងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់»។

¹⁹ ខ្ញុំនិយាយក្នុងចិត្តថា «ព្រះអម្ចាស់ល្បងមនុស្សដើម្បីបង្ហាញគេថាពួកគេមិនខុសពីសត្វនោះទេ»។

²⁰ ជឿតវាសនារបស់មនុស្ស និងវាសនារបស់សត្វគឺមានវាសនាដូចគ្នា។ សេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សគឺដូចសេចក្តីស្លាប់របស់សត្វដែរ។ មនុស្ស

និងសត្វគឺដកដង្ហើមដូចគ្នា។ សម្រាប់មនុស្សគឺគ្មានប្រយោជន៍អ្វីជាងសត្វនោះទេ។ ជឿតតើមិនអ្វីៗដែលមិនដកដង្ហើមទេឬ?

²¹ អ្វីៗទាំងអស់គឺនឹងទៅកន្លែងតែមួយ។ អ្វីៗទាំងអស់គឺកើតមកពីដី ហើយអ្វីៗទាំងអស់ នឹងត្រលប់ទៅជាដីវិញ។

²² តើនរណាដឹងថា វិញ្ញាណរបស់មនុស្សឡើងទៅលើមេឃ និងវិញ្ញាណរបស់សត្វចុះទៅក្រោមផែនដី?

²³ ខ្ញុំយល់ថាគ្មានអ្វីដែលល្អសម្រាប់ជាងក្រៅពីសេចក្តីរីករាយចំពោះកិច្ចការរបស់ខ្លួននោះទេ ជឿតនេះគឺជាការកិច្ចរបស់គេ

តើមានអ្នកណាអាចនាំគេឲ្យត្រលប់វិញដើម្បី មើលអ្វីដែលកើតបន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់នោះ?

4¹ ម្តងទៀត ខ្ញុំបានគិតអំពីការជិះជាន់គ្រប់យ៉ាងដែលបានធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃ។ ហើយឃើញទឹកភ្នែកនៃមនុស្សដែលត្រូវជិះជាន់ និងគ្មាននរណាម្នាក់បានសម្រាលទុក្ខដល់ពួកគេឡើយ! អំណាចនៅក្នុងដៃរបស់ពួកអ្នកជិះជាន់ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់សម្រាលទុក្ខពួកគេដែរ!

² ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំសាទរដល់អ្នកដែលបានស្លាប់ហើយ ជាជាងមនុស្សដែលនៅរស់។³ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលមានសំណាងជាងមនុស្សទាំងពីរនោះគឺជាមនុស្សដែលមិនទាន់កើតមក ជាអ្នកដែលមិនបានឃើញអំពើ អាក្រក់ដែលបានធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃឡើយ។

⁴ បន្ទាប់មក ខ្ញុំឃើញគ្រប់សកម្មភាពទាំងអស់នៃការងារ និងជំនាញក្នុងកិច្ចការទាំងអស់ក្លាយទៅជាការច្រណែនគ្នា។ ការនេះក៏ឥតបានការ និងការដេញចាប់ខ្យល់ដែរ។

⁵ មនុស្សល្ងីល្ងើរឱបដៃរបស់គេ ហើយមិនបានធ្វើការងារ ដូច្នេះហើយគេស៊ីសាច់របស់ខ្លួនឯងវិញ។

⁶ ប៉ុន្តែមួយក្តាប់តូចនៃប្រាក់ចំណេញដោយធ្វើការតិចតួចនោះល្អប្រសើរជាង ពីរក្តាប់តូចជាមួយការងារដែលព្យាយាមដេញចាប់ខ្យល់។

⁷ បន្ទាប់មក ខ្ញុំគិតម្តងទៀតអំពីការឥតប្រយោជន៍ និងការវិនាសឥតបានការនៅក្រោមថ្ងៃ។⁸ នេះគឺជាមនុស្សដែលនៅតែម្នាក់ឯងការងារ។

គេគ្មានអ្នកណាម្នាក់ឡើយ គ្មានកូន ឬគ្មានបងប្អូនទេ។ ការងាររបស់គេគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយភ្នែករបស់គេមិនស្តប់ស្តល់នឹងទ្រព្យសម្បត្តិដែលគេមានឡើយ។ គេច្ងល់ថា «ដ្បិតតើខ្ញុំខំប្រឹងធ្វើការ និងបង្កតម្លៃចិត្តរាយខ្លួនឯងនេះដើម្បីអ្នកណាទៅ?» នេះក៏ជាការឥតបានការ និងជាការអាក្រក់ដែរ។

⁹ មនុស្សពីរនាក់ធ្វើការងារប្រសើរជាងមនុស្សម្នាក់ បើពួកគេរួមគ្នាធ្វើ នោះពួកគេអាចទទួលបានការបង់ថ្លៃល្អសម្រាប់ការងាររបស់គេ។¹⁰ បើសិនមានម្នាក់ដួល នោះម្នាក់ទៀតអាចជួយលើកមិត្តឡើងវិញ។ ប៉ុន្តែ ទុក្ខព្រួយនឹងនៅតាមម្នាក់ដែលនៅម្នាក់នោះនៅពេលដែលម្នាក់ទៀតដួល

បើសិនជាគ្មាននរណាម្នាក់លើកគេឡើងនោះ។¹¹ បើសិនមនុស្សពីរនាក់នោះ ដេកដួលទាំងអស់គ្នា ពួកគេអាចបានកក់ក្តៅ

ប៉ុន្តែបើម្នាក់ឯងតើគេអាចបានកក់ក្តៅដោយរបៀបណា?

¹² មនុស្សតែម្នាក់គេអាចយកជ័យជំនះ ប៉ុន្តែមនុស្សពីរនាក់អាចទប់ទល់នឹងការវាយប្រហារ និងខ្សែព្រួញដែលវេញដោយបីសរសៃ គឺមិនងាយដាច់ឡើយ។

¹³ ក្មេងប្រុសម្នាក់ក្រីក្រ តែមានប្រាជ្ញានោះប្រសើរជាងស្តេចល្ងីល្ងើ ហើយចាស់ជរា ដែលមិនស្គាល់ពីព្រមាន។¹⁴ ទោះបីជាក្មេងប្រុសនោះក្លាយជាស្តេចចេញពីគុក ឬទោះបីជាក្មេងប្រុសនោះបានកើតជាអ្នកក្រីក្រនៅក្នុងនរករបស់ខ្លួនក្តី។

¹⁵ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំឃើញមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលមានជីវិត និងដើរចុះឡើងនៅក្រោមថ្ងៃ ចុះចូលខ្លួនដើម្បីក្មេងប្រុសដែលលើកឡើងធ្វើជាស្តេច។

¹⁶ គឺគ្មានទីបញ្ចប់ទេ សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលចង់ស្តាប់បង្គាប់ស្តេចថ្មី ប៉ុន្តែក្រោយមកមនុស្សជាច្រើននឹងមិនសរសើរស្តេចនោះទៀតទេ។ ប្រាកដណាស់ ការនេះគឺជាការឥតបានការ និងការដេញចាប់ខ្យល់។

5 ។ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក នៅពេលដែលអ្នកទៅព្រះដំណាក់នៃព្រះជាម្ចាស់។ ទៅទីនោះដើម្បីស្តាប់។
ការស្តាប់បង្គាប់ល្អប្រសើរជាងពេលដែលមនុស្សល្ងើល្មើថ្វាយយញ្ញបូជា ដ្បិតអ្នកទាំងនោះមិនដឹងថាខ្លួនគេប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទេ។

2 កុំឆាប់និយាយលឿនពេក ហើយកុំឆាប់ឲ្យចិត្តរបស់អ្នកនាំបញ្ហាផ្សេងៗមកចំពោះព្រះជាម្ចាស់លឿនពេក។ ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅស្ថានសួគ៌
ប៉ុន្តែអ្នករស់នៅលើផែនដីដូច្នេះ ត្រូវចេះប្រមាណពាក្យសម្តីរបស់អ្នក។ ប្រសិនបើ អ្នកមានការងារច្រើនពេកដើម្បីធ្វើ និងខ្វល់ខ្វាយ
នោះអ្នកនឹងមុខដោយលំសប្តិអាក្រក់ហើយ។ អ្នកនិយាយច្រើនកាលណា នោះអ្នកមុខជានិយាយដោយភាពល្ងើល្មើច្រើនយ៉ាងនោះដែរ។

4 ពេលណាដែលអ្នកសន្យាជាមួយព្រះជាម្ចាស់ នោះកុំពន្យារពេលធ្វើការនោះឡើយ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងមនុស្សល្ងើល្មើទេ។
ត្រូវធ្វើតាមអ្វីដែលអ្នកសន្យានឹងធ្វើ។ បើសិនអ្នកមិនសន្យា នោះល្អប្រសើរជាងសន្យាហើយ តែអ្នកមិនបានធ្វើ។

6 កុំបណ្តោយឲ្យមាត់របស់អ្នក នាំសាច់ឈាមរបស់អ្នកទៅធ្វើបាបឡើយ។ កុំនិយាយទៅកាន់បូជាចារ្យថា «អ្នកបានសន្យាដោយច្រឡំឡើយ»។
ហេតុអ្វីបានជាធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់ក្រោធដោយការសន្យាមិនពិត ដែលធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់បំផ្លាញកិច្ចការដែលអ្នកបានធ្វើទៅវិញ? ដ្បិតការយល់សប្តិច្រើន
ដោយពាក្យសម្តីក៏ច្រើន ការនេះគឺគ្មានន័យទេ។ ដូច្នេះ ចូរគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់។

8 ពេលណាអ្នកឃើញមនុស្សក្រីក្រត្រូវ គេជិះជាន់ ត្រូវគេប្លន់យកសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងបំពានច្បាប់នៅក្នុងទីកន្លែងរបស់អ្នក នោះមិនត្រូវឆ្ងល់អ្វីឡើយ
ពីព្រោះមនុស្សដែលមានអំណាចត្រួតលើពួកគេ ហើយសូម្បីតែអ្នកដែលមានអំណាចក៏ត្រូវមានអ្នកត្រួតពីលើពួកគេដែរ។ លើសពីនេះទៀត
ផលដែលកើតចេញពីដីគឺសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយស្តេចក៏ទទួលផលពីស្រែចម្ការដែរ។

10 អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រាក់នឹងមិនចេះស្តាប់ស្តល់ជាមួយប្រាក់ឡើយ ហើយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិតែងតែចង់បានថែមទៀត។
ការនេះក៏ឥតបានការដែរ។ 11 ភាពសំបូរសប្បាយកើនឡើង នោះមនុស្សដែលដេកស៊ីក៏កើនចំនួនច្រើនដែរ។

12 តើមានផលប្រយោជន៍ពីទ្រព្យសម្បត្តិចំពោះម្ចាស់ទ្រព្យនោះ ក្រៅពីឃើញទ្រព្យនោះផ្ទាល់នឹងភ្នែកឡើយ?

12 អ្នកដែលធ្វើការឆ្លើយហាត់ រមែងដេកលក់ស្រួល ទោះបីជាគេបរិភោគតិច ឬច្រើនក្តី

ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនវិញគេមិនអាចឲ្យខ្លួនគេដេកលក់ស្រួលទេ។

13 នេះគឺជាការអាក្រក់ធ្ងន់ធ្ងរដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមថ្ងៃ គឺមនុស្សសន្សំទ្រព្យទុកសម្រាប់ឲ្យខ្លួនឯងវេទនា។ 14 នៅពេលអ្នកមានបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន
តាមរយៈការអាក្រក់ណាមួយ នោះកូនរបស់គេគ្មានអ្វីនៅនឹងដៃឡើយ។

15 មនុស្សកើតពីផ្ទៃមកដោយខ្លួនទេ ដូច្នេះហើយគេនឹងត្រលប់ទៅវិញខ្លួនទេដែរ។ គេមិនអាចយកអ្វីដែលខ្លួនខំប្រឹងធ្វើនោះទៅតាមបានទេ។

16 ការអាក្រក់ធ្ងន់ធ្ងរមួយទៀតគឺ គេកើតមកផែនដីយ៉ាងណា នោះគេត្រូវតែទៅវិញយ៉ាងនោះដែរ។ ដូច្នេះហើយ តើមានប្រយោជន៍អ្វីដែលគ្រប់គ្នាខំប្រឹងការងារ
ដូចដេញចាប់ខ្យល់? 17 មិនតែប៉ុណ្ណោះគេរស់នៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ហើយកើតទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងដោយជំងឺ និងក្តៅក្រហាយផង។

18 មើល អ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញថាជាការល្អ និងប្រពៃ គឺឲ្យមនុស្សផឹកស៊ី និងសប្បាយរីករាយក្នុងកិច្ចការដែលខ្លួនបានធ្វើ នៅក្រោមកំដៅថ្ងៃ

ក្នុងពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យមានជីវិត។ ដ្បិតនេះគឺជាការកិច្ចរបស់មនុស្ស។

19 អ្នកណាដែលព្រះបានប្រទានឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិ ធនធាន និងឲ្យមានសមត្ថភាពដើម្បីទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះបានប្រទានឲ្យ
និងអរសប្បាយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ខ្លួនដែលបានធ្វើ នេះគឺជាអំណោយទានដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមក។ 20 ដ្បិតគេនឹងមិននឹកចាំពីអាយុជីវិតរបស់ខ្លួនទេ
ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យគេមានអំណរសប្បាយហើយ។

6 ¹នេះគឺជាអំពើអាក្រក់ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមថ្ងៃ ហើយការនេះគឺជាការធ្ងន់ធ្ងរណាស់សម្រាប់មនុស្ស។²ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានទ្រព្យសម្បត្តិ ធនធាន និងកិត្តិយសឲ្យមនុស្ស ដូច្នេះហើយគេមិនខ្វះខាតអ្វីទេ គេពេញចិត្តនឹងខ្លួនគេ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនប្រទានឲ្យគេមានសមត្ថភាពក្នុងការសប្បាយរីករាយនោះទេ។ គឺមានម្នាក់ទៀតទទួលជំនួសវិញ។ ការនេះគឺឥតបានការ ហើយអាក្រក់បំផុត។

³ប្រសិនបើមានឪពុកម្តាយមានកូនមួយរយ ហើយរស់នៅបានច្រើនឆ្នាំ ទោះបីគាត់រស់នៅបានច្រើនឆ្នាំក៏ដោយ ប៉ុន្តែបើសិនចិត្តរបស់គាត់មិនចេះស្តប់ស្តល់ដោយសេចក្តីល្អ ហើយគាត់មិនបានធ្វើពិធីបញ្ចុះដោយកិត្តិយសផង ខ្ញុំយល់ថាកូនដែលកើតមកស្លាប់នោះគឺល្អប្រសើរជាងគាត់ទៅទៀត។⁴ទោះបីជាកូននោះដែលកើតដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយស្លាប់បាត់ក្នុងទីងងឹត ហើយគ្មាននរណានឹកនា។

⁵ទោះបីជាកូននោះមិនបានឃើញពន្លឺថ្ងៃ ឬស្គាល់អ្វីទាំងអស់ ប៉ុន្តែវាសុខជាងអ្នកដែលមានអាយុវែងនោះទៅទៀត។⁶ទោះបីជាបុរសនោះអាចរស់បានពីរពាន់ឆ្នាំក្តី ប៉ុន្តែគេមិនបានរៀនពីសេចក្តីល្អនោះ គេគង់តែទៅកន្លែងដូចអ្នកដទៃទៀតដែរ។

⁷គ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលមនុស្សធ្វើគឺបានត្រឹមតែមាត់គេប៉ុណ្ណោះ ពុំទាន់អាចបំពេញសេចក្តីស្រែកឃ្លានរបស់គេបានទេ។⁸ជាការពិតណាស់ តើមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាមានគុណសម្បត្តិលើសជាងមនុស្សល្ងីល្ងី? តើមនុស្សក្រីក្រមានគុណសម្បត្តិអ្វី ទោះបីជាគេដឹងពីការប្រព្រឹត្តនៅចំពោះមុខមនុស្សដទៃទៀត?

⁹ជាការល្អប្រសើរក្នុងការដែលភ្នែកស្តប់ស្តល់នឹងអ្វីដែលបានឃើញជាជាងចង់បានអ្វីដោយការរង្វេងស្រែកឃ្លានខ្លាំង នេះជាការឥតបានការ និងដូចជាការដេញចាប់ខ្យល់ដែរ។¹⁰អ្វីៗដែលកើតមកស្រាប់ សុទ្ធតែមានឈ្មោះរបស់ខ្លួនស្រេច ហើយក៏ដឹងថាអ្វីទៅដែលហៅថាមនុស្សដែរ។ ដូច្នេះហើយ គេពុំអាចដក់តវ៉ានឹងអ្នកដែលខ្លាំងជាងខ្លួនបានឡើយ។¹¹និយាយកាន់តែច្រើនយ៉ាងណា ការឥតប្រយោជន៍កាន់តែច្រើនយ៉ាងនោះដែរ ដូច្នេះ តើមនុស្សបានប្រយោជន៍អ្វីខ្លះទៅ?¹²អ្វីត តើអ្នកណាដឹងថាអ្វីទៅការល្អសម្រាប់មនុស្សនៅក្នុងជីវិតដែលគ្មានប្រយោជន៍របស់គេ ចំនួនថ្ងៃដែលគេឆ្លងកាត់ដូចជាស្រមោលបាន? តើអ្នកណាអាចប្រាប់មនុស្សពីអ្វីដែលនឹងកើតមាននៅក្រោមថ្ងៃ ក្រោយពីគេស្លាប់ផុតទៅ?

7¹ កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អប្រសើរជាងទឹកអប់ដែលមានតម្លៃ ហើយថ្លៃស្លាប់នោះក៏វិសេសជាងថ្លៃដែលកើតមកដែរ។

² ចូលទៅក្នុងដែលមានការកាន់ទុក្ខប្រសើរជាងចូលផ្ទះដែលគេជប់លៀង ដ្បិតការកាន់ទុក្ខមានសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នានៅចុងបញ្ចប់នៃជីវិត ដូច្នេះហើយ មនុស្សដែលនៅរស់ត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការនេះ។

³ ទុក្ខព្រួយប្រសើរជាងសើចសប្បាយ ដ្បិតបន្ទាប់ពីទឹកមុខសោកសៅនឹងប្រជាចិត្តសប្បាយវិញ។⁴ ចិត្តរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញាគឺនៅក្នុងផ្ទះរបស់មនុស្សកាន់ទុក្ខ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់មនុស្សល្ងើល គឺនៅក្នុងផ្ទះអ្នកជប់លៀងវិញ។

⁵ ការដែលស្តាប់ការបន្ទោសនៃមនុស្សមានប្រាជ្ញាប្រសើរជាងស្តាប់ចម្រៀងរបស់មនុស្សល្ងើល។⁶ ដ្បិតសំណើចរបស់មនុស្សល្ងើល

ដូចជាស្នូរគេដុតបន្លាដែលឆេះក្រោមឆ្នាំង។ ការនេះក៏ត្រូវបានការដែរ។

⁷ ការគំរាមកំហែងច្បាស់ជាធ្វើឲ្យមនុស្សមានប្រាជ្ញាទៅជាល្ងើល ហើយសំណូកក៏បង្កចិត្តដែរ។

⁸ បញ្ចប់បញ្ហាប្រសើរជាងចាប់ផ្តើម ហើយមនុស្សអត់ធ្មត់ប្រសើរជាងមនុស្សអត់បំបោង។⁹ កុំនាប់មានចិត្តខឹងពេក

ដ្បិតកំហឹងមាននៅតែក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សល្ងើលទេ។

¹⁰ កុំនិយាយថា «ហេតុអ្វីបានជាសម័យបុរាណល្អជាងសម័យនេះ?» ដ្បិតការសួរសំនួរបែបនេះគឺមិនមែនដោយប្រាជ្ញានោះទេ ។

¹¹ ប្រាជ្ញាល្អដូចមរតកមានតម្លៃ ដែលយើងទទួលពីដួនតារបស់ពួកយើង។ វាផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកណាដែលឃើញពន្លឺថ្ងៃផង។

¹² ដ្បិតប្រាជ្ញាផ្តល់ការការពារដូចជាលុយក៏អាចផ្តល់នូវការការពារខ្លួនដែរ ប៉ុន្តែគុណសម្បត្តិនៃការចេះដឹងគឺជាប្រាជ្ញាដែលឲ្យអ្នកនោះមានជីវិតវិញ។

¹³ ចូរសង្កេតមើលកិច្ចការនៃព្រះជាម្ចាស់ តើអ្នកណាអាចកែនូវអ្វីៗដែលព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យរៀបរយបាន?

¹⁴ នៅគ្រាដែលមានពេលល្អ ចូររស់នៅដោយសប្បាយចុះ ប៉ុន្តែនៅគ្រាដែលទុក្ខលំបាក ចូរពិចារណាការនេះ

ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ការទាំងពីរនេះនៅទូទៅន្តឹមគ្នា។ ហេតុនេះហើយ គ្មានរណាម្នាក់នឹងយល់អ្វីៗដែលកើតមកនៅពេលក្រោយទេ។

¹⁵ ខ្ញុំបានឃើញហេតុការណ៍ជាច្រើននៅក្នុងជីវិតឥតបានការរបស់ខ្ញុំ។ មានមនុស្សសុចរិតបាត់បង់ ដោយសារតែអំពើសុចរិតរបស់ពួកគេ

ហើយមនុស្សទុច្ចរិតរស់នៅបានអាយុវែង ដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ។¹⁶ កុំធ្វើជាមនុស្សសុចរិត ដោយខ្លួនឯងឡើយ

ក៏កុំធ្វើខ្លួនមានប្រាជ្ញាជ្រុលពេកដែរ។ ហេតុអ្វីអ្នកចង់បំផ្លាញខ្លួនឯងដូច្នេះ?

¹⁷ កុំធ្វើជាមនុស្សអាក្រក់ពេក និងជាមនុស្សល្ងើលពេក។ ហេតុអ្វីអ្នកចង់ស្លាប់មុនពេលកំណត់យ៉ាងនេះ?¹⁸ ជាការល្អដែលអ្នកចង់ចាប់យកប្រាជ្ញានេះ

ហើយកុំឲ្យចាក់ចេញពីសេចក្តីសុចរិត។ ដ្បិតអ្នកណាដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់នឹងចៀសចេញរួចពីសេចក្តីទាំងនេះបាន។

¹⁹ អ្នកប្រាជ្ញមានកម្លាំងជាងអ្នកគ្រប់គ្រងដប់នាក់នៅក្នុងក្រុងមួយ។²⁰ នៅលើផែនដី គ្មានមនុស្សណាម្នាក់សុចរិត ដែលធ្វើអំពើល្អ

និងមិនដែលធ្វើអំពើបាបនោះទេ។

²¹ កុំស្តាប់ចំពោះពាក្យសម្តីណាដែលមនុស្សនិយាយឡើយ ព្រោះអ្នកអាចឮបាបបម្រើរបស់អ្នកដាក់បណ្តាសាអ្នក។²² ដូចគ្នាដែរ អ្នកដឹងខ្លួនឯងហើយថា

នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកឆ្លាប់និយាយអាក្រក់ពីអ្នកដទៃច្រើនលើកដែរ។

²³ ខ្ញុំបានបង្ហាញឲ្យឃើញការទាំងនេះដោយប្រាជ្ញា។ ខ្ញុំនិយាយថា «ខ្ញុំនឹងមានប្រាជ្ញា» ប៉ុន្តែវាច្រើនជាងអ្វីដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន។

²⁴ ប្រាជ្ញាគឺនៅឆ្ងាយហើយជ្រៅណាស់។ តើអ្នកណាអាចយល់បាន?²⁵ ខ្ញុំបានប្តូរចិត្តរបស់ខ្ញុំទៅរៀនហើយពិចារណា និងស្វែងរកប្រាជ្ញាហើយការពន្យល់នៃការពិត

និងដើម្បីស្វែងយល់ថាអំពើអាក្រក់គឺជាការឆោតល្ងង់ និងភាពល្ងើលគឺជាការឆ្គួតបំផុត។

²⁶ ខ្ញុំស្វែងយល់ថាភាពដែលល្អឆ្លងជួរចត់ជាងសេចក្តីស្លាប់នោះគឺស្រីៗណាមានចិត្តពេញដោយអន្ទាក់ ជាសំណាញ់ និងមានដៃជាចំណង។

អ្នកណាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់នឹងគេចរួចពីពួកស្រីៗទាំងនោះ ប៉ុន្តែមនុស្សមានបាបនឹងត្រូវធ្លាក់ក្នុងដៃរបស់នាងវិញ។

²⁷ គ្រូនិយាយថា «ចូរពិចារណាអ្វីដែលខ្ញុំបានរកឃើញ» ។

«ខ្ញុំបានបន្ថែមការសង្កេតមើលហេតុការណ៍មួយទៅមួយតាមលំដាប់ដើម្បីស្វែងរកការពន្យល់នៃការពិត។²⁸ នេះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំនៅតែស្វែងរក

ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនទាន់បានរកឃើញនៅឡើយ។ ខ្ញុំបានរកឃើញបុរសសុចរិតម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សមួយពាន់នាក់ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមស្រីទាំងអស់នោះ

ខ្ញុំរកពុំបានសូម្បីតែម្នាក់។

²⁹ ខ្ញុំបានរកឃើញតែការមួយនេះ គឺព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សមកឲ្យបានទៀងត្រង់ តែមនុស្សស្វែងរកការដែលពិបាកយ៉ាងច្រើនទៅវិញ» ។

8¹ តើនរណាជាអ្នកមានប្រាជ្ញា? តើអ្នកណាដឹងថាអ្វីជាព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងជីវិតមានន័យដូចម្តេច? ប្រាជ្ញានៅក្នុងមនុស្សធ្វើឲ្យមុខមាត់គេចែងចាំងឡើង ហើយភាពរឹងនៃមុខមាត់គេក៏ផ្លាស់ប្តូរដែរ។

² ខ្ញុំសូមណែនាំឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តតាមបញ្ជារបស់ស្តេចចុះ ដោយយល់ពាក្យសច្ចារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីការពារស្តេចនោះ។

³ កុំប្រញាប់រត់ចេញពីវត្តមានរបស់ស្តេចឡើយ និងកុំមានចិត្តប្រព្រឹត្តកំហុសដែរ ដ្បិតស្តេចអាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់តាមតែព្រះរាជបំណង។

⁴ ស្តេចមានរាជឱង្ការយ៉ាងណា ក៏មានអំណាច ហេតុនេះហើយនរណានឹងហ៊ានសួរស្តេចថា «តើព្រះករុណាកំពុងធ្វើអ្វី?»

⁵ អ្នកណាដែលធ្វើតាមបញ្ជារបស់ស្តេច នឹងអាចគេចផុតពីគ្រោះថ្នាក់។ ចិត្តរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញាមែងស្គាល់កាលៈទេសៈត្រឹមត្រូវ និងការវិនិច្ឆ័យ។

⁶ ដ្បិតគ្រប់ការទាំងអស់គឺមានការឆ្លើយតបត្រឹមត្រូវ និងមានពេលដើម្បីតប ពីព្រោះបញ្ជារបស់មនុស្សគឺផ្តណាស់។

⁷ គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងពេលបន្ទាប់ទេ។ តើអ្នកណាអាចប្រាប់គេថានឹងមានអ្វីកើតឡើង?

⁸ គ្មាននរណាម្នាក់មានអំណាចឃាត់ដង្ហើមរបស់ខ្លួនបានឡើយ និងគ្មាននរណាម្នាក់មានអំណាចលើថ្ងៃនៃសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួនបានដែរ។

គ្មាននរណាម្នាក់អាចគេចផុតពីសត្រូវនៅពេលប្រយុទ្ធបានទេ ហើយអំពើអាក្រក់នឹងមិនសង្គ្រោះអស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់បានដែរ។

⁹ ខ្ញុំបានយល់គ្រប់ការទាំងអស់ហើយ ខ្ញុំបានអនុវត្តនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំចំពោះគ្រប់ការងារទាំងអស់ដែលបានធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃ។

មានគ្រាដែលមនុស្សម្នាក់ជិះជាន់ម្នាក់ទៀតដើម្បី ឲ្យម្នាក់នោះឈឺចាប់។

¹⁰ ខ្ញុំបានឃើញគេបញ្ចុះសពមនុស្សអាក្រក់នៅទីសាធារណៈ។ ពួកគេត្រូវបានដកចេញពីកន្លែងបរិសុទ្ធ ហើយបញ្ចុះ

ហើយមនុស្សដែលរស់នៅក្នុងក្រុងដែលគេបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់របស់ពួកគេនោះបានសរសើរគេ។ ការនេះក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ។

¹¹ ការកាត់ទោសប្រឆាំងនឹងទោសអំពើអាក្រក់គឺមិនបានជំនុំជំរះភ្លាមៗនោះទេ ដូច្នេះហើយបានជាចិត្តរបស់មនុស្សនៅតែបន្តធ្វើអំពើអាក្រក់។

¹² ទោះបីជាមនុស្សមានបាបប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់មួយដង ហើយនៅតែរស់បានយូរយ៉ាងណាក្តី

តែខ្ញុំដឹងថាការនេះនឹងល្អដល់អ្នកណាដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ដល់អ្នកណាដែលគោរពព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹³ ប៉ុន្តែការនេះនឹងមិនល្អទេសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់ ជីវិតរបស់គេនឹងមិនបានវែងឡើយ។ ជីវិតរបស់គេដូចជាស្រមោលមួយប្រព្រឹត្តភ្នែក

ដោយសារគេមិនគោរពព្រះជាម្ចាស់។

¹⁴ មានការឥតបានការផ្សេងមួយទៀតដែលបានធ្វើនៅលើផែនដី។

រឿងទាំងឡាយដែលកើតឡើងចំពោះមនុស្សសុចរិតដូចជារឿងដែលកើតឡើងចំពោះមនុស្សទុច្ចរិតដែរ

ហើយរឿងទាំងឡាយដែលកើតឡើងចំពោះមនុស្សទុច្ចរិតក៏ដូចជារឿងដែលកើតឡើងចំពោះមនុស្សសុចរិតដែរ។ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយហើយថា

ការនេះក៏ឥតបានការដែរ។¹⁵ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំឲ្យតម្លៃលើការសប្បាយ ព្រោះនៅក្រោមថ្ងៃគ្មានអ្វីដែលប្រសើរសម្រាប់មនុស្សជាជាងស៊ី

និងផឹកដើម្បីភាពសប្បាយឡើយ។ ការសប្បាយនេះនឹងនៅជាមួយនឹងការងាររបស់គេ

សម្រាប់ថ្ងៃនៃជីវិតរបស់គេដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់គេនៅក្រោមថ្ងៃ។

¹⁶ ពេលដែលខ្ញុំធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្ញុំដើម្បី ដឹងពីប្រាជ្ញា និងដើម្បីយល់ពីកិច្ចការដែលបានធ្វើនៅលើផែនដី

គឺកិច្ចការទាំងឡាយដែលបានបញ្ចប់ជាទូទៅធ្វើដោយមិនបានដេកលក់មិនថាពេលថ្ងៃឬពេលយប់ឡើយ¹⁷ ពេលនោះ

ខ្ញុំបានយល់ពីកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាំងអស់ គឺមនុស្សមិនអាចស្គាល់ពីកិច្ចការដែលមាននៅក្រោមថ្ងៃបានទេ។

មិនថាមនុស្សខិតខំស្វែងរកចម្លើយយ៉ាងណាក៏ដោយ គេនឹងមិនអាចរកឃើញឡើយ។ ទោះបីជាមនុស្សមានប្រាជ្ញាដែលគេជឿថាគេស្គាល់

ក៏គេមិនអាចនឹងយល់បានដែរ។

9¹ ខ្ញុំបានគិតអំពីការទាំងអស់នេះនៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំដើម្បី ឲ្យខ្ញុំយល់អំពីមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សមានប្រាជ្ញា ហើយនិងកិច្ចការទាំងអស់របស់គេ។ ពួកគេគឺស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះជាម្ចាស់។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ដឹងថា តើសេចក្តីស្រឡាញ់ ឬការស្អប់នឹងមកកាន់អ្នកណាឡើយ។

² មនុស្សគ្រប់ៗរូបមានវាសនាដូចគ្នា។ វាសនាដូចគ្នានេះ រង់ចាំទាំងមនុស្សសុចរិត ទាំងមនុស្សទុច្ចរិត ទាំងមនុស្សល្អ ទាំងមនុស្សបរិសុទ្ធ ទាំងមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ ទាំងមនុស្សដែលថ្វាយយញ្ញបូជា និងទាំងមនុស្សដែលមិនបានថ្វាយយញ្ញបូជា។ ក្នុងនាមជាមនុស្សល្អនឹងស្លាប់ ដូច្នេះហើយមនុស្សមានបាបក៏នឹងស្លាប់ដែរ។ ក្នុងនាមជាមនុស្សដែលស្បថនឹងស្លាប់ ដូច្នេះហើយមនុស្សដែលភ័យខ្លាចក្នុងការបង្កើតពាក្យស្បថក៏នឹងស្លាប់ដូចគ្នាដែរ។

³ អ្វីៗទាំងអស់ដែលកើតមាននៅក្រោមថ្ងៃគឺសុទ្ធតែជួបវាសនាអាក្រក់ គឺមនុស្សទាំងអស់មានជោគវាសនាដូចគ្នា។

ចិត្តរបស់មនុស្សមានពេញទៅដោយអំពើអាក្រក់ ហើយភាពឆ្គួតលីលាគឺនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងកាលគេរស់នៅ។ ដូច្នេះ

បន្ទាប់មកពួកគេនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់។

⁴ ដ្បិតអ្នកណាដែលនៅរួមគ្នាជាមួយអ្នកដែលមានជីវិតរស់នៅ នោះនឹងមានសេចក្តីសង្ឃឹម ទោះបីដូចជាសត្វឆ្កែដែលរស់នៅនោះប្រសើរជាងសិង្ហងាប់ដែរ។

⁵ ដ្បិតមនុស្សដែលមានជីវិតរស់នៅដឹងថា ពួកគេនឹងស្លាប់ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្លាប់មិនបានដឹងអ្វីទាំងអស់។ ពួកគេលែងបានទទួលរង្វាន់អ្វីទៀតឡើយ

ព្រោះការចាំរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបំភ្លេចចោល។

⁶ សេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីស្អប់ខ្ពើម និងការប្រឆាំងរបស់ពួកគេបានវិនាសបាត់ទៅជាយូរណាស់ហើយ។ ពួកគេនឹងលែងមានចំណែកណា

ក្នុងការអ្វីដែលធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃទៀតហើយ។⁷ ចូរទៅចុះ បរិភោគអាហាររបស់អ្នកដោយអំណរ និងផឹកស្រាទំពាំងបាយជូររបស់អ្នកដោយចិត្តសប្បាយ

ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងកិច្ចការដែលអ្នកធ្វើហើយ។⁸ ចូរឲ្យសំលៀកបំពាក់របស់អ្នកនៅសជានិច្ច ហើយលាបប្រេងលើក្បាលរបស់អ្នកផងដែរ។

⁹ ចូររស់នៅដោយសប្បាយជាមួយប្រពន្ធដែលអ្នកស្រឡាញ់ ជារៀងរាល់ថ្ងៃអស់មួយជីវិតរបស់អ្នក ក្នុងជីវិតដែលឥតបានការ

ជាថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកអ្នកនៅក្រោមថ្ងៃ គឺជាជីវិតដែលឥតបានការរបស់អ្នក។

ដ្បិតនេះគឺជារង្វាន់ដែលអ្នកបានធ្វើនៅក្រោមថ្ងៃក្នុងជីវិតរបស់អ្នក។¹⁰ អ្វីៗដែលដែលរបស់អ្នកស្វែងរកដើម្បីធ្វើ ចូរធ្វើដោយអស់ពីកម្លាំងរបស់អ្នក ព្រោះគ្មានកិច្ចការ

ឬការពន្យល់ ឬការចេះដឹង ឬប្រាជ្ញានៅក្នុងស្ថានឃុំព្រលឹង ជាក់ន្តែងដែលអ្នកនឹងទៅនោះទេ។

¹¹ ខ្ញុំបានឃើញរឿងដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយចំនួនដែលនៅក្រោមថ្ងៃ ការរត់ប្រណាំងមិនមែនកម្មសិទ្ធិអ្នកដែលរត់លឿននោះទេ។

ចម្បាំងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិអ្នកដែលខ្លាំងពូកែនោះទេ។ នំប៉័ងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិអ្នកដែលមានប្រាជ្ញានោះទេ។

ទ្រព្យសម្បត្តិមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិអ្នកដែលយល់ដឹងទេ។ ការពេញចិត្តមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិអ្នកដែលមានការចេះដឹងដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពេលវេលា

និងឱកាសជះឥទ្ធិពលដល់ពួកគេទាំងអស់វិញ។¹² ដ្បិតគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាពេលណាគេស្លាប់នោះទេ ដូចជាត្រីដែលជាប់ក្នុងសំណាញ់នៃសេចក្តីស្លាប់

ឬដូចជាសត្វចាប់ដែលជាប់អន្ទាក់។ ដូចជាសត្វយ៉ាងណា មនុស្សត្រូវជាប់ក្នុងពេលវេលាអាក្រក់នឹងធ្លាក់ទៅលើគេភ្លាមយ៉ាងនោះដែរ។

¹³ នៅក្រោមថ្ងៃ ខ្ញុំក៏បានឃើញប្រាជ្ញា ដែលខ្ញុំយល់ថាអស្ចារ្យណាស់សម្រាប់ខ្ញុំ។¹⁴ នៅក្នុងក្រុងតូចមួយ មានមនុស្សតែបន្តិចបន្តួចទេដែលរស់នៅ

ហើយមានស្តេចដ៏ពូកែមួយអង្គបានប្រឆាំងនឹងក្រុងនោះ និងឡោមព័ទ្ធក្រុងនោះ ទាំងបង្កើតបន្ទាយយ៉ាងធំច្បាំងនឹងក្រុងនោះ។¹⁵ នៅក្នុងក្រុងនោះ

មានមនុស្សក្រីក្រម្នាក់តែមានប្រាជ្ញា គាត់បានសង្គ្រោះទីក្រុងនោះដោយសារប្រាជ្ញារបស់លោក។ ក្រោយមក

គ្មាននរណាម្នាក់នឹកនាដល់បុរសក្រីក្រនោះទៀតទេ។

¹⁶ ដូច្នេះ ខ្ញុំយល់ថា «ប្រាជ្ញាគឺប្រសើរជាងភាពក្លាហាន ប៉ុន្តែប្រាជ្ញារបស់បុរសក្រីក្រនោះគឺ គេមើលងាយ ហើយពាក្យសម្តីរបស់គេក៏គ្មានអ្នកណាស្តាប់ដែរ»។

¹⁷ ស្តាប់ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញានិយាយដោយភាពស្ងាត់ៗនោះប្រសើរជាងស្តាប់សម្រែករបស់មនុស្សដែលគ្រប់គ្រងមនុស្សល្អឡើយ។

¹⁸ ប្រាជ្ញាគឺប្រសើរជាងគ្រឿងសស្រ្តាវុធ ប៉ុន្តែមនុស្សបាបតែម្នាក់អាចបំផ្លាញការល្អជាច្រើន។

10 រុយងាប់បង្កឲ្យទឹកអប់ទៅជាស្អុយ ដូច្នេះភាពល្អឆ្ងាយពីអាក្រក់ក៏អាចយកឈ្នះប្រាជ្ញា និងកិត្តិយសបានដែរ។

² ចិត្តរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញាមានទំនោរទៅលើសេចក្តីត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់មនុស្សល្ងើងមានទំនោរទៅសេចក្តីខុសឆ្គងវិញ។

³ នៅពេលដែលមនុស្សល្ងើងដើរតាមផ្លូវ ការគិតរបស់គាត់គ្រប់គ្រាន់ បង្ហាញឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាដឹងថាគេជាមនុស្សល្ងើង។

⁴ ប្រសិនបើអ្នកគ្រប់គ្រងមានអារម្មណ៍ខឹងនឹងអ្នក កុំបោះបង់ការងាររបស់អ្នកឡើយ។ ការរំលោភចិត្តអាចបញ្ចៀសកំហឹងដ៏ខ្លាំងបាន។

⁵ នេះគឺជាការអាក្រក់ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមថ្ងៃ គឺជាកំហុសដែលចេញពីអ្នកគ្រប់គ្រង មនុស្សល្ងើងបានទទួលតំណែងជាអ្នកដឹកនាំ ហើយអ្នកដែលទទួលបានការជោគជ័យបានទទួលតំណែងតូចតាចទៅវិញ។ ខ្ញុំបានឃើញអ្នកបម្រើជិះសេះ តែអ្នកដែលជោគជ័យបែរជាដើរនៅលើដី ដូចជាអ្នកបម្រើទៅវិញ។

⁸ អ្នកណាដែលជីករណ្តៅអាចនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅនោះ ហើយពេលណា មានអ្នកណាម្នាក់វាយបំបែកជញ្ជាំង នោះអាចត្រូវពស់ចឹក។

⁹ អ្នកណាដែលរើសថ្មចេញអាចនឹងត្រូវមុតថ្មនោះ និងអ្នកណាដែលកាប់ឈើក៏មានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារឈើនោះដែរ។

¹⁰ ប្រសិនបើកំបិតដែកមួយវិល ហើយមនុស្សមិនបានសំលៀងកំបិតនោះទេ គេនឹងត្រូវប្រើកម្លាំងបន្ថែម ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាផ្តល់ឲ្យសម្រេចជោគជ័យ។

¹¹ ប្រសិនបើពស់ចឹកមុនពេលដែលគ្រួសារផ្ទុំ នោះគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទេសម្រាប់គ្រួសារផ្ទុំ។

¹² ពាក្យសម្តីដែលចេញពីមាត់របស់អ្នកមានប្រាជ្ញាមានភាពទន់ សន្តោស ប៉ុន្តែបុរសមាត់របស់មនុស្សល្ងើងបំផ្លាញខ្លួនគេវិញ។

¹³ ពាក្យចាប់ផ្តើមហូរចេញពីមាត់របស់មនុស្សល្ងើង ចេញមកតែពាក្យលីលា ហើយចុងបញ្ចប់នៃមាត់របស់គេចេញមកដោយភាពឆ្កួតរបស់មនុស្សអាក្រក់។

¹⁴ ពាក្យរបស់មនុស្សល្ងើងកាន់តែចម្រើនឡើង ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងនោះទេ។ តើអ្នកណាដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងបន្ទាប់បានទេ?

¹⁵ កិច្ចការរបស់មនុស្សល្ងើងធ្វើឲ្យគេព្រួយបារម្ភណាស់ ដូច្នេះហើយពួកគេមិនបានដឹង សូម្បីតែផ្លូវទៅកាន់ក្រុងផង។

¹⁶ វេទនាដល់អ្នកហើយ ទឹកដីណាមានក្មេងប្រុសជាស្តេច ហើយបើសិនអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកនាំគ្នាជប់លៀងនៅតាំងពីពេលព្រឹក! ¹⁷ ប៉ុន្តែមានពរដល់អ្នកហើយ ទឹកដីណាមានអ្នកថ្លៃថ្នូរជាស្តេច ហើយបើសិនអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកបរិភោគតាមពេលវេលាត្រឹមត្រូវ សម្រាកកម្លាំង និងមិនមែនសម្រាប់ផឹកស្រាស្រវឹងនោះទេ។

¹⁸ ដំបូងផ្ទះស្រុកធ្លាក់ ដោយសារតែភាពខ្ជិលច្រអូស ហើយផ្ទះលិចធ្លាយ ដោយសារតែដៃទំនេរ។ ¹⁹ មនុស្សរៀបចំអាហារសម្រាប់សំណើច រីឯស្រាវីកមកការសប្បាយរីករាយដល់ជីវិត និងលុយបំពេញនូវសេចក្តីត្រូវការទាំងអស់។

²⁰ កុំដាក់បណ្តាសារស្តេចឡើយ សូម្បីតែនៅក្នុងចិត្តរបស់ក៏ដោយ ហើយកុំដាក់បណ្តាសាអ្នកមាននៅក្នុងបន្ទប់របស់អ្នកដែរ។ ដ្បិតសត្វចាប់ដែលហើរលើមេឃ អាចនឹងនាំពាក្យសម្តីរបស់អ្នក អ្វីៗដែលមានស្លាបអាចថ្លែងប្រាប់តាមរឿងនោះ។

11 ¹ចូរបោះនំប៉័ងរបស់អ្នកទៅក្នុងទឹក ដ្បិតអ្នកនឹងរកនំប៉័ងវិញនៅថ្ងៃបន្ទាប់ៗទៀត។²ចែកនំប៉័ងនេះជាមួយមនុស្សប្រាំពីរនាក់ ឬប្រាំបីនាក់ ដ្បិតអ្នកមិនដឹងថាមានគ្រោះមហន្តរាយអ្វីកើតមាននៅលើផែនដីនោះទេ។³ប្រសិនបើ ពពកពោរពេញទៅដោយទឹកភ្លៀង ពពកនោះនឹងបង្ហូរទឹកភ្លៀងមកលើផែនដីពុំខាន ហើយប្រសិនបើ ដើមឈើរលំ ទោះបីរលំទៅទិសខាងត្បូង ឬទិសខាងជើង កន្លែងណាដែលដើមឈើនោះរលំនឹងនៅតែមាន។

⁴អ្នកណាដែលមើលខ្យល់ មិនសាបព្រោះទេ ហើយអ្នកណាដែលមើលពពក ក៏មិនច្រូតកាត់ដែរ។⁵បើអ្នកមិនដឹងអំពីផ្លូវនៃខ្យល់ ឬមិនដឹងពីរបៀបដែលផ្អែមទារកកើតនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយនោះទេ ដូច្នេះ អ្នកក៏មិនអាចយល់ពីកិច្ចការនៃព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះដែលបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់មកដែរ។

⁶ចូរសាបព្រោះគ្រាប់ជួររបស់អ្នកនៅពេលព្រឹក រហូតដល់ពេលល្ងាច ធ្វើការដោយមិនទំនេរដៃរបស់អ្នកឡើយ ដ្បិតអ្នកមិនដឹងថា កិច្ចការណាមួយនឹងបង្កើតផលឡើយ ថាតើពេលព្រឹក ឬពេលល្ងាច ថាតើខាងនោះ ឬខាងនេះ ឬថាតើទាំងពីរនឹងបង្កើតផលល្អដូចគ្នាទេ។

⁷ពន្លឺមែងធ្វើឲ្យចិត្តទន់ភ្លន់ ហើយពន្លឺគឺជារឿងរីករាយសម្រាប់ភ្នែកដើម្បីមើលព្រះអាទិត្យ។⁸ប្រសិនបើមានម្នាក់រស់នៅបានយូរឆ្នាំ ចូរឲ្យគេរីករាយក្នុងឆ្នាំទាំងប៉ុន្មាននៃអាយុរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែចូរឲ្យគេគិតអំពីថ្ងៃសេចក្តីងងឹតនឹងមកដល់ ដ្បិតថ្ងៃនោះនឹងមានច្រើនណាស់។ អ្វីៗទាំងអស់ដែលកើតមកសុទ្ធតែឥតបានការ។

⁹យុវជនអើយ ចូរសប្បាយទាន់ខ្លួនអ្នកនៅក្មេង ចូរឲ្យចិត្តរបស់អ្នកបានរីករាយក្នុងគ្រាយុវ័យនេះ។ ចូរប្រព្រឹត្តតាមចិត្តប៉ងប្រាថ្នា និងតាមការយល់ឃើញរបស់អ្នក។ ទោះជាយ៉ាងណាត្រូវដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យគ្រប់កិច្ចការទាំងនេះជាមិនខាន។¹⁰ចូរដកកំហឹងចេញពីចិត្តរបស់អ្នក ហើយធ្វើឲ្យផ្អែមការឈឺចាប់ក្នុងខ្លួនរបស់អ្នក ព្រោះភាពយុវវ័យ និងភាពរឹងមាំនៃយុវវ័យគឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ។

12 ¹ចូរនឹកចាំពីព្រះអាទិត្យរបស់អ្នក នៅពេលដែលអ្នកនៅជាយុវវ័យនៅឡើយ មុនពេលដែលថ្ងៃនៃលំបាកមកដល់ ហើយមុនពេលច្រើនឆ្នាំកន្លងផុតទៅ ពេលដែលអ្នកនិយាយថា «ខ្ញុំលែងមានភាពរីករាយក្នុងឆ្នាំទាំងនេះទៀតហើយ»។²ត្រូវធ្វើការនេះមុនពេលពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ ទាំងព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយទៅជាងងឹត ហើយពពកខ្មៅនឹងត្រលប់មកវិញបន្ទាប់ពីភ្លៀងរួច។

³ជាពេលដែលឆ្នាំយាមរាជវាំងនឹងញ័ររន្ធត់ និងមនុស្សខ្លាំងពូកែក្រាបចុះ ចំណែកស្រ្តីដែលកិនម្សៅនឹងឈប់កិន ដោយសារមានគ្នាពីបីនាក់ ហើយអស់អ្នកណាដែលមើលមកតាមបង្អួចត្រូវងងឹតទៅ។
⁴ជាពេលដែលទ្វារទាំងឡាយនៅតាមផ្លូវនឹងត្រូវបិទ និងជាពេលដែលលែងឮសំឡេងសូរត្បាល់កិន ហើយនៅពេលដែលមនុស្សភ្ញាក់ឆ្អើលដោយឮសត្វចាប់យំ ព្រមទាំងសំឡេងកូនស្រីដែលច្រៀងបាត់ទៅ។
⁵ជាពេលដែលមនុស្សនឹងប្រែជាខ្លាចចិត្តខ្ពស់ និងប្រែជាខ្លាចគ្រោះថ្នាក់ពេលធ្វើដំណើរតាមផ្លូវ ហើយនៅពេលដែលដើមចំបក់ចេញផ្កា ហើយនៅពេលដែលកណ្តាប់អូសខ្លួនឯងតាមផ្លូវ និងនៅពេលដែលបំណងប្រាថ្នាពីកំណើតត្រូវបរាជ័យ។
មនុស្សលោកឈានទៅរកផ្ទះដែលអស់កល្បជានិច្ចរបស់ពួកគេ និងពួកអ្នកកាន់ទុក្ខដើរទៅតាមផ្លូវ។
⁶ចូរនឹកចាំពីព្រះអាទិត្យរបស់អ្នក មុនពេលដែលខ្សែប្រាក់ដាច់ ឬបានមាសបែក ឬក្នុងបែកនៅប្រភពទឹក ឬរហាត់ទឹកនៅអណ្តូងខូចបាត់ទៅ និងមុនពេលផ្ទះត្រលប់ទៅជាដីវិញ។ ហើយប្រលឹងវិញ្ញាណត្រលប់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដែលបានប្រទានមកវិញ។
⁸«ឥតបានការសោះ» គ្រូនិយាយថា «អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែឥតបានការសោះ»។⁹គ្រូជាអ្នកប្រាជ្ញ ហើយលោកបានបង្រៀនមនុស្សឲ្យចេះដឹង។ លោកបានរៀន ហើយសញ្ជឹងគិត និងរៀបចំជាសុភាសិតជាច្រើន។
¹⁰គ្រូព្យាយាមស្វែងរកពាក្យល្អត្រឹមត្រូវ នៃសេចក្តីពិតដែលបានចែងទុកមកសរសេរ។¹¹ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សមានប្រាជ្ញាប្រៀបដូចជាក្រឡឹងលើកទឹកចិត្ត។ ពាក្យសម្តីរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញាប្រៀបដូចជាដៃកគោល ដែលគេបោះយ៉ាងជាប់ ជាពាក្យដែលបង្រៀនដោយអ្នកគង្វាលតែមួយគត់។
¹²កូនអើយ ត្រូវដឹងពីអ្វីៗបន្ថែមទៀត ដ្បិតការបង្កើតសៀវភៅជាច្រើន គឺគ្មានទីបញ្ចប់ទេ ហើយការរៀនសូត្រច្រើនក៏នាំមកនូវភាពធុញដប់ដល់រាងកាយដែរ។
¹³ចុងបញ្ចប់នៃអ្វីៗបញ្ហា គឺក្រោយពីបញ្ហាបានឮ នោះគឺថាអ្នកត្រូវតែគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយកាន់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតនេះគឺជាភាគពូកែទាំងមូលរបស់មនុស្សជាតិ។¹⁴ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ទៅកាន់ការជំនុំជំរះ ទោះបីជាអំពើដែលគេលាក់កំបាំង មិនថាជាការល្អ ឬការអាក្រក់។

បទចម្រៀងសាឡាម៉ូន

1 ¹នេះជាចម្រៀងមួយ ក្នុងចំណោមចម្រៀងទំនុករបស់ស្តេចសាឡាម៉ូន។²សូមឲ្យប្តីច្រើនខ្ញុំដោយស្មិតស្មាល ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បង រិសេសជាង ស្រាទំពាំងបាយជូរទៅទៀត។³ប្រេងអប់របស់បងក្រអូបណាស់ ហើយឈ្មោះរបស់បង ក៏ដូចជាប្រេងក្រអូបដែលចាក់ចេញ ហេតុនោះបានជាពួកព្រហ្មចារី សុទ្ធតែស្រឡាញ់បងខ្ញុំសូមដើរតាមបង ហើយយើងនឹងរត់។ ស្តេចបាននាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់ទ្រង់ យើងនឹងមានអំណរ ហើយរីករាយជាមួយព្រះអង្គ យើងនឹងចាំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ ជាជាងស្រាទំពាំងបាយជូរ គេស្រឡាញ់ព្រះអង្គនោះត្រឹមត្រូវណាស់។ ស្ត្រីនិយាយទៅកាន់ស្ត្រីផ្សេងទៀត

⁵ពួកកូនស្រីក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ខ្ញុំមានសម្បុរខ្មៅមែន តែគួរឲ្យស្រឡាញ់ ឧបមាដូចជាគ្រួសាររបស់ពួកកេដារ ក៏ដូចជាវាំងននរបស់ស្តេចសាឡាម៉ូន។⁶សូមកុំ មើលខ្ញុំ ដោយព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សខ្មៅ ដ្បិតខ្ញុំបានហាលថ្ងៃហើយ។ ម្តាយរបស់កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ បានខឹងនឹងខ្ញុំ ពួកគេបានឲ្យខ្ញុំថែរក្សាចម្ការទំពាំងបាយជូរ ឯចម្ការ របស់ខ្លួនខ្ញុំវិញ នោះមិនបានថែរក្សាទេ។ ស្ត្រីនិយាយទៅកាន់គួរស្នេហ៍របស់នាង

⁷អ្នកដែលចិត្តខ្ញុំម្ចាស់ស្រឡាញ់អើយ សូមប្រាប់ខ្ញុំម្ចាស់ថា ព្រះអង្គឃ្វាលហ្វូងសត្វនៅត្រង់ណាផង តើនៅកន្លែងណាដែលឲ្យសម្រាកពេលថ្ងៃត្រង់? តើមានទំនង អ្វីឲ្យខ្ញុំម្ចាស់បានដូចជាស្រី ដែលត្រូវបាំងមុខ នៅជាមួយហ្វូងសត្វឬ? គួរស្នេហ៍របស់នាងបានឆ្លើយទៅនាង

⁸នាងដែលល្អលើសជាងគេក្នុងពួកស្រីអើយ បើមិនដឹងទេ មានតែចេញទៅតាមដានជើង របស់ហ្វូងសត្វទៅ ហើយឃ្វាលកូនពពែរបស់ឯង ក្បែរគ្រួសារ របស់ពួកគង្វាលចុះ។

⁹ឱមាសសម្លាញ់អើយ យើងបានប្រៀបឯងដូចជាសេះ ទីមាជរថរបស់ផាវ៉េន។¹⁰ថ្ងាល់ឯងស្រស់ល្អសមនឹងគ្រឿងតែងហើយកឯងផង ដែលប្រដាប់ដោយខ្សែ ដូច្នេះ។¹¹យើងនឹងធ្វើខ្សែកមាសដាំដោយប្រាក់ឲ្យឯង។ ស្ត្រីនិយាយមកកាន់ខ្លួននាង

¹²កំពុងដែលស្តេចគង់នៅតុ នោះប្រេងទេព្វីររបស់ខ្ញុំបានសាយក្តិនក្រអូបទៅ។¹³សួនសម្លាញ់របស់ខ្ញុំជាកញ្ចប់កំញ័រ នៅដើមទ្រូងរបស់ខ្ញុំ។¹⁴សួនសម្លាញ់របស់ ខ្ញុំប្រៀបដូចជា កញ្ចប់ផ្កាក្រពេនដល់ខ្ញុំ ដែលដុះនៅក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរ ទឹកដីអែន កេឌី។ គួរស្នេហ៍និយាយមកកាន់នាង

¹⁵មើល ឯងស្រស់បស់ល្អ មាសសម្លាញ់អើយ មើលឯងស្រស់បស់ល្អណាស់ ភ្នែកឯងដូចជាភ្នែកព្រាប។ ស្ត្រីនិយាយទៅកាន់គួរស្នេហ៍របស់នាង

¹⁶មើល! ព្រះអង្គក៏ល្អ សួនសម្លាញ់អើយអើ ព្រះអង្គគួរស្រឡាញ់ណាស់។¹⁷ដំណេករបស់យើងខ្សៀវខ្ចី រត់ផ្ទុះរបស់យើងជាដើមតាត្រៅ ហើយផ្ទឹមរបស់យើងជា ដើមកកោះ។

2¹ ខ្ញុំជាផ្កាកុលាបដែលដុះនៅរាល់ស្រូវ គ្រាន់តែជាផ្កាកំភ្លឺដែលដុះនៅច្រកភ្នំ² មានបុរសខ្លះនិយាយមកកាន់នាងថា នាងគឺជាផ្កាដែលនៅក្នុងបន្ទា ហើយនាងជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ក្នុងចំណោមស្រីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្ញុំ។ ស្រ្តីនិយាយមកកាន់ខ្លួននាង

³ ដូចដើមចន្ទន៍ដុះក្នុងចំណោមដើមឈើព្រៃ នាងគួរឲ្យស្រឡាញ់ណាស់នៅចំពោះពួកកង្វោះ។ ខ្ញុំពេញចិត្តអង្គុយនៅក្រោមម្លប់របស់បង ហើយផ្អែចន្ទន៍នេះមាន រសជាតិផ្អែមឆ្ងាញ់។⁴ ម្ចាស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំបាននាំខ្ញុំចូលទៅក្នុង ដំណាក់ស្រាវជ្រាវរបស់ខ្ញុំ នៅពីលើខ្ញុំមានសរសេរថា សេចក្តីស្នេហា។ ស្រ្តីនិយាយទៅកាន់នាងថា

⁵ សូមចម្លែកខ្ញុំ ដោយនាំទំពាំងបាយជូរ សូមយកផ្លែចន្ទន៍មកឲ្យខ្ញុំទទួលបាន ដើម្បីមានកម្លាំងឡើងវិញ ដ្បិតខ្ញុំមានជំងឺស្នេហា។

ស្រ្តីនោះនិយាយមកកាន់ខ្លួនឯង⁶ ដៃឆ្វេងរបស់បងដាក់ឲ្យខ្ញុំកើយ ហើយដៃស្តាំរបស់បងឱបរឹតខ្ញុំ។ ស្រ្តីនិយាយមកកាន់ស្រ្តីផ្សេង

⁷ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកសន្យាកូនស្រីនៃក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ដោយយកសត្វក្តាន់ និងសត្វប្រើសធ្វើជាសាក្សីថា មុននឹងម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបង្ហើយរួចរាល់ កុំ

មករំខានសេចក្តីស្នេហាយើងឡើយ។ ស្រ្តីនិយាយមកកាន់នាងខ្លួនឯង

⁸ ខ្ញុំឮសំនៀងម្ចាស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ! គាត់កំពុងតែមក ទាំងលោតផ្លោះគឺមកតាមជ្រលោងធំៗ។⁹ ម្ចាស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំរត់លឿនដូចក្តាន់ ឬប្រើសស្នាម មើល គាត់ឈរនៅ ខាងក្រៅផ្ទះ គាត់អើតតាមបង្អួច ហើយពិនិត្យមើលតាមចង្រើង។

¹⁰ ម្ចាស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំបន្តិចសំឡេងមកខ្ញុំថា៖ អូនសម្លាញ់មាសបងអើយ ចូរក្រោកឡើង ស្រីស្រស់ស្អាតអើយ ចូរចេញមកជាមួយនឹងបង។¹¹ មើល! ដ្បិតរដូវរងាបាន កន្លងផុតទៅហើយ រីឯភ្លៀងក៏ឈប់បង្ហូរមកទៀតដែរ។

¹² បុប្ផាទាំងឡាយរីកស្តុសស្តាយពាសពេញផែនដី ហើយជាពេលដែលបក្សាបក្សីយំខ្សៀវខ្សាវ លលកបូលលាន់ពេញក្នុងទឹកដីរបស់យើងដែរ។¹³ ឧទុម្ពរចាប់ផ្តើម ផ្លែ ដើមទំពាំងបាយជូរមានផ្កា សាយភ្លឺក្រអូប អូនសម្លាញ់មាសបងអើយ ចូរក្រោកឡើង ស្រីស្រស់ស្អាតអើយ ចូរចេញមក។

¹⁴ ព្រលឹងមាសបងអើយ! ប្រៀបដូចជាព្រាបលាក់ខ្លួន នៅតាមក្រហែងថ្ម នៅតាមទីសម្ងាត់ ហើយក៏នៅតាមរូងភ្នំផងដែរ សូមបង្ហាញមុខឲ្យបងឃើញផង។ សូម បន្តិចសំឡេងឲ្យបងឮផង ដ្បិតសំឡេងរបស់អូនពីរោះ ហើយមុខរបស់អូនស្អាតណាស់»។ ស្រ្តីនិយាយទៅកាន់ស្រ្តីដូចគ្នា

¹⁵ ចូរនាំគ្នាចាប់កញ្ជ្រោងនោះមកឲ្យយើង កូនកញ្ជ្រោងទាំងនោះបំផ្លាញ ទំពាំងបាយជូររបស់យើង ដែលកំពុងតែចេញផ្កា។

¹⁶ ម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ ជាគូស្នេហារបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ជាគូស្នេហារបស់គាត់ដែរ គាត់ឃ្វាលហ្វូងសត្វ នៅតាមដើមក្រវាស់។¹⁷ ម្ចាស់ជីវិតអូនអើយ សូមវិលទៅវិញ ឲ្យ បានមុនជំនោរពេលល្ងាច ហើយមុនពេលស្រមោលរលាយបាត់ទៅ។ សូមវិលទៅវិញឲ្យបានលឿនដូចក្តាន់ និងប្រើសស្នាម នៅលើភ្នំដែលបែកគ្នា។

3¹ ពេលយប់ នៅលើគ្រែ ខ្ញុំស្វែងរកម្ចាស់ចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំខំស្វែងរក ប៉ុន្តែ រកគាត់មិនឃើញសោះ ខ្ញុំស្រែកហៅគាត់ តែគាត់មិនឆ្លើយ។

² ខ្ញុំបាននិយាយមកកាន់ខ្លួនឯងថា៖ «ខ្ញុំក៏ក្រោកឡើង ដើរពាសពេញទីក្រុង ដើម្បីស្វែងរកម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ»។ នៅតាមផ្លូវ នៅតាមផ្សារ ខ្ញុំស្វែងរកគាត់ តែរកពុំឃើញឡើយ។

³ ពួកយាយល្បាតដែលដើរក្រវែលក្នុងទីក្រុង គេប្រទះនឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំសួរគេថា «តើអ្នករាល់គ្នាបានឃើញម្ចាស់ដួងចិត្ត ដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ឬទេ?»⁴ ខ្ញុំបានដើរហួសពីគេបន្តិច ស្រាប់តែខ្ញុំជួបម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានឱបគាត់ជាប់ មិនព្រមឲ្យគាត់ឃ្លាតទៅឡើយ ទាល់តែខ្ញុំបាននាំចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់ម្តាយខ្ញុំ គឺក្នុងបន្ទប់របស់អ្នកដែលមានគភ៌បង្កើតខ្ញុំមក។ ស្រ្តីនិយាយទៅកាន់ស្រ្តីម្នាក់ផ្សេង

⁵ កូនស្រីក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ខ្ញុំឲ្យនាងរាល់គ្នាស្បថដោយមានពួកប្រើស និងពួកក្តាន់ជាសាក្សីថា នាងទាំងឡាយនឹងមិនអង្រួន ឬដាស់សួនសម្លាញ់របស់ខ្ញុំឡើយ ចាំទាល់តែម្ចាស់ចិត្តខ្ញុំយល់ស្រប។ ស្រីក្រមុំនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯង

⁶ តើអ្នកណាឡើងពីរហោស្ថានមក ហុយដូចជាផ្សែង មានក្លិនក្រអូបដោយខ្លឹមចន្ទន៍ និងកំញាន ព្រមទាំងមានម្សៅក្រអូបគ្រប់យ៉ាង របស់ពួកជំនួញដូច្នេះ?

⁷ នៅទីនោះ គឺជាគ្រែស្វែងរបស់ព្រះបាទសាឡូម្នីន ដែលហែហមដោយទាហានដ៏អង់អាច ចំនួនហុកសិបនាក់ គឺជាទាហានដ៏អង់អាចជាងគេនៃកងទ័ពអ៊ីស្រាអែល។

⁸ ពួកគេទាំងនោះប្រដាប់អាវុធ ហើយពួកគេមានជំនាញក្នុងការធ្វើសឹកសង្គ្រាម។ ម្នាក់ៗស្តាយដាវ ភ្លៀមខ្លួនតទល់នឹង ភាពអាសន្ន នៅពេលយប់។⁹ ព្រះបាទសាឡូម្នីនបានធ្វើគ្រែស្វែងមួយ ពីលើដែលយកមកពីទីកំដៅបង្អស់។

¹⁰ ស្តេចបានធ្វើបង្គោលពីប្រាក់ បង្អែកពីមាស រីឯខ្នើយធ្វើពីក្រណាត់ពណ៌ក្រហមទុំ។ ផ្នែកខាងក្នុងលំអ ដោយក្រណាត់ប៉ាក់ ជាស្នាដៃរបស់ស្រ្តីៗក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលបំពេញកិច្ចការនេះដោយចិត្តស្រឡាញ់។¹¹ កូនស្រីនៅក្នុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរនាំគ្នាចេញមកមើលព្រះបាទសាឡូម្នីន ស្តេចពាក់មកុដដែលមាតាបានបំពាក់ថ្វាយ នៅថ្ងៃស្តេចរៀបអភិសេក ជាថ្ងៃដែលស្តេចមានព្រះហឫទ័យរីករាយ។

4 ¹ អ្នកស្អាតណាស់! ម្ចាស់ស្នេហាបងអើយ អ្នកស្អាតណាស់។ នៅពីក្រោយស្បែក កែវភ្នែករបស់អ្នកគឺថ្លាដូចកែវចរណ៍។ សក់របស់អ្នក គឺដូចជាហ្វូងពពែចុះពីភ្នំ នៅទឹកដីកាឡាត។

² ឆ្មេញរបស់អ្នក ដូចហ្វូងចៀមដែលគេទើបនឹងកាត់រោម ហើយនាំគ្នាឡើងពីអណ្តូងទឹកមកវិញ។ វាសុទ្ធតែមានគូរបស់វាហើយគ្មានណាមួយនៅឯកោឡើយ។

³ បបូរមាត់របស់អ្នកប្រៀបបាននឹង ខ្សែបូពណ៌ មាត់របស់អ្នកគួរឲ្យស្រឡាញ់ នៅពីក្រោយស្បែក ផ្កាស់របស់អ្នក ក្រហមស្រស់ដូចផ្លែទទឹម។

⁴ ករបស់អ្នកប្រៀបបាននឹងប៉មរបស់ស្តេចដាវីឌ ដែលមានរាងមូល ហើយរលោង មានខែលរាប់ពាន់ព្យួរនៅលើប៉មនោះ គឺជាខែលរបស់ទាហានដ៏អង់អាច។

⁵ សុដន់ទាំងពីររបស់អ្នកប្រៀបបាននឹងកូនភ្លោះ របស់ប្រើស ដែលស៊ីស្មៅនៅតាមដើមក្រវាស់។

⁶ ខ្ញុំនឹងធ្វើដំណើរទៅភ្នំប្រេងទេព្វីរ និងភ្នំគ្រឿងក្រអូប ឲ្យបានមុនដំនោរពេលល្ងាច ហើយមុនពេលស្រមោលរលាយបាត់ទៅ។⁷ ម្ចាស់ចិត្តបងអើយ អ្នកស្អាត ណាស់គ្រប់កន្លែងទាំងអស់ បណ្តាលចិត្តបងអើយ អ្នករកកន្លែងបន្ទោសមិនបានឡើយ។

⁸ កូនក្រមុំបងអើយ ចូរចេញដំណើរពីភ្នំលីបង់ទៅជាមួយបង។ ចូរចេញដំណើរពីភ្នំលីបង់នេះជាមួយបង ចូរមើលពីកំពូលភ្នំអាម៉ាណា កំពូលភ្នំសេនៀរ និង កំពូលភ្នំហ៊ីរម៉ូន ចូរចាកចេញពីលំនៅរបស់សិង្គ និងពីភ្នំដែលជាលំនៅរបស់ខ្លាខិននេះទៅ។

⁹ អ្នកស្រីសម្លាញ់ចិត្តបងអើយ អ្នកបានយកបេះដូងបងទៅហើយ ដោយសារការសង្ឃឹមរបស់អ្នកមករកបង និងដោយសារលំអៀងតែមួយរបស់អ្នក អ្នក បានយក បេះដូងបងទៅហើយ។

¹⁰ អ្នកស្រីសម្លាញ់អើយ ក្តីស្នេហារបស់អ្នកស្រស់ស្អាតណាស់ កូនក្រមុំបងអើយ! គឺប្រសើរជាង ស្រាទំពាំងបាយជូរ ហើយក្លិនរបស់អ្នក ក្រអូបជាងគ្រឿងក្រអូប ទាំងប៉ុន្មានទៅទៀត។¹¹ កូនក្រមុំបងអើយ បបូរមាត់អ្នកមានរសជាតិផ្អែម ដូចទឹកដមរបស់ផ្កានៅក្រោមអណ្តាតរបស់អ្នក ក៏មានរសជាតិផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ និងទឹក ដោះគោហើយសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នក មានក្លិនក្រអូប ដូចព្រៃព្រឹក្សានៅទឹកដីលីបង់។

¹² កូនក្រមុំបណ្តាលចិត្តបងអើយ អ្នកជាស្នូនឧទ្យានហើយអ្នកជាស្នូនដំណាំក៏ជាប្រភពទឹករបស់បងតែម្នាក់គត់។¹³ ក្លិនរបស់អ្នកប្រៀបបាននឹងក្លិនរបស់ ចម្ការ ទទឹម ដែលមានផ្លែយ៉ាងល្អវិសេស ចម្ការនោះក៏មានជាដើមខ្លឹមចន្ទន់ និងទេព្វីរដែរ។¹⁴ ដើមទេព្វីរ និងរមៀត ដើមចំប៉ី និងដើមសម្បុរល្វែង ព្រមទាំងដើមឈើទាំង អស់សម្រាប់ធ្វើគ្រឿងក្រអូប ជីវល្វើងទេស ក្រស្មា និងឈើក្រអូបដ៏វិសេស គ្រប់យ៉ាង។

¹⁵ អ្នកជាប្រភពទឹក ហូរស្រោចស្រពស្នូនឧទ្យាន អ្នកជាអណ្តូងផ្តល់ទឹករស់ និងជាទឹកជ្រោះដែលហូរចុះពីភ្នំលីបង់។

«ស្រ្តីក្មេងនិយាយទៅកាន់ប្រុសដែលខ្លួនស្រឡាញ់»¹⁶ ខ្យល់ពីទិសខាងជើងអើយ ចូរភ្ជាក់ឡើង ខ្យល់ពីទិសខាងត្បូងអើយ ចូរបក់មកលើស្នូនឧទ្យានរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យសាយភ្លឺក្រអូប។ សូមម្ចាស់ចិត្តរបស់អ្នក ចូលមកក្នុងស្នូនឧទ្យានរបស់បង ហើយពិសាផ្លែឈើដ៏ល្អវិសេសរបស់ស្នូននេះចុះ។

5 ¹ អ្នកស្រីសម្លាញ់ចិត្តបងអើយ បងចូលក្នុងសួនឧទ្យានរបស់បងហើយ កូនក្រមុំរបស់បងអើយ បងនឹងបេះផ្កាដែលមានក្លិនក្រអូបរបស់បង។ បងនឹងបរិភោគទឹកឃ្មុំរបស់បង បងនឹងផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ និងទឹកដោះគោរបស់បង។ មិត្តសម្លាញ់របស់ខ្ញុំអើយ សូមអញ្ជើញពិសាឲ្យបានស្រវឹងចុះ។ ស្រ្តីក្មេងនិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯង

² ខ្ញុំបានគេងលក់ទៅហើយ តែចិត្តរបស់ខ្ញុំបានភ្ញាក់នៅក្នុងសុបិន្ត។ ខ្ញុំឮម្ចាស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំគោះទ្វារ ហៅខ្ញុំថា៖ «អ្នកស្រីសម្លាញ់ចិត្តបងអើយ ចូរបើកទ្វារឲ្យបងផង អ្នកជាទីស្រឡាញ់របស់បង អ្នកល្អឥតខ្ចោះ ដ្បិតក្បាលរបស់បងទទឹកជោក ដោយសន្សើមដែលធ្លាក់នៅពេលយប់»។

³ «អ្នកដោះសម្លៀកបំពាក់ចេញទៅហើយ តើឲ្យអ្នកស្លៀកវិញដូចម្តេចបាន? អ្នកទើបនឹងលាងជើង តើឲ្យអ្នកប្រឡាក់ជើងវិញដូចម្តេចកើត?»⁴ ម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំលូកដៃចូលមកតាមប្រហោងទ្វារ ធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំរំភើបដោយសារតែរូបបង។

⁵ ខ្ញុំក៏ស្ទុះឡើងទៅដើម្បីបើកទ្វារ ឲ្យស្នេហារបស់ខ្ញុំ ប្រេងក្រអូបហូរពីដៃ និងម្រាមដៃរបស់ខ្ញុំ បានស្រក់ជាប់ទៅលើគន្លឹះទ្វារ។

⁶ ខ្ញុំបើកទ្វារឲ្យម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ តែម្ចាស់ចិត្តបានបែរក្រោយ ហើយចាកចេញទៅបាត់។ បេះដូងរបស់ខ្ញុំបានស្ងួត ខ្ញុំត្រឡប់ទៅជាគាំង។ ខ្ញុំខំព្រឹងរកមើលគាត់ តែខ្ញុំមិនអាចរកគាត់ឃើញទេ ខ្ញុំស្រែករកគាត់ តែម្ចាស់ចិត្តមិនបានឆ្លើយតប។

⁷ ពួកអ្នកយាមល្បាតទីក្រុងបានជួបខ្ញុំ ពួកគេវាយខ្ញុំ ពួកគេធ្វើឲ្យខ្ញុំឬស ពួកអ្នកយាមកំពែងក្រុងយកស្បែកខ្លួនចេញពីខ្ញុំ។

ស្រ្តីក្មេងនិយាយទៅកាន់ស្រ្តីនៅក្នុងទីក្រុង

⁸ កូនស្រីនៅក្នុងយេរូសាឡឹមអើយ សូមអ្នកសន្យាជាមួយខ្ញុំថា បើពួកនាងឃើញម្ចាស់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ សូមប្រាប់គាត់ថាខ្ញុំបានឈឺដោយសារតែស្រឡាញ់គាត់។ ស្រ្តីនៅទីក្រុងបាននិយាយស្រ្តីក្មេងជាង

⁹ តើម្ចាស់ចិត្តរបស់នាងពិតជាល្អជាងប្រុសដទៃទៀត ហើយនាងពិតជាស្រីស្អាតនៅក្នុងចំណោមមនុស្សស្រីមែនឬ?

ហេតុអ្វីបានជាម្ចាស់ចិត្តវិសេសជាងអ្នកផ្សេង ដែលនាងឲ្យយើងសន្យាបែបនេះ? ស្រ្តីក្មេងនិយាយទៅកាន់ស្រ្តីនៅក្នុងទីក្រុង

¹⁰ ម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ មានស្បែករលោង និងក្រហមព្រឿងៗ គាត់សង្ហារឹមណាស់ បើទោះយកបុរសមួយម៉ឺននាក់ មកធៀបក៏មិនស្មើនឹងគាត់ដែរ។¹¹ ក្បាលរបស់គាត់ប្រៀបបាននឹងមាសសុទ្ធ សក់របស់គាត់រុញដូចអង្កាសដី ហើយមានពណ៌ខ្មៅ ដូចសារិកាកែវ។

¹² ភ្នែករបស់គាត់ស្រស់ស្អាត ដូចសត្វព្រាបដែលស្ថិតនៅក្បែរមាត់ទឹក លាងសម្អាតដោយទឹកដោះគោ រង្វង់ភ្នែកចាំងដូចត្បូង។

¹³ ផ្ទាល់របស់គាត់ប្រៀបបីដូចថ្នាល ដែលមានពេញដោយផ្កា សាយគន្ធពិដោរ។ បបូរមាត់របស់គាត់ប្រៀបដូចជាផ្កាក្រវាស់ ដែលបញ្ចេញក្លិនយ៉ាងក្រអូប។

¹⁴ ដៃរបស់គាត់ប្រៀបបាននឹងកងមាស ដែលមានដាំត្បូង ខ្លួនរបស់គាត់ប្រៀបបាននឹងភ្នែក ព្រមទាំងមានដាំត្បូងកណ្តៀងផង។

¹⁵ ជើងរបស់គាត់ប្រៀបបាននឹងសសរ ដែលបញ្ចេញនៅលើជើងសសរធ្វើពីមាសសុទ្ធ គាត់មានរាងសង្ហាដូចភ្នំលីបង់ ហើយមានរូបល្អស្អាតដូចដើមតាត្រៅ។

¹⁶ ពាក្យចេញពីមាត់គាត់គឺទន់ភ្លន់ គាត់ជាមនុស្សគួរឲ្យស្រឡាញ់។ កូនស្រីនៃយេរូសាឡឹមអើយ! នេះគឺជាម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ

ហើយនេះវិញគឺជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្ញុំ។

6 ¹ស្រ្តីដែលមានរូបឆោមល្អដាច់គេអើយ តើម្ចាស់ចិត្តរបស់នាងទៅទីណា? តើម្ចាស់ចិត្តរបស់នាងទៅតាមផ្លូវណា? នោះយើងនឹងស្វែងរកគាត់ជាមួយនាងដែរ?
ស្រ្តីក្មេងបាននិយាយទៅកាន់ខ្លួននាង

²ម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំបានទៅសួរឧទ្យានរបស់គាត់ ឆ្ពោះទៅថ្នាល ដែលមានពេញដោយផ្កាសាយគន្ធពិដោរ គាត់ទៅឃ្លាលហ្វូងសត្វរបស់គាត់ ព្រមទាំងបេះផ្កា
ក្រវាស់ផង។³ម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្ញុំជាតូស្នេហ៍របស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ជាតូស្នេហ៍របស់គាត់ដែរ គាត់ឃ្លាលហ្វូងសត្វនៅតាមដើមក្រវាស់។
ស្រ្តីដែលជាម្ចាស់ស្នេហ៍និយាយទៅកាន់នាង

⁴ម្ចាស់ចិត្តបងអើយ អូស្មាតណាស់ គឺស្មាតដូចក្រុងផើសា ស្រស់ដូចក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយអូស្មាតដូចក្រុងតារាគូរស្លាប់ស្វែង។

⁵កុំសម្លឹងមើលមកបងដូច្នេះ ដ្បិតកែវភ្នែករបស់អូស្មាតធ្វើឲ្យបងកាំងស្មារតី។ សក់របស់អូស្មាតដូចហ្វូងពពែ ចុះពីភ្នំនៅទីក្រុងកាណាត។

⁶ឆ្មេញរបស់អូស្មាតមានពណ៌ស ដូចហ្វូងចៀមដែលឡើងពីកន្លែងលាងទឹកមកវិញ។ គឺសុទ្ធតែមានគូរបស់វា ហើយគ្មានណាមួយនៅឯកោឡើយ។⁷នៅពីក្រោយស្បែក
ថ្ពាល់របស់អូស្មាតក្រហមស្រស់ដូចផ្លែទទឹម។ ម្ចាស់ស្នេហ៍របស់នាងនិយាយមកកាន់នាង

⁸ស្តេចមានមហេសី ហុកសិបនាក់ មានស្រីស្នំ ប៉ែតសិបនាក់ ព្រមទាំងយុវនារីទៀតៗច្រើនឥតគណនា។⁹បណ្តាលចិត្តបងអើយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ
ចំពោះបងវិញ មានតែអូស្មាតមួយប៉ុណ្ណោះដែលជាគូកំណាត់ចិត្ត អូស្មាតឥឡូវនេះ អូស្មាតកូនតែមួយគត់របស់ម្តាយ ជាកូនសម្លាញ់ចិត្តរបស់ម្តាយ។

ពេលកូនស្រីទាំងឡាយបានឃើញនាង ក៏ពោលថា នាងគឺជាស្រ្តីដែលបានពរ ពួកមហេសី និងពួកស្រីស្នំ ក៏កោតសរសើរនាងដែរ។ មហេសី និងស្រីស្នំនិយាយ

¹⁰«តើស្រ្តីដែលមានសម្បុរ ដូចពេលអុណរ មានរូបឆោមល្អដូចព្រះច័ន្ទ មានពន្លឺដូចព្រះអាទិត្យ ហើយដូចហ្វូងតារាគូរស្លាប់ស្វែងនេះ ជានរណា?»

ម្ចាស់ស្នេហ៍របស់បុរសនិយាយមករកគាត់

¹¹ខ្ញុំបានចុះទៅចម្ការដែលមានដាំដើមឈើស្ពឺផ្លែ ដើម្បីមើលកូនឈើដែលទើបនឹងដុះ មើលទំពាំងបាយជូរដែលទើបនឹងពន្លក មើលដើមទទឹម ក្រែងលោមាន
ផ្កា។¹²ខ្ញុំសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដែលនាមអាម្មណ៍ថាបានជិះរទេះរបស់ព្រះមហាក្សត្រ។ ម្ចាស់ចិត្តរបស់ស្រ្តីនិយាយមករកនាង

¹³នាងជាស្រ្តីដែលឥតខ្ចោះអើយ! សូមត្រឡប់មក ត្រឡប់មកចុះ ដើម្បីឲ្យបងបានសំឡឹងមើលអូស្មាត។ (ស្រ្តីវ័យក្មេងនិយាយទៅកាន់ម្ចាស់ចិត្តរបស់នាង)
តើហេតុអ្វីបានជាបងជក់ចិត្តល្មើសអូស្មាត ស្រ្តីដែលល្អឥតខ្ចោះ ប្រសិនបើអូស្មាតបានរាំ រវាងអ្នករាំនៃខ្សែរទាំងពីរជួរនោះឬ?

7 ¹ម្ចាស់ក្សត្រីអើយ! អ្នកពាក់ស្បែកជើងដូច្នេះស្អាតណាស់ ចង្កេះរបស់អ្នករាងមូល ដូចខ្សែកដែលមានបំពាក់ត្បូង ដែលជាស្នាដៃរបស់មេជាងដី ចំណានបំផុត។

²ផ្ចិតរបស់អ្នកមានរាងដូចពែង ពេញទៅដោយស្រាជ័យឈ្ងុយឆ្ងាញ់ជានិច្ច។ ពោះរបស់អ្នកប្រៀបបាននឹងគំនរស្រូវសាលី ដែលមានផ្កាក្រវាស់លំអដុំវិញ។

³សុដន់ទាំងពីររបស់អ្នក ប្រៀបបាននឹងកូនភ្លោះ របស់ប្រើស។⁴ករបស់អ្នកប្រៀបបាននឹងប៉មធ្វើពីភ្នំ ភ្នែករបស់អ្នកគឺជាដូចទឹកត្រពាំង នៅក្រុងហេសបួន ដែលស្ថិតនៅក្បែរទ្វារបាត-វ៉ាប៊ីម។ ច្រមុះរបស់អ្នកប្រៀបបាននឹងប៉មលីបង់ ដែលបែរទៅរកក្រុងដាម៉ាស។

⁵ក្បាលរបស់អ្នកស្ថិតនៅពីលើដងខ្លួន ដូចភ្នំកើមែល សរសៃសក់របស់អ្នកពណ៌ស្វាយ។ ព្រះរាជា គាប់ព្រះហឫទ័យនឹង ផ្ទួងសក់របស់អ្នកណាស់។⁶ម្ចាស់ស្នេហ៍ របស់បង បងពេញចិត្ត និងអូនខ្លាំង អូនល្អស្អាត គួរឲ្យស្រឡាញ់ណាស់។

⁷កំពស់របស់អ្នកល្អស្អាតដូចដើមទន្លាប់ សុដន់របស់អ្នកគឺដូចផ្លែទន្លាប់ដែរ។ បងគិតថា «បងចង់ឡើងដើមទន្លាប់នេះ ហើយខ្ញុំនឹងតោងមែករបស់វា»។⁸សូមឲ្យ សុដន់របស់អ្នកប្រៀបបាននឹង ចង្កាមទំពាំងបាយជូរ ហើយឲ្យដង្ហើមរបស់អ្នកសាយក្លិនក្រអូបដូចផ្លែចន្ទី។

⁹មាត់របស់អ្នកប្រៀបបាននឹងស្រាទំពាំងបាយជូរ យ៉ាងឆ្ងាញ់ សូមឲ្យស្រាទំពាំងបាយជូរនេះ ហូរមកសម្រាប់ម្ចាស់ចិត្តអ្នក ហើយស្រក់លើបបូរ មាត់និងធ្មេញរបស់យើង។ ស្ត្រីវ័យក្មេងនិយាយមករកម្ចាស់ចិត្តនាង

¹⁰អ្នកប្រគល់រូបកាយជូនម្ចាស់ចិត្តរបស់អ្នក ហើយគាត់ចង់បានខ្ញុំណាស់។¹¹ម្ចាស់ចិត្តអ្នកអើយ សូមអញ្ជើញមក យើងទៅចម្ការជាមួយគ្នា យប់នេះ យើង សម្រាកនៅតាមភូមិ។

¹²ព្រលឹមស្រាងឡើង យើងទៅចម្ការទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីមើល ក្រែងលោទំពាំងបាយជូរពន្លកឡើង ហើយចេញផ្កា រួចយើងមើល ក្រែងលោដើមទទឹមមានផ្កា។ នៅទីនោះ អ្នកនឹងប្រគល់ស្នេហាជូនបង។

¹³ផ្លែស្នេហ៍ សាយក្លិនយ៉ាងក្រអូប នៅមាត់ទ្វារកន្លែងយើងសម្រាក មានផ្លែដ៏ល្អវិសេសគ្រប់មុខ គឺទាំងផ្លែចាស់ និងផ្លែថ្មី ម្ចាស់ចិត្តអ្នកអើយ អ្នករក្សាផ្លែទាំងនោះ ទុកជូនបង។

8 ¹ប្រសិនបើបងជាបងប្រុសរបស់អូន ដែលបោកដោះម្តាយរបស់អូន។ ពេលអូនជួបបងនៅខាងក្រៅ អូននឹងចើបបង ហើយគ្មាននរណាមើលងាយអូនទេ។

²អូននឹងនាំបងចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់ម្តាយអូន ហើយបងនឹងបង្រៀនអូនអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់។ ហើយអូននឹងយកស្រាដ៏ឈ្ងុយឆ្ងាញ់ព្រមទាំងទឹកដមផ្លែទឹមជូនបងពិសា។ (ស្ត្រីវ័យក្មេងនិយាយមកកន្លងឯង) ³ដៃឆ្វេងរបស់បងដាក់ឲ្យខ្ញុំកើយ ហើយដៃស្តាំរបស់បងបោកអង្គុយខ្ញុំ។ (ស្ត្រីនិយាយទៅកាន់ស្ត្រីផ្សេងទៀត)

⁴កូនក្រមុំនៅក្មេងយើងសាឡឹមអើយ ខ្ញុំសូមឲ្យពួកនាងស្ងៀមស្ងាត់ថា សូមកុំខានក្តីស្នេហារបស់យើង រហូតដល់សស្ទើរហើយយើងបានចប់សិន។ (ស្ត្រីនៃយេស៊ូសាឡឹមបាននិយាយ)

⁵តើស្ត្រីដែលឡើងទៅវាលរហាស្ថាន ហើយផ្អែកលើម្ចាស់ចិត្តរបស់នាង នោះជានរណា?(ស្ត្រីវ័យក្មេងនិយាយទៅកម្ចាស់ចិត្តនាង) អូនបានដាស់បង នៅក្រោមដើមចន្ទន៍ ជាកន្លែងដែលមាតារបស់បងមានគភ៌ ហើយបងងើតបងមក។

⁶សូមចាំរក្សាអូនក្នុងដួងចិត្តរបស់បង ដើម្បីកុំឲ្យភ្លេចឡើយ ដ្បិតសេចក្តីស្រឡាញ់មានកម្លាំងដូច សេចក្តីស្លាប់។ សេចក្តីស្នេហាប្រៀបដូចស្ថានមនុស្សស្លាប់ សេចក្តីស្នេហានេះនាបនេះ ដូចភ្លើងដែលមិនដែលមានភ្លើងណាដូចភ្លើងនេះឡើយ។

⁷មហាសាគរពុំអាចពន្លឺឡើង នៃសេចក្តីស្នេហាបានឡើយ រីឯទន្លេទាំងប៉ុន្មានក៏ពុំអាចពន្លឺសេចក្តីស្នេហាបានដែរ។ បើសិនអ្នកណាយកទ្រព្យសម្បត្តិ ទាំងប៉ុន្មានរបស់ខ្លួនទិញសេចក្តីស្នេហា អ្នកនោះជាមនុស្សគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម។ (បងប្រុសរបស់ស្ត្រីនិយាយគ្នាក្នុងចំណោមគេ)

⁸យើងនៅមានប្អូនស្រីម្នាក់ តែនាងមិនទាន់ពេញរូបរាងនៅឡើយទេ តើយើងអាចធ្វើអ្វីសម្រាប់ប្អូនស្រីរបស់យើងនៅថ្ងៃដែលនាងសន្យាថានឹងរៀបចំមង្គលការនោះ?

⁹ប្រសិនបើនាងជាកំពែងក្មេងមួយ នោះយើងនឹងសងបំបៅប្រាក់ការពារនាង។ ប្រសិនបើនាងជាទ្វារក្មេង នោះយើងនឹងយកបន្ទះឈើតាត្រាំមកបាំងនាង។ (ស្ត្រីវ័យក្មេងនិយាយមកកន្លងឯង)

¹⁰ខ្ញុំជាកំពែងក្មេងមួយ សុំដល់របស់ខ្ញុំប្រៀបបាននឹងបំបៅរបស់ក្មេងនេះ ដូច្នេះខ្ញុំផ្តល់ក្តីសុខដល់ភ្នែករបស់ម្ចាស់ចិត្តខ្ញុំ។ (ស្ត្រីវ័យក្មេងនិយាយមកកន្លងឯង)

¹¹ព្រះបាទសាឡម៉ូនមានចម្ការទំពាំងបាយជូរមួយ នៅបាលហាម៉ូន។ ស្តេចបានប្រគល់ចម្ការនោះឲ្យអ្នកថែរក្សា មើលខុសត្រូវ។ ម្នាក់ៗត្រូវយកចេញពីផងប្រាក់មួយពាន់ស្ទឹងថ្វាយ។ ¹²បពិត្រព្រះបាទសាឡម៉ូន ព្រះករុណាទទួលយកប្រាក់មួយពាន់ស្ទឹងនេះ តែទុកពីរយស្ទឹងឲ្យអ្នកថែរក្សាចម្ការ។ រីឯចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំរក្សាទុកខ្លួនឯង។ (ម្ចាស់ចិត្តរបស់នាងនិយាយមកកន្លងឯង)

¹³អូនសម្លាញ់ដែលស្ថិតនៅក្នុងសួនឧទ្យានអើយ មានគេលួចស្លាប់សំឡេងរបស់អូន ចូរបន្តិសំឡេងឲ្យបងឮផង។ (ស្ត្រីវ័យក្មេងនិយាយទៅកាន់ម្ចាស់ចិត្តនាង)

¹⁴សម្លាញ់ចិត្តអូនអើយ លឿនឡើង សូមរត់យ៉ាងលឿនដូចក្តាន់ និងប្រើសស្វារ រត់នៅលើភ្នំដែលពោរពេញដោយគន្ធពិដេវ។

អេសាយ

1 ¹នេះគឺជានិមិត្តនៃលោកអេសាយ ដែលជាកូនរបស់លោកអម្ពូស ដែលលោកបាននិមិត្តឃើញការអស្ចារ្យអំពីជនជាតិយូដា និងយេស៊ូសាឡឹម នៅក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទអ៊ីស្រាអែល ព្រះបាទយ៉ូថាម ព្រះបាទអេហាស ហើយនិងព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចនៃយូដា។

²សូមឲ្យផ្ទៃមេឃ និងផែនដីបានផ្ទៀងផ្ទាត់ស្តាប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល៖ «យើងបានចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាកូនចៅប៉ុន្តែពួកគេបានប្រឆាំងបះបោរទាស់នឹងយើង។ ³សត្វគោបានស្គាល់ម្ចាស់របស់វា ហើយសត្វលាភីស្គាល់ម្ចាស់ដែលបានផ្តល់ចំណីឲ្យវាដែរប៉ុន្តែប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនស្គាល់ ហើយអ៊ីស្រាអែលក៏មិនអាចយល់បានដែរ»។

⁴ឥឡូវហើយ! ប្រជាជាតិដែលមានបាបអើយ មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតអើយ គឺជាកូនចៅរបស់មនុស្សអាក្រក់ និងកូនចៅដែលពោរពេញដោយល្បិចកល្យ! ពួកគេបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបានមើលងាយដល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធរបស់អ៊ីស្រាអែល ពួកគេបានបែនខ្នងគេចេញពីព្រះអង្គ។

⁵ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនៅតែត្រូវបានគេវាយដំ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកកាន់តែបះបោរខ្លាំងឡើងៗ? ក្បាលរបស់អ្នករាល់គ្នាបានឈឺ ហើយចិត្តអ្នករាល់គ្នាក៏ខ្សោយដែរ។

⁶តាំងពីចុងដើងដល់ក្បាលគ្មានកន្លែងណាដែលគេមិនបានវាយដំនោះឡើយមាន ហើយស្នាមជាំនិងស្នាមរបួសថ្មីជានិច្ច ពួកគេក៏មិនបានបិទភ្និត និងសម្អាតនឹងមិនបានលាបប្រេងផងដែរ។

⁷ប្រទេសរបស់អ្នកត្រូវបានបំផ្លាញ ទីក្រុងទាំងឡាយរបស់អ្នកត្រូវបានដុតចោល ស្រែចម្ការរបស់អ្នកត្រូវបានអ្នកដទៃបំផ្លាញ និងលេបត្របាក់យកទាំងអស់ ហើយមនុស្សផ្សេងធ្វើជាម្ចាស់វិញ កូនស្រីរបស់ស៊ីយ៉ូនត្រូវបោះបង់ចោល រោងចម្ការទំពាំងបាយជូរ ដូចជាខ្ទមនៅចម្ការត្រសក់ ដូចជាទីក្រុងដែលត្រូវគេឲ្យាមព័ទ្ធ។

⁹ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមិនទុកអោយយើងនៅសេសសល់ចំនួនដ៏តូចនេះទេ នោះយើងមុខជាដូចក្រុងសូដុម ហើយនឹងដូចជាកូម៉ូរ៉ាដែរ។

¹⁰ចូរស្តាប់ពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់! មេដឹកនាំនៃក្រុងសូដុម ប្រជាជននៅក្នុងកូម៉ូរ៉ាអើយ

ចូរស្តាប់ក្រីស្ទីនីយរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង: ¹¹«តើការលះបង់របស់អ្នកមានប៉ុន្មានសំរាប់ខ្ញុំ?» នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

«ខ្ញុំមានតង្វាយដុតជាចៀមឈ្មោលនិងខ្លាញ់សត្វសាហាវដែលមានខ្លាញ់ គ្រប់គ្រាន់ហើយយើងមិនពេញចិត្តនឹងឈាមរបស់គោ ចៀមនិងឈាមពពែទេ។

¹²ពេលអ្នកចូលមកបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខយើង តើនរណាតម្រូវអោយអ្នករាល់គ្នាជាន់ឈ្លីតំណាក់របស់យើង?» ¹³កុំយកតង្វាយដែលគ្មានន័យឡើយ

និងផ្សែងដង្វាយរបស់អ្នកគឺយើងក៏ធុញទ្រាន់ ហើយបុណ្យចូលខែថ្មី បុណ្យសប្បុរស យើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការប្រជុំដែលរៀបចំនោះឡើង។

¹⁴យើងស្អប់ពិធីបុណ្យចូលខែថ្មី និងពិធីបុណ្យតាមពេលកំណត់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានរៀបចំ ពិធីបុណ្យទាំងនោះជាបន្ទុកដល់យើង យើងក៏នឿយហត់ជាមួយពិធីទាំងនោះដែរ។ ¹⁵ដូច្នេះហើយ ពេលអ្នកលើកដៃអធិស្ឋាន យើងបានបិទភ្នែកពីអ្នករាល់គ្នាដែរ បើទោះជាអ្នកអធិស្ឋានច្រើនយ៉ាងណាក្តី ក៏យើងមិនស្តាប់ដែរ ដ្បិតដៃអ្នករាល់គ្នាប្រឡាក់ពេញទៅដោយឈាម។

¹⁶ចូរលាងសម្អាត និងជម្រះខ្លួនអ្នក ហើយដកការអាក្រក់ដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត ពីភ្នែករបស់យើង ហើយឈប់ធ្វើអាក្រក់តទៀត។ ¹⁷ចូររៀនធ្វើការល្អ ស្វែងរកយុត្តិធម៌ឲ្យដល់ក្មេងកំព្រា ហើយការពារស្ត្រីមេម៉ាយដែលត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខលំបាក»។

¹⁸«ចូលមកឥឡូវ យើងរកហេតុផលជាមួយគ្នា» នេះជាបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់៖ «ទោះបីអំពើបាបរបស់អ្នកមានពណ៌ក្រហមឆ្កៅយ៉ាងណាក្តី ក៏នឹងប្រែទៅជាពណ៌សដូចជាព្រិល ហើយបើទោះជាមានពណ៌ក្រហមដ៏យ៉ាងណាក្តី វានឹងប្រែដូចជាមាមាចៀមវិញ។

¹⁹ប្រសិនបើអ្នកមានចិត្តហើយស្តាប់តាមយើង អ្នកនឹងបានបរិភោគភោគផលដែលល្អនៅលើទឹកដីនេះ²⁰ប៉ុន្តែបើអ្នករាល់គ្នាប្រឆាំងជំទាស់នឹងរឹងចេសចំពោះយើង អ្នកនឹងស្លាប់ដោយមុខដាវពុំខានឡើយ» ដ្បិតនេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²¹តើក្រុងដ៏ស្មោះត្រង់ បានខូចបង់អស់យ៉ាងណាទៅ! ទីក្រុងដែលពេញដោយយុត្តិធម៌ នាងនិងពេញដោយសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែពេលនេះពេញពេញទៅដោយការកាប់សម្លាប់²²ប្រាក់របស់អ្នករាល់គ្នាមិនបរិសុទ្ធ ហើយស្រាបសង់អ្នកក៏លាយជាមួយទឹកដែរ។

²³អ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកជាអ្នកបោះបង់និងចូលដៃជាមួយចោរ ពួកគេរាល់គ្នាចូលចិត្តសំណូក ហើយក៏ឧស្សាហ៍តាមរករង្វាន់ដែរ។

ពួកគេមិនបានការពារដល់ពួកក្មេងកំព្រាឡើយ ហើយក៏មិនរើសស្តាប់ស្ត្រីមេម៉ាយដែលនៅចំពោះពួកគេដែរ។

²⁴ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលនិងជាព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «វេទនាដល់គេហើយ! យើងនឹងដណ្តើមយកជ័យជម្នះនៅលើបច្ចាមិត្តរបស់យើង ហើយយើងនឹងសងសឹកខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង²⁵យើងនឹងដាក់ដៃទាស់នឹងអ្នក និងសម្អាតមន្ទិលសៅហ្មងរបស់អ្នកចេញឲ្យស្អាត នឹងដកអ្វីៗទាំងអស់ដែលសៅហ្មងចេញពីអ្នក។

²⁶យើងនឹងធ្វើឲ្យចោក្រមរបស់អ្នកមានលក្ខណៈដូចជាចោក្រមដែលនៅជំនាន់ដើម ហើយអ្នកព្រឹក្សារបស់អ្នកបានដូចគ្រាដើមដែរ នោះអ្នកនឹងហៅថាជាទីក្រុងមានសេចក្តីសុចរិត និងស្មោះត្រង់ដែរ»។

²⁷ក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវបានរំដោះដោយយុត្តិធម៌ ហើយប្រជាជនដែលកែប្រែចិត្តគំនិត ដោយសេចក្តីសុចរិត។²⁸អ្នកដែរបោះបង់និងមនុស្សបាបនឹងត្រូវគេជាន់ល្អិត ហើយអស់អ្នកដែលបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវវិនាសទៅជាមួយគ្នា។

²⁹«ហើយអ្នកនឹងត្រូវអាម៉ាស់ព្រោះតែជំពាក់ចិត្តនឹងដើមមែសាក ដែលអ្នកចង់បាន ហើយអ្នកនឹងខ្មាសអៀង ដោយសារ សួនច្បារដែលអ្នកបានជ្រើសរើស។³⁰ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានដូចជាដើមមែសាក ដែលស្លឹកស្លឹកក្រៀមទៅ ហើយដូចជាសួនច្បារដែលគ្មានទឹក។

³¹មនុស្សខ្លាំងពូកែនឹងដូចជាអាចម៍បន្ទោះ ហើយអ្វីៗដែលគេធ្វើប្រៀបដូចផ្កាភ្លើង ដែលនេះជាមួយគ្នា ហើយគ្មាននរណាអាចពន្លត់បានឡើយ»។

2¹ នេះជាសេចក្តីដែលព្យាករណ៍អសាយ ជាកូនរបស់អម្ពស់ បានទទួលតាមនិមិត្តដែលនឹងកើតឡើង ទាក់ទងទៅនឹងយូដា ហើយនិងក្រុង យេរូសាឡឹម² នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ ភ្នំនៃជំណាក់របស់ព្រះអម្ពស់នឹងត្រូវបានតម្កើងឡើង គឺដូចជាភ្នំខ្ពស់បំផុត ហើយវានឹងត្រូវលើកឡើងខ្ពស់ដូចជាជួរភ្នំ ប្រជាជាតិទាំងមូលនឹងហូរទៅតាមវាដែរ។

³ មនុស្សជាច្រើននឹងចូលមកហើយពោលថា «ចូរនាំគ្នាមក! យើងឡើងលើភ្នំរបស់ព្រះអម្ពស់ ព្រះវិហារនៃព្រះរបស់លោកយ៉ាកូប ព្រះអង្គនឹងបង្រៀនយើងពីផ្លូវ របស់ព្រះអង្គ នោះយើងនឹងដើរតាមផ្លូវទាំងនោះ» ដ្បិតការប្រៀនប្រដៅចេញមកពីក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ពស់ ក៏ចេញមកពីក្រុងយេរូសាឡឹម ដែរ។

⁴ ព្រះអង្គនឹងធ្វើជាចៅក្រមរវាងជនជាតិទាំងអស់ ហើយសម្រុះសម្រួលមនុស្សជាច្រើន ពួកគេនឹងយកដាវរបស់ខ្លួនដំឡើងជាជាន់ខ្ពស់ ហើយលំពែងគេធ្វើជា កណ្តៀវវិញ ប្រជាជាតិមួយនឹងឈប់ច្បាំងនឹងប្រជាជាតិមួយទៀត ហើយគេនឹងមិនហ៊ឺកហាត់ក្នុងការធ្វើសង្គ្រាមទៀតដែរ។

⁵ កូនចៅរបស់យ៉ាកូប ចូរមកហើយសូមឲ្យយើងដើរនៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះអម្ពស់។⁶ ដ្បិតអ្នកបានបោះបង់ចោល ប្រជាជនខ្លួនឯង គឺកូនចៅរបស់យ៉ាកូប ដោយសារតែពួកគេមានគ្រូមន្តអាគមពីទិសខាងកើត ហើយពួកគេមានគ្រូទាយច្រើនដូចនៅភីលីស្ទីន ហើយពួកគេបានចងសម្ពន្ធមិត្តនឹងពួកជនជាតិបរទេស។

⁷ ទឹកដីរបស់ពួកគេពេញទៅដោយមាស និងប្រាក់ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេគ្មានដែនកំណត់ទេ ទឹកដីរបស់ពួកគេក៏សម្បូរទៅដោយសេះ រទេះចម្បាំង របស់គោរាប់មិនអស់។⁸ ទឹកដីរបស់គេក៏ពេញពេញទៅដោយ រូបសំណាកព្រះក្លែងក្លាយដែរ ពួកគេនាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំស្នាដៃរបស់ខ្លួន គឺជាវរបស់ដែលម្រាមដៃគេ បានធ្វើ។

⁹ មនុស្សនឹងត្រូវក្រាបចុះ ហើយម្នាក់ៗនឹងត្រូវដួលចុះ ដូច្នោះហើយសូមកុំលើកពួកគេឡើងវិញអី។¹⁰ ចូរទៅលាក់ខ្លួននៅកន្លែងក្រោមថ្ម និងក្នុងដី ដើម្បីឲ្យ គេចេញពីការភ័យខ្លាចនៃព្រះអម្ពស់ ហើយពីសិរីល្អនៃបុទ្ទានុភាពរបស់ព្រះអង្គ។¹¹ ព្រះអង្គនឹងបន្ទាបមនុស្សដែលមានឫកខ្ពស់ចុះ ហើយមនុស្សមានចិត្ត អួតអាងក៏ត្រូវទាបចុះដែរ មានតែព្រះអម្ពស់មួយព្រះអង្គគត់ ដែលនឹងបានតម្កើងឡើងនៅថ្ងៃនោះ។

¹² ដ្បិតព្រះអម្ពស់នៃពិភពទាំងមូល បានកំណត់ថ្ងៃមួយទុក សម្រាប់អស់អ្នកណាដែលមានចិត្តអំនួត ហើយនិងមនុស្សដែលមានចិត្តឆ្អឹងឆ្អែ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងបន្ទាបចុះវិញ¹³ ហើយព្រះអង្គនឹងទាស់ជាមួយនឹងដើមឈើដែលខ្ពស់ៗទាំងនោះ នៅក្នុងទឹកដីលីបង់ ហើយគ្រប់ទាំងដើមមែសាក់នៅ ក្នុងទឹកដីបាសានផងដែរ។

¹⁴ នៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ពស់ដ៏ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គនឹងទាស់ជាមួយនឹងភ្នំទាំងឡាយ ហើយនឹងពួកជួរភ្នំដែលបានត្រូវលើកតម្កើងផងដែរ¹⁵ ហើយព្រះអង្គទាស់ជាមួយនិងប៉មខ្ពស់ៗ និងកំពែងដែលរឹងមាំដែរ¹⁶ ហើយព្រះអង្គទាស់ជាមួយនិងសំពៅ ទាំងអស់នៅតើស៊ីស ព្រមទាំងទាស់និងនាវាដ៏ល្អប្រណិតទាំងនោះផង។

¹⁷ ពួកមនុស្សអំនួតនឹងត្រូវបាក់មុខ ហើយការសើចឡូកឡើយរបស់មនុស្ស ក៏នឹងត្រូវបន្ទាបចុះដែរ ព្រះអម្ពស់មួយអង្គគត់ ដែលត្រូវលើកតម្កើង នៅថ្ងៃនោះ។

¹⁸ គ្រប់ទាំងរូបព្រះ ក្លែងក្លាយទាំងនោះ នឹងត្រូវវិនាសបាត់អស់។¹⁹ មនុស្សនឹងចូលទៅក្នុងអាងថ្មហើយក្នុងរូងដី ដើម្បីគេចពីព្រះសេចក្តីក្រោធនៃព្រះអម្ពស់ និង ពីសិរីល្អនៃបុទ្ទានុភាពរបស់ព្រះអង្គ នៅគ្រាដែលព្រះអង្គក្រោកឡើងអង្រួនផែនដីនេះ។

²⁰ នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សនឹងបោះចោលរូបព្រះរបស់ពួកគេដែលបានធ្វើពីមាសហើយនិងប្រាក់ ជាវរបស់ដែលគេបានធ្វើសម្រាប់នឹងថ្វាយបង្គំ ទៅឲ្យ សត្វកណ្តុរនិងសត្វប្រៀវ។²¹ មនុស្សនឹងនាំគ្នាចូលទៅក្នុងកំលាតថ្ម និងក្រហែងភ្នំ ដើម្បីគេចចេញពីព្រះពិរោធនៃព្រះអម្ពស់ និងសិរីល្អនៃបុទ្ទានុភាពរបស់ ព្រះអម្ពស់ ពេលដែលព្រះអង្គក្រោកឡើងអង្រួនផែនដីនេះ។²² ចូរឈប់ទុក្ខចិត្តមនុស្ស ដើម្បីត្រាន់តែដកខ្យល់ដង្ហើមចេញចូលតាមរន្ធច្រមុះ ដ្បិតតើមាន តម្លៃប៉ុណ្ណាទៅ?

3¹ មើល! ព្រះអម្ចាស់ដែលជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល និងដកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងយូដាពីជំនួយនិងរបស់ផ្សេងៗ រួមទាំងចំណីអាហារ ហើយនិងប្រភពទឹកផងដែរ មនុស្សខ្លាំងពូកែ និងមនុស្សពូកែចម្បាំង ទាំងចៅក្រមនិងពួកព្យាការី និងអ្នកចាស់ទុំ² ពួកមេត្រួតលើហាសិបនាក់ និងមនុស្សដែលមានកិត្តិយសទាំងអ្នកប្រឹក្សា ហើយនិងជាងដែលមានស្នាដៃ ហើយអ្នកមានវាហារផងដែរ។

⁴ «យើងនឹងតាំងពួកយុវជន ឲ្យធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ ហើយពួកយុវជននោះនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកអ្នកទាំងនោះផង។⁵ មនុស្សនឹងត្រូវសង្កត់សង្កិន គឺអ្នកមួយនឹងសង្កត់សង្កិនម្នាក់ទៀតព្រមទាំងអ្នកជិតខាងខ្លួនផង ពួកក្មេងៗនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មទណ្ឌចំពោះមនុស្សចាស់ ហើយមនុស្សថ្នាក់ទាប នឹងប្រជែងជាមួយមនុស្សថ្នាក់ខ្ពស់ដែរ។

⁶ មានមនុស្សម្នាក់ចាប់បង្ខំបងប្អូនបង្កើត ពីឪពុកតែមួយ ដោយនិយាយថា៖ អ្នកមានអារម្មណ៍ដូច្នេះ សូមអ្នកធ្វើជាអ្នកគ្រប់គ្រង ហើយឲ្យទឹកដីនេះនឹងខ្ទេចខ្ទាំដោយដៃអ្នកចុះ។⁷ នៅថ្ងៃនោះ អ្នកនឹងស្រែកដោយនិយាយថា៖ ខ្ញុំមិនមែនជាគ្រូពេទ្យទេ ខ្ញុំក៏គ្មានអាហារ ឬអារម្មណ៍ដែរ។ អ្នកមិនអាចធ្វើឲ្យខ្ញុំទៅជាមេដឹកនាំលើមនុស្សឡើយ»។

⁸ ដ្បិតក្រុងយេរូសាឡឹមបានដំតប់ជើង ហើយយូដាក៏បានដួលចុះដែរ ដោយសារដំណើរហើយនិងទង្វើដែលទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ដើម្បីប្រមាថក្នុងព្រះនេត្រនិងសិរីរុងរឿងនៃព្រះ អង្គ។⁹ មើលមុខពួកគេសម្តែងឃើញពីការប្រឆាំងរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេប្រាប់អំពីបាបរបស់គេដូចអ្នកក្រុងសូដុម ពួកគេមិនលាក់លៀមសោះឡើយ។ វេទនាដល់គេ! ដ្បិតពួកគេបានប្រព្រឹត្ត អំពើអាក្រក់ដល់ខ្លួនគេហើយ។

¹⁰ ចូរថ្លែងប្រាប់ទៅមនុស្សសុចរិតថាមិនអីទេគ្រប់យ៉ាងនឹងប្រសើរ ដ្បិតគេនឹងទទួលផលនៃការដែលគេប្រព្រឹត្ត។¹¹ វេទនាដល់មនុស្សអាក្រក់! ការអាក្រក់នឹងកើតឡើងដល់គេ ដ្បិតពួកគេនឹងទទួលផលតាមអំពើដែលដៃបានធ្វើ។¹² ប្រជារាស្ត្ររបស់យើង គឺជាកូនដែលសង្កត់សង្កិនដល់គេ ហើយពួកស្រីៗដ៏មានអំណាចលើគេដែរ។ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែលជាអ្នកនាំមុខអ្នកឲ្យរង្វេងហើយច្រឡំ ផ្លូវដែលអ្នកដើរនោះ។

¹³ ព្រះអម្ចាស់កំពុងឈរដើម្បីតវ៉ា ហើយព្រះអង្គឈរដើម្បីជំនុំជម្រះមនុស្ស។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់ចោទប្រកាន់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនិងពួកមេដឹកនាំនៃមនុស្សទាំងនោះ៖ «គឺអ្នកហើយដែលបានស៊ីបង្គិនចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយប្អូនទ្រព្យសម្បត្តិពីពួកអ្នកក្រ យកមកដាក់ក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក។¹⁵ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាជាន់ឈ្មួញប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយប្រមាថដល់អ្នកក្រក្រដូច្នេះ?» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ដោយសារពួកកូនស្រីក្មេងស៊ីយ៉ូនមានអំនួត ហើយដើរបែបដើយក្បាល ផាត់រង្វង់ភ្នែកដើរកាច់រាង ហើយដើរឲ្យគេឮសូរកណ្តឹងកងជើងផង¹⁷ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើកូនស្រីនៅក្នុងស៊ីយ៉ូន កើតមាស់ពេញក្បាល ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យកេរ្តិ៍ខ្មាស់របស់គេនៅកណ្តាលវាលដែរ។

¹⁸ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងដកយកគ្រឿងអលង្ការ ដែលស្រស់ស្អាតចេញពី កងជើង និងក្នុងសក់ បន្តោងខ្សែក¹⁹ ក្រវិល ខ្សែដៃ ស្បែកបាំងមុខ²⁰ ស្បែកសក់ ដែលមានជាពេជ្រ កងជើង ខ្សែក្រវាត់ ប្រអប់ដាក់គ្រឿងក្រអូប ហើយនិងការធ្វើឲ្យមានស្នេហាមុខ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់នឹងដកចិញ្ចៀន និង ចិញ្ចៀនពាក់លើច្រមុះ²² សម្លៀកបំពាក់ដ៏មានតម្លៃ អារវែង អារង កាបូប²³ កញ្ចក់កាន់ដៃ អារពណ៌ទេសឯក ហើយនិងមួកព្រមទាំងស្បែកខ្លួន។

²⁴ ផ្ទុយទៅវិញ ក្តីនទឹកអប់ប្រៃទៅជាក្តិនស្អុយ ហើយ ខ្សែវាត់ទៅជាខ្សែពួរទៅវិញ ជំនួសឲ្យសក់មានរបៀបទៅជាគ្មានសក់វិញ ហើយជំនួយអារស្អាតបែបជាក្រណាត់ធ្វើពីថង់វិញ ខំដេញតាមម៉ូតនិរន្តរ៍ស្វាយស្រស់ស្អាតវិញផងដែរ។²⁵ ពួកប្រុសៗរបស់អ្នកនឹងដួល ដោយមុខងារ ហើយមនុស្សខ្លាំងពូកែរបស់អ្នកនឹងស្លាប់ក្នុងចម្បាំង។²⁶ នៅទ្វារក្រុងយេរូសាឡឹម នឹងយំសោកហើយកាន់ទុក្ខ ហើយនាងនឹងនៅតែម្នាក់ឯង អង្គុយនៅលើជើងផង។

4¹ នៅថ្ងៃនោះ មានស្រ្តីប្រាំពីរនាក់ នឹងចង់បានបុរសម្នាក់ទាំងនិយាយថា៖ «យើងនឹងបរិភោគអាហាររបស់យើង នឹងប្រើសម្លៀកបំពាក់របស់យើងដែរ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងប្រើឈ្មោះរបស់លោកដើម្បីដកភាពអាម៉ាស់ចេញ»។² នៅថ្ងៃនោះ មែកនៃព្រះអម្ចាស់និងស្រស់ស្អាតហើយមានសិរីរុងរឿង ហើយផលផ្លែដែលកើតចេញពីទឹកដីនោះ គឺរស់ជាតិឆ្ងាញ់ក៏ធ្វើឲ្យសប្បាយចិត្តដល់មនុស្សដែលបានរួចជីវិតនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល។

³ ការនេះនឹងកើតឡើងដល់អ្នកដែលចាកចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូនហើយអ្នកដែលរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម នឹងត្រូវហៅថាបរិសុទ្ធ គ្រប់គ្នាដែលរស់ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលមានឈ្មោះកត់ទុកនៅទីនោះផង។

⁴ ការនេះនឹងកើតឡើងនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់នឹងលាងសំអាតភាពកខ្វក់របស់កូនស្រីក្រុងស៊ីយ៉ូនហើយព្រះអង្គនឹងសំអាតស្នាមប្រឡាក់ឈាមចេញពីកណ្តាលក្រុងយេរូសាឡឹម ដោយអំណាចនៃការជំនុំជម្រះនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយអំណាចនៃភ្លើងឆេះបន្ទុះសផងដែរ។

⁵ បន្ទាប់មក នូវទាំងតំបន់ភ្នំស៊ីយ៉ូនហើយកន្លែងប្រជុំរបស់ទីក្រុង ព្រះអម្ចាស់នឹងបង្កើតដុំពពក និងផ្សែង នៅពេលថ្ងៃ ហើយពន្លឺដ៏ចម្រើនចេញចេញ យ៉ាងសន្ទោសនៅ នៅពេលយប់ វាក៏ជាសិរីល្អនៅពីលើទឹកនៃនោះទាំងមូល។⁶ វានឹងជាម្លប់នៅពេលថ្ងៃនិងពីកម្ដៅថ្ងៃផង ហើយក៏ជាជម្រក ហើយបាំងពីព្យុះ ហើយភ្លៀងដែរ។

5 ¹សូមឲ្យខ្ញុំច្រៀងសម្រាប់សម្លាញ់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ ជាច្រៀងអំពីសម្លាញ់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ និងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់គាត់។
សម្លាញ់ចិត្តខ្ញុំមានចម្ការទំពាំងបាយជូរស្ថិតនៅលើជម្រាលភ្នំ។² គាត់បានកាប់គាស់ដី រើសដុំថ្មចេញ ហើយដាំទំពាំងបាយជូរពូជល្អបំផុត។ គាត់បានសងប៉ម
នៅកណ្តាលចម្ការនោះ និងដឹកកន្លែងបញ្ជាន់ផ្លែ។ គាត់រង់ចាំដើម្បីឲ្យបានផ្លែល្អ ប៉ុន្តែចម្ការនោះឲ្យផលគឺជាផ្លែទំពាំងបាយជូរព្រៃវិញ។

³តន្ត្រីនេះ អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម និងអ្នកស្រុកយូដា សូមកាត់ក្តីឡើងខ្ញុំនេះ ហើយនិងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ខ្ញុំផង។
⁴តើគួរធ្វើអ្វីទៀតដើម្បីឲ្យចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ខ្ញុំកើតផលបាន? ពេលខ្ញុំសង្ឃឹមថាផ្លែទំពាំងបាយជូរ ហេតុអ្វីបានជាចេញផ្លែទំពាំងបាយជូរព្រៃវិញ?
⁵តន្ត្រីនេះ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកឲ្យដឹងពីអ្វីដែលខ្ញុំនឹងធ្វើជាមួយចម្ការរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងរើបងចេញ ហើយវានឹងទៅជាវាលស្មៅ ខ្ញុំនឹងទម្លុះជញ្ជាំងវាចេញ ឲ្យគេចូល
ជាន់ល្បិចវិញ។⁶ ខ្ញុំបំផ្លាញវាឲ្យដូចចម្ការដែល គេបោះបង់ចោល គ្មានអ្នកណាស្គមកគ្មានអ្នកណាជ្រួយដីទៀតឡើយ។ គឺមានតែអញ បន្ទាបប៉ុន្មាន ពេលពេញ។
ខ្ញុំនឹងហាមពពកមិនឲ្យបង្ក្រាញ មកលើចម្ការឡើយ។

⁷ដ្បិតចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះអម្ចាស់ នៃពិភពទាំងមូល គឺជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយមនុស្សនៅយូដា ដើមទំពាំងបាយជូរដែលព្រះអង្គជាអ្នកដាំ។
ព្រះអង្គប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីយុត្តិធម៌ តែផ្ទុយទៅវិញ បានតែការសម្លាប់ សម្រាប់មនុស្សសុចរិត ហើយនិងសម្រែករកជំនួយវិញ។

⁸វេទនាហើយ! អស់អ្នកដែលយកផ្ទះគេមកភ្ជាប់ផ្ទះរបស់ខ្លួនអស់អ្នកដែលយកដីគេ មកធ្វើជាដីខ្លួនឯងទាំងអស់ មានអ្នកម្នាក់គត់ដែលរស់នៅលើទឹកដីនេះ។⁹
ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ ផ្ទះជាច្រើននឹងត្រូវចោលទេ ទោះជាផ្ទះនោះធំល្អបែបណាក្តី នៅតែគ្មានអ្នករស់នៅដែរ។¹⁰ ដ្បិត
ចម្ការទំពាំងបាយជូររឹបរឹតបាននឹងបានទឹកទំពាំងបាយជូរ តែមួយបាច ហើយពូជមួយហូរមើរ នឹងបានផលតែមួយអេដាប៉ូណ្តោះ។

¹¹វេទនាដល់ពួកអ្នកដែលក្រោកឡើងពីព្រលឹមស្រាង ដើម្បីតែនឹងរកគ្រឿងស្រវឹង ហើយអត់ឯងយូរដរាបដល់យប់ជ្រៅ រហូតដល់ស្រាឆាប់ឆេះពួកគេ។¹² ជាពួក
អ្នកដែលមានស៊ុង ពិណ ក្រាប់ ខ្នុរ និងស្រាទំពាំងបាយជូរ តែពួកគេមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់
ពួកគេក៏មិនបានគិតពីការដែលព្រះហស្តព្រះអង្គធ្វើដែរ។

¹³ហេតុនោះហើយបានជាមានមនុស្សរបស់យើងបានត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លីយ ដោយព្រោះការខ្វះប្រាជ្ញា មេដឹកនាំរបស់ពួកគេបានឃ្លាន
ហើយប្រជាជនទូទៅរបស់ពួកគេក៏គ្មានអ្វីផឹកដែរ។¹⁴ ដូច្នេះហើយ ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់បានរីកធំឡើង ព្រមទាំងហាមាត់យ៉ាងធំផងដែរ ហើយលេបយក
ទាំងពួកអ្នកផររបស់គេ ទាំងប្រជាជនតូចតាចដែលសប្បាយចិត្តនឹងគេ ក៏ត្រូវចុះទៅស្ថានឃុំព្រលឹងដែរ។

¹⁵មនុស្សនឹងបង្ខំឲ្យត្រូវទាបចុះ ហើយមនុស្សទាំងមូលក៏ត្រូវបន្ទាបខ្លួនដែរ ចំណែកភ្នែករបស់អ្នកមានឫកខ្ពស់នឹងត្រូវសំយុង។¹⁶ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល
នឹង លើកតម្កើងដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌ ហើយព្រះដ៏បរិសុទ្ធគឺនឹងបង្ហាញព្រះអង្គថាបរិសុទ្ធ ដោយសេចក្តីសុចរិតវិញ។¹⁷ ក្រោយមក កូនចៀមនឹងរកស៊ីដូចជាវាល
ស្មៅរបស់វាហើយបំផ្លាញ ចៀមទាំងនោះនឹងស៊ីស្មៅរបស់ជនជាតិដទៃផងដែរ។

¹⁸វេទនាហើយ អស់អ្នកដែលខំប្រឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដូចគេខំប្រឹងទាញរទេះ ព្រោះគេនឹងទទួលទោស តាមអំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត។¹⁹ វេទនាហើយ អ្នក
ដែលនិយាយថា «សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រញាប់ឡើង ដើម្បីឲ្យយើងបានឃើញផង សូមឲ្យគម្រោងការរបស់ព្រះដ៏រីសុទ្ធ នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានសម្រេចចុះ
ដើម្បីឲ្យយើងបានស្គាល់ផង»។

²⁰វេទនាហើយ អស់អ្នកដែលហៅអំពើអាក្រក់ថាឈ្ល ហៅអំពើល្អថាអាក្រក់ ចាត់ទុកភាពងងឹតថាជាពន្លឺ ចាត់ទុកពន្លឺថាជាភាពងងឹត ហើយចាត់ទុកការជួរចត់ថា
ផ្អែម ចាត់ទុកផ្អែមថាជាការជួរចត់! ²¹វេទនាហើយ អស់អ្នកដែលនឹកស្មានថាខ្លួនមានប្រាជ្ញា ហើយចាត់ទុកខ្លួនឯងថាជាអ្នកចេះដឹង!

²²វេទនាហើយ អស់អ្នកដែលចូលចិត្តផឹកស្រា ហើយជាជើងឯកខាងលាយស្រាខ្លាំង ²³ពួកគេទទួលសំណូក ហើយចាត់ទុកអំពើអាក្រក់ថាគ្មាន
ទោសដោយសារប្រាក់ និងដកហូតសិទ្ធិគ្មានទោសវិញ!

²⁴ហេតុនេះហើយ ដូចអណ្តាតភ្លើងឆាប់ឆេះស្បូវ ហើយក៏ដូចជាចំបើងត្រូវភ្លើងឆេះដែរ ដូច្នេះពួកគេនឹងរលួយទាំងឫសផង និងផ្ការបស់ពួកគេនឹងក្លាយទៅជា
ឆ្នួលដី។ ការទាំងនេះនឹងកើតឡើងដោយសារពួកគេបានបដិសេធ ច្បាប់នៃព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ហើយមាក់ងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏រីសុទ្ធនៃជនជាតិ
អ៊ីស្រាអែល។

²⁵ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ ព្រះពិរោធនាសនឹងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះជាម្ចាស់លើកព្រះហស្តនៃព្រះអង្គ ទាស់នឹង
គេហើយវាយប្រហារពួកគេផង។ ភ្នំទាំងនោះនឹងត្រូវរង្កើត ហើយនឹងមានសាកសពដូចជាសំរាម នៅតាមដងផ្លូវ។ នៅក្នុងការទាំងអស់នេះ ព្រះពិរោធនា
របស់ព្រះអង្គនៅតែមិនស្ងប់ដែរ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គលើកព្រះហស្តសន្ធឹងចេញទៅរកគេ។

²⁶ព្រះជាម្ចាស់លើកទង់ឡើង ជាសញ្ញាដល់គ្រប់ប្រជាជាតិ ដែលនៅឆ្ងាយៗ ដ្បិតគឺជាសម្លេងអ្នកដែលនៅចុងផែនដី។ ចូរមើល ពួកខ្មាំងនឹងខំសង្វាតមកដោយ
ប្រញាប់។

²⁷ក្នុងចំណោមពួកគេ គ្មាននរណាម្នាក់នឿយហត់ គ្មាននរណាម្នាក់បាក់កម្លាំង ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ងោកង្គុយដែរ។ គ្មាននរណាម្នាក់ដោះខ្សែក្រវាត់ចេញពី
ចង្កេះ ឬស្រោយខ្សែស្បែកជើងសោះឡើយ។ ²⁸ពួកគេសំលៀងមុខព្រួញរបស់ខ្លួនជានិច្ច ហើយផ្ទុះរបស់គេនៅត្រៀមជាស្រេច ក្រចកជើងសេះរបស់គេដូចថ្មភ្លឺ
រលីប កង់រទេះរបស់គេប្រៀបដូចជាខ្យល់កូចផងដែរ។

²⁹សម្រែករបស់គេប្រៀបបានទៅនឹងសត្វសិង្ហ ពួកគេគ្របរឹមដូចជាសិង្ហស្ទរ។ ពួកគេចាប់រំពាវរំពងទៅ គ្មាននរណាអាចមករំដោះឲ្យរួចបានឡើយ។

³⁰នៅថ្ងៃនោះ ពួកគេនឹងមានពូសនឹកដូចសូរសមុទ្រគ្រហឹម។ បើអ្នកណាមើលទៅកាន់ទឹកដីនោះ អ្នកនោះនឹងឃើញភាពងងឹតនិងការរលីបចាប់ ហើយនឹងមាន
ពពកយ៉ាងក្រាស់មកបាំងពន្លឺថ្ងៃ ឲ្យប្រែទៅជាងងឹតដែរ។

6^១ នៅឆ្នាំដែលព្រះបាទអៀសសោយទិវង្គត ខ្ញុំបានឃើញព្រះអម្ចាស់គង់លើបល្ល័ង្កដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយបានតម្កើងឡើង ចំណែករំយោលព្រះពន្លឺសាយពេញ ក្នុងព្រះវិហារ។^២ នៅពីលើព្រះអង្គ មានពពួកសេរីម ហើយសេរីមនីមួយៗមានស្លាបប្រាំមួយ គឺស្លាបពីរសម្រាប់បាំងមុខ ស្លាបពីរសម្រាប់បាំងជើង និង ស្លាបពីរទៀតសម្រាប់ហើរ។

^៣ ម្នាក់ៗបានបន្លឺសំឡេងឆ្លើយឆ្លងគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «ដីវិសុទ្ធ ដីវិសុទ្ធ ដីវិសុទ្ធ គឺព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល! ផែនដីទាំងមូលពោរពេញទៅដោយសិរីរុងរឿង របស់ព្រះអង្គ»។

^៤ គ្រឹះច្រកចូលរបស់ទ្វារ ត្រូវបានរំជួយដោយសម្លេងស្រែករបស់ពួកគេ ហើយមានផ្សែងហុយពេញពីព្រះដំណាក់មក។^៥ ក្រោយមកខ្ញុំពោលថា៖ «រហើយខ្ញុំ! ដ្បិតខ្ញុំត្រូវវិនាសដោយសារខ្ញុំជាមនុស្សមានបុរេមាត់មិនស្អាត ហើយខ្ញុំនៅកណ្តាលបណ្តាមនុស្សដែលមានបុរេមាត់មិនស្អាតដែរ ពីព្រោះភ្នែកខ្ញុំបានឃើញ ព្រះមហាក្សត្រ ជាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល!»

^៦ ក្រោយមក សេរីមមួយហើរមករកខ្ញុំ ទាំងកាន់រង្វើកឡើងដែលនៅក្នុងដៃរបស់ខ្ញុំ ហើយក៏នាំជាមួយអណ្តាតមកដាក់អាសនៈមកជាមួយផង។^៧ ព្រះអ្នកមកប៉ះនឹង មាត់ខ្ញុំ ដោយពោលថា៖ «ចូលមើល នេះបានប៉ះនឹងបុរេមាត់អ្នកហើយ អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបានដកចេញ ហើយអំពើបាបរបស់អ្នកបានអត់ទោសឲ្យដែរ»

^៨ ខ្ញុំបានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើយើងនឹងចាត់អ្នកណាឲ្យទៅ តើនរណានឹងទៅជំនួសយើង?» បន្ទាប់មកខ្ញុំឆ្លើយថា «ខ្ញុំនៅទីនេះហើយ សូមប្រើខ្ញុំចុះ»។^៩ ព្រះជាម្ចាស់ឆ្លើយថា៖ «ព្រះអង្គថ្លែងដូច្នេះ ស្រាប់ហើយ! សូមប្រាប់ពួកគេ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ចូរទៅប្រាប់ជន ជាតិនេះថា អ្នករាល់គ្នាស្លាប់ តែឥតយល់ ហើយមើល តែឥតដឹងឡើយ។

^{១០} បានធ្វើឲ្យចិត្តរបស់មនុស្សទាំងនេះទៅជាមិនរស់រវើក ហើយឲ្យគ្រឿងគេឆ្ងន់ ហើយភ្នែករបស់ពួកគេមើលមិនឃើញ។ ដូច្នេះហើយ គេអាចមើល ឃើញដោយភ្នែក និងស្តាប់ឮដោយត្រចៀក ហើយបានយល់ដោយចិត្តរបស់គេ នោះគេនឹងបែរហើយបានការព្យាបាល»។

^{១១} ដ្បិតខ្ញុំទូលថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើដល់ពេលណាទៅ?» ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា «គឺដល់ពេលទីក្រុងទាំងអស់ ត្រូវវិនាសអស់ គ្មានអ្នកណារស់នៅ ទៀត ហើយផ្ទះទាំងអស់ គ្មានមនុស្ស ហើយទឹកដីទាំងមូល បានទៅជាទីស្ងាត់ឈឹងដោយការខ្វះខាត។^{១២} ដល់ពេលព្រះអម្ចាស់នឹងបណ្តេញមនុស្សចេញទី ឆ្ងាយ ហើយស្ងៀមស្ងាត់ នៅកណ្តាលទឹកដី។

^{១៣} ទោះបីនៅសល់តែដប់ភាគរយ នៃប្រជាជនដែលនៅក្នុងក្រុងនេះ ក៏ពួកគេនឹងតែត្រូវបំផ្លាញ ដូចជាដើមឈើទាល និងដើមមែសាក់ ដែលគេកាប់រំលំ ហើយនៅសល់តែគល់ គឺពូជបរិសុទ្ធនៃគល់ឈើនោះ»។

7¹ នៅគ្រាដែលព្រះបាទអេហាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូថាម ដែលត្រូវជាបុត្ររបស់ព្រះបាទអ៊ីសៀស គ្រងរាជ្យនៅស្រុកយូដា ហើយស៊ីន ជាស្តេចស្រុកអារ៉ាម ហើយពេកា ជាបុត្រម៉ាលា ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល បានលើកទ័ពឡើងទៅច្បាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចវាយចូលបានឡើយ។
2 មានដំណឹងមកដល់ពួកវង្សដាវីឌថា ជនជាតិអារ៉ាមបានចូលដៃនឹងពួកអេប្រាអ៊ឹម។ ព្រះទ័យនៃព្រះបាទអេហាស និងប្រជារាស្ត្រត្រូវភ័យខ្លាច ដូចព្រៃឈើត្រូវខ្យល់បក់បោក។

3 គ្រាដែល ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់អេសាយ «ចូរចេញទៅក្រៅជាមួយ ឆ្នាំស៊ូប ទៅជួបអេហាសនៅចុងប្រឡាយទឹក ត្រង់ស្រះខាងលើ តាមផ្លូវទៅចម្ការរបស់អ្នកជ្រលក់ល្អ»។⁴ ហើយប្រាប់គាត់ថា ចូរប្រយ័ត្នខ្លួន ហើយរក្សាចិត្តឲ្យបានស្រួល កុំឲ្យភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ ដោយព្រោះកន្ទុយឧសទាំងពីរដែលហុយផ្សែងនោះឡើយ គឺដោយព្រះសេចក្តីកំហឹងដ៏សហសរបស់ស៊ីន និងជនជាតិអារ៉ាម ហើយរបស់កូនម៉ាលាផងដែរ។

5 ជនជាតិអារ៉ាម និងពួកអេប្រាអ៊ឹម ហើយកូនម៉ាលាបានផែនការអាក្រក់ទាំងនឹងអ្នក ពួកគេនិយាយថា⁶ «ចូរយើងលើកគ្នាទៅច្បាំងនឹងស្រុកយូដា ហើយយើងបំភ័យគេឲ្យតក់ស្លុត ហើយវាយលុកស្រុកគេ ហើយយើងនឹងតាំងកូនរបស់តាបៀល ឲ្យធ្វើជាស្តេចនៅទីនោះ»។

7 ព្រះអម្ចាស់ដឹងថាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា៖ «វាមិនអាចទៅរួចទេ ហើយ វាក៏មិនកើតឡើងដែរ»។⁸ ដ្បិតអ្នកដឹកនាំរបស់អារ៉ាម គឺក្រុងដាម៉ាស ហើយអ្នកដឹកនាំរបស់ក្រុងដាម៉ាស គឺស៊ីន។ ក្នុងរវាងហុកសិបប្រាំឆ្នាំទៀត អេប្រាអ៊ឹមនឹងត្រូវវិនាសស្ងួត ហើយគ្មានទីជម្រកនិងមនុស្សរស់នៅទៀតដែរ។⁹ ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកអេប្រាអ៊ឹម គឺក្រុងសាម៉ារី ហើយអ្នកដឹកនាំរបស់ក្រុងសាម៉ារី គឺជាកូនម៉ាលា។ ប្រសិនបើអ្នកមិនរក្សាជឿទេ អ្នកប្រាកដជាមិនមានក្តីសុខសាន្តបានឡើយ»។

10 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលម្តងទៀតទៅកាន់អេហាស¹¹ «សូមការបង្ហាញពីព្រះជាម្ចាស់ដែលជាព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យដឹងពីជំហឺប្តីកំពស់ផងដែរ»។¹² ប៉ុន្តែ អេហាសតបថា៖ «យើងនឹងមិនសូម ហើយមិនល្បងលព្រះអម្ចាស់ដែរ»។

13 ហើយព្យាករណ៍អេសាយតបថា «ចូរស្តាប់! ពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌអើយ។ តើមិនគ្រប់គ្រាន់ទេឬអីដែលអ្នកបានល្បងលពីការអត់ធ្មត់របស់មនុស្សនោះ? ត្រូវល្បងលការអត់ធ្មត់នៃព្រះជាម្ចាស់ផងដែរឬ?»¹⁴ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់នឹងប្រទានទិសម្ចាស់មកដល់មនុស្ស មើល! នាងព្រហ្មចារីនឹងមានគភ៌ប្រសូតបានបុត្រមួយ ហើយនឹងឲ្យព្រះនាមថា អេម៉ាញ៉ូអែល។¹⁵ បុត្រនោះនឹងសោយតែទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ រហូតដល់ពេលចេះបដិសេធអ្វីៗដែលអាក្រក់ ហើយជ្រើសយកអ្វីៗដែលល្អដែរ។

16 ដ្បិតមុនពេលដែលបុត្រនោះចេះបដិសេធរបស់អាក្រក់ ហើយរើសយករបស់ល្អ នោះទឹកដីរបស់ស្តេចទាំងពីរ ដែលអ្នកខ្ពើមនោះ នឹងត្រូវស្ងៀមស្ងាត់។

17 ព្រះអម្ចាស់ នឹងនាំអ្នក ឲ្យលើប្រជាជនរបស់អ្នក ហើយលើពួកវង្សរបស់ទីពុកអ្នក ថ្ងៃនោះសូម្បីតែពួកអេប្រាអ៊ឹម ក៏ដកចេញពីទឹកដីយូដាដែលគេនឹងនាំស្តេចនៃអាស៊ីរី មកចំពោះអ្នក»។

18 នៅវេលានោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងហៅហ្វូងរុយ ដែលនៅទីឆ្ងាយបំផុត នៃទន្លេស្រុកអេស៊ីប ហើយហ្វូងឃ្មុំនៅស្រុកអាស៊ីរី¹⁹ ពួកវានឹងនាំគ្នាមកទំនាក់ទំនងដែលគេបោះបង់ចោល នៅក្នុងក្រហែងថ្ម នៅលើគ្រប់ទាំងរបងបន្ទា ហើយនៅអស់ទាំងវាលស្មៅផង។

20 នៅគ្រានោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងកោរសក់ក្បាល និងរោមជើងផង នៅក្បែរន្ទេអ៊ីប្រាទី ដល់ស្តេចស្រុកអាស៊ីរី កោរសក់ ហើយនិងកោររោមជើង និងកោរពុកចង្កាផងដែរ។²¹ នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សម្នាក់នឹងចិញ្ចឹមគោស្មារ និងចៀមពីរផង²² ហើយដោយព្រោះសត្វទាំងនោះមានទឹកដោះជាបរិបូរណ៍ បានជាពួកគេ នឹងបរិភោគខ្លាញ់ទឹកដោះ ដ្បិតពួកអ្នកដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះពួកគេ នឹងយកខ្លាញ់ទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំមកបរិភោគគ្រប់គ្នា។

23 ហើយនៅគ្រានោះ គ្រប់ទីកន្លែងដែលមានដើមចម្ការទំពាំងបាយជូរ ចំនួនមួយពាន់ដើម គឺមានតម្លៃជាប្រាក់មួយពាន់រៀលដែរ ហើយគ្មានអ្វីផ្សេងទៀតឡើយក្រៅពីអញ្ញាញនិងបន្លា។²⁴ មនុស្សនឹងចូលទៅទីនោះ ដើម្បីបាញ់និងផ្លុំ ដ្បិតទឹកដីនោះបានដុះអញ្ញាញនិងបន្លា²⁵ ពួកគេនៅឲ្យឆ្ងាយពីទីនៃដើមមានគេកាប់គាស់ដោយចបកាប់ ព្រោះខ្លាចអញ្ញាញ និងបន្លា តែជាកន្លែងសម្រាប់ហ្វូងគោ ហើយនិងហ្វូងចៀមទេ។

8 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា «ចូរយកក្បាលឈ្នួនមួយធំ ហើយសរសេរថា «រឹបអូសជាប្រញាប់ ប្រមូលជយភណ្ឌឲ្យលឿន»។²យើងនឹងយកស្បរបន្ទាល់ ស្មោះត្រង់សម្រាប់យើង គឺអ្វីជាបូជាចារ្យ និងសាការី ជាកូនបេណា។»

³ខ្ញុំបានរួមរស់ជាមួយព្យាការីស្រី ដែលជាប្រពន្ធខ្ញុំ ហើយនាងមានទម្ងន់បង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។ គ្រានោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ត្រូវដាក់ឈ្មោះ ឲ្យគាត់ថា ម៉ាហើ សាឡាល ហាសបាស។⁴ដ្បិតមុនពេលដែលកូននេះចេះហៅ «ពុកហើយម៉ែ» ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ក្រុងដាម៉ាស ហើយនឹងសាម៉ារី និងត្រូវប្រមូលនាំយកទៅដោយស្តេចអាស៊ូរី»។

⁵ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំម្តងទៀតថា៖⁶ «ដោយព្រះមនុស្សទាំងនេះ បានបដិសេធទឹកស៊ីឡោម ដែលហូរចុះមក ហើយរីករាយចំពោះបេស៊ីន និងកូន របស់ប៉ាឡាវីញ។⁷ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យទឹកទន្លេដ៏ធំ ហូរយ៉ាងខ្លាំងចុះមក លើស្តេចអាស៊ូរីហើយនិងសិរីរុងរឿងរបស់ស្តេចផងដែរ។ ទឹកទន្លេនោះនឹងជន់លិចច្រាំងហើយបំផ្លាញពួកគេ។

⁸ទន្លេនេះនឹងហូរសាយចូលទៅក្នុងទឹកដ៏យូរជាងផងដែរ ហើយទឹកជន់ឡើង រហូតដល់លិចដល់ករបស់អ្នក។ ទឹកនេះនឹងហូរលិចទឹកដីព្រះអង្គទាំងមូលហើយ ឱព្រះអង្គអម៉ាញ៉ូអែល»។

⁹ប្រជាជនទាំងឡាយអើយ អ្នកនឹងត្រូវខ្វះខាតទៅ។ ចូរផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ អស់អ្នកដែលស្ថិតនៅទីដាច់ស្រយាល ចូរអ្នករាល់គ្នារៀបចំខ្លួនដើម្បីឆ្លើសឹក តែអ្នក រាល់គ្នាមុខជាត្រូវវិនាសសូន្យដែរ ហើយ ដែលរបស់អ្នកនឹងត្រូវបាក់ជាចំណែកផងដែរ។¹⁰ពេលអ្នករៀបចំផែនការ តែផែនការទាំងនោះមិនបានសម្រេចទេ អ្នករាល់ គ្នាចាត់វិធានការ តែវិធានការនោះក៏មិនអាចសម្រេចដែរ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង។

¹¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ព្រះហស្តនៃព្រះអង្គលើរូបខ្ញុំ ហើយហាមខ្ញុំមិនឲ្យដើរតាមផ្លូវរបស់មនុស្សទាំងនេះ។

¹²កុំឲ្យមានគិតអ្វីដើម្បីរក្សាទុកនិងរួមជាមួយពួកមនុស្សរក្សាទុកទាំងនោះឡើយ ក៏មិនត្រូវខ្លាចអ្វីដែលពួកគេខ្លាចនោះដែរ ហើយមិនត្រូវខ្លាចញញើតឡើយ។

¹³គឺព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលប៉ុណ្ណោះ ដែលជាព្រះដ៏វិសុទ្ធ ព្រះអង្គដែលអ្នកត្រូវស្វែងខ្លាច ហើយព្រះអង្គដែលអ្នកគួរភ័យខ្លាច។

¹⁴ព្រះអង្គផ្ទាល់នឹងធ្វើជាទីសក្ការៈ តែព្រះអង្គជាថ្មដែលនាំឲ្យ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងពីរគម្រប៖ទង្គិច ជាសិលាដែលនាំឲ្យគេជំពប់ដួល ហើយក៏ជាជង និងជា អន្ទាក់ ដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។¹⁵មនុស្សជាច្រើនជំពប់ជើងនឹងថ្មនេះ ហើយដួលបាក់បែកហើយពួកគេនឹងជាប់អន្ទាក់ ហើយត្រូវព្រានចាប់យកទៅ។

¹⁶ចូរចងក្រងសេចក្តីទាំងនេះទុក ព្រមទាំងបិទត្រាបញ្ញត្តិច្បាប់ ហើយរក្សាទុកក្នុងចំណោមសារីរឹបរបស់ខ្ញុំចុះ។¹⁷ខ្ញុំនឹងទន្ទឹងចាំព្រះអម្ចាស់ ដែលបានលាក់ព្រះភ័ក្ត្រ នឹងកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុប ខ្ញុំនឹងរង់ចាំទ្រង់។¹⁸មើល! ខ្ញុំនឹងកូនចៅដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលនិងរួមគ្នាធ្វើជា ទីសម្គាល់ ដល់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដែលគង់នៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន។

¹⁹ពួកគេនឹងនិយាយទៅកាន់អ្នកថា «សូមពិគ្រោះជាមួយគ្រូខាបនិងគ្រូមន្តអាគម» អ្នកដែលស្រែកច្រៀងនិងមូលបង្គាប់។ តើមិនគួរឲ្យបណ្តាជនស្វែងរកព្រះ ជាម្ចាស់ទេឬ? តើនឹងរកចំពោះរូបខ្មោចជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្សរស់ធ្វើអ្វី?²⁰ចូលទៅមើលបទបញ្ញត្តិ និងទីបន្ទាល់ចុះ!

ប្រសិនបើគេមិនពោលពាក្យដែលមិនស្របតាមព្រះបន្ទូលនោះទេ នោះពួកគេនឹងមិនមានពន្លឺរះនៅក្នុងខ្លួនពួកគេនោះទេ។

²¹ពួកគេនឹងឆ្លងកាត់ទឹកដីនេះទាំងកាន់ទុក្ខនិងស្រែកឃ្លានយ៉ាងខ្លាំង

នៅពេលដែលពួកគេឃ្លានពួកគេនឹងខឹងហើយដាក់បណ្តាសាស្ត្រចំពោះពួកគេនៅពេលពួកគេឆ្លើយមុខទៅលើ។

²²ពួកគេក្រឡេកមើលផែនដីដែលពោពេញដោយទុក្ខព្រួយភាពងងឹតនិងភាពអាប័អួរ ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញទៅក្នុងទឹកដីនៃសេចក្តីងងឹត។

9¹ ភាពអាប័អ្នកនឹងត្រូវបានបណ្តេញចេញពីទឹកដីដែលរងទុក្ខវេទនានេះ កាលពីដើម ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យទឹកដីសាបយូឡូន និងស្រុកណែបថាលីត្រូវគេ មើលងាយ តែទៅអនាគត ព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យ ស្រុកនៅតាមឆ្នេរសមុទ្រ ស្រុកនៅខាងកើតទន្លេយ៉ាវដាន់ និងស្រុកកាលីឡេដែលមានសាសន៍ដទៃ រស់នៅ បានរុងរឿងឡើង។² ប្រជាជនដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹត និងបានឃើញពន្លឺដែលភ្លឺចេញពីព្រះ អស់អ្នកដែលបានរស់នៅក្នុងទឹកដីស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់ ក៏នឹងមានពន្លឺភ្លឺមកលើពួកគេ។

³ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យប្រជាជាតិនេះបានចម្រើនឡើង ព្រមទាំងមានអំណរផង។ ពួកគេមានអំណរនៅចំពោះព្រះអង្គ ដូចជាអំណរ ក្នុងរដូវចម្រុះ ហើយដូចជាអំណរ នៃមនុស្ស ដែលកំពុងតែចែករំលែកគ្នា។

⁴ ដ្បិតព្រះអង្គបំបាក់នឹម ដែលខ្មាំងសត្រូវដាក់លើគេ ហើយឲ្យរួចពីការជិះជាន់ នោះអ្នកនឹងត្រូវខ្លះខ្វាយដូចជានៅគ្រានៃពួកជនជាតិម៉ាដានដែរ។

⁵ ដ្បិតគ្រប់ទាំងស្បែកជើងរបស់ទាហាន ដែលតែងតែរុករាននោះ ហើយសម្លៀកបំពាក់ប្រឡាក់ជោកដោយឈាម នោះនឹងត្រូវដុត ហើយជាចំណីដល់ភ្លើង។

⁶ ដ្បិតមានបុត្រមួយកើតមកសម្រាប់យើងហើយគ្រប់ទាំងក្បួនច្បាប់នឹងស្ថិតនៅលើស្មារបស់ព្រះអង្គ ហើយគេនឹងហៅព្រះនាមព្រះអង្គថា ព្រះដ៏ជួយគំនិតយ៉ាង អស្ចារ្យ ព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដាព្រះវិបិតាដ៏គង់នៅអស់កល្ប និងជាម្ចាស់នៃសន្តិភាព។⁷ ព្រះរាជបុត្រនោះនឹងលាតសន្ធឹងអំណាច ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យរាជបល្ល័ង្ករបស់ ព្រះបាទ ដាវីឌ និងនគរបស់ព្រះអង្គ មានសេចក្តីសុខសាន្តរហូតតទៅ ព្រះអង្គយកសេចក្តីសុចរិត និងយុត្តិធម៌មកពង្រឹងនគរបស់ព្រះអង្គឲ្យគង់វង្ស ចាប់ពី ពេលនេះ រហូតអស់កល្បជាអង្វែង តរៀងទៅ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងធ្វើការនេះ។

⁸ ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់បានទាស់ប្រឆាំងនឹងលោកយ៉ាកូបហើយវាបានធ្លាក់មកលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁹ ប្រជាជនទាំងអស់នឹងបានស្គាល់ ទាំងអេប្រាអ៊ឹមនិងប្រជាជននៅស្រុកសាម៉ារី ដែលនិយាយដោយអំនួតនិងចិត្តក្រអឺតក្រអួត¹⁰ «ជញ្ជាំងតង់ដូបានរលំ តែយើងនឹងសង់ឡើងដោយថ្មដាវិញ គេបាន កាប់រំលំសសរធ្វើពីដើមត្បែង តែយើងនឹងយកសសរធ្វើពីដើមផ្អឹកមកជំនួសវិញ»។

¹¹ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំបច្ចាមិត្តរបស់ស្តេចវេស៊ីន ឲ្យមកវាយលុកពួកគេ¹² នឹងពង្រឹងកម្លាំងខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ ជនជាតិស៊ីរីនៅខាងកើត ហើយជនជាតិ ភីលីស្ទីននៅខាងលិច។ ខ្មាំងសត្រូវត្របាក់លេបអ៊ីស្រាអែលដោយម៉ាត់។ ក្នុងគ្រប់ការទាំងនេះ ក៏ព្រះពិរោធនៅតែពុំទាន់ស្ងប់ដដែល គឺព្រះអម្ចាស់នៅតែលាត ព្រះហស្ត ចាំវាយគេជានិច្ច។

¹³ ប៉ុន្តែមនុស្សនឹងមិនងាកមករកព្រះអង្គ ដែលវាយពួកគេទេហើយពួកគេក៏មិនស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលដែរ។

¹⁴ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់នឹងកាត់ផ្តាច់ក្បាលនិងកន្ទុយកណ្តាល របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញ ក្នុងថ្ងៃតែមួយ។¹⁵ ពួកអ្នកដឹកនាំនិងពួកអភិជនដែលជាប្រមុខ ហើយព្យាករីដែលបង្រៀនសេចក្តីកុហកគឺជាកន្ទុយ។

¹⁶ អ្នកដែលដឹកនាំប្រជាជននេះឲ្យគេរង្វេង ហើយអ្នកដែលត្រូវបានគេដឹកនាំគឺត្រូវបានលេបត្របាក់។¹⁷ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់មិនអាណិតយុវជន របស់ពួកគេឡើយ ព្រះអង្គក៏មិនមេត្តាក្មេងកំព្រានិងស្ត្រីមេម៉ាយរបស់ពួកគេដែរ ពួកគេសុទ្ធតែជាមនុស្សមិនគោរពព្រះនិងជាមនុស្សអាក្រក់ ហើយមាត់របស់គេនិយាយពាក្យល្ងើល្ងើ។ ក្នុងការទាំងនេះ ធ្វើឲ្យព្រះពិរោធនៃព្រះអង្គមិនស្ងប់ដដែល គឺព្រះហស្តព្រះអង្គ ចាំវាយគេជានិច្ច។

¹⁸ មនុស្សអាក្រក់នឹងដុតដោយភ្លើង វាបានឆេះគុម្ពបន្លា និងគុម្ពរពាក់ រួចហើយរាលដាលឆេះព្រៃបោះធ្វើឲ្យមានផ្សែងខ្ពស់ខ្មាញ់ហុយឡើង។

¹⁹ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល ទឹកដីរបស់គេនឹងត្រូវឆាបឆេះហើយប្រជាជននឹងក្លាយទៅជាចំណី របស់ភ្លើង។ គ្នាអ្នកណា ត្រាប្រណីដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួនឡើយ។

²⁰ ពួកគេបានយកអាហារដោយដៃស្តាំ តែគេនៅតែឃ្លាន គេងាកទៅស៊ីអាហារនៅខាងឆ្វេង ក៏នៅតែមិនបានឆ្អែតដដែល។ រហូតដល់ហែកសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន ឯងស៊ីផង។²¹ គឺម៉ាណាសេស៊ីសាច់អេប្រាអ៊ឹម ហើយ អេប្រាអ៊ឹមនិងម៉ាណាសេ ហើយពួកគេព្រួតគ្នាស៊ីសាច់យូដា។ ក្នុងការទាំងនេះ ក៏ព្រះពិរោធនៅតែពុំទាន់ ស្ងប់ដដែល គឺព្រះអម្ចាស់នៅតែលាតព្រះហស្ត ចាំវាយគេជានិច្ច។

10¹ វេទនាហើយ អ្នកណាបង្កើតច្បាប់អយុត្តិធម៌ ហើយចេញបទបញ្ជា ដើម្បីជិះជាន់ប្រជាជន។² ពួកគេឃាត់ជនក្រីក្រមិនឲ្យរកយុត្តិធម៌ ហើយបំបិទសិទ្ធិដល់អ្នកក្រ ដែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ពួកគេរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិពីស្ត្រីមេម៉ាយ ហើយប្លន់យកអ្វីៗទាំងអស់ពីក្មេងកំព្រា!

³ តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីនៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ ហើយនៅពេលដែលមានការបំផ្លាញដែលនឹងមកពីទីឆ្ងាយ? តើអ្នករាល់គ្នានឹងរកអ្នកណាជាជំនួយ ហើយតើអ្នករាល់គ្នានឹងទុកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នករាល់គ្នានៅទីណា? គ្មានអ្វីនៅសេសសល់ឡើយ ហើយអ្នកនឹងដេកនៅក្នុងចំណោមអ្នកទោសឬធ្លាក់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់។ ទោះបីធ្វើទោសយ៉ាងណាក៏ដោយគង់ តែសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គមិនទាន់បែរចេញនៅឡើយគឺព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គនៅតែលូកមកទៀត។

⁵ វេទនាហើយ ដល់ជនជាតិអាស៊ីរី ដែលជាដំបងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់យើងហើយរំពាត់នៅដៃគេ គឺជាសេចក្តីគ្មានក្តាញ់របស់យើង!

⁶ យើងចាត់គាត់អោយទៅជាតិសាសន៍មួយដែលក្រអឺតក្រទមនិងប្រឆាំងនឹងប្រជាជនដែលខឹងនឹងយើងយ៉ាងខ្លាំង។

យើងបញ្ជាឲ្យគេចាប់យកជយកណ្តាប់យកហើយជាន់ល្បឿនពួកគេដូចកក់នៅតាមផ្លូវ។

⁷ ប៉ុន្តែគេមិនបានយល់ទេ គឺគេមានចិត្តគំនិតផ្សេងគឺមានចិត្តចង់បំផ្លាញវិញ គឺគេចង់បំផ្លាញនិង រំលាយប្រជាជាតិជាច្រើន។⁸ ដ្បិតគេពោលថា អ្នកដឹកនាំរបស់យើងទាំងនោះ «តើមិនមែនជាស្តេចគ្រប់គ្នាទេឬ?»⁹ តើក្រុងកាលនរមិនដូចដូចក្រុងកើតមើលទេឬ? តើក្រុងហាម៉ាត់ ក្រុងអេដាខ ក្រុងសាម៉ារីមិនដូចអាផាបទេឬ? តើស្រុកសាម៉ារីមិនដូចក្រុងដាម៉ាសទេឬ?

¹⁰ យើងបានយកឈ្នះលើរាជាណាចក្រដែលមានរូបព្រះក្លែងក្លាយគឺរូបបដិមា ហើយធំជាងរូបព្រះនៅក្នុងយេរូសាឡឹមនិងនៅទីកន្លែងដាម៉ាសទៅទៀត។

¹¹ គឺដូចយើងបានធ្វើដល់ក្រុងសាម៉ារី និងរូបព្រះរបស់គេដូចដែល តើយើងនឹងមិនធ្វើដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមនិងរូបព្រះរបស់គេដែរទេឬ?»

¹² នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន ហើយនិងក្រុងយេរូសាឡឹម យើងនឹងដាក់ទោសដល់ស្តេចអាស៊ីរី ដែលមានចិត្តអួតអាង និងមើលទៅមានឫកខ្ពស់។¹³ ដ្បិតស្តេចនោះមានរាជឱង្ការថា «យើងទទួលជ័យជម្នះដោយសារកម្លាំង និងប្រាជ្ញារបស់យើងផ្ទាល់។ យើងបានស្គាល់ការនោះ យើងបានដកចេញព្រំដែនរបស់ប្រជនជាតិទាំងនោះ។ យើងបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេទៀតផង ហើយដូចដែលយើងទម្លាក់ស្តេចជាច្រើនចុះពីបល្ល័ង្ក។

¹⁴ ដែររបស់យើងបានរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជាតិទាំងឡាយ ហើយដូចគេប្រមូលពងសត្វពីសំបុកដែលមេរាបោះបង់ចោល យើងក៏បានប្រមូលរូបរួមលោកទាំងមូលយ៉ាងនោះដែរគ្មានណាមួយកម្រើកស្លាប់ ឬបើកមាត់ ឬស្រែកចេកចាចឡើយ»។

¹⁵ ពួកគេតើនឹងអួតខ្លួនប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលកាន់វាបាននោះទេ? តើរណានឹងលើកតម្កើងខ្លួនវាជាអ្នកដែលប្រើវាបានឬទេ? ឬដូចជាដំបងនឹងលើកមនុស្សឡើងជាមនុស្សដែលមិនមែនធ្វើជាលើធុផង។¹⁶ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ចាត់ខ្មាំងសឹកចេញពីចំណោមទាហានដ៏ពូកែៗរបស់ពួកគេ ហើយនៅក្រោមសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនឹងឆេះដូចភ្លើងផងដែរ។

¹⁷ ពន្លឺរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រែទៅជាភ្លើងហើយព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គនឹងក្លាយទៅជាអណ្តាតភ្លើងនោះនឹងឆេះឡើង បន្ទុសបន្ទា និងអញ្ជាញរបស់គេនៅថ្ងៃតែមួយ។¹⁸ ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញព្រៃឈើនិងស្រុកដ៏សម្បូណ៌សប្បាយរបស់វាទាំងព្រលឹងទាំងនឹងរូបកាយបានដូចជាមនុស្សកើតជំងឺដែលនាំឲ្យខ្លួនរីងរៃស្លាប់ទៅ។¹⁹ សំណល់ដើមឈើដែលសល់នៅក្នុងព្រៃរបស់គេនឹងបានតិចណាស់ បានជាពួកក្មេងនឹងអាចកាត់ទុកបាន។

²⁰ នៅថ្ងៃនោះកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសេសសល់គឺកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុប

ដែលបានរត់គេចខ្លួនលែងពីដៃផ្អែកលើអ្នកដែលបានវាយឈ្នះពួកគេទៀតហើយ

តែពួកគេនឹងពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវិញ។

²¹ កូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបដែលនៅសល់នឹងរំលត់ទ្រង់ទ្រាយទៅរកព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានប្រាជ្ញានុភាព។

²² ដ្បិតអ៊ីស្រាអែលអើយ ទោះបីប្រជាជនរបស់អ្នកមានចំនួនច្រើន ដូចគ្រាប់ខ្សាច់នៅឆ្នេរសមុទ្រក្តីគង់តែនឹងមានតែសំណល់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចមកវិញ។ ដ្បិតបានសម្រេចឲ្យមានការបំផ្លាញ ដោយសេចក្តីសុចរិតដ៏លើសលន់។²³ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ដីជាព្រះនៃពិភពលោកទាំងមូល ព្រះអង្គនឹងបង្ហើយការបំផ្លាញសព្វគ្រប់នៅកណ្តាលទឹកដីទាំងមូល។

²⁴ ហេតុនេះហើយ ព្រះជាម្ចាស់ដីជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា

«ប្រជាជនរបស់យើងដែលរស់នៅស៊ីយ៉ូនមិនត្រូវភ័យខ្លាចនឹងជនជាតិអាស៊ីរីឡើយ។ ទោះបីគេវាយអ្នកដោយរំពាត់ ហើយលើកដំបងទាស់នឹងអ្នក ដូចយ៉ាងសាសន៍អេស៊ីបក៏ដោយ។²⁵ កុំខ្លាចពួកគេឡើយដ្បិតមួយរយៈខ្លីនេះនៅតែបន្តិចទៀត សេចក្តីគ្មានក្តាញ់នឹងបានសម្រេច គឺយើងនឹងបំបែកបំបាក់ទៅបំផ្លាញពួកគេវិញ»។

²⁶ ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងវាយឈ្នះពួកគេ ដូចព្រះអង្គបានវាយឈ្នះជនជាតិម៉ាខាននៅលើផ្ទាំងថ្មអូបែប។

ព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកដំបងរបស់ខ្លួនលើសមុទ្រហើយលើកវាឡើង ដូចព្រះអង្គបានធ្វើនៅអេស៊ីប។²⁷ នៅថ្ងៃនោះ បន្ទុករបស់អ្នកនឹងត្រូវលើកយកចេញពីស្មារបស់អ្នក និងនឹមរបស់អ្នកចេញពីក្នុងអ្នក ហើយនឹមរបស់អ្នកនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយសារកម្លាំង។

²⁸ ខ្មាំងសត្រូវបានឡើងមកដល់អែយ៉ាត ហើយគេបានដើរកាត់ស្រុកមីក្ស័ន មកដាក់អីវ៉ាន់របស់គេនៅត្រង់មីក្ស័ន។²⁹ ពួកគេបានឆ្លងមកហួសផ្លូវកាត់ភ្នំ ហើយបានឈប់ស្នាក់នៅត្រង់កេបា ក្រុងរ៉ាម៉ាភីភីយញ្ញ័រ ហើយពួកគេបៀរជាស្រុករបស់សូល បានរត់អស់ហើយ។

³⁰ សូមស្រែកអោយខ្លាំងៗ កូនស្រីរបស់កាលីម! ចូរត្រងត្រាប់ស្លាប់! អ្នកស្រុកអាណាចោតអើយ អ្នកពិតជាលំបាកណាស់!³¹ អ្នកស្រុកម៉ាដម៉េណា នឹងរត់បែកខ្ញែកគ្នាអ្នកស្រុកកេប៊ីមនឹងនាំគ្នារត់រកកន្លែងមានសុខសាន្ត។³² នៅថ្ងៃដែលនោះ ខ្មាំងសត្រូវទៅដល់លូបា គេប្រើកម្លាំងគំរាមកំហែងភ្នំស៊ីយ៉ូន គឺគំរាមកំហែងក្រុងយេរូសាឡឹម។

³³ ចូរមើល! ព្រះអម្ចាស់ដីជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលនឹងធ្វើអោយមែកឈើធ្លាក់ពីលើភ្នំដ៏គួរអោយស្ងែងខ្លាច។ ដើមឈើខ្ពស់ៗ នឹងត្រូវគេកាប់ហើយដើមឈើខ្ពស់ៗ នឹងត្រូវរលំ។³⁴ ព្រះអង្គនឹងកាប់រំលំព្រៃរំពោះ ហើយដើមឈើធំៗដ៏មានតម្លៃនៅស្រុកលីបង់នឹងត្រូវរលំដែរ។

11 ¹ពន្លកនឹងដុះចេញពីគល់របស់លោកអ៊ីសាយ ហើយមែកមួយដែលដុះចេញពីឫសរបស់វានឹងបង្កើតផល។

²ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងសណ្ឋិតលើគាត់ គឺព្រះវិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញា ហើយនិងយល់ដឹង ព្រះវិញ្ញាណនៃស្មារតីនិងកម្លាំង ព្រះវិញ្ញាណនៃចំណេះដឹង ហើយកោតខ្លាចនៃព្រះអម្ចាស់។

³អំណរសប្បាយរបស់បុត្រានោះនឹង កោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ព្រះបុត្រានេះមិនវិនិច្ឆ័យ តាមអ្វីដែលភ្នែកមើលឃើញ គឺមិនតាមអ្វីដែលព្រះអង្គស្តាប់ឮនោះទេ។

⁴ហើយព្រះអង្គនឹងវិនិច្ឆ័យជនក្រីក្រដោយយុត្តិធម៌ ដោយឡែងត្រង់នៅលើផែនដីនេះ។ ព្រះអង្គប្រើព្រះបន្ទូលជាដំបង ដើម្បីធ្វើទោសដល់មនុស្ស ហើយពេល ព្រះអង្គចេញបញ្ជា មនុស្សអាចក្រក់ត្រូវប្រហារ។⁵ព្រះអង្គនឹងយកយុត្តិធម៌ធ្វើជាខ្សែក្រវាត់ចង្កេះ នឹងយកព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ធ្វើជាសង្វារ។

⁶សត្វចកនឹងរស់នៅជាមួយកូនចៀម ហើយចំណែកខ្លាខ្លាខ្លា នឹងដេកជិតកូនពពែ ហើយកូនគោនិងកូនសិង្ហ នឹងដើររកស៊ីចំណីជាមួយគ្នា។ ហើយមានក្មេង តូចម្នាក់ឃ្វាលពួកវា។⁷គោហើយនិងខ្លាឃ្មុំ នឹងដើររកស៊ីជាមួយគ្នាហើយកូនរបស់ពួកវានឹងដេកជាមួយគ្នា។ សត្វគោនឹងស៊ីចំណីដូចសត្វគោដែរ។

⁸កូនក្មេងនឹងលេងនៅលើរន្ធពស់ ហើយកូនក្មេងដែលផ្តាច់ដោះនឹងដាក់ដៃលើរន្ធពស់។⁹ពួកគេមិនខាំគ្នាឬបំផ្លាញគ្នានៅក្នុងដីវិសុទ្ធរបស់យើងឡើយ ដ្បិតផែនដីនឹងស្គាល់ដីពោពេញទៅដោយចំណេះដឹងនៃព្រះអម្ចាស់ ដូចជាទឹកដែលបានគ្របលើសមុទ្រ។

¹⁰នៅថ្ងៃនោះ តាមរយៈពូជពង្សលោកអ៊ីសាយ នឹងធ្វើជានង សម្រាប់ប្រជាជនទាំងឡាយ។ ប្រជាជាតិផ្សេងៗនឹងស្វែងរកអ្នកនោះ ទឹកនៃសម្រាករបស់គាត់ នឹងបានជាទីរុងរឿងខ្ពស់។¹¹នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងលូកព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គទៅម្តងទៀត ដើម្បីប្រមូលពួកសំណល់នៃប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដែលនៅ សល់ពីអាស៊ីរី និងអេស៊ីប ហើយស្រុកប៉ាត្រួស អេស្សូពីអេឡាម ស៊ីណីរ ក្រុងហាម៉ាត់ និងកោះទាំងឡាយនៃសមុទ្រ។

¹²ព្រះអង្គនឹងលើកទង់មួយ ជាសញ្ញាឲ្យប្រជាជាតិទាំងឡាយដឹងថា ព្រះអង្គនឹងប្រមូលប្រមូលជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយកុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលបែកខ្ញែកចេញពីទិសទាំងបួននៃផែនដី។¹³ព្រះអង្គនឹងបង្ហូរ អេប្រាអ៊ឹមឈប់មានចិត្តច្រណែន ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់យូដា នឹងវិនាសសូន្យ។ អេប្រាអ៊ឹម លែងច្រណែននឹងយូដា ហើយយូដាក៏លែងប្រឆាំងនឹងអេប្រាអ៊ឹមទៀតដែរ។

¹⁴ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេនឹងវាយលុកនៅលើភ្នំភ្នំលីស្ទីននៅទិសខាងលិច ហើយពួកគេនឹងប្តូរប្រជាជនរបស់អ្នកនៅទិសខាងកើត។ ពួកគេនឹងលុកដៃទៅបង្ក្រាប អេដុមនឹងម្ល៉ាស់ ហើយពួកកូនចៅអាំម៉ូន នឹងស្លាប់បង្គាប់គេដែរ។¹⁵ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញឈូងសមុទ្រអេស៊ីបទាំងនោះ។ ដោយមានខ្យល់បក់យ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គនឹងគ្រវីព្រះហស្តរបស់ទ្រង់លើទន្លេអ៊ីប្រាតហើយនឹងចែកវាទៅជាអូរចំនួនប្រាំពីរ ដូច្នេះវាអាចត្រូវបានឆ្លងកាត់ដោយស្បែកជើង។

¹⁶នោះនឹងមានផ្លូវធំមួយសម្រាប់ពួកអ្នកដែលសល់ជីវិត នៃប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ដែលបានមកពីអាស៊ីរីវិញ ដូចកាលពីដើម មានផ្លូវមួយសម្រាប់ បុព្វបុរសរបស់ គេចេញពីអេស៊ីបដែរ។

12 ¹នៅថ្ងៃនោះអ្នកនឹងពោលថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ! ខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះអង្គ។ ទោះបីព្រះអង្គព្រះពិរោធនិងទូលបង្គំ សេចក្តីក្រោធនោះបានបែរចេញទៅ ហើយព្រះអង្គបានកម្សាន្តចិត្តទូលបង្គំវិញ។² មើល! ព្រះជាម្ចាស់ជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងទុកចិត្តដោយមិនខ្លាចឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាកម្លាំងរបស់ខ្ញុំ នឹងជាចម្រៀងខ្ញុំច្រៀង។ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះខ្ញុំ»។

³ដោយសេចក្តីអំណរអ្នកនឹងដងទឹកចេញពីអណ្តូងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។⁴នៅថ្ងៃនោះ អ្នកនឹងពោលថា «អរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអំពាវនាវក្រាបព្រះនាមព្រះអង្គ នឹងប្រកាសអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងចំណោមប្រជាជនប្រកាសថា ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គត្រូវលើកតម្កើន។

⁵ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គបានសំដែងសិរីរុងរឿង សូមឲ្យផែនដីបានដឹងរឿងនេះ។⁶ចូរនាំគ្នាបន្លឺសំឡេងជ័យយោសដោយអំណរ អ្នកក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ! ដ្បិតព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលគង់នៅកណ្តាលចំណោមអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គអស្ចារ្យណាស់»។

13 ¹សេចក្តីប្រកាសអំពីបាបីឡាន ដែលលោកអេសាយជាកូនរបស់លោកអម្ចាស់បានទទួល²ចូរលើកទង់សញ្ញាមួយ នៅលើភ្នំមួយដែលគ្មានដើមឈើ ចូរនាំគ្នា ស្រែកដាក់ពួកគេ និងបក់ដៃហៅពួកគេផង ទាំងនោះឲ្យចូលមកតាមទ្វារកិត្តិយស។³យើងបានចេញបញ្ជាទៅកាន់អ្នកដ៏វិសុទ្ធរបស់យើង ហើយយើងបាន ហៅពួកខ្លាំងពូកែរបស់យើង សម្រាប់នឹងសម្រេចសេចក្តីក្រោធរបស់យើង គឺជាពួកអ្នកដែលមានអំណរចំពោះសេចក្តីខ្ពង់ខ្ពស់របស់យើង។

⁴មានឮសូរគឺកងរបស់មនុស្សកកកុញនៅលើភ្នំ គឺជាសំឡេងរបស់ប្រជាជាតិនៃរាជាណាចក្រ ជាច្រើនឥតគណនាដែលមកជួបជុំគ្នា! ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលកំពុងតែត្រួតត្រាមើលពលទ័ពសម្រាប់ចូលច្បាំង។⁵ពួកគេទាំងនោះមកពីស្រុកឆ្ងាយៗគឺមកពីជើងមេឃ គឺព្រះអម្ចាស់និងគ្រឿង អារុធនៃសេចក្តីគ្មានក្តាញរបស់ព្រះអង្គដើម្បីនឹងបំផ្លាញស្រុកនោះទាំងមូល។

⁶ចូរស្រែកឡើង ព្រោះថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ។ ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនឹងធ្វើឲ្យកើតមហន្តរាយ។⁷ហេតុនេះហើយ បានជាមនុស្សគ្រប់ៗគ្នា បាក់ទឹក ចិត្ត លែងមានសេចក្តីក្លាហាន។⁸ពួកគេនឹងភ័យរន្ធត់ ការលឺចាប់និងការស្រែកថ្ងូរនឹងរឹបអូសពួកគេដូចជាស្រ្តីមានផ្ទៃពោះ។

ពួកគេមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមកដោយរឿងឆ្ងល់ ហើយមុខរបស់គេពោរពេញទៅដោយភាពអាម៉ាស់។

⁹មើល! ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់មកដល់ ជាមួយព្រះពិរោធយ៉ាងខ្លាំងនិងកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីនឹងបំផ្លាញទឹកដីគ្មានសល់ នឹងធ្វើឲ្យមនុស្សមានបាបសូន្យចេញ។

¹⁰ផ្កាយនៅលើមេឃនិងក្រុមតារានិករនឹងមិនផ្តល់ពន្លឺដល់ពួកគេទេ។ ព្រះអាទិត្យនឹងបាត់រលឹតាំងពីពេលរះឡើងហើយព្រះច័ន្ទក៏លែងចាំងពន្លឺទៀតដែរ។

¹¹យើងនឹងដាក់ទោសពិភពលោក ព្រោះតែអំពើអាក្រក់និងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ។ យើងនឹងបំបាត់ចោលភាពក្រអឺតក្រមមរបស់មនុស្សអំនួត ហើយបង្ក្រាបចិត្ត ព្រហ្មវិស័យរបស់មនុស្សឃោរឃៅ។¹²យើងនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សនៅសល់តិចតួចបំផុត គឺពិបាករកជាងមាសទឹកដប់ និងមាសដ៏ល្អបំផុត ទៅទៀត។

¹³ដូច្នេះហើយ យើងនឹងធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃនឹងកក្រើករំពើក ផែនដីនឹងរញ្ជួយនៅលើគ្រឹះរបស់វា តាមដែលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ខ្ញាល់នឹងមនុស្សលោក ដោយសារព្រះពិរោធដ៏ខ្លាំងរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ប្រៀបដូចសត្វប្រើសប្រឹងរត់នៅមុខព្រាន ឬដូចហ្វូងចៀមដែលគ្មាននរណាឃ្លាល ម្នាក់ៗរំលោភប្រជាជនរបស់ ខ្លួន ហើយរត់ទៅរកស្រុកកំណើតវិញ ។

¹⁵អ្នកដែលត្រូវគេរកឃើញនឹងត្រូវគេសម្លាប់ ហើយអ្នកដែលចាប់បាននឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខងារ។¹⁶កូនៗរបស់ពួកគេក៏នឹងត្រូវបែកជាបំណែកៗ នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់ពួកគេដែរដោយពួកខ្លាំងសត្រូវ ផ្ទះរបស់គេក៏ត្រូវខ្មាំងរឹបអូសយកទៅ ហើយប្រពន្ធរបស់គេក៏ត្រូវគេរំលោភដែរ។

¹⁷មើល! យើងនឹងញុះញង់សាសន៍មេឌីយ៉ាទាំងនឹងគេ ជាជនជាតិដែលមិនចង់បានប្រាក់ សូម្បីតែមាសក៏មិនមានចិត្ត រីករាយដែរ។¹⁸ជនជាតិមេឌីយ៉ាបាញ់ ព្រួញប្រហារពួកយុវជន។ ពួកគេគ្មានចិត្តអាណិតអាសូរទារកដែលទើប នឹងកើត ឬក៏អាណិតមេត្តាក្មេងតូចៗទេ។

¹⁹ហើយបាបីឡាន ជាក្រុងដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ជាងគេ ក្នុងរាជាណាចក្រ ដែលធ្វើឲ្យជនជាតិខាងដេ មានមោទនភាព នឹងត្រូវព្រះជាម្ចាស់រំលាយ ដូចក្រុងសូដុម ហើយក្រុង កូម៉ូរ៉ាដែរ។²⁰ក្រុងនោះនឹងលែងមានមនុស្សរស់នៅ ក៏លែងមានដំណរមនុស្សទៀតដែរ។ សូម្បីពួកអាវ៉ាប់ ក៏លែងបោះជំរំនៅទីនោះ ហើយពួកគេង្វាលក៏មិននាំ ហ្វូងសត្វរបស់គេ ទៅដេកនៅទីនោះទៀតទេ។

²¹ប៉ុន្តែសត្វព្រៃទាំងឡាយដែលនឹងនាំគ្នាមកនៅទីនោះ។ ផ្ទះពួកគេនឹងមានពេញដោយសំឡេងសត្វយំ សត្វអូរទុសនឹងរស់នៅហើយពពែព្រៃនឹងលោតកញ្ជ្រោង នៅទីនោះ។²²ហ្វូងផ្តែព្រៃនឹងលូតលាស់នៅតាមដំណាក់របស់ពួកគេ ហើយហ្វូងស្វាវរស់នៅក្នុងវិមានលំហែកាយ។ ពេលកំណត់របស់ក្រុងបាបីឡានជិតមកដល់ គ្មាន ពន្យារឡើយ។

14¹ ព្រះអម្ចាស់អាណិតអាសូរដល់ពូជពង្សលោកយ៉ាកូប ព្រះអង្គនៅតែជ្រើសរើស ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែល ព្រះអង្គនឹងឲ្យគេទៅរស់នៅលើទឹកដីរបស់ខ្លួន វិញ។ ជនបរទេសនឹងមកជ្រកកោន ហើយរួមរស់ជាមួយកូនចៅលោកយ៉ាកូប។² ជាតិសាសន៍ផ្សេងៗនឹងជួយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឲ្យរស់ត្រឡប់ ទៅទឹកដីគេវិញ។ ហើយ ទឹកដីរបស់ព្រះអម្ចាស់ អ៊ីស្រាអែលនឹងយកអ្នកទាំងនោះធ្វើជាអ្នកបម្រើ។ ពួកគេនឹងចាប់អស់អ្នកដែលបានចាប់ពួកគេទៅជាឈ្លីយ យកមកជាឈ្លីយវិញ ហើយយកអស់អ្នកដែលធ្លាប់សង្កត់សង្កិនខ្លួន មកក្រោមខ្លួនដែរ។

³ នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់ឲ្យអ្នកបានសម្រាក ពីការទុក្ខវេទនា ហើយនិងការបារម្ភ និងការធ្វើការលើសកម្លាំង ដែលគេតម្រូវឲ្យធ្វើនោះ។⁴ ហើយអ្នកនឹងច្រៀងចំអក ឲ្យស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនដូចតទៅ៖ «អំពើជំនាន់ បានកន្លងបាត់ទៅហើយ អំណាចផ្តាច់ការ ក៏បានបញ្ចប់ដែរ!

⁵ ព្រះអម្ចាស់បានបំបាក់ដំបងរបស់មនុស្សអាក្រក់និងដំបងរបស់មេដឹកនាំទាំងនោះ។⁶ គឺមនុស្សដែលមានចិត្តកាចសាហាវវាយធ្វើបាបប្រជាជន គ្មានភាពស្រាកស្រាន្ត មនុស្សដែលមានចិត្តកំហែល ហើយយកប្រជាជាតិទាំងឡាយធ្វើជាចំណុះនិងតាមព្យាបាទពួកគេគ្មានត្រាប្រណី។

⁷ ផែនដីទាំងមូលបានសម្រាកហើយស្ងប់ស្ងាត់ ពួកគេចាប់ផ្តើមអបអរសាទរនិងការច្រៀង។⁸ សូម្បីតែដើមតាត្រៅក៏រីករាយនឹងអ្នកដែរ ដោយដើមតាត្រៅនៅស្រុកលីបង ពួកគេនិយាយថា ចាប់តាំងពីអ្នកបានបន្ទាបខ្លួនគ្មានជាងឈើណាម្នាក់មកកាប់បំផ្លាញយើងទេ។⁹ ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្ស

ស្លាប់នៅខាងក្រោមមានសេចក្តីរីករាយ ដោយព្រោះពួកអ្នកនៅផែនដីផងក៏បានឲ្យអស់ទាំងស្តេច នៃជនជាតិទាំងឡាយនៅក្រោកពីបល្ល័ង្ករបស់ពួកគេ។¹⁰ ពួកគេទាំងអស់គ្នានឹងនិយាយមកអ្នកថា អ្នកខ្សោយដូចជាពួកយើងហើយ។ អ្នកបានក្លាយដូចជាពួកយើងដែរ។¹¹ ភាពខ្ព្ពើងរបស់អ្នក បានធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថាន មច្ចុរាជ ដោយមានសំឡេងពិណ័រដរង មានដង្កូវក្រាលក្រោមអ្នក និងមានដង្កូវគ្របដណ្តប់លើអ្នកផងដែរ។

¹² ផ្កាយភ្លឺពេលព្រឹកអើយ ម្តេចក៏អ្នកធ្លាក់ពីលើមេឃមក! ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្លាក់ដល់ដីអញ្ចឹង អ្នកហើយដែលធ្លាប់តែបំភ្លឺប្រជាជាតិទាំងឡាយ!¹³ អ្នកតែងតែ ពោលថា៖ «យើងនឹងឡើងទៅលើមេឃ ហើយលើក បល្ល័ង្ករបស់យើងឡើងឲ្យខ្ពស់ជាងផ្កាយ របស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅទៀត ហើយយើងនឹងអង្គុយលើភ្នំនៅខាង ជើងបំផុត ជាកន្លែងដែលជួបជុំគ្នា។¹⁴ យើងនឹងឡើងទៅលើ ខ្ពស់ជាងពពកទៅទៀត យើងនឹងបានដូចព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។»

¹⁵ ឥឡូវនេះអ្នកត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះទៅស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ រហូតដល់ក្នុងរណ្តៅ។¹⁶ អ្នកដែលឃើញអ្នកនឹងក្រឡេកមើលអ្នកយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់។ ពួកគេមុខជាពោលថា៖ «តើអ្នកនេះដែលធ្វើឲ្យផែនដីរញ្ជួយញ័រ ហើយធ្វើឲ្យនគរផ្ទុះ¹⁷ ជាអ្នកដែលបានធ្វើឲ្យលោកីយទិវហោរា ព្រមទាំងបំផ្លាញទីក្រុងទាំង នោះ មិនដែលលែងពួកឈ្លីយឲ្យត្រឡប់ទៅផ្ទះគេវិញនោះទេ?»

¹⁸ ស្តេចរបស់ប្រជាជាតិទាំងឡាយសុទ្ធតែសម្រាក យ៉ាងរុងរឿង ក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន។¹⁹ ប៉ុន្តែ អ្នកត្រូវបានបោះសាកសពចោលឆ្ងាយពីផ្ទះ។ ដូចកូនដែលគេរំលូត ចោល ឬដូចសាកសពដែលគេដើរជាន់។ មានសាកសពរបស់អស់អ្នកដែលគេ សម្លាប់ដោយមុខដាននៅគរពីលើអ្នក ហើយសាកសពទាំងនោះត្រូវគេច្រាន ទម្លាក់ ទៅលើថ្មនៅបាតរណ្តៅ។²⁰ អ្នកមិនបានគប់នៅក្នុងផ្ទះ ព្រោះអ្នកបានបំផ្លាញស្រុករបស់អ្នក និងសម្លាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់អ្នកផង។ ទៅថ្ងៃមុខ គេនឹងលែង នឹកនាដល់ឈ្មោះ ពូជដ៏កំណាចរបស់អ្នកទៀតហើយ។

²¹ ចូររៀបចំការសម្លាប់របស់អ្នក សម្រាប់កូនៗរបស់គេចោលទៅ ដោយសារអំពើរបស់ដួនតារបស់គេ ដូច្នេះពួកគេក្រោកឡើងរុករានទន្រ្ទានផែនដី ហើយសង់ ក្រុងពាសពេញលើពិភពលោក។²² ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងក្រោកឡើង ប្រឆាំងនឹងជនជាតិបាប៊ីឡូន យើងនឹងលុបបំបាត់ ឈ្មោះបាប៊ីឡូន ព្រមទាំងពូជពង្ស និងខ្សែស្រឡាយរបស់គេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²³ «យើងនឹងធ្វើឲ្យទឹកដីរបស់គេក្លាយទៅជាព្រៃនាម ដែលមាន តែសត្វកាំប្រមាសនៅ យើងនឹងបោសសម្អាតបាប៊ីឡូន ឥតទុកអ្វីឲ្យនៅសល់ឡើយ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

²⁴ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលរំលឹកថា៖ «ពិតណាស់ យើងបានគ្រោងទុកយ៉ាងណា យើងក៏នឹងប្តេជ្ញាចិត្តធ្វើយ៉ាងនោះដែរ យើងបាន សម្រេចការនោះ។²⁵ យើងនឹងកម្ទេចពួកអាស្ស័រក្នុងទឹកដីរបស់យើង លើភ្នំរបស់យើងគឺយើងនឹងជាន់គេនៅក្រោយជើង។ នឹមដែលអាស្ស័រដាក់លើ ប្រជាជន របស់យើងនឹងត្រូវយកចេញ យកបន្ទុកដែលគេដាក់លើស្មាប្រជាជនយើងនោះចេញដែរ។»

²⁶ នេះគឺជាផែនការដែលត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ផែនដីទាំងមូល ហើយនេះជាព្រះហស្តដែលបានសន្ធឹងទៅលើប្រជាជាតិទាំងអស់។

²⁷ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលបានសំរេចការនេះ តើអ្នកណានឹងបញ្ឈប់ព្រះអង្គបាន? ព្រះហស្តនៃព្រះអង្គបានលើកឡើង

តើអ្នកណានឹងបង្វែររាមកវិញបាន?

²⁸ ក្នុងឆ្នាំដែលស្តេចអហាសសោយទិវង្គត សេចក្តីប្រកាសចូលមកដល់៖²⁹ អ្នកភីលីស្ទីនអើយ! កុំរីករាយដោយព្រះវិញ្ញាណដែលធ្លាប់វាយអ្នកបានបាក់ទៅនោះ។ ដ្បិតនឹងមានពស់វែកមួយ កើតចេញពីពូជរបស់ពស់នោះហើយក៏នឹងមានពស់អសិរពិស កើតចេញពីពងពស់វែកនោះដែរ។

³⁰ កូនដំបូងពីមនុស្សក្រីក្រនឹងឃ្លាតចៀមគេនៅរាល់ស្មៅរបស់យើង ហើយមនុស្សក្រីក្រទៅរកកន្លែង សម្រាកដោយសុខសាន្ត។ យើងនឹងសម្លាប់ពូជពង្សរបស់ អ្នក ហើយយើងនឹងដាក់សេចក្តីនោះដល់ជីវិតរបស់អ្នក។

³¹ ទ្វារក្រុងអើយ ចូរសាកសង្រេងទៅ ស្រុកភីលីស្ទីននិងរលាយសូន្យ។ ដ្បិតមានផ្សែងចេញមកពីទិសខាងជើង ខ្មាំងសត្រូវលើកទ័ពមកទាំងអស់គ្នា មិនបាត់ ម្នាក់ណាឡើយ។³² តើធ្វើដូចម្តេចទើបអាចឆ្លើយទៅអ្នកនាំសាររបស់ប្រជាជាតិនោះ? ហើយព្រះអម្ចាស់បានសង់ក្រុងស៊ីយ៉ូនឡើង ហើយជនទុក្ខក្នុងចំណោម ប្រជារាស្ត្ររបស់ ព្រះអង្គនឹងជ្រកកោននៅក្នុងក្រុងនោះ។

15 ¹សេចក្តីប្រកាសស្តីអំពីស្រុកម្ចាស់។ ជាការពិត ក្រុងអើរ ម្ចាស់មុខជាត្រូវហិនហោច និងវិនាសសូន្យក្នុងពេលតែមួយយប់ទេ ហើយដោយព្រោះនៅក្នុង យប់មួយ ក្រុងការបស់ស្រុកម្ចាស់ត្រូវបំផ្លាញខ្ទេចខ្ទី ហើយសាបសូន្យទៅដែរ។²ពួកគេបាននាំគ្នាឡើងទៅវិហារនៅឌីបួន គេយំសោកនៅកន្លែងសក្ការៈ តាមទូលខ្ពស់ៗ ជនជាតិម្ចាស់នាំគ្នាសោកសង្រេង ស្រណោះក្រុងនេបូ និងក្រុងមេឌីបា។ គេបានការសក់ក្បាលគ្រប់គ្នា ក៏កាត់ពុកចង្កាទាំងអស់គ្នាដែរ។

³នៅតាមផ្លូវពួកគេស្លៀកបាវ កាន់ទុក្ខ នៅលើដំបូលផ្ទះរបស់ពួកគេ និងនៅតាមទីធ្លាមនុស្សគ្រប់គ្នាយំសោកដោយទឹកភ្នែក។⁴នៅក្រុងហេសបួន និងអេឡាលេ ប្រជាជនស្រែកយំលាន់ៗ សំឡេងរបស់គេបានឮរហូតទៅដល់ក្រុងយ៉ាហាស់ ហេតុនោះបានជាពលទាហានម្ចាស់ស្រែករកជំនួយ ពួកគេញាប់ញ័រនៅក្នុងខ្លួនគេ។

⁵ដូងចិត្តខ្ញុំបានអាណិតស្រុកម្ចាស់ ដ្បិតមានពួកគេខ្លះរត់ រហូតដល់ក្រុងសូអារ ក្រុងអេក្លាត សេលីស្សា។ ពួកគេដើរទៅយំតាមផ្លូវ ឡើងទៅក្រុងលូគីត គេ ស្រែកប្រកាសពីការបំផ្លាញតាមផ្លូវទៅក្រុងហ្សូណែម⁶ទឹកដែលនៅនីមួយៗបានរឹងហើយ ស្មៅនឹងក្រៀមស្ងួតហើយស្មៅដែលលាស់ខ្លីនឹងរុញទៅវិញ អត់មានអ្វី ខៀវខ្ចីឡើយ។⁷ដោយសារការនេះ គេនឹងប្រមូលរបស់ទ្រព្យដែលគេមាន ទុកនៅឆ្ងាយហួសជ្រោះដើមចាកទៅទៀត។

⁸សម្រែករបស់ប្រជាជនលាន់ៗជុំវិញព្រំដែនស្រុកម្ចាស់ទាំងមូល សូរទ្រហោយក៏បានឮទៅដល់ក្រុងអេកឡែម សូរទ្រហោយនោះ បានឮរហូតដល់ក្រុងបៀរ អេលីម។⁹ដ្បិតទឹកអូរដែលហូរកាត់ភូមិឌីម៉ូនមានសុទ្ធតែឈាម ហើយយើងនឹងឆ្លើយទុក្ខវេទនាកើតមានដល់ភូមិឌីម៉ូននេះថែមទៀត គឺសត្វសិង្ហនឹងមកខាំ ជនជាតិម្ចាស់ ដែលនៅសល់លើទឹកដីរបស់គេ។

16 ¹សូមផ្ញើរចៀមពីក្រុងសិលាតាមផ្លូវវាលរហាស្ថាន យកទៅថ្វាយព្រះមហាក្សត្រយូដា ដែលគង់នៅភ្នំស៊ីយ៉ូន។
²ដូចជាសត្វបក្សីដែលរង្វេងដូចជាសំបុកដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ ដូចស្រីៗនៅស្រុកម៉ូអាបកំពុងតែនៅមាត់ទន្លេអឺណូន។

³«សូមជួយផ្តល់ការណែនាំឲ្យយើងខ្ញុំ សូមចាត់វិធានការជួយយើងខ្ញុំផង នៅកណ្តាលថ្ងៃនេះ សូមធ្វើជាម្ចាស់ដល់យើងខ្ញុំដូចនៅពេលយប់ដែរ សូមបិតបាំងពួកយើងដែលរត់គេចខ្លួនផង ហើយកុំឲ្យក្បត់ពួកអ្នកដែលរត់ភៀសខ្លួនឡើយ។⁴សូមអនុញ្ញាតឲ្យជនភៀសខ្លួនសាសន៍ម៉ូអាប អាស្រ័យនៅជាមួយអ្នកផង សូមគ្របបាំងគេឲ្យរួចពីអ្នកបំផ្លាញផងដែរ» ដ្បិតទាល់តែពួកជិះជាន់បញ្ចប់ ហើយពួកគួរភ័យខ្លាចបានវិនាសពីទឹកដីផង។

⁵មានបល្ល័ង្កមួយតាំងឡើង ដោយសេចក្តីសប្បុរស ហើយស្តេចមួយអង្គក្នុងពូជពង្សរបស់ដាវីឌ នឹងគង់លើបល្ល័ង្កនោះ។
ស្តេចនឹងវិនិច្ឆ័យដោយស្វែងរកសេចក្តីយុត្តិធម៌ ហើយធ្វើនូវសេចក្តីសុចរិតផង។

⁶យើងបានឮគេនិយាយថាពួកម៉ូអាប មានអំនួត ពួកគេមានចិត្តព្រហ័ន វាយឫកខ្ពស់ ហើយអួតបំប៉ោង ហើយពេញដោយកំហឹង។⁷ដូច្នេះ ជនជាតិម៉ូអាបបែរជាសោកសង្រេង! គ្រប់យ៉ាងបានបំផ្លាញ ពួកគេយំសោកស្តាយអាហារដែលគេធ្លាប់បរិភោគនៅគារ ហារវ៉ៃសេត។

⁸ដ្បិតចម្ការនៃក្រុងហែសបួន ត្រូវបានខូចខាតអស់ ហើយចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅស៊ីបម៉ាក៏ដូចគ្នា។ ពួកមេដឹកនាំនៃប្រជាជាតិនានា បានជាន់ឈ្លីកាច់បំបាក់ខ្ទែងល្អបំផុត ធ្លាប់លាតសន្ធឹង រហូតដល់យ៉ាស៊ីរ និងរាវរហូតដល់វាលរហាស្ថាន។ ព្រមទាំងបែកមែកកាត់ឆ្នងសមុទ្រផងដែរ។

⁹ប្រាកដណាស់ខ្ញុំនឹងយំរួមជាមួយអ្នកយ៉ាស៊ីរស្រណោះចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅស៊ីបម៉ា។ យើងបង្អួចទឹកស្រោចស្រពហែសបួន និងអេឡាលេ ដោយទឹកភ្នែកយើង។ ដ្បិតចម្ការអ្នកឲ្យផលនៅរដូវក្ដៅនិងច្រូតកាត់ផង យើងបានបញ្ចប់ដោយសម្លេងនៃអំណរ។¹⁰អំណរនិងសេចក្តីរីករាយត្រូវបានយកផ្លែពីចម្ការអ្នក ហើយនៅទីនោះក៏មិនមានស្រែកច្រៀង ឬអំណរនៅក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរដែរ។ គ្មានអ្នកណាជាន់បញ្ចេញទឹកទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងផ្ទះដែរ យើងបានបញ្ឈប់សូរសម្រែក នៃការធ្វើទំពាំងបាយជូរហើយ។

¹¹ដូច្នេះហើយ ដួងចិត្តយើងនឹងបញ្ចេញសូរទំនួញ ដូចសំឡេងពិណ ព្រោះយើងអាណិតស្រុកម៉ូអាបនិងក្រុងគារ ហារវ៉ៃសេត។¹²កាលណាម៉ូអាបឡើងទៅឯទីខ្ពស់ ហើយនឿយហត់ដោយការចូលទៅអធិស្ឋានក្នុងទីបរិសុទ្ធ នោះការអធិស្ឋានគ្មានបានផលអ្វីសោះ។

¹³នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ញើទាក់ទងនឹងជនជាតិម៉ូអាបកាលពីលើកមុន។¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖
«ក្នុងរយៈពេលបីឆ្នាំទៀតភាពថ្មីថ្មោងរបស់ម៉ូអាបនឹងរលាយសូន្យ ព្រមទាំងប្រជាជនកុះករបស់គេផង អ្នកដែលនៅសល់ មានតិចតួចណាស់ ហើយខ្សោយផង»។

17 ¹សេចក្តីប្រកាសស្តីអំពីក្រុងដាម៉ាស។²ទីក្រុងផ្សេងៗនៃអាឡឺរីត្រូវបានបោះបង់។ ពួកគេនឹងហូរសព្ទនាំទៅជ្រកកោន នៅទីនោះ គ្មានអ្នកណាខ្លាចពួកគេទៀតឡើយ។³បន្ទាយនឹងបាត់ចេញពីស្រុកអេប្រាអ៊ឹមទៅ ព្រមទាំងនរណាដែលក្រុងដាម៉ាស ហើយជនជាតិស៊ីរីដែលនៅសេសសល់នឹងត្រូវអាប់ឱនដូចជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៃពិភពទាំងមូល។

⁴នៅវេលាថ្ងៃនោះ សិរីងរឿងរបស់លោកយ៉ាកុបនឹងប្រែទៅជាអន់ថយ ហើយសាច់ឆាត់ធំរបស់គេ នឹងត្រឡប់ជាស្គមស្គាំងទៅវិញ។⁵ស្រុកអ៊ីស្រាអែលប្រៀបបានទៅនឹងស្រែ ដែលគេទើបនឹងច្រូតកាត់ដូចគ្នានឹងអ្វីនៅសល់សោះ។ គឺដូចវាលទំនាបដែរ នៅពេលដែលគេទើបនឹងប្រមូលស្រូវអស់។

⁶នឹងមានផលខ្លះសល់នៅដែរប្រៀបបាននឹង ដើមអូលីវដែលគេទើបនឹងបេះផ្លែរួចនៅខាងចុងមានសល់ពីរដុំផ្លែហើយតាមមែកមានសល់បួនប្រាំផ្លែ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁷នៅគ្រានោះ មនុស្សទាំងពួងនឹងបែរទៅរកព្រះដែលបានបង្កើតខ្លួន ហើយភ្នែករបស់គេនឹងមើលចំទៅព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល។

⁸ពួកគេនឹងមិនមើលទៅអាសនៈដែលជាស្នាដៃរបស់ពួកគេហើយពួកគេក៏លែងសម្លឹងមើលទៅស្លូបព្រះអាសេរី ឬអាសនៈសម្រាប់ដុតគ្រឿងក្រអូបដែលបានសង់ឡើងដោយដៃរបស់គេនោះដែរ។⁹នៅថ្ងៃនោះទីក្រុងដ៏រឹងមាំរបស់ពួកគេនឹងប្រៀបដូចជាជម្រាលភ្នំដែលត្រូវគេបោះបង់ចោលហើយនៅលើកំពូលភ្នំជាកន្លែងដែលគេបោះបង់ចោល នៅចំពោះមុខពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយទីនោះនឹងនៅស្ងាត់ឈឹង។

¹⁰ដ្បិតអ្នកបានភ្លេចព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នក ហើយអ្នកបានព្រងើយកន្តើយនឹងព្រះដែលជាថ្មដាននៃកម្លាំងរបស់អ្នក។ ដូច្នេះ អ្នកដាំដំណាំដែលគាប់ចិត្តអ្នកព្រមទាំងផ្សាំមែកប្លែកៗផង។¹¹នៅថ្ងៃដែលអ្នកដាំដំណាំ អ្នកបានធ្វើឲ្យដំណាំនោះដុះឡើង មិនយូរប៉ុន្មានពូជដែលអ្នកបានសាបព្រោះនឹងដុះឡើង។ ប៉ុន្តែ ពេលចម្រុតមកដល់ គ្មានផលអ្វីសោះផ្ទុយទៅវិញ មានតែការឈឺចាប់ គ្មានអ្វីព្យាបាលឲ្យជាបានទេ។

¹²វេទនាហើយ! ការបះបោររបស់ប្រជាជនជាច្រើនមានសន្លឹកដូចជាស្នូរគ្រហឹមនៃមហាសាគរនិងសូររបស់សាសន៍ផ្សេងៗដែលបក់បោកដូចរលកយក្សដ៏ធំនៃមហាសមុទ្រ!¹³ប្រជាជាតិនានានឹងស្រែកហោកព្រោលដូចរលកសមុទ្រ បក់បោកយ៉ាងខ្លាំងប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់នឹងស្តីបន្ទោសពួកគេ នោះគេនឹងរត់ទៅឆ្ងាយហើយនឹងត្រូវបណ្តេញទៅដូចជាខ្យល់ ផាត់អង្កាមពីលើភ្នំ ហើយដូចជាផ្លូលីហុយឡើងពីមុខខ្យល់ព្យុះ។¹⁴នៅពេលល្ងាចសូមមើល! មុនពេលព្រឹកពួកគេនឹងត្រូវបាត់! មុនពេលថ្ងៃរះ ពួកគេវិនាសសូន្យអស់ទៅ នេះហើយជាទុក្ខទោសរបស់ពួកអ្នកដែលប្លន់ និងរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង។

18 ¹ វេទនាដល់ស្រុកដែលបាំងដោយស្លាប ជាស្រុកនៅត្រើយខាងនាយទន្លេស្រុកអេត្យពីព្រះអង្គបានបញ្ជូនទូតគឺឲ្យជិះនាវាធ្វើពីឫស្សីទៅលើទឹកធំ ដោយបង្គាប់ថាចូរទៅចុះ ចូរនាំគ្នាវិលត្រឡប់ទៅស្រុករបស់សាសន៍ ដែលមានមាឌខ្ពស់ នឹងមានស្បែកភ្លឺរលើប មនុស្សទាំងឯងទាំងឡាយស្វែងខ្លាចសាសន៍នេះ ព្រោះពួកគេជាប្រជាជាតិដ៏ខ្លាំងពូកែ ដែលជាន់ឈ្លីទាំងអស់ហើយមានទន្លេហូរកាត់ទឹកដីគេ។

³ អ្នករាល់គ្នាដែលរស់នៅលើពិភពលោក និងអ្នកដែលរស់នៅលើផែនដី នៅពេលដែលមានសញ្ញាសំគាល់នៅលើភ្នំ ចូរមើល! ហើយនៅពេលដែលត្រៃផ្ទុំឡើងចូរស្តាប់។

⁴ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «យើងនឹងឃ្លាំមើលពីផ្ទះរបស់យើងយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ដូចកំដៅនិងដូចទឹកសន្សើមនៅរដូវរដូវម្រេត។⁵ មុនពេលរដូវរដូវម្រេតមកដល់នៅពេលទំពាំងបាយជូរឈប់ផ្កា គឺពេលផ្កាទំពាំងបាយជូរក្លាយទៅជាផ្លែ ហើយពេលផ្លែនោះទុំព្រះអង្គនឹងយកកាំបិតកាត់ទងហើយកាត់ខ្លែងចេញដែរ។

⁶ ពួកគេក៏បោះបង់ចោលជាមួយគ្នាដល់សត្វហើរមកពីភ្នំ ដែលស៊ីគំរង់ហើយដល់សត្វព្រៃនៅផែនដីដែរ សត្វហើរទាំងនោះនឹងអាស្រ័យដោយសារខ្មោចគេអស់មួយរដូវក្តៅហើយសត្វព្រៃនឹងអាស្រ័យដោយសារគេអស់មួយរដូវរងា។⁷ នៅគ្រានោះ សាសន៍ដែលមានមាឌខ្ពស់ និងមានស្បែកភ្លឺរលើប ជាជាតិមនុស្សគួរស្វែងខ្លាច តាំងពីគេកើតមកជាសាសន៍ខ្លាំងពូកែ ដែលជាន់ឈ្លីទាំងអស់ ក៏មានទន្លេហូរកាត់កណ្តាលស្រុកគេ គឺនឹងនាំតង្វាយនោះមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលដល់ ភ្នំស៊ីយ៉ូន។

19¹ សេចក្តីប្រកាសអំពីអេស៊ីប។ មើល! ព្រះអម្ចាស់យាងមកស្រុកអេស៊ីបដោយគង់លើពពកមួយដុំ ដែលរសាត់យ៉ាងលឿន អស់ទាំងរូបព្រះរបស់ស្រុកអេស៊ីបនឹងញាប់ញ័រនៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយចិត្តពួកសាសន៍អេស៊ីប នឹងរលត់ទៅនៅក្នុងខ្លួនគេ។

² «យើងនឹងធ្វើអោយជនជាតិអេស៊ីបប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងជនជាតិអេស៊ីប ទីក្រុងមួយនឹងធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងទីក្រុងមួយហើយនគរមួយប្រឆាំងនឹងនគរមួយទៀត។

³ គំនិតរបស់សាសន៍អេស៊ីប នឹងកាត់កំសាយក្នុងកណ្តាលគេ។ ហើយធ្វើឲ្យនយោបាយរបស់គេត្រូវរលាយ ពួកគេនឹងទៅបន់ព្រះក្លែងក្លាយ គ្រួសារប្រពន្ធប្រធាន គ្រូខាប និងពួកគ្រូគាថារបស់គេ។⁴ យើងនឹងប្រគល់ជនជាតិអេស៊ីបទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ម្ចាស់ដ៏សាហាវម្នាក់ ហើយស្តេចដ៏អាក្រក់ផ្តាច់ការនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល»។

⁵ ទឹកសមុទ្រនឹងរឹងស្ងួតហើយទឹកទន្លេក៏ស្រក ហើយរឹងអស់ទៅ។⁶ ដៃទន្លេទាំងប៉ុន្មាននឹងផុសរលួយ ហើយព្រែកទាំងពួងនៃស្រុកអេស៊ីប នឹងអន់ថយ ហើយរឹងស្ងួតទៅ ចំណែកដើមបុល ដើមត្រៃនឹងស្ងួតក្រៀម។

⁷ វាលស្មៅនៅតាមដងទន្លេនីល និងមាត់ទន្លេនីលនិងវាលស្រែទាំងអស់នៃទន្លេនីលនឹងរឹងស្ងួត ប្រែទៅជាធូលីហើយផាត់បាត់ទៅ។⁸ អ្នកនេសាទនឹងយំសោកកាន់ទុក្ខ ចំណែកពួកអ្នកដែលបោះសន្ទូចក្នុងទន្លេនីល នឹកស្រណោះស្រណោក ហើយពួកអ្នកបង់សំណាញ់ដែរ។

⁹ ពួកអ្នកដែលរកស៊ីធ្វើខ្ទួតទេសយ៉ាងម៉ដ្ឋ នឹងពួកដែលស្ស្សាញសំពត់ស នឹងប្រែទឹកមុខទៅជាស្លេកស្លាំង។¹⁰ ពួកអ្នកធ្វើការងារ ទាំងប៉ុន្មាននៃអេស៊ីប នឹងត្រូវរលាយខ្ទេចទៅ ហើយពួកជើងឈូលនឹងស្ងួតចិត្ត។

¹¹ មេដឹកនាំនៅក្រុងសូអានគឺល្វីល្វី។ ចំណែកក្រុមប្រឹក្សាដ៏ពូកែរបស់ព្រះចៅផារ៉ោបានក្លាយជាមនុស្សឥតន័យ។ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នករាល់គ្នាទូលទៅផារ៉ោបានថា «ទូលបង្គំជាកូនរបស់អ្នកប្រាជ្ញ គឺជាពូជពង្សនៃស្តេចពីបុរាណ?»¹² តើអ្នកប្រាជ្ញរបស់ទ្រង់នៅឯណា? សូមឲ្យពួកគេទូលព្រះករុណាអំពីអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានគំរោងទាក់ទងនឹងអេស៊ីប។

¹³ ពួកមេដឹកនាំរបស់សូអានបានក្លាយជាមនុស្សល្វីល្វី ហើយមេដឹកនាំរបស់ក្រុងណូបត្រូវបានគេបោកបញ្ឆោត។ ពួកអ្នកដែលជាសសរកន្លោងក្នុងពូជអំបូរបាននាំស្រុកអេស៊ីបឲ្យរង្វេង។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យពួកគេឡប់ស្មារតីពួកគេនឹងនាំស្រុកអេស៊ីបឲ្យរង្វេង ក្នុងគ្រប់ វិស័យទាំងអស់ គឺប្រៀបដូចជាមនុស្សប្រមឹកដែរអិលដូលនៅក្នុងកំអួតរបស់ខ្លួន។¹⁵ គ្មានការអ្វីសម្រាប់ឲ្យជនជាតិអេស៊ីបអាចធ្វើបានឡើយ ទោះជាក្បាល ឬកន្ទុយជាមែកឬផង។

¹⁶ នៅត្រាតោះ ជនជាតិអេស៊ីបនឹងបានដូចជាស្រ្តី។ ពួកគេ នឹងញ័ររន្ធត់ហើយតក់ស្លុត នៅពេលឃើញព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល លើកព្រះហស្តគំរាមពួកគេ។¹⁷ ហើយទឹកដីយូដានឹងត្រឡប់ជាទីស្វែងខ្លាចដល់ជនជាតិអេស៊ីប ពេលណាវិញជា គេភ័យខ្លាចណាស់

ដោយសារផែនការរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយនេះជាផែនការដើម្បីប្រឆាំងនឹងពួកគេ។¹⁸ នៅថ្ងៃនោះ នឹងមានទីក្រុងប្រាំនៅក្នុងស្រុកអេស៊ីបដែលនិយាយភាសាកាណាន ហើយស្បថនឹងព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

ទីក្រុងមួយក្នុងចំណោមទីក្រុងទាំងនោះនឹងត្រូវបានគេហៅថា ទីក្រុងកណ្តាលថ្ងៃ។¹⁹ នៅថ្ងៃនោះនឹងមានអាសនៈមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នៅចំកណ្តាលចំណោមអេស៊ីប គេនឹងដំឡើងស្នូបមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់នៅក្បែរព្រំដែន។

²⁰ នេះជាទីសំគាល់និងជាបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល នៅស្រុកអេស៊ីប។ ដ្បិតគេនឹងអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រោះពួកអ្នកដែលសង្កត់សង្កិនគេ ព្រះអង្គនឹងចាត់អ្នកសង្គ្រោះម្នាក់ឲ្យមកការពារ និងរំដោះពួកគេ។

²¹ ព្រះអម្ចាស់នឹងសម្តែងឲ្យជនជាតិអេស៊ីបស្គាល់ព្រះអង្គ ពួកគេនឹងថ្វាយបង្គំដោយថ្វាយយញ្ញបូជានិងតង្វាយនានាហើយពួកគេនាំគ្នាស្បថនឹងព្រះអម្ចាស់ ពួកគេនាំគ្នាបន់ព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងលាបំណន់ផង។²² ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើអោយស្រុកអេស៊ីបរងទុក្ខវេទនានិងព្យាបាលជំងឺ។ ពួកគេនឹងវិលមករកព្រះអម្ចាស់វិញ ព្រះអង្គនឹងព្រះសណ្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់គេហើយព្រះអង្គនឹងប្រោសពួកគេអោយបានជា។

²³ នៅត្រាតោះ នឹងមានផ្លូវមួយភ្ជាប់ពីអេស៊ីបទៅដល់អាស៊ីរី ហើយជនជាតិអាស៊ីរី គេនឹងមកអេស៊ីបដែរ ហើយជនជាតិអេស៊ីប នឹងទៅអាស៊ីរីផងដែរ ពួកជនជាតិអេស៊ីបនឹងថ្វាយបង្គំជាមួយពួកជនជាតិអាស៊ីរី។

²⁴ នៅថ្ងៃនោះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងមករួមជាមួយជនជាតិអេស៊ីប ហើយជនជាតិអាស៊ីរីជាទីបញ្ចេញពរនៅកណ្តាលផែនដី²⁵ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងប្រទានពរដល់ពួកគេដោយពោលថា៖ «សូមលើកតម្កើងជនជាតិអេស៊ីប ប្រជាជនរបស់យើង ហើយស្រុកអាស៊ីរីដែលជាស្នាដៃរបស់យើង និងអ៊ីស្រាអែលជាមរតករបស់យើងផង»។

20¹ នៅក្នុងឆ្នាំដែលថ្ងៃច័ន្ទបានមកដល់ក្រុងអាសដូដ ជាគ្រាដែលស៊ីកុន ស្តេចជនជាតិអាស៊ីរីបានចាត់លោកឲ្យទៅ ហើយលោកបានច្បាំងចាប់យក
ក្រុងអាសដូដនោះ។² នៅគ្រានោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកអេសាយជាកូនរបស់លោកអម្ចាស់ថា៖
«ចូរទៅយកបារមាសចេញពីចង្កេះទៅហើយដោះស្បែកជើងចេញពីជើងទៅ»។ លោកក៏ធ្វើតាម គឺលោកដើរខ្លួនអាក្រាត ហើយជើងទទេ។

³ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖

«ដូចព្យាករណ៍អេសាយជាអ្នកបំរើរបស់យើងបានដើរអាក្រាតកាយនិងដើរដោយជើងទទេអស់រយៈពេលបីឆ្នាំមកហើយនោះគឺជាទីសំគាល់និងជានិមិត្តរូបមួយទាក់ទងនឹងអេស៊ីបនិងទ
អេស្បូពី⁴ គឺស្តេចអាស៊ីរីនឹងចាប់អ្នកអេស៊ីបនាំទៅជាល្បិចសឹក ជាពួកដែលចេញពីអេស៊ីប ព្រមទាំងជន្លៀសអ្នកអេស្បូពីទាំងក្មេងទាំងចាស់យកទៅដែរ ទាំង
ខ្លួនអាក្រាត និងជើងទទេ ជនជាតិអេស៊ីបនឹងត្រូវអាម៉ាស់ជាខ្លាំង។

⁵ ពួកគេនឹងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយស្រឡាត់ចិត្តដោយព្រោះអ្នកអេស្បូពី ដែលជាទីសង្ឃឹមរបស់គេ និងស្រុកអេស៊ីប ជាសេរីរុងរឿងរបស់គេ។⁶ ប្រជាជនដែល
រស់នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រនេះ នឹងនាំគ្នានិយាយថា៖ «ជាការពិតណាស់ ទីសង្ឃឹមដែលយើងបានរត់ទៅពឹង ឲ្យបានរួចពីស្តេចស្រុកអាស៊ីរី ធ្លាក់ដល់កម្រិតហ្នឹងទៅ
ហើយ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងអាចរួចខ្លួនបាន?»

21¹ សេចក្តីប្រកាស អំពីទីវាលរហោស្ថាននៅក្បែរសមុទ្រ។ ដូចព្យុះសង្សារបក់បោកកាត់តំបន់ណេកិប វាឆ្លងកាត់ពីវាលរហោស្ថាន ពីទឹកដីដីគួរអោយខ្លាច។
² ខ្ញុំបានឃើញនិមិត្តមួយគួរឲ្យព្រឺខ្លាច គឺមនុស្សឧបាយ គេប្រព្រឹត្តដោយកិច្ចកលរបស់គេ ពួកអ្នកដែលធ្លាប់បំផ្លាញ ក៏បំផ្លាញកងទ័ពអេឡាម។ ចូរនាំគ្នា
វាយលុកកងទ័ពមេឌីអើយ ចូរនាំគ្នាឡោមព័ទ្ធ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេបាក់អំនួត។

³ ហេតុនេះហើយ បានជាចង្កេះទូលបង្គំពេញការឈឺចាប់ ដូចជាការឈឺចាប់របស់ស្រ្តីដែលសំរាលកូន ខ្ញុំបានអោនចុះនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានស្តាប់ឮ និង
រំខាននូវអ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញ។⁴ បេះដូងខ្ញុំញ័រ ខ្ញុំក៏ភ័យខ្លាចដែរ។ វេលាល្ងាច ជាពេលខ្ញុំចូលចិត្ត នាំខ្ញុំមិនតក់ស្លុតឡើយ។

⁵ ពួកគេកំពុងតែរៀបចំតុ និងក្រាលកម្រាលសម្រាប់បរិភោគអាហារ អ្នកដឹកនាំស្រែថា ចូរក្រោកឡើងចាក់ប្រេងលើ ខែលរបស់អ្នក។

⁶ ដ្បិតនេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «ចូរទៅដាក់អ្នកល្បាតម្នាក់ឲ្យចាំយាម ឲ្យគេប្រាប់ហេតុការណ៍អ្វីដែលគេឃើញ។

⁷ ពេលគាត់ឃើញរទេះសេះចម្បាំង ដែលទីមដោយសេះមួយគូ មានម្នាក់ជិះលើលា និងម្នាក់ជិះលើអូដូមក គេត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នខ្លួនឲ្យមែនទែន»។

⁸ អ្នកយាមស្រែកថា «ព្រះអម្ចាស់អើយខ្ញុំឈរយាមនៅលើបំរាស់ថ្ងៃហើយខ្ញុំប្របាទ ស្ថិតនៅកន្លែងយាមនេះ អស់មួយយប់ដែរ»។⁹ មានកងទ័ពពលសេះ ដើរ
មកទាំងគូៗ។ គេស្រែកថា «ហើយស្រែកថា៖ «ក្រុងបាប៊ីឡូនដួលហើយ ក្រុងបាប៊ីឡូនដួលហើយ
និងរាល់រូបព្រះដែលសង់ទាំងប៉ុន្មានបានដួលរលំដល់ដីផង»។

¹⁰ ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំអើយ ជាគ្រាប់ពូជនៅទីលានរបស់យើងអើយ អ្នកត្រូវគេបង្ក្រាបដូចស្រូវដែលគេបោកបែនឥឡូវនេះ អ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជា
ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យខ្ញុំដឹងនោះខ្ញុំក៏យកមកប្រាប់ដល់អ្នក។

¹¹ សេចក្តីប្រកាសស្តីអំពីក្រុងឌូម៉ា។ មានម្នាក់នៅស្រុកសៀរស្ទរខ្ញុំថា៖ «អ្នកយាមអើយ យប់ថ្ងៃណាហើយ? អ្នកយាមអើយ យប់ថ្ងៃណាហើយ?»¹² អ្នកយាមក៏
ឆ្លើយតបថា៖ «ពេលព្រឹកកំពុងតែមក ហើយយប់ក៏មកដែរ។ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាចង់សួរក៏សួរទៅ ចូររំលឹកសួរម្តងទៀតចុះ»។

¹³ សេចក្តីប្រកាសនិយាយអំពីអារ៉ាប់។ នៅរហោស្ថាន បានចំណាយពេលពេញមួយយប់ ពួកអ្នកនឹងស្នាក់នៅក្នុងដងព្រៃនៅស្រុកអារ៉ាប់។¹⁴ អ្នកស្រុកថេម៉ាអើយ
ទៅយកទឹកទៅឲ្យពួកអ្នកដែលស្រែកទឹក យកអាហារមកទទួលពួកអ្នកកៀសខ្លួនទាំងនោះផង។¹⁵ ដ្បិតពួកគេរត់គេចពីមុខដាវ ពីផ្លូវដែលដំឡើងជាស្រេច ហើយ
រត់ចេញពីសង្គ្រាមដ៏ធំ។

¹⁶ ដ្បិតនេះជាអ្វីព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ក្នុងរវាងមួយឆ្នាំ រាប់តាមឆ្នាំរបស់កូនឈ្មួល ស្រុកកេដារនឹងបាត់បង់ភាពរុងរឿងរបស់ខ្លួនទាំងស្រុង។¹⁷ នឹង
មានគ្នាតិចតួចប៉ុណ្ណោះ» ដ្បិតនេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

22 ¹សេចក្តីប្រកាសអំពីជ្រលងភ្នំ នៃនិមិត្ត តើមានមូលហេតុអ្វីដែលអ្នកទាំងអស់គ្នាឡើងទៅលើដំបូលផ្ទះ?²ហេតុអ្វីបានជាក្រុងនេះមានពេញទៅដោយ ភាពអ្វីអរ និងសំឡេងហោកព្រឿវបែបនេះ? ពួកអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់មិនបានស្លាប់ដោយងាយទេ ហើយពួកគេក៏មិនបានស្លាប់នៅក្នុងចម្បាំង។

³ពួកអ្នកដែលដឹកនាំលើអ្នក បានរត់ទៅជាមួយគ្នា តែពួកពលរដ្ឋចាប់ចងគេបានហើយ ពួកអ្នកដែលគេរកឃើញ ជាពួកអ្នកដែលបានរត់ទៅឆ្ងាយហើយ។

⁴ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំនិយាយថា៖ «កុំមើលមកខ្ញុំអី ខ្ញុំនឹងទុក្ខសោកខ្លាំងណាស់ មិនបាច់លោងចិត្តខ្ញុំទេ ដោយព្រោះជនជាតិដែលជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ត្រូវបានបំផ្លាញហើយ»។

⁵ដ្បិតថ្ងៃនេះ ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ធ្វើឲ្យមានចលាចលជាថ្ងៃជាន់ឈ្លី ហើយរស់គំនិត នៅជ្រលងភ្នំនៃនិមិត្ត គឺការបាក់បែកនៃកំពែង ហើយប្រជាជននាំគ្នាស្រែកនៅតាមភ្នំ។⁶កងទ័ពអេឡាមស្តាយបំពង់ព្រួញមកហើយក៏មានរទេះចម្បាំង និងកងពលសេះមកជាមួយដែរ កងទ័ពគៀវនាំគ្នារៀបចំខែល។⁷វានឹងមកតាមច្រកភ្នំយ៉ាងល្អបំផុតរបស់អ្នក បានពេញដោយរទេះចម្បាំង ហើយទ័ពសេះនឹងឈរជើងនៅមាត់ទ្វារ។

⁸ព្រះអង្គដកការពារពីស្រុកយូដា ហើយនៅថ្ងៃនោះអ្នកបានទីពឹងដល់គ្រឿងសស្រ្តាវុធ ដែលនៅក្នុងឃ្លាំងដំណាក់ព្រៃ។⁹អ្នករាល់គ្នាបានឃើញកំពែងក្រុងរបស់ព្រះបាទដាវីឌ បាក់បែកជាច្រើនកន្លែង អ្នករាល់គ្នាបានប្រមូលទឹកនៃស្រះខាងក្រោមទុក។

¹⁰អ្នករាល់គ្នារាប់ចំនួនផ្ទះនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយអ្នករាល់គ្នាវិលផ្ទះដើម្បីពង្រឹងកំពែងក្រុង។ អ្នកបានធ្វើអាងស្តុកទឹកនៅចន្លោះកំផែងទាំងពីរសម្រាប់ទឹកនៃអាងចាស់។¹¹អ្នកមិនបានពឹងពាក់ដល់ព្រះដែលព្រះអង្គធ្វើការទាំងនេះ ឬផ្នែកដល់ព្រះអង្គដែលបានសម្រេចការនេះជាយូរមកហើយ។

¹²នៅគ្រានោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលបានយំសោកកាន់ទុក្ខដោយការសក់និងស្បែកបាវ។

¹³ប៉ុន្តែមើលទៅអ្នករាល់គ្នាបែបជាធ្វើការអបអរនិងរីករាយដោយសម្លាប់គោ ស៊ីសាច់ចៀមនិងផឹកស្រា។ ដោយពោលថាយើងនាំគ្នាស៊ីផឹកទៅព្រោះស្បែកយើងមុខជាស្លាប់មិនខាន។¹⁴ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលបានសំដែងអោយខ្ញុំ «ដឹងថាអំពើទុច្ចរិតនេះនឹងមិនត្រូវអត់ទោសអោយអ្នកឡើយ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា «ចូរទៅជួបលោកសេបណា ជាមន្ត្រីមើលខុសត្រូវក្នុងព្រះរាជវាំង ប្រាប់គាត់ដូចតទៅ៖»¹⁶«តើអ្នកធ្វើអ្វីនៅទីនេះ តើអ្នកបានការអនុញ្ញាតមកពីណា បានជាអ្នកធ្វើប៉ុងសម្រាប់ខ្លួន អ្នកបានធ្វើប៉ុងសម្រាប់ខ្លួននៅលើទីខ្ពស់ គឺដាច់ទីលំនៅសម្រាប់ខ្លួននៅក្នុងថ្ម?»

¹⁷មើល! ព្រះអម្ចាស់នឹងបោះអ្នកចោលទៅ មនុស្សដែលពេញដោយកម្លាំងអើយ នឹងបោះអ្នកទៅក្រោម ហើយព្រះអង្គនឹងរុករានយ៉ាងជិតបំផុត។¹⁸ព្រះអង្គនឹងបោះអ្នកឲ្យរៀល ដូចគេបោះកូនបាលនៅលើដីធ្លីទូលាយដែរ។ អ្នកនឹងស្លាប់លើដីនោះ ជាមួយរទេះចម្បាំងដ៏រុងរឿងរបស់អ្នក អ្នកបានបន្តោកដំណាក់នៃម្ចាស់អ្នក!¹⁹«យើងនឹងបណ្តេញអ្នកពីដំណែងចេញ។ ហើយអ្នកនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះពីក្នុងនាទី។

²⁰នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងហៅអ្នកបម្រើរបស់យើង ឲ្យមក គឺអេលាគីមជាកូនហ៊ីលគីយ៉ា។²¹យើងនឹងយកអារសរបស់អ្នកមកបំពាក់ឲ្យគាត់វិញ ព្រមទាំងឲ្យមានកម្លាំងឡើង ដោយខ្សែក្រវាត់របស់អ្នកផង យើងនឹងដកអំណាចរបស់អ្នកប្រគល់ទៅឲ្យគាត់។ គាត់នឹងថែរក្សាអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម និងអ្នកស្រុកយូដា ដូចឪពុកថែរក្សាកូន។²²យើងនឹងប្រគល់កូនសោរាជ្យរាំងរបស់ស្តេចដាវីឌឲ្យដាក់លើស្នាគាត់ បើគាត់បើកគ្មានអ្នកណាបិទបានឡើយ ហើយបើគាត់បិទក៏គ្មាននរណាបើកបានដែរ។

²³យើងនឹងតាំងគាត់ឲ្យមានជំហររឹងប៉ឹង ដូចដែកគោលដែលបោះភ្ជាប់លើឈើខ្លឹម ហើយគាត់នឹងធ្វើជាបល្ល័ង្កដ៏រុងរឿងដល់រង្សានៃបិតាគាត់។

²⁴ពួកគេពឹងផ្អែកលើគាត់ទាំងអស់នូវសិរីល្អនៃរង្សារបស់បិតាគាត់ មកបំពាក់នៅលើគាត់វិញ គឺប្រៀបដូចជាបាន ឆ្នាំងនិងគ្រឿងប្រដាប់តូចៗទាំងប៉ុន្មាន។

²⁵នៅថ្ងៃនោះ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដែកគោលដែលបោះភ្ជាប់ លើឈើខ្លឹមនោះ នឹងបាក់រលំបូតធ្លាក់ចុះមក ហើយអ្វីៗដែលព្យួរនៅនឹងដែកគោលនោះ ក៏បាក់បែកខ្ទេចខ្ទីអស់ដែរ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល។

23 ¹សេចក្តីប្រកាសអំពីក្រុងទីរ៉ុស៖ នាវាពីស្រុកតើស៊ីសអើយ ចូរស្រែកទ្រហោយចុះ ដ្បិតក្រុងទីរ៉ុសត្រូវបំផ្លាញហើយ អត់មានសល់ផ្ទះ អត់មានកន្លែងចូល
សំចតឡើយ អ្នកធ្វើដំណើរមកពីកោះគឺប្រុសបានបើកឲ្យគេឃើញ។²ចូរនៅស្ងៀមចុះ ពួកអ្នកដែលរស់នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រ ពួកឈ្មួញពីក្រុងស៊ីដូនអើយ
ពួកអ្នកបានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់សមុទ្រ។³នៅតាមដងទន្លេដ៏ធំ មានអ្នកស្រុកស៊ីដូនបានប្រមូលហោតផល ដែលគេដាំនៅតាមដងទន្លេនីល
ហើយវាបានក្លាយជាពាណិជ្ជកម្មរបស់ប្រជាជាតិទាំងមូល។

⁴ស៊ីដូនអើយ អ្នកជាក្រុងដ៏រឹងមាំនៅតាមឆ្នេរសមុទ្រ ត្រូវអាម៉ាស់ហើយ។ អ្នកពោលថា៖ «ខ្ញុំពុំធ្លាប់ឈឺពោះ ក៏មិនធ្លាប់បង្កើតកូន ហើយមិនធ្លាប់ចិញ្ចឹមកូនកម្លោះ
កូនក្រមុំដែរ»។⁵ពេលដំណឹងនេះមកដល់អេស៊ីប ពួកគេនាំគ្នាភ័យញ័រ ហើយគិតដល់ក្រុងទីរ៉ុស។

⁶ចូរឆ្លងទៅតើស៊ីសទៅ ហើយយំសោកចុះ ពួកអ្នកដែលរស់នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រអើយ។⁷តើការនេះបានកើតឡើងចំពោះអ្នក ដែលជាទីក្រុងរីករាយ
ជាអ្នកដែលនៅតាំងពីសម័យបុរាណ ហើយជាអ្នកដែលជើងខ្លួនបានចាក់ចេញ ទៅអាស្រ័យនៅទីឆ្ងាយនោះ?

⁸តើអ្នកណាបានរៀបចំផែនការទាស់នឹងក្រុងទីរ៉ុស គឺជាក្រុងគឺជាអ្នកបំពាក់មកុដឲ្យ ហើយដែលពួកជំនួញសុទ្ធតែជាអ្នកដឹកនាំ និងអ្នកជំនួញ
តែងតែគោរពបំផុតនៅផែនដីឬ?⁹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល បានធ្វើការនេះ ដើម្បីនឹងបង្គាប់សេចក្តីអំនួត របស់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់កិត្តិយស និងដើម្បី
បន្ទាបអស់អ្នកដែលតម្កើងខ្លួន នៅលើផែនដីនេះ។

¹⁰ទីរ៉ុសអើយ ចូរភ្ញររាស់ដ៏របស់អ្នក ដូចគេភ្ញររាស់នៅតាមទន្លេនីល ដ្បិតនេះមិនមែនជាកន្លែងសំចតទៀតឡើយ។¹¹ព្រះអម្ចាស់បានលូកព្រះហស្តទៅលើសមុទ្រ
ហើយព្រះអង្គបានអង្រួនគ្រប់ទាំងនគរ ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាឲ្យជនជាតិកាណាន កម្ទេចក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំរបស់ខ្លួន។¹²ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖
«អ្នកក្រុងស៊ីដូន ដែលត្រូវគេធ្វើបាបអើយ អ្នកនឹងលែងបានធ្វើបុណ្យយ៉ាងសប្បាយ តទៅមុខទៀតហើយ ទោះបីអ្នករុករានឆ្លងទៅកោះគឺប្រុសក្តី ក៏គង់តែមិន
បានសម្រាកដែរ»។

¹³ចូរមើល ទៅស្រុកខាល់ដេ។ ប្រជាជនមិនមែនជនជាតិអាស៊ីរីបានធ្វើឲ្យស្រុកនោះ ក្លាយទៅជាជម្រករបស់សត្វព្រៃ។ ពួកគេបានដំឡើងប៉មចាំយាមរបស់គេ
គេបានផ្តល់ដំណាក់ទាំងប៉ុន្មាននៃក្រុងទីរ៉ុស គេបំផ្លាញក្រុងនោះទាំងមូល។¹⁴នាវាទាំងឡាយដែលមកពីស្រុកតើស៊ីសអើយ ចូរស្រែកទ្រហោយចុះ
ដ្បិតជំរករបស់អ្នកត្រូវបានបំផ្លាញ។

¹⁵នៅថ្ងៃនោះ ក្រុងទីរ៉ុសនឹងត្រូវគេបំភ្លេចចោលអស់រយៈពេលចិតសិបឆ្នាំ គឺដូចពេលមួយនៃរជ្ជកាលរបស់ស្តេចមួយអង្គ។

ក្រោយចប់ចិតសិបឆ្នាំការនេះនឹងកើតឡើងដល់ទីរ៉ុស ដូចជាចម្រៀងរបស់ស្រីពេស្យា៖¹⁶ចូរយកពិណ្ឌដើរលេងជុំវិញទីក្រុង បំភ្លេចស្រីពេស្យា ហើយលេងភ្លេង
យ៉ាងពីរោះចុះ ហើយច្រៀងឡើងជាច្រើនបទផង ដើម្បីឲ្យគេនឹកចាំពីអ្នកឡើងវិញ។

¹⁷ហើយវានឹងប្រហែលរវាងចិតសិបឆ្នាំ ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកសង្គ្រោះក្រុងទីរ៉ុស ហើយទីក្រុងនោះនឹង

ត្រឡប់ទៅជាកន្លែងបង្កើតប្រាក់ម្តងទៀតតាមរយៈធ្វើជាស្រីពេស្យា ហើយទីក្រុងនេះនឹងបម្រើដល់គ្រប់ទាំងនគររបស់លោកីយ។¹⁸ប៉ុន្តែកម្រៃនិងប្រាក់ដែលក្រុង
នេះរកបាន ត្រូវញែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេនឹងមិនប្រមូលទុកទៀតទេ ដ្បិតរបស់ទ្រព្យទាំងនោះនឹងត្រូវបម្រុងទុកជាអាហារ ហើយសម្រាប់ពួកអ្នកបម្រើ
ព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេ ក៏អាចមានសម្លៀកបំពាក់ដែលមានគុណភាពសម្រាប់ពួកគេ។

24¹ ចូរមើល! ព្រះអម្ចាស់នឹងជិតបំផ្លាញផែនដីឲ្យវិនាស ហើយធ្វើឲ្យផែនដីហិនហោច ព្រះអង្គនឹងរម្លឹងផែនដី ហើយកម្ចាត់កម្លាយ មនុស្សម្នាដែលរស់នៅលើផែនដីផង។² ពេលវេលានោះជិតមកដល់ហើយ ដូចជាមួយមនុស្ស ដូចជាបូជាចារ្យ ពួកស្រីសៅកែ ហើយពួកស្រីកំណាន់ ពួកអ្នកទិញ ពួកអ្នកលក់ ពួកអ្នកខ្ចីប្រាក់ ពួកកូនបំណុល ហើយនិងពួកដើរយកកាប្រាក់ និងពួកអ្នកដែលបានឲ្យកាប្រាក់ផងដែរ។

³ ផែនដីនឹងត្រូវខ្ទេចខ្ទីទាំងស្រុង ហើយស្លាប់ស្លាប់យឺត ត្បិតព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីការនេះហើយ។⁴ នៅផែនដីនឹងសោកសង្រេង គេធ្លាក់ខ្សោយគ្មានកម្លាំង អស់មនុស្សជាន់ខ្ពស់នឹងត្រូវចេញចុះទៅ។⁵ ផែនដីនឹងត្រូវអាស្រូវដោយសារមនុស្សបំផ្លាញ ពួកគេបានលើសនឹងក្រីក្រវិន័យ ពួកគេបានបំពាននឹងច្បាប់ទាំងប៉ុន្មាន ហើយបំបែកសេចក្តីសញ្ញាទាំងប៉ុន្មានដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច។

⁶ ដូច្នេះហើយ ផែនដីត្រូវបណ្តាសារ ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅផែនដីក៏ត្រូវមានទោស និងត្រូវដុតបំផ្លាញអស់ទៅ មានមនុស្សបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដែលនៅសល់។⁷ ទឹកទំពាំងបាយជូរថ្មីក៏ត្រូវសោយសោក ចម្ការទំពាំងបាយជូរក៏ត្រូវហិនវិនាសដែរ អស់អ្នកដែលសប្បាយក្លាយជាទុក្ខវិញ។

⁸ សម្លេងសប្បាយរីករាយ នៃការរាយក្រាបបានប្រែជាស្ងាត់ជ្រងំ ហើយសម្លេងរីករាយរីករាយក៏បាត់ទៅ ហើយអំណរដោយការដេញស្ទឹងក៏ឈប់អស់ដែរ។

⁹ ពួកគេមិនដឹកស្រា និង ច្រៀងទៀតទេ ហើយស្រាភីប្រែជាល្អិតសម្រាប់អ្នកផឹក។

¹⁰ ទីក្រុងដែលគ្មានមនុស្សនៅក៏ត្រូវរំលាយចោល គ្រប់ផ្ទះត្រូវបិទទ្វារហើយនៅទេ។¹¹ មានសម្លេងស្រែកតាមផ្លូវរកស្រាទំពាំងបាយជូរ អស់ទាំងអំណរត្រូវងងឹតយឺតហើយភាពរីករាយក៏បាត់អស់ទៅដែរ។

¹² នៅក្នុងទីក្រុងមានតែភាពស្ងប់ស្ងាត់ ហើយទ្វារក្រុងត្រូវបិទបាត់ចោល។¹³ ត្បិតអស់ជាតិសាសន៍ដែលនៅលើផែនដី នឹងត្រូវសេសសល់ដូចពេលដែលប្រមូលផលផ្លែអូលីវ និង ដូចផ្លែទំពាំងបាយជូរដែលគេបេះផ្លែហើយ។

¹⁴ ពួកគេទាំងនោះនឹងបន្លឺសម្លេងស្រែកដោយអំណរពីខាងសមុទ្រ ដោយព្រោះប្បទានភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁵ ដូច្នេះចូរលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៃព្រះអម្ចាស់ពីទិសខាងកើត ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមកោះនានាលើកតម្កើងព្រះកិត្តិនាមព្រះអម្ចាស់ដែលជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁶ យើងបានឮចម្រៀងពីចុងផែនដីស្រែកច្រៀងថា «សូមថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះដ៏សុចរិត!» តែខ្ញុំនិយាយថា «ខ្ញុំបានវិនាសបងអស់ហើយ ខ្ញុំវេទនាណាស់ហើយ! ត្បិតមនុស្សមានកលបានប្រព្រឹត្តដោយកលល្បិច មនុស្សមានល្បិចបានប្រព្រឹត្តដោយកលល្បិចណាស់ទៅហើយ»។

¹⁷ សេចក្តីរន្ធត់ញាប់ញ័រ និងការធ្លាក់ក្នុងរណ្តៅមនុស្សនៃអ្នករាល់គ្នានឹងជួបជាក់នៅផែនដីនេះជាមិនខាន។

¹⁸ ពួកអ្នកដែលគេចផុតពីការរន្ធត់ញាប់ញ័រនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ ហើយអស់អ្នកដែលគេចពីរណ្តៅនឹងជាប់អន្ទាក់វិញ។

ទ្វារនៃស្ថានសួគ៌នឹងបើកចំហរបង្អួចទឹកចុះមក ហើយគ្រឹះនៃផែនដីនឹងកក្រើកឡើង។

¹⁹ ផែនដីនឹងបាក់បែក ផែនដីនឹងប្រេះក្រហែងទៅ គឺផែនដីនឹងត្រូវញុញញាប់ញ័រជាខ្លាំង។²⁰ ផែនដីនឹងត្រូវទ្រុតទ្រោតដូចជាមនុស្សស្រវឹង ហើយយោលទៅមកដូចជាអង្រឹង។ ហើយអំពើបាបរបស់មនុស្សនឹងត្រូវសង្កត់យ៉ាងធ្ងន់ ហើយគេនឹងត្រូវដួលដោយងើបពុំរួចឡើយ។

²¹ គឺជិតដល់ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់នឹងដាក់ទោសនៅលើមេឃចំពោះពួកពលបរិវាដែលនៅស្ថានសួគ៌ ព្រមទាំងធ្វើទោសដល់ស្តេចទាំងឡាយនៅលើផែនដីផង។

²² ពួកគេទាំងនោះគឺដូចជាអ្នកទោសទៅក្នុងរណ្តៅ ហើយយកទៅឃុំនៅក្នុងគុក ក្រោយជាយូរថ្ងៃទើបព្រះអង្គកាត់ទោសពួកគេ។

²³ គ្រានោះព្រះច័ន្ទត្រូវអាម៉ាស់មុខ ព្រះអាទិត្យត្រូវអាបក្បែរឈ្មោះដែរ ត្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូលសោយរាជ្យលើភ្នំស៊ីយ៉ូន និង ក្រុងយេរូសាឡឹមនោះ នឹងមានសិរីរុងរឿងនៅចំពោះមុខពួកចាស់ទុំរបស់ព្រះអង្គ។

25 ¹ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ ទូលបង្គំសូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ គឺអ្វីដែលព្រះអង្គគិតធ្វើតាំងពីមុនមក ដែលល្អគ្រប់លក្ខណ៍ហើយស្មោះត្រង់។² ត្បិតព្រះអង្គបានធ្វើឱ្យទីក្រុងរលាយ ក្លាយទៅជាគំនរឥដ្ឋ ព្រះអង្គបានធ្វើឱ្យទីក្រុងដែលមានបន្ទាយរឹងមាំក្លាយទៅជាគំនរបាក់បែក ហើយបន្ទាយរបស់សត្រូវក៏លែងមានទៀតដែរ។³ ដូច្នេះហើយ មនុស្សខ្លាំងពូកែនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គ សូម្បីតែទីក្រុងរបស់មនុស្សកាចសាហាវក៏ត្រូវខ្ចាចព្រះអង្គដែរ។

⁴ត្បិតព្រះអង្គជាទីមាំមួនដល់មនុស្សទីទីលក្រនៅពេលមានអាសន្ន ជាទីជម្រកនៅពេលមានព្យុះ ហើយជាម្លប់បាំងកម្ដៅ នៅពេលដែលកំហឹងរបស់កាចសាហាវ ដែលប្រៀបបាននឹងព្យុះបោកបក់យ៉ាងកំណាចប៉ះនឹងជញ្ជាំង⁵ ព្រះអង្គបង្ក្រាបសម្លេងរបស់ពួកសាសន៍ដទៃ ដូចជាបន្ទុយកម្ដៅនៅដីដែលស្ងួតហួតហែង។

ព្រះអង្គនឹងធ្វើឱ្យចម្រៀងជោគជ័យរបស់ពួកកាចសាហាវប្រែជាស្វាត់ឈឺង ដូចជាកម្ដៅថ្ងៃដែលថយដោយពពកដែរ។

⁶នៅលើភ្នំនេះព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល នឹងជប់លៀងដល់មនុស្សទាំងឡាយ ជាមួយនឹងស្រាទំពាំងបាយជូរដែលសម្រាំង សាច់និងម្ហូបអាហារដែលមានឱជារសយ៉ាងពិសេស។⁷ ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញស្បែកដែលបាំងមុខមនុស្សគ្រប់សាសន៍នៅលើភ្នំនេះ ព្រមទាំងគម្របដែលគ្របលើជាតិសាសន៍ផ្សេងៗ។⁸ ព្រះអង្គនឹងកំចាត់សេចក្ដីស្លាប់ជាដរាប ព្រះអម្ចាស់នឹងជូតទឹកភ្នែកចេញពីមុខមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គនឹងដកយកភាពអាម៉ាស់ចេញពីប្រជាជនព្រះអង្គ ចេញពីផែនដីទាំងមូល ត្បិតព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីការនេះហើយ។

⁹នៅថ្ងៃនោះគេនឹងនិយាយថា៖ «ចូរមើល! នេះគឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើងរាល់គ្នា។ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលយើងបានរង់ចាំ ហើយយើងបានរីករាយដែលទ្រង់បានជួយសង្គ្រោះយើង»។¹⁰ ត្បិតនៅលើភ្នំនេះព្រះហស្ថនៃព្រះអម្ចាស់នឹងសម្រាកហើយជនជាតិម្ល៉េអាប់នឹងត្រូវគេជាន់ល្បី នៅក្នុងស្រុករបស់គេ ប្រៀបបានដូចចំបើងដែលគេជាន់ជាមួយនឹងលាមកសត្វ។

¹¹ពួកគេខំបោះដៃរបស់គេនៅកណ្តាលកន្លែងនោះ ដូចអ្នកហែលទឹកដែលបានបោះដៃដើម្បីហែលទឹក។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងបំបាក់ចិត្តអំនួតរបស់គេចេញ ព្រមទាំងល្បិចកលនៃដៃរបស់ពួកគេ។¹² បន្ទាយកំពែងដ៏ខ្ពស់នៅម្ល៉េអាប់របស់គេ នោះព្រះអង្គនឹងផ្តួលវាឱ្យរាបដល់ដី ហើយកប់ក្នុងឆ្នូល។

26 ¹នៅថ្ងៃនោះ ច្រៀងនេះនឹងត្រូវច្រៀងនៅក្នុងស្រុកយូដាថា «យើងមានទីក្រុងមួយដ៏រឹងមាំ
ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះទុកជាកំពែងការពារពួកយើង។²សូមបើកទ្វារហើយឲ្យពួកអ្នកសុចរិត ដែលរក្សាភាពស្មោះត្រង់បានចូលមក។

³អស់អ្នកដែលមានគំនិតជាប់ជាមួយព្រះអង្គ អ្នកនោះនឹងមានសេចក្តីសុខសាន្ត ព្រះអង្គនឹងការពារគេ ដោយព្រោះគេបានទុកចិត្តព្រះអង្គ។

⁴ចូរទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ចុះ ត្បិតព្រះអម្ចាស់ជាថ្មដាដែលនៅអស់កល្បជានិច្ច។

⁵ព្រះអង្គបានបន្ទាបអស់អ្នកដែលមានចិត្តអ្វីនួតចុះ ហើយទីក្រុងដ៏ខ្ពស់ព្រះអង្គបានរំលំដល់ដីអស់ ហើយក៏បន្ទាបដល់ដីដែរ។

⁶ដើររបស់មនុស្សទីលក្រនឹងដើរជាន់ ហើយនឹងជំហានរបស់មនុស្សខ្សត់ទុរគតដែរ។

⁷សេចក្តីទៀងត្រង់ជាផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិត ហើយព្រះអង្គពិនិត្យមើលអស់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិត។⁸ឱព្រះអម្ចាស់អើយ
យើងបានរង់ចាំព្រះអង្គនៅក្នុងសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់អើយ យើងរង់ចាំព្រះអង្គ ហើយព្រះនាមព្រះអង្គជាត្រីប្រាថ្នារបស់យើង។

⁹ទូលបង្គំបានរង់ចាំព្រះអង្គនៅពេលយប់ ពិតណាស់ ដូងចិត្តទូលបង្គំក៏ស្វែងរកព្រះអង្គ។ ត្បិតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គបានមកដល់ផែនដី
នោះមនុស្សនៅផែនដីនឹងរៀនពីសេចក្តីសុចរិត។

¹⁰បើព្រះអង្គលើកលែងទោសដល់មនុស្សអាក្រក់ នោះគេនឹងមិនរៀនពីសេចក្តីសុចរិតឡើយ។ នោះគេនឹងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅក្នុងស្រុកសុចរិត
ហើយមិនយល់ពីបុណ្យភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

¹¹ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហស្តព្រះអង្គបានលើកឡើង តែគេមិនបានចាប់អារម្មណ៍ទេ។ តែពួកគេនឹងឃើញសេចក្តីឧស្សាហ៍របស់ព្រះអង្គចំពោះមនុស្ស
នោះគេនឹងមានភាពអាម៉ាស់ ដោយព្រោះភ្លើងនឹងបញ្ចុះពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់។¹²ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គនឹងប្រទានឱ្យយើងមានសេចក្តីសុខសាន្ត
ត្បិតព្រះអង្គបានជួយយើងសម្រេចកិច្ចការនានារបស់យើង។

¹³ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ ធ្លាប់មានម្ចាស់ជាច្រើនត្រួតត្រាលើយើង តែយើងលើកតម្កើងតែព្រះនាមទ្រង់មួយអង្គគត់។¹⁴អស់អ្នកដែលបានស្លាប់ហើយ
មិនរស់វិញទេ ពួកគេរលាយអស់ហើយ មិនត្រឡប់មកវិញទេ។ ត្បិតព្រះអង្គបានកាត់ទោសគេ ហើយបំផ្លាញគេហើយ នឹងមិនមានអ្នកណានឹកចាំពីគេឡើយ។

¹⁵ព្រះអង្គបានចម្រើនជនជាតិនេះជាច្រើនឡើង ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់បានចម្រើនសាសន៍នេះឡើង គេលើកតម្កើងទ្រង់ឡើង
ព្រះអង្គបានពង្រីកព្រំប្រទល់ទឹកដី។

¹⁶ឱព្រះអម្ចាស់អើយ នៅគ្រាមានទុក្ខ គេបានសង្ឃឹមមើលទៅចំពោះព្រះអង្គ ពួកគេបានអធិស្ឋានស្រែករកព្រះអង្គ នៅគ្រាព្រះអង្គវាយផ្ទាល់គេ។

¹⁷ស្រ្តីមានផ្ទៃពោះបង្កើននឹងសម្រាលកូន នាងនឹងពេញដោយសម្រែកនៃការឈឺចាប់ នោះយើងខ្ញុំក៏ស្រែកនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។

¹⁸យើងបានមានគតិ ហើយយើងក៏បាននៅក្នុងការឈឺចាប់ តែយើងសម្រាលចេញមកបានតែខ្យល់។ យើងមិនបានបង្កើតជាការសង្គ្រោះដល់ផែនដីឡើយ
ហើយក៏មិនបានបង្កើតមនុស្សថ្មីនៅផែនដីដែរ។

¹⁹សេចក្តីស្លាប់របស់អ្នកនឹងរស់ឡើងវិញ សាកសពគេនឹងក្រោកឡើង ពួកអ្នកដែលដេកលើផ្ទៃដីនឹងច្រៀងដោយអំណរ
ត្បិតទឹកសន្សើមរបស់ព្រះអង្គនឹងស្រោចស្រពផែនដី ហើយប្រោសឱ្យអស់ទាំងអស់អ្នកដែលស្លាប់ទៅឱ្យមានជីវិតឡើងវិញ។

²⁰ចូរទៅ ឱប្រជាជនខ្ញុំអើយ សូមចូលមកក្នុងបន្ទប់ខ្លួន ហើយបិទទ្វារឲ្យជិត ត្រូវលាក់ខ្លួនបន្តិចសិនរហូតដល់កំហឹងបានកន្លងផុតទៅ។²¹ត្បិតមើល
ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងចេញពីដំណាក់ព្រះអង្គ ដើម្បីដាក់ទោសមនុស្សនៅលើផែនដីដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប
នៅពេលនោះអំពើអាក្រក់ដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តនឹងលាក់លែងជិតហើយ ផែនដីនឹងបង្ហាញ ឈាមមនុស្សដែលត្រូវគេសម្លាប់។

27 ¹នៅថ្ងៃនោះ ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់នឹងប្រើដាវធំហើយមុត ប្រកបដោយអំណាច ដើម្បីដាក់ទោសអារក្សទឹក គឺជាពស់ដែលមានកលល្បិច ព្រះអង្គនឹងសម្លាប់សត្វចម្លែកដែលនៅក្នុងសមុទ្រ។²នៅគ្រានោះនឹងមានចម្ការដែលធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរនឹងច្រៀងថា³ «យើងគឺព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកថែរក្សា យើងស្រោចទឹកគ្រប់ពេល យើងនឹងការពារទាំងយប់ទាំងថ្ងៃមិនឲ្យនរណាម្នាក់រងទុក្ខឡើយ។

⁴យើងមិនខ្វាល់នឹងវាទៀតទេ អូ តែបើមានអញ្ចាញ និងបន្លាដុះ! នៅទីនោះយើងនឹងកាប់គ្នា ជាន់ឈ្លីដុតបំផ្លាញវាទាំងអស់វិញ។

⁵បើសិនជាគេទទួលយកការការពារ ហើយសាងសន្តិភាពជាមួយនិងយើង ចូលឲ្យពួកគេសាងសន្តិភាពជាមួយនិងយើងចុះ។

⁶ពេលថ្ងៃនោះមកដល់ ពូជពង្សយ៉ាកុបនឹងចាក់ឫស ពួកអ៊ីស្រាអែលនឹងដុះពន្លកចេញមក ហើយបង្កើតផលផ្លែនៅពាសពេញផែនដី។

⁷តើព្រះអម្ចាស់បានវាយប្រហារពួកយ៉ាកុប និងពួកអ៊ីស្រាអែលដូចដែលព្រះអង្គបានវាយប្រហារពួកជាតិសាសន៍ដែលបានវាយប្រហារពួកគេឬ?

តើពួកយ៉ាកុបហើយនិងអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានវាយប្រហារដូចពួកជាតិសាសន៍ដែលបានសម្លាប់ដោយពួកគេទេ?⁸

ព្រះអង្គដាក់ទោសពួកគេដោយបណ្តេញពួកយ៉ាកុបនិងអ៊ីស្រាអែលចេញដោយខ្យល់ ដែលនៅគ្រានោះគឺជាខ្យល់ពីទិសខាងកើត។

⁹ដូច្នេះអំពើបាបរបស់យ៉ាកុបនឹងត្រូវលើកលែងទោសបែបនោះដែរ ហើយនេះជាផលពីការដកអំពើបាបគេចេញ ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យថ្មទាំងប៉ុន្មាននៃអាសនា

ឲ្យខ្ទេចប្រៀបបានដូចថ្មកំបោរដែលគេកិន ហើយផ្តល់រំលឹកដល់ព្រះអាសេរី និងកន្លែងថ្វាយទិសក្តារៈបូជារបស់ព្រះទាំងប៉ុន្មាន។

¹⁰ត្បិតកំពែងទីក្រុងទាំងនោះនឹងត្រូវស្ងាត់ឈឹង ហើយមនុស្សដែលរស់នៅក្នុងក្រុងនោះ នឹងត្រូវបោះបង់ចោលដូចជាទិវហោស្ថាន។

ដែលនឹងមានសត្វគោរសនៅទីនោះ នឹងស៊ីបំផ្លាញមែកខ្ចីរបស់ពួកវាផងដែរ។¹¹កាលណាមែកប្រែជាក្រៀមអស់ទៅ នោះគេនឹងកាច់វាចេញ។

ហើយពួកស្រីៗនឹងប្រមូលដុតចោល ដោយព្រោះពួកគេមិនយល់ ដូច្នេះព្រះដែលបានបង្កើតគេនឹងមិនមេត្តាដល់គេឡើយ

ព្រះដែលបង្កើតគេនឹងមិនប្រទានក្តីករុណាដល់គេឡើយ។

¹²ដល់គ្រានោះមកដល់ ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយជំរុះផលគេ ចាប់ពីទន្លេអ៊ីប្រាត រហូតដល់ទឹកជ្រោះ អេស៊ី្ត ហើយឱពួកអ៊ីស្រាអែលអើយ

នៅពេលនោះព្រះអង្គនឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នាមួយឡែក។¹³នៅថ្ងៃនោះនឹងមានគេផ្លុំត្រែយ៉ាងធំ ហើយប្រជាជននៅទឹកដីអស៊ីរីដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ ប្រជាជនដែលនៅស្រុកអេស៊ីបបែកខ្ញែក នឹងវិលត្រឡប់មកវិញហើយគេនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់នៅលើភ្នំជីវសុទ្ធនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

28 ¹វេទនាដល់ម្តងនៃភាពអន្តរាស្តព្រមទាំងអស់នោះដែលនៅប្រាស ហើយផ្កាដែលស្រពោនជាគ្រឿងលម្អដ៏រុងរឿងរបស់គេ ហើយនៅលើក្បាលជ្រលងភ្នំរបស់អស់អ្នកដែលបានយកឈ្នះលើស្រាច់ពាំងបាយជូរ។²ចូរមើល! ព្រះអម្ចាស់បញ្ជូនមនុស្សមានអំណាចខ្លាំងពូកែម្នាក់ ដែលអ្នកនោះនឹងប្រៀបដូចជាខ្យល់ព្យុះសង្សារ ដូចជាក្លៀងដែលធ្លាក់មកដោយផង ព្រះអង្គនឹងរំលំមុជនៃសេចក្តីអន្តរាស្តនោះឲ្យរលំដល់ដី។

³សេចក្តីអន្តរាស្តរបស់អ្នកប្រមឹករបស់ពួកអេប្រាអឹម នឹងត្រូវដាន់ឈ្លីនៅក្រោមជើង។⁴ចំណែក ផ្កាស្រពោនដែលជាសិរីរុងរឿងនៅលើក្បាលជ្រលងភ្នំរបស់ពួកគេ ហើយនឹងប្រៀបដូចផ្លែឧទុម្ពរទុំមុនដូរក្តៅ ដែលពេលនរណាម្នាក់ក្រលេកឃើញវា ពេលវាមិនបាននៅដៃរបស់គេ នោះនឹងត្រូវបោះវាចោល។

⁵នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល នឹងបានដូចជាមុជដ៏រុងរឿង ហើយជាគ្រឿងតុបតែងដល់ប្រជាជនព្រះអង្គ។⁶ហើយជាវិញ្ញាណនៃភាពយុត្តិធម៌ ដល់អស់អ្នកដែលអង្គុយកាត់ក្តី ហើយជាកម្លាំងដល់អ្នកដែលដេញពួកខ្មាំងសត្រូវនៅច្រកទ្វារ។

⁷ប៉ុន្តែ អស់អ្នកទាំងនេះក៏ត្រូវរង្វេងរង្វាន់ដោយសារស្រាច់ពាំងបាយជូរ និងស្រាខ្លាំងៗដែរ។ ពួកបូជាធារ្យ និង ពួកព្យាករីក៏ត្រូវរង្វេងដោយស្រាខ្លាំងដែរ។ ដោយសារស្រាខ្លាំងធ្វើឲ្យពួកគេស្រវឹងទ្រេតទ្រោត ហើយនិមិត្តឃើញផ្តេសផ្តាស។⁸ជាការពិតណាស់ តុរបស់គេទាំងប៉ុន្មានប្រឡាក់ទៅដោយកម្អុត រកកន្លែងស្អាតគ្មានសោះ។

⁹តើព្រះអង្គនឹងបង្រៀនចំណេះទៅដល់អ្នកណាទៅ តើព្រះអង្គនឹងពន្យល់ពីសេចក្តីនេះដល់អ្នកណា? គឺដល់អស់អ្នកដែលទើបតែលែងដោះ ដល់អស់អ្នកទើបតែផ្តាច់ដោះឬអី?¹⁰ត្បិតវាគឺជាបញ្ហានៅលើការបញ្ជា ហើយបញ្ហានៅលើការបញ្ជាដែរ ច្បាប់នៅលើច្បាប់ ហើយច្បាប់នៅលើច្បាប់ដែរ នៅទីនេះបន្តិចហើយទៅនោះបន្តិច។

¹¹ប្រាកដណាស់! ព្រះអម្ចាស់ប្រើភាសាដែលគេស្តាប់មិនបាន នឹងមានបន្ទូលមកកាន់ប្រជាជននេះ។¹²ពីមុនព្រះអង្គធ្លាប់មានបន្ទូលមកកាន់ពួកគេថា «អស់អ្នកនឿយហត់អើយ ចូរសម្រាកចុះ» តែគេមិនព្រមស្តាប់ទ្រង់សោះ។

¹³ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា ពីបទបញ្ញត្តិមួយទៅបទបញ្ញត្តិមួយ ពីច្បាប់មួយទៅច្បាប់មួយទៀត មកនេះបន្តិច ទៅនោះបន្តិច ធ្វើដូច្នេះពួកគេនឹងចេញទៅហើយដំបងដួលមកក្រោយ ហើយបាក់បែក នឹងជាប់អន្ទាក់វេជ្ជមន្តឡើយ។

¹⁴ដូច្នេះចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ អស់អ្នកដែលចំអកឡកឡើយ អស់អ្នកដែលត្រួតត្រាលើបណ្តាជននៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

¹⁵ការនេះនឹងកើតឡើងដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានពោលថា «យើងបានចុះសន្ធិសញ្ញាជាមួយសេចក្តីស្លាប់ ហើយក៏ព្រមព្រៀងជាមួយនឹងស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់។ ដូច្នេះពេលណាសេចក្តីមហ្មត់យកដល់នោះនឹងមិនកើតដល់យើងទេ ព្រោះយើងបានយកការកុហកជាទីពឹង ហើយយកការភូតភរជាទីជ្រកកោន»។

¹⁶ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា «ចូរមើល យើងនឹងយកថ្មមួយដុំមកធ្វើជាគ្រឹះនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន ជាថ្មដើម្បីល្បងល ជាថ្មដែលមានតម្លៃ ដែលអាចធ្វើជាគ្រឹះយ៉ាងមាំមួន។ ហើយអ្នកណាដែលជឿពឹងអាងលើថ្មនេះ អ្នកនោះនឹងមិនត្រូវខ្មាសឡើយ។

¹⁷យើងនឹងយកយុត្តិធម៌ធ្វើជាជួររង្វាស់ ហើយយកសេចក្តីសុចរិតធ្វើជាខ្សែប្រយោល។ ព្យុះព្រិលនឹងបោកបក់ទីជម្រករបស់សេចក្តីកុហក ហើយទឹកក៏ដោយដល់លិចទីពឹងរបស់ទៅ។

¹⁸សម្បូរមេត្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាជាមួយនឹងសេចក្តីស្លាប់ នឹងត្រូវលុបចោល ហើយការព្រមព្រៀងគ្នាជាមួយនឹងស្ថានឃុំព្រលឹងនោះនឹងមិនស្ថិតស្ថេរដែរ។

¹⁹កាលណាសេចក្តីអន្តរាស្តបានហូរកាត់ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវអន្តរាស្តដែរ។ ពេលណាសេចក្តីអន្តរាស្តនោះបានឆ្លងកាត់នោះវានឹងបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នា សេចក្តីអន្តរាស្តនោះនឹងកើតមានរាល់ព្រឹក នឹងរាល់យប់។ គ្រាន់តែឮគេនិយាយក៏គួរឲ្យព្រឺខ្លាច។

²⁰ត្បិតគ្រប់ប្រជាជនមិនអាចមនុស្សដេកត្រង់បានទេ ហើយភ្នែកក៏តូចមិនអាចដណ្តប់អ្នកនោះបានពេញដែរ»។²¹ព្រះអម្ចាស់នឹងក្រោកឡើងដូចនៅលើភ្នំពេរស៊ីម ព្រះអង្គនឹងមានសេចក្តីក្រោធ ដូចនៅជ្រលងភ្នំគឺបៀនដែលទ្រង់ធ្វើកិច្ចការទ្រង់ ដែលចម្លែក ហើយសម្រេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលចម្លែកខុសពីធម្មតា។

²²ដូច្នេះអស់អ្នកនៅចំអកឡកឡើយទៀត នោះអ្នកនឹងត្រូវវិវត្តកាន់តែខ្លាំងឡើង។

ខ្ញុំបានឮថាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងសម្រេចឱ្យមានការបំផ្លាញផែនដី។

²³ចូរប្រុងប្រៀបគ្រឿង ហើយស្តាប់សម្លេងរបស់ខ្ញុំ ចូរយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ។²⁴អ្នកស្រែភ្នំរាស់ដើម្បីសាបព្រួស តើគេភ្ជួរពេលមួយថ្ងៃឬ? តើគេចេះតែបន្តបំបែកដី ហើយនឹងរាស់ស្រែឬ?

²⁵ពេលគេពង្រាបដីហើយ តើគេមិនព្រួសលូស លូខ្មៅ ហើយនិងបាចពូជស្រូវសាលីជាជួរៗ ហើយស្រូវឱកនៅកន្លែងបម្រុងទុក និងស្រូវអប្បធិតាមភ្លឺទេឬអី?

²⁶ត្បិតព្រះអម្ចាស់បង្រៀនគេឲ្យមានគំនិត ទ្រង់បង្ហាត់គេឲ្យមានតំរិះប្រាជ្ញាផង។

²⁷លើសពីនេះ លូសនឹងមិនបែកដោយសារប្រដាប់មុតទេ ក៏គេមិនដែលយកកង់រទេះកិនលូខ្មៅដែរ តែគេបោកលូសនឹងរំពាត់ ហើយបោកលូខ្មៅនឹងដំបងវិញ។

²⁸ស្រូវដែលគេយកធ្វើនំប៉័ង គេមិនវាយប្រឡេះទេ គេបោកដោយកង់រទេះ និងសេះវិញតែមិនកិនវាទេ។

²⁹តម្រិះទាំងនេះគឺមកពីព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដែលព្រះអង្គផ្តល់ដំបូន្មានយ៉ាងអស្ចារ្យ ហើយមានប្រាជ្ញាដ៏ពូកែផង។

29 ¹វេទនាដល់ ក្រុងអេរិក ក្រុងអេរិក ជាក្រុងដែលដាវីឌគង់នៅ ចូរធ្វើបុណ្យខួបរាល់ឆ្នាំទៅ។²តែយើងនឹងវាយព័ទ្ធក្រុងអេរិក ហើយគេនឹងកើតទុក្ខសោកសង្រេង និងការទួញសោក ហើយក្រុងទាំងមូលនឹងបានដូចជាក្រុងអេរិក។

³យើងនឹងបោះជំរុំទ័ពព័ទ្ធដើម្បីទាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នក ហើយវាយទ័ពជុំវិញ ហើយយើងនឹងលើកបន្ទាយទាស់នឹងអ្នកជាមួយនិងកំពែង ហើយយើងរៀបចំគ្រឿងសឹកដើម្បីច្បាំងនឹងអ្នក។⁴អ្នកនឹងត្រូវផ្តល់ចុះ ហើយអ្នកនឹងនិយាយពីដឹមក សម្លេងរបស់អ្នកនឹងឮខ្សាវ។ សម្លេងរបស់អ្នកដូចជាខ្មោចចេញពីដី ហើយសម្លេងអ្នកនឹងឮខ្សឹបៗចេញពីផ្ទៃដីដឹមក។

⁵ខ្ញុំសង្ឃឹមថាអ្នកនឹងកើនឡើងយ៉ាងសណ្ឋិតដូចជាផ្លែលីដី ហើយពួកកាចសាហាវនេះនឹងបានដូចជាអង្កាមដែលប៉ើងទៅ។ ហើយហេតុនោះកើតឡើងភ្លាមមួយរំពេច។⁶ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល នឹងយាងមកជាមួយនឹងរន្ទះ ផែនដីរញ្ជួយ ខ្យល់ព្យុះសង្ស្រាបកំបោកយ៉ាងខ្លាំង ហើយក៏មានភ្លើងឆេះបំផ្លាញផង។

⁷វារៀបដូចគេយល់សុបិន្ត ដូចសុបិន្តពេលយប់ គឺមានមនុស្សជាច្រើនមកពីគ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងច្បាំងនឹងអេរិក និង បន្ទាយរាផង។

⁸គឺដូចជាមនុស្សស្រែកឃ្លានដែលគេសុបិន្តឃើញថា ខ្លួនបានបរិភោគ ដែលពេលភ្ញាក់ឡើងពោះនៅទទេវិញ។

គឺប្រៀបបានដូចមនុស្សដែលស្រែកទឹកដែលសុបិន្តឃើញខ្លួនបានផឹកទឹក តែពេលគេភ្ញាក់ឡើងគេនៅតែស្រែកទឹក។ ពិតណាស់ ដូច្នេះហើយបានជាមានមនុស្សយ៉ាងច្រើនដែលមកពីគ្រប់ជនជាតិមកច្បាំងទាស់ជាមួយនឹងភ្នំស៊ីយ៉ូនដូចយ៉ាងនោះដែរ។

⁹អ្នករាល់គ្នានឹង រាំងឆ្ងល់ ចូរបិទភ្នែក ហើយធ្វើជាមនុស្សខ្វាក់ចុះ ចូរស្រវឹងចុះ តែមិនមែនស្រវឹងដោយសារស្រាទំពាំងបាយជូរ ហើយមិនទ្រេតទ្រោតដោយសារស្រាដែរ។¹⁰ស្ម័គ្រព្រះអម្ចាស់បានចាក់វិញ្ញាណដែលបណ្តាលឲ្យលង់លក់លើអ្នករាល់គ្នា។ ព្រះអង្គបានបិទភ្នែកអ្នករាល់គ្នា ជាពួកព្យាករ ហើយបានគ្រប់ក្បាលអ្នករាល់គ្នាគឺជាពួកគ្រូទាយ។

¹¹គ្រប់ទាំងនិមិត្តរូបជាពាក្យនៅសៀវភៅ ដែលបានបោះត្រា ដែលគេឲ្យសៀវភៅនេះទៅកាន់អ្នកសិក្សាដោយនិយាយថា «សូមអានសៀវភៅនេះចុះ» ហើយអ្នកនោះក៏ឆ្លើយមកវិញថា «ខ្ញុំមើលមិនបានទេដោយគេបានបិទត្រាបាត់ហើយ»។¹²បើគេឲ្យសៀវភៅនេះទៅកាន់អ្នកមិនចេះអាន «សូមអានសៀវភៅនេះចុះ» នោះគេនឹងឆ្លើយវិញថា «ខ្ញុំមិនចេះអានអក្សរទេ»។

¹³ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា «សាសន៍នេះបានចូលមកជិតយើង ដោយបុរាណរបស់គេ និងថ្វាយកិត្តិយសដល់យើងតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ តែចិត្តរបស់គេបានឃ្លាតឆ្ងាយពីយើងហើយ។ ការថ្វាយកិត្តិយសរបស់គេគ្រាន់តែធ្វើតាមបទបញ្ញត្តិដែលមនុស្សបង្រៀនប៉ុណ្ណោះ។¹⁴ហេតុដូច្នេះ មើលយើងនឹងធ្វើការមួយយ៉ាងអស្ចារ្យនៅចំណោមសាសន៍នេះ ជាការអស្ចារ្យ ហើយប្លែក។ នោះគម្រិះរបស់អ្នកប្រាជ្ញនឹងរលាយសាបសូន្យ ហើយការយល់ឱ្យបានយោបល់របស់ពួកគេក៏រលត់បាត់ទៅផង»។

¹⁵វេទនាដល់អស់អ្នកណាដែលលាក់ គម្រោងការគេនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ អ្នកទាំងនោះដែលធ្វើកិច្ចការខ្លួនទៅទីងងឹត គេបានពោលថា «តើមាននរណាឃើញយើង តើមាននរណាដឹងថាយើងធ្វើអី?»

¹⁶អ្នករាល់គ្នាគិតខុសហើយ! តើគួរឲ្យជាងស្ទូនប្រៀបដូចជាដីឥដ្ឋ របស់ដែលគេបានបង្កើតមកនឹងនិយាយពីអ្នកដែលបង្កើតគេមកឡើងថា «អ្នកនោះមិនមែនជាអ្នកបង្កើតខ្ញុំមកទេ» ឬ នឹងពោលទៅអ្នកដែលបានបង្កើតគេមកថា «អ្នកនោះនឹងមិនយល់អ្វីឡើយ?»

¹⁷នៅតែបន្តិចទៀតប៉ុណ្ណោះ ព្រៃល្អាណូននឹងត្រឡប់ទៅជាវាលវិញ ហើយវាលនឹងត្រឡប់ទៅជាព្រៃវិញ។

¹⁸នៅថ្ងៃនោះមនុស្សម្នាក់នឹងស្លាប់ពាក្យពេជ្រនៅក្នុងសៀវភៅ ហើយភ្នែកមនុស្សខ្វាក់ក៏នឹងមើលឃើញច្បាស់នៅទីងងឹតដែរ។

¹⁹មនុស្សដែលជិះជាន់គេនឹងមានអំណរនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់

ហើយមនុស្សទីលក្ខណ៍ក្នុងចំណោមមនុស្សនានានឹងមានចិត្តរីករាយនៅក្នុងព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²⁰មនុស្សដែលគ្មានមេត្តានឹងត្រូវបញ្ឈប់ មនុស្សចំអកឡកឡើយនឹងត្រូវរលាយបាត់សូន្យ។

អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នឹងត្រូវបាត់បង់ទៅ។²¹អ្នកដែលចាប់កំហុសចោទប្រកាន់គេ ឲ្យគេមានទោស។

ពួកគេនោះដាក់អន្ទាក់ចាប់មនុស្សដែលស្វែងរកយុត្តិធម៌នៅទូរក្រុង ហើយបង្វែរសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានហេតុផល។

²²ដូច្នេះហើយ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលអំពីកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបថា ព្រះអម្ចាស់ដែលបានសង្គ្រោះអ័ប្រាហាំម «យ៉ាកុបនឹងមិនត្រូវខ្មាសទៀតទេ ក៏មិនត្រូវស្រឡាំងកាំងទៀតដែរ»។²³ប៉ុន្តែពេលលោកបានឃើញកូនចៅរបស់ខ្លួន នោះកិច្ចការដែលដៃយើងពួកគេនឹងធ្វើឲ្យព្រះនាមយើងបានបរិសុទ្ធ។

ពួកគេនឹងទទួលស្គាល់នាមយើងជានាមដ៏វិសុទ្ធនៃលោកយ៉ាកុប ហើយគេនឹងគោរពគោតខ្លាចយើងដែលជាព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល។

²⁴អស់អ្នកដែលរង្វេងខាងវិញ្ញាណនឹងទទួលបានយោបល់វិញ ហើយអស់អ្នកដែលអ្វីរទាំងនឹងមានចំណេះវិញ»។

30 ¹ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា «វេទនាដល់អស់កូនចៅដែលបះបោរ»។ «ពួកគេមានគម្រោងការតែមិនមែនចេញពីយើងទេ ពួកគេបានចង់សម្ព័ន្ធមិត្តជាមួយសាសន៍ដទៃ ដែលផ្ទុយពីនិរុទ្ធរបស់យើង គេប្រព្រឹត្តអំពើបាបផ្ទុះៗ។² ពួកគេនាំគ្នាចេញដំណើរទៅស្រុកអេស៊ីប ដោយមិនបានសុំយោបល់ពីយើងសោះ។ គេសុំការការពារពីស្តេចផាវ៉ាន ហើយជ្រកកោននៅក្នុងម្លប់ស្រុកអេស៊ីប។

³ដូច្នេះហើយ ការពឹងអាងលើស្តេចផាវ៉ាន នឹងនាំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីខ្មាសរិញ ហើយការជ្រកកោនក្រោមម្លប់នៅស្រុកអេស៊ីបនឹងនាំឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាបមុខវិញ។⁴ ទោះបីអ្នកដឹកនាំរបស់គេសុទ្ធតែនៅក្រុងសូអាន ពួកទូតរបស់អ្នករាល់គ្នាបានមកដល់ក្រុងហានេសដែរ។⁵ ពួកគេនឹងអាម៉ាស់មុខដោយព្រោះសាសន៍នោះមិនអាចជួយអ្វីដល់គេបាន ជាសាសន៍ដែលមិនបានជាជំនួយ ឬ សង្គ្រោះអ្វីឡើយតែបែរជានាំឲ្យមានសេចក្តីអាម៉ាស់ និង សេចក្តីអាបមុខដល់ប៉ុណ្ណោះ។⁶ សេចក្តីប្រកាសអំពីសត្វនៅវាលរហោស្ថានណេក៏ប ពួកគេដើរឆ្លងកាត់វាលរហោស្ថានដ៏គ្រោះថ្នាក់បំផុត ដែលមានសិង្ហ មានពស់វែក និងនាគហោះ គេដឹកទ្រព្យសម្បត្តិមានតម្លៃរបស់គេនៅលើខ្នងលា និងលើខ្នងអ្នកដឹកទៅជូនប្រជាជនដែលមិនអាចជួយអ្វីដល់គេបាន។⁷ ត្បិតជំនួយមកអំពីស្រុកអេស៊ីបគ្មានតម្លៃតបប្រយោជន៍អ្វីសោះ ដូច្នេះហើយយើងបានហៅគេថា "វាហាប ជាអ្នកដែលអង្គុយស្ងៀមត្រង់។"⁸ ឥឡូវនេះ ចូរចេញទៅ ហើយសរសេរសេចក្តីនេះនៅចំពោះមុខពួកគេទុកលើបន្ទះថ្ម ហើយកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅ ដើម្បីទុកជាបន្ទាល់នៅថ្ងៃខាងមុខ។⁹ ត្បិតអស់អ្នកដែលរឹងចេស ជាពួកកូនចៅដែលកុហក ពួកកូនចៅដែលមិនស្តាប់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹⁰ ពួកគេក៏ពោលទៅពួកគ្រូទាយថា «កុំមើលឲ្យសោះ» ហើយពោលទៅពួកហោថា «កុំថ្លែងពីសេចក្តីពិតឲ្យយើងស្តាប់ឲ្យសោះ ត្រូវនិយាយតែពាក្យបញ្ជីចបញ្ជី ទាយតែពាក្យប្រឌិតបានហើយ។»¹¹ ត្រូវបែរចេញពីផ្លូវសុចរិត ងាកចេញពីផ្លូវត្រឹមត្រូវ សូមឈប់និយាយឲ្យយើងឮពីព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅចំពោះមុខយើង។¹² ដូច្នេះហើយ បាន1ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានបន្ទូលថា «ដោយព្រោះឯងរាល់គ្នាមិនទទួលពាក្យយើង ហើយបែរទៅពឹងលើការឆបោក និងកលល្បិច»¹³ ដូច្នេះអំពើបាបទាំងនេះនឹងបានដូចកំពែងដែលបាក់បែកហៀបនឹងរលំមក ដូចជាកន្លែងទ្រុតនៅកំពែងយ៉ាងខ្ពស់ដែលរលំបាក់បែកមួយរំពេច។¹⁴ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបំបែក ដូចជាគេបំបែកឆ្នាំងជាងសួន ហើយព្រះអង្គនឹងបំបែកគ្មានសល់ ដោយគ្មានឃើញបំណែកសល់ សូម្បីតែយកទៅប្រើដើម្បីកាយរងកេរ្តិ៍ឈ្មោះពីចម្រុះផ្កា ឬក៏យកទៅដងទឹកពុំបានផង។¹⁵ ត្បិតនេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានមានបន្ទូលថា «បើអ្នករាល់គ្នាបែរមករកយើង ហើយសម្រាក នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសង្គ្រោះ នៅក្នុងការស្ងៀមស្ងាត់និងការទុកចិត្តនឹងជាកម្លាំងរបស់អ្នក។ តែអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមធ្វើទេ។»¹⁶ អ្នករាល់គ្នាបានពោលថា «ទេ! យើងនឹងជិះសេះចេញទៅ» នោះអ្នករាល់គ្នានឹងចេញទៅមែន ហើយ «យើងនឹងចេញទៅជាមួយរទេះច្បាំងយ៉ាងលឿន» តែរទេះរបស់ខ្មាំងអ្នករាល់គ្នាលឿនជាងទៅទៀត។¹⁷ មានមួយពាន់នាក់នឹងរត់ចេញទៅ ហើយមានម្នាក់សម្លុត បើសិនជាមានគ្នាប្រាំនាក់មកការសម្លុត នោះអ្នករាល់គ្នានឹងខ្ចាត់ខ្ចាយ ប្រៀបបានដូចជាបង្គោលមួយនៅលើភ្នំ ឬដូចជាទង់មួយនៅលើទួល»។¹⁸ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់រង់ចាំផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះហើយព្រះអង្គនឹងសម្តែងសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នករាល់គ្នា។ ត្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះយុត្តិធម៌ មានពរហើយដល់អស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់។¹⁹ ត្បិតប្រជាជនដែលរស់នៅក្រុងស៊ីយ៉ូន ដែលនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយអ្នកមិនត្រូវជូតទឹកភ្នែកទៀតទេ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងសម្តែងព្រះគុណដល់អ្នកចំពោះសម្រែក ទូញយំរបស់អ្នក។ ពេលព្រះអង្គឮព្រះអង្គនឹងឆ្លើយតបអ្នករាល់គ្នា។²⁰ ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់ប្រទានគ្រោះកាចទុកជាអាហារ ហើយប្រទានទុកវេទនាជាទឹកដល់អ្នករាល់គ្នាដឹក នោះពួកគ្រូរបស់អ្នកនឹងមិនអាចលាក់ពីអ្នកបានទៀតឡើយ តែអ្នកនឹងឃើញពួកគ្រូរបស់អ្នកដោយភ្នែកអ្នកផ្ទាល់។²¹ គ្រឿងអ្នកនឹងឮពាក្យមកពីក្រោយការនិយាយរបស់អ្នកវិញ «នេះគឺជាផ្លូវ ដើរតាមនេះ» នៅពេលដែលអ្នកបែរទៅស្តាំ ឬនៅពេលដែលអ្នកបែរទៅឆ្វេង។²² ពេលនោះអ្នកនឹងចាត់ទុកប្រាក់ និង មាសដែលស្រាបរបបដឹកមករបស់អ្នកថាជាបរិស្ថានគ្រាកវិញ។ អ្នកនឹងបោះបង្គោលដឹកមកទាំងនោះដូចជាសំរាម។ អ្នកនឹងពោលពួកគេថា «ចេញពីទីនេះទៅ»។²³ ព្រះអង្គនឹងបង្ខំទឹកភ្លៀងទៅលើគ្រាប់ពូជដែលអ្នកបានសាបព្រួសលើដី ហើយអ្នកនឹងបានអាហារយ៉ាងហួរហៀរពីដី ហើយដំណាំរបស់អ្នកនឹងបង្កើតផលល្អយ៉ាងបរិបូណ៌ផង។ នៅថ្ងៃនោះហ្នឹងសត្វរបស់អ្នកនឹងស៊ីស្មៅក្នុងវាលដីធំល្វើយ។²⁴ ចំណែកគោ នឹងសត្វលាដែលព្យួរដីនឹងបានស៊ីស្មៅឆ្ងាយបំផុតដែលបានរាស់នឹងចប និងរនាស់។²⁵ នៅគ្រប់ទាំងភ្នំខ្ពស់ និង ភ្នំតូចទាំងប៉ុន្មានមានជ្រោះ និង ផ្លូវទឹក ជាថ្ងៃដែលមានការប្រហារជីវិតយ៉ាងធំ ក្នុងការដែលកំពែងទាំងប៉ុន្មានត្រូវរលំ។²⁶ ពន្លឺព្រះច័ន្ទនឹងភ្លឺដូចពន្លឺព្រះអាទិត្យ ហើយពន្លឺព្រះអាទិត្យនឹងភ្លឺជាងធម្មតាប្រាំពីរដង ដូចជាពន្លឺថ្ងៃប្រាំពីររួមគ្នាតែមួយបំភ្លឺពេលថ្ងៃ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងរុករានដែលបាក់បែកនៃប្រជាជនព្រះអង្គ ហើយព្យាបាលរបួសឈឺចាប់របស់គេឲ្យបានជាវិញ។²⁷ ចូរមើល! ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់មកពីទីកន្លែងដែលឆ្ងាយ ពោពេញដោយកំហឹងដែលឆេះដូចផ្សែង។ ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គមានបន្ទូលពេញទៅដោយពាក្យពិរោធ ហើយអណ្តាតរបស់ព្រះអង្គគឺដូចជាភ្លើងដែលលេបគ្របកា។²⁸ ដង្ហើមដែលចេញពីព្រះអង្គប្រៀបដូចជាទឹកដែលជោរជន់ត្រឹមក ដើម្បីនឹងរំលាយប្រជាជនទាំងនោះឲ្យវិនាសបង់។ ហើយព្រះអង្គនឹងដាក់បង្ហូរនៅនឹងមាត់របស់សាសន៍ហើយនាំឲ្យគេរង្វេងទៅ។²⁹ អ្នករាល់គ្នានឹងច្រៀងសប្បាយដូចនៅក្នុងភាពងាយស្រួលដែលប្រារព្ធឡើង ហើយមានចិត្តអំណររីករាយដូចដើរតាមចង្វាក់ខ្យល់ឡើងលើភ្នំរបស់ព្រះអម្ចាស់ឆ្ពោះទៅថ្នាក់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។³⁰ ព្រះអម្ចាស់នឹងបន្តិចព្រះសូរសៀងឲ្យឮ ហើយនឹងសម្តែងព្រះចេស្តាដែលធ្វើទោស នឹងព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ និងអណ្តាតភ្លើង ព្រមទាំងខ្យល់ព្យុះសង្ស័យ និងដុំព្រិលធ្លាក់ចុះមកផង។³¹ ត្បិតព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងធ្វើឲ្យសាសន៍អាសស៊ីរ នឹងត្រូវភ័យស្ងួត ហើយព្រះអង្គនឹងធ្វើទុក្ខគេដោយដំបង។³² ហើយគ្រប់ទាំងដំបងដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើដើម្បីវាយគេឲ្យស្លាប់ និង ពិរោធប្រគុំជាតន្ត្រីឡើង ដូចដែលព្រះអង្គច្បាំងនឹងតយុទ្ធជាមួយពួកគេ។³³ ត្បិតគេនឹងរៀបចំកន្លែងបូជាយូរណាស់មកហើយរួចជាស្រេច គឺរៀបចំសម្រាប់ស្តេច ហើយព្រះអម្ចាស់បានជីករណ្តៅយ៉ាងជ្រៅ ហើយទូលាយ។ ហើយក៏ប្រមូលគំនរអុសយ៉ាងច្រើនទុក សម្រាប់ ដុត។ ខ្យល់នៃព្រះអម្ចាស់ប្រៀបបាននឹងស្ពាន់ផ្ទៃនឹងបក់បង្ហាត់ភ្លើងនោះ។

31 ¹វេទនាដល់អស់អ្នកដែលទៅស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីឲ្យគេជួយ ហើយពឹងអាងលើសេះ ហើយទុកចិត្តលើរទេះចម្បាំង ដោយសារគេមានគ្នាច្រើន ហើយនិងទ័ពសេះ ដោយសារគេមានកម្លាំងខ្លាំងផង។ តែពួកគេមិនបានខ្វល់ពីភាពវិសុទ្ធ ហើយក៏មិនបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដែរ! ²ព្រះអង្គមានប្រាជ្ញា ព្រះអង្គនឹងនាំគ្រោះ កាចមក ហើយនឹងមិនដកព្រះបន្ទូលព្រះអង្គវិញឡើយ។ ព្រះអង្គនឹងក្រោកឈរទាស់នឹងផ្ទះរបស់ពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ និងអ្នកដែលរួមដៃជាមួយនឹងការអាក្រក់ដែរ។

³ពួកជនជាតិអេស៊ីប គ្រាន់តែជាមនុស្សប៉ុណ្ណោះមិនមែនជាព្រះទេ ហើយសេះរបស់ពួកគេគ្រាន់តែជាសាច់ឈាម មិនមែនជាវិញ្ញាណទេ។

ពេលព្រះអម្ចាស់លាតព្រះហស្ថ ទោះទាំងអ្នកជួយគេភ្លាត់ជើង ទាំងអ្នកដែលគេជួយក៏ត្រូវដួល នោះគេនឹងត្រូវវិនាសទាំងអស់គ្នា។

⁴នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ពេលដែលសត្វសឹង្ហ ឬកូនសឹង្ហគ្រហឹមទៅវិញ

ទោះបីជាអ្នកគង្វាលនាំគ្នាស្រែកកំហែងទាស់នឹងវាដណ្តើមវិញក៏ដោយ ក៏វាមិនខ្វល់នឹងសម្រែកនោះឡើយ ឬក៏មិនដកថយ

ឬខ្លាចសម្លេងបង្កើលរបស់អ្នកគង្វាលឡើយ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលនឹងច្បាំងទាស់នៅភ្នំស៊ីយ៉ូន។

⁵ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល នឹងការពារក្រុងយេរូសាឡឹមដូចសត្វស្លាបហើរការពារសមុករាដែរ ព្រះអង្គនឹងការពារ ជួយ សង្គ្រោះគេ

ព្រះអង្គនឹងហោះពីលើទាំងឈាម។ ⁶ចូរត្រឡប់បែរមករកព្រះអង្គ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានបែរចេញពីទ្រង់ ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ។

⁷ត្បិតនៅថ្ងៃនោះមនុស្សគ្រប់គ្នានឹង បោះចោលរូបព្រះធ្វើពីប្រាក់ ហើយពីមាសដែលគេធ្វើដោយដៃរបស់អ្នកអំពើបាប។ ⁸ជនជាតិអាស៊ីរីនឹងដួលស្លាប់ដោយ សារជាវ ហើយជាវនោះមិនមែនជាបស់មនុស្សឡើយ។ គេនឹងរត់គេច ពីជាវនោះ ហើយពួកកំលោះៗរបស់គេនឹងត្រូវចាប់ជាឈ្មើយ។

⁹ពួកគេនឹងរត់ទៅទាំងញាប់ញ័រ ហើយមេទ័ពរបស់ពួកគេនឹងនត់ខ្លាចទង់ជ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នេះជាសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលភ្លើងរបស់ព្រះអង្គបញ្ចេញក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយដុត ដង្វាយថ្វាយព្រះអង្គនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

32 ¹មើល មានស្ដេចមួយអង្គនឹងឡើងសោយរាជ្យដោយសុចរិត ហើយពួកមេដឹកនាំនឹងដឹកនាំដោយយុត្តិធម៌។

²ម្នាក់ៗនឹងបានដូចជាជម្រកដែលការពារពីខ្យល់ព្យុះបក់បោក ហើយក៏ដូចជាទីកន្លែងដែលហូរទៅលើដីប្រេះក្រហែង ដូចជាស្រមោលឆ្នាំងថ្មដែលជាម្លប់ទៅលើដីហួតហែង។ ³រួចហើយ ភ្នែកអស់អ្នកដែលមើលនឹងលែងស្រវាំងទៀតហើយ ហើយត្រចៀករបស់អ្នកនោះនឹងលែងឆ្លង់ទៀតហើយ។

⁴មនុស្សរហ័សរហួននឹងចាប់ផ្ដើមយល់ ហើយអស់អ្នកដែលនិយាយត្រង់នឹងបែរជានិយាយច្បាស់ៗ។ ⁵ហើយមនុស្សល្ងីល្ងីមិនត្រូវហៅថាថ្លៃថ្នូរទៀតទេ ហើយមនុស្សបោកប្រាស់មិនគួរហៅថាមានគុណធម៌ដែរ។ ⁶ត្បិតមនុស្សល្ងីល្ងីនិយាយតែសេចក្ដីលីលា ហើយចិត្តរបស់គេគិតប្រព្រឹត្តតែអំពើអាក្រក់ ហើយគេពោលពាក្យប្រមាថទៅលើព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេធ្វើអ្នកអត់ឃ្លានគ្មានអ្វីទាំងអស់ ហើយដកទឹកចេញពីអ្នកស្រែកផង។ ⁷វិធីរបស់មនុស្សបោកប្រាស់ដើម្បីធ្វើការអាក្រក់។ គេឲ្យយោបល់ពីការអាក្រក់ ដើម្បីធ្វើបាបមនុស្សស្លូតត្រង់ដោយពាក្យកុហក ទោះបីមនុស្សទីលក្រនោះនិយាយសេចក្ដីត្រឹមត្រូវក៏ដោយ។ ⁸តែមនុស្សថ្លៃថ្នូរគេគិតធ្វើកិច្ចការដែលមានកិត្តិយសវិញ ហើយដោយព្រោះតែសេចក្ដីថ្លៃថ្នូរនិងទង្វើរបស់គេ នោះគេនឹងគង់វង្សជានិច្ច។

⁹ចូរក្រោកឡើង ពួកស្រីៗដែលស្រណុកសុខស្រួលអើយ ហើយប្រុងស្លាប់ពាក្យយើងចុះ ចូរផ្សៀងស្ដាប់យើង។

¹⁰ត្បិតរយៈពេលជាងកន្លះឆ្នាំទៀតទំនុកចិត្តអ្នកនឹងភ័យញាប់ញ័រ ពួកស្រីៗត្រូវប្រយ័ត្នត្បិតដើមទំពាំងបាយជូរនឹងមិនបង្កើតផលផ្លែឡើយ ហើយរដូវប្រមូលផលក៏នឹងមិនមកដល់ដែរ។

¹¹ការញាប់ញ័រ ពួកស្រីៗដែលគ្មានកង្វល់អើយ អ្នកនឹងត្រូវភ័យរន្ធត់ ឱអ្នកដែលមានទំនុកចិត្តអើយ ចូរដោះសម្លៀកបំពាក់ចេញ ហើយស្លៀកសំពត់ផ្ទៃវិញ។

¹²អ្នកនឹងទ្រហោយស្រណោះស្រែចម្ការ និង ស្រណោះចម្ការទំពាំងបាយជូរផង។ ¹³ដីនៅស្រុករបស់ប្រជាជនយើងនឹងដុះសុទ្ធតែគុម្ពបន្លា និង អញ្ចាញសូម្បីតែនៅក្នុងផ្ទះទាំងនៅក្នុងក្រុងដែលធ្លាប់តែអរសប្បាយ។

¹⁴ត្បិតព្រះរាជវាំងនឹងត្រូវគេទុកចោល ទីក្រុងដែលមានមនុស្សច្រើនកុះករនឹងត្រឡប់ជាស្ងាត់ឈឹង កំពែងខ្ពស់ៗ និងប៉មក្លាយជារូង ហើយជាទីសោយសុខរបស់សត្វលាព្រៃ ហើយជាវាលស្មៅរបស់ហ្វូងសត្វ។ ¹⁵ដរាបដល់ព្រះវិញ្ញាណបានចាក់បង្គួរដល់យើងរាល់គ្នាពីស្ថានដ៏ខ្ពស់ ហើយរាល់រហោស្ថាននឹងក្លាយជាចម្ការបង្កើតផលផ្លែជាច្រើន ហើយចម្ការនោះនឹងក្លាយជាព្រៃ។

¹⁶រួចហើយអ្នករស់នៅតាមវាលរហោស្ថាននឹងរស់នៅដោយយុត្តិធម៌ ហើយអ្នករស់នៅតាមចម្ការនឹងរស់នៅដោយសុចរិតផងដែរ។

¹⁷សេចក្ដីសុចរិតនឹងធ្វើឲ្យមានក្ដីសុខសាន្ត ហើយផងពីក្ដីសុចរិត និងការស្ងាត់ស្ងៀមគឺជាទំនុកចិត្តជាអង្វែងតទៅ។

¹⁸ប្រជាជនរបស់យើងនឹងរស់នៅដោយសុខសាន្ត ក្នុងផ្ទះដែលមានសុវត្ថិភាព ហើយជាកន្លែងស្ងាត់សម្រាកផងដែរ។

¹⁹ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រៃប្រីក្សានឹងព្រិលត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយទីក្រុងក៏ត្រូវបានរំលំហិនហោចនោះ ²⁰អ្នករាល់គ្នាដែលសាបព្រួសនៅតាមមាត់ទឹក នោះមានពរហើយ អ្នកអាចលែងគោ នឹងលាទៅក្រៅឲ្យដើរស៊ីតាមចិត្ត។

33 វេទនាដល់អ្នក គឺបានបំផ្លាញដល់អ្នកដែលមិនទាន់បានបំផ្លាញ! វេទនាដល់អស់អ្នកដែលក្បត់ដល់អ្នកដែលមិនបានក្បត់អ្នកសោះ!
កាលណាអ្នកលែងបំផ្លាញគេ នោះគេនឹងបំផ្លាញអ្នកវិញ។ កាលណាអ្នកលែងក្បត់គេ នោះគេនឹងក្បត់អ្នកវិញដែរ។

²ព្រះអម្ចាស់ ផ្តល់ព្រះគុណដល់យើង ហើយយើងក៏រង់ចាំទ្រង់ សូមព្រះអង្គការពារយើងខ្ញុំក្នុងព្រះហស្តព្រះដៃរៀងរាល់ព្រឹក
ហើយជួយសង្គ្រោះយើងក្នុងពេលលំបាក។

³មានសម្លេងឮខ្លាំងដែលប្រជាជនបានរត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ពេលព្រះអង្គក្រោកឡើង ជាតិសាសន៍នានាបែកខ្ញែកអស់។

⁴ពេលនោះមនុស្សម្នាជាច្រើនមូលគ្នាដូចជាកណ្តាប់ ដូចកណ្តាប់លោត ហើយមនុស្សលោត សង្ក្របលើវាដែរ។

⁵ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានតម្កើតឡើង។ ព្រះអង្គគង់នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់។ ព្រះអង្គនឹងបំពេញក្រុងស៊ីយ៉ូនដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិត។⁶ព្រះអង្គ
នឹងជាស្ថេរភាពនៅក្នុងពេលរបស់អ្នក ការសង្គ្រោះពេញបរិបូណ៌ ប្រាជ្ញា ចំណេះដឹង និងការគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ។

⁷មើល ទាហានរបស់គេនឹងស្រែកយំតាមផ្លូវ អ្នកការទូតរបស់គេដែលស្វែងរកសន្តិភាពគេនឹងយំស្រែកខ្លោចផ្សារ។

⁸ផ្លូវនានានឹងស្ងាត់ជ្រងំនៅតាមផ្លូវគ្មានអ្នកធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់។ សេចក្តីសញ្ញាត្រូវគេផ្តាច់ គេប្រមាថមើលងាយសាក្សីសេចក្តីសញ្ញា
ហើយមិនគោរពនរណាទាំងអស់។

⁹មនុស្សនៅក្នុងស្រុកកំពុងតែយំកាន់ទុក្ខ ហើយល្វើយទៅ ព្រៃល្បាណ្ឌននឹងមានសេចក្តីអាម៉ាស់ ហើយរុះរោយ វាលសារ៉ូនបានដូចជាវាលស្អាតហែង
ឯភ្នំបាលាន និង ភ្នំកើមែលនឹងលែងមានស្លឹកឈើទៀត។

¹⁰«ឥឡូវនេះយើងនឹងក្រោកឡើង» ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ឥឡូវនេះគេនឹងលើកតម្កើងយើង គេនឹងលើកយើងឡើង។»¹¹អ្នករាល់គ្នានឹងមានគតិជាអង្គាម
ហើយបង្កើតបានជាជញ្ជាំងវិញ ដង្ហើមអ្នករាល់គ្នាបានដូចជាភ្លើងដែលនឹងដុតបំផ្លាញខ្លួនឯងវិញ។¹²ហើយប្រជាជននឹងបានដូចជាការដុតក្នុងឡ
ដូចជាគុម្ពបន្លាដែលគេកាប់យកទៅដុត។

¹³អស់អ្នកដែលនៅឆ្ងាយអើយ ចូរស្តាប់ពីកិច្ចការដែលយើងបានធ្វើ ហើយអស់អ្នកដែលនៅជិតអើយ ចូរទទួល ប្តីទូចារមីរបស់យើង»។

¹⁴ពួកអ្នកមានបាបនៅក្រុងស៊ីយ៉ូនគេភ័យខ្លាច ពួកគ្នាលឺតសាសនាគេញាប់ញ័រទាំងពេលថា

ក្នុងចំណោមយើងតើនរណាអាចទ្រាំទ្រនឹងភ្លើងដែលនេះសណ្តោសណ្តៅអស់កល្បនេះបាន?

¹⁵អស់អ្នកដែលដើរដោយសុចរិត ហើយនិយាយដោយទៀងត្រង់ ជាអ្នកដែលមិនរកកម្រៃដោយហិង្សា មិនទទួលការស៊ីសំណូកស្លកប៉ាន់

ហើយជាអ្នកដែលបិទភ្នែកពីការបង្ខូលឈាម ហើយអស់អ្នកដែលធ្វេចភ្នែកចេញពីអំពើអាក្រក់¹⁶ អ្នកនោះនឹងបានរស់នៅទីខ្ពស់

ទីជ្រកកោនរបស់គេនឹងជាទីមាំមួន គេមានអាហារបរិភោគ នឹងទឹកផឹកគ្រប់គ្រាន់មិនខ្វះអ្វីសោះឡើយ។

¹⁷ភ្នែកអ្នកនឹងបានឃើញព្រះមហាក្សត្រដែលមានពេញដោយគ្រឿងលម្អរុងរឿង អ្នកនឹងមើលឃើញទឹកដ៏ដ៏ល្វឹងល្វើយ។

¹⁸ចិត្តរបស់អ្នកនឹងនៅនឹកឃើញពីការដែលអ្នកភ័យរន្ធត់ដោយស្មោះថា តើអ្នកត្រួតត្រា អ្នកយកពន្ធ អ្នកត្រួតពិនិត្យតាមកំពែងទៅណាអស់ហើយ?

¹⁹អ្នកនឹងលែងបានឃើញមនុស្សដែលវាយប្លកខ្ពស់ ហើយនិយាយភាសាចម្លែកដែលស្តាប់មិនយល់ទៀតហើយ។

²⁰ចូរសម្លឹងមើលទៅក្រុងស៊ីយ៉ូន ជាក្រុងដែលតែងតែមានពិធីជប់លៀង អ្នកនឹងឃើញក្រុងយេរូសាឡឹមដែលជាក្រុងស្ងប់ស្ងាត់

ជាត្រសាលដែលគ្មានអ្នករុះរើបំផ្លាញ ដែលមិនត្រូវគេដកចម្រើងចេញ សូម្បីខ្សែមួយក៏មិនដាច់ផង។²¹ជាការពិត

ព្រះអម្ចាស់ដែលពេញដោយប្រិទ្ធចេស្តានឹងគង់នៅជាមួយយើង ជាកន្លែងដែលមានទន្លេ និងផ្លូវទឹកយ៉ាងធំ។ ឥតមានសំពៅចែវ

ហើយកាប៉ាល់ណាបរឆ្លងកាត់ឡើយ។

²²ភ្លឺតព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមដល់យើង ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកប្រទានច្បាប់ដល់យើង ព្រះអម្ចាស់ជាមហាក្សត្រយើង ព្រះអង្គនឹងជួយសង្គ្រោះយើង។

²³ខ្សែចងក្តោងរបស់អ្នកផ្ទុះលុះហើយ មិនអាចទប់ក្តោងឱ្យជាប់បានទេ ពួកគេមិនអាចចងក្តោងបានទៀតទេ

ពេលនោះគេនឹងយកបានជយភណ្ឌជាច្រើនចែកគ្នា សូម្បីតែមនុស្សខ្លាំងក៏យកជយភណ្ឌនេះដែរ។²⁴គ្មានមនុស្សណានឹងនិយាយថា «ខ្ញុំឈឺ» ទៀតឡើយ
មនុស្សទាំងនោះនឹងត្រូវអត់ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គេ។

34 ¹ប្រជាជាតិទាំងឡាយអើយ ចូរចូលមកជិតហើយប្រុងស្តាប់ ផែនដី និង សពសារពើលើផែនដីចូរស្តាប់ ពិភពលោក និងអ្វីៗដែលមាននៅលើពិភពលោកនេះផង។² ត្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យខ្មាស់នឹងប្រជាជាតិទាំងអស់ ហើយព្រះអង្គមានព្រះទ័យពិរោធចំពោះកងទ័ពរបស់គេទាំងប៉ុន្មាន ព្រះអង្គបានបំផ្លាញគេទាំងស្រុង ព្រះអង្គបានបញ្ជូនគេទៅឱ្យខ្មាំងសម្លាប់គ្មានសល់។

³សាកសពរបស់គេត្រូវគេបោះចោល។ ហើយមានក្លិនអាសាចគ្រប់ទីកន្លែង ហើយឈាមរបស់គេហូរស្រោចពាសពេញភ្នំ។

⁴ផ្កាយទាំងប៉ុន្មាននៅលើមេឃនឹងរលាយបាត់អស់ទៅ ហើយមេឃនឹងត្រូវរមៀលរមួរចុះឡើង ហើយគ្រប់ទាំងផ្កាយនៅលើមេឃនឹងរុះរោយដូចជាស្លឹកទំពាំងបាយជូរដែលផ្ទុះពីមែក ហើយដូចស្លឹកដែលផ្ទុះចេញពីដើមល្វាដែរ។

⁵ត្បិតពេលដែលដាវរបស់យើងបានគ្រវីនៅលើមេឃ មើលវានឹងធ្លាក់លើស្រុកអេដុម ហើយលើមនុស្សដែលយើងបានញែកគេចេញដើម្បីដាក់បណ្តាសារធ្វើទោសគេ។⁶ ដាវរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងដាបដោយឈាម ហើយប្រឡាក់ដោយខ្លាញ់ គឺប្រឡាក់ដោយឈាមកូនចៀម និងពពែ និងប្រឡាក់ដោយខ្លាញ់ជាប់នឹងក្រលៀនសត្វចៀមឈ្មោល។ ត្បិតព្រះអម្ចាស់បានធ្វើយញ្ញបូជានៅក្រុងបូសរ៉ា និងមានការសម្លាប់នៅក្នុងក្រុងអេដុម។

⁷គោព្រៃ ហើយគោស្មារ ទាំងគោចាស់និងដួលជាមួយគ្នា។ ស្រុកគេនឹងប្រឡាក់ពេញទៅដោយឈាមដាប ហើយផ្ទៃដីប្រឡាក់ដោយខ្លាញ់។

⁸ត្បិតនៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់នឹងសងសឹក ហើយក៏មានឆ្នាំដែលនឹងសងសឹកចំពោះខ្មាំងសត្រូវជិតស្និទ្ធស្នាលស្និទ្ធស្នាល។

⁹ទឹកជ្រោះនៅក្នុងអេដុមនឹងត្រឡប់ទៅជាផ្សូងថ្ម ផ្ទៃដីនឹងក្លាយជាស្ពាន់ធំ ហើយស្រុកគេក្លាយជាផ្សូងដែលកំពុងតែឆេះ។¹⁰ វានឹងឆេះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហើយមានផ្សែងហុយជានិច្ច ពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយនឹងវិនាស គ្មាននរណាដើរកាត់ជារៀងរហូត។

¹¹សត្វទុក និង សត្វកាំប្រមាញ់រស់នៅទីនោះ ហើយសត្វទីទុយ និង ក្អែកនឹងធ្វើសម្បុកនៅទីនោះដែរ។ ព្រះអង្គនឹងលាតឱ្យវាស់នៅស្រុកនោះឲ្យខូចខ្ទេច ហើយបំផ្លាញឱ្យប្រយោលឱ្យស្ងួតបង់។¹² គេនឹងហៅពួកខ្ទង់ខ្ទង់ឲ្យមកគ្រងរាជ្យតែគ្មាននរណាម្នាក់មកទេ។

¹³បន្ទាន់ដុះនៅក្នុងរាជវាំង ហើយអញ្ជាញ និងដើមជំបងយក្សនឹងដុះនៅក្នុងបន្ទាយគេ។ វានឹងក្លាយជាទីជម្រករបស់សត្វឆ្កែព្រៃ ហើយជាមេរោងរបស់សត្វអ្នកស្រុក។¹⁴ អស់ទាំងសត្វព្រៃនឹងប្រជុំគ្នានៅទីនោះ ហើយពពែព្រៃនឹងមកជុំគ្នា។ បក្សីត្រីនឹងមកតាំងទីលំនៅទីនោះ។

¹⁵ទីទុយនឹងធ្វើសម្បុកព្រមទាំងទម្លាក់ពង និងញាស់រួចការពារកូនវា។ ដូចជា សត្វស្នាំងក៏នឹងមកទាំងគូរហើយជុំគ្នា ក៏ជាមិត្តនិងគ្នា ។

¹⁶ចូរស្វែងរកព្រះគម្ពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនត្រូវឱ្យសត្វមួយណាខានបានឡើយ ត្បិតព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គមានបង្គាប់មក ហើយព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ក៏ប្រមូលគេមកដែរ។¹⁷ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសកន្លែងសម្រាប់សត្វទាំងនោះ ព្រះហស្ថនៃព្រះអង្គបានវាស់ចែកទឹកដីឱ្យពួកវា។ ពួកវានឹងធ្វើជាម្ចាស់នៅទីនោះ និងរស់នៅទីនោះគ្រប់តំណាងរៀងដរាបទៅ។

35 ¹ វាលរហោស្ថាន និង ទីហ្គតហែងរីករាយឡើងវិញ ហើយ វាលខ្សាច់នឹងមានអំណរអរសប្បាយ នឹង ផ្ការីកស្កុះស្កាយ។ ដូចផ្កាកុលាបវានឹងរីកជាបរិបូណ៌ ហើយរីករាយ និងមានអំណរ ទាំងច្រៀងផង គេនឹងសរសើរពីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះល្អាណូន ព្រមទាំងភាពរុងរឿងនៃភ្នំកើមែល និង វាលសាវ៉ុនដែរ គេនឹងឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងសិរីល្អរបស់ព្រះនៃយើងរាល់គ្នា។

³ ចូរចម្រើនកម្លាំងដល់ដៃដែលលឿយ ហើយឲ្យជង្គង់ដែលញ័របានរឹងមាំឡើង។⁴ ត្រូវប្រាប់ទៅអស់អ្នកដែលមានចិត្តភ័យខ្លាចថា «ចូរមានកម្លាំង កុំភ័យខ្លាចអី! មើលព្រះនៃអ្នករាល់គ្នានឹងមកសងសឹកជួសអ្នករាល់គ្នា ហើយនាំយករង្វាន់របស់ព្រះមកផង។ ព្រះអង្គនឹងមកជួយសង្គ្រោះអ្នក»។

⁵ ពេលនោះភ្នែករបស់មនុស្សខ្វាក់នឹងមើលឃើញ ហើយត្រចៀកមនុស្សឆ្ងង់នឹងស្តាប់ឮ។⁶ គ្រានោះមនុស្សខ្លាំងនឹងលោតឡើងដូចជាត្បាញ ហើយអណ្តាតមនុស្សគន្លងស្រែកច្រៀងឡើង ត្បិតនៅទីរហោស្ថាននឹងមានទឹកផុសចេញមក ហើយក៏មានផ្លូវទឹកហូរចេញពីវាលខ្សាច់ដែរ។

⁷ ដីហ្គតហែងនឹងត្រឡប់ទៅជាបឹង ហើយ ដីដែលរឹងស្ងួតនឹងមានទឹកផុសចេញមក នៅក្នុងរូងចចកនឹងមានស្មៅ និង ដើមគ្រែងវិញ។

⁸ មានផ្លូវមួយដែលគេនឹងហៅផ្លូវនោះថា ផ្លូវដីវិសុទ្ធ ។ មនុស្សមិនស្អាតនឹងមិនដើរលើផ្លូវនោះទេ។ តែទុកសម្រាប់តែបានប្រោសលោះប៉ុណ្ណោះ ក៏មិនមានមនុស្សលីលាណានឹងដើរលើផ្លូវនោះទេ។⁹ នឹងគ្មានសត្វសឹង្ហ ក៏គ្មានសត្វសាហាវណានៅទីនោះដែរ មានតែមនុស្សដែលបានប្រោសលោះទេដែលដើរនៅទីនោះ។

¹⁰ អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រោសគេ នោះគេនឹងត្រឡប់មកវិញទាំងច្រៀងដល់ក្រុងស៊ីស្ទុន ហើយមានអំណរអស់កល្បជានិច្ចពាក់លើក្បាលគេ គេនឹងមានអំណររីករាយជាប់ជានិច្ច ក្តីទុក្ខសោក នឹងសម្រែកថ្ងូរនឹងចាកឆ្ងាយទៅ។

36¹ នៅឆ្នាំទីដប់បួននៃរជ្ជកាលព្រះបាទហេសេតា ព្រះបាទ សានហេរីម ជាស្ដេចស្រុកសាសន៍អាស៊ីរី ទ្រង់ច្បាំងយក បន្ទាយទាំងប៉ុន្មាននៅស្រុកយូដា។

² គ្រានោះស្ដេច អាសស៊ីរីបញ្ជូនមេទ័ពមួយរូបមកពី កន្លែងបោះទ័ពនៅឡាគីស

ឲ្យទៅក្រុងយេរូសាឡឹមដើម្បីជួបព្រះបាទហេសេតាព្រមទាំងនាំកងទ័ពយ៉ាងច្រើនមកជាមួយផង។ លោកក៏ឈរនៅប្រឡាយទឹក ដែលជាប់នឹងស្រះទឹកខាងលើ តាមផ្លូវទៅម្ចាស់របស់ជាងប្រមាណ។³ ពេលនោះអេលាគីមជាកូនហ៊ីលគីយ៉ាជា ឧកញ៉ាអាជីវិក និង សេបណា ជាស្មៀនប្អូន ហើយយ៉ូអាជាជាកូនអេសាក ជាអ្នកតែងពង្សាវតារក៏ចេញទៅលោក។

⁴ ពេលនោះមេទ័ពក៏ពោលថា «សូមអស់លោកទៅទូលព្រះបាទហេសេតាជាមហាក្សត្រធិរាជ គឺជាមហាក្សត្រនៃស្រុកអាស៊ីរីមានរាជឱង្ការថា «តើព្រះអង្គមានអ្វីបានទ្រង់អង្គុយយ៉ាងនេះ?»⁵ យើងគិតថា គំនិត និងកម្លាំងសម្រាប់ច្បាំងនោះគ្មានប្រយោជន៍ទេ តើអ្នកនឹងពឹងអាងអ្នកណា? តើអ្នកណាឲ្យអ្នកហ៊ានបះបោរទាស់នឹងយើងដូច្នេះ?»

⁶ មើល! អ្នកបានពឹងអាងលើស្រុកអេស៊ីបទុកជាឈើច្រត់ជា ដើមត្រែងដែលបាក់ តែកាលណាគេផ្អែកទៅលើ ឈើនោះនឹងចាក់ទម្ងន់ដែរ នោះក៏ដូចជាអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើស្ដេចផាវ៉ាន ជាស្ដេចអេស៊ីបយ៉ាងនោះដែរ។⁷ តែបើអ្នករាល់គ្នានិយាយមកកាន់យើងថា «យើងខ្ញុំទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់» យើងមិនមែនព្រះដែលហេសេតាបានកម្ទេចទិសក្តារៈតាមទូលខ្ពស់ៗ និងអាសនៈ ហើយថែមទាំងបញ្ជាអ្នកស្រុកយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម «អ្នកត្រូវក្រាបថ្វាយបង្គំនៅមុខអាសនៈយេរូសាឡឹមនេះវិញ?»

⁸ ឥឡូវនេះខ្ញុំសូមឲ្យអ្នកចុះសន្យានឹងស្ដេចស្រុកអាស៊ីរីជាម្ចាស់យើងខ្ញុំសិន។ ខ្ញុំនឹងឲ្យសេះពីរពាន់ដល់អ្នក បើអ្នកអាចរកអ្នកជិះបាន។

⁹ ធ្វើម្ដេចឲ្យអ្នកអាចយកឈ្នះមេទ័ពមួយយ៉ាងតូចពីអ្នកបម្រើរបស់ម្ចាស់យើងបាន? អ្នកបានទុកចិត្តស្រុកអេស៊ីបដើម្បីឱ្យទេចម្យ៉ាង និងទ័ពសេះ!¹⁰ ឥឡូវនេះ តើយើងបានមកច្បាំងបំផ្លាញនៅស្រុកនេះ ដោយគ្មានព្រះអម្ចាស់ឬ? ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរច្បាំងហើយបំផ្លាញស្រុកនេះចុះ»

¹¹ ពេលនោះអេលាគីម សេបណា និង យ៉ូអាបាននិយាយទៅមេទ័ពអាស៊ីរីថា «សូមលោកមានប្រសាសន៍មកយើងជាអ្នកបម្រើលោកជាភាសាអើរ៉ាមមក ដើម្បីឲ្យយើងបានយល់។ សូមលោកកុំមានប្រសាសន៍ជាភាសាយូដា ដែលប្រជាជននៅតាមកំពែងស្ដាប់ឮ»។¹² ប៉ុន្តែមេទ័ពនោះពោលថា «តើម្ចាស់របស់យើងបានបញ្ជូនយើងមកដើម្បីគ្រាន់តែនាំពាក្យទូលស្ដេចរបស់លោកប៉ុណ្ណោះឬ? គឺលោកម្ចាស់ខ្ញុំឱ្យខ្ញុំមកដើម្បីប្រាប់អ្នកនៅតាមកំពែងទាំងអស់ ពួកគេទាំងនោះស៊ីលាមក នឹងទឹកនោមខ្លួនឯងឬ?»

¹³ ពេលនោះមេទ័ពនោះក្រោកឈរ ហើយស្រែកឮៗជាភាសាយូដាថា «ចូរនាំគ្នាស្លាប់រាជឱង្ការរបស់ព្រះមហាក្សត្រធិរាជ ជាស្ដេចស្រុកអាស៊ីរី។

¹⁴ ស្ដេចមានរាជឱង្ការថា កុំឱ្យស្ដេចហេសេតាបោកបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាឡើយ ត្បិតស្ដេចនេះមិនអាចជួយរំដោះអ្នករាល់គ្នាបានឡើយ។

¹⁵ កុំឲ្យស្ដេចហេសេតានាំអ្នកឲ្យជឿទុកចិត្តព្រះអម្ចាស់ ដែលថា ព្រះអម្ចាស់នឹងជួយរំដោះយើងរាល់គ្នា

ព្រះអង្គនឹងប្រគល់ក្រុងនេះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃស្ដេចស្រុកអាស៊ីរី។

¹⁶ សូមកុំស្តាប់ស្ដេចហេសេតា ត្បិតនេះជារាជឱង្ការរបស់ស្ដេចអាស៊ីរីថា «ចូរមកចុះសន្ធិសញ្ញាជាមួយយើងដើម្បីសុំសន្តិភាពចុះ។

នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានបរិភោគផ្លែទំពាំងបាយជូរ និងផ្លែល្ងាររបស់គេ ហើយផឹកទឹកពីអណ្តូងរបស់ខ្លួន។¹⁷ អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើបែបនេះ ដរាបដល់ពេលដែលយើងនាំអ្នករាល់គ្នាទៅស្រុកមួយ ដូចស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នា ជាស្រុកដែលស្រូវ មានទឹកទំពាំងបាយជូរ មាននំប៉័ង និងចម្ការទំពាំងបាយជូរផង»។

¹⁸ ចូរប្រយ័ត្នក្រែងហេសេតាបបួលអ្នករាល់គ្នាដោយពោលថា «ព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះយើង» តើមានព្រះសាសន៍ដទៃណា

ដែលជួយរំដោះគេឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃស្ដេចស្រុកអាស៊ីរីបាន?¹⁹ តើព្រះរបស់ពួកក្រុងហាម៉ាត និង ក្រុងអើផាខនៅឯណាទៅ។

តើព្រះរបស់ពួកក្រុងសេផាវ៉ែមនៅឯណាទៅ? តើព្រះទាំងនោះបានជួយរំដោះ សាម៉ាវីពីអំណាចរបស់យើងទេ?²⁰ ក្នុងចំណោមព្រះទាំងនោះ

តើមានព្រះណាមួយបានជួយរំដោះស្រុកគេឲ្យរួចពីអំណាចរបស់យើងទេ? បានជាព្រះអម្ចាស់អាចជួយរំដោះក្រុងយេរូសាឡឹមពីអំណាចរបស់យើងទេ?»

²¹ ប៉ុន្តែគេនៅស្ងៀមមិនឆ្លើយតបអ្វីសោះ ត្បិតស្ដេចបានហាមថា «មិនត្រូវឆ្លើយតបអ្វីសោះ»។²² ពេលនោះអេលាគីមជាកូន ហ៊ីលគីយ៉ាជាឧកញ៉ាអាជីវិក

សេបណាជាស្មៀនប្អូន ហើយយ៉ូអាជាកូនអេសាកជាអ្នកតែងពង្សាវតារ គេមកគាល់ព្រះបាទហេសេតាទាំងស្លៀកខោអាវរំហែក

ហើយនាំពាក្យរបស់មេទ័ពទូលទ្រង់។

២. ព្រមទាំងបានបញ្ជូនអេលាក៏មី ដែលជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៅក្នុងរាជវាំង ហើយសេបណាជាសៀវភៅ ហើយបូជាចារ្យចាស់ៗ ទាំងអស់គ្នានាំគ្នាសៀក្រិច្ច ទៅជួបព្យាករី អេសាយកូនរបស់អម្ពស។

គេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា «ព្រះបាទហេសោតាមានរាជឱង្ការថា «ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃអាសន្ន ហើយអាម៉ាស់ ដូចទារកដែលហៀបនឹងសម្រាល តែម្តាយគ្មានកម្លាំងនឹងប្រឹងឲ្យកើតមក។^៤ប្រហែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអ្នករាល់គ្នាបានឮពីពាក្យដែលមេម៉ែដែលស្តេចស្រុកអាស៊ីរ៉ីជាម្ចាស់គាត់បានបញ្ជូនមក បានប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ ហើយស្តីបន្ទោសដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់រាល់គ្នាបានឮ។

ឥឡូវសូមអធិស្ឋានអង្គរសូមឲ្យព្រះអង្គបានប្រណិហត់ទោសដល់ប្រជាជនដែលនៅសល់ទីនេះ»។

ដូច្នេះអ្នកបម្រើរបស់ស្តេចហេសេតាមកជួបអេសាយ^១ ហើយអេសាយក៏ពោលទៅគេថា «សូមទូលទៅព្រះករុណាលោកថា» ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា «កុំរាយចំពោះដំណឹងដែលអ្នកឮឡើយ និងពាក្យប្រមាថរបស់ស្តេចស្រុកអាស៊ូរីឡើយ។^២ មើលយើងនឹងធ្វើឲ្យស្តេចនេះទទួលដំណឹងមួយ ហើយវិលត្រឡប់ទៅស្រុកគេវិញ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យគេបានធ្វើគតដោយដាវនៅក្នុងស្រុករបស់វាវិញ»។

⁸បន្ទាប់មកមេទ័ពក៏ត្រឡប់ទៅគាល់ស្តេចស្រុកអាស្សីរី ខណៈដែលស្តេចកំពុងតែលើកទ័ពច្បាំងនឹងក្រុងលីបណា

ដោយលោកបានដឹងថាស្តេចបានលើកទ័ពចេញពីក្នុងឡាគីស។

⁹ រួមកស្វែងស្រុកអាស្សីបានឮថាព្រះចៅទារហាកាជាស្តេចអេត្យពីកំពុងតែលើកទ័ពមកធ្វើសឹកជាមួយនឹងទ័ពអាស្សី។

ដូច្នេះស្តេចស្រីរាជ្យាស្រីក៏ចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅជួបព្រះបាទហេសេតាម្តងទៀត។¹⁰ ដោយផ្ដាំទៅព្រះបាទហេសេតា ជាស្តេចស្រីរាជ្យាស្រីក៏ថា

«កុំឲ្យព្រះរបស់ព្រះករុណាដែលព្រះករុណាទុកចិត្ត បោកព្រះករុណាថា «ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងមិនធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្ដេចស្រុកអាស៊ីរីឡើយ»។

¹¹មើល អ្នកបានឮមកហើយនូវអ្វីដែលស្ដេចស្រុកអាស៊ីរីបំផ្លាញស្រុកនានាទាំងប៉ុន្មាន។ ដូច្នេះតើព្រះនឹងជួយដោះអ្នករាល់គ្នាឬ?

¹² តើព្រះនៃសាសន៍ទាំងប៉ុន្មានបានជួយគេទេ សាសន៍ដែលបុព្វបុរសយើងបានបំផ្លាញដូចជា ក្រុងកេសាន ក្រុងខាហ្គីន ក្រុងវ៉េស៊ែក

និងពួកកូនចៅអេដែនដែលនៅស្រុកធនាស្សីរ?¹³ តើស្ដេចស្រុកហាម៉ាត ស្ដេចក្រុងអឺផាខ ស្ដេចក្រុងសេផាវ៉ែម ក្រុងហេណា និងក្រុងអ៊ីវ៉ានៅឯណា?»

¹⁴ ព្រះបាទហេសេគាភីទទួលសំបុត្រនោះពីអ្នកនាំសារហើយក៏អាន។ ហើយទ្រង់ក៏យាងទៅព្រះដំណាក់នៃព្រះអមាស់ ហើយលាសំបុត្រនោះនៅចំពោះព្រះអង្គ។

¹⁵ ព្រះបាទហេសេតាបានអធិសានទៅព្រះមហាស័ក្តា¹⁶ «ឱព្រះមហាស័ក្តាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះនៃអ្វីស្រស់ស្អាត ដែលគង់លើចេវប័ន

ក៏ព្រះអង្គតែមួយដែលជាព្រះនៃអំណាចអស់នៅលើផែនដី។ ព្រះអង្គបានបង្កើតផែនដី។

¹⁷ ព្រះអមាស់អើយ សមជ្ឈាងព្រះកាណ៌សាប់ សមទ្រង់បើកព្រះនេត្រទុត សមព្រះអមាស់សណាប់ពាក្យរបស់សេច សានហើរ

ដែលបានបញ្ជាក់ឲ្យប្រយោជន៍ដល់ព្រះមហាសត្វ។¹⁸ ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះមហាសត្វមើល សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបិតាជាដាច់ខាតជាដ៏ជននឹងស្រឡាត់ស្រឡាយ។

¹⁹ គេបានបោះពុម្ពទាំងនោះទៅក្នុងភ្លើង គឺគេពុំទាំងនោះមិនមែនជាព្រះទេ ជាស្នាមដៃមនុស្សឆ្លើយតបលើ ហើយនិង។

[illegible]

នេះនឹងដឹងជាអានតែព្រះមហាស័ត្រម្នាក់គត់»។

²¹ ប្រាសាទមេត្ត មេត្តាប្រោសនូវអំណាចគ្រប់គ្រងទៅនឹងព្រះបាទបរមនរោត្តម។ «ព្រះមហាសី ជាព្រះនៃជនជាតិអឺរ៉ុបមុនមេត្តាប្រោសនូវអំណាចគ្រប់គ្រងទៅនឹងព្រះបាទបរមនរោត្តម។»

[illegible]

សារហេរបីជាស្ដេចស្រុកអាស៊ីរី^{២៧} នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលមានបន្ទូលពីដំណើរស្ដេចនោះ៖ «នាងក្រមុំក្មេងស៊ីយ៉ូនស៊ីបន្តោស ហើយសើចចំអកដាក់អុកដោយប្រមាថមើល ងាយអុក កូនស្រីក្មេងយេរូសាឡឹមគ្រវីក្បាលដាក់អុក»^{២៨} តើអ្នកបានប្រជែង និងប្រមាថដល់អុកណា?

តើបានទាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នកណា ដែលអ្នកបានដំឡើងសម្លេង ហើយបើកភ្នែកងើបឡើងខ្ពស់យ៉ាងដូច្នេះ? គឺទាស់នឹងព្រះដ៏វិសុទ្ធជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²⁴ អ្នកបានប្រជែង នឹងព្រះអមាស់ដោយអ្នកបម្រើរបស់អ្នកដោយពោលថា ដោយរទេះច្បាំងរបស់យើង យើងបានឡើងទៅដល់កំពូលភ្នំទាំងនោះ

ហើយទៅដល់ពេលកាត់យ៉ាងជ្រៅ យើងនឹងកាប់ដើមតាត្រាំ និងដើមកោះដែលខ្ពស់នៅទីនោះ ហើយនឹងចូលទៅដល់ទីខ្ពស់នៅចុងស្រុកគេ

ទៅដល់ចម្ងារដែលពេញទៅដោយព្រះ។²⁵ យើងបានដឹងអំពីវា ហើយផឹកទឹកពីវា យើងបានធ្វើទេវទេវរបស់ស្រុកមេស៊ីបរឹងដោយសារឆាតជើងរបស់យើង។

²⁶ តើអ្នកមិនបានឮទេបង្អីថា យើងបានគោរពទុក ហើយគិតជាសេចក្តី ហើយធ្វើវិធានការនេះតាំងពីយូរមកម្ល៉េះ? ហើយចាត់ចែងការនេះតាំងពីបុរាណមក។

ឥឡូវនេះបើងបានឮអ្នកប្រើប្រាស់ គឺបានឮអ្នកមកប្រាប់ថា គេបានដឹងអំពីការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធនេះហើយ ហើយប្រព័ន្ធនេះបានដំណើរការហើយ។ ឥឡូវនេះបើងបានឮអ្នកប្រើប្រាស់ គឺបានឮអ្នកមកប្រាប់ថា គេបានដឹងអំពីការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធនេះហើយ ហើយប្រព័ន្ធនេះបានដំណើរការហើយ។

[illegible]

ដែលនៅតំបន់មុខទៀត ព័ត៌មានខាងលើ។

²⁸ "វ៉ែនរឿងវិញ អត់បានធ្វើអីរឿងយ៉ាងពេលអត់មួយ ហើយអត់ទាំងអស់អត់បាន អត់ចេះតាតតាតនឹងរឿងដូចគ្នារឿងយ៉ាងដូចគ្នា"

[illegible]

បញ្ជីបេតិកភណ្ឌនៅសេតវត្តវិញ្ញាណមរត៍ដែលមេត្តមេត្ត»។

30 ទំនងដូចគ្នាទៅនឹងការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានទឹក។

នេះនឹងជាទីសម្លាញ់សម្រាប់អ្នក ដែលនឹងបង្កើនការគិតគូរដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ទៅលើការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធនេះ។

31. អ្នកនឹងសម្រេចបាននូវលទ្ធផលដែលអ្នកចង់បាន ប្រសិនបើអ្នកប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធនេះតាមការណែនាំ។

[illegible][illegible]

ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់មានបទបទដ៏ល្អដ៏ល្អស្រស់ស្អាត ដូច្នេះថា «គេនឹងមិនចូលក្រុងនេះឡើយ គេនឹងមិនបាញ់ព្រួញនៅទីនេះឡើយ» ។

លេកដីដើម្បីរាយក្រុងនេះទៀតទេ។ ស្តេច

នេះជាសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់។

36 ត្បិតយើងនឹងការពារ ហេយរដោះទីក្រុងនេះ សរាប់ប្រយោជន៍ ដល់ជាវិជ្ជាអ្នកបម្រើយើងឲ្យបានប្រយោជន៍ផង»

^{២៧}រួមកន្លែងការបសព្វះអម្ចាស់វាយច្បាំងទីតាំងទីពេលរបស់ពួកអាសូរ ហើយសម្លាប់ទាហានអស់ 185,000 នាក់។

កាលគេក្រោកឡើងពីព្រលឹមក៏ឃើញសុទ្ធ

ក៏ដកថយទិញទៅគង់នៅក្រុងនីនីវេរ្យ។

38. ក្រោយមក ស្តេចកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះនិស្ស័ក នៅក្នុងព្រះវិហារនោះ បុត្រាទ្រង់ពិរអង្គក៏អំឡុងម៉ាឡេក និងសាឃស្សី

38 ¹នៅប៉ុន្មានថ្ងៃនោះព្រះបាទ ហេសេតាប្រឈួនជាទម្ងន់ ហៀប និងសុគត។ ដូច្នេះអេសាយជាភូតនាម័យក៏មកគាល់ព្រះអង្គទាំង ទូលថា
 «ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា សូមព្រះករុណារៀបចំផ្ទៃផ្ទាំងព្រះរាជវង្សានុវង្សព្រះអង្គឲ្យហើយទៅ ត្បិតព្រះអង្គជិតសោយទិវង្គត់ហើយ»។
²រួចមកព្រះបាទហេសេតា ក៏បែរព្រះភ័ក្ត្រទៅជញ្ជាំងទាំងអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ថា³ស្តេចទូលថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ
 សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំដែលដើរតាមព្រះអង្គដោយអស់ពីចិត្ត និងទៀងត្រង់ ទូលបង្គំប្រព្រឹត្តតែអំពើដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ»។ ព្រះបាទហេសេតាបង្គំ
 នេត្រាយ៉ាងខ្លាំង។

⁴រួចព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅកាន់អេសាយថា⁵«ចូរចេញទៅទូលព្រះបាទហេសេតា ជាអ្នកដឹកនាំប្រជារាស្ត្រយើងថា
 ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ដាវីឌជាបុព្វបុរសរបស់ព្រះករុណា ទ្រង់មានបន្ទូលដូចតទៅ យើងបានឮពាក្យអធិស្ឋានទូលអង្គរបស់អ្នក
 យើងបានឃើញអ្នកសម្រក់ទឹកភ្នែកចំពោះយើង។ មើល យើងនឹងបន្ថែមអាយុឲ្យអ្នកដប់ប្រាំឆ្នាំទៀត។
⁶យើងនឹងរំដោះទីក្រុងនេះពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចស្រុកអាស៊ូរី ហើយយើងនឹងការពារក្រុងនេះ។
⁷នេះជាទីសម្គាល់មកពីព្រះអម្ចាស់ដល់ព្រះករុណាថា ព្រះអង្គមុខជានឹងសម្រេចចំពោះព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គសន្យា។⁸មើល!
 យើងនឹងធ្វើឱ្យស្រមោលថ្ងៃដែលជះលើរង្វាស់ម៉ោងពេលរបស់ព្រះបាទអហាស ដើរថយក្រោយដប់កាំ»។ ដូច្នេះស្រមោលនោះក៏ជ្រួតយក្រោយដប់ដងមែន។
⁹នេះគឺជាពាក្យដែលព្រះបាទហេសេតាជាស្តេចស្រុកយូដាបានសរសេរនៅពេលដែលព្រះអង្គប្រឈួន ហើយបានជាឡើងវិញ។¹⁰«ខ្ញុំបានពោលថា
 ពាក់កណ្តាលនៃជីវិតខ្ញុំ ហើយខ្ញុំត្រូវទៅតាមច្រកទ្វារនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ខ្ញុំនឹងបន្តរស់នៅទីនោះសម្រាប់ឆ្នាំទៅមុខទៀត។¹¹ខ្ញុំពោលថា
 ខ្ញុំនឹងលែងបានជួបព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះទៀតហើយ ខ្ញុំនឹងលែងបានឃើញមនុស្សលោកនៅផែនដីនេះទៀតហើយ។
¹²ជីវិតរបស់ខ្ញុំត្រូវបានដកចេញហើយឃ្លាតទៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ ដូចអ្នកគង្វាលដើររុករាន ខ្ញុំបានរមួរជីវិតខ្ញុំដូចជាអ្នកត្បាញ ព្រះអង្គបានកាត់ខ្ញុំចេញពីតំបាញ
 តាំងពីថ្ងៃដល់យប់ ព្រះអង្គក៏បានបញ្ចប់ជីវិតខ្ញុំ។¹³ខ្ញុំបានស្រែកអង្វរទល់ភ្លឺដូចជាស៊ីង ព្រះអង្គបំបាក់ផ្លឹងរបស់ខ្ញុំទាំងប៉ុន្មាន។
 តាំងពីថ្ងៃដល់យប់ព្រះអង្គនឹងបញ្ចប់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ។
¹⁴ខ្ញុំស្រែកយំដូចត្រចៀកកាំ ស្រែកចម្លើយដូចសត្វព្រាប ភ្នែកខ្ញុំក៏ស្រវាំង ហើយងើយមើលទៅលើ។ ព្រះអម្ចាស់ទូលបង្គំត្រូវគេសង្កត់សង្កិន សូមជួយទូលបង្គំផង។
¹⁵តើទូលបង្គំគួរថ្លែងពីអ្វី? ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យការនេះសម្រេចឡើង ទូលបង្គំដើរមួយៗអស់មួយជីវិតទូលបង្គំ ដោយព្រោះក្តីសោកសង្រេងរបស់ទូលបង្គំ។
¹⁶ព្រះអម្ចាស់អើយ ការលឺចាប់ដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់ទូលបង្គំគឺល្អ ជីវិតរបស់ទូលបង្គំត្រូវបានប្រទានដល់ទូលបង្គំវិញ
 ព្រះអង្គបានជួយនិងប្រោសជីវិតទូលបង្គំបានជា។¹⁷ការសោកសង្រេងបានធ្វើឲ្យទូលបង្គំមានបទពិសោធន៍ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះទូលបង្គំ ពីរណ្តៅមច្ចុរាជ
 ត្បិតព្រះអង្គបានលើកលែងអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំទាំងអស់នៅពីក្រោយទ្រង់។
¹⁸ត្បិត ស្ថានឃុំមនុស្សស្លាប់មិនបានអរគុណទ្រង់ទេ សេចក្តីស្លាប់មិនបានសរសើរព្រះអង្គដែរ ហើយអ្នកដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅនោះ មិនមានសង្ឃឹម
 លើសេចក្តីសង្គ្រោះត្រង់របស់ព្រះអង្គដែរ។¹⁹មនុស្សមានជីវិតរស់ មនុស្សដែលមានជីវិត ដែលជាអ្នកអរព្រះគុណព្រះអង្គ ដូចដែលទូលបង្គំបានធ្វើថ្ងៃនេះ
 ឪពុកនឹងបរិយាយឱ្យកូនៗបានស្គាល់ពីភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ។
²⁰ព្រះអម្ចាស់គឺនឹងជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំ ហើយយើងខ្ញុំនឹងអរសប្បាយដោយប្រគុំតន្ត្រីនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិតយើងខ្ញុំ»។
²¹ពេលនេះលោកអេសាយបានពោលថា «ចូរយកចំនិតផ្អែមទុកមកលាបលើបូសព្រះករុណា នោះស្តេចនឹងបានជាសះស្បើយ»។
²²ព្រះបាទហេសេតាក៏មានបន្ទូលថា «តើនឹងមានទីសម្គាល់អ្វីដើម្បីឲ្យយើងបានដឹងថា យើងអាចឡើងទៅដំណាក់ព្រះអម្ចាស់បាន?»

39¹ នៅគ្រានោះ ព្រះចៅប្រដាក់ បាណ្ឌវ ជាបុត្ររបស់ព្រះចៅបាណ្ឌវជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូនបានថ្វាយព្រះរាជសារ និង
អំណោយមកថ្វាយព្រះបាទហេសេតា ត្បិតស្តេចជ្រាបដំណឹងថា ព្រះបាទហេសេតាប្រឈួន ហើយក៏បានជាសះស្បើយឡើងវិញ។

² ព្រះបាទហេសេតាមានព្រះវ័យវិកាយជាមួយការទាំងនោះ ស្តេចនាំរាជទូតរបស់ស្រុកបាប៊ីឡូនទៅទស្សនាកន្លែងដែលព្រះអង្គតម្កល់រត្នមានតម្លៃ
ដែលធ្វើពីប្រាក់ មាស ព្រមទាំងគ្រឿងក្រអូប ប្រេងមានតម្លៃ និងគ្រឿងសព្វធនានា និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលរក្សានៅក្នុងឃ្លាំងរាជទ្រព្យនោះ។
គ្មានអ្វីដែលមាននៅក្នុងរាជវាំង និងក្នុងនគរដែលព្រះបាទហេសេតាមិនបានបង្ហាញដល់រាជទូតស្រុកបាប៊ីឡូនឡើយ។

³ ចមកព្យាករីអេសាយបានចូលគាល់ព្រះបាទហេសេតា ទាំងទូលសួរថា «តើមនុស្សទាំងនោះបានទូលអ្វីខ្លះជាមួយព្រះករុណា? តើពួកគេមកពីណាដែរ?»
ព្រះបាទហេសេតាមានរាជឱង្ការថា «ពួកគេមកពីស្រុកឆ្ងាយ គឺស្រុកបាប៊ីឡូន ដើម្បីមកគាល់យើង»។⁴ លោកអេសាយក៏ទូលសួរថា
«តើពួកគេបានឃើញអ្វីខ្លះនៅក្នុងរាជវាំងរបស់ព្រះករុណា?» ព្រះបាទហេសេតាតបវិញថា «ពួកគេបានឃើញអ្វីៗទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងរាជវាំងរបស់យើង
គ្មានរបស់ណាមួយដែលយើងមិនបានបង្ហាញដល់ពួកគេទេ»។

⁵ ហើយលោកអេសាយ ក៏ទូលទៅព្រះបាទហេសេតាថា «សូមព្រះករុណាសណ្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល⁶ មើល! នឹងមានគ្រាមួយមកដល់
ដែលគេនឹងមកប្រមូលយកទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មានដែលបុព្វបុរសព្រះករុណាបានរក្សាទុកនៅក្នុងរាជវាំងដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ
ហើយនឹងនាំយកទៅក្រុងបាប៊ីឡូន។ គ្មានអ្វីនៅសល់ទេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁷ បុត្រាទាំងអស់ដែលកើតចេញពីទ្រង់ នឹងត្រូវគេចាប់យកទៅធ្វើជាមហាតលិក នៅក្នុងរាជវាំងរបស់ស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន»។⁸ ក្រោយមក
ស្តេចហេសេតាក៏មានរាជឱង្ការទៅលោលអេសាយថា «នោះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលលោកបានថ្លែង»។ ត្បិតព្រះរាជាគិតថា
«ពីព្រោះនៅក្នុងជីវិតយើង មានសន្តិភាព និងសេចក្តីសុខសាន្តហើយ»។

40 ¹«ស្តាប់ចិត្ត ស្តាប់ចិត្តចុះ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ» ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។ ²«សូមថ្លែងជាពាក្យស្នើដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយប្រកាសទៅកាន់ប្រជាជនទាំងអស់ថាចំពោះ បានត្រូវបញ្ជាក់ហើយ អំពើទុច្ចរិត គឺគេនឹងត្រូវទទួលទោស ហើយមនុស្សទាំងនោះនឹងទទួលពីរដង ពីព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ»។

³សម្រែកយំសោកក្នុងឡើង «នៅទីហោស្ថាន ចូររៀបចំផ្លូវថ្នាលព្រះអម្ចាស់ ចូរកាប់ផ្ការំពៃរំពោះធ្វើផ្លូវថ្នាលព្រះអម្ចាស់នៃយើង»។ ⁴គ្រប់ទាំងច្រកភ្នំ ទាំងឡាយត្រូវលើកឡើង ហើយ ពង្រាបភ្នំតូចភ្នំធំទាំងប៉ុន្មានឲ្យរាប កន្លែងណាមានដីខ្ពស់ទាប ត្រូវធ្វើឲ្យទៅជាវាលរាបស្មើ កន្លែងណាដីបង្កប់ក៏ត្រូវពង្រាបឲ្យ ស្មើផងដែរ ហើយ ព្រះអម្ចាស់នឹងសម្តែងសិរីរុងរឿង ឲ្យមនុស្សលោកឃើញក្នុងពេលជាមួយគ្នា ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នោះផ្ទាល់។

⁵មានសំឡេងមួយប្រាប់ថា៖ «ចូរស្រែកយំចុះ» សំឡេងមួយទៀតតបថា៖ «តើឲ្យខ្ញុំស្រែកយំពីអ្វី?» «មនុស្សលោកប្រៀបដូចជាស្មៅ ចំណែកអំពើល្អទាំងប៉ុន្មាន របស់គេ ប្រៀបដូចជាផ្កាដែលដុះតាមវាលស្មៅ។ នៅពេលណាខ្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់បក់មកលើ ស្មៅតែងតែក្រៀម ហើយផ្កាក៏ស្រពោនដែរ។ មនុស្សលោកនេះ ប្រៀបបាននឹងស្មៅដែរ។ ស្មៅតែងតែក្រៀម ហើយផ្កាក៏ស្រពោន ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង នៅស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច»។

⁶ចូរឡើងទៅលើភ្នំខ្ពស់ ស៊ីយ៉ូនមានអ្នកនាំសារនៃដំណឹងល្អ។ យេរូសាឡឹម ចូរស្រែកឲ្យបានខ្លាំងឡើង។ អ្នកគឺជាអ្នកនាំដំណឹងល្អ សូមលើកសម្លេងឡើងកុំខ្លាចឡើយ។ ចូរប្រាប់ក្រុងទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងយូដាថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា!» ⁷មើល! ព្រះជាម្ចាស់យាងមក ប្រកបដោយ ប្រទានភាព ព្រះអង្គយាងមកប្រកបដោយព្រះបារមី ដើម្បីត្រងព្យាបាល។ មើល! រង្វាន់របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺនៅជាមួយព្រះអង្គ ហើយអស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានលោះ គឺនៅខាងមុខព្រះអង្គ។

⁸ព្រះអង្គនឹងថែរក្សាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដូចជាអ្នកគង្វាល ព្រះអង្គលើកព្រះហស្តឡើងប្រមូលកូនចៀម ព្រះអង្គបិទកូនតូចៗជាប់នឹងព្រះឱរា ហើយព្រះអង្គ ថែទាំមេចៀម ដែលកំពុងបំបៅកូនផងដែរ។

⁹តើមានអ្នកណាអាចក្បួនទឹកនៅក្នុងដៃ យកមករាល់បាន ហើយយកបាតដៃរាស់ទំហំនៃផ្ទៃមេឃបានទៅ តើអ្នកណាអាចយកស្លឹមករាល់ ផ្ទៃលីនៃផែនដីទាំងមូលនេះបាន ហើយតើមានអ្នកណាអាចថ្លឹងទម្ងន់ និងជ្រលោងភ្នំទាំងអស់នោះបាន?

¹⁰តើនរណាស្ទង់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ តើនរណាធ្វើជាទីប្រឹក្សាជួយគំនិតព្រះអង្គ? ¹¹តើព្រះអង្គសុំនរណាឲ្យធ្វើជាទីប្រឹក្សា ដើម្បីថ្វាយយោបល់ព្រះអង្គ? តើ នរណាបង្រៀនព្រះអង្គអំពីមាត់ដីស្មៅវិចិត្រ? តើនរណាបង្រៀនព្រះអង្គឲ្យស្គាល់ប្រាជ្ញា ហើយណែនាំព្រះអង្គឲ្យស្គាល់មាត់ នៃព្រះប្រាជ្ញាញាណ?

¹²មើល! ប្រជាជាតិទាំងឡាយប្រៀបដូចជា ដំណាក់ទឹកដែលធ្លាក់ទៅក្នុងពាង ពួកគេដូចផ្លូវលីនីនៅលើជញ្ជីង។ ចំណែកកោះតូចៗប្រៀបបាននឹងផ្លូវលីនី ដែល ធ្លាក់ទៅតាមខ្យល់។ ¹³ព្រៃឈើនៅស្រុកលីបង់ពុំមានច្រើនល្មម សម្រាប់ធ្វើជាអូស ហើយសត្វដែលនៅក្នុងព្រៃនោះក៏ពុំមានច្រើន ល្មម សម្រាប់ធ្វើយញ្ញូបូជា ថ្វាយព្រះអង្គដែរ។ ¹⁴នៅចំពោះព្រះភ្នំក្រូរបស់ព្រះអង្គ ប្រជាជាតិទាំងអស់គ្មានតម្លៃអ្វីទាល់តែសោះ ហើយគ្មានប្រយោជន៍។

¹⁵តើអ្នករាល់គ្នាចង់ប្រៀបប្រដូចព្រះជាម្ចាស់ ទៅនឹងព្រះណា? តើអ្នករាល់គ្នាយកអ្វីមកតំណាងព្រះអង្គ? ¹⁶ព្រះក្លែងក្លាយ! គឺជាងទេតើ ដែលសូនធ្វើរូបព្រះទាំង នោះ ជាងមាសយកមាសមកស្រោបរូបនោះ ព្រមទាំងធ្វើខ្សែកប្រាក់ពាក់ឲ្យទៀតផង។ ¹⁷ដើម្បីជ្រើសរើសយកលើខ្លឹម ហើយគេក៏ស្វែងរកជាងមួយរូបដ៏ចំណាន ឲ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបព្រះដ៏រឹងមាំ។

¹⁸តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេឬ? តើអ្នករាល់គ្នាមិនធ្លាប់ឮទេឬ? តើអ្នកមិនធ្លាប់មាននរណាប្រាប់ តាំងពីដើមដំបូងមកទេឬ? តើអ្នករាល់គ្នាពុំយល់អំពីដើមកំណើត របស់ ផែនដីនេះទេឬ? ¹⁹ព្រះអង្គដែលគង់នៅពីលើលំហអាកាស ទ្រង់ទតមើលមនុស្សនៅលើផែនដី ឃើញមនុស្សដូចសត្វស្រមោច ព្រះអង្គលាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ ដូចគេលាតសន្ធឹងក្រណាត់មួយផ្ទាំង ព្រះអង្គដំឡើងផ្ទៃមេឃធ្វើជាព្រះដំណាក់ ដូចដំឡើងព្រះពន្លា។

²⁰ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យមេដឹកនាំទាំងឡាយ ទៅជាឥតប្រយោជន៍ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យអ្នកកាន់អំណាចទាំងប៉ុន្មាន នៅលើផែនដីទៅជាឥតបានការ។ ²¹ពួកគេប្រៀបបាននឹង ដើមឈើដែលដុះ ទោះបីលូតលាស់ ឬមិនលូតលាស់ ចាក់ឬស ឬមិនចាក់ឬសក្តី ពេលណាខ្យល់របស់ព្រះអម្ចាស់បក់មកលើ ក៏ស្លូតក្រៀមអស់ រួចត្រូវខ្យល់ក្អួច យកបាត់ទៅដូចកម្ទេចចំបើង។

²²«តើអ្នករាល់គ្នាប្រៀបប្រដូចយើង ទៅនឹងនរណា តើនរណាអាចស្មើនឹងយើងបាន?» ព្រះបន្ទូលនៃព្រះដ៏វិសុទ្ធ។ ²³ចូរឆ្លើយទៅលើមេឃចុះ! តើនរណាបាន បង្កើតផ្កាយទាំងនោះ? គឺព្រះអម្ចាស់ដែលបានហៅហ្វូងតារាទាំងនោះ ឲ្យរះឡើង ផ្គុំគ្នា ហើយព្រះអង្គហៅផ្កាយនីមួយៗតាមឈ្មោះរបស់វា។ ដោយព្រះចេស្ដាដ៏ ខ្លាំងពូកែ ឥតមានផ្កាយណាមួយពុំព្រមរះនោះឡើយ។

²⁴ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នានិយាយថា កូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុប អ៊ីស្រាអែលអើយ «ផ្លូវរបស់ទូលបង្គំបានលាក់ពីព្រះអម្ចាស់ ហើយទ្រង់មិនយល់ទុក្ខលំបាក របស់ខ្ញុំទេ ព្រះរបស់ខ្ញុំមិនអើពើនឹងរកយុត្តិធម៌ឲ្យខ្ញុំឡើយ?» ²⁵តើអ្នកមិនធ្លាប់ដឹងទេឬ? តើអ្នកមិនធ្លាប់ឮទេឬថា ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច បានបង្កើតផែនដីទាំងមូល ព្រះអង្គមិនចេះនឿយហត់ មិនចេះអស់កម្លាំង រីឯព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ ក៏គ្មាននរណាអាចយល់បានដែរ។

²⁶ព្រះអង្គប្រទានកម្លាំង ដល់អ្នកដែលនឿយហត់ និងខ្សោយល្មើយឲ្យមានកម្លាំងឡើងវិញ។ ²⁷ទោះបីក្មេងដំទង់ក៏នឹងអស់កម្លាំងនិងភ័យព្រួយ ហើយមនុស្ស ពេញកម្លាំងក៏តែងភ្លាត់ដួលដែរ។ ²⁸ប៉ុន្តែអ្នកជឿសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់ តែងតែមានកម្លាំងថ្មីជានិច្ច ប្រៀបបាននឹងសត្វត្រីហោះហើរ គេស្ទុះរត់ទៅមុខ ដោយមិន ចេះហត់ ហើយដើរដោយមិនចេះអស់កម្លាំង។

41 ¹ «ចូរស្តាប់ខ្ញុំនិយាយដោយស្ងៀមស្ងាត់ចុះ ចូលឲ្យប្រជារាស្ត្រទាំងឡាយមានកម្លាំងឡើងវិញ ចូរនាំគ្នាមកជិតចុះហើយនិយាយ សូមឲ្យយើង ចូលមកជិតដើម្បីរកខុសត្រូវជាមួយគ្នា។² តើនរណាជាអ្នកបំផុសគំនិតមកពីទិសខាងកើត សូមហៅអ្នកនោះក្នុងភាពសុចរិត ដល់ការរបស់គាត់ធ្វើឬ? ព្រះអង្គដាក់ប្រជាជាតិទាំងឡាយនៅខាងគាត់ដើម្បីជួយគាត់ឲ្យបង្ក្រាបស្តេចទាំងនោះ។ លោកនាំពួកគេមកចំពោះមុខដាវរបស់គាត់ ដូចជាខ្យល់បក់ចំបើងជាមួយគ្រាប់ព្រួញរបស់គាត់។

³ លោកដេញតាមពួកគេ ហើយលោកបានឆ្លងកាត់ ដោយគ្មានគ្រោះថ្នាក់ ដោយដឹងរបស់លោករហ័សណាស់។⁴ តើ អ្នកណាអាចនឹងធ្វើការទាំងនេះដូចលោកបាន? តើអ្នកណាបានណែនាំមនុស្សគ្រប់ជំនាន់ តាំងពីដើមដំបូងនោះ? យើងជាព្រះអម្ចាស់ដែលនៅមុនគេ ហើយ យើងក៏នៅជាមួយ មនុស្សចុងក្រោយបង្អស់ដែរ គឺយើងនេះហើយ។

⁵ ប្រជាជននៅតាមកោះនានាឃើញអ្នកនោះ ហើយនាំគ្នាភ័យខ្លាច។ ហើយប្រជាជនដែលនៅទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដី នឹងនាំគ្នាចូលមកជិត ពួកគេមានការញ័រ រន្ធត់។⁶ ពួកគេជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ម្នាក់ៗពោលទៅកាន់បងប្អូនរបស់ខ្លួនថា ចូរមានចិត្តក្លាហានឡើង។⁷ ដូច្នេះ ពួកជាងចម្លាក់បើកទឹកចិត្តជាងស្លឹក អ្នកដុត ដែកលើកទឹកចិត្តអ្នកដដែក ដោយពោលថា ផ្សារដូច្នេះ «ល្អណាស់។» ពួកគេយកដែកគោលមកដុតរៀប រូបចម្លាក់កុំឲ្យរង្គើ។

⁸ ប៉ុន្តែអ្នក ដែលជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបម្រើរបស់យើង កូនចៅយ៉ាកុបដែលយើងបានជ្រើសរើស ពូជពង្សរបស់អប្រាហាំ ដែល ជាមិត្តសម្លាញ់របស់ យើង អ្នកត្រូវបានយើងនាំចេញ ពីស្រុកដាច់ស្រយាលនៃផែនដី ហើយជាអ្នកដែលយើងបានហៅអ្នកពីកន្លែងឆ្ងាយមក ជាអ្នកដែលយើងបាននិយាយទៅកាន់ ថា «ជាអ្នកបម្រើយើង» យើងបានជ្រើសរើសអ្នក ហើយមិនបោះបង់ចោលអ្នកដែរ។

¹⁰ កុំភ័យខ្លាចអ្វី ដ្បិតយើងស្ថិតនៅជាមួយអ្នក។ កុំព្រួយបារម្ភឲ្យសោះ យើងជាព្រះរបស់អ្នក។ យើងនឹងឲ្យអ្នកមានកម្លាំងរឹងប៉ឹង យើងជួយអ្នក យើងគាំទ្រអ្នក យើងនឹងសម្តែងបាវិធី រកយុត្តិធម៌ឲ្យអ្នក។

¹¹ មើល! ពួកគេនឹងត្រូវអាម៉ាស់ហើយនិងបាក់មុខផង សម្រាប់អ្នកដែលបានខឹងនឹងអ្នក ពួកគេនឹងមិនបានអ្វីហើយវិនាស សម្រាប់អ្នកដែលទាស់នឹងអ្នក។

¹² អ្នកនឹងស្វែងរកពួកដែលធ្លាប់ប្រឆាំងនឹងអ្នក តែរកពួកគេមិនឃើញទៀតទេ ពួកដែលធ្លាប់ធ្វើសឹកជាមួយអ្នក ប្រែជាសាបសូន្យ រលាយបាត់អស់។¹³ ដ្បិត យើង ជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក យើងកាន់ដៃស្តាំរបស់អ្នកហើយ យើងប្រាប់អ្នកថា «កុំភ័យខ្លាចអ្វី យើងជួយអ្នកហើយ»។

¹⁴ កុំខ្លាចអ្វីឡើយ កូនចៅយ៉ាកុប និងបុរសនៃអ៊ីស្រាអែលអើយ ពួកអ្នកខ្សោយដូចដង្កូវ យើងជាព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល យើងជួយអ្នកនិងលោះ អ្នកជាមិនខាន នេះជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹⁵ មើល! យើងធ្វើឲ្យអ្នកប្រែទៅជានាស់ដែកថ្មី ដែលមានឆ្មេញយ៉ាងមុត អ្នកនឹងរាស់ កម្ទេចភ្នំតូចធំ ឲ្យទៅជាធ្នូដី។

¹⁶ អ្នកកម្លាំងកម្លាយពួកគេឲ្យរសាត់តាមខ្យល់ ហើយខ្យល់ក្អេកពួកគេទៅអស់គ្មានសល់។ អ្នកនឹងរីករាយ ព្រោះតែព្រះអម្ចាស់ អ្នកនឹងខ្ពស់មុខ ព្រោះតែព្រះ ដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁷ ជនក្រីក្រ និងអ្នកជួបទុក្ខលំបាកស្វែងរកទឹក ប៉ុន្តែមិនមានទឹកនោះទេ ហើយអណ្តាតពួកគេស្រែកទឹកខ្លាំង។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ នឹងឆ្លើយតបចំពោះពាក្យអង្វរ របស់ពួកគេ យើងជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នឹងមិនបោះបង់ចោលគេទេ។¹⁸ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានទន្លេ ផុសចេញពីផ្នូកខ្សាច់ ហើយមានទឹកហូរតាមជ្រលងភ្នំ យើងនឹងធ្វើឲ្យវាលរហោស្ថាន ប្រែទៅជាបឹងធំ ឲ្យដីហ្មត់ហែងប្រែជាប្រភពទឹកទៅវិញ។

¹⁹ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានដើមគគីរ បេង នាងនួន ពពាលខែ ដុះក្នុងវាលរហោស្ថាន។ យើងនឹងត្រៀមដើមកកោះ ស្រល់នៅទីរហោស្ថាន ជាមួយស្រឡៅ ដុះជាមួយ គ្នាតាមព្រៃបោះ។²⁰ យើងនឹងធ្វើការទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់មើលឃើញ ហើយដឹងផង និងយល់ជាមួយគ្នាថា ជាដ៏របស់ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនេះ ជា ព្រះដ៏វិសុទ្ធ នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានបង្កើតពួកវាមក។

²¹ «សូមបង្ហាញរបស់អ្នកមក» ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ «សូមដដែកពីការល្អសម្រាប់ព្រះរបស់អ្នក» មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកយ៉ាកុប។²² សូមឲ្យព្រះទាំងនោះ ថ្លែង ប្រាប់អំពីហេតុការណ៍ដែល នឹងត្រូវកើតមាននៅអនាគត ដូច្នេះយើងដឹងអំពីការអ្វី។ តើព្រះទាំងនោះប្រាប់អ្វីពីដើមដំបូង នោះយើងនឹងរិះគិត ដូច្នេះយើងអាចបង្ហាញដល់ពួកគេ ហើយដឹងពីអ្វីដែលនឹងត្រូវកើតឡើងជាពិត។

²³ ចូរនិយាយប្រាប់យើងអំពីអនាគត នោះយើងនឹងដឹងថាអ្នកគឺជាព្រះ ចូរធ្វើការអ្វីមួយ ទោះបីអាក្រក់ឬ ល្អក្តី ដើម្បីឲ្យយើងឃើញ និងស្ញើចសរសើរ។²⁴ មើល! អ្នកគឺព្រះក្លែងក្លាយហើយការងារឯងក៏គ្មានន័យដែរ ហើយពួកអ្នកដែលជ្រើសរើសឯង សុទ្ធតែជាមនុស្សគម្រក។

²⁵ យើងបានហៅមនុស្សម្នាក់មកពីទិសខាងជើង ហើយអ្នកនោះក៏មកដល់ នៅទិសខាងកើត គេគោរពឈ្មោះគាត់ គាត់ជាន់ឈ្លីអ្នកដឹកនាំរបស់ប្រជាជាតិនានា ដូចគេដើរជាន់រក ឬដូចជាងស្ទូនជាន់ដីដង្កូវដែរ។²⁶ តើនរណាបានប្រកាសអំពីការទាំងនេះ តាំងពីដើម ដែលយើងអាចដឹងនោះ? មុនពេលនេះ ដែលយើងគួរនិយាយថា «អ្នកជាព្រះ?» តែឆ្ងាយទៅវិញគ្មានការអ្វីមួយកើតឡើង ពិតហើយក៏មិនឮអ្នកនិយាយអ្វីដែរ។

²⁷ យើងទេតើ ដែលបានប្រាប់ដល់ ក្រុងស៊ីយ៉ូន «មើលន៍ គេមកហើយ» ខ្ញុំបានចាត់អ្នកនាំសារមកប្រាប់ អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម។²⁸ យើងក្រឡេកមើលទៅ ពុំឃើញ មាននរណាម្នាក់ទាល់តែសោះក្នុងចំណោមទាំងនោះ គ្មាននរណាម្នាក់ផ្តល់យោបល់ឬឆ្លើយ នឹងសំណួរ ដែលយើងសាកសួរនោះទេ។²⁹ មើល! ព្រះទាំងនោះគ្មាន បានការ គេពុំអាចធ្វើអ្វីបានសោះឡើយ រូបបដិមាទាំងនោះសុទ្ធតែឥតប្រយោជន៍ ឥតបានការអ្វីទាំងអស់។

42 ¹មើល! អ្នកបម្រើរបស់យើង ជាអ្នកដែលយើងបានជ្រើសរើស និងជាទីគាប់ចិត្តរបស់យើង។ យើងដាក់វិញ្ញាណរបស់យើងលើគាត់ ហើយនឹងនាំសេចក្តីយុត្តិធម៌ឲ្យប្រជាជាតិទាំងឡាយ។²លោកមិនស្រែក ឬគំហកកំហែង ដាក់នរណាឡើយ ហើយក៏មិនបន្លឺសំឡេងនៅតាមផ្លូវដែរ។

³លោកនឹងមិនកាត់ផ្តាច់ដើមត្រៃណា ដែលទប់ហើយនោះទេ ហើយលោកក៏មិនផ្គុំពន្លត់ភ្លើង ដែលហៀបនឹងរលត់នោះដែរ លោកនឹងនាំយកក្តីយុត្តិធម៌ពិត។

⁴លោកនឹងមិនទន់ខ្សោយឡើយ លោកអង់អាចជានិច្ច រហូតទាល់តែមានយុត្តិធម៌លើផែនដី ហើយតាមកោះនានា បានទទួលច្បាប់ពីលោក។

⁵នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ជាព្រះដែលបានបង្កើត ផ្ទៃមេឃ និងព្រះអង្គបានសន្ធិវិស័យផែនដី និងអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើង ព្រះអង្គប្រទានដង្ហើមដល់មនុស្ស ហើយសត្វទាំងឡាយផង។⁶«យើងនេះហើយជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានហៅអ្នកមកដោយសុចរិតរបស់យើង ហើយយើងកាន់ដៃអ្នក។ យើងទុកអ្នកដោយឡែក ហើយតែងតាំងអ្នកជាសម្ពន្ធមេត្រី សម្រាប់ប្រជាជន ឲ្យអ្នកធ្វើជាពន្លឺដល់សាសន៍ដទៃផង។

⁷ដើម្បីប្រោសមនុស្សខ្វាក់ឲ្យភ្លឺ ដោះលែងជនជាប់ជាលើយសឹកចេញពីទីឃុំឃាំង ព្រមទាំងដោះប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុង ភាពងងឹត ឲ្យបានចេញរួចផង។

⁸យើងគឺជា ព្រះអម្ចាស់គឺជានាមរបស់យើង ហើយសិរីរុងរឿងរបស់យើងនឹងមិនចែកការសរសើរ ជាមួយព្រះផ្សេងណាឡើយ។⁹មើល! ការដែលកើតពីមុនគឺបានសម្រេច យើងក៏នឹងប្រកាសពីហេតុការណ៍ថ្មីទៀតដែរ។ មុនការនោះកើតឡើង គឺយើងប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងអំពីពួកវា»។

¹⁰ចូរច្រៀងបទថ្មីថ្មាយព្រះអម្ចាស់ ចូរសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ ពីផែនដី នឹងអស់អ្នកដែលនៅតាមសមុទ្រ ហើយនៅតាមកោះ និងមនុស្សទាំងអស់ផង។¹¹សូមអ្នកដែលរស់នៅតាមវាលរហោស្ថាន និងទីក្រុងស្រែកឡើង អ្នកតាមភូមិដែលមានមនុស្សកេរដារបស់នៅ ចូរនឿយដោយអំណរ! សូមអ្នកក្រុងសេឡា ស្រែកច្រៀង! សូមអ្នកដែលរស់នៅតាមកំពូលភ្នំ ស្រែកអបអរសាទរ។

¹²ចូរនាំគ្នាលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងព្រះអម្ចាស់ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ នៅតាមកោះទាំងឡាយ។¹³ព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់ប្រជាជន របស់ព្រះអង្គយ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គយាងចេញទៅដូចវិជន ដូចអ្នកចម្បាំងដ៏ចំណាន ព្រះអង្គបន្តិចព្រះសូរសៀង ស្រែកកម្លា ហើយយកជ័យជម្នះលើខ្មាំងសត្រូវ។

¹⁴យើងនៅស្ងៀមតាំងពីយូរណាស់មកហើយ យើងនៅសំងំ យើងខំទប់ចិត្ត ឥឡូវនេះ យើងស្រែកដង្ហក់ ដូចស្រ្តីស្រែកថ្ងូរ នៅពេលសម្រាលកូន។¹⁵យើងនឹងកម្ទេចទាំងភ្នំទាំងភ្នំតូចទាំងព្រលោងទាំងឡាយដែរ យើងនឹងធ្វើឲ្យរុក្ខជាតិក្រៀមស្លិច យើងនឹងធ្វើឲ្យទន្លេក្លាយទៅជាដីគោក ហើយឲ្យបឹងប្លាំងរហូតហែង។

¹⁶យើងនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សខ្វាក់ដើរនៅតាមផ្លូវ ដែលគេពុំស្គាល់ យើងនឹងដឹកដៃគេដើរតាមផ្លូវ ដែលគេពុំធ្លាប់ដើរ។ យើងនឹងប្តូរភាពងងឹត ឲ្យទៅជាពន្លឺនៅមុខពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យផ្លូវដើរដុះប្រេទៅជាផ្លូវរាបស្មើ។ យើងពិតជាធ្វើដូច្នេះមែន ហើយយើងនឹងមិនធ្វើឲ្យពួកគេខកខានឡើយ។

¹⁷ពួកគេនឹងត្រឡប់មកវិញ ពួកគេពិតជាត្រូវរង់អម្ចាស់ ដែលបានទុកចិត្តលើព្រះក្លែងក្លាយ ហើយនិយាយទៅរូបព្រះទាំងនោះថា «អ្នកគឺជាព្រះរបស់យើង»។

¹⁸ចូរស្តាប់ មនុស្សច្រើនអើយ ហើយមើល មនុស្សខ្វាក់អើយ ចូរមើលឃើញចុះ។¹⁹តើនរណាជាមនុស្សខ្វាក់ គឺអ្នកបម្រើរបស់យើង? តើនរណាច្រើនដូចអ្នកនាំពាក្យដែលយើងចាត់ឲ្យមក? តើនរណាខ្វាក់ដូចអ្នកដែលយើង ស្រោចស្រង់ឡើងវិញ គឺខ្វាក់ដូចអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់?

²⁰អ្នកឃើញការជាច្រើន តែអ្នកមិនយកចិត្តទុកដាក់ចងចាំទេ អ្នកស្តាប់ តែមិនឮអ្វីសោះ។²¹ដោយព្រះអម្ចាស់យុត្តិធម៌ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យធ្វើឲ្យសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអង្គ បានថ្កុំថ្កើងរុងរឿង។

²²ក៏ប៉ុន្តែ ប្រជាពលរដ្ឋនោះត្រូវគេប្លន់ ត្រូវគេរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិ ត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់ ហើយត្រូវគេឃុំឃាំងទាំងអស់គ្នា។ ខ្មាំងសត្រូវបានប្លន់ពួកគេ តែគ្មាននរណារំដោះពួកគេឡើយ ខ្មាំងសត្រូវបានរឹបអូសយកសម្បត្តិពួកគេ តែគ្មាននរណាមើលទោមទាររបស់ទាំងនោះ «ឲ្យពួកគេវិញដែរ»។

²³ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើមាននរណានឹងស្តាប់ការនេះ? តើនរណានឹងស្តាប់ ហើយឮនៅពេលអនាគត?²⁴តើនរណាបានប្រគល់លោកយ៉ាកូបទៅចោរប្លន់ និងអ៊ីស្រាអែលទៅចោរលួចដូច្នេះ? តើមិនមែនព្រះអម្ចាស់ដែលទាស់នឹងយើងដែលបានធ្វើបាប តើអ្នកណាមិនព្រមដើរតាមផ្លូវព្រះអង្គ ហើយតើអ្នកណាមិនស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យនោះ?

²⁵ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអង្គដាក់ព្រះពិរោធ មកលើពួកគេ ដោយធ្វើឲ្យភ្លើងសង្គ្រាមផ្ទុះឡើង។ វាបានឆេះជុំវិញពួកគេ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ក៏ពួកគេពុំបានភ្ញាក់ខ្លួន ហើយទោះវាបានឆេះបំផ្លាញពួកគេក្តី ប៉ុន្តែពួកមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ដែរ។

43 ¹ប៉ុន្តែ ពេលនេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូល ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតអ្នកមក យ៉ាកុប ហើយព្រះអង្គដែលបង្កើតអ្នកអ៊ីស្រាអែល «កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ ដ្បិតយើងបានលោះអ្នក យើងក៏បានហៅអ្នកចំណេះ ហើយអ្នកធ្វើជាប្រសើរយើង។

²ពេលអ្នកឆ្លងកាត់ទឹកសមុទ្រ យើងនឹងនៅជាមួយអ្នក ប្រសិនបើអ្នកឆ្លងកាត់ទន្លេ អ្នកនឹងមិនលង់ទឹកឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកដើរកាត់ភ្លើង អ្នកនឹងមិនរលាកទេ អណ្តាតភ្លើងក៏មិនឆាបឆេះអ្នកដែរ។³ដ្បិតយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក យើងជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃអ៊ីស្រាអែល ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់អ្នក។ យើងបានប្រគល់អេស៊ីបដើម្បីលោះអ្នក ហើយអេស៊ីបនិងស្រុកសេដា ជាថ្មរបស់អ្នកដែរ។

⁴ចាប់តាំងពីអ្នកមានតម្លៃ ហើយវិសេសនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង នោះយើងបានស្រឡាញ់អ្នក ដូច្នេះហើយយើងនឹងយកមនុស្សជាច្រើនសម្រាប់ប្តូរនឹងអ្នក ហើយមនុស្សជាច្រើននោះគឺប្តូរសម្រាប់ជីវិតរបស់អ្នក។⁵កុំភ័យខ្លាចឡើយ ដ្បិតយើងនៅជាមួយអ្នក យើងនឹងនាំកូនចៅរបស់អ្នកពីទឹកដីខាងកើត ហើយប្រមូលពូជពង្សរបស់អ្នក ពីទឹកដីខាងលិចដែរ។

⁶យើងនឹងបញ្ជាទៅដល់ស្រុកខាងជើង «ប្រគល់កូនចៅរបស់អ្នក» ហើយបញ្ជាដល់ស្រុកខាងត្បូង «មិនត្រូវឃាត់ពួកគេក្នុងការត្រឡប់មកវិញឡើយ» នឹងនាំកូនប្រុសកូនស្រីរបស់យើងដែលស្ថិតនៅស្រុកឆ្ងាយដាច់ស្រយាលនៃផែនដីមកវិញ គឺអស់អ្នកដែលហៅដោយឈ្មោះរបស់យើង គឺជាអ្នកបង្កើតសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់យើង ជាអ្នកដែលយើងបានសួរឡើង ពិតណាស់ជាអ្នកដែលយើងបានបង្កើតមក។

⁸សូមនាំប្រជាជនដែលមើលមិនឃើញ ទោះបីគេមានភ្នែកក៏ដោយ ហើយស្តាប់មិនឮ ទោះបីគេមានត្រចៀកក៏ដោយ។⁹ប្រជាជាតិទាំងអស់មកជួបជុំគ្នា ហើយប្រជាជនទាំងឡាយមកប្រមូលផ្តុំគ្នា។ តើមានព្រះណាបានប្រាប់ ដំណឹងជាមុនអំពីហេតុការណ៍ទាំងនេះ? ចូលឲ្យគេនាំព្រះទាំងនោះនឹងសាក្សី ដើម្បីបង្ហាញភស្តុតាងមក ដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃឮ រួចពោលថា ពាក្យសម្តីរបស់ព្រះនោះ «ត្រឹមត្រូវមែន»។

¹⁰អ្នករាល់គ្នាគឺជាសាក្សីរបស់យើង «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា» អ្នករាល់គ្នានេះហើយជាអ្នកបម្រើរបស់យើងដែលបានជ្រើសរើស ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹង និងជឿលើយើង ព្រមទាំងទទួលស្គាល់ថាយើង ជាព្រះជាម្ចាស់។ នៅមុនយើងគ្មានព្រះណាទេ នៅក្រោយយើងក៏គ្មានព្រះណាទៀតដែរ។¹¹យើង គឺយើងជាព្រះអម្ចាស់ គ្មានព្រះសង្គ្រោះណាទៀតឡើយ គឺមានតែយើងវិញ។

¹²យើងបានប្រកាស ពីការសង្គ្រោះហើយបានផ្ទេរថា គ្មានព្រះដទៃក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ អ្នករាល់គ្នាជាសាក្សីរបស់យើង «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់» យើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់។¹³តាំងពីថ្ងៃនេះទៅ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្មាននរណាអាចដោះអ្នកណាពីកណ្តាប់ដៃ របស់យើងដែរ។ យើងផ្ញើរចូលហើយ តើអ្នកណាអាចធ្វើដូចយើងបាន?»

¹⁴នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់អ្នក គឺព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល «ដ្បិតយើងនឹងចាត់ទុកឲ្យទៅវាយក្រុងបាប៊ីឡូន ដើម្បីផ្តល់អំណាចរបស់ពួកគេ ហើយបែកអំណាចរបស់អ្នកបាប៊ីឡូន ទៅជាចម្រៀងកាន់ទុក្ខវិញ»។¹⁵យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធ យើងជាព្រះមហាក្សត្រដែលបាន បង្កើតអ៊ីស្រាអែល»។

¹⁶នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល (តើអ្នកណាបានញែកសមុទ្រធ្វើផ្លូវនៅកណ្តាលមហាសមុទ្រ¹⁷ តើអ្នកណាដែលបាននាំកងទ័ពមានរទេះចម្បាំង កងពលសេះដ៏ខ្លាំង។ ពួកគេបានបរាជ័យទាំងអស់គ្នា ហើយពួកគេមិនអាចក្រោកឡើងវិញឡើយ ហើយពួកគេរលត់ទៅ ដូចជាចង្កៀងអស់ប្រេង)។

¹⁸«កុំគិតពីអ្វីដែលបែបធម្មតាឡើយ ហើយកុំនឹកនាការដែលកើតមានតាំងបុរាណកាលនោះ។»¹⁹មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យមានការថ្មីកើតឡើង ពេលនេះកំពុងតែកើតហើយ តើអ្នករាល់គ្នាមិនឃើញទេឬ? យើងនឹងធ្វើផ្លូវមួយក្នុងវាលរហាស្ថាន ព្រមទាំងធ្វើឲ្យមានទន្លេហូរ នៅវាលហ្គូតហែងទៀតផង។

²⁰សត្វព្រៃទាំងឡាយនៅតាមទីវាលនឹងគោរពយើង ហើយផ្តែព្រៃ និងគ្នាតផងដែរ ពីព្រោះយើងធ្វើឲ្យមានទឹក នៅក្នុងវាលរហាស្ថាន និងធ្វើឲ្យមានទន្លេហូរកាត់វាលហ្គូតហែង ដើម្បីផ្តល់ទឹកឲ្យប្រជាជន ដែលយើងបានជ្រើសរើសបានដឹក²¹ប្រជាជនទាំងនេះដែលយើងបានបង្កើតសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យពួកគេលើកតម្កើងយើង។

²²ប៉ុន្តែ ពូជពង្សយ៉ាកុបអើយ អ្នកពុំបានហៅរកយើងទេ អ្នកនឿយណាយនឹងបម្រើយើងអ៊ីស្រាអែលអើយ។²³អ្នកយកកូនចៀមមកដុតទាំងមូលធ្វើយញ្ញបូជា តែមិនមែនថ្វាយយើងទេ អ្នកធ្វើយញ្ញបូជា តែមិនបានបន្ថែមសិរីរុងរឿងរបស់យើងទេ។ យើងមិនបានបង្ខិតបង្ខំ អ្នកឲ្យយកតង្វាយមកឲ្យយើង យើងក៏មិនបានឲ្យអ្នកនឿយហត់ដុតឆ្នប់ដែរ។

²⁴អ្នកយកប្រាក់ទៅទិញគ្រឿងក្រអូប តែមិនមែនសម្រាប់យើងទេ ហើយអ្នកយកខ្លាញ់សត្វធ្វើយញ្ញបូជា តែមិនមែនដើម្បីចម្អែកយើងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយសារអំពើបាបរបស់អ្នក អ្នកបែរជាបង្ខិតបង្ខំយើង ឲ្យធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកទៅវិញ អ្នកបានធ្វើឲ្យយើងនឿយណាយ ដោយសារអំពើអាក្រក់របស់អ្នក។

²⁵គឺយើងដែលបានលុបអំពើវិលងអ្នកចេញ ដោយយើងយល់ដល់នាមរបស់យើង ព្រមទាំងលើកលែងទោសឲ្យអ្នក នឹងមិននឹកនាដល់អំពើបាប របស់អ្នកទៀតឡើយ។²⁶ចូររៀបរាប់ប្រាប់យើងមកមើល! យើងទាំងពីរនឹងវិនិច្ឆ័យរកខុសត្រូវជាមួយគ្នា ចូរនិយាយការពារខ្លួន ដើម្បីបញ្ជាក់ថា អ្នកពិតជាគ្មានទោស។

²⁷បុព្វបុរសរបស់អ្នកបានធ្វើបាប ហើយពួកអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នក ក៏បានបះបោរប្រឆាំងនឹងយើងដែរ។²⁸ហេតុនេះហើយ បានជាយើងនឹងមើលងាយ អ្នកដឹកនាំបរិសុទ្ធ យើងឲ្យគេបំផ្លាញយ៉ាកុប យើងឲ្យគេប្រមាថដល់ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល»។

44¹ តែឡូនេះ ចូរស្តាប់ យ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ហើយនិងអ៊ីស្រាអែល ដែលយើងបានជ្រើសរើសអើយ² នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល ព្រះអង្គដែលបានសួរអ្នកតាំងពីក្នុងផ្ទៃម្តាយ ព្រះអង្គនឹងជួយអ្នក៖ «កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ យ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ហើយយេស៊ូនូវ ដែលយើង បានជ្រើសរើស។

³ យើងនឹងចាក់បង្ហូរទឹកទៅលើដីបែកក្រហែង យើងនឹងធ្វើឲ្យមានទឹកហូរ នៅលើដីបែកក្រហែង យើងនឹងចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណរបស់យើង ទៅលើពូជពង្សអ្នក ព្រមទាំងឲ្យពរដល់កូនចៅរបស់អ្នកផង។⁴ ពួកគេនឹងចម្រើនឡើង ដូចស្មៅត្រូវទឹកភ្លៀងនិងដូចរុក្ខជាតិដុះនៅតាមមាត់ស្ទឹង។

⁵ ម្នាក់ពោលថា «ខ្ញុំជាប្រសព្វព្រះអម្ចាស់» ម្នាក់ទៀតនឹងហៅឈ្មោះថា យ៉ាកុប ម្នាក់ទៀតចារលើបាតដៃថា ខ្ញុំថ្វាយខ្លួនទៅព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងមានមោទនភាព ព្រោះខ្លួនជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។

⁶ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះមហាក្សត្ររបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយជាព្រះសង្គ្រោះ គឺព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល៖ «យើងនៅមុនគេ ហើយនៅក្រោយគេបំផុតក្រៅពីយើង គ្មានព្រះណាទៀតឡើយ។

⁷ តើមានព្រះណាដូចយើង? ឲ្យព្រះនោះបង្ហាញខ្លួន ហើយនិយាយមកកាន់យើងមក គឺត្រូវរៀបរាប់អំពីហេតុការណ៍ដែលកើតមាន ចាប់ពីពេលយើងបង្កើតប្រជាជន ព្រមទាំងរៀបរាប់អំពីការ ដែលនឹងកើតមាននៅពេលខាងមុខដែរ។

⁸ កុំញ័រន្ទត់ កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។ តើយើងមិនបានប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងជានិច្ចតាំងពីយូរមកទេ? អ្នករាល់គ្នាជាសាក្សីរបស់យើង តើមានព្រះណាទៀត ទេក្រៅពីយើង? គ្មានថ្មជាណាផ្សេងទៀតទេ ដែលយើងមិនស្គាល់សោះឡើយ»។

⁹ អស់អ្នកដែលធ្លាក់រូបបដិមា សុទ្ធតែជាមនុស្សឥតបានការ ចំណែកស្នាដៃដែលគេចូលចិត្ត ក៏គ្មានបានការអ្វីដែរ រូបព្រះទាំងនោះជាសាក្សីនៃការមើលមិនឃើញ ហើយក៏មិនដឹងអ្វីដែរ គឺធ្វើឲ្យពួកគេអាម៉ាស់វិញ។¹⁰ តើអ្នកសួររូបព្រះក្លែងក្លាយ ឬសិល្បបដិមា ដែលមិនបានប្រយោជន៍ទាំងនោះ?

¹¹ មើល! អស់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំរូបទាំងនោះ នឹងត្រូវអាម៉ាស់ ដ្បិតអ្នកធ្លាក់រូបទាំងនោះសុទ្ធតែជាមនុស្ស។ ទុកឲ្យពួកគេប្រមូលគ្នា ឲ្យគេជួបជុំគ្នាទៅ ពួកគេនឹងត្រូវញាប់ញ័រ ហើយអាម៉ាស់មុខ។

¹² ជាងដែកយកលោហធាតុមកដុត ហើយឆ្នែវា ជាមួយនិងផ្សងថ្ម។ គាត់ដំនឹងញញឹមធ្វើជារូប ហើយខំប្រឹងធ្វើការដោយប្រើកម្លាំងដែរ។ ហើយគាត់ក៏ឃ្លាន ក៏ធ្វើឲ្យគាត់អស់កម្លាំង ព្រោះគាត់មិនបានផឹកទឹក ហើយក៏ខ្សោយ។

¹³ ជាងលើលាតសន្ធឹងខ្សែមករាស់លើ ជាមួយខ្សែរូបនាគ និងគូររូបពីលើដោយស្លាបប៉ាកកា។ គាត់យកពន្លាមកដាប់លើនោះ តាមរូបរាងផង។ គាត់នឹងធ្វើរូបនោះទៅដូចជាមនុស្ស ហើយទាក់ទាញចិត្តមនុស្សលោក ដូច្នេះវានឹងតម្កល់នៅក្នុងផ្ទះផង។

¹⁴ គាត់កាប់ដើមឈើដ៏ធំៗ រួចជ្រើសរើសយកឈើខ្លីមដីមានតម្លៃ ពីចំណោមដើមឈើទាំងឡាយនៅក្នុងព្រៃ។ គាត់ដាំដើមស្រល់ ហើយភ្លៀងបានធ្វើឲ្យដុះលូតលាស់ឡើង។

¹⁵ មនុស្សម្នាយកឈើទាំងនោះមកប្រើជាអុស សម្រាប់កម្ដៅផ្ទះ និងចម្អិនម្ហូបអាហារ។ គេក៏យកឈើនោះធ្លាក់ធ្វើរូបព្រះសម្រាប់ក្រាបថ្វាយបង្គំ និងធ្វើជារូបបដិមាសម្រាប់គោរពបូជា។¹⁶ គេយកឈើមួយចំណែកទៅធ្វើជាអុស អាំងសាច់បរិភោគចម្អិនក្រពេច ហើយក៏ប្រើសម្រាប់កម្ដៅរូបរាងកាយ ទាំងពោលថា «មើល អណ្តាតភ្លើងនេះធ្វើឲ្យខ្ញុំកក់ក្ដៅស្រួលណាស់»។

¹⁷ ឈើមួយចំណែកទៀត គេយកទៅធ្វើជា រូបបដិមា ជាព្រះរបស់ខ្លួន រួចក្រាបថ្វាយបង្គំ គេគោរពបម្រើរូបនោះ និងទូលអង្វរថា «សូមរំដោះទូលបង្គំផង ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ»។

¹⁸ ពួកគេទាំងនោះមិនយល់ និងមិនរិះគិតពិចារណា ព្រោះភ្នែកគេងងឹតមើលអ្វីពុំឃើញ ហើយចិត្តគំនិតរបស់គេក៏ពុំយល់អ្វីដែរ។

¹⁹ គ្មាននរណាម្នាក់ចាប់អារម្មណ៍ រិះគិត និងពិចារណា រួចពោលថា «ខ្ញុំបានដុតឈើអស់ពាក់កណ្តាល ខ្ញុំដុតនំប៉័ងនៅលើរន្ទើកភ្លើង ខ្ញុំអាំងសាច់បរិភោគ។ គួរឲ្យខ្ញុំយកឈើពាក់កណ្តាលទៀតដែលនៅសល់ យកទៅធ្វើជារូបព្រះគួរស្ដាប់ខ្ពើម ដើម្បីថ្វាយបង្គំឬអី? តើខ្ញុំនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំរូបឈើនោះឬអី?»

²⁰ គឺវាដូច្នេះ ប្រសិនបើវាកំពុងតែស៊ីផេះ ដូចចិត្តបោកបញ្ឆោតរបស់វាបាននាំឲ្យគេរង្វេង។ វាមិនអាចជួយខ្លួនវាបានទេ ហើយវាក៏មិនអាចនិយាយបានដែរ «ការទាំងនេះដែលនៅខាងស្ដាំដៃយើង គឺជាព្រះក្លែងក្លាយ»។

²¹ ចូរគិតពីការនេះ អ៊ីស្រាអែលដែលជាតូនចៅយ៉ាកុបអើយ ដ្បិតអ្នកជាអ្នកបម្រើរបស់យើង យើងបានបង្កើតអ្នក ហើយអ្នកជាអ្នកបម្រើយើង អ៊ីស្រាអែលយើងនឹងមិនបំភ្លេចអ្នកឡើយ។²² យើងបានលុបបំបាត់ទោសកំហុសរបស់អ្នក ដូចពពករសាត់ជីក្រាស់ អំពើបាបរបស់អ្នកនឹងធ្លាក់មកលើយើងវិញ ដ្បិតយើងបានលោះអ្នកហើយ។

²³ ចូរស្រែកច្រៀងឡើងផ្ទៃមេឃអើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនេះហើយ ចូលស្រែកឡើង ទិដ្ឋប្រោសនៃផែនដីអើយ។ ភ្នំទាំងឡាយអើយ ចូរស្រែកអីងកងឡើង ព្រៃព្រឹក្សានិងរុក្ខជាតិ ក៏ត្រូវបន្លឺសំឡេងរួមជាមួយគ្នាដែរ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានលោះកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុប ហើយព្រះអង្គបានសម្តែងសិរីរុងរឿងដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

²⁴ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល ព្រះដែលបានលោះអ្នក គឺព្រះអង្គដែលបានបង្កើតអ្នកតាំងពីក្នុង ផ្ទៃម្តាយមក «យើងជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានបង្កើត អ្វីៗទាំងអស់ យើងបានលាតផ្ទៃមេឃ ហើយយើងក៏បានសន្ធឹងផែនដី ដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់»។²⁵ យើងធ្វើឲ្យទំនាយរបស់គ្រូហោរ ទៅជាឥតបានការ យើងធ្វើឲ្យពួកគ្រូទាយរង្វេងរង្វាន់ យើងនឹងរំលាយគម្រោងការរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញ ដោយធ្វើឲ្យចំណេះរបស់គេ ក្លាយទៅជាការលេលាទៅវិញ។

²⁶ យើង គឺជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបំពេញតាមពាក្យសម្តីអ្នកបម្រើរបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យគម្រោងការរបស់អស់អ្នកដែល យើងចាត់ឲ្យមកនោះបានសម្រេច យើងថ្លែងអំពីក្រុងយេរូសាឡឹមថា «ចូរឲ្យមានប្រជាជនរស់នៅឡើង» និងក្រុងយូដា «ចូរសងក្រុងទាំងនោះឡើងវិញ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្វីៗដែលបាក់បែកមានរូបរាងឡើងវិញ»។²⁷ តើនរណាដែលបង្ហាប់អោយមហាសាគរដ៏ជ្រៅ «ចូលឲ្យរឹងស្ងួត ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យទន្លេរឹងដែរ»។

²⁸ ព្រះអម្ចាស់ដែលបានមានបន្ទូលអំពីស្តេចស៊ីរីសថា «ទ្រង់គឺជាអ្នកដឹកនាំ ស្តេចនឹងបំពេញអ្វីៗតាមចិត្តរបស់យើង ទ្រង់នឹងចេញរាជសារឲ្យសងក្រុងយេរូសាឡឹម «ក្រុងនឹងសងឡើង» ហើយអំពីព្រះវិហារ «សូមឲ្យគ្រឹះរបស់វាបានសងឡើង»។

45 ¹នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលទៅ ស្តេចស៊ីរីសដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងអភិសេក ជាស្តេចដែលយើងកាន់ដៃស្តាំរបស់យើង ក្នុងការបង្ក្រាបប្រជាជាតិនានានៅចំពោះមុខទ្រង់ ហើយដកអាវុធពីស្តេចទាំងឡាយ ព្រមទាំងបើកទ្វារក្រុងចំហនៅចំពោះមុខទ្រង់ ហើយទ្វារក្រុងនៅតែបើកជានិច្ច

²«យើងនឹងនៅខាងមុខអ្នក ហើយភ្នំនឹងរាបស្មើ យើងនឹងបំបាក់ទ្វារលង្ហិនទាំងឡាយ ព្រមទាំងកម្ទេចរុករៃក្នុងខ្ទេចផង។ យើងនឹងប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលអ្នកមានបានកប់ទុកក្នុងទីងងឹត ហើយ អ្នកនឹងដឹងថាគឺជាយើង ពិតជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានហៅអ្នកដោយឈ្មោះរបស់យើង យើង ជាព្រះជាម្ចាស់នៃអ៊ីស្រាអែល។

⁴ដ្បិតយ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើយើង ហើយអ៊ីស្រាអែលដែលយើងបានជ្រើសរើស យើងបានហៅអ្នកដោយចំណេះរបស់អ្នក បានប្រទានតួនាទីនៃកិត្តិយស ទោះបី អ្នកមិនស្គាល់យើងក៏ដោយ ។³យើងនេះហើយជាព្រះអម្ចាស់ ហើយគ្មានអ្នកផ្សេងទៀតដែរ គ្មានព្រះណាទៀតទេតែយើងជាព្រះជាម្ចាស់។ យើង នឹងដាក់ម្លាំងដល់អ្នកក្នុងចំហាំង ទោះអ្នកមិនស្គាល់យើងក៏ដោយ មនុស្សនឹងដឹងថា តាំងពីទិសខាងកើតដល់ទិសខាងលិច គឺគ្មានព្រះណាក្រៅពីយើងឡើយ យើងនេះហើយជាព្រះអម្ចាស់ គ្មានព្រះអ្នកណាផ្សេងទៀតទេ។

⁷យើងបានបង្កើតពន្លឺ និងភាពងងឹត យើងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុខ និងក្តីមហន្តរាយ គឺយើង ជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានធ្វើការទាំងនេះ។⁶ចូរឲ្យផ្ទៃមេឃ ធ្លាក់ភ្លៀងចុះពីលើមក ចូលឲ្យផ្ទៃមេឃបង្ហូរសេចក្តីសុចរិតចុះមក។ ចូរឲ្យផែនដីបើកចំហ ដើម្បីឲ្យការសង្គ្រោះរីកចម្រើនឡើង ហើយឲ្យសេចក្តីសុចរិត ពន្លកចេញ ជាមួយគ្នាដែរ។ យើងនេះហើយជាព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតការទាំងនោះមក។

⁹វេទនាដល់អ្នកណាដែលប្រឆាំងជាមួយនិងព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតមនុស្សនោះមក អ្នកនោះគឺដូចជាឆ្នាំងដីផ្សេងទៀតដែល នៅក្នុងចំណោមឆ្នាំងដីទាំងអស់នៅលើដី! តើមានដីតម្កល់ណាដែលនិយាយទៅកាន់ជាងសួន «តើអ្នកកំពុងតែធ្វើអ្វីហ្នឹង?» ឬ

«ការងាររបស់លោកមិនបានការទេ?»

¹⁰វេទនាដល់អ្នកណាដែលនិយាយទៅកាន់ឪពុកថា «តើអ្នកជាឪពុកបែបណាដែរ?» ឬ និយាយទៅម្តាយខ្លួនថា «ហេតុអ្វីបានជាផ្តល់កំណើតខ្ញុំធ្វើអី?»

¹¹នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល គឺជាព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាព្រះដែលបានបង្កើតគេមក «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួរយើង អំពីកិច្ចការ ដែលយើងនឹងធ្វើ សម្រាប់កូនចៅរបស់យើងឬ? តើអ្នករាល់គ្នាចង់ប្រាប់យើងអំពីអ្វីដែលយើងនឹងត្រូវធ្វើឬ?»

¹²«យើងនេះហើយដែលបានបង្កើតផែនដី ហើយបានបង្កើតមនុស្សនៅលើផែនដីនេះផង។ យើងបានលាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ ដោយដៃរបស់យើង ហើយយើងក៏ បញ្ចេញភ្លៀងផ្កាយទាំងនោះឲ្យលេចមកដែរ។

¹³យើងបានលើកស្តេចស៊ីរីសឡើង នៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត ហើយយើងនឹងរៀបចំផ្លូវឲ្យបានល្អ។ ស្តេចនោះនឹងសង់ទីក្រុងរបស់យើង ទ្រង់នឹងឲ្យប្រជាជនរបស់ យើង ដែលជាប់ជាឈ្លើយសឹកវិលមកផ្ទះវិញ ហើយមិនបាច់បង់ថ្លៃនិងគ្មានសំណុំកំរៃដែរ» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «សម្បត្តិនៃអេស៊ីប និងភោគទ្រព្យរបស់អេស៊ីប ជាមួយនិងស្រុកសេដ្ឋកិច្ចដែលបង្កើតឡើង នឹងនាំមកឲ្យអ្នក។

ពួកគេទាំងនោះនឹងជាប់របស់អ្នក។ ពួកគេនឹងដើរតាមអ្នក ទាំងជាប់ច្រវាក់។ ពួកគេនាំគ្នាក្រាបនៅចំពោះមុខអ្នក ហើយប្រកាសប្រាប់អ្នកថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់គង់ នៅជាមួយអស់លោកពិតមែន ក្រៅពីព្រះអង្គគ្មានព្រះណាទៀតទេ»។¹⁵ពិតណាស់ ព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានលាតសន្ធឹងទ្រង់

ហើយជាព្រះជាម្ចាស់នៃអ៊ីស្រាអែលគឺជាព្រះសង្គ្រោះដែរ។

¹⁶ពួកគេទាំងនោះនឹងមានការអាម៉ាស់និងបាក់មុខទាំងអស់គ្នា ពួកអ្នកដែលសួរធ្វើរូបបដិមាដែលត្រូវដើរក្នុងភាពអាម៉ាស់ដែរ ។¹⁷ប៉ុន្តែជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នឹងបានទទួលការសង្គ្រោះពីព្រះអម្ចាស់ ជាមួយការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច អ្នកមិនត្រូវអាម៉ាស់ ឬបាក់មុខសោះឡើយ។

¹⁸នេះជាព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ពិតដែលបានបង្កើតផែនដីមក ហើយធ្វើឲ្យវាកើតឡើង គឺព្រះអង្គបានតាំងផែនដីឡើង។ ព្រះអង្គបង្កើតវាឡើងមិនមែនអត់ប្រយោជន៍ទេគឺឲ្យសត្វលោកស្នាក់អាស្រ័យនៅ។ «គឺយើងនេះហើយជាព្រះអម្ចាស់ ក្រៅពីយើង គ្មានព្រះណាទៀតទេ។

¹⁹យើងមិនបាននិយាយនៅទីស្ងាត់នោះទេ ឬក្នុងទីកន្លែងលាក់បាំងទេ។ យើងក៏មិនដែលប្រាប់ពូជពង្សរបស់យ៉ាកុប «ឲ្យស្វែងរកយើងដោយគ្មាន ប្រយោជន៍ដែរ!» យើងជាព្រះអម្ចាស់ យើងតែងនិយាយត្រឹមត្រូវ ហើយយើងប្រកាសសុទ្ធតែការពិតតែង។

²⁰ចូរនាំគ្នាខិតចូលមកជិត! មកទាំងអស់គ្នា អ្នកបានសេសសល់ពីប្រជាជាតិនានាអើយ! ពួកគេគ្មានប្រាជ្ញាអ្វីសោះឡើយ ជាអ្នកដែលសែងព្រះរបស់ខ្លួនធ្វើពីឈើ ហើយប្លង់ស្នូលព្រះដែលមិនអាចសង្គ្រោះខ្លួនបាន។

²¹ចូរមកជិត និងប្រកាសមកកាន់យើង ចូរយកកស្កតាមកមើល! ចូលឲ្យគេបុប្ផិតគ្នាទៅ។ តើអ្នកណាដែលបានបង្ហាញគេតាំងពីយូរហើយនោះ?

តើអ្នកបានប្រកាសពីវា? តើមិនមែនយើងទេឬ ជាព្រះអម្ចាស់? គ្មានព្រះណាផ្សេងទៀតទេគឺមានតែយើង មានព្រះជាម្ចាស់តែមួយ និងព្រះសង្គ្រោះតែមួយ គ្មានព្រះណាទៀតឡើយ។

²²ចូរនាំគ្នាបែរមករកយើង យើងនឹងសង្គ្រោះអ្នក គឺសម្រាប់គ្រប់គ្នាពេញផែនដីទាំងមូល ដ្បិតយើងជាព្រះជាម្ចាស់ គ្មានព្រះណាទៀតទេ។²³យើងខ្លួនឯងស្ងៀមថា នេះជាពាក្យយើង ហើយវានឹងមិនត្រឡប់មកវិញទេ «នៅមុខយើងមនុស្សលោកនឹងលុតជង្គង់ចុះ ហើយគ្រប់ទាំងអណ្តាតផ្ទៃប្រាប់ផង។

²⁴ពួកគេនឹងពោលពីយើងថា «មានតែព្រះអម្ចាស់មួយព្រះអង្គទេ ដែលនាំនូវការសង្គ្រោះ និងកម្លាំង»។ ពួកគេពេញដោយភាពអាម៉ាស់ អស់អ្នកដែលបាន ខឹងនិងព្រះអង្គ។²⁵ ក្នុងព្រះអម្ចាស់ ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលនឹងបានសុចរិត ហើយខ្ពស់មុខផង។

46 ¹ព្រះបាលបានក្រាបចុះ ព្រះនេបូកីអស់ឫទ្ធិដែរ។ រូបព្រះរបស់ពួកគេលើសែងដោយសត្វពាហនៈ និងសត្វព្រៃដាក់ទំងន់លើពួកវា។ រូបព្រះទាំងនោះដែល អ្នកដឹកទៅមក គឺមានឆ្នង់ណាស់នៅសម្រាប់សព្វទាំងនោះ។² ពួកគេក៏ទន់ជើងចុះ លត់ចង្កង់ចុះ គេមិនអាចជួយរូបទាំងបានទេ ហើយពួកគេក៏ត្រូវដឹកទៅ ជាលើយសឹកដែរ។

³ ចូរស្តាប់យើង កូនចៅយ៉ាកុបអើយ និងអ្នករួចជីវិតកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែរ យើងបានថែទាំអ្នករាល់គ្នា តាំងពីអ្នករាល់គ្នាមុនពេលចាប់កំណើតមក ហើយពីក្នុងផ្ទៃម្តាយដែរ។⁴ ទោះបីជាអ្នកចាស់ជរា យើងនឹងបីអ្នកដរាបដល់អ្នកមានសក់ស គឺយើងបានបង្កើតអ្នក ហើយយើងនឹងថែរក្សាអ្នក ហើយយើងនឹង សង្គ្រោះអ្នកផងដែរ។

⁵ តើអ្នកនឹងប្រៀបធៀបយើងទៅនឹងអ្នកណា? តើអ្នកគិតថាយើងស្រដៀងនឹងអ្នកណាដើម្បីឲ្យយើងអាចប្រៀបធៀបបាន?⁶ មនុស្សខ្លះចាក់មាសអស់ពីចង់របស់ ខ្លួនពួកគេថ្លឹងប្រាក់ គេជួលជាងមាស ជាងនោះក៏ធ្វើជាព្រះឲ្យគេ រួចគេក្រាបចុះ ថ្វាយបង្គំចំពោះរូបនោះ។

⁷ ពួកគេលើករូបព្រះទាំងនោះនៅលើស្មារបស់ពួកគេហើយកាន់វា ហើយរូបព្រះនោះមិនកម្រើកទៅណាឡើយ។ ពួកគេអំពាវនាវដល់រូបនោះ ប៉ុន្តែវាមិនចេះតប ឬ ជួយសង្គ្រោះឲ្យរួចពីសេចក្តីទុក្ខវេទនាបានឡើយ។

⁸ ចូរគិតពីការទាំងនេះចុះ កុំបដិសេធឡើយ អ្នករាល់គ្នាដែលជាមនុស្សបះបោរអើយ!⁹ គិតពីការគ្រាជំបូង គឺអ្វីដែលកន្លងទៅ ដ្បិតយើងជាព្រះជាម្ចាស់ គ្មានព្រះ ណាទៀតទេ យើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់ គ្មានអ្នកណាដូចយើងឡើយ។

¹⁰ យើងបានប្រាប់ពីគ្រាចុងក្រោយ តាំងពីពេលដំបូង ហើយអ្វីដែលមិនទាន់កើតឡើង យើងបានថ្លែងថា «ផែនការរបស់យើងនឹងកើតឡើង ហើយយើងនឹងធ្វើតាមបំណងចិត្តយើង»។¹¹ យើងបានហៅបក្សីព្រៃពីទិសខាងកើត និងមនុស្សដែលនឹងសម្រេចតាមគំនិតរបស់យើងឲ្យមកពីទីឆ្ងាយ យើងបាន ចេញថ្លែងហើយ យើងនឹងធ្វើឲ្យសម្រេចជារូបរាង អ្វីដែលយើងគិតគូរ យើងមុខជាធ្វើមិនខាន។

¹² ចូរស្តាប់យើង មនុស្សមានចិត្តរឹងរូស ដែលនៅឆ្ងាយពីការងារត្រឹមត្រូវអើយ!¹³ យើងនាំសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងមកជិត គឺមិននៅឆ្ងាយឡើយ ហើយការ សង្គ្រោះយើងក៏មិនរង់ចាំដែរ យើងនឹងសង្គ្រោះក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយអ៊ីស្រាអែល ដែលស្រស់ស្អាតរបស់យើង។

47 ¹ចុះមកហើយអង្គុយនៅលើដី ក្រុងបាប៊ីឡូនអើយ អ្នករលំហើយ ក្រុងរបស់ជនជាតិខាល់ដេអើយ ចូរអង្គុយផ្ទាល់នឹងដីនេះទៅ អ្នកគ្មានបល្ល័ង្កទៀតទេ។
អ្នកលែងត្រូវហៅថា ជាអ្នកលូតល្ងន់ហើយទន់ភ្លន់ទៀតហើយ។²ចូរយកត្បាល់មកកិនម្សៅ ចូរយកស្បែកចេញពីមុខ ហើយដាក់សម្លៀកបំពាក់អ្នកចុះ ចូរលាត់សំពត់ឡើង ហើយដើរឆ្លងទឹកទន្លេទៅ។

³ភាពអាក្រាតនិងកេរ្តិ៍ខ្មាស់របស់អ្នកនឹងត្រូវបានគេមើលឃើញ យើងនឹងសងសឹក ឥតប្រណីដល់អ្នកណាឡើយ។

⁴ព្រះអង្គដែលជាព្រះដ៏ប្រោសលោះរបស់យើងព្រះអង្គជាព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។⁵សូមអង្គុយនៅស្ងៀមហើយចូលទៅក្នុងភាពងងឹតឱក្ខន្ធស្រីនៃពួកខាល់ដេអើយ ដ្បិតគេនឹងលែងហៅអ្នកជាម្ចាស់នៃនរកផ្សេងៗទៀតហើយ។

⁶យើងបានខឹងនឹងប្រជារាស្ត្ររបស់យើង យើងបានឲ្យមរតកប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទៅក្នុងដៃអ្នក តែអ្នកមិនបានអាណិតអាសូរពួកគេទេ។

អ្នកបានដាក់នឹមធ្ងន់ៗ លើមនុស្សចាស់។⁷អ្នកនិយាយថា៖ «ខ្ញុំនឹងត្រួតត្រាលើអ្នកជារៀងរហូតគឺជាម្ចាស់»។ អ្នកមិនបានយកការនេះដាក់ក្នុងចិត្ត ហើយក៏មិនបានគិតដល់ចុងបំផុតថាពួកគេនឹងរៀកចេញដែរ។

⁸ដូច្នេះឥឡូវនេះសូមស្តាប់ អ្នកដែលចូលចិត្តការសប្បាយ ហើយនៅដោយឥតកង្វល់ អ្នកនឹកក្នុងចិត្ត «គឺយើងនេះហើយ គ្មាននរណាម្នាក់ដូចយើងទេហើយយើងនឹងមិនអង្គុយធ្វើដូចជាស្រ្តីមេម៉ាយទៀតទេហើយយើងក៏មិនដែលបាត់បង់កូនដែរ»។

⁹ប៉ុន្តែស្រ្តីទាំងពីរនេះនឹងមកដល់អ្នកក្នុងពេលតែមួយថ្ងៃតែមួយគឺការបាត់បង់កូននិងជាស្រ្តីមេម៉ាយ ទុក្ខវេទនានេះនឹងកើតមានដល់អ្នក ទោះបីអ្នកមានមន្តអាគម ឬមានគាថា ការពារខ្លួនច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ។

¹⁰អ្នកបានទុកចិត្តនៅក្នុងអំពើអាក្រក់របស់អ្នក ហើយអ្នកបាននិយាយថា «គ្មាននរណាម្នាក់មើលឃើញទេ»

ប្រាជ្ញានិងចំណេះដឹងរបស់អ្នកបាននាំអ្នកឲ្យរង្វង់ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយក្នុងចិត្តថា «ខ្ញុំមានហើយគ្មាននរណាម្នាក់ដូចខ្ញុំទេ»។

¹¹ដោយហេតុនេះគ្រោះមហន្តរាយនឹងកើតមានដល់អ្នក អ្នកនឹងមិនអាចបណ្តេញវាចេញបានទេ មហន្តរាយនឹងផ្តាក់មកលើ

អ្នកគ្រោះមហន្តរាយនឹងវាយប្រហារអ្នកភ្លាមៗមុនពេលដែលអ្នកដឹង។

¹²ចូរប្រើមន្តអាគមគាថាដ៏ច្រើនរបស់អ្នក ជាវិជ្ជាដែលអ្នកបានខំប្រព្រឹត្តតាម តាំងតែពីក្មេងមក ប្រហែលជាអ្នកនឹងទទួលបានជោគជ័យឬ ប្រហែលជាអ្នកអាចឈ្នះ គ្រោះមហន្តរាយដែរ។¹³ អ្នកអស់កម្លាំង ដោយគំនិតយោបល់គ្រហេរជាច្រើនរបស់អ្នក អ្នកទាំងនោះបែងចែកមេឃ សង្កេតមើលផ្កាយហើយទស្សន៍ទាយរៀងរាល់ខែ អំពីការដែលត្រូវនឹងកើតមាន សូមអោយពួកគេទាំងនោះ ក្រោកឈរហើយជួយសង្គ្រោះអ្នក។

¹⁴ចូរមើល! ពួកគេនឹងក្លាយដូចជាចំបើង។ ភ្លើងនឹងឆាបឆេះពួកគេអស់ទៅដែរ។ ពួកគេនឹងមិនសង្គ្រោះខ្លួនពួកគេពីដៃនៃអណ្តាតភ្លើងទេ។ ដ្បិតភ្លើងនោះមិនមែនជាភ្លើង សម្រាប់ចម្អិនអាហារ ឬសម្រាប់អាំងកម្ដៅខ្លួននោះឡើយ!¹⁵ របស់ទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នកបានខំតាមនោះ នឹងបានដូច្នោះ ហើយពួកអ្នកដែលបានខំតាមជាមួយអ្នកតាំងតែពីក្មេងមកគេនឹងធ្វើការឆ្លុតលីលាទៅតាមផ្លូវរបស់គេរៀងខ្លួន ហើយនៅពេលដែលអ្នកស្រែករកជំនួយគ្មាននរណាម្នាក់អាចជួយសង្គ្រោះអ្នកបានទេ»។

48 ¹សូមស្តាប់ការនេះ កូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបដែលមានឈ្មោះថាអ៊ីស្រាអែលហើយមកពីពូជពង្សរបស់យូដា អ្នកដែលបានស្បថនៅចំពោះព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ហើយស្រែកអង្វរក្នុងព្រះនាមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល

ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានសម្តែងនូវភាពស្មោះត្រង់និងភាពសុចរិតឡើយ។

²ដ្បិតគេហៅខ្លួនឯងថាជាប្រជាជននៃក្រុងដីវិស្វហើយទុកចិត្តលើព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលជាព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។

³«យើងបានប្រកាសប្រាប់អ្នក តាំងពីយូរណាស់មកហើយ សេចក្តីដែលចេញពីមាត់យើង ហើយឲ្យអ្នកគេបានដឹង យើងក៏បានធ្វើឲ្យការទាំងនោះមែន ហើយក៏កើតមួយជាវិញ្ញាណដៃ។⁴ដ្បិតយើងបានដឹងថា អ្នកជាមនុស្សរឹងចចស សាច់ដុំករបស់អ្នករឹងដូចដែកហើយថ្វាសរបស់អ្នកដូចជាលង្ហិន⁵ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំប្រាប់អោយអ្នកបានដឹងជាមុន យើងបានឲ្យអ្នកដឹងមុនការដែលនឹងមកដល់ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកនិយាយថា «គឺរូបព្រះរបស់ខ្ញុំដែលបានធ្វើការនេះ» ឬ «គឺរូបព្រះដែលខ្ញុំបង្កើត បានធ្វើឲ្យការកើតមក»។

⁶អ្នករាល់គ្នាបានឮពីការណ៍ទាំងនេះ មើលទៅវាស្តង់ទាំងនោះ ហើយអ្នកនឹងមិនទទួលស្គាល់ អ្វីដែលយើងបានប្រាប់ថាជាការពិតទេ? តាំងពីពេលនេះទៅ យើងប្រាប់ឲ្យអ្នកដឹង អំពីការណ៍ថ្មីៗទៀត ដែលយើងបានគ្រោងទុក តែអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់ដឹងនៅឡើយ។⁷ឥឡូវនេះ មិនមែនកាលពីបុរាណទេ ការណ៍ទាំងនោះនឹងកើត រហូតមកទល់ពេលនេះ អ្នកពុំដែលឮគេនិយាយពីការណ៍នេះទេ ដូច្នេះអ្នកមិនអាចនិយាយថា «ពិតណាស់ ខ្ញុំស្គាល់ការណ៍នោះ ហើយ»។

⁸អ្នកមិនដែលបានឮសោះ មិនបានដឹងទេ ហើយតាំងពីដើមមក អ្នកមិនដែលយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ឡើយ។ ដ្បិតយើងបានដឹងថា អ្នកនឹងប្រព្រឹត្តដោយចិត្ត បោកប្រាស់ ហើយអ្នកបាន បះបោរតាំងពីចាប់កំណើតមក។

⁹ដោយយល់ដល់នាមយើងនឹងបំបាត់សេចក្តីក្រោធរបស់យើង ដោយយល់ដល់កិត្តិយសរបស់យើង យើងបានទុកជីវិតឲ្យអ្នក យើងមិនបំផ្លាញអ្នកឡើយ។

¹⁰មីល យើងបានបន្សុទ្ធអ្នក ប៉ុន្តែមិនដូចគេបន្សុទ្ធប្រាក់នោះទេគឺយើងលត់ដីអ្នក ដោយទុក្ខលំបាកដ៏ខ្លាំង។¹¹ដ្បិតយើងនឹងធ្វើការនោះ ដោយយល់ដល់ខ្លួន យើង គឺដោយយល់ដល់ខ្លួនយើង តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឱ្យឈ្មោះខ្ញុំត្រូវអម៉ាស់? សិរីល្អរបស់យើង យើងមិនឲ្យទៅព្រះដទៃណាផ្សេងឡើយ។

¹²ចូរស្តាប់យើងយ៉ាកុបនិងអ៊ីស្រាអែល ដែលយើងត្រាស់ហៅអើយ ចូរនាំគ្នាស្តាប់ពាក្យយើង! គឺយើងនេះហើយដែលនៅមុនគេ និងនៅក្រោយគេបំផុត។

¹³ត្រូវហើយ ដៃយើងបានដាក់បូសនៃផែនដី ហើយដៃស្តាំរបស់យើងបានលាតផ្ទៃមេឃ កាលណាយើងហៅ នោះទាំងពីរក៏ឈរឡើងជាមួយគ្នា។

¹⁴ប្រជាជនទាំងមូលអើយ ចូរមកជួបជុំគ្នា ហើយស្តាប់ចុះ! ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាតើមាននរណាម្នាក់ដែលបានប្រកាសសេចក្តីទាំងនេះ? សម្ព័ន្ធមិត្តរបស់យើង នឹងប្រហារក្រុងបាប៊ីឡូន គេ នឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងជនជាតិខាល់ដេ។¹⁵យើង គឺយើងនេះហើយបានថ្លែង យើងបានហៅគេ យើង បាននាំគេមក ហើយគេនឹងសម្រេចកិច្ចការបាន។

¹⁶ចូរនាំគ្នាចូលមកជិត ហើយស្តាប់យើងចុះ! តាំងតែពីដើមដំបូងមក យើងមិនបាននិយាយដោយសម្ងាត់ទេ ពេលការទាំងនេះចាប់ផ្តើមកើតឡើង យើងក៏ស្ថិត នៅទីនោះដែរ។ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបានចាត់ខ្ញុំអោយមកនិងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁷ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏ប្រោសលោះនិងជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកដែលបង្រៀនអ្នកពីរបៀបដែលអ្នកអាចទទួលជោគជ័យបាន។¹⁸ប្រសិនបើអ្នកបានធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ! ពេលនោះសេចក្តីសុខសាន្តនិងភាពចម្រើនរបស់អ្នកនឹងហូរដូចជានន្លេហើយសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកនឹងដូចជាលកសមុទ្រ។

¹⁹កូនចៅរបស់អ្នកនឹងកើនចំនួនច្រើនឥតគណនា ដូចខ្យាច់ ចំណែកកូនចៅដែលចេញពីផ្ទៃរបស់អ្នកកើនចំនួនច្រើនដូចគ្រាប់ខ្យាច់ផងដែរ ឈ្មោះរបស់ពួកគេនឹងមិនត្រូវបានកាត់ចេញ ឬបំផ្លាញពីមុខយើងនោះឡើយ។

²⁰ចូរចេញពីក្រុងបាប៊ីឡូន! ចូរត់ចេញពីក្នុងចំណោមជនជាតិខាល់ដេ! ចូរបន្លឺសំឡេងប្រកាសយ៉ាងសប្បាយ! ចូរប្រកាសរហូតដល់ទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដី! ចូលនិយាយថា «ព្រះអម្ចាស់បានរំដោះយ៉ាកុបជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គ»។

²¹ពួកគេនៅមិនស្រែកទឹកទេនៅពេលព្រះអង្គនាំឆ្លងវាលហ្គូតហែង ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យទឹកហូរចេញពីថ្មសម្រាប់ពួកគេ ដោយអង្គុប្បែកឬហើយទឹកហូរចេញមក។²²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា មនុស្សអាក្រក់អត់មានក្តីសុខសាន្តទេ»។

49¹ ចូរស្តាប់យើង កោះទាំងឡាយអើយ! ឥឡូវនេះសូមចំណាយពេលស្តាប់យើងដោយចិត្តទុកដាក់ អស់អ្នកដែលនៅកន្លែងឆ្ងាយ។ ព្រះអម្ចាស់ត្រាស់ហៅខ្ញុំ តាំងពីខ្ញុំនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ ព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅខ្ញុំតាំងពីមុនខ្ញុំកើត។² ព្រះអង្គបានធ្វើអោយមាត់ខ្ញុំដូចជាដាវមុតស្រួច ព្រះអង្គបានលាក់ខ្ញុំនៅក្នុងម្ជុលព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យខ្ញុំក្លាយជាព្រាញមួយស្រួច ហើយលាក់ទុកក្នុងបំពង់ព្រាញរបស់ព្រះអង្គ។

³ ព្រះអង្គមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា «អ៊ីស្រាអែលដែលជាអ្នកបំរើរបស់យើង ដែលយើងនឹងបានសិរីល្អដោយសារអ្នក»។⁴ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានឆ្លើយថា «ទោះបីខ្ញុំគិតថាខ្ញុំបានធ្វើការអស់ប្រយោជន៍ ខ្ញុំក៏បានប្រើកម្លាំងរបស់ខ្ញុំដោយអស់ប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែយុត្តិធម៌របស់ខ្ញុំ គឺនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់ ហើយរង្វាន់របស់ខ្ញុំក៏នៅមួយព្រះជាម្ចាស់ដែរ»។

⁵ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ព្រះអង្គដែលបានបង្កើតខ្ញុំមកដើម្បីឲ្យខ្ញុំបម្រើព្រះអង្គ សម្រាប់នឹងនាំពួកយ៉ាកុបមករកព្រះអង្គវិញ ហើយឲ្យពួកអ៊ីស្រាអែលបានមូលមករកព្រះអង្គដែរ ដ្បិតនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ខ្ញុំជាមនុស្សដែលមានកិត្តិយស ហើយព្រះជាម្ចាស់ជាកម្លាំងនៃខ្ញុំ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា «ធ្វើជាអ្នកបំរើរបស់យើងគឺជារឿងដែលតូចតាចបំផុត ក្នុងការបង្កើតកុលសម្ព័ន្ធរបស់លោកយ៉ាកុបឡើងវិញ ដើម្បីស្តារជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសល់ឡើងវិញ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាពន្លឺបំភ្លឺដល់ប្រជាជាតិទាំងមូល ដើម្បីអោយអ្នកធ្វើជាភ្លឺសង្គ្រោះរបស់យើងដល់ចុងផែនដី»។

⁷ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលបានលោះអ៊ីស្រាអែល ហើយជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏បរិសុទ្ធផង មកចំពោះអ្នក ដែលត្រូវគេមើលងាយ និងជាអ្នកដែលប្រជាជាតិបានស្អប់ខ្ពើម ដែលជាខ្ញុំបម្រើនៃអ្នកដឹកនាំ «បណ្តាក្សត្រនឹងឃើញ ហើយក្រោកឈរឡើង ព្រមទាំងពួកអ្នកដឹកនាំផង អ្នកនឹងក្រាបចុះ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ ដែលជាព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ គឺជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលព្រះអង្គបានរើសអ្នក»។

⁸ នេះជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល «ដល់ពេលមួយដែលយើងគាប់ព្រះហឫទ័យយើងនឹងឆ្លើយតបទៅកាន់អ្នក ហើយនៅថ្ងៃនៃការសង្គ្រោះមកដល់យើងនិងជួយដល់អ្នក យើងនឹងការពារអ្នក ហើយយើងបានញែកអ្នកឲ្យនៅដាច់ខ្សែកពីគេដើម្បីធ្វើជាសម្ពន្ធមេត្រីសម្រាប់ប្រជាជន ដើម្បីតាំងទីកន្លែងឡើង ប្រយោជន៍នឹងចែកដីដែលចោលស្ងាត់ដល់គេ ទុកជាមរតក»។

⁹ អ្នកនឹងនិយាយទៅកាន់អ្នកទោសថា «ចេញមក» ដើម្បីប្រាប់អ្នកដែលនៅក្នុងគុកដ៏ធំថា «ចូរបង្ហាញខ្លួនអ្នក» ពួកគេនឹងមានអាហារបរិភោគតាមផ្លូវ ហើយស្វែងរកអាហារ តាមទីវាលផងដែរ។

¹⁰ ពួកគេនឹងមិនឃ្លាន ឬ ស្រេកទឹកឡើយ ចំហាយក្តៅ ឬព្រះអាទិត្យ នឹងធ្វើអីគេមិនបានឡើយ ដ្បិតព្រះដែលមានព្រះហឫទ័យ មេត្តាករុណាចំពោះគេ ទ្រង់នាំផ្លូវគេ ព្រះអង្គដឹកនាំគេឆ្ពោះទៅកាន់ប្រភពទឹក។¹¹ យើងនឹងធ្វើអស់ទាំងភ្នំរបស់យើងឲ្យជាផ្លូវ អស់ទាំងថ្នល់របស់យើង នឹងបានលើកឡើង»។

¹² ចូរមើល! ពួកគេមកពីឆ្ងាយណាស់អ្នកខ្លះមកពីខាងជើង អ្នកខ្លះមកពីខាងលិច អ្នកខ្លះទៀតមកពីស្រុកខាងត្បូង និងផ្សេងទៀតមកពីស្រុកស៊ីនីម។¹³ ផ្ទៃមេឃអើយ ចូរប្រៀងឡើង ឱផែនដីអើយ ចូរឲ្យអស់បុរាណចុះភ្នំទាំងឡាយអើយ ចូរស្រែកអបអរសាទរ! ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សម្រាលទុក្ខ ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទាំងមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់ប្រជារាស្ត្រ របស់ព្រះអង្គ។

¹⁴ ប៉ុន្តែក្រុងស៊ីយ៉ូនបានថា «ព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់ចោលខ្ញុំហើយព្រះអម្ចាស់បានបំភ្លេចខ្ញុំហើយ»។¹⁵ «តើម្តាយអាចបំភ្លេចកូនរបស់ខ្លួន ដែលនៅបោកបានឬ? ដូច្នេះនាងមិនអាណិតអាសូរកូនប្រុសដែលនាងបានសម្រាលទេ? មែនហើយ ពួកគេនឹងភ្លេចបាន ប៉ុន្តែ យើងមិនដែលភ្លេចអ្នកឡើយ។

¹⁶ ចូរមើល! យើងបានចារឈ្មោះអ្នក នៅលើបាតដៃរបស់យើង ហើយកំពែងរបស់អ្នក តែងនៅមុខយើងជានិច្ច។¹⁷ កូនចៅអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញ ក្នុងពេលសត្រូវដែលបានកម្ទេច និងបំផ្លាញអ្នក នឹងចាកចេញឆ្ងាយពីអ្នក។¹⁸ ចូរងើបភ្នែកឡើងមើលជុំវិញចុះ កូនចៅរបស់អ្នកមកជួបជុំគ្នាអស់ហើយ គេនាំគ្នាមករកអ្នក។ ដរាបណាយើងគង់នៅ នេះជាព្រះអម្ចាស់ថ្លែងព្រះបន្ទូល អ្នកនឹងបានពាក់វាដូចគ្រឿងអលង្ការ អ្នកនឹងពាក់ដូចកូនក្រមុំតាក់តែងខ្លួន។

¹⁹ ដ្បិតទឹកនៃនៃដែលគេបំផ្លាញចោលឲ្យនៅស្ងាត់ជ្រងំ ហើយមានតែគំនរបាក់បែកនេះ នឹងបានជាទីចង្អៀតណែន ដល់ពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅវិញ សត្រូវដែលបានលេបទឹកដ៏អ្នកកាលពីមុន នឹងចាកចេញឆ្ងាយពីទីនេះ។²⁰ ពួកកូនចៅអ្នកដែលកើតក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់អ្នក ពួកគេនឹងនិយាយដាក់ត្រចៀកអ្នកថា កន្លែងនេះចង្អៀតពេកសម្រាប់ពួកយើងទុកកន្លែងសម្រាប់ពួកយើងដូច្នេះយើងអាចរស់នៅទីនេះ។

²¹ បន្ទាប់មកអ្នកនឹងសួរខ្លួនឯងថា «តើអ្នកណាបានយកកូនទាំងនេះមកអោយខ្ញុំ? ដ្បិតខ្ញុំបានបាត់កូនចៅអស់ហើយ ខ្ញុំនៅម្នាក់ឯង។ តើអ្នកណាបានមើលថែកូនៗទាំងនេះ? មើល! ខ្ញុំបាននៅម្នាក់ឯង តើកូនទាំងនេះបានមកពីទីណា?»

²² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល យើងនឹងលើកដៃហៅទៅប្រជាជាតិនានាយើងនឹងលើកទង់សញ្ញារបស់យើងដល់ប្រជាជន។ គេនឹងបឺយកកូនប្រុសរបស់អ្នកមក ហើយដាក់កូនស្រីៗរបស់អ្នកនៅលើស្មាគេ។

²³ ស្តេចនឹងទៅជាឪពុកចិញ្ចឹមរបស់អ្នក ហើយម្ចាស់ក្សត្រីទាំងនោះនឹងធ្វើជាអ្នកមើលថែជំនួសអ្នក ពួកគេនឹងក្រាបសំពះអ្នកនៅលើផែនដីហើយលិទ្ធផ្តល់ដីនៅជើងរបស់អ្នក ពេលនោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលស្គាល់ថាយើងពិតជាព្រះអម្ចាស់មែន។ អ្នកដែលរង់ចាំខ្ញុំនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ»។

²⁴ អ្វីៗដែលអ្នកចម្បាំងដ៏ជំនាញរឹបអូសយកហើយ តើនរណា អាចដណ្តើមយកមកវិញបាន? រំដោះពួកឈ្លីយពីជនកំណាចបាន?²⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ពិតមែនហើយអស់អ្នកដែលត្រូវចាប់ជាឈ្លីយសឹកនឹងត្រូវខ្មាំងកៀរយកទៅជាឈ្លីយ។ យើងនឹងប្រឆាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកហើយសង្គ្រោះកូនចៅរបស់អ្នក។

²⁶ យើងនឹងប្លោកពួកសង្កត់សង្កិនរបស់អ្នកដោយ អោយគេបរិភោគសាច់ខ្លួនឯង ហើយពួកគេនឹងស្រវឹងឈាមរបស់ខ្លួនដូចជាស្រា។ ពេលនោះមនុស្សលោកទាំងអស់នឹងដឹងថាយើងជាព្រះសង្គ្រោះនិងជាព្រះប្រោសលោះរបស់អ្នកគឺព្រះរបស់យ៉ាកុបដ៏មានឫទ្ធានុភាព»។

50 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើសំបុត្រលះលែងដែលយើងឲ្យដល់ម្តាយអ្នក ដើម្បីលេងគ្នានោះនៅឯណា? តើយើងលក់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីសងបំណុលនរណា? មើល! អ្នកត្រូវបានលក់ដោយព្រះតែអំពើបាបរបស់និងព្រះការបះបោរបស់អ្នកដែរ ហើយម្តាយអ្នកបានបញ្ជូនទៅឆ្ងាយ។

²ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមកតែគ្មាននរណាម្នាក់នៅទីនេះសោះ? ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំហៅ តែគ្មាននរណាឆ្លើយ? តើដែររបស់យើងខ្លីពេកដើម្បីលោះអ្នកមែនទេ? តើយើងគ្មានអំណាចអ្វីដើម្បីដោះអ្នកទេឬ? មើល! យើងស្រែកកំរាម នោះសម្រាប់ក្រីក្រស្លូត ទន្លេក្លាយទៅជាវាលរហោស្ថាន ធ្វើឲ្យត្រីវិនាសអស់ ព្រោះគ្មានទឹក។

³យើងអាចធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃប្រែជាងងឹត យើងបិតបាំងវាជាសំពត់ធ្មៃ»។

⁴ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានប្រទានឲ្យខ្ញុំនិយាយមានវាហារ ដូចជាអ្នកដែលបានរៀន ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានចេះប្រើពាក្យសម្តី ដើម្បីឲ្យខ្ញុំលើកទឹកចិត្ត មនុស្សដែលអស់សង្ឃឹម។ រៀងរាល់ព្រឹក ព្រះអង្គបានដាស់តឿនខ្ញុំ ហើយអប់រំខ្ញុំឲ្យចេះស្តាប់ ដូចសិស្សស្តាប់ពាក្យគ្រូ។

⁵ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានបើកត្រចៀកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនបានបះបោរប្រឆាំង ហើយមិនបានដកខ្លួនថយក្រោយដែរ។⁶ខ្ញុំបានបែរខ្នងអោយអ្នកដែលបានវាយខ្ញុំ និងផ្តល់ខ្ញុំដល់អ្នកដែលបើកពុកចង្កាខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនបានលាក់បាំងមុខខ្ញុំពីការរៀនខ្មាសនិងការស្មោះទឹកមាត់ទេ។

⁷ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះនឹងជួយខ្ញុំ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមិនត្រូវអាម៉ាស់ដូចដែលខ្ញុំបានធ្វើមុខរបស់ខ្ញុំដូចជាអណ្តាតភ្លើង ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ។

⁸ព្រះអង្គដែលនឹងរកយុត្តិធម៌អោយខ្ញុំទ្រង់គង់នៅជិត។ តើអ្នកណានឹងប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ? ចូរយើងឈរឡើងជាមួយគ្នា។ តើអ្នកណាជាអ្នកចោទប្រកាន់ខ្ញុំ? ឲ្យគាត់ចូលមកជិតខ្ញុំ។⁹មើល! ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនឹងជួយខ្ញុំ តើនរណាអាចផ្ដន្ទាទោសខ្ញុំ? មើល! ពួកគេទាំងអស់គ្នានឹងចាស់ទៅដូចជាសម្លៀកបំពាក់ ហើយកន្ត្រាតនឹងកាត់គេអស់ទៅ។

¹⁰ក្នុងចំណោមអ្នកតើមានកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ទេ? តើអ្នកស្តាប់តាមសំឡេងអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គទេ? តើអ្នកណាដើរក្នុងភាពងងឹតដែលអត់មានពន្លឺទេ? អ្នកនោះត្រូវពឹងផ្អែកលើព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ និងធ្វើរឿងលើព្រះជាម្ចាស់ខ្លួន។

¹¹មើល! អស់អ្នកដែលបង្អាតភ្លើង អស់អ្នកដែលបំពាក់ខ្លួនដោយភ្លើង ដើរក្នុងអណ្តាតភ្លើង អ្នករាល់គ្នាមុខជាត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងដែល ឆេះយ៉ាងសន្ធាសន្ធាជាភ្លើងដែលអ្នករាល់គ្នាដុត ក៏នឹងឆាបឆេះអ្នករាល់គ្នាដែរ។ យើងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នា ដោយដៃយើងផ្ទាល់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់នៅកន្លែងនៃការឈឺចាប់។

52 ¹ក្រោកឡើង ក្រោកឡើង ក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ហើយដាក់កម្លាំងនៅលើអ្នក និងពាក់ខោអាវស្រស់ស្អាតរបស់អ្នកផង ក្រុងយេរូសាឡឹមដ៏បរិសុទ្ធ ដ្បិតពួកមិនកាត់ស្បែកឬពួកមិនស្អាត មិនអាចចូលមកក្រុងអ្នកបានទៀតឡើយ។

²ចូរលាស់ឆ្មលីដ៏ចេញពីអ្នក ចូរក្រោកមកអង្គុយនៅកន្លែងដើម យេរូសាឡឹមអើយ ចូរដោះខ្សែច្រវាក់ចេញពីករបស់អ្នកកូនស្រីរបស់ស៊ីយ៉ូន។

³ដ្បិតនេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «អ្នកបានត្រូវគេលក់ដោយគ្មានតម្លៃអ្វីទេអ្នកនឹងត្រូវបានលោះដោយគ្មានប្រាក់»។

⁴ដ្បិតនេះគឺជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល៖ «កាលពីដើមដំបូង ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងបានចេញទៅស្រុកអេស៊ីប ជាបណ្តោះអាសន្ន តែត្រូវបានអាស្ស័រជិះជាន់ពួកគេ។

⁵ឥឡូវនេះតើយើងមានអ្វីនៅទីនេះ? ដោយឃើញថាប្រជា រាស្ត្ររបស់យើងត្រូវគេនាំយកទៅដោយឥតបានការអ្វី?

អ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើពួកគេនឹងចំអកអោយពួកគេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁶ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាប្រជាជនរបស់យើង នឹងស្គាល់នាមរបស់យើង ហើយពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងថ្ងៃដែលយើងបាននិយាយ «គឺយើងនេះហើយ!»

⁷តើល្អយ៉ាងណាទៅ គឺជើងអ្នកដែលដើរលើភ្នំ ជាអ្នកដែលនាំដំណឹង ហើយប្រកាសដំណឹងល្អ ជាអ្នកប្រកាសពីភ្នំសុខសាន្ត ហើយពីការសង្គ្រោះ គឺពោលមក កាន់ក្រុងស៊ីយ៉ូនថា «ព្រះអម្ចាស់របស់អ្នកសោយរាជ្យ!»⁸ចូរស្តាប់ អ្នកយាមក្រុងបន្តិចឡើងឡើង ពួកគេស្រែកហៅរួមជាមួយគ្នា ដ្បិតគេនឹងឃើញដោយភ្នែក របស់ខ្លួនគេ គឺព្រះអម្ចាស់យាងមកក្រុងស៊ីយ៉ូនវិញហើយ។

⁹ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរនាំគ្នាស្រែកហៅនិងច្រៀងដោយអំណរទៅ។ ព្រះអម្ចាស់បានសំរាលទុក្ខប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គ ដោយព្រះអង្គបានលោះក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁰ព្រះអម្ចាស់បានសំដែងព្រះបារមីដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខប្រជាជាតិនានា។ ផែនដីទាំងមូលនឹងឃើញការសង្គ្រោះនៃព្រះរបស់យើង។

¹¹ចាកចេញ ចូរនាំគ្នាចាកចេញពីទីនេះទៅ កុំប៉ះពាល់អ្វីៗដែលមិនបរិសុទ្ធឡើយ ចូរញែកខ្លួនចេញជាស្អាតចុះ ឱពួកអ្នកដែលលើកយកគ្រឿង នៃព្រះអម្ចាស់អើយ ។¹²ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនចាកចេញទៅយ៉ាងដោយប្រញាប់នោះទេ ហើយក៏មិនចាកចេញទៅដូចគេរត់លួនដែរ

ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងយាងពីមុខអ្នក។ ព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងការពារអ្នក។

¹³មីល! អ្នកបម្រើរបស់យើង នឹងប្រព្រឹត្តដោយល្អស្អាត អ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងបានចម្រុងចម្រើន ហើយត្រូវលើកតម្កើង។¹⁴មានមនុស្សច្រើនឃើញទ្រង់គេក៏ នាំគ្នាព្រឺខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះគេមើលមុខទ្រង់លែងស្គាល់ លោកលែងមានទ្រង់ទ្រាយជាមនុស្សទៀតហើយ។

¹⁵ទោះបីយ៉ាងនោះក្តី អ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងប្រោសប្រជាជាតិជាច្រើនហើយស្តេចនានានឹងបិទមាត់ពួកគេព្រោះតែព្រះអង្គ ដ្បិតគេនឹងឃើញការដែលឥតមាន អ្នកណាប្រាប់ដល់គេហើយគេ នឹងបានឮសេចក្តីដែលគេមិនដែលឃើញ ហើយគេអាចយល់បាន។

53 ¹ តើមានអ្នកណាបានជឿដំណឹងដែលយើងប្រាប់ ហើយតើព្រះពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកឲ្យអ្នកណាឃើញ?

² ដ្បិតព្រះអង្គធំឡើងនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ដូចគ្រាប់ស្រូវហើយដូចពន្លកដុះចេញពីដីហ្មត់ហែង។ ព្រះអង្គគ្មានរូបសម្បត្តិ និងគ្មានកិត្តិយសថ្លៃថ្នូរគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ឡើយ ហើយលោកក៏គ្មានរូបរាងអ្វីគួរឲ្យទាក់ទាញចិត្តយើងដែរ។

³ ព្រះអង្គត្រូវបានគេមើលងាយនិងបដិសេធ គ្មាននរណារាប់រក។ ព្រះអង្គសោកសៅ និងធ្លាប់ស្គាល់ការឈឺចាប់។ ដូចជាអ្នកដែលមកពីពួកលាក់មុខរបស់ពួកគេ ព្រះអង្គត្រូវបានគេមើលងាយ ហើយយើងមិនចាត់ទុកព្រះអង្គថាសំខាន់។

⁴ តែព្រះអង្គបានរងទុក្ខដោយសារជំងឺរបស់យើង ហើយបានទទួលយកទុក្ខព្រួយរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងរាល់គ្នាបានរាប់ព្រះអង្គទុកជាអ្នកមានទោសវិញ គឺជាអ្នកដែលព្រះបានវាយ ជាអ្នកដែលរងវេទនា។

⁵ ប៉ុន្តែដោយព្រោះតែការបះបោរបស់យើង ព្រះអង្គត្រូវបានគេចាត់ទុកម្តងៗ ព្រះអង្គត្រូវបានគេវាយដំដោយព្រោះតែបាបរបស់យើង។

ព្រះអង្គបានរងទុក្ខណាមួយដើម្បីឱ្យយើងបានទទួលនូវសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយដោយព្រោះតែស្នាមរបួសរបស់ទ្រង់យើងបានជា។

⁶ យើងទាំងអស់គ្នាដូចជាចៀមបានរង្វង យើងម្នាក់ៗបានងាកទៅរកមាត់រៀងៗខ្លួន ហើយព្រះអម្ចាស់បានទម្លាក់អំពើទុច្ចរិត របស់យើងទាំងអស់គ្នាទៅលើព្រះអង្គ។

⁷ ព្រះអង្គត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិន ហើយធ្វើទុក្ខ តែព្រះអង្គមិនបានហើបព្រះឧស្ម័នសោះ

ដូចកូនចៀមដែលត្រូវគេនាំទៅរកការសម្លាប់ហើយដូចចៀមដែលនៅចំពោះមុខអ្នកកាត់រោមនៅស្ងៀម ដូច្នេះវាមិនបានបើកមាត់របស់វាទេ។

⁸ ដោយការបង្ខិតបង្ខំ និងសេចក្តីជំនុំជំរះ ព្រះអង្គត្រូវទទួលទោស តើមានអ្នកណានៅជំនាន់នោះបានគិតពីព្រះអង្គ? តែព្រះអង្គបានដកចេញពីចំណោមមនុស្សដែលរស់នៅលើផែនដីនេះ ព្រោះតែអំពើបាបនៃប្រជាជនបានដាក់លើទ្រង់។⁹ ពួកគេបានបញ្ចុះព្រះអង្គជាមួយឧក្រិដ្ឋជន ហើយនៅជាមួយអ្នកមានម្នាក់ទោះបីព្រះអង្គមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅហើយពាក្យបោកបញ្ឆោតក៏គ្មាននៅក្នុងព្រះឧស្សររបស់ព្រះអង្គដែរ។

¹⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយគេ ហើយធ្វើឲ្យគេឈឺ។ ពេលលោកបានបូជាជីវិត ធ្វើជាយញ្ញបូជាលោះបាប ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យលោកមានអ្នកបន្តរាន ព្រះអង្គនឹងបន្តថ្ងៃអាយុរបស់លោក ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះអង្គតាមរយៈលោក។¹¹ បន្ទាប់ពីរងទុក្ខលំបាកក្នុងជីវិតរបស់គាត់ នោះលោកនឹងមានពន្លឺ ហើយមនុស្សជាច្រើននឹងទទួលស្គាល់ចំណេះលោក។ អ្នកបម្រើសុចរិតរបស់យើង នឹងបានយុត្តិធម៌ពីមនុស្សជាច្រើន

ព្រះអង្គនឹងទទួលយកសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់គេ។

¹² ដូច្នេះហើយ យើងនឹងបានប្រគល់ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើមនុស្សជាច្រើន ព្រះអង្គនឹងចែកជ័យភណ្ឌរួមជាមួយ ពួកកាន់ អំណាច ដ្បិតព្រះអង្គបានច្រើនព្រលឹងចេញ រហូតដល់ស្លាប់ និងសុខចិត្តឲ្យគេរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងចំណោមជនពាល។ ព្រះអង្គបានទទួលរងទោស នៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាច្រើន ព្រមទាំងទូលអង្គរឲ្យមនុស្សបាបផង។

54 ¹«ចូរស្រែកច្រៀងឡើង អស់ទាំងស្រ្តីដែលមិនអាចមានកូនបាន ចូរស្រែកច្រៀងឡើងដោយអំណរ អ្នកដែលមិនបានឈឺចាប់នឹងសម្រាលអើយ ចូរ
អបអរសាទរឡើង។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា កូនរបស់ស្រ្តីដែលនៅតែម្នាក់ឯង មានច្រើនជាងកូនរបស់ស្រ្តី» ដែលមានប្តីទៅទៀត។

²«ចូរពង្រីកត្រសាបរបស់អ្នកឲ្យធំជាងមុន ហើយពង្រាយរាំងនន់តង់របស់អ្នកឲ្យវែងដែរ ត្រូវឲ្យបន្តខ្សែឲ្យវែង ហើយបោះចម្រើងឲ្យមាំថ្ម»។³ដ្បិតទឹកដីរបស់អ្នក
នឹងរីកនៅស្តាំដៃ និងឆ្វេងដៃ ហើយកូនចៅរបស់អ្នកនឹងឈ្នះលើប្រជាជាតិនានានិងតាំងទីលំនៅក្នុងក្រុងដែលស្ងាត់ជ្រងំ។

⁴កុំខ្លាចឲ្យសោះ ដ្បិតអ្នកនឹងមិនដែលត្រូវខ្មាសឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវធ្លាក់ទឹកចិត្តដែរព្រោះអ្នកនឹងមិនត្រូវបាក់មុខឡើយ ហើយអ្នកនឹងមិននឹកចាំពី
សេចក្តីអាម៉ាស់ពីកាលនៅក្មេង និងការខ្មាសដែលអ្នកបោះបង់ដែរ។

⁵គឺព្រះអង្គដែលបានបង្កើត ស្វាមីរបស់អ្នក ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលជាព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់អ៊ីស្រាអែលជាព្រះប្រោសលោះរបស់អ្នក។
ទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថាជាព្រះនៃផែនដីទាំងមូល។⁶ដ្បិតអម្ចាស់បានហៅអ្នកត្រឡប់មកវិញដូចគរីយាដែលត្រូវគេបោះបង់ចោលហើយទុក ឃ្លាយក្នុងវិញ្ញាណ
ដូចជាស្រ្តីដែលបានរៀបការហើយត្រូវគេបោះបង់» ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់នៃអ្នក។

⁷«ដ្បិតយើងបានបោះបង់អ្នកចោលនៅក្នុងរយៈពេលខ្លី ប៉ុន្តែដោយក្តីមេត្តាករុណាយើងនឹងទទួលអ្នកត្រឡប់មកវិញ។

⁸ដោយសេចក្តីក្រោធយើងបានគេចមុខចេញពីអ្នកមួយរយៈមែន ប៉ុន្តែ យើងនឹងអាណិតមេត្តាអ្នក ព្រោះយើងស្រឡាញ់អ្នកអស់កល្បជានិច្ច។

នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានសង្គ្រោះអ្នក។

⁹ដ្បិតការនេះប្រៀបដូចជាទឹកជន់ នៅជំនាន់ណូអេ ដល់យើង ដូចយើងបានស្សៀតថាយើងនិងមិន ឲ្យទឹកជន់នៅជំនាន់ណូអេនិងមិនដែលគ្របលើផែនដីទៀតជា
យ៉ាងណា ដូច្នេះយើងបានស្សៀតថាខ្ញុំនឹងមិនខឹងអ្នកឬស្តីបន្ទោសអ្នកឡើយ។

¹⁰«ទោះភ្នំនាឆារញ្ជួយយ៉ាងណាតែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់យើងនឹងមិនឃ្លាតឆ្ងាយពីអ្នកហើយក៏មិនធ្វើអោយកកើតដល់សម្ពន្ធមេត្រីនៃសន្តិភាពរបស់យើងដែរ
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលអាណិតមេត្តាអ្នក។

¹¹អ្នកមានទុក្ខវេទនា អ្នកត្រូវខ្យល់ព្យុះបក់បោក តែគ្មានអ្នកណាសម្រាលទុក្ខអ្នកទេ មើលយើងនឹងរៀបចំអ្នកឡើង ដោយបាយអមានពណ៌ល្អ
ហើយដាក់គ្រឹះរបស់អ្នកជាមួយក្បួនកណ្តៀង។¹²យើងយកក្បួនទទឹមធ្វើជាប៉ម យកពេជ្រចរណ៍ធ្វើជាទ្វារ ព្រមទាំងយកក្បួនមកធ្វើជាកំពែង។

¹³ក្រោយមកកូនៗ របស់អ្នកនឹងទទួលការប្រៀនប្រដៅ ពីព្រះអម្ចាស់ ហើយសេចក្តីសុខសាន្តរបស់កូនចៅអ្នកនឹងបានប្រសើរឡើង។¹⁴យើងនឹង
បង្កើតអ្នកឡើងវិញដោយសេចក្តីសុចរិត អ្នកនឹងលែងរងការបៀតបៀនទៀតហើយ ដ្បិតអ្នកនឹងមិនខ្លាចអ្វីសោះ

គ្មានការភ័យខ្លាចណាមួយចូលមកជិតអ្នកឡើយ។

¹⁵មើលប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់បង្កបញ្ហា វាមិនមែនមកពីយើងទេ ឯអ្នកណាដែលលើកគ្នាទាស់នឹងអ្នក គេនឹងដួលចុះវិញ ។¹⁶មើល! គឺយើងបានបង្កើតទាំង
ជាងដែក ដែលសប្បុរសធ្វើគ្រឿងសស្រ្តាវុធសម្រាប់ការរបស់ខ្លួន ហើយយើងក៏បានបង្កើតមេបំផ្លាញដើម្បីបំផ្លាញដែរ។

¹⁷គ្មានអាវុធនាមួយដែលបង្កើតឡើងមកអាចប្រឆាំងនឹងអ្នកបានទេ អស់អ្នកដែលចោទប្រកាន់អ្នកគេនឹងទទួលទោសវិញ នេះហើយជាសេចក្តីដែលពួកអ្នក
បម្រើ របស់ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលជាមរតក ហើយសេចក្តីសុចរិតរបស់គេក៏មកពីយើង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

55 ¹«ចូលមកអស់អ្នកដែលស្រែកទឹក សូមអញ្ជើញមកពិសារទឹក ហើយអស់អ្នកដែលគ្មានប្រាក់ ចូរមកទិញហើយបរិភោគទៅ
សូមអញ្ជើញមកទិញស្រាទំពាំងបាយជូរនិងទឹកដោះគោដោយមិនគិតថ្លៃ។»

²ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមកប្រាក់ទៅទិញ អាហារដែលមិនអាចចិញ្ចឹមជីវិត ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខំធ្វើការដើម្បីអ្វីដែលមិនស្តាប់ស្តល់? ចូរស្តាប់
យើងដោយប្រុងប្រយ័ត្នដល់យើង នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាន បរិភោគអាហារយ៉ាងឆ្ងាញ់ ហើយរីករាយក្នុងអាហាររបស់អ្នក។

³ចូរបែកច្រកហើយមករកយើង! ចូរស្តាប់ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិតរស់នៅ! យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីមួយដែលនៅស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ចជាមួយអ្នក។
គឺជាសេចក្តីមេត្តា ករុណាស្មោះត្រង់ ដែលបានផ្តល់ដល់ជាវិទ្យា។⁴ចូរមើល! យើងបានតាំងគាត់ទុកជាទីបន្ទាល់ ដល់ប្រជាជាតិទាំងឡាយ គឺជាអ្នកនាំមុខហើយជា
អ្នកបង្គាប់ដល់គេ។

⁵ចូរមើល! អ្នកនឹងហៅប្រជាជាតិដែលអ្នកមិនស្គាល់នឹងប្រជាជាតិដែលមិនស្គាល់អ្នក ពួកគេនឹងរត់មករកអ្នក ដោយព្រោះតែព្រះនាមព្រះអម្ចាស់
ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធ ជាព្រះរបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលបានលើកតម្កើងអ្នក»។

⁶ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ក្នុងពេលដែលអ្នកអាចរកព្រះអង្គឃើញ ចូរទូលរកព្រះអង្គ ក្នុងពេលដែលព្រះអង្គគង់នៅជិតអ្នក។⁷ត្រូវឲ្យមនុស្សអាក្រក់បោះបង់ចោលផ្លូវ
របស់ខ្លួន មនុស្សមានបាបត្រូវលះបង់គំនិតអាក្រក់ដែរ។ សូមអោយគាត់បានវិល ត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់វិញ នោះព្រះអង្គនឹងអាណិតដល់គេ សម្រាប់
ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង នឹងអត់ទោសឲ្យជាបរិបូរណ៍ដល់គេផង។

⁸«ដ្បិតគំនិតរបស់យើងមិនមែនជាគំនិតរបស់អ្នកទេ ហើយផ្លូវរបស់យើងក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អ្នកដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁹ដ្បិតផ្ទៃមេឃខ្ពស់ជាងផែនដីយ៉ាងណាបៀបដែលយើងប្រព្រឹត្តិក៏ខ្ពស់ជាងបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តយ៉ាងនោះដែល
ហើយគំនិតរបស់យើងក៏ខ្ពស់ជាងគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះផងដែរ។

¹⁰ដ្បិតភ្លៀងនិងព្រិល ដែលធ្លាក់ចុះមកពីលើមេឃ មិនអាចត្រឡប់ទៅលើវិញឡើយ ដរាបណាទាល់តែបានធ្វើឲ្យដំណាំដុះឡើង ហើយឲ្យពូជពង្រោះដល់អ្នក
ដែលព្រោះ និងអាហារដល់អ្នកដែលបរិភោគយ៉ាងណា។¹¹ដ្បិតពាក្យរបស់យើងក៏ដូច្នោះដែរ គឺពាក្យដែលចេញពីមាត់របស់យើង នឹងមិនវិលត្រឡប់មករក
យើងវិញឡើយ គឺនឹងធ្វើសម្រេចតាមសេចក្តីបង់ប្រាថ្នានៅក្នុងចិត្តយើង ហើយនឹងចម្រើនកើនឡើង ក្នុងការអ្វី ដែលយើងចាត់ទៅធ្វើនោះ។

¹²ដ្បិតអ្នកនឹងមានអំណរសប្បាយហើយដើរដោយសុខសាន្ត។ ឯអស់ទាំងភ្នំធំ និងជ្រលងភ្នំទាំងប៉ុន្មាននឹងនាំគ្នាស្រែកហោយ៉ាងសប្បាយនៅចំពោះមុខអ្នក
ហើយដើមឈើនៅតាមវាលនឹងនាំគ្នាទះដៃ។¹³ជំនួសអោយ ដើមកោះនឹងដុះឡើង និងជំនួសឲ្យបន្ទា ហើយដើមឈើចានឹងដុះឡើង ទាំងអញ្ចាញ
ដុះឡើងសំរាប់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដែលជាទីសម្គាល់ដ៏ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បតៀងទៅ ដែលមិនត្រូវកាត់ផ្តាច់ចេញឡើយ»។

56¹ នេះជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរសង្កេតមើលអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ចូរធ្វើអ្វីត្រឹមត្រូវ ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងជិតមកដល់ហើយ សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងក៏ជិតមកដល់ដែរ។² មានពរហើយអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិបែបនេះ ហើយកាន់សេចក្តីនេះឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួនផង គឺគោរពថ្ងៃសប្បន្នបាន ត្រឹមត្រូវឥតខ្ចោះ ព្រមទាំងមិនអោយដៃរបស់គេប្រព្រឹត្តិអំពើអាក្រក់ណាមួយ»។

³ កុំអោយជនបរទេសណាដែលដើរតាមព្រះអម្ចាស់ហើយពោលថា «ព្រះអម្ចាស់ប្រាកដជានឹងដកខ្ញុំចេញពីប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ»។ រីឯមនុស្សកម្រៀវក៏មិនត្រូវពោលថា «មើលចុះខ្ញុំជាដើមឈើស្ងួត»។

⁴ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «បើមនុស្សកម្រៀវណាគោរពថ្ងៃសប្បន្ន ហើយជ្រើសរើសយកអ្វីដែលគាប់ចិត្តយើងហើយស្ថិតនៅជាប់នឹងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង⁵ ដូច្នេះយើងនឹងអោយគេសង់ផ្ទះនិងក្នុងកំពែងរបស់យើង យើងនឹងឲ្យគេមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីជាង កូនប្រុសកូនស្រីរបស់យើងទៅទៀត។ យើងនឹងឲ្យគេមានឈ្មោះនៅអស់កល្បជានិច្ច ជាឈ្មោះដែលមិនត្រូវកាត់ចេញឡើយ។

⁶ រីឯជនបរទេសដែលជាប់ចិត្តនឹងចូលរួមជាមួយព្រះអម្ចាស់គោរពបម្រើព្រះអង្គនិងស្រឡាញ់នាមព្រះអង្គ អស់អ្នកដែលគោរពថ្ងៃសប្បន្ន ហើយស្ថិតនៅជាប់នឹងសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើង⁷ យើងនឹងនាំគេមកកាន់ភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់យើង ហើយអោយគេមានអំណរសប្បាយនៅក្នុងដំណាក់ដែលយើងអធិស្ឋាន។ យើងនឹងទទួលអស់ទាំងតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជារបស់គេ នៅលើអាសនា។ ដ្បិតគេនឹងហៅដំណាក់របស់យើងថាជាកន្លែង អធិស្ឋានសំរាប់ប្រជាជាតិទាំងមូល។

⁸ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ដែលប្រមូលអស់អ្នកត្រូវបានគេបោះបង់ ក្នុងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល យើងនឹងប្រមូលអ្នកផ្សេងៗមកជួបជុំគ្នាបន្ថែមទៀតផង»។

⁹ អស់ទាំងសត្វនៅរាល់ ហើយសត្វនៅព្រៃទាំងប៉ុន្មានអើយ ចូរនាំគ្នាមកស៊ីចំណី!¹⁰ អ្នកយាមរបស់ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធ តែខ្វាក់ពួកគេមិនយល់។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាឆ្កែដែលមិនចេះព្រួស។ ពួកគេតែងតែស្រមៃស្រមៃ។ ពួកគេសម្រាកចុះ ហើយចូលចិត្តដេកណាស់។

¹¹ គេជាពួកឆ្កែសាហាវ ដែលគិតតែពីត្រេបាក់ស៊ី ហើយមិនចេះស្តាប់ស្តល់ទេ។ ជាពួកគង្វាលដែលមិនចេះយល់សោះ ពួកគេបាន ងាកទៅរកមាត់រៀងៗខ្លួន ម្នាក់ៗលោកលន់ចង់បានផលប្រយោជន៍អយុត្តិធម៌។¹² «អញ្ជើញមក» ពួកគេនិយាយថា «តោះយើងផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ។ ហើយថ្ងៃស្អែកនឹងដូចជាថ្ងៃនេះដែរ ព្រោះថ្ងៃណាក៏មានស្រាច្រើនដែរ»។

57 ¹មនុស្សសុចរិតត្រូវវិនាសអន្តរាយ តែអត់មានអ្នកណាឃើញចិត្តទុកដាក់ឡើយ ហើយមនុស្សចិត្តល្អ គេត្រូវយកទៅ គ្មានអ្នកណាពិចារណាថា មនុស្សសុចរិតបានដកចេញ ឲ្យរួចពីចំពោះការអាក្រក់នោះទេ។²អ្នកនោះចូលទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត គឺគ្រប់ទាំងមនុស្សដែលដើរតាមផ្លូវទៀងត្រង់។

³ប៉ុន្តែមកទីនេះ អ្នករាល់គ្នាដែលជាកូនរបស់មេធ្មប់ ហើយជាកូនរបស់ស្រីជិតក្បត់ និងស្រីដែលបានធ្វើឲ្យខ្លួនទៅជាពេស្យា។⁴តើអ្នកកំពុងសើចចំអកឲ្យនរណា? តើអ្នកហាមាត់ចំអក ហើយលៀងអណ្តាតឲ្យអ្នកណា? តើអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាពូជពង្សបះបោរដែលជាកូនចៅនៃការបោកបញ្ឆោតទេឬ?

⁵អ្នកបានដុតខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នា ដោយបានដេកនៅក្រោមអូស នៅក្រោមដើមឈើខៀវខ្ចី ហើយអ្នករាល់គ្នាសម្លាប់កូនចៅនៅបាតទន្លេនោះដែរ និងនៅខាងក្រោមក្រហែងថ្ម។

⁶នៅក្នុងចំណោមរបស់ដែលរលីប នៅក្នុងទន្លេបាតជ្រោះជារត្នដែលបានផ្តល់ឲ្យដល់អ្នក។ ពួកគេបានចាត់ទុករត្នជាទីសក្ការៈរបស់គេ។ អ្នករាល់គ្នាច្រេចស្រា ហើយបានសែនដល់របស់ទាំងនោះ ហើយដីបានថ្វាយដង្ហាយស្រូវផងដែរ។ តើការបែបនេះគួរឲ្យយើងរីករាយបានទេ?

⁷អ្នកបានរៀបចំគ្រែរបស់អ្នកនៅលើភ្នំខ្ពស់។ អ្នកក៏បានឡើងទៅទីនោះដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជា។⁸អ្នកបានដំឡើងទីរំលឹកពីអ្នកនៅខាងក្រោយសន្លឹកទ្វារ និងក្របទ្វារដែរ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើជិតក្បត់នៅពីក្រោយខ្នងយើង គឺអ្នកយកសម្លៀកបំពាក់ចេញ ហើយអ្នកបានបើកខ្លួនឲ្យដល់ម្នាក់ដទៃទៀតក្រៅពីយើង អ្នកបានធ្វើឲ្យគ្រែរបស់អ្នកធំទូលាយ។ ហើយបានតាំងសញ្ញានឹងគេ អ្នកបានស្រឡាញ់ដំណេករបស់គេ អ្នកបានឃើញផ្លូវឯកជនរបស់គេ។

⁹អ្នករត់ទៅថ្វាយបង្គំព្រះម៉ូឡូកជាមួយប្រេងក្រអូប និងទឹកអប់យ៉ាងច្រើន ហើយគ្រឿងក្រអូប របស់អ្នកបានចម្រើនឡើង អ្នកបានឲ្យពួកនាំសារទៅឆ្ងាយៗ គឺរហូតទៅដល់ស្ថានមច្ចុរាជ។¹⁰អ្នកបាននឿយហត់នឹង ដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយរបស់អ្នកប៉ុន្តែអ្នកមិនដែលនិយាយថា «វាអស់សង្ឃឹមទេ»។ គឺអ្នកបានទទួលជីវិតដោយដៃអ្នកខ្លួនឯង អ្នកមិនបានអស់កម្លាំងទេ។

¹¹«តើអ្នកព្រួយបារម្ភអំពីនរណា? តើអ្នកបានភ័យខ្លាចអ្នកណា បានជាអ្នកកុហក ហើយមិនបាននឹកដល់យើង ឬយកចិត្តទុកដាក់យើងនោះ? ដោយព្រោះតែយើងនៅស្ងៀមយូរពេក ហើយបានជាអ្នករាល់គ្នាមិន កោតខ្លាចដល់យើងសោះ»។¹²យើងនឹងប្រកាសអំពីសេចក្តីសុចរិតដែលអ្នកបានធ្វើ ហើយប្រាប់គ្រប់ដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត តែការទាំងនោះមិនអាចជួយដល់អ្នកបានទេ។

¹³ពេលអ្នកស្រែកអង្វរករ សូមឲ្យរួចម្នាក់ព្រះដែលអ្នកបានជ្រើសរើសជួយសង្គ្រោះអ្នកផង។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្យល់នឹងផាត់រូបព្រះទៅទាំងអស់។ ចំណែកអ្នកដែលមកជ្រកកោនជាមួយយើង នឹងទទួលទឹកដីជាមត់ក ហើយនឹងកាន់កាប់ភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់យើងទៀតផង។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា«ចូរត្រួសត្រាយរៀបចំផ្លូវ ហើយដកថ្មដែលធ្វើឲ្យជំពប់ដួល ចេញពីផ្លូវរបស់ប្រជាជនយើង!»¹⁵ដ្បិតនេះជាអ្វីដែលព្រះដ៏ខ្ពស់ ដែលព្រះនាមព្រះអង្គជានាមបរិសុទ្ធ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា «យើងស្ថិតនៅក្នុងស្ថានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត តែយើងក៏ស្ថិតនៅជាមួយមនុស្សដែលត្រូវគេគាបសង្កត់ខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីធ្វើឲ្យវិញ្ញាណមនុស្សដែលត្រូវបានគេគាបសង្កត់មានសង្ឃឹម ធ្វើឲ្យចិត្តរបស់មនុស្សសោកសង្រេងបានសង្ឃឹមផងដែរ។

¹⁶ដ្បិតយើងនឹងមិនចោទប្រកាន់ជារហូតទេ មិនបានខឹងជានិច្ចដែរ ព្រោះវិញ្ញាណគេនឹងរលត់នៅមុខយើង ជីវិតដែលយើងបានបង្កើត។¹⁷ដោយសារតែអំពើបាបអំពើឃោឃៅរបស់គេចម្រើនឡើង យើងបានខឹងហើយជំនុំជម្រះគេ យើងបានបាំងមុខយើងដោយខឹង ប៉ុន្តែគេបានត្រឡប់មកនៅចំពោះដួងចិត្តយើងទៀត។

¹⁸យើងបានឃើញអស់ទាំងផ្លូវរបស់គេ តែយើងនឹងប្រោសគេឲ្យបានជាសះស្បើយ យើងនឹងនាំមុខគេ ព្រមទាំងកម្សាន្តចិត្តគេ ព្រមទាំងសម្រាលទុក្ខប្រជាជនដែលកំពុងកាន់ទុក្ខនេះទៀតផង។¹⁹យើងដែលបង្កើតបុរាណចេញជាផលផ្លែ ចូរឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តកើតមានដល់អ្នកដែលនៅឆ្ងាយៗ និងអ្នកដែលនៅជិតនេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងប្រោសពួកគេឲ្យបានជាសះស្បើយ។

²⁰ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់វិញប្រៀបបាននឹងសមុទ្រដែលបក់បោក មិនដែលសម្រាក ហើយទឹកនោះចេះតែបារល្បាប់ និងភក់ឡើង។²¹មនុស្សអាក្រក់នឹងមិនបានសេចក្តីសុខសាន្តទេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

58 ¹ «ចូរស្រែកអោយខ្លាំង កុំទប់ទៀតឡើយ។ ចូរបន្តិសំឡេងឡើងដូចសំឡេងត្រៃ។ ប្រាប់ប្រជាជនរបស់យើង ពីការបះបោរបស់ពួកគេ ចូរប្រាប់កូនចៅលោក យ៉ាកុប ពីអំពើបាបរបស់គេផង។² ពួកគេស្វែងរកយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយរីករាយនឹងចង់ស្គាល់មាត់របស់យើង ដូចជាប្រជាជាតិ មួយដែលអនុវត្តសេចក្តីសុចរិតហើយមិនបោះបង់ចោលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះបស់ខ្លួន។ ពួកគេសុំឲ្យយើងវិនិច្ឆ័យពួកគេ តាមយុត្តិធម៌ ពួកគេរីករាយក្នុងការគិតថាព្រះជាម្ចាស់ជិតមកវិញ។

³ «ហេតុអ្វីបានជាយើងតមអាហារ» ពួកគេនិយាយថា «តែព្រះអង្គមិនបានទតមើលផង? ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវបន្ទាបខ្លួន តែព្រះអង្គមិនយកចិត្តទុកដាក់ផង? មើល! នៅថ្ងៃដែលអ្នករាល់គ្នាតមអត់ គឺអ្នកធ្វើដើម្បីជាប្រយោជន៍ខ្លួន ហើយក៏សង្កត់សង្កិនពួកកម្មករផង។

⁴ មើល អ្នករាល់គ្នាតមអត់ឲ្យតែបានរៀងដៃដែក និង ឈ្មោះប្រកែកហើយវាយដោយកណ្តាប់ដៃ គឺអ្នករាល់គ្នាពុំបានតមអាហារឲ្យស្របតាមគោលការណ៍របស់ថ្ងៃ តមអាហារដើម្បី ឲ្យពាក្យទូលអង្គរបស់អ្នករាល់គ្នា លាន់ឮទៅដល់យើងឡើយ។⁵ តើការតមអាហារដែលយើងចង់បានគឺជាថ្ងៃដែលមនុស្សបញ្ជីចិត្តខ្លួនឬ? អ្នក រាល់គ្នាឱនក្បាល ដូចដើមត្រែងត្រូវខ្យល់បក់ ហើយក្រាលសំពត់ផ្ទៃ និងហាយផេះនៅក្រោមខ្លួន តើធ្វើបុណ្យឯណាឬ? តើអ្នកពិតជាហៅការតមនេះជាថ្ងៃដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ឬ?

⁶ នេះមិនមែនជាការតមអាហារដែលយើងជ្រើសរើសទេ ដើម្បីដោះច្រវាក់មនុស្សអាក្រក់ ត្រូវដោះលែងអ្នកដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ឲ្យមានសេរីភាពឡើងវិញ ពោលគឺត្រូវបំបាក់នឹមគ្រប់យ៉ាង?⁷ តើមិនគួរចែកនំប៉័ងរបស់អ្នកជាមួយអ្នកឈ្លានហើយនាំអ្នកក្រិនិងអ្នកគ្មានផ្ទះសម្បែងចូលក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកទេឬ?» ពេលអ្នកឃើញនរណាម្នាក់អាក្រាតអ្នកគួរតែស្លៀកពាក់ឲ្យគេ។ ហើយមិនត្រូវគេចខ្លួនពីបងប្អូនណា ដែលមកពីពាក់កណ្តាលឡើយ។

⁸ បន្ទាប់មក ទើបពន្លឺរបស់អ្នកនឹងលេចមកដូចជាអរុណរស្មី ហើយស្នាមរបួសរបស់អ្នកនឹងបានជាយ៉ាងឆាប់រហ័ស សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកនឹងនៅចំពោះមុខអ្នកហើយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាអ្នកជួយការពារអ្នក។

⁹ ហើយបើអ្នកស្រែកអង្វរ ព្រះអម្ចាស់នឹងព្រះសណ្តាប់អ្នក។ បើអ្នកស្រែករក នោះព្រះអង្គនឹងមានព្រះបន្ទូលថា «យើងនៅឯណោះហើយ» ប្រសិនបើអ្នកដកយកនឹមដែលចោទប្រកាន់និងការនិយាយបង្ហាច់បង្ហូចចេញពីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។¹⁰ ប្រសិនបើអ្នក ផ្តល់សេចក្តីសប្បុរស ដល់មនុស្សស្រែក ឃ្លាន ពេលនោះពន្លឺរបស់អ្នកនឹងភ្លឺនៅក្នុងភាពងងឹតហើយ សេចក្តីងងឹតរបស់អ្នកនឹងបានភ្លឺ ដូចជាវេលាថ្ងៃត្រង់។

¹¹ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងដឹកនាំអ្នកជានិច្ច ព្រះអង្គប្រទានអាហារដ៏បរិបូណ៌ឲ្យអ្នក និងប្រទានឲ្យអ្នកមានកម្លាំងមាំមួន ទោះបីជាស្ថិតនៅទីហួតហែងក៏ដោយ ហើយព្រះអង្គនឹងឲ្យភ្លឺអ្នកមានកម្លាំង។ អ្នកប្រៀបដូចជាស្លូតច្បារមួយដែលសម្បូណ៌ទៅដោយទឹក ឬដូចជាប្រភពទឹកដែលមិនចេះរីង។

¹² ក្នុងចំណោមអ្នកនឹងសង់អ្វីៗដែលបាក់បែកឡើងវិញ អ្នកនឹងសង់នៅលើគ្រឹះដែលគេបានចាក់ ពីបុរាណកាល។ អ្នកនឹងត្រូវបានហៅថា «ជាអ្នកជួសជុលទី បាក់បែក» «អ្នករៀបចំផ្លូវឲ្យមានមនុស្សរស់នៅ ក្នុងក្រុងឡើងវិញ»។

¹³ គួរតែអ្នកទេដែលបានឃាត់ជើងអ្នក ពីការធ្វើដំណើរនៅក្នុងថ្ងៃសប្បិទ ហើយពីការបំពេញចិត្តខ្លួនអ្នក ដែលនៅក្នុងថ្ងៃដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើងនោះ។ គួរតែអ្នកចាត់ ទុកថ្ងៃសប្បិទ ថាជាថ្ងៃមួយដ៏សប្បាយ ជាថ្ងៃដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយគួរឲ្យគោរពបំផុត។ គួរតែអ្នកគោរពថ្ងៃសប្បិទនោះ ដោយមិនចេញទៅដើម្បីធ្វើការផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ហើយក៏មិនស្វែងរកអំណរដល់ខ្លួនឯង ដោយតាមរយៈមិនបាននិយាយពាក្យរបស់ខ្លួន។

¹⁴ «ពេលនោះអ្នកនឹងបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងនាំអ្នកឡើងទៅទីខ្ពស់នៃផែនដី យើងនឹងអោយអ្នកទទួលកេរ្តិ៍ពីលោកយ៉ាកុបជាឪពុករបស់អ្នកដ្បិតនេះជាព្រះបន្ទូលដែលចេញមកពី ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់មក»។

59¹ មើល! ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនខ្ចីទេដែលមិនអាចសង្គ្រោះបាននោះទេ ហើយព្រះអង្គក៏មិនឆ្លងព្រះកាណ៍ ដែលស្លាប់មិនឮនោះដែរ។
² អំពើបាបរបស់អ្នកបានធ្វើអោយអ្នកឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក ហើយអំពើបាបរបស់អ្នក បានបាំងព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គមិនឲ្យអ្នកឃើញ ហេតុនោះហើយបានជាព្រះអង្គមិនព្រមស្តាប់អ្នក។

³ ដ្បិតដែលបង្កប្រឡាក់ដោយឈាមហើយម្រាមដែលបង្កមានបាប។ ហើយបង្កមាត់របស់អ្នកនិយាយកុហកហើយ អណ្តាតរបស់អ្នកពោលពាក្យអាក្រក់។
⁴ គ្មាននរណាម្នាក់អំពើបាបនាវរភាពសុចរិត ឬអ្នកណាដែលប្តឹងដោយសេចក្តីពិតឡើយ ពួកគេទុកចិត្តលើពាក្យដែលគ្មានន័យ អ្នករាល់គ្នាគិតគូរគម្រោងការជិះជាន់គេ រួចនាំគ្នាកើតចេញជាអំពើបាប។

⁵ ពួកគេភ្ជាស់ពងពស់ពិស ហើយក៏ព័ទ្ធជាមងពឹងពាង អ្នកណាដែលបរិភោគពងនោះ រមែងស្លាប់ទៅ ហើយបើគេបំបែកពងពស់ណាមួយ នោះនឹងមានពស់វែកចេញមក។⁶ មងរបស់គេប្រើធ្វើជាសម្លៀកបំពាក់មិនបាន ហើយគេនឹងបិទបាំងខ្លួនដោយការដែលគេធ្វើក៏មិនបានដែរ អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តសុទ្ធតែទុច្ចរិតស្នាដៃរបស់អ្នកពេញដោយឃោរឃៅ។

⁷ ដឹងរបស់គេរត់ទៅរកអំពើអាក្រក់ ហើយប្រញាប់ទៅបង្ហូរឈាមជនស្លូតត្រង់ គំនិតរបស់ពួកគេគឺជាគំនិតនៃអំពើទុច្ចរិត មានសេចក្តីវិនាស និងសេចក្តីបំផ្លាញនៅអស់ទាំងផ្លូវរបស់គេដែរ។⁸ ពួកគេនឹងមិនដឹងដែលពីផ្លូវនៃសន្តិភាពហើយគ្មានយុត្តិធម៌នឹងសេចក្តីសុខសាន្តឡើយ។ ពួកគេបានដើរតាមផ្លូវកោង វៀចហើយអ្នកណាដែលដើរតាមផ្លូវទាំងនោះ នឹងមិនដែលស្គាល់សុខសាន្តទេ។

⁹ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីយុត្តិធម៌នៅឆ្ងាយពីយើងខ្ញុំ ហើយសេចក្តីសុចរិតក៏មិនមានដល់យើងដែរ។ យើងសង្ឃឹមថានឹងមានពន្លឺ ផ្ទុយទៅវិញ យើងជួបតែភាពងងឹតយើងរង់ចាំថ្ងៃរះ ផ្ទុយទៅវិញ យើងបែរជាដើរក្នុងយប់អន្ធការ។¹⁰ យើងដើរស្លាប់ៗ ដូចមនុស្សខ្វាក់ដើរសៀវ តាមជញ្ជាំង ដូចអ្នកដែលមិនអាចមើលឃើញ។ យើងជំពប់ដួលនៅពេលថ្ងៃត្រង់ ដូចនៅពេលព្រលប់ ក៏ប្រៀបដូចជាមនុស្សស្លាប់ដែរ។

¹¹ យើងស្រែកគ្រហឹមដូចខ្លាឃ្មុំ និងថ្ងៃដូចជាសត្វព្រាប យើងរង់ចាំយុត្តិធម៌ តែគ្មានសោះ យើងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់សង្គ្រោះ តែនៅឆ្ងាយពីយើង។

¹² ដ្បិតអំពើវិលវល់របស់យើងខ្ញុំ បានចម្រើនជាច្រើនឡើងនៅចំពោះព្រះអង្គ អំពើបាបរបស់យើងធ្វើជាបន្ទាល់ទាស់នឹងយើង អំពើវិលវល់របស់យើងខ្ញុំនៅជាប់នឹងយើងជានិច្ច ហើយយើងខ្ញុំក៏ស្គាល់អំពើបាបរបស់យើងខ្ញុំដែរ។¹³ យើងបានបះបោរបដិសេធព្រះអម្ចាស់ហើយងាកចេញពីព្រះរបស់យើង។ ព្រមទាំងគិតបង្កើតហើយពោលពាក្យភូតភរចេញពីចិត្តមក។

¹⁴ យុត្តិធម៌បានចេញឆ្ងាយ ហើយសេចក្តីសុចរិតនៅឆ្ងាយ ពីសេចក្តីពិត ដ្បិតសេចក្តីពិតបានដួលនៅកណ្តាលផ្លូវ ហើយសេចក្តីទៀងត្រង់ចូលមកមិនបាន។

¹⁵ សេចក្តីពិតបានបាត់ពីខ្លួនយើងខ្ញុំទៅហើយ រីឯអ្នកដែលងាកចេញពីអំពើអាក្រក់រមែងតែងតែ ធ្វើឲ្យខ្លួនគេក្លាយជាជនរងគ្រោះ។

ព្រះអម្ចាស់បានឃើញដូច្នេះហើយព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយយល់ឃើញថា នោះជាការអាក្រក់ ដែលគ្មានយុត្តិធម៌សោះ។

¹⁶ ព្រះអង្គឃើញថា គ្មាននរណាម្នាក់អើពើ ហើយព្រះអង្គសោកស្តាយ ដោយពុំឃើញមាននរណាម្នាក់ឈឺឆ្កាញ។ ដូច្នេះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ បាននាំយកសេចក្តីសង្គ្រោះមកឯទ្រង់ដោយអាងលើក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គវិញ។

¹⁷ ព្រះអង្គបានពាក់សេចក្តីសុចរិតទុកជាអាវក្រោះព្រះអង្គយកការសង្គ្រោះធ្វើជាមួកដែក ព្រះអង្គយកការសងសឹកធ្វើជាព្រះពន្លឺ និងសេចក្តីខ្ចីឃ្លាត ទុកជាព្រះភូសា។¹⁸ ព្រះអង្គបានតបស្នងទៅពួកគេវិញនូវអំពើដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត និងវិនិច្ឆ័យទោសចំពោះខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ សូម្បីតែជាតិសាសន៍ដែលនៅឆ្ងាយៗ ក៏ព្រះអង្គដាក់ទោសជាង្វាន់។

¹⁹ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងគោរពកោតខ្លាចព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ពីទិសខាងលិច ហើយដល់សិរីល្អនៃព្រះអង្គ ចាប់តាំងពីថ្ងៃរះ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងយាងមកដូចទឹកទន្លេត្រូវខ្យល់បក់បោក ហូរមកយ៉ាងខ្លាំង។²⁰ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា នឹងមានអ្នកជួយប្រោសលោះមកក្រុងស៊ីយ៉ូន និងលោះប្រជាជនក្នុងចំណោមកូនចៅ របស់លោកយ៉ាកុបដែលលះបង់អំពើទុច្ចរិត នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា នេះជាសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងចង់ជាមួយពួកគេ ព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងសណ្តិតលើអ្នកហើយ យើងឲ្យអ្នកប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់យើង ហើយពាក្យដែលយើងបានដាក់នៅក្នុងមាត់អ្នក នោះនឹងមិនដែលឃ្លាតចេញពីមាត់អ្នក ឬចេញពីមាត់កូនៗ របស់អ្នកទេ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

60¹ ចូរក្រោកឡើង ចូរភ្លឺឡើង ដ្បិតពន្លឺរបស់អ្នកមកដល់ហើយ ហើយសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ បានភ្លឺដល់អ្នកដែរ។

² ទោះសេចក្តីងងឹតនឹងគ្របលើផែនដី ហើយសេចក្តីស្ងួតស្ងួតនឹងគ្របលើអស់ទាំងប្រជាជាតិ ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកសណ្ឋិត លើអ្នកដែលព្រះអង្គនឹងសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គអោយគេឃើញ។³ គ្រប់ប្រជាជាតិ នឹងចូលមកក្នុងពន្លឺរបស់អ្នក ហើយស្តេចទាំងឡាយក៏ដើរទៅរកស្នីដែលចាំងចេញពីអ្នកដែរ។

⁴ ចូរអ្នកមើលជុំវិញឲ្យឃើញ។ ពួកគេទាំងអស់ជួបជុំគ្នាដើរតម្រង់មករកអ្នក។ ពួកកូនប្រុសៗរបស់អ្នកទាំងអស់នឹងមកពីឆ្ងាយ ហើយនឹងមានគេបំពេញកូនស្រីៗរបស់អ្នកមកដែរ។⁵ ពេលនោះ អ្នកនឹងឃើញ ហើយមានសេចក្តីរីករាយ នឹងត្រេកអរសប្បាយ ពីព្រោះសេចក្តីបរិបូរណ៍នៃសមុទ្រ បានបង្ហូរមកឯអ្នកហើយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជាតិនានានឹងមកដល់អ្នក។

⁶ សត្វអ្នកដ្ឋានទាំងឡាយនឹងមកពេញទីក្រុង គឺអូរដូររបស់ពួកម៉ាឌាន និងពួកអេផា។ អ្នកស្រុកសេចក្តីទាំងអស់នឹងនាំគ្នាមក ពួកគេយកមាស និងកំញ្ឆានមកជាមួយផង ហើយលើកតម្កើងការអស្ចារ្យ ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ។⁷ ហ្វូងសត្វនៅស្រុកកេដារនឹងមកជួបជុំគ្នានៅមុខអ្នក។ អ្នកនឹងទទួលចៀមឈ្មោលពីស្រុកនេបាញ៉ុត សម្រាប់ធ្វើដោយញូបូដានៅលើ អាសនៈរបស់យើងជាតង្វាយដែលគាប់ចិត្តយើង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យដំណាក់ដ៏រុងរឿងរបស់យើង បានផ្គុំឡើងឡើង។

⁸ តើអ្នកទាំងនោះជានរណា តើនរណាដែលរស់នៅដូចពពក និងដូចព្រាបដែលហើរមករកសំបុករាវវិញ? ។⁹ មនុស្សម្នាក់នៅតាមកោះនានានឹងមករកយើង នាវានៅស្រុកតើស៊ីសនឹងដឹកកូនប្រុសៗ របស់អ្នកពីស្រុកឆ្ងាយវិលត្រឡប់មកវិញ ទាំងនាំមាសប្រាក់របស់ខ្លួនមកជាមួយ ពួកគេនាំគ្នាមកតម្កើងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក គឺព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលប្រោសអ្នកឲ្យបានផ្គុំឡើង។

¹⁰ កូនរបស់ជនជាតិដ៏វិសុទ្ធនឹងនាំគ្នាសង កំពែងរបស់អ្នកឡើងវិញ ស្តេចរបស់ពួកគេនឹងមកបម្រើអ្នក ដ្បិតកាលពីមុន យើងបានខឹង ហើយវាយអ្នក តែឥឡូវនេះយើងសម្តែងចិត្តអាណិតមេត្តាចំពោះអ្នកវិញ។¹¹ ទ្វាររបស់អ្នក នៅបើកចំហ ឥតបិទសោះឡើយ ទោះជាយប់ ឬថ្ងៃក្តី ដើម្បីឲ្យភោគទ្រព្យរបស់ប្រជាជាតិទាំងឡាយហូរចូលមក និងឲ្យស្តេចរបស់ពួកគេ មកជាហូរហែដែរ។

¹² ជាការពិតណាស់ ប្រជាជាតិ និងគរនានា ដែលមិនបម្រើអ្នក មុខជាត្រូវវិនាសមិនខាន ប្រជាជាតិទាំងនោះនឹងត្រូវគេបំផ្លាញ។¹³ សេចក្តីលម្អនៃស្រុកលីបង់នឹងមានដល់អ្នក គឺជាឈើកោះ ឈើស្រស់ និងឈើស្រឡៅផង ដើម្បីយកមកធ្វើជាក្រឿងសង្ហារឹម លំអទីសក្ការៈរបស់យើង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យកន្លែងដែលយើង ស្ថិតនៅនេះ បានប្រកបដោយសិរីរុងរឿង។

¹⁴ ពួកគេនាំគ្នាមកឱនកាយនៅចំពោះមុខអ្នក គឺកូនចៅអ្នកដែលបានប្រមាថអ្នក ពួកគេនឹងមកក្រាបនៅទៀបជើងអ្នក គេនឹងហៅអ្នកថាជាក្មេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ក្រុងស៊ីយ៉ូនរបស់ព្រះដ៏វិសុទ្ធ នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁵ ឆ្ងុយទៅវិញ គេបានបោះបង់ចោលអ្នក គេស្អប់អ្នក ហើយគ្មាននរណាដើរកាត់ តែយើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកប្រែទៅជាក្មេងមួយដ៏ថ្លៃថ្នូរ ជាក្មេងដ៏សប្បាយរហូតអស់កល្ប ជាអង្វែងតរៀងទៅ។¹⁶ ប្រជាជាតិ និងស្តេចទាំងឡាយ នឹងធ្វើជាមេដោះរបស់អ្នក។ អ្នកនឹងទទួលស្គាល់ថា ព្រះសង្គ្រោះរបស់អ្នក គឺព្រះអម្ចាស់ ព្រះដែលលោះអ្នក គឺព្រះរបស់យ៉ាកូប ជាព្រះប្រកបដោយប្បទិបារមី។

¹⁷ យើងនឹងឲ្យគេយកមាសមកជំនួសលង្ហិន ប្រាក់ជំនួសដែក លង្ហិនជំនួសឈើ ដែកជំនួសថ្ម។ យើងឲ្យសន្តិភាព និងយុត្តិធម៌ គ្រប់គ្រង ហើយកាន់អំណាចលើអ្នក។¹⁸ ក្នុងស្រុករបស់អ្នក គេនឹងលែងនិយាយពី អំពើហិង្សាទៀតហើយ ក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកក៏លែងមាន ការវិនាសហិនហោចទៀតដែរ។ គេនឹងហៅកំពែងរបស់អ្នកថា សង្គ្រោះ ហៅទ្វាររបស់អ្នកថាទ្វារ សរសើរតម្កើង។

¹⁹ ព្រះអាទិត្យនឹងគ្មានពន្លឺដល់អ្នកនៅពេលថ្ងៃ ហើយក៏មិនមានពន្លឺព្រះច័ន្ទចាំងមកលើអ្នកដែរ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាពន្លឺបំភ្លឺអ្នករហូតទៅ ហើយជាព្រះអម្ចាស់នឹងជាសិរីល្អរបស់អ្នកដែរ។²⁰ ពន្លឺថ្ងៃរបស់អ្នកនឹងមិនលិចបាត់ទេ ពន្លឺព្រះច័ន្ទរបស់អ្នកក៏មិនលិចបាត់ទៅវិញដែរ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាពន្លឺបំភ្លឺអ្នករហូតទៅ ហើយថ្ងៃដែលអ្នកកាន់ទុក្ខ នឹងត្រូវបញ្ចប់ដែរ។

²¹ ប្រជាជនរបស់អ្នកសុទ្ធតែជាមនុស្សសុចរិត ពួកគេនឹងគ្រប់គ្រងទឹកដីនេះរហូតតទៅ។ ពួកគេប្រៀបដូចជាកូនឈើដែលយើងបានដាំ យើងបង្កើតពួកគេមកដើម្បីបង្ហាញភាពផ្គុំឡើងរបស់យើង។²² អំបូរដែលតូចជាងគេនឹងកើនចំនួនរាប់ពាន់អ្នក ដែលខ្សោយជាងគេ នឹងប្រែទៅជាប្រជាជាតិមួយដ៏ខ្លាំងឮកែ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងធ្វើឲ្យការទាំងនេះសម្រេចជារូបរាង យ៉ាងឆាប់ៗ តាមពេលកំណត់។

61 ¹ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់ សណ្ឋិតលើខ្ញុំ ដោយព្រះព្រះអម្ចាស់បានចាក់ប្រេងអភិសេកខ្ញុំ ឲ្យនាំដំណឹងល្អទៅប្រាប់អ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ ជួយថែទាំ អ្នកដែលបាក់ទឹកចិត្ត ប្រកាសប្រាប់ជនជាប់ជាល្បើយថា ពួកគេនឹងរួចខ្លួន ហើយបើកឲ្យអ្នកជាប់ឃុំឃាំងរួចពីចំណង។

²ព្រះអង្គបានឲ្យខ្ញុំមកប្រកាសពីផ្ទាំងដែលព្រះអម្ចាស់សម្តែង ព្រះគុណ និងពីថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់របស់យើង នឹងសងសឹក ហើយសម្រាលទុក្ខដល់អ្នកដែលកាន់ ទុក្ខ។

³ព្រះអង្គបានបញ្ជូនខ្ញុំ ដើម្បីចែកឲ្យដល់អ្នកដែលកាន់ទុក្ខនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន បានទទួលមកដល់នៅលើក្បាលជំនួសផេះ ប្រេងនៃអំណរ ជំនួសឲ្យការកាន់ទុក្ខ តាំងគំនិតក្នុងការសសើរ នៅក្នុងទីកន្លែងដែលមានវិញ្ញាណងងឹត ដើម្បីហៅពួកគេថាជាដើមតាត្រាំនៃក្តីសុចរិត ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដាំ ហើយព្រះអង្គនឹងត្រូវបានលើកតម្កើង។

⁴ពួកគេនឹងសង់ក្រុង ដែលបាក់បែកពីមុនឡើងវិញ ពួកគេនឹងជួសជុលអ្វីៗដែលខ្ទេចខ្ទីកាលពីបុរាណ ឲ្យមានរូបរាងឡើងវិញ។ ពួកគេជួសជុលក្រុងដែលខ្ចាំង បំផ្លាញចោលជាច្រើន ជំនាន់នោះឡើងវិញ។⁵ជនជាតិដទៃនឹងនាំគ្នាមកហើយ ត្រួតពិនិត្យមើលអ្នករាល់គ្នា កូនចៅគេនឹងក្លៀសផ្លាស់ដី ហើយដាំទំពាំងបាយជូរ ឲ្យអ្នករាល់គ្នា។

⁶អ្នករាល់គ្នាត្រូវបានហៅជា បូជាចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គេនឹងហៅអ្នករាល់គ្នាថា អ្នកបម្រើរបស់ព្រះនៃយើង។ អ្នករាល់គ្នានឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយភោគទ្រព្យ របស់ ប្រជាជាតិទាំងឡាយ ហើយអ្នកបានអ្នកដោយសារទ្រព្យរបស់ពួកគេ។⁷ជំនួសអោយភាពអាម៉ាស់ អ្នកនឹងទទួលបានទ្រង់ ហើយគេមិនបាក់មុខផ្ទុយទៅវិញរីករាយជាមួយនិងការចែកទៅវិញ។ ហើយគេនឹងចែកពីរដងនៃដីរបស់ពួកគេ អ្នករាល់គ្នានឹងមានអំណរ អស់កល្បជានិច្ច។

⁸ដ្បិតយើង ព្រះអម្ចាស់យើងស្រឡាញ់យុត្តិធម៌ ហើយស្អប់ការជំរិតជិះជាន់ និងអំពើឃោរឃៅណាស់។ យើងនឹងសងអ្នករាល់គ្នាវិញយ៉ាងត្រឹមត្រូវ យើងនឹងចង សម្ពន្ធមេត្រីដែលនៅស្ថិតស្ថេរ អស់កល្បជានិច្ចជាមួយអ្នករាល់គ្នា។⁹គ្រប់ទាំងប្រជាជាតិនឹងស្គាល់កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយពូជពង្សអ្នករាល់គ្នាក៏នឹងមាន ឈ្មោះល្បី នៅក្នុងចំណោមជាតិសាសន៍នានាដែរ។ អស់អ្នកដែលបានឃើញពួកគេនឹងទទួលស្គាល់ថា ពួកគេជាប្រជាជនដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានពរ។

¹⁰ខ្ញុំនឹងមានអំណរយ៉ាងខ្លាំងក្រៃលែង ព្រោះតែព្រះអង្គនៅក្នុងយើង ខ្ញុំរីករាយយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ព្រោះតែព្រះរបស់ខ្ញុំ ដ្បិតព្រះអង្គបានសង្គ្រោះខ្ញុំ។ ព្រះអង្គបាន យកសេចក្តីសុចរិត មកពាក់ឲ្យខ្ញុំ ដូចកូនកម្លោះ និងកូនក្រមុំ តែងខ្លួននៅថ្ងៃរៀបមង្គលការ។¹¹ដ្បិត ដូចជាផែនដីធ្វើឲ្យមានពន្លករុក្ខជាតិ ហើយដូចគ្រាប់ពូជដុះ ឡើងនៅក្នុងសួនច្បារយ៉ាងណា ដូច្នេះហើយ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះនឹងធ្វើឲ្យសេចក្តីសុចរិត មានការសរសើរតម្កើងផុសចេញពីទឹកដីនេះ នៅចំពោះប្រជាជាតិ ទាំងមូលយ៉ាងនោះដែរ។

62 ¹ ធើរិកដើម្បីក្រុងស៊ីយ៉ូន យើងនឹងមិននៅស្ងៀមទេ ដោយយល់ដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម យើងនឹងមិននៅសំងំទៀត រហូតក្តីសុចរិតបានចាំងចេញមក ហើយ ការសង្គ្រោះនៃក្រុងនេះ គឺកើតមាន យ៉ាងច្បាស់ដូចភ្លើងចន្ទៈ។² ប្រជាជាតិទាំងមូលនឹងឃើញ សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នក ហើយស្តេចទាំងអស់នឹងឃើញ សិរីរុងរឿងរបស់អ្នកដែរ។ អ្នកនឹងត្រូវហៅតាមឈ្មោះថ្មីថា ព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើស។

³ អ្នកនឹងប្រៀបដូចជាក្នុងជ័យជំនុំប្រណីត នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងជាមកុដរាជ្យក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។⁴ នឹងគ្មានការនិយាយទៅអ្នកថា «បោះបង់ចោល» នឹងគ្នាអ្នកណានិយាយទៅដ៏របស់អ្នកថា «ស្ងាត់ជ្រងំ»។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកនឹងត្រូវហៅអ្នកថា «បណ្តាលចិត្តរបស់បង» ហើយដ៏របស់អ្នកថា «រៀបការ» ដ្បិតព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងអ្នក ហើយទឹកដ៏របស់អ្នកនឹងបានរៀបមង្គការ។

⁵ ពិតណាស់ ដូចកំលោះម្នាក់រៀបការនឹងស្រីក្រមុំ ដូចកូនប្រុសដែលនឹងរៀបមង្គការឲ្យអ្នកដែរ។ ភរិយាថ្មោងថ្មីនិងផ្តល់អំណរសប្បាយឲ្យស្វាមីយ៉ាងណា ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកនឹងរីករាយជាមួយអ្នកដែរ។

⁶ យើងនឹងដាក់អ្នកយាម នៅតាមកំពែងរបស់អ្នក យេរូសាឡឹមអើយ ទោះបីថ្ងៃក្តីយប់ក្តី អ្នកទាំងនោះមិនត្រូវនៅស្ងៀមឡើយ។ អ្នកត្រូវរំលឹកដល់ព្រះអម្ចាស់ មិនត្រូវសម្រាកឡើយ។⁷ មិនត្រូវអន្ទញ្ញតិឲ្យគាត់សម្រាកដរាបណាទាល់តែព្រះអង្គស្តារក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយធ្វើឲ្យមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីលើផែនដីឡើងវិញ។

⁸ ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ដោយព្រះហស្តស្តាំដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ព្រះអង្គ «យើងមិនប្រគល់ស្រូវរបស់អ្នកទៅឲ្យខ្មាំងសត្រូវទៀតឡើយ សាសន៍ដទៃក៏លែងផឹក ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីដែលអ្នកបាននឿយហត់ នោះទៀតដែរ។⁹ ធើរិកអ្នកដែលច្រូតកាត់ នឹងបានស្រូវបានអង្ករឈ្នះរហូត ហើយនាំគ្នាសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ហើយអស់អ្នកដែលបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរ នឹងបានស្រាទំពាំងបាយជូរផឹកនៅ ក្នុងទីធ្លាសក្ការៈរបស់យើង»។

¹⁰ ចូរនាំគ្នាចេញទៅ ចូរនាំគ្នាចេញតាមទ្វារ! ចូររៀបចំផ្លូវសម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់យើង! ចូរត្រួសត្រាយ ចូរត្រួសត្រាយផ្លូវ ចូរយកដុំថ្មចេញ! ហើយលើកទង់សញ្ញាមួយឲ្យ ប្រជាជនទាំងឡាយឃើញ!

¹¹ មើល! ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសប្រាប់មនុស្សម្នាដែល នៅទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដីដូចតទៅ «ចូរប្រាប់ប្រជាជននៅក្រុងស៊ីយ៉ូនថា មើល! ព្រះសង្គ្រោះរបស់អ្នកទ្រង់យាងមកដល់! មើល ព្រះអង្គនាំនូវរង្វាន់ ហើយសំណងរបស់ព្រះអង្គក៏នៅមុខ»។¹² ពួកគេនឹងហៅអ្នកថា «ប្រជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធ ប្រជារាស្ត្រដែលព្រះអម្ចាស់បានលោះ» ហើយអ្នកនឹងត្រូវហៅថា «ទីក្រុងសំណប់ចិត្ត ក្រុងដែលគេមិនបោះបង់ចោល»។

63 ¹តើនរណាដែលមកពីនៅស្រុកអដ្ឋម ដោយស្លៀកពាក់ដ៏ក្រហមឆ្អិននៅពីក្រុង បុសរី? តើអ្នកនោះជានរណាដែលមានសម្លៀកបំពាក់ជាស្តេច យ៉ាងអង់អាច សម្តែងប្រព្វដ៏ខ្លាំងពូកែ? គឺយើងនេះដែលនិយាយដោយក្តីសុចរិត និងពូកែសង្ខេប។²ហេតុអ្វីបានជាព្រះភូសារបស់ព្រះអង្គមានពណ៌ក្រហម ហើយដូចជាសម្លៀក បំពាក់របស់អ្នក ដែលបានជាន់និងផ្លែទំពាំងបាយជូរដូច្នេះ?

³យើងបានជាន់ផ្លែ ទំពាំងបាយជូរតែម្នាក់ឯង ហើយគ្មាននរណាពីជនជាតិនានាជួយយើងទេ។ យើងបានជាន់ពួកវា ដោយកំហឹងរបស់យើង ដោយជាន់កម្ទេចពួកវា ព្រោះយើងខឹងខ្លាំង។ ឈាមរបស់ពួកវាបានខ្ចាត់មកលើសម្លៀកបំពាក់របស់យើង ហើយសម្លៀកបំពាក់របស់យើង ប្រឡាក់ពណ៌របស់វា។⁴យើងបានទន្ទឹងរង់ចាំ នឹងដល់ថ្ងៃសងសឹក ហើយឆ្នាំកំណត់ដែលយើងត្រូវប្រោសលោះ ក៏បានមកដល់ដែរ។

⁵យើងមើល! ហើយគ្មាននរណាម្នាក់មកជួយយើងទេ។ យើងឆ្ងល់ថាហេតុអ្វីគ្មាននរណាម្នាក់គាំទ្រយើងដូច្នេះ តែយើងដែលរបស់យើងបាននាំដៃយំជំនះមកឲ្យយើង ហើយប្រើកំហឹងរបស់យើង ដើម្បីគាំទ្រយើង។⁶យើងជាន់កម្ទេចជាតិសាសន៍ទាំងឡាយ មកពីយើងខឹងយ៉ាងខ្លាំង យើងដាក់ទោសគេយ៉ាងសែនវេទនា យើងនឹងបង្អួចឈាមរបស់គេនៅលើផែនដី។

⁷ខ្ញុំសូមប្រាប់ពីក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំសរសើរតម្កើងនៅកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើ។ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំពីកិច្ចការដ៏ល្អគ្រប់យ៉ាងដែល ព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ព្រះអង្គបានសម្តែងចំពោះពួកគេ ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តា និងព្រះហឫទ័យសប្បុរសផងដែរ ជាមួយសម្តែងនៃភាពស្មោះត្រង់ផងដែរ។⁸ដ្បិតព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដ្បិតពួកគេពិតជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងមែន ជាអ្នកដែលមិនធ្វើឲ្យយើងខកចិត្ត»។ ព្រះអង្គនិងក្លាយជាព្រះសង្គ្រោះដល់គេ។

⁹តាមរយៈការឈឺចាប់របស់ពួកគេ ព្រះអង្គក៏ឈឺចាប់រួមជាមួយពួកគេដែរ ហើយទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងជួយពួកគេ។

នៅក្នុងក្តីស្រឡាញ់ហើយនឹងក្តីមេត្តាព្រះអង្គបានសង្គ្រោះពួកគេ ហើយព្រះអង្គលើកគេឡើង ហើយនាំពួកគេឆ្លងគ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់។

¹⁰ប៉ុន្តែ ពួកគេនាំគ្នាបះបោរ ពួកគេធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ខកព្រះហឫទ័យ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គក្លាយជាសត្រូវ ហើយក៏បានប្រហារពួកគេដែរ។

¹¹ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គបាននឹកដល់ ជំនាន់លោកម៉ូសេ។ ពួកគេនិយាយថា «តើព្រះជាម្ចាស់ដែលបាននាំពួកគេឡើងពីសមុទ្រ ជាមួយមេដឹកនាំរបស់ពួកគេទ្រង់នៅឯណា? តើព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រទានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធឲ្យគេនៅជាមួយពួកគេ ទ្រង់នៅឯណា?

¹²តើព្រះជាម្ចាស់នៅទីណា ហើយតើអ្នកណាបានធ្វើឲ្យសិរីល្អនិងព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គនៅខាងស្តាំដៃរបស់ម៉ូសេ ហើយធ្វើឲ្យទឹកញែកជាពីរនៅពីមុខគេ ធ្វើឲ្យឈ្មោះគេល្បីមកដល់រហូតមកនោះ?»¹³តើព្រះជាម្ចាស់នៅទីណា ដែលបាននាំគេឆ្លងកាត់ទឹកជ្រៅ? ដូចជាសត្វសេះរត់តាមដីស្មើនោះ ហើយគេមិនដែលជំពប់ឡើយ។

¹⁴ដូចហ្វូងចៀមចុះទៅសម្រាក នៅតាមជ្រលងភ្នំដែរ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានឲ្យគេសម្រាក។ ដូច្នេះអ្នកបានដឹកនាំប្រជាជនរបស់អ្នក ដើម្បីធ្វើឲ្យខ្លួនអ្នកបានការសរសើរ។

¹⁵សូមទ្រង់ទតមើលពីស្ថានសួគ៌ គឺពីព្រះដំណាក់ដ៏វិសុទ្ធនិងរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។ តើព្រះហឫទ័យស្រឡាញ់ដ៏ខ្លាំងបំផុត និងភាពអង់អាចរបស់ព្រះអង្គនៅទីណា? ក្តីអាណិតនិងក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ហើយកិច្ចការទ្រង់ បាននៅឆ្ងាយពីទូលបង្គំហើយ។¹⁶ដ្បិតព្រះអង្គពិតជាព្រះបិតារបស់យើង លោកអប្រាហាំពុំដែលបានស្គាល់យើងទេ ហើយលោកអ៊ីស្រាអែលក៏ពុំដែលបានដឹងពីយើងដែរ គឺព្រះអម្ចាស់ ដែលជាព្រះបិតារបស់យើង។ «ជាព្រះអង្គរំដោះយើង» ដោយព្រះនាមព្រះអង្គតាំងពីដើមរៀងមក។

¹⁷ព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គ បណ្តោយឲ្យយើងរង់ចាំឆ្ងាយពីផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ហើយចិត្តរឹងរូស និងមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ? សូមយាងមកវិញសម្រាប់អ្នកបម្រើ និងជាកូលសម្ព័ន្ធជ្នាល់របស់ព្រះអង្គផង។

¹⁸ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ បានគ្រប់គ្រងលើទឹកដីនេះគឺពេលខ្លីណាស់ តែខ្លាំងសត្រូវបានមកជាន់ល្បីវិញ។¹⁹យើងបានក្លាយជាប្រជារាស្ត្រ ដែលមិនធ្លាប់គ្រប់គ្រងចិត្ត យើងដូចជាប្រជារាស្ត្រ ដែលមិនត្រូវបានហៅដោយព្រះនាមព្រះអង្គ»។

64 ¹ «អូ ប្រសិនបើស្ថានសួគ៌ បានហែកជាពីរហើយធ្លាក់ចុះមក! នោះភ្នំនឹងត្រូវកំពើកនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ គឺដូចជាភ្លើងបានឆេះគុម្ពព្រៃ ឬភ្លើងក្តៅដែលធ្វើឲ្យទឹកពុះបាន។ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គនឹងបានស្គាល់ តាមរយៈសត្រូវរបស់ព្រះអង្គដែរ ហើយប្រជាជាតិទាំងមូលនឹងភ័យខ្លាច នៅក្នុងព្រះវត្តមានព្រះអង្គផង!

³ តាំងពីមុនមក នៅពេលដែលព្រះអង្គបានធ្វើការអស្ចារ្យ ដែលយើងពុំដែលរំពឹងទុកនោះ ព្រះអង្គបានយាងមកចុះមក ហើយភ្នំបានក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះវត្តមានទ្រង់។⁴ ចាប់តាំងពីបុរាណមកគ្មាន អ្នកណាឮ រឺយល់ និងបានឃើញព្រះអង្គដូចជាអ្នកឡើយ។ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្ត អំពើល្អ និងរង់ចាំព្រះអង្គវិញ។

⁵ ព្រះអង្គតែងតែប្រោសឲ្យអ្នកនោះមានចិត្តរីករាយ និងធ្វើការត្រឹមត្រូវ គឺដល់ពួកអ្នកនឹកចាំពីទ្រង់ក្នុងគ្រប់ផ្លូវ ទាំងស្តាប់បង្គាប់។ ព្រះអង្គទ្រង់ ព្រះពិរោធនៅពេលដែលយើងធ្វើបាប។ នៅក្នុងមាត់របស់ទ្រង់ យើងខ្ញុំតែងតែមានសុវត្ថិភាព។

⁶ ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាក្លាយជាមនុស្សមិនស្អាត ហើយអំពើសុចរិតដែលយើងបានធ្វើ ដូចជាក្រណាត់ទ្រាប់ឈាម។ យើងទាំងអស់គ្នាប្រៀបបាននឹងស្លឹកឈើ ក្រៀម ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងនឹងបក់បោកទៅដូចស្លឹកឈើទៅតាមខ្យល់។⁷ គ្មាននរណាទូលអង្គរកព្រះនាមព្រះអង្គទេ គ្មាននរណាម្នាក់ភ្ញាក់រឭក ហើយ ជំពាក់ចិត្តនឹងព្រះអង្គឡើយ។ ដ្បិតព្រះអង្គបានលាក់ព្រះភ័ក្ត្រនឹងយើង ហើយធ្វើឲ្យជំនឿចិត្តអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងចេញផងដែរ។

⁸ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះបិតារបស់យើង។ យើងគឺជាដីឥដ្ឋដែលនៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ ដែលព្រះអង្គជាជាងស្នូន។⁹ សូមកុំព្រះពិរោធ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំចងចាំអំពើបាបរបស់យើងឡើយ។ សូមទតមើលចុះ យើងទាំងអស់គ្នា សុទ្ធតែជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

¹⁰ ក្រុងដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ក្លាយទៅជាទីរហស្តាន ស៊ីយ៉ូនក៏ក្លាយទីរហស្តានដែរ យេរូសាឡឹមក្លាយទៅជាទីចោលស្ងាត់។¹¹ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធដ៏ល្អ របស់យើង ជាកន្លែងដែលដួសតាយើងតែងតែសរសើរតម្កើងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ បានត្រូវភ្លើងឆេះ ហើយរបស់ទាំងអស់ក៏ត្រូវវិនាសដែរ។¹² តើព្រះអង្គនៅស្ងៀម ដល់ពេលណាទៀតព្រះអម្ចាស់? តើព្រះអង្គនៅស្ងៀមរហូត ទុកឲ្យយើងអាម៉ាស់មុខឬ?»

65 ¹«យើងបានរួចរាល់ដើម្បីដោះស្រាយ ជាមួយអស់អ្នកដែលមិនបានទទួលសូម ហើយយើងក៏នឹងបានរកឃើញ ដោយអ្នកដែលមិនបានស្វែងរកយើងដែរ។ យើងបាននិយាយថា «យើងនៅទីនេះ! យើងនៅទីនេះ!» សម្រាប់ប្រជាជាតិដែលមិនបានស្រែករកព្រះនាមយើង។

²យើងបានលូកដៃរបស់យើងទៅរកមនុស្សរឹង ចចេស ជាអ្នកដែលដើរតាមផ្លូវមិនល្អ ក៏ជាអ្នកដែលដើរតាមគំនិតហើយនិងផ្លូវខ្លួនឯងផង!

³ពួកគេជាមនុស្សធ្វើឲ្យយើងទាស់ចិត្តជានិច្ច ដោយការអាក្រក់នៅមុខយើង ពួកគេធ្វើយញ្ញបូជានៅក្នុងសួនឧទ្យាន ហើយ អុជឆ្នបបន់ព្រះភ្លើងក្លាយ នៅលើអាសនៈធ្វើពីឥដ្ឋ។⁴ពួកគេអង្គុយនៅកណ្តាលផ្លូវខ្មោច ទាំងបើកភ្នែកពេញមួយយប់ គេបរិភោគសាច់ជ្រូក និងសំឡក្នុងខ្លឹមនៅក្នុងចានរបស់គេ។

⁵ពួកគេនិយាយថា «ចូរចៀសចេញ កុំចូលមកជិតខ្ញុំអី ព្រោះខ្ញុំបរិសុទ្ធជាងអ្នក»។ ការទាំងនេះគឺជាផ្សែងហុយដល់ច្រមុះយើង ក៏ជាភ្លើងដែលឆេះពេញមួយថ្ងៃផង។

⁶ចូរមើល! មានសេចក្តីចែងទុកមកនៅចំពោះយើងថា៖ យើងនឹងមិននៅស្ងៀមឡើយ ហើយយើងនឹងសងសឹកនឹងគេវិញ យើងនឹងឲ្យគេសងទាំងអស់នៅពេលគេចាស់ផង⁷គឺសរុបទាំងអំពើបាបរបស់គេនឹងបាបរបស់ឪពុកគេផង» នេះជាពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ «យើងនឹងសងសឹកគេពីកាដុតកញ្ជានដែលនៅលើភ្នំ ហើយធ្វើឲ្យមានផ្សែងនៅតាមជ្រលោងភ្នំដែរ។ យើងនឹងធ្វើដូច្នេះក្នុងការវាស់ពីផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់គេ ក្នុងពេលគេចាស់ផង»។

⁸នេះគឺជាអ្វីព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល «នៅពេលទំពាំងបាយជូរមានផ្លែចម្រើន នោះមានម្នាក់និយាយថា កុំបំផ្លាញវាអី ព្រោះផ្លែល្អនៅក្នុងនោះដែរ ការនេះដែលយើងនឹងធ្វើដាក់ពួកអ្នកបម្រើរបស់យើង យើងនឹងមិនបំផ្លាញពួកគេទាំងអស់ឡើយ។

⁹យើងនឹងធ្វើឲ្យមានពូជពង្សមួយ កើតចេញពីកូនចៅរបស់យ៉ាកូប ហើយឲ្យម្នាក់ដែលគ្រប់គ្រងលើ ភ្នំរបស់យើង កើតចេញពីកូនចៅរបស់យូដា។ អស់អ្នកដែលយើងជ្រើសរើស នឹងគ្រប់គ្រងលើទឹកដីនេះ អ្នកបម្រើរបស់យើងក៏នឹងរស់នៅទីនេះដែរ។¹⁰សារ៉ូននឹងក្លាយជាវាលស្មៅសម្រាប់ហ្វូងចៀម ហើយជ្រលងភ្នំអាគារជាជម្រកសម្រាប់ហ្វូងគោ គឺសម្រាប់ប្រជារាស្ត្រយើងដែលស្វែងរកយើង។

¹¹ប៉ូន្ត អ្នករាល់គ្នាដែលបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នាដែលបំភ្លេចភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់យើង ហើយបែរជារៀបចំតុសែនព្រះមានលាភ ហើយក៏ប្រើស្រោសសែនព្រះជោគវាសនាផង។

¹²យើងនឹងប្រហារអ្នកឲ្យស្លាប់ដោយមុខដាវ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងលុតជង្គង់ចុះដើម្បីឲ្យគេសម្លាប់ ព្រោះយើងបានហៅ តែអ្នកមិនឆ្លើយទេ ពេលយើងបាននិយាយ អ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់ទេ។ ប៉ូន្ត អ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅមុខយើង ហើយជាអំពើដែលយើងមិនពេញចិត្ត។

¹³ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «មើល អ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងមានអាហារបរិភោគ តែអ្នករាល់គ្នានឹងឃ្លាន មើល អ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងមានទឹកផឹក តែអ្នករាល់គ្នានឹងស្រេក មើល អ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងមានអំណរសប្បាយ តែអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវអាម៉ាស់។¹⁴មើល អ្នកបម្រើរបស់យើងនឹងស្រែកហៅ ព្រោះគេសប្បាយចិត្ត តែអ្នករាល់គ្នាបែរជាស្រែកយំ ព្រោះឈឺចុកចាប់នៅក្នុងចិត្ត អ្នករាល់គ្នានឹងសោកសង្រេង បាក់ទឹកចិត្ត។

¹⁵អ្នកនឹងជាប់ឈ្មោះ សម្រាប់ឲ្យមនុស្សដែលយើងបានជ្រើសរើសយកមកដាក់បណ្តាសា យើងគឺព្រះអម្ចាស់លើទាំងព្រះនឹងសម្លាប់អ្នក ហើយយើងនឹងហៅអ្នកបម្រើយើងតាមឈ្មោះផ្សេងៗ។¹⁶អ្នកណាដែលឲ្យពរដល់ផែនដី នឹងបានពរពីយើងដែលជាព្រះនៃសេចក្តីពិត។

អ្នកណាដែលបានស្ងៀមនៅលើផែនដី នឹងត្រូវស្ងៀមចំពោះយើងជាព្រះនៃសេចក្តីពិតដែរ ដោយសារតែបញ្ជាពីមុនត្រូវបានបំភ្លេច ហើយការទាំងនោះក៏បានលាក់បាំងពីភ្នែកយើងដែរ។

¹⁷មើលនោះ យើងនឹងបង្កើតផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី អ្វីៗដែលកើតមានកាលពីមុន គេលែងនឹកនាទៀតហើយ គឺគ្មាននរណានឹងឃើញទៀតទេ។¹⁸ប៉ូន្តចូរអ្នកអរសប្បាយឡើង ចូរសប្បាយរីករាយរហូតទៅ ចំពោះអ្វីៗដែលយើងបង្កើតមក គឺយើងបង្កើតក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលមានអំណរសប្បាយរីករាយ យើងបង្កើតប្រជាជននៅក្នុងនេះ ដែលមានអំណរ។¹⁹ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងធ្វើឲ្យយើង សប្បាយរីករាយ ប្រជាជនរបស់យើងក៏ធ្វើឲ្យយើងរីករាយ ក្នុងទីក្រុង គេលែងឮសូរសម្រែកយំសោកទៀតហើយ។

²⁰នឹងមិនដែលមានទារក ដែលអាចរស់បានតែប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតឡើយ ហើយសម្រាប់មនុស្សចាស់ ក៏នឹងមិនស្លាប់មុនអាយុដែរ។

អ្នកដែលស្លាប់ក្នុងវ័យមួយរយឆ្នាំត្រូវរាប់ថានៅវ័យក្មេង។ អ្នកណាដែលរស់មិនបានអយុម្ភយរយឆ្នាំទេ អ្នកនោះត្រូវរាប់ថាទទួលបណ្តាសារហើយ។

²¹ពួកគេនឹងសងផ្ទះហើយអាស្រ័យនៅក្នុងផ្ទះនោះ ហើយគេដាំដើមទំពាំងបាយជូរ នោះគេនឹងទទួលផលរបស់វាដែរ។

²²គឺគេមិនសងផ្ទះឲ្យអ្នកផ្សេងមកនៅ គេមិនដាំដំណាំទុកឲ្យអ្នកផ្សេង បរិភោគផលឡើយ ដ្បិតប្រជារាស្ត្ររបស់យើងនឹងមានអាយុវែង ដូចអាយុដើមឈើធំៗ អស់អ្នកដែលយើងជ្រើសរើសនឹងប្រើប្រាស់អ្វីៗដែលខ្លួនបានបង្កបង្កើត ។²³ពួកគេនឹងមិនធ្វើការនៀយហត់ជាអសារបង់ ហើយគេក៏មិនបង្កើតកូនចៅមក ដើម្បីឲ្យត្រូវអន្តរាយដែរ ដ្បិតពួកគេនឹងបានទៅជាពូជពង្សមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរ កូនចៅរបស់គេនឹងគង់វង្សនៅជាមួយគេ។

²⁴មុនពេលដែលគេសូម យើងនឹងឆ្លើយតបចំពោះពួកគេ ហើយក៏ឡុងពេលពួកគេកំពុងតែទូលអង្វរនោះ យើងសម្រេចតាមពាក្យសុំរបស់គេ រួចស្រេចទៅហើយ។²⁵ពេលនោះ ចចកនិងកូនចៀម នឹងស៊ីស្មៅជាមួយគ្នា សត្វសិដ្ឋនិងស៊ីស្មៅដូចគ្នា។ រីឯសត្វពស់ វានឹងស៊ីផ្លែលើដីជាអាហារ។ ពួកវានឹងលែងស៊ីបំផ្លាញគ្នា នៅលើដីវិសុទ្ធរបស់យើងទៀតហើយ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

66 ¹នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល «ផ្អែមយេស៊ូជាបងប្អូនរបស់យើង ហើយផែនដីជាកំណល់ទ្រង់របស់យើង។ តើអ្នកនឹងសង់ដំណាក់ឲ្យយើងនៅទីណាទៅ? តើកន្លែងនោះនៅទីណាហើយយើងនឹងសម្រាកនៅកន្លែងណា?

²ដែររបស់យើងដែលបានបង្កើតរបស់ទាំងនេះ ហើយនេះគឺជាមូលហេតុដែលរបស់ទាំងអស់កើតឡើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ មនុស្សទាំងនេះដែលយើងពេញចិត្ត គឺជនកម្សត់ទុក្ខ និងអ្នកបាក់ទឹកចិត្ត ហើយធ្វើតាមពាក្យយើង ដោយញាប់ញ័រផង។

³អ្នកដែលសម្លាប់គោ ហើយក៏សម្លាប់មនុស្សផងដែរ ជាអ្នកបានយកច្រើនមកធ្វើយញ្ញប្រដា ហើយក៏បំបាក់កន្ត្រៃ និងអ្នកដែលយកតង្វាយមកថ្វាយ តែតង្វាយនេះជាឈាមជ្រូក អ្នកដែលដុតគ្រឿងក្រអូប ហើយក៏ឲ្យពរដល់សេចក្តីអាក្រក់។ ពួកគេបានជ្រើសរើសផ្លូវរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេចូលចិត្តតែអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់ពួកគេផងដែរ។

⁴ក្នុងរបៀបនេះដែរ យើងនឹងជ្រើសរើសការជំនុំជម្រះរបស់គេដែរ យើងនឹងនាំការភ័យខ្លាចមកដល់ពួកគេ ដោយព្រោះពេលយើងហៅគ្មាននរណាឆ្លើយទេ ពេលយើងប្រកាសគ្មាននរណាស្តាប់ទេ។ ពួកគេបានធ្វើការអាក្រក់នៅចំពោះយើង ហើយជ្រើសរើសធ្វើអ្វីដែលទាស់ចិត្តយើង»។

⁵ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ អស់អ្នកដែលញាប់ញ័រ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ «បងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលស្អប់នឹងបដិសេធអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះអ្នកបាននិយាយពីឈ្មោះរបស់យើង «សូមព្រះអម្ចាស់សម្តែងសិរីរុងរឿង ដើម្បីឲ្យយើងឃើញអំណររបស់អ្នក» តែពួកគេនឹងត្រូវអាម៉ាស់វិញ។

⁶មានសំឡេងចម្បាំងឮពីទីក្រុង មានសំឡេងលាន់ឮពីព្រះវិហារ ហើយជាព្រះសូរសៀងនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលសងសឹកដល់សត្រូវរបស់ព្រះអង្គ។

⁷មុនពេលស្ត្រីទៅកន្លែងសម្រាល ដើម្បីផ្តល់កំណើត គឺមុនដែលការឈឺចាប់ ហើយនាងឲ្យកំណើតដល់កូនប្រុស។⁸ តើនរណាធ្លាប់បានឮការណ៍ទាំងនេះ? តើនរណាធ្លាប់បានឃើញការណ៍ទាំងនេះ? តើផែនដីនេះអាចកើតឡើង ក្នុងរយៈពេលតែមួយថ្ងៃបានឬ? តើប្រជាជាតិមួយអាចកើត ក្នុងពេលតែមួយបានឬ? ប៉ុន្តែក្រុងស៊ីយ៉ូនវិញ នាងទើបនឹងចាប់ផ្តើមឈឺផ្ទៃ គឺបានសម្រាលកូនទៅហើយ។

⁹តើយើងជាអ្នកនាំកូនក្មេងទៅក្នុងការចាប់កំណើត ហើយមិនអនុញ្ញាតដល់កូនកើតមកឬ? សំនួររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ម៉្យាងទៀត

តើយើងបានព្រមផ្តល់កំណើតកូននោះហើយ ក្រោយមកមិនឲ្យវាឬ? សំនួរព្រះអម្ចាស់របស់អ្នក។

¹⁰ចូររីករាយជាមួយក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយសប្បាយ នឹងមានអំណរជាមួយទីក្រុងនេះផង អស់អ្នកដែលកាន់ទុក្ខ ដើម្បីក្រុងយេរូសាឡឹម

ក៏ត្រូវអរសប្បាយផងដែរ!¹¹ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានស្តាប់ចិត្តនឹងក្រុងនេះ ដូចកូនដែលបានបោកដោះម្តាយឆ្អែតផងដែរ

ហើយសូមសប្បាយជាមួយសេរីរុងរឿងជាបរិបូណ៌នៃទីក្រុងផង។

¹²នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល «យើងនឹងឲ្យកាតព្វកិច្ចម្តងទៀតម្តងទៀត ដូចទឹកទន្លេ យើងនឹងបង្ហូរទ្រព្យសម្បត្តិទន្លេ ប្រជាជាតិទាំងមូលចូលមកក្នុងក្រុងនេះ ដូចទឹកហូរប្រៀបមាត់ច្រាំង។ អ្នកនឹងបានការថ្នាក់ថ្នមដូចម្តាយបំបៅកូន បីអ្នក និងថ្នាក់ថ្នមអ្នកនៅលើក្តៅផង។¹³ ដូចម្តាយល្អលោមកូនរបស់នាង យើងនឹងល្អលោមអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ អ្នករាល់គ្នានឹងរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម»។

¹⁴អ្នកនឹងឃើញការនេះ ហើយដូងចិត្តរបស់អ្នកនឹងរីករាយ ហើយផ្អើលរបស់អ្នកនឹងពន្លកឡើង ដូចជាស្មៅទន់។

ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យបានស្គាល់ដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ តែព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្ហាញសេចក្តីក្រោធដល់សត្រូវព្រះអង្គវិញ។

¹⁵ដ្បិតមើល! ព្រះអម្ចាស់កំពុងតែយាងមក ជាមួយនិងភ្លើង ហើយរាជវង្សរបស់ព្រះអង្គយាងមក ប្រៀបបាននឹងខ្យល់ក្អក ដើម្បីនាំព្រះពិរាធដ៏ខ្លាំងហើយជាមួយសេចក្តីបញ្ជានៃអណ្តាត ភ្លើងផងដែរ។¹⁶ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សទាំងអស់ ដោយប្រើភ្លើងនិងដាវរបស់ព្រះអង្គ។

ព្រះអម្ចាស់សម្លាប់អ្នកដែលជាសត្រូវជាច្រើននោះ។

¹⁷ពួកគេបានរៀបចំញែកខ្លួន ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនបានបរិសុទ្ធផង ដូច្នេះគេអាចចូលទៅក្នុងឧទ្យាន របស់ព្រះក្លែងក្លាយ តាមមេដឹកនាំរបស់គេ ហើយនាំគ្នាបរិភោគសាច់ជ្រូក ហើយនិងអ្វីៗដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមផង។ «ពួកគេនឹងត្រូវបញ្ចាប់ ហើយនេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁸ដ្បិតយើងដឹងពីកិច្ចការ ហើយអ្វីដែលគេគិតផងដែរ។ ពេលវេលាគឺជិតមកដល់ហើយ ជាពេលដែលយើងប្រមូលប្រជាជាតិនិងភាសារទាំងអស់ផង។

ពួកគេនឹងមកដល់ហើយឃើញសេរីរុងរឿងរបស់យើង។¹⁹ យើងនឹងតាំងសញ្ញាដ៏ធំក្នុងចំណោមពួកគេ។

ក្រោយមកយើងនឹងបញ្ជូនអ្នកដែលរួចជីវិតនៅក្នុងចំណោមគេ ទៅកាន់ប្រជាជាតិទាំងអស់ គឺតើស៊ីស ពូល និងលូឌ អ្នកបាញ់ព្រួញដ៏ចំណាន ទៅទូបាលយ៉ាវ៉ាន ហើយនិងកោះឆ្ងាយៗជាកន្លែងដែលគេមិនទាន់បានឪពុកពីយើងនិងឃើញសិរីរុងរឿងនៃយើង។

ពួកគេនឹងប្រកាសសិរីល្អយើងក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងអស់។

²⁰ពួកគេនឹងនាំត្រឡប់មកវិញបងប្អូនរបស់អ្នក ចេញពីប្រជាជាតិទាំងនោះ ដូចជាតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេនឹងមកវិញដោយសេរីនិងរទេះចម្បាំង ក្រុមរទេះសេះ លើលា ហើយលើសត្វអ្នក មកភ្ជួរយេរូសាឡឹមបរិសុទ្ធរបស់យើង ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។ ដ្បិតប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងថ្វាយតង្វាយធម្មជាតិដែលស្អាតល្អដាក់ក្នុងដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់។²¹ អ្នកទាំងនេះយើងនឹងជ្រើសរើសឲ្យធ្វើជាបូជាច្រើន និងលើ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

²²ដ្បិតផ្អែមយេស៊ូ និងផែនដីថ្មី ដែលយើងនឹងបង្កើត នឹងគង់រុងរឿងនៅចំពោះមុខយើង ដូច្នេះពូជពង្ស និងឈ្មោះរបស់អ្នករាល់គ្នា ក៏គង់រុងរឿងនៅចំពោះមុខយើងរហូតត្រឡប់ទៅយ៉ាងនោះដែរ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²³ ពីមួយខែ ទៅខែបន្ទាប់ ហើយពីថ្ងៃសប្តិមុន មនុស្សលោកទាំងអស់នឹងនាំគ្នា មកក្រាបថ្វាយបង្គំយើង នេះជាព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់។

²⁴ពួកគេនឹងចេញទៅមើលរូបកាយដែលបានស្លាប់នៃមនុស្ស ដែលបានបះបោរទាស់នឹងយើង ដ្បិតដង្កូវដែលបានស៊ីពួកគេ នឹងមិនអាចស្លាប់ទេ ហើយភ្លើងដែលបានដុតគេនឹងឆេះរហូត មិនអាចរលត់ឡើយ ហើយវានឹងក្លាយទៅជាបង្គុយស្អប់ខ្ពើម ដល់សាច់ឈាមទាំងអស់»។

យេរេមា

1 ¹ទាំងនេះគឺជាពាក្យដែលលោកយេរេមាបានថ្លែង និងកិច្ចការដែលលោកបានធ្វើ។² ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្លួន នៅក្នុងឆ្នាំទី១៣ នៃរាជ្យព្រះបាទយ៉ូសៀស ជាបុត្រព្រះបាទអ៊ាម៉ូន ស្តេចទឹកដីយូដា។³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលម្តងទៀតមកដល់លោក នៅរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀស និងជាស្តេចទឹកដីយូដា រហូតដល់ចុងឆ្នាំទីដប់មួយនៃរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេគា ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀស និងជាស្តេចទឹកដីយូដា ហើយរហូតដល់គ្រាដែលអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវគេកៀរយកទៅជាឈ្មើយសឹក។

⁴ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា៖ «មុនដែលយើងបានបង្កើតអ្នកនៅក្នុងពោះម្តាយ គឺយើងស្គាល់អ្នកហើយ កាលមុនដែលអ្នកសម្រាលចេញពីផ្ទៃមក នោះយើងបានញែកអ្នកជាបរិសុទ្ធផង ក៏បានតាំងអ្នកឡើងព្យាករី ដល់គ្រប់ជនជាតិផ្សេងៗ»។⁶ «ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអើយ» ខ្ញុំបានឆ្លើយថា «ទូលបង្គំគ្មានវាហារអធិប្បាយទេ ដ្បិត ទូលបង្គំនៅក្មេង»។

⁷ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «កុំនិយាយថា អ្នកក្មេងពេកឡើយ អ្នកត្រូវតែទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលយើងបញ្ជូនអ្នកឲ្យទៅ ហើយនិយាយអ្វី ដែលយើងបង្គាប់អ្នក នោះអ្នកត្រូវតែប្រាប់ដែរ!»⁸ កុំឲ្យខ្លាចចំពោះពួកគេឡើយ ដ្បិតយើងនៅជាមួយ ដើម្បីនឹងជួយអ្នករួច នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

⁹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់លូកព្រះហស្តមកពាល់មាត់ខ្ញុំ ហើយមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «យើងដាក់ពាក្យរបស់យើងក្នុងមាត់អ្នកហើយ។»¹⁰ យើងតែងតាំងអ្នកឲ្យមានអំណាចលើប្រជាជាតិ និងលើអាណាចក្រទាំងឡាយ ដើម្បីឲ្យអ្នករម្ងឺ និងរំលំ ដើម្បីឲ្យអ្នកកម្ទេច និងបំផ្លាញ ហើយដើម្បីឲ្យអ្នកសង់ និងដាំឡើងវិញ។

¹¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់មកខ្ញុំដូចតទៅនេះ៖ «យេស៊ាអើយ តើអ្នកឃើញអ្វី?»។ ខ្ញុំឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំឃើញស្វាយចន្ទីមួយ មែក»។¹² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «អ្វីដែលអ្នកឃើញ ត្រឹមត្រូវហើយ ដ្បិតយើងបានមើលលើពាក្យរបស់យើងដើម្បីឲ្យបានសម្រេចជារូបរាង»។

¹³ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ បានមកដល់ខ្ញុំជាលើទីពីរថា៖ «តើអ្នកឃើញអ្វី?» ខ្ញុំក៏ទូលតបថា៖ «ទូលបង្គំឃើញថ្នាងទឹកកំពុងតែពុះ ដែលមានមាត់ផ្សេងមកពីទិសខាងជើង»។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «នឹងកើតមានការអាក្រក់ ផុលចេញពីទិសខាងជើង មកលើពួកអ្នកដែលរស់នៅលើទឹកដីទាំងនោះ។

¹⁵ដ្បិត យើងនឹងហៅគ្រប់ទាំងប្រជាជននៃគម្របប៉ូន្មាននៅខាងជើង ហើយគេនឹងមកតាំងបល្ល័ង្ករបស់គេរៀងខ្លួន នៅត្រង់មាត់ទ្វារក្រុងយេរូសាឡឹម ទល់នឹងកំផែងទីក្រុងព័ន្ធជុំវិញ ហើយទល់នឹងទីក្រុងរបស់ទឹកដីយូដាទាំងអស់ផង នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។»¹⁶ យើងនឹងធ្វើទោសដល់ទីក្រុងទាំងនោះ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេទាំងប៉ូន្មាន គឺដែលគេបានបោះបង់ចោលយើង ហើយបានដុតកំព្រានថ្វាយដល់ព្រះដទៃ ព្រមទាំងថ្វាយបង្គំចំពោះរបស់ដែលដៃខ្លួនគេបានធ្វើផង។

¹⁷ចូរឲ្យអ្នកក្រវាត់ចង្កេះ! ហើយក្រោកឡើងទៅប្រាប់ដល់គេ តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលយើងបង្គាប់អ្នកចុះ កុំឲ្យស្រយូតចិត្តចំពោះគេឡើយ ក្រែងយើងធ្វើឲ្យអ្នកស្រយូតចិត្តនៅមុខគេជាពិត!¹⁸ មើល! នៅថ្ងៃនេះ យើងបានតាំងអ្នកឡើង ទុកជាទីក្រុងត្រៀមដោយគ្រឿងចម្បាំង ជាសសរដែក ហើយជាកំផែងលង្ហិន សម្រាប់តនឹងទឹកដីទាំងមូល និងស្តេចទាំងប៉ូន្មាននៃជនជាតិយូដា ព្រមទាំងតនឹងពួកចៅហ្វាយ និងពួកសង្ឃ ហើយនឹងបណ្តាជនទាំងឡាយនៅទីកន្លែងនេះផង។¹⁹ គេនឹងតដាមួយអ្នក តែមិនឈ្នះអ្នកឡើយ ដ្បិតយើងនៅជាមួយ ដើម្បីនឹងជួយអ្នកឲ្យរួច» នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

2¹ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា៖² «ចូរទៅចុះ ហើយប្រកាសឲ្យពួកក្រុងយេរូសាឡឹមបានឮ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ គឺយើងនឹកចាំពីអ្នកកាលនៅក្មេង ដែលអ្នកមានចិត្តក្លចចំពោះយើង ហើយពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក កាលទើបនឹងបានគ្នា គឺដែលអ្នកបានដើរតាមយើង នៅក្នុងទីរហោស្ថាន ជាកន្លែងដែលឥតមានអ្នកណាសាបព្រោះឡើយ។³ អ៊ីស្រាអែលជាពួកបរិសុទ្ធដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាផលជំបូងនៃសេចក្តីចម្រើនរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា អស់អ្នកណាដែលស៊ីបង្ហូរគេ នោះនឹងត្រូវមានទោស សេចក្តីអាក្រក់នឹងមកគ្របលើអ្នកនោះ»។

⁴ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ចុះ ពួកវង្សរបស់យ៉ាកុប និងអស់ទាំងគ្រួសារនៃពួកអ៊ីស្រាអែលអើយ។⁵ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរថា៖ បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានឃើញមាន អំពើទុច្ចរិតយ៉ាងណានៅក្នុងយើង បានជាគេថយទៅឆ្ងាយពីយើងដូច្នេះ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីឥតប្រយោជន៍ ហើយក៏ទៅជាឥតប្រយោជន៍គ្រប់គ្នាផង? ⁶ គេក៏មិនបានសួរថា៖ ព្រះអម្ចាស់ ដែលនាំយើងរាល់គ្នាឡើងចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក ហើយបាននាំយើងដើរកាត់ទីរហោស្ថាន ជាកន្លែងដែលមានសុទ្ធតែរាល់ខ្សាច់ និងជង្គុក គឺជាទីមានតែដីហ្មតហ្មង និងម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់ទេ ជាកន្លែងដែលឥតមានមនុស្សដើរកាត់ ឬមនុស្សណាអាស្រ័យនៅឡើយ តើព្រះអង្គនៅឯណា?

⁷ យើងបាននាំអ្នករាល់គ្នាចូលមកនៅក្នុងទឹកដី ដែលមានដំណាំដាំដុះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបរិភោគ ផ្លែឈើដែលមានរសជាតិ។⁸ ប៉ុន្តែ កាលអ្នករាល់គ្នាចូលមកដល់ អ្នករាល់គ្នាធ្វើឲ្យទឹកដីរបស់យើង ទៅជាសៅហ្មង អ្នករាល់គ្នាធ្វើឲ្យទឹកដីដែលជាមាត់ក របស់យើងក្លាយជាកន្លែងគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម។⁹ ក្រុមបូជាចារ្យពុំដែលសួរថា ព្រះអម្ចាស់នៅឯណា? គ្រូអាចារ្យខាងវិន័យក៏មិនស្គាល់យើងដែរ។ មេដឹកនាំរបស់ប្រជាជននាំគ្នាប្រឆាំងនឹងយើង ពួកព្យាករវិន័យក្នុងនាមព្រះបាល ហើយនាំគ្នារត់ទៅពីពាក់ព័ន្ធក្នុងក្លាយ ដែលពុំអាចជួយពួកគេបានឡើយ។

¹⁰ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងតវ៉ានឹងអ្នករាល់គ្នាទៀត ព្រមទាំងកូនចៅរបស់អ្នកតទៅដែរ។¹¹ ដ្បិតមានតែឆ្នងទាំងកោះទាំងប៉ុន្មាន របស់ពួកគឺមីមមើល ហើយចាត់គេទៅឯទឹកដីកេដារ ឲ្យពិចារណាយ៉ាងអស់ពីចិត្ត នោះនឹងឃើញបើមានអ្វីដូចៗ។¹² តើដែលមានជនជាតិណាផ្លាស់ព្រះរបស់ខ្លួន ដែលមិនមែនជាព្រះផងឬទេ? តែប្រជារាស្ត្ររបស់យើងបានដូរព្រះ ដ៏ជាសិរីល្អរបស់ខ្លួន ឲ្យបានតែរបស់ ដែលឥតមានប្រយោជន៍វិញ។

¹³ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា៖ ផ្ទៃមេឃអើយ ចូរឲ្យនឹកប្លែកពីដំណើរនេះ ហើយឲ្យភ័យស្បើមចុះ ត្រូវឲ្យមានចិត្តត្រេកអរនៅ។¹⁴ ដ្បិតប្រជារាស្ត្ររបស់យើងបានប្រព្រឹត្ត អំពើអាក្រក់ពីរយ៉ាង គឺបានទាំងបោះបង់ចោលយើង ដែលជាក្បាលទឹករស់ ហើយបានដាបធ្វើអាងវិញ ជាអាងប្រេះបែកដែលទុកទឹកមិនបានផង។

¹⁵ តើអ៊ីស្រាអែលជាខ្ញុំបម្រើលោះដោយប្រាក់ ឬជាខ្ញុំបម្រើដែលកើតនៅផ្ទះអ្នកដឹកនាំ? ហេតុអ្វីបានជាត្រូវបែកបាក់ដូច្នេះ? ¹⁶ កូនសិង្គទាំងប៉ុន្មានបានគ្រហឹម ហើយសន្ធាប់ដាក់គេ បានបំផ្លាញទឹកដី ទីក្រុងរបស់គេទាំងប៉ុន្មានត្រូវឆេះអស់ហើយ ឥតមានអ្នកណានៅទៀត។¹⁷ ពួកក្រុងណា និងក្រុងតាហាពេនេស គេបានបំបែកកំពូលក្បាលរបស់អ្នកហើយ។¹⁸ តើអ្នកមិនបាននាំការនេះមកលើខ្លួនអ្នកទេឬ? ដោយអ្នកបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គកំពុងតែនាំអ្នកតាមផ្លូវនោះ។

¹⁹ ឥឡូវនេះ តើអ្នកមានការអ្វី បានជាទៅតាមផ្លូវទាំងទឹកដីអេស៊ីប ដោយប្រាថ្នាចង់ដឹកទឹកទន្លេស៊ីហោរដូច្នេះ? ឬមានការអ្វីតាមផ្លូវទាំងទឹកដីអាសស៊ីរ ដើម្បីដឹកទឹកទន្លេនោះ? ²⁰ អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក នឹងវាយផ្តាសាយអ្នក ហើយការរាថយរបស់អ្នក នឹងស្ថិតនៅស្នាមអ្នកវិញ។ ដូច្នេះ ចូរពិចារណា ហើយដឹងថា ការដែលអ្នកបានបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នក ឥតមានចិត្តកោតខ្លាច ដល់យើងនៅក្នុងខ្លួន នោះជាការអាក្រក់ ក៏ជួរចត់ណាស់ហើយ នេះជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល។

²¹ តាំងពីយូរមកហើយ អ្នកបានបំបាក់នីមួយៗរបស់ខ្លួន ហើយបានផ្តាច់ចំណងអ្នកចេញ ដោយពាក្យថា យើងមិនបម្រើទៀតទេ ដ្បិតនៅលើគ្រប់ទាំងភ្នំតូចៗ ហើយនៅក្រោមគ្រប់ទាំងដើមឈើខៀវខ្ចី នោះអ្នកបានផិតក្បត់នឹងយើង។²² យើងបានផ្សំអ្នកទុកជាទំពាំងបាយជូរសម្រាំង ជាពូជយ៉ាងល្អបំផុត ម្តេចបានជាអ្នកក្លាយទៅជា ខ្លែងរបស់ដើមទំពាំងបាយជូរដទៃ ដល់យើងដូច្នេះ? ²³ ទោះបីអ្នកលាងខ្លួនដោយក្បុង ហើយប្រើសាប៊ូជាច្រើនក៏ដោយ គង់តែព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក នៅមានកត់ជាប់ ចំពោះយើងនៅឡើយដែរ។

²⁴ ដូច្នេះម្តេចឲ្យអ្នកបានថា អ្នកមិនសៅហ្មង ហើយមិនបានគោរពតាមអស់ទាំងព្រះបាលសោះ។ ចូរមើលស្នាមផ្លូវដែលអ្នកដើរនៅរាល់ច្រកភ្នំ ហើយយល់ពីការដែលអ្នកបានធ្វើនោះចុះ អ្នកជាសត្វអ្នកដ្ឋក្រមុំយ៉ាងលឿន ហើយសារា។²⁵ ជាលាព្រៃក្រមុំដែលធ្លាប់នៅទីរហោស្ថាន ក៏ស្រងក្លិនខ្យល់ដោយមានសម្រើប លុះដល់រដូវកំណត់របស់វា តើអ្នកណានឹងបំបែរចេញបាន? អ្នកណាដែលរកចាប់វា មិនបាច់នៀយហត់នឹងទៅតាមទេ ដ្បិតដល់រដូវកំណត់ នឹងបានប្រទះហើយ។²⁶ កុំប្រថុយខ្លួនឲ្យនៅជើងទេ ហើយខះកនោះឡើយ តែអ្នកបានតបថា ឥតប្រយោជន៍ទេ ដ្បិតខ្ញុំបានស្រឡាញ់ពួកដទៃ ហើយនឹងរត់ទៅតាមគេវិញ។

²⁷ ចៅដែលគេទានឃើញ តែងមានសេចក្តីខ្មាសយ៉ាងណា នោះពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល ក៏មានសេចក្តីខ្មាសយ៉ាងនោះដែរ គឺស្តេចគេ ព្រមទាំងពួកគេ ពួកអ្នកដឹកនាំពួកសង្ឃ និងពួកព្យាកររបស់គេផង។²⁸ ជាពួកអ្នកដែលនិយាយដល់ដូច្នេះថា លោកជាឪពុកខ្ញុំ ហើយដល់ដូច្នេះថា លោកបានបង្កើតខ្ញុំ ពីព្រោះគេបានបែរខ្លួនឲ្យយើង មិនហ៊ានបែរមុខឡើយ ប៉ុន្តែ ដល់គ្រាដែលគេកើតមានសេចក្តីវេទនា នោះគេនឹងអំពាវនាវដល់យើងថា សូមព្រះអង្គក្រោកឡើង ជួយសង្គ្រោះយើងខ្ញុំផង។

²⁹ ព្រះដែលអ្នកបានធ្វើសម្រាប់ខ្លួន តើនៅឯណា? ចូរឲ្យវាក្រោកឡើងជួយអ្នកចុះ បើវាអាចនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នក ក្នុងគ្រាដែលអ្នកកើតមានសេចក្តីវេទនានោះបាន។ ដ្បិត ពួកយូដាអើយ ចំនួនព្រះរបស់អ្នក នោះប្រមាណស្មើនឹងទីក្រុងរបស់អ្នកដែរ។

³⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាចង់តឹងយើងដូច្នេះ? អ្នករាល់គ្នាបានរំលងចំពោះយើងហើយ។³¹ ការដែលយើងបានវាយផ្តាសាយពួកកូនចៅអ្នក នោះជាឥតអំពើទេ វាមិនព្រមរាងចាលឡើយ គឺជាដាវរបស់ខ្លួនអ្នករាល់គ្នា ដែលបានគ្របបាត់លេបពួកព្យាកររបស់អ្នក ដូចជាសិង្គដែលហែកបំផ្លាញវិញ។³² ចូរមើលព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ តើយើងដូចជាទីរហោស្ថាន ដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ឬជាទីងងឹតស្ងួនស្ងួនឬ? ហេតុអ្វីបានជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងពោលថា យើងបានផ្តាច់ចំណង ហើយយើងមិនព្រម មកឯព្រះអង្គទៀតឡើយ ដូច្នេះ?

³³ តើស្រីក្រមុំនឹងភ្លេចភ្លើងប្រដាប់របស់ខ្លួនបានឬទេ? តើប្រពន្ធចង្វេងនឹងភ្លេចភ្លើងតែងខ្លួន សម្រាប់រៀបការឬទេ? ប៉ុន្តែ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើង បានភ្លេចយើងជាយូរថ្ងៃហើយ នឹងរាប់មិនបានឡើយ។³⁴ អ្នកប្រសប់អីម្ល៉េះ នឹងរៀបផ្លូវរក សេចក្តីស្រឡាញ់ដូច្នេះ អ្នកបានទាំងបង្រៀនពួកស្រីអាក្រក់ តាមផ្លូវរបស់អ្នកដែរ។³⁵ មួយទៀត នៅជាយាវអ្នកឃើញមានឈាមរបស់មនុស្សក្រីក្រ ជាអ្នកដែលឥតមានទោសផង យើងមិនបានដឹងដោយស៊ើបសួររកបែបសម្ងាត់ទេ គឺបានឃើញដោយអំពើទាំងនេះវិញ។

³⁶ ប៉ុន្តែ អ្នកថា ខ្ញុំគ្មានទោសទេ ប្រាកដជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ បានបែរចេញពីខ្ញុំហើយ យើងនឹងកាត់ទោសអ្នកដោយព្រះអ្នកថា អ្នកគ្មានធ្វើបាបឡើយដូច្នេះ។³⁷ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអាល័យតែដើរចុះឡើង ដើម្បីបំផ្លាស់កិរិយារបស់អ្នក អ្នកនឹងត្រូវមានសេចក្តីខ្មាសចំពោះទឹកដីអេស៊ីប ដូចជាអ្នកបានខ្មាសចំពោះទឹកដីអាសស៊ីរដែរ។³⁸ ហើយអ្នកនឹងត្រូវចេញពីទឹកដីនោះ ទៅទាំងដៃខ្ទប់ក្បាល ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់ មិនព្រមទទួលពួកដែលអ្នកយកជាទីពឹងនោះទេ ហើយអ្នកនឹងមិនបានចម្រើននៅជាមួយគេដែរ»។

3¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «បើអ្នកណាមិនលែងប្រពន្ធ ហើយនាងបានចេញពីអ្នក ទៅធ្វើជាប្រពន្ធរបស់អ្នកដទៃ តើដែលត្រូវទៅនៅជាមួយនាង នោះទៀតដែរឬ? តើទីកន្លែងនោះមិនត្រូវអាប់ឱនជាខ្លាំងទេឬ? ចំណែកអ្នកវិញ អ្នកបានផិតយើង ដោយមានសហាយជាច្រើន ប៉ុន្តែ ចូរត្រឡប់មករក យើងវិញចុះ។² ចូរមើលទៅទីខ្ពស់ត្រង់លទាំងប៉ុន្មាន ហើយមើលចុះ តើមិនមែនជាកន្លែង ដែលអ្នកបានដេកជាមួយទេឬ? អ្នកបានអង្គុយចាំភ្នំណាន់តាមផ្លូវ ដូចជាជនជាតិអាហ្វ់រ៉ានៅទីរហោស្ថានដែរ។ ហើយអ្នកបានធ្វើឲ្យទឹកដីអាប់ឱន ដោយអំពើផិតក្បត់ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក។

³ ដូច្នេះ បានជាឥតមានភ្លៀងមួយមេឡើយ ហើយភ្លៀងចុងដូវក៏គ្មានដែរ។ អ្នកនៅមានមុខងងឹត ដូចជាស្រីពេស្យាទៀត អ្នកមិនព្រមអៀនខ្មាសសោះ។⁴ តើអ្នក មិនចង់អំពាវនាវរកយើងវិញទេឬ ដោយថា ព្រះវរបិតានៃខ្ញុំម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះដឹកនាំខ្ញុំម្ចាស់ពីកាលនៅក្មេង!⁵ តើព្រះអង្គនឹងនៅតែខ្ចាស់ជាដរាបឬ? តើ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យក្តៅ ដរាបដល់ចុងបំផុតឬ? តែមើល អ្នកបាននិយាយ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់តាមតែកម្លាំងចិត្ត!»

⁶ នៅក្នុងគ្រាស្តេចយ៉ូសៀស ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «តើបានឃើញការដែលអ៊ីស្រាអែល ជាពួករាថយនោះបានប្រព្រឹត្តឬទេ គឺគេបានឡើងទៅលើ គ្រប់ទាំងភ្នំខ្ពស់ៗ និងនៅក្រោមដើមឈើខ្សែវដ្តទាំងប៉ុន្មាន ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់នៅទីនោះ។⁷ ក្រោយដែលគេបានប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនោះហើយ យើង បាននិយាយថា ចូរឲ្យគេវិលត្រឡប់មកយើងវិញ តែគេមិនបានវិលមកទេ ហើយយូរជា ជាបួនគេ ដែលមានចិត្តក្បត់ក៏បានឃើញដែរ។

⁸ យូរជាបានឃើញថា ទោះបីយើងបានលែងលះអ៊ីស្រាអែលដែលមានចិត្តសាវា ព្រមទាំងចេញសំបុត្រលែងលះដល់នាងហើយ ដោយព្រោះតែនាងផិតក្បត់ក៏ ដោយ តែយូរជា ជាបួន ដែលមានចិត្តក្បត់មិនបានកោតខ្លាចដែរ គឺបានទៅប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ដូចគ្នា។⁹ ហើយទឹកដីបានអាប់ឱនទៅ ដោយព្រះវិញ្ញាណក្ខន្ធពីការកំផិត របស់គេ គេបានកំផិតនឹងដីច្នៃ ហើយដុំឈើផង។¹⁰ ទោះបីមានយ៉ាងនោះក៏ដោយ យូរជាជាបួនគេ ដែលមានចិត្តក្បត់នោះ មិនបានវិលមកយើងដោយអស់ពី ចិត្តដែរ គឺមានពុតត្បាត នេះហើយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «អ៊ីស្រាអែលជាពួករាថយ គេបានសម្តែងខ្លួនជាសុចរិត ជាជាងពួកយូដា ដែលមានចិត្តក្បត់នោះទៅទៀត។¹² ចូរទៅ ប្រកាសប្រាប់ពាក្យទាំងនេះទៅទិសខាងជើង ដោយពាក្យថា៖ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ៊ីស្រាអែល ជាពួករាថយអើយ ចូរវិលមកវិញចុះ យើងនឹងមិន បំភ័យអ្នក ដោយទឹកមុខយើងទេ ដ្បិតយើងមានសេចក្តីមេត្តា។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងមិនក្រោធជាដរាបឡើយ។

¹³ អ្នកមានអំពើទុច្ចរិតមែន ដោយបានរំលងនឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ហើយបានចែកអំពើគោរពរបស់អ្នក ឲ្យសូសសាយទៅដល់ព្រះដទៃទាំងប៉ុន្មាន នៅ ក្រោមដើមឈើខ្សែវដ្តផង តែព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមយើងសោះ។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ពួកក្មេងៗដែលរាថយ អើយ ចូរវិលមកវិញចុះ ដ្បិតយើងជាប្តីដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ យើងនឹងយកអ្នករាល់គ្នា ម្នាក់ពីក្រុងមួយ ហើយពីរនាក់ពីក្រុងមួយ ឬនាំត្រឡប់ទៅក្រុង ស៊ីយ៉ូនវិញ។¹⁵ យើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកគ្រប់គ្រងដែលគាប់ចិត្តយើង ជាអ្នកដែលឃ្លាលអ្នករាល់គ្នាដោយតម្រិះ និងយោបល់»។

¹⁶ ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នៅគ្រានោះ កាលណាអ្នករាល់គ្នាមានគ្នាច្រើនឡើងនៅក្នុងទឹកដី នោះគេនឹងលែង «និយាយពីហិបនៃសេចក្តីសញ្ញា របស់ព្រះអម្ចាស់ទៀតហើយ!» ហិបនោះក៏មិនដែលចូលក្នុងគំនិតគេ ហើយគេមិនដែលនឹកចាំ ឬរឭករក ក៏មិនដែលមានអ្នកណាធ្វើឡើងវិញដែរ។

¹⁷ នៅគ្រានោះ គេនឹងហៅក្រុងយេរូសាឡឹមថាជាបល្ល័ង្កនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយអស់ទាំងជនជាតិនឹងមូលគ្នា មករកព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម គេ នឹងមិនរឹងចេស ធ្វើតាមចិត្តអាក្រក់របស់គេទៀតឡើយ។¹⁸ នៅក្នុងគ្រានោះ ពួកវង្សយូដានឹងដើរជាមួយពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល ហើយគេនឹងចេញពីទីកន្លែងជើង ជាមួយគ្នា មកក្នុងទឹកដីដែលយើងបានឲ្យដល់បុព្វបុរសរបស់អ្នកទុកជាមរតក។

¹⁹ យើងគិតថា យើងសប្បាយចិត្ត នឹងចាត់ទុកអ្នកជាកូនប្រុសប្រសើរជាងគេ ព្រមទាំងប្រគល់ទឹកដីដ៏ល្អប្រណីតជាងគេ ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយឲ្យ អ្នក។ យើងគិតថា អ្នកនឹងហៅយើងថា «ព្រះបិតា» ហើយអ្នកនឹងមិនងាកចេញពីយើងទៀតទេ។²⁰ ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ អ្នករាល់គ្នាបានក្បត់ចិត្ត យើង ដូចស្រ្តីក្បត់ចិត្តប្តីដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

²¹ មានសំឡេងលាន់ឮឡើង នៅតាមកំពូលភ្នំ គឺជាសម្រែកយំសោក និងសម្រែកអង្វររក របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដ្បិតពួកគេបានរង់ចេញពីមាត់ គេបាន បំភ្លេចព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់គេ។²² កូនចៅដែលក្បត់ចិត្តយើងអើយ! ចូរនាំគ្នាវិលត្រឡប់មកវិញ យើងប្រោសឲ្យអ្នករាល់គ្នា លែងមានចិត្តសាវាទៀត។ មើល! យើងខ្ញុំមករកព្រះអង្គហើយ ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ។

²³ យើងខ្ញុំបានរង់ចាំគោរពព្រះក្លែងក្លាយ នៅលើកំពូលភ្នំ យើងខ្ញុំទៅតាមសំឡេងហោកព្រៀងលើភ្នំខ្ពស់ៗ។ មានតែព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចសង្គ្រោះ អ៊ីស្រាអែលបាន។²⁴ តាំងពីយើងខ្ញុំនៅក្មេង ព្រះគម្រក់បានធ្វើឲ្យអ្វីៗ ដែលដូនតារបស់យើងខ្ញុំបានសន្សំ វិនាសហិនហោចអស់ គឺទាំងហ្លួង ចៀម និងហ្លួងគោ ទាំងកូនប្រុស និងកូនស្រី។ សេចក្តីអាថ៌កំបាំងធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំងើបមុខមិនរួច ការបាក់មុខគ្របសង្កត់លើយើងខ្ញុំ។²⁵ តាំងពីក្មេងរហូតមកទល់សព្វថ្ងៃ នេះ យើងខ្ញុំ និងដូនតារបស់យើងខ្ញុំ បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាល់នឹងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំ យើងខ្ញុំពុំបានស្តាប់ព្រះសូរសៀង របស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃ យើងខ្ញុំឡើយ!»

4¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អីស្រាអែលអើយ ប្រសិនបើអ្នកចង់វិលមកវិញ ចូរវិលមករកយើងចុះ។ ប្រសិនបើអ្នកយកព្រះដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ចេញពីមុខយើង នោះអ្នកនឹងលែងរង្វង ដើរគ្មានគោលដៅ ទៀតហើយ។² ប្រសិនបើអ្នកស្អប់ចក្ខុវិស័យព្រះអម្ចាស់ ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ គឺស្អប់ដោយនិយាយពាក្យពិត ស្របតាមយុត្តិធម៌ នោះប្រជាជាតិទាំងឡាយ មុខជាចង់បានពរពីយើង ព្រមទាំងបានខ្ពស់មុខ ដោយសារយើងផង។³ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សម្នា នៅទីកន្លែងយូរ និងនៅក្រុងយេរូសាឡឹមថា ចូរនាំគ្នាកាត់ផ្លូវចម្ការមួយថ្មី កុំសាបព្រោះនៅលើដីដែលមានបន្លាឡើយ។

4⁴ ចូលធ្វើពិធីកាត់ស្បែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏ត្រូវយកចេញស្បែកនៃដួងចិត្តរបស់អ្នកដែរ បុរសនៃជនជាតិយូដា ហើយនិងយេរូសាឡឹមអើយ ត្រូវតែធ្វើការនេះ បើមិនដូច្នោះទេ កំហឹងរបស់យើងនឹងនេះរាលដាល គ្មាននរណាអាចទ្រាំបានទេ ព្រោះតែអំពើអាក្រក់ដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្ត។⁵ ចូរឆ្លើយប្រាប់អ្នកយូដា ហើយប្រកាសប្រាប់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ដោយពាក្យថា «ចូរផ្លុំត្រែនៅក្នុងទឹកដី»។ ចូរស្រែកឡើងជាខ្លាំងថា «ចូរមូលគ្នាមក យើងចូលទៅក្នុងទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានដែលមានបន្ទាយ»។⁶ ចូរលើកទង់ឡើងនៅខាងក្រុងស៊ីយ៉ូន ត្រូវរត់ទៅ កុំបង្អង់ឡើយ ព្រោះយើងនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកពីទិសខាងជើង ព្រមទាំងការបំផ្លាញយ៉ាងធំធេង។

7⁷ មានសត្វសិង្ហមួយបានឡើងចេញពីព្រៃស្តុករបស់វាមក ជាមេបំផ្លាញនគរផ្សេងៗ។ វាកំពុងតែមកតាមផ្លូវ វាបានចេញពីកន្លែងរបស់វាមកហើយ ដើម្បីនឹងបំផ្លាញទឹកដីអ្នក ហើយឲ្យទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក ត្រូវបែកបាក់ ចោលឥតមានអ្នកណានៅ។⁸ ដោយការនេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាស្លៀកសំពត់ធ្មៃ ព្រមទាំងទុញទំនួញ ហើយទ្រហោយចុះ។ ដ្បិតសេចក្តីក្រោធដ៏សហសរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនបានបែរចេញពីយើងរាល់គ្នាទេ។

9⁹ ក្រោយមកអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ នេះគឺព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ព្រះហឫទ័យនៃសេចក្តី និងចិត្តរបស់ពួកដឹកនាំនឹងរលត់សូន្យទៅ ឯពួកសង្ឃនឹងស្រឡាំងកាំង ហើយពួកព្យាករនឹងប្លែកដែរ។¹⁰ ខ្ញុំបានទូលថា "ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអើយ ពិតប្រាកដជាព្រះអង្គបានបញ្ជាធានាជនជាតិនេះ ព្រមទាំងក្រុងយេរូសាឡឹមជាខ្លាំងហើយ ដោយព្រះបន្ទូលថា នឹងមានសេចក្តីសុខដល់អ្នករាល់គ្នា តែមានដាវល្អកមករកដីវិវត្តឡើយ"។

11¹¹ នៅគ្រានោះនឹងមានសេចក្តីប្រាប់ដល់ជនជាតិនេះ ហើយដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមថា មានខ្យល់ក្តៅបំបែកពីទីខ្ពស់ត្រង់លើនៃទីរោងចក្រ ទៅខាងកូនស្រីរបស់ប្រជារាស្ត្រយើង មិនមែនសម្រាប់រោយស្រូវទេ ក៏មិនមែនសម្រាប់សម្អាតដែរ។¹² គឺជាខ្យល់ពេញកម្លាំងនឹងមកជំនួសយើង ឥឡូវនេះ យើងនឹងសម្រេចទោសដល់ពួកគេ។

13¹³ មើល! អ្នកនោះនឹងឡើងមកដូចជាពពក ហើយរទេះចម្បាំងរបស់គេ នឹងដូចជាខ្យល់ក្អក ឯសេះរបស់គេក៏លឿនជាងសត្វតន្រ្តី រហើយយើង ដ្បិតយើងត្រូវវិនាសហើយ។¹⁴ ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរលាងចិត្តអ្នកឲ្យជ្រះចេញពីអំពើទុច្ចរិត ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសង្គ្រោះ តើគំនិតអាក្រក់នឹងចេះតែនៅជាប់ក្នុងចិត្តខ្លួន ដល់កាលណាទៀត។¹⁵ ដ្បិតមានសំឡេងមួយបន្តិចចេញពីទឹកដីដាន ក៏ចេញពីភ្នំអេហ្វ្រាអ៊ឹម មកប្រកាសពីការអាក្រក់។

16¹⁶ ចូរឲ្យគ្រប់ជនជាតិគិតអំពីការនេះ៖ ចូរប្រកាសប្រាប់ទាន់នឹងក្រុងយេរូសាឡឹមថា មានពួកទ័ពកំពុងតែមកពីទីឆ្ងាយ ដើម្បីឡោមព័ទ្ធអ្នក គេស្រែកទាន់នឹងទីក្រុងទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន។¹⁷ ពួកគេបាននៅព័ទ្ធជុំវិញទីក្រុង ដូចជាពួកចាម៉ែលចម្ការ ពីព្រោះពួកក្រុងបានបះបោរនឹងយើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

18¹⁸ គឺជាផ្លូវដែលអ្នកប្រព្រឹត្ត និងអំពើរបស់អ្នក ដែលបាននាំការទាំងនេះមកលើអ្នក។ នេះគឺជាសំណងនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក ពិតប្រាកដជាជួរចត់ណាស់ ព្រោះការនេះល្អកមកប៉ះពាល់ដល់ចិត្តអ្នកហើយ។

19¹⁹ បេះដូងខ្ញុំ បេះដូងខ្ញុំអើយ! ខ្ញុំមានការឈឺចាប់នៅក្នុងចិត្ត។ បេះដូងខ្ញុំប្រជុំនៅក្នុងខ្លួន។ ខ្ញុំនៅស្ងៀមមិនបានទេ ដ្បិតខ្ញុំបានឮសូរត្រែ ជាសូរអឺងកងនៃចម្បាំងហើយ។²⁰ គេស្រែកតៀនគ្នាឲ្យបំផ្លាញហើយលើការបំផ្លាញ ព្រោះទឹកដីទាំងមូលត្រូវខូចអស់ហើយ ទីស្នាក់អាស្រ័យរបស់ខ្ញុំខូច និងជម្រករបស់ខ្ញុំក៏ត្រូវបំផ្លាញអស់គ្មានសល់ដែរ។

21²¹ តើត្រូវឲ្យខ្ញុំមើលឃើញទង់ដ៏យូរ? តើខ្ញុំនឹងឮសូរត្រែដល់កាលណាទៀត? ពិតប្រាកដជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងល្បិចល្បើ គេមិនស្គាល់យើងសោះ គេសុទ្ធតែជាកូនរង្វង់រង្វាន់ ឥតមានយោបល់ឡើយ។ គេមានប្រាជ្ញាខាងផ្លូវប្រព្រឹត្តអាក្រក់ តែគ្មានចំណេះខាងការល្អសោះ។

23²³ មើល! ខ្ញុំបានឃើញផែនដី។ ឃើញថាខូច ហើយនៅទីនោះ រួចមើលទៅលើមេឃ ក៏ឥតមានពន្លឺដែរ។²⁴ ខ្ញុំក្រឡេកមើលទៅភ្នំធំ ឃើញថាញ័រទាំងអស់ ហើយភ្នំតូចទាំងប៉ុន្មានក៏កក្រើករញ័រ។²⁵ ខ្ញុំសង្ឃឹមមើលឃើញថា គ្មានមនុស្សណាទៀតសោះ អស់ទាំងសត្វហើរលើអាកាសបានហើរទៅបាត់ហើយ។²⁶ រួចខ្ញុំក៏មើលទៅឃើញដីដុះដាល បានត្រឡប់ជាវាលស្ងាត់ ហើយអស់ទាំងទីក្រុងក៏ត្រូវរលំចុះ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយចំពោះសេចក្តីក្រោធដ៏សហសរបស់ព្រះអង្គ។

27²⁷ ដ្បិតនេះជាអ្វីដែល ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល៖ «ទឹកដីទាំងមូលនឹងត្រូវខូចបង់ ប៉ុន្តែ យើងមិនបំផ្លាញអស់រលីងទេ។²⁸ ដោយហេតុការទាំងនេះ ផែនដីនឹងយំសោក ហើយមេឃខាងលើនឹងទៅជាខ្មៅ ពីព្រោះយើងបានចេញវាចា យើងបានគិតសម្រេចការនេះហើយ យើងនឹងមិនប្រែចិត្ត ឬបែរចេញពីការនេះឡើយ។

29²⁹ បណ្តាមនុស្សនៅទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរត់ទៅ ដោយព្រោះសូរពលសេះ និងពលធ្នូ គេចូលទៅក្នុងព្រៃស្តុក ហើយឡើងទៅលើថ្មដា ទីក្រុងទាំងឡាយត្រូវចោលស្ងាត់ ឥតមានអ្នកណានៅឡើយ។

30³⁰ កាលណាអ្នកត្រូវខូចបង់ហើយ តើអ្នកនឹងធ្វើដូចម្តេច? ទោះបីអ្នកស្លៀកពាក់ពណ៌ក្រហម ហើយតែងខ្លួនដោយគ្រឿងមាស ទាំងផាត់រង្វង់ភ្នែកអ្នកដោយថ្នាំក៏ដោយ តែអ្នកខំធ្វើខ្លួនឲ្យល្អមើលនោះជាឥតប្រយោជន៍ទេ។ ពួកសហាយរបស់អ្នក គេស្អប់ខ្ពើមអ្នកហើយ ក៏រកសម្លាប់អ្នកទៀត។³¹ ដ្បិតខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយដូចជាសំឡេងរបស់ស្រី ដែលឈឺហឫទ័យនឹងសម្រាលកូន ជាសេចក្តីព្រួយបារម្ភរបស់ស្រី ដែលសម្រាលកូនជាដំបូង គឺជាសំឡេងកូនស្រីស៊ីយ៉ូន ដែលដកដង្ហើមចូរ ហើយស្រងាកដៃ ដោយថា ររហើយខ្ញុំ ដ្បិតព្រលឹងខ្ញុំល្បើយណាស់ នៅចំពោះពួកកាបសម្លាប់នេះ»។

5¹ «ចូរទៅមកតាមផ្លូវក្រុងយេរូសាឡឹមមើល ឲ្យដឹងឥឡូវ ចូរស្វែងរកនៅទីធ្លាទាំងប៉ុន្មាន។ បើមានអ្នកណាមួយ គឺបើមានមនុស្សណា ដែលប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត ឬដែលស្វែងរកសេចក្តីពិត នោះយើងនឹងអត់ទោសដល់ទីក្រុងនេះ។² ទោះបីគេថា គេស្បថដោយព្រះអម្ចាស់ ដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅក៏ដោយ គង់តែគេស្បថដោយភូតភរទេ»។³ ព្រះអម្ចាស់! តើព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គ មិនបានទតឃើញសេចក្តីពិតទេឬ? ព្រះអង្គបានវាយគេ តែគេមិនឈឺអ្វីសោះ។ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យគេអន្តរធានទៅ តែគេមិនព្រមទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅទេ គេបានតាំងមុខរឹងជាងថ្ម គេមិនព្រមវិលមកវិញឡើយ។

⁴ នោះខ្ញុំបានថា មនុស្សទាំងនេះ ប្រាកដជាទាល់ក្រ ហើយល្ងើល្ងើទេ គេមិនស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះនៃគេឡើយ។⁵ ខ្ញុំនឹងទៅរកពួកអ្នកធំ ហើយនិយាយជាមួយពួកគេវិញ ដ្បិតមុខជាគេស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះនៃគេ ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងនោះបានព្រមគ្នាបំបាក់នឹម ហើយផ្តាច់ចំណងចេញហើយ។⁶ ដូច្នេះ សង្គមមួយដែលចេញពីព្រៃ នឹងសម្លាប់គេ ឆ្កែព្រៃនៅរាល់ស្ងាត់នឹងបំផ្លាញពួកគេ ហើយខ្លាខិនសម្លាប់នៅមុខទីក្រុងរបស់គេ អ្នកណាដែលចេញពីទីក្រុងនោះ នឹងត្រូវហែកខ្ទេចខ្ទី។ ដ្បិតអំពើវិលវល់របស់គេមានច្រើនណាស់ ហើយការរាថយរបស់គេ ក៏មានច្រើនដែរ។

⁷ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងអត់ទោសឲ្យអ្នកបាន? ពួកកូនចៅរបស់អ្នកបានបោះបង់ចោលយើងអស់ហើយ ក៏បានស្បថនឹងរបស់ដែលមិនមែនជាព្រះផង កាលយើងបានឲ្យគេស៊ីផ្លែធាបរិបូណ៌ នោះគេក៏បែរជាជិតយើងវិញ ហើយប្រជុំគ្នាទាំងហ្វូងនៅឯផ្ទះស្រីពេស្យា។⁸ គេប្រៀបដូចជាសេះដែលចិញ្ចឹមដោយល្អ ហើយរត់ទៅមកតាមតែចិត្ត គឺគេស្រែកកញ្ជ្រៀងរកប្រពន្ធ របស់អ្នកជិតខាងគ្រប់គ្នា។⁹ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ តើយើងមិនត្រូវធ្វើទោសចំពោះអំពើយ៉ាងនោះទេឬ? តើព្រលឹងយើងមិនត្រូវសងសឹក នឹងជនជាតិណាមួយដូច្នេះទេឬ?

¹⁰ ចូរឡើងទៅលើកំផែងទីក្រុងរបស់គេ ហើយបំផ្លាញទៅ តែកុំឲ្យអស់រលីងឡើយ ចូរកាច់ខ្ទែងគេចេញ ព្រោះខ្ទែងទាំងនោះមិនមែនជារបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។¹¹ ដ្បិតពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល និងពួកវង្សយូដា បានក្បត់នឹងយើងខ្លាំងហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។ ជាលទ្ធផលវិបាកនៃការបោះបង់ព្រះអម្ចាស់¹² គេនិយាយមិនត្រឹមត្រូវអំពីព្រះអម្ចាស់ដោយពាក្យថា៖ ព្រះអង្គមិនធ្វើអ្វីនោះទេ ក៏គ្មានសេចក្តីអាក្រក់ណាធ្លាក់មកលើយើងរាល់គ្នា យើងនឹងមិនត្រូវឃើញដាវ ឬគ្រាំអណាត់ឡើយ។¹³ ពួកព្យាករវិនឹងត្រឡប់ដូចជាខ្យល់ព្រះបន្ទូលមិននៅក្នុងគេទេ សូមឲ្យគេបានយ៉ាងដូច្នោះចុះ។

¹⁴ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានពោលពាក្យយ៉ាងនេះ នោះមើល យើងនឹងធ្វើឲ្យពាក្យ ដែលយើងដាក់នៅមាត់អ្នក បានដូចជាក្លើង ហើយឲ្យជនជាតិនេះបានត្រឡប់ជាខសក្លើងនោះនឹងឆេះបន្ទុះសត្វអស់ទៅ។¹⁵ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់៖ មើល! ពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ យើងនឹងនាំជនជាតិមួយពីឆ្ងាយមកលើអ្នករាល់គ្នា គឺជាជនជាតិមួយយ៉ាងស្វិតស្វាញ ជាជនជាតិចាស់បុរាណ ដែលអ្នកមិនស្គាល់កាសារបស់គេទេ ក៏ស្លាប់ពាក្យគេមិនបានដែរ។

¹⁶ បំពង់ព្រួញគេ ដូចជាផ្លូវខ្លោចចំហ ពួកគេសុទ្ធតែជាទាហានខ្លាំងពូកែ។¹⁷ គេនឹងស៊ីផលចម្រុត និងអាហាររបស់អ្នកអស់ ជាអាហារដែលទុកសម្រាប់កូនប្រុសកូនស្រីអ្នក ក៏នឹងស៊ីហ្វូងចៀម ហ្វូងគោរបស់អ្នក ហើយស៊ីបំផ្លាញដើមទំពាំងបាយជូរ និងដើមល្វាររបស់អ្នកដែរ។ គេនឹងវាយរំលំទីក្រុងមានកំផែង ដែលជាទីទុកចិត្តរបស់អ្នកនោះ ដោយសារដាវ។

¹⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ទោះបីមានគ្រានោះក៏ដោយ ក៏យើងមិនបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាឲ្យអស់រលីងដែរ។¹⁹ កាលណាអ៊ីស្រាអែលនិងយូដាសួរថា៖ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងព្រះអង្គប្រព្រឹត្តការយ៉ាងនេះដល់យើង? ឯងយេរេមាត្រូវឆ្លើយបែបនេះ គឺដូចអ្នករាល់គ្នាបានបោះបង់ព្រះអម្ចាស់ ទៅគោរពព្រះដទៃនៅក្នុងទឹកដីអ្នកយ៉ាងណា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគោរពដល់ជនជាតិដទៃ នៅក្នុងទឹកដីមួយដែលមិនមែនជាបងប្អូនយ៉ាងនោះដែរ។

²⁰ ចូរថ្លែងសេចក្តីនេះនៅក្នុងពួកវង្សយ៉ាកុប ហើយប្រកាសប្រាប់នៅក្នុងពួកយូដាថា៖²¹ មនុស្សល្ងើល្ងើ ហើយគ្មានចំណេះដឹងអើយ ជាពួកអ្នកដែលមានភ្នែក តែមើលមិនឃើញ មានត្រចៀក តែស្តាប់មិនឮអើយ ចូរស្តាប់សេចក្តីនេះឥឡូវចុះ។²² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ តើអ្នករាល់គ្នាមិនកោតខ្លាចដល់យើងទេ តើអ្នករាល់គ្នាមិនញាប់ញ័រនៅចំពោះយើងទេឬ? យើងបានដាក់ខ្សាច់ធ្វើជាព្រំខណ្ឌសមុទ្រ ដោយបញ្ញត្តិដ៏នៅជានិច្ច ដើម្បីមិនឲ្យហូររលង ហើយទោះបីរលកបោកមាត់ច្រាំង គង់តែនឹងឈ្នះមិនបាន។ ទោះបីពួសនឹកយ៉ាងណាគង់តែនឹងហូររលងមិនបានដែរ។

²³ ប៉ុន្តែជនជាតិនេះគេមានចិត្តរឹងចចេស ហើយបះបោរវិញ គេបានបះបោរចេញបាត់ទៅហើយ។²⁴ ដ្បិតគេក៏មិនដែលនឹកក្នុងចិត្តថា ឥឡូវនេះ ចូរយើងកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងវិញ ដែលព្រះអង្គប្រទានភ្លៀងមក គឺទាំងភ្លៀងដើមរដូវ ហើយចុងរដូវ តាមរដូវកាល ហើយក៏កំណត់រក្សាទុកប៉ុន្មានអាទិត្យដែលសម្រាប់ច្រូតកាត់ដល់យើងនោះឡើយ។²⁵ អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្វែរការទាំងនោះចេញ។ អំពើបាបរបស់អ្នក បានបង្វែរសេចក្តីល្អចេញពីអ្នករាល់គ្នាដែរ។

²⁶ ដ្បិត នៅក្នុងប្រជារាស្ត្រយើង ឃើញមានមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ គេរំពឹងដូចជាអ្នកទាក់សត្វហើរពួនចាំដែរគេដាក់អន្ទាក់ចាប់មនុស្ស។²⁷ ដូចជាន្ទ្រមានពេញដោយសត្វហើរយ៉ាងណា ផ្ទះគេក៏ពេញដោយការរំលោភយ៉ាងនោះដែរ ដូច្នេះ គេបានត្រឡប់ជាធំ ហើយជាអ្នកមានផង។²⁸ ពួកគេឡើងសាច់ធាត់ ហើយរស់នៅផ្ទះធំ គេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ហួសល្បឿន ឥតដែលកាន់ក្តីជំនួសពួកកំព្រា ដើម្បីឲ្យពួកនោះបានចម្រើនឡើងឡើយ ក៏មិនសម្រេចត្រឹមត្រូវដល់ពួកកម្សត់។

²⁹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ តើយើងមិនត្រូវកាត់ទោសចំពោះការដូច្នេះទេឬ? តើព្រលឹងយើងមិនត្រូវសងសឹក នឹងជនជាតិយ៉ាងនោះទេឬ?

³⁰ មានការដ៏អស្ចារ្យ ហើយគួរស្វែងខ្លាច បានកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដី³¹ គឺពួកព្យាករវិនបានថ្លែងទំនាយកុហក ពួកសង្ឃក៏គ្រប់គ្រងដោយកម្លាំងដៃខ្លួន។ ចំណែកប្រជារាស្ត្រយើងក៏ស្រឡាញ់ការយ៉ាងនោះដែរ ដូច្នេះ ដល់ចុងបំផុត តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង?»

6¹ ចូរស្វែងរកទិស្សវត្តិភាព ពួកកូនចៅបេនយ៉ាមីនអើយ ចូរចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ ហើយផ្លូវត្រែនៅត្រង់តួអារ។ ត្រូវដុតភ្លើងទុកជាទីសម្គាល់ នៅត្រង់បេតហាគេនៃដៃ ពីព្រោះមានសេចក្តីអាក្រក់បានចេញពីទិសខាងជើង ព្រមទាំងការបំផ្លាញយ៉ាងធំ។² ចំណែកកូនស្រីស៊ីយ៉ូនដ៏ល្អរុងរឿងនោះ យើងនឹងបំផ្លាញចោល។³ អ្នកកង្វាលនឹងនាំប្លង់ចៀមរបស់គេទៅក្រុងនោះ គេនឹងបោះជំរំនៅជុំវិញ គេនឹងប្លោងប្លង់ចៀមរបស់គេ តាមកន្លែងរៀងៗខ្លួន។

⁴ «ចូរចាត់ចែងច្បាំងនឹងទីក្រុងនេះចុះ ចូររៀបចំ យើងនឹងឡើងទៅក្នុងវេលាថ្ងៃត្រង់ រហើយយើង ពីព្រោះថ្ងៃជ្រៅហើយ ស្រមោលល្ងាចក៏កាន់តែវែងទៅ។⁵ ប៉ុន្តែយើងនឹងឡើងទៅទាំងយប់ យើងនឹងបំផ្លាញអស់ទាំងបន្ទាយរបស់ពួកគេ។»

⁶ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរកាប់ដើមឈើ ហើយជីកស្នាមភ្លោះ ទាស់នឹងក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ នេះហើយជាទីក្រុងដែលត្រូវទោស ដ្បិតនៅកណ្តាលនោះ មានសុទ្ធតែការសង្កត់សង្កិន។⁷ អណ្តូងផុសទឹកចេញមកយ៉ាងណា ទីក្រុងនេះក៏ផុសចេញជាអំពើអាក្រក់យ៉ាងនោះដែរ មានពួសុទ្ធតែការច្រឡោត និងការបំផ្លាញ ឃើញមានតែជំងឺឈឺ និងរបួសនៅមុខយើងជានិច្ច។⁸ ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរឲ្យអ្នករាងចាលបើមិនដូច្នោះក្រែងយើងចាកចេញពីអ្នក ហើយនឹងបំផ្លាញអ្នក ឲ្យទៅជាទឹកដីចោលស្ងាត់ទេ។

⁹ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ពួកគេនឹងប្រឡេះពួកសំណល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអស់រលីង ដូចជាផ្លែទំពាំងបាយជូរ ចូរដាក់ដៃអ្នកទៅក្នុងកញ្ជ្រវិញ ដូចជាអ្នកបេះផ្លែ។¹⁰ តើឲ្យខ្ញុំនិយាយ ហើយធ្វើបន្ទាល់ដល់អ្នកណា ដើម្បីឲ្យគេបានស្លាប់តាម មើលគ្រឿងគេមិនបានកាត់ស្បែកទេ គេស្លាប់មិនឮនិងមិនយកចិត្តទុកដាក់ឡើយ មើល! ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ បានមកដើម្បីកែតម្រូវពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនចង់បានឡើយ។»

¹¹ ដូច្នេះ ខ្លួនខ្ញុំមានពេញដោយសេចក្តីក្រោធ របស់ព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំហាត់នឹងការទ្រាំទៀតហើយ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរចាត់ទៅលើកូនក្មេងតាមផ្លូវ ហើយទៅលើពួកកំលោះ។»¹² ដ្បិតគ្រប់គ្នាៗនឹងត្រូវចាប់យកប្រពន្ធរបស់ពួកគេ ហើយទាំងមនុស្សចាស់ជរាផង។¹³ ផ្ទះពួកគេនឹងក្លាយជាបន្ទប់ស្នាក់ស្នាក់ ព្រមទាំងស្រែចម្ការ និងប្រពន្ធរបស់គេដែរ។ ដ្បិតយើងនឹងលូកដៃទៅលើពួកអ្នកជនជាតិ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

¹³ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ គឺចាប់តាំងពីអ្នកតូចបំផុត ដល់អ្នកធំបំផុតក្នុងពួកគេ សុទ្ធតែលង់ទៅក្នុងសេចក្តីលោភ ហើយចាប់តាំងពីព្យាករ៍ទៅដល់បូជាចារ្យ គ្រប់គ្នាគឺជាអ្នកបោកប្រាស់។¹⁴ ពួកគេបានប្រាបាលរូបសម្បជារាស្ត្រយើង តែបន្តិចបន្តួចទេ ដោយនិយាយថា សុខសាន្ត! សុខសាន្ត! ក្នុងពេលដែលគ្មានសេចក្តីសុខសោះ។¹⁵ គេបានប្រព្រឹត្តការគួរស្អប់ខ្ពើម តើគេមានសេចក្តីខ្មាសឬទេ? ពួកគេមិនបានខ្មាសទេ ទាំងមុខក្រាស់ផងដែរ! ដូច្នេះ គេនឹងដួលទៅជាមួយអ្នកដែលវិនាស ពួកគេដួលចុះនៅពេលជុំជម្រះ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរអ្នករាល់គ្នាលាមឆ្លូវ ហើយមើលចុះ ត្រូវឲ្យស្លូតត្រង់ទាំងប៉ុន្មាន មើលមានផ្លូវណាដែលល្អ រួចដើរតាមផ្លូវនោះចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសម្រាកដល់ព្រលឹង តែគេប្រកែកថា៖ យើងរាល់គ្នាមិនព្រមដើរតាមទេ។¹⁷ យើងក៏បានដាក់ពួកចាំយាមឲ្យត្រួតលើអ្នករាល់គ្នាឲ្យប្រាប់ថា៖ ចូរប្រុងស្តាប់សូរត្រៃ តែគេប្រកែកថា៖ យើងមិនព្រមស្តាប់ទេ។¹⁸ ដូច្នេះ ចូរស្តាប់ចុះ អស់ទាំងជនជាតិ ហើយក្រុមជំនុំអើយ ចូរដឹងពីសេចក្តីដែលត្រូវកើតដល់ពួកគេ។¹⁹ ផែនដីអើយ ចូរស្តាប់ចុះ! មើល យើងនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកលើជនជាតិនេះ គឺជាផលនៃគំនិតរបស់គេ ដោយព្រោះគេមិនបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់យើងទេ ឯចំណែកក្រីក្រនិយមរបស់យើង នោះគេបានបោះបង់ចោលហើយ។

²⁰ តើមានប្រយោជន៍អ្វីដែលមានកំញ័រ មកពីជនជាតិសេចា និងឫសកន្ទាយពីជនជាតិឆ្ងាយ មកឲ្យយើងដូច្នេះ? យើងមិនទទួលបានអ្វីដុតរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ហើយយញ្ញបូជារបស់អ្នក ក៏មិនគាប់ចិត្តដល់យើងដែរ។²¹ ហេតុនោះបានជាព្រះអម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើលយើងនឹងដាក់ច្នុចពប់មួយនៅមុខជនជាតិនេះ ហើយទាំងឪពុក ទាំងកូននឹងចំពប់លើច្នុចនោះជាមួយគ្នា ហើយទាំងអ្នកជិតខាង និងមិត្តសម្លាញ់របស់គេផង គេនឹងត្រូវវិនាសទាំងអស់។²² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មានជនជាតិមកពីទីកន្លែងជើង គឺជនជាតិមួយយ៉ាងធំ ដែលនៅចុងផែនដីនឹងត្រូវកម្រើកឡើង។

²³ គេចាប់កាន់ផ្លូវ និងលំពែង ជាជនជាតិសាហារា ឥតត្រាប្រណីសំឡេងគេក៏លាន់ឮសន្លឹកដូចជាសមុទ្រ គេសុទ្ធតែជិះសេះតម្រៀបជាក្បួនទ័ព ដូចជាមនុស្សដែលចូលទៅច្បាំង ឱក្ខន្ធស្រីស៊ីយ៉ូនអើយ គឺច្បាំងនឹងអ្នកហើយ។²⁴ យើងរាល់គ្នាបានឮសូរពីការនោះហើយ ដៃយើងក៏បានខ្សោយទៅ ហើយយើងមានការព្រួយបារម្ភព្រមទាំងលឺចាប់ ដូចជាស្រីដែលរៀបនឹងសម្រាលកូន។

²⁵ កុំចេញទៅចម្ការឡើយ ក៏កុំឲ្យដើរតាមផ្លូវដែរ ដ្បិតជារបស់ពួកខ្មាំងសត្រូវ និងសេចក្តីស្វែងខ្ជាច បាននៅពាសពេញជុំវិញហើយ។²⁶ កូនស្រីនៃប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ ចូរស្លៀកសំពត់ធ្មៃ ហើយនឿលក្នុងផេះចុះ ត្រូវកាន់ទុក្ខ ដូចជាកាន់ទុក្ខនឹងកូនតែមួយ ជាទំនួញយ៉ាងជួរចត់បំផុត ពីព្រោះមេបំផ្លាញនឹងមកលើយើងរាល់គ្នាភ្លាមៗ។

²⁷ «យើងបានតាំងអ្នកយេរមា ឲ្យបានដូចជាប៉មចាំយាម ហើយជាបន្ទាយនៅកណ្តាលប្រជារាស្ត្រយើង ដើម្បីឲ្យអ្នកបានស្គាល់ ហើយល្បងលឆ្លុះបញ្ចាំងរបស់គេ។²⁸ គេសុទ្ធតែជាពួកបះបោរ គេដើរទៅមក ទាំងមូលបង្កាច់មនុស្ស គេសុទ្ធតែជាលង្ហិន និងដែក គេប្រព្រឹត្តសេចក្តីដ៏លាមកអាក្រក់គ្រប់ៗគ្នា។²⁹ ស្លាប់ក៏សាប់យ៉ាងខ្លាំង សំណាបានសូន្យបាត់ទៅ ការដែលគេនៅតែសម្រុងទៀត នោះជាឥតអំពើសោះ ដ្បិតពួកអាក្រក់មិនទាន់បានដកចេញនៅឡើយ។³⁰ មនុស្សទាំងឡាយនឹងហៅគេជាអាចម៍ប្រាក់ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់គេហើយ។»

7 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់លោកយេស៊ាថា² «ចូរឈរត្រង់ទ្វារនៃព្រះវិហារហើយប្រកាសប្រាប់នៅទីនោះ តាមពាក្យនេះថា៖ ពួកយូដាអើយ ចូរចូលទៅថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់តាមទ្វារទាំងនេះ និងស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ចុះ។

³ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះជាម្ចាស់អ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរកែច្នៃ និងការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យល្អទៅ នោះយើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាស្រ័យនៅទីនេះតទៅ។⁴ កុំទុកចិត្តនឹងពាក្យបញ្ឆោត ដែលថា នេះជាព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ «ជាព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ឡើយ!»

⁵ដ្បិតបើអ្នករាល់គ្នាតែងតែប្រព្រឹត្ត និងចរិតរបស់អ្នកឲ្យល្អ ហើយបើសម្រេចក្តីដល់មនុស្ស និងអ្នកជិតខាងដោយយុត្តិធម៌⁶ បើអ្នកមិនសង្កត់សង្កិនមនុស្សជនជាតិដទៃ ពួកកំព្រា និងពួកស្ត្រីមេម៉ាយ ហើយមិនកម្លាយឈាមដែលឥតមានទោសនៅទីនេះ ក៏មិនគោរពតាមព្រះដទៃ ឲ្យខ្លួនបានអនុរាយឡើយ នោះយើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាស្រ័យនៅទីនេះតទៅ គឺក្នុងទឹកដីដែលយើងបានឲ្យដល់បុព្វបុរសអ្នក ចាប់តាំងពីចាស់បុរាណ ដរាបដល់អស់កល្បជានិច្ច។

⁸មើល! អ្នករាល់គ្នាទុកចិត្តនឹងពាក្យកំភូត ដែលគ្មានប្រយោជន៍ និងមិនអាចជួយខ្លួនបាន។⁹ កុំអោយល្ងចប្លន់ កាប់សម្លាប់ ផិតគ្នា ស្បថបំពាន ដុតកំញ័រឆ្ងាយព្រះបាល ហើយគោរពតាមព្រះដទៃ ដែលអ្នកមិនបានស្គាល់ពីដើម¹⁰ រួចមកឈរនៅមុខយើងក្នុងវិហារនេះ ដែលបានហៅតាមឈ្មោះយើង ហើយពោលថា៖ យើងបានសង្គ្រោះហើយ គឺដើម្បីឲ្យអ្នកបានធ្វើអស់ទាំងការគួរស្តាប់ខ្លើមយ៉ាងនេះឬ?¹¹ ព្រះវិហារនេះដែលហៅតាមឈ្មោះយើង តើបានត្រឡប់ជាឆ្នេរទៅនៅភ្នែកអ្នករាល់គ្នាឬ? ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ គឺខ្លួនយើងបានឃើញការនេះហើយ។

¹²ចូរអ្នករាល់គ្នាទៅទីកន្លែងរបស់យើង ដែលនៅត្រង់ស៊ីឡូនចុះ ជាកន្លែងដែលយើងបានតាំងឈ្មោះយើងឲ្យនៅមុនដំបូង ត្រូវពិចារណាមើល ដែលយើងបានធ្វើដល់កន្លែងនោះយ៉ាងណា ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់របស់អ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្រយើង¹³ ហើយឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនេះ យើងបាននិយាយនឹងអ្នករាល់គ្នា ទាំងខ្លះខ្លះព្រឹកអ្នកតាំងពីព្រលឹមស្រាងផង តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមទេ យើងក៏បានហៅអ្នករាល់គ្នា តែអ្នកមិនបានឆ្លើយតបសោះ។¹⁴ ហេតុនោះ យើងនឹងធ្វើដល់វិហារ ដែលហៅតាមឈ្មោះយើង គឺជាទីដែលអ្នករាល់គ្នាទុកចិត្តនេះ ហើយដល់ទីកន្លែងដែលយើងបានឲ្យដល់អ្នករាល់គ្នា និងបុព្វបុរសអ្នកផង ដូចជាបានធ្វើដល់ស៊ីឡូននោះដែរ។¹⁵ យើងនឹងបោះបង់អ្នករាល់គ្នាចេញពីភ្នែកយើង ដូចជាបានបោះបង់ពួកបងប្អូនអ្នកដែរ គឺជាពូជអេប្រាអ៊ឹមទាំងប៉ុន្មាន។

¹⁶សម្រាប់អ្នក យេស៊ាអើយ កុំអធិស្ឋានឲ្យជនជាតិនេះឡើយ ក៏កុំឲ្យបន្តិសំឡេងអំពាវនាវ ឬអធិស្ឋានឲ្យគេ ឬអង្វរដល់យើងជំនួសគេឲ្យសោះ ព្រោះយើងមិនព្រមស្តាប់អ្នកទេ។¹⁷ តើអ្នកមិនឃើញអំពើដែលគេប្រព្រឹត្ត នៅក្នុងក្រុងនាសនៃទឹកដីយូដា ហើយនៅតាមផ្លូវក្រុងយេរូសាឡឹមទេឬ?¹⁸ គឺកូនក្មេងរើសឧស ឪពុកបង្កាត់ភ្លើង ហើយពួកស្រីច្របាច់មេធ្វើនិមិត្តថ្វាយដល់ព្រះចន្ទ ព្រមទាំងច្រូតងាយថ្វាយដល់ព្រះឯទៀត នេះជាការដែលបណ្តាលឲ្យយើងខឹងក្តៅ។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលសួរថា៖ តើគេបណ្តាលឲ្យយើងមានសេចក្តីក្រោធមែនឬ? តើមិនមែនខ្លួនគេដែលមានសេចក្តីខ្មាសជ្រប់មុខទេឬ?²⁰ ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើល កំហឹង និងសេចក្តីក្រោធរបស់យើង បានចាក់មកលើទីនេះ គឺលើមនុស្ស លើសត្វ ហើយលើដើមឈើនៅចម្ការ និងលើផលដែលកើតពីដីផង កំហឹងនោះនឹងឆេះឡើងឥតរលត់ឡើយ។

²¹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរថ្វាយតង្វាយដុតថែមលើយញ្ញបូជារបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយស៊ីសាច់ចុះ²² ដ្បិតនៅត្រាដែលយើងបាននាំបុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នាចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក នោះយើងមិនបាននិយាយនឹងគេ ឬបង្គាប់គេ ពីដំណើរតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជាទេ²³ គឺយើងបានបង្គាប់សេចក្តីនេះដល់គេវិញថា «ចូរស្តាប់តាមពាក្យយើង នោះយើងនឹងធ្វើជាព្រះដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង អ្នករាល់គ្នាត្រូវដើរតាមផ្លូវដែលយើងបង្គាប់អ្នកគ្រប់ដំណូង ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសេចក្តីសុខ»។

²⁴ប៉ុន្តែ គេមិនបានស្តាប់តាមសោះ ក៏មិនបានផ្ទៀងត្រចៀកផង។ ពួកគេបានដើរតាមតែគំនិតរបស់ខ្លួនគេ និងសេចក្តីរឹងចចេសក្នុងចិត្តអាក្រក់របស់គេវិញ គេបានរាថយក្រោយ ឥតជឿនទៅខាងមុខទេ។²⁵ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលបុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា បានចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ យើងបានចាត់ពួកព្យាករ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងឲ្យមករកអ្នក ដោយខ្លះខ្លះចាត់គេពីព្រលឹមស្រាងរាល់ថ្ងៃផង។²⁶ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនបានស្តាប់តាមយើង ឬផ្ទៀងត្រចៀកមកសោះ គឺបានតាំងក្បាលរឹង ហើយបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ជាងបុព្វបុរសទៅទៀត។

²⁷អ្នកត្រូវប្រាប់ដល់គេតាមអស់ទាំងពាក្យនេះ តែគេនឹងមិនស្តាប់តាមអ្នកទេ ហើយអ្នកនឹងស្រែកហៅគេដែរ តែគេមិនព្រមឆ្លើយតបឡើយ។²⁸ អ្នកត្រូវប្រាប់គេថា នេះហើយ ជាជនជាតិដែលមិនបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្លួន ក៏មិនបានទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅ។ សេចក្តីពិតបានសូន្យបាត់ គឺបានកាត់ចេញពីមាត់គេហើយ។

²⁹ចូរកាត់សក់អ្នកបោះចោលទៅ ហើយចាប់ផ្តើមទូញទំនួញនៅលើទីខ្ពស់ចុះ ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានបដិសេធ ហើយបោះបង់ចោលតំណាងមនុស្ស ដែលត្រូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ។³⁰ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ពួកកូនចៅយូដាបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅភ្នែកយើង គេបានដាក់របស់គួរស្តាប់ខ្លើមរបស់គេ នៅក្នុងវិហារដែលហៅតាមឈ្មោះយើង ដើម្បីធ្វើឲ្យអាប៌ឌិន។

³¹ក្រោយមក ពួកគេក៏បានធ្វើទីខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មាននៅត្រង់តូផែត ដែលនៅក្នុងច្រកភ្នំនៃពួកកូនចៅហ៊ីនណាម ដើម្បីដុតកូនប្រុសកូនស្រីរបស់គេក្នុងភ្លើង ជាការដែលយើងមិនបានបង្គាប់ឡើយ ក៏មិនដែលចូលក្នុងគំនិតយើងដែរ។³² ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មានពេលមកដល់ ដែលគេនឹងលែងហៅទីនោះថា តូផែត ឬថាច្រកភ្នំនៃកូនចៅហ៊ីនណាមតទៅ គឺនឹងហៅថាច្រកភ្នំនៃការសម្លាប់វិញ ពីព្រោះគេនឹងបញ្ចុះសពនៅត្រង់តូផែតនោះ ទាល់តែគ្មានកន្លែងទំនេរទៀត។

³³សាកសពទាំងប៉ុន្មានរបស់ជនជាតិនេះនឹងក្លាយជាចំណីសត្វហើរលើអាកាស សត្វនៅដីផង ឥតមានអ្នកណាបង្កើលវាចេញឡើយ។³⁴ នៅត្រានោះ យើងលែងឲ្យមានសំឡេងអំណរ និងសំឡេងរីករាយ ជាសំឡេងរបស់ប្តីប្រពន្ធច្នាងថ្មី ពីក្រុងទឹកដីយូដា ហើយពីផ្លូវក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ ពីព្រោះទឹកដីនេះនឹងត្រូវវិនាសសូន្យ»។

8¹ «នៅក្នុងគ្រានោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលការទាំងនេះថា៖ ពួកគេនឹងនាំយកផ្ទាំងនៃស្តេចជនជាតិយូដា ហើយនិងផ្ទាំងពួកអ្នកដឹកនាំ និងផ្ទាំងរបស់ពួកសង្ឃ ផ្ទាំងរបស់ពួកព្យាករ និងផ្ទាំងរបស់ពួកអ្នកដែលនឹងទទួលមរតកនៅក្នុងយេរូសាឡឹមចេញពីផ្ទះចេញមក។² ក្រោយមក ពួកគេនឹងរាយការន៍ទាំងនោះនៅចំពោះព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ និងអស់ពួកបរិវារនៅលើមេឃ ជារបស់ដែលពួកគេបានស្រឡាញ់ និងគោរពប្រតិបត្តិ ហើយប្រព្រឹត្តតាម ស្វែងរក ហើយថ្វាយបង្គំផង។ និងគ្មានអ្នកណាប្រមូល ឬកប់ផ្ទាំងទាំងនោះឡើយ គឺនឹងបានសម្រាប់ជាដីនៅជុំវិញ។³ ចំណែក ពួកអ្នកដែលនៅសេសសល់ពីពូជមនុស្សដ៏អាក្រក់ ដែលយើងបំបរបងឲ្យទៅនៅគ្រប់ទីកន្លែងនោះវិញ គេចង់ស្តាប់ជាងនៅរស់ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁴ អ្នកត្រូវប្រាប់គេថា៖ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ៖ បើមនុស្សដួល តើមិនក្រោកឡើងវិញទេឬ? បើអ្នកណាបែរចេញ តើមិនវិលមកវិញឬ?⁵ តើហេតុអ្វីបានជាប្រជាជននៅក្នុងយេរូសាឡឹម ទាំងនេះបានរងរងចេញ ហើយជាប់នៅក្នុងការនោះជានិច្ចដូច្នេះ? ពួកគេកាន់ខ្ជាប់តាមពាក្យបញ្ជា ហើយមិនព្រមប្រែចិត្តទេ។

⁶ យើងនឹងរំពៃមើល ហើយប្រុងស្តាប់ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបាននិយាយដោយទៀងត្រង់សោះ គ្មានអ្នកណាមួយបានប្រែចិត្តចេញពីអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយថា «តើយើងបានធ្វើអ្វីនេះ?» គ្រប់គ្នាបានបែរទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនវិញ ដូចជាសេះស្ទុះចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម។⁷ សត្វកុកដែលហើរលើអាកាសក៏ស្គាល់រដូវរងាដែរ លលក និងត្រចៀកកាំ ហើយក្រៀល ក៏កាន់ពេលវេលាដែលត្រូវមកដែរ តែប្រជារាស្ត្ររបស់យើង គេមិនស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។

⁸ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នករាល់គ្នាថា៖ «យើងមានប្រាជ្ញា ក៏មានត្រឹមត្រូវវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅជាមួយយើងដែរដូច្នេះ?» តែមើល ស្លាបប្រកាសក្លែងក្លាយរបស់ពួកអាចារ្យនោះបានបំផ្លាស់ទៅជាសេចក្តីភ័យខ្លាច។⁹ ពួកអ្នកប្រាជ្ញត្រូវខ្មាស ត្រូវស្រឡាត់ចិត្ត ហើយចាប់បាន គេបានបោះបង់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ តើគេមានប្រាជ្ញាអ្វីនៅក្នុងខ្លួន?¹⁰ ហេតុនោះ យើងនឹងលើកប្រពន្ធគេងដល់អ្នកដទៃ ហើយស្រែចម្ការរបស់គេដល់ពួកអ្នក ដែលនឹងគ្រប់គ្រងតទៅ ដ្បិតតាំងពីអ្នកតូចបំផុត រហូតដល់អ្នកធំជាងគេ សុទ្ធតែលោភលន់ ចាប់តាំងពីព្យាករ រហូតដល់បូជាចារ្យ គ្រប់គ្នាប្រព្រឹត្តសេចក្តីបោកប្រាស់។

¹¹ គេបានព្យាបាលរបួសឲ្យប្រជារាស្ត្រយើង បន្តិចបន្តួចទេ ហើយនិយាយថា «សុខសាន្ត សុខសាន្ត» ក្នុងកាលដែលគ្មានសេចក្តីសុខសោះ។¹² កាលគេបានប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្លាប់ខ្លួន តើគេមានសេចក្តីខ្មាសឬទេ? ពួកគេគ្មានសេចក្តីខ្មាសទេ ក៏មុខក្រាស់ផង! ដូច្នេះបានជាគេនឹងដួលជាមួយពួកអ្នកដែលត្រូវដួល ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នៅវេលាដែលយើងដាក់ទោសដល់គេ នោះគេនឹងត្រូវវិនាស។¹³ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងបំផ្លាញគេអស់រលីង នៅគ្រានោះនឹងគ្មានចង្កោមផ្លែនៅដើមទំពាំងបាយជូរ ឬផ្លែទទួលនៅដើមវារី ស្លឹកទាំងប៉ុន្មាននឹងស្ងួតក្រៀម ហើយរបស់ទាំងអស់ដែលយើង បានឲ្យដល់គេនឹងស្ងួតបាត់ទៅ។

¹⁴ ហេតុអ្វីបានជាយើងរាល់គ្នាអង្គុយតែស្ងៀមដូច្នេះ? ចូរមូលមក យើងនាំគ្នាចូលទៅក្នុងទីក្រុង ទាំងប៉ុន្មានដែលមានកំផែង ហើយកាំងនៅទីនោះវិញ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យយើងកាំងហើយ ក៏បានឲ្យយើងដឹកទឹកពុលដែរ ពីព្រោះយើងបានធ្វើបាបនឹងព្រះអង្គ។¹⁵ យើងបានទន្ទឹងចាំសេចក្តីសុខ ប៉ុន្តែ ឥតមានអ្វីល្អមកសោះ ក៏សង្ឃឹមនឹងមានពេលប្រោសឲ្យជា តែមើល បានតែសេចក្តីវេទនា។

¹⁶ មានពួសូរសណ្តឹក នៃសេះរបស់គេចេញពីដាន់មក កាលណាពួសូរសេះខ្លាំងពូកែរបស់គេស្រែកកញ្ជ្រៀវនោះដែនដីទាំងអស់ក៏ញ័រ ដ្បិតគេបានមកហើយ គេបានស៊ីលេបទឹកដី និងរបស់ទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្នុងទឹកដី ព្រមទាំងទីក្រុង និងពួកអ្នកនៅក្នុងនោះដែរ។¹⁷ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! យើងនឹងចាត់ពស់វែក ឲ្យមកកណ្តាលអ្នករាល់គ្នា ជាពស់ដែលគ្មានគ្រឿងបំណាច់ណាមួយសណ្តឹកបាន នឹងមកកណ្តាលគ្នា។

¹⁸ ខ្ញុំឈឺចុកចាប់ក្នុងចិត្តពន់ប្រមាណ តែគ្មានអ្វីអាចសម្រាលទុក្ខរបស់ខ្ញុំបានទេ¹⁹ មើល! សម្រែកយំសោកនៃប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ លាន់ឮពីដែនដីដ៏សែនឆ្ងាយ ព្រះអម្ចាស់លែងគង់នៅក្នុងស៊ីយ៉ូនហើយឬ? ក្រុងស៊ីយ៉ូនលែងមានព្រះ មហាក្សត្រហើយឬ? ហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើឲ្យយើងខឹង ដោយសារ រូបព្រះក្លែងក្លាយជាព្រះឥតបានការរបស់ជនជាតិដទៃដូច្នេះ?

²⁰ រដូវចម្រុះកន្លងផុតទៅ រដូវប្រាំងក៏ជិតផុតទៅដែរ តែពួកយើងពុំបានទទួលការសង្គ្រោះសោះ។²¹ ដួងចិត្តខ្ញុំត្រូវខ្ទេចខ្ទាំដោយសារមហន្តរាយនៃប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំរំលងស្មារតី ដោយសារទុក្ខព្រួយដ៏ធ្ងន់។²² តើនៅទីកន្លែងណាដែលមានប្រេង សម្រាប់រឹតឲ្យបានធូរស្រាលហើយឬ? តើនៅទីនោះ លែងមានគ្រូពេទ្យហើយឬ? ហេតុអ្វីបានជាដំបៅនៃប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ មិនព្រមជាសះស្បើយដូច្នេះ?

9¹ប្រសិនបើក្បាលខ្ញុំពេញដោយទឹក ហើយភ្នែកខ្ញុំជានិច្ចទឹកជានិច្ច ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានយំទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ពីដំណើរពួកអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ ក្នុងកូនស្រីនៃ ជនជាតិខ្ញុំ²បើសិនខ្ញុំមានទីស្នាក់អាស្រ័យនៅទីរហោស្ថាន ជាទីសំណាក់របស់អ្នកដំណើរ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានលះបង់ជនជាតិរបស់ខ្ញុំ ហើយឃ្លាតចេញពីគេទៅ ដ្បិតគេសុទ្ធតែជាពួកកំផិត គឺជាជំនុំមនុស្សក្បត់!³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ពួកគេដើរឡើងអណ្តាតដូចជាឆ្នួ សម្រាប់ពាក្យបោកប្រាស់ ហើយគេបាន ចម្រើនកម្លាំងនៅក្នុងទឹកដីផង។ ប៉ុន្តែ មិនមែនសម្រាប់សេចក្តីពិតត្រង់ទេ ដ្បិតគេចេះតែប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ពីមួយហើយទៅមួយទៀតមិនឈប់ឡើយ។ ពួកគេ មិនស្គាល់យើងទេ»។

⁴ចូរឲ្យគ្រប់គ្នាប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះអ្នកជិតខាងខ្លួន កុំទុកចិត្តនឹងបងប្អូនណាមួយឡើយ ដ្បិតគ្រប់ទាំងបងប្អូននឹងដណ្តើមយកប្រយោជន៍អស់លីង ហើយគ្រប់ ទាំងអ្នកជិតខាង នឹងដើរទៅមកនិយាយមូលបង្គាប់គេ។⁵គ្រប់គ្នានឹងបញ្ឆោតអ្នកជិតខាងខ្លួន ហើយមិនព្រមពោលសេចក្តីពិតទេ គេបានបង្ខំអណ្តាតឲ្យ កុហក គេខំអស់ពីចិត្តនឹងប្រព្រឹត្តអាក្រក់។⁶អ្នកបានរស់នៅក្នុងចំណោមការបោកបញ្ឆោតម្តងហើយម្តងទៀត ពួកគេមិនព្រមទទួលស្គាល់យើងឡើយ នេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁷ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! យើងនឹងរំលាយ ហើយសាកល្បងគេ ដ្បិតតើឲ្យយើងធ្វើយ៉ាងណាទៀត ដល់កូនស្រីរបស់ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងនេះ?⁸អណ្តាតគេជាព្រាហ្មណ៍ដែលសម្លាប់ ក៏ពោលសុទ្ធតែពាក្យបោកបញ្ឆោត គេនិយាយសេចក្តីមេត្រីនឹងអ្នកជិតខាង ដោយបបួរមាត់ តែ ក្នុងចិត្តគេលបចាំបាញ់វិញ។⁹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ តើមិនត្រូវឲ្យយើងធ្វើទោសគេ ដោយព្រោះអំពើយ៉ាងនោះទេឬ? តើយើងមិនត្រូវសងសឹក ចំពោះ ជនជាតិនេះទេឬ?

¹⁰ខ្ញុំនឹងច្រៀងចំរៀងកាន់ទុក្ខ ដល់ភ្នំទាំងប៉ុន្មាន ទួលព្រះវាលឃ្វាលសត្វនៅទីរហោស្ថាន ព្រោះបានឆេះអស់ហើយ បានជាគ្មានអ្នកណាដើរតាមនោះទៀត ក៏ គ្មានអ្នកណាឮសំឡេងរបស់ហ្វូងសត្វដែរ សត្វហើរលើអាកាស និងសត្វដើរដីបួនបានបាត់អស់ទៅហើយ។¹¹យើងនឹងធ្វើឲ្យក្រុងយេរូសាឡឹមត្រឡប់ជាកង់គំនរ គឺជាទីលំនៅនៃពួកចចក ហើយធ្វើឲ្យក្រុងទាំងប៉ុន្មាននៅទីកន្លែងដ៏យូរ ត្រូវចោលស្ងាត់ ឥតមានអ្នកណានៅឡើយ»។¹²តើអ្នកណាមានប្រាជ្ញា ដែលអាចយល់ សេចក្តីនេះបាន? តើព្រះឧស្សន្ទព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលចំពោះអ្នកណា ដើម្បីឲ្យគេបានថ្លែងប្រាប់តទៅ? ហេតុអ្វីបានជាទឹកដីត្រូវវិនាស ហើយនេះសុស ដូចជាទីរហោស្ថាន ដែលគ្មានអ្នកណាដើរកាត់ទៀតដូច្នេះ?

¹³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ គឺដោយព្រោះតែគេបានបោះបង់ក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង ដែលយើងបានដាក់នៅមុខគេ ហើយមិនបានស្តាប់ ឬដើរតាមពាក្យរបស់ យើងប៉ុណ្ណោះ។¹⁴គឺគេបានដើរតាមតែចិត្តវង់របស់គេវិញ ព្រមទាំងតាមព្រះបាលទាំងប៉ុន្មាន ដែលបុព្វបុរសគេបានបង្រៀនដល់គេ។

¹⁵ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ យើងនឹងចិញ្ចឹមជនជាតិនេះដោយស្វែង ហើយនឹងឲ្យទឹក ពុលទៅគេផង។¹⁶យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយគេទៅគ្រប់ទាំងជនជាតិ ដែលខ្លួនគេ ឬបុព្វបុរសគេ ក៏មិនបានស្គាល់ផង ហើយយើងនឹងចាត់ប្រើដាវឲ្យទៅតាមគេ ដរាបដល់បានបំផ្លាញគេអស់លីង។

¹⁷ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ ចូរអ្នករាល់គ្នាពិចារណាចុះ ហើយហៅពួកស្រីស៊ីណ្យូលយំឲ្យមក ចូរចាត់គេឲ្យទៅហៅពួកស្រីវាងវៃឲ្យ មកដែរ។¹⁸ត្រូវឲ្យគេប្រញាប់លើកបទចំនួនឲ្យយើង ដើម្បីឲ្យភ្នែកយើងបានស្រក់ទឹកចុះ ហើយឲ្យគ្រប់ភ្នែកយើងបានចេញទឹកឥតឈប់។

¹⁹ដ្បិត មានពួសំឡេងទ្រហាយ ពីក្រុងស៊ីយ៉ូនមកថា៖ តើយើងវេទនាយ៉ាងណាហ្នឹង។ យើងមានសេចក្តីខ្មាសជ្រប់មុខ ដោយព្រោះយើងត្រូវចោលទឹកដី ហើយ ដោយព្រោះគេបានរំលំទីលំនៅ របស់យើងចោល។²⁰ប៉ុន្តែ ពួកស្រីៗអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយឲ្យត្រចៀកទទួលព្រះបន្ទូល ពីព្រះឧស្សន្ទរបស់ ព្រះអង្គផង ត្រូវបង្រៀនកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យចេះយំសោក ហើយឲ្យអ្នកជិតខាងទាំងប៉ុន្មាន ចេះទួញទំនួញ។

²¹ដ្បិតសេចក្តីស្លាប់បានឡើងចូលមកតាមបង្អួចយើង ក៏បានចូលមកក្នុងដំណាក់របស់យើងដែរ ដើម្បីដកយកជីវិតកូនក្មេងនៅតាមទីធ្លា និងពួកកំលោះៗនៅ តាមដងផ្លូវ។²²ចូរប្រាប់ចុះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ សាកសពរបស់មនុស្សនឹងធ្លាក់ចុះ ដូចជាដីនៅវាលស្រែ ហើយដូចជាកណ្តាប់ស្រូវ តាមក្រោយ អ្នកធ្លេត ឥតមានអ្នកណាប្រមូលវិញឡើយ»។

²³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «កុំបីឲ្យអ្នកប្រាជ្ញអ្នកពិប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនឡើយ ក៏កុំឲ្យមនុស្សខ្លាំងពូកែអ្នកពិកម្លាំងខ្លួន ឬអ្នកមានអ្នកពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ ខ្លួនដែរ។²⁴ឯអ្នកដែលអ្នក នោះត្រូវឲ្យអ្នកតែពីសេចក្តីនេះវិញ គឺថាខ្លួនមានយោបល់ ហើយក៏ស្គាល់ដល់យើងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ដែលប្រោសផ្សាយសេចក្តី សប្បុរស សេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិតនៅផែនដី ដ្បិតយើងរីករាយចិត្តចំពោះសេចក្តីទាំងនោះហើយនេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

²⁵«ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលយើងនឹងវាយផ្តាសពួកកាត់ស្បែក ដែលកាត់មិនស្មោះត្រង់។²⁶គឺជនជាតិអេស៊ីប ជនជាតិ យូដា ជនជាតិអេដុម និងពួកកូនចៅអ៊ីម៉ូន និងម៉ូអាប ព្រមទាំងអស់អ្នកនៅទីរហោស្ថាន ដែលកាត់ជ្រុងពុកចង្កាផង ដ្បិតបណ្តាជនជាតិទាំងប៉ុន្មាន មិនកាត់ ស្បែកទេ ពួកវាអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ក៏មិនបានកាត់ស្បែកចិត្តដែរ»។

10 ¹ «ជនជាតិអ្វីស្រាវអែលអើយ ចូរនាំគ្នាស្តាប់សេចក្តីដែលព្រះ អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់អ្នករាល់គ្នា! ² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មិនត្រូវយក តម្រាប់តាមប្រជាជាតិនានាឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវញ័រនូវចំពោះទីសម្គាល់ ផ្សេងៗនៅលើមេឃ ដូចប្រជាជាតិទាំងឡាយដែរ។

³ ដ្បិតជំនឿសាសនារបស់មនុស្សទាំងនោះ សុទ្ធតែឥតបានការ។ ពួកគេកាប់ដើមឈើពីក្នុងព្រៃ ហើយជាងក៏យកពន្លាកមកដាប់ឆ្នាក់ធ្វើជាប្លង់។ ក្រោយមកពួកគេ យកប្រាក់ និងមាសស្រោបពីលើ។ បន្ទាប់មក គេយកដែកគោល និងញញួរ មកដំភ្លិតរូបនោះកុំឲ្យរង្គ័រ។ អ្វីដែលគេធ្វើពីដៃទាំងនោះមិនចេះនិយាយទេ គឺប្រៀប បាននឹងទីងមោងចាំចម្ការត្រសក់ ព្រះទាំងនោះមិនចេះដើរឡើយ ទៅណាមកណា ត្រូវតែមានអ្នកលីសែង។ កុំខ្លាចព្រះទាំងនោះអី ព្រះទាំងនោះមិនចេះធ្វើបាប នរណាទេ ហើយក៏មិនចេះប្រព្រឹត្តអំពើល្អដែរ»។

⁶ ព្រះអម្ចាស់អើយ គ្មានព្រះណាប្រៀបផ្ទឹមនឹងព្រះអង្គបានឡើយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយព្រះនាមព្រះអង្គក៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែរ ព្រោះព្រះអង្គប្រកបដោយ ប្រវត្តិបារមី។ តើមនុស្សណាដែលមិនកោតខ្លាចព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គជាព្រះមហាក្សត្ររបស់ប្រជាជាតិនានា? ដ្បិតព្រះអង្គសមនឹងទទួលការនោះ ដ្បិតនៅក្នុងនគរ ទាំងប៉ុន្មាន គឺគ្មានអ្នកប្រាជ្ញណាផ្ទឹមនឹងព្រះអង្គបានឡើយ។

⁸ ពួកគេសុទ្ធតែជាមនុស្សល្ងើល្ងើ ជាអ្នកគោរពរូបព្រះ ប៉ុន្តែ ជាដុំឈើ! គេនាំយកប្រាក់ដែកជាដើមមកពីទឹកដីតើស៊ីស និងមាសពីទឹកដីអ្វីផាស ជាស្នាដៃរបស់ជាង ទង និងជាងស្លឹត ក៏មានសំពត់ពណ៌ខៀវ និងពណ៌ស្វាយជាគ្រឿងតែង រូបនោះសុទ្ធតែជាការដែលដៃមនុស្សបានធ្វើទាំងអស់។ ¹⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏ពិត។ ព្រះអង្គជាព្រះមានព្រះជន្មរស់ ក៏ជាមហាក្សត្រដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ ផែនដីក៏ញ័រចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ហើយអស់ទាំងជនជាតិមិនអាចនឹងធន់ នៅ ចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គបានឡើយ។

¹¹ ចូរប្រាប់ពួកគេថា ព្រះទាំងឡាយដែលពុំបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី មុខជាត្រូវវិនាសបាត់សូន្យពីផែនដី និងពីក្រោមមេឃនេះពុំខាន។ ¹² ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ វិញ ព្រះអង្គបានសួរផែនដី ដោយប្រទានភាពរបស់ព្រះអង្គ ហើយបានបង្កើតពិភពលោក ដោយព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់បានលាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ ដោយព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ។ ¹³ ពេលព្រះអង្គបន្តិព្រះសូរសៀង ទឹកទាំងឡាយមកមូលផ្តុំគ្នានៅលើមេឃពពករសាត់មកពីដើមមេឃ ផ្តេកបន្ទោរបង្ហូរភ្លៀងចុះ មកហើយខ្យល់ក៏ចេញពីកន្លែងរបស់វាដែរ។

¹⁴ ពេលឃើញស្រព្វហេតុរបស់ព្រះអង្គ មនុស្សទាំងអស់បែរជាជឿនឆ្ងល់ ហើយភ័ន្តកាំងស្មារតី ជាងមាសបែរជាខ្មាសខ្លួនឯង ដោយធ្លាក់រូបព្រះក្លែងក្លាយឥត បានការ ទាំងនោះ ដែលគ្មានវិញ្ញាណ។ ¹⁵ ព្រះទាំងនោះឥតបានការអ្វីសោះ ជារត្តុគួរឲ្យមើលងាយ ដែលនឹងត្រូវវិនាសសូន្យ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោស។

¹⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះរបស់លោកយ៉ាកុបវិញមិនដូច្នោះទេ ព្រះអង្គបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសអ្វីស្រាវអែល ធ្វើជាប្រជារាស្ត្រផ្ទាល់របស់ទ្រង់ ព្រះអង្គ មាននាមថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

¹⁷ អស់អ្នកដែលនៅក្នុងកំឡុង ពួកខ្មាំងឡោមព័ទ្ធអ្នកជុំវិញ ចូរប្រមូលអីវ៉ាន់អ្នកចេញពីទឹកដីទៅ។ ¹⁸ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល! ឥឡូវនេះ យើង នឹងបោះចោលពួកអ្នកទឹកដីនេះ។ យើងមិនធ្វើទុក្ខដល់ពួកគេ ហើយឲ្យពួកគេស្គាល់ដៃយើង»។

¹⁹ រហើយខ្ញុំ! ដោយព្រោះសេចក្តីឈឺចាប់របស់ខ្ញុំ រឬសខ្ញុំឈឺខ្លាំងណាស់។ ដូច្នេះហើយខ្ញុំនិយាយថា៖ «នេះហើយជាសេចក្តីលំបាករបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែ ទ្រាំទ្រ»។ ²⁰ ត្រសាលរបស់ខ្ញុំបានត្រូវបំផ្លាញបង់ អស់ទាំងខ្សែក៏ដាច់ចេញជាពីរ។ ពួកគេបានយកកូនចៅខ្ញុំចាកចេញពីខ្ញុំ ហើយមិនបានឃើញពួកគេទៀតទេ។ គ្មានអ្នកណានឹងដំឡើងត្រសាល ហើយចងរនាំងខ្ញុំទៀតដែរ។

²¹ ដ្បិតពួកគង្វាល បានត្រឡប់ជាមនុស្សល្ងើល្ងើទាំងអស់ ហើយមិនបានសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ទេ ហេតុនោះបានជាគេមិនបានចំរុះចម្រើន ហើយពួកគេទាំងប៉ុន្មាន ក៏ត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ។ ²² មានពួស្វរដំណឹងនឹងមកដល់ «មើល! វានឹងកើតឡើង ការញ័រដើមកពីខាងជើង ដើម្បីធ្វើឲ្យទីក្រុងនានាក្នុងទឹកដីយូដាត្រូវបំផ្លាញ ក្លាយជាទីអាស្រ័យរបស់ចចកវិញ»។

²³ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំដឹងថា ផ្លូវរបស់មនុស្សមិនស្រេចនៅខ្លួនគេទេ ហើយដែលតម្រង់ដំហានរបស់ខ្លួន នោះក៏មិនស្រេចនៅមនុស្សដែលដើរដែរ។ ²⁴ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមតំរង់ផ្លូវទូលបង្គំចុះ តែគឺតាមសេចក្តីទៀងត្រង់ មិនមែនដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គឡើយ ក្រែងទ្រង់ធ្វើឲ្យទូលបង្គំសាបសូន្យទៅ។

²⁵ សូមព្រះអង្គចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ទៅលើជនជាតិដទៃទាំងប៉ុន្មានដែលមិនស្គាល់ព្រះអង្គ ហើយទៅលើអស់ទាំងគ្រួសារគេ ដែលមិនអំពាវនាវដល់ ព្រះនាមព្រះអង្គផង ដ្បិតគេបានត្របាក់លេបពួកយ៉ាកុប គេបានត្របាក់លេប ព្រមទាំងរំលឹងអស់ ហើយបំផ្លាញទីលំនៅរបស់គេដែរ។

11 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេស៊ូថា៖² «ចូរស្តាប់អស់ទាំងពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញានេះចុះ រួចនិយាយដល់ពួកមនុស្សនៅទីកន្លែងនេះ និងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

³ប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ត្រូវបណ្តាសាហើយ មនុស្សណាដែលមិនស្តាប់តាមអស់ទាំងពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញានេះ⁴គឺជាសេចក្តីដែលយើងបានបង្គាប់ដល់បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា នៅថ្ងៃដែលយើងនាំគេចេញពីទីកន្លែងអេស៊ីបមក គឺចេញរួចពីគុកភ្លើងរំលាយដែក ដោយប្រាប់គេថា ចូរស្តាប់ពាក្យរបស់យើង ហើយប្រព្រឹត្តតាមផង គឺតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលយើងបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា»។⁵ដើម្បីឲ្យយើងបានធ្វើសម្រេចតាមសេចក្តីសម្បូរ ដែលយើងបានស្ម័គ្រចិត្តនឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ទឹកដីដែលមានទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំហូរហៀរ ដូចជាសព្វថ្ងៃនេះ»។ នោះខ្ញុំក៏ទូលឆ្លើយថា៖ «អាម៉ែន ព្រះអម្ចាស់អើយ»។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរប្រកាសប្រាប់អស់ទាំងពាក្យនេះ នៅក្នុងទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់ទីកន្លែងនេះ ហើយនៅផ្លូវទាំងប៉ុន្មាននៃក្រុងយេរូសាឡឹមដែរថា ចូរស្តាប់អស់ទាំងពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញានេះ ហើយប្រព្រឹត្តតាមចុះ»។⁷ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលយើងបាននាំបុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នាឡើងរួចពីទីកន្លែងអេស៊ីប ដរាបមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ នោះយើងបាននិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ដល់គេ ព្រមទាំងខ្លះខ្លះប្រាប់គេ តាំងពីព្រលឹមស្រាងថា «ចូរស្តាប់តាមពាក្យយើងចុះ»។⁸តែគេមិនបានស្តាប់តាមទេ ក៏មិនបានផ្ទៀងផ្ទាត់ទេ គឺបានប្រព្រឹត្តតាមតែសេចក្តីរឹងចលនានៅក្នុងចិត្តអាក្រក់របស់គេរៀងខ្លួនវិញ។ ដូច្នេះ យើងបាននាំគ្រប់ទាំងពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញានេះមកលើគេ គឺជាសេចក្តីដែលយើងបានបង្គាប់ឲ្យគេប្រព្រឹត្តតាម តែគេមិនបានប្រព្រឹត្តតាមសោះ»។

⁹បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ឃើញមានគំនិតក្បត់កើតឡើង នៅក្នុងពួកមនុស្សនៅទីកន្លែងនេះ ហើយនៅក្នុងយេរូសាឡឹមដែរ»។¹⁰គេបានវិលត្រឡប់ទៅតាមអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសគេ ដែលមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យយើង គេបានទៅតាមព្រះដទៃផ្សេងៗ ដើម្បីគោរពបម្រើព្រះទាំងនោះវិញ ពួកអ៊ីស្រាអែល និងពួកយូដាបានផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញា ដែលយើងបានតាំងនឹងបុព្វបុរសគេហើយ។

¹¹ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «យើងនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកលើគេ ជាសេចក្តីដែលគេមិនអាចគេចរួចបានឡើយ គេនឹងអំពាវនាវរកយើង តែយើងមិនស្តាប់ទេ»។¹²ទីក្រុងនៅទីកន្លែងទាំងប៉ុន្មាន និងពួកអ្នកនៅក្នុងយេរូសាឡឹម នឹងទៅអំពាវនាវដល់ព្រះ ដែលគេបានដុតកំញ័រថ្វាយនោះ តែព្រះទាំងនោះនឹងមិនជួយដោះគេឲ្យរួច ក្នុងគ្រាវេទនារបស់គេឡើយ។¹³ដ្បិតពួកយូដាអើយ ចំនួនព្រះរបស់អ្នកមានច្រើនដូចទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នកដែរ ហើយដែលមានផ្លូវនៅក្នុងយេរូសាឡឹមប៉ុណ្ណា នោះអ្នកក៏បានស្តង់អាសនៈថ្វាយដល់របស់គ្រួសារនោះ ចំនួនប៉ុណ្ណោះដែរ គឺជាអាសនៈសម្រាប់ដុតកំញ័រថ្វាយដល់ព្រះបាលផង។

¹⁴ចំណែកអ្នកវិញយេស៊ូ កុំអធិស្ឋានឲ្យជនជាតិនេះឡើយ ក៏កុំឡើងសំឡេងអំពាវនាវ ឬអង្វរឲ្យគេដែរ ដ្បិតនៅគ្រាដែលគេអំពាវនាវរកយើង ដោយកើតមានសេចក្តីវេទនា នោះយើងមិនស្តាប់គេទេ។¹⁵តើស្ទួនសម្លាញ់របស់យើងមានសិទ្ធិអ្វីចូលមកក្នុងដំណាក់របស់យើងទៀត ដ្បិតគេបានប្រព្រឹត្តអំពើដ៏លាមកអាក្រក់ជាច្រើន? តើពាក្យបន់ស្រន់របស់គេ និងយញ្ញបូជារបស់គេ ការពារមិនឲ្យគេវិនាសបានឬ? គេរីករាយនឹងប្រព្រឹត្តតែអំពើអាក្រក់។¹⁶កាលពីមុនព្រះអម្ចាស់បានដាក់ឈ្មោះឲ្យអ្នកថា ជាដើមអូលីវស្អាតនិងមានផ្លែដ៏ល្អ តែព្រះអង្គបានបង្កាត់ភ្លើងបញ្ចេញអស់ទៅ ដោយឮសូរសន្ធឹកយ៉ាងខ្លាំង ហើយមែកវាត្រូវបាក់អស់។

¹⁷ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដែលបានដាំអ្នក ព្រះអង្គបានប្រកាសសេចក្តីអាក្រក់ទាស់នឹងអ្នក ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់របស់ពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល និងពួកវង្សយូដា ជាការដែលគេបានប្រព្រឹត្តដល់ខ្លួនគេ ដោយបណ្តាលឲ្យយើងខឹង ព្រោះការដែលដុតកំញ័រថ្វាយដល់ព្រះបាល»។

¹⁸ព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងឲ្យខ្ញុំដឹងពីការនេះ ព្រះអង្គបានបង្ហាញឲ្យខ្ញុំឃើញកិរិយារបស់គេ។¹⁹ខ្ញុំដូចជាកូនចៀមស្លូត ដែលគេនាំទៅទីសម្លាប់ ខ្ញុំមិនបានដឹងជាគេគិតឧបាយទាស់នឹងខ្ញុំសោះ គេថា «ចូរយើងបំផ្លាញទាំងដើម និងផលផង ចូរយើងកាត់វាចេញពីស្ថានរបស់មនុស្សរស់ទៅ ដើម្បីមិនឲ្យអ្នកណានឹកចាំពីឈ្មោះវាទៀតឡើយ»។²⁰ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដែលជំនុំជម្រះដោយសុចរិតហើយក៏ល្បងលចិត្តគំនិតអើយ ទូលបង្គំនឹងឃើញព្រះអង្គសងសឹកដល់គេជាមិនខាន ដ្បិតទូលបង្គំបានសម្តែងដើមហេតុរបស់ទូលបង្គំ ថ្វាយព្រះអង្គជ្រាបហើយ។

²¹ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរពួកមនុស្ស នៅក្នុងអាណាថោត ដែលចង់សម្លាប់ខ្ញុំ ដោយពោលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវថ្លែងទំនាយដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ទៀតឡើយ ក្រែងអ្នកស្លាប់ដោយដៃរបស់យើង»។²²ហេតុនោះបានជាព្រះអម្ចាស់ នៃពិភពលោក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើល! យើងនឹងធ្វើទោសគេ ពួកកំលោះៗនឹងស្លាប់ដោយដាវ ពួកកូនប្រុសកូនស្រីរបស់គេនឹងស្លាប់ដោយអំណាច។²³ហើយគ្មានសំណល់សល់សម្រាប់គេឡើយ ដ្បិតនៅឆ្នាំដែលយើងនឹងធ្វើទោសដល់ពួកក្រុងអាណាថោត នោះយើងនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកលើគេយ៉ាងពិតប្រាកដ»។

12 ¹បពិត្រព្រះអម្ចាស់ដ៏សុចរិត ទូលបង្គំពុំអាចឥរិយាបថខុសត្រូវ ជាមួយព្រះអង្គបានទេ។ ទូលបង្គំសូមសាកសួរអំពីការវិនិច្ឆ័យ របស់ព្រះអង្គ ហេតុអ្វីបានជា មនុស្សអាក្រក់ចេះតែចម្រើនចម្រើនដូច្នេះ? មនុស្សដែលគ្មានជំនឿកាន់តែជោគជ័យ។²ព្រះអង្គបានដាំពួកគេ ហើយពួកគេក៏ចាក់ឫស ចម្រើនឡើង និង មានផ្លែផ្កា។ ពួកគេពោលពីព្រះនាមព្រះអង្គមិនដាច់ពីមាត់ តែចិត្តរបស់ពួកគេនៅឆ្ងាយពីព្រះអង្គ។

³ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គស្គាល់ទូលបង្គំ។ ព្រះអង្គទតឃើញទូលបង្គំ ព្រះអង្គស្វែងយល់ថា ទូលបង្គំជំពាក់ចិត្តនឹងព្រះអង្គ។ រីឯអ្នកទាំងនោះវិញ សូមព្រះអង្គ យកពួកគេចេញ ដូចកូនចៀម ដែលគេនាំទៅទីសត្វឃាត សូមញែកពួកគេទុកដោយឡែក សម្រាប់ថ្ងៃប្រហារជីវិត។⁴តើទឹកដីនេះត្រូវកាន់ទុកដល់កាលណា តើ តិណជាតិនៅតាមចម្ការទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវនៅក្រៀមស្ងួត ដូច្នេះដល់កាលណាទៀត? ដោយសារអំពើអាក្រក់របស់អ្នកទឹកដីនេះសត្វចតុប្បាទ និងបក្សាបក្សីត្រូវ វិនាសអស់។ ពួកគេនិយាយថា «ព្រះជាម្ចាស់មិនជ្រាបទេ នូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះយើង»។

⁵ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា «ជាការពិតណាស់ យេស៊ាអើយ បើអ្នកបានរត់ជាមួយពួកថ្មើរជើង ហើយគេបាននាំអ្នកអស់កម្លាំងដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចអ្នក ប្រណាំងនឹងសេះបាន ហើយបើនៅក្នុងទឹកដីដ៏មានសន្តិសុខ អ្នកមិនសូមមានសេចក្តីសុខទេ នោះតើអ្នកនឹងធ្វើដូចម្តេចក្នុងកាល ដែលទន្លេយ៉ាងជាន់ជន់ពេញ កម្លាំង?»⁶ដ្បិតទោះទាំងពួកបងប្អូនអ្នក និងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក ក៏បានក្បត់នឹងអ្នកដែរ គេបានស្រែកហៅយ៉ាងខ្លាំងតាមក្រោយអ្នក តែទោះបីនិយាយពាក្យ ស្រួលល្អក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវជឿតាមគេឡើយ។

⁷យើងបានលះលែងគ្រួសាររបស់យើងហើយ ក៏បានបោះបង់ចោលមរតករបស់យើងដែរ ឯអ្នកសួរសម្លាញ់នៃដួងចិត្តយើងនោះបានប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ នៃពួកខ្មាំងសត្រូវ។⁸ពួកដែលជាមរតករបស់យើង គេបានត្រឡប់ដូចជាសិង្ហ នៅក្នុងព្រៃដល់យើង គេបានបញ្ចេញសំឡេងទាស់នឹងយើង ហេតុនោះបានជា យើងស្អប់គេ។⁹តើប្រជាជនដែលយើងបានជ្រើសរើស ប្រព្រឹត្តប្រៀបបាននឹងគ្នាតព្វក្រាន់ តែខ្លួនគេចោមរោមទៅដោយពពួកគ្នាត? ចូរទៅប្រមូលសត្វព្រៃមកស៊ី សាកសព របស់គេឲ្យអស់ទៅ។

¹⁰មានគង្វាលជាច្រើនបានបំផ្លាញចម្ការ ទំពាំងបាយជូររបស់យើង គេបានជាន់ល្បឿន ដែលជាចំណែករបស់យើង គេបានធ្វើឲ្យចំណែកដែលយើងពេញចិត្ត ទៅ ជាទីខូចអស់ហើយ។¹¹គេបានធ្វើឲ្យទៅជាទីវិនាសអន្តរាយ ទីនោះសោយសោករកយើង ដោយត្រូវខូចបង់ ទឹកដីទាំងមូលត្រូវវិនាស ដោយព្រោះគ្មានមនុស្ស ណាយកចិត្តទុកដាក់ឡើយ។

¹²នៅតាមទូលខ្ពស់ៗក្នុងវាលហេស្តាន ពួកបំផ្លិចបំផ្លាញកំពុងតែមកដល់។ ដាររបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រហារទឹកដីនេះ ពីដោយដែនម្ខាងទៅដោយដែនម្ខាង គ្មាន នរណាម្នាក់គេចខ្លួនរួចឡើយ។¹³ពួកគេសាបព្រោះស្រូវ លុះដល់ពេលច្រូត គេទទួលបានតែបន្លា គេខំប្រឹងប្រែងធ្វើការ ដោយឥតបានទទួលផលអ្វីឡើយ។ អ្នក រាល់គ្នានឹងត្រូវខ្មាស ដោយសារផលនៃចម្រូត ព្រោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធយ៉ាងខ្លាំង»។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ប្រកាសដ៏ទាស់នឹងនគរជិតខាងដ៏អាក្រក់ ហើយឈ្លានពានទឹកដីដែលយើងបានចែកឲ្យអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ទុក ជាចំណែកមត៌ក មើល! «យើងនឹងដកប្រជាជននៅទីកន្លែងនោះចេញពីទឹកដីរបស់ខ្លួន ហើយយើងក៏ដកជនជាតិយូដាចេញពីទឹកដីរបស់ខ្លួនដែរ។

¹⁵ក្រោយមក យើងដកពួកគេចេញពីទឹកដីនោះហើយ យើងនឹងអាណិតមេត្តាពួកគេសារជាថ្មី យើងនាំពួកគេវិលត្រឡប់ទៅកាន់ទឹកដីជាចំណែកមត៌ករបស់ពួក គេរៀងៗខ្លួនវិញ។

¹⁶ប្រសិនបើពួកគេរៀនអំពីមាត់ដ៏ល្អ ដូចប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ប្រសិនបើពួកគេស្ងៀមក្នុងនាមយើងថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មក្នុងនោះ ដូចពួកគេធ្លាប់បង្រៀន ប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ឲ្យស្ងៀមក្នុងនាមព្រះបាទ នោះពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។¹⁷ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើជនជាតិណាមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ ទេ យើងនឹងដកពួកគេចេញ ហើយប្រហារពួកគេឲ្យវិនាសសូន្យ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

13 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរទៅទិញក្រណាត់ដ៏ល្អយកមកក្រវាត់ចង្កេះ តែកុំបោកទឹកឡើយ»។²ខ្ញុំក៏ទៅទិញក្រណាត់យកមកក្រវាត់ចង្កេះ តាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំសារជាថ្មីថា⁴ «ចូរយកក្រណាត់ដែលអ្នកបានទិញ ហើយក្រវាត់នៅនឹងចង្កេះនោះមក រួចធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅទន្លេអ៊ីប្រាត លាក់ក្រណាត់នោះទុកក្នុងកន្លៀតថ្មមួយ»។

⁵ដូច្នេះហើយខ្ញុំក៏ចេញដំណើរទៅ ហើយលាក់ក្រណាត់នៅជិតទន្លេអ៊ីប្រាត តាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់។⁶យូរថ្ងៃក្នុងមកទៀត ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរក្រវាត់ឡើង ទៅទន្លេអ៊ីប្រាត យកក្រណាត់ដែលយើងបានបង្គាប់ឲ្យអ្នកលាក់នោះ មកវិញ»។⁷ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ត្រឡប់ទៅទន្លេអ៊ីប្រាត កាយយកក្រណាត់ដែលខ្ញុំបានលាក់ទុកមកវិញ។ ប៉ុន្តែ មើលចុះ! ក្រណាត់នោះពុកអស់ ប្រើការលែងកើត។

⁸ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំបែបនេះ⁹ «យើងនឹងធ្វើឲ្យចិត្តអ្នកអង្គររបស់ប្រជាជនយូដា និងចិត្តក្រអឺតក្រមមរបស់អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម បានដូចក្រណាត់ពុកនោះដែរ»។¹⁰ប្រជាជននេះអាត់កំណាស់ ពួកគេមិនព្រមស្តាប់ពាក្យយើងទេ គឺគេធ្វើតាមចិត្តចេសវិវង្សរបស់ខ្លួន ដោយរត់តាមព្រះដទៃ ហើយនាំគ្នាគោរពបម្រើ និងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះទាំងនោះ។ សូមឲ្យពួកគេបានដូចក្រណាត់នេះ ដែលយកទៅប្រើការលែងកើត!¹¹ដ្បិត មនុស្សធ្លាប់យកក្រណាត់មកក្រវាត់ចង្កេះរបស់ខ្លួនយ៉ាងណា យើងក៏ជាប់ចិត្តនឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនជាតិយូដាទាំងមូលយ៉ាងនោះដែរ ដើម្បីឲ្យពួកគេធ្វើជាប្រជាជនរបស់យើង ជាកិត្តិយស ជាគ្រឿងអលង្ការ និងជាសិរីរុងរឿងរបស់យើង តែពួកគេមិនព្រមស្តាប់យើងសោះ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹²ដូច្នេះអ្នកត្រូវយកពាក្យនេះទៅប្រាប់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ ធម្មតា គេតែងចាក់ស្រាទំពាំងបាយជូរក្នុងថង់ស្បែក។ ពួកគេនឹងតបមកអ្នកវិញថា តើយើងមិនដឹងទេថា គេតែងចាក់ស្រាទំពាំងបាយជូរក្នុងថង់ស្បែក? ¹³ដូច្នេះ អ្នកត្រូវប្រាប់ទៅពួកគេដូចតទៅ៖ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងបង្អួកស្រាដល់ប្រជាជនទាំងអស់នៅទឹកដីនេះ ព្រមទាំងស្តេចរបស់ពួកគេដែលស្នងរាជ្យតពីជាវីខ ពួកបូជាចារ្យ ពួកព្យាករ និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងមូល រហូតដល់ស្រីវីង។ ¹⁴យើងនឹងបណ្តាលឲ្យពួកគេសម្លាប់គ្នា ទាំងឪពុក ទាំងកូន គឺយើងមិនត្រាប្រណី មិនមេត្តា ឬអាណិតអាសូរពួកគេទេ គ្មានអ្វីរាំងរើយើងមិនឲ្យកម្ទេចពួកគេឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

¹⁵ចូរស្តាប់ ហើយជឿត្រឡប់ចុះ កុំឲ្យតាំងចិត្តឡើងឆ្មើឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ បានមានព្រះបន្ទូលហើយ។ ¹⁶ចូរសរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នាចុះ ក្រែងព្រះអង្គធ្វើឲ្យងងឹត ហើយអ្នករាល់គ្នាចំពប់ជើងនៅលើភ្នំងងឹត ហើយកំពុងដែលអ្នករាល់គ្នាសង្ឃឹមនឹងបានពន្លឺ នោះព្រះអង្គនឹងបំប្រែឲ្យទៅជាម្លប់នៃសេចក្តីស្លាប់ និងជាងងឹតយ៉ាងក្រាស់វិញ។ ¹⁷តែបើអ្នករាល់មិនព្រមស្តាប់ទេ នោះព្រលឹងខ្ញុំនឹងយំសោកក្នុងទីសម្ងាត់ ដោយព្រោះសេចក្តីអន្ទុករបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយភ្នែកខ្ញុំនឹងយំសស្រាក់ ពីព្រោះហ្វូងចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានត្រូវគេចាប់ដឹកទៅជាឈ្លើយហើយ។

¹⁸ចូរទូលស្តេច និងមាតារបស់ស្តេចថា៖ សូមគង់ចុះនៅទីទាបវិញ ដ្បិតមកុដដ៏ល្អរបស់ព្រះករុណា បានធ្លាក់ចុះពីសិរសាហើយ។ ¹⁹អស់ទាំងទីក្រុងនៅតំបន់ណេកិបនឹងបិទជិតហើយឥតមានអ្នកណានឹងបើកវិញបានឡើយ ពួកយូដាទាំងអស់បានត្រូវដឹកទៅជាឈ្លើយ គេត្រូវនាំទៅជាឈ្លើយទាំងអស់ហើយ។

²⁰ចូរដើរមុខឡើង ហើយមើលពួកអ្នកដែលមកពីទិសខាងជើង ឯហ្វូងចៀមដែលបានប្រគល់ដល់អ្នក គឺជាហ្វូង ដ៏ល្អរបស់អ្នក តើនៅឯណា? ²¹តើអ្នកនឹងថាដូចម្តេច ក្នុងកាល ដែលព្រះអង្គតាំងពួកមិត្តសម្លាញ់ របស់អ្នកឡើងឲ្យគ្រប់គ្រងលើអ្នក ដ្បិតគឺអ្នកហើយដែលបានបង្រៀនគេឲ្យធ្វើដូច្នេះ តើសេចក្តីទុក្ខព្រួយដូចជាស្រ្តី ដែលឈឺចាប់នឹងសម្រាលកូនមិនចាប់អ្នកទេឬ?

²²បើអ្នកនឹកសួរក្នុងចិត្តថា៖ ហេតុអ្វីបានជាការទាំងនេះកើតដល់យើងដូច្នេះ នោះគឺដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតដ៏បរិបូររបស់អ្នកទេ បានជាសំពត់របស់អ្នកត្រូវបើកសើយឡើង ហើយអ្នកត្រូវនៅក្បែរជើងទទេផង។ ²³តើជនជាតិអេធីយ៉ូពី នឹងបំផ្លាស់បំប្រែសម្បុរស្បែករបស់ខ្លួនបានឬទេ? ឬខ្មារខិននឹងផ្លាស់សម្បុរពញាករបស់វាទៅបានដែរទេ? បើបាន នោះអ្នករាល់គ្នាដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្តអាក្រក់ នឹងអាចប្រព្រឹត្តល្អវិញក៏បានដែរ។ ²⁴យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយអ្នកដូចជាចំបើង ដែលរលាត់ទៅបាត់ដោយខ្យល់ពីទីរហាស្ថាន។

²⁵ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នេះហើយជាចំណែករបស់អ្នករាល់គ្នា ជាចំណែកដែលយើងរាល់ឲ្យអ្នក ដោយព្រោះអ្នកបានភ្លេចយើង ហើយទុកចិត្តនឹងពាក្យកុហក។ ²⁶ហេតុនោះ យើងនឹងបើកសើយសំពត់ របស់អ្នកឡើងគ្របលើមុខអ្នក ហើយកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់អ្នកនឹងបានឃើញច្បាស់។ ²⁷យើងបានឃើញអំពើគួរខ្ពើមឆ្អើមរបស់អ្នកហើយ គឺជាការកំផិត និងសួរឆ្លើយឆ្លងរកគ្នារបស់អ្នក ព្រមទាំងសេចក្តីឥតខ្មាសនៃការកំផិតរបស់អ្នក នោះលើអស់ទាំងទីទួលនៅវាលផង វេទនាដល់អ្នក ក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ! តើពេលណាទៅទើបអ្នកនឹងស្អាតម្តងទៀត?»

14¹ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលមកដល់ព្យាករី យេស៊ាព្រាហ្មាណ៍ស្កត៖² ពួកយូដាសោយសោក ហើយទ្វារក្រុងក៏ថយកម្រាំង គេអង្គុយនៅដី ដោយចិត្តព្រួយ ហើយសម្រែកនៃក្រុងយេរូសាឡឹមក៏ឮឡើង។³ ពួកអ្នកផ្សំរបស់គេចាត់អ្នកបម្រើឲ្យទៅរកទឹក គេក៏ទៅដល់ស្រះទាំងប៉ុន្មាន តែរកទឹកគ្មាន សោះ។ ពួកគេត្រឡប់ទៅវិញដោយក្អមទទេ ដោយសេចក្តីខ្មាស ហើយជ្រប់មុខ និងឃ្លុំក្បាល។

⁴ ពីព្រោះដីបែកក្រហែង ដ្បិត ដោយគ្មានភ្លៀងធ្លាក់មកលើទឹកដីនោះសោះឡើយ។ ពួកអ្នកក្នុងរាស់ក៏ខ្មាស គេឃ្លុំក្បាលគ្រប់គ្នាដែរ។⁵ សម្បីសត្វគ្មានញីនៅរាល់ក៏ ទម្លាក់កូន រួចទុកចោល ដោយព្រោះតែគ្មានស្មៅ។⁶ លាព្រៃក៏ឈរនៅលើទីទួល វាដង្ហក់ដូចជាចក។ ភ្នែករបស់ពួកវាស្រវាំង ដោយព្រោះគ្មានស្មៅសោះ។

⁷ ទោះបីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងយើងខ្ញុំក៏ដោយ តែសូមព្រះអង្គប្រោសមេត្តាដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ដ្បិតការរាថយរបស់យើងខ្ញុំ នោះច្រើនណាស់ យើងខ្ញុំបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់។⁸ ក្តីសង្ឃឹមនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះគេ ក្នុងគ្រាលំបាកអើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គត្រូវដូចជា អ្នកដទៃនៅក្នុងទឹកដី ហើយដូចជាអ្នកដំណើរ ដែលឈប់សំណាក់តែមួយយប់ដូច្នេះ?⁹ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គត្រូវដូចជាមនុស្សស្រឡាំងកាំង គឺដូចជាមនុស្ស ខ្លាំងពូកែ ដែលពុំអាចនឹងជួយសង្គ្រោះបាន? ប៉ុន្តែ ព្រះអើយអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គគង់កណ្តាលយើងខ្ញុំរាល់គ្នា ហើយក៏បានហៅតាមព្រះនាមព្រះអង្គដែរ។ សូម កុំលះចោលយើងខ្ញុំឡើយ។

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីជនជាតិនេះដូច្នេះថា៖ គេចូលចិត្តដើរសាត់ព្រាត់ គេមិនបានឃាត់ជើងគេឡើយ ហេតុ នោះ ព្រះអង្គក៏មិនព្រមទទួលគេដែរ ក្នុង ពេលឥឡូវនេះ ព្រះអង្គកំពុងតែនឹកចាំ ពីអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយនឹងធ្វើទោសដល់គេ ជាពិតប្រាកដ។¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កុំអធិស្ឋានសូម សេចក្តីល្អឲ្យជនជាតិនេះឡើយ។¹² កាលណាគេតមអត់ នោះយើងមិនព្រមស្តាប់សម្រែករបស់គេទេ កាលណាគេថ្វាយតង្វាយដុត និងតង្វាយអាហារ នោះយើង មិនព្រមទទួលឡើយ។ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យគេស្ងួតទៅដោយដាវ អំណាត់ និងអាសន្នរោគ»។

¹³ ពេលនោះ ខ្ញុំទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មើលពួកព្យាករីតែងតែប្រាប់គេថា អ្នករាល់គ្នានឹងមិនឃើញដាវទេ ក៏មិនត្រូវអំណាត់ដែរ គឺយើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នា មានសេចក្តីសុខនៅទីនេះជាពិត»។¹⁴ ព្រះអង្គមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ពួកហោរាគេថ្លែងទំនាយកុហកដោយនូវឈ្មោះយើងទេ យើងមិនបានចាត់ប្រើគេឡើយ ក៏ មិនបានបង្គាប់គេ ឬនិយាយនឹងគេដែរ គេថ្លែងទំនាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នាពីការជាក់ស្តែងដែលមិនពិត ជាទំនាយដែលឥតប្រយោជន៍ទេ ហើយជាសេចក្តី បញ្ឆោតនៃចិត្តខ្លួនគេវិញ»។

¹⁵ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលបែបនេះ «សម្រាប់ពួកព្យាករីដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលនៅក្នុងនាមរបស់យើង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលយើងមិនបានបញ្ជូនឲ្យទៅ គឺជាអ្នកដែលនិយាយថានឹងមិនមានដាវឬការអំណាត់ក្នុងទឹកដី៖ ព្យាករីទាំងនេះនឹងត្រូវវិនាសដោយដាវហើយនិងការអំណាត់។¹⁶ មនុស្សដែលគេបាន ថ្លែងព្រះបន្ទូលប្រាប់នោះនឹងត្រូវបោះចោលទៅក្នុងផ្លូវនៃក្រុងយេរូសាឡឹម ដោយព្រោះអំណាត់ និងដាវដែរ ដ្បិតអត់មានអ្នកណានឹងបញ្ចុះសពគេឡើយ គឺទាំង ខ្លួនគេ ប្រពន្ធគេ និងកូនប្រុសកូនស្រីគេផង ព្រោះយើងនឹងចាក់អំពើលាមកអាក្រក់របស់គេទៅលើគេវិញ។

¹⁷ អ្នកត្រូវប្រាប់ពាក្យនេះដល់គេថា៖ «សូមឲ្យខ្ញុំហូរទឹកភ្នែកសស្រាក់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ឥតឈប់ឈរឡើយ ពីព្រោះកូនក្រមុំរបស់ជនជាតិខ្ញុំបានត្រូវខ្ទេចខ្ទី ជាការ បាក់បែកយ៉ាងធំ ដោយរបូសជាន់ម្ល៉េះ។¹⁸ ប្រសិនបើខ្ញុំចេញទៅរាល់ មើល មានសុទ្ធតែសាកសពដែលស្លាប់ដោយដាវ ហើយបើខ្ញុំចូលទៅក្នុងទីក្រុងវិញ មាន សុទ្ធតែមនុស្សដែលឈឺដោយអត់ឃ្លាន ដ្បិតពួកហោរា និងពួកបូជាចារ្យ តែងតែចុះឡើងក្នុងទឹកដីឥតដឹងអ្វីទេ»។

¹⁹ តើព្រះអង្គបោះបង់ពួកយូដាចោលហើយឬ? តើព្រះហឫទ័យព្រះអង្គស្អប់ខ្ពើមក្រុងស៊ីយ៉ូនឬ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គវាយយើងរាល់គ្នា ហើយមិនឲ្យជាឡើង វិញសោះ? យើងខ្ញុំបានរង់ចាំ ថានឹងបានសេចក្តីសុខ តែឥតមានអ្វីល្អមកឡើយ ក៏សង្ឃឹមនឹងបានជា តែបានតែសេចក្តីភ័យ។²⁰ ព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំទទួល ស្គាល់អំពើអាក្រក់របស់យើងខ្ញុំហើយ ព្រមទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសយើងខ្ញុំផង ដ្បិតយើងខ្ញុំបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គពិត។

²¹ សូមកុំស្អប់យើងខ្ញុំឡើយ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ សូមកុំបង្គាប់បណ្តឹងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ សូមនឹកចាំឡើងវិញ ហើយកុំផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញា ដែល ព្រះអង្គបានតាំងនឹងយើងខ្ញុំឡើយ។²² ក្នុងអស់ទាំងព្រះឥតប្រយោជន៍របស់ជនជាតិដទៃ តើមានណាមួយបង្កឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់មកបានឬ? តើផ្ទៃមេឃនឹងឲ្យ ធ្លាក់ភ្លៀងមួយមេបានឬទេ? ឱព្រះជាម្ចាស់នៃយើងខ្ញុំអើយ តើមិនមែនព្រះអង្គទេឬ? យើងមានសង្ឃឹមលើព្រះអង្គ ដ្បិតគឺព្រះអង្គហើយដែលបានធ្វើគ្រប់ការទាំង នេះ។

15 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ទោះបីម៉ូសេ និងសាំយ៉ូអែល មកអង្វរយើងឲ្យត្រាប្រណីប្រជាជននេះក្តី ក៏យើងមិនអត់ឱនឲ្យពួកគេដែរ។ ចូរ បណ្តេញប្រជាជននេះឲ្យបាត់ពីមុខយើងទៅ។» ពេលគេសួរអ្នកថា តើឲ្យយើងខ្ញុំទៅណា? នោះត្រូវឆ្លើយវិញថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ អ្នក ណាដែលតម្រូវឲ្យស្លាប់ អ្នកនោះត្រូវតែស្លាប់ អ្នកណាដែលតម្រូវឲ្យស្លាប់ដោយមុខងារ អ្នកនោះនឹងស្លាប់ដោយមុខងារ។ អ្នកណាដែលតម្រូវឲ្យស្លាប់ដោយអត់ ឃ្លាន អ្នកនោះនឹងស្លាប់ដោយអត់ឃ្លាន អ្នកណាដែលតម្រូវឲ្យជាប់ជាឈ្លើយ អ្នកនោះនឹងត្រូវគេកៀរទៅជាឈ្លើយ។

³ដ្បិត យើងនឹងឲ្យមានគ្រោះកាចបួនយ៉ាងកើតឡើង សម្រាប់ដាក់ទោសគេ គឺជាវស្សាប្រាប់កាប់សម្លាប់ ត្រូវសម្រាប់ហែកស៊ី សត្វហើរលើអាកាស ហើយសត្វព្រៃ នៅផែនដីសម្រាប់ជញ្ជាំងស៊ី ហើយបំផ្លាញផង។⁴យើងនឹងបោះទៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិនៅផែនដី ដោយព្រោះម៉ាណាសេ ជាបុត្រាហេសេតា ស្តេចទឹកដី យូដា និងការដែលទ្រង់បានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

⁵ដ្បិតក្នុងយេរូសាឡឹមអើយ តើអ្នកណាដែលអាណិតប្រណីដល់អ្នក? តើអ្នកណាដែលសោកស្តាយអ្នក? តើអ្នកណាដែលបែរមកសួរពីសេចក្តីសុខទុក្ខរបស់អ្នក?

⁶អ្នកបានបោះបង់យើងហើយ អ្នកបានរាថយចេញ ហេតុនោះបានជាយើងល្ងក់ដៃទៅទាស់នឹងអ្នក ហើយបំផ្លាញអ្នក យើងលែងស្តាយស្រណោះទៀតហើយ។

⁷យើងបានអុំគេ ដោយចង្កូរនៅត្រង់ទ្វារក្នុងទឹកដី យើងបានធ្វើឲ្យបាត់បង់កូនអស់ទៅ គឺយើងបានបំផ្លាញប្រជារាស្ត្ររបស់យើងហើយ ព្រោះគេមិនបានបែរ ត្រឡប់មកពីផ្លូវរបស់គេទេ។

⁸យើងធ្វើឲ្យមានស្ត្រីមេម៉ាយ កាន់តែច្រើនឡើងនៅមុខយើង លើសជាងខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រទៅទៀត យើងបាននាំអ្នកបំផ្លាញម្នាក់មកលើម្តាយ របស់ពួក កំលោះ។ ទាំងថ្ងៃត្រង់ យើងបានបណ្តាលឲ្យមានសេចក្តីទុក្ខព្រួយ និងសេចក្តីស្វែងខ្លាចលោមកលើគេភ្លាម។⁹ស្ត្រីណាដែលបានបង្កើតកូនប្រាំពីរនាក់ក៏លឿយទៅ រួចបង្កវិញណាចេញ ពន្លឺរបស់នាងបានលិចទៅ ក្នុងកាលដែលនៅថ្ងៃនៅឡើយ។ នាងបានត្រូវរៀនខ្មាស ហើយជ្រប់មុខ ឯពួកដែលនៅសល់ យើងនឹងប្រគល់ ដល់ដាវនៅមុខពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

¹⁰ម៉ែអើយ ររហើយខ្ញុំ ដ្បិតម៉ែបានបង្កើតខ្ញុំមកជាមនុស្សទីងទាស់ ហើយដៃកបន្ទោសដល់លោកីយ៍ទាំងមូល ខ្ញុំមិនបានឲ្យអ្នកណាខ្ចី ក៏មិនបានខ្ចីពីគេផងដែរ ប៉ុន្តែ គេប្រទេចផ្តាសាខ្ញុំគ្រប់គ្នា។¹¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ពិតប្រាកដជាយើងបានចម្រើនកម្លាំងក្នុងជីវិតអ្នក ឲ្យបានសេចក្តីល្អ ពិតប្រាកដជាយើងបាន បណ្តាលឲ្យខ្មាំងសត្រូវមកអង្វរអ្នកក្នុងគ្រាមានអាសន្ន និងក្នុងគ្រាវេទនា។¹²តើអ្នកណាអាចបំបាក់បំបែកដៃកពីទឹកដីខាងជើង និងលង្ហិនបាន?

¹³ចំណែកធនធាន និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក យើងនឹងប្រគល់អោយ ខ្មាំងសត្រូវអ្នកវិញ គឺដោយព្រោះអំពើបាបរបស់អ្នក នៅតាមព្រំដែនរបស់អ្នក។¹⁴យើងនឹង ឲ្យអ្នកឆ្លងទៅជាមួយពួកខ្មាំងសត្រូវអ្នក ដល់ទឹកដីមួយដែលអ្នកមិនស្គាល់ ដ្បិតមានភ្លើងកាត់ឡើងក្នុងសេចក្តីកំហឹងរបស់យើង ភ្លើងនោះនឹងឆេះដល់អ្នករាល់ គ្នា»។

¹⁵ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជ្រាបហើយ សូមព្រះអង្គនឹកចាំពីទូលបង្គំ ហើយប្រោសទូលបង្គំផង សូមសងសឹកនឹងពួកអ្នកដែលបៀតបៀនទូលបង្គំ សូមកុំដក ទូលបង្គំចេញ ដោយព្រះអង្គត្រូវរងទ្រាំជាយូរនោះឡើយ សូមជ្រាបថា ទូលបង្គំរងទ្រាំសេចក្តីដំណៀល ដោយយល់ដល់ព្រះអង្គ¹⁶ទូលបង្គំបានឃើញព្រះបន្ទូល ព្រះអង្គ ទូលបង្គំក៏បានទទួលទានលេបចូលអស់ហើយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គជាអំណរ ហើយជាទីរីករាយចិត្តដល់ទូលបង្គំ ដ្បិតព្រះនៃពិភពទាំងមូល ទូលបង្គំ បានហៅតាមព្រះនាមព្រះអង្គ។

¹⁷ទូលបង្គំមិនបានអង្គុយក្នុងចំណោម នៃពួកអ្នកដែលលេងសប្បាយ ហើយលោតកញ្ឆោតនោះឡើយ គឺទូលបង្គំបានអង្គុយតែម្នាក់ឯង ដោយព្រោះព្រះហស្ត របស់ព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះអង្គបានឲ្យទូលបង្គំ មានពេញដោយសេចក្តីគ្មានក្តាញ់។¹⁸ហេតុអ្វីបានជាទូលបង្គំមានសេចក្តីទុក្ខព្រួយជានិច្ច ហើយរូបសទូលបង្គំមើល មិនព្រមសោះដូច្នេះ? តើព្រះអង្គដូចជាទឹកដែលហូរមិនទៀងទាត់ហើយហួតរឹងអស់ឬ?

¹⁹ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «បើអ្នកវិលមកវិញ នោះយើងនឹងនាំអ្នកទៀត ដើម្បីឲ្យអ្នកបានឈរនៅមុខយើង ហើយបើអ្នកញែករបស់ថ្លៃ វិសេស ចេញពីរបស់ស្មោកគ្រាក នោះអ្នកនឹងបានដូចជាមាត់យើង គេនឹងវិលមកអ្នកវិញ តែអ្នកមិនត្រូវត្រឡប់ទៅឯគេទេ។»²⁰យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកជាក់ផែនដីឆ្លង មានគ្រឿងសស្ត្រាវុធដល់ជនជាតិនេះ គេច្បាំងនឹងអ្នក តែមិនអាចឈ្នះបានទេ ដ្បិតយើងនៅជាមួយអ្នក ដើម្បីនឹងជួយសង្គ្រោះ ហើយប្រោសអ្នកឲ្យរួច នេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²¹យើងនឹងជួយឲ្យអ្នករួចពីកណ្តាប់ដៃ នៃមនុស្សអាក្រក់ ហើយលោះអ្នកចេញពីកណ្តាប់ដៃ នៃមនុស្សដែលគួរស្វែងខ្លាច»។

16 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា៖² «មិនត្រូវយកប្រពន្ធសម្រាប់តែអ្នក ឬបង្កើតកូនប្រុស កូនស្រីនៅទីនេះទេសម្រាប់អ្នកនោះឡើយ³ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរកូនប្រុសកូនស្រីដែលកើតនៅទីនេះ ពីម្ខាយដែលសម្រាលវាមក និងពីឪពុកដែលបង្កើតវានៅទីនេះដូច្នេះថា⁴ ពួកគេនឹងស្លាប់ដោយលំបាកណាស់ ឥតមានអ្នកណាជួយសោកឡើយ ក៏គ្មានអ្នកណាបញ្ចុះសពគេដែរ គឺគេនឹងដូចជាដីនៅដី គេនឹងត្រូវវិនាសដោយដាវ និងអំណាច ហើយសាកសពរបស់គេនឹងបានសម្រាប់ជាអាហារដល់សត្វហើរលើអាកាស និងសត្វព្រៃនៅផែនដី។

⁵ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ កុំចូលទៅក្នុងផ្ទះដែលគេកាន់ទុក្ខ ក៏កុំទៅយំសោក ឬទុក្ខទុំទុំដោយព្រោះគេឡើយ ដ្បិតយើងបានដកសេចក្តីសុខរបស់យើង គឺជាសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីអាណិតអាសូរ ចេញពីជនជាតិនេះហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។⁶ មនុស្សទាំងអស់ ទាំងធំទាំងតូច និងត្រូវស្លាប់នៅទីនេះ ឥតមានអ្នកណាបញ្ចុះសពគេឡើយ មនុស្សក៏នឹងមិនយំសោក ឬឆ្ងល់សាច់ ឬកោរសក់ដោយព្រោះគេឡើយ។

⁷ គ្មានអ្នកណាកាត់បំប៉នជួនដល់អ្នកសោយសោក ដើម្បីកម្សាន្តចិត្តពីដំណើរអ្នកដែលស្លាប់សោះ ក៏គ្មានអ្នកណាជួនពែងរំលែកទុក្ខដល់គេ ដោយព្រោះគេបាត់បង់ឪពុកម្តាយនោះដែរ។⁸ ឯផ្ទះដែលគេកំពុងស៊ីល្បែង អ្នកមិនត្រូវចូលទៅអង្គុយស៊ីផឹកជាមួយគេដែរ។⁹ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ នៃពិភពទាំងមូលគឺជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើល! នៅគ្រាអាយុអ្នក ហើយនៅចំពោះភ្នែកអ្នក យើងនឹងធ្វើឲ្យសំឡេងរីករាយ និងសំឡេងអរសប្បាយ ព្រមទាំងសំឡេងប្តីប្រពន្ធច្រោងថ្មបាត់ចេញពីទីនេះទៅ។

¹⁰ ពេលណាអ្នកបានប្រាប់ពាក្យទាំងនេះដល់ជនជាតិនេះរួចជាស្រេច ហើយគេសួរអ្នកថា៖ ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ពីការអាក្រក់យ៉ាងធំទាំងនេះទាល់នឹងយើងដូច្នេះ? តើយើងមានអំពើទុច្ចរិតណា ឬបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងណា ទាល់នឹងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង?¹¹ នោះអ្នកត្រូវប្រាប់គេថា៖ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា គឺដោយព្រោះបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបោះបង់យើង ទៅតាមព្រះដទៃ ព្រមទាំងគោរព ហើយថ្វាយបង្គំដល់វាផង គេបានបោះបង់យើង ឥតដែលរក្សាច្បាប់យើងឡើយ។

¹² ប៉ុន្តែ ចំណែកអ្នករាល់គ្នានោះបានប្រព្រឹត្តអាក្រក់ លើសជាងបុព្វបុរសអ្នកទៅទៀត ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមតែសេចក្តីរឹងចចេសនៅក្នុងចិត្តអាក្រក់របស់អ្នករៀងខ្លួន បានជាមិនព្រមស្តាប់តាមយើងសោះ។¹³ ដូច្នេះ យើងនឹងបោះអ្នករាល់គ្នាចោលចេញពីទីកន្លែងនេះ ឲ្យទៅនៅទីកន្លែងដ៏មួយដែលអ្នក ឬបុព្វបុរសអ្នកមិនបានស្គាល់ ហើយនៅទីនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះដទៃទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ព្រោះយើងនឹងមិនអាណិតដល់អ្នកទេ។

¹⁴ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! នឹងមានគ្រាមកដល់ដែលគេលែងស្ងៀមថា ដូចជាព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ ជាព្រះដែលបាននាំពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលឡើងរួចពីទីកន្លែងអេស៊ីបមក។¹⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់ ដែលព្រះអង្គបាននាំពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ចេញពីទីកន្លែងដើមមក ហើយពីអស់ទាំងប្រទេស ដែលព្រះអង្គបានបណ្តេញគេនោះផង។ ដ្បិតយើងនឹងនាំគេឲ្យរលឹកក្នុងទីកន្លែងដ៏រស់រវើក ជាទីកន្លែងដែលយើងបានឲ្យដល់បុព្វបុរសគេ។

¹⁶ មើល! យើងនឹងចាត់មនុស្សឲ្យទៅហៅពួកនេសាទជាច្រើនមក នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ថា៖ អ្នកទាំងនោះនឹងបង់សំណាញ់ប្រមូលគេ បន្ទាប់មក យើងនឹងចាត់ឲ្យទៅហៅពួកព្រានជាច្រើនមក អ្នកទាំងនោះនឹងដេញចាប់គេនៅលើគ្រប់ទាំងភ្នំធំ និងភ្នំតូច ហើយនៅក្រហែងថ្មទាំងប៉ុន្មានផង។¹⁷ ហើយគេមិនកំបាំងពីមុខយើងទេ ឯអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ក៏មិនបិទបាំងពីភ្នែកយើងដែរ។¹⁸ ប៉ុន្តែ មុនដំបូង យើងនឹងសង់អំពើទុច្ចរិត និងអំពើបាបរបស់គេមួយជាពីរ ព្រោះគេបានធ្វើឲ្យទីកន្លែងយើងទៅជាស្មៅក្រោក ដោយសាកសពនៃរូបព្រះគួរខ្ពើម ហើយធ្វើឲ្យទីកន្លែងដ៏រស់រវើករបស់យើង មានពេញដោយរបស់គួរខ្ពើមរស់រវើក។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជាកម្លាំងនៃទូលបង្គំ ជាទីមាំមួន ហើយជាទីពឹងជ្រកដល់ទូលបង្គំ នៅគ្រាលំបាកអើយ ពួកជនជាតិទាំងប៉ុន្មាននឹងមកឯព្រះអង្គ ពីអស់ទាំងចុងផែនដីបំផុត ហើយគេនឹងទូលថា បុព្វបុរសរបស់យើងខ្ញុំបានទទួលតែពាក្យកុហក គឺជាសេចក្តីអសារឥតការ និងសេចក្តីដែលឥតមានប្រយោជន៍អ្វីសោះ។²⁰ តើមានទំនងឲ្យមនុស្សធ្វើព្រះសម្រាប់ខ្លួនឬ? ដែលមិនមែនជាព្រះពិតដែរ។²¹ ដូច្នេះ មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យគេស្គាល់ ម្តងនេះយើងនឹងធ្វើគេស្គាល់ដៃយើង និងឥទ្ធិបូជារបស់យើង នោះគេនឹងស្គាល់ឈ្មោះយើង ថាជាព្រះអង្គម្ចាស់។

17 ¹ «អំពើបាបរបស់ជនជាតិយូដា មានចារឹកទុកដូចអក្សរចារឹកលើថ្ម ដោយដែកដែលមានក្បូងពេជ្រ នៅខាងចុង។ អំពើបាបនេះបានចារឹកទុកក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ និងនៅលើជ្រុងអាសនៈរបស់ពួកគេ។² ដូច្នេះ កូនចៅរបស់គេនឹងនឹកឃើញ អាសនៈរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងនឹកឃើញបង្គោលរបស់ព្រះអាសេរ៉ា នៅក្បែរដើមឈើដ៏ខ្ពស់ដែលស្ថិតនៅលើកំពូលភ្នំ។

³ បង្គោលនៃព្រះក្លែងក្លាយបានដាក់លើភ្នំ និងនៅកន្លែងបើកចំហរនៅតាមតំបន់។ យើងនឹងឲ្យគេចាប់យកធនធាន និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក ព្រមទាំងទីខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក ដោយព្រោះអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តនៅពេញក្នុងព្រំដែនរបស់អ្នក។⁴ អ្នកនឹងប្រគល់ទឹកដីដែលយើងបានចែក ឲ្យអ្នក ទៅជនជាតិដទៃ។ យើងនឹងឲ្យអ្នកក្លាយទៅជាទាសករ របស់ខ្មាំងក្នុងទឹកដីមួយដែលអ្នកពុំស្គាល់ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានបញ្ចុះកំហឹងរបស់យើង ហើយភ្លើងនៃកំហឹងនេះនឹងឆេះរហូតទៅ»។

⁵ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា «ជនណាធ្វើជីវិតលើមនុស្សហើយទុកចិត្តលើអ្វីដែលជាលោកីយ៍ ដោយបែរចិត្តចេញពីព្រះអម្ចាស់ ជននោះមុខជាត្រូវបណ្តាសាពុំខាន។⁶ ដ្បិតគេប្រៀបបាននឹងដើមឈើក្រិន នៅតាមព្រៃល្បោះ គេពុំអាចជួបនឹងសុភមង្គលឡើយ។ គេរស់នៅតាមកន្លែងក្តៅហួតហែង ក្នុងវាលរហាស្ថានជាដីដែលគ្មានអ្វីដុះ និងគ្មានមនុស្សនៅ។

⁷ ចំណែកអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ គឺមានពរហើយ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់គឺជាមូលហេតុដែលសម្រាប់ទុកចិត្តបាន។⁸ អ្នកនោះប្រៀបបាននឹងដើមឈើ ដុះនៅក្បែរផ្លូវទឹក ដែលមានឫសចាក់ទៅរកទឹកហូររាមិនខ្លាចកម្ដៅ ហើយស្លឹករបស់វានៅខៀវខ្ចីជានិច្ច។ នៅពេលរាំងស្ងួត វាមិនព្រួយបារម្ភអ្វីទេ គឺវានៅតែបង្កើតផ្លែផ្កាដដែល។

⁹ ចិត្តរបស់មនុស្សតែងតែរៀបចំ មិនអាចកែតម្រូវបានឡើយ។ ហើយតើនរណាអាចមើលចិត្តផ្ទះនេះបាន?¹⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងឈ្វេងយល់ជម្រៅចិត្តរបស់មនុស្ស។ យើងនឹងតបស្នងឲ្យមនុស្សម្នាក់ៗ តាមកិរិយាមារយាទរបស់ខ្លួន និងតាមអំពើ ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។¹¹ អ្នកដែលរកបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអយុត្តិធម៌ ប្រៀបបាននឹងសត្វទាត្រាបស៊ុតសត្វដទៃ។ នៅពេលពាក់កណ្តាលអាយុ ទ្រព្យសម្បត្តិនឹងចាកចេញពីអ្នកនោះទៅ ហើយនៅទីបញ្ចប់ គេក្លាយទៅជាមនុស្សមិនដឹងខុសត្រូវ»។

¹² កន្លែងទីបរិសុទ្ធរបស់យើងជាបល្ល័ង្កខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលបាន តម្កល់នៅខ្ពស់ ចាប់តាំងពីដើមមក។¹³ ព្រះជាម្ចាស់ ជាទីសង្ឃឹមនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ អ្នកណាដែលបោះបង់ព្រះអង្គ នោះនឹងត្រូវខ្មាស អស់អ្នកដែលថយចេញពីព្រះអង្គ នោះនឹងមានឈ្មោះកត់ទុកនៅស្ថានក្រោម ដោយព្រោះគេបានបោះបង់ព្រះអម្ចាស់ ដែលជាប្រភពទឹករស់។¹⁴ ព្រះជាម្ចាស់ សូមប្រោសទូលបង្គំឲ្យជាផង នោះទូលបង្គំនឹងបានជា! សូមជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំនឹងបានរួច។ ដ្បិតព្រះអង្គជាទីសរសើររបស់ទូលបង្គំ។

¹⁵ មើល! គេសូមទូលបង្គំថា៖ តើព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ នៅឯណា? សូមឲ្យវាមកឥឡូវចុះ!¹⁶ ទូលបង្គំមិនបានរត់គេចពីការធ្វើជា គង្វាលតាមព្រះអង្គឡើយ ក៏មិនបានប្រាថ្នាឲ្យថ្ងៃវេទនានោះមកដែរ ព្រះអង្គជ្រាបហើយពាក្យដែលចេញពីបុរេមាត់ទូលបង្គំ។ ពួកគេសុទ្ធតែនៅចំពោះព្រះអង្គទាំងអស់។

¹⁷ សូមព្រះអង្គកុំបំភ័យទូលបង្គំ ព្រះអង្គជាទីពឹងជ្រកនៃទូលបង្គំក្នុងថ្ងៃអាស្រ័យ។¹⁸ សូមឲ្យពួកអ្នកដែលបៀតបៀនដល់ទូល បង្គំត្រូវអៀនខ្មាស។ តែកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវខ្មាសឡើយសូមឲ្យគេត្រូវស្រយុតចិត្តទៅ។ តែកុំឲ្យទូលបង្គំត្រូវស្រយុតចិត្តអីសូមនាំថ្ងៃអាស្រ័យនោះឲ្យមកលើគេ ហើយបំផ្លាញគេ ដោយការបំផ្លាញទ្វេដងទៅ»។

¹⁹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរទៅឈរនៅមាត់ “ទ្វារប្រជាជន” ជាទ្វារដែលស្តេចទឹកដីយូដាតែងតែចេញចូល និងទ្វារទាំងប៉ុន្មានទៀតនៅក្រុងយេរូសាឡឹម»។²⁰ ចូរប្រកាសប្រាប់ពួកគេថា ព្រះមហាក្សត្រ និងប្រជាជនយូដាទាំងមូល ព្រមទាំងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងអស់ ដែលចេញចូលតាមទ្វារទាំងនេះអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រយ័ត្នខ្លួន! កុំលឺសែងអ្វីនៅថ្ងៃសប្បិរឡើយ ហើយកុំកុំយករបស់ទាំងនោះឆ្លងកាត់ទ្វារក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។²² កុំលឺសែងអ្វីចេញពីផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅថ្ងៃសប្បិរ គឺកុំធ្វើការអ្វីទាំងអស់។ ត្រូវញែកថ្ងៃសប្បិរទុកសម្រាប់យើង ដូចយើងបានបង្គាប់ដូនតាមរបស់អ្នករាល់គ្នាស្រាប់ហើយ»។²³ តែពួកគេពុំបានត្រងត្រាប់ស្តាប់យើងទេ ពួកគេតាំងចិត្តរឹងរូស មិនព្រមស្តាប់ មិនព្រមទទួលមេរៀនសោះ។

²⁴ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ ចំណែកអ្នករាល់គ្នាវិញ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់យើង មិនលឺសែងអ្វីកាត់តាមទ្វារក្រុងនេះ ហើយញែកថ្ងៃសប្បិរទុកសម្រាប់យើង ដោយមិនធ្វើការអ្វីទាំងអស់នៅថ្ងៃនោះទេ²⁵ ស្តេចទាំងឡាយដែលស្នងរាជ្យជាវិទ្យុនិងជិះរទេះ ជិះសេះកាត់ទ្វារក្រុងនេះតទៅមុខទៀត ដោយមានមេដឹកនាំ ព្រមទាំងប្រជាជនយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមហែហម ហើយនឹងមានមនុស្សរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមតទៅមុខទៀត។

²⁶ ប្រជាជននឹងនាំគ្នាមកពីក្រុងនានាក្នុងទឹកដីយូដា តំបន់ជិតខាងក្រុងយេរូសាឡឹម ទឹកដីបេសយ៉ាមិន ទឹកដីដែលនៅខាងលិចជើងភ្នំ ព្រមទាំងតំបន់ភ្នំ និងតំបន់ណេកិប ដើម្បីនាំយកតម្លៃដុតទាំងមូល យញ្ញបូជា តម្លៃផ្សេងៗ និងគ្រឿងក្រអូប មកថ្វាយ ដើម្បីអរព្រះគុណព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។²⁷ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់យើង ដោយមិនញែកថ្ងៃសប្បិរទុកសម្រាប់យើង គឺអ្នករាល់គ្នាលឺសែងអ្វីកាត់ទ្វារក្រុងយេរូសាឡឹមនៅថ្ងៃសប្បិរ នោះយើងនឹងធ្វើឲ្យមានភ្លើងឆេះកម្ទេចទ្វារក្រុងនេះ ព្រមទាំងឆេះបំផ្លាញវិមាននៅក្រុងយេរូសាឡឹមទៀតផង ភ្លើងនោះនឹងមិនរលត់ឡើយ»។

18 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេស៊ូដូចតទៅនេះ^២ «ចូរក្រោកឡើង ទៅផ្ទះរបស់ជាងសួន។ នៅទីនោះ អ្នកនឹងឮសេចក្តីដែលយើងប្រាប់អ្នក
ឲ្យដឹង»។^៣ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ទៅផ្ទះរបស់ជាងសួន ហើយបានឃើញគាត់កំពុងស្ថិតថ្ងៃមួយនៅលើលើក្រឡឹង។^៤ប៉ុន្តែ ពេលណាជាងសួនឃើញថ្ងៃដែលគាត់កំពុង
សួននៅក្នុងដៃមិនល្អ ដូច្នេះគាត់ក៏យកដីតដុះមកធ្វើថ្ងៃមួយផ្សេងទៀត ដែលគាត់ប្រែកម្រិតរបស់គាត់មកធ្វើ។

^៥ពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖^៦ «កូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ! យើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នាដូចជាងសួននេះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះអម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងដៃយើង ដូចដីតដុះនៅក្នុងដៃរបស់ជាងសួន។^៧ជួនកាល យើងសម្រេចថា រម្ងឹង និងរលំប្រជាជាតិណាមួយ ឬនគរណាមួយឲ្យ
វិនាស។^៨ប្រសិនបើប្រជាជាតិណាមួយប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដែលនាំឲ្យយើងសម្រេចចិត្តដាក់ទោសគេ ហើយគេបែរជាលះបង់អំពើអាក្រក់នោះ យើងនឹងមិនធ្វើ
ទោសពួកគេ តាមការសម្រេចរបស់យើងទេ។

^៩ក្នុងពេលផ្សេង យើងនឹងប្រកាសអំពី ការកសាង និងបណ្តុះបណ្តាលប្រជាជាតិណាមួយ ឬនគរណាមួយឡើង។^{១០}ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេមិនព្រមស្តាប់ពាក្យ
ប្រៀនប្រដៅរបស់យើង ហើយបែរទៅប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែលទាស់ចិត្តយើង នោះយើងនឹងលែងប្រព្រឹត្តល្អចំពោះពួកគេ។

^{១១}ឥឡូវនេះ យេស៊ូអើយ ចូរប្រាប់អ្នកទឹកដីយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅនេះ៖ យើងកំពុងរៀបចំគម្រោងការដាក់ទោស
អ្នករាល់គ្នា គឺយើងនឹងនាំគ្រោះកាចមួយមកលើអ្នករាល់គ្នា។ ដូច្នេះ ម្នាក់ៗត្រូវងាកចេញពីផ្លូវអាក្រក់របស់ខ្លួន ហើយកែប្រែ កិរិយាមារយាទឈប់ប្រព្រឹត្តបែប
នេះតទៅមុខទៀត។^{១២}ប៉ុន្តែ ពួកគេនិយាយថា មិនបាច់និយាយទៀតទេ។ យើងនឹងធ្វើតាមគម្រោងការរបស់យើង ហើយយើងនឹងប្រព្រឹត្តតាមទំនើងចិត្តរបស់
យើងតទៅមុខទៀត។

^{១៣}ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ចូរសួរជនជាតិដទៃទាំងប៉ុន្មានចុះ តើដែល មានអ្នកណាឮនិយាយពីការយ៉ាងនេះឬទេ? នាងក្រមុំនៃពួកអ៊ីស្រាអែល
បានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បំផុត។^{១៤}តើហើមនៅលើភ្នំល្អៗណាស់ លែងមានពីថ្មនៅស៊ីរានឬ? តើទឹកត្រជាក់ដែលហូរចុះមកពីទីឆ្ងាយ នឹងហូតបាត់ទៅឬ?

^{១៥}ប៉ុន្តែវាស្រួលរបស់យើង បានបំភ្លេចយើង។ គេបានដុតកំញ័រថ្វាយដល់ព្រះក្លែងក្លាយ ហើយគេត្រូវចំពប់ក្នុងផ្លូវរបស់ខ្លួន គឺជាផ្លូវពីចាស់បុរាណ ហើយដើររាង
តាមផ្លូវ ដែលមិនបានលើក គឺមិនដើរតាមផ្លូវធំសោះ។^{១៦}ដោយធ្វើឲ្យទឹកដីរបស់គេត្រឡប់ជាទីស្រឡាញ់កាំង ហើយជាទីដែលធ្វើឲ្យមនុស្សហួសចិត្តជានិច្ច។ អស់
អ្នកដែលដើរកាត់តាមនោះ នឹងព្រឺសម្បុរ ហើយគ្រវីក្បាល។^{១៧}យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយគេនៅចំពោះពួកខ្មាំងសត្រូវ ហាក់ដូចជាមានខ្យល់ពីទិសខាងកើតផាត់ទៅ
ឯយើងនឹងបែរខ្នងដាក់គេ មិនមែនបែរមុខមើលគេ ក្នុងវេលាដែល គេមានសេចក្តីវេទនានោះឡើយ»។

^{១៨}មនុស្សបាននិយាយថា៖ «មក! យើងរៀបផែនការទាស់នឹងយេស៊ូ ដ្បិតក្រិស្ទវិន័យនឹងមិនដែលសូន្យបាត់ពីពួកសង្ឃ ឬសេចក្តីប្រឹក្សាពីពួកអ្នកប្រាជ្ញ ឬ
ព្រះបន្ទូលពីពួកព្យាករឡើយ។ មក! យើងនាំគ្នាវាយគាត់ដោយអណ្តាត ហើយកុំយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់តាមពាក្យណាមួយរបស់គាត់ឡើយ»។^{១៩}ព្រះអម្ចាស់អើយ
សូមព្រះអង្គប្រុងស្តាប់ទូលបង្គំ សូមស្តាប់ពាក្យរបស់ពួកអ្នកសត្រូវនៃទូលបង្គំ។^{២០}តើនឹងយកការអាក្រក់ស្នងនឹងការល្អឬ? ដ្បិតគេបានដឹករណ្តៅ ដើម្បីចាប់
ព្រលឹងទូលបង្គំហើយ។ សូមនឹកចាំពីទូលបង្គំ ដែលបានឈរនៅចំពោះព្រះអង្គដើម្បីសូមសេចក្តីល្អឲ្យគេ ហើយបំបែរសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គចេញពីគេដែរ។

^{២១}ដូច្នេះ សូមព្រះអង្គឲ្យកូនចៅគេជួបអំណត់ ហើយប្រគល់គេដល់អំណាចដាវ សូមឲ្យប្រពន្ធគេនៅជាឥតមានកូន និងជាមេម៉ាយ ហើយឲ្យពួកប្រុសៗរបស់គេ
ត្រូវស្លាប់ និងពួកកំលោះៗ របស់គេត្រូវបួសដោយដាវក្នុងសង្គ្រាម។^{២២}សូមឲ្យមានឮសម្រែកចេញពីផ្ទះគេ ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គនាំពួកពលទ័ពមកលើគេភ្លាម
ដ្បិតគេបានដឹករណ្តៅ ដើម្បីនឹងចាប់ទូលបង្គំហើយបានលាក់អន្ទាក់ ដើម្បីទាក់ដឹងទូលបង្គំផង។^{២៣}ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គប្រាប់អស់ទាំងគំនិត ដែលគេ
ប្រើក្បាច់ ដើម្បីសម្លាប់ទូលបង្គំហើយ សូមព្រះអង្គកុំអត់ទោសចំពោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេឡើយក៏កុំលុបអំពើបាបរបស់គេពីចំពោះព្រះអង្គដែរ គឺឲ្យគេត្រូវដួលនៅ
ចំពោះព្រះអង្គវិញ សូមព្រះអង្គសម្រេចដល់គេ ក្នុងវេលាដែលព្រះអង្គមានសេចក្តីក្រោធចុះ។

19¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរទៅទិញក្នុងដីពីជាងស្កនមក រួចនាំចាស់ទុំខ្លះក្នុងចំណោមប្រជាជន និងចាស់ទុំខ្លះក្នុងចំណោមពួកសង្ឃមកជាមួយអ្នក។² ហើយចេញទៅច្រកភ្នំនៃកូនចៅហ៊ុនណាម ដែលនៅត្រង់មុខទ្វារចូលហារស៊ីត ហើយប្រកាសប្រាប់ពាក្យទាំងប៉ុន្មាននៅទីនោះ ដែលយើងនឹងប្រាប់ដល់អ្នក។³ ត្រូវប្រាប់ថា៖ ពួកស្តេចទឹកដីយូដា និងពួកអ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអង្គចុះ ព្រះអង្គជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា «មើល! យើងនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកលើទីនេះ ដែលអ្នកណាញ នោះនឹងខ្ចីត្រចៀក។

⁴ យើងធ្វើការទាំងនេះ ដោយគេបានបោះបង់យើង ហើយបានបង្គាប់ទីនេះ ព្រមទាំងដុតកំញ័រនៅទីនេះថ្វាយដល់ព្រះដទៃ ជាព្រះដែល ទោះទាំងខ្លួនគេបុព្វបុរសគេ ឬពួកស្តេចជនជាតិយូដា ក៏មិនបានស្គាល់ផង ហើយបានធ្វើឲ្យទីនេះពេញដោយឈាមមនុស្ស ដែលឥតមានទោសដែរ។⁵ ពួកគេបានស្លាប់អស់ទាំងទីខ្ពស់របស់ព្រះបាលសម្រាប់ដុតកូនប្រុសៗរបស់គេ ទុកជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះបាល ជាការដែលយើងមិនបានបង្គាប់ដល់គេ ឬនិយាយឡើយ ក៏មិនបានចូលក្នុងគំនិតយើងដែរ។

⁶ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលគេលែងហៅទីនេះថា តូផែត ឬច្រកភ្នំរបស់កូនចៅហ៊ុនណាមទៀត គឺនឹងហៅថា ច្រកភ្នំសម្លេវិញ។⁷ គ្រានោះ យើងនឹងធ្វើឲ្យសេចក្តីប្រឹក្សារបស់ពួកទឹកដីយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមបាត់ពីទីនេះ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យគេដួលដោយដាវ នៅមុខពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ ហើយដោយដៃនៃពួកអ្នកដែលរកជីវិតគេផង យើងនឹងប្រគល់សាកសពរបស់គេដល់សត្វហើរលើអាកាស និងសត្វជើងបួននៅផែនដីធ្វើជាអាហារ។⁸ យើងនឹងធ្វើឲ្យទីក្រុងនេះទៅជាទីស្រឡាញ់កាំង ហើយជាទីដែលគេនឹងធ្វើស៊ីសស៊ូស អ្នកណាដែលដើរមកជិត គេនឹងកាំងឆ្ងល់ ហើយនឹងធ្វើស៊ីសស៊ូស ដោយព្រោះគ្រប់ទាំងសេចក្តីវេទនារបស់ក្រុងនេះ។⁹ យើងនឹងធ្វើឲ្យគេស៊ីសាច់កូនប្រុសកូនស្រីរបស់ខ្លួន ហើយគ្រប់គ្នានឹងស៊ីសាច់ភ្លឺនិមិត្តរបស់ខ្លួន ក្នុងគ្រាដែលពួកខ្មាំងឡោមព័ទ្ធ ហើយក្នុងសេចក្តីវេទនា ដែលពួកខ្មាំងសត្រូវនឹងធ្វើដល់គេ ដើម្បីរកប្រហារជីវិតគេ»។

¹⁰ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវបំបែកក្នុងនោះ នៅមុខពួកមនុស្សដែលបានទៅជាមួយអ្នក។¹¹ ហើយត្រូវប្រាប់ដល់គេថា៖ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា គឺបែបយ៉ាងនេះ ដែលយើងនឹងបំបែកបំបាក់ជនជាតិនេះ និងទីក្រុងនេះផង គឺដូចជាអ្នកណាបំបែកក្នុងរបស់ជាងស្ទូន ឲ្យផ្តុំឡើងវិញមិនបានដែរ ហើយមនុស្សនឹងបញ្ចុះសពគេនៅត្រង់តូផែត ទាល់តែគ្មានកន្លែងទៀត។

¹² ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា៖ យើងនឹងធ្វើដូច្នេះដល់ទីនេះ ហើយដល់ពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅ គឺនឹងធ្វើឲ្យទីក្រុងនេះត្រឡប់ទៅដូចជាតូផែត។¹³ អស់ទាំងផ្ទះនៅក្រុងយេរូសាឡឹម និងដំណាក់នៃស្តេចទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេបានធ្វើឲ្យស្លាកត្រាកហើយ នោះនឹងបានដូចជាទីតូផែតនេះដែរ គឺអស់ទាំងផ្ទះណាដែលគេបានឡើងទៅលើដំបូល ដើម្បីដុតកំញ័រថ្វាយដល់ពួកពលបរិវារនៅលើមេឃ ហើយច្រូចតង្វាយថ្វាយដល់ព្រះដទៃនោះ»។

¹⁴ ព្យាករវិយេមាភីវិលមកពីតូផែត ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់ឲ្យលោកទៅថ្លែងទំនាយនោះ លោកក៏ឈរនៅទីលានព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ មានប្រសាសន៍ដល់បណ្តាជនទាំងឡាយថា¹⁵ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើល! យើងនឹងនាំគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់មកលើក្រុងនេះ និងអស់ទាំងតំបន់នៅជុំវិញ ដូចជាយើងបានប្រកាសប្រាប់ទៅដល់នឹងគេ ពីព្រោះគេបានតាំងចិត្តរឹងរូស ដើម្បីមិនឲ្យពាក្យរបស់យើងឡើយ»។

20¹ ពេលលោកផាសហ៊ើរ ជាកូនរបស់សង្ឃមីមមើរ ដែលជានាយកធំក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ បានថាព្យាករណ៍នេះមកកំពុងថ្លែងទំនាយសេចក្តីទាំងនេះ។
ដូច្នេះលោកផាសហ៊ើរក៏វាយព្យាករណ៍នេះមក ហើយយកទៅដាក់ក្នុង ដែលនៅត្រង់ទ្វារបនយ៉ាមីនខាងលើ កំផែងរបស់ព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់។

³ លុះថ្ងៃបន្ទាប់ លោកផាសហ៊ើរក៏នាំព្យាករណ៍នេះមកចេញពីគុកមកវិញ ខណៈនោះ ព្យាករណ៍នេះមកប្រាប់លោកថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ មិនបានហៅឈ្មោះលោកថា ផាសហ៊ើរ នោះទេ គឺហៅថា ម៉ាកោរ មីស្យាប៊ីបវិញ។» ដ្បិតព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា "យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកជាទីស្វែងខ្លាចដល់ខ្លួន ហើយដល់អស់ទាំងមិត្ត សម្លាញ់របស់អ្នកផង គេនឹងដួលដោយដាច់របស់ពួកខ្មាំងសត្រូវ ហើយភ្នែករបស់អ្នកនឹងឃើញដែរ យើងនឹងប្រគល់ទឹកដីយូដាទាំងមូល ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃ ស្តេចបាប៊ីឡូន ស្តេចនោះនឹងនាំគេទៅជាល្បីដល់ទឹកដីបាប៊ីឡូន ព្រមទាំងសម្លាប់គេដោយដាច់ផង។

⁵ យើងនឹងប្រគល់អស់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិនៃក្រុងនេះ ហើយផលដែលកើតមានទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងរបស់ថ្ងៃវិសេសទាំងអស់ យើងនឹងប្រគល់ព្រះរាជទ្រព្យរបស់ ពួកស្តេចទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្មាំងសត្រូវគេ ពួកនោះនឹងចាប់យកនាំទៅទឹកដីបាប៊ីឡូន។⁶ ឯអ្នកផាសហ៊ើរអើយ អ្នក និងអស់អ្នក ដែលអាស្រ័យនៅផ្ទះអ្នកនឹងត្រូវនាំទៅជាល្បី គឺអ្នកនឹងត្រូវទៅដល់ក្រុងបាប៊ីឡូន នៅទីនោះអ្នកត្រូវស្លាប់។ ហើយគេនឹងកប់អ្នកនៅទឹកដីនោះ គឺទាំងអ្នក និងពួកមិត្តសម្លាញ់អ្នកដែលអ្នកបានថ្លែងទំនាយកុហកដល់គេនោះផង។

⁷ ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានបញ្ជាតទូលបង្គំ ហើយទូល បង្គំក៏បណ្តោយតាម។ ព្រះអង្គមានកម្លាំងជាងក៏បានឈ្នះទូលបង្គំ។ ទូលបង្គំបានត្រឡប់ជាទីសើច ឡូករាល់ថ្ងៃជានិច្ច មនុស្សទាំងអស់ចំអកឡូកឡើយទូលបង្គំ។⁸ ដ្បិតវេលាណាដែលទូលបង្គំនិយាយ នោះទូលបង្គំស្រែកឡើង ទូលបង្គំបន្តិញការច្រឡោត និង ការបំផ្លាញទេ ពីព្រោះគេយកព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាសេចក្តីដំណៀលដល់ទូលបង្គំ ហើយជាសេចក្តីឡូកឡើយទូលបង្គំជានិច្ចរាល់ថ្ងៃ។

⁹ ប្រសិនបើទូលបង្គំទូលថា ទូលបង្គំនឹងមិនគិតពីព្រះអម្ចាស់ទៀតទេ។ ទូលបង្គំក៏មិនពោលពីព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គទៀតដែរ។ គឺដូចជាភ្លើងដែលឆេះដូងចិត្តនិងឆ្អឹងរបស់ទូលបង្គំដែរ។ ដូច្នេះទូលបង្គំមានបញ្ហាច្រើនដែលមិនអាចធ្វើបាន។

¹⁰ ទូលបង្គំបានឮពាក្យបង្គាប់របស់មនុស្សជាច្រើន ហើយមានសេចក្តីស្វែងខ្លាចនៅពីទ្វារវិញ។ អស់ទាំងសម្លាញ់ស្និទ្ធស្នាលរបស់ទូលបង្គំ គេជាពួកអ្នកដែលចាំ មើលតែទូលបង្គំដួលដែរ គេថា ចូរបរិហារចុះ នោះយើងនឹងបរិហារដែរ ប្រហែលជាយើងនឹងបញ្ចូលវាបានទេដឹង។ ដូច្នេះ យើងនឹងឈ្នះវាបាន នោះ យើង នឹងសងសឹកនឹងវា។¹¹ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គគង់ជាមួយទូលបង្គំ ទុកជាមនុស្សខ្លាំងពូកែដែលគួរស្វែងខ្លាច ហេតុនោះ ពួកអ្នកដែលបៀតបៀនទូលបង្គំ គេនឹងត្រូវចំពប់ ដួលឥតឈ្នះបានឡើយ គេនឹងត្រូវខ្មាសជាទីបំផុត។ ពួកគេនឹងធ្វើតាមបំណងចិត្តមិនបាន គឺជាសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាស វានឹងមិនអាចបំភេចបាន។

¹² ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ ជាព្រះដែលល្បងលញ្ឆកសុចរិត ហើយទតឃើញចិត្ត និងធ្វើអើយ សូមឲ្យទូលបង្គំឃើញព្រះអង្គសងសឹកនឹងគេ ដ្បិត ទូលបង្គំបានសម្តែងដើមហេតុ នៃទូលបង្គំដល់ព្រះអង្គហើយ។¹³ ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ចូរសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ចុះ ដ្បិតព្រះអង្គបានដោះព្រលឹងរបស់ មនុស្សវេទនា ឲ្យរួចចេញពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់។

¹⁴ សូមឲ្យថ្ងៃដែលខ្ញុំកើតមកត្រូវបណ្តាសាចុះ កុំឲ្យថ្ងៃដែលម្តាយបានសម្រាលខ្ញុំចេញមកនោះ បានពរឡើយ¹⁵ សូមឲ្យត្រូវបណ្តាសា ដល់អ្នកដែលនាំដំណឹងមក ប្រាប់ឲ្យដំណឹងខ្ញុំ មានអំណរជាខ្លាំង ដោយថា អ្នកបានកូនប្រុសហើយ

¹⁶ សូមឲ្យមនុស្សនោះបានដូចជាអស់ទាំងទីក្រុង ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបំផ្លាញឥតស្តាយចុះ ឲ្យគេឮតែសម្រែកនៅពេលព្រឹក ហើយសូរហៅនៅថ្ងៃត្រង់¹⁷ ពីព្រោះ គេមិនបានសម្លាប់ខ្ញុំ ពីកាលនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយនៅឡើយ ឲ្យម្តាយខ្ញុំជាផ្ទុះរបស់ខ្ញុំ ហើយមានពោះធំរហូតទៅ។¹⁸ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំបានចេញពីផ្ទៃម្តាយមក ឲ្យឃើញ តែការនឿយហត់ នឹងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ ឲ្យថ្ងៃអាយុខ្ញុំបានសូន្យទៅ ដោយសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាសដូច្នេះ?

21 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្យាករីយេនមា ក្នុងកាលដែលព្រះបាទសេដេគាបានចាត់ផាសហើរជាកូនម៉ាលគា និងសេផានា ជាកូនរបស់សង្ឃម្ចាស់យ៉ា មកជួបលោកដោយពាក្យថា៖² «សូមទូលសួរដល់ព្រះអង្គឲ្យយើងផង ដ្បិតនេបូក្លេសា ជាស្តេចបាបីឡាន ច្បាំងនឹងយើងហើយ ប្រហែលជាព្រះអម្ចាស់នឹងប្រោសយើង។ តាមអស់ទាំងការអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យស្តេចនោះបានថយចេញពីយើងទៅទេជីង»។

³ដូច្នេះ ព្យាករីយេនមាឆ្លើយតបថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាទូលតបនឹងព្រះបាទសេដេគាយ៉ាងនេះ៖⁴ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា មើល! យើងនឹងបំបែរគ្រឿងសស្ត្រានុវត្តដែលនៅក្នុងដៃអ្នករាល់គ្នានោះឲ្យត្រឡប់ថយ ជាគ្រឿងដែលប្រើច្បាំងតនឹងស្តេចបាបីឡាន ហើយពួកខាលដេ ដែលឡោមព័ទ្ធអ្នករាល់គ្នាខាងក្រៅក៏ផែងយើងនឹងប្រមូលគេមកនៅកណ្តាលទីក្រុងនេះ។⁵ហើយខ្លួនយើងក៏ច្បាំងតនឹងអ្នករាល់គ្នា ដោយដៃលូកចេញ និងដើមដៃខ្លាំងពូកែ គឺដោយកំហឹង សេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តីគ្មានក្លាញជាខ្លាំង។

⁶ដ្បិតយើងនឹងប្រហារពួកអ្នកនៅក្នុងនេះ ទាំងមនុស្ស និងសត្វផង គេនឹងត្រូវស្លាប់ដោយអាសន្នរោគយ៉ាងសាហាវ។⁷បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ លំដាប់នោះ យើងនឹងប្រគល់សេដេគា ជាស្តេចយូដា ហើយពួកមហាតលិក និងបណ្តាជនទាំងឡាយ គឺអស់អ្នកនៅក្នុងទីក្រុងនេះ ដែលសល់ពីអាសន្នរោគ ពីដាវ និងពីអំណាត់ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនេបូក្លេសា ជាស្តេចបាបីឡាន គឺក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្លាំងសត្រូវគេ ជាពួកអ្នកដែលស្វែងរកជីវិតគេ ស្តេចនោះនឹងប្រហារគេដោយមុខដាវ។ ស្តេចនឹងឥតប្រណី ឥតមេត្តា ឥតអាណិតអាសូរឡើយ។

⁸សម្រាប់មនុស្សទាំងនេះ អ្នកត្រូវប្រាប់ដល់ជនជាតិនេះថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើល! យើងដាក់ផ្លូវជីវិត និងផ្លូវស្លាប់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា។⁹អ្នកណាដែលនៅជាប់ក្នុងក្រុងនេះ នឹងត្រូវស្លាប់ដោយដាវ ដោយអំណាត់ ហើយដោយអាសន្នរោគ តែងអ្នកណាដែលចេញទៅខាងពួកខាលដេ ជាខ្លាំងដែលឡោមព័ទ្ធអ្នករាល់គ្នា នោះនឹងនៅរស់ ហើយនឹងមានជីវិតរស់រូចពីសង្គ្រាម។¹⁰ដ្បិតព្រះ អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងបានតាំងមុខទាស់នឹងទីក្រុងនេះ សម្រាប់ជាការអាក្រក់ មិនមែនជាការល្អទេ ទីក្រុងនេះនឹងត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃស្តេចបាបីឡាន ស្តេចនោះនឹងដុតទីក្រុងចោល។

¹¹អ្នកត្រូវប្រាប់ពីដំណើរឯងនៃស្តេចយូដាថា ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ចុះ។¹²ពួកវង្សដាវីឌឆ្លើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរសម្រេចតាមសេចក្តីយុត្តិធម៌ ចាប់តាំងពីពេលព្រលឹមស្រាងចុះ។ ហើយដោះអ្នកណាដែលត្រូវគេប្លន់ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលសង្កត់សង្កិននោះផង ក្រែងសេចក្តីក្រោធរបស់យើងចេញទៅដូចជាភ្លើង ហើយឆេះជាខ្លាំង ដល់ម្ល៉េះបានជាគ្មានអ្នកណាអាចនឹងពន្លត់បានឡើយ ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្ត។

¹³នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ថា៖ មើល អ្នកដែលអាស្រ័យនៅច្រកភ្នំ ជាថ្មដានៅវាលមើយ យើងទាស់នឹងអ្នកហើយ អ្នកអួតថា «តើអ្នកណានឹងចុះមកទាស់នឹងយើង?» ឬ «អ្នកណានឹងចូលមកក្នុងទីលំនៅរបស់យើងបាន?»¹⁴ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងផ្តាសាយអ្នកឲ្យសមតាមផល ដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត គឺយើងនឹងបង្កាត់ភ្លើងនៅក្នុងព្រៃអ្នក ភ្លើងនោះនឹងឆេះបំផ្លាញរបស់ទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញ»។

22 ¹នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់៖ «ចូរចុះទៅដំណាក់ស្តេចយូដា ហើយពោលពាក្យនេះនៅទីនោះ» គឺប្រាប់ថា ស្តេចជនជាតិយូដាដែលគង់លើបល្ល័ង្កនៃ ជាវិឌ ព្រមទាំងពួកមហាតលិក និងបណ្តាជនរបស់ព្រះអង្គដែលចូលតាមទ្វារទាំងនេះអើយ។² ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់៖ ចូរសម្រេចសេចក្តី យុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិត ហើយដោះអ្នកដែលត្រូវគេប្លន់ ឲ្យបានរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលសង្កត់សង្កិននោះ។ កុំជិះជាន់ ឬគំហកក់ហែងដល់អ្នកដទៃ ដែលមកស្នាក់នៅ ឬដល់ពួកកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយឡើយ ក៏កុំកម្លាយឈាមរបស់មនុស្សដែលឥតទោសនៅទីនេះដែរ។

⁴ ដ្បិតប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាពិតជាធ្វើតាមពាក្យនេះ នោះនឹងមានស្តេចដែលគង់លើបល្ល័ង្កជាវិឌជិះរាជរថ និងសេះយាងចូលតាមទ្វារនេះ ព្រមទាំងពួក មហាតលិក និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង! ⁵ ប៉ុន្តែ បើអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់តាមពាក្យទាំងនេះទេ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ យើងស្អប់នឹងខ្លួន យើងថា ដំណាក់នេះនឹងត្រូវបំផ្លាញអស់រលីង»។

⁶ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ពីដំណើរដំណាក់នៃស្តេចយូដាថា៖ ចំពោះយើង អ្នកប្រៀបដូចជាទឹកដីកាឡាត និងកំពូលភ្នំល្អាណូន ប៉ុន្តែ យើងប្រាកដ ជានឹងធ្វើឲ្យអ្នកត្រឡប់ ទៅជាទីរហស្តាន ជាទីក្រុងដែលគ្មានមនុស្សរស់នៅ។⁷ យើងនឹងតាំងពួកបំផ្លាញឲ្យមកទាស់នឹងអ្នក គ្រប់គ្នានឹងក្លាយជាអ្នករស់នៅ គេនឹងកាប់រំលំដើមតាត្រៅ ដែលជ្រើសរើសរបស់អ្នក ហើយបោះទៅក្នុងភ្លើង។

⁸ ជនជាតិជាច្រើននឹងដើរមកតាមទីក្រុងនេះ គ្រប់គ្នានឹងនិយាយដល់គូកនខ្លួនថា «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះដល់ក្រុងធំនេះ?»⁹ គេនឹងឆ្លើយតបថា៖ «ពី ព្រោះគេបានបោះបង់សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែល ជាព្រះរបស់គេ ក៏ថ្វាយបង្គំ ហើយគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដទៃ»។

¹⁰ កុំយំនឹងមនុស្សដែលស្លាប់ឡើយ ក៏កុំសោកស្តាយគេដែរ ត្រូវឲ្យយំជាខ្លាំងនឹងអ្នកដែលចាកចេញពីទីនេះវិញ ដ្បិតគេនឹងមិនដែលវិលមកទៀតឡើយ ក៏មិន ដែលឃើញទឹកដីកំណើតរបស់ខ្លួនទៀតផង។

¹¹ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ សាលូម ជាបុត្រយ៉ូសៀស ស្តេចយូដា ដែលសោយរាជ្យជំនួសយ៉ូសៀស ជាបិតា ហើយបានចាកចេញពីទីនេះទៅហើយ គេនឹងមិនមកទីនេះវិញទេ។¹² នៅកន្លែងណាដែលត្រូវចាប់នាំទៅជាឈ្មើយ គេនឹងស្លាប់នៅទីនោះ ឥតដែលឃើញទឹកដីនេះទៀតឡើយ។

¹³ ឥឡូវនេះដល់អ្នកណាដែលសង់ផ្ទះខ្លួន ដោយការទុច្ចរិត ហើយធ្វើបន្ទប់ខ្លួនដោយការមិនទៀងត្រង់ ជាអ្នកដែលប្រើប្រាស់អ្នកជិតខាងខ្លួនទេ ឥតចេញឈ្នួល ឲ្យ¹⁴ ហើយក៏ពោលថា យើងនឹងសង់ផ្ទះមួយធំ ដែលមានបន្ទប់ទូលាយសម្រាប់យើង ក៏ធ្វើបង្អួច ហើយបិទជញ្ជាំងដោយក្តារតាត្រៅ រួចលាបពណ៌ក្រហម ស្រស់។

¹⁵ តើអ្នកត្រូវសោយរាជ្យ ដោយព្រោះតែអ្នកមានចិត្តសង្វាត និងចម្រើនឈឺតាក្រៅឬ? ឯឪពុកអ្នក តើមិនបានស៊ី ហើយផឹកដែរទេឬ? ប៉ុន្តែ បានប្រព្រឹត្តសេចក្តី យុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិត បានជាមានសន្តិសុខក្នុងគ្រានោះ។¹⁶ គាត់បានកាត់ក្តីឲ្យពួកក្រីក្រ និងពួកកម្សត់ទុក្ខ ដូច្នេះ ក៏មានសេចក្តីសុខ ព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូលសួរថា៖ ដែលប្រព្រឹត្តដូច្នោះ តើមិនស្គាល់យើងទេឬ?

¹⁷ ចំណែកភ្នែក និងចិត្តរបស់អ្នក រកតែបំពេញសេចក្តីលោភរបស់អ្នក ក៏កម្លាយឈាមរបស់មនុស្សដែលឥតមានទោស ព្រមទាំងជិះជាន់ និងប្រព្រឹត្តសេចក្តី ច្រឡោតប៉ុណ្ណោះ។¹⁸ ហេតុនេះ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ស្តីពីដំណើរយេហូវ៉ាគីម ជាបុត្រយ៉ូសៀស ស្តេចជនជាតិយូដាដូច្នេះថា៖ មនុស្សនឹងមិនសោក ស្តាយដោយពាក្យថា ឱបង ឱប្អូនអើយ ក៏មិនដែលសោកស្តាយថា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ឬថាព្រះករុណាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់អើយ នោះឡើយ។¹⁹ គេនឹងបញ្ចុះសព យេហូវ៉ាគីម ដូចជាបញ្ចុះសពសត្វលា គឺគេនឹងអូសទៅបោះចោល នៅខាងក្រៅទ្វារនៃក្រុងយេរូសាឡឹម។

²⁰ ចូរឡើងទៅលើភ្នំល្អាណូន ហើយស្រែកឡើង ចូរបន្តិសំឡេងនៅទីកន្លែងជាសាសនា ហើយស្រែកពីភ្នំអាបារីមចុះ ពីព្រោះសហាយរបស់អ្នកត្រូវបំផ្លាញហើយ។

²¹ កាលនៅគ្រាសម្បូណ៌ នោះយើងបាននិយាយនឹងអ្នកហើយ តែអ្នកឆ្លើយតបថា៖ យើងមិនស្តាប់ទេ គឺបែបយ៉ាងនេះ ដែលបានប្រព្រឹត្ត តាំងតែពីក្មេងមក គឺមិន ព្រមស្តាប់តាមពាក្យយើងឡើយ។

²² ខ្យល់នឹងស៊ីបំផ្លាញពួកកង្វាលរបស់អ្នក ហើយពួកសហាយរបស់អ្នកនឹងត្រូវដឹកទៅជាឈ្មើយ ដូច្នេះ អ្នកនឹងត្រូវខ្មាស ហើយជ្រប់មុខ ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ ដែលអ្នកប្រព្រឹត្តជាមិនខាន។²³ ឱអ្នកដែលអាស្រ័យនៅព្រៃល្អាណូន ដែលធ្វើសម្បុកនៅដើមតាត្រៅអើយ កាលណាសេចក្តីទុក្ខវេទនាមកលើអ្នក ដូចជាស្ត្រី ដែលលឺចាប់សម្រាលកូន នោះអ្នកគួរឲ្យអាណិតយ៉ាងណាទៅ!»

²⁴ ព្រះជាម្ចាស់ស្អប់ថា៖ ដូចជាយើងរស់នៅ ទោះបីព្រះបានកូនាស ជាបុត្រព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ស្តេចជនជាតិយូដា ជាចិញ្ចៀនត្រានៅដៃស្តាំយើងក៏ដោយ គង់តែយើងនឹងកន្ត្រាក់ចេញទៅដែរ។²⁵ យើងនឹងប្រគល់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលចង់បានជីវិតអ្នក ហើយក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលអ្នកបាន ខ្លាចនោះ គឺក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃនេបូក្តេសា ជាស្តេចបាបីឡូន ហើយក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃជនជាតិខាល់ដេផង។²⁶ យើងនឹងបោះអ្នកចោល ព្រមទាំងម្តាយដែលបង្កើត អ្នកផង ទៅក្នុងទឹកដីមួយដែលមិនមែនជាទឹកដីកំណើតរបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងស្លាប់នៅក្នុងទឹកដីនោះ។

²⁷ ចំពោះទឹកដីដែលចិត្តគេព្យាបាទវិលទៅនៅវិញនោះ គេនឹងមិនត្រឡប់ទៅនៅវិញឡើយ។²⁸ ចំណែកមនុស្សឈ្មោះកូនាស នេះ តើជាភាជនៈកំបែក ហើយសម្លាប់ ជាប្រដាប់ដែលឥតមានអ្នកណាឃកចិត្តទុកដាក់ឬ? ហេតុអ្វីបានជាគេ និងកូនចៅរបស់គេត្រូវបោះចោល ហើយគ្រវែងទៅនៅទីកន្លែងមួយដែលគេមិនស្គាល់ នោះ?

²⁹ ឱផែនដី ផែនដី ផែនដីអើយ! ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ចុះ!³⁰ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ៖ «ត្រូវកត់ឈ្មោះរបស់មនុស្សនេះថាជាគ្មានកូន ជាមនុស្សដែល នឹងមិនចម្រើនក្នុងជំនាន់របស់ខ្លួនឡើយ ដ្បិតនឹងគ្មានពូជពង្សគេណាមួយ ដែលនឹងអាចអង្គុយលើបល្ល័ង្កស្តេចជាវិឌ ហើយគ្រប់គ្រងលើទឹកដីយូដាបានទៀត ឡើយ»។

23 ¹«ពួកគេដែលមិនចែងឈ្មោះរបស់យើង តែធ្វើឲ្យគេខ្លាចខ្លាញ់មុខជាត្រូវវេទនាពុំខាន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។²ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលអំពីពួកមេដឹកនាំ ដែលឃ្លាលប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបោះបង់ចោលកូនចៀមរបស់យើងឲ្យខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនបានយកចិត្តទុកដាក់នឹងពួកគេទេ។ យើងយកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នករាល់គ្នា គឺដាក់ទោសតាមអំពើអាក្រក់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្ត នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³គឺយើងនេះហើយ ដែលនឹងប្រមូលសំណល់នៃហ្វូងរបស់យើង ចេញពីគ្រប់ទីកន្លែង ដែលយើងបានបណ្តេញគេទៅនោះ ហើយនាំវិលត្រឡប់មកក្រោលគេវិញ នោះគេនឹងបង្កើតផល ហើយចម្រើនឡើង។⁴យើងនឹងតាំងកង្វាលលើគេ ដែលនឹងឃ្លាលគេ គ្រានោះ គេនឹងមិនភ័យ ឬស្រឡាចចិត្តទៀតឡើយ ក៏មិនដែលបាត់បង់ណាមួយដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁵ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា៖ មើល! នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលយើងនឹងបង្កើតឲ្យដាវីឌមានលំពង់សុចរិតមួយ លំពង់នោះទ្រង់នឹងសោយរាជ្យទុកដូចជាស្តេច ហើយនឹងប្រព្រឹត្តដោយរាងវៃ ព្រមទាំងសម្រេចសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងទឹកដី។⁶នៅគ្រាបស់ស្តេចនោះ ពួកយូដានឹងបានសង្គ្រោះ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែលនឹងនៅដោយសន្តិសុខ ឯព្រះនាម ដែលគេនឹងហៅព្រះអង្គ នោះគឺ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាសេចក្តីសុចរិតនៃយើង។

⁷ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ គឺហេតុនោះបានជាមានគ្រាមកដល់ ដែលគេនឹងលែងស្ងៀមថា ដូចជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ ដែលព្រះអង្គបាននាំពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលឡើងចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមកទៀតហើយ។⁸គឺគេនឹងថា ដូចជាព្រះមានព្រះជន្មរស់ ដែលព្រះអង្គបាននាំពួកជំនុំនៃអ៊ីស្រាអែល ហើយនាំគេចេញពីទឹកដីខាងជើង និងពីគ្រប់ទាំងទីកន្លែងដែលព្រះអង្គបានបណ្តេញគេនោះវិញ។ ពេលនោះ គេនឹងនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួន»។

⁹ពីដំណើរពួកព្យាករ ចិត្តនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំត្រូវបញ្ជាក់ហើយ អស់ទាំងអ្វីៗខ្ញុំក៏ញ័រ ខ្ញុំដូចជាមនុស្សស្រវឹង គឺដូចជាមនុស្សដែលស្រាវជ្រាវព័រព័របានឈ្នះហើយ ដោយព្រះព្រះអម្ចាស់ហើយ ដោយព្រះព្រះបន្ទូល ដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ដ្បិតទឹកដីនេះមានពេញដោយមនុស្ស ដែលប្រព្រឹត្តអំពើកំផ្លិត ហើយទឹកដីក៏យំសោក ដោយព្រះបណ្តាសា អស់ទាំងទីឃ្លាលសត្វនៅទីរហោស្ថាន បានហូតហែងអស់ហើយ គេរត់តាមតែសេចក្តីអាក្រក់ ហើយគេប្រើអំណាចសម្រាប់តែការទុច្ចរិតទេ។

¹¹ដ្បិតទាំងពួកព្យាករ និងបូជាចារ្យ សុទ្ធតែស្លោកគ្រាកទាំងអស់គ្នា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងបានឃើញអំពើអាក្រក់របស់គេ នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់យើង¹²ហេតុនោះ ផ្លូវរបស់គេនឹងបានដូចជាកន្លែងអវិល នៅទីងងឹតដល់គេ គេនឹងត្រូវច្រានទៅ ហើយដួលចុះនៅទីនោះ ដ្បិតយើងនឹងនាំសេចក្តីអាក្រក់មកលើគេ គឺជាឆ្នាំដែលត្រូវធ្វើទោសដល់គេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹³ដ្បិតក្រុងសាម៉ារី យើងបានឃើញពួកព្យាករ ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ គឺពួកគេនាំគ្នាទាយក្នុងនាមព្រះបាទ ពួកគេនាំអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ឲ្យរង្វង់។¹⁴រីឯនៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញ យើងឃើញអំពើគួរឲ្យស្តាប់ខ្ពើម គឺពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ ពួកគេនិយមការកុហក ពួកគេលើកទឹកចិត្តអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដូច្នេះ គ្មាននរណាអាចងាកចេញពីផ្លូវអាក្រក់ របស់ខ្លួនបានឡើយ។ ចំពោះយើង ពួកគេទាំងអស់គ្នាប្រៀបដូចជា អ្នកក្រុងសូដុម ហើយអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមក៏ប្រៀបដូចជា អ្នកក្រុងកូម៉ូរដែរ»។¹⁵ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូលស្តីអំពីពួកព្យាករថា៖ «យើងនឹងឲ្យពួកគេបរិភោគផ្លែស្លែង និងឲ្យពួកគេផឹកទឹកដែលមានជាតិពុល ដ្បិតអំពើទុច្ចរិតបានរាលដាលពាសពេញ ទឹកដីទាំងមូល ព្រោះតែពួកព្យាករ នៅក្នុងយេរូសាឡឹមនេះឯង»។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «កុំស្តាប់តាមពាក្យរបស់ព្យាករ ដែលគេថ្លែងទំនាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យសោះ គេនាំអ្នករាល់គ្នាឲ្យរង្វង់ទេ គេសម្លេងចេញតែពីការដែលគេនឹកឃើញក្នុងចិត្តគេ មិនមែនជាសេចក្តីដែលចេញពីព្រះឧស្សររបស់ព្រះអង្គឡើយ។¹⁷គេចេះតែប្រាប់ដល់ពួកអ្នកដែលមើលងាយយើងថា៖ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា អ្នករាល់គ្នានឹងមានសន្តិសុខទេ ហើយក៏ប្រាប់ដល់ពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមតែសេចក្តីរឹងចចេសនៅក្នុងចិត្តថា នឹងគ្មានសេចក្តីអាក្រក់ណាមកដល់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។¹⁸ដ្បិតតើអ្នកណាបានឈរក្នុងពួកប្រឹក្សានៃព្រះអម្ចាស់ ឲ្យបានឃើញ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ? តើអ្នកណាបានប្រុងស្តាប់ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ?

¹⁹មើល! ពុទ្ធសង្ឃាររបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គបានចេញទៅហើយ ជាពុទ្ធកូដដែលនឹងឆ្លាយមកលើក្បាល របស់ពួកមនុស្សអាក្រក់។

²⁰សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនវិលទៅវិញឡើយ ទាល់តែព្រះអង្គបានធ្វើសម្រេច ហើយបានបង្ហើយតាមបំណងព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ នៅថ្ងៃខាងមុខ អ្នករាល់គ្នានឹងយល់ច្បាស់។

²¹យើងមិនបានចាត់ប្រើពួកព្យាករទាំងនេះទេ តែគេបានរត់ទៅ យើងមិនបាននិយាយនឹងគេសោះ តែគេបានទាយ។²²ប្រសិនបើគេគ្រាន់តែឈរនៅក្នុងពួកប្រឹក្សារបស់យើង នោះគេនឹងប្រាប់ឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ស្តាប់ពាក្យរបស់យើងហើយ ព្រមទាំងបំបែរគេចេញពីផ្លូវអាក្រក់ និងពីអំពើដែលមកដល់ប្រព្រឹត្តរៀងខ្លួន។

²³ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលសួរថា៖ តើយើងជាព្រះដែលនៅឆ្ងាយ ឥតនៅជិតបង្កើយឬអី?²⁴ព្រះអម្ចាស់សួរដូច្នេះទៀតថា៖ តើមានអ្នកណានឹងពួននៅទីស្ងាត់ណាដែលយើងមើលមិនឃើញបានឬ? តើយើងមិននៅពេញស្មារតី និងផែនដីផងទេឬ? នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

²⁵យើងបានឮសេចក្តីដែលពួកព្យាករប្រាប់ ជាពួកអ្នកដែលថ្លែងទំនាយកុហក ដោយនូវឈ្មោះយើងថា ខ្ញុំបានយល់សប្តិ ឃើញដូច្នេះមួយៗ!²⁶សេចក្តីយ៉ាងនេះនឹងនៅក្នុងចិត្តនៃពួកព្យាករដែលថ្លែងទំនាយកុហក ជាពួកអ្នកដែលបញ្ឆោតតាមសេចក្តីនៅក្នុងចិត្តគេ តើដល់កាលណាទៀត?²⁷គេគិតតែបណ្តាលឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងភ្លេចឈ្មោះយើង ដោយការយល់សប្តិរបស់គេ ដែលថ្លែងប្រាប់ដល់អ្នកជិតខាងគេរៀងខ្លួន ដូចជាបុព្វបុរសគេបានភ្លេចឈ្មោះយើង ឲ្យយកឈ្មោះព្រះបាទវិញដែរ។

²⁸ព្យាករណាដែលយល់សប្តិឲ្យគេប្រាប់តាមសប្តិនោះចុះ ហើយព្យាករណាដែលបានទទួលពាក្យយើង ត្រូវឲ្យអ្នកនោះប្រាប់ពាក្យយើង ដោយស្មោះត្រង់ទៅ តើចំបើងជាអ្វីចំពោះស្រូវ? នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។²⁹ពាក្យរបស់យើង តើមិនមែនដូចជាក្លើង ហើយដូចជាញញឹម ដែលបំបែកខ្ទេចខ្ទីទេឬ?³⁰ដូច្នេះ មើល! ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងទាស់នឹងពួកព្យាករ ដែលជាពួកអ្នកដែលលួចពាក្យពីអ្នកដទៃផ្សេងទៀត ហើយនិយាយថា គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់យើងទៅវិញ។

³¹មើល! យើងទាស់នឹងពួកព្យាករដែលប្រើអំណាចនិយាយនិង ប្រកាសពីព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ។³²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! យើងទាស់នឹងពួកអ្នកដែលថ្លែងទំនាយកុហកតាមយល់សប្តិ ព្រមទាំងផ្សាយប្រាប់សប្តិនោះ ហើយនាំឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងរង្វង់ចេញដោយសារពាក្យកុហករបស់គេ ហើយដោយសារសេចក្តីអំនួតឥតប្រយោជន៍របស់គេដែរ តែព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ យើងមិនបានចាត់គេ ឬបង្គាប់គេឡើយ គេក៏គ្មានប្រយោជន៍អ្វីដល់ជនជាតិនេះដែរ។

³³កាលណាប្រជាជននេះ ឬព្យាករណាម្នាក់ ឬសង្ឃណាម្នាក់ សួរអ្នកថា៖ តើបន្ទុករបស់ព្រះអម្ចាស់ជាអ្វី? អ្នកត្រូវឆ្លើយតបទៅគេថា៖ គឺអ្នករាល់គ្នាហ្នឹងហើយ ជាបន្ទុក យើងនឹងបោះបង់អ្នករាល់គ្នាចោល នេះជាព្រះបន្ទូលទ្រង់។³⁴ព្យាករណា និងបូជាចារ្យណា ឬជនជាតិណាដែលពោលថា នេះជាបន្ទុកពីព្រះអម្ចាស់ហើយ យើងនឹងធ្វើទោសដល់អ្នកនោះ ព្រមទាំងពួកវង្សគេ។

³⁵ អ្នករាល់គ្នាបន្តសួរអ្នកជិតខាង និងបងប្អូនអ្នករៀងខ្លួនដូច្នេះវិញថា តើព្រះអម្ចាស់ដែលបានតបឆ្លើយយ៉ាងដូចម្តេច? ឬថា តើព្រះជាម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងណា?³⁶ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវនិយាយពីបន្ទុករបស់ព្រះអង្គទៀតឡើយ ឯបន្ទុករបស់អ្នករាល់គ្នា នោះគឺជាពាក្យរបស់គ្រប់គ្នាវិញ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានបំផ្លាស់ប្តូរប្រែព្រះបន្ទូលនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ គឺព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នា។

³⁷ អ្នកត្រូវសួរព្យាករណ៍យ៉ាងដូច្នេះថា៖ តើព្រះជាម្ចាស់ឆ្លើយនឹងអ្នកយ៉ាងដូចម្តេច? ឬថា តើព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងណាខ្លះ?³⁸ ប៉ុន្តែ បើអ្នករាល់គ្នាហ៊ាននិយាយថា៖ នេះជាបន្ទុករបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយ នោះព្រះអង្គនឹងមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាចេញពាក្យថា បន្ទុករបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងបានចាត់គេឲ្យមក ឯអ្នកហាមនិយាយថា «កុំឲ្យនិយាយពីបន្ទុកព្រះអង្គឡើយ»³⁹ ដូច្នេះ មើល ប្រាកដជាយើងនឹងលើកអ្នករាល់គ្នា ហើយបោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យចេញឆ្ងាយពីមុខយើង គឺទាំងអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងទីក្រុងដែលយើងបានឲ្យដល់អ្នករាល់គ្នា និងបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា។⁴⁰ យើងនឹងនាំសេចក្តីដ៏ល្អដ៏នៅជាប់អស់កល្បមកលើអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងសេចក្តីខ្មាសនៅជាប់ជានិច្ចដែលភ្លេចមិនបានឡើយ»។

24 ¹ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញឲ្យឃើញផ្លែល្ងាពីរល្អ ដាក់នៅមុខព្រះវិហារនៃព្រះអង្គ ក្រោយពេលដែលព្រះបាននេបូក្ខេសា ជាស្តេចបាបីឡានចាប់ព្រះបាទ
យេកូនាស ជាបុត្រព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ស្តេចយូដា នាំទៅជាឈ្លីយ ព្រមទាំងពួកចៅហ្វាយនៃទឹកដីយូដា និងពួករចនា ហើយពួកជាង ចេញពីក្រុង
យេរូសាឡឹម ទៅដល់ទឹកដីបាបីឡាន។ ²ល្អីមួយមានផ្លែល្ងាណាស់ ដូចជាផ្លែល្ងាដែលទុំមុនគេ ឯល្អីមួយទៀតមានផ្លែល្ងាអាក្រក់ណាស់ ដែលបរិភោគមិនបាន
ដោយព្រោះអាក្រក់ពេក។ ³ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលសួរខ្ញុំថា៖ «យេមេមើយ អ្នកឃើញអ្វីនេះ?»។ ខ្ញុំក៏ទូលឆ្លើយថា៖ «ឃើញផ្លែល្ងា ឯផ្លែល្ងា នោះល្អណាស់
ហើយផ្លែអាក្រក់ ក៏អាក្រក់ណាស់ដែរ បរិភោគមិនបាន ពីព្រោះអាក្រក់ពេក»។

⁴ពេលនោះ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា "ដូចជាអ្នកបានស្គាល់ផ្លែល្ងាល្អ
នេះ យើងក៏នឹងស្គាល់ពួកយូដា ដែលត្រូវគេនាំទៅជាឈ្លីយនោះដែរ ដើម្បីនឹងប្រោសឲ្យគេបានសេចក្តីល្អ គឺជាពួកអ្នកដែលយើងបានបណ្តេញចេញពីទីនេះ
ទៅដល់ទឹកដីខាលដេហើយ។" ⁵ដ្បិតយើងនឹងតាមមើលគេ ឲ្យបានសេចក្តីល្អ ហើយនឹងនាំគេមកក្នុងទឹកដីនេះវិញ យើងនឹងស្តារគេឡើង មិនរុះវិញឡើយ ក៏ដា
គេចុះ ឥតរំលឹកចេញដែរ។" ⁶យើងនឹងឲ្យគេមានចិត្តដែលស្គាល់យើងថា ជាព្រះអម្ចាស់ របស់គេ ហើយពួកគេជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ពីព្រោះគេនឹងវិលមកឯ
យើងដោយអស់ពីចិត្ត។

⁷ប៉ុន្តែផ្លែឧទម្មរអាក្រក់ ដែលបរិភោគមិនបាន ដោយព្រោះអាក្រក់ពេក នោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាប្រាកដថា យើងនឹងឲ្យសេដេគា ជាស្តេចយូដា បានយ៉ាង
ដូច្នោះដែរ ព្រមទាំងពួកចៅហ្វាយ និងសំណល់មនុស្សនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ដែលសល់នៅក្នុងទឹកដីនេះ និងពួកដែលនៅទឹកដីអេស៊ីបផង។ ⁸យើងនឹងប្រគល់គេ
ទៅឲ្យត្រូវសាត់អណ្តែត នៅកណ្តាលអស់ទាំងនគរនៅផែនដី ឲ្យបានសេចក្តីអាក្រក់ ដើម្បីឲ្យគេបានជាទីជឿលក្ខៈ ជាពាក្យទំនៀម ជាទីអុថអាស ហើយជាទី
ផ្តាសា នៅគ្រប់ទីកន្លែងណាដែលយើងនឹងបណ្តេញទៅនោះ។ ⁹យើងនឹងចាត់ដាវ និងអំណត់ ហើយអាសន្នរោគ ឲ្យនៅកណ្តាលពួកគេ ដរាបដល់គេស្លាប់បាត់
អស់រលីងពីទឹកដីដែលយើងបានឲ្យដល់គេ ហើយដល់បុព្វបុរសគេទៅ»។

25 ¹នេះជាព្រះបន្ទូលដែលបានមកដល់ព្យាករណ៍យេស៊ា ពីដំណើរប្រជាជនទឹកដីយូដា។ ក្នុងឆ្នាំទីបួននៃរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូយ៉ាគីម ជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូសៀស ស្តេចយូដា។ គឺជាឆ្នាំដំបូងនៃរជ្ជកាលព្រះបាទនេបូកេដា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន។² ជាសេចក្តីដែលព្យាករណ៍យេស៊ា បានប្រាប់ដល់បណ្តាជននៅទឹកដីយូដា និងពួកអ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងអស់។

³ចាប់តាំងពីឆ្នាំទីដប់បី ក្នុងរាជ្យយ៉ូសៀសជាបុត្រអាំម៉ូន ស្តេចយូដា ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ គឺរយៈពេលម្ភៃបីឆ្នាំហើយ ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានក្រោកពីព្រលឹមស្រាងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមទេ។⁴ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ពួកព្យាករណ៍ទាំងប៉ុន្មាន ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យមករកអ្នករាល់គ្នា ជាច្រើនលើក ច្រើនសារ តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាម ឬធ្វើតាមត្រឡប់ត្រឡាចសោះ។

⁵ព្យាករណ៍ទាំងនោះនិយាយថា៖ ចូរអ្នករាល់គ្នាវិលមកពីផ្លូវអាក្រក់របស់ខ្លួន ហើយពីអំពើអាក្រក់ដែលគ្រប់គ្នាប្រព្រឹត្តឲ្យចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាននៅក្នុងទឹកដី ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នក និងបុព្វបុរសអ្នក តាំងពីបុរាណ ហើយរហូតទៅ។⁶ កុំទៅតាមព្រះដទៃ ដើម្បីនឹងគោរព ហើយថ្វាយបង្គំដល់វាឡើយ ក៏កុំបណ្តាលឲ្យយើងខឹង ដោយសារការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើដែរ យ៉ាងនោះយើងនឹងមិនប្រទូស្តសារីយដល់យើង។⁷ ហេតុនោះព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូលថា៖ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមពាក្យយើង យើងនឹងចាត់ទោសអស់ទាំងពួកគ្រូនៅទឹកដីខាងជើង និងនេបូកេដា ស្តេចបាប៊ីឡូន ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងមក។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ យើងនឹងនាំគេមកទាស់នឹងទឹកដីនេះ និងពួកអ្នកនៅក្នុងទឹកដី ហើយទាស់នឹងជនជាតិទាំងប៉ុន្មាននៅជុំវិញផង យើងនឹងបំផ្លាញពួកអ្នកទឹកដីនេះឲ្យអស់រលីង ព្រមទាំងធ្វើឲ្យទៅជាទីស្រឡាំងកាំង ជាទីដែលគេហួសចិត្ត ហើយជាទីខូចបង់នៅអស់កល្បជានិច្ច។

⁸យើងនឹងបំបាត់សំឡេងអរសប្បាយ សំឡេងរីករាយ សំឡេងប្តីប្រពន្ធចង្វេងថ្មី សូរត្បាល់កិន និងពន្លឺចង្អៀងពីពួកគេ។⁹ ដូច្នេះ ទឹកដីនេះទាំងមូលនឹងនៅស្ងាត់ជ្រងំ ហើយជាទីស្រឡាំងកាំង ជនជាតិទាំងនេះនឹងត្រូវបម្រើស្តេចបាប៊ីឡូនអស់ចិត្តសិបឆ្នាំ។

¹⁰បន្ទាប់ពីចិត្តសិបឆ្នាំហើយ យើងនឹងធ្វើទោសស្តេចបាប៊ីឡូន និងពួកជនជាតិនោះ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ឯទឹកដីរបស់ពួកខាល់ដេ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្ងាត់ជ្រងំជារៀងរហូតទៅ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។¹¹ យើងនឹងសម្រេចតាមអស់ទាំងពាក្យដែលយើងបានប្រកាសទាស់នឹងទឹកដីនោះ គឺតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅ នេះហើយជាពាក្យដែលព្យាករណ៍យេស៊ាបានថ្លែងទំនាយទាស់នឹងនគរទាំងប៉ុន្មាន។¹² ដ្បិតជនជាតិជាច្រើន និងស្តេចធំៗនឹងចាប់ប្រើជនជាតិខាល់ដេនោះវិញ ហើយយើងនឹងសងគេ តាមអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្ត និងតាមការដែលគេបានធ្វើ។

¹³ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំដូច្នេះថា៖ «ចូរយកពែងស្រា ជាសេចក្តីឃោរឃៅពីដៃយើង ទៅបង្អកជនជាតិទាំងប៉ុន្មានដែលយើងចាត់អ្នកឲ្យទៅនោះចុះ។¹⁴ គេនឹងផឹក ហើយដើរវិលវល់ទៅមក ទៅជាឆ្មាដោយព្រោះដាវ ដែលយើងនឹងចាត់ទៅកណ្តាលពួកគេ។

¹⁵ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏យកពែងនោះពីព្រះហស្តនៃព្រះជាម្ចាស់ ទៅបង្អកដល់ជនជាតិទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអង្គបានចាត់ខ្ញុំឲ្យទៅនោះ។¹⁶ គឺក្រុងយេរូសាឡឹម និងទីក្រុងទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងស្តេច និងពួកចៅហ្វាយរបស់គេផង ដើម្បីឲ្យគេទៅជាទីខូចបង់ ជាទីស្រឡាំងកាំង ជាទីដែលគេធ្វើស៊ីសស៊ូស ហើយជាទីផ្កាសាដូចជាសព្វថ្ងៃនេះ។

¹⁷ជនជាតិដ៏ទៃទៀត ក៏ត្រូវផឹកពីពែងនោះ ដែរ ជាហ៊ាន ជាស្តេចទឹកដីអេស៊ីប ពួកមហាធូលីក ពួកចៅហ្វាយ និងប្រជាជនទាំងអស់របស់ស្តេច¹⁸ ហើយកុលសម្ព័ន្ធនានាទាំងអស់ក្នុងចំណោមពួកគេ ស្តេចទាំងអស់នៅទឹកដីអ៊ីស្រាអែល និងស្តេចទាំងអស់នៅទឹកដីក្រិលីស្ទីន គឺក្រុងអាសកាឡូន ក្រុងកាសា ក្រុងអេក្រុន និងសំណល់នៃក្រុងអាសាដូន¹⁹ ជនជាតិម៉ូអាប និងពួកកូនចៅអាំម៉ូន។

²⁰ស្តេចទាំងអស់នៅក្រុងទីរ៉ុស ស្តេចនៅក្រុងស៊ីដូន និងស្តេចទាំងប៉ុន្មានដែលនៅកោះខាងនាយសមុទ្រ²¹ ពួកដេដាន់ ពួកថេម៉ា និងពួកប៊ូស ហើយអស់ពួកអ្នកដែលកាត់ជ្រុងពុកចង្កា ពួកគេត្រូវតែផឹកពីវាដែរ។

²²មនុស្សទាំងនេះ ក៏នឹងផឹកវា ស្តេចទាំងអស់នៅទឹកដីអារ៉ាប់ និងអស់ទាំងស្តេចនៃកុលសម្ព័ន្ធនានា ដែលអាស្រ័យនៅទីរហោស្ថាន²³ ពួកស្តេចស៊ីរី ស្តេចអេឡា និងអស់ទាំងស្តេចជនជាតិមីឌី²⁴ ស្តេចទាំងប៉ុន្មាននៃទឹកដីខាងជើង ទាំងជិតទាំងឆ្ងាយជាមួយគ្នា ព្រមទាំងនគរទាំងអស់នៅក្នុងលោកិយ ដែលនៅលើផែនដីផង បន្ទាប់មក ស្តេចសេសាកនឹងត្រូវផឹកក្រោយគេបង្អស់។

²⁵ទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា «អ្នកត្រូវប្រាប់គេថា៖ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោក ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរផឹកចុះ ហើយឲ្យស្រវឹងទៅចូរក្អកចេញ ហើយដួលចុះ ឥតក្រោកឡើងវិញឡើយ ដោយព្រោះដាវដែលយើងនឹងចាត់ទៅកណ្តាលពួកអ្នករាល់គ្នា។²⁶ បើកាលណាគេមិនព្រមផឹកពីពែងនៅដៃអ្នកទេ នោះអ្នកត្រូវប្រាប់គេថា៖ ព្រះនៃពិភពលោក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែផឹក!²⁷ ដ្បិតមើល! យើងចាប់ផ្តើមធ្វើទោសដល់ទីក្រុង ដែលបានហៅតាមឈ្មោះយើង ដូច្នេះ តើអ្នករាល់គ្នានឹងរួចខ្លួនឥតមានទោសសោះបានឬ? យើងនឹងហៅឲ្យមានជាមកលើមនុស្សគ្នាទៅផែនដី នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល»។

²⁸ដូច្នេះ ចូរថ្លែងទំនាយតាមពាក្យទាំងនេះទាស់នឹងគេ ហើយប្រាប់គេថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងគ្រហឹមពីខាងលើ ហើយបញ្ចេញព្រះសូរសៀង ពីទីលំនៅបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងគ្រហឹមជាខ្លាំងក្រៃលែងទាស់នឹងក្រោលព្រះអង្គ ក៏ស្រែកឡើងទាស់នឹងពួកអ្នកនៅផែនដីទាំងអស់ ដូចជាសម្រែកនៃពួកអ្នកដែលជាន់ផ្លែទំពាំងបាយជូរ²⁹ ព្រះសូរសៀងនឹងឮរហូតដល់ចុងបំផុតផែនដី ដ្បិតព្រះអង្គមានការណ៍ទាស់ទង នឹងជនជាតិទាំងប៉ុន្មាន ព្រះអង្គនឹងកាត់ក្តីមនុស្សគ្រប់គ្នា ឯពួកមនុស្សអាក្រក់ ព្រះអង្គនឹងប្រគល់ដល់ដាវ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³⁰ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល សេចក្តីអាក្រក់នឹងចេញពីនគរមួយ ដល់នគរមួយ ហើយកើតមានព្យុះសង្ស្រាវយ៉ាងសម្បើមមកពីចុងផែនដីបំផុត។³¹ នៅថ្ងៃនោះ សាកសពរបស់មនុស្ស ដែលព្រះអង្គបានប្រហារ នឹងនៅរាយពេញពីចុងផែនដីម្ខាង ទៅដល់ចុងផែនដីម្ខាង ឥតមានអ្នកណាសោកស្តាយគេ ឬប្រមូលខ្មោចគេទៅកប់ឡើយ គឺគេនឹងទៅជាដីនៅលើដី។

³²ពួកគង្វាល់អើយ ចូរស្រែកទ្រហោយំចុះ! ឱពួកម្ចាស់ហ្វូងចៀមអើយ ចូរដេកនឿយក្នុងផេះទៅ ដ្បិតគ្រាដែលត្រូវសម្លឹងនិងកម្លាត់កម្លាយអ្នករាល់គ្នាបានមកដល់ហើយ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវធ្លាក់បែកដូចជាភាជនៈមានតម្លៃ។³³ ពួកគង្វាល់នឹងគ្មានផ្លូវតំរូវឡើយ ហើយពួកម្ចាស់ហ្វូងចៀមក៏គ្មានផ្លូវរួចបានដែរ។³⁴ មានពូសម្រែកពួកគង្វាល់ និងសូរទ្រហោយំរបស់ពួកម្ចាស់ហ្វូងចៀម ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានបំផ្លាញកន្លែងឃ្វាល់របស់គេ។

³⁵ដូច្នេះហើយ ក្រោលសុខសាន្តទាំងប៉ុន្មាន ត្រឡប់ជាស្ងាត់ ដោយព្រោះសេចក្តីក្រោធដ៏សហ័សនៃព្រះជាម្ចាស់។³⁶ ព្រះអង្គបានចេញពីទីលំនៅរបស់ព្រះអង្គ ដូចជាសិង្ហ ដ្បិតទឹកដីរបស់គេក្លាយជាទីស្ងាត់ជ្រងំ ដោយព្រោះសេចក្តីច្រឡោតនៃពួកជិះជាន់ និងសេចក្តីក្រោធដ៏សហ័សរបស់ព្រះអង្គ»។

26 ¹នៅដើមរដូវកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ជាបុត្រយ៉ូសៀស ស្តេចយូដា នោះព្រះបន្ទូលនេះបានមកពីព្រះអម្ចាស់²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរទៅឈរក្នុងទីលានព្រះវិហារនៃព្រះអង្គចុះ ហើយប្រាប់ដល់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុងនៃទឹកដីយូដា ដែលមកថ្វាយបង្គំក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់គ្រប់ពាក្យដែលយើងបង្គាប់ឲ្យអ្នកប្រាប់ដល់គេ កុំឲ្យបន្ថយពាក្យណាមួយឡើយ!³ប្រហែលជាគេនឹងស្តាប់តាម ហើយបែរចេញពីផ្លូវអាក្រក់ដែលគេប្រព្រឹត្តរៀងខ្លួន ដើម្បីឲ្យយើងបានប្រកាន់និច្ចការអាក្រក់ ដែលយើងសម្រេចនឹងធ្វើដល់គេ ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ដែលគេប្រព្រឹត្តនោះ។

⁴អ្នកត្រូវប្រាប់គេថា «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ បើអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់តាមយើង ហើយដើរតាមច្បាប់ ដែលយើងបានដាក់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា⁵ឬស្តាប់តាមពាក្យរបស់ពួកហោរា ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ដែលយើងចាត់ឲ្យមកដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយក្រោកពីព្រលឹមស្រាង និងចាត់គេ បើអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមសោះ!⁶នោះយើងនឹងធ្វើឲ្យវិហារនេះបានដូចជាស៊ីឡូរ ហើយនឹងធ្វើឲ្យទីក្រុងនេះត្រឡប់ជាទីផ្កាសា ដល់អស់ទាំងជនជាតិនៅផែនដីផង»។

⁷ពួកបូជាចារ្យ ពួកព្យាកាវី និងបណ្ឌិតជនទាំងឡាយ ក៏ព្យាកាវីយេនមា ប្រាប់ពាក្យទាំងនេះនៅក្នុងព្រះវិហារ នៃព្រះអម្ចាស់ដែរ។⁸ពេលព្យាកាវីយេនមា បានប្រាប់គ្រប់សេចក្តីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ ឲ្យលោកប្រាប់ដល់ជនទាំងឡាយរួចអស់ហើយ នោះពួកសង្ឃ ពួកព្យាកាវី និងបណ្ឌិតជនទាំងអស់ ក៏ចាប់លោក ដោយពោលថា អ្នកត្រូវស្តាប់ហើយ!⁹ហេតុអ្វីបានជាអ្នកថ្លែងទំនាយដោយនូវព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់ថា៖ ព្រះវិហារនេះនឹងបានដូចជាស៊ីឡូរ ហើយទីក្រុងនេះនឹងត្រូវខូចបង់ ឥតមានអ្នកណានៅដូច្នេះ? «ដ្បិតប្រជាជនក៏នាំមូលគ្នាមកពីទូទាំងទីក្រុងព្យាកាវីយេនមា នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់។

¹⁰ពេលពួកចៅហ្វាយនៃទឹកដីយូដាបានឮសេចក្តីទាំងនោះហើយ គេក៏ចេញពីដំណាក់ស្តេច ឡើងទៅព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់។ រួចអង្គុយត្រង់ទ្វារថ្មីនៃព្រះវិហារព្រះអម្ចាស់។¹¹ពួកបូជាចារ្យ និងពួកព្យាកាវី គេជម្រាបដល់ពួកចៅហ្វាយ ហើយដល់ជនទាំងអស់ថា៖ «មនុស្សនេះគួរស្តាប់ហើយ ដ្បិតគេបានថ្លែងទំនាយទាស់នឹងក្រុងនេះ ដូចជាអស់លោកបានឮផ្ទាល់នឹងត្រចៀកស្រាប់!»¹²ព្យាកាវីយេនមាគឺជម្រាបដល់ពួកចៅហ្វាយ និងជនទាំងអស់ថា៖ ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកថ្លែងទំនាយប្រាប់គ្រប់ពាក្យដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮ ទាស់នឹងព្រះវិហារ ហើយទីក្រុងនេះ។

¹³ដូច្នេះ ចូរផ្លាស់ប្តូរគំនិត និងកិរិយារបស់អ្នករាល់គ្នាឥឡូវ ហើយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រគល់និច្ចការពីសេចក្តីអាក្រក់ ដែលព្រះអង្គបានប្រកាសទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នាវិញ។¹⁴តែឯខ្ញុំនេះ មើលខ្ញុំនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ ចូរធ្វើដល់ខ្ញុំតាមដែលអ្នករាល់គ្នាយើងចង់ឲ្យ ហើយទៀងត្រង់ចុះ។¹⁵មានការមួយដែលអ្នកត្រូវដឹងថា បើអ្នករាល់គ្នាសម្លាប់ខ្ញុំ នោះនឹងនាំឲ្យឈាមដែលឥតមានទោសប្រឡាក់លើខ្លួនអ្នករាល់គ្នា លើទីក្រុងនេះ និងពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅផង ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ដើម្បីប្រាប់ពាក្យទាំងនេះ ដល់ត្រចៀកអ្នករាល់គ្នាជាពិត»។

¹⁶ពេលនោះ ពួកចៅហ្វាយ និងប្រជាជនទាំងឡាយ ក៏ពិគ្រោះជាមួយពួកបូជាចារ្យ និងពួកព្យាកាវីថា៖ «មនុស្សនេះមិនគួរស្តាប់ទេ ដ្បិតគ្រាន់តែបានប្រាប់យើងរាល់គ្នា ដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងទេតើ»។¹⁷ក្រោយមក មានពួកចាស់ទុំខ្លះក្នុងទឹកដី ក្រោកឡើងប្រាប់ដល់ប្រជុំជនថា។

¹⁸ពួកគេថា «មីកា ជាពួកម៉ូរ៉ាស៊ីត បានថ្លែងទំនាយក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទហេសេគា ជាស្តេចយូដា ថ្លែងទៅកាន់ប្រជាជននៅទីកន្លែងយូដាទាំងអស់ថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ គេនឹងក្លែងក្លាយស៊ីយ៉ូន ដូចជាក្លែងស្រេចម្តាយ ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងត្រឡប់ជាកំនរចាក់បែក ឯភ្នំនៃព្រះដំណាក់ ដូចជាទីខ្ពស់នៅព្រៃណាមួយ។¹⁹តើហេសេគា ជាស្តេចយូដា និងពួកយូដាទាំងអស់បានសម្លាប់លោកឬ? តើទ្រង់មិនបានកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់វិញ ហើយទូលអង្វរចំពោះព្រះអង្គទេឬ? ឯព្រះអម្ចាស់ក៏ប្រគល់និច្ចការពីសេចក្តីអាក្រក់ ដែលព្រះអង្គបានប្រកាសទាស់នឹងគេដែរ តើធ្វើដូច្នេះ យើងនឹងឈ្មោះថាបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់យ៉ាងធំ ទាស់នឹងព្រលឹងយើងហើយឬ?»

²⁰មួយទៀត ក៏មានម្នាក់ដែលថ្លែងទំនាយដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ឈ្មោះអ៊ូរីយ៉ា ជាតូនរបស់សេម៉ាយ៉ា ពីក្រុងគាមយ៉ាត់-យារីម អ្នកនោះថ្លែងទំនាយទាស់នឹងទីក្រុង ហើយទឹកដីនេះ តាមអស់ទាំងពាក្យរបស់ព្យាកាវីយេនមាដែរ។²¹កាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម និងមនុស្សខ្លាំងពូកែរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងពួកចៅហ្វាយបានឮពាក្យរបស់អ្នកនោះ ស្តេចក៏រកសម្លាប់អ៊ូរីយ៉ា តែកាលគាត់បានដឹង ក៏ភ័យ ហើយបានរត់ទៅទីកន្លែងដីអេស៊ីប។

²²បន្ទាប់មក ព្រះបាទយេហូវ៉ាគីមចាត់អែលណាថាន ជាកូនអ័កបោរ និងមនុស្សខ្លះទៀតឲ្យទៅទីកន្លែងដីអេស៊ីប²³អ្នកទាំងនោះក៏នាំអ៊ូរីយ៉ា ពីទីកន្លែងដីអេស៊ីបមកថ្វាយព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ហើយទ្រង់ក៏សម្លាប់គាត់ដោយដាវ ព្រមទាំងបោះសាសពទៅក្នុងផ្នូររបស់មនុស្សធម្មតាទៅ។²⁴ប៉ុន្តែ អ័ហ៊ីកាម ជាកូនសាផាន លោកជួយខាងព្យាកាវីយេនមា ដើម្បីមិនឲ្យគេប្រគល់លោកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកជនឲ្យគេសម្លាប់លោកឡើយ។

27 ¹នៅដើមរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេគា បុត្រព្រះបាទយ៉ូសៀស ជាស្តេចទឹកដីយូដា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេស៊ូ ដូចតទៅ។²ព្រះអម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរធ្វើនឹងមនុស្ស យកមកពាក់នៅលើស្បែករបស់អ្នក។³បន្ទាប់មក ចូរឆ្លើយខ្សែ និងនឹងទាំងនោះ ទៅឲ្យស្តេចទឹកដីអេដុម ស្តេច ទឹកដីម៉ូអាប ស្តេចទឹកដីអ៊ីម៉ូន ស្តេចក្រុងទីរ៉ុស និងស្តេចក្រុងស៊ីដូន តាមរយៈពួករាជទូត ដែលមកគាល់សេដេគា ជាស្តេចទឹកដីយូដា នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។⁴ចូរ ផ្ដាំអ្នកទាំងនោះឲ្យទៅប្រាប់ស្តេចរបស់ខ្លួនថា៖ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ នេះគឺជាអ្វីដែលអ្នកត្រូវ ប្រាប់ដល់អ្នកដឹកនាំរបស់អ្នក

⁵«យើងបានបង្កើតផែនដី មនុស្ស និងសត្វនៅលើផែនដីទាំងឡាយ ដោយសារប្រតិបត្តិការណ៍នៃស្នាមរបស់យើង ហើយយើងចង់ប្រគល់ឲ្យអ្នកណា តាមតែយើង គិតថាត្រូវ។⁶ឥឡូវនេះ យើងបានប្រគល់ទឹកដីទាំងនេះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃប៊ូក្លេសា ស្តេចបាប៊ីឡូន ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងហើយ ក៏បានឲ្យអស់ទាំងសត្វនៅ រាល់ សម្រាប់នឹងបម្រើគេដែរ។⁷ជនជាតិទាំងអស់នឹងបម្រើស្តេចនោះ និងកូន ហើយចៅរបស់គេដែរ ដរាបដល់កំណត់ទឹកដីគេ នោះជនជាតិជាច្រើន ហើយ ស្តេចធំនឹងចាប់ស្តេចនោះប្រើជាបារីវិញ។

⁸ប្រសិនបើជនជាតិណា ឬនគរណា ដែលមិនព្រមបម្រើនៃប៊ូក្លេសា ស្តេចបាប៊ីឡូននេះ ហើយមិនព្រមខិតខំទទួលនឹងរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូន យើងនឹងធ្វើទោស ដល់ជនជាតិនោះដោយដាវ ដោយអំណត់ និងអាសន្នរោគ ទាល់តែយើងបានធ្វើឲ្យគេស្លាប់បាត់ ដោយដៃរបស់ស្តេចនោះ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះជាម្ចាស់។

⁹ដូច្នេះ មិនត្រូវស្តាប់តាមពួកព្យាករណ៍របស់អ្នក ឬតាមពួកគ្រូទាយ ពួកយល់សិល្បិ ពួកគ្រូអង្គុយធម៌ ឬពួកគ្រូក្នុងបុរាណនោះឡើយ ដែលនិយាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ថា កុំទៅបម្រើស្តេចបាប៊ីឡូន។¹⁰គេថ្លែងទំនាយកុហកអ្នករាល់គ្នាទេ ដើម្បីឲ្យអ្នកត្រូវព្រាត់ចាកឆ្ងាយពីទឹកដីរបស់អ្នក គឺឲ្យយើងបានបណ្តេញអ្នករាល់គ្នាចេញ ហើយអ្នកនឹងត្រូវវិនាស។¹¹ប៉ុន្តែ ជនជាតិណាដែលខិតខំទទួលនឹង ហើយបម្រើដល់ស្តេចបាប៊ីឡូនវិញ នោះយើងនឹងទុកគេ ឲ្យនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួន គេនឹងត្រូវ រាស់ដី ហើយអាស្រ័យនៅផង នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

¹²ខ្ញុំក៏បានទទួលដល់ព្រះបាទសេដេគា ជាស្តេចយូដា តាមគ្រប់ទាំងពាក្យនេះថា៖ ចូរអ្នករាល់គ្នាខិតខំទទួលនឹង ទៅបម្រើដល់ស្តេចបាប៊ីឡូន និងប្រជារាស្ត្ររបស់ គេចុះ នោះនឹងបានរួចជីវិត¹³ តើចង់ស្តាប់ធ្វើអី គឺទាំងអង្គទ្រង់ និងប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង ដោយដាវ អំណត់ និងអាសន្នរោគ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់បានមាន ព្រះបន្ទូល ពីដំណើរជនជាតិណា ដែលមិនព្រមបម្រើដល់ស្តេចបាប៊ីឡូនដូច្នេះឬ?

¹⁴កុំស្តាប់តាមពាក្យរបស់ព្យាករណ៍ ដែលនិយាយនឹងអ្នករាល់គ្នាថា៖ «មិនត្រូវបម្រើដល់ស្តេចបាប៊ីឡូននោះឡើយ ដ្បិតគេថ្លែងទំនាយកុហកទេ។¹⁵ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងមិនបានចាត់គេឲ្យមកទេ គឺគេថ្លែងទំនាយកុហក ដោយនាមយើង ដើម្បីឲ្យយើងបានបណ្តេញអ្នករាល់គ្នាចេញ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវ វិនាស គឺទាំងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា និងពួកព្យាករណ៍ដែលថ្លែងទំនាយនោះផង»។

¹⁶ខ្ញុំក៏បានប្រាប់ដល់ពួកបូជាបាវា និងពួកជនទាំងឡាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ កុំស្តាប់តាមពាក្យរបស់ពួកព្យាករណ៍ ដែលថ្លែងទំនាយដល់អ្នក រាល់គ្នាថា មើលបន្តិចទៀត គេនឹងនាំយកអស់ទាំងគ្រឿងប្រដាប់របស់ព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ ពីក្រុងបាប៊ីឡូនមកវិញ ដ្បិតគេថ្លែងទំនាយកុហកដល់អ្នករាល់ គ្នាទេ។¹⁷កុំស្តាប់តាមគេឡើយ ត្រូវបម្រើស្តេចបាប៊ីឡូនចុះ នោះនឹងបានរួចជីវិត តើមានទំនងអ្វី ឲ្យទីក្រុងនេះត្រូវខូចបង់?¹⁸បើគេជាព្យាករណ៍ពិត ហើយបើ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់នៅជាមួយគេ នោះឲ្យគេទទួលអង្វរ ដល់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកឥឡូវនេះចុះ ដើម្បីសូមកុំឲ្យគ្រឿងប្រដាប់ដែលនៅសល់ក្នុងព្រះវិហារ នៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយនៅក្នុងដំណាក់ស្តេចយូដាដែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ត្រូវគេដឹកយកទៅក្រុងបាប៊ីឡូនទៀត។

¹⁹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលពីដំណើរសសរ សមុទ្រ និងជើងថ្នល់ និងប្រដាប់ប្រដាដែលនៅសល់ក្នុងទីក្រុងនេះ²⁰ជាគ្រឿងដែល នេប៊ូក្លេសា ស្តេចបាប៊ីឡូនមិនបានយកទៅ ក្នុងកាលដែលចាប់យកយេរូសាឡឹម ជាបុត្រយេហូវ៉ាគីម ស្តេចយូដា នាំចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅជាល្បឿយដល់ ក្រុងបាប៊ីឡូន ព្រមទាំងពួកអ្នកធំនៃទឹកដីយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមផង។

²¹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរគ្រឿងប្រដាប់ទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅសល់ក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយក្នុងដំណាក់ស្តេចយូដា ដែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹមថា៖²²គេនឹងដឹកយកគ្រឿងទាំងនោះ ទៅក្រុងបាប៊ីឡូន ហើយត្រូវនៅទីនោះដរាបដល់ថ្ងៃដែលយើង ប្រោស នោះយើងនឹងនាំយកឡើងមក ដាក់នៅត្រង់កន្លែងដើមវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

28 ¹ក្នុងឆ្នាំដែល គឺនៅដើមរាជកាលព្រះបាទសេដេគា ស្តេចយូដា ក្នុងខែទីប្រាំ ឆ្នាំទីបួន ព្យាករីហាណានា ជាភូនអ័ស្ស័រ ដែលនៅគឺហៀន បាននិយាយមក ខ្ញុំ នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ចំពោះពួកសង្ឃ និងបណ្ឌិតជនថា៖² «ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពលោក ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងបានបំបាក់នឹមរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូនហើយ។

³នៅរវាងគម្រប់ពីរឆ្នាំទៀត នោះយើងនឹងនាំយកអស់ទាំងគ្រឿងប្រដាប់របស់ព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលនេបូក្ខេសាជាស្តេចបាប៊ីឡូនបានយកពីទីនេះទៅដល់ ទឹកដីបាប៊ីឡូន ត្រឡប់មកឯកន្លែងដើមវិញ។⁴យើងក៏នឹងនាំយកស្នាម ជាបុត្រយេហូវ៉ាគីម ស្តេចយូដា និងពួកយូដាទាំងប៉ុន្មាន ដែលត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លីយ ដល់ក្រុងបាប៊ីឡូន ឲ្យវិលមកទីនេះវិញដែរ ដ្បិតយើងនឹងបំបាក់នឹមរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូនពិត នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

⁵បន្ទាប់មក ព្យាករីយេមមាគីនិយាយនឹងព្យាករីហាណានា នៅចំពោះពួកសង្ឃ និងបណ្ឌិតជនដែលឈរនៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់⁶ គឺព្យាករីយេមមា និយាយថា៖ «សូមឲ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះចុះ សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់សម្រេចតាមពាក្យដែលអ្នកបានថ្លែងទំនាយនោះ ដើម្បីនាំយកអស់ទាំងគ្រឿងប្រដាប់របស់ ព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ និងអស់អ្នកដែលត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លីយនោះ ឲ្យត្រឡប់មកពីក្រុងបាប៊ីឡូនដល់ទីនេះវិញ។⁷ប៉ុន្តែ ចូរស្តាប់ពាក្យដែលខ្ញុំពោលនៅត្រចៀក អ្នក និងនៅត្រចៀករបស់បណ្ឌិតជនទាំងនេះឥឡូវចុះ។

⁸ពួកព្យាករីកាលពីដើម ដែលនៅមុនខ្ញុំ និងអ្នក គេបានថ្លែងទំនាយទាស់នឹងទឹកដីជាច្រើន ហើយទាស់នឹងនគរយ៉ាងធំ គឺថ្លែងទំនាយពីចម្បាំង ពីការអាក្រក់ និងពីអាសន្នរោគផង។⁹ប៉ុន្តែ ព្យាករីណាដែលថ្លែងទំនាយពីសន្តិសុខ បើកាលណាទំនាយរបស់ព្យាករីនោះបានសម្រេចហើយ នោះទើបនឹងស្គាល់ព្យាករីនោះ ថា ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្យាករីមកមែន»។

¹⁰ពេលនោះ ព្យាករីហាណានា ក៏យកនឹមពីក្រុងព្យាករីយេមមាទៅបំបាក់ចោល¹¹ រួចព្យាករីហាណានានិយាយចំពោះបណ្ឌិតជនទាំងឡាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូលដូច្នេះ គឺយ៉ាងនេះ ដែលយើងនឹងបំបាក់នឹមរបស់នេបូក្ខេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូន» ចេញពីអស់ទាំងជនជាតិក្នុងរវាងគម្រប់ពីរឆ្នាំទៅមុខនេះ នោះ ព្យាករីយេមមាគឺចេញបាត់ទៅ។

¹²ក្រោយពេលដែលព្យាករីហាណានាបានបំបាក់នឹមពីក្រុងព្យាករីយេមមាចេញហើយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្យាករីយេមមាថា៖¹³ «ចូរទៅប្រាប់ ដល់ហាណានាថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នកបានបំបាក់នឹមដែលធ្វើពីឈើ តែអ្នកបានធ្វើនឹមដែកជំនួសវិញ។¹⁴ដ្បិតព្រះនៃពិភពលោក ជាព្រះនៃពួក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា យើងបានដាក់នឹមដែកនៅកន្លែងជនជាតិទាំងនេះហើយ ដើម្បីឲ្យគេត្រូវបម្រើនេបូក្ខេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូន ហើយគេនឹងបម្រើពិតមែន យើងក៏បានឲ្យសត្វនៅរាលដាលគេដែរ»។

¹⁵បន្ទាប់មកព្យាករីយេមមា និយាយទៅព្យាករីហាណានាថា៖ ហាណានាអើយ «ចូរស្តាប់ចុះ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានចាត់អ្នកមកទេ គឺអ្នកនាំឲ្យជនជាតិនេះទុកចិត្ត ចំពោះពាក្យកុហកហើយ។¹⁶ហេតុនេះ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ មើល! យើងនឹងបណ្តេញអ្នកឲ្យបាត់ចេញពីដែនដីទៅ គឺអ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងឆ្នាំនេះ ពីព្រោះអ្នកបានពោលសេចក្តីបំបោរទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់»។¹⁷ដូច្នេះ នៅខែទីប្រាំពីរ ក្នុងឆ្នាំនោះ ព្យាករីហាណានាក៏ស្លាប់ទៅ។

29¹ នេះជាសេចក្តីនៅក្នុងសំបុត្រ ដែលព្យាករណ៍យេស៊ូបានធ្វើពីក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅពួកចាស់ទុំ ក្នុងពួកដែលត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លីយ ពួកសង្ឃ ពួកព្យាករណ៍ និងបណ្តាជនទាំងអស់ ដែលនេបូក្ខេសាបានចាប់ជាឈ្លីយ ពីក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅរស់នៅទីកន្លែងប្រាសាទ។² គឺនៅក្រោយដែលស្តេចយេរូសាឡឹម និងអគ្គមហេសី ពួកសេនាបតី ពួកចៅហ្វាយនៃទីកន្លែងយេរូសាឡឹម ព្រមទាំងពួកជាងឈើ និងជាងដែក បានចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមអស់ហើយ។³ លោកផ្ញើសំបុត្រនោះតាមអេលាសារ ជាកូនសាធាន និងកេម៉ារ ជាកូនហ៊ុលគីយ៉ា ជាអ្នកដែលព្រះបាទសេដេគា ស្តេចយូដាបានចាត់ទៅទីកន្លែងប្រាសាទ ដល់នេបូក្ខេសា ជាស្តេចទីកន្លែងនោះ។

⁴ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដល់ពួកឈ្លីយទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអង្គបានឲ្យគេចាប់ជាឈ្លីយ ចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅដល់ទីកន្លែងប្រាសាទ។⁵ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ហើយអាស្រ័យនៅចុះ ចូរដាំដំណាំ ហើយស៊ីផលនោះទៅ។

⁶ ចូរយកប្រពន្ធ ហើយបង្កើតកូនប្រុសកូនស្រី ព្រមទាំងរកប្រពន្ធឲ្យកូនប្រុសអ្នក ហើយលើកកូនស្រីរបស់អ្នកឲ្យមានប្តីផង ដើម្បីឲ្យបានបង្កើតកូនប្រុសកូនស្រីដែរ ចូរឲ្យចម្រើនជាច្រើនឡើងនៅទីនោះ កុំឲ្យថយចំនួនអ្នកឡើយ។⁷ ប៉ុន្តែ ចូរខំប្រឹងធ្វើឲ្យទីក្រុង ដែលយើងបានឲ្យគេដឹកនាំអ្នកទៅជាឈ្លីយនោះ បានសេចក្តីសុខ ហើយត្រូវអធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យទីនោះផង ដ្បិតក្នុងសេចក្តីសុខរបស់ក្រុងនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសុខដែរ។

⁸ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា កុំឲ្យពួកព្យាករណ៍ និងពួកគ្រូថ្លែងទំនាយរបស់អ្នក ដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាបញ្ចេញអ្នកឡើយ ក៏កុំទុកចិត្តការយល់សន្សំ ដែលគេយល់សន្សំនោះឡើយ។⁹ ដ្បិតគេថ្លែងទំនាយកុហកអ្នករាល់គ្នា ដោយនូវឈ្មោះយើងទេ។ យើងមិនបានចាត់គេឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

¹⁰ ដ្បិតព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា លុះកាលបានសម្រេចគ្រប់ចិតសិបឆ្នាំនៅទីកន្លែងប្រាសាទហើយ យើងនឹងប្រោសអ្នករាល់គ្នា ហើយផ្ញើសម្រេចដល់អ្នករាល់គ្នា តាមពាក្យល្អរបស់យើង ដោយធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាវិលមកទីនេះវិញ។¹¹ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា យើងស្គាល់សេចក្តីដែលយើងគិតពីដំណើរអ្នករាល់គ្នា មិនមែនគិតធ្វើសេចក្តីអាក្រក់ទេ គឺគិតឲ្យបានសេចក្តីសុខវិញ ដើម្បីដល់ចុងបំផុត ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីសង្ឃឹម។

¹² អ្នករាល់គ្នានឹងអំពាវនាវដល់យើង ហើយនឹងទៅអធិស្ឋានដល់យើង រួចយើងនឹងយល់ព្រមតាម។¹³ អ្នករាល់គ្នានឹងស្វែងរកយើង ហើយនឹងឃើញ គឺកាលណាអ្នកស្វែងរកយើងឲ្យអស់អំពីចិត្ត។¹⁴ យើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នារកយើងឃើញ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យើងនឹងដោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យរួចពីសណ្ឋានជាឈ្លីយ ហើយប្រមូលអ្នកពីគ្រប់ជនជាតិ និងពីគ្រប់កន្លែងដែលយើងបានបណ្តេញអ្នក នាំវិលត្រឡប់មកកន្លែងដែលយើងបានឲ្យគេចាប់ទៅជាឈ្លីយនោះវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

¹⁵ តាំងពីពេលអ្នករាល់គ្នានិយាយថា ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតឲ្យយើងមានពួកព្យាករណ៍ នៅទីកន្លែងប្រាសាទនេះ។¹⁶ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ពីដំណើរស្តេចដែលគង់លើបល្ល័ង្ករបស់ដាវីឌ ហើយពីដំណើរជនទាំងឡាយដែលអាស្រ័យនៅទីក្រុងនេះ គឺជាបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលមិនបានចាប់ទៅជាឈ្លីយជាមួយអ្នករាល់គ្នាទេ។¹⁷ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា មើល! យើងនឹងចាត់ដាវ ដាំអំណាច និងអាសន្នរោគមកលើគេ ហើយនឹងធ្វើឲ្យគេត្រឡប់ទៅដូចជាផ្លែល្អាអាក្រក់ ដែលបរិភោគមិនបាន។

¹⁸ យើងនឹងដេញតាមគេ ដោយដាវ អំណាច និងអាសន្នរោគ ព្រមទាំងប្រគល់គេទៅឲ្យត្រូវរសាត់អណ្តែត នៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិនៅផែនដី ឲ្យបានជាទីផ្កាសា ជាទីស្រឡាញ់កាំង ហើយជាទីដែលគេធ្វើស៊ីសស៊ីសឲ្យ និងជាទីគ្មានគ្រឿងនៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិ ដែលយើងនឹងបណ្តេញគេនោះ។¹⁹ ដោយព្រោះគេមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ពាក្យរបស់យើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដែលយើងបានចាត់ពួកហោរា ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងមកដល់អ្នករាល់គ្នា ជារៀងរហូតមក តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមទេ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁰ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាជាពួកឈ្លីយ ដែលយើងបានបណ្តេញចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅទីកន្លែងប្រាសាទនេះ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ចុះ។²¹ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរអីហាប់ ជាកូនកូឡាយ៉ា និងសេដេគាជាកូនម្ចាស់យ៉ា ដែលគេថ្លែងទំនាយជាសេចក្តីកុហកដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយនូវព្រះនាមព្រះអង្គ គឺព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា យើងនឹងប្រគល់គេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃនេបូក្ខេសា ជាស្តេចបាបីឡូន ហើយស្តេចនោះនឹងសម្លាប់អ្នកទាំងពីរនោះនៅមុខអ្នករាល់គ្នា។

²² ពេលនោះពួកឈ្លីយ ជាជនជាតិយូដា ដែលនៅក្រុងបាប៊ីឡូន នឹងយករឿងនោះប្រើជាពាក្យផ្កាសាដល់អ្នកដទៃថា សូមព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យអ្នកបានដូចជាសេដេគា និងអីហាប់ ដែលស្តេចបាប៊ីឡូនបានឆ្លើយលើកឡើងនោះចុះ។²³ ពីព្រោះគេបានប្រព្រឹត្តអំពើចម្លុតក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល គេបានសហាយស្មន់នឹងប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាង ហើយពោលពាក្យកុហក ដោយនូវឈ្មោះយើង ជាសេចក្តីដែលយើងមិនបានបង្គាប់ដល់គេឡើយ គឺយើងហើយដែលដឹង យើងជាទីបន្ទាល់ពិត នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។

²⁴ អ្នកត្រូវប្រាប់សេម៉ាយ៉ា ជាអ្នកនៅទីកន្លែងនេហេលេមថា៖²⁵ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា ដោយព្រោះអ្នកបានធ្វើសំបុត្រដោយនូវឈ្មោះខ្លួនអ្នក ធ្វើដល់អស់អ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹម និងដល់សេដេគា ជាកូនរបស់សង្ឃម្ចាស់យ៉ា ហើយដល់ពួកសង្ឃទាំងអស់ផងថា ²⁶ «ព្រះអង្គបានតាំងអ្នកឡើងធ្វើជាសង្ឃ ជំនួសសង្ឃយេហូយ៉ាដា ដើម្បីឲ្យមានពួកនាយកក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យអ្នកបានចាប់អស់អ្នកឆ្គួត ដែលតាំងខ្លួនឡើងធ្វើជាព្យាករណ៍ ដាក់គុក ដាក់ខ្មោះ។

²⁷ ចុះហេតុអ្វីបានជាមិនបានបន្ទោសដល់យេសា ដែលនៅក្រុងអាណាថោត ជាអ្នកដែលតាំងខ្លួនឡើងជាព្យាករណ៍ដល់លោករាល់គ្នានោះ? ²⁸ ដ្បិតគាត់បានធ្វើសំបុត្រទៅយើងរាល់គ្នា នៅទីកន្លែងប្រាសាទ ប្រាប់ថា ដំណើរនេះនឹងត្រូវយូរនៅ ចូរធ្វើផ្ទះ ហើយអាស្រ័យនៅចុះ ចូរដាំដំណាំ ហើយស៊ីផលទៅ»។²⁹ ក៏អានមើលសំបុត្រនោះ ឲ្យព្យាករណ៍យេសាស្តាប់។

³⁰ ពេលនោះ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្យាករណ៍យេសាថា ³¹ «ចូរធ្វើទៅប្រាប់ដល់ពួកអ្នកដែលនៅជាឈ្លីយថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរសេម៉ាយ៉ាជាអ្នកដែលមកពីទីកន្លែងនេហេលេមថា ដោយព្រោះសេម៉ាយ៉ា ជាអ្នកដែលយើងមិនបានចាត់ប្រើឡើយ បានថ្លែងទំនាយដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយបាននាំអ្នករាល់គ្នាឲ្យទុកចិត្តលើពាក្យកុហក។³² ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា មើល! យើងនឹងធ្វើទោសសេម៉ាយ៉ា ជាអ្នកទីកន្លែងនេហេលេម ព្រមទាំងពូជពង្សរបស់គេដែរ។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់រស់នៅក្នុងចំណោមប្រជាជននេះឡើយ ក៏មិនឃើញការល្អដែលយើងនឹងប្រោសដល់ប្រជាស្រ្តរបស់យើងដែរ ព្រោះគេបានប្រកាសបោះបោរទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ»។

30¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្យាករិយមាដូចតទៅ៖² «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ ចូរកត់ត្រាទុកក្នុងក្រាំងមួយនូវពាក្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងប្រាប់អ្នក។³ ដ្បិតនៅគ្រាខាងមុខ យើងនឹងស្តារអ៊ីស្រាអែល និងយូដាជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ដែលជាប់ជាឈ្លើយ។ យើងនឹងនាំពួកគេវិលត្រឡប់មកទឹកដី ដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យដូនតារបស់ពួកគេវិញ ហើយពួកគេនឹងកាន់កាប់ទឹកដីនេះ»។

⁴ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលស្តីអំពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនជាតិយូដាដូចតទៅ៖⁵ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងឮសម្រែកភ័យខ្លាច ចលាចលកើតមាននៅក្នុងទឹកដី គឺមិនមែនសន្តិភាពទេ។

⁶ ចូរស៊ើបសួរឥឡូវ ឲ្យដឹង តើមនុស្សប្រុសដែលលឺសម្រាលកូនឬ? ចុះហេតុអ្វីបានជាឃើញប្រុសៗទាំងអស់ កំពុងតែយកដៃស្និមចុចចង្កេះ ដូចជាស្រីដែលលឺចាប់ ហៀបនឹងសម្រាលកូន ហើយមុខគេក៏ស្លេកស្លាំងគ្រប់គ្នាដូច្នេះ? រហើយ ដ្បិតថ្ងៃនោះជាថ្ងៃគួរស្បើម ដែលគ្មានថ្ងៃណាមួយឲ្យដូចឡើយ នោះជាគ្រាវេទនារបស់ពួកយ៉ាកុប ប៉ុន្តែ គេនឹងបានប្រោសឲ្យរួចចេញពីគ្រានោះ។

⁸ ដ្បិតនៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងបំបាក់នឹមចេញពីករបស់គេ ក៏នឹងផ្តាច់ចំណងរបស់គេដែរ។ ពួកជនជាតិដទៃនឹងលែងធ្វើជាចៅហ្វាយរបស់គេទៀតហើយ។⁹ ប៉ុន្តែគេនឹងគោរពបម្រើព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់គេ និងជាវិវិដ ជាស្តេចរបស់គេ ជាអ្នកដែលយើងនឹងតាំងឡើងឲ្យគ្រងរាជ្យលើគេ។

¹⁰ ដូច្នេះ យ៉ាកុប ជាអ្នកបម្រើយើងអើយ កុំខ្លាចឡើយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ អ៊ីស្រាអែលអើយ កុំស្រឡាត់ចិត្តដែរ។ ដ្បិតយើងនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នកមកពីឆ្ងាយ និងពូជពង្សអ្នកមកពីទឹកដីដែលគេនៅជាឈ្លើយ នោះពួកយ៉ាកុបនឹងវិលត្រឡប់មកវិញ ហើយនៅដោយសុខសាន្ត និងស្ងប់ស្ងាត់ ឥតមានអ្នកណាបំភ័យឡើយ។¹¹ ដ្បិតព្រះមានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនៅជាមួយ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នក ពីព្រោះយើងនឹងធ្វើឲ្យអស់ទាំងនគរ ដែលយើងបានកម្ចាត់កម្លាយអ្នកទៅនោះ ត្រូវផុតអស់រលីងទៅ តែមិនធ្វើឲ្យអ្នកផុតទេ គឺយើងនឹងវាយផ្តាសាយអ្នកតាមមន្ទាត់ យើងមិនបណ្តោយឲ្យអ្នកនៅដោយឥតវាយផ្តាសាយឡើយ។

¹² ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា ដំបៅអ្នកមើលមិនជាទេ ហើយរបួសអ្នកក៏ធ្ងន់ណាស់ផង។¹³ គ្មានអ្នកណាកាន់ក្តីអ្នក ដើម្បីនឹងរំលោភអ្នកសោះ អ្នកក៏គ្មានថ្នាំណាផ្សះ។

¹⁴ មនុស្សដែលអ្នកស្រឡាញ់បានភ្លេចអ្នកហើយ គេមិនរកអ្នកទៀតទេ ព្រោះយើងបានវាយអ្នកឲ្យរបួស ដូចជាខ្លាំងសត្រូវវាយដែរ ហើយបានវាយផ្តាសាយអ្នក ដូចជាមនុស្សសាហាវ ព្រោះចំនួនអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកមានច្រើនណាស់ បាបអ្នកបានចម្រើនជាច្រើនឡើងហើយ។¹⁵ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្រែកដោយព្រោះដំបៅអ្នកដូច្នេះ? សេចក្តីលឺចាប់របស់អ្នក មើលមិនជាទេ យើងបានធ្វើដល់អ្នកយ៉ាងនេះ ដោយព្រោះចំនួនអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកមានច្រើនពេក បាបអ្នកបានចម្រើនជាច្រើនឡើងហើយ។

¹⁶ ដូច្នេះ អស់អ្នកណាដែលត្របាក់ស៊ីអ្នក នឹងត្រូវគេត្របាក់ស៊ីវិញ អស់ទាំងខ្លាំងសត្រូវរបស់អ្នក គេនឹងត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លើយគ្រប់គ្នាដែរ ពួកអ្នកដែលជិះជាន់អ្នក នឹងត្រូវគេជិះជាន់ដូចគ្នា ហើយអស់អ្នកដែលប្តូរអ្នក យើងនឹងឲ្យមានគេប្តូរអ្នកនោះវិញ។¹⁷ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងមើលអ្នកឲ្យជាហើយនឹងធ្វើឲ្យរបួសអ្នកបានសះ ពីព្រោះគេបានហៅអ្នកជាពួកបំបរបង ដោយពាក្យថា នេះជាក្រុងស៊ីយ៉ូន គ្មានអ្នកណាបំបរបងសោះ»។

¹⁸ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «មើល! យើងនឹងនាំពួកឈ្លើយ ដែលចាប់ពីត្រសាលរបស់យ៉ាកុបឲ្យត្រឡប់មកវិញ យើងនឹងមានសេចក្តីអាសូរដល់ទីលំនៅរបស់គេ ហើយទីក្រុងនឹងបានសង់ឡើងវិញនៅលើគំនរចាស់ ហើយដំណាក់នឹងមាននៅដូចពីដើម»។¹⁹ ក៏នឹងឮពាក្យអរព្រះគុណ និងសំឡេងអរសប្បាយចេញពីនោះមក យើងនឹងធ្វើឲ្យគេចម្រើនឡើង គេមិនមានគ្នាតិចឡើយ យើងក៏នឹងធ្វើឲ្យគេថ្កុំថ្កើងឡើង គេមិនមែនជានគរតូចទាបទៀតទេ។

²⁰ កូនចៅរបស់គេនឹងបានដូចកាលពីដើម ហើយក្រុមជំនុំរបស់គេនឹងបានតាំងឡើងនៅចំពោះយើង យើងធ្វើនឹងទោសដល់អស់អ្នកណា ដែលសង្កត់សង្កិនគេ។

²¹ ពួកអ្នកជំនុំរបស់គេនឹងកើតពីពួកគេមក ហើយចៅហ្វាយរបស់គេនឹងចេញពីកណ្តាលពួកគេដែរ យើងនឹងនាំគេ ហើយគេនឹងចូលមកជិតយើង ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ តើដែលមានអ្នកណាមានចិត្តក្លាហាន ហ៊ានចូលមកជិតយើងដូច្នេះឬ?²² អ្នករាល់គ្នានឹងបានជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា។

²³ មើល! ល្អៗសង្សាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គបានចេញមកហើយ គឺជាខ្យល់ក្អកដែលបោសរំលីង ខ្យល់នោះនឹងឆ្លាយមកលើក្បាលរបស់ពួកអាក្រក់។²⁴ សេចក្តីក្រោធដ៏សហសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នឹងមិនវិលមកវិញ ដរាបដល់ព្រះអង្គបានធ្វើសម្រេច ហើយបានបង្ហើយតាមបំណងព្រះហឫទ័យនៅគ្រាចុងក្រោយបង្អស់ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងយល់»។

31 ¹«នៅគ្រានោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់កូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ពួកគេនឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង»។

²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «នៅវាលរហាស្ថានយើងបានសម្តែងការប្រណិសន្តោសដល់ ប្រជាជនដែលសេសសល់ពីស្លាប់ក្នុងចម្បាំង ហើយអ៊ីស្រាអែលនឹងបានសុខសាន្តត្រាណា»។³ពួកគេពោលថា ព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងព្រះអង្គ ឲ្យខ្ញុំឃើញពីចម្ងាយ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «យើងស្រឡាញ់អ្នក ដោយចិត្តស្រឡាញ់ ដែលស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច។ យើងទាក់ទាញចិត្តអ្នក ព្រោះយើងជំពាក់ចិត្តនឹងអ្នកយ៉ាងខ្លាំង។

⁴យើងនឹងសង់អ្នកឡើងវិញម្តងទៀត នាពេលព្រហ្មចារីអ៊ីស្រាអែលអើយ! ហើយអ្នកនឹងបានតាំងឡើង អ្នកនឹងបានតាក់តែងដោយក្រាបជាថ្មី ព្រមទាំងចេញទៅលោតកញ្ជ្រោង ជាមួយពួកអ្នកដែលលេងសប្បាយ។⁵អ្នកនឹងដាំដំណាំទំពាំង បាយជូរ នៅលើភ្នំទឹកដីសាម៉ារីទៀត ម្ចាស់ដំណាំនឹងដាំទៅ ហើយទទួលផលផង។

⁶ដ្បិតនឹងមានថ្ងៃមកដល់ ដែលពួកយាមនៅលើភ្នំទឹកដីអេប្រាអ៊ីម នឹងស្រែកឡើងថា៖ ចូរក្រោកឡើង យើងនឹងឡើងទៅជាព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន។

⁷ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «ចូរច្រៀងដោយចិត្តអរសប្បាយ ព្រោះពួកយ៉ាកុប ហើយស្រែកឡើងដោយអំណរ ដោយព្រោះមេប្រធាននៃអស់ទាំងជនជាតិ ចូរប្រកាសប្រាប់ចុះ ចូរលើកសរសើរ ដោយពាក្យថា ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមជួយសង្គ្រោះសំណល់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផង។

⁸មើល! យើងនឹងនាំគេមកទឹកដីខាងជើង ហើយប្រមូលគេពីចុងផែនដីបំផុត មានទាំងពួកខ្វាក់ ពួកខ្លិន ស្រីមានទម្ងន់ និងស្រីដែលហៀបសម្រាលកូនផង ជាក្រុមមនុស្សយ៉ាងធំ ដែលនឹងវិលមកនៅទីនេះវិញ។⁹ពួកគេនឹងមកទាំងយំ និងទាំងពាក្យទូលអង្វរសូមសេចក្តីមេត្តាករុណា។ យើងនឹងនាំគេត្រឡប់មកវិញ យើងនឹងឲ្យគេដើរក្បែរកន្លែងដែលមានទឹកហូរ តាមផ្លូវត្រង់ជាផ្លូវដែលគេមិនចំពប់ដួលឡើយ។ ដ្បិតយើងជាឪពុកដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយពួកអេប្រាអ៊ីមជាកូនច្បងរបស់យើង»។

¹⁰«ចូរអ្នករាល់គ្នាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជនជាតិដទៃទាំងប៉ុន្មានអើយ ហើយថ្លែងប្រាប់ដល់ពួកកោះដែលនៅឆ្ងាយថា៖ ព្រះដែលបានកម្ចាត់កម្លាយជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គនឹងប្រមូលគេមកវិញ ហើយនឹងរក្សាគេដូចជាគង្វាលឃ្វាលបង្កើនចៀមរបស់ខ្លួន។¹¹ព្រោះព្រះអម្ចាស់បានលោះយ៉ាកុបហើយ ព្រះអង្គបានដោះគេចេញពីកណ្តាប់ដៃ នៃពួកអ្នកដែលខ្លាំងជាងខ្លួន។

¹²គេនឹងមក ហើយច្រៀងនៅលើទីខ្ពស់នៃភ្នំស៊ីយ៉ូន ហើយមកហូរហែដល់សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺមកដល់ស្រូវ ទឹកទំពាំងបាយជូរ ប្រេង និងកូនចៀម កូនគោ ពីហ្វូងសត្វ ហើយព្រលឹងគេនឹងបានដូចជាស្លូនច្បារ ដែលមានទឹកស្រោច នោះគេនឹងមិនមាន សេចក្តីព្រួយទៀតឡើយ។

¹³គ្រានោះ នាពេលក្រមុំនឹងមានចិត្តរីករាយ ក្នុងការលោតកញ្ជ្រោង ព្រមទាំងពួកកំលោះៗ និងពួកចាស់ៗទាំងអស់គ្នាផង ដ្បិតយើងនឹងបំប្រែសេចក្តីសោកសៅរបស់គេ ទៅជាអំណរវិញ ហើយកម្សាន្តចិត្តគេ ព្រមទាំងឲ្យគេរីករាយ ចេញពីសេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់គេ។¹⁴យើងនឹងចម្លែកព្រលឹងពួកសង្ឃ ដោយសេចក្តីបរិបូរ ហើយឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់យើងបានស្តាប់ចិត្ត ដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់យើង នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់»។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «មានឮសូរសំឡេងនៅរ៉ាំរ៉ៃ ជាសូរទំនួញ និងសូរយំយ៉ាងជួរជួរ គឺនាងរ៉ាំដែលយំនឹងកូននាង ហើយមិនព្រមកម្សាន្តចិត្តពីដំណើរកូនសោះ ដ្បិតរ៉ាំរ៉ៃនាសបាត់ហើយ»។

¹⁶ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «ចូរទប់សំឡេងអ្នកមិនឲ្យយំ និងភ្នែកអ្នកមិនឲ្យហូរសស្រាក់ឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ កិច្ចការរបស់អ្នកនឹងបានរង្វាន់ជាពិត ហើយ វាលគ្នានឹងវិលមកពីទឹកដីរបស់ខ្មាំងសត្រូវវិញ។¹⁷ព្រះជាម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលថា៖ មានសេចក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ចុងបំផុតរបស់អ្នក កូនចៅអ្នកនឹងវិលមកព្រំដែនរបស់គេវិញ»។

¹⁸«យើងបានឮពួកអេប្រាអ៊ីម កំពុងតែគួញគ្នាថា៖ ព្រះអង្គបានវាយផ្ទាល់ទូលបង្គំ គឺទូលបង្គំត្រូវវាយពង្រាបដូចជាកូនគោ ដែលមិនធ្លាប់ទឹម សូមព្រះអង្គទាញញាក់ទូលបង្គំមកវិញ នោះទូលបង្គំនឹងវិលមកហើយ ដ្បិតគឺព្រះអង្គហើយជា ជាព្រះនៃទូលបង្គំ។¹⁹ក្រោយដែលព្រះអង្គបានទាញញាក់ទូលបង្គំមកវិញ នោះទូលបង្គំបានប្រគំនិតឡើងជាពិត កាលទូលបង្គំបានទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅហើយ នោះក៏វាយទះភ្លៅខ្លួន ទូលបង្គំមានសេចក្តីខ្មាស អើ ក៏ជ្រប់មុខផង ពីព្រោះទូលបង្គំធន់រង សេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាសនៃវ័យក្មេង។²⁰តើអេប្រាអ៊ីមជាកូនសម្លាញ់របស់យើងឬ? តើជាកូនសំណាញ់ឬ? ដ្បិតដែលយើងនិយាយទាស់នឹងវា វាលណា នោះយើងក៏នឹករឭកដល់វានៅវេលានោះ។ ដូច្នេះ យើងមានចិត្តវិជ្ជុលដល់វា និងអាណិតមេត្តាដល់វាជាមិនខាន នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

²¹ចូរធ្វើទិសម្ចាស់តាមផ្លូវ ហើយដោតតម្រុយចុះ ចូរតាំងចិត្តតម្រង់ទៅដល់ថ្នល់ គឺជាផ្លូវដែលអ្នកបានទៅតាមនោះ ព្រហ្មចារីនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរវិលមកវិញ ចូរវិលមកឯទីក្រុងរបស់អ្នកទាំងនេះចុះ។²²ឱកូនស្រីដែលរាមយអើយ តើនាងនៅតែដើរសាត់អណ្តែតដល់កាលណាទៀត? ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតការមួយថ្មីនៅលើផែនដី គឺស្ត្រីហ៊ុមព័ទ្ធបុរស។

²³ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «កាលណាយើងនាំពួកគេ ដែលជាឈ្លីយមកវិញ នៅក្នុងទឹកដីយូដា ហើយអស់ទាំងទីក្រុងនៅទីកន្លែងនោះ គេនឹងនិយាយពាក្យនេះឡើងជាថ្មីទៀត គឺថា ឱទីលំនៅនៃសេចក្តីសុចរិត ហើយភ្នំនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធអើយ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់អ្នក។²⁴ទឹកដីយូដា និងទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់ទីកន្លែងនោះ នឹងនៅទីនោះជាមួយគ្នា ហើយពួកអ្នកធ្វើស្រែចម្ការ និងអស់អ្នកដែលដើរចុះឡើង ក៏នៅជាមួយហ្វូងសត្វរបស់គេដែរ។²⁵ដ្បិតយើងបានចម្លែកព្រលឹងមនុស្សដែលល្បើយ ឯព្រលឹងព្រួយលំបាក យើងបានឲ្យស្តាប់ចិត្តឡើងវិញ»។²⁶មកដល់ត្រឹមនេះ ខ្ញុំបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើង ហើយពេលនោះ ខ្ញុំដេកលក់ស្តាប់ស្ទួលណាស់។

²⁷មើល! នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ដែលយើងនឹងយកពូជមនុស្ស និងពូជសត្វព្រោះចុះក្នុងពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល និងពួកវង្សយូដា។²⁸ដែលយើងបានមើលគេ ដើម្បីនឹងដករំលឹង កាច់បំបាក់ រំលំ បំផ្លាញ ហើយធ្វើទុក្ខយ៉ាងណា នោះយើងនឹងមើលគេ ដើម្បីនឹងសង់គេឡើង ហើយដាំគេយ៉ាងនោះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់។

²⁹នៅគ្រានោះ គេលែងនិយាយថា៖ ឪពុកបានស៊ីផ្លែទំពាំងបាយជូរ ហើយកូនបែរជាសង្ឃៀនឆ្មេញ។³⁰ដ្បិតគ្រប់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ រៀងខ្លួន អស់អ្នកណាដែលស៊ីផ្លែទំពាំងបាយជូរ គឺអ្នកនោះឯងដែលនឹងសង្ឃៀនឆ្មេញ។

³¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នៅគ្រាខាងមុខយើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងប្រជាជនយូដា។³²សម្ពន្ធមេត្រីថ្មីនេះមិនដូចសម្ពន្ធមេត្រី ដែលយើងបានចងជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ នៅគ្រាដែលយើងដឹកដៃបុព្វបុរសនោះ នាំចេញពីទឹកដីអេស៊ីបទេ។ ទោះបីយើងជាម្ចាស់របស់ពួកគេក្តី ក៏ពួកគេផ្តាច់សម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងដែរ។ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³³សម្ពន្ធមេត្រីថ្មី ដែលយើងនឹងចងជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅពេលខាងមុខ មានដូចតទៅ៖ យើងនឹងដាក់ក្រឹត្យវិន័យរបស់យើងនៅក្នុងដម្រៅចិត្តរបស់ពួកគេ យើងនឹងចារក្រឹត្យវិន័យនោះក្នុងចិត្តគំនិតរបស់ពួកគេ យើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ពួកគេធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³⁴គេនឹងលែងបង្រៀនជនរួមជាតិរបស់ខ្លួន គេក៏លែងនិយាយប្រាប់បងប្អូនរបស់ខ្លួនថា ត្រូវតែស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ ទៀតហើយ ព្រោះតាំងពីអ្នកតូចបំផុតរហូតដល់

អ្នកធំបំផុត គេនឹងស្គាល់យើងគ្រប់ៗគ្នា។ យើងអត់ខិនឲ្យគេចំពោះអំពើទុច្ចរិត ដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ហើយយើងក៏លែងនឹកនាពីអំពើបាបរបស់គេទៀតដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

³⁵ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ព្រះដែលប្រទានព្រះ អាទិត្យសម្រាប់ជាពន្លឺនៅពេលថ្ងៃ ហើយតាំងរបៀបនៃព្រះចន្ទ និងតារាទាំងប៉ុន្មានសម្រាប់បំភ្លឺនៅពេលយប់ ជាព្រះដែលបណ្តាលឲ្យសមុទ្រកម្រើកឡើង ដល់ម្ល៉េះបានជាឮសន្លឹករលក ដែលព្រះនាមព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់នៃពួកពលបរិវារ³⁶ «បើបញ្ញត្តិច្បាប់ទាំងនេះ ឃ្លាតចេញពីមុខយើងទៅកាលណា នោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ពូជអ៊ីស្រាអែលក៏នឹងលែងធ្វើជានគរ នៅមុខយើងជារៀងរហូតដែរ»។

³⁷ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «បើអាចនឹងវាស់ផ្ទៃមេឃខាងលើ ហើយស្ទង់ឫសផែនដីនៅខាងក្រោមបាន យើងនឹងបោះបង់ចោលពូជអ៊ីស្រាអែលដោយព្រះកិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលគេបានប្រព្រឹត្តដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

³⁸«ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលទីក្រុងនេះនឹងបានសង់ឡើងថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចាប់តាំងពីបំណាចក្រនាសាវ រហូតដល់ទ្វារជ្រុងកំផែង។³⁹ គេនឹងយកខ្សែង្វាស់វាស់ចេញទៅដល់ភ្នំកាបេ ហើយបត់មកដល់កូអាត។⁴⁰ ឯច្រកភ្នំទាំងមូលនៃសាកសព និងផេះ ព្រមទាំងចម្ការទាំងប៉ុន្មានរហូតដល់ជ្រោះកេដ្រុន និងដល់ជ្រុងកំផែងទ្វារសេះ ដែលបើកទៅទិសខាងកើត នោះនឹងបានជាទីបរិសុទ្ធដល់ព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់ មិនត្រូវដករំលើង ឬរំលំបំផ្លាញទៀតឡើយ នៅជាដរាបតទៅ»។

32 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្យាករិយេនមា នៅឆ្នាំទី៨៦នៃរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេគាជាស្តេចទឹកដីយូដា ត្រូវនឹងឆ្នាំទី៨៦ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលព្រះចៅនេបូកេសា។^១ ពេលនោះ កងទ័ពរបស់ព្រះចៅនេបូកេសាឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម។ ចំណែកលោកព្យាករិយេនមា ត្រូវបានគេយកទៅឃុំនៅពន្ធនាគារក្នុងរាំងស្តេចទឹកដីយូដា។

^៣ព្រះបាទសេដេគាជាស្តេចយូដា បានឃុំលោក ដោយមានរាជឱង្ការថា៖ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកថ្លែងទំនាយថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងប្រគល់ក្រុងនេះ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃស្តេចបាប៊ីឡូន ហើយគេនឹងចាប់យក។^៤ ហើយសេដេគា ជាស្តេចយូដា និងមិនរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកខាល់ដេឡើយ គឺត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ហើយនិយាយនឹងគេផ្ទាល់មាត់ ទ្រង់ក៏នឹងឃើញគេផ្ទាល់នឹងភ្នែកដែរ។^៥ គេនឹងនាំស្តេចសេដេគាទៅក្រុងបាប៊ីឡូន ហើយទ្រង់នឹងត្រូវនៅទីនោះទាល់តែយើងចរចាជាមួយនិងគេ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។ ទោះបីអ្នករាល់គ្នាស្មាននឹងពួកខាល់ដេក៏ដោយ គង់តែនឹងឈ្នះមិនបានដែរ»។

^៦ព្យាករិយេនមាមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំហើយ មើល ហាណាមាល ជាភូមិសាលាម ឪពុកមារបស់អ្នក នឹងមកនិយាយជាមួយអ្នកថា «សូមទទួលទិញចម្ការរបស់ខ្ញុំដែលនៅអាណាថោតទៅ ដ្បិតអំណាចដែលនឹងលោះបងប្អូន នោះស្រេចនឹងអ្នកទេ»។

^៨ដូច្នេះ ហាណាមាល ជាភូមិរបស់ឪពុកមាខ្ញុំ ក៏មករកខ្ញុំនៅក្នុងទីលានចាំយាម តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់និយាយមកខ្ញុំថា៖ សូមទិញចម្ការរបស់ខ្ញុំដែលនៅអាណាថោត ក្នុងទឹកដីបេនយ៉ាមិនទៅ ដ្បិតអ្នកមានច្បាប់នឹងគ្រងបានជាមរតក ហើយអំណាចលោះក៏ស្រេចនៅលើអ្នកដែរ ដូច្នេះ សូមទទួលទិញទុកសម្រាប់ខ្លួនអ្នកចុះយ៉ាងនោះ ទើបខ្ញុំបានដឹងថា ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។^៩ ខ្ញុំក៏ទទួលទិញចម្ការ ដែលនៅអាណាថោត ពីហាណាមាល ជាភូមិរបស់ឪពុកមាខ្ញុំ ហើយបានថ្លឹងប្រាក់ដប់ប្រាំពីរសេកែលឲ្យគាត់។

^{១០}ក៏ថ្លឹងសំបុត្រ ហើយវាយត្រាព្រមទាំងហៅសួរបន្ទាល់មក។ រួចថ្លឹងប្រាក់ក្នុងដេញដូលប្រគល់ដល់គាត់។^{១១} បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានយកសំបុត្រទិញដី ទាំងសំបុត្រដែលមានវាយត្រាតាមច្បាប់ តាមទំនៀម និងសំបុត្រមួយដែលមិនមានត្រាដែរ^{១២} ខ្ញុំក៏ប្រគល់សំបុត្រទិញដីដល់បារុក ជាភូមិនៅយ៉ាដែលជាភូមិម៉ាសេយ៉ាដែលនៅចំពោះមុខហាណាមាលជាភូមិរបស់ឪពុកមាខ្ញុំ និងនៅចំពោះពួកសួរបន្ទាល់ ដែលបានចុះឈ្មោះនិងវាយត្រាក្នុងសំបុត្រទិញដីនោះផងដែរ នៅមុខពួកយូដាទាំងប៉ុន្មានដែលអង្គុយនៅទីលានចាំយាមនៅទីនោះផង។

^{១៣}ដូច្នេះ ខ្ញុំបានផ្តាច់ដល់លោកបារុកនៅមុខពួកគេថា^{១៤} ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោក ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរយកសំបុត្រទិញដីនេះ គឺជាសំបុត្រទិញដីដែលបិទត្រា និងសំបុត្រដែលនៅចំហ ទៅដាក់ក្នុងកាដេនដី ដើម្បីឲ្យបានទុកជាយូរថ្ងៃតទៅ។^{១៥} ដ្បិតព្រះនៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ នឹងមានគេទិញទាំងផ្ទះ និងចម្ការ ហើយនឹងដំណាំទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងទឹកដីនេះទៀត»។

^{១៦}ក្រោយមក ខ្ញុំបានប្រគល់សំបុត្រទិញដីដល់បារុកជាភូមិនៅយ៉ាហើយ នោះខ្ញុំក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ថា៖^{១៧} ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអើយ ព្រះអង្គបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ដោយសារព្រះចេស្ដាដ៏ធំរបស់ព្រះអង្គ និងព្រះពាហុដ៏លើកសម្រេច គ្មានអ្វីដែលពិបាកសម្រាប់ព្រះអង្គទេ។^{១៨} គឺព្រះអង្គសម្តែងសេចក្តីសប្បុរសដល់មនុស្សទាំងពាន់ៗ ហើយក៏សង់អំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរស ទៅលើទ្រូងនៃពួកកូនចៅគេ នៅតាមក្រោយ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ធំ ហើយមានប្ញទ្ធិ ព្រះនាមព្រះអង្គគឺព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

^{១៩}ព្រះអង្គប្រសប់ក្នុងការជួយគំនិត ហើយក៏មានប្ញទ្ធិធ្វើការផ្សេងៗ ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គទតឃើញយើង ទាំងផ្លូវរបស់ពួកមនុស្សជាតិ ដើម្បីនឹងសងគ្រប់គ្នាតាមផ្លូវគេប្រព្រឹត្ត ហើយតាមផលនៃគិរិយារបស់គេរៀងខ្លួន។^{២០} ព្រះអង្គក៏បានធ្វើនិស្ស័យ និងការអស្ចារ្យនៅទីកន្លែងស៊ីប ដរាបដល់សព្វថ្ងៃ ព្រមទាំងនៅពួកអ៊ីស្រាអែល ហើយកណ្តាលពួកមនុស្សដទៃផង ព្រះអង្គក៏បានតាំងកិត្តិនាមរបស់ព្រះអង្គឡើងដូចជាមានសព្វថ្ងៃ។^{២១} ព្រះអង្គបាននាំអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមកដោយទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យ ដោយព្រះហស្តខ្លាំងពូកែ និងព្រះពាហុលើកសម្រេច ព្រមទាំងការស្វែងរកយ៉ាងធំ។

^{២២}ព្រះអង្គបានប្រទានទឹកដីនេះឲ្យដល់គេ ជាទឹកដីដែលព្រះអង្គបានស្បថនឹងបុព្វបុរស ថានឹងឲ្យដល់គេ គឺជាទឹកដីមានទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំហូរហៀរ។^{២៣} ដូច្នេះពួកគេក៏ចូលមកចាប់យកទឹកដី ប៉ុន្តែ មិនបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះអង្គ ឬដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គឡើយ ក៏មិនបានធ្វើអ្វីមួយដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់ដល់គេដែរ។ ហេតុនោះបានជាព្រះអង្គបណ្តាលឲ្យការអាក្រក់ទាំងនេះមកលើគេ។

^{២៤}មើល! ប្រដាប់ចម្បាំងរបស់ពួកខាល់ដេបានមកដល់ ដើម្បីនឹងចាប់យកទីក្រុង។ ដ្បិត ក្រុងនេះបានត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខាល់ដេ ដែលមកតយុទ្ធហើយ គឺត្រូវប្រគល់ទៅដោយចាញ់ដាវ អំណាច និងអាសន្នរោគ អស់ទាំងការដែលព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូល នោះបានកើតមកហើយ ទ្រង់ក៏ទតឃើញដែរ។^{២៥} ព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលមកទូលបង្គំថា៖ «ចូរអ្នកទទួលទិញចម្ការដោយប្រាក់ ហើយហៅសួរបន្ទាល់មក តែទីក្រុងនេះបានត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខាល់ដេហើយ»។

^{២៦}ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្យាករិយេនមាថា៖^{២៧} «មើល! យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃគ្រប់ទាំងជនជាតិ តើមានការអ្វីដែលពិបាកសម្រាប់យើងឬ?

^{២៨}ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា មើលយើងនឹងប្រគល់ទីក្រុងនេះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខាល់ដេ គឺក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃនេបូកេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូន។ ហើយគេនឹងចាប់យកបាន។

^{២៩}ពួកខាល់ដេ ដែលតយុទ្ធនឹងទីក្រុងនេះ គេនឹងចូលមកដុតចោល ព្រមទាំងផ្ទះទាំងប៉ុន្មានផង ជាទីដែលមនុស្សបានដុតកំញាត់ថ្វាយដល់ព្រះបាទ ហើយធ្វើតង្វាយច្រូចដល់ព្រះដទៃនៅលើដំបូល ជាការដែលបណ្តាលឲ្យយើងខឹង។^{៣០} ពីព្រោះពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល និងពួកកូនចៅយូដា បានប្រព្រឹត្តសុទ្ធតែការដែលអាក្រក់នៅចំពោះយើង តាំងតែពីក្មេងមក ដ្បិតពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានបណ្តាលឲ្យយើងខឹង ដោយការដែលគេធ្វើ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

^{៣១}ព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រកាសថា ទីក្រុងនេះជាទីអូចអាស ឲ្យយើងមានសេចក្តីត្រេកអរ និងហោរាយ ចាប់តាំងពីត្រាដែលគេសង់ឡើង ដរាបដល់សព្វថ្ងៃ បានជាគួរឲ្យយើងបំបាត់ចេញពីមុខយើងទៅ។^{៣២} ដោយព្រោះអស់ទាំងអំពើអាក្រក់ ដែលពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល និងពួកកូនចៅយូដាបានប្រព្រឹត្ត ជាហេតុបណ្តាលឲ្យយើងខឹង គឺទាំងខ្លួនគេ ស្តេចគេ ពួកចៅហ្វាយ ពួកសង្ឃ និងពួកព្យាករិយេនមា អស់ទាំងពួកទឹកដីយូដា និងពួកអ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងអស់គ្នា។

^{៣៣}គេបានបែរខ្លួនដាក់យើង មិនបែរមុខឡើយ ហើយទោះបីយើងបានបង្គាប់បង្រៀនគេ ព្រមទាំងក្រោកឡើងពីព្រលឹមស្រាង ដើម្បីនឹងបង្រៀនក៏ដោយ តែគេមិនបានស្តាប់តាម និងទទួលសេចក្តីបង្រៀនប្រដៅសោះ។^{៣៤} គឺគេបានតាំងរបស់គួរស្តាប់ខ្ពើមរបស់គេ នៅក្នុងវិហារដែលហៅតាមឈ្មោះយើង ជាការដែលបង្គាប់ដល់ទីនោះវិញ។^{៣៥} គេក៏បានធ្វើទីខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មាននៃព្រះបាទ ដែលនៅក្នុងច្រកភ្នំរបស់កូនចៅហ៊ីនណាម សម្រាប់ធ្វើឲ្យកូនប្រុសកូនស្រីគេដើរកាត់ភ្លើងថ្វាយដល់ព្រះម៉ូឡុក ជាការដែលយើងមិនបានបង្គាប់គេឡើយ ក៏មិនដែលចូលក្នុងគំនិតយើង ឲ្យគេបានធ្វើការគួរស្តាប់ខ្ពើមនេះ ដើម្បីនាំឲ្យពួកយូដាបានធ្វើបាបដែរ។

^{៣៦}ដោយហេតុនោះ ឥឡូវនេះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរទីក្រុងដែលអ្នកថា ត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃស្តេចបាប៊ីឡូនដោយសារដាវ អំណាច និងអាសន្នរោគនេះថា។^{៣៧} មើល! យើងនឹងប្រមូលគេចេញពីអស់ទាំងទឹកដី ដែលយើងបានបណ្តេញគេទៅនោះ ដោយកំហឹងសេចក្តីហោរាយ និងសេចក្តីគ្មានក្តាញ់ជាខ្លាំងរបស់យើង ក៏នឹងនាំគេមកទីនេះវិញ ព្រមទាំងឲ្យគេនៅដោយសុខសាន្ត។

³⁸គេនឹងបានជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះដល់គេ។³⁹យើងនឹងឲ្យគេមានទឹកចិត្តតែមួយ និងផ្លូវប្រព្រឹត្តតែមួយ ប្រយោជន៍ឲ្យគេបានកោតខ្លាចដល់យើងជាដរាប សម្រាប់ជាសេចក្តីល្អដល់គេ និងកូនចៅគេត្រឡប់ទៅ។⁴⁰យើងនឹងតាំងសេចក្តីសញ្ញានឹងគេ ជាសេចក្តីសញ្ញាដ៏ស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្ប ជានិច្ចថា យើងនឹងមិនបែរចេញពីគេឡើយ គឺនឹងឲ្យគេបានសេចក្តីល្អវិញ យើងនឹងដាក់សេចក្តីកោតខ្លាចដល់យើងក្នុងចិត្តគេ ប្រយោជន៍កុំឲ្យគេឃ្លាតចេញពីយើង។

⁴¹យើងនឹងយកគេជាទីរីករាយចិត្ត ដើម្បីនឹងប្រោសសេចក្តីល្អដល់គេ។ ពិតប្រាកដជាយើងនឹងដាំគេចុះ នៅក្នុងទឹកដីនេះ ឲ្យអស់ពីចិត្ត ហើយអស់ពីព្រលឹងយើង។⁴²ដ្បិតទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ យើងបាននាំអស់ទាំងការក្រក់យ៉ាងធំនេះ មកលើជនជាតិនេះយ៉ាងណា យើងក៏នឹងនាំអស់ទាំងការដែលយើងបានសន្យាដល់គេ មកលើគេយ៉ាងនោះដែរ។

⁴³គ្រានោះ មនុស្សនឹងទទួលទិញចម្ការ នៅក្នុងទឹកដីនេះទៀត ជាទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាថា «បានចោលស្ងាត់ហើយ ឥតមានមនុស្ស ឬសត្វនៅទៀតឡើយ គឺបានប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខាល់ដេ។»⁴⁴ពួកគេនឹងទទួលទិញស្រែចម្ការដោយប្រាក់ ព្រមទាំងចុះឈ្មោះ និងបិទត្រា ហើយហៅស្មរបន្ទាល់មកផង គឺនៅក្នុងទឹកដីបេនយ៉ាមីននេះនឹងនៅក្រវល់ក្រុងយេរូសាឡឹម នៅអស់ទាំងទីក្រុងរបស់ទឹកដីយូដា នៅទីក្រុងទឹកដីភ្នំ ទីក្រុងទឹកដីទំនាប និងក្នុងទីក្រុងនៃតំបន់ណេក្សីបទាំងប៉ុន្មានដែរ។ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេដែលជាប់ជាឈ្លីយ បានត្រឡប់មកវិញ នេះហើយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

33 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ បានមកដល់ព្យាករិយធម៌ម្តងទៀត ក្នុងកាលដែលលោកនៅជាប់ឃុំក្នុងទីលានចាំយាមថា៖² «ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតផែនដី គឺជាព្រះអម្ចាស់ដែលបានជបសូនមក ដើម្បីតាំងឡើង ដែលមានព្រះនាមជាព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា³ ចូរអំពាវនាវដល់យើង នោះយើងនឹងឆ្លើយតបដល់អ្នក។ យើងនឹងបង្ហាញឲ្យអ្នកឃើញការយ៉ាងធំ ហើយមុតមាំ ដែលអ្នកមិនដឹង។

⁴ចំពោះដំណើរអស់ទាំងផ្ទះនៅទីក្រុងនេះ និងពីដំណាក់កាលពួកស្តេចជនជាតិយូដា ដែលត្រូវរំលំ ដើម្បីការពារទាស់នឹងសត្រូវឡើងមកឡោមព័ទ្ធ ហើយទាស់នឹងដាវទ្រង់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖⁵ គេចូលមកច្បាំងទាស់នឹងពួកខាល់ដេ ហើយក៏បំពេញផ្ទះទាំងនោះ ដោយសាកសពនៃមនុស្សដែលយើងសម្លាប់ ដោយកំហឹង និងសេចក្តីយោធន៍របស់យើង ដ្បិតយើងបានគេចមុខចេញពីទីក្រុងនេះ ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ។

⁶ប៉ុន្តែមើល! យើងនឹងនាំសុខភាព និងការប្រោសឲ្យដល់ទឹកដីនោះ យើងនឹងប្រោសគេ ហើយបង្ហាញសេចក្តីចម្រុងចម្រើន និងសេចក្តីសុខសាន្តជាបរិបូរណ៍ គេឃើញ។⁷ យើងនឹងធ្វើឲ្យពួកយូដា និងពួកអ៊ីស្រាអែល ដែលជាល្បីយវិលមកវិញ ហើយនឹងសងគេឡើងដូចកាលដើម⁸ ក៏នឹងសម្អាតគេ ឲ្យស្អាតពីអស់ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ជាអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្តលង់នឹងយើង ហើយយើងនឹងអត់ទោសចំពោះអស់ទាំងអំពើទុច្ចរិត ដែលគេបានធ្វើបាប ហើយប្រព្រឹត្តលង់នឹងយើងនោះ។⁹ ទីក្រុងនេះ នឹងបានសម្រាប់ជាហេតុនាំឲ្យអរសប្បាយដល់យើង សម្រាប់ជាសេចក្តីសរសើរ និងសិរីល្អផង នៅចំពោះអស់ទាំងនគរនៅផែនដី ជាពួកអ្នកដែលនឹងឮនិយាយពីអស់ទាំងការល្អ ដែលយើងប្រោសដល់គេ រួចគេនឹងកោតខ្លាច ហើយភ័យញ័រដោយព្រះគ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីសុខទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងផ្តល់ដល់ក្រុងនេះ។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ នៅទីនេះដែលអ្នករាល់គ្នាថា «ជាទីខូចបង់ឥតមានមនុស្ស ឬសត្វណានៅទៀត» គឺនៅក្នុងទីក្រុងនៃទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន ហើយនៅអស់ទាំងផ្លូវរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលចោលស្ងាត់នេះ ឥតមានអ្នកណាអាស្រ័យនៅ ឬមនុស្ស ឬសត្វណាឡើយ នោះនឹងមានពួសឡើងមនុស្សម្តងទៀត¹¹ ជាសំឡេងអរសប្បាយ និងសំឡេងរីករាយ គឺសំឡេងរបស់ប្តីប្រពន្ធច្រោងថ្មី និងសំឡេងពួកអ្នកដែលពោលថា៖ «ចូរលើកសរសើរព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពលោកដ្បិតព្រះអង្គល្អ ពីព្រោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្ប ហើយសំឡេងរបស់ពួកដែលនាំយកតង្វាយអរព្រះគុណចូលក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ដែរ!» ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យពួកអ្នកទឹកដីនេះ ដែលនៅជាល្បីយ បានវិលមកវិញដូចកាលពីដើម នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

¹²ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នៅក្នុងក្រុងដែលវិនាសបាក់បែក នឹងគ្មានមនុស្ស គ្មានសត្វ ហើយនៅតាមក្រុងទៀតៗ ពួកគង្វាលនឹងនាំគ្នាធ្វើក្រោល ជាជម្រកសម្រាប់ប្លូងសត្វរបស់ខ្លួនសាជាថ្មី។¹³ ក្នុងក្រុងនានានៅតំបន់ធំ តំបន់រាវទំនាប តំបន់ណេក្រីប ក្នុងទឹកដីបេនយ៉ាមិន តំបន់ជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម និងនៅតាមក្រុងនានាក្នុងទឹកដីយូដា គង្វាលនឹងរាប់ចំនួនចៀមរបស់ខ្លួនសាជាថ្មី» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នឹងមានគ្រាមកដល់ ដែលយើងនឹងសម្រេចតាមពាក្យល្អ ដែលយើងបាននិយាយពីដំណើរពួកអ៊ីស្រាអែល និងពួកវង្សយូដា¹⁵ នៅគ្រានោះ គឺនៅជាន់នោះ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានលំពង់ដីសុចរិតពន្លកឡើងដល់ដាវីឌ លំពង់នោះ ព្រះអង្គនឹងសម្រេចសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងទឹកដី¹⁶ នៅគ្រានោះ ពួកយូដានឹងបានសង្គ្រោះ ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងនៅដោយសុខសាន្ត លំពង់នោះ គេនឹងហៅថា «ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាសេចក្តីសុចរិតនៃយើងរាល់គ្នា»

¹⁷ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ដាវីឌនឹងមិនដែលអាក់ខានមានមនុស្សសម្រាប់អង្គុយលើបល្ល័ង្ករបស់ពូជពង្សនៃអ៊ីស្រាអែលឡើយ។¹⁸ ហើយពួកបូជាចារ្យ និងពួកលេវី ក៏មិនដែលអាក់ខានមានមនុស្សនៅចំពោះយើងសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុត តង្វាយម្សៅ និងយញ្ញបូជាជាប់នៅជានិច្ចដែរ»។

¹⁹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ បានមកដល់ព្យាករិយធម៌ម្តងទៀត៖²⁰ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញារបស់យើង ពីដំណើរថ្ងៃ និងយប់ ដើម្បីមិនឲ្យមានថ្ងៃ ឬយប់តាមធម្មតាបាន²¹ នោះសេចក្តីសញ្ញាដែលយើងបានតាំងនឹងដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើយើង ក៏នឹងផ្តាច់ទៅបានដែរ។ ដើម្បីមិនឲ្យដាវីឌមានកូនចៅណាមួយសោយរាជ្យ នៅលើបល្ល័ង្ករបស់លោក ព្រមទាំងសេចក្តីសញ្ញា ដែលតាំងនឹងពួកលេវី ជាពួកអ្នកដែលទទួលការងាររបស់យើងដែរ។²² គឺដូចម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ឬដូចជាខ្សាច់នៅសមុទ្រដែលរាប់មិនអស់ នោះយើងនឹងចម្រើនពូជដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើយើង និងពួកលេវី ជាពួកអ្នកទទួលការងាររបស់យើងឲ្យមានច្រើនឡើងយ៉ាងនោះដែរ»។

²³ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្យាករិយធម៌ម្តងទៀត៖²⁴ «អ្នកមិនបានពិចារណាសេចក្តីដែលជនជាតិទាំងនេះពោលថា អំបូរទាំងពីរដែលព្រះអម្ចាស់បានរើសតាំងនោះ ព្រះអង្គបានបោះបង់ចោលវិញទេឬអី? គឺយ៉ាងនោះដែលគេមើលងាយដល់ប្រជារាស្ត្រយើង ដោយបំណងនឹងឲ្យគេលែងធ្វើជានគរនៅមុខខ្លួនគេទៅ។

²⁵ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ប្រសិនបើសេចក្តីសញ្ញាពីដំណើរថ្ងៃ និងយប់ មិនស្ថិតស្ថេរនៅ បើយើងមិនបានតាំងអស់ទាំងរបៀបនៃផ្ទៃមេឃ និងផែនដីទេ²⁶ ពេលយើងនឹងបោះបង់ពូជពង្សយ៉ាកុប និងដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងបានដែរ ដើម្បីមិនឲ្យពូជលោកណាមួយបានតាំងឡើងជាអ្នកគ្រប់គ្រង លើពូជនៃអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបឡើយ ដ្បិតយើងនឹងនាំពួកគេ ដែលជាប់ជាល្បីយ ឲ្យបានមកវិញ ហើយនឹងអាណិតមេត្តាដល់គេផង»។

34¹ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមកដល់ព្យាករណ៍យេស៊ា ក្នុងកាលដែលព្រះបាននេប៊ូក្ខេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូន និងពលទ័ពទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ ហើយ ដល់នគរទាំងប៉ុន្មាននៅផែនដីដែលនៅក្រោមអំណាចគេ ព្រមទាំងប្រជាជាតិទាំងឡាយដែលកំពុងច្បាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម និងទីក្រុងទាំង ប៉ុន្មាន² ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ ចូរទៅទូលព្រះបាទសេដេគា ជាស្តេចយូដាថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើង នឹងប្រគល់ទីក្រុងនេះ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃស្តេចបាប៊ីឡូន ហើយគេនឹងដុតចោល។³ អ្នកនឹងមិនរួចពីកណ្តាប់ដៃគេដែរ គឺនឹងត្រូវចាប់បាន ហើយប្រគល់ទៅក្នុង កណ្តាប់ដៃគេជាពិតប្រាកដ អ្នកនឹងឃើញស្តេចបាប៊ីឡូនប្រទល់មុខគ្នា ហើយគេនិយាយនឹងអ្នកផ្ទាល់មាត់ អ្នកនឹងត្រូវទៅក្រុងបាប៊ីឡូន។

⁴ប៉ុន្តែ ឱសេដេគាជាស្តេចយូដាអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ចុះ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរទ្រង់ថា អ្នកនឹងមិនស្លាប់ដោយដាវទេ។⁵ គឺអ្នកនឹងស្លាប់ ដោយសុខសាន្តវិញ។ ដូចជាគេដុតគ្រឿងក្រអូបអប់សពបុព្វបុរសរបស់អ្នក គឺជាពួកស្តេចដែលសោយរាជ្យមុនអ្នកយ៉ាងណា នោះគេនឹងដុតគ្រឿងក្រអូបអប់ សពអ្នក។ ពួកគេយំសោកថា "ឱព្រះករុណាអើយ!" យ៉ាងនោះដែរ។ ដ្បិតយើងបានចេញវាចាហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

⁶ពេលនោះ ព្យាករណ៍យេស៊ាគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលនេះដល់ព្រះបាទសេដេគា ជាស្តេចយូដា នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។⁷ ពេលដែលពួកពលទ័ពរបស់ស្តេច បាប៊ីឡូន កំពុងច្បាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម និងអស់ទាំងទីក្រុងនៃទឹកដីយូដាដែលនៅសល់ គឺក្រុងឡាគីស និងក្រុងអាសេកា ដ្បិតក្នុងទីក្រុងនៃទឹកដីយូដាទាំង ប៉ុន្មាន ដែលមានកំផែង នោះសល់នៅតែប៉ុណ្ណោះទេ។

⁸នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលមកដល់ព្យាករណ៍យេស៊ា ក្នុងពេលក្រោយដែលព្រះបាទសេដេគា និងប្រជាជនទាំងឡាយ ដែលនៅក្នុងយេរូសាឡឹម បាន តាំងសេចក្តីសញ្ញា ដើម្បីនឹងប្រកាសប្រាប់ពីការប្រោសលោះដល់គេ⁹ គឺឲ្យគ្រប់មនុស្សដោះលែងបាវប្រុសប្រសារស្រីរបស់ខ្លួន ដែលជាជនជាតិ ហេព្រើរចេញទៅ ហើយកុំឲ្យអ្នកណាចាប់ប្រើជនជាតិហេព្រើរ ដែលជាបងប្អូននឹងគ្នា ទុកជាបាវប្រើទៀតឡើយ។

¹⁰ពួកចៅហ្វាយទាំងប៉ុន្មាន និងបណ្តាជនទាំងឡាយ ដែលបានចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញានេះ ក៏ស្តាប់បង្គាប់តាម ដើម្បីនឹងលែងបាវប្រុសប្រសារស្រីរបស់ខ្លួន ឲ្យរួច ចេញទៅ ឥតមានអ្នកណាចាប់គេប្រើជាបាវប្រើទៀត គេក៏ស្តាប់តាម ហើយលែងអ្នកទាំងនោះឲ្យរួចចេញទៅ។¹¹ ប៉ុន្តែ ក្រោយមក គេក៏បែរជាបង្ខំបាវប្រុសប្រសារ ស្រីទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេបានលែងទៅហើយនោះ ឲ្យរំលឹកនៅក្នុងបង្គាប់ខ្លួន និងធ្វើជាបាវប្រុសប្រសារស្រីវិញទៀត។

¹²ហេតុនោះ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ បានមកដល់ព្យាករណ៍យេស៊ាថា៖¹³ «ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងបាន តាំងសេចក្តីសញ្ញានឹងបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា នៅថ្ងៃដែលយើងបាននាំគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ឲ្យរួចពីសណ្ឋានជាបាវប្រើ ដោយពាក្យថា¹⁴ «លុះផុតប្រាំពីរ ឆ្នាំហើយ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវលែងបងប្អូនអ្នក ជាជនជាតិហេព្រើរដែលបានលក់ខ្លួនដល់អ្នក ហើយបានបម្រើអ្នកអស់ប្រាំមួយឆ្នាំ គឺអ្នកត្រូវលែងគេឲ្យរួចចេញ ពីអ្នកទៅ»។ ប៉ុន្តែ បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមយើងទេ ក៏មិនបានផ្ទៀងត្រចៀកផង។

¹⁵ពេលអ្នកទើបតែរំលឹកធ្វើការ ដែលត្រឹមត្រូវនៅភ្នែកយើង ដោយប្រកាសប្រាប់សេចក្តីប្រោសលោះ ដល់អ្នកជិតខាងអ្នករៀងខ្លួនថ្មីៗ ហើយបានតាំងសញ្ញា នៅមុខយើង ក្នុងព្រះវិហារដែលហៅតាមឈ្មោះយើង។¹⁶ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ បានបែរទៅជាបង្គាប់ដល់ឈ្មោះយើងវិញ ដោយបានបង្ខំឲ្យពួកបាវប្រុសប្រសារស្រីរបស់ អ្នករៀងខ្លួន ដែលអ្នកបានលែងឲ្យរួចចេញតាមបំណងចិត្តគេនោះ ឲ្យរំលឹកនៅក្នុងបង្គាប់។ និងធ្វើជាបាវប្រុសប្រសារស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញទៀត។

¹⁷ហេតុនោះ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមយើង ដើម្បីប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីប្រោសលោះដល់បងប្អូនអ្នករៀងខ្លួន និង ដល់អ្នកជិតខាងអ្នករៀងខ្លួនទេ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីប្រោសលោះដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ គឺឲ្យរួចទៅដល់ដាវ ដល់ អាសន្នរោគ ហើយដល់អំណត់ដែរ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រូវសាត់អំណត់ នៅក្នុងចំណោមអស់ទាំងនគរនៅផែនដី។¹⁸ យើងនឹងធ្វើតាមសេចក្តីសញ្ញារបស់ យើង ហើយមិនបានកាន់តាមពាក្យនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលគេបានតាំងនៅមុខយើង នោះយើងនឹងធ្វើឲ្យគេបានដូចជាគោដែលគេបានពុះជាពីរចំហៀង។ រួចដើរ នៅកណ្តាលចំហៀងទាំងពីរនោះ។¹⁹ ក្រុងយេរូសាឡឹម ពួកសេនាបតី ពួកបូជាចារ្យ និងពួកជនទាំងឡាយនៅក្នុងទឹកដីដែលបានដើរកណ្តាលចំហៀងនៃកូនគោ នោះ។

²⁰គឺយើងនឹងប្រគល់គេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ ហើយក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលរកជីវិតគេ ចំណែកសាកសពរបស់គេក្លាយជាចំណីសត្វ ហើរលើអាកាស និងសត្វដើរឆ្មារនៅផែនដី។²¹ ដូច្នេះ យើងនឹងប្រគល់សេដេគាជាស្តេចយូដា និងពួកចៅហ្វាយ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្មាំងសត្រូវ ហើយក្នុង កណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលរកជីវិតគេ និងក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកទ័ពរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូនដែលទើបនឹងថយចេញពីអ្នករាល់គ្នានោះ។²² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ថា៖ មើល! យើងនឹងបង្គាប់ ហើយធ្វើឲ្យគេរំលឹកឆ្ងល់ទីក្រុងនេះវិញ គេនឹងច្បាំងចាប់យកទីក្រុងនេះបាន រួចដុតចោល យើងនឹងធ្វើឲ្យទីក្រុងទាំងប៉ុន្មាននៅទឹកដី យូដាត្រូវខូចបង់ ឥតមានអ្នកណានៅ»។

35 ¹នៅរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីមបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូសៀស ជាស្តេចទឹកដីយូដា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេនមាដូចតទៅ៖² «ចូរទៅជួបពួកអ្នកក្នុងអំបូរនកាប ហើយនិយាយជាមួយពួកគេ។ បន្ទាប់មក ចូរនាំពួកគេទៅព្រះដំណាក់ចូលក្នុងបន្ទប់មួយ រួចចាក់ស្រាឲ្យពួកគេផឹក»។

³ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ទៅយកយ៉ាសា នា ជាកូនយេនមា ដែលជាកូនហាពា ស៊ីនា បងប្អូនរបស់គាត់ និងកូនចៅរបស់គាត់ទាំងអស់ ព្រមទាំងពូជពង្សនៃពួកនកាបទាំងអស់គ្នា។⁴ ខ្ញុំបាននាំពួកគេចូលទៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ គឺក្នុងបន្ទប់របស់កូនចៅហាណាន ជាកូនយីកដាលា អ្នកសំណេរបស់ព្រះ ដែលនៅជាប់បន្ទប់របស់ពួកចៅហ្វាយ នៅពីលើបន្ទប់របស់ម្ចាស់យ៉ា កូនសាលូម ជាអ្នកឆ្មាំទ្វារ។

⁵រួចខ្ញុំដាក់ដបស្រាទំពាំងបាយជូរ និងពែងនៅមុខកូនចៅពួកនកាប ហើយប្រាប់ថាអញ្ជើញ «ពិសាស្រាទំពាំងបាយជូរចុះ»។⁶ ប៉ុន្តែ គេឆ្លើយតបថា៖ «យើងរាល់គ្នាមិនព្រមទទួលទានស្រាទំពាំងបាយជូរទេ ព្រោះយ៉ូណាដាប ជាកូននកាប បុព្វបុរសយើងបានផ្តាំថាអ្នករាល់គ្នាកុំផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរឡើយ ទោះទាំងអ្នក ឬកូនចៅអ្នកត្រង់ទៅ។⁷ អ្នកមិនត្រូវធ្វើផ្ទះ ឬសាបព្រោះ ឬដាំ ឬមានចម្ការទំពាំងបាយជូរឡើយ គឺអ្នករាល់គ្នាត្រូវនៅក្នុងគ្រួសារអស់មួយជីវិត ដើម្បីឲ្យបានរស់ជាយើងយូរ នៅក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងស្នាក់នៅនោះ។

⁸យើងរាល់គ្នាបានស្តាប់បង្គាប់យ៉ូណាដាប ជាកូននកាប ដែលជាបុព្វបុរសយើង តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលគាត់បានផ្តាំមក គឺមិនបានទទួលទានស្រាទំពាំងបាយជូរដរាបដល់អស់មួយជីវិតយើង ព្រមទាំងប្រពន្ធ និងកូនប្រុសកូនស្រីរបស់យើងផង។⁹ ក៏មិនបានធ្វើផ្ទះសម្រាប់អាស្រ័យនៅ ហើយគ្មានដំណាំទំពាំងបាយជូរ ឬចម្ការ ឬពូជពង្សនោះឡើយ។¹⁰ គឺយើងរាល់គ្នាបានអាស្រ័យនៅក្នុងគ្រួសារ ហើយបានស្តាប់បង្គាប់ ទាំងប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់សេចក្តីដែលយ៉ូណាដាប ជាបុព្វបុរសយើងបានផ្តាំទុក។¹¹ ប៉ុន្តែ ពេលព្រះបាទនេបូកេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូនបានឡើងមកក្នុងទឹកដីនោះយើងបាននិយាយគ្នាថា ចូរយើងចូលទៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ឲ្យរួចពីពួកទ័ពខាល់ដេ និងពួកទ័ពស៊ីរីចេញ ហេតុនោះបានជាយើងរាល់គ្នា អាស្រ័យនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមសព្វថ្ងៃនេះ»។

¹²ពេលនោះ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ បានមកដល់ព្យាករីយេនមាថា៖¹³ «ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរទៅនិយាយនឹងពួកទឹកដីយូដា និងពួកអ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹមថា តើអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅ ដើម្បីស្តាប់តាមពាក្យយើងទេឬ? នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។¹⁴ ពាក្យរបស់យ៉ូណាដាប ជាកូននកាបដែលបានហាមដល់ពួកកូនចៅមិនឲ្យផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ នោះបានសម្រេចហើយ ដ្បិតគេមិនផឹកស្រា ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ ពួកគេស្តាប់តាមបង្គាប់របស់បុព្វបុរសគេ ឯយើងវិញ យើងបាននិយាយនឹងអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងក្រោកឡើងពីព្រលឹមស្រាង ដើម្បីប្រាប់ផង តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់តាមយើងសោះ។

¹⁵យើងបានចាត់ពួកព្យាករីទាំងប៉ុន្មាន ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ឲ្យមកឯអ្នកដែរ ទាំងក្រោកឡើងពីព្រលឹមស្រាង ដើម្បីចាត់គេ ឲ្យប្រាប់ថា ចូរអ្នកទាំងអស់គ្នាវិលមកពីផ្លូវអាក្រក់របស់ខ្លួនឥឡូវ ហើយកែវិធានរបស់អ្នក កុំទៅតាមព្រះដទៃ ដើម្បីគោរពបម្រើព្រះទាំងនោះឡើយ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាននៅជាប់ក្នុងទឹកដីដែលយើងបានឲ្យដល់អ្នក នឹងបុព្វបុរសអ្នក តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានផ្ទៀងត្រចៀក ឬស្តាប់តាមយើងសោះ។¹⁶ ដ្បិត ដោយយើងឮថា ពួកកូនចៅយ៉ូណាដាប ជាកូននកាប បានសម្រេចតាមបង្គាប់របស់បុព្វបុរសគេ ដែលផ្តាំមកនោះ តែជនជាតិទាំងនេះមិនបានស្តាប់តាមយើងទេ»។

¹⁷ហេតុនោះ ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល គឺជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ យើងនឹងនាំគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់មកលើពួកយូដា ហើយលើពួកអ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដូចជាយើងបានពោលទាស់នឹងគេហើយ ព្រោះយើងបានប្រាប់ដល់គេ តែគេមិនបានស្តាប់ទេ យើងបានហៅគេ តែគេមិនបានឆ្លើយតបឡើយ»។

¹⁸ព្យាករីយេនមាថ្លែងទៅកាន់ពួកវង្សនកាបថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាបានស្តាប់តាមបង្គាប់យ៉ូណាដាប ជាបុព្វបុរសអ្នក ហើយរក្សាអស់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់គាត់ ព្រមទាំងសម្រេចតាមអស់ទាំងពាក្យដែលគាត់បានផ្តាំមក។¹⁹ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពលោក ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា យ៉ូណាដាបជាកូននកាប នឹងមិនដែលខានមានមនុស្សសម្រាប់ឈរនៅមុខយើងឡើយ»។

36¹ នៅឆ្នាំទីបួនក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូស៊ីស ស្តេចយូដា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ បានមកដល់ព្យាករណ៍យេរេមាថា៖ «ចូរយកក្រាំងមួយមកកាត់អស់ទាំងពាក្យដែលយើងបានប្រាប់អ្នក ទាស់នឹងពួកអ៊ីស្រាអែល និងពួកយូដា ហើយទាស់នឹងជនជាតិទាំងប៉ុន្មាន ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងបាននិយាយទៅកាន់អ្នក គឺតាំងពីគ្រាដែលយូស៊ីសរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។² ប្រហែលជាពួកអ្នកយូដានឹងស្តាប់អស់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់ ដែលយើងសម្រេចនឹងធ្វើដល់គេទេដឹង ប្រយោជន៍ឲ្យគេបានវិលមកពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេរៀងខ្លួន ដើម្បីឲ្យយើងបានអត់ទោសចំពោះអំពើទុច្ចរិត និងអំពើបាបរបស់គេ»។

⁴ ដូច្នេះ ព្យាករណ៍យេរេមាគឺហៅបារូក ជាកូននេវីយ៉ាមក ហើយបារូកក៏សរសេរអស់ទាំងព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ចុះក្នុងក្រាំងតាមមាត់ព្យាករណ៍យេរេមា ជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានមានព្រះបន្ទូលដល់លោក។⁵ ព្យាករណ៍យេរេមាប្រាប់បារូកថា៖ «ខ្ញុំនៅជាប់ឃុំ ចូលទៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់មិនបាន។⁶ ដូច្នេះ ចូរអ្នកយកក្រាំងនេះ ដែលអ្នកបានសរសេរតាមមាត់យើង ទៅអានមើលព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ នៅត្រចៀករបស់បណ្តាជនក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ នៅថ្ងៃតែម្តងទៅ ហើយអ្នកត្រូវអានឲ្យឮដល់គ្រូចៀកពួកជនជាតិយូដាទាំងអស់ ដែលចេញពីទីក្រុងរបស់គេមកដែរ។

⁷ ប្រហែលជាគេនឹងទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយវិលមកពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេរៀងខ្លួនទេដឹង ដ្បិតសេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តីឃោរឃៅ ដែលព្រះអម្ចាស់បានពោលទាស់នឹងជនជាតិនេះ នោះឆ្លងក្រៃលែង»។⁸ ដូច្នេះ បារូក ជាកូននេវីយ៉ា ក៏សម្រេចតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលព្យាករណ៍យេរេមាបានបង្គាប់ គឺបានអានមើលព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលកាត់ចុះក្នុងក្រាំង នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់។

⁹ នៅខែទីប្រាំបួន ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំនៃរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូស៊ីសស្តេចយូដានោះប្រជាជនទាំងឡាយនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយបណ្តាជនដែលមក ចំណែកក្រុងយេរូសាឡឹម ពីទីក្រុងទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន ក៏ប្រកាសឲ្យមានថ្ងៃតែម្តងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។¹⁰ ពេលនោះ បារូកក៏អានមើលក្រាំង ជាពាក្យរបស់ព្យាករណ៍យេរេមា ក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ឲ្យបណ្តាជនស្តាប់ គឺក្នុងបន្ទប់របស់ស្បៀនកេម៉ា ជាកូនសាផាន ដែលនៅទីលានខាងលើ ត្រង់ទ្វារថ្មីនៃព្រះវិហារព្រះអម្ចាស់។

¹¹ ពេលមីកា ជាកូនកេម៉ា ដែលជាកូនរបស់សាផានបានឮអស់ទាំងព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ ដែលនៅក្នុងក្រាំងនោះហើយ។¹² គាត់ក៏ចុះទៅក្នុងព្រះរាជវាំង ចូលក្នុងបន្ទប់ស្បៀន ឃើញមានពួកចៅហ្វាយទាំងប៉ុន្មាននៅទីនោះ គឺស្បៀនអេលីសាម៉ា ហើយដេឡាយ៉ា ជាកូនសេម៉ាយ៉ា និងអែលណាថាន ជាកូនអ័កបោរ កេម៉ា ជាកូនសាផាន សេដេតា ជាកូនហាណាសា ហើយពួកចៅហ្វាយទាំងអស់ផង។

¹³ លោកមីការៀបរាប់នូវសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលគាត់បានឮលោកបារូកអានឲ្យប្រជាជនស្តាប់។¹⁴ ពេលនោះ គណៈរដ្ឋមន្ត្រីចាត់លោកយេហ្វីឌី ជាកូនរបស់លោកនេថានា ជាចៅរបស់លោកសេលេម៉ា និងជាចៅទូតរបស់លោកគូស៊ី ឲ្យទៅជួបលោកបារូក ប្រាប់ថា៖ «ចូរយកក្រាំងដែលអ្នកអានឲ្យប្រជាជនស្តាប់នោះមក!»។ លោកបារូក ជាកូនរបស់លោកនេវីយ៉ា ក៏យកក្រាំងទៅជួបពួកមន្ត្រី។¹⁵ ពួកគេបង្គាប់គាត់ថា៖ «សុំអង្គុយចុះ អានឲ្យយើងស្តាប់!»។ លោកបារូកក៏អានឲ្យពួកលោកស្តាប់។

¹⁶ លុះកាលគេបានឮពាក្យទាំងនោះរួចហើយ គេក៏បែរមើលគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយភិតភ័យ ហើយនិយាយទៅបារូកថា៖ «យើងនឹងទូលដល់ស្តេច ពីពាក្យទាំងនេះជាមិនខាន»។¹⁷ រួចគេសួរបារូកថា៖ «ចូរប្រាប់យើងមក ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នកបានកាត់អស់ទាំងពាក្យនេះតាមមាត់គាត់បាន?»។¹⁸ បារូកឆ្លើយថា៖ «លោកបានប្រាប់ពាក្យទាំងនេះដល់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏យកទឹកខ្មៅសរសេរចុះក្នុងក្រាំងនេះ»។¹⁹ ពេលនោះ ពួកចៅហ្វាយប្រាប់បារូកថា៖ «ចូរអ្នក និងយេរេមាទៅលាក់ខ្លួនទៅ កុំឲ្យអ្នកណាដឹងជានៅឯណាឡើយ»។

²⁰ រួចគេក៏ចូលទៅគាល់ស្តេចនៅក្នុងដំណាក់ តែងក្រាំង គេបានដាក់ទុកនៅក្នុងបន្ទប់របស់ស្បៀនអេលីសាម៉ា ហើយគេទូលដល់ស្តេចតាមអស់ទាំងពាក្យនោះ។

²¹ ដូច្នេះ ស្តេចចាត់យេហ្វីឌី ឲ្យទៅយកក្រាំងពីបន្ទប់ស្បៀនអេលីសាម៉ាមក រួចយេហ្វីឌីក៏អានថ្វាយស្តេចស្តាប់ និងពួកចៅហ្វាយទាំងអស់ ដែលឈរនៅខាងស្តេចដែរ។²² គណៈនោះ ស្តេចគង់ក្នុងដំណាក់សម្រាប់រដូវរងានៅខែទីប្រាំបួន ហើយមានភ្លើងឆេះនៅជើងក្រានក្បែរនោះ។

²³ ពេលយេហ្វីឌីបានអានបីបួនជួរ ស្តេចយកកាំបិតស្បៀតកាត់ក្រាំងនោះបោះទៅក្នុងភ្លើងជើងក្រាន រហូតទាល់តែក្រាំងទាំងមូលឆេះអស់។²⁴ ទោះទាំងស្តេច ឬពួកមហាសាល ដែលឮពាក្យទាំងនោះហើយ គេឥតមានស្មារតីចិត្ត ឬហែកសម្លៀកបំពាក់សោះ។

²⁵ ទោះបីជាអែលណាថាន ដេឡាយ៉ា និងកេម៉ា ទូលអង្វរស្តេច សូមកុំដុតក្រាំងក៏ដោយ តែស្តេចមិនព្រមស្តាប់តាមទេ²⁶ រួចស្តេចបង្គាប់យេហ្វីឌីម្តង ជាកូនហាម៉ាលេក និងសេរីយ៉ាជាកូនអាសរាល ហើយសេលេម៉ា ជាកូនអាប៊ីខាល ឲ្យទៅចាប់ស្បៀនបារូក និងព្យាករណ៍យេរេមាមក តែព្រះជាម្ចាស់បានលាក់លោកទុក។

²⁷ ក្រោយដែលស្តេចបានដុតក្រាំងជាពាក្យទាំងនោះ ដែលបារូកបានសរសេរទុកតាមមាត់ព្យាករណ៍យេរេមាហើយ នោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ក៏មកដល់ព្យាករណ៍យេរេមាថា៖²⁸ «ចូរយកក្រាំងមួយទៀត ហើយសរសេរទុកពាក្យដើមទាំងប៉ុន្មាន ដូចបានសរសេរចុះក្នុងក្រាំងមុននោះ ដែលយេហ្វីឌីយកជាដុត ចោលទៅហើយនោះ។²⁹ បន្ទាប់មក អ្នកត្រូវប្រាប់យេហ្វីឌីថា ជាស្តេចយូដាថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងដូច្នេះ អ្នកបានដុតក្រាំងនោះចោល ដោយពាក្យថា ហេតុអ្វីបានជាសរសេរដូច្នេះថា ស្តេចបាបីឡាននឹងមក ហើយបំផ្លាញទីក្រុងនេះ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យលែងមានទាំងមនុស្ស និងសត្វ?»

³⁰ ហេតុនោះ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីដំណើរយេហ្វីឌីថា ជាស្តេចយូដាដូច្នេះថា «នឹងគ្មានអ្នកណាសម្រាប់អង្គុយលើបល្ល័ង្ករបស់ដាវីឌឡើយ ហើយសាកសពយេហ្វីឌីនឹងត្រូវបោះចោលទៅក្រៅ ហាលក្តៅនៅពេលថ្ងៃ និងសន្សើមកកនៅពេលយប់»។³¹ យើងនឹងដាក់ទោសយេហ្វីឌីយក និងពូជពង្ស ព្រមទាំងពួកមហាសាលទាំងប៉ុន្មាន ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់រាវល់គ្នា ហើយយើងនឹងនាំអស់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់មកលើរាវល់គ្នា និងលើពួកអ្នកនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយលើពួកមនុស្សនៅទីក្រុងយូដាទាំងប៉ុន្មានផង តាមដែលយើងបានពោលទាស់នឹងគេរាល់គ្នាហើយ តែគេមិនព្រមស្តាប់តាមសោះ»។

³² ដូច្នេះ ព្យាករណ៍យេរេមាក៏យកក្រាំងមួយទៀត ឲ្យដល់ស្បៀនបារូក ជាកូននេវីយ៉ា ហើយគាត់ក៏សរសេរទុកអស់ទាំងពាក្យនោះតាមមាត់ព្យាករណ៍យេរេមា ដូចជាមាននៅក្នុងក្រាំងដែលយេហ្វីឌីយក ជាដុតចោលនោះ ក៏មានសេចក្តីដូចគ្នាជាច្រើនទៀតបានបន្ថែមបញ្ចូលផង។

37 ¹ព្រះបាទនេបូក្ខេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន បានតាំងព្រះបាទសេដេគា ជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូសៀសឲ្យឡើងសោយរាជ្យជំនួសព្រះបាទកូនាស ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម។²ប៉ុន្តែ ទោះទាំងស្តេច ឬពួកមហាសាសនា ឬបណ្តាជននៅក្នុងទឹកដីនោះ ក៏មិនបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមក តាមរយៈព្យាករណ៍យេរេមា។

³ព្រះបាទសេដេគាបានចាត់យេហ៊ីកាល ជាកូនសេលេមា និងសេផានា ជាកូនរបស់សង្ឃម្ចាស់យ៉ា ឲ្យទៅជួបព្យាករណ៍យេរេមា ដោយផ្តាំថា៖ «ចូរអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាឲ្យយើងឥឡូវផង»។⁴ព្យាករណ៍យេរេមាក៏ទៅមកក្នុងបណ្តាជន ដ្បិតគេមិនទាន់បានឃុំទុកលោកនៅឡើយ។⁵គ្រានោះ ពលទ័ពរបស់ផារ៉េន ក៏លើកចេញពីទឹកដីអេស៊ីបមក កាលពួកខាល់ដេ ដែលកំពុងតែឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម បានឮដំណឹងនោះ គេក៏ថយចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ។

⁶ពេលនោះ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ព្យាករណ៍យេរេមាថា៖⁷«ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នកត្រូវឆ្លើយតបនឹងស្តេចយូដា ដែលចាត់អ្នកឲ្យមកសួរដល់យើងថា ពួកពលទ័ពរបស់ផារ៉េន ដែលលើកចេញមកជួយអ្នក គេនឹងវិលត្រឡប់ទៅទឹកដីអេស៊ីប ជាទឹកដីរបស់គេវិញ។⁸បន្ទាប់មក ពួកខាល់ដេនឹងមកម្តងទៀត។ ច្បាំងនឹងទីក្រុងនេះ ហើយចាប់យក រួចគេនឹងដុតចោល»។

⁹ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងដូច្នេះថា៖ «កុំបញ្ឆោតខ្លួនអ្នករាល់គ្នាដោយថា» ពួកខាល់ដេនឹងថយចេញពីយើងជាប្រាកដនោះឡើយ ដ្បិតគេមិនថយចេញទៅទេ។¹⁰ទោះបីអ្នករាល់គ្នាបានវាយពលទ័ពទាំងមូលរបស់ពួកខាល់ដេដែលច្បាំងនឹងអ្នក ឲ្យសល់តែអ្នកបួសក៏ដោយ ក៏គេនឹងក្រោកឡើង នៅក្នុងត្រសាលគេរៀងខ្លួន មកដុតទីក្រុងនេះចោលដែរ»។

¹¹នៅគ្រាដែលពលទ័ពរបស់ពួកខាល់ដេ បានថយចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ ដោយខ្លាចពួកពលទ័ពរបស់ផារ៉េន¹²ព្យាករណ៍យេរេមាបានចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅទឹកដីបេនយ៉ាមីន ដើម្បីទទួលដីជាចំណែករបស់លោក នៅក្នុងចំណោមអ្នកទឹកដីនោះ។¹³ពេលលោកកំពុងចេញតាមទ្វារបេនយ៉ាមីន នោះមានមេទ័ពពួកល្បាតនៅទីនោះឈ្មោះយារីយ៉ា ជាកូនសេលេមា ដែលជាកូនហាណានា អ្នកនោះក៏ចាប់ទឹកដីយេរេមា ដោយចោទថា៖ «អ្នកចូលដៃខាងពួកខាល់ដេ»។

¹⁴ព្យាករណ៍យេរេមាប្រកែកថា៖ «មិនមែនទេ ខ្ញុំមិនចូលទៅខាងពួកខាល់ដេឡើយ»។ ប៉ុន្តែ យារីយ៉ាមិនព្រមជឿលោកសោះ ក៏ចាប់ព្យាករណ៍យេរេមានាំទៅឯពួកចៅហ្វាយ។¹⁵ពួកចៅហ្វាយមានសេចក្តីក្រោធនឹងព្យាករណ៍យេរេមា ក៏វាយលោក ហើយនាំទៅឃុំទុកក្នុងផ្ទះសៀនយ៉ូណាបាន ដ្បិតគេបានយកផ្ទះនោះធ្វើជាគុក។

¹⁶កាលព្យាករណ៍យេរេមាបានចូលទៅក្នុងគុក នៅបន្ទប់ក្រោមដី នៅទីនោះជាយូរថ្ងៃ។¹⁷ព្រះបាទសេដេគាបានចាត់គេឲ្យទៅនាំលោកមក ស្តេចសួរលោកដោយសម្ងាត់នៅក្នុងដំណាក់ថា៖ «តើមានព្រះបន្ទូលណាមកពីព្រះអម្ចាស់ឬទេ?»។ ព្យាករណ៍យេរេមាទូលតបថា៖ «មាន»។ លោកក៏ទូលទៀតថា៖ «ទ្រង់នឹងត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃស្តេចបាប៊ីឡូន»។

¹⁸មួយទៀត ព្យាករណ៍យេរេមាក៏ទូលសួរព្រះបាទសេដេគាថា៖ «តើទូលបង្គំបានធ្វើខុសអ្វីនឹងទ្រង់ ឬនឹងពួកនាម៉ឺន ឬនឹងពួកជនជាតិនេះ បានជាដាក់ទូលបង្គំនៅក្នុងគុកដូច្នេះ?»¹⁹ឥឡូវ តើពួកព្យាករណ៍របស់ព្រះអង្គនៅឯណា ដែលគេថ្លែងទំនាយថា ស្តេចបាប៊ីឡូនមិនមកទាស់នឹងទ្រង់ ឬទាស់នឹងទឹកដីនេះឡើយនោះ?²⁰ឥឡូវនេះ ឱព្រះករុណាជាអម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ សូមទ្រង់សណ្តាប់ សូមមេត្តាប្រោសឲ្យទូលបង្គំបានទូលអង្វរបន្តិច សូមកុំឲ្យទូលបង្គំត្រឡប់ទៅក្នុងផ្ទះរបស់សៀនយ៉ូណាបានទៀតឡើយ ក្រែងទូលបង្គំស្លាប់នៅទីនោះ»។

²¹ដូច្នេះ ព្រះបាទសេដេគាបានបង្គាប់ឲ្យគេឃុំលោកទុកនៅទីលានគុកវិញ ហើយឲ្យគេយកនំប៉័ងមួយដុំ ពីផ្លូវនៃពួកដុតនំប៉័ងមកឲ្យលោករាល់ៗថ្ងៃ ដរាបដល់នំប៉័ងទាំងប៉ុន្មាននៅទីក្រុងបានអស់។ ដូច្នេះ ព្យាករណ៍យេរេមាក៏នៅជាប់ក្នុងទីលានគុកនោះ។

38¹ លោកសេដាផាជាតូនរបស់លោកម៉ាត់ថាន លោកកេដាលាជាតូនរបស់លោកផាសហ៊ើរ លោកយេហ៊ីកាលជាតូនរបស់លោកសេលេមា និងលោក ផាសហ៊ើរជាតូនរបស់លោកម៉ាល់គា បានឮពាក្យដែលលោកយេនមាផ្លាបប្រកាសប្រាប់ប្រជាជនទាំងមូលថា៖² «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ អ្នក ដែលនៅក្នុងក្រុងនេះតទៅមុខទៀត នឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខដាវ ដោយទុក្ខរក្ស និងដោយជំងឺអាសន្នរោគ។ អ្នកដែលចេញទៅចុះចូលនឹងជនជាតិខាងដើមជើងបាន រួចជីវិត³ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ក្រុងនេះពិតជាធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់កងទ័ពស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ហើយគេនឹងដណ្តើមយកបានមិនខាន»។

⁴ ដូច្នេះ ពួកចៅហ្វាយទាំងប៉ុន្មាន ក៏ទូលស្តេចថា៖ «សូមទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សនេះត្រូវទោសដល់ស្លាប់ចុះ ពីព្រោះវាទៅឲ្យពួកទាហានដែលសល់នៅក្នុងទីក្រុង និងពួកបណ្តាជនទាំងឡាយខ្សោយដៃទៅ ដោយពោលពាក្យយ៉ាងនេះដល់គេ ដ្បិតមនុស្សនេះមិនស្វែងរកសេចក្តីល្អ ដល់ជនជាតិនេះទេ គឺឲ្យគេត្រូវអន្តរាយ វិញ»។⁵ ព្រះបាទសេដាមានរាជឱង្ការតបថា៖ «មើល! វានៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នករាល់គ្នាហើយ ដ្បិតស្តេចមិនអាចនឹងធ្វើអ្វីទាន់ទីនឹងអ្នករាល់គ្នាបានទេ»។

⁶ គេក៏ចាប់យកព្យាករីយេនមាទៅដាក់ក្នុងគុកងងឹតរបស់ម៉ាល់គា ជាតូនហាម៉ាលេក ដែលនៅទីលានគុក គេយកខ្សែសម្រួតព្យាករីយេនមាចុះទៅ រីឯនៅក្នុង គុកងងឹតនោះគ្មានទឹកទេ មានស្នូនតែរាក់ ហើយព្យាករីយេនមាក៏ផ្ទុះទៅក្នុងភក់នោះ។

⁷ លោកអេបេឌ មេលេក ជនជាតិអេស្តីពី ដែលជាមហាតេជាក្នុងក្នុងរាង គាត់បានឮថា គេដាក់ព្យាករីយេនមាក្នុងគុកងងឹត។ គ្រានោះ ស្តេចកំពុងគង់នៅត្រង់ ទ្វារ បេនយ៉ាមីន។⁸ អេបេឌ មេលេកក៏ចេញពីព្រះរាជវាំងទៅទូលស្តេចថា៖ «ឱព្រះករុណា ជាអម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ ក្នុងការទាំងប៉ុន្មានដែលមនុស្សទាំងនេះ បានធ្វើដល់ព្យាករីយេនមា។ ពួកគេបានដាក់លោកឲ្យនៅក្នុងគុកងងឹត ដ្បិតមុខជាលោកនឹងស្លាប់នៅទីនោះ ដោយការអត់ឃ្លានជាមិនខាន ពីព្រោះគ្មានអាហារ នៅក្នុងទីក្រុងទេ»។

¹⁰ ដូច្នេះ ស្តេចបង្គាប់ អេបេឌ មេលេក ជាជនជាតិអេស្តីពីថា៖ «ចូរនាំមនុស្សសាមសិបនាក់ពីទីនេះទៅជាមួយអ្នក ហើយយកព្យាករីយេនមា ចេញពីគុកងងឹត មកក្រែងលោកស្លាប់»។¹¹ ដូច្នេះ អេបេឌ មេលេកក៏យកមនុស្សទាំងនោះទៅជាមួយ ចូលទៅក្នុងព្រះរាជដំណាក់ គឺទៅកាន់បន្ទប់សម្លៀកបំពាក់នៅក្នុងឃ្លាំង យកក្រណាត់ចាស់ៗ និងសម្លៀកបំពាក់រយ្យិយ៉ំពីកន្លែងនោះ ហើយចងនឹងខ្សែពួរ សម្រួតចុះទៅឲ្យយេនមានៅក្នុងអណ្តូងងងឹត។

¹² អេបេឌ មេលេក ជាជនជាតិ អេស្តីពី ក៏ប្រាប់ព្យាករីយេនមាថា៖ «សូមទ្រង់កំណត់ចាស់ និងអាវយ៉ើរយ៉ៃទាំងនេះ នៅក្រោមភ្លៀកលោកពីក្រោមខ្សែពួរទៅ ព្យាករីយេនមាក៏ធ្វើដូច្នោះ។¹³ រួចក្រោយមក ពួកគេយោងទាញព្យាករីយេនមាឡើងពីគុកងងឹតមក ហើយលោកបាននៅជាប់ក្នុងទីលានគុកចាំយាមវិញ។

¹⁴ ព្រះបាទសេដាបានចាត់គេទៅនាំព្យាករីយេនមា មកនៅត្រង់ទ្វារទីបីក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្យាករីយេនមាថា៖ «យើងចង់ សួរអ្នកនៅការមួយ កុំលាក់នឹងយើងឡើយ»។¹⁵ ព្យាករីយេនមា ទូលព្រះបាទសេដាថា៖ «ប្រសិនបើទូលបង្គំទូលទ្រង់ឲ្យជ្រាប តើទ្រង់មិនសម្លាប់ទូលបង្គំមែន ទេ? ហើយបើទូលបង្គំឲ្យជាយោបល់ នោះទ្រង់ក៏មិនព្រមស្តាប់តាមដែរ»។¹⁶ ព្រះបាទសេដាស្ងួចនឹងព្យាករីយេនមាដោយសម្ងាត់ថា៖ «ដូចជា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់នៅ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតព្រលឹងឲ្យយើង នោះយើងនឹងមិនសម្លាប់ ឬប្រគល់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលរកជីវិតអ្នក ឡើយ»។

¹⁷ ព្យាករីយេនមាទូលព្រះបាទសេដាថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល គឺជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ បើទ្រង់យាងចេញ ទៅរកអ្នកសឹកនាំរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូន នោះទ្រង់នឹងមានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយទីក្រុងនេះក៏មិនត្រូវដុតបំផ្លាញដែរ។ គឺទ្រង់ និងពួកវង្សាក៏បានរួចជីវិតដែរ»។¹⁸ ប៉ុន្តែ បើទ្រង់មិនព្រមចេញទៅរកពួកអ្នកដឹកនាំរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូនទេ ទីក្រុងនេះនឹងត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខាស់ដេ។ ពួកគេនឹងដុតចោល ហើយទ្រង់ក៏ មិនរួចពីកណ្តាប់ដៃគេដែរ»។

¹⁹ ព្រះបាទសេដាមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្យាករីយេនមាថា៖ «យើងខ្លាចពួកជនជាតិយូដា ដែលចូលដៃខាងពួកខាស់ដេ ហើយក្រែងជនជាតិខាស់ដេប្រគល់ យើង ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃគេ ហើយគេប្រព្រឹត្តអាក្រក់មកលើយើង»។

²⁰ ព្យាករីយេនមាទូលតបថា៖ «គេមិនប្រគល់ទ្រង់ទៅឲ្យពួកគេទេ។ សូមទ្រង់ស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់ តាមដែលទូលបង្គំទូលដល់ទ្រង់ចុះ នោះទ្រង់ នឹងបានសេចក្តីសុខ ហើយនឹងមានព្រះជន្មគង់នៅ»។²¹ ដ្បិតប្រសិនបើទ្រង់យាងចេញទៅក្រៅនោះគឺជាជម្រកជីវិត ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងសេចក្តីនេះ ឲ្យ ទូលបង្គំបានឃើញ។

²² ស្ត្រីទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅសល់ក្នុងដំណាក់របស់ស្តេចយូដា នឹងត្រូវនាំចេញទៅឯពួកចៅហ្វាយរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូន ហើយ ស្ត្រីទាំងនោះនឹងពោលថា ពួកជំនិត របស់ទ្រង់បានបញ្ឆោតទ្រង់ ហើយក៏ឈ្នះទ្រង់ផង ឥឡូវនេះ ព្រះបាទរបស់ព្រះករុណាផ្ទុះជាប់ ទៅក្នុងភក់ហើយ នោះគេងាកចេញពីទ្រង់ទៅ។²³ គេនឹងនាំករិយា និងព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះករុណាទាំងប៉ុន្មាន ចេញទៅឯពួកខាស់ដេ ហើយព្រះករុណាផ្ទាល់ក៏មិនរួចពីកណ្តាប់ដៃគេដែរ គឺដៃស្តេចបាប៊ីឡូននឹងចាប់ទ្រង់បាន ហើយទ្រង់នឹងជាហេតុឲ្យទីក្រុងនេះត្រូវភ្លើងឆេះ»។

²⁴ ព្រះបាទសេដាមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្យាករីយេនមាថា៖ «កុំឲ្យអ្នកណាដឹងពីពាក្យទាំងនេះឡើយ អ្នកមិនត្រូវស្លាប់ទេ»។²⁵ ប៉ុន្តែ បើពួកចៅហ្វាយឮថា យើង បាននិយាយនឹងអ្នក ហើយគេមករកអ្នក ដោយពាក្យថា ចូរប្រាប់យើងពីសេចក្តីដែលអ្នកបានទូលដល់ស្តេច កុំលាក់យើងឲ្យសោះ យើងមិនសម្លាប់អ្នកទេ ហើយប្រាប់យើងពីសេចក្តីដែលស្តេចមានព្រះបន្ទូលនឹងអ្នកដែរ។²⁶ អ្នកត្រូវប្រាប់ដល់គេថា ខ្ញុំគ្រាន់តែទូលអង្វរស្តេច សូមកុំឲ្យខ្ញុំត្រូវវិលត្រឡប់ទៅក្នុងផ្ទះ យ៉ូណាថាន ឲ្យស្លាប់នៅទីនោះប៉ុណ្ណោះទេ»។

²⁷ បន្ទាប់មក ពួកចៅហ្វាយទាំងប៉ុន្មាន ក៏មកឯយេនមាសួរយ៉ាងនោះមែន ហើយលោកប្រាប់គេតាមគ្រប់ទាំងពាក្យដែលស្តេចបានបង្គាប់។ ដូច្នេះ គេក៏លែង និយាយនឹងលោកទៅ ពីព្រោះការនោះមិនបានបើកឲ្យគេឃើញទេ។²⁸ ដូច្នេះ ព្យាករីយេនមាក៏នៅជាប់ក្នុងទីលានគុក ដរាបដល់ថ្ងៃដែលគេចាប់យកក្រុង យេរូសាឡឹមបាន។

39¹ នៅខែទីដប់ ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំបួន នៃរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេគា ជាស្តេចទឹកដីយូដា ព្រះចៅនេបូក្ខេសាជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន លើកកងទ័ពទាំងមូលមកដល់ ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយឡោមព័ទ្ធទីក្រុង។² នៅខែទីបួន ថ្ងៃទីប្រាំបួន ក្នុងឆ្នាំទីដប់មួយ នៃរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេគាកងទ័ពបាប៊ីឡូន បានទម្លាក់ពែងក្រុង។³ ពេលនោះមេទ័ពរបស់ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ដណ្តើមយកបានទ្វារកណ្តាល។ មេទ័ពទាំងនោះ គឺលោកនើកាល-សាអេស៊ីរ លោកសាវីការ-នេបូ លោកសាសេគីម ជាមេលើពួកមហាតលិក លោកមេបញ្ជាការនើកាល-សាអេស៊ីរ និងមេទ័ពទៀតៗរបស់ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន។

⁴ វាបានកើតឡើងក្នុងកាលព្រះបាទសេដេគា ជាស្តេចយូដា និងពួកទាហានទាំងប៉ុន្មានបានឃើញគេ។ ហើយពួកគេក៏រត់ចេញពីទីក្រុងទៅទាំងយប់ តាមផ្លូវ ស្ពានច្បាររបស់ស្តេច ដែលចេញតាមទ្វារនៅកណ្តាលកំផែងទាំងពីរ។ ស្តេចចេញតម្រង់ទៅទឹកដីវាល។⁵ ប៉ុន្តែ ពលទ័ពជនជាតិខាល់ដេ ក៏ដេញតាមព្រះបាទ សេដេគាទាន់នៅត្រង់វាលយេរិខូរ។ កាលពួកគេចាប់ទ្រង់បានហើយ ក៏នាំទៅព្រះបាទនេបូក្ខេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូន ត្រង់រឹបឡា នៅទឹកដីហាម៉ាត ហើយ នេបូក្ខេសាក៏កាត់ទោសព្រះអង្គ។

⁶ ស្តេចបាប៊ីឡូនសម្លាប់ពួកបុត្រារបស់ព្រះបាទសេដេគា នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គត្រង់រឹបឡានោះ ក៏សម្លាប់ពួកអ្នកមានត្រកូលខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មាននៃទឹកដី យូដាដែរ។⁷ ហើយចាក់បង្ខូចព្រះនេត្ររបស់ព្រះបាទសេដេគា រួចដាក់ច្រវាក់នាំទៅទឹកដីបាប៊ីឡូន។

⁸ ពួកខាល់ដេក៏ដុតព្រះរាជវាំង និងផ្ទះទាំងប៉ុន្មានរបស់បណ្តាជនចោល ព្រមទាំងរំលំកំផែងក្រុងយេរូសាឡឹមផង។⁹ បន្ទាប់មក នេបូសាវ៉ាដាន ជាមេទ័ពធំ លោក ដឹកនាំសំណល់ពួកបណ្តាជនដែលនៅក្នុងទីក្រុង។ ហើយក៏រួមទាំងពួកអ្នកដែលចូលខាងលោក ព្រមទាំងសំណល់នៃប្រជាជនទាំងឡាយទៅជាឈ្មើយ ដល់ ទឹកដីបាប៊ីឡូន។¹⁰ ប៉ុន្តែ នេបូសាវ៉ាដាន ជាមេទ័ពធំ លោកទុកពួកអ្នកក្រីក្រក្នុងបណ្តាជន ជាពួកអ្នកដែលគ្មានអ្វីសោះ ឲ្យនៅក្នុងទឹកដីយូដា។ ហើយនៅគ្រានោះ ពួកគេក៏ឲ្យដំណាំទំពាំងបាយជូរ និងចម្ការគឺនៅក្នុងថ្ងៃតែមួយ។

¹¹ ព្រះបាទនេបូក្ខេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូន បានបង្គាប់នេបូសាវ៉ាដាន ជាមេទ័ពធំ ពីដំណើរព្យាករិយេមាថា៖¹² «ចូរទំនុកបម្រុងព្យាករិយេមាឲ្យបានល្អផង កុំធ្វើ បាបលោកឡើយ គឺត្រូវប្រព្រឹត្តនឹងលោកតាមដែលលោកប្រាប់ចុះ»។¹³ ដូច្នេះ នេបូសាវ៉ាដាន ជាមេទ័ពធំ ហើយនេបូសាសបាន រ៉ាប-សាវីស នើកាល-សាអេស៊ីរ រ៉ាប-ម៉ាក ព្រមទាំងចៅហ្វាយធំៗទាំងអស់របស់ស្តេចបាប៊ីឡូន។¹⁴ ក៏ចាត់គេឲ្យទៅយកព្យាករិយេមាពីទីលានគុក មកប្រគល់ដល់កេដាលា ជាកូនអ៊ីហ្គីកាម ដែលជាកូនសាផាន ឲ្យនាំលោកទៅផ្ទះវិញ ដូច្នេះ លោកយេមាបានរស់នៅក្នុងចំណោមប្រជាជនទាំងនោះ។

¹⁵ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បានមកដល់ព្យាករិយេមា ពេលលោកជាប់នៅក្នុងទីលានគុកនៅឡើយ នោះថា៖¹⁶ «ចូរទៅប្រាប់អេបេឌ- មេលេកជាជនជាតិអេលូពី ដូច្នេះ គឺថាព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា មើល! យើងនឹងនាំអស់ទាំងពាក្យ របស់យើងមកលើក្រុងនេះ ឲ្យបានសេចក្តីអាក្រក់ មិនមែនជាសេចក្តីល្អទេ។ ពាក្យទាំងនោះនឹងបានសម្រេចនៅមុខអ្នកក្នុងថ្ងៃនោះ។

¹⁷ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងជួយអ្នកឲ្យរួចនៅថ្ងៃនោះ ហើយអ្នកមិនត្រូវប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកមនុស្សនោះ ដែលអ្នកខ្លាចឡើយ។

¹⁸ ដ្បិតយើងនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នកពីគប្រាកដ អ្នកមិនត្រូវដួលដោយដាវឡើយ គឺនឹងបានរួចជីវិត ពីព្រោះអ្នកបានយកយើងជាទីទុកចិត្ត នេះជាព្រះបន្ទូលនៃ ព្រះជាម្ចាស់»។

40 ¹ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល មកកាន់ព្យាករវិយមា ក្រោយដែលនេបូសាវ៉ាដាន ជាមេទ័ពធំ បានលែងលោកនៅត្រង់រ៉ាម៉ា ក្នុងកាលដែលគេបានចាប់
លោក ដាក់ច្រវាក់ ជាមួយពួកក្រុងយេរូសាឡឹម និងពួកទឹកដីយូដាទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេនាំទៅជាឈ្លើយនៅទឹកដីបាប៊ីឡូននោះ។²មេទ័ពធំយកព្យាករ
យេរមាមកនិយាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ព្រះអង្គបានប្រកាសសេចក្តីអាក្រក់នេះទម្លាក់លើទីនេះ។

³ហើយព្រះជាម្ចាស់បាននាំការនេះមក ព្រមទាំងសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើបាបនឹងព្រះអង្គ ហើយមិនបានស្តាប់តាម
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គឡើយ ហេតុនោះបានជាការនេះកើតដល់អ្នករាល់គ្នា។⁴ដូច្នេះ មើល! នៅថ្ងៃនេះ ខ្ញុំដោះច្រវាក់ចេញពីដៃអ្នក។ ប្រសិនបើអ្នកចូលចិត្តទៅ
ទឹកដីបាប៊ីឡូនជាមួយខ្ញុំ ក៏ចូលមកចុះ ខ្ញុំនឹងទំនុកបម្រុងអ្នកដោយល្អ តែបើមិនពេញចិត្តទៅនឹងទឹកដីបាប៊ីឡូនជាមួយខ្ញុំទេ នោះតាមតែចិត្តចុះ ទឹកដីទាំងមូលនៅ
មុខអ្នកហើយ។ នៅកន្លែងណាដែលអ្នកគិតថាស្រួល ហើយគួរឲ្យអ្នកទៅ អ្នកទៅចុះ»។

⁵ពេលលោកយេរមាមិនទាន់ឆ្លើយ លោកនេបូសាវ៉ាដានក៏ពោលទៀតថា៖ «សុំលោកវិលទៅជួបនឹងលោកកេដាលា ជាកូនរបស់លោកអហ៊ីកាម និងកូនលោក
សាផាន ដែលព្រះចៅក្រុងបាប៊ីឡូនបានតែងតាំងឲ្យគ្រប់គ្រងទឹកដីយូដានោះ។ សូមស្នាក់នៅជាមួយគាត់ ក្នុងចំណោមប្រជាជនទៅ ឬមួយលោកចង់ទៅកន្លែង
ណាផ្សេងទៀត តាមចិត្តលោកប្រាថ្នា»។ លោករាជប្រតិភូបានប្រគល់ស្បៀង និងជំនួនខ្លះទៀត ជូនលោក ហើយប្រាប់ឲ្យលោកចេញទៅ។⁶លោកយេរមាគឺនៅ
ជួបលោកកេដាលា ជាកូនរបស់លោកអហ៊ីកាម នៅក្នុងមីសប៉ា រួចស្នាក់នៅជាមួយគាត់ ក្នុងចំណោមប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីនោះ។

⁷ពេលនោះពួកមេទ័ពទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួននៅទឹកដីស្រែចម្ការ ព្រមទាំងពួកទាហានរបស់គេ កាលបានឮថា ស្តេចបាប៊ីឡូន បានតាំងកេដាលា ជាកូនអហ៊ីកាម
ឡើងជា ចៅហ្វាយលើទឹកដី ហើយបានផ្ទុកផ្ទាក់មនុស្សទាំងប្រុសទាំងស្រី និងកូនក្មេងជាអ្នកក្រីក្របំផុតក្នុងទឹកដី ដែលមិនបានចាប់ទៅជាឈ្លើយ នៅទឹកដី
បាប៊ីឡូន ឲ្យនៅក្នុងអំណាចលោក។⁸ដូច្នេះ ពួកគេក៏មកឯកេដាលា ត្រង់មីសប៉ាគឺមានអ៊ីសម៉ាអែល ជាកូននេថានា យ៉ូហានាន និងយ៉ូណាថាន ជាកូនការ
សេរ៉ាយ៉ា ជាកូនថានហ៊ីមេត និងពួកកូនរបស់អេដាយ ពីទឹកដីនីដូផា ហើយយេសានា ជាកូនរបស់ម្នាក់នៅម៉ាកាធី ព្រមទាំងពួកទាហានរបស់គេផង។

⁹កេដាលា ជាកូនអហ៊ីកាម និងជាចៅសាផាន ក៏សួរនឹងមេទ័ពទាំងនោះ និងទាហានរបស់គេ ដោយពាក្យថា៖ «កុំខ្លាចនឹងបម្រើពួកខាល់ដេឡើយ ចូរអាស្រ័យ
នៅក្នុងទឹកដីនេះ ហើយបម្រើដល់ស្តេចបាប៊ីឡូនចុះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសុខ។¹⁰មើល! ខ្ញុំនឹងនៅត្រង់មីសប៉ា ដើម្បីធ្វើជាអ្នកដំណាង នៅមុខពួក
ខាល់ដេណាដែលមករកយើងរាល់គ្នា។ ដូច្នេះ ចូរទៅប្រមូលផលទំពាំងបាយជូរ និងផលរដូវក្ដៅ ព្រមទាំងប្រេងទុកដាក់ក្នុងកាជនៈរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅ។
ហើយរស់នៅក្នុងទីក្រុងទាំងនោះ ដែលអ្នករាល់គ្នាចាប់បានទៅ»។

¹¹មួយទៀត ពួកយូដាទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅទឹកដីម៉ូអាប និងនៅកណ្តាលពួកកូនចៅអាំម៉ូន និងនៅទឹកដីអេដុម ព្រមទាំងនៅគ្រប់ទាំងទឹកដីផ្សេងៗទៀតផង
កាលបានឮថា ស្តេចបាប៊ីឡូនបានទុកសំណល់ពួកយូដាឲ្យនៅសល់ ហើយបានតាំងកេដាលា ជាកូនអហ៊ីកាម និងជាចៅសាផាន ឲ្យត្រួតត្រាលើគេ។¹²ពួកយូដា
ទាំងនោះ ក៏ចេញពីគ្រប់ទីកន្លែងដែលគេត្រូវបណ្តេញទៅវិលមកក្នុងទឹកដីយូដា ជួបកេដាលាត្រង់មីសប៉ា។ ហើយគេក៏ប្រមូលផលទំពាំងបាយជូរ និងផលរដូវ
ក្ដៅជាច្រើន។

¹³យ៉ូហានាន ជាកូនការ និងពួកមេទ័ពទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួននៅទឹកដីស្រែចម្ការ គេក៏មកជួបកេដាលានៅត្រង់មីសប៉ា។¹⁴គេជម្រាបលោកថា៖ «តើលោកជ្រាប
ឬទេថា ប្គាលីស ជាស្តេចពួកកូនចៅអាំម៉ូន បានចាត់អ៊ីសម៉ាអែល ជាកូននេថានា ឲ្យមកសម្លាប់លោក?» តែកេដាលា ជាកូនអហ៊ីកាមមិនជឿគេទេ។

¹⁵ដូច្នេះ យ៉ូហានាន ជាកូនការ ក៏ពិគ្រោះនឹងកេដាលា ដោយសម្ងាត់នៅត្រង់មីសប៉ាថា៖ «សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំទៅចុះ ខ្ញុំនឹងសម្លាប់អ៊ីសម៉ាអែល ជាកូននេថានា
ឥតឲ្យអ្នកណាដឹងឡើយ តើទុកឲ្យវាមកសម្លាប់លោកធ្វើអ្វី? ហេតុអ្វីពួកយូដាទាំងប៉ុន្មាន ដែលបានមូលមកឯលោក គេនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ ហើយសំណល់ពួក
យូដានឹងត្រូវវិនាស?»¹⁶ប៉ុន្តែ កេដាលា ជាកូនអហ៊ីកាម ប្រាប់ដល់យ៉ូហានាន ជាកូនការថា៖ «កុំធ្វើដូច្នោះឡើយ ដ្បិតអ្នកនិយាយកុហកអំពីអ៊ីសម៉ាអែល
ទេ»។

41 ប៉ុន្តែវាបានកើតឡើងនៅខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ដំបូងបំផុត ជាមួយនឹងការបំផ្លាញដោយស្មៅ ក្នុងរង្វង់ស្មៅ ហើយជានាយកដ៏ម្នាក់របស់ស្មៅ ព្រមទាំងដប់នាក់ទៀត ក៏មករកកេដាលាជាកូនអ៊ីហ្គីកាម នៅត្រង់មីសប៉ា ហើយគេបានបរិភោគអាហារជាមួយគ្នានៅទីនោះ។^២ ឆ្នាំដំបូងបំផុត ជាមួយនឹងការបំផ្លាញដោយស្មៅ ក៏ក្រោកឡើងប្រហារកេដាលា ជាមួយអ៊ីហ្គីកាម ដែលជាកូនសាធារណៈដោយដាច់ខាត គឺគេសម្លាប់អ្នកដែលស្មៅបាញ់បានតាំងឡើង ធ្វើជាចៅហ្វាយលើទឹកដីនោះ។^៣ ឆ្នាំដំបូងបំផុត ក៏សម្លាប់ពួកយូដាទាំងអស់ ដែលនៅជាមួយកេដាលាត្រង់មីសប៉ាដែរ ព្រមទាំងពួកខាល់ ជាទាហានដែលនៅទីនោះផង។

⁴ កន្លងបានពីរថ្ងៃ ក្រោយដែលសម្លាប់កេដាលាហើយ គេមានអ្នកណាដឹងសោះ។^៥ នោះមានមនុស្សមកពីស៊ីឌី ឡែម ឡែម និងសាម៉ា ចំនួនប៉ុន្មាននាក់ គេបានកោរពុកចង្កា ព្រមទាំងហែកអារ ហើយអារសាច់ខ្លួន ក៏កាន់តែងាយម្យ៉ាង និងកំញ័រ ដើម្បីនាំយកទៅឲ្យព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់។

⁶ ដូច្នេះ ឆ្នាំដំបូងបំផុត ជាមួយនឹងការបំផ្លាញដោយស្មៅ ក៏ចេញពីមីសប៉ាទៅទទួលគេទាំងយប់ណ្ហា កាលបានទៅដល់គេហើយ ក៏និយាយថា៖ «សូមមករកកេដាលា ជាមួយអ៊ីហ្គីកាម!»^៧ ពេលគេចូលទៅក្នុងទីក្រុងហើយ ឆ្នាំដំបូងបំផុត ជាមួយនឹងការបំផ្លាញដោយស្មៅ ក៏សម្លាប់គេបោះចោលទៅក្នុងអណ្តូង។

⁸ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមពួកគេ មានដប់នាក់ពេលទៅកាន់លោកអ៊ីស្លាអែលថា៖ «សូមកុំសម្លាប់យើងខ្ញុំអី យើងខ្ញុំមានស្បៀងអាហារលាក់ទុកនៅក្នុងចម្ការ គឺមានស្រូវ មានអង្ករ ប្រេង និងទឹកឃ្មុំ»។ លោកអ៊ីស្លាអែលក៏ទុកជីវិតឲ្យអ្នកទាំងដប់នោះ។^៩ អណ្តូងដែលលោកអ៊ីស្លាអែលបោះសាកសពអ្នកដែលគាត់បានសម្លាប់ ជាអណ្តូងដែលព្រះបាទអេសា ជាស្តេចទឹកដីយូដាបានដឹក នៅត្រាធ្វើសឹកជាមួយព្រះបាទបាសា ជាស្តេចទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។ លោកអ៊ីស្លាអែលបោះសាកសពពេញក្នុងអណ្តូងនោះ។

¹⁰ បន្ទាប់មក លោកអ៊ីស្លាអែលចាប់ប្រជាជនដែលនៅសេសសល់នៅមីសប៉ា ព្រមទាំងពួកបុត្រីរបស់ស្មៅ និងអស់អ្នកដែលរស់នៅមីសប៉ា គឺអស់អ្នកដែលលោកនេបូសាដាន ជាអាជ្ញាធរ ផ្ទុកផ្តាក់ទៅឲ្យលោកកេដាលា ជាមួយរបស់លោកអ៊ីហ្គីកាម មើលខុសត្រូវ នាំទៅជាឈ្មើយ។ លោកអ៊ីស្លាអែលចាប់អ្នកទាំងនោះជាឈ្មើយនាំទៅទឹកដីអំម៉ូន។

¹¹ កាលលោកយ៉ូហានាន ជាមួយរបស់លោកកាវី និងមេទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោក បានឮពីការអាក្រក់ទាំងប៉ុន្មានដែលលោកអ៊ីស្លាអែល ជាមួយរបស់លោកនេបូសាបានប្រព្រឹត្ត។¹² ដូច្នេះ ពួកគេក៏នាំទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយ ចេញទៅតាមរយៈលោកអ៊ីស្លាអែល ជាមួយរបស់លោកនេបូសា។ ពួកគេតាមគាត់ទាន់នៅបឹងគីរៀន។

¹³ មានការមួយបានកើតឡើង គឺប្រជាជនដែលលោកអ៊ីស្លាអែលចាប់នាំមកជាមួយ ឃើញលោកយ៉ូហានាន ជាមួយរបស់លោកកាវី និងមេទាហានទាំងអស់ដែលនៅជាមួយលោក គេត្រេកអរយ៉ាងខ្លាំង។¹⁴ ដូច្នេះ ប្រជាជនដែលលោកអ៊ីស្លាអែលចាប់ទៅជាឈ្មើយ នាំគ្នាបកក្រោយ ចូលរួមជាមួយលោកយ៉ូហានាន ជាមួយរបស់លោកកាវី។

¹⁵ ប៉ុន្តែ លោកអ៊ីស្លាអែល ជាមួយរបស់លោកនេបូសា និងបក្សពួករបស់គាត់ប្រាំបីនាក់ ដែលបានមកពីលោកយ៉ូហានាន។ គាត់បានគេចខ្លួនរួច ហើយរត់ទៅដល់ទឹកដីអំម៉ូន។¹⁶ លោកយ៉ូហានាន ជាមួយរបស់លោកកាវី ព្រមទាំងពួកមេទាហាននៅជាមួយ បាននាំប្រជាជនដែលលោករំដោះពីលោកអ៊ីស្លាអែលនៅគីរៀនមកវិញ គឺទាំងទាហាន ទាំងស្ត្រី ទាំងក្មេងៗ ទាំងមហាសាលាដែលនៅសេសសល់ ហើយត្រូវលោកអ៊ីស្លាអែលចាប់ពីមីសប៉ា ក្រោយបានសម្លាប់លោកកេដាលា ជាមួយរបស់លោកអ៊ីហ្គីកាម។

¹⁷ ក្រោយមក ពួកគេនាំគ្នាចេញដំណើរ ហើយឈប់នៅផ្ទះសំណាក់គីមហាំ ជិតភូមិបេឡេហ៊ីម។ ពួកគេបម្រុងនឹងបន្តដំណើរទៅទឹកដីអេស៊ីប ដោយព្រោះគេចពីពួកខាល់ដេ។¹⁸ ពួកគេនឹកខ្លាច ដោយលោកអ៊ីស្លាអែល ជាមួយរបស់លោកនេបូសា បានសម្លាប់លោកកេដាលា ជាមួយរបស់លោកអ៊ីហ្គីកាម ដែលស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូនតែងតាំងឲ្យគ្រប់គ្រងទឹកដី។

42¹ ពួកមេទ័ពទាំងអស់ លោកយ៉ូហានណានជាតួនរបស់លោកការ៉ា លោកយេសាសាជាតួនរបស់លោកហូសាយ៉ា និងប្រជាជនទាំងមូល ចាប់ពីអ្នកតូចរហូតដល់អ្នកធំ នាំគ្នាទៅជួបព្យាការីយេសា។² ពួកគេថ្លែងថា៖ «សូមយកការទាំងអស់នេះមកដាក់ចំពោះព្រះអង្គ។ សូមអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់លោក សម្រាប់មនុស្សទាំងនេះដែលមានចំនួនតិច ដូចលោកឃើញហើយ។³ សូមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់លោក បង្ហាញឲ្យយើងស្គាល់ផ្លូវដែលពួកយើងត្រូវដើរ និងអ្វីដែលយើងខ្ញុំត្រូវធ្វើផង»។

⁴ ព្យាការីយេសាឆាប់ទៅពួកគេវិញថា៖ «ខ្ញុំបានឮពីអ្នកទាំងអស់គ្នាហើយ។ ខ្ញុំនឹងទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា តាមសំណូមពររបស់អ្នក។ ខ្ញុំនឹងប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹង នូវព្រះបន្ទូល ដែលព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយមកអ្នក។ មិនលាក់លៀមពីអ្នកឡើយ»។⁵ ពួកគេនិយាយទៅកាន់លោកយេសា «សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើជាសាក្សីដ៏ពិតប្រាកដ និងដោយស្មោះត្រង់ ទាល់នឹងយើង ប្រសិនបើយើងខ្ញុំមិនធ្វើតាម អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់លោក បង្គាប់មកយើងបានធ្វើ។

⁶ ទោះបីជាយ៉ាង ការល្អឬអាក្រក់ក្តី យើងនឹងស្តាប់តាមសម្លេងនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើង ទៅកាន់អស់អ្នកដែលយើងបញ្ជូនអ្នកទៅគេ ដូច្នេះការនេះនឹងបានល្អសម្រាប់យើង គឺនៅពេលដែលយើងស្តាប់បង្គាប់សម្លេងព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ»។

⁷ នៅចុងថ្ងៃទីដប់ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេសា។⁸ ដូច្នេះ លោកក៏ហៅលោកយ៉ូហានណាន ជាតួនរបស់លោកការ៉ា និងពួកមេទ័ពទាំងអស់ដែលនៅជាមួយគាត់ ព្រមទាំងប្រជាជនទាំងមូល តាំងពីអ្នកតូចរហូតដល់អ្នកធំ។⁹ លោកបានថ្លែងទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានចាត់ខ្ញុំឲ្យទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖¹⁰ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាបន្តរស់នៅក្នុងទឹកដីនេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នារឹងទាំ គឺយើងមិនបំផ្លាញអ្នករាល់គ្នាទេ យើងនឹងដាំអ្នករាល់គ្នា គឺយើងមិនដកអ្នករាល់គ្នាទៀតឡើយ យើងនឹងបង្អែកការមហន្តរាយចេញពីអ្នករាល់គ្នា។

¹¹ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ កុំខ្លាចចំពោះស្តេចបាបីឡន ដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែខ្លាចនោះ ដ្បិតយើងនៅជាមួយ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងដោះអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់គេ។ ដ្បិតយើងនឹងប្រោសមេត្តាដល់អ្នក។¹² ដ្បិត យើងនឹងក្តីមេត្តាដល់អ្នក ហើយនឹងនាំអ្នកឲ្យត្រឡប់ទៅទីកន្លែងរបស់អ្នកវិញ។

¹³ ប៉ុន្តែ បើអ្នករាល់គ្នាថា៖ «យើងខ្ញុំមិនរស់នៅក្នុងទឹកដីនេះទេ» ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់សម្លេងរបស់យើង គឺជាសម្លេងនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក។¹⁴ ហើយអ្នកនិយាយថា៖ «ទេ! យើងរាល់គ្នានឹងទៅរស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបវិញ ជាកន្លែងដែលមិនឃើញចម្បាំង ក៏មិនឮសូរត្រៃ ហើយមិនត្រូវអត់ឃ្លានទេ។ ទីនោះដែលយើងនឹងអាស្រ័យនៅ»។

¹⁵ ពេលនេះ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ពួកអ្នកជនជាតិយូដាអើយ។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា "បើអ្នករាល់គ្នាកាត់ចិត្តនឹងទៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបពិត ហើយក៏នឹងអាស្រ័យនៅទីនោះ។¹⁶ ដូច្នេះ ដាវដែលអ្នករាល់គ្នាខ្លាចនឹងតាមអ្នកទាន់ នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។ ហើយគ្រោះទុក្ខក្ស័យដែលអ្នករាល់គ្នាខ្លាច នឹងកើតនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីបដែរ ហើយអ្នកនឹងត្រូវស្លាប់នៅទីនោះ។¹⁷ អស់អ្នកដែលពេញចិត្តនឹងទៅអាស្រ័យនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប នោះនឹងបានដូច្នោះ គឺគេនឹងស្លាប់ដោយដាវ ដោយអំណត់ និងអាសន្នរោគ។ គ្មាននរណាម្នាក់សល់ទេ ឬគេចរួចពីការអាក្រក់ ដែលយើងនឹងនាំមកលើគេនោះឡើយ។

¹⁸ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាទៅទីកន្លែងអេស៊ីប យើងនឹងជះកំហឹងដ៏ខ្លាំងក្លារបស់យើងទៅលើអ្នករាល់គ្នា ដូចយើងបានជះទៅលើអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។ ប្រជាជាតិទាំងឡាយយកឈ្មោះអ្នករាល់គ្នាទៅដាក់បណ្តាសាដេរ ប្រមាថ និងចំអកឡកឡើយឲ្យគ្នា អ្នករាល់គ្នាពុំបានឃើញទឹកដីនេះវិញឡើយ»។¹⁹ លោកយេសាបានថ្លែងថា «ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ រំលឹកដល់អ្នកដែលជាជនជាតិយូដា។ កុំទៅទីកន្លែងអេស៊ីបឡើយ! ពីព្រោះយើងបានប្រាប់អ្នករួចហើយ គឺយើងនឹងទាស់ជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ។

²⁰ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានបោកចិត្តខ្លួនអ្នក ដោយសុំខ្ញុំឲ្យទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ទាំងពេលថា៖ សូមអង្វរព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង ឲ្យយើងខ្ញុំផង។ អ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំមានព្រះបន្ទូល សូមប្រាប់យើងមក នោះយើងនឹងធ្វើតាមទាំងអស់។²¹ ដ្បិតខ្ញុំក៏ប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងនៅថ្ងៃនេះ តែអ្នករាល់គ្នាពុំព្រមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏ពុំស្តាប់សេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យខ្ញុំនាំមកប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ។²² ឥឡូវនេះ ចូរដឹងឲ្យច្បាស់ថា អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខដាវ ដោយទុក្ខក្ស័យ ឬដោយជំងឺអាសន្នរោគ ក្នុងទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាចង់ទៅរស់នៅ»។

43 ¹លោកយេស៊ូម្នាក់ប្រាប់ប្រជាជន ចប់ហើយពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ គឺព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គប្រគល់ឲ្យលោកនាំមកប្រាប់ពួកគេ។
²លោកអសារជាតិរបស់លោកហូសាយ៉ា លោកយ៉ូហានណានជាតិរបស់លោកកាវ៉ា និងពួកដែលអន្តតបាន ពេលមកកាន់លោកយេស៊ូម្នាក់ថា៖ «លោកនិយាយកុហក។ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់យើង ពុំបានចាត់លោកឲ្យមកហាមពួកយើងទៅរស់នៅទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យទេ។³ ដ្បិតបារុក ជាតិរបស់លោកនៅយ៉ាងទេតីដែលអ្នកអាលលោកឲ្យប្រឆាំងនឹងពួកយើង ដើម្បីប្រគល់ពួកយើងទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកខាល់ដេ ហើយអ្នកធ្វើឲ្យយើងស្លាប់ និងចាប់ពួកយើងធ្វើឲ្យឈឺនៅបាប៊ីឡូន»។

⁴លោកយ៉ូហានណានជាតិរបស់លោកកាវ៉ា ពួកមេទ័ព និងប្រជាជនទាំងអស់ មិនព្រមស្តាប់ព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ឲ្យពួកគេរស់នៅក្នុងទីកន្លែងដ៏យូដាឡើយ។⁵ លោកយ៉ូហានណានជាតិរបស់លោកកាវ៉ា និងពួកមេទ័ព នាំប្រជាជនយូដាទាំងអស់ដែលនៅសេសសល់ ដែលបានភៀសខ្លួនទៅនៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិផ្សេងៗ ហើយរំលងក្នុងទីកន្លែងដ៏យូដាវិញ។⁶ ពួកគេបានយកទាំងប្រុស ទាំងស្រី ទាំងក្មេងៗ រួមទាំងបុត្រីរបស់ស្តេច និងអ្នកផ្សេងទៀត ដែលលោកនេបូសាវ៉ាដាន ជាអាជ្ញាធរ បានទុកឲ្យនៅជាមួយលោកកេដាលា ជាតិរបស់លោកអហ៊ីកាម និងជាចៅរបស់លោកសាផានទៅជាមួយ។ ពួកគេក៏នាំព្យាករីយេនមា និងលោកបារុក ជាតិរបស់លោកនៅយ៉ាទៅដែរ។⁷ គឺពួកគេចេញដំណើរទៅទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ ហើយទៅដល់ក្រុងថាផ្លេស ពួកគេមិនព្រមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។

⁸ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេស៊ូម្នាក់ នៅថាផ្តេសដោយបន្ទូលថា៖⁹ «ចូរយកដុំថ្មធំៗទៅកប់ក្នុងដីឥដ្ឋ ដែលស្ថិតនៅព្រលានធ្វើពីឥដ្ឋខាងមុខមាត់ទ្វារដំណាក់របស់ស្តេចផាវ៉ាន នាក្រុងតាផាណាស ឲ្យប្រជាជនយូដាឃើញ»។¹⁰ ក្រោយមកចូលប្រាប់ពួកគេថា «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ មើល! យើងនឹងប្រើគេឲ្យទៅហៅនេបូក្លេសា ស្តេចទីកន្លែងបាប៊ីឡូន ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងមក។ យើងនឹងដាក់បល្ល័ង្ករបស់នេបូក្លេសាត្រង់កន្លែងកប់ថ្មនេះ ហើយនេបូក្លេសាក៏ដំឡើងស្មេតត្រូវរបស់ខ្លួននៅកន្លែងនេះដែរ។

¹¹នេបូក្លេសានឹងមកវាយទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ។ ពេលនោះ អ្នកណាដែលតម្រូវឲ្យស្លាប់ អ្នកនោះត្រូវតែស្លាប់ អ្នកណាដែលតម្រូវឲ្យជាប់ជាឈឺយ អ្នកនោះនឹងត្រូវគេកៀរយកទៅជាឈឺយ អ្នកណាដែលតម្រូវឲ្យស្លាប់ដោយមុខដាវ អ្នកនោះនឹងស្លាប់ដោយមុខដាវ។¹² យើងនឹងដុតកម្ទេចរំហូររបស់ព្រះនានានៃទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ។ គឺនេបូក្លេសានឹងដុតកម្ទេចរូបបដិមាទាំងនោះ ហើយនាំយកខ្លះទៅជាជយភណ្ឌផង។ នេបូក្លេសានឹងរឹបអូសយកអ្វីៗចេញអស់ពីទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ ដូចគេយកចេញពីអារាមសត្វដែរ។ នេបូក្លេសាចាកចេញទៅវិញ ដោយជ័យជំនះ។¹³ នេបូក្លេសានឹងកម្ទេចស្លូបទាំងឡាយ នៅក្រុងបេតសេមេស នៅទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រមទាំងដុតកម្ទេចទីសក្ការៈរបស់ព្រះនានានៃទីកន្លែងដ៏អស្ចារ្យផង»។

44¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយេស៊ា ឲ្យប្រាប់ ជនជាតិយូដាដែលតាំងទីលំនៅក្នុងអេស៊ីប គឺអ្នកនៅក្រុងមីកដូល ក្រុងថាផ្នែល ក្រុងណូប និងនៅទីកន្លែងជាត្រួសដូចតទៅ។² «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាឃើញគ្រោះកាចទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងបានធ្វើឲ្យកើតមាននៅក្នុងយេរូសាឡឹម និងនៅក្នុងនាគាក្នុងទឹកដីយូដា។ មើល! សព្វថ្ងៃ ក្រុងទាំងនោះនៅសល់តែគំនរបាក់បែក ហើយគ្មានប្រជាជនរស់នៅទេ។³ ការទាំងនោះកើតមកដោយសារមនុស្សធ្វើបាប ដោយដុតគ្រឿងក្រអូប គោរពបម្រើព្រះដទៃ។ ជាព្រះដែលពួកគេផ្ទាល់ និងដូនតារបស់ពួកគេពុំធ្លាប់ស្គាល់ផងដែរ។

⁴ ដូច្នេះ យើងបានចាត់អ្នកបម្រើទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង គឺពួកព្យាករទៅកាន់ពួកគេ។ យើងចាត់ពួកគេឲ្យប្រាប់ថា៖ កុំប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ឲ្យស្អប់ខ្ពើម ដែលយើងស្លាប់នោះឡើយ។⁵ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានស្តាប់ទេ ហើយក៏មិនងាកចេញពីអំពើអាក្រក់ដែរ ហើយនៅតែដុតគ្រឿងក្រអូបថ្វាយដល់ព្រះដទៃទៀត។⁶ ដូច្នេះ កំហឹងរបស់យើងក៏ឆេះឆ្លុលឡើង ដូចភ្លើងឆេះកម្ទេចក្រុងនាគ នៅក្នុងទឹកដីយូដា និងផ្លូវទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ នៅសល់តែគំនរបាក់បែក និងក្លាយទៅជាទិសសានដូចសព្វថ្ងៃ។

⁷ ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល និងជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាធ្វើការអាក្រក់ទាំងនឹងខ្លួនឯង? ហេតុអ្វីបានជាប្រជាជនទាំងប្រុស ទាំងស្រី ទាំងក្មេង ទាំងទារក ចេញពីទឹកដីយូដា? និងគ្មានអ្នកណាម្នាក់បានរួចជីវិតឡើយ។

⁸ តាមរយៈអំពើអាក្រក់របស់អ្នកបានធ្វើឲ្យយើងខឹងជាមួយ និងទង្វើនៃដៃរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយថ្វាយតម្កល់ដល់ព្រះផ្សេងជាច្រើន នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប គឺជាកន្លែងដែលអ្នកបានទៅតាំងទីលំនៅ។ អ្នកបានរស់នៅទីនោះដូច្នេះកន្លែងនោះនឹងត្រូវបំផ្លាញ ដូច្នេះពួកអ្នកនឹងក្លាយទៅជាបណ្តាសារនៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា នៅលើផែនដីនេះ។

⁹ តើអ្នករាល់គ្នាភ្លេចអំពើអាក្រក់ដែលដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា ស្តេចទឹកដីយូដា ពួកស្រីស្នំ អ្នករាល់គ្នា និងប្រពន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា បានប្រព្រឹត្តក្នុងទឹកដីយូដា និងនៅតាមដងផ្លូវនៃក្រុងយេរូសាឡឹមហើយឬ?¹⁰ រហូតមកទល់សព្វថ្ងៃ គ្មាននរណាម្នាក់នឹកស្វាយដោយខ្លួនបានធ្វើខុស គ្មាននរណាម្នាក់គោរពកោតខ្លាចយើង ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ និងច្បាប់ ដែលយើងប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នា និងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

¹¹ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងសម្រេចចិត្តដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នា ហើយលុបបំបាត់ជនជាតិយូដាទាំងមូល។¹² ដ្បិត យើងនឹងប្រហារជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់ ហើយចេញមករស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប។ ពួកគេនឹងត្រូវវិនាសសូន្យនៅទីកន្លែងអេស៊ីបនេះ ពួកគេនឹងត្រូវស្លាប់ ដោយមុខដាវ និងដោយទុក្ខក្ស។ តាំងពីអ្នកតូចរហូតដល់អ្នកធំ ពួកគេត្រូវវិនាសសូន្យទាំងអស់គ្នា ដោយមុខដាវ និងដោយទុក្ខក្ស។ ប្រជាជាតិទាំងឡាយយកឈ្មោះពួកគេ ទៅដាក់បណ្តាសា ជេរប្រមាថ នេះគឺជាការក៏អាក្រក់បំផុត។

¹³ ដ្បិត យើងនឹងដាក់ទោសអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប ដូចយើងបានដាក់ទោសអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម ឲ្យស្លាប់ដោយមុខដាវ ដោយទុក្ខក្ស និងដោយជំងឺអាសន្នរោគដែរ។¹⁴ ពេលនេះ ក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ដែលនៅសេសសល់ ហើយមករស់នៅទីកន្លែងអេស៊ីបនេះ គ្មាននរណាម្នាក់រត់រុក្ខ និងរស់រានមានជីវិតឡើយ។ ទោះបីពួកគេប្រាថ្នាចង់រំលែកគ្រឿងទៅទីកន្លែងដីយូដាវិញក្តី ក៏ពួកគេរំលែកទៅវិញមិនបានដែរ លើកលែងតែមនុស្សមួយចំនួនតិចណាស់ដែលបានរួចជីវិត។

¹⁵ ក្រោយមក ពួកអ្នកដែលដឹងថាប្រពន្ធរបស់ខ្លួនតែងតែដុតគ្រឿងក្រអូបសែនព្រះដទៃ ព្រមទាំងស្រីៗទាំងអស់ដែលប្រជុំគ្នាយ៉ាងច្រើនកុះករនៅទីនោះ និងប្រជាជនទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងប៉ាត្រូស ក្នុងទឹកដីអេស៊ីប នាំគ្នាតបទៅលោកយេស៊ាវិញ។¹⁶ ពួកគេនិយាយបែបនេះថា៖ «ទោះបីលោកមានប្រសាសន៍មកយើងក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ក្តី ក៏យើងមិនចង់ស្តាប់ពាក្យរបស់លោកដែរ។¹⁷ ដ្បិត យើងចង់ធ្វើអ្វីៗតាមការសម្រេចរបស់យើង គឺដុតគ្រឿងក្រអូប និងច្រូតស្រាសែនម្ចាស់ក្សត្រីនៅស្ថានសួគ៌ដូចយើង និងដូនតារបស់យើង ព្រមទាំងស្តេច និងពួកមន្ត្រីធ្លាប់ធ្វើនៅតាមក្រុងនាគក្នុងទឹកដីយូដា និងនៅតាមដងផ្លូវក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។ ហើយក្រោយមក យើងនឹងមានអាហារបរិភោគបរិបូណ៌ ហើយនឹងជម្រុះចម្រើន ដោយគ្មានការរងទុក្ខវេទនាអ្វីទេ។

¹⁸ ប៉ុន្តែ តាំងពីពេលដែលយើងឈប់ធ្វើការនោះវិញទេ គឺឈប់ដុតគ្រឿងក្រអូប និងឈប់ច្រូតស្រាសែនម្ចាស់ក្សត្រីនៅស្ថានសួគ៌ យើងខ្វះខាតសព្វគ្រប់ ព្រមទាំងត្រូវវិនាសដោយមុខដាវ និងដោយទុក្ខក្សផងដែរ។¹⁹ ហើយពួកស្រីៗទាំងនោះនិយាយបន្ថែមទៀតថា៖ «ពេលយើងដុតគ្រឿងក្រអូប និងច្រូតស្រាថ្វាយម្ចាស់ក្សត្រីនៅស្ថានសួគ៌នោះ តើនេះមិនមែនប្តីរបស់យើងបានយល់ស្របទាំងស្រុងទេឬ ពេលយើងធ្វើឲ្យដូចជារូបរបស់ម្ចាស់ក្សត្រី ហើយថ្វាយព្រះនាង ព្រមទាំងច្រូតស្រា ថ្វាយដល់សម្ភាសក្សត្រីផងនោះ?»

²⁰ ពេលនោះ លោកយេស៊ាមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនទាំងមូល ទៅកាន់ទាំងប្រុស ទាំងស្រី និងអស់អ្នកដែលបានឆ្លើយតបមកលោកថា៖

²¹ «តើព្រះអម្ចាស់មិនបានចាំ គ្រប់ទាំងគ្រឿងក្រអូបដែលអ្នករាល់គ្នា និងដូនតារបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងស្តេច មន្ត្រី និងអ្នកស្រុក បានដុតតាមទីក្រុងនាគក្នុងទឹកដីយូដា ហើយនិងនៅតាមដងផ្លូវក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម? ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ក៏បានឃើញ និងចង់ចាំជានិច្ចផងដែរ។

²² ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់ពុំអាចទ្រាំនឹងអំពើអាក្រក់ ព្រមទាំងអំពើអាក្រក់ឲ្យស្អប់ខ្ពើម ដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តនោះ តទៅមុខទៀតឡើយ ហេតុនេះហើយបានជាទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នាក្លាយទៅជាគំនរបាក់បែក ជាទិសសាន ជាដីត្រូវបណ្តាសា ហើយគ្មានមនុស្សរស់នៅដូចសព្វថ្ងៃ។²³ តើព្រោះអ្នករាល់គ្នាដុតគ្រឿងក្រអូប និងប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ ច្បាប់ និងជំនួញរបស់ព្រះអង្គ។

²⁴ លោកយេស៊ាមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនទាំងមូល និងស្រីៗទាំងនោះថា៖ «ជនជាតិយូដាទាំងអស់ដែលរស់នៅទីកន្លែងអេស៊ីបអើយ ចូរនាំគ្នាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁵ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅ៖ អ្នករាល់គ្នា និងប្រពន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា បាននិយាយ ហើយធ្វើតាមពាក្យរបស់ខ្លួនភ្លាម គឺអ្នករាល់គ្នានិយាយថា «យើងចង់ធ្វើតាមពាក្យដែលយើងបន់ស្រន់ ដោយដុតគ្រឿងក្រអូប និងច្រូតស្រាសែនម្ចាស់ក្សត្រីនៅស្ថានសួគ៌»។ ដូច្នេះ នឹងមិនបានតាមការបន់ស្រន់ឡើយ។

²⁶ សូមស្តាប់ ជនជាតិយូដាទាំងអស់ ដែលរស់នៅទីកន្លែងអេស៊ីបអើយ មើល! ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងសូមស្ស្គចក្នុងនាមដ៏ឧត្តមរបស់យើងផ្ទាល់ថា៖ យើងលែងឲ្យជនជាតិយូដាណាម្នាក់ ដែលរស់នៅទីកន្លែងអេស៊ីបយកឈ្មោះយើងមកស្ស្គ ដោយពោលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅទៀតហើយ។

²⁷ មើល! យើងតាមមើលពួកគេ ដើម្បីដាក់ទោស គឺមិនមែនផ្តល់សុភមង្គលទេ។ ប្រជាជនយូដាទាំងអស់ដែលរស់នៅទីកន្លែងអេស៊ីប នឹងត្រូវវិនាសដោយមុខដាវ និងដោយទុក្ខក្ស រហូតដល់ផុតពីពូជ។²⁸ មនុស្សមួយចំនួនតូច ដែលគេចង់ផុតពីមុខដាវនឹងចាកចេញពីទឹកដីអេស៊ីប រំលែកទៅទីកន្លែងដីយូដាវិញ។ ដូច្នេះ ជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់ទាំងប៉ុន្មាន ពីចំណោមអស់អ្នកដែលមករស់នៅទីកន្លែងអេស៊ីបនេះ មុខជាដឹងថា ពាក្យរបស់នរណាបានសម្រេចជារូបរាង តើពាក្យរបស់យើង ឬពាក្យរបស់ពួកគេ។

²⁹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា យើងនឹងផ្តល់ទិសស្នាមមួយឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា យើងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាឲ្យរងទុក្ខវេទនានៅលើទឹកដីនេះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថាអ្វីកើតឡើងគឺស្របតាមពាក្យរបស់យើងមែន។³⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលបែបនេះថា៖ មើល! «យើងនឹងប្រគល់ជាឋានប្រាជ្ញា ជាស្តេចទឹកដីអេស៊ីប ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អស់អ្នក ដែលចង់ប្រហារជីវិតស្តេចនេះ។ ដូចយើងបានប្រគល់សេដេកា ជាស្តេចទឹកដីយូដា ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់នេបូឡេសា ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ជាសត្រូវដែលចង់ប្រហារជីវិតសេដេកាយ៉ាងនោះដែរ គឺសត្រូវគេនឹងតាមប្រមាញ់ជីវិតគេដែរ។

45 ¹នេះជាពាក្យដែលព្យាករណ៍យេស៊ូបាននិយាយនឹងបារុក ជាកូននេរីយ៉ា ក្នុងកាលដែលបារុកបានសរសេរពាក្យទាំងនេះ ចុះក្នុងក្រាំងតាមមាត់ព្យាករណ៍ យេស៊ូ គឺនៅក្នុងឆ្នាំទីបួននៃរាជ្យព្រះបាទយេស៊ូយ៉ាគីម ជាបុត្រយ៉ូសៀស ស្តេចយូដា ដោយលោកថ្លែងថា៖² «ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលអំពីអ្នកបារុកអើយ! អ្នកពោលថា ខ្ញុំត្រូវវេទនាហើយ! ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យខ្ញុំមានទុក្ខកង្វល់ ថែមពីលើការឈឺចាប់ដែលខ្ញុំកំពុងតែមានស្រាប់ ខ្ញុំ ច្រើនរហូតដល់អស់កម្លាំង ខ្ញុំមិនអាចសម្រាកបានទេ។

⁴នេះគឺជាអ្វីដែលអ្នកប្រាប់ដល់គេ៖ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលការនេះ៖ យើងនឹងមិនកម្ទេចចោលនូវអ្វីៗដែលយើងបានសង់ឡើយ យើងនឹងដកចោលនូវអ្វីៗ ដែលយើងបានដាំ យើងធ្វើដូច្នេះនៅលើផែនដីទាំងមូល។³ ប៉ុន្តែអ្នក តើអ្នកប្រាថ្នាចង់បានភាពឧត្តុង្គឧត្តមឬ? កុំមានបំណងដូច្នេះទៀតឡើយ។ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើ ឲ្យទុក្ខវេទនា កើតមានដល់សត្វលោកទាំងមូល នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ តែយើងនឹងឲ្យអ្នកបានរួចជីវិត នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកទៅ»។

46 ¹នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទៀងមកកាន់លោកយេស៊ា ទាក់ទងនឹងប្រជាជាតិផ្សេងៗ។²នៅឆ្នាំទីបួននៃរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ជាបុត្ររបស់ ព្រះបាទយ៉ូស៊ីស ស្តេចទឹកដីយូដា ព្រះចៅផារ៉ានេកា ជាស្តេចទឹកដីអេស៊ីប ស្ថិតនៅក្នុងកើតមើលនៃន្ទើរព្រាត ហើយច្បាំងចាញ់ព្រះចៅ នេបូកេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលស្តីអំពីទឹកដីអេស៊ីប និងកងទ័ពរបស់ព្រះចៅផារ៉ានេកាដូចតទៅ៖³ចូរតម្រៀបគ្នាជាក្បួនទ័ព តូច ឬធ ចូររៀបចំខ្លួនចូលច្បាំង។⁴ទ័ពសេះត្រូវចងបង្ហៀរសេះ ហើយឡើងជិះទៅ ចូរតម្រៀបគ្នាជាជួរ ពាក់មួកដែក សំលៀងមុខលំពែង ហើយពាក់អាវក្រោះ ទៅ។

⁵ហេតុអ្វីបានជាយើងឃើញពួកគេ ធ្លាក់ទឹកចិត្តដូច្នេះ? ពួកគេនាំគ្នាដកទ័ពចេញ ទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែត្រូវខ្មាំងសម្លាប់ ពួកគេបាក់ទ័ពរត់ ឥតបែរក្រោយឡើយ។ ការ ព្រឹទ្ធាចារ្យនៅគ្រប់ទីកន្លែង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់⁶អ្នករត់លឿនពុំអាចរត់រួចខ្លួនឡើយ ហើយពួកទាហានរបស់ក៏ពុំអាចគេចខ្លួនបានដែរ។ ពួកគេ នឹងដំពប់ដួលគ្រង នៅទិសខាងជើង ដៃទន្លេអ៊ីប្រាត។

⁷តើនរណាប្រៀបដូចទន្លេនីលជន់ជ្រៅឡើង ហើយប្រៀបដូចទឹកទន្លេហូរលិចច្រាំង?⁸គឺអេស៊ីបនេះហើយដែលប្រៀបដូច ទន្លេនីលជន់ជ្រៅឡើង ហើយប្រៀបដូច ទឹកទន្លេហូរលិចច្រាំង។ អ្នកនៅអេស៊ីបថា៖ ខ្ញុំនឹងជន់ឡើងលិចផែនដី។ ខ្ញុំនឹងវាយក្រុង និងសម្បត្តិទ្រព្យទាំងអស់។⁹ចូរនាំគ្នាឡើងជិះសេះ វាយសម្រុកទៅ! រទេះ ចម្បាំង។ ចូរសម្រុកទៅមុខយ៉ាងលឿន! ទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែ ពីទឹកដីអេស៊ីប ទឹកដីពូផ ដែលជាអ្នកកាន់ខែល និងទាហានពីទឹកដីលូឌដែលជាអ្នកចាញ់ព្រួញចូរ នាំគ្នាចេញទៅដែរ។

¹⁰នៅថ្ងៃនោះគឺជាថ្ងៃសងសឹក ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងសងសឹកទៅលើខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ។ មនុស្សជាច្រើននឹងស្លាប់ ដោយមុខងារ។ ហើយមានឈាមជាបគ្រប់ទិសទី។ ដ្បិត នៅទីនោះនឹងមានយញ្ញបូជា ថ្វាយដល់ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល នៅក្នុងទឹកដីខាងជើង តាមមាត់ទន្លេអ៊ីប្រាត។

¹¹ឱកូនស្រីក្រមុំនៃទឹកដីអេស៊ីបអើយ ចូរឡើងទៅក្នុងទឹកដីកាឡាត យកប្រទាលមុខសេះចុះ អ្នកនឹងប្រើថ្នាំច្រើនមុខ ជាឥតប្រយោជន៍ទេ អ្នកនឹងមើលខ្លួនមិនជា ឡើយ។¹²ប្រជាជាតិនានាទទួលដំណឹងថា អ្នកត្រូវអាម៉ាស់ ព្រោះសម្រែករបស់អ្នក លាន់ឮពាសពេញលើផែនដី។ ទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែរត់បុកគ្នា ដួលស្លាប់ទាំង ពីរនាក់»។

¹³នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្ទៀងប្រាប់ដល់ព្យាករណ៍យេស៊ាអំពីព្រះចៅនេបូកេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ត្រូវទៅវាយទឹកដីអេស៊ីប៖¹⁴«ចូរប្រកាសនៅ ទឹកដីអេស៊ីប ចូរប្រាប់ឲ្យគេដឹងនៅក្នុងមិត្តដួល ចូរប្រាប់ឲ្យគេដឹងនៅក្នុងល្ងាប និងក្រុងថាផ្ទេស! ត្រូវពោលថា ចូររៀបចំខ្លួន និងជ្រៀមខ្លួនទៅ ដ្បិត ជាន់សង្គ្រាមផ្ទុះឡើងនៅជុំវិញអ្នកហើយ។

¹⁵ហេតុអ្វីបានជាព្រះគោ ដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់អ្នក បែរជាអោនមុខទៅដីដូច្នេះ? ពួកព្រះទាំងនោះគឺមិនអាចឈរបានទេ នៅពេលព្រះអម្ចាស់ផ្តួលគេ ឲ្យរលំទៅលើដីនោះ។¹⁶ព្រះអម្ចាស់ក៏បានធ្វើមនុស្សចំនួនច្រើនយញ្ញ។ ទាហានបានដួលលើម្នាមដីមួយៗ។ ពួកគេបានទាំងពេលថា ចូរយើងក្រោកឡើង។ ត្រឡប់ទៅផ្ទះយើងវិញ។ សូមឲ្យយើងត្រឡប់ទៅរកអ្នកស្រុក និងមាតុភូមិរបស់យើងវិញ។ ដើម្បីគេចឲ្យផុតពីសង្គ្រាមដ៏សាហាវនេះ។¹⁷ពួកគេបានគេប្រកាសថា ព្រះចៅផារ៉ានេកា ជាស្តេចទឹកដីអេស៊ីប គឺបានតែសម្លេង គឺជាស្តេចដែលមានត្រចៀកស។

¹⁸ព្រះមហាក្សត្រដែលមានព្រះនាមថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូល ដោយយកព្រះជន្មរបស់ ព្រះអង្គផ្ទាល់ជាសាក្សីថា តាបោរ ពិតជាភ្នំមួយក្នុង ចំណោមភ្នំទៀត។ ហើយភ្នំកើមែលនៅជាប់នឹងសមុទ្រយ៉ាងណា។¹⁹ប្រជាជនទឹកដីអេស៊ីប ចូរថតបង្វែរទៅ ដ្បិតខ្មាំងនឹងកៀរអ្នកទៅជាឈ្លើយ។ ក្រុងល្ងាប នឹងក្លាយទៅជាទីស្នាន ជាកន្លែងដែលឆេះខ្ទេចខ្ទី គ្មាននរណាស់នៅ។

²⁰ទឹកដីអេស៊ីបប្រៀបបាននឹងគោញ្ញស្មារតីស្អាត តែនឹងមានមូសដ៏សាហាវ។ ពីទិសខាងជើងមកខាំ។²¹ពួកទាហានដែលទឹកដីអេស៊ីបផ្តួលមកច្បាំង ឲ្យពួកគេ សុទ្ធតែមានសាច់មានឈាមដូចគោបំប៉ន តែទាហានទាំងនោះក៏បកក្រោយដែរ គេរត់ទាំងអស់គ្នា។ គ្មាននរណាស៊ូទ្រាំបានទេ ដ្បិតថ្ងៃមហន្តរាយ គឺជាពេល ដែលយើងដាក់ទោសពួកគេ បានធ្លាក់មកលើពួកគេហើយ។²²ពេលសត្រូវលើកទ័ពមកវាយលុកពួកគេ កងទ័ពអេស៊ីបនាំគ្នារត់ទៅយ៉ាងស្បើមស្លាប់ ដូចពស់ ដែលកំពុងលូន។ សត្រូវមកវាយពួកគេ ដូចអ្នកកាប់អុស កាន់ពូថៅ បម្រុងកាប់រំលំដើមឈើ។

²³ទ័ពសត្រូវនាំគ្នាកាប់ព្រៃឈើ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ទោះបីព្រៃនោះពិបាកចូលក៏ដោយ។ ដ្បិតពួកសត្រូវមានចំនួនច្រើនឥតគណនា គឺច្រើនជាង ហ្វូងកណ្តាប់ទៅទៀត ហើយមិនអាចរាប់បាននោះទេ។²⁴ប្រជាជននៅទឹកដីអេស៊ីបត្រូវអាម៉ាស់។ ពួកគេធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិ ដែលមកពីទិសខាង ជើង»។

²⁵ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងដាក់ទោសអាំម៉ូន ជាព្រះនៃក្រុងល្ងា ព្រមទាំងផារ៉ានេកា ជា ស្តេចទឹកដីអេស៊ីប គឺយើងដាក់ទោសព្រះ និងស្តេចទឹកដីអេស៊ីប យើងដាក់ទោសផារ៉ានេកា និងអស់អ្នកដែល ធ្វើជីវិតលើស្តេចនេះ។²⁶យើងនឹងប្រគល់ពួកគេទៅ ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ អស់អ្នកដែលចង់ប្រហារជីវិតពួកគេ គឺក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់នេបូកេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន និងក្នុងកណ្តាប់ដៃនាយទាហានរបស់គេ។ ក្រោយមកទៀត ទឹកដីអេស៊ីបនឹងមាន មនុស្សរស់នៅ ដូចកាលពីមុន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁷យ៉ាកូបជាអ្នកបម្រើរបស់យើងអើយ កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ! កូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ កុំអស់សង្ឃឹម យើងនឹងសង្គ្រោះអ្នកឲ្យរលូនត្រឡប់ មកពីទឹកដីដីឆ្ងាយវិញ យើងនឹងសង្គ្រោះពូជពង្សរបស់អ្នក ពីទឹកដីដែលគេជាប់ជាឈ្លើយ។ កូនចៅយ៉ាកូបនឹងរលូនវិញ គេនឹងរស់នៅយ៉ាងសុខក្សេមក្សាន្ត គ្មាននរណាមកធ្វើទុក្ខគេ ទៀតឡើយ។²⁸យ៉ាកូបជាអ្នកបម្រើរបស់យើងអើយ កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងស្ថិតនៅជាមួយអ្នក យើងនឹងលុបបំបាត់ ប្រជាជាតិនានា ដែលយើងបានកម្ចាត់កម្លាយអ្នក ឲ្យនៅនៅក្នុងចំណោមពួកគេ តែយើងមិនលុបបំបាត់អ្នកឡើយ។ យើងបានដាក់ទោសអ្នកដោយយុត្តិធម៌ យើងមិនអាចចាត់ទុកអ្នកថា គ្មានទោសបានទេ»។

47 ¹នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ មកកាន់លោកព្យាករ័យេនមា និយាយអំពីជនជាតិភីលីស្ទីន។ ព្រះបន្ទូលទាំងនេះបានដល់លោក មុនពេលព្រះចៅ ជាហ៊ីនមកវាយក្រុងកាសា។ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! មានទឹកជន់ឡើងនៅទិសខាងជើង។² ហើយក្លាយទៅជាទន្លេហូរយ៉ាងខ្លាំង លិចទឹកដី និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងទឹកដី លិចក្រុងនាសា និងប្រជាជន នៅក្នុងក្រុងព្រមទាំងទ្រព្យសម្បត្តិផង មនុស្សម្នានាំគ្នាស្រែករកជំនួយ អ្នកទឹកដីទាំងមូលបន្តិសំឡេង យ៉ាងរន្ធត់។

³ព្រះឮសូរសន្លឹកជើងសេះ និងសន្លឹកកង់រទេះចម្បាំងលាន់ឮយ៉ាងទ្រហឹង អីងអាប់ដូចផ្ការលាន់ ហើយឪពុកវិញក៏មិនអាចជួយកូនៗរបស់ពួកគេបានដែរ ដោយសារតែពួកមិនមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់។⁴ ដ្បិត នៅថ្ងៃដែលទឹកដីភីលីស្ទីនត្រូវហិនហោច បានមកដល់ហើយ! ថ្ងៃនោះ អ្នកក្រុងទីរ៉ុស និងអ្នកក្រុងស៊ីដូន នឹងគ្មាននរណាមកជួយពួកគេទៀតឡើយ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់កម្ទេចទឹកដីភីលីស្ទីន គឺពួកអ្នកដែលនៅសេសសល់ពីកោះកាប់ថេរ។

⁵ក្រុងកាសាគ្មាននៅសល់អ្វីសោះ ក្រុងអាស្តាទូនក្លាយទៅជាទីស្ងាត់ជ្រងំ។ អ្នកទឹកដីវាលទំនាប ដែលនៅសេសសល់អើយ តើអ្នកនៅតែចូលសាច់របស់ខ្លួន ដល់ កាលណាទៀត? អ្នករាល់គ្នាពោលថា ដាវរបស់ព្រះអម្ចាស់អើយ ដល់ពេលណាទើបសម្រាក? ចូរចូលទៅក្នុងស្រោមវិញ ហើយសម្រាកឲ្យស្ងៀមទៅ។⁶ បើ ព្រះអម្ចាស់ចេញបញ្ជាឲ្យវាទៅប្រហារ ក្រុងអាស្តាទូន និងតំបន់តាមមាត់សមុទ្រហើយនោះ តើឲ្យដាវនៅស្ងៀមដូចម្តេចបាន? វាត្រូវតែតម្រង់ទៅរកទីនោះ»។

48 ¹នេះជាព្រះបន្ទូលចំពោះជនជាតិម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកដែលរស់នៅលើដីនេះ ត្រូវរងទោស ដ្បិតភ្នំនេះវិនាស។ ក្រុងគារយ៉ាថែមត្រូវអាម៉ាស់ ព្រោះត្រូវខ្មាំងវាយយកបាន បន្ទាយរបស់គេក៏ត្រូវអាម៉ាស់ និងរលំដែរ។² ទឹកដីម្ចាស់បាត់បង់ កេរ្តិ៍ឈ្មោះ។ នៅក្រុងហេសបួន ខ្មាំងសត្រូវគិតគូរគ្នាថា ទៅយើងនាំគ្នាលុបក្រុងនេះឲ្យបាត់ពី ចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ។ ក្រុងម៉ាដម៉ែនក៏ដូច្នោះដែរ អ្នកនឹង ត្រូវវិនាស ហើយដាវតាមប្រហារអ្នកពីក្រោយ។

³សូមស្តាប់! មានសម្លេងមួយបានស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំង ចេញពីក្រុងហូរណែម ជាកន្លែងដែលត្រូវគេកម្ទេច និងបំផ្លាញចោលទាំងស្រុង។⁴ ទឹកដីម្ចាស់ ត្រូវបានបំផ្លាញ ចោលហើយ។ មនុស្សដែលរស់នៅក្នុងម្ចាស់បានស្រែកឮឡើង។⁵ ពួកគេនាំគ្នាឡើងទៅក្រុងលូគីត ទាំងយំសោក ដ្បិត នៅលើផ្លូវទៅក្រុង ហូរណែម ការស្រែកបានឮដោយសារ តែការបំផ្លាញនោះ។

⁶កៀសខ្លួន! ដើម្បីឲ្យបានរួចជីវិត ដូចគុម្ពបន្ទា! នៅតាមវាលរបស់ហេសបួន។⁷ ដ្បិត មកពីអ្នកទុកចិត្តលើស្មាដៃ និងលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន អ្នកនឹងត្រូវខ្មាំងវាយ យកបាន។ ក្រោយមក កេម្ពីសជាព្រះរបស់អ្នក ក៏ត្រូវគេចាប់យកទៅជាឈ្លើយសឹក ជាមួយពួកបូជាចារ្យ និងពួកមន្ត្រីដែរ។

⁸ដ្បិត ការបំផ្លាញកើតឡើងក្នុងក្រុងទាំងអស់ គ្មានក្រុងណាមួយគេចផុតទេ។ ដូច្នេះនៅតាមជ្រលងភ្នំ និងនៅតាមវាលទំនាប នឹងត្រូវវិនាសអន្តរាយទាំងអស់ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁹ ចូរប្រាប់ចំនួនឲ្យម្ចាស់ទៅ ដ្បិតទឹកដីនេះត្រូវអន្តរាយហើយ។ ក្រុងទាំងឡាយនៅទឹកដីម្ចាស់នឹងត្រូវ កម្ទេចឲ្យវិនាស ហិនហោច គ្មានប្រជាជនរស់នៅទៀតឡើយ។¹⁰ អ្នកណាបំពេញកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយខ្លីខ្លាញ់ គឺពុំបានធ្វើឲ្យដាវរបស់ខ្លួន ប្រឡាក់ជាក្រៅដោយឈាមទេ អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាជាពុំខាន!

¹¹តាំងពីក្មេងមក ម្ចាស់តែងតែសុខសាន្ត។ ពួកគេដូចជាស្រាទំពាំងបាជុរដែលចាក់ពីដបមួយទៅដបមួយទៀត។ ពួកគេមិនដែលទៅជាឈ្លើយសឹកឡើយ។ ដូច្នេះ រស់ជាតិរបស់ពួកគេនៅតែល្អ មិនបានផ្ទុះនឹងរស់ជាតិឡើយ។¹² ហេតុនេះ នៅថ្ងៃនាមមុខ យើងនឹងចាត់មនុស្សឲ្យមកផ្ទេរម្ចាស់ នេះជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ អ្នកទាំងនោះនឹងចាត់ម្ចាស់ចេញពីដប ហើយបំបែកពាងរបស់ពួកគេចោល។

¹³ម្ចាស់នឹងខ្មាសចំពោះកេម្ពីស ជាព្រះរបស់ខ្លួន ដូចជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលបានខ្មាសបេតអែល ជាទីពឹងផ្អែកដ៏ពិតរបស់គេ។¹⁴ អ្នកម្ចាស់ អើយតើអ្នកនិយាយយ៉ាងម៉េច យើងខ្ញុំជាទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែ យើងខ្ញុំជាអ្នកចម្បាំងមែនទេ?

¹⁵អ្នកម្ចាស់បានបំផ្លាញចោល ហើយនឹងទីក្រុងផ្សេងៗដ៏ត្រូវវាយបំផ្លាញដែរ។ យូរជនដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ពួកគេ នឹងត្រូវខ្មាំងវាយកទៅសម្លាប់នៅទីសត្វឃាត។ នេះ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមហាក្សត្រដែល មាននាមថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។¹⁶ មហានាយរបស់ម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ ទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេនៅជិត បង្កើត។¹⁷ អ្នកគ្រប់គ្នាដែលនៅជិតខាង ហើយស្គាល់ឈ្មោះម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់អើយ ចូរនាំគ្នាមកជួយរំលែកទុក្ខម្ចាស់ ដោយពោលថា ហេតុអ្វីបានជាមហា អំណាច ត្រូវរលំបែបនេះ។

¹⁸ប្រជាជនក្រុងឌីបូនអើយ ចូរលះបង់ភាពរុងរឿងរបស់ខ្លួន ហើយអង្គុយនៅលើដីហូតហែងទៅ។ ដ្បិតអ្នកបំផ្លាញទឹកដីម្ចាស់កំពុងតែ ឡើងមកវាយអ្នក គេនឹង បំផ្លាញកំពែងដីរឹងមាំរបស់អ្នក។¹⁹ ប្រជាជនក្រុងអាវីអើយចូរទៅឈរនៅតាមផ្លូវ ហើយចាំឃ្លាំមើលទៅ។ ចូរសាកសួរអ្នកដែលកៀសខ្លួនទៅ តើមាន ហេតុការណ៍អ្វីកើតឡើង?²⁰ ម្ចាស់ត្រូវអាម៉ាស់ ដ្បិតទឹកដីនេះរលំហើយ ចូរនាំគ្នាស្រែកដើម្បីរកជំនួយចុះ។ ចូរប្រកាសនៅតាមស្ទឹងអ៊ីណូនថា ទឹកដីម្ចាស់វិនាស ហិនហោចហើយ។

²¹តឡូវនេះ ការវិនិច្ឆ័យទោសមកដល់ទឹកដីនៅតំបន់វាលទំនាបហើយ គឺក្រុងហូរណែម ក្រុងយ៉ាហាស និងក្រុងមេផាត។²² ក្រុងឌីបូន ក្រុងនេបូ ក្រុងបេត និងឌីប្លាថែម។²³ ក្រុងគារយ៉ាថែម ក្រុងបេតកាមូល និងក្រុងបេតមេយ៉ូន។²⁴ ក្រុងកេរីយ៉ូត ក្រុងបូសរ៉ា ក្រុងទាំងប៉ុន្មាននៃទឹកដីម្ចាស់ ទាំងជិតទាំងឆ្ងាយផង។

²⁵អំណាចរបស់ម្ចាស់ត្រូវរលំ ហើយកម្លាំងរបស់គេក៏ធ្លាក់ទន់ខ្សោយដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁶ចូរបង្អួកម្ចាស់ឲ្យស្រវឹងទៅ ព្រោះគេបានបោះបោរស្រវឹងនឹងព្រះអម្ចាស់ ម្ចាស់កំពុងនឿលក្នុងកំអួតរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវមនុស្សម្នាសើចចំអក។²⁷ ដ្បិត តើមិនមែនអ៊ីស្រាអែល បានក្លាយទៅជាអ្នកដែលសើចចំអកដល់អ្នកទេឬ? តើមិនមែនពួកគេនៅក្នុងចំណោមចោរ ហើយអ្នកបានឯកក្បាលដាក់គេ ហើយពេលខ្លះអ្នកបាននិយាយពីគេមែនទេ?

²⁸ប្រជាជនទឹកដីម្ចាស់អើយ ចូរនាំគ្នាបោះបង់ចោលទីក្រុង ហើយទៅរស់នៅតាមក្រហែងថ្ម។ ដូចសត្វព្រាប ធ្វើសំបុកនៅកន្លែងថ្មតាមមាត់រូងភ្នំចុះ។²⁹ យើង បានឮគេនិយាយថា ម្ចាស់មានអំនួតខ្លាំងពន់ពេកណាស់ គេវាយប្រកប ប្រកាន់ខ្លួន និងមានចិត្តឆ្អឹងឆ្អែងណាស់។

³⁰ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា យើងស្គាល់បុគ្គលរបស់ម្ចាស់ ហើយអ្វីៗដែលគេនិយាយអួតអាង គ្មានបានការទេ ដូចជាដែលគ្មានប្រយោជន៍។³¹ ហេតុនេះហើយ បានជាយើងយំ ហើយសោកសង្រេងស្រណោះម្ចាស់ទាំងមូល។ ព្រមទាំងថ្ងៃ ព្រោះតែអ្នកទឹកដីគារ ហារីសែត។³² ចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅស៊ីបម៉ាអើយ យើង នឹងយំស្រណោះអ្នក ជាងយំស្រណោះអ្នកក្រុងយ៉ាស៊ីរទៅទៀត មែករបស់អ្នកលូតហូសសមុទ្រ ហើយហួសយ៉ាស៊ីរ។ ប៉ុន្តែ មេបំផ្លាញបានកម្ទេចភោគផល និងផ្លែទំពាំងបាយជូររបស់អ្នក។

³³អំណរសប្បាយ និងការរីករាយចេញបាត់ពីចម្ការទំពាំងបាយជូរ និងពីទឹកដីម្ចាស់។ យើងក៏ធ្វើឲ្យលែងមានស្រានៅក្នុងផ្ទះ ហើយក៏លែងមាននរណាជាន់ ផ្លែទំពាំងបាយជូរ។ គេនឹងបានធ្វើឲ្យអ្នកអរសប្បាយទៀតទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ មានតែសម្រែកនៃសេចក្តីទុក្ខលំបាកវិញ។

³⁴សម្រែករបស់អ្នកក្រុងហេសបួន លាន់ឮទៅដល់ក្រុងអេឡាឡេ គេបន្តិសំឡេងឮរហូតទៅដល់ក្រុងយ៉ាហាស សម្រែករបស់ពួកគេលាន់ឮពីក្រុងសូអារ រហូត ដល់ក្រុងអេក្លាត សេលីស៊ីយ៉ា ដ្បិតប្រភពទឹកនៅនីមីរីវីងស្ទូតអស់។³⁵ ដ្បិត យើងនឹងលែងឲ្យមានជនជាតិម្ចាស់ឡើងទៅកន្លែងសក្ការៈតាមទួលខ្ពស់ៗ ដើម្បី ដុតគ្រឿងក្រអូបបូជាព្រះរបស់ខ្លួនទៀតហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³⁶ហេតុនេះបានជាចិត្តយើងស្រណោះស្រណោក ជនជាតិម្ចាស់។ ហើយចិត្តយើងក៏ស្រណោះស្រណោកអ្នកក្រុងគារ ហារីសែតដែរ។ ដ្បិតទ្រព្យរបស់ពួកគេខំ សន្សំត្រូវវិនាសអស់។³⁷ ដ្បិត ពួកគេកោរសក់ កោរពុកមាត់ទាំងអស់គ្នា។ ហើយឆ្ងុះដៃរបស់ខ្លួនគ្រប់ៗគ្នា ព្រមទាំងស្លៀកបំពាក់ទុក្ខផង។

³⁸នៅតាមដំបូលផ្ទះទាំងអស់ និងនៅតាមផ្លូវមានឮសូរតែសំណោកកាន់ទុក្ខ។ ព្រោះយើងបានបំបែកម្ចាស់ ដូចជាដបដែលគេលែងពេញចិត្ត នេះជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់។³⁹ ចូរនាំគ្នាស្រែកយំទៅ ព្រោះម្ចាស់រលំហើយ! ម្ចាស់ងាកមុខចេញដោយអាម៉ាស់ ប្រជាជាតិទាំងអស់នៅជុំវិញ នាំគ្នាសើចចំអកឲ្យម្ចាស់ ព្រមទាំងស្រឡាំងកាំងទៀតផងទៅនឹងអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅជុំវិញគេផង។

⁴⁰ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល! សត្រូវមកវាយប្រហារទឹកដីម្ចាស់ ដូចខ្មែងសំកាំងស្លាប វេញពីលើ ទៅពីលើអ្នកម្ចាស់។⁴¹ គេវាយយកបានក្រុង កេរីយ៉ូត ព្រមទាំងរលំកំពែងដីរឹងមាំទៀតផង។ ដ្បិត នៅថ្ងៃនោះ ចិត្តរបស់ទាហានដ៏អង់អាច នៃជនជាតិម្ចាស់នឹងឈឺចុកចាប់ ដូចស្រ្តីហៀបនឹងសម្រាលកូន។

⁴²ដូច្នេះ ម្ចាស់នឹងត្រូវវិនាស លែងមានឈ្មោះជាប្រជាជនមួយទៀតហើយ ពីព្រោះគេបានលើកខ្លួនឡើង ទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់។⁴³ ប្រជាជនទឹកដីម្ចាស់ អើយ អ្នករាល់គ្នាមុខតែភ័យខ្លាច ធ្លាក់រណ្តៅ និងជាប់អន្ទាក់ជាមិនខាន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴⁴ អ្នកដែលកៀសខ្លួនពីការភ័យខ្លាចនឹងធ្លាក់រណ្តៅ ហើយអ្នកដែលឡើងពីរណ្តៅ នឹងជាប់អន្ទាក់ ដ្បិតយើងធ្វើឲ្យផ្ទុះដែលត្រូវដាក់ទោសម្ចាស់ គឺការសងសឹករបស់យើង មកដល់ហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះអម្ចាស់។

⁴⁵ ជនភៀសខ្លួនដែលអស់កម្លាំងរត់មកជ្រក នៅហេសបួន ជាក្រុងដែលស្តេចស៊ីហុន ធ្លាប់គ្រប់គ្រងកាលពីដើម តែមានភ្លើងឆាបឆេះកណ្តាលក្រុង។ ហើយនេះ រាលដាលទៅដល់ព្រំប្រទល់ និងតាមកំពូលភ្នំរបស់ទឹកដីម៉ូអាប៉េ តាំងពីអ្នកធំដែលជាមនុស្សចូលចិត្តអូតអាង។

⁴⁶ ជនជាតិម៉ូអាប៉េអើយ! អ្នកវេទនាហើយ ប្រជាជនដែលគោរពព្រះកេម៉ូស ត្រូវអន្តរាយជាមិនខាន ដ្បិតកូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នក ត្រូវគេកៀរយកទៅជាឈ្លីយ។

⁴⁷ ប៉ុន្តែ នៅត្រាចុងក្រោយ យើងនឹងស្តារទឹកដីម៉ូអាប៉េឡើងវិញ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការវិនិច្ឆ័យទោសជនជាតិម៉ូអាប៉េចប់តែត្រឹមនេះ។

49 ¹សម្រាប់ប្រជាជននៃអម្ព័រ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្វីស្រាវអែលគ្មានកូនតូចពូជទេ? តើមិនមានអ្នកណាមិនទទួលមរតកទេ? ហេតុអ្វីបាន ប្រជាជនរបស់ព្រះម៉ូឡូ មករស់នៅក្នុងក្រុងនានានៃទឹកដីកាដា? ដូច្នេះ នៅពេលខាងមុខ យើងនឹងឲ្យសង្គ្រាមកើតមានដល់ ជនជាតិអម្ព័រនៅក្នុង វ៉ាបាត នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ក្រុងនោះនឹងក្លាយទៅជាទីស្នាក់នៅ ហើយក្រុងទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញនឹងត្រូវ វិនាសដោយភ្លើង។ ដ្បិត អ្វីស្រាវអែល នឹងយកទឹកដីដែល ជនជាតិអម្ព័រដណ្តើមទៅនោះបានមកវិញ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³អ្នកក្រុងហេសប្លូនអើយ ចូរស្រែកយ៉ាងខ្លាំងទៅ ដ្បិតក្រុងអែវីនាសសូន្យហើយ! អ្នកក្រុងទាំងឡាយដែលនៅជុំវិញវ៉ាបាតអើយ ចូរស្រែកទ្រហោយ ចូរនាំគ្នា ស្លៀកបំពាក់ទុក្ខ ចូររត់ទៅរត់មក តាមបណ្តោយកំពែងក្រុង ដ្បិតម៉ូឡូជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ត្រូវគេចាប់យកទៅជាសេរីយ ជាមួយពួកបូជាចារ្យ និងពួក មន្ត្រី។⁴ប្រជាជនដែលបោះបង្គោល ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកអ្នកខ្លួនអំពីជ្រលងភ្នំ របស់អ្នកដូច្នេះ? ជ្រលងភ្នំនេះជិតវិនាសអន្តរាយហើយ។ អ្នកទុកចិត្តលើទ្រព្យ សម្បត្តិរបស់ខ្លួន ដោយពេលថា តើនរណាហ៊ានមកវាយប្រហារខ្ញុំ?

⁵មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យមានទុក្ខភ័យពីគ្រប់ទិសទី កើតមានដល់អ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃ ពិភពទាំងមូល ហើយការកើតទុក្ខភ័យនេះគឺនៅចំណោមអ្នករាល់គ្នា។ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយចេញពីវ៉ាដេរ។ ម្នាក់ៗរត់ប្រាសអាយុ គ្មាននរណាប្រមូលផ្តុំអ្នករាល់គ្នាឡើង វិញទេ។⁶ប៉ុន្តែ ក្រោយមក យើងនឹងស្តារទឹកដីអម្ព័រឡើងវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁷សម្រាប់ជនជាតិអេដុម ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើគ្មានប្រាជ្ញានៅក្នុងក្រុងថេម៉ានទៀតទេឬ? តើសេចក្តីប្រឹក្សាបានសូន្យបាត់ពីពួក មនុស្សភ្លៀវឆ្កាតឬ? តើប្រាជ្ញារបស់គេបានរលាយបាត់ទៅហើយឬ? អ្នកក្រុងដេដានអើយ ចូរនាំគ្នារត់ ចូរចាកចេញពីទីនេះ ចូរនាំគ្នាពួនក្នុងរូងភ្នំទៅ។ ដ្បិតយើង នឹងធ្វើឲ្យមហន្តរាយកើតមាន ដល់ពូជពង្សរបស់អេសាវ គឺដល់ពេលយើងវិនិច្ឆ័យទោសគេហើយ។

⁹ប្រសិនបើពួកបេរ៉េផ្លែចំពាំងបាយជូរ មកដល់ទឹកដីអ្នក គេមិនទុកឲ្យមានផ្លែនៅសល់ឡើយ។ ប្រសិនបើពួកចោរចូលប្លន់អ្នកនៅពេលយប់ គេនឹងយកអ្វីៗដែល គេអាចយកបាន។¹⁰តែយើងនឹងយកអ្វីៗទាំងអស់ចេញពីអេសាវ យើងនឹងបើកកាយកន្លែងដែលគេពួន គឺគេពុំអាចពួនទៅទៀតបានឡើយ។ ពូជពង្សរបស់គេ ព្រមទាំងអ្នកជិតខាងរបស់គេ នឹងត្រូវអន្តរាយ។¹¹គ្មាននៅសល់នរណាម្នាក់ពោលថា៖ កុំព្រួយបារម្ភនឹងកូនអ្នកដែលនៅកំព្រាឡើយ ខ្ញុំនឹង ចិញ្ចឹមពួកវា ប្រពន្ធរបស់អ្នកដែលនៅម៉ោយ ក៏អាចទុកចិត្តលើខ្ញុំដែរ។

¹²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកដែលមិនត្រូវផឹកពីពែងនៃទុក្ខលំបាកនេះ ក៏យើងដាក់ទោសឲ្យផឹកដែរ។ ចុះអ្នកវិញ តើអ្នកស្មានថាអាចរួចខ្លួនឬ? ទេ អ្នកពុំអាចរួចខ្លួនបានឡើយ អ្នកត្រូវតែផឹក។¹³យើងសុំស្ម័គ្រចិត្តនាមយើងផ្ទាល់ថា ក្រុងបូសរ៉ាវនឹងត្រូវវិនាសអន្តរាយក្លាយទៅជាទីស្នាក់នៅ និងជាតំនល់បាក់បែក។ ប្រជាជនទៀតៗនឹងយកឈ្មោះក្រុងនេះទៅជេរប្រមាថ និងដាក់បណ្តាសាគ្នា។ ទីក្រុងផ្សេងទៀតនឹងវេសាសជាដៀងរហូត» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁴ខ្ញុំបានឮពីព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះបន្ទូលបាននាំទៅ ប្រកាសដល់ប្រជាជាតិនានាថា ចូរប្រមូលគ្នាមកប្រហារទឹកដីអេដុម ចូរក្រោកឡើង វាយលុកទឹកដីនេះទៅ។

¹⁵«អេដុមអើយ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយទៅ ជាប្រជាជាតិមួយតូចជាងគេ ជាប្រជាជាតិដែលមនុស្សលោកមើលងាយ។

¹⁶ចិត្តអ្នកអាងរបស់អ្នកបញ្ឆោតខ្លួនឯង តែគ្មាននរណាខ្លាចអ្នក ដូចអ្នកនឹកស្មាននោះទេ អ្នករស់នៅតាមក្រហែងថ្ម និងនៅតាមកំពូលភ្នំ ប៉ុន្តែ ទោះបីអ្នកលើក ទ្រន់របស់អ្នក ឲ្យខ្ពស់ដូចទ្រន់សត្វត្រីក្តី។ ក៏យើងនឹងច្រានអ្នកឲ្យធ្លាក់ចុះពីទីនោះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁷ទឹកដីអេដុមនឹងវិនាសហិនហោច អស់អ្នកដែលដើរក្បែរនោះនឹងព្រិសម្បុរ ដោយឃើញសំណល់បាក់បែកទាំងប៉ុន្មាន។¹⁸ដូចអេដុមប្រៀបបាននឹងក្រុងសូដុម និងក្រុងតូម៉ូរ៉ាព្រមទាំងក្រុងទៀតៗនៅជុំវិញ «ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់» គ្មានអ្នកណាស់នៅ ហើយក៏គ្មានអ្នកអាស្រ័យនៅនោះដែរ។

¹⁹មើល! គេនឹងលោតដូចសត្វស្លឹងដែលមកព្រៃមាត់ទន្លេយ៉ែរដាន។ យើងក៏នឹងធ្វើឲ្យប្រជាជនរត់ចេញពី ទឹកដីអេដុមរហូតយ៉ាងនោះដែរ ហើយយើងនឹង តែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រងដែលយើងបាន ជ្រើសរើសឲ្យគ្រប់គ្រងលើទឹកដីនេះ។ តើមាននរណាអាចផ្ទឹមស្មើនឹងយើង? តើនរណាហ៊ានប្តឹងយើង? តើអ្នកដឹកនាំណា អាចប្រឆាំងនឹងយើង?»

²⁰«ដូច្នេះ សូមស្តាប់អំពីផែនការដែល ព្រះអម្ចាស់សម្រេចធ្វើចំពោះទឹកដីអេដុម និងគម្រោងការដែលព្រះអង្គគ្រោងទុក ដើម្បីដាក់ទោសអ្នកក្រុងថេម៉ាន។ សត្រូវ ពិតជាជាតិអ្នកទឹកដីនេះចេញទៅ ដូចកូនចៀមដែលគេកៀរយកទៅ។ ព្រមទាំងបំផ្លាញទឹកដីកូនរបស់ពួកគេ ឲ្យហិនហោចទៀតផង។

²¹សម្លេងនៃផែនដីក៏កក្រើក ហើយរំជួលផង។ ដោយសូរសម្លេងគេធ្លាក់ចុះ ក៏មានពួសម្រែកដែលឮរហូតដល់សមុទ្រក្រហម។²²មើល! នរណាម្នាក់នឹង វាយលុកដូចជាសត្វត្រី ហើយគេនឹងត្រដាងស្លាបលើក្រុងបូសរ៉ា នៅថ្ងៃនោះ ចិត្តរបស់មនុស្សខ្លាំងពូកែនៅទីកន្លែងនឹងឈឺចាប់ដូចជាស្រីដែលហៀបនឹង សម្រាលកូន»។

²³នេះជាព្រះបន្ទូលស្តីអំពីក្រុងដាម៉ាស។ «អ្នកក្រុងហាម៉ាត និងអ្នកក្រុងអេដាត ត្រូវអាម៉ាស ដ្បិតពួកគេទទួលដំណឹងមិនល្អ ពួកគេញ័រន្ទត់យ៉ាងខ្លាំង ពួកគេ អន្ទះអន្ទែងដូចទឹកសមុទ្រពុះកញ្ឆ្រោល គ្មាននរណាអាចធ្វើឲ្យស្ងប់បានឡើយ។²⁴អ្នកក្រុងដាម៉ាសធ្លាក់ទឹកចិត្ត ហើយបែរក្រោយ ដើម្បីរត់គេចខ្លួន ពួកគេភ័យ តក់ស្លុតឈឺចុកចាប់អន្ទះអន្ទែង ដូចស្រ្តីហៀបនឹងសម្រាលកូន។²⁵តើក្រុងដ៏ល្បីល្បាញ ក្រុងដ៏សប្បាយនេះ ត្រូវគេបោះបង់ចោលមែនឬ?

²⁶ដូច្នេះ នៅថ្ងៃនោះពួកយូរជនដួលស្លាប់នៅតាមផ្លូវ ទាហានទាំងអស់ក៏បាត់បង់ជីវិតដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល»។²⁷«ដ្បិត យើង នឹងយកភ្លើងទៅដុត កំពែងរបស់ទីក្រុងដាម៉ាស ហើយភ្លើងនោះនឹងឆេះបំផ្លាញវិមានរបស់ស្តេចបេសហាដាដ»។

²⁸នេះជាព្រះបន្ទូលស្តីអំពីទឹកដីកេដារ និងនគរទាំងប៉ុន្មាននៅហាសេរ ដែលព្រះចៅនេបូកេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន វាយយកបាន។ ព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ទៅវាយលុកទឹកដីកេដារ ចូរកម្ទេចពួកអ្នកទឹកដីខាងកើតនោះ ឲ្យអន្តរាយទៅ។²⁹ចូរដណ្តើមយកដំរី និងហ្វូងសត្វរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងយកក្រណាត់ដីក្រាស់ៗ ហើយនិងអីវ៉ាន់ផ្សេងៗទៀត និងហ្វូងអ្នកដូររបស់ពួកគេដែរ។ ចូរស្រែកដាក់ពួកគេថា ការព្រឺខ្លាចស្ថិតនៅគ្រប់ទីកន្លែង!»

³⁰អ្នកទឹកដីហាសេរអើយ ចូរនាំគ្នាកៀសខ្លួនទៅ ហើយពួនក្នុងរូងភ្នំទៅ! ដ្បិតនេបូកេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន បានសម្រេចរៀបចំគម្រោងការវាយប្រហារ អ្នក រាល់គ្នាហើយ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។³¹ចូរក្រោកឡើងទៅវាយលុកប្រជាជាតិ ដែលរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្ត គ្មានកង្វល់អ្វី នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះអម្ចាស់»។ ដ្បិតទីលំនៅរបស់គេ គ្មានទ្វារ គ្មានរន្ទុកទេ គេរស់នៅដាច់តែឯង។

³²ដ្បិត ហ្វូងអ្នកដូររបស់ពួកគេ ព្រមទាំងវិបស្សនៈយកហ្វូងសត្វដ៏ច្រើន របស់ពួកគេ ទុកជាជយកណ្តាទៀតផង។ យើងនឹងកម្ចាត់ប្រជាជនដែលការពារជើងសក់ ឲ្យ ខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ទិសតំបន់ យើងនឹងធ្វើឲ្យទុក្ខវេទនាពីគ្រប់ទិសទី កើតមានដល់ពួកគេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។³³ទឹកដីហាសេរនឹងក្លាយទៅជា ជម្រករបស់ផ្ត្តៃព្រៃ ជាទីស្នាក់នៅរហូតទៅ គឺនឹងគ្មានប្រជាជនរស់នៅ ហើយក៏គ្មានអ្នកណាមកជ្រកអាស្រ័យនៅទៀតដែរ»។

³⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្យាករណ៍យេសា អ្វីអំពីទឹកដីអេដុម។ នៅដើមរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេកា ជាស្តេចទឹកដី យូដាដោយមានព្រះបន្ទូលថា³⁵ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ មើល! យើងកាច់បំបាក់ផ្លូវ ជាអាវុធដ៏ល្បីល្បាញ របស់ជនជាតិអេដុម ហើយនឹងទីតាំងមានអំណាចរបស់គេ។³⁶ដ្បិត យើងនឹងធ្វើឲ្យខ្យល់ទាំងបួនទិស បក់មកលើទឹកដីអេដុម យើងឲ្យខ្យល់ទាំងនោះកម្ចាត់ពួកគេ ខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ ទិសទី ជនជាតិអេដុមនៅខ្យល់ទាំងនោះ។ នឹងមិនមានជនជាតិអេដុមណាដែលមិនទៅនោះទេ។

³⁷ដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យជនជាតិអឡាំញ៉ូរន្ទត់ នៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ និងនៅចំពោះមុខ អស់អ្នកដែលចង់ប្រហារជីវិតពួកគេ។ ដ្បិត យើងនឹងនាំទុក្ខវេទនាមក លើពួកគេ ដោយកំហឹងដ៏ខ្លាំងក្លារបស់យើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងឲ្យដាវទៅតាមប្រហារពួកគេ រហូតទាល់តែប្រល័យជីវិតពួកគេ អស់ គ្មានសល់។³⁸ ក្រោយមក យើងនឹងមកត្រង់រាជ្យលើទឹកដីអឡាំញ៉ូរ យើងនឹងប្រហារជីវិតស្តេច និងនាម៉ឺនរបស់ពួកគេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។³⁹ ប៉ុន្តែ នៅ គ្រាក្រោយ យើងនឹងស្ដារទឹកដីអឡាំញ៉ូរឡើងវិញ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

50¹ នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រកាស តាមរយៈព្យាករណ៍វិយមា និយាយអំពីបាបីឡូន និងទឹកដីខាងដេ។² «ចូរប្រកាសប្រាប់ប្រជាជាតិនានា ចូរប្រាប់ ឲ្យពួកគេស្តាប់។ ចូរលើកទង់សញ្ញាឡើង ចូរប្រាប់ឲ្យពួកគេស្តាប់។ កុំលាក់ឲ្យសោះ។ ចូរនិយាយថា៖ សត្រូវវាយយកបានក្រុងបាបីឡូនហើយ។ ព្រះបាទ ត្រូវអាម៉ាស់ ព្រះម៉ារ៉ូខ្វកត្រូវរលំ។ រូបបដិមារបស់ពួកគេត្រូវអាម៉ាស់ ព្រះក្លែងក្លាយរបស់ពួកគេក៏ត្រូវរលំដែរ។

³ប្រជាជាតិមួយនៅទិសខាងជើង លើកទ័ពមកវាយក្រុងបាបីឡូន ធ្វើឲ្យទឹកដីនេះក្លាយទៅជាទីស្មសាន គ្មាននរណាស់នៅទៀតទេ។⁴ គឺទាំងមនុស្ស ទាំងសត្វ រត់ ចេញពីទីនោះ។ នៅគ្រានោះ កូនចៅអ៊ីស្រាអែល និងកូនចៅយូដា វិលត្រឡប់មកវិញជាមួយគ្នា ពួកគេដើរផង យំផង ហើយស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួក គេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁵ ពួកគេនឹងស៊ើបសួររកផ្លូវទៅក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយនាំគ្នាបែរមុខតម្រង់ទៅរកក្រុងនោះ។ ពួកគេរួមរស់ជាមួយព្រះអម្ចាស់ ដោយចង់សម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលនៅស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច ជាសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលពួកគេមិនបំភ្លេចឡើយ។

⁶ប្រជាជនរបស់យើងប្រៀបបាននឹងហ្វូងចៀម ដែលរង្វង់បាត់។ ពួកគេងាយបាននាំពួកគេឲ្យរង្វង់ ដោយពង្វាងទៅតាមភ្នំនានា ចៀមរបស់យើងដើរពីភ្នំមួយទៅ ភ្នំមួយ រហូតដល់ភ្លេចក្រោលរបស់ខ្លួន។⁷ អស់អ្នកដែលជួបពួកគេ នាំគ្នាខាំហែកស៊ីសាច់ ហើយបន្ទាចមិត្តរបស់ពួកគេពោលថា៖ បើយើងសម្លាប់ពួកគេ យើងគ្មាន កំហុសអ្វីទេ ព្រោះពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទាស់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូនតារបស់ពួកគេបានសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់ ដែលជាប្រភពនៃសេចក្តី សុចរិត។

⁸ចូរនាំគ្នារត់ចេញពីក្រុងបាបីឡូន ចូរចាកចេញពីទឹកដីខាងដេ ចូរធ្វើដូចជាពពែឈ្មោល ដែលនៅខាងមុខហ្វូងចៀម។⁹ ដ្បិត យើងនឹងប្រមូលប្រជាជាតិនានា ដែលជាមហាអំណាច ពីទឹកដីខាងជើង ឲ្យមកវាយលុកក្រុងបាបីឡូន។ ប្រជាជាតិទាំងនោះនឹងរៀបក្បួនទ័ព វាយយកក្រុងនេះ ព្រួញរបស់ពួកគេបាញ់មិនចេះ ខុសទេ គឺប្រៀបដូចជាទាហានដ៏មានម្លឹង ដែលឥតត្រឡប់មកវិញ ដោយពុំបានប្រហារជីវិតមនុស្សឡើយ។¹⁰ ខ្មាំងនឹងរឹបអូសយកសម្បត្តិរបស់ទឹកដីខាងដេ។ អស់អ្នកដែលរឹបអូសយកសម្បត្តិ របស់ទឹកដីនោះ មុខជាបានស្តាប់ស្តល់មិនខាន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹¹ជនជាតិបាបីឡូនអើយ អ្នករាល់គ្នាបានរឹបអូស យកទ្រព្យសម្បត្តិនៃប្រជាជនរបស់យើង ម្តេចក៏មិននាំគ្នាវិវាហ និងអរសប្បាយ ចូរលោតដូចគោញី ដែល កំពុងពេញកម្លាំង ចូរស្រែកហៅកញ្ជ្រៀវដូចសេះខ្លាំងពូកែទៅ។¹² ក្រុងបាបីឡូនជាមួយរបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងត្រូវអាម៉ាស់ បាបីឡូននឹងក្លាយទៅជាប្រជាជាតិមួយ អន់ជាងគេបំផុត ទឹកដីរបស់គេក្លាយទៅជាទីស្មសានជាដីហ្មត់ហែង និងជាព្រៃឈ្មោះ។¹³ ព្រះពិរាធរបស់ព្រះអម្ចាស់បាបីឡូននឹងក្លាយទៅជាកន្លែងដែល គ្មាន នរណាស់នៅ គឺក្រុងបាបីឡូនទាំងមូលនឹងវិនាសហិនហោច។ អស់អ្នកដែលដើរក្បែរនោះ នឹងព្រឺសម្បុរ ដោយឃើញសំណល់បាក់បែក។

¹⁴ទ័ពបាញ់ព្រួញអើយ ចូរតម្រៀបគ្នាវាយលុក និងព័ទ្ធជុំវិញក្រុងបាបីឡូនទៅ! ចូរបាញ់ព្រួញតម្រង់ទៅក្រុងនេះ ដោយឥតខ្ចាចខាតព្រួញឡើយ ដ្បិតក្រុងនេះ បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់។¹⁵ ចូរស្រែកជយោសព្វគ្រប់ទិសទី ដ្បិតក្រុងនេះលើកដៃសុំចុះបាញ់ហើយ។ គ្រឹះរបស់វាត្រូវក្រើក ហើយកំពែង របស់វាក៏រលំដែរ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សងសឹកនឹងក្រុងនេះដូច្នេះ ចូរសងសឹកនឹងក្រុងបាបីឡូន! សូមធ្វើដាក់គេនូវអ្វីដែលគេបានធ្វើដែរ!

¹⁶សូមបំផ្លាញអ្នកសាបព្រោះ និងអ្នកច្រូតកាត់ កុំឲ្យមានអ្នករស់នៅក្នុងទឹកដីបាបីឡូន ទៀតឡើយ។ សូមឲ្យគ្រប់គ្នាបានត្រឡប់ទៅនៅក្នុងក្រុងនេះ គឺមនុស្សដែលបានធ្វើទុក្ខលំបាក សូមឲ្យពួកគេកៀសខ្លួនទៅលើទឹកដីរបស់គេវិញ។

¹⁷អ៊ីស្រាអែលប្រៀបបាននឹងចៀមរង្វង់ ដែលត្រូវប្លង់ស៊ង្កែដេញខាំ មុនដំបូង ស្តេចទឹកដីអាស៊ីរីខាំអ៊ីស្រាអែល បន្ទាប់មក នេបូកេដាស្តេចទឹកដីបាបីឡូន ហែកស៊ី និងកម្ទេចផ្អឹង។¹⁸ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ជាព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល មានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងនឹងធ្វើទោស ស្តេចទឹកដីបាបីឡូន និងទឹកដីរបស់គេ ដូចយើងបានធ្វើទោសស្តេចទឹកដីអាស៊ីរីដែរ។

¹⁹យើងនឹងនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យ វិលត្រឡប់មកទឹកដីរបស់ខ្លួនវិញ ពួកគេនឹងរស់នៅលើភ្នំក៏មែល និងភ្នំបាសាន ហើយពួកគេនឹងបរិភោគផ្លែឈើប្រៃ នៅ លើភ្នំអេប្រាអ៊ឹម និងភ្នំកាឡាដ។²⁰ នៅគ្រានោះ ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា គេរកមើលកំហុសរបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលលែងឃើញ។ រីឯអំពើបាបរបស់ជនជាតិ យូដា ក៏ពុំឃើញមានទៀតដែរ ដ្បិតយើងលើកលែងទោសអស់អ្នក ដែលយើងទុកឲ្យនៅសេសសល់ពីស្លាប់។

²¹«ចូរឡើងទៅវាយលុកទឹកដីមេរីថែម វាយលុកអ្នកទឹកដីពេតូដ ចូរកម្ទេច និងប្រហារពួកគេឥតទុកឲ្យនៅសល់អ្វីឡើយ ចូរប្រព្រឹត្តតាមពាក្យទាំងប៉ុន្មាន ដែល យើងបានបង្គាប់ដល់អ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²² មានពួសូរសំឡេង សឹកសង្គ្រាម និងផ្លែសម្បើម និងវិនាសមហន្តរាយ នៅលើទឹកដី។

²³បាបីឡូនដែលប្រៀបដូចជាព្រួញដឹកម្តេច ផែនដីទាំងមូល បែរជាបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីអស់។ ម្តេចក៏បាបីឡូនក្លាយទៅជាទីស្មសាន ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ដូច្នេះ។²⁴ បាបីឡូនអើយ យើងបានដាក់អន្ទាក់អ្នក ហើយអ្នកក៏ជាប់អន្ទាក់នេះ ដោយមិនដឹងខ្លួន ពេលគេឃើញអ្នក គេចាប់យកភ្លាម ព្រោះអ្នកហ៊ានរករឿង ព្រះអម្ចាស់។

²⁵ព្រះអម្ចាស់បានបើកឃ្លាំងរបស់ព្រះអង្គ ហើយយកគ្រឿងសស្ត្រាវុធ នៃព្រះពិរាធចេញមក ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ត្រូវការប្រើគ្រឿងសស្ត្រាវុធទាំង នេះ នៅទឹកដីខាងដេ។²⁶ វាយប្រហារបាបីឡូនពីចំងាយ។ ចូរបើកជង្រករបស់ពួកគេ ចូរកម្ទេចក្រុងនេះ ហើយបំផ្លាញទាំងអស់ ថ្វាយផ្តាច់ដល់ព្រះអម្ចាស់ កុំទុក ឲ្យនៅសេសសល់អ្វីឡើយ។

²⁷ចូរសម្លាប់មេទ័ពទាំងអស់នៅទឹកដីនោះ ដូចគេដែលគេសម្លាប់នៅទីសត្ថយាត! ពួកគេមុខជាមេទ័ពទាំងអស់ ដ្បិតថ្ងៃដែលពួកគេទទួលទារុណកម្ម មកដល់ ហើយ។²⁸ ប្រជាជនដែលរត់គៀសខ្លួនចេញពីក្រុង បាបីឡូន ប្រកាសឲ្យអ្នកក្រុងស៊ីយ៉ូនដឹងថាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង ព្រះអង្គសងសឹកហើយ គឺព្រះអង្គ សងសឹកពួកបាបីឡូន ព្រោះគេបានកម្ទេចព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។

²⁹ចូរកោះហៅអ្នកបាញ់ព្រួញ គឺអ្នកបាញ់ព្រួញ ដ៏ពូកែទាំងប៉ុន្មាន មកវាយលុកបាបីឡូន ចូរបោះទ័ពជុំវិញក្រុងនេះ កុំឲ្យនរណាម្នាក់រត់រួចឡើយ។ ចូរសងពួក បាបីឡូនវិញ តាមអំពើរបស់ពួកគេ ពួកគេធ្លាប់ប្រព្រឹត្តយ៉ាងណា ចូរប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេវិញយ៉ាងនោះដែរ។ ដ្បិតពួកគេវាយប្រហារហើនដាក់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះ ជីវិតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។³⁰ ហេតុនេះហើយបានជានៅថ្ងៃនោះ យុវជនរបស់ពួកគេដួលស្លាប់នៅតាមផ្លូវ ទាហានទាំងអស់ក៏បាត់បង់ជីវិតដែរ នេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³¹«មើល! ក្រុងបាបីឡូនដ៏ព្រហ័នអើយ យើងនឹងដាក់ទោសអ្នកថ្ងៃដែលអ្នកទទួលទារុណកម្មមកដល់ហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភព ទាំងមូល។³² ដូច្នេះក្រុងដ៏ព្រហ័ននេះ ត្រូវជំពប់ដួល។ គ្មាននរណាជួយលើកវាឡើងវិញទេ យើងដុតកម្ទេចក្រុងនានានៅទឹកដីបាបីឡូន ហើយភ្លើងនឹងឆាបឆេះ គ្រប់ទិសទី។

³³ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល និងប្រជាជនយូដា ត្រូវបាបីឡូនសង្កត់សង្កិនរួមជាមួយគ្នា អស់អ្នកដែលបានកៀរពួកគេ ទៅជាឈ្លើយ នៅតែយុំពួកគេទុកដដែល មិនព្រមលែងពួកគេឡើយ។³⁴ ព្រះដែលលោះពួកគេ ព្រះអង្គប្រកបដោយបន្ទានុភាព ព្រះអង្គមាននាមថា ព្រះអម្ចាស់ នៃពិភពទាំងមូល។ ព្រះអង្គពិតជារកយុត្តិធម៌ឲ្យពួកគេ ហើយនាំសេចក្តីសុខមកលើទឹកដី និងធ្វើឲ្យអ្នកទឹកដីបាបីឡូនកើតចោល។

³⁵ជានឹងតាមបំផ្លាញពួកជនជាតិខាងដេ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ក៏នឹងបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជន ហើយប្រហារពួកអ្នកដឹកនាំ រួមទាំងអ្នកប្រាជ្ញរបស់គេដែរ។³⁶ ចូរយកដាវទៅប្រហារគ្រូហោររបស់ពួកគេ! អ្នកទាំងនោះជាមនុស្សរីកលចរិត! ចូរយកដាវទៅប្រហារទាហានដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់

ពួកគេ អ្នកទាំងនោះត្រូវរលំហើយ។³⁷ ចូរយកដាវទៅប្រហារសេះ និងរទេះចម្បាំងរបស់ពួកគេ ហើយប្រហារជនបរទេសដែលមកជួយច្បាំង រួមជាមួយពួកគេដែរ! អ្នកទាំងនោះទន់ខ្សោយដូចមនុស្សស្រី! ចូរយកដាវបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ ហើយរឹបអូសយកទាំងអស់ទៅ។

³⁸ ចូរយកដាវទៅវាយទឹកទន្លេរបស់ពួកគេ ឲ្យរឹងស្ងួត! ដ្បិតទឹកដីនេះពោរពេញដោយរូបបដិមា ពួកគេរង្វេងរង្វាន់ទៅតាមរូបច្រើនមោង ដឹកម្រក់របស់ខ្លួន។³⁹ ហេតុនេះហើយបានជាសត្វព្រៃ និងសត្វសាហារ នាំគ្នាមកស្នាក់អាស្រ័យនៅក្នុងក្រុងនេះ សត្វគ្រាតក៏មកធ្វើសំបុករបស់នៅដែរ គ្មានមនុស្សរស់នៅ អស់កល្បជាអង្វែងតរៀងទៅ។⁴⁰ ក្រុងនេះប្រៀបបាននឹងក្រុងសូដុម និងកូម៉ូរ៉ា ព្រមទាំងក្រុងឯទៀតៗ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបំផ្លាញ គឺគ្មាននរណាមករស់នៅទៀតឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏គ្មានមនុស្សណាមកតាំងទីលំនៅ ទៀតដែរ»។

⁴¹ «មើល! មានកងទ័ពមកពីទិសខាងជើង ប្រជាជាតិមួយ និងស្តេចដ៏ខ្លាំងពូកែទាំងឡាយ ចេញដំណើរពីទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដី។⁴² ពួកគេលើកផ្លូវ លើកលំពែងឡើង ពួកគេសាហារណាស់ ឥតមានចិត្តមេត្តាទេ សន្លឹកទ័ពរបស់ពួកគេលាន់ពូជចូលសន្លឹកសមុទ្រ ពួកគេជិះសេះមក ហើយតម្រៀបគ្នាជាក្បួនទ័ព ដើម្បីវាយលុកក្រុងបាប៊ីឡូន។⁴³ ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូនបានឮដំណឹងនេះ ក៏ទន់ដៃទន់ជើង អន្ទះសា និងឈឺចាប់ដូចត្រូវហៀបនឹងសម្រាលកូន។

⁴⁴ គេលោដូចសត្វស្លឹងចេញពីមាត់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ចូលទៅក្នុងគុម្ពោតព្រៃរហ័សយ៉ាងណា យើងក៏នឹងធ្វើឲ្យអ្នកទឹកដី បាប៊ីឡូនរត់ចេញទៅរហ័សយ៉ាងនោះដែរ។ យើងនឹងតែងតាំងអ្នកគ្រប់គ្រង ដែលយើងបានជ្រើសរើសឲ្យគ្រប់គ្រងលើទឹកដីនេះ។ តើមាននរណាអាចផ្ទឹមស្មើនឹងយើង? តើនរណាហ៊ានប្តឹងយើង? តើអ្នកដឹកនាំណាអាចប្រឆាំងនឹងយើង?

⁴⁵ ដូច្នេះ ចូរនាំគ្នាស្តាប់អំពីការដែលព្រះអម្ចាស់ សម្រេចធ្វើចំពោះបាប៊ីឡូន និងគម្រោងការដែលព្រះអង្គគ្រោងទុក ដើម្បីដាក់ទោសអ្នកទឹកដីខាងលើ! សត្រូវពិតជានាំអ្នកទឹកដីនេះចេញទៅ ដូចកូនចៀមដែលគេកៀរយកទៅ ព្រមទាំងបំផ្លាញទឹកដីភូមិរបស់ពួកគេ ឲ្យហិនហោចទៀតផង។⁴⁶ ពេលក្រុងបាប៊ីឡូនរលំ ផែនដីក៏កកើក មានសម្រែកលាន់ឮឡើងក្នុងចំណោម ប្រជាជាតិទាំងឡាយ»។

51 ¹ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលការនេះ៖ មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យខ្យល់ព្យុះ បក់បោកបំផ្លាញក្រុងបាប៊ីឡូន និងប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងនោះ។² យើងនឹងប្រើជនជាតិផ្សេងៗទៅក្រុងបាប៊ីឡូន។ ពួកគេនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាខ្លាចខ្លាយ ហើយមហន្តរាយ របស់អ្នកផងដែរ ពួកគេមកពីគ្រប់ទិសទី វាយលុកក្រុងបាប៊ីឡូន នៅថ្ងៃនោះ។»

³ មិនត្រូវឲ្យទាហានទាញបាញ់ព្រួញ និងមិនឲ្យគេពាក់អាវក្រោះ ដែល។ កុំត្រាប្រណីយុវជនរបស់ពួកគេ ចូរបំផ្លាញកងទ័ពទាំងមូលរបស់ពួកគេចោលទៅ។⁴ ដ្បិតពួកគេដួលស្លាប់នៅក្នុងទឹកដីខាលដៃ អ្នកដែលគេចាក់ទម្ងន់ ត្រូវស្លាប់នៅតាមដងផ្លូវរបស់ពួកគេដែរ។

⁵ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដែលជាព្រះ របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងជនជាតិយូដា ទ្រង់មិនបោះបង់ចោលប្រជារាស្ត្រ របស់ព្រះអង្គឡើយ ទោះបីទឹកដីរបស់គេបានពេញទៅដោយ ពួកទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ។⁶ ចូររត់ចេញពីក្រុងបាប៊ីឡូនទៅ សូមឲ្យគេសង្គ្រោះខ្លួនឯងទៅ។ មិនគួរឲ្យខ្លួនរំសាយទៅតាមគេឡើយ។ ដ្បិតនេះជាការសងសឹកនៃព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអង្គនឹងសងគ្រប់យ៉ាងដល់គេវិញ។

⁷ បាប៊ីឡូនប្រៀបបាននឹងព្រៃមាសនៅក្នុង ព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រៃដែលធ្វើឲ្យពិភពលោកទាំងមូលស្រវឹង ប្រជាជាតិទាំងឡាយបានផឹកស្រាពីព្រៃនេះ ហើយរង្វង់រង្វាន់។⁸ ពេលនោះបាប៊ីឡូនបំផ្លាញខ្ទេចខ្ទីអស់។ ចូរយំសម្រាប់គេ! យកថ្នាំមកព្យាបាលការឈឺចាប់របស់គេ ប្រហែលជាគេអាចជាវិញ។

⁹ «ពួកយើងខិតខំព្យាបាលបាប៊ីឡូនដែរ តែវាពុំអាចជាសះស្បើយបានទេ។ ដូច្នេះ ចូរបោះបង់ចោលក្រុងនេះ ហើយរំលោភទឹកដីរបស់យើងរៀងៗខ្លួនវិញ ដ្បិតទោសរបស់ក្រុងនេះមានទំហំធំជាង ផ្ទៃមេឃ និងអាកាសវេហស៍ទៅទៀត។¹⁰ ព្រះអម្ចាស់រកយុត្តិធម៌ឲ្យពួកយើង។ មក! យើងនាំគ្នារៀបរាប់ប្រាប់អ្នកក្រុងស៊ីយ៉ូន អំពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើង»។

¹¹ ចូរសម្រេចមុខព្រួញ ហើយដាក់ព្រួញពេញបំពង់។ ព្រះអម្ចាស់មានគម្រោងការកម្ទេចក្រុងបាប៊ីឡូន ហេតុនេះបានជាព្រះអង្គជំរុញ ស្ដេចទឹកដីមេឌីយ៉ូសម្រេចការនេះ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សងសឹកពួកបាប៊ីឡូន ព្រោះពួកគេកម្ទេចព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។¹² ចូរលើកទង់សញ្ញាវាយលុកកំពែងក្រុងបាប៊ីឡូន ចូរបន្ថែមកងយាមល្បាត ចូរដាក់អ្នកយាមឲ្យឃ្លាំមើល ចូរបង្កប់ទាហានចាំវាយឆ្នុក ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សម្រេចតាមផែនការ ដែលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលប្រឆាំង នឹងអ្នកក្រុងបាប៊ីឡូន។

¹³ អ្នកដែលបានរស់នៅតាមមាត់ទន្លេ ហើយអ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើន អ្នកមានចិត្តលោភលន់ តែចុងបញ្ចប់របស់អ្នកមកដល់ហើយ។¹⁴ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូល យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ក្នុងនាមព្រះអង្គផ្ទាល់ថា «យើងនឹងនាំកងទ័ពដ៏ច្រើនដូចហ្វូងកណ្តាប់ មកវាយលុកអ្នក ពួកគេនឹងស្រែកដើម្បីទាស់ជាមួយអ្នក»។

¹⁵ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតផែនដី ដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពិភពលោក ដោយព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបានលាតសន្ធឹងផ្ទៃមេឃ ដោយព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ។¹⁶ ពេលព្រះអង្គបន្លឺព្រះសូរសៀង ទឹកទាំងឡាយមកមូលផ្តុំគ្នានៅលើមេឃ ពពករសាត់មកពីជើងមេឃ ផ្លេកបន្ទោរបង្ហូរភ្លៀងចុះមក ហើយខ្យល់ក៏ចេញពីកន្លែងរបស់វាដែរ។

¹⁷ គ្រប់មនុស្សទៅជាមានអំនួត ដោយគ្មានការយល់ដឹង។ គ្រប់អស់ទាំសរុបព្រះដែលធ្វើពីដែកគឺនាំឲ្យគេខ្មាសវិញ។ ដ្បិតរូបព្រះទាំងនោះគឺបន្លំ ហើយមិនមានជីវិតក្នុងវាទេ។¹⁸ ព្រះទាំងនោះគ្មានបានការ ហើយនឹងត្រូវវិនាសសូន្យ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស។¹⁹ ប៉ុន្តែព្រះរបស់លោកយ៉ាកូបវិញ មិនដូច្នោះទេ គឺព្រះអង្គបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសអ៊ីស្រាអែល ធ្វើជាប្រជារាស្ត្រផ្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គមាននាមថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

²⁰ អ្នកប្រៀបបាននឹងញញួរ ជាក្រៀងសស្ត្រាវុធ យើងបានប្រើអ្នកសម្រាប់វាយដំប្រជាជាតិនានា និងកម្ទេចគំរាមទាំងឡាយ។²¹ យើងបានប្រើអ្នកសម្រាប់កម្ទេចសេះ និងទាហានដែលជិះនៅលើវា យើងបានប្រើអ្នកសម្រាប់កម្ទេច រទេះចម្បាំង និងអ្នកបរដែរ។

²² យើងបានប្រើអ្នក សម្រាប់ប្រហារមនុស្សប្រុសស្រី យើងបានប្រើអ្នក សម្រាប់ប្រហារចាស់ៗ និងក្មេងៗ យើងបានប្រើអ្នកសម្រាប់ប្រហារយុវជន និងនារីព្រហ្មចារី។²³ យើងបានប្រើអ្នក សម្រាប់ប្រហារគង្វាល និងហ្វូងសត្វរបស់គេ យើងបានប្រើអ្នក សម្រាប់ប្រហារអ្នកក្នុងស្រែ និងគោដែលគេទឹម យើងបានប្រើអ្នក សម្រាប់ប្រហារចៅហ្វាយខេត្ត និងមន្ត្រីផង។

²⁴ យើងនឹងសងទៅក្រុងបាប៊ីឡូន និងអ្នកទឹកដីខាលដៃទាំងអស់ តាមអំពើ ឃោរឃៅដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ចំពោះក្រុងស៊ីយ៉ូន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁵ មើល! បាប៊ីឡូនអើយ យើងនឹងដាក់ទោសអ្នក ហើយអ្នកប្រៀបបាននឹងភ្នំមួយ ដែលកម្ទេច ផែនដីទាំងមូល នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងលើកដៃប្រហារអ្នក យើងប្រមៀលអ្នកចុះពីលើថ្មភ្នំ ធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយទៅជាពន្លកភ្លើងមួយ។²⁶ ដូច្នេះ គេនឹងលែងយកថ្មគ្រឹះដីមានតម្លៃ ឬថ្មសម្រាប់ធ្វើជាសសរ ចេញពីអ្នកទៀតឡើយ ដ្បិតអ្នកត្រូវវិនាសហិនហោចរហូតទៅ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

²⁷ ចូរលើកទង់សញ្ញាវាយលុកទឹកដីនេះ! ចូរផ្លុំស្នែងក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ! ចូរប្រមូលប្រជាជាតិនានាវាយលុកក្រុងនេះ។ ចូរហៅគំរាមទាំងឡាយ គឺនគរអាហ្វាវ៉ាត មីនី និងអ៊ីសក្លាស មកច្បាំងនឹងក្រុងនេះ ចូរតែងតាំងឲ្យមានអ្នកកេណ្ឌទ័ព ចូរបញ្ជូនទ័ពសេះយ៉ាងច្រើនកុះករដូចកណ្តាប់។²⁸ ចូរប្រៀបចំប្រជាជាតិនានាវាយលុកក្រុងនេះ ដោយរួមជាមួយស្ដេចទឹកដីមេឌី ព្រមទាំងពួកចៅហ្វាយខេត្ត និងមន្ត្រី ដែលនៅក្រោមគេផង។

²⁹ ដ្បិត ផែនដីកក្រើករំពើក និងញាប់ញ័រ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះក្រុងបាប៊ីឡូន តាមគម្រោងការរបស់ព្រះអង្គ គឺធ្វើឲ្យក្រុងនេះក្លាយទៅជាទីស្ងួតស្ងាត់ គ្មានមនុស្សរស់នៅ។

³⁰ ពួកទាហានដ៏ពូកែរបស់ទឹកដីបាប៊ីឡូន ឈប់ច្បាំង ហើយសំងំនៅក្នុងបន្ទាយ។ ពួកគេបាត់បង់សេចក្តីក្លាហាន ធ្លាក់ខ្លួនខ្សោយដូចមនុស្សស្រី។ ខ្មាំងសត្រូវដុតបំផ្លាញផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយកម្ទេចនូវទ្វាររបស់ពួកគេចោលដែរ។³¹ អ្នករត់នាំគ្នាបាត់បង់បណ្តាក់គ្នា អ្នកនាំសារក៏នាំដំណឹងតៗគ្នា ដើម្បីទៅទូលស្ដេចទឹកដីបាប៊ីឡូនថា សត្រូវវាយយកបានទីក្រុង ពីដោយម្ខាង ទៅដោយម្ខាងទៀត។³² ដ្បិត សត្រូវកាន់កាប់ផ្លូវទឹកទាំងឡាយ ហើយព្រមទាំងដុតកម្ទេចបន្ទាយផង ជាហេតុធ្វើឲ្យទាហានបាប៊ីឡូននាំគ្នាធ្លាក់ទឹកចិត្ត។

³³ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលជាព្រះរបស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ ក្រុងបាប៊ីឡូនប្រៀបបាននឹងលានបោកស្រូវ។ គឺដល់ពេលបោកហើយ។ នៅតែបន្តិចទៀត ដល់ពេលគេច្រូតកាត់ក្រុងនេះហើយ។

³⁴ នេបូកេដា ជាស្ដេចទឹកដីបាប៊ីឡូន បានលេប និងកម្ទេចខ្ញុំ ធ្វើឲ្យខ្ញុំប្រៀបបាននឹងបានគ្មានអាហារ ស្ដេចនេះប្រៀបបាននឹងនាគដែលលេបខ្ញុំ ស្ដេចនេះត្របាក់លេបអ្វីៗដ៏មានតម្លៃនៅក្នុងខ្ញុំ រួចខ្ជាក់ខ្ញុំចោល។³⁵ អ្នកក្រុងស៊ីយ៉ូនពោលថា សូមឲ្យពួកបាប៊ីឡូនរងនូវអំពើឃោរឃៅ ដែលគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំ។ អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមពោលថា សូមឲ្យពួកខាលដៃទទួលទោស ព្រោះតែបានបង្ហូរឈាមខ្ញុំ។

³⁶ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល មកកាន់ប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹមថា៖ យើងនឹងរកយុត្តិធម៌ឲ្យអ្នក យើងនឹងសងសឹកជំនួសអ្នក យើងនឹងធ្វើឲ្យទន្លេនៅក្រុងបាប៊ីឡូន ហូតហែងរហូតដល់ប្រភពទឹករបស់វា។³⁷ ក្រុងបាប៊ីឡូននឹងក្លាយទៅជាកំនរឥដ្ឋ ជាសំបុកឆ្អែតព្រៃ ធ្វើឲ្យប្រជាជាតិឯទៀតៗស្រឡាំងកាំង និងព្រិសម្បុរ ជាកន្លែងដែលគ្មានមនុស្សរស់នៅទៀត។

³⁸ជនជាតិបាប៊ីឡូននាំគ្នាគ្រហឹមដូចសិង្ហស្វារ ហើយពួកគេក៏គ្រហឹមដូចកូនសិង្ហដែរ។³⁹ពេលណាពួកគេពុះកញ្ឆោលដល់កម្រិតហើយ យើងនឹងរៀបចំជប់លៀង ឲ្យពួកគេ យើងនឹងបង្អួកពួកគេឲ្យស្រវឹង រហូតទាល់តែគេលេង ហើយដេកលក់រហូត លែងភ្ញាក់ឡើង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴⁰យើងនឹងនាំ ពួកគេទៅទីសក្តិយាតដូចជា យកសត្វពពែ និងចៀមផងដែរ។

⁴¹ម្តេចក៏ក្រុងសេសាក ដែលពិភពលោកទាំងមូលធ្លាប់តែលើកតម្កើង ត្រូវធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃខ្មាំងដូច្នេះ! ម្តេចក៏បាប៊ីឡូនក្លាយទៅជាទីស្នូសាន ក្នុងចំណោម ប្រជាជាតិនានាបែបនេះ។⁴²សមុទ្រជន់លិចទឹកដីបាប៊ីឡូន ហើយទឹករលកក៏បក់បោកលើទឹកដីនេះដែរ!

⁴³ក្រុងទាំងឡាយនៅទីកន្លែងបាប៊ីឡូន ត្រូវវិនាសអន្តរាយ ទឹកដីនោះក្លាយទៅជាទីហ្មតហ្មង និងព្រៃល្មៀង ជាទីកន្លែងដែលគ្មាននរណាស់នៅ ហើយក៏គ្មានមនុស្ស ណាដើរកាត់ដែរ។⁴⁴យើងនឹងដាក់ទោសបាល ដែលជាព្រះរបស់ជនជាតិ បាប៊ីឡូន អ្វីៗដែលវាលេបចូលទៅនោះ យើងនឹងទាញចេញមកវិញ ប្រជាជាតិ ទាំងឡាយលែងលើកគ្នា ទៅរកព្រះនោះទៀតហើយ រីឯកំពែងក្រុងបាប៊ីឡូនក៏រលំដែរ។

⁴⁵ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ ចូរនាំគ្នាត់ចេញពីចំណោមគេ។ គ្រប់គ្នាត់ឲ្យបានជឿន គេចពីកំហឹងរបស់យើង។⁴⁶មិនត្រូវបាក់ទឹកចិត្ត ហើយភ័យខ្លាចដោយពួក ពាក្យ ចម្លងអារ៉ាម ដែលគេនិយាយក្នុងទឹកដីនោះឡើយ ដ្បិតឆ្នាំនេះមានពួកពាក្យចម្លងអារ៉ាមមួយ។ ឆ្នាំក្រោយមានពួកពាក្យ ចម្លងអារ៉ាមមួយទៀត អំពើហិង្សា នឹងកើតមាននៅទីកន្លែងនេះ។ អ្នកមានអំណាចនឹងទាស់និងអ្នកមានអំណាចដែរ។

⁴⁷ហេតុនេះ នៅគ្រាខាងមុខ យើងនឹងដាក់ទោសព្រះក្លែងក្លាយ របស់ទឹកដីបាប៊ីឡូន ទឹកដីនោះទាំងមូលនឹងត្រូវអាម៉ាស់ ហើយនឹងមានមនុស្សដួលស្លាប់ដោយ មុខងារ ពាសពេញក្នុងទីក្រុង។⁴⁸ក្រោយមកនៅលើមេឃ និងនៅលើផែនដី នឹងនាំគ្នាស្រែកហៅយ៉ាងសប្បាយ ដោយបាប៊ីឡូនរលំ ដ្បិតមានសត្រូវពីទិសខាង ជើង មកបំផ្លាញក្នុងនេះ!» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴⁹«ដូចបាប៊ីឡូនបានធ្វើឲ្យគ្រីស្ទាអែលស្លាប់ច្រើន ឥឡូវនេះបាប៊ីឡូននឹងត្រូវស្លាប់វិញម្តង។

⁵⁰អស់អ្នកដែលគេចផុតពីមុខងារអើយ ចូរត់ទៅចុះ កុំលប់ឲ្យសោះ។ ចូរគិតដល់ព្រះអម្ចាស់ពីចម្ងាយ ហើយនឹកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមជានិច្ច។⁵¹ពួកយើងធ្លាប់ អាម៉ាស់ នៅពេលខ្មាំងសត្រូវជេរប្រមាថ ពួកយើងបានបាក់មុខ នៅពេលជនជាតិដទៃនាំគ្នាចូលក្នុងទីសក្តិស្ថាននៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។

⁵²ហេតុនេះហើយបានជានៅគ្រាខាងមុខ យើងនឹងដាក់ទោសព្រះក្លែងក្លាយ របស់ជនជាតិបាប៊ីឡូន ហើយអ្នករបស់នឹងចូរពាសពេញក្នុងទឹកដីគេ នេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁵³ទោះបីបាប៊ីឡូនលើកខ្លួនឡើងដល់មេឃ ទោះបីពួកគេសងបន្ទាយយ៉ាងខ្ពស់ៗក្តី ក៏យើងនឹងចាត់អ្នកបំផ្លាញឲ្យនាំគ្នាមកប្រហារ ក្រុងនេះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁵⁴មានសម្រែកលាន់ឮឡើងពីក្រុងបាប៊ីឡូន ហើយសំឡេងមហន្តរាយលាន់ឮឡើង ពីទឹកដីខាល់ដេ។⁵⁵ដ្បិតព្រះអម្ចាស់កម្ទេចក្រុងបាប៊ីឡូន។ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យ សម្រែកលាន់ឮក្នុងក្រុងនេះ ប្រែទៅជាស្ងាត់ជ្រងំ កងទ័ពដែលមានសូរស្រ្តីក្នុងមហាសាគរ នាំគ្នាវាយលុកក្រុងនេះដោយសម្រែក យ៉ាងខ្លាំង។⁵⁶ពិតមែន ហើយ អ្នកបំផ្លាញមកវាយលុក ក្រុងបាប៊ីឡូន ទាហានដ៏អង់អាចរបស់ក្រុងនេះ ធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ខ្មាំង។ ឆ្លុះរបស់ពួកគេត្រូវបាក់ ស្លុត ព្រះអម្ចាស់ជា ព្រះដែលតែងតែសងទោមនុស្ស តាមអំពើដែលម្នាក់ៗប្រព្រឹត្ត។

⁵⁷ដ្បិត យើងនឹងបង្អួកមន្ត្រី អ្នកប្រាជ្ញ ចៅហ្វាយខេត្ត ទេសាភិបាល និងទាហានដ៏អង់អាចរបស់ពួកគេ ឲ្យស្រវឹង។ ពួកគេដេកលក់រហូតលែងភ្ញាក់ឡើង នេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមហាក្សត្រ ដែលមាននាមថាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។⁵⁸ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ កំពែងដីស្តីមស្តែរបស់ក្រុង បាប៊ីឡូន បាក់បែករហូតដល់គ្រឹះ ទ្វារដីខ្ពស់ៗក៏ឆេះអស់។ គឺស្នាដៃដែលប្រជាជនទាំងឡាយ បានធ្វើក្លាយជាអសារបង់ គ្រប់យ៉ាងដែលប្រជាជាតិនានាខំប្រឹងធ្វើ សម្រាប់តែភ្លើងឆេះអស់»។

⁵⁹នេះជាសេចក្តីដែលពួកការីយេនមាបង្គាប់ដល់លោកសេរីយ៉ា ជាកូនរបស់លោកនេរីយ៉ា និងជាចៅរបស់លោកម៉ាសេយ៉ា នៅពេលដែលគាត់ទៅទីកន្លែងបាប៊ីឡូន ជាមួយព្រះបាទសេដេគា នៅឆ្នាំទីបួន ក្នុងរជ្ជកាលរបស់ស្តេចនេះ។ លោកសេរីយ៉ាមានមុខតំណែងជាមេលើពួកមហាសាគរ។⁶⁰លោកយេនមាសេរីយ៉ាអំពីទុក្ខ លំបាកទាំងប៉ុន្មាន ដែលកើតមានដល់ទឹកដីបាប៊ីឡូន ទុកក្នុងក្រាំងមួយ គឺព្រះបន្ទូលទាំងអស់ស្តីអំពីទឹកដីបាប៊ីឡូន ដែលបានមានចែងទុក។

⁶¹លោកយេនមាថ្លែងទៅកាន់លោកសេរីយ៉ាថា៖ «ពេលអ្នកទៅដល់បាប៊ីឡូន នោះនឹងឃើញហើយអ្នកត្រូវអានសេចក្តីទាំងនេះឲ្យឮ។⁶²រួចត្រូវនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលមានព្រះបន្ទូលថា ក្រុងនេះនឹងត្រូវបំផ្លាញ លែងមានមនុស្ស មានសត្វរស់នៅទៀតហើយ គឺក្រុងនេះក្លាយទៅជាទីស្នូសានរហូត តទៅ។

⁶³ពេលអ្នកអានសេចក្តីក្នុងក្រាំងនេះចប់ សូមចងក្លាយនឹងថ្មមួយដុំ រួចយកទៅទម្លាក់នៅកណ្តាលទន្លេអ៊ីប្រាត។⁶⁴ហើយ សូមប្រកាសថា ក្រុងបាប៊ីឡូននឹងត្រូវ លិចលង់។ គឺក្រុងនេះមិនអាចងើបឡើងវិញ ដោយសារមហន្តរាយ ដែលយើងធ្វើឲ្យកើតដើម្បីទាស់នឹងពួកគេ ហើយពួកគេនឹងដួលចុះ»។ ពាក្យរបស់លោក យេនមាបានចប់តែត្រឹមនេះ។

52 ព្រះបាទសេដេកាឡើងសោយរាជ្យ ទ្រង់មានជន្មាយុវែងមួយព្រះវស្សា ទ្រង់សោយរាជ្យបានដប់មួយឆ្នាំ នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ មាតាបស់ស្តេចមាននាម ថា ហាមូថាល់ ជាកូនរបស់លោកយេរេមា ដែលជាអ្នកទឹកដីលីបណា។² ព្រះបាទសេដេកា ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់គ្រប់បែបយ៉ាង ទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ ដូច ព្រះបាទយេហូយ៉ាគីមដែរ។³ ព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរិយាធិបតីព្រះក្រុងយេរូសាឡឹម និងទឹកដីយូដា ការនេះធ្វើឲ្យគេឆ្កាក់ចេញពីចំពោះព្រះអង្គ។ នៅគ្រានោះព្រះបាទ សេដេកាបានបោះបោរព្រះនាងនឹងស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន។

⁴ ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំបួននៃរជ្ជកាលព្រះបាទសេដេកា នៅថ្ងៃទីដប់នៃខែទីដប់ ព្រះចៅនេបូក្ខេសាជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន បានលើកទ័ពទាំងមូលមកវាយក្រុង យេរូសាឡឹម។ ពួកគេបានបោះជំរំទ័ព ទល់មុខទីក្រុង ហើយនិងសាងសង់ទួលព័ទ្ធជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹមផងដែរ។⁵ ដូច្នេះ ពួកគេបានឡោមព័ទ្ធក្រុងនេះ រហូត ដល់ឆ្នាំទីដប់មួយ នៃរជ្ជកាលព្រះបាទ សេដេកា។

⁶ នៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំបួន នៃខែទីបួន នៅក្នុងឆ្នាំនោះ ពេលដែលទុក្ខក្សកើតមានយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងទីក្រុង ប្រជាជននៅក្នុងទីក្រុងដ៏ទាំងមូល លែងមានអាហារបរិភោគ ទៀតហើយ។⁷ ក្រោយមក ពួកខ្មាំងម្ល៉េះកំពែងក្រុង ទោះបីកងទ័ពខាងដេឡោមព័ទ្ធទីក្រុងក្តី ពួកទាហានយូដាទាំងអស់នាំគ្នាចេញពីទីក្រុង នៅពេលយប់តាម ទ្វារដែលស្ថិតនៅចន្លោះកំពែងទាំងពីរក្បែរខ្សាច់ប្រាសាទ ហើយរត់តាមផ្លូវឆ្ពោះទៅរាល់អារ៉ាបា ហើយនៅជុំវិញទីក្រុងនោះដែរ។⁸ ប៉ុន្តែ កងទ័ពខាងដេ ក៏នាំគ្នាដេញ តាមព្រះបាទសេដេកាទាន់ នៅរាល់ទំនាបនៃទន្លេយូដាដិតក្រុងយេរូសា។ ពេលនោះពួកកងទ័ពទាំងមូលរបស់ស្តេចក៏រត់បែកខ្ញែកចេញពីស្តេចអស់ទៅ។

⁹ ទាហានខាងដេចាប់ស្តេចបញ្ជូនទៅព្រះចៅនេបូក្ខេសានៅក្នុងរឹបប្បា ក្នុងទឹកដីហាម៉ាត់ ព្រះចៅនេបូក្ខេសាប្រកាសកាត់ទោសព្រះបាទសេដេកា។¹⁰ ស្តេចទឹកដី បាប៊ីឡូនបញ្ជាឲ្យគេអារកបុត្រទាំងអស់របស់ព្រះបាទសេដេកា នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះបាទសេដេកា ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូនក៏បានឲ្យគេអារកពួកមន្ត្រីទាំងអស់នៃ ទឹកដីយូដា នៅក្នុងរឹបប្បាដែរ។¹¹ បន្ទាប់មក ព្រះចៅនេបូក្ខេសាឲ្យគេចាក់ភ្នែកព្រះបាទសេដេកា រួចដាក់ច្រវាក់លង្ហិនពីរជាន់។ ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូននាំព្រះបាទ សេដេកាទៅទឹកដីបាប៊ីឡូន ឃុំទុករហូតដល់ថ្ងៃស្អិត។

¹² នៅពេលនោះ គឺក្នុងថ្ងៃទីដប់នៃខែទីប្រាំ ក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបួននៃរជ្ជកាលព្រះចៅនេបូក្ខេសា ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន លោកនេបូសាវ៉ាដាន ដែលជាមេទ័ពធំ ដែលបានបម្រើស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូនមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម។¹³ លោកដុតកម្ទេចព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដំណាក់របស់ស្តេច ហើយព្រមទាំងផ្ទះនៅក្នុង យេរូសាឡឹម ជាពិសេស គឺដុតកន្លែងដែលសំខាន់ៗរបស់ពួកអភិជនទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុង។¹⁴ ក៏ដូចជាកំពែងជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយពួកកងទ័ពរបស់ក្រុងបាប៊ីឡូនដែលមកជាមួយមេទ័ព លោកនេបូសាវ៉ាដាន បានផ្ដាញអ្វីទាំងអស់។

¹⁵ លោកនេបូសាវ៉ាដាន ជារាជប្រតិភូ កៀវប្រជាជនដែលនៅសេសសល់ក្នុងទីក្រុង គឺជនក្រីក្រមួយចំនួន ទាហានដែលបានរត់ទៅចុះចូលនឹងស្តេច ទឹកដីបាប៊ីឡូន ព្រមទាំងពួកជាងដែលនៅសេសសល់យកទៅជាឈ្លើយសឹក។¹⁶ ប៉ុន្តែ លោកនេបូសាវ៉ាដាន មេទ័ពមេធំ បានទុកឲ្យជនតូចតាចខ្លះរស់នៅក្នុង ទឹកដីនោះ ដើម្បីដាំទំពាំងបាយជូរ ជាអ្នកដែលធ្វើការអារនៅដីទីវា។

¹⁷ ដ្បិត សសរលង្ហិនដែលនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ សម្រាប់កំណល់អាងធំ ហើយលង្ហិនសមុទ្រ ដែលស្ថិតនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកជនជាតិខាងដេបានបំផ្លាញសសរទាំងនោះ ទៅជាចំណែលទូចៗ ហើយយកលង្ហិនទាំងប៉ុន្មាននាំទៅក្រុងបាប៊ីឡូន។¹⁸ ពួកគេយកឆ្នាំង ដែក កាំបិត ភាជន ពែង និងគ្រឿងបរិក្ខារផ្សេងទៀតៗធ្វើពីលង្ហិន ដែលពួកសង្ឃសម្រាប់ទុកជារបស់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះវិហារទៅដែរ។¹⁹ លោកដែលជាមេទ័ពធំ ក៏បានយកផងដែរ ដូចជា ចានក្ដាំ ចង្ក្រាន ភាជន ឆ្នាំង ជើងចង្កៀង ពែង ចាន គោម និងវត្ថុទាំងប៉ុន្មាន ដែលធ្វើពីមាសពីប្រាក់ គ្មានសល់អ្វីឡើយ។

²⁰ រីឯសសរទាំងពីរ អាងធំ និងរូបគោលង្ហិនទាំងដប់ពីរជាកំណល់ ដែលព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានធ្វើ សម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ គឺវត្ថុទាំង ប៉ុន្មានដែលធ្វើពីលង្ហិននេះ គ្មាននរណាដឹងថាមានទម្ងន់ប៉ុន្មានទេ។²¹ សសរនីមួយៗមានកម្ពស់ដប់ប្រាំបីហត្ថ ហើយរង្វង់សសរមានប្រវែងដប់ពីរហត្ថ។ សសរ នោះប្រហោងក្នុង និងមានកម្រាស់បួនហ៊ុន។

²² នៅពេលសសរមានក្បាច់ក្បាលសសរ មួយធ្វើពីលង្ហិន ដែលមានកម្ពស់ប្រាំហត្ថ។ នៅជុំវិញក្បាច់ក្បាលសសរមានក្បាច់ក្រឡាអួន និងផ្លែទឹមជាច្រើន ដែល ធ្វើពីលង្ហិនទាំងអស់។ រីឯសសរទីពីរមានទំហំ និងមានផ្លែទឹមដូចគ្នាដែរ។²³ ដូច្នេះ មានផ្លែទឹមទាំងអស់កៅសិបប្រាំមួយនៅជុំវិញ ហើយផ្លែទឹមដែលនៅជាប់ នឹងក្បាច់ក្រឡាអួន មានចំនួនទាំងអស់មួយរយ។

²⁴ លោកដែលជាមេទ័ពធំ បានចាប់ពួកអ្នកទោសដូចជាលោកសេរ៉ាវ៉ា ជាមេក្រុមបូជាចារ្យ ជាមួយលោកសេផាសា ជាបូជាចារ្យរង ព្រមទាំងអ្នកយាមទ្វារ ព្រះវិហារបីនាក់ យកទៅជាមួយ។²⁵ ចេញពីទីក្រុង លោកក៏ចាប់អ្នកទោស ដែលជា មន្ត្រីមួយរូបដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើពលទាហាន ព្រមទាំងពួក នៅ ក្នុងរាងដែលមានតួនាទីជាអ្នកផ្តល់យោបល់ គឺជាអ្នកនៅក្នុងទីក្រុងនៅឡើយ។ លោកចាប់អ្នកទោសផ្សេងទៀត គឺសៀនរបស់មេទ័ពដែលមានភារកិច្ចកេណ្ឌ ទាហាន និងប្រជាជនហុកសិបនាក់ទៀត ដែលស្ថិតនៅក្នុងទីក្រុងនាពេលនោះ។

²⁶ លោកនេបូសាវ៉ាដាន ដែលជាមេទ័ពធំ បានចាប់អ្នកទាំងនោះ នាំទៅថ្វាយស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូននៅរឹបប្បា។²⁷ ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូនបានប្រហារជីវិតអ្នកទាំងនោះ នៅក្នុងរឹបប្បា ក្នុងទឹកដីហាម៉ាត់។ ជនជាតិយូដាត្រូវគេកៀវចេញឆ្ងាយពីទឹកដីរបស់ខ្លួនបែបនេះឯង។

²⁸ ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅនេបូក្ខេសា ស្តេចនេះកៀវជនជាតិយូដាយកទៅជាឈ្លើយ ចំនួន៣០២៣នាក់។²⁹ ក្នុងឆ្នាំទីដប់ប្រាំបីនៃរជ្ជកាលព្រះចៅ នេបូក្ខេសា ស្តេចនេះកៀវអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម យកទៅជាឈ្លើយចំនួន ៨៣២នាក់។³⁰ ក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃបីនៃរជ្ជកាលព្រះចៅនេបូក្ខេសា លោកនេបូសាវ៉ាដាន ជារាជ ប្រតិភូកៀវជនជាតិយូដាយកទៅជាឈ្លើយចំនួន៧៤៥នាក់។ សរុបទាំងអស់មានចំនួន ៤៦០០នាក់។

³¹ ហេតុការណ៍ទាំងនោះគឺបានកើតឡើង នៅថ្ងៃទីម្ភៃប្រាំខែទីដប់ពីរក្នុងឆ្នាំទីសាមសិបប្រាំពីរ ដែលព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីន ជាស្តេចទឹកដីយូដា ត្រូវគេចាប់យកទៅជា ឈ្លើយសឹក ត្រូវនឹងឆ្នាំទីមួយ នៃរជ្ជកាលព្រះចៅអេរីល-មេរ៉ូដាក់ ជាស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ព្រះចៅអេរីល មេរ៉ូដាក់ ដោះលែងព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនឲ្យមានសេរីភាព។

³² ស្តេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់ព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីន ដោយស្ម័គ្រស្មាលព្រមទាំងប្រទានកន្លែងកិត្តិយសជាងស្តេចដទៃទៀតៗ ដែលជាប់ជាឈ្លើយនៅក្នុងបាប៊ីឡូន។

³³ ស្តេចអនុញ្ញាតឲ្យ ព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីន លែងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ជាឈ្លើយសឹក ហើយព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីនសោយព្រះស្វាយ រួមគ្នាជាមួយជាវៀងរាល់ថ្ងៃ រហូត ដល់អស់ព្រះជន្ម។³⁴ ស្តេចទឹកដីបាប៊ីឡូន ទំនុកបម្រុងព្រះបាទយ៉ូយ៉ាគីន ជារៀងរាល់ថ្ងៃ អស់មួយជីវិត រហូតដល់ថ្ងៃទ្រង់សោយទីវង្គត។

បរិទេវ

1 ទីក្រុងដែលធ្លាប់មាន មនុស្សច្រើនកុះករ ម្តេចតម្លៃបែរជានៅឯកោ នាងដូចជាស្រ្តីមេម៉ាយទៅវិញ ជាក្រុងដ៏រុងរឿងក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ជាបុត្រីនៅ កណ្តាលខេត្តទាំងប៉ុន្មាន តែតម្លៃនេះ ត្រូវបានបង្ខំឲ្យទៅជាទាសករ។² នាងយំឥតល្អិតនៅពេលយប់ ហើយទឹកភ្នែកហាមនៅលើផ្ទាល់ផង គ្មានមនុស្សដែល ស្រឡាញ់នាងបានជួយដោះទុកឡើយ ពួកមិត្តសម្លាញ់ទាំងអស់បានក្បត់នាងហើយ គេត្រឡប់ជាខ្មាំងសត្រូវវិញ។

³ដោយភាពក្រីក្រ និងការងទុក្ខ ពួកយូដាបានទៅជាឈ្លើយ នាងអាស្រ័យនៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិឥស្លាមសម្រាកទេ ពួកអ្នកបៀតបៀននាងបានតាម នាងទាន់ទាំងឃើញភាពអស់ សង្ឃឹមផង។

⁴ផ្លូវទៅកាន់ក្រុងស៊ីយ៉ូនយំទួញ ដ្បិតគ្មានអ្នកណាមកចូលរួមពីបុណ្យសោះ។ ទ្វារទីក្រុងទាំងប៉ុន្មាន នៅស្ងាត់ច្រៀប ហើយពួកសង្ឃក៏ថ្ងូរ ពួកក្រមុំៗមានទុក្ខ ក្រៀមក្រំ ហើយទីក្រុងទាំងមូលមានពេញដោយភាពជួរចត់។⁵ពួកបច្ចាមិត្តរបស់នាងបានក្លាយជាម្ចាស់ និងពួកខ្មាំងសត្រូវមានសេចក្តីចម្រើនឡើង។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើទុក្ខនាង ដោយព្រោះអំពើវិលងងឹតច្រើនរបស់នាង ពួកកូនចៅនាងត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លើយ។

⁶សម្រស់នៃប្រជាជាតិក្រុងស៊ីយ៉ូន បានបាត់បង់ហើយ ពួកចៅហ្វាយរបស់នាងបានត្រឡប់ដូចជាប្រើស ដែលរកស្មៅមិនបាន ហើយពួកគេចេញទៅដោយ ល្បើយអស់កម្លាំង។

⁷ក្នុងថ្ងៃដែលនាងទុក្ខវេទនា ហើយលំបាក ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងនឹកចាំពីសេចក្តីល្អទាំងប៉ុន្មាន ដែលធ្លាប់មានកាលពីដើម ក្នុងគ្រាដែលជនទាំងឡាយបានធ្លាក់ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្មាំងសត្រូវ ឥតមានអ្នកណាជួយសោះ នោះពួកខ្មាំងសត្រូវបានឃើញនាង ហើយបានចំអកឲ្យពីដំណើរដែលនាងបានជាប់គាំ។

⁸ក្រុងយេរូសាឡឹមបានធ្វើបាបយ៉ាងធ្ងន់ ហេតុនោះបានជាត្រូវត្រឡប់ដូចជារបស់ស្មោកគ្រោក អស់អ្នកដែលធ្លាប់លើកមុខនាងឥឡូវគេមើលងាយវិញ ពីព្រោះគេ បានឃើញកេរ្តិ៍ខ្មាសនាង ហើយនាងកំពុងតែថ្ងូរ ហើយបែរថយក្រោយ។ សេចក្តីស្មោកគ្រោករបស់នាងនៅត្រង់ដោយសំពត់ នាងមិននឹកគិតពីអនាគតទេ នាងត្រូវ ធ្លាក់ចុះយ៉ាងយ៉ាប់យឺន ឥតមានអ្នកណានឹងជួយដោះទុក្ខឡើយ។ នាងស្រែកអំពាវនាវ «សូមទតមើល សេចក្តីវេទនារបស់ខ្ញុំម្ចាស់ចុះព្រះអម្ចាស់ ដែលខ្ញុំ ងងឹតបានឈ្នះហើយ!»។

¹⁰ពួកខ្មាំងសត្រូវបានលូកដៃមកលើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មានដែលគាត់ចិត្ត នាងបានឃើញជនជាតិដទៃចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់នាង បើទោះជាទ្រង់បានផ្តាំ ទុកមិនឲ្យគេចូលទៅក្នុងជំនុំរបស់ព្រះអង្គឡើយ

¹¹ប្រជាជនទាំងអស់បានយំថ្ងូរ ដោយគេរកអាហារ ពួកគេបានឲ្យរបស់ដែលមានតំលៃទាំងប៉ុន្មាន ដើម្បីប្តូរនឹងអាហារ សំរាប់រស់នៅវិញ។ មើល សូមព្រះអម្ចាស់ ពិចារណា ដ្បិតខ្ញុំម្ចាស់បានត្រឡប់ជាទាបថោកហើយ។¹²អស់អ្នកដែលដើរកាត់តាមទីនេះ? សូមពិចារណាមើល បើមានសេចក្តីទុក្ខព្រួយណា ដូចសេចក្តីទុក្ខ ព្រួយរបស់ខ្ញុំនេះ ដែលព្រះអម្ចាស់បាននាំមកធ្វើទុក្ខដល់ខ្ញុំ នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធដ៏សហស្សរបស់ទ្រង់។

¹³ទ្រង់បានចាត់ភ្លើងពីស្ថានដ៏ខ្ពស់ឲ្យចូលក្នុងភ្លើងខ្ញុំ ភ្លើងនោះក៏ឈេះផង ព្រះអង្គបានដាក់មងសម្រាប់ចាប់ជើងខ្ញុំ និងបង្វែរខ្ញុំឲ្យទៅថយក្រោយ ក៏ធ្វើឲ្យខ្ញុំនៅ ស្ងាត់ ហើយល្បើយកំលាំង។¹⁴ឯនឹមនៃអំពើវិលងងឹតរបស់ខ្ញុំ នោះគឺព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គបានចងជាប់ហើយ ឯអំពើទាំងនោះបានជំពាក់ជាប់គ្នា មកពាក់លើករបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានឲ្យម្ខាងខ្ញុំស្លៀយទៅ ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ខ្ញុំទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃគេ ដែលខ្ញុំពុំអាចនឹងទាស់ប្រឆាំងបានឡើយ។

¹⁵ព្រះអម្ចាស់បានកំចាត់មនុស្សខ្លាំងពូកែ ដែលនៅការពារខ្ញុំ។ ទ្រង់ហៅកងទ័ពឲ្យទាស់នឹងពួកកំលោះៗប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ទាំងកំទេចភាពរឹងមាំរបស់មនុស្ស។ ព្រះអម្ចាស់បានកម្ទេចជនជាតិយូដាដូចជាជាន់ផ្ទុះទំពាំងបាយជូរ

¹⁶ព្រោះហេតុការណ៍ទាំងនេះបានជាខ្ញុំយំ ទឹកភ្នែកខ្ញុំហូរសស្រាក់ ដោយព្រោះអ្នកកម្សាន្តចិត្ត ដែលគួរមកលំហើយជីវិតខ្ញុំនោះនៅឆ្ងាយណាស់។ កូនចៅខ្ញុំត្រូវ ចោលស្ងាត់ដោយព្រោះពួកខ្មាំងសត្រូវបានឈ្នះហើយ។¹⁷ក្រុងស៊ីយ៉ូនលូកដៃទៅ តែគ្មានអ្នកណានឹងជួយដោះទុក្ខសោះ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ពីដំណើរយ៉ាកុប ថា ត្រូវឲ្យពួកអ្នកដែលនៅជុំវិញ ធ្វើជាខ្មាំងសត្រូវនឹងគាត់ ក្រុងយេរូសាឡឹមនៅកណ្តាលគេ ទុកដូចជារបស់ស្មោកគ្រោក។

¹⁸ព្រះអម្ចាស់ដ៏សុចរិត ដ្បិតខ្ញុំបានបះបោរនឹងបញ្ញត្តិព្រះអង្គ សូមស្តាប់ជនជាតិទាំងឡាយ ហើយពិចារណាមើលសេចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់ខ្ញុំ ពួកក្រមុំៗ និងពួក កំលោះៗរបស់ខ្ញុំ គេបានទៅជាឈ្លើយអស់ហើយ។¹⁹ខ្ញុំបានហៅមិត្តសំឡាញ់ខ្ញុំ តែគេបានបញ្ឆោតខ្ញុំវិញ ពួកបូជាចារ្យ និងព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ខ្ញុំ បានរិះរកទៅក្នុងទី ក្រុង កំពុងដែលគេរកអាហារដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិត។

²⁰សូមទតមើលព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតខ្ញុំម្ចាស់មានសេចក្តីវេទនា ដួងចិត្តខ្ញុំខ្លោចផ្សាជាខ្លាំង ដ្បិតខ្ញុំម្ចាស់បានបះបោរនឹងទ្រង់ ហើយនៅខាងក្រៅ ដាវបង្អត់បង់ ហើយ នៅឯផ្ទះក៏មានដូចជាសេចក្តីស្លាប់ដែរ។

²¹ពួកគេបានឮថា ខ្ញុំម្ចាស់ថ្ងូរ តែគ្មានអ្នកណានឹងជួយដោះទុក្ខខ្ញុំម្ចាស់ទេ។ ពួកខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មាន បានឮដំណឹងពីសេចក្តីលំបាករបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ហើយគេ សប្បាយចិត្តដោយព្រោះព្រះអង្គបានធ្វើយ៉ាងនេះ ។ ព្រះអង្គនឹងឲ្យថ្ងៃដែលព្រះអង្គបានប្រកាសប្រាប់នោះ បានមកដល់ នោះគេនឹងបានដូចជាខ្ញុំម្ចាស់វិញ។

²²សូមឲ្យគ្រប់ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ បានលេចមក នៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយសូមព្រះអង្គធ្វើដល់គេ ដូចជាព្រះអង្គបានធ្វើដល់ខ្ញុំម្ចាស់ ដោយព្រោះអស់ទាំង អំពើវិលងងឹតរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ដែរ ដ្បិតខ្ញុំម្ចាស់ថ្ងូរជាច្រើន ហើយចិត្តខ្ញុំម្ចាស់ក៏ល្បើយផង។

2¹ ព្រះអម្ចាស់គ្របបាំងជនជាតិនៃក្រុងស៊ីយ៉ូនដោយពពក ក្នុងកាលដែលព្រះអង្គខ្ចាស់។ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យភាពផ្ទុំឡើងរបស់អ៊ីស្រាអែល ចុះពីស្ថានសួគ៌មកដល់ដី។ ព្រះអង្គមិននឹកចាំពីកំណល់កល់ព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ នៅថ្ងៃដែលព្រះអង្គខ្ចាស់នោះទេ។² ព្រះអម្ចាស់បានលេបទីលំនៅរបស់យ៉ាកុបបាត់អស់ ឥតមានប្រណីឡើយ ក្នុងគ្រាដែលទ្រង់មានកំហឹង ព្រះអង្គបានរំលំទីមាំមួនទាំងប៉ុន្មានរបស់កូនស្រីយូដា ព្រះអង្គបានពង្រាបទីទាំងនោះដល់ដី ទាំងបន្ទាប់បន្ទោកទាំងគនរ និងពួកចៅហ្វាយផង។

³ នៅពេលដែលព្រះអង្គខ្ចាស់ ព្រះអង្គបានកាត់ស្នែងរបស់អ៊ីស្រាអែល ក៏ដកព្រះហស្តស្តាំចេញពីមុខខ្លាំងសត្រូវ ហើយបានបញ្ជូនទឹកដីយ៉ាកុប ដូចជាភ្លើងឆាបឆេះគ្រប់ទិសទី។⁴ ដូចជាខ្លាំងសត្រូវយឺតឆ្ងល់ពោះយើង ដូចជាអ្នកតតាំង។ ក៏បានប្រហារជីវិតទាំងអស់ដែលគាប់ភ្នែក ឯនៅក្នុងគ្រួសារនៃជនជាតិស៊ីយ៉ូន ព្រះអង្គបានចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ ចេញដូចជាភ្លើង។

⁵ ព្រះអម្ចាស់គ្រឡប់ដូចជាខ្លាំងសត្រូវ ហើយបានលេបអ៊ីស្រាអែលបាត់ទៅ ព្រះអង្គបានលេបអស់ទាំងដំណាក់របស់គេ ហើយបំផ្លាញទីមាំមួនទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងចម្រើនការសោកសៅ និងការយំទួញក្នុងប្រជាជាតិយូដាជាច្រើនឡើង។⁶ ព្រះអង្គបានកន្ត្រាក់យកព្រះពន្លាររបស់ព្រះអង្គ ចេញដោយកម្លាំង ទុកដូចជាខ្ទមស្ទួនច្បារ ក៏បានបំផ្លាញកន្លែងប្រជុំរបស់ព្រះអង្គចោល ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យពួកក្រុងស៊ីយ៉ូនភ្លេចពីធីបុណ្យ និងថ្ងៃសប្បិទ ហើយក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ នោះបានស្ងប់ខ្ទឹមដល់ស្តេច និងសង្ឃផង។

⁷ ព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់អាសនារបស់ព្រះអង្គចោលហើយ បានខ្ទើមឆ្លើមចំពោះទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គដែរ ព្រះអង្គបានប្រគល់កំផែងព្រះរាជវាំងទាំងប៉ុន្មានទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្លាំងសត្រូវ គេបានស្រែកហៅនៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ដូចនៅថ្ងៃបុណ្យធំមួយ។

⁸ ព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចនឹងបំផ្លាញកំផែងក្រុង នៃប្រជាជាតិស៊ីយ៉ូន ។ ក៏បានលាត់ខ្សែរង្វាស់ហើយ ឥតដកព្រះហស្តចេញពីការបំផ្លាញឡើយ ព្រះអង្គបានបណ្តាលឲ្យទាំងរបង និងកំពែងបានសោកសង្រេង និងរោយរៀងជាមួយគ្នា ទាំងបោះចេញទៅទ្វារទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានបានស្រុតចុះក្នុងដី ព្រះអង្គបានបំបាក់រនុកផង។ ស្តេច និងពួកចៅហ្វាយ គេនៅកណ្តាលពួកជនជាតិដ៏ទៃទាំងប៉ុន្មាន ឃ្លាតផុតពីក្រឹស្សន័យ ទាំងពួកព្យាករីក៏លែងឃើញការដាក់ស្តែង ពីព្រះអម្ចាស់ទៀតដែរ។

¹⁰ ពួកចាស់ទុំរបស់ប្រជាជនក្រុងស៊ីយ៉ូនអង្គុយផ្ទាល់ដី ទាំងស្ងៀមស្ងាត់។ ពួកគេបានបាចឆ្ងល់ដីលើក្បាល ហើយស្លៀកបំពាក់ទុក្ខ។ ស្រីក្រមុំនៃក្រុងយេរូសាឡឹម ដើរឱនមុខទៅដំយ៉ាងអាម៉ាស់។

¹¹ ទឹកភ្នែករបស់ខ្ញុំហូរហាម ចិត្តខ្ញុំក៏ខ្លោចផ្សា ធ្វើម្រមាត់ខ្ញុំក៏ខ្ទេចខ្ទាំ ហើយត្រូវស្រលុះចុះដល់ដីផង ដោយព្រោះកូនតូចនឹងកូនស្រីនៃជនជាតិខ្ញុំ ហើយដោយព្រោះ កូនតូចនឹងកូនដែលនៅបោះបង់នៅតាមផ្លូវទីក្រុង។¹² ពួកគេសួរដល់ម្តាយថា «តើអង្គរ និងស្រាទំពាំងបាយជូរនៅឯណា?» វាក៏សន្លប់ទៅតាមផ្លូវនៃទីក្រុង ដូចជាមនុស្សរូបស វាដាច់ខ្យល់នៅលើទ្រូងម្តាយ។

¹³ តើត្រូវឲ្យខ្ញុំនិយាយអ្វី ប្រជាជននៃក្រុងយេរូសាឡឹម? តើឲ្យខ្ញុំផ្សាយអ្នកដូចជាអ្វី ដើម្បីនឹងកម្សាន្តចិត្តអ្នកបាន ប្រជាជននៃក្រុងស៊ីយ៉ូន? ដ្បិតការអន្តរាយធំដូចជាសមុទ្រ ហើយតើអ្នកណានឹងមើលឲ្យបាន?¹⁴ ពួកព្យាករីបានឃើញការដាក់ស្តែងក្លែងក្លាយ ហើយផ្តេសផ្តាស គេមិនបានបើកឲ្យឃើញអំពើទុច្ចរិតឡើយ ពួកគេនៅតែដាច់ឈ្លីយ គឺគេបានឃើញតែសេចក្តីកំភូត និងសេចក្តីដែលបណ្តាលឲ្យត្រូវនិរទេសវិញប៉ុណ្ណោះ។

¹⁵ អស់អ្នកណាដែលដើរហួសផ្លូវទៅ គេនេះដៃឡកឡើយឲ្យអ្នកវិញ គេធ្វើស៊ីសស៊ីស ហើយគ្រវីក្បាលដល់ប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹម ដោយពាក្យថា «តើទីក្រុងនេះឬ ដែលមនុស្សហៅថា «ជាទីស្អាតល្អបំផុត» ហើយជាទីរីករាយដល់ផែនដីទាំងមូលនោះ?»¹⁶ ពួកខ្លាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មាន បានហាមាត់ធំដាក់អ្នក គេធ្វើស៊ីសស៊ីស ហើយសង្កៀតធ្មេញដោយពាក្យថា «យើងបានលេបវាបាត់ហើយ! ទាំងនេះជាអ្វីដែលយើងកំពុងរង់ចាំ! យើងនិងរស់នៅដើម្បីមើលវា!»។

¹⁷ ព្រះអម្ចាស់បានសំរេចកិច្ចការដែលព្រះអង្គគ្រងនិងធ្វើ ព្រះអង្គបានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ គឺព្រះអង្គបានរំលំ ឥតគ្រាប្រណី ហើយបានធ្វើឲ្យខ្លាំងសត្រូវមានអំណរពីដំណើររបស់អ្នក ព្រះអង្គបានលើកតម្កើងស្នែងរបស់ខ្លាំងសត្រូវអ្នកវិញ។

¹⁸ ចិត្តរបស់គេបានស្រែកអំពាវនាវព្រះអម្ចាស់ កំផែងនៃក្រុងស៊ីយ៉ូន! ចូរឲ្យមានទឹកភ្នែកហូរសស្រាក់ដូចជានន្តរទាំងថ្ងៃទាំងយប់ចុះ កុំឲ្យឈប់សម្រាកឡើយ កុំឲ្យភ្នែកអ្នកឈប់ផ្អាកឲ្យសោះ។¹⁹ ចូរក្រោកឡើង ចូរបន្តិ សំឡេងទាំងយប់ មុនពេលដែលមេឃក្តឺឡើង! ចូរផ្ទេរទុក្ខព្រួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដោយឥតលាក់លៀងអ្វីឡើយ។ ចូរលើកដៃឡើងអង្វរព្រះអង្គ សូមទ្រង់ប្រណីសន្តោសជីវិតក្មេងៗ ដែលដេកដួលព្រោះអត់ឃ្លាន នៅគ្រប់ទាំងផ្លូវ»។

²⁰ សូមទតមើលព្រះអម្ចាស់ ទាំងពិចារណាមើលការទាំងនេះ តើត្រូវឲ្យពួកស្រីៗ ស៊ីកូនខ្លួន ដែលនៅក្នុងផ្ទៃម្តាយ គឺជាកូនដែលពួកគេបានថែរក្សា? តើពួកបូជាចារ្យ និងពួកព្យាករីនឹងត្រូវគេសម្លាប់នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ នៃព្រះអម្ចាស់ឬ?

²¹ ទាំងពួកជំទង់ និងពួកចាស់ៗ សុទ្ធតែដេកនៅតាមផ្លូវ ឯពួកក្រមុំ និងពួកកំលោះៗរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ គេបានដួលស្លាប់ដោយដាវ ព្រះអង្គបានប្រហារជីវិតគេ ទាំងកាប់សម្លាប់ឥតគ្រាប្រណីដល់ពួកគេឡើយ។²² ព្រះអង្គបានហៅប្រមូល ដូចជានៅថ្ងៃបុណ្យ អំពើភោគកម្មមាននៅជុំវិញខ្ញុំ ក្នុងថ្ងៃនៃសេចក្តីខ្ចាស់របស់ទ្រង់ គ្មានអ្នកណាត់រួច ឬគេបាត់ឡើយ ពួកកូនដែលខ្ញុំបានប្រកាសនៅដៃ ហើយបានបិទចំពើមកនោះខ្លាំងសត្រូវបានបំផ្លាញអស់ហើយ។

3¹ ខ្ញុំជាមនុស្សដែលបានឃើញសេចក្តីវេទនា ដោយដំបងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គ² ព្រះអង្គបាននាំខ្ញុំចេញទៅ ឲ្យដើរក្នុងសេចក្តីងងឹត ជាជាងក្នុងពន្លឺពិត ប្រាកដណាស់ព្រះអង្គបានបែរព្រះហស្ត មកទាស់នឹងខ្ញុំម្តងហើយ ម្តងទៀត ឥតស្រាកស្រានឡើយ។³ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យសាច់ និង ស្បែកខ្ញុំរោយរៀនទៅ ហើយបានបំបាក់ភ្លើងខ្ញុំផង។

⁵ ព្រះអង្គបានសាងសង់រូបរាងឃុំឃាំងខ្ញុំ ហើយបានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំដោយភាពជួរល្វឹង និងការដែលនឿយលំបាក⁶ ព្រះអង្គឲ្យខ្ញុំរស់នៅកន្លែងងងឹត ដូចពួកដែលបានស្លាប់ដោយរមកហើយ។⁷ ព្រះអង្គបានធ្វើជញ្ជាំងព័ទ្ធជុំវិញខ្ញុំ មិនឲ្យចេញទៅក្រៅឡើយ ក៏ចាក់ច្រវាក់ចងខ្ញុំយ៉ាងធ្ងន់ ទោះបីខ្ញុំខំស្រែកហៅរកជំនួយ ក៏ទ្រង់មិនព្រមទទួលសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំឡើយ។

⁹ ព្រះអង្គបានបង្ហាងផ្លូវរបស់ខ្ញុំដោយជញ្ជាំង ទាំងដាក់ច្រវាក់ផ្លូវ ហើយក៏បានពង្សាផ្លូវខ្ញុំ។¹⁰ ព្រះអង្គប្រៀបដូចជាខ្លាឃ្មុំ ដែលលបសង្ក្រប ហើយដូចជាសិង្ហពួនចាំប្រហារខ្ញុំ¹¹ ព្រះអង្គបានបង្វែរផ្លូវរបស់ខ្ញុំ ក៏ហែកខ្ញុំខ្ទេចខ្ទី ហើយឲ្យខ្ញុំនៅកណ្តោចកណ្តែង។

¹² ព្រះអង្គបានយឺតធ្នូ ហើយដាក់ខ្ញុំទុកជាងងឹតសម្រាប់បាញ់ព្រួញ។¹³ ព្រះអង្គទម្ងន់ក្រលៀនខ្ញុំ ជាមួយតួព្រួញពីបំពង់¹⁴ ខ្ញុំបានទៅជាទីសំណើច ដល់ជនជាតិទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ ហើយជារត្តកំប្លែងរបស់គេជានិច្ចរាល់ថ្ងៃ។¹⁵ ព្រះអង្គបានចម្លែកខ្ញុំ ដោយសេចក្តីជួរចត់ ព្រមទាំងបង្ខំខ្ញុំឲ្យដឹកស្បែងផង។

¹⁶ ព្រះអង្គបានបំបាក់ធ្មេញខ្ញុំដោយក្រួស ហើយរុញខ្ញុំឲ្យធ្លាក់ដល់ដីផេះ¹⁷ ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំបានចេញឆ្ងាយពីសេចក្តីសុខ ខ្ញុំបានភ្លេចអស់ទាំងសុភមង្គលជាអ្វីហើយ¹⁸ ខ្ញុំក៏ពោលថា៖ «សេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ខ្ញុំបាត់អស់ហើយ សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់ក៏លែងមានដែរ»។

¹⁹ សូមនឹកចាំពីទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីវេទនារបស់ខ្ញុំ ត្បិតផ្ទៃស្បែងនិងជួរល្វឹងដីផេះ។²⁰ ខ្ញុំបន្តចងចាំបាននៅឡើយថា ហើយក៏មិនចុះនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ។²¹ តែខ្ញុំនឹកចាំពីសេចក្តីទាំងនេះ បានជាខ្ញុំមានសេចក្តីសង្ឃឹម។

²² គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ មិនចេះចប់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គមិនចេះផុតឡើយ²³ សេចក្តីទាំងនោះចេះតែថ្លៃថ្លាទាល់ព្រឹក សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គធំណាស់។²⁴ «ព្រះអម្ចាស់ជាមរតករបស់ខ្ញុំ» ខ្ញុំបានពោលថា ដូច្នេះហើយទើបខ្ញុំមានសង្ឃឹមដល់ទ្រង់។

²⁵ ព្រះអម្ចាស់ល្អដល់អស់អ្នកដែលរង់ចាំព្រះអង្គ គឺដល់អស់អ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះអង្គ។²⁶ វាជាការល្អ ដែលរង់ចាំសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។²⁷ ជាការល្អ ដែលមនុស្សទទួលបាននឹម ក្នុងកាលដែលនៅរយក្មេងនៅឡើយ។²⁸ ឲ្យគាត់អង្គុយតែឯង ហើយនៅស្ងៀម នៅពេលដែលទ្រង់ដែលដាក់លើគាត់។

²⁹ ចូរអោយគាត់ដាក់មាត់ចុះក្នុងធ្នូលីដ ប្រហែលជាមានទឹសង្ឃឹម។

³⁰ ចូរឲ្យផ្ទាល់គាត់ទៅឲ្យដល់អ្នកដែលចង់ទះគាត់ចុះ ហើយឲ្យគាត់ទ្រាំឲ្យបានពេញ ដោយសេចក្តីគួរគិតដៀល។³¹ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិនបោះបង់ចោលជាដរាបទេ។

³² ទោះបីទ្រង់ធ្វើទុក្ខក៏ដោយ គង់តែទ្រង់ នឹងអាណិតមេត្តាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូណ៌ដែរ³³ ទ្រង់មិនមានព្រះហឫទ័យក្នុងការធ្វើទុក្ខ ឬឲ្យមនុស្សជាតិត្រូវវេទនានោះទេ។

³⁴ ពួកគេបានជិះជាន់ពួកអ្នកទោសនៅលើផែនដី³⁵ មនុស្សបានបដិសេដសេចក្តីយុត្តិធម៌ពីវត្តមាននៅចំពោះព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត។³⁶ ឬបំភាន់ភាពយុត្តិធម៌ពីមនុស្សនោះជាការដែលព្រះអម្ចាស់ មិនអនុញ្ញាតឡើយ។

³⁷ តើនរណាអាចធ្វើឲ្យការនេះកើតឡើងបាន គឺទ្រង់ទេតើដែលអាចថ្លែងនិយាយ ហើយការនោះកើតឡើងបានជាពិត?³⁸ ចំពោះសេចក្តីសុខ រឺ ទុក្ខ តើមិនមែនចេញពីព្រះឧស្ម័ន របស់ព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតមកទេឬ?³⁹ ហេតុដូច្នេះហើយកុំឲ្យមនុស្សរស់នៅបានត្អូញត្អែរឡើយ? ហេតុអីបានជាមនុស្សមានបាបបានត្អូញត្អែរពីការផ្ដន្ទាទោសគេនៅវិញ?

⁴⁰ ចូរយើងពិនិត្យពិចារ ហើយល្បងលឆ្លងដែលយើងប្រព្រឹត្ត រួចបែរចិត្តទៅឯព្រះអម្ចាស់វិញចុះ។⁴¹ ចូរឲ្យយើងតម្រង់ចិត្ត ជាមួយដៃរបស់យើង ទៅឯព្រះអម្ចាស់ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌។⁴² យើងខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តល្មើស ព្រមទាំងបះបោរ ហើយព្រះអង្គមិនបានអត់ទោសឲ្យទេ។⁴³ ព្រះអង្គបានឃុំអង្គទ្រង់ ដោយសេចក្តីក្រោធ ទាំងដេញតាមយើងខ្ញុំ ព្រះអង្គបានប្រហារជីវិតឥតប្រណិសោះឡើយ។

⁴⁴ ព្រះអង្គបាំងអង្គទ្រង់ក្នុងពពក ដើម្បីមិនឲ្យសេចក្តីអធិស្ឋានណាចូលទៅដល់បានឡើយ។⁴⁵ ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំទៅជាកាកសំរាម និងទទួលការបដិសេដក្នុងចំណោមប្រជាជាតិ។⁴⁶ ពួកខ្មាំងសត្រូវទាំងប៉ុន្មានបានដាក់បណ្តាសាយើងខ្ញុំ⁴⁷ សេចក្តីបំផ្លាញ និងសេចក្តីវិនាស បានមកដល់យើងខ្ញុំ គឺជាសេចក្តីក្តីយខ្លាចនិងការបំផ្លិចបំផ្លាញផង។

⁴⁸ ភ្នែករបស់ខ្ញុំបានយឺតយ៉ាវ ដោយព្រោះតែមហន្តរាយនៃជនជាតិខ្ញុំ។⁴⁹ ទឹកភ្នែកខ្ញុំនឹងហូរសស្រាក់ ឥតឈប់ឈរ ឥតស្រាកឡើយ។⁵⁰ ទាល់តែព្រះអម្ចាស់ព្រមទតមកពីស្ថានសួគ៌ដែរ។

⁵¹ ភ្នែកខ្ញុំធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំកើតទុក្ខ ដោយព្រោះតែជនជាតិនៃក្រុងរបស់ខ្ញុំ។⁵² គេដេញតាមខ្ញុំដូចតាមប្រមាញ់សត្វស្លាប អស់ពួកអ្នកដែលជាខ្មាំងសត្រូវនឹងខ្ញុំ ដោយឥតហេតុផលទេ។⁵³ គេបានកាត់ជីវិតខ្ញុំចេញ ហើយបានទាំងបោះថ្មមកពីលើខ្ញុំផង⁵⁴ មានទឹកហូរមកលិចក្បាលខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានថា «ខ្ញុំស្លាប់ហើយ»។

⁵⁵ ទូលបង្គំបានអំពាវនាវដល់ព្រះនាម របស់ព្រះអម្ចាស់ពីក្នុងទីជម្រៅនៃគុកងងឹត។⁵⁶ ព្រះអង្គក៏ឮសំឡេងរបស់ទូលបង្គំ «សូមកុំគេចព្រះកាណ៌ព្រះអង្គចេញពីការថ្ងូរ និងសម្រែករបស់ទូលបង្គំឡើយ»⁵⁷ នៅថ្ងៃដែលទូលបង្គំបានអំពាវនាវដល់ព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គបានយាងមកជិត ហើយមានព្រះបន្ទូលថា «កុំឲ្យខ្លាចឡើយ»។

⁵⁸ ព្រះអង្គបានកាន់ក្តីខាងទូលបង្គំ ហើយបានសង្គ្រោះជីវិតរបស់ទូលបង្គំផង។⁵⁹ ព្រះអម្ចាស់បានទតឃើញកំហុសដែលគេបានធ្វើដល់ទូលបង្គំ សូមជំនុំជម្រះក្តីរបស់ទូលបង្គំចុះ។⁶⁰ ព្រះអង្គបានឃើញការសងសឹកទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ និងអស់ទាំងកិច្ចកល ដែលគេធ្វើដល់ទូលបង្គំដែរ។⁶¹ ព្រះអង្គបានឮពាក្យប្រមាថរបស់គេ និងអស់ទាំងកិច្ចកល ដែលគេគិតធ្វើដល់ទូលបង្គំហើយ។

⁶² ក៏ឮពាក្យសម្តីរបស់ពួកអ្នកលើកគ្នា ទាស់នឹងទូលបង្គំ ហើយជ្រាបការដែលគេគិត ទាស់នឹងទូលបង្គំជានិច្ចដែរ។⁶³ សូមព្រះអង្គទតក្នុងកាលដែលគេអង្គុយចុះ ហើយក្រោកឡើងផង ពួកគេនាំគ្នាជ្រៀងឲ្យកឡើយដាក់ទូលបង្គំហើយ។

⁶⁴ ព្រះអង្គនឹងសងដល់គេ ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ ឲ្យស្របតាមការដែលគេប្រព្រឹត្ត។⁶⁵ ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យចិត្តគេអាម៉ាស់ សូមដាក់បណ្តាសាដល់គេទៅ!⁶⁶ ព្រះអង្គនឹងដេញតាមគេ ដោយសេចក្តីក្រោធ ហើយបំផ្លាញគេឲ្យស្លន់ ចេញពីក្រោមស្ថានរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅ។

4¹ ម្តេចក៏មានប្រែជាស្រអាប់ ហើយមានសុទ្ធប្រែជាបាត់បង់រស្មី! ថ្មបរិសុទ្ធទាំងប៉ុន្មាននៅរាយប៉ាយ គ្រប់ទីកន្លែង ទាំងនៅតាមផ្លូវ² កូនប្រុសនៃអ៊ីស្រាអែលដ៏ មានតម្លៃថ្លៃដូចជាមាស ប៉ុន្តែឥឡូវនេះពួកគេគ្មានតំលៃជាងក្នុងដីឡើយ ដូចជាកិច្ចការរបស់ជាងស្លូនដូច្នេះ!

³ សូម្បីតែឆ្នៃព្រៃ ក៏ចេះបំបៅដោះឲ្យកូនដែរ តែប្រជាជនខ្ញុំវិញ ប្រែជាមានចិត្តខ្មៅ សាហាវ ដូចជាសត្វអ្នកទុស នៅទី រហាស្ថាន។

⁴ អណ្តាតរបស់កូនតូចៗ ស្រេកទឹកខះក ក្មេងៗនាំគ្នាយំទារកអាហារ តែគ្មានអ្នកណាឲ្យវាឡើយ។⁵ ពួកអ្នកដែលធ្លាប់មានអាហារថ្ងៃៗបរិភោគ ឥឡូវប្រែជាត្រូវដាច់ ពោះនៅតាមផ្លូវ ពួកអ្នកដែលធ្លាប់ស្លៀកពាក់រុងរឿង ក៏ប្រែជាកាយសំរាមដើម្បីបរិភោគវិញ។

⁶ ដ្បិតអំពើទុច្ចរិតរបស់ជនជាតិខ្ញុំធ្ងន់ជាង អំពើបាបរបស់ក្រុងសូដូមទៅទៀត ដែលត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងមួយរំពេច ឥតមានដៃអ្នកណាមកជួយទាន់ឡើយ។

⁷ ពួកអ្នកដឹកនាំជាមនុស្ស ដែលបរិសុទ្ធជាងហ៊ុម សស្អាតជាងទឹកដោះគោ ខ្លួនរបស់គេក្រហមជាងស្បែកទឹមទៅទៀត ក៏ស្ថិតដូចជាស្បែកកណ្តៀង។⁸ ឥឡូវនេះ រូបរាងរបស់គេខ្មៅជាងផ្សែង គ្មានអ្នកណាស្គាល់គេតាមផ្លូវទេ ស្បែកជាប់នឹងឆ្អឹង ស្លឹកក្រៀមដូចជារីកាច់ឈើ។

⁹ អស់អ្នកដែលស្លាប់ដោយមុខដាវ គឺរីករាយជាងពួកអ្នក ដែលស្លាប់ដោយស្រែកឃ្លាន ដែលរំលោភបំពានបន្តិចម្តងៗទៅ ដោយ ភាពខ្វះខាតស្បៀងអាហារ។¹⁰ មនុស្ស ស្រីដែលធ្លាប់មានចិត្តនឹងសន្តោស បានស្ទោរកូនខ្លួនស៊ី ដោយដៃខ្លួនឯង កូនៗទាំងនោះជាអាហាររបស់គេ ក្នុងគ្រាដែលប្រជាជាតិខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញ។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញសេចក្តីក្រោធយ៉ាងខ្លាំង ព្រះអង្គបានចាក់សេចក្តីកំហឹងដល់សហគមន៍របស់ទ្រង់។ ព្រះអង្គបានបង្កាត់ភ្លើងដុតក្រុងស៊ូយ៉ូន ឲ្យឆេះរហូតដល់គ្រឹះផង។

¹² ពួកស្តេចទាំងឡាយនៅដែនដី ព្រមទាំងមនុស្សដែលនៅក្នុងពិភពលោកនេះ គេមិនបានជឿថាពួកបច្ចាមិត្ត និងពួកខ្មាំងសត្រូវ រឹតប្រជែង អាចចូលតាមទ្វារ ក្រុងយេរូសាឡឹមបានទេ។¹³ ការនេះកើតឡើងដោយព្រោះតែអំពើបាបរបស់ពួកព្យាការី និងអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកបូជាចារ្យ ជាពួកអ្នកដែលបានកម្លាយឈាម មនុស្សសុចរិតនៅក្នុងទីក្រុង។

¹⁴ ពួកគេដើរតែលំដាប់នៅតាមផ្លូវដូចជាមនុស្សខ្មៅ ពួកគេប្រឡាក់សុទ្ធតែឈាម បានជាគ្មានអ្នកណាហ៊ានពាល់សម្លៀកបំពាក់របស់គេឡើយ។

¹⁵ «ចៀសចេញ! មនុស្សមិនស្អាត! មនុស្សទាំងឡាយស្រែកដាក់គេថា «ចៀស! ចូរចៀសឲ្យឆ្ងាយទៅ! កុំមកប៉ះពាល់អ្វីឡើយ!» គេរត់ទៅហើយដើរ

សាត់អណ្តែតប្រជាជាតិមួយ ទៅប្រជាជាតិមួយទៀត «តែគ្មានអ្នកណាឲ្យគេអាស្រ័យនៅឡើយ»។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់បានរកវិធីកម្ចាត់កម្លាយគេទៅ ព្រះអង្គមិនព្រមទតមើលគេទៀតទេ គ្មាននរណាគោរពប្រតិបត្តិដល់ពួកបូជាចារ្យ រឺក៏អាណិតដល់ពួកចាស់ទុំដែរ។

¹⁷ ភ្នែករបស់យើងឡើងផ្សា ដោយទន្ទឹងរង់ចាំជំនួយ យើងឃ្លាំចាំមើល ហើយចាំមើលទៀត តែគ្មានប្រជាជាតិណាមួយមក ជួយសង្គ្រោះសោះ។¹⁸ គេដេញ តាមយើងគ្រប់ជំហាន បានជាយើងរកចេញទៅផ្លូវមិនបាន។ ទីបញ្ចប់របស់យើងកាន់តែជិតមកដល់ កំណត់យើងក៏សម្រេច ដ្បិតចុងបំផុតរបស់យើងបានមក ដល់ហើយ។

¹⁹ ពួកអ្នកដែលដេញតាមយើង គេរហ័សជាងឥន្ទ្រីនៅលើអាកាសទៅទៀត គេបានដេញយើងឲ្យទៅលើភ្នំ ក៏លបចាំយើងនៅទីរហាស្ថាន។

²⁰ ខ្យល់ដង្ហើមដែលដកតាមរន្ធទ្រមុះ គឺព្រះអម្ចាស់បានចាក់ប្រេងតាំង ព្រះអង្គត្រូវគេចាប់ចូលក្នុងអង្គបំបៅ ហើយដែលយើងធ្លាប់ពោលថា «យើងខ្ញុំសូមជ្រកក្រោម ម្លប់ដ៏ត្រជាក់របស់ព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមពួកជនជាតិដទៃ»។

²¹ ចូរមានចិត្តរីករាយ ហើយសប្បាយឡើង ប្រជាជាតិ អេដុម ដែលជាអ្នកអាស្រ័យនៅទីកន្លែងដ៏អូស ដ្បិតអ្នកត្រូវទទួលពេងនៃទុក្ខលំបាក ទាំងស្រុងហើយនៅខ្លួន អាក្រាតវិញ។²² ជនជាតិក្រុងស៊ូយ៉ូនអើយ ទោសនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកគ្រប់ចំនួនហើយ ព្រះអង្គនឹងមិនបន្តឲ្យអ្នកទៅជាឈ្លីឡើយ តែគឺជាជនជាតិ អេដុមវិញ ព្រះអង្គនឹងធ្វើទោសចំពោះអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកវិញ ព្រះអង្គនឹងមិនគ្របបាំងអំពើបាបរបស់អ្នកឡើយ។

5 ¹សូមនឹកចំពោះយើងខ្ញុំព្រះអម្ចាស់ អ្វីដែលកើតមានឡើងដល់យើងរាល់គ្នា ទាំងគេឃើញពីភាពអម្ចាស់^២ក្នុងអាកររបស់យើងក្លាយជាបស់អ្នកដទៃ ឯផ្ទះសំបែងរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ក្លាយជាបស់ជនបរទេស។^៣យើងក្លាយជាកូនកំព្រាចំពោះពួកម្តាយ ហើយម្តាយយើងទៅជាមេម៉ាយវិញ។^៤យើងត្រូវចំណាយប្រាក់ដើម្បីផឹកទឹករបស់ខ្លួន ហើយក៏ត្រូវចំណាយប្រាក់សំរាប់ទិញអស់របស់ខ្លួនឯងដែរ។

⁵អស់ពួកដែលដេញតាមនោះនៅពីក្រោយខ្នងយើងខ្ញុំជានិច្ច យើងខ្ញុំពិតជាអស់កម្លាំង និងឥតមានពេលសម្រាកឡើយ។^៦យើងបានដាក់ខ្លួនទៅសុំពួកជនជាតិអេស៊ីប និងពួកជនជាតិអាស៊ីរី ដើម្បីឲ្យបានអាហារបរិភោគគ្រប់គ្រាន់។^៧ដូនតារបស់យើងបានធ្វើបាប តែគាត់បានស្លាប់អស់ហើយ ដោយព្រោះកំហុសគាត់បានសាង យើងខ្ញុំត្រូវរងទ្រាំវិញ។

⁸ពួកអ្នកបម្រើបានធ្វើជាចៅហ្វាយលើយើងខ្ញុំ ឥតមានអ្នកណានឹងរំដោះយើងខ្ញុំ ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃគេឡើយ។^៩យើងខ្ញុំរកអាហារបានដោយប្រថុយជីវិត ចំពោះមុខជានៅទីរហោស្ថាន។¹⁰ស្បែកយើងខ្ញុំក្តៅដូចជារាំងក្រាន ព្រោះតែការអត់ឃ្លាន។

¹¹ពួកស្រ្តីត្រូវបានគេចាប់រំលោភនៅក្នុងស៊ីយ៉ូន និងពួកក្រមុំនៅតាមទីក្រុងក្នុងទឹកដីយូដា។¹²ពួកចៅហ្វាយត្រូវបានគេចងដៃព្យួរ ហើយគ្មាននរណាគោរពចាស់ទុំទៀតទេ។

¹³ពួកយុវជនត្រូវបានបង្ខំឲ្យលីសែងត្បាល់កិន ហើយគេប្រើកូនក្មេងឲ្យលីលើដីធ្ងន់ រហូតដល់ដំពូលដួល។¹⁴លែងមានពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៅទ្វារក្រុងទៀតហើយ រីឯពួកយុវជនក៏ឈប់លេងភ្លេងទៀតដែរ។

¹⁵អំណរបានចាកចេញបាត់ពីចិត្តខ្ញុំហើយ រីឯការលោភពេញរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ត្រឡប់ទៅជាការសោយសោកវិញ។¹⁶មកុដបានធ្លាក់ចុះពីក្បាលយើង ររហើយ ព្រោះខ្ញុំបានធ្វើបាប។

¹⁷ហេតុនេះបានជាចិត្តខ្ញុំខ្លោចផ្សា ហើយភ្នែកយើងខ្ញុំក៏ត្រឡប់ទៅជាងងឹត ដោយព្រោះការទាំងនេះដែរ។¹⁸ដ្បិតភ្នំស៊ីយ៉ូនត្រូវចោលស្ងាត់ មានតែផ្តែចចកដើរ ប៉ុណ្ណោះ។

¹⁹ប៉ុន្តែព្រះអង្គ គឺជាព្រះអម្ចាស់ ដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច បង្ខំរូបរបស់ព្រះអង្គស្ថិតស្ថេរ ពីតំណាមនុស្សមួយ ទៅតំណាមនុស្សមួយទៀត។²⁰ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គភ្លេចយើងខ្ញុំរហូត? ហេតុអ្វីព្រះអង្គបោះបង់ចោលយើងយូរយ៉ាងនេះ?²¹សូមនាំយើងខ្ញុំឲ្យវិលមកវិញ ព្រះអម្ចាស់អើយ នោះយើងខ្ញុំនឹងបានស្តារឡើងវិញ សូមកែដីរឹបរបស់យើង ដូចកាលពីដើម។²²ឬក៏ព្រះអង្គបានបោះបង់ចោលយើងខ្ញុំហើយ តើព្រះអង្គខ្ចាស់នឹងយើងខ្ញុំហួសកម្រិតបែបនេះរឺ?

អេសេគាល

1 ¹ក្នុងឆ្នាំទីសាមសិប ខែទីបួន ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំនៃខែនោះ វាបានមកដល់ ពេលខ្ញុំនៅជាមួយពួកលើស្ទីយ ទៅមាត់ទន្លេកេតារ។ ផ្ទៃមេឃបានបើកចំហ ហើយខ្ញុំបានឃើញនិមិត្តពីព្រះមាតាស្រី។²នៅថ្ងៃទីប្រាំនៃខែនោះ ហើយក៏ជាឆ្នាំទីប្រាំនៃការជាប់ជាលើស្ទីយរបស់ស្តេចយ៉ូយ៉ាគីន³ដ្បិត ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូលមកដល់អេសេគាលជាកូនប្អូន ដែលជាប្អូនជាច្បាស់នៅក្នុងទឹកដីខាលដេក្សែរនៃកេតារ ហើយព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ដាក់លើលោកនៅទីនោះ។

⁴ក្រោយមក ខ្ញុំបានមើលទៅ ហើយក៏មានខ្យល់ព្យុះចេញមកពីទិសខាងជើង មានដុំពពកយ៉ាងធំ ហើយបញ្ចេញពន្លឺនៅខាងក្នុង ហើយពន្លឺនៅជុំវិញ និងនៅខាងក្នុងវាដែរ ហើយភ្លើងនោះចេញពន្លឺមានពណ៌លឿងទុំនៅក្នុងពពក។⁵ហើយនៅចំកណ្តាលនោះ ក៏មានដូចជាសត្វដែលមានជីវិតបួនរូប។ គឺជាភាពដូចរបស់សត្វទាំងនោះ ពួកគេគ្រប់គ្នាមានភាពដូចជាមនុស្ស។⁶ប៉ុន្តែ ពួកគេម្នាក់ៗមានមុខដល់ទៅបួន ហើយសត្វដែលមានជីវិតទាំងនោះ ម្នាក់ៗក៏មានស្លាបបួន។

⁷ដើរសត្វទាំងនោះគឺត្រង់ៗ ប៉ុន្តែ បាតដើរដូចជាច្រកសេះ នៃកំក្លានដើរគោដែលភ្លឺទាំងដូចជាខាត់លង្ហិនដែរ។⁸ប៉ុន្តែ ពួកគេមានដៃជាមនុស្សនៅក្រោម ស្លាបមានគ្រប់ទាំងបួនទិស។ ដ្បិត ទាំងបួន មុខរបស់ពួកគេ ហើយនិងស្លាបគឺយ៉ាងនេះ។⁹ស្លាបរបស់ពួកសត្វទាំងនោះ គឺជាបន្ទាស្មើណាស់ ពីស្លាបមួយទៅជាបន្ទាស្មើទៀត ហើយស្លាបនីមួយៗក៏មិនប្រប្រាស់គ្នាឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ស្លាបទាំងនោះគឺត្រង់ទៅមុខ។

¹⁰ភាពដូចនៃមុខរបស់ពួកគេដូចជាមុខមនុស្សដែរ។ ទាំងបួនមានមុខដូចជាស្បែកខាងស្តាំ ហើយទាំងបួនក៏មានមុខដូចជាគោនៅខាងឆ្វេង។ ពួកគេទាំងបួនមានមុខដូចជាត្រីដែរ។¹¹មុខរបស់ពួកគេគឺដូចគ្នា មានស្លាបពីរជាប់គ្នាត្រង់ខាងលើ ដូចគ្នា ហើយស្លាបរបស់ពួកគេបានលាតត្រដាងឡើងនៅលើ ហើយគ្មានជីវិតទាំងនោះមានស្លាបមួយគូរ ហើយស្លាបនោះដែលប៉ះស្លាបគូរមានជីវិតផ្សេងទៀត ហើយស្លាបមួយគូរនោះ បិតបាំងខ្លួនរបស់គេ។¹²ម្នាក់ៗបានហោះទៅខាងមុខ ហើយកន្លែងណា ដែលព្រះវិញ្ញាណឲ្យពួកគេទៅ ពួកគេក៏ទៅតាម ដោយមិនដែលងាកក្រោយឡើយ។

¹³ដ្បិតត្រូវដែលមានជីវិតទាំងនោះ ទ្រង់ទ្រាយរបស់ពួកគេដូចជារង្វីកភ្លើង ហើយក៏ដូចជាចន្ទៈនេះដែរ ពន្លឺភ្លើងបានទ្រោលចុះឡើងនៅកណ្តាលគូរមានជីវិតទាំងនោះ ហើយក៏មានភ្លើងចាំងនៃផ្នែកបន្ទោរ។¹⁴ត្រូវដែលមានជីវិតទាំងនោះ ក៏បានហោះទៅមុខហើយមកក្រោយវិញ ហើយពួកគេមើលទៅដូចជាផ្នែកបន្ទោរ!

¹⁵ពេលខ្ញុំកំពុងមើលទៅកាន់គូរមានជីវិតទាំងនោះ នៅទីនោះគឺមានកង់នៅលើដី ដែលក្បែរគូរមានជីវិតទាំងនោះ។¹⁶ការនេះគឺមានភាពដូច ជាទំរង់របស់កង់ទាំងនោះ ហើយកង់នីមួយៗមើលទៅដូចជាស្នូងកណ្តៀង ហើយកង់ទាំងបួនមានរាងដូចគ្នា ទំរង់ភាពដូចរបស់ពួកគេ គឺដូចជាកង់មួយបានប្រសព្វជាមួយកង់ផ្សេងទៀត។

¹⁷ពេលកង់ទាំងនោះធ្វើចលនា គឺកង់ទាំងអស់ទៅមុខមិនមានការបែរទៅរកទិសណាផ្សេងពីផ្លូវខាងមុខរបស់គូរមានជីវិតទេ។¹⁸ហើយដូចជាខ្នងកង់វិញ គឺកង់ទាំងនោះខ្ពស់គួរអោយខ្លាច ដ្បិតខ្នងកង់ទាំងបួននោះ មានពេញដោយគ្រប់ភ្នែកនៅជុំវិញ។

¹⁹កាលណាគូរមានជីវិតទាំងបួនបានហោះទៅមុខ កង់ទាំងនោះក៏អមទៅជាមួយដែរ។ កាលណាគូរមានជីវិតទាំងបួនបានលើកឡើងផុតពីផែនដីទៅ កង់ទាំងនោះក៏បានលើកឡើងទៅជាមួយដែរ។²⁰ទឹកនៃឆ្នេរណាដែលព្រះវិញ្ញាណបានទៅ ពួកគូរមានជីវិតក៏ទៅតាម កង់ទាំងនោះក៏ហោះឡើងទៅជាមួយដែរ ដ្បិតវិញ្ញាណរបស់គូរមានជីវិតទាំងនោះបាននៅក្នុងកង់នោះដែរ។²¹ពេលណាគូរមានជីវិតនោះទៅមុខ កង់ក៏ទៅដែរ ពេលណាគូរមានជីវិតនោះឈប់ កង់ក៏ឈប់ដែរ កាលណាគូរមានជីវិតនោះឡើងផុតពីដី កង់ទាំងនោះក៏លើកឡើងទៅជាមួយគ្នា ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់គូរមានជីវិត បាននៅក្នុងកង់ទាំងនោះ។

²²នៅខាងលើក្បាលគូរមានជីវិតទាំងនោះ មានដូចជាផ្ទៃដីធំមួយនៅលើកំពូល វាមើលទៅដូចជាចំណែកស្នែងខ្លាច ហើយក៏លាតពីលើក្បាលគូរមានជីវិតទាំងនោះ។²³នៅក្រោមផ្ទៃដីធំនោះ ស្លាបរបស់គូរមានជីវិតនៅមួយបាន ត្រដាងទៅត្រង់តៗគ្នាហើយប៉ះស្លាបគ្នាទៅវិញទៅមក។ គូរមានជីវិតនីមួយៗក៏មានគូដើម្បីបិតបាំងពួកគេ ហើយគូនីមួយៗក៏អាចយកមកបាំងបិតរងកាយរបស់ពួកគេដែរ។

²⁴បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮសូរសម្លេងរបស់ពួកគេ។ ដូចជាសូរទឹកធ្លាក់ដ៏ធំ។ គឺដូចជាព្រះសូរសៀងនៃព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្ដា នៅពេលណាពួកគេមានជីវិតធ្វើចលនា។ គឺដូចជាសម្លេងព្យុះភ្លៀង។ ដូចជាសម្លេងកងទ័ពដែរ។ កាលណាគួរទាំងនោះឈប់ ក៏ទម្លាក់ស្លាបចុះមកវិញ។²⁵មាន ឮសំឡេងពីផ្ទៃមេឃមកដល់ខាងក្រោម លើក្បាលគួរមានជីវិតទាំងនោះ ពួកគេក៏នៅស្ងៀមហើយដាក់ស្លាបចុះ។

²⁶ពីលើផ្ទៃដីដ៏ធំហើយនៅខាងក្រោម ដែលនៅពីលើក្បាលដូចជាបល្ល័ង្ក ដែលមើលទៅដូចជាស្នូលកណ្តៀង ហើយមើលពីទ្រង់ទ្រាយដែលមានរាងដូចជាបល្ល័ង្ក នោះក៏មានឃើញ ដូចជារូបរាងមនុស្សម្នាក់។

²⁷ខ្ញុំក៏ឃើញពន្លឺពណ៌ដូចជាលង្ហិនខាត់រលោង មើលទៅដូចជាភ្លើងនៅខាងក្នុងវា ដូចជាត្រកាករបស់វាឡើងទៅលើ ហើយខ្ញុំក៏ឃើញពីត្រកាកចុះទៅខាងក្រោម ដែលមើលទៅដូចជាភ្លើង ហើយមានស្មើគ្នានៅជុំវិញផង។²⁸មានភាពដូចជាឥន្ទធនដែលនៅក្នុងពពក ក្នុងថ្ងៃដែលមានភ្លៀង ហើយក៏មានដូចជាពន្លឺភ្លើងនៅជុំវិញវាផងដែរ។ វាដូចជារូបរាងដែលដូចជាសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលខ្ញុំបានឃើញវា ខ្ញុំក្រាបចុះដល់ដី ហើយខ្ញុំឮ ព្រះសម្លេងបានថ្លែងឡើង។

2 ¹ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ចូរក្រោកឈរឡើង យើងនឹងនិយាយជាមួយអ្នក»។²ពេលព្រះអង្គកំពុងមានព្រះបន្ទូលនឹងខ្ញុំ ព្រះវិញ្ញាណក្តីមកសណ្ឋិតនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយបានឲ្យជើងខ្ញុំឈរឡើង ហើយខ្ញុំក៏ឮព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ។³ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា «កូនមនុស្សអើយ យើងចាត់អ្នកឲ្យទៅរកប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល គឺជាជនជាតិដែលរឹងចេសហើយបានបះបោរនឹងយើង ទោះទាំងខ្លួនគេ និងបុព្វបុរសរបស់គេ ក៏បានរំលងទាស់នឹងយើងរហូតដល់ថ្ងៃនេះ!

⁴កូនចៅរបស់ពួកគេគឺមានមុខចេស ហើយមានចិត្តរឹង។ យើងចាត់អ្នកឲ្យទៅរកពួកគេ ហើយអ្នកត្រូវប្រាប់ពួកគេថា នេះគឺជាអ្វីព្រះអម្ចាស់ លើអស់ទាំងព្រះបន្ទូល។⁵ទោះបីពួកគេស្តាប់ ឬមិនស្តាប់ក្តី។ ពួកគេជាពូជពង្សរឹងចេស ប៉ុន្តែពួកគេនឹងដឹងថា យ៉ាងហោចមានព្យាករណ៍មួយបានមកក្នុងចំណោមពួកគេ។

⁶អ្នកវិញ កូនមនុស្សអើយ កុំខ្លាចគេឡើយ ក៏កុំខ្លាចចំពោះកិច្ចការរបស់គេដែរ។ ចូរកុំខ្លាច ទោះបីមានបន្ទា និងអញ្ញាញមកទាស់នឹងអ្នក ដោយអាស្រ័យនៅកណ្តាលពួកខ្យាដំរីក៏ដោយ។ កុំខ្លាចពាក្យសម្តីរបស់ពួកគេ ឬក៏កុំស្អប់ចិត្តនឹងទឹកមុខគេ ចាប់តាំងពីពួកគេជាពូជដែលបះបោរ។

⁷ប៉ុន្តែ អ្នកត្រូវថ្លែងពាក្យរបស់យើងប្រាប់គេ ទោះបីគេព្រមស្តាប់ ឬមិនព្រមក៏ដោយ ពីព្រោះគេរឹងចេសខ្លាំងណាស់។⁸ប៉ុន្តែ អ្នកកូនមនុស្សអើយ ចូរស្តាប់សេចក្តីដែលយើងប្រាប់អ្នក។ កុំមានចិត្តរឹងចេស ដូចជាពូជបះបោរនេះឡើយ។ ចូរបើកមាត់បរិភោគរបស់ដែលយើងឲ្យដល់អ្នក!»

⁹កាលខ្ញុំកំពុងតែមើល នោះឃើញមានដៃមួយលូកមកដល់ខ្ញុំ នៅក្នុងនោះឃើញក្រាំងមួយ។¹⁰ព្រះអង្គក៏បើកក្រាំងនោះនៅមុខខ្ញុំ វាបានសរសេរទាំងខាងក្នុងនិងខាងក្រៅដែរ មានកត់ទុកសុទ្ធតែពាក្យទំនួញ ពាក្យកាន់ទុក្ខ និងក្តីវេទនា។

3¹ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយអ្វីដែលអ្នកឃើញចូរបរិភោគ។ បរិភោគក្រាំង រួចទៅថ្លែងដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល»។² ដូច្នោះខ្ញុំក៏បើកមាត់ខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គឲ្យខ្ញុំទទួលបានក្រាំងនោះ។³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ចូរបរិភោគក្រាំងដែលយើងប្រគល់ឲ្យអ្នកបានពេញពោះទៅ!»។ ដូច្នោះខ្ញុំក៏ទទួលបានក្រាំងនោះ ហើយវាមានរសជាតិផ្អែម ដូចទឹកឃ្មុំនៅក្នុងមាត់ខ្ញុំ។

⁴ ក្រោយមកព្រះអង្គមានបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ ចូរទៅរកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយថ្លែងពាក្យរបស់យើងប្រាប់ពួកគេ។⁵ ដ្បិតអ្នកមិនបានឲ្យទៅរក មនុស្សដទៃ ដែលនិយាយភាសាពិបាកស្តាប់ ប៉ុន្តែទៅរកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលវិញ⁶ មិនមែនទៅរកជនជាតិដទៃទេ ហើយនិយាយភាសាពិបាកស្តាប់ និងពាក្យ ដែលអ្នកមិនយល់បានទេ! ប្រសិនបើយើងចាត់អ្នកទៅអ្នកទាំងនោះ ពួកគេមុខជាស្តាប់អ្នកយល់។⁷ ប៉ុន្តែកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែលនឹងមិនចង់ស្តាប់អ្នក ដ្បិតពួក គេនឹងមិនចង់ស្តាប់យើងដែរ។ ដូច្នោះពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល ជាមនុស្សថ្វាសរឹង និងមានចិត្តរឹង។

⁸ មើល! យើងធ្វើឲ្យមុខរបស់អ្នកក្រាស់ ដូចជាមុខរបស់ពួកគេដែរ ហើយថ្វាសរបស់អ្នករឹងដូចជារបស់ពួកគេដែរ។⁹ យើងធ្វើឲ្យថ្វាសរបស់អ្នកដូចពេជ្រ ហើយរឹង ជាងត្បូងដែរ! កុំខ្លាចពួកគេឬ កុំញ័ររន្ធត់នៅចំពោះមុខពួកគេឡើយ តាំងពីពួកគេទាំងនោះជាពូជបះបោរ»។

¹⁰ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំទៀតថា «កូនមនុស្សអើយ ចូរទទួលអស់ទាំងពាក្យដែលយើងនឹងប្រាប់ដល់អ្នក ទុកនៅក្នុងចិត្តចុះ ហើយស្តាប់ដោយត្រចៀកផង!

¹¹ ក្រោយមក ចូរទៅពួកអ្នកដែលនៅជាល្បីយ ហើយជាជនជាតិរបស់អ្នក ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេ។ ចូរប្រាប់ពួកគេ នេះគឺជា

អ្វីដែលព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ទោះបីគេព្រមស្តាប់ ឬមិនព្រមស្តាប់ក្តី»។

¹² ក្រោយមក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធលើកខ្ញុំឡើង ហើយខ្ញុំឮសូរសំឡេងអីងកងពីក្រោយខ្ញុំពីការញ័រផែនដី «សូមថ្វាយព្រះពរសិរីរុងរឿងពីព្រះដំណាក់នៃ ព្រះអង្គ!»¹³ មានឮសូរសម្លេងនៃស្លាបរបស់តួរមានជីវិតទាំងនោះដែលប៉ះគ្នា ហើយនិងសម្លេងកង់ទាំងនោះ ដែលអមមកជាមួយតួរមានជីវិតទាំងនោះ ហើយនិងសម្លេងនៃការញ័រផង។

¹⁴ ព្រះវិញ្ញាណបានលើកខ្ញុំឡើងហើយយកចេញ ហើយខ្ញុំក៏ទៅដោយមានសេចក្តីជូរចត់ ដោយកំហឹងនៅក្នុងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ ដ្បិតព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់សង្កត់ លើខ្ញុំដោយព្រះចេស្ដា!¹⁵ ដូច្នោះ ខ្ញុំទៅជួបពួកដែលជាប់ជាល្បីយ នៅថេលអាប៊ីប ក្បែរទន្លេកេបា ជាកន្លែងដែលពួកគេអាស្រ័យនៅ ហើយខ្ញុំស្តាប់នៅទីនោះ ក្នុងចំណោមពួកគេ សម្រាប់ប្រាំពីរថ្ងៃ ទាំងថប់ព្រួយខ្លាំង ដ៏លើសលប់។

¹⁶ រួចហើយ វាបានកើតឡើងប្រាំពីរថ្ងៃក្រោយមក ដែលព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា¹⁷ «កូនមនុស្សអើយ យើងបានតាំងអ្នកឲ្យជាអ្នកយាម សម្រាប់កូនចៅ អ៊ីស្រាអែល ដូច្នោះ អ្នកត្រូវស្តាប់ពាក្យពីមាត់យើង ហើយទៅប្រាប់គេពីការរំលឹករបស់យើង។¹⁸ ពេលយើងនិយាយទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ អ្នកនឹងត្រូវស្តាប់ជា ពិត ហើយអ្នកមិនព្រមទៅប្រាប់គេ ឬរំលឹកមនុស្សអាក្រក់ទេ អំពីការអាក្រក់របស់គេ ដូច្នោះគេអាចនៅមានជីវិត ហើយមនុស្សអាក្រក់នឹងស្តាប់ក្នុងអំពើទុច្ចរិត របស់ពួកគេ តែយើងនឹងទារឈាមរបស់គេពីដៃអ្នកវិញ។¹⁹ ប៉ុន្តែ បើអ្នករំលឹកដល់មនុស្សអាក្រក់នោះ ហើយគេមិនព្រមបែរចេញពីអំពើអាក្រក់ ឬពីការអាក្រក់ របស់ខ្លួនទេ បន្ទាប់មកគេនឹងត្រូវស្តាប់ក្នុងអំពើបាបរបស់ពួកគេ តែអ្នកនឹងបានជួយជីវិតខ្លួនឲ្យរួចវិញ។

²⁰ ប្រសិនបើមនុស្សសុចរិតម្នាក់បានលះចោលអំពើសុចរិតរបស់ខ្លួន ទៅប្រព្រឹត្តអំពើមិនត្រឹមត្រូវ ហើយយើងដាក់បញ្ចាញពួកគេចំពប់ ហើយគេនឹងត្រូវស្តាប់។ ដោយព្រោះអ្នកមិនបានប្រាប់ដល់គេ គេនឹងស្តាប់ក្នុងអំពើបាបរបស់គេ ហើយយើងនឹងមិននឹកចាំពីអំពើសុចរិត ដែលគេបានប្រព្រឹត្តដែរ តែយើងនឹងទារ ឈាមរបស់ពួកគេពីដៃអ្នក។²¹ ប៉ុន្តែ បើអ្នកបានប្រាប់ដល់មនុស្សសុចរិត ដើម្បីឲ្យគេបានឈប់ធ្វើបាប ដូច្នោះហើយពួកគេនឹងមិនធ្វើបាបទៀតទេ ហើយគេនឹង រស់នៅជាពិត ដោយព្រោះបានឮការរំលឹករបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងបានជួយជីវិតខ្លួនឲ្យរួចវិញ»។

²² ដូច្នោះ ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ក៏សណ្តិតនៅលើខ្ញុំ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «ចូរក្រោកឡើង! ចេញទៅទីវាល នៅទីនោះយើងនឹងនិយាយជាមួយអ្នក!»²³ ខ្ញុំ ក៏ក្រោកឡើង រួចចេញទៅទីវាល ហើយនៅទីនោះមានសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់សណ្តិត ដូចជាសិរីល្អដែលខ្ញុំបានឃើញ នៅក្បែរទន្លេកេបាដែរ ដូច្នោះខ្ញុំក៏ជួលផ្កាប់ មុខ។

²⁴ ព្រះវិញ្ញាណព្រះអង្គមកសណ្តិតនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយលើកខ្ញុំបញ្ឈរឡើង ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលនឹងខ្ញុំ ហើយប្រាប់ថា៖ «ចូរអ្នកចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយបិទទ្វារទៅ។

²⁵ សម្រាប់ពេលនេះកូនមនុស្សអើយ ពួកគេនឹងដាក់ខ្សែចំណងជាប់នឹងអ្នក ហើយចងអ្នកដោយខ្សែនោះ ដូច្នោះអ្នកមិនអាចចូលទៅក្នុងកណ្តាលពួកគេ បានឡើយ។

²⁶ យើងនឹងធ្វើឲ្យអណ្តាតអ្នក ជាប់នៅនឹងក្រអូមមាត់ ដូច្នោះអ្នកទៅជានិយាយមិនកើត ហើយអ្នកនឹងមិនអាចបន្ទោសដល់ពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេជា មនុស្សដែលបះបោរ។²⁷ ប៉ុន្តែ ពេលយើងនិយាយជាមួយអ្នក យើងនឹងបើកមាត់អ្នកឡើង ដូច្នោះអ្នកនឹងនិយាយទៅពួកគេ នេះគឺជាអ្វីព្រះអម្ចាស់មាន ព្រះបន្ទូល។ អ្នកណាដែលស្តាប់ នឹងស្តាប់ចុះ អ្នកណាដែលមិនព្រមស្តាប់ទេ នឹងមិនព្រមស្តាប់ ដ្បិតពួកគេជាប្រជាជនដែលបះបោរ!»

4 ¹ «ប៉ុន្តែ កូនមនុស្សអើយ ចូរយកឥដ្ឋមួយដុំមកដាក់នៅមុខអ្នក។ រួចហើយឆ្លាក់ផែនទីក្រុងយេរូសាឡឹមនៅលើវា។² រួចហើយនាំទាហានមកឡោមព័ទ្ធជា ហើយសងប៉មដើម្បីទាស់នឹងវា។ ក្រោកឡើងនិងវាយប្រហារទាស់នឹងក្រុងនេះ ហើយធ្វើកំផែងជុំវិញក្រុង។³ រួចហើយត្រូវយកបន្ទះដែករបស់អ្នកមកធ្វើជាជញ្ជាំងដើម្បីខណ្ឌខ្ទុយអ្នកនឹងទីក្រុងនេះ រួចហើយត្រូវវាយចូលទាស់នឹងទីក្រុងនោះ ដ្បិតទីក្រុងនេះនឹងត្រូវនៅក្រោមការឡោមព័ទ្ធរបស់អ្នកនឹងទាស់វា។ នេះជាទីសម្គាល់សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

⁴ រួចហើយចូរអ្នកដេកទៅខាងឆ្វេង ហើយដាក់ពួកអ្នកដែលមានបាបរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅលើវា អ្នកត្រូវទទួលអំពើបាបរបស់គេតាមចំនួនថ្ងៃដែលអ្នកដេកចុះសម្រាប់ទាស់ជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។⁵ យើងខ្លួនឯងបានរាប់ចំនួនថ្ងៃស្មើនឹងចំនួនឆ្នាំ ដែលគេត្រូវរងការជំនុំជម្រះ ៣៩០ថ្ងៃ! តាមរបៀបនេះ អ្នកនឹងនាំបាបរបស់កូនចៅស៊ីស្រាអែល។

⁶ ពេលអ្នកបានធ្វើចប់ហើយ ក្រោយមកដេកចុះជាលើកទីពីរដោយទៅខាងស្តាំដៃអ្នកម្តង ដ្បិតអ្នកនឹងនាំអំពើបាបរបស់ប្រជាជនយូដាសម្រាប់សែសិបថ្ងៃ។ យើងបានតាំងអ្នកនៅមួយថ្ងៃ សម្រាប់រាល់ឆ្នាំ។⁷ អ្នកត្រូវសម្លឹងមើលទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលនៅក្រោមការឡោមព័ទ្ធ ហើយអ្នកលើកដៃ ថ្លែងពាក្យទាស់នឹងទីក្រុង។⁸ ដ្បិត ចូរមើល! យើងនឹងយកខ្សែនេះចងអ្នក មិនឲ្យប្រែខ្លួនពីម្ខាងទៅម្ខាងឡើយ រហូតដល់អ្នកធ្វើគ្រប់ចំនួនថ្ងៃ ក្នុងការឡោមព័ទ្ធរបស់អ្នក។

⁹ យកស្រូវសាលី ម្សៅឱក សណ្តែកអង្កុយ សណ្តែកបាយ ថ្នាំ ហើយស្រូវអម្ពុតទៅជាមួយអ្នក ដាក់ក្នុងផ្ទាំងមួយ ហើយប្រើធ្វើជានំប៉័ងសម្រាប់ខ្លួនអ្នក តាមចំនួនថ្ងៃដែលអ្នកត្រូវដេកនៅទីនោះ។ ដ្បិតសម្រាប់៣៩០ថ្ងៃដែលអ្នកបរិភោគវា។¹⁰ អាហារដែលអ្នកនឹងបរិភោគ គឺសម្រាប់ទំងន់ម្ភៃសែកែលសម្រាប់មួយថ្ងៃ ហើយត្រូវបរិភោគបន្តិចតាមចំនួនថ្ងៃដែលបានកំណត់។¹¹ រួចហើយអ្នកនឹងផឹកទឹក ក៏ត្រូវរាល់ដែរគឺជ្រាំមួយកំប៉ុង ហើយអ្នកត្រូវផឹកតាមចំនួនកំណត់គ្រប់ពេល។

¹² អ្នកត្រូវបរិភោគនំប៉័ង ដូចជានំម្សៅឱក តែអ្នកត្រូវដុតនំប៉័ង ហើយយកលាមកមនុស្ស មកដាក់នៅនឹងមុខពួកគេ!»¹³ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល «ការនេះមានន័យថានំប៉័ងដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងបរិភោគគឺមិនស្អាត នៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិដែលយើងនឹងដាក់ទោសពួកគេ»។

¹⁴ ប៉ុន្តែខ្ញុំបាននិយាយ «បពិត្រ ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំមិនដែលធ្វើការស្លាកគ្រាកទេ! តាំងពីក្មេងរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ទូលបង្គំមិនដែលទទួលទានអ្វីដែលស្លាប់ ឬដែលត្រូវសត្វណាហែកហូរឡើយ ហើយសាច់កខ្វក់មិនដែលចូលក្នុងមាត់ទូលបង្គំដែរ!»¹⁵ ដូច្នេះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «មើល! យើងឲ្យអ្នកប្រើលាមកគេ ជំនួសលាមករបស់មនុស្សវិញ ដូច្នេះអ្នកអាចរៀបចំអាហារនៅពីលើវា»។

¹⁶ ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ! យើងនឹងកាត់ផ្តាច់របស់និងអាហារ ពីក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយពួកគេនឹងបរិភោគនំប៉័ងដោយខ្វះខាត ហើយព្រួយបារម្ភ ហើយផឹកទឹកដោយខ្វះខាត នៅក្នុងការភ័យព្យាបាល។¹⁷ ពីព្រោះពួកគេនឹងខ្វះអាហារ ហើយនិងខ្វះទឹក គ្រប់មនុស្សប្រុសភ័យខ្លាចជាមួយគ្នាឯង ហើយត្រូវរំលោភដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ»។

5 ¹«សម្រាប់អ្នក កូនមនុស្សអើយ! ចូរយកដាវដែលមុត ដូចដែលកាំបិតកោររបស់ជាងកាត់សក់ សម្រាប់ខ្លួនអ្នក ហើយយក មកកោរសក់ក្បាលនិងពុកចង្កា របស់អ្នក រួចហើយយកជញ្ជីងមកថ្លឹង ហើយបែងចែកសក់ផង។²មួយភាគបី អ្នកត្រូវដុតនៅកណ្តាលទីក្រុង ពេលដែលគ្រប់ចំនួនថ្ងៃនៃការឡាមពីទ្វីបហើយ យកសក់មួយភាគបីផ្សេងទៀត ហើយយកដាវកាប់វាដោយពង្រាយឲ្យពេញជុំវិញទីក្រុង។ ក្រោយមក មួយភាគបីទៀតនៃសក់នោះ ចោលឲ្យវាទៅតាមខ្យល់ រួច ហើយយើងនឹងហូតដាវដេញតាមពីក្រោយមនុស្សទាំងនោះ។

³ប៉ុន្តែ អ្នកត្រូវយកចំនួនសក់បន្តិច ហើយចងពួកវានៅជាប់នឹងដាយអាររបស់អ្នក។⁴ក្រោយមក យកចំនួនសរសៃសក់ថែមទៀត យកដាក់នៅកណ្តាលភ្លើង ហើយដុតពួកវាឲ្យឆេះក្នុងភ្លើង ចេញពីទីនោះភ្លើងនឹងឆេះដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល»។

⁵ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ «នេះគឺជាក្រុងយេរូសាឡឹម នៅកណ្តាលជនជាតិផ្សេងៗ ជាកន្លែងដែលយើងដាក់ក្រុងនេះ ហើយ ក៏ជាកន្លែងដែលយើងដាក់ឲ្យមានទឹកដីនៅជុំវិញ។⁶ប៉ុន្តែ ក្រុងនេះមានពេញដោយសេចក្តីអាក្រក់ បដិសេធបញ្ញត្តិរបស់យើង ច្រើនជាងជនជាតិផ្សេងៗបានធ្វើ និងច្បាប់របស់យើងជាងប្រទេសដែលនៅជុំវិញទីក្រុងនេះផង។ មនុស្សបានបដិសេធការដាក់ទោសរបស់យើង ហើយមិនបានដើរក្នុងច្បាប់របស់យើងដែរ»។

⁷ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ «ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាជ្រួលជ្រើមលើសជាងជនជាតិដែលនៅជុំវិញអ្នក ហើយមិនដើរតាម ច្បាប់ ឬរក្សាបញ្ញត្តិរបស់យើង ឬក៏បានប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិរបស់ជនជាតិទាំងឡាយ ដែលនៅជុំវិញអ្នកវិញ»។⁸ហេតុដូច្នេះហើយព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមាន ព្រះបន្ទូលដូចនេះ «មើល!យើងខ្លួនឯងនេះហើយ នឹងទាស់ជាមួយអ្នក។ យើងនឹងដាក់ទោសប្រហារជីវិត នៅកណ្តាលអ្នក ឲ្យជនជាតិដទៃបានឃើញ។

⁹យើងនឹងធ្វើការមួយនៅក្នុងអ្នក ជាការដែលយើងមិនដែលធ្វើពីដើមមក ហើយពេលខាងមុខ យើងនឹងមិនធ្វើម្តងទៀតទេ ដោយព្រោះតែទង្វើដែលគួរស្អប់ខ្ពើម របស់អ្នក។¹⁰ដូច្នេះហើយ ឪពុកនឹងស៊ីកូននៅកណ្តាលចំណោម ហើយកូននឹងស៊ីឪពុកវិញ តាំងពីយើងនឹងដាក់ទោសប្រហារជីវិតដល់អ្នក ហើយអ្នកកម្ចាត់កម្លាយទៅគ្រប់ទីកន្លែង អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកចាកចេញ។

¹¹ដូច្នេះហើយ ក្នុងនាមយើងរស់នៅ នេះជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ព្រោះអ្នកបានបង្គាប់ទីបរិសុទ្ធរបស់យើង ជាមួយអ្វីគួរស្អប់របស់អ្នក ហើយ ជាមួយការគួរឆ្លើមទាំងអស់របស់អ្នក ដូច្នេះយើងនឹងកាត់បន្ថយអាយុរបស់អ្នក ហើយភ្នែកយើងនឹងមិនមេត្តាដល់អ្នកទេ និងមិនទុកជីវិតអ្នកទេ។¹²មួយភាគបី ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ ដោយអាសន្នរោគ និងភាពអត់ឃ្លាន។ មួយភាគបីទៀតនឹងដួលស្លាប់ដោយដាវនៅជុំវិញអ្នក។ រួចហើយមួយភាគបី យើង នឹងកម្ចាត់កម្លាយទៅតាមគ្រប់ទីកន្លែង ហើយហូតដាវដេញតាមក្រោយគេទៀតផង។

¹³បន្ទាប់មក សេចក្តីក្រោធរបស់យើងនឹងបានបញ្ចប់ ហើយយើងនឹងដាក់កំហឹងខ្លាំងរបស់យើងដល់គេដើម្បីសម្រាក។ យើងនឹងបានពេញចិត្ត ហើយពួកគេ នឹងដឹងថា យើងនេះហើយ គឺព្រះអម្ចាស់ ដែលបានថ្លែងដោយសេចក្តីក្រោធពេលដែលយើងបង្ហើយកំហឹងខ្លាំងរបស់យើងទាស់នឹងពួកគេ។¹⁴យើងនឹងធ្វើឲ្យ អ្នកហិនរំខាន ត្រូវគេមើលងាយ នៅកណ្តាលជនជាតិផ្សេងៗដែលនៅជុំវិញអ្នក ជាទីសម្គាល់សម្រាប់អ្នកដែលដើរឆ្លងកាត់។

¹⁵ដូច្នេះ យេរូសាឡឹម នឹងក្លាយជាអ្វីមួយសម្រាប់មនុស្សដទៃ ថ្កោលទោស ហើយនឹងស្ថិតចំអកផង ជាការរំលឹកហើយនិងសេចក្តីរន្ធត់ដល់ប្រជាជាតិទាំងមូល ដែលនៅជុំវិញអ្នក។ យើងនឹងដាក់ទោសប្រហារជីវិតទាស់នឹងអ្នក នៅក្នុងសេចក្តីក្រោធនិងកំហឹងដ៏ខ្លាំង ហើយជាមួយការស្តីបន្ទោសខ្លាំងដែរ យើងព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសពីការនេះ!¹⁶យើងនឹងចាត់ព្រួញកំណាច នៃគ្រោះទុរភិក្ខុ មកទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា ការទាំងនេះជាមូលហេតុដែលយើងបំផ្លាញអ្នក។ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យគ្រោះទុរភិក្ខុកាន់តែខ្លាំងដល់អ្នកហើយបំផ្លាញវត្ថុនិងអាហារអ្នក។¹⁷យើងនឹងចាត់គ្រោះទុរភិក្ខុនិងការមហត្ថរាយឲ្យទាស់នឹងអ្នក ដូច្នេះអ្នកនឹងជាចំពូជ។ ជំងឺអាសន្នរោគ ហើយឈាមនឹងឆ្លងកាត់អ្នក ហើយយើងនឹងនាំដាវមកទាស់នឹងអ្នក យើងព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសពីការនេះ»។

6 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ ដោយព្រះបន្ទូលថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូររំលងទៅក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយផ្ទេងប្រាប់ពួកគេ។³និយាយទៅ ក្នុងទាំងឡាយនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានបន្ទូល ដូច្នោះ ដល់ទាំងភ្នំធំ ទាំងភ្នំតូច ដល់ប្រភពទឹក ហើយដល់ ជ្រលោងក្នុងទាំងអស់ថា មើល! យើងបានយកដាវមកទាស់និងអ្នករាល់គ្នា ហើយយើងនឹងបំផ្លាញអស់ទាំងទីខ្ពស់របស់អ្នក។

⁴រួចហើយ អាសនាបស័កនឹងត្រូវខូច ហើយបង្គោលរបស់អ្នកនឹងត្រូវបំផ្លាញ ហើយយើងនឹងបោះសេចក្តីស្លាប់របស់អ្នកចុះ នៅមុខរូបព្រះរបស់ពួកគេ។⁵យើង នឹងដាក់សាកសពរបស់ពួកគេចោលក្នុងស្រុកអែល នៅមុខរូបព្រះរបស់គេ ហើយនឹងកម្ចាត់កម្លាយឆ្អឹងរបស់អ្នក នៅជុំវិញអាសនាបស័ក។

⁶គ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នករស់នៅ ទីក្រុងទាំងនោះនឹងត្រូវវិនាស ហើយទីខ្ពស់ៗនឹងត្រូវខូចបង់ ដើម្បីឲ្យអាសនាបស័ករាល់គ្នាត្រូវអន្តរាយ ហើយខូចបង់។ រួចហើយពួកគេនឹងត្រូវបាក់បែកហើយបាត់អស់ បង្គោលរបស់អ្នកដូលរលំ ហើយកិច្ចការរបស់អ្នកត្រូវបោះចោល។⁷សេចក្តីសម្លាប់នឹងធ្លាក់មកក្នុងចំណោមអ្នក ហើយអ្នកនឹងដឹងថាយើងគឺព្រះអម្ចាស់។

⁸ប៉ុន្តែ យើងនឹងឲ្យមានអ្នករួចជីវិតក្នុងចំណោមអ្នក ដើម្បីឲ្យមានអ្នកដែលរួចពីដាវនៅកណ្តាលជនជាតិដទៃ កាលដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅតាមប្រទេស ផ្សេងៗ។⁹ក្រោយមក អ្នកដែលរួចជីវិត នឹងនឹកចាំពីយើងនៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិ ដែលត្រូវចាប់ទៅជាល្បិច ដែលយើងបានស្តាយ ដោយចិត្ត មិនប្រកាន់របស់គេ ដែលបានបែរចេញពីយើងទៅ ព្រមទាំងភ្នែកពេស្យាតាមរូបរបស់ព្រះរបស់គេ។ រួចហើយគេនឹងមើលខ្លួន ដោយខ្លឹមស្មើ ព្រោះអំពើអាក្រក់ ដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ក្នុងអស់ទាំងការគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់គេ។¹⁰ដូច្នោះ ពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។ វាជាមូលហេតុដែលយើងនិយាយថា យើងនឹងនាំការអាក្រក់មកដល់ពួកគេ។

¹¹ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នោះ «ចូរទះដៃ ហើយតម្កល់ដឹង! និយាយថា បពិត្រ! ដោយព្រះការគួរស្អប់ខ្ពើមដ៏អាក្រក់របស់ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល! ដ្បិត ពួកគេនឹងត្រូវដួលដោយដាវ ដោយគ្រោះទុក្ខិក្ស និងដោយអាសន្នរោគ។¹²អ្នកណាដែលនៅឆ្ងាយ នឹងស្លាប់ដោយអាសន្នរោគ អ្នកដែលនៅជិត នឹងស្លាប់ដោយ ដាវ។ អ្នកដែលនៅមានជីវិត ដែលនៅសល់ នឹងស្លាប់ដោយគ្រោះទុក្ខិក្សវិញ។ ក្នុងផ្លូវរបស់ពួកគេយើងនឹងតាំងសេចក្តីកំហឹងរបស់យើងទាស់និងពួកគេ។

¹³ក្រោយមកអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ក្នុងកាលដែលសេចក្តីសម្លាប់របស់គេ បានដេកកណ្តាលរូបព្រះរបស់គេ នៅជុំវិញអាសនា លើគ្រប់ទាំង ជ្រលោងគ្រប់ទាំងកំពូលភ្នំ ហើយក្រោមគ្រប់ទាំងដើមដៃ នឹងនៅក្រោមដើមមែសាក់ ជាកន្លែងដែលគេបានដុតគ្រឿងក្រអូប ថ្វាយដល់រូបព្រះនោះរបស់គេ។

¹⁴យើងនឹងលូកដៃទៅលើគេ និងធ្វើឲ្យទឹកដីគេត្រូវខូចបង់ ហើយបោះបង់ចោល ពីទីរហោស្ថានដែលនៅខាងវិបឡា ទៅតាមគ្រប់ទាំងទីកន្លែងណាដែលគេ អាស្រ័យនៅ។ ក្រោយមកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

7 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់មកដល់ខ្ញុំដោយបន្ទូលថា² «អ្នក កូនមនុស្សអើយ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដល់ ស្រុកអ៊ីស្រាអែល» ត្រូវបញ្ជាប់! ត្រូវបញ្ជាប់ កំពុងតែចូលមកតាមទីសំខាន់ៗ។

³ពេលបញ្ចប់បានមកដល់លើមក ដ្បិតយើងនឹងចាត់កំហឹងទៅលើអ្នក ហើយយើងនឹងវិនិច្ឆ័យទោសអ្នក តាមអំពើដែលអ្នកប្រព្រឹត្ត រួចហើយយើងនឹងដាក់ទោសអ្នក ព្រោះតែព្រះដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នក។⁴ ដ្បិតភ្នែករបស់យើងនឹងមិនអាណិតមេត្តាអ្នកទេ ហើយយើងនឹងមិនទុកអ្នកទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងនឹងនាំការអាក្រក់ដែលអ្នកបានធ្វើមកលើអ្នក និងការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅក្នុងចំណោមរបស់អ្នក ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់»។

⁵ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ «មហត្ថរាយ! មហត្ថរាយមួយ! មើល វាកំពុងតែមកហើយ។⁶ ត្រាចុងក្រោយនឹងមកដល់ជាពិត។ ពេលបញ្ចប់មកទាន់នឹងអ្នក។ មើលវាកំពុងតែមកហើយ!⁷ សេចក្តីវិនាសរបស់អ្នកមកដល់ហើយ ដែលជាអ្នករស់នៅលើទឹកដី។ ពេលនោះនឹងមកដល់ គឺជាថ្ងៃនៃការបំផ្លាញជិតមកដល់ ហើយតំបន់ភ្នំនឹងមិនមានភាពរីករាយទៀតឡើយ។

⁸ឥឡូវនេះជិតមកដល់ហើយ យើងនឹងចាត់កំហឹងរបស់យើង លើអ្នក ហើយយើងនឹងបំពេញលើអ្នកតាមកំហឹងរបស់យើង ពេលយើងដាក់ទោសអ្នកតាមការដែលអ្នកធ្វើដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នក។⁹ ដ្បិតភ្នែកយើងនឹងមិនអាណិតមេត្តា ហើយយើងក៏មិនត្រាប្រណីអ្នកដែរ។ ដូចអ្វីដែលធ្លាប់បានធ្វើ យើងនឹងធ្វើការនេះដល់អ្នក ហើយការគួរខ្ពើមរបស់អ្នកវានឹងនៅកណ្តាលអ្នក ដូច្នេះ អ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះហើយជាព្រះអម្ចាស់ដែលជាអ្នកជំនុំជម្រះអ្នក។

¹⁰មើល! ថ្ងៃនោះ! មើល វាកំពុងមកដល់ហើយ! សេចក្តីវិនាសបានចេញមកហើយ! ដំបងបានចេញផ្លា ភាពក្រអឺតក្រអួចចេញផ្លា ក្រពុំ!¹¹ អំពើហិង្សាក៏កើនឡើង ដល់ដំបងនៃការអាក្រក់ គ្មានពួកគេណា ហើយក៏គ្មានមនុស្សកកុញ ក៏គ្មានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ ហើយក៏គ្មានអ្វីដែលសំខាន់អាចមានទៀតដែរ!

¹²ពេលវេលានឹងមកដល់ ថ្ងៃនោះជិតមកដល់ហើយ។ កុំឲ្យទិញបានរីករាយឡើយ កុំឲ្យអ្នកលក់មិនត្រូវកាន់ទុក្ខដែរ ចាប់តាំងពីកំហឹងរបស់យើងចូលដល់មនុស្សជាច្រើន!¹³ ដ្បិតអ្នកលក់ពុំអាចប្រមូលយកអ្វីៗដែលខ្លួនបានលក់យកមកវិញបានឡើយ ទោះបីគេនៅមានជីវិតក៏ដោយ ចាប់តាំងពីសេចក្តីនេះបានប្រកាសទាន់ជាមួយមនុស្ស។ ពួកគេនឹងមកវិញ ដ្បិតនឹងគ្មានមនុស្សណាអាចរស់ក្នុងអំពើបាបរបស់គេបានចំនែកឡើងនោះទេ !

¹⁴ពួកគេបានផ្លុំត្រៃ ហើយបានត្រៀមគ្រប់យ៉ាងជាស្រេច តែគ្មានអ្នកណាចេញទៅសួរឡើយ ចាប់តាំងពីកំហឹងរបស់យើង គ្របដណ្តប់លើពួកមនុស្សទាំងអស់។

¹⁵ដាវបាននៅខាងក្រៅ ហើយមានអាសន្នរោគ និងគ្រោះទុរ្ភិក្សនៅក្នុងផ្ទះ។ អ្នកណាដែលនៅទីវាល នឹងត្រូវស្លាប់ដោយដាវ ហើយអ្នកដែលនៅក្នុងទីក្រុង មានគ្រោះទុរ្ភិក្ស និងអាសន្នរោគនឹងសម្លាប់គេ។¹⁶ ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកដែលរស់រានមានជីវិត នោះនឹងរួចជីវិតទៅនៅតាមលើភ្នំ។ ដូចជាសត្វព្រាបនៅតាមជ្រលងភ្នំ គ្រប់គ្នានឹងយំសោកដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេរៀងខ្លួន។

¹⁷ដៃរបស់ពួកគេនឹងគ្មានកម្លាំង ហើយជង្គង់គ្រប់គ្នានឹងខ្សោយដូចជាទឹក។¹⁸ ហើយពួកគេនឹងស្លៀកសំពត់ធ្នៃ ហើយមានសេចក្តីស្វែងរកនឹងគ្របបាំងពួកគេ ហើយសេចក្តីខ្មាសនៅលើមុខ ហើយគេនឹងកោរសក់គ្រប់គ្នា។¹⁹ ពួកគេនឹងបោះចោលប្រាក់របស់គេនៅតាមផ្លូវ ហើយមាសក៏គ្មានតម្លៃ។ ទាំងប្រាក់ ទាំងមាសរបស់គេ នឹងជួយគេមិនបានឡើយ នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ គេនឹងមិនស្តប់ចិត្ត ក៏មិនបានឆ្អែតពោះដោយរបស់នោះដែរ ព្រោះរបស់នោះ ដែលនាំឲ្យគេចំពប់ដួលទៅក្នុងអំពើពុករលួយរបស់ខ្លួន។

²⁰ក្នុងមោទនភាពរបស់គេ ពួកគេបានតាំងឡើងឲ្យមានភាពស្រស់ស្អាតដោយគ្រឿងលំអ ហើយពួកគេបានធ្វើរូបព្រះនិងស្វែងរករបស់ដែលគួរឆ្អើម។ ដូច្នេះហើយ យើងបានធ្វើឲ្យការទាំងនេះរបស់ពួកគេទៅជាបាត់បង់មិនស្អាត។²¹ ក្រោយមក យើងនឹងប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ នៃជនជាតិដទៃប្លន់យក និងពួកមនុស្សអាក្រក់នៅផែនដីប្លន់យកដែរ ហើយពួកគេនឹងរងការប្រមាថផង។²² បន្ទាប់មក យើងនឹងបែរមុខចេញពីពួកគេ ហើយគេនឹងបង្អាប់ទឹកបាំងរបស់យើងដែរ និងមានចោរប្លន់ចូលទៅក្នុងហើយយកអ្វីទាំងអស់។

²³ចូរធ្វើច្រវាក់ ព្រោះទឹកដីនេះពោពេញដោយការដាក់ទោសនៃឈាម ហើយទីក្រុងពោពេញដោយការឃោរឃៅ។²⁴ ដូច្នេះ យើងនឹងនាំមនុស្សដែលអាក្រក់បំផុតក្នុងជនជាតិ ហើយពួកគេចាប់យកផ្ទះរបស់គេ ហើយយើងនឹងបំបាក់អំនួតរបស់មនុស្សខ្លាំងពូកែ ហើយទីបរិសុទ្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ នឹងត្រូវអាបឱនចុះ!

²⁵ការរឹយខ្លាចនឹងមកដល់! ពួកគេនឹងស្វែងរកសេចក្តីសុខសាន្ត តែរកមិនបានសោះ។

²⁶មហន្តរាយលើមហន្តរាយនឹងមកដល់ ហើយវានឹងក្លាយជាពាក្យចចាមអាមាមហើយចចាមអាមាទៀត។ បន្ទាប់មក ពួកគេស្វែងរកនិមិត្តពីពួកព្យាករី ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នឹងបាត់អស់ ហើយគ្មានការប្រឹក្សាពីចាស់ទុំទៀតដែរ។²⁷ ស្តេចនឹងកាន់ទុក្ខ ហើយពួកអ្នកដឹងនាំនឹងអស់សង្ឃឹម ក្នុងពេលដែលប្រជាជននៅក្នុងទឹកដីត្រូវឃើញរន្ទត់។ ផ្អែកទៅលើការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេ ហើយនឹងជំនុំជម្រះពួកគេ! យើងនឹងទោសរបស់គេតាមកំរិតរបស់គេ រហូតពួកគេដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់»។

8¹ ដូច្នេះ នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំមួយ ហើយខែទីប្រាំមួយ នៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំនៃខែនោះ ខ្ញុំកំពុងអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះ ហើយមានព្រឹទ្ធាចារ្យនៃជនជាតិយូដាអង្គុយនៅមុខខ្ញុំ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអម្ចាស់បានដាក់ព្រះហស្តលើខ្ញុំម្តងទៀតនៅទីនោះ។² ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំបានឃើញ ហើយមើល មានដូចជាទ្រង់ទ្រាយរបស់មនុស្សម្នាក់។ ពីត្រង់កន្លែងត្រកាកចុះទៅក្រោម គឺមានដូចភ្លើង។ ហើយពីត្រឹមត្រកាកឡើងទៅលើ មានសណ្ឋានដូចជាពន្លឺដ៏ត្រចះត្រចង់ ដូចធ្វើឡើងពីដែក។

³ ក្រោយមក ព្រះអង្គលូកមក មានរាងដូចជាដៃចាប់សក់ក្បាលខ្ញុំ រួចព្រះវិញ្ញាណព្រះអង្គលើកខ្ញុំពីដីឡើងទៅលើមេឃ ហើយក្នុងនិមិត្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គនាំខ្ញុំទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅដល់មាត់ទ្វារនៃទីលានខាងក្នុង ដែលបើកទៅទិសខាងជើង ជាកន្លែងដែលមានរូបព្រះ ដែលបង្កើតឲ្យ ការប្រចណ្ឌយ៉ាងខ្លាំងឈរនៅទីនោះ។⁴ ក្រោយមក មើល សិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅទីនោះ ដោយការបើសម្តែងដែលខ្ញុំបានឃើញនៅទីវាលនោះ។

⁵ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ចូរបើកភ្នែកសម្លឹងមើលទៅទិសខាងជើង» ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏មើលទៅខាងជើងនោះ ជាទ្វារដែលនាំចូលទៅដល់ អាសនា នៅកណ្តាលទ្វារចូលគឺមានរូបព្រះនៃព្រះណែននៅទីនោះ។⁶ ដូច្នេះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ តើអ្នកឃើញការដែលគេប្រព្រឹត្តឬទេ? គឺជាការគួរស្តាប់ខ្ពើមខ្លាំង ដែលពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលធ្វើនៅទីនេះ ដើម្បីឲ្យយើងបានឃ្លាតឆ្ងាយពីទីបរិសុទ្ធរបស់យើង។ តែចាំមើល អ្នកនឹងឃើញការគួរស្តាប់ខ្ពើម យ៉ាងសង្ឃឹមជាងនេះទៅទៀត»។

⁷ ពេលនោះ ព្រះអង្គនាំខ្ញុំទៅដល់ទ្វារទីលាន ខ្ញុំបានមើលទៅឃើញមានប្រហោងមួយក្នុងកំផែង។⁸ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ចូរជីកទៅក្នុងកំផែង» ដូច្នេះខ្ញុំបានជីកក្នុងកំផែងហើយ ឃើញមានទ្វារមួយ។⁹ បន្ទាប់មកព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរអ្នកចូលទៅខាងក្នុង មើលការគួរស្តាប់ខ្ពើមយ៉ាងអាក្រក់ ដែលពួកគេធ្វើនៅទីនេះ»។

¹⁰ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ចូលទៅក្នុងហើយមើល ហើយចូលមើល! ហើយឃើញមានគំនូរគ្រប់ទាំងសត្វល្អនរា សត្វសាហាវ! រួមទាំងរូបព្រះរបស់ពូជពង្សជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលគេគូរលើជញ្ជាំងនៅជុំវិញ។¹¹ ក៏មានពួកចាស់ទុំនៃពួកអ៊ីស្រាអែលចិតសិបនាក់នៅទីនោះ ហើយមានយួសសាសនាដែលជាកូនសាធាន បានឈរនៅកណ្តាលពួកគេ។ ពួកគេបានឈរនៅចំពោះរូបភាពនោះហើយគ្រប់គ្នាកាន់ជើងពាននៅនឹងដៃ ហើយផ្សេងពីគ្រឿងក្រអូបក៏ហុយឡើងយ៉ាងក្រាស់។

¹² ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ តើឃើញអំពើដែលពួកចាស់ទុំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ធ្វើនៅទីនឹងឆ័ត្រទេ? ម្នាក់ៗបានធ្វើការនេះហើយលាក់នៅក្នុងបន្ទប់នៃព្រះរបស់គេ ដ្បិតគេនិយាយ ព្រះអម្ចាស់មិនឃើញយើងទេ! ព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់ចោលទឹកដីនេះហើយ»។

¹³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «បែរមកម្តងទៀត នោះនឹងឃើញការគួរស្តាប់ខ្ពើមដែលគេប្រព្រឹត្តជាច្រើនទៀត»។

¹⁴ បន្ទាប់មកទៀត ព្រះអង្គបាននាំខ្ញុំទៅទ្វារចូលព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅទិសខាងជើង ហើយមើលចុះ! នៅទីនោះមានពួកស្ត្រីអង្គុយយំកាន់ទុក្ខឲ្យព្រះថាមូស ។¹⁵ ដូច្នេះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «តើអ្នកឃើញការនេះឬទេ កូនមនុស្ស? ចូរមើលម្តងទៀតនឹងឃើញអំពើអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត»។

¹⁶ ព្រះអង្គបាននាំខ្ញុំចូលទៅទីលានខាងក្នុងរបស់ព្រះដំណាក់នៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយឃើញ! ត្រង់មាត់ទ្វារព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ នៅរាងផ្លូវដើរ ហើយនិងអាសនា មានមនុស្សប្រហែលជាម្ភៃប្រាំនាក់ បែរខ្នងទៅខាងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយមុខទៅខាងកើត ហើយពួកគេកំពុងតែថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ។

¹⁷ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ តើអ្នកឃើញឬទេ? តើវាជាតូចតាចឬដែលពួកអ្នកស្រុកយូដា បានកំពុងធ្វើការអាក្រក់គួរខ្ពើមនៅទីនេះ? ដ្បិតគេបានធ្វើឲ្យទឹកដីនេះមានពេញដោយអំពើឃោរឃៅ ហើយបែរទាស់នឹង ធ្វើឲ្យយើងខឹងខ្លាំង ដូចយកមែកឈើរុកចូលច្រមុះគេអញ្ចឹង។¹⁸ ដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើការតបទៅពួកគេវិញ ហើយភ្នែកយើងនឹងមិនប្រណីឡើយ យើងនឹងមិនអាណិតគេទេ។ ទោះបីគេស្រែករកយើង ដោយសំឡេងខ្លាំងក្តី យើងក៏មិនស្តាប់ដែរ»។

9^១ ពេលនោះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដាក់ត្រចៀកខ្ញុំ ដោយព្រះសៀងយ៉ាងខ្លាំងថា «ចូរឲ្យពួកអ្នកដែលត្រួតត្រាការក្នុងទីក្រុងចូលមក ត្រូវឲ្យគ្រប់គ្នាកាន់គ្រឿងសាស្ត្រាវុធដើម្បីបំផ្លាញនៅដែ»។^២ មើល! មានមនុស្សប្រាំមួយនាក់មកតាមផ្លូវទ្វារខាងលើ ដែលបើកទៅទិសខាងជើង គ្រប់គ្នាកាន់គ្រឿងអាវុធនៅដៃគេ។ មានម្នាក់ស្លៀកពាក់សំពត់ទេសឯក នៅកណ្តាលគេ មានស្ពាយដបទឹកខ្មៅ អ្នកទាំងនោះក៏ចូលទៅឈរក្បែរអាសនាសង្គ្រោះ។

^៣ រួចហើយ សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឡើងផុតពីច្រើន ជាកន្លែងដែលធ្លាប់សណ្ឋិតនៅទៅដល់មាត់ទ្វារព្រះវិហារ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលហៅអ្នកម្នាក់ដែលស្លៀកពាក់សំពត់ទេសឯក ហើយស្ពាយដបទឹកខ្មៅនោះ។^៤ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកនោះ «ចូរដើរកាត់ទីក្រុង គឺនៅកណ្តាលក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ ហើយធ្វើទិសម្ចាស់នៅថ្ងៃសប្តាហ៍របស់ពួកមនុស្សដែលដកដង្ហើមធំហើយចូរ ដោយព្រោះការគួរស្អប់ខ្ពើមដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តនៅក្នុងទីក្រុង»។^៥ រួចហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដល់អ្នកផ្សេងហើយខ្ញុំក៏បានឮ «ចូរដើរកាត់ទីក្រុងតាមអ្នកមួយនោះ ហើយសម្លាប់។ កុំឲ្យភ្នែកអ្នកប្រណី ហើយទុកអ្នកណាឲ្យរួចជីវិត។^៦ ត្រូវសម្លាប់ទាំងពួកចាស់ ពួកកំលោះ ពួកក្រមុំ ពួកក្មេង និងពួកស្រីៗ។ សម្លាប់គេទាំងអស់ទៅ! ប៉ុន្តែ កុំចូលទៅជិតមនុស្សណាដែលមានទិសម្ចាស់នៅខ្លួនឡើយ ហើយត្រូវចាប់ផ្តើមពីទីបរិសុទ្ធរបស់យើងផង!» ដូច្នេះ អ្នកទាំងនោះក៏ផ្តើមពីពួកចាស់ទុំដែលនៅមុខព្រះដំណាក់។^៧ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគេ «ចូរប្រមាថវិហារចុះ ត្រូវសម្លាប់គេធ្វើឲ្យទីលានបានពេញដោយសាកសព។ ទៅ!» ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចេញទៅប្រហារនៅក្នុងទីក្រុង។^៨ កាលគេកំពុងតែសម្លាប់ ហើយមានតែខ្ញុំសល់នៅ នោះខ្ញុំក៏ផ្តាប់មុខយំហើយអង្វរថា «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញសំណល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ ដោយចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គមកលើក្រុងយេរូសាឡឹម?»។^៩ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល និងយូដាមានទោសធ្ងន់ណាស់។ ទឹកដីនេះពេញដោយឈាម ហើយទីក្រុងមានពេញដោយភាពមានតាំងពីពួកគេនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់បានបោះបង់ចោលទឹកដីនេះ ហើយព្រះជាម្ចាស់មើលមិនឃើញទេ!^{១០} ដូច្នេះហើយ ភ្នែកយើងនឹងមិនប្រណីទេ យើងមិនអាណិតមេត្តាឡើយ យើងនឹងមិនទុកជីវិតឲ្យពួកគេទេ។ យើងនឹងនាំការទាំងអស់មកដាក់លើក្បាលគេ»^{១១} មើល! មនុស្សដែលស្លៀកពាក់សំពត់ទេសឯក ហើយស្ពាយដបទឹកខ្មៅក៏មកវិញ។ គាត់ទូលព្រះអង្គថា «ទូលបង្គំបានធ្វើសម្រេចតាមបង្គាប់របស់ព្រះអង្គហើយ»។

10¹ កាលដែលខ្ញុំបានសម្លឹងមើលទៅដំបូលខាងលើ ដែលនៅពីលើក្បាលរបស់ច្រើន ដែលមានភាពដូចជាត្បូងកណ្តៀង ហើយមើលទៅដូចជាសណ្ឋាននៃ បល្ល័ង្ក លេចឡើងមក។² ក្រោយមក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សដែលស្លៀកសំពត់ទេសឯកថា «ចូរចូលទៅកណ្តាលកងទាំងនោះ គឺក្រោម ច្រើន ហើយកើបរងើកភ្លើងពេញដៃទាំងពីរ ពីកណ្តាលច្រើននោះ រួចបាចទៅលើទីក្រុងទៅ»។ បន្ទាប់មក បុរសនោះក៏បានចេញទៅក្នុងពេលដែលខ្ញុំកំពុងមើល។

³ ពេលបុរសនោះចូលទៅដល់ ពួកច្រើនស្ថិតនៅខាងស្តាំនៃព្រះដំណាក់ ហើយមានពពកពាសពេញទីលានខាងក្នុង។⁴ សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់អណ្តែតឡើងពី លើពួកច្រើនឈរ ឆ្ពោះកាន់មាត់ទ្វារព្រះដំណាក់។ មានពពកនៅពេញព្រះដំណាក់ ហើយទីលានក៏ពេញទៅដោយរស្មីនៃសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁵ សន្លឹកស្លាប របស់ពួកច្រើន លាន់ព្យួរតទៅដល់ទីលានខាងក្រៅ មានសម្លេងដូចនៃព្រះដ៏មានប្រទានភាពពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល។

⁶ នៅក្នុងពេលនោះ ព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ទៅបុរសដែលពាក់អាវទេសឯកថា «ចូរយកភ្លើងពីក្នុងកង់ នៅចន្លោះពួកច្រើនមក» បុរសនោះក៏បានទៅឈរក្បែរ កង់នោះ។⁷ ពេលនោះ ច្រើនមួយលូកដៃទៅកាន់ភ្លើង ដែលកំពុងឆេះនៅចន្លោះពួកច្រើន ហើយយកភ្លើងហុចទៅឲ្យបុរសដែលពាក់អាវទេសឯកសុទ្ធនោះ។ បុរសនោះក៏ទទួលយក រួចចេញទៅវិញ។⁸ ខ្ញុំក៏បានឃើញ នៅក្រោមស្លាបរបស់ពួកច្រើន មានហាក់ដូចជាដៃរបស់មនុស្សលេចចេញមក។

⁹ ដូច្នេះ ខ្ញុំមើល ហើយមើល! ឃើញមានកង់បួននៅក្បែរពួកច្រើន គឺនៅក្បែរច្រើននីមួយៗមានកង់មួយ។ កង់ទាំងនោះភ្លឺចាំងដូចត្បូងពេជ្រ។¹⁰ កង់ទាំងបួន មានទ្រង់ទ្រាយ និងមានសណ្ឋានដូចគ្នាទាំងអស់ មើលទៅហាក់ដូចជាកង់មួយស្ថិតនៅក្នុងកង់មួយទៀត។¹¹ ពេលកង់ទាំងនោះវិលទៅមុខ កង់ទាំងនោះអាច វិលទៅទិសដៅទាំងបួន ដោយគ្មានងាកចេញពីគ្នាទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកកង់ទាំងនោះវិលទៅមុខ តាមទិសដែលមុខរបស់ច្រើនបែរទៅ គេកង់ទាំងនោះទៅតាមដៃ។ កង់ទាំងនោះមិនងាកបែរទៅទិសផ្សេងឡើយ។

¹² រូបកាយរបស់ច្រើនទាំងមូល រួមទាំងខ្នងរបស់ពួកគេ ដែលរបស់ពួកគេ ស្លាបរបស់ពួកគេ ហើយក៏បានបិទបាំងភ្នែក ហើយភ្នែកនោះទៀត ក៏បានបិទបាំងដោយកង់ទាំងមូលបួនផងដែរ។¹³ ខ្ញុំក៏ស្តាប់ឮថា កង់ទាំងនោះត្រូវបានហៅថា «ខ្យល់ក្អក»។¹⁴ ហើយពួកច្រើននីមួយៗមានមុខបួន មុខទី មួយនោះគឺដូចជាទេវតា មុខទីពីរដូចដូចជាមុខមនុស្ស មុខទីបីដូចជាមុខសិង្ហ មុខទីបួនដូចជាមុខតន្រ្តី។

¹⁵ ពួកច្រើននោះក៏ឡើងទៅ នេះហើយជាសត្វមានជីវិត ដែលខ្ញុំឃើញក្បែរទន្លេកេបារដែលកំពុងជន់ឡើង។¹⁶ កាលណាច្រើនធ្វើដំណើរ កង់នោះក៏អមទៅ ជាមួយ ហើយកាលណាច្រើនបានលើកស្លាបដើម្បីហោះហើរឡើងផុតពីផែនដី ហើយកង់ក៏ទាំងនោះក៏នឹងមិនបានបែរក្រោយដែរ។¹⁷ កាលណាពួក ច្រើនទាំងនោះឈប់នៅស្ងៀម កង់ទាំងនោះក៏ឈប់ដែរ ហើយកាលណាពួកនេះហើរឡើងទៅ ពួកកង់ទាំងនោះក៏ឡើងទៅជាមួយគ្នាដែរ ដ្បិតវិញ្ញាណនៃ តួរមានជីវិតសណ្ឋិតនៅក្នុងកង់ទាំងនោះ។

¹⁸ ក្រោយមក សិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ ក៏ចេញពីប្រឡោះទ្វារនៃព្រះវិហារ ហើយទៅសណ្ឋិតពីលើពួកច្រើន។¹⁹ រួចច្រើនក៏កាងស្លាប ក្នុងកាលដែលចេញទៅនោះ ហើយហើរឡើងផុតពីផែនដី ខ្ញុំបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែក នៅពេលដែលទាំងកង់អមទៅ។ ពួកគេក៏ទៅឈរនៅមាត់ទ្វារកំផែងទិសខាងកើតរបស់ព្រះដំណាក់ នៃ ព្រះអម្ចាស់ ហើយសិរីល្អរបស់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏សណ្ឋិតនៅពីលើ។

²⁰ នេះហើយគឺជាតួរដែលមានជីវិត ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ត្រង់ទន្លេកេបារ ខ្ញុំបានដឹងថា នោះជាពួកច្រើនដែរ។

²¹ ពួកគេដែលមានមុខបួន ហើយមានស្លាបបួនដែរ នៅក្រោមស្លាបនោះក៏មានសណ្ឋានដូចជាដៃមនុស្ស។²² ហើយមានដូចមុខរបស់តួរទាំងនោះ គឺដូចជាមុខ ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅក្បែរទន្លេកេបារ ហើយតួរទាំងនោះបានហើរត្រង់ទៅខាងមុខរៀងខ្លួន។

11 ¹ព្រះវិញ្ញាណលើកខ្ញុំឡើង នាំទៅឯទ្វារកំផែងទិសខាងកើតរបស់ព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ជាទ្វារដែលបើកទៅទិសខាងកើត នោះឃើញនៅមាត់ទ្វារកំផែង មានមនុស្សម្នាក់ម្នាក់ ហើយនៅកណ្តាលអ្នកទាំងនោះ។ ខ្ញុំឃើញមានយូសាសាន ជាកូនអស៊ើរ ហើយពេទ្យាធា ជាកូនបេណាយ៉ា ទាំងពីរនាក់ជា អ្នកដឹកនាំក្នុងចំណោមពួកគេ។

²ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ គឺមនុស្សទាំងនេះហើយដែលគិតគូរបង្កើតការទុច្ចរិត ហើយទូន្មានសេចក្តីអាក្រក់នៅក្នុងទីក្រុងនេះ។

³ពួកគេនិយាយថា នេះមិនមែនជាពេលដែលត្រូវសងផ្ទុះទេ ទីក្រុងនេះជាថ្នាង ហើយយើងរាល់គ្នាជាសាច់។⁴ដូច្នេះហើយ កូនមនុស្សអើយ ចូរ

ថ្លែងព្រះបន្ទូលទៅសឹងពួកគេ»។

⁵ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់សណ្តិតលើខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «ចូរនិយាយ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល៖ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលអើយ ដ្បិតយើងស្គាល់អ្វីដែលនៅក្នុងគំនិតរបស់អ្នក។⁶អ្នករាល់គ្នាបានសម្លាប់មនុស្សនៅក្នុងទីក្រុងនេះកាន់តែច្រើនឡើង ហើយទុកសពគេពាសពេញផ្លូវ។⁷ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចនេះ ពួកអ្នកដែលអ្នករាល់គ្នាបានសម្លាប់ផ្នែកនៅកណ្តាលទីក្រុងយេរូសាឡឹម គឺជាសាច់នោះ ហើយទីក្រុងនេះជាថ្នាង។ ប៉ុន្តែ ចំណែកអ្នករាល់គ្នា យើងនឹងនាំចេញទៅក្រៅពីទីក្រុងវិញ។

⁸អ្នករាល់គ្នាខ្លាចដាវ ដូច្នេះ យើងនឹងនាំដាវមកលើដល់អ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។⁹យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញទៅក្រៅពីទីក្រុង ហើយប្រគល់ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃជនជាតិដទៃ ព្រមទាំងនាំការជំនុំជម្រះទៅសន្តិភូមិ។¹⁰អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវដួលដោយដាវ។ យើងនឹងជំនុំជម្រះអ្នក នៅត្រង់ព្រំប្រទល់ទឹកដី អ៊ីស្រាអែល ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

¹¹ទីក្រុងនេះនឹងមិនមែនជាថ្នាងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាឡើយ អ្នករាល់គ្នាក៏មិនត្រូវជាសាច់នៅក្នុងថ្នាងនោះដែរ គឺយើងនឹងជំនុំជម្រះអ្នក នៅត្រង់ព្រំប្រទល់ទឹកដី អ៊ីស្រាអែលវិញ¹² បន្ទាប់មកអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកដាក់ច្បាប់ អ្នកមិនដើរតាមក្រឹត្យក្រមរបស់យើងទេ ក៏មិនបានធ្វើតាមបញ្ញត្តិ របស់យើងដែរ។ តែអ្នកបានប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ជនជាតិដទៃទាំងនោះ ដែលនៅជុំវិញអ្នកវិញ»។

¹³ក្នុងកាលដែលខ្ញុំកំពុងតែថ្លែងព្រះបន្ទូល នោះពេទ្យាធា ជាកូនបេណាយ៉ាគឺស្លាប់ទៅ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ក្រាបផ្តាប់មុខយំដោយសំឡេងយ៉ាងខ្លាំងថា «បពិត្រ ព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យសំណល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល វិសាសទាំងអស់ឬ?»

¹⁴ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ¹⁵ «កូនមនុស្សអើយ គឺជាបងប្អូនអ្នកបង្កើតទេតើ! ព្រមទាំងបងប្អូនអ្នក! ដែលជាញាតិសន្តាន និងពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល ទាំងមូល គឺពួកគេជាពួកអ្នកនៅក្នុងយេរូសាឡឹមបានពោលថា «ពួកគេឆ្ងាយពីព្រះអម្ចាស់! ទឹកដីនេះបានប្រគល់មកពួកយើងទុកជាសម្បត្តិហើយ»។

¹⁶ដូច្នេះហើយចូរនិយាយ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចនេះ ទោះបីយើងបណ្តេញអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងនោះ ទោះបីយើង កម្ចាត់កម្លាយអ្នករាល់គ្នាទៅតាមទឹកដីផ្សេងៗក្តី ក៏យើងនឹងធ្វើជាទីសក្ការៈសម្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងទឹកដីទាំងនោះដែរ»។¹⁷ដូច្នេះហើយចូរនិយាយ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូចនេះ យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីកណ្តាលចំណោមជនជាតិទាំងនោះមកវិញ យើងនឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នាពីទីកន្លែងទាំងឡាយ ដែលអ្នករាល់គ្នាខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ ហើយយើងនឹងប្រគល់ទឹកដីដល់អ៊ីស្រាអែល។¹⁸ដូចហើយពួកគេនឹងនាំគ្នាត្រឡប់មកវិញ ហើយដកព្រះភ្លែងក្លាយដ៏ចង្រៃគួរឲ្យ ស្អប់ខ្ពើមទាំងប៉ុន្មាន ចេញពីទឹកដីនេះ។

¹⁹យើងនឹងឲ្យគេមានចិត្តតែមួយ ហើយនឹងដាក់វិញ្ញាណថ្មីមួយក្នុងគេ យើងនឹងដកចិត្តដែលរឹងដូចថ្មពីរូបសាច់គេចេញ ហើយនឹងឲ្យមានចិត្តជាសាច់វិញ²⁰ ដើម្បី ឲ្យគេបានប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យក្រមរបស់យើង ហើយរក្សាបញ្ញត្តិច្បាប់របស់យើង ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តតាមផង នោះគេនឹងបានជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយយើង នឹងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់ដល់គេ។²¹ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមានចិត្តប្រព្រឹត្តតាមរូបព្រះគួរឆ្លើម និងសេចក្តីគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់គេ យើងនឹងទម្លាក់អំពើរបស់គេទៅលើក្បាល គេវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

²²ពួកចេរូប៊ីនក៏កាងស្លាបហោះទៅ កងទាំងនោះក៏ទៅជាមួយដែរ ហើយសិរីល្អរបស់ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលសណ្តិតពីលើ²³ ក្រោយមក សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ យាងចេញពីកណ្តាលបណ្តាលជនឡើងទៅទីក្រុង ហើយក៏សណ្តិតលើភ្នំនៅទិសខាងកើតនៃទីក្រុង។

²⁴ព្រះវិញ្ញាណក៏លើកខ្ញុំឡើង ហើយព្រះអង្គនាំខ្ញុំទៅដល់ស្រុកខាល់ដេ ទៅរកពួកនិរទេស ក្នុងនិមិត្តដោយនូវព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយក្នុងនិមិត្តដែលខ្ញុំ បានឃើញក៏ចេញចាត់ពីខ្ញុំទៅ។²⁵ដូចហើយខ្ញុំនិយាយប្រកាសប្រាប់ដល់ពួកអ្នកដែលនៅជាល្មើយ តាមគ្រប់ទាំងការដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញខ្ញុំ។

12 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំដោយព្រះបន្ទូល² «កូនមនុស្សអើយ អ្នករស់នៅក្នុងចំណោមពួកជនបោះបោះពួកអ្នកដែលមានភ្នែកសម្រាប់មើល តែមើលមិនឃើញទេ ហើយមានត្រចៀកសម្រាប់ស្តាប់ តែស្តាប់មិនឮដែរ ដ្បិតគេជាពូជទាស់ប្រឆាំង។

³ដូច្នេះហើយសម្រាប់អ្នក កូនមនុស្សអើយ ចូររៀបចំអីវ៉ាន់ សម្រាប់ដំណើរនិរទេស ហើយដើរចេញទៅ ទាំងថ្ងៃនៅចំពោះភ្នែកគេចុះ អ្នកត្រូវរើចេញពីកន្លែងអ្នកទៅកន្លែងមួយទៀត។ ប្រហែលជាគេនឹងពិចារណាយល់ ទោះបីពួកគេជាពូជដ៏ទន់ភ្លន់ក៏ដោយ។

⁴អ្នកត្រូវរើយកអីវ៉ាន់អ្នកចាកចេញនៅពេលថ្ងៃ ចំពោះភ្នែកគេ ធ្វើដូចជារៀបចំនឹងត្រូវនិរទេសទៅ ហើយខ្លួនអ្នកត្រូវចេញទៅនៅពេលល្ងាចចំពោះភ្នែកគេ បែបដូចជាមនុស្សដែលត្រូវនិរទេស។⁵ចូរដឹកទម្ងន់កំផែងនៅចំពោះភ្នែកគេ ហើយបញ្ចេញអីវ៉ាន់ទៅតាមនោះចុះ។⁶អ្នកត្រូវលើអីវ៉ាន់អ្នកនៅមុខគេ លើកអីវ៉ាន់ដាក់លើស្មារហើយចេញទៅទាំងយប់។ ត្រូវបាំងមុខ ដ្បិតអ្នកនឹងមិនឲ្យឃើញទឹកដីឡើយ យើងតាំងអ្នកទុកជាទីសម្គាល់ ដល់ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល»។

⁷ដូច្នេះខ្ញុំក៏ធ្វើការនេះ ដូចអ្វីដែលយើងបង្គាប់។ ខ្ញុំបានយកអីវ៉ាន់ ធ្វើនិរទេសចេញទាំងថ្ងៃ ហើយនៅពេលល្ងាចខ្ញុំដឹកទម្ងន់រួចដល់កំផែងដោយដៃខ្ញុំ។ ខ្ញុំក៏បានយកអីវ៉ាន់របស់ខ្ញុំក្នុងពេលទីងងឹត ហើយលើអីវ៉ាន់ឡើងដាក់លើស្មារយកទៅនៅចំពោះភ្នែកពួកគេ។

⁸បន្ទាប់មកព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំនៅពេលព្រឹកដោយបន្ទូលថា⁹ «កូនមនុស្សអើយ តើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជាអ្នកបោះបោះ មិនស្ម័គ្រចិត្តទេថា «តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វី?»»¹⁰ ចូរប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះនេះ ការផ្ទេរព្រះបន្ទូលនេះ ដោយបាវម្ចាតិអ្នកដឹកនាំនៃក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា។

¹¹ចូរនិយាយថា ខ្ញុំជាទីសម្គាល់ដល់អ្នករាល់គ្នា។ ដូច្នេះវានឹងបានធ្វើកើតឡើង ពួកគេនឹងទៅជានិរទេសហើយទៅជាល្បឿយ។¹²អ្នកដឹកនាំដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេ នឹងលើអីវ៉ាន់ដាក់ លើស្មាររបស់គាត់ចេញទៅក្នុងឯង ហើយនឹងឆ្លងកាត់ ជញ្ជាំង។ ពួកគេនឹងជិះរូងឆ្លងទៅដល់ជញ្ជាំង ដើម្បីយកអីវ៉ាន់របស់ពួកគេ។ គាត់នឹងបាំងមុខខ្លួនឯង ដូច្នេះគាត់នឹងមិនឃើញទឹកដីដោយភ្នែកឡើយ។¹³យើងនឹងដាក់សំណាញ់របស់យើងលើគេ ហើយគាត់នឹងជាប់អន្ទាក់របស់យើង ហើយយើងនឹងនាំគាត់ទៅបាបិច្ឆន ជាទឹកដីពួកខាលដេ ប៉ុន្តែគេនឹងមិនឃើញវាទេ។ គាត់នឹងស្លាប់នៅទីនោះ។

¹⁴យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយពួកអ្នកដែលនៅជុំវិញលោក និងកងទ័ពរបស់លោកទាំងប៉ុន្មានទៅតាមខ្យល់គ្រប់ទិស រួចយើងនឹងហូតដាវទៅតាមក្រោយគេ។¹⁵ដូច្នេះកាលណាយើងបានបែងចែកគេ ទៅនៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិ ហើយបានកម្ចាត់កម្លាយគេទៅនៅគ្រប់ប្រទេស នោះគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁶ប៉ុន្តែ យើងនឹងឲ្យមានពួកគេខ្លះរួចពីដាវ ពីអំណាច និងពីអាសន្នរោគដែរ ដើម្បីឲ្យគេបានផ្ទៃប្រាប់ពីគ្រប់ទាំងអំពើគួរស្តាប់ខ្ពើមរបស់ខ្លួន នៅកណ្តាលពួកជនជាតិដទៃទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេត្រូវទៅនៅនោះ ដូច្នេះ គេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

¹⁷ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំដោយបន្ទូលថា¹⁸ «កូនមនុស្សអើយ ចូរបរិភោគអាហាររបស់អ្នក ដោយរន្ធត់ ព្រមទាំងផឹកទឹកដោយញាប់ញ័រ ហើយចប់ព្រួយចុះ។

¹⁹ក្រោយមក ចូរប្រាប់ប្រជាជនក្នុងទឹកដីថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលការនេះ បាវម្ចាតិអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយអ្នកនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ពួកគេនឹងបរិភោគអាហាររបស់គេ ដោយភ័យខ្លាច ហើយផឹកទឹករបស់គេដោយតក់ស្លុត ដ្បិតទឹកដីគេនឹងត្រូវខូចបង់ ព្រមទាំងរបស់ទាំងអស់ដែលនៅក្នុងទឹកដីនោះដែរ ព្រោះការឃោរឃៅរបស់ពួកអ្នកដែលរស់នៅទឹកដីនោះ។²⁰ដូច្នេះទីក្រុងទាំងអស់ ដែលមានមនុស្សនៅ នឹងត្រូវបំផ្លាញ ហើយទឹកដីនឹងត្រូវខូចបង់ទៅ អ្នកនឹងដឹងថាយើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

²¹ម្តងទៀតព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា²² «កូនមនុស្សអើយ តើពាក្យសុភាសិត ដែលអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់និយាយ នៅទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ដោយនិយាយកំណត់ថ្ងៃបានបន្ថយទៅ ហើយគ្រប់ទាំងនិមិត្តក៏ខានមាន?»²³ ដូច្នេះហើយ ត្រូវប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យពាក្យសុភាសិតត្រូវចប់ ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនប្រើទៀតទេ។ ចូរប្រាប់ពួកគេថា ថ្ងៃកំណត់ជិតដល់ហើយ នៅពេលគ្រប់ទាំងនិមិត្តបានកើតឡើង។

²⁴ដ្បិតនឹងគ្មាននិមិត្តក្លែងក្លាយ ឬពាក្យទំនាយបញ្ជើច នៅក្នុងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទៀតឡើយ។²⁵ដ្បិតយើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងចេញបង្គាប់ ហើយពាក្យដែលយើងប្រាប់។ បញ្ហាមិនត្រូវពន្យារពេលឡើយ។ ដ្បិតយើងនឹងផ្ទេរពាក្យបែបនេះក្នុងសម័យរបស់អ្នក ដែលជាប្រជាជនបោះបោះ ហើយនឹងធ្វើឲ្យវាកើតឡើង! នេះជាគឺព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានប្រកាស»។

²⁶ម្តងទៀតព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា²⁷ «កូនមនុស្សអើយ! មើល ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល គេនិយាយថា និមិត្តដែលគាត់ឃើញនឹងកើតឡើងនាពេលខាងមុខចាប់ពីពេលនេះ ហើយគាត់ផ្ទេរព្រះបន្ទូល សម្រាប់ពេលអនាគត។»²⁸ ដូច្នេះហើយចូរប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ពាក្យរបស់យើងមិនត្រូវពន្យារពេលទេ តែពាក្យដែលយើងផ្ទេរ នោះនឹងកើតឡើង នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានប្រកាស»។

13¹ ម្តងទៀត ព្រះបន្ទូលរបស់អម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ² «កូនមនុស្សអើយ ចូរផ្លែព្រះបន្ទូលទាន់នឹងពួកព្យាករនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់អ្នកដែល ផ្លែទំនាយចេញពីការអំនួត ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។³ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ វេទនាដល់ពួកព្យាករវិញនោះ ដែល ផ្លែទំនាយតាមតែចិត្តរបស់ខ្លួន តែមិនបានឃើញអ្វីសោះ។⁴ អ៊ីស្រាអែលអើយ ពួកព្យាកររបស់អ្នកធ្វើដូចជាឆ្កែចចក នៅនិស្សាត់។

⁵ អ្នករាល់គ្នាមិនបានឡើងទៅ កន្លែងដែលបាក់បែកជុំវិញនៃជញ្ជាំងក្រុង នៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលហើយសង់ឡើងវិញទេ ដើម្បីអាចឈរនៅក្នុងគ្រាចម្បាំង នៅថ្ងៃនៃ ព្រះអម្ចាស់។⁶ មនុស្សបានឃើញសេចក្តីភូតភរ «និងពាក្យទំនាយកុហក ហើយក៏ថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល»។ ព្រះអម្ចាស់មិនបានចាត់គេសោះ ហើយគេធ្វើ ឲ្យមនុស្សសង្ស័យថា ពាក្យនោះនឹងបានសម្រេចជាពិត។⁷ តើការដែលអ្នករាល់គ្នាថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ តែយើងមិនបានពោលសោះ «ការនេះគឺជាការដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាស» តាំងយើងមិនបានផ្លែអ្វីសោះឬ?

⁸ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបញ្ចេញនិមិត្តប្រាប់មិនពិត ដូច្នេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ទាន់នឹងអ្នកដែលយើងនឹងប្រហារពួកព្យាករ ជាមនុស្សប្រាប់និមិត្តកុហក ហើយដែលផ្លែទំនាយមិនពិត។ ពួកគេនឹងមិនអាចនៅក្នុងការប្រជុំរបស់ ប្រជាជនរបស់យើងឡើយ ឬមិនបានកត់ទុកក្នុងបញ្ជីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល គេមិនអាចចូលក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលទេ។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់។

¹⁰ ដោយព្រោះតែគេបានលួងបញ្ឆោតប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ដោយពោលថា «មានសន្តិភាពហើយ» ពេលគ្មានសន្តិភាព ពួកគេសាងសង់កំពែង ដែលពួកគេនឹងលាបថ្មីពណ៌ស។¹¹ ចូរប្រកាសប្រាប់អស់អ្នកដែលបូកបាយអនោចថា កំពែងនោះនឹងត្រូវរលំ ដោយមានភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង ហើយ យើងនឹងចាត់គ្រាប់ព្រើលឲ្យធ្លាក់មក ហើយខ្យល់ព្យុះយ៉ាងខ្លាំងក៏បំបាក់ឲ្យរលំដែរ។¹² ឃើញទេ ជញ្ជាំងនឹងរលំចុះ។ តើគេនឹងមិនស្លាប់អ្នកទេ «តើបាយអដែលអ្នក បានបូកនោះអ្នកដាក់ទីណា?»

¹³ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ យើងនឹងខ្យល់គំហុក ក្នុងកំហឹងរបស់យើង ហើយនឹងមានជន លិចដោយភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង ដោយកំហឹងរបស់យើង! គ្រាប់ព្រើលនឹងធ្លាក់ដោយកំហឹងរបស់យើង បំផ្លាញកំពែងនោះ។¹⁴ ដ្បិតយើងនឹងរំលំកំពែងដែលអ្នករាល់គ្នាបានបូកបាយអនោះ ហើយយើងនឹងរលំចុះដល់ដី គ្រឹះត្រូវរលំឡើង។ ដូច្នេះវានឹងរលំចុះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសនៅក្នុងនោះដែរ។ រួចហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះ ជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁵ គឺយ៉ាងនោះដែលយើងនឹងសម្រេចសេចក្តីក្រោធរបស់យើង នៅលើកំផែងនោះ ហើយលើពួកអ្នកដែលបានបូកបាយអដែរ។ យើងនឹងនិយាយមកអ្នករាល់គ្នា ថា «កំផែងនោះមិនមានទៀតទេ ព្រមទាំងពួកអ្នកដែលបូកផង»¹⁶ គឺជាពួកព្យាកររបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលផ្លែទំនាយពីដំណើរក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយ ឃើញនិមិត្តសេចក្តីសុខសម្រាប់ទីក្រុង។ តែឥឡូវសេចក្តីសុខឡើយ! នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់»។

¹⁷ សម្រាប់អ្នក កូនមនុស្សអើយ ចូរតាំងមុខទាន់នឹងពួកអ្នកក្រុងរបស់ជនជាតិអ្នក ដែលផ្លែទំនាយចេញពីគំនិតខ្លួនគេ ហើយផ្លែទំនាយទាន់នឹងគេ។

¹⁸ ចូរនិយាយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ វេទនាដល់ពួកស្រីដែលធ្វើអំពោះពាក់នៅកន្លែងមនុស្ស ហើយធ្វើស្បែកបាំងមុខ សម្រាប់ក្បាលគ្រប់មនុស្ស ទោះទាំងធំទាំងតូច ដើម្បីនឹងចាប់ព្រលឹងគេ អ្នករាល់គ្នាចាប់ព្រលឹងរបស់ជនជាតិយើងដូច្នេះ។ តើអ្នកបរាជ័យជីវិតប្រជាជនរបស់យើង តែសង្គ្រោះជីវិតជីវិតខ្លួនមែនទេ?

¹⁹ អ្នករាល់គ្នាបានប្រមាថយើងនៅកណ្តាលប្រជារាស្ត្រយើង ឲ្យតែបានស្រូវឱកម្មយកប៉ុងឬពីរ និងចំណីគន់ប៉ុងខ្លះ ដើម្បីនឹងសម្លាប់ព្រលឹងមនុស្សដែលមិនគួរ ស្លាប់ ហើយនឹងរក្សាជីវិតអ្នកដែលមិនគួរស្លាប់នៅ ដោយអ្នកកុហកដល់ប្រជាជនយើង ដែលស្តាប់តាមសេចក្តីកុហកនោះ។

²⁰ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងទាន់នឹងខ្សែយន្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលប្រើសម្រាប់ប្រមាញ់ជីវិតមនុស្ស ដូចប្រមាញ់សត្វស្លាប។ យើងនឹងហែកវាចេញពីដៃអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងដោះលែងព្រលឹងទាំងនោះឲ្យរួច គឺជាព្រលឹងដែលអ្នកបានតាមប្រមាញ់ ដូចប្រមាញ់សត្វស្លាបនោះ។²¹ យើង នឹងហែកស្បែករបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ ព្រមទាំងជួយឲ្យប្រជាជនរបស់យើងរួចពីកណ្តាប់ដៃអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះគេនឹងមិននៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នករាល់គ្នាទៀតទេ។ អ្នក នឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

²² ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានបញ្ជើចិត្តពួកសុចរិត ដោយសេចក្តីកុហក ជាពួកអ្នកដែលយើងមិនបានឲ្យជួយចិត្តសោះ ហើយអ្នកបានចម្រើនកម្លាំងដៃនៃ មនុស្សអាក្រក់ ដើម្បីមិនឲ្យគេលះចោលផ្លូវអាក្រក់របស់ខ្លួន ឲ្យបានសង្គ្រោះជីវិតរបស់ពួកគេទេ²³ ដូច្នេះហើយ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនអាចប្រាប់និមិត្តកុហក ឬ ផ្លែទំនាយទៀតទេ យើងនឹងជួយប្រជាជនរបស់យើងឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នក។ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

14¹ ពួកចាស់ទុំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលខ្លះបានមករកខ្ញុំ ហើយក៏អង្គុយនៅចំពោះមុខខ្ញុំ។² ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ³ «កូនមនុស្ស អើយ ពួកអ្នកទាំងនេះបានតាំងរូបព្រះរបស់គេ នៅក្នុងចិត្តគេ ក៏បានជំពប់ដួលនៃអំពើទុច្ចរិតខ្លួននៅចំពោះមុខគេ។ តើគួរយើងសួរ ទាំងអស់នេះតាមរយៈពួកគេ?

⁴ ដូច្នេះហើយ ចូរក្រសែកការនេះដល់គេ ហើយនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ បុរសទាំងអស់ក្នុងពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដែលបានយករូប ព្រះដាក់ក្នុងចិត្តខ្លួន ឬដាក់ការភ័យខ្លាចនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខខ្លួន រួចហើយមករកព្យាករ យើងព្រះអម្ចាស់ នឹងឆ្លើយដល់គេតាមចំនួនរូបព្រះ របស់គេវិញ។⁵ យើងនឹងធ្វើការនេះ ដូច្នេះយើងអាចនឹងយកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលមកវិញ ក្នុងចិត្តរបស់គេបាននាំទៅឆ្ងាយពីយើងដោយសាររូបព្រះរបស់គេ។

⁶ ដូច្នេះហើយ ចូរនិយាយទៅកាន់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរប្រែចិត្ត និងបែរចេញពីរូបព្រះរបស់អ្នកទៅ! ហើយងាក មុខពីអស់ទាំងការគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នកដែរ។

⁷ ដ្បិត គ្រប់គ្នាពីប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយពួកជនជាតិដទៃ ជាអ្នកស្នាក់នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ដែលពួកខ្លួនចេញពីយើង ជាអ្នកដែលយករូបព្រះដាក់ក្នុង ចិត្ត ហើយដាក់ហេតុចំពប់នៃសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ខ្លួនចំពោះមុខខ្លួន រួចនឹងមករកព្យាករ ដើម្បីស្វែងរកយើង យើងគឺព្រះអម្ចាស់ នឹងឆ្លើយដល់អ្នកនោះ ដោយ ខ្លួនយើង។⁸ ដូច្នេះយើងនឹងតាំងមុខទាស់នឹងអ្នកនោះ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យជាទីស្រឡាញ់កាំង ជាទីសម្គាល់ ហើយនិងពាក្យសុភាសិត ដ្បិតយើងក៏នឹងកាត់អ្នកនោះ ចេញពីកណ្តាលចំណោមមនុស្សយើង ហើយអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

⁹ ប្រសិនបើព្យាករណ៍ត្រូវបញ្ឆោត ហើយបាននិយាយពាក្យ រួចហើយ យើងព្រះអម្ចាស់ នឹងត្រូវបញ្ឆោតព្យាករ ហើយយើងនឹងលូកដៃទៅលើគេ ព្រមទាំង បំផ្លាញគេចេញពីពួកអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែរ។¹⁰ ពួកគេនឹងត្រូវទ្រាំទ្រចំពោះសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន សេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ព្យាករ នោះនឹងបានដូច ជាសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់អ្នកដែលរកគេដែរ។¹¹ ដោយព្រោះការនេះកូនចៅអ៊ីស្រាអែលរងចេញពីយើង ឬនាំខ្លួនបានស្តោកត្រោក ដោយអំពើរំលងទាំងប៉ុន្មាន របស់ខ្លួនទៀតឡើយ គឺឲ្យគេបានធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងវិញ ហើយឲ្យយើងបានជាព្រះរបស់គេ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

¹² ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា¹³ «កូនមនុស្សអើយ ពេលទឹកដីណាធ្វើបាបនឹងយើង ដោយប្រព្រឹត្តបាប ដូច្នេះយើងនឹងលូកដៃទាស់នឹងគេ ហើយបំផ្លាញអាហារនិងអ្វីដែលគេមាន ហើយឲ្យគេកើតមានទុរភិក្ស ព្រមទាំងសម្លាប់មនុស្ស ហើយនិងសត្វព័ទ្ធជីនេះ។¹⁴ ទោះបីមនុស្សទាំងបីនាក់នេះ គឺ ណាអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូប បាននៅក្នុងទឹកដីនោះ ពួកគេនឹងរួចជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិតខ្លួនតែប៉ុណ្ណោះ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានថ្លែង។

¹⁵ ប្រសិនបើ យើងចាត់សត្វកំណាចឲ្យទៅក្នុងទឹកដីនេះ ហើយធ្វើឲ្យវាវិនាស ដូច្នេះហើយទឹកដីនោះនឹងត្រូវលាងសម្អាត ហើយក៏គ្មានអ្នកណាហ៊ានដើរតាម នោះដែរ ដោយព្រោះសត្វទាំងនោះ។¹⁶ ទោះបីមនុស្សទាំងបីនាក់នោះនៅក្នុងទឹកដីនេះ ដូចដែលយើងនៅរស់ នេះជាការប្រកាសនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ គឺពួកគេ នឹងមិនអាចដើម្បីជួយដល់កូនប្រុសកូនស្រីខ្លួនឲ្យរួចទេ គឺរួចបានតែជីវិតគេប៉ុណ្ណោះ តែទឹកដីនោះនឹងត្រូវចោលស្ងាត់វិញ។

¹⁷ ឬប្រសិនបើយើងនាំដាវមកលើទឹកដីនោះ ដោយបង្គាប់ថា ដាវអើយ ចូរទៅក្នុងទឹកដីនេះ ហើយយើងកាត់ទាំងមនុស្ស និងសត្វចេញពីវាផង។¹⁸ ទោះបីមនុស្ស ទាំងបីនាក់នោះនៅក្នុងទឹកដីនេះ ដូចដែលយើងនៅរស់ នេះជាការប្រកាសនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ គឺពួកគេនឹងមិនអាចដើម្បីជួយដល់កូនប្រុសកូនស្រីខ្លួនឲ្យរួច ទេ គឺរួចបានតែជីវិតពួកគេប៉ុណ្ណោះ។

¹⁹ ឬប្រសិនបើយើងចាត់អាសន្នរោគ ទៅក្នុងទឹកដីនោះ ហើយដាក់កំហឹងរបស់យើងទាស់ទៅលើពួកគេ ដោយកម្លាយឈាម ហើយសម្លាប់ទាំងមនុស្ស និងសត្វ ចេញផង។²⁰ ទោះបីណាអេ ដានីយ៉ែល និងយ៉ូបបាននៅក្នុងទឹកដីនោះក៏ដោយ ដូចដែលយើងនៅរស់ នេះជាការប្រកាសនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ គង់តែនឹងជួយកូន ប្រុសកូនស្រីខ្លួន ឲ្យរួចមិនបានដែរ គឺសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកទាំងនោះ នឹងជួយបានជីវិតរបស់ខ្លួនឲ្យរួចបាន។

²¹ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងចាត់សេចក្តីវេទនាតាមរយៈការទាំងបួនយ៉ាងនេះ ទៅលើក្រុងយេរូសាឡឹម គឺជាដាវ ជាអំណត់ ជាសត្វ សាហាវ និងអាសន្នរោគ ដើម្បីនឹងសម្លាប់ទាំងមនុស្ស និងសត្វចេញផងពីក្រុងនោះ។

²² ប៉ុន្តែ មើល! នឹងមានអ្នករួចជីវិតនៅក្នុងក្រុងនោះ គេនឹងត្រូវនាំចេញមក ទាំងកូនប្រុសហើយនិងកូនស្រី។ មើល! ពួកគេនឹងចេញទៅរកអ្នករាល់គ្នា ហើយ អ្នកនឹងឃើញផ្លូវ និងអំពើរបស់គេ រួចអ្នកនឹងបានក្បានចិត្ត ពីដំណើរការអាក្រក់ ដែលយើងបានទម្លាក់ទៅលើក្រុងយេរូសាឡឹម គឺពីគ្រប់ទាំងការដែលយើងបាន នាំទៅលើក្រុងនោះ។²³ ពួកអ្នករួចជីវិតនឹងកម្បានចិត្តអ្នករាល់គ្នា ដោយអ្នកឃើញផ្លូវ និងអំពើដែលគេប្រព្រឹត្តទាំងនោះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា ការដែល យើងបានធ្វើដល់គេ នោះមិនមែនដោយគ្មានប្រយោជន៍ទេ! នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់»។

15 ¹ក្រោយមកព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់មកខ្ញុំប្រាប់ថា៖²«កូនមនុស្សអើយ តើដើមទំពាំងបាយជូរ ប្រសើរជាងដើមឈើហើយនិងមែកផ្សេង
ដែលនៅក្នុងព្រៃទាំងមូលឬ?»³តើមនុស្ស អាចយកឈើដើមទំពាំងបាយជូរទៅធ្វើអ្វីមួយ? ឬក៏ពួកគេយកទៅធ្វើជាស្នូលហាលរបស់លើវា?⁴មើល!
ប្រសិនបើ ដាក់វាដុតក្នុងភ្លើងជាអស់ ហើយបើភ្លើងនេះកន្ទុយអស់ទាំងសងខាង និងនេះផ្នែកកណ្តាលអស់ដែរ តើវាអាចយកទៅធ្វើអ្វីបាន?

⁵មើល! កាលវានៅទាំងមូល វាមិនអាចប្រើការអ្វីបានទេ ពិតប្រាកដណាស់ ពេលភ្លើងបានឆេះអស់
ក្រោយមកវានៅតែមិនអាចយកទៅប្រើបានជាប្រយោជន៍ដដែល។⁶ហេតុនេះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មិនចូលចិត្តដើមឈើដែលនៅក្នុងព្រៃ
យើងបានឲ្យដើមទំពាំងបាយជូរធ្វើជាអស់សម្រាប់ដុត យើងនឹងធ្វើបែបនេះដាក់ប្រជាជននៃក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។

⁷ដ្បិត យើងនឹងតាំងមុខយើងទៅនឹងពួកគេ។ ទោះបីគេនឹងចេញពីភ្លើងមក តែភ្លើងនោះនឹងឆេះពួកគេ ដូច្នេះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់
ក្នុងកាលដែលយើងតាំងមុខទៅនឹងពួកគេ។⁸រួចយើងនឹងធ្វើឲ្យទឹកដីនេះត្រូវចោលស្ងាត់ ដោយព្រោះគេបានធ្វើបាប នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

16 រួចហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា^២ «កូនមនុស្សអើយ ចូរធ្វើប្រាប់ក្រុងយេរូសាឡឹមពីអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមអ្នកក្រុង។ ហើយប្រាប់ថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនឹងក្រុងយេរូសាឡឹមដូច្នេះ ការចាប់ផ្តើមកំណើតរបស់អ្នក គឺនៅលើទឹកដីរបស់ជនជាតិកាណានមក ឪពុកអ្នកជាជនជាតិអាម៉ូរី ហើយម្តាយអ្នកជាជនជាតិហេត។

^៤នៅថ្ងៃកំណើតរបស់អ្នក គឺនៅថ្ងៃដែលអ្នកកើតមក គេមិនបានកាត់ផ្តិតអ្នកទេ ក៏មិនបានលាងជម្រះអ្នកដោយទឹក ឬលាបអំបិល ឬរុំសំពត់ឲ្យផង។^៥គ្មានភ្នែកណាគួរឲ្យអាណិតឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកបានធ្វើការទាំងនោះដើម្បីខ្លួនអ្នក ឲ្យមានការអាណិតអាសូរចំពោះអ្នកវិញ។ នៅថ្ងៃដែលអ្នកបានកើតមកនោះ គឺគេបោះអ្នកចោលនៅទីវាល ពីព្រោះគេខ្ពើមជីវិតរបស់អ្នក។

^៦ប៉ុន្តែ យើងបានដើរតាមនោះជិតអ្នក ឃើញអ្នកលង់នៅក្នុងឈាមខ្លួន ហើយយើងបាននិយាយទៅអ្នក ក្នុងពេលដែលនៅក្នុងឈាមនោះថា «ជីវិត!» យើងបាននិយាយ ទៅអ្នកពេលក្នុងឈាមខ្លួនអ្នក «ជីវិត!»^៧យើងធ្វើឲ្យអ្នកចម្រើនឡើង ដូចដំណាំលូតលាស់នៅក្នុងចម្ការ។ អ្នកនឹងមានគ្នាច្រើន ហើយហើយអស្ចារ្យមានតម្លៃដូចគ្រឿងអលង្ការ។ ទ្រូងរបស់អ្នកដុះពេញវារ ហើយសក់ក៏លូតវែង តែពីមុន អ្នកធ្លាប់អាក្រាត ហើយនៅកណ្តាលវាល។

^៨យើងបានដើរកាត់តាមទីនោះម្តងទៀត ហើយយើងឃើញអ្នក។ មើល! អ្នកដល់វ័យដែលគេស្រឡាញ់ហើយ យើងក៏បានលាតដោយអារវរបស់យើងគ្របលើអ្នក គឺបិទបាំងកុំឲ្យឃើញភាពអាក្រាតរបស់អ្នក។ ហើយយើងបានស្បូននឹងអ្នក ហើយតាំងសញ្ញានឹងអ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ហើយអ្នកបានត្រឡប់ជាបស់យើង។

^៩ដូច្នេះយើងបានលាងអ្នកដោយទឹក យើងបានជម្រះឈាមអ្នកចេញយ៉ាងស្អាត រួចចាក់ប្រេងលាបឲ្យអ្នក។^{១០}យើងបានតែងអ្នកដោយសំពត់ប៉ាក់ ក៏បំពាក់ស្បែកជើងធ្វើពីស្បែកផ្សោតឲ្យអ្នក។ ហើយយើងក្រវាត់អ្នកដោយសំពត់ទេសឯក រួចបិទបាំងដោយសំពត់ព្រៃ។^{១១}បន្ទាប់មក យើងក៏បានតាក់តែងអ្នកដោយគ្រឿងអលង្ការ បានបំពាក់កងនៅដៃអ្នក ហើយខ្សែនៅក។^{១២}យើងបំពាក់ក្រវីលនៅច្រមុះអ្នក ហើយទំហូរនៅត្រចៀកអ្នក ហើយនិងបូម៉ាងល្អនៅក្បាលអ្នក។

^{១៣}ដូច្នេះ អ្នកបានប្រដាប់ដោយមាស និងប្រាក់ ហើយអ្នកបានពាក់សំពត់ទេសឯកយ៉ាងម៉ដ្ឋ ហើយសំពត់ប៉ាក់ អ្នកបរិភោគ ម្សៅមីដែលល្អ ទឹកឃ្មុំ និងប្រេង អ្នកមានរូបស្អាតខ្លាំងណាស់ ហើយអ្នកនឹងក្លាយជាអគ្គមហេសី។^{១៤}កិត្តិសព្ទនិងសិរីរុងរឿងរបស់អ្នក បានខ្វះខាតទៅដល់អស់ទាំងគរ ពីព្រោះភាពស្រស់ស្អាតរបស់អ្នក ដ្បិតអ្នកបានគ្រប់លក្ខណ៍ ដោយគេជានុភាព ដែលយើងបានប្រទានដល់អ្នក នេះហើយជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

^{១៥}ប៉ុន្តែ អ្នកបានទុកចិត្តលើភាពស្រស់ស្អាត ហើយអ្នកធ្វើ ដូចជាស្រីពេស្យាដោយសារសម្រស់អ្នក ដោយប្រគល់ខ្លួនឲ្យអស់អ្នកដែលដើរកាត់ដូច្នេះភាពស្អាតរបស់អ្នកនឹកក្លាយជាបស់គេ។^{១៦}ក្រោយមក អ្នកយកសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នក ជាមួយសម្លៀកបំពាក់ពួកគេ ធ្វើពីក្រណាត់ចម្រុះពណ៌ ទៅតាក់តែងទីសក្ការៈនៅតាមទ្វលខ្ពស់ៗ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារនៅទីនោះ។ ការនេះមិនគួរកើតឡើងទេ។ មិនដែលមានរឿងដូច្នេះកើតឡើងទេ។

^{១៧}អ្នកយកគ្រឿងអលង្ការអ្នក ដែលធ្វើពីមាស និងប្រាក់ ដែលយើង ប្រទានដល់អ្នកនោះ ទៅធ្វើទាក់ទាញមនុស្សប្រុស ហើយអ្នកបានធ្វើជាមួយពួកគេក្នុងភាពពេស្យាដែលតូចធ្មើ។^{១៨}អ្នកបានយកសម្លៀកបំពាក់ប៉ាក់របស់អ្នក ទៅគ្របបាំងគេ ព្រមទាំងលាបប្រេង និងកំញ្ជានរបស់យើងនៅមុខគេ។^{១៩}អាហារដែលយើងបានឲ្យដល់អ្នក គឺជាម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋ ប្រេង និងទឹកឃ្មុំនោះ អ្នកបានរៀបនៅមុខគេ ដ្បិតក្តិនពិដោរ នេះគឺជាអ្វីដែលបានកើតឡើង នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

^{២០}រួចហើយ អ្នកបានយកកូនប្រុសស្រីអ្នក ដែលបានបង្កើតឲ្យយើង ទៅថ្វាយជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះទាំងនោះ ឲ្យវាស៊ីធ្វើដូចជាអាហារ។ តើការប្រព្រឹត្តកំផិតរបស់អ្នកជាបញ្ហាតូចទៀតឬ?^{២១}អ្នកបានសម្លាប់កូនយើង ហើយប្រគល់ទៅឲ្យត្រូវចូលក្នុងភ្លើង។^{២២}ក្នុងការគួរស្អប់ខ្ពើម ហើយនិងការកំផិតរបស់អ្នក នោះអ្នកមិនបាននឹកពីកាលអ្នកនៅក្មេង ក្នុងគ្រាដែលអ្នកនៅអាក្រាត ហើយនៅកណ្តាលវាល ព្រមទាំងលង់នៅក្នុងឈាមរបស់អ្នក»។

^{២៣}ឥឡូវនេះ! ឥឡូវនេះអ្នក! នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា ដ្បិតក្រោយអស់ទាំងអំពើដែលអាក្រក់របស់អ្នក^{២៤}អ្នកបានសង់ផ្ទះបនសម្រាប់ខ្លួន ហើយធ្វើកន្លែងសំខាន់សម្រាប់ខ្លួន នៅគ្រប់កន្លែង។

^{២៥}អ្នកបានធ្វើកន្លែងសំខាន់នោះ នៅគ្រប់ច្រកផ្លូវ ហើយបានធ្វើឲ្យសេចក្តីលម្អរបស់អ្នកទៅទីខ្ពើមឆ្នើមវិញ អ្នកបានបើកជើងទទួលគ្រប់ប្រុសៗដែលដើរមកតាមនោះ ហើយបានចម្រើនការកំផិតរបស់អ្នកកាន់តែខ្លាំងឡើង។^{២៦}អ្នកបានធ្វើដូចជាពេស្យា នឹងជនជាតិអេស៊ីប ជាមួយពួកជិតខាងអ្នកធ្វើកាន់តែច្រើន ក្នុងការកំផិតរបស់អ្នក ដែលបណ្តាលឲ្យយើងមានកំហឹង។

^{២៧}មើល! យើងនឹងវាយអ្នកដោយដៃរបស់យើង ហើយដកយកអាហាររបស់អ្នកផងដែរ។ យើងនឹងប្រគល់ជីវិតរបស់អ្នកទៅឲ្យសត្រូវរបស់អ្នក ហើយកូនស្រីជនជាតិស៊ីរីយ៉ូន ដែលបានខ្មាសចំពោះទង្វើអាក្រក់របស់អ្នក។^{២៨}អ្នកបានប្រព្រឹត្តជាពេស្យាជាមួយនឹងជនជាតិអាក្រក់ស៊ីរីយ៉ូន ដ្បិតអ្នកមិនចេះផ្តិតផ្តួនឡើយ។ អ្នកបានរួមបរណីនឹងគេ ក៏នៅតែមិនស្អប់ស្អល់ដែរ។^{២៩}អ្នកបានប្រព្រឹត្តជាពេស្យាកាន់ច្រើនឡើង រហូតដល់ទឹកដីនៃពួកឈ្លួញ ជាជនជាតិខាងដេ នៅក្នុងទឹកដីកាណាន ហើយទោះជាយ៉ាងនេះក្តីនៅតែមិនស្អប់ចិត្តអ្នក។

^{៣០}តើចិត្តរបស់អ្នកឈឺយ៉ាងណាទៅ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា ដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនេះ ហើយងារជាស្រីពេស្យាមិនខ្មាសគេទេ?^{៣១} អ្នកបានសង់ផ្ទះបនរបស់អ្នក នៅត្រង់មុខច្រកផ្លូវ និងកន្លែងសំខាន់របស់អ្នកនៅតាមកន្លែងទីសាធារណៈ។ អ្នកមិនមែនដូចជាស្រីពេស្យាទេ ពីព្រោះអ្នកមិនយកប្រាក់ពីគេឡើយ។

^{៣២}អ្នកជាស្រីដែលកំផិត អ្នកទទួលមនុស្សដទៃ ជំនួសឲ្យប្តីរបស់ខ្លួន។^{៣៣}មនុស្សឲ្យប្រាក់ដល់ស្រីពេស្យាទាំងនោះ តែអ្នកវិញ អ្នកឲ្យប្រាក់ទាំងនោះដល់មនុស្សដែលអ្នកស្រឡាញ់វិញ ហើយឲ្យគេមករកអ្នកពីគ្រប់ទិសទីជុំវិញ ដើម្បីដេកជាមួយអ្នកទៀត។^{៣៤}ដូច្នេះហើយអ្នកគឺខុសគ្នាពីស្រីទាំងនោះផ្សេងទៀត ចាប់តាំងពីគ្មានអ្នកណាមកសុំអ្នកដើម្បីដេកជាមួយពួកគេ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកឲ្យប្រាក់ដល់ពួកគេ។ អត់មាននរណាឲ្យប្រាក់ដល់អ្នកទេ។

^{៣៥}ដូច្នេះហើយ ស្រីពេស្យាអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។^{៣៦}ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ពីព្រោះអ្នកបានបើកចំហរតណ្ហារបស់អ្នកនៅទីសំងាត់ ហើយធ្វើការពេស្យា ជាមួយពួកដែលអ្នកស្រឡាញ់ ហើយរួមទាំងព្រះដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នក និងឈាមរបស់កូនចៅអ្នកដែលអ្នកបានថ្វាយដល់ព្រះទាំងនោះ។^{៣៧}ដូច្នេះហើយ ចូរមើល! យើងនឹងប្រមូលពួកសហាយរបស់អ្នក ដែលអ្នកបានជួបជាមួយគ្នា និងពួកទាំងដែលអ្នកបានស្រឡាញ់ ព្រមទាំងពួកដែលអ្នកបានស្អប់ផង ហើយយើងនឹងប្រមូលគេឲ្យមកទាស់នឹងអ្នកនៅគ្រប់ទិស។ យើងនឹងបើកភ្នែកឲ្យស្រាវរកអ្នកឲ្យគេឃើញ ដើម្បីឲ្យគេបានឃើញភាពអាក្រក់អ្នក។

^{៣៨}ដ្បិតយើងនឹងដំនុំជម្រះអ្នក សម្រាប់ការដែលជិតប្តី និងកម្លាយឈាមផង ហើយយើងនឹងទម្លាក់ឈាមទៅលើអ្នក ដោយកំហឹងហើយនិងចិត្តចង់របស់យើង។

^{៣៩}យើងនឹងប្រគល់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់គេ នោះគេនឹងបំផ្លាញផ្ទះបនរបស់អ្នក ហើយរំលំអស់ទាំងទីសំខាន់របស់អ្នកដែរ គេនឹងបកសម្លៀក បំពាក់អ្នកចេញ ហើយយកគ្រឿងអលង្ការរបស់អ្នក។ ពួកគេបោះបង់អ្នកឲ្យនៅអាក្រាត ហើយនៅកណ្តាលវាល។

^{៤០}ក្រោយមក ពួកគេនឹងនាំហ្វូងមនុស្សឡើងមកទាស់នឹងអ្នក ហើយគប់អ្នកនឹងថ្ម ហើយចាក់ទម្ងន់អ្នកដោយដាវរបស់គេ។^{៤១}ពួកគេនឹងដុតផ្ទះអ្នកចោល ហើយសម្រេចយុត្តិធម៌ដល់អ្នក នៅចំពោះភ្នែកពួកស្រីៗជាច្រើន ដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកលែងប្រព្រឹត្តការពេស្យា ហើយអ្នកនឹងមិនចេញថ្លៃឈ្នួលឲ្យគេទៀតឡើយ។

⁴²បន្ទាប់មក យើងនឹងសម្រាលសេចក្តីកំហឹងរបស់យើងចំពោះអ្នក ហើយការក្រោធរបស់យើង នឹងថយចេញពីចំពោះអ្នកដែរ ដ្បិតយើងនឹងនៅស្តាប់ចិត្ត ហើយនិងមានកំហឹងទៀតទេ។

⁴³ដោយព្រោះអ្នកមិនបាននឹកពីកាលអ្នកនៅក្មេង ហើយបានធ្វើឲ្យយើងពេញទៅដោយកំហឹងដោយសារការទាំងនេះ ហេតុនេះហើយ សូមមើល! យើងខ្លួនឯងនឹងនាំក្បាលរបស់អ្នក មកដាក់ទោសតាមទង្វើដែលអ្នកបានធ្វើ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់។ តើអ្នកមិនបានដាក់អំពើពេស្យាដែលគួរខ្ពើមដើម្បីប្រព្រឹត្តតាមទេឬ?

⁴⁴មើល! គ្រប់គ្នាណាដែលធ្លាប់ប្រើពាក្យសុភាសិត អ្នកនឹងពោលពាក្យនេះទៅសំនឹងអ្នកថា «ម្តាយយ៉ាងណា កូនស្រីក៏យ៉ាងនោះដែរ»។⁴⁵ អ្នកជាអ្នកស្រីរបស់ ម្តាយអ្នក ដែលជាអ្នកបានស្អប់ប្តី និងកូនខ្លួន អ្នកក៏ជាប្អូនស្រីរបស់ពួកបងស្រីខ្លួន ដែលជាអ្នកបានស្អប់ប្តី និងកូនគេដែរ។ ម្តាយអ្នកជាជនជាតិហេត ហើយ ឪពុកអ្នកជាជនជាតិអាម៉េរិក។

⁴⁶បងស្រីរបស់អ្នក ជាអ្នកសាម៉ារី ហើយកូនស្រីរបស់នាង ជាអ្នកដែលរស់នៅខាងតំបន់ខាងជើង ហើយប្អូនស្រីអ្នកវិញបានរស់នៅខាងត្បូងពីអ្នក នោះគឺជា សូដុម និងកូនស្រីរបស់នាង។

⁴⁷អ្នកមិនត្រឹមតែដើរតាមផ្លូវរបស់គេ ឬប្រព្រឹត្តតាមអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់គេទេ គឺអ្នកបានប្រព្រឹត្តខូចអាក្រក់ជាងគេ ក្នុងអស់ទាំងផ្លូវរបស់អ្នកទៅទៀត ដោយ ស្មានថាអំពើរបស់គេតិចតួចទេ។⁴⁸ ដូចដែលយើងរស់នៅ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានផ្ញើព្រះបន្ទូល នោះប្រាកដជាសូដុម ជាប្អូនអ្នក ព្រមទាំងកូនមិនបាន ប្រព្រឹត្តដូចជាអ្នក និងកូនស្រីរបស់អ្នកបានធ្វើ។

⁴⁹មើល! នេះគឺជាអំពើបាបរបស់សូដុម ជាប្អូនស្រីអ្នក ព្រមទាំងកូន គឺមានអំនួត មានអាហារបរិភោគឆ្អែត ហើយមិនយកចិត្តទុកដាក់ គ្មានកង្វល់ពីអ្វីទេ។ នាងមិនដែលចម្រើនកម្លាំងដៃនៃពួកក្រីក្រ និងមនុស្សកម្សត់ទុក្ខឡើយ។⁵⁰ នាងក៏មានចិត្តឆ្អឹងឆ្អៃ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម នៅចំពោះយើង ដូច្នេះ យើងដកគេចេញដូចដែលអ្នកបានឃើញហើយ។

⁵¹ចំណែកសាម៉ារីវិញ មិនបានធ្វើបាបពាក់កណ្តាលបាបរបស់អ្នកទេ ផ្ទុយទៅវិញអ្នកបានធ្វើនូវទង្វើដែលគួរស្អប់ខ្ពើម ច្រើនជាងពួកគេបានធ្វើផង ហើយអ្នក បានបង្ហាញថាប្អូនស្រីអ្នកមើលទៅប្រសើរជាងអ្នក ដោយព្រោះគ្រប់ទាំងការអាក្រក់ដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្តនោះ!⁵² ជាពិសេសអ្នក បាន បង្ហាញពីភាពអាមាស់ខ្លួនឯង ក្នុងរបៀបនេះអ្នកបានបង្ហាញថាប្អូនស្រីអ្នក គឺប្រសើរជាងអ្នក ដោយសារតែបាបដែលអ្នកបានធ្វើ ក្នុងរបៀបដែលទុកយស្អប់ខ្ពើម។ ប្អូនស្រីរបស់អ្នកពេលនេះមើលទៅដូចជាប្រសើរជាងអ្នក បង្ហាញការអាមាស់របស់អ្នក ដ្បិតក្នុងផ្លូវនេះអ្នកបង្ហាញថាប្អូនស្រីបានប្រសើរជាងអ្នក។

⁵³ដ្បិតយើងនឹងនាំពួកគេដែលជាឈ្លីយឲ្យមកវិញ គឺសូដុម ព្រមទាំងកូនដែលនៅជាឈ្លីយ សាម៉ារី ព្រមទាំងកូនដែលនៅជាឈ្លីយ និងពួកអ្នកទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅជាឈ្លីយ ឲ្យមកកណ្តាលគេផង។⁵⁴ ដើម្បីឲ្យមានតម្លាភាពនៃការអ្វីដែលអ្នកបង្ហាញពីសេចក្តីខ្មាសខ្លួន ហើយអ្នកនឹងមានការអាមាស់មុខដោយព្រោះ គ្រប់ការដែលអ្នកបានធ្វើ ហើយនេះគឺជារបៀបដែលអ្នកអាចកម្សាន្តចិត្តដល់ពួកគេ។⁵⁵ ដូច្នេះ ប្អូនស្រីអ្នក គឺសូដុម និងកូនស្រីរបស់នាង នឹងត្រឡប់ទៅក្នុងភាព ដើមរបស់ខ្លួន ហើយសាម៉ារី និងកូនរបស់នាង នឹងត្រឡប់ទៅសណ្ឋាននដើមរបស់ខ្លួនវិញ។ ចំណែកអ្នក និងកូនអ្នកនឹងវិលត្រឡប់ទៅដូចជាសណ្ឋានដើម របស់អ្នកដែរ។

⁵⁶សូដុមជាប្អូនស្រីអ្នក មិនបាននិយាយដល់ដែលចេញពីមាត់អ្នកទេ ក្នុងពេលអ្នកមានពេញដោយភាពអំនួត⁵⁷ មុនពេលដែលសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ អ្នកបានបើកបង្ហាញ។ ប៉ុន្តែពេលនេះអ្នកមានគោលបំណងប្រមាថ ដល់ពួកកូនស្រីស៊ីរី ហើយនិងពួកកូនស្រីក្រិលីស្ទីន ហើយអ្នកនៅជុំវិញនោះ។ មនុស្សគ្រប់គ្នានឹងមើលងាយអ្នក។⁵⁸ អ្នកនឹងត្រូវទទួលភាពអាមាស់ ហើយនិងទង្វើគួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នក! នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់!

⁵⁹ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះជាមួយអ្នក តាមអ្វីដែលគូនឹងទទួល អ្នកបានមើលងាយដល់ពាក្យសម្បថ ដោយផ្តាច់ សេចក្តីសញ្ញាចេញ។

⁶⁰ប៉ុន្តែ យើងនឹងនឹកចាំពីសេចក្តីសញ្ញា ដែលយើងបានតាំងនឹងអ្នក ក្នុងកាលដែលអ្នកនៅក្មេងនោះ ហើយយើងនឹងតាំងសញ្ញាមួយនឹងអ្នក ដ៏ស្ថិតស្ថេរនៅអស់ កល្បជានិច្ចទៀត។⁶¹ រួចហើយអ្នកនឹងនឹកឃើញពីផ្លូវរបស់អ្នក ហើយមានសេចក្តីខ្មាស ក្នុងកាលដែលអ្នកទទួលបងស្រីរបស់អ្នក និងប្អូនស្រីរបស់អ្នកផង។ យើងនឹងឲ្យបងប្អូននោះដល់អ្នក ទុកជាអ្នកស្រីវិញ តែមិនមែនតាមសេចក្តីសញ្ញារបស់អ្នកទេ។

⁶²យើងនឹងតាំងសេចក្តីសញ្ញារបស់យើងដល់អ្នក នោះអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។⁶³ ដោយព្រោះការទាំងនេះ អ្នកបាននឹកចាំគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយដោយអ្នកអៀនខ្មាស ដូច្នេះអ្នកមិនអាចបើកមាត់ដើម្បីនិយាយបាន ព្រោះការអាមាស់ យើងបានអត់ទោស គ្រប់ទាំងអំពើដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត នេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

17 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូរនិទានរឿងមួយនឹងដាក់ជាប្រស្នាដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទៅ។³ ចូរប្រាប់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចតទៅនេះ មានសត្វត្រីមួយយ៉ាងធំ ឆ្នាំងស្លាបវាវែង ស្លាបវាក្រាស់ ហើយចម្រុះពណ៌ ហើយត្រីនោះហើរទៅដល់ភ្នំលីបង រួចហើយកាច់ចុងដើមតាត្រៅ។⁴ ត្រីនេះក៏កាច់មែកខ្ពស់ជាងគេ ហើយពាំយកទៅទឹកដីកាណាន ដាក់មែកលីក្នុងក្រុងរបស់អ្នកជំនួញ។

⁵មនុស្សក៏យកពូជចេញពីទឹកដីនោះមក ហើយយកទៅដាំនៅក្នុងដី ដែលមានដីជាតិ។⁶ គាត់បានយកដាក់ដាំនៅក្បែរប្រភពទឹកដ៏ធំដូចជាដើមដើមស្វាយ។ រួចហើយដើមនោះក៏ដុះឡើងត្រឡប់ជាដើមទំពាំងបាយជូរលូតលាស់ទាបទៅដី។ ខ្លែងរបស់វាក៏បែរមកទៅរកគាត់ ហើយឫសក៏នៅពីក្រោមវាដែរ។ ដូច្នេះ ដើមនោះបានត្រឡប់ជាដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយក៏បែកខ្ទែង ហើយចេញត្រួយផង។

⁷ប៉ុន្តែមានសត្វត្រីធំមួយទៀត ដែលមានស្លាបធំ ហើយចំអង់ស្លាបយ៉ាងសម្បើម។ ចូរមើល! នេះគឺជាដើមទំពាំងបាយជូរ នោះបានចាក់ឫសពីដីដែលដាំនោះទៅខាងត្បូងវិញ ហើយបោះមែកចេញទៅខាងវាដែរ ដើម្បីឲ្យវាបានស្រោចទឹក។⁸ ដើមនោះបានដាំក្នុងដីល្អនៅក្បែរទឹកដ៏ធំ ដើម្បីឲ្យវាបានបែកខ្ទែង ហើយកើតផលផ្លែ ប្រយោជន៍ឲ្យបានជាដើមទំពាំងបាយជូរយ៉ាងប្រយោជន៍។

⁹ចូរប្រាប់មនុស្សថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ តើដើមនោះនឹងចម្រើនឡើងបានឬ? តើដើមមិនចាក់ឫស ហើយកាត់ផ្តែចេញ នោះវាទៅជាស្លឹកទៅ ហើយឲ្យអស់ទាំងស្លឹកខ្ចីវាបានក្រៀមទៅដែរទេឬ? គឺមិនចាំបាច់មានដៃខ្លាំង ឬមនុស្សជាច្រើនមកដករំលើងឬសរបស់វាឡើយ។¹⁰ ដូច្នេះមើល! ចាប់តាំងពីវាបានដាំហើយ តើដើមនេះអាចធំឡើងបានទេ? តើមិនស្លឹកក្រៀមទៅទាំងអស់ ដោយគ្រាន់តែមានខ្យល់ពីខាងកើត បក់មកប៉ះវា? វានឹងត្រូវស្លឹកក្រៀមនៅកន្លែងដែលដុះនោះ»។

¹¹ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា¹² «ចូរនិយាយទៅប្រជាជនដែលបះបោរថា តើអ្នករាល់គ្នាយល់ពីនិយាយនេះដែលទេ? ចូរមើល! ស្តេចបាប៊ីឡូនបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម កៀរយកទាំងស្តេច និងពួកអ្នកដឹកនាំទីក្រុង យកទៅជាមួយដល់ក្រុងបាប៊ីឡូន។

¹³រួចហើយ ស្តេចបាប៊ីឡូនក៏យកពូជស្តេចមួយអង្គ មកតាំងសញ្ញានឹងគ្នា ហើយក៏នាំគ្នាចេញទៅ។ ស្តេចនាំពួកអ្នកខ្លាំងពូកែក្នុងទឹកដីចេញទៅ។¹⁴ ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យវាជឿនបានទាបចោក ហើយមិនដែលងើបឡើងទៀតបានឡើយ។ ដោយការរក្សាសេចក្តីសញ្ញាទឹកដីនឹងបានរួចជីវិត។

¹⁵ប៉ុន្តែ ស្តេចបានបះបោរនឹងព្រះអង្គវិញ ដោយចាត់វាជូតទៅទឹកដីអេស៊ីប ដើម្បីឲ្យគេបានឲ្យសេះ និងពលទ័ពមកជាច្រើន ដូច្នេះ តើនឹងចម្រើនឡើងបានឬ? តើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តដូច្នេះរួចខ្លួនឬ? តើអាចផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញា ហើយរួចខ្លួនបានឬ?¹⁶ ដូចជាយើងរស់នៅ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះស្បថថា នោះប្រាកដជាស្តេចនឹងត្រូវស្លាប់ នៅកន្លែងក្នុងទឹកដីដែលបានតាំងទ្រង់ឲ្យសោយរាជ្យ ដែលទ្រង់បានមើលងាយពាក្យសម្បថ ហើយផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញានោះ។ ស្តេចនឹងស្លាប់ នៅកណ្តាលក្រុងបាប៊ីឡូន។

¹⁷ជាហ៊ាននិងពលទ័ពដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ទ្រង់ នឹងកងទ័ពជាច្រើនទៀតចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម តែមិនអាចការពារទ្រង់ពីចម្បាំងបានទេ ពេលពួកទាហានបាប៊ីឡូនបោះជំរុំពន្លកហើយនិងជំរុំពន្លកដើម្បីសម្លាប់មនុស្សជាច្រើន។¹⁸ ជឿតស្តេចបានមើលងាយពាក្យសម្បថ ដោយផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញា នោះចេញ។ ចូរមើល! ស្តេចលើដៃឡើងស្បថនិងធ្វើការសន្យា ប៉ុន្តែទ្រង់នៅតែធ្វើការទាំងនោះដដែល។ ស្តេចមិនអាចរួចខ្លួនទេ។

¹⁹ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដូចជាយើងរស់នៅ តើមិនមែនពាក្យសម្បថរបស់យើង ដែលគេបានមើលងាយ និងសម្បជញ្ញៈរបស់យើង ដែលគេធ្វើឲ្យខូច? ដូច្នេះយើងនឹងនាំការដាក់ទោសលើក្បាលគេដែរ!²⁰ យើងនឹងដាក់សំណាញ់យើងទៅលើគេ ហើយនឹងត្រូវជាប់នៅក្នុងអន្ទាក់របស់យើង យើងនឹងនាំគេទៅក្រុងបាប៊ីឡូន ហើយនឹងមានរឿងនៅទីនោះ ដោយព្រោះអំពើរំលងដែលគេបានក្បត់យើង!²¹ អស់អ្នកដែលចំណានៗទាំងប៉ុន្មានក្នុងកងទ័ពរបស់គេ នឹងត្រូវដួលដោយដាវ ហើយពួកអ្នកដែលរួចជីវិត គេនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់កន្លែង។ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះគឺព្រះអម្ចាស់ យើងបានប្រកាស ហើយវានឹងកើតឡើង»។

²²ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ ដូច្នេះយើងខ្លួនឯងនឹងកាច់យកចុងដើមតាត្រៅដែលខ្ពស់ ហើយយកទៅដាំ ឆ្ងាយពីមែកដែលទន់។ យើងនឹងកាច់វាចេញ ហើយយើងខ្លួនឯងនឹងដាំវា នៅលើកំពូលភ្នំយ៉ាងខ្ពស់។²³ យើងនឹងដាំនៅលើភ្នំយ៉ាងខ្ពស់នៃទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ដើមនោះនឹងបោះមែក ហើយកើតផល ហើយវានឹងក្លាយជាដើមតាត្រៅយ៉ាងល្អ ដូច្នេះហើយ អស់ទាំងសត្វស្លាបទាំងនោះនឹងជ្រកនៅក្រោមវា។ ពួកគេនឹងធ្វើសម្បក នៅក្រោមម្លប់នៃមែកវា។

²⁴ក្រោយមក ដើមឈើទាំងអស់នៅផែនដីនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។ យើងបន្ទាបដើមឈើខ្ពស់ចុះមក ហើយបានតម្កើងដើមឈើដែលទាបឲ្យខ្ពស់វិញ។ យើងនឹងធ្វើដើមឈើស្លឹកនិងក្រៀមអាចចេញផ្កា។ យើងគឺព្រះអម្ចាស់ យើងបានប្រកាសការនោះនឹងកើតឡើង ហើយយើងបានធ្វើវា»។

18 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំម្តងទៀតប្រាប់ថា² «តើអ្នកចង់មានន័យដូចម្តេច អ្នកជាបានប្រើសុភាសិតនេះ និយាយអំពីទឹកដីអ៊ីស្រាអែលប្រាប់ ថា ឪពុកបានស៊ីផ្លែជូរដែលមានរសជាតិជូរ ហើយឆ្មេញកូនត្រូវសង្ឃឹរវិញឬ?

³ដូចជាយើងរស់នៅ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ប្រាកដជាអ្នករាល់គ្នាមិនមានឱកាសនឹងនិយាយសុភាសិតនេះ នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលទៀត ទេ។⁴មើល! ជីវិតទាំងនោះជារបស់យើង ទោះជាជីវិតរបស់ឪពុក និងជីវិតរបស់កូន គឺជារបស់យើងដូចគ្នា! ជីវិតអ្នកមានបាប គឺជាអ្នកដែលត្រូវស្លាប់!

⁵តើអាចនិយាយពីមនុស្សដែលសុចរិត ហើយជាអ្នកប្រព្រឹត្តសេចក្តីត្រឹមត្រូវ ហើយភាពសុចរិត⁶ប្រសិនបើគាត់មិនបាន ស៊ីនៅតាមលើភ្នំទាំងនោះទេ ឬមិនបានងើបមើលទៅរូបព្រះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទេ ហើយគាត់មិនបានបង្ហាត់បង្រៀនប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាងខ្លួន និងទាក់ទងស្រីដែលមានរដូវ តើគាត់នោះជាមនុស្សសុចរិតឬអី?

⁷តើអាចនិយាយបែបណាបាន មនុស្សម្នាក់មិនដែលកេញចំណេញពីនរណាម្នាក់សោះ ហើយគាត់បានសងគ្រប់ទាំងការដំពាក់ដល់អ្នកដែលបានឲ្យខ្ចីយ៉ាងតៀងទាត់ ហើយក៏មិនបានលួចទ្រព្យអ្នកដទៃដែរ តែងតែឲ្យអាហារនិងសម្លៀកបំពាក់ក្រីក្រវិញ តើអ្នកនោះគឺជាមនុស្សសុចរិតឬ?⁸តើនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះអ្នកឲ្យប្រាក់គេខ្ចី ដោយឥតយកការ ឬទារកប្រែ ហួសហេតុ ពីអ្វីដែលគាត់បានរកស៊ី? អាចនិយាយបានថាគាត់រក្សានូវភាពយុត្តិធម៌ ហើយបានសាងទំនុកចិត្តដល់មនុស្សដទៃទៀត។⁹បើគាត់ប្រព្រឹត្តតាម ក្រឹត្យក្រមរបស់យើង ហើយរក្សាបញ្ញត្តិច្បាប់របស់យើង ដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ ហើយសេចក្តីសន្យាមនុស្សសុចរិតដូចនេះ គាត់នឹងរស់នៅជា ប្រាកដ។ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល។

¹⁰ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមនុស្សសុចរិតនោះមានកូនប្រុសម្នាក់លួចប្លន់កាប់សម្លាប់ និងធ្វើអំពើអាក្រក់បែបនេះ¹¹ ទោះបីជាឪពុក គាត់មិនបានធ្វើការទាំងនោះក្តី ប៉ុន្តែគាត់បានបរិភោគនៅលើភ្នំទាំងនោះដែរ ហើយគាត់បង្ហាត់បង្រៀនប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាង តើយើងអាចនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចអំពីគាត់?

¹²អ្នកនោះក៏បាន ទាំងសង្កត់សង្កិនពួកអ្នកក្រីក្រ អ្នកកម្សត់ទុក្ខ ឬប្លន់គេ ក៏មិនបានប្រគល់របស់បញ្ចាំទៅវិញ ហើយបានងើបមើលទៅរូបព្រះ គឺបានប្រព្រឹត្ត ការដ៏គួរស្តាប់ខ្ពើម¹³ ហើយ បានទាំងឲ្យគាត់ខ្ចីប្រាក់ដោយយកការ ហើយយកកម្រៃផង តើអ្នកនោះនឹងរស់នៅ ឬវាមិនត្រូវរស់ទេ? ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកនេះនឹងមិនអាចរស់បានទេ! ដោយការប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្តាប់ខ្ពើមទាំងនោះ ដូច្នេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន ឈាមវាមិនឆ្លាក់ទៅលើវិញ។

¹⁴ប៉ុន្តែចូលមើល! បើអ្នកនោះបង្កើតកូនប្រុសមក ដែលឃើញអស់ទាំងអំពើបាបដែលឪពុកប្រព្រឹត្ត ក៏ពិចារណា ហើយមិនប្រព្រឹត្តតាមអំពើយ៉ាងនោះទេ។

¹⁵ដែលកូនប្រុសនោះគឺមិនបានបរិភោគនៅលើភ្នំ ហើយក៏មិនងើបមើលទៅរូបព្រះរបស់ពួកវាអ៊ីស្រាអែល ហើយក៏មិនបានបង្ហាត់បង្រៀនប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាងខ្លួន តើនឹងនិយាយបែបណាវិញ ពីកូនប្រុសរបស់គាត់?

¹⁶កូនប្រុសដែលមិនសង្កត់សង្កិនអ្នកណា ឬទទួលបញ្ចាំរបស់គេ ក៏មិនបានប្លន់ដែរ គឺបានចែកអាហាររបស់ខ្លួន ដល់ពួកអ្នកដែលឃ្លាន ហើយបិទបាំងអ្នកដែល នៅខ្លួនអាត្រាតទទេ ដោយសម្លៀកបំពាក់។¹⁷កូនប្រុសដែលមិនសង្កត់សង្កិនអ្នកណា ហើយមិនបានយកការប្រាក់ ឬកម្រៃអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែធ្វើតាមច្បាប់ របស់យើង ហើយប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិរបស់យើង កូននោះនឹងមិនស្លាប់ ដោយព្រោះសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ឪពុកខ្លួនឡើយ គាត់នឹងមានជីវិតរស់នៅជាមិនខាន!

¹⁸ឪពុករបស់គាត់ ចាប់តាំងគាត់ បានសង្កត់សង្កិនដល់អ្នកដទៃយ៉ាងកំណាច ហើយបានប្លន់បងប្អូន ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តអំពើដែលមិនល្អក្នុងចំណោម ជនជាតិរបស់ខ្លួន មើលគាត់នឹងស្លាប់ក្នុងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់គាត់។

¹⁹ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា ហេតុអ្វីបានជាពួកមិនត្រូវរងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់ឪពុកដូច្នេះ? ពីព្រោះកូនបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីដែលត្រឹមត្រូវ ហើយសុចរិត ហើយរក្សា ក្រឹត្យក្រមរបស់យើង គាត់ប្រព្រឹត្តតាមទាំងអស់។ គាត់នឹងមានជីវិតរស់នៅ!²⁰អស់អ្នកណាដែលធ្វើបាប គឺអ្នកនោះហើយនឹងត្រូវស្លាប់។ កូនមិនត្រូវរងអំពើ ទុច្ចរិតរបស់ឪពុកទេ ហើយឪពុកក៏មិនត្រូវរងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់កូនដែរ សេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្សសុចរិត នឹងនៅលើអ្នកនោះ ហើយសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ទុច្ចរិតនឹងនៅលើខ្លួនអ្នកទុច្ចរិត។

²¹ប៉ុន្តែមនុស្សទុច្ចរិត បែរចេញពីអំពើបាបដែលខ្លួនបានធ្វើ ហើយរក្សាច្បាប់របស់យើង ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តសេចក្តីដែលត្រឹមត្រូវ ហើយទៀងត្រង់វិញ អ្នកនោះ នឹងមានជីវិតរស់នៅ ហើយមិនត្រូវស្លាប់ទេ។²²អំពើរំលងទាំងអស់ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះ នឹងមិននឹកដើម្បីនឹងទាស់នឹងគាត់ទេ។ គាត់នឹងរស់នៅដោយ សារសេចក្តីសុចរិតដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។

²³តើយើងមានអំណរដោយមនុស្សទុច្ចរិតស្លាប់ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ហើយមិនមែនក្នុងការបែរចេញរបស់គាត់ ពីផ្លូវគាត់ ដូច្នេះហើយគាត់អាចរស់បានឬ?

²⁴ប៉ុន្តែបើមនុស្សសុចរិត បែរចេញពីអំពើសុចរិតរបស់ខ្លួនទៅប្រព្រឹត្តទុច្ចរិត ហើយធ្វើគ្រប់ការគួរស្តាប់ខ្ពើម គឺដូចដែលមនុស្សទុច្ចរិតតែងបានធ្វើ តើ មនុស្សអាក្រក់គួរនឹងរស់ទេ? ការសុចរិតទាំងអស់ដែលអ្នកនោះបានធ្វើ នឹងមិនត្រូវបាននឹកចាំទៀតទេ ពេលដែលមនុស្សនេះបានបោកប្រាស់យើង ក្នុងសេចក្តីក្បត់របស់គាត់។ ដូច្នេះហើយគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើបាប ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត។

²⁵ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចទទួលយកបាន! ចូរស្តាប់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល! តើផ្លូវរបស់យើងអយុត្តិធម៌ឬ?²⁶កាលណាមនុស្សសុចរិត បែរ ចេញពីអំពើសុចរិតរបស់ខ្លួន ហើយទៅប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតវិញ ហើយត្រូវស្លាប់ទៅដោយសារពួកគេខ្លួនឯង គឺនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើទុច្ចរិត ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។

²⁷ប៉ុន្តែ កាលណាមនុស្សទុច្ចរិតបែរចេញពីអំពើទុច្ចរិត ដែលខ្លួនបានធ្វើ ហើយធ្វើការដែលត្រឹមត្រូវ ហើយភាពសុចរិត ដូច្នេះគាត់នឹងធ្វើឲ្យជីវិតខ្លួនរស់។

²⁸ដ្បិតគាត់បានឃើញថាបានបែរចេញពីអំពើអាក្រក់ដែលគាត់ធ្លាប់បានប្រព្រឹត្ត។ គាត់ប្រកដជារស់នៅ ហើយក៏មិនស្លាប់ដែរ។

²⁹ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនិយាយថា ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់អយុត្តិធម៌! តើផ្លូវរបស់យើងអយុត្តិធម៌បែបណាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល? គឺផ្លូវរបស់អ្នករាល់គ្នាទេដែល មិនត្រឹមត្រូវ។³⁰ដូច្នេះហើយ យើងនឹងជំនុំជម្រះមនុស្សម្នាក់ៗនៅក្នុងចំណោមអ្នក តាមអំពើប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល!

នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល។ ចូរប្រព្រឹត្តហើយបែរចេញពីអំពើរំលងរបស់អ្នក ដូច្នេះហើយសេចក្តីទុច្ចរិតទាំងនោះ នឹងមិនបំផ្លាញអ្នកទេ។

³¹ចូលលះចោលអំពើរំលងទាំងឡាយរបស់អ្នក ដែលអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់បានធ្វើ ហើយឲ្យខ្លួនមានចិត្តថ្មី ហើយវិញ្ញាណថ្មី។

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្លាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល?³²ដ្បិតយើងមិនបានសប្បាយចិត្តក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដែលអ្នកបានស្លាប់ទេ នេះគឺជា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ដូច្នេះហើយប្រព្រឹត្តហើយរស់នៅ!»

19 ¹«ពេលនេះអ្នក ចាប់យកទំនុកបទទំនួញទាស់ប្រឆាំងនឹងពួកអ្នកដឹកនាំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល²ហើយនិយាយ តើនរណាជាម្ចាស់របស់អ្នក? គឺជាសិង្ហញី ដែលបានក្រាបនៅកណ្តាលសិង្ហឈ្មោលក៏បំបៅកូននៅកណ្តាលពួកសិង្ហស្មារផង។³សិង្ហញីបានចិញ្ចឹមកូន ដែលវានឹងក្លាយទៅជាសិង្ហស្មារ ហើយបាន ហ្វឹកហាត់ចាប់រំពា ហើយវាក៏ត្របាក់លេបមនុស្សដែរ។⁴ក្រោយមក គ្រប់ទាំងជនជាតិផ្សេងៗបានឮនិយាយអំពីវា។ វាត្រូវបានគេចាប់ដោយអន្ទាក់របស់ពួកគេ ហើយពួកគេក៏នាំវាទៅទឹកដីអេស៊ីប។

⁵រួចហើយសិង្ហញីបានឃើញការនោះ ហើយក៏រង់ចាំសម្រាប់សិង្ហស្មារត្រឡប់មកវិញ ក្តីសង្ឃឹមក៏បានបាត់ទៅ ហើយក៏យកកូនផ្សេងមកចិញ្ចឹមឲ្យក្លាយជាសិង្ហ ស្មារ។⁶សិង្ហស្មារនេះក៏ដើរទៅមកជាមួយពួកសិង្ហឈ្មោល។ វាគឺជាសិង្ហស្មារ ហើយក៏ហាត់ចាប់រំពា វាក៏ត្របាក់លេបមនុស្សដែរ។⁷វាបានចាប់យកស្រ្តីមេម៉ាយ ហើយបានបំផ្លាញទីក្រុងរបស់គេ។ ទឹកដីនិងទាំងមូល ត្រូវបានបោះបង់ចោល ដោយសារតែសំឡេងគ្រហឹមរបស់វា។

⁸ប៉ុន្តែ ជនជាតិទាំងឡាយក៏នាំគ្នាមកទាស់នឹងវា ពីគ្រប់ទីតំបន់ទាំងអស់ ពួកគេដាក់សំណាញ់ពីលើវា។ ហើយវាត្រូវបានចាប់ដោយអន្ទាក់។⁹ពួកគេបានទាក់វា ដាក់ក្នុងទ្រុង ហើយក្រោយមក ពួកគេក៏យកវាទៅថ្វាយស្តេចបាប៊ីឡូន។ ពួកគេនាំវាចូលទៅក្នុងទីមាំមួន ដើម្បីមិនឲ្យឮសូរសំឡេងវានៅលើភ្នំនៃទឹកដី អ៊ីស្រាអែលទៀតឡើយ។

¹⁰ម្តាយអ្នកប្រៀបបាននឹង ដើមទំពាំងបាយជូរដុះនៅក្បែរមាត់ទឹក។ ទំពាំងបាយជូរនោះមានផ្លែផ្កា ហើយបែកមែក ដោយសារសម្បូណ៌ទឹកច្រើន។

¹¹ទំពាំងបាយជូរនោះមានមែករឹងមាំ ដែលក្លាយទៅជាដំបងរាជ្យ ហើយវាលូតឡើងខ្ពស់ជាងមែកផ្សេង ហើយកម្ពស់របស់វាអាចមើលឃើញដោយសារ ស្លឹក ច្រើនរបស់វា។

¹²ប៉ុន្តែ ដើមទំពាំងបាយជូរនោះត្រូវគេរើង យ៉ាងកំហឹង ហើយរលំទៅលើដី ហើយខ្យល់ដែលមកពីទិសខាងកើតបក់មក ធ្វើឲ្យផ្លែស្លឹកភ្លៀម។ មែក ដែលរឹងមាំរបស់វា ក៏ដាច់ចេញពីដើមនិងស្លឹក ហើយភ្លើងនេះអស់ពួកវាអស់។¹³ដូច្នេះហើយ ទំពាំងបាយជូរនេះដាំនៅក្នុងវាលរហោស្ថាន លើដីហ្គុតហែងគ្មាន ទឹក។

¹⁴ដ្បិត ភ្លើងដែលនេះចេញពីមែកដ៏ធំរបស់វា ធ្វើឲ្យនេះផ្លែរបស់វាដែរ។ លែងមានមែកដែលរឹងមាំនៅលើវាទៀតទេ មិនអាចធ្វើដំបងរាជ្យដែរ។ នេះជាបទ ទំនួញសោសៅ ហើយនឹងច្រៀងបែបនោះ»។

20¹ ចូលមកដល់ក្នុងឆ្នាំទីប្រាំពីរ នៅថ្ងៃទីដប់ក្នុងខែទីប្រាំ ពួកចាស់ទុំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានមក ដើម្បីចូលសួរដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគេអង្គុយនៅមុខខ្ញុំ។

²ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា³ «កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រកាសដល់ពួកចាស់ទុំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ តើអ្នករាល់គ្នាបានមកសួរដល់យើងឬ? ដូចយើងមានជីវិត យើងមិនបាច់ឆ្លើយសំណួររបស់អ្នកឡើយ!

នេះគឺជាសេចក្តីប្រកាសនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់។

⁴តើអ្នកនឹងជំនុំជម្រះពួកគេឬ? តើអ្នកជំនុំជម្រះ កូនមនុស្ស? ចូរប្រាប់ពួកគេឲ្យដឹងពីការដែលគួរស្តាប់ខ្លឹមរបស់បុព្វបុរសពួកគេ។⁵និយាយប្រាប់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ នៅថ្ងៃដែលយើងបានជ្រើសរើស អ៊ីស្រាអែល ហើយយើងបានលើកដៃឡើងស្បថដល់ពួកគេ។ យើងនិយាយថា « យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ្នករាល់គ្នា»⁶ នៅថ្ងៃនោះ យើងបានលើកដៃស្បថដល់ពួកគេថា នឹងនាំគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ទៅក្នុងទឹកដីមួយដែលយើងបាន ស្វែងរកឲ្យពួកគេ។ ជាទឹកដីមានទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ ជាទឹកនៃឆ្នេរស្ទឹងផុតនៅក្នុងចំណោមទឹកដី។

⁷យើងបាននិយាយថា «ចូរឲ្យគ្រប់គ្នាបោះចោលអ្វីដែលក្នុងដួងចិត្តរបស់គេ ហើយដោយរូបព្រះរបស់ទឹកដីអេស៊ីប។

កុំធ្វើឲ្យខ្លួនអ្នកទៅជាមិនស្គាល់ឡើយ យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

⁸ប៉ុន្តែ ពួកគេបានទាស់នឹងយើង មិនព្រមស្តាប់តាមយើងទេ។ បុរសម្នាក់ៗមិនបានលះចោលរបស់គួរស្តាប់ខ្លឹម ចេញពីមុខភ្នែករបស់ពួកគេ ក៏មិនបោះបង់ ចោលរូបព្រះរបស់ជនជាតិ អេស៊ីបដែរ ដូច្នេះ យើងនឹងចាក់សេចក្តីកំហឹងរបស់យើង ទៅលើពួកគេ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់យើងបានស្តាប់ចិត្ត ក្នុងពួកគេនៅ កណ្តាលទឹកដីអេស៊ីប។⁹យើងបានប្រព្រឹត្តដោយយល់ដល់ឈ្មោះយើង ដើម្បីមិនត្រូវទាបថោក នៅចំពោះភ្នែកជនជាតិដទៃ ជាជនជាតិដែលស្នាក់នៅទីនោះ។ យើងបានសម្តែងឲ្យគេស្គាល់យើង នៅក្នុងភ្នែករបស់ពួកគេ ដោយនាំគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប។

¹⁰ដូច្នេះ យើងបានបញ្ជូនពួកគេចេញពីទឹកដីអេស៊ីប ហើយបាននាំចូលទៅក្នុងទីរហោស្ថាន។¹¹រួចហើយយើងក៏ឲ្យច្បាប់ ហើយឲ្យពួកគេស្គាល់បញ្ញត្តិរបស់យើង តាមរយៈការនេះមនុស្សនឹងរស់នៅ បើគេស្តាប់តាមច្បាប់នោះ។¹²យើងក៏តាំងថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យ សម្រាប់ជាទិសម្ចាស់ដល់យើង ហើយពួកគេ ដើម្បីឲ្យគេដឹងថា យើងជា ព្រះអម្ចាស់ដែលបានធ្វើឲ្យគេបរិសុទ្ធ។

¹³ប៉ុន្តែ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានបះបោរទាស់នឹងយើង នៅទីរហោស្ថាន។ ពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់យើងទេ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានបដិសេធបញ្ញត្តិរបស់ យើង មនុស្សនឹងរស់នៅលើពួកគេប្រព្រឹត្តតាម។ ពួកគេបានមើលងាយថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យរបស់យើង ហើយយើងបាននិយាយថា យើងនឹងចាក់សេចក្តីឈាមរោលរបស់ យើង ទៅលើគេនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ដើម្បីនឹងបញ្ចប់ពួកគេ។¹⁴ប៉ុន្តែ យើងបានប្រព្រឹត្តដោយយល់ដល់ឈ្មោះយើងវិញ ហើយនៅចំពោះភ្នែកជនជាតិដទៃ និងទិសម្ចាស់ដែលយើងបាននាំពួកគេចេញពីអេស៊ីប។

¹⁵ដូច្នេះ យើងខ្លួនឯងបានលើកដៃស្បថនឹងគេ នៅទីរហោស្ថានថា មិននាំគេចូលទៅក្នុងទឹកដី ដែលយើងចង់ឲ្យដល់ពួកគេ ជាស្រុកមានទឹកដោះ និងទឹកឃ្មុំ ដែលជាទឹកដីដែលស្អាតជាងគេបំផុតនៅលើផែនដីនេះ។¹⁶យើងបានស្បថបែបនេះ ពីព្រោះពួកគេបានបោះបង់ក្រឹត្យក្រមរបស់យើង ហើយមិនដឹងតាមបញ្ញត្តិ ច្បាប់របស់យើង ហើយពួកគេប្រមាថថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យរបស់យើងដែរ ដ្បិតចិត្តគេជាប់តាមរូបព្រះរបស់គេវិញ។¹⁷ប៉ុន្តែ ភ្នែកយើងបានប្រណីដល់គេ ពីការបំផ្លាញ ហើយយើងមិនបានឲ្យ ពួកគេរំលោភ នៅក្នុងទីរហោស្ថានទេ។

¹⁸យើងបាននិយាយ កូនប្រុសស្រីរបស់ពួកគេ នៅទីរហោស្ថានថា «កុំដើរតាមច្បាប់របស់បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា កុំកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់គេ ឬធ្វើឲ្យខ្លួនសៅហ្មង ដោយរូបព្រះរបស់គេឡើយ។¹⁹យើងនេះ គឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក ចូរដើរតាមក្រឹត្យក្រមហើយរក្សាបញ្ញត្តិច្បាប់របស់យើង ហើយស្តាប់តាមផង។

²⁰ចូររក្សាថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យរបស់យើងឲ្យបរិសុទ្ធ សម្រាប់ជាទិសម្ចាស់ដល់យើង ហើយនិងអ្នក ដូច្នេះអ្នកបានដឹងថា យើងនេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក»។

²¹ប៉ុន្តែ កូនប្រុសហើយកូនស្រីរបស់គេបះបោរទាស់នឹងយើង។ ពួកគេមិនបានដើរតាមច្បាប់របស់យើង ឬរក្សាបញ្ញត្តិរបស់យើង មនុស្សអាចរស់នៅប្រសិនបើពួកគេស្តាប់តាម។ ពួកគេបានបង្គាប់ថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យរបស់យើង ដូច្នេះយើងនឹងចាក់សេចក្តីឈាមរោលរបស់យើងទៅលើគេ ដើម្បី ឲ្យស្តាប់ចិត្តតាមសេចក្តីកំហឹងរបស់យើងនៅលើគេ នៅក្នុងទីរហោស្ថាន។²²ប៉ុន្តែ យើងបានដកដៃរបស់យើងចេញវិញ ហើយប្រព្រឹត្តដោយយល់ដល់ឈ្មោះយើង ដើម្បីមិនត្រូវទាបថោក នៅភ្នែកនៃជនជាតិដទៃ ដែលជាទិសម្ចាស់យើងបាននាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលចេញ។

²³យើងខ្លួនឯងបានលើកដៃស្បថនឹងពួកគេនៅទីរហោស្ថានថា យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយគេទៅនៅកណ្តាលជនជាតិទាំងឡាយ ហើយបែងចែកគេទៅនៅក្នុងទឹកដី ទាំងនោះ។²⁴យើងបានសម្រេចនឹងធ្វើការនេះ ចាប់តាំងពីពួកគេមិនបានស្តាប់តាមក្រឹត្យក្រមរបស់យើង ហើយចាប់តាំងពីពេលបញ្ញត្តិច្បាប់របស់យើង ហើយបង្គាប់ថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យរបស់យើង។ ហើយភ្នែករបស់ពួកគេក៏ជាប់តាមរូបព្រះរបស់បុព្វបុរសគេដែរ។

²⁵ក្រោយមក យើងក៏ឲ្យក្រឹត្យក្រមដល់ពួកគេដែលមិនល្អ ហើយបញ្ញត្តិច្បាប់ដែលមិនអាចឲ្យពួកគេរស់បាន។²⁶យើងបានធ្វើឲ្យគេស្លាកក្រោក ដោយសារតង្វាយ របស់គេ ពេលពួកគេថ្វាយនោះ ពីកូនកើតផ្ទៃដំបូងរបស់ខ្លួនដាក់ទៅក្នុងភ្លើង។ យើងបានធ្វើឲ្យពួកគេភ័យខ្លាច ប្រយោជន៍ឲ្យគេបានដឹងថា យើងនេះជា ព្រះអម្ចាស់!

²⁷ដូច្នេះហើយ កូនមនុស្សអើយ ចូរនិយាយទៅពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នាបាន ប្រមាថដល់យើងក្នុងការនេះទៀត គឺគេបានប្រព្រឹត្តអំពើរំលោភទាស់នឹងយើង។²⁸គ្រាដែលយើងបាននាំគេចូលមកក្នុងទឹកដី ដែលយើងបានស្បថថានឹងឲ្យដល់គេ ពេលណាពួកគេបានឃើញខ្លួនខ្ពស់ ហើយគ្រប់ទាំងដើមឈើស៊ីបទ្រុប ពួកគេក៏ថ្វាយបង្គំបូជាបស់គេនៅលើទីនោះ ពួកគេបានថ្វាយតង្វាយជាគ្រឿង ដុតជាល នៅទីនោះ គេក៏បានថ្វាយតង្វាយសម្រាប់ជាក្លិនឈ្ងុយរបស់គេ ហើយបានត្រួតតង្វាយត្រួចរបស់គេដែរ។²⁹រួចហើយ យើងបានប្រាប់គេថា «តើទីខ្ពស់អ្វី ដែលអ្នកតែងតែថ្វាយដង្ហាយនោះ?» ដូច្នេះទីនោះហៅថា បាម៉ា រហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

³⁰ដូច្នេះហើយ ចូលនិយាយទៅពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាតែងធ្វើឲ្យខ្លួនស្លាកក្រោក តាមផ្លូវបុព្វបុរសអ្នក? ហេតុអ្វីបានអ្នកប្រព្រឹត្តដូចពេស្យា តាមអ្វីដែលគួរស្តាប់ខ្លឹម?³¹ដ្បិតកាលណាអ្នករាល់គ្នាថ្វាយតង្វាយរបស់ខ្លួន ហើយអ្នកដាក់កូនទៅក្នុងភ្លើង ដរាបដល់សព្វថ្ងៃ នេះ ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនស្លាកក្រោក ជាមួយរូបព្រះរបស់អ្នក។ ដូច្នេះ តើយើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាសួរដល់យើងឬ? ដូចជាយើងរស់នៅ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល យើងមិនឲ្យអ្នកសួរដល់យើងទេ។³²ការគិតដែលកើតក្នុងគំនិតអ្នករាល់គ្នា នឹងមិនអាចកើតឡើយទេ។ អ្នក និយាយថា សូមឲ្យយើងដូចជាជនជាតិដទៃ ដូចជាអំបូរដែលនៅទឹកដីផ្សេង ជាអ្នកថ្វាយបង្គំឈើ និងថ្មផង»។

³³ដូចជាយើងរស់នៅ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល យើងនឹងសោយរាជ្យលើអ្នកដោយដៃដ៏ខ្លាំងពូកែ ដែលបានលើកឡើង ហើយចាក់ កំហឹងខ្លាំងមកលើអ្នក។³⁴យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីមនុស្សដទៃ ហើយនឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នាមកពីស្រុកទាំងឡាយដែលអ្នកត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅនោះ។ យើងនឹងធ្វើការនេះជាមួយដៃដ៏ខ្លាំងពូកែនិងកំហឹងដែលចាក់លើអ្នក។³⁵រួចហើយយើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាទៅ ទិសស្វយ័តនៃមនុស្សហើយនៅទីនោះ យើងនឹង ជំនុំជម្រះអ្នកមុខទល់និងមុខ។

³⁶ដូចជាយើងបានជំនុំជម្រះបុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងទីរហោស្ថាននៃស្រុកអេស៊ីបយ៉ាងណា យើងក៏នឹងធ្វើអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។³⁷យើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាចូលក្រោមដំបង រួចនាំឲ្យជាប់ចំណងនៃសេចក្តីសញ្ញា។³⁸យើងនឹងញែកពួកវីងចេសពីអ្នកចេញ ព្រមទាំងពួកអ្នកដែលតែងតែប្រព្រឹត្តរំលង ទាស់នឹងយើងផង យើងនឹងនាំគេចេញពីទឹកដីដែលគេស្នាក់នៅនោះ តែគេមិនបានចូលទៅក្នុងទឹកដីស្រាអែល។ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

³⁹ចំណែកអ្នក កូនចៅស្រាអែលអើយព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា ចូរទៅចុះ ពីនេះទៅមុខអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់តាមយើងទេ ដូច្នេះចូរទៅគោរពដល់រូបព្រះរបស់អ្នករៀងខ្លួនចុះ តែមិនត្រូវបង្អាក់ឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់យើង ដោយតង្វាយ និងរូបព្រះរបស់អ្នក។

⁴⁰ដ្បិតនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់យើង គឺជាភ្នំមានកំពូលខ្ពស់របស់ស្រុកស្រាអែល នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល កូនចៅស្រាអែលទាំងមូលនឹងថ្វាយបង្គំយើងគ្រប់គ្នានៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួន។ យើងនឹងពេញចិត្ត ទទួលតង្វាយរបស់អ្នករាល់គ្នានៅទីនោះ និងផលដ៏បូងពីតង្វាយអ្នកផងដែរ ព្រមទាំងគ្រឿងបរិសុទ្ធរបស់អ្នកទាំងនោះផង។⁴¹យើងនឹងទទួលអ្នក ដូចជាក្លិនក្រអូបក្នុងកាលដែលយើងបាននាំអ្នកចេញពីពួកជនជាតិដទៃ ហើយប្រមូលអ្នកពីអស់ទាំងទឹកដីដែលអ្នកត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ។ យើងខ្លួនឯងនឹងបានវិសុទ្ធក្នុងចំណោមអ្នក ហើយជនជាតិដទៃនឹងបានឃើញ។

⁴²ក្រោយមក ពេលយើងនាំអ្នកចូលទៅក្នុងទឹកដីស្រាអែល គឺក្នុងទឹកដីដែលយើងបានលើកដៃស្បថថា នឹងឲ្យដល់បុព្វបុរសអ្នកហើយ នោះអ្នកនឹងដឹងថាយើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។⁴³ហើយអ្នកនឹងនឹកចាំពីអំពើគ្រប់យ៉ាង និងការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកដែលអ្នកធ្វើឲ្យខ្លួនស្លោកគ្រោក ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងឆ្លើមឆ្លួន ដោយព្រោះអំពើអាក្រក់ទាំងនោះ ដែលអ្នកបានធ្វើ។⁴⁴ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ក្នុងកាលដែលយើងបានប្រព្រឹត្តនឹងអ្នក ដោយយល់ដល់ឈ្មោះយើង មិនមែនតាមការអាក្រក់ ឬកិច្ចការចោកទាបរបស់អ្នកទេ កូនចៅនៃស្រាអែល នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

⁴⁵ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា⁴⁶ «កូនមនុស្សអើយ ចូរមែនទៅខាងត្បូង ហើយប្រកាសទាស់នឹងទឹកដីខាងត្បូងនោះ ត្រូវផ្ទេរទំនាយទាស់នឹងទឹកដីព្រៃក្នុងតំបន់ណេកិបចុះ។⁴⁷និយាយទៅកាន់ព្រៃតំបន់ណេកិបថា ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងបង្កាត់ភ្លើងនៅក្នុងចំណោមអ្នក។ វានឹងឆេះអស់ទាំងឈើស្រស់ និងដើមឈើសោះកក្រោះនៅក្នុងចំណោមអ្នក។ ការឆេះត្រគោលនឹងមិនរលត់ទេ ចាប់តាំងពីខាងត្បូងរហូតដល់ខាងជើងនឹងត្រូវឆេះទាំងអស់។

⁴⁸ដូច្នេះ គ្រប់គ្នានឹងឃើញថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ពេលយើងដែលបានបង្កាត់ភ្លើង ហើយវានឹងមិនរលត់ឡើយ។⁴⁹រួចហើយខ្ញុំទូលថា «បពិត្រព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអើយ គេនិយាយពីទូលបង្គំថា តើគាត់មិនមែនជាអ្នកនិយាយសុទ្ធតែពាក្យប្រៀបធៀបទេឬ?»។

21 រួចហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា៖^២ «កូនមនុស្សអើយ ចូរដាក់មុខអ្នកទៅរកក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយផ្លែទាស់នឹងទីបរិសុទ្ធទាំងនោះ រួចផ្លែព្រះបន្ទូលទាស់នឹងទីកន្លែងស្រាវអែលចុះ។^៣ ហើយប្រាប់ដល់ទីកន្លែងស្រាវអែលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងទាស់នឹងអ្នក យើងនឹងហូតដាវរបស់យើងចេញពីស្រោម ហើយកាត់ទាំងមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិតចេញពីអ្នកផង!

^៤ ដ្បិតយើងនឹងកាត់ទាំងមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិតចេញពីអ្នក នោះដាវរបស់យើងនឹងចេញពីស្រោម ទៅទាស់នឹងគ្រប់ទាំងមនុស្ស ចាប់តាំងពីខាងត្បូងរហូតដល់ខាងជើង។^៥ គ្រប់គ្នានឹងដឹងថា យើងគឺព្រះអម្ចាស់ បានហូតដាវរបស់យើងពីស្រោមចេញមក ដាវនោះនឹងមិនបានសឹកចូលទៅវិញឡើយ!

^៦ ចំណែកអ្នកវិញ កូនមនុស្សអើយ ចូរចូរដូចសិដ្ឋន៍យ៉ាងណា ក្នុងការចូរល្បិចជួរចត់នៅចំពោះមុខគេ។ រួចហើយវានឹងកើតឡើង ពួកគេនឹងសួរអ្នកថា ហេតុអ្វីបានជាចូរដូច្នេះ? អ្នកត្រូវប្រាប់ថា គឺដោយព្រះបានឮដំណឹងដែលកំពុងតែមក ដ្បិតចិត្តមនុស្សទាំងអស់នឹងរលាយទៅ ដៃទាំងអស់នឹងអន់ខ្សោយ! វិញ្ញាណទាំងអស់នឹងស្រយុតចុះ ហើយក្បាលជង្គង់ទាំងប៉ុន្មាននឹងទន់ដូចជាទឹក ការនោះកំពុងតែមកហើយ ក៏នឹងបានសម្រេច នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

^៨ រួចហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា៖ «កូនមនុស្សអើយ ចូរផ្លែព្រះបន្ទូលថា ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មានដាវ! ជាដាវ! វានឹងមស្លៀង ហើយខាត់ឲ្យភ្លឺផ្អែកផង!

^{១០} វានឹងបានសំលៀងតាមការណែនាំ ដើម្បីឲ្យវាបានក្លាយជាអាវុធប្រហារដ៏ខ្លាំង! ហើយត្រូវខាត់វាជានិច្ចដើម្បីឲ្យភ្លឺដូចផ្អែកបន្ទោរ! តើយើងគួរនឹងរីករាយជាដំបងរបស់កូនទេ? ហើយដាវដ៏មុតនេះគឺជាស្លាប់ពួកអ្នកដែលលួចប្លន់ខ្លាំងណាស់!^{១១} ដូច្នេះ ដាវនោះបានប្រគល់ឲ្យគេខាត់ ដើម្បីឲ្យបានកាន់នៅដៃជា។ ដាវនោះបានសំលៀងហើយ ហើយក៏បានខាត់ឲ្យភ្លឺដោយដៃដែរ ហើយប្រគល់ឲ្យទៅក្នុងដៃរបស់អ្នកប្រហារ!

^{១២} ចូរស្រែករកជំនួយហើយសោកសៅ កូនមនុស្សអើយ! ដ្បិតដាវនោះបានមកលើប្រជារាស្ត្ររបស់យើង! វាមកទាស់នឹងពួកអ្នកដឹកនាំ នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេក៏ទាស់ជាមួយដាវនិងប្រជារាស្ត្រយើង។ ដូច្នេះចូរទះភ្លៅអ្នកចុះ!^{១៣} ដ្បិតនឹងមានការជំនុំជម្រះមួយ ប៉ុន្តែតើនឹងមានអ្វីកើតឡើងបើដំបងនោះមិននៅទៀតទេ? នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

^{១៤} គ្រានោះ កូនមនុស្សអើយ ចូរអ្នកផ្លែព្រះបន្ទូល ហើយទះដៃទាំងពីរផង ដ្បិតដាវបានកាប់ដល់ទៅបីដង! ដាវនោះសម្រាប់អ្នកដែលកាប់សម្លាប់! វាជាដាវដែលធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនស្លាប់ ហើយក៏ចាក់ទីលុះពួកគេគ្រប់ទីកន្លែងដែរ!

^{១៥} ដើម្បីរៀបចំវិលមកវិញរបស់គេ ហើយធ្វើឲ្យគេធ្លាក់ចុះកាន់តែខ្លាំង យើងបានដាក់ដាវនៃការប្រហារទាស់នឹងគេនៅមាត់ទ្វារទាំងនោះ! រហើយ! ដាវនោះបានធ្វើដូចជាផ្អែកបន្ទោរ ក្រៀមរួចសម្រាប់ប្រហារ!^{១៦} អ្នក ជាដាវ! កាប់ទៅខាងស្តាំ! កាប់ទៅខាងឆ្វេង! មុខបែរទៅខាងណាកាប់ទៅខាងនោះទៅ។^{១៧} ដ្បិតយើងនឹងទះដៃទាំងពីររបស់យើងដែរ ហើយសេចក្តីក្រោធរបស់យើងនឹងបង្ហើយតាមក្រោយ! យើង ព្រះអម្ចាស់ បានប្រកាសហើយ!»

^{១៨} ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកកាន់ខ្ញុំម្តងទៀតប្រាប់ថា^{១៩} «ពេលនេះកូនមនុស្សអើយ យើងតាំងអ្នកឲ្យទៅយាមផ្លូវទាំងពីរ ដែលផ្លូវដាវរបស់ស្តេចបាប៊ីឡូននឹងមកបាន។ ផ្លូវទាំងពីរនោះត្រូវចេញពីទីកន្លែងមួយ ហើយត្រូវធ្វើជាសញ្ញាចង្អុលដាក់នៅត្រង់ដើមផ្លូវចូលទៅក្នុងទីក្រុង។^{២០} ចូរធ្វើផ្លូវមួយសម្រាប់ទាហានពួកបាប៊ីឡូនបានទៅដល់ក្រុងរ៉ាហ្គា ជាក្រុងរបស់កូនចៅអំម៉ូន។ ធ្វើមួយទៀតដើម្បីដឹកនាំទាហានយូដា ហើយក្រុងយេរូសាឡឹម ជាទីក្រុងមាំមួន។

^{២១} ដ្បិតស្តេចរបស់បាប៊ីឡូននឹងឈប់នៅត្រង់ផ្លូវបំបែក នៅចំកន្លែងទីប្រជុំហើយក៏ធ្វើការទស្សន៍ទាយ។ ហើយស្តេចបានពីដីអង្រួនព្រៃធុងដល់ព្រះផ្សេងៗទាំងពិចារណាអំពីជីវិតផងដែរ។^{២២} ចំណែកផ្លូវដែលនៅខាងដៃស្តាំ បានទស្សន៍ ទាយថាក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីរៀបចំការចម្បាំងទាស់នឹងក្រុងនោះ ហើយបើកមាត់ឡើងបញ្ជាធ្វើការកាប់សម្លាប់ និងបន្លឺសំឡេងហោក្នុងចម្បាំង ហើយតាំងគ្រឿងសម្រាប់ទម្លាយទ្វារ ដើម្បីដឹកទីលាន ហើយសង់បន្ទាយ។

^{២៣} វានឹងមើលទៅដូចជាគ្មានប្រយោជន៍ដល់អ្នក ដែលរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម អ្នកដែលបានហូតដាវហើយស្បថទៅស្តេចបាប៊ីឡូន! ប៉ុន្តែស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូននឹងចោទពួកគេពីការបំពានសន្តិសញ្ញា ក្នុងការឡោមព័ទ្ធពួកគេ។

^{២៤} ហេតុនោះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានរកអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ដោយបើកអំពើរំលងរបស់ខ្លួនឲ្យឃើញ! ហើយអំពើបាបរបស់អ្នកក៏បានឃើញច្បាស់ ក្នុងគ្រប់ការដែលអ្នកធ្វើ! ដ្បិតមូលហេតុនេះនឹងរំលឹកអ្នកឲ្យដឹងថា គ្រប់គ្នានឹងត្រូវចាប់ធ្វើជាល្បើយ ដោយដៃសត្រូវរបស់អ្នក!

^{២៥} ចំណែកអ្នក ជាអ្នកមេដឹកនាំប្រមាថ និងអាក្រក់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ថ្ងៃដែលជំនុំជម្រះបានមកដល់ ហើយពេលអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតត្រូវបញ្ចប់^{២៦} ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា គេនឹងយកឈ្នួតហើយដកមកដុះរាជ្យចេញពីក្បាលអ្នក! ការទាំងនេះនឹងផ្លាស់ប្តូរ តម្កើងមនុស្សទន់ទាបនឹងបន្ទាប់ខ្លួនត្រូវគេលើកតម្កើង!^{២៧} បំផ្លាញ! បំផ្លាញ! វានឹងមិនអាចសង់ឡើងវិញទេ ដរាបដល់ម្នាក់ដែលយើងតាំងឲ្យមានអំណាចដាក់ទោសប្រហារជីវិត។

^{២៨} កូនមនុស្សអើយ ចូរផ្លែពាក្យដោយពេលថាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ដល់ជនជាតិអំម៉ូនដែលទាក់ទងនឹងការអាម៉ាស់របស់ពួកគេដែលនឹងមកដល់ ដាវ! ដាវដកចេញ! វាក៏បានសំលាងខាត់យ៉ាងមុត សម្រាប់ប្រហាររួចរាល់នឹងលេបត្របាក់ ដូច្នេះវាចាំដូចជាផ្អែកបន្ទោរ!^{២៩} កាលព្យាករណ៍មិនបានឃើញនិមិត្តសម្រាប់អ្នក ជាពេលពួកគេធ្វើបង្កប់កិច្ចដោយប្រមាថ ដើម្បីមករកអ្នកជាមួយពាក្យកុហក ដាវនេះនឹងកាត់កមនុស្សអាក្រក់ ជាអ្នកដែលនឹងត្រូវសម្លាប់ ជាអ្នកដែលថ្ងៃជីវិតត្រូវជំនុំជម្រះបានមកដល់ ហើយជាពេលអ្នកធ្វើការទុច្ចរិត នឹងជិតបញ្ចប់។

^{៣០} ចូរសឹកដាវក្នុងស្រោមវិញទៅ។ យើងនឹងវិនិច្ឆ័យទោសអ្នក នៅកន្លែងដែលអ្នកកើត គឺស្រុកកំណើតរបស់អ្នក!^{៣១} យើងនឹងជះកំហឹងរបស់យើងលើអ្នក! យើងនឹងផ្តុំភ្លើងនៃកំហឹងរបស់យើងទៅលើអ្នក ហើយប្រគល់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សកំហែល ដែលប៊ុនប្រសប់ខាងបំផ្លាញ!

^{៣២} អ្នកនឹងវិនាសនៅក្នុងភ្លើង! ឈាមរបស់អ្នកនឹងដក់នៅក្នុងទឹកដី ហើយក៏គ្មាននរណានឹកដល់អ្នកទៀតដែរ។ គ្មាននរណានឹងនឹកចាំពីអ្នកទៀតទេ ដ្បិតនេះជាពាក្យរបស់យើង គឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ!»

22 ¹ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា² «ពេលនេះកូនមនុស្សអើយ តើអ្នកនឹងដាក់ទោស? តើអ្នកនឹងដាក់ទោសទីក្រុងដែលពេញដោយឈាម? សូមប្រាប់ក្រុងនេះឲ្យដឹងពីសេចក្តីគួរខ្ពើមរបស់ខ្លួន។³ អ្នកត្រូវនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ទីក្រុងនេះបានបង្ហូរឈាមនៅកណ្តាលក្រុង ដូច្នេះពេលរបស់ក្រុងនេះជិតមកដល់ហើយ គឺជាក្រុងដែលធ្វើរូបព្រះ ធ្វើឲ្យក្រុងខ្លួនឯងទៅជាមិនស្អាត។

⁴អ្នកមានទោសដោយសារឈាមដែលអ្នកបានកម្លាយទាំងនោះ ហើយក៏ស្មោកគ្រោកដោយរូបព្រះដែលអ្នកបានធ្វើ។ ដ្បិត អ្នកធ្វើឲ្យថ្ងៃកំណត់ជិតមកដល់ហើយតម្រូវរបស់អ្នកក៏ជិតដែរ។ ដូច្នេះហើយ យើងធ្វើឲ្យអ្នកត្រឡប់ទៅទីត្រង់ដដែលដល់ជនជាតិ ទាំងនោះ ហើយជាទីចម្អិនឲ្យក្បាលដល់កន្លែងផ្សេងទៀត។

⁵ពួកអ្នកដែលនៅជិត ហើយពួកអ្នកដែលនៅឆ្ងាយ គេនឹងចម្អិនឲ្យក្បាលឲ្យអ្នក អំពីទីក្រុងដែលស្មោកគ្រោក ជាមួយនឹងកេរ្តិ៍ឈ្មោះមិនល្អនៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយពេញទៅដោយការចោល។

⁶មើល! ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែល អ្នកគ្រប់គ្នាបាននៅក្នុងអំណាចរៀងខ្លួន ដែលអ្នកបានយកមកកម្លាយឈាម។⁷ ពួកគេបានមើលងាយទាំងឪពុកម្តាយផងទាំងអ្នកផង ហើយពួកគេបានសង្កត់សង្កិន លើជនជាតិបរទេសនៅមុខអ្នក។ ពួកគេបានជិះជាន់ពួកកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយទាំងអ្នកដែរ។⁸ អ្នកបានមើលងាយរុក្ខិសុទ្ធរបស់យើង ហើយបានបង្គាប់ថ្ងៃសប្បន្តរបស់យើងដែរ។⁹ នៅក្នុងអ្នកមានមនុស្សដែលនិយាយបង្គាប់គេ ដើម្បីនឹងកម្លាយឈាម ហើយពួកគេបានស៊ីនៅលើភ្នំ។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ជាច្រើននៅចំពោះអ្នក។

¹⁰ភាពអាម៉ាស់របស់ឪពុកត្រូវបានបង្ហាញដោយសារអ្នក។ ពួកគេបានបំពានដល់ស្រីដែលមិនទាន់ស្អាត កំឡុងពេលនាងកំពុងមករដូវ។¹¹ មនុស្សប្រុសបានប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមជាមួយប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាងខ្លួន ហើយបុរសផ្សេងទៀត បានធ្វើឲ្យកូនប្រសាស្តីខ្លួនមានសៅហ្មង ដោយការអាស្រូវបំផុត និងមនុស្សប្រុសបានបំពានលើកូនស្រីរបស់ប្អូនស្រីខ្លួន ជាកូនរបស់ឪពុកខ្លួន ការទាំងនេះនៅក្នុងចំណោមអ្នក។¹² មនុស្សប្រុសទាំងនេះ បានស៊ីសំណូកនៅក្នុងចំណោមអ្នក ដើម្បីកម្លាយឈាម។ អ្នកបានយកការប្រាក់ ហើយមកចំណេញច្រើនពេក អ្នកបានបំផ្លាញអ្នកជិតខាងអ្នកតាមរយៈការសង្កត់សង្កិន ហើយអ្នកបំភ្លេចយើង នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល។

¹³មើល! ដែរបស់យើងបានវាយការមិនត្រឹមត្រូវ ដែលអ្នកបានធ្វើ ហើយការកម្លាយឈាមដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នក។¹⁴ តើចិត្តរបស់អ្នកអាចតាំងតែដែរបស់អ្នកមានកម្លាំងក្នុងថ្ងៃ ពេលយើងខ្លួនឯងដោះស្រាយជាមួយអ្នក? យើងព្រះអម្ចាស់ប្រកាសពីការនេះ ហើយយើងនឹងធ្វើវាដែរ។¹⁵ ដូច្នេះយើងនឹងកម្លាត កម្លាយអ្នក ទៅក្នុងចំណោមជនជាតិជាច្រើន ហើយគេមើលងាយអ្នក ពេញផែនដី។ ក្នុងរបៀបនេះ យើងនឹងលុបបំបាត់ការមិនស្អាតរបស់អ្នកចេញពីអ្នក។¹⁶ ដូច្នេះអ្នកនឹងក្លាយមិនស្អាតនៅក្នុងភ្នំនៃប្រជាជាតិទាំងមូល។ រួចហើយអ្នកនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់»។

¹⁷ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា¹⁸ «កូនមនុស្សអើយ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានត្រឡប់ជាគ្មានតម្លៃដល់យើងទេ។ ពួកគេស្ទុះតែជាលង្ហិន ហើយស៊ីវិទ្យាត ដែក និងសំណៅក្នុងចំណោមអ្នក។ ពួកគេដូចជាអាចម៍ប្រាក់នៅក្នុងឡរបស់អ្នក»។¹⁹ ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ «ដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាអាចម៍ប្រាក់ទាំងអស់គ្នាទៅហើយ ចូលមើល! យើងនឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នាទៅកណ្តាលក្រុងយេរូសាឡឹម។

²⁰ដូចជាគេប្រមូលប្រាក់ លង្ហិន ដែក សំណៅ និងស៊ីវិទ្យាត ដាក់ក្នុងឡ ដើម្បីសរសៃវិលវាយទៅដែរ គឺយ៉ាងនោះដែលយើងនឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នា ដោយសេចក្តីកំហឹង និងសេចក្តីឃោរឃៅរបស់យើង គឺយើងនឹងដាក់អ្នករាល់គ្នានៅទីនោះ ហើយចាក់អ្នកឲ្យចេញ។²¹ ដូច្នេះ យើងនឹងប្រមូលអ្នក ហើយផ្តួចផ្តើមអ្នក ដោយភ្លើងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់យើង នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវលាយទៅ នៅកណ្តាលទីក្រុង។²² ដូចប្រាក់ត្រូវលាយទៅក្នុងឡយ៉ាងណា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវលាយទៅ នៅកណ្តាលនោះយ៉ាងនោះដែរ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើង គឺជាព្រះអម្ចាស់ យើងបានចាក់សេចក្តីក្រោធរបស់យើងទៅលើអ្នករាល់គ្នា!»

²³ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា²⁴ «កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រាប់ដល់ទីក្រុងថា អ្នកជាទីកំរើដែលមិនបានជម្រះសម្អាតឡើយ។ ក៏គ្មានភ្លៀងធ្លាក់មកលើអ្នក ក្នុងថ្ងៃសេចក្តីក្រោធា។²⁵ គមានការរុបរលួយ របស់ពួកព្យាករិយរបស់វានៅកណ្តាលក្រុង ដូចជាសិដ្ឋដែលគ្រហឹមកំពុងហែកវិញស៊ី។ ពួកគេបានត្របាក់លេបជីវិតមនុស្ស គេយកទ្រព្យសម្បត្តិ និងរបស់មានតម្លៃទៅ ហើយគេធ្វើឲ្យមានពួកស្ត្រីមេម៉ាយជាច្រើននៅកណ្តាលទីក្រុង!

²⁶ពួកបូជាចារ្យក៏បានធ្វើទាំងនឹងក្រីស្បីនិយមរបស់យើង ព្រមទាំងបង្គាប់របស់បរិសុទ្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង គេមិនបានចេះញែករបស់បរិសុទ្ធចេញពីរបស់ធម្មតាទេ ក៏មិនបានបង្ហាញឲ្យមនុស្សចេះសម្គាល់របស់មិនស្អាត និងរបស់ស្អាតដែរ គេគេចភ្នែកចេញពីថ្ងៃសប្បន្តរបស់យើង ហើយយើងក៏ត្រូវអាបខ្លួននៅក្នុងពួកគេ។

²⁷ពួកអ្នកដឹកនាំនៅកណ្តាលទីក្រុងប្រព្រឹត្តដូចជាសត្វស្វាស ដែលកំពុងហែកវិញ គេប្រព្រឹត្តដូច្នេះ ដើម្បីនឹងកម្លាយឈាម ហើយបំផ្លាញព្រលឹងមនុស្សប្រយោជន៍ឲ្យបានកម្រៃទុច្ចរិត។²⁸ ពួកព្យាករិយបានបូកល្បាប់ឲ្យគេ ដោយឃើញនិមិត្តជាសេចក្តីកំភូត។ ហើយថ្លែងទំនាយកុហកដល់គេថា «ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ» ក្នុងកាលដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានមានព្រះបន្ទូលសោះ។

²⁹មនុស្សនៅលើទឹកដីធ្លាប់សង្កត់សង្កិន ហើយប្លន់ គេបៀតបៀនមនុស្សក្រីក្រ និងពួកកម្សត់ទុក្ខ ហើយបានសង្កត់សង្កិនមនុស្ស ដែលស្នាក់នៅ ដោយគ្មានយុត្តិធម៌។

³⁰ដូច្នេះយើងបានស្វែងរកមនុស្សម្នាក់ក្នុងពួកគេ ដែលនឹងសង់កំផែង ហើយឈរនៅចន្លោះបាក់បែកនៅមុខយើងជំនួសគេ ដើម្បីឲ្យយើងមិនបំផ្លាញទឹកដីគេឡើយ ប៉ុន្តែយើងរកមិនបានអ្នកណាមួយសោះ។³¹ ដូច្នេះហើយ បានជាយើងចាក់សេចក្តីគ្មានភ្នំក្នុងរបស់យើងទៅលើពួកគេ។ យើងបានរំលឹកគេ ដោយភ្លើងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់យើង ក៏បានទម្លាក់ផ្លូវរបស់គេទៅលើក្បាលគេវិញ» នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

23 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ គឺមានស្រ្តីពីរនាក់ដែលជាតួស្រីកើតចេញពីម្តាយតែមួយ។³ ពួកគេបានធ្វើពេស្យា នៅទីកន្លែងអេស៊ីប កាលពីពេលដែលពួកគេនៅរស់នៅក្នុងដី។ គឺពួកគេធ្វើជាពេស្យានៅទីកន្លែងនោះ។ ដោះរបស់គេបានអង្កេតតាំងពីរយក្រមុំមក។

⁴ ឈ្មោះរបស់ពួកគេ គឺឈ្មោះថា អូហ្វូឡា ជាបងស្រី ហើយឈ្មោះអូហ្វូលីថា គឺជាប្អូនស្រី។ រួចហើយពួកគេក៏ត្រឡប់ជាប្អូនស្រីយើង ហើយបង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រី។ ឈ្មោះពួកគេមានន័យ បែរនេះ អូហ្វូឡា មានន័យថាសាមីរ ហើយអូហ្វូលីថា មានន័យ ថាយេស៊ូឡាម។

⁵ ប៉ុន្តែអូហ្វូឡា នាងប្រព្រឹត្តដូចជាពេស្យា ទោះបីកាលនាងជាប្អូនស្រីយើង នាងជាប់ចិត្តនឹងសហាយនាង ដ្បិតជនជាតិអាស៊ីរី ដែលជាតួនាទី⁶ ពួកមន្ត្រីដែល ស្លៀកពាក់ដោយសំពត់ពណ៌ខៀវ សុទ្ធតែជាអ្នកដឹកនាំ ហើយជាអ្នកមានកម្លាំង ហើយសង្គ្រាមពួកគេក៏ជិះសេះគ្រប់គ្នា។⁷ ដូច្នេះ នាងបានឲ្យដូចជាពេស្យានឹង ពួកគេ ដែលសុទ្ធតែជាមនុស្សជ្រើសរើសក្នុងជនជាតិអាស៊ីរី ហើយវាក៏ធ្វើឲ្យខ្លួនទៅជាស្លាកត្រាក នាងមានតណ្ហាជាមួយគ្រប់គ្នា ហើយនឹងជាមួយរូបព្រះរបស់គេផង។

⁸ ដ្បិត នាងមិនបានលះចោលការធ្វើពេស្យា ដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្តក្នុងទីកន្លែងអេស៊ីបទេ កាលពួកគេដេកជាមួយនាងគឺតាំងតែនៅក្នុងក្មេង ហើយបានអង្កេតដោះនៃវ័យ ក្រមុំរបស់នាង ជាពេលដែលពួកគេចាក់ការកំផិតរបស់គេប្រព្រឹត្តលើនាង។⁹ ហេតុនោះ យើងបានប្រគល់នាងទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកសហាយរបស់នាង គឺក្នុង កណ្តាប់ដៃនៃពួកជនជាតិអាស៊ីរី ដែលនាងមានតណ្ហាជាមួយ។¹⁰ ពួកគេបានបើកកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់នាង។ ហើយចាប់យកកូនប្រុសកូនស្រីរបស់នាង ហើយពួកគេ សម្លាប់នាងដោយដាវ ហើយនាងការអាម៉ាស់នៅក្នុងពួកជំណោមស្រី។ ដូច្នេះគេបានដាក់ទោសដល់នាង។

¹¹ អូហ្វូលីថា ដែលជាប្អូននាង ក៏ឃើញដូច្នេះនេះ ប៉ុន្តែនាងមានតណ្ហាក្រាមគុណ ហើយបានប្រព្រឹត្តដូចជាស្រីពេស្យា គឺខ្លាំងជាងបងស្រីរបស់នាងទៀត។

¹² នាងមានតណ្ហាជាមួយពួកជនជាតិអាស៊ីរីដែលជាមន្ត្រី ហើយពួកអ្នកគ្រប់គ្រងដែលសំខាន់ ហើយស្លៀកពាក់មានការទាក់ទាញ ពួកបុរសទាំងនោះគឺជិះ សេះ។ ពួកគេមានកម្លាំងហើយនឹងសង្គ្រាមផង។¹³ យើងបានឃើញនាងបានធ្វើខ្លួនឯងស្លាកត្រាក។ ពីរនាក់បងប្អូនគឺអ្នកកំដូចគ្នា។

¹⁴ ប៉ុន្តែ នាងបានចម្រើនអំពើពេស្យារបស់ខ្លួនកាន់តែច្រើន។ នាងបានឃើញរូបមនុស្សដែលបានគូរនៅជញ្ជាំង គឺជាប្អូនពួកជនជាតិខាល់ដេ ដែលគូរដោយពណ៌ ក្រហម។¹⁵ មានពាក់ទាំងខ្សែក្រវាត់នៅចង្កេះ ហើយជាមួយឈ្មួញមានរាយសំយុងនៅលើក្បាល។ គ្រប់គ្នាមើលទៅដូចជាមន្ត្រីនៃទ័ពសេះ ហើយដូចជាកូនចៅ ស្តេចក្រុងបាប៊ីឡូន ជាអ្នកស្រុកខាល់ដេ។

¹⁶ កាលណានាងបានឃើញពួកគេ មានតណ្ហាលើពួកគេដូច្នេះនាងបានបញ្ជូនសារទៅរកពួកគេ ក្នុងទីកន្លែងខាល់ដេ។¹⁷ ក្រោយមក ពួកក្រុងបាប៊ីឡូនក៏ មករកនាងហើយបានរួមដំណេកនៅលើគ្រែតណ្ហារបស់នាង ហើយពួកគេក៏ធ្វើឲ្យនាងទៅជាស្លាកត្រាកដោយការកំផិតរបស់គេ។ តាមការដែលនាងបានធ្វើ គឺនាងបានសៅហ្មងដោយសារ ដូច្នេះនាងក៏បែរខ្លួននាងចេញពីពួកគេក្នុងការគួរខ្ញីម។

¹⁸ នាងបានបើកបង្ហាញអំពើកំផិតរបស់នាង ហើយបើកបង្ហាញកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់នាងឲ្យគេឃើញ ដូច្នេះចិត្តយើងក៏ជិនណាយចេញពីនាងដែរ ក៏ដូច ដែលយើងធ្លាប់បានជិនណាយជាមួយបងនាងដែរ។¹⁹ ក្រោយមក នាងកាន់តែធ្វើការពេស្យារបស់នាងច្រើនឡើងទៀត ដោយរំលឹកកាលពីនៅក្មេងនៅឡើយ ហើយជាពេលដែលនាងបានធ្វើជាពេស្យានៅក្នុងទីកន្លែងអេស៊ីបនោះ។

²⁰ ដូច្នេះ នាងបានជាប់ចិត្តតណ្ហាជាមួយគូរស្នេហារបស់នាង ដែលមានប្រដាប់ភេទដូចជាសត្វលា ហើយទឹកកាមក៏ដូចជាទឹកកាមរបស់សេះ។²¹ នេះគឺជាអ្វី ដែល អ្នកចង់ប្រព្រឹត្តតាមកាមតណ្ហារបស់អ្នក កាលពួកអេស៊ីបបានប៉ះពាល់ដើមទ្រូងរបស់អ្នក ហើយច្របាច់ដោះវ័យក្រមុំរបស់អ្នក។

²² ហេតុនោះហើយ អូហ្វូលីថាអើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យគូស្នេហារបស់អ្នកស្អប់អ្នក។ យើងនឹងនាំឲ្យគេមកទាស់នឹងអ្នក នៅគ្រប់ផ្លូវរបស់អ្នក។²³ គឺជាពួកក្រុងបាប៊ីឡូន ពួកខាល់ដេទាំងនោះ ពួកពេតូឌ ពួកសូហ្វា និងពួកកូហ្វា ព្រមទាំងពួកអាស៊ីរីផងដែរ និងពួកកំលោះសង្ហា ជា អ្នកដឹកនាំនិងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់គ្នា ព្រមទាំងពួកមន្ត្រី និងមនុស្សល្បីឈ្មោះ គ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជិះសេះទាំងអស់។

²⁴ ពួកគេនឹងលើកគ្នាមកទាស់នឹងអ្នក ដោយមានគ្រឿងសស្ត្រាវុធ រទេះ និងយន្តចម្បាំង ព្រមទាំងនាំកងទ័ពមកជាច្រើន ពួកទាំងនោះនឹងតម្រៀបគ្នានៅជុំវិញ អ្នក ទាំងកាន់ខែលធំខែលតូច និងពាក់មួកសឹកផង។ យើងនឹងប្រគល់ការជំនុំជម្រះដល់គេ គេនឹងជំនុំជម្រះអ្នកតាមច្បាប់របស់ពួកគេ។²⁵ ដ្បិតយើងនឹងតាំង សេចក្តីប្រចណ្ឌរបស់យើងទាស់នឹងអ្នក ហើយគេនឹងប្រព្រឹត្តនឹងអ្នក ដោយសេចក្តីឃោរឃៅ គេនឹងកាត់ច្រមុះ កាត់ត្រចៀកអ្នក ហើយសំណល់របស់អ្នកនឹង ដួលដោយដាវ គេនឹងចាប់យកកូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នកទៅ ពួកអ្នកដែលនៅសល់ នឹងត្រូវភ្លើងស៊ីបង្ហាញទាំងអស់។

²⁶ ពួកគេនឹងបកយកសម្លៀកបំពាក់អ្នក ហើយយកគ្រឿង អលង្ការរបស់អ្នកទៅដែរ។²⁷ ដូច្នេះយើងនឹងលុបចោលការអាម៉ាស់របស់អ្នក ព្រមទាំងការពេស្យារបស់ អ្នក ដែលវាបានជាប់នឹងអ្នកពីអេស៊ីបមក។ ភ្នែករបស់អ្នកមិនបាច់មើលពួកគេ ហើយរង់ចាំពាក្យគេ និងមិនបាច់គិតពីអ្វីដែលបានកើតនៅអេស៊ីបទៀតដែរ។

²⁸ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងប្រគល់អ្នកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលអ្នកស្អប់ គឺនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលចិត្ត អ្នកបានណាយចេញពីគេនោះ។²⁹ ពួកគេនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដោយចិត្តស្អប់ គេនឹងដកយកអស់ទាំងផលរបស់អ្នកទៅ ទុកឲ្យអ្នកគ្មានសំលៀកបំពាក់ ហើយ នៅកណ្តាលវាល។ ការអាត្រាតនៃអាម៉ាស់គឺជាការកំផិតរបស់អ្នកនឹងបានបើកនៅចំហ ហើយការអាស្រ័យ និងការពេស្យាររបស់អ្នកផង។

³⁰ ការទាំងនេះនឹងត្រូវធ្វើដល់អ្នក ក្នុងការប្រព្រឹត្តដូចជាពេស្យាហើយតណ្ហាសម្រាប់ជនជាតិដទៃ ដោយធ្វើឲ្យខ្លួនស្លាក ត្រាកដោយរូបព្រះរបស់គេ។³¹ អ្នកបាន ដើរតាមកិរិយារបស់បងស្រីអ្នក ដូច្នេះយើងនឹងដាក់ពន្ធនៃការជំនុំជម្រះនៅក្នុងទីកន្លែងរបស់អ្នក។

³² ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នកនឹងត្រូវដឹកពីពែងរបស់បងស្រីអ្នក ជាពែងយ៉ាងជ្រៅហើយធំ។ អ្នកនឹងត្រូវបានគេសើចឡូកឡើយ ហើយទុក សម្រាប់ជាការមើលងាយ ពែងនោះដាក់បានចំណុះជាច្រើន។

³³ អ្នកនឹងបានពេញដោយការស្រវឹង ហើយទុក្ខព្រួយ គឺជាពែងនៃសេចក្តីភ័យខ្លាច ហើយខ្លោចផ្សា! ជាពែងរបស់សាម៉ារីបងស្រីអ្នក។³⁴ អ្នកនឹងត្រូវដឹកពីពែងនោះ ព្រមទាំងសម្រេងផង រួចនឹងកកេរបំណែក ហើយហែកដោះអ្នកទៅ ដ្បិតយើងនេះបានចេញវាចាហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

³⁵ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដោយព្រោះអ្នកបានភ្លេចយើង ហើយបោះចោលយើងទៅពីក្រោយខ្នងអ្នក ដូច្នេះនោះអ្នកត្រូវរងទ្រាំនឹង អំពើអាស្រ័យគ្រប់បែបយ៉ាង និងការកំផិតរបស់អ្នក។

³⁶ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនឹងខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ តើអ្នកនឹងជំនុំជម្រះអូហ្វូឡា និងអូហ្វូលីថាទេ? បើដូច្នេះ ចូររំលឹកឲ្យនាងដឹងពីអំពើក្តីស្អប់ខ្ពើមរបស់នាង។

³⁷ ចាប់តាំងពីពួកនាងប្រព្រឹត្តសេចក្តីកំផិត ហើយចាប់តាំងមានឈាមប្រឡាក់នៅដៃពួកគេ។ ពួកគេបានកំផិតជាមួយរូបព្រះរបស់ខ្លួន ហើយ បានយកកូនដាក់ទៅក្នុងភ្លើង ជាអាហារដល់រូបព្រះទាំងនោះរបស់ខ្លួន។

³⁸ រួចហើយ ពួកនាងបានបន្តធ្វើការនេះដល់យើង ពួកគេធ្វើឲ្យទីបំផុសរបស់យើងស្លាកត្រាក ហើយនៅថ្ងៃមួយពួកគេបង្គាប់ថ្ងៃសប្បន្សំរបស់យើង។³⁹ ដ្បិត ពេលពួកគេបានសម្លាប់កូនរបស់ខ្លួន ថ្វាយដល់រូបព្រះទាំងនោះ រួចហើយពួកនាងក៏ចូលក្នុងទីបំផុសរបស់យើងដើម្បីនឹងបង្គាប់ទីនោះ! ដូច្នេះ មើល! នេះគឺជាអ្វីដែលពួកនាងបានធ្វើ នៅកណ្តាលដំណាក់របស់យើង។

⁴⁰ អ្នកបានចាត់ឲ្យទៅរកមនុស្សមកពីទីឆ្ងាយ ទៅដល់ពួកអ្នកដែលបានចាត់ទុកឲ្យទៅហៅពេលនេះចូរមើល។ ពួកគេក៏មក អ្នកបានងូតទឹកគេ ផាត់រង្វង់ភ្នែក ហើយតែងខ្លួនដោយគ្រឿងអលង្ការ សម្រាប់ទទួលគេ។⁴¹ អ្នកបានអង្គុយលើគ្រែដ៏ស្អាត មានតុរៀបជាស្រេចនៅពីមុខ អ្នកបានដាក់កំញ្ជាននិងប្រេងរបស់ យើងនៅលើតុនោះ។

⁴² ដូច្នេះ មានពួស្វរសំឡេងរបស់មនុស្សយ៉ាងសន្លឹក ដែលនៅជុំវិញនាង រួមបញ្ចូលមនុស្សគ្រប់ប្រភេទ ទោះបីសេចក្តី បាននាំមកពីទីរហោស្ថាន ហើយពួកគេ បានបំពាក់កងនៅដៃពួកនាង ហើយមុកដង្ហើមស្អាតនៅលើក្បាលរបស់នាង។

⁴³ ក្រោយមកខ្ញុំបានប្រាប់ អំពីនាងដែលបានកើតមកសេចក្តីកំផិត ឥឡូវនេះ ពួកគេនឹងរួមភេទជាមួយនឹងនាង ហើយនាងនៅជាមួយពួកគេ។⁴⁴ ពួកគេក៏ចូលទៅ រកនាង ហើយដេកជាមួយនាង ដូចមនុស្សប្រុសទៅរកស្រីពេស្យា។ ក្នុងរបៀបដែលគេដេកជាមួយ អូហូឡានិងអូហូលីបា ជាស្រីអសីលធម៌។⁴⁵ ប៉ុន្តែ នឹងមាន មនុស្សសុចរិតជំនុំជម្រះនាងទាំងពីរ តាមមាត្រាច្បាប់ដែលត្រូវខាងស្រីកំផិត ហើយតាមមាត្រាច្បាប់ត្រូវខាងស្រីដែលកម្លាយឈាម ពីព្រោះនាងទាំងពីរជាស្រី កំផិត ហើយដៃគេក៏ប្រឡាក់ដោយឈាមផង។

⁴⁶ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងលើកមនុស្សមួយពួកឡើងមកទាស់នឹងនាង ហើយនឹងប្រគល់ពួក គេនូវការភ័យខ្លាចហើយការល្អច្បង។⁴⁷ ក្រោយមក ពួកមនុស្សទាំងនោះនឹងយកថ្មគប់នាង ហើយថ្មដែលបានកាត់ដោយដាវរបស់ពួកគេ។ ពួកគេនឹងសម្លាប់ កូនប្រុសកូនស្រីរបស់នាង ហើយដុតផ្ទះនាងចោល។

⁴⁸ ដ្បិតយើងនឹងលុបចោលការប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ចេញពីទឹកដី នឹងបង្រៀនពួកស្រីៗ កុំឲ្យប្រព្រឹត្តតាមការអាក្រក់ដែលជាប់នាងទៀតទេ។⁴⁹ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងសង ការអាក្រក់របស់អ្នកទៅលើអ្នកវិញ។ ហើយនាងនឹងត្រូវរងទោសនៃបាបរបស់អ្នកការគោរពដល់រូបព្រះរបស់អ្នក ហើយរបៀបនេះអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

24¹ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ នៅក្នុងឆ្នាំទីប្រាំបួន ខែដប់ និងថ្ងៃទីដប់ក្នុងខែនោះ ដោយប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ សូមកត់ថ្ងៃនេះទុក ដ្បិតនៅថ្ងៃនេះហើយ គឺជាថ្ងៃពិតប្រាកដ ដែលស្តេចនៃបាបិច្ឆ័នបានឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម។

³ ដូច្នេះ សូមនិយាយជាពាក្យសុភាសិត ទាស់ជាមួយពូជបះបោរទាំងនោះ ដោយពាក្យប្រៀបធៀប សូមប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរដាក់ថ្លង់នៅលើភ្លើង។ សូមចាក់ទឹកក្នុងរាង្គ។⁴ សូមប្រមូលដុំសាច់ គឺអស់ទាំងដុំល្អៗ និងភ្លៅ ហើយស្មាផង ត្រូវឲ្យបំពេញដោយឆ្អឹងផងដែរ។⁵ ត្រូវរើសយកចៀមយ៉ាងល្អ ហើយដាក់ឆ្អឹងនៅពីក្រោមវា។ នាំវាយកទៅស្ទោរហើយនិងឆ្អឹងក៏ត្រូវដាក់ចូលស្ទោរដែរ។

⁶ ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ រវដល់ ទីក្រុងដែលប្រឡាក់ដោយឈាម គឺជាឆ្នាំងសម្រាប់ចម្អិនមានក្អែកក្នុងនោះ ហើយក្អែកនោះមិនបានដុសចេញ។ ដាក់សាច់ចេញមួយដុំម្តងៗពីវា ប៉ុន្តែកុំធ្វើបែបមិនយកទុកដាក់។

⁷ ដ្បិតឈាមរបស់នាងគឺនៅកណ្តាលនោះ។ នាងបានរៀបចំនៅលើថ្មរលោង នាងមិនបានចាក់ទៅលើដីទេ ដើម្បីយកដឹមក្របបាំងវា។នោះទេ។

⁸ ដូច្នេះហើយនាងនឹងបណ្តាលឲ្យមានការសងសឹក។ យើងបានដាក់ឈាមនាងទៅលើថ្មរលោង ដូច្នេះនឹងគ្មានអ្វីក្របបាំងឡើយ។

⁹ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់អម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ វេទនាដល់ទីក្រុងដែលប្រឡាក់ដោយឈាម។ យើងនឹងធ្វើគំនរអុសកាន់តែធំឡើង។¹⁰ ផងអុសឡើងហើយ បង្កាត់ភ្លើងឡើង។ ហើយឆ្អិនសាច់ឲ្យបានល្អ រួចបង់គ្រឿងផង ហើយស៊ីដុតឆ្អឹងនេះខ្លោច។

¹¹ ក្រោយមក ត្រូវឲ្យយកឆ្នាំឡុងថ្មទេ ដាក់លើរង្វើកភ្លើងឲ្យក្តៅ ហើយខ្លោចលឿនរបស់វា ដើម្បីឲ្យគ្រឿងស្លោកគ្រោកបានរលាយចេញ ហើយឲ្យច្រេះបាននេះឲ្យសុស។¹² នាងបាននឿយហត់ជាមួយការទុក្ខលំបាក ប៉ុន្តែស្នើយ៉ាងក្រាស់របស់នាងមិនចេះជ្រះឡើយ ត្រូវដុតចោលក្នុងភ្លើង។

¹³ ការប្រព្រឹត្តិក្តីអាម៉ាស់ និងសេចក្តីស្លោកគ្រោករបស់អ្នក គឺយើងបានដុសជម្រះអ្នក តែអ្នកមិនចង់ស្តាប់។ ដូច្នេះ អ្នកនឹងមិនបានស្តាប់ពីសេចក្តីស្លោកគ្រោករបស់អ្នកឡើយ ដរាបដល់យើងឲ្យដកសេចក្តីក្រោធរបស់យើង ពីអ្នកវិញ។

¹⁴ យើង គឺជាព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសវា។ យើងនឹងធ្វើឲ្យវាកើតឡើង។ យើងមិនព្រមដកថយ ហើយក៏មិនសម្រាកពីវាដែរ។ ផ្ទុះរបស់អ្នកបែបណាហើយនិងការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក ពួកគេនឹងជំនុំជម្រះអ្នក! នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

¹⁵ ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា¹⁶ «កូនមនុស្សអើយ! ចូលមើល យើងនឹងដកយកអ្វីដែលបានទាក់ភ្នែកអ្នកចេញ ដោយអាសន្នភាគ ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវសោយស្តាយឬយំទេ ហើយមិនត្រូវហូរទឹកភ្នែកដែរ។¹⁷ អ្នកនឹងពិបាកចិត្តដោយស្ងៀមស្ងាត់។

កុំធ្វើបុណ្យសពសម្រាប់អ្នកស្លាប់ឡើយ។ ចង់ឈ្នួតនៅលើអ្នកនៅកន្លែងអ្នក ហើយពាក់ស្បែកជើងរបស់អ្នក មិនត្រូវឲ្យស្បែកជើងមុខនិងសក់អ្នក ឬបរិភោគអាហាររបស់បុរសដែលកាន់ទុក្ខ ប្រពន្ធបានស្លាប់ទាំងនោះ»។

¹⁸ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏បាននិយាយ ទៅកាន់បណ្តាជននៅពេលព្រឹក ហើយពេលល្ងាចប្រពន្ធខ្ញុំស្លាប់។ ពេលព្រឹកឡើងខ្ញុំបានធ្វើដូចជាព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យធ្វើ។

¹⁹ មនុស្សទាំងនោះក៏សួរខ្ញុំថា «តើអ្នកនឹងមិនប្រាប់យើងពីអ្វីទាំងនេះមានន័យដូចម្តេច និងកិច្ចការដែលអ្នកកំពុងធ្វើ?»²⁰ ដូច្នេះ ខ្ញុំបាននិយាយទៅគេ «ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់មកដល់ខ្ញុំ ប្រាប់ថា²¹ ចូរជ្រាបដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងប្រមាថទីបរិសុទ្ធរបស់យើង សេចក្តីអំនួតនិងកម្លាំងអ្នក ហើយអ្វីដែលភ្នែកអ្នកចូលចិត្ត ហើយចំណង់ខ្លាំងនៃព្រលឹងរបស់អ្នក និងពួកកូនប្រុសកូនស្រីដែលអ្នកបានទុកចោល នោះនឹងត្រូវដួលស្លាប់ដោយជារ។

²² គ្រានោះ អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើដូចជាខ្ញុំបានធ្វើនេះដែរ គឺអ្នកនឹងមិនបិទមុខដោយសក់របស់អ្នក ឬបរិភោគអាហាររបស់អ្នកកាន់ទុក្ខទេ!²³ ផ្ទុយទៅវិញ សំពត់ឈ្នួតនឹងនៅជាប់លើក្បាល ហើយស្បែកជើងនៅជាប់នឹងជើង អ្នកនឹងមិនកាន់ទុក្ខ អត់យំដែរ ដ្បិតអ្នកនឹងរលាយទៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន ហើយបុរសទាំងនោះស្រែកថ្វីដាក់បងប្អូនខ្លួន។²⁴ ដូច្នេះ អេសេគាល នឹងជាទីសម្គាល់ដល់អ្នក ហើយអ្វីដែលគាត់បានធ្វើអ្នកនឹងធ្វើដែរនៅវេលាមកដល់។ អ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ!»

²⁵ ចំណែកអ្នកវិញ កូនមនុស្សអើយ! នៅថ្ងៃដែលយើងដកយកទីមាំមួនពីគេចេញ ព្រមទាំងអំណរចំពោះសិរីល្អរបស់គេ និងអ្វីៗដែលគប់ភ្នែក ហើយសំណព្វចិត្តរបស់គេ គឺទាំងកូនប្រុសកូនស្រីរបស់គេដែរ²⁶ នៅថ្ងៃនោះ ជនភៀសខ្លួន នឹងមករកអ្នក ដើម្បីនឹងប្រាប់ពីការនោះឲ្យអ្នកឮដោយត្រចៀក!²⁷ នៅថ្ងៃនោះ មាត់របស់អ្នកនឹងបើកឡើង និយាយដល់ជនភៀសខ្លួន ហើយអ្នកនឹងនិយាយ ហើយមិនត្រូវនៅស្ងៀមដែរ។ អ្នកនឹងធ្វើជាទីសម្គាល់ដល់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

25 ¹ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ! ចូរតាំងមុខអ្នកដើម្បីទាស់ និងប្រជាជននៃអាំម៉ូន ហើយផ្ញើព្រះបន្ទូលទាស់នឹងពួកគេផង។

³ចូរប្រាប់ដល់ប្រជាជននៃអាំម៉ូនថា ស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។ នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ដោយអ្នកបាននិយាយ «បពិត្រ!» នៅលើទីបរិសុទ្ធរបស់យើង ពេលដែលទីនោះត្រូវបានប្រមាថ ហើយទាស់នឹងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ពេលដែលត្រូវចោលស្ងាត់ ហើយទាស់នឹងកូនចៅយូដា គ្រាដែលពួកគេបាននិរទេស។⁴ ហេតុនោះ មើល! យើងនឹងប្រគល់អ្នកដល់ប្រជាជនដែលនៅទិសខាងកើតទុកជាកេរអាករ។ ពួកគេនឹងតាំងបន្ទាយទាស់នឹងអ្នក ហើយធ្វើទីលំនៅរបស់គេនៅក្នុងចំណោមអ្នក។ ពួកគេនឹងបានស៊ីផល ហើយផឹកទឹកដោះស្រាយរបស់អ្នក។⁵ យើងនឹងធ្វើឲ្យក្រុងរ៉ាបាត ទៅជាគ្រោលសម្រាប់សត្វអង្ករ ហើយប្រជាជននៃអាំម៉ូនធ្វើទីវាលសម្រាប់ហ្វូងចៀម។ រួចហើយអ្នកនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

⁶ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នកបានទះដៃ ហើយតម្រៀមហើយឈរដោយជើងរបស់អ្នក ហើយមានសេចក្តីរីករាយ ជាមួយគ្រប់ទាំងសេចក្តីស្អប់នៅក្នុងអ្នកទាស់នឹងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។⁷ ហេតុនោះ មើល! យើងនឹងវាយអ្នកជាមួយដៃយើង ហើយប្រគល់អ្នកជាចោរប្លន់ដល់ជនជាតិដទៃ។ យើងនឹងកាត់អ្នកចេញពីប្រជាជនផ្សេង ហើយយើងធ្វើឲ្យអ្នកវិនាសបាត់ពីប្រទេសផ្សេងៗ! យើងនឹងបំផ្លាញអ្នក ហើយអ្នកនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់។

⁸ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដោយព្រះម្ចាស់ និងសៀវនិយាយថា «មើល! ពួកយូដាគេក៏ដូចជាជនជាតិផ្សេងទៀតដែរ»។⁹ ហេតុនោះ មើល! យើងនឹងបើកជាយស្រុកម្ចាស់ ចាប់តាំងពីទីក្រុងរបស់គេដល់ព្រំប្រទល់ ភាពរុងរឿងនៃក្រុងបេត យេស៊ីម៉ូត ក្រុងបាល មេយ៉ូន និងក្រុងការយ៉ាថែម¹⁰ ទៅដល់ប្រជាជននៅទឹកដីខាងកើត ដែលជាអ្នកបានទាស់នឹងប្រជាជននៃអាំម៉ូន។ យើងនឹងឲ្យដល់ពួកគេនូវសម្បត្តិ ទុកជាកេរអាករ ដូចជាប្រជាជននៃពួកអាំម៉ូននឹងមិនបាននឹកចាំ ក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងទាំងនោះ។¹¹ ដូច្នេះ យើងនឹងជំនុំជម្រះ ជនជាតិម្ចាស់ ហើយយពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

¹² ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ «ជនជាតិអេដុមបានប្រព្រឹត្តទាស់នឹងពួកយូដាដោយការសងសឹក ដោយបានធ្វើការដែលមិនត្រឹមត្រូវដូច្នេះ»។¹³ ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ៖ យើងនឹងប្រហារទឹកដីអេដុមជាមួយដៃរបស់យើង នឹងបំផ្លាញទាំងមនុស្ស ហើយនឹងសត្វផង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យទឹកដីនោះរលាយអស់ តាំងពីក្រុងថែម៉ាន ទៅដល់ដេដាន់។ ពួកគេនឹងដួលស្លាប់ដោយសារជ័រ។

¹⁴ យើងនឹងដាក់ការសងសឹករបស់យើង ទៅលើជនជាតិអេដុម ដោយសារដៃនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្រយើង ហើយពួកគេនឹងធ្វើដល់ជនជាតិអេដុមតាមកំហឹង និងសេចក្តីក្រោធរបស់យើង ហើយពួកគេនឹងស្គាល់សេចក្តីសងសឹករបស់យើង នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹⁵ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ «ជនជាតិភីលីស្ទីនបានដាក់ការសងសឹកដោយព្យាបាទ ហើយពួកគេព្យាយាមដើម្បីបំផ្លាញយូដាម្តងហើយម្តងទៀត»។¹⁶ ដូច្នេះ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល មើល! យើងនឹងលាដៃយើងចេញទៅទាស់ជាមួយជាតិភីលីស្ទីន យើងនឹងកាត់ចេញ ពួកកេរធីមផង ក៏បំផ្លាញសំណល់មនុស្សដែលនៅសល់តាមឆ្នេរសមុទ្រដែរ។¹⁷ ដ្បិតយើងនឹងសម្រេចការសងសឹកយ៉ាងធំដល់គេ ដោយសេចក្តីផ្តាញផ្តាលដីក្តៅក្រហាយ ពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ពេលដែលយើងទម្លាក់សេចក្តីសងសឹកទៅលើពួកគេ»។

26 ¹ដូច្នោះ វាកើតឡើងនៅឆ្នាំទីដប់មួយ ថ្ងៃទីមួយនៅក្នុងខែនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ដោយព្រះក្រុងទីរ៉ុស បាននិយាយទាស់នឹងក្រុងយេរូសាឡឹមថា «បពិត្រ! ទ្វាររបស់មនុស្សទាំងនោះនឹងត្រូវបាក់បែក! ហើយនាងនឹងវិលមករកយើង យើង នឹងបានពេញបរិបូណ៌ ដោយសារនាងបានរំលោភ។

³ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងទាស់នឹងអ្នកទីរ៉ុសអើយ ហើយយើងនឹងលើកឲ្យមាន ជនជាតិជាផ្សេងៗមកទាស់នឹងអ្នក ដូច ជាសមុទ្រមានរលកធំ។⁴ពួកគេនឹងបំផ្លាញកំផែងនៃក្រុងទីរ៉ុស ហើយនឹងផ្ដួលបំបែកទាំងអស់នោះ។ យើងនឹងគាស់យកទាំងផ្ទៃដីដីចេញទៅ ឲ្យទីក្រុងនោះនៅជា ច្នៃដារដែលនៅតាមទីវាល។

⁵ក្រុងទីរ៉ុសនឹងក្លាយទៅជាកូនកោះមួយនៅដណ្ដាលសមុទ្រ ដែលគេប្រើសម្រាប់ហាលសំណាញ់ ចាប់តាំងពីយើងជាព្រះជាម្ចាស់បានប្រកាសការនេះ អ្នកនឹងក្លាយជាកន្លែងជនជាតិផ្សេងៗរួនយកទៅ។⁶កូនស្រីរបស់នាងដែលនៅជាចម្ការវិញនឹងត្រូវដោយមុខដាវ ហើយគេនឹងស្គាល់ថា យើងពិតជាព្រះអម្ចាស់ »។

⁷ដ្បិតនេះជាព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ចូរមើល! ពីទិសខាងជើងយើងនឹងនាំនេបូក្ដេសាជាស្ដេចនៃបាប៊ីឡូន ជាស្ដេចលើអស់ទាំងស្ដេច មកវាយប្រហារអ្នក គឺ មានកងពលសេះ រទេះចម្បាំង ព្រមទាំងមនុស្សជាច្រើនដែរ។⁸ទ្រង់នឹងសម្លាប់ប្រជាជនរបស់អ្នកនៅជាចម្ការ។ ស្ដេចនឹងរៀបការឡោមព័ទ្ធ ហើយនឹងលើកកំពែង ការពារខ្លួន ដើម្បីវាយជញ្ជាំងក្រុងអ្នក ហើយលើកខែលទាស់នឹងអ្នកដែរ។

⁹ស្ដេចនឹងប្ដូរគ្រឿងអាវុធដើម្បីវាយទម្ងន់កំពែងរបស់អ្នក ហើយឧបករណ៍របស់ទ្រង់នឹងកម្ទេចបំបែករបស់អ្នក។¹⁰កង ទ័ពសេះច្រើន នឹងធ្វើឲ្យផ្ទុះហុយឡើងគ្រប លើអ្នក កំផែងរបស់អ្នកនឹងញ័រ ដោយសូរសន្លឹកនៃពលសេះនិងរទេះចម្បាំងទាំងប៉ុន្មានរបស់គេ ក្នុងកាលដែលគេចូលទៅតាមទ្វារក្រុងរបស់អ្នក ដូចជាចូលទៅ ក្នុងទីក្រុងណា ដែលគេបានរំលំកំពែងហើយ។¹¹ជើងសេះរបស់ទ្រង់នឹងជាន់កម្ទេចផ្លូវទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក។ ទ្រង់នឹងសម្លាប់ជនជាតិអ្នកដោយដាវ ហើយ បង្ហោលថ្មនៃកម្លាំងអ្នក នឹងត្រូវរំលំដល់ដី។

¹²ពួកគេទាំងនោះ នឹងដណ្ដើមយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក គេរឹបអូសយកទំនិញរបស់អ្នក។ ពួកគេនឹងរំលំកំពែងរបស់អ្នក បំផ្លាញវិមានរបស់អ្នក។ ថ្ម ឈើ និង អ្វីៗទាំងនោះ ពួកគេបោះទៅក្នុងទឹក។¹³យើងនឹងបំបាត់ចម្រៀងរបស់អ្នក។ ហើយសំឡេងពិណរបស់អ្នកក៏នឹងលែងឮទៀតដែរ។¹⁴យើងនឹងធ្វើក្លាយជាច្នៃ មួយនៅទីវាល អ្នកនឹងក្លាយជាកន្លៃហាលសំណាញ់។ អ្នកមិនសង់អ្វីឡើងវិញឡើយ ដ្បិតយើងជាព្រះជាម្ចាស់ដែលបានថ្លែងបន្ទូល នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានប្រកាស។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានបន្ទូលដូច្នេះទៅកាន់ក្រុងទីរ៉ុស តើអ្នកតាមកោះមិនញ័រនួត និងសម្លេងនៃការធ្លាក់ចុះរបស់អ្នក ហើយនិងសម្លេងថ្ងរពីការសម្លាប់ក្នុងចំណោមអ្នក?។¹⁶ក្រោយមក ស្ដេចទាំងឡាយដែលនៅតាមឆ្នេរសមុទ្រនឹងនាំគ្នាចុះពីបល្ល័ង្ក ហើយបានដោះសម្លៀកបំពាក់ និងអាវប៉ាក់ដែលធ្វើពីក្រណាត់ចេញ។ ពួកអ្នកធំបានពាក់ការភ័យខ្លាចមកជំនួសវិញ ហើយអង្គុយផ្ទាល់ដី ទាំងភ័យញាប់ញ័រនៅក្នុងពេលនោះ ហើយពួកគេតក់ស្លុតដោយសារតែអ្នក។

¹⁷ពួកគេសូត្រទំនួញសោកសៅសម្រាប់អ្នក ហើយនិយាយទៅកាន់អ្នកថា តើអ្នកដែលរស់នៅដោយទាហានជើងទឹក គឺបានបំផ្លាញចោល។ ទីក្រុងដែលល្បីហើយធ្លាប់ជាក្រុងដែលរឹងមាំបំផុត ពេលនេះត្រូវរលាយបាត់ពីឆ្នេរសមុទ្រ។ ពួកអ្នកក្រុងដែលរស់នៅទីនេះ ឥឡូវនេះបានរសាត់ទៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលក្បែរពួកគេ។¹⁸ឥឡូវ ប្រជាជននៅតាមឆ្នេរសមុទ្រ ភ័យញាប់ញ័រ ប្រជាជននៅតាមឆ្នេរសមុទ្រនួតចិត្ត ព្រោះ ឃើញការស្លាប់របស់អ្នក។

¹⁹ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូល ពេលយើងធ្វើឲ្យអ្នក ក្លាយទៅជាក្រុងដែលសល់តែសំណល់បាក់បែក គឺដូចក្រុងដែលគ្មានមនុស្សរស់នៅ ហើយពេល យើងធ្វើឲ្យទឹកពីទីជម្រៅ និងមហាសាគរជន់ឡើងគ្របពីលើអ្នក។²⁰ក្រោយមក យើងនឹងនាំអ្នកចុះទៅជាមួយអស់អ្នកដែលធ្លាក់ក្នុងរណ្ដៅមុនអ្នក យើងនឹងឲ្យអ្នក រស់នៅក្នុងទីជម្រៅនៃផែនដី ជាមួយអស់អ្នកដែលធ្លាក់ក្នុងរណ្ដៅ ជាកន្លែងវិនាសបង់អស់កល្បជានិច្ច។ អ្នកនឹងមិនវិលត្រឡប់មកផែនដីទទួលកន្លែងក្នុងពិភព របស់អស់អ្នកដែលមានជីវិតឡើយ។²¹យើងនឹងដាក់មហាត្ថរាយលើអ្នក ហើយនឹងលែងមានអ្នកទៀតហើយ។ រួចហើយអ្នកនឹងស្វែងរក តែអ្នកនឹងមិនអាចរក ឃើញឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

27 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំម្តងទៀតប្រាប់ថា² «ឥឡូវអ្នក កូនមនុស្សអើយ! ចូរជ្រៀងទំនួញទុក្ខសោកឲ្យទីក្រុងទីរ៉ូស³ ហើយប្រាប់ដល់ក្រុង ទីរ៉ូសថា អ្នកណាដែលនៅត្រង់ជាមួយទ្វារសមុទ្រ ជាអ្នកជំនួញសម្រាប់ជនជាតិនៅកោះជាច្រើនអើ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា ទីរ៉ូស អើយ អ្នកបាននិយាយថា យើងគ្រប់លក្ខណ៍ល្អបំផុត។

⁴ព្រំដែនរបស់អ្នកនៅកណ្តាលសមុទ្រ ពួកអ្នកដែលបានសង់អ្នកគេបានធ្វើឲ្យអ្នកមានស្រស់ស្អាត។⁵ក្តាររបស់អ្នកសុទ្ធតែជាឈើកោះពីទឹកដីសេនារ គេបាន យកដើមតាត្រៅពីព្រៃល្បាណ្ឌន មកធ្វើជាដងក្តោងសម្រាប់អ្នក។

⁶ពួកគេយកឈើមែសាងពីទឹកដីបាសាន ពួកគេធ្វើជាពិធាន យកឈើគ្រឿងពីកោះគីប្រុស មកក្រាលជាមួយ ហើយពួកគេខាត់ឈើទាំងនោះជាមួយភ្នក។⁷ក្តោង របស់អ្នកធ្វើពីក្រណាត់ប៉ាក់ដីល្អ មកពីទឹកដីអេស៊ីប សម្រាប់ឲ្យអ្នកប្រើជាទងផង!

⁸ពួកអ្នករស់នៅក្នុងស៊ីដូន និងអេរ៉ាខ ជាអ្នកចែវសំពៅរបស់អ្នក ទីរ៉ូសអើយ ពួកអ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងអ្នក ពួកគេជាអ្នកបើកសំពៅ។⁹ពួកអ្នកចាស់ៗ ដែលមានបពិត្រសាធន ពីក្រុងកេបាលបានជួយបិតប៉ះ ហើយនាំទាំងអស់នៅសមុទ្រ និងពួកចែវសំពៅនៅក្នុងចំណោមអ្នក បានបន្តយកទំនិញរបស់ អ្នកទៅលក់។

¹⁰ជនជាតិព្រីស៊ី និងជនជាតិលូខ និងជនជាតិពូតនៅក្នុងកងទ័ពរបស់អ្នក ពួកអ្នកចម្បាំងរបស់អ្នក។ ពួកគេបានពាក់ព្យួរខែលនិងមួកសឹកនៅក្នុងអ្នក ពួកគេបង្ហាញសេចក្តីរុងរឿងរបស់អ្នក។¹¹មនុស្សក្រុងអេរ៉ាខ និងពួកហេឡឺច ជាអ្នកការពារនៅលើកំផែងជុំវិញ ហើយមានមនុស្សភ្ញៀវនៅក្នុងបំបររបស់អ្នក។ ពួកគេបានពាក់ព្យួរអស់ទាំងខែលរបស់គេនៅជញ្ជាំងជុំវិញអ្នក! ពួកគេបានធ្វើឲ្យបានស្រស់ស្អាត។

¹²ក្រុងព្រីស៊ីសជាអ្នកជំនួញជាមួយអ្នក ដោយព្រោះអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់មុខជាបរិបូរសម្រាប់លក់ គឺប្រាក់ ដែក ស៊ីរីឡាត និងសំណា។ ពួកគេបានទំនិញ ហើយលក់សម្រាប់សង្គ្រាម។¹³ពួកយ៉ាវ៉ាន ពួកទូបាល ហើយពួកមេសេកជាអ្នកជំនួញជាមួយអ្នក ពួកគេដូរអ្នកបម្រើ ហើយព្រមទាំងគ្រឿងប្រដាប់បង្ហូរឲ្យបាន ទំនិញរបស់អ្នក។

¹⁴បេត តូកម៉ា ពួកគេលក់សេះជិះ សេះចម្បាំង និងលាភាត់ឲ្យបានទំនិញរបស់អ្នក។¹⁵មនុស្សមកដេដាន់ដែលធ្វើជំនួញជាមួយអ្នក។

ទំនិញបាននៅក្នុងដៃរបស់អ្នក ហើយពួកគេបានបញ្ជូនមកវិញភ្នក និងឈើគ្រឿងមកឲ្យអ្នកវិញ។

¹⁶អារ៉ាមបានទិញទំនិញពីអ្នកជាច្រើន ពួកគេបានដូរកែវមរកត សំពត់ពណ៌ស្វាយ សំពត់ប៉ាក់ សំពត់ទេសឯកយ៉ាងម៉ដ្ឋ ផ្កាថ្ម និងត្បូងទទឹមឲ្យបានទំនិញរបស់ អ្នក។¹⁷យូដា និងអ្នកនៅអ៊ីស្រាអែល ជាអ្នកជំនួញជាមួយអ្នក។ ពួកគេយកស្រូវសាលីពីមីនីត បង្កែម ទឹកឃ្មុំ និងប្រេង ហើយក្រែមមុខសេះមកដូរនឹងទំនិញ របស់អ្នក។¹⁸ដាម៉ាសក៏ជួញដូររបស់អ្នក អ្វីដែលអ្នកធ្វើបាន ដោយព្រោះអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់មុខ ហើយនិងស្រាទំពាំងបាយជូរ ពីទឹកដីហេលបួន និងរោម ចៀមស។

¹⁹ដាន់ និងយ៉ាវ៉ាន គេបានដូរអំបោះនិងទំនិញរបស់អ្នក មានទាំងដែកថែប ឈើអែម និងឫសកន្ទាយ នៅក្នុងទំនិញរបស់អ្នក។²⁰ពួកអ្នកស្រុកដាន់ធ្វើជំនួញជា មួយអ្នក ដោយយកប្រដាប់ប្រដាសម្រាប់សេះចម្បាំងមកលក់ឲ្យអ្នក។²¹ពួកអារ៉ាម ហើយពួកអ្នកសឹកនៅទឹកដីកេដារទាំងអស់ ជាអ្នកជំនួញជាមួយអ្នក គេ លក់កូនចៀម ចៀមឈ្មោល និងពពែដល់អ្នក។

²²ពួកអ្នកឈ្នួញពីសេបា ហើយពីរ៉ាម៉ា ជាអ្នកជួញក៏ជាអ្នកលក់ គ្រឿងម្ហូបយ៉ាងវិសេស ត្បូងមានតម្លៃ និងមាសដូរនឹងទំនិញរបស់អ្នក។²³ខាវ៉ាន ហើយអ្នក កានន និងអ្នកអេដែន ព្រមទាំងពួកឈ្នួញនៃដែលមកពីសេបា អាសស៊ែរ និងគីលម៉ាខ។

²⁴ពួកគេគឺជាឈ្នួញរបស់អ្នក មានសំពត់ពណ៌ខៀវ ហើយប៉ាក់ក្រណាត់ ហើយក្តាយនៃក្រណាត់គឺរលោង ក្រហម វេចយ៉ងល្អជាមួយក្រណាត់ យកមកលក់ដូរជា មួយអ្នក។²⁵គ្រប់ទាំងសំពៅរបស់អ្នកតើស៊ីសជាពួកដឹកទំនិញអ្នក អ្នកបានចម្រើនជាពោរពេញឡើង ហើយបានផ្គុំផ្គុំយ៉ាងក្រៃលែងនៅកណ្តាលសមុទ្រនោះ!

²⁶ពួកអ្នកដើរសំពៅរបស់អ្នកបាននាំអ្នកទៅក្នុងសមុទ្រធំ ខ្យល់ពីទិសខាងកើតបានធ្វើឲ្យសំពៅអ្នកបែកធ្លាយ នៅក្នុងកណ្តាលសមុទ្រ។²⁷ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក និងរបស់លក់ដូរ ហើយទំនិញរបស់អ្នក ព្រមទាំងពួកជើងឈ្នួល ពួកនាយសំពៅ ពួកបិទពរ និងពួកអ្នកលក់ដូរទំនិញរបស់អ្នក ហើយពួកទាហានដែលនៅក្នុង អ្នក និងបណ្តាជនទាំងប៉ុន្មានដែលនៅកណ្តាលអ្នក គេនឹងត្រូវលិចលង់នៅផ្ទៃសមុទ្រ ក្នុងថ្ងៃដែលអ្នកត្រូវអន្តរាយនោះ។

²⁸ក្រុងដែលនៅខាងសមុទ្របានញ័រន្ទត់ដោយសារសម្រែកពួកអ្នកសំពៅ។²⁹ពួកអ្នកដែលធ្វើការលើសំពៅ ពួកអ្នកជំនួញ និងពួកនាយសំពៅតាមផ្លូវសមុទ្រ គេ នឹងឡើងពីនាវារបស់គេមកឈរនៅលើច្រាំង។³⁰ក្រោយមក ពួកគេបានបន្តិសំឡេងឡើង ឲ្យអ្នកបានឮ ហើយទ្រហោយដោយយ៉ាងល្អឺងជូចត់ ព្រមទាំងបាចផ្តល់ ដីទៅលើក្បាល។ ពួកគេដេកនឿលនៅក្នុងផេះ។

³¹ពួកគេនឹងកោរសក់ទំពែកសម្រាប់អ្នក ព្រមទាំងស្លៀកពាក់ផ្ទៃ ហើយយំស្តាយអ្នក ដោយចិត្តជូរចត់ ហើយដោយការស្រែកចេញមក។³²ពួកគេកំពុងតែ ទ្រហោយ នោះគេនឹងចាប់ផ្តើមទ្រព្យទំនិញដោយព្រោះអ្នក គេនឹងទ្រព្យថា តើអ្នកណាដូចជាទីរ៉ូស ជាអ្នកដែលបាននាំដល់កន្លែងស្ងាត់នៅក្នុងកណ្តាលសមុទ្រ?

³³ពេលណាទំនិញរបស់អ្នកចេញទៅតាមផ្លូវសមុទ្រ នោះអ្នកបានចម្លែកដល់ជនជាតិជាច្រើន អ្នកបានធ្វើឲ្យពួកស្តេចនៅផែនដីមានជាច្រើនឡើង ដោយសារ ទ្រព្យសម្បត្តិ និងទំនិញដ៏បរិបូររបស់អ្នក!

³⁴ប៉ុន្តែពេលដែលអ្នកត្រូវអន្តរាយនៅក្នុងសមុទ្រ នោះទំនិញ និងពួកអ្នកទាំងប៉ុន្មានបានធ្លាក់ទៅបាចសមុទ្រជាមួយអ្នកដែរ!³⁵ពួកអ្នកនៅកោះទាំងនោះមាន សេចក្តីរន្ទត់ពីដំណើរអ្នក ហើយពួកស្តេចភ័យខ្លាចជាខ្លាំង ក៏មានមុខភ័យ!³⁶ពួកអ្នកជំនួញនៃមនុស្សទាំងនោះ គេធ្វើហូចដាក់អ្នក អ្នកបានត្រឡប់ជាទីស្វែងខ្លាច ហើយលែងមានជារៀងរហូតទៅ។

28¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រាប់ស្តេចក្រុងទីរ៉ូសទៅ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចិត្តអ្នកព្រហ្មហ៊ីនណាស់! អ្នកហាននិយាយថា «ខ្ញុំជាព្រះ! ខ្ញុំគង់លើបល្ល័ង្ករបស់ព្រះ ដែលស្ថិតនៅកណ្តាលសមុទ្រ!» ទោះបីជា អ្នកជាមនុស្សមិនមែនជាព្រះទេ អ្នកធ្វើចិត្តខ្លួនឲ្យស្មើនឹងចិត្តរបស់ព្រះ³ អ្នកគិតខ្លួនថា មានប្រាជ្ញាជាងដាវីយ៉ែល ហើយថាគ្មានការអ្វីលាក់កំបាំងចំពោះអ្នកឡើយ!

⁴ អ្នកបានខំធ្វើឲ្យខ្លួនមានទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយប្រាជ្ញា និងជំនាញរបស់អ្នក ហើយទទួលបានមាសប្រាក់ដាក់ក្នុងឃ្លាំងរបស់អ្នក។⁵ អ្នកមានប្រាជ្ញាជាមួយការរកស៊ី ហើយសម្បត្តិក៏ចម្រើនឡើងដូច្នេះចិត្តអ្នកបានមានអំណត់ ដោយសារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក។

⁶ ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា ដោយព្រោះ អ្នកបានធ្វើចិត្តរបស់អ្នក ដូចជាចិត្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់⁷ យើងនឹងនាំជនជាតិដទៃ គឺជាពួកអ្នកគួរស្វែងខ្លាចពីគ្រប់ជនជាតិមកលើអ្នក។ ពួកគេនឹងហូតដាវទៅទាស់នឹងភាពស្រស់ស្អាតនៃប្រាជ្ញារបស់អ្នក ហើយពួកគេនឹងប្រមាថក្តីរុងរឿងរបស់អ្នក។

⁸ ពួកគេនឹងវាយទម្លាក់អ្នកទៅក្នុងរណ្តៅ អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ ដោយគេចាក់ទម្ងន់នៅកណ្តាលសមុទ្រ។⁹ តើអ្នកហ៊ាននិយាយថា «ខ្ញុំគឺជាព្រះ» នៅចំពោះមុខអ្នកដែលចង់សម្លាប់អ្នកឬទេ? អ្នកគឺជាមនុស្សមិនមែនជាព្រះជាម្ចាស់ទេ ហើយអ្នកស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពេជ្ជយាត។¹⁰ អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ដោយដៃអ្នកមិនបានកាត់ស្បែក ដែលជាជនជាតិផ្សេង ដ្បិតយើងបានប្រកាសការនេះ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំម្តងទៀតប្រាប់ថា¹² «កូនមនុស្សអើយ ចូរលើកបទដ៏ទន្ធុញអំពីស្តេចក្រុងទីរ៉ូស ហើយប្រាប់ស្តេចនោះថា ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នកជាគំរូពេញលក្ខណៈ អ្នកពោរពេញទៅដោយប្រាជ្ញា ហើយល្អដាច់គេបំផុត។¹³ អ្នកស្ថិតនៅអែដែន ជាស្នូននៃព្រះជាម្ចាស់។ មានត្បូងគ្រប់មុខនៅលើខ្លួនអ្នក គឺត្បូងទទឹង ត្បូងជម្ពូរ ត្បូងពេជ្រ ត្បូងប៊ុតលឿង ត្បូងដែរកៀម ត្បូងមណីវត្ថុ ត្បូងកណ្តៀង ត្បូងនិលវត្ថុ ហើយមរកត។ កន្លែងអង្គុយរបស់អ្នកបានក៏បានធ្វើពីមាស។ វាជាថ្ងៃដែលអ្នកបានបង្កើត ហើយថ្ងៃនោះវាបានរៀបចំជាស្រេច។

¹⁴ យើងបានតាំងអ្នកឡើងនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធនៃព្រះដូចជាច្រើន ដែលយើងបានចាក់ប្រេងតាំងសម្រាប់ឲ្យការពារដល់មនុស្សលោក។ អ្នកក៏បានដើរទៅមកនៅកណ្តាលត្បូងភ្នំចាំងល្អ។¹⁵ អ្នកបានគ្រប់លក្ខណៈក្នុងគ្រប់ផ្លូវរបស់អ្នក តាំងពីថ្ងៃដែលអ្នកបានកើតមកម្ល៉េះ រហូតដល់ពេលដែលយើងមាន សេចក្តីទុច្ចរិតនៅក្នុងអ្នក។

¹⁶ តាមការរីកចម្រើននៃជំនួញរបស់អ្នក នាំឲ្យអ្នកពោរពេញដោយអំពើឃោរឃៅ និងអំពើបាប។ ដូច្នេះយើងដេញអ្នកចុះពីភ្នំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យអ្នកក្លាយទៅជាមនុស្សសាមញ្ញ ហើយយើងនឹងបំភ្លាញរូង ច្រើនដែលជាអ្នកការពារអើយ យើងដេញអ្នកចេញពីចំណោមថ្មដ៏ភ្លឺផ្អែក។¹⁷ អ្នកមានចិត្តព្រហ្មហ៊ីន ព្រោះតែរូបសម្បត្តិដ៏ល្អស្អាតរបស់ខ្លួន អ្នកបានធ្វើឲ្យខ្លួនអាប់ប្រាជ្ញា ព្រោះតែភាពរុងរឿងរបស់អ្នក។ យើងបញ្ជូនអ្នកឲ្យមកលើផែនដី។ យើងធ្វើទោសអ្នកឲ្យស្តេចទាំងឡាយ ឲ្យឃើញអ្នក។

¹⁸ អ្នកបានបង្គាប់អស់ទាំងទីបរិសុទ្ធរបស់អ្នក ដោយអំពើទុច្ចរិតដ៏បរិបូរណ៍របស់អ្នក ហើយដោយសេចក្តីទុច្ចរិតនៃការជួញប្រែរបស់អ្នក ហេតុនោះ យើងបានធ្វើឲ្យមានភ្លើង ចេញពីកណ្តាលអ្នកមក ភ្លើងនោះបានឆេះបំផ្លាញអ្នក។ យើងបានឲ្យអ្នកទៅជាដេះនៅលើផែនដី នៅចំពោះភ្នែកនៃអស់អ្នកដែលឃើញអ្នក។¹⁹ ពួកអ្នកដែលស្គាល់ក្នុងចំណោមអ្នកនឹងងឿងឆ្ងល់ពីអ្នក ពួកគេភ័យភ័យតក់ស្លុត ហើយអ្នកនឹងមិនចង់ជួបបែបនេះជារៀង រហូតទៅ»។

²⁰ បន្ទាប់មក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា²¹ «កូនមនុស្សអើយ ចូរត្រៀមខ្លួនដើម្បីទាស់ជាមួយស៊ីដូន ហើយថ្លែងព្រះបន្ទូលទាស់នឹងទីក្រុងនោះ។²² ពោលថាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! ស៊ីដូនអើយ យើងទាស់នឹងអ្នក ហើយយើងនឹងបានតម្កើងឡើងនៅកណ្តាលអ្នក ហើយគេនឹងដឹងថាយើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ កាលដែលយើងបានសម្រេច សេចក្តីយុត្តិធម៌ដល់អ្នក។ យើងនឹងបានញែកជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងអ្នក។

²³ យើងនឹងចាត់អាសន្នរោគទៅក្នុងវា និងឈាមទៅគ្រប់ផ្លូវរបស់វា ពួកអ្នកដែលត្រូវរូបសន្តិសុខនៅកណ្តាលវា ដោយមានដាវគ្របសង្កត់នៅគ្រប់ទិស នោះគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។²⁴ បន្ទាប់មក លែងមានមុតបន្លាហើយលឺចាប់ដល់កូនចៅស្រាអែល ពីអ្នកដែលនៅព័ទ្ធជុំវិញក្រុង ដែលគេធ្លាប់មើលងាយដល់មនុស្សក្នុងក្រុងទៀតហើយ ពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ!

²⁵ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ពេលយើងបានប្រមូលពួកវង្សអ៊ីស្រាអែល មកពីគ្រប់ជនជាតិ ដែលគេត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅនោះ ហើយយើងបានញែកពួកគេចេញ ចំពោះភ្នែកនៃជនជាតិដទៃ ពួកគេនឹងអាស្រ័យនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួន ដែលយើងបានឲ្យដល់យ៉ាកុបជាអ្នកបម្រើយើង។²⁶ ក្រោយមក ពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងក្រុង នោះដោយសុខសាន្ត គេនឹងសង់ផ្ទះ ព្រមទាំងដាំដំណាំទំពាំងបាយជូរ និងអាស្រ័យនៅដោយសុខសាន្តផង ក្នុងកាលដែលយើងសម្រេចសេចក្តីយុត្តិធម៌ដល់ពួកអ្នកនៅជុំវិញដែលបានប្រព្រឹត្ត នឹងគេដោយសេចក្តីមើលងាយ គេនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ របស់ពួកគេ!»

29 ¹នៅឆ្នាំទីដប់ ខែទីដប់ និងថ្ងៃទីដប់ពីរ នៃខែនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ត្រៀមខ្លួនដើម្បីទាស់ជាមួយជាហ៊ាន ជាស្តេចនៃអេស៊ីប ហើយថ្លែងពាក្យក្នុងនាមយើងប្រឆាំងនឹងស្តេចនោះ រួមទាំងប្រជាជនអេស៊ីបផងដែរ។³ សូមប្រកាសថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ដូចនេះ មើល! ជាហ៊ានជាស្តេចនៃអេស៊ីបអើយ យើងទាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នក។ អ្នកជាសត្វសមុទ្រធំសម្បើម ដេកនៅតាមដៃទន្លេ ហើយពោលថា «ទន្លេនេះ គឺយើងជាម្ចាស់វា។ យើងបង្កើតទន្លេនេះសម្រាប់ខ្លួនយើង»។

⁴ដ្បិតយើងនឹងឃុំមាត់របស់អ្នក យើងយកត្រីនៅតាមទន្លេមកដាក់នឹងជញ្ជីងរបស់អ្នក យើងនឹងអូសអ្នកចេញពីក្នុងទឹកទន្លេ ដោយមានត្រីនៅជាប់នឹងស្រកា អ្នកទៅជាមួយផង។⁵ យើងនឹងបោះអ្នកចោលក្នុងទឹកហោស្ថាន អ្នកហើយនិងត្រីទាំងអស់ដែលចេញពីទន្លេដាក់ជញ្ជីងផង។ អ្នកនឹងធ្លាក់ទៅនៅទីវាល ឥតដែល បានប្រមូលផ្តុំគ្នាទៀតឡើយ។ យើងបានឲ្យអ្នកទៅជាអាហារ ដល់អស់ទាំងសត្វនៅផែនដី ហើយនិងឲ្យសត្វដែលហើរនៅលើអាកាសផងដែរ។

⁶ក្រោយមក ប្រជាជនទាំងអស់នៅស្រុកអេស៊ីបនឹងទទួលស្គាល់ថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះពួកគេធ្លាប់បានដូចជាដើមត្រែង ដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលយកធ្វើ ជាបង្អែក។⁷ នៅពេលពួកគេតោងអ្នកដោយដៃគេ ស្រាប់តែអ្នកបាក់ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេមុតដៃ ដាច់រហូតដល់ស្នា ហើយនៅពេលពួកគេផ្អែកលើអ្នក តែអ្នកបែរជា ដួលចុះមក ហើយធ្វើឲ្យពួកគេថ្លោះចង្កេះ។

⁸ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបាទមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងយកដាវមកទាស់នឹងអ្នក។ យើងនឹងកាត់ទាំងមនុស្សហើយនិងសត្វពីអ្នកចេញ។

⁹ដូច្នេះ ទឹកដីអេស៊ីបនឹងត្រូវហិនហោច ក្លាយជាគំនរបាក់បែក។ ក្រោយមកគេនឹងស្គាល់យើងថាជាព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈម្ចាស់នៃសមុទ្រដែលបានថ្លែងប្រាប់ «ទន្លេគឺជារបស់យើង ដ្បិតយើងគឺជាអ្នកបង្កើតវាមក»។¹⁰ ដូច្នេះមើល! យើងនឹងទាស់នឹងអ្នកហើយនិងទន្លេរបស់អ្នកផង

ដ្បិតយើងនឹងប្រគល់ទឹកដីរបស់អេស៊ីបដែលខូចបង់អស់រលីង តាំងពីក្រុងមីតដូល រហូតដល់ក្រុងស៊ីយេន និងព្រំប្រទល់ទឹកដីអេស្សូពី។

¹¹នឹងគ្មានជើងមនុស្ស ហើយគ្មានជើងសត្វណាដើរកាត់ទឹកដីនោះឡើយ ក៏នឹងគ្មានអ្នកណាអាស្រ័យនៅផង។ ក្នុងនោះរាងសែសិបឆ្នាំ។¹² ដ្បិត យើងនឹងធ្វើឲ្យ ទឹកដីអេស៊ីបទៅជាទីស្ងាត់ជ្រៀប នៅកណ្តាលអស់ទាំងទឹកដីស្ងាត់ជ្រងំ និងទីក្រុងនានានៅស្ងាត់ជ្រៀបអស់សែសិបឆ្នាំ នៅកណ្តាលអស់ទាំងទីក្រុងដែល ខូចបង់នោះ យើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយពួកជនជាតិអេស៊ីបឲ្យទៅនៅកណ្តាលអស់ទាំងជនជាតិផ្សេងៗ ហើយបែងចែកគេទៅក្នុងទឹកដីនោះ»។

¹³ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានបន្ទូលដូចនេះ ដល់ផុតពីសែសិបឆ្នាំទៅ យើងនឹងប្រមូលពួកជនជាតិអេស៊ីប ពួកគេបានត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ។¹⁴ យើង នឹងស្គាល់ណាមួយពីអេស៊ីបហើយនាំអ្នកជាល្បីយឲ្យមកវិញ ហើយឲ្យគេត្រឡប់ទៅស្រុកដីបាត្រួស ជាទីកំណើតរបស់ខ្លួន គេនឹងបានជានគរយ៉ាងតូចនៅទី នោះ។

¹⁵វានឹងបានតូចទាបជាងអស់ទាំងនគរផ្សេងៗ ហើយឥតដែលមានអ្នកណាលើកវាឡើងខ្ពស់ជាងនគរឯទៀតដែរ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យអស់ថយ ដើម្បីមិនឲ្យគេ គ្រប់គ្រងលើជនជាតិដទៃទៀតឡើយ។¹⁶ ជនជាតិអេស៊ីបនឹងគ្មានហេតុតទៅទៀតទេ ដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងទៅលើទឹកដីរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេនឹង រំពូកពីអំពើទុច្ចរិតដែលអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើ ដ៏ជាពេលដែលគេងាកបែរដើម្បីរកជំនួយពីអេស៊ីបវិញ។ គេនឹងដឹងថាយើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

¹⁷នៅឆ្នាំទីម្ភៃប្រាំពីរ ខែទីមួយនៃឆ្នាំនោះ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា¹⁸ «កូនមនុស្សអើយ នេបូកេសា ជាស្តេច បាបីឡូនបានឲ្យកងទ័ពរបស់ខ្លួនធ្វើការងារបម្រើយ៉ាងធំ ទាស់នឹងក្រុងទីរ៉ុស។ គ្រប់ទាំងក្បាលត្រូវកៅស៊ូរហូតដល់ទំពែក ហើយគ្រប់ទាំងស្មាត្រូវបក។ ប៉ុន្តែ ស្តេចព្រមទាំងពួកពលទ័ពឥតបានទទួលកម្រៃអ្វីពីក្រុងទីរ៉ុស សម្រាប់ការដែលខ្លួនបានទាស់នឹងទីក្រុងនោះឡើយ។

¹⁹ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងឲ្យទឹកដីអេស៊ីបដល់នេបូកេសា ជាស្តេចបាបីឡូន ស្តេចនោះនឹងដឹកនាំពួកជនទាំងឡាយ របស់ទឹកដីនោះ ទៅជាល្បីយ ហើយយកទ្រព្យសម្បត្តិ និងរូបអូសយកធ្វើជាបស់ពួកគេផង។²⁰ យើងបានឲ្យទឹកដីអេស៊ីបដល់គេ ជាថ្ងៃឈ្នួលនៃការដែលគេ បានបម្រើ ពីព្រោះគេបានធ្វើការនោះបម្រើដល់យើង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

²¹នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងឲ្យស្នែងមួយបិទឡើង សម្រាប់ដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយយើងនឹងអ្នកនិយាយនៅកណ្តាលចំណោមពួកគេ នោះគេនឹងដឹងថា យើង នេះជាព្រះអម្ចាស់»។

30 ¹ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា៖²កូនមនុស្សអើយ! ចូលផ្ទៃពាក្យយើងប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដល់ជាដីព្រះមានព្រះបន្ទូលបែបនេះ ចូលទុក្ខសោក «ទុក្ខវេទនានេះនឹងមកដល់ថ្ងៃ។³ថ្ងៃនោះជិតមកដល់ហើយ។ ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ។ គឺជាថ្ងៃដែលមានពពក ជាពេលកំណត់របស់ប្រជាជាតិ។

⁴ក្រោយមក ដាវនឹងមកសម្លាប់អេស៊ីប ហើយទុក្ខវេទនានឹងកើតមាននៅទីកន្លែងនោះ។ ពេលដែលជនជាតិអេស៊ីបនឹងត្រូវគេសម្លាប់រង្គាល សត្រូវរឹបអូសយក សម្បត្តិរបស់ស្រុកអេស៊ីប ព្រមទាំងកម្មវិធីផងដែរ។⁵អ្នកអេស៊ីប អ្នកស្រុកពូត អ្នកស្រុកលូឌ ពួកកូនកាត់ទាំងប៉ុន្មាន និងអ្នកស្រុកគូប ព្រមទាំងប្រជាជនរបស់ យើងផ្ទាល់ ពួកគេនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខដាវ។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលការនេះ ដូច្នេះអ្នកណាដែលគាំទ្រអេស៊ីបនឹងត្រូវដូលចុះ ហើយអំណាចអ្នកអាងរបស់អេស៊ីបក៏ត្រូវរលាយសូន្យទៅដែរ។ ចាប់តាំងពី ក្រុងមីកដូល រហូតដល់ក្រុងស៊ីយេន នឹងត្រូវវិនាសទៅដែរដោយមុខដាវ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់។⁷ពួកគេនឹង ត្រូវស្លាប់ច្រៀប នៅក្នុងទឹកដីនោះ ដែលត្រូវចោលស្លាត់អស់ទាំងទីក្រុងរបស់គេ និងនៅក្នុងពួកទីក្រុងផ្សេងក៏ត្រូវខូចបង់ដែរ។

⁸ក្រោយមក ពួកគេនឹងទទួលស្គាល់ថា យើងពិតជាព្រះអម្ចាស់ ពេលណាយើងដុតទឹកដីអេស៊ីប ហើយពេលពួកអ្នកជួយត្រូវបានបំផ្លាញ។⁹នៅថ្ងៃយើងដាក់ ទោសស្រុកអេស៊ីប យើងនឹងចាត់អ្នកឱ្យធ្វើដំណើរតាមសំពៅ នាំដំណឹងទៅប្រាប់អ្នកនៅអេស៊ីប ឱ្យពួកគេភ័យភិតភ័យស្ងួត។ ដ្បិត ចូរមើល! ថ្ងៃ នោះកំពុងមកដល់ហើយ។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលបែបនេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យបញ្ចប់នៃជនជាតិអេស៊ីប ដោយសារដៃរបស់នេបូក្កេសាជាស្តេចបាបីឡូន។¹¹ស្តេចនេបូក្កេសា ហើយនិងកងទ័ពនៅជាមួយទ្រង់ មានការភ័យខ្លាចដល់ជនជាតិទាំងឡាយ នាំគ្នាមកកម្ទេចទឹកដី ពួកគេបានដកដាវរបស់គេវាយប្រហារអេស៊ីប ហើយផែនដីនេះពេញទៅដោយមនុស្សស្លាប់។

¹²យើងនឹងធ្វើឲ្យដៃទន្លេនីលរឹងស្ងួត ហើយយើងនឹងប្រគល់ទឹកដីនោះទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់។ យើងនឹងធ្វើឲ្យទឹកដី ហើយពេញទៅដោយកាប់ផ្តាញពីដៃនៃដទៃ យើងជាព្រះអម្ចាស់បានផ្ទៀងផ្ទាត់ពាក្យទាំងនោះ។¹³

ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងបំផ្លាញរូបព្រះទាំងនោះ ហើយយើងនឹងបំបាក់រូបព្រះក្លែងក្លាយពីក្រុងណូប។ ពេលនោះ ក្នុងទឹកដីអេស៊ីប នឹងលែងមានអ្នកដឹកនាំ ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យមានការភ័យខ្លាចនៅទីកន្លែងអេស៊ីប។¹⁴ក្រោយមក យើងនឹងបំផ្លាញក្រុងប៉ាត្រុស យើងនឹងដុតកម្ទេចក្រុងសូអាន ហើយដាក់ទោសក្រុងនរ។

¹⁵ដ្បិត យើងនឹងចាក់កំហឹងរបស់យើងលើក្រុងស៊ីន ជាក្រុងដែលមានកំពែងរឹងមាំរបស់ទឹកដីអេស៊ីប យើងនឹងដកដីវិក្រប្រជាជនដីច្រើននៅក្រុងនរ។ ក្រោយមកយើងនឹងដុតទឹកដីអេស៊ីប ក្រុងស៊ីននឹងភ័យភិតភ័យស្ងួត ក្រុងនរនឹងត្រូវខ្ចាំងឡើងវិញ ហើយក្រុងណូបនឹងប្រឈមមុខជាមួយខ្លាំងសត្រូវរាល់ថ្ងៃ។¹⁷

ពួកយុវជននៅក្រុងអាវេន និងក្រុងពីបែសេត នឹងដួលស្លាប់ដោយមុខដាវ ហើយអ្នកក្រុងទាំងនោះនឹងត្រូវខ្ចាំងកៀវយកទៅជាឈ្មើយ។¹⁸ក្នុងក្រុង តាហាពេនេស ថ្ងៃប្រែប្រួលដ៏ធំ ពពកអាប់អ្នកគ្របដណ្តប់ពាសពេញក្រុង នៅពេលដែលយើងបំបាក់នីមួយៗរបស់ទឹកដីអេស៊ីប គឺជាពេលដែលអំណាចអ្នកអាងរបស់ ពួកគេ ត្រូវរលាយសូន្យ។¹⁹យើងនឹងធ្វើទោសដោយការជំនុំជម្រះ មកលើអេស៊ីប ដូច្នេះ ពួកគេនឹងទទួលស្គាល់ថា យើងពិតជាព្រះអម្ចាស់។²⁰

ក្រោយមក បានចូលមកដល់ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់មួយ ខែទីមួយ ថ្ងៃទីប្រាំពីរនៃខែនោះ ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា²¹ «កូនមនុស្សអើយ យើងបានកាច់បំបាក់ដៃ របស់ផាវោន ដែលជាស្តេចរបស់អេស៊ីប។ មើល! គ្មាននរណាម្នាក់ ឬដាក់ថ្នាំឲ្យ ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ក្រណាត់មកចងអប ដើម្បីឲ្យ ស្តេចនេះអាចកាន់ដាវបាន។

²²ហេតុនោះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរមើល យើងទាស់នឹងផាវោន ជាស្តេចស្រុកអេស៊ីប។ ដ្បិតយើងនឹងបំបាក់ដៃទាំងសងខាង គឺដៃ ដែលនៅមាំ និងដៃដែលបាក់ហើយនោះ ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យដាវធ្លាក់ចុះពីដៃ។²³ក្រោយមក យើងនឹងរំលាយជនជាតិអេស៊ីបក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា យើង នឹងកម្ចាត់កម្លាយពួកគេឲ្យទៅទីកន្លែងផ្សេងៗ។²⁴យើងនឹងចម្រើនកម្លាំងដៃស្តេចបាបីឡូន ហើយដាក់ដាវយើងទៅក្នុងដៃស្តេច តែយើងនឹងបំបាក់ដៃទាំងពីររបស់ ផាវោន។ ហើយស្តេចស្រុកអេស៊ីបនឹងស្រែកថ្វីនៅចំពោះមុខស្តេចទឹកដីបាបីឡូន ជាមួយសេចក្តីស្លាប់ជិតនកដល់។

²⁵ដ្បិតយើងនឹងពង្រឹងកម្លាំងរបស់ស្តេចទឹកដីបាបីឡូន ក្នុងពេលដែលស្តេចផាវោនទាំងពីរបានធ្លាក់ចុះ។ រួចហើយពួកគេនឹងស្លឹងថា យើងពិតជាព្រះអម្ចាស់ ពេលយើងប្រគល់ដាវរបស់យើងឲ្យស្តេចទឹកដីបាបីឡូន ហើយពេលស្តេចនេះលើកដាវតម្រង់ទៅរកអេស៊ីប។²⁶ដូច្នេះ យើងនឹងរំលាយជនជាតិអេស៊ីបក្នុង ចំណោមប្រជាជាតិផ្សេងៗ យើងនឹងតាមប្រហារពួកគេទៅគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់។ ហើយពួកគេនឹងដឹងថា យើងពិតជាព្រះអម្ចាស់។»

31 ¹ក្រោយ មកដល់នៅ ក្នុងឆ្នាំទីដប់មួយ ខែទីបី ថ្ងៃទីមួយនៅក្នុងខែនោះ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូរ ប្រាប់ដល់ជាតិរើស ស្តេចប្រទេសអេស៊ីប ហើយនិងពួកបរិវារនៅជុំវិញស្តេច យ៉ាងច្រើន ក្នុងភាពធំសម្បើម តើអ្នកធៀបដូចជាអ្វី?

³ចូរមើល! អាស៊ីរីដូចជាដើមតាត្រៅនៅលើភ្នំលីបង់ ដែលបែកមែកសាខា និងមានម្លប់ដ៏ត្រជាក់ ហើយដើមតាត្រៅនោះលូតទៅខាងលើ ចុងវាខ្ពស់ ក៏ខ្ពស់ឡើងដែរ។⁴ ទឹកទន្លេធ្វើឲ្យវាដុះខ្ពស់ឡើង ទឹកនៅទីជម្រៅធ្វើឲ្យវាធំឡើង។ ហើយទឹកទន្លេនោះដ៏ហូរជុំវិញតំបន់នោះ រួចបែកជាដៃទន្លេ ដោយហូរទៅស្រោច ស្រព ដើមឈើទាំងប៉ុន្មាននៅតាមទីវាលដែរ។

⁵ដូច្នេះហើយ បានជាវាធំនិងលូតខ្ពស់ជាង អស់ទាំងដើមឈើនៅទីវាលនោះ និងមែកវាចម្រើនជាច្រើនឡើង ហើយក៏លូតចេញវែង ដោយមានទឹកជាច្រើន ដូច្នេះហើយបានជាធ្វើឲ្យបែកមែកកាន់តែច្រើន។⁶ អស់ទាំងសត្វហើរលើអាកាស បានធ្វើសម្បុកនៅមែកវា ហើយគ្រប់ទាំងសត្វនៅដី បានបង្កើតកូននៅក្រោម ដើមវាដែរ។ ហើយប្រជាជាតិនានា ក៏អាស្រ័យនៅក្រោមម្លប់របស់កើមនោះដែរ។⁷ ដ្បិត ដោយសារតែសម្រស់ដ៏ស្អាតនិងភាពធំអស្ចារ្យហើយមានមែកវែង ដ្បិត ឫសរបស់វាបាននៅក្បែរផ្លូវទឹក។

⁸ដើមតាត្រៅនៅដែលក្នុងសួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនអាចប្រៀបធៀបនឹងវាបានទេ។ ចំណែកដើមគគីរ ឬដើមកកោះ ក៏មិនអាចធ្វើស្មើនឹងវាដែរ។ គឺគ្មានដើម ឈើណាក្នុងសួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលល្អនិងមានភាពស្រស់ស្អាតដូចវាដែរ។⁹ យើងបានតុបតែងវាឲ្យមានមែកជាច្រើន ដើមឈើទាំងប៉ុន្មាននៅ ក្នុងសួនអេដែន ដែលជាសួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់នាំគ្នាច្រណែននឹងវាណាស់។

¹⁰ដូច្នេះហើយ យើងគឺជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានបន្ទូលដូច្នេះ ដោយព្រោះដើមតាត្រៅនេះមានកម្ពស់ខ្ពស់ណាស់ ចុងរបស់វាលូតឡើងកប់ពពក ហើយចិត្ត របស់វាក៏ព្រហ័ណដែរ។¹¹ យើងបានប្រគល់វាទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មេដឹកនាំនៃប្រជាជាតិទាំងឡាយ អ្នកនោះនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះវា តាមអំពើអាក្រក់របស់វា។ យើងបានបោះបង់វាចោលហើយ។

¹²ជនបរទេសដែលជាអ្នកសាហាវជាងគេទាំងអស់ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ បានកាប់ដើមឈើនោះ រួចទុកចោល។ មែករបស់វារលំបាកទៅលើតំបន់ភ្នំ និងជ្រលងភ្នំទាំងអស់។ ចំណែកមែកតូចៗរបស់វាបាក់ធ្លាក់ទៅតាមជ្រោះទាំងឡាយ នៅក្នុងទឹកដីនោះ។ ដ្បិតជនជាតិទាំងនោះដែលនៅផែនដីនាំគ្នាចាកចេញពី ម្លប់របស់វា ហើយបោះបង់វាចោល។

¹³សត្វស្លាបទាំងអស់នោះដែលរស់តាមមែកឈើបាក់បែក បាននាំគ្នាមកទំនៅតាមមែករបស់វា ហើយសត្វផ្សេងទៀតដែលនៅទីវាលក៏មកស្នាក់អាស្រ័យនៅ តាមមែករបស់វាដែរ។¹⁴ ការទាំងនេះកើតឡើង ដើម្បីកុំឲ្យដើមឈើដែលដុះក្បែរប្រភពទឹកនឹងលូតខ្ពស់ ហើយចាក់ឫសទៅឆ្ងាយជាងដើមឈើដែលខ្ពស់ផ្សេងទៀត ហើយក៏គ្មានដើមណាផ្សេងដែលដុះក្បែរប្រភពទឹកអាចលូតខ្ពស់បែបនោះឡើយ។

ពីព្រោះដើមទាំងនោះនឹងត្រូវស្លាប់ ធ្លាក់ទៅបាតដី រួមជាមួយអស់អ្នកដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ នៅថ្ងៃដែលដើមតាត្រៅចុះទៅស្ថានមច្ឆរាជ យើងបានឲ្យធម្មជាតិកាន់ទុក្ខ។ ព្រោះតែដើមតាត្រៅនោះងាប់ យើង បានបិទប្រភពទឹកនៅក្រោមដី និងទប់ទឹកសមុទ្រ។ យើងនឹងរក្សាទឹកដីធំនេះ ហើយយើងនឹងនាំភាពសោយសោកទៅលើភ្នំលីបង់សម្រាប់គាត់។ ដូច្នេះ ដើមឈើទាំងអស់នៅទីវាលនឹងកាន់ទុក្ខដោយសារតែវា។

¹⁶យើងបានធ្វើឲ្យប្រជាជាតិទាំងនោះញ័ររន្ធត់ នៅពេលឮសម្លេងដើមតាត្រៅនោះរលំចុះ ពេលយើងទម្លាក់វាទៅស្ថានមច្ឆរាជ ជាមួយអស់អ្នកដែលធ្លាក់ក្នុង រណ្តៅ។ ដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើ ឲ្យដើមឈើទាំងប៉ុន្មាននៅអេដែនមានទំនុកចិត្ត ព្រមទាំងដើមឈើដែលតូចៗនៅលើផែនដីផង។ ការនេះជាជម្រើសដ៏ល្អបំផុត ដែលដើមឈើដុះលីបង់ ដើមឈើដែលផឹកទឹក។

¹⁷ដ្បិត ដើមឈើទាំងនោះក៏ធ្លាក់ចុះទៅស្ថានមច្ឆរាជ ទៅជាមួយអស់អ្នកដែលស្លាប់ដោយមុខងារដែរ ព្រោះដើមឈើទាំងនោះជាបក្សសម្ព័ន្ធ ដែលស្ថិតនៅក្រោម ម្លប់របស់ដើមតាត្រៅ ក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ។¹⁸ ក្នុងចំណោមដើមឈើនៅអេដែន តើមានដើមណាខ្ពង់ខ្ពស់ដូចអ្នក? ដ្បិត យ៉ាងនេះក្តី ក៏អ្នក នឹងត្រូវគេទម្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅដូចដើមឈើឯទៀតៗដែរ អ្នកនឹងវិនាសជាមួយពួកទម្ងន់ ជាមួយអស់អ្នកដែលស្លាប់ដោយមុខងារ។ នេះគឺស្តេចជាតិរើស និង ប្រជាជនដ៏ច្រើនឥតគណនារបស់ខ្លួន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

32 ¹ក្រោយមកវាបានកើតឡើង នៅឆ្នាំទីដប់ពីរ ខែទីដប់ពីរ ថ្ងៃទីមួយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូរឆ្លើយពាក្យ ទំនួញទាក់ទងនឹងជាហ៊ែន ជាស្តេចរបស់អេស៊ីប ហើយប្រាប់ថា អ្នកប្រៀបដូចជាសិង្ហស្នារបស់ជនជាតិទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ អ្នកដូចជាសត្វសម្បើមនៅក្នុង សមុទ្រ អ្នកបានឆ្លាយចេញមកជាមួយទន្លេ ហើយបានធ្វើឲ្យទឹកខ្ពស់ឡើងដោយជើងអ្នក ព្រមទាំងឲ្យទន្លេរបស់អ្នកល្អក់ដែរ។

³ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដូច្នោះយើងនឹងបោះសំណាញ់របស់យើងទៅលើអ្នក ដែលប្រជុំគ្នាមានចំនួនមនុស្សច្រើន ហើយពួកគេ នឹងលើលឡើងដោយអ្នកជាប់ក្នុងសំណាញ់របស់យើង។⁴ យើងនឹងបោះបងអ្នកទៅលើដី។ ហើយនឹងបោះអ្នកឲ្យនៅកណ្តាលវាល យើងនឹងឲ្យសត្វតាមក ពីមេឃចោមរោមអ្នក ហើយឲ្យសត្វសាហាវទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងស្តាប់ចិត្តក្នុងការស៊ីអ្នកផងដែរ។

⁵ដ្បិត យើងនឹងយកសាច់អ្នកទៅដាក់នៅលើភ្នំ ហើយយើងបំពេញជ្រលងភ្នំជាមួយដង្កូវពេញសោយសាកសពដែរ។⁶ ក្រោយមក យើងនឹងចាក់ស្រោច ឈាមអ្នកនៅលើភ្នំ ហើយតាមស្ទឹង និងគ្រែជាច្រើននឹងពេញទៅដោយឈាមរបស់អ្នក។

⁷ក្រោយពេលយើងពន្លត់ចង្កៀងអ្នក យើងនឹងបិតបាំងផ្ទៃមេឃ ឲ្យផ្កាយប្រែជាងងឹត យើងនឹងដាក់ពពកបិតបាំងពន្លឺព្រះអាទិត្យ ហើយឲ្យព្រះច័ន្ទលែងមានពន្លឺ ទៀត។⁸ អស់ទាំងតួពន្លឺនៅលើមេឃ យើងនឹងធ្វើឲ្យងងឹតលើអ្នក ហើយយើងនឹងដាក់ភាពងងឹតនៅលើផែនដី នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

⁹ដូច្នោះ យើងនឹងធ្វើឲ្យស្រយុតចិត្តនៃមនុស្សជាច្រើន ក្នុងទឹកដីដែលអ្នកមិនបានដឹង ពេលយើងនាំទៅដាក់ក្នុងស្រុករបស់អ្នក ទៅកណ្តាលប្រជាជាតិ ក្នុងទឹកដី ជាច្រើនទៀតដែលអ្នកមិនបានស្គាល់។¹⁰ យើងនឹងធ្វើឲ្យជនជាតិជាច្រើនតក់ស្លុត ខ្វល់ខ្វាយពីអ្នក។ ស្តេចរបស់ពួកគេភ័យខ្លួននឹងញ័រន្ទត់ខ្វល់ខ្វាយពីអ្នក ពេលយើងត្រូវវាវរបស់យើងនៅមុខពួកគេ។ គ្រប់ពេលវេលា គ្រប់គ្នានឹងភ័យញាប់ញ័រដោយព្រោះតែអ្នក នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីស្លាប់របស់អ្នក។

¹¹ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដាវរបស់ស្តេចនៃបាប៊ីឡូននឹងប្រហារអ្នក។¹² យើងនឹងធ្វើឲ្យប្រជាជនដ៏ច្រើនរបស់អ្នកស្លាប់ដោយមុខដាវរបស់ អ្នកចម្បាំង អ្នកចម្បាំងម្នាក់ធ្វើឲ្យប្រជាជាតិនានាភ័យខ្លាច។ ចម្បាំងទាំងនេះនឹងបំបាក់អំនួតរបស់ទឹកដីអេស៊ីប ហើយបំផ្លាញប្រជាជនរបស់គេទាំងអស់។

¹³ដ្បិតយើងនឹងបំផ្លាញប្លង់សត្វទាំងអស់ចាប់តាំងពី នៅក្បែរទន្លេទឹកច្រើន ដើររបស់មនុស្សមិនអាចធ្វើឲ្យល្អក់ទឹកទៀតហើយ។¹⁴ ក្រោយមក យើងនឹងធ្វើឲ្យ ទឹកនៅស្ងួតស្ងៀម ហើយធ្វើឲ្យទន្លេហូរដូចប្រេង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹⁵ពេលយើងធ្វើឲ្យទឹកដីអេស៊ីប ក្លាយទៅជាកន្លែងគេបោះបង់ចោល ពេលទឹកដីធ្វើនៅកណ្តាលវាលគ្រប់របស់បានពេញ ពេលយើងប្រហារប្រជាជនអេស៊ីប ពួកគេនឹងដឹងថា យើងពិតព្រះអម្ចាស់។¹⁶ នេះជាបទទំនួញដែលពួកកូនស្រីនៃជនជាតិត្រូវសូត្រនៅតាមក្រុង ពួកគេនឹងសូត្រទំនួញនេះស្រណោះទឹកដីអេស៊ីប ហើយនៅលើប្រជាជនពួកគេនឹងសូត្រទំនួញនេះ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។»

¹⁷ក្រោយមកវាកើតឡើង នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់ពីរ ខែទីដប់ប្រាំ ថ្ងៃទីដប់ប្រាំក្នុងខែនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា¹⁸ «កូនមនុស្សអើយ ចូរយំ ស្រណោះប្រជាជនដ៏ច្រើននៅអេស៊ីបទៅ ហើយទម្លាក់ពួកគេចុះ ទាំងក្រុងហើយនិងប្រជាជនអស្ចារ្យនៃប្រជាជាតិទាំងមូល គឺទៅទាបបំផុតនៃផែនដីជាមួយ អស់អ្នកដែលធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ។

¹⁹តើអ្នកពិតជាស្អាតជាងអ្នកណាទាំងអស់? ចូរទៅខាងក្រោមហើយដេកចុះជាមួយអ្នកដែលមិនបានកាត់ស្បែកទៅ។

²⁰ពួកគេនឹងដួលក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រូវសម្លាប់ដោយដាវ។ ដាវហូតចេញពីស្រោមហើយ! ទីក្រុងនេះបានទទួលផ្លែដាវ ពួកគេនឹងប្រហារទីក្រុងនេះ ហើយនិងប្រជាជនរបស់គេផង។²¹ ពួកអ្នកចម្បាំងដ៏អង់អាចនៃស្ថានមធ្យម នឹងប្រកាសអំពីអេស៊ីប និងសម្ពន្ធមិត្តរបស់ពួកគេ! ពួកគេត្រូវតែមកទីនេះ! ពួកគេនឹងដេកដួលជាមួយពួកមិនកាត់ស្បែក ជាមួយពួកអ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់ដោយដាវ។

²²អាស្ស័រនៅទីនោះ ជាមួយកងទ័ព។ ផ្លូវទាហាននៅព័ទ្ធជុំវិញពួកគេ ហើយពួកគេទាំងនោះបានសម្លាប់ដោយដាវ។²³ ហើយផ្លូវទាំងអស់នោះគឺជាបងប្អូនរបស់គេបានធ្វើ នៅទីបំផុតនៃផ្នែកធំ ជាមួយកងទ័ពរបស់គេ។ ផ្លូវរបស់គេព័ទ្ធជុំវិញដោយអ្នកដែលបានស្លាប់ គឺអ្នកត្រូវដួលស្លាប់ដោយដាវ ជាពួកអ្នកដែលនាំឲ្យមានសេចក្តី ស្វែងខ្លាចមកលើទឹកដីដែលមនុស្សរស់នៅ។

²⁴អេឡាគីនៅទីនោះ ជាមួយប្រជាជនរបស់ខ្លួន។ ផ្លូវជាច្រើនទៀតបាននៅជុំវិញផ្លូវរបស់គាត់ អ្នកទាំងនោះត្រូវបានសម្លាប់។ គ្រប់គ្នាត្រូវដួលស្លាប់ដោយដាវ គឺជាអ្នកដែលបានទៅក្រោមអ្នកដែលមិនកាត់ស្បែកទៅទីដែលទាបបំផុតនៃផែនដី ក៏ជាអ្នកបាននាំការភ័យក្លាយរបស់ពួកគេមកលើទឹកដីដែលគេរស់នៅ ហើយក៏ជាអ្នកនាំមកនូវការអាម៉ាស់ដែរ រួមជាមួយអ្នកដែលបានធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅនោះ។²⁵ ពួកគេរៀបចំមាសគ្រែរបស់អេឡាគី ហើយនិងប្រជាជនរបស់គាត់នៅកណ្តាលនៃការប្រហារនោះ ផ្លូវរបស់គាត់នៅជុំវិញគាត់។ ពួកគេទាំងអស់គឺមិនបានកាត់ស្បែកត្រូវចាក់ទំលុះដោយដាវ ពីព្រោះពួកគេបាននាំការភ័យខ្លាចមកលើទឹកដីដែលគេរស់នៅ។ ដូច្នេះពួកគេនាំទៅជាមួយការអាម៉ាស់របស់គេ រួមជាមួយគ្នានិងអ្នកដែលបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅនិងជាមួយចំណោមអ្នកដែលបានសម្លាប់។ អស់អ្នកណាដែលបានធ្លាក់ទៅក្រោមរណ្តៅ។ អេឡាគីនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលបានស្លាប់។

²⁶មេសេក និងទូបាល ព្រមទាំងពួកប្រជាជនដ៏នៅទីនោះដែរ! ហើយផ្លូវរបស់គេនៅព័ទ្ធជុំវិញគេ។ គ្រប់គ្នាជាមនុស្សដែលមិនទទួលកាត់ស្បែក ហើយត្រូវស្លាប់ ដោយដាវ ដ្បិតគេបានធ្វើឲ្យមានសេចក្តីស្វែងខ្លាចដល់ទឹកដីដែលគេរស់នៅ។²⁷ ពួកគេមិនបានដេកជាមួយអ្នកចម្បាំង ដែលមិនកាត់ស្បែកក្នុងពួកអ្នកដែលត្រូវ សម្លាប់ ជាមនុស្សដែលបានចុះទៅស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ទាំងកាន់គ្រឿងចម្បាំងរបស់គេ ព្រមទាំងដាក់ដាវគេកើយក្បាល ហើយមានអំពើទុច្ចរិតរបស់ គេជាប់នៅឆ្អឹងផងនោះទេ ដ្បិតគេជាទីស្វែងខ្លាចដល់ពួកខ្លាំងពូកែ នៅក្នុងស្ថានរបស់មនុស្សរស់។

²⁸ប៉ុន្តែអេស៊ីបអ្នក នឹងត្រូវបាក់បែកនៅក្នុងពួកដែលមិនបានកាត់ស្បែក! ហើយអ្នកដេកនៅជាមួយពួកអ្នកដែលត្រូវស្លាប់ដោយដាវដែរ។²⁹ អេដុមក៏នៅទីនោះ ព្រមទាំងពួកស្តេច និងពួកអ្នកដឹកនាំគេផង។ ពួកអ្នកដែលទោះបីខ្លាំងពូកែក៏ដោយ គង់តែត្រូវដេកនៅជាមួយពួកអ្នកដែលស្លាប់ដោយដាវដែរ គេត្រូវដេកនៅ ជាមួយពួកដែលមិនទទួលកាត់ស្បែក ហើយជាមួយពួកអ្នកដែលធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅដ៏ធំ។

³⁰ពួកអ្នកដឹកនាំទាំងឡាយនៃផ្នែកខាងជើង ពួកគេទាំងអស់ហើយពួកស៊ីដូនទាំងអស់ក៏បានទៅកាន់លែងដែលពួកគេបាបចាក់ទំលុះ។ ពួកគេមានអំណោចហើយបានធ្វើអ្នកដទៃខ្លាច តែគេពេលនេះពួកគេនៅក្នុងភាពអាម៉ាស់ មិនបានកាត់ស្បែក រួមជាមួយអ្នកដែលបានចាក់ទំលុះដោយដាវ។ ពួកគេនាំទៅជាមួយការខ្មាសរបស់ខ្លួន ជាមួយពួកអ្នកដែលធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅដ៏ធំ។

³¹ជាហ៊ែននឹងឃើញគេដែរ ហើយមានសេចក្តីក្បានចិត្ត ពីដំណើរពួកកកកុញរបស់វា គឺជាហ៊ែននោះ និងពួកកងទ័ព ដែលត្រូវស្លាប់ដោយដាវ នេះជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។³² ដ្បិតយើងបានធ្វើឲ្យសេចក្តីស្វែងខ្លាចរបស់យើងកើតឡើងនៅក្នុងស្ថានរបស់មនុស្សរស់ ហើយវានឹងត្រូវផ្តេកនៅកណ្តាលពួកអ្នក ដែលមិនទទួលកាត់ស្បែក ជាមួយពួកអ្នកដែលត្រូវស្លាប់ដោយដាវដែរ គឺជាហ៊ែននោះ ព្រមទាំងពួកកកកុញ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។»

33¹ ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់មកខ្ញុំប្រាប់ថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រកាសប្រាប់ប្រជាជនរបស់អ្នក និយាយទៅគេ ពេលយើងនាំដាវមកប្រហារ ទឹកដី ហើយប្រជាជននៅទឹកដីនោះជ្រើសរើសយកនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ ឲ្យធ្វើជាអ្នកយាមល្បាត។³ អ្នកយាមចាំមើលដាវចុះមកលើទឹកដី គាត់ផ្គុំ ស្វែងប្រកាសអាសន្នឲ្យប្រជាជនដឹង។⁴ ប្រសិនបើមនុស្សបានឮសូរត្រែ តែមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ ហើយដាវមកសម្លាប់ជីវិតពួកគេ បន្ទាប់ឈាម របស់ម្នាក់ៗនឹងធ្លាក់ទៅលើក្បាលគេផងដែរ។

⁵ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់បានឮសូរត្រែ តែមិនអើពើសោះ ដូច្នេះ គេនឹងជាប់មានទោសចំពោះឈាមរបស់ខ្លួនវិញ ដ្បិតបើបានអើពើ នោះនឹងបានរួចជីវិត។
⁶ ទោះបីជាយ៉ាងណាដដែល ប្រសិនបើអ្នកចាំយាមឃើញដាវមក ហើយមិនផ្អែកត្រឡប់មកជូនដឹង រួចដាវក៏មកដល់ យកជីវិតអ្នកណាចេញពីពួកគេទៅ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងអំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្លួន តែយើងនឹងទារឈាមរបស់អ្នកនោះពីដៃអ្នកចាំយាម។

⁷ ចំណែកអ្នកវិញ កូនមនុស្សអើយ យើងបានតែងតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាអ្នកយាមល្បាត សម្រាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល អ្នកនឹងឮពាក្យចេញពីមាត់របស់យើងរំលឹកគេដោយក្នុងនាមយើង។⁸ បើយើងនិយាយទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ គឺមនុស្សអាក្រក់ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់! ប៉ុន្តែប្រសិនបើមិនបានប្រាប់ការនេះដើម្បីឲ្យពួកមនុស្សអាក្រក់បានដឹងពីផ្លូវរបស់គេទេ ដូច្នេះពួកមនុស្សអាក្រក់នឹងស្លាប់ដោយអំពើបាបរបស់គេ ប៉ុន្តែយើងនឹងគិតគូរណែនាំឲ្យពួកគេដឹងពីផ្លូវរបស់អ្នកវិញ។⁹ ដូច្នេះទៅវិញ ប្រសិនបើអ្នកប្រាប់មនុស្សអាក្រក់ឲ្យលះបង់ចោល ក៏វិធានយាមអាក្រក់របស់ខ្លួន តែគេ មិនព្រមលះបង់ទេនោះ គេពិតជាស្លាប់ ព្រោះតែអំពើបាបរបស់គេពុំខាន ចំណែកអ្នកវិញនឹងរួចជីវិត។

¹⁰ ដូច្នេះអ្នក កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល អ្នកត្រូវនិយាយដូច្នេះ «អំពើរំលង និងអំពើបាបរបស់យើង គ្របសង្កត់លើយើងហើយ យើងកំពុងតែ ហាយរៀនទៅក្នុងអំពើទាំងនោះ ដូច្នេះ តើដូចម្តេចឲ្យយើងរស់នៅបាន?»¹¹ ចូរប្រាប់គេថា ដូចជាយើងរស់នៅ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានស្ងៀមថា ប្រាកដជាយើងមិន រីករាយចំពោះសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សអាក្រក់ឡើយ គឺចូលចិត្តឲ្យគេលះចោលផ្លូវរបស់ខ្លួន ហើយមានជីវិតរស់ ចូរអ្នករាល់គ្នាបែរមក ចូរបែរពីផ្លូវអាក្រក់របស់ ខ្លួនចុះ! ដ្បិតហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្លាប់ កូនចៅអ៊ីស្រាអែល?

¹² ដូច្នេះ កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រាប់ដល់ជនជាតិអ្នកថា សេចក្តីសុចរិត នៃមនុស្សសុចរិត នឹងមិនអាចជួយសង្គ្រោះគាត់ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើបាប! អាក្រក់របស់ មនុស្សអាក្រក់វិញ នឹងមិនធ្វើឲ្យគាត់រំសាយ បើគាត់ប្រើចិត្តពីអំពើបាប! ដ្បិតមនុស្សសុចរិតក៏មិនអាចនឹងរស់នៅ ដោយសារអំពើសុចរិតរបស់ខ្លួន ប្រសិនបើគាត់ធ្វើបាប។¹³ ប្រសិនបើយើងប្រាប់ដល់មនុស្សសុចរិតថា «គាត់នឹងមានជីវិតរស់នៅ!» ហើយបើគាត់ទុកចិត្តក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួន ហើយទៅ ធ្វើអំពើទុច្ចរិតវិញ នោះនឹងគ្មានអ្នកណានឹកចាំពីអំពើសុចរិតទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នកនោះទេ។ គាត់នឹងស្លាប់សម្រាប់អាក្រក់ ដែលគាត់បានធ្វើ។

¹⁴ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងនិយាយដល់មនុស្សអាក្រក់ «អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ជាពិត» បើគេបែរចេញពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ទៅប្រព្រឹត្តសេចក្តីដែលទៀងត្រង់ ហើយ ត្រឹមត្រូវវិញ¹⁵ ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់នោះ នឹងប្រគល់របស់បញ្ចាំដល់ម្ចាស់វិញ ហើយប្រគល់របស់ដែលខ្លួនបានលួចទៅវិញដែរ ព្រមទាំងដើរតាមអស់ទាំង ច្បាប់ដែលផ្តល់ជីវិត ហើយមិនប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតទៀត នោះគេនឹងបានរស់ ឥតត្រូវស្លាប់ទេ។¹⁶ គ្មានអ្នកណានឹកចាំពីអំពើបាបទាំងប៉ុន្មាន ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត ឲ្យ ទាស់នឹងខ្លួនទៀតឡើយ ដ្បិតគេបានប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទៀងត្រង់ត្រឹមត្រូវហើយ គេនឹងមានជីវិតរស់នៅ!

¹⁷ ប៉ុន្តែ ប្រជាជនអ្នកបាននិយាយថា «ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមត្រូវទេ!» ប៉ុន្តែ គឺផ្លូវរបស់គេទេដែលមិនត្រឹមត្រូវ!¹⁸ កាលណាមនុស្សសុចរិតបែរចេញពី សេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួន ទៅប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតវិញ នោះគេនឹងត្រូវស្លាប់ដោយព្រោះអំពើនោះ។¹⁹ ពេលមនុស្សអាក្រក់បែរចេញពីសេចក្តីអាក្រក់របស់ខ្លួន ទៅ ប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទៀងត្រង់ ហើយត្រឹមត្រូវវិញ នោះគេនឹងរស់នៅដោយសារអំពើនោះ។²⁰ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាថា «ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមត្រូវទេ!» ពួកវង្ស អ៊ីស្រាអែលអើយ យើងនឹងជំនុំជម្រះអ្នករាល់គ្នាតាមផ្លូវរបស់អ្នករៀងខ្លួន!»

²¹ ការនេះកើតឡើង នៅថ្ងៃប្រាំ ខែទីដប់ ឆ្នាំទីដប់ពីរ ដែលគេបានចាប់យើងនាំទៅជាល្បើយ នោះមានម្នាក់ដែលរត់រួចពីក្រុងយេរូសាឡឹម បានមកដល់ខ្ញុំប្រាប់ថា «គេចាប់ទីក្រុងបានហើយ!»²² ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់បានស្ថិតនៅលើខ្ញុំ នៅពេលល្ងាច មុនដែលអ្នករត់រួចបានមកដល់ ព្រះអង្គក៏បើកមាត់ខ្ញុំ ចាំតែអ្នកនោះមក ដល់នៅពេលព្រឹក ដូច្នេះមាត់ខ្ញុំបានបើកឡើង ខ្ញុំនឹងមិននៅស្ងៀមទៀតឡើយ!

²³ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា²⁴ «កូនមនុស្សអើយ ពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅកន្លែងបាក់បែក ក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល គេថា លោកអ៊ីបាហាំជា មនុស្សតែម្នាក់ទេ ហើយលោកបានទទួលទឹកដីនេះទុកជាមរតក ប៉ុន្តែយើងរាល់គ្នាមានគ្នាច្រើន! ទឹកដីនេះក៏បានប្រគល់មកយើងទុកជាសម្បត្តិ។

²⁵ ដូច្នេះហើយ ចូរប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាបានដឹកឈាម ក៏ងើបភ្នែកមើលទៅរូបព្រះទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយ អ្នកបានបង្ហូរឈាមមនុស្ស។ តើអ្នកនឹងចាត់កាប់ទឹកដីនេះឬ?²⁶ អ្នករាល់គ្នាពឹងតែជារបស់អ្នក ក៏ប្រព្រឹត្តការគួរស្អប់ខ្ពើម ម្នាក់ៗប្រមាថប្រពន្ធរបស់អ្នកជិតខាង អ្នករៀងខ្លួន។ តើអ្នករាល់គ្នានឹងបានទឹកដីនេះឬ?

²⁷ អ្នកត្រូវប្រាប់ដល់គេដូច្នេះថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះអម្ចាស់ស្ងៀមថា ដូចជាយើងរស់នៅ នោះប្រាកដជាពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅកន្លែងបាក់បែកនេះ នឹងដួល ដោយដាវ ហើយអ្នកណាដែលនៅក្នុងទីវាល យើងនឹងឲ្យសត្វព្រៃហែកស៊ី ហើយពួកអ្នកដែលនៅក្នុងទីមាមួន និងក្នុងអាងភ្នំ គេនឹងស្លាប់ដោយអាសន្នរោគ។

²⁸ ក្រោយមក យើងនឹងធ្វើឲ្យទឹកដីនេះស្ងាត់ជ្រងំ ហើយជាទីស្រឡាញ់កាំង នោះសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អែននៃអំណាចវានឹងផុតទៅ ហើយភ្នំទាំងឡាយរបស់អ៊ីស្រាអែល នឹង ត្រូវចោលស្ងាត់នៅឥតមានអ្នកណាដើរកាត់ឡើយ។²⁹ ដូច្នេះពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ក្នុងកាលដែលយើងបានធ្វើឲ្យទឹកដីនេះស្ងាត់ជ្រងំ ហើយ ជាទីស្រឡាញ់កាំង ដោយព្រោះអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម ដែលគេបានធ្វើ។

³⁰ សម្រាប់អ្នក កូនមនុស្សអើយ ពួកជនជាតិរបស់អ្នក ពួកគេនិយាយគ្នាពីអ្នកនៅក្បែរកំផែង ហើយនៅមាត់ទ្វារផ្ទះ គេនិយាយគ្នា គឺគ្រប់គ្នានិយាយនឹងបងប្អូន ខ្លួនថា ចូរយើងទៅស្តាប់ព្រះបន្ទូល ដែលបានផ្ទេរមកពីព្រះអម្ចាស់!³¹ ដូច្នេះនឹងមានមនុស្សជាច្រើនមករកអ្នក ដូចគេធ្លាប់ធ្វើពីមុន ហើយគេអង្គុយនៅមុខអ្នក ហើយក៏ស្តាប់អស់ទាំងពាក្យរបស់អ្នក តែគេមិនធ្វើតាមពាក្យទាំងនោះទេ។ ដ្បិតបបូរមាត់គេសម្តែងចេញជាសេចក្តី តែចិត្តគេដេញរកកម្រៃ ដែលមិនត្រឹមត្រូវដល់ខ្លួនវិញ។

³² ដ្បិត អ្នកគឺដូចជាបទចម្រៀងដ៏ពិរោះដល់ពួកគេ ហើយមានសំឡេងយ៉ាងល្អ ហើយក៏ចេះលេងភ្លេងខ្សែយ៉ាងប្រសប់ ដ្បិតគេស្តាប់អស់ទាំងពាក្យរបស់អ្នក ប៉ុន្តែ មិនប្រព្រឹត្តតាមទេ។³³ ដូច្នេះ ពេលណាការនេះកើតមក មើល! នោះគេនឹងដឹងថា មានព្យាករណ៍បាននៅក្នុងពួកគេ។

34 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា² «កូនមនុស្សអើយ ចូរផ្លែទំពារក្បាលនឹងពួកគង្វាលនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចុះ ត្រូវផ្លែពាក្យប្រាប់គេ គឺពួកគង្វាលនោះថាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ វេទនាដល់ពួកគង្វាលនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលឃ្លាលតែខ្លួនអ្នក។ តើមិនត្រូវឲ្យពួកគង្វាលនោះ ឃ្លាលប្លង់ចៀមទេឬ?»³ អ្នករាល់គ្នាស៊ីខ្លាញ់ ហើយស្លៀកពាក់ដោយសាររោមវា។ អ្នកសម្លាប់សត្វបំប៉នដែរ។ អ្នកមិនបានឃ្លាលប្លង់ចៀមទេ។

⁴អ្នករាល់គ្នាមិនបានចម្រើនកម្លាំង ដល់សត្វណាដែលអន់កម្លាំង ហើយសត្វណាដែលឈឺ មិនបានមើលឲ្យជាទេ ណាដែលបាក់ជើង អ្នកមិនបានរុំអប់ ណាដែលត្រូវកម្លាំងកម្លាយ អ្នកមិនបាននាំមកវិញ ហើយណាដែលរង្វេង ក៏មិនបានស្វែងរកដែរ។⁵ ក្រោយមក អ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់គ្រងលើវា ដោយកម្លាំង ហើយតឹងរឹងវិញ។ ដូច្នេះ វាត្រូវកម្លាំងកម្លាយទៅ ដោយព្រោះឥតមានគង្វាល វាត្រឡប់ជាអាហារដល់អស់ទាំងសត្វព្រៃ ហើយត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយអស់ទៅ។⁶ ប្លង់ចៀមរបស់យើងបានដើរចុះឡើង នៅលើអស់ទាំងភ្នំធំ និងភ្នំតូចទាំងប៉ុន្មាន ប្លង់ចៀមរបស់យើងត្រូវកម្លាំងកម្លាយ នៅពេញពាសលើផែនដី។ អត់មានអ្នកណាទៅស្វែងរកពួកវាទេ។

⁷ហេតុនោះ ពួកគង្វាលរាល់គ្នាអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់⁸ ដូចជាយើងរស់នៅព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គស្ងួតថាដោយព្រះប្លង់ចៀមយើងក្លាយទៅជាវិញ ហើយត្រឡប់ទៅជាអាហារដល់អស់ទាំងសត្វព្រៃ ដោយឥតមានគង្វាល ហើយដោយព្រះគង្វាលទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង មិនបានស្វែងរកចៀមយើង គឺបានឃ្លាលតែខ្លួនឯង អត់មានអ្នកឃ្លាលប្លង់ចៀមយើងទេ។

⁹ដូច្នេះហើយ ពួកអ្នកគង្វាលអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់¹⁰ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរមើល! យើងទាល់នឹងពួកអ្នកគង្វាល ហើយយើងនឹងយកចៀមរបស់យើងពីពួកគេមកវិញ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេមកឃ្លាលប្លង់ចៀមរបស់យើងទៀតឡើយ ហើយពួកដ៏នឹងមិនអាចបន្តធ្វើជាអ្នកគង្វាល បាត់តាំងពីយើងយកចៀមយើងពីមាត់របស់គេ ដូច្នេះចៀមយើងនឹងមិនក្លាយជាអាហាររបស់គេទៀតឡើយ។

¹¹ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរមើល! យើង គឺយើងនេះហើយ នឹងស្វែងរកចៀមរបស់យើង¹² ដូចគង្វាលតែងមើលប្លង់ចៀមខ្លួន នៅថ្ងៃដែលគេនៅជាមួយប្លង់ចៀមដែលខ្ចាត់ខ្ចាយយ៉ាងណា។ នោះយើងនឹងថែមើលប្លង់ចៀមរបស់យើង ហើយជួយឲ្យវារួចចេញពីគ្រប់កន្លែងដែលវាត្រូវកម្លាំងកម្លាយនោះ នៅថ្ងៃដែលមេឃមីរស្រទំ ហើយងងឹតយ៉ាងនោះដែរ។¹³ ក្រោយមក យើងនឹងនាំរាល់គ្នាចេញពីជនជាតិទាំងនោះ ហើយប្រមូលវាពីគ្រប់ទាំងទីកន្លែង រួចនាំចូលទៅក្នុងទឹកដីរបស់វាវិញ។ យើងនឹងឃ្លាលវានៅលើភ្នំនៃទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ហើយតាមផ្លូវទឹក និងនៅគ្រប់ទាំងកន្លែងដែលមានមនុស្សនៅក្នុងទឹកដីនោះ។

¹⁴យើងនឹងឃ្លាលវានៅទីវាលល្អ ហើយក្រោលវានឹងនៅលើភ្នំខ្ពស់ៗនៃទឹកដីអ៊ីស្រាអែល នៅទីនោះវានឹងដេកចុះក្នុងក្រោលយ៉ាងល្អ ហើយនឹងរកស៊ីនៅវាលដ៏ល្អនៅលើអស់ទាំងភ្នំនៃទឹកដីអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។¹⁵ យើងខ្លួនឯងនឹងធ្វើជាគង្វាលដល់ប្លង់ចៀមរបស់យើង ហើយយើងនឹងឲ្យវាដេក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។¹⁶ យើងនឹងស្វែងរកសត្វណាដែលរង្វេងបាត់ ហើយនាំសត្វណាដែលត្រូវប្រដេញឲ្យមកវិញ សត្វណាដែលបាក់ជើង យើងនឹងរុំអប់ឲ្យ ហើយយើងនឹងចម្រើនកម្លាំងដល់សត្វណាដែលឈឺ តែសត្វណាដែលឆាត់ ហើយមានកម្លាំង យើងនឹងបំផ្លាញវាចោល គឺយើងនឹងឃ្លាលវាដោយយុត្តិធម៌។

¹⁷ដូច្នេះអ្នកគឺជាប្លង់របស់យើងអើយ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលពីអ្នកដូច្នេះ ចូរមើល! យើងនឹងជំនុំជម្រះរវាងចៀមនឹងចៀម ហើយរវាងចៀមឈ្មោលនឹងពពែឈ្មោលផង។¹⁸ តើស៊ីស្មៅដែលនៅទីវាលមិនគ្រប់សម្រាប់អ្នក បានជាអ្នកជាន់ឈឺស្មៅដែលនៅសល់ ហើយដែលអ្នករាល់គ្នាបានផឹកទឹកថ្លានោះ បានជាអ្នកទៅកូរឡើងឲ្យអ្នក ដោយជើងដូច្នេះ?¹⁹ ចំណែកប្លង់ចៀមរបស់យើង តើវាត្រូវស៊ីស្មៅ ដែលអ្នករាល់គ្នាជាន់ឈឺ ហើយផឹកទឹកដែលអ្នកបានធ្វើឲ្យអ្នកបានទេ?

²⁰ហេតុនោះហើយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះមានព្រះបន្ទូលការនេះដល់ពួកវា មើល! យើងខហល្លនឯង នឹងជំនុំជម្រះរវាងចៀមឆាត់នឹងចៀមស្តម្ភ²¹ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាតែងរុញគេចេញដោយយកស្មៅទៅបុក ហើយប្រើស្បែងបុះចៀមដែលខ្សោយៗ រហូតបានកម្លាំងកម្លាយគេទៅបាត់អស់ពីទឹកដី។

²²យើងនឹងជួយសង្គ្រោះប្លង់ចៀមរបស់យើង នោះវានឹងលែងក្លាយជាវិញទៀត ហើយយើងនឹងជំនុំជម្រះរវាងចៀមនឹងអ្នកផ្សេង²³ យើងនឹងតាំងគង្វាលតែមួយឲ្យថែមើលវា អ្នកនោះនឹងឃ្លាលវា គឺជាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង គាត់នឹងកៀងនាំវាទៅឲ្យស៊ី ហើយធ្វើជាគង្វាលដល់ប្លង់។²⁴ ដ្បិតយើងនេះ គឺព្រះអម្ចាស់នឹងជាព្រះជាម្ចាស់របស់រាល់គ្នា ហើយជាវីឌ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង និងធ្វើជាចៅហ្វាយលើគេ គឺយើងនេះ ជាព្រះអម្ចាស់ យើងបានប្រកាសបែបនេះ។

²⁵បន្ទាប់មក យើងនឹងតាំងសញ្ញាដែលផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តជាមួយពួកគេ ហើយនឹងធ្វើឲ្យសត្វកំណាចផុតចេញពីទឹកដីវាទៅ ដូច្នេះ វានឹងអាស្រ័យនៅទីរហាស្ថានដោយសុខសាន្ត ហើយដេកនៅក្នុងព្រៃផង។²⁶ យើងនឹងព្រះពរដល់គេ ព្រមទាំងទីកន្លែងនៅជុំវិញភ្នំតូចរបស់យើង ដ្បិតយើងនឹងបង្កឲ្យភ្លៀងធ្លាក់មកតាមរដូវកាល។ ការនោះនឹងមានព្រះពរធ្លាក់មក។²⁷ ក្រោយមក ដើមឈើនៅផែនដីនឹងបង្កើតផ្លែ ហើយដីនឹងបានផលចម្រើន រាល់គ្នានឹងនៅក្នុងស្រុករបស់ខ្លួន ដោយសុខសាន្ត ហើយនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ពិតមែន ក្នុងកាលដែលយើងបានបំបាក់នឹមចេញពីវា ហើយបានជួយឲ្យវារួចពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកអ្នកដែលចាប់វាទៅប្រើ។

²⁸ពួកគេនឹងមិនបានជាក្តីវិនាសដល់ជនជាតិដ៏ទៃឡើយ ហើយសត្វព្រៃនៅផែនដីក៏មិនហែកពួកគេស៊ីដែរ គឺគេនឹងនៅដោយសុខសាន្ត ឥតមានអ្នកណាបំភ័យឡើយ។²⁹ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យមានដំណាំមួយយ៉ាងល្អល្បាញកើតឡើង នោះពួកគេរាល់គ្នានឹងមិនត្រូវសាបសូន្យទៅ ដោយអំណាចនៅក្នុងទឹកដីឡើយ ក៏មិនត្រូវរងទ្រាំសេចក្តីខ្មាសនៃអស់ទាំងជនជាតិផ្សេងដែរ។

³⁰បន្ទាប់មក ពួកគេនឹងដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ និងគង់នៅជាមួយពួកគេ។ ពួកគេជាស្រូវរបស់យើងទាំងទឹកដីអ៊ីស្រាអែលផងនេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។³¹ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាដែលជាប្លង់ចៀមរបស់យើង គឺជាប្លង់ចៀមនៅទីឃ្លាលរបស់យើង អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្ស ហើយយើងជាព្រះរបស់អ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

35 ¹ក្រោយមក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ² «កូនមនុស្សអើយ ចូរដើរមុខឡើងរួចទាស់នឹងស្រុកភ្នំសៀរ ចូរថ្លែងទំនាយទាស់នឹងពួកគេថា។
³និយាយទៅវា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! ទឹកដ៏ភ្លៀសអើយ យើងទាស់នឹងអ្នក យើងនឹងលូកដៃយើងទៅលើអ្នក ព្រមទាំងធ្វើឲ្យអ្នក
ទៅជាស្លាត់ជ្រងំ ហើយភ័យខ្លាច។

⁴យើងនឹងធ្វើឲ្យទីក្រុងទាំងឡាយរបស់អ្នកខូចអស់ ហើយអ្នកខ្លួនឯងនឹងត្រូវចោលស្លាត់ ក្រោយមកអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។⁵ ពីព្រោះអ្នក
បានធ្វើជាសត្រូវដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ហើយអ្នកបានបញ្ចេញពួកគេទៅក្នុងក្រោមដៃនៃដាវ នៅក្នុងពេលនៃទុក្ខុយ
ក្នុងពេលការជំនុំជម្រះរបស់ពួកគេបានកើតឡើងយ៉ាងធំបំផុត។⁶ ដូច្នេះហើយ ដូចជាយើងរស់នៅព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលបែបនេះ យើងនឹងត្រៀម
អ្នកទុកសម្រាប់បង្អួចឈាម ហើយឈាមនឹងដេញតាមអ្នក! តាំងពីអ្នកមិនបានស្អប់ឈាម ហើយឈាមនឹងដេញតាមអ្នក។

⁷យើងនឹងធ្វើឲ្យភ្នំសៀរទៅជាទី ស្លាត់ជ្រងំ ពេលយើងបានកាត់វាចេញនោះ អ្នកណាដែលដើរឆ្លងកាត់ ហើយត្រឡប់មកវិញ ម្តងទៀត។⁸ ក្រោយមក យើងនឹង
ឲ្យភ្នំរបស់វាពេញទៅដោយមនុស្សសម្លាប់។ តាមភ្នំតូចរបស់អ្នក ហើយច្រកភ្នំហើយនៅក្នុងផ្លូវទឹករបស់អ្នកផង ពួកអ្នកដែលត្រូវស្លាប់ដោយដាវ។⁹ យើងនឹងធ្វើ
ឲ្យអ្នកនៅស្លាត់ច្រៀបជានិច្ច។ ទីក្រុងទាំងរបស់អ្នកនឹងគ្មានមនុស្សណានៅទេ តែអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

¹⁰អ្នកបាននិយាយថា «ជនជាតិទាំងពីរ និងទឹកដីទាំងពីរនោះ នឹងក្លាយជារបស់យើង ហើយយើងនឹងកាន់កាប់ជារបស់យើង» ទោះបីពេលព្រះអម្ចាស់គង់នៅទី
នោះក៏ដោយ។¹¹ ដូច្នេះហើយ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានមានបន្ទូលថា យើងនឹងធ្វើតាមកំហឹងរបស់អ្នក ហើយតាមសេចក្តីច្រណែនដែលអ្នកបាន
ស្អប់ដល់អ៊ីស្រាអែល ហើយយើងនឹងបង្ហាញខ្លួនយើងដល់ពួកគេ នៅពេលយើងជំនុំជម្រះអ្នក។

¹²ដូច្នេះ អ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះគឺជាព្រះអម្ចាស់។ យើងបានឮអស់ទាំងពាក្យឡាភ័យ ដែលអ្នកបានថ្លែងទាស់នឹងភ្នំសៀរអែល «ពួកគេធ្លាប់បានបំផ្លាញ
ពួកគេធ្លាប់បានប្រគល់មកឲ្យយើងដើម្បីត្របាក់លេប»។¹³ អ្នករាល់គ្នាបានតម្កើងខ្លួនទាស់នឹងយើង ជាមួយនឹងអ្វីដែលអ្នកបាននិយាយ ព្រមទាំងចម្រើនពាក្យ
របស់អ្នកទាស់នឹងយើងផង យើងបានឮទាំងអស់។

¹⁴ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកស្លាត់ជ្រងំ នៅពេលផែនដីទាំងមូលរីករាយ។¹⁵ អ្នកបានអរសប្បាយពីដំណើរមរតកនៃកូនចៅ
អ៊ីស្រាអែល ដោយព្រោះនៃការចោលស្លាត់របស់វា យើងនឹងធ្វើដូចគ្នាដល់អ្នកដែរ។ អ្នកនឹងត្រូវចោលស្លាត់ ភ្នំសៀរហើយអ្នកអេដុមទាំងមូលអើយ! នោះគេ
នឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

36 ¹ «សម្រាប់អ្នក កូនមនុស្សអើយ ចូរផ្លែព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកភ្នំនៃអ៊ីស្រាអែលដែរថា ភ្នំអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ។
² ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ខ្មាំងសត្រូវបាននិយាយពីអ្នក «ហាសហា!» ហើយ «ទីខ្ពស់ពីបុរាណទាំងនេះបានត្រឡប់ជាបស់យើងហើយ»។³ ដូច្នេះហើយ ចូរផ្លែព្រះបន្ទូលថា ហើយនិយាយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដោយព្រោះអ្នកនៅស្ងាត់ស្ងៀមហើយនិងការងារប្រហារមកកាន់អ្នក នោះអ្នកដ៏បានក្លាយទៅជាទឹកដីចំណុះឲ្យជនជាតិផ្សេងៗ អ្នកនឹងនៅក្រោមការត្រួតត្រានៃការបង្កាប់បង្ខំបបួរមាត់និងអណ្តាតគឺនិយាយមិនល្អពីអ្នក។

⁴ ដូច្នេះហើយ អ្នកភ្នំអ៊ីស្រាអែលអើយ! ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ទៅដល់អស់ទាំងភ្នំនិងជ្រលងភ្នំទាំងឡាយ ផ្លូវទឹក និងច្រកភ្នំ ព្រមទាំងកន្លែងស្ងាត់ជ្រងំ ហើយទីក្រុងដែលគេបោះចោល វាបានត្រឡប់កន្លែងប្លន់ ហើយក្នុងគោលបំណងនៃការឡើយដល់ជនជាតិផ្សេងៗដែលនៅព័ទ្ធជុំវិញគេ⁵ ដូច្នេះហើយព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងបានតបនឹងពួកគេដោយភ្លើងនៃកំហឹងរបស់យើង ទាស់នឹងជនជាតិផ្សេងៗ ហើយអេដុមទាំងមូល ដែលជាអ្នកយកទឹកដីរបស់យើងទុកសម្បត្តិពួកគេ ហើយទាស់ជាមួយពួកអ្នកមានចិត្តរីករាយ ហើយអ្នកដែលមានចិត្តមើលងាយ ពួកគេចាប់យកដីរបស់យើងហើយក៏យកវាលស្មៅធ្វើជាខ្លួនឯង។⁶ ដូច្នេះហើយចូរផ្លែព្រះបន្ទូលទៅកាន់ទីដ៏អ៊ីស្រាអែល ហើយប្រាប់ដល់ភ្នំនិងជ្រលងភ្នំ ផ្លូវទឹក និងច្រកភ្នំតូចទាំងអស់ ព្រះអម្ចាស់អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! ក្នុងកំហឹងខ្លាំងហើយការក្រោធរបស់យើង យើងផ្ទុះការនេះដោយសារតែអ្នក បានកើតមកដើម្បីប្រមាត់ប្រជាជាតិ។

⁷ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងខ្លួនឯងនឹងលើកដៃស្បថថា ជនជាតិទាំងនោះដែលនៅជុំវិញអ្នក នឹងប្រកដជារង់សេចក្តីខ្មាសរបស់ខ្លួនគេវិញ។

⁸ ប៉ុន្តែ អ្នកភ្នំអ៊ីស្រាអែល! អ្នករាល់គ្នានឹងបែកមែក ហើយបង្កើតផលរបស់អ្នក ឲ្យអ៊ីស្រាអែលជាប្រជាស្រ្តយើង ពីព្រោះគេរៀបនឹងមកហើយ។⁹ ដ្បិត ចូរមើល! យើងកាន់ខាងអ្នក ហើយយើងនឹងរំលែកឯអ្នកវិញ នោះនឹងមានគេភ្ជួររាស់ ហើយសាបព្រោះអ្នក។

¹⁰ ដូច្នេះ យើងនឹងឲ្យមនុស្សចម្រើនឡើងនៅក្នុងអ្នក គឺជាពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ ដូច្នេះ ទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នកនឹងមានមនុស្សនៅ ហើយអស់ទាំងកន្លែងបាក់បែកនឹងបានសង់ឡើងវិញ។¹¹ យើងនឹងធ្វើឲ្យទាំងមនុស្ស និងសត្វបានចម្រើនឡើងនៅក្នុងអ្នក គេនឹងចម្រើនឡើង ហើយសាយគ្រាយចេញទៅយើងនឹងឲ្យមានមនុស្សអាស្រ័យនៅក្នុងអ្នកដូចពីដើម ហើយប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកដោយល្អជាងជាន់ដើមទៅទៀត នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ពិតមែន។¹² យើងនឹងឲ្យមានមនុស្សដើរលើអ្នក គឺអ៊ីស្រាអែលជាប្រជាស្រ្តរបស់យើង គេនឹងបានអ្នកជាបស់គេ ហើយអ្នកនឹងបានជាមរតកដល់គេនោះអ្នកនឹងមិនធ្វើឲ្យកូនរបស់គេស្លាប់ឡើយ។

¹³ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ដោយព្រោះពួកគេនិយាយពីអ្នកថា «អ្នកដែលលេបស៊ីមនុស្សបាត់ ហើយកូនចៅរបស់ជនជាតិអ្នកនឹងស្លាប់»។

¹⁴ ដូច្នេះហើយ អ្នកនឹងលែងលេបស៊ីមនុស្សទៀតទេ ហើយអ្នកមិនជនជាតិរបស់កាន់ទុក្ខសេចក្តីស្លាប់ទៀតដែរ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹⁵ យើងមិនឲ្យអ្នកឮពាក្យគួរតិះដៀលរបស់ជនជាតិដទៃទាំងប៉ុន្មានទៀតទេ អ្នកមិនត្រូវរងទ្រាំសេចក្តីប្រមាថមើលងាយរបស់គេ អ្នកនឹងមិនធ្វើជាហេតុ ឲ្យជនជាតិរបស់អ្នកចំពប់ដួលទៀតឡើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់»។

¹⁶ បន្ទាប់មក ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំ¹⁷ «កូនមនុស្សអើយ! កាលពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលបាននៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួន គេបានបង្កាប់ ដោយផ្លូវប្រព្រឹត្តនិងកិរិយារបស់ខ្លួន ផ្លូវដែលគេប្រព្រឹត្តនៅមុខយើង ប្រៀបដូចជាសេចក្តីស្មោកគ្រោកនៃស្រីដែលមានរដូវ»។¹⁸ ដូច្នេះ យើងចាកសេចក្តីក្រោធរបស់យើងទាស់នឹងពួកគេ ដ្បិតឈាមដែលគេបានកម្ចាយនៅលើទឹកដីនោះ ហើយសម្រាប់ការបំពុលរបស់វាតាមរយៈរូបព្រះរបស់គេ។

¹⁹ យើងបានកម្ចាត់កម្ចាយពួកគេនៅក្នុងចំណោមជនជាតិផ្សេង ពួកគេត្រូវបែងចែកទៅនៅគ្រប់ទីកន្លែង។ យើងបានជំនុំជម្រះគេតាមការប្រព្រឹត្ត ហើយកិច្ចការរបស់គេ។²⁰ ក្រោយមក ពួកគេបានចូលទៅដល់ជនជាតិ កន្លែងដែលគេទៅពួកគេប្រមាថឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់យើង ពេលមនុស្សបាននិយាយពីពួកគេ តើពួកនេះជារបស់ព្រះអម្ចាស់? ដ្បិតពួកគេបានបោះចេញពីទឹកដីរបស់ព្រះអង្គ។²¹ ប៉ុន្តែ យើងបានយល់ដល់ឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់យើង ដែលជាតួអង្គអ៊ីស្រាអែលបានបង្កាប់ នៅកណ្តាលជនជាតិផ្សេងៗ ពេលគេបានទៅដល់ទីនោះ។

²² ដូច្នេះហើយ ចូរប្រាប់ដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ យើងមិនមែនធ្វើការនេះ ដោយយល់ដល់អ្នកអ៊ីស្រាអែល តែយល់ដល់ឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់យើង ជាឈ្មោះដែលអ្នករាល់គ្នាបានបង្កាប់ នៅកណ្តាលជនជាតិផ្សេងៗដែលអ្នកបានទៅដល់នោះ។²³ ដ្បិតយើងនឹងញែកឈ្មោះដ៏ដ៏របស់យើង ដែលត្រូវបង្កាប់នៅកណ្តាលជនជាតិផ្សេងៗ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានបង្កាប់នៅក្នុងពួកគេ ដ៏វិសុទ្ធដែរ។ ក្រោយមក ផ្សេងនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ពិតមែន ហើយការនេះព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបានមានព្រះបន្ទូល ពេលដែលអ្នកឃើញថាយើងបរិសុទ្ធ។

²⁴ យើងនឹងយកអ្នកចេញពីជនជាតិដទៃ ហើយប្រមូលអ្នកពីគ្រប់ទីកន្លែង ហើយយើងនាំអ្នកមកក្នុងទឹកដីរបស់អ្នកវិញ។²⁵ បន្ទាប់មក យើងនឹងបោះទឹកស្អាតទៅលើអ្នក ដូច្នេះអ្នកនឹងបានស្អាត យើងនឹងជម្រះអ្នករាល់គ្នាឲ្យស្អាត ពីគ្រប់សេចក្តីស្មោកគ្រោក ហើយយើងសម្អាតអ្នកពីអស់ទាំងរូបព្រះទាំងនោះ។

²⁶ យើងនឹងឲ្យអ្នកមានចិត្តថ្មី ហើយនឹងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងអ្នកដែរ យើងនឹងដកចិត្តដែលរឹងដូចថ្មចេញពីរូបសាច់អ្នក ហើយឲ្យមានចិត្តជាសាច់វិញ។²⁷ យើងនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់យើងនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា បណ្តាលឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើរតាមក្រឹត្យក្រម ហើយរក្សាបញ្ញត្តិច្បាប់របស់យើង ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តតាមផង។

²⁸ បន្ទាប់មក អ្នករាល់គ្នានឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីដែលយើងបានឲ្យដល់បុព្វបុរសអ្នក អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើជាប្រជាស្រ្តរបស់យើង ហើយយើងជាព្រះជាម្ចាស់ដល់អ្នក។

²⁹ ដ្បិតយើងនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នក ពីអ្វីទាំងអស់ដែលមិនស្អាតរបស់អ្នក។ យើងនឹងបង្កាប់ដល់ស្រូវ ឲ្យបានចម្រើនឡើង។ យើងនឹងមិនធ្វើឲ្យកើតមានការអំណាចដក់អ្នកទេ។³⁰ យើងនឹងចម្រើនផ្លែឈើ និងផលចម្ការឡើងដែរ ដើម្បីមិនឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រូវពាក្យដំណៀលរបស់ជនជាតិដទៃ ដោយព្រោះអំណាចទៀត។

³¹ អ្នករាល់គ្នានឹងនឹកចាំពីកិរិយាអាក្រក់របស់អ្នក ហើយពីអំពើដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តមិនល្អ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងមើលខ្លួនដោយខ្លឹមស្នើម ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិត និងអំពើគួរស្តាប់ខ្លឹមរបស់អ្នក»។

³² យើងមិនធ្វើការនេះដើម្បីឲ្យអ្នកបានប្រយោជន៍ទេ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ សូមឲ្យអ្នកបានដឹង។ ដូច្នេះ អ្នកនឹងអាម៉ាស់ ហើយបាក់មុខដោយព្រោះកិរិយាអ្នកបានធ្វើ កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។³³ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះលើទាំងអស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ នៅថ្ងៃដែលយើងជម្រះអ្នក ឲ្យស្អាតពីអស់ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក នោះយើងនឹងឲ្យអស់ទាំងទីក្រុងរបស់អ្នក មានមនុស្សរស់នៅវិញ ហើយឲ្យអស់ទាំងកន្លែងបាក់បែកបានសង់ឡើង។³⁴ ដ្បិត ដែលនៅស្ងាត់និងមានគេភ្ជួររាស់ ទឹកដីដែលពីដើមនៅស្ងាត់ច្រៀប ចំពោះភ្នែកនៃអស់អ្នកដែលដើរកាត់នោះ។

³⁵ ក្រោយមកពួកគេនឹងនិយាយថា «ទឹកដីនេះដែលត្រូវបោះចោល ត្រឡប់ដូចជាសួនច្បារអែដែន ហើយទីក្រុងទាំងនោះត្រូវបោះចោល ហើយបាក់បែកដែលបានដាច់ចុះក្រោម ពេលនេះបានមាំមួនឡើង ហើយមានមនុស្សអាស្រ័យនៅ»។³⁶ ដូច្នេះ អស់ទាំងជនជាតិដែលសល់នៅព័ទ្ធជុំវិញអ្នក គេនឹងដឹងថាយើងជាព្រះអម្ចាស់ យើងបានសង់ទីដែលបាក់បែក ហើយបានសាងសារជាថ្មីកន្លែងបោះបង់ចោល។ យើងជាព្រះអម្ចាស់។ យើងបានផ្ទៀងពីវា ហើយយើងនឹងធ្វើវា។

³⁷ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ម្តងទៀតយើងនឹងបានសូមដោយកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដើម្បីធ្វើការនេះសម្រាប់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យចម្រើនគ្នាជាច្រើនដូចជា
ហ្វូងចៀម។³⁸ដូចជាហ្វូងចៀម ដែលបានត្រៀមសម្រាប់យញ្ញបូជា ដូចជាហ្វូងចៀមនៅក្នុងយេរូសាឡឹម នៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យដែលបានកំណត់
ដូច្នេះនឹងដូចក្រុងដែលទូចអស់ ហើយបានពេញដោយហ្វូងមនុស្សហើយពួកគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

37¹ ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់បានដាក់លើខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គក៏នាំយកខ្ញុំ ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅដាក់ចុះនៅកណ្តាលច្រកភ្នំមួយ ដែលពេញដោយឆ្អឹងខ្មោច។² ព្រះអង្គឲ្យខ្ញុំដើរឆ្លងកាត់ទៅឆ្លឹងទាំងនោះជុំវិញហើយជុំវិញ។ ចូរមើល! នៅរាល់ច្រកនោះ មានឆ្លឹងយ៉ាងសន្លឹក។ ឆ្លឹងទាំងនោះស្លូតហែងណាស់។³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ តើឆ្លឹងទាំងនេះនឹងរស់ម្តងទៀតទេ?» ដូច្នេះខ្ញុំក៏បាននិយាយថា «ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានតែព្រះអង្គទេទើបដឹង»។

⁴ រួចហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរច្រើនព្រះបន្ទូលដល់ឆ្លឹងទាំងនេះ ហើយប្រាប់ថាឆ្លឹងស្លូតហែង ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។
⁵ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដល់ឆ្លឹងទាំងនេះដូច្នេះ ចូរមើល! យើងនឹងឲ្យមានខ្យល់ដង្ហើមចូលក្នុងអ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នកនឹងមានជីវិតរស់។⁶ យើងនឹងដាក់ឲ្យមានសរសៃ ធ្វើឲ្យមានសាច់ដុះលើអ្នករាល់គ្នា ហើយគ្រប់រូបដោយស្បែក ព្រមទាំងបញ្ចូលខ្យល់ដង្ហើមទៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិតរស់ដូច្នេះអ្នកនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់»។

⁷ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ច្រើនព្រះបន្ទូល ដូចជាព្រះអង្គបានបង្គាប់ ដូចដែលខ្ញុំកំពុងច្រើនព្រះបន្ទូលនោះ មានពួកម្តងទៀត។ រួចហើយឆ្លឹងទាំងនោះបានកម្រើកផ្តុំជាប់គ្នាឆ្លឹងមួយភ្ជាប់ឆ្លឹង។⁸ ខ្ញុំសង្ឃឹមមើល ហើយមើល! មានសរសៃនិងសាច់កើតឡើងនៅឆ្លឹងទាំងនោះ រួចមានស្បែកគ្របទៀត។ តែអត់មានខ្យល់ដង្ហើមនៅក្នុងពួកគេទេ។

⁹ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរច្រើនព្រះបន្ទូលទៅ ដល់ខ្យល់ ចូរច្រើនព្រះបន្ទូល កូនមនុស្សអើយ ហើយនិយាយទៅខ្យល់ថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ខ្យល់ដង្ហើម ចូរមកពីខ្យល់ទាំងបួនទិស ហើយខ្យល់ដង្ហើមលើអ្នកបានស្លាប់ទាំងនេះ គេនឹងរស់ឡើង»។¹⁰ ដូច្នេះខ្ញុំក៏ច្រើនព្រះបន្ទូលដូចជាព្រះអង្គបានបង្គាប់មក ហើយខ្យល់ដង្ហើមក៏ចូលទៅក្នុងសពទាំងនោះ ហើយគេក៏រស់ឡើង បានទាំងឈរឡើងជាកងទ័ពយ៉ាងធំ។

¹¹ ក្រោយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ឆ្លឹងទាំងនេះគឺជាកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល។ មើល! ពួកគេនិយាយថា ឆ្លឹងយើងរបស់រាល់គ្នាស្លូតហែងហើយ ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងក៏បាត់អស់ដែរ។ យើងរាល់គ្នាត្រូវកាត់ចេញហើយ។¹² ដូច្នេះហើយ ចូរច្រើនព្រះបន្ទូល ដោយនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ យើងនឹងបើកផ្លូវរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាឡើងចេញពីផ្លូវមក រួចនឹងនាំអ្នកឲ្យចូលទៅក្នុងទឹកដ៏អ៊ីស្រាអែលវិញ។

¹³ រួចហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ពេលយើងបើកផ្លូវរបស់អ្នក ឲ្យអ្នកបានឡើងចេញពីទីនោះមក។¹⁴ យើងនឹងដាក់វិញ្ញាណយើងនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា អ្នកនឹងមានជីវិតរស់ ហើយយើងនឹងធ្វើអ្នក ដើម្បីសម្រាកនៅក្នុងទឹកដីរបស់អ្នក នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា គឺយើង ជាព្រះអម្ចាស់ បានមានបន្ទូលហើយ នឹងកើតឡើងមែន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

¹⁵ រួចហើយព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ខ្ញុំថា¹⁶ «កូនមនុស្សអើយ! ចូរយកបន្ទះឈើមួយមកសរសេរចុះថា សម្រាប់ពួកយូដា និងប្រជាជនរបស់អ៊ីស្រាអែល ជាមិត្តនិងគ្នា។ រួចយកបន្ទះឈើមួយទៀតសរសេរថា សម្រាប់ពួកយ៉ូសែប ជាបន្ទះឈើរបស់ពួកអេប្រាអិម និងពួកប្រជាជននៃអ៊ីស្រាអែលជាមិត្តរបស់គេ។¹⁷ រួចនាំអ្នកទាំងពីរនោះមកជាមួយគ្នា ធ្វើជាបន្ទះឈើតែមួយធ្វើដំបង ដើម្បីឲ្យបានជាប់ជាមួយគ្នានៅដៃអ្នក។

¹⁸ ពេលប្រជាជនអ្នកនឹងនិយាយទៅអ្នក ហើយប្រាប់ថា តើអ្នកនឹងមិនប្រាប់ឲ្យយើងដឹងពីអ្វីដែលអ្នកចង់ធ្វើទេ?¹⁹ ហើយនិយាយទៅគេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងយកបន្ទះឈើរបស់យ៉ូសែប ដែលនៅដៃអេប្រាអិម និងកូលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល ដែលជាតួកន្លប់របស់គេ ដាក់ភ្ជាប់ជាមួយបន្ទះឈើរបស់យូដា រួចហើយគេធ្វើជាបន្ទះឈើតែមួយវិញ ដើម្បីឲ្យគេរួមមកតែមួយនៅក្នុងដៃរបស់យើង។²⁰ សូមកាន់នៅក្នុងដៃអ្នកបន្ទះឈើទាំងពីរដែលអ្នកបានសរសេរ ដោយនៅចំពោះភ្នែកគេ។

²¹ ចូរប្រកាសប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងនឹងយកពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលចេញពីអស់ទាំងជនជាតិដែលគេបានទៅនោះ។ យើងនឹងប្រមូលមកពីគ្រប់ទិស នាំចូលទៅក្នុងទឹកដីរបស់ផងខ្លួន។²² យើងនឹងធ្វើឲ្យគេក្លាយជាជនជាតិមួយនៅក្នុងទឹកដីនេះ គឺនៅលើអស់ទាំងភ្នំនៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល ហើយនឹងមានស្តេចតែមួយអង្គធ្វើជាស្តេចលើពួកគេ ហើយពួកគេនឹងលែងជាជនជាតិពីរទៀតហើយ។ ពួកគេនឹងមិនបែងចែកទៅជាជនជាតិពីរទៀតឡើយ។²³ រួចហើយពួកគេនឹងមិនត្រូវរងការប្រមាថដោយគោរពដល់រូបព្រះរបស់គេ ដែលរត់គ្នាស្លាប់ខ្ពើមរបស់គេដែរ ឬអំពើបាបរបស់ផ្សេងទៀតរបស់គេ។ ដ្បិតយើងនឹងជួយសង្គ្រោះគេ ចេញពីការជឿលើដំនៀងផ្សេងៗដែលនឹងធ្វើឲ្យគេមានបាប ហើយយើងនឹងលាងសម្អាតពួកគេ ដូច្នេះគេនឹងជាប្រជាជនរបស់យើង ហើយយើងនឹងជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។

²⁴ ជាវិធីជាអ្នកបម្រើរបស់យើង នឹងធ្វើជាស្តេចលើពួកគេ។ ហើយពួកគេនឹងមានអ្នកគង្វាលតែម្នាក់លើពួកគេ ហើយពួកគេនឹងដើរតាមច្បាប់របស់យើង ហើយរក្សាបញ្ញត្តិទាំងនោះរបស់យើង ហើយស្តាប់បង្គាប់តាមទាំងអស់ផង។²⁵ ពួកគេនឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីដែលយើងបានឲ្យដល់យ៉ាកូបជាអ្នកបម្រើយើង ជាទឹកដីដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានអាស្រ័យនៅ។ ពួកគេនឹងរស់នៅទីនោះ ជាមួយកូនចៅរបស់ពួកគេជាប់ជារៀងរហូត ដ្បិតជាវិធីជាអ្នកបម្រើយើង នឹងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំលើគេ ជារៀងរហូត។

²⁶ យើងនឹងតាំងសញ្ញានៃសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយពួកគេ។ វានឹងនៅជាប់នឹងពួកគេអស់កល្បជានិច្ច។ យើងនឹងតាំងពួកគេឡើង ហើយចម្រើនពួកគេ ហើយដាក់ទីបរិសុទ្ធរបស់យើង នៅកណ្តាលពួកគេអស់កល្បជានិច្ច។²⁷ ដំណាក់របស់យើងនឹងនៅជាមួយពួកគេ យើងក៏នឹងធ្វើជាព្រះដល់គេ ហើយគេនឹងបានជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។²⁸ រួចហើយគ្រប់ទាំងជនជាតិនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ ជាអ្នកញែកពួកអ៊ីស្រាអែលជាបរិសុទ្ធ ពេលដែលទីបរិសុទ្ធរបស់យើងបានតាំងនៅកណ្តាលគេ អស់កល្បជានិច្ច»។

39 ¹ «ដូច្នេះអ្នក កូនមនុស្សអើយ ចូរថ្លែងព្រះបន្ទូលទៅលើអ្នក ហើយប្រាប់ថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ មើល! យើងទាំងនឹងអ្នក កុក ជាអ្នកដឹកនាំនៃពួកមេសេក ហើយពួកទូទាលអើយ។² យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកបែរមក ហើយនាំអ្នកទៅមុខ ក៏នឹងបណ្តាលឲ្យអ្នកឡើងមកពីទឹកដីខាងជើងបំផុត ព្រមទាំងនាំអ្នកមកលើភ្នំទាំងប៉ុន្មានរបស់ទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។³ ហើយយើងនឹងវាយបំបាក់ពួកពួកព្រៃ ពីដៃឆ្វេងរបស់អ្នក ហើយនឹងធ្វើឲ្យពួកពួកព្រៃធ្លាក់ចេញពីដៃស្តាំអ្នក។

⁴ អ្នកនឹងដួលស្លាប់លើភ្នំរបស់អ៊ីស្រាអែល គឺទាំងអ្នក និងពួកគ្នារបស់អ្នក ហើយជនជាតិទាំងប៉ុន្មានដែលនៅជាមួយផង យើងនឹងប្រគល់អ្នកដល់សត្វហើរផ្សេងៗដែលស៊ីគំរង់ ហើយដល់សត្វព្រៃឲ្យវាស៊ីទៅ។⁵ អ្នកនឹងដួលស្លាប់ទីវាលទទេ ដ្បិតយើងបានប្រកាសហើយ នោះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

⁶ ក្រោយមក យើងនឹងចាត់ភ្លើងទៅលើទឹកដីម៉ាកុក ហើយលើពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅ ដោយសុខសាន្តនៅកោះទាំងឡាយ នោះគេនឹងដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់។

⁷ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យឈ្មោះយើងបានបរិសុទ្ធ នៅកណ្តាលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរបស់យើង ហើយមិនឲ្យឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់យើងត្រូវប្រមាថ ជនជាតិនានានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល។⁸ ចូរមើល! ថ្ងៃនោះកំពុងតែមកដល់ ហើយនឹងហើយនឹងជំនួសអ្វីនៅពេលនេះផងនេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

⁹ ពួកអ្នកដែលរស់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់អ៊ីស្រាអែល នឹងចាកចេញទៅ ហើយពួកគេនឹងប្រើគ្រឿងសស្ត្រាវុធដើម្បីបង្កាត់ភ្លើង ហើយដុតឆេះរួចដុតចោល ទាំងខែលតូច ខែលធំ ទាំងផ្ទះ និងព្រៃ ដៃកញ្ចូល និងលំពែងផង គេនឹងដុតគ្រឿងទាំងនោះអស់ប្រាំពីរឆ្នាំ។¹⁰ ពួកគេមិនត្រូវការរើសរកាច់ឈើនៅទីវាល ឬកាប់ឧសនៅក្នុងព្រៃឡើយ តាំងពីគេបានដុតគ្រឿងសស្ត្រាវុធពួកគេនឹងយកពីពួកអ្នកដែលបានយកពីខ្លួនមកវិញពីពួកគេ ពួកគេប្លន់ពីពួកអ្នកដែលបានប្លន់ពីខ្លួនដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹¹ ក្រោយមកវានឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះដែល យើងនឹងធ្វើកន្លែងមួយសម្រាប់ពួកកុក សម្រាប់ជាទីបញ្ចុះសពក្នុងអ៊ីស្រាអែល នឹងជ្រលងភ្នំរបស់អ្នកដំណើរខាងកើតសមុទ្រ។ វាបានបិទបាំងអស់អ្នកដែលចង់ធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់។ ពួកគេនឹងកប់សាកសពពួកកុកនៅទីនោះ ជាមួយប្រជាជនរបស់គាត់។ ពួកគេនឹងហៅជ្រលងភ្នំរបស់ហាមុន កុក។

¹² ដ្បិតប្រាំពីរខែដែលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងបញ្ចុះសពពួកគេ ទើបបានហើយ ដើម្បីនឹងសម្អាតទឹកដី។¹³ ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់នៅទឹកដីនោះនឹងធ្វើការបញ្ចុះសពពួកគេ ហើយការនោះនឹងល្បីដល់គេ ក្នុងថ្ងៃដែលយើងបានតម្កើងឡើង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹⁴ ក្រោយមក ពួកគេនឹងតម្រូវទុកមនុស្សមួយក្រុម បន្តធ្វើដំណើរកាត់ទឹកដីនោះ ដើម្បីទៅរកអ្នកដែលបានឆ្លងកាត់ពីមុនប៉ុន្តែអ្នកបានស្លាប់ហើយសពនៅសេសសល់លើទឹកដី ដូច្នេះពួកគេនឹងបានបញ្ចុះសពទាំងនោះ ដើម្បីសម្អាតទឹកដី។ ក្រោយចប់ប្រាំពីរខែនោះមក ពួកគេនឹងដើរពិសិទ្ធិមើល។¹⁵ រួចមនុស្សដែលដើរកាត់ទឹកដី ពួកគេនឹងនឹងឃើញឆ្អឹង ពួកគេនឹងតាំងទីសម្គាល់មួយនៅជិតវា ទាល់តែពួកបញ្ចុះសពបានមកកប់ចោល នៅក្នុងច្រកភ្នំហាមុន កុក។

¹⁶ នៅទីនោះមានទីក្រុងមួយដែលមានឈ្មោះហៅថា ហាម៉ូណា។ ក្នុងការនេះពួកគេនឹងសម្អាតទឹកដីបាន។

¹⁷ ឥឡូវដល់អ្នកវិញ កូនមនុស្សអើយ ព្រះអម្ចាស់អម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរនិយាយទៅសត្វស្លាបគ្រប់យ៉ាង និងដល់អស់ទាំងសត្វព្រៃនៅទីវាល ចូរនិយាយគ្នាមក។ ចូរប្រជុំគ្នាពីគ្រប់ទីកន្លែង ទៅទីយញ្ញបូជារបស់យើង ដែលយើងធ្វើសម្រាប់អ្នក ជាយញ្ញបូជាយ៉ាងធំ នៅលើភ្នំរបស់អ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះឲ្យអ្នកបានស៊ីសាច់ ហើយផឹកឈាម។¹⁸ អ្នកនឹងស៊ីសាច់របស់អ្នកចម្បាំង ហើយផឹកឈាមរបស់ពួកអ្នកដឹកនាំនៅផែនដី ទាំងចៀមឈ្មោល កូនចៀម ពពែ និងគោផង សុទ្ធតែជាសត្វបំប៉នពីទឹកដីជាសាន។

¹⁹ រួចហើយអ្នករាល់គ្នានឹងស៊ីខ្លាញ់ទាល់តែឆ្អែត ហើយអ្នកនឹងផឹកឈាម ទាល់តែស្រវឹង ដោយសារយញ្ញបូជា ដែលយើងធ្វើសម្រាប់អ្នក។²⁰ អ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែតនៅតុ យើងដោយសាច់សេះ រទេះចម្បាំង ពួកអ្នកចម្បាំង និងពួកទាហានទាំងប៉ុន្មានដែរ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

²¹ យើងនឹងតាំងសិរីល្អរបស់យើង ក្នុងចំណោមជនជាតិហើយអស់ទាំងជនជាតិនឹងឃើញការដាក់ទោសរបស់យើង ដែលយើងបានធ្វើ ហើយដែលរបស់យើងដែលបានដាក់ទោសនឹងពួកគេ។²² កូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងបានដឹងថា យើងនេះជាព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះរបស់ពួកគេ តាំងតែពីថ្ងៃនេះតទៅ។

²³ ប្រជាជាតិទាំងមូល នឹងដឹងថាកូនចៅអ៊ីស្រាអែលបានចាប់យកទៅជាឈ្មើយ ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ដោយសារពួកគេក្បត់នឹងយើង ដូច្នេះយើងបានបាំងមុខពីពួកគេ បានជាយើងប្រគល់គេ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់គេ ហើយពួកគេត្រូវដួលដោយដាវ។²⁴ យើងបានធ្វើដល់ពួកគេតាមសេចក្តីស្នេហាក្រោក និងបាបរបស់ពួកគេ ពេលយើងបានបាំងចេញពីពួកគេ។

²⁵ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ឥឡូវនេះ យើងនឹងកសាងវាសនាពួកយ៉ាកុប ហើយយើងនឹងមានសេចក្តីមេត្តាដល់កូនចៅស៊ីអ៊ីស្រាអែល ហើយធ្វើការខ្វះខាត សម្រាប់ឈ្មោះបរិសុទ្ធរបស់យើង។²⁶ រួចហើយពួកគេនឹងរងការអាម៉ាស់ និងគ្រប់ទាំងអំពើក្បត់ដែលពួកគេបានមិនស្មោះនឹងយើង។ ពួកគេនឹងត្រូវគ្រប់ការទាំងនេះពេលពួកគេសម្រាកដោយសុខសាន្តក្នុងទឹកដីរបស់គេ។²⁷ ពេលយើងស្តាប់ឡើងវិញរួចពីមនុស្ស ហើយប្រមូលពួកគេពីទឹកដីផ្សេងៗចេញពីដៃខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ យើងនឹងបង្ហាញខ្លួនយើងថាបរិសុទ្ធ នៅក្នុងភ្នែកជនជាតិជាច្រើន។

²⁸ រួចហើយគេនឹងដឹងថា យើងគឺជាព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតយើងបានបញ្ជូនពួកគេទៅជាឈ្មើយ ក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងនោះ ប៉ុន្តែយើងប្រមូលគេត្រឡប់មកវិញទៅក្នុងទឹកដីរបស់គេវិញ។ យើងមិនបានទុកពួកគេខ្លះក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងនោះឡើយ។²⁹ យើងនឹងមិនលាក់មុខពីពួកគេទៀតដែរ ពេលយើងចាត់វិញ្ញាណយើងចេញទៅលើកូនចៅអ៊ីស្រាអែល នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

40 ¹នៅក្នុងឆ្នាំទីម្ភៃប្រាំ នៃការជាប់ជាលើយនៅដើមឆ្នាំ នៅថ្ងៃទីដប់ នៃខែនោះ នៅក្នុងឆ្នាំទីដប់បួន ក្រោយពីទីក្រុងត្រូវគេវាយយក នៅថ្ងៃនោះ ព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់បានដាក់នៅលើខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គនាំខ្ញុំទៅទីនោះ។ ²ក្នុងនិមិត្តពីព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គបាននាំខ្ញុំមកដល់ទីកន្លែងស្រាវជ្រាវវិញ។ ព្រះអង្គបាននាំខ្ញុំឲ្យបានសម្រាកលើភ្នំមួយយ៉ាងខ្ពស់ នៅទិសខាងត្បូងមានអ្វីមួយបានលេចមកក្នុងអាកាសនៃទីក្រុង។

³ហើយព្រះអង្គនាំខ្ញុំទៅទីនោះ។ ចូរមើល មានមនុស្សម្នាក់! រូបរាងរបស់លោកដូចជាលក្ខណៈជាលក្ខណៈ មានខ្សែខ្លួតទេស និងបុរសសម្រាប់រាស់នៅនិងដៃរបស់គាត់ លោកឈរនៅក្នុងទ្វារក្រុង។ ⁴មនុស្សនោះក៏និយាយមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ចូរមើលដោយភ្នែក ហើយស្តាប់ដោយត្រចៀករបស់អ្នក រួចយកចិត្តទុកដាក់គ្រប់ទាំងអស់ ដែលយើងបង្ហាញដល់អ្នក ដ្បិតបាននាំអ្នកមកនៅទីនេះ ប្រយោជន៍ឲ្យយើងបានបង្ហាញទាំងអស់នេះដល់អ្នក។ ចូរប្រាប់ការទាំងអស់ដែលអ្នកនឹងឃើញដល់កូនចៅអ៊ីស្រាអែលផង»។

⁵នៅទីនោះមានកំពែងបានសង់ជុំវិញព្រះវិហារ។ ប្រវែងលើសម្រាប់រាស់នៅក្នុងដែនរបស់បុរសនោះ មានប្រាំមួយហត្ថ ដែលក្នុងមួយហត្ថនោះ ត្រូវជាមួយហត្ថមួយកំណត់ដៃប្រវែង។ បុរសនោះ ក៏បានរាស់កំពែង វាមានមួយខ្នាតនៃលីវរាស់ ហើយកម្ពស់របស់ក៏មួយខ្នាតមានលើដែរ។ ⁶បន្ទាប់មក លោកទៅដល់ទ្វារព្រះវិហារ ដែលបែបមុខទៅទិសខាងកើត។ លោកក៏ឡើងជណ្តើរទៅទ្វារនោះ ទៅរាស់ទីនឹងមាត់ទ្វារបានមួយខ្នាត ហើយទីនឹងមួយទៀត ក៏បានមួយខ្នាត ជម្រៅដូចគ្នា។ ⁷គ្រប់បន្ទប់ចាំយាម មានបណ្តោយមួយខ្នាតលី និងទីនឹងមួយខ្នាតលី ចំណែកប្រឡោះកណ្តាលបន្ទប់ចាំយាមទាំងនោះ មានប្រាំហត្ថលើ កម្រិតពន្លឺមាត់ទ្វារព្រះវិហារ តាមរយៈដំបូលផ្លូវដើរនៃព្រះវិហារគឺមានមួយលើជម្រៅ។

⁸លោករាស់ដំបូលផ្លូវដើរ នៃខ្លោងទ្វារ វាមានប្រវែងមួយលើរង្វាស់។ ⁹លោកបានរាស់ដំបូលផ្លូវដើរនៃខ្លោងទ្វារនោះ។ វាមានមួយលើជម្រៅ។ ហើយក្របទ្វារមានពីរហត្ថក្នុងប្រវែងទីនឹង។ ហើយដំបូលផ្លូវដើរនៃខ្លោងទ្វារនោះបែរមុខទៅរកព្រះវិហារ។ ¹⁰មានចំនួនបន្ទប់យាមបីនៅសងខាងនៃខ្លោងទ្វារ ហើយបន្ទប់នីមួយៗមានទំហំដូចគ្នា ហើយរបងខណ្ឌបន្ទប់ទាំងនោះមានកម្ពស់ដូចគ្នា។

¹¹ក្រោយមក បុរសនោះបានរាស់ទីនឹងខ្លោងទ្វារផ្លូវចូល មានប្រវែងដប់ហត្ថ ហើយលោកបានរាស់ប្រវែងច្រកចូលមានដប់បីហត្ថ។

¹²លោកបានរបងដែលជាព្រំខាងមុខបន្ទប់ទាំងនោះមានប្រវែងមួយហត្ថ។ ហើយបានរាស់បន្ទប់មានប្រវែងប្រាំមួយហត្ថនៃជ្រុងម្ខាងៗ។ ¹³រួចហើយលោករាស់ច្រកចូលតាំងពីដំបូលនៃបន្ទប់ទៅរបស់បន្ទប់មួយទៀត មានម្ភៃប្រាំហត្ថ ចាប់តាំងពីច្រកចូលនៃបន្ទប់នីមួយៗទៅដល់នៃបន្ទប់ទីពីរ។

¹⁴រួចហើយលោកក៏រាស់ជញ្ជាំងដែលនៅរវាងបន្ទប់យាម មានក្នុងប្រវែងហុកសិបហត្ថ លោកបានរាស់កាន់តែឆ្ងាយដែលអាចធ្វើបានពីដំបូលផ្លូវដើរ។ ¹⁵តាំងពីច្រកចូលខាងមុខដល់ចុងបំផុតម្ខាងទៀតនៃដំបូលផ្លូវដើរ មានហាសិបហត្ថ។ ¹⁶មានបិទបង្អួចជិត ឆ្ពោះទៅដល់បន្ទប់ហើយក៏សំដៅទៅសសររបស់វា នៅក្នុងខ្លោងទ្វារពីរដុំវិញ ហើយមានបាំងសាច់ដូច្នោះដែរ។ ហើយមានបង្អួចនៅពីទ្វារវិញនៅផ្នែកខាងក្នុង ហើយនិងមេបង្អួចមានឆ្នាក់រូបដើមលម្អើ។

¹⁷រួចហើយ បុរសនោះបាននាំខ្ញុំទៅទីលានខាងក្រៅនៃព្រះវិហារ។ ចូរមើល! នៅទីនោះមានបន្ទប់ ហើយមានក្រាលថ្មនៅទីលាន ជាមួយសាមសិបបន្ទប់ដែលបានក្បែកនៃក្រាលថ្ម។ ¹⁸កម្រាលថ្មស្ថិតនៅជាប់ខ្លោងទ្វារ ហើយមានទីនឹងស្មើនឹងប្រវែងរបស់ខ្លោងទ្វារ។ កម្រាលថ្មនេះមានកម្ពស់ទាបជាង។ ¹⁹រួចហើយបុរសនោះបានរាស់ពីចំងាយពីខាងមុខ នៃខ្លោងទ្វារទាប ទៅដល់បរិវេនខ្លោងទ្វារខាងក្នុង គឺមានមានប្រវែងមួយហត្ថ នៅទិសខាងកើត រហូតដល់ទិសខាងជើង។

²⁰រួចហើយលោកបានរាស់បណ្តោយ និងទីនឹងរបស់ខ្លោងទ្វារដែលនៅខាងជើងនៃទីដំនុំចម្រុះក្តីខាងក្រៅ។ ²¹មានបន្ទប់បី នៃម្ខាងៗរបស់ខ្លោងទ្វារ ហើយខ្លោងទ្វារហើយនិងដំបូលផ្លូវដើរ មានទំហំដូចគ្នាទៅនឹងខ្លោងទ្វារធំ គឺបណ្តោយហាសិបហត្ថ និងទីនឹងម្ភៃប្រាំហត្ថ។

²²ចំណែកបង្អួច ដំបូលផ្លូវដើរ បន្ទប់ និងដើមលម្អើ មានដូច ជានិងដូចខ្លោងទ្វារដែលបែរមុខទៅទិសខាងកើត។ ជណ្តើរដែលឡើងទៅខ្លោងទ្វារមានប្រាំពីរកាំ ហើយទៅដំបូលផ្លូវដើរ។ ²³មានខ្លោងទ្វារទីលានខាងក្នុង នៅខាងមុខខ្លោងទ្វារបែរមុខខាងជើង ហើយវាក៏មានខ្លោងទ្វារខាងកើត លោករាស់ពីខ្លោងទ្វារមួយទៅខ្លោងទ្វារមួយទៀត ឃើញមានប្រវែងមួយហត្ថ។

²⁴បន្ទាប់មក បុរសនោះនាំខ្ញុំទៅខ្លោងទ្វារទិសខាងត្បូង ច្រកផ្លូវ ហើយជញ្ជាំងរបស់វា ហើយដំបូលផ្លូវដើរ លោករាស់មាន ទំហំដូចគ្នានឹងខ្លោងទ្វារខាងក្រៅផ្សេងទៀត។ ²⁵មានបង្អួចបិតនៅក្នុងផ្លូវចូលហើយដំបូលផ្លូវដើររបស់វា ក៏ដូចខ្លោងទ្វារនោះដែរ។ ខ្លោងទ្វារខាងជើងហើយដំបូលផ្លូវដើររបស់វា មានបណ្តោយហាសិបហត្ថនិងទីនឹងមានម្ភៃប្រាំហត្ថ។

²⁶មានជណ្តើរដែលឡើងទៅខ្លោងទ្វារមានប្រាំពីរកាំ ហើយដំបូលផ្លូវដើររបស់វា មានឆ្នាក់ក្បាច់ដើមចាកលើជញ្ជាំងនៅសងខាង។ ²⁷ទីលានខាងក្នុងក៏មានខ្លោងទ្វារមួយនៅខាងត្បូង ហើយលោករាស់ពីខ្លោងទ្វារមួយទៅខ្លោងទ្វារមួយទៀត នៅខាងត្បូងនៅច្រកផ្លូវចូលមានប្រវែងមួយហត្ថ ដែលនៅពីចំងាយ។

²⁸ហើយបន្ទាប់មក បុរសនោះក៏បាននាំខ្ញុំចូលទៅទីលានខាងក្នុង តាមខ្លោងទ្វារដែលនៅទិសខាងត្បូង ដែលមានទំហំដូចទៅនឹងខ្លោងទ្វារម្ខាងទៀត។

²⁹ហើយបន្ទប់ ជញ្ជាំង និងដំបូលផ្លូវដើរ ក៏មានទំហំដូចគ្នា ខ្លោងទ្វារផ្សេងទៀតដែរ ហើយដំបូលផ្លូវដើរ គឺមានបង្អួចនៅជុំវិញទាំងអស់។ ហើយខ្លោងទ្វារខាងក្នុងហើយនិងដំបូលផ្លូវដើរ មានបណ្តោយហាសិបហត្ថ ទីនឹងម្ភៃប្រាំហត្ថ។ ³⁰ដំបូលផ្លូវដើរ ដែលនៅជុំវិញជញ្ជាំងខាងក្នុងមានបណ្តោយម្ភៃប្រាំហត្ថ និងទីនឹងប្រាំហត្ថ។ ³¹ដំបូលផ្លូវដើរបែរមុខទៅនឹងទីលានខាងក្រៅ ដែលលើជញ្ជាំងមានឆ្នាក់ក្បាច់ដើមចាក ហើយមានជណ្តើរដែលឡើងទៅខាងលើ។

³²ហើយក្រោយមក លោកបាននាំខ្ញុំចូលទៅទីលានខាងក្នុង តាមខ្លោងទ្វារខាងកើត ដែលលោករាស់ខ្លោងទ្វារមានទំហំដូចគ្នា។ ³³បន្ទប់ទាំងនោះ ជញ្ជាំង និងដំបូលផ្លូវដើរ ក៏មានទំហំដូចគ្នាដែរ ខ្លោងទ្វារ ហើយមានបង្អួចជុំវិញ។ ខ្លោងទ្វារខាងក្នុងហើយដំបូលផ្លូវដើរ មានបណ្តោយហាសិបហត្ថ ទីនឹងម្ភៃប្រាំហត្ថ។

³⁴ដំបូលផ្លូវដើរបែរមុខទៅនឹងទីលានខាងក្រៅ វាមានឆ្នាក់ក្បាច់ដើមចាកលើសងខាងវា ហើយមានជណ្តើរប្រាំបីកាំដែលឡើងទៅលើ។

³⁵បន្ទាប់មក លោកក៏បាននាំខ្ញុំទៅខ្លោងទ្វារខាងជើង ហើយធ្វើការរាស់ខ្លោងទ្វារឃើញមានទំហំដូចគ្នាទៅនឹងខ្លោងទ្វារផ្សេងៗ។ ³⁶ចំណែកបន្ទប់ទាំងនោះ ជញ្ជាំង និងដំបូលផ្លូវដើរ មានទំហំដូចគ្នានឹងខ្លោងទ្វារផ្សេងដែរ ហើយមានបង្អួចជុំវិញ។ ច្រកផ្លូវចូល ហើយដំបូលផ្លូវដើរមានបណ្តោយហាសិបហត្ថ ទីនឹងម្ភៃប្រាំហត្ថ។

³⁷ដំបូលផ្លូវដើរបែរមុខនឹងទីលានខាងក្រៅ មានឆ្នាក់ក្បាច់ដើមចាកទាំងសងខាងលើវា ហើយមានជណ្តើរប្រាំឡើងទៅខាងលើ។

³⁸មានបន្ទប់មួយដែលមានទ្វារនៅតាមផ្លូវច្រកចូលទៅខាងក្នុង។ កន្លែងដែលគេលាងជ័រតង្វាយដុត។ ³⁹មានតុពីរនៅសងខាងនៃដំបូលផ្លូវដើរ សម្រាប់ថ្វាយជាតង្វាយដុត ដែលបានសម្លាប់រួចហើយ និងយញ្ញបូជាសុំឲ្យរួចពីបាប និងយញ្ញបូជាសុំលើកលែងទោស។

⁴⁰តាមជញ្ជាំងនៃទីធ្លា ទៅដល់ខ្លោងទ្វារខាងជើង មានតុពីរ។ ហើយនៅម្ខាងទៀត នៅនោះមានតុពីរដែរខ្លោងទ្វារដំបូលផ្លូវដើរ។ ⁴¹មានតុបួននៅម្ខាងតាមខ្លោងទ្វារ ពួកគេធ្វើការសម្លាប់សត្វ នៅលើតុទាំងប្រាំបី។

⁴²មានតុបួនទៀតដែលធ្វើពីផ្ទាំងថ្ម សម្រាប់ធ្វើពិធីយញ្ញបូជា មានបណ្តោយមួយហត្ថកន្លះ ទីនឹងមួយហត្ថកន្លះ និងកម្ពស់មួយហត្ថ។ នៅលើតុទាំងនោះពួកគេបានដាក់ឧបករណ៍សម្រាប់អារ កសត្វថ្វាយតង្វាយដុត និងថ្វាយយញ្ញបូជាផង។ ⁴³មានទំពក់ពីរ

ចុងទីនឹងនិងលើតាមបណ្តោយចុងយ៉ាងជាប់ជាមួយនិងដំបូលផ្លូវដើរជុំវិញ ហើយចំណែកសាច់សម្រាប់ធ្វើយញ្ញបូជា ពួកគេបានដាក់នៅលើតុ។

⁴⁴ជិតខ្លោងទ្វារខាងក្នុង នៅទីធ្លាខាងក្នុង មានបន្ទប់សម្រាប់អ្នកចម្រៀង។ បន្ទប់មួយក្នុងចំណោមនោះនៅខាងជើង ហើយមួយទៀតខាងត្បូង។ ⁴⁵លោកប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «បន្ទប់បែរមុខទៅទិសខាងត្បូង សម្រាប់ពួកបូជាចារ្យដែលបំពេញការងារក្នុងព្រះដំណាក់។

⁴⁶បន្ទប់បែរមុខទៅទិសខាងជើង សម្រាប់ពួកបូជាចាញ់ដែលបំពេញការងារនៅទីអាសនៈ។ អ្នកទាំងនោះជាកូនចៅរបស់លោកសាដុក ក្នុងតុលសម្ព័ន្ធលេវី»។

⁴⁷បន្ទាប់មក លោកវាស់ទីធ្លាដែលមានរាងបួនជ្រុងស្មើ បណ្តោយមានប្រវែងមួយហត្ថ និងទទឹងមានមួយហត្ថ ជាមួយនិងអាសនៈស្ថិតនៅមុខនៃព្រះដំណាក់។

⁴⁸បន្ទាប់មកបុរសនោះនាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងដំបូលផ្លូវដើរនៃព្រះដំណាក់ហើយ លោកវាស់ក្របទ្វាររបស់វា ដែលមានប្រវែងប្រាំហត្ថ ក្រាស់ទាំងសងខាង។ ផ្លូវចូលរបស់វាមានទទឹងដប់បួនហត្ថ ហើយជញ្ជាំងសងខាងរបស់វាមាន ប្រវែងបីហត្ថ។⁴⁹បណ្តោយដំបូលផ្លូវដើរមានម្ភៃហត្ថ និងទទឹងដប់មួយហត្ថ។ មានជណ្តើរឡើងទៅកាន់បន្ទប់ ហើយមានសសរ គឺម្ខាងៗមានបង្គោលមួយផងដែរ។

41 ¹ហើយក្រោយមក លោកក៏បាននាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងព្រះដំណាក់ទីសក្ការៈ លោកវាស់ក្របទ្វារទាំងនោះមានទទឹងប្រាំមួយហត្ថ។²ផ្លូវចូលមានទទឹងដប់ហត្ថ ជញ្ជាំងទាំងសងខាងវិញ មានបណ្តោយប្រាំហត្ថ។ ហើយក្រោយមក លោកវាស់ទំហំនៃទីសក្ការៈ មានបណ្តោយសែសិបហត្ថ ហើយទទឹងម្ភៃហត្ថផងដែរ។

³បន្ទាប់មក បុរសនោះចូលទៅខាងក្នុងទីបរិសុទ្ធរាស់សសរមាត់ទ្វារ ឃើញមានកម្រាស់ពីរហត្ថ ហើយមានទទឹងទ្វារចូលប្រាំមួយហត្ថ។ ជញ្ជាំងទាំងពីរនៅសងខាងមានប្រាំពីរហត្ថ។⁴ហើយក្រោយមក លោកក៏បានវាស់បណ្តោយនៃបន្ទប់ ទីសក្ការៈ ដែលមានម្ភៃហត្ថ។ ហើយនិងទទឹងម្ភៃហត្ថ នៅខាងមុខនៃព្រះវិហារ។ រួចហើយលោកក៏បាននិយាយប្រាប់ខ្ញុំថា «នេះជាទីកន្លែងសក្ការៈបរិសុទ្ធបំផុត»។

⁵ហើយលោកក៏បានវាស់ជញ្ជាំងខណ្ឌព្រះដំណាក់ ឃើញមានកម្រាស់ប្រាំមួយហត្ថ។ បន្ទប់អមជុំវិញព្រះដំណាក់មានទទឹងបួនហត្ថ។⁶បន្ទប់អមជុំវិញទាំងនោះ មានបីជាន់ ក្នុងមួយជាន់មានសាមសិបបន្ទប់។ បន្ទប់នីមួយៗស្ថិតនៅតាមជញ្ជាំងខាងក្រៅដែលព័ទ្ធជុំវិញព្រះដំណាក់ គឺមិននៅតាមជញ្ជាំងទីសក្ការៈទេ។ បន្ទប់ ជាន់ខាងលើទូលាយជាងបន្ទប់នៅជាន់ក្រោម ព្រោះផ្នែកខាងលើ កម្រាស់ជញ្ជាំងដែលព័ទ្ធជុំវិញព្រះវិហារតូចជាងកម្រាស់ផ្នែកខាងក្រោម។⁷ហេតុនេះហើយ បានជាកាលណាគេឡើងទៅខាងលើកាន់តែខ្ពស់ នោះកាន់តែមានកន្លែងទូលាយជាង តាមរយៈនោះពួកគេអាចឡើងពីជាន់ក្រោមទៅជាន់កណ្តាល រួចទៅជាន់ ខាងលើផងដែរ។

⁸ក្រោយមក ខ្ញុំមើលឃើញផ្នែកមួយនៅជុំវិញព្រះដំណាក់ គ្រិះសម្រាប់ទំហំមានពេញមួយលើរង្វាស់ គឺបណ្តោយប្រាំមួយហត្ថ។⁹ទទឹងនៃជញ្ជាំងដែលនៅខាង ក្រៅមានប្រាំហត្ថ។ មានទីធ្លាដែលនៅចន្លោះខាងក្រៅ នៃបន្ទប់ក្នុងទីសក្ការៈ។

¹⁰នៅផ្នែកម្ខាងទៀត របស់ទីធ្លាបើកចំហរជាកន្លែងបូជាចារ្យបន្ទប់ខាងក្រៅ ទំហំនេះមានប្រវែងម្ភៃហត្ថ ដែលសង់ឡើងនៅជុំវិញកន្លែងទីសក្ការៈ។¹¹មាន ទ្វារចូលទៅខាងក្នុងបន្ទប់ពីទីធ្លាចំហរម្ខាងទៀត ច្រកចូលដែលនៅទិសខាងជើង ច្រកមួយទៀតគឺនៅទិសខាងត្បូងផងដែរ។ ប្រវែងទទឹងមានប្រាំហត្ថជុំវិញ។

¹²មានអាគារមួយបែរមុខទៅទីធ្លានៅទិសខាងលិច មានទទឹងចិតសិបហត្ថ។ បណ្តោយកៅសិបហត្ថ ហើយជញ្ជាំងមានកម្រាស់ប្រាំហត្ថ។¹³ក្រោយមកទៀត បុរសទាំងនោះក៏វាស់ព្រះដំណាក់ ឃើញមានបណ្តោយប្រវែងមួយរយហត្ថ។ ហើយចំណែកទីធ្លា អាគារ និងជញ្ជាំង ក៏មានបណ្តោយប្រវែងមួយរយហត្ថផង ដែរ។¹⁴សម្រាប់ជញ្ជាំងខាងមុខនៃព្រះដំណាក់ និងទីធ្លាដែលនៅទិសខាងកើតវិញ គឺមានប្រវែងមួយរយហត្ថដូចគ្នា ចេញពីកន្លែងទីសក្ការៈ។

¹⁵ហើយបុរសនោះក៏បានវាស់បណ្តោយរបស់អាគារ ដែលស្ថិតនៅខាងក្រោយទីសក្ការៈនៅទិសខាងលិច ហើយវិចិត្រសាល នៅសងខាងផង ឃើញមានប្រវែង មួយរយហត្ថ។ កន្លែងបរិសុទ្ធ ហើយដំបូលផ្លូវដើរ¹⁶នៅខាងក្នុងបង្អួច មានដាក់បង្អួចចម្រើងដែក ហើយវិចិត្រសាលនៅជុំវិញដែលជាន់ទីបីមានបន្ទះឈើ។¹⁷ចាប់ ពីលើទ្វាររហូតដល់ក្នុងទីសក្ការៈ ហើយទីធ្លាជាមួយជញ្ជាំងមានក្បាច់លំអ។

¹⁸វាមានក្បាច់ចេរូបីនិង ក្បាច់ដើមចាក ដែលមានរូបដើមចាកមួយ រូបចេរូបីន ពីរ នៅឆ្វាស់គ្នាផងដែរ ហើយចេរូបីនមានមុខពីរ។¹⁹មុខរបស់បុរសនោះមើលទៅ រកដើមចាកម្ខាង ហើយមុខសិង្កមើលទៅរកដើមចាកនៅម្ខាងទៀត។ រូបទាំងនោះគឺនៅបន្តបន្ទាប់គ្នាព័ទ្ធជុំវិញព្រះដំណាក់។²⁰តាំងពីដំបូលនៃផ្លូវចូល ចេរូបីន និងក្បាច់ដើមចាក មានឆ្លាក់នៅលើជញ្ជាំងខាងក្រៅនៃព្រះដំណាក់។

²¹ក្របទ្វារនៃកន្លែងបរិសុទ្ធមានរាងបួនជ្រុង។ លក្ខណៈរបស់វាគឺដូចទៅនឹង²²ដូចអាសនៈធ្វើពីឈើ ខាងមុខនៃកន្លែងបរិសុទ្ធ កម្ពស់បីហត្ថ និងបណ្តោយពីរ ហត្ថ ទាំងសងខាង។ បង្គោលវានៅតាមកាច់ជ្រុង គោល ដាក់ក្រប បានធ្វើពីឈើ។ បុរសនោះពោលមកខ្ញុំថា៖ «នេះជាតុតម្កល់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់»។

²³មានទ្វារពីរសម្រាប់កន្លែងចរិសុទ្ធ ហើយនិងនៅទីបរិសុទ្ធបំផុត។²⁴ទ្វារទាំងនេះបត់បានពីរបត់ នៃទ្វារបន្ទះនីមួយៗ ពីរបន្ទះសម្រាប់ទ្វារមួយ ហើយពីរបន្ទះ សម្រាប់ផ្សេងមួយទៀត។

²⁵មានឆ្លាក់នៅលើទ្វារទាំងនោះ នៅលើទ្វារនៃកន្លែងបរិសុទ្ធមានក្បាច់ចេរូបីន និងដើមចាក ដូចនៅតាមជញ្ជាំងដែរ ហើយធ្វើពីឈើសម្រាប់ដំបូលផ្លូវដើរ នៅផ្នែកខាងមុខ។²⁶មានបង្អួចចម្រើងដែក និងក្បាច់ដើមចាកនៅម្ខាងទៀតនៃដំបូលផ្លូវដើរ។ នេះគឺជាទំហំបន្ទប់នៃព្រះដំណាក់ ហើយបន្ទប់ទាំងនោះក៏មានដំបូលលយចេញដែរ។

42 ¹បន្ទាប់មក បុរសនោះបញ្ជូនខ្ញុំចេញទៅទីធ្លាខាងក្រៅ ផ្នែកខាងជើង ហើយនាំខ្ញុំទៅបន្ទប់ផ្សេងៗ ដែលនៅមុខទីធ្លាខាងក្រៅនិង ទិសខាងជើងនៃជញ្ជាំងខាងក្រៅ។²បន្ទប់ទាំងនោះមាន មានបណ្តោយមួយរយហត្ថ ហើយនៅពីខាងមុខមានទទឹងហាសិបហត្ថ។

³មានបន្ទប់ខ្លះបែរមុខទៅទីធ្លាខាងក្នុង ហើយដែលមានប្រវែងម្ភៃហត្ថចេញពីទីសក្ការៈ។ មានបីជាន់នៃបន្ទប់ទាំងនោះ ហើយមួយផ្នែក ខាងលើអាចមើលមកមួយខាងក្រោមបាន ហើយគ្រប់ជាន់ទាំងអស់គឺមានផ្ទះដើរ។ បន្ទប់ខ្លះទៀតក៏អាចមើលឃើញទីធ្លាខាងក្រៅផងដែរ។

⁴នៅពីមុខបន្ទប់ទាំងនោះមានច្រកមួយ ទទឹងដប់ហត្ថ និងបណ្តោយមួយរយហត្ថ។ ទ្វារបន្ទប់ទាំងនោះបែរមុខទៅទិសខាងជើង។⁵ប៉ុន្តែបន្ទប់ជាន់ខាងលើតូច ជាង សម្រាប់ផ្លូវដើរ ដោយសារមិនសូវមានកន្លែងធំ ដូចដែលគេបានធ្វើនៅខាងក្រោមនិងជាន់កណ្តាលនៃអាគារ។⁶ដ្បិត នៅជាន់ទីបីនៃអាគារនោះ គឺអត់មាន សសរដូចសសរនៅក្នុងទីធ្លាទេ។ ហេតុនេះហើយ បានជាបន្ទប់នៅជាន់ខ្ពស់ តូចជាងក្នុងទំហំបើប្រៀបទៅនឹងបន្ទប់ ដែលនៅជាន់ក្រោមនិងកណ្តាល។

⁷នៅជញ្ជាំងខាងក្រៅ នៅតាមបណ្តោយបន្ទប់ ដើម្បីចេញទៅទីធ្លាខាងក្រៅ គឺមានប្រវែងហាសិបហត្ថ ដែលវានៅចំពីមុខបន្ទប់តែម្តង។⁸ដ្បិតបន្ទប់ដែលនៅជាប់ នឹងទីលានខាងក្រៅនោះ មានប្រវែងហាសិបហត្ថដែរ ហើយបន្ទប់ទាំងនោះបែរមុខទៅរកទីសក្ការៈ មានប្រវែងមួយរយហត្ថ។⁹នៅក្រោមបន្ទប់ទាំងនោះ មានទ្វារ ចូលពីទីលានខាងក្រៅ តាមទិសខាងកើត សម្រាប់ឲ្យចូលពីទីធ្លាខាងក្រៅ។

¹⁰នៅតាមជញ្ជាំងនៃទីធ្លាផ្នែកខាងកើតនៃទីធ្លាខាងក្រៅ ដែលនៅទល់មុខផ្នែកខាងក្នុង ដែលទល់នឹងទីសក្ការៈ ក៏មានបន្ទប់ជាច្រើនដែរ។

¹¹ជាមួយផ្លូវដើរនៅពីមុខ បន្ទប់ទាំងនោះ។ បន្ទប់ទាំងនោះគឺមានច្រកមួយដូចនៅមុខបន្ទប់ជួរខាងជើង។ បន្ទប់ទាំងនោះ គឺមានបណ្តោយ មានទទឹងដូចគ្នា ហើយមានផ្លូវចេញចូល មានទ្រង់ទ្រាយ ដូចទៅនឹងទ្វារដែរ។¹²នៅទិសខាងត្បូង មានទ្វារមួយចូលទៅបន្ទប់ទាំងនោះ ហើយវាក៏ដូចគ្នានឹងទិសខាងជើងដែរ។ ផ្លូវឆ្លង នៅខាងក្នុងមានទ្វារ នៅលើក្បាលរបស់វា ហើយផ្លូវឆ្លងឆ្ពោះទៅកាន់បន្ទប់ផ្សេងទៀត។ នៅទិសខាងកើតក៏មានទ្វារចូល ទៅក្នុងផ្លូវឆ្លងដល់ចុងបំផុត។

¹³បុរសនោះប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «បន្ទប់ជួរខាងជើង និងបន្ទប់ជួរខាងត្បូង ដែលនៅទល់មុខនឹងទីធ្លាក្រៅ ជាបន្ទប់ទីសក្ការៈ ជាកន្លែងដែលពួកបូជាច្បាច់ចូលទៅថ្វាយបង្គំ ព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបរិភោគអាហារបរិសុទ្ធបំផុត។ ក្នុងបន្ទប់ទាំងនោះ មានដាក់របស់បរិសុទ្ធនៅទីនោះ តង្វាយអំបាវ តង្វាយលោះបាប តង្វាយលើកលែងទោស ដ្បិតកន្លែងនោះជាកន្លែងបរិសុទ្ធ។¹⁴ពេលពួកបូជាច្បាច់ចូលទៅទីនោះ គេពុំអាចចេញមកទីបរិសុទ្ធទៅលានខាងក្រៅទេ គឺត្រូវទុកសម្លៀកបំពាក់ដែលគេស្លៀក ពាក់ ពេលបំពេញមុខងារនោះ នៅក្នុងទីបរិសុទ្ធ។ ពួកគេត្រូវស្ងៀមពាក់ផ្សេងមុខចេញទៅខាងក្រៅជួយមនុស្ស»។

¹⁵បុរសនោះបានបញ្ចប់រាស់ព្រះដំណាក់ខាងក្នុងរួចរាល់ហើយ ហើយលោកនាំខ្ញុំចេញតាមខ្លោងទ្វារដែលបែរមុខទៅខាងកើត ហើយវាស់នៅបរិវេណដែលនៅ ជុំវិញនោះ។

¹⁶លោកវាស់នៅជ្រុងទិសខាងកើតជាមួយឈើវាស់ មានប្រវែងប្រាំរយហត្ថជាមួយឈើវាស់។¹⁷លោកក៏បានវាស់ជ្រុងទេសខាងជើង ហើយក៏ឃើញមានប្រវែង ប្រាំរយហត្ថឈើវាស់។¹⁸លោកក៏បានវាស់ជ្រុងទិសខាងត្បូង ហើយក៏ឃើញមានប្រវែងប្រាំរយហត្ថឈើវាស់។¹⁹លោកក៏បែរទៅជ្រុងទិសខាងលិច ហើយ វាស់ឃើញមានប្រវែងប្រាំរយហត្ថឈើវាស់ដូចគ្នាផងដែរ។

²⁰លោកវាស់ទាំងបួនជ្រុង។ វាមានជញ្ជាំងនៅជុំវិញវាមានបណ្តោយ ប្រវែងប្រាំរយឈើវាស់ ហើយមានទទឹងប្រាំរយហត្ថ ដើម្បីញែកឬទីបរិសុទ្ធចេញពីកន្លែងទូទៅ។

43 បុរសនោះក្រោយនកបាននាំខ្ញុំទៅកាន់ខ្លោងទ្វារខាងកើត។^១មើល! សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមកពីទិសខាងកើត សម្លេងរបស់ព្រះអង្គដូចជាទឹកធ្លាក់ជាច្រើន ហើយផែនដីភ្លឺដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។

^២វាបានផ្អែកទៅលើលក្ខណៈនិមិត្តដែលខ្ញុំបានឃើញនៅពេលនោះ ដោយផ្អែកទៅលើនិមិត្តដែលខ្ញុំបានឃើញ នៅពេលព្រះអង្គយាងមកកម្ទេចក្រុង យេរូសាឡឹម ហើយនិមិត្តទាំងពីរនេះក៏ដូចជានិមិត្ត ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅមាត់ទន្លេភេតដែរ ពេល ខ្ញុំក្រាប មុខដល់ដី។^៣ដូច្នេះសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ចូល មកក្នុងព្រះដំណាក់តាមខ្លោងទ្វារខាងកើត។^៤ក្រោយមកព្រះវិញ្ញាណក៏លើកខ្ញុំឡើង ហើយនាំខ្ញុំទៅដាក់កណ្តាលទីលានខាងក្នុង។ មើល! សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ស្ថិតនៅក្នុងព្រះដំណាក់។

^៥ពេលបុរសនោះនៅក្បែរខ្ញុំ ខ្ញុំឮមនុស្សម្នាក់និយាយចេញពីព្រះដំណាក់មកកាន់ខ្ញុំថា។^៦លោកបាននិយាយថា «កូនមនុស្សអើយ! កន្លែងនេះជាបល្ល័ង្ករបស់យើង និងជាកន្លែងដាក់ជើងរបស់យើងផង ហើយយើងនឹងស្ថិតនៅកន្លែងនេះជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលរហូតទៅ។ កូនចៅសុំអ៊ីស្រាអែល និងមិនប្រមាថនាម យើងទៀតទេ ឬស្តេចរបស់ពួកគេ ជាមួយនិងភាពគ្មានជំនឿរបស់គេ ឬជាមួយនិងកសាសនាសព្វស្តេចមកតម្កល់ទុកនៅទីខ្ពស់។^៧ពួកគេនឹងមិនប្រមាថនាមយើងដោយដាក់ច្រកចូលបន្ទាប់និងច្រកចូលយើងទេ ហើយក៏មិនដាក់ខ្លោងទ្វារបិតនៅជិតខ្លោងទ្វារយើងដែរ គឺគ្មានអ្វីទេតែជញ្ជាំងរាងយើងហើយពួកគេ។ ពួកគេធ្លាប់បានប្រមាថនាមបរិសុទ្ធយើងជាមួយការប្រព្រឹត្តអំពើស្អប់ខ្ពើម ដូច្នេះយើយលេបត្រជាក់គេជាមួយកំហឹងយើង។

^៨ឥឡូវនេះ ចូរឲ្យពួកគេយកចេញការខ្វះជំនឿ ហើយនិងសព្វស្តេចរបស់ពួកគេចេញឆ្ងាយពីយើង ហើយយើងនឹងនៅក្នុងចំណោមពួកគេរហូតទៅ។^៩កូនមនុស្សអើយ អ្នកខ្លួនឯងត្រូវប្រាប់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល ពីដំណាក់របស់យើង ដើម្បីឲ្យពួកគេខ្មាស់ដោយភាពទុច្ចរិតរបស់ពួកគេគួរគិតពីពាក្យទាំងអស់នេះ។^{១០}ដ្បិត ប្រសិនបើពួកគេបានខ្មាស់ ដោយព្រោះការអាក្រក់ដែលខ្លួនបានធ្វើ ហើយចូរប្រាប់ពួកគេឲ្យដឹងពីរបៀបនៃព្រះដំណាក់ ទ្រង់ទ្រាយ ច្រកចេញចូល ហើយនិងរបៀបតុបតែង ព្រមទាំងរបៀបចាត់ចែង និងក្បួនតម្រាបបែបយ៉ាង។ ចូរកត់ត្រាទុកដើម្បីឲ្យពួកគេឃើញនិងភ្នែកផង ដូច្នេះគេនឹងរក្សារបៀបតុបតែង ហើយច្បាប់ទាំងអស់ ដូចដែលគេស្តាប់តាម។

^{១១}នេះហើយជាបទបញ្ជានៃព្រះដំណាក់ នៅលើកំពូលភ្នំនោះ ទៅជុំវិញទាំងមូលនៃព្រំប្រទល់វា ហើយវាត្រូវជាទីបរិសុទ្ធបំផុត។ ចូរមើល! នេះគឺជាបទបញ្ជាសម្រាប់ព្រះដំណាក់។

^{១២}នេះជាទំហំនៃអាសនាដែលវាស់នៅក្នុងហត្ថ គឺហត្ថធំដែលត្រូវជាមួយហត្ថមួយទះ បាតនៃអាសនា ហើយបានកម្ពស់មួយហត្ថ បណ្តោយមួយហត្ថ។ ដូច្នេះ គែមនៅជុំវិញនៃអាសនា បានមួយហត្ថជម្រៅនៃទីងក៏មានមួយហត្ថដែរ។ ហើយព្រំព្រទល់ជុំវិញ ហើយព័ទ្ធជុំវិញគែមវានឹងមានមួយចំអាម។ នេះនឹងជាមូលដ្ឋាននៃអាសនា។^{១៣}ពីបាតដែលនៅលើដី ឡើងទៅដល់គន្លាក់ខាងក្រោមផ្នែកល នៃអាសនាមានពីរហត្ថ ហើយនិងទីងមួយហត្ថផងដែរ បន្ទាប់មក គឺបាត់តាំងពីគន្លាក់ក្រោម កម្ពស់នៃអាសនា គឺឡើងទៅដល់គន្លាក់ខាងលើ ដែលមានបួនហត្ថ ហើយនិងទីងមួយហត្ថតាមរង្វាស់។^{១៤}ដឹងក្រានអាសនាសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុត គឺមានបួនហត្ថ កម្ពស់ ហើយនិងមានស្នែងបួនចេញពីអាសនាឡើងទៅផងដែរ។^{១៥}ដឹងក្រានប្រទានអាសនា មានបណ្តោយដប់ពីរហត្ថ ទទឹងដប់ពីរហត្ថ បួនជ្រុងស្មើ។^{១៦}វាមានគន្លាក់ប្រវែងដប់បួនហត្ថ ទទឹងដប់បួនហត្ថ ទាំងបួនជ្រុងនីមួយៗ ហើយក៏មានគែមនៅព័ទ្ធជុំវិញកន្លះហត្ថ។ ហើយបាតក៏មួយហត្ថទាំងបួនជ្រុង ឯដណ្តើរនោះ បែរមុខទៅទិសខាងកើត។

^{១៧}បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ នេះគឺជាបទបញ្ជាសម្រាប់អាសនា នៅថ្ងៃដែលគេធ្វើវាឡើង ដើម្បីថ្វាយតង្វាយដុត ហើយប្រោះឈាមទៅលើអាសនានោះ។^{១៨}អ្នកនឹងត្រូវទទួលបានគោល្យោលស្មារម្ម មួយ សម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាប ដល់ពួកលេវីដែលជាបូជាច្បាញ ក្នុងពូជពង្សសាដុក ជាពួកអ្នកដែលចូលមកជិត ដើម្បីធ្វើការងារសម្រាប់យើង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

^{១៩}ហើយអ្នកនឹងត្រូវយកឈាមខ្លះនៃយញ្ញបូជាទៅប្រឡាក់ នៅអាសនានៃស្នែងទាំងបួន និងនៅគន្លាក់ទាំងបួនជ្រុង ហើយនៅគែមព័ទ្ធជុំវិញដែរ គឺយ៉ាងនោះ ដែលអ្នកត្រូវសម្អាត ហើយថ្វាយតង្វាយឲ្យឆ្អិននឹងអាសនា។^{២០}បន្ទាប់មក យកគោល្យោលដែលសម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាបដែរ ហើយត្រូវដុតនៅកន្លែងសម្រាប់ការនោះ នៅក្នុងព្រះវិហារខាងក្រៅទីសក្ការៈ។

^{២១}បន្ទាប់មក ដល់ថ្ងៃទីពីរអ្នកត្រូវថ្វាយពពែល្យោលល្អឥតខ្ចោះ សម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាប ហើយគេនឹងសម្អាតអាសនា ដូចជាបានសម្អាតដោយគោល្យោលនោះដែរ។^{២២}ពេលអ្នកបានសម្អាតអាសនាហើយ អ្នកត្រូវថ្វាយគោល្យោលស្មារម្មល្អឥតខ្ចោះ និងចៀមឈ្មោលមួយល្អឥតខ្ចោះ ពីហ្វូងចៀមទៀត។

^{២៣}ថ្វាយសត្វទាំងពីរនោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ រួចត្រូវឲ្យពួកបូជាច្បាញបាចអំបិលទៅលើ ហើយថ្វាយជាតង្វាយដុតដល់ព្រះអម្ចាស់។

^{២៤}អ្នកត្រូវរៀបពពែល្យោលមួយសម្រាប់ជាតង្វាយលោះបាបរាល់ៗថ្ងៃ ក្នុងរាងប្រាំពីរថ្ងៃ គេត្រូវរៀបគោល្យោលស្មារម្ម និងចៀមឈ្មោលល្អឥតខ្ចោះមួយពីហ្វូងសត្វដែរ។^{២៥}ពួកគេត្រូវឲ្យគេថ្វាយតង្វាយឲ្យឆ្អិននឹងអាសនា ក្នុងពេលប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយញែកចេញជាបរិសុទ្ធ គឺយ៉ាងនោះដែលគេត្រូវឆ្អិនអាសនា ហើយញែកចេញជាបរិសុទ្ធ។^{២៦}ពួកគេបានសម្រេចកំណត់ថ្ងៃទាំងនោះហើយ ហើយដល់ថ្ងៃទីប្រាំបី ហើយតទៅមុខ ត្រូវឲ្យពួកបូជាច្បាញរៀបចំថ្វាយតង្វាយដុតរបស់អ្នក និងតង្វាយមេត្រីរបស់អ្នកដែរ នៅលើអាសនា ហើយយើងនឹងទទួលអ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

44 ¹រួចហើយនាំខ្ញុំទៅតាមផ្លូវនៃទ្វារខាងក្រៅរបស់ទីសក្ការៈ ដែលបែរទៅទិសខាងកើត ទ្វារនោះនៅបិទ។²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ទ្វារនេះត្រូវបិទជានិច្ចជិត វានឹងមិនបើកឡើយ។ គ្មានមនុស្សណាចូលតាមទ្វារនេះដែរ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់គឺព្រះជាម្ចាស់នៃអ្វីស្រាវជ្រាវ បានយាងចូលតាមទ្វារនេះហើយ ហេតុនោះនឹងត្រូវបិទរហូត។³អ្នកដឹកនាំ នៅលើពួកអ្វីស្រាវជ្រាវ គឺអង្គុយបរិភោគពិធីដល់លៀងនៅចំពោះមុខព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេចូលមកតាមខ្លោងទ្វារដ៏បួលផ្លូវដើរ ហើយចេញទៅវិញតាមច្រកដដែល»។

⁴បន្ទាប់មក លោកនាំខ្ញុំទៅតាមផ្លូវនៃទ្វារខាងជើង ពីមុខព្រះដំណាក់។ ហើយខ្ញុំមើលឃើញ ចូលមើល! សិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ នៅពេញក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ រួចខ្ញុំដួលក្រាបផ្កាប់មុខចុះ។⁵ហើយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ ចូរផ្គង់ចិត្តរបស់អ្នក ត្រូវមើលដោយភ្នែក ហើយស្តាប់ដោយត្រចៀក តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលយើងនិយាយ ពីដំណើរបៀបទាំងប៉ុន្មានក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយពីបទបញ្ជាផង។ ចូរគិតចំពោះផ្លូវចូលព្រះដំណាក់ គឺទាំងផ្លូវចូលនិងចេញផង។

⁶រួចហើយអ្នកត្រូវនិយាយដល់ពួកអ្នកបោះបង្គោល កូនចៅអ្វីស្រាវជ្រាវថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចូរឲ្យអំពើគួរស្តាប់ខ្លឹមទាំងអស់របស់អ្នកល្មមចប់សម្រាប់អ្នកកូនចៅអ្វីស្រាវជ្រាវ អ្នកបាននាំពួកជនជាតិដទៃ ជាមនុស្សដែលមិនទទួលកាត់ស្បែកខាងចិត្ត ហើយខាងរូបសាច់ផង ឲ្យចូលមកនៅក្នុងទីសក្ការៈយើង ប្រមាថដំណាក់យើង ពេលអ្នកបានថ្វាយតង្វាយអាហារដល់យើង ព្រមទាំងខ្លាញ់និងឈាម ហើយបានផ្តាច់សេចក្តីសញ្ញារបស់យើង តាមរយៈទង្វើគួរស្តាប់ខ្លឹម។

⁸អ្នកមិនបានរក្សាបញ្ញើ ដែលនៅទីបរិសុទ្ធរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអ្នកបានតាំងជនជាតិដទៃ ឲ្យរក្សាបញ្ញើរបស់យើង និងឲ្យគេរក្សាទីបរិសុទ្ធរបស់យើងទៀត។

⁹ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ គ្មានជនជាតិដទៃណាមួយ ដែលមិនទទួលកាត់ស្បែកខាងចិត្ត និងខាងរូបសាច់ ឲ្យនៅចំណោមពួកអ្វីស្រាវជ្រាវ និងចូលក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់យើងទេ។

¹⁰ប៉ុន្តែ ពួកលើកដែលបានឃ្លាតឆ្ងាយពីយើង ពួកគេបានរង្វេងចេញពីយើង ទៅតាមរូបព្រះរបស់ពួកគេ តែគេនឹងត្រូវបង់ថ្លៃសម្រាប់អំពើបាបរបស់គេ។¹¹ពួកគេជាអ្នកបម្រើនៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់យើង ជាអ្នកមើលលើអស់ទាំងទ្វារនៃព្រះដំណាក់ហើយទាំងបម្រើក្នុងដំណាក់យើងផង ពួកគេជាអ្នកសម្លាប់និងតង្វាយដុតនិងយញ្ញបូជាសម្រាប់បណ្តាជន ហើយពួកគេត្រូវឈរនៅមុខប្រជាជន ហើយបម្រើអ្នកទាំងនោះ។¹²ដោយព្រោះគេបានធ្វើការប្រមាថយញ្ញបូជាដល់ព្រះរូបព្រះរបស់គេ គឺពួកគេបានដួលធ្លាក់ចុះសម្រាប់អំពើបានដល់កូនចៅអ្វីស្រាវជ្រាវផង។ ដូច្នេះហើយ យើងនឹងលើកដៃរបស់យើងស្បូននឹងទាស់ជាមួយពួកគេនេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ពួកគេនឹងត្រូវទទួលការដាក់ទោសរបស់គេ។

¹³ពួកគេមិនត្រូវចូលមកជិតយើង ដើម្បីធ្វើការងារជាសង្ឃដល់យើង ឬចូលទៅជិតរបស់បរិសុទ្ធនាមួយ ក្នុងអស់ទាំងវត្ថុបរិសុទ្ធបំផុតរបស់យើង ឆ្ងុយទៅវិញ ពួកគេនឹងបានផលអាក្រក់ហើយកំហុសរបស់ពួកគេ សម្រាប់ទង្វើគួរស្តាប់ខ្លឹមដែលគេបានធ្វើនោះ។¹⁴ប៉ុន្តែ យើងនឹងតាំងគេជាអ្នករក្សាបញ្ញើនៃព្រះដំណាក់សម្រាប់គ្រប់ការងារទាំងនោះ និងគ្រប់កិច្ចការហើយអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលធ្វើបានសម្រេច។

¹⁵ពួកលើកដែលជាបូជាច្បាញ ជាកូនសាដុក ដែលបានធ្វើបញ្ញើទីសក្ការៈយើង នៅវេលាដែលពួកកូនចៅអ្វីស្រាវជ្រាវ បានរង្វេងចេញឆ្ងាយពីយើង ពួកគេនឹងចូលមកជិតយើង ដើម្បីថ្វាយបង្គំយើងវិញ។ ពួកគេនឹងឈរនៅចំពោះយើង ដើម្បីថ្វាយខ្លាញ់ និងឈាម នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។¹⁶ពួកគេនឹងចូលមកក្នុងទីសក្ការៈរបស់យើង ក៏ចូលមកជិតតុរបស់យើង ដើម្បីថ្វាយបង្គំយើង ព្រមទាំងរក្សាបញ្ញើរបស់យើង។

¹⁷ដូច្នេះវានឹងបែបនេះ ពេលគេចូលទៅតាមទ្វារកំពែង ទីធ្លាខាងក្នុង ពួកគេនឹងត្រូវស្លៀកពាក់ដោយសំពត់ទេសឯក ដ្បិតគេមិនត្រូវពាក់អ្វីធ្វើពីរោមសត្វទេ ក្នុងទ្វារទីលានខាងក្នុង និងក្នុងព្រះដំណាក់។¹⁸បានរំលឹកឡើងវិញពីសំពត់ទេសឯកនៅលើក្បាល ហើយស្លៀកពាក់ខោស្លាបភ្លៅទេសឯកដែរ គេមិនត្រូវក្រវាត់ខ្លួនដោយអ្វីដែលនាំឲ្យបែកញើសទេ។

¹⁹កាលណាពួកគេចេញទៅទីលានខាងក្រៅ គឺទៅរកប្រជាជន ដែលនៅទីលានខាងក្រៅ នោះគេត្រូវដោះសម្លៀក បំពាក់ដែលគេស្លៀកពាក់សម្រាប់ធ្វើការងារចេញ ដាក់ទុកក្នុងបន្ទប់បរិសុទ្ធទាំងនោះ ហើយត្រូវស្លៀកពាក់ផ្សេងវិញ ដើម្បីមិនធ្វើឲ្យប្រជាជនបានបរិសុទ្ធ ដោយសារសម្លៀកបំពាក់របស់គេ។

²⁰ពួកគេក៏មិនត្រូវការសក់ កុំទុកឲ្យសក់របស់គេដុះវែងដល់ចងបាននោះឡើយ តែពួកគេត្រូវកាត់តម្រឹមសក់ក្បាលរបស់ពួកគេ។²¹គ្មានបូជាច្បាញណាម្នាក់ដឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ ក្នុងកាលដែលចូលទៅក្នុងទីលានខាងក្នុងឡើយ។²²ក៏មិនត្រូវយកតែស្រ្តីមេម៉ាយ ឬស្រ្តីប្តីលែង ធ្វើជាប្រពន្ធខ្លួនដែរ គឺត្រូវយកស្រ្តីក្រមុំ ពីពូជកូនចៅអ្វីស្រាវជ្រាវ ឬស្រ្តីមេម៉ាយណាដែលជាប្រពន្ធរបស់បូជាច្បាញកាលពីមុន។

²³ដ្បិតពួកគេត្រូវបង្រៀនប្រជាជនយើងឲ្យចេះសម្គាល់រាងបរិសុទ្ធ និងអ្វីដែលប្រមាថ ហើយឲ្យគេមើលដឹងរបស់ស្អាត និងរបស់ដែលមិនស្អាត។²⁴ក្នុងការទាស់ទែងគ្នា ពួកគេឈរជំនុំជម្រះក្តី ត្រូវឲ្យគេជំនុំជម្រះការនោះ តាមច្បាប់របស់យើង ព្រមទាំងរក្សាអស់ទាំងក្រឹត្យក្រម និងបញ្ញត្តិច្បាប់របស់យើង នៅអស់ទាំងបុណ្យមានកំណត់របស់យើងផង ហើយត្រូវឲ្យគេរក្សាថ្លៃសម្បទារបស់យើង ទុកជាបរិសុទ្ធដែរ។

²⁵ពួកគេនឹងមិនចូលទៅជិតខ្នាចស្លាប់ ឲ្យខ្លួនត្រូវសៅហ្មងទេ លើកលែងតែខ្នាចឪពុកឬម្តាយ កូនប្រុស ឬកូនស្រី បងប្អូនប្រុស ឬបងប្អូនស្រី ដែលមិនទាន់មានប្តីនៅឡើយ នោះគេនឹងឲ្យខ្លួនសៅហ្មង ដោយព្រោះខ្នាចអ្នកទាំងនោះបាន។²⁶បន្ទាប់ ពីបូជាច្បាញក្លាយជាមិនស្អាត ពួកគេត្រូវរាប់ប្រាំពីរថ្ងៃសម្រាប់បូជាច្បាញនោះ។²⁷លុះដល់ថ្ងៃដែលចូលទៅក្នុងទីលានខាងក្នុងនៃទីបរិសុទ្ធ ក្នុងទីបរិសុទ្ធដើម្បីបម្រើ ត្រូវថ្វាយតង្វាយលោះបាបរបស់ខ្លួន នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

²⁸ការនេះនឹងជាមរតករបស់គេ គឺយើងជាមរតករបស់គេ ហើយអ្នករាល់គ្នាឲ្យមិនបានឲ្យទ្រព្យសម្បត្តិ នៅក្នុងអ្វីស្រាវជ្រាវទេ យើងនឹងជាទ្រព្យរបស់គេហើយ!

²⁹ពួកគេនឹងស៊ីតង្វាយអាហារ តង្វាយលោះបាប ហើយគ្រប់របស់ទាំងអស់ដែលបានថ្វាយដាច់ដល់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងពួកអ្វីស្រាវជ្រាវ នោះបានជាបស់គេទាំងអស់។

³⁰ផលដ៏បូងដែលល្អបំផុតនៃអ្វីទាំងអស់ ហើយគ្រប់ទាំងចំណែក អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលបានពីចំណែករបស់អ្នក វាជាបស់ពួកបូជាច្បាញ ហើយយើងនឹងថ្វាយម្សៅល្អបំផុតដល់អ្នកដល់ពួកបូជាច្បាញ ដូច្នេះព្រះពរនឹងនៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះអង្គ។³¹ពួកបូជាច្បាញមិនត្រូវស៊ីសាច់សត្វ ដែលស្លាប់ដោយជំងឺ ឬស្លាប់ដែលសត្វផ្សេងបានខាំហែក ទោះបីជាសត្វហើរ ឬសត្វជើងបួន។

45 ¹ពេលណាអ្នករាល់គ្នាចាប់ផ្តើម ដើម្បីបែងចែកទឹកដីដែលជាមតិក អ្នកត្រូវញែកដីមួយចំណែកទុកជាដីសក្ការៈសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ការថ្វាយ ដីគឺត្រូវតែកន្លែងបរិសុទ្ធ ដីនោះមានបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ និងទទឹងមួយម៉ឺនហត្ថ។ វានឹងបរិសុទ្ធ នៅកន្លែងជុំវិញរបស់វាផងដែរ។²ចេញពីទីនោះ មានទំហំប្រាំរយហត្ថ ឬនជ្រុង ដែលនៅទីធ្លាពីរដុំវិញ ទីសក្ការៈជាមួយព្រំព្រាស់ជុំវិញ មានទទឹងហាសិបហត្ថទៀត។

³ពីកន្លែងនេះអ្នកនឹងវាស់ដំបូលផ្លូវដើរ មានបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ និងទទឹងមួយម៉ឺនហត្ថ ហើយនឹងវាស់ទីសក្ការៈជាកន្លែងបរិសុទ្ធបំផុត។⁴វាជាកន្លែង បរិសុទ្ធនៅក្នុងទឹកដីនោះ សម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ ដែលបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដែលចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ដើម្បីបម្រើព្រះអង្គ។ ទីនោះជាកន្លែងសម្រាប់សង់ផ្ទះ ពួកគេហើយ ហើយជាកន្លែងបរិសុទ្ធសម្រាប់ទីបរិសុទ្ធ។⁵ដូច្នោះវានឹងមានបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ និងទទឹងមួយម៉ឺនហត្ថទៀត ហើយវានឹងសម្រាប់ក្រុងពួក លេវី ដែលធ្វើការនៅក្នុងព្រះដំណាក់។

⁶អ្នកនឹងត្រូវរៀបចំទុកសម្រាប់ទីក្រុងទទឹងប្រាំពាន់ បណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ កន្លែងបន្ទាប់ទីនោះ ត្រូវបម្រុងទុកសម្រាប់ជាទីកន្លែងបរិសុទ្ធ ទីក្រុងនេះគឺជាបន្ទប់ស្នាក់នៅស្រីអែលទាំងអស់។⁷ដីមួយចំណែកសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ គឺនៅទាំងសងខាងកន្លែងទុកបម្រុងសម្រាប់ទីបរិសុទ្ធហើយទីក្រុង។ គឺពីព្រំ ប្រទល់ខាងលិចហើយទៅខាងកើត។ ប្រវែងដីនោះ គឺបានស្មើគ្នាទៅនឹងបណ្តោយដីរបស់ខ្លោងទ្វារដែលមានដំបូលផ្លូវដើរ ពីខាងលិចទៅដល់ខាងកើត។

⁸ដីនេះគឺជាសម្បត្តិសម្រាប់ អ្នកដឹកនាំក្នុងអ៊ីស្រាអែល។ អ្នកដឹកនាំរបស់យើង នឹងមិនសង្កត់សង្កិនប្រជាជនរបស់យើងទៀតទេ ពួកគេនឹងចែកដីដល់កូនចៅ អ៊ីស្រាអែល តាមកូលសម្ព័ន្ធរបស់គេ។

⁹ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ គឺវាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នក ពួកអ្នកដឹកនាំនៃអ៊ីស្រាអែល! ចូរលះបង់សេចក្តីឃោរឃៅ ហើយការជិះជាន់ សូមធ្វើតាម យុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិត! ឈប់បណ្តេញប្រជាជនរបស់យើងចេញ! នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។¹⁰អ្នកត្រូវមានជញ្ជីងត្រឹមត្រូវ គឺរង្វាល់ពេញ ខ្នាត និងស្អាតស្អំ!¹¹ហើយនិងត្រូវមានចំណុះស្មើគ្នា ដើម្បីឲ្យបានមួយនោះ ដូច្នោះត្រូវជាមួយភាគក្នុងដប់ ក្នុងមួយចំណែក។ ហើយឲ្យរង្វាល់នោះ ត្រូវជាមួយភាគ ក្នុងដប់ ក្នុងមួយចំណែកដូចគ្នា រង្វាល់នោះរាប់តាមចំណែក។¹²សេកែល ត្រូវជាម្ភៃកេរ ហើយម៉ានេ ត្រូវជាម្ភៃ សេកែលបូកនឹងម្ភៃប្រាំសេកែល បូកនឹងដប់ប្រាំសេកែល សម្រាប់អ្នក។

¹³នេះគឺជាចំណែកដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយ គឺក្នុងស្រូវរង្វាល់ភោជ្ជសាលី មួយចំណែក ត្រូវថ្វាយមួយភាគក្នុងប្រាំមួយ ក្នុងមួយរង្វាល់ ហើយក្នុងស្រូវឱកមួយចំណែក ត្រូវថ្វាយមួយភាគក្នុងប្រាំមួយ ក្នុងមួយរង្វាល់ដែរ។¹⁴តាមទម្រង់បញ្ជាថ្វាយតង្វាយប្រេង គឺមួយបាចពីគំរនីមួយៗ ត្រូវថ្វាយមួយភាគក្នុងដប់ (ឯគំរនីនឹងហូរមើរ គឺ ត្រូវជាដប់បាច) ឬ។¹⁵ចំណែកក្នុងចៀមឬពពែ ត្រូវយកមួយក្នុងពីរយសត្វ ដែលរកស៊ីតំបន់ដែលមានទឹកនៃអ៊ីស្រាអែល នឹងប្រើសម្រាប់ថ្វាយតង្វាយដុត ឬនិងតង្វាយមេត្រី ដើម្បីឲ្យបានឆ្អិននឹងប្រជាជន នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹⁶ប្រជាជនទាំងឡាយដែលនៅក្នុងទឹកដី ត្រូវតម្រូវឲ្យថ្វាយតង្វាយនេះសម្រាប់អ្នកដឹកនាំនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។¹⁷គឺអ្នកដឹកនាំដែលមានចំណែកទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការតង្វាយដុត តង្វាយមេត្រី និងតង្វាយច្រូច នៅថ្ងៃបុណ្យ នៅថ្ងៃដើមខែ ហើយនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក គឺនៅគ្រប់បុណ្យមានកំណត់របស់ពួកអ្នកអ៊ីស្រាអែល នោះស្រេចនៅលើអ្នកដឹកនាំ លោកត្រូវរៀបចំតង្វាយសម្រាប់លោះបាប តង្វាយមេត្រី តង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រី ដើម្បីឲ្យបានឆ្អិន នឹងជំនួសឲ្យពួកអ្នកទទួលបាន ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

¹⁸ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ក្នុងខែដំបូង នៅថ្ងៃទីមួយ ក្នុងខែនោះ អ្នកត្រូវយកគោឈ្មោលស្មារមួយល្អឥតខ្ចោះ ហើយត្រូវសម្អាតទីបរិសុទ្ធ។

¹⁹ចំណែកពួកបូជាចារ្យត្រូវយកឈាមតង្វាយលោះបាបនោះ ទៅប្រឡាក់នៅក្របទ្វារនៃព្រះដំណាក់ ហើយនៅគន្លាក់នៃអាសនាទាំងបួនជ្រុង ព្រមទាំងនៅក្រប ទ្វារកំផែងនៃទីលានខាងក្នុងផង។²⁰អ្នកត្រូវធ្វើការនេះ គឺនៅថ្ងៃទីប្រាំពីរខែនោះ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗមានបាបដោយមិនតាំងចិត្ត ឬបដិសេធ ក្នុងផ្លូវនេះអ្នកត្រូវយកដង្វាយឆ្អិន ទៅថ្វាយនៅព្រះវិហារ។

²¹ក្នុងខែដំបូង នៃថ្ងៃទីដប់បួន នៃខែនោះ គឺនឹងមាន ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើបុណ្យរំលង ជាបុណ្យដែលត្រូវធ្វើអស់ប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយត្រូវស៊ីតែនំប៉័ងឥតដំបែម្យ៉ាង។

²²នៅថ្ងៃនោះ អ្នកដឹកនាំត្រូវរៀបចំគោឈ្មោលមួយ ទុកជាតង្វាយលោះបាប សម្រាប់ខ្លួនលោក និងបណ្តាជននៅក្នុងទឹកដីនោះផង។

²³ដ្បិតក្នុងរវាងប្រាំពីរថ្ងៃនៃបុណ្យ អ្នកដឹកនាំត្រូវរៀបចំតង្វាយដុតថ្វាយព្រះអម្ចាស់ គឺគោឈ្មោលប្រាំពីរ និងចៀមឈ្មោលប្រាំពីរ ឥតខ្ចោះ រាល់ថ្ងៃគ្រប់ប្រាំពីរថ្ងៃ នោះ ព្រមទាំងពពែឈ្មោលមួយរាល់ថ្ងៃដែរ ទុកជាតង្វាយលោះបាប។²⁴ហើយអ្នកដឹកនាំត្រូវរៀបចំតង្វាយមេត្រីដែរ គឺត្រូវយកមួយចំណែកសម្រាប់គោមួយ និងមួយ ចំណែកសម្រាប់ចៀមឈ្មោលមួយ ហើយប្រេងប្រាំបីកំប៉ុងសម្រាប់មេត្រីមួយចំណែក។

²⁵នៅក្នុងខែទីប្រាំពីរ ក្នុងថ្ងៃទីដប់ប្រាំ ក្នុងខែនោះ ក្នុងពេលបុណ្យនោះ អ្នកដឹកនាំត្រូវធ្វើដូច្នោះទៀតគ្រប់ប្រាំពីរថ្ងៃ តង្វាយដុត តង្វាយលោះបាប តង្វាយមេត្រី ហើយតង្វាយប្រេងដែរ។

46 ¹ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ «ខ្មោងទ្វារនៃទីលានខាងក្នុង បែរមុខទៅទិសខាងកើត ត្រូវបិទក្នុងរាងប្រាំមួយថ្ងៃដែលធ្វើការ តែដល់ថ្ងៃសប្បិទ ត្រូវបើកវិញ ព្រមទាំងនៅថ្ងៃចូលខែបើកដែរ។²អ្នកដឹកនាំ នឹងចូលតាមផ្លូវទីលានខាងក្រៅ តាមផ្លូវខ្លោងទ្វារហើយច្រកដំបូលផ្លូវដើរពីខាងក្រៅ ហើយ លោកឈរនៅពីមុខបង្គោលទ្វារខាងក្នុង ពេលពួកបូជាចារ្យ នឹងរៀបចំតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីរបស់លោក។ ហើយលោកនឹងថ្វាយបង្គំនៅត្រង់ទ្វារ ខាងក្នុងនោះ រួចលោកបែរជាចេញក្រៅទៅវិញ តែទ្វារនោះមិនត្រូវបិទទេរហូតដល់ពេលល្ងាច។

³មនុស្សនៅក្នុងទឹកដី នឹងថ្វាយបង្គំនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅមាត់ទ្វារនោះរាល់ថ្ងៃសប្បិទ និងថ្ងៃចូលខែដែរ។⁴តង្វាយដុតដែលពួកអ្នកដឹកនាំត្រូវថ្វាយដល់ ព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃសប្បិទ គឺកូនចៀមប្រាំមួយឥតខ្ចោះ និងចៀមឈ្មោលមួយឥតខ្ចោះ។⁵តង្វាយម្សៅ ត្រូវជាមួយចំងសម្រាប់ចៀមឈ្មោលនោះ ហើយតង្វាយ ម្សៅដែលសម្រាប់កូនចៀមទាំងនោះ ត្រូវតាមដែលលោកអាចនឹងថ្វាយបាន ព្រមទាំងប្រេងប្រាំបីកំប៉ុងសម្រាប់ម្សៅមួយចំងផង។

⁶នៅថ្ងៃចូលខែចូលមកដល់ លោកត្រូវថ្វាយគោឈ្មោលស្មារមួយឥតខ្ចោះ កូនចៀមប្រាំមួយនិងចៀមឈ្មោលមួយ សុទ្ធតែឥតខ្ចោះទាំងអស់។⁷លោកត្រូវ តែថ្វាយតង្វាយម្សៅមួយចំងសម្រាប់គោឈ្មោល និងមួយចំងសម្រាប់ចៀមឈ្មោលនោះ តែងកូនចៀមវិញ នោះត្រូវតាមដែលលោកអាចនឹងថ្វាយបាន ព្រម ទាំងប្រេងប្រាំបីកំប៉ុងសម្រាប់ម្សៅមួយចំងផង។⁸ពេលអ្នកដឹកនាំត្រូវចូលតាមផ្លូវទ្វារដំបូលផ្លូវដើរ ហើយក៏ត្រូវចេញទៅវិញ តាមផ្លូវដដែលដែរ។

⁹ប៉ុន្តែ ពេលប្រជាជនក្នុងទឹកដីចូលមក នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ នៅវេលាថ្ងៃបុណ្យមានកំណត់ នោះអ្នកណាដែលចូលតាមផ្លូវទ្វារទិសខាងជើង ដើម្បីនឹងថ្វាយបង្គំ ត្រូវតែចេញទៅតាមផ្លូវនៃទ្វារខាងត្បូងវិញ ហើយអ្នកណាដែលចូលតាមទ្វារទិសខាងត្បូង នោះត្រូវតែចេញតាមផ្លូវទ្វារខាងជើងទៅ គេមិនត្រូវវិលទៅវិញ តាម ផ្លូវនៃទ្វារដែលគេបានចូលនោះឡើយ គឺត្រូវចេញទៅតាមផ្លូវត្រង់ខាងមុខជារហូតទៅ។¹⁰ពួកដឹកនាំត្រូវចូលទៅនៅចំណោមពួកគេ រួចពេលគេចេញទៅ នោះនឹង ចេញទៅជាមួយគ្នាដែរ។

¹¹នៅថ្ងៃបុណ្យ ត្រូវថ្វាយតង្វាយម្សៅជាមួយចំងសម្រាប់គោឈ្មោលមួយ និងមួយចំងសម្រាប់ចៀមឈ្មោលមួយ ហើយកូនចៀមទាំងប៉ុន្មាននោះត្រូវតាមតែ លោកអាចនឹងថ្វាយបាន ហើយប្រេងត្រូវជាប្រាំបីកំប៉ុងសម្រាប់ម្សៅមួយចំង។¹²ពេលអ្នកដឹកនាំថ្វាយតង្វាយស្ម័គ្រពីចិត្ត ជាតង្វាយដុត ឬតង្វាយមេត្រី ទុកជា តង្វាយថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ស្ម័គ្រពីចិត្ត នោះត្រូវឲ្យគេបើកទ្វារខាងកើតនោះជូនលោក។ រួចលោកនឹងរៀបតង្វាយដុត និងតង្វាយមេត្រីរបស់លោក ដូចជាធ្លាប់ ធ្វើនៅថ្ងៃសប្បិទដែរ។ ស្រេចហើយ លោកនឹងចេញទៅ លុះលោកបានចេញទៅហើយ នោះគេនឹងបិទទ្វារវិញ។

¹³ក្នុងចំណុចនេះ អ្នកត្រូវឲ្យរៀបកូនចៀមមួយឥតខ្ចោះ អាមួយខ្ទប់ ទុកជាតង្វាយដុតថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវថ្វាយតង្វាយនេះរាល់ត្រីកធានិច្ច។¹⁴រាល់ ត្រីក ត្រូវរៀបតង្វាយម្សៅជាមួយផង គឺជាម្សៅមួយភាគក្នុងប្រាំមួយក្នុងមួយចំង និងប្រេងស្នើមមួយភាគក្នុងបីក្នុងមួយហ៊ិន ដើម្បីលាយនឹងម្សៅយ៉ាងម៉ដ្ឋនោះ ជាតង្វាយដែលថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច តាមច្បាប់ដ៏នៅជាដរាបតទៅ។¹⁵ពួកគេនឹងរៀបចំកូនចៀម តង្វាយម្សៅ និងប្រេងរាល់ត្រីក ទុកជាតង្វាយដុត ជានិច្ច។

¹⁶ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ប្រសិនអ្នកដឹកនាំចែកអំណោយអ្វីឲ្យកូនខ្លួន វាចេញពីទ្រព្យខ្លួនដែរ។ នោះនឹងបានជាបស់កូននោះ គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិ របស់គេ ទុកជាភេរអាករ។¹⁷ប៉ុន្តែបើលោកចែកអំណោយអ្វីពីមរតករបស់លោក ឲ្យដល់បាវរបស់ខ្លួនវិញ នោះនឹងបានជាបស់ផងបាវនោះ ដរាបដល់ឆ្នាំ ដែលមានសេរីភាព រួចនឹងត្រឡប់មកជាអ្នកដឹកនាំវិញ។ ទ្រព្យរបស់លោកផ្ទាល់ខ្លួនទើបជាមរតករបស់កូនលោកបាន។¹⁸អ្នកដឹកនាំមិនអាចយកមរតក ពីអ្នកដទៃទេ មកចែកឲ្យកូនខ្លួនបានទេ ដូច្នេះប្រជាជនយើងនឹងមិនខ្ចាត់ខ្ចាយទេ ប្រជាជនគ្រប់គ្នានឹងបានសម្បត្តិរបស់គេ។

¹⁹បន្ទាប់នោះ បុរសនោះបាននាំខ្ញុំទៅតាមផ្លូវចូល តាមទ្វារ ទៅក្នុងបន្ទប់បរិសុទ្ធសម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ ដែលបែរមុខទៅទិសខាងជើង ហើយមើល! ឃើញមាន កន្លែងមួយដែលឆ្ពោះទៅខាងលិច។²⁰លោកប្រាប់ខ្ញុំថា «នេះជាកន្លែងដែលពួកបូជាចារ្យត្រូវស្វែងតង្វាយ ដែលថ្វាយដោយព្រោះការរំលង និងតង្វាយលោះបាប ព្រមទាំងចម្អិនតង្វាយម្សៅ។ ពួកគេមិនត្រូវយកតង្វាយចូលទៅទីលានខាងក្រៅឡើយ ដ្បិតប្រជាជននឹងទៅជាបរិសុទ្ធ»។

²¹រួចហើយបុរសបាននាំខ្ញុំចេញទៅទីលានខាងក្រៅ ឲ្យខ្ញុំដើរទៅតាមទាំងបួនជ្រុងទីលាននោះ នោះឃើញមានទីលានមួយនៅគ្រប់ទាំងជ្រុងនៃទីលាន និងទីធ្លាក់ដទៃផង។²²គឺនៅជ្រុងទាំងបួននៃទីលាន មានទីលានតូចៗ បណ្តោយសែសិបហត្ថ ទទឹងសាមសិបហត្ថ ទីលានទាំងបួននោះមានទំហំប៉ុនគ្នា។

²³មានរបងមួយជួរធ្វើឡើងពីថ្មពីរជួរវិញទីធ្លាទាំងបួន ហើយមានចង្ក្រានធ្វើម្លប់ដែលនៅពីក្រោមរបងថ្មនោះ។²⁴បុរសនោះប្រាប់ខ្ញុំថា «នេះជាកន្លែងអ្នកបម្រើ ការងារក្នុងព្រះបរិវារ គឺស្វែងរកធុញ្ញូបុរាណរបស់មនុស្សទាំងឡាយ»។

47 ¹បន្ទាប់មក បុរសនោះក៏បាននាំខ្ញុំត្រឡប់ទៅទ្វារនៃព្រះវិហារ នៅទីនោះមានទឹកហូរចេញពីក្រោមមាត់ទ្វារនៃព្រះវិហារ ព្រះដំណាក់បែរមុខទៅទិសខាងកើត ដ្បិតខាងមុខព្រះវិហារនោះគឺបែរមុខខាងកើត ហើយទឹកនោះហូរមកក្រោម ពីខាងត្បូងនៃព្រះវិហារទៅខាងស្តាំនៃអាសនា។²ដូច្នេះហើយ លោកនាំខ្ញុំ ចេញទៅតាមផ្លូវនៃទ្វារកំផែងខាងជើង ហើយនាំវាទៅតាមផ្លូវខាងក្រៅ រហូតដល់ទ្វារកំផែងខាងក្រៅដែលបើកទៅខាងកើត ឃើញមានទឹកហូរចេញមកខាង ស្តាំទៅរកទិសខាងត្បូង។

³ក្នុងពេលដែលបុរសនោះបានចេញទៅខាងកើត នៅទីនោះបានរង្វាស់ខ្សែនៅក្នុងដៃគាត់ លោកវាស់មួយពាន់ហត្ថ ហើយ នាំខ្ញុំដើរកាត់ទឹក ហើយទឹកនោះបាន ត្រឹមភ្នែកគោល។⁴រួចហើយលោកក៏វាស់មួយពាន់ហត្ថទៀត រួចឲ្យខ្ញុំដើរកាត់ទៅ ទឹកត្រង់នោះបានត្រឹមក្បាលជង្គង់ រួចលោកវាស់មួយពាន់ហត្ថទៀត ក៏ឲ្យខ្ញុំលុយ កាត់ទៅ ត្រង់នោះទឹកដល់ត្រឹមចង្កេះ។⁵ហើយក្រោយមកទៀត លោកវាស់មួយពាន់ហត្ថទៀត ប៉ុន្តែមានទន្លេដែលខ្ញុំមិនអាចដើរឆ្លងកាត់បានទេ ដ្បិតទឹកបាន ឡើងកាន់តែខ្ពស់ ដែលទឹកនោះអាចល្មមនឹងហែលបាន គឺជាទន្លេដែលមិនអាចដើរឆ្លងកាត់បាននោះទេ។

⁶បុរសនោះនិយាយមកខ្ញុំ «កូនមនុស្សអើយ តើបានឃើញហើយឬ?» ហើយលោកនាំខ្ញុំឲ្យត្រឡប់ទៅមាត់ទន្លេនោះវិញ។⁷ដូចដែលខ្ញុំដើរមកវិញ តាមមាត់ ទន្លេមានដើមឈើជាច្រើនទាំងសងខាង។⁸បុរសនោះប្រាប់ខ្ញុំ «ទឹកនេះហូរចេញទៅទិសខាងកើត ធ្លាក់ចុះទៅដល់តំបន់អាវ៉ាប ហើយហូរធ្លាក់ទៅសមុទ្រអំបិល លុះហូរធ្លាក់ទៅក្នុងសមុទ្រហើយ ទឹកសមុទ្រនឹងទៅជាទឹកសាបវិញ។

⁹កន្លែងណាដែលទឹកទន្លេនោះហូរទៅ សត្វទាំងអស់ និងមានជីវិតរស់ ក៏មានត្រីច្រើន ដោយព្រោះទឹកនេះហូរទៅដល់ទីនោះ។ វានឹងធ្វើឲ្យទឹកប្រៃទៅជាទឹក សាបវិញ។ កន្លែងណាដែលទឹកទន្លេនេះហូរទៅដល់ នោះគ្រប់យ៉ាងនឹងមានជីវិតរស់។¹⁰រួចហើយវានឹងកើតឡើងជាមួយពួកនេសាទត្រីនៃអេនកេឌី នឹងឈរក្បែរទឹកនោះ ហើយនឹងមានកន្លែងសម្រាប់ហាលសំណាញ់ នៅកន្លែងអេនកេឌីលេម។ ទីនោះមានស្រីច្រើនប្រភេទនៅក្នុងសមុទ្រអំបិល ដូចជាត្រីនៅ ក្នុងសមុទ្រធំដែរ ដែលពួកគេបានបោះបង់ចោល។

¹¹ប៉ុន្តែ សមុទ្រអំបិលរាល់រាល់ហើយដឹកនាំ នឹងមិនបានសាបល្អទេ កន្លែងទាំងនោះនឹងបានទុកសម្រាប់ធ្វើអំបិលវិញ។¹²ចំណែកឯតាមមាត់ច្រាំងទាំងសង ខាងទន្លេនោះ នឹងមានដុះដើមឈើគ្រប់យ៉ាង សម្រាប់ជាអាហារ។ ស្លឹកវាមិនស្លឹកស្រពោនឡើយ ហើយផ្លែរបស់វាក៏មិនធ្លាក់ចុះដែរ។ មួយខែម្តងដើមឈើនឹងឲ្យ ផ្លែថ្មី ពីព្រោះទឹកនោះចេញពីទីសកលការៈមក ហូរស្រោចដើមឈើទាំងនោះ។ ផ្លែឈើបានសម្រាប់ជាអាហារ ចំណែកស្លឹកសម្រាប់យកទៅធ្វើថ្នាំព្យាបាល។

¹³ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ «នេះជារបៀបដែលអ្នករាល់គ្នានឹងចែកចែកដីសម្រាប់ កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលទាំងដប់ពីរ លោកយ៉ូសែបនឹងត្រូវបាន ពីរចំណែក។¹⁴អ្នករាល់គ្នានឹងបែងចែកស្មើគ្នា ដ្បិតយើងបានលើកដៃស្រពនឹងឲ្យទឹកដីនេះដល់បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នាហើយ។ ទឹកដីនេះនឹងត្រូវឲ្យដល់អ្នករាល់គ្នា ទុកជាមរតកដែរ។

¹⁵នេះគឺជាព្រំដែននៃទឹកដីនៅទិសខាងជើង ចាប់ពីសមុទ្រធំដោយតាមផ្លូវទៅហេតទ្វារ រួចហើយដល់សេដាត។¹⁶បន្ទាប់មកព្រំដែននឹងទៅដល់ បេរ៉ូថា ហើយដល់ស៊ីបរីមី ដែលនៅចន្លោះព្រំដែនដាម៉ាស ហើយនិង ហាសា ហាទីកូន ដែលនៅក្បែរព្រំដែននៃហាវ៉ាន។¹⁷ដូច្នេះព្រំដែនចាប់ពីសមុទ្រទៅដល់ ហាសាអេណាន នៅនិងព្រំប្រទល់ជាមួយដាម៉ាស ហើយហាម៉ាត់នៅខាងជើង។ នេះគឺជាផ្នែកនៃទឹកដីខាងជើង។

¹⁸នៅផ្នែកខាងកើត នៅក្នុងចន្លោះទឹកដីហាវ៉ាន និងទឹកដីដាម៉ាស ហើយចន្លោះទឹកដីកាឡាត របស់ទឹកដីអ៊ីស្រាអែលតាមដងទន្លេយ៉ែរដាន់។ អ្នកត្រូវវាស់ចាប់ពីព្រំប្រទល់រហូតដល់សមុទ្រខាងកើត ទាំងអស់នេះគឺជាផ្នែកខាងកើតនៃព្រំប្រទល់។¹⁹រួចហើយផ្នែកខាងត្បូង លាតសន្ធឹងចាប់ពីតាម៉ារ រហូត ដល់ទឹកមេរីបា កាដេស តាមជ្រោះទឹកមេស៊ីប ដែលហូរធ្លាក់ទៅសមុទ្រធំ ហើយនេះជាព្រំដែនខាងត្បូង។²⁰ហើយព្រំដែនខាងលិច គឺជាសមុទ្រធំ ចាប់ពីទល់ដែន នឹងទ្វារទឹកដីហាម៉ាត់។ នេះគឺជាផ្នែកខាងលិច។

²¹ក្នុងរបៀបនេះអ្នកត្រូវបែងចែកទឹកដីនេះ សម្រាប់អ្នក សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធនៃអ៊ីស្រាអែល។²²អ្នកត្រូវចែកគ្នាដោយចាប់ឆ្នោត ទុកជាមរតកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ហើយសម្រាប់ពួកជនជាតិដទៃ ដែលអាស្រ័យនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ជាពួកអ្នកដែលនឹងបង្កើតកូន នៅកណ្តាលអ្នកដែរ អ្នកទាំងនោះនឹងបានដូចអ្នកដែលកើត នៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល។ អ្នករាល់គ្នានឹងចាប់ឆ្នោត សម្រាប់មរតកនៅក្នុងកុលសម្ព័ន្ធនៃអ៊ីស្រាអែល។²³ហើយវានឹងកើតដែលជនជាតិដទៃទាំងនោះអាស្រ័យ នៅជាមួយ កុលសម្ព័ន្ធ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលកំពុងរស់នៅ។ អ្នកត្រូវឲ្យមរតកដល់គេដែល នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ»។

48¹ ទាំងនេះគឺជាឈ្មោះកុលសម្ព័ន្ធទាំងឡាយ។ កុលសម្ព័ន្ធជាននឹងទទួលមួយចំណែកពីទឹកដីដែលស្ថិតនៅតាមព្រំប្រទល់ចុងខាងជើងបំផុតគឺជាព្រំប្រទល់នៃអឺរ៉ុប។ ហេតុតាមបណ្តោយផ្លូវពីហេតឡូនទៅ លីប៊ុហាម៉ាត។ ហើយព្រំប្រទល់ម្ខាងទៀតទៅដល់ ហាសាអេណាន ព្រំប្រទល់ជាម៉ាស គឺទៅដល់ខាងជើងហាម៉ាត។ ព្រំប្រទល់ជាន់លាតសន្ធឹង ទៅដល់ទិសខាងលិច ទៅរហូតដល់សមុទ្រធំ។² កុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ៉ុស្តនៅជាប់នឹងទឹកដីជាន់ ចាប់ពីខាងកើតទៅខាងលិច អេស៊ីរ៉ុស្តបានមួយចំណែកដែរ។³ ជិតគ្នានិងព្រំប្រទល់អេស៊ីរ៉ុស្តដែលនៅផ្នែកកើតដល់ខាងលិច ណែបថាលីនឹងបានមួយចំណែកដែរ។

⁴ នៅជាប់ព្រំប្រទល់គ្នាណែបថាលីនៅជាប់នឹងគ្នាចាប់ពីខាងកើតទៅខាងលិច ម៉ាណាសេចាប់ពីខាងកើតទៅខាងលិច នឹងបានមួយចំណែកផងដែរ។
⁵ នៅជាប់ព្រំប្រទល់គ្នាម៉ាណាសេចាប់ពីខាងកើតទៅខាងលិច អេប្រាអ៊ីមនឹងបានមួយចំណែកដែរ។⁶ នៅជាប់គ្នាព្រំប្រទល់អេប្រាអ៊ីម ចាប់ពីខាងកើតទៅខាងលិច រូបេននឹងបានមួយចំណែកដែរ។⁷ នៅជាប់គ្នាព្រំប្រទល់រូបេន ចាប់ពីខាងកើតទៅខាងលិច យូដានឹងបានមួយចំណែកដែរ។
⁸ ដីសម្រាប់តង្វាយដែលអ្នកនឹងធ្វើ គឺជាប់នឹងព្រំប្រទល់ជាមួយយូដា ហើយពង្រីកចាប់ពីខាងកើតរហូតដល់ខាងលិច គឺមានទទឹងពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ខ្នាត។ ហើយបណ្តោយក៏ប៉ុននឹងចំណែកទឹកដីដទៃទៀត គឺចាប់តាំងពីខាងកើត រហូតដល់ខាងលិច ហើយព្រះវិហារត្រូវនៅកណ្តាលទីនោះ។⁹ ដីនៅត្រង់កន្លែងនេះ ជាតង្វាយដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះត្រូវបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ ហើយទទឹងមួយម៉ឺនហត្ថ។
¹⁰ កន្លែងនេះត្រូវតែ ញែកចេញជាកន្លែងដ៏មួយចំណែកដែលបរិសុទ្ធ ពួកបូជាចារ្យនឹងត្រូវបានទទួលចំណែកដីនេះ ដោយរាស់តាំងពីខាងជើងនោះ បណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ ហើយខាងលិច មានទទឹងជាមួយម៉ឺនហត្ថ ខាងកើតទទឹងមួយម៉ឺនហត្ថ ហើយខាងត្បូងបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ ចំណែកនៃកន្លែងបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងនៅកណ្តាលនោះ។¹¹ ដីនោះនឹងទុកសម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ ជាកូនចៅសាដុក ដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយក៏រក្សាបញ្ជើរបស់យើងមិនដែលរង្វេងចេញពីយើង ក្នុងកាលដែលពួកអ៊ីស្រាអែលបានរង្វេង ដូចជាពួកលេវីបានរង្វេងនោះឡើយ។¹² តង្វាយបរិសុទ្ធសម្រាប់ពួកបូជាចារ្យ គឺជាចំណែកនៃដីដែលបរិសុទ្ធបំផុត។ ជាប់នឹងព្រំប្រទល់របស់ពួកលេវី។
¹³ ព្រំប្រទល់ទឹកដីពួកលេវី ជាប់ជាមួយទឹកដីពួកបូជាចារ្យ ដែលមានបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ ហើយទទឹងមួយម៉ឺនហត្ថផងដែរ។ ទាំងមូលមានពីរបួសណ្តាតកាប់ ហើយបណ្តោយពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ និងទទឹងពីរម៉ឺនហត្ថ។¹⁴ ពួកគេមិនត្រូវឲ្យគេលក់អ្វីពីនោះឡើយ ក៏មិនត្រូវប្តូរ ឬបញ្ជូនផលដំបូងចេញពីដីរបស់អឺរ៉ុប។ ទៅទីកន្លែងផ្ទេរទៀតដែរ អ្នកត្រូវញែកផលទាំងនោះជាបរិសុទ្ធ ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។
¹⁵ ហើយដីដែលនៅសល់ គឺដីប្រាំពាន់ខ្នាតដែលសល់នៅតាមទទឹងនៅខាងមុខចំណែកពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ នោះសម្រាប់ប្រើជុំគ្នាសម្រាប់ទីក្រុង ឲ្យធ្វើទីលំនៅ ហើយសម្រាប់ជាដីទំនេរ ចំណែកទីក្រុង ត្រូវនៅកណ្តាលនោះ។¹⁶ ចំណែកនេះ គឺជាទំហំទីក្រុងដែលបានវាស់ទុករួចហើយ គឺខាងជើង ត្រូវជា ៤៥០០ ខ្នាតតាមបណ្តោយដល់ ខាងត្បូង៤៥០០ ហត្ថដែលតាមបណ្តោយ ដល់ខាងកើតក៏មាន ៤៥០០ ហត្ថតាមបណ្តោយដែលទៅដល់ខាងលិច៤៥០០ ហត្ថដែរ។
¹⁷ ទីក្រុងនោះត្រូវមានវាលទំនេរដែលនៅជុំវិញ គឺខាងជើង ត្រូវមានទំហំ ២៥០ហត្ថជុំវិញ ចំណែកទៅខាងត្បូង មានទំហំ ២៥០ហត្ថជុំវិញ ខាងកើតមានទំហំ២៥០ហត្ថជុំវិញ និងខាងលិចក៏ត្រូវមានទំហំ ២៥០ហត្ថជុំវិញផងដែរ។¹⁸ ដីដែលសល់នៅតាមបណ្តោយជាប់តពីដីបរិសុទ្ធ ខាងកើតត្រូវជាមួយម៉ឺនខ្នាត ហើយខាងលិចមួយម៉ឺនខ្នាត នោះជាដីជាប់តពីដីបរិសុទ្ធ ចំណែកផលចម្រើនពីដីនោះ នឹងបានសម្រាប់ជាអាហារដល់ពួកអ្នកដែលធ្វើការនៅក្នុងទីក្រុង។
¹⁹ ប្រជាជនដែលបានធ្វើការនៅក្នុងទីក្រុង ពីគ្រប់ទាំងកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល គេនឹងភ្ជួររាស់ដីនោះ។²⁰ ដីទាំងអស់ដែលថ្វាយជាតង្វាយ ទាំងអស់បណ្តោយត្រូវជាពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ខ្នាត ហើយទទឹងពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ។ នៅក្នុងរបៀបនេះអ្នកទាំងអស់គ្នាត្រូវថ្វាយដីបរិសុទ្ធនៃដីទាំងនោះ ព្រមទាំងដីសម្រាប់ទីក្រុងផង។
²¹ ដីដែលសល់គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ពីការថ្វាយដីបរិសុទ្ធ ហើយនិងដីសម្រាប់ទីក្រុងនឹងឲ្យទៅអ្នកដឹកនាំ។
ការកាន់កាប់ដីរបស់អ្នកដឹកនាំគឺតាំងពីខាងកើតពង្រីកដល់ទំហំ ពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ ចេញទៅព្រំប្រទល់ទៅដីថ្វាយជាទីវិសុទ្ធ ទៅដល់និងព្រំប្រទល់ខាងកើត ហើយក៏កាន់កាប់ដល់ទិសខាងលិចទំហំ ពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ហត្ថ ចេញទៅព្រំប្រទល់ខាងលិច។ ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលនោះត្រូវថ្វាយសម្រាប់ទីវិសុទ្ធនៃព្រះវិហារ ត្រូវនៅកណ្តាលនោះ។²² ហើយដីដែលត្រូវបានពង្រីកពីដីរបស់ពួកលេវី ហើយនិងដីដែលសម្រាប់ទីក្រុងនោះ ដែលនៅកណ្តាលទឹកដីសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ គឺពីព្រំប្រទល់នៃយូដា ហើយនិងព្រំប្រទល់នៃបេនយ៉ាមីន ហើយនិងយូដា ដីនេះសម្រាប់ពួកអ្នកដឹកនាំ។
²³ សម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត ចាប់តាំងពីខាងកើតរហូតដល់ខាងលិច។ កុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន នឹងបានទទួលមួយចំណែក។²⁴ ជាប់នឹងទឹកដីរបស់បេនយ៉ាមីន ចាប់តាំងពីខាងកើតរហូតដល់ខាងលិច កុលសម្ព័ន្ធស៊ីម៉ូននឹងបានមួយចំណែក។²⁵ ជាប់នឹងទឹកដីរបស់ស៊ីម៉ូន ចាប់តាំងពីខាងកើតរហូតដល់ខាងលិច កុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា នឹងបានមួយចំណែក។²⁶ ជាប់នឹងទឹកដីរបស់អ៊ីសាខា ចាប់តាំងពីខាងកើតរហូតដល់ខាងលិច កុលសម្ព័ន្ធសាប៊ូយូន នឹងបានមួយចំណែក។
²⁷ ខាងត្បូងនៃសាប៊ូយូន ចាប់តាំងពីខាងកើតរហូតដល់ខាងលិច មានចំណែកមួយសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធភាដ។²⁸ ហើយនៅខាងត្បូងព្រំប្រទល់ភាដ ត្រូវលាតសន្ធឹងចាប់ពីក្រុងតាម៉ារ ទៅដល់ទឹកធ្លាក់ មេរីបាកាដេស ជាប្រភពទឹកជ្រោះអេស៊ីប រហូតដល់សមុទ្រធំ។²⁹ នេះជាទឹកដីដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវចាប់ឆ្នោត បែងចែកដល់កុលសម្ព័ន្ធទាំងនោះនៃអ៊ីស្រាអែល ទុកជាមរតករបស់គេ។ ទាំងនេះគឺជាចំណែកពួកគេ។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។
³⁰ នេះគឺជាច្រកចេញពីទីក្រុង គឺខាងជើងមានទំហំបណ្តោយ ៤៥០០ ហត្ថតាមរង្វាស់។³¹ ហើយមានទ្វារបី ហើយនិងមានឈ្មោះរបស់វា ទៅតាមឈ្មោះអស់ទាំងកុលសម្ព័ន្ធជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ទ្វារទីមួយរូបេនមួយ ទ្វារទីពីរយូដាមួយ និងទ្វារទីបីលេវី។³² ហើយនៅខាងកើតដែលត្រូវវាស់មាន ៤៥០០ ហត្ថប្រវែងនោះ ហើយទ្វារបី គឺទ្វារយ៉ូសេបមួយ ទ្វារបេនយ៉ាមីនមួយ និងទ្វារដានមួយ។
³³ នៅខាងត្បូងមានទំហំ ៤៥០០ ហត្ថបណ្តោយ ហើយទ្វារបី គឺទ្វារសម្រាប់ស៊ីម៉ូនមួយ និងទ្វារសម្រាប់អ៊ីសាខាមួយ និងទ្វារសម្រាប់សាប៊ូយូនមួយ។³⁴ នៅខាងលិចដែលបានវាស់មានទំហំ ៤៥០០ហត្ថ ហើយមានទ្វារបី គឺទ្វារសម្រាប់ភាដមួយ និងទ្វារសម្រាប់អេស៊ីមួយ ហើយនិងទ្វារសម្រាប់ ណែបថាលីមួយដែរ។³⁵ ទំហំដែលជុំវិញទីក្រុង ត្រូវជាមួយម៉ឺនប្រាំបីពាន់ហត្ថ តាំងពីថ្ងៃនោះតទៅ ទីក្រុងនោះត្រូវមានឈ្មោះថា «ព្រះអម្ចាស់គង់នៅទីនោះ»។

ជានីយ៉ែល

1¹ នៅក្នុងឆ្នាំទីបីនៃរជ្ជកាលព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ជាស្តេចនៃស្រុកយូដា ព្រះចៅនេបូកេដសា ជាស្តេចនៃបាប៊ីឡូន បានលើកទ័ពមកឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹមដើម្បីសម្រាប់កាត់ផ្តាច់ផ្លូវស្បៀងផង។² ព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ឲ្យព្រះចៅនេបូកេដសា បានទទួលជោគជ័យលើព្រះបាទយេហូវ៉ាគីម ជាស្តេចនៃយូដា ហើយប្រគល់ប្រដាប់ប្រដាខ្លះៗពីព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់។ ស្តេចក៏បាននាំយកប្រដាប់ប្រដាទាំងនោះទៅកាន់ទឹកដីបាប៊ីឡូន ហើយទៅដាក់នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះរបស់ទ្រង់ ហើយក៏ដាក់របស់សក្ការៈនៅក្នុងរតនាគាររបស់ព្រះនៃទ្រង់។

³ព្រះមហាក្សត្របានមានបន្ទូលទៅកាន់លោកអាសផ្លាស ដែលជាមេលើពួកមន្ត្រីឱ្យនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលជាប់ពូជពង្សខ្សែស្រឡាយស្តេច និងពួកអ្នកដែលមានត្រកូលជាអភិជន⁴ពួកយុវជនដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិល្អឥតខ្ចោះ មានរូបសម្បត្តិល្អ ហើយឆ្លាតវង់ ពេញទៅដោយចំណេះដឹង និងការយល់ដឹង ដែលអាចបម្រើនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះមហាក្សត្រ។ លោកនឹងបង្រៀនយុវជននោះនូវផ្នែកអក្សរសាស្ត្រ និងភាសាផងដែរ។

⁵ព្រះមហាក្សត្របានតម្រូវឱ្យគេយកចំណែកនៃអាហាររបស់ពួកហ្លួង ទៅចែកដល់ពួកគេរាល់ថ្ងៃ ព្រមទាំងស្រាដែលទ្រង់ធ្លាប់តែសោយផងដែរ។ ពួកយុវជនទាំងនោះត្រូវទទួលការអប់រំអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ មុននឹងចូលបម្រើស្តេច។

⁶ក្នុងចំណោមយុវជនទាំងនោះមាន ដានីយ៉ែល ហាណានា មីសាអែល និងអ័សារាជាជនជាតិកយូដាខ្លះទៀត។

⁷លោកដែលជាមេលើមន្ត្រីបានដាក់ឈ្មោះឱ្យពួកគេទាំងនោះ៖ ដានីយ៉ែល លោកហៅថាបែលទីស្សាសារ ហើយហាណានាថា លោកហៅថាសាដ្រាក់ មីសាអែលលោកហៅថាមីសាក់ ហើយ អ័សារាលោកហៅថា អ៊ីបេឌនេកោ។

⁸ប៉ុន្តែដានីយ៉ែលបានតាំងចិត្តថា គាត់នឹងមិនធ្វើឲ្យខ្លួនឯងមិនបរិសុទ្ធដោយសារអាហារ និង ស្រាដែលស្តេចបានសោយនោះទេ។ ដូច្នេះគាត់ក៏សុំការអនុញ្ញាតពីមេលើមន្ត្រី ដើម្បីកុំឲ្យគាត់ត្រឡប់ទៅជាមិនបរិសុទ្ធ។⁹ព្រះជាម្ចាស់ បានប្រទានឲ្យដានីយ៉ែលទទួលបានការសន្តោស និងការអាណិតអាសូរពីការគោរពដែលមេលើមន្ត្រីបានមានដល់លោក។¹⁰លោកមេលើមន្ត្រីលើបានពោលទៅកាន់ដានីយ៉ែលថា «ខ្ញុំខ្លាចព្រះករុណាជាម្ចាស់នៃខ្ញុំណាស់ ត្បិតទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យខ្ញុំយកអាហារ និង ស្រាទាំងនេះមកឲ្យពួកលោកបរិភោគ។ ហេតុអ្វីអ្នកចង់ឲ្យទ្រង់ឃើញអ្នកក្នុងសភាពអាក្រក់ជាង យុវជនផ្សេងទៀតដែលមានវ័យស្រករអ្នកដូច្នេះ? ព្រះករុណាជាម្ចាស់នឹងកាត់ក្បាលខ្ញុំជាមិនខានដោយសារតែអ្នក»។

¹¹គ្រានោះដានីយ៉ែលក៏បាននិយាយទៅកាន់ម្នាក់ដែលជាមន្ត្រីលើពួកមន្ត្រីតាំងឲ្យមើលលើដានីយ៉ែល ហាណានា មីសាអែល និងអ័សារាថា¹²លោកនិយាយថា «សូមសាកល្បងលជាមួយយើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោក ក្នុងរយៈពេលដប់ថ្ងៃសិនចុះ។ សូមឲ្យយើងខ្ញុំបរិភោគតែបន្លែ និងទឹកសិនចុះ។

¹³រួចហើយចាំលោកប្រៀបធៀបរូបរាងរបស់យើងខ្ញុំជាមួយនឹងយុវជនផ្សេងទៀតដែលបានបរិភោគអាហាររបស់ស្តេច ហើយលោកអាចនឹងប្រព្រឹត្តិដឹងយើងខ្ញុំដែលជាអ្នកបម្រើលោក តាមដែលលោកយល់ឃើញទៅចុះ»។

¹⁴ដូច្នេះលោកនោះក៏យល់ព្រមតាមសំណើរបស់គាត់ដើម្បីធ្វើការនោះ ហើយនឹងសាកល្បងរយៈពេលដប់ថ្ងៃ។¹⁵លុះកន្លងបានដប់ថ្ងៃ មុខមាត់របស់ពួកគេបែរជាស្រស់ថ្លា ហើយរាងកាយស្លាបាប់ជាងពួកយុវជនដែលបរិភោគអាហាររបស់ស្តេចទៅទៀត។

¹⁶ដូច្នេះលោកមន្ត្រីត្រួតត្រានោះក៏ដកយក អាហារ និងស្រាចេញ ហើយឲ្យតែបន្លែដល់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។

¹⁷ចំណែកយុវជនទាំងបួននាក់នោះ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទាន ឲ្យពួកគេមានប្រាជ្ញារៀងរាល់ថ្ងៃ ខាងអក្សរសាស្ត្រ និងមានចំណេះដឹងហើយដានីយ៉ែលមានសមត្ថភាពអាចយល់កាត់ស្រាយរាល់ទាំងនិមិត្ត និងសូចនាករផ្សេងៗ។

¹⁸ដល់ពេលកំណត់មកដល់ស្តេចបានបញ្ជាឲ្យនាំពួកគេចូល លោកជាមេមន្ត្រីក៏បាននាំពួកគេទៅគាល់ពីមុខព្រះចៅនេបូកេដសា។

¹⁹ស្តេចក៏បានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេ ហើយដោយក្នុងចំណោមនោះពុំមាននរណាអាចប្រៀបស្មើនឹង ដានីយ៉ែល ហាណានា មីសាអែល និង អ័សារាបានឡើយ។ ពួកគេឈរនៅចំពោះមុខស្តេច ទាំងគ្រឿងខ្លួនរួចរាល់ក្នុងការបម្រើទ្រង់។²⁰គ្រប់អស់ទាំងសំនួរផ្សេងៗ ដែលពេញដោយតំរិះ និងប្រាជ្ញាដែលស្តេចបានសួរ ស្តេចឃើញថាពួកគេពូកែជាងដប់ដងបើប្រៀបនឹងគ្រូមន្ត្រីអាក្រក់ និង គ្រូអង្គុយធម៌ទាំងប៉ុន្មាននៅក្នុងនគររបស់ស្តេច។

²¹ដានីយ៉ែលក៏នៅទីនោះ រហូតដល់រជ្ជកាលទីមួយនៃព្រះបាទស៊ីរុស។

¹នៅក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះចៅនេបូកេសា ទ្រង់ក៏បានយល់សុបិន្ត។ ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ខ្វល់ខ្វាយ ហើយស្ដេចផ្ដាំពួកទ័យ។

²រួចហើយស្ដេចក៏បានហៅអស់ទាំងគ្រូមន្តអាគមដែលអាចហៅវិញ្ញាណអ្នកដែលបានស្លាប់មកនិយាយគ្នាបាន។ ស្ដេចក៏ហៅពួកអាគមហោរាទាំងឡាយដែរ។ ស្ដេចចង់ឲ្យពួកគេកាត់ស្រាយសុបិន្តថ្វាយស្ដេច។ ដូច្នេះពួកគេក៏នាំគ្នាមកគាល់នៅចំពោះស្ដេច។

³ស្ដេចមានបន្ទូលទៅពួកគេថា «យើងបានសុបិន្តឃើញការមួយ ហើយយើងមានព្រះទ័យខ្វល់ខ្វាយណាស់ ដោយមិនដឹងថាតើសុបិន្តនោះមានន័យដូចម្ដេច»។

⁴រួចពួកគ្រូទាយទាំងនោះក៏ទូលទៅស្ដេចវិញជាភាសាអារ៉ាមថា «បពិត្រព្រះរាជា សូមទ្រង់មានព្រះជន្មយើងយូរ! ព្រះករុណាសូមមានរាជឱង្ការប្រាប់យើងខ្ញុំមក យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើទ្រង់នឹងកាត់ស្រាយអត្ថន័យថ្វាយ»។

⁵ស្ដេចមានរាជឱង្ការទៅកាន់គ្រូទាយទាំងនោះថា «យើងបានសម្រេចនឹងធ្វើយ៉ាងដូចនេះ។ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនប្រាប់យើង ពីសុបិន្តនិមិត្តនោះ និងកាត់ស្រាយឲ្យយើងដឹងពីអត្ថន័យទេនោះ យើងនឹងកាត់ចិត្តអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងបំផ្លាញផ្ទះអ្នករាល់គ្នាឱ្យខ្ទេចខ្ទីគ្មានសល់ទេ។

⁶ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាប្រាប់យើងឲ្យដឹងពីអត្ថន័យវិញ យើងនឹងប្រទានអំណោយនិងរង្វាន់ ព្រមទាំងកិត្តិយសយ៉ាងធំពីយើងវិញ។ ដូច្នេះចូរប្រាប់យើង ហើយកាត់ស្រាយពីសុបិន្តនេះដល់យើង»។

⁷ពួកគេក៏បានទូលឆ្លើយម្ដងទៀតថា «សូមព្រះករុណាប្រាប់យើងខ្ញុំដែលជាអ្នកបម្រើទ្រង់ឲ្យដឹងពីសុបិន្ត រួចហើយយើងខ្ញុំនឹងកាត់ស្រាយអត្ថន័យថ្វាយ»។

⁸ស្ដេចតបទៅពួកគេថា «យើងជ្រាបច្បាស់ហើយថា អ្នករាល់គ្នាចង់ពន្យារពេលពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាឃើញថាយើងបានសម្រេចចិត្តយ៉ាងមុតមាំពីការនេះ។

⁹ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមិនប្រាប់សុបិន្តនោះដល់យើងទេ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានទោសតែមួយប៉ុណ្ណោះសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

អ្នករាល់គ្នាបានរៀបចំយុបយិតគ្នា ប្រឌិតរឿងក្លែងក្លាយបញ្ឆោតយើងទៅ រហូតដល់យើងមិនទាន់ផ្លាស់ប្តូរព្រះទ័យ។ ដូច្នេះចូរប្រាប់យើងពីសុបិន្តនោះមក នោះយើងនឹងបានជ្រាបថាអ្នករាល់គ្នាពិតជាអាចកាត់ស្រាយអត្ថន័យថ្វាយយើងបានមែន»។

¹⁰ពួកគ្រូទាយទាំងនោះបានទូលតបទៅស្ដេចវិញថា «គ្មានអ្នកណាម្នាក់នៅលើផែនដីនេះ ដែលអាចធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះករុណាបានឡើយ។

ហើយក៏គ្មានស្ដេចអង្គុយណាមួយដែលអស្ចារ្យ ហើយមានអំណាចយ៉ាងណា ធ្លាប់បង្គាប់បញ្ជាយ៉ាងដូច្នេះមកកាន់គ្រូមន្តអាគម គ្រូអង្គុយធម៌

និងអាចហៅអ្នកស្លាប់មកនិយាយគ្នាបាន ឬពីមន្តអាគមហោរាផង។¹¹អ្វីដែលព្រះករុណាបង្គាប់បញ្ជានេះគឺពិបាកណាស់

ហើយក៏គ្មានមនុស្សណាអាចទូលថ្វាយស្ដេចបានក្រៅពីព្រះប៉ុណ្ណោះ ហើយព្រះទាំងនោះមិនគង់នៅជាមួយយើងជាមនុស្សទេ»។

¹²ការនេះបានធ្វើឲ្យព្រះរាជាមានព្រះទ័យក្រអែកក្រោធ និងខ្វល់ខ្វាយខ្លាំង រួចហើយទ្រង់ក៏បញ្ជាឲ្យបំផ្លាញពួកគ្រូទាំងនោះ ដែលនៅក្នុងបាបីឡូន។

¹³ដូច្នេះរាជសារីរៈបានផ្សាយចេញអំពីពួកអ្នកប្រាជ្ញនិងពួកគ្រូមន្តអាគមដែលបានយកទៅសម្លាប់។ ដោយសាស្ត្រាជសារនេះ ពួកគេក៏បានស្វែងរកដានីយ៍យល់ និង ក្រុមមិត្តភក្តិរបស់គាត់ ដើម្បីពួកគេនឹងត្រូវបានសម្លាប់ដែរ។

¹⁴ពេលនោះដានីយ៍យល់បានឆ្លើយតបដោយប្រាជ្ញាទៅកាន់អើយ៉ុក ដែលជាមេកងអង្គរក្សរបស់ស្ដេច ជាម្នាក់ដែលបានចេញមកដើម្បីសម្លាប់ពួកអ្នកប្រាជ្ញដែលមានឈ្មោះល្បីនៅក្នុងក្រុងបាបីឡូន។¹⁵ដានីយ៍យល់បានសួរទៅកាន់មេកងអង្គរក្សរបស់ស្ដេចថា

«ហេតុអ្វីបានជា រាជបញ្ជារបស់ព្រះរាជាបង្គាប់យ៉ាងនេះ?» ដូច្នេះហើយលោកអើយ៉ុកក៏បានប្រាប់ដានីយ៍យល់នៅអ្វីដែលបានកើតឡើង។

¹⁶រួចហើយដានីយ៍យល់ក៏ចូលទៅគាល់ស្ដេច ដើម្បីស្នើសុំឱ្យកាត់សក្ការកាត់ស្រាយថ្វាយព្រះរាជា។

¹⁷រួចហើយដានីយ៍យល់ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ និងពន្យល់ប្រាប់ ហាណាសា មីសាអែល និងអ័សារាទូរអ្វីដែលបានកើតឡើង។

¹⁸លោកនាំគ្នាទូលអង្វរសុំក្តីមេត្តាពីព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ សូមឲ្យទ្រង់បើកសម្ដែងការអាថ៌កំបាំងនេះ ដើម្បីកុំឱ្យគេប្រហារជីវិតពួកគេ

និងអស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយផ្សេងទៀតដែលនៅក្នុងក្រុងបាបីឡូន។

¹⁹នៅយប់នោះមានបើកសម្ដែងការអាថ៌កំបាំង មកដល់ដានីយ៍យល់គឺតាមរយៈនិមិត្ត។

លោកដានីយ៍យល់ក៏លើកតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌²⁰ដោយពោលថា «សូមសេរីតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ត្បិតព្រះប្រាជ្ញាញាណ និងអំណាចចេស្ដាគឺជារបស់ព្រះអង្គ។

²¹ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពេលវេលា និងរដូវកាលផ្លាស់ប្តូរ ព្រះអង្គបានទម្លាក់ស្ដេច ហើយតែងតាំងស្ដេចផ្សេងឲ្យឡើងគ្រងរាជ្យ ព្រះអង្គប្រទានប្រាជ្ញាដល់អ្នកប្រាជ្ញ និង ប្រទានចំណេះដឹងដល់អ្នកដែលចេះគិតពិចារណា។²²ព្រះអង្គបើកសម្ដែងការអាថ៌កំបាំងដ៏ជ្រៅ ដោយព្រះអង្គជ្រាបអំពីអ្វីដែលនៅក្នុងទីងងឹត ហើយពន្លឺបានរស់នៅជាមួយព្រះអង្គដែរ។

²³ព្រះជាម្ចាស់នៃបុព្វបុរសអើយ ទូលបង្គំសូមអរព្រះគុណហើយលើកដង្ហើមព្រះអង្គ ដោយព្រោះព្រះអង្គបានប្រទានប្រាជ្ញា និងអំណាចចេស្ដាមកដល់ទូលបង្គំ។ ពេលនេះព្រះអង្គបានឆ្លើយតបមកទូលបង្គំនូវអ្វីដែលទូលបង្គំបានទូលសូមព្រះអង្គ

ហើយព្រះអង្គក៏បានសម្ដែងឲ្យយើងខ្ញុំដឹងពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងចំពោះព្រះរាជាដែរ»។

²⁴រួចហើយលោកដានីយ៍យល់ក៏ទៅជួបលោកអើយ៉ុក (ជាម្នាក់ដែលស្ដេចបានតាំងឲ្យទៅសម្លាប់ពួកអ្នកប្រាជ្ញនៅក្នុងបាបីឡូន)។

លោកបានទៅហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា «សូមលោកកុំសម្លាប់ពួកអ្នកប្រាជ្ញនៅស្រុកបាបីឡូនឡើយ។ សូមនាំខ្ញុំទូលទៅគាល់ព្រះករុណា

ហើយខ្ញុំនឹងកាត់ស្រាយអាថ៌កំបាំងនៃសុបិន្តនោះថ្វាយព្រះរាជា»។

²⁵ក្រោយមកលោកអើយ៉ុកក៏ប្រញាប់ប្រញាល់នាំដានីយ៍យល់ទៅគាល់នៅចំពោះស្ដេច ហើយទូលថា

«ទូលបង្គំបានរកឃើញបុរសម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកនិរទេសនៃផែនដីតិយូដា គាត់អាចកាត់ស្រាយសុបិន្តនោះថ្វាយព្រះករុណាបាន»។

²⁶ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅកាន់ដានីយ៍យល់ថា (ដែលត្រូវបានហៅថាបេលចិស្សាសារ) «តើអ្នកពិតជាអាចប្រាប់យើងឲ្យដឹងពីសុបិន្ត

ហើយកាត់ស្រាយអត្ថន័យវាបានមែនឬ?»

²⁷ដានីយ៍យល់ទូលឆ្លើយទៅព្រះរាជាថា «អាថ៌កំបាំងដែលព្រះករុណាចង់ដឹងនោះ ពុំមានអ្នកប្រាជ្ញហោរា គ្រូមន្តអាគម ឬគ្រូទាយ ឬហោរាសាស្ត្រណាមួយអាចកាត់ស្រាយថ្វាយព្រះករុណាបានទេ។²⁸យ៉ាងណាក៏ដោយ គឺមានព្រះជាម្ចាស់មួយអង្គដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌

ដែលអាចបើកសម្ដែងគម្រោងការដ៏អាថ៌កំបាំងទាំងនេះ ហើយព្រះអង្គនឹងបើកឲ្យទ្រង់បានដឹង ព្រះករុណានេបូកេសា

នឹងជ្រាបពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតមានឡើងនៅពេលអនាគតដែលនឹងមកដល់។ ការទាំងនេះគឺជាសេចក្ដីសុបិន

និងនិមិត្តដែលនៅក្នុងព្រះគំនិតរបស់ព្រះករុណាគឺនៅពេលទ្រង់ផ្ទុះនៅលើគ្រាបរបស់ព្រះអង្គ។

²⁹បពិត្រព្រះករុណា នៅពេលដែលទ្រង់ផ្ទុះលក់នោះ ព្រលឹងរបស់ទ្រង់បានឃើញពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតឡើង ហើយព្រះដែលសម្ដែងការអាថ៌កំបាំងនោះ នឹងឲ្យព្រះករុណាជ្រាបពីការអ្វីដែលនឹងកើតឡើង។³⁰អ្វីតទូលបង្គំបានយល់ពីគម្រោងការដ៏លាក់កំបាំងនេះ

មិនមែនដោយសារទូលបង្គំមានប្រាជ្ញាលើសមនុស្សផ្សេងនោះទេ។ ការអាចកំបាំងនេះបានបើកមកទូលបង្គំដើម្បីឲ្យទ្រង់ ព្រះករុណាបានជ្រាបពីន័យ ហើយទ្រង់នឹងជ្រាបពីគំនិតដែលមាននៅក្នុងព្រះករុណាផង។

³¹បើត្រូវព្រះករុណា ទ្រង់បានទតឃើញរូបបដិមាករមួយយ៉ាងធំ។ រូបបដិមាករនេះមានអំណាច និងពន្លឺ ឈរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះករុណា។ វាបានភ្លឺរួមស្វែងខ្លួន។³²ក្បាលនៃរូបបដិមាករនោះធ្វើឡើងពីមាសសុទ្ធ។ ដើមទ្រូង និងដៃវាគឺធ្វើពីប្រាក់។

ពោះហើយនិងក្បាលវាគឺធ្វើពីលង្ហិន³³ហើយជើងទាំងពីរវាគឺធ្វើពីដែក។ ហើយប្រអប់ជើងមួយធ្វើពីដែក ហើយមួយទៀតធ្វើពីដីឥដ្ឋ។

³⁴ព្រះករុណាបានងើបទតទៅខាងលើ ហើយមានចម្លើយដ៏ធ្លាក់មកចុះមកមិនមែនដោយដៃមនុស្សនោះទេ ហើយបុកទង្គិចនឹងប្រអប់ជើងដែលធ្វើពីដែក និងដីឥដ្ឋនោះបែកខ្ទេចខ្ទីរអស់។³⁵រួចហើយដែក និងដីឥដ្ឋហើយលង្ហិន ប្រាក់និងមាសក្នុងពេលតែមួយក៏បែកខ្ទេចខ្ទីរ ជាប់ណែកតូចៗ ហើយក្លាយទៅជាចំបើងនៅទីកន្លែងបោកស្រូវក្នុងរដូវក្តៅ។ ហើយខ្យល់បក់ផាត់ពួកវាទៅអស់គ្មានចំណែករបស់វាណានៅសល់ទេ។ ប៉ុន្តែដុំថ្មដែលប៉ះ ទង្គិចនឹងរូបបដិមាករនោះ បានក្លាយទៅជាភ្នំយ៉ាងធំនៅពេញផែនដីទាំងមូល។

³⁶នេះហើយជាសុបិន្តរបស់ព្រះករុណា។ ពេលនេះពួកយើងនឹងកាត់ស្រាយន័យថ្វាយព្រះករុណា។

³⁷បើត្រូវព្រះរាជាដែលជាព្រះមហាក្សត្រលើអស់ទាំងព្រះមហាក្សត្រ ត្បិតព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌បានប្រទានអាណាចក្រ និងអំណាចហើយកម្លាំង និងព្រះកិត្តិយសផងដែរ។³⁸ព្រះអង្គបានប្រទានមនុស្សលោក ហើយសត្វទាំងពួងនៅគ្រប់ទីកន្លែង និងបក្សាបក្សីនៅលើមេឃមកក្នុងព្រះហស្តព្រះករុណា ព្រះអង្គបានតាំងព្រះករុណាឲ្យគ្រប់គ្រងលើរបស់ទាំងនោះ។ ព្រះករុណាគឺជាក្បាលនៃរូបបដិមាករដែលធ្វើពីមាស។

³⁹បន្ទាប់ពីព្រះករុណា នឹងមានរាជាណាចក្រមួយទៀតកើតឡើង ប៉ុន្តែរាជាណាចក្រនោះនឹងខ្សោយជាងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះករុណា

រួចហើយមានរាជាណាចក្រទីបីគឺ លង្ហិនដែលនឹងគ្រប់គ្រងលើផែនដីទាំងមូល។

⁴⁰ហើយនឹងមានរាជាណាចក្រទីបួនដែលរឹងមាំដូចជាដែក ត្បិតដែកនោះនឹងកម្ទេចអ្វីៗទាំងអស់ទៅជាចំណែកតូចៗគ្រប់យ៉ាង។

ហើយវាក៏ត្រូវខ្ទិចខ្ទីរអស់និងកម្ទេចបំបែកអ្វីៗទាំងអស់ដែរ។

⁴¹ព្រះករុណាបានទតឃើញប្រអប់ជើង និងម្រាមជើងដែលមួយផ្នែកធ្វើពីដីឥដ្ឋ និងមួយផ្នែកទៀតធ្វើពីដែកនោះ គឺអាណាចក្រនោះនឹងបែងចែកជាពីរ ហើយកម្លាំងរបស់ដែកនឹងនៅក្នុងរាជ្យ ត្បិតព្រះករុណាបានឃើញហើយថាដែកនៅជាប់ជាមួយនឹងដីឥដ្ឋដែលជ្រាយ។⁴²ដូចម្រាមជើងរបស់បដិមាករ មួយផ្នែកធ្វើពីដែក និងមួយផ្នែកទៀតធ្វើពីដីឥដ្ឋ គឺមានន័យថាអាណាចក្រមួយ នឹងមានអំណាចខ្លាំងក្លា ហើយមួយផ្នែកទៀតខ្សោយដែរ។

⁴³ត្បិតព្រះករុណាបានទតឃើញហើយថាដែកនៅភ្ជាប់ជាមួយដីឥដ្ឋ ដូច្នេះមនុស្សនឹងនៅជាមួយគ្នា តែពួកគេមិនរស់នៅចូលគ្នាទេ

ដូចជាដែកមិនរលាយចូលគ្នាជាមួយដីឥដ្ឋយ៉ាងដូច្នោះដែរ។

⁴⁴នៅក្នុងរជ្ជកាលនៃស្តេចទាំងនោះ ព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌នឹងធ្វើឲ្យអាណាចក្រមួយទៀត ដែលមិនមានប្រជាជាតិណាអាចវាយលុក ឬគ្រប់គ្រងដោយមនុស្សណាបានឡើយ។ អាណាចក្រនេះនឹងកម្ទេចអាណាចក្រផ្សេងទៅជាចំណែកតូចៗហើយពួកគេនឹងវិនាសអស់ទៅ ហើយអាណាចក្រនេះនឹងស្ថិតនៅតែរុងរឿងយូរអង្វែងទៅ។⁴⁵បើត្រូវព្រះករុណាបានទតឃើញថ្មដែលធ្លាក់ចុះមកពីលើភ្នំតែមិនមែនដោយដៃមនុស្សឡើយ។ វាបានកម្ទេចដែក លង្ហិន ដីឥដ្ឋ ប្រាក់ និងមាសទៅជាចំណែកតូចៗ។

ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មហិមាព្រះអង្គបានសម្តែងឲ្យព្រះករុណាជ្រាបពីអ្វីដែលកើតឡើងនាពេលបន្ទាប់ពីនេះ។ សុបិន្តរបស់ព្រះករុណានេះគឺជាសេចក្តីពិត ហើយអត្ថន័យនេះគួរឲ្យជឿទុកចិត្តបាន។

⁴⁶ព្រះចៅនេបូ្នកេសា ឱនព្រះភ័ក្ត្រចុះថ្វាយបង្គំនៅចំពោះ ដានីយ៉ែលដោយគោរពដល់លោក ទ្រង់ក៏បញ្ជាឲ្យមន្ត្រីធ្វើយញ្ញបូជា និងដុតគ្រឿងក្រអូបជូនលោក។

⁴⁷ស្តេចមានបន្ទូលទៅដានីយ៉ែលថា «ពិតប្រាកដណាស់ព្រះរបស់លោក គឺពិតជាព្រះលើអស់ទាំងព្រះមែនហើយ

ជាព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងស្តេចហើយជាព្រះតែមួយអង្គដែលបើកសម្តែងពីគម្រោងការដ៏អាថ៌កំបាំង សម្រាប់អ្នកដែលអាចបើកបង្ហាញអាថ៌កំបាំងនេះ»។

⁴⁸បន្ទាប់មកព្រះរាជាបានលើកតម្កើងដានីយ៉ែលខ្ពស់ឡើង ហើយបានប្រទានអំណោយដ៏អស្ចារ្យ។

ស្តេចក៏បានតែងតាំងឲ្យដានីយ៉ែលត្រួតលើខេត្តរបស់បាប៊ីឡូនទាំងមូល។ ដានីយ៉ែលក៏ក្លាយទៅជាប្រមុខលើពួកអ្នកប្រាជ្ញទាំងអស់នៅក្នុងបាប៊ីឡូន។

⁴⁹ដានីយ៉ែលបានទូលសូមព្រះរាជា ឲ្យតែងតាំងលោកសាជ្រាក់ លោកមេសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ គ្រប់គ្រងលើខេត្តបាប៊ីឡូន។

តែលោកស៊ីទៅបម្រើស្តេចនៅព្រះរាជវាំងវិញ។

3¹ ព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាបានសាងសង់រូបបដិមាករមាសមួយដែលមានកំពស់ហុកសិបហត្ថ និងទទឹងប្រាំមួយហត្ថ។

ទ្រង់តំឡើងរូបបដិមាករនោះនៅក្នុងរាល់ទំនាបខ្នា ក្នុងអាណាខេត្តបាប៊ីឡូន។² រូបបដិមាករព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាបានចេញរាជសារ ឲ្យគេទៅប្រមូលចៅហ្វាយខេត្ត មន្ត្រីរដ្ឋបាលតាមតំបន់ មន្ត្រីមូលដ្ឋាន ជាមួយទីព្រឹក្សា និងមន្ត្រីរក្សាព្រះរាជទ្រព្យ មន្ត្រីតុលាការ ព្រះរាជអាជ្ញាចៅក្រម និងនាម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រីនៅតាមអាណាខេត្តនានាក៏មកជួបជុំគ្នា ដើម្បីប្រារព្ធពិធីសម្ពោធរូបបដិមាករ ដែលទ្រង់បានសង់ឡើង។

³ រួចហើយចៅហ្វាយខេត្ត មន្ត្រីរដ្ឋបាលតាមតំបន់ មន្ត្រីមូលដ្ឋាន ជាមួយទីព្រឹក្សា និងមន្ត្រីរក្សាព្រះរាជទ្រព្យ មន្ត្រីតុលាការ ព្រះរាជអាជ្ញាចៅក្រម និងនាម៉ឺនសព្វមុខមន្ត្រីនៅតាមអាណាខេត្តនានាក៏មកជួបជុំគ្នា ដើម្បីប្រារព្ធពិធីសម្ពោធរូបបដិមាករ ដែលព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាបានសង់ឡើងនោះ។ ពួកមន្ត្រីទាំងនោះបានឈរនៅចំពោះរូបបដិមាករ។⁴ ពេលនោះមានអាមាត្យម្នាក់បានស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំងៗថា «អ្នករាល់គ្នាត្រូវទទួលបញ្ជាដល់មនុស្សជាតិ និងជាតិសាសន៍ ហើយភាសាទាំងឡាយ⁵ ពេលណាដែលអ្នករាល់គ្នាឮសម្លេងស្នែង ខ្លុយ ចាប៊ី ទ្រប៊ី គែន និងតន្ត្រីគ្រប់យ៉ាងប្រគុំឡើង ត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នាឱនកាយក្រាបថ្វាយបង្គំរូបបដិមាករមាស ដែលព្រះករុណា នេប៊ូក្រេសាបានសង់ឡើង។

⁶ ចំពោះអ្នកណាដែលមិនព្រមក្រាបថ្វាយបង្គំទេ គឺនៅក្នុងពេលនោះ អ្នកនោះនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងភ្លើងដែលឆេះយ៉ាងសន្ធាសនៅភ្លាមៗ»។

⁷ ដូច្នេះនៅពេលដែលប្រជាជនទាំងឡាយ បានឮសម្លេង ស្នែង ខ្លុយ ចាប៊ី ទ្រប៊ី គែន និង តន្ត្រីគ្រប់យ៉ាងប្រគុំឡើង នោះប្រជាជាតិ និងជនជាតិនានា ហើយភាសាទាំងឡាយ ត្រូវឱនកាយក្រាបថ្វាយបង្គំរូបបដិមាករមាសដែលព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាបានកសាង។

⁸ នៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះដែរ ពួកខាល់ដេបាននាំគ្នាចូលទៅប្តឹង ដើម្បីចោទប្រកាន់ទាស់នឹងពួកជនជាតិយូដា។⁹ ពួកគេទូលព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាថា «បពិត្រព្រះករុណា សូមឲ្យព្រះមានព្រះជន្មយើងយូរតទៅ!»¹⁰ ភ្លាតព្រះអង្គ ព្រះករុណាបានចេញរាជបញ្ជាឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នា ក្រាបថ្វាយបង្គំរូបបដិមាករមាស នៅពេលគេឮសម្លេងស្នែង ខ្លុយ ចាប៊ី ទ្រប៊ី គែន និង តន្ត្រីគ្រប់យ៉ាងប្រគុំឡើង។

¹¹ ហើយបើមានអ្នកណាមិនព្រមក្រាបថ្វាយបង្គំទេ នឹងត្រូវ បោះចូលទៅក្នុងភ្លើង។¹² នៅពេលនេះមានជនជាតិយូដាខ្លះ

ដែលព្រះករុណាបានតែងតាំងឲ្យគ្រប់គ្រងលើអាណាខេត្ត នៃបាប៊ីឡូន ឈ្មោះរបស់ពួកគេគឺលោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ។ បពិត្រព្រះករុណា ពួកអ្នកទាំងនេះ មិនស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ទេ។ ពួកគេក៏មិនបានគោរពថ្វាយបង្គំ ឬបម្រើព្រះបដិមាកររបស់ទ្រង់ដែរ ហើយពួកគេនឿយដែលឈរនៅចំពោះព្រះបដិមាករមាសដែលព្រះករុណាបានកសាងឡើយ»។

¹³ ក្រោយមកព្រះចៅនេប៊ូក្រេសា មានព្រះទ័យខ្មាស់ពន់ពេក ហើយចេញរាជបញ្ជាថា លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ នាំមកគាល់ទ្រង់។ ដូច្នេះគេក៏នាំពួកលោកទាំងនោះមកគាល់ស្តេច។¹⁴ ព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា «លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ អស់លោកពិតជាមិនបានគោរពព្រះរបស់យើង ហើយមិនព្រមថ្វាយបង្គំរូបព្រះមាសដែលយើងបានកសាងមែនឬ?

¹⁵ តែច្បាស់នេះច្បាស់ប្រៀបខ្លួនជាស្រេច នៅពេលណាពួកអ្នក បានឮសម្លេងស្នែង ខ្លុយ ចាប៊ី ទ្រប៊ី គែន និង តន្ត្រីគ្រប់យ៉ាងប្រគុំឡើង ហើយច្បាស់នេះច្បាស់ ហើយថ្វាយបង្គំរូបបដិមាករដែលយើងសង់នេះចុះនោះគ្រប់យ៉ាងនឹងមិនអីទេ។ តែបើពួកអ្នកមិនក្រាបថ្វាយបង្គំទេ នោះពួកអ្នកនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងភ្លើងភ្លាមៗ។ តើមានព្រះឯណាអាចនឹងមកជួយពួកអ្នកពីកណ្តាប់ដៃយើងបានឡើយនោះ?»

¹⁶ លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ បានទូលឆ្លើយតបទៅព្រះករុណាវិញថា៖ «ព្រះករុណានេប៊ូក្រេសា ទូលបង្គំមិនចាំបាច់ឆ្លើយនឹងព្រះករុណាអីពីរឿងនេះទេ។¹⁷ ចម្លើយគឺមានតែមួយទេ បពិត្រព្រះរាជា ព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងខ្ញុំគោរពថ្វាយបង្គំ គឺពិតជាអាចជួយសង្គ្រោះពួកទូលបង្គំពីភ្លើងដែលឆេះសន្ធាសនៅ ហើយទ្រង់ក៏នឹងរំដោះយើងខ្ញុំពីកណ្តាប់ដៃព្រះករុណាបានដែរ។¹⁸ ប៉ុន្តែ បពិត្រព្រះករុណា សូមជ្រាបថាយើងខ្ញុំនឹងមិនគោរពព្រះទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះករុណាឡើយ ហើយក៏មិនក្រាបថ្វាយបង្គំរូបបដិមាករមាសដែលព្រះករុណាសង់ឡើយ»។

¹⁹ គ្រានោះព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាពេញដោយកំហឹងក្រៀវក្រោធនឹងលោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោជាខ្លាំង។ ព្រះក្រែងក៏ផ្លាស់ប្តូរ។ ទ្រង់ក៏បញ្ជាឲ្យគេបង្កើនកម្ដៅឲ្យក្ដៅខ្លាំងជាងធម្មតាប្រាំពីរដង។²⁰ រួចទ្រង់ក៏មានរាជបញ្ជាឲ្យមេទ័ពដែលមានកម្លាំងខ្លាំងក្លាចាប់ចងលោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ ហើយបោះពួកគេចូលទៅក្នុងភ្លើងនោះ។

²¹ ពួកគេត្រូវបានគេចាប់ចងទាំងមានសម្លៀកបំពាក់ និង ឈ្មួត ព្រមទាំងសម្លៀកបំពាក់ផ្សេងៗផង

រួចពួកគេត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងគុកភ្លើងដែលកំពុងឆេះសន្ធាសនៅ។²² ដោយសារនោះជារាជបញ្ជាដ៏តឹងរ៉ឹងរបស់ព្រះរាជា ហើយកុកភ្លើងនោះមានកម្ដៅខ្លាំង អណ្តាតភ្លើងនោះបានសម្លាប់បុរសដែលបានយកលោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ ទៅក្នុងគុកភ្លើងនោះ។²³ អ្នកទាំងបីនាក់នេះគឺ លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោត្រូវគេបោះចូលទៅក្នុងភ្លើងទាំងខ្លួនជាប់ចំណង។

²⁴ ពេលនោះ ព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាមានព្រះទ័យរន្ធត់ ហើយក្រោកឈរជាប្រញាប់។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅកាន់ក្រុមប្រឹក្សារបស់ទ្រង់ថា៖ «តើយើងមិនបានបោះបុរសបីនាក់នោះទៅក្នុងភ្លើង ទាំងជាប់ចំណងទេឬអី?» ពួកគេក៏ទូលតបទៅទ្រង់ថា៖ «ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះករុណា»។²⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «ហេតុអ្វីយើងឃើញមានបុរសបួននាក់ដែលគ្មានជាប់ចំណង កំពុងដើរនៅក្នុងភ្លើងដោយមិនរលាកអីសោះ។

ចំណែកអ្នកទីបួននោះមានរូបរាងដូចជាទេវតា»។

²⁶ ព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាបានយាងចូលទៅជិតទ្វារឡើងហើយហៅពួកគេថា៖ «លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ ជាអ្នកបម្រើព្រះ ជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុតអើយ សូមចេញមក! ហើយមកទីនេះ!»។ ពេលនោះ លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ គេក៏ចេញពីភ្លើងមក។

²⁷ ពួកចៅហ្វាយខេត្ត មន្ត្រីតាមតំបន់ និងពួកមន្ត្រីផ្សេងៗទៀត ហើយនិងពួកមន្ត្រីក្រុមប្រឹក្សារបស់ព្រះរាជា ដែលបានជុំគ្នាបានឃើញបុរសទាំងនេះ។ ភ្លើងមិនបានមានឥទ្ធិពលអ្វីដល់ខ្លួនរបស់ពួកគេឡើយ សក់នៅលើក្បាលក៏មិនឆេះដែរ សម្លៀកបំពាក់ពួកគេមិនឆេះដែរ ហើយក៏គ្មានផ្ទុកឆេះឡើយពីពួកគេដែរ។

²⁸ ព្រះចៅនេប៊ូក្រេសាមានរាជឱង្ការថា៖ «ចូរយើងសូមសរសើរតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ ដែលបានចាត់ទេវតារបស់ទ្រង់មករំដោះអ្នកបម្រើទ្រង់។ ពួកគេបានទុកចិត្តលើព្រះអង្គ ហើយមិនព្រមធ្វើតាមរាជបញ្ជារបស់ព្រះរាជាទេ ពួកគេបានលះបង់រូបកាយរបស់ពួកគេជាជាងថ្វាយបង្គំ ឬ លូតក្រាបខ្លួនរបស់ពួកគេនៅចំពោះព្រះឯណាទៀត ក្រៅអំពីព្រះអង្គឡើយ។

²⁹ ដូច្នេះ យើងចេញរាជបញ្ជាទៅកាន់មនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់ភាសាទាំងអស់ថា ប្រសិនបើ អ្នកណាហ៊ាននិយាយប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់របស់លោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោ អ្នកនោះនឹងត្រូវមានទោសដល់ជីវិត ហើយផ្ទុះរបស់អ្នកនោះនឹងត្រូវដុតកម្ទេចចោល ពីព្រោះគ្មានព្រះឯណាដែលអាចសង្គ្រោះពួកគេបានដូច្នេះឡើយ»។

³⁰ បន្ទាប់មកព្រះរាជាក៏ប្រទានឲ្យលោកសាដ្រាក់ លោកម៉ែសាក់ និងលោកអបេឌនេកោមានឋានៈខ្ពស់ជាងមុន នៅក្នុងអាណាខេត្តបាប៊ីឡូន។

4¹ ព្រះចៅនេបូកេសាបានបញ្ជូនរាជសារនេះទៅដល់ប្រជាជនទាំងអស់ ហើយគ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសាទាំងមូល ដែលរស់នៅលើផែនដីទាំងមូល៖
«សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។² គ្រប់ទាំងការល្អបានកើតដល់យើង ដើម្បីប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យបានដឹងពីទីសម្គាល់
និងការអស្ចារ្យទាំងឡាយ ដែលព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានធ្វើសម្រាប់យើង។³ តើទីសម្គាល់របស់ព្រះអង្គអស្ចារ្យយ៉ាងណាទៅ! និងវិទ្យុភាពដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងទៅ!
ហើយព្រះរាជរូបរបស់ព្រះអង្គគង់នៅអស់កល្បជានិច្ចតទៅ ហើយអំណាចត្រួតត្រារបស់ព្រះអង្គគង់នៅអស់កល្បជានិច្ចពីជំនាន់មួយទៅដល់ជំនាន់ដែល»។

⁴ យើង នេបូកេសាកំពុងតែរស់នៅយ៉ាងមានសុភមង្គលនៅក្នុងព្រះរាជដំណាក់របស់យើង
ហើយយើងក៏រីករាយនៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងរាជវាំងរបស់យើងដែរ។⁵ ប៉ុន្តែសុបិន្តដែលយើងឃើញពិតជាធ្វើឲ្យយើងភ័យខ្លាចណាស់។
សូម្បីតែពេលយើងផ្អែមនោះ រូបភាពដែលយើងឃើញហើយនិងនិមិត្តដែលនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង បានធ្វើឲ្យយើងព្រួយព្រះហឫទ័យ។
⁶ ដូច្នេះហើយបានជាយើងចេញរាជសារដើម្បីប្រមូលអស់អ្នកប្រាជ្ញនៅស្រុកបាប៊ីឡូនដែលមានប្រាជ្ញាអាចកាត់ស្រាយសុបិន្តនោះថ្វាយយើងបាន។
⁷ រួចហើយពួកគ្រូមន្តអាគម ហើយនិងអ្នកអាចហៅអ្នកស្លាប់មកនិយាយបាន ពួកអ្នកប្រាជ្ញហើយនិងគ្រូធម្មផង។ យើងបានប្រាប់ពួកគេពីសុបិន្តនោះ
តែពួកគេពុំមាននរណាម្នាក់អាចកាត់ស្រាយអត្ថន័យឲ្យយើងបានទេ។⁸ ប៉ុន្តែចុងក្រោយ ជាតិយ៉ែលបានមកគាល់យើង ម្នាក់ដែលមានឈ្មោះថាលោក
បេលចីស្សាសារ ជាឈ្មោះតាមព្រះរបស់យើង គឺម្នាក់ដែលមានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធគង់នៅជាមួយ ហើយយើងបានរៀបរាប់ប្រាប់លោកពីសុបិន្តនោះ។⁹ «លោក
បេលចីស្សាសារអើយ! ជាប្រមុខលើគ្រូមន្តអាគម យើងដឹងថាមានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធគង់នៅក្នុងលោក
ហើយក៏គ្មានការលាក់កំបាំងណាដែលពិបាកសម្រាប់លោកដែរ។ សូមជួយប្រាប់យើងនូវអ្វីដែលយើងឃើញនៅក្នុងសុបិន្តរបស់យើង
ហើយវាមានន័យយ៉ាងណាដែរ។

¹⁰ នៅពេលដែលយើងផ្អែម យើងនិមិត្តឃើញដូចតទៅ៖ ពេល យើងទតទៅឃើញមានដើមឈើមួយនៅចំកណ្តាលផែនដី ដើមឈើនោះខ្ពស់អស្ចារ្យ។
¹¹ ដើមឈើនោះលូតកាន់តែធំឡើងៗ។ ចុងរបស់វាខ្ពស់ដល់មេឃ ហើយ សូម្បីតែមនុស្សនៅចុងផែនដីក៏អាចមើលឃើញដើមឈើនេះដែរ។¹² ស្លឹកវា ខៀវខ្ចី
មានផ្លែជាបរិបូណ៌ ដែលអាចចិញ្ចឹមជីវិតមនុស្សទាំងអស់បាន។ សត្វគ្រប់ប្រភេទមកជ្រកក្រោមម្លប់របស់វា ហើយបក្សាបក្សិនានានាំគ្នាមកទំលើមែករបស់វា។
ហើយសត្វលោកទាំងអស់រស់រានចិញ្ចឹមជីវិតដោយសារដើមឈើមួយដើមនេះ។
¹³ យើងបានឃើញនៅក្នុងព្រលឹងរបស់យើង នៅក្នុងពេលយើងផ្អែមហើយឃើញទេវតាដ៏វិសុទ្ធមួយបានចុះមកពីស្ថានសួគ៌។¹⁴ ទេវតាស្រែកនិងពោលថា
«ចូរកាប់រំលំដើមឈើនោះ ហើយកាត់មែករបស់វាចោល ចូរលះស្លឹកចេញហើយជម្រុះផ្លែរបស់វាផង។ ចូរឲ្យសត្វទាំងឡាយចេញពីម្លប់របស់វា
ហើយឲ្យបក្សាបក្សី ហើរចេញពីមែករបស់វាដែរ។

¹⁵ ចូរទុកគល់នៃឫសរបស់វានៅក្នុងដី ហើយយកច្រវាក់ដែក និងលង្ហិន មកចង់វាទុកនៅក្នុងកណ្តាលទីវាលស្មៅ។
ហើយចូរទុកចោលឲ្យវាត្រូវទឹកសន្សើមពីលើមេឃចុះ។ ចូរឲ្យវារស់នៅជាមួយនិងសត្វនៅក្នុងចំណោមរុក្ខជាតិដែលនៅលើផែនដី។
¹⁶ ចូរឲ្យដើមឈើនោះលែងមានចិត្តគំនិតជាមនុស្សទៀតទៅ គឺឲ្យមានចិត្តគំនិតដូចជាសត្វវិញ រហូតដល់គម្រប់ប្រាំពីរឆ្នាំបានកន្លងផុត។
¹⁷ ការសម្រេចចិត្តគឺតាមរយៈរាជសារថ្លែងដោយពួកទេវតា។ វាគឺជាសម្រេចចិត្តដែលធ្វើឡើងដោយពួកដ៏វិសុទ្ធ
ដូច្នេះមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលរស់នៅគ្នាស្គាល់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតដែលគ្រប់គ្រងលើអាណាចក្ររបស់មនុស្ស ហើយប្រទានដល់អ្នកណា
ដែលព្រះអង្គចង់គង់នៅជាមួយពួកគេ ហើយព្រះអង្គនឹងលើកអស់អ្នកដែលបន្ទាបខ្លួនឡើងដែរ។¹⁸ យើង ព្រះចៅនេបូកេសា បានសុបិន្តឃើញការនេះ។
ពេលនេះលោកបេលចីស្សាសារបានប្រាប់យើង ពីការកាត់ស្រាយសុបិន្តនោះ ត្បិតគ្មានអ្នកប្រាជ្ញណាដែលនៅក្នុងអាណាចក្រយើងអាចកាត់ស្រាយបានឡើយ។
ប៉ុន្តែលោកអាចកាត់ស្រាយបាន ដោយសារលោកមានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធគង់នៅក្នុងលោក»។

¹⁹ រួចហើយជាតិយ៉ែលដែលមានឈ្មោះថា បេលចីស្សាសារ ក៏បានស្រឡាំងកាំងមួយសន្ទុះ ដោយគាត់ដឹងក្នុងចិត្តហើយថា ការនោះនឹងរំលឹកដល់លោក
«ព្រះករុណាក៏មានរាជឱង្ការថា បេលចីស្សាសារ សូមកុំឲ្យចិត្តលោភភ័យខ្លាចដោយសារសុបិន្តមួយនេះ និងអត្ថន័យរបស់វាអី»។
បេលចីស្សាសារក៏ទូលតបទៅវិញថា «បពិត្រព្រះករុណា សូមឲ្យសុបិន្តនេះកើតឡើងចំពោះអស់អ្នកដែលស្អប់ព្រះករុណា
ហើយសូមឲ្យអត្ថន័យរបស់វាបានកើតឡើងលើខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះករុណាចុះ។

²⁰ ដើមឈើដែលព្រះករុណាបានឃើញនោះ នឹងលូតកាន់តែធំឡើងហើយរឹងមាំដែរ ហើយចុងរបស់វាខ្ពស់ដល់មេឃ ហើយ
សូម្បីតែមនុស្សនៅចុងផែនដីក៏អាចមើលឃើញដើមឈើនេះដែរ។²¹ ស្លឹកវាទាំងអស់ខៀវខ្ចី ហើយមានផ្លែជាបរិបូណ៌
ហើយនៅក្នុងវាអាចជាអាហារសម្រាប់គ្រប់គ្នាបាន។ សត្វគ្រប់ប្រភេទមកជ្រកក្រោមម្លប់របស់វា ហើយបក្សាបក្សិនានានាំគ្នាមករស់នៅលើមែករបស់វា។

²² ដើមឈើនោះគឺជាព្រះករុណា ទ្រង់បានចម្រើនឡើងហើយរឹងមាំ។ ហើយអំណាចចេស្ដា ខ្ពង់ខ្ពស់រហូតដល់មេឃ
ហើយសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ពេញរហូតដល់ចុងផែនដីទាំងមូល។

²³ បពិត្រព្រះករុណា ទ្រង់បានទតឃើញទេវតាយាងចុះមកពីស្ថានសួគ៌ហើយថ្លែងថា «ចូរកាប់រំលំដើមឈើនោះ ហើយបំផ្លាញវាចោល ប៉ុន្តែចូរទុកគល់
និងឫសរបស់វានៅក្នុងដី ហើយយកច្រវាក់ដែក និងលង្ហិនមកចង់វាទុកនៅកណ្តាលទីវាលស្មៅ។ ចូរទុកវាចោលឲ្យត្រូវទឹកសន្សើមធ្លាក់ពីលើមេឃចុះ។
ចូរឲ្យវារស់នៅជាមួយនិងសត្វទាំងឡាយដែលនៅក្នុងទីវាល រហូតដល់គម្រប់ប្រាំពីរឆ្នាំចុះ»។

²⁴ បពិត្រព្រះករុណា នេះគឺជាអត្ថន័យសុបិន្តដែលជាជនរាជសារនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បានប្រទានព្រះករុណាដែលជាស្ដេចនៃទូលបង្គំ។

²⁵ ព្រះករុណានឹងត្រូវគេបណ្តេញចេញពីចំណោមមនុស្ស ហើយនឹងត្រូវរស់នៅជាមួយសត្វតាមរាល់។ ហើយគេនឹងយកស្មៅឲ្យព្រះរាជាសោយដូចជាគោដែរ
ហើយព្រះកាយរបស់ព្រះករុណានឹងសើមដោយសារទឹកសន្សើមដែលធ្លាក់មកពីលើមេឃ នឹងរហូតដល់គម្រប់ប្រាំពីរឆ្នាំ គឺទាល់តែដល់ពេលមួយដែលព្រះរាជា
ទទួលស្គាល់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអាណាចក្ររបស់មនុស្សលោក ហើយព្រះអង្គចង់ប្រទានឲ្យអ្នកណាតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ។

²⁶ គឺមានការបញ្ជាឲ្យទុកគល់ឈើ នៃឫសរបស់ដើមឈើ គឺមានន័យថាអាណាចក្ររបស់ទ្រង់នឹងប្រគល់មកឲ្យព្រះករុណាវិញ
នៅពេលដែលព្រះរាជាទទួលស្គាល់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់និងការគ្រប់គ្រងនៃស្ថានសួគ៌។²⁷ ដូច្នេះហើយ ព្រះករុណាសូមទ្រង់មេត្តាទទួលយោបល់ពីទូលបង្គំ។
សូមទ្រង់លះចោលអំពើបាប ហើយធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវវិញ។ សូមបែរចេញពីការទុច្ចរិតដោយបង្ហាញព្រះទ័យមេត្តាដល់អ្នកដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន
ធ្វើដូច្នេះព្រះករុណានឹងមានភាពរុងរឿងជាយូរអង្វែងទៅ»។

²⁸ ហេតុការណ៍ទាំងអស់នេះបានកើតឡើងចំពោះព្រះចៅនេបូកេសា។²⁹ ដប់ពីរខែកន្លងទៅ
ទ្រង់កំពុងយាងក្រសាលនៅលើដំបូលព្រះបរមរាជវាំងនៅក្រុងបាប៊ីឡូន³⁰ ហើយទ្រង់មានរាជអង្គារថា «តើនេះមិនមែនជាបាបីឡានដ៏អស្ចារ្យទេឬ
ដែលយើងបានបានសង់ឡើង សម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ដើម្បីបង្ហាញសិរីរុងរឿងនៃវិទ្យាភាពរបស់យើងទេឬ?»

³¹ ខណៈពេលដែលស្ដេចកំពុងតែមានរាជអង្គារនៅឡើយ ក៏មានសម្លេងពីស្ថានសួគ៌៖ «ព្រះចៅនេបូកេសាអើយ សេចក្តីទាំងនេះគឺសម្ដៅមករកទ្រង់
ហើយអាណាចក្រនេះនឹងត្រូវយកចេញពីទ្រង់។³² ព្រះករុណានឹងត្រូវគេបណ្តេញចេញពីចំណោមមនុស្ស

ហើយដំណាក់ទ្រង់នឹងរស់នៅតាមវាលដូចជាសត្វព្រៃ។ ហើយគេនឹងឲ្យទ្រង់ស៊ីស្មៅដូចជាគោ។ រហូតដល់កន្លងប្រាំពីរឆ្នាំ គឺទ្រង់ទទួលស្គាល់ថាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអាណាចក្ររបស់មនុស្សលោក ហើយព្រះអង្គចង់ប្រទានដល់ពួកគេស្រេចតែព្រះហឫទ័យទ្រង់»។

³³ រាជសារនេះគឺមកទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះចៅនេបូកេដា ដែលនឹងនាំចេញមកភ្លាមៗ។ ព្រះករុណាត្រូវគេបណ្តេញចេញពីចំណោមមនុស្ស។

ទ្រង់សោយស្មៅជាអាហារដូចជាគោ ហើយព្រះកាយទ្រង់សើមដោយទឹកសន្សើមពីលើមេឃ។ ព្រះកេសាទ្រង់ដុះវែងដូចស្លាបតន្រ្តី

ចំណែកក្រចករបស់ទ្រង់ប្រៀបដូចជាក្រចករបស់សត្វស្លាប។

³⁴ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ យើង ព្រះចៅនេបូកេដា បានងើបភ្នែកឡើងទៅលើមេឃ ហើយបានធ្វើឲ្យយើងដឹងខ្លួនឡើងវិញ។ «យើង

សូមសរសើរឡើងដល់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត និងសូមថ្វាយព្រះកិត្តិយស និង សិរីរុងរឿងដល់ព្រះដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច។

ស្ថិតរាជទ្រង់សោយរាជ្យនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយព្រះរាជ្យព្រះអង្គនៅអស់កល្បពីជំនាន់មួយទៅដល់គ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់។

³⁵ មនុស្សជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដី គឺបានពិចារណាដោយព្រះអង្គថាគ្មានតម្លៃអ្វីឡើយ ព្រះអង្គប្រព្រឹត្តចំពោះទាហាននៃស្ថានសួគ៌ និងមនុស្សជាតិនៃផែនដី

ស្របតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចប្រឆាំង ឬទាស់នឹងព្រះអង្គបានឡើយ។ គ្មាននរណាម្នាក់ពោលទៅកាន់ព្រះអង្គថា

«ហេតុដូចម្តេចបានជាទ្រង់ធ្វើដូច្នេះ?»

³⁶ ក្នុងពេលតែមួយដែលការដឹងខ្លួនរបស់យើងបានត្រឡប់មកវិញ វិទ្យានុភាពនិងពន្លឺរបស់យើងបានត្រឡប់មកកាន់យើង

គឺជាភាពម៉ឺងម៉ាត់ក្នុងអាណាចក្ររបស់យើង។ ក្រុមប្រឹក្សា និងនាហ្មឺនមន្ត្រីរបស់យើងស្វែងរកក្តីមេត្តារបស់យើង។ យើងបាននាំត្រឡប់មកគ្រងរាជ្យឡើងវិញ

ហើយភាពម៉ឺងម៉ាត់បានប្រគល់មកកាន់យើង។³⁷ ឥឡូវនេះយើង ព្រះចៅនេបូកេដា សូមលើកតម្កើង ថ្វាយព្រះកិត្តិយសដល់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់នៅស្ថានសួគ៌

ស្ថិតស្ថានព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ ហើយមាតាព្រះអង្គគឺសុចរិត។ ព្រះអង្គនឹងបន្ទាបអស់អ្នកដែលមានអំណាច។

5¹ ព្រះចៅបេលសាសារបានចាត់ឲ្យគេ រៀបចំពិធីជប់លៀងសម្រាប់ពួកអភិជនចំនួនមួយម៉ឺននាក់ ហើយទ្រង់បានសោយស្រាដ៏មុខពួកមួយម៉ឺននាក់នោះ។² នៅពេលដែលព្រះចៅបេលសាសារ ក្រេបស្រោចហើយ ទ្រង់ក៏បញ្ជាឲ្យគេយកពែងមាសពែងប្រាក់ដែលព្រះចៅនេបូឡេសា ជាបិតាទ្រង់បានរឹបអូសយកពីព្រះវិហារនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយទ្រង់ចង់យកពែងនោះមកដាក់ស្រាសម្រាប់ អភិជន ពួកមហេសី ហើយពួកស្ត្រី អាចផឹកស្រាបាន។

3 ពួកអ្នកបម្រើបានយកពែងមាសដែលបានយកមកពីព្រះវិហារដែលជាដំណាក់នៃព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។ ព្រះរាជា និងពួកអភិជនហើយមហេសី និងស្ត្រីបានប្រើពែងទាំងនោះដើម្បីក្រេបស្រា។⁴ ពួកគេបានស្រវឹងស្រា ហើយ ថ្វាយបង្គំរូបព្រះរបស់គេដែលបានធ្វើពីមាស ហើយនិងប្រាក់ លង្ហិន និងដែក ឈើ និងថ្ម។

5 នៅក្នុងពេលនោះស្រាប់តែមានម្រាមដៃលេចចេញមក នៅពីមុខចង្កៀង ហើយសសេរនៅលើជញ្ជាំងក្នុងព្រះបរមរាជវាំងរបស់ព្រះរាជា។ ព្រះរាជាក៏បានឃើញនូវចំណែកដែលម្រាមដៃនោះបានសសេរនោះ។⁶ បន្ទាប់មកស្តេចប្រែព្រះភ័ក្ត្រ ហើយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះករុណាទៅជាន់នូវព្រះកាយទ្រង់មិនអាចជួយស្តេចបាន ហើយជង្គង់ខ្សោយទាំងពីរ។

7 ព្រះរាជាបានប្រកាសព្រះរាជបញ្ជាឲ្យគេទៅកោះហៅពួកហោរា គ្រូទាយ គ្រូមន្តអាគម គ្រូធុប្បដិសន្ធិនានា។ ព្រះរាជាបានមានព្រះរាជបន្ទូលទៅដល់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញានៅស្រុកបាប៊ីឡូន «បើនរណាអាចបកស្រាយពីអត្ថន័យនៃអក្សរដែលបានសសេរនេះ ទ្រង់នឹងបំពាក់អារពណ៌ស្វាយ និងខ្សែកមាសជូនជាកិត្តិយស។ អ្នកនោះនឹងប្រទានឋានៈជាអ្នកគ្រប់គ្រងទីបីនៅក្នុងរាជាណាចក្រនេះ»។

8 រួចហើយគ្រប់ទាំងហោរាគ្រូធុប្បដិសន្ធិ ហើយពួកអ្នកប្រាជ្ញនានាក៏នាំគ្នាមក ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចអាន ឬយល់និងមិនអាចបកស្រាយពីអត្ថន័យនៃអក្សរនោះថ្វាយព្រះរាជបានឡើយ។⁹ រួចហើយព្រះចៅបេលសាសារក៏កាន់តែខ្វល់ខ្វាយ ភ័យរន្ធត់ញាប់ញ័រនៅលើព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់។ ហើយពួកនាមីនមន្ត្រីនានាក៏ទាល់គំនិតដែរ។

10 នៅពេលនេះព្រះមហាក្សត្រិយានីតិយានីតិ ព្រះរាជឱង្ការ និងព្រះរាជមន្ត្រីដែលពួកនាមីននាំបានពិភាក្សាគ្នា ទ្រង់ក៏យាងចូលក្នុងសាលជប់លៀង។ ព្រះមហាក្សត្រិយានីតិមានរាជសរសើរថា៖ «បពិត្រព្រះករុណា សូមទ្រង់មានព្រះជន្មយើងយូរ! សូមកុំឲ្យព្រះគំនិតធ្វើឲ្យទ្រង់ខ្វល់ខ្វាយឡើយ។ ហើយកុំឲ្យព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់ប្រែឡើយ។

11 នៅក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គមានបុរសម្នាក់ដែលមានព្រះវិញ្ញាណ ដ៏វិសុទ្ធគងនៅជាមួយ។ នៅក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបិតាព្រះអង្គ បុរសម្នាក់នោះគឺជាម្នាក់ដែលដឹងការលាក់កំបាំង មានតម្រិះ ប្រាជ្ញាមកពីព្រះនៅក្នុងអ្នកនោះ។ ព្រះចៅនេបូឡេសា ព្រះបិតាទ្រង់បានតែងតាំងលោកធ្វើជាមេប្រមុខលើអស់ទាំងពួកគ្រូ គ្រូមន្តអាគមហោរា គ្រូទាយគ្រូធុប្បដិសន្ធិ និងអ្នកប្រាជ្ញនានា។¹² ដោយឃើញថាបុរសនោះ លោកមានប្រាជ្ញារាំង ចំណេះដឹងជ្រៅជ្រះ អាចកាត់ស្រាយសុបិន្ត ហើយអាចដោះស្រាយរាល់បញ្ហាពិបាកៗផ្សេងៗ លោកនោះមានឈ្មោះថាដានីយ៉ែល ដែលព្រះបិតាទ្រង់ប្រទាននាមថា បេលចិស្សាសារ។ ពេលនេះសូមអនុញ្ញាតឲ្យគេហៅលោកនោះមក ដើម្បីឲ្យលោកបានកាត់ស្រាយអត្ថន័យអក្សរដែលបានសសេរនោះ»។

13 រួចហើយគេក៏នាំដានីយ៉ែលមកគាល់ព្រះរាជា។ ព្រះរាជាបានមានរាជឱង្ការទៅកាន់គាត់ថា «តើលោកគឺជាដានីយ៉ែល ដែលបានជម្លៀសចេញពីស្រុកយូដាដែលព្រះបិតាយើងបាននាំចេញពីយូដា»។¹⁴ យើងបានឮអំពីលោកថាមានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះគង់នៅក្នុងលោក ដែលមានភាពរឹងមាំ និងមានចំណេះដឹងជ្រាលជ្រៅ ហើយប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងលោកផងដែរ។

15 ពេលនេះពួកគ្រូអ្នកប្រាជ្ញ និងពួកអ្នកដែលអាចហៅវិញ្ញាណអ្នកស្លាប់មកជួប គឺបាននាំមកគាល់យើងដើម្បីអានអក្សរទាំងនេះ ហើយបកស្រាយអត្ថន័យដល់យើង ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមពួកគេគ្មានអ្នកណាអាចកាត់ស្រាយបានឡើយ។¹⁶ យើងបានឮថាលោកអាចកាត់ស្រាយអត្ថន័យ និងដោះស្រាយរាល់បញ្ហាបាន។ ពេលនេះប្រសិនបើលោកអាចអានអក្សរនៅលើជញ្ជាំងនេះ ហើយអាចកាត់ស្រាយអត្ថន័យរា លោកនឹងបំពាក់អារពណ៌ស្វាយ និងខ្សែកមាសជូនជាកិត្តិយស ហើយមានសិទ្ធិអំណាចជាអ្នកគ្រប់គ្រងទីបីនៅក្នុងរាជាណាចក្រផង»។

17 គ្រានោះដានីយ៉ែលក៏ទូលឆ្លើយទៅព្រះរាជាថា «បពិត្រព្រះករុណា សូមព្រះអង្គទុករង្វាន់ទាំងនោះ សម្រាប់អ្នកដ៏ទៃចុះ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ទូលបង្គំសូមអានអក្សរថ្វាយព្រះរាជា និងកាត់ស្រាយអត្ថន័យថ្វាយទ្រង់ផងដែរ»។¹⁸ បពិត្រព្រះរាជា ដូចទ្រង់ជ្រាបថាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់ព្រះចៅនេបូឡេសាជាបិតាទ្រង់នៅអាណាចក្រ ជាមហាកិត្តិយសនិងវិទ្យានុភាព។

19 ដោយសារដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកព្រះបិតាទ្រង់ ហើយប្រជាជាតិ គ្រប់ជាតិសាសន៍ និងគ្រប់ភាសាគោរពកោតខ្លាចញាប់ញ័រចំពោះទ្រង់។ ទ្រង់ដាក់ទោសប្រហារជីវិតដល់អ្នកដែលគួរនឹងស្លាប់ ហើយទុកជីវិតដល់អ្នកដែលគួរនឹងរស់។ ទ្រង់លើកអស់អ្នកណាដែលស្តេចសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់បន្ទាប់អស់អ្នកដែលចង់បាន។

20 ប៉ុន្តែដោយសារព្រះរាជាមានចិត្តរឹងមាំ និងអំណាចហើយប្រព្រឹត្តបំពាន នោះទ្រង់ត្រូវគេទម្លាក់ពីរាជបល្ល័ង្ក ហើយគេបានយកសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។

21 ទ្រង់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីចំណោមមនុស្សជាតិ ហើយទ្រង់បែរជាមានគំនិតដូចជាសត្វតិរច្ឆាន ហើយទ្រង់រស់នៅជាមួយសត្វលាព្រៃ។ ទ្រង់សោយស្មៅដូចជាសត្វគោ។ ព្រះកាយទ្រង់សើមដោយទឹកសន្លឹមពីលើមេឃ រហូតដល់ពេលដែលទ្រង់ដឹងស្មារតី និងទទួលស្គាល់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គ្រប់គ្រងលើអាណាចក្រមនុស្ស ហើយទ្រង់សោយរាជលើពួកគេ លើអ្នកដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ។

22 ព្រះករុណាបេសសាសារ ព្រះរាជាក៏ជាព្រះរាជបុត្រទ្រង់ ហើយទ្រង់មិនទាន់បានបន្ទាប់ចិត្តទ្រង់ទេ ទោះបីព្រះករុណាបានដឹងពីរឿងទាំងនេះហើយក្តី។

23 ទ្រង់បានតម្កើងខ្លួនទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់នៃនគរស្ថានសួគ៌។ ដោយទ្រង់បានបញ្ជាឲ្យគេយកពែងពីព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់ចាក់ស្រាឲ្យព្រះករុណាផ្ទាល់ សម្រាប់នាមីនមន្ត្រី មហេសី និងស្ត្រី ហើយទ្រង់បានក្រាបថ្វាយបង្គំអស់ព្រះដែលធ្វើពី មាស លង្ហិន ដែក ឈើ និងពីថ្ម ដែលព្រះទាំងនោះមើលមិនឃើញ ស្លាប់មិនឮ និងមិនដឹងអ្វីទាំងអស់។

ព្រះករុណាមិនបានសសើរតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលកាន់ខ្យល់ដង្ហើមនៅក្នុងព្រះហស្តព្រះអង្គ ហើយស្គាល់ពីព្រះករុណាគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់។

24 ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាព្រះជាម្ចាស់ចាត់ម្រាមដៃព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គមកសសេរអក្សរនេះ។

25 អក្សរនេះបានសសេរថា៖ «ម៉ែណា ម៉ែណា តេកែល និងអ៊ីប៉ារស៊ីន»។²⁶ ពាក្យទាំងនេះមានន័យថា «ម៉ែណា» «ព្រះជាម្ចាស់បានរាប់ថ្ងៃនៃរាជ្យរបស់ព្រះករុណា ហើយនឹងបញ្ចប់រាជនេះផង»។²⁷ ពាក្យថា «តេកែល» «បានឆ្លើងព្រះករុណានៅលើជញ្ជាំង ហើយឃើញថាព្រះករុណានៅខ្វះ»។²⁸ «ពេលស» «អាណាចក្ររបស់ព្រះករុណាបែកជាពីរ គឺមួយចំណែកឱ្យទៅជនជាតិមេឌី និងមួយចំណែកទៀតឲ្យទៅជនជាតិតែយ»។

29 រួចហើយព្រះចៅបេលសាសាររាជបញ្ជា ហើយគេបានយកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយស្លៀកឲ្យដានីយ៉ែល។ ខ្សែរកមាសមកបំពាក់ឲ្យដានីយ៉ែល ព្រះរាជាចេញរាជប្រកាសថា លោកនឹងមានឋានៈគ្រប់គ្រងទីបីនៅក្នុងរាជាណាចក្រនេះ។³⁰ នៅភាគីនោះ

ព្រះចៅបេលសាសារជាព្រះរាជានៃជនជាតិប៉ាប៊ីឡូនត្រូវបានធ្វើគុត³¹ ហើយព្រះចៅដាវីយូស
និងជនជាតិមេឌីបានគ្រងរាជ្យបន្តនៅក្នុងព្រះជន្មហុកសិបពីរព្រះវស្សា។

¹ព្រះចៅដាវីយ៉ូសសព្វព្រះទ័យតែងតាំងចៅហ្វាយខេត្តចំនួន១២០រូបដើម្បីមន្ត្រីគ្រប់គ្រងលើអាណាចក្រទាំងមូល។²នៅពីលើពួកគេមានមហាមន្ត្រីបីរូបដែលត្រូវបានតែងតាំងឲ្យធ្វើជាប្រមុខលើមន្ត្រីទាំងអស់ ហើយដានីយ៉ែលជាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះ។

ពួកមហាមន្ត្រីត្រូវតែងតាំងឡើងសម្រាប់មើលពីលើពួកមន្ត្រីតាមខេត្ត ដូច្នេះព្រះរាជនឹងមិនបាត់អ្វីទៀតឡើយ។

³ដានីយ៉ែលមានកិត្តិយសជាងពួកមហាមន្ត្រីតាមខេត្ត ដោយលោកមានព្រះវិញ្ញាណអស្ចារ្យគង់នៅជាមួយ។ ហើយព្រះរាជាមានបំណងចង់តែងតាំងលោកឲ្យគ្រប់គ្រងលើអាណាចក្រទាំងមូល។

⁴ដូច្នេះហើយពួកមហាមន្ត្រីផ្សេងទៀត ហើយនិងពួកចៅហ្វាយខេត្តក៏បានខំរកកំហុសនៅក្នុងការងាររបស់លោកដានីយ៉ែលដែលបានធ្វើសម្រាប់អាណាចក្រប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចចាប់កំហុសគាត់បានឡើយ ឬភាពខ្សោយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់ពីព្រោះគាត់គឺជាមនុស្សស្មោះត្រង់។

គ្មានកំហុសឬការធ្វេសប្រហែសអាចរកឃើញនៅក្នុងលោកឡើយ។⁵ដូច្នេះពួកគេទាំងនោះបាននិយាយថា
«យើងមិនអាចរកហេតុផលនិងបន្ទោសទៅលើដានីយ៉ែលនេះបានឡើយ មានតែចាប់កំហុសគាត់តាមរយៈក្រិត្យវិន័យព្រះជាម្ចាស់របស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ»។

⁶រួចហើយពួកមហាមន្ត្រី និងពួកមន្ត្រីក៏បាននាំផែនការទៅគាល់នៅចំពោះព្រះរាជា។ ពួកគេបានទូលទៅកាន់ព្រះរាជាថា «បពិត្រព្រះករុណា ដាវីយ៉ូសសូមឲ្យព្រះអង្គមានព្រះជន្មយឺនយូរ! ពួកមហាមន្ត្រីទាំងអស់នៃអាណាចក្រ ហើយនិងពួកមន្ត្រីតាមតំបន់ និងពួកមន្ត្រីចៅហ្វាយខេត្ត ហើយពួកទីប្រឹក្សានិងពួកមន្ត្រីទាំងអស់បានមូលមតិរួមគ្នាសម្រេចទូលព្រះករុណា សូមឲ្យព្រះរាជាចេញរាជឱង្ការមួយច្បាប់ ប្រកាសបំរាមយ៉ាងតឹងតែងបំផុតដោយក្នុងរយៈពេលសាមសិបថ្ងៃ បើអ្នកណាសូមអ្វីពីព្រះណាផ្សេង ឬមនុស្ស ណាក្រៅអំពីព្រះករុណា អ្នកនោះនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងរូងស៊ីង។

⁸ពេលនេះ បពិត្រព្រះរាជា សូមទ្រង់ចេញច្បាប់នេះ ហើយឡាយព្រះហស្តលេខាលើច្បាប់នោះ ដើម្បីកុំឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរបាន ហើយឲ្យស្របទៅនឹងច្បាប់របស់សាសន៍មេឌី និង សាសន៍ព័ត៌ស៊ីដូច្នេះវាមិនអាចកែប្រែបានឡើយ»។⁹រួចហើយព្រះបាទដាវីយ៉ូសក៏ឡាយព្រះហស្តលេខាលើឯកសារនេះ និងបានធ្វើច្បាប់នេះឡើង។

¹⁰នៅពេលដានីយ៉ែលបានដឹងថា ច្បាប់នោះបានចុះហត្ថលេខាច្បាស់ហើយ លោកក៏ចូលទៅផ្ទះរបស់លោក (ពេលនេះដែលទ្វារបន្ទប់ខាងលើបានបើកចំហឆ្ពោះទៅកាន់ទីក្រុងយេរូសាឡឹម) ហើយលោកលូតជង្គង់ចុះ គឺលោកបានធ្វើបីដងក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយអធិស្ឋាននិងអរព្រះគុណនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដូចដែលគាត់ធ្លាប់ធ្វើពីពេលមុន។¹¹រួចហើយពួកមនុស្សដែលបានបង្កើតច្បាប់រួមគ្នាបានឃើញដានីយ៉ែលកំពុងតែអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់ស្វែងរកជំនួយ។

¹²ពេលនោះពួកគេនាំគ្នាទៅទូលព្រះរាជាពីច្បាប់បំរាមដែលបានចែង «បពិត្រព្រះករុណា តើទ្រង់មិនបានឡាយព្រះហស្តលេខាលើច្បាប់ដែលចែងថាក្នុងរយៈពេល៣០ថ្ងៃ បើអ្នកណាទូលសូមអ្វីពី ព្រះណាផ្សេង ឬពីនរណាម្នាក់ក្រៅអំពីព្រះករុណា អ្នកនោះនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងរូងស៊ីងទេឬអី?» ព្រះរាជាក៏មានរាជឱង្ការតបវិញថា «សេចក្តីនោះគឺពិតប្រាកដមែន ដោយស្របតាមច្បាប់របស់សាសន៍មេឌី និងសាសន៍ព័ត៌ស៊ី គឺមិនអាចកែប្រែបានឡើយ»។

¹³រួចហើយពួកគេទូលឆ្លើយទៅព្រះរាជាវិញថា «ម្នាក់នោះគឺជាលោក ដានីយ៉ែល ដែលជាម្នាក់ក្នុងចំណោមប្រជាជនជាល្បីដែលមកពីយូដា មិនបានខ្វល់នឹងព្រះករុណា ឬមិនគោរពច្បាប់ដែលព្រះករុណាបានឡាយព្រះហស្តលេខា។ លោកបានអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់របស់លោកមួយថ្ងៃបីដង»។

¹⁴ពេលព្រះរាជាបានឮការនេះ ទ្រង់ព្រួយព្រះទ័យជាខ្លាំង ហើយទ្រង់ក៏គិតក្នុងព្រះគំនិតថា ដើម្បីអាចជួយដោះដានីយ៉ែលពីច្បាប់ទាំងនេះ។ ព្រះរាជាបានខំប្រឹងរក វិធីជួយដានីយ៉ែលរហូតដល់ថ្ងៃលិច។

¹⁵រួចហើយបុរសទាំងនោះដែលបានប្តឹងក៏នាំគ្នាមកគាល់ព្រះរាជា ហើយទូលទៅកាន់ទ្រង់ថា «បពិត្រព្រះករុណា ទ្រង់ជ្រាបហើយថា រាល់ច្បាប់របស់ពួកសាសន៍មេឌី និងសាសន៍ព័ត៌ស៊ី ដែលគ្មានច្បាប់ឬសេចក្តីណាដែលព្រះរាជាបានចេញរួចហើយអាចនឹងប្តូរវិញបាននោះទេ»។

¹⁶គ្រានោះស្តេចក៏ចេញរាជបញ្ជា ហើយពួកគេក៏បាននាំយកលោក ដានីយ៉ែលបោះទៅក្នុងរូងស៊ីង។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅកាន់ដានីយ៉ែលថា «សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់របស់លោកដែលលោកបានបម្រើនោះជួយ សង្គ្រោះលោកផងចុះ»។

¹⁷ថ្មមួយផ្ទាំងត្រូវបានយកមកសង្កត់បិទមាត់រូងស៊ីង ហើយព្រះរាជាក៏បានប្រថាប់ត្រាព្រះទម្រង់ និងចិញ្ចៀនត្រារបស់ពួកសេនាបតីនាមីនុនមន្ត្រីដើម្បីមិនឲ្យមានការផ្លាស់ប្តូរទាក់ទងទៅនឹងលោកដានីយ៉ែល។¹⁸រួចហើយព្រះរាជាក៏យាងត្រឡប់ទៅ ព្រះរាជវាំងវិញ ដោយមិនសោយអ្វីសោះពេញមួយរាត្រីនោះ។ ពុំមានការប្រគុំតន្ត្រីឬការសម្តែងថ្វាយទ្រង់ឡើយ ហើយទ្រង់ក៏ផ្ទុំមិនលក់ដែរ។

¹⁹កាលព្រលឹមឡើងស្រាងៗព្រះរាជាក៏តើនឡើង ហើយរូសរាន់យាងទៅក្នុងរូងស៊ីង។²⁰ពេលព្រះរាជាយាងមកដល់ជិតរូងស៊ីង ទ្រង់ក៏ស្រែកហៅដានីយ៉ែលយ៉ាងក្រោមក្រំថាដានីយ៉ែល «ដានីយ៉ែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់អើយ តើព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកដែលបានបម្រើរៀងរហូតមកបានជួយសង្គ្រោះលោកចេញពីមាត់ស៊ីងទាំងនោះដែរឬទេ?»

²¹ពេលនោះដានីយ៉ែលក៏ទូលតបទៅព្រះរាជាវិញថា «បពិត្រព្រះករុណា សូមឲ្យទ្រង់មានព្រះជន្មយឺនយូរ!

²²ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំបានបញ្ជូនទេវតាមកបិទមាត់ស៊ីងទាំងនេះ ហើយពួកវាមិនធ្វើបាបដល់ទូលបង្គំទេ។ ត្បិតទូលបង្គំមិនមានទោសអ្វីនៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយនិងនៅចំពោះព្រះករុណាទេ បពិត្រព្រះរាជាហើយនិងទូលបង្គំមិនបានធ្វើអ្វីខុសនោះទេ»។

²³រួចហើយព្រះរាជាមានព្រះទ័យរីករាយ។ ទ្រង់ក៏បានបញ្ជាឲ្យគេ នាំលោកដានីយ៉ែលឡើងពីរូងស៊ីងវិញ។ ដូច្នេះដានីយ៉ែលក៏បានគេយោងឡើងមក ពីរូងស៊ីង។ គ្មានការធ្វើបាបណាមកលើរូបលោកឡើយ ដោយសារលោកទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់របស់លោក។

²⁴ព្រះរាជាបានចេញរាជបញ្ជា ហើយពួកអ្នកដែលចោទប្រកាន់ប្តឹងដានីយ៉ែល ហើយបានបោះពួកគេទាំងប្រពន្ធកូនចូលទៅក្នុងរូងស៊ីងដែរ។ មុនពេលពួកគេបានធ្លាក់ទៅដល់បាតរូង ពួកស៊ីងទាំងនោះបានបង្ហាញអំណាចដាក់ពួកគេ ហើយត្របាក់ស៊ីពួកគេខ្ទេចគ្មានសល់។

²⁵គ្រានោះព្រះចៅដាវីយ៉ូសបានចេញរាជសារប្រកាសដល់ប្រជាជាតិ គ្រប់ជាតិសាសន៍គ្រប់ភាសា ដែលរស់នៅលើផែនដី៖
«សូមអ្នករាល់គ្នាប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្តចុះ។

²⁶យើងចេញរាជបញ្ជាឲ្យមនុស្សទាំងឡាយ ដែលរស់នៅក្នុងអាណាចក្ររបស់យើងទាំងមូល គោរពកោតខ្លាចញាប់ញ័រនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់របស់លោកដានីយ៉ែល ត្បិតព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់អស់កល្បជានិច្ច ហើយរាជរបស់ព្រះអង្គមិនអាចបំផ្លាញបានឡើយ ហើយអំណាចរបស់ព្រះអង្គក៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែរ។²⁷ព្រះអង្គធ្វើឲ្យយើងមានសុវត្ថភាព និងសង្គ្រោះយើង ហើយព្រះជាម្ចាស់ធ្វើនិស្តោលអស្ចារ្យនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ព្រះអង្គបានជួយ សង្គ្រោះ ដានីយ៉ែលពីអំណាចរបស់សត្វស៊ីងកំណាច»។

²⁸ដូច្នេះដានីយ៉ែលក៏មានភាពចម្រុងចម្រើនឡើងនៅក្នុងរាជ្យរបស់ព្រះចៅដាវីយ៉ូស និងនៅក្រោមសម័យកាលស៊ីរូស ហើយនិងជាសាសន៍ព័ត៌ស៊ី។

7¹ នៅឆ្នាំទីមួយនៃរជ្ជកាលព្រះបាទបេលសាសរ ជាស្តេចស្រុកបាប៊ីឡូន ដានីយ៉ែលបានស្ថិតនៅក្នុងប្រទេសនោះ ហើយនិមិត្តឃើញគំនិតរបស់លោក នៅពេលដែលលោកសម្រាកនៅលើគ្រែ។ រួចលោកបានកត់ត្រានូវអ្វីដែលលោកបានស្ថិតឃើញនោះ។ លោកបានកត់ត្រានៅហេតុការណ៍ដែលសំខាន់ៗ^២ ដានីយ៉ែលបានពន្យល់ថា «នៅក្នុងនិមិត្តដែលខ្ញុំបានឃើញនោះគឺ ខ្យល់បួនទិសមកពីលើមេឃធ្លាក់ចុះចំសមុទ្រធំ។ ហើយមានសត្វធំៗបួន មានរូបរាងខុសៗគ្នា បានឡើងចេញពីសមុទ្រមក។

⁴ សត្វទីមួយមានរូបរាងដូចជាសត្វស៊ីង ប៉ុន្តែមានស្លាបដូចត្រី។ នៅក្នុងពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែមើល វាបានដកហូតស្លាបរបស់វា ហើយវាក៏បានលើកផុតពីដីទៅ ហើយវាអាចឈរជើងពីរដូចជាមនុស្ស។ ហើយចិត្តកំនាំងរបស់មនុស្សត្រូវបានប្រទានដល់វាដែរ។ រួចហើយវាក៏មានសត្វទីពីរមានរូបរាងដូចសត្វខ្លាឃ្មុំ ហើយវាឈរកោងខ្លួន វាមានឆ្អឹងដំនីបីនៅរាងធ្មេញនៅក្នុងមាត់។ វាត្រូវបានប្រាប់ថា «ក្រោកឡើង ហើយត្រចាក់ស៊ីមនុស្សឲ្យបានច្រើន»។
⁶ បន្ទាប់ពីការនេះ ខ្ញុំក៏បានមើលម្តងទៀត។ គឺមានសត្វមួយទៀតដែលមើល ទៅរាងដូចជាខ្លាខ្លី។ នៅលើខ្នងវាមានស្លាបបួនដូចស្លាបបក្សី ហើយមានក្បាលបួន។ វាមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីគ្រប់គ្រង។⁷ បន្ទាប់ពីនេះមកនៅក្នុងនិមិត្តនាយប់នោះខ្ញុំបានឃើញសត្វទីបួន ដែលគួរឲ្យខ្លាចនិងរន្ធត់ ហើយមានកម្លាំងខ្លាំងក្លា។ ហើយវាមានធ្មេញដែករឹងមាំ ដែលត្រចាក់លេប ស៊ីកម្ទេចទៅជាចំណែក ហើយជាន់សំណល់ទាំងអស់ដែលនៅសល់ផង។ សត្វនេះមានសណ្តានខុសពីសត្វដទៃ ហើយវាមានស្បែកដប។

⁸ ខណៈពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែសង្កេតមើលពីស្បែក ខ្ញុំបានមើលដីបានឃើញស្បែកតូចផ្សេងទៀតដុះចេញមកក្នុងចំណោមស្បែកទាំងនោះដែរ។ ស្បែកចាស់បីត្រូវ បានដកចេញទាំងបួន។ ខ្ញុំឃើញស្បែកនោះមានភ្នែកដូចមនុស្ស ហើយមាត់វាពោលប្រកាសពីពាក្យកុហកយ៉ាងអស្ចារ្យ។
⁹ ពេលខ្ញុំមើលទៀត ឃើញបង្គោលជាច្រើនត្រូវបានតាំងឡើង ហើយព្រះបិតា បុរាណបានសោយរាជ្យលើបង្គោលនោះ។ ព្រះភូសាព្រះអង្គមានពណ៌សដូចជាព្រិល ព្រះកេសាទ្រង់សដូចសំឡី។ រាជបង្គោលនោះប្រៀបបានទៅនឹងអណ្តាតភ្លើង ហើយកង់វាកំពុងឆេះយ៉ាងសណ្តានសណ្តៅ។

¹⁰ មានទន្លេមួយហូរចេញអណ្តាតភ្លើងនៅពីមុខព្រះអង្គ ហើយមនុស្សរាល់ឈាននាក់គោរពបម្រើព្រះអង្គ ហើយមនុស្សយុវវ័យឈាននាក់កំពុងឈរនៅមុខព្រះភ័ក្ត្រទ្រង់។ គ្រានោះចៅក្រមដែលអង្គុយក៏នាំគ្នាបើកកាំភ្លើង។
¹¹ ខ្ញុំក៏បន្តតាមមើលទៀត ក៏បានឮស្បែកមួយពោលពាក្យអ្នកត្រាហើន។ ពេលខ្ញុំកំពុងតែមើល ស្រាប់តែសត្វទីបួននោះត្រូវគេសម្លាប់ ខ្មោចវាត្រូវបានបំផ្លាញខ្ទេចខ្ទី ហើយយកវាទៅដុតចោល។¹² ចំណែកសត្វផ្សេងៗទៀត ត្រូវគេដកសិទ្ធិគ្រប់គ្រងចេញពីវា ប៉ុន្តែវាអាចនៅមានជីវិតរស់នៅដល់ពេលកំណត់មកដល់។

¹³ នៅក្នុងស្ថិតិដែលខ្ញុំឃើញនៅយប់នោះ ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សម្នាក់មកពីលើមេឃជាមួយពពកដូចជាកូនមនុស្ស លោកចូលទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់នៃពេលវេលា ហើយលោកបានទៅគាល់ព្រះអង្គ។¹⁴ គ្រប់ទាំងសិទ្ធិអំណាចដើម្បីគ្រប់គ្រងជាមួយសេរីយរុងរឿង និងអំណាចបានប្រគល់ជូនលោក ដូច្នេះគ្រប់ទាំងប្រជាជាតិគ្រប់ជាតិសាសន៍ គ្រប់ភាសានិងគោរពបម្រើលោក។ អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់លោកនឹងនៅស្ថិតស្ថេរជានិច្ច ហើយព្រះរាជរបស់ទ្រង់នឹងមិនអាចបំផ្លាញបានដែរ។

¹⁵ គ្រានោះទូលបង្គំ គឺដានីយ៉ែល នៅក្នុងព្រលឹងរបស់ទូលបង្គំទុក្ខទោមោឃ្យជាខ្លាំង ហើយស្ថិតិទូលបង្គំបានឃើញធ្វើឲ្យទូលបង្គំបារម្ភខ្លាំងណាស់។
¹⁶ ទូលបង្គំបានទៅជិតម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលឈរទីនោះ ហើយសួរលោកឲ្យជួយបកស្រាយអត្ថន័យពីការទាំងនេះ។
¹⁷ «ពួកសត្វដ៏ធំទាំងបួននោះ គឺមហាក្សត្រទាំងបួនដែលនឹងឡើងគ្រងរាជ្យនៅលើផែនដី។¹⁸ ប៉ុន្តែប្រជាជាតិនៃព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុតនឹងទទួលព្រះរាជ្យនោះ ហើយពួកគេនឹងគ្រងរាជ្យនៅជាអស់កល្បជានិច្ចទៅ»។

¹⁹ បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏ចង់ដឹងថែមទៀតអំពីសត្វទីបួន វាមានលក្ខណៈខុសពីសត្វផ្សេងទៀត ហើយគួរឲ្យស្វែងខ្លាចនិងធ្មេញដែក របស់វាខ្លាំងណាស់ហើយនិងក្រចកលង្គិន របស់វាផង ហើយវាលេបត្រចាក់និងបំផ្លាញជាចំណែកតូចៗ ហើយថែមទាំងជាន់កំទេចអ្វីដែលនៅសល់ដោយជើងរបស់វា។²⁰ ខ្ញុំក៏ចង់ដឹងអំពីស្បែកទាំងដប់នៅលើក្បាលរបស់វា ហើយនឹងស្បែកតូចៗផ្សេងទៀតដែលដុះឡើង ហើយពេលមុនស្បែកបីទៀតបានជ្រុះចេញ។ ហើយខ្ញុំក៏ចង់ដឹងអំពីស្បែកដែលមានភ្នែក និងអំពីមាត់របស់វាពោលពាក្យអ្នកត្រាហើន ដែលវាមើលទៅហាក់ដូចជាធំជាងស្បែកផ្សេងទៀត។

²¹ ពេលដែលខ្ញុំមើលទៅឃើញស្បែកនេះកំពុងតែប្រយុទ្ធជាមួយប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធ ហើយកំពុងយកឈ្នះពួកគេ។
²² ដល់ពេលដែលព្រះជាម្ចាស់នៃពេលវេលាយាងមក ដើម្បីរកយុត្តិធម៌ឲ្យប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។

រួចហើយជាពេលកំណត់ដែលប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនឹង ទទួលបានព្រះរាជ្យ។
²³ នេះគឺជាអ្វីដែលមនុស្សនោះបានប្រាប់ខ្ញុំ «សត្វទីបួន គឺជាអាណាចក្រទីបួនដែលនៅលើផែនដី ដែលនឹងខុសពីអាណាចក្រផ្សេងៗទៀត។ អាណាចក្រនោះនឹងលេបត្រចាក់ កម្ទេចអាណាចក្រផ្សេងៗឲ្យទៅជាចំណែកតូចផង។²⁴ រីឯស្បែកទាំងដប់នោះវិញ គឺនឹងមានអាណាចក្រ មានព្រះរាជាដប់នឹងឡើងសោយរាជ្យ ហើយនឹងមានព្រះរាជាផ្សេងទៀតដែលឡើងសោយរាជ្យបន្ទាប់ពីពួកទ្រង់។ ព្រះរាជានេះនឹងខុសពីស្តេចមុនៗ ហើយទ្រង់នឹងគ្រប់គ្រងនៅលើអាណាចក្រទាំងបី។

²⁵ ស្តេចនឹងមានរាជឱង្ការទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ហើយនឹង សង្កត់សង្កិនប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនៃព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ស្តេចនឹងព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរពិធីបុណ្យ និងច្បាប់ផ្សេងៗ។ ការនេះនឹងស្ថិតក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់អស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ ពីរឆ្នាំនិង កន្លះឆ្នាំ។

²⁶ ប៉ុន្តែលុះពេលវិនិច្ឆ័យទោសមកដល់គេនឹងដកសិទ្ធិអំណាចគ្រប់គ្រងចេញពីស្តេចនេះ នឹងត្រូវលេបត្រចាក់ហើយបំផ្លាញនៅត្រាចុងបញ្ចប់។

²⁷ អាណាចក្រ ហើយអំណាចគ្រប់គ្រង ដ៏ធំអស្ចារ្យនៃអាណាចក្រទាំងឡាយដែលនៅក្រោមផ្ទៃមេឃ បានប្រគល់មកឲ្យប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ព្រះរាជ្យរបស់ស្តេចនេះនឹងគង់នៅស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច ហើយគ្រប់ទាំងអាណាចក្រទាំងអស់នឹងគោរពបម្រើស្តេចនេះ»។

²⁸ នេះគឺជាពេលចុងក្រោយនៃរឿងរ៉ាវ។ ខ្ញុំ ដានីយ៉ែលមានសេចក្តីភិតភ័យជាពន់ពេក ហេតុការណ៍នេះបានធ្វើឲ្យទឹកមុខខ្ញុំស្លេកស្លាំង។ តែខ្ញុំបានរក្សាការទាំងនេះទុកនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំម្នាក់ឯង»។

៨^១ នៅក្នុងឆ្នាំទីបីនៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះបាទបេសសាសារ ខ្ញុំជានិយ័លមាននិមិត្តមួយបានបង្ហាញដល់ខ្ញុំ (បន្ទាប់ពីសុបិននិមិត្តដំបូងដែលខ្ញុំបានឃើញ)។
^២ ខ្ញុំបានឃើញក្នុងនិមិត្ត ដូចដែលខ្ញុំបានឃើញដែលដូចជាខ្ញុំផ្ទាល់ស្ថិតនៅក្នុងបន្ទាយទីក្រុងស៊ូសាន ជាក្រុងនៅអាណាខេត្តអេឡា។
ខ្ញុំបានឃើញក្នុងនិមិត្តថាខ្លួនខ្ញុំស្ថិតនៅក្បែរទន្លេអ៊ីឡា។

^៣ ពេលខ្ញុំមើលទៅឃើញចៀមឈ្មោលមួយដែលមានស្បែងពីរ ឈរនៅក្បែរទន្លេនៅចំពោះមុខខ្ញុំ។ មានស្បែងវាមួយវែងជាងស្បែងមួយទៀត ប៉ុន្តែស្បែងដែលវែងនោះដុះក្រោយស្បែងដែលខ្លីជាង។^៤ ខ្ញុំឃើញចៀមពូកែប្រយុទ្ធពីទិសខាងលិច រួចហើយទិសខាងជើង និងទិសខាងត្បូង អត់មានសត្វណាទៀតអាចតទល់នឹងវាបានឡើយ។ គ្មានសត្វណាមួយអាចជួយ គ្នាវាឲ្យរួចពីក្នុងកណ្តាប់ដៃវាបានឡើយ។ វាចង់ធ្វើអ្វីតាមតែអំពើចិត្តរបស់វា ហើយវាបានក្លាយទៅជាអស្ចារ្យ។

^៥ ពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែគិតអំពីការនេះ ខ្ញុំឃើញពពែឈ្មោលមួយដែលវាចេញមកពីទិសខាងលិច វាបានបោលកាត់នៃផ្ទៃផែនដី រត់យ៉ាងលឿនបំផុតដោយជើងវាមិនបានជាប់នឹងដី។ ពពែនោះមានស្បែងមួយយ៉ាងធំនៅចន្លោះភ្នែករបស់វា។^៦ វាបានចូលមកជិតចៀមដែលមានស្បែងពីរ ដែលខ្ញុំឃើញនោះឈរនៅមាត់ទន្លេ ហើយពពែនោះស្រាប់តែរត់សម្រុកទៅបុកចៀមនោះយ៉ាងពេញទំហឹង។

^៧ ខ្ញុំបានឃើញពពែនោះមកជិតដល់ ចៀម។ ហើយវាបានខឹងយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនិងចៀម។ ហើយវាបានបុកបំបាក់ស្បែងទាំងពីររបស់ចៀមនោះ។

ចៀមក៏មិនមានកម្លាំងដើម្បីឈរនៅចំពោះមុខពពែនោះទៀតដែរ។ ពពែនោះបានផ្តួលវាទៅលើដី ហើយជាន់នៅលើវាទៀតផង។

គ្មាននរណាអាចជួយសង្គ្រោះចៀមពីអំណាចរបស់វាបានឡើយ។^៨ រួចមកពពែនោះប្រែជាធំឡើងៗ។ ប៉ុន្តែនៅពេលវាកាន់តែខ្លាំងឡើង ស្បែងធំបានបាក់ទៅ ហើយកន្លែងដែលបាក់នោះមានដុះស្បែងបួនធំចេញមក ដែលបែរមុខទៅទិសទាំងបួនទៅលើមេឃ។

^៩ ស្បែងមួយបានបាក់ហើយដុះចេញស្បែងមួយតូចផ្សេងទៀត តែស្បែងទាំងនោះ វាកាន់តែដុះធំឡើងៗឆ្ពោះទៅកាន់ទិសខាងត្បូង និងទិសខាងកើត ហើយសំដៅទៅកាន់ស្រុកដ៏ស្រស់ត្រកាលបំផុត។^{១០} ស្បែងនោះរីកធំឡើងៗរហូតដល់ពេលទ័ពនៃស្ថានសួគ៌។ មានពួកពលទ័ពខ្លះ និងផ្កាយខ្លះត្រូវបានធ្លាក់ចុះមកផែនដី ហើយវាជាន់ពួកគេ។

^{១១} វាតម្កើងខ្លួនវាយ៉ាងអស្ចារ្យប្រៀបដូចជាមេបញ្ជាការនៃពួកពលទ័ព។ វាដកចេញពីគេមិនឲ្យថ្វាយដង្ហាយដុតរៀងទាត់ដល់ព្រះអង្គ ហើយបានធ្វើឲ្យទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គខូចអស់។^{១២} ដោយសារតែការប្រឆាំងទាស់ ពួកពលទ័ព និងប្រគល់ឲ្យនៅស្បែងរបស់ពពែ

ហើយការថ្វាយដង្ហាយដុតក៏បានឈប់។ ស្បែងនោះនឹងបោះសេចក្តីពិតទម្លាក់ដល់លើដី ហើយវានឹងជោគជ័យនៅក្នុងអំឡុងពេលវាបានធ្វើ។

^{១៣} បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏បានឮអ្នកដ៏វិសុទ្ធកំពុងនិយាយ និងអ្នកដ៏វិសុទ្ធផ្សេងទៀតតបឆ្លើយ «តើការនោះនៅយូរដល់កាលណាទៀត និមិត្តពីការថ្វាយដង្ហាយដុត ហើយអំពើបាបដែលនាំនូវការមហាត្តរាយ និងការប្រគល់ទិសក្តារ និងពួកពលទ័ពនៃស្ថានសួគ៌បានជាន់ឈ្លីពីលើនោះ?»^{១៤} លោកបាននិយាយមកខ្ញុំថា «វានឹងមានរយៈកាល២៣០០ដង គិតទាំងល្ងាចទាំងព្រឹក។ បន្ទាប់ពីនោះមកទិសក្តារនឹងរៀបចំបានត្រឹមត្រូវ»។

^{១៥} ពេលដែលខ្ញុំ ជានិយ័លបានឃើញនិមិត្តនោះហើយ ខ្ញុំក៏ព្យាយាមរិះគិតឲ្យយល់ពីអត្ថន័យរបស់វា។ រួចមកមានម្នាក់មានលក្ខណៈដូចមនុស្សឈរនៅពីមុខខ្ញុំ។

^{១៦} ខ្ញុំបានឮសម្លេងមនុស្សម្នាក់ចេញពីរាងទន្លេអ៊ីឡា។ គាត់បាននិយាយថា «កាព្រីយ៉ែលអើយ សូមជួយឲ្យបុរសនេះយល់ពីអត្ថន័យនៃនិមិត្តផង»។^{១៧} ដូច្នេះ គាត់ក៏ចូលមកជិតនៅកន្លែងដែលខ្ញុំឈរ។ ពេលគាត់ចូលមកដល់ ខ្ញុំក៏ភ័យរន្ធត់និងញាប់ញ័រ ហើយក៏ដួលចុះដល់ដី។ គាត់បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «សូមឲ្យបានយល់ចុះ កូនមនុស្សអើយ និមិត្តនោះគឺសម្រាប់ពេលចុងក្រោយ»។

^{១៨} នៅពេលគាត់បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានលង់លក់ទាំងមុខក្រាបនៅដី។ រួចគាត់បានមកប៉ះខ្ញុំ ហើយលើកខ្ញុំឡើង។^{១៩} គាត់បាននិយាយថា «មើល!

ខ្ញុំនឹងបង្ហាញលោកពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលខាងមុខ ក្នុងគ្រានៃសេចក្តីក្រោធ ដោយព្រោះនិមិត្តនេះគឺសម្រាប់គ្រាចុងក្រោយ។

^{២០} ចំពោះសត្វចៀមឈ្មោលដែលលោកបានឃើញ គឺដែលមានស្បែងពីរ នោះគឺជាស្តេចសាសន៍មេឌី និងស្តេចសាសន៍ព័ស៊ី។^{២១} ចំណែកដទៃទៀត

គឺស្តេចសាសន៍ក្រិក។ ចំណែកស្បែងដែលធំនៅចន្លោះភ្នែកនោះគឺស្តេចមុនដំបូងគេ។

^{២២} ចំពោះស្បែងដែលបាក់នោះ ក្នុងកន្លែងដែលស្បែងបួនទៀតដុះឡើងជំនួស គឺសំដៅទៅលើនគរបួនដែលនឹងកើតឡើងពីជនជាតិនោះ

តែពុំមានអំណាចអស្ចារ្យដូចស្តេចមុននោះទេ។^{២៣} នៅចុងរជ្ជកាលនៃរាជ្យទាំងនោះ ពួកដែលធ្វើការទុច្ចរិតនឹងឈានដល់កម្រិតរបស់ខ្លួន ស្តេចដែលទឹកមុខកោងកាច មានប្រាជ្ញា រៀងវែងណាស់ នឹងឡើងសោយរាជ្យ។

^{២៤} ស្តេចនោះនឹងមានអំណាចកាន់តែអស្ចារ្យ តែមិនមែនខ្លាំងដោយសារអំណាចរបស់ខ្លួនទេ។ ស្តេចនោះអស្ចារ្យនូវអ្វីដែលខ្លួនបំផ្លាញ

ហើយអ្វីដែលស្តេចនេះធ្វើគឺបានជោគជ័យ។ ស្តេចនឹងបំផ្លាញអំណាចរបស់មនុស្ស នឹងចំណោមប្រជាជនដែលបរិសុទ្ធ។

^{២៥} ដោយសារភាពប៉ិនប្រសព្វរបស់ខ្លួនស្តេចបានយកអ្វីៗជាប់របស់ខ្លួនតាមការបោកបញ្ឆោត។ ស្តេចបានតម្កើងខ្លួនឡើង ហើយបំផ្លាញមនុស្សជាច្រើន។

ស្តេចនឹងងើបឡើងទាស់ប្រឆាំងនឹងស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ហើយស្តេចនោះនឹងត្រូវវិនាស តែមិនមែនដោយសារដៃមនុស្សទេ។

^{២៦} និមិត្តអំពីពេលល្ងាច និងនៅព្រឹកគឺបានប្រាប់ថាជាការពិត។ តែពេលនេះត្រូវបិទត្រាលើនិមិត្តនោះសិន សម្រាប់សំដៅលើរយៈពេលដ៏យូរនៅពេលអនាគត»។

^{២៧} រួចហើយ គឺខ្ញុំជានិយ័ល ក៏បានខ្សោះឆ្លើយអស់កម្លាំងជាច្រើនថ្ងៃ។ រួចហើយខ្ញុំក្រោកឡើង ហើយទៅបំពេញកិច្ចការថ្វាយស្តេច។

តែខ្ញុំនៅតែភ័យរន្ធត់ជាមួយនឹងនិមិត្តនោះ ហើយមិនមានអ្នកណាអាចយល់ពីវាឡើយ។

9¹ ព្រះចៅជាវិបុលគឺជាបុត្ររបស់ព្រះចៅអីហាស្ស៊ុសដែលជាពូជនៃជនជាតិមេឌី។

គឺជាព្រះចៅអីហាស្ស៊ុសដែលបានអភិសេកឲ្យធ្វើជាស្តេចនៃអាណាចក្រនៃជនជាតិបាប៊ីឡូន។² ពេលនេះ រជ្ជកាលទីមួយនៃព្រះចៅជាវិបុល ខ្ញុំគឺជានិយមន័យសិក្សាពីព្រះគម្ពីរ ទាក់ទងទៅនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ គឺជាព្រះបន្ទូលដែលបានមកដល់ព្យាករណ៍នោះ។ ខ្ញុំរកឃើញថាគឺមានចិត្តសិប្បឆ្នាំ រហូតដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម បានដល់ទីបញ្ចប់។

³ ខ្ញុំបានបែរមុខទៅរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីស្វែងរកព្រះអង្គដោយអធិស្ឋានទូលអង្គ ដោយការតមអាហារ ស្លៀកសំពត់ឆ្នៃ ហើយអង្គុយលើផែនផង។

⁴ ខ្ញុំអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ ហើយលន់ត្អូញបាបរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ! ព្រះអង្គដឹង ហើយជាព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ គឺព្រះអង្គបានរក្សាសម្ព័ន្ធមេត្រី និងភាពទៀងត្រង់ ដល់អស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ហើយអ្នកស្តាប់បង្គាប់តាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គ។

⁵ ពួកយើងបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប បានធ្វើអ្វីដែលខុស។ យើងបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ និងបានប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះអង្គ ហើយបែរចេញពីបទបញ្ញត្តិ និងវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។⁶ យើងខ្ញុំមិនបានស្តាប់បង្គាប់តាមព្យាករណ៍ដែលជាអ្នកបម្រើទ្រង់ ជាអ្នកដែលបានផ្ទៀងផ្ទាត់នាមព្រះអង្គ ប្រាប់ដល់ស្តេចទាំងឡាយ ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់យើង ពួកបុព្វបុរសយើង ព្រមទាំងប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើទឹកដីផង។

⁷ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។ តែសម្រាប់យើងខ្ញុំវិញ សេចក្តីអាម៉ាស់គឺនៅលើមុខយើងវិញ ត្បិតប្រជាជនយូដា

និងអ្នកនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់។ ព្រមទាំងអ្នកនៅជិត ហើយនិងអ្នកនៅឆ្ងាយ

គឺអស់ទាំងទឹកដីដែលព្រះអង្គបានបណ្តេញគេចេញ។ ដោយព្រោះតែអំពើបាបដែល គេបានធ្វើទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ។⁸ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ!

យើងខ្ញុំពេញដោយភាពអាម៉ាស់មុខ ដល់ស្តេចរបស់យើង និងមន្ត្រីរបស់យើង និងពួកបុព្វបុរសយើងទាំងឡាយ ដោយសារយើងបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គ។

⁹ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើងសេចក្តីមេត្តាករុណា និងការអត់ទោសរបស់ព្រះអង្គ ត្បិតយើងខ្ញុំបានប្រឆាំងបោះបង្គោលនឹងព្រះអង្គ។

¹⁰ យើងមិនបានស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង ដើម្បីប្រព្រឹត្តតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈព្យាករណ៍ដែលជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ។

¹¹ ពួកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តទាស់នឹងបទបញ្ញត្តិ ហើយបែរចេញមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ។ ដូច្នេះហើយបណ្តាសារ

និងសម្បត្តិដែលមានចែងទុកក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ត្រូវបានផ្លាស់មកលើយើងខ្ញុំដោយសារយើងបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះអង្គ។

¹² ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់ពីព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលទាស់នឹង អ្នកដឹកនាំរបស់យើង តាមរយៈការនាំមកនូវគ្រោះមហន្តរាយមកលើយើង។

ត្បិតនៅក្រោមមេឃ ពុំមានហេតុការណ៍អ្វីដែលអាចប្រៀបនឹងអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងយេរូសាឡឹមឡើយ។

¹³ ដោយមានចែងនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេថា ហើយយើងមិនបានទូលអង្គរសូមសេចក្តីមេត្តា ពីព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង ដោយបែរចេញពីអំនុចចិត្ត

និង រួមជាមួយសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់បាននាំសេចក្តីមហន្តរាយនោះឲ្យផ្លាស់មកលើយើង

ត្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងសុចរិតក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលព្រះអង្គធ្វើ តែយើងមិនបានស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹⁵ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ ព្រះអង្គបាននាំប្រជាជនរបស់ទ្រង់ចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដោយព្រះហស្តដ៏ខ្លាំងអស្ចារ្យ

ហើយបានធ្វើឲ្យព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គល្បីស្មោះសាយ ដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ ប៉ុន្តែយើងនៅតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប យើងនៅតែធ្វើការអាក្រក់។¹⁶ ឱព្រះអម្ចាស់

ដោយព្រោះការសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ សូមដកសេចក្តីកំហឹងនិងសេចក្តីក្រោធចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមរបស់ទ្រង់ និងពីភ្នំវិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គផង។

ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់យើងខ្ញុំ និងអំពើទុច្ចរិតរបស់បុព្វបុរសយើង បានជាយេរូសាឡឹម និង ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ

បានក្លាយជាទីអាម៉ាស់ដល់មនុស្សជុំវិញយើង។

¹⁷ ពេលនេះ ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមព្រះសណ្តាប់ពាក្យអធិស្ឋាន នៃអ្នកបម្រើទ្រង់ដែលទូលសូមក្តីមេត្តា ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ព្រះអម្ចាស់សូម

ឲ្យព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គបានចែងចាំងនៅចំពោះទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដែលសោះកក្រោះនេះ។¹⁸ ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមផ្ទៀងព្រះកាណ៌សណ្តាប់

សូមទតព្រះនេត្រមើល។ យើងខ្ញុំកំពុងតែជាជួបសេចក្តីវេទនា សូមទតមើលទីក្រុងដែលហៅដោយព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។

យើងខ្ញុំមិនបានទូលសុំព្រះអង្គដោយព្រោះ សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទេ តែដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គវិញទេ។¹⁹ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់!

ព្រះអម្ចាស់នៃការអត់ទោស! ព្រះអម្ចាស់តែងតែយកព្រះទ័យទុកដាក់នឹងឆ្លើយតប! ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ សូមកុំពន្យារពេល

ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងអើយ ត្បិតទីក្រុងប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់បានស្រែករកព្រះនាមព្រះអង្គ។

²⁰ នៅពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែនិយាយក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយលន់ត្អូញបាបរបស់ខ្ញុំ និង អំពើបាបរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល

ហើយបានលើសន្ទមនុស្សអង្គចំពោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងនាមភ្នំវិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ។²¹ ក្នុងពេលខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋាន

លោកដែលមានឈ្មោះថា កាព្រីយ៉ែល គឺជាអ្នកដែលខ្ញុំបាននិមិត្តឃើញពីដំបូងនោះ បានហោះយ៉ាងលឿនចូលមករកខ្ញុំ ចំពេលនៃការថ្វាយយញ្ញបូជា។

²² លោកបានមកពន្យល់ខ្ញុំដោយនិយាយមកខ្ញុំថា «ជានីយ៉ែលខ្ញុំមកនេះ ដើម្បីពន្យល់ឲ្យលោកបានយល់។

²³ នៅពេលដែលលោកបានចាប់ផ្តើមទូលអង្គព្រះជាម្ចាស់សុំសេចក្តីមេត្តា ក៏មានការបញ្ជាបានផ្តល់មកឲ្យ ហើយខ្ញុំមកប្រាប់លោកពីចំណើយ

ដ្បិតក្តីស្រឡាញ់ព្រះអង្គអស្ចារ្យ។ ដូច្នេះហើយ សូមលោករិះគិតពីព្រះបន្ទូលនេះ ហើយយល់ពីអត្ថន័យពីការបើកសម្តែង។

²⁴ ចិត្តសិប្បឆ្នាំពីរនៃឆ្នាំ គឺជាព្រឹត្តិសម្រាប់ប្រជាជនរបស់អ្នក និងទីក្រុងវិសុទ្ធរបស់អ្នក នឹងត្រូវបញ្ចប់ពីកំហុស ហើយអំពើបាបផង

គ្មានអ្នកបង់ថ្លៃសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់ទេ ដើម្បីនាំសេចក្តីសុចរិតអស់កល្បជានិច្ចដែរ ហើយនាំយកនិមិត្ត និងការផ្ទៀងព្រះរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ហើយញែកទីបរិសុទ្ធបំផុតផង។²⁵ ហើយដឹង និងយល់ពីបញ្ហាដែលជាលំដាប់ដោយ ដើម្បីសង់ក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ

រហូតដល់ម្នាក់ដែលព្រះបានចាក់ប្រេងតាំងមកដល់ (ម្នាក់នោះនឹងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ) នោះនឹងមានរយៈពេល ប្រាំពីរ ប្រាំពីរ ហើយហុកសិបពីរ ប្រាំពីរដង។

ក្រុងយេរូសាឡឹម នឹងសង់ផ្លូវហើយបន្ទាយ សូម្បីតែក្នុងពេលដែលមានទុក្ខញ្ញយ។

²⁶ បន្ទាប់ពីពេលហុកសិបពីរ ប្រាំពីរដងនៃឆ្នាំទាំងនោះហើយ ពួកអ្នកដែលបានចាក់ប្រេងតាំងនឹងត្រូវបានបំផ្លាញគ្មានសល់អ្វីឡើយ។

ពួកទាហានរបស់អ្នកដែលគ្រប់គ្រងនឹងមកហើយបំផ្លាញទីក្រុង និងទីបរិសុទ្ធ។ ហើយនៅទីបញ្ចប់នឹងមកជាមួយទឹកជំនន់

ហើយនឹងមានការច្បាំងលុះដល់ទីបញ្ចប់។ ការបំផ្លិចបំផ្លាញនេះគឺបានប្រកាសហើយ។

²⁷ លោកនឹងតាំងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយនិងមនុស្សជាច្រើនតែម្តង គឺប្រាំពីរ។ ហើយនៅរយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះលោកនឹងលែងឲ្យមានការថ្វាយយញ្ញបូជា

ហើយនិងការថ្វាយដង្ហាយទៀតហើយ។ នៅលើស្ថាប័នរបស់ចង្កៀងគួរឲ្យស្តាប់ខ្ពើម នឹងកើតឡើងជាមួយអ្នកដែលធ្វើឲ្យមានការបំផ្លាញ។

ការបញ្ចប់ទាំងមូលនិងការបំផ្លិចបំផ្លាញ គឺបានប្រកាសដើម្បីចាក់មកលើអ្នកដែលបានធ្វើឲ្យការខូចបង់»។

10¹ នៅក្នុងឆ្នាំទីបីនៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះចៅស៊ីរស ជាស្តេចរបស់ព្រះស៊ីរស គឺជាសារមួយបានបើកសម្តែងដល់ដានីយ៉ែល ដែលត្រូវគេហៅថា បេសចិស្សាសារ។ សារនេះជាសេចក្តីពិត។ គឺមានការចំបាំងដ៏ខ្លាំងក្លា។ ដានីយ៉ែលបានយល់ពីសារនោះ នៅពេលដែលលោកមានការយល់ដឹងពីនិមិត្ត។

² នៅក្នុងសម័យនោះខ្ញុំ ដានីយ៉ែលបានកាន់ទុក្ខអស់រយៈពេលបីអាទិត្យ។³ ខ្ញុំមិនបានទទួលទានអាហារដ៏ឆ្ងាញ់ឡើយ ខ្ញុំមិនបានបរិភោគសាច់ ខ្ញុំមិនបានផឹកស្រាហើយខ្ញុំក៏មិនបានលាបប្រេងលើខ្លួនឯង រហូតដល់គ្រប់បីអាទិត្យ។
⁴ នៅថ្ងៃទីម្ភៃបួននៃខែទីមួយ ក្នុងពេលខ្ញុំកំពុងឈរនៅមាត់ទន្លេធំ (គឺជាហ៊ីដែកែល)⁵ ខ្ញុំបានសង្ឃឹមមើលទៅ បានឃើញបុរសម្នាក់ស្លៀកសំពត់ឯកទេស និងមានក្រវ៉ាត់ចង្កេះដោយមាសសុទ្ធមកពីទឹកដីអ៊ីដាស។⁶ ខ្លួនប្រាណរបស់លោកមើលទៅដូចជាស្បែងបរិល ហើយមុខលោកចាំងដូចផ្លែកបន្ទោរ។ ភ្នែករបស់លោកវិញដូចជាភ្លើងដែលនេះ ហើយដៃលោកនិងជើងរបស់លោក ដូចជាលង្ហិនដែលគេខាត់យ៉ាងរលោង។ សម្លេងលោកឮត្រហឹងរឿងកងប្រៀបបានទៅនឹងសម្លេងហ្វូងមនុស្ស។
⁷ ខ្ញុំ ដានីយ៉ែល ក៏បានឃើញនិមិត្ត ដ្បិតមនុស្សម្នាក់ដែលបាននៅជាមួយខ្ញុំ គឺមិនបានឃើញនិមិត្តដូចនោះទេ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ការភ័យរន្ធត់ជាខ្លាំង បានធ្លាក់មកលើពួកគាត់ ហើយពួកគេក៏បាននាំគ្នាទៅលាក់ខ្លួន។⁸ ដូច្នោះហើយ បានជាខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯងហើយឃើញនិមិត្តដ៏អស្ចារ្យនេះ។ ខ្ញុំអត់មានកម្លាំងកំហែងនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំទៀតទេ មុខមាត់របស់ខ្ញុំក៏ស្លេកស្លាំង។⁹ ក្រោយមកខ្ញុំបានឮពាក្យលោក នៅពេលខ្ញុំឮសម្លេងទាំងនោះ ខ្ញុំបានក្រាបមុខចុះលងស្មារតី ជាមួយមុខរបស់ខ្ញុំក្រាបចុះដល់ដី។
¹⁰ មានដៃមួយបានពាល់ខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យជង្គង់ខ្ញុំ ហើយប្រអប់ដៃខ្ញុំញាប់ញ័រ។¹¹ ទេវតាក៏ពោលមកខ្ញុំថា «ដានីយ៉ែលអើយ លោកជាមនុស្សមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ សូមឲ្យបានយល់ពីសេចក្តីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយមកកាន់លោកចុះ។ សូមឈរឲ្យបានត្រង់ ត្បិតព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកជួបលោក។» ពេលព្រះជាម្ចាស់បានព្រះបន្ទូលនេះមកកាន់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏បានឈរឡើងដោយញាប់ញ័រដែរ។
¹² រួចហើយលោកក៏បាននិយាយមកខ្ញុំថា «សូមកុំភ័យខ្លាចអី ដានីយ៉ែល។ តាំងពីថ្ងៃដំបូងដែលលោកបានប្រុងចិត្តកើតឡើងយល់ ហើយបានបន្ទាបខ្លួនចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ពាក្យរបស់លោកក៏បានឮ ហើយខ្ញុំក៏មកដោយសារតែពាក្យលោកដែរ។¹³ ម្ចាស់នៃនគរព្រះស៊ីរសបានប្រឆាំងតទល់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានជាប់នៅជាមួយស្តេចព្រះស៊ីរសរយៈពេលម្ភៃមួយថ្ងៃ។ តែទេវតាមីកែល ដែលជាប្រមុខនៃទេវតាបានមកជួយខ្ញុំ។
¹⁴ តែឡូវនេះខ្ញុំមក ដើម្បីជួយដល់លោកឲ្យបានយល់ពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងចំពោះប្រជាជនរបស់លោកនៅត្រាចុងក្រោយ។ ត្បិតនិមិត្ត សម្រាប់ថ្ងៃទាំងនោះមិនទាន់កើតឡើងនោះទេ»។¹⁵ នៅពេលទេវតានោះកំពុងនិយាយមកកាន់ខ្ញុំជាមួយនឹងពាក្យទាំងនោះ ខ្ញុំក៏ក្រាបមុខចុះទៅដល់ដី ហើយមិនអាចនិយាយបានទេ។
¹⁶ មានម្នាក់ដែលមានរូបរាងដូចជាកូនមនុស្សបានមកប៉ះបង្ហាត់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏បើកមាត់និយាយទៅកាន់លោកដែលឈរនៅមុខខ្ញុំថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ ខ្ញុំគ្មានតឹងក្នុងចិត្តដោយសារតែនិមិត្តនេះ ខ្ញុំគ្មានកម្លាំងកំហែងទេ។¹⁷ ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើលោក។ តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យខ្ញុំអាចនិយាយជាមួយជាមួយម្ចាស់ខ្ញុំបានទៅ? ត្បិតពេលនេះខ្ញុំគ្មានកម្លាំងទេ ហើយក៏គ្មានទាំងខ្យល់ដង្ហើមនៅក្នុងខ្ញុំដែរ»។
¹⁸ ម្តងទៀតម្នាក់ដែលមានសណ្ឋានដូចមនុស្ស បានប៉ះខ្ញុំហើយចម្រើនកម្លាំងខ្ញុំ។¹⁹ លោកបាននិយាយថា «កុំខ្លាចអី មនុស្សដែលមានតម្លៃដ៏អស្ចារ្យអើយ។ សូមឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តមានដល់លោក! សូមឲ្យមានមាត់កម្លាំងពេលនេះ ចូរឲ្យមានកម្លាំងចុះ!» ខណៈដែលលោកកំពុងនិយាយមកកាន់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំស្រាប់តែមានកម្លាំង។ ខ្ញុំក៏និយាយថា «សូមលោកម្ចាស់មានប្រសាសន៍ចុះ ត្បិតលោកបានចម្រើនកម្លាំងដល់ខ្ញុំហើយ»។
²⁰ លោកបានថ្លែងថា «តើលោកដឹងទេថា ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមកជួបលោកដូច្នេះ? ត្បិតខ្ញុំនឹងត្រឡប់ទៅប្រយុទ្ធនឹងទេវតាដែលជាម្ចាស់នៃនគរព្រះស៊ីរស។ នៅពេលខ្ញុំចេញទៅ នោះទេវតាដែលជាម្ចាស់នៃក្រិកនឹងចេញមក។²¹ តែខ្ញុំនឹងប្រាប់លោកនូវសេចក្តីពិតដែលមានចែងក្នុងសៀវភៅនៃសេចក្តីពិត។ នឹងគ្មានអ្នកណាដែលខ្លាំងហើយនៅជាមួយខ្ញុំដើម្បីនឹងតបយុទ្ធជាមួយនឹងពួកវាឡើយ គឺមានតែមីកែលដែលជាទេវតារបស់លោកប៉ុណ្ណោះ»។

11¹ នៅឆ្នាំទីមួយនៃរជ្ជកាលរបស់ព្រះចៅជាវិបុលជាជនជាតិមេឌី ខ្ញុំខ្លួនឯងបានមកជួយនិងការពារទេវតាមីកែល។² ពេលនេះខ្ញុំនឹងប្រាប់លោកពីការពិត។
និងមានស្តេចបីអង្គនឹងឡើងសោយរាជ្យនៅលើពិស្វី ហើយស្តេចទីបួននឹងមានទ្រព្យសម្បត្តិហូរហៀរជាងស្តេចផ្សេងៗ
នៅពេលដែលស្តេចនោះកាន់តែមានអំណាច តាមរយៈទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្តេចហើយស្តេចនោះនឹងលើកគ្នាមកទាស់ប្រឆាំងនឹងអាណាចក្រក្រិក។

³នឹងមានស្តេចមួយអង្គដែលខ្លាំងពូកែ នឹងឡើងគ្រងរាជ្យ លើអាណាចក្រដ៏អស្ចារ្យ ហើយស្តេចនោះឯងនឹងប្រព្រឹត្តអ្វីតាមតែអំពើចិត្តខ្លួន។
⁴ដល់ពេលដែលស្តេចនោះបានឡើងគ្រងរាជ្យហើយ នគរនោះនឹងត្រូវបាក់បែក ហើយបែងចែកជាបួនទិសខ្យល់នៃស្ថានសួគ៌
តែពុំបានបែងចែកសម្រាប់ពូជពង្សស្តេចទេ ហើយស្តេចមិនបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចទ្រង់ដែរ។ ត្បិតរាជ្យរបស់ស្តេចនេះនឹងត្រូវគេផ្តួលរំលំ
ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកផ្សេងវិញ
⁵ស្តេចនៅទិសខាងត្បូងនឹងមានកម្លាំងខ្លាំង ប៉ុន្តែមានមេទ័ពមួយរបស់ស្តេចដែលមានខ្លាំងពូកែជាងទ្រង់ទៅទៀត
ដែលនឹងឡើងគ្រប់គ្រងអាណាចក្ររបស់ស្តេចជាមួយនិងអំណាចក៏អស្ចារ្យ។⁶ ហើយប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក ដល់ពេលកំណត់មកដល់ ពួកគេនឹងចងសម្ព័ន្ធនឹងគ្នា។
គឺបុត្ររបស់ស្តេចអាណាចក្រខាងត្បូងនឹងទៅជួបស្តេចអាណាចក្រខាងជើង ដើម្បីបញ្ជាក់ពីកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ។ ប៉ុន្តែនាងមិនអាចរក្សាអំណាចបានគង់វង្សទេ
ទាំងរាជវង្សស្តេចខាងជើងក៏មិនស្ថិតស្ថេរដែរ។ នាងនឹងត្រូវគេបោះបង់ចោលទាំងអ្នកហែហមនាង បិតានាង និងអស់អ្នកដែលគាំទ្រនាងនៅក្នុងពេលនោះផង។
⁷ប៉ុន្តែនឹងមានស្តេចមួយអង្គកើតចេញពីក្រុមរបស់នាងនឹងឡើងស្នងរាជ្យជំនួសនាង។ ស្តេចនោះនឹងលើកទ័ពទៅច្បាំងនឹងបន្ទាយស្តេចខាងជើង។
ស្តេចនោះនឹងប្រយុទ្ធនឹងពួកគេ ហើយដណ្តើមជ័យជម្នះលើពួកគេផងដែរ។⁸ ស្តេចនឹងនាំយកទៅអេស៊ីបគឺព្រះរបស់ពួកគេ និង រូបសីតទាំងប៉ុន្មាន
ព្រមទាំងរបស់មានតម្លៃធ្វើពីប្រាក់និងមាស។ ត្បិតប៉ុន្មានឆ្នាំនោះស្តេចនេះនឹងនៅឲ្យឆ្ងាយពីស្តេចខាងជើង។
⁹រួចមកស្តេចខាងជើងក៏ឈ្លានពានចូលអាណាចក្រខាងត្បូង តែទីបំផុតស្តេចក៏ត្រូវត្រឡប់មកទីកន្លែងវិញ។
¹⁰បុត្រាទាំងនោះរបស់ស្តេចប្រុងប្រៀបនិងប្រមូលកម្លាំងទ័ពយ៉ាងច្រើនឲ្យបានច្រើន។
កងទ័ពទាំងនោះក៏ចេញទៅដូចជាទឹកជំនន់ហើយហូរយកគ្រប់យ៉ាងទៅជាមួយ វានឹងហូរកាត់ផ្លូវទាំងអស់រហូតដល់បន្ទាយរបស់គេ។
¹¹រួចហើយស្តេចនៃអាណាចក្រខាងត្បូងនឹងត្រឡប់ទៅជាខ្មោចយ៉ាងខ្លាំង ហើយស្តេចនឹងចេញទៅហើយច្បាំងទាស់ប្រឆាំងជាមួយទ្រង់
ហើយស្តេចនៃអាណាចក្រខាងជើង។ ស្តេចនៃអាណាចក្រខាងជើងបានលើកទ័ពជាច្រើន តែទីបំផុតក៏ត្រូវធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចខាងត្បូង។
¹²ពួកទ័ពនឹងបាននាំចេញទៅ ហើយព្រះហឫទ័យស្តេចក៏បានលើកឡើង ហើយសម្លាប់ពួកគេរាប់ម៉ឺនរាប់សែននាក់
តែស្តេចនេះនៅតែមិនអាចយកជ័យជម្នះបានទេ។
¹³រួចហើយស្តេចខាងជើងក៏បានលើកទ័ពក្រុមផ្សេងទៀត ទ័ពនេះគឺធំជាងលើកមុន។ ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក ស្តេចខាងជើងនឹងលើកទ័ពយ៉ាងធំ
រួមទាំងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធជាច្រើនមកជាមួយផង។
¹⁴នៅពេលនោះមានមនុស្សជាច្រើនបានប្រឆាំងបះបោរនឹងស្តេចខាងត្បូង។
ហើយកូនមនុស្សកំណាចនៅក្នុងចំណោមប្រជាជនរបស់អ្នកបានលើកគ្នាទាស់ប្រឆាំងដែរ ដើម្បីឲ្យស្របតាមនិមិត្តនោះ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងដំពុះដួល។
¹⁵ស្តេចខាងជើងនឹងចូលមក ហើយលើកដីយ៉ាងខ្ពស់ជាពន្លក និងព័ទ្ធជុំវិញទីក្រុង ជាមួយនិងបន្ទាយ។ ពួកទ័ពរបស់ស្តេចខាងត្បូងមិនអាចឈរបាន សូម្បីតែ
ទ័ពខ្លាំងពូកែរបស់ពួកគេ។ ពួកគេអាចទប់ទល់បានដែរ។ ពួកគេពុំមានកម្លាំងតទល់ទៀតឡើយ។¹⁶ ម្យ៉ាងវិញទៀត
ស្តេចមួយអង្គដែលមកនឹងធ្វើអ្វីតាមតែអំពើចិត្ត ទាស់ប្រឆាំងនឹងទ្រង់។ ហើយស្តេចនឹងឈរនៅលើទឹកដីដ៏ស្រស់ស្អាត ហើយការបំផ្លាញនឹងនៅក្នុងដៃទ្រង់។
¹⁷ស្តេចនៃអាណាចក្រខាងជើង បានតាំងព្រះភក្ត្រដើម្បីចូលទៅជាមួយនិងកម្លាំងនៃអាណាចក្រទាំងមូល
ហើយរួមជាស្តេចខាងត្បូងនឹងមានការព្រមព្រៀងថាស្តេចនឹងតាំងសម្ព័ន្ធជាមួយស្តេចខាងត្បូង។ ស្តេចនឹងលើកបុត្រីខ្លួនឲ្យធ្វើជាមហេសីស្តេចខាងត្បូង
ដើម្បីប្រើល្បិចបោកបញ្ឆោត។ ប៉ុន្តែផែនការនោះមិនបានជោគជ័យឬអាចជួយទ្រង់បានឡើយ។¹⁸ បន្ទាប់មកស្តេចខាងជើងក៏បែរទៅតាមកោះផ្សេងៗ
ហើយវាយយកកោះទាំងនោះ។ តែមានមេទ័ពម្នាក់នឹងបញ្ឈប់ភាពអំនួតហើយអំនួតរបស់ស្តេច បានធ្លាក់មកលើទ្រង់វិញ។
¹⁹រួមហើយស្តេចបានបែរទៅមើលបន្ទាយនៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លួនវិញ ប៉ុន្តែស្តេចនឹងត្រូវបរាជ័យ ហើយទ្រង់នឹងបាត់ខ្លួនផង។
²⁰បន្ទាប់មកនឹងមានស្តេចមួយនឹងឡើងសោយរាជ្យជំនួសស្តេចនេះ នឹងចាត់តាំងអ្នកយកពន្ធម្នាក់ ដើម្បីរក្សាភាពផ្អែងរបស់អាណាចក្រ។
ប៉ុន្តែមិនយូរប៉ុន្មានរាជ្យស្តេចនេះនឹងត្រូវបាក់បែក តែមិនដោយសារកំហឹង ឬដោយចម្បាំងទេ។²¹ មានម្នាក់ទៀតដែលនឹងឡើងសោយរាជ្យជំនួសស្តេចនេះ
ជាមនុស្សគួរឲ្យស្តាប់ ជាស្តេចដែលគ្មាននរណាម្នាក់ប្រគល់រាជសម្បត្តិឲ្យស្តេចនេះឡើយ ហើយស្តេចនេះចូលមក ហើយដណ្តើមយករាជ្យដោយប្រើល្បិចកល។
²²ពួកទ័ពនឹងត្រូវលាងសំអាតជាមួយនិងទឹកជំនន់នៅចំពោះស្តេចនេះ។ ទ័ពទាំងពីរក្រុមនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីនឹងត្រូវបានបំផ្លាញ។
²³តាំងពីពេលដែលបានចងសម្ព័ន្ធភាពហើយ ស្តេចនោះកាន់តែមានឧបាយកល ហើយស្តេចនេះនឹងកាន់តែខ្លាំងឡើង ជាមួយមនុស្សមួយចំនួនតូច
ស្តេចនោះនឹងក្លាយទៅខ្លាំងពូកែ។²⁴ ដោយមិនមានការរំលឹកមុនទេស្តេចនេះក៏បានចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលមានបំផុតនៃអាណាខេត្ត
ហើយស្តេចនេះប្រព្រឹត្តអ្វីៗដែលបុព្វបុរសទ្រង់មិនដែលបានប្រព្រឹត្តពីមុន។
ស្តេចបាននឹងផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកដើរតាមទ្រង់ពីជ័យកណ្តាប់ដែលប្អូនបាននិងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ស្តេចនឹងមានផែនការដើម្បីវាយលុក យកបន្ទាយទាំងឡាយ
តែបានតែមួយរយៈទេ។
²⁵ស្តេចនឹងខំព្រឹងប្រមូលកម្លាំង និងចិត្តទ្រង់ដើម្បីទាស់ប្រឆាំងនិងស្តេចខាងត្បូង ជាមួយកម្លាំងទ័ពដ៏ធំ។ ស្តេចខាងត្បូងនឹងបង្កសង្គ្រាមដ៏ធំមួយ
ជាមួយនិងទ័ពដែលខ្លាំងពូកែ ប៉ុន្តែស្តេចមិនអាចយកជ័យបានទេដោយសារស្តេចខាងជើងបានប្រើល្បិចកលទាស់នឹងស្តេចខាងត្បូង។
²⁶ទោះបីអ្នកដែលបរិភោគអាហារជាមួយស្តេច នឹងបំផ្លាញស្តេចដែរ។ កងទ័ពរបស់ស្តេចនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ
ហើយពួកគេទាំងនោះជាច្រើនត្រូវដួលស្លាប់គ្មានសល់។²⁷ ស្តេចទាំងពីរនោះ មានចិត្តអាក្រក់ចំពោះគ្នា
ហើយអង្គុយចាំគ្នាទាំងមានល្បិចកលដាក់គ្នាដោយកុហកគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែគ្មានប្រយោជន៍សោះឡើយ។ ត្បិតមិនទាន់ដល់ពេលវេលា
ដែលបានកំណត់ឡើយ។
²⁸បន្ទាប់មកស្តេចខាងជើងក៏ត្រឡប់ទៅទីកន្លែងវិញ ជាមួយនិងទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនផង
ស្តេចនេះនៅតែមានចិត្តមានៈ ទាស់ប្រឆាំងនឹងសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏បរិសុទ្ធ។ ស្តេចធ្វើអ្វីតាមតែអំពើចិត្តឆ្លើយតបទៅទីកន្លែងវិញ។
²⁹ដល់ពេលកំណត់មកដល់ស្តេចនឹងត្រឡប់ហើយទាស់ប្រឆាំងនឹងស្តេចខាងត្បូងម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែលើកនេះមិនដូចពេលមុនៗទេ។
³⁰ត្បិតនឹងមាននាវាមកពីស្រុកគឺទឹកមកទាស់នឹងទ្រង់ ហើយធ្វើឲ្យស្តេចភ័យខ្លាចរួចដកថយទៅវិញ។ ស្តេចនឹងក្រៀវក្រោធចំពោះសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏បរិសុទ្ធ
ហើយទ្រង់នឹងផ្តល់គុណដល់អ្នកដែលក្បត់សម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏វិសុទ្ធ។

³¹ពួកកងទ័ពដែលស្ថិតនៅក្រោមបញ្ជារបស់ស្តេចនឹងនាំគ្នាមើលងាយបន្ទាយនៃទីសក្ការៈ។ ពួកគេនឹងដកយកថ្វាយដង្វាយដុត ហើយពួកគេនាំយករបស់ដែលជាទិស្តបំផ្លើមមកតាំងជំនួសវិញ។³² ត្បិតអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិអំពើអាក្រក់ ទាស់នឹងសម្ព័ន្ធមេត្រីដ៏បរិសុទ្ធ ស្តេចនឹងបោកប្រាស់គេ និងធ្វើឲ្យគេទៅជាអាក្រក់។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលស្គាល់ព្រះរបស់គេច្បាស់នឹងឈរមាំមួនវិញ។

³³ អ្នកដែលមានប្រាជ្ញានៅក្នុងចំណោមប្រជាជននឹងជួយឲ្យមនុស្សជាច្រើនបានយល់ដឹងដែរ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវដួលចុះដោយដាវ ហើយអណ្តាតភ្លើង៖ ពួកគេធ្លាក់ចុះទៅធ្វើជាល្បើយ ហើយក៏ត្រូវប្លន់យកទ្រព្យសម្បត្តិ។³⁴ នៅក្នុងពេលពួកគេដួលចុះ ហើយពួកគេមកជួយពួកគេខ្លះដែរ។ ពួកមនុស្សលាក់ពុតជាច្រើនបានចូលរួមជាមួយពួកគេ។³⁵ អ្នកប្រាជ្ញទាំងនោះនឹងត្រូវដួលចុះ ដើម្បីឲ្យបានជំរះនឹងកើតឡើងដល់គេ និងសម្អាត ហើយបានបរិសុទ្ធផង រហូតដល់ពេលចុងក្រោយ។ ត្បិតវេលានោះត្រូវតែមកដល់តាមការកំណត់។

³⁶ ស្តេចនោះនឹងធ្វើតាមតែអំពើចិត្តរបស់ទ្រង់។ ស្តេចបានតម្កើងខ្លួនឡើង ហើយតាំងខ្លួនលើសន្តតដាងព្រះ។ ហើយប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់លើអស់ទាំងព្រះ ហើយស្តេចនឹងពោលអ្វីដែលភ្ញាក់ផ្អើល ត្បិតទ្រង់នឹងដោតដ៏យក្របកិច្ចការរហូតទាល់តែព្រះពិរោធបានកើតឡើង។ ត្បិតរាជសារដែលបានប្រកាសនឹងត្រូវតែបានសម្រេច។

³⁷ ស្តេចនឹងមិនខ្វល់ដល់ព្រះដែលបុព្វបុរសទ្រង់ធ្លាប់គោរព ឬព្រះដែលអស់ពួកស្រ្តីគោរពប្រាថ្នាចង់បាន។ ស្តេចនឹងមិនខ្វល់ពីព្រះណាទាំងអស់។ ត្បិតទ្រង់បានតម្កើងខ្លួនលើសអស់ទាំងអ្វីៗទាំងអស់។

³⁸ ស្តេចនឹងគោរពព្រះដែលការពារបន្ទាយជំនួសឲ្យព្រះទាំងនេះ។ ជាព្រះដែលបុព្វបុរសស្តេចមិនដែលស្គាល់ ហើយស្តេចនឹងថ្វាយដោយមាស និងប្រាក់ ហើយត្បូង រួមទាំងអំណោយដ៏មានតម្លៃផ្សេងទៀត។³⁹ ស្តេចនឹងរាយលុកយក បន្ទាយដែលរឹងមាំបំផុត ដោយពឹងអាងលើព្រះជនជាតិផ្សេង។ គឺជាអ្នកណាដែលបានទទួលស្គាល់ព្រះនោះ ស្តេចនឹងលើកតម្កើងខ្លាំង។ ស្តេចនឹងឲ្យពួកគេត្រួតត្រាលើប្រជាជនជាច្រើន នឹងចែកទឹកដីដល់ពួកគេទុកជាអង្គរផង។

⁴⁰ ដល់គ្រាចុងក្រោយ ស្តេចខាងត្បូងនឹងទៅច្បាំង។ ស្តេចខាងជើងនឹងលើកទ័ពទាស់ប្រឆាំងវិញដោយប្រើ រទេះច្បាំង ទ័ពសេះ និងនាវាចម្បាំងជាច្រើន។ ស្តេចនឹងសម្រុកចូលយ៉ាងសន្លឹកសន្លាបដូចជាទឹកជំនន់ ឆ្លងកាត់ទឹកដីទាំងមូល។⁴¹ ស្តេចនឹងចូលទៅក្នុងទឹកដីដ៏ស្រស់ស្អាត ហើយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលរាប់ម៉ឺននាក់ត្រូវដួលចុះ។ ប៉ុន្តែពួកអ្នកទាំងនេះគេចផុតពីកណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេច គឺជនជាតិអេដុម ជនជាតិម៉ូអាប និងពួកអ្នកដឹកនាំសំខាន់នៃជនជាតិអ៉ាម៉ូន។

⁴² ស្តេចនោះនឹងលូកដៃទៅទឹកដីនោះ ហើយទឹកដីអេស៊ីបក៏គេចមិនរួចដែរ។⁴³ ស្តេចនឹងកាន់កាប់លើទ្រព្យសម្បត្តិគឺ មាស និងប្រាក់ ហើយលើរបស់ទ្រព្យទាំងអស់ដែលមានតម្លៃនៅក្នុងអេស៊ីប ចំណែកជនជាតិលីប៊ី និងជនជាតិអេធីយ៉ូពីនឹងដើរតាមជំហាននោះដែរ។

⁴⁴ ប៉ុន្តែដំណឹងចេញពីទឹកដីខាងកើត និងខាងត្បូងបានធ្វើឲ្យស្តេចភិតភ័យជាខ្លាំង ហើយទ្រង់បានយាងចេញទៅទាំងក្រែកក្រោធ ដើម្បីបំផ្លាញ ហើយញែកចេញកើម្បីសម្លាប់មនុស្សជាច្រើនផង។⁴⁵ ស្តេចនឹងតម្កើងពន្លាធ្វើជាអាជ្ញាធរដ៏ណាស់នៅរវាងសមុទ្រ និងជិតភ្នំដ៏ស្រស់ស្អាតដ៏បរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែជីវិតស្តេចនឹងដល់ទីបញ្ចប់របស់ទ្រង់ហើយ ដោយគ្មានអ្នកណាអាចជួយទ្រង់បានដែរ។

12 ¹ «នៅគ្រានោះមហាទេវតាមីកែល ដែលថែរក្សាប្រជាជនរបស់លោកបានក្រោកឡើង។ និងមានគ្រាដ៏វេទនា ដែលមិនដែលកើតមានពីមុន តាំងពីមានជាតិសាសន៍ផ្សេងៗរហូតដល់ពេលនេះ។ នៅគ្រានោះប្រជាជនរបស់លោកនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ គឺអស់អ្នកដែលមានឈ្មោះបានកត់នៅក្នុងក្រាំង។² មនុស្សជាច្រើនដែលបានដេកនៅលើដីនឹងក្រោកឡើង ខ្លះទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ខ្លះទទួលបានភាពអាម៉ាស់ព្រមទាំងទទួលបានទោសអស់កល្បជានិច្ច។

³ ចំពោះអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា នឹងបញ្ចេញពន្លឺពីមេឃ ហើយអស់អ្នកដែលជួយណែនាំមនុស្សជាច្រើនឲ្យប្រព្រឹត្តិអំពើសុចរិតវិញ នឹងបានក្លីដូចជាផ្កាយដែលនៅអស់កល្បវិញ។⁴ ប៉ុន្តែ លោក ដានីយ៉ែល សូមបិតពាក្យទាំងនោះ និងរក្សាសៀវភៅគ្រា រហូតដល់ពេលចុងក្រោមមកដល់។ មនុស្សជាច្រើននឹងរត់មកពីនេះនិងជានោះ ហើយចំណេះរបស់គេនឹងបានរីកចម្រើនឡើង។

⁵ បន្ទាប់មក ខ្ញុំដានីយ៉ែល បានមើលទៅបានឃើញមនុស្សពីរនាក់កំពុងឈរនៅទីនោះ។ គឺម្នាក់បានឈរនៅម្ខាងនៃទន្លេហើយម្នាក់ទៀតក៏ឈរនៅត្រើយទន្លេម្ខាងទៀត។⁶ ម្នាក់នៃពួកគេបាននិយាយទៅកាន់បុរសដែលស្លៀកឈុតភ្លឺរលើប ដែលកំពុងឈរនៅលើទីកន្លែងនោះថា «តើហេតុការណ៍នេះនឹងត្រូវបញ្ចប់នៅពេលណាទៅ?»

⁷ ខ្ញុំបានឮបុរសដែលស្លៀកឈុតភ្លឺរលើប ដែលកំពុងឈរនៅលើទីកន្លែងនេះលោកបានលើកដៃទាំងពីរឡើងទៅលើមេឃ ហើយខ្ញុំឮលោកប្រកាសខ្លាំងៗ ក្នុងព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ថា ហេតុការណ៍នេះនឹងមានរយៈពេលមួយខួប ហើយពីរខួបកន្លះ។ ពេលណាដែលអំណាចរបស់ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធត្រូវបានបាក់បែកអស់ នោះគ្រប់ការទាំងអស់នឹងត្រូវបានកើតឡើង។

⁸ ខ្ញុំបានស្តាប់ឮ តែខ្ញុំមិនអាចយល់បានទេ។ ដូច្នេះខ្ញុំក៏សួរថា «លោកម្ចាស់អើយ! តើអ្វីទៅដែលបានមកពីគ្រប់ការទាំងនេះ?»⁹ លោកក៏ឆ្លើយថា «ដានីយ៉ែលអើយ ចូលបន្តលើផ្លូវអ្នកទៅ ព្រោះពាក្យទាំងនោះបានបិតហើយ ហើយបិតត្រារហូតដល់ពេលចុងបញ្ចប់។

¹⁰ មនុស្សជាច្រើននឹងបានជាប់វិសុទ្ធ សម្អាត ហើយបានជំនះ តែមនុស្សអាក្រក់នឹងនៅតែប្រព្រឹត្តិអាក្រក់។ ហើយមនុស្សអាក្រក់ក៏មិនយល់បានដែរ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញានឹងអាចយល់។¹¹ ចាប់ពីពេលដែលគេបញ្ឈប់មិនឲ្យមានការថ្វាយដង្ហាយដុត ហើយមានការតាំងរបស់ដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមឡើង នោះនឹងមានរយៈពេល ១២៩០ ថ្ងៃ។

¹² មានពរដល់អ្នកដែលបានរង់ចាំរហូតដល់ពេលចុងក្រោយ ១៣៣៥ ថ្ងៃ។¹³ លោកត្រូវបន្តលើផ្លូវរបស់អ្នករហូតដល់ទីបញ្ចប់ចុះ ហើយលោកនឹងបានសម្រាក។ លោកនឹងក្រោកវិញនៅកន្លែងដែលរៀបចំសម្រាប់អ្នក នៅថ្ងៃចុងក្រោយ»។

ហូសេ

1 ¹ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមកដល់លោកហូសេ ជាកូនបេរី ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទអូសៀស ព្រះបាទយ៉ូថាម ព្រះបាទអេហាស និងព្រះបាទ ហេសេកា ជាស្តេចស្រុកយូដា និងក្នុងគ្រាដែលព្រះបាទយេរូបាម ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទយ៉ូអាស ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល។² កាលព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមមាន ព្រះបន្ទូលតាមរយៈហូសេ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកថា៖ «ចូរទៅយកស្រ្តីពេស្យាម្នាក់មកធ្វើជាប្រពន្ធ ហើយបង្កើតកូនពីស្រ្តីពេស្យានោះ។ ដ្បិតទឹកដី នេះចេះតែប្រព្រឹត្តិអំពើពេស្យាចារ ដោយបោះបង់ចោលព្រះអម្ចាស់»។

³ ដូច្នេះ លោកហូសេក៏ទៅរៀបការជាមួយនាងកូមេរ ជាកូនឪស្តែម ហើយនាងមានទម្ងន់ បង្កើតបានកូនប្រុសមួយឲ្យហូសេ។⁴ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមក កាន់ហូសេថា៖ «ចូរហៅឈ្មោះកូននេះថា យេសរាល។ ដ្បិតនៅតែបន្តិចទៀត យើងនឹងដាក់ទោសពូជពង្សយេហូវ ព្រោះតែឈាមយេសរាល ហើយយើងនឹងធ្វើ ឲ្យរាជ្យនៃពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលត្រូវចប់។⁵ វានឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ ដែលយើងនឹងបំបាក់ផ្លូវរបស់អ៊ីស្រាអែល នៅជ្រលងភ្នំយេសរាល»។

⁶ នាងកូមេរមានទម្ងន់ម្តងទៀត ហើយបង្កើតបានកូនស្រី។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ហូសេថា៖ «ចូរហៅឈ្មោះកូននេះថា ឡូហាម៉ា ដ្បិតយើងនឹង លែងមេត្តាដល់ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល ដែលយើងមិនអត់ទោសឲ្យគេដែរ។⁷ ប៉ុន្តែយើងនឹងមេត្តាដល់ពូជពង្សយូដា ហើយយើងនឹងសង្គ្រោះគេដោយខ្លួនយើង ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់គេ។ យើងនឹងមិនសង្គ្រោះគេដោយផ្ទុំ ដាវ សង្គ្រាមសេះ ឬពលសេះឡើយ»។

⁸ កាលនាងបានផ្តាច់ដោះឡូហាម៉ាហើយ នាងក៏មានទម្ងន់ទៀត បង្កើតបានកូនប្រុសមួយទៀត។⁹ រួចហើយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរហៅឈ្មោះកូន នេះថា ឡូអាំមី ដ្បិតអ្នកមិនមែនជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទេ ហើយយើងក៏មិនមែនជាព្រះរបស់អ្នក។

¹⁰ ប៉ុន្តែកូនចៅអ៊ីស្រាអែល នឹងដូចខ្យាច់នៅសមុទ្រ ដែលមិនអាចរាប់ ដឹងពីចំនួនបានឡើយ។ គឺនឹងមានពាក្យនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនមែន ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទេ» នឹងត្រូវនិយាយពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជាប្រជាជនរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់»។¹¹ ប្រជាជននៃយូដា និងប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹង មកជួបជុំគ្នា។ ពួកគេនឹងតាំងឲ្យមានមេដឹកនាំតែមួយគ្រប់គ្រងលើគេ ហើយគេនឹងឡើងចេញពីទឹកដីនោះ ដ្បិតថ្ងៃរបស់យេសរាល នឹងបានជាថ្ងៃមួយដ៏ធំ។

2 ។ ចូរនិយាយទៅកាន់បងប្អូនប្រុស «អាស្រូវរបស់យើងអើយ!» ហើយបងប្អូនស្រីរបស់អ្នកថា «គឺអ្នកបានបង្ហាញចិត្តក្នុងអាណិតហើយ»។

² ចូរនាំពាក្យបណ្តឹងទាន់និងម្តាយរបស់អ្នក ចូរនាំពាក្យបណ្តឹងទៅចុះ ដ្បិតនាងមិនមែនជាប្រពន្ធយើងទេ យើងក៏មិនមែនជាប្តីរបស់នាងដែរ។ ចូរឲ្យនាងលះចោលអំពើពេស្យាចារពីមុខនាងចេញ ហើយអំពើធិតក្បត់ពីចន្លោះទ្រូងនាងផង។³ ពុំនោះទេ យើងនឹងសម្រាតឲ្យនាងនៅខ្លួនទេ ហើយធ្វើឲ្យនាងត្រឡប់ដូចជាថ្ងៃដែលកើតមក។ យើងឲ្យនាងបានដូចជាទីរហស្តាន គឺដូចជាដីហ្មតហែង ក៏នឹងធ្វើឲ្យនាងស្លាប់ដោយស្រេកទឹក។

⁴ យើងនឹងមិនអាណិតមេត្តាដល់កូនរបស់នាងទេ ព្រោះគេសុទ្ធតែជាកូននៃអំពើពេស្យាចារ។⁵ ដ្បិតម្តាយរបស់គេបានធ្វើជាស្រ្តីពេស្យា ហើយនាងដែលបានពរពោះពួកគេ បានប្រព្រឹត្តអំពើដ៏អាម៉ាស់។ នាងបាននិយាយថា «ខ្ញុំនឹងទៅតាមគូស្នេហ៍របស់ខ្ញុំ ដ្បិតពួកគេបានឲ្យនំប៉័ងនិងទឹកដល់ខ្ញុំ ហើយឲ្យមាមចៀមខ្លួនទេស ប្រេង និងស្រាមកខ្ញុំទៀតផង»។

⁶ ដូច្នេះហើយ យើងនឹងសង់រូបបិតផ្លូវនាងជាមួយបន្ទា។ យើងសង់កំពែងទាស់នឹងនាង ដូច្នេះកុំឲ្យនាងរកផ្លូវរបស់នាងឃើញឡើយ។⁷ នាងនឹងរត់តាមគូស្នេហ៍របស់នាង តែតាមរកស្នេហានាងមិនទាន់ឡើយ។ នាងនឹងស្វែងរកគូស្នេហ៍របស់នាង តែនាងនឹងមិនបានជួបគេឡើយ។ រួចហើយ នាងនឹងនិយាយថា «ខ្ញុំនឹងវិលទៅរកប្តីដើមខ្ញុំវិញ ដ្បិតនៅត្រាកន្លង គឺប្រសើរជាងពេលនេះ»។

⁸ ដ្បិត នាងមិនបានដឹងថា គឺយើងនេះហើយដែលបានផ្តល់ស្រូវ និងស្រាថ្មី ហើយប្រេងដល់នាង ហើយបានផ្តល់ប្រាក់និងមាសជាច្រើនដល់នាង ដែលពួកគេនឹងប្រើសម្រាប់ថ្វាយព្រះបាលទៅវិញ។⁹ ដូច្នេះយើងនឹងដកយកស្រូវរបស់យើងនៅរដូវចម្រុះ យើងនឹងដកស្រាថ្មីរបស់យើងវិញ នៅរដូវរបស់វា។ យើងក៏នឹងដកយកមាមចៀម និងខ្លួនទេសរបស់យើង ដែលសម្រាប់បិទបាំងភាពអាត្មាតរបស់នាង។

¹⁰ ក្រោយមក យើងនឹងបើកកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់នាង នៅមុខគូស្នេហ៍របស់នាង គ្មានអ្នកណាអាចជួយនាងចេញពីដៃយើងទេ។¹¹ យើងនឹងធ្វើឲ្យការអបអរសាទរត្រូវបញ្ចប់ ពីធិបុណ្យផ្សេងៗ បុណ្យចូលខែ បុណ្យថ្ងៃសប្តិៗ និងបុណ្យដែលបានកំណត់ទាំងឡាយរបស់នាង។

¹² «យើងនឹងបំផ្លាញដើមទំពាំងបាយជូរ និងដើមឧទម្ពរបស់នាង ដែលនាងធ្លាប់និយាយថា «ចម្ការទាំងនេះជាឈ្មួលដែលគូស្នេហ៍របស់ខ្ញុំបានឲ្យ»។ យើងនឹងធ្វើឲ្យចម្ការទាំងនោះត្រឡប់ទៅជាព្រៃ ហើយសត្វព្រៃនឹងស៊ីបង្កិនអស់»។¹³ យើងនឹងដាក់ទោសនាងសម្រាប់អស់ទាំងថ្ងៃ ដែលនាងបានដុតកំញ័រថ្វាយព្រះបាលពេលដែលនាងបានតែងខ្លួន ជាមួយចិញ្ចៀនគ្រឿងអលង្ការរបស់នាង ហើយនាងរត់តាមគូស្នេហ៍របស់នាង រួចហើយបំភ្លេចយើងចោល នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់»។

¹⁴ ដូច្នេះ យើងនឹងឈ្នះចិត្តនាងមកវិញ។ យើងនឹងនាំនាងទៅទីរហស្តាន ហើយនិយាយលួងលោមចិត្តនាង។¹⁵ យើងនឹងប្រគល់ចម្ការទំពាំងបាយជូរ របស់នាងឲ្យនាងវិញ ហើយធ្វើឲ្យជ្រលងភ្នំអាគារ ក្លាយជាទ្វារនៃសេចក្តីសង្ឃឹម។ នៅទីនោះ នាងនឹងឆ្លើយតបមកយើង ដូចគ្រានៅពីក្មេង គឺដូចគ្រាដែលនាងបានចេញពីស្រុកអេស៊ីប។

¹⁶ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា វានឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃនោះ ដែលនាងនឹងហៅយើងថា «លោកប្តីខ្ញុំអើយ» ហើយនាងនឹងមិនដែលហៅយើងថា «ព្រះបាល»។

¹⁷ ដ្បិតយើងនឹងដកឈ្មោះព្រះបាលទាំងនោះចេញពីមាត់នាង ហើយនឹងមិនមានអ្នកណានៅចាំពីឈ្មោះរបស់ពួកគេទៀតឡើយ»។

¹⁸ «នៅថ្ងៃនោះ យើងក៏នឹងតាំងសម្ពន្ធមេត្រីសម្រាប់ពួកគេ ជាមួយសត្វព្រៃនៅតាមទីវាល ជាមួយនិងសត្វហើរលើអាកាស ហើយជាមួយនិងសត្វលូនវាល ដីផងដែរ។ យើងនឹងបំបាត់ផ្លូ និងដាវ ហើយនិងសង្គ្រាមចេញពីទឹកដី ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកដេកយ៉ាងសុខសាន្ត។

¹⁹ យើងសន្យាថានឹងជាប្តីរបស់នាងជារៀងរហូត។ យើងសន្យាថានឹងធ្វើជាប្តីរបស់នាង ដោយសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីយុត្តិធម៌ ដោយសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តា។²⁰ យើងនឹងរៀបចំខ្លួនយើងសម្រាប់នាង ដោយសេចក្តីស្មោះត្រង់ ហើយនាងនឹងស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។

²¹ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា យើងនឹងឆ្លើយតប ដែលយើងនឹងឆ្លើយតបដល់ផ្ទៃមេឃ ហើយផ្ទៃមេឃនឹងឆ្លើយតបដល់ផែនដី។²² ចំណែកផែនដីនឹងឆ្លើយតបដល់ស្រូវ ហើយស្រាថ្មី និងប្រេង គេនឹងឆ្លើយតបដល់យេសាវាល។

²³ យើងនឹងសាបព្រោះពូជគេនៅលើផែនដីសម្រាប់យើង ហើយយើងនឹងផ្តល់មេត្តាដល់ឡូហ្វាម៉ា។ យើងនឹងនិយាយទៅឡូអាំមីថា «អ្នកឡូអាំមី អាតា» រួចហើយគេនឹងពោលមកយើងថា «ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំ»។

3 ¹ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរទៅម្តងទៀត ស្រឡាញ់ស្រីនេះ ដូចជាប្តីរបស់នាង តែនាងជាស្រីធិតក្បត់។ ចូរស្រឡាញ់នាង ដូចព្រះអម្ចាស់ ស្រឡាញ់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ទោះបីពួកគេបែរចិត្តទៅរកព្រះដទៃ ហើយចូលចិត្តនាំទាំងបាយជូរក៏ដោយ»។²ដូច្នេះខ្ញុំក៏លោះនាងមកវិញ ដោយបង់ប្រាក់ បួនតម្លឹងកន្លះ និងស្រូវប្រាំមួយចាង។³ខ្ញុំបាននិយាយនាងថា «នាងត្រូវរស់នៅជាមួយខ្ញុំឲ្យបានច្រើនថ្ងៃ ចូរឈប់ធ្វើស្ត្រីពេស្យា ហើយឈប់ស្រឡាញ់បុរសផ្សេង ទៀតទៅ នោះខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះនាងវិញដូច្នោះដែរ»។

⁴ជឿតជនជាតិអ៊ីស្រាអែល នឹងរស់នៅរយៈពេលយូរ ដោយគ្មានស្តេច គ្មានមេដឹកនាំ គ្មានយញ្ញបូជា គ្មានស្តុប គ្មានអាវបូជាចាញ់ ឬអសនៈព្រះក្លែងក្លាយ ។

⁵ក្រោយមក ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងនាំគ្នាវិលមកវិញ ពួកគេស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ ព្រមទាំងព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចរបស់ពួកគេ នៅថ្ងៃចុង ក្រោយ ពួកគេនឹងញាប់ញ័រចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ ហើយស្វែងរកព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គ។

4¹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់កំពុងតែទាស់នឹងមនុស្សដែលនៅលើទឹកដីនេះ ដោយព្រោះគ្មានអ្នកណាស្មោះត្រង់ គ្មានភក្តីភាព ហើយក៏គ្មាននរណាទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងទឹកដីដែរ។² គឺជាការដាក់បណ្តាសាគ្នា ការបោកប្រាស់គ្នា សម្លាប់គ្នា អំពើចោរកម្ម និងការផិតក្បត់។ មនុស្សបំបាក់ឆ្អឹងទាំងនោះ ហើយឈាមនឹងហូរចុះមកមិនចេះដាក់។

3³ ដូច្នេះទឹកដីគឺរាងស្ងួត ហើយមនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅលើទឹកដីនេះនឹងវិនាសអស់ទៅ រួមទាំងសត្វព្រៃដែលនៅទីវាល និងបក្សាបក្សីដែលនៅលើមេឃ ហើយត្រីដែលនៅក្នុងសមុទ្រក៏ត្រូវវិនាសសូន្យអស់។

4⁴ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវឲ្យនរណានាំនូវការពាក្យបណ្តឹង ហើយកុំឲ្យនរណាម្នាក់ចោទប្រកាន់នរណាម្នាក់ឡើយ។ ដ្បិតគឺជាអ្នក ដែលជាបូជាច្បាស់ទទួលការបន្ទោសពីយើង។⁵ អ្នកគឺជាបូជាច្បាស់នឹងជំពប់ដួលនៅពេលថ្ងៃ ពួកព្យាករនឹងជំពប់ដួលជាមួយអ្នកនៅពេលយប់ ហើយយើងនឹងបំផ្លាញម្តាយរបស់អ្នក។

6⁶ ប្រជាជនរបស់យើងត្រូវបានបំផ្លាញ ពីព្រោះពួកគេខ្វះការចេះដឹង។ ដោយអ្នកជាបូជាច្បាស់បានបដិសេធការទទួលស្គាល់ យើងនឹងបដិសេធអ្នកជាបូជាច្បាស់របស់យើង។ ដោយអ្នកបានបំភ្លេចក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង ទោះយើងជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក យើងនឹងបំភ្លេចកូនចៅរបស់អ្នកដែរ។⁷ ពួកបូជាច្បាស់កាន់តែចម្រើនឡើង អំពើបាបក៏កាន់តែទាស់ប្រឆាំងនឹងយើង។ ពួកគេប្តូរកិត្តិយសរបស់ខ្លួន សម្រាប់ការអាម៉ាស់វិញ។

8⁸ ពួកគេបានឆ្កែតដោយសារប្រជាជនរបស់យើង ហើយពួកគេល្មោបប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។⁹ បូជាច្បាស់ក៏ដូចជាប្រជាជនដែរ យើងនឹងដាក់ទោសពួកគេតាមអំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត យើងនឹងសងសឹកពួកគេសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេ។

10¹⁰ ពួកគេបរិភោគតែមិនចេះឆ្អែត ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារ តែមិនបានចម្រុងចម្រើនទេ ដោយព្រោះពួកគេចាកឆ្ងាយពីយើង ព្រះអម្ចាស់។

11¹¹ ពួកគេចូលចិត្តការអសីលធម៌ អំពើពេស្យាចារ ហើយចូលចិត្តស្រា និងស្រាថ្មី ដែលបានធ្វើឲ្យស្មារតីរបស់ពួកវង្វេង។¹² ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទៅរកព្រះដែលធ្វើពីលើ ឲ្យទស្សន៍ទាយ ដំបងរបស់គេប្រាប់សេចក្តីដែលគេចង់ដឹង។ ដ្បិតគំនិតពេស្យាចារបាននាំពួកគេឲ្យវង្វេង ហើយពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារ ដោយងាកចេញពីព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្លួន។

13¹³ ពួកគេថ្វាយយញ្ញបូជានៅតាមកំពូលភ្នំ ហើយដុតគ្រឿងកំញ័រនៅតាមជ្រលងភ្នំ នៅក្រោមដើមជ្រៃ ក្រោមដើមពោធិ និងក្រោមដើមមែសាក់ ដោយព្រោះមានអ្នបដ៏ត្រជាក់ល្អ។ ដូច្នេះកូនស្រីរបស់អ្នក ប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារ ហើយកូនប្រុសស្រីរបស់អ្នក ប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ដែរ។¹⁴ យើងមិនដាក់ទោសកូនស្រីរបស់អ្នក ពេលគេបានជ្រើសរើសប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារ ហើយក៏មិនដាក់ទោសកូនប្រុសស្រីរបស់អ្នក នៅពេលគេប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់។ ដ្បិតពួកបុរសបានឲ្យខ្លួនគេ រួមជាមួយសេចក្តី កំផិតដែរ និងគេថ្វាយយញ្ញបូជា ដើម្បីពួកគេអាចធ្វើអំពើអសីលធម៌ ជាមួយស្រីពេស្យាដែរ។ ដូច្នេះប្រជាជនទាំងនេះដែលមិនបានយល់ នឹងទំលាក់ចុះ។

15¹⁵ អ៊ីស្រាអែលអើយ ទោះបីអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារក្តី យូរជាមិនបានទៅជាមានទោសទេ។ មនុស្សអើយ កុំឲ្យទៅគឺលកាល់ និងកុំទៅបេតអាវេន ហើយកុំឲ្យស្បថ ដោយនិយាយថា «ដូចព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់»។¹⁶ ដ្បិតអ៊ីស្រាអែលមានចិត្តរឹងរូសដូចគោញី។ តើព្រះអម្ចាស់នឹងនាំពួកគេទៅវាលស្មៅដូចកូនចៀមនៅតាមវាលស្មៅបាននោះ?

17¹⁷ អប្រាអ៊ីមចូលរួមជាមួយព្រះក្លែងក្លាយ ចូរចាកចេញពីគេទៅ។¹⁸ ទោះបីពួកគេបានស្វាងស្រាទៅហើយនោះ ពួកគេនៅតែប្រព្រឹត្តអំពើពេស្យាចារ អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេចូលចិត្តភាពអាម៉ាស់។¹⁹ ខ្យល់នឹងក្អេកគេយកទៅជាមួយនឹងស្លាបវា ហើយពួកគេនឹងត្រូវខ្មាស ព្រោះតែយញ្ញបូជារបស់ខ្លួន។

5 ¹ «បូជាចារ្យអើយ ចូរស្តាប់ការនេះ! ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ! សូមស្តាប់ ញាតិវង្សរបស់ស្តេចអើយ! ដ្បិតការជំនុំជម្រះនឹងមកទៅ
និងអ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាដាក់អន្ទាក់នៅមីសប៉ា អ្នករាល់គ្នាដាក់សំណាញ់នៅលើតាបោរ អ្នកបះបោរឈរជ្រៅក្នុងការសម្លាប់
ប៉ុន្តែយើងនឹងដាក់ទោសពួកគេទាំងអស់។

³ យើងស្គាល់អេប្រាអ៊ឹម ហើយយើងអ៊ីស្រាអែលលាក់បាំងពីយើងបានទេ។ អេប្រាអ៊ឹមអើយ អ្នកបានដូចពេស្យាចារ អ៊ីស្រាអែលគឺស្មោកគ្រោក។⁴ អំពើដែលពួកគេ
ប្រព្រឹត្ត មិនអាចឲ្យពួកគេត្រឡប់មករកព្រះជាម្ចាស់បានទេ ដ្បិតគំនិតនៃការកំផ្លិតគឺនៅក្នុងពួកគេ ពួកគេពុំស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។

⁵ អំនួតរបស់អ៊ីស្រាអែលចិបន្ទាល់ទាស់និងខ្លួនគេ ដូច្នេះអ៊ីស្រាអែល និងអេប្រាអ៊ឹម នឹងជំពប់ដួល ដោយកំហុសរបស់ខ្លួន ហើយយូដាក៏ជំពប់ដួលជាមួយពួកគេ
ដែរ។⁶ ពួកគេនាំគ្នាស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ដោយយកចៀម និងគោទៅជាមួយ តែពួកគេរកព្រះអង្គមិនឃើញទេ ដ្បិតព្រះអង្គបានដក់ចាកចេញពីពួកគេ។⁷ ពួកគេ
មិនស្មោះត្រង់ដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយបង្កើតកូនដែលគ្មានខាន់ស្លា។ ឥឡូវនេះ បុណ្យចូលខែថ្មីនឹងលេបត្របាក់ពួកគេ ជាមួយស្រែចម្ការរបស់ពួកគេដែរ។

⁸ ចូរផ្តួស្វែងប្រកាសសឹកនៅគីរៀរ ចូរផ្តួសត្រែប្រកាសភាពអាសន្ននៅរ៉ាម៉ា។ ចូរឲ្យសម្រែកចម្បាំងឮនៅបេតអារេន
«យើងនឹងតាមពីក្រោយអ្នកបេនយ៉ាមីន!»⁹ អេប្រាអ៊ឹមនឹងទៅជាខូចបង់នៅថ្ងៃនៃចេសក្តីជំនុំជម្រះ។ នៅក្នុងចំណោម កុលសម្ព័ន្ធទាំងឡាយ នៃ
អ៊ីស្រាអែលយើងបានប្រកាសពីអ្វីដែលនឹងកើតឡើងហើយ។

¹⁰ ពួកអ្នកដឹកនាំនៃជនជាតិយូដា ដូចអ្នកដែលដកបង្គោលរបងថ្ម។ យើងនឹងជះកំហឹងរបស់យើងលើពួកគេដូចជាទឹក។¹¹ អេប្រាអ៊ឹមនឹងត្រូវកំទេច
គេត្រូវរងការកំទេចក្នុងការជំនុំជម្រះ ដោយព្រះពួកគេពេញចិត្តដើរតាមព្រះក្លែងក្លាយ។

¹² ដូច្នេះយើងដូចជាអង្គដល់ពួកអេប្រាអ៊ឹម ហើយដូចជំបៅដល់ពួកយូដា។¹³ ពេលអេប្រាអ៊ឹមឃើញដំរីរបស់ខ្លួន យូដាក៏ឃើញដំរីរបស់ខ្លួនដែរ
រួចហើយអេប្រាអ៊ឹមទៅពីងអាស៊ីរី ហើយយូដាចាត់អ្នកនាំសារឲ្យទៅគាល់ស្តេចអធិរាជ។ ប៉ុន្តែ ស្តេចនោះពុំអាចកែរោគអ្នករាល់គ្នា ឬព្យាបាលដំបៅអ្នករាល់គ្នា
ឲ្យជាសះស្បើយបានឡើយ។

¹⁴ ដូច្នេះយើងដូចសិង្ហដល់អេប្រាអ៊ឹម និងដូចសិង្ហស្មារដល់កូនចៅយូដា។ យើងទោះបីយើងនឹងហែកពួកគេ នោះយើងនឹងយកពួកគេចេញទៅ គ្មាននរណា
អាចជួយពួកគេបានឡើយ។¹⁵ ហើយត្រឡប់មកដំណាក់របស់យើងវិញ រហូតដល់ពួកគេទទួលស្គាល់ទោសកំហុសរបស់គេ ហើយស្វែងរកមុខយើង
រហូតដល់គេមានភាពស្មោះត្រង់ ស្វែងរកយើងក្នុងទុក្ខឈ្ងុយរបស់គេ»។

6 ¹«មក! សូមយើងវិលទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ។ ដ្បិតព្រះអង្គបានធ្វើហែកយើងជាចំណែក តែព្រះអង្គក៏នឹងប្រោសពួកយើងឲ្យជាវិញ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យយើងរួស
តែព្រះអង្គក៏នឹងរួសឲ្យពួកយើងដែរ។²ពីថ្ងៃក្រោយមក ព្រះអង្គនឹងកែតម្រូវយើង នៅថ្ងៃទីបី ព្រះអង្គនឹងលើកពួកយើងឡើង ហើយពួកយើងនឹងរស់នៅ
ចំពោះព្រះអង្គ។³សូមឲ្យយើងស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ ឲ្យយើង ឈានទៅស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។ ការយាងរបស់ព្រះអង្គពិតដូចជាព្រឹកព្រលឹម។ ព្រះអង្គនឹងយាងមករក
ពួកយើងទឹកចាក់ស្រោច ដូចជារៀងឆ្នាំស្រោចស្រពផែនដីតាមរដូវកាល»។

⁴អេប្រាអ៊ឹមអើយ! តើឲ្យយើងធ្វើអ្វីដល់អ្នកទៅ? យូដាអើយ! តើឲ្យយើងធ្វើអ្វីដល់អ្នកបាន? ភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកមកលើយើង ប្រៀបដូចជាពពកនៅពេល
ព្រលឹម និងទឹកសន្សើម ដែលបាត់ទៅវិញយ៉ាងឆាប់ដែរ។⁵ដូច្នេះ យើងកាត់ពួកគេជាចំណែកដោយពួកព្យាករី យើងបានសម្លាប់ពួកគេ ដោយពាក្យដែល
ចេញពីមាត់យើង។ ច្បាប់របស់អ្នកគឺដូចជាពន្លឺដែលចាំងចេញក្រៅ។

⁶ដ្បិតយើងចង់បានភាពស្មោះត្រង់ គឺមិនមែនយញ្ញបូជាទេ ហើយការទទួលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ជាជាងយកតង្វាយដុត។⁷ដូចអដាំ ដែលបានបំផ្លាញសម្ពន្ធមេត្រី
ពួកគេមិនបានស្មោះត្រង់និងយើង។

⁸កាឡាដគឺជាទីក្រុងនៃពួកអ្នកដែលធ្វើអាក្រក់ ជាមួយស្នាមជើងនៃឈាម។⁹ដូចពួកចោរឆ្មោះដែលចាំមនុស្សម្នាក់ ដូច្នេះពួកបូជាចារ្យរួមគ្នា
ដើម្បីប្រព្រឹត្តការសម្លាប់នៅតាមផ្លូវទៅស៊ីគែល ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើដ៏អាក្រក់បំផុត។

¹⁰ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល យើងបានឃើញការដែលគួរឱ្យរន្ធត់ គឺអំពើពេស្យាចាររបស់អេប្រាអ៊ឹមនៅទីនោះ ហើយអ៊ីស្រាអែលទៅជាមិនស្អាត។¹¹យូដា
អើយ អ្នកក៏ដូច្នោះដែរ យើងបានកំណត់ពេលច្រូតកាត់រួចហើយ ពេលយើងនឹងសាងសង់ជោគវាសនានៃប្រជារាស្ត្រយើងឡើងវិញ។

7 ¹នៅពេលយើងចង់ប្រោសអ្វីស្រាវអែល អំពើបាបរបស់អេប្រាអ៊ឹមបានលាតត្រដាង ដូចជាអំពើទុច្ចរិតរបស់សាម៉ារី ដ្បិតពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបោកប្រាស់ មាន ចោរចូលមកក្នុង ហើយនឹងក្រុមចោរមួយហ្វូងធ្វើសកម្មភាពនៅលើផ្ទះ។²ពួកគេមិនដឹងនៅក្នុងចិត្តគេថា យើងនឹកចាំពីអំពើអាក្រក់ ដែលពួកគេប្រព្រឹត្ត។ ពេលនេះ ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេ បានឡោមព័ទ្ធពួកគេ ហើយពួកគេនៅចំពោះមុខយើង។

³ជាមួយការអាក្រក់របស់គេ ពួកគេធ្វើឲ្យស្តេចរីករាយ ហើយតាមរយៈកុហករបស់គេដល់ពួកមន្ត្រី។⁴ពួកគេទាំងអស់ជាមនុស្សកំផ្លិត ដូចជាឡូកម្ពុយដោយ អ្នកដុតនំ ឈប់ដាក់ភ្លើងចាប់ពីពេលច្របាច់ម្សៅរហូតដល់វាឡើងដំបៅ។⁵នៅថ្ងៃនៃស្តេចរបស់យើង ពួកមន្ត្រីធ្វើឲ្យខ្លួនគេឈឺជាមួយផឹកស្រាខ្លាំង។ គេបាន ឈោងដែរបស់គេ ទៅជាមួយមនុស្សដែលឡូកឡើយ។

⁶ដ្បិតនៅក្នុងចិត្តដូចជាឡូភ្លើង ពួកគេបង្កើតផែនការបោកប្រាស់។ កំហឹងរបស់គេក្តៅខ្លាំងពេញពេលយប់ នៅព្រលឹមឡើង វាឆេះឡើងខ្ពស់ដូចជាអណ្តាតភ្លើង។

⁷ពួកគេទាំងអស់គ្នាក្តៅដូចជាឡូភ្លើង ហើយពួកគេលេបត្របាក់ អ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើពួកគេ។ ស្តេចរបស់គេទាំងអស់បានធ្លាក់ចុះ ហើយគ្មាន នរណាស្រែករកយើងទេ។

⁸អេប្រាអ៊ឹមលាយបញ្ចូលគ្នាខ្លួនលោក ក្នុងចំណោមមនុស្ស។ អេប្រាអ៊ឹមដូចជានំសំប៉ែតដែលគេមិនបានប្រែ។⁹ជនបរទេសលេបត្របាក់កម្លាំងខ្លួនគេ ប៉ុន្តែគេនៅ តែមិនដឹងខ្លួនទេ។ សក់ស្កូវបានហាយលើគាត់ហើយ តែគាត់អស់ដឹងពីវាទេ។

¹⁰អំនួតរបស់អ្វីស្រាវអែល ជាសាក្សីទាស់នឹងគេ ទោះជាយ៉ាងក៏ដោយ ពួកគេមិនបានត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ គ្មានពួកគេណាទៅស្វែងរកគេ ក្នុងរណ្តៅអស់ទាំងនេះ។¹¹អេប្រាអ៊ឹមដូចជាសត្វព្រាប វាចេះនិយាយតែគ្មានប្រាជ្ញា ពួកវាស្រែកហៅទៅរកអេស៊ីប រួចហើយហើរទៅអាស៊ីរីវិញ។

¹²ពេលពួកគេហើរទៅទីនោះ យើងនឹងលាតសំណាញ់យើងទៅលើពួកគេ យើងនឹងទំលាក់គេចុះដូចសត្វស្លាប់នៅលើមេឃ។ យើងនឹងដាក់ទោសពួកគេ នៅក្នុងហ្វូងរបស់គេទាំងអស់គ្នា។¹³វេទនាដល់ពួកគេហើយ! ដ្បិតពួកគេបានរង្វេងចេញពីយើង។ អន្តរាយកំពុងមកដល់ពួកគេ! ពួកគេបានបះបោរប្រឆាំងនឹង យើង! យើងអាចសង្គ្រោះពួកគេ តែពួកគេបាននិយាយកុហក ទាស់នឹងយើង។

¹⁴ពួកគេមិនបានស្រែករកយើងដោយអស់ពីចិត្តទេ តែពួកគេទុក្ខសោកនៅលើគ្រែរបស់គេ។ ពួកគេបានជួបជុំគ្នាសម្រាប់ស្រូវ និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ហើយពួក គេបែរចេញពីយើង។¹⁵ទោះបីជាយើងបានបណ្តុះបណ្តាល និងចម្រើនកម្លាំងដែរគេ ពួកគេក្នុងពេលនេះ មានគម្រោងអាក្រក់ប្រឆាំងនឹងយើង។

¹⁶ពួកគេរំលឹកវិញ តែមិនមែនមករកយើងទេ ជានិមិត្តសំបុត្រ។ ពួកគេដូចជាគ្រប់ព្រួញដែលរៀបចំ។ ពួកមេដឹកនាំរបស់គេនឹងដួលស្លាប់ដោយមុខងារ ដោយព្រោះពាក្យសម្តីព្រហ្មទេវតាក្នុងអណ្តាតរបស់ខ្លួន។ ការទាំងនេះនឹងក្លាយជាការចំអករបស់គេ នៅក្នុងទឹកដីរបស់អេស៊ីប។

8 ¹«ចូរដាក់ត្រែនៅលើបម្រាមអ្នក! ដូចសត្វឥន្ទ្រី ដែលនឹងមកលើដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រះប្រជាជនបានធ្វើឲ្យខូចសម្បត្តិរបស់យើង ហើយបះបោរទាស់នឹងច្បាប់យើង។²ពួកគេស្រែករកយើងថា ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ យើងនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល ស្គាល់ព្រះអង្គ។³ប៉ុន្តែអ៊ីស្រាអែលបានបដិសេធការល្អ ហើយសង្រួមដេញតាមពួកគេ។

⁴ពួកគេតាំងស្តេចឡើង តែមិនបានខ្វល់ពីយើង។ ពួកគេតាំងមេដឹកនាំ តែអត់មានប្រាជ្ញាពីយើង។ ពួកគេយកប្រាក់ហើយមាសធ្វើជារូបព្រះក្លែងក្លាយសម្រាប់ខ្លួន ប៉ុន្តែវាបានតែរូបព្រះ ដូច្នេះពួកគេនឹងកាត់ចេញ។⁵«ព្រះគោរពបស់អ្នកត្រូវបានបដិសេធ សាម៉ារីអើយ។ កំហឹងរបស់យើងនេះឡើង ទាស់នឹងមនុស្សទាំងនេះ។ តើយូរប៉ុណ្ណាទៀតទើបពួកគេរស់នៅដោយគ្មានទោស?

⁶ដ្បិត រូបព្រះនេះចេញមកពីអ៊ីស្រាអែល មានជាងឆ្នាំរាប់ គឺជាមិនមែនជាព្រះទេ! រូបគោរពសាម៉ារី នឹងត្រូវបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីជាចំណែក។⁷ដ្បិត ពួកគេសាបព្រោះខ្យល់ ពួកគេនឹងទទួលផលជាព្យុះ។ ស្រូវស្តុកមិនបានលូតក្បាលទេ គ្រាប់វាគ្មានម្សៅទេ។ ប្រសិនបើវាដុះមកចេញពេញលក្ខណៈ ជនជាតិផ្សេងនឹងស៊ីត្របាក់វាអស់។

⁸អ៊ីស្រាអែលត្រូវខ្លាំងលេបបាត់ហើយ ឥឡូវនេះពួកគេស្ថិតនៅក្នុងចំណោមជាតិផ្សេង ដូចអ្វីដែលគ្មានប្រយោជន៍។⁹ដ្បិតពួកគេបានទៅអាស្ស៊ី ដូចជាសត្វលាព្រៃនៅតែម្នាក់ឯង។ អេប្រាអ៊ឹមបែរជាជួលមនុស្ស សម្រាប់បំពេញបំណងខ្លួនឯង។¹⁰ទោះបីពួកគេបានជួលមនុស្សគួរឲ្យស្រឡាញ់ ពីចំណោមជនជាតិដទៃ យើងនឹងប្រមូលពួកគេ។ ពួកគេនឹងចាប់ផ្តើមលាងសម្អាតចេញ ដោយព្រះនៃការជិះជាន់ពីស្តេចហើយពួកមន្ត្រីទាំងនោះ។

¹¹ដ្បិតអេប្រាអ៊ឹមសង់អសនៈកាន់តែច្រើន សម្រាប់តង្វាយ លោះបាប តែអាសនៈទាំងនោះក្លាយទៅជាកន្លែង សម្រាប់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជំនួសវិញ។¹²ទោះជាយើងសរសេរចុះក្រីស្ទវិន័យរបស់យើង សម្រាប់ពួកគេពីរពាន់ដង ប៉ុន្តែពួកគេបានមើលច្បាប់យើង ហើយថាជាអ្វីដែលចម្លែកដល់ពួកគេវិញ។

¹³សម្រាប់យញ្ញបូជានៃតង្វាយយើង ព្រោះពួកគេសាច់ហើយក៏បរិភោគវា ប៉ុន្តែយើង ព្រះអម្ចាស់ មិនពេញទទួលតង្វាយរបស់ពួកគេទេ។ ឥឡូវនេះយើងគិតពីអំពើទុច្ចរិតហើយការដាក់ទោសដល់បាបពួកគេ។ ពួកគេនឹងត្រូវត្រឡប់ទៅអេស៊ីបវិញ។¹⁴អ៊ីស្រាអែលបានបំភ្លេចយើង អ្នកបង្កើតគេ ហើយបានសង់វិមានជាច្រើន។ យូដាក៏បានសង់ទីក្រុង និងកំពែងរឹងមាំកាន់តែច្រើន តែយើងចាត់ភ្លើងទៅលើទីក្រុងទាំងអស់របស់គេ រវាងបំផ្លាញកំពែងរឹងមាំពួកគេដែរ។

9¹ អ្វីស្រាវអែលអើយ កុំត្រេកអរឡើយ! ជាអំណរដូចជនជាតិផ្សេងៗ ដ្បិតអ្នកមិនបានស្មោះត្រង់ ដោយបោះបង់ចោលព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្លួន។ អ្នកចូលចិត្ត ឲ្យប្រាក់ដល់ពួកពេស្យាហើយបំពេញតម្រូវការ នៅតាមទីលានបោកស្រូវ។² ប៉ុន្តែនៅទីលានបោកស្រូវហើយនិងកន្លែងជាន់ទំពាំងបាយជូរ នឹងមិនបានឲ្យផលដល់ពួកគេទេ ស្រាវទំពាំងបាយជូរថ្មីនឹងធ្វើឲ្យគេស្រវឹង។

³ ពួកគេនឹងមិនអាចបន្តរស់នៅ ក្នុងទឹកដីព្រះអម្ចាស់ទៀតទេ ឆ្ងាយទៅវិញ អេប្រាអ៊ឹមនឹងត្រឡប់ទៅអេស៊ីបវិញ ហើយថ្ងៃមួយពួកគេនឹងបរិភោគអាហារមិនស្អាត នៅក្នុងស្រុកអាស៊ីរី។⁴ ពួកគេចាក់ស្រាថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេមិនគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអង្គដែរ។ យញ្ញបូជារបស់ពួកគេនឹងសម្រាប់ពួកគេដូចជា អាហារសម្រាប់អ្នកកាន់ទុក្ខ អស់អ្នកដែលបរិភោគវានឹងស្លោកគ្រោក។ អាហាររបស់គេសម្រាប់គេខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ វាមិនអាចយកចូលមកក្នុងដំណាក់ នៃព្រះអម្ចាស់បានទេ។

⁵ តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីនៅថ្ងៃបុណ្យដែលបានកំណត់ ហើយនៅថ្ងៃបុណ្យនៃព្រះអម្ចាស់?⁶ ដ្បិត មើលចុះ! ប្រសិនបើពួកគេចាកគេចេញពីការបំផ្លាញ អេស៊ីប នឹងប្រមូលពួកគេ ហើយក្រុងណូបនឹងបញ្ចុះសពពួកគេ។ ដ្បិតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេធ្វើពីប្រាក់ ហើយអញ្ជាញដែលមុតជាម្ចាស់ពួកវា ហើយបន្លាចនៅពេញ ត្រសាបរបស់ពួកគេ។

⁷ ក្នុងថ្ងៃនៃសម្រាប់ជំនុំជម្រះ កំពុងតែមកដល់ហើយ ហើយថ្ងៃនៃសងសឹកកំពុងតែមកដល់ហើយ។ ចូរឲ្យអ្នកស្រាវអែលបានដឹងពីការទាំងនេះ។ ពួកព្យាករគឺជា មនុស្សឡប់ល្អឆ្ងើ ហើយពួកអ្នកលើកទឹកចិត្តគឺឆ្គួត ដោយសារតែអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក និងអំពើឃោរឃៅដ៏ច្រើនរបស់អ្នក ហើយកាចសាហាវណាស់។

⁸ ពួកព្យាករគឺចាំយាមសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ នៅលើអេប្រាអ៊ឹម។ ប៉ុន្តែអន្ទាក់បក្សីគឺនៅលើផ្លូវរបស់គេ ហើយការដីសាហាវមករកគេ នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះ របស់គេ។⁹ ពួកគេផ្ទុះខ្លួនទៅក្នុងអំពើពុករលួយខ្លួនគេ ដូចគ្រានៅគឺបៀវែរដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹកនឹកចាំពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ហើយព្រះអង្គនឹងដាក់ទោស តាម អំពើបាបពួកគេ។

¹⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ពេលយើងបានឃើញអ្វីស្រាវអែល ដូចជាផ្លែទំពាំងបាយជូរនៅវាលរហាស្ថាន។ ដូចជាផ្លែដំបូងរបស់ដើមឧទុម្ពរ ហើយយើងបានឃើញដូចតាអ្នកដែរ។ ប៉ុន្តែពួកគេទៅដល់ បាលពេអ៊ីរ ហើយនាំគ្នាបំផ្លាញខ្លួន ទៅក្នុងកាអាម៉ាស់នៃព្រះនោះ។ ពួកគេក្លាយទៅជាគួរស្អប់ខ្ពើម ដូចព្រះដែលគេស្រឡាញ់ដែរ។

¹¹ សម្រាប់អេប្រាអ៊ឹម កិត្តិយសរបស់គេនឹងហើរចេញ ដូចសត្វស្លាប។ គឺគ្មានទារកកើតទៀតទេ ហើយគ្មានទារកនៅក្នុងផ្ទៃ ហើយមានមានគភ៌ដែរ។¹² ពួក គេបានមើលថែក្មេងៗឡើង យើងនឹងយកក្មេងទាំងនោះចេញ ដូចគ្នាគ្មានណានឹងមានជីវិតបានទេ។ វេទនាដល់ពួកគេ នៅពេលយើងបែរចេញពីពួកគេ!

¹³ យើងបានឃើញថាអេប្រាអ៊ឹម ក៏ដូចក្មេងទីរ៉ូស បានដាំនៅក្នុងវាលស្មៅ តែអេប្រាអ៊ឹមនឹងបញ្ជូនកូនរបស់ខ្លួនទៅដល់អ្នកណាម្នាក់ដើម្បីប្រហារ»។

¹⁴ ប្រគល់ដល់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្វីទៅដែលព្រះអង្គនឹងប្រទានដល់ពួកគេ? ប្រគល់ដល់គេនៅការរលូតកូនពីផ្ទៃ ហើយសុដន់ដែលគ្មានទឹកដោះ។

¹⁵ «ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតទាំងឡាយនៅក្នុងគឺលកាល់ នេះហើយដែលធ្វើឲ្យយើងស្អប់ពួកគេ។ ដោយពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប យើងនឹងដេញពួកគេចេញ ពីដំណាក់របស់យើង។ យើងនឹងមិនស្រឡាញ់ពួកគេទៀតទេ ហើយអ្នកដឹកនាំទាំងឡាយបះបោរ។

¹⁶ អេប្រាអ៊ឹមគឺជាដំរី ហើយបុសរបស់ពួកគេស្លូតអស់ ពួកគេមិនអាចបង្កើតផលបានទេ។ ប្រសិនបើពួកគេបង្កើតកូន យើងនឹងធ្វើឲ្យកូនដីជាទីស្រឡាញ់ របស់ ពួកគេបាត់បង់ជីវិត»។¹⁷ ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំនឹងបដិសេធពួកគេ ព្រោះពួកគេមិនបានស្តាប់ព្រះអង្គទេ។ ពួកគេនឹងវង្វេង នៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ។

10¹ អ៊ីស្រាអែល គឺដូចជាទំពាំងបាយជូរប្រណីត ដែលបង្កើត ផលផ្លែ។ ហើយផ្លែកាន់តែចម្រើនឡើង ត្រូវតែសង់រោងឲ្យបានច្រើន។ ដីដែលបង្កើតកាន់ ផលបានច្រើន គេត្រូវសង់សសរច្នកាន់ តែធំដែរ។² ចិត្តរបស់គេពេញដោយការបោកប្រាស់ ពេលនេះពួកគេត្រូវទទួលផលនៃទោស។ ព្រះអម្ចាស់នឹងផ្តល់ រំលំអាសនៈទាំងឡាយរបស់ ព្រះអង្គនឹងកម្ទេចសសររបស់ពួកគេដែរ។

³ ដ្បិតពួកគេនឹងនិយាយគ្នាថា «យើងគ្មានស្តេចទេ ព្រោះយើងមិនបានកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ហើយស្តេច តើស្តេចអាចធ្វើអ្វីបានសម្រាប់យើង?»⁴ ពួកគេពោល ពាក្យគ្មានបានការ ហើយធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីក្នុងការស្បថមិនពិត។ ដូច្នេះយុត្តិធម៌ប្រៀបបាននឹង តិណជាតិពុល ដុះនៅតាមចម្ការដែលគេភ្ជួររាស់។

⁵ ប្រជាជនសាម៉ារីនឹងភ័យខ្លាច ព្រោះតែរូបគេញី របស់បេតអាវេន។ ប្រជាជនគេនឹងធ្វើពិធីកាន់ទុក្ខឲ្យពួកគេ ដូចជាបូជាចារ្យបានធ្វើដល់ព្រះក្លែងក្លាយដែលបានរីករាយលើពួកគេ ហើយការលួចប្លន់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនមាននៅទីនោះទៀតទេ។⁶ ពួកគេនឹង យកនឹងនាំទៅអាសូរី សម្រាប់ថ្វាយព្រះចៅអធិរាជ។ អេប្រាអ៊ឹមនឹងត្រូវអាម៉ាស់ ហើយអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវខ្មាស់ដោយព្រះក្លែងក្លាយ។

⁷ ស្តេចនៃសាម៉ារីនឹងត្រូវបំផ្លាញ ដូចជាបន្ទះឈើ អណ្តែតនៅលើផ្ទៃទឹក។⁸ ទីខ្ពស់សក្ការៈនៃសេចក្តីអាក្រក់ទាំងឡាយនឹងត្រូវបំផ្លាញ។ នេះគឺជាបាបរបស់ អ៊ីស្រាអែល! បន្ទា និងអញ្ញាញ នឹងដុះឡើងលើអាសនៈរបស់គេ។ ពេលនោះ គេនឹងនិយាយទៅកាន់ភ្នំធំៗថា៖ «ចូរជួយលាក់យើងផង!» ហើយមនុស្សនឹង និយាយទៅកាន់ភ្នំថា «គ្រប់បាំងយើង!» ហើយជ្រលោងភ្នំ «ធ្លាក់លើយើងមក!»

⁹ «អ៊ីស្រាអែល អ្នកបានធ្វើបាបចាប់តាំងពីពេលនៅគឺបៀវ នៅទីនោះអ្នកបានបន្សល់ទុក។ ប្រព្រឹត្តិអំពើបាប ឥតរាងចាលឡើយ។ តើមិនគួរឲ្យសង្គ្រាមកើតឡើង នៅក្នុងគឺបៀវទេ?

¹⁰ នៅពេលយើងសម្រេចចិត្ត យើងនឹងបង្រៀនដល់ពួកគេ។ ជនជាតិទាំងឡាយនឹងលើកគ្នាមកទាស់នឹងពួកគេ ហើយដាក់ចំណងពួកគេ សម្រាប់ការទុច្ចរិតផ្ទុះគ្នាដែលគេប្រព្រឹត្ត។¹¹ អេប្រាអ៊ឹមប្រៀបបានបង្អាត់គេញី ឲ្យចូលចិត្តបញ្ជាន់ស្រូវ ដូច្នេះយើងនឹងដាក់នឹមលើករបស់គេញី។ យើងនឹងដាក់ ទឹមលើអេប្រាអ៊ឹម ជនជាតិយូដានឹងភ្ជួរ ហើយយ៉ាកូបនឹងរាស់ដោយខ្លួនឯង។

¹² ចូរសាបព្រោះសេចក្តីសុចរិត សម្រាប់ខ្លួនអ្នក ហើយច្រូតកាត់ផលនៃសម្ពន្ធមេត្រីស្មោះត្រង់។ ចូរបំបែកដីដែលមិនទាន់បានភ្ជួរ ដ្បិតវាជាពេលត្រូវស្វែងរក ព្រះអម្ចាស់ រហូតដល់ព្រះអង្គយាងមក ហើយចាក់ភ្លៀងនៃសេចក្តីសុចរិតលើអ្នក។¹³ អ្នកបានភ្ជួររាស់អំពើអាក្រក់ ហើយអ្នកនឹងច្រូតកាត់អំពើទុច្ចរិត។ អ្នករាល់ គ្នាបានបរិភោគផ្លែនៃបោកប្រាស់ ដោយព្រោះអ្នកទុកចិត្តក្នុងផែនការរបស់អ្នក ហើយនឹងព្រះទាំងឡាយរបស់អ្នក។

¹⁴ ដូច្នេះ ការរីករាល់នៃសង្គ្រាមនឹងងើបឡើង ក្នុងចំណោមប្រជាជនអ្នក កំពែងទីក្រុងដ៏រឹងមាំរបស់អ្នកនឹងត្រូវបំផ្លាញ។ វាគឺជាសាលម៉ានបានបំផ្លាញ ក្រុង បេតអ៊ែបេល នៅថ្ងៃធ្វើចម្បាំង ពេលម្តាយបានកម្ទេចជាចំណែកតូចៗ ជាមួយកូនរបស់ខ្លួន។¹⁵ ដូច្នេះវានឹងកើតដល់អ្នក បេតអ៊ែល ពីព្រោះអំពើអាក្រក់របស់អ្នក។ ពេលថ្ងៃរះ ស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែលពិតជាត្រូវកាត់ចោល»។

11 ¹«កាលអ្វីស្រាវអែលនៅពីក្មេង យើងបានស្រឡាញ់គេ ហើយយើងហៅកូនប្រុសរបស់យើងចេញពីអេស៊ីបមក។²ពួកគេស្រែកហៅយើងយ៉ាងណា ហើយគេក៏ងាកចេញឆ្ងាយពីយើងយ៉ាងនោះដែរ។ គេថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះបាល ហើយដុតគ្រឿងកំញ័រឆ្ងាយព្រះក្លែងក្លាយ។

³ប៉ុន្តែ គឺយើងដែលបានបង្ហាត់អេប្រាអ៊ឹមឲ្យចេះដើរ។ គឺយើងដែលបានលើកពួកគេដោយដៃរបស់គេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានដឹងថាយើងយកចិត្តទុកដាក់សម្រាប់ពួកគេទេ។⁴យើងបានដឹកនាំគេដោយរំពាត់ នៃមនុស្សលោក ជាមួយចំណងនៃសេចក្តី ស្រឡាញ់។ យើងបានធ្វើដល់គេដូចនរណាម្នាក់បានសម្រាល នឹមផ្កាមរបស់គេ ហើយយើងឱនកាយបញ្ចុកចំណីដល់គេ។

⁵តើពួកគេនឹងមិនវិលទៅស្រុកអេស៊ីបវិញទេ? តើជនជាតិអាស៊ីរីនឹងគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ពីព្រោះពួកគេមិនព្រមវិលត្រឡប់មករកយើងវិញទេ?

⁶គឺជានឹងធ្លាក់មកលើទីក្រុងឡាយរបស់ពួកគេ ហើយបំផ្លាញរូបរាងនៃខ្លោងទ្វាររបស់គេ វានឹងបំផ្លាញពួកគេដោយសារផែនការរបស់គេខ្លួនឯង។⁷ប្រជាជនរបស់យើងមានបំណង បែរចេញពីយើង។ ទោះបីពួកគេស្រែកដល់ទីខ្ពស់បំផុត គ្មាននរណានឹងជួយពួកគេទេ។

⁸អេប្រាអ៊ឹមអើយ តើឲ្យយើងលើកលែងដល់អ្នកដូចម្តេច? អ្វីស្រាវអែលអើយ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងដកដៃចេញពីអ្នក? តើយើងគួរធ្វើអ្វីឲ្យអ្នកដូចក្មេងអាដម៉ា? តើយើងគួរធ្វើអ្វីឲ្យអ្នកដូចក្មេងសេបា? ចិត្តរបស់យើងបានប្តូរនៅខាងក្នុងយើង ហើយសេចក្តីមេត្តារបស់យើងបានរំជួលឡើង។⁹យើងមិនអាចប្រតិបត្តិ តាមកំហឹងដ៏ខ្លាំងរបស់យើងទេ យើងនឹងមិនបំផ្លាញអេប្រាអ៊ឹមម្តងទៀតទេ។ ព្រោះយើងជាព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាមនុស្សទេ យើងជាព្រះដ៏វិសុទ្ធដែលស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នក ហើយយើងនឹងមិនមក ដោយកំហឹងឡើយ។

¹⁰ពួកគេនឹងដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គនឹងក្រហឹមដូចសត្វសិង្ហ។ ពេលព្រះអង្គបន្តិចព្រះសូរសៀង កូនចៅរបស់ព្រះអង្គនឹងមកដោយញាប់ញ័រ ពីទិសខាងលិច។¹¹ពួកគេញាប់ញ័រដូចជាចាបមកពីអេស៊ីប ហើយដូចព្រាបមកពីអាស៊ីរី។ យើងនឹងឲ្យពួកគេរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹²អេប្រាអ៊ឹមឡោមព័ទ្ធ យើងដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ហើយពួកគេចោទអ្វីស្រាវអែល ជាមួយសេចក្តីបោកបញ្ឆោត។ ប៉ុន្តែយូដាគឺនៅតែទៅជាមួយនិងយើង ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ស្មោះត្រង់ចំពោះយើង ដល់ព្រះដ៏វិសុទ្ធ»។

12¹ អេប្រាអ៊ឹមចម្លែកខ្លួនដោយខ្យល់ ហើយចេះតែដេញតាមខ្យល់ពីទិសខាងកើត។ គេបន្តចម្រើនសេចក្តីភូតភរ និងអំពើឃោរឃៅ។ ពួកគេ
តាំងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយអាសស៊ីរ ហើយនាំយកប្រេងអូលីវទៅអេស៊ីប។² ព្រះអម្ចាស់មានបណ្តឹងទាស់នឹងយូដា ហើយនឹងដាក់ទោសយ៉ាកុបតាម
សម្រាប់អ្វីដែលគាត់បានធ្វើ ព្រះអង្គនឹងសងគេសម្រាប់អ្វីដែលគេបានប្រព្រឹត្ត។

³ ពេលនៅក្នុងផ្ទះនៅឡើយ យ៉ាកុបបានចាប់កែងជើងរបស់បង ហើយមានវ័យពេញកម្លាំង យ៉ាកុបបានបោកចំបាប់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់។⁴ លោកបានបោកចំបាប់
ជាមួយទេវតា ហើយក៏បានឈ្នះ។ លោកបានយំ ហើយអង្វរសុំការប្រណិសន្តោស។ លោកបានជួបព្រះជាម្ចាស់នៅបេតអែល នៅទីនោះ ព្រះជាម្ចាស់មាន
ព្រះបន្ទូលជាមួយលោក។

⁵ នេះគឺព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល «ព្រះអម្ចាស់» គឺជានាមដើម្បីសម្រាប់ហៅ។⁶ ដូច្នេះ ចូរវិលមករកព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។ ចូររក្សាភិច្ចព្រមព្រៀង
ស្មោះត្រង់ ហើយយុត្តិធម៌ ហើយរង់ចាំចំពោះសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នក។

⁷ ពួកឈ្មួញដែលប្រើជញ្ជីងមិនត្រឹមត្រូវ នៅក្នុងដៃគេ ហើយពួកគេចូលចិត្តបន្លំ។⁸ អេប្រាអ៊ឹមបាននិយាយថា «ខ្ញុំពិតជាអ្នកមានទ្រព្យ ខ្ញុំរកបានទ្រព្យសម្បត្តិ
សម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំ។ ក្នុងការងារទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ គ្មានអ្នកណាឃើញអំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងខ្ញុំទេ ឬអ្វីដែលជាអំពើបាប»។

⁹ «យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកតាំងពីនៅអេស៊ីប។ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកបាននៅក្នុងក្រសាលម្តងទៀត ដូចនៅថ្ងៃបុណ្យដែលបានកំណត់។¹⁰ យើងបាន
និយាយទៅកាន់ពួកព្យាកាវី គឺយើងនេះហើយដែលសម្តែង ឲ្យឃើញនិមិត្តកាន់តែច្រើនសម្រាប់អ្នក។ តាមរយៈដៃពួកព្យាកាវីដែរ
យើងនឹងឲ្យជាពាក្យប្រៀបធៀប»។

¹¹ បើសិនមានអំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងកាណូត ពិតណាស់មនុស្សនឹងទៅជាគ្មានប្រយោជន៍។ ក្នុងគឺលកាល គេថ្វាយគោជាយញ្ញបូជា អាសនារបស់គេប្រៀបដូចជា
គំនរដុំថ្ម នៅតាមគន្លងដែលគេភ្ជួរក្នុងចម្ការ។¹² យ៉ាកុបបានគេចទៅដល់អេរ៉ាម អ៊ីស្រាអែលបានធ្វើការបម្រើ ដើម្បីបានប្រពន្ធ ហើយរក្សាប្លង់ចៀមដើម្បីឲ្យបាន
ប្រពន្ធ។

¹³ ព្រះអម្ចាស់បាននាំអ៊ីស្រាអែល ឡើងចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដោយសារព្យាកាវី ព្រះអង្គបានការពារពួកគេ។¹⁴ អេប្រាអ៊ឹមបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ខ្ចាស់។ ដូច្នេះ ព្រះ
អម្ចាស់របស់គេនឹងធ្វើឲ្យឈាមរបស់គេ នៅជាប់លើខ្លួនគេ ហើយព្រះអង្គនឹងបង្វែរសេចក្តីអាម៉ាស់ របស់គេទៅលើគេវិញ។

13 ¹ «កាលអេប្រាអ៊ឹមនិយាយ មនុស្សនួតញាប់ញ័រ។ គេបានតម្កើងក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែគេមានទោសពីដំណើរព្រះបាល ហើយក៏ស្លាប់ទៅ។² ចូរនេះ ពួកគេនៅតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប ថែមហើយថែមទៀត។ ពួកគេបានបន្សុទ្ធដែកស្វែងរកប្រាក់របស់គេ ធ្វើជារូបព្រះដែលមានជំនាញធ្វើការបានសម្រេច រូបព្រះទាំងនោះជាស្នាដៃរបស់ពួកជាង។ មនុស្សនិយាយពីរូបទាំងនោះថា មនុស្សដែលថ្វាយយញ្ញបូជា ចូរចើបរូបគេនេះ។

³ ដូច្នេះ ពួកគេនឹងបានដូចជាអ័ព្វនៅពេលព្រលឹម ហើយដូចជាទឹកសន្សើមដែលសូន្យបាត់យ៉ាងឆាប់ ដូចជាអង្កាមដែលខ្យល់ក្អកផាត់ចេញពីលានស្រូវ ហើយដូចជាផ្សែងដែលហុយចេញពីជើងក្រាន។

⁴ ប៉ុន្តែ យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកតាំងពីអេស៊ីប។ អ្នកមិនស្គាល់ព្រះណាក្រៅពីយើងឡើយ ហើយក្រៅពីយើង ក៏គ្មានព្រះសង្គ្រោះណាដែរ។⁵ យើងបានស្គាល់អ្នកនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ក្នុងនៅលើទឹកដីហ្គុតហែង។⁶ ពេលអ្នកមកដល់កន្លែងវាលស្មៅ អ្នកក៏បានបរិភោគឆ្កែត ហើយកាលគេបានស្តាប់ស្តាប់ហើយ ចិត្តរបស់អ្នកលើកឡើង។ ដ្បិតមូលហេតុនេះហើយដែលអ្នកបំភ្លេចយើង។

⁷ ដូច្នេះ យើងនឹងត្រឡប់ដូចជាសិង្ហដល់គេ ដូចជាខ្លាខិន យើងចាំមើលនៅតាមផ្លូវ។⁸ យើងនឹងសង្គ្រប់លើពួកគេ ដូចខ្លាឃ្មុំដែលលូចកូនរបស់វា។ យើងនឹងហែកបេះដូងរបស់គេ ហើយនៅទីនោះ យើងនឹងត្របាក់ស៊ីគេដូចសិង្ហ គឺនឹងហែកគេ ដូចសត្វព្រៃហែកទៅជាចំណែក។

⁹ អ៊ីស្រាអែលអើយ យើងនឹងបំផ្លាញអ្នក តើអ្នកណាអាចជួយអ្នកបាន?¹⁰ តើស្តេចរបស់អ្នកនៅទីណា ដែលស្តេចអ្នកនឹងជួយសង្គ្រោះអ្នកនិងក្រុងទាំងឡាយ? តើពួកមេដឹកនាំរបស់អ្នក តើអំពីអ្នកណាដែលអ្នកបាននិយាយមកយើង ចូរឲ្យយើងមានស្តេចហើយពួកមេដឹកនាំមក?¹¹ យើងបានឲ្យអ្នកមានស្តេច ទាំងកំហឹងរបស់យើង ហើយយើងបានដកស្តេចចេញ ក្នុងការក្រោធរបស់យើង។

¹² អំពើទុច្ចរិតរបស់អេប្រាអ៊ឹមបានរក្សាទុកហើយ កំហុសរបស់គេក៏បានសន្សំទុកដែរ។¹³ ការលឺចាប់ដូចស្រ្តីសម្រាលកូន បានមកដល់លើគេហើយ តែគេជាកូនដែលគ្មានប្រាជ្ញា ដ្បិតដល់ពេលកំណត់វាបានកើតមក ហើយវាមិនព្រមចេញមកពីផ្ទៃម្តាយមកទេ។

¹⁴ តើយើងត្រូវសង្គ្រោះគេចេញពីស្ថានឃុំព្រលឹងទេ? តើយើងត្រូវសង្គ្រោះគេឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់? តើសេចក្តីស្លាប់និងគ្រោះកាចអ្នកនៅឯណា? តើស្ថានឃុំព្រលឹងមិនងាករវិសាលរបស់អ្នកនៅទីណា? សេចក្តីអាណិតមេត្តាបានបាំងពីភ្នែករបស់យើងហើយ»។

¹⁵ ទោះបីអេប្រាអ៊ឹមបានចម្រើន នៅក្នុងចំណោមពួកបងប្អូនរបស់ខ្លួនក៏ដោយ ហើយខ្យល់ពីទិសខាងកើតនឹងមក ខ្យល់នៃព្រះអម្ចាស់នឹងបក់មកពីមុខទីរហោស្ថាន។ អេប្រាអ៊ឹមក្បាលទឹកនឹងរឹងស្ងួត ហើយអណ្តូងទឹករបស់គេគ្មានទឹកដែរ។ សត្រូវរបស់គេនឹងប្លន់យកពីឃ្លាំងរបស់គេ និងគ្រប់របស់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃ។

¹⁶ សាម៉ាវីនឹងត្រូវមានទោស ដោយព្រោះគេបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះរបស់ខ្លួន។ ពួកគេនឹងដួលស្លាប់ដោយដាវ កូនក្មេងតូចៗរបស់គេ នឹងត្រូវបោកខ្ទេចជាចំណែក ហើយស្ត្រីដែលមានទម្ងន់នឹងត្រូវរះពោះ។

14 អ្វីស្រាវអែលអើយ ចូរវិលមករកព្រះអម្ចាស់ ដែលជាព្រះរបស់អ្នក ដ្បិតអ្នកបានធ្លាក់ចុះ ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នក។^១ ចូរទទួលយកព្រះបន្ទូល ហើយវិលមករកព្រះអម្ចាស់វិញ។ ទូលព្រះអង្គថា «សូមដកអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងចេញ ហើយទទួលអ្វីដែលល្អ ដូច្នោះយើងខ្ញុំបានថ្វាយផល នៃបុរេមាត់របស់យើងខ្ញុំ។»

^៣ អាស្ស័យមិនអាចសង្គ្រោះយើងឡើយ ពួកយើងក៏មិនជិះសេះទៅធ្វើសង្គ្រាមដែរ។ យើងក៏លែងនិយាយពីការងារនៃដែរបស់ពួកយើងថា «អ្នកជាព្រះរបស់យើង» ទៀតដែរ ដ្បិតនៅក្នុងព្រះអង្គមនុស្សកំព្រារកឃើញសេចក្តីមេត្តា។

^៤ «យើងនឹងព្យាបាលផ្លូវបះបោរពួកគេឲ្យជា យើងនឹងស្រឡាញ់គេដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត ដ្បិតកំហឹងរបស់យើង បានបែរចេញពីគេហើយ។^១ យើងនឹងបានដូចទឹកសន្សើមដល់អ្វីស្រាវអែល គេនឹងចេញផ្កាដូចផ្កាលីលី ហើយចាក់ឫសដូចដើមឈើនៅព្រៃល្បាណូន។^២ មែករបស់វានឹងលូតចេញភាពលម្អរបស់វា នឹងបានដូចដើមអូលីវ ហើយមានក្លិនដូចក្លិននៅព្រៃល្បាណូន។

^៧ មនុស្សដែលជ្រកក្រោមម្លប់របស់វា នឹងត្រឡប់មកវិញ ពួកគេនឹងលាស់ឡើងដូចស្រូវចេញផ្កា ដូចដើមទំពាំងបាយជូរ។ កិត្តិយសនាមរបស់គេ នឹងដូចជាស្រាទំពាំងបាយជូរ មកពីល្បាណូន។^៣ អប្រាអិមអើយ តើយើងនឹងធ្វើយ៉ាងណាជាមួយរូបព្រះរបស់អ្នក? យើងគឺជាចង្អៀលគេ ហើយថែរក្សាគេ។ យើងប្រៀបដូចជាដើមកោះស្លឹកខៀវខ្ចី ចេញពីយើងអ្នកអាចបង្កើតផលបាន។

^៩ តើអ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញា ដែលនឹងយល់សេចក្តីទាំងនេះបាន? បើអ្នកណាមានចំណេះដឹងអំពីការនេះ ដូច្នេះគេនឹងយល់បានទេ? ដ្បិតផ្លូវនៃព្រះអម្ចាស់គឺទៀងត្រង់ ហើយអ្នកសុចរិតនឹងដើរក្នុងផ្លូវទាំងនោះ តែមនុស្សបះបោរនឹងភ័យខ្លាចនៅក្នុងពួកគេ។

យ៉ូអែល

1 ^១ នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់ ផ្ញើមកកាន់លោកយ៉ូអែល ជាកូនរបស់លោកពេជ្រអែល។^២ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យទាំងឡាយអើយ សូមស្តាប់ការនេះចុះ ពួកអ្នកស្រុកអើយ ចូរផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់។ តើហេតុការណ៍បែបនេះដែលកើតមាន ក្នុងគ្រាដែលអ្នករាល់គ្នា ឬក្នុងជំនាន់ដូនតាអ្នករាល់គ្នាឬទេ?^៣ សូមប្រាប់ការទាំងនេះដល់កូនរបស់អ្នក និងឲ្យកូនរបស់អ្នក ប្រាប់ដល់ចៅ រួចឲ្យចៅប្រាប់ដល់ជំនាន់ក្រោយៗទៀតផង។

^៤ អ្វីៗដែលដង្ហូរទុកឲ្យនៅសល់ នោះមានកណ្តុបស៊ីបង្គិន អ្វីៗដែលកណ្តុបទុកឲ្យនៅសល់ នោះមានចង្រិតស៊ីបង្គិន ហើយអ្វីៗដែលចង្រិតទុកឲ្យនៅសល់ នោះមានក្រាស៊ីបង្គិន។

^៥ ពួកអ្នកប្រមឹកអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយយំផង ពួកអ្នកដែលធ្លាប់ផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរទាំងឡាយ ទ្រហោយំចុះ ដោយព្រោះតែស្រាទំពាំងបាយជូរផ្អែម គឺបានកាត់ចេញពីអ្នកទាំងអស់គ្នាហើយ។^៦ ស្អិត ជនជាតិមួយនឹងមករស់នៅលើទឹកដីរបស់ខ្ញុំ ពួកគេរឹងមាំហើយចំនួនរាប់មិនអស់។

ឆ្មេញរបស់ពួកគេគឺជាឆ្មេញនៃសត្វសិង្ហ ក៏មានផ្កាដូចផ្ការបស់សិង្ហញី។^៧ វាបានបំផ្លាញដើមទំពាំងបាយជូររបស់យើង ក៏បានស៊ីកម្ទេចដើមឧទម្ពរបស់យើង វាហែកសម្បកហើយគ្រវែងចោល វាធ្វើឲ្យមែកទាំងអស់ប្រែទៅជាពណ៌ស។

^៨ ចូរកាន់ទុក្ខ ដូចស្រីក្រមុំដែលស្លៀកពាក់សំពត់ធ្មៃ យំសោកនឹងគូដណ្តឹងរបស់នាងស្លាប់។^៩ ចំណែកតង្វាយម្សៅ និងតង្វាយច្រូច នោះបានផ្តាច់ចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ហើយ។ ពួកសង្ឃដែលបម្រើការងារថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នាំគ្នាកាន់ទុក្ខដែរ។^{១០} ស្រែចម្ការត្រូវខូចបង់ ហើយស្រុកកំពុងសោយសោក ដ្បិតស្រូវត្រូវបំផ្លាញ។ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីក៏រីងហួត និងប្រេងក៏ខ្វះទៅដែរ។

^{១១} ពួកអ្នកធ្វើស្រែចម្ការអើយ ចូរស្រឡាត់ចិត្តទៅ ពួកអ្នកធ្វើចម្ការទំពាំងបាយជូរអើយ ចូរទ្រហោយំចុះ ដោយព្រោះស្រូវសាលី និងស្រូវខឹក។ ដ្បិតចម្រុតនៅស្រែចម្ការខូចអស់ហើយ។^{១២} ដើមទំពាំងបាយជូរស្លឹកក្រៀម ហើយដើមល្វាស្លឹកស្រពោនអស់ហើយ ហើយដើមទទឹម ដើមលម្អើ និងដើមសាវី គឺអស់ទាំងដើមឈើនៅចម្ការ ក៏ស្លឹកក្រៀមទៅដែរ។ អំណរក៏ស្ងួតពីមនុស្សលោកដែរ។

^{១៣} ពួកសង្ឃអើយ! ចូរស្លៀកសំពត់ធ្មៃ ហើយពួកអ្នកដែលបម្រើនៅលើអាសនាអើយ ចូរទ្រហោយំចុះ។ ពួកអ្នកបម្រើព្រះជាម្ចាស់អើយ ចូរនាំគ្នាចូលមក ចូរដកឃ្លីខ្លួនដោយសំពត់ធ្មៃពេញមួយយប់ចុះ។ ដ្បិតតង្វាយម្សៅ និងតង្វាយច្រូច ត្រូវដកហូតចេញពីព្រះដំណាក់ នៃព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយ។^{១៤} ចូរតមអាហារឲ្យបានបរិសុទ្ធ ចូរប្រកាសឲ្យមានការប្រជុំក្នុងចំណោមអ្នកបរិសុទ្ធ។ ត្រូវប្រមូលពួកចាស់ទុំ និងពួកអ្នកស្រុកទាំងអស់ ឲ្យមកព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអង្គរបស់អ្នក ហើយស្រែកអំពោរនារកព្រះអម្ចាស់ផង។

^{១៥} ផ្លូវនាហើយថ្ងៃនោះ ដ្បិតជាថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ ជិតមកដល់ហើយ។ ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់ដូចជាការបំផ្លាញ មកពីព្រះអង្គពេញដោយអំណាច។^{១៦} តើអាហារមិនបានរលាយបាត់ពីភ្នែករបស់យើង ហើយអំណរនិងការសប្បាយរីករាយ ពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងឬទេ?^{១៧} គ្រាប់ពូជពង្រោះរលួយអស់នៅក្នុងដី ឃ្លាំងនៅទេហើយជង្រុកស្រូវក៏រលំអស់ ព្រោះស្រូវស្លឹកក្រៀមអស់ហើយ។

^{១៨} សត្វទាំងប៉ុន្មានស្រែកយំ ហ្វូងគោស្រឡាំងកាំង ដ្បិតគ្មានស្មៅស៊ីសោះ ទាំងហ្វូងចៀមក៏ត្រូវរីងរាំងដែរ។^{១៩} ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំទូលអង្គរព្រះអង្គ។ ដ្បិតភ្លើងបានឆេះរាលស្មៅនៅទីរហាស្ថាន ហើយអណ្តាតភ្លើងបានឆេះអស់ទាំងដើមឈើនៅរាលដែរ។^{២០} សូម្បីតែសត្វនៅដីទាំងប៉ុន្មាន ក៏ដង្ហក់រកព្រះអង្គដែរ ព្រោះប្រភពទឹកទាំងប៉ុន្មានរីងស្ងួតទៅ ហើយភ្លើងក៏បានឆេះរាលស្មៅ នៅទីរហាស្ថានអស់ដែរ។

2 ចូរផ្ដាំគ្រូនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន ហើយចូរធ្វើសូរសញ្ញានៅលើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់យើង! ត្រូវឲ្យអ្នកស្រុកទាំងអស់ញាប់ញ័រនឹងភ័យខ្លាចផង ដ្បិតថ្ងៃរបស់ ព្រះអម្ចាស់កំពុងតែមកហើយ ថ្ងៃនោះនៅជិតបង្កើត។ គឺជាថ្ងៃដ៏ធំ ហើយមេឃស្រទំ ជាថ្ងៃមានពពក ហើយដ៏ធំយ៉ាងក្រាស់។ មានជនជាតិមួយយ៉ាងធំ ហើយខ្លាំងពូកែចូលមក ដូចពន្លឺថ្ងៃដែលទើបនឹងរលាកត្រដាងលើភ្នំ តាំងពីដើមមកមិនដែលមានដូច្នេះឡើយ ហើយនៅពេលខាងមុខ គ្រប់ជំនាន់តៀង ទៅក៏មិនមានទៀតដែរ។

3 មានភ្លើងឆេះបន្ទូលនៅពីមុខវា ហើយខាងក្រោយវាក៏មានអណ្តាតភ្លើងឆេះដែរ។ នៅពីមុខវា ផែនដីប្រៀបដូចជា ស្ពានអេដែន តែខាងក្រោយវា ប្រៀបដូចជា ទីរហោស្ថានហូតហែង គ្មានរបស់អ្វីគេចផុតពីវាបានឡើយ។

4 រូបរាងរបស់វាមើលទៅដូចជាសេះ ហើយពួកវាក៏រត់ដូចជាសេះចម្បាំងផងដែរ។ ពួកវាកញ្ជ័យព្រលឹងនឹកដូចរទេះចម្បាំងនៅលើកំពូលភ្នំ គឺដូចសន្លឹកអណ្តាតភ្លើង ដែលឆេះជញ្ជាំង ហើយដូចជាកងទ័ពដ៏ខ្លាំងពូកែ ដែលរួចរាល់ក្នុងការចូលទៅច្បាំង។

5 មនុស្សមានសេចក្តីថប់បញ្ជួយនៅមុខគេ ហើយមុខអ្នកទាំងអស់នោះទៅជាស្លេកស្លាំង។ ពួកគេសម្រុកទៅមុខដូចមនុស្សខ្លាំងពូកែ ក៏ឡើងកំផែងដូចមនុស្សថ្លើក ច្បាំង ម្នាក់ៗសម្រុកទៅមុខ ឥតងាកចេញពីផ្លូវរបស់ខ្លួនឡើយ។

6 ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេមិនរុញគ្នាទៅវិញទៅមកទេ គឺម្នាក់ៗដើរតាមជួររៀងខ្លួនជានិច្ច ពួកគេវាយលុកទៅមុខបំបែកអ្នកការពារ ដោយរក្សាជួររបស់គេដដែល។

7 ពួកគេគំហុកចូលទៅក្នុងទីក្រុង ក៏រត់នៅលើកំផែង ហើយគេតោងឡើងទៅក្នុងផ្ទះទាំងប៉ុន្មាន ដោយគេចូលតាមបង្អួចដូចជាចោរ។

8 ផែនដីក្រើកនៅមុខគេ ផ្ទៃមេឃក៏ញ័ររន្ធត់ ព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទប្រែជាងងឹត ហើយផ្កាយទាំងប៉ុន្មានក៏លែងបញ្ចេញពន្លឺ។ ព្រះអម្ចាស់បញ្ចេញ ព្រះសូរសៀង នៅមុខកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិតជំរិះទ័ពរបស់ព្រះអង្គធំណាស់ អស់អ្នកដែលធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ នោះមានច្រើនឥតគណនា ដ្បិតថ្ងៃរបស់ ព្រះអម្ចាស់ជាថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ ហើយគួរស្វែងខ្លាចណាស់។ តើអ្នកណាអាចរួចជីវិតពីវាបាន?

9 ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឥឡូវនេះ ចូរនាំគ្នាបែរមករកយើងឲ្យអស់ពីចិត្ត ទាំងតមអត់ទាំងយំសោក ហើយកាន់ទុក្ខផង។ មិនគ្រាន់តែហែកអារម្មណ៍ ទេ គឺត្រូវយំក្នុងចិត្ត ហើយបែរមករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកវិញ ដ្បិតព្រះអង្គប្រកបដោយព្រះគុណ និងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្រះអង្គយឺតនឹងខ្មាស់ ហើយមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសជាបរិបូរ ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការជំនុំជម្រះទេ។

10 តើនរណានឹងដឹង? ប្រហែលជាព្រះអង្គនឹងលើកលែងទោស ហើយចាត់ព្រះទានពរមកដល់អ្នករាល់គ្នា ជំនួសឲ្យបណ្តាសា។ គឺឲ្យមានតង្វាយម្សៅ និងតង្វាយ ឆ្អែត សម្រាប់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក។

11 ចូរផ្ដាំគ្រូឡើងនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន ចូរញែកពេលចេញសម្រាប់តមអត់ ចូរហៅអ្នកបរិសុទ្ធមកប្រជុំគ្នា។ ចូរប្រមូលប្រជាជន ចូរញែកក្រុមជំនុំចេញជាបរិសុទ្ធ ចូរប្រជុំ ពួកចាស់ទុំ ចូរប្រមូលកូនក្មេង ព្រមទាំងកូនដែលនៅបោះបង់ផង។ ត្រូវឲ្យប្ដីថ្មោងថ្មីចេញពីបន្ទប់មក ហើយប្រពន្ធថ្មោងថ្មីចេញពីវាំងននមកដែរ។

12 ចូរឲ្យពួកវាចាំថា ជាពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ យំនៅចន្លោះច្រកចូល និងអាសនា។ ត្រូវឲ្យគេពោលថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមមេត្តាដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ ព្រះអង្គផង សូមកុំឲ្យគេមាក់ងាយមរតករបស់ព្រះអង្គ ឲ្យពួកជនជាតិដទៃបានគ្រប់គ្រងលើគេឡើយ។ តើមានទំនងអ្វីឲ្យគេនិយាយគ្នា នៅកណ្តាលជនជាតិទាំង ឡាយថា តើព្រះរបស់គេនៅឯណាវិញ?»

13 ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ប្រពណ្ណ ចំពោះទឹកដីរបស់ព្រះអង្គហើយមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអម្ចាស់ឆ្លើយតបនឹងប្រជារាស្ត្រ របស់ព្រះអង្គថា «មើល យើងនឹងផ្ញើស្រូវ ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី និងប្រេងមកអ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នានឹងបានស្តុបចិត្ត យើងនឹងមិនធ្វើឲ្យអ្នកទៅជាទីគួរគិត ដៀល ក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងផ្សេងៗ។

14 យើងនឹងដកយកកងទ័ពនៅទិសខាងជើង ចេញឆ្ងាយពីអ្នករាល់គ្នា យើងនឹងបណ្តេញគេទៅទីកន្លែងដ៏មួយដែលហួតហែង ហើយស្ងាត់ច្រៀប ក៏បោះទ័ពជួរមុខ របស់គេទៅក្នុងសមុទ្រខាងកើត ហើយទ័ពជួរក្រោយ ទៅក្នុងសមុទ្រខាងលិច។ ក្លិនស្អុយអសោចរបស់គេនឹងសាយឡើង»។ ដ្បិតគេបានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ។

15 ទឹកដីអើយ កុំភ័យខ្លាច! ចូរត្រេកអរ ហើយសប្បាយរីករាយឡើង ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យ។ សត្វទាំងឡាយនៅទីវាលអើយ កុំភ័យខ្លាច! ដ្បិត វាលស្មៅនៅទីរហោស្ថានកំពុងលាស់ខៀវខ្ចី ហើយដើមឈើទាំងប៉ុន្មានក៏មានផ្លែ ដើមឧទម្ពុរ និងដើមទំពាំងបាយជូរ ក៏ចេញផ្លែជាបរិបូរដែរ។ ពួកកូនក្រុង ស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរអរសប្បាយ ចូរត្រេកអរក្នុងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ ដ្បិតព្រះអង្គប្រទានភ្ញៀវដ៏បូជាមកតាមខ្នាតត្រឹមត្រូវ ព្រះអង្គបង្ហូរឲ្យភ្ញៀវឆ្លាក់ ចុះ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា គឺជាភ្ញៀវដើមរដូវ និងភ្ញៀវចុងរដូវដូចកាលពីមុន។

16 ក្នុងទីលានបោកស្រូវ នឹងមានពេញដោយស្រូវសាលី ហើយផ្កាទាំងប៉ុន្មាននឹងពេញហូរហៀរ ដោយស្រាទំពាំងបាយជូរ និងប្រេងផងដែរ។ យើងនឹងសងអ្នក រាល់គ្នាវិញ នូវឆ្នាំទាំងប៉ុន្មាន ដែលត្រូវកណ្តាប់ចង្រិត ដង្កូវនិងក្រាស៊ីបង្អួច គឺជាកងទ័ពធំរបស់យើង ដែលយើងបានចាត់មក ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។

17 អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគជាបរិបូរ ហើយផ្តែតស្តាប់ស្គាល់ រួចសរសើរតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តនឹងអ្នកយ៉ាង អស្ចារ្យ។ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ទៀតឡើយ។ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងគង់នៅកណ្តាលជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយថា យើងនេះ គឺ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា គ្មានព្រះណាទៀតឡើយ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ទៀតដែរ។

18 ក្រោយមកទៀត យើងនឹងចាត់បង្គោល ព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងទៅលើមនុស្សទាំងអស់ កូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នកនឹងផ្លែព្រះបន្ទូល ពួកចាស់ៗរបស់អ្នកនឹង យល់សប្បិរឃើញ ហើយពួកកំលោះៗរបស់អ្នកនឹងឃើញនិមិត្ត។ សូម្បីតែពួកអ្នកបម្រើប្រុសស្រី ក៏យើងនឹងចាត់បង្គោលព្រះវិញ្ញាណ របស់យើងទៅលើពួកគេដែរ។

19 យើងនឹងសម្តែងការអស្ចារ្យនៅលើមេឃ និងនៅលើផែនដី គឺជាឈាម ភ្លើងនិងកម្មល្បឿន។ ព្រះអាទិត្យនឹងប្រែទៅជាងងឹត ព្រះចន្ទនឹងទៅជាឈាម គឺមុន ថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ ហើយគួរស្វែងខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់។

20 ការនោះនឹងកើតឡើង អស់អ្នកដែលអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងបានសង្គ្រោះ ដ្បិតនៅភ្នំស៊ីយ៉ូន និងនៅក្រុងយេរូសាឡឹម នោះនឹងមានអស់អ្នក ដែលរត់គេច ដូចព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលហើយ ក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលបានរួចជីវិត គឺជាអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់ត្រាស់ហៅ។

3¹ មើល! នៅថ្ងៃនោះ និងនៅវេលានោះ កាលយើងបានស្តារស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹម ដូចដើមឡើងវិញ^២ នោះយើងនឹងប្រមូលជនជាតិទាំងអស់ ហើយនាំគេចុះទៅក្នុងជ្រលងភ្នំយេរូសាធាត នៅទីនោះយើងនឹងជំនុំជម្រះទោសពួកគេ ដោយព្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់យើង គឺអ៊ីស្រាអែលជាមរតករបស់យើង ដែលគេកម្ចាត់កម្លាយទៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយគេបានបែងចែកទឹកដីរបស់យើង^៣ គេយកប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទៅចាប់ឆ្នោតចែកគ្នា គេដោះដូរក្នុងប្រុសយកស្រីពេស្យា ហើយគេលក់ក្មេងស្រី ដើម្បីទិញស្រាផឹក ហើយក៏ស្រវឹងដោយស្រានោះ។

^៤តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកខឹងនឹងយើង ក្រុងទីរ៉ុស ក្រុងស៊ីដូន និងតំបន់នានាទាំងប៉ុន្មាននៅស្រុកភីលីស្ទីនអើយ? តើអ្នករាល់គ្នាគិតសងសឹកនឹងយើងឬ? ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាសងយើង នោះយើងនឹងទម្លាក់ទៅលើក្បាលអ្នកវិញក្លាយមួយរំពេច។^៥ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានយកប្រាក់ និងមាសរបស់យើង ហើយបានដឹកយកសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃរបស់យើង ទៅទុកនៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក។^៦ អ្នកបានលក់ប្រជាជនយូដា និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមឲ្យពួកជនជាតិក្រិក ដើម្បីយកគេចេញទៅឆ្ងាយពីដែនរបស់ខ្លួន។

^៧មើល! យើងនឹងដាស់គេឡើង ឲ្យចេញពីទីកន្លែងដែលអ្នកបានលក់គេទៅ ហើយនឹងសងអំពើនោះ ទៅលើក្បាលរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ។^៨ យើងនឹងលក់កូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នករាល់គ្នា ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ប្រជាជនយូដាវិញ ហើយគេនឹងលក់វាទៅឲ្យពួកសេបា គឺជនជាតិមួយដែលនៅឆ្ងាយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលហើយ។

^៩ចូរប្រកាសការនេះក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងឡាយថា៖ សូមត្រៀមខ្លួនចូលច្បាំង ចូរដាស់មនុស្សទាំងពួកឡើង ត្រូវឲ្យពួកទាហានទាំងប៉ុន្មានចូលមកជិត ត្រូវឲ្យគេនាំគ្នាឡើងមក។^{១០} ចូរដំដែកផាលនដ្ឋលរបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើជាដាវ ហើយដង្ហាររបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើជាលំពែងទៅ ត្រូវឲ្យអ្នកខ្សោយពោលថា «ខ្ញុំខ្លាំងពូកែ»។^{១១} ពួកជនជាតិទាំងឡាយដែលនៅព័ទ្ធជុំវិញអើយ ចូរប្រញាប់មកប្រជុំគ្នា។ ព្រះអម្ចាស់ សូមឲ្យពួកខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គចុះមក។

^{១២}ត្រូវឲ្យជនជាតិទាំងប៉ុន្មានភ្ញាក់ឡើង ហើយមកឯជ្រលងភ្នំយេរូសាធាត ដ្បិតនៅទីនោះ យើងនឹងអង្គុយជំនុំជម្រះ ជនជាតិទាំងប៉ុន្មានដែលនៅព័ទ្ធជុំវិញ។^{១៣} ចូរដាក់កណ្តាប់ទៅ ដ្បិតចម្រុតទុំហើយ ចូរមកជាន់ផ្លែចុះ ដ្បិតផុសបញ្ជាន់ផ្លែពេញហើយ ផុសត្រងទឹកទំពាំងបាយជូរក៏ពេញហៀរដែរ ដ្បិតអំពើអាក្រក់របស់គេសម្បើមណាស់។

^{១៤}នៅទីនោះមានមនុស្សមួយហ្វូង ហើយមនុស្សទាំងនោះនៅជ្រលងភ្នំនៃការជំនុំជម្រះទោស ដ្បិតថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតដល់ហើយ នៅក្នុងច្រកភ្នំនៃកាត់ទោស។^{១៥} ព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទនឹងងឹតស្ងួត ហើយផ្កាយទាំងប៉ុន្មានក៏លែងភ្លឺដែរ។

^{១៦}ព្រះអម្ចាស់នឹងស្រែកគ្រហឹមពីភ្នំស៊ីយ៉ូន ហើយបញ្ចេញព្រះសៀងពីក្រុងយេរូសាឡឹម ផ្ទៃមេឃ និងផែនដីក្រើករំពើក តែព្រះអម្ចាស់ជាជម្រកដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ជាទីមាំមួនដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។^{១៧} «យ៉ាងនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា យើងគង់នៅភ្នំស៊ីយ៉ូន ជាភ្នំវិសុទ្ធរបស់យើង ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងបានបរិសុទ្ធ ហើយគ្មានអ្នកដទៃណាដើរកាត់ទៀតឡើយ។

^{១៨}នៅក្រៅនោះ ភ្នំធំៗនឹងស្រក់ស្រាន់ពាំងបាយជូរផ្អែម ហើយភ្នំតូចៗនឹងហូរដោយទឹកដោះ អស់ទាំងជ្រោះនៅទីកន្លែងដ៏យូរដ៏ឆ្ងាយមានទឹកហូរ ហើយនឹងមានក្បាលទឹកមួយ ហូរចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ មកស្រោចស្រពជ្រលងភ្នំស៊ីយ៉ូន។^{១៩} ទឹកដ៏អស្ចារ្យ នឹងទៅជាស្លាត់ច្រៀប ហើយស្រុកអេដុមនឹងទៅជាទីរហោស្ថាន ព្រោះតែអំពើហោរយោវ៉ាដែលគេ បានប្រព្រឹត្តចំពោះប្រជាជនយូដា ដ្បិតគេបានកម្លាយឈាមមនុស្សស្លូតត្រង់ នៅលើទឹកដីរបស់គេ។

^{២០}ប៉ុន្តែ យូដានឹងរស់នៅរហូតទៅ ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ គឺគ្រប់ជំនាន់តរៀងទៅ។^{២១} យើងនឹងសងសឹកឲ្យឈាមរបស់គេ គឺឈាមដែលយើងមិនទាន់បានសងសឹកឲ្យនៅឡើយ» ដ្បិតព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងភ្នំស៊ីយ៉ូន។

អេម៉ុស

1¹ នេះជាពាក្យរបស់លោកអេម៉ុស ជាអ្នកគង្វាលចៀមនៅភូមិត្តិកា ជាការបើកសម្តែងពីនិមិត្តហេតុអស្ចារ្យ។ លោកបានទទួលការទាំងនោះនៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទអូសៀលនៃស្តេចស្រុកយូដា និងនៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទយេរុបាម ជាបុត្រព្រះបាទយ៉ូសាអាស ស្តេចអ៊ីស្រាអែល គឺពីរឆ្នាំមុនពេលរញ្ជួយផែនដី។^២ លោកបាននិយាយថា «ព្រះអម្ចាស់ស្រែកគ្រហឹមពីភ្នំស៊ីយ៉ូនហើយព្រះអង្គនឹងបន្តិចសូសៀងពីក្រុងយេរូសាឡឹម។ កន្លែងវាលស្មៅរបស់ពួកអ្នកគង្វាលក៏ក្រៀមស្អាត ហើយកំពូលភ្នំក៏មើលក៏ហួតហែងអស់ដែរ»។

³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នោះថា «ដោយព្រោះអំពើបាបទាំងបីរបស់ក្រុងដាម៉ាស ដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដង យើងនឹងមិនព្រមលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ព្រោះពួកគេបានប្រហារអ្នកស្រុកកាឡាដដោយឧបករណ៍ធ្វើពីដែក។

⁴យើងនឹងបញ្ជូនភ្លើងឲ្យឆាបឆេះដំណាក់របស់ស្តេចហាសេល ហើយភ្លើងនឹងឆេះបំផ្លាញបន្ទាយរបស់ស្តេច បេន ហាដេដ ផងដែរ។

⁵យើងនឹងបំបាក់រន្ទកន្ទារបស់ក្រុងដាម៉ាសហើយលប់បំបាក់ប្រជាជនដែលរស់នៅតាមជ្រលងភ្នំអាម៉ាន និងព្រមទាំងអ្នកដែលកាន់អំណាចនៅបេតអេដែនផង។ ហើយអ្នកស្រុកអេរ៉ាមនឹងត្រូវគេកៀរយកទៅធ្វើជាឈ្លើយនៅស្រុក គៀរ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នោះថា៖ «ដោយអ្នកក្រុងកាសាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដង យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ដោយព្រោះពួកគេបានចាប់ប្រជាជនធ្វើជាឈ្លើយ ហើយយកទៅលក់ឲ្យជនជាតិអេដុម។⁷ យើងនឹងបញ្ជូនភ្លើងឲ្យឆាបឆេះកំផែងក្រុងសាក ហើយភ្លើងនឹងឆេះក្រុងនោះអស់ទៅ។

⁸យើងនឹងដកប្រជាជនទាំងអស់ដែលរស់នៅអាសដូដចេញ ហើយព្រមទាំងដកអ្នកកាន់កាប់អំណាចពីក្រុងអាស្តាទូនចេញ។ យើងនឹងលើកដៃទៅទាស់នឹងក្រុងអេក្រុស ហើយអ្នកស្រុកភីលីស្ទីនដែលនៅសេសសល់នឹងត្រូវវិនាសសូន្យអស់» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁹នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ «ដោយអ្នកក្រុងទីរ៉ុសបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដង យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ដោយព្រោះពួកគេបានប្រគល់ពួកឈ្លើយទាំងអស់ដល់ជនជាតិអេដុម ហើយពួកគេមិនបាននឹកចាំសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលពួកគេបានចុះជាមួយអ៊ីស្រាអែលឡើយ។

^{១០}យើងនឹងបញ្ជូនភ្លើងឲ្យឆាបឆេះបន្ទាយក្រុងទីរ៉ុស ហើយភ្លើងនឹងឆាបឆេះប្រាសាទក្រុងនោះផង»។

^{១១}នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ «ដោយអ្នកស្រុកអេដុមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដង យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ដោយព្រោះពួកគេបានកាន់ដាវវាយប្រហារបងប្អូនរបស់ខ្លួនដោយឥតប្រណិ។ ពួកគេគិតតែបំផ្លាញតាមកំហឹងរបស់គេ ហើយចេះតែចងកំហឹងឥតឈប់ឡើយ។

^{១២}យើងនឹងបញ្ជូនភ្លើងឲ្យឆាបឆេះក្រុងថេម៉ាន ហើយភ្លើងនឹងឆាបឆេះប្រាសាទរបស់ក្រុងបូសរ៉ាផង»។

^{១៣}នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ «ដ្បិតអ្នកស្រុកអារ៉ាម៉ូនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបបីឬបួនដងផង យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ដោយព្រោះពួកគេឡើយ ព្រោះគេបានរំពោះរបស់ពួកស្រ្តីៗដែលមានទម្ងន់ នៅស្រុកកាឡាដ ដើម្បីរាតត្បាតទឹកដីរបស់ខ្លួនឲ្យធំជាងមុន។

¹⁴យើងនឹងបញ្ចុះភ្លើងឲ្យឆេះកំផែងវាបាត ហើយភ្លើងនឹងឆាបឆេះប្រាសាទក្រុងនោះអស់ទៅ នៅថ្ងៃមានចម្បាំង ក៏មានសម្រែកសឹកសង្គ្រាមទាំងមានព្យុះសង្ឃរាមកយ៉ាងខ្លាំង។¹⁵ស្តេចរបស់ពួកគេនឹងត្រូវចាប់ធ្វើជាឈ្លីយ ព្រមទាំងពួកមេដឹកនាំរបស់គេផងដែរ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

2 ¹នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ «ដ្បិតពួកអ្នកស្រុកម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបបួនដង យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ព្រោះគេបានដុតភ្លើងស្ដេចរបស់អេដុមឲ្យជាផេះ។

²យើងនឹងបញ្ជូនភ្លើងឲ្យឆាបឆេះម្ចាស់ ហើយភ្លើងនោះនឹងបន្លាយក្រុងកេរីយ៉ូតផងដែរ។ ស្រុកម្ចាស់នឹងត្រូវស្លាប់ក្រោមសម្រែកច្រូលច្របល់ ដោយសម្រែក និងសូរសៀងត្រែ។³យើងនឹងបំផ្លាញចៅក្រមចេញពីចំណោមពួកគេ ព្រមទាំងប្រហារជីវិតមេដឹកនាំទាំងអស់ដែរ» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁴នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ «ដ្បិតពួកអំពើបាបបីដង ឬបួនដងផងរបស់យូដា យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ព្រោះពួកគេបានបដិសេធ ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនបានកាន់តាមច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ សេចក្ដីភូតភវរបស់ពួកគេ បានធ្វើឲ្យគេរង្វេងចេញ ដូចដូនតារបស់ពួកគេដែរ។

⁵យើងនឹងបញ្ជូនភ្លើងឲ្យឆាបឆេះយូដា ហើយភ្លើងនោះនេះបន្លាយរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹមផង»។

⁶នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់៖ «ដ្បិតអ្នកស្រុកអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបបីដងឬបួនដងផង យើងនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យពួកគេឡើយ ដោយព្រោះពួកគេបានលក់មនុស្សគ្មានទោសដើម្បីប្រាក់ ឬដើម្បីស្បែកជើងមួយគូរ។

⁷ពួកគេជាន់ឈ្លីជិះជាន់ដល់ជនក្រីក្រហើយជាន់ឈ្លីពន្លឺក្នុងដី ហើយរំលោភសិទ្ធិប្រជាជនតូចតាច។ បុរសនោះ និងឪពុករបស់គាត់ បានរួមដំណេកជាមួយមនុស្សស្រីតែម្នាក់ ពួកគេធ្វើដូច្នេះប្រមាថនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់យើង។⁸នៅក្បែរអាសនៈរបស់ពួកគេ ពួកគេដេកលើសម្លៀកបំពាក់ដែលពួកអ្នកក្រយកមកបញ្ចាំ ហើយនៅក្នុងដំណាក់ព្រះរបស់ពួកគេ ជាកន្លែងដែលពួកគេផឹកស្រាជាមួយគូកនគេទៅវិញ។

⁹ប៉ុន្តែយើងវិញ យើងបានបំផ្លាញអ្នកស្រុកអម្ចាស់ ដែលមានកម្ពស់ដូចដើមតាត្រៅ និងមានកម្លាំងដូចដើមម៉ែសាក់។ យើងបានបំផ្លាញទាំងដើម ទាំងប្លូសនៅមុខពួកគេ។¹⁰ហើយយើងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីអេស៊ីប នៅក្នុងទីរហោស្ថាន សែសិបឆ្នាំ ដើម្បីចាប់យកទឹកដីអម្ចាស់ដើម្បីទុកជាភ្នំអាករ។

¹¹យើងបានតាំងកូនចៅខ្លះរបស់ពួកអ្នករាល់គ្នាឡើងធ្វើជាព្យាករី និងឲ្យពួកណាសាវីតងើបឡើងពីចំណោមពួកយុវជនរបស់អ្នករាល់។

តើយ៉ាងនេះមែនទេកូនចៅអ៊ីស្រាអែល? នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹²ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាបង្ខំឲ្យពួកណាសាវីតផឹកស្រា

ហើយបានហាមដល់ពួកព្យាករីថា កុំឲ្យផ្លែព្រះបន្ទូលទៀតផង។

¹³មីល យើងនឹងកិនអ្នករាល់គ្នាឲ្យខ្ចីខ្ចី ដូចរទេះដឹកស្រូវកិនអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្រោមកង់។¹⁴អ្នករហ័សរហួនពុំអាចគេចខ្លួនបានឡើយ

ចំណែកមនុស្សមានកម្លាំងខ្លាំងក៏មិនអាចបញ្ចេញកម្លាំងរបស់ខ្លួនបានដែរ អ្នកចម្បាំងក៏មិនអាចសង្គ្រោះជីវិតរបស់ខ្លួនបានឡើយ។

¹⁵អ្នកពូកែបាញ់ដូចមិនអាចឈរនៅបាន អ្នកពូកែរត់ក៏រត់គេចមិនរួច អ្នកជិះសេះក៏មិនអាចសង្គ្រោះខ្លួនបានដែរ។

¹⁶ទោះបីជាអ្នកចម្បាំងមានចិត្តក្លាហានជាងគេនឹងរត់ទៅទាំងខ្លួននៅអាត្រាតផង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

3¹ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ! ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលទាស់ប្រឆាំងនឹងអ្នករាល់គ្នា គឺទាស់នឹងគ្រួសារទាំងមូល ដែលយើងបាននាំចេញពីអេស៊ីប² «យើងបានជ្រើសរើសអ្នកតែម្នាក់ពីគ្រួសារផ្សេងៗនៅដែនដី។ ហេតុនេះយើងនឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះអំពើទុច្ចរិតទាំងប៉ុន្មានដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្ត»។

³ តើមនុស្សពីរនាក់អាចដើរជាមួយគ្នាបានលុះត្រាពួកគេព្រមព្រៀងនឹងគ្នាសិនមែនទេ?⁴ តើសត្វសិង្ហនឹងគ្រហឹមនៅក្នុងព្រៃពេលដែលគ្មានសត្វចាប់ជាចំណីទេ? ហើយបើសិង្ហស្មារចាប់មិនទាន់បានអ្វីសោះ តើឲ្យវាគ្រហឹមក្នុងរូងម្តេចបាន?

⁵ បើគ្មាននូវយប់ញោតទេ តើសត្វស្លាបហើរមកជាប់អន្ទាក់នៅដីបានឬ? បើគ្មានសត្វជាប់ទេ តើឲ្យអន្ទាក់រាត់ឡើងដូចម្តេចបាន?

⁶ បើគេផ្គុំគ្រូប្រកាសអាសន្ននៅក្នុងក្រុងមួយ តើប្រជាជនមិនច្រូលច្របល់ទេឬ? បើព្រះអម្ចាស់មិនបានដាក់ទោសទេ

តើមានមហន្តរាយអាចកើតមានឡើងដល់ក្រុងណាមួយឬ?

⁷ ពិតប្រាកដណាស់ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការអ្វីមួយ

ព្រះអង្គមិនសម្តែងការលាក់កំបាំងរបស់ព្រះអង្គពីពួកព្យាករដែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គនោះឡើយ។⁸ ពេលសត្វសិង្ហគ្រហឹម តើនរណាមិនខ្លាច?

ពេលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូល តើនរណាមិនថ្លែងពាក្យទាំងនោះ?

⁹ ចូរប្រកាសប្រាប់នៅតាមបន្ទាយក្រុងអាស៊ុស និងនៅតាមបន្ទាយនៃអេស៊ីបថា «ចូរជួបជុំគ្នានៅលើភ្នំនៃសាម៉ារី ហើយសង្កេតមើលការច្រូលច្របល់ និងការសង្កត់សង្កិន ដែលកើតមានឡើងនៅទីនោះ។»¹⁰ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ពួកគេមិនចេះប្រព្រឹត្តអំពើទៀងត្រង់ទេ

ពួកគេយករបស់របរដែលលួចឆក់ប្លន់ មកដាក់ពេញបន្ទាយរបស់ខ្លួន»។

¹¹ ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ខ្ញុំសង្រួននឹងឡោមព័ន្ធទឹកដី។ គេនឹងធ្វើឲ្យកម្លាំងរបស់អ្នកថយចុះ ហើយបំផ្លាញបន្ទាយរបស់អ្នកទៀតផង»។

¹² នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ «ដូចពួកអ្នកគង្វាលចៀមដែលដណ្តើមសត្វពីមាត់សិង្ហវិញ ហើយនៅសល់តែជើងពីរ ឬ ត្រចៀកមួយដុំ ដូចជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្រុងសាម៉ារី ដែលដេកនៅលើគ្រែ និងលើកម្រាលព្រំដីមានតម្លៃពីទឹកដីស៊ីរី»។

¹³ ចូរស្តាប់ ហើយធ្វើទីបន្ទាល់ទាស់នឹងពូជពង្សលោកយ៉ាកូបផង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល

¹⁴ «ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលយើងដាក់ទោសអ៊ីស្រាអែល ដោយព្រោះអំពើរំលង យើងក៏នឹងដាក់ទោសដល់គេ ដោយព្រោះតែអាសនៈនៅបេតអែលដែរ។

ហើយស្វែងអាសនៈនោះនឹងត្រូវកាត់ចេញឲ្យឆ្លាក់ដល់ដី។

¹⁵ យើងនឹងធ្វើឲ្យដំណាក់នៅរដូវរងា និងដំណាក់នៅរដូវក្ដៅរលំលើគ្នា។ ចំណែកដំណាក់ភ្នែកនឹងត្រូវវិនាសទៅ ហើយដំណាក់ធំៗនឹងត្រូវសូន្យបាត់ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។

4¹ ចូរស្តាប់ពាក្យនេះចុះ គោតីស្រុកបាសានអើយ! អ្នករាល់គ្នាដែលនៅលើភ្នំសាម៉ាវ ដែលជិះជាន់ដល់អ្នកក្រីក្រ ហើយជិះជាន់ដល់មនុស្សកម្សត់ទុក្ខ
ក៏និយាយទៅប្តីរបស់ខ្លួនថា «ចូរយកស្រាមកដឹក»។² ព្រះជាម្ចាស់បានស្ងៀមដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គថា «មើល! នៅថ្ងៃនោះនឹងធ្លាក់មក
លើអ្នករាល់គ្នា ជាគ្រាដែលពួកគេនឹងអូសអ្នករាល់គ្នាចេញដោយម្នាក់ ហើយនឹងដោតអ្នករាល់គ្នាដូចផ្លែស្លឹក»។

³ អ្នករាល់គ្នានឹងចេញទៅតាមប្រឡោះកំផែងក្រុងបាក់បែក ម្នាក់ៗទៅត្រង់រៀងៗខ្លួន ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគេបោះទៅកាន់ហាម៉ូន
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁴ «ចូរទៅបេតអែល ហើយធ្វើបាបទៅ ចូរទៅគឺលកាល ហើយនាំគ្នាធ្វើបាបកាន់តែច្រើនចុះ ចូរយកយញ្ញបូជារបស់អ្នករាល់គ្នារាល់ព្រឹក
ហើយថ្វាយតង្វាយមួយភាគដប់ជារៀងរាល់ពេលបីថ្ងៃម្តង។⁵ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរធ្វើយញ្ញបូជាអព្រះគុណជាមួយដំបែ
ចូរស្រែកប្រកាសឲ្យថ្វាយតង្វាយស្ម័គ្រចិត្តទៅ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាចូលចិត្តធ្វើដូច្នេះនេះជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁶ យើងបានធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានឆ្មេញស្អាតនៅគ្រប់ទាំងទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយគ្រប់ផ្ទះនឹងខ្វះអាហារបរិភោគ។ តែទោះជាយ៉ាងណា
អ្នករាល់គ្នាក៏មិនព្រមវិលមករកយើងវិញដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁷ យើងបានបង្ខាំងមិនឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់មកដល់រាល់គ្នា
រហូតដល់បីខែមុនរដូវចម្រុះ។ យើងធ្វើឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់លើក្រុងមួយ ហើយក្រុងមួយទៀត មិនមែនភ្លៀងទេ ចម្ការមួយទទួលបានទឹកភ្លៀង។
ប៉ុន្តែចម្ការមួយទៀត ត្រូវស្ងួតហូតហែងដោយព្រោះគ្មានទឹកភ្លៀង។

⁸ ទីក្រុងពីរ ឬ ទីក្រុងបីនាំគ្នាដើររកទឹកដឹកនៅក្នុងមួយទៀត តែមិនបានឆ្លើយឡើយ។ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាក៏មិនព្រមវិលមករកយើងវិញដែរ
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁹ យើងបានធ្វើឲ្យស្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នាស្ងួត និងមានក្រាស់។ ស្ទួនដំណាំជាច្រើន និងចម្ការទំពាំងបាយជូរ ព្រមទាំងដើមឧទម្ពុរ
និងដើមអូលីវរបស់អ្នករាល់គ្នា ក៏ត្រូវដង្កូវស៊ីបំផ្លាញអស់ដែរ។ តែទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ក៏អ្នករាល់គ្នាមិនព្រមវិលមករកយើងវិញដែរ។
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁰ យើងបានបញ្ជូនដំងើអាសន្នរោគឲ្យរាតត្បាតដល់អ្នករាល់គ្នាដូចនៅលើទឹកដីអេស៊ីបដែរ។ យើងបានសម្លាប់យុវជនរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយមុខដាវ
ហើយចាប់សេះរបស់អ្នករាល់គ្នាយកទៅ ក៏ធ្វើឲ្យមានក្តិនស្អុយ សាយឡើងពីទីតាំងទំពរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមវិលមករកយើងវិញដែរ
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹¹ យើងបានបំផ្លាញទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលយើងបានបំផ្លាញទីក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា។
ហើយអ្នករាល់គ្នាប្រៀបបានដូចជាអង្កត់អូស ដែលយកចេញពីភ្លើង។ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមវិលមករកយើងវិញដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹² ហេតុនេះ អ៊ីស្រាអែលអើយ យើងនឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះយើងនឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាដូច្នេះ ចូរឲ្យរៀបចំខ្លួនជួបនឹងព្រះរបស់អ្នកទៅ
អ៊ីស្រាអែលអើយ!¹³ ដ្បិតមើល ព្រះដែលសួនធ្វើភ្នំ ហើយបង្កើតខ្យល់ ព្រះដែលបង្ហាញឲ្យមនុស្សស្គាល់ ព្រះដែលធ្វើឲ្យពន្លឺថ្ងៃប្រែជាងងឹត
ព្រះដែលយាងទៅតាមទីខ្ពស់ៗនៃផែនដី។ ព្រះអង្គដែលមានព្រះនាមថា ព្រះនៃពិភពលោកទាំងមូល»។

5 កូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរនាំគ្នាស្តាប់ពាក្យ ទំនួញដែលខ្ញុំសូត្រអំពីអ្នករាល់គ្នាចុះ។^១ ត្រូវព្រហ្មចារីអ៊ីស្រាអែលបានដួលចុះហើយ នាងនឹងមិនអាចក្រោកឡើងវិញឡើយ នាងត្រូវគេបោះបង់ចោលលើទឹកដីរបស់ខ្លួន គ្មាននរណាលើកនាងឡើយ។

³ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ក្រុងរបស់អ៊ីស្រាអែលដែលលើកទ័ពចេញទៅមួយពាន់នាក់ឲ្យទៅច្បាំង ហើយពួកគេត្រលប់មកវិញយើងមួយរយនាក់ ហើយក្រុងមួយចាត់កងទ័ពអោយទៅច្បាំងមួយរយនាក់ ឃើញពួកគេត្រលប់មកវិញតែដប់អ្នកប៉ុណ្ណោះ»។

⁴ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ចូរស្វែង រកយើងនោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិត!^៥ កុំស្វែង បេតអែល ឬទៅគីលកាលឡើយ កុំធ្វើដំណើរទៅបៀវត្សសេបាឡើយ។ ដ្បិតអ្នកក្រុងគីលកាលនឹងត្រូវទៅជាឈ្លីយ ហើយ បេតអែល នឹងត្រូវសូន្យបាត់ទៅ។

⁶ ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិត ចូរប្រយ័ត្ន ក្រែងព្រះអង្គឆាប់នេះឡើងដូចជាភ្លើងក្នុងពូជពង្សយ៉ូសែប។ ហើយនឹងបញ្ឆេះអស់លើងទៅ គ្មាននរណានៅបេត អែលអាចពន្លត់បានឡើយ។⁷ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឲ្យយុត្តិធម៌ប្រែទៅជាពិសពុល ហើយជាន់ឈ្លីសេចក្តីសុចរិតទៀតផង!»

⁸ ព្រះអង្គបានបង្កើតផ្កាយកូនមាន់និងផ្កាយនង្គ័ល ព្រះអង្គធ្វើឲ្យភាពអន្តការប្រែទៅជាពន្លឺនៅពេលថ្ងៃរះ ហើយធ្វើឲ្យថ្ងៃត្រលប់ទៅជាយប់ងងឹត ព្រមទាំងហៅទឹកសមុទ្រមកចាក់ស្រោចស្រពលើផែនដី។ ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះអម្ចាស់!⁹ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមហន្តរាយកើតដល់មនុស្សខ្លាំងពូកែយ៉ាងទាន់ហាន់ ហើយធ្វើឲ្យបន្ទាយដីរឹងមាំត្រូវវិនាស។

¹⁰ ពួកគេស្អប់អស់អ្នកដែលកែតែងគេនៅ មាត់ទ្វារ ហើយពួកគេស្អប់ខ្ពើមអ្នកដែលនិយាយសេចក្តីពិត។¹¹ ដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាជាន់ឈ្លីមនុស្សក្រីក្រ ហើយរឹបអូសយកស្រូវរបស់ពួកគេ ទោះអ្នករាល់គ្នាសាងសង់ផ្ទះថ្មដីរឹងមាំ តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានរស់នៅក្នុងផ្ទះនោះដែរ។

អ្នករាល់គ្នាបានដាំស្រូវទំពាំងបាយជូរដ៏ឆ្ងាញ់ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានផឹកស្រូវទំពាំងបាយជូរពីចម្ការនោះឡើយ។

¹² ដ្បិតយើងដឹងហើយថាអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតជាច្រើន ហើយអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏ធ្ងន់ធ្ងរណាស់ អ្នករាល់គ្នានេះហើយដែលធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សសុចរិត និងស៊ីសំណុក ហើយមិនរកយុត្តិធម៌ឲ្យជនក្រីក្រទេ។¹³ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សឈ្លាសវៃ សុចរិតនៅស្ងៀម ដ្បិតនេះជាគ្រាមួយដ៏លំបាក។

¹⁴ ចូរស្វែងរកអំពើល្អ កុំស្វែងរកអំពើអាក្រក់ឡើយ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិត។ ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពលោកទាំងមូល នឹងគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ដូចអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់និយាយហើយ។¹⁵ ចូរស្អប់អំពើអាក្រក់ ហើយស្រលាញ់អំពើល្អ ចូរតាំងឲ្យមានយុត្តិធម៌នៅត្រង់ទ្វារក្រុង

នោះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល នឹងសម្តែងព្រះគុណដល់ពូជពង្សលោកយ៉ូសែបដែលនៅសេសសល់។

¹⁶ ហេតុនេះព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពលោកទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា «មនុស្សម្នាក់នឹងទ្រហោយំនៅតាមទីសាធារណៈទាំងអស់ ហើយនៅតាមផ្លូវគេនឹងនិយាយថា ររហើយ! ររហើយ! ពួកគេហៅអ្នករាល់គ្នាមកយំសោក ហើយពួកអ្នកដែលប្រសព្វទទួញទំនួញមកទ្រហោយំ សម្រាប់ពិធីបញ្ចុះសព។¹⁷ នៅគ្រប់ទាំងចម្ការទំពាំងបាយជូរ មនុស្សម្នាក់នឹងទ្រហោយំក្នុងគ្រាដែលយើងដើរកាត់ចំណោមអ្នករាល់គ្នា»

នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁸ អ្នកនោះមុខជាមិនទាន់ពុំខាន អស់អ្នកណាដែលសង្វាតចង់បានថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់! តើហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាចង់បានថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់?

ថ្ងៃនោះនឹងងងឹត មិនមែនភ្លឺទេ!¹⁹ ប្រៀបដូចជាមនុស្សម្នាក់រត់រួចពីសិង្ហ ហើយទៅជួបខ្លាឃ្មុំ ឬចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយច្រត់ដៃនឹងជញ្ជាំង រួចត្រូវពស់ចឹក។

²⁰ តើថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាថ្ងៃងងឹត ហើយឥតពន្លឺទេឬ? តើជាថ្ងៃអន្តការ គ្មានពន្លឺស្មើទេឬ?

²¹ «ហើយយើងក៏មិនរីករាយនឹងពិធីបុណ្យផ្សេងៗរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រារព្ធដែរ។²² ទោះបីអ្នករាល់គ្នាថ្វាយដង្ហាយដុត និងដង្ហាយម្សៅមកឲ្យយើង ក៏យើងមិនទទួលដង្ហាយរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ ហើយយើងនឹងមិនអើពើសត្វឆាត់ៗដែលអ្នករាល់គ្នាថ្វាយ ជាដង្ហាយមេត្រីឡើយ។

²³ ចូរឈប់ច្រៀងចម្រៀងដឹកងរំពងរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញពីយើងទៅ យើងនឹងមិនចង់ស្តាប់សម្លេងពិណរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ។²⁴ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរឲ្យមានសេចក្តីយុត្តិធម៌ហូរដូចជាទឹក និងសេចក្តីសុចរិតដូចជាស្ទឹងមិនចេះរឹងស្ងួត។

²⁵ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ ក្នុងរយៈពេលសែសិបឆ្នាំនៅទីវាលហោស្ថាន តើអ្នករាល់គ្នាមានយកយញ្ញបូជានឹងដង្ហាយផ្សេងៗមកឲ្យយើងដែរឬទេ?

²⁶ ដោយអ្នករាល់គ្នាបានថ្វាយបង្គំស៊ីគុក ដូចជាសេចក្តីរបស់អ្នក និងគឺយ៉ូនជាប្រពន្ធរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងរូបផ្កាយរបស់ព្រះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសួរដោយដៃខ្លួនឯង។

²⁷ ដូច្នេះ យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាទៅជាឈ្លីយនៅក្រុងដាម៉ាស» នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមានព្រះនាមជាព្រះនៃពិភពលោកទាំងមូល។

6¹ វេទនាដល់អស់អ្នកណាដែលរស់ដោយឥតខ្ចល់នៅក្នុង ស៊ីយ៉ូន និងអស់អ្នកដែលរស់យ៉ាងសុខសាន្តនៅលើភ្នំសាម៉ាវី
ហើយអ្នករាល់គ្នាជាប្រមុខនៃប្រជាជាតិដ៏សំខាន់ជាងគេក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ ដែលពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលយកអ្នករាល់គ្នាជាបង្អែក!
² មេដឹកនាំរបស់អ្នករាល់គ្នានិយាយថា «ចូរនាំគ្នាទៅកាលណាហើយសង្កេតមើលចុះ ចូរទៅដល់ក្រុងហាម៉ាតដែលជាក្រុងដ៏ធំ រួចចុះទៅក្រុងកាថ
ក្នុងស្រុកភីលីស្ទីន។ តើក្រុងទាំងនោះវិសេសជាងនគរបស់អ្នករាល់គ្នាឬ? តើទឹកដីរបស់គេធំជាងទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នាឬ?»

³ អ្នករាល់គ្នាចង់ពន្យារពេលកុំឲ្យថ្ងៃមហន្តរាយមកដល់ ហើយបែបជាធ្វើឲ្យរាជ្យដ៏ឃោឃៅកាន់តែខិតចូលមកជិត។⁴ អ្នករាល់គ្នាដកនៅលើគ្រែភ្នក
ហើយទម្រេតខ្លួននៅលើកម្រាលព្រំ។ ព្រមទាំងបរិភោគសាច់ចៀមពីហ្វូងសត្វ និងកូនគោដែលគេបំប៉នទុក។
⁵ អ្នករាល់គ្នាច្រៀងចម្រៀងឡឡាតាមសំឡេងពិណ ហើយបង្កើតគ្រឿងភ្លេងចង់ធ្វើដូចជាស្តេចដាវីឌ។⁶ អ្នករាល់គ្នាផឹកស្រាពីចានគោមធំៗ
ហើយលាបខ្លួនដោយប្រេងដ៏មានតម្លៃ តែអ្នករាល់គ្នាមិនព្រួយចំពោះការវិនាសរបស់កូនលោកយ៉ូសែបទេ។
⁷ ដូច្នេះហើយគេនឹងនាំអ្នកទៅជាល្បីយជាមួយអស់អ្នកដែលជាល្បីយមុនគេ ហើយពួកខ្ចីលច្រមុសដូចអ្នករាល់គ្នានឹងលែងស្គាល់ការសប្បាយទៀតហើយ។
⁸ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា យើងស្អប់ខ្ពើមនឹងអំនួតរបស់ពួកកូនចៅយ៉ាកុប យើងស្អប់ប្រាសាទរបស់ពួកគេ។
ហេតុដូច្នេះ យើងនឹងប្រគល់ទីក្រុង និងរបស់អ្វីៗដែលនៅក្នុងទីក្រុងនេះ ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវ»។
⁹ ប្រសិនបើក្នុងផ្ទះមួយមានមនុស្សដប់នាក់នៅសល់ នោះមុខជាស្រូវស្លាប់ទាំងដប់នាក់។
¹⁰ ពេលនរណាម្នាក់យកសាកសពសាច់ញាតិរបស់ខ្លួនចេញពីផ្ទះទៅបូជា នោះគាត់នឹងស្រែកសួរអ្នកដែលនៅក្នុងផ្ទះថា
«តើមាននរណានៅជាមួយអ្នកទៀតទេ?» អ្នកនោះនឹងឆ្លើយមកវិញថា «គ្មានទេ»។ បន្ទាប់មកគាត់នឹងក៏ពោលទៀតថា «កុំមាត់អី
យើងមិនត្រូវលើកពីព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ទេ»។
¹¹ ចូរមើលចុះ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ចេញរាជបញ្ជា នោះផ្ទះដែលធំៗនឹងត្រូវបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីអស់ ហើយសូម្បីតែផ្ទះតូចៗក៏ត្រូវបាក់ខ្ទេចខ្ទីអស់ដែរ។
¹² តើសេះបោលនៅលើផ្ទាំងថ្មឬ? តើគេយកគោទៅក្នុងនៅលើផ្ទាំងថ្មឬ? តែអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើយុត្តិធម៌ប្រែទៅជាពិសពុល ហើយបង្វែរផលនៃសេចក្តីសុចរិត
ទៅជាល្លឹងដូចជាស្បែង។¹³ អ្នករាល់គ្នាអស់បុណ្យក្នុងក្រុងឡដាបា ហើយអ្នករាល់គ្នាពោលថា «តើយើងមិនវាយយកបានក្រុងកាណាអ៊ីម
ដោយសារតែកម្លាំងរបស់ខ្លួនយើងទេឬ?»
¹⁴ ប៉ុន្តែមើល! ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូលថា ពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ យើងនឹងធ្វើឲ្យប្រជាជាតិមួយងើបមកទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា។
ពួកគេនឹងធ្វើទុក្ខវេទនាដល់អ្នករាល់គ្នា ចាប់តាំងពីច្រកចូលហាម៉ាត រហូតដល់ស្ទឹងអាវ៉ាបា»។

7 ¹នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ បានបង្ហាញដល់ខ្ញុំ។ មើល! កាលគេកាត់ស្មៅយកទៅថ្វាយស្តេច ហើយពេលដែលស្មៅកំពុងលូតឡើងសាជាថ្មី ស្រាប់តែមានហ្វូងកណ្តាប់ហើរមក។²កាលកណ្តាប់ទាំងនោះបានស៊ីបន្លែអស់ពីស្រុក ខ្ញុំក៏ទូលថា «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមអត់ទោសឲ្យយើងខ្ញុំផង ដូចដែលយ៉ាកុបរួចជីវិតនោះដែរ? ដ្បិតគេតូចណាស់»។³ព្រះអម្ចាស់ប្តូរព្រះហឫទ័យអំពីរឿងនេះ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា «ហេតុការណ៍នេះនឹងមិនកើតឡើងទេ»។

⁴ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបានបង្ហាញដល់ខ្ញុំ៖ មើល! ព្រះអម្ចាស់បានហៅភ្លើងមកដើម្បីជំនុំជម្រះទោស។ នោះភ្លើងធ្វើឲ្យទឹកនៅទីជម្រៅវិងស្ងួត ព្រមទាំងធ្វើឲ្យស្រុកទាំងនោះហួតហែង។⁵ពេលនោះ ខ្ញុំទូលព្រះអង្គថា «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមព្រះអង្គឈប់ធ្វើដូច្នេះទៅ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយ៉ាកុបរួចជីវិតរស់នៅបាន? ដ្បិតគេតូចណាស់»។⁶ព្រះអម្ចាស់ដូរព្រះហឫទ័យ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា «ហេតុការណ៍នេះនឹងមិនកើតឡើងទេ»។

⁷ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញដល់ខ្ញុំថា៖ មើល! ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅលើជញ្ជាំង សង់ដោយខ្សែប្រយោល ព្រះអង្គកាន់ខ្សែប្រយោល។

⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «អេម៉ូសអើយ តើអ្នកឃើញអ្វី?» ខ្ញុំក៏ទូលថា «ទូលបង្គំឃើញខ្សែប្រយោល» បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់ទូលថា «មើល យើងនឹងឲ្យមានខ្សែប្រយោលនៅកណ្តាលចំណោមពួកអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។ ដ្បិតយើងនឹងមិនអធ្យាស្រ័យឲ្យពួកគេទៀតឡើយ។

⁹អស់ទាំងទីខ្ពស់ៗរបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល ហើយកន្លែងទីសក្ការៈរបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវវិនាសដែរ យើងនឹងក្រោកឡើងទាស់ប្រឆាំងនឹងស្តេចយេរូបាមដោយមុខងារ»។

¹⁰ពេលនោះ លោកអម៉ាសាជាប្តីជាច្បាញនៅបេតអែល ចាត់គេឲ្យទៅទូលព្រះបាទយេរូបាម នៃស្តេចអ៊ីស្រាអែលថា «លោកអម៉ូសកំពុងរួមគំនិតទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះករុណា នៅកណ្តាលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ទឹកដីទាំងមូលនឹងមិនអាចទ្រាំបាននឹងពាក្យគាត់ឡើយ។

¹¹ដ្បិតអម៉ូសបានពោលដូច្នេះថា ព្រះបាទយេរូបាមនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខងារ ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវនិរទិសចេញពីទឹកដីរបស់ខ្លួន»។

¹²លោកអម៉ាសាក៏ពោលទៅកាន់លោកអម៉ូសថា «ត្រូវ ទាយត្រូវអើយ ចូរចេញពីទីនេះហើយរត់ទៅយូដា ហើយរកស៊ីទាយចិញ្ចឹមជីវិតនៅទីនោះចុះ។

¹³កុំទាយនៅត្រង់បេតអែលទៀតអី ដ្បិតទីនេះជាទីសក្ការៈរបស់ស្តេច និងជាដំណាក់កំហូង»។

¹⁴ពេលនោះលោកអម៉ូសឆ្លើយទៅលោក អម៉ាសាថា «ខ្ញុំមិនមែនជាព្យាករណ៍ទេ ហើយក៏មិនមែនជាកូនរបស់ព្យាករណ៍ដែរ។ ខ្ញុំគឺជាអ្នកឃ្លាលសត្វ ហើយជាអ្នកបេះផ្លែឧទុម្ពរ»។¹⁵ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានយកខ្ញុំចេញពីឃ្លាលសត្វ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា ចូរទៅ ថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់យើងដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។

¹⁶ដូច្នេះ ចូរលោកស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ឥឡូវនេះចុះ។ លោកប្រាប់ខ្ញុំថា ហើយកុំនិយាយទាស់នឹងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយកុំនិយាយទាស់ជាមួយនឹងពូជពង្សលោកអីសាកដែរ។¹⁷ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ប្រពន្ធរបស់លោកនឹងធ្វើជាស្ត្រីពេស្យានៅកណ្តាលទីក្រុង កូនប្រុស និងកូនស្រីរបស់លោកនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខងារ ដីធ្លីរបស់លោកនឹងត្រូវគេរាស់ចែកគ្នា ហើយខ្លួនលោកនឹងត្រូវស្លាប់នៅលើទឹកដីមិនបរិសុទ្ធ ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវនិរទេសចេញឆ្ងាយពីទឹកដីរបស់ខ្លួន»។

8 ¹នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបានបង្ហាញខ្ញុំ។ មើល! មានកន្លែកមួយពេញដោយផ្លែឈើនៅរដូវក្ដៅ!²ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា «អេម៉ូសអើយ តើអ្នកឃើញអ្វី?» ខ្ញុំក៏ទូលទៅព្រះអង្គថា «មានកន្លែកមួយពេញដោយផ្លែឈើនៅរដូវក្ដៅ»។ រួចព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចុងបញ្ចប់បានមកដល់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ដែលជាស្រូវរបស់យើង យើងនឹងមិនអធ្យាស្រ័យឲ្យគេទៀតទេ។³នៅថ្ងៃនោះ បទចម្រៀងដែលច្រៀងនៅក្នុងវិហារហ្លួង និងត្រឡប់ជាសម្រែកទ្រហោយ មានសាកសពជាច្រើននឹងត្រូវគេបោះចោលនៅកន្លែងស្ងាត់ជ្រងំគ្រប់ទីកន្លែង!» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁴ចូរស្តាប់ចុះ អស់អ្នកណាដែលជិះជាន់មនុស្សកម្សត់ ហើយធ្វើឲ្យអ្នកក្រីក្រចេញពីទីកន្លែង។⁵ពួកគេនិយាយថា «តើពេលណាទើបផុតបុណ្យចូលខែថ្មី ដើម្បីឲ្យយើងបានលក់ស្រូវ? តើពេលណាទើបផុតបុណ្យសប្បុរសធម៌ ដើម្បីឲ្យយើងបានលក់ភោជ្ជសាលី? យើងនឹងបង្រួមរង្វាស់ឲ្យតូចហើយដំឡើងថ្លៃ ព្រមទាំងកេងប្រវ័ញ្ចគេដោយបំបាត់ភ្នែកជញ្ជីងទៀតផង។⁶អ្នករាល់គ្នាបានទិញមនុស្សក្រីក្រដោយប្រាក់ និងមនុស្សកម្សត់ ដោយស្បែកជើងមួយគូរ សូម្បីតែអង្កាមក៏អ្នករាល់គ្នាលក់ដែរ»។

⁷ព្រះអម្ចាស់បានសួរថាដោយអំនួតរបស់លោកយ៉ាកូបថា «ប្រាកដណាស់ យើងនឹងមិនភ្លេចអំពើអាក្រក់ណាមួយដែលគេបានប្រព្រឹត្តឡើយ»។
⁸តើនឹងមិនមានវិញ្ញាបនបត្រដែរដី ហើយគ្រប់គ្នាដែលរស់នៅលើផែនដី តើមិនកាន់ទុក្ខទេឬ? ផែនដីទាំងមូលនឹងកក្រើកឡើងដូចជាទន្លេនិល រួចក៏ស្ងប់ទៅវិញ ដូចទន្លេនៅអេស៊ីបដែលជន់ឡើងរួចក៏ស្រកទៅវិញ។

⁹ការទាំងនោះនឹងកើតឡើងនៅពេលថ្ងៃ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានព្រះអាទិត្យលេចបាត់ នៅពេលថ្ងៃត្រង់ ហើយធ្វើឲ្យផែនដីងងឹតសូន្យនៅពេលមេឃស្រឡះ។¹⁰យើងនឹងធ្វើឲ្យពិធីបុណ្យរបស់អ្នក ត្រឡប់ទៅជាពិធីកាន់ទុក្ខ ហើយបទចម្រៀងរបស់អ្នក ត្រឡប់ទៅជាពាក្យទំនួញវិញ។ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្លៀកពាក់កាន់ទុក្ខ និងកោសក់ផង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យមានការកាន់ទុក្ខ ដូចគេកាត់ទុក្ខកូនតែមួយ ហើយនៅថ្ងៃចុងបញ្ចប់អ្នករាល់គ្នាស្គាល់តែភាពល្ងង់ជួរចត់។

¹¹ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះមានព្រះបន្ទូលថា មើល! ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់ យើងនឹងបញ្ជូនការអត់ឃ្លានឲ្យដល់ទីកន្លែងអ្នក មិនមែនជាការអត់ឃ្លានខាងអាហារ ឬស្រែកទឹកនោះទេ គឺជាការស្រែកឃ្លានដែលមិនបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹²ពួកគេនឹងដើរចុះឡើងពីសមុទ្រម្ខាងទៅសមុទ្រម្ខាង ហើយនឹងរត់ពីទិសខាងជើង រហូតដល់ទិសខាងកើត ដើម្បីស្វែងរកព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ តែពួកគេរកមិនឃើញឡើយ។

¹³នៅថ្ងៃនោះ ក្រមុំស្អាតៗ និងកំលោះៗនឹងអស់កម្លាំងដោយសារស្រែកទឹក។¹⁴អស់អ្នកដែលស្បថដោយអំពើបាបរបស់សាម៉ារី នោះគេនឹងដួលស្លាប់ហើយក្រោកឡើងវិញមិនរួចឡើយ»។

9^១ ខ្ញុំបានឃើញព្រះអម្ចាស់ឈរនៅក្បែរអាសនា ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរវាយក្បាលសសរឲ្យកកើត រហូតដល់ជើងសសរ។ ហើយកិនកំម្ទេចមេដឹកនាំរបស់ពួកគេទាំងអស់ រួចអស់អ្នកដែលនៅសល់យើងនឹងសម្លាប់ពួកគេដោយមុខដាវ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចរត់ចេញ ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់គេចផុតបានឡើយ។»^២ ទោះបីគេដឹកទម្ងន់ទៅដល់ស្ថានមនុស្សស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ដៃរបស់យើងនឹងអូសយកមកវិញ។ ហើយទោះបីគេប្រឹងឡើងទៅដល់ស្ថានសួគ៌ ក៏យើងទាញទម្ងន់មកវិញដែរ។

^៣ ទោះបីពួកគេទៅពួននៅលើកំពូលភ្នំក៏មែលក៏ដោយ ក៏យើងនឹងរកពួកគេហើយចាប់យកមកវិញ។ ទោះបីពួកគេលាក់ខ្លួនពីភ្នែករបស់យើងដល់បាតសមុទ្រក៏ដោយ ក៏យើងប្រើពស់ឲ្យទៅខាំពួកគេដែរ។^៤ ទោះបីពួកគេត្រូវចាប់ទៅជាឈ្លើយនៅពីមុខខ្មាំងសត្រូវ ក៏យើងនឹងបញ្ជាដាវឲ្យទៅតាមសម្លាប់ពួកគេដែរ។ យើងនឹងតាមមើលពួកគេដើម្បីឲ្យពួកគេវេទនា ហើយមិនឲ្យពួកគេមានក្តីសុខឡើយ»។
^៥ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូលបានពាល់ផែនដី ហើយផែនដីក៏រញ្ជួយ និងអ្នកដែលនៅផែនដីក៏នាំគ្នាសោកសៅកាន់ទុក្ខ ផែនដីទាំងមូលនឹងកកើតឡើងដូចទឹកទន្លេ ហើយក៏ស្ងប់ទៅវិញដូចជានៅពេលដែលនៅអេស៊ីប។^៦ ព្រះអង្គសងព្រះដំណាក់ដ៏ខ្ពស់នៅលើស្ថានសួគ៌ ហើយព្រះអង្គដាក់លំហអាកាសនៅពីលើផែនដី។ ព្រះអង្គហៅទឹកសមុទ្រហើយចាក់ស្រោចស្រពពេញលើផែនដី ព្រះអង្គមានព្រះនាមថា ព្រះអម្ចាស់។
^៧ កូនចៅអ៊ីស្រាអែលអើយ តើយើងមិនចាត់ទុកអ្នកដូចជាជនជាតិអេស៊ីប ឬ ទេប៊ុនី? នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។ តើមិនមែនជាយើងដែលបាននាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីប និងពួកភីលីស្ទីនចេញពីកាប់ថោរ ព្រមទាំងនាំជនជាតិស៊ីរីចេញពីគៀរទេឬ?^៨ មើល! ព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់នឹងទតមើលនគរដែលមានបាប ហើយនឹងបំផ្លាញនគរនេះឲ្យវិនាសបាត់ពីផែនដី ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនបំផ្លាញកូនចៅលោកយ៉ាកូបទាំងអស់ទេ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។
^៩ មើល! យើងនឹងបញ្ជាហើយបែងពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងអស់ ដូចគេបែងអង្គនៅក្នុងកញ្ចែង តែមិនមានគ្រាប់ថ្មតូចណាមួយធ្លាក់ដល់ដីឡើយ។^{១០} អស់មនុស្សដែលមានបាបក្នុងប្រជារាស្ត្ររបស់យើងនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខដាវ អ្នកទាំងនោះពោលថា ទុក្ខវេទនានឹងមិនចូលមកជិត ឬ កើតមានដល់ពួកយើងឡើយ។
^{១១} នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងលើកទីលំនៅរបស់ដាវីឌដែលបាន ដួលរលំនោះឡើងវិញ និងជួសជុលកន្លែងឆ្កុយឲ្យជិត។ យើងនឹងលើកកន្លែងដែលខូចបង់ឡើង ហើយសង់ខ្ទមនោះឲ្យបានល្អដូចដើមវិញ។^{១២} ដើម្បីឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាប់យកអដ្ឋមដែលនៅសល់ និងទឹកដីប្រជាជាតិទាំងអស់ ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងកាលពីដើម នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើការទាំងនេះ។
^{១៣} ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា មើល! ថ្ងៃនោះជិតមកដល់ហើយ កាលណាគេច្រូតស្រូវរួចរាល់ហើយនោះអ្នកក្នុងរាស់នឹងមកក្នុងភ្លាម ហើយអ្នកដែលជាន់ផ្លែទំពាំងបាយជូរនឹងតាមទាន់អ្នកដែលសាបព្រោះពូជ។ ទឹកទំពាំងបាយជូរនឹងហូរស្រក់តាមភ្នំធំៗ ហើយអស់ទាំងភ្នំតូចៗ ក៏នឹងហូរមកដែរ។
^{១៤} យើងនឹងនាំប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែលជាប់ជាឈ្លើយឲ្យមកវិញ។ ពួកគេនឹងសង់ទីក្រុងដែលខូចទាំងប៉ុន្មានឡើងវិញដើម្បីស្នាក់នៅ ពួកគេនឹងដាំទំពាំងបាយជូរ ហើយដឹកស្រាពីចម្ការទំពាំងបាយជូរនោះ ពួកគេធ្វើចម្ការហើយក៏បរិភោគផលផ្លែពីចម្ការនោះដែរ។
^{១៥} យើងនឹងឲ្យពួកគេរស់នៅលើទឹកដីរបស់ខ្លួន ហើយគ្មាននរណាអាច បណ្តេញពួកគេចេញពីទឹកដី ដែលយើងបានប្រគល់ឲ្យទៅពួកគេបានឡើយ» នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។

អូបាខា

1^១ នេះជានិមិត្តរបស់ពួកអូបាខា។ ព្រះអម្ចាស់ដឹងជាព្រះ មានព្រះបន្ទូល ពីដំណើរជនជាតិអេដ្ឋមដូច្នេះថា៖ ពួកយើងបានឮដំណឹងមកពីព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គបានចាត់អ្នកនាំពាក្យម្នាក់ ឲ្យទៅក្នុងចំណោមជនជាតិទាំងឡាយថាចូរក្រោកឡើង! ចូរនាំគ្នាយើងលើកគ្នាទៅច្បាំងនឹងគេ!»^២ មើល យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជានគរមួយតូចជាងគេក្នុងចំណោមនគរទាំងប៉ុន្មាន អ្នកនឹងត្រូវបានគេប្រមាថមាក់ងាយយ៉ាងខ្លាំង។

^៣ ចិត្តអំនួតរបស់អ្នកបានបញ្ឆោតអ្នកហើយ អ្នកដែលរស់នៅតាមក្រហែងថ្ម ហើយមានទីលំនៅតាមកន្លែងខ្ពស់ៗ អ្នកគិតក្នុងចិត្តថា «តើអ្នកណាអាចទម្លាក់ខ្ញុំចុះដល់ដីបាន?»^៤ អ្នកគិតថានឹងហើរឡើងទៅយ៉ាងខ្ពស់ ដូចតន្រ្តី ហើយធ្វើសម្បុកនៅកណ្តាលអស់ទាំងផ្កាយក៏ដោយក៏យើងនឹងទាញទម្លាក់ពីទីនោះដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

^៥ បើមានពួកចោរមកលួចអ្នក ហើយបើពួកចោរប្លន់ចូលមកនៅពេលយប់ (តើអ្នកនឹងបាត់បង់អ្វីខ្លះ!) តើចោរមិនត្រឹមតែលួចឲ្យលួចសម្រាប់ខ្លួនពួកគេទេ? ប្រសិនបើពួកបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរ មកដល់ទឹកដីអ្នកតើមិនទុកផ្លែខ្លះឲ្យបានបេះតាមក្រោយទេឬ?^៦ តើអេសាវមិនត្រូវបានគេគាស់កាយហើយប្រមូលយកកំណប់ទ្រព្យទេវី!

^៧ អស់ទាំងសម្ព័ន្ធមិត្តរបស់អ្នកបានបញ្ឆោតអ្នកគេបានបណ្តេញអ្នករហូតដល់ព្រំដែន។ មនុស្សដែលចង់ស្ថានមេត្រីជាមួយអ្នក បោកបញ្ឆោតអ្នក និងបាននាំគ្រោះប្រឆាំងនឹងអ្នក។ ពួកគេដែលចង់បានបរិភោគអាហារបានដាក់អន្ទាក់ចាប់អ្នក ។ ដោយព្រោះអ្នកគ្មានការយល់ដឹងអ្វីឡើយ។

^៨ «តើយើងគួរមិនធ្វើទេនៅថ្ងៃនោះ?» គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ «យើងនឹងបំផ្លាញពួកអ្នកប្រាជ្ញឲ្យអស់ពីទឹកដីអេដ្ឋម ហើយអ្នកចេះដឹងឲ្យអស់ពីទឹកដីភ្នំរបស់អេសាវ?»^៩ មនុស្សខ្លាំងពូកែរបស់អ្នកនឹងត្រូវបញ្ជាក់ឲ្យរលាយ ដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាត្រូវកាត់ចេញពីភ្នំរបស់អេសាវដោយសម្លាប់រង្គាល។

^{១០} ដោយព្រោះអ្នកបានធ្វើអំពើឃោរឃៅចំពោះប្អូនប្រុសយ៉ាកូប នោះអ្នកនឹងមានពេញដោយសេចក្តីខ្មាសអៀន ហើយអ្នកនឹងត្រូវកាត់ចេញជាមៀងរហូត។^{១១} នៅថ្ងៃដែលអ្នកបានឈរមើលពីចំងាយ នៅថ្ងៃដែលពួកប្រទេសក្រៅបានចាប់យក ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេទៅ ហើយជនជាតិដទៃចូលទៅក្នុងទ្វារក្រុងរបស់គេ រួចចាប់ឆ្នោតយកក្រុងយេរូសាឡឹម នោះអ្នកក៏ដូចជាពួកគេអច្ឆឹងដែល។

^{១២} ប៉ុន្តែ អ្នកមិនគួរប្រព្រឹត្តយកន្តើយមើលប្អូនរបស់អ្នក ក្នុងថ្ងៃដែលគេជួបទុក្ខវេទនាឡើយ ក៏មិនគួរមានចិត្តរីករាយនឹងប្រជាជនយូដា នៅថ្ងៃដែលគេត្រូវបំផ្លាញនោះដែរ អ្នកមិនគួរអួតខ្លួននៅថ្ងៃដែលគេមានភាពតានតឹងឡើយ។^{១៣} អ្នកមិនគួរចូលទៅក្នុងទ្វារក្រុងរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងក្នុងគ្រាមហន្តរាយទេ ។ អ្នកមិនគួរនាំគ្នាឈរមើលទាំងត្រកអរ នឹងគេក្នុងថ្ងៃដែលគេរងទុក្ខឡើយ។ នៅថ្ងៃដែលគេជួបមហន្តរាយ អ្នកមិនគួរឆ្លៀតល្អចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេសោះ។^{១៤} អ្នកមិនគួរឈរស្តាប់នៅត្រង់ផ្លូវបំបែក ដើម្បីសម្លាប់ជនភៀសខ្លួន ក៏មិនគួរធ្វើអាក្រក់ដល់អ្នកដែលនៅមានជីវិតរស់ក្នុងទុក្ខលំបាកឡើយ។

¹⁵ ដ្បិតថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅជិតបង្កើយ ដើម្បីទាស់នឹងអស់ទាំងជនជាតិ។ អ្នកបានប្រព្រឹត្តយ៉ាងណា ព្រះគឺនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកយ៉ាងនោះដែរ អំពើដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត នោះនឹងធ្លាក់មកលើក្បាលអ្នកវិញ។¹⁶ ដ្បិតដែលអ្នកបានផឹកស្រវឹងនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់យើងយ៉ាងណា អស់ទាំងជនជាតិនៅជុំវិញអ្នកក៏នឹងបន្តផឹកយ៉ាងនោះដែរ ពួកគេនឹងផឹក ហើយគេនឹងលេបចូលទៅ រួចគេនឹងវិនាសសូន្យទៅ។

¹⁷ ប៉ុន្តែនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូននឹងមានអស់អ្នកដែលគេច្រូចជីវិត នោះនឹងបានបរិសុទ្ធ ពូជពង្សយ៉ាងណាដែលបានកេរ្ត៍អាកររបស់ខ្លួនវិញ។¹⁸ ពូជពង្សយ៉ាងណាដែលបានដូចជាភ្លើង ចំណែក ពូជពង្សយ៉ាងណាដែលជាអណ្តាតភ្លើង ចំណែកពូជពង្សអេសាវនឹងបានដូចជាជញ្ជាំង ហើយភ្លើងនោះនឹងឆាបឆេះគេ រួចបន្សល់គេអស់ទៅ គ្មានអ្នកណាសល់នៅក្នុងពូជពង្សអេសាវឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលហើយ។

¹⁹ អស់អ្នកនៅតំបន់ណេក្រីបនឹងកាន់កាប់ក្នុងរបស់អេសាវ ហើយអស់អ្នកនៅទឹកដីទំនាប នឹងកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ពួកគីលីស្ទីន។ ពួកគេនឹងកាន់កាប់ទឹកដីរាល់របស់អេប្រាអ៊ឹម និងទឹកដីរបស់សាម៉ារី ហើយបេនយ៉ាមីននឹងកាន់កាប់ទឹកដីកាឡាត។

²⁰ ការនិរទេសខ្លួនរបស់ជនជាតិនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលដែលជាប់ជាឈ្លើយ នឹងកាន់កាប់ទឹកដីរបស់ពួកកាណាន រហូតដល់ក្រុងសារីបតា។ ហើយពួកក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលជាប់ជាឈ្លើយនៅសេផាវ៉ាខ នឹងកាន់កាប់ក្រុងនាឆានៅតំបន់ណេក្រីប។²¹ អស់អ្នកដែលបានរំដោះនឹងឡើងមកភ្នំស៊ីយ៉ូន ដើម្បីគ្រប់គ្រងភ្នំរបស់អេសាវ ហើយរាជ្យនោះនឹងបានជាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។

យ៉ូណាស

1 ¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូណាស ជាតូនរបស់អ៊ីថាយថា៖ «ចូរងើបឡើងហើយចេញទៅនីនីវ ជាទីក្រុងធំ ហើយប្រកាសទាស់នឹងក្រុងនោះ ព្រោះអំពើអាក្រក់របស់គេបានឈ្លៀន នៅចំពោះមុខយើងហើយ។»² ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូណាសក្រោកឡើង រត់ចេញពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះអម្ចាស់ទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីសវិញ។ លោកចុះទៅដល់ក្រុងយ៉ុបប៉េ បានជួបនឹងសំពៅមួយ ដែលកំពុងរៀបចេញទៅក្រុងតើស៊ីស។ លោកក៏បង់ថ្លៃធ្វើដំណើរ ហើយក៏ចុះសំពៅនោះទៅក្នុងក្រុងតើស៊ីសជាមួយគេ ដើម្បីគេចចេញពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់។

³ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមានខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង បក់មកលើសមុទ្រ បង្កើតជាព្យុះយ៉ាងធំនៅលើសមុទ្រ។ បណ្តាលឲ្យសំពៅស្ទើរតែបែកបាក់។⁴ ពួកអ្នកសំពៅក៏ភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង ម្នាក់ៗបានស្រែកបន់ព្រះរបស់គេរៀងៗខ្លួន។ ពួកគេបានបោះទំនិញទាំងប៉ុន្មាន ដែលនៅក្នុងសំពៅចោលទៅក្នុងសមុទ្រ ដើម្បីឲ្យសំពៅស្រាល។ ឯលោកយ៉ូណាសបានចុះទៅដេកលាក់នៅខាងក្នុងសំពៅ។

⁵ ដូច្នេះ នាយសំពៅក៏មកសួរលោកថា៖ «អ្នកទ្រមកអើយ អ្នកធ្វើអ្វីដូច្នេះ? ក្រោកឡើង ចូរទូលអង្វរដល់ព្រះរបស់អ្នកទៅ ក្រែងលោកព្រះរបស់អ្នកនឹកចាំពីយើង ដើម្បីមិនឲ្យយើងត្រូវវិនាស»។⁶ ពួកអ្នកសំពៅនិយាយគ្នាថា៖ «មក! ចូរយើងចាប់ឆ្នោត ដើម្បីឲ្យដឹងថា ការអាក្រក់កើតឡើងដល់យើងនេះ ដោយព្រះអ្នកណា»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏បានចាប់ឆ្នោត ហើយឆ្នោតនោះក៏ត្រូវលើលោកយ៉ូណាស។

⁷ ហើយពួកគេសួរលោកយ៉ូណាសថា៖ «ចូរប្រាប់យើង តើអ្នកណាបាននាំការអាក្រក់នេះមកលើយើង? តើលោកមានមុខរបរអ្វី? ហើយលោកមកពីណា? តើលោកនៅស្រុកណា? ហើយលោកជាជាតិសាសន៍អ្វី?»។⁸ លោកយ៉ូណាសប្រាប់គេថា៖ «ខ្ញុំជាជនជាតិហេព្រើរ ហើយខ្ញុំកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃស្ថានសួគ៌ដែលបានបង្កើតសមុទ្រ និងដីគោក»។⁹ ហើយពួកអ្នកសំពៅកាន់តែភ័យខ្លាចក៏សួរលោកយ៉ូណាសថា៖ «តើលោកបានធ្វើអ្វីដូច្នេះ?» ដ្បិតពួកគេបានដឹងថា លោកបានកំពុងរត់គេចពីព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយសារតែលោកបានប្រាប់ពួកគេ។

¹⁰ បន្ទាប់មកពួកគេសួរលោកយ៉ូណាសថា៖ «តើត្រូវឲ្យយើងធ្វើដូចម្តេចដល់អ្នក ដើម្បីឲ្យសមុទ្របានស្ងប់ឡើងវិញ?» ដ្បិតសមុទ្រចេះតែកម្រើករឹតតែខ្លាំងឡើង។

¹¹ លោកយ៉ូណាសប្រាប់ពួកគេថា៖ «សូមលើកបោះខ្ញុំចូលក្នុងសមុទ្រចុះ។ នោះសមុទ្រនឹងស្ងប់ទៅវិញហើយ ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា ដោយព្រះខ្លួនខ្ញុំ ខ្យល់ព្យុះយ៉ាងខ្លាំងនេះកើតឡើងដល់ពួកអ្នក»។¹² ទោះជាពួកគេព្យាយាមចែវត្រឡប់ ដើម្បីឲ្យពួកគេទៅច្រាំងវិញ ប៉ុន្តែទៅមិនបានសោះ ដ្បិតសមុទ្រចេះតែបក់បោកមកកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។

¹³ ពេលនោះ ពួកគេក៏ទូលអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំសូមអង្វរព្រះអង្គ សូមកុំឲ្យយើងខ្ញុំត្រូវវិនាសឡើយ ដោយព្រះជីវិតបុរសនេះឡើយ ហើយកុំទម្លាក់ទោសរបស់គាត់ មកលើយើងខ្ញុំរាល់គ្នាដែរ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គបានសម្រេចតាមដែលព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យ»។

¹⁴ ហើយពួកគេក៏ចាប់លោកយ៉ូណាស បោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រ រួចសមុទ្រក៏ស្ងប់ទៅ។¹⁵ ពួកគេទាំងនោះកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង។ ហើយពួកគេក៏ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងបន់ស្រន់ផង។

¹⁶ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានធ្វើឲ្យមានត្រីមួយយ៉ាងធំដើម្បីលេបលោកយ៉ូណាស ហើយលោកយ៉ូណាសបាននៅក្នុងពោះត្រីនោះអស់បីថ្ងៃបីយប់។

2 ¹ពេលនោះ លោកយ៉ូណាសបានអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្លួន នៅក្នុងពោះត្រី។²លោកទូលថា៖ «ទូលបង្គំបានទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ អំពីទុក្ខ
លំបាករបស់ទូលបង្គំ ហើយព្រះអង្គក៏បានឆ្លើយមកទូលបង្គំ ពីក្នុងពោះនៃស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ទូលបង្គំបានស្រែកហៅព្រះអង្គជួយ! ហើយ
ព្រះអង្គព្រះសណ្តាប់ពាក្យរបស់ទូលបង្គំ។

³ព្រះអង្គបានបោះទូលបង្គំទៅក្នុងទីជម្រៅ គឺចុះទៅក្នុងផ្ទៃបាតនៃសមុទ្រ ហើយខ្សែទឹកបាននៅពីទ្វីបវិញទូលបង្គំ ហើយគ្រប់ទាំងរលក និងអស់ទាំងខ្សែទឹក
របស់ព្រះអង្គបានហូរពីលើទូលបង្គំ។⁴ទូលបង្គំបានពោលថា៖ «ទូលបង្គំត្រូវបោះចោលពីព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គហើយ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំនឹង
សម្លឹងឆ្ពោះទៅរកព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ»។

⁵ទឹកបានពីទ្វីបវិញទូលបង្គំ រហូតដល់ករបស់ទូលបង្គំ ដែលសេចក្តីអន្តរាយបានហុមទូលបង្គំជិត ហើយសារាយបានរុំព័ទ្ធក្បាលទូលបង្គំ។⁶ទូលបង្គំបានចុះទៅ
ដល់បាតនៃភ្នំទាំងឡាយ ហើយផែនដីបានបិទខ្ទប់ពីលើ ទូលបង្គំទុកជាដរាបតទៅ។ ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះអង្គបាននាំទូលបង្គំងើបចេញពី
រណ្តៅ!

⁷កាលព្រលឹងទូលបង្គំបានសន្លប់ក្នុងទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំស្រែកហៅព្រះអម្ចាស់ មកនៅក្នុងចិត្តរបស់ទូលបង្គំ ហើយសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ទូលបង្គំបានទៅ
ព្រះអង្គ គឺចូលទៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។⁸អស់ពួកអ្នកដែលជឿលើព្រះដែលក្លែងក្លាយ សូមលះបង់ភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកចំពោះពួកគេ។

⁹ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះអង្គដោយសំឡេងនៃពាក្យអរព្រះគុណ ហើយទូលបង្គំនឹងលាបំណន់របស់ទូលបង្គំផង។ ឯសេចក្តីសង្គ្រោះនោះកើត
មកតែពីព្រះអម្ចាស់»។¹⁰ពេលនោះព្រះអម្ចាស់ បង្គាប់ត្រី ឲ្យខ្ចាក់លោកយ៉ូណាសចេញនៅលើដីគោក។

3 ¹ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់លោកយ៉ូណាសម្តងទៀតថា៖ «ចូរក្រោកឡើងទៅឯនីនីវ ជាក្រុងធំ ហើយប្រកាសប្រាប់គេ តាមសេចក្តីដែលយើងបង្គាប់»។² ដូច្នេះ លោកយ៉ូណាសក៏ក្រោកឡើងទៅក្រុងនីនីវតាមការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់។ នីនីវជាក្រុងដ៏ធំសម្បើមអស្ចារ្យ ដែលដើរអស់រយៈពេលបីថ្ងៃ ទើបបានសព្វ។

⁴ លោកយ៉ូណាសបានចាប់ផ្តើមដើរចូលទៅទីក្រុង បន្ទាប់ពីធ្វើដំណើរអស់មួយថ្ងៃហើយ នោះលោកប្រកាសថា «នៅតែសែសិបថ្ងៃទៀតក្រុងនីនីវនឹងត្រូវបំផ្លាញហើយ»។⁵ ពួកបណ្តាជននៅក្រុងនីនីវក៏ជឿលើព្រះអង្គ ដូច្នេះគេក៏ប្រកាសឲ្យមានពេលតមអត់។ ពួកគេស្លៀកពាក់កាន់ទុក្ខចាប់តាំងពីអ្នកធំបំផុត រហូតដល់អ្នកតូចជាងគេ។

⁶ ភ្លាមនោះដំណឹងក៏បានទៅដល់ស្តេចនៃក្រុងនីនីវ។ ស្តេចក៏យាងចុះពីបល្ល័ង្ក ដោះព្រះពស្ត្រចេញ ហើយឃុំអង្គដោយសំពត់កាន់ទុក្ខ និងគង់នៅក្នុងផេះវិញ។

⁷ ដែលស្ថិតនៅក្រោមការបង្គាប់របស់ស្តេច និងពួករដ្ឋមន្ត្រីថា៖ «មិនត្រូវឲ្យពួកមនុស្ស ឬសត្វ ហ្វូងគោ ឬហ្វូងចៀមភ្នក់អ្វីឡើយ។ កុំឲ្យពួកវាស៊ី ឬផឹកឲ្យសោះ។

⁸ ប៉ុន្តែទាំងមនុស្ស និងសត្វត្រូវឃុំខ្លួនដោយសំពត់កាន់ទុក្ខ ហើយគ្រប់គ្នាត្រូវអំពាវនាវយ៉ាងខ្លាំងដល់ព្រះ។ ត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នាលាចេញពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេរៀងខ្លួន ហើយចេញពីការច្រឡោតដែលនៅដៃខ្លួនគេផងដែរ។» ក្រែងលោកព្រះជាម្ចាស់ប្រែព្រះហឫទ័យលែងព្រះពិរោធ ដូច្នេះ យើងនឹងមិនត្រូវវិនាសអន្តរាយឡើយ»។

¹⁰ ពេលព្រះទតឃើញការទាំងប៉ុន្មានដែលពួកគេប្រព្រឹត្តនោះ ដែលគេបានលះបង់ពីផ្លូវអាក្រក់របស់គេ។ ហើយព្រះក៏ប្រែគំនិតពីការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលព្រះអង្គធ្លាប់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងធ្វើដល់ពួកគេ ហើយព្រះអង្គក៏លែងធ្វើទៅ។

4¹ប៉ុន្តែ ការនោះលោកយ៉ូណាសមិនពេញចិត្តសោះ ហើយលោកក៏ខឹងខ្លាំង។²រួចលោកយ៉ូណាសអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើមិនមែនការនេះទេឬ ដែលទូលបង្គំបាននិយាយកាលទូលបង្គំត្រលប់ទៅស្រុករបស់ទូលបង្គំនោះ? គឺដោយហេតុនោះបានជាទូលបង្គំខំរត់ទៅក្រុងតើស៊ីសវិញព្រោះទូលបង្គំបានដឹងថា ព្រះអង្គជាព្រះដ៏ប្រកបដោយករុណា ក៏មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ព្រះអង្គយឺតនឹងខ្មាស់ ហើយមានសេចក្តីសប្បុរសជាបរិបូរ ក៏តែងតែប្រព្រឹត្តទេពញាណធ្វើទុកផងដែរ។³ដូច្នេះអាសូរនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមអង្វរដល់ព្រះអង្គ សូមដកជីវិតទូលបង្គំចុះ ដ្បិតស៊ីសវិញទូលបង្គំស្លាប់ទៅជាជាងរស់នៅ។»

⁴ព្រះយេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ការដែលឯងខឹងដូច្នេះ តើគួរឬ?»⁵លោកយ៉ូណាសក៏ចេញទៅអង្គុយនៅខាងកើតទីក្រុង។ នៅទីនោះលោកធ្វើជម្រកមួយ ហើយអង្គុយជ្រកនៅក្រោមម្លប់នោះ ដើម្បីចាំមើលការអ្វី ដែលនឹងកើតដល់ទីក្រុងនោះ។
⁶ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ធ្វើឲ្យមានដើមឈើ ហើយដុះឡើងគ្របបាំងលោកយ៉ូណាស ដើម្បីឲ្យបានជាម្លប់ពីលើក្បាលរបស់គាត់ ដើម្បីកុំឲ្យលោកម្នាស់មាត់ទៅទៀត។ លោកយ៉ូណាសមានអំណរណាស់ ដោយព្រះដើមឈើនោះ។⁷ប៉ុន្តែ ពេលដល់ថ្ងៃស្អែកឡើង ព្រះធ្វើឲ្យមានដង្កូវមួយ។ វាមកស៊ីដើមឈើស្លឹកក្រៀមវិញ។
⁸ពេលថ្ងៃឡើង ព្រះឲ្យមានខ្យល់ក្តៅ បក់មកពីទិសខាងកើត។ ថ្ងៃក៏ចាំងក្បាលលោកដែរ ឲ្យលោកខ្សោះល្មើយ។ លោកក៏សូមឲ្យខ្លួនបានស្លាប់ទៅ។ ដោយពោលពាក្យដាក់ខ្លួនឯងថា៖ «ស៊ីឲ្យទូលបង្គំស្លាប់ទៅ ជាជាងរស់នៅ។»⁹ពេលនោះព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកយ៉ូណាសថា៖ តើវាជាការល្អដែលឯងខឹងពីដើមឈើនោះ? រួចលោកយ៉ូណាសតបថា៖ «វាជាការល្អដែលទូលបង្គំខឹងនេះ ទោះបីដល់ស្លាប់ក៏ដោយ។»
¹⁰ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើឯងបានអាណិតចំពោះរុក្ខជាតិ ដែលឯងមិនបានដាំ ឬធ្វើឲ្យដុះឡើង។ វាដុះឡើងក្នុងមួយយប់ ហើយបានវិនាសបាត់ ក្នុងមួយយប់ដូចគ្នានោះ។»¹¹ដូច្នេះដូចយើងចឹង តើមិនគួរឲ្យយើងអាល័យចំពោះក្រុងនីនីវ ជាទីក្រុងយ៉ាងធំនេះ ដែលមានមនុស្សជាងមួយសែនពីរម៉ឺននាក់ ជាពួកអ្នកដែលមិនស្គាល់ស្តាំ មិនស្គាល់ឆ្វេងសោះ ព្រមទាំងហ្វូងសត្វជាច្រើនទៀត?»

មីកា

1¹នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានថ្លែងមកលោកមីកាជាពួកម៉ូរ៉ាស៊ីត នៅក្នុងរជ្ជកាលនៃព្រះបាទយ៉ូថាម ព្រះបាទអេហាស និងព្រះបាទហេសេគា ជាស្តេចយូដា ជាសេចក្តីដែលលោកបានឃើញពីដំណើរក្រុងសាម៉ារី និងក្រុងយេរូសាឡឹម។

²ជាតិសាសន៍ទាំងអស់អើយ ចូរយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់! ផែនដី និងគ្រប់របស់សព្វសារពើទាំងអស់គឺនៅក្នុងខ្លួនអ្នក។ ហើយបើកឲ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើបន្ទាល់ទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គមកពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។³មើល! ព្រះអម្ចាស់កំពុងយាងចេញពីព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គ ចុះមកយាងនៅតាមទីខ្ពស់នៃផែនដី។⁴ភ្នំទាំងឡាយស្រុតចុះនៅក្រោមព្រះបាទាហើយជ្រលងភ្នំទាំងឡាយក៏ត្រូវរលាយដូចក្រមួនរលាយនៅមុខភ្លើង ឬដូចទឹកហូរចុះពីទីខ្ពស់ដែរ។
⁵នេះគឺដោយសារតែអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកជនលោកយ៉ាកុប និងអំពើបាបរបស់ពួកពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល។ អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកជនលោកយ៉ាកុបនោះជាអ្វី? តើមិនមែនជាក្រុងសាម៉ារីទេឬ? ហើយអស់ទាំងទីខ្ពស់របស់ពួកយូដាអ្វី? តើមិនមែនជាក្រុងយេរូសាឡឹមទេឬ?
⁶«យើងនឹងធ្វើឲ្យក្រុងសាម៉ារី ដូចជាគំនរនៅទីវាលជាកន្លែងសម្រាប់ធ្វើចម្ការទំពាំងបាយជូរ។ យើងនឹងចាក់ថ្មទាំងប៉ុន្មាននៃទីក្រុងទៅក្នុងជ្រលងភ្នំ ហើយនឹងបើកឲ្យឃើញគ្រឹះជញ្ជាំង។»⁷អស់ទាំងរូបឆ្លាក់របស់វា នឹងត្រូវរាយបំបែកខ្ទេចខ្ទី ឯអស់ទាំងគ្រឿងសក្ការៈបូជារបស់វានឹងត្រូវដុតក្នុងភ្លើង។ រាល់ព្រះក្លែងក្លាយរបស់គេ យើងនឹងបំផ្លាញចោល។ រូបព្រះទាំងនោះជាផលនៃអំពើពេស្យាចារ ដូច្នេះគេនឹងយករូបទាំងនោះទៅបង់ថ្លៃស្រីពេស្យា។
⁸ដោយហេតុនេះបានជាខ្ញុំនឹងសោកស្តាយ ហើយទ្រហោយ ខ្ញុំនឹងដើរដោយជើងទទេ ហើយអាក្រាតកាយ ខ្ញុំនឹងស្រែកដូចជាឆ្កែចចក ហើយនឹងយំរង់ដូចជាសត្វមៀម។⁹ដ្បិតរបួសនៃក្រុងសាម៉ារី មើលមិនឡើយ ព្រោះបានរាល់រហូតដល់ស្រុកយូដាផង។ បានទៅដល់ទ្វារក្រុងសាសនីខ្ញុំ គឺជាក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁰កុំថ្លែងប្រាប់រឿងនេះនៅក្រុងកាថឡើយ ក៏កុំយំឲ្យសោះ។ ចូរអ្នកនឿយខ្លួននៅក្នុងផ្ទះលីដី ត្រង់បេតលេ អាប្រាចុះ។
¹¹សូមដើររង្វង់ទៅ ឱពួកអ្នកក្រុងសាម៉ារីអើយ ដោយខ្លួនអាក្រាត ហើយមានសេចក្តីអាម៉ាសចុះ។ ពួកអ្នកនៅក្រុងស្អាណាន មិនត្រូវចេញមកឲ្យសោះ។ ចំណែកពួកអ្នកក្រុងបេត អេតសែល ចូរកាន់ទុក នឹងដកទីពឹងរបស់ឯងរាល់គ្នាចេញ។¹²ចំណែកពួកអ្នកក្រុងម៉ារូតនឹងរងទាំដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះសេចក្តីអាក្រក់បានចុះពីព្រះអម្ចាស់ មកដល់ទ្វារក្រុងយេរូសាឡឹមហើយ។
¹³ឱពួកអ្នកនៅក្រុងឡាគីសអើយ ចូរទីមរទេះទៅនឹងសេះចុះ។ ឯង ជាដើមចមនៃអំពើបាបដល់កូនស្រីស៊ីយ៉ូន ដ្បិតអំពើរំលងទាំងប៉ុន្មានរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល បានឃើញមាននៅក្នុងខ្លួនឯង។¹⁴ដូច្នេះ ឯងនឹងចែកចំណែកនៃក្រុងម៉ូរ៉ាស៊ីត កាថ ជាទីប្រជុំជននៃពួកអាក់ស៊ីបទាំងប៉ុន្មាននោះ ដែលនឹងធ្វើដល់ពួកស្តេចអ៊ីស្រាអែលខកចិត្ត។
¹⁵ឱពួកអ្នកក្រុងម៉ារីសាអើយ យើងនឹងនាំអ្នកចម្បាំងទៅនឹងឯងម្តងទៀត ដែលនឹងធ្វើជាម្ចាស់លើឯង ដែលមានសិរីល្អនៃអ៊ីស្រាអែល ដែលនឹងមកដល់អាឌូឡាម។¹⁶ចូរកោរក្បាល ហើយកាត់សក់របស់ឯង សម្រាប់កូនចៅជាទីគាប់ចិត្តរបស់ឯងចុះ។ ចូរកោរសក់ឲ្យអស់ ដូចជាត្រី ពីព្រោះកូនចៅរបស់ឯងរាល់គ្នា នឹងបានភៀសខ្លួនចេញពីអ្នកទៅ។

2 ¹សេចក្តីវេទនាដល់ពួកអ្នកដែលគិតគូរគម្រោងការទុច្ចរិត អ្នកណាដកសញ្ជឹងគិតនៅលើដំណាក់របស់ខ្លួនដើម្បីបង្កើតអំពើទុច្ចរិត។ លុះព្រឹកឡើង គេធ្វើការនោះ ដោយព្រោះគេមានកម្លាំងនឹងធ្វើបាន។²ពួកគេចង់បានស្រែចម្ការណា ហើយក៏ដណ្តើមយកស្រែនោះ ពួកគេចង់បានផ្ទះណា គេក៏ដណ្តើមយកផ្ទះនោះ។ ពួកគេសង្កត់សង្កិនម្ចាស់ផ្ទះ ហើយប្លន់យកផ្ទះ និងរឹបអូសយកមរតករបស់គេដែរ។

³ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល! យើងកំពុងតែរៀបចំដាក់ទោសទានលើមនុស្សប្រភេទនេះដែរ ជាការដែលឯងរាល់គ្នានឹងមិនងាកកែចេញបានឡើយ។ អ្នករាល់គ្នាក៏មិនដើរដោយរាយបូកទៀតដែរ ដ្បិតគ្រានោះនឹងបានជាគ្រាអាក្រក់។⁴នៅគ្រានោះ ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក គេនឹងចាប់ផ្តើមច្រៀងលេងសើចអំពីអ្នក ហើយនឹងទទួញទំនួញយ៉ាងអាក្រក់អស់។ ដោយប្រើពាក្យថា «យើងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរាល់គ្នាត្រូវបំផ្លាញអស់រលីងហើយ ព្រះអម្ចាស់បានផ្លាស់មរតករបស់ជនជាតិខ្ញុំហើយ។ ព្រះអង្គដកចេញមរតកពីខ្ញុំយ៉ាងណាហ្ន៎! ព្រះអង្គបានចែកស្រែចម្ការរបស់យើង ទៅឲ្យបច្ចាមិត្តរបស់យើងហើយ»។⁵ដូច្នេះ អ្នកនឹងមិនមានកូនចៅជំនាន់ក្រោយ សម្រាប់បែងចែកទឹកដី នៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

⁶ពួកគេថា «កុំថ្លែងទំនាយឲ្យសោះ»។ «ពួកគេនឹងលែងថ្លែងទំនាយដល់រឿងទាំងនេះ ហើយភាពអាម៉ាស់នឹងមិនមកដល់ឡើយ»។⁷ឱពូជពង្សលោកយ៉ាកុបអើយ តើគួរតែនិយាយយ៉ាងនេះថា ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ខ្មាស់ឬ? តើព្រះអង្គធ្វើការទាំងនោះឬ?» តើយើងមិននិយាយពាក្យល្អ ទៅចំពោះអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយទៀងត្រង់ឬ?⁸ពីមុនមក វាស្រួលរបស់យើងបានលើកគ្នាដូចជាខ្មាំងសត្រូវ។ អ្នករាល់គ្នាដោះរ៉ូបសំពត់ សំលៀកបំពាក់ចេញ ពីអ្នកដែលដើរតាមផ្លូវដូចជាទាហានត្រឡប់មកពីសមរភូមិយ៉ាងសុខសប្បាយ។

⁹អ្នករាល់គ្នាបានដេញពួកស្រីរបស់ប្រជារាស្ត្រយើង ចេញពីផ្ទះដែលពួកគេស្រឡាញ់ ហើយដកសិរីល្អរបស់យើង ចេញពីពួកកូនតូចៗរបស់គេជានិច្ចដែរ។¹⁰ចូរក្រោកឡើង ហើយចេញទៅចុះ ដ្បិតនេះមិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់ឯងរាល់គ្នាសម្រាកទេ ព្រោះសេចក្តីស្មោកក្រោកបានបង្កឲ្យកើតមហន្តរាយយ៉ាងខ្លោចផ្សា។

¹¹ប្រសិនបើមានមនុស្សណាមកកាន់អ្នកដោយភូតភរ ហើយកុហកថា «ខ្ញុំនឹងថ្លែងទំនាយប្រាប់អ្នក បើមានស្រាទំពាំងបាយជូរ និងគ្រឿងស្រវឹង» គឺអ្នកនោះឯងដែលធ្វើជាហោរាដល់ជនជាតិនេះ។

¹²ឱយ៉ាកុបអើយ យើងនឹងកៀរប្រមូលអ្នករាល់គ្នាមកវិញ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសេសសល់ យើងនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាមកនៅជុំគ្នាវិញ។ យើងនឹងយកជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសេសសល់មកឲ្យនៅជាមួយគ្នា ដូចជាចៀមនៅក្នុងក្រោល នឹងហ្វូងសត្វនៅកណ្តាលវាលស្មៅ។ ពួកគេនឹងបញ្ចេញសូរអ៊ូអរយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារមានគ្នាច្រើន។¹³មានអ្នកដែលបើកផ្លូវ និងដើរនៅមុខអ្នករាល់គ្នា។ ពួកគេទម្លុះទ្វារក្រុង ហើយចេញតាមនោះ។ ស្តេចរបស់អ្នកពួកគេ យាងនៅមុខពួកគេ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏យាងនៅមុខគេបង្អស់។

3¹ ខ្ញុំក៏និយាយទៀតថា៖ «ចូរស្តាប់ ឱពួកអ្នកដឹកនាំរបស់លោកយ៉ាកុប និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងលើពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ តើមិនគួរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់សេចក្តីយុត្តិធម៌ទេឬ?» អ្នករាល់គ្នាដែលស្ងប់ការល្អ ហើយស្រឡាញ់ការអាក្រក់អើយ ជាពួកអ្នកដែលបកស្សែកគេ ហើយបេះសាច់ពីផ្ទៃក្នុង អ្នករាល់គ្នាស៊ីសាច់របស់ជនជាតិខ្ញុំ ហើយពន្លាត់ស្បែកពីខ្លួនគេចេញ រួចបំបាក់ឆ្អឹង ហើយកាត់គេជាដុំៗ ដូចជាកាប់សាច់ រៀបដាក់ក្នុងឆ្នាំង ក៏ដូចជាសាច់នៅក្នុងឆ្នាំងដី។

⁴ នៅគ្រានោះ ពួកអ្នកដឹកនាំនឹងអំពាវនាវរកព្រះអម្ចាស់ តែព្រះអង្គមិនព្រមតបឡើយ។ ព្រះអង្គនឹងគេចព្រះភក្ត្រចេញពីគេនៅពេលនោះ ព្រោះគេបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់»។

⁵ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលពីពួកព្យាកាវ ដែលនាំឲ្យប្រជាជាតិរបស់ទ្រង់រង្វេង «បើអ្នកណាអោយគេបរិភោគឆ្អែត ពួកគេនឹងថ្លែងទំនាយថា មានសេចក្តីសុខហើយ។ តែបើមិនឲ្យអ្វីបរិភោគទេ ពួកគេនឹងធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងអ្នក។»⁶ ហេតុនេះមានតែយប់ងងឹត នឹងលែងឃើញនិមិត្តហេតុអស្ចារ្យទៀតហើយសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ ហើយមានភាពងងឹតដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីមិនឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចថ្លែងទំនាយឡើយ។ ព្រះអាទិត្យនឹងលិចបាត់ពីពួកព្យាកាវទៅ ហើយថ្ងៃនឹងងងឹតសូន្យដល់គេ។⁷ ពួកគ្រូទាយនឹងត្រូវខ្មាស ហើយពួកព្យាកាវនឹងទាល់គំនិត។ គេនឹងបិទខ្ទប់មាត់ទាំងអស់គ្នា ដ្បិតគ្មានពាក្យតបមកពីព្រះឡើយ»។

⁸ តែចំណែកខ្ញុំ គឺខ្ញុំបានពេញជាព្រះចេស្ដា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ព្រមទាំងសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងអំណាច ដើម្បីនឹងថ្លែងប្រាប់ឲ្យពូជពង្សយ៉ាកុបស្គាល់អំពើរំលង ហើយឲ្យអ៊ីស្រាអែលស្គាល់អំពើបាបរបស់ខ្លួន។

⁹ ចូរស្តាប់សេចក្តីនេះចុះ ឱពួកអ្នកដឹកនាំនៃពូជពង្សយ៉ាកុបអើយ និងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងលើពូជពង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ អ្នករាល់គ្នាដែលខ្ពើមសេចក្តីយុត្តិធម៌ ហើយកែប្រែឲ្យសេចក្តីត្រឹមត្រូវ។¹⁰ អ្នករាល់គ្នាសង់ក្រុងស៊ីយ៉ូនឡើងដោយឈាម ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមដោយសេចក្តីជិះជាន់សង្កត់សង្កិនគេ។¹¹ ពួកអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នកតែងតែជំនុំជម្រះដោយចង់បានសំណូក ពួកបូជាចារ្យ បង្រៀនដោយចង់បានកម្រៃ ហើយពួកព្យាកាវរបស់អ្នក ក៏ថ្លែងទំនាយដោយចង់បានប្រាក់កាស។ ប៉ុន្តែគេពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ ដោយពាក្យថា «ព្រះអម្ចាស់គង់នៅកណ្តាលយើងរាល់គ្នាទេ គ្មានសេចក្តីអាក្រក់ណាមកឡើងដល់យើងឡើយ»។

¹² ដូច្នេះដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា ក្រុងស៊ីយ៉ូននឹងត្រូវគេភ្ជួររាស់ដូចជាស្រែចម្ការ ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងត្រឡប់ជាគំនរ ឯភ្នំជាតិទាំងព្រះវិហារ គឺដូចជាទីខ្ពស់នៅព្រៃវិញ។

4 ¹នៅថ្ងៃក្រោយ ភ្នំដែលជាទីតាំងនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងត្រូវបង្កើតឡើងឲ្យខ្ពស់ជាងកំពូលភ្នំទាំងឡាយ។
ហើយត្រូវបានសរសើរតម្កើងលើកំពូលភ្នំទាំងនោះ និងប្រជាជាតិទាំងឡាយនឹងឡើងទៅហូរហែ។

²ហើយប្រជាជាតិជាច្រើននឹងទៅលើភ្នំទាំងពេលថា «ចូរមក យើងឡើងទៅភ្នំនៃព្រះអម្ចាស់ គឺទៅឯព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់លោកយ៉ាកុប។ ព្រះអង្គនឹងបង្រៀនយើងរាល់គ្នាឲ្យស្គាល់ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ យើងនឹងដើរតាមអស់ទាំងផ្លូវច្រករបស់ព្រះអង្គ»។ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យនឹងត្រូវបានផ្សាយចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូនទៅ ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ពីក្រុងយេរូសាឡឹម។³ព្រះអង្គនឹងធ្វើជាចៅក្រមដល់ជនជាតិជាច្រើន ព្រះអង្គនឹងសម្រុះសម្រួលប្រជាជាតិមួយចំនួន ដែលនៅឆ្ងាយៗ ឲ្យឈប់ទាស់ទែងគ្នា។ ពេលនោះពួកគេនឹងដឹងពីរបស់គេធ្វើជាផាល ហើយលំពែងគេធ្វើជាកណ្តៀវវិញ។ ប្រជាជាតិនានាលែងលើកដាវច្បាំងគ្នាទៀត ក៏មិនរៀនវិជ្ជាចម្បាំងទៀតដែរ។

⁴គឺគ្រប់គ្នានឹងអង្គុយក្រោមដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយក្រោមដើមល្វារបស់ខ្លួន។ ឥតមានអ្នកណាបំភិតបំភ័យពួកគេទៀតឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ។⁵ទោះបីអស់ទាំងសាសន៍ដើរតាមឈ្មោះរបស់ព្រះរបស់ពួកគេរៀងខ្លួន។ គង់តែយើងរាល់គ្នានឹងដើរតាមព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងជាដរាបតទៅ។

⁶នៅថ្ងៃនោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងប្រមូលអស់អ្នកណាដែលខ្វិន ហើយប្រមូលអស់អ្នកដែលបានបណ្តេញ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលយើងបានធ្វើទុក្ខឲ្យមកវិញ»។⁷ឯពួកអ្នកខ្វិន ទៅជានឹងអ្នកខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយពួកដែលត្រូវបោះចោលទៅជាឆ្ងាយ នឹងបានចូល ក្នុងប្រជាជាតិមួយឆ្នាំងពូកែ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងសោយរាជ្យលើគេនៅភ្នំស៊ីយ៉ូន ចាប់តាំងពីគ្រានោះជាដរាបតទៅ។⁸ដូច្នេះ ឯង គឺជាប៉មចាំយាមនៃហ្វូងចៀម ជាទូលខ្ពស់របស់ក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ អ្នកនឹងមានអំណាចគ្រប់គ្រងដូចដើមវិញ ជាអាជ្ញារបស់ក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁹ឥឡូវនេះ ហេតុអ្វីបានជាឯងស្រែកឡើងដូច្នេះ? តើគ្មានស្តេចនៅក្នុងឯងឬ? តើអ្នកប្រឹក្សារបស់ឯងវិនាសអស់ហើយឬ បានជាអ្នកឈឺចាប់ដូចជាស្រី ដែលឈឺនឹងសម្រាលកូនដូច្នេះ?¹⁰ឱក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរឈឺចាប់ដូចជាស្រីដែលឈឺនឹងសម្រាលកូន។ ដ្បិតឯងនឹងត្រូវចេញពីទីក្រុងទៅឥឡូវ ហើយនឹងអាស្រ័យនៅឯទីវាល ព្រមទាំងទៅរហូតដល់ក្រុងបាប៊ីឡូនផង។ នៅទីនោះឯងនឹងបានប្រោសឲ្យរួច។ គឺនៅទីនោះព្រះអម្ចាស់នឹងលោះឯង ចេញពីកណ្តាប់ដៃនៃពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ឯង។

¹¹ឥឡូវនេះ មានជនជាតិជាច្រើន ដែលប្រមូលមកទាស់នឹងអ្នក គេពោលថា «ចូរឲ្យវាត្រូវស្មោកគ្រាកទៅ ហើយឲ្យភ្នែកយើងបានស្តាប់ ដោយមើលក្រុងស៊ីយ៉ូនចុះ»។¹²ពួកព្យាករីពោលថា «តើពួកគេមិនស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ហើយក៏មិនយល់ពីផែនការរបស់ព្រះអង្គដែរដ្បិតព្រះអង្គបានប្រមូលគេដូចជាកណ្តាលស្រូវនៅទីលានដូចជាកណ្តាប់ស្រូវ»។

¹³ព្រះអម្ចាស់បន្ទូលថា ឱក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរក្រោកឡើងបញ្ជាន់ទៅចុះ ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យស្នែងអ្នកទៅជាដែកហើយក្រចកដើងអ្នកទៅជាលង្ហិន។ អ្នកនឹងបំបែកជាតិសាសន៍ជាច្រើន។ ញែកកម្រៃរបស់គេចេញ ទុកជាតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ។

5 ¹តឡូវនេះ ពួកខ្មាំងសត្រូវមកសមរភូមិ ដើម្បីធ្វើការហុមព័ទ្ធច្បាំងជុំវិញទីក្រុង ហើយគេយករំពាត់វាយលើផ្ទាល់មេដឹកនាំរបស់អ៊ីស្រាអែល។

²តែឯង ឱបេថ្លេហឹម-អេប្រាតាអើយ ទោះឯងមានចំនួនតូចជាងគេក្នុងចំណោមអំបូរទាំងប៉ុន្មានរបស់ស្រុកយូដា នឹងមានម្នាក់កើតចេញពីឯងមកឲ្យយើង អ្នកនោះនឹងត្រូវឡើងជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអ៊ីស្រាអែល ដែលមានដើមកំណើតតាំងពីបុរាណដ៏យូរលង់។³ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងបោះបង់ពួកគេមួយរយៈសិនរហូតដល់ស្រ្តីជាមាតាសម្រាលបានកូននោះមក ហើយបងប្អូនឯទៀតរបស់គេ នឹងបានវិលត្រឡប់ជាពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែលវិញ។

⁴អ្នកនោះនឹងឈរឡើងឃ្វាលប្លង់ចៀមរបស់ខ្លួន ដោយសារព្រះចេស្ដានៃព្រះអម្ចាស់ និងប្បទានុភាពរបស់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្លួន។

ស្ថិតចាប់ពីពេលនេះទៅ អ្នកនោះនឹងមានអំណាចខ្ពង់ខ្ពស់រហូតដល់ចុងផែនដីបំផុត។⁵ហើយអ្នកនោះនឹងបានជាស្តេចនៃសេចក្តីសុខសាន្ត។ ប្រសិនបើពួកអាសស៊ីរលុកលុយចូល ក្នុងស្រុករបស់ពួកយើង ហើយវាយដល់កំពែងរបស់យើង ពួកយើងនឹងចាត់មេដឹកនាំប្រាំពីរ ប្រាំបីនាក់ឲ្យទៅប្រយុទ្ធនឹងពួកគេ។

⁶មេដឹកនាំទាំងនោះ នឹងដឹកនាំស្រុកអាសស៊ីរ និងស្រុកនីម្យុខនៅត្រង់ទ្វារស្រុករបស់គេ ដោយប្រើអាវុធ។ អ្នកនោះនឹងដោះឲ្យយើងរួចពីពួកជនជាតិអាសស៊ីរ ក្នុងពេលដែលគេទន្ទ្រានចូលក្នុងស្រុកយើង។ ឬបើកាលណាគេដាក់ជើងជាន់ក្នុងព្រំប្រទល់ស្រុករបស់យើង។⁷គ្រានោះកូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបដែលនៅសេសសល់ នឹងនៅកណ្តាលជនជាតិជាច្រើន ដូចជាទឹកសន្សើមមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយដូចទឹកភ្លៀងរុំយៗនៅលើស្មៅ ដែលមិនរង់ចាំមនុស្សក៏មិនសង្ឃឹមដល់មនុស្សជាតិដែរ។

⁸កូនចៅរបស់លោកយ៉ាកុបដែលនៅសេសសល់ នឹងនៅកណ្តាលប្រជាជាតិដទៃ គឺនៅក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន ដូចសិង្ហស្ថិតនៅក្នុងចំណោមសត្វព្រៃ និងដូចសិង្ហស្ថិតនៅក្នុងចំណោមប្លង់ចៀម។ ពេលសិង្ហដើរកាត់ វាដាន់កម្ទេច និងហែកស៊ីជាដុំៗ ដោយឥតមាននរណាម្នាក់អាចរំដោះឲ្យរួចបានឡើយ។⁹ចូរលើកដៃអ្នកឡើង ដាក់លើខ្នាំងសត្រូវរបស់អ្នក គេនឹងត្រូវបំផ្លាញ។

¹⁰ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងដកហូតសេះរបស់ឯង ហើយយើងនឹងបំផ្លាញរទេះចម្បាំងទាំងប៉ុន្មានរបស់ឯងដែរ។¹¹យើងនឹងដកទីក្រុងនានាចេញពីស្រុករបស់អ្នក និងផ្តល់រំលឹកកំពែងជីវិតទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹²យើងនឹងកម្ចាត់អស់ទាំងមនុស្សអាក្រក់ចិត្តពីដៃឯងចេញ អ្នកនឹងគ្មានគ្រូធុបំប្លែងទេ។¹³យើងនឹងបំផ្លាញរូបចម្លាក់ និងព្រះក្លែងក្លាយចេញពីកណ្តាលពួកអ្នក។ នោះឯងនឹងលែងថ្វាយបង្គំស្មោះដៃរបស់ខ្លួនអ្នកទៀតហើយ។¹⁴យើងនឹងរំលំបង្គោលព្រះអាសេរ៉ា របស់អ្នកចេញពីកណ្តាលអ្នកដែរ ហើយនឹងបំផ្លាញទីក្រុងទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក។¹⁵យើងនឹងដាក់ទោស ដោយកំហឹង និងឈោរឈៅ នៅលើអស់ទាំងជនជាតិដែលមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់»។

6 ¹ចូរនាំគ្នាយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរក្រោកឡើង យករឿងក្តីរបស់ឯងនៅមុខភ្នំទាំងឡាយចុះ ហើយបន្តិចសំឡេងឲ្យភ្នំតូចទាំងប៉ុន្មានឮសំឡេងអ្នកផង។²ចូរស្តាប់រឿងក្តីរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ ភ្នំទាំងឡាយ និងឫសនៃផែនដីដ៏ស្ថិតស្ថេរអើយ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានរឿងក្តី ជាមួយប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនឹងតវ៉ាជាមួយពួកអ៊ីស្រាអែល»។

³«ឱប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ តើយើងបានធ្វើអ្វីដល់ឯង? តើយើងបានធ្វើឲ្យឯងធុញទ្រាន់ដោយសារអ្វី? ចូរឆ្លើយនឹងយើង! ⁴ដ្បិតយើងបាននាំឯងឡើងចេញពីស្រុកអេស៊ីបមក ហើយលោះអ្នកចេញពីផ្ទះរបស់ពួកបាបប្រើ។ ហើយយើងបានចាត់ម៉ូសេ អ៊ីរ៉េន និងម៉ារាមឲ្យនាំមុខឯង។⁵ឱប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ ចូរនឹកចាំពីកិច្ចឧបាយដែលបាញ់កាំភ្លើងស្រុកម៉ូអាបដែលបានបង្កើត ហើយពីសេចក្តីដែលបាញ់កាំភ្លើងជាតូនបេអ៊ីរបានឆ្លើយតបយ៉ាងណា ហើយនឹកពីដំណើរដែលអ្នកដើរ ចាប់តាំងពីស៊ីន រហូតដល់គីលកាល ដើម្បីឲ្យអ្នកបានស្គាល់អស់ទាំងកិច្ចការសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ»។

⁶តើត្រូវឲ្យខ្ញុំយកអ្វី ដើម្បីចូលទៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ពេលខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំនៅមុខព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់? តើត្រូវឲ្យខ្ញុំយកតង្វាយដុត ជាកូនគោអាយុមួយខួប ដើម្បីចូលទៅចំពោះព្រះអង្គឬ?⁷តើព្រះអម្ចាស់នឹងសព្វព្រះហឫទ័យដោយចៀមទាំងពាន់ ឬប្រុងយ៉ាងច្រើនអនេកអនន្តឬ? តើត្រូវឲ្យខ្ញុំថ្វាយកូនច្បងខ្ញុំ ដើម្បីសុំព្រះអង្គលើកលែងទោស ឬផលផ្លែនៃរូបកាយខ្ញុំ ដើម្បីសុំរំដោះនឹងអំពើខ្ញុំឬ?⁸ឱមនុស្សអើយ ព្រះបានបង្ហាញឯងឲ្យស្គាល់សេចក្តីដែលល្អ នឹងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យអ្នក ឲ្យប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត ឲ្យស្រឡាញ់សេចក្តីសប្បុរស ចូលដើរដោយសុភាពជាមួយព្រះជាម្ចាស់។

⁹ព្រះសូរសៀងនៃព្រះអម្ចាស់បន្តិចទៅកាន់ទីក្រុងថា៖ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ នោះជាប្រាជ្ញាដ៏ត្រឹមត្រូវ។ ចូរស្តាប់ចុះ អស់អ្នកដែលជួបជុំគ្នានៅក្នុងទីក្រុងអើយ។¹⁰ទ្រព្យសម្បត្តិ នៃផ្ទះមនុស្សអាក្រក់ ដែលរកបានដោយអំពើទុច្ចរិត ហើយនិងរង្វាល់មិនស្មោះត្រង់ គឺជាអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម។

¹¹តើយើងគួរអត់ឱនឲ្យមនុស្សដែលប្រើជញ្ជីងបោកប្រាស់ និងចង់ពេញដោយកូនជញ្ជីងបោកបានឬទេ?¹²ដ្បិតអ្នកមាននៅក្នុងទីក្រុង គេពេញដោយអំពើច្រឡោត ហើយពួកអ្នកនៅក្នុងទីក្រុង គេពេញតែពាក្យកុហក ហើយអណ្តាតរបស់គេ នៅក្នុងមាត់គេគឺពោលពេញទៅដោយការបោកប្រាស់។

¹³ហេតុនេះហើយបានជាយើងវាយឯងឲ្យបួសយ៉ាងធ្ងន់ ហើយបានធ្វើឲ្យឯងចុកចាប់ ព្រោះតែអំពើបាបរបស់ឯង។¹⁴អ្នកនឹងស៊ី តែមិនបានឆ្អែតទេ សេចក្តីស្រេកឃ្លាននឹងនៅកណ្តាលឯង។ ឯងនឹងសន្សំទុក តែមិនគង់នៅទេ ឯរបស់អ្វីដែលឯងទុកបាន យើងនឹងធ្វើឲ្យវិនាសដោយសង្គ្រាម។¹⁵ឯងនឹងសាបព្រោះទៅ តែមិនបានច្រូតកាត់ឡើយ អ្នកនឹងជាន់ផ្លែអូលីវ តែមិនបានប្រេងសម្រាប់លាបខ្លួនទេ ហើយឯងក៏នឹងបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរដែរ តែមិនបានផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរសោះ។

¹⁶ត្បិតអ្នករាល់គ្នាបានកាន់តាមបញ្ញត្តិច្បាប់របស់ស្តេចអ័រី និងអស់ទាំងអំពើរបស់រាជវង្សស្តេចអ័ហាប់។ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានដើរតាមឱវាទរបស់គេ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងធ្វើឲ្យអ្នកត្រូវខូចបង់ ហើយឲ្យពួកអ្នកដែលរស់នៅទីក្រុង ត្រូវគេមើលងាយ អ្នកនឹងត្រូវរងពាក្យគួរតិះដៀលនៃប្រជារាស្ត្ររបស់យើង»។

7 រំហើយខ្ញុំ! ដ្បិតខ្ញុំដូចជាអ្នកដែលប្រមូលផលបន្ទាប់ពីផ្លែដូរក្តៅ និងបន្ទាប់ពីគេបានប្រឡេះផ្លែទំពាំងបាយជូរអស់ហើយ គ្មានចង្កោមណាសល់ឲ្យបាន ឃើញទេ ក៏គ្មានផ្លែល្ងាចដើមដូរ ដែលខ្ញុំចូលចិត្តដែរ។ មនុស្សដែលគោរពតាមព្រះ បានបាត់សូន្យពីផែនដីទៅ គ្មានអ្នកណាដែលទៀងត្រង់ នៅក្នុងពួក មនុស្សលោកទេ។ គេសុទ្ធតែកុហកលបចាំកម្លាយឈាម គ្រប់គ្នាចាំធ្វើបាបបងប្អូនខ្លួនឯង។

9 ដែរបស់គេជំនាញនឹងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ពួកមេដឹកនាំ និងពួកចៅក្រមយុបយិតគ្នាទារកសំណូក ឯអ្នកមានអំណាចទារកអ្វីដែលចិត្តគេចង់បាន។ គឺយ៉ាង នោះឯងដែលពួកគេធ្វើការអាក្រក់ជាមួយគ្នា។ មនុស្សល្អបំផុតក្នុងចំណោមពួកគេ ប្រៀបដូចជាបន្លា ហើយអ្នកដែលទៀងត្រង់បំផុតក្នុងចំណោមពួកគេ ប្រៀបដូចជាគុម្ពបន្លា។ ថ្ងៃដែលពួកព្យាករ ជាអ្នកយាមល្បាត បានប្រកាសទុក គឺថ្ងៃដែលគេត្រូវទទួលទោស។ ឥឡូវនេះ គ្រាចលាចលរបស់គេនៅជិតបង្ហើយ។ 5 កុំទុកចិត្តនឹងអ្នកជិតខាង ក៏កុំជឿមិត្តភក្តិដែរ។ ចូររក្សាបង្អស់របស់អ្នក ចេញឆ្ងាយពីស្រ្តីដែលកុហកនៅនឹងទ្រូងរបស់អ្នក។ 6 ដ្បិតកូនប្រុសបង្គាប់ឪពុក ហើយ កូនស្រីចង់ចាស់នឹងម្តាយ ឯកូនប្រុសស្រីទាស់ទងនឹងម្តាយក្មេក។ ហើយខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកណា នោះគឺជាពួកអ្នកនៅផ្ទះរបស់អ្នកនោះឯង។ 7 ចំណែកខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសង្ឃឹមមើលដល់ព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំនឹងរង់ចាំព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងស្តាប់ខ្ញុំ។ 8 ខ្ញុំខ្លាំងសត្រូវអើយ កុំឲ្យសប្បាយចិត្តលើខ្ញុំឡើយ។ កាលណាខ្ញុំដួល នោះខ្ញុំនឹងក្រោកឡើងវិញ។ កាលណាខ្ញុំអង្គុយក្នុងទីងងឹត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដល់ខ្ញុំ។ 9 ខ្ញុំសុខចិត្តស្ងៀរនឹងព្រះពិរាជរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយសារខ្ញុំធ្វើអំពើបាបប្រឆាំងព្រះអម្ចាស់ គឺនឹងរងទ្រាំរាប់ដល់ព្រះអង្គកាន់ក្តីខ្ញុំ។ ព្រះអង្គនឹងនាំខ្ញុំចេញមក ឯពន្លឺ រួចខ្ញុំនឹងរំពឹងមើលសេចក្តីសុខវិបល្លាសរបស់ព្រះអង្គ។ 10 គ្រានោះ ខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំនឹងឃើញ ហើយសេចក្តីអាម៉ាស់នឹងគ្របលើនាង ដែលពោលមកខ្ញុំថា «តើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកនៅឯណា?» ភ្នែកខ្ញុំនឹង ឃើញនាង ត្រូវបានគេដាន់ នាងនឹងត្រូវគេដាន់ឈឺ ដូចជាកង់ជ្រាំនៅតាមផ្លូវ។ 11 នៅថ្ងៃដែលកំពែងក្រុងឯងនឹងបានសង់ឡើង ថ្ងៃនោះទឹកដីនឹងត្រូវលាតសន្ធឹងកាន់តែឆ្ងាយ។ 12 នៅគ្រានោះ ប្រជាជនរបស់ឯងនឹងមករកឯងពីស្រុកអាសស៊ើរ និងពីទាំងទីក្រុងអេស៊ីប ហើយចាប់តាំងពីស្រុកអេស៊ីប រហូតដល់ទន្លេធំ គឺអ៊ីប្រាត និងពីសមុទ្រម្ខាងទៅដល់សមុទ្រម្ខាង ហើយពីភ្នំមួយទៅដល់ភ្នំមួយទៀត។ 13 ទឹកដីទាំងនោះនឹងត្រូវបោះបង់ ដោយព្រោះផលនៃកិរិយារបស់ពួកអ្នកដែលអាស្រ័យនៅ។ 14 ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមថែរក្សាប្រជារាស្ត្រផ្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ដូចអ្នកគង្វាល់ថែរក្សាហ្វូងសត្វដែលជាមរតករបស់ព្រះអង្គ។ ពួកគេនៅព្រៃតែម្នាក់ឯង នៅកណ្តាលចំការ។ សូមឲ្យពួកគេរកស៊ីនៅស្រុកបាសាន និងនៅស្រុកកាឡាត ដូចកាលពីដើម។ 15 យើងនឹងឲ្យគេឃើញការអស្ចារ្យ ដូចនៅគ្រាដែលឯងបាន ចេញពីអេស៊ីបមក។ 16 ប្រជាជាតិនានានឹងឃើញ ហើយត្រូវអាម៉ាស់ ដោយសារឥទ្ធិប្រវត្តិខ្លាំងរបស់ពួកគេ។ ពួកទាំងនោះនឹងដាក់ដៃខ្ទប់មាត់ហើយត្រចៀកគេនឹងត្រូវថ្លង់ទៅដែរ។ 17 គេ នឹងលិលឆ្ងល់ដ៏ដូចជាពស់ គឺដូចជាសត្វលូនរវាងផែនដី។ ពួកគេចេញពីកន្លែងពួនមករកព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃយើង ដោយភ័យញ័រ ពួកគេនឹងភ័យតក់ស្លុត ហើយខ្លាចព្រះអង្គ។ 18 តើមានអ្នកណាជាព្រះឲ្យដូចព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គលើកលែងទោស ហើយក៏បំភ្លេចទុច្ចរិតរបស់ប្រជារាស្ត្រនៃមរតកព្រះអង្គដែលនៅសេសសល់? ព្រះអង្គមិន ពិរាជរហូតឡើយ ពីព្រោះព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងសេចក្តីសប្បុរសវិញ។ 19 ព្រះអង្គនឹងមានសេចក្តីអាណិតអាសូរ ដល់យើងរាល់គ្នាទៀត ព្រះអង្គនឹងជាន់សេចក្តីទុច្ចរិតរបស់យើងនៅក្រោមព្រះបាទ។ ហើយព្រះអង្គនឹងបោះអស់ទាំង អំពើបាបរបស់យើងនៅក្នុងសមុទ្រជ្រៅ។ 20 ព្រះអង្គនឹងសម្រេចតាមសេចក្តីពិតដល់លោកយ៉ាកុបនិងតាមសេចក្តីសប្បុរសដល់អ៊ីស្រាអែល ដូចជាព្រះអង្គបានស្សួច នឹងពួកពុយកោយើងរាល់គ្នា ចាប់តាំងពីបុរាណមកនោះ។

ណាហ្វិម

1 1 នេះជាសេចក្តីប្រកាសអំពីក្រុងនីនីវ។ សៀវភៅនេះចែងអំពីនិមិត្តហេតុដ៏អស្ចារ្យដែលលោកណាហ្វិមជាអ្នកភូមិអែលកូស។

2 ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះប្រធាន ព្រះអង្គក៏សងសឹក ព្រះ អម្ចាស់ សងសឹក ហើយក៏មានពេញដោយសេចក្តីក្រោធព្រះអម្ចាស់សងសឹក ដល់ពួកអ្នកតាំងនឹង ព្រះអង្គ ហើយព្រះ អង្គរក្សាសេចក្តីក្រោធ សម្រាប់ពួកខ្មាំងសត្រូវ។ 3 ព្រះ អម្ចាស់យឺតនឹងខ្មាស់ ហើយមានព្រះចេស្ដាយ៉ាងខ្លាំងព្រះអង្គមិនលើកលែងទោសដល់ ខ្មាំងសត្រូវឡើយ។ ផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ នៅក្នុងខ្យល់ក្អេក ហើយក្នុងល្បះសង្សារ ពពកទាំងឡាយជាផ្លូវហុយពីព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ។ 4 ព្រះអង្គគំរាមសមុទ្រ ឲ្យទៅជាដីគោក ព្រះអង្គធ្វើឲ្យទន្លេទាំងប៉ុន្មានរឹងស្ងួតដែរ។ ចំណែកទឹកដីបាសាន ទៅជាខ្សោយរួមទាំងទឹកដីក៏មែលដែរ ផ្កាព្រៃល្បាណ្ឌន ក៏ស្រពោន។ ភ្នំធំៗទាំងឡាយក្រើកនៅចំពោះព្រះវត្តមានទ្រង់ ហើយភ្នំតូចទាំងប៉ុន្មានក៏រលាយ ផែនដី និងពិភពលោកទាំងមូល និងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងលោក នេះ និងដួលរលំនៅចំពោះព្រះវត្តមានទ្រង់។ 5 តើមានអ្នកណាអាចនឹងឈរនៅមុខ សេចក្តីក្រោធព្រះអង្គបាន? តើអ្នកណានឹងធន់នៅបានក្នុងពេលដែល សេចក្តីខ្មាស់ដ៏សហ័សរបស់ព្រះអង្គឆ្ងល់ឡើង? សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គក៏ចាក់ចេញដូចជាក្លើង ហើយថ្មទាំងប៉ុន្មានក៏ត្រូវបែកខ្ចាយ ដោយសារព្រះអង្គ។ 6 ព្រះអម្ចាស់ល្អ ហើយជាទីពឹងមាំមួននៅថ្ងៃដ៏លំបាក ព្រះអង្គក៏ស្មោះត្រង់ដល់អស់អ្នកដែលជ្រកកោនក្នុងទ្រង់។ 7 ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាញពួកបច្ចាមិត្តរបស់ សត្រូវ ឲ្យវិនាសសាបសូន្យ ដោយទឹកជំនន់ ហើយនឹងដេញពួកខ្មាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គទៅក្នុងទីងងឹត។ 8 តើអ្នករាល់គ្នាគិតបង្កើតគម្រោង ទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់? ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យវិនាសទៅ មិនឲ្យវាធ្វើទុក្ខជាលើកទីពីរទេ។ 9 ដ្បិតពួកគេនឹងត្រូវឆេះអស់រលីងដូចជា ចំបើងស្លូត ក៏ស្រវឹងដូចជាបានផឹកស្រាហើយ ពួកគេត្រូវបានលេបត្រចៀកដោយភ្លើង ដូចភ្លើងឆេះគំនរចំបើង។ 10 មានម្នាក់ដែលនឹងងើបឡើងចេញពី ចំណោមអ្នក គឺនីនីវ ដែលគិតគូរការអាក្រក់ទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ គឺជាអ្នកដែលប្រឹក្សាសុទ្ធតែអំពើអាក្រក់។ 11 នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់៖ «ទោះបីខ្មាំងសត្រូវមានចំនួនច្រើន និងមានកម្លាំងយ៉ាងណាក្តី ពួកគេមុខជារលាយសូន្យ គ្មានសល់ឡើយ។ ប៉ុន្តែអ្នកវិញយូដាអើយ យើងបានបន្ទាបអ្នកម្តងហើយ តែយើងនឹងមិនបន្ទាបអ្នកទៀតទេ។ 12 ឥឡូវនេះ យើងនឹងបំបាក់នីមរបស់គេចេញពីឯង ហើយបណ្តាច់ ចំណងឯងផង»។ 13 ព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់សេចក្តីបង្គាប់អំពីអ្នក ក្រុងនីនីវ «អ្នកនឹងមិនមានកូនចៅដើម្បីបន្តវង់ឈ្មោះទៀតឡើយ។ យើងនឹងដកអស់ទាំងរូបផ្លាក និងរូបសិក ចេញពីវិហាររបស់ព្រះទាំងប៉ុន្មានចេញពីរបស់ឯង។ យើងនឹងដឹករណ្តាំដីហើយរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ឯង ដ្បិតឯងគម្រក់ណាស់»។ 14 មើល! នៅលើភ្នំទាំងឡាយ ឃើញជើងរបស់អ្នកដែលនាំដំណឹងល្អមក គឺជាអ្នកដែលប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីសុខ ចូររក្សាថ្ងៃបុណ្យទាំងប៉ុន្មានរបស់ឯង យូដាចូរ លាបំណងឯងចុះ ដ្បិតមនុស្សពាលនឹងមិនដែល ធ្វើទុក្ខឯងទៀតឡើយ គេត្រូវវិនាសអស់ទៅ»។

2 ¹ អ្នកដែលកម្លាំងកម្លាយបានឡើងមកទាស់នឹងឯងហើយ។ ចូរការពារបន្ទាយ ត្រូវយាមផ្លូវ ចូរក្រវាត់ចង្កេះឲ្យខែងរឹង ហើយចម្រើនកម្លាំងទប់យ៉ាងសន្ធឹកចុះ។ ² ដ្បិតព្រះអម្ចាស់កំពុងកសាងសេចក្តីរុងរឿង របស់យ៉ាកុបឡើងវិញ ដូចជាវាជឿស្រាវៃលដែរ ដ្បិតពួកចោរឈ្លានបានបំផ្លាញខ្លួន ទំពាំងបាយជូររបស់គេអស់។

³ ខែលនៃមនុស្សខ្លាំងពូកែរបស់គេ ពណ៌ក្រហម ទាហានរបស់គេស្លៀកពាក់ពណ៌ក្រហមឆ្មៅ ចំណែក ឯរទេះចម្បាំងភ្លឺផ្អែកៗនៅថ្ងៃដែលគេប្រមូលផ្តុំទ័ព ទាំងគ្រវីលំពែងដងកកោះ។ ⁴ រទេះចម្បាំងរត់យ៉ាងសម្បើមទៅតាមផ្លូវ រត់ចុះឡើងតាមផ្លូវ មានភាពដូចជាចន្ទៈ ហើយរត់លឿនដូចជាផ្លេកបន្ទោរ។

⁵ ម្នាក់ដែលនឹងមកបំផ្លាញអ្នកទៅជាចំណែកតូចៗ បានហៅជាមេទ័ព តែពួកគេភ័យញញឹមនៅក្នុងចំណោមគេទាំងញញឹមជើងផង ពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីវាយកំផែងក្រុង។ ខែលធំទាំងនេះគឺធ្វើសម្រាប់ការពារទ័ពប្រយុទ្ធទាំងនោះ។

⁶ ទ្វារខាងទន្លេបានបង្ខំឲ្យបើកឡើង ហើយដំណាក់ស្តេចក៏រលំចុះក្រោម។ ⁷ ព្រះនាងហ៊ុសាបត្រូវគេយកសំលៀកបំពាក់និងចាប់ជាឈ្លីយ ពួកបាវបម្រើស្រីរបស់ព្រះនាងក៏យំថ្ងូរដូចជាសត្វព្រាបទាំងគត់ទ្រូងផង។

⁸ ក្រុងនីនីវប្រៀបដូចជាអាងទឹកដែលឆ្លាយ គឺមនុស្សបានរត់ភៀសខ្លួន ដូចជាទឹកបូកគំហុក។ គេឯទៀតស្រែកថា «ឈប់សិន ឈប់សិន» តែគ្មាននរណាមួយបែរក្រោយឡើយ។ ⁹ ចូរយកប្រាក់ជាជ័យភ័ណ្ឌ យកមាសជាជ័យភ័ណ្ឌចុះ ដ្បិតរបស់ទ្រព្យមិនចេះអស់មិនចេះហើយទេ សុទ្ធតែជាប្រដាប់ប្រដាយ៉ាងល្អរំសេស។

¹⁰ ទីក្រុងនីនីវនៅទេ ក៏ខូចបង់ មនុស្សក៏រសាយចិត្តទៅ ទាំងទន់ជង្គង់ ញ័រខ្លួន ហើយមុខរបស់គេទាំងអស់គ្នាក៏ស្លេកស្លាំង។

¹¹ តើរូងសិង្ហនោះបាត់ទៅណាហើយ ប្រៀបដូចជាកន្លែងដែលចិញ្ចឹមពួកសិង្ហស្មារ សិង្ហឈ្មោល និងសិង្ហញីឲ្យដើរនៅទីនោះ ព្រមទាំងកូនសិង្ហ ឥតមានអ្នកណាបំភ័យវាឡើយ? ¹² ឯសិង្ហឈ្មោល វាតែងតែហែករំពាលម្តែងកូនក៏ខាំកសត្វយកមកឲ្យញី ព្រមទាំងពាំសាច់សត្វមកដាក់ពេញក្នុងរូងវាទៀតផង។

¹³ «មើល! យើងទាស់នឹងឯង នេះគឺជាការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។ យើងនឹងដុតអស់ទាំងរទេះចម្បាំងរបស់ឯង ឲ្យទៅជាផេះ ហើយដាវនឹងស៊ីកូនសិង្ហរបស់ឯង យើងនឹងបំបាត់ជ័យភ័ណ្ឌចេញពីទឹកដីរបស់ឯង ហើយគេនឹងលែងឮសំឡេងរបស់អ្នកនាំសារទៀតឡើយ»។

3¹ វេទនាដល់ទីក្រុងដែលប្រឡាក់ដោយឈាម! វាមានពេញដោយការកុហក និងការលួចប្លន់មិនឈប់ឈរ អំពើឃោរឃៅ គឺតែងតែកើតឡើងនៅក្នុងទីក្រុងនេះ។² ប៉ុន្តែពេលនេះ មានតែសូរសម្លេងយំសោក ហើយនិងសម្លេងសូរសន្ធឹកកង់ សូរសេះបោល និងសូរឃ្មុញ់រយាកនៃរទេះ ចម្បាំងវិញ។

³ មានកងទ័ពប្រយុទ្ធសេះបានសំរុកចូល ជាមួយដាវដែលភ្លឺចាំង ហើយលំពែងផ្លែកៗ មានសាកសពគរលើគ្នាយ៉ាងច្រើន មានមនុស្សស្លាប់យ៉ាងសន្ធឹក វាគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ អ្នកដែលវាយប្រហារគេបានជំពប់ដួលលើសាកសពនោះ។⁴ នេះគឺដោយព្រោះការកំផិតយ៉ាងសន្ធឹករបស់ស្រីពេស្យា ដែលមានរូប ឆោមឆាយជាមេនៃអស់ទាំងអំពើអាបធ្មប់ ជាអ្នកដែលលក់ជនជាតិទាំងឡាយ ដោយសារការកំផិតរបស់វា ព្រមទាំងគ្រូមនុស្សផង ដោយសារអំពើអាបធ្មប់របស់ វា។

⁵ «មើល! យើងទាស់ប្រឆាំងនឹងឯង នេះព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល មានព្រះបន្ទូលថា យើងនឹងសើយសំពត់ឯងឡើងគ្របមុខឯង ហើយនឹងបង្ហាញឲ្យពួក ជនជាតិទាំងប៉ុន្មាន ឃើញកាយអាក្រាត និងឲ្យអស់ទាំងនគរ ឃើញកេរ្តិ៍ខ្មាសរបស់ឯង។⁶ ហើយយើងនឹងបោះសេចក្តីកខ្វក់ គួរឱ្យទៅលើឯង ឲ្យឯងទៅ ជាស្លោកគ្រាក រួចនឹងតាំងឯងឲ្យមនុស្សមើលលេង។⁷ នោះអស់អ្នកណាដែលឃើញឯង និងគេចរត់ពីឯងទៅ ដោយពាក្យថា «ក្រុងនីនីវបានត្រូវខូចបង់ហើយ តើអ្នកណានឹងយំសោក» តើនឹងរកអ្នកណាអាចជួយរំលែកទុក្ខអ្នកបាន?»

⁸ នីនីវ! តើឯងរំលែកជាងក្រុងថេប ដែលនៅជាប់ទាំងទន្លេនីលហើយមានទឹកនៅជុំវិញនោះ ក៏មានសមុទ្រការពារ គឺសមុទ្រទុកជាកំផែងឬអី?⁹ ទឹកដីអេស្សូពី និងទឹកដីអេស៊ីប ជាកម្លាំងដែលមិនចេះសាបសូន្យរបស់គេ រីឯអ្នកទឹកដីពូច និងអ្នកទឹកដីលីប៊ី ក៏ជាពួកសម្ព័ន្ធមិត្តរបស់គេដែរ។

¹⁰ ទោះបីបោះបង់យ៉ាងនេះក្តី នាងក៏ទៅជាឈ្លើយដែរ ទារករបស់គេត្រូវខ្មាំងជាន់សម្លាប់នៅតាមផ្លូវ ពួកអ្នកធំរបស់គេត្រូវខ្មាំងចាប់ឆ្នោតចែកគ្នា មេដឹកនាំរបស់ គេជាប់ច្រវាក់ទាំងអស់គ្នា។¹¹ ឯងនឹងត្រូវស្រវឹងដូច្នោះដែរ អ្នកនឹងព្យាយាមលាក់ខ្លួន ហើយនឹងស្វែងរកទីកន្លែងពួន ឲ្យរួចផុតពីខ្មាំងសត្រូវ។

¹² អស់ទាំងបន្ទាយរបស់ឯងនឹងដូចជាដើមល្វា ដែលមានផ្លែទុំជាដំបូង បើអ្នកណាអង្រួន នោះផ្លែក៏ជ្រុះចូលក្នុងមាត់របស់អ្នកដែលស៊ី។¹³ មើល នៅក្នុងចំណោមពួកស្រីរបស់ពួកអ្នក ទ្វារនៃទឹកដីឯងបើកចំហសម្រាប់ខ្មាំងសត្រូវ ភ្លើងបានឆេះរុកអ្នកអស់ទៅហើយ។

¹⁴ ចូរដងទឹកទុកសម្រាប់ពេលដែលសត្រូវឡោមព័ទ្ធជាដុំជិត ត្រូវរៀបចំបន្ទាយឯងឲ្យមាំមួនឡើង ចូរចុះទៅលាយដីឥដ្ឋ ហើយជួសជុលឡឥដ្ឋឲ្យមាំមួន។¹⁵ ភ្លើង នឹងឆេះបន្ទុះស្រុកគ្មានសល់ ហើយនឹងមានដាវកាត់អ្នកផងដែរ។ គឺវានឹងស៊ីបង្គិនអ្នកដូចជាកណ្តាប់។ ចូរចម្រើនគ្នាឲ្យច្រើនឡើងដូចកណ្តាប់ទៅ ត្រូវឲ្យមានគ្នា ច្រើនដូចជាកណ្តាប់ផង។

¹⁶ អ្នកបានចម្រើនពួកជំនួញរបស់ឯង ឲ្យមានច្រើនជាងផ្កាយនៅលើមេឃ តែពួកគេដូចជាកណ្តាប់តូចៗ ក៏ត្រូវបានដង្ហូរស៊ីបង្គិននៅលើដី រួចទៅបាត់ហើយ។

¹⁷ ពួកចៅហ្វាយរបស់ឯងប្រៀបដូចជាកណ្តាប់ ហើយពួកមេទ័ពរបស់ឯងក៏ដូចជាហ្វូងកណ្តាប់ ដែលទំក្នុងរបងនៅពេលថ្ងៃរងា។ ប៉ុន្តែ កាលណាថ្ងៃរងាឡើង នោះវា ហើរទៅបាត់ ទៅកន្លែងណាក៏មិនដឹងដែរ។

¹⁸ ស្តេចជនជាតិអាស៊ីរី ពួកគង្វាលរបស់អ្នក គេដេកលក់អស់ហើយ ការគ្រប់គ្រងដែលពេញដោយកុហកនិងដួលទៅ ប្រជាជនរបស់អ្នកត្រូវកំចាត់កំចាយទៅ លើភ្នំ ឥតមានអ្នកណានឹងប្រមូលគេឡើយ។¹⁹ គ្មានអ្វីអាចព្យាបាលអ្នកឲ្យបាត់បួសឡើយ ព្រោះរបួសអ្នកធ្ងន់ណាស់។ គ្រប់គ្នាដែលឮដំណឹងពីអ្នក គេទះដៃ អរសប្បាយដាក់អ្នកដែរ។ តើមានអ្នកណាដែលបានគេចពីអំពើកំណាច របស់អ្នកបាននោះ?

ហាបាគូក

1¹ នេះគឺជាសេចក្តីប្រកាសដែលឲ្យព្យាករីហាបាគូកបានឃើញ² «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើទូលបង្គំត្រូវស្រែកឲ្យព្រះអង្គជួយដល់ពេលណាទៅ តើព្រះអម្ចាស់បានឮទូលបង្គំទេ? ទូលបង្គំស្រែកដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយក្តីរន្ធត់ «អំពើឃោរឃៅ!» ប៉ុន្តែព្រះអង្គមិនសង្គ្រោះទូលបង្គំទេ។

³ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គឲ្យទូលបង្គំឃើញតែសេចក្តីទុច្ចរិត ហើយនិងក្តីមិនត្រឹមត្រូវយ៉ាងនេះ? ហើយនៅជុំវិញទូលបង្គំឃើញតែសេចក្តីហិនរំលោភ និងអំពើឃោរឃៅ ការឈ្លោះទាស់ទែង និងប្តឹងផ្តល់គ្នា។⁴ ច្បាប់ទៅជាខ្សោយហើយភាពយុត្តិធម៌ ក៏មិនមាននរណាធ្វើតាមដែរ។

ដ្បិតមនុស្សអាក្រក់នៅជុំវិញមនុស្សសុចរិត ហើយក្តីអយុត្តិធម៌កើតឡើង»។ ព្រះអម្ចាស់ក៏តបទៅលោកហាបាគូក

⁵ «ចូរមើលទៅប្រជាជាតិនានា ហើយនាំគ្នាពិចារណាអំពីពួកគេទៅ ហើយមានការអស្ចារ្យបានកើតឡើង! ដ្បិត យើងជឿថា អ្វីដែលកំពុងតែកើតមាននៅជំនាន់អ្នករាល់គ្នា បើសិនអ្នកគ្រាន់តែឮ នោះអ្នកនឹងមិនជឿឡើយ។⁶ មើល! យើងនឹងតាំងជនជាតិខាល់ដេឡើង ហើយជនជាតិនេះសាហាវកោងកាចបំផុត! គេនឹងលើកគ្នាដើរកាត់ផែនដីទាំងមូល ដើម្បីដណ្តើមយកទឹកដីពីជនជាតិផ្សេង ដែលមិនមែនជាបងប្អូន⁷ ពួកគេជាមនុស្សដែលគួរឲ្យភ័យខ្លាច និងភ័យញ័រ ពួកគេបង្កើតច្បាប់ និងសិទ្ធិអំណាច មកតែពីខ្លួនគេទេ។

⁸ សេះរបស់ពួកគេបោលលឿនជាខ្លាខិន ហើយសាហាវជាងឆ្កែចចកដែលរកស៊ី នៅពេលព្រលប់ទៅទៀត។

កងទ័ពសេះរបស់ពួកគេសម្រុកចូលដោយឥតឃ្លៀត ដូចសត្វត្រីបោះពួយមកចាប់រំពារ⁹ ពួកគេនាំគ្នាមកដើម្បីបំផ្លាញ ទឹកមុខរបស់ពួកគេពិតជាសាហាវណាស់ ហើយពួកគេចាប់ឈ្លើយសឹកដូចជាខ្សាច់។

¹⁰ ពួកគេសើចចំអកឡូឡើយឲ្យស្តេចនានា ហើយមើលងាយដល់មេដឹកនាំទាំងឡាយ ពួកគេនឹងមិនឃើញព្រឹត្តិការណ៍ដែលកំពុងកើតឡើងនៅឡើយ ដ្បិតពួកគេគ្រាន់តែលើកសម្លេងឡើង ផែនដីនឹងជារបស់គេ។¹¹ ពេលពួកគេមានកម្លាំងគេក៏បន្តដំណើរទៅមុខដូចជាខ្យល់ព្យុះ ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ពួកគេចាត់ទុកកម្លាំងរបស់ខ្លួនដូចជាព្រះ»។ ព្យាករីហាបាគូកទូលសួរទៅព្រះអម្ចាស់នូវសំនួរផ្សេងទៀត

¹² «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំ ជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធនៃទូលបង្គំអើយ! ព្រះអង្គគង់នៅតាំងពីដើមរៀងមក យើងខ្ញុំនឹងមិនស្លាប់ទេ ព្រះអង្គដែលជាច្បាំងនៃទូលបង្គំអើយ! ព្រះអង្គបានតាំងខ្មាំងសត្រូវឡើងដើម្បីវាយផ្តាសាយយើងខ្ញុំ ព្រះអង្គឲ្យកម្លាំងដល់គេដើម្បីវាយប្រដៅយើងខ្ញុំ។

¹³ ព្រះអង្គមានព្រះនេត្របរិសុទ្ធ ហើយព្រះអង្គទ្រាំ មើលការអាក្រក់មិនបានទេ ព្រះអង្គក៏ពុំអាចទតមើលការទុច្ចរិតមិនបានដែរ

ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គទតមើលពួកអ្នក ដែលប្រព្រឹត្តការក្បត់? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គធ្វើព្រងើយ ពេលឃើញមនុស្សអាក្រក់បំផ្លាញអ្នកដែលសុចរិតជាងពួកគេ?

¹⁴ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យមនុស្សដូចជាត្រីដែលនៅក្នុងសមុទ្រ ឬដូចសត្វល្អិតដែលគ្មានអ្នកណាគ្រប់គ្រងលើពួកគេ។

¹⁵ ប្រជាជនទាំងអស់ត្រូវខ្មាំងចាប់ដូចជាត្រីជាប់សន្ធឹង និងជាប់សំណាញ់ ខ្មាំងបង់សំណាញ់ចាប់ពួកគេ យកទៅ ទាំងមានចិត្តអរសប្បាយហើយរីករាយ

¹⁶ ហេតុនោះបានជាគេថ្វាយឆ្មារបស់សំណាញ់របស់គេ ព្រោះគេបានអាហារឆ្មារយ៉ាងបរិបូណ៌ដោយសាររបស់ទាំងនោះ។¹⁷ ដូច្នេះ

តើពួកអម្ចាស់សំណាញ់របស់ពួកគេ ហើយបន្តប្រហារជីវិតប្រជាជាតិនានាដោយគ្មានការប្រណីបែបនេះមែនទេ?»

2 ¹ខ្ញុំនឹងឈរចាំយាម ខ្ញុំនឹងទង្វឹងរង់ចាំនៅលើប៉ម ហើយខ្ញុំនឹងសម្លឹងមើលដោយយកចិត្តទុកដាក់ តើព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំដូចម្តេច ហើយខ្ញុំគួរបែរចេញពីការអួរវាទរបស់ខ្ញុំដែរ។

²ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតបមកខ្ញុំថា «ចូរកត់ត្រានិមិត្តហេតុដ៏អស្ចារ្យនេះ ត្រូវឲ្យចារទុកនៅលើបន្ទះថ្ម ដើម្បីឲ្យមនុស្សងាយស្រួលអាន» ហើយនិមិត្តហេតុដ៏អស្ចារ្យនឹងទុកដល់វេលាកំណត់ គឺនឹងមានព្រឹត្តិការណ៍កើតឡើង ស្របតាមនិមិត្តហេតុដ៏អស្ចារ្យនេះដោយមិនខុសត្រង់ណាឡើយ ប្រសិនបើបង្អង់យូរ ចូរទង្វឹងរង់ចាំចុះ។ ដ្បិតព្រឹត្តិការណ៍ពិតកើតមានឡើង ពិតប្រាកដមិនក្លែងក្លាយឡើយ។

⁴មើល! មនុស្សកោងកាចនឹងត្រូវវិនាសតែមនុស្សឲ្យសុចរិតនឹងរស់នៅដោយសារជំនឿរបស់ខ្លួន មួយទៀត ស្រាវជ្រាវបញ្ជាក់ដល់មនុស្ស ដែលអ្នកបំប៉ោងមិនដែលមានចិត្តស្តាប់ទេ គេបើកមាត់ចំហយ៉ាងធំដូចស្ថានមនុស្សស្លាប់ គេប្រៀបដូចជា មច្ឆុរាជដែលមិនចេះស្តាប់ចិត្ត ហើយគេកៀបមូលអស់ ទាំងជាតិសាសន៍ អោយមកនៅក្រោមអំណាចរបស់ខ្លួន។

⁶ប៉ុន្តែពួកគេទាំងនោះនាំគ្នានិយាយពាក្យចំអក និងប្រមាថម្នាក់ងាយពួកគេថា វេទនាដល់មនុស្សដែលប្រមូលទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ យកមកធ្វើជាទ្រព្យរបស់ខ្លួន! តើអ្នកនៅប្រព្រឹត្តដូច្នេះដល់កាលណាទៀត? ហើយអ្នកនឹងជំពាក់បំណុលគេកាន់តែធ្ងន់ទៅៗ ម្ចាស់បំណុលនឹងក្រោកឡើងហើយនឹងខាង ជាមួយរំពេច ហើយពួកគេនឹងរឹបអូសយកទ្រព្យរបស់ពួកឯង ដូចដែលឯងបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃដែរ ពីព្រោះឯងបានប្តូររឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជាតិផ្សេងៗ ក៏នឹងប្តូររឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិពីឯងយ៉ាងនោះដែរ ព្រោះឯងបានបង្ខូលឈាមមនុស្ស ហើយប្រព្រឹត្តអំពើយ៉ាងហោហែចំពោះប្រជាជនទាំងអស់ ដែលរស់នៅក្នុងទឹកដី នឹងទីក្រុងនោះផង។

⁹វេទនាដល់មនុស្សដែលបានកម្រៃដោយ ការទុច្ចរិតដើម្បីធ្វើឲ្យក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន ក្លាយទៅជាអ្នកមាន ហើយសង់ផ្ទះរបស់ខ្លួនយ៉ាងខ្ពស់ដើម្បីគេចផុតពីសេចក្តីអាក្រក់។¹⁰ ឯងគិតគូរបង្កើតសេចក្តីអាម៉ាស់ដល់ក្រុមគ្រួសារឯង ដោយឯងកម្ទេចជាតិសាសន៍ជាច្រើន ដូច្នេះឯងនឹងធ្វើឲ្យជីវិតរបស់ឯងត្រូវវិនាស¹¹ ដ្បិតថ្មកំផែងក្រុងក៏ចោទប្រកាន់ឯងដែរ ហើយលើផ្ទៃនឹងស្រែកបន្ទរយល់ស្របផងដែរ។

¹²វេទនាដល់អ្នកណាដែលបានសង់ទីក្រុង ដោយបង្ខូលឈាមនឹងប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត¹³ តើព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូលនឹងធ្វើឲ្យស្លាប់ដល់ជាតិសាសន៍រាល់ទៅ ក្នុងភ្លើង ហើយអោយកិច្ចការដែលជាតិសាសន៍ប្រើប្រែទាំងប៉ុន្មាន ទៅជាគ្មានប្រយោជន៍?¹⁴ សមុទ្រពេញដោយទឹក យ៉ាងណា នៅផែនដីក៏ពេញដោយចំណេះដឹងនិងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងនោះដែរ។

¹⁵វេទនាដល់អ្នកណាដែលបង្អួចស្រាដល់អ្នកជិតខាងខ្លួនប្រៀបបាននឹងពីសព្វឲ្យអ្នកដទៃផឹកស្រវឹង ដើម្បីបានមើលការអាក្រាតរបស់គេ។

¹⁶ឯងនឹងមិនទទួលបានកិត្តិយសទេ ផ្ទុយទៅវិញនឹងទទួលបានភាពអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំងវិញ។ ចូរផឹកស្រានេះខ្លួនឯង ហើយបើភាពអាក្រាតរបស់ឯង ដែលមិនកាត់ស្បែកឲ្យឃើញទៅ ព្រះអម្ចាស់នឹងបែរទៅដាក់ទោសឯង ដោយព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ការរុងរឿងរបស់ឯងនឹងក្លាយទៅជាភាពអាម៉ាស់វិញ។

¹⁷ឯងមុខជាត្រូវបំផ្លាញ ដោយព្រោះតែអំពើ ហោហែដែលឯងបានប្រព្រឹត្តនៅលើបាណ្ឌន ឯងបានសម្លាប់សត្វយ៉ាងព្រៃផ្សៃ ដែលនាំឲ្យពួកវាភ័យខ្លាច។ ដោយព្រោះឈាមមនុស្ស ហើយប្រព្រឹត្តអំពើព្រៃផ្សៃចំពោះប្រជាជនទាំងអស់ដែលរស់នៅលើទឹកដីនិងទីក្រុងផ្សេងៗផង។

¹⁸តើជាងឆ្នាក់រូបបដិមាករទទួលបានប្រយោជន៍អ្វី? គេប្រើរូបដែលធ្វើពីលង្ហិនដើម្បីប្រៀនប្រដៅសេចក្តីកំភូតនោះ ហេតុអ្វីបានជាជាងចម្លាក់ធ្វើជីវិតលើព្រះក្លែងក្លាយ មិនចេះនិយាយហើយជារូបដែលគេស្វែងដោយដៃខ្លួនឯងដូច្នោះ។

¹⁹វេទនាដល់អ្នកណាដែលនិយាយទៅកាន់រូបលើថា សូមក្រោកឡើង! ឬនិយាយទៅកាន់ថ្ម ដែលមិនចេះនិយាយថា សូមតើឡើង! តើថ្មទាំងនេះអាចបង្រៀនបានឬ? មើល! គេស្រាបវាដោយមាស និងប្រាក់ តែសុទ្ធសឹងតែជារូបដែលគ្មានវិញ្ញាណ។

²⁰ឯព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងព្រះវិហារដ៏រីករាយរបស់ព្រះអង្គ ចូរឲ្យផែនដីទាំងមូលស្ងៀមស្ងាត់នៅចំពោះព្រះក្តីក្រៃរបស់ព្រះអង្គ។

3¹ នេះជាពាក្យអធិស្ឋានរបស់ព្យាករិហាបាតក្នុងព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំបានឮសេចក្តីដែលព្រះអង្គមានបន្ទូល ហើយទូលបង្គំស្ងប់ស្ងែងស្នាព្រះហស្តដែលព្រះអង្គបានធ្វើ សូមសម្តែងឲ្យមនុស្សលោកបានស្គាល់ ស្នាព្រះហស្តទាំងនេះ ហើយក្នុងគ្រាដែលព្រះអង្គក្រោធ សូមនឹកចាំដល់ព្រះហឫទ័យអាណិតមេត្តារបស់ព្រះម្ចាស់ផង។

3² ព្រះជាម្ចាស់យាងមកពីស្រុកថេម៉ាន ហើយព្រះដ៏បរិសុទ្ធយាងមកពីភ្នំប៉ារ៉ាន។ សម្រាក។ សិរីល្អរបស់ព្រះអង្គចែងចាំង ពាសពេញផ្ទៃមេឃហើយនិងផែនដីទាំងមូល គឺពេញដោយការ សរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។

4³ សិរីរុងរឿងព្រះអង្គប្រកបទៅដោយពន្លឺដ៏ត្រចះត្រចង់ពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គដែលបង្កប់ទុកនូវព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ។

5⁴ ព្រះអង្គចាត់ជំងឺអាសន្នរោគឲ្យចេញពីចំពោះព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គយាងទៅទីណា កន្លែងនោះដ៏រាតត្បាតនឹងចេញពីព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ។

6⁵ ព្រះអង្គឈរហើយរាស់ទំហំនៃផែនដី ព្រះអង្គទតធ្វើឲ្យប្រជាជាតិគំនាត្នាក់យញ្ញាប់ញ័រ។ ភ្នំទាំងនោះត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅ ហើយភ្នំតូចដែលនៅជាដរាបចុះ។

7⁶ ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គនឹងមិនសាបសូន្យឡើយ។

8⁷ ទូលបង្គំបានឃើញដំរីរបស់ជនជាតិសានរលាយសូន្យ ចំណែកជម្រករបស់ជនជាតិម៉ាខានក៏ញ័រកក្រើក។

9⁸ តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យខ្លាចនឹងទន្លេទាំងនោះឬ? តើព្រះអង្គក្រោធនឹងទន្លេឬក៏ក្រោធទៅលើសមុទ្រ នៅគ្រាដែលព្រះអង្គជិះសេះនិងរទេះចម្បាំង វាយយកជ័យជម្នះមែនទេ?

10⁹ ព្រះអង្គបានទាញធ្នូចេញ ដោយមិនមានស្រោម ហើយព្រះអង្គបានគ្រប់ព្រួញនៅលើផ្ទៃរបស់ព្រះអង្គ! សម្រាក។ ព្រះអង្គបានញែកផែនដីជាពីរដោយទន្លេ។

11¹⁰ ពួកវាបានឃើញព្រះអង្គ ក៏នាំគ្នាភ័យញាប់ញ័រដោយលឿនបំផុត។ ទីជម្រៅនៃទឹកក៏ពុះកញ្ឆ្រាស់យ៉ាងខ្លាំង។ ហើយក៏ធ្វើឲ្យមានរលកធំៗ។

12¹¹ ព្រះអាទិត្យ និងព្រះច័ន្ទក៏លប់នៅទីដ៏ខ្ពស់ ដើម្បីជាបំភ្លឺដល់គ្រប់ព្រួញរបស់ព្រះអង្គដែលហោះទៅ និងចាងពន្លឺដូចជាផ្នែកនេសាទមកលើលំពែងរបស់ព្រះអង្គផង។¹² ព្រះអង្គបានយាងកាត់ផែនដីដោយកំហឹង។

13¹² ព្រះអង្គជាន់កម្ទេចប្រជាជាតិនានាដោយសេចក្តីក្រោធ។

14¹³ ព្រះអង្គបានយាងចេញមកដើម្បីសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និងសង្គ្រោះអ្នកដែលព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំង។

15¹⁴ ព្រះអង្គវាយប្រហារមេគ្រួសាររបស់មនុស្សអាក្រក់ ក៏បំផ្លាញពួកគេឲ្យរីនាសសូន្យទាំងអស់។ សម្រាក

16¹⁵ ព្រះអង្គបានចាក់ទម្ងន់ក្បាលមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ ដោយគ្រប់ព្រួញរបស់ពួកគេ ព្រួញទាំងនោះដូចខ្យល់ព្យុះដើម្បីកម្ចាត់កម្លាយយើង ទាំងស្រែកហោសប្បាយ ហើយពួកគេធ្លាក់ប្រហារជនក្រីក្រ។¹⁵ ព្រះអង្គបានធ្វើដំណើរលើសមុទ្រដោយសេះរបស់ព្រះអង្គ ដែលទឹកកំពុងបោកបក់យ៉ាងខ្លាំង។

17¹⁶ ខ្ញុំបានឮហើយខ្ញុំក៏ភ័យញ័រនូវ ហើយបបូរមាត់ខ្ញុំក៏ញ័រដោយពូសម្លេងនោះ។ ហើយឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំកាន់តែពុកទៅៗ ខ្ញុំក៏ទន់ជើងនៅស្ងៀមឥតកម្រើក ព្រោះទន្លឹងចាំថ្ងៃវេទនានោះដែលមកដល់ ពួកអ្នកដែលបានឈ្លានពានលើយើង។

18¹⁷ ទោះបីដើមឧទ្ធចម្ការមិនមែនផ្កា ទំពាំងបាយជូរមិនមែនផ្លែ ហើយដើមអូលីវលែងមានប្រេង ស្រែចម្ការឥតមានបង្កើតផលជាអាហារ ហើយនិងពួកចៀមក៏បានកាត់ចេញពីក្រោល ហើយក៏លែងមានគោនៅក្នុងក្រោលទៀតដែរនោះ ការទាំងនេះគឺជាអ្វីដែលយើងនឹងធ្វើ។

19¹⁸ ចំណែកខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងអរិករាយជាមួយព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំនឹងមានអំណរដ៏លើសលប់ ដោយព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។

20¹⁹ ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះនៃកម្លាំងរបស់ខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យជើងរបស់ខ្ញុំរត់លឿន ដូចឈ្នួល។ ព្រះអង្គប្រទានឲ្យខ្ញុំដើរនៅលើទីខ្ពស់។ ទំនុករបស់គ្រូចម្រៀង ប្រគំដោយតន្ត្រីដែលមានខ្សែរ។

សេដានា

1

1¹ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់លោកសេដានាដែលជាកូនប្រុសរបស់គូស៊ីជាចៅរបស់លោកកេដាលាជាកូនរបស់លោកអាម៉ាវា និងជាកូនរបស់លោកហេសេតា ក្នុងសម័យកាលរបស់លោកយ៉ូសៀសជាកូនប្រុសរបស់អម្ចាស់សេចនៃស្រុកយូដា។² «យើងនឹងបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ ចេញពីផ្ទៃនៃផែនដី នេះជាសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់។³ យើងនឹងបំផ្លាញមនុស្សសត្វ យើងនឹងបំផ្លាញសត្វស្លាបលើមេឃ ត្រីនៅក្នុងសមុទ្រ យើងនឹងកំទេចមនុស្សអាក្រក់។ ដ្បិត យើងនឹងដកមនុស្សពីផែនដី នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

4⁴ យើងនឹងប្រហារទឹកដីយូដាដោយដៃយើង និងប្រជាជនទាំងអស់នៃក្រុងយេរូសាឡឹម។ យើងនឹងបំផ្លាញសំណល់នៃព្រះបាលចេញពីទីកន្លែងនេះ និងមនុស្សដែលថ្វាយបង្គំបូជាច្បាស់។ ហើយអស់អ្នកដែលនៅលើផ្ទះថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ និងមនុស្សដែលថ្វាយបង្គំ ព្រមទាំងស្បថទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុន្តែក៏បានស្បថចំពោះស្តេចរបស់ពួកគេ។⁵ យើងនឹងបំផ្លាញអស់អ្នកដែលងាកចេញឆ្ងាយពីការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ និងអស់អ្នកដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ តែមិនបានធ្វើតាមការណែនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

6⁶ ចូរស្ងៀមនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់! នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់យាងមក ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំថ្វាយយញ្ញបូជា ហើយបានញែកភ្ញៀវរបស់ព្រះអង្គដោយឡែក។

7⁷ «នៅថ្ងៃថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងដាក់ទោសមេដឹកនាំនិងកូនៗរបស់ស្តេច និងគ្រប់គ្នាដែលពាក់សំលៀកបំពាក់ជនជាតិដទៃ។

8⁸ នៅថ្ងៃនោះយើងនឹងដាក់ទោសអស់អ្នកដែលលោតរំលងទ្វារ និងអស់អ្នកដែលបំពេញផ្ទះចៅហ្វាយរបស់ពួកគេដោយអំពើហឹង្សានឹងការបោកប្រាស។

9⁹ នេះគឺសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃនោះនឹងមកដល់ អ្នកដែលមានសេចក្តីទុក្ខព្រួយនឹងចេញមកពីមាត់ទ្វារត្រី និងទ្រហោយចេញមកពីស្រុកទីពីរ និងសម្លេងទោកសោកចេញពីភ្នំ។¹⁰ សម្រែកទ្រហោយរបស់ប្រជាជនដែលរស់នៅស្រុកម៉ាកថេស ដែលជាអ្នកជំនួញទាំងអស់នឹងបំផ្លាញ អ្នកដែលទារប្រាក់នឹងត្រូវកាត់ចេញ។

11¹¹ នៅគ្រានោះ យើងនឹងកាន់ចន្ទ រុករកអស់អ្នកដែលយើងត្រូវដាក់ទោស នៅក្រុងយេរូសាឡឹម អ្នកទាំងនោះសម្លេង ហើយគិតថា ព្រះអម្ចាស់ មិនអាចធ្វើអាក្រក់ ឬល្អបានទេ។¹² ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេនឹងត្រូវគេប្លន់ ហើយផ្ទះរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបំផ្លិចបំផ្លាញ! ពួកគេនឹងសង់ផ្ទះប៉ុន្តែមិនអាចនៅបាន ហើយគេនឹងធ្វើចម្ការទំពាំងបាយជូរ តែមិនបានដឹកស្រាចេញពីផលទំពាំងបាយជូរបានដែរ។

13¹³ នៅថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ និងមកដល់ក្នុងពេលឆាប់ៗ! សម្លេងនៃថ្ងៃព្រះអម្ចាស់នឹងមានអ្នកចម្បាំងស្រែកយំយ៉ាងខ្លោចផ្សា!¹⁴ ថ្ងៃនោះ ជាថ្ងៃនៃកំហឹង ជាថ្ងៃនៃទុក្ខព្រួយ និងវេទនា ថ្ងៃនៃយំទុក្ខសង្សារនិងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ថ្ងៃនៃយប់ខ្មៅងងឹត ជាថ្ងៃដែលមានពពកក្រាស់ខ្មៅ។

14¹⁴ ជាថ្ងៃនៃសម្លេងត្រែ និងសម្រែកសឹកសង្គ្រាមច្បាំងនឹងក្រុងដែលមានកំផែងការពារទីក្រុង និងប៉មខ្ពស់ៗ។

¹⁷ យើងនឹងនាំយកសេចក្តីទុក្ខព្រួយមកដាក់លើមនុស្សជាតិ ដូច្នេះពួកគេនឹងដើរដូចមនុស្សខ្វាក់ចាប់តាំងពីពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់។ ឈាមរបស់ពួកគេនឹងត្រូវចាក់បង្ហូរដូចជាឆ្នួលដីហើយផ្នែកខាងក្នុងដូចជាលាមក។¹⁸ ទាំងប្រាក់ ឬមាសមិនអាចជួយពួកគេរួចពីកំហឹងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទេ។ ដោយភ្លើងប្រចណ្ឌរបស់ព្រះអម្ចាស់ ផែនដីទាំងមូលនឹងត្រូវឆេះ ទ្រង់នឹងបញ្ចប់សេចក្តីអាក្រក់របស់ប្រជាជនដែលរស់នៅលើផែនដី»។

2 ¹ចូរប្រមូលផ្តុំគ្នា និងប្រជុំប្រជាជាតិដែលមិនមានភាពអៀនខ្មាស²មុនពេលដែលថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សគ្រប់គ្នា
នឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយដូចជាអង្គាមហោះតាមខ្យល់ មុនពេលព្រះអម្ចាស់ព្រះពិរោធមកលើអ្នករាល់គ្នា។³ស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាប់ខ្លួន
ចំពោះអ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់! ស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត។ ស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាប់ខ្លួននោះ
អ្នកនឹងទទួលបានការការពារនៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់យាងមកដល់។

⁴តំបន់ហ្គាហ្សានីងត្រូវបោះបង់ចោល និងក្រុងអាស្តាទូននឹងត្រូវបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ពួកគេនឹងទៅក្រៅអាសដូងនៅពេលល្ងាច ហើយក្រុងអេក្រូននឹងត្រូវដកចេញ!
ប្រជាជនកេរស៍នៅឆ្នេរខ្សាច់នឹងត្រូវវេទនា!⁵ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលប្រឆាំងនឹងអ្នកកាណាននៃទឹកដីក្តីលីស្ទីន។
យើងនៅតែកំទេចប្រជាជាតិរបស់អ្នកមិនឲ្យនៅសល់ទៀតទេ។

⁶ដូច្នេះតាមឆ្នេរសមុទ្រនឹងក្លាយទៅជាវាលស្មៅ សម្រាប់អ្នកគង្វាល និងសម្រាប់សត្វចៀម។⁷តាមតំបន់ច្រាំងសមុទ្រនឹងក្លាយជាសំណល់ផ្ទះនៃទឹកដីយូដា
ជាអ្នកគង្វាលឃ្លាលឃ្លងសត្វរបស់ពួកគេនៅទីនោះ។ ប្រជាជនរបស់ពួកគេនឹងសម្រាកក្នុងផ្ទះរបស់អាសកាទូននៅពេលល្ងាច
ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេនឹងមើលថែទាំ ហើយស្តារពួកគេឡើងវិញ។

⁸យើងបានឮពាក្យចម្លែកមើលងាយដល់ម្ចាស់ និងការភ្លឺរិះរិះដៀលនៃពួកអាំម៉ូន នៅពេលដែលពួកគេចម្លែកមកប្រជាជនរបស់យើង
និងការរំលោភបំពានព្រំដែនរបស់ពួកគេ។⁹ហេតុនេះហើយ ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ យើងនឹងប្រកាសក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃអ៊ីស្រាអែល
ហើយម្ចាស់នឹងក្លាយដូចជាសូដុម ហើយនិងប្រជាជនអាំម៉ូនក៏ដូចជាក្រុងកូម៉ូរ៉ា ទៅជាទីកន្លែងនៃដើមកន្ទេចអាស និងរណ្តៅអំបិល ជាវាលខ្សាច់ជារៀងរហូត។
ប៉ុន្តែប្រជាជនដែលនៅសល់ពួកគេនឹងយកជ័យភ័ណ្ឌ ហើយទុកជាការរំលឹកនៃប្រជាជាតិរបស់យើង នឹងកាន់កាប់លើពួកគេ។

¹⁰ហេតុការណ៍នេះនឹងកើតឡើងលើទឹកដីម្ចាស់ និងអាំម៉ូនដោយព្រោះតែការក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេ ចាប់តាំងពីពួកគេចម្លែកឡើយ
និងសើចចំអកប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។¹¹ពួកគេនឹងភ័យខ្លាចចំពោះព្រះអម្ចាស់ នឹងធ្វើឲ្យព្រះទាំងអស់លើផែនដីសាបសូន្យ។
គ្រប់គ្នានឹងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ គ្រប់គ្នាដែលមកពីតាមឆ្នេរ និងគ្រប់ទីកន្លែង។

¹²អ្នកដែលជាជនជាតិអេស្បូពីនឹងទំលាក់ដោយដាវរបស់យើង¹³ហើយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងវាយប្រហារ ហើយបំផ្លាញលើស្រុកអាស៊ីរី
ដូច្នេះក្រុងនីនីវនឹងត្រូវបោះបង់ចោលហើយបំផ្លិចបំផ្លាញឲ្យរីងស្ងួតដូចខ្សាច់។¹⁴ហ្វូងសត្វនឹងសម្រាកនៅទីនោះទាំងសត្វគ្រប់ប្រភេទ ទាំងស្មៅញ
និងខ្វែកនឹងទំលើក្បាសសរ។ សង្គមបានច្រៀងឡើងតាមបង្អួចហើយគ្រប់ទាំងទ្វារផ្ទះបាក់បែក ដើមតាត្រៅដែលឆ្លាក់ហើយឆ្អឹងនឹងត្រូវជ្រុះអស់។

¹⁵នេះជាទីក្រុងដែលរស់នៅដោយសប្បាយដោយគ្មានភាពភ័យខ្លាច នេះជាពាក្យដែលនិយាយពីក្នុងចិត្ត «មានតែយើងហើយគ្មានអ្វីស្មើនឹងយើងទេ»។
ទីក្រុងនោះក្លាយជាទីកន្លែងរន្ធត់ ជាកន្លែងជម្រកសត្វព្រៃសម្រាក។ គ្រប់មនុស្សទាំងអស់នឹងឆ្លងកាត់ទីនេះ សត្វទាំងនោះនឹងហូចចំអក ហើយអង្រែន់ដែរ។

3¹ វេទនាដល់អ្នកដែលប៉ះពាល់ក្នុងទីក្រុង! អំពើហិង្សាក្នុងទីក្រុងមានកាន់តែស្លាកត្រាក់។² ពួកគេនេះមិនបានស្តាប់សម្លេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬការទទួលយកការកែតម្រូវពីព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេមិនបានទុកចិត្តព្រះអម្ចាស់ ហើយមិនអាចចូលជិតព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។

³ ក្រុមមេដឹកនាំកណ្តាលក្រុង នាំគ្នាគ្រហឹមដូចសត្វសិង្ហ។ ពួកគេចោលក្រុមដូចជាសត្វចង្កូរដែលចេញនៅពេលល្ងាចស៊ីរហូតដល់ព្រឹកឡើង។⁴ ពួកព្យាករិគេព្រហើន ហើយជាមនុស្សក្បត់។ ពួកគេប្រាប់នាំគ្នាប្រមាថអ្វីៗដែលបរិសុទ្ធ ហើយប្រព្រឹត្តក្បត់នឹងច្បាប់។

⁵ ព្រះអម្ចាស់គឺនៅកណ្តាលហើយព្រះអង្គសុចរិត។ ព្រះអង្គមិនបានធ្វើអ្វីខុសឡើយ។ នៅរាល់ពេលព្រឹកទ្រង់បង្ហាញសេចក្តីយុត្តិធម៌! គ្មានអ្វីដែលអាចលាក់កំបាំងក្នុងពន្លឺ តែមនុស្សទុច្ចរិតមិនចេះខ្មាស់ឡើយ។

⁶ យើងបានកំទេចជនជាតិនេះ បន្ទាយរបស់ពួកគេត្រូវបានបាក់បែក។ ហើយយើងធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់ពួកគេខូចខាត ដូច្នេះគ្មាននរណាម្នាក់អាចដើរកាត់ទីនោះឡើយ។ ទីក្រុងរបស់ពួកគេត្រូវបានខ្ទេចខ្ទី ដូច្នេះគ្មានមនុស្សណាម្នាក់អាស្រ័យបានឡើយ។

⁷ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ប្រាកដណាស់អ្នកនឹងភ័យខ្លាចយើង។ ការទទួលយកការកែតម្រូវមិនត្រូវកាត់ចេញពីផ្ទះរបស់អ្នក ដោយយើងជាអ្នករៀបចំគំរោងការណ៍ទាំងអស់»។ ប៉ុន្តែពួកគេចាប់ផ្តើមប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយរៀងរាល់ព្រឹក។

⁸ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះអម្ចាស់មានសេចក្តីប្រកាសថា ចូររង់ចាំរហូតដល់ថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់លើកអ្នកដែលជាជនរងគ្រោះឡើង។ ការសម្រេចចិត្តរបស់យើងនឹងប្រមូលផ្តុំជនជាតិក្នុងនគរនេះ ហើយជាសេចក្តីក្រោធរបស់យើងទៅលើពួកគេ ជាសេចក្តីក្រោធដ៏សាហាវ ដូច្នេះគ្រប់ទាំងផែនដីនឹងត្រូវលេបត្របាក់ដោយភ្លើងនៃកំហឹងរបស់យើង។

⁹ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះយើងនឹងឲ្យប្រជាជនមានបុរេបាតស្អាត យើងនឹងហៅពួកគេក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកបម្រើ យើងឈរដោយប្រកៀកស្មាគ្នាទៅវិញទៅមក។¹⁰ អ្នកដែលថ្វាយបង្គំយើងនឹងត្រូវទៅឆ្ងាយនៅនាយទន្លេទឹកដ៏អេត្យូពី និងនាំយកដង្វាយមកកាន់យើង។

¹¹ នៅថ្ងៃនោះអ្នកនឹងលែងខ្មាស់ព្រោះអំពើរបស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តទាស់ប្រឆាំងនឹងយើងចាប់តាំងពីនោះមកយើងនឹងដកចេញពីក្នុងចំណោមអ្នកដែលក្រអឺតក្រទម ដូច្នេះអ្នកក៏លែងវាយឬកខ្វល់នៅលើភ្នំដ៏បរិសុទ្ធរបស់យើងទៀតដែរ។

¹² ប៉ុន្តែយើងនឹងចាកចេញទៅយឺតៗ ចេញពីប្រជាជនក្រីក្រហើយអ្នកនឹងបដិសេដនៅក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ។

¹³ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសេសសល់នឹងប្រព្រឹត្តអំពើអយុត្តិធម៌ ឬការនិយាយកុហក ហើយពោលពាក្យបោកបញ្ឆោតនៅក្នុងមាត់ដៃ ដូច្នេះពួកគេនឹងដេកចុះដូចសត្វ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ធ្វើឲ្យពួកគេភ័យខ្លាចឡើយ។

¹⁴ ក្រុងស៊ីយ៉ូនបន្តសម្លេងឡើង! អ៊ីស្រាអែលច្បាំងស្រែកឡើង។ ចូរមានអំណរ ចូរអរសប្បាយដោយអស់ពីដួងចិត្តរបស់អ្នក កូនចៅនៃក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ។

¹⁵ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានដកការផ្ដន្ទាទោសហើយ ទ្រង់បង្វែរខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកចេញ! ព្រះអម្ចាស់គឺជាស្តេចនៃអ្រាហាំម៉ាអែលទាំងអស់។

អ្នកនឹងមិនភ័យខ្លាចការអាក្រក់ទៀតឡើយ!¹⁶ នៅថ្ងៃនោះប្រជាជនទាំងអស់នឹងនិយាយទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមថា «កុំឲ្យភ័យខ្លាចនឹងក្រុងស៊ីយ៉ូន។ កុំអនុញ្ញាតឲ្យដៃរបស់អ្នកធ្លាក់ចុះឡើយ។

¹⁷ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្លាំងពូកែជាព្រះដែលជួយសង្គ្រោះអ្នក។ ព្រះអង្គទ្រង់អបអរសាទរចំពោះអ្នកដោយអំណរ ហើយទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្រលាញ់ចំពោះអ្នកដោយស្នៀមស្នាស់។

ព្រះជាម្ចាស់មានអរសប្បាយចំពោះអ្នកហើយទ្រង់នឹងស្រែកដោយអំណរ¹⁸ នៅថ្ងៃនៃបុណ្យតែងតាំង។ យើងនឹងរំដោះអ្នកចេញពីគ្រោះមហន្តរាយ អ្នកនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ទៀតឡើយ។

¹⁹ មើល! យើងនឹងដោះស្រាយចំពោះអស់អ្នកដែលសង្កត់សង្កិនអ្នក។ នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងជួយសង្គ្រោះចៀម ហើយប្រមូលចៀមដែលរង្វេង។ យើងនឹងធ្វើឲ្យពួកគេទៅជាសរសើរ ហើយនឹងបំផ្លាស់ភាពអាម៉ាស់របស់គេទៅជាមានកិត្តិយសនៅលើផែនដីទាំងមូល។²⁰ នៅថ្ងៃនោះយើងនឹងដឹកនាំអ្នក នៅថ្ងៃនោះយើងនឹងប្រមូលអ្នករាល់គ្នា។ យើងនឹងឲ្យគ្រប់ជនជាតិទាំងអស់នៃផែនដីគោរពសរសើរអ្នករាល់គ្នា នៅពេលដែលអ្នកឃើញការស្តារឡើងវិញរបស់យើង» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

ហាកាយ

1¹ នៅឆ្នាំទីពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយូស នៅខែទីប្រាំមួយ នៃថ្ងៃទីមួយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈ ព្យាករិហាកាយ មកកាន់លោកសូរ៉ូបាបិល ជាតួនលោកសាលធាល ជាមន្ត្រីនៃជនជាតិយូដា និងដល់សម្តេចសង្ឃ័យេស្ទរ ជាតួនរបស់លោកយ៉ូសាដាក់ថា ពោលថា² «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ប្រជាជនទាំងនេះពោលថា វាមិនទាន់ដល់ពេលដែលត្រូវសង់ព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់ឡើងវិញទេ។

³ ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលមកពួកគេតាមរយៈព្យាករិហាកាយថា⁴ «ពេលដំណាក់របស់យើងបាក់បែកនៅឡើយ តើជាវេលាដែលឲ្យអ្នករាល់គ្នាគួររស់នៅក្នុងផ្ទះដែលរៀបចំដោយឈើដ៏មានតម្លៃដូច្នេះឬ?»⁵ តែឲ្យនេះព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ចូរអ្នករាល់គ្នាគិតផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនចុះ។

⁶ អ្នករាល់គ្នាសាបព្រោះ ច្រើន ប៉ុន្តែច្រើនបានផលតិច អ្នករាល់គ្នាបរិភោគ តែមិនចេះឆ្អែត អ្នករាល់គ្នាផឹកស្រា តែមិនចេះស្អប់ស្អល់ អ្នករាល់គ្នាស្លៀកពាក់ តែមិនកក់ក្តៅ អ្នកធ្វើការទទួលប្រាក់ឈ្នួល តែដូចជាទុកក្នុងថង់ផ្ទះ!

⁷ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា «ចូរអ្នករាល់គ្នាគិតផ្លូវប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនចុះ»⁸ ចូរនាំគ្នាឡើងទៅលើភ្នំ ហើយយកឈើមកសង់ជាដំណាក់របស់យើង ដូច្នេះយើងពេញចិត្តដំណាក់នេះ ហើយយើងនឹងបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់យើង

នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁹ អ្នករាល់គ្នាប្រថ្នាចង់បានផលច្រើន តែអ្នករាល់គ្នាទទួលបានតិច អ្នករាល់គ្នាយកផលទាំងនោះដាក់ចូលទៅក្នុងផ្ទះ តែយើងបានផ្តុំបំបាក់អស់ទៅ! តើហេតុអ្វី? ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា «គឺមកពីដំណាក់របស់យើងបាក់បែកនៅឡើយ

ខណៈពេលដែលអ្នករាល់គ្នាខ្វះខាតពីរឿងផ្ទះសំបែងរបស់ខ្លួន។

¹⁰ ហេតុដូច្នេះបានជាមេឃទប់មិនឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ ហើយដីក៏មិនបង្កើតផលផ្លែឲ្យអ្នករាល់គ្នាដែរ¹¹ យើងនឹងធ្វើឲ្យកើតរាំងស្ងួត គ្មានភ្លៀងធ្លាក់មកលើផែនដី ហើយលើភ្នំ តាមរាល់ស្រែ លើចំការទំពាំងបាយជូ ចំការអូលីវ លើផលដំណាំនៅផែនដីនេះ លើមនុស្ស លើសត្វ និងកិច្ចការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ នោះនឹងមិនបង្កើតផលផ្លែឡើយ!»

¹² ព្យាករិហាកាយបាននាំយកព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់លោក ទៅជម្រាបលោកសូរ៉ូបាបិល ជាតួនរបស់លោកសាលធាល និងលោកមហាបូជាចារ្យយេស្ទរ ជាតួនរបស់លោក យ៉ូសាដាក់ ព្រមទាំងប្រជាជនទាំងប៉ុន្មានដែលនៅសល់

ចូរឲ្យពួកគេស្តាប់បង្គាប់សេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេ តាមរយៈព្យាករណ៍កាយ ដោយកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់¹³ពេលនោះលោកហាកាយ បាននាំយកព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ដែលមានប្រសាសន៍ ទៅកាន់ប្រជាជន តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ «យើងស្ថិតនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់!»

¹⁴ខណៈនោះព្រះអម្ចាស់បានដាស់តឿនស្មារតី លោកស្ទ័រ៉ូបាបិល ជាកូនរបស់លោកសាលធាល និងជាមន្ត្រីរបស់អាណាខេត្តយូដា ព្រមទាំងលោកមហាបូជាចារ្យយេស្ទរ ជាកូនរបស់លោកយ៉ូសាដាក ហើយព្រះអម្ចាស់ក៏បានដាស់តឿនស្មារតីប្រជាជនដែលនៅសេសសល់ ពួកគេនាំគ្នាមក ហើយចាប់ផ្តើមសង់ព្រះដំណាក់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ¹⁵នៅថ្ងៃទីម្ភៃបួនក្នុងខែទីប្រាំមួយ ក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយូស។

2 ¹ក្នុងខែទីប្រាំពីរ នៅថ្ងៃទីម្ភៃមួយ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្យាករណ៍ហាយថា² «ចូរទៅប្រាប់សួរ្យបាបិល កូនសាលធាល ជាមន្ត្រីនៃជនជាតិយ៉ូដា និងមហាបូជាចារ្យយេស៊ូ ជាកូនរបស់លោកយ៉ូសាដាក់ ព្រមទាំងប្រជាជនដែលនៅសេសសល់។ ដោយពោលថា

³នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើនរណាធ្លាប់បានឃើញព្រះដំណាក់ដ៏រុងរឿងកាលពីជំនាន់មុន ហើយឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាឃើញព្រះដំណាក់ថ្មីមានសភាពដូចម្តេចដែរ អ្នករាល់គ្នាឃើញដំណាក់ថ្មីនេះ មិនល្អទាល់តែសោះ⁴សួរ្យបាបិលអើយ ចូរមានកម្លាំងចុះ! នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ មហាបូជាចារ្យយេស៊ូ ជាកូនរបស់លោកយ៉ូសាដាក់អើយ ចូរមានកម្លាំងចុះ ប្រជាជនដែលនៅក្នុងទឹកដីអ៊ីយ៉ូដាមានកម្លាំងចុះ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ចូរនាំគ្នាធ្វើការទៅ ដ្បិតយើងនឹងនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល⁵ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងស្ថិតនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ដូចដែលយើងបានសន្យា នៅគ្រាដែលអ្នករាល់គ្នាចាកចេញពីអេស៊ីប។ សូមកុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ!

⁶ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា នៅបន្តិចទៀត យើងនឹងធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ព្រមទាំងសមុទ្រ និងដីគោក កកើក⁷យើងនឹងធ្វើឲ្យប្រជាជាតិកកើក ហើយគ្រប់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានតម្លៃ និងហូរចូលមកក្នុងដំណាក់របស់យើង ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យដំណាក់នេះពេញដោយសិរីរុងរឿង នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁸ប្រាក់ និងមាសដាក់មូលដ្ឋានរបស់យើង! នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល⁹សិរីរុងរឿងនៅក្នុងដំណាក់នេះនឹងផ្ទុំឡើង ជាងសិរីរុងរឿងរបស់ដំណាក់កាលពីជំនាន់មុនផងដែរ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុខសាន្តនៅទីនេះផង! នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល»

¹⁰នៅថ្ងៃទីម្ភៃបួន ក្នុងខែទីប្រាំបួន នៅក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយូស

ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកតាមរយៈព្យាករណ៍ហាយថា¹¹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូលមានបន្ទូលថា ចូរសួរទៅពួកបូជាចារ្យអំពីព្រឹត្តិស្វិន័យថា¹²បើមានបុរសម្នាក់យកសាច់មកដាក់ក្នុងថ្នកអាវដែលគេបានញែកជាសក្ការៈ ហើយបើអារបស់អ្នកនោះប៉ះនំប៉ង បន្លែ ស្រា ប្រេង ឬអាហារផ្សេងទៀត តើរបស់ទាំងនោះអាចចាត់ទុកជាបរិសុទ្ធដែរទេ? ពួកបូជាចារ្យឆ្លើយថា «ទេ»

¹³បន្ទាប់មក លោកហាយថាបានមានប្រសាសន៍ទៀតថា«ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់មិនស្អាតដោយព្រោះទៅប៉ះសាកសព ហើយក៏ទៅប៉ះរបស់ផ្សេងទៀត តើរបស់ទាំងនោះត្រូវទៅជាមិនស្អាតដែរឬ?» ពួកបូជាចារ្យបានឆ្លើយថា «ត្រូវហើយ របស់ទាំងនោះនឹងមិនស្អាតប្រាកដណាស់»¹⁴ដូច្នេះលោកហាយថាបានមានប្រសាសន៍ថា «ប្រជាជននេះក៏ដូច្នោះដែរ

ហើយយើងចាត់ទុកប្រជាជាតិនេះមិនស្អាត ហើយរបស់អ្វីៗដែលគេធ្វើដោយដៃរបស់ពួកគេ

ហើយពួកគេយកមកថ្វាយយើងនៅទីនេះក៏ចាត់ទុកជាបរិសុទ្ធដែរ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁵ដូច្នេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាគិតពិចារណាដែលកើតមានចាប់ពីពេលនេះតទៅខាងមុខ មុនពេលដែលពួកអ្នករាល់គ្នាយកថ្នកដាក់ត្រួតលើគ្នា ដើម្បីសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់¹⁶តើអ្នកគិតដូចម្តេចដែរ? នៅពេលដែលអ្នកទៅជង្រុកដើម្បីនឹងកើបស្រូវម្តែចាំង ប៉ុន្តែវាមានតែដប់ចាំងទេ ហើយពេលដែលអ្នករាល់គ្នាទៅកន្លែងបញ្ជាន់ស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីដួសយកស្រាហាសិបផង

ប៉ុន្តែវាមានម្ភៃផងប៉ុណ្ណោះ¹⁷យើងបានធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នារងទុក្ខវេទនា ដោយធ្វើឲ្យដំណាំរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងខូចខាត ស្រូវអ្នករាល់គ្នានឹងស្តុក ហើយក៏មានព្រិលធ្លាក់មកបំផ្លាញអស់ តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នករាល់គ្នាមិនវិលមករកយើងវិញដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁸ដូច្នេះ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាគិតពិចារណាពីពេលនេះតទៅមុខ ចាប់តាំងពីថ្ងៃទីម្ភៃបួន ក្នុងខែទីប្រាំបួន ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលគេចាក់គ្រឹះសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ចូរអ្នករាល់គ្នាគិតពិចារណាមើលចុះ!¹⁹តើនៅក្នុងជង្រុកមានគ្រាប់ពូជទៀតទេ? សូម្បីតែ ចំណុចទំពាំងបាយជូរ ដើមឧទ្យុរ ដើមទទឹម និងដើមអូលីវក៏មិនមានផ្តល់ផលទៀតដែរ! ប៉ុន្តែ ចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅយើងនឹងប្រទានពរដល់អ្នក!»

²⁰បន្ទាប់មកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលមកលោកហាយថាជាលើកទីពីរ នៅថ្ងៃទីម្ភៃបួន ដដែលនោះថា²¹«ចូរប្រាប់សួរ្យបាបិល ដែលជាមន្ត្រីរបស់នៃយេស៊ូ យើងនឹងធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃ និងផែនដីកកើកឡើង។²²ដ្បិត យើងនឹងទម្លាក់បល្ល័ង្កស្តេចរបស់នគរទាំងឡាយ ហើយបំផ្លាញកម្លាំងរបស់ប្រជាជាតិផ្សេងៗផងដែរ! យើងនឹងផ្តល់វល្លិ៍ចម្បាំង ព្រមទាំងអស់ អ្នកដែលបរទះ យើងនឹងផ្តល់សេចក្តី ព្រមទាំងអ្នកជិះឲ្យធ្លាក់ចុះ ហើយបងប្អូននឹងកាប់សម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។

²³នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា សួរ្យបាបិល ជាកូនរបស់សាលធាល ជាអ្នកបម្រើរបស់យើងអើយ យើងនឹងតែងតាំងអ្នក នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងតែងតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាអ្នកត្រួតត្រារបស់យើង ព្រោះយើងបានជ្រើសរើសអ្នកហើយ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល!»

សាការី

1 ¹នៅខែទីប្រាំបី នៃឆ្នាំទីពីរក្នុងរជ្ជកាលព្រះចៅដាវីយូស ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្យាករណ៍ សាការី ត្រូវជាកូនលោកបេនតា និងជាចៅរបស់លោកអ៊ីដាថា² «ព្រះអម្ចាស់ក្រោធនឹងដូនតារបស់អ្នកខ្លាំងណាស់!³ចូរនិយាយប្រាប់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភព ទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះថា៖ ចូរត្រលប់មករកយើងវិញ! ហើយយើងនឹងត្រលប់ទៅរកអ្នកវិញដែរ នេះគឺជាសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁴កុំធ្វើដូចដូនតារបស់អ្នកឡើយ ជាពួកព្យាករណ៍ដែលបានស្រែកថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា ចូលបែរចេញពីផ្លូវអាក្រក់ និង ការប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត!» ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្តាប់ និងមិនបានយកចិត្តទុកដាក់នឹងពាក្យរបស់យើងឡើយ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

⁵តើដូនតារបស់អ្នកនៅទីណា? តើពួកព្យាករណ៍នៅទីណា តើពួកគេនៅទីនេះជាម្យ៉ាងហ្នឹងឬ?⁶ប៉ុន្តែពាក្យ និងបញ្ញត្តិដែលបានបង្គាប់ដល់ពួកព្យាករណ៍ ជាអ្នកបម្រើរបស់យើង តើពួកគេមិនបានវិលត្រលប់មកធ្វើតាមដូនតារបស់អ្នកវិញទេឬ? ដូច្នេះ ពួកគេបានប្រែចិត្តហើយនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល មានផែនការសម្រាប់ពួកយើង តាមផ្លូវនិងការប្រព្រឹត្តដែលយើងបានធ្វើយ៉ាងនោះដែរ ដូច្នេះព្រះអង្គ បានធ្វើជាមួយយើងយ៉ាងនោះដែរ»។

⁷ នៅថ្ងៃទីម្ភៃបួន នៃខែទីដប់មួយ ដែលត្រូវជាខែមាឃ ក្នុងឆ្នាំទីពីរនៃរជ្ជកាលព្រះចៅជ័យវរ្ម័ន ព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់បានមកដល់ ព្យាករី សាករី ត្រូវជាកូនលោកបេណា និងជាចៅរបស់លោកអ៊ុំដាថា ដោយព្រះបន្ទូលថា៖ «នៅពេលយប់យើងបានមើលឃើញបុរសម្នាក់ដែលកំពុងជិះសេះពណ៌ក្រហម នៅកណ្តាលដើមឈើថា ក្នុងជ្រលងភ្នំ ហើយនៅពីក្រោយគាត់មានសេះពណ៌ក្រហម ភ្លោត និងស ជាច្រើនទៀត»។⁸ ខ្ញុំក៏បានពោលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់អើយ តើការទាំងនេះគឺជាអ្វីទៅ?» បន្ទាប់មកទេវតា ដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំប្រាប់ថា «យើងនឹងបង្ហាញអ្នកថា តើការទាំងអស់នេះគឺជាអ្វី»។

¹⁰ បន្ទាប់មកបុរសដែលឈរនៅកណ្តាលដើមឈើថា និយាយថា «អ្នកទាំងអស់នេះជាអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនមកឲ្យធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ផែនដី»។
¹¹ ពួកគេក៏ឆ្លើយប្រាប់ទៅកាន់ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដែលឈរនៅកណ្តាលដើមឈើថាថា «យើងបានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ផែនដី ក៏ឃើញផែនដីទាំងមូលនៅដោយស្ងប់ស្ងាត់ ហើយដោយសេចក្តីសុខ»។

¹² បន្ទាប់មកទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ក៏និយាយថា «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ តើពេលណាទើបព្រះអង្គបង្ហាញការអាណិតមេត្តាដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយនឹងទីក្រុងផ្សេងៗទៀតនៃស្រុកយូដាទៅ?»¹³ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ទេវតាដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំដោយពាក្យល្អៗ ហើយជាពាក្យកម្សាន្តចិត្ត។

¹⁴ ដូច្នេះហើយ ទេវតាដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំនោះក៏ប្រាប់ខ្ញុំថា «ចូរប្រកាសថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលទាំងនេះថា យើងបានប្រថ្នកយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះក្រុងយេរូសាឡឹម និងភ្នំស៊ីយ៉ូន!¹⁵ យើងពិតជាខឹងយ៉ាងខ្លាំង ចំពោះជនជាតិណាដែលអាងលើកម្លាំងខ្លួនឯង។ តែនៅពេលដែលយើងខឹងនឹងគេតិចតួច គេបែរជាបង្កើតគ្រោះមហន្តរាយកាន់តែខ្លាំងទៅវិញ។

¹⁶ ហេតុនេះហើយ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះថា យើងនឹងវិលមកក្រុងយេរូសាឡឹមវិញដោយចិត្តអាណិតអាសូរ។ ដំណាក់របស់យើងនឹងត្រូវសង់ឡើងវិញ ហើយនឹងមានខ្សែវាស់លាតសន្ធឹងជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម!¹⁷ ចូរប្រកាសម្តងទៀតថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលទាំងនេះថា ទីក្រុងរបស់យើងជាច្រើនផ្សេងទៀតនឹងមានភោគទ្រព្យហូរហៀរឡើងវិញ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងសម្រាលទុក្ខក្រុងស៊ីយ៉ូនសាជាថ្មី ហើយព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹមម្តងទៀត»។

¹⁸ ខ្ញុំក្រឡេកភ្នែកមើលទៅ ឃើញស្នែងបួន!¹⁹ ខ្ញុំបានសួរទៅទេវតាដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំថា «តើទាំងអស់នេះគឺជាអ្វី?» លោកក៏ប្រាប់ខ្ញុំថា «ទាំងអស់នេះគឺជាស្នែងដែលមកកម្ចាត់កម្លាយពួកយូដា ពួកអ៊ីស្រាអែល និងពួកក្រុងយេរូសាឡឹម»។

²⁰ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញខ្ញុំឲ្យឃើញជាងដែកបួននាក់។²¹ ខ្ញុំក៏សួរថា «តើមនុស្សទាំងអស់នេះមកធ្វើអ្វី?» ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា «ទាំងការនេះគឺជាស្នែងដែលមកកម្ចាត់ពួកយូដា ដូច្នេះហើយគ្មានមនុស្សណាម្នាក់អាចតទល់នឹងពួកគេបានឡើយ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សទាំងនេះមក ដើម្បីបំភ័យ និងកម្ទេចស្នែងនៃប្រជាជាតិណាដែលបានប្រើកម្លាំងវាយទឹកដីយូដា និងកម្ចាត់កម្លាយគេ»។

2 ¹ក្រោយមកខ្ញុំក៏ក្រឡេកភ្នែកមើលឃើញបុរសម្នាក់ជាមួយខ្សែរាស់នៅក្នុងដែរបស់លោក។²ខ្ញុំក៏សួរថា «តើលោកអញ្ជើញទៅណា?»
ដូច្នេះគាត់បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «ទៅរាស់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីឲ្យដឹងប្រវែងទទឹង និងបណ្តោយ»។

³បន្ទាប់មកទេវតាដែលបាននិយាយជាមួយខ្ញុំក៏ចាកចេញទៅ ហើយមានទេវតាមួយផ្សេងទៀតបានមកជួបលោក។⁴ទេវតាទីពីរបាននិយាយទៅកាន់គាត់ថា
«ចូររត់ទៅប្រាប់មនុស្សកំលោះនោះថា ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងទៅជាក្រុងដែលគ្មានកំផែង ពីព្រោះមានមនុស្ស និងសត្វរស់នៅជាច្រើន។⁵ដ្បិត
នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងធ្វើជាកំផែងភ្លើងនៅជុំវិញក្រុង ហើយយើងនឹងត្រូវលើកតម្កើងនៅកណ្តាលក្នុងទីក្រុងផងដែរ។
⁶ចូរប្រញាប់! ភៀសខ្លួនចេញពីទីកន្លែងជើងមក នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងបានបែងចែកអ្នករាល់គ្នាដូចជាខ្យល់តាមទិសទាំងបួន!
នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁷ចូរឆ្លើយឡើង! គេចចេញពីពួកស៊ីយ៉ូនដែលរស់នៅជាមួយកូនស្រីក្រុងបាប៊ីឡូនអើយ!»
⁸ក្រោយមក ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ប្រទានអំណាច និងបានចាត់ខ្ញុំឲ្យទៅប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិណាដែល បានប្តឹងយកទឹកដីអ្នករាល់គ្នា
អ្នកណាប៉ះពាល់អ្នករាល់គ្នា នោះគឺប៉ះពាល់ដល់ប្រស្រីភ្នែករបស់ព្រះហើយ
បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា⁹ «យើងនឹងលើកដែរបស់យើងប្រហារពួកគេ ហើយពួកគេនឹងក្លាយទៅជាឈ្មើយនៃពួកទាសកររបស់ពួកគេវិញ»។
ពេលនោះគេនឹងដឹងថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលបានចាត់ខ្ញុំមកមែន។
¹⁰«ប្រជាជននៃក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរច្រៀងដោយអំណរ ដ្បិតយើងមករកអ្នកហើយ យើងនឹងស្ថិតនៅក្នុងចំណោមអ្នកហើយ! នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះអម្ចាស់»។¹¹ពេលនោះ ប្រជាជនជាច្រើននឹងចូលរួមជាមួយព្រះអម្ចាស់នៅថ្ងៃនោះ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ពេល
នោះអ្នករាល់គ្នានឹងក្លាយទៅជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ហើយយើងនឹងនៅកណ្តាលឯងរាល់គ្នា» នោះអ្នកនឹងទទួលស្គាល់ថាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល បាន
ចាត់ខ្ញុំឲ្យមករកអ្នកមែន។
¹²ព្រះអម្ចាស់នឹងយកយូដាធ្វើជាមរតករបស់ព្រះអង្គ ក្នុងទឹកដីដ៏វិសុទ្ធ ព្រះអង្គនឹងជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹមម្តងទៀត។¹³ចូរស្ងៀមស្ងាត់
មនុស្សទាំងឡាយអើយ នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ត្បិតព្រះអង្គតើនឡើងហើយយាងចេញពីព្រះដំណាក់ដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ!

3¹ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញខ្ញុំឲ្យឃើញ លោកមហាបូជាចារ្យយេស៊ូវ ឈរនៅមុខទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ និងសាតាំងឈរនៅខាងស្តាំ ដើម្បីតវ៉ានឹងលោក។² ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សាតាំងថា «សូមព្រះអម្ចាស់ផ្ដន្ទាទោសអ្នកសាតាំងអើយ សូមព្រះអម្ចាស់ ដែលបានជ្រើសរើសក្រុងយេរូសាឡឹម ផ្ដន្ទាទោសអ្នកហើយ! តើមិនមែនជាអង្គត់អុសដែលគេយកចេញពីភ្លើងទេឬអី?»³ ចំណែកលោកយេស៊ូវ ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់ ឈរនៅមុខទេវតា។

⁴ ទេវតាពោលទៅកាន់អ្នកដែលឈរនៅពីមុខលោកថា «ចូរយកសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់ចេញពីលោក»។ បន្ទាប់មក លោកពោលទៅកាន់ លោកយេស៊ូវថា «ចូរមើល! ខ្ញុំបានដកអំពើទុច្ចរិតចេញពីអ្នកហើយ ខ្ញុំនឹងពាក់សម្លៀកបំពាក់ដ៏រុងរឿងឲ្យអ្នកវិញ»។⁵ ទេវតាពោលឡើងថា «សូមឲ្យគេយកឈ្នួតស្អាតមកបំពាក់លើក្បាលរបស់លោក!» ដូច្នេះហើយ ពួកគេរៀបចំឈ្នួតស្អាតមួយលើក្បាលរបស់លោកយេស៊ូវ និងស្លៀកពាក់ជូនលោក ដោយមានទេវតានៃព្រះអម្ចាស់ឈរនៅទីនោះដែរ។

⁶ ក្រោយមក ទេវតានៃព្រះអម្ចាស់បង្គាប់លោកយេស៊ូវយ៉ាងមុតមាំថា⁷ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលយ៉ាងនេះថា ប្រសិនបើអ្នកនឹងដើរក្នុងផ្លូវរបស់យើង ហើយបើអ្នកនឹងរក្សាបញ្ញើរបស់យើង នោះអ្នកនឹងគ្រប់គ្រងដំណាក់របស់យើង និងរក្សាទីលានរបស់យើងដែរ ត្បិតយើងនឹងឲ្យអ្នកចូលរួមក្នុងចំណោមអ្នកដែលនៅពីមុខខ្ញុំដែរ។

⁸ ចូរស្តាប់ មហាបូជាចារ្យយេស៊ូវ ព្រមទាំងពួកដៃគូរបស់អ្នកដែលរស់នៅជាមួយអ្នកផងដែរ! ត្បិតពួកគេគឺជាទិសម្កាត់ យើងនឹងនាំ ពន្លកជាអ្នកបម្រើរបស់យើងមក។⁹ ចូរមើល! ទៅកាន់ថ្មដែលយើងបានដាក់នៅពីមុខ េលោកយេស៊ូវ។ ថ្មមួយមានភ្នែកប្រាំពីរ ហើយយើងនឹងចារអក្សរលើថ្មនោះ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ហើយយើងនឹងដកអំពើបាបចេញពីទឹកដីនេះនៅថ្ងៃណាមួយ។

¹⁰ នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សម្នាក់ៗនឹងអញ្ជើញអ្នកជិតខាងរបស់លោក ដើម្បីអង្គុយនៅក្រោមដើមទំពាងបាយជូរ និងដើមឧទម្ពរបស់លោក»។

4¹បន្ទាប់មក ទេវតាដែលបាននិយាយជាមួយខ្ញុំពីមុនត្រលប់មកវិញហើយដាស់ខ្ញុំឲ្យភ្ញាក់ ដូចជាមនុស្សភ្ញាក់ពីដេក។²លោកនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «តើអ្នកបានឃើញអ្វី?» ខ្ញុំឆ្លើយថា «ខ្ញុំឃើញជើងចង្អៀងមួយធ្វើអំពីមាស មានទាំងចានប្រេងនៅពីលើវាផង។ ចង្អៀងប្រាំពីរនៅពីលើជើងចង្អៀងនោះ ហើយមានបញ្ចុះចង្អៀងប្រាំពីរនៅលើចង្អៀងនីមួយៗ។³មានដើមអូលីវពីរដើមនៅក្បែរនោះ មួយនៅខាងស្តាំ ហើយមួយដើមទៀតនៅខាងឆ្វេងនៃចានប្រេងនោះ»។

⁴ខ្ញុំក៏សួរទៅកាន់ទេវតាដែលនិយាយជាមួយខ្ញុំម្តងទៀតថា «តើរបស់ទាំងនេះមានន័យដូចម្តេចទៅ លោកម្ចាស់?»⁵ទេវតាឆ្លើយមកកាន់ខ្ញុំវិញថា «តើអ្នកមិនស្គាល់របស់ទាំងនេះមានន័យថាយ៉ាងមិចទេឬ?» ខ្ញុំឆ្លើយថា «ទេ លោកម្ចាស់»។

⁶ទេវតាក៏និយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់មកកាន់ លោកសូរ្យបាបិលថា មិនមែនដោយឥទ្ធិបូជី ឬដោយអំណាចទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងវិញ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូល។⁷ភ្នំធំអើយ តើអ្នកជាអ្វី? នៅចំពោះមុខ សូរ្យបាបិលអ្នកនឹងក្លាយទៅជាដីរាបស្មើវិញ ហើយលោកនឹងយកកំពូលថ្មមក ដើម្បីស្រែកថា ព្រះគុណ! ព្រះគុណដល់ថ្មនេះ!»

⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា⁹ «ដែរបស់លោកសូរ្យបាបិលបានចាក់គ្រឹះព្រះដំណាក់នេះ ហើយដែរបស់លោកនឹងនាំការបង្ហើយនៃការសាងសង់ដែរ។ នោះគេនឹងដឹងថាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលបានបញ្ចូលខ្ញុំមកមែន។¹⁰តើអ្នកណាដែលបានមើលងាយនៅថ្ងៃនៃកិច្ចការតូចនោះ?

មនុស្សទាំងនេះនឹងសប្បាយរីករាយ ហើយនឹងឃើញថ្មប្រយោលនៅក្នុងដែរបស់លោកសូរ្យបាបិល។

(ចង្អៀងទាំងប្រាំពីរនេះគឺជាព្រះប្រន្ថរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលទតមើលដុំវិញផែនដីទាំងមូល)»។¹¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏សួរទេវតាថា «តើដើមអូលីវទាំងពីរ ដែលនៅខាងស្តាំ និងខាងឆ្វេងនៃជើងចង្អៀងនោះជាអ្វីទៅ?»

¹²ខ្ញុំសួរលោកម្តងទៀតថា «តើមែកអូលីវទាំងពីរនៅក្បែរបំពង់មាសដែលហូរចេញប្រេងមាសមកនេះជាអ្វីទៅ?»¹³លោកក៏និយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «តើអ្នកមិនស្គាល់ទាំងនេះជាអ្វីទេឬ?» ខ្ញុំឆ្លើយថា «អត់ស្គាល់ទេ លោកម្ចាស់»។

¹⁴ដូច្នេះលោកនិយាយថា «ទាំងអស់នេះគឺជាកូនប្រុសនៃប្រេងអូលីវស្រស់ ជាអ្នកដែលឈរនៅពីមុខព្រះជាម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល»។

5 ¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំក្រឡេកភ្នែកមកវិញ ខ្ញុំបានឃើញ ក្រាំងមួយកំពុងហោះ! ²ទេវតានិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «តើអ្នកឃើញអ្វី?» ខ្ញុំឆ្លើយថា «ខ្ញុំឃើញក្រាំងមួយកំពុងហោះ បណ្តោយម្តុំហត្ថ និងទទឹងដប់ហត្ថ»។

³បន្ទាប់មក គាត់និយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «នេះគឺជាបណ្តាសារ ដែលកើតមាននៅក្នុងទឹកដីទាំងមូល ផ្នែកម្ខាងនៃក្រាំងនេះសរសេរថា ត្បិតចោរនឹងត្រូវកាត់ចេញ ហើយផ្នែកម្ខាងទៀតសរសេរថា អស់អ្នកណាដែលស្បថបំពាននឹងត្រូវកាត់ចេញដែរ។⁴ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា យើងនឹងបញ្ជូន បណ្តាសារមក ដូច្នេះ បណ្តាសារនេះនឹងចូលក្នុងផ្ទះពួកចោរ និងផ្ទះពួកអស់អ្នកដែលស្បថបំពានដោយឈ្មោះរបស់យើង។ បណ្តាសារនឹងបន្តនៅផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយនឹងធ្វើឲ្យផ្ទះគេ វិនាស ទាំងនៅលើនិងផ្ទៃដីផងដែរ»។

⁵បន្ទាប់មក ទេវតាដែលបាននិយាយជាមួយខ្ញុំក៏ចាត់ចេញទៅហើយនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «ចូរបើកភ្នែករបស់អ្នកឡើង ហើយឃើញនូវអ្វីដែលចេញមកនោះ!»⁶ខ្ញុំឆ្លើយថា «តើនេះគឺជាអ្វី?» គាត់និយាយថា «នេះគឺជាកញ្ជើដែលចេញមក គឺជា អំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេក្នុងទឹកដីទាំងមូល»។⁷បន្ទាប់មក មានសំណរចេញមកពីកញ្ជើ ហើយមានស្រ្តីម្នាក់នៅក្នុងកញ្ជើនោះ!

⁸ទេវតាពោលថា «នេះគឺជាអំពើ ទុច្ចរិត!» លោកបានបោះនាងចូលទៅក្នុងកញ្ជើវិញ ហើយលោកបានបោះសំណរមិនមាត់កញ្ជើផង។⁹ខ្ញុំក៏ក្រឡេកភ្នែករបស់ខ្ញុំ ឃើញស្រ្តីពីរនាក់ចេញជិតខ្ញុំ ហើយខ្យល់បក់មកប៉ះស្លាបរបស់ពួកនាង មានស្លាបដូចស្លាបសត្វក្រសា។ ពួកគេហោះឡើងចេញពីកញ្ជើរវាងផែនដី និងឋានសួគ៌។

¹⁰ខ្ញុំក៏និយាយទៅទេវតាដែលបាននិយាយជាមួយខ្ញុំថា «តើពួកគេយកកញ្ជើទៅកន្លែងណា?»¹¹លោកនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «ដើម្បីសាងសង់ប្រាសាទមួយនៅលើទឹកដីស៊ីដេរ ហើយនៅពេលដែលប្រាសាទរួចរាល់ ពួកនាងនឹងយកកញ្ជើទៅដាក់កន្លែងនោះ»។

6^១ ខ្ញុំក៏ក្រឡេកភ្នែករបស់ខ្ញុំមកវិញ ឃើញរទេះបួនចេញមកពីចន្លោះភ្នំពីរ ហើយភ្នំទាំងពីរនោះកើតឡើងពីលង្ហិន។^២ រទេះទីមួយមានសេះពណ៌ក្រហម រទេះទីពីរមានសេះពណ៌ខ្មៅ^៣ រទេះទីបីមានពណ៌ស រទេះទីបួនសេះមានស្នាមអុចពណ៌ប្រផេះ។^៤ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ឆ្លើយដោយបាននិយាយទៅកាន់ទេវតាដែលជាអ្នកនិយាយជាមួយខ្ញុំថា «តើការទាំងនេះគឺជាអ្វីទៅ លោកម្ចាស់?»

^៥ ទេវតាក៏ឆ្លើយដោយនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «នេះគឺជាខ្យល់ទាំងបួនទិសនៃឋានសួគ៌ ដែលចេញពីទីកន្លែងដែលពួកគេឈរនៅពីមុខព្រះជាម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល។^៦ រទេះដែលមានសេះពណ៌ខ្មៅចេញទៅទីកន្លែងដើង សេះពណ៌សចេញទៅទីកន្លែងលិច ហើយសេះស្នាមអុចពណ៌ប្រផេះចេញទៅទីកន្លែងត្បូង»។

^៧ សេះខ្លាំងទាំងនេះបានចេញទៅហើយប្រឹងប្រែងរកផ្លូវដើម្បីធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ជុំវិញផែនដី ទេវតាក៏ពោលឡើងថា «ចូរចេញទៅ ហើយធ្វើដំណើរជុំវិញផែនដី!» ពួកគេបានចេញទៅជុំវិញផែនដីទាំងមូល។^៨ បន្ទាប់មក គាត់ហៅខ្ញុំហើយនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «មើល ទៅកាន់រទេះសេះដែលចេញទៅទីកន្លែងដើង ពួកគេនឹងរំលាប់វិញ្ញាណរបស់យើងនៅទីកន្លែងដើមនោះ»។

^៩ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា^{១០} «ទទួលយកដង្វាយពីពួកអ្នកដែលជាប់ជាល្បិច ពីលោកហែលដាយិង លោកថូប៊ីយ៉ា និងយេដាយ៉ា ហើយនៅថ្ងៃនោះដែលត្រូវយកដង្វាយទៅផ្ទះរបស់យូស៊ីសៀល ជាកូនរបស់សេផានា ជាអ្នកដែលមកពីបាប៊ីឡូន។^{១១} បន្ទាប់មក ទទួលយកមាស និងប្រាស់ ធ្វើជាមកុដដំពាក់លើក្បាលរបស់មហាបូជាចារ្យយេស្ករ ជាកូនរបស់យូសាដាក់។

^{១២} ចូរប្រាប់លោកថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា បុរសនេះឈ្មោះរបស់លោកគឺ លំពង់ និងពន្លកដែលដុះចេញពីកន្លែងរបស់ខ្លួន ហើយលោកនឹងសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់!^{១៣} គឺលោកនោះហើយនឹងដែលជាអ្នកសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនឹងតាំងភាពរុងរឿងឡើង ហើយនឹងអង្គុយគ្រប់គ្រងលើបល្ល័ង្ករបស់លោក។ លោកនឹងក្លាយជាបូជាចារ្យលើបល្ល័ង្ករបស់លោក ហើយនឹងការយល់ដឹងនៃសន្តិភាពដែលបានកើតឡើងរវាងការទាំងពីរនោះ។

^{១៤} មកុដនឹងទុកដាក់នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីគោរពដល់ លោកហែលដាយិង លោកថូប៊ីយ៉ា និងលោកយេដាយ៉ា ព្រមទាំងជាការរំលឹកដើម្បីចិត្តសប្បុរសនៃកូនរបស់សេផានា។^{១៥} បន្ទាប់មក អស់អ្នកណាដែលនៅឆ្ងាយនឹងមកសាងសង់ព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះអ្នកនឹងដឹងថាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលបានបញ្ជូនខ្ញុំមកអ្នកមែន ការនេះនឹងកើតឡើង បើសិនស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកពិតប្រាកដមែន!»

¹នៅពេលដែលព្រះចៅដាវីយូសគ្រប់គ្រងបានបួនឆ្នាំ នៅក្នុងថ្ងៃទីបួននៃខែមិគ្គិរ (ជាខែទីប្រាំបួន) ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់សាធានា។

²ប្រជាជននៅក្នុងបេតអែលបានបញ្ជូនលោកសាវេស្ទ័រ និងលោកអេសេម៉ា ព្រមទាំងមនុស្សមួយក្រុម ដើម្បីទូលអង្វរទៅព្រះអម្ចាស់។

³ពួកគេនិយាយទៅកាន់ពួកបូជាចារ្យជាអ្នកដែលនៅព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពលោកទាំងមូល និងពួកព្យាករីថា

«តើខ្ញុំត្រូវកាន់ទុកនៅខែទីប្រាំដោយការតមអាហារ ដូចខ្ញុំធ្លាប់បានធ្វើជាច្រើនឆ្នាំមកហើយឬ?»

⁴ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា⁵ «ចូរនិយាយប្រាប់ទៅមនុស្សគ្រប់គ្នា និងពួកបូជាចារ្យដែលរស់នៅលើទឹកដីថា

«នៅពេលដែលអ្នកតមហើយកាន់ទុកនៅក្នុងខែទីប្រាំ និងខែទីប្រាំពីរ រយៈពេលចិតសិបឆ្នាំមកនេះ តើអ្នកពិតជាតមអាហារដើម្បីយើងមែនទេ?

⁶នៅពេលដែលអ្នកបរិភោគអាហារ ឬផឹកតើអ្នកមិនបានបរិភោគអាហារ ឬផឹកដើម្បីខ្លួនឯងមែនឬទេ?

⁷តើទាំងនេះមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសប្រាប់តាមរយៈមាត់របស់ព្យាករី នៅពេលដែលអ្នករស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម

ហើយនៅជុំវិញក្រុងដោយភាពចម្រើន និងមានស្ថេរភាពតំបន់ណេក្រីប និងតំបន់ទំនាបខាងលិចទេឬអី?»

⁸ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកសាការីថា⁹ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ចូរវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌ ចូរមានចិត្តសប្បុរស

និងមានចិត្តមេត្តាអោយគ្នាទៅវិញទៅមក។¹⁰មិនត្រូវជិះជាន់ដល់ស្រ្តីមេម៉ាយ ក្មេងកំព្រារ ជនបរទេស និងមនុស្សទីលក្រឡើយ

ហើយកុំឲ្យនរណាម្នាក់នៃអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។

¹¹ប៉ុន្តែពួកគេមិនព្រមយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់ទេ ពួកគេមានចិត្តរឹងរូស។ ពួកគេខ្ជាប់ត្រចៀករបស់គេ ដូច្នេះពួកគេមិនអាចឮទេ។¹²ពួកគេមានចិត្តរឹងរូសដូចជាថ្ម

ដូច្នេះហើយពួកគេមិនអាចឮត្រឡប់ន័យ ឬព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលឡើយ។

ព្រះអង្គបានចាត់ព្រះបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គតាំងពីដើមមកម្ល៉េះ តាមរយៈមាត់របស់ពួកព្យាករី។

ប៉ុន្តែពួកគេបដិសេធមិនស្តាប់ឡើយ ដូច្នេះហើយ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រះពិរោធនឹងពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។

¹³ការនេះកើតឡើងនៅពេលដែលព្រះអង្គហៅ តែពួកគេមិនស្តាប់»។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា «ពួកគេនឹងហៅយើង

ប៉ុន្តែយើងនឹងមិនស្តាប់ពួកគេឡើយ។¹⁴ត្បិតយើងនឹងកម្ចាត់កម្លាយគេដោយខ្យល់ព្យុះ ដល់អស់ទាំងប្រជាជាតិដែលពួកគេមិនធ្លាប់បានឃើញ

ហើយទឹកដីនឹងទៅជាខូចបង់ដោយសារពួកគេ។ ដ្បិតគ្មាននរណាម្នាក់នឹងដើរកាត់ទឹកដីឬត្រលប់ទៅវិញឡើយ តាំងពីមនុស្សបានបង្កើតទឹកដីដោយរីករាយ

ហើយគ្មានមនុស្សរស់នៅ»។

8 ¹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា² «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានបន្ទូលយ៉ាងនេះ
យើងប្រចណ្ឌចំពោះក្រុងស៊ីយ៉ូនដោយចិត្តខ្លះខ្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ហើយប្រចណ្ឌកំពោះក្រុងនេះដោយការក្រោធយ៉ាងខ្លាំង!
³ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានបន្ទូលថា យើងនឹងត្រលប់ទៅក្រុងស៊ីយ៉ូនវិញ ហើយនឹងរស់នៅកណ្តាលក្រុងយេរូសាឡឹម
ដ្បិតក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងហៅថាជា ក្រុងនៃសេចក្តីពិត ហើយភ្នំរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងហៅថាជា ភ្នំបរិសុទ្ធ!

⁴ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា មនុស្សចាស់ទាំងប្រុសទាំងស្រីនឹងអង្គុយនៅតាមផ្លូវនៃក្រុងយេរូសាឡឹម
ហើយមនុស្សម្នាក់ៗនឹងត្រូវការឈើច្រត់នៅក្នុងដៃ ព្រោះដោយសារពួកគេមានវ័យចាស់ណាស់ទៅហើយ។⁵តាមផ្លូវនៃក្រុងនឹងពេញទៅដោយក្មេងប្រុស
និងក្មេងស្រីជាច្រើនលេងនៅតាមផ្លូវនោះ។

⁶ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា បើសិនការនេះមើលទៅមិនសមនៅក្នុងភ្នែករបស់មនុស្សសំណល់នៅក្នុងថ្ងៃនោះ
តើការនោះអាចទៅរួចនៅក្នុងភ្នែករបស់យើងដែរឬទេ? នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁷ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ចូរមើល!
យើងជាអ្នកសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្ររបស់យើងពីទីកន្លែងដ៏ខ្លាំងកើត និងពីទីកន្លែងដ៏ខ្លាំងលិច។⁸ដ្បិតយើងនឹងនាំពួកគេមកវិញ ហើយគេនឹងរស់នៅកណ្តាលក្រុងយេរូសាឡឹម
ដូច្នេះហើយ ពួកគេនឹងក្លាយជាប្រជារាស្ត្រយើងម្តងទៀត ហើយយើងនឹងក្លាយជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេដោយសេចក្តីពិត និងសេចក្តីសុចរិត!

⁹ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា
អស់អ្នកណាដែលបន្តស្តាប់ពាក្យទាំងប៉ុន្មានដែលបានចេញមកពីមាត់ពួកព្យាករនៅពេលចាក់គ្រឹះសង់ដំណាក់យើង បានដាក់ដំណាក់នេះជាប់របស់យើង
ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ពង្រឹងដៃរបស់អ្នកនោះព្រះវិហារអាចសាងសង់បាន។¹⁰ដ្បិតមុនថ្ងៃនោះគ្មានផលណាប្រមូលផ្តុំគ្នាដោយនរណាម្នាក់ឡើយ
ក៏គ្មានប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្ស ឬសត្វដែរ ហើយគ្មានក្តីសុខសាន្តសម្រាប់អ្នកដែលចេញចូលតាមនោះដែរ។
យើងបានធ្វើឲ្យគ្រប់គ្នាទាល់ជាមួយអ្នកជិតខាងរបស់គេផង។

¹¹ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះមិនដូចពីថ្ងៃមុនទៀតទេ យើងនឹងនៅជាមួយមនុស្សសំណល់ទាំងនេះ ហើយនេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

¹²ដ្បិតពូជនៃសន្តិភាពនឹងត្រូវសាបព្រោះ ដើមជំពាំងបាយជូរនឹងមានផ្លែឡើងវិញ ហើយផែនដីនឹងបង្កើតផលឲ្យ មេឃនឹងឲ្យទឹកសន្សើមដល់ពួកគេ
ដ្បិតយើងនឹងធ្វើឲ្យសំណល់នៃមនុស្សទាំងអស់នេះទទួលការទាំងនេះទុកជាមរតក។

¹³អ្នកគឺជាគំរូដល់ប្រជាជាតិផ្សេងៗនៃបណ្តាសា ពួកកូនចៅយូដា និងពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះយើងនឹងសង្គ្រោះអ្នកហើយអ្នកនឹងទទួលបានព្រះពរ។
កុំភ័យខ្លាចអ្វី ចូរឲ្យដៃរបស់អ្នករឹងមាំឡើង!¹⁴ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ដូចយើងបានបង្កគ្រោះអន្តរាយដល់អ្នក
ដោយបុព្វបុរសរបស់អ្នកបញ្ចុះកំហឹងរបស់យើង ដោយឥតនឹកស្តាយ¹⁵ដូច្នេះហើយយើងនឹងគិតធ្វើល្អដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម និងកូនចៅរបស់យូដា
ម្តងទៀតនៅថ្ងៃនេះ! ចូរកុំខ្លាចអ្វីឡើយ!

¹⁶នេះគឺជាការងារដែលអ្នកត្រូវតែធ្វើ ចូរនិយាយសេចក្តីពិតទៅកាន់អ្នកជិតខាង។ ចូរវិនិច្ឆ័យដោយសេចក្តីពិត យុត្តិធម៌
និងដោយសន្តិភាពនៅតាមច្រកទ្វាររបស់អ្នក។¹⁷ចូរកុំគិតធ្វើអំពើអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកទាល់ជាមួយអ្នកណាម្នាក់ឡើយ កុំស្រឡាញ់ការស្បថមិនត្រឹមត្រូវ
យើងស្តាប់ការទាំងអស់នោះ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁸បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ¹⁹ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានប្រះបន្ទូលថា ការតបអាហារនៃខែទីបួន ខែទីប្រាំ
ខែទីប្រាំពីរ និងខែទីដប់នឹងក្លាយជាពេលនៃអំណរ រីករាយ និងពិធីបុណ្យ សប្បាយរីករាយសម្រាប់កូនចៅយូដា! ចូរស្រឡាញ់សេចក្តីពិត និងក្តីសុខសាន្ត!

²⁰ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា មនុស្សនឹងមកវិញម្តងទៀត។²¹ទោះបីអ្នកណាដែលរស់នៅក្រុងផ្សេងៗក៏ដោយ។
ប្រជាជននៃក្រុងមួយនឹងទៅហៅក្រុងមួយទៀតដោយនិយាយថា។²² «ចូរពួកយើងប្រញាប់ចូលអង្វរនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់
ហើយស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល! យើងខ្ញុំផ្ទាល់ក៏នៅដែរ។ មនុស្សជាច្រើន
និងប្រជាជាតិដែលខ្លាំងពូកែជាច្រើននឹងទៅស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនៅក្រុងយេរូសាឡឹម និងអង្វរដល់ព្រះអម្ចាស់!

²³ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា នៅក្នុងថ្ងៃនោះមានបុរសដប់នាក់មកពីគ្រប់ជនជាតិ
និងគ្រប់ភាសានឹងចាប់កាន់ជាយអាវរបស់ជនជាតិយូដាម្នាក់ ហើយនិយាយថា ចូរឲ្យពួកយើងទៅជាមួយអ្នកផង
ពីព្រោះយើងបានដឹងថាព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នក!»

9^១ នេះគឺសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ អំពីទឹកដីរបស់ហាត្រាត និងជាម៉ាស។ ដ្បិតព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺនៅលើមនុស្សទាំងអស់ ព្រមទាំងកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់របស់អ៊ីស្រាអែលផង។^២ សេចក្តីប្រកាសនេះក៏និយាយអំពីក្រុងហាម៉ាត ដែលព្រំប្រទល់ជាប់ និងក្រុងជាម៉ាស ហើយក៏និយាយអំពីទីរ៉ុស និងស៊ីដូនទោះបីជាពួកគេមានប្រាជ្ញាយ៉ាងណាក៏ដោយ។

^៣ ក្រុងទីរ៉ុសបានសង់កំពែងមួយដ៏រឹងមាំសម្រាប់ខ្លួន ហើយបានប្រមូលប្រាក់ច្រើនដូចជាចូលីដី និងមាសល្អៗជាច្រើនដូចជាកាក់នៅតាមផ្លូវ។^៤ មើល! ព្រះជាម្ចាស់នឹងបំបែកពួកគេ ហើយបំផ្លាញកម្លាំងនៅលើសមុទ្រ ដូច្នេះហើយពួកគេនឹងលេបត្របាក់ដោយសារភ្លើងវិញ។

^៥ ក្រុងអាស្តាទូននឹងឃើញ ហើយនឹងភ័យខ្លាច! ក្រុងកាសានឹងញាប់ញ័រជាខ្លាំង! ក្រុងអេក្រេននឹងបាត់បង់សេចក្តីសង្ឃឹមអស់! ស្តេចនឹងលែងមាននៅក្រុងកាសា ហើយក្រុងអាស្តាទូននឹងលែងមានមនុស្សរស់នៅទៀតដែរ! ជនបរទេសជាច្រើននឹងធ្វើផ្ទះពួកគេនៅក្រុងអាស្តាទូ ហើយយើងនឹងយើងបំបាត់អំនួតរបស់ពួកគេពីភីលីស្ទីន។^៦ ដ្បិតយើងនឹងយកឈ្មោះចេញពីមាត់របស់ពួកគេ និងដកអំពីដីអាហ្គាតចេញពីចន្លោះឆ្នេររបស់ពួកគេ។ នោះពួកគេនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សសំណល់នៃព្រះជាម្ចាស់របស់យើង ដូចជាអំបូរយូដា ហើយក្រុងអេក្រេននឹងក្លាយទៅជាពួកក្រុងយេបូសដែរ។

^៨ យើងនឹងបោះជំរុំទីពឹងរបស់យើងដើម្បីទាស់និងសត្រូវ ដូច្នេះហើយគ្មាននរណាម្នាក់អាចដើរកាត់ឬត្រលប់ទៅវិញបានឡើយ ដ្បិតគ្មានការសង្កត់សង្កិនណានៅលើពួកគេទៀតឡើយ។ ដ្បិតយើងនឹងមើលថែរក្សាទឹកដីរបស់យើងដោយភ្នែករបស់យើងដោយផ្ទាល់!

^៩ កូនស្រីនៃក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរស្រែកដោយអំណរជាខ្លាំង! ស្រែកជាមួយសុភមង្គល កូនស្រីនៃក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ! មើល!

ស្តេចរបស់អ្នកគឺនឹងមកនៅជាមួយអ្នកហើយ ជាមួយសេចក្តីសុចរិតនឹងមកសង្គ្រោះអ្នក។ ព្រះអង្គបន្ទាប់ខ្លួន ហើយព្រះអង្គគង់នៅលើខ្នងសត្វលា ខ្នងកូនលា។

^{១០} ហើយយើងនឹងដករទេះចេញពីស្រុកអេប្រាអ៊ឹម ហើយដកសេះចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងផ្លូវនឹងដកចេញពីចំបាំង

ដ្បិតព្រះអង្គនឹងមានបន្ទូលពីក្តីសុខសាន្តចំពោះប្រជាជាតិនានា អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គនឹងចាប់តាំងពីសមុទ្រម្ខាងទៅសមុទ្រម្ខាង ហើយពីទន្លេរហូតដល់ចុងផែនដី!

^{១១} ចំណែកអ្នកវិញ ដោយព្រោះយល់ដល់លោកហិតនៃសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងចំពោះអ្នក

យើងនឹងដោះលែងអ្នកទោសឲ្យមានសេរីភាពចេញពីរណ្តៅដែលគ្មានទឹក។^{១២} អ្នកទោសនៃសេចក្តីសង្ឃឹមអើយ ចូរត្រលប់ទៅរកកំផេងដែលរឹងមាំវិញ!

ថ្ងៃនេះយើងប្រកាសថាយើងនឹងសង់អ្នកមួយជាពីរវិញ^{១៣} ដ្បិតយើងបានធ្វើឲ្យយូដាដូចជាផ្ទះរបស់យើង។ យើងបានបំពេញព្រំព្របស់យើងជាមួយអ៊ីប្រាអ៊ឹម។ ស៊ីយ៉ូនអើយ យើងបានតាស់ភ្លើងកូនឫសរបស់អ្នក ប្រឆាំងនឹងជាមួយកូនឫសរបស់ជនជាតិក្រិក ដូចជាដារបស់អ្នកចំបាំង!

^{១៤} ព្រះអម្ចាស់នឹងលេចមកពួកគេ ហើយគ្រាប់ព្រួញរបស់ព្រះអង្គនឹងបាញ់ចេញមកដូចជាផ្លេកបន្ទោរ! ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះរបស់យើងនឹងផ្គុំត្រៃ ហើយនឹងរុលទៅមុខក្នុងព្យុះចេញពីថេម៉ាន។^{១៥} ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងការពារពួកគេ ហើយពួកគេនឹងលាបត្របាក់ពួកគេ និងយកឈ្នះចុងខ្សែដង្កាក់។ បន្ទាប់មក ពួកគេនឹងផឹក ហើយស្រែកដូចជាមនុស្សស្រវឹងស្រា ហើយពួកគេនឹងពេញដោយស្រាដូចជាចាន ដូចជាជ្រុងអាសនៈ។

^{១៦} ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេនឹងសង្គ្រោះពួកគេនៅក្នុងថ្ងៃនោះ ពួកគេនឹងដូចជាហ្វូងចៀមនៃរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ពួកគេនឹងដូចជាក្រឡឹងអលង្ការនៃមកុដមួយបំពាក់លើទឹកដីរបស់ព្រះអង្គ។^{១៧} តើពួកគេនឹងទៅជាល្អ និងស្រស់ស្អាតយ៉ាងណាទៅ! ពួកកំលោះៗនឹងចម្រើនក្នុងការធ្វើស្រូវ និងស្រីៗក្រមុំចម្រើនខាងស្រាទំពាំងបាយជូរដែរ!

10¹ ចូរទូលសូមទឹកភ្លៀងពីព្រះអម្ចាស់នៅចុងរដូវ ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដែលបង្កើតឲ្យមានខ្យល់ព្យុះ ហើយព្រះអង្គប្រទានទឹកភ្លៀងបរិបូរដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយមានរុក្ខជាតិនៅក្នុងស្រែ។² ចំណែក រូបព្រះក្លែងក្លាយនិយាយមិនពិត ពួកព្យាករីថ្លែងអំពីនិមិត្តហេតុក្លែងក្លាយ សិទ្ធិក៏សម្តែងជាសេចក្តីកំភូតក៏ កម្សាន្តចិត្តដោយសេចក្តីតតល់យោជន៍ដែរ ហេតុនោះបានជាគេដើរតាមផ្លូវ របស់ខ្លួនដូចជាហ្វូងចៀមរងទុក្ខ ដោយព្រោះគ្មានគង្វាល។

³ សេចក្តីក្រោធរបស់យើងទាំងនឹងពួកអ្នកគង្វាល យើងនឹងដាក់ទោសដល់ពួកអ្នកដឹកនាំពេញលេញផងដែរ។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងចូលរួមដើម្បីហ្វូងចៀមរបស់ព្រះអង្គ កូនចៅយូដា ហើយព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យពួកគេដូចជាសេះចំបាំងរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងសង្គ្រាម!

⁴ នៅក្នុងចំណោមពួកគេនឹងមានអ្នកក្លាយជាសសរគ្រឹះយ៉ាងឯក ពួកគេនឹងក្លាយជាដែកគោល ពួកគេនឹងក្លាយជាធ្នូចំបាំង ពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកដឹកនាំទាំងអស់គ្នា។⁵ ពួកគេនឹងដូចជាអ្នកចំបាំងដែលជាន់ឈ្លីសត្រូវរបស់ពួកគេដូចជា ភក់នៅតាមផ្លូវនៅក្នុងសង្គ្រាម ពួកគេនឹងបង្កើតសង្គ្រាម ដ្បិតព្រះអម្ចាស់គឺគង់នៅជាមួយពួកគេ ហើយពួកគេនឹងត្រូវអាម៉ាស់មុខអ្នកណាដែលជិះសេះចំបាំង។

⁶ យើងនឹងពង្រឹងកម្លាំងកូនចៅយូដា និងសង្គ្រោះកូនចៅយ៉ូសែប ដ្បិតយើងនឹងស្តារពួកគេ និងមានក្តីអាណិតអាសូរលើពួកគេ។ ពួកគេនឹងក្លាយជាប្រជាជនដែលយើងមិនបានបោះបង់ចោល ដ្បិតយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់ពួកគេ យើងនឹងឆ្លើយតបទៅកាន់ពួកគេវិញ។⁷ បន្ទាប់មក អេប្រាអ៊ាមនឹងដូចជាអ្នកចំបាំងម្នាក់ ហើយចិត្តរបស់ពួកគេនឹងរីករាយឡើង ដូចជាបានដឹកស្រា កូនៗរបស់ពួកគេនឹងមានចិត្តរីករាយ។

ចិត្តរបស់ពួកគេនឹងរីករាយជាមួយយើង!

⁸ យើងនឹងផ្តួសផ្លែសម្រាប់ពួកគេ ហើយប្រមូលផ្តុំពួកគេ ដ្បិតយើងនឹងរំដោះពួកគេ ហើយពួកគេនឹងត្រលប់ជាចម្រើនឡើងដូចកាលពីមុន!

⁹ យើងសាបព្រោះពួកគេក្នុងចំណោមមនុស្សនានា ប៉ុន្តែពួកគេនឹងចងចាំយើងពីចម្ងាយ ដូច្នេះហើយ ពួកគេ និងកូនចៅរបស់គេនឹងត្រលប់មករស់នៅវិញ។

¹⁰ ដ្បិតយើងនឹងស្តារពួកគេឡើងចេញពីទឹកដីអេស៊ីប និងប្រមូលផ្តុំពួកគេចេញពីអាស៊ីរី។ យើងនឹងនាំពួកគេទៅស្រុកកាឡាដ និងស្រុកលីបង់ រហូតទាល់តែគ្មានកន្លែងសស់ទៀតសម្រាប់ពួកគេ។

¹¹ យើងនឹងដើរកាត់សមុទ្រនៃទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេ យើងនឹងវាយទឹករលកនៃសមុទ្រនោះ ហើយនឹងសម្លាប់ជម្រៅទឹកទាំងអស់នៃទន្លេនីលដែរ។ ឫទ្ធានុភាពនៃស្រុកអាស៊ីរីនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះ ហើយដំបងនៃអេស៊ីបនឹងបាត់ចេញពីជនជាតិអេស៊ីប។¹² យើងនឹងពង្រឹងពួកគេឡើងដោយយើងផ្ទាល់ ហើយពួកគេនឹងដើរនៅក្នុងនាមរបស់យើង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

11 ¹ទឹកដីលីបងអើយ ចូរមើលប្រាសាទអ្នក ដ្បិតអាចមានភ្លើងនេះដើមតាត្រាបស់អ្នក!²ដើមកោះអើយ ចូរស្រែកឲ្យអស់ទំហឹងទៅ ដ្បិតដើម
តាត្រាដួលហើយ! ដើមឈើដ៏ល្អប្រណិតរស់អស់ហើយ! ឱដើមមែសាក់នៅបាសានអើយ ចូរស្រែកឲ្យអស់ទំហឹងឡើង
ពីព្រោះព្រៃស្រោងវិនាសអស់ហើយ។³ពួកគង្វាលស្រែកទ្រហាយ ដ្បិតសេចក្តីរុងរឿងរបស់គេត្រូវបានបំផ្លាញហើយ! សំលេងនៃសិង្ហស្មារស្រែកឡើង
ដ្បិតអំនួតនៃទន្លេយ៉ាងជាន់ត្រូវបានហិនហោចអស់ហើយ!

⁴នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់របស់យើងមានព្រះបន្ទូល «ដូចអ្នកគង្វាល ឃ្វាលហ្វូងចៀមដែលទុកសម្រាប់សម្លាប់!
⁵(អស់អ្នកណាដែលទិញចៀមយកទៅសម្លាប់ នោះគ្មានទោសទេ ហើយអ្នកលក់និយាយថា សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះអម្ចាស់! ខ្ញុំបានក្លាយជាអ្នកមានហើយ!
ដ្បិតពួកអ្នកគង្វាលបានធ្វើការសម្រាប់ហ្វូងចៀម គ្មានម្ចាស់ណានឹកអាណិតចៀមនោះទេ)។⁶ដ្បិតយើងនឹងមិនប្រណីដល់ប្រជាជននៅលើផែនដីទៀតទេ!
នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ មើល! យើងនឹងប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកជិតខាង និងស្តេចរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងបំផ្លាញទឹកដី
តែយើងនឹងមិនរំដោះនរណាម្នាក់ឲ្យរួចទេ»។
⁷ដូច្នេះយើងនឹងក្លាយជាអ្នកគង្វាលនៃហ្វូងចៀមដែលទុកសម្រាប់សម្លាប់នោះ គឺជាចៀមដែលវេទនាជាងគេ។ ខ្ញុំយកដំបងពីរ ដំបងមួយខ្ញុំហៅថា
«ចំណងមេត្រី» និងដំបងមួយទៀតខ្ញុំហៅថា «មិត្តភាព»។⁸នេះគឺជារបៀបដែលខ្ញុំឃ្វាលហ្វូងចៀម។ ក្នុងមួយខែខ្ញុំកម្ចាត់អ្នកគង្វាលបីនាក់
ព្រោះខ្ញុំអត់ទ្រាំនឹងពួកគេលែងបាន ហើយពួកគេក៏ស្លាប់ខ្លួនវិញដែល។⁹បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏និយាយទៅកាន់ម្ចាស់ថា
«ខ្ញុំនឹងលែងធ្វើការជាអ្នកគង្វាលសម្រាប់អ្នកទៀតហើយ។ ចៀមដែលងាប់ ចូរឲ្យពួកគេងាប់ ចៀមណាដែលត្រូវវិនាសឲ្យពួកវាវិនាសចុះ។
ចូរឲ្យចៀមដែលនៅសល់ឲ្យរាហ័កគ្នាស៊ីទៅ»។
¹⁰ដូច្នេះខ្ញុំយកដំបងរបស់ខ្ញុំ «ចំណងមេត្រី» មកកាច់បំបាក់ចោល ដើម្បីផ្តាច់សម្ពន្ធមេត្រីដែលខ្ញុំបានចងជាមួយពូជអំបូរខ្ញុំទាំងអស់។
¹¹នៅថ្ងៃនោះសម្ពន្ធមេត្រីត្រូវបែកបាក់ ហើយអស់អ្នកណាដែលវេទនាជាងគេក្នុងចៀម
និងចៀមដែលមើលមកខ្ញុំនឹងបានដឹងថាព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលពិតមែន។¹²ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា «បើសិនមើលទៅល្អចំពោះអ្នក
ចូរបង់ប្រាក់ឈ្នួលមកឲ្យខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ បើសិនមើលទៅមិនល្អចំពោះអ្នក មិនបាច់បង់ទេ។ «ដូច្នេះ គេឆ្លើងប្រាក់សាមសិបស្ទឹងទុកជាប្រាក់ឈ្នួលរបស់ខ្ញុំ។
¹³បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរដាក់ប្រាក់ទៅក្នុងឃ្លាំង គឺជាតម្លៃដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលពួកគេឲ្យតម្លៃអ្នក!» ដូច្នេះខ្ញុំយកប្រាក់សាមសិបស្ទឹង
និងដាក់ប្រាក់នេះទៅក្នុងឃ្លាំងនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់។¹⁴បន្ទាប់មក ខ្ញុំបំបាក់ដំបងទីពីររបស់ខ្ញុំ «មិត្តភាព»
ដើម្បីផ្តាច់ចំណងភាគរាជរាងពួកយូដា និងពួកអ៊ីស្រាអែល។
¹⁵ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា «ចូរយកគ្រឿងប្រដាប់របស់អ្នកគង្វាលល្វើល្វើម្តងទៀតទៅ!»¹⁶ដ្បិតមើល!
យើងនឹងឲ្យមានអ្នកគង្វាលមួយកើតឡើងនៅក្នុងទឹកដី។ អ្នកគង្វាលនោះនឹងមិនខ្វល់ខ្វាយចំពោះចៀមវិនាសឡើយ។ លោកនឹងមិនស្វែងរកចៀមដែលបាត់បង់
ឬព្យាបាលចៀមដែលមានរបួលឡើយ។ លោកនឹងមិនឲ្យចំណីចៀមណាដែលសុខភាពល្អទេ ប៉ុន្តែលោកនឹងបរិភោគសាច់របស់ចៀមឆាត់។
ហើយលោកនឹងហែកក្រចករបស់ចៀមវិញ។
¹⁷វេទនាហើយដល់អ្នកគង្វាលគ្មានតម្លៃដែលបង់បោះហ្វូងចៀមចោល! សូមឲ្យដាវបានប្រហារដៃរបស់គេ និងភ្នែកខាងស្តាំរបស់គេចុះ!
សូមឲ្យដៃរបស់គេស្លូតលែងប្រើការ ហើយភ្នែកខាងស្តាំរបស់គេទៅជាខ្វាក់វិញ!»

12 ¹នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ថ្ងៃអំពីទឹកដីអ៊ីស្រាអែល ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដែលបានលាតស្ទឹងផ្ទៃមេឃ និងចាក់គ្រឹះផែនដី ជាព្រះដែលបង្កើតវិញ្ញាណនៅក្នុងខ្លួនមនុស្ស មានព្រះបន្ទូលថា^២ «មើល! យើងជាអ្នកធ្វើឲ្យក្រុងយេរូសាឡឹមទៅក្នុងពេលបណ្តាលឲ្យប្រជាជនដែលនៅជុំវិញក្រុងភ្ញាក់ផ្អើល។ ការនេះនឹងដូចជាពេលដែលជនជាតិយូដាឡោមព័ទ្ធប្រឆាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។^៣ នៅក្នុងថ្ងៃនោះ យើងនឹងបង្កើតថ្មដែលធ្លាក់ឲ្យក្រុងយេរូសាឡឹមដល់ប្រជាជនគ្រប់គ្នា។ អ្នកណាមួយដែលព្យាយាមលើកថ្មនោះនឹងឈឺចាប់ខ្លួនឯងវិញយ៉ាងខ្លាំង ហើយប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងប្រមូលផ្តុំគ្នាប្រឆាំងនឹងទីក្រុងនោះវិញ។

⁴ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា នៅក្នុងថ្ងៃនោះយើងនឹងប្រហារទាំងអស់ណាដែលភ័យខ្លាំង និងអស់ទាំងអ្នកជិះសេះណាដែលឆ្លុតលីលា។ យើងនឹងពេញចិត្តលើសេះរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹមដែលនឹងប្រហារអស់ទាំងសេះរបស់កងទ័ពណាដែលខ្វាក់។^៥ បន្ទាប់មក ពួកមេដឹកនាំរបស់យូដានឹងនិយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេថា ប្រជាជននៃក្រុងយេរូសាឡឹមជាកម្លាំងរបស់ពួកយើង ព្រោះព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលជាព្រះរបស់ពួកគេ។
⁶នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងបង្កើតមេដឹកនាំនៃពួកយូដាដូចជា ផើងភ្លើងនៅកណ្តាលឈើ និងដូចជាភ្លើងពិលនៅកណ្តាលស្រូវឈរ ដ្បិតពួកគេនឹងប្រើប្រាស់ប្រជាជននៅជុំវិញទាំងអស់នៅខាងឆ្វាង និងខាងស្តាំ។ ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងរស់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់ខ្លួនវិញ។
⁷ព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះត្រសាលារបស់ពួកយូដាជាមុន ដូច្នេះហើយកិត្តិយសរបស់កូនចៅរបស់ព្រះបានដាវីឌ និងកិត្តិយសរបស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមមិនអាចធំជាងពួកយូដានោះទេ។⁸ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាអ្នកការពាររបស់ប្រជាជនរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយនៅថ្ងៃនោះក្នុងចំណោមពួកគេ នោះអស់អ្នកណាដែលខ្សោយនោះនឹងបានដូចជាព្រះបាទដាវីឌ ហើយពួកពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌនឹងបានដូចជាព្រះ ដូចជាទេវតានៃព្រះអម្ចាស់នៅពីមុខពួកគេ។⁹ នៅថ្ងៃនោះយើងនឹងចាប់ផ្តើមបំផ្លាញប្រជាជាតិទាំងអស់ណាប្រឆាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម។
¹⁰ប៉ុន្តែ យើងនឹងចាប់បង្ខំវិញ្ញាណនៃសេចក្តីមេត្តា និងទូលអង្វរដល់ពួកពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយនិងប្រជាជនរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដូច្នេះហើយពួកគេនឹងមើលមកយើង ជាម្នាក់ដែលពួកគេបានចាក់ទំលុះ។ ពួកគេនឹងកាន់ទុក្ខសម្រាប់ខ្ញុំ ដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលកាន់ទុក្ខសម្រាប់កូនប្រុសរបស់គាត់តែមួយ ពួកគេនឹងសោកសង្រេងយ៉ាងឈឺផ្សាសម្រាប់ព្រះអង្គ ដូចជាគេសោកសង្រេងការស្លាប់របស់កូនប្រុសច្បង។¹¹ នៅថ្ងៃនោះទុក្ខសោកនៅក្នុងយេរូសាឡឹមនឹងបានដូចជាទុក្ខសោក ព្រះហរាដាដ រីម៉ូននៅវាលមេគីដោ។
¹²ផែនដីនឹងត្រូវកាន់ទុក្ខ អំបូរនីមួយៗបែងចែកចេញពីអំបូរផ្សេងៗទៀត។ អំបូររបស់ព្រះបាទដាវីឌនឹងត្រូវបែងចែកចេញពីគ្នា ហើយប្រពន្ធរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែកពីបុរស។¹³ អំបូររបស់កូនចៅលាវីនឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែក ហើយប្រពន្ធរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែកពីបុរស។ អំបូររបស់ស៊ីម៉េ នឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែក ហើយប្រពន្ធរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែកពីបុរស។¹⁴ គ្រប់អំបូរទាំងអស់ដែលសល់ពី អំបូរនីមួយៗនោះនឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែក និងប្រពន្ធនឹងត្រូវបែងចែកដោយឡែកពីបុរសដែរ។

13 ¹«នៅថ្ងៃនោះប្រភពទឹកនឹងត្រូវបើកសម្រាប់ពូជពង្សរបស់ព្រះបាទជាវិឌ្ឍន និងប្រជាជនក្រុងយេរូសាឡឹម សម្រាប់អំពើបាប និងអំពើសៅហ្មងរបស់ពួកគេ។
²នៅថ្ងៃនោះ យើងនឹងកាត់ផ្តាច់ឈ្មោះរបស់ព្រះក្លែងក្លាយចេញពីទឹកដី ដូច្នេះពួកគេនឹងមិនអាចចាំតទៅទៀតឡើយ
នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។ យើងនឹងធ្វើឲ្យពួកព្យាករក្លែងក្លាយ និងវិញ្ញាណមិនបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេចេញពីទឹកដីផងដែរ។

³ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់នៅតែបន្តទាយទៀត នោះឪពុក និងម្តាយដែលបង្កើតគេនឹងនិយាយប្រាប់គេថា «អ្នកនឹងមិនអាចរស់ទេ
ពីព្រោះអ្នកនិយាយកុហកនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់! បន្ទាប់មកឪពុក
និងម្តាយដែលបង្កើតលោកនឹងចាក់ទំលុះគេនៅពេលគាត់ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
⁴នៅថ្ងៃនោះ ព្យាករនីមួយៗនឹងត្រូវអាម៉ាសវិញ ព្រោះតែនិមិត្តរបស់ពួកគេពេលដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
ពួកព្យាករទាំងអស់នេះនឹងមិនអាចពាក់អាវមាសសត្វ ដើម្បីបោកបញ្ឆោតមនុស្សបានទៀតទេ។⁵ដ្បិតម្នាក់ៗនឹងនិយាយថា «ខ្ញុំមិនជាព្យាករទេ!
ខ្ញុំគឺជាមនុស្សដែលអ្នកស្រឡា ធ្វើស្រែជាការងាររបស់ខ្ញុំតាំងពីខ្ញុំនៅកំឡោះមកម្ល៉េះ!»⁶ប៉ុន្តែគេនឹងនិយាយមកគាត់ថា
តើស្នាមរបួសនៅលើទ្រូងរបស់អ្នកគឺជាអ្វី? ហើយគាត់នឹងឆ្លើយថា ខ្ញុំមានរបួសនៅក្នុងផ្ទះមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ»។
⁷«ដាវអើយ! ចូរភ្ញាក់ឡើងប្រឆាំងនឹងអ្នកគង្វាលរបស់យើង ជាមនុស្សដែលឈរនៅក្បែរយើង នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។
ចូរប្រហារអ្នកគង្វាល ហើយហូងចៀមនឹងខ្ចាត់ខ្ចាយ! ដ្បិតយើងនឹងបែរដៃរបស់យើងប្រហារចៀមតូចៗវិញ។
⁸បន្ទាប់មក នៅទីកន្លែងទាំងមូល មនុស្សពីរភាគបីនឹងត្រូវវិនាសអស់! ហើយមានមនុស្សតែមួយភាគបីដែលនឹងនៅសល់ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។
⁹យើងនឹងនាំមនុស្សមួយភាគបីនោះទៅដាក់ក្នុងភ្លើង ហើយសម្រិតសម្រាំងពួកគេដូចជាប្រាក់ដែលស្លៀកហើយ
យើងនឹងសាកល្បងពួកគេដូចជាមាសដែលសាកល្បងហើយ។ ពួកគេនឹងហៅឈ្មោះរបស់យើង ហើយយើងនឹងឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេថា
«នេះគឺជាប្រជាពលរដ្ឋរបស់យើង!» ហើយពួកគេនឹងនិយាយថា «ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះរបស់ពួកយើងខ្ញុំ!»

14 ¹មើល! ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងមកដល់ នៅពេលដែលចោរឃ្លានដណ្តើមរបស់អ្នកនឹងចែកគ្នានៅកណ្តាលអ្នក។² ដ្បិតយើងនឹងប្រមូលគ្រប់ប្រជាជាតិ ប្រឆាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម ហើយទីក្រុងនឹងត្រូវគេយកបាន។ ផ្ទះសំបែងជាច្រើននឹងត្រូវប្លន់ដណ្តើមយក ហើយស្រ្តីៗនឹងត្រូវគេរំលោភ។ មនុស្សពាក់កណ្តាលក្រុងនឹងកៀរទៅជាឈ្មើយ ប៉ុន្តែប្រជាជនដែលនៅនៅសល់នឹងមិនបានបណ្តេញចេញពីទីក្រុងទេ។

³ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងចេញមក ហើយប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិទាំងនោះ ដូចជាព្រះអង្គប្រកាសសង្គ្រាមនៅក្នុងថ្ងៃចម្បាំង។⁴ នៅក្នុងថ្ងៃនោះ ព្រះបាទនៃព្រះអម្ចាស់នឹងឈរនៅលើភ្នំអូលីវ ដែលនៅក្បែរក្រុងយេរូសាឡឹមនៅភាគខាងកើត។ ភ្នំអូលីវនឹងត្រូវពុះពាក់កណ្តាលនៅចន្លោះខាងកើត និងលិចក្បែរជ្រលងភ្នំដ៏ធំ ហើយពាក់កណ្តាលទៀតនឹងត្រូវត្រលប់ឆ្ពោះទៅរកទិសខាងជើង និងម្ខាងទៀតទៅទិសខាងត្បូង។

⁵បន្ទាប់មក អ្នកនឹងរត់គេចខ្លួនទៅខាងក្រោមជ្រលងភ្នំនៅចន្លោះភ្នំរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតជ្រលងភ្នំនេះនៅចន្លោះភ្នំទាំងនោះនឹងលាតសន្ធឹងទៅដល់អាសែល។ អ្នកនឹងរត់គេចខ្លួនដូចជាអ្នកបានគេចខ្លួនចេញពីការព្រួយដ៏នៅជំនាន់អូស្សែល ជាស្តេចរបស់យូដា។ បន្ទាប់មក ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងនឹងយាងមក ហើយប្រជាជនដ៏វិស្វទូទាំងអស់នឹងមកជាមួយព្រះអង្គដែរ។

⁶នៅថ្ងៃនោះ នឹងលែងមានពន្លឺថ្ងៃ ប៉ុន្តែមិនត្រជាក់ ឬទឹកសន្សើមឡើយ។⁷ នៅថ្ងៃនោះ ជាថ្ងៃដែលមានតែព្រះអម្ចាស់ទើបប្រាប់ ពេលនោះនឹងលែងមានថ្ងៃ ឬយប់ទៀតហើយ ដ្បិតពេលល្ងាចនឹងទៅជាម៉ោងពេលថ្ងៃវិញ។⁸ នៅថ្ងៃនោះ ទឹករស់នឹងហូរចេញមកពីក្រុងយេរូសាឡឹម។ ពាក់កណ្តាលនៃទឹករស់នឹងហូរទៅសមុទ្រខាងកើត និងពាក់កណ្តាលទៀតហូរទៅសមុទ្រខាងលិច នៅរដូវក្តៅ និងរដូវរងារ។

⁹ព្រះអម្ចាស់នឹងក្លាយទៅជាស្តេចលើផែនដីទាំងមូល។ នៅថ្ងៃនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើជាព្រះតែមួយអង្គគត់ ហើយមានតែព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គតែមួយដែរ។

¹⁰ទឹកដីទាំងមូលនឹងដូចជាគំបន់ អារីបា ចាប់ពីកេចារហូរដល់វិម័នខាងត្បូងក្រុងយេរូសាឡឹម។ ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងនៅតែបន្តលើកឡើង និងនៅតែនៅលើកន្លែងរបស់ខ្លួនដដែល ចាប់ពីទ្វារបេនយ៉ាមីនដល់កន្លែងដែលមានទ្វារកាលពីមុន រហូតដល់ជ្រុងទ្វារ ហើយចាប់ពីប៉មហាណាណា ដល់កន្លែងជាន់ផ្នែនទំពាំងបាយជូររបស់ស្តេច។¹¹ ប្រជាជននឹងរស់នៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម

ហើយនឹងគ្មាននរណាអាចមកបំពេញការបំផ្លាញពីព្រះអម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងពួកគេឡើយ។ ក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងរស់នៅដោយសុខសាន្ត។

¹²ការនេះនឹងទៅជាគ្រោះកាច ដែលព្រះអម្ចាស់នឹងវាយប្រហារដល់មនុស្សណាដែលបានប្រកាសសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងក្រុងយេរូសាឡឹម សាច់របស់គេនឹងរលួយ សូម្បីតែពួកគេកំពុងឈរដោយជើងរបស់ពួកគេក៏ដោយ។ ភ្នែករបស់ពួកគេនឹងរលួយនៅក្នុងរន្ធរបស់ពួកគេ ហើយអណ្តាតនឹងរលួយនៅក្នុងមាត់របស់គេពួកគេ។¹³ នៅថ្ងៃនោះ ភាពភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងនៃព្រះអម្ចាស់នឹងមកនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។

ម្នាក់ៗនឹងចាប់ដៃអ្នកផ្សេងទៀត ហើយនឹងលើកដៃឡើងប្រឆាំងនឹងដៃរបស់ម្នាក់ផ្សេងដែរ។

¹⁴ពួកយូដានឹងវាយប្រឆាំងក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។ ពួកគេនឹងប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាជាតិទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញ ដូចជាមាស ប្រាក់

និងសម្លៀកបំពាក់ល្អៗយ៉ាងច្រើនក្រៃលែង។¹⁵ គ្រោះកាចនឹងអាចកើតមានចំពោះសេះ លាតូនកាត់ ដូដ លា

និងគ្រប់ទាំងសត្វអស់ដែលនៅក្នុងជំនីងអាចទទួលរងគ្រោះកាចដូចគ្នាដែរ។

¹⁶បន្ទាប់មក គ្រោះកាចនឹងកើតមានដល់ប្រជាជាតិណាដែលនៅតែមកប្រឆាំងក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលនឹងទៅរាល់ឆ្នាំដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះមហាក្សត្រ

ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ហើយនិងរក្សាទុកពីជីបុណ្យបារាំងជំនួសវិញ។

¹⁷គ្រោះកាចនឹងកើតបើសិនមានអ្នកណាម្នាក់ពីគ្រប់ប្រជាជាតិទាំងអស់លើផែនដីទាំងមូលមិនឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះមហាក្សត្រ

ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនោះ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនបង្ខំទឹកភ្លៀងដល់ពួកគេឡើយ។¹⁸ បើសិនប្រជាជាតិនៃប្រទេសអេស៊ីបមិនឡើងទៅ

នោះពួកគេនឹងមិនទទួលបានទឹកភ្លៀងឡើយ។ គ្រោះកាចដែលមកពីព្រះអម្ចាស់នឹងប្រហារដល់ប្រជាជាតិណាដែលមិនឡើងទៅ បន្តរក្សាពីជីបុណ្យបារាំង។

¹⁹ការដាក់ទោសនេះគឺសម្រាប់ទឹកដីអេស៊ីប និងការដាក់ទោសចំពោះប្រជាជាតិទាំងអស់ណាដែលមិនឡើងទៅដើម្បីរក្សាពីជីបុណ្យបារាំង។

²⁰ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃនោះ កណ្តឹងនៃសេះនឹងស្រែកឡើងថា «ចូរញែកដោយឡែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់»

ហើយថ្លាងទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នឹងបានដូចជាបាននៅពីមុខអាសនៈដែរ។

²¹គ្រប់ទាំងឆ្នាំងទាំងអស់ដែលនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម និងយូដានឹងត្រូវញែកជាចំណែកៗសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល

ហើយអស់អ្នកណាដែលនាំយញ្ញបូជានិងបរិភោគពីថ្លាង និងស្បែកសាច់នៅក្នុងឆ្នាំងនេះ។

នៅថ្ងៃនោះពួកអ្នកជំនួញនឹងលែងមាននៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលទៀតហើយ។

ម៉ាឡាគី

1 ¹សេចក្តីប្រកាសនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅកាន់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល តាមរយៈការសរសេរបស់លោកម៉ាឡាគី។² ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើង ស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា»។ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាបែរជាពោលថា «តើមានអ្វីបញ្ជាក់ថាព្រះអង្គស្រឡាញ់យើងខ្ញុំ?» នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។ «តែយើង ស្រឡាញ់យ៉ាកុបប៉ុន្តែយើងស្អប់អេសាវវិញ។ យើងបានធ្វើឲ្យភ្នំនិក្ខរដ៏អេសាវ ក្លាយទៅជាទីបំផ្លិចផ្លាញ ហើយយើងបានធ្វើឲ្យកន្លែងពួកគេរស់នៅ សម្រាប់ផ្តែព្រៃនៃវាលរហាស្ថាន»។

³ប្រសិនបើអ្នកពោលថា «យើងនឹងកម្ទេចចោល តែយើងនឹងសាងសង់ទីកន្លែងត្រូវបំផ្លាញសាជាថ្មី។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលនឹងមានព្រះបន្ទូល «ពួកគេនឹង សង់ឡើងវិញ តែយើងនឹងបំផ្លាញម្តងទៀត ។ អ្នកផ្សេងនឹងហៅគេថា «ស្រុកនៃសេចក្តីអាក្រក់» ហើយ «មនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់ដាក់បណ្តាសាជាទីធ្លា»។⁴ ភ្នែករបស់អ្នកនឹងឃើញការទាំងនេះ ហើយអ្នកពោលថា៖ ព្រះអម្ចាស់គឺអស្ចារ្យ ហួសព្រំដែន នៃអ៊ីស្រាអែល»។

⁶កូនដែលគោរពឪពុក ហើយអ្នកបម្រើដែលគោរពម្ចាស់របស់គេ។ ហើយបើយើង ជាឪពុក តើការគោរពយើងនៅទី ណា? ប្រសិនបើយើងជាម្ចាស់ តើការគោរពសម្រាប់យើងនៅឯណា?» ព្រះ បន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដល់អ្នកជាពាក្យដែលប្រមាថនាមរបស់យើង។ «តែអ្នករាល់គ្នាពោលថា៖ «តើយើងប្រមាថព្រះនាមព្រះអង្គត្រង់បែបណា?» ដោយថ្វាយតង្វាយម្ហូបអាហារកខ្វក់ ដាក់លើអាសនៈរបស់យើង។ តែអ្នករាល់គ្នាពោលថា «តើយើងខ្ញុំបានធ្វើ ឲ្យព្រះអង្គកខ្វក់បែបណា?» ដោយពោលថា តុនៃព្រះអម្ចាស់មិនសូវសំខាន់ទេ។

⁸ពេលអ្នករាល់គ្នាសត្វខ្លាច សម្រាប់យញ្ញបូជា នេះមិនមែនអាក្រក់ទេឬ? ពេលអ្នករាល់គ្នាសត្វបាក់ជើង និងសត្វមានជំងឺ តើមិនមែនអាក្រក់ទេឬ? បើ បង្ហាញការនេះទៅជូនពួកមន្ត្រីវិញ! តើគេនឹងទទួលយកអ្នក ឬតើគេនឹងលើកមុខអ្នកឡើងទេ?» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁹ពេលនេះអ្នកបន្តទូលអង្គរកព្រះភក្ត្រនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គសន្តោសប្រណីដល់យើង។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ជាមួយតង្វាយអាក្រក់ក្នុងដៃអ្នក តើព្រះអង្គនឹងលើកមុខអ្នកឡើងទេ?

¹⁰«អូរ បើគ្រាន់តែមានម្នាក់ពីអ្នករាល់គ្នាដែលបានបិទទ្វារព្រះវិហារ ដូច្នេះដែលអ្នកនឹងមិនដុតភ្លើងនៅលើអាសនៈរបស់យើងដោយឥតបានការនោះទេ! យើងមិនពេញចិត្តនឹងអ្នកទេ» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់ នៃពិភពទាំងមូល «ហើយយើងមិនទទួលតង្វាយពីដៃរបស់អ្នកទេ។¹¹ ដ្បិត តាំងពីថ្ងៃដល់ថ្ងៃលិច គឺនាមរបស់យើងបានឧតម្ភ នៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ហើយនិងនៅគ្រប់ទីកន្លែងផង កំញាណនិងតង្វាយបរិសុទ្ធនឹងត្រូវថ្វាយក្នុងនាមយើង។ ដ្បិតនាមយើង នឹងលើកតម្កើងនៅក្នុងចំណោមប្រជាតិនានា» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។¹² «ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាប្រមាថនាមយើងដោយពោលថា តុនៃព្រះអម្ចាស់កខ្វក់ ហើយផលផ្លែ និងអាហារគឺត្រូវបានប្រមាថ។

¹³ប៉ុន្តែអ្នកក៏បានពោលថា «ការនេះធុញទ្រាន់ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានមើលងាយយើង» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។ «អ្នកនាំអ្វីដែលត្រូវបានចាប់យកទៅដោយសត្វព្រៃ ឬសត្វបាក់ជើង និងសត្វល្អិតផង ហើយអ្នករាល់គ្នានាំតង្វាយមកថ្វាយ។ តើគួរឲ្យយើងទទួលតង្វាយបែបនេះពីដៃអ្នករាល់គ្នាឬទេ? ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់¹⁴ «អ្នកបញ្ឆោតនឹងត្រូវបណ្តាសា ដែលមានសត្វឈ្មោលនៅក្នុងហ្វូង ហើយក៏ស្បថថានឹងថ្វាយដល់យើង ហើយនឹងថ្វាយយញ្ញបូជាដល់យើង ដែលជាព្រះអម្ចាស់នៅអ្វីដែលមិនល្អ! ដ្បិតយើងជាស្តេចដ៏ធំ» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល «ហើយឈ្មោះយើងនឹងបានការគោរពក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងឡាយ»។

2 ¹ឥឡូវនេះ អ្នកជាបូជាចារ្យអើយ សេចក្តីបង្គាប់នេះ គឺសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។² «បើសិនអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់ទេ ហើយបើអ្នកមិនយកដាក់ក្នុងចិត្តនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់នាមយើងទេ» ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងចាត់បណ្តាសាមកលើអ្នករាល់គ្នា យើងនឹងដាក់បណ្តាសាដល់ព្រះពរអ្នក។ ការពិតយើងដាក់បណ្តាសារពួកគេ ដោយអ្នកមិនបានយកការបង្គាប់យើងទុកដាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក។

³មើល! យើងនឹងបន្ទោសពូជពង្សរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយផ្ទះលាមកទៅលើមុខអ្នករាល់គ្នា គឺជាលាមកចេញពីពិធីបុណ្យរបស់អ្នក ហើយគេនឹងយកអ្នករាល់គ្នាចេញទៅជាមួយនឹងលាមកនោះដែរ។⁴ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ ហើយសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងអាចបន្តនៅជាមួយពួកលេវី» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁵ «សម្ពន្ធមេត្រីជាមួយគេគឺជាជីវិត និងជាសេចក្តីសុខសាន្ត ដែលយើងបានប្រទានដល់គេ យើងបានឲ្យភ័យខ្លាចដល់គេ ហើយគេក៏ភ័យខ្លាចយើង ហើយឈររស្មប់ស្វែងនាមរបស់យើង។⁶ គេមានសេចក្តីបង្រៀនពិតនៅក្នុងមាត់ ហើយមិនឃើញមានអំពើទុច្ចរិតនៅបបួរមាត់គេឡើយ។ គេបានដើរជាមួយយើងក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយទៀងត្រង់ ក៏បាននាំមនុស្សជាច្រើនចេញពីអំពើទុច្ចរិតផង។⁷ ដ្បិតគួរឲ្យបបួរមាត់របស់បូជាចារ្យរក្សាទុកនូវចំណេះដឹង ហើយគួរឲ្យមនុស្សស្វែងរកការបង្រៀនពីមាត់គេ ដ្បិតគេជាអ្នកនាំសារនៃព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁸ តែអ្នករាល់គ្នាបានបែរចេញពីផ្លូវនៃសេចក្តីពិត។ អ្នកបាននាំឲ្យមនុស្សជាច្រើនដំបូលក្នុងការគោរពដល់ព្រឹត្យវិន័យដែរ។ អ្នករាល់គ្នាបានផ្តាច់សម្ពន្ធមេត្រីរបស់លេវីហើយ» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។⁹ «ដូច្នេះយើងក៏បានធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាជាទីមើលងាយ ហើយអប្រិយ នៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងឡាយ ពី ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានកាន់តាមផ្លូវរបស់យើង តែផ្ទុយទៅវិញ បង្ហាញពីការចូលរួមជាមួយនឹងសេចក្តីបង្រៀនទាំងនោះវិញ»។

¹⁰ «តើយើងទាំងអស់គ្នាមិនមានឪពុកតែមួយទេឬ? ហេតុអ្វីបានជាយើងបានជាយើងក្បត់ ម្នាក់ៗទាស់ប្រឆាំងនឹងបងប្អូនខ្លួន ឯង ហើយប្រមាថសម្ពន្ធមេត្រីនៃពួកដួនតារបស់យើងដូច្នេះ?»¹¹ ពួកយូដាបានកំផិត។ ប្រព្រឹត្តិអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម នៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ហើយនៅក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ។ ដ្បិតយូដាបានប្រមាថទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់ ហើយបានរៀបការជាមួយកូនស្រីរបស់ព្រះជនជាតិដទៃ។¹² សូមព្រះអម្ចាស់កាត់ចេញពីត្រសាលនៃពួកយ៉ាកូបទៅ ចំពោះមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើដូច្នេះ ជាអ្នកដែលដែលដឹងខ្លួនហើយក៏បានឆ្លើយតប ទោះបីគេនាំយកតង្វាយមកថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលក៏ដោយ។

¹³ អ្នករាល់គ្នាក៏បានធ្វើនេះដែរ គឺអ្នករាល់គ្នាបានបិតបាំងអាសនាព្រះអម្ចាស់ ដោយទឹកភ្នែក ដោយការយំសោក ហើយស្រែកថ្វូរ ពីព្រោះព្រះអង្គមិនបានបែរមករកតង្វាយ ឬទទួលតង្វាយនោះដោយព្រះគុណពីដៃអ្នករាល់គ្នាដោយ។

¹⁴ ប៉ុន្តែអ្នកនិយាយថា «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមិនទទួល?» ព្រោះព្រះអម្ចាស់ជាសាក្សីរវាងអ្នកនឹងប្រពន្ធអ្នក ដែលបានគ្នាកាលពីក្រមុំកំលោះមក បានទាស់ប្រឆាំងដែលអ្នកបានក្បត់នឹងនាង ទោះបីនាងបានផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់អ្នកហើយជាប្រពន្ធស្របតាមសម្ពន្ធមេត្រីដ៏ដោយ។¹⁵ តើព្រះអង្គមិនបានធ្វើឲ្យអ្នកទាំងពីរក្លាយជាតែមួយទេឬ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គធ្វើមកតែមួយដូច្នេះ? ពីព្រោះព្រះអង្គចង់ស្វែងរកពូជបរិសុទ្ធមកពីព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នចំពោះវិញ្ញាណរបស់អ្នក ហើយកុំឲ្យមិនស្មោះត្រង់ចំពោះប្រពន្ធដែលបានគ្នាកាលពីក្មេងឡើយ។¹⁶ «ដ្បិតយើងស្អប់ការលះលែងគ្នា» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល «ហើយជាអ្នកបិតបាំងសម្លៀកបំពាក់ខ្លួន ដោយការឃោរឃៅ» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។ «ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នចំពោះវិញ្ញាណរបស់អ្នក ហើយកុំប្រព្រឹត្តក្បត់ឡើយ»។

¹⁷ ពាក្យសម្តីរបស់អ្នករាល់គ្នា រំខានដល់ព្រះអម្ចាស់ណាស់។ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នានិយាយថា «ហេតុអ្វីបានជាយើងបានរំខានព្រះអង្គដូចម្តេច?» ដោយនិយាយថា «អស់អ្នកដែលធ្វើការរកក្រីក្រ គឺល្អនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យក្នុងពួកគេ» ឬ «តើព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីយុត្តិធម៌នៅឯណា?»

3¹ «មើល! យើងចាត់អ្នកនាំសាររបស់យើងឲ្យទៅ ហើយគេនឹងរៀបចំផ្លូវនៅពីមុខយើង។ ហើយព្រះអម្ចាស់ដែលអ្នករាល់គ្នាស្វែងរក នឹងយាងចូលក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គភ្លាម។ អ្នកនាំសារនៃសម្ពន្ធមេត្រីដែលអ្នករាល់គ្នាប្រាថ្នានោះ មើល! ព្រះអង្គនឹងយាងមក» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។² ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាចទ្រាំបាននៅថ្ងៃដែលព្រះអង្គយាងមកនោះ? តើអ្នកណានឹងឈរ ពេលដែលព្រះអង្គលេចមក? ដ្បិតព្រះអង្គប្រៀបដូចជាងក្លើងសម្រាំង ហើយដូចកន្លែងបោក សម្អាត។³ ព្រះអង្គនឹងគង់ចុះ ដូចជាជាងសម្រាំង ហើយសម្រង់ប្រាក់ ហើយព្រះអង្គនឹងសម្អាតពួកកូនចៅលេវី។ ព្រះអង្គនឹងសម្រាំងគេដូចជាមាស និងប្រាក់ ហើយគេនឹងនាំយកតង្វាយនៃសេចក្តីសុចរិតមកថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

⁴ ហើយតង្វាយរបស់ពួកយូដា និងយេរូសាឡឹមនឹងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចកាលពីដើម គឺដូចកាលពីចាស់បុរាណនោះ។⁵ «ហើយយើងនឹងមកជិតអ្នករាល់គ្នាដោយការជំនុំជម្រះ។ យើងនឹងធ្វើជាសាក្សីយ៉ាងរហ័ស ទាស់នឹងពួកគ្រូអាបធុបំ ហើយនឹងពួកកំផិត ទាស់នឹងពួកសាក្សីក្លែងក្លាយ ហើយទាស់នឹងពួកជិះជាន់លើប្រាក់ជួលរបស់កម្មករក្នុងឈ្មួលរបស់គេ ហើយសង្កត់សង្កិនស្ត្រីមេម៉ាយ និងមនុស្សកំព្រាផង ហើយទាស់នឹងអ្នកដែលបែរទៅរកជនជាតិដទៃ ហើយទាស់នឹងអ្នកដែលមិនគោរពយើង» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁶ «ដ្បិតយើង ព្រះអម្ចាស់ មិនប្រែប្រួលទេ ដូច្នេះហើយអ្នក ពួកកូនចៅយ៉ាកុបអើយ មិនទាន់មកដល់ទីបញ្ចប់ដោយ។⁷ ចាប់តាំងពីជំនាន់ដូនតារបស់អ្នកបានបែរចេញពីក្តីបរិសុទ្ធរបស់យើងហើយមិនរក្សាការទាំងនោះឡើយ។ ចូរត្រឡប់មកយើងវិញ ហើយយើងនឹងត្រឡប់មករកអ្នករាល់គ្នាដែរ» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។ «តែអ្នកនិយាយថា តើយើងនឹងវិលទៅវិញយ៉ាងដូចម្តេច?»

⁸ តើមនុស្សនឹងប្តូរព្រះជាម្ចាស់ឬ? ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាបានប្តូរយើង។ តែអ្នកនិយាយថា តើយើងបានយករបស់ព្រះអង្គដូចម្តេច? គឺក្នុងតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់។⁹ អ្នករាល់គ្នាត្រូវបណ្តាសាជាមួយបណ្តាសា ដ្បិតអ្នកបានប្តូរយើង ប្រជាតិទាំងមូល។

¹⁰ ចូរយកតង្វាយមួយភាគក្នុងដប់ទាំងអស់មកដាក់ក្នុងឃ្លាំង ដូច្នេះហើយនឹងមានអាហារនៅក្នុងដំណាក់របស់យើង ហើយល្បងលយើងឥឡូវក្នុងការនេះ» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល «បើយើងមិនបើកបង្ហាញដល់អ្នកនូវទ្វារនៃស្ថានសួគ៌

ហើយចាក់ព្រះពរដល់អ្នករហូតដល់គ្មានកន្លែងសម្រាប់នឹងដាក់ផង។¹¹ យើងនឹងថ្លែងទាស់នឹងអ្នកដែលបំផ្លាញផលដំណាំ ដូច្នេះគេនឹងមិនបំផ្លាញការច្រូតកាត់នៃដីរបស់អ្នក។ ដើមទំពាំងបាយជូរនៅចម្ការ នឹងមិនផ្ទុះផ្លែដែរ» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

¹² «ប្រជាតិទាំងមូលនឹងហៅអ្នករាល់គ្នាថាមានពរ ដ្បិតទឹកដីរបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងបានជាទឹកដីអរសប្បាយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល»។

¹³ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ពាក្យសម្តីរបស់អ្នករាល់គ្នាបានទាស់នឹងយើងយ៉ាងខ្លាំង ទោះបីយ៉ាងនោះក៏អ្នករាល់គ្នាថា យើងបាននិយាយអ្វីទាស់នឹងព្រះអង្គ។¹⁴ គឺអ្នករាល់គ្នាពោលថា ការដែលខំគោរពបម្រើព្រះជាម្ចាស់ នោះឥតអំពើទេ ហើយដែលយើងបានរក្សាបញ្ជីរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ព្រមទាំងដើរនៅចំពោះព្រះអង្គដោយកាន់ទុក្ខដូច្នេះ តើមានប្រយោជន៍អ្វី?»¹⁵ ដ្បិត យើងរាប់មនុស្សឆ្នើងឆ្នៃ ទុកជាសប្បាយហើយ ពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តការអាក្រក់បានតាំងឡើង គេល្បងលព្រះជាម្ចាស់ហើយក៏រួចខ្លួន»។

¹⁶ ហើយពួកអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ បាននិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា។ ព្រះអម្ចាស់ប្រុងស្តាប់ ហើយបានស្តាប់ ហើយសៀវភៅនៃការចងចាំបានសរសេរទុកនៅចំពោះព្រះអង្គ សម្រាប់ពួកអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ហើយតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គឡើង។

¹⁷ «ពួកគេនឹងជាប់របស់យើង» ព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពិភពទាំង មូល «សម្បត្តិដែលជាម្ចាស់សិទ្ធិរបស់យើង នៅថ្ងៃដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត។ យើងនឹងប្រណីដល់ពួកគេ ដូចជាមនុស្សអាណិតដល់កូនដែលបានបម្រើដល់ខ្លួនដែរ។¹⁸ ហើយម្តងទៀត អ្នករាល់គ្នានឹងបាន ញែកចេញ ពីមនុស្សសុចរិតនឹងមនុស្សអាក្រក់ រវាងអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់នឹងអ្នកដែលមិនថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។

4 ¹ ជឿតមើល! ថ្ងៃនោះកំពុងតែមកដល់ នេះដូចឡដុតនំ ពេលពួកអ្នកឆ្លើងឆ្នែ ហើយពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ គេនឹងដូចជាចំបើង។ ថ្ងៃដែលត្រូវមកដល់នោះ នឹងដូចពួកគេ» ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពិភពទាំងមូល «ដូច្នេះមិនទុកឲ្យគេស្ម័គ្រចិត្តប្រកាន់និងមែក។

² ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះនាមរបស់យើង ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងរះឡើង មានសស្តាបនៃការប្រោសឲ្យជាផង។ អ្នករាល់គ្នានឹងចេញទៅ លោតកញ្ជ័ងដូចជាកូនគោដែលចេញពីក្រោល។³ នៅថ្ងៃនោះអ្នករាល់គ្នានឹងជាន់ឈ្លីពួកមនុស្សអាក្រក់ ជឿតគេនឹងដូចជាផេះនៅក្រោមបាទ ជើងនៅថ្ងៃដែលយើងប្រព្រឹត្ត» ព្រះបន្ទូលព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។

⁴ «ចូរនឹកចាំពីសេចក្តីបង្រៀនរបស់លោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ដែលយើងបានផ្តល់ដល់គាត់នៅលើភ្នំហោបែប សម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល គឺ បញ្ញត្តិច្បាប់ហើយសិទ្ធិអំណាចទាំងឡាយ ។⁵ មើល! យើងនឹងចាត់ព្យាករណ៍លើយ៉ា មុនថ្ងៃដែលនឹងមកដល់នៃការអស្ចារ្យ ហើយនិងគួរឲ្យខ្លាច នៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់។⁶ លោកនឹងបង្វែរចិត្តឲ្យពួកមករកកូន ហើយដូងចិត្តរបស់កូនក៏មករកឪពុកដែរ ដូច្នេះយើងមិនមកប្រហារផែនដី ជាមួយការបំផ្លាញទាំងមូលឡើយ។

កណ្តតម្កីរម៉ាថាយ

1 ¹ នេះជាសៀវភៅរាយនាមអំពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ដែលត្រូវជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំ។² លោកអប្រាហាំបង្កើតលោក អ៊ីសាក លោកអ៊ីសាកបង្កើតលោកយ៉ាកុប លោកយ៉ាកុបបង្កើតលោកយូដា និងបងប្អូនរបស់គាត់។³ លោកយូដា និងនាងតាម៉ារបង្កើតលោកពេនេស និង លោកសេរ៉ាស លោកពេនេសបង្កើតលោកហេស្រុន លោកហេស្រុនបង្កើតលោកអេរ៉ាម

⁴ លោកអេរ៉ាមបង្កើតលោកអមីណាដាប់ លោកអមីណាដាប់បង្កើតលោកណាសួន លោកណាសួនបង្កើតលោកសាលម៉ូន។⁵ លោកសាលម៉ូន និងនាងរ៉ាហាប បង្កើតលោកបូអូស លោកបូអូស និងនាងរបស់បង្កើតលោកអូបេដ ហើយលោកអូបេដបង្កើតលោកអ៊ីសាយ។⁶ លោកអ៊ីសាយបង្កើតស្តេចដាវីឌ ហើយស្តេចដាវីឌ និងភរិយារបស់អ្វីបង្កើតស្តេចសាឡូម៉ូន។

⁷ សាឡូម៉ូនបង្កើតអហូបោម អហូបោមបង្កើតអប៊ីយ៉ា អប៊ីយ៉ាបង្កើតអេសា។⁸ អេសាបង្កើតយ៉ូសាផាត យ៉ូសាផាតបង្កើតយ៉ូរ៉ាម យ៉ូរ៉ាមបង្កើតអូសៀស។

⁹ អូសៀសបង្កើតយ៉ូថាម យ៉ូថាមបង្កើតអេហាស អេហាសបង្កើតអេសេគាស។¹⁰ អេសេគាសបង្កើតម៉ាណាសេ ម៉ាណាសេបង្កើតអាំម៉ូន អាំម៉ូនបង្កើតយ៉ូសៀស។¹¹ យ៉ូសៀសបង្កើតយេកូនាស និងប្អូនប្រុសរបស់គាត់ ក្នុងគ្រាដែលគេនិរទេស ទៅស្រុកបាប៊ីឡូន។

¹² ក្រោយពីនិរទេសទៅស្រុកបាប៊ីឡូន លោកយេកូនាសបង្កើតលោកសាលផាល លោកសាលផាលបង្កើតលោកសូរ៉ូបាបិល។¹³ លោកសូរ៉ូបាបិលបង្កើតលោក អប៊ីយូដ លោកអប៊ីយូដបង្កើតលោកអេលាគីម លោកអេលាគីមបង្កើតលោកអេសូរ។¹⁴ លោកអេសូរបង្កើតលោកសាដុក លោកសាដុកបង្កើតលោកអេគីម លោកអេគីមបង្កើតលោកអេលីយូដ។

¹⁵ លោកអេលីយូដបង្កើតលោកអេឡាសារ លោកអេឡាសារបង្កើតលោកម៉ាថាន លោកម៉ាថាន បង្កើតលោកយ៉ាកុប។¹⁶ លោកយ៉ាកុបបង្កើតលោកយ៉ូសែប ជា ស្វាមីរបស់នាងម៉ារី ដែលបង្កើតព្រះយេស៊ូ ដែលហៅថាព្រះគ្រីស្ទ។¹⁷ ពីជំនាន់លោកអប្រាហាំមកដល់ស្តេចដាវីឌ មានដប់បួនតំណ ពីស្តេចដាវីឌមកដល់នឹងគ្រា ដែលគេនិរទេសទៅស្រុកបាប៊ីឡូន មានដប់បួនតំណ ហើយចាប់ពីគ្រាដែលគេនិរទេសទៅស្រុកបាប៊ីឡូនមកទល់ព្រះគ្រីស្ទ ក៏មានដប់បួនតំណដែរ។

¹⁸ នេះជាដំណើររឿងស្តីអំពីកំណើតរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ នាងម៉ារីជាមាតារបស់ព្រះអង្គ ត្រូវជាតូចដណ្តឹងរបស់លោកយ៉ូសែប។ មុនពេលពួកគេរួមរស់ជាមួយគ្នា នាងម៉ារីមានផ្ទៃពោះ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធចូចទៅហើយ។¹⁹ លោកយ៉ូសែបដែលជាស្វាមីរបស់នាង ជាមនុស្សសុចរិត ហើយលោកមិនចង់បំបាក់មុខនាង ជាសាធារណៈឡើយ។ ដូច្នេះ លោកបានសម្រេចចិត្តផ្តាច់ពាក្យជាមួយនាងដោយស្ងាត់ៗវិញ។

²⁰ ពេលដែលគាត់កំពុងគិតដូច្នេះ ស្រាប់តែមានទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ លេចមកប្រាប់គាត់ក្នុងសុបិនថា៖ «យ៉ូសែប! ជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌអើយ! សូមកុំខ្លាចនឹងទទួលយកនាងម៉ារីមកធ្វើជាភរិយាឡើយ ពីព្រោះបុត្រដែលនៅក្នុងផ្ទៃនាង កើតមកពីព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធទេ។²¹ នាងនឹងសម្រាលបានបុត្រមួយ ហើយត្រូវថ្វាយព្រះនាមថា យេស៊ូ ដ្បិតបុត្រនោះនឹងសង្គ្រោះប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ឲ្យរួចពីបាបរបស់គេ»។

²² ហេតុការណ៍នេះកើតឡើង ស្របតាមសេចក្តីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល តាមរយៈព្យាករណ៍ថា៖²³ «មើល! ស្ត្រីព្រហ្មចារីនឹងមានផ្ទៃពោះ ហើយនាងនឹង សម្រាលបានបុត្រមួយ គេនឹងថ្វាយព្រះនាមថា «អម៉ាញ៉ាអែល» មានន័យថា «ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយយើង»។

²⁴ លុះលោកយ៉ូសែបភ្ញាក់ពីដំណេក លោកក៏ធ្វើតាមបង្គាប់ទេវតា គឺលោកទទួលនាងម៉ារីមកធ្វើជាភរិយា។²⁵ ប៉ុន្តែ លោកពុំបានរួមប្រពន្ធជាមួយនាង រហូតដល់ នាងសម្រាលបានបុត្រ។ រួចលោកថ្វាយព្រះនាមថា «យេស៊ូ»។

2¹បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូប្រសូតនៅក្នុងភូមិបេថ្លេហឹម ស្រុកយូដា ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទហេរ៉ូដ មានពួកហោរាចារ្យធ្វើដំណើរពីទិសខាងកើតមកដល់ យេរូសាឡឹមដោយស្ម័គ្រចិត្ត។² «តើព្រះអង្គដែលប្រសូតមកជាមហាក្សត្ររបស់ជនជាតិយូដាគង់នៅឯណា? យើងបានឃើញផ្កាយរបស់ព្រះអង្គពីទិសខាងកើត ហើយយើងមកថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ»។³ កាលព្រះបាទហេរ៉ូដដឹងដំណឹងនេះ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយអ្នករស់នៅយេរូសាឡឹមទាំងអស់ ក៏រន្ធត់ ចិត្តជាមួយព្រះអង្គដែរ។

⁴ព្រះបាទហេរ៉ូដកោះហៅពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យទាំងប៉ុន្មានរបស់ប្រជាជនមក ហើយសួរគេពីទីកន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រសូត។⁵ ពួកគេ ទូលប្រាប់ស្តេចថា ព្រះគ្រីស្ទប្រសូតនៅភូមិបេថ្លេហឹម ក្នុងស្រុកយូដា ព្រោះមានសេចក្តីចែងទុកមកតាមរយៈព្យាកាវថា៖⁶ «បេថ្លេហឹមជាដែនដីយូដាដើម! អ្នក មិនមែនតូចជាងគេទេ ក្នុងក្រុងសំខាន់ៗនៃស្រុកយូដា ដ្បិតនឹងមានមេដឹកនាំមួយរូបកើតចេញពីអ្នក លោកនឹងមើលថែជនជាតិអ៊ីស្រាអែលរបស់យើង»។⁷ ក្រោយមក ព្រះបាទហេរ៉ូដហៅពួកហោរាចារ្យមកជាសម្ងាត់ សួរបញ្ជាក់យ៉ាងហ្មត់ចត់ពីពេលដែលផ្កាយរះឡើង។⁸ ព្រះអង្គចាត់ពួកគេទាំងនោះឲ្យទៅបេថ្លេហឹម ដោយបង្គាប់ថា៖ «នាំគ្នាទៅចុះ! ហើយស៊ើបសួរដំណឹងអំពីព្រះបុត្រនោះអោយបានច្បាស់លាស់។ កាលបើបានឃើញបុត្រនោះហើយ សូមមកប្រាប់យើងវិញ ផង ដើម្បីឲ្យយើងទៅថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដែរ»។

⁹បន្ទាប់ពីបានឮបញ្ជារបស់ស្តេចហើយ ពួកគេក៏នាំគ្នាចេញទៅ ហើយផ្កាយដែលគេបានឃើញនៅទិសខាងកើត ក៏នាំមុខគេជានិច្ចរហូតដល់កន្លែងដែល ព្រះបុត្រគង់នៅទើបឈប់។¹⁰ កាលហោរាចារ្យទាំងនោះឃើញផ្កាយហើយ គេសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

¹¹ពួកគេចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយឃើញព្រះបុត្រនៅជាមួយនាងម៉ារី ជាមាតារបស់ព្រះអង្គ។ ពួកគេក៏នាំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ រួចក៏បើកហិបយកទ្រព្យរបស់ខ្លួនមក គឺមាន មាស គ្រឿងក្រអូប និងដំរីល្វីងទេសថ្វាយដល់ព្រះអង្គ។¹² ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលព្រមានគេ ក្នុងសូបិនមិនឲ្យវិលទៅជួបព្រះបាទហេរ៉ូដវិញឡើយ បន្ទាប់មក ពួកគេវិលត្រឡប់ទៅស្រុករបស់ខ្លួនវិញ តាមផ្លូវមួយផ្សេងទៀត។

¹³បន្ទាប់ពីពួកហោរាចារ្យចាកចេញទៅ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់លេចមកប្រាប់លោកយ៉ូសែបក្នុងសូបិនថា៖ «ក្រោកឡើង! នាំព្រះបុត្រ និងមាតារបស់ព្រះអង្គ ភៀសខ្លួនទៅអេស៊ីបទៅ។ ត្រូវស្តាប់នៅកន្លែងនោះ រហូតដល់យើងប្រាប់ឲ្យវិលត្រឡប់មកវិញសឹមមក ពីព្រោះព្រះបាទហេរ៉ូដរកសម្លាប់ព្រះបុត្រ»។

¹⁴យប់នោះលោកយ៉ូសែបក្រោកឡើង ហើយនាំព្រះបុត្រ និងមាតារបស់ព្រះអង្គ រត់ភៀសខ្លួនទៅអេស៊ីបទាំងយប់។¹⁵ គាត់នៅទីនោះរហូតដល់ព្រះបាទហេរ៉ូដ សោយទិវង្គត ការនេះកើតឡើងស្របនឹងសេចក្តី ដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្យាកាវថា៖ «យើងហៅបុត្រយើងចេញពីអេស៊ីបមក»។

¹⁶បន្ទាប់ពីព្រះបាទហេរ៉ូដយល់ថា ពួកហោរាចារ្យបានបំបាក់មុខព្រះអង្គ ព្រះអង្គព្រះពិរោធយ៉ាងខ្លាំង ហើយក៏ចេញបញ្ជាឲ្យគេសម្លាប់ក្មេងប្រុសៗទាំងអស់ ក្នុងភូមិបេថ្លេហឹម និងភូមិជិតខាង ចាប់ពីអាយុពីរឆ្នាំចុះក្រោម គឺតាមកំណត់ថ្ងៃដែលទ្រង់បានសួរបញ្ជាក់ពួកហោរាចារ្យ។

¹⁷ហេតុការណ៍នេះកើតឡើង ស្របតាមសេចក្តីដែលបានចែងទុកតាមរយៈព្យាកាវ យេសាយថា៖¹⁸ «មានពួសំឡេងពីរ៉ាម៉ាមកជាទិន្នន័យសោក និងកាន់ទុក្ខ គឺ នាងរ៉ាដែលយំសោកអាណិតកូននាង ហើយនាងមិនព្រមអោយនរណាសម្រាលទុក្ខនាងឡើយ ព្រោះកូននាងបាត់បង់ជីវិតអស់ទៅហើយ»។

¹⁹ក្រោយពីព្រះបាទហេរ៉ូដសោយទិវង្គត ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកប្រាប់លោកយ៉ូសែប នៅអេស៊ីបក្នុងសូបិនថា៖²⁰ «ក្រោកឡើង! នាំព្រះបុត្រ និង មាតារបស់ព្រះអង្គត្រឡប់ទៅអ៊ីស្រាអែលវិញទៅ ដ្បិតពួកអ្នកដែលប៉ុនប៉ងមកលើព្រះកុមារបានស្លាប់បាត់អស់ទៅហើយ»។²¹ យ៉ូសែបក្រោកឡើង នាំព្រះបុត្រ និងមាតារបស់ព្រះអង្គត្រឡប់ទៅអ៊ីស្រាអែលវិញ។

²²ប៉ុន្តែ កាលលោកឮថា ព្រះបាទអ៊ីរេឡាសឡើងគ្រងរាជ្យនៅស្រុកយូដា ស្ទង់ស្តេចហេរ៉ូដជាព្រះបិតា លោកភ័យខ្លាចមិនហ៊ានទៅស្រុកនោះទេ លោកភៀសខ្លួនទៅកាលីឡេ ដោយព្រោះព្រះជាម្ចាស់ប្រាប់លោកឲ្យដឹងក្នុងសូបិន។²³ លោកទៅរស់នៅ ក្នុងភូមិមួយឈ្មោះណាសារ៉ែត ការនេះកើតឡើងស្របតាមសេចក្តីដែលពួកព្យាកាវ បានថ្លែងទុកថា៖ គេនឹងហៅព្រះអង្គថា ជាអ្នកភូមិណាសារ៉ែត។

3¹ នៅគ្រានោះ លោកយ៉ូហានបានបាទីស្តប្រកាសនៅវាលរហោស្ថាន ស្រុកយូដាថា៖² «ចូរប្រែចិត្តឡើង! ដ្បិតព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ ជិតមកដល់ហើយ!»។
³ លោកនេះហើយដែលព្យាករណ៍អោយបានថ្លែងទុកអំពីលោកថា៖ «មានសំឡេងមួយស្រែកឡើងនៅវាលរហោស្ថានថា៖ ចូររៀបចំផ្លូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចូរតម្រង់ផ្លូវថ្វាយព្រះអង្គ!»។

⁴ លោកយ៉ូហានស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ធ្វើអំពីអាមអ្នដ ហើយខ្សែក្រវាត់គាត់ធ្វើអំពីស្បែក។ លោកបរិភោគកណ្តុប និងទឹកឃ្មុំធ្វើជាអាហារ។⁵ អ្នករស់នៅយេរូសាឡឹមស្រុកយូដា និងអ្នកស្រុកនៅតំបន់ ទន្លេយ៉ែរដាន់ទាំងមូលនាំគ្នាមករកលោក។⁶ ពួកគេសារភាពអំពីបាបរបស់ខ្លួន ហើយលោកក៏ធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យគេក្នុងទន្លេយ៉ែរដាន់។

⁷ ប៉ុន្តែកាលលោកឃើញពួកផារីស៊ី និងពួកសាឌូស៊ី មកទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីលោក លោកនិយាយទៅគេថា៖ «ឲ្យជូនពស់វែកអើយ! តើនរណាប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យរត់គេចពីព្រះពិរោធ ដែលនឹងមកដល់ដូច្នេះ?»។⁸ ចូរបង្កើតផលផ្លែល្អ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការដែលអ្នករាល់គ្នាបានកែប្រែចិត្តគំនិតមែន។⁹ កុំគិតថាខ្លួនមានលោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសនោះឡើយ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះជាម្ចាស់អាចបង្កើតកូចចៅលោកអប្រាហាំចេញពីថ្មទាំងនេះក៏បានដែរ។

¹⁰ ចូរចៅដាក់នៅជិតគល់ឈើស្រែចំហើយ ដើមឈើណាមិនផ្តល់ផ្លែល្អទេ នឹងត្រូវកាប់ ហើយបោះចោលទៅក្នុងភ្លើង។¹¹ ខ្ញុំធ្វើពិធីជ្រមុជឲ្យអ្នករាល់គ្នាដោយទឹកដើម្បីអ្នករាល់គ្នាកែប្រែចិត្តគំនិត ប៉ុន្តែលោកដែលមកក្រោយខ្ញុំ មានអំណាចលើសខ្ញុំទៅទៀត។ ខ្ញុំមិនសក្តិសមសូម្បីតែដោះស្បែកជើងជួនលោក។ លោកនឹងធ្វើពិធីជ្រមុជឲ្យអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធនិងដោយភ្លើងវិញ។¹² លោកកាន់ចង្កេះ សម្អាតលានបោកស្រូវ អុំស្រូវប្រមូលយកគ្រាប់ដាក់ក្នុងជង្រុក រីឯសំដីលោកនឹងដុតក្នុងភ្លើង ដែលនេះរហូត»។

¹³ ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូយាងពីកាលីឡេទៅទន្លេយ៉ែរដាន់ដើម្បីឲ្យលោកយ៉ូហានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យ។¹⁴ ប៉ុន្តែ លោកយ៉ូហានព្យាយាមប្រកែកថា៖ «ខ្ញុំទេតីដែលត្រូវទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីលោក ម្តេចក៏លោកមករកខ្ញុំវិញ?»។¹⁵ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយតបទៅគាត់ថា៖ «ចូរធ្វើម្តងនេះសិនចុះ ដើម្បីឲ្យសម្រេចស្របតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់»។ លោកយ៉ូហានក៏យល់ព្រម។

¹⁶ ក្រោយពេលទទួលពិធីជ្រមុជទឹករួចហើយ ព្រះយេស៊ូយាងឡើងពីទឹកភ្លាម ស្រាប់តែផ្ទៃមេឃបើកចំហ ទ្រង់ឃើញព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចុះមកដូចសត្វព្រាប និងសណ្តិតលើព្រះអង្គ។¹⁷ មើល មានសំឡេងពីលើមេឃមកថា៖ «នេះជាបុត្រដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់យើង យើងគាប់ព្រះទ័យនឹងព្រះអង្គខ្លាំងណាស់!»។

4¹បន្ទាប់មក ព្រះវិញ្ញាណបាននាំព្រះយេស៊ូទៅវាលរហោស្ថានដើម្បីឲ្យមានសាតាំងល្បង។²ពេលទ្រង់បានតមអាហារអស់ពេលសែសិបយប់ សែសិបថ្ងៃមក ព្រះអង្គក៏ចាប់ផ្តើមឃ្លាន។³មេល្បងបានចូលមករកព្រះអង្គ ទាំងនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើលោកពិតជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន សូមបញ្ជាឲ្យដុំថ្មទាំងនេះ ទៅជានំប៉័ងមើល!»។⁴ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយតបទៅមេល្បងវិញថា៖ «ក្នុងគម្ពីរបានចែងថា មនុស្សមិនមែនរស់ដោយសារតែនំប៉័ង ប៉ុណ្ណោះទេ គឺរស់ដោយសារ គ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូល ដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ»។

5⁵បន្ទាប់មក មានបាននាំព្រះអង្គទៅក្រុងដីវិសុទ្ធ ដាក់ព្រះអង្គលើកំពូលព្រះវិហារ។⁶ហើយនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើលោកពិតជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន ចូរ លោតទម្លាក់ខ្លួនចុះទៅក្រោមមើល ដ្បិតក្នុងគម្ពីរបានចែងថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងបញ្ជាឲ្យទេវតាថែរក្សាលោក ចាំទ្រលើកលោកឡើង មិនឲ្យជើងលោកប៉ះទង្គិចនឹង ថ្មឡើយ»។

7⁷ព្រះយេស៊ូឆ្លើយតបទៅមារិញថា៖ «ក្នុងគម្ពីរបានចែងទៀតថា អ្នកមិនត្រូវល្បងលព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកឡើយ»។⁸លើកនេះមានក៏នាំព្រះអង្គទៅ កន្លែងយ៉ាងខ្ពស់មួយ ហើយបង្ហាញនគរទាំងប៉ុន្មានក្នុងពិភពលោក ព្រមទាំងបង្ហាញឲ្យឃើញភាពរុងរឿងរបស់នគរទាំងនោះផង។⁹មាននិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គ ថា៖ «ខ្ញុំនឹងប្រគល់សម្បត្តិទាំងនេះឲ្យទៅលោកប្រសិនបើលោកក្រាបថ្វាយបង្គំខ្ញុំ!»។

10¹⁰ក្រោយមកព្រះយេស៊ូនិយាយទៅកាន់មារិញថា៖ «ថយចេញពីទីនេះទៅសាតាំងអើយ! ដ្បិតក្នុងគម្ពីរបានចែងថា អ្នកត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក និង បំរើតែព្រះអង្គមួយប៉ុណ្ណោះ»។¹¹ក្រោយមក មារិញចាកចេញពីព្រះអង្គទៅ រួចមានពួកទេវតានាំគ្នាចូលមក និងបម្រើព្រះអង្គ។

12¹²កាលព្រះយេស៊ូឮដំណឹងថា គេបានចាប់លោកយ៉ូហានដាក់ឃុំឃាំងហើយ ព្រះអង្គក៏ភៀសចេញទៅស្រុកកាលីឡេ។¹³ព្រះអង្គចាកចេញពីភូមិណាសារ៉ែត ទៅ រស់នៅក្រុងកាពើណាមជិតមាត់សមុទ្រ ក្នុងតំបន់សាប៊ុយឡូន និងណាបថាលី។

14¹⁴ការនេះកើតឡើងដើម្បីឲ្យបានស្របនឹងសេចក្តីដែលបានចែងទុកតាមរយៈព្យាករណ៍អេសាយថា៖¹⁵ «ដែនដីសាប៊ុយឡូន និងណាបថាលី ដែលជាផ្លូវឆ្ពោះទៅកាន់ សមុទ្រអើយ! ខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន់ ស្រុកកាលីឡេដែលជាកន្លែងសាសន៍ដទៃរស់នៅអើយ!»។¹⁶ប្រជាជនដែលអង្គុយនៅក្នុងទីងងឹត បានឃើញពន្លឺមួយដ៏ អស្ចារ្យ ហើយពួកអ្នករស់ក្នុងស្រុកដែលស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ នឹងមានពន្លឺមួយលេចឡើងបំភ្លឺពួកគេ»។

17¹⁷ចាប់តាំងពីគ្រានោះមក ព្រះយេស៊ូចាប់ផ្តើមប្រកាសនិងនិយាយថា៖ «ចូរកែប្រែចិត្តឡើង! ដ្បិតព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខមកជិតបង្ហើយហើយ»។

18¹⁸កាលព្រះអង្គយាងតាមឆ្នេរសមុទ្រកាលីឡេ ទ្រង់បានឃើញបងប្អូនពីរនាក់គឺស៊ីម៉ូន ហៅពេត្រុស និងអនទ្រ ជាប្អូនរបស់គាត់ ដែលកំពុងតែបង់សំណាញ់ ពួកគេជាអ្នកនេសាទ។¹⁹ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «សូមអញ្ជើញមកតាមខ្ញុំចុះ ខ្ញុំនឹងតាំងអ្នកឲ្យនេសាទមនុស្សវិញ»។²⁰ភ្លាមនោះអ្នកទាំងពីរក៏ ទុកសំណាញ់ចោល រួចដើរតាមព្រះអង្គទៅ។

21²¹កាលព្រះយេស៊ូយាងទៅមុខបន្តិច ព្រះអង្គឃើញបងប្អូនពីរនាក់ទៀត គឺយ៉ាកុប និងយ៉ូហានប្អូនរបស់គាត់ ពួកគេនៅក្នុងទូកជាមួយឪពុករបស់ពួកគេគឺលោក សេបេដេដា ដែលកំពុងតែរៀបចំអ្នន។ ព្រះអង្គក៏ហៅអ្នកទាំងពីរ។²²ហើយអ្នកទាំងពីរក៏ចាកចោលទូក និងឪពុកភ្លាម រួចដើរតាមព្រះអង្គទៅ។

23²³ព្រះយេស៊ូយាងកាត់ពេញស្រុកកាលីឡេទាំងមូល ទ្រង់បង្រៀនក្នុងគ្រប់សាលាប្រជុំ ប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជ្យនៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រោសជំងឺគ្រប់យ៉ាង និងអ្នកជំងឺគ្រប់ប្រភេទ ក្នុងចំណោមប្រជាជនឲ្យបានជាសះស្បើយ។²⁴ដំណឹងនេះក៏ល្បីពេញពេញស្រុកស៊ីរីទាំងមូល ហើយគេបាននាំអស់អ្នកជំងឺគ្រប់ ប្រភេទដែលមានជំងឺផ្សេងគ្នា។ អ្នកអារក្សចូល មនុស្សឆ្លុតជ្រូក និងមនុស្សស្លាប់ដែលស្លាប់ដើរ មករកព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គក៏ប្រោសបានពួកគេឲ្យបានជា សះស្បើយទាំងអស់។²⁵មានមហាជនជាច្រើននាំគ្នាដើរតាមព្រះអង្គ ចាប់ពីស្រុកកាលីឡេ ស្រុកដេកាប៉ូល ក្រុងយេរូសាឡឹម ស្រុកយូដា និងពីតំបន់ខាងនាយ ទន្លេយ៉ែរដាន់។

5¹ ពេលព្រះយេស៊ូឃើញមហាជនទាំងនេះ ព្រះអង្គយាងឡើងទៅលើភ្នំ ហើយគង់នៅទីនោះ ពួកសិស្សនាំគ្នាចូលមកគាល់ព្រះអង្គ² ទ្រង់បង្រៀនពួកគេ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖³ «មានពរហើយអ្នកណាក្រឡង់ខាងវិញ្ញាញ ដ្បិតអ្នកនោះនឹងបានទទួលព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។⁴ មានពរហើយអ្នកណាដែលសោកសៅ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នឹងសម្រាលទុក្ខពួកគេ។

⁵ មានពរហើយអ្នកណាមានចិត្តស្ងួតបូត ដ្បិតពួកគេនឹងទទួលផែនដីទុកជាមត់ក។⁶ មានពរហើយអ្នកណាស្រែកឃ្លានសេចក្តីសុចរិត ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យពួកគេបានឆ្អែត។⁷ មានពរហើយអ្នកណាមានចិត្តមេត្តាករុណា ដ្បិតគេនឹងទទួលបានក្តីមេត្តាករុណាត្រឡប់មកវិញ។⁸ មានពរហើយអ្នកណាមានចិត្តបរិសុទ្ធ ដ្បិតគេនឹងឃើញព្រះជាម្ចាស់។

⁹ មានពរហើយអ្នកណាសាងសន្តិភាព ដ្បិតពួកគេ នឹងមានឈ្មោះជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁰ មានពរហើយអ្នកណាត្រូវគេបៀតបៀន ព្រោះបានធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិត ដ្បិតពួកគេនឹងទទួលបានព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។

¹¹ មានពរហើយអ្នកដែលត្រូវគេត្អិតត្អែង បៀតបៀន និងមានគេនិយាយអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង បង្ខូចឈ្មោះ ព្រោះតែខ្ញុំ។¹² ចូរមានអំណរ និងចិត្តរីករាយឡើង ព្រោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានរង្វាន់យ៉ាងធំនៅស្ថានបរមសុខ សូម្បីតែពួកព្យាករដែលរស់នៅមុនអ្នករាល់គ្នា ក៏ត្រូវគេបៀតបៀនដែរ។

¹³ អ្នកជាអំបិលនៃផែនដី ប៉ុន្តែ បើអំបិលបាត់ជាតិប្រៃហើយ តើគេនឹងយកអ្វីមកធ្វើឲ្យវាប្រែឡើងវិញបាន? អំបិលនោះគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទៀតឡើយ មានតែបោះចោលឲ្យមនុស្សដើរជាន់ប៉ុណ្ណោះ។¹⁴ អ្នកជាពន្លឺ សម្រាប់បំភ្លឺពិភពលោក។ ទោះក្រុងនៅលើភ្នំក៏មិនអាចលាក់បំបាំងបានឡើយ។

¹⁵ គ្មានអ្នកណាអុជចង្កៀងហើយ យកទៅដាក់ក្រោមល្អិតល្អនោះទេ គឺគេយកចង្កៀងនោះទៅដាក់លើជើងចង្កៀងវិញ ហើយចង្កៀងនោះនឹងបំភ្លឺមនុស្សនៅក្នុងផ្ទះ។¹⁶ ចូរឲ្យពន្លឺរបស់អ្នក បំភ្លឺដល់មនុស្សដូច្នោះដែរ គេនឹងឃើញអំពើល្អ ដែលអ្នកប្រព្រឹត្ត ហើយសរសើរតម្កើងដល់ព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ។

¹⁷ កុំគិតថាខ្ញុំមកដើម្បីលុបបំបាត់គម្ពីរន័យ ឬគម្ពីរព្យាករចោលឡើយ។ ខ្ញុំមិនមែនមកលុបបំបាត់ទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមកដើម្បីធ្វើឲ្យគម្ពីរនោះបានសម្រេចពេញលក្ខណៈទៅវិញទេ។¹⁸ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យបានដឹងច្បាស់ថា បើផ្ទៃមេឃ និងផែនដីនៅតែស្ថិតស្ថេរជាដរាប នោះគ្មានក្បៀស ឬបន្តកំណាមួយក្នុងគម្ពីរន័យត្រូវរលុបចោលឡើយ គឺរហូតដល់ការទាំងនេះបានសម្រេចសព្វគ្រប់។

¹⁹ អ្នកណាលើសបទព្យាតូចបំផុតណាមួយ ហើយបង្រៀនអ្នកផ្សេងទៀតឲ្យធ្វើតាម អ្នកនោះនឹងមានឋានៈតូចបំផុតជាងគេ ក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាប្រព្រឹត្តតាមបទព្យាទាំងនេះ ហើយបង្រៀនអ្នកផ្សេងទៀតឲ្យធ្វើតាម អ្នកនោះនឹងមានឋានៈធំក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។²⁰ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា បើសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាមិនលើសសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកអាចារ្យ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ីទេនោះ អ្នករាល់គ្នាគ្មានផ្លូវអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខបានឡើយ។

²¹ អ្នកធ្លាប់ឮសេចក្តីដែលបាននិយាយពីជំនាន់ដើមថា៖ «កុំសម្លាប់មនុស្ស» ហើយ «អ្នកណាសម្លាប់មនុស្ស អ្នកនោះនឹងត្រូវគេផ្ដន្ទាទោសវិញ»។²² ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នកណាខឹងបងប្អូនខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវគេផ្ដន្ទាទោសដែរ។ ហើយអ្នកណាដេរបងប្អូនថាជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍ អ្នកនោះនឹងត្រូវក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់កាត់ទោស ហើយអ្នកណាដេរគេថាមនុស្សឆ្គួត អ្នកនោះនឹងត្រូវផ្ដន្ទាទោសធ្លាក់ក្នុងភ្លើងនរកអរិចី។

²³ ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នកយកតង្វាយមកថ្វាយលើអាសនា ហើយស្រាប់តែនឹកឃើញថាអ្នកមានទំនាស់ជាមួយបងប្អូនណាមួយ²⁴ អ្នកត្រូវទុកតង្វាយរបស់អ្នក នៅលើអាសនាសិន ហើយទៅស្រុះស្រួលនឹងបងប្អូនរបស់អ្នកជាមុន រួចសូមរំលឹកថាតង្វាយរបស់អ្នកវិញ។

²⁵ ត្រូវស្រុះស្រួលជាមួយគ្នាវិវាទរបស់អ្នកសិន ពេលអ្នកធ្វើដំណើរទៅតុលាការជាមួយគ្នា ក្រែងលោគបញ្ជូនអ្នកទៅចៅក្រម ហើយចៅក្រមបញ្ជូនអ្នកទៅនគរបាល ហើយអ្នកត្រូវជាប់គុក។²⁶ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នកដឹងថា បើអ្នកមិនបង់ប្រាក់ពីន័យគ្រប់ចំនួនឥតខ្ចោះមួយកាក់នោះទេ អ្នកនឹងមិនអាចរួចខ្លួនបានឡើយ។

²⁷ អ្នកធ្លាប់ឮសេចក្តីថ្លែងទុកមកថា «កុំប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់»។²⁸ ប៉ុន្តែខ្ញុំវិញ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នកណាមើលស្ត្រីម្នាក់ ហើយមានចិត្តស្រឡាញ់ជាមួយនាង អ្នកនោះដូចជាបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់នៅក្នុងចិត្ត រួចស្រេចទៅហើយ។

²⁹ ប្រសិនបើភ្នែកស្ត្រីអ្នក នាំអ្នកឲ្យជំពុបដួល ចូរខ្វះវាចេញ ហើយបោះចោលឲ្យឆ្ងាយពីអ្នកទៅ ដ្បិតបើបាត់ភ្នែកម្ខាងនោះនឹងប្រសើរជាងឲ្យរូបកាយទាំងមូលធ្លាក់ទៅក្នុងនរក។³⁰ ប្រសិនបើដៃស្ត្រីអ្នក នាំអ្នកឲ្យជំពុបដួល ចូរកាត់វា ហើយបោះចោលឲ្យឆ្ងាយពីអ្នកទៅ ដ្បិតបើបាត់អវយវៈមួយនេះ ប្រសើរជាងបណ្តោយឲ្យរូបកាយទាំងមូលធ្លាក់ទៅក្នុងនរក។

³¹ មានសេចក្តីថ្លែងទុកមកថា «អ្នកណាលែងភរិយាខ្លួន ត្រូវធ្វើលិខិតលែងលះឲ្យនាង»។³² រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នកណាលែងភរិយារបស់ខ្លួន (លើកលែងតែអ្នកទាំងពីររស់នៅជាមួយគ្នា ដោយឥតបានរៀបការ) អ្នកនោះធ្វើឲ្យនាងទៅជាស្ត្រីផិតក្បត់ ប្រសិនបើនាងរៀបការម្តងទៀត។ រីឯបុរសណាមករៀបការជាមួយនឹងស្ត្រីដែលប្តីលែងនោះ អ្នកនោះក៏ប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ដែរ។

³³ អ្នករាល់គ្នាធ្លាប់ឮសេចក្តីដែលមានតែងទុកមកថា «កុំក្បត់ពាក្យសម្បថឡើយ ត្រូវធ្វើតាមគ្រប់ពាក្យដែលអ្នកបានស្បថនឹងព្រះអម្ចាស់»។³⁴ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា កុំស្បថឲ្យសោះ កុំយកមេឃមកស្បថឡើយ ព្រោះមេឃជាបល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់³⁵ កុំយកផែនដីមកស្បថដែរ ព្រោះផែនដីជាកំណល់កល់ព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ។ កុំយកក្រុងយេរូសាឡឹមមកស្បថឡើយ ព្រោះយេរូសាឡឹមជាក្រុងរបស់ព្រះមហាក្សត្រដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។

³⁶ កុំស្បថដោយយកក្បាលអ្នកមកដាក់ឡើយ ព្រោះអ្នកពុំអាចធ្វើឲ្យសក់ទៅជាស ឬខ្មៅបានឡើយ។³⁷ ប៉ុន្តែត្រូវនិយាយឲ្យប្រាកដ បើ «មែន» ត្រូវនិយាយថា «មែន» បើ «ទេ» ត្រូវនិយាយថា «ទេ»។ រីឯពាក្យពន្លឺស សុទ្ធតែមកពីមាត់ទាំងអស់។

³⁸ អ្នកធ្លាប់បានឮសេចក្តីថ្លែងទុកមកថា «ភ្នែកទល់នឹងភ្នែក ឆ្មេត្រទល់នឹងឆ្មេត្រ»។³⁹ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា កុំតបតនឹងមនុស្សអាក្រក់សោះឡើយ បើគេទះកំផ្លៀងស្តាំរបស់អ្នក ត្រូវបែរឲ្យគេទះម្ខាងទៀតទៅ។

⁴⁰ បើមានគេប្តឹងចងយកអារក្សក្នុងអ្នក ចូរឲ្យគេយកអារក្សចេញទៅ។⁴¹ បើមានគេបង្ខំអ្នកឲ្យធ្វើដំណើរមួយគីឡូម៉ែត្រ ចូរដើរពីរគីឡូម៉ែត្រជាមួយគេចុះ។⁴² អ្វីដែលគេសុំពីអ្នក ចូរឲ្យគេទៅ ហើយកុំតែចម្លងចេញពីអ្នក ដែលចង់សុំខ្ចីពីអ្នកដែរឡើយ។

⁴³ អ្នករាល់គ្នាធ្លាប់បានឮសេចក្តីថ្លែងទុកមកថា «ត្រូវស្រឡាញ់បងប្អូន តែត្រូវស្ងប់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក»។⁴⁴ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ត្រូវស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នក ព្រមទាំងអធិស្ឋានឲ្យអ្នកដែលបៀតបៀនដល់អ្នករាល់គ្នាផង។⁴⁵ ដូច្នេះ ទើបអ្នកសមជាបុត្ររបស់ព្រះបិតា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ដ្បិតព្រះអង្គឲ្យព្រះអាទិត្យរបស់ព្រះអង្គបំភ្លឺ ទាំងមនុស្សអាក្រក់ ទាំងមនុស្សល្អ ហើយទ្រង់ឲ្យទឹកភ្លៀងធ្លាក់មកលើទាំងមនុស្សសុចរិត ទាំងមនុស្សទុច្ចរិតផងដែរ។

⁴⁶ ដ្បិត បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់តែអស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ដល់អ្នក តើអ្នកនឹងទទួលបានរង្វាន់អ្វី? តើអ្នកទានពន្ធពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះទេឬអី?⁴⁷ បើអ្នករាល់គ្នាបរិភោគតែបងប្អូនខ្លួន តើមានអ្វីល្អជាងគេ? តើសាសន៍ដទៃមិនប្រព្រឹត្តដូច្នោះដែរឬ?⁴⁸ ដូច្នេះសុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ ដូចព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ដែលព្រះអង្គគ្រប់លក្ខណ៍យ៉ាងនោះដែរ។

6 ។ ចូររៀបចំប្រយ័ត្នកុំធ្វើទាននៅមុខមនុស្សម្នា ដើម្បីឲ្យតែមនុស្សឃើញនោះឡើយ។ ការធ្វើបែបនេះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនបានរងាន់ពីព្រះបិតា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខនោះទេ។² ដូច្នេះពេលណាអ្នកឲ្យទានដល់គេ កុំស្រែកប្រកាសឲ្យគេដឹង ដូចជាពួកមានពុតដែលតែងតែធ្វើនៅសាលាប្រជុំ ឬនៅតាមដងផ្លូវ ដើម្បីឲ្យមនុស្សលោកកោតសរសើរនោះឡើយ។ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងប្រាកដថា អ្នកទាំងនោះបានទទួលរងាន់របស់គេហើយ។

³ប៉ុន្តែ កាលណាដែលស្តាំអ្នកធ្វើទាន នោះកុំឲ្យដៃឆ្វេងដឹងថាដៃស្តាំធ្វើទាននោះឡើយ។ ដើម្បីឲ្យទានរបស់អ្នកនៅទីស្ងាត់កំបាំង នោះព្រះបិតារបស់អ្នក ដែលទតឃើញពីទីស្ងាត់កំបាំង ទ្រង់នឹងប្រទានរងាន់មកអ្នករាល់គ្នាជាមិនខាន។

⁵ពេលណាអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋាន កុំធ្វើដូចមនុស្សមានពុត ដែលចូលចិត្តឈរអធិស្ឋាន ក្នុងសាលាប្រជុំ និងនៅត្រង់ថ្នល់កែង ដើម្បីឲ្យមនុស្សឃើញនោះឡើយ។ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យដឹងប្រាកដថាពួកអ្នកទាំងនោះបាន ទទួលរងាន់របស់គេហើយ។⁶ប៉ុន្តែកាលណាអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋាន ត្រូវចូលទៅក្នុងបន្ទប់ បិទទ្វារឲ្យជិត ហើយអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅក្នុងទីស្ងាត់កំបាំង។ ព្រះបិតាដែលទតឃើញពីទីស្ងាត់កំបាំងមក ព្រះអង្គនឹងប្រទានរងាន់មកអ្នករាល់គ្នាជាពុំខាន។⁷ពេលអ្នកអធិស្ឋាន កុំពោលពាក្យច្រើន ដូចសាសន៍ដទៃនោះឡើយ។ ព្រោះគេនឹកស្មានថា បើពោលពាក្យយ៉ាងច្រើនដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងសណ្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់គេ។

⁸ដូច្នេះ កុំធ្វើដូចពួកគេឡើយ ដ្បិតព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាព្រះអង្គជ្រាបពីអ្វីៗ ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវការ មុនអ្នករាល់គ្នាចូលសូមព្រះអង្គទៅទៀត។⁹ដូច្នេះត្រូវអធិស្ឋានបែបដូច្នេះ ឱព្រះបិតានៃយើងខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខអើយ! សូមឲ្យមនុស្សលោកស្គាល់ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰សូមឲ្យព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គបានមកដល់ សូមឲ្យព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ បានសម្រេចនៅលើផែនដីដូចជានៅស្ថានបរមសុខដែរ។

¹¹សូមប្រទានអាហារដល់យើងខ្ញុំនៅថ្ងៃនេះ។¹²សូមអត់ទោសឲ្យយើងខ្ញុំ ដូចយើងខ្ញុំបានអត់ទោសឲ្យគេដែរ។¹³សូមកុំឲ្យយើងខ្ញុំបាញ់ការល្អឡើយ តែសូមរំដោះយើងខ្ញុំឲ្យរួចពីមារកំណាចវិញ។

¹⁴បើអ្នកអត់ទោសឲ្យគេ ព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ក៏អត់ទោសឲ្យអ្នកដែរ។¹⁵ប៉ុន្តែ បើអ្នកមិនអត់ទោសឲ្យគេទេនោះ ព្រះបិតារបស់អ្នកក៏មិនអត់ទោសឲ្យអ្នកដែរ។

¹⁶ជាងនេះទៅទៀត ពេលណាអ្នកតមអាហារ កុំធ្វើមុខក្រៀមដូចអ្នកមានពុតនោះឡើយ។ ពីព្រោះពួកគេបង្ហាញទឹកមុខដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃឃើញថា គេតមអាហារ។ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នកដឹងប្រាកដថា អ្នកទាំងនោះបានទទួលរងាន់របស់គេហើយ។¹⁷ប៉ុន្តែរីឯអ្នករាល់គ្នាវិញ ពេលណាអ្នកតមអាហារ ត្រូវលាបប្រេងនៅលើក្បាល ហើយលុបមុខផង¹⁸ ធ្វើដូចនេះកុំឲ្យគេឃើញថាអ្នកតមអាហារឡើយ គឺឲ្យតែព្រះបិតារបស់អ្នក ដែលគង់ក្នុងទីស្ងាត់ឃើញប៉ុណ្ណោះ ហើយព្រះបិតារបស់អ្នកដែលទតឃើញនៅក្នុងទីស្ងាត់ នឹងប្រទានរងាន់ឲ្យអ្នកជាមិនខាន។

¹⁹កុំសន្សំទ្រព្យទុកសម្រាប់ខ្លួន នៅផែនដីដែលជាកន្លែងមានកណ្តៀរ និងច្រេះស៊ី និងជាកន្លែង ដែលចោរអាចទម្លាយជញ្ជាំងចូលមកលួចប្លន់នោះឡើយ។

²⁰ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវប្រមូលទ្រព្យទុកនៅស្ថានបរមសុខវិញ ជាកន្លែងគ្មានកណ្តៀរ និងច្រេះស៊ី និងជាកន្លែងគ្មានចោរចូលមកលួចប្លន់ឡើយ²¹ បើទ្រព្យរបស់អ្នកនៅទីណា ចិត្តរបស់អ្នកក៏នៅទីនោះដែរ។

²²ភ្នែកជាចង្កៀងនៃរូបកាយ ដូច្នេះបើភ្នែករបស់អ្នកនៅភ្លឺល្អ រូបកាយអ្នកទាំងមូលក៏ភ្លឺល្អដែរ²³ ប៉ុន្តែ បើភ្នែករបស់អ្នកងងឹត នោះរូបកាយអ្នកទាំងមូលក៏ងងឹតដែរ។ បើពន្លឺនៅក្នុងអ្នកត្រឡប់ទៅជាងងឹតទៅហើយ តើសេចក្តីងងឹតនោះ នឹងទៅជាសូន្យសុង ដល់កំរិតណាទៅ!²⁴គ្មានអ្នកណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរបាននោះទេ ព្រោះអ្នកនោះនឹងស្អប់មួយ ស្រឡាញ់មួយ ស្មោះត្រង់នឹងម្នាក់ ហើយមើលងាយម្នាក់ទៀត អ្នករាល់គ្នាក៏មិនអាចបម្រើព្រះជាម្ចាស់ផង ហើយនិងបម្រើទ្រព្យសម្បត្តិផងបាននោះឡើយ។

²⁵ដូច្នេះ បានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា កុំខ្វល់ខ្វាយនឹងជីវិត ថាត្រូវបរិភោគអាហារអ្វី ឬសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់បិទបាំងរូបកាយឡើយ។ តើជីវិតមិនមានតម្លៃលើសម្លាប់អាហារ ហើយរូបកាយក៏មានតម្លៃលើសសម្លៀកបំពាក់ដែរឬអី?²⁶ចូរមើលបក្សាបក្សីនៅលើមេឃ។ វាមិនសាបព្រោះ មិនច្រូតកាត់ និងមិនប្រមូលផលដាក់ជង្រកឡើយ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ទ្រង់ចិញ្ចឹមវា។ តើអ្នករាល់គ្នា មិនមានតម្លៃលើសបក្សាបក្សីទាំងនោះទេឬអី?

²⁷ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ទោះបីខំប្រឹងខ្វល់ខ្វាយ តើអាចបង្កើនអាយុរបស់ខ្លួនអោយវែងបានដែរទេ?²⁸ហេតុអ្វីបានជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយអំពីសម្លៀកបំពាក់ដូច្នេះ? ចូរមើលទៅផ្កានៅតាមទីវាល វាដុះឡើងយ៉ាងណា។ វាមិនបានធ្វើការនឿយហត់ ឬត្បាញរែឡើយ។²⁹ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សូម្បីតែសាឡាម៉ូនមានគ្រប់ទាំងសិរីរុងរឿងព្រះអង្គ ក៏មិនល្អស្មើនឹងផ្កាមួយទងនេះផង។

³⁰ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់សម្រស់ឲ្យស្មៅនៅតាមទីវាល រស់នៅថ្ងៃនេះហើយថ្ងៃស្អែកត្រូវគេដុតចោលយ៉ាងហ្នឹងទៅហើយ តើព្រះអង្គនឹងផ្គត់ផ្គង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាលើសពីនេះ យ៉ាងណាទៅទៀត?³¹ដូច្នេះ ចូរកុំខ្វល់ខ្វាយដោយពោលពាក្យថា យើងនឹងបានអ្វីបរិភោគ និងមានអ្វីស្លៀកពាក់ឡើយ?

³²ដ្បិត មានតែសាសន៍ដទៃទេ ដែលខំស្វែងរករបស់ទាំងនោះ។ ចំណែកព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ព្រះអង្គជ្រាបនូវអ្វីៗដែលអ្នកត្រូវការហើយ។³³ប៉ុន្តែត្រូវស្វែងរកព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គជាមុនសិន ទើបព្រះអង្គប្រទានរបស់ទាំងនោះឲ្យអ្នករាល់គ្នាថែមទៀតផង។³⁴ចូរកុំខ្វល់ខ្វាយអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ចាំស្អែកសឹមគិតពីរឿងថ្ងៃស្អែកទៅ! ការលំបាកនៅថ្ងៃណា គឺល្មមគ្រប់គ្រាន់នៅថ្ងៃនោះហើយ។

7¹ មិនត្រូវផ្ដោតទៅលើឆ្នើម ដើម្បីកុំឲ្យគេផ្ដោតទៅលើអ្នករាល់គ្នាវិញដែរ។² ដ្បិត បើអ្នករាល់គ្នាផ្ដោតទៅលើឆ្នើមយ៉ាងណា នោះគេក៏នឹងផ្ដោតទៅលើអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ។ ហើយគេនឹងរាល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នា តាមរង្វាលដែលអ្នករាល់គ្នារាល់ឲ្យអ្នកដទៃដែរ។

³ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមើលឃើញកំទេចផ្លែនៅក្នុងភ្នែករបស់អ្នក ប៉ុន្តែមិនមើលឆ្នើមដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់អ្នកដូច្នេះ?

⁴ ម្ដេចក៏អ្នកនិយាយទៅកាន់បងប្អូនអ្នកថា ឲ្យខ្ញុំយកកំទេចផ្លែនៅក្នុងភ្នែករបស់ឯងចេញទៅ តែក្នុងភ្នែកខ្លួនឯងនៅមានឆ្នើមដូច្នេះ? មនុស្សមានពុតអើយ! ត្រូវយកឆ្នើមចេញពីភ្នែកខ្លួនជាមុនសិន ទើបអ្នកមើលឃើញច្បាស់ ដើម្បីនឹងផ្ដិតយកកំទេចផ្លែចេញពីភ្នែករបស់បងប្អូនរបស់អ្នកបាន។

⁶ កុំយករបស់ដែលវិសុទ្ធ ទៅឲ្យសត្វឆ្កែឡើយ ហើយក៏កុំបោះត្បូងគុណរបស់អ្នកនៅមុខសត្វជ្រូកដែរ ក្រែងលោវាជាន់ល្អ ហើយបែរមកហែកខាំអ្នករាល់គ្នាជាដុំៗវិញ។

⁷ ចូរសុំ នោះអ្នកនឹងបានទទួល ចូរស្វែងរក នោះអ្នកនឹងបានឃើញ ចូរគោះ នោះទ្វារនឹងបើកឲ្យអ្នកជាពុំខាន។⁸ ព្រោះអ្នកណាសុំ អ្នកនោះនឹងបានទទួល អ្នកណាស្វែងរក អ្នកនោះនឹងបានឃើញ ហើយអ្នកណាគោះ ទ្វារនឹងបើកឲ្យអ្នកនោះ។⁹ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ប្រសិនកូនសុំនំប៉័ងតើអ្នកនឹងដុំចុះទៅវាឬអី?

¹⁰ ហើយប្រសិនបើកូនសុំត្រី តើអ្នកនឹងឲ្យពស់អស់រលីងទៅវាឬអី?

¹¹ បើអ្នករាល់គ្នាដែលជាមនុស្សអាក្រក់ ក៏ចេះឲ្យរបស់ល្អទៅកូនដូច្នេះ ចុះចំណង់បើព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ តើព្រះអង្គនឹងឲ្យរបស់ល្អៗដល់អស់អ្នកដែលទូលសូមពីព្រះអង្គ យ៉ាងណាទៅទៀត?¹² ដូច្នេះ បើអ្នកចង់ឲ្យគេប្រព្រឹត្តចំពោះខ្លួនបែបណា អ្នកត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះគេបែបនោះដែរ ដ្បិតនេះជាគ្រឹះស្វ័យ និងគម្ពីរព្យាករណ៍មានចែងទុកមកស្រាប់។

¹³ ចូរនាំគ្នាចូលតាមទ្វារចង្អៀតចុះ ដ្បិតទ្វារធំទូលាយនាំទៅរកសេចក្ដីវិនាសអន្តរាយ ហើយមានមនុស្សច្រើនណាស់ចូលតាមទ្វារនោះ។¹⁴ រីឯទ្វារចង្អៀតនិងផ្លូវពិបាកវិញនាំទៅរកជីវិត មានមនុស្សតិចណាស់រកផ្លូវនោះឃើញ។

¹⁵ ចូរប្រយ័ត្ននឹងពួកព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយ គេមករកអ្នករាល់គ្នា ដោយពាក់ស្បែកថ្លៃថ្លៃ តែចិត្តរបស់គេវិញសាហាវដូចផ្លែចកអ៊ីចឹង។¹⁶ អ្នករាល់គ្នានឹងស្គាល់គេ តាមផលផ្លែដែលគេបានធ្វើ។ តើដែលមានមនុស្សណាបេះផ្លែទំពាំងបាយជូរ ពីគុម្ពបន្លា ឬផ្លែឧទុម្ពរ ពីដើមជំបងយកឬទេ?¹⁷ ដូច្នេះ ដើមឈើល្អតែងតែផ្ដល់ផ្លែល្អ រីឯដើមឈើអាក្រក់ តែងតែផ្ដល់ផ្លែអាក្រក់ដែរ។

¹⁸ ដើមឈើល្អមិនអាចផ្ដល់ផ្លែអាក្រក់នោះទេ រីឯដើមឈើអាក្រក់វិញក៏មិនអាចផ្ដល់ផ្លែល្អបានដែរ។¹⁹ ដើមឈើណាមិនផ្ដល់ផ្លែល្អ នឹងត្រូវកាប់ចោល ហើយយកទៅដុតក្នុងភ្លើង។²⁰ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងស្គាល់អ្នកទាំងនោះបានដោយសារអំពើដែលគេប្រព្រឹត្តិដែរ។

²¹ មិនមែនអ្នកដែលគ្រាន់តែហៅខ្ញុំថា «ព្រះអម្ចាស់! ព្រះអម្ចាស់!» នឹងអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជវាំងស្ថានបរមសុខបាននោះឡើយ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតាខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខប៉ុណ្ណោះទើបអាចចូលបាន។²² មានមនុស្សជាច្រើននឹងពោលមកខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះថា «ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់អើយ! តើយើងខ្ញុំមិនធ្លាប់បានផ្លែទំនាយ ដេញអារក្ស ហើយនិងធ្វើការអស្ចារ្យជាច្រើនក្នុងនាមព្រះអង្គដែរទេឬអី?»។²³ នៅពេលនោះ ខ្ញុំនឹងប្រកាសប្រាប់គេថា យើងមិនដែលស្គាល់អ្នករាល់គ្នាទេ ចូរថយចេញឲ្យឆ្ងាយពីយើងទៅ «ពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតអើយ!» ។

²⁴ ដូច្នេះអ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំ ហើយប្រព្រឹត្តតាម អ្នកនោះប្រៀបបានទៅនឹងមនុស្សឈ្លាសវៃ ដែលបានសង់ផ្ទះរបស់ខ្លួននៅលើថ្មដា។²⁵ ទោះបីមានភ្លៀងធ្លាក់ចុះមក ហើយមានទឹកជន់ មានខ្យល់បក់ប៉ះផ្ទះនោះខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ផ្ទះនោះមិនរលំដែរ ព្រោះវាបានចាក់គ្រឹះនៅលើថ្មដា។

²⁶ អស់អ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តតាម អ្នកនោះប្រៀបបានទៅនឹងមនុស្សល្ងង់ ដែលបានសង់ផ្ទះរបស់ខ្លួននៅលើដីឡាច។²⁷ ពេលមានភ្លៀងធ្លាក់ចុះមក ហើយមានទឹកជន់ មានខ្យល់បក់ប៉ះផ្ទះនោះ ផ្ទះនោះរលំបាក់បែកខ្ទេចអស់គ្មានសល់ទេ។

²⁸ កាលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលពីសេចក្ដីទាំងនេះ ចប់សព្វគ្រប់ហើយ មហាជនមានការងឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំងអំពីសេចក្ដីដែលព្រះអង្គបង្រៀន។²⁹ ពីព្រោះព្រះអង្គបង្រៀនដល់ពួកគេប្រកបដោយអំណាច ខុសប្លែកពីពួកអាចារ្យដែលបានបង្រៀន។

8¹ កាលព្រះយេស៊ូយាងចុះពីលើភ្នំមក មានមហាជនជាច្រើននាំគ្នាដើរតាមព្រះអង្គ។² ពេលនោះ មានមនុស្សម្នាក់ចូលមកក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គដោយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! ប្រសិនបើព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ សូមប្រោសទូលបង្គំឲ្យជាស្អាតផង។³ ព្រះយេស៊ូលូកព្រះហស្តទៅពាល់គាត់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងសព្វព្រះហឫទ័យ ចូរឲ្យបានជាស្អាតចុះ។ ភ្លាមនោះ គាត់ក៏បានជាស្អាតពីរោគឃ្លង់។

⁴ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «កុំនិយាយប្រាប់ឲ្យនរណាដឹងពីការនេះឡើយ តែត្រូវទៅបង្ហាញខ្លួនដល់ពួកបូជាចារ្យ ហើយថ្វាយតង្វាយដូចដែលលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ចុះ ដើម្បីជាសក្ខីភាពបញ្ជាក់ថា អ្នកពិតជាបានជាប្រាកដមែន។

⁵ កាល ព្រះយេស៊ូយាងយាងចូលក្រុងកាណែល មានមេទីតម្កាង ចូលមកគាល់ព្រះអង្គទាំងទូលអង្វរថា៖⁶ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! អ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំដេកស្លុកស្លឹងនៅឆ្នេរ ទាំងមានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង។⁷ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំនឹងទៅប្រោសគាត់ឲ្យបានជា»។

⁸ មេទីតនោះទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ហើយ ទូលបង្គំ មិនសក្តិសម ឲ្យព្រះអង្គអញ្ជើញចូលក្នុងផ្ទះទូលបង្គំទេ សូមទ្រង់គ្រាន់តែមានព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះ អ្នកបម្រើរបស់ទូលបង្គំនឹងជាសះស្បើយមិនខាន។⁹ ទូលបង្គំជាអ្នកនៅក្រោមបញ្ជាគេ ហើយក៏មានកូនទាហាននៅក្រោមបញ្ជាទូលបង្គំដែរ បើទូលបង្គំបញ្ជាអ្នកណាម្នាក់ឲ្យទៅ គេនឹងទៅ បើប្រាប់ម្នាក់ទៀតឲ្យមក គេនឹងមក។ ពេលទូលបង្គំប្រាប់អ្នកបម្រើឲ្យធ្វើអ្វីមួយ គេនឹងធ្វើតាម»។¹⁰ ពេលព្រះយេស៊ូព្រះសណ្តាប់ដូច្នេះ ទ្រង់ស្ញើចសរសើរ ហើយក៏មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អស់អ្នកដែលដើរតាមព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំសូមប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ខ្ញុំមិនដែលឃើញនរណាមានជំនឿបែបនេះ នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលឡើយ។

¹¹ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នឹងមានមនុស្សជាច្រើន មកពីទិសខាងកើត និងទិសខាងលិច មកអង្គុយជាមួយលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុបក្នុងព្រះរាជវង្សនៃស្ថានបរមសុខ។¹² ប៉ុន្តែកូនប្រុសៗរបស់ព្រះរាជវង្សនោះ នឹងត្រូវបោះចេញទៅក្នុងទីងងឹត ជាកន្លែងដែលមានការយំសោក ខឹងសង្កៀតធ្មេញ។

¹³ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅមេទីតម្កាងថា៖ «អញ្ជើញទៅវិញទៅចុះ សុំឲ្យបានសម្រេចតាមពាក្យដែលលោកជឿចុះ!»។ អ្នកបម្រើក៏បានជាសះស្បើយនៅពេលនោះឯង។

¹⁴ ពេលព្រះយេស៊ូយាងទៅផ្ទះលោកពេត្រុស ទ្រង់ទតឃើញម្តាយក្មេករបស់លោកពេត្រុសកំពុងគ្រុនក្តៅសម្រាន្តនៅលើគ្រែ។¹⁵ ព្រះអង្គពាល់ដៃគាត់ ហើយគាត់ក៏បាត់គ្រុន បន្ទាប់មកគាត់ក៏ក្រោកឡើងហើយបម្រើព្រះអង្គ។

¹⁶ លុះដល់ល្ងាច គេនាំមនុស្សដែលមានអារក្សចូលជាច្រើននាក់មករកព្រះអង្គ។ ទ្រង់ដេញវិញ្ញាណទាំងនោះដោយមានព្រះបន្ទូល ហើយប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យបានជាគ្រប់ៗគ្នា។¹⁷ ស្របនឹងសេចក្តីដែលបានចែងទុក តាមរយៈព្យាករណ៍អេសាយថា៖ «ទ្រង់បានទទួលយកអស់ទាំងរោគា និងជំងឺរបស់យើងមកផ្ទុកលើព្រះអង្គ»។

¹⁸ កាលព្រះយេស៊ូឃើញបណ្តាជនចោមឆាមព្រះអង្គ ទ្រង់ក៏បញ្ជាឲ្យគេចេញទុកទៅត្រើយម្ខាងនៃសមុទ្រកាលីឡេ។¹⁹ បន្ទាប់មក មានអាចារ្យម្នាក់ចូលមកជិតព្រះអង្គទូលថា៖ «លោកគ្រូ! ខ្ញុំនឹងទៅតាមលោក ទោះបីលោកអញ្ជើញទៅទីណាក៏ដោយ»។²⁰ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់វិញថា៖ «សត្វកញ្ជ្រោងមានរូងរបស់វា បក្សាបក្សីនៅលើមេឃក៏មានសំបុករបស់វាដែរ ប៉ុន្តែតែបុត្រមនុស្សវិញ គ្មានទីជម្រកសម្រាប់សម្រាកសោះឡើយ»។

²¹ មានសិស្សម្នាក់ទៀតចូលព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់ សូមលោកអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំត្រឡប់ទៅបញ្ចុះសពឪពុករបស់ខ្ញុំសិន»។²² ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «សុំមកតាមខ្ញុំចុះ ទុកឲ្យមនុស្សស្លាប់បញ្ចុះសពគ្នាគេចុះ»។

²³ ពេលព្រះយេស៊ូយាងចុះទុកហើយ ពួកសិស្សនាំគ្នាទៅជាមួយព្រះអង្គដែរ។²⁴ ពេលនោះ មានខ្យល់ព្យុះបក់បោកមកលើសមុទ្រយ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យរលកដោះមកគ្របពីលើទូក។ រីឯព្រះយេស៊ូវិញក៏ផ្តួលកំ។²⁵ ពួកសិស្សចូលទៅជិត ហើយដាស់ព្រះអង្គ៖ «សូមជួយយើងផងលោកម្ចាស់អើយ យើងស្លាប់ឥឡូវហើយ»។

²⁶ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាភិតភ័យដូច្នេះ មនុស្សមានជំនឿតិចអើយ?»។ បន្ទាប់មកព្រះអង្គក្រោកឡើង ហើយមានព្រះបន្ទូលគំរាមខ្យល់ និងសមុទ្រ ពេលនោះសមុទ្រក៏ស្ងប់ឈឹង។²⁷ ពួកគេនាំគ្នាស្ញើចសរសើរ ហើយពោលថា៖ «តើលោកនេះមានឋានៈអ្វី សូម្បីតែខ្យល់ និងសមុទ្រ ក៏ស្តាប់បង្គាប់លោកដូច្នេះ?»។

²⁸ កាលព្រះយេស៊ូបានទៅដល់ត្រើយម្ខាង ក្នុងតំបន់គេរ៉ាស៊ីន មានបុរសអារក្សចូលពីរនាក់ជួបព្រះអង្គ ពួកគេចេញពីទីបញ្ចុះសពមក ហើយបុរសទាំងពីរនោះកាចណាស់ គ្មាននរណាហ៊ានដើរកាត់តាមនោះទេ។²⁹ បុរសទាំងពីរនោះស្រែកឡើងថា៖ «តើយើងបានធ្វើអីព្រះអង្គ ព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ? តើព្រះអង្គយាងមកទីនេះ ដើម្បីធ្វើទុក្ខទោសយើងខ្ញុំ មុនពេលកំណត់ឬ?»។

³⁰ មានជ្រូកមួយហ្វូងធំកំពុងរកស៊ី ដែលនៅឆ្ងាយពីទីនោះបន្តិច។³¹ ពួកអារក្សអង្វរព្រះយេស៊ូថា៖ «បើព្រះអង្គចង់ដេញពួកយើងចេញ សូមបញ្ជូនពួកយើងឲ្យចូលទៅក្នុងជ្រូកមួយហ្វូងនេះទៅ»។³² ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅអារក្សថា៖ «ទៅចុះ!»។ ពួកអារក្សក៏ចេញពីបុរសទាំងពីរ ហើយចូលទៅក្នុងហ្វូងជ្រូកទៅ។ ពេលនោះ ហ្វូងជ្រូកបោលចុះតាមជម្រាលភ្នំតម្រង់ទៅសមុទ្រ ហើយងាប់នៅក្នុងទឹកអស់ទៅ។

³³ ពួកអ្នកថែរក្សាហ្វូងជ្រូករត់ទៅប្រាប់អ្នករស់នៅក្នុងក្រុង ពីរឿងអស់ទាំងនេះ ព្រមទាំងហេតុការណ៍អំពីបុរសអារក្សចូលទាំងពីរនាក់នោះផង។³⁴ អ្នកក្រុងទាំងអស់ក៏នាំគ្នាចេញមកជួបព្រះយេស៊ូ លុះពេលគេបានឃើញព្រះអង្គហើយ គេអង្វរព្រះអង្គឲ្យចាកចេញពីស្រុកភូមិរបស់ពួកគេទៅ។

9¹ ព្រះយេស៊ូវយាងចុះទូកឆ្លងសមុទ្រ ទៅក្រុងរបស់ព្រះអង្គវិញ។² មានគេសែងមនុស្សខ្លះដៃខ្លួនជើងម្នាក់ ដែលដេកលើកន្ទេលមករកព្រះអង្គ។ ដោយយល់ដល់ជំនឿរបស់អ្នកទាំងនោះ ព្រះយេស៊ូវក៏មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកពិការថា៖ «កូនអើយ! ចូរក្រោកអើយឡើង។ ខ្ញុំបានអត់ទោសកូនឲ្យរួចបាបហើយ»។

³ ពេលនោះមានពួកអាចារ្យខ្លះ ក៏នឹកក្នុងចិត្តថា៖ «អ្នកនេះកំពុងប្រមាថព្រះជាម្ចាស់!»។⁴ ព្រះយេស៊ូវឈ្ងុយយល់គំនិតពួកគេ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតអាក្រក់បែបនេះនៅក្នុងចិត្តដូច្នេះ?»⁵ តើឃ្លាមួយណាស្រួលនិយាយជាង «ខ្ញុំបានអត់ទោសកូនឲ្យរួចបាប» ឬក៏ «ចូរក្រោកឡើងដើរទៅចុះ?»⁶ ប៉ុន្តែ អ្នកគួរដឹងថា បុត្រមនុស្សមានអំណាចអត់ទោសអំពើបាបឲ្យមនុស្សនៅក្នុងលោកនេះបាន។ ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកខ្លះថា៖ «ក្រោកឡើង! ចូរយកគ្រែស្វែងរបស់អ្នក ហើយដើរទៅផ្ទះវិញទៅ»។

⁷ បន្ទាប់អ្នកខ្លះក៏ក្រោកឡើងហើយដើរត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញ។⁸ កាលមហាជនបានឃើញដូច្នេះ គេស្វែងខ្លាច ទាំងនាំគ្នាលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានប្រទានអំណាចដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងនេះដល់មនុស្សលោក។⁹ កាលព្រះយេស៊ូវយាងពីទីនោះទៅ ព្រះអង្គទតឃើញបុរសម្នាក់ឈ្មោះម៉ាថាយ ដែលកំពុងអង្គុយនៅកន្លែងយកពន្ធ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរមកតាមខ្ញុំចុះ»។ លោកម៉ាថាយក៏ក្រោកឡើង ហើយដើរតាមព្រះអង្គទៅ។

¹⁰ ពេល ព្រះអង្គអង្គុយសោយព្រះស្បៀងនៅក្នុងផ្ទះ នោះមានអ្នកយកពន្ធជាច្រើន ព្រមទាំងមនុស្សបាបមកអង្គុយរួមតុអាហារជាមួយព្រះយេស៊ូវ និងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គដែរ។¹¹ ពេលពួកខាងគណៈផារីស៊ីឃើញដូច្នេះ គេក៏និយាយទៅកាន់សិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាគ្រូរបស់អ្នកបរិភោគជាមួយអ្នកយកពន្ធ និងមនុស្សបាបដូច្នេះ?»។

¹² ពេលព្រះយេស៊ូវឮដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មនុស្សមានសុខភាពល្អមិនត្រូវការគ្រូពេទ្យទេ មានតែអ្នកជំងឺប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវការគ្រូពេទ្យ។¹³ អ្នករាល់គ្នាគួររំលឹកមើលទៅ ពីសេចក្តីទាំងនេះមានន័យយ៉ាងម៉េច «យើងចង់បានតែសេចក្តីមេត្តាករុណាប៉ុណ្ណោះ មិនមែនយញ្ញបូជាទេ» ព្រោះខ្ញុំមិនមែនមករកមនុស្សសុខវិញទេ គឺមករកមនុស្សបាបវិញ»។

¹⁴ បន្ទាប់មក ពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហានចូលមកគាល់ព្រះអង្គ ហើយទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាពួកយើង និងពួកខាងគណៈផារីស៊ីតែងតែតមអាហារ តែសិស្សរបស់លោកមិនតមដូច្នេះ?»។¹⁵ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយទៅវិញថា៖ «តើភ្ញៀវក្នុងពិធីមង្គលការអាចកាន់ទុកតែប្រទេស ពេលដែលកូនកំលោះនៅជាមួយពួកគេដូច្នេះ? ប៉ុន្តែថ្ងៃមួយនឹងមកដល់ ពេលគេចាប់កូនកំលោះយកទៅ ទើបភ្ញៀវទាំងនោះនឹងតមអាហារវិញ។

¹⁶ មិនដែលមាននរណាយកក្រណាត់ថ្មី មកប៉ះសម្លៀកបំពាក់ចាស់ឡើយ ព្រោះនឹងធ្វើឲ្យសម្លៀកបំពាក់នោះរីករលើសដើមទៅទៀត។

¹⁷ ក៏មិនដែលមាននរណាច្រកស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ចូលក្នុងចុងស្បែកចាស់ដែរ។ ប្រសិនបើធ្វើដូច្នេះចុងស្បែកមុខជាឆ្ងាយ ស្រានឹងហូរចេញ ហើយចុងស្បែកត្រូវខូចខាតមិនខាន។ ដូច្នេះទៅវិញ គេតែងតែច្រកស្រាថ្មីទៅក្នុងចុងស្បែកថ្មី ទើបទាំងស្រាទាំងចុងស្បែកនៅគង់បាន»។

¹⁸ កាលព្រះយេស៊ូវកំពុងតែមានព្រះបន្ទូលការទាំងនេះទៅកាន់គេ ហើយមាននាម៉ឺនម្នាក់ចូលមកក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គទាំងទូលថា៖ «កូនស្រីរបស់ខ្ញុំទើបនឹងស្លាប់ថ្មីៗនេះ សូមលោកមេត្តាអញ្ជើញទៅដាក់ដៃលើនាង នោះនាងនឹងមានជីវិតរស់វិញពុំខាន»។¹⁹ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូវក្រោកឡើង ហើយយាងទៅជាមួយគាត់ ពួកសិស្សក៏ទៅជាមួយព្រះអង្គដែរ។

²⁰ មានស្ត្រីម្នាក់ដែលមានជំងឺឆ្កាត់ឈាម អស់រយៈពេលដប់ពីរឆ្នាំមកហើយ មកពីក្រោយព្រះយេស៊ូវ ហើយពាល់ដោយព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គ²¹ ដ្បិតនាងបានគិតក្នុងចិត្តថា៖ «បើខ្ញុំគ្រាន់តែពាល់អារលោក ខ្ញុំនឹងជាពិជ័យមិនខាន»។²² ព្រះយេស៊ូវបែរទៅក្រោយ ហើយឃើញនាង ក៏មានព្រះបន្ទូលថា៖ «កូនស្រីអើយ! ចូរមានចិត្តក្លាហានឡើង ជំនឿរបស់កូនបានប្រោសកូនឲ្យជាហើយ»។ ស្ត្រីឆ្កាត់ឈាមក៏បានជាសះស្បើយនៅពេលនោះទៅ។

²³ កាលព្រះយេស៊ូវយាងចូលក្នុងផ្ទះនាម៉ឺននោះ ព្រះអង្គទតឃើញអ្នកលេងខ្ចុយ និងឃើញមនុស្សម្នាជ្រួលច្របល់។²⁴ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «នាំគ្នាចេញទៅ! ដ្បិតក្មេងស្រីនេះមិនស្លាប់ទេ នាងគ្រាន់តែដេកលក់ប៉ុណ្ណោះ»។ ប៉ុន្តែពួកគេសើចចំអកដាក់ព្រះអង្គ។

²⁵ ពេលព្រះអង្គដេញពួកគេចេញទៅក្រៅអស់ហើយ ព្រះអង្គយាងចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ហើយចាប់ដៃក្មេងស្រីនោះ បន្ទាប់មកនាងក៏ក្រោកឡើង។²⁶ ដំណឹងនេះលេចព្រាសពេញក្នុងតំបន់នោះទាំងមូល។

²⁷ កាលព្រះយេស៊ូវយាងចេញពីទីនោះទៅ មានមនុស្សខ្លាចពីរនាក់ដើរតាមព្រះអង្គ ពួកគេស្រែកថា៖ «សូមអាណិតមេត្តាដល់យើងខ្ញុំផង ព្រះរាជវង្សព្រះបាទដាវីឌអើយ!»។²⁸ ពេលព្រះអង្គយាងចូលទៅក្នុងផ្ទះ មនុស្សខ្លាចទាំងពីរនោះចូលទៅជិតព្រះអង្គ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកទាំងពីរនោះថា៖ «តើអ្នកជឿថាខ្ញុំអាចធ្វើការនេះបានឬទេ?»។ ពួកគេទូលព្រះអង្គវិញថា៖ «យើងខ្ញុំជឿហើយ ព្រះអម្ចាស់អើយ»។

²⁹ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូវក៏ពាល់ភ្នែកអ្នកទាំងពីរនោះ ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «សុំឲ្យបានសម្រេចតាមជំនឿរបស់អ្នកចុះ»។³⁰ ពេលនោះ ភ្នែករបស់ពួកគេក៏បានមើលឃើញ។ ក្រោយមកព្រះយេស៊ូវហាមពួកគេយ៉ាងតឹងតែងថា៖ «កុំឲ្យនរណាដឹងសោះឡើយ»។³¹ ប៉ុន្តែ បុរសទាំងពីរនោះចេញទៅផ្សព្វផ្សាយរឿងនោះឲ្យគេដឹងពាសពេញស្រុក។

³² លុះដល់អ្នកទាំងពីរចេញផុតទៅហើយ មានគេនាំមនុស្សគម្លាក់ដែលមានអារក្សចូល មកគាល់ព្រះយេស៊ូវ។³³ ពេលព្រះអង្គដេញអារក្សចេញហើយ មនុស្សគនោះក៏អាចនិយាយបាន។ មហាជននាំគ្នាស្ញើចសរសើរយ៉ាងខ្លាំងទាំងនិយាយថា៖ «មិនដែលឃើញការអស្ចារ្យបែបនេះ នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែលពីមុនឡើយ»។

³⁴ ប៉ុន្តែ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីពោលថា៖ «គាត់ដេញអារក្សបាន មកពីអារក្សប្រគល់អំណាចឲ្យគាត់ទេ»។

³⁵ ព្រះយេស៊ូវយាងទៅតាមក្រុង និងតាមភូមិនានា ព្រះអង្គបន្តបង្រៀនអ្នកស្រុកនៅក្នុងសាលាប្រជុំ ព្រមទាំងប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជ្យ និងប្រោសអ្នកជំងឺគ្រប់ប្រភេទឲ្យបានជាផង។³⁶ កាលព្រះអង្គទតឃើញមហាជន ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតពួកគេណាស់ ព្រោះអ្នកទាំងនោះល្មើយ និងធ្លាក់ទឹកចិត្តពួកគេប្រៀបបីដូចជាចៀមដែលគ្មានគង្វាល់ថែទាំ។

³⁷ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ស្រូវដែលត្រូវច្រូតមានច្រើនណាស់ ប៉ុន្តែមានអ្នកច្រូតតិចពេក។³⁸ ហេតុនេះ ចូរអធិស្ឋានទៅព្រះអម្ចាស់ដែលជាម្ចាស់ស្រែ សូមទ្រង់ចាត់អ្នកច្រូតមកក្នុងស្រែរបស់ព្រះអង្គ»។

10¹ ព្រះយេស៊ូត្រាស់ហៅសិស្សទាំងដប់ពីររូបរបស់ព្រះអង្គមក ហើយទ្រង់ប្រទានឲ្យគេមានអំណាចលើវិញ្ញាណអាក្រក់ អាចដេញវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញ មានអំណាចប្រោសជំងឺរោគ និងអ្នកជំងឺគ្រប់ប្រភេទឲ្យបានជាសះស្បើយ។

² ឈ្មោះសារកទាំងដប់ពីរមានដូចតទៅ អ្នកទីមួយ គឺស៊ីម៉ូនហៅពេត្រុស និងអន្តោន ជាប្អូនរបស់គាត់ យ៉ាកុបជាប្អូនរបស់លោកសេបដេ និងយ៉ូហានជាប្អូនរបស់គាត់³ ភីលីព និងបារទូម ថូម៉ាស និងម៉ាថាយជាអ្នកទានពន្ធ យ៉ាកុបជាប្អូនរបស់លោកអាល់ផាយ និងថាដេ⁴ ស៊ីម៉ូនជាអ្នកជាតិសិរីយម និងយូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ុត ជាអ្នកដែលក្បត់ព្រះអង្គ។

⁵ ព្រះយេស៊ូចាត់បញ្ជូនសិស្សទាំងដប់ពីររូបឲ្យចេញទៅទាំងមានការផ្ដន្ទាថា៖ «កុំទៅកន្លែងដែលសាសន៍ដទៃរស់នៅឡើយ ហើយក៏កុំចូលទៅក្នុងក្រុងរបស់ជនជាតិសាម៉ារីដែរ⁶ តែត្រូវទៅស្វែងរកចៀមដែលរង្វេង ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះវិញ។⁷ ពេលអ្នកធ្វើដំណើរទៅ ចូរប្រកាសប្រាប់គេថា ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ មកជិតបង្គោលហើយ។

⁸ ចូរមើលអ្នកជំងឺឲ្យជា ប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ប្រោសមនុស្សឃ្លង់បានជាស្អាត និងដេញអារក្ស។ អ្នករាល់គ្នាបានទទួលដោយឥតគិតថ្លៃ ត្រូវជួយគេវិញដោយឥតគិតថ្លៃដែរ។⁹ កុំយកមាសប្រាក់ ឬលុយកាក់ដាក់ក្នុងថង់ឡើយ¹⁰ កុំយកកាបូបស្នាយ កុំយកអាវុធិបន្លាស់ កុំយកស្បែកជើង ឬដំបងទៅតាមខ្លួន ដ្បិតអ្នកធ្វើការត្រូវទទួលម្ហូបអាហារបរិភោគ។

¹¹ នៅក្នុងក្រុង ឬភូមិណាមួយដែលអ្នកចូរ អ្នកត្រូវរកអ្នកដែលសក្តិសមហើយទទួលអ្នករាល់គ្នាឲ្យស្នាក់នៅ ត្រូវស្នាក់នៅផ្ទះអ្នកនោះ រហូតដល់ពេលដែលអ្នកចាកចេញពីទីនោះ។¹² ពេលអ្នកចូលទៅក្នុងផ្ទះណាត្រូវជម្រាបសួរអ្នកផ្ទះនោះ¹³ ប្រសិនបើអ្នកផ្ទះនោះមានការគួរសម នោះសូមឲ្យសេចក្ដីសុខសាន្តរបស់អ្នកកើតមានដល់គេ។ ផ្ទុយទៅវិញ បើគេមិនទទួលអ្នកទេ សូមឲ្យក្ដីសុខសាន្តរបស់អ្នកមកវិញចុះ។

¹⁴ បើសិនអ្នកណាមិនព្រមទទួលអ្នក ឬមិនព្រមស្ដាប់ពាក្យរបស់អ្នកទេនោះ ពេលអ្នកចាកចេញពីផ្ទះ ឬពីក្រុងនោះ ត្រូវរលាស់ឆ្អឹងដីចេញពីដើមរបស់អ្នករាល់គ្នា។¹⁵ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងប្រាកដថា ការវិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សក្នុងក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ារី នោះទទួលទោសស្រាលជាងអ្នកនៅក្នុងក្រុងនេះទៅទៀត។

¹⁶ ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំចាត់អ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅ ដូចឲ្យចៀមទៅក្នុងកណ្តាលប្លង់ចចកអ៊ីចឹងដែរ។ ហេតុនេះ ត្រូវមានប្រាជ្ញាដូចជាសត្វពស់ ហើយមានចិត្តស្ងួតត្រង់ដូចសត្វព្រាប។¹⁷ ចូរប្រយ័ត្ននឹងមនុស្សលោក! ដ្បិតគេនឹងចាប់បញ្ជូនអ្នកទៅតុលាការ គេនឹងវាយអ្នកនឹងរំពាត់ខ្សែក្រវាត់សាលាប្រជុំរបស់ពួកគេ។¹⁸ បន្ទាប់មកគេនឹងបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅឲ្យលោកទេសាភិបាល និងឲ្យស្ដេចនានាកាត់ទោស ដោយព្រោះតែខ្ញុំ។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើបន្ទាល់ដល់ពួកគេ និងឲ្យសាសន៍ដទៃបានឮផង។

¹⁹ ពេលគេចាប់បញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅ ចូរកុំព្រួយបារម្ភនឹងរកពាក្យណា ដែលអ្នកគួរនិយាយនោះឡើយ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានពាក្យឲ្យអ្នកត្រូវនិយាយនៅពេលនោះ។²⁰ ដ្បិត មិនមែនអ្នករាល់គ្នាទេដែលនឹងនិយាយ គឺព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះបិតាដែលនឹងមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា។

²¹ បងប្អូននឹងចាប់បញ្ជូនបងប្អូនខ្លួនឯង ទៅឲ្យគេសម្លាប់ ហើយឪពុកនឹងចាប់បញ្ជូនកូនខ្លួនឯងទៅឲ្យគេសម្លាប់ដែរ។ កូនៗនឹងនាំគ្នាប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ព្រមទាំងបញ្ជូនទៅឲ្យគេសម្លាប់ទៀតផង។²² មនុស្សនឹងស្អប់អ្នក ព្រោះតែនាមខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាស៊ូទ្រាំរហូតដល់ចុងបញ្ចប់ អ្នកនោះនឹងបានទទួលការសង្គ្រោះ។²³ ខ្ញុំសុំប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ប្រសិនបើគេបៀតបៀនអ្នកនៅក្រុងនេះ ចូររត់ទៅក្រុងមួយទៀតទៅ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនទៅដល់ក្រុងទាំងប៉ុន្មានក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលទេ មុនពេលបុត្រមនុស្សមកដល់។

²⁴ សិស្សមិនដែលចេះជាងគ្រូឡើយ ហើយអ្នកបម្រើក៏ពុំដែលធំជាងម្ចាស់ដែរ។²⁵ បើសិស្សចេះបានដូចគ្រូ និងអ្នកបម្រើបានដូចម្ចាស់ នោះវាល្មមគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ប្រសិនបើគេហៅឈ្មោះម្ចាស់ផ្ទះនោះថា បេលសេប៊ូល គេមុខជាហៅឈ្មោះអ្នកនៅក្នុងផ្ទះនោះ រីឯតែអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀតជាមិនខាន។

²⁶ ចូរកុំខ្លាចនិងពួកអ្នកទាំងនោះឡើយ ពីព្រោះគ្មានការលាក់កំបាំងណាដែល មិនបើកឲ្យគេឃើញ ហើយក៏គ្មានអារម្មណ៍កំបាំងណាដែល មិនបង្ហាញឲ្យគេដឹងដែរ។²⁷ ការអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នាក្នុងទីងងឹត ចូរនិយាយនៅក្នុងពន្លឺថ្ងៃ ហើយអ្វីដែលគេឮក្នុងត្រចៀក ចូរយកទៅប្រកាសនៅពីលើដំបូលផ្ទះ។

²⁸ កុំខ្លាចអស់អ្នកដែលសម្លាប់បានត្រឹមតែរូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងអ្នកបាននោះឲ្យសោះ គឺត្រូវខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដែលអាចធ្វើឲ្យទាំងព្រលឹង និងរូបកាយ ធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងនរកបានវិញ។²⁹ តើមិនមែនចាប់ពីរ គេលក់ថ្លៃមួយសេនឬអី? តែគ្មានចាប់ណាមួយធ្លាក់ចុះដល់ដី ហើយព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាមិនដឹងនោះឡើយ។³⁰ សូម្បីតែសក់នៅលើក្បាលអ្នករាល់គ្នា ក៏ព្រះអង្គរាប់អស់ដែរ។³¹ ចូរកុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមានតម្លៃលើសចាប់ទាំងអស់ទៅទៀត។

³² ដូច្នេះអ្នកណាទទួលស្គាល់ខ្ញុំ នៅចំពោះមុខមនុស្ស ខ្ញុំនឹងទទួលស្គាល់អ្នកនោះវិញ នៅចំពោះព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ។³³ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ខ្ញុំនៅចំពោះមុខមនុស្ស ខ្ញុំក៏បដិសេធមិនទទួលស្គាល់អ្នកនោះនៅចំពោះព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខដែរ។

³⁴ កុំនឹកថា ខ្ញុំមកនេះដើម្បីនាំយកសន្តិភាពមកផែនដីឡើយ។ ខ្ញុំមិនបាននាំសន្តិភាពមកទេ តែខ្ញុំនាំជាវមកវិញ។³⁵ ដ្បិតខ្ញុំមកដើម្បីធ្វើឲ្យកូនប្រុសប្រឆាំងជាមួយឪពុកខ្លួន កូនស្រីប្រឆាំងជាមួយម្តាយខ្លួន និងកូនប្រសាស្រីប្រឆាំងជាមួយម្តាយក្មេក។³⁶ សត្រូវរបស់មនុស្សគឺជាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងផ្ទះជាមួយគ្នា។

³⁷ អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ឪពុកម្តាយ ខ្លាំងជាងស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនោះមិនសក្តិសមជាសិស្សខ្ញុំឡើយ។ អ្នកដែលស្រឡាញ់កូនប្រុសកូនស្រីរបស់ខ្លួន ខ្លាំងជាងស្រឡាញ់ខ្ញុំ ក៏មិនសក្តិសមធ្វើជាសិស្សខ្ញុំដែរ។³⁸ អ្នកណាមិនលឺឈ្មោះរបស់ខ្លួន ដើរតាមខ្ញុំទេ អ្នកនោះមិនសក្តិសមធ្វើជាសិស្សខ្ញុំឡើយ។³⁹ អ្នកណាចង់ស្វែងរកជីវិតរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងបាត់បង់ជីវិតវិញ រីឯអ្នកដែលបាត់បង់ជីវិតព្រោះតែខ្ញុំ នឹងបានជីវិតនោះមកវិញ។

⁴⁰ អ្នកណាដែលទទួលអ្នករាល់គ្នា ក៏ដូចជាទទួលខ្ញុំដែរ ហើយអ្នកណាទទួលខ្ញុំ ក៏ដូចជាទទួលព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំអោយមកនោះដែរ។⁴¹ អ្នកណាទទួលព្យាការីម្នាក់ព្រោះគាត់ជាព្យាការី អ្នកនោះនឹងទទួលរង្វាន់ដូចព្យាការី។ អ្នកណាទទួលមនុស្សសុចរិតម្នាក់ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សសុចរិត អ្នកនោះនឹងទទួលរង្វាន់ដូចមនុស្សសុចរិតដែរ។

⁴² អ្នកណាឲ្យទឹកត្រជាក់មួយកែវ ដល់អ្នកតូចតាចម្នាក់ដឹក ព្រោះគាត់ជាសិស្សរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា អ្នកនោះនឹងមិនបាត់រង្វាន់គាត់ឡើយ។

11 ¹ក្រោយពេលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលផ្ដេរផ្ដាំសិស្សទាំងដប់ពីររួចចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះអង្គក៏យាងចាកចេញពីទីនោះទៅបង្រៀន និងប្រកាសដំណឹងល្អ នៅតាមក្រុងនានារបស់ពួកគេ។²ពេលលោកយ៉ូហានដែលជាប់ក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំង បានឮពីកិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ គាត់ក៏ចាត់សិស្សឲ្យទៅ ³ហើយទូលសួរថា៖ «តើលោកគឺជាព្រះអង្គដែលត្រូវយាងមក ឬមួយយើងខ្ញុំត្រូវរង់ចាំមួយផ្សេងទៀត?»

⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរត្រឡប់ទៅប្រាប់លោកយ៉ូហាន នូវអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮ និងបានឃើញនេះទៅ។⁵មនុស្សខ្វាក់មើលឃើញ មនុស្សខ្លាំងដើរបាន មនុស្សឃ្លង់បានជាស្អាត មនុស្សថ្លង់ស្លាប់ឮ មនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ហើយមនុស្សក្រីក្របានឮដំណឹងល្អ។⁶មានពរហើយអ្នកណា មិនរាតចិត្តដោយព្រះនាមខ្ញុំ»។

⁷ពេលពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហានចេញផុតទៅ ព្រះយេស៊ូចាប់ផ្ដើមមានព្រះបន្ទូលទៅមហាជនអំពីលោកយ៉ូហានថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាទៅរាល់ហេតុអ្វី មើលអ្វី មើលដើមត្រែងដែលត្រូវខ្យល់បក់ឬ?⁸តើអ្នករាល់គ្នាទៅក្រៅមើលអ្វី? មើលមនុស្សស្លៀកពាក់ខោអាវទន់ភ្លន់ឬ? តាមពិត! អ្នកដែលស្លៀកពាក់ ខោអាវទន់ភ្លន់ គេរស់នៅក្នុងដំណាក់ស្ដេចណោះ»។

⁹ដូច្នេះ តើអ្នករាល់គ្នាទៅក្រៅ រកមើលពាក្យអ្នកប្រកាសឬ? ត្រូវហើយ! ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា លោកនោះប្រសើរជាងពួកវាទៅទៀត។¹⁰ដ្បិតគឺអ្នកនោះហើយ មានចែងមកថា៖ «មើល! យើងចាត់ទុកយើងឲ្យទៅមុនព្រះអង្គ គឺជាអ្នកដែលនឹងរៀបចំផ្លូវមុខព្រះអង្គ»។

¹¹ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលកើតចេញពីផ្ទៃម្ដាយមក គ្មាននរណាមានឋានៈធំជាងលោកយ៉ូហានបាទីស្ទនោះឡើយ។ តែអ្នកណាមានឋានៈតូចជាងគេនៅក្នុងព្រះរាជវង្សនៃស្ថានបរមសុខ អ្នកនោះប្រសើរលើសលោកយ៉ូហានទៅទៀត។¹²ចាប់តាំងពីជំនាន់លោកយ៉ូហានបាទីស្ទ មក ទល់សព្វថ្ងៃនេះ ព្រះរាជវង្សនៃស្ថានបរមសុខបានរងនូវអំពើឃោរឃៅ ហើយមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅនោះ បាននាំគ្នាប្រើកម្លាំងយកព្រះរាជវង្សនេះផង។

¹³ពួកវាទាំងអស់ និងគ្រីស្ទវិន័យ បានថ្លែងទុករហូតមកដល់ជំនាន់លោកយ៉ូហាន។¹⁴ប្រសិនបើអ្នកព្រមទទួលការនេះ គឺលោកហ្នឹងហើយជាពួកវាអស់យ៉ាង ដែលត្រូវមក។¹⁵អ្នកដែលមានត្រចៀកចូរស្ដាប់ ហើយយកទៅពិចារណាទៅ!

¹⁶តើខ្ញុំអាចប្រៀបប្រធៀបមនុស្សជំនាន់នេះទៅនឹងអ្វី? គឺដូចទៅនឹងកូនក្មេងដែលកំពុងលេងនៅតាមទីផ្សារ ដែលហៅគ្នាទៅវិញទៅមក។¹⁷ព្រមទាំងនិយាយថា៖ «យើងបានផ្ដិចផ្ដើមឲ្យអ្នក តែអ្នកពុំព្រមរំលោភទេ។ យើងបានកាន់ទុក តែអ្នកពុំព្រមយំដែរ»។

¹⁸ដ្បិតលោកយ៉ូហានកើតមកមិនបានបរិភោគនំប៉័ង និងស្ករទេ តែគេថា «លោកមានអារម្មណ៍ល្អ»។¹⁹រីឯបុត្រមនុស្សមក លោកបរិភោគអាហារ និងពិសាស្កា តែគេថា «មើល! អ្នកនេះល្មោភស៊ី និងជាមនុស្សប្រមឹក ហើយសេពគប់ជាមួយពួកទាវពន្ល និងមនុស្សមានបាប»។ ប៉ុន្តែ ប្រាជ្ញាដែលល្អត្រឹមត្រូវវិនិច្ឆ័យទង្វើ ដែលគេបានប្រព្រឹត្តវិញ»។

²⁰បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូចាប់ផ្ដើមស្ដីបន្ទោសដល់ក្រុងនានា ដែលបានឃើញព្រះអង្គសម្ដែងការអស្ចារ្យផ្សេងៗក្នុងក្រុងនោះ ប៉ុន្តែ ពួកគេពុំព្រមកែប្រែចិត្តគំនិត សោះ។²¹«អ្នកត្រូវវេទនាជាពុំខាន ក្រុងខ្វាស៊ីនអើយ! អ្នកក៏ត្រូវវេទនាដែរ ក្រុងបេតសៃដាអើយ! ។ ប្រសិនបើមានការអស្ចារ្យនៅក្នុងទីរៀស និងក្រុងស៊ីដូន ដូចដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញនៅទីនេះ ម្ល៉េះក្រុងទាំងនោះកែប្រែចិត្តគំនិត ហើយស្លៀកពាក់អង្គុយក្នុងផេះជាមិនខាន។²²ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស ក្រុងទីរៀស និងអ្នកក្រុងស៊ីដូនទទួលទោសស្រាលជាងអ្នករាល់គ្នា។

²³អ្នកក្រុងកាពើណាអើយ! តើអ្នកគិតថាខ្លួនអ្នកនឹងបានតម្កើងឡើងដល់ស្ថានសួគ៌ឬ? ពុំមែនដូច្នោះឡើយ! អ្នកនឹងធ្លាក់ទៅស្ថាននរកវិញ។ ប្រសិនបើអ្នកក្រុង សូដុមបានឃើញការអស្ចារ្យ ដូចដែលអ្នកបានឃើញ ម្ល៉េះសម័យក្រុងសូដុមនឹងនៅស្ថិតស្ថេរ មកទល់សព្វថ្ងៃជាមិនខាន។²⁴ប៉ុន្តែខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃ ព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស អ្នកក្រុងសូដុមនឹងទទួលទោសស្រាលជាងអ្នករាល់គ្នា។

²⁵នៅត្រានោះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទូលបង្គំសូមសរសើរតម្កើងព្រះបិតា ជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានបរមសុខ និងផែនដី ព្រោះព្រះអង្គបានលាក់មិនឲ្យអ្នក ប្រាជ្ញ និងអ្នកចេះដឹងយល់ទេ តែបង្ហាញការទាំងនេះឲ្យមនុស្សតូចតាចយល់វិញ។²⁶មែនហើយ! ព្រះបិតាអើយ ដ្បិតព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យធ្វើដូច្នេះ។

²⁷អ្វីៗទាំងអស់ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំបានប្រគល់មកខ្ញុំហើយ គ្មានអ្នកណាស្គាល់ព្រះបុត្រា ក្រៅពីព្រះបិតាឡើយ ហើយក៏គ្មាននរណាស្គាល់ព្រះបិតា ក្រៅពី ព្រះបុត្រាដែរ ហើយនិងអ្នកណាដែលព្រះបុត្រាសព្វព្រះហឫទ័យ សម្ដែងឲ្យស្គាល់នោះដែរ។

²⁸អស់អ្នកដែលនឿយហត់ និងបន្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ! ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសម្រាក។²⁹ចូរយកនឹមរបស់ខ្ញុំដាក់លើអ្នករាល់គ្នា ហើយរៀនពីខ្ញុំទៅ ដ្បិត ខ្ញុំ ស្អាត និងមានចិត្តស្អាតនោះព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងជាបានសម្រាកមិនខាន។³⁰ព្រោះនឹមរបស់ខ្ញុំស្រួល ហើយបន្ទុករបស់ខ្ញុំក៏ស្រាលដែរ»។

12 ¹នៅគ្រានោះ ព្រះយេស៊ូយាងកាត់តាមវាលស្រែ នៅថ្ងៃសប្បិទ សិស្សរបស់ព្រះអង្គឃ្លានពេក ក៏នាំគ្នាបូកក្បួនស្រូវមកបរិភោគ។²ពេលពួកខាងគណៈផារីស៊ី ឃើញដូចនេះ គេក៏ទូលព្រះអង្គថា៖ «មើល! សិស្សរបស់លោកនាំគ្នាធ្វើការនៅថ្ងៃសប្បិទ ដែលបញ្ញត្តិហាម»។

³ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូតបវិញថា៖ «តើអ្នកមិនធ្លាប់បានអានអត្ថបទមួយពីការដែលព្រះបានដាវីឌ និងពួកអ្នកដែលនៅជាមួយព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តនៅពេលឃ្លានទេឬ? ⁴ព្រះអង្គបានយាងចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបរិភោគនំប៉័ងដែលគេតាំងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ គឺផ្ទុយនឹងបញ្ញត្តិហាមយាត់ គឺមានតែពួកបូជាចារ្យប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចបរិភោគនំប៉័ងនេះបាន។

⁵តើអ្នករាល់គ្នាមិនដែលអានគម្ពីរវិស័យដែលថា នៅថ្ងៃសប្បិទពួកបូជាចារ្យបំពេញមុខងារនៅក្នុងព្រះវិហារ សុទ្ធតែរំលោភលើក្រឹត្យវិន័យថ្ងៃសប្បិទទាំងអស់ ឬតែមានទោសឡើយ? ⁶ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ម្នាក់ដែលប្រសើរជាងព្រះវិហារទៅទៀតនោះ គឺនៅទីនេះហើយ។

⁷ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាយល់ពីអត្ថន័យនេះ «ខ្ញុំមិនចង់បានយញ្ញបូជានោះទេ គឺចង់បានតែចិត្តមេត្តាករុណាប៉ុណ្ណោះ» អ្នករាល់គ្នាមុខជាមិនប្រកាន់ទោសដល់ជនដែលគ្មានទោសទាំងនេះឡើយ ⁸ដ្បិតបុត្រមនុស្សជាម្ចាស់របស់ថ្ងៃសប្បិទ»។

⁹បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូចាកចេញពីទីនោះ ហើយយាងចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់ពួកគេ។¹⁰មើល! នៅទីនោះមានបុរសស្លឹកដៃម្នាក់នៅក្នុងសាលាប្រជុំនោះដែរ។ ពួកផារីស៊ីគេនាំគ្នាទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «តើយើងមានសិទ្ធិប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យជាសះស្បើយនៅថ្ងៃសប្បិទបានដែរឬទេ?» គេសួរដូច្នេះ ក្នុងបំណងរកលេសដើម្បីចោទប្រកាន់ព្រះអង្គថាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

¹¹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា បើនរណាម្នាក់មានចៀមតែមួយ ហើយចៀមនោះធ្លាក់រណ្តៅដីជ្រៅនៅថ្ងៃសប្បិទ តើអ្នកនោះមិនទៅស្រង់យកចៀមឡើងមកវិញទេឬ?» ¹²រីឯមនុស្សវិញ គឺមានតម្លៃថ្លៃលើសចៀមឆ្ងាយណាស់! ដូច្នេះយើងមានសិទ្ធិធ្វើអំពើល្អនៅថ្ងៃសប្បិទបាន»។

¹³បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់បុរសស្លឹកដៃនោះថា៖ «ចូរលាត់ដៃរបស់អ្នកមើល! បុរសនោះលាត់ដៃ ហើយដៃគាត់ក៏បានជាដូចដៃម្ខាងទៀត។

¹⁴ប៉ុន្តែពួកខាងគណៈផារីស៊ីចេញពីសាលាប្រជុំ ហើយពិគ្រោះគ្នាប្រឆាំងព្រះអង្គ។ ពួកគេថែមទាំងរកមធ្យោបាយធ្វើគុតព្រះអង្គទៀតផង។

¹⁵កាលព្រះយេស៊ូជ្រាបពីការនេះហើយ ទ្រង់យាងចាកចេញពីទីនោះទៅ មានមហាជនជាច្រើនដើរតាមព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបានប្រោសពួកគេឲ្យជាពិជ័យទាំងអស់គ្នា ¹⁶ព្រះអង្គហាមគេយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ មិនឲ្យនិយាយអំពីព្រះអង្គប្រាប់អ្នកដទៃឡើយ ¹⁷ដើម្បីឲ្យស្របនឹងសេចក្តីដែលបានចែងទុកមក តាមរយៈព្យាករណ៍អសាយថា៖

¹⁸«មើល! នេះហើយជាអ្នកបម្រើដែលយើងបានជ្រើសរើស ជាអ្នកដែលយើងស្រឡាញ់ ហើយជាអ្នកដែលធ្វើឲ្យចិត្តយើងរីករាយ។ យើងនឹងដាក់វិញ្ញាណរបស់យើងឲ្យសព្វល្អលើលោក ហើយលោកនឹងប្រកាសប្រាប់ឲ្យសាសន៍ដទៃដឹងពីការវិនិច្ឆ័យទោសរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹លោកនឹងមិនឈ្លោះប្រកែក ឬក៏ស្រែកដាក់នរណាឡើយ ហើយក៏គ្មាននរណាឮសំឡេងរបស់លោកនៅតាមផ្លូវដែរ។ ²⁰លោកនឹងមិនកាច់ដើមត្រែងណាដែលទប់ហើយនោះឡើយ ហើយលោកក៏មិនផ្គុំពន្លត់ភ្លើងណា ដែលរៀបនឹងរលត់ហើយនោះដែរ រហូតដល់លោកនាំសេចក្តីសុចរិតឲ្យមានជ័យជម្នះ។ ²¹សាសន៍ដទៃនឹងមានសង្ឃឹមដោយសារលោក»។

²²បន្ទាប់មក មានគេនាំបុរសខ្វាក់ភ្នែក និងថ្លង់ផង ដែលត្រូវបានអារក្សចូល មកគាល់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គប្រោសគាត់ឲ្យជា បុរសនោះក៏អាចនិយាយបាន និងមើលឃើញទៀតផង។ ²³មហាជនទាំងអស់ស្ងប់ស្ងែងហើយពោលថា៖ «តើលោកនេះពិតជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌមែនឬ?»

²⁴ប៉ុន្តែ ពេលពួកខាងគណៈផារីស៊ីបានឮពីការអស្ចារ្យនោះដ៏ពោលថា៖ អ្នកនេះដេញអារក្សបាន គឺដោយបេលសេប៊ូល ជាស្តេចអារក្សទេ»។ ²⁵ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូឈ្លែងយល់គំនិតរបស់គេ ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «នគរណាមានការបាក់បែកទាស់ទែងគ្នាឯង នគរនោះមុខជាត្រូវវិនាសមិនខាន រីឯក្រុង ឬផ្ទះណាមានការបាក់បែកទាស់ទែងគ្នាឯង ក៏មិនអាចនៅស្ថិតស្ថេរបានដែរ។

²⁶ប្រសិនបើមានសាតាំងបណ្តើញអារសាតាំង វាក៏មានការបាក់បែកទាស់ទែងនឹងខ្លួនវា។ តើធ្វើម្តេចឲ្យរាជ្យរបស់វានៅស្ថិតស្ថេរបាន?» ²⁷ហើយប្រសិនបើខ្ញុំដេញអារក្ស ដោយសារបេលសេប៊ូលមែននោះ តើកូនចៅរបស់អ្នកដេញអារក្ស ដោយអង្វល់លើនរណាវិញ? ដោយហេតុផលនេះ គេនឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាជាពុំខាន។

²⁸ប៉ុន្តែ បើខ្ញុំដេញអារក្សដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះបានសេចក្តីថា ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គបានមកដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ។ ²⁹តើមាននរណាចូលទៅក្នុងផ្ទះមនុស្សខ្លាំងពូកែ ហើយរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ដោយមិនចង់មនុស្សខ្លាំងពូកែនោះជាមុនសិន? ³⁰អ្នកណាមិននៅខាងខ្ញុំ អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ហើយអ្នកណាមិនជួយប្រមូលផ្តុំជាមួយខ្ញុំទេ អ្នកនោះជាអ្នកកំចាត់កំបាយហើយ។

³¹ហេតុដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា រាល់អំពើបាបនិង ពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គនឹងលើកលែងទោសឲ្យបាន ប៉ុន្តែការប្រមាថព្រះវិញ្ញាណវិញ ព្រះអង្គនឹងមិនលើកលែងទោសឲ្យសោះឡើយ។ ³²បើអ្នកណានិយាយទាស់នឹងបុត្រមនុស្ស ព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកលែងទោសឲ្យគេបាន ប៉ុន្តែអ្នកដែលនិយាយទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធវិញ ព្រះអង្គមិនលើកលែងទោសឲ្យទេ ទោះបីនៅក្នុងលោកនេះ ឬនៅបរលោកក្តី។

³³ដាំដើមឈើល្អ ផ្លែក៏ល្អដែរ តែបើដាំដើមឈើអាក្រក់វិញ ផ្លែវាក៏អាក្រក់ដែរ ដ្បិតគេស្គាល់ដើមឈើតាមផ្លែរបស់វា។ ³⁴ពួកពូជពស់វែកអើយ! អ្នករាល់គ្នាជាសុទ្ធតែមនុស្សអាក្រក់ តើអាចឲ្យអ្នកនិយាយសេចក្តីល្អៗបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? ដ្បិតមាត់របស់មនុស្សតែងនិយាយនូវសេចក្តីណា ដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន។ ³⁵មនុស្សល្អតែងប្រព្រឹត្តល្អ ចេញពីចិត្តរបស់ខ្លួន រីឯមនុស្សអាក្រក់វិញ តែងប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ព្រោះចិត្តគេមានសុទ្ធតែគំនិតអាក្រក់។

³⁶ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស ព្រះអង្គនឹងវិនិច្ឆ័យមនុស្សតាមពាក្យសម្តីដែលគេបាននិយាយ។ ³⁷ដ្បិតគេនឹងរាប់អ្នកថាសុចរិតដោយសារពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយគេនឹងថ្កោលទោសអ្នករាល់គ្នា ដោយសារពាក្យសម្តីដែរ។

³⁸បន្ទាប់មក ពួកអាចារ្យ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ី ឆ្លើយតបទៅព្រះយេស៊ូ និងទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ! យើងចង់ឃើញទិសម្ចាស់អស្ចារ្យមួយពីលោកគ្រូ»។

³⁹ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «មនុស្សជំនាន់នេះអាក្រក់ណាស់ ហើយមានចិត្តក្តៅទៀត គេចង់តែឃើញទិសម្ចាស់អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់នឹងមិនប្រទានទិសម្ចាស់ណាផ្សេងទៀត ក្រៅពីទិសម្ចាស់របស់ព្យាករណ៍ណាសឡើយ។ ⁴⁰លោកយ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រីធំរយៈពេលបីថ្ងៃបីយប់យ៉ាងណា នោះបុត្រមនុស្សក៏នឹងស្ថិតនៅក្នុងដីរយៈពេលបីថ្ងៃបីយប់យ៉ាងនោះដែរ។

⁴¹អ្នកក្រុងនីនីវនឹងក្រោកឡើងជាមួយមនុស្សជំនាន់នេះ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សលោក ព្រមទាំងចោទប្រកាន់គេផង។ ដ្បិតពួកគេបានកែប្រែចិត្តគំនិត ពេលបានឮសេចក្តីដែលលោកយ៉ូណាសប្រកាសប្រាប់។ រីឯនៅទីនេះ មានម្នាក់ដែលប្រសើរជាងលោកយ៉ូណាសទៅទៀត។

⁴²មហាក្សត្រីស្រុកខាងត្បូង នឹងក្រោកឡើងនៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សលោក ជាមួយមនុស្សជំនាន់នេះ ព្រមទាំងចោទប្រកាន់គេផង។ ព្រះនាងបានយាងមកពីទីដាច់ស្រយាលនៃផែនដី ដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូន ប្រកបដោយប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ។ រីឯនៅទីនេះ មានម្នាក់ប្រសើរជាងព្រះបាទសាឡូម៉ូនទៅទៀត។

⁴³ពេលវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញពីមនុស្សណាម្នាក់ហើយ វាតែងតែទៅចុះឡើងនៅកន្លែងហ្មត់ហ្មង រកមើលកន្លែងសម្រាក តែវាមិនពុំឃើញទេ។ ⁴⁴បន្ទាប់មក វាមុខជានិយាយថា អញនឹងវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះ ដែលអញទើបចេញមក លុះទៅដល់ហើយ វាឃើញផ្ទះនោះនៅទំនេរ បោសស្អាត ហើយតុបតែងយ៉ាងល្អនោះ។ ⁴⁵វានឹង

ទៅបបួលវិញ្ញាណអាក្រក់ប្រាំពីរផ្សេងទៀត ដែលសុទ្ធតែអាក្រក់ជាងវា មកចូលនៅក្នុងផ្ទះនោះ ក្រោយមកមនុស្សនោះរឹតតែអាក្រក់លើសដើមទៅទៀត។ មនុស្សនៅជំនាន់នេះអាក្រក់ណាស់»។

⁴⁶ខណៈពេលព្រះយេស៊ូកំពុងតែមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មហាជននៅឡើយ មាតា និងបងប្អូនរបស់ព្រះអង្គ មកឈរចាំនៅខាងក្រៅ ចង់រកនិយាយជាមួយព្រះអង្គ។⁴⁷មានម្នាក់ចូលព្រះអង្គថា៖ «មើល! ម្តាយលោក និងបងប្អូនលោកនៅខាងក្រៅ ចង់និយាយជាមួយលោក»។

⁴⁸ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់វិញថា៖ «តើនរណាជាម្តាយខ្ញុំ ហើយនរណាជាបងប្អូនខ្ញុំ?»។⁴⁹ព្រះអង្គលើកព្រះហស្តចង្អុលទៅពួកសិស្ស ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល! អ្នកទាំងនេះហើយជាមាតា និងជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ»⁵⁰ ដ្បិតអ្នកណាធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតាខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ អ្នកនោះហើយគឺជាបងប្អូនប្រុសស្រី និងជាម្តាយរបស់ខ្ញុំ»។

13 ¹នៅថ្ងៃនោះ ព្រះយេស៊ូបានចាកចេញពីផ្ទះ ហើយយាងទៅគង់នៅមាត់សមុទ្រ។²មានមហាជនជាច្រើនកុះករ មកចោមមាត់ព្រះអង្គ ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏យាងចុះទៅគង់ក្នុងទូកមួយ រីឯបណ្តាជនឈរនៅមាត់ទ្រាំង។

³បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេយ៉ាងច្រើន ដោយប្រើប្រាស់ពាក្យ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល! មានកសិករម្នាក់ចេញទៅព្រោះគ្រាប់ពូជ។⁴ពេលគាត់ព្រោះគ្រាប់ពូជ នោះមានគ្រាប់ពូជខ្លះធ្លាក់ទៅលើផ្លូវ ហើយសត្វស្លាបមកចឹកស៊ីអស់ទៅ។⁵គ្រាប់ពូជខ្លះទៀតធ្លាក់ទៅលើកន្លែងមានថ្ម ពុំសូវមានដីភ្លាមនោះគ្រាប់ពូជក៏ដុះឡើងលើដីមិនជ្រៅ។⁶ប៉ុន្តែ លុះដល់ថ្ងៃរះឡើង វាក៏ក្រៀមស្ងួតអស់ទៅ ព្រោះវាមិនមានឫស។

⁷គ្រាប់ពូជខ្លះទៀតធ្លាក់ទៅលើដីមានបន្លា ពេលបន្លានោះដុះឡើង ក៏បាំងគ្រាប់ពូជនោះមិនឲ្យដុះបានឡើយ។⁸មានគ្រាប់ពូជខ្លះទៀត ធ្លាក់ទៅលើដីមានដីជាតិល្អ ហើយគ្រាប់ពូជមួយគ្រាប់ ឲ្យផលជាមួយគ្រាប់ មួយជាហុកសិប និងមួយទៀតជាសាមសិប។⁹អ្នកដែលមានត្រចៀក សូមស្តាប់យកទៅពិចារណាចុះ»។

¹⁰ពួកសិស្សនាំគ្នាចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ ហើយទូលសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់បណ្តាជន ដោយប្រើពាក្យប្រសាសន៍ដូច្នេះ?»¹¹ព្រះយេស៊ូតបទៅគេវិញថា៖ «មកពីព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាយល់ ពីគម្រោងការដ៏លាក់កំបាំងនៃព្រះរាជ្យរបស់ស្ថានបរមសុខ ប៉ុន្តែ រីឯពួកគេវិញ ព្រះអង្គពុំបានប្រទានឲ្យគេយល់ឡើយ។¹²ដ្បិតអ្នកណាដែលមានហើយ អ្នកនោះនឹងបានបរិបូណ៌ថែមទៀត រីឯអ្នកដែលគ្មានវិញ សូមឱ្យដឹងដែលគេមាននឹងត្រូវដកហូតពីអ្នកនោះទៀតផង។

¹³នេះជាមូលហេតុ ដែលខ្ញុំនិយាយទៅពួកគេ ដោយប្រើពាក្យប្រសាសន៍ ទោះបីគេប្រឹងមើលក៏មើលពុំឃើញ ហើយទោះបីគេស្តាប់ក៏ស្តាប់ពុំឮ ហើយក៏មិនយល់ដែរ។¹⁴ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចស្របនឹងសេចក្តីដែលព្យាករណ៍ អេសាយបានចែងថា៖ «អ្នករាល់គ្នាស្តាប់មែនតែមិនយល់ទេ ហើយអ្នករាល់គ្នាមើលមែន តែមើលមិនឃើញដែរ។

¹⁵ដ្បិត ចិត្តរបស់មនុស្សទាំងនេះរឹងណាស់ ហើយពួកគេក៏ពិបាកស្តាប់ដែរ គេខំបិទភ្នែក មិនឲ្យមើលឃើញ មិនឲ្យត្រចៀកស្តាប់ឮមិនឲ្យចិត្តយល់ ដូច្នេះ គេនឹងរឹតតែឆ្ងល់មកវិញម្តងទៀត ហើយយើងនឹងប្រោសគេឲ្យបានជា»។

¹⁶ប៉ុន្តែ ភ្នែករបស់អ្នកមានពរហើយ ដ្បិតភ្នែកអ្នករាល់គ្នាមើលឃើញ ត្រចៀកស្តាប់ឮ។¹⁷ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងប្រាកដថា មានព្យាករណ៍ និងមនុស្សសុចរិតជាច្រើនមានបំណងចង់ឃើញការណ៍ ដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញនេះណាស់ តែគេមិនបានឃើញទេ គេមានបំណងចង់ឮសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាឮណាស់ តែមិនបានឮឡើយ។

¹⁸សុំស្តាប់ពីការបកស្រាយប្រសាសន៍ពីអ្នកព្រោះគ្រាប់ពូជ។¹⁹ពេលអ្នកណាដែលបានឮព្រះបន្ទូលអំពីព្រះរាជ្យ តែមិនយល់នោះ ព្រោះមានកំណាចមកឆក់យកព្រះបន្ទូលដែលបានធ្លាក់ក្នុងចិត្តគេនោះចេញទៅ នេះគឺជាគ្រាប់ពូជធ្លាក់នៅតាមផ្លូវ។

²⁰រីឯគ្រាប់ពូជដែលធ្លាក់លើដីមានថ្ម គឺអ្នកដែលបានឮព្រះបន្ទូលហើយ ក៏ទទួលយកភ្លាមដោយអំណរ។²¹តែគេពុំបានឲ្យព្រះបន្ទូលចាក់ឫសនៅក្នុងខ្លួនគេឡើយ ហើយគេជាប់ចិត្តតែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ ដល់ពេលមានទុក្ខលំបាកកើតឡើង ឬមានគេបៀតបៀនដោយសារតែព្រះបន្ទូល គេក៏បោះបង់អ្វីដែលគេជឿនោះភ្លាម។

²²គ្រាប់ពូជដែលធ្លាក់លើដីមានបន្លា គឺអ្នកដែលឮព្រះបន្ទូលហើយ ប៉ុន្តែមានការខ្វល់ខ្វាយអំពីជីវិតក្នុងលោកិយ និងការបោកបញ្ឆោតនៃទ្រព្យសម្បត្តិ គឺនាំឲ្យព្រះបន្ទូលមិនបង្កើតផលក្នុងគេឡើយ។²³រីឯគ្រាប់ពូជដែលធ្លាក់លើដីមានដីជាតិល្អ គឺអស់អ្នកដែលបានឮព្រះបន្ទូលហើយយល់ គេបង្កើតផល ខ្លះបានមួយជាមួយគ្រាប់ មួយជាហុកសិប និងខ្លះទៀតបានមួយជាសាមសិប។

²⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រសាសន៍ទៅគេទៀតថា៖ «ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបដូចនឹងបុរសម្នាក់ ដែលបានព្រោះគ្រាប់ពូជល្អទៅក្នុងស្រែរបស់គាត់។²⁵ប៉ុន្តែ ពេលមនុស្សដេកលក់អស់ទៅ ហើយសត្រូវរបស់គាត់បានមក ថែមទាំងព្រោះស្រែនៃក្នុងស្រែនោះដែរ រួចក៏ចេញបាត់ទៅ។²⁶ពេលស្រូវដុះឡើងហើយដាក់គ្រាប់ ស្រែក៏ដុះឡើងមកជាមួយដែរ។

²⁷ពួកអ្នកបម្រើបានចូលមកជម្រាបម្ចាស់ស្រែថា៖ «លោកម្ចាស់! តើលោកមិនបានព្រោះតែគ្រាប់ពូជល្អក្នុងស្រែរបស់លោកទេឬអី? ចុះស្រែនៃនេះមកបានដោយរបៀបណាទៅ?»²⁸ម្ចាស់តបវិញថា៖ «មានសត្រូវមកព្រោះស្រែដែរ»។ ពួកអ្នកបម្រើសួរលោកទៀតថា៖ «តើលោកចង់ឲ្យយើងទៅដកស្រែនៃនោះចេញឬទេ?»

²⁹ម្ចាស់ស្រែតបថា៖ «កុំអី! ពីព្រោះបើអ្នករាល់គ្នាដកស្រែនៃ ក្រែងលោកដោយស្រូវទៅជាមួយដែរ³⁰ទុកឲ្យវាដុះជាមួយគ្នាហូតដល់ស្រូវទុំចុះ លុះដល់ពេលចម្រុក ខ្ញុំនឹងប្រាប់ពួកអ្នកច្រើនមុនដំបូងត្រូវប្រមូលស្រែនៃចងជាបាច់ យកទៅដុតចោលជាមុនសិន រួចសឹមប្រមូលស្រូវមកដាក់ក្នុងជង្ក្ររបស់ខ្ញុំ»។

³¹បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូល ជាពាក្យប្រសាសន៍ទៅគេទៀតថា៖ «ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបដូចជាគ្រាប់ពូជតូចល្អិតម្យ៉ាង ដែលបុរសម្នាក់យកទៅដាំនៅក្នុងស្រែរបស់ខ្លួន។³²គ្រាប់ពូជនោះគឺពិតជាគ្រាប់ពូជដែលតូចជាងគេទាំងអស់ ប៉ុន្តែពេលវាដុះឡើង វាធំជាងដំណាំទៀតៗ គឺវាទៅជាដើមឈើមួយយ៉ាងធំ ហើយបក្សាបក្សីដែលហោះនៅលើអាកាស មកធ្វើសំបុកស្លាក់អាស្រ័យនៅតាមមែករបស់វា»។

³³ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបដូចជាមេនំប៉័ង ដែលស្រ្តីម្នាក់យកទៅលាយនឹងម្សៅបិរដ្ឋាល់រហូតដល់ធ្វើឲ្យម្សៅនោះដោរឡើងទាំងអស់»។

³⁴គ្រប់សេចក្តីដែលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មហាជនគឺជាពាក្យប្រសាសន៍ទាំងអស់ ព្រះអង្គមិនដែលមានព្រះបន្ទូលទៅគេ ដោយឥតប្រើពាក្យប្រសាសន៍ឡើយ។³⁵ដើម្បីឲ្យស្របនឹងសេចក្តីដែលបានចែងទុកតាមរយៈពួកព្យាករណ៍ថា៖ យើងនឹងនិយាយជាពាក្យប្រសាសន៍ទៅគេ យើងនឹងនិយាយការលាក់កំបាំង តាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមក ឲ្យគេដឹង»។

³⁶បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូយាងចេញពីមហាជនចូលទៅក្នុងផ្ទះ។ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គនាំគ្នាចូលមកគាល់ព្រះអង្គទាំងទូលថា៖ «សូមលោកគ្រូបកស្រាយប្រសាសន៍អំពីស្រែក្នុងស្រែ ឲ្យយើងខ្ញុំបានយល់ផង»។³⁷ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេវិញថា៖ «អ្នកព្រោះគ្រាប់ពូជល្អ គឺបុត្រមនុស្ស។³⁸ស្រែគឺពិភពលោកនេះ ហើយគ្រាប់ពូជល្អ គឺកូននៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ ស្រែក៏កូនចៅរបស់មារកំណាច³⁹ ហើយសត្រូវដែលព្រោះស្រែនៃគឺមារ។ រដូវចម្រុក គឺជាអវសានកាលនៃពិភពលោក ហើយអ្នកច្រើត គឺជាទេវតា។

⁴⁰ដូច្នេះកាលស្រែនៃត្រូវគេយកទៅដុតក្នុងភ្លើងយ៉ាងណា នៅអវសានកាលនៃពិភពលោក ក៏នឹងកើតមានយ៉ាងនោះដែរ។⁴¹បុត្រមនុស្សនឹងចាត់បញ្ជូនទេវតារបស់លោកឲ្យមក ហើយទេវតាទាំងនោះនឹងប្រមូលអ្នកដែលនាំគេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប និងអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតយកចេញពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ។

⁴²ទេវតានឹងបោះអ្នកទាំងនោះទៅក្នុងភ្លើងដែលឆេះសន្ទោសនៅ ជាកន្លែងមានតែសំបកយំលោក ខឹងសង្កៀតធ្មេញ។⁴³រីឯមនុស្សសុចរិតវិញ គេនឹងមានរស្មីភ្លឺឡើងដូចព្រះអាទិត្យ នៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃព្រះបិតារបស់គេ។ អ្នកណាមានត្រចៀក សូមស្តាប់ហើយយកទៅពិចារណាចុះ!

⁴⁴ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ ប្រៀបដូចជាកំណប់ដែលគេកប់ទុកនៅក្នុងរោងស្រែ។ មានបុរសម្នាក់រកកំណប់នោះឃើញ ហើយក៏កប់ទុកវិញ។ គាត់មានចិត្តត្រេកអរខ្លាំង ហើយក៏ចេញទៅលក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មានដែលគាត់មាន យកប្រាក់មកទិញដីស្រែនោះ។⁴⁵ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកម្តងទៀតថា ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបដូចជាអ្នកជំនួញម្នាក់ ដែលស្វែងរកទិញត្បូងត្បូងដ៏មានតម្លៃ។⁴⁶កាលគាត់បានឃើញត្បូងត្បូងដ៏មានតម្លៃហើយ គាត់ក៏ទៅលក់អ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់មាន ហើយយកប្រាក់មកទិញត្បូងត្បូងដ៏មានតម្លៃនោះ។

⁴⁷ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកម្តងទៀតថា ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបដូចជាអ្នកដែលគេបោះទម្លាក់នៅក្នុងសមុទ្រ ហើយជាប់បានត្រឹមត្រូវប្រភេទ។⁴⁸ពេលបានជាប់ត្រឹម ពេញហើយ អ្នកនេសាទអូសអ្នននោះឡើងមកលើឆ្នេរ រួចហើយអង្គុយរើសត្រីល្អៗដាក់ក្នុងកញ្ចប់ ប៉ុន្តែចំណែកត្រីមិនល្អវិញ គេបោះចោល។

⁴⁹នៅគ្រាអវសានកាលនៃពិភពលោក ក៏នឹងកើតមានដូច្នេះដែរ។ ពួកទេវតានឹងមកញែកមនុស្សទុច្ចរិត ចេញពីចំណោមមនុស្សសុចរិត។⁵⁰មនុស្ស ទុច្ចរិតនឹងត្រូវបោះទៅក្នុងភ្លើងដែលឆេះសន្ទោសន្ទៅ ជាកន្លែងដែលមានតែសម្រែកយំសោកខឹងសង្កៀតធ្មេញ។

⁵¹តើអ្នករាល់គ្នាយល់សេចក្តីទាំងនេះឬទេ? ពួកសិស្សទូលព្រះអង្គថា៖ «យល់ហើយ!»⁵²បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេទៀតថា៖ «ហេតុនេះ ហើយបានជាពួកអាចារ្យដែលទទួលការបង្រៀនពីព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ ប្រៀបបានទៅនឹងម្ចាស់ផ្ទះដែលយកទ្រព្យចាស់ និងទ្រព្យថ្មីទាំងអស់ចេញពីឃ្លាំង របស់គាត់ដូច្នេះដែរ។»⁵³បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលពីរឿងប្រស្នាទាំងនេះចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះអង្គក៏យាងចេញពីទីនោះទៅ។

⁵⁴បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូត្រឡប់ទៅស្រុករបស់ព្រះអង្គវិញ ហើយព្រះអង្គបង្រៀនអ្នកស្រុកទាំងនោះនៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់គេ ដោយធ្វើឲ្យគេងឆ្ងល់ ហើយគេបានពោលថា៖ «តើគាត់បានទទួលប្រាជ្ញា និងប្បន្នាភាពធ្វើការអស្ចារ្យទាំងនេះមកពីណាមក?»⁵⁵តើអ្នកនេះមិនមែនជាកូនរបស់ជាងឈើទេឬ? តើ ម្តាយរបស់គាត់ពុំមែនមានឈ្មោះថាណាម៉ែទេឬ? ហើយតើយបងប្អូនគាត់ពុំមែនមានឈ្មោះយ៉ាកុប យ៉ូសែប ស៊ីម៉ុន និងយូដាសទេឬ?⁵⁶តើប្អូនស្រីរបស់គាត់ ទាំងប៉ុន្មានមិនមែនរស់នៅក្នុងភូមិជាមួយយើងដែរទេឬ? តើគាត់ដឹងសេចក្តីទាំងនេះពីណាមក?»

⁵⁷ពួកគេបែបចិត្តចេញពីព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ជាធម្មតា ព្យាករណ៍មនុស្សតែងតែមិនទទួលស្គាល់នៅក្នុងស្រុកកំណើត និងក្នុង ផ្ទះខ្លួន»។⁵⁸ទ្រង់មិនអាចធ្វើការអស្ចារ្យនៅទីនោះឡើយ ព្រោះគេមិនមានជំនឿ។

14¹ នៅគ្រានោះ ហេងដ ជាស្តេចអនុរាជបានជ្រាបអំពីព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ² ទ្រង់មានរាជឱង្ការទៅពួកអ្នកបម្រើថា៖ «នេះជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ត ដែលបានរស់ឡើងវិញ។ ដូច្នេះ គាត់មានប្រទានភាពសម្តែងការអស្ចារ្យនៅក្នុងគាត់»។

³ ដ្បិត ព្រះបាទហេងដបានចាប់លោកយ៉ូហានយកទៅដាក់ច្រវាក់ ហើយឃុំឃាំងគាត់នៅក្នុងគុកហើយ ពីព្រោះដោយសារតែទ្រង់ជឿតាមពាក្យព្រះនាងហេងខាស ដែលត្រូវជាមហេសីរបស់ស្តេចក៏លឺជាអនុជ។⁴ ដ្បិតលោកយ៉ូហានបានបន្ទោសស្តេចថា៖ «ខុសនឹងច្បាប់ហើយ បើព្រះករុណាយកព្រះនាងមកធ្វើជាមហេសី»។⁵ ស្តេចហេងដចង់សម្លាប់លោកយ៉ូហាន តែទ្រង់ខ្លាចបណ្តាជន ព្រោះពួកគេទុកលោកជាព្យាករមួយរូប។

⁶ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃបុណ្យចម្រើនព្រះជន្មរបស់ព្រះបាទហេងដ បុត្រីរបស់ព្រះនាងហេងខាសចូលមករាំនៅមុខភ្ញៀវ ហើយធ្វើឲ្យស្តេចហេងដពេញចិត្តខ្លាំងណាស់។⁷ រហូតធ្វើឲ្យស្តេចស្បថស្បែកទាំងសន្យាឲ្យនាង នូវអ្វីៗដែលនាងចង់បាន។

⁸ ក្រោយពីបានទទួលពាក្យបង្គាប់របស់មាតារបស់ព្រះនាង នាងទូលទៅស្តេចថា៖ «សូមទ្រង់ប្រទានក្បាលរបស់លោកយ៉ូហានបាទីស្ត ដាក់លើថាសមកឲ្យខ្ញុំម្ចាស់មក»។⁹ ព្រះរាជាទ្រង់ព្រួយព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំង ដោយព្រះសំណើរនេះ ប៉ុន្តែដោយព្រោះទ្រង់បានស្បថនៅមុខភ្ញៀវទាំងអស់ ជ្រុលហួសទៅហើយ ទ្រង់ក៏បញ្ជាឲ្យគេធ្វើតាមពាក្យសុំរបស់នាងទៅ។

¹⁰ ទ្រង់ចាត់គេឲ្យទៅកាត់កលោកយ៉ូហាននៅក្នុងគុក។¹¹ ហើយយកក្បាលមកដាក់លើថាសរួចប្រគល់ឲ្យនាង ហើយនាងក៏យកទៅថ្វាយមាតារបស់ខ្លួន។

¹² ក្រោយមកពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហាន បានមកយកសពលោកទៅបញ្ចុះ។ បន្ទាប់មកពួកគេនាំគ្នាយកដំណឹងទៅទូលព្រះយេស៊ូវ។

¹³ ពេលព្រះយេស៊ូវបានជ្រាបដំណឹងនេះហើយ ទ្រង់ក៏យាងចុះទូក ចាកចេញពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅកាន់កន្លែងមួយស្ងាត់ដាច់ឲ្យក្តី។ ពេលមហាជនបានដឹងថាព្រះអង្គចាកចេញ គេនាំគ្នាចេញពីក្រុងនានាដើរទៅតាមព្រះអង្គ។¹⁴ លុះព្រះយេស៊ូវយាងឡើងពីទូកមក ព្រះអង្គឃើញមហាជនដ៏ច្រើនយ៉ាងនេះ ព្រះអង្គក៏មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់គេ ហើយទ្រង់ក៏ប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យបានជាសះស្បើយ។

¹⁵ លុះដល់ពេលល្ងាច សិស្សនាំគ្នាចូលមកជិតព្រះអង្គហើយទូលថា៖ «ទីនេះស្ងាត់ណាស់ ហើយក៏ជិតយប់ផង សូមប្រាប់ឲ្យបណ្តាជនទាំងនេះត្រឡប់ទៅវិញចុះ ហើយរកទិញម្ហូបអាហារនៅតាមភូមិនានារៀងៗខ្លួនទៅ»។

¹⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «មិនបាច់ឲ្យពួកគេវិលត្រឡប់ទៅវិញទេ អ្នករាល់គ្នាយកម្ហូបអាហារឲ្យគេបរិភោគទៅ»។¹⁷ ពួកសិស្សទូលព្រះអង្គថា៖ «យើងមានតែនំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីត្បែងពីរកន្ទុយប៉ុណ្ណោះ»។¹⁸ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរយកនំប៉័ង និងត្រីនោះមកឲ្យខ្ញុំ»។

¹⁹ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវប្រាប់បណ្តាជនអោយអង្គុយលើស្មៅ ទ្រង់យកនំប៉័ងទាំងប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយនោះមក ទ្រង់ងើបព្រះភក្ត្រមើលទៅឋានសួគ៌ទាំងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ហើយកាច់នំប៉័ងប្រទានឲ្យពួកសិស្ស ពួកសិស្សក៏ចែកឲ្យបណ្តាជនបរិភោគ។²⁰ អ្នកទាំងនោះបានបរិភោគឆ្អែតគ្រប់គ្នា ហើយពួកសិស្សក៏ប្រមូលនំប៉័ងដែលនៅសល់ ដាក់បានពេញដប់ពីរល្អី។²¹ អ្នកដែលបានបរិភោគនំប៉័ងនោះ មានប្រុសៗទាំងអស់ប្រមាណប្រាំពាន់នាក់ ឥតគិតស្រីៗ និងក្មេងៗទេ។

²² រំពេចនោះ ព្រះយេស៊ូវបញ្ជាឲ្យពួកសិស្សចុះទូកឆ្លងទៅត្រើយម្ខាងមុនព្រះអង្គ ខណៈពេលដែលព្រះអង្គបានប្រាប់មហាជនឲ្យវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញដែរ។

²³ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានឲ្យមហាជនចេញផុតអស់ហើយ ព្រះអង្គឡើងទៅលើភ្នំ ដើម្បីអធិស្ឋាន។ លុះដល់ពេលយប់ ទ្រង់គង់នៅទីនោះតែមួយព្រះអង្គឯង។²⁴ ពេលនោះ ទូកបានចេញឆ្ងាយពីច្រាំងទៅហើយ ក៏ត្រូវរលកបក់បោក ព្រោះតែទៅបញ្ជ្រាសខ្យល់។

²⁵ ដល់ម៉ោងបួនទាបភ្លឺ ព្រះយេស៊ូវយាងលើទឹកឆ្ពោះទៅរកពួកគេ។²⁶ ពេលពួកសិស្សបានឃើញព្រះអង្គយាងលើទឹកសមុទ្រដូច្នេះ ពួកគេភ័យរន្ធត់ ហើយស្រែកឡើងថា៖ «ខ្មោចលង!» ព្រោះគេភ័យពេក។²⁷ ប៉ុន្តែរំពេចនោះ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចូរតាំងចិត្តក្លាហានឡើង នេះគឺខ្ញុំទេតើ! កុំខ្លាចអី!»

²⁸ លោកពេត្រុសទូលតបថា៖ «លោកម្ចាស់ ប្រសិនបើពិតជាលោកមែន សូមបញ្ជាឲ្យខ្ញុំអាចដើរលើទឹកទៅរកលោកផង»។²⁹ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អញ្ជើញមក!» លោកពេត្រុសក៏ចុះពីទូក ហើយដើរលើទឹកឆ្ពោះទៅរកព្រះយេស៊ូវ។³⁰ ប៉ុន្តែ ពេលពេត្រុសឃើញខ្យល់បក់បោក លោកក៏ភ័យណាស់ ហើយចាប់ផ្តើមលិចទៅក្នុងទឹក លោកស្រែកឡើងថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ សូមជួយខ្ញុំផង!»។

³¹ ព្រះយេស៊ូវក៏លូកព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គទាញលោកពេត្រុសឡើងភ្លាម ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មនុស្សមានជំនឿតិចអើយ! ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានចិត្តសង្ស័យដូច្នេះ?»។³² បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវ និងលោកពេត្រុសចូលមកក្នុងទូក ហើយខ្យល់ក៏ស្ងប់ទៅ។³³ សិស្សនៅក្នុងទូកនាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះយេស៊ូវ ទាំងពោលថា៖ «ព្រះអង្គពិតជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន»។

³⁴ ពេលពួកគេបានឆ្លងទៅដល់ត្រើយម្ខាង ពួកគេទៅស្រុកគេនេសាទ។³⁵ នៅពេលអ្នកស្រុកនោះស្គាល់ព្រះអង្គភ្លាម គេយកដំណឹងទៅផ្សព្វផ្សាយពាសពេញតំបន់ជិតនោះទាំងមូល ហើយគេនាំអ្នកជំងឺមករកព្រះអង្គ។³⁶ ពួកគេអង្វរសូមគ្រាន់តែពាល់ដោយព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ហើយអស់អ្នកដែលបានពាល់បានជាសះស្បើយគ្រប់ៗគ្នា។

15¹ មានពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យមកពីក្រុងយេរូសាឡឹម ចូលមកគាល់ព្រះយេស៊ូ ពួកគេទូលថា៖² «ហេតុអ្វីបានជាសិស្សរបស់លោកមិនគោរពតាមទំនៀមទម្លាប់របស់ចាស់បុរាណដូច្នេះ? ដ្បិតពួកគេមិនបានលាងដៃមុន ពេលគេបរិភោគអាហារ»។³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយតបទៅគេវិញថា៖ «ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងបទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយទៅកាន់តាមទំនៀមទម្លាប់របស់អ្នករាល់គ្នាវិញដូច្នេះ?»

⁴ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ ចូរគោរពមាតាបិតារបស់អ្នក ហើយអ្នកណាជេរប្រទេចផ្តាសាមាតាបិតារបស់ខ្លួន នឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន។⁵ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាវិញ បែរជាពោលថា៖ បើអ្នកណានិយាយទៅឱ្យពួកម្តាយថា អ្វីៗដែលឱ្យពួកអ្នកម្តាយត្រូវទទួលពីខ្ញុំនោះ ខ្ញុំបានទុកសម្រាប់ថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ទេ⁶ អ្នកនោះមិនបាច់គោរពឱ្យពួកទេ។ ត្រង់នេះហើយ ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនគោរពព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បែរទៅប្រព្រឹត្តតាមទំនៀមទម្លាប់របស់ខ្លួនវិញ។

⁷ មនុស្សមានពុតអើយ! ពាក្យដែលព្យាករណ៍អោយបានថ្លែងទុកអំពីអ្នករាល់គ្នាត្រូវណាស់⁸ គឺថា៖ «ប្រជារាស្ត្រនេះគោរពយើងតែប៉ុណ្ណោះ តែចិត្តគេនៅឆ្ងាយពីយើងណាស់។⁹ គេថ្វាយបង្គំយើងដោយឥតការអ្វីសោះ ពីព្រោះគេបង្រៀនតែក្បួនច្បាប់របស់មនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ»។

¹⁰ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គហៅបណ្តាជនឲ្យមក ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលប្រាប់គេថា៖ «ចូរស្តាប់ ហើយឲ្យយល់ផង។¹¹ គ្មានអ្វីមួយដែលចូលតាមមាត់មនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យមនុស្សទៅជាមិនបរិសុទ្ធឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ មានតែអ្វីដែលចេញពីមាត់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សត្រឡប់ទៅជាមិនបរិសុទ្ធឡើយ»។

¹² បន្ទាប់មក ពួកសិស្សនាំគ្នាចូលមក ហើយទូលព្រះអង្គថា៖ «តើលោកគ្រូជ្រាបទេថា ពួកខាងគណៈផារីស៊ីទាស់ចិត្តខ្លាំងណាស់ ពេលគេពូលោកគ្រូមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ»។¹³ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេវិញថា៖ «គ្រប់រុក្ខជាតិទាំងឡាយណា ដែលព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខមិនបានដាំទេ ទ្រង់នឹងដកវាចោល។¹⁴ កុំខ្វល់ពីគេឡើយ អ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាមនុស្សខ្វាក់ទេ។ បើមនុស្សខ្វាក់ដឹកដៃមនុស្សខ្វាក់ គេទាំងពីរមុខជាធ្លាក់បណ្តែកមិនខាន»។

¹⁵ លោកពេត្រុសទូលព្រះយេស៊ូថា៖ «សូមលោកគ្រូជួយបកស្រាយពាក្យប្រស្នាដូច្នេះឲ្យយើងយល់ផង»។¹⁶ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នានៅតែគ្មានការយល់ដឹងដូចគេដែរឬ? តើអ្នករាល់គ្នាមិនយល់ទេឬអី ថាអ្វីៗដែលចូលតាមមាត់មនុស្ស ត្រូវចូលទៅក្នុងពោះ រួចធ្លាក់ទៅកន្លែងបន្ទោរបង?»

¹⁸ ប៉ុន្តែ អ្វីៗដែលចេញពីមាត់មនុស្ស សុទ្ធតែកើតចេញពីចិត្តមក។ សេចក្តីទាំងនោះហើយដែលធ្វើឲ្យមនុស្សទៅជាមិនបរិសុទ្ធ។¹⁹ ដ្បិតសេចក្តីដែលចេញពីចិត្តមក គឺជាគំនិតអាក្រក់ ការកាប់សម្លាប់ អំពើឆ្គងក្បត់ កាមគុណចោកទាប ការលួចប្លន់ សាក្សីក្លែងក្លាយ និងពាក្យគួរតិះដៀល។²⁰ សេចក្តីទាំងនេះហើយដែលធ្វើឲ្យមនុស្សក្លាយទៅជាមិនបរិសុទ្ធនោះ។ ចំណែកឯការបរិភោគដោយមិនបានលាងដៃនោះ មិនធ្វើឲ្យមនុស្សក្លាយទៅជាមិនបរិសុទ្ធនោះឡើយ»។

²¹ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូយាងចេញពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅកាន់តំបន់ជិតក្រុងទីរ៉ូស និងក្រុងស៊ីដូន។²² មើល! មានស្ត្រីសាសន៍កាណានម្នាក់នៅស្រុកនោះ។ នាងចូលមកគាល់ព្រះអង្គ ហើយទូលព្រះអង្គថា៖ «សូមអាណិតមេត្តាជល់នាងខ្ញុំផង ឱព្រះអម្ចាស់ ជាអាជីវរបស់ព្រះបាទដាវីឌអើយ! កូនស្រីរបស់នាងខ្ញុំត្រូវអារក្សចូលបណ្តាលឲ្យវេទនាខ្លាំងណាស់»។²³ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូពុំបានឆ្លើយតបទៅនាងសោះឡើយ។ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គនាំគ្នាចូលមកជិតព្រះអង្គ ហើយអង្វរទូលថា៖ «សូមលោកគ្រូដេញនាងចេញទៅ! ដ្បិតនាងចេះតែស្រែកអង្វរតាមពីក្រោយយើងដូច្នេះ»។

²⁴ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់មិនបានចាត់ឲ្យខ្ញុំមកអ្នកផ្សេង ក្រៅពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលរង់ចាំនោះទេ»។²⁵ ប៉ុន្តែ ស្ត្រីនោះបានចូលមកចំពោះព្រះអង្គហើយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមជួយនាងខ្ញុំផង!»²⁶ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «មិនគួរយកនំប៉័ងកូនរបស់ខ្លួន បោះទៅឲ្យកូនឆ្អែតឡើយ»។

²⁷ នាងទូលព្រះអង្គថា៖ «ពិតមែនហើយព្រះអម្ចាស់អើយ! ប៉ុន្តែ កូនឆ្អែតគ្រាន់តែស៊ីកំទេចអាហារ ដែលជ្រុះពីតុរបស់ម្ចាស់វា»។²⁸ រួចព្រះយេស៊ូក៏មានព្រះបន្ទូលតបទៅនាងថា៖ «នាងអើយ នាងមានជំនឿម៉ែនណាស់ សូមឲ្យបានសម្រេចដូចដែលចិត្តនាងប្រាថ្នាចុះ!» ពេលនោះ កូនស្រីរបស់នាងក៏បានជាសះស្បើយ។

²⁹ ព្រះយេស៊ូចាកចេញពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅកាន់ជិតឆ្នេរសមុទ្រកាលីឡេ។ បន្ទាប់មក ទ្រង់ក៏យាងឡើងទៅលើភ្នំ ហើយព្រះអង្គគង់ចុះនៅទីនោះ។³⁰ មានមហាជនច្រើនកុះករនាំគ្នាចូលមករកព្រះអង្គ ពួកគេនាំមនុស្សខ្លួន មនុស្សខ្វាក់ មនុស្សគ្រឿង មនុស្សពិការជើង និងអ្នកមានជំងឺផ្សេងទៀតមកជាមួយដែរ។ គេដាក់អ្នកទាំងនោះនៅឲ្យបព្រះបាទរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយព្រះអង្គក៏ប្រោសពួកគេឲ្យបានជាគ្រប់គ្នា។³¹ មហាជននាំគ្នាកោតស្ងប់ស្ងែងក្រៃលែង ពេលឃើញមនុស្សគ្រឿងនិយាយបាន មនុស្សពិការជើងជាដូចជាម្នាក់ មនុស្សខ្លួនដើរបាន និងមនុស្សខ្វាក់មើលឃើញ ពួកគេលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។

³² ព្រះយេស៊ូហៅពួកសិស្សមកឯទ្រង់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំអាណិតបណ្តាជននេះខ្លាំងណាស់ ព្រោះពួកគេនៅជាមួយខ្ញុំអស់រយៈពេលបីថ្ងៃមកហើយ ហើយគ្មានអ្វីបរិភោគសោះ។ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យគេត្រឡប់ទៅវិញ ទាំងអត់មានអីបរិភោគនោះឡើយ ក្រែងលោកគេអស់កម្លាំងដួលនៅតាមផ្លូវ»។³³ ពួកសិស្សទូលព្រះអង្គថា៖ «តើយើងទៅរកម្ហូបអាហារឯណាមក ឲ្យបណ្តាជនច្រើនយ៉ាងនេះបរិភោគគ្រាន់ទៅ ព្រោះទីនេះស្ងាត់ណាស់?»³⁴ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមាននំប៉័ងប៉ុន្មានដុំ?» ពួកគេទូលថា៖ «មានប្រាំពីរដុំ និងមានត្រីតូចៗខ្លះទៀតដែរ»។³⁵ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូក៏ប្រាប់បណ្តាជនឲ្យអង្គុយផ្ទាល់នៅលើដី។

³⁶ ទ្រង់យកនំប៉័ងទាំងប្រាំពីរដុំ និងត្រីមកកាន់ ហើយបន្ទាប់ពីអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ហើយ ទ្រង់ក៏កាច់ហើយប្រទានឲ្យពួកសិស្ស ពួកសិស្សក៏យកទៅចែកឲ្យបណ្តាជន។³⁷ បណ្តាលជនទាំងនោះគេបរិភោគឆ្អែតគ្រប់ៗគ្នា ហើយពួកសិស្សប្រមូលនំប៉័ង និងត្រីដែលនៅសល់ បានប្រាំពីរព្នំ។³⁸ មនុស្សដែលបានបរិភោគនោះមានចំនួនបួនពាន់នាក់ មិនគិតស្រីៗ និងក្មេងៗទេ។³⁹ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូប្រាប់មហាជនឲ្យរំលត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ រួចហើយទ្រង់យាងចុះទូក ឆ្ពោះទៅតំបន់ម៉ាកាដាន។

16 ¹ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកខាងគណៈសាឌូស៊ី នាំគ្នាចូលមកគាល់ព្រះអង្គ ក្នុងគោលបំណងចាប់កំហុសព្រះអង្គ ដោយសុំឲ្យព្រះអង្គសម្តែងទិសម្ចាស់ពីលើមេឃមក។²ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «នៅពេលថ្ងៃល្ងាចអ្នករាល់គ្នានិយាយថា «អាកាសធាតុល្អ ព្រោះផ្ទៃមេឃពណ៌ក្រហម»។

³នៅពេលព្រឹក អ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «ថ្ងៃនេះនឹងមានភ្លៀងហើយ ព្រោះផ្ទៃមេឃក្រហមស្រទន់»។ អ្នករាល់គ្នាយល់ហេតុការណ៍ផ្សេងៗនៅលើមេឃបាន តែអ្នករាល់គ្នាមិនយល់ទិសម្ចាស់នាសម័យនេះសោះ!⁴មនុស្សជំនាន់នេះអាត្រក់ ហើយផិតក្បត់ទៀត គេចង់តែឃើញទិសម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ ប៉ុន្តែនឹងមិនទិសម្ចាស់ណាផ្សេងក្រៅពីទិសម្ចាស់របស់លោកយ៉ូណាសឡើយ។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូយាងចាកចេញពីគេទៅ។

⁵ពេលពួកសិស្សឆ្លងទៅដល់ក្រើយម្ខាងហើយ ពួកគេភ្លេចយកនំប៉័ងទៅជាមួយ។⁶ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រយ័ត្ននឹងដំបែរបស់ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកខាងគណៈសាឌូស៊ី»។⁷ពួកសិស្សដដែលគ្នាគេថា៖ «មកពីយើងមិនបានយកនំប៉័ងមកជាមួយ»។⁸ព្រះយេស៊ូជ្រាបពីគំនិតរបស់គេក៏មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មនុស្សមានជំនឿតិចអើយ! ម្តេចក៏ដដែលគ្នាអំពីរឿងគ្មាននំប៉័ងដូច្នេះ?

⁹តើអ្នករាល់គ្នានៅតែពុំទាន់យល់ និងមិនចាំទេឬអី នំប៉័ងត្រឹមតែប្រាំដុំអាចថែមតមនុស្សប្រាំពាន់នាក់ ហើយអ្នករាល់គ្នាប្រមូលនៅសល់បានប៉ុន្មានល្អី?»¹⁰ប្អូនប៉័ងប្រាំពីរដុំ ថែមតមនុស្សបួនពាន់នាក់ ហើយអ្នករាល់គ្នាប្រមូលនៅសល់បានប៉ុន្មានល្អី?

¹¹ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នករាល់គ្នានៅតែមិនយល់ថា ខ្ញុំមិនបាននិយាយទៅអ្នករាល់គ្នាអំពីនំប៉័ងទេនោះទេ? គឺចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រយ័ត្ននឹងដំបែរបស់ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកខាងគណៈសាឌូស៊ីឯណោះទេ។¹²ពេលនោះ ពួកសិស្សយល់ថា ព្រះអង្គចង់ឲ្យគេប្រយ័ត្ននឹងសេចក្តី ដែលពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកខាងគណៈសាឌូស៊ីបង្រៀន មិនមែនប្រយ័ត្នអំពីមេឃនោះឡើយ។

¹³កាលព្រះយេស៊ូយាងមកដល់ជិតស្រុកសេសារាភីលីព ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «តើមនុស្សថាបុត្រមនុស្សជានរណា?»¹⁴ពួកគេទូលថា៖ «អ្នកខ្លះថាលោកជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ត អ្នកខ្លះថាលោកជាព្យាការីអេលីយ៉ា ហើយអ្នកខ្លះទៀតថា លោកជាព្យាការីយេរេមា ឬជាព្យាការីណាមួយរូប»។¹⁵ព្រះអង្គនិយាយទៅគេថា៖ «ប៉ុន្តែ ចុះអ្នករាល់គ្នាវិញ តើថាខ្ញុំជានរណាដែរ?»¹⁶លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ»។

¹⁷ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់វិញថា៖ «មានពរ ហើយ ស៊ីម៉ូនកូនលោកយ៉ូណាសអើយ! មិនមែនដោយគំនិតប្រាជ្ញាខាងលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ បានសម្តែងឲ្យអ្នកដឹង។¹⁸ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នកថាអ្នកឈ្មោះពេត្រុស ហើយនៅលើផ្ទាំងសិលានេះ ខ្ញុំនឹងសង់ក្រុមជំនុំរបស់ខ្ញុំ ទ្វារមធ្យមពុំមានអំណាចលើក្រុមជំនុំនេះបានឡើយ។

¹⁹ខ្ញុំនឹងប្រគល់កូនសោព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខឲ្យអ្នក។ អ្វីៗដែលអ្នកចង់នៅលើផែនដី ព្រះជាម្ចាស់នឹងចង់នៅស្ថានបរមសុខដែរ ហើយអ្វីៗដែលអ្នកស្រាយនៅលើផែនដីនេះ ព្រះជាម្ចាស់ក៏នឹងស្រាយនៅស្ថានបរមសុខដែរ»។²⁰បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូហាមពួកសិស្ស មិនឲ្យប្រាប់នរណាថា ព្រះអង្គជាព្រះគ្រីស្ទឡើយ។

²¹តាំងពីពេលនោះមក ព្រះយេស៊ូចាប់ផ្តើមប្រាប់ឲ្យពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គដឹងថា ព្រះអង្គត្រូវតែយាងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ពួកនាយកបូជាចារ្យនឹងនាំគ្នាធ្វើបាបព្រះអង្គឲ្យរងទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង ថែមទាំងធ្វើគុតព្រះអង្គទៀតផង តែបីថ្ងៃក្រោយមក ព្រះអង្គនឹងមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។

²²បន្ទាប់មកលោកពេត្រុស នាំព្រះអង្គទៅដាច់ឆ្នែកពីគេ ហើយទូលជំទាស់ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមកុំឲ្យហេតុការណ៍នេះ កើតមានដល់ព្រះអង្គឡើយ»។

²³ព្រះយេស៊ូ បែរមកមានព្រះបន្ទូលទៅលោកពេត្រុសថា៖ «នែ មាសាតាំងអើយ! ថយទៅខាងក្រោយខ្ញុំ ដ្បិតអ្នកកំពុងរារាំងផ្លូវខ្ញុំ ព្រោះគំនិតរបស់អ្នកមិនមែនមកពីព្រះជាម្ចាស់ទេ គឺជាគំនិតរបស់មនុស្សលោកសុទ្ធសាធ»។

²⁴បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «បើអ្នកណាចង់មកតាមក្រោយខ្ញុំ អ្នកនោះត្រូវលះបង់ខ្លួនឯងចោល ត្រូវលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួន ហើយមកតាមខ្ញុំចុះ»²⁵បើអ្នកណាចង់បានរួចជីវិត អ្នកនោះនឹងបាត់បង់ជីវិត ប៉ុន្តែ អ្នកណាបាត់បង់ជីវិតព្រោះតែខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានជីវិតវិញ។²⁶តើនឹងមានប្រយោជន៍អ្វី បើមនុស្សម្នាក់បានពិភពលោកទាំងមូល តែបាត់បង់ជីវិតវិញនោះ? តើមនុស្សអាចយកអ្វីមកប្តូរនឹងជីវិតរបស់ខ្លួនបាន?

²⁷ដ្បិតបុត្រមនុស្សយាងមក ប្រកបដោយសិរីរុងរឿងព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គ ហើយមកជាមួយពួកទេវតារបស់ព្រះអង្គដែរ។ ព្រះអង្គនឹងប្រទានរង្វាន់តាមអំពើដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។²⁸ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា អ្នកខ្លះដែលឈរនៅទីនេះនឹងមិនស្លាប់ទេ រហូតទាល់តែបានឃើញបុត្រមនុស្សយាងមកគ្រងព្រះរាជ្យ»។

17 ប្រាំមួយថ្ងៃក្រោយមក ព្រះយេស៊ូវនាំពេត្រុស យ៉ាកុប និងយ៉ូហានជាប្អូនទៅជាមួយ ហើយទ្រង់នាំគេឡើងទៅលើភ្នំដាច់ថ្លែកពីគេ។ ព្រះអង្គប្រែជាមាន ទ្រង់ទ្រាយប្លែកនៅមុខពួកសិស្ស គឺព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គបញ្ចេញរស្មីចែងចាំងដូចពន្លឺព្រះអាទិត្យ ហើយព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គត្រឡប់ជាមានពណ៌សដូច ពន្លឺ។

³ លោកម៉ូសេ និងព្យាករីអេលីយ៉ាបានលេចមកសន្ទនាជាមួយព្រះអង្គ។ ពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់! ជាការប្រសើរណាស់ដែលយើងខ្ញុំបាននៅទី នេះ។ បើសិនព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ ទូលបង្គំនឹងសង់ជម្រកបី គឺមួយសម្រាប់ព្រះអង្គ មួយសម្រាប់លោកម៉ូសេ និងមួយទៀតសម្រាប់លោកអេលីយ៉ា។
⁵ កាលពេត្រុសកំពុងតែមានប្រសាសន៍នៅឡើយ ស្រាប់តែមានពពកដ៏ភ្លឺមកគ្របបាំងគេទាំងអស់គ្នា ហើយមានព្រះសូរសៀងបន្តិចពីក្នុងពពកមកថា៖ «នេះជា បុត្រដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់យើង យើងគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះអង្គណាស់ ចូរស្តាប់ព្រះអង្គចុះ!»⁶ ពេលដែលពួកសិស្សឮដូច្នោះ ពួកគេនាំគ្នាប្រាបចុះ អោនមុខ ដល់ដី ព្រោះគេភ័យខ្លាចខ្លាំងណាស់។⁷ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូវយាងមក ហើយដាក់ព្រះហស្តលើគេ ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរនាំគ្នាក្រោកឡើង កុំខ្លាច អី!»⁸ កាលពួកសិស្សងើបមុខឡើង ឃើញតែព្រះយេស៊ូវមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។

⁹ ពេលទ្រង់យាងចុះពីលើភ្នំជាមួយពួកសិស្សវិញ ព្រះយេស៊ូវហាមប្រាមគេថា៖ «កុំនិយាយប្រាប់នរណា អំពីហេតុការណ៍ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញនេះឡើយ ត្រូវចាំរហូតដល់បុត្រមនុស្ស មានជីវិតរស់ឡើងវិញ»។¹⁰ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «ហេតុដូចម្តេចបានជាពួកអារាមតែងតែនិយាយថា ព្យាករី អេលីយ៉ាត្រូវអញ្ជើញមកមុនដូច្នោះ?»

¹¹ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «លោកអេលីយ៉ាអញ្ជើញមកមែន ដើម្បីរៀបចំសព្វគ្រប់ទាំងអស់ឡើងវិញ។»¹² ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា លោកអេលីយ៉ា បានអញ្ជើញមករួចហើយ តែពួកគេមិនស្គាល់លោកទេ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ គេថែមទាំងបានធ្វើបាបលោកសព្វបែបយ៉ាងតាមអំពើចិត្តរបស់គេទៀត។ បុត្រមនុស្ស ក៏នឹងត្រូវគេធ្វើបាបដូច្នោះដែរ»។¹³ ពេលនោះ ពួកសិស្សយល់ថា ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់ពួកគេអំពីលោកយ៉ូហានបាទីស្ត។

¹⁴ កាលទ្រង់ និងពួកសិស្ស មកដល់កន្លែងដែលបណ្តាជននៅជុំគ្នា មានបុរសម្នាក់ចូលមកគាល់ព្រះអង្គ គាត់លុតជង្គង់ចុះ ទូលថា៖¹⁵ «លោកម្ចាស់អើយ! សូម អាណិតមេត្តាដល់កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំប្របាទផង គ្នាមានជំងឺឆ្កួតជ្រួត បណ្តាលឲ្យឈឺចុកចាប់ខ្លាំងណាស់ ពេលខ្លះដួលទៅក្នុងភ្លើង និងធ្លាក់ទឹកជាញឹកញាប់»។¹⁶ ខ្ញុំ ប្របាទបាននាំកូនប្រុសខ្ញុំមកជួបសិស្សរបស់លោកដែរ តែគេពុំអាចមើលកូនប្រុសខ្ញុំឲ្យបានទេ»។

¹⁷ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «នែ ពួកមនុស្សដែលមិនព្រមជឿ ហើយមានចិត្តរៀបចំវេរអើយ! តើត្រូវឲ្យខ្ញុំទៅនាំជាមួយអ្នករាល់គ្នាដល់ពេលណាទៀត? តើត្រូវឲ្យខ្ញុំទៅនឹងអ្នករាល់គ្នាដល់កាលណា? ចូរនាំក្មេងនោះមកឲ្យខ្ញុំ»។¹⁸ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលគំរាមអារក្ស រួចអារក្សក៏ចេញ ហើយក្មេងនោះបានជាតាំង ពីពេលនោះមក។

¹⁹ បន្ទាប់មក ពួកសិស្សនាំគ្នាចូលមកគាល់ព្រះយេស៊ូវដាច់ថ្លែកពីគេ ហើយទូលសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាពួកយើងពុំអាចដេញអារក្សនោះបាន?»²⁰ ព្រះអង្គមាន ព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «មកពីអ្នករាល់គ្នាមានជំនឿតិចពេក។ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមានជំនឿប៉ុនគ្រាប់ពូជដ៏ល្អិត អ្នករាល់គ្នា អាចបញ្ជាទៅភ្នំនោះថា៖ «ចូរចេញពីនេះ ទៅនៅកន្លែងផ្សេងទៅ!» ភ្នំមុខជាធ្វើតាមពាក្យអ្នករាល់គ្នាជាមិនខាន ដ្បិតគ្មានការអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើមិនកើត ឡើយ»។²¹ គេអាចដេញអារក្សប្រភេទនេះឲ្យចេញបាន លុះត្រាតែអធិស្ឋាន និងតមអាហារ។

²² កាលពួកគេនៅជុំគ្នាក្នុងស្រុកកាលីឡេ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «បុត្រមនុស្សនឹងត្រូវគេបញ្ជូនទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្ស លោក»។²³ ហើយគេនឹងសម្លាប់ព្រះអង្គ តែនៅថ្ងៃទីបីព្រះអង្គនឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញ»។ ឮដូច្នោះ ពួកសិស្សព្រួយចិត្តខ្លាំង។

²⁴ ពេលព្រះអង្គ និងពួកសិស្សយាងមកដល់ក្រុងកាលីណាម មានបុរសម្នាក់ជាអ្នកយកពន្ធសម្រាប់ព្រះវិហារ នាំគ្នាចូលមករកលោកពេត្រុសហើយសួរថា៖ «តើលោកត្រូវបង់អ្នកបង់ពន្ធសំរាប់ព្រះវិហារឬទេ?»²⁵ លោកតបវិញថា៖ «បាទ! លោកបង!» កាលពេត្រុសទៅដល់ផ្ទះ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់មុន ថា៖ «ស៊ីម៉ូន! តាមយោបល់អ្នក ស្តេចនៅដែនដីនេះយកពន្ធអាករពីនរណា? ពីបុត្ររបស់ស្តេច ឬពីអ្នកផ្សេង?»

²⁶ ពេលលោកពេត្រុសទូលថា៖ «ពីអ្នកផ្សេង»។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «បើដូច្នេះ បុត្ររបស់ស្តេចមិនត្រូវបង់ពន្ធឡើយ»។²⁷ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នក ហូតពន្ធទាំងនោះទាស់ចិត្ត ចូរទៅស្ទូចត្រីសមុទ្រ ហើយយកត្រីដែលស្ទូចបានមុនគេមកបើកមាត់ អ្នកនឹងឃើញកាក់មួយ ចូរយកកាក់នោះទៅបង់ពន្ធឲ្យខ្ញុំ និង ឲ្យអ្នកចុះ»។

18¹ ពេលនោះ ពួកសិស្សបាននាំគ្នាចូលមកគាល់ព្រះយេស៊ូហើយទូលថា៖ «តើអ្នកណាមានឋានៈធំជាងគេនៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ?»² ព្រះយេស៊ូ ហៅក្មេងតូចម្នាក់ឲ្យមកឈរនៅកណ្តាលចំណោមពួកសិស្ស³ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនដូរចិត្ត គំនិត ឲ្យដូចជាក្មេងតូចៗទេ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យ នៃស្ថានបរមសុខបានឡើយ។

⁴ ដូច្នេះបើអ្នកណាដាក់ខ្លួនដូចក្មេងតូចនេះ អ្នកនោះគឺមានឋានៈធំជាងគេ ក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។⁵ អ្នកណាទទួលក្មេងតូចណាម្នាក់ដូចក្មេងនេះ ក្នុងនាម ខ្ញុំ ក៏ដូចជាទទួលខ្ញុំដែរ។⁶ ប៉ុន្តែអ្នកណាធ្វើឲ្យអ្នកតូចតាចម្នាក់ក្នុងបណ្តាអ្នកដែលជឿលើខ្ញុំនេះឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប អ្នកនោះគួរតែយកត្បាល់ថ្មយ៉ាងធំមកចង កន្ទួនឯង ហើយទម្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងបាតសមុទ្រឲ្យលង់ទឹកស្លាប់ទៅនោះប្រសើរជាង!

⁷ មនុស្សលោកមុខជាត្រូវវេទនាមិនខាន ដ្បិតមានហេតុផ្សេងៗជាច្រើននាំឲ្យគេភ្លាត់ដួល។ ការផ្សេងៗ ដែលនាំឲ្យគេភ្លាត់ដួលនោះ ត្រូវតែមានចៀសមិន ផុតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវវេទនាហើយអ្នកណាដែលភ្លាត់ដួលនោះ!⁸ ប្រសិនបើដៃ ឬជើងរបស់អ្នក នាំអ្នកឲ្យភ្លាត់ដួលនោះ ចូរកាត់វាបោះចោល ឲ្យឆ្ងាយពីអ្នកទៅ បើ អ្នកមានតែដៃម្ខាង ឬជើងម្ខាងតែឯងវិញ នោះប្រសើរជាងមានដៃពីរ ឬមានជើងពីរ ហើយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងដែលឆេះអស់កល្បជានិច្ច។

⁹ ប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នក នាំអ្នកឲ្យភ្លាត់ដួល ចូរខ្វះវាចេញ ហើយបោះចោលឲ្យឆ្ងាយពីអ្នកទៅ បើអ្នកមានតែភ្នែកម្ខាងតែឯងវិញ នោះប្រសើរជាងមានភ្នែកពីរ ហើយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភ្លើងឆេះរក។

¹⁰ កុំមើលងាយនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកតូចតាចនេះឡើយ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថាទេវតារបស់ពួកគេស្ថិតនៅឯស្ថានបរមសុខ តែងតែឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ ព្រះបិតា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខគ្រប់ពេលវេលាផង!¹¹ ដ្បិតបុត្រមនុស្សបានមកសង្គ្រោះមនុស្សដែលវិនាសបាត់បង់។

¹² តើអ្នករាល់គ្នាល្បាយយ៉ាងណាដែរ? ប្រសិនបើបុរសម្នាក់មានចៀមមួយរយក្បាល ហើយចៀមមួយរង្វង់បាត់ តើគាត់មិនទុកចៀមកៅសិបប្រាំបួននៅលើភ្នំ ហើយទៅតាមរកចៀម ដែលរង្វង់បាត់នោះទេឬអី?¹³ ខ្ញុំសុំប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា បើគាត់រកចៀមនោះឃើញវិញហើយ គាត់មុខតែត្រេកអរ សប្បាយ គឺសប្បាយលើសពីឃើញចៀមកៅសិបប្រាំបួនដែលមិនរង្វង់បាត់ទៅទៀត។¹⁴ ដូច្នោះ រីឯព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ទ្រង់មិន សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យអ្នកណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមអ្នកតូចតាចទាំងនេះ វិនាសបាត់បង់ឡើយ។

¹⁵ ប្រសិនបើមានបងប្អូនណាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាល់នឹងអ្នក ចូរទៅជួបអ្នកនោះ ស្ងាត់ៗតែពីរនាក់ ហើយស្នើប្រដៅគាត់ទៅ បើគាត់ស្តាប់អ្នក អ្នកនឹងរក្សាបង ប្អូននោះ។¹⁶ តែបើគាត់មិនព្រមស្តាប់អ្នកនោះទេ ចូរនាំម្នាក់ ឬពីរនាក់ទៀតទៅជាមួយ ដើម្បីបញ្ជាក់រឿងទាំងអស់ដោយមានសាក្សីពីរ ឬបីនាក់។

¹⁷ ហើយប្រសិនបើគាត់ នៅតែមិនព្រមស្តាប់ពាក្យអ្នកទាំងនោះ ត្រូវនាំរឿងនេះទៅប្រាប់ក្រុមជំនុំឲ្យដឹង បើគាត់នៅតែមិនព្រមស្តាប់ក្រុមជំនុំទៀតនោះ ត្រូវចាត់ ទុកគាត់ដូចជាសាសន៍ដទៃ ឬដូចជាអ្នកទារពន្ធចុះ។

¹⁸ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងប្រាកដថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នករាល់គ្នាចង់នៅលើផែនដីនេះ នឹងត្រូវចង់នៅស្ថានបរមសុខដែរ ហើយអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នា ស្រាយនៅលើផែនដី ក៏នឹងត្រូវស្រាយនៅស្ថានបរមសុខដែរ។¹⁹ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាម្តងទៀតថា ប្រសិនបើមានពីរនាក់នៅលើផែនដីនេះ រួមចិត្តគំនិតគ្នា ទូល សូមអ្វីក៏ដោយ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខនឹងប្រទានឲ្យជាមិនខាន។²⁰ ដ្បិតនៅទីណាមានពីរ ឬបីនាក់ជួបជុំគ្នាក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏ស្ថិតនៅ កណ្តាលចំណោមគេដែរ។

²¹ បន្ទាប់មក លោកពេត្រុសចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ ហើយទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ តើទូលបង្គំត្រូវអត់ទោសឲ្យបងប្អូន ដែលតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបមកលើទូលបង្គំ ប៉ុន្មានដង? រហូតដល់ប្រាំពីរដងឬ?»²² ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នកថា អ្នកមិនត្រូវអត់ទោសឲ្យគេត្រឹមតែប្រាំពីរដងប៉ុណ្ណោះទេ គឺត្រូវ អត់ទោសឲ្យគេចិត្តសិបដងប្រាំពីរដង។

²³ ហេតុនេះ ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបបានទៅនឹងស្តេចមួយអង្គ ដែលចង់គិតបញ្ជីជាមួយអ្នកបម្រើ។²⁴ ពេលដែលព្រះរាជាចាប់ផ្តើមគិតបញ្ជី មានគេនាំកូន បំណុលម្នាក់ដែលជំពាក់ប្រាក់មួយម៉ឺនណែនមក។²⁵ ប៉ុន្តែដោយអ្នកនោះគ្មានប្រាក់បង់សង ស្តេចក៏ចេញបញ្ជាឲ្យលក់ទាំងគាត់ ទាំងប្រពន្ធ ទាំងកូន ទាំងរបស់ របរដែលគាត់មាន ដើម្បីយកប្រាក់មកសងបំណុល។

²⁶ អ្នកបម្រើនោះក៏លុតជង្គង់ក្រាបទៀបព្រះបាទាស្តេច ទាំងទូលអង្វរថា៖ «សូមទ្រង់មេត្តាអត់ឱន ឲ្យទូលបង្គំផង ទូលបង្គំនឹងសងព្រះអង្គវិញគ្រប់ចំនួន»។

²⁷ ព្រះរាជាមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរអ្នកបម្រើនោះពន់ពេកណាស់ ព្រះអង្គក៏ឲ្យគាត់ទៅវិញ ទាំងលុបបំណុលទាំងអស់ចោលថែមទៀតផង។

²⁸ ប៉ុន្តែពេលអ្នកបម្រើនោះចេញទៅ គាត់បានជួបនឹងអ្នកបម្រើម្នាក់ ដែលជំពាក់ប្រាក់គាត់មួយរយដួង គាត់ចាប់អ្នកនោះដាក់ច្របាច់ក្នុងពោលថា៖ «សង ប្រាក់អញទាំងអស់មក!»។²⁹ ប៉ុន្តែអ្នកបម្រើរបស់អ្នកនោះក៏លុតជង្គង់ចុះអង្វរថា សុំអត់ឱនឲ្យខ្ញុំផង ខ្ញុំនឹងវិញគ្រប់ចំនួន។

³⁰ ប៉ុន្តែ អ្នកបម្រើរូបនោះពុំព្រមទេ មិនតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ចាប់អ្នកជំពាក់ប្រាក់នោះយកទៅឃុំឃាំង រហូតទាល់តែបានសងបំណុលគ្រប់ចំនួន។³¹ ពេលអ្នកបម្រើឯ ទៀតៗឃើញដូច្នោះ ទាស់ចិត្តជាខ្លាំង គេយករឿងនេះទៅទូលស្តេច។

³² ស្តេចក៏ហៅអ្នកបម្រើនោះមកសួរថា៖ «អ្នកបម្រើអាក្រក់អើយ! យើងបានលុបបំណុលឯងទាំងប៉ុន្មានចោលអស់ហើយ ព្រោះឯងបានទទួតអង្វរយើង»។³³ ហេតុ ដូចម្តេចបានជាឯងពុំព្រមអាណិតមេត្តាដល់អ្នកបម្រើរបស់ឯង ដូចជាយើងបានអាណិតមេត្តាដល់ឯងដែរ?»។

³⁴ ស្តេចទ្រង់ខ្ញាល់ក្រៃលែង ហើយក៏បញ្ជាឲ្យគេយកអ្នកនោះទៅធ្វើទារុណកម្ម រហូតទាល់តែសងបំណុលគ្រប់ចំនួន។³⁵ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថាន បរមសុខ ក៏នឹងធ្វើទារុណកម្មអ្នករាល់គ្នាដូច្នោះដែរ ចំពោះអ្នកណាដែលមិនព្រមលើកលែងទោសឲ្យបងប្អូនដោយស្មោះអស់ពីចិត្តនោះ។

19 ¹ក្រោយព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទាំងនេះចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះអង្គក៏យាងចាកចេញពីស្រុកកាលីឡេ ឆ្ពោះទៅត្រើយខាងនាយទន្លេយ៉ែរដាន់ ក្នុងស្រុកយូដា។²មហាជនយ៉ាងច្រើនកុះករនាំគ្នាមកតាមព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គក៏ប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យបានជានៅទីនោះដែរ។

³ពួកខាងគណៈផារីស៊ីបានចូលមកជិត ហើយទូលសួរក្នុងគោលបំណងល្បងលមើលព្រះអង្គថា៖ «តើស្វាមីមានសិទ្ធិនឹងលែងភរិយា ដោយសំអាងលើមូលហេតុអ្វីមួយបានឬទេ?»។⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមិនដែលធ្លាប់អានគម្ពីរទេឬអី កាលដើមដំបូងព្រះជាម្ចាស់ បានបង្កើតមនុស្សមកជាបុរស ជាស្រី?

⁵ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា ហេតុនេះហើយបានជាបុរសត្រូវចាកចេញពីឪពុកម្តាយ ទៅរួមរស់ជាមួយភរិយារបស់ខ្លួន ហើយអ្នកទាំងពីរនឹងត្រឡប់ទៅជាមួយកាយតែមួយ។⁶គេមិនមែនមនុស្សពីរនាក់ទៀតទេ គឺជាមួយកាយតែមួយវិញ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្សំឡើង មនុស្សមិនត្រូវបំបាក់បំបែកឡើយ។

⁷ពួកគេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «ចុះតើហេតុដូចម្តេចបានជាម៉ូសេបញ្ជាឲ្យស្វាមីធ្វើលិខិតលែងលះភរិយា ហើយឲ្យនាងចាកចេញទៅ?»។⁸ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ម៉ូសេអនុញ្ញាតឲ្យអ្នករាល់គ្នាលែងភរិយាបាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តរឹងរូសពេក តែកាលដើមឡើយមិនមែនដូច្នោះទេ។⁹ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា បុរសណាដែលភរិយា (លើកលែងតែរូបរាងជាមួយគ្នា ដោយឥតបានរៀបការ) ហើយទៅរៀបការនឹងស្រីម្នាក់ទៀត បុរសនោះឯងជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់។

¹⁰ពួកសិស្សនាំគ្នាទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «បើមានលក្ខខណ្ឌរវាងប្តីប្រពន្ធបែបនេះ គួរកុំរៀបការប្រសើរជាង»។¹¹ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេវិញថា៖ «មិនមែនមនុស្សគ្រប់រូបអាចយល់សេចក្តីនេះបានឡើយ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រទានឲ្យយល់ប៉ុណ្ណោះទេ ទើបអាចយល់បាន។¹²គឺមានអ្នកខ្លះមិនអាចរៀបការបានតាំងពីកំណើតមក ហើយអ្នកខ្លះទៀតមិនអាចរៀបការបានមកពីត្រូវគេក្រៀម រីឯអ្នកខ្លះទៀតមិនរៀបការមកពីយល់ដល់ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ អ្នកណាដែលអាចទទួលយកការបង្រៀននេះបាន ចូរយកទៅរិះគិតចុះ»។

¹³មានក្មេងតូចៗមកឯព្រះអង្គ ដើម្បីទ្រង់ដាក់ព្រះហស្តលើ និងអធិស្ឋានឲ្យ។ ប៉ុន្តែពួកសិស្ស ស្តីបន្ទោសអ្នកទាំងនោះ។¹⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទុកឲ្យក្មេងតូចៗទាំងនេះមករកខ្ញុំចុះ កុំឃាត់ពួកគេឡើយ ដ្បិតមានតែអ្នកមានចិត្តដូចក្មេងៗទាំងនេះប៉ុណ្ណោះ គឺអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខបាន»។

¹⁵ព្រះអង្គដាក់ព្រះហស្តលើក្មេងទាំងនោះ រួចទ្រង់យាងចាកចេញពីទីនោះទៅ។

¹⁶មានបុរសម្នាក់ចូលមកគាល់ព្រះយេស៊ូ ហើយទូលថា៖ «លោកគ្រូ! តើខ្ញុំត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើល្អអ្វីខ្លះទៅ ដើម្បីឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច?»។¹⁷ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកសួរខ្ញុំអំពីអ្វីដែលជាការល្អដូច្នេះ? មានតែព្រះជាម្ចាស់មួយប៉ុណ្ណោះដែលល្អសប្បុរស បើអ្នកចង់មានជីវិតអស់កល្ប ត្រូវប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទៅ»។

¹⁸បុរសនោះក៏ទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «តើបទបញ្ជាមួយណា? ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា៖ កុំសម្លាប់មនុស្ស កុំប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ កុំលួច កុំធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយ។¹⁹ចូរគោរពមាតាបិតា ហើយត្រូវស្រឡាញ់បងប្អូនឯទៀតៗឲ្យបានដូចស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដែរ»។

²⁰បុរសវ័យក្មេងនោះទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំបានប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទាំងនេះហើយ តើនៅមានអ្វីទៀតដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើ?»។²¹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ បើអ្នកចង់បានល្អឥតខ្ចោះនោះ ចូរទៅលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកទាំងប៉ុន្មានដែលមាន ហើយចែកឲ្យអ្នកក្រីក្រទៅ នោះទើបអ្នកបានសម្បត្តិស្តីពី រួចសឹមមកតាមខ្ញុំចុះ»។²²កាលបុរសវ័យក្មេងនោះឮព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ គាត់ត្រឡប់ទៅវិញទាំងព្រួយចិត្ត ដ្បិតគាត់មានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនណាស់។

²³ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ពួកអ្នកមានពិបាកចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខណាស់។²⁴ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាម្តងទៀតថា ដែលឲ្យសត្វអ្នកដូចលាមកប្រហោងមូល គឺងាយជាងឲ្យអ្នកមានចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខទៀត»។

²⁵កាលពួកសិស្សឮដូច្នោះ គេងឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំង ហើយពោលថា៖ «បើដូច្នេះ តើអ្នកណានឹងអាចទទួលបានការសង្គ្រោះទៅ?»។²⁶ព្រះយេស៊ូចមើលទៅពួកគេ រួចមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ការនេះមនុស្សធ្វើពុំបានទេ តែព្រះជាម្ចាស់វិញ អ្វីក៏ដោយព្រះអង្គធ្វើបានទាំងអស់»។²⁷បន្ទាប់មក ពេត្រុសទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «យើងខ្ញុំបានលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីមកតាមព្រះអង្គ តើយើងខ្ញុំនឹងទទួលបានអ្វីទៅ?»

²⁸ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា នៅក្នុងជីវិតថ្មីនេះ ពេលបុត្រមនុស្សគង់លើបល្ល័ង្កប្រកបដោយសិរីរុងរឿង អ្នករាល់គ្នាដែលមកតាមខ្ញុំនោះ ក៏នឹងអង្គុយលើបល្ល័ង្កទាំងដប់ពីរ ដែលនឹងវិនិច្ឆ័យកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។

²⁹អ្នកណាលះបង់ផ្ទះសំបែង បងប្អូនប្រុសស្រី ឪពុកម្តាយ កូន ឬស្រីចម្ការ ដោយព្រោះតែខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានទទួលវិញមួយជាមួយរយ ព្រមទាំងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។³⁰មានមនុស្សជាច្រើនដែលនៅខាងមុខ នឹងត្រឡប់ទៅនៅខាងក្រោយវិញ រីឯអ្នកដែលនៅខាងក្រោយ នឹងត្រឡប់ទៅនៅខាងមុខវិញ។

20 ¹ព្រះរាជានុស្ថានបរមសុខ ប្រៀបបានទៅនឹងម្ចាស់ចម្ការម្នាក់ ដែលចាកចេញពីផ្ទះតាំងពីព្រលឹម ទៅរកជួលកម្មករមកធ្វើការនៅក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរ របស់ខ្លួន។²ក្រោយគាត់ព្រមព្រៀងជាមួយនិងកម្មករថា នឹងឲ្យប្រាក់មួយដួងក្នុងមួយថ្ងៃហើយ ក៏ចាត់ពួកគេឲ្យទៅធ្វើការក្នុងចម្ការរបស់គាត់ទៅ។

³ប្រមាណជាម៉ោងប្រាំបួនព្រឹក គាត់ចេញទៅម្តងទៀតហើយក៏ឃើញអ្នកផ្សេងទៀតកំពុងតែឈរនៅតាមទីផ្សារ។⁴គាត់ក៏និយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាទៅធ្វើការនៅក្នុងចម្ការខ្ញុំដែរទៅ ខ្ញុំនឹងឲ្យប្រាក់ល្អបំផុតដល់អ្នក អ្នកទាំងនោះក៏នាំគ្នាទៅធ្វើការនៅចម្ការរបស់គាត់។

⁵ម្ចាស់ចម្ការក៏ចេញទៅសារជាថ្មីទៀតនៅម៉ោងដប់ពីរ និងម៉ោងបីរសៀល ហើយជួលអ្នកផ្សេងតាមរបៀបដដែល។⁶ប្រហែលជាម៉ោងប្រាំល្ងាចគាត់ក៏ចេញទៅសាជាថ្មីម្តងទៀត ហើយឃើញអ្នកខ្លះទៀតឈរនៅតាមទីផ្សារ គាត់ក៏សួរពួកគេថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាឈរនៅទីនេះ មួយថ្ងៃរាល់ល្ងាច ឥតធ្វើអ្វីសោះ

ដូច្នេះ⁷ពួកគេឆ្លើយថា មកពីគ្មាននរណាជួលយើងខ្ញុំឲ្យធ្វើការនោះទេ! គាត់ក៏ពោលទៅពួកអ្នកទាំងនោះថា ចូរអ្នករាល់គ្នាទៅធ្វើការនៅចម្ការខ្ញុំដែរទៅ។

⁸លុះដល់ពេលល្ងាច ម្ចាស់ចម្ការបានប្រាប់ទៅអ្នកកាន់ប្រាក់ថា ចូរប្រាក់ពួកអ្នកមក ហើយបើកប្រាក់ឲ្យពួកគេទៅ គឺចាប់ផ្តើមពីអ្នកដែលធ្វើការក្រោយគេបង្អស់ រហូតដល់អ្នកមកមុនគេបង្អស់។⁹ពេលពួកអ្នកដែលបានចាប់ផ្តើមធ្វើការម៉ោងប្រាំល្ងាចមកដល់ ទទួលប្រាក់ម្នាក់មួយដួង។¹⁰ហើយពួកអ្នកដែលចាប់ផ្តើមធ្វើការមុនគេ ក៏មកដល់ដែរពួកគេគិតថា នឹងបានប្រាក់ច្រើនជាងអ្នកផ្សេង ប៉ុន្តែ ពួកគេទទួលម្នាក់ត្រឹមតែមួយដួងដូចគ្នា។

¹¹ពេលគេទទួលយកប្រាក់ល្អបំផុត ហើយពួកគេរក្សាទុកដាក់ម្ចាស់ចម្ការ¹²ដោយនិយាយថា ពួកអ្នកដែលមកក្រោយនេះ បានធ្វើការតែមួយម៉ោងប៉ុណ្ណោះ តែលោកបែរជាបើកប្រាក់ឲ្យគេស្មើនឹងយើងខ្ញុំ ដែលធ្វើការហាលថ្ងៃហាលភ្លៀង។

¹³ប៉ុន្តែ ម្ចាស់ចម្ការនិយាយទៅកាន់ម្នាក់ក្នុងចំណោមកម្មករទាំងនោះថា៖ «សម្លាញ់អើយ! ខ្ញុំមិនបានបោកបញ្ឆោតអ្នកទេ។ តើអ្នកមិនបានយល់ព្រមធ្វើការឲ្យខ្ញុំក្នុងតម្លៃមួយដួងក្នុងមួយថ្ងៃ មែនទេ?»¹⁴ចូរយកប្រាក់ល្អបំផុតរបស់អ្នកហើយចេញទៅចុះ! ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកដែលមកដល់ក្រោយ ទទួលប្រាក់ស្មើនឹងអ្នកដែរ។

¹⁵តើខ្ញុំគ្មានសិទ្ធិនឹងយកប្រាក់របស់ខ្លួន ទៅធ្វើអ្វីតាមបំណងចិត្តខ្ញុំទេឬអី? ឬក៏អ្នកមានចិត្តច្រណែន ព្រោះតែខ្ញុំមានចិត្តសប្បុរស?¹⁶ហេតុនេះ អ្នកដែលនៅក្រោយ នឹងត្រឡប់ទៅជាមុន រីឯអ្នកដែលមុននោះ នឹងត្រឡប់ទៅខាងក្រោយវិញ។

¹⁷កាលព្រះយេស៊ូកំពុងយាងឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទ្រង់ក៏នាំសិស្សទាំងដប់ពីររូប ចេញដាច់ឡែកពីគេ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេនៅតាមផ្លូវថា៖

¹⁸«មើល! យើងកំពុងឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបុត្រមនុស្សនឹងត្រូវគេបញ្ជូនទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យ។ ពួកគេនឹងកាត់ទោសប្រហារជីវិតលោក។»¹⁹ហើយគេនឹងបញ្ជូនលោកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់សាសន៍ដទៃ ឲ្យពួកនោះចំអកដាក់លោក យកវិញ្ញាណក្ខន្ធរបស់លោក ព្រមទាំងគ្នាងសម្លាប់លោកថែមទៀតផង ប៉ុន្តែ បីថ្ងៃក្រោយមកលោកនឹងរស់ឡើងវិញ។

²⁰ពេលនោះ ភរិយារបស់លោកសេបេដ បាននាំកូនទាំងពីរចូលមករកព្រះយេស៊ូ គាត់ក្រាបទៀបព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គចង់ទទួលសុំអ្វីមួយ។²¹ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរគាត់ថា៖ «តើអ្នកចង់បានអ្វី?» គាត់ទទួលព្រះអង្គវិញថា៖ «សូមឲ្យកូនរបស់ខ្ញុំម្នាក់បានអង្គុយអមនឹងព្រះអង្គផង គឺម្នាក់នៅខាងស្តាំ និងម្នាក់ទៀតនៅខាងឆ្វេងដៃរបស់ព្រះអង្គផង នៅពេលព្រះអង្គត្រង់រាជ្យ»។

²²ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «អ្នកមិនដឹងថាខ្លួនកំពុងសុំអ្វីនោះឡើយ តើអ្នកទាំងពីរអាចទទួលបានដែរឬទេ?» យ៉ាកុប និងយ៉ូហានទទួលថា៖ «យើងខ្ញុំអាចទទួលបាន»។²³ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកទាំងពីរថា៖ «អ្នកនឹងទទួលបានដែរ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងទទួលបាននៅខាងស្តាំ ឬនៅខាងឆ្វេងដៃរបស់ខ្ញុំនោះ ខ្ញុំមិនអាចសម្រេចអោយបានឡើយ ព្រោះកន្លែងនោះបម្រុងទុកសម្រាប់តែអស់អ្នកដែលព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ បានសម្រេចអោយតែប៉ុណ្ណោះ»។²⁴កាលសិស្សដប់រូបទៀតបានឮដូច្នោះ គេក៏ខឹងនិងបងប្អូនទាំងពីរនាក់នេះខ្លាំងណាស់។

²⁵ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូត្រាស់ហៅសិស្សទាំងអស់មក ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាដឹងស្រាប់ហើយថា ពួកអ្នកគ្រប់គ្រងសាសន៍ដ៏ទៃតែងតែជិះជាន់ប្រជារាស្ត្ររបស់ខ្លួន រីឯអ្នកធំក៏តែងតែប្រើអំណាចលើប្រជារាស្ត្ររបស់ខ្លួនដែរ»។²⁶ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា មិនមែនដូច្នោះទេផ្ទុយទៅវិញ បើមានអ្នកណាចង់ធ្វើដំណើរក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ត្រូវឲ្យអ្នកនោះបម្រើអ្នករាល់គ្នាវិញ។²⁷ហើយបើមានអ្នកណាចង់ធ្វើមេក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អ្នកនោះត្រូវធ្វើជាអ្នកបម្រើដល់អ្នករាល់គ្នាសិន។²⁸ដូចគ្នាដែលបុត្រមនុស្សមកក្នុងពិភពលោកនេះ មិនមែនដើម្បីឲ្យមនុស្សបម្រើលោកនោះទេ ប៉ុន្តែលោកមកបម្រើគ្រប់គ្នាវិញ ហើយព្រមទាំងបូជាជីវិត ដើម្បីលោះមនុស្សទាំងអស់ផង»។

²⁹ពេលព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សយាងចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម មានបណ្តាជនច្រើនកុះករនាំគ្នាដើរតាមព្រះអង្គ³⁰មានមនុស្សខ្វាក់ពីរនាក់អង្គុយនៅក្បែរផ្លូវ ក្រោយអ្នកទាំងពីរឮថា ព្រះយេស៊ូយាងមក ក៏ស្រែកឡើងថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរាជវង្សព្រះបាទដាវីឌអើយ! សូមអាណិតមេត្តាយើងខ្ញុំផង»។³¹បណ្តាជនស្តីបន្ទោសដល់អ្នកទាំងពីរឲ្យនៅស្ងៀម ប៉ុន្តែគេស្រែករឹតតែខ្លាំងឡើងថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរាជវង្សព្រះបាទដាវីឌអើយ! សូមអាណិតមេត្តាដល់យើងខ្ញុំផង»។

³²បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូក៏ឈប់ហើយនៅស្ងៀម ដោយហៅពួកគេមកសួរថា៖ «តើអ្នកចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីសម្រាប់អ្នក?»³³គេទទួលព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! សូមប្រោសឲ្យភ្នែកយើងខ្ញុំបានភ្លឺផង»។³⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់អ្នកទាំងពីរនោះយ៉ាងពន់ពេក ព្រះអង្គក៏ពាល់ភ្នែកគេភ្លាមនោះពួកគេក៏មើលឃើញ ហើយនាំគ្នាដើរតាមព្រះយេស៊ូទៅ។

21 ¹កាលព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គយាងមកជិតដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយកាលមកដល់ភូមិបេតផាសេ ដែលនៅភ្នំដើមអូលីវ ព្រះអង្គចាត់សិស្សពីរនាក់ឲ្យទៅ^២ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅភូមិដែលនៅមុខអ្នករាល់គ្នា ពេលទៅដល់ភ្នាម អ្នកនឹងឃើញមេលាមួយដែលគេចង់នៅទីនោះ ហើយមានកូនរានៅជាមួយដែរ។ ចូរស្រាយវាហើយដឹកមករកខ្ញុំ។^៣ប្រសិនបើមាននរណាសួរអ្នក ចូរប្រាប់គេថា ព្រះអម្ចាស់ត្រូវការវា ហើយគេដឹកវាមកវិញភ្លាមជាមិនខាន»។

⁴ការណ៍នេះកើតឡើង ឲ្យស្របនឹងសេចក្តីដែលបានចែងទុកតាមរយៈព្យាករណ៍ថា៖^៥ចូរប្រាប់កូនស្រីក្រុងស៊ីយ៉ូនថា៖ «មើលឃ្នា! ព្រះមហាក្សត្ររបស់អ្នកយាងមករកអ្នកហើយ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យស្ងួតបូត ទ្រង់សូភាព គង់លើខ្នងលា ហើយគង់លើខ្នងកូនលាផងដែរ»។

⁶បន្ទាប់មកសិស្សទាំងពីរនាក់គ្នាចេញទៅ ធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូ។^៧គេដឹកមេលា និងកូនរាមក ហើយគេយកអារក្រាលពីលើខ្នងលា និងលើខ្នងកូនលាផង ហើយព្រះយេស៊ូឡើងគង់លើខ្នងវាទាំងនោះ។⁸មានបណ្តាជនជាច្រើននាំគ្នាយកអារក្ររបស់ខ្លួនក្រាលតាមផ្លូវ ហើយអ្នកខ្លះ ទៀតកាច់មែកឈើយកមកក្រាលលើផ្លូវដែរ។

⁹បន្ទាប់មក មហាជនដែលដើរហែហមព្រះយេស៊ូ ពីមុខពីក្រោយនាំគ្នាស្រែកឡើងថា៖ «ហូសាណាថ្វាយព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ! សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់ព្រះអង្គ ដែលយាងមកក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់! ហូសាណាថ្វាយព្រះជាម្ចាស់នៅស្ថានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត»។¹⁰កាលព្រះយេស៊ូយាងទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមហើយ នៅក្នុងទីក្រុងទាំងមូល នាំគ្នាជ្រួលច្របល់សួរថា៖ «តើលោកនោះជានរណា?»¹¹មហាជនឆ្លើយថា៖ «លោកជាយេស៊ូ ដែលជាព្យាករណ៍ មកពីភូមិណាសារ៉ែតក្នុងស្រុកកាលីឡេ»។

¹²បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូយាងចូលក្នុងព្រះវិហារ ហើយព្រះអង្គដេញអ្នកលក់ដូរចេញពីទីនោះ ហើយទ្រង់ផ្តល់តុអ្នកដូរប្រាក់ ផ្តល់កៅអីរបស់អ្នកលក់ព្រាប។

¹³ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ក្នុងគម្ពីរបានចែងថា ដំណាក់របស់យើងត្រូវធ្វើជាត្រង់សម្រាប់អធិស្ឋាន តែអ្នករាល់គ្នាបែរដោយយកធ្វើជាសំបុកចោរទៅវិញ»។¹⁴បន្ទាប់មកមានមនុស្សខ្លាច និងមនុស្សខ្លាំង នាំគ្នាមករកព្រះអង្គនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយព្រះអង្គក៏ប្រោសពួកគេឲ្យបានជា។

¹⁵ប៉ុន្តែ កាលពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យឃើញការអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ហើយឮក្មេងៗស្រែកនៅក្នុងព្រះវិហារថា៖ «ហូសាណាថ្វាយព្រះរាជវង្សព្រះបាទដាវីឌ! ពួកគេបានខឹងយ៉ាងខ្លាំង»។¹⁶ពួកគេទូលព្រះអង្គថា៖ «តើលោកឮមនុស្សទាំងនោះស្រែកថាដូចម្តេចទេ?» ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេវិញថា៖ «ខ្ញុំឮហើយ! តើអ្នកមិនដែលដឹងទេថា គឺព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យពាក្យសរសើរតម្កើង ហូរចេញពីបបូរមាត់ក្មេងតូចៗ និងទារកដែលនៅបៅ?»¹⁷បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូយាងចេញពីគេ ហើយទ្រង់យាងចេញពីទីក្រុងឆ្ពោះទៅភូមិបេតផាសេ ហើយក៏ស្នាក់នៅទីនោះ។

¹⁸ព្រលឹមឡើង ទ្រង់យាងត្រឡប់ទៅទីក្រុងវិញ ពេលនោះ ព្រះអង្គឃ្លាន។¹⁹ព្រះអង្គទតឃើញឧទ្ទុមមួយដើមនៅតាមផ្លូវ ទ្រង់យាងចូលទៅជិត ហើយមិនឃើញមានផ្លែសោះ មានសុទ្ធតែស្លឹក ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ដើមឧទ្ទុមនោះថា៖ «ឯងនឹងមិនដែលបង្កើតផ្លែទៀតឡើយ»។ ពេលនោះ ស្រាប់តែដើមឧទ្ទុមក្រៀមស្ងួតជាមួយរំពេច។

²⁰ពេលពួកសិស្សឃើញដូច្នោះ គេងឡើងឆ្ងល់ជាខ្លាំងពួកគេពោលថា៖ «ហេតុដូចម្តេចបានជាដើមឧទ្ទុមក្រៀមស្ងួតមួយរំពេចដូច្នេះ?»²¹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយទៅគេថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងប្រាកដថា ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាមានជំនឿដោយឥតសង្ស័យនោះ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រឹមតែអាចធ្វើឲ្យដើមឧទ្ទុមនេះក្រៀមស្ងួតប៉ុណ្ណោះទេ គឺអ្នករាល់គ្នាអាចនិយាយទៅកាន់ភ្នំនេះថា៖ ចូរចេញពីទីនេះ ធ្លាក់ក្នុងសមុទ្រទៅ! នោះនឹងសំបេចដូច្នោះជាមិនខាន»។²²អ្វីក៏ដោយអោយតែអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋានសុំដោយមានជំនឿ អ្នករាល់គ្នាមុខជាបានទទួលបានជាមិនខាន»។

²³ពេលព្រះយេស៊ូយាងចូលក្នុងព្រះវិហារ ហើយនៅពេលព្រះអង្គកំពុងតែបង្រៀន ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ប្រជាជននាំគ្នាចូលមកសួរព្រះអង្គថា៖ «តើលោកធ្វើការទាំងនេះដោយអោងអំណាចអ្វី? អ្នកណាប្រគល់អំណាចនេះឲ្យលោក?»²⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ ខ្ញុំក៏សុំសួរសំណួរមួយដល់អ្នកដែល បើអស់លោកប្រាប់ខ្ញុំបាន នោះខ្ញុំនឹងប្រាប់អស់លោកវិញនូវ អំណាចអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើការទាំងនេះបាន។

²⁵អំពីពិធីជ្រមុជទឹករបស់លោកយ៉ូហាន តើកើតឡើងពីណាមក? មកពីស្ថានសួគ៌ ឬពីមនុស្ស? ពួកគេពិគ្រោះគ្នាពីការនេះ៖ «បើយើងនិយាយថា មកពីស្ថានសួគ៌ គាត់មុខជាសួរយើងថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនជឿលោកយ៉ូហាន?»²⁶ប៉ុន្តែ បើយើងឆ្លើយថា មកពីមនុស្សនោះយើងខ្លាចប្រជាជនរករឿងជឿតមនុស្សគ្រប់ៗគ្នាចាត់ទុកលោកយ៉ូហានជាព្យាករណ៍មួយរូបដែរ»។²⁷ដូច្នេះ ពួកគេឆ្លើយទៅព្រះយេស៊ូថា៖ «យើងមិនដឹងទេ»។ ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលគេទៅវិញថា៖ «រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំក៏មិនប្រាប់អស់លោកថា ខ្ញុំធ្វើការទាំងនេះដោយអោងលើអំណាចអ្វីដែរ។

²⁸តើអ្នករាល់គ្នាយល់យ៉ាងណាដែរ? បុរសម្នាក់មានកូនប្រុសពីរ គាត់និយាយទៅកាន់កូនច្បងថា៖ «កូនអើយ! ថ្ងៃនេះ ចូរកូនទៅធ្វើការ នៅចំការទំពាំងបាយជូរទៅ»។²⁹កូនតបមកវិញថា៖ «ខ្ញុំមិនចង់ទៅទេ! ប៉ុន្តែ ក្រោយមក កូននោះក៏ដូរគំនិត ហើយក៏ទៅចំការវិញ»។³⁰បន្ទាប់មក ឪពុកនិយាយពាក្យដដែលទៅកាន់កូនពៅ តែកូនពៅឆ្លើយថា៖ «បាទ! កូននឹងទៅ»។ តែកូនពៅអត់ទៅទេ។

³¹តើកូនចំណោមកូនទាំងពីរនាក់នេះ មួយណាបានធ្វើតាមបំណងឪពុក? ពួកគេទូលព្រះអង្គថា៖ «កូនច្បង»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ពួកអ្នកទារពន្ធ និងពួកស្រ្តីពេស្យា នឹងចូលទៅក្នុងព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មុនអ្នករាល់គ្នា។³²ជឿតលោកយ៉ូហានបានមកណែនាំអ្នករាល់គ្នាឲ្យដើរតាមផ្លូវសុចរិត តែអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមជឿលោកទេ តែពួកអ្នកទារពន្ធ និងស្រ្តីពេស្យាបានជឿលោក រីឯអ្នករាល់គ្នាវិញ ទោះបីអ្នករាល់គ្នាបានឃើញហេតុការណ៍ទាំងនោះក្តី ក៏អ្នករាល់គ្នាមិនបានដូរចិត្តគំនិត ហើយជឿលោកដែរ។

³³សុំស្តាប់ប្រសាមួយទៀត គឺមានបុរសម្នាក់ជាម្ចាស់ចម្ការ គាត់បានដាំទំពាំងបាយជូរ រួចធ្វើរបងព័ទ្ធជុំវិញ គាត់រៀបចំកន្លែងមួយ ដើម្បីបញ្ជូនផ្លែទំពាំងបាយជូរព្រមទាំងសងខ្ទមមួយផងហើយគាត់ក៏ប្រវាស់ឲ្យទៅពួកកសិករមើលថែទាំ រួចចេញដំណើរទៅស្រុកផ្សេងបាត់ទៅ។³⁴លុះដល់ពេលរួចទំពាំងបាយជូរ គាត់ក៏ចាត់ពួកអ្នកបម្រើឲ្យមកជួបអ្នកថែចម្ការទាំងនោះ ដើម្បីទទួលយកផលរបស់គាត់។

³⁵ប៉ុន្តែ ពួកកសិករនាំគ្នាចាប់ពួកអ្នកបម្រើមកវាយដំម្នាក់ ប្រហារជីវិតម្នាក់ និងយកដុំថ្មបំបែកម្នាក់ទៀត។³⁶ម្ចាស់ចំការក៏ចាត់អ្នកបម្រើផ្សេងទៀត ដែលមានគ្នាច្រើនជាងមុនឲ្យមកម្តងទៀត ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកថែចម្ការបានធ្វើបាបអ្នកបម្រើទាំងនោះដូចពួកមុនៗដែរ។³⁷ក្រោយមក ម្ចាស់ចម្ការចាត់កូនប្រុសរបស់គាត់ ឲ្យមកជួបគេដោយគិតថា៖ «គេមុខជាគោរពកោតខ្លាចកូនប្រុសគាត់ជាមិនខាន»។

³⁸ប៉ុន្តែ ពេលពួកកសិករឃើញកូនប្រុសរបស់ម្ចាស់ចម្ការមកដល់ គេពិគ្រោះគ្នាថា៖ «អ្នកនេះជាអ្នកទទួលកេរមតិកពីម្ចាស់ចម្ការបើយើងនាំគ្នាសម្លាប់វា មតិកនេះនឹងត្រូវបានមកយើងជាមិនខាន»។³⁹គេក៏ចាប់កូនប្រុសម្ចាស់ចម្ការបោះទៅខាងក្រៅ ហើយសម្លាប់គាត់ចោលទៅ។

⁴⁰លុះដល់ពេលម្ចាស់ចម្ការមក តើគាត់នឹងធ្វើយ៉ាងណាចំពោះកសិករទាំងនោះ?⁴¹ពួកគេទូលព្រះអង្គថា៖ «គាត់មុខជាសម្លាប់ជនពាលទាំងនោះឥតត្រាប្រណីឡើយ រួចហើយប្រវាស់ចម្ការឲ្យអ្នកផ្សេងទៀត ដែលជាអ្នកនឹងប្រគល់ផលជាចំណែករបស់គាត់ជូនដល់គាត់ នៅរដូវទំពាំងបាយជូរទុំ»។

⁴²ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «តើអ្នកធ្លាប់បានអានគម្ពីរទេថា ថ្មដែលពួកជាងសង់បោះចោល បានត្រឡប់មកជាថ្មគ្រឹះដ៏សំខាន់បំផុត។ ព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចការទាំងនេះឲ្យយើងឃើញ ហើយឲ្យយើងស្វែងរកសេរីផង»?

⁴³ដូចនេះហើយ បានជាខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងដកព្រះរាជ្យចេញពីអ្នករាល់គ្នា ហើយប្រគល់ទៅឲ្យសាសន៍មួយទៀត ដែលចេះបង្កើតផល
របស់ព្រះរាជ្យ។⁴⁴អ្នកណាជួលលើថ្មនេះ អ្នកនោះមុខជាត្រូវបាក់បែកខ្ទេចខ្ទាំមិនខាន ប៉ុន្តែបើថ្មនេះសង្កត់លើអ្នកណា មុខជាកិនកំទេចអ្នកនោះជាប្រាកដដែរ។
⁴⁵ពេលពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ីបានឮពីប្រស្នាដៃនេះក៏ដឹងថា ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសំដៅទៅលើពួកគេ។⁴⁶ពួកគេនាំគ្នារកមធ្យោបាយចាប់
ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែគេខ្លាចមហាជន ពីព្រោះមហាជនចាត់ទុកព្រះយេស៊ូជាព្យាករីមួយរូប។

22 ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលជាប្រសាទៅពួកគេម្តងទៀតថា៖^២ «ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ ប្រៀបបាននឹងស្តេចមួយអង្គដែលរៀបចំវិវាហមង្គលការ សម្រាប់ព្រះរាជបុត្រ។ ព្រះអង្គបានចាត់រាជបម្រើឲ្យទៅអញ្ជើញភ្ញៀវមកជប់លៀង ក្នុងឱកាសមង្គលការនោះ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាមកសោះ។

^៤ព្រះអង្គចាត់រាជបម្រើផ្សេង ឲ្យទៅជម្រាបភ្ញៀវម្តងទៀតថា៖ «សូមអញ្ជើញមកពិសាការ។ មើល! យើងបានរៀបចំភោជនាហារសម្រាប់ជប់លៀង។ ខ្ញុំបាន សម្លាប់គោ និងសម្លាប់សត្វដែលបានបំប៉ននោះរួចរាល់អស់ហើយ។»

^៥ប៉ុន្តែ ភ្ញៀវមិនរីករស់ឡើយ ហើយដើរចេញ អ្នកខ្លះទៅចម្ការ អ្នកខ្លះទៅធ្វើជំនួញ។^៦ អ្នកខ្លះទៀតចាប់ពួករាជបម្រើរបស់ស្តេចវាយធ្វើបាប ព្រមទាំងសម្លាប់ ចោលថែមទៀត។^៧ ព្រះរាជាទ្រង់ពិរោធយ៉ាងខ្លាំង ក៏ចាត់ទាហានឲ្យទៅប្រហារជីវិតឃាតកទាំងនោះ ហើយដុតស្រុកភូមិរបស់គេផង។

^៨បន្ទាប់មក ទ្រង់មានរាជឱង្ការទៅពួករាជបម្រើថា៖ «ពិធីមង្គលការត្រូវបានរៀបចំរួចស្រេចហើយ ប៉ុន្តែ ភ្ញៀវទាំងនោះមិនសមនឹងមកចូលរួមទេ។^៩ ហេតុនេះ ចូរនាំ គ្នាចេញទៅតាមផ្លូវកែង ហើយអញ្ជើញមនុស្សទាំងអស់ដែលអ្នករាល់គ្នាជួប ឲ្យមកជប់លៀង។»^{១០} ពួករាជបម្រើក៏ចេញទៅតាមផ្លូវ ប្រមូលមនុស្សម្នា ដែលគេ បានជួបទាំងប៉ុន្មានមក ទាំងមនុស្សអាក្រក់ហើយនិងមនុស្សល្អផង។ ពេលនោះ មានភ្ញៀវពេញរោងការ។

^{១១}ប៉ុន្តែ ពេលព្រះរាជាយាងចូលមកមើលភ្ញៀវនៅក្នុងរោងការ ទតឃើញបុរសម្នាក់ស្លៀកពាក់មិនត្រូវនឹងរបៀបពិធីការ^{១២} ស្តេចក៏មានរាជឱង្ការទៅអ្នកនោះថា៖ «សម្លាញ់អើយ! ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចូលមកទីនេះ ដោយមិនស្លៀកសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់មង្គលការដូច្នេះ?» ប៉ុន្តែបុរសនោះរកនិយាយអ្វីមិនចេញឡើយ។

^{១៣}បន្ទាប់មកព្រះរាជាបង្គាប់ទៅពួករាជបម្រើថា៖ «ចូរចងដែចងជើងអ្នកនេះ ហើយយកទៅចោលនៅទីងងឹតខាងក្រៅ ជាកន្លែងយំសោកខឹងសង្កៀតធ្មេញនោះ ទៅ។»^{១៤} មានមនុស្សជាច្រើនដែលព្រះត្រាស់ហៅ តែព្រះអង្គជ្រើសរើសយកបានចំនួនតិចទេ។

^{១៥}បន្ទាប់មកពួកខាងគណៈផារីស៊ី ចេញទៅពិគ្រោះគ្នា រិះរកមធ្យោបាយចាប់កំហុសព្រះយេស៊ូ^{១៦} ក្រោយមកគេក៏ចាត់សិស្សរបស់ពួកគេ និងពួកខាងស្តេចហេរ៉ូដ ទៅទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ! យើងខ្ញុំដឹងថា សេចក្តីពិតហើយពាក្យដែលលោកមានប្រសាសន៍សុទ្ធតែពិតទាំងអស់។ គឺលោកគ្រូពុំយោគយល់ ហើយក៏ពុំ រើសមុខនរណាឡើយ។»^{១៧} ហេតុនេះ សូមលោកគ្រូប្រាប់យើងខ្ញុំមើលថា បើតាមក្រឹត្យវិន័យ តើយើងត្រូវបង់ពន្ធ ថ្វាយសេសារឬទេ?»

^{១៨}ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូឈ្លងយល់គំនិតអាក្រក់របស់ពួកគេ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាចង់ចាប់កំហុសខ្ញុំដូច្នេះ មនុស្សមានពុត អើយ?»^{១៩} ចូររង្វាញប្រាក់សម្រាប់បង់ពន្ធនោះឲ្យខ្ញុំមើលមើល។ គេក៏យកប្រាក់មួយកាក់មកថ្វាយព្រះអង្គ។

^{២០}ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសួរគេថា៖ «តើលើកាក់នេះ មានរូបនរណា ឈ្មោះនរណា?»^{២១} គេទូលថា៖ «រូប និងឈ្មោះព្រះចៅអធិរាជ ព្រះយេស៊ូក៏មានព្រះបន្ទូល ទៅគេថា៖ «អ្វីៗដែលជាប់រស់សេសារ ចូរថ្វាយទៅសេសារវិញទៅ ហើយអ្វីៗដែលជាប់រស់ព្រះជាម្ចាស់ ចូរថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់វិញដែរ។»^{២២} ពួកគេងឆ្លើយនឹង ចម្លើយរបស់ព្រះអង្គ ហើយនាំគ្នាចាកចេញពីព្រះអង្គទៅ។

^{២៣}នៅថ្ងៃនោះ មានពួកខាងគណៈសាឌូស៊ីដែលមិនជឿថា មនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ ចូលមកគាល់ព្រះអង្គ។ ពួកគេទូលសួរព្រះអង្គថា៖^{២៤} «លោកគ្រូ! លោក ម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា បើបុរសណាស្លាប់ទៅ តែគ្មានកូនសោះ នោះប្អូនប្រុសរបស់បុរសនោះត្រូវរៀបការនឹងបង់ថ្លៃ ដើម្បីបន្តពូជឲ្យបងប្រុសរបស់ខ្លួន។

^{២៥}ឧបមាថា មានបងប្អូនប្រុសប្រាំពីរនាក់ បងបង្អស់រៀបការ ហើយស្លាប់ទៅ តែគ្មានកូនសោះ ទុកប្រពន្ធឲ្យប្អូន។^{២៦} បន្ទាប់មកប្អូនទីពីរ ប្អូនទីបី រហូតដល់ប្អូនទី ប្រាំពីរ សុទ្ធតែបានរៀបការជាមួយនាង ហើយស្លាប់ទៅគ្មានកូនដូចគ្នា។^{២៧} ហើយនៅទីបំផុត ស្ត្រីនោះក៏ស្លាប់ទៅដែរ។^{២៨} ដល់ពេលមនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ តើនាងបានទៅជាប្រពន្ធនរណា បើបងប្អូនទាំងប្រាំពីរនាក់ សុទ្ធតែបានរៀបការជាមួយនាងគ្រប់គ្នាដូច្នេះ?

^{២៩}ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាយល់ខុសហើយ! ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនយល់គម្ពីរ ទាំងមិនស្គាល់បុន្មានភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។»^{៣០} ដ្បិត ពេលមនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ គេមិនរៀបការប្តីប្រពន្ធទៀតឡើយ គឺគេនឹងបានដូចទេវតានៅស្ថានបរមសុខ។

^{៣១}អំពីមនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ តើអ្នកមិនដែលអានដែលថាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖^{៣២} «យើងជាព្រះរបស់អប្រាហាំ ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជា ព្រះរបស់យ៉ាកុប? ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាព្រះរបស់មនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះអង្គរបស់មនុស្សដែលមានជីវិត»^{៣៣} កាលមហាជនបានឮសេចក្តី ដែលព្រះអង្គ បង្រៀន ពួកគេងឆ្លើយជាខ្លាំង។

^{៣៤}ពេលនោះ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីប្រជុំគ្នា ព្រោះពួកគេឮថា ព្រះយេស៊ូបានធ្វើឲ្យពួកខាងគណៈសាឌូស៊ីចំលើប្រាជ្ញា។^{៣៥} ក្នុងចំណោមពួកគេមានម្នាក់ជាបណ្ឌិតខាង វិន័យ ទូលសួរព្រះអង្គក្នុងគោលបំណងល្បងលមើលព្រះអង្គថា៖^{៣៦} «លោកគ្រូ! ក្នុងក្រឹត្យវិន័យ តើមានបទបញ្ជាណាស់ខានជាងគេ?»។

^{៣៧}ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកឲ្យអស់ពីចិត្តគំនិត អស់ពីស្មារតី និងអស់ពីប្រាជ្ញា។»^{៣៨} នេះហើយជាបទបញ្ជាទីមួយ ដែលសំខាន់ជាងគេបំផុត។

^{៣៩}រីឯបទបញ្ជាទីពីរគឺដូច្នេះ គឺត្រូវស្រឡាញ់បងប្អូនឯទៀតៗ ឲ្យបានដូចស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដែរ។^{៤០} បទបញ្ជាទាំងពីរនេះ ជាបុគ្គលរបស់គម្ពីរវិន័យ និងគម្ពីរព្យាករី ទាំងអស់។

^{៤១}ពេលនោះ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីនៅតែជុំគ្នា ព្រះយេស៊ូក៏សួរទៅពួកគេ។^{៤២} ដោយព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាយល់ថា ព្រះគ្រិស្តជាព្រះរាជវង្សរបស់អ្នក ណាដែរ?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ»។

^{៤៣}ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាព្រះបាទដាវីឌ ដែលមានព្រះវិញ្ញាណបំភ្លឺហៅព្រះគ្រិស្តថា ព្រះអម្ចាស់ ទៅវិញដូច្នេះ គឺព្រះអង្គ មានរាជឱង្ការថា^{៤៤} ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំថា ចូរអង្គុយនៅខាងស្តាំយើង រហូតដល់យើងដាក់ខ្នាំងសត្រូវរបស់អ្នកនៅក្រោមជើងរបស់ អ្នក?

^{៤៥}បើព្រះបាទដាវីឌហៅព្រះគ្រិស្តថា ជាព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ តើឲ្យព្រះគ្រិស្តត្រូវជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះអង្គដូចម្តេច?»^{៤៦} គ្មាននរណាម្នាក់អាចឆ្លើយទៅព្រះអង្គវិញ សូម្បីតែមួយម៉ាត់ក៏មិនបានផង ហើយចាប់តាំងពីពេលនោះមក គ្មាននរណាហ៊ានសួរព្រះអង្គទៀតឡើយ។

23¹ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូល ទៅកាន់មហាជន និងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖² ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី មានភារកិច្ចបង្រៀនគម្ពីរនិយមរបស់លោកម៉ូសេ។³ អ្វីៗដែលគេបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ចូរស្តាប់ ហើយយកទៅប្រតិបត្តិតាមទៅ តែកុំយកតម្រាប់តាមអំពើដែលគេប្រព្រឹត្តឡើយ ពីព្រោះគេមិនប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីដែលគេបង្រៀននោះឡើយ។

⁴ ពិតមែន អ្នកទាំងនោះបានបង្កើតវិន័យយ៉ាងតឹងរ៉ឹង យកមកផ្អាកលើស្មារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែគេមិនជួយសម្រាលបន្ទុកនោះទេ សូម្បីតែបន្តិចក៏មិនជួយផង។
⁵ ពួកគេធ្វើកិច្ចការទាំងនេះ គឺដើម្បីឲ្យមនុស្សម្នាក់ៗកោតសរសើរ គឺគេធ្វើភ្នាក់ កាន់តែធំឡើងៗ និងធ្វើខ្សែវិលវល ទៅដោយអារក្សកាន់តែវែងទៅៗ។

⁶ ពួកគេចូលចិត្តកន្លែងកិត្តិយសក្នុងពិធីជប់លៀង ហើយបើសកន្លែងអង្គុយនៅមុខគេក្នុងសាលាប្រជុំ។⁷ ហើយពួកនេះជាពិសេសចូលចិត្តឲ្យគេអានកាយគោរពនៅតាមផ្សារ និងឲ្យគេហៅខ្លួនថា «លោកគ្រូ»។

⁸ ប៉ុន្តែវិន័យអ្នករាល់គ្នាវិញ កុំបង្គាប់គេឲ្យហៅខ្លួនថា «លោកគ្រូ» សោះឡើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមានលោកគ្រូតែមួយគត់ ហើយអ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាបងប្អូននឹងគ្នា។
⁹ កុំហៅនរណាម្នាក់នៅលើផែនដីនេះថា «ព្រះបិតា» ឲ្យសោះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមាន ព្រះបិតា តែមួយគត់ប៉ុណ្ណោះ គឺទ្រង់គង់នៅស្ថានបរមសុខ។¹⁰ កុំឲ្យគេហៅអ្នករាល់គ្នាថា គ្រូឡើយ ដ្បិតមានតែព្រះគ្រីស្ទមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ដែលជាគ្រូរបស់អ្នករាល់គ្នា។

¹¹ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាមានឋានៈធំជាងគេក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ត្រូវឲ្យអ្នកនោះបម្រើអ្នករាល់គ្នាវិញ។¹² អ្នកណាលើកតម្កើងខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវគេបន្ទាបចុះ រីឯអ្នកដែលបន្ទាបខ្លួន នឹងត្រូវគេលើកតម្កើងវិញ។

¹³ ប៉ុន្តែ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបិទទ្វារព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ មិនឲ្យមនុស្សចូលទៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាមិនត្រឹមតែមិនបានចូលខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងរារាំងអ្នកដែលចង់ចូលមិនឲ្យគេចូលទៀតផង។¹⁴ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបោកយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ ដោយធ្វើបូកជាសូត្រមួយយ៉ាងយូរ។ ហេតុនេះហើយបានជាអ្នករាល់គ្នាត្រូវទទួលទោសយ៉ាងធ្ងន់ជាមិនខាន។¹⁵ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាធ្វើដំណើរតាមផ្លូវទឹក និងតាមផ្លូវគោក ស្វែងរកបញ្ចុះបញ្ចូលគេ ឲ្យចូលសាសនារបស់អ្នករាល់គ្នា ។ លុះពួកគេចូលសាសនាហើយ អ្នករាល់គ្នាធ្វើឲ្យគេរឹតតែអាក្រក់ជួរពិធីជាងអ្នករាល់គ្នាមួយទ្វេដង។

¹⁶ ឱពួកអ្នកដឹកនាំកង្វាក់អើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន អ្នករាល់គ្នានិយាយថា បើអ្នកណាស្បថដោយយកព្រះវិហារមកធ្វើជាសាក្សី ពាក្យសម្បថនោះយកជាការពុំបានទេ។ ប៉ុន្តែ បើស្បថដោយយកមាសរបស់ព្រះវិហារធ្វើជាសាក្សី ទើបយកជាការបាន។¹⁷ មនុស្សកង្វាក់លេលាអើយ! មាស និងព្រះវិហារដែលធ្វើឲ្យមាសទៅជាវត្ថុពិសិដ្ឋ តើមួយណាសំខាន់ជាង?

¹⁸ ហើយអ្នកណាស្បថដោយយកអាសនាធ្វើជាសាក្សី ពាក្យសម្បថនោះយកជាការពុំបានទេ ប៉ុន្តែបើស្បថដោយយកតង្វាយលើអាសនាធ្វើជាសាក្សី ទើបយកជាការបាន។¹⁹ ឱមនុស្សកង្វាក់អើយ! តង្វាយដែលគេថ្វាយលើអាសនា និងអាសនាដែលធ្វើឲ្យតង្វាយទៅជាតង្វាយពិសិដ្ឋ តើមួយណាសំខាន់ជាង?

²⁰ ដូច្នេះ អ្នកណាស្បថដោយយកអាសនាជាសាក្សី អ្នកនោះមានទាំងអាសនា និងមានទាំងអ្វីៗនៅលើអាសនាជាសាក្សី។²¹ អ្នកណាស្បថដោយយកព្រះវិហារជាសាក្សី អ្នកនោះមានទាំងព្រះវិហារ និងមានទាំងព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅក្នុងព្រះវិហារជាសាក្សីដែរ។²² ហើយអ្នកណាស្បថដោយយកស្ថានបរមសុខជាសាក្សី អ្នកនោះមានទាំងបណ្តុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មានទាំងព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅលើបណ្តុំជាសាក្សី។

²³ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាយកជីវអង្គាម ជីវនាងវង និងម្ហូបម្ហូបភាគដប់មកថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាលះបង់ក្រីក្រវិន័យសំខាន់ៗចោល គឺមានសេចក្តីសុចរិត មេត្តាករុណាធម៌ និងជំនឿស្មោះត្រង់ជាដើម។ ប៉ុន្តែវិន័យទាំងប៉ុន្មាននេះហើយ ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រតិបត្តិតាមដោយឥតលះបង់ចោលណាមួយឡើយ។²⁴ អ្នកដឹកនាំកង្វាក់អើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រងយកមូលចេញពីទឹកផឹក តែអ្នករាល់គ្នាលេបបង្កូរវិញ។

²⁵ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាសំអាតពែង និងចាន តែខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ផ្ទៃក្នុងក្នុងពោរពេញទៅដោយផលដែលកើតមកពីការកេងប្រវ័ញ្ច និងការលោភលន់។²⁶ ពួកផារីស៊ីដ៏កង្វាក់អើយ! ចូរសម្អាតផ្ទៃក្នុងពែងពែងជាមុនសិន ទើបអ្វីៗនៅខាងក្រៅបានស្អាតដែរ។

²⁷ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាប្រៀបបាននឹងផ្លូវ ដែលលាបពណ៌ស មើលពីក្រៅឃើញហាក់ដូចជាស្អាត តែខាងក្នុងពោរពេញទៅដោយឆ្អឹងសាកសព និងអ្វីដែលមិនស្អាត។²⁸ ដូចគ្នានោះដែរ អ្នករាល់គ្នាសំដែងបូកពារខាងក្រៅឲ្យមនុស្សឃើញថា ជាអ្នកសុចរិត តែចិត្តអ្នករាល់គ្នាពោរពេញដោយគំនិតលាក់ពុត និងគំនិតចង្អុលទៅវិញ។

²⁹ ពួកអាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីដ៏មានពុតអើយ! អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានសង់ផ្នូរឲ្យពួកព្យាការី ព្រមទាំងតុបតែងផ្នូររបស់មនុស្សសុចរិត³⁰ ដោយខ្លួនពោលថា៖ «ប្រសិនបើយើងបានរស់នៅជំនាន់បុព្វបុរសរបស់យើង នោះយើងមុខជាមិនសមគំនិតជាមួយគេ ក្នុងការសម្លាប់ពួកព្យាការីឡើយ»។³¹ ពោលដូច្នេះបានសេចក្តីថា អ្នករាល់គ្នាចោទខ្លួនឯងថាជាពូជពង្សរបស់ពួកអ្នកដែលបានសម្លាប់ព្យាការី។

³² អ្នករាល់គ្នានៅតែបន្តកិច្ចការរបស់បុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នា!³³ ឱពូជពស់វែកអើយ! តើធ្វើម្តេចឲ្យអ្នករាល់គ្នាគេចផុតពីទោសធ្លាក់នរកបានទៅ?

³⁴ ហេតុនេះហើយ ខ្ញុំចាត់ព្យាការី អ្នកប្រាជ្ញ និងអាចារ្យឲ្យមករកអ្នករាល់គ្នា តែអ្នករាល់គ្នានឹងសម្លាប់ពួកគេខ្លះ ឆ្កាងខ្លះ និងវាយធ្វើបាបខ្លះក្នុងសាលាប្រជុំ ព្រមទាំងដេញពួកគេពីក្រុងមួយទៅក្រុងមួយផង។³⁵ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវទទួលទោស ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានបង្ខូរឈាមជនសុចរិត ចាប់ពីលោកអេបិលជាមនុស្សសុចរិតរហូតដល់លោកសាការី ជាកូនរបស់លោកបារ៉ាតាដែលអ្នករាល់គ្នាបានសម្លាប់ នៅត្រង់ចន្លោះទីសក្ការៈ និងអាសនា។³⁶ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា ទោសទាំងនោះនឹងត្រូវធ្លាក់មកលើមនុស្សជំនាន់នេះជាមិនខាន។

³⁷ យេស៊ូសាឡីម យេស៊ូសាឡីមអើយ! អ្នករាល់គ្នាបានសម្លាប់ពួកព្យាការី និងយកដុំថ្មគប់សម្លាប់អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ឲ្យមករកអ្នករាល់គ្នា។ ច្រើនលើកច្រើនសារមកហើយដែលខ្ញុំប្រមូលផ្តុំអ្នករាល់គ្នា ដូចមេមាន់ក្រុងកូរ៉ាណៅក្រោមស្លាប តែអ្នករាល់គ្នាពុំព្រមសោះ។³⁸ ហេតុនេះ ផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងត្រូវបោះបង់ចោលអោយនៅស្ងាត់ជ្រងំ។³⁹ ដ្បិតខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នានឹងលែងឃើញខ្ញុំទៀតហើយ រហូតដល់ពេលអ្នករាល់គ្នាពោលថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់ព្រះអង្គដែលយ៉ាងមកក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់»។

24 ¹ព្រះយេស៊ូកំពុងយាងចេញពីព្រះវិហារ ពួកសិស្សចូលមកជិត ចង្អុលបង្ហាញវិមានផ្សេងៗក្នុងព្រះវិហារ ថ្វាយព្រះអង្គទត។²ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនឃើញអ្វីៗនៅទីនេះទេឬ? ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា លែងមានថ្មត្រួតពីលើថ្មទៀតហើយ វានឹងត្រូវរលំបាក់បែកអស់»។

³កាលទ្រង់គង់នៅលើភ្នំដើមអូរ ពួកសិស្សនាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះអង្គដាច់ខ្សែកពីគេ ហើយទូលថា៖ «សូមប្រាប់ឲ្យយើងខ្ញុំដឹងផង ហេតុការណ៍ទាំងនេះនឹងកើតឡើងនៅពេលណា? តើមានទីសំគាល់អ្វីឲ្យយើងខ្ញុំដឹងថាដល់ពេលព្រះអង្គយាងមក និងដល់អវសានកាលនៃពិភពលោក?»។⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន កុំឲ្យនរណាមកបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាឲ្យរង្វង់បានឡើយ។⁵ ដ្បិតនឹងមានមនុស្សជាច្រើន យកឈ្មោះខ្ញុំទៅប្រើដោយពោលថា៖ «ខ្ញុំនេះហើយជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយគេនឹងនាំមនុស្សជាច្រើនឲ្យរង្វង់។

⁶អ្នករាល់គ្នានឹងឮគេនិយាយអំពីសង្គ្រាម និងឮដំណឹងថា មានសង្គ្រាមផ្ទះឡើង។ កុំជ្រួលច្របល់ឡើយ ដ្បិតហេតុការណ៍ទាំងនេះត្រូវតែកើតឡើង តែមិនទាន់ដល់អវសានកាលនៃពិភពលោកនៅឡើយទេ។⁷ ប្រជាជាតិមួយនឹងតតាំងទល់នឹងប្រជាជាតិមួយទៀត ប្រទេសមួយតទល់នឹងប្រទេសមួយទៀត។ នៅតាមតំបន់ផ្សេងៗនឹងមានកើតទុរ្ភិក្ស និងរញ្ជួយផែនដី។⁸ ប៉ុន្តែ ហេតុការណ៍ទាំងនេះប្រៀបបានទៅនឹងការលឺចាប់ ដើមដំបូងរបស់ស្រ្តីដែលហៀបនឹងសម្រាលកូនប៉ុណ្ណោះ។

⁹គេនឹងបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅធ្វើទុក្ខទោស ព្រមទាំងឲ្យគេសម្លាប់អ្នករាល់គ្នាថែមទៀតផង។ ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នឹងស្អប់អ្នករាល់គ្នា ព្រោះតែនាមខ្ញុំ។¹⁰ មានមនុស្សជាច្រើននឹងបែកចិត្តឃ្លាតចេញពីដំនើរ ក្បត់គ្នា និងស្អប់គ្នាផង។¹¹ នឹងមានព្យាករក្លែងក្លាយជាច្រើនមកដល់ ហើយបញ្ឆោតមនុស្សជាច្រើនឲ្យរង្វង់។

¹²ដោយអំពើទុច្ចរិតនឹងរីកចម្រើនឡើងជាខ្លាំង បណ្តាលឲ្យការស្រឡាញ់របស់មនុស្សជាច្រើន ត្រូវធ្លាក់ចុះអន់ថយ។¹³ ប៉ុន្តែ អ្នកណាស្ម័គ្រចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះអ្នកនោះ។¹⁴ គេនឹងប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជ្យនេះ ពាសពេញសកលលោកទាំងមូល ទុកជាសក្ខីភាពដល់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ ពេលនោះ ទើបដល់អវសានកាលនៃពិភពលោក។

¹⁵កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញ រតុចង្រៃដ៏គួរស្អប់ខ្ពើម តាំងនៅក្នុងទិសគ្នា៖ ដូចព្យាករដ៏ដ៏យំលំបានថ្លែងទុកៗ (សូមឲ្យអ្នកអានយល់ពាក្យនេះចុះ)។¹⁶ ពេលនោះអ្នកដែលរស់ក្នុងស្រុកយូដា ត្រូវនាំគ្នារត់ទៅជ្រកនៅតាមភ្នំ។¹⁷ រីឯអ្នកនៅលើដំបូលផ្ទះ មិនត្រូវចុះមកយកអ្វីៗនៅក្នុងផ្ទះឡើយ។¹⁸ ហើយអ្នកដែលនៅលើដំបូល ក៏មិនត្រូវរលំទៅផ្ទះយកអារធិបស្ថានដែរ។

¹⁹ប៉ុន្តែគ្រានោះ ស្រ្តីដែលមានផ្ទៃពោះ និងស្រ្តីបំបៅកូនមុខជាត្រូវរេទនាជាពុំខាន។²⁰ ចូរទូលអង្គព្រះជាម្ចាស់ សូមកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រូវរត់ភៀសខ្លួននៅរដូវក្រដាច់ឬនៅថ្ងៃសប្បិទឡើយ។²¹ ដ្បិតនៅគ្រានោះ ជាគ្រាដែលមានទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង តាំងពីដើមកំណើតពិភពលោក មកទល់សព្វថ្ងៃ ហើយទោះជាទៅថ្ងៃមុខទៀត ក៏ពុំដែលមានទុក្ខលំបាកខ្លាំងយ៉ាងនេះដែរ។²² ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនបន្ថយចំនួនថ្ងៃទាំងនោះទេ មុខជាគ្មានមនុស្សណាមួយបានរួចជីវិតឡើយ ប៉ុន្តែដោយយោគយល់ដល់ពួកអ្នកដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ចំនួនថ្ងៃនឹងកាត់បន្ថយ។

²³ប្រសិនបើមានគេប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «មើល! ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅទីនេះ» «ឬនៅទីនោះ» កុំជឿគេឡើយ។²⁴ ដ្បិតនឹងមានមនុស្សក្លែងខ្លួនធ្វើជាព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងជាព្យាករ នាំគ្នាសម្តែងទិសម្តាល់ធំអស្ចារ្យ និងប្រតិបត្តិការយ៉ាងផ្សេងៗ ដើម្បីបញ្ឆោតមនុស្សរហូតដល់ទៅនាំពួកអ្នក ដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសឲ្យរង្វង់ថែមទៀតផង ប្រសិនបើគេអាចធ្វើទៅបាន។²⁵ ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងជាមុនឲ្យហើយ។

²⁶បើមានគេប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «មើល! ព្រះអង្គនៅវាលរេហាស្ថានដំណោះ» កុំចេញទៅតាមគេឡើយ ឬមួយបើគេថា៖ «ព្រះអង្គនៅក្នុងបន្ទប់ដំណោះ» ក៏កុំជឿពាក្យគេដែរ។²⁷ ដ្បិតបុត្រមនុស្សនឹងយាងមក ប្រៀបបីដូចជាផ្លេកបន្ទោងដ៏ភ្លឺ ឆ្លុតកាត់ពីទិសខាងកើតទៅទិសខាងលិច។²⁸ សាកសពនៅទីណា គ្មានក៏មកប្រមូលផ្តុំគ្នានៅទីនោះដែរ។

²⁹ប៉ុន្តែលុះគ្រាដែលមានទុក្ខរេទនានេះ កន្លងផុតទៅក្លាមនោះ ព្រះអាទិត្យនឹងបាត់រស្មី ព្រះច័ន្ទលែងមានពន្លឺទៀតហើយ រីឯផ្កាយទាំងឡាយនឹងធ្លាក់ចុះពីលើមេឃ ហើយអំណាចនានានៅលើមេឃ នឹងត្រូវកក្រើករំពើក។

³⁰បន្ទាប់ ទិសម្តាល់របស់បុត្រមនុស្សនឹងលេចចេញពីផ្ទៃមេឃមក ហើយកុលសម្ព័ន្ធទាំងប៉ុន្មាននៅលើផែនដី នឹងនាំគ្នាយំគក់ទ្រូង ។ គេនឹងឃើញបុត្រមនុស្សយាងមកលើពពកក្នុងផ្ទៃមេឃ ប្រកបដោយប្រទានភាព និងសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។³¹ លោកក៏ចាត់ពួកទេវតារបស់លោក ជាមួយសំឡេងត្រៃលាន់ឮរំពងឡើង ឲ្យទៅទិសទាំងបួន ដើម្បីប្រមូលពួកអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើស ចាប់ពីដើមមេឃម្ខាង ទៅដើមមេឃម្ខាង។

³²ចូរអ្នករាល់គ្នាយកដើមឧដ្ឋម្តៅនេះគិតចុះ។ កាលណាមែករបស់វាមានស្លឹកលាស់ខៀវខ្ចី អ្នករាល់គ្នាដឹងថា រដូវប្រាំងជិតមកដល់ហើយ។³³ ដូច្នេះ កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់នោះកើតឡើងត្រូវដឹងថា បុត្រមនុស្សក៏ជិតមកដល់ហើយដែរ គឺលោកមកជិតបង្ហើយហើយ។

³⁴ខ្ញុំសុំប្រាប់អោយអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ក្នុងពេលដែលមនុស្សជំនាន់នេះ នៅមានជីវិតនៅឡើយ ហេតុការណ៍ទាំងនោះនឹងកើតឡើង។³⁵ ផ្ទៃមេឃ និងផែនដីនឹងរលាយបាត់ទៅ តែពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយមិនរលាយបាត់ទេ។

³⁶ប៉ុន្តែរីឯថ្ងៃកំណត់ និងពេលវេលា គ្មាននរណាដឹងឡើយ ទោះបីទេវតានៅស្ថានបរមសុខ ឬព្រះបុត្រាក៏ពុំជ្រាបដែរ មានតែព្រះបិតាមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះដែលជ្រាប។

³⁷នៅគ្រាបុត្រមនុស្សយាងមក ក៏ដូចកាលនៅសម័យលោកណាអេដែរ។³⁸ ដ្បិតនៅមុនពេលទឹកជំនន់ធំ មនុស្សម្នាតែងតែនាំគ្នាស៊ីផឹក រៀបការប្តីប្រពន្ធរហូតដល់ថ្ងៃដែលលោកណូអេចូលក្នុងទូកធំ។³⁹ ហើយគេមិនបានចាប់អារម្មណ៍អ្វីសោះ ទាល់តែទឹកជំនន់ឡើងមកដល់បំផ្លាញគេអស់ទៅ ដូចគ្នានេះដែរនៅគ្រាដែលបុត្រមនុស្សយាងមក ក៏កើតមានដូច្នោះដែរ។

⁴⁰បើមានមនុស្សពីរនាក់ធ្វើការក្នុងចំការជាមួយគ្នា ព្រះជាម្ចាស់នឹងយកម្នាក់ទៅ ទុកម្នាក់ទៀតឲ្យនៅ។⁴¹ បើមានស្រ្តីពីរនាក់កិនស្រូវជាមួយគ្នា ព្រះជាម្ចាស់នឹងយកម្នាក់ទៅទុកម្នាក់ទៀតឲ្យនៅ។⁴² ដូច្នេះ ចូរប្រុងស្មារតីឲ្យមែនទែន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាពុំដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នានឹងមកដល់នៅពេលណាឡើយ។

⁴³ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថា បើម្ចាស់ផ្ទះដឹងចោរចូលមកប្លន់ថ្វើរណា គាត់មុខជាប្រុងស្មារតីពុំខាន មិនបណ្តោយឲ្យចោរចូលមកប្លន់ផ្ទះគាត់បានឡើយ។

⁴⁴ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវត្រៀមខ្លួនជានិច្ច ដ្បិតបុត្រមនុស្សនឹងមកដល់ នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាពុំបានគិត។

⁴⁵បើអ្នកបម្រើណាមានចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយឈ្លាសវៃ ម្ចាស់មុខជាផ្ទុកផ្កាក្រូកឲ្យអ្នកបម្រើនោះមើលខុសត្រូវលើអ្នកបំរើទៀត។ ក្នុងការចែកម្ហូបអាហារឲ្យគេ តាមពេលដែលកំណត់ជាពុំខាន។⁴⁶ អ្នកបំរើនោះពិតជាមានពរហើយ ពេលម្ចាស់ត្រឡប់មកដល់ផ្ទះវិញ ឃើញអ្នកបម្រើកំពុងបំពេញកិច្ចការរបស់ខ្លួនដូច្នេះ។⁴⁷ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា ម្ចាស់មុខជាផ្ទុកផ្កាក្រូកឲ្យគាត់មើលខុសត្រូវ លើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មានរបស់លោកថែមទៀតផង។

⁴⁸ប៉ុន្តែ បើអ្នកបម្រើអាក្រក់គិតក្នុងចិត្តថា៖ «ម្ចាស់អញក្រមកដល់ណាស់»។⁴⁹ ហើយគាត់វាយអ្នកបម្រើទៀតៗព្រមទាំងទៅស៊ីផឹកជាមួយអ្នកប្រមឹកផងនោះ។⁵⁰ ពេលម្ចាស់វិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ នៅថ្ងៃដែលអ្នកបម្រើនោះមិននឹកគិត ឬនៅពេលដែលគាត់មិនដឹងនោះ។⁵¹ លោកនឹងធ្វើទោសគាត់ជាទម្ងន់ដោយឲ្យគាត់ទទួលទោសរួមជាមួយពួកមានពុតត្បូតដែរ គឺឲ្យទៅនៅកន្លែងយំសោកខឹងសង្រៀតធ្មេញ។

25 ព្រះរាជនៃស្ថានបរមសុខប្រៀបបានទៅនឹងស្ត្រីក្រមុំដប់នាក់ ដែលយកចង្កៀងហើយចេញទៅទទួលស្វាមី។^១ ពួកនាងប្រាំនាក់ជាស្ត្រីឥតគំនិត ហើយប្រាំនាក់ទៀតជាស្ត្រីឈ្លាសវៃ។^២ ស្ត្រីឥតគំនិតយកចង្កៀងទៅ តែមិនយកប្រេងទៅបង្ហាញជាមួយទេ។^៣ រីឯស្ត្រីឈ្លាសវៃវិញ នាងបានយកចង្កៀងទៅ ទាំងមានប្រេងបង្ហាញផង។

^៥ ដោយស្វាមីក្រមកដល់ នាងទាំងដប់នាក់ងោកងុយពេក ក៏ដេកលក់ទាំងអស់គ្នាទៅ។^៦ ប៉ុន្តែលុះដល់ពាក់កណ្តាលអត្រាត្រមានគេស្រែកឡើងថា៖ «មើល! ស្វាមីមកដល់ហើយ! ចូរនាំគ្នាទៅទទួលលោក!»។

^៧ ស្ត្រីក្រមុំទាំងនោះក៏ក្រោកឡើង ហើយរៀបចំអុជចង្កៀង។^៨ ស្ត្រីឥតគំនិតនិយាយទៅកាន់ស្ត្រីឈ្លាសវៃថា សុំចែកប្រេងឲ្យយើងខ្លះផង ព្រោះចង្កៀងយើងចង់រលត់អស់ហើយ។^៩ ប៉ុន្តែស្ត្រីឈ្លាសវៃឆ្លើយទៅវិញថា៖ «ទេមិនបានទេ! បើយើងចែកឲ្យពួកនាងក្រែងមិនគ្រាន់សម្រាប់យើងផង និងសម្រាប់ពួកនាងផង។ ចូរនាំគ្នាទៅទិញនៅផ្ទះលក់ប្រេងទៅ»។

^{១០} នៅពេលដែលស្ត្រីឥតគំនិតទាំងប្រាំចេញទៅរកទិញប្រេង ស្រាប់តែស្វាមីមកដល់ ឯស្ត្រីប្រាំនាក់ដែលត្រៀមខ្លួនជាស្រេច នាំគ្នាចូលទៅក្នុងរោងការជាមួយលោក ហើយគេបិទទ្វារជិត។^{១១} ក្រោយមក ស្ត្រីប្រាំនាក់ទៀតមកដល់ស្រែកហៅថា៖ «លោកម្ចាស់! លោកម្ចាស់! សូមបើកទ្វារឲ្យយើងខ្ញុំចូលផង»។^{១២} ស្វាមីឆ្លើយទៅវិញថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យនាងទាំងអស់គ្នាដឹងច្បាស់ថា ខ្ញុំមិនស្គាល់ពួកនាងទេ!»។^{១៣} ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រុងស្មារតី ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាពុំដឹងថា ថ្ងៃណា ឬពេលណាដែលបុត្រមនុស្សមកនោះឡើយ។

^{១៤} ប្រៀបបាននឹងបុរសម្នាក់ ដែលហៀបចេញដំណើរទៅស្រុកឆ្ងាយ គាត់ហៅពួកអ្នកបម្រើមកប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិឲ្យ។^{១៥} គឺឲ្យប្រាំណែនទៅអ្នកទីមួយ ពីរណែនទៅអ្នកទីពីរ និងមួយណែនទៅអ្នកទីបី តាមសមត្ថភាពរៀងៗខ្លួន រួចគាត់ចេញដំណើរទៅ។^{១៦} អ្នកបម្រើដែលបានទទួលប្រាក់ប្រាំណែន យកប្រាក់ចេញទៅរកស៊ីភ្លាម ហើយចំណេញបានប្រាំណែនទៀត។

^{១៧} ដូច្នោះដែរ អ្នកទីពីរដែលទទួលបានប្រាក់ពីរណែននោះក៏យកទៅរកស៊ី ចំណេញបានពីរណែនទៀត។^{១៨} រីឯអ្នកដែលទទួលបានប្រាក់មួយណែន បានចេញទៅ ដឹកដឹកបំប្រាក់ម្ចាស់របស់ខ្លួនទុក។

^{១៩} លុះពេលយូរក្រោយមក ម្ចាស់វិលត្រឡប់មកវិញ ហើយគិតបញ្ជីជាមួយអ្នកទាំងបីនោះ។^{២០} អ្នកទទួលប្រាក់ប្រាំណែន យកប្រាក់ដែលចំណេញបានប្រាំណែនមកជូនម្ចាស់ដោយពោលថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! លោកបានប្រគល់ប្រាក់ប្រាំណែនឲ្យខ្ញុំប្របាទ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំប្របាទចំណេញបានប្រាំណែនទៀត»។^{២១} ម្ចាស់ក៏ពោលទៅគាត់ថា៖ «ល្អហើយ! អ្នកបម្រើដ៏ល្អ និងមានចិត្តស្មោះត្រង់អើយ! អ្នកបានស្មោះត្រង់នឹងកិច្ចការមួយដ៏តូចនេះ ខ្ញុំនឹងតាំងអ្នកឲ្យមើលខុសត្រូវលើកិច្ចការធំៗ។ ចូរអ្នកចូលមកសប្បាយរួមជាមួយនឹងខ្ញុំចុះ»។

^{២២} អ្នកទទួលប្រាក់ពីរណែន ក៏យកប្រាក់ដែលចំណេញបានពីរណែនទៀតនោះចូលមកដែរ ហើយជំរាបថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! លោកបានប្រគល់ប្រាក់ពីរណែនឲ្យខ្ញុំប្របាទ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំប្របាទចំណេញបានពីរណែនទៀត»។^{២៣} ម្ចាស់ក៏ពោលទៅគាត់ថា៖ «ល្អហើយ! អ្នកបម្រើដ៏ល្អ និងមានចិត្តស្មោះត្រង់អើយ! អ្នកបានស្មោះត្រង់នឹងកិច្ចការមួយដ៏តូចនេះ ខ្ញុំនឹងតាំងអ្នកឲ្យមើលខុសត្រូវលើកិច្ចការធំៗ។ ចូរអ្នកចូលមកសប្បាយរួមជាមួយនឹងខ្ញុំចុះ»។

^{២៤} បន្ទាប់មក អ្នកដែលបានទទួលប្រាក់មួយណែនក៏ចូលមក ហើយជម្រាបថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! ខ្ញុំប្របាទដឹងថាលោកជាមនុស្សតឹងតែងណាស់ លោកតែងច្រូតយកផលពីស្រែដែលលោកមិនបានសាបព្រោះ ហើយប្រមូលយកផលពីដំណាំដែលលោកមិនបានដាំ»។^{២៥} ខ្ញុំប្របាទបានយកប្រាក់ដែលលោកប្រគល់ឲ្យទៅដឹកដឹកបំប្រាក់ ព្រោះខ្ញុំប្របាទភ័យខ្លាចពេក ឥឡូវនេះ សូមលោកម្ចាស់យកប្រាក់របស់លោកវិញចុះ»។

^{២៦} ប៉ុន្តែម្ចាស់ក៏ពោលទៅអ្នកនោះថា៖ «នែ! អ្នកបម្រើអាក្រក់ និង ខ្ជិលច្រអូសអើយ! អ្នកដឹងស្រាប់ហើយថា ខ្ញុំតែងច្រូតយកផលពីស្រែដែលខ្ញុំមិនបានសាបព្រោះ និងប្រមូលផលពីដំណាំដែលខ្ញុំមិនបានដាំ»។^{២៧} អ្នកគួរតែយកប្រាក់របស់ខ្ញុំទៅចងការ កាលណាខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ខ្ញុំនឹងទទួលប្រាក់ទាំងដើមទាំងការ។

^{២៨} ចូរយកប្រាក់ពីអ្នកនេះ ហើយប្រគល់ឲ្យអ្នកដែលមានដប់ណែននោះទៅ។^{២៩} ដ្បិតអ្នកណាមានហើយ អ្នកនោះនឹងទទួលបរិបូណ៌ហូរហៀរថែមទៀត រីឯអ្នកដែលគ្មានវិញ គេនឹងដកហូតនូវអ្វីៗដែលអ្នកនោះមានទៀតផង។^{៣០} ចំណែកអ្នកបម្រើឥតបានការនេះ ចូរយកអ្នកបម្រើនេះទៅចោលនៅទីងងឹតខាងក្រៅ ជាកន្លែងយំសោក ខឹងសង្កៀតធ្មេញនោះទៅ»។

^{៣១} ពេលបុត្រមនុស្សយាងមក ប្រកបដោយសិរីរុងរឿង ជាមួយពួកទេវតា លោកនឹងគង់នៅលើបល្ល័ង្កដ៏រុងរឿង។^{៣២} ពេលនោះមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងមកផ្តុំគ្នានៅមុខលោក ទ្រង់នឹងញែកគេចេញពីគ្នា ដូចអ្នកគង្វាលញែកចៀមចេញពីពពែ។^{៣៣} គឺឲ្យចៀមនៅខាងស្តាំ ពពែនៅខាងឆ្វេង។

^{៣៤} បន្ទាប់មក ព្រះមហាក្សត្រនឹងមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អស់អ្នកនៅខាងស្តាំព្រះអង្គថា៖ «អស់អ្នកដែលព្រះបិតាខ្ញុំបានប្រទានពរអើយ! ចូរមកទទួលព្រះរាជ្យដែលទ្រង់បានរៀបចំឲ្យអ្នករាល់គ្នា តាំងពីកំណើតពិភពលោកមក»។^{៣៥} ដ្បិតកាលយើងឃ្លាន អ្នករាល់គ្នាបានឲ្យអាហារដល់យើងបរិភោគ កាលយើងស្រេក អ្នករាល់គ្នាបានឲ្យទឹកដល់យើងពិសា កាលយើងជាជនបរទេស អ្នករាល់គ្នាបានទទួល យើងឲ្យស្នាក់នៅ។^{៣៦} កាលយើងគ្មានសម្លៀកបំពាក់ អ្នករាល់គ្នាបានយកសម្លៀកបំពាក់មកឲ្យយើង កាលយើងមានជំងឺ អ្នករាល់គ្នាបានយកចិត្តទុកដាក់ដល់យើង កាលយើងជាបំប៉ង អ្នករាល់គ្នាបានមកសួរសុខទុក្ខយើងដែរ»។

^{៣៧} ក្រោយមកពួកអ្នកសុចរិតទទួលព្រះអង្គវិញថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! តើយើងខ្ញុំដែលបានឃើញព្រះអង្គឃ្លាន ហើយយកម្ហូបអាហារមកថ្វាយព្រះអង្គសោយកាលណា? ឬឃើញព្រះអង្គស្រេក ហើយយកទឹកមកថ្វាយព្រះអង្គសោយពីអង្កាស់ណាដែរ?»។^{៣៨} តើយើងខ្ញុំដែលបានឃើញព្រះអង្គជាជនបរទេស ហើយទទួលព្រះអង្គឲ្យស្នាក់នៅកាលណាដែរ? ឬឃើញព្រះអង្គគ្មានសម្លៀកបំពាក់ ហើយយកសម្លៀកបំពាក់មកថ្វាយព្រះអង្គពីអង្កាស់?»។^{៣៩} តើយើងខ្ញុំដែលបានឃើញព្រះអង្គប្រឈួន ឬជាបំប៉ង ហើយមកសួរសុខទុក្ខព្រះអង្គពីអង្កាស់ណាដែរ?»។^{៤០} ព្រះមហាក្សត្រនឹងមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា យើងសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា គ្រប់ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនោះ ចំពោះអ្នកតូចតាចជាងគេបំផុតម្នាក់ ដែលជាបងប្អូនរបស់យើងនេះ អ្នករាល់គ្នាក៏ដូចជាបានប្រព្រឹត្តចំពោះយើងដែរ។

^{៤១} បន្ទាប់មក ព្រះអង្គនឹងមានព្រះបន្ទូលទៅពួកអ្នកនៅខាងឆ្វេងដែរព្រះអង្គថា៖ «ពួកត្រូវបណ្តាសាអើយ! ថយចេញឲ្យឆ្ងាយពីយើង ហើយឆ្លាក់នៅក្នុងភ្លើងដែលឆេះអស់កល្បជានិច្ច ជាភ្លើងបម្រុងទុកសំរាប់ផ្តន្ទាទោសមានសាតាំង និងបរិវាររបស់វាទៅ!»។^{៤២} ព្រោះពេលយើងឃ្លាន អ្នករាល់គ្នាពុំបានឲ្យម្ហូបអាហារយើងបរិភោគទេ កាលយើងស្រេក អ្នករាល់គ្នាពុំបានឲ្យទឹកយើងពិសាដែរ។^{៤៣} កាលយើងជាជនបរទេសអ្នករាល់គ្នាពុំបានទទួលយើងឲ្យស្នាក់នៅ កាលយើងគ្មានសម្លៀកបំពាក់ អ្នករាល់គ្នាពុំបានយកសម្លៀកបំពាក់មកឲ្យយើងដែរ កាលយើងមានជំងឺ និងជាបំប៉ង អ្នករាល់គ្នាពុំបានមកមើលយើងទាល់តែសោះ»។

^{៤៤} បន្ទាប់មកពួកនោះនាំគ្នាទទួលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! តើយើងខ្ញុំមានដែលបានឃើញព្រះអង្គឃ្លាន ឃើញព្រះអង្គស្រេក ឃើញព្រះអង្គជាជនបរទេស ឃើញព្រះអង្គគ្មានសម្លៀកបំពាក់ ឃើញព្រះអង្គប្រឈួន ឬជាបំប៉ង ហើយយើងខ្ញុំមិនដែលជួយព្រះអង្គសោះពីអង្កាស់ណា?»។^{៤៥} ព្រះអង្គនឹងមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «យើងសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា គ្រប់ពេលអ្នករាល់គ្នាមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនោះ ចំពោះអ្នកតូចតាចជាងគេបំផុតម្នាក់ អ្នករាល់គ្នាក៏ដូចជាមិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះយើងដែរ»។^{៤៦} អ្នកទាំងនេះនឹងត្រូវទទួលទោសអស់កល្បជានិច្ច រីឯអ្នកសុចរិតវិញ នឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច»។

26 ¹កាលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទាំងនេះរួចហើយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖² «អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថា ពីរថ្ងៃទៀតដល់បុណ្យចម្លងហើយ បុត្រមនុស្សនឹងត្រូវគេបញ្ជូនទៅឆ្នាំង»។

³ក្រោយមក ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ប្រជាជន ជួបជុំគ្នានៅក្នុងដំណាក់របស់លោកមហាបូជាចារ្យ ឈ្មោះកៃផាស⁴ គេបានសម្រេចចិត្តជាមួយគ្នា រកកាលល្អចាប់ព្រះយេស៊ូយកទៅធ្វើគុត។⁵ ដ្បិតគេនិយាយគ្នាថា៖ «កុំចាប់ក្នុងពេលបុណ្យឡើយ ក្រែងលោកើតចលាចលក្នុងចំណោមប្រជាជន»។

⁶កាលព្រះយេស៊ូគង់នៅភូមិបេថានី ក្នុងផ្ទះរបស់ស៊ីម៉ូន ជាមនុស្សម្នាក់។ ពេលព្រះយេស៊ូកំពុងសោយព្រះស្វាយ មានស្រ្តីម្នាក់ចូលមករកព្រះអង្គ ទាំងកាន់ដបថ្មកែវមានប្រេងក្រអូបដ៏មានតម្លៃថ្លៃ នាងយកប្រេងក្រអូបនោះចាក់លើព្រះសិរសាព្រះអង្គ។⁷ ប៉ុន្តែពេលពួកសិស្សឃើញដូច្នេះទាល់ចិត្តជាខ្លាំង ហើយពោលថា៖ «ម្តេចក៏ខ្លះខ្លាញ់អីចឹង!» បើយកនាងប្រេងក្រអូបនេះទៅលក់មុខជាបានប្រាក់ច្រើនណាស់ សម្រាប់ចែកទានដល់ជនក្រីក្រ»។

⁸ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូជ្រាបគំនិតរបស់គេ ក៏មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នារករឿងនាងដូច្នេះ? ព្រោះនាងបានធ្វើការដ៏ល្អចំពោះខ្ញុំ។⁹ អ្នករាល់គ្នាមានជនក្រីក្រនៅជាមួយអ្នករហូត រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំមិននៅជាមួយអ្នករាល់គ្នារហូតនោះទេ។

¹⁰ដ្បិតកាលនាងបានចាក់ប្រេងលាបបូកាយខ្ញុំដូច្នេះ ដើម្បីធ្វើពិធីបញ្ចុះសពរបស់ខ្ញុំ។¹¹ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងប្រាកដថា គ្រប់ទីកន្លែងក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ពេលណាគេប្រកាសដំណឹងល្អ គេនឹងនិយាយអំពីកិច្ចការដែលនាងបានធ្វើនេះដែរ ដើម្បីលើកអំពីនាង»។

¹²ពេលនោះ សិស្សម្នាក់ក្នុងក្រុមសិស្សទាំងដប់ពីរឈ្មោះ យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូត បានទៅជួបក្រុមនាយកបូជាចារ្យ¹³ ហើយជម្រាបថា៖ «បើខ្ញុំប្រគល់លោកយេស៊ូជូនអស់លោក តើអស់លោកឲ្យអ្វីដល់ខ្ញុំ? ពួកនាយកបូជាចារ្យក៏រាប់ប្រាក់ឲ្យគាត់សាមសិបស្ទឹង។¹⁴ ចាប់ពីពេលនោះមក យូដាសរកឱកាស ដើម្បីនាំគេទៅចាប់ព្រះយេស៊ូ។

¹⁵នៅថ្ងៃដំបូងនៃពិធីបុណ្យប៉ងឥតមេ ពួកសិស្សនាំគ្នាមកគាល់ព្រះយេស៊ូទូលថា៖ «តើព្រះគ្រូចង់ឲ្យយើងខ្ញុំរៀបចំជប់លៀង ជូនក្នុងឱកាសបុណ្យចម្លងនៅកន្លែងណា?»¹⁶ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរនាំគ្នាទៅក្នុងទីក្រុង ប្រាប់បុរសម្នាក់ថា លោកគ្រូមានប្រសាសន៍ថា ពេលកំណត់របស់ខ្ញុំជិតមកដល់ហើយ ខ្ញុំនឹងធ្វើពិធីបុណ្យចម្លងជាមួយសិស្សរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងផ្ទះអ្នក»។¹⁷ ពួកសិស្សនាំគ្នាធ្វើតាមដូចព្រះយេស៊ូបង្គាប់ ហើយរៀបចំម្ហូបអាហារ សម្រាប់បុណ្យចម្លង។

¹⁸លុះដល់ល្ងាចចូលមកដល់ ព្រះអង្គបរិភោគរួមជាមួយសិស្សទាំងដប់ពីររួច¹⁹ នៅពេលពួកគេកំពុងបរិភោគ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា មានម្នាក់នឹងក្បត់ខ្ញុំ»។²⁰ ពួកសិស្សព្រួយចិត្តក្រៃលែង ម្នាក់ៗទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! តើទូលបង្គំឬព្រះអង្គ?»

²¹ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅគេវិញថា៖ «អ្នកដែលកំរំប៉ងក្នុងចានជាមួយខ្ញុំ គឺអ្នកនោះហើយដែលក្បត់ខ្ញុំ។²² បុត្រមនុស្សត្រូវទៅ ដូចមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរអំពីលោកស្រាប។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលក្បត់បុត្រមនុស្ស នឹងត្រូវវេទនាជាមិនខាន។ ចំពោះអ្នកនោះ បើមិនបានកើតមកទេ នោះប្រសើរជាង!²³ យូដាសជាអ្នកក្បត់ព្រះអង្គ ទូលសួរថា៖ «តើខ្ញុំឬ លោកគ្រូ? ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្នកនិយាយនឹងត្រូវហើយ»។

²⁴នៅពេលពួកគេកំពុងបរិភោគ ព្រះយេស៊ូយកនំប៉័ងមកកាន់ ហើយអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់ រួចក៏កាច់ប្រទានឲ្យពួកសិស្ស ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះជាបូកាយខ្ញុំ សូមពិសាចុះ»។

²⁵ព្រះអង្គយកពែងមកកាន់ ហើយអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ រួចប្រទានឲ្យពួកសិស្ស ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «សុំពិសាទាំងអស់គ្នាចុះ»។²⁶ ដ្បិតនេះជាលោហិតរបស់ខ្ញុំ ជាលោហិតនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីដែលត្រូវបង្ហូរ ដើម្បីលើកលែងទោសដល់មនុស្សទាំងអស់ឲ្យរួចពីបាប។²⁷ ប៉ុន្តែខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំនឹងមិនពិសាស្រាទំពាំងបាយជូរនេះទៀតឡើយ រហូតដល់ថ្ងៃដែលខ្ញុំនឹងពិសាស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ជាមួយអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ»។

²⁸ក្រោយពីពួកគេបានច្រៀងបទនិទុកតម្កើងរួចហើយ ព្រះយេស៊ូយាងឆ្ពោះទៅភ្នំដើមមូលីវ ជាមួយពួកសិស្ស។²⁹ ព្រះយេស៊ូក៏មានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ យប់នេះ អ្នកទាំងអស់គ្នានឹងបោះបង់ខ្ញុំចោល ដ្បិតមានចែងទុកមកថា៖ «យើងនឹងវាយសម្លាប់អ្នកគង្វាល ហើយហ្វូងចៀមនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ»។³⁰ ប៉ុន្តែ ក្រោយពេលខ្ញុំមានជីវិតរស់ឡើងវិញ ខ្ញុំនឹងទៅស្រុកកាលីឡេមុនអ្នករាល់គ្នា»។

³¹ប៉ុន្តែ ពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «ទោះបីអ្នកឯទៀតបោះបង់ចោលព្រះអង្គក៏ដោយ ទូលបង្គំនឹងមិនបោះបង់ចោលព្រះអង្គជាដាច់ខាត»។³² ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នកដឹងច្បាស់ថា នៅយប់នេះឯង មុនមានរង្វា អ្នកនឹងបដិសេធមិនស្គាល់ខ្ញុំបីដង»។³³ ពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «ទោះបីទូលបង្គំត្រូវស្លាប់ជាមួយព្រះអង្គក៏ដោយ ក៏ទូលបង្គំមិនបដិសេធនោះ មិនស្គាល់ព្រះអង្គឡើយ»។ សិស្សឯទៀតៗក៏ទូលព្រះអង្គ ដូចពេត្រុសដែរ។

³⁴ក្រោយមក ព្រះយេស៊ូយាងទៅជាមួយពួកសិស្សដល់កន្លែងមួយ ឈ្មោះកេតសេម៉ានី ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ ពួកអ្នកទាំងអស់គ្នាអង្គុយនៅទីនេះសិនចុះ ខ្ញុំទៅអធិស្ឋាននៅត្រង់កន្លែងនោះ។³⁵ ព្រះអង្គនាំពេត្រុស និងកូនរបស់លោកសេបេដេទាំងពីរនាក់ទៅជាមួយ ពេលនោះព្រះអង្គចាប់ផ្តើមព្រួយព្រះហឫទ័យ ហើយអន្ទះសាពន់ប្រមាណ³⁶ ក្រោយមកទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកទាំងបីថា៖ «ខ្ញុំព្រួយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងស្ទើរតែស្លាប់ អ្នករាល់គ្នានៅទីនេះសិនហើយ ចូរប្រុងស្មារតីជាមួយខ្ញុំ»។

³⁷ព្រះអង្គយាងទៅមុខបន្តិច ក្រាបព្រះភក្ត្រដល់ដីហើយអធិស្ឋានថា៖ «ឱព្រះបិតាអើយ! ប្រសិនបើបាន សូមឲ្យពែងនេះរំលងឆ្ងាយពីទូលបង្គំទៅ។ ប៉ុន្តែ សូមកុំធ្វើតាមបំណងទូលបង្គំឡើយ សូមឲ្យបានសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ»។³⁸ ព្រះអង្គយាងមករកពួកសិស្ស ឃើញគេកំពុងតែដេកលក់ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅពេត្រុសថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមិនស្លៀកស្រូវស្មារតីជាមួយខ្ញុំ សូម្បីតែមួយម៉ោងក៏មិនបានដែរឬអី?»³⁹ ចូរប្រុងស្មារតី ហើយអធិស្ឋាន កុំឲ្យចាញ់ការល្បួងឡើយ។ វិញ្ញាណរបស់មនុស្សប្រុងប្រៀបបានមែន តែសាច់ឈាមរបស់គេនៅទន់ខ្សោយ»។

⁴⁰ព្រះអង្គយាងចេញទៅអធិស្ឋានលើកទីពីរ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ឱព្រះបិតាអើយ! ប្រសិនបើទូលបង្គំត្រូវតែទទួលពែងនៃទុក្ខលំបាកនេះចៀសពុំបានទេ នោះ សូមឲ្យបានសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គចុះ»។⁴¹ ព្រះអង្គវិលត្រឡប់ទៅរកពួកសិស្សម្តងទៀត ឃើញគេដេកលក់ ដ្បិតគេងងុយពេក បើកភ្នែកពុំរួចសោះ។⁴² ព្រះអង្គក៏យាងចាកចេញពីគេទៅអធិស្ឋានលើកទីបី ហើយទូលអង្វរដោយពាក្យដដែល។

⁴³បន្ទាប់មក ព្រះអង្គវិលមករកសិស្សវិញ មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នានៅតែដេកលក់ ហើយនាំគ្នាសម្រាកដល់អង្គាល់ទៀត? ដ្បិតពេលកំណត់ដែលបុត្រមនុស្សត្រូវគេបញ្ជូនទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ របស់មនុស្សបាបជិតមកដល់ហើយ។⁴⁴ ចូរក្រោកឡើង! យើងនាំគ្នាទៅ មើល អ្នកដែលក្បត់ខ្ញុំមកជិតដល់ហើយ»។

⁴⁵កាលព្រះអង្គកំពុងតែមានព្រះបន្ទូលនៅឡើយ ស្រាប់តែយូដាសជាសិស្សម្នាក់ ក្នុងចំណោមសិស្សទាំងដប់ពីរបានមកដល់ ដោយនាំបណ្តាជនជាច្រើនដែលពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ប្រជាជនបានចាត់អ្នកទាំងនោះ ឲ្យមក ទាំងកាន់ដាវ កាន់ដំបងមកជាមួយផង។⁴⁶ ម្នាក់ដែលក្បត់ព្រះយេស៊ូបានប្រាប់សញ្ញាមួយថា៖ «បើខ្ញុំទើបអ្នកណា គឺអ្នកនោះហើយ សុំចាប់គាត់ទៅ»។

⁴⁷ភ្លាមនោះយូដាសមកដល់ គាត់ដើរតម្រង់មករកព្រះយេស៊ូទូលថា៖ «ជម្រាបសួរលោកគ្រូ! រួចក៏ថើបព្រះអង្គ»។⁴⁸ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «សម្លាញ់អើយ! ធ្វើអ្វីដែលអ្នកចង់ធ្វើទៅចុះ»។ ពេលនោះ បណ្តាជនក៏នាំគ្នាចូលមកចាប់ព្រះអង្គ។

⁵¹មានម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលនៅជាមួយព្រះយេស៊ូ បានហូតដាវចេញមកកាប់អ្នកបម្រើរបស់លោកមហាបូជាចារ្យ ដាច់ស្លឹកត្រចៀក។

⁵²បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកនោះថា៖ «ទុកដាវអ្នកទៅក្នុងស្រោមវិញទៅ ដ្បិតអស់អ្នកដែលប្រើដាវនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខដាវ។»⁵³តើអ្នកស្មានថា ខ្ញុំមិនអាចអង្វរព្រះបិតាខ្ញុំឲ្យចាត់ទេវតាជាងដប់ពីរកងពល មកជួយខ្ញុំបានភ្លាមៗទេឬអី? បើធ្វើដូច្នោះ តើធ្វើម្តេចនឹងបានស្របតាមសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរ អំពីហេតុការណ៍ដែលត្រូវតែកើតឡើងនេះទៅ?»

⁵⁵ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មហាជនថា៖ «អស់លោកកាន់ដាវកាន់ដំបងមកចាប់ខ្ញុំ ដូចជាមកចាប់ចោរអញ្ចឹង? ខ្ញុំអង្គុយបង្រៀននៅក្នុងព្រះវិហារជារៀងរាល់ថ្ងៃ តែអស់លោកពុំបានចាប់ខ្ញុំទេ។»⁵⁶ប៉ុន្តែហេតុការណ៍ទាំងនេះកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបានស្របតាមសេចក្តី ដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរព្យាករណ៍។ ពេលនោះ ពួកសិស្សនាំគ្នាដកចោលដាវអស់ទៅ។

⁵⁷ពួកអ្នកដែលចាប់ព្រះយេស៊ូ នាំគ្នាបណ្តើរព្រះអង្គទៅដល់ដំណាក់របស់លោកកែផាសជាមហាបូជាចារ្យ។ ពួកអាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ជួបជុំគ្នានៅទីនោះ។

⁵⁸ប៉ុន្តែពេត្រួសដើរតាមព្រះអង្គពីចម្ងាយ គាត់តាមរហូតដល់ទីធ្លាខាងក្នុងដំណាក់របស់មហាបូជាចារ្យ ហើយអង្គុយជាមួយកងរក្សាព្រះវិហារ រងចង់មើលហេតុការណ៍នឹងទៅជាយ៉ាងណា។

⁵⁹ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ នាំគ្នារកពាក្យចោទប្រកាន់ មូលបង្គាប់ព្រះយេស៊ូ ដើម្បីកាត់ទោសប្រហារជីវិតព្រះអង្គ⁶⁰ ទោះបីមានមនុស្សជាច្រើនធ្វើសាក្សីក្លែងក្លាយក៏ដោយ ក៏គេរកមិនឃើញកំហុសព្រះអង្គដែរ។ តែមានបុរសពីរនាក់នាំគ្នាចូលមក⁶¹ ពោលថា៖ «អ្នកនេះបានអះអាងថា ខ្ញុំអាចព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ចោល ហើយសង់ឡើងវិញបានក្នុងរវាងបីថ្ងៃ»។

⁶²លោកមហាបូជាចារ្យក្រោកឈរឡើង សួរព្រះអង្គថា៖ តើអ្នកឆ្លើយយ៉ាងម៉េចចំពោះអ្នកចោទប្រកាន់អ្នកទាំងនេះ? ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូនៅស្ងៀម លោកមហាបូជាចារ្យសួរព្រះអង្គទៀតថា៖ ចូរបញ្ជាក់អ្នកនាមព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ តើអ្នកពិតជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែនឬ? ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅលោកថា៖ «ត្រូវដូចលោកនិយាយអ្វីចឹង ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសុំបញ្ជាក់ប្រាប់អស់លោកថា អំណើតទៅ អស់លោកនឹងឃើញ បុត្រមនុស្សគង់នៅខាងស្តាំព្រះដ៏មានប្បទានភាព ហើយនឹងយាងមកលើពពកក្នុងផ្ទៃមេឃ»។

⁶⁵ពេលនោះ លោកមហាបូជាចារ្យហែកអាររបស់លោក ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ជននេះបានពោលពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់! តើយើងនៅរកសាក្សីទៀតធ្វើអី? មើល អស់លោកបានឮអ្នកនេះពោលពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់អំបាញ់មិញស្រាប់។»⁶⁶តើអស់លោកគិតយ៉ាងណាដែរ? ពួកគេឆ្លើយឡើងថា៖ «អ្នកនេះត្រូវមានទោសដល់ជីវិត!»

⁶⁷ក្រោយមកគេក៏នាំគ្នាស្តោះទឹកមាត់ដាក់ព្រះភត្រព្រះអង្គ ហើយគេវាយតប់ព្រះអង្គ ហើយអ្នកខ្លះទះកំផ្លៀងព្រះអង្គ⁶⁸ ទាំងពោលថា៖ «ទាយមើល ព្រះគ្រីស្ទអើយ អ្នកណាវាយព្រះអង្គ?»

⁶⁹ពេលនោះ ពេត្រួសអង្គុយនៅខាងក្រៅក្នុងទីធ្លា ហើយមានស្រ្តីបម្រើរបស់មហាបូជាចារ្យម្នាក់ចូលមកជិតគាត់ និយាយថា៖ «អ្នកឯងជាបក្សពួករបស់យេស៊ូ ជាអ្នកស្រុកកាលីឡេដែរ»។⁷⁰ប៉ុន្តែ គាត់ប្រកែកថានៅមុខពួកគេថា៖ «ខ្ញុំមិនដឹងថា នាងចង់និយាយអំពីរឿងអ្វីឡើយ»។

⁷¹ពេលពេត្រួសដើរចេញពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅរកខ្លោងទ្វារ មានស្រ្តីបម្រើម្នាក់ទៀតឃើញគាត់ហើយនិយាយថា៖ «អ្នកនេះជាបក្សពួករបស់យេស៊ូជាអ្នកភូមិណសាណ៍ដែរ»។⁷²លោកពេត្រួសក៏ប្រកែកសាជាថ្មីទាំងស្រុងថា៖ «ខ្ញុំមិនស្គាល់អ្នកនោះទេ!»

⁷³បន្តិចក្រោយមក អស់អ្នកដែលនៅទីនោះ នាំគ្នាចូលទៅជិតពេត្រួសហើយពោលថា៖ «អ្នកឯងពិតជាបក្សពួករបស់អ្នកទាំងនោះ ព្រោះសម្លឹងអ្នកឯងបញ្ជាក់ច្បាស់ថា អ្នកឯងមកពីស្រុកកាលីឡេមែន»។⁷⁴ពេត្រួសក៏ពោលឡើងថា៖ «គាត់ចាប់ផ្តើមសួរថា ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់អ្នកនោះទាល់តែសោះ» ភ្លាមនោះ ស្រាប់តែមានរងាវឡើង⁷⁵ ពេត្រួសក៏នឹកឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូថា៖ «មុនមានរងាវ អ្នកនឹងបដិសេធមិនស្គាល់ខ្ញុំបីដង»។ បន្ទាប់មក ពេត្រួសចាកចេញពីទីនោះ ហើយយំសោកយ៉ាងខ្លោចផ្សា។

27 ¹លុះពេលព្រឹកបានមកដល់ ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ប្រជាជនប្រជុំគ្នា ហើយសម្រេចចិត្តធ្វើតុលាព្រះយេស៊ូវ^២ ពួកគេចង់ព្រះអង្គ ហើយបញ្ជូនទៅលោកពីឡាតជាទេសាភិបាល។

³កាលយូដាស ជាអ្នកដែលក្បត់ព្រះយេស៊ូវ ឃើញគេកាត់ទោសព្រះអង្គដូច្នេះ គាត់សោកស្តាយជាខ្លាំង ក៏យកប្រាក់សាមសិបស្លឹងទៅប្រគល់ឲ្យពួកនាយក បូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យវិញ ហើយពោលថា៖ «ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រោះខ្ញុំបានក្បត់មនុស្សឥតទោសទៅឲ្យគេបង្ខំឈាម»។ ប៉ុន្តែពួកគេឆ្លើយ ថា៖ «តើរឿងនេះមានទាក់ទងអ្វីនឹងយើងទៅ? ជាង្រៀងរបស់អ្នកទេតើ?»។ បន្ទាប់មកយូដាសបានប្រាក់នោះនៅក្នុងព្រះវិហារហើយចេញទៅចងកសម្លាប់ខ្លួនទៅ។
⁶ពួកនាយកបូជាចារ្យបានរើសប្រាក់នោះ ហើយពោលថា៖ «គ្មានច្បាប់នឹងបញ្ចូលប្រាក់នេះទៅក្នុងហិបតង្វាយឡើយ ព្រោះវាជាប្រាក់បង់ថ្លៃឈាម»។

⁷ពួកគេបានពិភាក្សាគ្នាហើយ គេក៏យកប្រាក់នោះទៅទិញដីម្ការរបស់ជាងស្ទួន ទុកធ្វើជាកន្លែងបញ្ចុះសពជនបរទេស។⁸ព្រោះហេតុនេះហើយបានជាគេហៅ ចម្ការនោះថា «ចម្ការបង្ខំឈាម» រហូតមកទល់សព្វថ្ងៃនេះ។

⁹ហេតុការណ៍នេះកើតឡើង ស្របនឹងសេចក្តីដែលមានចែងទុក តាមរយៈព្យាករណ៍នៃម៉ាតថា៖ «គេបានយកប្រាក់សាមសិបស្លឹង ជាប្រាក់ដែលជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលសន្មតថាជាថ្លៃទិញលោកនោះ»¹⁰ ហើយគេបានយកប្រាក់នោះទៅទិញចំការរបស់ជាងស្ទួន ដូចព្រះអម្ចាស់បង្គាប់មកខ្ញុំ។

¹¹ឥឡូវនេះព្រះយេស៊ូវ ឈរនៅចំពោះមុខលោកទេសាភិបាល លោកសួរព្រះអង្គថា៖ «តើអ្នកជាស្តេចរបស់យូដាមែនឬ?» ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ត្រូវដូចលោកមានប្រសាសន៍ហើយ»។¹²ប៉ុន្តែពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនាំគ្នាចោទប្រកាន់ព្រះអង្គ តែព្រះអង្គពុំឆ្លើយអ្វីទាល់តែសោះ។

¹³បន្ទាប់មកលោកពីឡាតសួរព្រះអង្គថា៖ «តើអ្នកមិនឮការទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេចោទប្រកាន់អ្នកទេឬ?»¹⁴ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គពុំបានឆ្លើយតបមួយម៉ាត់ណាសោះឡើយ ជាហេតុនាំឲ្យលោកទេសាភិបាលរៀងធ្វើជាខ្លាំង។

¹⁵ពេលនោះជារៀងរាល់ឆ្នាំ ក្នុងឱកាសបុណ្យចម្លង លោកទេសាភិបាលតែងតែដោះលែងអ្នកទោសម្នាក់ តាមសំណូមពររបស់បណ្តាជន។¹⁶នៅពេលនោះ មាន អ្នកទោសដ៏ល្បីម្នាក់ ឈ្មោះបារ៉ាបាស។

¹⁷កាលបណ្តាជនមកជុំគ្នាហើយ លោកពីឡាតសួរគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យខ្ញុំដោះលែងអ្នកណា? ដោះលែងបារ៉ាបាស ឬយេស៊ូវហៅព្រះគ្រីស្ទ?»¹⁸លោក ពីឡាតមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ មកពីលោកជ្រាបថា ពួកគេបញ្ជូនព្រះយេស៊ូវមកលោក ព្រោះគេមានចិត្តច្រណែន។¹⁹នៅពេលដែលលោកពីឡាត អង្គុយនៅលើ វេទិកាកាត់ក្តី ភរិយារបស់លោកបានចាត់គេឲ្យមកជម្រាបថា៖ «កុំឲ្យកន្លឺនឹងរឿងមនុស្សឥតទោសនេះឡើយ។ ដ្បិតតែរឿងបុរសនេះ ខ្ញុំយល់សិប្បិក្រក់ ណាស់»។

²⁰ពេលនោះពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនាំគ្នាញ្ជូនបណ្តាជន ឲ្យសុំដោះលែងបារ៉ាបាស និងសុំឲ្យប្រហារជីវិតព្រះយេស៊ូវ។²¹លោកទេសាភិបាល មានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «ចំណោមអ្នកទាំងពីរនេះ តើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យខ្ញុំដោះលែងអ្នកណា?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «បារ៉ាបាស»។²²លោកពីឡាតសួរទៅគេថា៖ «បើដូច្នេះ តើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីដល់ឈ្មោះ យេស៊ូវ ហៅព្រះគ្រីស្ទនេះ?» ពួកគេស្រែកឡើងទាំងអស់គ្នាថា៖ «យកគាត់ទៅឆ្កាងទៅ!»

²³បន្ទាប់មកលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកនេះបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់អ្វី?» គេនាំគ្នាស្រែកកាន់តែខ្លាំងឡើងថា៖ «យកគាត់ទៅឆ្កាងទៅ»។²⁴ដោយលោក ពីឡាតឃើញថា មិនអាចធ្វើអ្វីលើសពីនេះទៀត ហើយផ្ទុយទៅវិញ ឃើញគេកើតចលាចលកាន់តែខ្លាំងឡើងៗដូច្នេះ លោកក៏យកទឹកមកលាងដៃនៅមុខ បណ្តាជន ហើយពោលថា៖ «ខ្ញុំឥតទទួលខុសត្រូវក្នុងការបង្ខំឈាមបុរសនេះឡើយ នេះជាបញ្ហារបស់អ្នករាល់គ្នាទេ»។

²⁵ប្រជាជនឆ្លើយឡើងទាំងអស់គ្នាថា៖ «យើងខ្ញុំ និងកូនចៅរបស់យើងខ្ញុំ នឹងទទួលខុសត្រូវក្នុងការប្រហារជីវិតជននេះ»។²⁶បន្ទាប់មក លោកពីឡាតក៏ដោះលែង បារ៉ាបាស រីឯព្រះយេស៊ូវវិញ លោកឲ្យគេវាយនឹងរំពាត់ រួចបញ្ជូនព្រះអង្គទៅឲ្យគេឆ្កាង។

²⁷បន្ទាប់មក ពួកទាហានរបស់លោកទេសាភិបាលនាំព្រះយេស៊ូវទៅទីធ្លាបន្ទាយ ហើយប្រមូលទាហានមកចោមរោមព្រះអង្គ។

²⁸ពួកគេដោះព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គចេញ ហើយពាក់អាវុធជំពណ៌ក្រហមទុំឲ្យព្រះអង្គវិញ²⁹ ពួកគេធ្វើមកដល់បន្ទាបមកពាក់លើព្រះសិរសាព្រះអង្គ ហើយយកដើមត្រែងមកដាក់ក្នុងព្រះហស្តស្តាំព្រះអង្គ ហើយពួកគេលុតដង្កងចុះ ទាំងពោលពាក្យចំអកព្រះអង្គថា៖ «សូមថ្វាយបង្គំស្តេចសាសន៍យូដាអើយ!»

³⁰ពួកគេស្លោតទឹកមាត់ និងយកដើមត្រែងនោះវាយព្រះសិរសាព្រះអង្គទៀតផង។³¹ក្រោយពីបានប្រមាថមើលងាយព្រះអង្គរួចហើយ ពួកគេដោះអាវុធចេញ យកព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គមកបំពាក់ថ្វាយព្រះអង្គវិញ រួចបណ្តើរព្រះអង្គនាំយកទៅឆ្កាង។

³²ពេលចេញពីទីក្រុងទៅ គេជួបបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូន ជាអ្នកស្រុកគីរីន គេបង្គំគាត់ឲ្យលីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអង្គ។³³លុះពួកគេមកដល់កន្លែងមួយឈ្មោះ គាល់កូថា ដែលប្រែថា «ភ្នំលាងដីក្បាល»។³⁴គេយកស្រានីចាំងបាយជួរលាយជាមួយប្រមាត់ មកឲ្យព្រះអង្គសោយ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវក្រេបបន្តិច ព្រះអង្គពុំព្រម សោយទេ។

³⁵ក្រោយពីឆ្កាងព្រះអង្គរួចហើយ ពួកគេយកសម្លៀកបំពាក់របស់ព្រះអង្គមកចាប់ផ្តោតចែកគ្នា³⁶ រួចហើយពួកគេអង្គុយយាមព្រះអង្គនៅទីនោះ។³⁷គេបានសរសេរ ប្រកាសដាក់ខាងលើព្រះសិរសារបស់ព្រះអង្គ អំពីហេតុដែលគេធ្វើទោសព្រះអង្គថា៖ «អ្នកនេះគឺយេស៊ូវ ជាស្តេចជនជាតិយូដា»។

³⁸ពួកគេបានឆ្កាងចោរពីរនាក់ជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវដែរ ម្នាក់នៅខាងស្តាំ ម្នាក់ទៀតនៅខាងឆ្វេង។³⁹មនុស្សម្នាដែលដើរកាត់តាមនោះ នាំគ្នាប្រមាថមើលងាយ ព្រះអង្គ គ្រវីក្បាលដាក់ព្រះអង្គ⁴⁰ ទាំងពោលថា៖ «អ្នករុះព្រះវិហារ ហើយសង់ឡើងវិញតែបីថ្ងៃអើយ! ចូរសង្គ្រោះខ្លួនឯងមើល! បើអ្នកពិតជាព្រះបុត្ររបស់ ព្រះជាម្ចាស់មែន អញ្ជើញចុះពីឈើឆ្កាងមកមើល!»

⁴¹ពួកនាយកបូជាចារ្យ ពួកអាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យក៏នាំគ្នាចំអកដាក់ព្រះអង្គដូចគេដែរ ដោយនិយាយថា៖⁴² «គាត់បានសង្គ្រោះអ្នកឯទៀតៗ តែមិនអាច សង្គ្រោះខ្លួនឯងបានទេ។ គាត់ជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល ឲ្យគាត់ចុះពីឈើឆ្កាងឥឡូវនេះមក ដើម្បីឲ្យយើងជឿផង។

⁴³គាត់បានទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ ទុកឲ្យព្រះអង្គដោះលែងគាត់ឥឡូវនេះទៅ បើព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងគាត់មែន។ ដ្បិតគាត់ពោលថា៖ «ខ្ញុំជា ព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់»។⁴⁴សូម្បីតែចោរដែលជាប់ឆ្កាងជាមួយព្រះយេស៊ូវ ក៏ដេរប្រមាថព្រះអង្គដូច្នោះដែរ។

⁴⁵ផែនដីទាំងមូលងងឹតសូន្យចាប់ពីម៉ោងប្រាំមួយ រហូតដល់ម៉ោងប្រាំបួន។⁴⁶ប្រមាណជាម៉ោងបីរសៀល ព្រះយេស៊ូវស្រែកខ្លាំងៗថា៖ «អេលី! អេលី ឡាម៉ាសាបាថាឌី? ដែលមានន័យថា «ឱព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ! ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបោះបង់ទូលបង្គំចោលដូច្នេះ?»⁴⁷ពេលអ្នកខ្លះឈរនៅទី នោះបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ក៏និយាយថា៖ «គាត់កំពុងហៅលោកអេលីយ៉ា»។

⁴⁸ភ្លាមនោះ មានគ្នាគេម្នាក់រត់ទៅយកសារាយស្លូត ជ្រលក់នឹងទឹកខ្មេះ រំដាប់នៅចុងត្រែងមួយដើម ហើយហុចថ្វាយព្រះអង្គសោយ។⁴⁹អ្នកឯទៀតៗពោលថា៖ «ចាំមើលមើល! តើលោកអេលីយ៉ាមកសង្គ្រោះគាត់ឬទេ?»⁵⁰បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូវស្រែកយ៉ាងខ្លាំងម្តងទៀត រួចផុតវិញ្ញាណទៅ។

⁵¹ពេលនោះ រាំងនន់នៅក្នុងព្រះវិហារ ក៏រំហែកជាពីរ តាំងពីលើចុះដល់ក្រោម ផែនដីក៏រញ្ជួយផ្ទាំងថ្មក៏ប្រេះចេញពីគ្នា។⁵²ផ្លូវក៏រំបើកចំហឡើង ហើយសាកសព ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធជាច្រើនបានរស់ឡើងវិញ។⁵³ពួកគេក៏ចេញពីផ្លូវ ក្រោយពេលទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ គេបានចូលទៅក្នុងក្រុងដ៏វិសុទ្ធ ព្រមទាំងបង្ហាញខ្លួន ឲ្យមនុស្សជាច្រើនបានឃើញផង។

⁵⁴កាលនាយទាហានរ៉ូមាំង និងពួកទាហានដែលនៅយាមព្រះយេស៊ូ បានឃើញផែនដីរញ្ជួយ និងបានឃើញហេតុការណ៍ដែលបានកើតឡើងដូច្នេះ គេមានការភ័យខ្លាំង ហើយពេលថា៖ លោកនេះ ពិតជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន!⁵⁵មានស្រ្តីជាច្រើនមើលពីចម្ងាយ គឺស្រ្តីដែលតាមបំរើព្រះយេស៊ូ តាំងពីស្រុកកាលីឡេមក។⁵⁶ក្នុងចំណោមស្រ្តីទាំងនោះ មាននាងម៉ារីម៉ាដាឡា នាងម៉ារី ជាម្តាយរបស់យ៉ាកុប និងយ៉ូសែប ព្រមទាំងភរិយារបស់លោកសេបេដេ។⁵⁷លុះដល់ល្ងាចចូលមកដល់ មានអ្នកមានម្នាក់ ឈ្មោះយ៉ូសែប ជាអ្នកក្រុងអេរិម៉ាថេ មកដល់ គាត់ក៏ជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូដែរ។⁵⁸គាត់បានទៅជួបលោកពីឡាតស៊ុយកព្រះសព្វព្រះយេស៊ូ ក្រោយមកលោកពីឡាតក៏បញ្ជាឲ្យគេប្រគល់ព្រះសពមកគាត់។⁵⁹លោកយ៉ូសែបយកព្រះសពមកនឹងក្រណាត់ជាឱបថ្មី⁶⁰រួចដាក់ក្នុងផ្នូរថ្មីរបស់គាត់ ជាផ្នូរដែលគេដាបធ្វើផ្នូរ។ បន្ទាប់មក គាត់ប្រមៀលថ្មមួយដុំធំបិទមាត់ផ្នូរ ហើយចាកចេញទៅ។⁶¹នាងម៉ារីម៉ាដាឡា និងនាងម៉ារីម៉ាក៏ទៀត ក៏នៅទីនោះដែរ នាងអង្គុយនៅមុខផ្នូរ។⁶²នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ជាថ្ងៃរៀបចំថ្ងៃឈប់សម្រាក ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ី នាំគ្នាទៅជួបលោកពីឡាត⁶³គេជម្រាបថា៖ «លោកម្ចាស់! យើងខ្ញុំនៅចាំពាក្យរបស់ជនបោកប្រាស់នោះ កាលពីគាត់នៅរស់ថា បីថ្ងៃក្រោយពីបានខ្ញុំស្លាប់ នោះខ្ញុំនឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញ។»⁶⁴ហេតុនេះ សូមលោកបញ្ជាឲ្យគេយាមផ្នូរនោះ រហូតដល់ថ្ងៃទីបីទៅ ក្រែងលោសិស្សរបស់គាត់មកល្អចយកសព ហើយប្រាប់ប្រជាជនថាគាត់រស់ឡើងវិញ។ ការបោកប្រាស់លើកនេះ មុខជាអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត។⁶⁵លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «អស់លោកមានទាហានស្រាប់ហើយ សុំអញ្ជើញទៅចាត់ចែងឲ្យគេយាមផ្នូរ តាមអស់លោកយល់ឃើញទៅចុះ»។⁶⁶ពួកគេក៏នាំគ្នាចេញទៅចាត់ចែងឲ្យយាមផ្នូរ គឺភ្និតផ្នូរ បោះត្រាពីលើ និងដាក់ទាហានឲ្យនៅយាមផង។

28 ¹ក្រោយថ្ងៃសប្បិទ គឺនៅព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យ នាងម៉ារីម៉ាដាឡា និងនាងម៉ារីម៉ាក់ទៀតនាំគ្នាទៅមើលផ្នូរ។²ពេលនោះ ស្រាប់តែផែនដីរញ្ជួយយ៉ាងខ្លាំង ដ្បិតមាន ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ ចុះពីស្ថានបរមសុខមកប្រមៀលចុះចេញពីមាត់ផ្នូរ ហើយអង្គុយលើចុងនោះថែមទៀតផង។

³ទេវតានោះមានទ្រង់ទ្រាយភ្លឺដូចផ្លេកបន្ទោរ ហើយមានសម្លៀកបំពាក់សង្ខតស្ទើរ។⁴វាហាសភ័យញ័រជាខ្លាំង កាំងស្មារតីដូចមនុស្សស្លាប់។
⁵ទេវតានិយាយទៅកាន់ស្ត្រីៗថា៖ «កុំភ័យខ្លាចអ្វី! ខ្ញុំដឹងថានាងៗ មករកព្រះយេស៊ូ ដែលគេបានផ្តាច់។⁶ព្រះអង្គមិននៅទីនេះទេ ព្រះអង្គរស់ឡើងវិញហើយ ដូច ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលរួចមកហើយ។ សូមមកមើលកន្លែងដែលគេដាក់ព្រះសពព្រះអង្គឈ្នះសឹក។⁷សឹមអញ្ជើញទៅប្រាប់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គជាប្រញាប់ ថា ព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញហើយ ឥឡូវនេះព្រះអង្គយាង ទៅស្រុកកាលីឡេមុនអ្នករាល់គ្នា។ នៅទីនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញព្រះអង្គ»។
⁸ស្ត្រីទាំងនោះប្រញាប់ប្រញាល់ចេញពីផ្នូរ ទាំងភ័យផងទាំងអរផង ហើយរត់យកដំណឹងនេះរត់ទៅជម្រាបប្រាប់ពួកសិស្ស។⁹ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូយាងមកជួប ពួកនាង ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ជម្រាបសួរនាង!» នាងទាំងនោះក៏ចូលមកឱបព្រះបាទា ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។¹⁰បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមាន ព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ! សុំទៅប្រាប់បងប្អូនខ្ញុំទៅស្រុកកាលីឡេទៅ គេនឹងឃើញខ្ញុំនៅទីនោះ»។
¹¹កាលស្ត្រីទាំងនោះកំពុងតែធ្វើដំណើរទៅ ទាហានខ្លះក៏នាំគ្នាចូលទៅទីក្រុង ជម្រាបពួកនាយកបូជាចារ្យ អំពីហេតុការណ៍ទាំងប៉ុន្មាន ដែលកើតឡើង។
¹²ពេលនោះពួកនាយកបូជាចារ្យក៏ប្រជុំពិភាក្សាគ្នា ជាមួយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយសម្រេចចិត្តឲ្យប្រាក់យ៉ាងច្រើនដល់ពួកទាហាន¹³ទាំងប្រាប់ថាត្រូវនិយាយ ថាពេលយើងខ្ញុំកំពុងដេកលក់ មានសិស្សរបស់អ្នកនោះមកលួចយកសពទៅទាំងយប់»។
¹⁴ប្រសិនបើរឿងនេះលេចច្បាស់ដល់លោកទេសាភិបាល ចាំយើងជួយដោះស្រាយ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានទោស។¹⁵ពួកទាហានទទួលយកប្រាក់ ហើយធ្វើតាម សេចក្តីដែលគេបង្គាប់ រឿងនេះក៏លេចច្បាស់សាសនាក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា រហូតមកទល់សព្វថ្ងៃ។
¹⁶សិស្សទាំងដប់មួយរូប នាំគ្នាធ្វើដំណើរទៅស្រុកកាលីឡេ ហើយឡើងទៅលើភ្នំដែលព្រះយេស៊ូបានប្រាប់ឲ្យគេទៅ។¹⁷កាលគេបានឃើញព្រះអង្គ គេក្រាប ថ្វាយបង្គំ ប៉ុន្តែមានអ្នកខ្លះនៅមានការសង្ស័យនៅឡើយ។
¹⁸ព្រះយេស៊ូយាងចូលមកជិតពួកគេ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «គ្រប់ទាំងអំណាច ទាំងនៅស្ថានបរមសុខ ទាំងនៅលើផែនដីបានប្រគល់មកខ្ញុំហើយ។¹⁹ដូច្នេះ ចូរចេញទៅនាំមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ឲ្យធ្វើជាសិស្ស ហើយធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យគេ ក្នុងព្រះនាមព្រះបិតា ព្រះបុត្រា និងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។
²⁰ចូរបង្រៀនគេឲ្យប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករាល់គ្នា។ ចូរដឹងថា ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាជារៀងរាល់ថ្ងៃ រហូតដល់អវសានកាលនៃ ពិភពលោក»។

ម៉ាកុស

1 ¹នេះជាដំណើរចាប់ផ្តើមអំពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។
²ដូចបានកត់ត្រានៅក្នុងកណ្តុកដ្ឋីរអេសាយដែលជាពាក្យវិថា៖ «មើល យើងបានចាត់អ្នកនាំសារមកចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា គឺជាម្នាក់ដែលនឹងរៀបចំផ្លូវសម្រាប់អ្នក។³មានសំឡេងរបស់បុរសម្នាក់ស្រែកនៅទីរហោស្ថានថា៖ «ចូររៀបចំផ្លូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ និងតម្រងផ្លូវថ្វាយ ព្រះអង្គចុះ»។
⁴លោកយ៉ូហានបានមកដើម្បីធ្វើការជ្រមុជទឹក នៅទីរហោស្ថាន ហើយបង្រៀនអំពីពិធីជ្រមុជទឹក និងអំពីការប្រែចិត្ត ដើម្បីទទួលការលើកលែងទោសឲ្យរួចពី បាប។⁵អ្នកស្រុកយូដាទាំងអស់ និងអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងមូលនាំគ្នាចេញទៅរកលោក។ ពួកគេទទួលសារភាពអំពីបាបរបស់ខ្លួន ហើយលោកក៏ធ្វើពិធី ជ្រមុជទឹកឲ្យពួកគេក្នុងទន្លេយ៉ែរដាន់។⁶លោកយ៉ូហានស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីរោមអ្នដ ពាក់ខ្សែក្រវាត់ធ្វើពីស្បែក ហើយហូបកណ្តុប និងទឹកឃ្មុំ។
⁷គាត់បានប្រកាសថា៖ «ម្នាក់ដែលនឹងមកតាមក្រោយខ្ញុំ គឺជាអ្នកដែលមានអំណាចជាងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនសមស្បែងឱ្យជិះចុះ ដើម្បីស្រាយខ្សែស្បែកជើងថ្វាយព្រះអង្គផង»។⁸ខ្ញុំបានជ្រមុជអ្នករាល់គ្នាដោយទឹក តែព្រះជាម្ចាស់នឹងជ្រមុជអ្នកទាំងអស់គ្នា ជាមួយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធវិញ»។
⁹ការនេះបានកើតឡើង ក្នុងពេលដែលព្រះយេស៊ូយាងមកពីភូមិណាសារ៉ែត ក្នុងស្រុកកាលីឡេ ព្រះអង្គបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីលោកយ៉ូហានក្នុងទន្លេ យ៉ែរដាន់។¹⁰នៅពេលព្រះអង្គយាងឡើងពីទឹកមកភ្លាម ព្រះអង្គទតឃើញផ្ទៃមេឃបើកចំហ ហើយព្រះវិញ្ញាណយាងចុះដូចសត្វព្រាហ៍។¹¹មានសម្លេងចេញពីលើ មេឃមកថា៖ «ព្រះអង្គជាបុត្រដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់យើង យើងពេញចិត្ត និងព្រះអង្គណាស់»។
¹²ក្រោយមក ព្រះវិញ្ញាណក៏នាំព្រះយេស៊ូទៅទីរហោស្ថាន។¹³ព្រះអង្គគង់នៅទីរហោស្ថានអស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យសាតាំងបានល្អៗ។ ព្រះអង្គគង់នៅ ជាមួយសត្វព្រៃ ហើយក៏មានពួកទេវតាបានបម្រើព្រះអង្គដែរ។
¹⁴ក្រោយពេល លោកយ៉ូហានត្រូវបានចាប់ខ្លួន ព្រះយេស៊ូបានយាងចូលទៅស្រុកកាលីឡេប្រកាសពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁵ដោយមានបន្ទូលថា៖ «វេលាកំណត់បានមកដល់ហើយ ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏នៅជិតបង្កើតដែរ។ ចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿនៅលើដំណឹងល្អចុះ»។
¹⁶នៅពេលព្រះយេស៊ូកំពុងយាងតាមសមុទ្រកាលីឡេ នោះព្រះអង្គបានទតឃើញលោកស៊ីម៉ូន និងលោកអនទ្រេ ជាប្អូនរបស់គាត់ដែលកំពុងតែបង់ សំណាញ់ទៅក្នុងសមុទ្រ ដ្បិត ពួកគេជាអ្នកនេសាទត្រី។¹⁷ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរមក ហើយដើរតាមខ្ញុំចុះ ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យអ្នកជាអ្នកនេសាទមនុស្សវិញ»។¹⁸ហើយពេលនោះ ពួកគេក៏លះចោលសំណាញ់ ហើយដើរតាមព្រះយេស៊ូទៅ។
¹⁹គ្រាដែលព្រះយេស៊ូបានយាងឆ្ងាយពីទីនោះបន្តិច ព្រះអង្គបានទតឃើញលោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានដែលត្រូវជាប្អូនរបស់គាត់ ពួកគេនៅក្នុងទូកកំពុងតែ ជួសជុលអ្នន អ្នកទាំងពីរជាកូនលោកសេបេដេ។²⁰ព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅពួកគេ ពេលនោះពួកគេក៏លាចេញ ពីឪពុក លោកសេបេដេ ឲ្យនៅក្នុងទូកជាមួយពួក កូនឈ្មួល។
²¹បន្ទាប់មក នៅថ្ងៃសប្បិទ ពួកគេបានចូលក្រុងកាលីឡេ ហើយព្រះយេស៊ូបានយាងចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំ និងបានបង្រៀន។²²ពួកគេមានការភ្ញើងច្វល់ នឹងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ ដ្បិត ព្រះអង្គបង្រៀនពេញដោយអំណាច និងមិនដូចជាការបង្រៀនរបស់ពួកអាចារ្យទេ។
²³នៅពេលនោះ មានបុរសម្នាក់ដែលនៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់ពួកគេ មានវិញ្ញាណអាក្រក់នៅស្រែកឡើងខ្លាំង។²⁴ដោយនិយាយថា៖ «ព្រះយេស៊ូជាអ្នកភូមិ ណាសារ៉ែតអើយ តើព្រះអង្គចង់ធ្វើអ្វីយើង? តើព្រះអង្គមកបំផ្លាញយើងមែនទេ? ខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គហើយ។ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏វិសុទ្ធដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់»។
²⁵ព្រះយេស៊ូបានបង្គាប់ទៅវិញ្ញាណអាក្រក់ ដោយបន្ទូលថា៖ «ស្ងៀម ហើយចេញពីអ្នកនេះភ្លាម»។²⁶វិញ្ញាណអាក្រក់ក៏ធ្វើឲ្យបុរសនោះដួលចុះ ហើយវាចេញទៅ ទាំងស្រែកយ៉ាងខ្លាំងផង។

²⁷មនុស្សគ្រប់គ្នាមានការអស្ចារ្យ ដូច្នេះពួកគេបានសួរគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើការនេះគឺជាអ្វី? ជាការបង្រៀនថ្មី ជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាច? លោកបានបញ្ជាវិញ្ញាណអាក្រក់ ហើយវាស្លាប់បង្គាប់លោកទៀត»²⁸ដំណឹងអំពីព្រះយេស៊ូបានឮទៅដល់គ្រប់ទីកន្លែង ពួកហូតដល់តំបន់សំខាន់ៗរបស់ស្រុកកាលីឡេទៀតផង។

²⁹ក្រោយចេញពីសាលាប្រជុំមក ពួកគេមកឯផ្ទះរបស់លោកស៊ីម៉ូន និងលោកអនទ្រេ លោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានក៏ទៅជាមួយដែរ។

³⁰ខណៈនោះម្តាយក្មេករបស់លោកស៊ីម៉ូនបានដេកលើជាមួយអាការក្តៅខ្លួន ហើយពួកសិស្សបានមកប្រាប់ព្រះយេស៊ូអំពីជំងឺរបស់គាត់។³¹ព្រះអង្គបានយាងចូលទៅជិត ចាប់ដៃគាត់ឲ្យក្រោកឡើង គាត់ក៏បាត់គ្រុន ហើយគាត់បានចាប់ផ្តើមបម្រើពួកគេ។

³²នៅល្ងាចនោះ បន្ទាប់ពីថ្ងៃលិច ពួកគេបាននាំអ្នកជំងឺ និងអ្នកដែលអារក្សចូលទាំងអស់មករកព្រះយេស៊ូ។³³អ្នកក្រុងទាំងប៉ុន្មានមកផ្តុំគ្នានៅមាត់ទ្វារ។

³⁴ព្រះអង្គបានប្រោសមនុស្សជាច្រើន ដែលមានជំងឺផ្សេងៗឲ្យជា ហើយព្រះអង្គដេញអារក្សជាច្រើនចេញពីមនុស្សផង ព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតឲ្យអារក្សនិយាយជាដាច់ខាត ព្រោះពួកវាស្គាល់ព្រះអង្គ។

³⁵ព្រះយេស៊ូតើនឡើង នៅពេលព្រឹកព្រលឹម កាលដែលងងឹតនៅឡើយ ទ្រង់យាងចេញពីផ្ទះ ទៅកន្លែងមួយស្ងាត់ដោយឡែក ហើយអធិស្ឋាននៅទីនោះ។

³⁶លោកស៊ីម៉ូន និងអ្នកដែលនៅជាមួយគាត់ នាំគ្នាតាមរកព្រះអង្គ។³⁷ក្រោយពេលដែលពួកគេរកព្រះអង្គឃើញហើយ គេទូលថា៖ «គ្រប់គ្នាបានស្វែងរកលោកគ្រូ»។

³⁸ព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងត្រូវនាំគ្នាទៅភូមិផ្សេងទៀតដែលនៅជិតនេះ ខ្ញុំត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អនៅទីនោះដែរ ដ្បិត ខ្ញុំបានមក ដើម្បីបំពេញការនេះឯង»។³⁹ព្រះអង្គបានយាងទៅគ្រប់ទីកន្លែងក្នុងស្រុកកាលីឡេ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អនៅតាមសាលាប្រជុំទាំងឡាយ ព្រមទាំងដេញអារក្សផង។

⁴⁰មានមនុស្សម្នាក់ចូលមករកព្រះអង្គ គាត់លុតជង្គង់ចុះ ហើយទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «បើលោកមិនយល់ទាស់ទេ សូមប្រោសខ្ញុំឲ្យជាស្អាតផង»។⁴¹ព្រះយេស៊ូមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់គាត់ ព្រះអង្គក៏លូកព្រះហស្តទៅពាល់គាត់ ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំយល់ព្រមហើយ ចូរឲ្យជាស្អាតចុះ»។⁴²ខណៈនោះជំងឺយូងក៏បានជា ហើយគាត់បានស្អាតឡើងវិញភ្លាម។

⁴³ព្រះយេស៊ូបានដាស់តឿនដល់គាត់ហើយចាត់ឲ្យចេញទៅ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖⁴⁴ «ចូរកុំនិយាយពីការនេះប្រាប់ឲ្យនរណាផ្សេងឡើយ តែចូរទៅបង្ហាញខ្លួនដល់លោកបូជាចារ្យ រួចថ្វាយតង្វាយ ដូចដែលលោកម៉ូសេបានបង្គាប់ទុក ដើម្បីជាទីបង្ហាត់បង្រៀនថា អ្នកបានជាស្អាតមែន»។

⁴⁵ប៉ុន្តែ បុរសនោះបានចេញទៅ ហើយចាប់ផ្តើមប្រាប់រឿងនេះដល់គ្រប់គ្នានៅគ្រប់កន្លែងឲ្យបានដឹង ការនេះធ្វើឲ្យព្រះយេស៊ូមិនអាចយាងចូលទីក្រុងណាមួយដូចពីមុនទៀតឡើយ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គគង់នៅកន្លែងស្ងាត់ដោយឡែក ហើយមានមនុស្សពីគ្រប់ទិសទីនាំគ្នាមករកព្រះអង្គ។

2¹បន្ទាប់ពីប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ព្រះយេស៊ូវយាងត្រឡប់មកក្រុងកាណែមវិញ ហើយអ្នកស្រុកឮដំណឹងថា ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងផ្ទះ។²ដូច្នេះ មានមនុស្សជាច្រើនបានមកជួបជុំគ្នា ហើយនៅទីនោះគ្មានកន្លែងទំនេរ សូម្បីតែនៅមាត់ទ្វារផ្ទះ ហើយព្រះយេស៊ូវក៏ថ្លែងព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេ។

³មានបុរសខ្លះ បានចូលមករកព្រះអង្គ គឺជាអ្នកនាំមនុស្សខ្លះដែរ ខ្លះជើងម្នាក់ មានបុរសបួនអ្នកបានសែងគាត់មករកព្រះអង្គ។

⁴នៅពេលពួកគេមិនអាចចូលទៅជិតព្រះអង្គ ដោយសារមនុស្សច្រើនពេក ដូច្នេះ គេក៏ចោះដំបូលផ្ទះចំពីលើកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូវគង់នៅ ហើយពួកគេបាន សម្រួតមនុស្សខ្លះនៅលើគ្រែស្នែង ចុះតាមប្រឡោះនោះមក។

⁵ការឃើញពីជំនឿរបស់អ្នកទាំងនោះ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកពិការថា៖ «កូនអើយ អំពើបាបរបស់អ្នកបានអត់ទោសហើយ»។⁶ពួកអាចារ្យខ្លះដែល អង្គុយនៅទីនោះ បានរិះគិតក្នុងចិត្តថា៖⁷ «ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកនេះហ៊ាន និយាយពាក្យបែបនេះ? អ្នកនេះកំពុងតែប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ហើយ ក្រៅពី ព្រះជាម្ចាស់មួយព្រះអង្គ តើនរណាអាចអត់ទោសមនុស្សឲ្យរួចពីបាបបាន?»។

⁸ក្នុងខណៈនោះ ព្រះយេស៊ូវជ្រាបនៅក្នុងវិញ្ញាណ អំពីអ្វីដែលពួកអាចារ្យកំពុងគិតក្នុងចំណោមពួកគេ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖

«តើហេតុអ្វីបានជាអ្នកកំពុងគិតបែបនេះនៅក្នុងចិត្ត?»⁹បើប្រាប់អ្នកពិការនេះថា៖ «ខ្ញុំអត់ទោសឲ្យអ្នករួចពីបាបហើយ» ឬថា៖ «ចូរក្រោកឡើង យកគ្រែស្នែង របស់អ្នកដើរទៅចុះ» តើឃ្លាមួយណាស្រួលនិយាយជាង?»។

¹⁰ប៉ុន្តែ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា បុត្រមនុស្សមានអំណាចនឹងអត់ទោសឲ្យមនុស្សលើផែនដីនេះ ឲ្យរួចពីបាបបាន» ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកខ្លះថា៖¹¹ «ចូរ ក្រោកឡើង យកគ្រែរបស់អ្នកដើរទៅផ្ទះវិញទៅ»។¹²មនុស្សខ្លះក៏ក្រោកឈរឡើងភ្លាម យកគ្រែ និងស្នែងរបស់ខ្លួន ហើយដើរកាត់មុខមនុស្សទាំងអស់ចេញទៅ ដូច្នេះ ពួកគេគ្រប់គ្នាស្ងប់ស្ងួចយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទាំងនិយាយថា៖ «យើងមិនដែលឃើញការអស្ចារ្យណាមួយដូច ពេលនេះឡើយ»។

¹³ព្រះយេស៊ូវបានយាងទៅតាមផ្លូវសមុទ្រម្តងទៀត ហើយហ្វូងមនុស្សទាំងនោះ ក៏មករកព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គក៏បង្រៀនពួកគេ។¹⁴កាលព្រះអង្គយាងកាត់តាម នោះ ព្រះអង្គទតឃើញលោកលេវី ជាគូររបស់លោកអាល់ផាយ អង្គុយនៅកន្លែងយកពន្ធ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «សូមមកតាមខ្ញុំ»។ លោកលេវីក៏ ក្រោកឡើង ហើយដើរតាមព្រះអង្គ។

¹⁵ព្រះយេស៊ូវសោយអាហារ នៅក្នុងផ្ទះលោកលេវី ហើយមានអ្នកទារពន្ធ ព្រមទាំងមនុស្សបាបជាច្រើន មករួមគ្នាជាមួយព្រះអង្គ និងពួកសិស្ស ដោយមានមនុស្ស ច្រើននាក់ណាស់ បានមកតាមព្រះអង្គ។¹⁶ពេលពួកអាចារ្យ ដែលជាគណៈផារីស៊ី ឃើញព្រះយេស៊ូវសោយអាហារ ជាមួយមនុស្សមានបាប ហើយនិងអ្នកទារពន្ធ ទាំងនោះ គេនិយាយទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកបរិភោគជាមួយអ្នកទារពន្ធ និងជាមួយមនុស្សបាបដូច្នេះ?»។

¹⁷កាលព្រះយេស៊ូវបានឮពីការនេះ ព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «មនុស្សដែលមានសុខភាពល្អ មិនត្រូវការគ្រូពេទ្យទេ

មានតែអ្នកឈឺប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវការគ្រូពេទ្យ។ ខ្ញុំមិនបានមករកមនុស្សសុខច្រើនទេ ប៉ុន្តែមករកមនុស្សដែលមានបាបវិញ»។

¹⁸ថ្ងៃមួយ ពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហានបាទីស្ត និងពួកសិស្សខាងគណៈផារីស៊ីនាំគ្នាតមអាហារ។ មានអ្នកខ្លះមកទូលសួរព្រះយេស៊ូវថា៖ «តើហេតុអ្វីបានជា សិស្សរបស់លោកយ៉ូហាន និងសិស្សខាងគណៈផារីស៊ី តមអាហារ ប៉ុន្តែ សិស្សរបស់លោកមិនតមដូច្នេះ?»។¹⁹ព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «ក្នុងពិធី មង្គលការ នៅពេលកូនកម្លោះនៅជាមួយ តើភ្ញៀវអាចតមអាហារកើតឬ? ដរាបណាកូនកំលោះនៅជាមួយ គេមិនអាចតមអាហារឡើយ។

²⁰ប៉ុន្តែ ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់ នៅពេលដែលកូនកម្លោះត្រូវចាកចេញពីពួកគេ អ៊ីចឹងនៅក្នុងថ្ងៃទាំងនោះពួកសិស្សរបស់ខ្ញុំ នឹងតមអាហារដែរ»។²¹មិនដែលមាន នរណាយកក្រណាត់ថ្មីមកប៉ះសម្លៀកបំពាក់ចាស់ឡើយ បើធ្វើដូច្នេះ ក្រណាត់ថ្មីនឹងបណ្តាលឲ្យសម្លៀកបំពាក់ចាស់រលាយសើមទៅទៀត។

²²គ្មាននរណាច្រកស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីទៅក្នុងថង់ស្បែកចាស់ឡើយ បើធ្វើដូច្នោះ ស្រានឹងធ្វើឲ្យថង់ស្បែកនោះឆ្លាយ បណ្តាលឲ្យទូចទាំងស្រា ទាំងថង់ស្បែកជា មិនខាន។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវច្រកស្រាថ្មីទៅក្នុងថង់ស្បែកថ្មី»។

²³នៅថ្ងៃមួយជាថ្ងៃសប្បិទ ព្រះយេស៊ូវយាងកាត់វាលស្រែ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គចាប់ផ្តើមនាំគ្នាដើររំលឹក ឬតក្កវិស្វរម្តងៗ។²⁴ពួកគណៈផារីស៊ី ទូលព្រះយេស៊ូវ ថា៖ «មើលចុះ ហេតុអ្វីបានជាសិស្សរបស់លោកធ្វើការ ដែលបញ្ញត្តិហាមមិនឲ្យធ្វើ នៅក្នុងថ្ងៃសប្បិទដូច្នេះ?»។

²⁵ព្រះអង្គបានឆ្លើយតបទៅគេវិញថា៖ «តើអ្នកមិនដែលអានអំពីអ្វីដែលព្រះបាទដាវីឌបានប្រព្រឹត្ត នៅពេលដែលទ្រង់ និងទាហានរបស់ព្រះអង្គមានត្រូវការ និងឃ្លានអាហារ»។²⁶ព្រះបាទដាវីឌបានចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលលោកអបៀថើរធ្វើជាមហាបូជាច្បាញ។ ហើយយកនំប៉័ងដែលបានតាំងថ្វាយ ព្រះជាម្ចាស់ មកបរិភោគ ការធ្វើបែបនេះគឺខុសនឹងច្បាប់ សម្រាប់អ្នកដែលបរិភោគ លើកលែងតែបូជាច្បាញតែប៉ុណ្ណោះ លោកក៏ឲ្យនំប៉័ងទៅពួកទាហានហូបដែរ តើមិនខុសទេឬ?»។

²⁷ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតថ្ងៃសប្បិទសម្រាប់មនុស្ស ព្រះអង្គមិនបានបង្កើតមនុស្ស សម្រាប់ថ្ងៃសប្បិទឡើយ»។²⁸ហេតុនេះហើយ បុត្រមនុស្សជាព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏ជាម្ចាស់លើថ្ងៃសប្បិទដែរ»។

3¹ ព្រះយេស៊ូបានយាងចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំម្តងទៀត ហើយនៅក្នុងទីនោះមានបុរសម្នាក់ស្ថិតដៃម្ខាង។

² មានអ្នកខ្លះខំសង្ឃឹមមើលព្រះអង្គយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ថាតើព្រះយេស៊ូប្រោសគាត់ឲ្យជានៅក្នុងថ្ងៃសប្បន្នឬយ៉ាងណា បើដូច្នោះមែន ពួកគេនឹងចោទប្រកាន់ព្រះអង្គ។

³ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនឹងបុរសដែលមានស្វីដៃម្ខាងនោះថា៖ «ចូលក្រោកឈរឡើង ហើយឈរនៅទីនេះនៅក្នុងចំណោមមនុស្សគ្រប់គ្នាចុះ»។⁴ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅមនុស្សទាំងនោះថា៖ «តើមានច្បាប់ក្នុងការធ្វើការល្អ ឬក៏ជាការអាក្រក់នៅថ្ងៃសប្បន្ន? ត្រូវជួយសង្គ្រោះជីវិត ឬឲ្យសម្លាប់?» ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនោះបានស្ងៀម។

⁵ ព្រះយេស៊ូបានទតជុំវិញមើលទៅពួកគេ ទាំងមានព្រះហឫទ័យពិរោះ ហើយព្រះអង្គព្រួយព្រះហឫទ័យដោយសារពួកគេមានចិត្តរឹងរូស ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅ កាន់បុរសស្ថិតដៃម្ខាងនោះថា៖ «ចូរលាតដៃមើល!»។ បុរសនោះលាតដៃ ហើយដៃរបស់គាត់ក៏បានជា។⁶ ពួកខាងគណៈផារីស៊ីចេញពីសាលាប្រជុំ ហើយទៅ ពិគ្រោះជាមួយបក្សពួកស្តេចហេរ៉ូដេភ្លាម ដើម្បីរកមធ្យោបាយធ្វើគុតព្រះយេស៊ូ។

⁷ ក្រោយមក ព្រះយេស៊ូជាមួយសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ចេញទៅដល់សមុទ្រ ហើយបណ្តាជនយ៉ាងច្រើនដើរតាមព្រះអង្គ គេអ្នកទាំងនោះមកពីស្រុកកាលីឡេ និងពីស្រុកយូដា។ ហើយពីក្រុងយេរូសាឡឹម ស្រុកអេដុម ហើយពួកអ្នកជិតទន្លេយ៉ាដង ព្រមទាំងតំបន់ជុំវិញក្រុងទីរ៉ូស និងក្រុងស៊ីដូនផងដែរ។ នៅពេលពួកគេបានឮអំពីអ្វីបានធ្វើ ដូច្នេះហើយ មានបណ្តាជនជាច្រើនមករកព្រះអង្គ។

⁹ ព្រះអង្គបានប្រាប់ដល់ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គរៀបចំទូកតូចមួយឲ្យហើយសម្រាប់ព្រះអង្គ ពីព្រោះបណ្តាជនច្រើនពេក ក្រែងពួកគេប្រជ្រៀតគ្នាចោមរោម ព្រះអង្គ។¹⁰ ដ្បិត ព្រះអង្គបានប្រោសមនុស្សជាច្រើនឲ្យជា ដូច្នេះហើយ មានអ្នកជំងឺជាច្រើនខំប្រឹងសម្រុកចូលមកជិត ដើម្បីពាល់ព្រះអង្គ។

¹¹ ហើយនៅពេលវិញ្ញាណអាក្រក់ឃើញព្រះអង្គ ពួកវាក៏ដួលចុះនៅចំពោះព្រះអង្គ ហើយស្រែកឡើងថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់»។¹² ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានហាមពួកវាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ មិនឲ្យនិយាយប្រាប់គេថាព្រះអង្គជានរណាឡើយ។

¹³ ព្រះយេស៊ូបានយាងឡើងទៅលើភ្នំ ហើយព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅអស់អ្នកដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយពួកគេក៏បានចូលមករកព្រះអង្គ។¹⁴ ព្រះអង្គ ជ្រើសរើសដប់ពីរ (ជាអ្នកដែលព្រះអង្គហៅថាសាវ័ក) ដើម្បីឲ្យពួកគេនៅជាមួយព្រះអង្គ និងដើម្បីចាត់តាំងឲ្យទៅប្រកាសដំណឹងល្អ¹⁵ ទាំងឲ្យពួកគេមានអំណាច ដេញអារក្សផងដែរ។¹⁶ បន្ទាប់ពីនោះ ព្រះអង្គបានតែងតាំងអ្នកដប់ពីរនាក់នោះ គឺលោកស៊ីម៉ូនដែលព្រះអង្គដាក់ឈ្មោះថា៖ «ពេត្រុស»

¹⁷ លោកយ៉ាកុបជាភ្នំរបស់លោកសេបេដេ និងលោកយ៉ូហានជាប្អូនរបស់គាត់ ដែលព្រះយេស៊ូដាក់ឈ្មោះថា «បេនអ៊ីកេ» ប្រែថា «អ្នកដែលមានកូននៃ ផ្លូវលាន»¹⁸ ហើយលោកអនទ្រេ លោកភីលីព លោកបារទូឡូម លោកម៉ាថាយ លោកថូម៉ាស លោកយ៉ាកុបជាភ្នំរបស់លោកអាល់ផាយ លោកថាដេ លោកស៊ីម៉ូនជាអ្នកជាតិនិយម¹⁹ និងលោកយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ុតជាអ្នកក្បត់ព្រះអង្គ។

²⁰ កាលព្រះយេស៊ូយាងត្រឡប់មកផ្ទះវិញ បណ្តាជនបានមកជួបជុំគ្នាម្តងទៀត ជាហេតុធ្វើឲ្យព្រះអង្គ និងពួកសិស្សមិនអាចហូបនំប៉័ងបាន។²¹ ពេលគ្រួសាររបស់ ព្រះអង្គបានឮដំណឹងនេះ ក៏នាំគ្នាធ្វើដំណើរមក ដើម្បីចាប់ព្រះអង្គយកទៅវិញ ព្រោះពួកគេថា៖ «ព្រះអង្គរង្វេងស្មារតីហើយ»។²² ពួកអាចារ្យដែលបានមកពីក្រុង យេរូសាឡឹមនិយាយថា៖ «អ្នកនេះមានបេសេចូលជាស្តេចអារក្សនៅក្នុងខ្លួន ទើបគាត់អាចដេញអារក្សបាន»។

²³ ព្រះយេស៊ូបានហៅពួកគេមកឯព្រះអង្គ ហើយប្រាប់ពួកគេជាការរៀបចំថា៖ «តើសាតាំងដេញសាតាំងបានដូចម្តេច?»²⁴ ប្រសិនបើ នៅក្នុងនគរណាមួយបែក បាក់ទាស់ទែងគ្នាឯង នគរនោះពុំអាចស្ថិតស្ថេរបានឡើយ។²⁵ ប្រសិនបើ នៅក្នុងផ្ទះមានការទាស់ទែងគ្នានោះ ផ្ទះនោះនឹងមិនអាចស្ថិតស្ថេរបានឡើយ។

²⁶ ប្រសិនបើ សាតាំងវាប្រកាសឡើងប្រឆាំងនឹងខ្លួនឯង បែកបាក់ទាស់ទែងនឹងខ្លួនឯង វាមិនអាចនៅស្ថិតស្ថេរឡើយ គឺវាមុខជាដល់ពេលបញ្ចប់មិនខាន។²⁷ គ្មាន នរណាអាចចូលទៅក្នុងផ្ទះអ្នកខ្លាំងពូកែ ហើយប្លន់យកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់បានឡើយ គឺត្រូវតែចងអ្នកខ្លាំងពូកែនោះជាមុនសិន ទើបអាចប្លន់យកទ្រព្យ សម្បត្តិក្នុងផ្ទះគាត់របស់បាន។

²⁸ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា បាបរបស់កូនមនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវអត់ទោសឲ្យ ព្រមទាំងពាក្យប្រមាថដែលពួកគេនិយាយផង²⁹ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលប្រមាថទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងមិនអាចលើកលែងទោសឲ្យឡើយ ដ្បិតជាកំហុសនៃបាបដ៏ទូលំទូលាយជាងនេះ។

³⁰ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលបែបនេះ ដោយព្រោះពួកអាចារ្យបាននិយាយថា៖ «នៅក្នុងព្រះអង្គមានវិញ្ញាណអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួន»។

³¹ បន្ទាប់មក មាតា និងប្អូនៗប្រុសរបស់ព្រះអង្គ បានមកហើយឈរនៅខាងក្រៅផ្ទះ។ ហើយបានចាត់តាំងឲ្យចូលមកហៅព្រះអង្គ។

³² បណ្តាជនដែលអង្គុយជុំវិញព្រះអង្គ ពួកគេទូលព្រះអង្គថា៖ «មាតាហើយ និងប្អូនៗប្រុសរបស់ព្រះអង្គមករកព្រះអង្គ ពួកគេនៅខាងក្រៅផ្ទះឯណោះ»។

³³ ព្រះអង្គបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «តើនរណាទៅជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំពិត?»³⁴ ព្រះអង្គទតមើលអស់អ្នកដែលអង្គុយនៅជុំវិញហើយមានបន្ទូលថា៖ «ឃើញទេ អ្នកទាំងអស់គ្នាហើយ គឺជាមាតា និងប្អូនៗប្រុសរបស់ខ្ញុំ»³⁵ ដ្បិត អ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះហើយជាបងប្អូនប្រុសស្រី និងមាតារបស់ខ្ញុំ។

4¹ ម្តងទៀត ព្រះយេស៊ូចាប់ផ្តើមបង្រៀននៅក្បែរសមុទ្រ ហើយបណ្តាជនយ៉ាងច្រើនកុះករនៅជុំវិញព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គឈានទៅក្នុងទូកដែលនៅលើទឹកសមុទ្រ ហើយព្រះអង្គក៏គង់ចុះនៅលើទូកនោះ។ បណ្តាជនទាំងអស់ក៏ឈរនៅលើឆ្នេរសមុទ្រ។ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនដល់ពួកគេដោយពាក្យប្រៀបធៀបជាច្រើន នៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះបានមានបន្ទូលដល់ពួកគេ។

3^២ ច្រើនស្តាប់ មានកសិករម្នាក់ចេញទៅព្រោះគ្រាប់ពូជរបស់គាត់។^៣ នៅពេលគាត់បានព្រោះគ្រាប់ពូជនោះ មានគ្រាប់ពូជខ្លះធ្លាក់ទៅលើផ្លូវ ហើយសត្វស្លាបមកចឹកស៊ីអស់ទៅ។^៤ ហើយមានគ្រាប់ពូជខ្លះទៀតបានធ្លាក់ទៅលើថ្ម ជាកន្លែងដែលមិនសូវមានដី។ គ្រាប់ពូជទាំងនោះក៏ដុះឡើងភ្លាម ដោយព្រោះតែគ្រាប់ពូជទាំងនោះមិនដីច្រើនទេ។

6^៥ ប៉ុន្តែ នៅពេលពន្លឺថ្ងៃឡើង គ្រាប់ពូជនោះក៏ត្រៀមស្លូតអស់ ដោយព្រោះវាគ្មានឫសជ្រៅនៅក្នុងដី។^៦ និងគ្រាប់ពូជខ្លះទៀតធ្លាក់នៅក្នុងបន្លា។ ពេលបន្លាដុះឡើងខ្ទប់គ្រាប់ពូជទាំងនោះ ដែលធ្វើឲ្យគ្រាប់ពូជនោះមិនអាចបង្កើតផលបានឡើយ។

8^៧ មានគ្រាប់ពូជខ្លះទៀតបានធ្លាក់ទៅក្នុងដីល្អ ហើយវាក៏បង្កើតផលផ្លែដែលធំឡើង និងរីកចម្រើន គ្រាប់ពូជខ្លះបង្កើតបានពីមួយទៅជាសាមសិប ខ្លះទៀតពីមួយទៅជាហុកសិប ហើយនិងខ្លះទៀតពីមួយទៅជាមួយរយ។^៨ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកណាដែលមានត្រចៀកស្តាប់ ចូលស្តាប់ចុះ!»

10^៩ នៅពេលព្រះយេស៊ូនៅតែម្នាក់ឯង ពួកអ្នកដែលជិតជិតជាមួយព្រះអង្គ ហើយនិងពួកសាវកបានទូលសួរព្រះអង្គអំពីរឿងប្រៀបធៀបទាំងនោះ។

11^{១០} ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ព្រះអង្គប្រទាំងដល់អ្នករាល់គ្នាដឹងពីសេចក្តីលាក់កំបាំងនៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ។

ប៉ុន្តែសម្រាប់អស់អ្នកដែលនៅខាងក្រៅវិញ ព្រះអង្គនឹងមានបន្ទូលជាពាក្យប្រៀបធៀបវិញ^{១១} ទោះបីពួកគេមើល ពិតណាស់គឺមើល ប៉ុន្តែមើលមិនអាចឃើញទេ ហើយនៅពេលពួកគេស្តាប់ ពិតណាស់ពួកគេស្តាប់ ប៉ុន្តែពួកគេស្តាប់មិនអាចយល់ទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ពួកគេប្រើចិត្តវិញ ព្រះជាម្ចាស់នឹងអត់ទោសពួកគេ»។

13^{១២} បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមិនយល់ពាក្យប្រៀបធៀបនេះមែនទេ? បើដូច្នោះមែន ធ្វើម្តេចឲ្យអ្នករាល់គ្នាយល់ ពីពាក្យប្រៀបធៀបទៀតៗបាន?»^{១៣} កសិករដែលព្រះគ្រាប់ពូជរបស់គាត់គឺជាអ្នកដែលព្រោះព្រះបន្ទូលដែរ។^{១៤} មនុស្សខ្លះប្រៀបដូចជាផ្លូវ ដែលមានព្រះបន្ទូលបានព្រោះធ្លាក់ទៅលើផ្លូវ ប៉ុន្តែ នៅពេលគាត់បានឮព្រះបន្ទូលហើយ សាតាំងក៏មកហើយឆក់យកព្រះបន្ទូលដែលបានព្រោះលើពួកគេ ទៅបាត់ភ្លាម។

16^{១៥} មនុស្សដែលបានទទួលគ្រាប់ពូជនៅលើដីមានថ្មក៏ដូច្នោះដែរ កាលបានឮព្រះបន្ទូលហើយ គេទទួលយកភ្លាមដោយអំណរ។^{១៦} ប៉ុន្តែ គេពុំទុកឲ្យព្រះបន្ទូលឲ្យ ចាក់ឫសនៅក្នុងខ្លួនគេទេ គឺគេជាប់នឹងគេតែមួយភ្លែតប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលមានទុក្ខវេទនា ឬការបៀតបៀនមកដល់ ដោយព្រោះតែព្រះបន្ទូល ពួកគេ រវាត់ចិត្តភ្លាម។

18^{១៧} មនុស្សផ្សេងទៀត បានទទួលគ្រាប់ពូជនៅលើដីដែលមានបន្លា។ គេបានឮព្រះបន្ទូលដែរ។^{១៨} ប៉ុន្តែ ការខ្វល់ខ្វាយអំពីលោកីយ៍ ចិត្តមិនស្មោះត្រង់ហើយចង់បាន ទ្រព្យសម្បត្តិ និងចិត្តបំប្រាថ្នាលើអ្វីផ្សេងវិបត្តព្រះបន្ទូលមិនឲ្យបង្កើតផលបាន។^{១៩} រីឯអ្នកដែលបានទទួលគ្រាប់ពូជនៅលើដីដែលមានដីជាតិល្អ កាលបាន ឮព្រះបន្ទូលហើយ ក៏ទទួលយក និងបង្កើតផលផ្លែ មួយជាសាមសិប មួយជាហុកសិប អ្នកខ្លះទៀតបានមួយជាមួយរយ»។

21^{២០} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «តើអ្នកយកចង្អៀងនៅក្នុងផ្ទះហើយដាក់នៅក្រោមធុងមែនទេ? ឬយកទៅដាក់នៅក្រោមត្រែមែនទេ? ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងយកវាទៅក្នុងផ្ទះហើយដាក់វាទៅលើជើងចង្អៀងវិញ។^{២១} ដ្បិត គ្មានអ្វីបិទបាំង ដែលមិនអាចបើកឲ្យដឹងបាននោះទេ ហើយក៏គ្មានអ្វីជាការសម្ងាត់ដែលមិនអាចបើកចំហបាននោះដែរ។^{២២} ប្រសិនបើ អ្នកណាមានត្រចៀកស្តាប់ សូមឲ្យអ្នកនោះស្តាប់ចុះ!»។

24^{២៣} ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រុងប្រយ័ត្នជាមួយនឹងសេចក្តី ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮនេះឲ្យមែនទែន ព្រះអង្គនឹងរាល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាតាម រង្វាល់ ដែលអ្នករាល់គ្នារាល់ឲ្យអ្នកដទៃ ហើយព្រះអង្គនឹងបន្ថែមឲ្យអ្នករាល់គ្នាផង»^{២៤} ព្រោះអ្នកណាមានហើយ ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យថែមទៀត តែអ្នកណា ដែលគ្មាន ព្រះអង្គនឹងហូតយកអ្វីៗដែលអ្នកនោះមានដែរ»។

26^{២៥} ហើយព្រះអង្គក៏បានមានបន្ទូលទៀតថា៖ «ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺដូចបុរសម្នាក់ដែលព្រោះគ្រាប់ពូជទៅលើដី។^{២៦} ហើយអ្នកនោះដេកនៅពេលយប់ និងក្រោកនៅពេលថ្ងៃក្តី គ្រាប់ពូជនៅតែមានពន្លកដុះឡើង ដោយគាត់ក៏មិនដឹងថា គ្រាប់ពូជនោះដុះរបៀបណាដែរ។^{២៧} ដ្បិត ដីធ្វើឲ្យពូជបង្កើតផលដោយខ្លួន ឯង ដំបូងមានពន្លកលេចឡើង បន្ទាប់មកក៏បែកជាក្តួរ ហើយចេញជាផ្លែ។^{២៨} លុះផ្លែនោះទុំ ភ្លាមៗគេក៏យកកណ្តៀវមកច្រូត ដ្បិត ដល់រដូវចម្រូតហើយ»។

30^{២៩} ព្រះអង្គមានបន្ទូលម្តងទៀតថា៖ «តើយើងអាចប្រៀបធៀបព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅនឹងអ្វី ឬ តើយើងប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្វី ដើម្បីអាចពន្យល់ពីការនេះ?

31^{៣០} ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបដូចជាគ្រាប់ពូជម្យ៉ាង កាលគេព្រោះលើដី គ្រាប់ពូជនោះលូតលាស់គេទាំងអស់ក្នុងលោក។^{៣១} តែពេលព្រោះរួចហើយ គ្រាប់ពូជ នោះក៏ដុះឡើងធំជាងដំណាំទៀតៗ ព្រមទាំងបែកមែកសាខា មានអ្នបឲ្យបក្សាបក្សីមកពីអាកាស ធ្វើសំបុកជ្រកអាស្រ័យ»។

33^{៣២} ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលប្រៀបធៀបទាំងនេះទៅកាន់ពួកគេ ជាច្រើនគឺងាយឲ្យពួកគេយល់បាន។^{៣៣} ហើយព្រះអង្គតែងតែមាន ព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅកាន់បណ្តាជន ប៉ុន្តែ ពេលនៅព្រះអង្គនៅដោយឡែកពីបណ្តាជន ព្រះអង្គពន្យល់ការទាំងអស់នោះដល់ពួក សិស្សរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

35^{៣៤} នៅថ្ងៃនោះ ពេលរសៀលចូលមកដល់ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរយើងឆ្លងទៅត្រើយម្ខាងទៀត»។^{៣៥} ដូច្នេះ ពួកសិស្សបានចេញពីបណ្តាជន ហើយទៅជាមួយព្រះយេស៊ូ ព្រះអង្គបានគង់នៅក្នុងទូកនោះជាមួយនឹងពួកគេ។^{៣៦} ក៏មានទូកផ្សេងទៀតទៅជាមួយព្រះអង្គដែរ។^{៣៧} ស្រាប់តែមានខ្យល់ព្យុះបក់បោក មកយ៉ាងខ្លាំង ហើយរលកក៏បោកប៉ះនឹងទូក ដូច្នេះហើយ បណ្តាលឲ្យទឹកចូលស្ទើរពេញ។

38^{៣៨} ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវិញ ព្រះអង្គធ្វើដំណើរឡើង នៅកន្លែងទូក។ ពួកសិស្សបានដាស់ព្រះអង្គ ហើយទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ យើងស្លាប់ឥឡូវហើយ លោក មិនបារម្ភទេឬ?»។^{៣៩} ព្រះយេស៊ូតើឡើង មានព្រះបន្ទូលបង្គាប់ទៅខ្យល់ព្យុះ និងមានបន្ទូលទៅកាន់សមុទ្រថា៖ «ស្ងប់ស្ងៀមទៅ!» ពេលនោះ ខ្យល់ព្យុះក៏ស្ងប់ ហើយផ្ទៃទឹកក៏រាបស្មើដែរ។

40^{៣៩} បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាចដូច្នេះ? អ្នករាល់គ្នាគ្មានជំនឿទេឬ?»។^{៤០} ពួកគេកោតស្ងប់ស្ងែងជាខ្លាំង ហើយនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើលោកនេះជានរណាបានជាខ្យល់ព្យុះ និងសមុទ្រស្ងប់បង្គាប់គាត់ដូច្នេះ?»។

5 ¹ពួកគេបានឆ្លងទៅត្រើយម្ខាងនៃសមុទ្រ គឺដល់តំបន់របស់ពួកគេវ៉ាស៊ីន។²នៅពេលព្រះយេស៊ូកំពុងឈានជើងចេញពីទូក រំពេចនោះស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់ដែលមានវិញ្ញាណអាក្រក់ ដែលចេញពីផ្លូវបានមករកព្រះអង្គ។

³បុរសម្នាក់បានរស់ក្នុងផ្ទះខ្មោច គ្មានអ្នកណាអាចចាប់ចងគាត់បានឡើយ ទោះដាក់ច្រវាក់ក៏មិនជាប់ដែរ។⁴ពួកគេដាក់ខ្នោះជើង និងយកច្រវាក់ចងគាត់ច្រើនដង ប៉ុន្តែ គាត់នៅតែកាច់បំបាក់ច្រវាក់ និងខ្នោះទាំងនោះជានិច្ច គ្មាននរណាអាចបង្ក្រាបគាត់ឡើយ។

⁵គាត់នៅតាមភ្នំ និងផ្ទះខ្មោច ជារៀងរាល់យប់ និងថ្ងៃ ហើយគាត់ចេះតែស្រែក ព្រមទាំងយកថ្មមកអារដែរបស់ខ្លួនឯង។

⁶នៅពេលដែលគាត់ឃើញព្រះយេស៊ូពីចម្ងាយ ក៏រត់រកព្រះអង្គ ហើយក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះអង្គ។

⁷គាត់បានស្រែកឡើងដោយសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «ឱព្រះយេស៊ូ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតអើយ តើឲ្យទូលបង្គំធ្វើអ្វីជាមួយព្រះអង្គ? ទូលបង្គំសុំព្រះអង្គក្នុងព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់ សូមមេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំអី?»។⁸នោះ ព្រះអង្គក៏បានមានបន្ទូលទៅវាថា៖ «នែ វិញ្ញាណអាក្រក់ ចេញពីបុរសនេះភ្លាម!»។

⁹ព្រះអង្គបានសួរវាថា «តើឯងឈ្មោះអី?» វាក៏ទូលឆ្លើយជាមួយព្រះអង្គថា៖ «ទូលបង្គំឈ្មោះកងទ័ព ដ្បិតយើងយើងមានគ្នាច្រើន»។¹⁰វាបានទទួចអង្វរ សូមកុំឲ្យព្រះអង្គបណ្តេញពួកវាចេញពីស្រុកនោះឡើយ។

¹¹គ្រានោះ មានជ្រកមួយហូងធំដែលកំពុងរកស៊ីនៅតាមជម្រាលភ្នំ។¹²ហើយពួកវាបានអង្វរព្រះអង្គថា៖ «សូមបញ្ជូនពួកយើងទៅក្នុងហូងជ្រកទាំងនោះទៅ សូមឲ្យពួកយើងចូលទៅក្នុងហូងជ្រកទៅ»។¹³ព្រះអង្គក៏អនុញ្ញាត ពេលនោះពួកវាវិញ្ញាណអាក្រក់ក៏ចេញ ហើយចូលទៅក្នុងហូងជ្រកនោះ ពួកវាក៏បោលចុះតាមជម្រាលភ្នំ តម្រង់ទៅសមុទ្រ ហើយជ្រកទាំងអស់នោះប្រហែលពីរពាន់ក្បាល បានលង់ទឹកអស់ទៅ។

¹⁴ក្រោយមក ពួកអ្នកចិញ្ចឹមជ្រក ក៏យករឿងនេះរត់ទៅរកអ្នកនៅទីក្រុង និងអ្នកនៅស្រុកស្រែ ហើយរាយការណ៍ពីអ្វីដែលបានកើតឡើង មនុស្សម្នាក់នាំគ្នាមកមើលហេតុការណ៍នោះ ដូច្នេះហើយ អ្នកទាំងនោះក៏នាំគ្នាទៅមើលអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើង។¹⁵បន្ទាប់មក ពួកគេចូលមករកព្រះយេស៊ូ ឃើញបុរសដែលមានអារក្សចូលកាលពីមុន អង្គុយនៅទីនោះ ទាំងមានសម្លៀកបំពាក់ ហើយមានស្មារតីល្អ នោះពួកគេមានការភ័យខ្លាចខ្លាំង។

¹⁶អស់អ្នកដែលបានឃើញអ្វីដែលបានកើតឡើងជាមួយបុរសដែលមានអារក្សចូល បានប្រាប់គេអំពីហេតុការណ៍នោះយ៉ាងក្បោះក្បាយ ហើយពួកគេក៏បានប្រាប់ពួកគេពីហូងជ្រកដែរ។¹⁷ក្រោយមកពួកគេក៏ចាប់ផ្តើមសុំឲ្យព្រះអង្គចាកចេញពីស្រុករបស់ពួកគេ។

¹⁸ពេលដែលព្រះយេស៊ូកំពុងចុះទូក បុរសដែលមានអារក្សចូលនោះក៏សុំរួមដំណើរជាមួយព្រះអង្គដែរ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតឲ្យគាត់ទៅទេ។¹⁹តែព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរទៅផ្ទះ និងគ្រួសាររបស់អ្នក ហើយប្រាប់ពួកគេអំពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើសម្រាប់អ្នក និងពីសេចក្តីមេត្តាដែលព្រះអង្គផ្តល់ដល់អ្នកចុះ»។²⁰ហើយបុរសនោះក៏ចេញទៅ ហើយចាប់ផ្តើមប្រកាសពីការអស្ចារ្យដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើសម្រាប់ខ្លួន នៅក្នុងស្រុកដេកាប៉ូល ហើយពួកគេគ្រប់គ្នាមានការកោតស្ងប់ស្ងែងខ្លាំង។

²¹លើកនេះ នៅពេលព្រះយេស៊ូឆ្លងតាមទូកទៅត្រើយម្ខាងវិញ មានបណ្តាលជនជាច្រើនកុះករបានជួបជុំគ្នានៅជុំវិញព្រះអង្គ ដូចពេលដែលព្រះអង្គនៅសមុទ្រកាលពីមុនដែរ។²²បន្ទាប់មកមានអ្នកដឹកនាំម្នាក់នៃសាលាប្រជុំ លោកមានឈ្មោះថា យ៉ែរូសបានឃើញព្រះអង្គ គាត់ក្រាបទៀបព្រះបាទព្រះអង្គ។²³គាត់បានទូលសូមម្តងហើយម្តងទៀត ដោយនិយាយថា៖ «កូនស្រីតូចរបស់ទូលបង្គំជិតស្លាប់ហើយ។ ទូលបង្គំសូមអង្វរព្រះអង្គ សូមយាងទៅដាក់ព្រះហស្តលើនាង ដើម្បីឲ្យនាងមានជីវិត ហើយបានជាសះស្បើយផងដែរ»។²⁴ព្រះយេស៊ូយាងទៅជាមួយគាត់ ក៏មានបណ្តាជនជាច្រើនកុះករតាមព្រះអង្គទៅដែរ ទាំងប្រជុំគ្នាជុំវិញព្រះអង្គ។

²⁵ខណៈនោះ មានម្នាក់ដែលធ្លាក់ឈាមអស់ដប់ពីរឆ្នាំ។²⁶នាងបានរស់នៅក្នុងការឈឺចាប់ និងចំណាយអស់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលនាងទៅលើគ្រូពេទ្យជាច្រើន ប៉ុន្តែ ជំងឺនោះមិនបានប្រសើរឡើងឡើយ តែកាន់តែធ្ងន់ជាងមុនទៀត។²⁷ពេលនាងបានឮគេនិយាយអំពីព្រះយេស៊ូ ក៏ចូលក្នុងចំណោមបណ្តាជន ហើយពាល់ព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គពីខាងក្រោយ។

²⁸ដោយនាងបាននិយាយថា៖ «បើខ្ញុំគ្រាន់បានពាល់អារម្មណ៍របស់លោក ខ្ញុំនឹងបានជា»។²⁹ក្រោយពេលនាងបានពាល់ព្រះអង្គ ឈាមក៏ឈប់ធ្លាក់ភ្លាម រំពេចនោះនាងដឹងមានអារម្មណ៍ថា រូបកាយរបស់នាងបានជាសះស្បើយរោគនោះ។

³⁰ភ្លាមៗនោះ ព្រះយេស៊ូជ្រាបថា មានបុត្រានុភាពហូរចេញពីព្រះអង្គ។ ព្រះយេស៊ូ បែរមកមើលជុំវិញក្នុងបណ្តាជនទាំងនោះដោយបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកណាបានពាល់អារម្មណ៍របស់ខ្ញុំ?»។³¹ពួកសិស្សបានទូលតបទៅព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូមានមនុស្សច្រើនណាស់ប្រជុំគ្នានៅជុំវិញលោកគ្រូ តែលោកគ្រូសួរថា៖ «តើនរណាពាល់ខ្ញុំ?»»។³²ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូនៅតែទតមើលជុំវិញនោះថាតើនរណាបានពាល់ព្រះអង្គ។

³³ស្ត្រីនោះ ដឹងពីអ្វីដែលបានកើតឡើងក្នុងនាង ហើយនាងក៏ភ័យរន្ធត់។ ស្ត្រីនោះក៏ចេញមកហើយក្រាបនៅចំពោះព្រះយេស៊ូ ដោយនិយាយប្រាប់ព្រះអង្គពីសេចក្តីពិត។³⁴ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «កូនស្រីអើយ ជំនឿរបស់នាងបានឲ្យបានបានជាហើយ។ ចូរទៅដោយសុខសាន្ត ហើយបានជាជំងឺនេះចុះ»។

³⁵កាលព្រះយេស៊ូកំពុងតែមានព្រះបន្ទូលនៅឡើយ មានគេមកពីផ្ទះលោកយ៉ែរូស ជម្រាបគាត់ថា៖ «កូនស្រីរបស់លោកស្លាប់ហើយ។ ហេតុអ្វីក៏នៅរំខានលោកគ្រូទៀត?»។

³⁶ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមិនយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់នឹងពាក្យរបស់អ្នកទាំងនោះឡើយ តែព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅលោកយ៉ែរូសថា៖ «កុំខ្លាចអី! គ្រាន់តែជឿចុះបានហើយ!»។³⁷ព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកណាទៅតាមព្រះអង្គឡើយ លើកលែងតែលោកពេត្រុស លោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានដែលជាប្អូនរបស់លោកយ៉ាកុប។³⁸កាលទៅដល់ផ្ទះលោកយ៉ែរូសដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើសាលាប្រជុំ ព្រះយេស៊ូទតឃើញមនុស្សម្នាជ្រួលច្របល់ ព្រមទាំងទ្រហោយជាខ្លាំងផង។

³⁹ក្រោយពេល ព្រះយេស៊ូចូលដល់ក្នុងផ្ទះ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាកើតទុក្ខ ហើយទ្រហោយដូច្នេះ? នាងមិនស្លាប់ទេ គ្រាន់តែដេកលក់ប៉ុណ្ណោះ»។⁴⁰ពួកគេបានសើចចំអកដាក់ព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូបានដេញពួកនោះទៅខាងក្រៅ ហើយយកឪពុកម្តាយ និងសិស្សនៅជាមួយព្រះអង្គ ទ្រង់បានយាងទៅកន្លែងដែលក្មេងស្រីនោះដេក។

⁴¹ព្រះអង្គបានចាប់ដៃក្មេងស្រីនោះ ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅនាងថា៖ «តាលីថាគូមី!» ដែលអាចបកប្រែថា «នាងតូចអើយ ខ្ញុំប្រាប់នាងថា ចូរក្រោកឡើង»។

⁴²រំពេចនោះ ក្មេងស្រីក៏ក្រោកឡើងដើរ (ដ្បិតនាងមានអាយុដប់ពីរឆ្នាំហើយ)។ ខណៈនោះ ធ្វើឲ្យពួកគេឆៀងឆៀលដ៏លើសលុប ទៅនឹងការអស្ចារ្យនោះ។⁴³ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូហាមពួកគេមិនត្រូវប្រាប់រឿងនេះដល់នរណាឡើយ។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គប្រាប់គេឲ្យយកចំណីអាហារមកឲ្យក្មេងស្រីនោះបរិភោគ។

6¹ ព្រះយេស៊ូបានយាងចេញពីទីនោះត្រឡប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ព្រះអង្គវិញ ហើយពួកសាវ័កក៏បានទៅតាមព្រះអង្គដែរ។² នៅថ្ងៃសប្បិរមកដល់ ព្រះអង្គបានបង្រៀន បណ្តាជននៅក្នុងសាលាប្រជុំ។ មានមនុស្សជាច្រើនបានស្តាប់ព្រះអង្គបង្រៀន ហើយពួកគេមានការអស្ចារ្យក្នុងចិត្តជាខ្លាំង។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «តើគាត់បានសេចក្តីបង្រៀនទាំងនេះមកពីណា?»³ «តើប្រាជ្ញាអ្វីដែលបានប្រទានឲ្យគាត់?»
«តើគាត់អាចធ្វើការអស្ចារ្យទាំងអស់នេះបានដោយរបៀបណា?»⁴ «តើគាត់មិនមែនជាកូនជាងឈើ ដែលត្រូវជាកូនប្រុសរបស់នាងម៉ារី ហើយត្រូវជាបងប្រុសរបស់លោកយ៉ាកូប លោកយ៉ូសែប លោកយូដាស និងលោកស៊ីម៉ូនទេឬអី?»⁵ « តើបងប្អូនស្រីរបស់គាត់មិនបានរស់នៅក្នុងភូមិជាមួយយើងទេឬអី?» ពួកគេបានរំលឹកចិត្តដោយសារព្រះយេស៊ូ។

⁶ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ព្យាករ៍ត្រូវបានគេគោរពនៅគ្រប់កន្លែង លើកលែងតែនៅក្នុងស្រុកកំណើត នៅក្នុងចំណោមសាច់ញាតិបងប្អូន និងនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ»។⁷ ព្រះអង្គមិនអាចធ្វើកិច្ចការអស្ចារ្យអ្វីបានទេ ទ្រង់គ្រាន់តែអាចដាក់ដៃលើអ្នកឈឺមួយចំនួន ហើយប្រោសគេឲ្យបានជាប៉ុណ្ណោះ។⁸ ព្រះអង្គពិតជាមានការរៀងឆ្ងល់ចំពោះការមិនជឿរបស់ពួកគេ។ ហើយទ្រង់ក៏បានយាងចេញទៅបង្រៀននៅទីផ្សេងៗ តាមភូមិនានា។

⁹ ហើយទ្រង់បានហៅពួកសិស្សទាំងដប់ពីរមក ហើយឱ្យពួកគេចេញទៅពីរៗនាក់ ព្រមទាំងប្រទានអំណាចដល់ពួកគេឲ្យឈ្នះលើវិញ្ញាណអាក្រក់នានា។¹⁰ ហើយព្រះអង្គបានបង្គាប់ដល់ពួកគេ មិនឲ្យយកអ្វីទាំងអស់ទៅជាមួយសម្រាប់ការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេឡើយ លើកលែងតែដំបង មិនត្រូវយកនំប៉័ង ចង្កាយ និងមិនត្រូវយកលុយកាក់ មាសប្រាក់ជាប់នឹងខ្លួនឡើយ។¹¹ ប៉ុន្តែ ត្រូវពាក់ស្បែកជើង និងមិនឲ្យពាក់អាវពីរបន្ទាស់ឡើយ។

¹² ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «បើអ្នករាល់គ្នាចូលផ្ទះណា ចូរស្នាក់នៅទីនោះរហូតដល់អ្នកចេញពីទីនោះ»។¹³ ប្រសិនបើ នៅទីក្រុងណាមិនទទួល ឬក៏មិនស្តាប់អ្នក ចូរចេញពីទីនោះ ហើយរលាស់ជួរលើដីចេញពីជើងរបស់អ្នកឲ្យអស់ដើម្បីជាបន្ទាល់ទាស់នឹងពួកគេវិញ»។

¹⁴ ពួកសិស្សបានចេញទៅ ហើយប្រកាសឲ្យមនុស្សងាកបែរចេញពីបាបរបស់ពួកគេ។¹⁵ ពួកគេដេញវិញ្ញាណអាក្រក់ជាច្រើន ព្រមទាំងចាក់ប្រេងលាបលើអ្នកជំងឺជាច្រើន ហើយប្រោសពួកគេឲ្យបានជាសះស្បើយ។

¹⁶ ព្រះបាទហេរ៉ូដេបានឮពីកិច្ចការទាំងអស់នេះ ព្រោះព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូល្បីល្បាញ។ អ្នកខ្លះបាននិយាយថា៖ «លោកយូដាស បានបាទីស្តបានរស់ឡើងវិញ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់អាចធ្វើការអស្ចារ្យបានយ៉ាងនេះ»។¹⁷ ហើយមានអ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «លោកគឺជាព្យាករ៍អែលីយ៉ា»។ នៅមានអ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «លោកដូចជាព្យាករ៍កាលពីជំនាន់ដើម»។

¹⁸ ប៉ុន្តែ នៅពេលស្តេចហេរ៉ូដេបានឮពីរឿងនេះ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «លោកនេះគឺជាយ៉ូហានដែលយើងបានបញ្ជាឲ្យគេកាត់ក្បាល ពេលនេះគាត់បានរស់ឡើងវិញ»។¹⁹ ស្តេចហេរ៉ូដេបានបញ្ជូនគេឲ្យចាប់លោកយ៉ូហានហើយឃុំឃាំងគាត់នៅក្នុងពន្ធនាគារ ដោយសាតែទ្រង់ជឿតាមព្រះនាងហេរ៉ូដាស (ដែលត្រូវជាមហេសីរបស់ស្តេចក្រីលីព) ដោយសាតែទ្រង់បានរៀបអភិសេកជាមួយនាង។

²⁰ លោកយ៉ូហានទទួលទៅស្តេចហេរ៉ូដេថា៖ «ទ្រង់គ្មានសិទ្ធិក្នុងការយកមហេសីរបស់អនុជទ្រង់ធ្វើជាមហេសីឡើយ»។²¹ ប៉ុន្តែ ព្រះនាងហេរ៉ូដាសបានខឹងនឹងលោក ហើយចង់សម្លាប់លោក ប៉ុន្តែ ព្រះនាងសម្លាប់មិនកើត។²² ព្រះបាទហេរ៉ូដេកោតខ្លាចលោកយ៉ូហាន ព្រោះទ្រង់ជ្រាបថាលោកជាមនុស្សសុចរិត និងបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់ចង់ការពារលោក។ ស្តេចសព្វព្រះហឫទ័យនឹងពាក្យលោកយ៉ូហានជាខ្លាំងតែទ្រង់ក៏ពិបាកព្រះហឫទ័យជាខ្លាំងដែរ។

²³ នៅក្នុងឱកាសបុណ្យចម្រើនព្រះជន្មរបស់ស្តេចហេរ៉ូដេបានមកដល់ ទ្រង់ក៏បានរៀបចំពិធីដប់លៀងអាហារពេលល្ងាចជាមួយពួកមន្ត្រី ពួកមេទ័ព និងពួកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងស្រុកកាលីឡេ។²⁴ បុត្រីរបស់ព្រះនាងហេរ៉ូដាសបានចេញមករាំ នៅមុខស្តេច និងភ្ញៀវរបស់គាត់ ស្តេច ព្រមទាំងភ្ញៀវទាំងអស់ពេញចិត្តខ្លាំង។ ស្តេចបានមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «ចូរសុំនូវអ្វីដែលនាងចង់បានចុះ យើងនឹងឲ្យទៅនាង»។

²⁵ ស្តេចបានស្បថនឹងនាងថា៖ «អ្វីក្តីដែលនាងសុំយើង យើងនឹងឲ្យនាង ទោះបីជាមួយនគរពាក់កណ្តាលក៏ដោយ»។²⁶ នាងបានចេញទៅក្រៅហើយសួរមាតានាងថា៖ «តើគួរឲ្យខ្ញុំសុំអ្វីពីព្រះអង្គ?» មាតារបស់នាងបង្គាប់ថា៖ «ចូរសុំក្បាលរបស់យ៉ូហានបាទីស្តមក»។

²⁷ នាងក៏បានប្រញាប់ប្រញាល់ត្រឡប់ទៅកាន់ស្តេចវិញ ហើយនាងក៏បានទូលទៅស្តេចថា៖ «ខ្ញុំសុំចង់ឲ្យព្រះអង្គប្រទានក្បាលរបស់យ៉ូហានបាទីស្តដាក់នៅលើថាសឥឡូវនេះ»។

²⁸ ស្តេចពិតជាព្រួយព្រះទ័យខ្លាំង តែព្រះអង្គមិនអាចបដិសេដនូវសំណើរបស់នាងបានឡើយ ព្រោះព្រះអង្គបានស្បថនៅចំពោះមុខភ្ញៀវទាំងអស់ដែលបានចូលរួមរួចហើយ។²⁹ រួចស្តេចក៏បានបញ្ជូនទាហាន ហើយបញ្ជាឲ្យគេនាំយកក្បាលរបស់លោកយ៉ូហានមក។ ទាហានបានចេញទៅ ហើយកាត់ក្បាលរបស់លោកយ៉ូហាននៅក្នុងពន្ធនាគារ។

³⁰ ទាហានបាននាំយកក្បាលរបស់លោកយ៉ូហានដោយដាក់នៅលើថាស ហើយឲ្យនាង ហើយនាងក៏យកទៅថ្វាយមាតារបស់នាង។³¹ កាលពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហានបានឮរឿងនេះ ពួកគេបាននាំគ្នាមកយកសពរបស់លោកទៅបញ្ចុះក្នុងផ្នូរ។

³² ពួកសាវ័កបានមក ហើយប្រាប់ព្រះយេស៊ូអំពីកិច្ចការទាំងអស់ដែលគេបានធ្វើ និងបានបង្រៀន។³³ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរនាំគ្នារកកន្លែងស្ងាត់សម្រាកសិនចុះ»។ មានមនុស្សបានធ្វើដំណើរចេញចូលច្រើនពេក ធ្វើឲ្យព្រះយេស៊ូ និងពួកសាវ័កពុំអាចរកពេល សូម្បីតែហូបបាយក៏មិនបានផង។³⁴ ព្រះយេស៊ូ និងពួកសាវ័កបានយាងចុះទូកទៅរកកន្លែងស្ងាត់ដាច់ដោយឡែកពីបណ្តាជន ដើម្បីសម្រាក។

³⁵ ប៉ុន្តែ បណ្តាជនបានឃើញពួកគេ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនបានចំណាំពួកសិស្ស ពួកគេបានរត់ទៅទីនោះទាំងអស់គ្នា ចេញពីទីក្រុងទៅដល់មុនពួកសិស្សផង។³⁶ ពេលដែលព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សបានចុះទូក ទ្រង់បានឃើញបណ្តាជនជាច្រើន ហើយទ្រង់មានសេចក្តីអាណិតអាសូរពន់ពេកព្រោះពួកគេប្រៀបបាននឹងចៀមដែលគ្មានអ្នកគង្វាល។ ដូចនេះព្រះអង្គក៏បង្រៀនពួកគេពីរឿងជាច្រើន។

³⁷ នៅពេលនោះថ្ងៃកាន់តែជ្រៅណាស់ទៅហើយ ពួកសាវ័កបាននាំគ្នាចូលមកគាល់ព្រះយេស៊ូ ហើយទូលព្រះអង្គថា៖ «ទីកន្លែងនេះស្ងាត់ ហើយថ្ងៃកាន់តែជ្រៅណាស់ទៅហើយ»។³⁸ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់គេថា៖ «សូមឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅវិញ ហើយរកទិញអាហារនៅតាមភូមិជិតៗនេះសម្រាប់ពួកគេរៀងៗខ្លួន»។

³⁹ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយ ហើយមានព្រះបន្ទូលកាន់ទៅគេវិញថា៖ «ចូរ អ្នករាល់គ្នាឲ្យអាហារពួកគេហូបផង»។ ពួកគេបានទូលព្រះអង្គថា៖ «តើយើងត្រូវយកប្រាក់ពីររយដូងទៅទិញនំប៉័ង ហើយឲ្យពួកគេហូបមែនទេ?»។⁴⁰ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ទៅមើល មើល! តើអ្នករាល់គ្នាមាននំប៉័ងប៉ុន្មានដុំ?»។ កាលបានដឹងហើយពួកគេទូលទៅព្រះអង្គវិញថា៖ «យើងមាននំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយ»។

⁴¹ ព្រះយេស៊ូបានបង្គាប់ឲ្យមនុស្សទាំងអស់អង្គុយចុះជាក្រុមនៅលើស្មៅ។⁴² ពួកគេបានអង្គុយចុះជាក្រុម ក្រុមខ្លះមានមួយរយនាក់ ក្រុមខ្លះមានហាសិបនាក់។

⁴³ ព្រះយេស៊ូបានយកនំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយមក ហើយព្រះអង្គងើបព្រះភ័ក្ត្រឡើង សសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ហើយកាច់នំប៉័ងប្រទានឲ្យដល់ពួកសិស្សចែកបណ្តាជនហូប។ ព្រះអង្គក៏បានប្រទានត្រីពីរកន្ទុយដល់ពួកគេដែរ។

⁴²ពួកគេគ្រប់គ្នាហូបរហូតដល់ពួកគេបានឆ្អែត។⁴³ពួកសិស្សបានប្រមូលនំប៉័ង និងត្រីដែលនៅសល់ដាក់បានពេញដប់ពីរល្អី។

⁴⁴មានមនុស្សប្រុសចំនួនប្រាំពាន់នាក់ដែលបានហូបនំប៉័ងនេះ។

⁴⁵នៅពេលនោះព្រះយេស៊ូបានបង្ហាត់បង្រៀនពួកសិស្សចុះទូកឆ្លងទៅត្រើយម្ខាង ដើម្បីឆ្ពោះទៅភូមិបេតសៃដាមុនព្រះអង្គ

ខណៈនោះព្រះអង្គបានប្រាប់ឲ្យបណ្ឌិតជនគ្រឡង់ទៅវិញ។⁴⁶កាលបណ្ឌិតជនបានចេញទៅអស់ហើយ ព្រះយេស៊ូបានយាងទៅលើភ្នំ ដើម្បីអធិស្ឋាន។

⁴⁷លុះពេលយប់មកដល់ទូកបានទៅដល់កណ្តាលសមុទ្រ រីឯព្រះយេស៊ូគង់នៅលើគោកតែមួយព្រះអង្គឯង។

⁴⁸ព្រះអង្គទតឃើញពួកគេប្រឹងអ៊ុំទូកយ៉ាងលំបាក ព្រោះពួកគេអ៊ុំបញ្ជាសខ្យល់។ នៅពេលជិតភ្លឺព្រះអង្គបានយាងនៅលើទឹកឆ្ពោះទៅកាន់ពួកគេ

ហើយព្រះអង្គធ្វើដូចជាទៅហួសពួកគេ។⁴⁹ប៉ុន្តែ កាលពួកសិស្សបានឃើញព្រះអង្គយាងនៅលើទឹកដូច្នេះ ពួកគេស្មានថាជាខ្មោចលង ហើយនាំគ្នាស្រែកជាខ្លាំង។

⁵⁰ដ្បិត ពួកគេបានឃើញព្រះអង្គហើយពួកគេមានការភ័យរន្ធត់ជាខ្លាំង។ ពេលនោះព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរតាំងចិត្តក្លាហានឡើង ខ្ញុំទេតើ កុំខ្លាចអី!»

⁵¹បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូយាងទៅលើទូកជាមួយពួកគេ ហើយខ្យល់ក៏បានស្ងប់។⁵²ពួកគេពិតជាឆ្ងល់ជាខ្លាំងពន់ពេកណាស់។ ដ្បិត

ពួកគេមិនទាន់បានយល់អំពីរឿងនំប៉័ងថាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេចទេ មកពីពួកគេមានចិត្តរឹងរូស។

⁵³កាលព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សបានឆ្លងទៅដល់ទឹកដីនៃស្រុកគេនេសាវត្រីហើយ ក៏ចតទូក។⁵⁴ពេលពួកគេចេញពីទូកមក

មនុស្សម្នាបានស្គាល់ព្រះយេស៊ូភ្លាម⁵⁵ហើយពួកគេបានរត់ទៅគ្រប់ច្រកល្អិតនៅក្នុងតំបន់ ហើយបានសែងអ្នកឈឺទៅកន្លែងដែលពួកគេឮថាព្រះអង្គគង់នៅ។

⁵⁶គ្រប់ទីកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូយាងទៅ ទោះនៅក្នុងភូមិ ក្នុងទីក្រុង ឬក៏នៅតាមទីជនបទក្តី ពួកគេបាននាំអ្នកជំងឺមកតាមផ្សារ។

ពួកគេទទួលអង្វរសុំគ្រាន់តែអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេបានប៉ះជាយព្រះពស្ត្រព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ ហើយនៅពេលដែលពួកគេបានពាល់ព្រះអង្គ

សុទ្ធតែបានជាសះស្បើយគ្រប់គ្នា។

7 ¹ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យដែលបានមកពីក្រុងយេរូសាឡឹម នាំគ្នាទៅជួបព្រះយេស៊ូ។

²ពួកគេបានឃើញពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គមួយចំនួនហូបអាហារដោយដៃមិនស្អាតដែលមិនបានលាងជាមុនឡើយ។³ដ្បិត ពួកផារីស៊ី និងសាសន៍យូដាមិនហូបឡើយ ទាល់តែបានសម្អាតដៃជាមុនសិន ដោយសារពួកគេកាន់តាមទំនៀមទម្លាប់ពីចាស់បុរាណ។

⁴នៅពេលដែលពួកផារីស៊ីត្រឡប់មកពីផ្សារវិញ ពួកគេមិនហូបទេ ទាល់តែពួកគេបានងូតទឹកជាមុនសិន ពួកគេកាន់ខ្ជាប់នូវទំនៀមទម្លាប់ផ្សេងៗដូចជា ពិធីលាងពែង លាងឆ្នាំង លាងថ្ម និងតុជាដើម ជាដើមដែលត្រូវប្រើសម្រាប់ហូបអាហារ។

⁵ពួកផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យបានទូលសួរព្រះយេស៊ូថា៖ «តើហេតុអ្វីបានជាពួកសិស្សរបស់លោក មិនកាន់តាមទំនៀមទម្លាប់ចាស់បុរាណ ដោយនាំគ្នាហូបអាហាររបស់ពួកគេដោយដៃមិនស្អាតយ៉ាងដូច្នេះ?»។

⁶ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលតបទៅពួកគេវិញថា៖ «ព្យាករណ៍អោយបានថ្លែងទុកថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សមានពុត»។⁷លោកបានថ្លែងថា៖ «ប្រជាជននេះគោរពយើងតែប៉ុណ្ណោះ តែចិត្តគំនិតគេនៅឆ្ងាយពីយើងណាស់»។

⁸ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាបានលះចោលបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទៅកាន់តាមទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្សវិញ។⁹ព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបោះបង់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចោល ហើយបែរទៅកាន់តាមទំនៀមទម្លាប់របស់អ្នករាល់គ្នាវិញ!»¹⁰ដ្បិត លោកម៉ូសេបានផ្តាំថា៖ «ចូរគោរពប្រតិបត្តិឱ្យពិតប្រាកដ ហើយបើអស់អ្នកណាដែលនិយាយពាក្យអាក្រក់ពីឪពុកម្តាយខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ជាមិនខាន»។

¹¹ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «បើអ្នករាល់គ្នានិយាយទៅកាន់ឪពុកម្តាយខ្លួននូវអ្វីៗដែលខ្ញុំអាចជួយឪពុកម្តាយបាន គឺពាក្យ គឺរូប»។¹² «ដែលមានន័យថា ជាតង្វាយថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់»។¹³នោះអ្នករាល់គ្នាមិនឲ្យគាត់ជួយឪពុកម្តាយ ក្នុងការធ្វើអ្វីទៀតសោះ។¹⁴ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏លើកព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ចោល ដោយសារទំនៀមទម្លាប់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានបង្គាប់បង្រៀនមក ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏ធ្វើកិច្ចការផ្សេងៗទៀតដូចការនេះដែរ។

¹⁴រួចព្រះអង្គបានហៅបណ្តាជនដោយមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាសូមស្តាប់ខ្ញុំ ហើយឲ្យយល់ចុះ!»។¹⁵គ្មានអ្វីពីខាងក្រៅ ដែលចូលទៅក្នុងខ្លួនមនុស្សអាចធ្វើឲ្យស្អាតត្រាកទេ តែអ្វីដែលចេញមកពីខ្លួនមនុស្សទេតើដែលធ្វើឲ្យស្អាតត្រាកវិញ។¹⁶បើអ្នកណាមានគ្រឿងក្តៅស្លាប់ ចូរឲ្យស្លាប់ចុះ។

¹⁷កាលព្រះយេស៊ូយាងចេញពីបណ្តាជន ហើយចូលទៅក្នុងផ្ទះ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គនាំគ្នាទូលសួរព្រះអង្គពីពាក្យប្រៀបធៀបនោះ។

¹⁸ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនទាន់យល់ទេឬអី? តើអ្នករាល់គ្នាមិនបានឃើញទេថា របស់អ្វីពីខាងក្រៅ ដែលចូលទៅក្នុងខ្លួនមនុស្សមិនបានធ្វើឲ្យស្អាតត្រាកទេ?»¹⁹ដ្បិត អ្វីៗទាំងនោះមិនចូលដល់ក្នុងចិត្តទេ គឺវាចូលទៅក្នុងពោះហើយចេញមកវិញធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបង្គន់»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលបញ្ជាក់ប្រាប់គេថា គ្រប់ទាំងអាហារទាំងអស់សុទ្ធតែជាបរិស្ថាស។

²⁰ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា៖ «គឺជាអ្វីដែលចេញពីខ្លួនមនុស្សទេតើ ដែលធ្វើឲ្យស្អាតត្រាកវិញ?»។²¹ដ្បិត អ្វីដែលនៅខាងក្នុងមនុស្សគឺចេញពីចិត្តគេ គឺមានគំនិតស្អាតត្រាក ដែលនាំឲ្យប្រព្រឹត្តិអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗដូចជា អាសអាភាស លួចប្លន់ កាប់សម្លាប់គ្នា²²អំពើកំផិតសហាយស្មន់ លោភលន់ចង់បានទ្រព្យអ្នកដទៃ កាចយោឃោ បោកបញ្ឆោតគេ កាមតុណ្ហា ច្រណែន មូលបង្គាប់ អំនួត និងសេចក្តីចម្លុត។

²³សេចក្តីអាក្រក់ទាំងនេះហើយចេញពីខាងក្នុង ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សស្អាតត្រាកវិញ»។

²⁴ព្រះអង្គក្រោកឡើង ហើយយាងចេញពីទីនោះឆ្ពោះទៅក្រុងទីរ៉ុស និងក្រុងស៊ីដូន។ រួចព្រះអង្គក៏យាងចូលទៅក្នុងផ្ទះមួយ ដោយទ្រង់មិនចង់ឲ្យនរណាម្នាក់ដឹងថាទ្រង់គង់នៅទីនោះឡើយ តែមិនអាចលាក់ជិតបានឡើយ។²⁵ក្លាមនោះ

មានស្រ្តីម្នាក់ដែលមានកូនស្រីត្រូវវិញ្ញាណអារក្សចូលបានឮគេនិយាយពីព្រះអង្គ ស្រ្តីនោះក៏មករកព្រះអង្គហើយលុតជង្គង់ក្រាមនៅទៀបព្រះបាទព្រះអង្គ។

²⁶ស្រ្តីនោះជាសាសន៍ក្រិក កូនកាត់ស៊ីរ៉ុសហេនីស។ ស្រ្តីនោះទទួលបានព្រះអង្គសុំឲ្យដេញវិញ្ញាណអាក្រក់នោះចេញពីកូនស្រីនាង។

²⁷ព្រះអង្គមានបន្ទូលតបទៅនាងថា៖ «ចូរទុកឲ្យកូនៗហូបអាហារឆ្អែតជាមុនសិន ដ្បិត មិនគួរយកនំប៉័ងរបស់កូនទៅឲ្យផ្តែស៊ីទេ»។²⁸ប៉ុន្តែនាងទូលព្រះអង្គថា៖ «មែនហើយព្រះអង្គម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ផ្តែដែលនៅក្រោមតុនោះវាស៊ីតែកម្ទេចដែលជ្រុះពីកូនក្មេងប៉ុណ្ណោះ»។

²⁹នោះព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «ដោយនាងបាននិយាយដូច្នោះហើយ ចូរនាងទៅវិញចុះ អារក្សបានចេញពីកូនស្រីនាងហើយ»។

³⁰ពេលនាងត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញក៏បានដឹងថាកូននាងកំពុងតែដេកសម្រាកនៅលើគ្រែ ហើយអារក្សនោះក៏បានចេញពីកូនមែន។

³¹បន្ទាប់មក ព្រះអង្គក៏យាងចេញពីក្រុងទីរ៉ុសកាត់តាមក្រុងស៊ីដូន និងស្រុកដេកាប៉ូល ឆ្ពោះទៅកាន់សមុទ្រកាលីឡេ។³²មានគេនាំមនុស្សច្រើនម្នាក់ ដែលពិបាកនិយាយមកឯព្រះអង្គ ហើយអង្វរឲ្យព្រះអង្គដាក់ព្រះហស្តលើគាត់។

³³ព្រះអង្គក៏នាំគាត់ចេញពីបណ្តាជនទៅដោយឡែកពីពួកគេ ហើយព្រះអង្គក៏យកព្រះហស្តដាក់ក្នុងគ្រឿងគាត់ រួចបន្ទាប់ពីស្មោះទឹកព្រះឱស្ឋ ព្រះអង្គក៏ពាល់អណ្តាតគាត់។³⁴ព្រះអង្គបានងើបទតទៅលើមេឃ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «អិបជាថា» ដែលមានន័យថា «ចូរលើកឡើង!»

³⁵ក្លាមនោះត្រឡប់គាត់ក៏បានលើក អណ្តាតក៏គ្រលាស់បាន ហើយគាត់ក៏ចាប់ផ្តើមនិយាយយ៉ាងច្បាស់។

³⁶ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលហាមពួកគេមិនឲ្យប្រាប់រឿងរ៉ាវដែលពួកគេបានដឹងដល់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែប្រាប់រឿងរ៉ាវទាំងនោះដល់បណ្តាជនដទៃ។³⁷ពួកគេរៀនចូលយ៉ាងខ្លាំងហើយ និយាយថា៖ «លោកធ្វើគ្រប់កិច្ចការបានយ៉ាងល្អ សូមឲ្យតែមនុស្សច្រើនក៏លោកធ្វើបានស្តាប់ឮ ហើយមនុស្សគឺនិយាយបាន»។

¹នៅថ្ងៃនោះ បណ្តាជនបានមកជុំគ្នាយ៉ាងច្រើនកុះករជាថ្មីម្តងទៀត ហើយពួកគេមិនមានអ្វីហូបឡើយ។ ព្រះយេស៊ូបានហៅពួកសិស្ស ហើយមានបន្ទូលទៅគេថា៖² «ខ្ញុំមានចិត្តអាណិតអាសូរចំពោះបណ្តាជនទាំងនេះណាស់ ពួកគេបាននៅជាមួយខ្ញុំអស់រយៈពេលបីថ្ងៃហើយ ហើយពេលនេះពួកគេគ្មានអ្វីសម្រាប់ហូបសោះ។»³ បើខ្ញុំឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញទាំងអស់អាហារដូច្នេះ ពួកគេប្រាកដជាហៅហាត់តាមផ្លូវហើយ ដ្បិតមានមនុស្សខ្លះមកពីឆ្ងាយ។⁴ ពួកសិស្សព្រះអង្គក៏ទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «តើឲ្យយើងខ្ញុំទៅរកអាហារដើម្បីមកចម្អែកបណ្តាជននៅក្នុងទីរហស្ថានយ៉ាងនេះដូចម្តេចទៅ?»

⁵ព្រះអង្គក៏តបទៅគេវិញថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមាននំប៉័ងប៉ុន្មានដុំ?» ពួកគេទូលថា៖ «មានប្រាំពីរដុំ»។⁶ ព្រះអង្គក៏បង្គាប់ឲ្យបណ្តាជនអង្គុយនៅលើដី។ ព្រះអង្គយកនំប៉័ងទាំងប្រាំពីរនោះមកអង្រួតគ្នា ហើយ កាច់ឲ្យពួកសិស្ស ហើយឲ្យចែកដល់បណ្តាជន។

⁷ពួកគេក៏មានត្រីតូចៗខ្លះដែរ ហើយកាលព្រះអង្គបានអង្រួតគ្នាហើយ ទ្រង់ក៏បង្គាប់ឲ្យលើកទៅឲ្យគេទៀត។⁸ ពួកគេហូបឆ្អែតគ្រប់គ្នា រួចគេប្រមូលបាននំប៉័ង និងត្រីដែលនៅសល់បានប្រាំពីរកន្លែក។⁹ នៅគ្រានោះបណ្តាជនទាំងអស់ប្រមាណជាបួនពាន់នាក់។ រួចព្រះអង្គបានឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅវិញ។

¹⁰រួចព្រះអង្គស្រាប់តែព្រះអង្គយាងចុះទូកជាមួយពួកសិស្សឆ្ពោះទៅស្រុក ដាល់ម៉ាទូថាទៅ។

¹¹នោះពួកធាវីស៊ីចេញមក ដដែលកែវកញ្ជក់ដើម្បីល្បងលព្រះអង្គ ដោយសុំឲ្យព្រះអង្គសម្តែងទិសម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យពីស្ថានសួគ៌ឲ្យគេបានឃើញផង។

¹²ព្រះយេស៊ូដកដង្ហើមក្នុងវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ ទាំងមានបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សជំនាន់នេះចង់ឃើញតែទិសម្ចាស់ដូច្នេះ? ប្រាកដណាស់ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថានឹងគ្មានទិសម្ចាស់ណាបានប្រទានមកមនុស្សជំនាន់នេះឡើយ»។¹³ រួចព្រះអង្គក៏យាងចេញពីពួកគេ ហើយចុះទូកឆ្លងទៅឯត្រើយម្ខាងទៀតវិញ។

¹⁴ពួកសិស្សភ្លេចយកនំប៉័ងទៅជាមួយ។ ពួកគេមាននំប៉័ងតែមួយដុំប៉ុណ្ណោះនៅលើទូក។¹⁵ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលរំលឹកដាស់តឿនពួកគេថា៖ «ចូរប្រុងប្រយ័ត្នមើល ហើយក៏ប្រយ័ត្ននឹងមេដំបែរបស់ពួកធាវីស៊ី និងស្តេចហេរ៉ូដឲ្យមែនទែន»។

¹⁶ពួកសិស្សនាំគ្នាវិះគិតពីការណាថា៖ «នេះមកពីយើងគ្មាននំប៉័ងទេដឹង»។¹⁷ ព្រះយេស៊ូជ្រាបពីការនេះ នោះទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នានៅវិះគិតពីការដែលគ្មាននំប៉័ង? តើអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់គិតឃើញ? មិនទាន់យល់ទេឬអី? តើអ្នកមានចិត្តរឹងចចេសឬ?

¹⁸ អ្នករាល់គ្នាមានភ្នែក តែមើលមិនឃើញឬ? អ្នករាល់គ្នាក៏មានត្រចៀកតែស្លាប់មិនឮឬ? អ្នកមិនចាំទេឬអី? ¹⁹ ពីកាលខ្ញុំបានកាច់នំប៉័ងប្រាំដុំ ចែកឲ្យមនុស្សប្រាំពាន់នាក់ ហើយពីរបៀបដែលអ្នករាល់គ្នាបានប្រមូលចំណីដែលសល់បានប៉ុន្មានកន្លែក? ពួកគេឆ្លើយថា៖ «បានដប់ពីរ»។

²⁰ ហើយកាលដែលខ្ញុំបានកាច់នំប៉័ង៧ដុំ ឲ្យទៅមនុស្សបួនពាន់នាក់ តើអ្នករាល់គ្នាប្រមូលទុកបានប៉ុន្មាន? ពួកគេឆ្លើយថា៖ «បានប្រាំពីរ»។²¹ ព្រះអង្គទូលសួរថា៖ «តើអ្នកនៅមិនយល់ទៀតមែនទេ?»

²² ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សក៏បានធ្វើដំណើរដល់ភូមិបេតសៃដា។ ពេលនោះមានគេនាំអ្នកពិការភ្នែកមកឯព្រះអង្គហើយសុំឲ្យព្រះអង្គពាល់គាត់។

²³ ព្រះយេស៊ូបានដឹកដៃអ្នកពិការភ្នែកនោះចេញទៅក្រៅភូមិ។ រួចព្រះអង្គបានស្តោះព្រះឱស្ឋលើភ្នែកគាត់ ហើយដាក់ព្រះហស្តលើគាត់ ដោយសួរថា៖ «តើលោកបានឃើញអ្វីខ្លះ?»

²⁴ គាត់ក៏បើកភ្នែកឡើងហើយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំឃើញមនុស្សដើរ មើលទៅដូចជាដើមឈើអ៊ីចឹង»។²⁵ រួចព្រះអង្គក៏ដាក់ព្រះហស្តលើភ្នែកគាត់ម្តងទៀត ហើយពេលនោះបុរសនោះក៏បានបើកភ្នែកមើល ហើយស្រាប់តែ បានភ្លឺឡើង ហើយមើលឃើញអ្វីៗច្បាស់ទាំងអស់។²⁶ ព្រះយេស៊ូបានឲ្យគាត់ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយផ្តាំថា៖ «កុំចូលទៅក្នុងភូមិឲ្យសោះ»។

²⁷ ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សបានចេញពីទីនោះ ឆ្ពោះទៅភូមិទាំងប៉ុន្មាននៃក្រុងសេសារា-ភីលីព។ នៅតាមផ្លូវព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលសួរពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «តើមនុស្សគ្រប់គ្នាគេនាំគ្នាថាខ្ញុំជានណា?»²⁸ ពួកគេក៏បានតូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអង្គជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ត ខ្លះថា ជាព្យាការី អេលីយ៉ា ហើយខ្លះទៀតថា ព្រះអង្គជាព្យាការីមួយរូបដែរ»។

²⁹ ព្រះអង្គក៏សួរពួកគេទៀតថា៖ «ចុះអ្នករាល់គ្នាវិញ តើគិតថាខ្ញុំជានណា?» នោះពេត្រុសក៏ឆ្លើយថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះគ្រីស្ទ»។³⁰ ព្រះយេស៊ូក៏ហាមពួកគេមិនឲ្យប្រាប់ការនេះទៅនរណាម្នាក់ឡើយ។

³¹ រួចព្រះអង្គក៏ចាប់ផ្តើមបង្រៀនពួកគេពីកូនមនុស្សត្រូវរងទុក្ខជាច្រើន ហើយ ត្រូវពួកចាស់ទុំ នាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យបដិសេធ ហើយព្រះអង្គត្រូវគេធ្វើគុតទៀត តែបីថ្ងៃក្រោយមក ព្រះអង្គនឹងមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ព្រះអង្គក៏បានមានបន្ទូលបញ្ជាក់ពីការនេះយ៉ាងច្បាស់។

³² នោះលោកពេត្រុសក៏នាំព្រះអង្គទៅក្រៅបន្តិច ហើយជំទាស់នឹងព្រះអង្គ។

³³ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូក៏បែរមកទតពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គផ្សេងទៀត ហើយព្រះអង្គក៏បន្ទោសលោកពេត្រុសថា៖ «សាតាំងអើយ! ថយទៅក្រោយអញទៅ ដ្បិតគំនិតឯងមិនមែនជាគំនិតដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ទេ តែជាគំនិតរបស់មនុស្សលោកវិញ»។³⁴ រួចព្រះអង្គក៏ត្រាស់ហៅមនុស្សម្នា និងពួកសិស្សមកប្រជុំគ្នា ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ អ្នកនោះត្រូវលះកាត់ចិត្តខ្លួនចោល ហើយលីឈើឆ្កាងមកតាមខ្ញុំចុះ»។

³⁵ ដ្បិត អ្នកណាដែលចង់បានជីវិត នោះនឹងបាត់ជីវិតទៅ ហើយបើអ្នកណាដែលបាត់ជីវិតដោយព្រោះខ្ញុំ នឹងដំណឹងល្អនោះនឹងបានសង្គ្រោះវិញ។³⁶ ដ្បិត បើអ្នកណាបានលោកីយ៍ទាំងមូល តែបាត់ជីវិតទៅ នោះមានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នកនោះ? តើឲ្យមនុស្សនឹងយកអ្វីទៅដូរ ដើម្បីឲ្យបានជីវិត?

³⁸ អស់អ្នកណាដែលមានភាពអាម៉ាស់ដោយសារខ្ញុំ និងពាក្យរបស់ខ្ញុំ នៅក្នុងជំនាន់មនុស្សជិតក្បត់ និងមនុស្សបាបនេះ នោះកាលដែលបុត្រមនុស្សយាងមកនឹងមានសេចក្តីខ្មាសនឹងអ្នកនោះដូចគ្នាដែរ ដែលព្រះអង្គនឹងយាងមកប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះបិតា និងពួកទេវតាវិសុទ្ធផង»។

9¹ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា នឹងមានអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានឹងមិនដែលស្គាល់សេចក្តីស្លាប់ឡើយ គេនឹងឃើញព្រះរាជវង្សនៃព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងចុះមកជាមួយនឹងអំណាចព្រះចេស្ដា»។² ប្រាំមួយថ្ងៃក្រោយមក ព្រះយេស៊ូបានយកលោកពេត្រុស លោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានទៅលើភ្នំជាមួយព្រះអង្គ ដាច់ដោយឡែកតែពួកគេ។ ក្រោយមកព្រះអង្គក៏មានរូបរាងប្លែកនៅពីមុខពួកគេ។³ សម្លៀកបំពាក់របស់ព្រះអង្គប្រែជាសក្តិចាំងយ៉ាងអស្ចារ្យ គ្មានមនុស្សណានៅផែនដីនេះ អាចនឹងធ្វើឲ្យសង្វេគជាសម្លៀកបំពាក់នោះឡើយ។

⁴ ក្រោយមក លោកអេលីយ៉ា និងលោកម៉ូសេបានលេចមកនៅចំពោះពួកគេ ហើយអ្នកទាំងពីរបានជជែកជាមួយព្រះយេស៊ូ។⁵ លោកពេត្រុស បានឆ្លើយដោយនិយាយទៅកាន់ព្រះយេស៊ូថា៖ «លោកគ្រូ គឺជាការល្អដែលយើងនៅទីនេះ ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងសង់ផ្ទះបី មួយសម្រាប់លោកគ្រូ និងមួយសម្រាប់លោកម៉ូសេ ហើយ និងមួយទៀតសម្រាប់លោកអេលីយ៉ា»។⁶ ដ្បិត គាត់មិនដឹងជាត្រូវនិយាយអ្វីទេ ដោយព្រោះពួកគេកំពុងភ័យ។

⁷ មានពពកមួយលេចមកគ្របបាំងពួកគាត់ទាំងបី។ ក្រោយមកមានសំឡេងចេញពីពពកមកថា៖ «នេះគឺជាបុត្រជាទីស្រឡាញ់របស់យើង សូមស្តាប់តាមព្រះអង្គ ចុះ»។⁸ ពេលនោះ ពេលដែលពួកគេមើលជុំវិញ គឺមិនឃើញមានអ្នកណានៅទីនោះទៀតហើយ ប៉ុន្តែគឺឃើញតែព្រះយេស៊ូមួយព្រះអង្គគត់។

⁹ គ្រាដែលពួកគេចុះពីលើភ្នំមកវិញ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ហាមមិនឲ្យប្រាប់ការអ្វីដែលពួកគេបានឃើញដល់អ្នកណាឲ្យសោះ ដរាបដល់កូនមនុស្សបានរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់សិន។¹⁰ ដូច្នេះ ហើយពួកគេក៏បានរក្សារឿងនោះ នៅក្នុងពួកគេ ប៉ុន្តែ

ពួកគេបានជជែកគ្នានៅក្នុងចំណោមពួកគេអំពី «រស់ចេញពីសេចក្តីស្លាប់ឡើងវិញ» មានន័យយ៉ាងម៉េច។

¹¹ ពួកគេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «ហេតុអ្វីពួកអាថាហ្វូនិយាយថាលោកអេលីយ៉ាត្រូវមកជាមុន?»¹² ព្រះអង្គតបទៅពួកគេថា៖ «លោកអេលីយ៉ាបានមកមុនមែន គឺដើម្បីស្តារអ្វីទាំងគ្រប់យ៉ាងឡើងវិញ។ ហេតុអ្វី បានជាមានសេចក្តីចែងទុកមកថា កូនមនុស្ស ត្រូវតែរងទុក្ខលំបាកជាច្រើនដង និងត្រូវគេ ប្រព្រឹត្តិដូចអ្នកគ្មានតម្លៃ?»¹³ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា លោកអេលីយ៉ាបានមក ហើយពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់តាមតែចិត្តគេចង់ ដូចដែលមានចែងទុកអំពី គាត់»។

¹⁴ ពេលពួកគេមកដល់ពួកសិស្សវិញ នោះក៏ឃើញមនុស្សរូបរាង ហើយពួកអាថាហ្វូននៅជុំវិញពួកសិស្ស កំពុងតែប្រកែកគ្នា។

¹⁵ ពេលពួកបណ្ឌិតជនឃើញព្រះយេស៊ូភ្លាមក៏អស្ចារ្យ ហើយពួកគេនាំគ្នារត់ទៅស្វាគមន៍ព្រះអង្គ។¹⁶ ព្រះអង្គក៏សួរទៅពួកសិស្សថា៖

«តើអ្នកទាំងគ្នាកំពុងប្រកែកជាមួយពួកគេអំពីរឿងអ្វី?»

¹⁷ មានម្នាក់ដែលនៅក្នុងបណ្ឌិតជន បានទូលឆ្លើយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ ខ្ញុំបាននាំយកកូនប្រុសមករកលោក។

គឺគាត់មានវិញ្ញាណនៅក្នុងខ្លួនដែលមិនអាចធ្វើឲ្យគាត់អាចនិយាយបាន»។¹⁸ នៅពេលវាចូលកូនខ្ញុំម្តងៗ ហើយវាផ្តល់កូនខ្ញុំដួលចុះ ធ្វើឲ្យបែកពពុះមាត់ សង្រៀតធ្មេញ ហើយនិងរឿងខ្លួន។ ខ្ញុំបានសុំឲ្យពួកសិស្សលោកបណ្ឌិតរាចរចេញពីកូនរបស់ខ្ញុំដែរ ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចធ្វើបានទេ»។¹⁹ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលតប ទៅពួកគេថា៖ «តំណមនុស្សដែលគ្មានជំនឿអើយ តើខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាដល់ពេលណាទៀត? តើខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាដល់ពេលណាទៀត? ចូរនាំក្មេងនោះមកកាន់ខ្ញុំចុះ»។

²⁰ ពួកគេក៏នាំយកក្មេងនោះទៅរកព្រះអង្គ។ ពេលវិញ្ញាណនោះឃើញព្រះយេស៊ូ វាក៏ធ្វើឲ្យក្មេងនោះដួលនរៀលលើដី និងបែកពពុះមាត់ផងដែរ។

²¹ ព្រះយេស៊ូបានសួរទៅកាន់ឪពុករបស់កូនថា៖ «តើការនេះបានកើតឡើងក្មេងនេះយូរប៉ុណ្ណាហើយ?» ឪពុកបានឆ្លើយថា៖

«តាំងតែពីតូចមក»។²² វាជាឃើញវាធ្វើឲ្យកូនខ្ញុំដួលទៅលើភ្លើងឬទៅក្នុងទឹក ដើម្បីនឹងសម្លាប់កូនរបស់ខ្ញុំ។ ប្រសិនបើ លោកគ្រូអាចធ្វើអ្វីម្យ៉ាង សូមមេត្តាអាណិតយើង និងជួយពួកយើងផង»។

²³ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ លោកអាចជួយបានឬ? អ្វីៗទាំងអស់នឹងកើតឡើងសម្រាប់អ្នកណាដែលជឿ»។

²⁴ ភ្លាមនោះឪពុករបស់កូននោះក៏ស្រែកឡើងដោយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំជឿហើយ សូមជួយការមិនមានជឿរបស់ខ្ញុំផង!»

²⁵ ពេលព្រះយេស៊ូបានឃើញបណ្ឌិតជនកំពុងរត់ទៅរកពួកគេ នោះព្រះអង្គក៏ដេញវិញ្ញាណអាក្រក់ ដោយបន្ទូលថា៖ «វិញ្ញាណកថុលង់ យើងបង្គាប់ឯង ចូរចេញពីក្មេងនេះទៅ ហើយកុំចូលក្មេងនេះទៀត»។

²⁶ វាបានស្រែកឡើង ហើយធ្វើឲ្យក្មេងនោះប្រកាច់យ៉ាងខ្លាំង រួចហើយក៏ចេញទៅ។ ក្មេងប្រុសនោះមើលទៅដូចជាមនុស្សស្លាប់ ដូច្នេះ មនុស្សជាច្រើនបាន និយាយថា៖ «គាត់ស្លាប់ហើយ»។²⁷ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានលើកគាត់ឡើងដោយព្រះហស្ត ហើយក្មេងប្រុសក៏ឈរឡើង។

²⁸ ពេលព្រះយេស៊ូយាងចូលទៅក្នុងផ្ទះ ពួកសិស្សបានសួរព្រះអង្គស្ងាត់ៗថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនដេញវាចេញបាន?»²⁹ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «វិញ្ញាណប្រភេទនេះមិនអាចដេញបានទេ លើកលែងតែតាមរយៈពាក្យអធិស្ឋាន»។

³⁰ ពួកគេធ្វើដំណើរចាកចេញពីទីនោះ ឆ្លងកាត់ស្រុកកាលីឡេ។ ព្រះអង្គមិនចង់ឲ្យអ្នកណាដឹង

ថាពួកគេនៅទីណានោះទេ។³¹ ដោយសារព្រះអង្គកំពុងតែបង្រៀនពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «កូនមនុស្សនឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅ ក្នុងដៃមនុស្ស ហើយពួកគេនឹងសម្លាប់លោក។ កាលគេបានសម្លាប់ហើយ បីថ្ងៃក្រោយមក លោកនឹងរស់ឡើងវិញម្តងទៀត»។³² ប៉ុន្តែ

ពួកគេមិនយល់ពីអ្វីដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលឡើយ ហើយពួកគេក៏មិនហ៊ានសួរព្រះអង្គដែរ។

³³ ពួកគេក៏មកដល់ក្រុងកាពីណិម។ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គយាងចូលក្នុងផ្ទះ ព្រះអង្គសួរទៅពួកគេថា៖ «តើពួកអ្នកបានជជែកគ្នាពីអ្វីនៅតាមផ្លូវ?»³⁴ ប៉ុន្តែ

ពួកគេនៅស្ងៀម។ ដ្បិត ពួកគេបានប្រកែកគ្នានៅតាមផ្លូវ ក្នុងចំណោមពួកគេ អំពីអ្នកណានឹងក្លាយជាធំជាងគេ។³⁵ ព្រះអង្គក៏គង់ចុះ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ហៅ

ពួកសិស្សទាំងដប់ពីរមក និងមានបន្ទូលទៅគេថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាចង់ធ្វើជាដំបូង អ្នកនោះនឹងទៅក្រោយគេបង្អស់

និងជាអ្នកបម្រើដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែរ»។

³⁶ ព្រះអង្គក៏យកក្មេងតូចម្នាក់មកដាក់នៅកណ្តាលពួកគេ។ ព្រះជាម្ចាស់បានលើកក្មេងឡើង ដោយបន្ទូលថា³⁷ «អ្នកណាដែលទទួលក្មេងតូចម្នាក់នេះ គឺក្នុង ឈ្មោះខ្ញុំ នោះគឺបានទទួលខ្ញុំ ហើយបើមានអ្នកណាទទួលខ្ញុំ នោះមិនមែនទទួលតែខ្ញុំទេ គឺទទួលព្រះអង្គដែលបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកដែរ»។

³⁸ លោកយ៉ូហានបានទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ យើងបានឃើញមនុស្សម្នាក់កំពុងបណ្តេញអារក្សក្នុងនាមរបស់លោក ហើយយើងបានឃាត់គាត់ដែរ តែគាត់ មិនតាមយើងសោះ»។³⁹ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «សូមកុំហាមគាត់អី ដ្បិត គ្មានអ្នកណាដែលនឹងធ្វើការដ៏អស្ចារ្យ នៅក្នុងឈ្មោះខ្ញុំ ហើយបន្ទាប់មក និយាយអាក្រក់ពីខ្ញុំនោះទេ»។

⁴⁰ អស់អ្នកណាដែលមិនប្រឆាំងនឹងយើងគឺនៅជាមួយពួកយើងហើយ។⁴¹ អ្នកណាដែលឲ្យទឹកអ្នករាល់គ្នាផឹក

ទឹកមួយកែវដោយសារតែអ្នកដាក់ម្សិលបស់ព្រះគ្រីស្ទ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា គាត់នោះនឹងមិនបាត់រង្វង់របស់គាត់ឡើយ។

⁴² អ្នកណាធ្វើឲ្យអ្នកតូចម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលជឿក្នុងខ្ញុំ ទាំងឲ្យជំពប់ដួល វាគួរឲ្យអ្នកនោះចងកន្លែងក្បាលច្រកិន ហើយឲ្យគេទម្លាក់ក្នុងសមុទ្រនោះប្រសើរ ជាង។ ប្រសិនបើ ដៃរបស់អ្នកបានធ្វើឲ្យជំពប់ សូមកាត់វាចោលចុះ។⁴³ ប្រសើរជាងឲ្យអ្នកនោះចូលទៅក្នុងដីរឹត ដោយពិការតែបើមានដៃទាំងពីរ បែបជាត្រូវធ្លាក់ ទៅក្នុងស្ថាននរកដែលមានភ្លើងមិនចេះរលត់។⁴⁴ ជាកន្លែងដែលមានដង្កូវមិនចេះងាប់ និងភ្លើងដែលឆេះមិនរលត់។

⁴⁵ប្រសិនបើ ជើងរបស់អ្នកធ្វើឲ្យអ្នកជំពប់ សូមកាត់វាចេញទៅ។ គួរឲ្យអ្នកចូលទៅក្នុងជីវិតទាំងពីរ ប្រសើរជាងមានជើងទាំងពីរ ហើយត្រូវបោះចូលទៅក្នុងស្ថាននរក។⁴⁶ ជាកន្លែងដែលមានដង្កូវមិនចេះងាប់ និងភ្លើងដែលឆេះមិនរលត់។

⁴⁷ប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកធ្វើឲ្យអ្នកជំពប់ សូមខ្វះវាចោលចុះ។ គួរឲ្យអ្នកចូលទៅក្នុងនគរព្រះជាម្ចាស់មានភ្នែកតែម្ខាង ប្រសើរជាងមានភ្នែកមួយគូ ហើយត្រូវបោះចូលទៅក្នុងស្ថាននរក។⁴⁸ ជាកន្លែងដែលមានដង្កូវមិនចេះងាប់ និងភ្លើងដែលឆេះមិនរលត់។

⁴⁹ដ្បិត មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា នឹងមានជាតិប្រែដោយសារភ្លើង។⁵⁰ អំបិលជារបស់ល្អ ប៉ុន្តែ បើអំបិលបាត់ជាតិប្រែហើយ តើនឹងយកអ្វីមកធ្វើឲ្យប្រឡើងវិញបាន? សូមឲ្យមានជាតិប្រែនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ហើយរស់នៅជាមួយគ្នាដោយសុខសាន្តចុះ។

10¹ ព្រះយេស៊ូបានចាកចេញពីទីនោះ ហើយក៏យាងទៅដល់ស្រុកយូដា ហើយនិងទៅតាមតំបន់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ពួកបណ្តាលជនភៀសពីកម្រកព្រះអង្គម្តងទៀត។
ព្រះអង្គក៏បង្រៀនពួកគេថែមទៀត ដូចដែលព្រះអង្គធ្លាប់ធ្វើកន្លងមក។² ពួកគាត់ស៊ីបានមកដល់ព្រះអង្គដើម្បីល្បងហើយទូលសួរថា៖
«តើប៉ូលែងប្រពន្ធរបស់គាត់ត្រូវច្បាប់ទេ?»³ ព្រះអង្គក៏ឆ្លើយថា៖ «តើលោកម៉ូសេបង្គាប់អ្នករាល់គ្នាយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ?»⁴ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «លោកម៉ូសេ
អនុញ្ញាតឲ្យបុរសសរសេរសំបុត្រលែងលះ រួចហើយលែងប្រពន្ធបាន»។

⁵ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ដោយព្រោះតែចិត្តអ្នករាល់គ្នាដែលបានជាគាត់សរសេរច្បាប់បែបនេះឲ្យអ្នករាល់គ្នា»។⁶ ប៉ុន្តែ
«ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពួកគេជាប្រុសជាស្រី តាំងពីដើមកំណើតនៃពិភពលោកម្ល៉េះ»។
⁷ «ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សប្រុសនឹងចាកចេញពីឪពុកម្តាយ ទៅរួមរស់ជាមួយប្រពន្ធរបស់ខ្លួន⁸ ហើយអ្នកទាំងពីរត្រូវរួបរួមជាមួយគ្នា ដូច្នេះ
ពួកគេលែងជាក្រុមមួយគត់ គឺជាមួយគ្នាមួយរូប»។⁹ ដូច្នេះ កុំឲ្យមនុស្សបំបែកអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្សំឡើយ»។
¹⁰ ពេលពួកគេមកដល់ក្នុងផ្ទះ ពួកសិស្សសួរព្រះអង្គម្តងទៀតអំពីការនេះ។¹¹ ព្រះអង្គមានបន្ទូលតបថា៖ «អ្នកណាដែលប្រពន្ធខ្លួន រួចរៀបការជាមួយស្រីម្នាក់
ទៀត នោះគិតក្បត់នឹងប្រពន្ធហើយ»។¹² ប្រសិនបើប្រពន្ធលែងប្តីខ្លួន រួចរៀបការនឹងបុរសម្នាក់ទៀត នោះនាងគិតក្បត់ហើយ»។
¹³ ក្រោយមក មានគេនាំក្មេងៗមករកព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គពាល់ពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកសិស្សបានស្តីបន្ទោសដល់ពួកគេ។¹⁴ ប៉ុន្តែ ពេលព្រះយេស៊ូឮឃើញ
ព្រះអង្គមិនគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងពួកគេមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «កុំឃាត់ពួកគេអី ចូរឲ្យក្មេងៗទាំងនេះមករកខ្ញុំចុះ ដ្បិត ព្រះរាជនៃព្រះជាម្ចាស់ជាបុរសមនុស្ស
ដូចជាក្មេងៗទាំងនេះដែរ»។

¹⁵ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលមិនទទួលព្រះរាជនៃព្រះជាម្ចាស់ដូចជាក្មេងៗតូចនេះទេ
នឹងប្រាកដជាមិនអាចចូលក្នុងព្រះរាជនៃព្រះជាម្ចាស់បានទេ»។¹⁶ ក្រោយមក ព្រះអង្គបានលើកពួកក្មេងៗមកក្នុងព្រះហស្តព្រះអង្គ ហើយឲ្យពួកគេ
នៅពេលដែលព្រះអង្គដាក់ព្រះហស្តលើពួកគេ។

¹⁷ ពេលព្រះអង្គកំពុងបន្តដំណើរតាមផ្លូវ មានបុរសបានរត់មករកព្រះអង្គហើយលុតជង្គង់នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយទូលថា៖ «លោកគ្រូដ៏ល្អអើយ
តើធ្វើដូចម្តេច ដើម្បីឲ្យបានទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច?»¹⁸ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកហៅខ្ញុំគ្រូដូច្នេះ? គ្មាននរណាម្នាក់
លើកលែងតែព្រះមួយព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់»។¹⁹ អ្នកបានស្គាល់ពីបញ្ញត្តិហើយ មិនត្រូវសម្លាប់ឲ្យសោះ មិនត្រូវផិតក្បត់ឲ្យសោះ មិនត្រូវលួច
មិនត្រូវធ្វើសាក្សីក្លែងក្លាយ មិនត្រូវកេងបន្លំ ហើយត្រូវគោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នកឡើយ»។

²⁰ បុរសនោះឆ្លើយថា៖ «លោកគ្រូ ខ្ញុំបានស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ញត្តិ តាំងតែពីក្មេងមកម្ល៉េះ»។²¹ ព្រះយេស៊ូបានមើលទៅគាត់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។
ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ការមួយទៀតដែលអ្នកមិនទាន់ធ្វើ។ អ្នកត្រូវលក់របស់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ហើយចែកដល់អ្នកក្រចុះ
នោះអ្នកនឹងទទួលសម្បត្តិនៃស្ថានសួគ៌វិញ។ រួចហើយដើរតាមខ្ញុំចុះ»។²² ប៉ុន្តែ ដោយព្រោះប្រយោគនេះ ធ្វើឲ្យគាត់អស់សង្ឃឹមយ៉ាងខ្លាំង
ហើយចេញទៅទាំងសោកសៅ ដោយព្រោះគាត់មានសម្បត្តិច្រើនពេក។

²³ ព្រះយេស៊ូឮមើលជុំវិញហើយមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «អ្នកមានចូលទៅក្នុងព្រះរាជរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិបាកណាស់!»

²⁴ ពួកសិស្សបានរៀងឆ្ងល់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេម្តងទៀតថា៖ «កូនអើយ
តើអ្នកមានចូលទៅក្នុងព្រះរាជរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិបាកយ៉ាងណាទៅ!»²⁵ គឺសត្វអ្នកដែលចូលតាមប្រហោងមូល ងាយជាងដែលអ្នកមានចូលក្នុងព្រះរាជរបស់
ព្រះជាម្ចាស់ទៅទៀត»។

²⁶ ពួកសិស្សកាន់តែរៀងឆ្ងល់ខ្លាំងឡើង ហើយក៏ដដែលគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើអ្នកណាទៅដែលអាចបានសង្គ្រោះទៅ?»

²⁷ ព្រះយេស៊ូឮទៅពួកគេហើយបន្ទូលថា៖ «មនុស្សមិនអាចធ្វើបានទេ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើបាន។ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់បាន»។

²⁸ លោកពេត្រុសក៏ចាប់ផ្តើមទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «មើល! ពួកយើងបានលះចោលគ្រប់យ៉ាងហើយមកតាមលោកគ្រូ»។

²⁹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា គ្មានអ្នកណាចាកចេញពីផ្ទះ ឬបងប្អូនប្រុសស្រី ឬឪពុកម្តាយ ឬដីស្រែចម្ការ ដោយព្រោះខ្ញុំ
និងដើម្បីដំណើរ»។³⁰ អ្នកនោះនឹងបានទទួលមួយជាមួយរយដងវិញគឺផ្ទះសម្បែង ហើយបងប្អូនប្រុសស្រី ហើយនិងឪពុកម្តាយ
និងដីស្រែចម្ការនៅក្នុងលោកនេះ ជាមួយនឹងការបៀតបៀនដែលនឹងកើតឡើងក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ហើយនិងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច»។³¹ ប៉ុន្តែ
នឹងមានអ្នកខ្លះដែលមកមុន នឹងទៅជាក្រោយ ហើយអ្នកដែលក្រោយនឹងទៅជាមុនវិញ»។

³² ពួកគេកំពុងធ្វើដំណើរនៅតាមផ្លូវទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះយេស៊ូបានយាងទៅមុនពួកគេ។ ពួកសិស្សមានការអស្ចារ្យ
ហើយនិងអ្នកដែលមកតាមក្រោយក៏មានការភ័យខ្លាច។ ក្រោយមក ព្រះយេស៊ូបាននាំពួកសិស្សទៅដោយឡែក
ហើយក៏ចាប់ផ្តើមមានបន្ទូលប្រាប់អំពីអ្វីដែលនឹងត្រូវកើតឡើងមកលើព្រះអង្គនៅពេលឆាប់ៗនេះ។³³ «មើល! ពួកយើងកំពុងធ្វើដំណើរទៅក្រុងយេរូសាឡឹម
ហើយកូនមនុស្សនឹងត្រូវគេប្រគល់ទៅដល់ក្រុមនាយកបូជាឆ្មារ និងពួកអាចារ្យ។ ពួកគេនឹងកាត់ទោសប្រហារជីវិតលោក រួចប្រគល់លោកឲ្យទៅសាសន៍ដទៃ។

³⁴ ពួកគេនឹងចំអកឲ្យលោក ស្មោះទឹកមាត់ដាក់លោក វាយនឹងខ្សែតី រួចសម្លាប់លោក។ ប៉ុន្តែ បីថ្ងៃក្រោយមក លោកនឹងរស់ឡើងវិញ»។

³⁵ លោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានជាភូតលោកសេបេដបានចូលទៅជិតព្រះអង្គហើយទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ យើងចង់ឲ្យលោកធ្វើតាមសំណូមរបស់
យើង»។³⁶ ព្រះអង្គមានបន្ទូលតបទៅពួកគេថា៖ «តើអ្នកចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីដល់អ្នក?»³⁷ ពួកគេបានទូលឆ្លើយថា៖ «សូមឲ្យយើងបានអង្គុយ ម្នាក់នៅខាងស្តាំ និងម្នាក់
ទៀតនៅខាងឆ្វេងលោក នៅក្នុងសិរីរុងរឿងរបស់លោកគ្រូផង»។

³⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានតបទៅពួកគេថា៖ «អ្នកមិនដឹងពីអ្វីដែលពួកអ្នកកំពុងសុំនោះទេ។ តើអ្នកអាចដឹកពីពែងដែលខ្ញុំដឹក និងទទួលពិធីជ្រមុជដែលខ្ញុំទទួលបាន
ដែរឬទេ?»³⁹ ពួកគេបានទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ពួកយើងអាចធ្វើបាន»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេម្តងទៀតថា៖ «អ្នកនឹងដឹកពីពែងដែលខ្ញុំដឹក ហើយ
ទទួលពិធីជ្រមុជដែលខ្ញុំបានទទួលដែរ»។⁴⁰ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នកដែលត្រូវអង្គុយនៅខាងស្តាំ
ឬនៅខាងឆ្វេងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គនោះមិនមែនខ្ញុំទេជាអ្នកសម្រេចនោះទេ គឺសម្រាប់តែអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំទុកឲ្យតែប៉ុណ្ណោះ»។

⁴¹ ពេលពួកសិស្សដប់អ្នកទៀតបានឮពីការនេះ គេចាប់ផ្តើមខឹងយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងលោកយ៉ាកុប ហើយនិងលោកយ៉ូហាន។

⁴² ព្រះយេស៊ូបានហៅពួកគេមករកព្រះអង្គហើយមានបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាដឹងថា អ្នកដែលគេចាត់ទុកជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើសាសន៍ដទៃ គឺត្រួតត្រាលើពួកគេ
ហើយពួកអ្នកដែលមានតួនាទីធំរបស់គេ ក៏ប្រើសិទ្ធិអំណាចគ្រប់គ្រងលើពួកគេផងដែរ។

⁴³ ប៉ុន្តែ ការនេះមិនគួរមាននៅក្នុងអ្នករាល់គ្នានោះទេ។ អ្នកណាដែលចង់ធ្វើជាអ្នកធំក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អ្នកនោះត្រូវធ្វើជាអ្នកបម្រើអ្នករាល់គ្នាវិញ»។⁴⁴ ហើយ
អ្នកណាប្រាថ្នាចង់ធ្វើជាទីមួយក្នុងចំណោមអ្នក គឺត្រូវធ្វើជាអ្នកបម្រើដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាវិញ។⁴⁵ ដ្បិត កូនមនុស្សមិនបានមកដើម្បីឲ្យគេបម្រើនោះទេ ប៉ុន្តែ
ដើម្បីបម្រើវិញ ទាំងប្រគល់ជីវិតខ្លួនទុកជាថ្លៃលោះសម្រាប់មនុស្សជាច្រើនផង»។

⁴⁶ពួកគេបានមកដល់ក្រុងយេរិទ្ធ។ គឺនៅពេលព្រះអង្គ និងពួកសិស្សព្រមទាំងបណ្តាជនជាច្រើន បានចាកចេញពីក្រុងយេរិទ្ធ ហើយមានអ្នកសុំទានម្នាក់ ពិការភ្នែក ឈ្មោះបារទីម ជាកូនប្រុសលោកទីមេកំពុងតែអង្គុយតាមដងផ្លូវ។⁴⁷ ពេលគាត់បានឮថាព្រះយេស៊ូនៅស្រុកណាសារ៉ែត គាត់ក៏ចាប់ផ្តើមស្រែកឡើងដោយនិយាយថា៖ «ព្រះយេស៊ូជាពូជពង្សដាវីឌអើយ សូមមេត្តាខ្ញុំផង!»⁴⁸ មានមនុស្សជាច្រើនបានស្តីបន្ទោសដល់គាត់ដោយប្រាប់ឲ្យគាត់នៅស្ងៀម។ ប៉ុន្តែ គាត់នៅតែស្រែកខ្លាំងឡើងថា៖ «ពូជពង្សដាវីឌអើយ សូមមេត្តាខ្ញុំផង»!

⁴⁹ព្រះយេស៊ូក៏ឈប់ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ចូរហៅគាត់មក!»។ ពួកគេក៏បានហៅបុរសពិការភ្នែកនោះមក ដោយនិយាយថា៖ «ចូរក្លាហាន! ហើយងើបឡើង! លោកគ្រូហៅអ្នកហើយ»។⁵⁰ គាត់ក៏បោះអាវរបស់គាត់ចោល រួចលោតឡើង ហើយក៏ចូលមករកព្រះយេស៊ូ។

⁵¹ព្រះយេស៊ូបានតបទៅគាត់ដោយមានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកចង់ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីឲ្យដល់អ្នក?» បុរសពិការភ្នែកនោះបានទូលថា៖ «វាបី ខ្ញុំចង់មើលឃើញ»។⁵² បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «ទៅចុះ! ជំនឿបានធ្វើឲ្យអ្នកជាសះស្បើយហើយ»។ រំពេចនោះ គាត់ក៏បានមើលឃើញ ហើយគាត់ក៏រួមដំណើរជាមួយព្រះអង្គទៅ។

11 ¹ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សមកដល់ទីក្រុងយេរូសាឡឹម មកជិតភូមិបេតថាសេ និងភូមិបេតថាសីដែលនៅជិតភ្នំអូលីវ ហើយព្រះយេស៊ូបានបញ្ជូនសិស្សពីរនាក់របស់ទីព្រះអង្គទៅមុន^២ដោយមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ទៅភូមិបេតថាសីខាងមុខពួកយើង នៅពេលដែលអ្នកទៅដល់ភ្នំអូលីវ អ្នកនឹងឃើញកូនលាមួយ ដែលមិនធ្លាប់មានអ្នកណាជិះនៅឡើយទេ។ ចូរស្រាយចំណង ហើយដឹកមកកាន់ខ្ញុំចុះ។^៣ប្រសិនបើ មាននរណាសួរអ្នកថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើដូច្នេះ?» អ្នកត្រូវឆ្លើយប្រាប់គេថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវការវា ហើយព្រះអង្គនឹងឲ្យគេដឹកវាមកវិញ»។

⁴ពួកគេបានចេញទៅ ហើយឃើញកូនលាមួយដែលចងទុកនៅលើក្បាលផ្លូវ រួចពួកគេក៏ស្រាយវា។^៥អ្នកខ្លះដែលនៅទីនោះបាននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា «តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វីហ្នឹង ម្តេចក៏អ្នកស្រាយកូនលាអីចឹង?»⁶ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់អ្នកនោះតាមពាក្យដែលព្រះយេស៊ូបានបង្គាប់ដល់គេ ហើយពួកគេក៏ឲ្យពួកគាត់ដឹកលានោះចេញទៅ។

⁷សិស្សទាំងពីរបានដឹកវាយកមកថ្វាយព្រះយេស៊ូ ហើយដោះអារបស់ខ្លួនក្រាលនៅលើខ្នងកូនលា ដើម្បីឲ្យព្រះយេស៊ូបាន ឡើងគង់លើកូនលានោះ។
⁸មានមនុស្សម្នាក់ជាច្រើនបានយកអារបស់ខ្លួនក្រាលតាមដងផ្លូវ ហើយខ្លះទៀតយកមកលើដែលកាប់មកពីចំការមកក្រាលនៅលើផ្លូវផងដែរ។
⁹អស់អ្នកដែលដើរនៅពីមុខព្រះអង្គ ហើយនឹងអ្នកដើរពីក្រោយព្រះអង្គនាំគ្នាស្រែកឡើងថា៖ «ហូសាណា សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះពរដល់ព្រះអង្គដែលយាងមកក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់»¹⁰សូមប្រទានពរដល់រាជ្យរបស់ព្រះបានជាវិធីដែលកំពុងមកដល់ជាបិតារបស់យើង ហូសាណា ព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត»។

¹¹បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូយាងទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះអង្គក៏យាងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយបានទតមើលសព្វគ្រប់ អស់ហើយ។ ពេលនោះល្ងាចណាស់ហើយព្រះអង្គក៏យាងទៅភូមិបេតថាសីជាមួយនឹងសិស្សទាំងដប់ពីរនាក់វិញ។¹²ថ្ងៃបន្ទាប់ ព្រះអង្គ និងពួកសិស្សបានត្រឡប់មកពីភូមិបេតថាសីវិញ ពេលនោះព្រះអង្គក៏ឃ្លាន។

¹³ព្រះអង្គ ទតឃើញដើមឧទុម្ពរមួយដើមដែលមានស្លឹកពីចម្ងាយ ព្រះអង្គយាងទៅទតមើល ព្រះអង្គទតឃើញមានតែស្លឹកតែប៉ុណ្ណោះគ្មានផ្លែឡើយ ដ្បិត ពុំទាន់ដល់រដូវដើមឧទុម្ពរមានផ្លែនៅឡើយទេ។¹⁴ព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅកាន់ ដើមឧទុម្ពរនោះថា៖ «គ្មាននរណាហូបផ្លែរបស់ឯងទៀតឡើយ»។ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គក៏បានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដែរ។

¹⁵ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សបានមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះអង្គក៏បានយាងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារហើយព្រះអង្គបានដេញពួកអ្នកលក់ដូរ និងអ្នកទិញឲ្យចេញពីព្រះវិហារ។ ព្រះអង្គផ្តល់តុពួកអ្នកប្តូរប្រាក់ និងផ្តល់កៅអីរបស់អ្នកលក់ក្រាប។
¹⁶ព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតឲ្យនរណាលើសែងអីវ៉ាន់កាត់មុខព្រះវិហារឡើយ។

¹⁷ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល និងប្រៀនប្រដៅពួកគេថា៖ «តើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមិនបានចែងថា៖ «ដំណាក់របស់យើងត្រូវធ្វើជាដំណាក់សម្រាប់ឲ្យសាសន៍ទាំងឡាយអធិស្ឋានទេឬអី?» ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាបែរជាយកមកធ្វើជាសំបុកចោរទៅវិញ»។
¹⁸កាលនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យបានឮរឿងទាំងនេះ ហើយ ពួកគេរកវិធីដើម្បីធ្វើគុតព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេភ័យខ្លាចព្រះអង្គ ព្រោះតែបណ្តាជនទាំងអស់មានសេចក្តីអស្ចារ្យនឹងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គណាស់។¹⁹នៅពេលល្ងាចបានមកដល់ ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សក៏ចាកចេញពីទីក្រុង។

²⁰នៅពេលព្រឹក ពួកគេធ្វើដំណើរតាមផ្លូវនោះ ពួកគេបានឃើញដើមឧទុម្ពរក្រៀមស្លឹកតាំងពីចុងរហូតដល់បួស។
²¹លោកពេត្រុសនឹកចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយក៏ទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ សូមមើលដើមឧទុម្ពរដែល លោកគ្រូបានដាក់បណ្តាសានោះ វាក្រៀមស្លឹកហើយ»។

²²ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរមានជំនឿលើព្រះជាម្ចាស់ចុះ»²³ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ថា បើអ្នកណានិយាយទៅកាន់ភ្នំនេះថា៖ «ចូរចេញទៅ ហើយទម្លាក់ខ្លួនរបស់អ្នកចូលក្នុងសមុទ្រទៅ» ហើយបើអ្នកនោះជឿនៅក្នុងចិត្តដោយឥតសង្ស័យថាព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យបានសម្រេចតាមពាក្យគេមែន។

²⁴ដោយហេតុនេះ បានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋាន និងទូលសុំដោយចិត្តជឿ ថាអ្នកនឹងបានទទួល នោះព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាជាពុំខាន។²⁵នៅពេលដែលអ្នកឈរអធិស្ឋាន ហើយបើមានទម្លាប់ជាមួយនឹងនរណាម្នាក់ នោះចូរអត់ទោសឲ្យគេទៅ ក៏ដូចជាព្រះបិតានៃអ្នករាល់គ្នាដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខបានអត់ទោសនូវអំពើរំលងរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ»។²⁶ប៉ុន្តែ បើអ្នករាល់គ្នាមិនអត់ទោសឲ្យគេទេ នោះព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខ ក៏មិនអត់ទោសឲ្យអ្នករាល់គ្នាដែរ»។

²⁷ពួកគេបានចូលទៅទីក្រុងយេរូសាឡឹមម្តងទៀត។ កាលព្រះយេស៊ូកំពុងយាងចូលក្នុងព្រះវិហារ នាយកបូជាចារ្យ ពួកអាចារ្យ និងពួកចាស់ទុំបាននាំគ្នាមកជួបព្រះអង្គ។²⁸ពួកគេបានទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើលោកធ្វើការទាំងនេះដោយអាងលើអំណាចអ្វី ហើយនរណាផ្តល់អំណាចឲ្យលោកធ្វើការទាំងនេះ?»

²⁹ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំសួរសំណួរដល់អ្នករាល់គ្នា ចូរប្រាប់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាវិញថា ខ្ញុំធ្វើការទាំងអស់នេះដោយអាងលើអំណាចអ្វី»។³⁰សូមឆ្លើយប្រាប់ខ្ញុំមក តើនរណាចាត់លោកយ៉ូហានឲ្យមកធ្វើពិធីជ្រមុជ តើមកពីស្ថានបរមសុខ ឬមកពីមនុស្ស?»

³¹ពួកគេក៏បានពិភាក្សា និងប្រកែកគ្នា ហើយនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើ ពួកយើងនិយាយថា៖ «មកពីស្ថានបរមសុខ» នោះគាត់នឹងនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមជឿគាត់?»³²ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ យើងនិយាយថា៖ «មនុស្សចាត់លោកឲ្យមក...» ។ ពួកគេភ័យខ្លាចមនុស្ស ព្រោះមនុស្សគ្រប់ៗគ្នាចាត់ទុក លោកយ៉ូហានជាពួកកាវីពិតប្រាកដមែន។³³ដូច្នេះ ពួកគេក៏ឆ្លើយទៅព្រះយេស៊ូថា៖ «យើងមិនដឹងទេ»។ នោះព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេវិញថា៖ «រីឯខ្ញុំវិញ ក៏មិនប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរថា ខ្ញុំធ្វើការទាំងអស់នេះដោយអាងលើអំណាចអ្វីនោះ»។

12¹ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេជាពាក្យប្រៀបធៀបថា៖ «មានបុរសម្នាក់បានដាំទំពាំងបាយជូរមួយចម្ការ និងធ្វើរូបងព័ទ្ធជុំវិញចម្ការនោះ ហើយដឹករណ្តាំមួយ ដើម្បីបញ្ជូនផ្លែទំពាំងបាយជូរ។ គាត់បានសង់ខ្ទមមួយ ហើយក៏ប្រវាស់ឲ្យពួកកសិករមើលថែទាំ។ រួចគាត់ចាក់ចេញពីទីនោះទៅ។
² លុះដល់ទំពាំងបាយជូរ គាត់បានចាត់អ្នកបម្រើម្នាក់ឲ្យទៅប្រមូលផលដែលជាចំណែករបស់គាត់ពីពួកអ្នកថែចម្ការ។³ ប៉ុន្តែពួកគេបានចាប់អ្នកបម្រើនោះ វាយដំហើយបណ្តេញគាត់ឲ្យត្រឡប់ទៅវិញដោយដៃទទេ។

⁴ ម្ចាស់ចម្ការបានចាត់អ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតឲ្យទៅម្តងទៀត នោះពួកអ្នកថែចម្ការនាំគ្នាវាយក្បាលអ្នកបម្រើនោះ ហើយដេស្តីទៀតផង។
⁵ ម្ចាស់ចម្ការបានចាត់អ្នកបម្រើផ្សេងទៀតឲ្យទៅ នោះអ្នកថែចម្ការបានសម្លាប់អ្នកបម្រើម្នាក់នោះ។ ពួកអ្នកបម្រើផ្សេងៗទៀតក៏រងគ្រោះដូច្នោះដែរ ខ្លះត្រូវគេវាយដំ ហើយខ្លះទៀតត្រូវគេសម្លាប់។
⁶ ម្ចាស់ចម្ការមានកូនប្រុសតែម្នាក់ដែលគាត់ស្រឡាញ់ខ្លាំងបំផុត គាត់បានចាត់កូនប្រុសរបស់គាត់ឲ្យទៅក្រោយគេបង្អស់ ដោយគាត់គិតថា៖ «ពួកអ្នកថែចម្ការទាំងនោះ និងគោរពកោតខ្លាចកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំមិនខាន»។⁷ ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកថែចម្ការទាំងនោះពិតជាស្អប់គ្នាថា៖ «បើយើងសម្លាប់កូនប្រុសម្ចាស់ចម្ការចោល នោះមរតកទាំងនេះនឹងក្លាយជាប្រសព្វជាមួយពួកយើងជាក់ជាមិនខាន»។
⁸ ពួកគេបានចាប់កូនប្រុសម្ចាស់ចម្ការយកទៅសម្លាប់ រួចបោះទៅក្រៅចម្ការទំពាំងបាយជូរ។⁹ តើម្ចាស់ចម្ការនឹងធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះពួកអ្នកថែចម្ការទាំងនោះ? គាត់នឹងទៅហើយសម្លាប់ពួកអ្នកថែចម្ការនោះចោល រួចប្រគល់ចម្ការទំពាំងបាយជូរឲ្យទៅអ្នកផ្សេងទៀតវិញ។
¹⁰ តើអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់បានអានអត្ថបទក្នុងព្រះគម្ពីរទេឬអី? «ថ្មដែលពួកអ្នកសាងសង់ផ្ទះបោះបង់ចោល បានធ្វើឲ្យក្លាយជាគ្រឹះយ៉ាងរឹងមាំ។
¹¹ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការអស្ចារ្យនេះ នៅចំពោះភ្នែករបស់យើង»។¹² ពួកមេដឹកនាំសាសន៍យូដាវិជ្ជមានព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែ ពួកគេខូចបណ្តាជនព្រោះពួកគេបានដឹងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅនឹងពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេក៏ចេញពីព្រះយេស៊ូទៅ។
¹³ តែចាត់ពួកខាងដាវីស៊ី និងពួកខាងសេចក្តីស្រឡាត់ព្រះយេស៊ូដើម្បីលបចាប់កំហុសនៅពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល។
¹⁴ គេនាំគ្នាមកទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ បង្រៀនសូន្យតែសេចក្តីពិតពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយយើងដឹងថាលោកគ្រូ ពុំយោគយល់គំនិត ហើយក៏ពុំដឹងសមុទេវនាមឡើយ។ តើវាជាការអាក្រក់ឬទេ ក្នុងការបង់ពន្ធច្បាស់ដល់ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម? តើយើងគួរតែច្បាស់ ឬមិនច្បាស់?»¹⁵ ព្រះយេស៊ូជ្រាបពីអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាចង់ល្បងលក់ខ្ញុំចុះ? សុំយកកាក់មួយមកឲ្យខ្ញុំមើលមើល»។
¹⁶ គេក៏យកកាក់មួយមកថ្វាយព្រះយេស៊ូ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើកាក់នេះមានរូបដូចនរណា ឈ្មោះនរណា?» ពួកគេទូលឆ្លើយថា៖ «ឈ្មោះរបស់សេចក្តីសេសសារ»។¹⁷ ព្រះយេស៊ូក៏មានបន្ទូលទៅគេថា៖ «អ្វីៗដែលជាប់សេចក្តីសេសសារ ចូរថ្វាយទៅកាន់សេសសារចុះ ហើយអ្វីៗដែលជាប់សេចក្តីជាម្ចាស់ ចូរថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់វិញដែរ»។ ពួកគេមានការភ្ញាក់ផ្អើលនឹងព្រះយេស៊ូ។
¹⁸ មានពួកសាឌូស៊ី ចូលមកគាល់ព្រះអង្គ ពួកគេមិនជឿថាមានការរស់ឡើងវិញនោះទេ។ ពួកគេទូលសួរទៅព្រះយេស៊ូថា៖¹⁹ «លោកគ្រូ លោកម៉ែសេបានសរសេរចែងទុកថា៖ «បើបុរសណាមានប្រពន្ធ ហើយស្លាប់ចោលប្រពន្ធទៅ តែគ្មានកូនសោះ នោះត្រូវឲ្យប្អូនប្រុសបុរសនោះ យកប្រពន្ធបងប្រុសទៅ ដើម្បីបន្តពូជឲ្យបងប្រុសរបស់ខ្លួន»។
²⁰ មានបងប្អូនប្រុសប្រាំពីរនាក់ បងគេបង្អស់បានការប្រពន្ធ ហើយក៏ស្លាប់ទៅតែគ្មានកូនសោះ។²¹ ប្អូនបន្ទាប់ក៏យកនាងហើយស្លាប់ទៅ ដោយគ្មានកូនសោះ ហើយប្អូនទីបីក៏ដូចគ្នាដែរ។²² បងប្អូនប្រុសទាំងប្រាំពីរនាក់សុទ្ធតែគ្មានកូនដូចគ្នា នៅទីបំផុត នាងក៏ស្លាប់ទៅដែរ។²³ នៅពេលពួកគេរស់ឡើងវិញ តើនាងត្រូវបានទៅជាប្រពន្ធរបស់អ្នកណា? បើបងប្អូនប្រាំពីរនាក់សុទ្ធតែយកនាងធ្វើជាប្រពន្ធដូច្នេះ»។
²⁴ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះជាការយល់ខុសហើយ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់បទគម្ពីរ ហើយមិនស្គាល់អំណាចរបស់ព្រះ? ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះជាការយល់ខុសហើយ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់បទគម្ពីរ ហើយមិនស្គាល់អំណាចរបស់ព្រះ? នៅពេលដែលមនុស្សរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ គេមិនរៀបការជាប្តីប្រពន្ធទៀតឡើយ ប៉ុន្តែ ពួកគេនឹងដូចជាទេវតានៅឯស្ថានបរមសុខ។
²⁶ ទាក់ទងនឹងរឿងមនុស្សស្លាប់រស់ឡើងវិញ តើអ្នករាល់គ្នាមិនធ្លាប់បានអានទាក់ទងនឹងគុម្ពបន្ទានៅក្នុងគម្ពីរលោកម៉ែសេឬទេ? ពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោក ហើយបន្ទូលថា៖ «យើងជាព្រះរបស់លោកអ៊ីប្រាហាំ ជាព្រះរបស់លោកអ៊ីសាក និងជាព្រះរបស់លោកយ៉ាកុប?»²⁷ ព្រះអង្គមិនមែនព្រះនៃសេចក្តីស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែ ជាព្រះរបស់មនុស្សរស់ឡើងវិញ អ្នករាល់គ្នាយល់ខុសហើយ»។
²⁸ មានអាចារ្យម្នាក់ចូលមកជិត គាត់ក៏ឮពួកគេដេកគ្នា ហើយឃើញព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយទៅពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ គាត់ទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «តើព្រះយេស៊ូនិយមណាដែលសំខាន់ជាងគេ?»²⁹ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «ព្រះយេស៊ូនិយមដែលសំខាន់ជាងគេគឺ «ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរស្តាប់ចុះ ព្រះអម្ចាស់មានតែមួយ ហើយជាព្រះរបស់យើងគ្រប់គ្នា»។³⁰ ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់នៃអ្នករាល់គ្នា ឲ្យអស់អំពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង ហើយឲ្យអស់ពីគំនិត និងឲ្យអស់អំពីកម្លាំងអ្នករាល់គ្នា»។³¹ រីឯព្រះយេស៊ូនិយមទីពីរគឺ «អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នកដូចជាខ្លួនឯង»។ ដ្បិត គ្មានព្រះយេស៊ូនិយមណាមួយជាងព្រះយេស៊ូនិយមទាំងនេះទេ»។
³² រីឯអាចារ្យតបវិញថា៖ «ពិតហើយ លោកគ្រូ! លោកគ្រូមានប្រសាសន៍ត្រូវណាស់ ព្រះអង្គគឺជាព្រះតែមួយគត់ គ្មានព្រះឯណាក្រៅពីព្រះអង្គឡើយ។
³³ ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ឲ្យអស់ពីចិត្ត អស់ពីប្រាជ្ញា អស់ពីព្រលឹង ឲ្យអស់ពីកម្លាំង ហើយស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងឲ្យដូចខ្លួនឯង នោះគឺរសេសជាងគង្វាយដុត និងជាយញ្ញបូជាទៅទៀត»។³⁴ នៅពេលព្រះយេស៊ូឃើញថាគាត់ឆ្លើយប្រកបដោយការយល់ដឹងដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្នកមិននៅឆ្ងាយពីនគរព្រះនោះទេ»។ បន្ទាប់មក គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានទូលសួរព្រះយេស៊ូទៀតឡើយ។
³⁵ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូកំពុងតែបង្រៀននៅក្នុងព្រះវិហារ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាពួកអាចារ្យនិយាយថាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគឺជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ?»³⁶ ព្រះបាទដាវីឌផ្ទាល់មានព្រះបន្ទូលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្រះអម្ចាស់យើងខ្ញុំថា ចូរអង្គុយនៅខាងស្តាំយើង រហូតដល់យើងធ្វើឲ្យខ្លាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គនៅក្រោមកំណល់ព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ»។³⁷ ព្រះបាទដាវីឌផ្ទាល់ហៅព្រះគ្រីស្ទថាជា «ព្រះអម្ចាស់» តើឲ្យព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះអង្គបានដូចម្តេចកើត? ពួកបណ្ឌិតទាំងអស់ ស្តាប់ព្រះអង្គដោយអំណរ។
³⁸ នៅក្នុងការបង្រៀន ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរប្រយ័ត្នជាមួយពួកអាចារ្យដែលដើរចុះឡើងដែលពាក់អាវវែងហើយគេចូលចិត្តការជម្រាបសួរដែលពួកគេបានទទួលនៅតាមផ្សារ។
³⁹ គេចូលចិត្តអង្គុយនៅកៅអីពួកមេដឹកនាំនៅក្នុងសាលប្រជុំ និងកន្លែងមេដឹកនាំនៅក្នុងពិធីបុណ្យ»។⁴⁰ គេលេបត្របាក់ផ្ទះស្រ្តីមេម៉ាយ ហើយគេធ្វើជាអ្នកអធិស្ឋានយូរដើម្បីឲ្យពួកបណ្ឌិតជនឃើញ។ ពួកគេទាំងនោះនឹងទទួលការកាត់ទោសយ៉ាងធ្ងន់ជាងគេ»។
⁴¹ ព្រះយេស៊ូគង់ទល់មុខហិបតង្វាយនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយព្រះអង្គទតមើលបណ្ឌិតថ្វាយតង្វាយទៅក្នុងហិប។ មានអ្នកមានជាច្រើនដាក់ប្រាក់យ៉ាងច្រើន។
⁴² ពេលនោះមានស្រ្តីមេម៉ាយក្រម្កាក់ បានមកហើយថ្វាយតង្វាយតែពីស្លឹង ដែលមានតម្លៃតែកន្លះសេន។

⁴³ព្រះអង្គក៏ហៅពួកសិស្សមកហើយមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ស្ត្រីមេម៉ាយក្រនេះបានថ្វាយតង្វាយច្រើនជាងគេទាំងអស់ទៅក្នុងហិបតង្វាយ។»⁴⁴ ដ្បិត ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានថ្វាយតង្វាយពីប្រាក់សំណល់របស់ពួកគេទេ។ រីឯស្ត្រីមេម៉ាយនេះវិញ បានថ្វាយតង្វាយពីភាពក្រីក្ររបស់នាង ហើយបានថ្វាយប្រាក់ទាំងអស់ដែលទុកសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិតរបស់នាង»។

13¹ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូយាងចេញពីព្រះវិហារ សិស្សព្រះអង្គម្នាក់ទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ សូមមើលថ្ម និងអគារល្អៗអស្ចារ្យណាស់»² ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកឃើញអគារធំៗទាំងនេះឬទេ? គ្មានថ្មណាមួយនៅត្រួតលើគ្នាទៀតឡើយ និងត្រូវបាក់ធ្លាក់ចុះមក»។

³ នៅពេលដែលព្រះអង្គគង់នៅលើភ្នំដើមរូលេវរស់មុខព្រះវិហារ លោកពេត្រុស លោកយ៉ាកុប លោកយ៉ូហាន និងលោកអនានីយ៉ាស្ករព្រះអង្គដោយសម្ងាត់ថា៖⁴ «សូមលោកគ្រូប្រាប់ពួកយើងឲ្យដឹងផង តើហេតុការណ៍ទាំងនេះ កើតឡើងពេលណា? តើនឹងមានអ្វីជាសញ្ញានៅពេលព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះកើតឡើង?»

⁵ ព្រះយេស៊ូចាប់ផ្តើមមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរប្រុងប្រយ័ត្នកុំឲ្យនរណាម្នាក់នាំអ្នកឲ្យដើរផ្លូវខុសឡើយ។

⁶ មានមនុស្សជាច្រើននឹងប្រើឈ្មោះខ្ញុំដោយពោលថា៖ «ខ្ញុំគឺជាព្រះគ្រីស្ទ» ហើយពួកគេនឹងនាំមនុស្សជាច្រើនឲ្យដើរផ្លូវខុស។

⁷ ពេលណាអ្នកឮពីសង្គ្រាម និងពាក្យចាមអាមាមនៃសង្គ្រាម ចូរកុំព្រួយបារម្ភអ្វីឡើយ ការទាំងនេះនឹងត្រូវកើតឡើង

ប៉ុន្តែថ្ងៃចុងបញ្ចប់មិនទាន់មកដល់នៅឡើយទេ។⁸ នឹងមានជាតិសាសន៍មួយក្រោកឡើងទាស់នឹងជាតិសាសន៍មួយ ហើយមាននគរមួយទាស់នឹងនគរមួយទៀត។⁹ នឹងមានរញ្ជួយដីនឹងគ្រោះទុរភិក្ខុកើតមានឡើងជាច្រើនកន្លែង។ ការទាំងនេះប្រៀបដូចជាការចាប់ផ្តើមនៃការឈឺចាប់ពេលសម្រាលកូន។

¹⁰ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រយ័ត្នខ្លួន។ ពួកគេនឹងបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅឲ្យក្រុមប្រឹក្សាហើយគេនឹងវាយដំអ្នកនៅក្នុងសាលាប្រជុំ។

¹¹ អ្នកនឹងឈរចំពោះមុខទាំងទេសាភិបាល និងស្តេចដោយព្រះធ្វើទិវន្ទាល់ពីនាមខ្ញុំ។¹² ប៉ុន្តែ ដំណឹងល្អត្រូវតែប្រកាសដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ជាមុនសិន។

¹³ នៅពេលពួកគេចាប់អ្នករាល់គ្នាបញ្ជូនទៅ ចូរកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាព្រួយបារម្ភអំពីអ្វីដែលអ្នកគួរនិយាយឡើយ។

អ្វីដែលអ្នកគួរនិយាយនៅពេលនោះនឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺមិនមែនអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកនិយាយនោះទេ។

¹⁴ បងប្រុសនឹងចាប់បញ្ជូនប្អូនទៅឲ្យគេសម្លាប់ ហើយឪពុកបញ្ជូនកូនទៅឲ្យគេសម្លាប់។

កូនៗនឹងក្រោកឡើងទាស់ប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយហើយទាំងបញ្ជូនឲ្យគេសម្លាប់ទៀតផង។¹⁵ មនុស្សនឹងស្អប់អ្នករាល់គ្នាដោយសារឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលស្ម័គ្រចិត្តរហូតដល់ថ្ងៃបញ្ចប់ អ្នកនោះនឹងទទួលបានការសង្គ្រោះ។

¹⁶ ពេលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញ មនុស្សចង្រៃគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ឈរនៅកន្លែងដែលមិនគួរឈរ

(ចូរឲ្យអ្នកអានបានយល់ចុះ)។¹⁷ សូមឲ្យអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងស្រុកយូដាដាស់គេចោទនៅតាមភ្នំ សូមកុំឲ្យអ្នកដែលនៅលើដំបូលផ្ទះកុំចុះមកចូលផ្ទះ

ឬយករបស់នៅក្នុងផ្ទះឡើយ។¹⁸ ហើយកុំឲ្យអ្នកដែលនៅចម្ងាយត្រឡប់មកយកអារធិរបស់ខ្លួននៅផ្ទះវិញដែរ។

¹⁹ សេចក្តីវេទនានឹងមានដល់ស្ត្រីណាមានកូន និងស្ត្រីណាដែលបំបៅកូននៅថ្ងៃនោះ! ចូរអធិស្ឋ រូបមន្តឲ្យហេតុការណ៍នេះកើតឡើងនៅក្នុងរដូវរងារឡើយ។

²⁰ ដ្បិត ពេលនោះជាពេលដែល មានទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង ដែលមិនធ្លាប់មានសោះតាំងពីព្រះបានបង្កើតពិភពលោកមករហូតដល់ឥឡូវនេះ

ហើយវានឹងមិនកើតឡើងម្តងទៀតឡើយ។²¹ លុះត្រាតែព្រះជាម្ចាស់កាត់បន្ថយថ្ងៃខ្លះ ពុំដូច្នោះទេនោះគ្មានសាច់ឈាមណាបានសង្គ្រោះឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានកាត់បន្ថយថ្ងៃខ្លះ ដោយយល់ដល់មនុស្សដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើស។

²² ប្រសិនបើ មាននរណាម្នាក់និយាយទៅកាន់អ្នកថា៖ «មើល! ព្រះគ្រីស្ទនៅទីនេះ» ឬ «មើល! ព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ!» ចូរអ្នករាល់គ្នាកុំជឿឡើយ។²³ ដ្បិត

ព្រះគ្រីស្ទក្លែងក្លាយ និងព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយជាច្រើននឹងបង្ហាញខ្លួនពីទិសម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យជាច្រើន

ដើម្បីបោកបញ្ឆោតមនុស្សរួមទាំងអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសផង។²⁴ ចូរប្រយ័ត្ន! ខ្ញុំបានប្រាប់ការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នាមុនពេលនឹងកើតឡើងហើយ។

²⁵ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីទុក្ខវេទនានៅថ្ងៃនោះហើយ ព្រះអាទិត្យនឹងប្រែក្លាយ ជាងងឹត

ព្រះច័ន្ទនឹងមិនបញ្ចេញពន្លឺទៀតឡើយ។²⁶ ផ្កាយទាំងឡាយនឹងធ្លាក់ចុះមកពីលើមេឃ ហើយអំណាចនានាដែលមកពីស្ថានសួគ៌នឹងកក្រើករញ្ជួយឡើង។

²⁷ ពេលនោះ ពួកគេនឹងឃើញកូនមនុស្សយាងមកក្នុងពពកជាមួយនឹងអំណាចដ៏ខ្លាំងអស្ចារ្យដែលប្រកបដោយសិរីរុងរឿង។

²⁸ ពេលនោះលោកនឹងចាត់ពួកទេវតារបស់លោក ហើយនឹងប្រមូលពួកអ្នកដែលព្រះបានជ្រើសរើសពីទិសទាំងបួន ពីដើងមេឃម្ខាងទៅដើងមេឃម្ខាង។

²⁹ ចូរអ្នករាល់គ្នារៀនពីមេរៀនដើមឧទុម្ពរ។ ពេលណា មែករបស់វាត្រឡប់ជាមានស្លឹកលាស់ឡើង នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងថាវាដូចក្តៅដិតមកដល់ហើយ។

³⁰ ដូច្នោះហើយ នៅពេលអ្នករាល់គ្នាឃើញការទាំងនេះកើតឡើង នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងថាកូនមនុស្សដិតមកដល់ហើយ ក៏នៅជិតដល់មាត់ទ្វារផង។

³¹ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មនុស្សជំនាន់នេះនឹងមិនអាចឆ្លងផុតឡើយរហូតទាល់តែការទាំងនេះកើតឡើង។³² ផ្អែមមួយ និងផែនដីកន្លងផុតទៅ ប៉ុន្តែ ពាក្យរបស់ខ្ញុំនឹងមិនកន្លងផុតទៅណាឡើយ។³³ ប៉ុន្តែ ទាក់ទងនឹងថ្ងៃណា ឬពេលណា គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងឡើយ សូមឲ្យតែទេវតានៅស្ថានសួគ៌ ឬកូនមនុស្ស មិនជ្រាបផង ប៉ុន្តែ ព្រះបិតាជ្រាបពីការទាំងអស់នេះ។

³⁴ ចូរប្រយ័ត្ន! ហើយចាំយាមចុះ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថាពេលវេលាណានឹងមកដល់ឡើយ។³⁵ គឺដូចជាបុរសម្នាក់ដែលធ្វើដំណើរចាកឆ្ងាយពីផ្ទះរបស់គាត់ ហើយចាត់ឲ្យអ្នកបម្រើមើលការខុសត្រូវនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ម្នាក់ៗមានការងារដែលគាត់ឲ្យធ្វើរៀងៗខ្លួន ហើយគាត់បញ្ជាឲ្យអ្នកចាំយាមជួយដល់ភ្លើងផង។

³⁶ ដូច្នេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រុងប្រៀបចុះ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថាចៅហ្វាយនឹងមកផ្ទះវិញពេលណានោះទេ គឺអាចមកនៅពេលយប់ ពាក់កណ្តាលប្រាឆាត ពេលមានរង្វាវ ឬនៅពេលព្រឹកព្រលឹមនោះទេ។³⁷ ប្រសិនបើ ចៅហ្វាយមក នោះកុំឲ្យគាត់ឃើញថាអ្នកកំពុងដេកឡើយ។³⁸ ពាក្យដែលខ្ញុំប្រាប់ទៅអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំក៏ប្រាប់អ្នកផ្សេងទៀតដែរ គឺចូរចាំយាមចុះ!»។

14¹ នៅពីរថ្ងៃ មុនពិធីបុណ្យរំលងមកដល់ និងបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ។ នាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យបាននាំគ្នាគិតដោយសម្ងាត់ដើម្បីចាប់ព្រះយេស៊ូ និងសម្លាប់ព្រះអង្គ។² ដ្បិត ពួកគេបាននិយាយថា៖ «កុំធ្វើការនេះក្នុងកំឡុងពេលបុណ្យឡើយ វានឹងកើតចលាចល និងមានការបះបោរកើតឡើងក្នុងចំណោមប្រជាជន»។

³ ត្រាដែលព្រះយេស៊ូនៅភូមិបេតថានី ក្នុងផ្ទះរបស់លោកស៊ីម៉ូនជាអ្នកមានជំងឺឈ្លង ព្រះយេស៊ូកំពុងសម្រាកនៅតុអាហារ មានស្រ្តីម្នាក់បានចូលមករកព្រះអង្គ ដោយកាន់ដបថ្មមួយដាក់ប្រេងទេព្វិសុទ្ធ ដែលមានតម្លៃបំផុត។ នាងបានបំបែកដបថ្ម ហើយចាក់ប្រេងនោះលើព្រះសិរសារបស់ព្រះអង្គ។⁴ ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះបានខឹង ពួកគេបានជំនុំគ្នាហើយនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជានាងខ្លះខ្លាយបែបនេះ?» ប្រេងក្រអូបនេះបើលក់វិញគឺបានជាងបីរយដូង ហើយអានចែកឲ្យអ្នកក្របាន»។ ក្រោយមកពួកគេក៏ស៊ីបន្ទោសដល់នាង។

⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «សូមឲ្យនាងនៅតែម្នាក់ឯងចុះ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកចេះតែរំខាននាង? គឺនាងបានធ្វើការយ៉ាងល្អសម្រាប់ខ្ញុំ។

⁶ អ្នកក្រនឹងនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាជានិច្ច ហើយនៅអ្នករាល់គ្នាមានបំណងចង់ធ្វើការល្អដល់ពួកគេពេលណាក៏បាន ប៉ុន្តែខ្ញុំវិញ អ្នករាល់គ្នាមិនបាននៅជាមួយខ្ញុំរហូតទេ។» នាងបានធ្វើអ្វីដែលនាងអាចធ្វើបាន នាងបានលាបប្រេងលើរូបកាយរបស់ខ្ញុំ សម្រាប់បញ្ចុះក្នុងផ្នូរ។

⁷ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ពេលណាដែលជំងឺឈាមបានប្រកាសនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល អ្វីដែលស្រ្តីម្នាក់នេះបានធ្វើ នឹងមានគេនិយាយកិច្ចការដែលនាងបានធ្វើទុកជារំលឹកដល់នាង»។

⁸ ក្រោយមក យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូត ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមសិស្សទាំងដប់ពីរ ចេញទៅជួបនាយកបូជាចារ្យ គាត់អាចនឹងប្រគល់ព្រះយេស៊ូឲ្យទៅពួកគេ។

⁹ ពេលនាយកបូជាចារ្យបានឮការនោះ ពួកគេសប្បាយរីករាយ និងសន្យាថានឹងផ្តល់ប្រាក់ដល់គាត់។

គាត់ក៏ចាប់ផ្តើមរកឱកាសដើម្បីបញ្ជូនព្រះយេស៊ូទៅពួកគេ។

¹⁰ នៅថ្ងៃទីមួយនៃបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ នៅពេលពួកគេយកចៀមមកថ្វាយយញ្ញបូជា ក្នុងបុណ្យរំលង ពួកសិស្សបាននិយាយទៅព្រះអង្គថា៖

«តើលោកគ្រូចង់ឲ្យពួកយើងរៀបចំពិធីនេះនៅទីណា ដ្បិតលោកនឹងបរិភោគអាហារបុណ្យចម្អងនោះ។»¹¹ ព្រះយេស៊ូបញ្ជូនសិស្សពីរនាក់ដោយបន្ទូលថា៖

«ចូលទៅឯទីក្រុង អ្នកនឹងជួបបុរសម្នាក់លីក្នុងទឹក។ តាមគាត់ទៅ។»¹² ពេលគាត់ចូលដល់ក្នុងផ្ទះ អ្នកត្រូវតាមចូលទៅក្នុងផ្ទះដែរ ហើយនិយាយទៅម្ចាស់ដូចនេះ លោកគ្រូនិយាយថា៖ «តើបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវជាកន្លែងដែលខ្ញុំជាមួយពួកសិស្សនឹងបរិភោគអាហារបុណ្យចម្អងនៅកន្លែងណា?»

¹³ ម្ចាស់ផ្ទះនឹងបង្ហាញបន្ទប់មួយយ៉ាងធំនៅជាន់ខាងលើ ដែលរៀបចំហើយជាស្រេច។ ចូលរៀបចំសម្រាប់ពួកយើងនៅទីនោះចុះ»។

¹⁴ ពួកសិស្សក៏ចេញទៅក្នុងទីក្រុង។ ពួកគេក៏បានជួបគ្រប់យ៉ាងតាមដែលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលប្រាប់ពួកគេ

ហើយពួកសិស្សក៏បានរៀបចំពិធីបរិភោគអាហារបុណ្យរំលងនៅទីនោះ។

¹⁵ នៅវេលាល្ងាច ព្រះយេស៊ូបានយាងមកជាមួយសិស្សទាំងដប់ពីរ។¹⁶ ខណៈពួកគេកំពុងតែសម្រាក និងបរិភោគ នៅឯតុអាហារ

ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ការពិតដែលខ្ញុំចង់ប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា និងមានម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលកំពុងបរិភោគជាមួយខ្ញុំនឹងក្បត់ខ្ញុំ។

¹⁷ ពួកបង្ហាញពីភាពស្តោកស្តាយ ហើយគ្រប់គ្នាចូលទៅព្រះអង្គថា៖ «អ្នកដែលធ្វើការបែបនេះគឺមិនមែនជាប្រុសខ្ញុំទេ?»

¹⁸ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «គឺនៅក្នុងចំណោមសិស្សទាំងដប់ពីរ ដែលជាម្នាក់កំពុងជ្រលក់នំប៉័ងក្នុងចានជាមួយនឹងខ្ញុំ។»¹⁹ ដ្បិត

កូនមនុស្សនឹងត្រូវចាកចេញទៅ ស្របតាមបទគម្ពីរដែលបានចែងអំពីរូបលោក។ ប៉ុន្តែ វេនាដល់អ្នកនោះ ដែលជាអ្នកនាំកូនមនុស្សយកទៅលក់! ប្រសិនបើ អ្នកមិនបានកើតមកនោះ ប្រសើរជាង»។

²⁰ នៅពេលពួកគេកំពុងហូបអាហារ ព្រះយេស៊ូបានយកនំប៉័ង ហើយប្រទានពរ និងកាច់នំប៉័ង។ ព្រះអង្គឲ្យទៅពួកគេដោយមានបន្ទូលថា៖ «សូមទទួល នេះគឺជាបូជាយកខ្ញុំ។»²¹ ព្រះយេស៊ូយកពែងមួយមក ហើយអរព្រះគុណ ហើយហូបចុះឲ្យស៊ីស្ប ហើយពួកគេក៏ផឹកពីពែងនោះ។

²² ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «នេះគឺជាឈាមនៃសម្ព័ន្ធមនុស្សត្រីរបស់ខ្ញុំ គឺជាឈាមដែលនឹងហូរចុះសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន។»²³ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ខ្ញុំនឹងមិនផឹកពីផលនៃទំពាំងបាយជូរម្តងម្តងទៀតឡើយ ដរាបដល់មួយដែលខ្ញុំនឹងផឹកជាថ្មី ម្តងទៀតគឺនៅក្នុងគរព្រះ។

²⁴ ពេលពួកគេបានច្រៀងទំនុកតម្កើងព្រះរួចហើយ ព្រះអង្គ និងពួកសិស្សក៏ចេញទៅភ្នំអូលីវ។²⁵ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖

«អ្នករាល់គ្នានឹងចាកចេញពីខ្ញុំ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «យើងនឹងវាយអ្នកគង្វាលហើយចៀមនឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ»។

²⁶ ប៉ុន្តែ ក្រោយមកខ្ញុំនឹងរស់ឡើងវិញ ហើយខ្ញុំនឹងទៅស្រុកកាលីឡេមុនអ្នករាល់គ្នា។²⁷ លោកពេត្រុសបានឆ្លើយទៅព្រះអង្គថា៖ «ទោះបីគ្រប់គ្នាបោះបង់ព្រះអង្គឡើយ»។

²⁸ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា៖ «យប់នេះ មុនមានរងាវពីរដង អ្នកនឹងបដិសេធខ្ញុំបីដង»។

²⁹ ប៉ុន្តែលោកពេត្រុសបានទូលឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំនឹងមិនបដិសេធព្រះអង្គឡើយ បើទោះខ្ញុំត្រូវស្លាប់ក៏ដោយ»។ សិស្សដទៃក៏បានសន្យាដូចគ្នាផងដែរ។

³⁰ ព្រះអង្គ និងពួកសិស្សបានទៅដល់កន្លែងមួយ ឈ្មោះថាកេតសេម៉ានី ហើយព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «អង្គុយនៅទីនេះ ពេលខ្ញុំអធិស្ឋាន»។

³¹ ព្រះអង្គយកលោកពេត្រុស លោកយ៉ាកុប និងលោកយូហានទៅជាមួយព្រះអង្គហើយចាប់ផ្តើមព្រួយចិត្ត ព្រមទាំងកង្វល់ជាខ្លាំង។³² ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅ កាន់សិស្សទាំងបីថា៖ «ព្រលឹងខ្ញុំសោកសង្រេងស្ទើរតែស្លាប់ហើយ។ អ្នករាល់គ្នានៅទីនេះ ដោយចាំយាម»។

³³ ព្រះយេស៊ូយាងទៅឆ្ងាយបន្តិច ក្រាបចុះដល់ដី ហើយព្រះអង្គអធិស្ឋាន ប្រសិនបើ អាចទៅរួចសូមឲ្យពេលដ៏លំបាកនេះនឹងឆ្លងផុតពីព្រះអង្គ។

³⁴ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «អ័ប្បា ឱព្រះបិតាអើយ គ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ អាចកើតឡើងបានតាមរយៈព្រះជាម្ចាស់។ សូមដកចេញពែងនេះពីចូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែ កុំតាមចិត្តចូលបង្គំឡើយ តែសូមឲ្យតាមព្រះទ័យព្រះជាម្ចាស់វិញ»។

³⁵ ព្រះយេស៊ូត្រឡប់មកវិញ ឃើញពួកសិស្សកំពុងតែដេក នោះព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅលោកពេត្រុស ស៊ីម៉ូនថា៖ «ម្តេចបានជាអ្នកដេកលក់ដូច្នេះ?»

តើអ្នកមិនអាចចាំយាមតែមួយម៉ោងទេឬ?³⁶ សូមអធិស្ឋានចាំយាមនោះអ្នកនឹងមិនធ្លាក់ក្នុងក្តីល្ងង់ឡើយ។ ខាងឯវិញ្ញាណមានការប្រុងប្រៀបជាស្រេចមែន ប៉ុន្តែខាងឯសាច់ឈាមគឺខ្សោយវិញ។³⁷ ព្រះយេស៊ូបានយាងទៅអធិស្ឋានម្តងទៀត ដោយប្រើពាក្យចូលអង្វរដដែល។

³⁸ ព្រះអង្គបានត្រឡប់មកវិញម្តងទៀត ហើយឃើញពួកសិស្សកំពុងដេក ដ្បិត

ភ្នែករបស់ពួកគេងងូលពេកហើយក៏មិនដឹងថាមានអ្វីនឹងនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គ។³⁹ ព្រះយេស៊ូយាងមកវិញជាលើកទីបីហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖

«តើអ្នករាល់គ្នានៅតែដេក និងសម្រាកដល់កាលណាទៀត? បានហើយ ពេលកំណត់បានមកដល់ហើយ។ មើល! កូនមនុស្សត្រូវបានគេក្បត់

និងបញ្ជូនទៅឲ្យដៃរបស់មនុស្សមានបាប។⁴⁰ ក្រោកឡើង តោះយើងទៅ ឃើញទេ ម្នាក់ដែលក្បត់ខ្ញុំនោះជិតមកដល់ហើយ»។

⁴¹ ពេលព្រះយេស៊ូកំពុងតែមានបន្ទូល លោកយូដាស ជាម្នាក់នៃពួកសិស្សទាំងដប់ពីរ មានបណ្តាជនមួយក្រុមកាន់ដាវ កាន់ដំបង ហើយពួកអ្នកទាំងនោះ គឺបានបញ្ជូនមកពីនាយកបូជាចារ្យ ពួកអាចារ្យ ហើយនិងពួកចាស់ទុំ។⁴² ពេលនោះ អ្នកក្បត់បានធ្វើជាសញ្ញាប្រាប់ថា៖ «អ្នកដែលខ្ញុំចើប គឺម្នាក់នឹងហើយ

ចាប់គាត់ហើយនាំគាត់ចេញទៅ និងយាមឲ្យបានតឹងតែង។⁴⁵ ពេលលោកយូដាសបានមកដល់ ភ្លាមគាត់បានទៅរកព្រះយេស៊ូហើយនិយាយថា៖ «លោកគ្រូ» ហើយលោកយូដាសថើបព្រះអង្គ។⁴⁶ ក្រោយមកពួកគេក៏លូកដៃមកចាប់ព្រះអង្គ។

⁴⁷ប៉ុន្តែ មានម្នាក់ដែលនៅទីនោះហូតដល់កាប់អ្នកបម្រើរបស់មហាបូជាចារ្យ ដាច់ស្លឹកត្រចៀកម្ខាង។⁴⁸ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកទាំងនោះថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមកចាប់ខ្ញុំ ដូចជាអ្នកតាមចាប់ចោរ មានទាំងដាវ និងដំបងនៅនឹងដៃដូច្នេះ?»

⁴⁹ពេលដែលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់ថ្ងៃហើយខ្ញុំបានបង្រៀននៅព្រះវិហារនោះ ហេតុអ្វីអ្នករាល់គ្នាមិនចាប់ខ្ញុំ? ប៉ុន្តែ ការនេះគឺកើតឡើង ដើម្បីឲ្យសម្រេចតាមបទគម្ពីរដែលបានចែង»។⁵⁰ សិស្ស និងអ្នកងទៀតបានបោះបង់ព្រះអង្គរត់ទៅកន្លែងផ្សេងៗពីគ្នា។

⁵¹មានកំលោះម្នាក់ដែល ស្លៀកសំពត់មួយផ្ទាំងរឹបចំបាំងកាយ បានដើរតាមព្រះយេស៊ូ។

ក្នុងពេលដែលពួកអ្នកទាំងនោះចាប់ព្រះអង្គ⁵² អ្នកកំលោះនេះបានរត់ចោលសំពត់រត់ទៅទាំងខ្លួនទេ។

⁵³ពួកគេបាននាំព្រះយេស៊ូទៅជួបមហាបូជាចារ្យ។ គឺមានការប្រជុំគ្នាជាមួយព្រះអង្គ ដូចជា នាយកបូជាចារ្យ ពួកចាស់ទុំ ពួកអាចារ្យ។⁵⁴ គ្រានោះ លោកពេត្រុសទៅតាមព្រះអង្គពីចម្ងាយ គឺឆ្ងាយរហូតដល់ខាងក្នុងទីធ្លាដំណាក់មហាបូជាចារ្យ។

លោកពេត្រុសបានអង្គុយជាមួយអ្នកយាមដែលកំពុងតែអាំងភ្លើង។

⁵⁵ពេលនោះ នាយកបូជាចារ្យ និងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ នាំគ្នារកពាក្យចោទប្រកាន់ព្រះយេស៊ូ ដើម្បីកាត់ទោសប្រហារជីវិតព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ពួកគេរកមិនឃើញទេ។

⁵⁶មនុស្សជាច្រើនបានប្រឌិតរឿងក្លែងក្លាយចោទប្រកាន់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ពាក្យចោទទាំងនោះមិនមានការព្រមព្រៀងគ្នាទេ។

⁵⁷អ្នកខ្លះបានឈរឡើងហើយធ្វើទីបន្ទាល់ក្លែងក្លាយទាស់នឹងព្រះអង្គ ដោយនិយាយថា៖⁵⁸ «យើងបានឮអ្នកនេះនិយាយថា

នឹងបំផ្លាញព្រះវិហារដែលបានសង់ដោយដៃ ហើយនឹងសង់ឡើងវិញក្នុងពេលតែបីថ្ងៃ គឺមិនមែនដោយដៃមនុស្សនោះទេ។

⁵⁹ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយទីបន្ទាល់ទាំងនោះនៅតែមិនស្របគ្នាដែរ។

⁶⁰មហាបូជាចារ្យក៏ឈរឡើងក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយទូលសួរព្រះយេស៊ូថា៖ «ហេតុអ្វីបានឯងមិនព្រមឆ្លើយ?

តើសក្ខីភាពរបស់អ្នកទាំងនោះបានទាស់ជាមួយឯង?»⁶¹ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូនៅតែស្ងាត់ស្ងៀម ហើយមិនឆ្លើយអ្វីឡើយ។ មហាបូជាចារ្យជាន់ខ្ពស់សួរសំនួរព្រះអង្គថា៖

«តើឯងគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាព្រះបុត្រនៃព្រះដ៏មានពរមែនទេ?»⁶² ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយថា៖ «គឺខ្ញុំនេះហើយ

អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញកូនមនុស្សនឹងអង្គុយខាងស្តាំដៃពេញដោយបុន្ទានុភាព និងយាងមកជាមួយពពកនៅលើមេឃ»។

⁶³មហាបូជាចារ្យបានហែកអារម្ភរបស់លោកហើយមានប្រាសាទថា៖ «តើពួកយើងនៅត្រូវការសាក្សីណាទៀត?

⁶⁴អ្នករាល់គ្នាបានឮពាក្យប្រមាថដល់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ តើអស់លោកគិតយ៉ាងណាដែរ?» ពួកគេបានសម្រេចចិត្តទាំងអស់គ្នា កាត់ទោសប្រហារជីវិត

ព្រះយេស៊ូទេ។⁶⁵ អ្នកខ្លះនាំគ្នាស្មោះទឹកមាត់ដាក់ព្រះអង្គ ពួកគេគ្របព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គ វាយតប់ព្រះអង្គ ហើយសួរព្រះអង្គថា៖ «នាយមើល!» ពួកទាហានចាប់

ព្រះយេស៊ូមកទះកំផ្លៀងព្រះអង្គ។

⁶⁶ពេលលោកពេត្រុសនៅខាងក្រោមនៃទីធ្លា មានស្ត្រីម្នាក់ដែលជាអ្នកបម្រើរបស់មហាបូជាចារ្យបានមករកលោក។

⁶⁷គឺនាងបានឃើញពេត្រុសកំពុងតែឈរអាំងភ្លើង ហើយនាងក៏សម្លឹងមើលលោកយ៉ាងជិតបំផុត។ រួចនាងក៏និយាយថា៖ «អ្នកឯងក៏ជាអ្នកនៅជាមួយយេស៊ូ ជា

អ្នកភូមិណាសារ៉ែតដែរ»។⁶⁸ ប៉ុន្តែ ពេត្រុសបានបដិសេធ ដោយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់ហើយក៏មិនយល់អំពីអ្វីដែលអ្នកកំពុងនិយាយនេះទេ»។

ក្រោមមកពេត្រុសក៏ចេញពីទីធ្លានោះទៅ។

⁶⁹ប៉ុន្តែ មានស្ត្រីបម្រើម្នាក់ដែលនៅទីនោះ ហើយក៏ឃើញលោក ចាប់ផ្តើមនិយាយប្រាប់អ្នកដែលកំពុងឈរនៅទីនោះម្តងទៀតថា៖

«បុរសនេះគឺជាម្នាក់នៃពួកគេ»!⁷⁰ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសបានបដិសេធម្តងទៀត។ បន្ទាប់ពីនោះបន្តិច ពួកអ្នកដែកឈរនៅទីនោះបាននិយាយទៅលោកពេត្រុសថា៖

«ប្រាកដណាស់អ្នកគឺជាម្នាក់នៃពួកគេ ដ្បិត អ្នកក៏ជាអ្នកស្រុកកាលីឡេដែរ»។

⁷¹ប៉ុន្តែ ពេត្រុសចាប់ផ្តើមដាក់បណ្តាសាខ្លួនលោកឲ្យចេញពីការចោទ ដោយស្បថថា៖ «ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់បុរស ដែល អស់លោកកំពុងនិយាយទេ»។

⁷²រំពេចនោះមានកំចាប់ផ្តើមងារជាលើកទីពីរ។ ក្រោយមក លោកពេត្រុសនឹកចាំពីពាក្យដែលព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលមកកាន់គាត់ថា៖ «មុនមានងារពីរដង

អ្នកនឹងបដិសេធខ្ញុំបីដង» ហើយលោកក៏ក្រាបចុះហើយយំសោកស្តាយជាខ្លាំង។

15 ¹ព្រឹកព្រលឹមស្រាង នាយកបូជាចារ្យប្រជុំគ្នាជាមួយ ពួកចាស់ទុំ ហើយនិងពួកអាចារ្យ និងពួកប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់របស់យូដា ទាំងមូល។ ក្រោយមក ពួកគេក៏ចងព្រះយេស៊ូ ហើយនាំព្រះអង្គ។ បន្ទាប់មកពួកគេក៏ប្រគល់ព្រះអង្គឲ្យទៅលោកពីឡាត។² លោកពីឡាតទទួលសួរទៅកាន់ព្រះយេស៊ូ៖ «តើអ្នកជាស្តេចយូដាមែនទេ?» ព្រះអង្គឆ្លើយទៅលោកវិញថា៖ «លោកនិយាយត្រូវហើយ»។³ ពួកបូជាចារ្យបានយករឿងជាច្រើនមកចោទប្រកាន់ព្រះយេស៊ូ។

⁴ លោកពីឡាតទទួលសួរព្រះអង្គម្តងទៀតថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនឆ្លើយយ៉ាងដូច្នេះ? ឃើញទេទាំងនេះសុទ្ធតែជាពាក្យចោទដែលនាំយកមកដើម្បីទាស់នឹងអ្នក!»⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមិនបានឆ្លើយទៅលោកពីឡាតទៀតឡើយ ដូច្នេះ ធ្វើឲ្យលោកមានការង្រៀងឆ្ងល់។

⁶ ក្នុងពេលនោះគឺជាពេលនៃបុណ្យរំលង លោកពីឡាតតែងតែដោះលែងអ្នកទោសឲ្យទៅពួកគេ គឺជាម្នាក់ដែលពួកគេបានធ្វើការស្នើសុំ។

⁷ មានម្នាក់ដែលជាអ្នកទោសប្រហារជីវិតដែលសម្លាប់មនុស្សម្នាក់នៅពេលកើតចលាចល បុរសនោះមានឈ្មោះថា បារ៉ាបាស។⁸ បណ្តាជនក៏នាំគ្នាទៅជួបលោកពីឡាតហើយចាប់ផ្តើមសុំឲ្យលោកធ្វើការដោះលែងសម្រាប់ពួកគេ ដូចអ្វីដែលលោកធ្លាប់បានធ្វើពីមុន។

⁹ លោកពីឡាតឆ្លើយទៅពួកគេហើយនិយាយថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យខ្ញុំដោះលែងស្តេចនៃយូដាមែនទេ?»¹⁰ ដ្បិត មកពីលោកដឹងថានាយកបូជាចារ្យបញ្ជូនព្រះយេស៊ូមកលោក ព្រោះពួកគេមានចិត្តច្រណែន។¹¹ ហើយនាយកបូជាចារ្យ បានជំរុញឲ្យពួកបណ្តាជនស្រែកឡើងឲ្យដោះលែងបារ៉ាបាសជំនួសព្រះអង្គវិញ។

¹² លោកពីឡាតបានឆ្លើយទៅពួកគេដោយនិយាយថា៖ «បើដូច្នេះ តើខ្ញុំត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េចជាមួយស្តេចរបស់សាសន៍យូដានេះ?»

¹³ ពួកគេក៏ស្រែកឡើងម្តងទៀតថា៖ «ឆ្កាងគាត់ទៅ!»

¹⁴ លោកពីឡាតនិយាយទៅពួកគេថា៖ «តើគាត់បានធ្វើអ្វីខុស?» ប៉ុន្តែ ពួកគេកាន់តែស្រែកឡើងខ្លាំង ហើយខ្លាំងទៀត

«ឆ្កាងគាត់ទៅ!»¹⁵ ដោយលោកពីឡាតចង់ឲ្យពួកបណ្តាជនពេញចិត្ត ដូច្នេះ លោកក៏បានលែងបារ៉ាបាសឲ្យទៅពួកគេ។ បន្ទាប់ពីបញ្ជាឲ្យគេវាយព្រះយេស៊ូនឹងរំពាត់រួចហើយ លោកប្រគល់ទៅឲ្យគេឆ្កាង។

¹⁶ ពួកទាហានបណ្តើរព្រះយេស៊ូទៅក្នុងទីធ្លាបន្ទាយ (ដែលជាទីបញ្ជាការរដ្ឋាភិបាល) ហើយហៅកងទាហានទាំងមូលមក។¹⁷ គេយកអាវពណ៌ក្រហមទុំមកពាក់ឲ្យព្រះយេស៊ូ រួចយកបន្ទាមកក្រងធ្វើក្នុង បំពាក់ជាមកដល់លើព្រះសិរសាព្រះអង្គ។¹⁸ ពួកគេផ្តើមសំពះព្រះអង្គ ទាំងនិយាយថា៖ «សូមថ្វាយបង្គំ ស្តេចនៃសាសន៍យូដា!»។

¹⁹ ពួកគេយកដើមត្រែងវាយព្រះសិរសាព្រះអង្គ គេស្មោះទឹកមាត់ដាក់ព្រះអង្គ។ ហើយពួកគេបានលុតជង្គង់ ធ្វើដូចជាថ្វាយបង្គំព្រះអង្គថែមទៀតផង។²⁰ ក្រោយពីបានប្រមាថមើលងាយព្រះអង្គរួចហើយ ពួកគេដោះអាវពណ៌ក្រហមចេញ យកព្រះពស្ត្ររបស់ព្រះអង្គមកពាក់ថ្វាយព្រះអង្គវិញ រួចនាំយកទៅឆ្កាង។

²¹ ពួកគេបានបង្ខំដល់អ្នកដំណើរម្នាក់ ដែលទើបតែមកពីចម្ការ ដើម្បីឲ្យពួកគេថ្វាយព្រះយេស៊ូ បុរសនោះមានឈ្មោះថា ស៊ីម៉ុន អ្នកស្រុកគឺឈ្មោះថា ជាឪពុករបស់អេលក្សានត្រុស និងរូតូស។

²² ពួកទាហានបាននាំព្រះយេស៊ូទៅដល់កន្លែងមួយហៅថា គាល់កូថា (ដែលប្រែថា «ភ្នំលលាដ៍ក្បាល»)។²³ គេយកស្រាន់ពាំងបាយជូរលាយជាមួយដំរីល្វីងទេសមកថ្វាយព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមិនដឹកឡើយ។²⁴ ពួកគេក៏ឆ្កាងព្រះអង្គ ហើយយកសម្លៀកបំពាក់របស់ព្រះអង្គមកចាប់ឆ្កាងចែកគ្នា ដើម្បីឲ្យដឹងថាអ្នកណាចាប់បានអ្វី។

²⁵ នៅម៉ោងប្រាំបួនព្រឹកដែលគេបានឆ្កាងព្រះអង្គ។²⁶ នៅលើបានសរសេរកាត់ទោសព្រះអង្គ «ស្តេចសាសន៍យូដា»។²⁷ ក្នុងពេលនោះគឺគេបានឆ្កាងចោរពីរផងដែរ ម្នាក់នៅខាងស្តាំរបស់ព្រះអង្គហើយម្នាក់ទៀតនៅខាងឆ្វេង។²⁸ អ្វីដែលកើតឡើងនេះ គឺស្របតាមសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរថា៖ «ព្រះអង្គត្រូវគេរាប់បញ្ចូលជាមួយមនុស្សអាក្រក់»។

²⁹ អ្នកដំណើរដែលឆ្លងកាត់ទីនោះ បានប្រមាថព្រះអង្គ ក្រវីក្បាលរបស់គេហើយនិយាយថា «អីហា! អ្នកដែលចង់រុះព្រះវិហារចោល ហើយសង់ឡើងវិញក្នុងពេលពីរថ្ងៃអើយ»³⁰ ចូរសង្គ្រោះខ្លួនឯងទៅ ហើយចុះពីលើឈើឆ្កាងមក!»

³¹ ក្នុងរបៀបនោះឯង មហាបូជាចារ្យក៏បានប្រមាថព្រះអង្គ នៅក្នុងចំណោមពួកគេដែរ រួមជាមួយពួកអាចារ្យដោយនិយាយថា៖ «អ្នកនេះធ្លាប់សង្គ្រោះអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែ ពេលនេះមិនអាចជួយខ្លួនឯងបាន»។³² សូមឲ្យព្រះគ្រីស្ទ ជាស្តេចនៃអ្វីស្រាវៃល ចុះពីលើឆ្កាងនោះមក ដូច្នេះយើងនឹងបានឃើញ ហើយនឹងបានជឿផង» ហើយអ្នកដែលគេបានឆ្កាងជាមួយព្រះអង្គក៏បានប្រមាថព្រះយេស៊ូដែរ។

³³ នៅពេលថ្ងៃត្រង់ ភាពងងឹតបានគ្រប់បាំងនៅលើផែនដីទាំងមូលរហូតដល់ម៉ោងបី។³⁴ នៅរសៀលម៉ោងបីព្រះយេស៊ូបានស្រែកឡើង ជាមួយសម្លេងដ៏ខ្លាំង «អេឡាយ អេឡាយ ឡាម៉ាសាចាច់ថានី?» ពាក្យនេះប្រែថា «ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបោះបង់ចោលទូលបង្គំដូច្នេះ?»

³⁵ អ្នកដែលកំពុងតែឈរក្បែរនោះ ក៏បានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយនិយាយថា៖ «មើល! គាត់កំពុងតែហៅលោកអេលីយ៉ា»។

³⁶ មានម្នាក់រត់ទៅយកសារាយស្លូត ជ្រលក់ទឹកខ្មេះជោក រុំដាបនៅចុងត្រែងមួយដើម ហុចថ្វាយព្រះអង្គសោយ។ ទាំងនិយាយថា៖ «សូមមើល ប្រសិនបើលោកអេលីយ៉ាមកយកអ្នកនេះចុះពីលើឆ្កាង»។³⁷ ក្រោយមកព្រះយេស៊ូបានបន្តិសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង រួចព្រះអង្គក៏ស្ងួត។³⁸ រាំងនននៅក្នុងព្រះវិហាររំហែកជាពីរ តាំងពីលើរហូតដល់ក្រោម។

³⁹ ពេល នាយទាហានរួមដែលឈរនៅខាងមុខព្រះយេស៊ូ បានឃើញព្រះអង្គស្ងួតបែបយ៉ាងដូច្នេះ ហើយនិយាយថា៖ «ជាការពិតណាស់ លោកពិតជាព្រះរាជបុត្រនៃព្រះមែន»។⁴⁰ ក៏មានស្ត្រីម្នាក់ដែលឃើញពីចម្ងាយ។ ក្នុងចំណោមស្ត្រីទាំងនោះ មាននាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡា នាងម៉ារី (ជាម្តាយរបស់យ៉ាកុប ក្មេងជាង និងយ៉ូសេ) ហើយសាឡូមេផង។⁴¹ ពេលព្រះយេស៊ូនៅស្រុកកាលីឡេ ពួកស្ត្រីទាំងនោះបានតាម និងបម្រើព្រះអង្គផង។ មានស្ត្រីផ្សេងទៀតជាច្រើនបានឡើងមកក្រុងយេរូសាឡឹមជាមួយព្រះអង្គដែរ។

⁴² នៅពេលល្ងាចបានមកដល់ ដោយព្រោះវាគឺជាថ្ងៃនៃការរៀបចំ ហើយក៏ជាមួយថ្ងៃមុនថ្ងៃសប្បិទដែរ។⁴³ លោកយ៉ូសែបជាអ្នកស្រុកអេម៉ាថេមកដល់ទីនោះ។ លោកជាអ្នកដែលមានការគោរពច្រើន ក្នុងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ គឺជាអ្នកដែលរង់ចាំព្រះរាជបុរសព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ លោកមានចិត្តក្លាហានហ៊ានទៅជួបលោកពីឡាត សុំយកព្រះសពព្រះយេស៊ូ។⁴⁴ លោកពីឡាតនឹកឆ្ងល់ណាស់ ដោយឮថាព្រះយេស៊ូបានស្ងួត លោកហៅនាយទាហានមកសួរឲ្យដឹងថា បើសិនព្រះយេស៊ូស្ងួត។

⁴⁵ ពេលលោកពីឡាតបានដឹងពីពួកទាហានប្រាប់ថា ព្រះយេស៊ូបានស្ងួតហើយ លោកក៏ឲ្យគេប្រគល់ព្រះសពទៅលោកយ៉ូសែប។⁴⁶ លោកយ៉ូសែបទិញក្រណាត់សំពត់ទេសឯក។ លោកបានយកព្រះអង្គចុះពីលើឈើឆ្កាងមក ហើយរុំនឹងក្រណាត់ រួចដាក់ក្នុងរូងថ្មមួយដែលគេដាបធ្វើជាផ្នូរ។ បន្ទាប់មក លោកប្រមៀលថ្មមួយដុំបិទមាត់ផ្នូរ។⁴⁷ នាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡា និងនាងម៉ារីជាម្តាយយ៉ូសេ នាំគ្នាមើលកន្លែងដែលគេបញ្ចុះព្រះសពព្រះអង្គ។

16 ¹ពេលថ្ងៃសប្បិកនឹងផុតទៅ នាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡា នាងម៉ារីជាម្តាយ លោកយ៉ាកូប និងនាងសាឡូមេ បានទិញគ្រឿងក្រអូប យកទៅអប់សព ព្រះយេស៊ូវ។²ពេលថ្ងៃបានរះ នៅពេលព្រលឹម ក្នុងថ្ងៃទីមួយនៃអាទិត្យនោះ ពួកនាងក៏បានទៅដង្ហែម។

³ពួកស្រីបាននិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើបាននរណាជួយប្រមៀលថ្មចេញពីមាត់ផ្ទៃយើង?»⁴ពេលពួកនាងងើយមើលទៅ ក៏ឃើញថ្មត្រូវបានមៀលចេញពីផ្ទៃ ហើយថ្មនោះគឺជាដំណាស់។

⁵ពួកនាងបានចូលទៅក្នុងផ្ទះហើយឃើញ កម្លោះម្នាក់សម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស អង្គុយនៅខាងស្តាំ ហើយពួកនាងភ័យស្រឡាំងកាំង។

⁶អ្នកកម្លោះនិយាយទៅពួកគេថា៖ «សូមកុំខ្លាចអី។ អ្នករាល់គ្នាមកព្រះយេស៊ូវ ជាអ្នកស្រុកណាសារ៉ែត ដែលត្រូវបានផ្តល់។ ព្រះអង្គបានរស់ឡើងវិញហើយ! ព្រះអង្គមិននៅទីនេះទេ។ សូមមើលនេះជាកន្លែងដែលគេដាក់ព្រះសព របស់ព្រះអង្គ។⁷ប៉ុន្តែសូមទៅ ប្រាប់ដល់ពួកសិស្ស ហើយនិងពេត្រុសថា ព្រះអង្គបានទៅស្រុកកាលីឡេមុនហើយ។ នៅទីនោះអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញព្រះអង្គ ដូចដែលព្រះអង្គបានប្រាប់អ្នករួចហើយ។»

⁸ពួកស្រីក៏នាំគ្នាចេញពីផ្ទះ ទៅទាំងញ័ររន្ធត់ និងមានភាពងឿងឆ្ងល់។ ពួកគាត់មិនបាននិយាយប្រាប់អ្នកណាឡើយ ដោយព្រោះពួកគេភ័យខ្លាំង។

⁹ព្រឹកព្រលឹមនៅថ្ងៃទីមួយនៃអាទិត្យនោះ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញខ្លួនមុនគេឲ្យនាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡាឃើញ គឺ អ្នកដែលព្រះអង្គបានដេញអារក្សព្រឹកចេញពីនាង។¹⁰នាងបានចេញហើយប្រាប់អ្នកទាំងនោះដែលធ្លាប់នៅជាមួយព្រះអង្គ ក្នុងពេលពួកគេកំពុងតែកាន់ទុក្ខហើយយំសោកផង។¹¹ពួកគេបានឮថាព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ ហើយនាងបានឃើញព្រះអង្គផ្ទាល់ផងដែរ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានជឿឡើយ។

¹²បន្ទាប់ពីការនោះ ព្រះយេស៊ូវបង្ហាញឲ្យពួកគេពីរនាក់បានឃើញ តាមបែបមួយផ្សេងទៀត ក្នុងពេលពួកអ្នកទាំងពីរនោះធ្វើដំណើរទៅតាមស្រុកស្រែ។

¹³ពួកនាងទាំងពីរបានទៅប្រាប់ពួកសិស្សដទៃទៀត ប៉ុន្តែពួកសិស្សនៅមិនជឿពួកគេទេ។

¹⁴ក្រោយមកព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញឲ្យពួកទាំងដប់មួយឃើញ នៅពេលពួកសិស្សកំពុងហូបនៅតុអាហារ ហើយព្រះអង្គបន្ទោសគេ ព្រោះគេគ្មានជំនឿ ហើយ មានចិត្តរឹងស្រ ដែលមិនជឿអស់អ្នកដែលបានឃើញព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។¹⁵ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគេថា៖ «សូមចេញទៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ហើយប្រកាសដំណឹងល្អ ដល់មនុស្សទាំងអស់ចុះ។¹⁶អស់អ្នកដែលជឿហើយធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកនឹងបានសង្គ្រោះ ហើយអ្នកណាមិនជឿវិញនឹងត្រូវជាប់ទោស។

¹⁷ទីសម្គាល់ទាំងនេះនឹងទៅតាមអស់អ្នកដែលជឿ ដោយឈ្មោះខ្ញុំពួកគេនឹងដេញអារក្ស។ ពួកគេនឹងនិយាយនៅក្នុងភាសាថ្មីដែរ។

¹⁸ពួកគេនឹងចាប់កាន់ពស់ជាមួយដៃរបស់គេដែរ និងបើគេដឹកអ្វីពុលក៏មិនធ្វើឲ្យពួកគេឈឺដែរ។

ពួកគេនឹងដាក់ដៃលើអ្នកឈឺនោះនឹងបានទទួលបានជាសះស្បើយ។

¹⁹បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលទៅគេរួចហើយ ព្រះអង្គក៏បានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយគង់នៅខាងស្តាំព្រះបាទនៃព្រះជាម្ចាស់។

²⁰ពួកសិស្សបានក៏ចេញទៅប្រកាសគ្រប់ទីកន្លែង ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការរួមជាមួយគេ ហើយបញ្ជាក់ព្រះបន្ទូលដោយទីសម្គាល់ដែលបានទៅជាមួយគេផងដែរ។

លូកា

1 ¹មានមនុស្សជាច្រើនខិតខំរៀបរាប់ហេតុការណ៍តាមលំដាប់លំដោយ ដែលបានសម្រេចក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នា²ដូចដែលពួកគេបានប្រគល់មកយើង និងបានឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែកតាំងពីដំបូងមក និងទទួលមុខងារជាអ្នកបម្រើព្រះបន្ទូល។³ចំពោះខ្ញុំពិនិត្យឃើញថាអ្វីៗល្អប្រសើរណាស់ ដោយដឹងថាគ្រឿងតាំងពីដើមរៀងមក ខ្ញុំបានកត់ត្រាទុក តាមលំដាប់លំដោយ ធ្វើមកជូនឯកឧត្តមថេរគីល។⁴ដូច្នេះ បងប្អូននឹងស្គាល់សេចក្តីពិត ដែលខ្ញុំបានបង្រៀនដល់បងប្អូនរាល់គ្នា។

⁵នៅក្នុងរាជ្យព្រះបាទហេរ៉ូដេជាស្តេចគ្រងរាជ្យក្នុងស្រុកយូដា មានប្អូនជាច្បាស់មួយរូប ឈ្មោះលោកសាការី មកពីក្រុមប្អូនជាច្បាស់អប្សរ៉ា។ ភរិយាលោកឈ្មោះ នាងអេលីសាបិតកើតក្នុងត្រកូលលោកអឺរ៉ែន។⁶អ្នកទាំងពីរជាមនុស្សសុចរិតចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយគោរពតាមបទបញ្ជា និងឱវាទរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁷ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងពីរគ្មានកូនសោះ ព្រោះនាងអេលីសាបិតជាស្រ្តីអារ ហើយម្យ៉ាងទៀតអ្នកទាំងពីរក៏មានវ័យចំណាស់ទៅហើយ។

⁸ឥឡូវនេះ លោកសាការីកំពុងតែស្ថិតនៅក្នុងវត្តមានព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីបំពេញមុខងារជាប្អូនជាច្បាស់តាមវេនរបស់គាត់។⁹យោងតាមទំនៀមទម្លាប់ គេជ្រើសរើសប្អូនជាច្បាស់ដោយការចាប់ផ្តើម ឲ្យដុតគ្រឿងក្រអូបក្នុងព្រះវិហារព្រះអម្ចាស់។¹⁰មានមនុស្សច្រើនកុះករកំពុងតែអធិស្ឋាននៅខាងក្រៅព្រះវិហារ ពេលគាត់កំពុងតែដុតគ្រឿងក្រអូប។

¹¹ឥឡូវនេះ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏បានលេចមក និងឈរនៅខាងស្តាំកន្លែងថ្វាយតង្វាយគ្រឿងក្រអូប។¹²ពេលលោកសាការីឃើញទេវតា គាត់រន្ធត់ ហើយភ័យខ្លាចខ្លាំង។¹³ប៉ុន្តែ ទេវតាមានប្រសាសន៍ទៅលោកថា៖ «កុំខ្លាចអី! លោកសាការីអើយ! ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ឮពាក្យអធិស្ឋានរបស់លោកហើយ។ នាងអេលីសាបិតភរិយារបស់គាត់ នឹងបង្កើតបានកូនប្រុសមួយ។ លោកត្រូវតែដាក់ឈ្មោះកូននោះថា យ៉ូហាន។

¹⁴លោកនឹងមានអំណរសប្បាយ ហើយមនុស្សជាច្រើននឹងអបអរកំណើតរបស់កូននោះ។¹⁵ដ្បិត កូននោះនឹងមានឋានៈប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់ នៅចំពោះព្រះភក្ត្រ ព្រះអម្ចាស់។ កូននោះមិនដែលសេពស្ករ ឬគ្រឿងស្រវឹងណាមួយសោះឡើយ ហើយកូននោះនឹងបានពេញទៅដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ តាំងពីក្នុងផ្ទៃម្តាយ មកម្ល៉េះ។

¹⁶មានប្រជុំជនអ៊ីស្រាអែលជាច្រើននឹងបែរត្រឡប់មករកព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ពួកគេវិញ។¹⁷កូននោះនឹងមកមុនព្រះអម្ចាស់ បានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ និងប្បទានភាពរបស់លោកអេលីយ៉ា។ កូននោះនឹងបង្វែរចិត្តឲ្យពួកមក រកកូន ដូច្នេះ ពួកមិនស្គាល់បង្គាប់នឹងដើរតាមប្រាជ្ញារបស់មនុស្សសុចរិត គឺរៀបចំចិត្តប្រជារាស្ត្រមួយថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

¹⁸លោកសាការីសួរទេវតាថា៖ «តើខ្ញុំដឹងការនេះបានយ៉ាងដូចម្តេច? ដ្បិត ខ្ញុំចាស់ណាស់ទៅហើយ ហើយភរិយាខ្ញុំក៏ចាស់ណាស់ដែរ។»¹⁹ទេវតាឆ្លើយតបថា៖ «ខ្ញុំជាទេវតាត្រីយ៉ែល ដែលឈរនៅចំពោះវត្តមានព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនខ្ញុំឲ្យនាំដំណឹងល្អនេះប្រាប់លោក។²⁰មើល! លោកនឹងក្លាយជាមនុស្សគ និយាយពុំកើត រហូតទាល់តែពេលកំណត់មកដល់។ ព្រោះតែលោកពុំជឿតាមពាក្យខ្ញុំ នោះលោកនឹងនិយាយកើតវិញ រហូតទាល់ពេលកំណត់បានសម្រេចមកដល់។

²¹ឥឡូវនេះ មនុស្សម្នាក់កំពុងតែរង់ចាំមើលលោកសាការី។ ពួកគេភ្ញាក់ផ្អើល ព្រោះគាត់បានចំណាយពេលយ៉ាងយូរនៅក្នុងព្រះវិហារ ដោយពុំដឹងមានរឿងអ្វីកើតឡើង។²²តែពេលគាត់ចេញមកវិញ គាត់ពុំអាចនិយាយដាក់គេកើត។ ពួកគេយល់ថា គាត់បានទទួលនិមិត្តមកពីព្រះជាម្ចាស់

ពេលគាត់នៅក្នុងព្រះវិហារ។ គាត់ព្យាយាមធ្វើសញ្ញាប្រាប់ពួកគេ ទាំងនិយាយមិនកើតដដែល។²³ ក្រោយពេលបំពេញមុខងារដុតគ្រឿងក្រអូបរួច គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។

²⁴ ក្រោយមកទៀត នាងអេលីសាបិតជាភរិយាលោកមានផ្ទៃពោះប្រាំខែហើយ នាងនៅតែលាក់ខ្លួនដដែល។ នាងនិយាយថា៖

²⁵ «នេះជាកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើចំពោះនាងខ្ញុំ ពេលព្រះអង្គសម្លឹងមើលនាងខ្ញុំទាំងគាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយបានដកសេចក្តីអាម៉ាស់ចេញពីនាងខ្ញុំ នៅចំពោះមុខសូម្បីទាំងឡាយ។»

²⁶ ក្នុងពេលប្រាំមួយខែ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់បញ្ជូនទេវតាកាព្រីយ៉ែល ទៅភូមិមួយឈ្មោះណាសារ៉ែតក្នុងស្រុកកាលីឡេ²⁷ ដើម្បីទៅជួបស្ត្រីក្រមុំព្រហ្មចារីម្នាក់ ដែលបានភ្ជាប់ពាក្យជាមួយកំលោះយ៉ូសែប។ លោកជាញាតិវង្សនឹងព្រះបាទដាវីឌ ហើយស្ត្រីក្រមុំនោះឈ្មោះនាងម៉ារី។²⁸ ទេវតាចូលទៅក្នុងផ្ទះនាង ហើយ ពោលថា៖ «ជម្រាបសួរ! ព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងនាងហើយ ព្រះអង្គគង់ជាមួយនាង។»²⁹ តែនាងរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំងដោយសារពាក្យនេះ ហើយនាងឆ្ងល់ថា តើពាក្យជម្រាបសួរនេះមានន័យដូចម្តេច?

³⁰ ទេវតាក៏ពោលទៅនាងថា៖ «កុំខ្លាចអី! ម៉ារីអើយ! ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងនាងណាស់។»³¹ មើល! នាងនឹងមានកំភក់ ហើយសម្រាលបានបុត្រមួយ។ នាងត្រូវដាក់ឈ្មោះបុត្រនោះថា «យេស៊ូ»។³² បុត្រនោះនឹងមានឋានៈប្រសើរឧត្តម ហើយត្រូវថ្វាយព្រះនាមថា ព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានបណ្ឌិតនៃព្រះបាទដាវីឌជាអយ្យកោរបស់ព្រះអង្គដល់ព្រះអង្គ។

³³ ព្រះអង្គនឹងគ្រងរាជ្យដ៏ណាស់របស់លោកយ៉ាកូបជាដរាបតទៅ ហើយរាជ្យរបស់ព្រះអង្គនឹងស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

³⁴ នាងម៉ារីសួរទៅទេវតាថា៖ «ធ្វើដូចម្តេចឲ្យការនេះសម្រេចបាន ដ្បិត នាងខ្ញុំពុំបានរួមរស់ជាមួយបុរសណាផង?»³⁵ ទេវតាក៏ឆ្លើយតបមកនាងថា៖ «ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធនឹងយាងមកសណ្ឋិតលើនាង ហើយប្រទានភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត នឹងមកគ្របបាំងលើនាង។ ដូច្នេះ ព្រះបុត្រាដ៏វិសុទ្ធនឹងត្រូវប្រសូតមក ហើយថ្វាយព្រះនាមថា ព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

³⁶ មើល នាងអេលីសាបិតជាសាច់ញាតិរបស់នាងក៏មានផ្ទៃពោះ នៅក្នុងរយៈពេលផងដែរ។ នាងមានផ្ទៃពោះប្រាំមួយខែហើយ ដ្បិតពីមុននាងត្រូវគេហៅថាជាស្ត្រីអារ។³⁷ ដ្បិត គ្មានការអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើមិនកើតនោះឡើយ។³⁸ នាងម៉ារីនិយាយថា៖ «មើល! នាងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ សុំឲ្យការនេះបានសម្រេចដូចជាពាក្យទេវតាបានប្រាប់ចុះ។» បន្ទាប់មកទេវតាក៏ចាកចេញពីនាងទៅ។

³⁹ នាងម៉ារីក៏ប្រញាប់ក្រោកឡើង រួចធ្វើដំណើរទៅភូមិមួយនៅតំបន់ភ្នំ ក្នុងស្រុកយូដា។⁴⁰ នាងក៏ចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់លោកសាការី និងជម្រាបសួរនាងអេលីសាបិត។⁴¹ ឥឡូវនេះ ពេលនាងអេលីសាបិតបានឮនាងម៉ារីជម្រាបសួរដូច្នេះ ទារកនៅក្នុងផ្ទៃក៏រើបម្រាស់ឡើង នាងអេលីសាបិតបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។

⁴² នាងបន្តិសំឡេងឡើងខ្លាំងៗថា៖ «នាងជាស្ត្រីមានពរក្នុងចំណោមស្ត្រីទាំងឡាយ ហើយកូនកើតចេញពីផ្ទៃនាងក៏មានពរដែរ។

⁴³ ហេតុអ្វីបានជាឡើងនេះកើតឡើងចំពោះរូបខ្ញុំ ដែលមាតារបស់ព្រះអម្ចាស់មកលេងនាងខ្ញុំដូច្នេះ?»⁴⁴ ពេលឮពាក្យជម្រាបសួរភ្លាម កូននៅក្នុងផ្ទៃខ្ញុំក៏បំរះដោយអំណរសប្បាយ។⁴⁵ នាងជាស្ត្រីមានពរ ព្រោះនាងបានជឿព្រះបន្ទូល ដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកនាង ពិតជាបានសម្រេចមិនខាន។

⁴⁶ នាងម៉ារីឆ្លើយតបវិញថា៖ «ព្រលឹងខ្ញុំសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់។»⁴⁷ ហើយវិញ្ញាណខ្ញុំអរសប្បាយដែលព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះខ្ញុំ។

⁴⁸ ព្រះអង្គទតមើលអ្នកបម្រើដ៏ទន់ទាបរបស់ព្រះអង្គ។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ មនុស្សគ្រប់ជំនាន់នឹងហៅខ្ញុំថាជាអ្នកមានពរមែន។⁴⁹ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានប្រទានភាពធ្វើការអស្ចារ្យចំពោះរូបខ្ញុំ ព្រះអង្គមានព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធ។

⁵⁰ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយ ឮចំពោះអស់អ្នកកោតខ្លាចព្រះអង្គ។⁵¹ ព្រះអង្គបានសម្តែងប្រទានភាពនៅនឹងព្រះហស្ត ដោយក៏ចាត់អស់ពួកអ្នកដែលអួតពីគំនិតខ្លួនឯង។

⁵² ព្រះអង្គទម្លាក់អ្នកមានអំណាចចេញពីតំណែង និងលើកតម្កើងមនុស្សទន់ទាបឡើង។⁵³ ព្រះអង្គប្រទានអាហារឆ្ងាញ់ដល់មនុស្សស្រកបឈ្នាន និងបណ្តេញពួកអ្នកមានឲ្យត្រឡប់ទៅវិញដែរទេរ។

⁵⁴ ព្រះអង្គបានជួយអ្វីស្រាវជ្រាវដែលជាអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ដើម្បីសម្តែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា⁵⁵ (ដូចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់បុព្វបុរស) ចំពោះលោកអប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់លោកជាដើមរហូត។

⁵⁶ នាងម៉ារីស្នាក់នៅជាមួយនាងអេលីសាបិតប្រហែល៣ខែ ទើបត្រឡប់ទៅផ្ទះនាងវិញ។⁵⁷ ឥឡូវនេះ ដល់ពេលនាងអេលីសាបិតត្រូវសម្រាលកូន ហើយនាងកើតបានកូនប្រុសមួយ។⁵⁸ អ្នកជិតខាង និងសាច់ញាតិនាងបានឮថា ព្រះអម្ចាស់សម្តែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ដ៏លើសលប់ចំពោះរូបនាង ហើយពួកគេអបអរសាទរនាង។

⁵⁹ ប្រាំបីថ្ងៃក្រោយមក ដល់ពេលត្រូវធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យទារក។ ពួកគេចង់ដាក់ឈ្មោះកូននោះថា «សាការី» ដូចជាឪពុកគេដែរ។⁶⁰ ប៉ុន្តែ នាងជាម្តាយប្រាប់ថា៖ «ទេ! ត្រូវដាក់ឈ្មោះកូននេះថា យ៉ូហាន វិញ»។⁶¹ ពួកគេនិយាយទៅកាន់នាងថា៖ «នៅក្នុងចំណោមសាច់ញាតិនាង គ្មាននរណាមានឈ្មោះនេះទេ»។

⁶² ពួកគេធ្វើសញ្ញាប្រាប់លោកសាការីជាឪពុក ដើម្បីឲ្យដឹងថា ត្រូវដាក់ឈ្មោះអ្វីពិតប្រាកដ។⁶³ លោកសុំយកក្តារមួយមកសរសេរថា៖ «ត្រូវដាក់ឈ្មោះកូននេះ យ៉ូហាន»។ ពួកគេងឆ្ងល់ទាំងអស់គ្នា។

⁶⁴ ភ្លាមនោះមាត់របស់លោកក៏ចាប់បើក ហើយអណ្តាតលោកក៏ត្រលាស់បានវិញ។ លោកសាការីនិយាយបានដូចដើម រួចសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

⁶⁵ អស់អ្នកដែលបានរស់នៅជុំវិញទីនោះ មានការកោតខ្លាចក្រែលែង។ ហេតុការណ៍ទាំងអស់នេះល្បីស្តីសម្លាញ់⁶⁶ ពេញតំបន់ភ្នំក្នុងស្រុកយូដាទាំងមូល។ អស់អ្នកដែលបានឮហេតុការណ៍នេះ ក៏ចងចាំទុកក្នុងចិត្ត ទាំងនិយាយថា៖ «តើថ្ងៃក្រោយកូននេះនឹងទៅយ៉ាងណា?» ដោយព្រោះព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ តាមជួយថែរក្សាកូននេះជានិច្ចដូច្នេះ។

⁶⁷ លោកសាការីជាឪពុកបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ហើយថ្លែងទំនាយថា៖⁶⁸ «សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់របស់អ៊ីស្រាអែល ព្រោះព្រះអង្គបានយាងមកជួយសង្គ្រោះ និងសម្រេចការប្រោសលោះដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

⁶⁹ ព្រះអង្គបានលើកស្ទែងនៃការសង្គ្រោះមួយក្នុងដំណាក់នៃអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គគឺព្រះបាទដាវីឌ។⁷⁰ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈពួកព្យាករដ៏វិសុទ្ធ របស់ព្រះអង្គនៅជំនាន់ដើម។⁷¹ ព្រះអង្គសង្គ្រោះយើងឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវ និងរួចពីកណ្តាប់ដៃអស់អ្នកដែលស្អប់យើង។

⁷² ព្រះអង្គសម្តែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដល់បុព្វបុរសយើង ហើយនឹកចាំពីសម្ពន្ធមេត្រីដ៏វិសុទ្ធ⁷³ និងពាក្យសម្បថរបស់លោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសយើង។

⁷⁴ ព្រះអង្គស្ស្សថ្ងៃដើម្បីរំលឹកយើងថា ព្រះអង្គបានរំដោះយើងឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវ ដូច្នេះយើងបម្រើព្រះអង្គដោយឥតភ័យ

ខ្លាច⁷⁵ ដ្បិតយើងរស់នៅក្នុងវិសុទ្ធភាព និងសុចរិតភាព នៅចំពោះព្រះអង្គរហូតអស់មួយជីវិតយើង។

⁷⁶ ចំណែកឯបងប្អូនជាកូនវិញ ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅបងប្អូនបំពេញមុខងារជាព្យាកររបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត បងប្អូននឹងដើរមុខព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីរៀបចំផ្លូវ ថ្វាយព្រះអង្គ⁷⁷ ហើយប្រទានការយល់ដឹងអំពីការសង្គ្រោះទៅដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដោយលើកលែងទោសឲ្យគេរួចពីបាប។

⁷⁸ ការនេះកើតឡើងបាន ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាលើសលប់ ហើយកាលណាថ្ងៃរះពីស្ថានលើមកខ្ពស់យ៉ាងណា ព្រះអង្គមុខជាយាងមកជួយសង្គ្រោះយើងពុំខាន⁷⁹ ដើម្បីបំភ្លឺអស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្នុងនឹងងឹត និងក្រោមអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់។ ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះដើម្បីតម្រង់ផ្លូវយើងឲ្យបានសុខសាន្ត»។

⁸⁰ ឥឡូវកុមារយ៉ូហានធំពេញវ័យឡើង ទាំងខាងរូបកាយ និងវិញ្ញាណ ហើយគាត់រស់នៅតែក្នុងទីរោងស្ថាន រហូតដល់ថ្ងៃដែលគាត់បង្ហាញខ្លួនឲ្យប្រជាពលរដ្ឋ អ៊ីស្រាអែលឃើញជាសាធារណៈ។

2¹ នៅគ្រានោះ ព្រះចៅអធិរាជ្យ ព្រះនាមអ្នកស្តេច មានព្រះរាជបញ្ជាឲ្យជំរឿនចំនួនប្រជាជនរស់នៅក្នុងចក្រភពរ៉ូម៉ាំងទាំងមូល។² ការជំរឿនប្រជាជនលើកដំបូងនេះ បានធ្វើឡើងអំឡុងពេលលោកគីរីនុស ធ្វើជាទេសាភិបាលនៅស្រុកស៊ីរី។³ ដូច្នេះ អ្នកស្រុកទាំងអស់ក៏ចេញទៅចុះឈ្មោះក្នុងបញ្ជីជំរឿន។

⁴ លោកយ៉ូសែបក៏ចេញពីភូមិណាសារ៉ែតក្នុងស្រុកកាលីឡេ ឆ្ពោះទៅភូមិបេថ្លេហិមក្នុងស្រុកយូដា ដែលជាក្រុងកំណើតរបស់ព្រះបាទដាវីឌផងដែរ ព្រោះលោកជាញាតិវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។⁵ លោកបានធ្វើដំណើរទៅទីនោះជាមួយនាងម៉ារី ដែលជាគូដណ្តឹងកំពុងតែមានផ្ទៃពោះ។

⁶ ខណៈពេលពួកគេកំពុងតែនៅទីនោះនៅឡើយ ដល់ពេលនាងត្រូវគ្រប់ខែសម្រាលបុត្រ។⁷ នាងសម្រាលបានបុត្រមួយ ដែលជាបុត្រច្បង រួចនាងបានបុត្រនោះនឹងក្រណាត់ ហើយផ្តេកក្នុងស្លូកសត្វ ព្រោះគ្មានបន្ទប់ទំនេរនៅសល់សម្រាប់ពួកគេឡើយ។

⁸ នៅតំបន់នោះ មានពួកគង្វាលនៅមើលហ្វូងសត្វរបស់គេតាមរាល់ស្មៅ នាពេលយប់។⁹ ពេលនោះស្រាប់តែមានទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ លេចមកក្បែរពួកគេ ហើយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏បង្ហាញចេញនៅជុំវិញគេ ធ្វើឲ្យពួកគេភ័យខ្លាចជាខ្លាំង។

¹⁰ រួចមកទេវតាពោលទៅគេថា៖ «កុំខ្លាចអ្វីឡើយ! ព្រោះខ្ញុំនាំដំណឹងល្អមួយ មកប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ហើយដំណឹងនេះនាំប្រជារាស្ត្រទាំងមូល មានអំណរលើសលប់។¹¹ យប់នេះ ព្រះសង្គ្រោះបានប្រសូតនៅភូមិកំណើតរបស់ព្រះបាទដាវីឌ! គឺព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់។¹² នេះជាសញ្ញាសម្គាល់មួយប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹង គឺអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញទារកមួយរុំដោយសំពត់ រួចផ្តេកនៅក្នុងស្លូកសត្វ»។

¹³ ភ្លាមនោះ ស្រាប់តែមានទេវតាច្រើនកុះករ ជាពលទេវតាចុះពីស្ថានបរមសុខមកច្រៀងសរសើរព្រះជាម្ចាស់ថា៖¹⁴ «សូមលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅស្ថានដ៏ខ្ពស់បំផុត ហើយសូមឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអង្គ ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមមនុស្សលោកដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ នៅលើផែនដីនេះ»។

¹⁵ ក្រោយពួកទេវតាត្រឡប់ទៅស្ថានបរមសុខវិញអស់ទៅ ពួកគង្វាលហ្វូងសត្វនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តោះ! យើងនាំគ្នាទៅបេថ្លេហិម ទៅមើលហេតុការណ៍នេះ តើកើតមានដូចព្រះអម្ចាស់បានសម្តែងប្រាប់យើងឬអត់?»។¹⁶ ពួកគេធ្វើដំណើរទៅយ៉ាងប្រញាប់ ស្រាប់តែឃើញនាងម៉ារី និងលោកយ៉ូសែប ព្រមទាំងព្រះឱរសផ្ទៃក្នុងស្លូកសត្វមែន។

¹⁷ ក្រោយពេលពួកគង្វាលឃើញព្រះឱរសរួចហើយ ពួកគេជឿនូវសេចក្តីដែលទេវតាបានប្រាប់ពួកគេ អំពីព្រះឱរសនេះកាលនៅទីវាល។¹⁸ អស់អ្នកដែលបានឮពួកគង្វាលនិយាយរៀបរាប់ មានការងឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំង។¹⁹ ប៉ុន្តែ នាងម៉ារីវិញ នាងនឹកគិតអំពីហេតុការណ៍ទាំងនេះទុកក្នុងចិត្តនាង។

²⁰ ពួកគង្វាលក៏ត្រឡប់ទៅវិញ លើកតម្កើងសិរីរុងរឿង និងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះហេតុការណ៍ដែលពួកគេបានឮ និងឃើញស្របតាមសេចក្តីដែលពួកទេវតាបានប្រាប់ពួកគេមែន។

²¹ ក្រោយថ្ងៃទីប្រាំបី ដល់ពេលកំណត់ត្រូវធ្វើពិធីកាត់ស្បែកថ្វាយព្រះឱរស គេថ្វាយព្រះនាមថា «យេស៊ូ» ជាព្រះនាមដែលទេវតាបានប្រាប់នាងម៉ារី មុនពេលនាងមានផ្ទៃពោះ។

²² លុះដល់ពេលកំណត់ដែលលោកយ៉ូសែប និងនាងម៉ារីត្រូវធ្វើពិធីជម្រះកាយ ឲ្យបានវិសុទ្ធតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេរួចហើយ អ្នកទាំងពីរក៏នាំព្រះឱរសទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីថ្វាយព្រះអម្ចាស់។²³ ដ្បិត ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់មានចែងទុកមកថា៖ «កូនប្រុសច្បងគ្រប់រូប ត្រូវទុកជាចំណែកថ្វាយព្រះអម្ចាស់»។²⁴ ដូច្នេះ អ្នកទាំងពីរថ្វាយយញ្ញបូជា ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺតម្រូវឲ្យថ្វាយ «លលកមួយគូ ឬប្រាបដំរីពីរ»។

²⁵ មើល! មានបុរសម្នាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ឈ្មោះស៊ីម៉ូនជាមនុស្សសុចរិត ហើយគាត់គោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ លោកដឹងថាព្រះអង្គយាងមកសម្រាលទុក្ខប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល ហើយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធសណ្ឌិតលើគាត់។²⁶ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបើកសម្តែងប្រាប់គាត់ថា គាត់នឹងមិនទាន់ស្លាប់ទេ ដរាបណាមិនទាន់បានឃើញព្រះគ្រីស្ទយាងមក។

²⁷ ព្រះវិញ្ញាណនាំលោកស៊ីម៉ូនចូលក្នុងព្រះវិហារ។ ពេលនោះមាតាបិតានាំព្រះឱរសយេស៊ូមកថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យមានចែងទុកស្រាប់។

²⁸ លោកស៊ីម៉ូនក៏យកព្រះឱរសមកបី រួចសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ដោយទូលថា៖²⁹ «ឥឡូវនេះ សូមឲ្យអ្នកបម្រើព្រះអង្គលាចាកលោកនេះទៅដោយសុខសាន្ត ស្របតាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ។

³⁰ ដ្បិតភ្នែកទូលបង្គំបានឃើញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ³¹ ដែលបានប្រទានមកឲ្យប្រជាជាតិទាំងអស់ហើយ។³² គឺជាពន្លឺនៃការបើកសម្តែងចំពោះសាសន៍ដទៃ និងសិរីរុងរឿងចំពោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ»។

³³ មាតាបិតារបស់ព្រះយេស៊ូងឆ្ងល់នឹងសេចក្តី ដែលលោកស៊ីម៉ូនមានប្រសាសន៍អំពីព្រះឱរស។³⁴ លោកស៊ីម៉ូនឲ្យពរអ្នកទាំងពីរ ហើយនិយាយទៅកាន់នាងម៉ារីជាមាតាថា៖ «មើល ព្រះជាម្ចាស់បានតែងតាំងព្រះបុត្រានេះ ដើម្បីឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលច្រើននាក់ដួលចុះ និងងើបឡើងវិញ ដ្បិតគេប្រឆាំងនឹងទីសម្គាល់មួយនេះ»³⁵ គឺថាមានជារម្មយមកចាក់ទម្ងន់ដួងចិត្តរបស់នាង ដូច្នេះ បុត្រានេះនឹងបើកសម្តែងគំនិតលាក់កំបាំងនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់មនុស្សជាច្រើន»។

³⁶ មានព្យាករណ៍និម្មិតឈ្មោះអាណាគីនៅទីនោះដែរ។ នាងជាកូនរបស់លោកជាញាតិ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធអេស៊ីរ។ គាត់មានវ័យចំណាស់ទៅហើយ។ គាត់រួមរស់ជាមួយប្តីបានប្រាំពីរឆ្នាំ³⁷ ហើយគាត់ជាស្រ្តីម៉ែម៉ាយអាយុប៉ែតសិបបួនឆ្នាំហើយ។ គាត់មិនទៅណាឆ្ងាយពីព្រះវិហារទេ គឺនៅគោរពបម្រើព្រះអង្គទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដោយតមអាហារ និងអធិស្ឋានផងដែរ។³⁸ នៅពេលនោះ លោកស្រីអាណាគីនៅទីនោះដែរ គាត់សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ រួចតំណាលអំពីព្រះឱរសនោះ ប្រាប់គ្រប់គ្នាដែលទន្ទឹងរង់ចាំព្រះជាម្ចាស់ យាងមកប្រោសលោះក្រុងយេរូសាឡឹម។

³⁹ កាលពួកគេបានបំពេញកិច្ចការទាំងអស់ ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់សព្វគ្រប់រួចហើយ ពួកគេក៏នាំគ្នាវិលត្រឡប់ភូមិណាសារ៉ែត ក្នុងស្រុកកាលីឡេវិញ។⁴⁰ ព្រះកុមារចម្រើនវ័យជាលំដាប់ មានទាំងកម្លាំងមាំមួន និងពោរពេញទៅដោយព្រះប្រាជ្ញាញាណ។ ព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅលើព្រះកុមារនេះ។

⁴¹ មាតាបិតារបស់ព្រះយេស៊ូចូលរួមបុណ្យរំលងរៀងរាល់ឆ្នាំ នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។⁴² កាលព្រះយេស៊ូចម្រើនវ័យដប់ពីរព្រះវស្សា ពួកគេនាំព្រះអង្គឡើងទៅចូលរួមពិធីបុណ្យតាមទំនៀមទម្លាប់។⁴³ ក្រោយពេលពួកគេស្នាក់នៅ និងចូលរួមពិធីបុណ្យច្រើនថ្ងៃមក ពួកគេនាំគ្នាវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ ប៉ុន្តែព្រះកុមារយេស៊ូគង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមនៅឡើយ តែមាតាបិតាពុំបានដឹងទេ។⁴⁴ ពួកគាត់ស្មានថា ព្រះកុមារគង់នៅក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលរួមដំណើរជាមួយដែរ ដូច្នេះពួកគេបានធ្វើដំណើរអស់រយៈពេលមួយថ្ងៃ។ បន្ទាប់មក ពួកគាត់នាំគ្នាដើររកព្រះកុមារក្នុងចំណោមញាតិមិត្តទាំងអស់។

⁴⁵ ពេលរកពុំឃើញព្រះកុមារ ពួកគាត់ក៏នាំគ្នាត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ដើម្បីរកព្រះអង្គនៅទីនោះ។⁴⁶ បីថ្ងៃក្រោយមក ពួកគេឃើញព្រះយេស៊ូក្នុងព្រះវិហារ កំពុងតែគង់នៅកណ្តាលចំណោមគ្រូអាចារ្យ កំពុងតែស្តាប់ព្រមទាំងសួរសំណួរផ្សេងៗដល់គេផង។⁴⁷ អស់អ្នកដែលស្តាប់ព្រះកុមារងឿងឆ្ងល់ពីព្រះប្រាជ្ញាញាណ និងចម្លើយឆ្លើយឆ្លងរបស់ព្រះកុមារ។

⁴⁸ កាលពួកគេបានឃើញព្រះកុមារហើយ គាត់នឹកឆ្ងល់ជាខ្លាំង។ មាតាសួរព្រះកុមារថា៖ «កូនអើយ! ហេតុអ្វីបានជាកូនធ្វើដូច្នេះ? ចូរស្តាប់ ឪពុកខំដើររកកូនដោយអន្ទះសារ»។⁴⁹ ព្រះកុមារមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកឪពុកអ្នកម្តាយរកកូនដូច្នេះ? តើលោកឪពុកអ្នកម្តាយមិនជ្រាបថា កូនត្រូវនៅក្នុងដំណាក់ព្រះបិតារបស់កូនទេឬ?»។⁵⁰ ប៉ុន្តែ លោកទាំងពីរពុំយល់ថា ព្រះកុមារកំពុងមានបន្ទូលអំពីអ្វីឡើយ។

⁵¹ក្រោយពេល ព្រះកុមារយេស៊ូយាងត្រឡប់ទៅភូមិណាសារ៉ែតជាមួយមាតាបិតាវិញ ព្រះកុមារធ្វើតាមឱវាទរបស់លោកទាំងពីរ។ មាតារបស់ព្រះអង្គចងចាំ ហេតុការណ៍ទាំងអស់នោះទុកក្នុងចិត្ត។⁵²កាលព្រះយេស៊ូមានវ័យចម្រើនឡើង ព្រះអង្គមានប្រាជ្ញាកាន់តែរឹងមាំ ហើយជាតិគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងជាតិគាប់ចិត្តមនុស្សផងទាំងពួង។

3¹ នៅឆ្នាំទីដប់ប្រាំ នៃរាជ្យព្រះចៅអធិរាជវង្ស ព្រះនាមទីបីរ លោកប៉ុនទាស-ពិឡាតធ្វើជាទេសាភិបាលនៅស្រុកយូដា ព្រះបាទហ្វូដជាស្តេចអនុរាជគ្រប់គ្រង ស្រុកកាលីឡេ ព្រះបាទភីលីពអនុរាជរបស់ព្រះបាទហ្វូដ ជាស្តេចអនុរាជគ្រប់គ្រងតំបន់អ៊ីដូន និងតំបន់ត្រាខូនីត ព្រះបាទលីសានាសជាស្តេចអនុរាជ គ្រប់គ្រងស្រុកអាប៊ីឡែន^២ លោកអាណា និងលោកកែផាសធ្វើជាមហាបូជាចារ្យ។ ព្រះជាម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកយ៉ូហាន ជាកូនរបស់លោកសាការី នៅក្នុងទីរហោស្ថាន។

3³ លោកបានធ្វើដំណើរទៅគ្រប់ទីកន្លែង ក្នុងតំបន់ទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយប្រកាសពីពិធីជ្រមុជទឹក សម្តែងពីការប្រចិត្ត និងទទួលការលើកលែងទោសឲ្យរួចពីបាប។

4⁴ ដ្បិតនៅក្នុងកណ្តាម្នីរព្យាការីអេសាយមានចែងទុកមកថា៖ «មានសំឡេងបុរសម្នាក់ស្រែកឡើងនៅទីរហោស្ថានថា ចូរប្រៀបចំផ្លូវថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ចូរតម្រង់ផ្លូវ ថ្វាយព្រះអង្គចុះ។

5⁵ ត្រូវបំពេញជ្រលងភ្នំទាំងអស់ឲ្យរាបស្មើ និងពង្រាបភ្នំតូចទាំងប៉ុន្មានទាប ត្រូវតម្រង់ផ្លូវកោងឲ្យត្រង់ ព្រមទាំងលុបផ្លូវដីបរដុបឲ្យរាបស្មើផងដែរ^៦ នោះ មនុស្សលោកទាំងអស់នឹងឃើញការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

7⁷ ដូច្នេះ លោកយ៉ូហានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់មហាជន ដែលមកទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីលោកថា៖ «ពូជពស់វែកអើយ! តើនរណាព្រមានអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរត់គេចពី ព្រះពិរាធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជិតមកដល់ដូច្នេះ?»។

8⁸ ដូច្នេះ ចូរបង្កើតផលផ្តៃឲ្យសក្តិសមនឹងការប្រែចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ ហើយកុំអង្វរថាខ្លួន មានលោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសនោះឡើយ ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះជាម្ចាស់ក៏អាចធ្វើឲ្យច្រើននេះ ក្លាយជាកូនចៅលោកអប្រាហាំបានដែរ។

9⁹ តួចមក មហាជនសួរលោកយ៉ូហានថា៖ «តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ?»។¹¹ លោកតបទៅពួកគេវិញថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកណាមានអារព័រ ត្រូវចែកមួយឲ្យអ្នកដែលគ្មាន ហើយបើអ្នកមានចំណីអាហារ ក៏ត្រូវចែកឲ្យអ្នកដែលគ្មានផង»។

12¹² មានអ្នកទារពនខ្លះក៏បានមកទទួលពិធីជ្រមុជទឹកដែរ ហើយពួកគេសួរលោកថា៖ «លោកត្រូវអើយ! តើយើងខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ?»។¹³ លោកឆ្លើយវិញថា៖ «កុំទារពន ហួសពីកំណត់ ដែលមានចែងទុកក្នុងច្បាប់នោះឡើយ»។

14¹⁴ មានទាហានខ្លះក៏មកសួរលោកថា៖ «ចុះយើងខ្ញុំវិញ? តើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះដែរ?»។ លោកឆ្លើយថា៖ «កុំយកប្រាក់ពីអ្នកណាដោយសង្កត់សង្កិនឲ្យសោះ កុំចោទប្រកាន់អ្នកណាដោយបំពាន។ ត្រូវចេះស្តាប់ចិត្តនឹងប្រាក់ខែរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

15¹⁵ ឥឡូវនេះ ប្រជាជននៅតែរង់ចាំដោយអន្ទះសារ ដោយរំពឹងថាព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមក ហើយគ្រប់គ្នាងឡើងឆ្ងល់ក្នុងចិត្តទាក់ទងនឹងលោកយ៉ូហាន ថាតើលោកជាព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវយាងមកឬយ៉ាងណា។¹⁶ លោកយ៉ូហានមានប្រសាសន៍ប្រាប់គេទាំងអស់គ្នាថា៖ «ចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើពិធីជ្រមុជនេះឲ្យអ្នករាល់គ្នាក្នុង ទឹក ប៉ុន្តែ លោកដែលមានកម្លាំងខ្លាំងជាងខ្ញុំ លោកជិតមកដល់ហើយ។ ខ្ញុំមានឋានៈទាបណាស់ សូម្បីតែស្រាយខ្សែស្បែកជើងជូនលោក ក៏មិនសមនឹងឋានៈដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់របស់លោកផង លោកនឹងធ្វើពិធីជ្រមុជឲ្យអ្នករាល់គ្នា ក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និងដោយភ្លើងវិញ។

17¹⁷ លោកកាន់ចង្កេះ លោកសម្អាតលានបោកស្រូវ ដើម្បីអុំស្រូវ យកគ្រាប់ល្អប្រមូលដាក់ក្នុងដង្រុក។ លោកនឹងដុតអង្កាមក្នុងក្នុងភ្លើង ដែលឆេះពុំចេះរលត់ ឡើយ»។

18¹⁸ ដោយមានពាក្យដាស់តឿនផងដែរ នោះលោកយ៉ូហានប្រកាសដំណឹងល្អប្រាប់ប្រជាជន។¹⁹ លោកយ៉ូហានបានស្តីបន្ទោសព្រះបាទហ្វូដ ជាស្តេច អនុរាជយកនាងព្រះនាងហ្វូដខាស ដែលត្រូវជាមហេសីរបស់អនុជព្រះអង្គ មកធ្វើជាមហេសីរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ និងមានអំពើអាក្រក់ជាច្រើន ដែលព្រះបាទហ្វូដបានប្រព្រឹត្ត។²⁰ ហើយព្រះអង្គបានធ្វើអំពើអាក្រក់មួយទៀត គឺចាប់លោកយ៉ូហានទៅដាក់ក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំង។

21²¹ ឥឡូវនេះ ពេលប្រជាជនទាំងអស់ទទួលពិធីជ្រមុជទឹករួចហើយ ព្រះយេស៊ូក៏ទទួលពិធីជ្រមុជទឹកដែរ។ នៅពេលព្រះអង្គកំពុងអធិស្ឋាន ស្រាប់តែផ្ទៃមេឃបើក ចំហ²² ហើយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធយាងចុះមក មានរូបរាងដូចសត្វព្រាប សណ្តិតលើព្រះអង្គ រួចមានព្យាបាលស្រៀងពីលើមេឃមកថា៖ «ព្រះអង្គជាបុត្រដ៏ជាទី ស្រឡាញ់របស់យើង យើងគាប់ចិត្តនឹងព្រះអង្គណាស់»។

23²³ ពេលព្រះយេស៊ូចាប់ផ្តើមព័ន្ធកិច្ច ព្រះអង្គមានព្រះជន្មាយុប្រមាណសាមសិបព្រះវស្សា។ គេសន្មត់ថា ព្រះអង្គជាកូនរបស់លោកយ៉ូសែប ដែលត្រូវជាកូនលោក ហេលី²⁴ លោកហេលីជាកូនលោកម៉ាត់ថាត់ លោកម៉ាត់ថាត់ជាកូនលោកលេវី លោកលេវីជាកូនលោកម៉ូសី លោកម៉ូសីជាកូនលោកយ៉ាណាយ លោក យ៉ាណាយជាកូនលោកយ៉ូសែប។

25²⁵ លោកយ៉ូសែបជាកូនលោកម៉ាតាផាស លោកម៉ាតាផាសជាកូនលោកហាម៉ូស លោកហាម៉ូសជាកូនលោកណាអ៊ូម លោកណាអ៊ូមជាកូនលោកអែសលី លោក អែសលីជាកូនលោកណាកាយ²⁶ លោកណាកាយជាកូនលោកម៉ាអាត លោកម៉ាអាតជាកូនលោកម៉ាតាផាស លោកម៉ាតាផាសជាកូនលោកសេមី លោកសេមីជា កូនលោកយ៉ូសែប លោកយ៉ូសែបជាកូនលោកយូដា។

27²⁷ លោកយូដាជាកូនលោកយ៉ូអាណាន់ លោកយ៉ូអាណាន់ជាកូនលោកនេសា លោកនេសាជាកូនលោកសូរ៉ូបាបិល លោកសូរ៉ូបាបិលជាកូនលោកសាលផាល លោកសាលផាលជាកូនលោកនេរី²⁸ លោកនេរីជាកូនលោកម៉ូសី លោកម៉ូសីជាកូនលោកអ័តឌី លោកអ័តឌីជាកូនលោកកូសាម លោកកូសាមជាកូនលោក អែលម៉ូដាម លោកអែលម៉ូដាមជាកូនលោកអ៊ើរ²⁹ លោកអ៊ើរជាកូនលោកយ៉ូស្វេ លោកយ៉ូស្វេជាកូនលោកអេលាស៊ីរ លោកអេលាស៊ីរជាកូនលោកយ៉ូរីម លោក យ៉ូរីមជាកូនលោកម៉ាត់ថាត់ លោកម៉ាត់ ថាត់ជាកូនលោកលេវី។

30³⁰ លោកលេវីជាកូនលោកស៊ីម៉ាន លោកស៊ីម៉ានជាកូនលោកយូដា លោកយូដាជាកូនលោកយ៉ូសែប លោកយ៉ូសែបជាកូនលោកយ៉ូណាន លោកយ៉ូណានជា កូនលោកអេលាគីម³¹ លោកអេលាគីមជាកូនលោកមេលាស លោកមេលាសជាកូនលោកម៉ែណាន លោកម៉ែណានជាកូនលោកម៉ាតាថា លោកម៉ាតាថាជាកូន លោកណាថាន់ លោកណាថាន់ជាបុត្រស្តេចដាវីឌ³² ស្តេចដាវីឌជាកូនលោកអ៊ីសាយ លោកអ៊ីសាយជាកូនលោកអូបេដ លោកអូបេដជាកូនលោកបូអូស លោក បូអូសជាកូនលោកសាលម៉ូន លោកសាលម៉ូនជាកូនលោកណាសូន។

33³³ លោកណាសូនជាកូនលោកអមីណាដាប លោកអមីណាដាបជាកូនលោកអើរ៉ាម លោកអើរ៉ាមជាកូនលោកអ័រនី លោកអ័រនីជាកូនលោកអែសរ៉ូម លោក អែសរ៉ូមជាកូនលោកពេនស លោកពេនសជាកូនលោកយូដា³⁴ លោកយូដាជាកូនលោកយ៉ាកុប លោកយ៉ាកុបជាកូនលោកអ៊ីសាក លោកអ៊ីសាកជាកូនលោក អប្រាហាំ លោកអប្រាហាំជាកូនលោកថេរ៉ា លោកថេរ៉ាជាកូនលោកណាយរ³⁵ លោកណាយរជាកូនលោកសេរូក លោកសេរូកជាកូនលោកនេហ្វ៊ីរ លោកនេហ្វ៊ីរជា កូនលោកផាលេក លោកផាលេកជាកូនលោកហេប៊ីរ លោកហេប៊ីរជាកូនលោកសេឡា។

36³⁶ លោកសេឡាជាកូនលោកកែណាន លោកកែណានជាកូនលោកអើប៉ាកសាដ លោកអើប៉ាកសាដជាកូនលោកសិម លោកសិមជាកូនលោកណូអេ លោក ណូអេជាកូនលោកឡាម៉េក³⁷ លោកឡាម៉េកជាកូនលោកមធ្វសាឡា លោកមធ្វសាឡាជាកូនលោកហេណុក លោកហេណុកជាកូនលោកយ៉ាវ៉េឌ លោកយ៉ាវ៉េឌជា កូនលោកម៉ាលេលាល លោកម៉ាលេលាលជាកូនលោកកែណាន³⁸ លោកកែណានជាកូនលោកអេណុស លោកអេណុសជាកូនលោកសេថ លោកសេថជាកូន លោកអដាំ ហើយលោកអដាំជាបុត្រព្រះជាម្ចាស់។

4¹ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ព្រះអង្គយាងត្រឡប់ពីទីនេះមកវិញ ហើយព្រះវិញ្ញាណនាំព្រះអង្គទៅទី
រហស្ថាន² ជាកន្លែងដែលព្រះអង្គត្រូវសាតាំងល្បងអស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃ។ ព្រះអង្គពុំបានសោយអ្វីសោះឡើយអំឡុងពេលនោះ រួចផុតពេលនោះមក
ទើបព្រះអង្គឃ្លាន។

³ សាតាំងទូលព្រះអង្គថា៖ «ប្រសិនបើលោកពិតជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន ចូរបញ្ជាទៅដុំថ្មនេះឲ្យក្លាយជាដំបូងទៅ»។⁴ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅ
វិញថា៖ «គម្ពីរមានចែងថា មនុស្សពុំមែនរស់ដោយសារតែអាហារទេ»។

⁵ រួចសាតាំងនាំព្រះយេស៊ូទៅកន្លែងមួយខ្ពស់មួយ ហើយបង្ហាញនូវគំនិតអស់នៅលើផែនដីឲ្យព្រះអង្គឃើញ មួយរយៈពេលខ្លី។⁶ សាតាំងទូលព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំនឹង
ប្រគល់អំណាច និងសម្បត្តិរបស់គំនិតអស់ឲ្យលោក ដ្បិតខ្ញុំបានទទួលសម្បត្តិទាំងនេះ ហើយខ្ញុំអាចប្រគល់ឲ្យអ្នកណាក៏បាន ស្រេចតែខ្ញុំ។⁷ ដូច្នេះ បើលោក
ក្រាបថ្វាយបង្គំខ្ញុំ សម្បត្តិទាំងនោះនឹងក្លាយជារបស់លោកភ្លាម»។

⁸ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅវិញថា៖ «មានសេចក្តីចែងទុកថា អ្នកត្រូវតែថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នក ហើយនិងគោរពបម្រើព្រះអង្គតែមួយ
ប៉ុណ្ណោះ»។

⁹ បន្ទាប់មក មានសាតាំងក៏នាំព្រះយេស៊ូទៅក្រុងយេរូសាឡឹម រួចដាក់ព្រះអង្គលើកំពូលព្រះវិហារ ហើយទូលថា៖ «បើលោកពិតជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន
សូមលោតទម្លាក់ខ្លួនចុះទៅ»។¹⁰ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកថា «ព្រះអង្គនឹងបញ្ជាទេវតាឲ្យការពារលោក»។¹¹ ហើយទេវតាទាំងនោះនឹងចាំទ្រលោក មិនឲ្យធ្លាក់
លោកប៉ះថ្មឡើយ»។

¹² ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅសាតាំងវិញថា៖ «មានសេចក្តីចែងទុកថា កុំល្បងលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកឡើយ»។¹³ ក្រោយពេលមានល្បង
ព្រះយេស៊ូរួចហើយ វាក៏ថយចេញពីព្រះអង្គទៅ ចាំពេលកំណត់មកដល់។

¹⁴ ក្រោយពេលព្រះយេស៊ូយាងត្រឡប់ទៅស្រុកកាលីឡេវិញ ពេញដោយប្រទានភាពរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ចំណែកដ៏ល្អពីព្រះអង្គល្បីល្បាញពេញតំបន់។

¹⁵ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គចាប់ផ្តើមបង្រៀនក្នុងសាលាប្រជុំ ហើយគេសរសើរតម្កើងព្រះអង្គគ្រប់ៗគ្នា។

¹⁶ ព្រះអង្គយាងទៅភូមិណាសារ៉ែត ជាភូមិដែលព្រះអង្គធំដឹងក្តី ហើយតាមទម្លាប់ព្រះអង្គយាងទៅសាលាប្រជុំនៅថ្ងៃសប្តិច រួចព្រះអង្គក្រោកឈរឡើង និងអាន
គម្ពីរខ្លាំងៗ។¹⁷ គេបានយកគម្ពីរបស់ពួកវារីអោយមកថ្វាយព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបើកគម្ពីរត្រង់អត្ថបទមួយ ដែលមានចែងថា

¹⁸ «ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្ពោធលើខ្ញុំ ព្រោះព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងអភិសេកខ្ញុំឲ្យប្រកាសដ៏ល្អល្បី ប្រាប់ជនក្រីក្រ។ ព្រះអង្គចាត់
ខ្ញុំឲ្យទៅប្រកាសពីសេរីភាពប្រាប់ជនជាប់ជាល្បើយ និងប្រាប់មនុស្សខ្វាក់ថា គេនឹងមើលឃើញវិញ និងរំដោះអស់អ្នកដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន»។¹⁹ ព្រមទាំង
ប្រកាសអំពីឆ្នាំដែលព្រះអម្ចាស់សម្តែងព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា»។

²⁰ រួចព្រះអង្គបិទគម្ពីរ និងប្រគល់ទៅអ្នកថែរក្សាវិញ ហើយព្រះអង្គក៏គង់ចុះ។ មនុស្សគ្រប់គ្នានៅក្នុងសាលាប្រជុំ សម្លឹងមើលព្រះអង្គ។²¹ ព្រះអង្គមាន
ព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ថ្ងៃនេះ អត្ថបទគម្ពីរនេះបានសម្រេចជារូបរាង ដូចអ្នករាល់គ្នាបានស្តាប់»។²² គ្រប់គ្នាស្ងើចសរសើរព្រះអង្គ ហើយគ្រប់គ្នានឹកច្បាស់អំពី
ព្រះបន្ទូលប្រកបដោយព្រះហឫទ័យប្រណីសន្តោស ដែលហូរចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គមក ហើយពួកគេពោលថា៖ «អ្នកនេះមិនមែនជាភូតរបស់
លោកយ៉ូសែបទេឬ?»។

²³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ប្រាកដណាស់អ្នករាល់គ្នានឹងយកសុភាសិតមកប្រាប់ខ្ញុំថា គ្រូពេទ្យអើយ ចូរមើលជំងឺរបស់ខ្លួនឲ្យជាសិនទៅ។
អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮនៅក្នុងកាតេដរីនាម ចូរប្រព្រឹត្តដូចគ្នានៅស្រុកកំណើតរបស់អ្នកផងចុះ»។²⁴ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់
គ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ថា ពុំមានព្យាករណ៍ណាម្នាក់ត្រូវគេគោរព នៅក្នុងស្រុកកំណើតខ្លួនឡើយ។

²⁵ ខ្ញុំសុំបញ្ជាក់ថា មានស្ត្រីម្នាក់ម្នាក់ម្នាក់នៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល នៅជំនាន់លោកអេលីយ៉ា មេឃរាំងអស់រយៈពេលបីឆ្នាំប្រាំមួយខែ បណ្តាលឲ្យមានទុរ្ភិក្ស
យ៉ាងខ្លាំងពេញទាំងស្រុក។²⁶ ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ពុំបានចាត់ព្យាករណ៍អេលីយ៉ា ឲ្យទៅជួយស្ត្រីម្នាក់ម្នាក់ម្នាក់ឡើយ ប៉ុន្តែចាត់ឲ្យទៅជួយស្ត្រីម្នាក់ម្នាក់ម្នាក់ ដែលរស់
នៅភូមិសារីបតា ក្នុងក្រុងស៊ីដូនតែប៉ុណ្ណោះ។²⁷ មានមនុស្សយូងជាច្រើននៅជំនាន់ព្យាករណ៍អេលីយ៉ា ក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែ គ្មានអ្នកណាម្នាក់បានជាសោះ
ឡើយ គឺមានតែលោកណាម្នាក់ជាជនជាតិស៊ីរីម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ»។

²⁸ មនុស្សទាំងអស់នៅសាលាប្រជុំខឹងព្រះយេស៊ូ ពេលបានឮព្រះបន្ទូលទាំងនេះ។²⁹ គេក្រោកឡើងចាប់ទាញព្រះយេស៊ូ នាំឆ្ពោះទៅមាត់ជ្រោះចេញពីភូមិដែល
សង់លើកំពូល ពួកគេបម្រុងនឹងច្រានព្រះអង្គចេញទៅក្រោម។³⁰ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គយាងចេញពីកណ្តាលចំណោមពួកគេ រួចយាងទៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត។

³¹ បន្ទាប់មកព្រះអង្គយាងទៅក្រុងកាតេដរីនាម ក្នុងស្រុកកាលីឡេ រួចព្រះអង្គចាប់ផ្តើមបង្រៀនបណ្តាជននៅថ្ងៃសប្តិច។³² ពួកគេគ្រប់គ្នាងងឹតច្បាស់យ៉ាងខ្លាំងអំពី
របៀបព្រះអង្គបង្រៀនពួកគេ ព្រោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដ៏មានអំណាច។

³³ នៅក្នុងសាលាប្រជុំមានបុរសម្នាក់ ដែលវិញ្ញាណអារក្សនៅក្នុងខ្លួន ស្រែកឡើងខ្លាំងៗថា៖³⁴ «តើព្រះអង្គចង់ធ្វើអ្វីយើង ព្រះយេស៊ូពីស្រុកណាសារ៉ែតអើយ?
តើព្រះអង្គចង់មកបំផ្លាញយើង? ខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គហើយ គឺព្រះដ៏វិសុទ្ធ ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់!»។

³⁵ ព្រះយេស៊ូគំរាមវិញ្ញាណអារក្សថា៖ «នៅឲ្យស្ងៀម ចេញពីអ្នកនេះទៅ!»។ ពេលអារក្សផ្តួលបុរសនោះ នៅកណ្តាលចំណោមបណ្តាជនរួចហើយ
វាក៏ចេញចេញពីបុរសនោះទៅ គ្មានធ្វើអ្វីឲ្យគាត់ឈឺចាប់ឡើយ។³⁶ មនុស្សទាំងអស់នៅទីនោះភ័យស្រឡាំងកាំង ហើយនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមក។
ពួកគេនិយាយថា៖ «ចុះពាក្យសម្តីលោកនេះខ្លាំងពូកែម្ល៉េះ? លោកមានអំណាច និងប្រទានភាពអាចបញ្ជាទៅវិញ្ញាណអារក្សឲ្យចេញ ហើយវាក៏ធ្វើតាម»។

³⁷ ដូច្នេះ បន្ទាប់មកដំណឹងអំពីព្រះយេស៊ូចាប់ផ្តើមល្បីពាសចេញស្រុកជុំវិញនោះ។

³⁸ ព្រះយេស៊ូយាងចេញពីសាលាប្រជុំ ទៅផ្ទះលោកស៊ីម៉ូន ពេលនោះ ស្រាប់តែម្តាយក្មេករបស់លោកស៊ីម៉ូនគ្រុនយ៉ាងខ្លាំង គេទូលសូមព្រះអង្គមេត្តាប្រោសគាត់
ឲ្យបានជា។³⁹ ព្រះយេស៊ូឲ្យទៅលើអ្នកជំងឺ ព្រះអង្គគំរាមជំងឺគ្រុន ជំងឺគ្រុនក៏ចេញបាត់ទៅ ហើយម្តាយក្មេករបស់លោកស៊ីម៉ូនក៏បានជា។ រំពេចនោះ គាត់ក្រោក
ឡើងចាប់ផ្តើមបម្រើភ្ញៀវ។

⁴⁰ នៅពេលថ្ងៃលិច អ្នកស្រុកនាំបងប្អូនដែលមានជំងឺផ្សេងៗមករកព្រះយេស៊ូ។ ព្រះអង្គដាក់ព្រះហស្តលើអ្នកទាំងនោះ ហើយប្រោសគេឲ្យបានជា។⁴¹ មាន
អារក្សជាច្រើនចេញពីមនុស្សទាំងនោះស្រែកថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់!» ព្រះយេស៊ូគំរាមអារក្សទាំងនោះ មិនឲ្យនិយាយជាដាច់ខាតថា
ពួកគេបានស្គាល់ព្រះអង្គថា ជាព្រះគ្រីស្ទ។

⁴² ពេលព្រលឹមឡើង ព្រះអង្គយាងចេញពីក្រុងកាតេដរីនាម ទៅកន្លែងទ្រង់គង់នៅ។ ពួកគេយាត់ព្រះអង្គឲ្យនៅជាមួយ មិនចង់
ចេញចោលគេឡើយ។⁴³ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំត្រូវប្រកាសដ៏ល្អល្បីអំពីព្រះរាជរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទៅក្នុងឯទៀត
ព្រោះហេតុនេះបានជាព្រះអង្គបានចាត់ខ្ញុំមកបំពេញការនេះឯង»។⁴⁴ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបន្តប្រកាសដ៏ល្អល្បី តាមសាលាប្រជុំនានា ក្នុងស្រុកកាលីឡេ។

5 ៧ ត្បូងនេះ មានរឿងមួយកើតឡើង ពេលបណ្តាជនប្រជ្រៀតគ្នាជុំវិញព្រះយេស៊ូ ដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ នៅមាត់បឹងគេនេសាវីត។ ព្រះអង្គទត ឃើញទូកពីរចងនៅមាត់ច្រាំង។ ចំណែកអ្នកនេសាទចេញទៅលាងអ្ននរបស់គេ។ ព្រះយេស៊ូយាងចុះទៅក្នុងទូករបស់លោកស៊ីម៉ូន ហើយព្រះអង្គសុំឲ្យគាត់ ចេញទូកទៅឆ្ងាយពីច្រាំងបន្តិច។ រួចព្រះអង្គគង់បង្រៀនបណ្តាជនពីក្នុងទូកនោះមក។

៤ ពេលព្រះអង្គបង្រៀនគេចប់ហើយ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកស៊ីម៉ូនថា៖ «ចូរចេញទូកទៅទឹកជ្រៅជាងនេះ រួចនាំគ្នាទម្លាក់អ្ននចុះ»។ លោកស៊ីម៉ូនតប ទៅព្រះយេស៊ូវិញថា៖ «លោកគ្រូ! យើងខ្ញុំបានអ្ននអ្ននពេញមួយយប់ហើយ អត់បានត្រឹម ប៉ុន្តែបើលោកគ្រូមានប្រាប់ ខ្ញុំនឹងទម្លាក់អ្ននចុះតាមពាក្យលោកគ្រូ»។

៦ ពេលទម្លាក់អ្ននរួចហើយ មានជាប់ត្រីច្រើនស្ទើរតែឆ្កាយអ្នន។ គេបកដៃហៅមិត្តភក្តិដែលនៅក្នុងទូកមួយទៀតឲ្យមកជួយ។ ពួកគេមកដល់ ជួយចាប់ត្រីដាក់ ពេញទូកទាំងពីរ ស្ទើរតែនឹងលិច។

៨ ប៉ុន្តែពេលលោកស៊ីម៉ូន-ពេត្រុសឃើញដូច្នេះ គាត់ក្រាបទៀបព្រះបាទាព្រះយេស៊ូ ទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមយាងចេញឆ្ងាយពីទូលបង្គំទៅ ព្រោះទូលបង្គំជាមនុស្សមានបាប»។ ដ្បិតលោកស៊ីម៉ូន និងអ្នកនៅជាមួយគាត់ភ័យស្ងប់ស្ងែងជាខ្លាំង ពេលបានឃើញត្រីច្រើនដូច្នេះ។^{១០} នៅទីនោះក៏មានលោក យ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានជាភ្នែងលោកសេបេដេ ដែលជាអ្នកនេសាទម្តងមួយលោកស៊ីម៉ូនដែរ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅលោកស៊ីម៉ូនថា៖ «កុំខ្លាចអី! ព្រោះចាប់ពីពេលនេះទៅមុខ អ្នកនឹងនេសាទមនុស្សវិញ»។^{១១} ពេលទូកទៅដល់មាត់ច្រាំងវិញ ពួកគេបោះបង់របស់របរទាំងអស់ចោល រួចនាំគ្នាដើរតាមព្រះយេស៊ូ ទៅ។

១២ ក្រោយមកទៀត ព្រះយេស៊ូគង់នៅក្នុងក្រុងមួយ មានមនុស្សឃ្លង់ម្នាក់។ ពេលឃើញព្រះយេស៊ូគាត់ក្រាបថ្វាយបង្គំ អោនមុខដល់ដី និងទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! បើព្រះអង្គមិនយល់ទាល់ទេ សូមប្រោសខ្ញុំប្រទានឲ្យបានជាស្អាតបរិសុទ្ធផង»។^{១៣} រួចព្រះយេស៊ូលូកព្រះហស្តទៅពាល់គាត់ ទាំងមាន ព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំយល់ព្រមហើយ សូមឲ្យបានជាស្អាតបរិសុទ្ធចុះ»។ រំពេចនោះ គាត់បានជាស្អាតបរិសុទ្ធពីជំងឺឃ្លង់ភ្លាម។

១៤ ព្រះយេស៊ូហាមគាត់ឲ្យប្រាប់អ្នកណាឡើយ ប៉ុន្តែប្រាប់គាត់ថា៖ «ត្រឡប់ទៅវិញចុះ រួចទៅបង្ហាញខ្លួនដល់លោកបូជាចារ្យ និងថ្វាយតង្វាយដូចលោកម៉ូសេ បានបង្ហាត់ ជាបន្ទាប់ប្រាប់ថា អ្នកបានជាស្អាតបរិសុទ្ធមែន»។

១៥ ប៉ុន្តែរឿងរ៉ាវនេះលឿសសាយកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយមហាជនជាច្រើនមកជុំគ្នាស្តាប់ព្រះអង្គបង្រៀន ព្រមទាំងទទួលការប្រោសឲ្យជាពិជំងឺផ្សេងៗផង។

១៦ តែព្រះយេស៊ូវិញតែងយាងទៅទីស្ងាត់ ដើម្បីអធិស្ឋាន។

១៧ មានថ្ងៃមួយនោះ ព្រះយេស៊ូកំពុងតែបង្រៀនបណ្តាជន ស្រាប់តែមានពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងអ្នកប្រាជ្ញខាងវិន័យអង្គុយស្តាប់ព្រះអង្គដែរ ដែលអ្នកទាំងនោះ មកពីភូមិនានា ក្នុងស្រុកកាលីឡេ ស្រុកយូដា និងពីក្រុងយេរូសាឡឹម។ បុរាណប្រាប់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយទ្រង់ និងប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យបានជា។

១៨ ពេលនេះ ស្រាប់តែមានគេសែងមនុស្សខ្លះដែលខ្លួនជើងម្នាក់មក រកវិធីនាំគាត់ចូលទៅក្នុងផ្ទះ ដាក់នៅមុខព្រះយេស៊ូ។^{១៩} ដោយគេរកផ្លូវចូលទៅពុំបាន ព្រោះមាន មនុស្សច្រើនពេក ដូច្នេះ គេក៏សែងអ្នកជំងឺឡើងទៅលើដំបូលផ្ទះ បកក្បឿង សំរុតគាត់ចុះមកកណ្តាលចំណោមមនុស្ស នៅចំពីមុខព្រះយេស៊ូ។

២០ ដោយបានឃើញជំនឿពួកគេដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកពិការថា៖ «អ្នកអើយ ខ្ញុំអត់ទោសឲ្យអ្នករួចពីបាបហើយ»។^{២១} ពួកអាចារ្យ និងពួកខាង គណៈផារីស៊ីរិះគិតក្នុងចិត្ត និងនិយាយថា៖ «អ្នកនេះមានឋានៈអ្វី បានជាហ៊ានប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ដូច្នេះ? តើអ្នកណាអាចអត់ទោសឲ្យមនុស្សរួចពីបាបបាន?»។

២២ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូលឿងយល់ពីគំនិតអ្នកទាំងនោះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នារិះគិតក្នុងចិត្តដូច្នេះ?

២៣ តើឃ្លាមួយណាងាយស្រួលជាង «ខ្ញុំអត់ទោសឲ្យអ្នករួចពីបាបហើយ» ឬ «ចូរក្រោកឡើងដើរទៅចុះ?»។^{២៤} នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងថា បុត្រមនុស្សមានអំណាចនឹង អត់ទោសបាបមនុស្សលោក ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «ចូរក្រោកឡើង យកគ្រែស្នែងរបស់អ្នកទៅផ្ទះវិញទៅ»។

២៥ ភ្លាមនោះ បុរសនោះក្រោកឡើងនៅមុខមនុស្សទាំងអស់ រួចយកគ្រែស្នែងដែលគេសែងខ្លួនមក។ រួចគាត់ដើរត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ទាំងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿង របស់ព្រះជាម្ចាស់ផង។^{២៦} អស់អ្នកដែលនៅទីនោះកោតស្ងប់ស្ងែងគ្រប់ៗគ្នា ហើយលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេភ័យខ្លាចជាខ្លាំង ក៏និយាយគ្នា ថា៖ «យើងបានឃើញហេតុការណ៍ចម្លែកអស្ចារ្យមែននៅថ្ងៃនេះ»។

២៧ បន្ទាប់មកហេតុការណ៍នេះកើតឡើង ព្រះយេស៊ូយាងចាកចេញពីទីនោះ ហើយទតឃើញអ្នកទារពន្ធម្នាក់ ឈ្មោះលេវី អង្គុយនៅកន្លែងយកពន្ធ។ ព្រះអង្គមាន ព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «សុំអញ្ជើញមកតាមខ្ញុំ»។^{២៨} ដូច្នេះ លោកលេវីក្រោកឡើង ដើរតាមព្រះយេស៊ូ ដោយបោះបង់ចោលកិច្ចការទាំងអស់។

២៩ រួចលោកលេវីបានរៀបចំពិធីជប់លៀងមួយយ៉ាងធំ នៅផ្ទះលោកថ្វាយព្រះអង្គ។ មានអ្នកទារពន្ធ និងមនុស្សជាច្រើនទៀតក៏ចូលរួមពិធីជប់លៀងនោះដែរ។

៣០ ប៉ុន្តែ ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យក្តីញត្រៃដាក់ក្រុមសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាបរិភោគជាមួយអ្នកទារពន្ធ និងមនុស្សបាប ដូច្នេះ?»។^{៣១} ព្រះយេស៊ូតបទៅគេថា៖ «មនុស្សមានសុខភាពល្អមិនត្រូវការគ្រូពេទ្យឡើយ មានតែអ្នកជំងឺប៉ុណ្ណោះត្រូវការគ្រូពេទ្យ»។^{៣២} ខ្ញុំពុំមែនមករកមនុស្ស សុចរិតទេ ឲ្យប្រែចិត្តទេ ផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំមករកមនុស្សបាប ដើម្បីឲ្យគេកែប្រែចិត្តគំនិតវិញ»។

៣៣ ពួកគេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «ពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហាន និងពួកសិស្សខាងគណៈផារីស៊ី តែងតែតមអាហារ និងអធិស្ឋានជាប្រចាំ។ ប៉ុន្តែសិស្សរបស់លោក នាំគ្នាបរិភោគជាធម្មតា»។^{៣៤} ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេវិញថា៖ «តើភ្ញៀវចូលរួមពិធីមង្គលការអាចតមអាហារកើតទេ បើកូនកម្លោះនៅជា មួយកូនក្រមុំដូច្នេះ?»។^{៣៥} ថ្ងៃក្រោយ ពេលគេចាប់ស្វាមីយកទៅ ទើបភ្ញៀវទាំងនោះតមអាហារវិញ»។

៣៦ រួចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលជាប្រសាថា៖ «ពុំដែលមាននរណាហែកសម្លៀកបំពាក់ថ្មី យកទៅប៉ះសម្លៀកបំពាក់ចាស់នោះទេ បើធ្វើដូច្នេះ នោះសម្លៀកបំពាក់ថ្មី នឹងត្រូវរំហក ហើយក្រណាត់ថ្មីពុំសមនឹងក្រណាត់ចាស់ឡើយ។

៣៧ ពុំដែលមាននរណាដាក់ស្រោចពាំងបាយជូរថ្មី ទៅក្នុងថង់ស្បែកចាស់ឡើយ បើធ្វើដូច្នេះ ស្រាថ្មីនឹងធ្វើឲ្យថង់ស្បែកចាស់នោះ ត្រូវឆ្លុះហើយបណ្តាលឲ្យស្រាហូរ ចេញ ហើយថង់ស្បែកក៏ត្រូវខូចខាតជាពុំខាន»។^{៣៨} ប៉ុន្តែ ត្រូវដាក់ស្រាថ្មីទៅក្នុងថង់ស្បែកថ្មីវិញ។^{៣៩} គ្មាននរណាដែលដឹកស្រាចាស់ហើយ ទៅដឹកស្រាវិញនោះទេ ដ្បិតអ្នកនោះនឹងនិយាយថា «ស្រាចាស់ឆ្លាញ់ជាងស្រាថ្មី»។

6^១ នៅថ្ងៃសប្បិទ ព្រះយេស៊ូយាងកាត់រាល់ស្រែ ហើយសិស្សព្រះអង្គនាំគ្នាបូកក្បាលស្រែ មកល្អើដើម្បីបរិភោគ។^២ ប៉ុន្តែមានពួកខាងគណៈផារីស៊ីខ្លះនិយាយថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាធ្វើការនៅថ្ងៃសប្បិទ ដែលបញ្ញត្តិបាមដូច្នេះ?»។

^៣ ព្រះយេស៊ូតបទៅគេវិញថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាបានអានអត្ថបទកម្ពីរមួយ ស្តីអំពីព្រះបាទដាវីឌ និងបរិពារបានប្រព្រឹត្ត នៅពេលឃ្លានដែរឬទេ? ព្រះបាទដាវីឌបានយាងចូលទៅក្នុងដំណាក់កាលស្រែចម្ការ និងយកនំប៉័ងខ្លះដែលគេតាំងថ្វាយព្រះជាម្ចាស់មកសោយ ព្រមទាំងចែកឲ្យពួកបរិពារបរិភោគទៀតផង។ តាមវិន័យមានតែពួកបូជាចារ្យប៉ុណ្ណោះ ដែលមានសិទ្ធិបរិភោគនំប៉័ងបាន។^៤ បន្ទាប់មកព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេទៀតថា៖ «បុត្រមនុស្សជាម្ចាស់លើថ្ងៃសប្បិទ»។

^៥ នៅថ្ងៃសប្បិទមួយទៀត ព្រះយេស៊ូយាងចូលក្នុងសាលាប្រជុំ ហើយព្រះអង្គបង្រៀនគេនៅទីនោះ។ មានបុរសម្នាក់ស្លូតដៃស្តាំ។^៦ ពួកអារ៉ាម៉េ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ីឃ្លាំមើលព្រះយេស៊ូយ៉ាងដិតដល់ ក្រែងលោព្រះអង្គប្រោសអ្នកដំរីនៅថ្ងៃសប្បិទ ដើម្បីចង់រកលេសចោទប្រកាន់ព្រះអង្គ។^៧ ព្រះយេស៊ូឈ្ងុយល់គំនិតពួកគេ និងមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់បុរសស្លូតដៃនោះថា៖ «ចូរក្រោកឡើង មកឈរនៅកណ្តាលពួកគេទៅ»។ ដូច្នេះ បុរសនោះក៏ក្រោកឈរឡើង។

^៨ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំសុំសួរអ្នករាល់គ្នាថា តើនៅថ្ងៃសប្បិទ មនុស្សមានសិទ្ធិធ្វើអំពើល្អ ឬអំពើអាក្រក់? តើសង្គ្រោះជីវិតមនុស្ស ឬបំផ្លាញមនុស្សឲ្យវិនាសអន្តរាយ?»។^៩ ច្បាប់ព្រះអង្គបែបព្រះភក្ត្រគេមើលមនុស្សទាំងអស់នៅជុំវិញ និងមានព្រះបន្ទូលទៅបុរសស្លូតដៃនោះថា៖ «ចូរលាតដៃមើល!»។ គាត់ក៏លាតដៃ ហើយដៃគាត់បានជាដូចដើមវិញ។^{១០} ប៉ុន្តែ ពួកគេខឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយពិគ្រោះគ្នា ថាតើត្រូវធ្វើអ្វីតបស្វងចំពោះព្រះយេស៊ូវិញ។

^{១១} នៅគ្រានោះ ព្រះយេស៊ូយាងឡើងទៅលើភ្នំដើម្បីអធិស្ឋាន។ ព្រះអង្គអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់ពេញមួយយប់។^{១២} លុះព្រលឹមឡើង ព្រះអង្គត្រាស់ហៅសិស្សមកព្រះអង្គជ្រើសយកដប់ពីររូបក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយហៅពួកគេជាសិស្សរបស់ព្រះអង្គ។

^{១៣} សិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូមានលោកស៊ីម៉ូន (ដែលព្រះអង្គប្រទានឈ្មោះថា ព្រតេស) និងលោកអនានីយ៉ាប្អូនរបស់គាត់ លោកយ៉ាកុប លោកយ៉ូហាន លោកភីលីព លោកបាទូម៉ូម៉េ^{១៤} លោកម៉ាថាយ លោកថូម៉ាស លោកយ៉ាកុបជាកូនរបស់លោកអាល់ផាយ លោកស៊ីម៉ូនហៅអ្នកជាតិនិយម^{១៥} លោកយូដាសជាកូនលោកយ៉ាកុប និងលោកយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ុតដែលនឹងក្បត់ព្រះអង្គ។

^{១៦} បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូយាងចុះពីលើភ្នំជាមួយពួកគេ គង់នៅត្រង់កន្លែងមួយរាបស្មើ មានពួកសិស្ស និងប្រជាជនជាច្រើនពីស្រុកយូដា និងពីក្រុងយេរូសាឡឹម ពីក្រុងទីរួម និងក្រុងស៊ីដូននៅតាមមាត់សមុទ្រ។^{១៧} ពួកគេនាំគ្នាមកស្តាប់ព្រះអង្គ និងទទួលការប្រោសគេឲ្យជាពីរដង។ ពួកអ្នកដែលមានវិញ្ញាណអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួន ក៏បានជាដែរ។^{១៨} គ្រប់គ្នាចូលមកពាល់ព្រះអង្គ ព្រោះមានប្បទានភាពចេញពីព្រះអង្គមក ប្រោសគេឲ្យជាគ្រប់គ្នា។

^{១៩} រួចព្រះអង្គទតមើលពួកសិស្សព្រះអង្គ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មានពរហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលជាជនក្រីក្រអើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានទទួលព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។^{២០} មានពរហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលកំពុងតែស្រេកឃ្លានអើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែត។ មានពរហើយ អ្នករាល់គ្នាដែលកំពុងតែយំសោកអើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានត្រេកអរ។

^{២១} មានពរហើយ នៅពេលដែលគេស្អប់អ្នករាល់គ្នា នៅពេលដែលគេលែងរាប់អានអ្នករាល់គ្នា និងនៅពេលដែលគេបង្ខំឲ្យឈ្លោះអ្នករាល់គ្នា ព្រោះតែបុត្រមនុស្ស។^{២២} ចូរមានអំណរសប្បាយឡើង ព្រោះអ្នករាល់គ្នាទទួលរងនូវយ៉ាងធំ នៅស្ថានបរមសុខ ដ្បិតបុព្វបុរសរបស់គេក៏បានប្រព្រឹត្តដូច្នេះចំពោះពួកព្យាករីដែរ។

^{២៣} ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាដែលជាអ្នកមានអើយ អ្នកនឹងត្រូវវេទនាហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានទទួលការកម្សាន្តចិត្តហើយ។^{២៤} អ្នករាល់គ្នាដែលឆ្អែតនៅពេលនេះអើយ អ្នកនឹងត្រូវវេទនា ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងស្រេកឃ្លាននៅពេលក្រោយ។ អ្នករាល់គ្នាដែលកំពុងតែសើចសប្បាយអើយ អ្នកនឹងត្រូវវេទនា ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវកាន់ទុក្ខហើយយំសោកពេលក្រោយ។

^{២៥} អ្នករាល់គ្នាដែលមនុស្សទាំងអស់កោតសរសើរអើយ អ្នកត្រូវវេទនាហើយ ដ្បិតបុព្វបុរសរបស់គេក៏បានប្រព្រឹត្ត ចំពោះពួកព្យាករីក្លែងក្លាយដូច្នេះដែរ»។

^{២៦} «ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែលកំពុងស្តាប់ខ្ញុំថា ចូរស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួន និងប្រព្រឹត្តអំពើល្អដាក់អស់អ្នកដែលស្អប់អ្នករាល់គ្នា^{២៧} ត្រូវជូនពរដល់អស់អ្នកដែលដាក់បណ្តាសាអ្នករាល់គ្នា និងអធិស្ឋានជូនពរ ដល់អស់អ្នកដែលបៀតបៀនអ្នករាល់គ្នាផង។

^{២៨} ប្រសិនបើមានគេទះកំផ្លៀងអ្នកម្ខាង ចូរបែរឲ្យគេទះម្ខាងទៀតចុះ។ បើគេយកអារ៉ាប់របស់អ្នក ចូរឲ្យគេយកអារ៉ាប់ក្នុងថែមទៀត។^{២៩} បើមានអ្នកណាសុំអ្វីពីអ្នក ចូរឲ្យគេទៅ ហើយបើគេរឹបអូសយកអ្វីដែលជារបស់អ្នក ចូរកុំទាញគេវិញឡើយ។

^{៣០} បើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យគេប្រព្រឹត្តចំពោះខ្លួនបែបណា អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រព្រឹត្តចំពោះគេបែបនោះដែរ។^{៣១} បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់តែមនុស្សដែលស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា តើនឹងមានគុណប្រយោជន៍អ្វី? សូម្បីតែមនុស្សបាបក៏ចេះស្រឡាញ់គ្នាគេដែរ។^{៣២} បើអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើល្អ តែជាមួយមនុស្សណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើល្អដល់អ្នករាល់គ្នា តើនឹងមានគុណប្រយោជន៍អ្វី? សូម្បីតែមនុស្សបាបក៏ចេះប្រព្រឹត្តអំពើល្អដល់គ្នាគេដែរ។^{៣៣} បើអ្នករាល់គ្នាឲ្យគេខ្ចីអ្វីមួយ ដោយសង្ឃឹមថាគេសំណងវិញ តើនឹងមានគុណប្រយោជន៍អ្វី? សូម្បីតែមនុស្សបាបក៏ឲ្យគ្នាគេខ្ចី ដើម្បីទទួលសំណងដូចដើមវិញដែរ។

^{៣៤} ប៉ុន្តែ ចូរស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយប្រព្រឹត្តអំពើល្អដល់គេផងដែរ។ ចូរឲ្យគេខ្ចី ដោយមិនសង្ឃឹមចង់បានអ្វីវិញឲ្យសោះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលរងនូវយ៉ាងធំ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងក្លាយជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ដ្បិតព្រះអង្គផ្ទាល់ក៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរស ចំពោះជនអាក្រក់ និងមនុស្សអាក្រក់ដែរ។^{៣៥} ចូរមានចិត្តមេត្តាករុណា ដូចព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាក៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដែរ»។

^{៣៦} «កុំកាត់ទោសអ្នកដទៃឡើយ នោះព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនកាត់ទោសអ្នករាល់គ្នាដែរ។ កុំថោលទោសអ្នកដទៃឡើយ នោះព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនថោលទោសអ្នករាល់គ្នាដែរ។ ចូរលើកលែងទោសឲ្យអ្នកដទៃ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកលែងទោសអ្នករាល់គ្នាដែរ។

^{៣៧} ចូរចែកអំណោយដល់អ្នកដទៃ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានអំណោយដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ។ គេនឹងរាល់ឲ្យអ្នកដោយសប្បុរស ទាំងញាត់ ទាំងរលាក់ ហើយដាក់ឲ្យហៀរ ហូរធ្លាក់មកលើភ្លៅអ្នកថែមទៀត។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នឹងរាល់ឲ្យអ្នក តាមរង្វាល់ដែលអ្នករាល់គ្នាឲ្យអ្នកដទៃដែរ»។

^{៣៨} រួចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលជាប្រសាទៅគេទៀតថា៖ «តើមនុស្សខ្វាក់អាចនាំមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់ទៀតបានទេ? បើធ្វើដូច្នោះមែន ពួកគេមុខជាធ្លាក់រណ្តៅទាំងពីរនាក់ជាមិនខាន មែនទេ?»^{៣៩} ពុំដែលមានសិស្សណាធំជាងគ្រូឡើយ ប៉ុន្តែ ពេលសិស្សការបណ្តុះបណ្តាលចំណេះសព្វគ្រប់ អ្នកនោះអាចស្មើនឹងគ្រូបាន។

^{៤០} ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមើលឃើញល្អឆ្ងល់នៅក្នុងភ្នែករបស់បងប្អូនអ្នក តែមើលមិនឃើញផ្ទឹមនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ដូច្នេះ?។^{៤១} តើអ្នកនិយាយទៅបងប្អូនថា៖ «បងប្អូនអើយ! ទុកឲ្យខ្ញុំផ្តិតយកល្អឆ្ងល់នេះចេញពីភ្នែកអ្នក» តែអ្នកផ្ទាល់មើលពុំឃើញផ្ទឹមនៅក្នុងភ្នែកខ្លួនដូច្នេះ? មនុស្សមានពុតអើយ! មុនដំបូង ចូរយកផ្ទឹមចេញពីភ្នែកអ្នកជាមុនសិន នោះអ្នកនឹងមើលឃើញច្បាស់សិន សឹមទៅផ្តិតយកល្អឆ្ងល់ចេញពីភ្នែករបស់បងប្អូនអ្នកបាន។

^{៤២} ដ្បិតគ្មានដើមឈើល្អណា ចេញផ្លែអាក្រក់ឡើយ ឯដើមឈើអាក្រក់វិញ ក៏មិនដែលចេញផ្លែល្អដែរ។^{៤៣} ដ្បិតគេស្គាល់ដើមឈើបាន ដោយសារផ្លែវា។ ដ្បិតពុំដែលមាននរណាបេះផ្លែដុះម្តង ឬផ្លែចំពែងបាយជូនពីគុម្ពបន្លាឡើយ។

^{៤៤} មនុស្សល្អតែងប្រព្រឹត្តអំពើល្អ ចេញពីចិត្តល្អរបស់គេ ចំណែកឯមនុស្សអាក្រក់ វិញ គេតែងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ចេញពីចិត្តអាក្រក់របស់គេ ដ្បិតមនុស្សស្រដីចេញមក ពីអ្វីដែលមានពេញពោរនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ខ្លួន»។

⁴⁶ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាហៅខ្ញុំថា ព្រះអម្ចាស់! ព្រះអម្ចាស់! តែមិនប្រព្រឹត្តតាមពាក្យខ្ញុំដូច្នេះ?»⁴⁷ គ្រប់គ្នាដែលចូលមករកខ្ញុំ ស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ហើយប្រព្រឹត្តតាម ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងថា គេប្រៀបបាននឹងមនុស្សប្រភេទណា⁴⁸ អ្នកនោះប្រៀបបាននឹងមនុស្សម្នាក់ដែលសង់ផ្ទះ ដែលជីកដីយ៉ាងជ្រៅ ហើយចាក់គ្រឹះលើ ផ្ទាំងថ្មយ៉ាងធំ។ ពេលមានទឹកជំនន់មកដល់ ទោះបីទឹកហូរមកប៉ះផ្ទះយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ផ្ទះនោះមិនរងឡើយ ព្រោះគាត់បានសង់ផ្ទះយ៉ាងមាំ។
⁴⁹ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលស្តាប់ពាក្យខ្ញុំហើយ តែមិនប្រព្រឹត្តតាម គាត់ប្រៀបបាននឹងមនុស្សម្នាក់ដែលសង់ផ្ទះដោយគ្មានចាក់គ្រឹះ។ ពេលទឹកហូរប៉ះចំផ្ទះនោះ ផ្ទះនោះក៏ រលំភ្លាម ខូចខាតទាំងស្រុង»។

7¹ ក្រោយពេលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ប្រជាជនស្តាប់ចប់សព្វគ្រប់ហើយ ព្រះអង្គក៏យាងចូលទៅក្រុងកាណែម។

² ឥឡូវនេះ មានអ្នកបម្រើសំណាញ់ចិត្តរបស់នាយទាហានរ៉ូមម្នាក់ ឈឺធ្ងន់ហៀបនឹងស្លាប់។³ ពេលនាយទាហាននោះឮគេនិយាយអំពីព្រះយេស៊ូ គាត់ក៏ចាត់បញ្ជូនចាស់ទុំជនជាតិយូដាខ្លះ ឲ្យទៅយាងព្រះអង្គមកប្រោសអ្នកបម្រើរបស់គាត់។⁴ ពេលចាស់ទុំទៅគាល់ព្រះយេស៊ូ ពួកគេទទួចអង្វរព្រះអង្គថា៖ «នាយទាហាននោះជាមនុស្សម្នាក់ ដែលគួរតែលោកប្រោសប្រណីដល់គាត់។ ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់ប្រទេសជាតិយើង ហើយគាត់បានសង់សាលាប្រជុំឲ្យយើងទៀតផង»។

⁵ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូក៏យាងទៅជាមួយចាស់ទុំទាំងនោះ។ ប៉ុន្តែនៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានពីផ្ទះ នាយទាហានចាស់មិត្តភក្តិរបស់គាត់ឲ្យមកទូលថា៖ «លោកម្ចាស់! មិនបាច់អញ្ជើញចូលផ្ទះខ្ញុំប្រទានទេ ដ្បិតខ្ញុំមិនសមនឹងទទួលលោកនៅក្នុងផ្ទះខ្ញុំប្រទានឡើយ។⁶ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំប្រទានមិនហ៊ានមកជួបលោកផ្ទាល់ ប៉ុន្តែសូមលោកមេត្តាមានប្រសាសន៍តែមួយម៉ាត់ នោះអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំនឹងបានជាសះស្បើយពុំខាន។⁷ ដ្បិតខ្ញុំប្រទានក៏ជាអ្នកនៅក្រោមបញ្ជាគេដែរ ហើយក៏មានកូនទាហានជាច្រើននៅក្រោមបញ្ជាខ្ញុំប្រទានដែរ។ បើខ្ញុំប្រទានបញ្ជាអ្នកណាម្នាក់ «ឲ្យទៅ!» គេមុខជាទៅ ហើយបញ្ជាម្នាក់ទៀត «ឲ្យមក!» គេនឹងមក ហើយខ្ញុំប្រទានប្រាប់អ្នកបម្រើ «ឲ្យធ្វើអ្វីមួយ!» គេនឹងធ្វើតាម!»។

⁸ ពេលព្រះយេស៊ូព្រះសណ្តាប់ពាក្យទាំងនេះរួចហើយ ព្រះអង្គស្ងៀមស្ងៀមនាយទាហាននោះណាស់ នោះព្រះអង្គងាកទៅរកបណ្តាជនដែលដើរតាមព្រះអង្គទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់ថា ទោះបីនៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល ខ្ញុំពុំដែលឃើញនរណាម្នាក់មានជំនឿបែបនេះឡើយ»។⁹ ពេលមិត្តភក្តិដែលនាយទាហានចាស់នោះវិលត្រឡប់ទៅវិញ ក៏ស្រាប់តែឃើញអ្នកបម្រើបានជាសះស្បើយទៅហើយ។

¹⁰ ភ្លាមនោះ ព្រះយេស៊ូក៏យាងទៅភូមិមួយឈ្មោះណាអ៊ីន ហើយសិស្សព្រះអង្គ និងបណ្តាជនជាច្រើន ក៏ទៅជាមួយព្រះអង្គដែរ។¹¹ ពេលព្រះអង្គយាងមកជិតដល់ទ្វារកំពែងក្រុង មើល! មានគេដង្ហែសពយកទៅបញ្ចុះ សពនោះជាកូនប្រុសតែមួយគត់របស់ស្ត្រី (មេម៉ាយម្នាក់) ពេលនោះមានអ្នកស្រុកជាច្រើនបានមកជួយដង្ហែសពដែរ។¹² កាលព្រះអង្គបានឃើញស្ត្រីនោះហើយ ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរនាងពន់ពេក រួចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅនាងថា៖ «កុំយំអី!»។¹³ ព្រះអង្គយាងចូលទៅជិត ទ្រង់ពាល់មល្លស ពួកអ្នកសែងក៏នាំគ្នាលប់។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកកំលោះអើយ! ចូរក្រោកឡើង!»។¹⁴ រួចបុគ្គលដែលស្លាប់ ក៏ក្រោកអង្គុយ ចាប់ផ្តើមនិយាយស្តីឡើងវិញ ហើយព្រះយេស៊ូប្រគល់អ្នកកំលោះទៅម្តាយវិញ។

¹⁵ គេស្វែងខ្ជាចទាំងអស់គ្នា ហើយសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ដោយពោលថា៖ «មានព្យាករណ៍ដ៏ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់នៅក្នុងចំណោមយើង» ហើយ «ព្រះជាម្ចាស់ទតមើលប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ»។¹⁶ ដំណឹងដែលគេនិយាយអំពីព្រះយេស៊ូ បានឈឺពេញពេញក្នុងស្រុកយូដា និងតំបន់ជិតខាងទាំងមូល។

¹⁷ សិស្សរបស់លោកយ៉ូហាន បានជម្រាបប្រាប់លោកនូវហេតុការណ៍ទាំងអស់នេះ។ បន្ទាប់មក លោកយ៉ូហានក៏ហៅសិស្សពីរនាក់មក¹⁸ រួចចាត់អ្នកទាំងពីរឲ្យទៅទូលសួរព្រះអម្ចាស់ថា៖ «តើលោកជាព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវយាងមក ឬមួយយើងខ្ញុំត្រូវរង់ចាំម្នាក់ផ្សេងទៀត?»។¹⁹ ពេលចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូ អ្នកទាំងពីរទូលសួរព្រះយេស៊ូថា៖ «លោកយ៉ូហានបាទីស្ទចាត់យើងខ្ញុំឲ្យមកសួរលោកថា តើលោកជាព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវយាងមក ឬមួយគួរឲ្យយើងខ្ញុំត្រូវរង់ចាំម្នាក់ទៀត?»។

²⁰ នៅគ្រានោះ ព្រះយេស៊ូបានប្រោសអ្នកដ៏ដ៏ឲ្យបានជា មនុស្សដែលមានវិញ្ញាណអាក្រក់នៅក្នុងខ្លួនឲ្យបានសេរីភាព និងមនុស្សខ្លាចឲ្យបានមើលឃើញដែរ។

²¹ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅសិស្សទាំងពីរនាក់នោះថា៖ «ចូរអ្នកទៅជម្រាបប្រាប់លោកយ៉ូហាននូវហេតុការណ៍ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ និងបានឮចុះ គឺថាមនុស្សខ្លាចមើលឃើញ មនុស្សខ្លាំងដើរបាន មនុស្សយូងជាស្អាតបរិសុទ្ធ មនុស្សច្រើនស្លាប់ឮ មនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ហើយជន

ក្រីក្របានឮដំណឹងល្អ»។²² អ្នកណាមិនរវាងចិត្តចេញពីជំនឿព្រោះតែខ្ញុំ អ្នកនោះពិតជាមានពរហើយ។

²³ ក្រោយពេលសិស្សរបស់លោកយ៉ូហានត្រឡប់ទៅវិញ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅមហាជនអំពីលោកយ៉ូហានថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាទៅទីរហោស្ថានរកមើលអ្វី? មើលដើមត្រែងដែលត្រូវខ្យល់បក់នោះឬ?»²⁴ តើអ្នករាល់គ្នាទៅរកមើលអ្វី? ទៅមើលបុរសម្នាក់ស្លៀកពាក់ស្អាតបាតឬ? មើល! អស់អ្នកដែលស្លៀកពាក់ស្អាតបាត ហើយមានជីវភាពខ្ពង់ខ្ពស់ គេរស់នៅក្នុងរាំងងងឈ្នះ។²⁵ បើដូច្នេះ តើអ្នករាល់គ្នាទៅរកមើលអ្វី? រកមើលព្យាករណ៍មែនទេ? ពិតមែនហើយ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា លោកនោះប្រសើរជាងព្យាករណ៍ទៅទៀត។

²⁶ ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកអំពីលោកយ៉ូហានថា៖ «យើងចាត់ទូលយើងឲ្យទៅមុនព្រះអង្គ ដើម្បីរៀបចំផ្លូវថ្វាយព្រះអង្គ»។²⁷ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលកើតមកពីស្ត្រីក្នុងលោកនេះ ពុំមាននរណាម្នាក់ប្រសើរជាងលោកយ៉ូហានឡើយ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាតូចជាងគេនៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះប្រសើរជាងលោកយ៉ូហានទៅទៀត»។

²⁸ (ពេលប្រជាជនទាំងឡាយ រួមទាំងអ្នកទារពន្ធ បានប្រកាសថា ព្រះជាម្ចាស់មានសុចរិតមែន ដ្បិតពួកគេបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីលោកយ៉ូហាន។²⁹ ប៉ុន្តែពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកបណ្ឌិតខាងវិស័យសាសនាជា មិនទទួលស្គាល់គោលបំណងព្រះជាម្ចាស់រៀបចំសម្រាប់ពួកគេឡើយ ព្រោះពួកគេមិនព្រមទទួលពិធីជ្រមុជទឹកពីលោកយ៉ូហានឡើយ)។

³⁰ តើខ្ញុំប្រដូចមនុស្សជំនាន់នេះ ទៅនឹងមនុស្សប្រភេទណា? តើពួកគេដូចជានរណា? ពួកគេប្រៀបដូចជាកូនក្មេងលេងនៅតាមទីផ្សារ ដែលអង្គុយ និងស្រែកដាក់គ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «យើងបានផ្គូផ្គង តែពួកឯងមិនព្រមរាំ យើងបានសូត្របទទំនួញ តែពួកឯងពុំព្រមយំសោះ»។

³¹ ដ្បិតលោកយ៉ូហានបាទីស្ទតមអាហារ នឹងតមស្រា តែអ្នករាល់គ្នាថា៖ «លោកមានអារក្សចូល»។³² ចំណែកបុត្រមនុស្សបរិភោគអាហារ និងពិសាស្រា តែអ្នករាល់គ្នាថា «មើល! អ្នកនេះគិតតែពីស៊ីផឹក ហើយសេពគប់ជាមួយពួកទារពន្ធ និងមនុស្សបាប!»។³³ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញាទទួលស្គាល់ថា ព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាល្អត្រឹមត្រូវមែន»។

³⁴ ឥឡូវនេះ មានបុរសម្នាក់ពីខាងគណៈផារីស៊ី បានយាងព្រះយេស៊ូទៅសោយព្រះស្វាយនៅផ្ទះគាត់។ ក្រោយពេលព្រះអង្គយាងទៅផ្ទះបុរសម្នាក់ពីខាងគណៈផារីស៊ីនោះ ព្រះអង្គគង់រួមតុជាមួយគាត់។³⁵ មើល! នៅក្នុងនោះមានស្ត្រីម្នាក់ជាមនុស្សមានបាប។ ពេលឮថាព្រះយេស៊ូគង់នៅក្នុងផ្ទះអ្នកខាងគណៈផារីស៊ី នោះនាងយកដបថ្មកែវដាក់ប្រេងក្រអូបចូលមក។³⁶ កាលនាងនៅពីក្រោយព្រះយេស៊ូក្រាបទៀបព្រះបាទាព្រះអង្គ នាងយំសម្រក់ទឹកភ្នែកដោកព្រះបាទាព្រះយេស៊ូ ហើយយកសក់មកជូតព្រះបាទា បន្ទាប់មកនាងថើប ទាំងយកប្រេងក្រអូបមកចាក់ពីលើផង។

³⁷ ពេលខាងគណៈផារីស៊ីដែលអញ្ជើញព្រះយេស៊ូ បានឃើញដូច្នេះ គាត់រិះគិតក្នុងចិត្តថា៖ «បើលោកនេះពិតជាព្យាករណ៍មែន លោកច្បាស់ជាជ្រាបថា ស្ត្រីដែលពាល់លោកនេះ ជាស្ត្រីប្រភេទណាពុំខាន គឺនាងជាមនុស្សបាប»។³⁸ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយតបទៅបុរសខាងគណៈផារីស៊ីនោះថា៖ «លោកស៊ីម៉ុន ខ្ញុំចង់និយាយរឿងមួយជាមួយលោក»។ លោកស៊ីម៉ុនទូលតបទៅព្រះអង្គថា៖ «សូមលោកត្រូវមានប្រសាសន៍មកចុះ!»។

³⁹ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ម្ចាស់បំណុលម្នាក់មានកូនបំណុលពីរនាក់។ ម្នាក់ជំពាក់ប្រាំរយ ម្នាក់ទៀតហាសិប។⁴⁰ អ្នកទាំងពីរគ្មានប្រាក់សងទេ ដូច្នេះ ម្ចាស់ប្រាក់ក៏លុបបំណុលចោល។ ដូច្នេះ ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងពីរ តើអ្នកណាស្រឡាញ់ម្ចាស់បំណុលជាង?»។⁴¹ លោកស៊ីម៉ុនទូលឆ្លើយថា៖ «តាមយោបល់ខ្ញុំ គឺអ្នកដែលជំពាក់ប្រាក់ច្រើនជាង»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅលោកស៊ីម៉ុនថា៖ «លោកវិនិច្ឆ័យបានត្រឹមត្រូវមែន»។

⁴² ព្រះអង្គបែរទៅរកស្ត្រីនោះ រួចមានព្រះបន្ទូលទៅលោកស៊ីម៉ុនថា៖ «សូមមើលស្ត្រីនេះចុះ។ ខ្ញុំបានចូលមកក្នុងផ្ទះលោក។ តែលោកពុំបានយកទឹកមកលាងជើងខ្ញុំទេ រីឯនាងវិញ នាងបានសម្រក់ទឹកភ្នែកដោកជើងខ្ញុំ ព្រមទាំងយកសក់នាងមកជូតទៀតផង។⁴³ លោកមិនបានថើបខ្ញុំទេ រីឯនាងវិញ តាំងពីខ្ញុំចូលមក នាងថើបជើងខ្ញុំ ឥតឈប់ឈរសោះឡើយ។

⁴⁶លោកមិនបានយកប្រេងមកលាបក្បាលខ្ញុំទេ តែនាងវិញ នាងបានចាក់ប្រេងក្រអូបលាបជើងខ្ញុំ។⁴⁷ហេតុនេះហើយ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យលោកដឹងថា នាង
 ដឹងថាខ្លួនជាមនុស្សបាបច្រើនក្រៃ នាងក៏ទទួលការអត់ទោសបាបច្រើនដែរ នោះនាងសម្តែងសេចក្តីស្រឡាញ់ជាខ្លាំងយ៉ាងនេះ។
 ប៉ុន្តែអ្នកដែលដឹងថាខ្លួនបានទទួលការអត់ទោសតិច ក៏សម្តែងសេចក្តីស្រឡាញ់តិចដែរ។
⁴⁸រួចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅស្ត្រីនោះថា៖ «ខ្ញុំអត់ទោសឲ្យនាងបានរួចពីបាបហើយ»។⁴⁹អស់អ្នកដែលអង្គុយរួមគ្នាជាមួយ វិះគិតក្នុងចិត្តរៀងៗខ្លួនថា៖ «តើ
 លោកនេះជានរណាបានជាហ៊ានអត់ទោសឲ្យមនុស្សរួចពីបាបដូច្នេះ?»។⁵⁰ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅនាងទៀតថា៖ «ជំនឿរបស់នាងបានសង្គ្រោះនាងហើយ
 សូមអញ្ជើញទៅវិញដោយសុខសាន្តចុះ»។

8¹ បន្ទាប់មកទៀត ព្រះយេស៊ូយាងទៅតាមក្រុង និងតាមភូមិនានា ដើម្បីបង្រៀនព្រះបន្ទូល និងប្រកាសដំណឹងល្អស្តីអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សារកទាំងដប់ពីររូបក៏ទៅជាមួយព្រះអង្គ ព្រមទាំងមានស្រ្តីខ្លះទៀត ដែលព្រះអង្គបានប្រោសឲ្យជាពីរដំណើរ និងបណ្តេញវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញ គឺមាននាងម៉ារី ជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡា ដែលព្រះអង្គបានដេញអារក្សប្រាំពីរចេញពីនាង។ នាងយ៉ូអាន ភរិយារបស់លោកប្អូនជាមហាសាលាសិក្សាបស់ព្រះបាទហេរ៉ូដ នាងស៊ីសាន ព្រមទាំងស្រ្តីទៀតៗជាច្រើន ដែលបានចំណាយធនធានរបស់ខ្លួន ដើម្បីទំនុកបង្កើនព្រះយេស៊ូ និងសិស្សពួកព្រះអង្គ។

4 ខណៈពេលបណ្តាជនច្រើនកុះករកំពុងតែជួបជុំគ្នា និងមានមនុស្សចេញពីទីក្រុងមួយទៅទីក្រុងមួយជួបព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាប្រសាស្តីច្បាស់ ទៅ៖⁵ «មានកសិករម្នាក់ចេញទៅព្រោះគ្រាប់ពូជ។ កាលគាត់កំពុងតែព្រោះ នោះមានគ្រាប់ពូជខ្លះធ្លាក់ទៅលើផ្លូវ ត្រូវគេដើរជាន់ ហើយសត្វមកចឹកស៊ីអស់ទៅ។⁶ ខ្លះទៀត ធ្លាក់ទៅលើដីមានថ្ម ពេលពន្លឺរាង្សឡើង វាក៏ក្រៀមស្លិច ទៅវិញ ព្រោះគ្មានទឹក។

7 ខ្លះទៀតធ្លាក់ទៅលើដីមានបន្លា ហើយបន្លាដុះឡើងជាមួយគ្រាប់ពូជ និងរុបរឹតគ្រាប់ពូជនោះ។⁸ ប៉ុន្តែគ្រាប់ពូជខ្លះទៀត ធ្លាក់ទៅលើដីមានជីជាតិល្អ គ្រាប់ពូជដុះឡើង ផ្តល់ផលមួយជាមួយរយៈ»។ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលរួចហើយ ព្រះអង្គក៏បន្តិច៖ «អស់អ្នកដែលឮ សូមស្តាប់ពីបារមីណាចុះ»។

9 ពួកសិស្សសួរព្រះយេស៊ូថា តើប្រសិនបើមានន័យដូចម្តេច។¹⁰ ព្រះអង្គតបទៅពួកគេថា៖ «គម្រោងការដ៏លាក់កំបាំងនៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គ បានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាហើយ តែចំពោះមនុស្សអ្នកដទៃ ខ្ញុំនិយាយជាប្រសព្វវិញ ដូច្នេះ ទោះបីគេមើល ក៏ពុំឃើញ ទោះបីគេស្តាប់ ក៏ពុំយល់ដែរ»។

11 ប្រសិនបើមានន័យថា គ្រាប់ពូជជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹² គ្រាប់ពូជខ្លះធ្លាក់លើផ្លូវ គឺអស់អ្នកណាដែលបានស្តាប់ព្រះបន្ទូល តែសាតាំងមកឆក់យកពីចិត្តគេ ដើម្បីកុំឲ្យគេជឿ និងទទួលការសង្គ្រោះ។¹³ ពូជខ្លះដែលធ្លាក់លើដីមានថ្ម ហើយពេលស្តាប់ព្រះបន្ទូលហើយ គេទទួលយកដោយអំណរ។ តែព្រះបន្ទូលពុំបានចាក់ឫសឡើយ គេដើរឆ្លើយយូរ ហើយពេលមានការល្បងមកដល់ គេក៏បោះចង់ដំនើរចោល។

14 គ្រាប់ពូជដែលធ្លាក់ទៅលើដីមានបន្លា ប្រៀបបីដូចជាអស់អ្នកដែលបានស្តាប់ព្រះបន្ទូល តែប្រព្រឹត្តតាមចិត្តខ្លួន និងរុបរឹតដោយការខ្វល់ខ្វាញ់ និងលោភលន់ទ្រព្យសម្បត្តិ ព្រមទាំងចិត្តស្រីបស្រាល ធ្វើឲ្យជីវិតគេគ្មានផលផ្លែផ្កាសុទ្ធឡើយ។¹⁵ តែគ្រាប់ពូជធ្លាក់ទៅលើដីមានជីជាតិល្អ ប្រៀបបីដូចជាអស់អ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលស្មោះអស់ពីចិត្ត ហើយចង់ចាំទុកក្នុងចិត្ត និងបង្កើតផលផ្លែដោយចិត្តស្មោះ។

16 តែឲ្យនេះ គ្មាននរណាអុជចង្អៀង ហើយយកផលមកគ្របពីលើ ឬយកទៅដាក់ក្រោមគ្រែទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេយកចង្អៀងទៅដាក់លើជើងចង្អៀង ដូច្នេះ វានឹងបំភ្លឺគ្រប់គ្នាដែលចូលមកក្នុងផ្ទះ។¹⁷ គ្មានការលាក់កំបាំង ដែលគេមិនដឹងឡើយ ហើយគ្រប់អំពើកំបាំង ក៏នឹងបើកបង្ហាញឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាស្គាល់ច្បាស់ដែរ។

18 ដូច្នេះ ចូរប្រុងប្រយ័ត្នឲ្យមែនទែន ដ្បិតអ្នកណាដែលមានហើយ ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យមានថែមទៀត តែអ្នកណាដែលគ្មាន ព្រះអង្គនឹងរំលោភយកអ្វីៗដែលខ្លួនគិតថាមាននោះផង»។

19 បន្ទាប់មកមាតា និងបងប្អូនរបស់ព្រះយេស៊ូមករកព្រះអង្គ ប៉ុន្តែពួកគេពុំអាចចូលទៅជិតព្រះអង្គបានឡើយ ព្រោះមហាជនច្រើនពេកនៅទីនោះ។²⁰ គេទូលព្រះអង្គថា៖ «ម្តាយលោក និងបងប្អូនលោកឈរនៅខាងក្រៅ ពួកគេចង់ជួបលោក»។²¹ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា៖ «ម្តាយ និងបងប្អូនខ្ញុំគឺអស់អ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រតិបត្តិតាម»។

22 ថ្ងៃមួយ ព្រះយេស៊ូយាងជិះទូកជាមួយពួកសិស្ស រួចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «យើងនាំគ្នាឆ្លងបឹងទៅត្រើយម្ខាងទៀត»។ ពួកសិស្សក៏ចេញទូកទៅ។²³ ប៉ុន្តែ ពេលឆ្លងទៅនោះ ព្រះយេស៊ូផ្ទៀងផ្ទាត់។ ពេលនោះមានខ្យល់បក់បោកយ៉ាងខ្លាំងមកលើបឹង ធ្វើឲ្យទឹកជះចូលពេញទូក ហើយទាំងអស់គ្នាស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់។

24 ពួកសិស្សចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូ និងដាស់ព្រះអង្គដោយទូលថា៖ «លោកគ្រូ! លោកគ្រូ! យើងជិតស្លាប់ហើយ!»។ ព្រះយេស៊ូតើនឡើង និងគំរាមខ្យល់ព្យុះ និងទឹករលកធំៗ ស្រាប់តែរលកក៏ស្ងប់ទៅវិញ។²⁵ រួចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «ដំនើររបស់អ្នករាល់គ្នានៅឯណា?» ហើយពួកសិស្សភ័យខ្លាច។ ពេលពួកគេភ័យខ្លាច នោះពួកគេក៏ស្ទើរចូលស្រែកឡើងដែរ រួចគេសួរគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើលោកនេះជានរណា បានហ៊ានបញ្ជាទៅខ្យល់ និងទឹកភ្លាមស្រាប់តែខ្យល់ និងទឹក ស្តាប់បង្គាប់លោកដូច្នេះ?»។

26 ពួកគេបានមកដល់តំបន់គេរ៉ាំស៊ីនៅត្រើយម្ខាង ទល់មុខស្រុកកាលីឡេ។²⁷ កាលព្រះអង្គយាងឡើងគោក ព្រះអង្គបានជួបបុរសម្នាក់មកពីទីក្រុង ដែលគាត់មានអារក្សចូល។ គាត់មិនស្លៀកពាក់អ្វី និងមិនព្រមទាំងមិនរស់នៅក្នុងផ្ទះយូរមកហើយ តែគាត់រស់នៅតាមផ្ទះខ្មោច។

28 ពេលគាត់ឃើញព្រះយេស៊ូ គាត់ស្រែកយ៉ាងខ្លាំង និងក្រាបទៀបព្រះបាទាព្រះអង្គ ហើយទូលព្រះអង្គដោយសំឡេងខ្លាំងៗថា៖ «ឱព្រះយេស៊ូជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតអើយ! តើព្រះអង្គចង់ធ្វើអ្វីទូលបង្គំ? សូមព្រះអង្គកុំធ្វើទុក្ខទោសទូលបង្គំអី»។²⁹ ដ្បិតព្រះយេស៊ូបានបញ្ជាទៅវិញ្ញាណអាក្រក់ឲ្យវាចេញពីបុរសនោះទៅ។ វាចូលទៅបុរសនោះច្រើនដង ហើយគេបានយកច្រវាក់មកចងដៃចងជើងគាត់ និងដាក់ខ្នោះទុកមួយកន្លែង តែគាត់កាច់ច្រវាក់បាន ហើយអារក្សនាំគ្នាទៅទីរហោស្ថាន។

30 បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសួរថា៖ «ឯងឈ្មោះអី?» រួចវាឆ្លើយថា៖ «ទូលបង្គំឈ្មោះកងទ័ព» ដ្បិតមានអារក្សជាច្រើនចូលក្នុងបុរសនោះ។³¹ អារក្សទាំងនោះនៅតែទទួលព្រះយេស៊ូ សូមព្រះអង្គកុំបញ្ជូនពួកវាទៅស្ថាននរកឡើយ។

32 តែឲ្យនេះ មានជ្រកមួយហូងធំកំពុងរកស៊ីតាមចង្កេះវា។ ពួកអារក្សបានអង្វរព្រះអង្គ សូមអនុញ្ញាតឲ្យវាចូលក្នុងជ្រកទាំងនោះ ព្រះយេស៊ូក៏អនុញ្ញាត។³³ ដូច្នេះ អារក្សក៏ចេញពីបុរសនោះចូលទៅក្នុងជ្រក រួចហូងជ្រកបោលចុះតាមជម្រាលភ្នំតម្រង់ទៅបឹង និងលង់ទឹកងាប់អស់ទៅ។

34 ពេលអ្នកថែរក្សាហូងជ្រកឃើញហេតុការណ៍កើតឡើងដូច្នេះ ពួកគេក៏រត់យកទៅប្រាប់ហេតុការណ៍ដល់អ្នកក្រុង និងជនបទ។³⁵ ដូច្នេះ មនុស្សម្នានាំគ្នាចេញទៅមើលហេតុការណ៍នោះ រួចពួកគេចូលមករកព្រះយេស៊ូ ស្រាប់តែឃើញបុរសម្នាក់ដែលអារក្សចេញនោះ អង្គុយនៅទៀបព្រះបាទាព្រះអង្គ។ គាត់ស្លៀកពាក់បានត្រឹមត្រូវ និងដឹងស្មារតីឡើងវិញ រួចគេក៏ស្វែងខ្នាចព្រះអង្គគ្រប់ៗគ្នា។

36 បន្ទាប់មក អស់អ្នកដែលបានឃើញហេតុការណ៍នេះ រៀបរាប់អំពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូប្រោសបុរសអារក្សចូល ឲ្យបានជាឡើងវិញ។³⁷ ប្រជាជននៅតំបន់គេរ៉ាំស៊ីនាំគ្នាមូល សុំអង្វរឲ្យព្រះយេស៊ូចាកចេញពីភូមិស្រុករបស់គេ ដ្បិតគេភ័យខ្លាចខ្លាំង។ ដូច្នេះព្រះអង្គក៏យាងចុះទុកត្រឡប់ទៅវិញ។

38 បុរសដែលអារក្សចូលនោះ បានសុំអង្វរទៅជាមួយព្រះអង្គដែរ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមិនយល់ព្រម ដោយមានព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖³⁹ «ចូរត្រឡប់ទៅផ្ទះអ្នកវិញចុះ ហើយរៀបរាប់ហេតុការណ៍ទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើចំពោះរូបអ្នក»។ បុរសនោះចេញទៅផ្ទះវិញ ដោយប្រកាសប្រាប់អ្នកក្រុងទាំងអស់ អំពីកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើចំពោះរូបគាត់។

40 ពេលព្រះយេស៊ូយាងត្រឡប់មកវិញ បណ្តាជននាំគ្នាមកទទួលព្រះអង្គ ព្រោះគេចាំមើលផ្លូវព្រះអង្គគ្រប់ៗគ្នា។⁴¹ មើល! មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះយ៉ែរូសជាអ្នកមេដឹកនាំម្នាក់លើសាលាប្រជុំ ក៏ចូលមកជិតព្រះយេស៊ូក្រាបទៀបព្រះបាទាព្រះអង្គ ហើយសុំអង្វរព្រះអង្គឲ្យយាងទៅផ្ទះគាត់។⁴² ព្រោះកូនស្រីតែមួយគាត់អាប្រហែលដប់ពីរឆ្នាំ កំពុងឈឺជិតស្លាប់។ កាលព្រះយេស៊ូយាងទៅតាមផ្លូវ ស្រាប់តែមានមហាជនប្រជ្រៀតគ្នាជុំវិញព្រះអង្គ។⁴³ នៅទីនោះ មានស្រ្តីម្នាក់មានជំងឺធ្លាក់ឈាមដប់ពីរឆ្នាំមកហើយ នាងបានចំណាយទ្រព្យសម្បត្តិដែលមានទាំងអស់ នៅតែគ្មានគ្រូពេទ្យណាអាចព្យាបាលនាងបានជាសះស្បើយ។⁴⁴ នាងចូលមកពីក្រោយព្រះយេស៊ូ រួចពាល់ដោយព្រះពន្លឺព្រះអង្គ ភ្លាមនោះស្រាប់តែឈាមឈប់ធ្លាក់។

⁴⁵ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសួរថា៖ «តើនរណាពាល់ខ្ញុំអំបាញ់មិញនេះ?»។ គេប្រកែកគ្រប់គ្នាថាមិនបានពាល់ទេ រួចលោកពេត្រុសទូលថា៖ «លោកគ្រូអើយ មានបណ្តាជនប្រជ្រៀតគ្នាជុំវិញលោកគ្រូ ហើយប្រាកដជាមានគេប៉ះលោកគ្រូមិនខាន»។⁴⁶ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ពិធានម្នាក់បានពាល់ខ្ញុំ ព្រោះខ្ញុំដឹងថាមានបុត្រានុភាពមួយចេញពីខ្លួនខ្ញុំទៅ»។

⁴⁷ពេលស្រ្តីនោះដឹងនាងមិនអាចលាក់បាំងបានទៀត នាងញ័ររន្ធត់ រួចក្រាបព្រះបាទាព្រះអង្គ។ នាងប្រកាសនៅចំពោះមុខប្រជាជនទាំងមូល អំពីមូលហេតុដែលនាំឲ្យនាងពាល់ព្រះអង្គ ហើយនាងក៏បានជាពីជំងឺមួយរំពេច។⁴⁸រួចមក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅនាងថា៖ «កូនស្រីអើយ! ជំនឿរបស់នាងបានសង្គ្រោះនាង ហើយ សូមអញ្ជើញទៅឲ្យបានសុខសាន្តចុះ»។

⁴⁹ខណៈពេលព្រះយេស៊ូកំពុងតែមានព្រះបន្ទូលនៅឡើយ ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់មកពីផ្ទះលោកយ៉ែរូស ជម្រាបគាត់ថា៖ «កូនស្រីលោកផុតដង្ហើមស្លាប់ទៅហើយ។ សូមកុំរំខានលោកគ្រូធ្វើអ្វីទៀត»។⁵⁰ប៉ុន្តែ ពេលព្រះយេស៊ូឮពាក្យបុរសនោះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅលោកយ៉ែរូសថា៖ «កុំខ្លាចអី! លោកគ្រាន់តែជឿទៅ នោះកូនលោកនឹងបានជារឿងល្អ»។

⁵¹ពេលព្រះអង្គយាងទៅដល់ផ្ទះហើយ ព្រះអង្គមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកណាចូលជាមួយឡើយ លើកលែងតែលោកពេត្រុស លោកយ៉ូហាន និងលោកយ៉ាកុប ព្រមទាំងឪពុកម្តាយក្មេងស្រីនោះតែប៉ុណ្ណោះ។⁵²ឥឡូវនេះ គ្រប់គ្នានៅទីនោះកំពុងតែយំសោកអាណិតក្មេងនោះគ្រប់ៗគ្នា តែព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំយំអី! នាងមិនស្លាប់ទេ នាងគ្រាន់តែដេកលក់ប៉ុណ្ណោះ!»។⁵³ប៉ុន្តែអ្នកនៅទីនោះសើចចំអកដាក់ព្រះអង្គ ដោយគេគ្រប់គ្នាដឹងស្លាប់ពិតមែន។

⁵⁴ព្រះយេស៊ូចាប់ដៃក្មេងស្រីនោះ ហើយបន្លឺសំឡេងខ្លាំងៗថា៖ «កូនស្រីអើយ! ក្រោកឡើង!»។⁵⁵ព្រលឹងនាងក៏ត្រឡប់មកវិញ រំពេចនោះហើយនាងក្រោកឡើងភ្លាម។ ព្រះអង្គបង្គាប់ពួកគេឲ្យយកចំណីអាហារមកឲ្យនាងបរិភោគ។⁵⁶ឪពុកម្តាយរបស់នាងងឿងឆ្ងល់ក្រៃលែង តែព្រះយេស៊ូហាមគេមិនឲ្យប្រាប់នរណាអំពីហេតុការណ៍នេះឡើយ។

9¹ ព្រះយេស៊ូហៅសិស្សទាំងដប់ពីររួមគ្នា ហើយព្រះអង្គប្រទានបន្ទានុភាព និងអំណាចលើអារក្សទាំងអស់ និងប្រោសជំងឺផ្សេងៗទៀតបានជា។² ព្រះអង្គចាត់ពួកគេចេញទៅប្រកាសអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យបានជា។

³ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ពេលធ្វើដំណើរទៅ អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវយកអ្វីទៅជាមួយឡើយ ទោះបីដំបងក្តី ថង់ប្រាក់ក្តី ចំណីអាហារក្តី ប្រាក់កាសក្តី ហើយក៏មិនត្រូវយកអារព័រវន្ទាស់ទៅដែរ។⁴ មិនថាអ្នករាល់គ្នាចូលផ្ទះណាទេ ចូរស្នាក់នៅផ្ទះនោះ រហូតដល់ពេលអ្នករាល់គ្នាចេញពីស្រុកនោះទៅ។⁵ នៅភូមិណាដែលគេមិនទទួលអ្នករាល់គ្នា ចូរចេញពីភូមិនោះទៅ ដោយរលាស់ផ្លូវដើរចេញពីជើងអ្នករាល់គ្នាផង ទុកជាបន្ទាល់ប្រឆាំងនឹងគេ។⁶ បន្ទាប់មកពួកសិស្សនាំគ្នាចេញទៅ និងធ្វើដំណើរកាត់ភូមិជាច្រើន ទាំងប្រកាសដំណឹងល្អ និងមើលអ្នកជំងឺគ្រប់កន្លែងដែលពួកគេទៅឲ្យបានជាផងដែរ។⁷ ឥឡូវនេះ ព្រះបាទហេរ៉ូដ ជាស្តេចអនុរាជជ្រាបហេតុការណ៍ទាំងនោះ ហើយ ទ្រង់មិនដឹងត្រូវធ្វើយ៉ាងណាទេ ព្រោះមានអ្នកខ្លះនិយាយថា លោកយ៉ូហានបាទីស្តបានរស់ឡើងវិញហើយ។⁸ អ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា ព្យាករណ៍អេលីយ៉ាបានបង្ហាញខ្លួនហើយ ចំណែកអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា មានព្យាករណ៍មួយរូបពីសម័យបុរាណបានរស់ឡើងវិញ។⁹ ព្រះបាទហេរ៉ូដមានរាជឱង្ការថា៖ «យើងឲ្យគេកាត់ក្បាលហើយ ប៉ុន្តែបុរសដែលយើងបានឮគេនិយាយ ជានរណាទៅវិញ?»។ ហើយព្រះបាទហេរ៉ូដមានបំណងចង់ជួបបុរសម្នាក់នោះ។

¹⁰ ពេលពួកសាវកនាំគ្នាវិលត្រឡប់មកវិញ ពួកគេរៀបរាប់ទូលព្រះយេស៊ូ នូវគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែលគេបានធ្វើ។ ព្រះអង្គនាំគេចេញពីមហាជន តម្រង់ទៅភូមិមួយឈ្មោះបេតសៃដា។¹¹ តែពេលមហាជនដឹងរឿងនេះ គេក៏នាំគ្នាទៅតាមព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គទទួលពួកគេ ហើយមានព្រះបន្ទូលស្តីអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យគេស្តាប់ ហើយព្រះអង្គក៏បានប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យបានជាផង។

¹² ដិតដល់ថ្ងៃលិចហើយ សិស្សទាំងដប់ពីររួមគ្នាទៅទូលព្រះអង្គថា៖ «សូមព្រះអង្គប្រាប់បណ្តាជនឲ្យចេញទៅភូមិ និងជនបទនៅជិតៗនោះ ដើម្បីរកម្ហូបអាហារ និងកន្លែងស្នាក់នៅ ព្រោះទីនេះជាតំបន់ដាច់ស្រយាលណាស់»។¹³ ប៉ុន្តែព្រះអង្គតបទៅគេវិញថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាយកម្ហូបអាហារឲ្យគេបរិភោគ»។ ពួកសិស្សទូលព្រះអង្គថា៖ «យើងខ្ញុំមាននំប៉័ងតែប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយប៉ុណ្ណោះ ធ្វើម្តេចនឹងគ្រាន់សម្រាប់ប្រជាជនទាំងនេះ?»។¹⁴ (នៅទីនោះ មានមនុស្សប្រុសប្រមាណប្រាំពាន់នាក់)។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សិស្សថា៖ «ចូរប្រាប់ពួកគេឲ្យអង្គុយចុះជាក្រុមៗ ក្នុងមួយក្រុមមានគ្នាហាសិបនាក់»។¹⁵ ដូច្នេះ ពួកសិស្សក៏ធ្វើតាម គឺប្រាប់ឲ្យអង្គុយចុះទាំងអស់គ្នា។¹⁶ ព្រះយេស៊ូយកនំប៉័ងទាំងប្រាំដុំ និងត្រីពីរកន្ទុយនោះមកកាត់ ដើម្បីព្រះគ្រូឡើងលើសសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ហើយកាច់ឲ្យសិស្ស ដើម្បីឲ្យគេចែកដល់បណ្តាជនបរិភោគ។¹⁷ ពួកគេបានបរិភោគឆ្អែតគ្រប់ៗគ្នា ហើយគេប្រមូលនំប៉័ងនៅសល់បានពេញដប់ពីរល្អិត។

¹⁸ មានពេលមួយ ខណៈពេលព្រះយេស៊ូកំពុងតែអធិស្ឋានដាច់ខ្សែកពីបណ្តាជន ពួកសិស្សក៏នៅជាមួយព្រះអង្គដែរ។ ព្រះអង្គសួរពួកគេថា៖ «តើមហាជនទាំងឡាយគិតថាខ្ញុំជានរណា?»។¹⁹ ពួកសិស្សទូលឆ្លើយថា៖ «អ្នកចុះថា លោកគ្រូជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ត ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះទៀតថា លោកជាព្យាករណ៍អេលីយ៉ា ហើយអ្នកខ្លះទៀតថា លោកជាព្យាករណ៍មួយរូបពីសម័យបុរាណ ដែលរស់ឡើងវិញ»។

²⁰ រួចព្រះអង្គសួរគេទៀតថា៖ «ចុះអ្នករាល់គ្នាវិញ ថាខ្ញុំជានរណាដែរ?»។ លោកពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់បញ្ជូនមក»។

²¹ ព្រះយេស៊ូក៏ហាមពួកគេ មិនឲ្យនិយាយរឿងនេះប្រាប់អ្នកណាជាដាច់ខាត។²² ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «បុត្រមនុស្សត្រូវរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង ហើយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ពួកនាយកបូជាចារ្យ ពួកអាចារ្យបដិសេធមិនព្រមទទួលស្គាល់លោក និងសម្លាប់លោកថែមទៀតផង ហើយបីថ្ងៃក្រោយមក លោកនឹងរស់ឡើងវិញ»។

²³ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេទាំងអស់គ្នាថា៖ «បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ អ្នកនោះត្រូវលះបង់ខ្លួនឯងចោល ត្រូវលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនរៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយមកតាមខ្ញុំចុះ»។²⁴ ដ្បិតអ្នកណាចង់បានរួចជីវិត អ្នកនោះនឹងបាត់បង់ជីវិតមកវិញពុំខាន ប៉ុន្តែ អ្នកណាបាត់បង់ជីវិតព្រោះតែខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានទទួលជីវិតវិញ។²⁵ បើមនុស្សម្នាក់បានពិតលោកទាំងមូលមកធ្វើជាសម្បត្តិរបស់ខ្លួន តែត្រូវស្លាប់បាត់បង់ជីវិត ឬបញ្ឆោតខ្លួនតើមានប្រយោជន៍អ្វី?

²⁶ អ្នកណាក៏ដោយ ដែលរៀនខ្មាសមិនហ៊ានទទួលស្គាល់ខ្ញុំ និងពាក្យរបស់ខ្ញុំទេ លុះដល់ពេលបុត្រមនុស្សយាងមក ប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ និងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះបិតា ព្រមទាំងរបស់ទេវតាជីវិតសុទ្ធ នោះព្រះអង្គក៏នឹងរៀនខ្មាស មិនហ៊ានទទួលស្គាល់អ្នកនោះវិញដែរ។²⁷ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មានមនុស្សខ្លះដែលកំពុងតែឈរនៅទីនេះ នឹងមិនស្លាប់ទេមុនបានឃើញព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

²⁸ ប្រហែលជាប្រាំបីថ្ងៃ ក្រោយពីព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលពាក្យទាំងនេះរួចមក ព្រះអង្គនាំលោកពេត្រុស លោកយ៉ូហាន និងលោកយ៉ាកុបឡើងទៅលើភ្នំ ដើម្បីអធិស្ឋាន។²⁹ កាលកំពុងតែអធិស្ឋាននោះ ស្រាប់តែព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្លាស់ប្រែជាមានរស្មី ហើយព្រះពន្លឺរបស់ព្រះអង្គត្រឡប់ជាមានពណ៌សត្រចះត្រចង់មួយរំពេច។

³⁰ មើល មានបុរសពីរនាក់កំពុងតែសន្ទនាជាមួយព្រះយេស៊ូ គឺលោកម៉ូសេ និងព្យាករណ៍អេលីយ៉ា។³¹ ដែលលោកទាំងពីរលេចមកប្រកបដោយសិរីរុងរឿង។ លោកទាំងពីរមានប្រសាសន៍អំពីដំណើរ ដែលព្រះអង្គត្រូវបញ្ចប់សព្វគ្រប់នៅក្នុងយេរូសាឡឹម។

³² ពេលនេះ លោកពេត្រុស និងមិត្តភក្តិរបស់លោកសម្រាន្តលង់លក់ ប៉ុន្តែពេលភ្ញាក់ឡើង ពួកគេឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះយេស៊ូ និងឃើញលោកទាំងពីរកំពុងឈរជាមួយព្រះអង្គដែរ។³³ កាលលោកទាំងពីរកំពុងតែចាកចេញពីព្រះយេស៊ូទៅ លោកពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ! ជាការប្រពៃណាស់យើងនៅទីនេះ។ ចូរយើងសង់ដំណាក់បី គឺមួយសម្រាប់លោកគ្រូ មួយសម្រាប់លោកម៉ូសេ និងមួយទៀតសម្រាប់ព្យាករណ៍អេលីយ៉ា»។ (លោកពេត្រុសពុំបានដឹងថា ខ្លួនកំពុងតែនិយាយអ្វីឡើយ)។

³⁴ កាលលោកពេត្រុសកំពុងតែមានប្រសាសន៍ ស្រាប់តែមានពពកមកគ្របបាំងគេទាំងអស់គ្នា ធ្វើឲ្យពួកសិស្សភ័យខ្លាច ពេលពពកមកគ្របបាំង។³⁵ មានព្រះសូរសៀងបន្តិចក្នុងពពកមកថា៖ «នេះជាបុត្របស់យើង ជាបុត្រដែលយើងបានជ្រើសរើស ចូរស្តាប់ព្រះអង្គចុះ»។³⁶ ក្រោយពេលឮព្រះសូរសៀងនេះ រួចហើយ គេឃើញតែព្រះយេស៊ូមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។ ពួកសិស្សនៅស្ងៀម និងប្រាប់គ្រប់គ្នាគុំឲ្យនិយាយអំពីហេតុការណ៍ ដែលគេបានឃើញប្រាប់អ្នកណាសោះឡើយ។

³⁷ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ពេលព្រះយេស៊ូយាងចុះពីលើភ្នំជាមួយសិស្សមកវិញ មានបណ្តាជនយ៉ាងច្រើនមកជួបព្រះអង្គ។³⁸ មើល មានបុរសម្នាក់ស្រែកពីកណ្តាលចំណោមបណ្តាជនមកថា៖ «លោកគ្រូអើយ! សូមលោកគ្រូមេត្តាមកមើលកូនប្រុសខ្ញុំផង ព្រោះខ្ញុំមានកូនតែមួយនេះគត់»។³⁹ ពេលវិញណាអាក្រក់ចូលម្តងៗ វាស្រែកបឺរប្រកាច់ប្រកិន និងបែកពពុះមាត់ថែមទៀត។ លុះធ្វើបាបវាយ៉ាងធ្ងន់ហើយ វិញ្ញាណអាក្រក់ក៏ចេញទៅ ទុកកូនខ្ញុំឲ្យនៅគ្រាំគ្រា។⁴⁰ ខ្ញុំបានអង្វរសិស្សរបស់លោកឲ្យដេញវិញ្ញាណអាក្រក់នោះចេញដែរ ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចដេញវាបាន»។

⁴¹ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ពួកមនុស្សមិនព្រមជឿ និងជំនាន់មនុស្សអាក្រក់អើយ! តើខ្ញុំត្រូវទៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាដល់ពេលណាទៀត? ចូរនាំកូនប្រុសរបស់អ្នកមកទីនេះ»។⁴² ខណៈពេលក្មេងនោះដើរចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ អារក្សផ្តួលកូននោះ និងធ្វើឲ្យវាប្រកាច់ប្រកិនយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលគំរាមទៅវិញ្ញាណអាក្រក់ និងប្រោសកុមារនោះ រួចព្រះអង្គប្រោសក្មេងនោះជា ហើយក៏ប្រគល់ទៅឲ្យពួករបស់ក្មេងនោះវិញ។

⁴³បន្ទាប់មក មនុស្សគ្រប់គ្នាស្ងៀមស្ងៀមស្ងៀមពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខណៈពេលមនុស្សគ្រប់គ្នាកំពុងកោតស្ងប់ស្ងែង និងកិច្ចការទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖⁴⁴«ចូរអ្នករាល់គ្នាចងចាំពាក្យទាំងនេះទុកក្នុងចិត្ត គឺថាបុត្រមនុស្សនឹងត្រូវគេបញ្ជូន ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សលោកជាមិនខាន»។⁴⁵ប៉ុន្តែពួកសិស្សមិនយល់ព្រះបន្ទូលនេះទេ។ ព្រះជាម្ចាស់ពុំទាន់បង្ហាញអត្ថន័យឲ្យគេយល់នៅឡើយ ដូច្នេះ ពួកគេខ្លាចមិនហ៊ានទូលសួរព្រះអង្គអំពីអត្ថន័យឡើយ។

⁴⁶បន្ទាប់មកក៏មានការដដែលគ្នាក្នុងចំណោមពួកគេ ថាតើនរណាធំជាងគេ។⁴⁷ព្រះយេស៊ូឈ្ងុយល់ចិត្តគំនិតពួកគេ រួចក៏យកក្មេងម្នាក់ឲ្យមកឈរក្បែរព្រះអង្គ។⁴⁸រួចមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «អ្នកណាក៏ដោយដែលទទួលក្មេងនេះក្នុងនាមខ្ញុំ គឺដូចជាបានទទួលខ្ញុំដែរ ហើយអ្នកណាក៏ដោយដែលទទួលខ្ញុំ គឺដូចជាបានទទួលព្រះអង្គដែលបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកនោះដែរ។ ដ្បិតអ្នកណាមានឋានៈតូចទាបជាងគេក្នុងចំណោមអ្នកទាំងអស់គ្នា គឺអ្នកនោះហើយជាអ្នកធំជាងគេ»។

⁴⁹លោកយ៉ូហានទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ! យើងខ្ញុំបានឃើញបុរសម្នាក់ដេញអារក្ស ក្នុងនាមលោកគ្រូដែរ ហើយយើងខ្ញុំក៏បានឃាត់គាត់ ពីព្រោះគាត់មិនមកតាមលោកគ្រូដូចយើងខ្ញុំឡើយ»។⁵⁰ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់វិញថា៖ «កុំឃាត់គេអី! ព្រោះអ្នកណាក៏ដោយមិនជំទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា អ្នកនោះនៅខាងអ្នករាល់គ្នាហើយ»។

⁵¹ពេលជិតដល់ថ្ងៃកំណត់ ដែលព្រះយេស៊ូត្រូវយាងចាកចេញពីលោកនេះទៅ ព្រះអង្គយាងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។⁵²ព្រះអង្គបានចាត់បញ្ជូនមនុស្សខ្លះឲ្យទៅមុន ហើយពួកគេចេញដំណើរទៅដល់ភូមិមួយរបស់អ្នកស្រុកសាម៉ារី ដើម្បីរៀបចំកន្លែងថ្វាយព្រះអង្គ។⁵³ប៉ុន្តែ អ្នកភូមិនោះមិនបានទទួលព្រះអង្គស្នាក់នៅឡើយ ព្រោះព្រះអង្គត្រូវយាងឆ្ពោះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁵⁴ពេលសិស្សពីរនាក់របស់ព្រះអង្គ គឺលោកយ៉ាកុប និងលោកយ៉ូហានឃើញដូច្នេះ ក៏ទៅទូលប្រាប់ព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! តើព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងខ្ញុំហៅភ្លើងពីស្ថានសួគ៌មកបញ្ចុះកំទេចអ្នកទាំងនេះឬ?»⁵⁵ប៉ុន្តែព្រះអង្គបែរ និងស្តីបន្ទោសពួកគេ⁵⁶រួចព្រះអង្គយាងឆ្ពោះទៅកាន់ភូមិមួយផ្សេងទៀត។

⁵⁷កាលព្រះយេស៊ូកំពុងយាងតាមផ្លូវ មានបុរសម្នាក់ទូលព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំប្រទានសុខចិត្តទៅតាមលោក ទីកន្លែងណាក៏ដោយដែលលោកទៅ»។⁵⁸ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់វិញថា៖ «សព្វគ្រឿងមានរូងរបស់វា បក្សាបក្សីលើមេឃក៏មានសំបុករបស់វាដែរ ប៉ុន្តែ បុត្រមនុស្សគ្មានកន្លែងកើតក្បាលទេ»។

⁵⁹រួចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅម្នាក់ទៀតថា៖ «សុំអញ្ជើញមកតាមខ្ញុំ»។ ប៉ុន្តែ អ្នកនោះទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! ដំបូង សូមលោកមេត្តាអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំប្រទានទៅបញ្ចុះសពឪពុកសិន»។⁶⁰ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់វិញថា៖ «ទុកឲ្យមនុស្សស្លាប់បញ្ចុះសពគ្នាគេចុះ។ រីឯអ្នកវិញ ចូរចេញទៅប្រកាសដំណឹងស្តីអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ ប្រសើរជាង»។

⁶¹រួចមានម្នាក់ទៀតទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់! ខ្ញុំប្រទានសុខចិត្តទៅតាមលោកដែរ ប៉ុន្តែ ដំបូងសូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំប្រទានទៅលាគ្រូមគ្គសារសិន»។

⁶²ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់វិញថា៖ «អ្នកណាកាន់នង្គ័ល ហើយបែរជាងាកមើលក្រោយ អ្នកនោះមិនសក្តិសមនឹងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ»។

10¹ ក្រោយមកទៀត ព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសសិស្សចិតសិបរូបទៀត ហើយចាត់គេពីរនាក់ឲ្យចេញទៅតាមក្រុងនានា ដែលព្រះអង្គបង្កើតនឹងយាងទៅ។
² ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចម្រើនមានច្រើនណាស់ តែអ្នកច្រើនមានតិច។ ហេតុនេះ ចូរអង្វរម្ចាស់ចម្រើនឲ្យចាត់អ្នកច្រើនមកក្នុងស្រែរបស់លោកថែមទៀត។

³ ចូរនាំគ្នាទៅចុះ។ មើល ខ្ញុំចាត់បញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅ ដូចជាកូនចៀមនៅកណ្តាលហ្វូងចចក។⁴ កុំយកថង់ប្រាក់ កាបូបស្ពាយ ឬស្បែកជើងទៅជាមួយឡើយ ហើយកុំកុំដៃម្រាបសួរអ្នកណាតាមផ្លូវដែរ។

⁵ ផ្ទះណាក៏ដោយដែលអ្នករាល់គ្នាចូលទៅ មុនដំបូងត្រូវពោលថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីសុខសាន្ត ដល់មនុស្សក្នុងផ្ទះនេះ»។⁶ បើមានមនុស្សណាចូលចិត្តសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងផ្ទះនោះ គេនឹងបានសុខសាន្ត ដូចពាក្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រាប់ តែបើគ្មានទេ សេចក្តីសុខសាន្តនោះនឹងវិលត្រឡប់មកអ្នករាល់គ្នាវិញជាមិនខាន។ ចូរស្នាក់នៅផ្ទះនោះ បរិភោគម្ហូបអាហារ និងពិសាទឹកដែលគេជូនអ្នករាល់គ្នា ដ្បិតអ្នកធ្វើការតែងតែទទួលប្រាក់ឈ្នួល។ មិនត្រូវរើកន្លែងស្នាក់ពីផ្ទះមួយទៅនៅផ្ទះមួយទៀត ឆាប់ពេកឡើយ។

⁸ មិនថាអ្នកចូលទៅក្រុងណាទេ ហើយបើមានគេទទួលអ្នករាល់គ្នា ត្រូវបរិភោគម្ហូបអាហារដែលគេរៀបជូននោះចុះ។ ហើយត្រូវប្រោសអ្នកដំណឹងក្នុងភូមិនោះឲ្យបានជា ហើយប្រាប់អ្នកភូមិថា៖ «ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅជិតអ្នករាល់គ្នាហើយ»។

¹⁰ ពេលណាអ្នកចូលទៅក្រុងណាមួយ ហើយបើគេមិនព្រមទទួលអ្នករាល់គ្នាទេ ត្រូវចេញទៅតាមផ្លូវ និងប្រកាសថា៖¹¹ «សូម្បីតែផ្ទះលីដីដែលជាប់ជើងយើង ក៏យើងរលាស់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាវិញដែរ! ប៉ុន្តែ តោងដឹងថា ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ»។¹² ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស អ្នកក្រុងសូដុមទទួលទោសស្រាលជាងអ្នកក្រុងនោះទៅទៀត។

¹³ ឥឡូវហើយ អ្នកក្រុងខ្វាស៊ីនអើយ! អ្នកក្រុងបេតសែដាអើយ! ប្រសិនបើអ្នកក្រុងទីរ៉ូស និងអ្នកក្រុងស៊ីដូនបានឃើញការអស្ចារ្យ ដូចអ្នករាល់គ្នាឃើញនៅទីនេះ នោះសម្បូរអ្នកក្រុងទាំងនោះបានប្រើចិត្តគំនិតទៅហើយ គឺពួកគេស្លៀកពាក់អង្គុយក្នុងផ្ទះជាមិនខាន។¹⁴ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សលោក អ្នកក្រុងទីរ៉ូស និងក្រុងស៊ីដូននឹងទទួលទោសស្រាលជាងអ្នករាល់គ្នា។¹⁵ អ្នកក្រុងកាពើណាអើយ! តើអ្នកគិតថា អ្នកនឹងបានថ្កើងឡើងដល់ស្ថានសួគ៌ឬទេ! អ្នកនឹងធ្លាក់ទៅស្ថាននរកវិញ។

¹⁶ អ្នកណាស្លាប់អ្នករាល់គ្នា អ្នកនោះក៏ស្លាប់ខ្ញុំដែរ ហើយអ្នកណាបដិសេធមិនទទួលអ្នករាល់គ្នា អ្នកនោះក៏បដិសេធមិនទទួលខ្ញុំដែរ ហើយអ្នកណាមិនទទួលខ្ញុំ អ្នកនោះក៏មិនទទួលព្រះអង្គ ដែលចាត់ខ្ញុំមកដែរ។

¹⁷ ពួកសិស្សទាំងចិតសិបពីររូបត្រឡប់មកវិញដោយអំណរ ហើយទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូម្បីតែអារក្សក៏ចុះចូលក្រោមអំណាចយើងខ្ញុំដែរ ដោយសារព្រះនាមព្រះអង្គ»។¹⁸ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំឃើញសាតាំងធ្លាក់ចុះពីលើមេឃមក ដូចផ្លេកបន្ទោរ។¹⁹ មើល! ខ្ញុំប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានអំណាចដើរជាន់ពស់ និងខ្សាដំរី ព្រមទាំងបង្ហាបប្រូមីអំណាចគ្រប់យ៉ាងរបស់សត្រូវផងដែរ ហើយគ្មានអ្វីមួយអាចធ្វើទុក្ខអ្នករាល់គ្នាបានឡើយ។²⁰ បើដូច្នេះកុំអាលត្រេកអរពេលឃើញវិញ្ញាណអាក្រក់ចុះចូលអ្នករាល់គ្នា តែត្រូវត្រេកអរដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាមានឈ្មោះកត់ទុកនៅស្ថានបរមសុខវិញ»។

²¹ ជាមួយគ្នានោះដែរ ព្រះយេស៊ូមានព្រះហឫទ័យរីករាយជាខ្លាំង ក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏រស់រវើក ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទូលបង្គំសូមសរសើរតម្កើងព្រះបិតាជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានបរមសុខ និងផែនដី ព្រោះព្រះអង្គលាក់អាថ៌កំបាំងទាំងនេះពីអ្នកប្រាជ្ញា និងអ្នកចេះដឹង តែបើកសម្តែងឲ្យមនុស្សតូចតាចយល់។ មែនហើយ! ព្រះបិតាសព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងណា ព្រះអង្គនឹងសម្រេចយ៉ាងនោះ។

²² ព្រះបិតាបានផ្ទុកផ្កាការទាំងអស់នេះមកឲ្យខ្ញុំ ហើយគ្មាននរណាស្គាល់ព្រះបុត្រាក្រៅពីព្រះបិតាឡើយ ហើយក៏គ្មាននរណាស្គាល់ព្រះបិតាក្រៅពីព្រះបុត្រាដែរ ហើយនិងអស់អ្នកដែលព្រះបុត្រាសព្វព្រះហឫទ័យបើកសម្តែងឲ្យស្គាល់នោះដែរ»។

²³ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបែរទៅរកសិស្ស ហើយមានព្រះបន្ទូលដាច់ខ្សែកពីគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមានពរហើយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានយល់ដឹងពីហេតុការណ៍ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញនេះ»។²⁴ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្យាករៈ និងស្តេចជាច្រើន ប្រាថ្នាចង់ឃើញហេតុការណ៍ដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញនេះដែរ តែមិនបានឃើញ និងប្រាថ្នាចង់ឮសេចក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮនេះដែរ តែមិនបានឮសោះ»។

²⁵ មើល មានបណ្ឌិតខាងក្រិស្ទវិនិច្ឆ័យម្នាក់ក្រោកឈរទូលព្រះយេស៊ូ ក្នុងបំណងចង់ចាប់កំហុសព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ! តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បីទទួលជីវិតអស់កល្បជាជីវិតទុកជាមតិ?»²⁶ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើក្នុងក្រិស្ទវិនិច្ឆ័យមានចែងអ្វីខ្លះ? តើលោកយល់យ៉ាងណាពេលអាន?»²⁷ គាត់ទូលឆ្លើយទៅព្រះយេស៊ូថា៖ «ត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង អស់ពីកម្លាំង និងអស់ពីគំនិត ហើយត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯងដែរ»។²⁸ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «លោកឆ្លើយត្រឹមត្រូវល្អណាស់។ សុំធ្វើដូច្នេះចុះ នោះលោកនឹងមានជីវិតជាមិនខាន»។

²⁹ ប៉ុន្តែ អាចារ្យនោះចង់បង្ហាញថា សំណួររបស់គាត់ត្រឹមត្រូវ គាត់ក៏សួរព្រះយេស៊ូទៀតថា៖ «តើនរណាជាអ្នកជិតខាងរបស់ខ្ញុំ?»³⁰ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មានបុរសម្នាក់ ធ្វើដំណើរចុះពីក្រុងយេរូសាឡឹម ឆ្ពោះទៅក្រុងយេរិខូ។ គាត់ត្រូវពួកចោរឃាត់ យកទ្រព្យសម្បត្តិ និងវាយដំគាត់ឲ្យបួស ទុកគាត់ចោលនៅស្លូតស្តើងស្ទើរស្លាប់។

³¹ ចែដន្យ មានបុរសម្នាក់មួយរូបធ្វើដំណើរចុះតាមផ្លូវនោះ ពេលគាត់ឃើញបុរសនោះ គាត់ក៏ដើររាងហួសទៅ។³² ដូចគ្នានេះដែរ មានលេវីម្នាក់ ដើរមកដល់កន្លែងនោះដែរ គាត់ឃើញបុរសនោះ ក៏ដើររាងហួសទៅដែរ។

³³ ប៉ុន្តែ មានអ្នកស្រុកសាម៉ាម៉ាម្នាក់ ធ្វើដំណើរមកតាមផ្លូវកន្លែងនោះដែរ។ កាលគាត់ឃើញបុរសនោះ គាត់មានចិត្តអាណិតពន់ពេក។³⁴ គាត់ចូលទៅជិតអ្នកបួសយកប្រេង និងស្រាចាក់ពីលើមុខរបួស ព្រមទាំងរុំបួសឲ្យគាត់។ គាត់លើកអ្នកបួសដាក់លើជើងរបស់គាត់ នាំទៅផ្ទះសំណាក់ ហើយថែទាំអ្នកនោះ។³⁵ ស្លែកឡើងគាត់យកប្រាក់ពីរកាក់ឲ្យម្ចាស់ផ្ទះសំណាក់ ហើយផ្តាំថា «សូមថែទាំបុរសនេះផង ប្រសិនបើអ្នកចំណាយលើសពីប្រាក់នេះ ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ខ្ញុំនឹងជូនប្រាក់អ្នកបង្រៀម»។

³⁶ ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងបីនាក់ តើលោកគិតថា នរណាជាអ្នកជិតខាងនឹងបុរសដែលត្រូវចោរឃាត់នោះ?»³⁷ អាចារ្យឆ្លើយថា៖ «គឺម្នាក់ដែលមានចិត្តមេត្តាករុណាចំពោះគាត់»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «សូមអញ្ជើញទៅ និងប្រព្រឹត្តដូចអ្នកនោះចុះ!»។

³⁸ កាលព្រះយេស៊ូនិងពួកសិស្សកំពុងតែធ្វើដំណើរ ព្រះអង្គយាងចូលក្នុងភូមិមួយ ហើយមានស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះម៉ាថា នាងទទួលព្រះអង្គឲ្យស្នាក់នៅក្នុងផ្ទះនាង។

³⁹ នាងមានប្អូនស្រីម្នាក់ឈ្មោះម៉ារី អង្គុយនៅទៀបព្រះបាទាព្រះអម្ចាស់ និងស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ។

⁴⁰ ប៉ុន្តែនាងម៉ាថាវិញរស់រៀបចំម្ហូបអាហារបម្រើព្រះអង្គ។ នាងចូលមកទូលព្រះយេស៊ូថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! តើព្រះអង្គមិនអើពើទេឬដែលប្អូនខ្ញុំម្ចាស់ទុកឲ្យខ្ញុំម្ចាស់បម្រើព្រះអង្គតែម្នាក់? សូមព្រះអង្គប្រាប់នាងឲ្យមកជួយខ្ញុំម្ចាស់ផង»។⁴¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅនាងថា៖ «ម៉ាថា! ម៉ាថាអើយ! នាងខ្វល់ខ្វាយច្រើនណាស់»។⁴² ប៉ុន្តែ មានកិច្ចការតែមួយគត់ដែលចាំបាច់។ នាងម៉ារីបានជ្រើសយកចំណែកដ៏ល្អវិសេសនោះហើយ ដែលមិនត្រូវយកចេញពីនាងបានឡើយ»។

11 ¹មានថ្ងៃមួយ ព្រះយេស៊ូកំពុងតែអធិស្ឋាននៅកន្លែងមួយ រួចហើយមានសិស្សម្នាក់ទូលព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! សូមបង្រៀនយើងខ្ញុំឲ្យចេះអធិស្ឋាន ដូចលោកយ៉ូហានបានបង្រៀនសិស្សរបស់លោក ឲ្យចេះអធិស្ឋានដែរ»។

²ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ពេលណាអ្នករាល់គ្នាអធិស្ឋាន ត្រូវពោលថា «ឱព្រះបិតាអើយ សូមឲ្យព្រះនាមព្រះអង្គបានវិសុទ្ធ។ សូមឲ្យព្រះរាជ្យព្រះអង្គបានមកដល់។

³សូមប្រទានអាហារដែលយើងខ្ញុំត្រូវការរៀងរាល់ថ្ងៃ។⁴សូមអត់ទោសបាបយើងខ្ញុំ ដូចយើងខ្ញុំបានអត់ទោសឲ្យអស់ណា ដែលបានប្រព្រឹត្តខុសនឹងយើងខ្ញុំដែរ។ កុំនាំយើងខ្ញុំធ្លាក់ក្នុងការល្បងឡើយ»។

⁵ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា បើមានមិត្តសម្លាញ់ម្នាក់មករកអ្វីពាក់កណ្តាលអត្រាត្រ ហើយពោលថា៖ «សម្លាញ់អើយ! សូមឲ្យគ្នាខ្ចីនំប៉័ងបីដុំសិនមក⁶ ដោយដឹងមិត្តភក្តិទើបនឹងធ្វើដំណើរមកដល់ ហើយគ្មានអ្វីទទួលគេសោះ»។⁷អ្នកនៅក្នុងផ្ទះម្នាក់ប្រហែលឆ្លើយមកវិញថា៖ «កុំរំខានគ្នាធ្វើអ្វី! គ្នាបិទទ្វារហើយ ម្យ៉ាងទៀត កូនចៅគ្នាកំពុងដេកលក់ គ្នាមិនអាចក្រោកទៅយកនំប៉័ងឲ្យសម្លាញ់ឯងបានទេ»។⁸ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ទោះបីជាម្ចាស់ផ្ទះមិនក្រោកទៅយកនំប៉័ង ដោយសារជាសម្លាញ់ក៏ដោយ តែដោយសារខ្មាសនឹងការទទួលអង្វរឥតខ្ចាស់ នោះគាត់ប្រាកដជាក្រោកទៅយកនំប៉័ងតាមតែអ្នកចង់បាន ។

⁹ចំពោះខ្ញុំវិញ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ចូរសុំ! នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យ ចូរស្វែងរក! គង់នឹងឃើញ ចូរគោរពទូរ! នោះព្រះអង្គនឹងបើកឲ្យមិនខាន។¹⁰ដ្បិតអ្នកណាសុំ អ្នកនោះតែងទទួល អ្នកណាស្វែងរក នោះតែងតែឃើញ ហើយអ្នកណាដែលគោរព នោះនឹងបើកឲ្យអ្នកដែលគោរព។

¹¹អ្នករាល់គ្នាជាឪពុកបែបណា បើកូនសុំត្រី តើឪពុកនឹងយកពស់ពិសឲ្យវាឬ?¹²បើកូនសុំពងមាន់ តើឪពុកនឹងយកខ្សាដំរីឲ្យវាឬ?¹³ដូច្នេះ សូមឱ្យតែអ្នករាល់គ្នាដែលជាមនុស្សអាក្រក់ ក៏ចេះយករបស់ល្អៗឲ្យកូនដែរ ចុះចំណង់បើព្រះបិតាដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខវិញ តើព្រះអង្គនឹងប្រទានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធឲ្យអស់អ្នកដែលសុំពីព្រះអង្គយ៉ាងណាទៅទៀត?»

¹⁴ព្រះយេស៊ូកំពុងបណ្តេញអារក្សចេញពីមនុស្សម្នាក់។ លុះពេលអារក្សចេញផុតទៅ មនុស្សនោះនិយាយបានវិញ ហើយមហាជនក៏ស្ទើរចង្អុលស្រាប់គ្នា។

¹⁵ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «អ្នកនេះដេញអារក្សបានដូច្នេះ ដោយប្រើអំណាចបេលសេប៊ូលជាស្តេចអារក្ស»។

¹⁶មានអ្នកខ្លះទៀតល្បងល បង្កើនស្វែងរកទីសម្គាល់ពីស្ថានបរមសុខមកបញ្ជាក់។¹⁷ព្រះយេស៊ូល្បងយល់គំនិតរបស់គេ រួចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «នគរណាដែលបែកបាក់គ្នាឯង នគរនោះមុខជាត្រូវវិនាស ហើយផ្ទះណាដែលបែកបាក់គ្នាឯង ក៏មុខជាលំអង្កត់គ្នាមិនខាន។

¹⁸ប្រសិនបើ សាតាំងទាស់ទែងបែកបាក់គ្នាឯង តើវាជួបរបស់វានៅស្ថិតស្ថេរម្តេចបាន? ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំដេញអារក្សដោយអំណាចបេលសេប៊ូល។¹⁹ប្រសិនបើខ្ញុំដេញអារក្សដោយអំណាចបេលសេប៊ូលមែន តើកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាដេញអារក្សដោយអំណាចនរណាគេទៅវិញ? ហេតុនេះហើយបានជាកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នា នឹងដាក់ទោសអ្នករាល់គ្នាវិញម្តង។²⁰ប៉ុន្តែ បើខ្ញុំដេញអារក្សដោយប្រទាននាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន នោះបានសេចក្តីចាំព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងមកដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ។

²¹ពេលណាមានមនុស្សណាម្នាក់ខ្លាំងពូកែ ប្រដាប់ដោយអាវុធការពារផ្ទះរបស់ខ្លួន នោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេនឹងនៅស្ថិតស្ថេរគង់វង្ស។²²ប៉ុន្តែ បើមានម្នាក់ទៀតខ្លាំងពូកែជាង គេនឹងមកដកហូតគ្រឿងអាវុធ និងរឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិពីអ្នកនោះ។²³អ្នកណាមិននៅខាងខ្ញុំ អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ហើយអ្នកណាមិនជួយប្រមូលផ្តុំខ្ញុំទេ អ្នកនោះកំពុងតែកំចាត់កំបាយខ្ញុំហើយ។

²⁴ពេលណាវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញពីមនុស្សម្នាក់ វានឹងស្វែងរកទីវាលហូតហែង ដើម្បីសម្រាក។ បើវារកពុំឃើញទេ នោះវាមុខជានិយាយថា៖ «អញនឹងវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះ ដែលអញទើបនឹងចេញមក»។²⁵លុះពេលត្រឡប់មកដល់ហើយ ឃើញផ្ទះនោះបោសស្អាត ហើយរៀបចំមានរបៀបរៀបរយ។²⁶នោះវានឹងទៅបបួលវិញ្ញាណអាក្រក់ប្រាំពីរទៀត ដែលសុទ្ធតែអាក្រក់ជាងវា ឲ្យមកចូលអ្នកនោះ។ ចំណែកឯស្ថានភាពចុងក្រោយរបស់អ្នកនោះ រឹតតែអាក្រក់លើសដើមទៅទៀត»។

²⁷កាលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលការនេះរួចហើយ មានស្រ្តីម្នាក់បន្តិសំឡេងចេញពីបណ្តាជន ទូលព្រះអង្គថា៖ «ស្រ្តីដែលបានបង្កើតលោក ព្រមទាំងបានបំបៅលោក ពិតជាមានពរមែន»។²⁸ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «អ្នកណាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអនុវត្តតាម អ្នកនោះហើយមានពរជាង»។

²⁹កាលមហាជនប្រជុំគ្នាកាន់តែច្រើន ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មនុស្សជំនាន់នេះអាក្រក់ណាស់។ គេស្វែងរកទីសម្គាល់អស្ចារ្យ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនប្រទានទីសម្គាល់ណាផ្សេងទៀត ក្រៅពីទីសម្គាល់របស់ព្យាករិយ័ណសឡើយ។³⁰ដ្បិតលោកយ៉ូហានសក្តាយជាទីសម្គាល់ ឲ្យអ្នកក្រុងនីនីវេឃើញយ៉ាងណា នោះបុត្រមនុស្សក៏នឹងធ្វើជាទីសម្គាល់ ឲ្យមនុស្សជំនាន់នេះឃើញយ៉ាងនោះដែរ។

³¹មហាក្សត្រិយ៍ស្រុកខាងត្បូងនឹងក្រោកឡើង កាលណាព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សជំនាន់នេះ និងថ្កោលទោសពួកគេផង ព្រោះព្រះនាងបានយាងមកពីចុងបំផុតនៃផែនដី ដើម្បីស្តាប់ប្រាជ្ញាញាណរបស់ស្តេចសាឡូម៉ូន និងរកមើលក្រែងលោមាននរណាប្រសើរលើសស្តេចសាឡូម៉ូនទៀត។

³²អ្នកក្រុងនីនីវេនឹងក្រោកឈរឡើងជាមួយមនុស្សជំនាន់នេះ នៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សលោក ព្រមទាំងថ្កោលទោសគេផង ព្រោះអ្នកក្រុងនីនីវេបានកែប្រែចិត្តគំនិត កាលបានឮសេចក្តីប្រកាសរបស់លោកយ៉ូណាស និងរកមើលក្រែងលោមាននរណាម្នាក់ប្រសើរលើសលោកយ៉ូណាសទៀត។

³³គ្មាននរណាម្តេចផ្អៀង យកទៅលាក់ទុក ឬយកផ្ទុះគ្របពីលើនោះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ គេតែងយកចង្អៀងទៅដាក់លើជើងចង្អៀង ដូច្នេះអស់អ្នកដែលចូលទៅក្នុងផ្ទះនឹងបានភ្លឺ។³⁴ភ្នែកជាចង្អៀងរបស់រូបកាយ។ ពេលណាភ្នែកអ្នកនៅភ្លឺល្អ រូបកាយអ្នកទាំងមូលក៏ភ្លឺដែរ។ ប៉ុន្តែ បើភ្នែកអ្នកងងឹតវិញ រូបកាយអ្នកក៏ងងឹតដែរ។³⁵ហេតុនេះ ត្រូវប្រយ័ត្នកុំឲ្យពន្លឺនៅក្នុងខ្លួនអ្នក ទៅជាងងឹតឡើយ។³⁶ប្រសិនបើរូបកាយរបស់អ្នកទាំងមូលមានពន្លឺ គ្មានផ្នែកណាមួយងងឹតនោះទេ រូបកាយទាំងមូលរបស់អ្នករៀបបីដូចជាចង្អៀងភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាចលើអ្នកដែរ»។

³⁷ក្រោយពេលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលរួចហើយ មានបុរសម្នាក់ខាងគណៈផារីស៊ី សូមយាងព្រះអង្គទៅសោយព្រះស្ងោយនៅផ្ទះគាត់ ដូច្នេះព្រះយេស៊ូក៏យាងចូលទៅរួមគ្នាជាមួយគាត់។³⁸អ្នកខាងគណៈផារីស៊ីភ្ញាក់ផ្អើល ព្រោះឃើញព្រះយេស៊ូមិនលាងព្រះហស្តមុនពេលសោយអាហារ។

³⁹ប៉ុន្តែ ព្រះម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ឥឡូវនេះ ពួកផារីស៊ីអើយ អ្នករាល់គ្នាសម្អាតពែង និងចានតែផ្នែកខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ផ្នែកខាងក្នុងអ្នករាល់គ្នាវិញ ពោរពេញទៅដោយចិត្តលោភលន់ និងគំនិតអាក្រក់។⁴⁰មនុស្សនោះតែងល្ងង់អើយ តើព្រះជាម្ចាស់សម្អាតខាងក្រៅ តើព្រះអង្គមិនសម្អាតខាងក្នុងដែរឬទេ?»⁴¹ចូរចែកទានដល់ជនក្រីក្រនូវអ្វីដែលមានខាងក្នុង នោះគ្រប់ទាំងអស់នឹងបានស្អាតបរិសុទ្ធសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

⁴²អ្នកត្រូវរំលងហើយ ពួកផារីស៊ីអើយ! ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាថ្វាយម្ហូបភាគដប់ពីរដ៏អង្កាម ដ៏រលីងល័ខ និងបន្លែគ្រប់មុខ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាព្រងើយកន្តើយមិនប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិត និងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ នេះហើយជាការចាំបាច់ ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត និងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយមិនបំភ្លេចចោលការងារទៀតឡើយ។

⁴³ អ្នកត្រូវវេទនាហើយ ពួកវាវិស៊ីអើយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាចូលចិត្តអង្គុយកៅអីខាងមុខក្នុងសាលាប្រជុំ ហើយឲ្យគេគោរពរាប់អាននៅតាមផ្សារ។⁴⁴ អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាជាពុំខាន ព្រោះអ្នករាល់គ្នាប្រៀបបីដូចផ្លូវខ្មោច ដែលមនុស្សដើរជាន់ដោយមិនដឹងខ្លួន»។

⁴⁵ មានបណ្ឌិតខាងវិន័យម្នាក់ទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ លោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះធ្វើឲ្យយើងខ្ញុំអាម៉ាស់»។⁴⁶ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «អ្នកត្រូវវេទនាហើយ ពួកបណ្ឌិតខាងវិន័យអើយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានបង្កើតវិន័យតឹងរ៉ឹងដាក់លើមនុស្ស ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនជួយគេទេ សូម្បីតែប៉ុនម្រាមដៃក៏គ្មានផង។

⁴⁷ អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាហើយ! ព្រោះអ្នករាល់គ្នាសង់ផ្លូវឲ្យព្យាការី ដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានសម្លាប់។⁴⁸ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាជាសាក្សី ហើយអ្នករាល់គ្នាសមគំនិតជាមួយកិច្ចការរបស់បុព្វបុរស ដ្បិតពួកគេបានសម្លាប់ពួកព្យាការី ហើយអ្នករាល់គ្នាបានសង់ផ្លូវឲ្យ។

⁴⁹ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បន្តិឡើងថា៖ «យើងនឹងចាត់ព្យាការី និងពួកសាវ័ក គេនឹងបៀតបៀន និងសម្លាប់ពួកគេខ្លះ»។

⁵⁰ បន្ទាប់មក មនុស្សជំនាន់នេះនឹងទទួលខុសត្រូវ ចំពោះការខ្មោយឈាមរបស់បុព្វបុរស តាំងពីកំណើតពិភពលោកមកម្ល៉េះ⁵¹ គឺចាប់តាំងពីការខ្មោយឈាមរបស់លោកអេបិល រហូតដល់លោកសាការី ដែលត្រូវគេសម្លាប់នៅត្រង់ចន្លោះទីអាសនៈ និងទីសក្ការៈ។ ពិតណាស់ ខ្ញុំសុំបញ្ជាក់ប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា មនុស្សជំនាន់នេះនឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវ។

⁵² អ្នករាល់គ្នាត្រូវវេទនាហើយ ពួកបណ្ឌិតខាងវិន័យអើយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានបិទសោទ្វារ ដែលនាំស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនត្រឹមតែមិនបានចូលខ្លួនទេ គឺថែមទាំងឃាត់អស់អ្នកដែលចង់ចូល មិនឲ្យគេចូលទៀតផង»។

⁵³ ក្រោយពេល ព្រះយេស៊ូយាងចាកចេញពីទីនោះទៅ ពួកអាចារ្យ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ីនាំគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គ ហើយដេញដោលសួរព្រះអង្គអំពីរឿងផ្សេងៗជាច្រើន⁵⁴ រកល្បិចកលចាប់កំហុសព្រះអង្គ។

12 ^១ខណៈពេលនោះ មានមហាជនរាប់ម៉ឺននាក់ជួបជុំគ្នា ស្ទើរតែដើរជាន់គ្នាទៅហើយ។ មុនដំបូង ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅសិស្សថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នា ប្រយ័ត្ននឹងមេឃ្យារបស់ពួកខាងគណៈផារីស៊ី ជាមនុស្សមានពុតត្បាញ។

^២ប៉ុន្តែ គ្មានការលាក់កំបាំងណាមួយ មិនត្រូវគេលាតត្រដាងឃើញនោះឡើយ ហើយក៏គ្មានអ្វីកំបាំងណា មិនត្រូវបើកគេដឹងដែរ។^៣ដូច្នេះ អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នា និយាយក្នុងចំងើល និងត្រូវគេឮនៅក្នុងពន្លឺថ្ងៃ ហើយអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាខ្សឹបដាក់ត្រចៀកនរណាម្នាក់នៅក្នុងបន្ទប់ មុខជាត្រូវអ្នកដទៃយកទៅប្រកាសនៅលើ ដំបូលផ្ទះមិនខាន។

^៤ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដែលជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្ញុំថា ចូរកុំខ្លាចអ្នកដែលសម្លាប់បានត្រឹមតែរូបកាយ ហើយពុំអាចធ្វើអ្វីដល់អ្នករាល់គ្នានោះឡើយ។^៥ខ្ញុំសុំប្រាប់ ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា អ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្លាចនរណា គឺត្រូវខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតព្រះអង្គមានអំណាចផ្តាច់ជីវិត ហើយក៏អំណាចបោះទៅក្នុងភ្លើងនរកថែមទៀតផង។ មែន! ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្លាចព្រះអង្គ។

^៦តើគេលក់ចាប់ប្រាំថ្លៃពីរសន់មែនទេ? ទោះជាយ៉ាងណា ក៏ព្រះជាម្ចាស់ឥតភ្លេចចាប់ណាមួយនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ។^៧សូម្បីតែសរសៃសក់នៅលើក្បាល របស់អ្នករាល់គ្នា ក៏ព្រះអង្គរាប់អស់ដែរ។ កុំខ្លាចអ្វីឡើយ។ អ្នករាល់គ្នាមានតម្លៃជាងចាប់ទៅទៀត។

^៨ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នកណាដែលទទួលស្គាល់ខ្ញុំនៅចំពោះមុខមនុស្សលោក នោះបុត្រមនុស្សនឹងទទួលស្គាល់អ្នកនោះ នៅចំពោះមុខពួកទេវតារបស់ ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។^៩ប៉ុន្តែ អ្នកណាបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ខ្ញុំនៅចំពោះមុខមនុស្សលោក នោះបុត្រមនុស្សក៏នឹងបដិសេធមិនទទួលស្គាល់អ្នកនោះ នៅចំពោះមុខ ពួកទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។^{១០}អ្នកណាពោលពាក្យទាស់នឹងបុត្រមនុស្ស នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកលែងទោសឲ្យ ប៉ុន្តែ អ្នកណាពោលពាក្យទាស់នឹង ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធវិញ នោះព្រះអង្គមិនលើកលែងទោសឲ្យឡើយ។

^{១១}ពេលណាគេបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅកាន់ទោស ក្នុងសាលាប្រជុំ នៅមុខចៅក្រម និងអាជ្ញាធរ មិនត្រូវព្រួយបារម្ភពីរបៀបនិយាយ ដើម្បីឆ្លើយការពារខ្លួន ឬត្រូវ និយាយអ្វីនោះឡើយ។^{១២}ដ្បិត ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធនឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នានៅពេលនោះ ត្រូវនិយាយអ្វីហើយ»។

^{១៣}មានបុរសម្នាក់ពីក្នុងចំណោមបណ្ឌិតជនទូលព្រះយេស៊ូវថា៖ «លោកគ្រូ! សូមប្រាប់បងខ្ញុំឲ្យចែករំលែកមកចែកខ្ញុំផង»។^{១៤}ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបទៅ បុរសនោះថា៖ «អ្នកអើយ តើនរណាបានតែងតាំងខ្ញុំឲ្យធ្វើជាចៅក្រម ឬអាជ្ញាធរណាដែលចែកទ្រព្យសម្បត្តិអ្នករាល់គ្នាដូច្នេះ?»។^{១៥}ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅ បណ្ឌិតជនថា៖ «ចូរប្រយ័ត្ន! កុំលោកលន់ចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិគេឲ្យសោះ ព្រោះជីវិតមនុស្សមិនអាស្រ័យលើសម្បត្តិបរិបូណ៌តែមួយមុខនោះឡើយ»។

^{១៦}រួចព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រស្នាថា៖ «មានដើម្បីរបស់សេដ្ឋីម្នាក់ផ្តល់ភោគផលយ៉ាងបរិបូណ៌^{១៧}គាត់រិះគិតក្នុងចិត្តថា «តើខ្ញុំនឹងធ្វើយ៉ាងម៉េច ព្រោះខ្ញុំ គ្មានកន្លែងដាក់ភោគផលដូច្នេះ?»^{១៨}គាត់គិតទៀតថា «ខ្ញុំត្រូវធ្វើយ៉ាងនេះ គឺថាខ្ញុំបង្កើតបន្ទប់ស្តុករបស់ខ្ញុំចោល ហើយសង់ជង្រកធំៗជាងមុន ហើយខ្ញុំប្រមូលស្រូវ និង ភោគផលទាំងអស់ដាក់ក្នុងជង្រកថ្មីវិញ។^{១៩}រួចខ្ញុំនឹងនិយាយប្រាប់ខ្លួនថា៖ «ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ អ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនបរិបូណ៌ ទុកចិត្តមើល ជីវិតរាប់សិបឆ្នាំទៅមុខទៀត។ ខ្ញុំត្រូវសម្រាក គឺតែបរិភោគ និងស៊ីផឹកសប្បាយបានហើយ»។

^{២០}ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «មនុស្សល្ងីល្ងើអើយ យប់នេះយើងនឹងដកជីវិតអ្នក តើទ្រព្យសម្បត្តិដែលអ្នកបានប្រមូលទុកនោះ បានទៅជារបស់នរណាវិញ?»^{២១}នេះជារបៀបមនុស្សម្នាក់ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកទុកសម្រាប់តែខ្លួនឯង ហើយគ្មានសម្បត្តិស្នាក់នៅក្នុងខ្លួន»។

^{២២}ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «ហេតុនេះ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នា កុំឲ្យខ្វល់ខ្វាយពីជីវិតនេះ ថាតើត្រូវបរិភោគអ្វី ឬរូបកាយតុបតែងអ្វី ឬ ស្លៀកពាក់អ្វីឡើយ។^{២៣}ដ្បិត ជីវិតមានតម្លៃជាងម្ហូបអាហារ ហើយរូបកាយក៏មានតម្លៃជាងសម្លៀកបំពាក់ដែរ។

^{២៤}ចូរមើលសត្វក្អែក វាមិនចេះសាបព្រោះ មិនចេះច្រូតកាត់។ ពួកវាគ្មានឃ្លាំងឬជង្រកទេ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ចិញ្ចឹមវា។ តែយើងមានតម្លៃលើស ជាងបក្សាបក្សីទៅទៀត!^{២៥}ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើអាចបង្កើនអាយុរបស់ខ្លួនឲ្យបានវែង ដោយការខ្វល់ខ្វាយដែរទេ?^{២៦}ដូច្នេះ បើអ្នករាល់គ្នាពុំ អាចសម្រេចការតូចតាចបានផង ចុះហេតុអ្វីបានជាខ្វល់ខ្វាយរឿងផ្សេងទៀត?

^{២៧}ចូរពិចារណាមើល ផ្កាដុះវាដុះឡើងយ៉ាងម៉េច។ វាមិនចេះធ្វើការនឿយហត់ ឬគ្យាញរវៃឡើយ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សូម្បីតែព្រះបានសាឡាម៉ូនប្រកប ដោយសិរីរុងរឿងបំផុត ក៏ព្រះអង្គគ្មានព្រះភូសាល្អស្មើនឹងផ្កាមួយទងនេះផង។^{២៨}ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យផ្កាវិកតាមទីវាលថ្ងៃនេះ ហើយថ្ងៃស្អែកត្រូវគេដុត ចោល តើព្រះអង្គនឹងទំនុកបម្រុងអ្នករាល់គ្នាលើសជាងអំបាលម៉ាន់ទៅទៀត ឱមនុស្សមានជំនឿតិចអើយ!

^{២៩}ចូរអ្នករាល់គ្នាកុំគិតតែពីរឿងបរិភោគ និងផឹកស៊ីនោះឡើយ ហើយមិនត្រូវអន្ទះសារឡើយ។^{៣០}ដ្បិតជាតិសាសន៍ទាំងនៅលើផែនដី កំពុងតែស្វែងរករបស់ទាំងនេះ ហើយព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា ជ្រាបនូវអ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវការ។

^{៣១}ប៉ុន្តែ ចូរស្វែងរកព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ នោះទើបគ្រប់របស់នឹងបានប្រទានមកអ្នករាល់គ្នាថែមទៀតផង»។^{៣២}«កុំខ្លាចអី! ប្លែងច្រើនតូចអើយ ព្រោះ ព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានព្រះរាជ្យមកឲ្យអ្នករាល់គ្នាហើយ។

^{៣៣}ចូរលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីយកទៅចែកទានដល់ជនក្រីក្រ។ ចូរប្រមូលយកទ្រព្យដែលមិនចេះពុករលួយ ទុកសម្រាប់ខ្លួននៅស្ថានបរមសុខ ដែលមិនចេះរលួយ គ្មានចោររូង ឬកណ្តៀរស៊ីឡើយ។^{៣៤}ដ្បិតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នករាល់គ្នានៅកន្លែងណា ចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏នៅកន្លែងនោះដែរ។

^{៣៥}ចូរស្លៀកពាក់ឲ្យបានជាប់ដោយដាក់ខ្សែក្រវាត់ និងដុតចង្កៀងរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យនៅឆេះជាប់ជានិច្ច។^{៣៦}ចូរប្រព្រឹត្តដូចពួកអ្នកបម្រើ ទន្ទឹងរង់ចាំមើលផ្លូវម្ចាស់វិល ត្រឡប់មកពីជប់លៀងមង្គលការវិញ ដូច្នេះពេលលោកត្រឡប់មកវិញគោះទ្វារ នោះអ្នកបម្រើទៅបើកជូនភ្លាម។

^{៣៧}អ្នកបម្រើទាំងនោះមានពរហើយ ដោយទន្ទឹងរង់ចាំមើលផ្លូវម្ចាស់ត្រឡប់មកដល់វិញ។ ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា លោកនឹងស្លៀកពាក់អារវែង ដោយពាក់ខ្សែក្រវាត់ ហើយលោកនឹងឲ្យអ្នកបម្រើអង្គុយបរិភោគ ហើយលោកបម្រើគេវិញ។^{៣៨}ប្រសិនបើ លោកវិលមកវិញនៅពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ឬមេឃជិត ភ្លឺ ហើយមើលឃើញថា អ្នកបម្រើនៅរង់ចាំដូច្នេះ នោះអ្នកបម្រើទាំងនោះមានពរហើយ។

^{៣៩}អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងជាងនេះទៅទៀត បើម្ចាស់ផ្ទះដឹងចោរចូលមកប្លន់ពេលណា នោះគាត់នឹងមិនបណ្តោយឲ្យចោរចូលក្នុងផ្ទះគាត់បានឡើយ។^{៤០}ដូច្នេះ អ្នករាល់ គ្នាត្រូវត្រៀមខ្លួនជានិច្ច ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងម៉ោងណាបុត្រមនុស្សមកវិញទេ»។

^{៤១}លោកពេត្រុសទូលសួរព្រះយេស៊ូវថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! តើព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រស្នានេះ សម្រាប់តែយើងខ្ញុំ ឬមួយមនុស្សគ្រប់គ្នា?»។

^{៤២}ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «តើនរណាជាអ្នកបម្រើដែលស្មោះត្រង់ និងមានប្រាជ្ញារាងវៃ ដែលម្ចាស់មុខជាផ្ទុកផ្ទុកឲ្យគាត់មើលខុសត្រូវលើអ្នកបម្រើ ទៀត? ក្នុងបែងចែកម្ហូបអាហារតាមពេលកំណត់?^{៤៣}មានពរហើយអ្នកបម្រើណា ដែលពេលម្ចាស់ត្រឡប់មកដល់ផ្ទះវិញ ឃើញអ្នក បម្រើនោះកំពុងតែធ្វើការងាររបស់ខ្លួន។^{៤៤}ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា ម្ចាស់មុខប្រគល់ភារកិច្ចឲ្យគាត់មើលការខុសត្រូវលើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ លោក។

^{៤៥}ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើអ្នកបម្រើនោះគិតក្នុងចិត្តថា៖ «ម្ចាស់អញក្រមកដល់ណាស់» ហើយគាត់ចាប់ផ្តើមវាយអ្នកបម្រើទាំងប្រុសស្រីឡើង ហើយស៊ីផឹក ស្រវឹងជោគជា^{៤៦}នោះពេលម្ចាស់ត្រឡប់មកវិញ នៅថ្ងៃដែលអ្នកបម្រើមិនបានរង់ចាំ ហើយមិនដឹងជាត្រឡប់មកវិញពេលណា នោះម្ចាស់នឹងកាត់អ្នកបម្រើជាក់ងៗ យកទៅដាក់នៅកន្លែងពួកអ្នកមិនស្មោះត្រង់។

⁴⁷ អ្នកបម្រើនោះស្គាល់ចិត្តម្ចាស់ តែមិនបានត្រៀមខ្លួនជាមុន ហើយមិនធ្វើតាមចិត្តម្ចាស់ខ្លួន អ្នកបម្រើនោះនឹងត្រូវច្រើនរំពាត់។⁴⁸ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកបម្រើណាមិនស្គាល់ចិត្តម្ចាស់ខ្លួន ហើយប្រព្រឹត្តខុសសមនឹងទទួលទោស អ្នកបម្រើនោះនឹងត្រូវរំពាត់តិចវិញ។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាបានទទួលច្រើន គេទាមទារច្រើនពីអ្នកនោះវិញដែរ ហើយបើនរណាម្នាក់ទទួលបានការផ្ទុកផ្ទាក់កិច្ចការច្រើន គេនឹងទាមទារពីអ្នកនោះវិញរឹងរិតតែច្រើនថែមទៀត។

⁴⁹ «ខ្ញុំមកដើម្បីនាំភ្លើងមកផែនដី ហើយបើភ្លើងនោះឆេះ ខ្ញុំនឹងបានស្ងប់ចិត្តហើយ។»⁵⁰ ខ្ញុំមានពិធីជ្រមុជ ដែលខ្ញុំត្រូវទទួល។ ខ្ញុំគឺចិត្តណាស់រហូតពិធីនោះបានសម្រេច!

⁵¹ តើអ្នករាល់គ្នាគិតថា ខ្ញុំនាំសេចក្តីសុខសាន្តមកផែនដីនេះមែនទេ? ទេ! ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំនាំការបាក់បែកទៅវិញទេ។⁵² ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ក្នុងផ្ទះមួយមានគ្នាប្រាំនាក់ គឺបីនាក់ទាស់នឹងពីរនាក់ ហើយពីរនាក់ទាស់នឹងបីនាក់។⁵³ ឪពុកទាស់នឹងកូនប្រុស កូនប្រុសទាស់នឹងឪពុក ម្តាយទាស់នឹងកូនស្រី កូនស្រីទាស់នឹងម្តាយ ម្តាយក្មេកទាស់នឹងកូនប្រុសស្រី ហើយកូនប្រុសស្រីទាស់នឹងម្តាយក្មេក។

⁵⁴ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មហាជនទៀតថា៖ «កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញពពករសាត់ពីទិសខាងលិចមក អ្នករាល់គ្នាពោលភ្លាមថា មេឃជិតភ្លៀងហើយ ហើយមេឃក៏ភ្លៀងមែន។⁵⁵ ពេលណាមានខ្យល់បក់ពីទិសខាងត្បូង អ្នករាល់គ្នាថាមុខជាភ្លៀងមកហើយ ហើយក៏ភ្លៀងមែន។⁵⁶ មនុស្សមានពុតអើយ អ្នករាល់គ្នាដឹងពីរបៀបកាត់ស្រាយអ្វីៗនៅលើផែនដីនេះ និងនៅលើមេឃបាន ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាមិនចេះកាត់ស្រាយ នាសម័យបច្ចុប្បន្ននេះផង?»

⁵⁷ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនកាត់ទោសអំពើសុចរិតដោយខ្លួនឯង?»⁵⁸ ប្រសិនបើអ្នកធ្វើដំណើរទៅតុលាការជាមួយគូរវិវាទ នៅតាមផ្លូវអ្នកត្រូវខំសម្រុះសម្រួលគ្នា ដូច្នេះគេមិនបញ្ជូនអ្នកទៅដល់ចៅក្រម ចៅក្រមមិនបញ្ជូនអ្នកទៅមន្ត្រី ហើយមន្ត្រីមិនយកអ្នកទៅដាក់គុកទេ។⁵⁹ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នកថា អ្នកនឹងមិនរួចខ្លួនទេ ដរាបណាអ្នកមិនបានបង់ប្រាក់ពិន័យគ្រប់ចំនួន សូម្បីតែខ្វះមួយសេនក៏មិនបានផង។

13¹ ពេលនោះ មានអ្នកខ្លះទទួលព្រះយេស៊ូវ អំពីអ្នកស្រុកកាលីឡេ ដែលលោកពិធានបានសម្លាប់ នៅពេលគេកំពុងតែថ្វាយយញ្ញបូជា។² ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយតបទៅគេវិញថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាគិតថា អ្នកស្រុកកាលីឡេទាំងនោះមានបាប ជាងអ្នកស្រុកកាលីឡេឡើយ? ព្រោះពួកគេបានតាមរបៀបនេះ?»³ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ទេ មិនមែនទេ តែបើអ្នករាល់គ្នាមិនប្រើចិត្តទេ នោះអ្នកទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវវិនាសដូចគេមិនខាន។

⁴ ឬមនុស្សដប់ប្រាំបីនាក់ដែលបានស្លាប់ ដោយប៉មស៊ីឡេមរលំសង្កត់លើ តើអ្នករាល់គ្នាគិតថា អ្នកទាំងនោះមានបាបជាង អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ? ឬ?⁵ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ទេ មិនមែនទេ។ តែបើអ្នករាល់គ្នាមិនប្រើចិត្តទេ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវវិនាសដូចគេដែរ។

⁶ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលជាប្រស្នានេះទៅគេថា៖ «បុរសម្នាក់មានដើមឧទុម្ពរមួយដើមដុះក្នុងចម្ការគាត់ ហើយម្ចាស់ចម្ការដើរមករកបេះផ្លែ តែរកពុំឃើញមានផ្លែសោះ។⁷ ម្ចាស់ក៏ប្រាប់អ្នកថែចម្ការថា៖ «មើល ខ្ញុំមករកបេះផ្លែឧទុម្ពរនេះបើឆ្នាំហើយ តែពុំឃើញមានផ្លែសោះ។ ចូរកាប់វាចោលទៅ។ ហេតុអ្វីបានជាទុកវានៅតែខាតដីទេ?»។

⁸ អ្នកថែចម្ការឆ្លើយតបថា៖ «សូមលោកទុកវាមួយឆ្នាំទៀតសិនចុះ ចាំខ្ញុំដឹកកំពែងជុំវិញគល់វា និងដាក់ដី។⁹ បើឆ្នាំក្រោយនឹងមានផ្លែ តែបើមិនផ្លែទេ សឹមកាប់វាចោលទៅ មិនទាន់ហួសពេលទេ!»។

¹⁰ ក៏ឡុងពេលថ្ងៃសប្បិទ ព្រះយេស៊ូវកំពុងតែបង្រៀនគេក្នុងសាលាប្រជុំ។¹¹ មើល មានស្រ្តីម្នាក់ដែលត្រូវវិញ្ញាណអាក្រក់ធ្វើឲ្យនាងចុះខ្សោយ អស់រយៈពេលដប់ប្រាំបីឆ្នាំមកហើយ ហើយខ្លងរបស់នាងកោង ពុំអាចងើបត្រង់បានឡើយ។

¹² ពេលព្រះយេស៊ូវឮឃើញស្រ្តីនោះ ព្រះអង្គហៅនាងមក ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នាងអើយ! នាងមានសេរីភាពហើយ»។¹³ ព្រះអង្គដាក់ព្រះហស្តលើនាងភ្លាមនោះ នាងក៏ឈរត្រង់វិញ ហើយលើកកម្ពស់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁴ ប៉ុន្តែ អ្នកទទួលខុសត្រូវលើសាលាប្រជុំទាស់ចិត្តណាស់ ព្រោះព្រះយេស៊ូវប្រោសអ្នកជំងឺនៅថ្ងៃសប្បិទ។ ដូច្នេះ អ្នកទទួលខុសត្រូវនោះក៏និយាយទៅកាន់បណ្តាជនថា៖ «យើងមានសិទ្ធិធ្វើការបានប្រាំមួយថ្ងៃ។ ចូរអ្នករាល់គ្នារកពេលព្យាបាលខ្លួនក្នុងថ្ងៃទាំងនោះចុះ តែកុំមកថ្ងៃសប្បិទឡើយ»។

¹⁵ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «មនុស្សមានពុតអើយ! តើអ្នករាល់គ្នាមិនស្រាយគោ ឬលា ចេញពីក្រោលនិងដឹកទៅជីកទឹកនៅថ្ងៃសប្បិទទេឬអី?»¹⁶ ដូច្នេះ ស្រ្តីនេះជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំ ដែលសាតាំងបានចងនាងអស់រយៈពេលដប់ប្រាំបីឆ្នាំមកហើយ តើមិនគួរឲ្យខ្ញុំស្រាយចំណងនាងនៅថ្ងៃសប្បិទទេឬអី?»។

¹⁷ កាលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលការណ៍ទាំងនេះរួចហើយ ពួកអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះអង្គទាំងអស់ត្រូវអាម៉ាស់ ប៉ុន្តែ បណ្តាជនទាំងអស់វិញកំពុងតែមានអំណរការអស្ចារ្យប្រកបដោយសិរីរុងរឿង ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។

¹⁸ រួចមកព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបបានទៅនឹងអ្វីខ្លះ? តើខ្ញុំអាចប្រៀបប្រដូចព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ទៅនឹងអ្វី?»¹⁹ ព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបបីដូចជាគ្រាប់ពូជល្អិតម្យ៉ាង ដែលបុរសម្នាក់យកទៅដាក់ក្នុងសួនរបស់ខ្លួន ហើយគ្រាប់នោះក៏ដុះធំឡើងទៅជាដើមឈើមួយ ហើយមានបក្សាបក្សឹមកម្រើកបុកតាមមែករបស់វា។

²⁰ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលម្តងទៀតថា៖ «តើខ្ញុំអាចប្រៀបប្រដូចព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ទៅនឹងអ្វី?»²¹ ព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបបីដូចជាមេម្សៅ ដែលស្រ្តីម្នាក់យកទៅលាយជាមួយនឹងមេម្សៅបីតោ រហូតទាល់តែមេម្សៅនោះដោះឡើង»។

²² នៅតាមផ្លូវឆ្ពោះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះយេស៊ូវយាងកាត់តាមក្រុង និងតាមភូមិនានា ព្រមទាំងបង្រៀនអ្នកស្រុកនោះផងដែរ។²³ មានបុរសម្នាក់ទទួលសួរព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! មានមនុស្សតិចតួចនៅឡើយ ដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះ»។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា៖²⁴ «ចូរខំប្រឹងចូលតាមទ្វារចង្អៀត។ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនចង់ចូលដែរ ក៏ប៉ុន្តែ គេមិនអាចចូលបានឡើយ។

²⁵ កាលណាម្ចាស់ផ្ទះក្រោកទៅបិទទ្វារជិតហើយ នោះរួចអ្នករាល់គ្នានឹងឈរនៅខាងក្រៅ គោះទ្វារផ្ទះទាំងអង្វរថា «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមបើកទ្វារឲ្យយើងខ្ញុំបានចូលផង»។ ម្ចាស់ផ្ទះនឹងតបមកអ្នករាល់គ្នាថា៖ «យើងមិនដឹងថាអ្នករាល់គ្នាមកពីណាទេ»។²⁶ អ្នកនោះមុខជានិយាយថា៖ «យើងខ្ញុំធ្លាប់បរិភោគនៅចំពោះមុខព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គក៏ធ្លាប់បង្រៀននៅតាមផ្លូវដែរ»។²⁷ ប៉ុន្តែលោកនឹងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាវិញថា៖ «យើងមិនដឹងថា អ្នករាល់គ្នាមកពីណាទេ។ ចូរថយចេញពីមុខយើងទៅ ពួកមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតអើយ!»

²⁸ នឹងមានពេលអ្នករាល់គ្នាត្រូវយំសោក និងខឹងសង្កៀតធ្មេញ កាលអ្នករាល់គ្នាឃើញលោកអប្រាហាំ លោកអ៊ីសាក លោកយ៉ាកុប និងព្យាការីទាំងឡាយស្ថិតនៅក្នុងព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ គេបោះអ្នករាល់គ្នាទៅខាងក្រៅវិញ។²⁹ មានមនុស្សមកពីទិសខាងកើត ខាងលិច ខាងជើង និងខាងត្បូង អង្គុយរួមតុក្កងព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់។³⁰ ចូរដឹងថា អ្នកណាដែលមិនសូវសំខាន់នឹងត្រឡប់ទៅជានៅខាងមុខគេ ហើយអ្នកដែលសំខាន់ជាងគេនឹងត្រឡប់ទៅនៅក្រោយគេវិញ»។

³¹ បន្តិចក្រោយមក មានពួកខាងគណៈផារីស៊ីខ្លះមកទទួលព្រះអង្គថា៖ «សូមលោកចាកចេញពីទីនេះទៅ ព្រោះស្តេចហេរ៉ូដ៍ចង់សម្លាប់លោក!»។³² ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបវិញថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាទៅប្រាប់ស្តេចកំហុចនោះវិញថា៖ «មើល! យើងបណ្តេញអារក្ស ខ្ញុំមើលអ្នកជំងឺឲ្យជា នៅថ្ងៃនេះ និងថ្ងៃស្អែក ហើយដល់ថ្ងៃខាងស្អែក ខ្ញុំនឹងសម្រេចគោលដៅខ្ញុំ»។³³ ទោះជាមានរឿងអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ យើងត្រូវបន្តដំណើរទៅមុខថ្ងៃនេះ ថ្ងៃស្អែក និងថ្ងៃបន្តបន្ទាប់ទៀត ដ្បិត មិនគួរសម្លាប់ព្យាការីខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ។

³⁴ អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ អ្នករាល់គ្នាបានសម្លាប់ពួកព្យាការី ហើយយកដុំថ្មគប់សម្លាប់អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់បញ្ជូនឲ្យមករកអ្នករាល់គ្នា។ យើងចង់ប្រមូលផ្តុំអ្នករាល់គ្នា ដូចមេមាន់ក្រុងកូនវានៅក្រោមស្លាប តែអ្នករាល់គ្នាពុំព្រមសោះ។³⁵ មើល! ផ្ទះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគេបោះបង់ចោល។ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នានឹងលែងឃើញខ្ញុំទៀតហើយ រហូតដល់ពេលអ្នករាល់គ្នាពោលថា៖ «មានពរហើយ អ្នកណាដែលមកក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់!»

14¹ នៅថ្ងៃសប្បិរមួយ ព្រះអង្គយាងទៅផ្ទះរបស់អ្នកដឹកនាំខាងគណៈផារីស៊ីម៉ាក់ ដើម្បីសោយព្រះស្វាយ ហើយអ្នកនៅផ្ទះនោះតាមឃ្លាំមើល ព្រះអង្គយាងដិតដល់។² មើល នៅមុខព្រះអង្គ មានបុរសម្នាក់កើតទាច។³ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលសួរទៅពួកបណ្ឌិតខាងវិន័យ និងពួកខាងគណៈផារីស៊ីម៉ាក់ «តើការមើលអ្នកដឹកនាំខាងគណៈនៅថ្ងៃសប្បិរត្រូវតាមត្រឹមវិន័យឬទេ?»

⁴ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅស្ងៀមទាំងអស់គ្នា។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវហៅអ្នកដំរើមក ហើយប្រោសគាត់ឲ្យជា រួចប្រាប់គាត់ឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ។⁵ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា បើមានកូនប្រុសម្នាក់ ឬគោឆ្កែកណ្តែងនៅថ្ងៃសប្បិរ តើអ្នកនឹងស្រង់គេឡើងភ្លាមទេ?» ពួកគេមិនអាចឆ្លើយតបនឹងព្រះអង្គ ចំពោះសំណួរខាងលើ។

⁷ពេលព្រះយេស៊ូវសង្កេតឃើញភ្ញៀវ ដែលគេអញ្ជើញមកជ្រើសរើសកៅអីកិត្តិយស នោះព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលជាប្រស្នាទៅគេថា៖⁸ «បើមានគេអញ្ជើញអ្នកទៅ ជប់លៀងក្នុងពិធីមង្គលការណាមួយ សុំកុំទៅអង្គុយនៅកន្លែងកិត្តិយស ក្រែងលោកបានអញ្ជើញកិត្តិយសម្នាក់ទៀតមានឋានៈខ្ពស់ជាងអ្នក។⁹ ប្រសិនបើ ម្ចាស់កម្មវិធីអញ្ជើញអ្នកទាំងពីរមកដល់ គាត់មុខជានិយាយថា «ចូរទុកកន្លែងកិត្តិយសនេះ ជូនអ្នកផ្សេង» ពេលនោះ អ្នកនឹងត្រូវអាមាស់មុខ ហើយទៅអង្គុយកន្លែងអន់ជាងគេវិញ។

¹⁰ផ្ទុយទៅវិញ ពេលមានគេអញ្ជើញអ្នក ចូរទៅអង្គុយកន្លែងអន់ជាងគេសិនចុះ លុះដល់ម្ចាស់កម្មវិធីមកដល់ នោះគាត់និយាយមកកាន់អ្នកថា៖ «សម្លាញ់អើយ! សូមអ្នកមកអង្គុយនៅកន្លែងនេះ»។ ពេលនោះអ្នកនឹងមានកិត្តិយស នៅចំពោះមុខភ្ញៀវទាំងអស់ ដែលអង្គុយរួមគ្នាជាមួយអ្នកជាមិនខាន។¹¹ ដ្បិត អ្នកណាបើកតម្កើងខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវគេបន្ទាបចុះ ចំណែកអ្នកដែលបន្ទាបខ្លួនវិញ គេនឹងបើកតម្កើងអ្នកនោះវិញ។

¹²ព្រះយេស៊ូវក៏មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អ្នកដែលបានយាងព្រះអង្គថា៖ «កាលណាអ្នកអញ្ជើញភ្ញៀវមកចូលរួមពិធីជប់លៀង កុំអញ្ជើញមិត្តសំឡាញ់ បងប្អូនសាច់ញាតិ ឬអ្នកជិតខាងដែលមានសម្បត្តិ អ្នកទាំងនោះអញ្ជើញអ្នកវិញជាការតបស្នង រួចគេនឹងតបស្នងអ្នកវិញ។

¹³ប៉ុន្តែ ពេលណាអ្នករៀបចំពិធីជប់លៀង ត្រូវហៅមនុស្សក្រីក្រ មនុស្សពិការ មនុស្សខ្វិន និងមនុស្សខ្វាក់។¹⁴ នោះអ្នកនឹងមានពរមិនខាន ព្រោះអ្នកទាំងនោះពុំមានលទ្ធភាពតបស្នងអ្នកវិញបានឡើយ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់វិញទេ ដែលនឹងតបស្នងជូនអ្នក នៅថ្ងៃដែលមនុស្សសុចរិតរស់ឡើងវិញ។

¹⁵ក្រោយពេលបុរសម្នាក់ដែលអង្គុយរួមគ្នាជាមួយព្រះយេស៊ូវ បានឮព្រះបន្ទូលទាំងនេះហើយ គាត់ទូលព្រះអង្គថា៖ «មានពរហើយ អ្នកណាដែលបានចូលរួមពិធីជប់លៀងក្នុងព្រះរាជបុរសព្រះជាម្ចាស់!»។¹⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «មានបុរសម្នាក់រៀបពិធីជប់លៀងមួយយ៉ាងធំ ហើយលោកបានអញ្ជើញភ្ញៀវជាច្រើននាក់មកចូលរួម។¹⁷ ពេលអាហាររៀបចំរួចរាល់តាមម៉ោងកំណត់លោកចាត់អ្នកបម្រើឲ្យទៅប្រាប់ភ្ញៀវថា៖ «សូមអញ្ជើញមក! ព្រោះម្ហូបអាហារបានរៀបចំស្រេចហើយ»។

¹⁸ភ្ញៀវទាំងនោះនាំគ្នាដោះសាប៊ូបន្ទាប់គ្នា។ ម្នាក់និយាយទៅកាន់អ្នកបម្រើថា៖ «ខ្ញុំទើបតែបានទិញដីចម្ការមួយកន្លែង ហើយខ្ញុំត្រូវតែទៅមើលឥឡូវនេះ។ សូមមេត្តាអភ័យទោសឲ្យខ្ញុំផង»។¹⁹ ម្នាក់ទៀតក៏និយាយថា៖ «ខ្ញុំទើបនឹងទិញគោប្រាំនឹម ខ្ញុំត្រូវតែយកវាទៅទីមសាកល្បង។ សូមលោកមេត្តាអភ័យទោសឲ្យខ្ញុំផង»។²⁰ បន្ទាប់មកម្នាក់ទៀតពោលថា៖ «ខ្ញុំទើបនឹងរៀបការប្រពន្ធ ដូច្នេះខ្ញុំពុំអាចទៅចោលនាងបានទេ»។

²¹អ្នកបម្រើចូលមកជម្រាបប្រាប់ទៅហ្វាយន្តរឿងរ៉ាវទាំងអស់នេះ។ ម្ចាស់ផ្ទះក៏ខឹង ហើយប្រាប់ទៅបម្រើថា៖ «ចូរបញ្ជាបុរសទាំងប្រាំនាក់ទៅតាមផ្លូវ និងតាមទីផ្សារក្នុងទីក្រុង ដើម្បីនាំមនុស្សក្រីក្រ មនុស្សពិការ មនុស្សខ្វិន និងមនុស្សខ្វាក់»។²² អ្នកបម្រើនិយាយថា៖ «លោកម្ចាស់! អ្វីដែលលោកម្ចាស់បានបង្គាប់ដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើបានសម្រេចរួចហើយ ហើយនៅមានកន្លែងអង្គុយនៅសល់ទៀត»។

²³ម្ចាស់ផ្ទះប្រាប់ទៅអ្នកបម្រើថា៖ «ចូរនាំតាមផ្លូវជាតិ ស្រុកស្រែ តាមភៀនរបង ហើយបង្ខំមនុស្សចូលមកពេញផ្ទះខ្ញុំ»។²⁴ ដ្បិត ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលខ្ញុំបានអញ្ជើញកាលពីមុននោះ ពុំបានបរិភោគអាហារឡើយ»។

²⁵ឥឡូវនេះ មានមហាជនជាច្រើនកុះករបានធ្វើដំណើរជាមួយព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបែរព្រះភក្ត្រទៅរកគេ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖²⁶ «បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ តែមិនស្រឡាញ់ខ្ញុំខ្លាំងជាងឪពុកម្តាយ ប្រពន្ធ កូន បងប្អូនប្រុសស្រី និងជីវិតខ្លួនទេ អ្នកនោះពុំអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ។²⁷ អ្នកណាមិនលឺឈ្មោះរបស់ខ្លួនមកតាមខ្ញុំទេ អ្នកនោះក៏ពុំអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានដែរ»។

²⁸ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ប្រសិនបើមានណាម្នាក់ចង់សង់ផ្ទះថ្មីមួយ អ្នកនោះត្រូវអង្គុយគិតគូរមើលថ្លៃសង់ជាមុនសិន ដើម្បីដឹងថា តើខ្លួនមានប្រាក់ល្មមនឹងបង្ហើយសំណង់ ឬយ៉ាងណា?²⁹ បើមិនដូច្នោះទេ កាលណាចាក់គ្រឹះហើយ តែមិនអាចបង្ហើយបាន មនុស្សម្នាឃើញ មុខជាសើចចំអកអោយមិនខាន។³⁰ ដោយពោលថា៖ «មើលបុរសនេះសង់ផ្ទះ តែមិនអាចបង្ហើយបានទេ»។

³¹ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើមានស្តេចមួយអង្គ រៀបនឹងចេញទៅធ្វើសឹកសង្គ្រាម តទល់នឹងស្តេចមួយអង្គទៀត តើព្រះអង្គមិនគង់គិតគូរជាមុនសិនថា បើទ្រង់មានទ័ពមួយម៉ឺននាក់ អាចតទល់នឹងបញ្ចុះមិត្តដែលមានគ្នាពីរម៉ឺននាក់បានឬយ៉ាងណា?³² បើឃើញថាមិនអាចតទល់បានទេ នោះទ្រង់នឹងគណៈប្រតិភូទៅសុំចរចាសន្តិភាព ពេលដែលស្តេចមួយអង្គទៀតនៅឆ្ងាយនៅឡើយ។³³ ដូច្នេះ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា បើអ្នកណាមិនលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ដែលខ្លួនមានទេ អ្នកនោះមិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ»។

³⁴«អំបិលជាប់របស់មានប្រយោជន៍មួយ ប៉ុន្តែ បើអំបិលបាត់ជាតិប្រែហើយ តើត្រូវធ្វើម្តេចឲ្យវាមានជាតិប្រែឡើងវិញ?»³⁵ វាគ្មានសារប្រយោជន៍អ្វីទៀតទេ ទោះបីយកទៅលាយដី ឬលាយដីក៏មិនកើតដែរ។ មានតែយកវាទៅចាក់ចោលប៉ុណ្ណោះ។ អស់អ្នកដែលឮពាក្យនេះ សូមស្តាប់ដោយពិចារណាចុះ»។

15 ¹ឥឡូវនេះ មានអ្នកទារពន្ធ និងមនុស្សបាបទាំងអស់ ចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ ដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ។²ទាំងពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកអាចារ្យរូបរាងទាំងឡាយថា៖ «អ្នកនេះរាក់ទាក់មនុស្សមានបាប ថែមទាំងទាំងបរិភោគជាមួយគេទៀត»។

³ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលជាប្រស្នាដូច្នេះទៅពួកគេថា៖⁴ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា បើមានម្នាក់មានចៀមមួយរយក្បាល ហើយបាត់ចៀមមួយ តើគាត់មិនទុកចៀមកៅសិបប្រាំបួនចោលនៅទីវាល ហើយទៅតាមរកចៀមដែលបាត់នោះ រហូតទាល់តែបានឃើញវិញទេឬអី? បន្ទាប់ពីរកឃើញហើយ គាត់លើកចៀមដាក់លើស្មា និងត្រេកអរសប្បាយ។

⁶ពេលគាត់ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ គាត់ក៏ហៅមិត្តភក្តិ និងអ្នកជិតខាងមកប្រាប់ថា៖ «សូមជួយអរសប្បាយជាមួយខ្ញុំផង ដ្បិត ខ្ញុំបានរកឃើញចៀមដែលបាត់នោះហើយ»។⁷ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះជាម្ចាស់នៅស្ថានបរមសុខនឹងអរសប្បាយ សូម្បីតែមានមនុស្សបាបម្នាក់ប្រែចិត្ត ខ្លាំងជាងព្រះអង្គអរសប្បាយនឹងមនុស្សសុចរិតកៅសិបប្រាំបួននាក់ ដែលមិនត្រូវការប្រែចិត្ត។

⁸ឬមានស្រ្តីម្នាក់មានប្រាក់ដប់ដួង ប្រសិនបើ បាត់តែមួយដួង តើគាត់នឹងអុជចង្កៀង បោសផ្ទះ និងស្វែងរកប្រាក់នោះគ្រប់ទីកន្លែងដោយយកចិត្តទុកដាក់ ទាល់តែបានឃើញវិញ។⁹ពេលរកឃើញហើយ គាត់ក៏ហៅមិត្តភក្តិ និងអ្នកជិតខាងមកប្រាប់ថា៖ «សូមជួយអរសប្បាយជាមួយខ្ញុំផង! ដ្បិត ខ្ញុំបានរកឃើញប្រាក់ដួងដែលបាត់នោះហើយ»។¹⁰ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងអរសប្បាយជាខ្លាំង ដោយមានមនុស្សបាបតែម្នាក់ប្រែចិត្ត»។

¹¹បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «មានបុរសម្នាក់មានកូនប្រុសពីរនាក់¹² ហើយកូនពៅនិយាយទៅកាន់ឪពុកថា៖ «លោកឪពុក! សូមចែកចំណែកកេរ្តិ៍មរតកឲ្យកូនមក»។ ដូច្នេះ ឪពុកក៏ចែកមរតកឲ្យកូន។

¹³ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក កូនពៅប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិដែលខ្លួនមានទាំងអស់ រួចក៏ចាកចេញទៅស្រុកឆ្ងាយ ហើយកូនពៅបានចាយបង្គិនទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនអស់ទៅ។¹⁴ពេលកូនពៅចាយវាយទ្រព្យសម្បត្តិអស់ហើយ ស្រាប់តែមានកើតទុរ្ភិក្សយ៉ាងខ្លាំងពេញស្រុកនោះ ហើយកូនពៅនោះចាប់ផ្តើមខ្វះខាត។

¹⁵គាត់ក៏ទៅស៊ីឈ្នួលឲ្យអ្នកស្រុកម្នាក់ ដែលគេប្រើគាត់ឲ្យមើលថែជ្រូកតាមវាលស្រែចម្ការ។¹⁶គាត់ចង់បរិភោគបាយជ្រូកនោះណាស់ តែគ្មានអ្នកណាឲ្យគាត់បរិភោគឡើយ។

¹⁷តែពេលកូនពៅភ្ញាក់ខ្លួន ហើយគិតក្នុងចិត្តថា៖ «អ្នកបម្រើរបស់ឪពុកអញទាំងអស់សុទ្ធតែមានម្ហូបអាហារបរិភោគគ្រប់គ្រាន់ ចំណែកអញនៅទីនេះវិញ អញសឹងតែដាច់ពោះស្លាប់ទៅហើយ! អញត្រូវតែរិះរកត្រឡប់ទៅរកឪពុកអញវិញ និងប្រាប់គាត់ថា៖ «លោកឪពុក! កូនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបខុសនឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយខុសនឹងលោកឪពុកផងដែរ។ លោកឪពុកមិនគួរហៅខ្ញុំនេះជាកូនទៀតទេ សូមលោកឪពុករាប់ខ្ញុំជាអ្នកបម្រើបានហើយ»។

²⁰ដូច្នេះ កូនពៅក៏រិះរកត្រឡប់ទៅរកឪពុកវិញ។ ខណៈពេលឪពុកឃើញកូនប្រុសពីរនាក់ គាត់មានចិត្តក្លៀវក្លាណាស់ រួចក៏រត់ទៅទទួលកូន ហើយឱបថែបង្កំទៀតផង។²¹កូនពៅនិយាយទៅកាន់ឪពុកថា៖ «លោកឪពុក! កូនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបខុសនឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយខុសនឹងលោកឪពុកដែរ។ លោកឪពុកមិនគួរហៅខ្ញុំនេះជាកូនទៀតទេ»។

²²ឪពុកប្រាប់ពួកអ្នកបម្រើថា៖ «ចូរប្រញាប់យកសម្លៀកបំពាក់ល្អៗបំផុត និងពាក់ឲ្យកូនខ្ញុំ ហើយយកចិញ្ចៀន និងស្បែកជើងមកពាក់ឲ្យផង»។²³បន្ទាប់មកយកកូនគោបំប៉នទុក មកកាប់ជប់លៀង។ ចូរយើងជប់លៀងឲ្យសប្បាយ! ដ្បិត កូនខ្ញុំនេះបានស្លាប់ទៅហើយ តែឥឡូវនេះរស់ឡើងវិញ។ កូនបានរង្វេងបាត់ តែឥឡូវនេះ រកឃើញវិញហើយ»។ គេនាំគ្នាជប់លៀងយ៉ាងសប្បាយ។

²⁵ចំណែកកូនច្បងវិញនៅចម្ការ។ កាលគាត់ត្រឡប់មកជិតដល់ផ្ទះវិញ គាត់ឮសូរតន្ត្រី និងរបាំ។²⁶គាត់ក៏ហៅអ្នកបម្រើម្នាក់មកសួរថា តើ មានអ្វីកើតឡើង។

²⁷អ្នកបម្រើឆ្លើយប្រាប់គាត់ថា៖ «ប្អូនលោកត្រឡប់មកវិញ ហើយឪពុករបស់លោកឲ្យគេកាប់កូនគោបំប៉ន ព្រោះប្អូនរបស់លោកបានត្រឡប់មកវិញដោយសុភមង្គល»។

²⁸កូនច្បងខឹងណាស់ និងមិនចូលផ្ទះទេ ដូច្នេះ ឪពុកក៏ចេញមកអង្វរកូនឲ្យចូលផ្ទះ។²⁹ប៉ុន្តែ កូនច្បងឆ្លើយតបទៅឪពុកវិញថា «មើល! ខ្ញុំបានបម្រើលោកដូចជាទាសករច្រើនឆ្នាំមកនេះ ហើយខ្ញុំមិនដែលធ្វើខុសនឹងបទបញ្ជារបស់លោកត្រង់ណាមួយឡើយ តែលោកវិញមិនដែលឲ្យកូនពេញមកកូន ដើម្បីកាប់ជប់លៀងជាមួយមិត្តភក្តិទាល់តែសោះ»។³⁰ចំណែកកូនលោកត្រឡប់មកវិញ វាបានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិលោកទាំងអស់ជាមួយស្រីញីលោកនៅតែកាប់កូនគោបំប៉នជប់លៀងទទួលវាទៀត»។

³¹ឪពុកនិយាយទៅកូនថា៖ «កូនអើយ! ឯងនៅជាមួយឪពុករហូត ហើយអ្វីៗទាំងអស់ដែលជារបស់ឪពុក ក៏ជារបស់កូនដែរ។³²គួរតែយើងសប្បាយរីករាយវិញ ដ្បិតប្អូនរបស់ឯងដែលបានស្លាប់នោះ ឥឡូវនេះ រស់ឡើងវិញហើយ។ ពីមុនវាបានរង្វេងបាត់ តែឥឡូវនេះ យើងរកឃើញវិញហើយ»។

16 ¹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «មានសេដ្ឋីមួយរូប បានប្រគល់មុខងារឲ្យអ្នកបម្រើម្នាក់មើលខុសត្រូវលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់លោក ហើយមានគេរាយការណ៍ប្រាប់លោកថា អ្នកមើលការខុសត្រូវនោះបានថាយាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់លោកខ្លះខ្លាយ។² ដូច្នេះ សេដ្ឋីក៏ហៅអ្នកមើលការខុសត្រូវមកប្រាប់ថា៖ «តើអ្វីដែលខ្ញុំបានឮពីអ្នកពិតមែនទេ? ចូរយកបញ្ជីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកចេញមកជឿតម្លៃលែងឲ្យអ្នកមើលការខុសត្រូវលើសម្បត្តិខ្ញុំទៅទៀតហើយ»។

³អ្នកមើលការខុសត្រូវនោះគិតក្នុងចិត្តថា៖ «តើអញគិតទៅធ្វើការអ្វីវិញ បើចៅហ្វាយដកការទទួលខុសត្រូវចេញពីអញ? អញគ្មានកម្លាំងនឹងកាប់គាស់ដីទេ ហើយអញគ្មានមិនហ៊ានដើរសុំទានគេ។⁴ ខ្ញុំនឹកឃើញ គួរធ្វើអ្វីហើយ ដូច្នេះនៅពេលអញឈប់កាន់ការងារ តែឲ្យអ្នកស្រុកនៅតែទទួលអញឲ្យស្នាក់នៅផ្ទះគេដដែល»។

⁵រួចអ្នកមើលការខុសត្រូវក៏ហៅកូនបំណុលរបស់ចៅហ្វាយឲ្យចូលមកម្នាក់ម្តងៗ គាត់សួរអ្នកទីមួយថា៖ «តើអ្នកជំពាក់ចៅហ្វាយខ្ញុំប៉ុន្មាន?»⁶ កូនបំណុលនោះឆ្លើយថា៖ «ប្រុងអូលីវមួយរយផុង»។ គាត់ប្រាប់អ្នកនោះថា៖ «យកបញ្ជីរបស់អ្នកទៅ ចូរអង្គុយចុះរួចសរសេរឲ្យលឿនដាក់ថា ជំពាក់ហាសិបផុង»។⁷ បន្ទាប់មកគាត់សួរម្នាក់ទៀតថា៖ «តើអ្នកជំពាក់ចៅហ្វាយខ្ញុំប៉ុន្មានដែរ?» កូនបំណុលនោះឆ្លើយថា៖ «ស្រូវមួយរយចាំង»។ គាត់ប្រាប់ថា៖ «យកបញ្ជីរបស់អ្នកហើយសរសេរដាក់ថា ជំពាក់ប៉ែតសិបចាំងវិញ»។

⁸ម្ចាស់ក៏សរសេរអ្នកមើលការខុសត្រូវទុច្ចរិតនេះណាស់ ព្រោះគាត់ប្រសប់បោកបញ្ឆោត។ ដ្បិត មនុស្សក្នុងលោកនេះតែងតែប្រសប់បោកបញ្ឆោតគ្នាឯងជាងមនុស្សក្នុងពន្លឺទៅទៀត។⁹ ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ចូរបង្កើតមិត្តភក្តិ ដោយចេះប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ ដូច្នេះ ពេលទ្រព្យនេះរលាយសូន្យទៅមិត្តភក្តិទាំងនោះនឹងទទួលអ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងដំណាក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចវិញ។

¹⁰អ្នកណាស្មោះត្រង់ក្នុងកិច្ចការតូច អ្នកនោះក៏ស្មោះត្រង់ក្នុងកិច្ចការធំដែរ ហើយអ្នកទុច្ចរិតក្នុងកិច្ចការតូច អ្នកនោះក៏ទុច្ចរិតក្នុងកិច្ចការធំដែរ។¹¹ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនស្មោះត្រង់ក្នុងរបៀបប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិទុច្ចរិតនេះ តើអ្នកណាអាចប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិពិតប្រាកដ មកអ្នករាល់គ្នាបានដែរ?¹² ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនស្មោះត្រង់ក្នុងការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកដទៃផង តើអ្នកណានឹងប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិមកឲ្យអ្នករាល់គ្នាមើលការខុសត្រូវ?

¹³គ្មានអ្នកបម្រើណាអាចបម្រើចៅហ្វាយពីរបានទេ ព្រោះអ្នកនោះនឹងស្លាប់មួយហើយស្រឡាញ់មួយ ឬស្មោះត្រង់មួយ និងមើលងាយមួយជាពុំខាន។ អ្នករាល់គ្នាពុំអាចបម្រើព្រះជាម្ចាស់ផង និងបម្រើទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍ផងបានឡើយ»។

¹⁴ពេលណាពួកខាងគណៈផារីស៊ីដែលជាអ្នកស្រឡាញ់ប្រាក់ បានឮដូច្នេះ ពួកគេក៏ចំអកឲ្យព្រះអង្គ។¹⁵ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាសម្តែងថាខ្លួនសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ឈ្វេងយល់ដទៃចិត្តអ្នករាល់គ្នាវិញ។ អ្វីៗដែលមនុស្សលើកតម្កើង តែជាការគួរឲ្យស្តាប់ខ្ពើមនៅចំពោះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់។

¹⁶គម្ពីរន័យ និងគម្ពីរព្យាករនៅតែសុពលភាព រហូតដល់លោកយ៉េស៊ូបានបាទីស្តមកដល់។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមកមនុស្សបានឮដំណឹងល្អ ស្តីអំពីព្រះរាជប្រសប់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគ្រប់គ្នាខំប្រឹងតាម។¹⁷ ប៉ុន្តែ ផ្ទៃមេឃដែនដីនឹងរលាយសូន្យទៅ តែក្រឹត្យន័យមិនរលាយឡើយ សូម្បីតែតួអក្សរមួយដិតតូច ក៏មិនរលាយបាត់ផង។

¹⁸បុរសណាដែលលែងភរិយា ហើយទៅរៀបការនឹងស្ត្រីម្នាក់ទៀត បុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ ចំណែកឯបុរសណារៀបការនឹងស្ត្រីប្តីលែង បុរសនោះក៏បានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ដែរ។

¹⁹«មានបុរសម្នាក់មានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ គាត់ប្រើសម្លៀកបំពាក់ល្អៗ ធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯក ហើយគាត់រស់នៅយ៉ាងសប្បាយជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិមហាសាល។²⁰ នៅទីនោះក៏មានអ្នកសុំទានម្នាក់ឈ្មោះឡាសារ ហើយគាត់តែងដេកនៅមាត់ទ្វាររបងផ្ទះអ្នកមាននោះ ខ្លួនគាត់កើតដំបៅពេញ។²¹ គាត់រង់ចាំបរិភោគកំទេចម្ហូបអាហារជ្រុះពីតុអ្នកមាន។ សូម្បីតែសត្វឆ្កែក៏មកលិទដំបៅគាត់ទៀតផង។

²²ក្រោយមក អ្នកសុំទានបានស្លាប់ទៅ ហើយពួកទេវតាក៏នាំយកគាត់ទៅដាក់ក្បែរលោកអប្រាហាំ។ បុរសអ្នកមានក៏ស្លាប់ទៅដែរ គេយកសពគាត់ទៅបញ្ចុះក្នុងផ្នូរ។²³ នៅស្ថានមនុស្សស្លាប់ គាត់ទទួលទារុណកម្មយ៉ាងខ្លាំង គាត់ងើបមុខលើមើលឃើញលោកអប្រាហាំពីចម្ងាយ ហើយឡាសារក៏នៅក្បែរលោកដែរ។

²⁴ដូច្នេះ គាត់ស្រែកប្រាប់លោកអប្រាហាំថា៖ «លោកឪពុកអប្រាហាំអើយ! សូមមេត្តាខ្ញុំផង ហើយសូមលោកប្រាប់ឡាសារឲ្យយកកម្រាមដៃជ្រលក់ទឹក និងបន្តក់ជឿមអណ្តាតខ្ញុំបន្តិច ព្រោះខ្ញុំនៅក្នុងភ្លើងនេះក្តៅណាស់។

²⁵លោកអប្រាហាំមានប្រសាសន៍ថា៖ «កូនអើយ! ចូរនឹកកាលកូនមានជីវិតនៅឡើយ កូនរស់នៅយ៉ាងសប្បាយ ហើយឡាសារវិញស្គាល់តែទុក្ខវេទនា។ ឥឡូវនេះ ឡាសារបានសុខសាន្តហើយ តែកូនវិញកូនត្រូវឈឺចុកចាប់។²⁶ ក្រៅពីនេះ មានលំហមួយយ៉ាងធំខណ្ឌយើងពីគ្នា ដូច្នេះ ទោះបីអ្នកណាចង់ឆ្លងពីស្ថាននេះទៅរកអ្នករាល់គ្នា ក៏ឆ្លងមិនបានឡើយ ទោះបីមានអ្នកណាចង់ឆ្លងពីនោះមករកយើង ក៏ឆ្លងមិនបានដែរ»។

²⁷អ្នកមាននោះអង្វរថា៖ «លោកឪពុកអប្រាហាំអើយ សូមលោកមេត្តាចាត់ឡាសារឲ្យទៅផ្ទះឪពុកខ្ញុំផង»²⁸ ខ្ញុំមានបងប្អូនប្រុសប្រាំនាក់ ដើម្បីឲ្យឡាសារទៅប្រាប់គេឲ្យដឹងខ្លួន ខ្លាចក្រែងលោកពួកគេត្រូវមកកន្លែងរងទុក្ខទារុណកម្មនេះ»។

²⁹ប៉ុន្តែ លោកអប្រាហាំឆ្លើយថា៖ «បងប្អូនរបស់កូនមានលោកម៉ែសេ និងពួកព្យាការីហើយ ចូរស្តាប់តាមពួកគេទៅ។³⁰ អ្នកមានតបទៅលោកអប្រាហាំថា៖ «ទេ! លោកឪពុកអប្រាហាំ តែបើមានអ្នកណាម្នាក់ ពីចំណោមមនុស្សស្លាប់ទៅប្រាប់គេ ទើបគេប្រែចិត្ត។³¹ ប៉ុន្តែ លោកអប្រាហាំឆ្លើយតបវិញថា៖ «ប្រសិនបើ គេមិនធ្វើតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់លោកម៉ែសេ និងព្យាការីទេ ទោះបីមានមនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ទៅប្រាប់គេក៏ដោយ ក៏គេមិនព្រមជឿដែរ»។

17 ¹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «ប្រាកដណាស់មានមូលហេតុជាច្រើនជាក់លាក់ ដែលបណ្តាលឲ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប៉ុន្តែ វេទនាហើយ អស់អ្នកណាគេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប! ចំពោះអ្នកនោះ ប្រសិនបើគេយកត្បាល់ថ្មយ៉ាងធំមកចងក រួចទម្លាក់ទៅក្នុងសមុទ្រ ប្រសើរជាងទុកឲ្យ នាំមនុស្សតូចតាចណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

³ចូរប្រយ័ត្នខ្លួន ប្រសិនបើ បងប្អូនណាប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរស្នើប្រដៅគាត់ផង តែបើគាត់ប្រែចិត្តរួចហើយ ចូរអត់ទោសឲ្យគាត់ទៅ។ ប្រសិនបើ គាត់ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះអ្នក ប្រាំពីរដងក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយបើគាត់ត្រឡប់មករកអ្នកទាំងប្រាំពីរដង ដោយពោលថា៖ «ខ្ញុំប្រែចិត្តហើយ» អ្នកត្រូវអត់ទោសឲ្យគាត់ ទៅ!»។

⁵ពួកសាវកទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «សូមព្រះអង្គប្រទានជំនឿមកយើងខ្ញុំថែមទៀត»។ ⁶ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមានជំនឿប៉ុន គ្រាប់ពូជមួយដីល្អិត ហើយបើអ្នករាល់គ្នានិយាយទៅកាន់ដើមឈើនេះថា៖ «ចូររំលើងឫសឯង ទៅដុះក្នុងសមុទ្រទៅ» វាមុខជាស្លាប់បង្គាប់អ្នករាល់គ្នាមិន ខាន។

⁷ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដែលមានអ្នកបម្រើទៅក្នុងស្រែ ឬឃ្លាលឃ្លងសត្វ ពេលពួកគេវិលត្រឡប់មកពីវាលស្រែវិញ និយាយថា៖ «មកនេះបញ្ចប់ រួចអង្គុយពិសាបាយ»។ ⁸ឆ្ងាយទៅវិញ តើម្ចាស់មិននិយាយទៅកាន់អ្នកបម្រើថា៖ «ចូររៀបចំបាយទឹកឲ្យខ្ញុំ រួចក្រវ៉ាត់ចង្កេះមកបម្រើខ្ញុំពេលខ្ញុំកំពុងបរិភោគ រហូតដល់ខ្ញុំបរិភោគហើយ។ រួចចាំទៅបរិភោគតាមក្រោយ»។

⁹ម្ចាស់មិនបានអនុណ្ឌអ្នកបម្រើទេ ព្រោះអ្នកបម្រើធ្វើតាមបង្គាប់ខ្លួន មែនទេ? ¹⁰ចុះអ្នករាល់គ្នាវិញគិតដូច្នេះដែរ ពេលណាអ្នករាល់គ្នាបានបំពេញតាមបទបញ្ជា របស់ព្រះជាម្ចាស់សព្វគ្រប់ហើយ គួរពោលថា៖ «យើងខ្ញុំជាអ្នកបម្រើមិនស័ក្តិសម។ យើងខ្ញុំគ្រាន់តែបានបំពេញកិច្ចការដែលយើងខ្ញុំត្រូវធ្វើប៉ុណ្ណោះ»។

¹¹កាលព្រះយេស៊ូកំពុងយាងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រះអង្គយាងកាត់តាមព្រំដែនស្រុកសាម៉ារី និងស្រុកកាលីឡេ។ ¹²កាលព្រះអង្គយាងចូលក្នុងភូមិមួយ ព្រះអង្គបានជួបមនុស្សម្នាក់ដបនាក់។ ពួកឈរឆ្ងាយពីព្រះអង្គ ¹³រួចស្រែកឡើងថា៖ «ព្រះយេស៊ូ សូមលោកគ្រូមេត្តាអាណិតយើងខ្ញុំផង»។

¹⁴ព្រះយេស៊ូទតមើលពួកគេ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរអ្នករាល់គ្នាទៅបង្ហាញខ្លួនឲ្យពួកបូជាចាស់បានឃើញចុះ»។ ពេលពួកគេនាំគ្នាចេញទៅ ពួកគេក៏បាន ជាស្អាតបរិសុទ្ធទាំងអស់គ្នា។ ¹⁵ពេលម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេឃើញថាខ្លួនបានជាសះស្បើយដូច្នេះ គាត់ក៏ត្រឡប់ក្រោយដោយបន្តិចសំឡេងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿង របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ¹⁶គាត់ក្រាបទៀបព្រះបាទាព្រះយេស៊ូ ឱនក្បាលដល់ដី ទាំងអរព្រះគុណព្រះអង្គផង។ អ្នកនោះជាអ្នកស្រុកសាម៉ារី។

¹⁷បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកទាំងដប់នាក់មិនបានជាស្អាតបរិសុទ្ធគ្រប់គ្នាទេឬ? ចុះប្រាំបួននាក់ទៀតនៅឯណា?» ¹⁸គ្មាននរណាម្នាក់មកលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងព្រះជាម្ចាស់ ក្រៅពីដប់បួននាក់នេះទេឬ?» ¹⁹ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ទៀតថា៖ «ចូរក្រោកឡើង! អញ្ជើញ ទៅចុះ! ជំនឿរបស់អ្នកបានប្រោសអ្នកឲ្យជាហើយ»។

²⁰ពេលពួកខាងគណៈផារីស៊ីទូលសួរព្រះយេស៊ូថាតើ ព្រះជាម្ចាស់នឹងយាងមកត្រង់រាជ្យនៅពេលណានោះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនមក ដោយមនុស្សមើលឃើញនឹងភ្នែកទេ»។ ²¹ក៏ពុំដែលមកដោយមានគេនិយាយថា៖ «មើល ព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់នៅទីនេះ!» ឬ «ព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ នៅទីនោះ!» ដ្បិត មើល! ព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា។

²²ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់ ពេលណាអ្នករាល់គ្នាចង់ឃើញបុត្រមនុស្សយាងមក ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាពុំបានឃើញឡើយ។ ²³បន្ទាប់មក មានគេប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «មើល! ព្រះអង្គនៅទីនេះ! ឬនៅទីនោះ! ប៉ុន្តែ កុំចេញទៅ ឬរត់ទៅតាមគេឲ្យសោះ»។ ²⁴ដ្បិត ផ្នែកបន្ទោរភ្លឺឆ្លាចឆ្លងកាត់ពី ជើងមេឃម្ខាងទៅជើងមេឃម្ខាងយ៉ាងណា ថ្ងៃនោះបុត្រមនុស្សនឹងយាងមក។

²⁵ប៉ុន្តែ មុនដំបូងបុត្រមនុស្សត្រូវតែរងទុក្ខវេទនាជាច្រើន និងត្រូវមនុស្សជំនាន់នេះបដិសេធផងដែរ។ ²⁶នៅជំនាន់លោកណូអេយ៉ាងណា នោះក៏កើតមាននៅគ្រាបុត្រមនុស្សយាងមកយ៉ាងនោះដែរ។ ²⁷មនុស្សម្នាក់គ្នាគិតតែរឿងស៊ីផឹក និងរៀបការប្តីប្រពន្ធ រហូតដល់ថ្ងៃលោកណូអេយ៉ាងណា ហើយទឹកជំនន់ឡើងលិចបំផ្លាញពួកអស់។

²⁸ដូចគ្នាទៅនឹងជំនាន់លោកឡូតដែរ ពេលមនុស្សម្នាក់គិតតែរឿងស៊ីផឹក លក់ដូរ ដាំដំណាំ និងសង់ផ្ទះប៉ុណ្ណោះ។ ²⁹ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃដែលលោកឡូតចាកចេញពីក្រុង សូដុម មានភ្លើង និងស្ពាន់ធំធ្លាក់ពីលើមេឃ រួចបំផ្លាញអ្នកក្រុងទាំងអស់គ្នា។

³⁰ដូចគ្នានេះដែរ នៅថ្ងៃដែលបុត្រមនុស្សយាងមកនឹងត្រូវបើកសម្តែងឲ្យដឹង។ ³¹នៅថ្ងៃនោះ កុំឲ្យអ្នកនៅលើដំបូលផ្ទះ ចុះមកយករបស់របរចេញពីផ្ទះ ហើយកុំឲ្យអ្នករាល់ស្រេចម្ការ វិលត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញឡើយ។

³²ចូរនឹកចាំអំពីរឿងរ៉ាវរបស់ភរិយាលោកឡូត។ ³³អ្នកណាខំរក្សាជីវិតរបស់ខ្លួន នឹងបាត់បង់ជីវិតទៅ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបាត់បង់ជីវិត នឹងបានរួចជីវិតវិញ។ ³⁴ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅយប់នោះបើមានពីរនាក់ដេកលើគ្រែជាមួយគ្នា។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងយកម្នាក់ទៅ ទុកម្នាក់ទៀតឲ្យនៅ។ ³⁵មានស្រ្តីពីរនាក់កិនស្រូវជា មួយគ្នា ព្រះជាម្ចាស់យកម្នាក់ទៅ ទុកម្នាក់ទៀតឲ្យនៅ។ ³⁶មានបុរសពីរនាក់នៅក្នុងចម្ការ ព្រះជាម្ចាស់យកម្នាក់ទៅ ទុកម្នាក់ទៀតឲ្យនៅ។ ³⁷ពួកសិស្សទូលសួរ ព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់ តើហេតុការណ៍ទាំងនេះនឹងកើតឡើងនៅទីណា?»។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «មានសាកសពនៅទីណា ក៏មានភ្នាក់ជុំគ្នា នៅទីនោះដែរ»។

18¹បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាប្រសា ដើម្បីពន្យល់សិស្សឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការអធិស្ឋាន មិនត្រូវរលាយចិត្តឡើយ²ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នៅក្នុង ក្រុងមួយ មានចៅក្រមម្នាក់ ដែលមិនចេះគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ នឹងមិនកោតក្រែងមនុស្សណាម្នាក់ឡើយ។

³ពេលនោះ មានស្រ្តីមេម៉ាយម្នាក់នៅក្នុងក្រុងនោះដែរ នាងតែងមកអង្វរចៅក្រមថា៖ «សូមលោកជួយរកយុត្តិធម៌ឲ្យនាងខ្ញុំផង»។⁴អស់ពេលជាយូរមកហើយ ចៅក្រមនោះមិនព្រមជួយនាងទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែក្រោយមកលោកនឹកក្នុងចិត្តថា៖ «ទោះបីអញមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ឬមិនកោតក្រែងនរណា ម្នាក់ក្តី ក៏អញត្រូវតែជួយកាត់ក្តីឲ្យស្រ្តីមេម៉ាយម្នាក់នេះដែរ ព្រោះនាងចេះតែមករំខានអញគ្រប់ពេលវេលា ដូច្នេះ នាងមុខជាលែងមករំខានអញទៀតហើយ»។

⁵បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរស្តាប់ពាក្យរបស់ចៅក្រមអយុត្តិធម៌នេះចុះ។⁶ចុះបើព្រះជាម្ចាស់វិញ តើព្រះអង្គរឹតតែរកយុត្តិធម៌ឲ្យអស់អ្នក ដែល ព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ស្រែកអង្វរព្រះអង្គទាំងយប់ទាំងថ្ងៃយ៉ាងណាទៅទៀត? តើព្រះអង្គនឹងបង្អែរបង្អង់ពេលឬ?⁷ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះអង្គនឹងរក យុត្តិធម៌យ៉ាងលឿន។ ទោះបីជាពេលបុត្រមនុស្សមកដល់ តើលោកពិតជាឃើញមនុស្សនៅលើផែនដីមានជំនឿឬ?»

⁸ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាប្រសា៖ ទៅកាន់អ្នកខ្លះដែលនឹកគិតថាខ្លួនជាមនុស្សសុចរិត តែបែរជាមើលងាយអ្នកដទៃទៅវិញ¹⁰ «មានបុរសពីរនាក់ឡើងទៅ អធិស្ឋានក្នុងព្រះវិហារ គឺម្នាក់ខាងគណៈផារីស៊ី និងម្នាក់ទៀតជាអ្នកទាមទារពន្ធ។

¹¹បុរសខាងគណៈផារីស៊ីឈរអធិស្ឋានក្នុងចិត្តថា៖ «បពិត្រព្រះជាម្ចាស់! ទូលបង្គំសូមអរព្រះគុណព្រះអង្គ ព្រោះទូលបង្គំមិនដូចជនដទៃទៀតទេ ពួកគេជាចោរ ជា មនុស្សចូរចិត្ត ជាមនុស្សផិតក្បត់ ឬដូចអ្នកទាមទារពន្ធនេះជាដើម។¹²ទូលបង្គំតាមហារពិរដ្ឋក្នុងមួយអាទិត្យ។ ទូលបង្គំថ្វាយមួយភាគដប់ ពីរបស់ទូលបង្គំរកបាន»។

¹³ចំណែកឯ អ្នកទាមទារពន្ធគាត់ឈរនៅពីចម្ងាយ មិនទាំងហ៊ានងើបមុខទៅលើផង ប៉ុន្តែគាត់គក់ទ្រង់ទូលព្រះអង្គថា៖ «ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ! សូមអាណិតមេត្តា ទូលបង្គំជាមនុស្សបាបផង»។¹⁴ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា បុរសនេះត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ដោយដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសគាត់ឲ្យបានសុចរិត ព្រោះអ្នកណាលើក តម្កើងខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវគេបន្ទាបចុះ រីឯអ្នកដែលបន្ទាបខ្លួន នឹងត្រូវគេលើកតម្កើងវិញ»។

¹⁵មានមនុស្សម្នាបីទារកមក ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គដាក់ព្រះហស្តលើ ប៉ុន្តែពេលពួកសិស្សឃើញដូច្នេះ គេក៏ស្តីបន្ទោសអ្នកទាំងនោះ។¹⁶ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូ ហៅអ្នកទាំងនោះឲ្យមកទារកមកជិតព្រះអង្គ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទុកឲ្យក្មេងៗមករកខ្ញុំចុះ កុំឃាត់ពួកវាអី ដ្បិតនៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ក៏មានសុចរិតតែពួកគេដែរ។¹⁷ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ថា អ្នកណាមិនព្រមទទួលព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ដូចក្មេងតូចមួយនេះទេ អ្នកនោះចូល ក្នុងព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់មិនបានឡើយ»។

¹⁸មាននាម៉ឺនម្នាក់ទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូដ៏សប្បុរសអើយ តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី ដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទុកជាមតិក?»¹⁹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូល តបថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាលោកហៅខ្ញុំថាសប្បុរសដូច្នេះ? លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់មួយអង្គប៉ុណ្ណោះ?²⁰លោកស្គាល់បទបញ្ជាស្រាប់ហើយថា កុំប្រព្រឹត្តអំពើផិត ក្បត់ កុំសម្លាប់មនុស្ស កុំលួចទ្រព្យសម្បត្តិគេ កុំធ្វើសាក្សីក្លែងក្លាយ ចូរគោរពមាតាបិតា»។²¹នាម៉ឺននោះទូលសួរព្រះយេស៊ូថា៖ «ខ្ញុំបានប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ជាទាំង នេះតាំងតែពីក្មេងមកម្ល៉េះ»។

²²ពេលព្រះយេស៊ូឮដូច្នេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «នៅខ្វះកិច្ចការមួយទៀត ដែលលោកពុំទាន់ធ្វើ គឺត្រូវលក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដែលលោកមាន ហើយចែកឲ្យជនក្រីក្រ នោះអ្នកនឹងបានសម្បត្តិស្នូត រួចសឹមលោកអញ្ជើញមកតាមខ្ញុំ»។²³ប៉ុន្តែ ពេលនាម៉ឺននោះឮដូច្នេះ គាត់ជ្រុយចិត្តជាខ្លាំង ដ្បិតគាត់ជាអ្នក មានទ្រព្យសម្បត្តិស្នូតស្តម្ភ។

²⁴ពេលព្រះយេស៊ូឃើញគាត់ជ្រុយចិត្តដូច្នេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកមានពិបាកចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ណាស់!²⁵សត្វអ្វីដូចម្តេចតាមប្រហោង ម្តូលងាយជាង អ្នកមានទូលក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅទៀត»។

²⁶អស់អ្នកដែលបានឮព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ គេពោលឡើងថា៖ «តើអ្នកណាអាចទទួលបានការសង្គ្រោះបាន?»²⁷រួចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «ការអ្វីដែល មនុស្សធ្វើពុំកើត ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើកើតទាំងអស់»។

²⁸លោកពេត្រុសទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «យើងខ្ញុំបានលះបង់ចោលទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ ហើយដើរតាមព្រះអង្គ»។²⁹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ អ្នករាល់គ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ថា គ្មានអ្នកណាលះបង់ផ្ទះសម្បែង ប្រពន្ធ កូន ឪពុកម្តាយ និងបងប្អូន ដោយយល់ដឹងព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ឡើយ³⁰អ្នកនោះនឹងទទួល បានយ៉ាងច្រើនលើសលប់ នៅពេលឥឡូវនេះ ព្រមទាំងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នៅពេលខាងមុខថែមទៀតផង»។

³¹បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូជួបជុំសាវកទាំងដប់ពីររួចហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «មើល! យើងនឹងឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម អ្វីៗទាំងអស់ដែល ព្យាករណ៍បានចែងទុកអំពីបុត្រមនុស្ស នឹងបានសម្រេចនៅទីនោះ»។³²ដ្បិត លោកនឹងត្រូវគេបញ្ជូនទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃសាសន៍ដទៃ ហើយពួកគេនឹងចំអកលោក មើលងាយលោក ព្រមទាំងស្មោះទឹកមាត់ដាក់លោកផង។³³ក្រោយពេលវាយលោកនឹងរំពាត់ រួចគេក៏ប្រហារជីវិតលោក ហើយបិទក្រោយមកលោកនឹងរស់ឡើង វិញ»។

³⁴ពួកសិស្សពុំបានយល់អំពីព្រះបន្ទូលនោះទេ ព្រោះព្រះអង្គលាក់កំបាំងអត្ថន័យទាំងនេះ ហើយពួកគេពុំបានយល់នូវអ្វី ដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលនោះឡើយ។

³⁵ពេលព្រះយេស៊ូយាងដល់ក្រុងយេរូ មានមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់ អង្គុយសុំទាននៅតាមផ្លូវ។³⁶ពេលគាត់ឮសូរបណ្តាជនដើរកាត់តាមទីនោះ គាត់ក៏សួរគេថាមាន រឿងអ្វីកើតឡើង។³⁷គេប្រាប់គាត់ថា ព្រះយេស៊ូជាអ្នកភូមិណាសារ៉ែតយាងកាត់តាមផ្លូវនេះ។

³⁸ដូច្នេះ មនុស្សខ្វាក់ក៏ស្រែកឡើងថា៖ «ឱព្រះយេស៊ូ ជាព្រះរាជវង្សព្រះបាទដាវីឌអើយ! សូមលោកអាណិតមេត្តាទូលបង្គំផង»។³⁹ពួកអ្នកដើរខាងមុខបានឃាត់ គាត់ឲ្យនៅស្ងៀម ប៉ុន្តែ គាត់ស្រែករឹតតែខ្លាំងឡើងៗថា៖ «ឱព្រះរាជវង្សព្រះបាទដាវីឌអើយ សូមលោកអាណិតមេត្តាទូលបង្គំផង»។

⁴⁰ព្រះយេស៊ូក៏ឈប់នៅស្ងៀម ហើយបញ្ជាគេឲ្យបុរសនោះមកជិតព្រះអង្គ។ លុះមនុស្សខ្វាក់ដើរចូលជិតមក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសួរគាត់ថា៖⁴¹«តើអ្នកចង់ ឲ្យខ្ញុំធ្វើអ្វីចំពោះអ្នក?»។ គាត់ទូលព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! ទូលបង្គំចង់មើលឃើញវិញ»។

⁴²ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរឲ្យភ្នែកអ្នកបានភ្លឺឡើងវិញចុះ។ ជំនឿរបស់អ្នកបានប្រោសអ្នកឲ្យជាហើយ»។⁴³រំពេចនោះគាត់មើលឃើញវិញភ្លាម ហើយគាត់ក៏តាមព្រះយេស៊ូ ទាំងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលឃើញហេតុការណ៍ទាំងនេះ ប្រជាជនទាំងអស់គ្នាសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

19 ¹ព្រះយេស៊ូយាងចូលក្រុងយេរិទ្ធ ហើយកំពុងយាងកាត់ទីក្រុង។²មើល មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះសាខេ។ គាត់ជាមេលើអ្នកទារពន្ធ ហើយគាត់ក៏មានទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនដែរ។

³គាត់ព្យាយាមចង់ឃើញព្រះយេស៊ូមានភិនភាគយ៉ាងណា ប៉ុន្តែ គាត់ពុំឃើញទេ ព្រោះគាត់មានមាឌតូច។⁴ដូច្នេះ គាត់រត់ទៅខាងមុខឯង រួចឡើងដើមឈើមួយដើម ចាំមើលព្រះអង្គ ព្រោះព្រះយេស៊ូត្រូវយាងកាត់តាមផ្លូវនោះ។

⁵ពេលព្រះយេស៊ូយាងមកដល់កន្លែងនោះ ព្រះអង្គងើបព្រះភក្ត្រឡើង ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «លោកសាខេអើយ! សូមចុះមកជាប្រញាប់ ដ្បិតថ្ងៃនេះខ្ញុំត្រូវស្នាក់នៅផ្ទះអ្នកហើយ»។⁶ដូច្នេះ លោកសាខេក៏ចុះមកជាប្រញាប់ ហើយទទួលព្រះយេស៊ូដោយអំណរ។⁷ពេលគ្រប់គ្នាបានឃើញដូច្នេះ ពួកគេអម្បាញ់ថា៖ «លោកនេះទៅស្នាក់នៅផ្ទះមនុស្សបាប»។

⁸លោកសាខេក្រោកឈរឡើង ហើយទូលព្រះអម្ចាស់ថា៖ «មើល! បពិត្រព្រះអម្ចាស់! ទូលបង្គំនឹងចែកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទូលបង្គំ ពាក់កណ្តាលដល់ជនក្រីក្រ ហើយប្រសិនបើទូលបង្គំទារពន្ធពីអ្នកណាម្នាក់ក៏រឹត ទូលបង្គំនឹងសងអ្នកនោះវិញមួយជាបួន»។⁹ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ថ្ងៃនេះ ការសង្គ្រោះបានមកដល់ផ្ទះនេះហើយ ព្រោះបុរសនេះជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំដែរ»។¹⁰ដ្បិតបុត្រមនុស្សបានមក ដើម្បីស្វែងរក និងសង្គ្រោះមនុស្សបាបបង»។

¹¹កាលពួកគេបានឮដូច្នេះហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាប្រសាសន៍ទៀតប្រាប់ពួកគេ ព្រោះព្រះអង្គយាងជិតដល់ក្រុងយេរិទ្ធច្បាស់ហើយ ហើយអ្នកទាំងនោះនឹកស្មានថា ព្រះរាជព្រះជាម្ចាស់នឹងមកដល់ភ្លាមៗនេះ។¹²ហេតុដូច្នេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មានអភិជនម្នាក់ត្រូវចេញដំណើរទៅស្រុកឆ្ងាយ ដើម្បីនឹងទទួលរាជានិសេក ហើយកាលណាទទួលរាជានិសេកហើយ លោកនឹងត្រឡប់មកវិញ»។

¹³លោកក៏ហៅអ្នកបម្រើដប់នាក់មក និងប្រគល់ប្រាក់ដប់ណែនឲ្យពួកគេ រួចផ្តាំថា៖ «ចូរយកប្រាក់នេះទៅរកស៊ី រហូតដល់ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ»។¹⁴ប៉ុន្តែប្រជាជនស្រុកនោះស្អប់លោក និងចាត់អ្នកតំណាងឲ្យទៅតាមក្រោយ ដោយជម្រាបថា៖ «យើងខ្ញុំមិនឲ្យលោកនេះធ្វើស្តេចលើយើងជាដាច់ខាត»។

¹⁵ពេលលោកត្រឡប់មកវិញ ក្រោយទទួលរាជានិសេកហើយ លោកបានបង្គាប់ឲ្យហៅអ្នកអ្នកបម្រើទាំងដប់នាក់ ដែលលោកបានប្រគល់ប្រាក់ណែននោះ មកសួរចង់ដឹងថា ពួកគេបានរកស៊ីចំណេញបានប៉ុន្មាន។

¹⁶អ្នកបម្រើទីមួយចូលមកគាល់ទូលថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់អើយ! ប្រាក់ដែលព្រះអង្គប្រទានមក ទូលបង្គំចំណេញបានដប់ណែន»។¹⁷ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅអ្នកនោះថា៖ «ល្អណាស់ អ្នកបម្រើដ៏ល្អអើយ! ដ្បិត អ្នកស្មោះត្រង់នឹងកិច្ចការដ៏តូចនេះយើងប្រគល់ឲ្យអ្នកគ្រប់គ្រងក្រុងដប់»។

¹⁸អ្នកបម្រើទីពីរចូលមកទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! ប្រាក់ដែលព្រះអង្គប្រទានមកនោះ ទូលបង្គំចំណេញបានប្រាំណែន»។¹⁹ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅគាត់ថា៖ «យើងតែងតាំងអ្នកឲ្យគ្រប់គ្រងលើក្រុងប្រាំ»។

²⁰អ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតចូលមកទូលថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! នេះប្រាក់របស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំបានរំក្រណាត់ទុក²¹ដ្បិត ទូលបង្គំខ្លាចព្រះអង្គ ព្រោះព្រះអង្គប្រើតម្រៀងណាស់។ ព្រះអង្គតែងប្រមូលយកអ្វីៗ ដែលពុំមែនជារបស់ព្រះអង្គ និងច្រើតកាត់ពីស្រែ ដែលព្រះអង្គមិនបានសាបព្រោះ»។

²²ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការទៅអ្នកបម្រើនោះថា៖ «អ្នកបម្រើអាក្រក់អើយ យើងនឹងកាត់ទោសអ្នក ឲ្យស្របតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នក។ អ្នកដឹងស្រាប់ហើយថា យើងជាមនុស្សប្រើតម្រៀង ប្រមូលយកអ្វីៗដែលមិនមែនជារបស់យើង ហើយច្រើតកាត់ពីស្រែដែលយើងមិនបានសាបព្រោះ។²³ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនយកប្រាក់របស់យើងទៅចងការ ដូច្នេះពេលយើងយើងត្រឡប់មកវិញ យើងបានទាំងដើម និងបានទាំងការ?»

²⁴ព្រះរាជាបញ្ជាទៅអ្នកឈរនៅក្បែរនោះថា៖ «ចូរយកប្រាក់ពីអ្នកនេះ ប្រគល់ឲ្យអ្នកដែលមានដប់ណែនទៅ»។²⁵អ្នកទាំងនោះទូលព្រះរាជាថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! គាត់មានប្រាក់ដប់ណែនរួចទៅហើយ»។

²⁶«យើងសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នកណាមានហើយ អ្នកនោះនឹងទទួលបានថែមទៀត ចំណែកអ្នកដែលគ្មានវិញ គេនឹងដកហូតនូវអ្វីៗដែលអ្នកនោះមានផង។²⁷ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកខ្មាំងសត្រូវដែលមិនចង់ឃើញយើងត្រង់រាជ្យលើគេទេ ចូរនាំគេមក ហើយសម្លាប់គេចោលនៅមុខយើងទៅ»។

²⁸ពេលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះហើយ ព្រះអង្គក៏យាងនាំមុខបណ្តាជន ឡើងទៅក្រុងយេរិទ្ធច្បាស់។

²⁹លុះព្រះអង្គយាងជិតដល់ភូមិបេតផាសេ និងភូមិបេតថាសី ដែលនៅចង្កេះភ្នំដើមអូលីវ ព្រះអង្គចាត់សិស្សពីររូបឲ្យទៅមុន³⁰ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅភូមិខាងមុខនោះ។ ពេលអ្នកទៅដល់ អ្នកនឹងឃើញកូនលាមួយ ដែលពុំទាន់មាននរណាធ្លាប់ជិះសោះ។ ចូរស្រាយវាដឹកមកឲ្យយើង»។³¹ប្រសិនបើមានគេសួរអ្នកថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្រាយវា?» ចូរឆ្លើយប្រាប់ទៅគេថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ត្រូវការវា»។

³²សិស្សទាំងពីរដែលព្រះអង្គបានចាត់បញ្ជូនទៅនោះ ក៏បានឃើញកូនលាដូចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលប្រាប់មែន។³³ពេលពួកគេកំពុងស្រាយកូនលាម្ចាស់វាសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្រាយលានេះ?»³⁴ពួកសិស្សឆ្លើយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ត្រូវការវា»។³⁵បន្ទាប់មក អ្នកទាំងពីរដឹកកូនលាយកមកថ្វាយព្រះយេស៊ូ ហើយក្រាលអារធិរបស់ខ្លួនលើខ្នងវាថ្វាយព្រះយេស៊ូគង់លើ។³⁶កាលព្រះអង្គយាងទៅមុខ មនុស្សម្នាយកអារធិរបស់ខ្លួនមកក្រាលតាមផ្លូវ។

³⁷កាលព្រះយេស៊ូយាងដល់ភ្នំដើមអូលីវ មានសិស្សច្រើនកុះករអរសប្បាយ ហើយនាំគ្នាបន្លឺសំឡេងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ អំពីការអស្ចារ្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេបានឃើញ³⁸ដោយពោលថា៖ «មានពរហើយព្រះមហាក្សត្រណា ដែលយាងមកក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់! សូមលើកតម្កើងសេចក្តីសុខសាន្តមកពីស្ថានបរមសុខដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត!»។

³⁹មានអ្នកខាងគណៈផារីស៊ីខ្លះ នៅក្នុងចំណោមបណ្តាជន ទូលព្រះយេស៊ូថា៖ «លោកគ្រូ សូមហាមឃាត់សិស្សរបស់លោក»។⁴⁰ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដឹងថា ប្រសិនបើអ្នកទាំងនេះនៅស្ងៀម ដូចមុខជាស្រែកជំនួសគេវិញ»។

⁴¹កាលព្រះយេស៊ូយាងមកដល់ក្រុងម្ាយ ស្រាប់តែព្រះអង្គទតឃើញទីក្រុង ហើយអង្គព្រះកន្សែង⁴²មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ប្រសិនបើ មានតែអ្នកយល់ហេតុការណ៍នៅសម័យនេះ ដែលនាំអ្នកឲ្យបានសុខសាន្ត! តែឥឡូវ អត្ថន័យនេះនៅលាក់កំបាំងពីភ្នែកគេនៅឡើយ។

⁴³ដ្បិត ថ្ងៃនោះនឹងមកដល់ ពេលណាខ្មាំងសត្រូវនឹងមកបោះទ័ពព័ទ្ធជុំវិញអ្នក ហើយវាយប្រហារអ្នកពីគ្រប់ទិស»។⁴⁴គេនឹងកម្ទេចអ្នកចោលដល់ដី ហើយកូនរបស់អ្នកនឹងនៅជាមួយអ្នក។ គេមិនទុកឲ្យដូចនៅត្រួតពីលើគ្នាឡើយ ព្រោះអ្នកពុំបានចំណាំ ពេលណាព្រះជាម្ចាស់យាងមកសង្គ្រោះអ្នក»។

⁴⁵ព្រះយេស៊ូយាងចូលព្រះវិហារ ហើយដេញអ្នកលក់ដូរចេញពីទីនោះ⁴⁶ដោយមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «មានសេចក្តីចែងទុកមកថា ដំណាក់របស់យើងជាកន្លែងសម្រាប់អធិស្ឋាន តែអ្នករាល់គ្នាបែរជាយកធ្វើសំបុកចោរទៅវិញ»។

⁴⁷ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនគេនៅក្នុងព្រះវិហារជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ក្រុមនាយកបូជាចារ្យ ពួកអចារ្យ និងពួកមន្ត្រី នាំគ្នារកមធ្យោបាយធ្វើគុតព្រះអង្គ⁴⁸ប៉ុន្តែ គេពុំដឹងជាត្រូវប្រើវិធីណាឡើយ ព្រោះប្រជាជនទាំងមូលកំពុងស្តាប់ព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ ដោយយកចិត្តទុកដាក់។

20 ថ្ងៃមួយ ពេលព្រះយេស៊ូកំពុងតែបង្រៀនប្រជាជននៅក្នុងព្រះវិហារ និងផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អផងនោះ មានក្រុមនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យនាំគ្នាមក ជាមួយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ^២ ពួកគេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «សុំលោកប្រាប់ឲ្យយើងដឹងផង តើលោកធ្វើការទាំងនេះដោយអាងលើអំណាចអ្វី? ឬ តើនរណាប្រគល់ អំណាចនេះឲ្យលោក?»។

^៣ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំសុំសួរសំណួរមួយដល់អស់លោកដែរ។ សូមប្រាប់ខ្ញុំមើល^៤ អំពីពិធីជ្រមុជទឹករបស់លោកយ៉ូហាន។ តើមកពីព្រះជាម្ចាស់ ឬមនុស្ស?»

^៥ គេពិគ្រោះគ្នាកម្រិតមួយហេតុ ដោយឆ្លើយតបថា៖ «បើយើងឆ្លើយថា មកពីព្រះជាម្ចាស់ នោះគាត់មុខជាសួរថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនជឿលោក យ៉ូហាន?»^៦ បើយើងឆ្លើយថា «មកពីមនុស្ស នោះប្រជាជនទាំងមូលមុខជាគប្បីសម្លាប់យើងនឹងដុំថ្មមិនខាន ដ្បិតគេជឿជាក់ថា លោកយ៉ូហានពិតជាព្យាករ មែន»។

^៧ ដូច្នេះ គេឆ្លើយតបទៅព្រះអង្គថា ពួកយើងមិនដឹងទេ មិនដឹងមកពីណាទេ។^៨ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចំណែកខ្ញុំវិញ ខ្ញុំក៏មិនប្រាប់អស់លោកថា ខ្ញុំធ្វើការទាំងនេះដោយអាងលើអំណាចអ្វីដែរ»។

^៩ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅប្រជាជនជាប្រសាស្ត្រដូចតទៅ៖ «មានបុរសម្នាក់បានដាំទំពាំងបាយជូរមួយចម្ការ រួចលោកបានប្រវាស់វាទៅអ្នកថែចម្ការមើលថែទាំ ហើយលោកដំណើរទៅស្រុកមួយទៀតអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ។^{១០} លុះដល់ពេលកំណត់ គាត់ចាត់អ្នកបម្រើម្នាក់ ឲ្យមកជួបពួកអ្នកថែចម្ការ ដើម្បីទទួលយក ចំណែករបស់គាត់ ប៉ុន្តែ ពួកអ្នកថែចម្ការបានវាយដំអ្នកបម្រើនោះ ហើយបណ្តេញគាត់ត្រឡប់ទៅវិញដែរទេ។

^{១១} ម្ចាស់ចម្ការក៏ចាត់អ្នកបម្រើម្នាក់ទៀតឲ្យមក ហើយពួកគេបានវាយដំអ្នកនេះដែរ ហើយបណ្តេញគាត់ឲ្យទៅវិញ ដោយទៅវិញដែរទេ។^{១២} គាត់ក៏ចាត់អ្នក បម្រើម្នាក់ទៀតឲ្យមកជាលើកទីបី។ អ្នកថែចម្ការបានវាយដំអ្នកបម្រើនេះ ឲ្យរមួស ហើយបោះចេញក្រៅ។

^{១៣} ដូច្នេះ ម្ចាស់ចម្ការគិតថា៖ «តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី? ខ្ញុំនឹងចាត់កូនប្រុសដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំឲ្យទៅម្តង។ ប្រហែលជាគេមុខជាគោរពកោតខ្លាចកូនខ្ញុំ។^{១៤} ប៉ុន្តែ ពេល អ្នកថែចម្ការឃើញគាត់ដូច្នេះ ពួកគេពិគ្រោះយោបល់គ្នាថា៖ «អ្នកនេះជាអ្នកទទួលកេរ្តិ៍មរតក។ តោះយើងសម្លាប់វាចោល ចម្ការនេះនឹងធ្លាក់មកជាសម្បត្តិរបស់ យើង»។

^{១៥} ពួកគេក៏បោះកូនប្រុសម្ចាស់ចម្ការទៅខាងក្រៅ ហើយសម្លាប់ចោល។ តើម្ចាស់ចម្ការនឹងធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះពួកគេ?^{១៦} ម្ចាស់ចម្ការមុខជាមកសម្លាប់អ្នកថែរក្សា ចម្ការទាំងនេះមិនខាន រួចលោកនឹងប្រគល់ចម្ការទំពាំងបាយជូរទៅឲ្យអ្នកផ្សេងប្រវាស់»។ កាលបានឮដូច្នេះ គេពោលថា៖ «កុំឲ្យមានរឿងនេះ កើតឡើងឲ្យសោះ!»។

^{១៧} ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូទតសម្លឹងទៅគេ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្វីមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរថា៖ «ថ្មដែលពួកជាងសង់ផ្ទះបោះចោលបានត្រឡប់មកជាថ្មគ្រឹះដ៏ សំខាន់» មានន័យដូចម្តេច?»^{១៨} គ្រប់គ្នាដែលដួលលើថ្មនេះ អ្នកនោះមុខជាត្រូវបាក់បែកជាបំណែកតូចៗ។ តែបើថ្មនេះសង្កត់លើអ្នកណា មុខជាពិនិត្យមេចអ្នក នោះឲ្យស្លាប់មិនខាន»។

^{១៩} ដូច្នេះ ពួកអាចារ្យ និងពួកនាយកបូជាចារ្យរកមធ្យោបាយចាប់ព្រះយេស៊ូ នៅពេលនោះ ដ្បិតគេយល់ថាព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រសាសន៍ សំដៅទៅលើ ពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកគេខ្លាចប្រជាជន។^{២០} ពួកគេឃ្លាំមើលព្រះយេស៊ូយ៉ាងដិតដល់ ហើយចាត់មនុស្សទៅតាមដានព្រះអង្គ គឺអ្នកទាំងនោះធ្វើខ្លួនជាមនុស្សសុចរិត ស្វែងរកកំហុសព្រះយេស៊ូ ពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល ដើម្បីចាប់បញ្ជូនព្រះអង្គទៅអាជ្ញាធរ និងទៅក្នុងអំណាចរបស់លោកទេសាភិបាល។

^{២១} គេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ យើងខ្ញុំដឹងថា ពាក្យទាំងប៉ុន្មានដែលលោកគ្រូមានប្រសាសន៍ និងបង្រៀនយើងខ្ញុំសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវទាំងអស់ ដោយពុំរើសមុខ នរណាឡើយ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបង្រៀនសេចក្តីពិតតាមរបៀបរបស់ព្រះជាម្ចាស់^{២២} តើច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យបងពន្លាងថ្វាយព្រះចៅអធិរាជរួមឬទេ?»។

^{២៣} ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូឈ្លងយល់ភាពពុតត្បូតរបស់ពួកគេ ទើបមានព្រះបន្ទូលថា៖^{២៤} «ចូរបង្ហាញប្រាក់មួយកាក់ឲ្យខ្ញុំមើល តើលើកាក់នេះមានរូបនរណា ឈ្មោះ នរណា?»។ គេឆ្លើយថា៖ «រូប និងឈ្មោះព្រះចៅអធិរាជ»។

^{២៥} ព្រះអង្គក៏មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «អ្វីៗដែលជាប់លាប់ព្រះចៅអធិរាជ ចូរថ្វាយទៅព្រះចៅអធិរាជវិញទៅ ហើយអ្វីៗដែលជាប់លាប់ព្រះជាម្ចាស់ ចូរថ្វាយទៅ ព្រះជាម្ចាស់វិញដែរ»។^{២៦} ពួកគេពុំអាចចាប់កំហុសព្រះអង្គ នៅពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូល នៅមុខប្រជាជនបានឡើយ តែ ព្រះបន្ទូលឆ្លើយតបរបស់ព្រះអង្គឲ្យគេ នៅស្ងៀមគ្រប់ៗគ្នា។

^{២៧} ពេលមានខាងគណៈសាឌូស៊ីខ្លះ ចូលមកគាល់ព្រះអង្គ ពួកសាឌូស៊ីមិនជឿថា មនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញទេ ទូលសួរព្រះអង្គថា៖^{២៨} «លោកគ្រូ! លោកម៉ូសេ បានចែងច្បាប់ទុកថា បើបុរសណាមានប្រពន្ធ ហើយបុរសនោះស្លាប់ចោលប្រពន្ធទៅ តែគ្មានកូនសោះ ត្រូវឲ្យប្អូនប្រុសរបស់បុរសនោះរៀបការនឹងបងថ្លៃ ដើម្បី បន្តពូជឲ្យបងប្រុសរបស់ខ្លួន។

^{២៩} ឧបមាថា មានបងប្អូនប្រុសៗប្រាំពីរនាក់ បុរសបងបង្អស់បានរៀបការហើយស្លាប់ទៅ តែគ្មានកូនសោះ^{៣០} ហើយប្អូនទីពីរក៏ដូច្នោះដែរ។

^{៣១} អ្នកទីបីរក៏យកនាងធ្វើជាប្រពន្ធដែរ និងរហូតដល់អ្នកទីប្រាំពីរ ក៏គ្មានកូនដែរ។^{៣២} នៅទីបំផុតស្រ្តីក៏ស្លាប់ទៅដែរ។^{៣៣} លុះដល់ពេលមនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ តើនាងនោះនឹងទៅជាប្រពន្ធនរណា ដ្បិតបងប្អូនទាំងប្រាំពីរនាក់ សុទ្ធតែបានយកនាងធ្វើជាប្រពន្ធគ្រប់គ្នាដូច្នេះ?»។

^{៣៤} ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «មនុស្សក្នុងលោកនេះតែងយកគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ^{៣៥} ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រោសឲ្យគេរស់ឡើងវិញ នៅលោកខាងមុខគេមិនរៀបការប្តីប្រពន្ធទៀតឡើយ។^{៣៦} អ្នកទាំងនោះលែងស្លាប់ទៀតហើយ គឺគេបានដូចទេវតា និងជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមានជីវិត រស់ឡើងវិញ។

^{៣៧} ប៉ុន្តែ មនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ សូម្បីតែលោកម៉ូសេក៏បានបង្ហាញប្រាប់យើង នៅក្នុងបន្ទាត់ ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ហៅថា ព្រះរបស់លោកអប្បាហា ព្រះ របស់លោកអ៊ីសាក និងជាព្រះរបស់លោកយ៉ាកុប។^{៣៨} តែឲ្យនេះ ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាព្រះរបស់មនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះរបស់មនុស្សរស់វិញ ព្រោះមនុស្សទាំង អស់សុទ្ធតែរស់នៅថ្វាយព្រះជាម្ចាស់»។

^{៣៩} ពួកអាចារ្យខ្លះទូលព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ! លោកឆ្លើយត្រឹមត្រូវល្អណាស់»។^{៤០} ដ្បិត ពួកគេលែងហ៊ានចោទសួរសំណួរព្រះអង្គទៀតឡើយ។

^{៤១} ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ហេតុដូចម្តេចបានជាមនុស្សម្នាក់ៗ ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌដូច្នេះ?»^{៤២} ដ្បិត ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការ ក្នុងកណ្តកម្ពីរនៃកូនកង្កែបថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ របស់ខ្ញុំថា៖ «សូមគង់នៅខាងស្តាំយើង^{៤៣} រហូតដល់យើងបង្ក្រាបខ្មាំងសត្រូវរបស់ ព្រះអង្គ មកដាក់ក្រោមព្រះបាទព្រះអង្គ»។^{៤៤} ដូច្នេះ ព្រះបាទដាវីឌហើយហៅព្រះគ្រីស្ទថា៖ «ព្រះអម្ចាស់» ដូច្នេះ តើព្រះគ្រីស្ទត្រូវជាព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទ ដាវីឌដូចម្តេចកើត!»។

^{៤៥} ពេលឮប្រជាជនទាំងមូលនិយាយគ្នា ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖^{៤៦} «ចូរប្រយ័ត្ននឹងពួកអាចារ្យមែនទែន ដែលចូលចិត្តពាក់អាវវែងដើរចុះដើរ ឡើង ហើយចូលចិត្តឲ្យគេគោរពនៅតាមផ្សារ ព្រមទាំងរើសកន្លែងអង្គុយនៅមុខគេក្នុងសាលាប្រជុំ និងចូលចិត្តកន្លែងកិត្តិយសនៅពេលជប់លៀង។^{៤៧} អ្នកទាំង នោះ តែងនាំគ្នាឆោកយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្រ្តីមេម៉ាយ ដោយធ្វើឲ្យអ្នកអធិស្ឋានបានយូរ។ ពួកគេមុខជាត្រូវទទួលទោសយ៉ាងធ្ងន់បំផុត»។

21 ព្រះយេស៊ូវបានឃើញពួកអ្នកមាន យកប្រាក់មកដាក់ក្នុងហិបថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។^២ ព្រះអង្គទតឃើញស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រម្នាក់ យកប្រាក់ពីរសែនមកដាក់ក្នុងហិបនោះដែរ។^៣ ដូច្នេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា ស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រនេះបានដាក់ប្រាក់ច្រើនជាងគេទាំងអស់។^៤ ដ្បិតអ្នកទាំងនោះបានយកប្រាក់សល់ហូរហៀររបស់ខ្លួនមកដាក់ក្នុងហិប។ ចំណែកឯស្ត្រីមេម៉ាយនេះវិញ នាងដាក់ប្រាក់ពីភាពក្រីក្ររបស់នាង គឺដាក់ប្រាក់ទាំងអស់ដែលខ្លួនមានសម្រាប់ចិញ្ចឹមជីវិត ថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់»។

^៥ អ្នកខ្លះកំពុងនិយាយសរសើរព្រះវិហារ ដែលគេតុបតែងដោយថ្មល្អប្រណីត និងតង្វាយផ្សេងៗ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា៖^៦ «នៅពេលវេលាមកដល់ អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នាឃើញនៅពេលនេះ នឹងត្រូវបំផ្លាញចោលអស់ គឺនឹងលែងមានច្បាស់លាស់លើផ្ទៃដីទៀតហើយ»។

^៧ ដូច្នេះ គេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូអើយ តើហេតុការណ៍ទាំងនោះនឹងកើតឡើងនៅពេលណា? តើមានទីសម្គាល់អ្វីៗព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនោះកើតមានឡើង?»។^៨ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន កុំឲ្យនរណាបញ្ឆោតអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ដ្បិតនឹងមានមនុស្សជាច្រើនចេញមកយកឈ្មោះខ្ញុំប្រើ ដោយពោលថា៖ «ខ្ញុំនេះហើយជាព្រះគ្រីស្ទ» ឬថា «ពេលកំណត់ជិតមកដល់ហើយ»។ កុំតាមអ្នកទាំងនោះឲ្យសោះ។^៩ ពេលណាអ្នករាល់គ្នាឮគេនិយាយអំពីសង្គ្រាម ឬអំពីការបះបោរ កុំភ័យខ្លាចឡើយ ដ្បិតហេតុការណ៍ទាំងនេះត្រូវតែកើតឡើងជាមុន ប៉ុន្តែ មិនទាន់ដល់អវសានកាលនៃពិភពលោកភ្លាមៗទេ»។

^{១០} បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «ប្រជាជាតិមួយនឹងធ្វើសង្គ្រាមតទល់នឹងប្រជាជាតិមួយទៀត ប្រទេសមួយតទល់នឹងប្រទេសមួយទៀត។^{១១} នឹងមានការញៀនផែនដីយ៉ាងខ្លាំងនៅតាមតំបន់ផ្សេងៗ មានកើតទុរ្ភិក្ស ជំងឺរាតត្បាត។ អព្វហេតុទាំងនេះនឹងបណ្តាលឲ្យអ្នកភ័យខ្លាចស្លាប់ ហើយនឹងមានទីសម្គាល់ផងហើយមកពីលើមេឃផង។

^{១២} ប៉ុន្តែ មុននឹងហេតុការណ៍ទាំងនោះកើតឡើង គេនឹងចាប់ចងអ្នករាល់គ្នា គេបៀតបៀន ហើយបញ្ជូនអ្នករាល់គ្នាទៅកាត់ទោសក្នុងសាលាប្រជុំ រួចយកអ្នករាល់គ្នាទៅឃុំឃាំង ដោយនាំអ្នករាល់គ្នាទៅឲ្យស្តេច និងលោកទេសាភិបាលកាត់ទោសព្រោះតែនាមខ្ញុំ។^{១៣} ប៉ុន្តែ ការនេះបែរជាផ្តល់ឱកាសឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើទីបន្ទាល់ទៅវិញ។

^{១៤} ដូច្នេះ ត្រូវចងចាំក្នុងចិត្តថា មិនត្រូវរៀបចំការពារខ្លួន មុនពេលកំណត់មកដល់នោះឡើយ។^{១៥} ដ្បិត ខ្ញុំនឹងផ្តល់ឲ្យអ្នកមានថ្វីមាត់ និងប្រាជ្ញា ដែលធ្វើឲ្យពួកប្រឆាំងពុំអាចតទល់នឹងអ្នករាល់គ្នាបានឡើយ។

^{១៦} ប៉ុន្តែ ទោះបីជាឪពុកម្តាយ បងប្អូនញាតិសន្តាន និងមិត្តភក្តិរបស់អ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងមនុស្សខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវគេយកសម្លាប់ផងដែរ។^{១៧} អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវគេស្លាប់ព្រោះតែនាមខ្ញុំ។^{១៨} ប៉ុន្តែ សូមឱ្យតែសក់អ្នករាល់គ្នាមួយសរសៃក៏មិនត្រូវបាត់ឡើយ។^{១៩} កាលណាអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តស្ងប់រំ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានរួចជីវិត។

^{២០} «កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញមានកងទ័ពមកឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម ចូរដឹងថា ក្រុងនេះជិតវិនាសហើយ។^{២១} ពេលនោះ អស់អ្នកនៅស្រុកយូដាត្រូវតែរត់ទៅជ្រកនៅតាមភ្នំ ចំណែកឯអស់អ្នកនៅកណ្តាលក្រុង ត្រូវរត់ចេញអោយឆ្ងាយពីក្រុង ហើយអស់អ្នកដែលនៅជនបទ មិនត្រូវចូលទៅក្រុងឡើយ។^{២២} ដ្បិត នៅគ្រានេះ ព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យសម្រេចតាមសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរ។

^{២៣} វេទនាហើយ ស្ត្រីមានផ្ទៃពោះ និងស្ត្រីបំបៅ! ដ្បិតនឹងកើតមានទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងស្រុក ហើយព្រះជាម្ចាស់នឹងសម្តែងព្រះពិរោធចំពោះប្រជារាស្ត្រនេះ។^{២៤} គេនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខដាវ ហើយខ្មាំងសត្រូវនឹងកៀរគរយកទៅធ្វើជាឈ្លីយស៊ីក រស់នៅកណ្តាលចំណោមជាតិសាសន៍ទាំងអស់ ហើយក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវសាសន៍ដទៃជាន់ឈ្លី រហូតដល់ពេលកំណត់»។

^{២៥} គ្រានោះ នឹងមានទីសម្គាល់នៅក្នុងព្រះអាទិត្យ ក្នុងព្រះច័ន្ទ និងក្នុងផ្កាយទាំងប៉ុន្មាននៅលើមេឃ។ ប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងតឹងទ្រូង និងព្រួយបារម្ភ ព្រោះឮសូរសន្ធិករលកសម្រាប់កំបោក។^{២៦} មនុស្សម្នាក់ៗស្លុតបាត់ស្មារតី ដោយគិតអំពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតមាននៅលើផែនដី។ ដ្បិតអំណាចនានានៅលើមេឃនឹងកក្រើករំពើក។

^{២៧} ពេលនោះ គេនឹងឃើញបុត្រមនុស្សយាងមកក្នុងពពក ពេញដោយប្បទានភាព និងសិរីរុងរឿងអស្ចារ្យ។^{២៨} ប៉ុន្តែ កាលណាព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនេះចាប់ផ្តើមកើតឡើង ចូរអ្នករាល់គ្នាងើបមើលទៅលើ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់ជិតរំដោះអ្នករាល់គ្នាហើយ»។

^{២៩} ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលជាពាក្យប្រស្នាថា៖ «ចូរមើលដើមឧទុម្ពរ និងដើមឈើទាំងអស់ចុះ។^{៣០} ពេលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញស្លឹករាលាស់ អ្នករាល់គ្នាដឹងថា រដូវប្រាំង ជិតមកដល់ហើយ។^{៣១} ដូច្នេះ កាលណាអ្នករាល់គ្នាឃើញព្រឹត្តិការណ៍ទាំងនោះកើតឡើង នោះអ្នកត្រូវដឹងថា ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកជិតមកដល់ហើយ។

^{៣២} ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា មនុស្សជំនាន់នេះនឹងមិនកន្លែងផុតទៅឡើយ ដរាបណាហេតុការណ៍ទាំងនោះនឹងកើតឡើង ជាមុនសិន។^{៣៣} ផ្ទៃមេឃ និងផែនដីនឹងរលាយបាត់ទៅ តែពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយមិនរលាយបាត់ឡើយ។

^{៣៤} «ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រុងប្រយ័ត្នឲ្យមែនទែន! កុំបណ្តោយឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាត្រូវរំលឹកនឹងគ្រឿងសប្បាយ គ្រឿងស្រវឹង ឬក៏ខ្វល់ខ្វាយអំពីជីវិតនេះឡើយ ក្រែងលោតថ្ងៃពេលកំណត់នឹងត្រូវបិទដូចអន្ទាក់។^{៣៥} ដ្បិតថ្ងៃនោះមកដល់ដែលនឹងគ្របពីលើមនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដីទាំងមូល។

^{៣៦} ចូរប្រុងស្មារតី និងទូលអង្វរគ្រប់ពេលវេលា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានកម្លាំង ឆ្លងផុតពីហេតុការណ៍ទាំងអស់ ដែលត្រូវកើតមាន ព្រមទាំងឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចរស់នៅមុខបុត្រមនុស្ស»។

^{៣៧} ពេលថ្ងៃ ព្រះយេស៊ូវតែងប្រៀនគេនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយនៅពេលយប់ ព្រះអង្គយាងចេញទៅសម្រាកនៅលើភ្នំដើមអូលីវ។^{៣៨} ប្រជាជនទាំងមូលនាំគ្នាមកតាំងពីព្រលឹម ស្តាប់ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលនៅក្នុងព្រះវិហារ។

22 ពិធីបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ ដែលហៅថាបុណ្យរំលងនោះ កាន់តែខិតជិតដល់ហើយ។^១ ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យពិភាក្សាគ្នាអំពីការប្រារព្ធនៃពិធីបុណ្យនេះយេស៊ូ ដ្បិត ពួកគេខ្លាចប្រជាជន។

^២បន្ទាប់មក សាតាំងបានចូលយូដាសហៅអ៊ីស្ការីយ៉ូត ដែលជាសិស្សម្នាក់ក្នុងក្រុមសិស្សទាំងដប់ពីររូប។^៣ យូដាសបានទៅពិភាក្សាជាមួយពួកនាយកបូជាចារ្យ និងមេក្រុមរក្សាព្រះវិហារ អំពីឧបាយកលក្បត់ដើម្បីចាប់ព្រះយេស៊ូបញ្ជូនទៅពួកគេ។

^៤ពួកលោកទាំងនោះសប្បាយចិត្តណាស់ ហើយព្រមព្រៀងនឹងប្រគល់ប្រាក់ឲ្យគាត់។^៥ យូដាសក៏យល់ព្រម ហើយរកឱកាសល្អ ដើម្បីចាប់ព្រះយេស៊ូ ពេលនៅឆ្ងាយពីបណ្តាជន។

^៦ថ្ងៃបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ ដែលជាថ្ងៃគេត្រូវសម្លាប់កូនចៀមឆ្លើយញ្ញាបូជា សម្រាប់បុណ្យរំលងក៏មកដល់។^៧ ព្រះយេស៊ូបានចាត់លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានឲ្យទៅមុន ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅរៀបចំពិធីដល់លៀងក្នុងពេលបុណ្យរំលង ដើម្បីឲ្យយើងបរិភោគដុំគ្នា»។^៨ អ្នកទាំងពីរទទួលស្គាល់ព្រះអង្គថា៖ «តើលោកគ្រូចង់ឲ្យយើងខ្ញុំរៀបចំដល់លៀងនៅកន្លែងណា?»។

^៩ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ចូរស្តាប់! ពេលណាអ្នកចូលទៅដល់ក្នុងទីក្រុង អ្នកនឹងជួបបុរសម្នាក់លឺក្អមទឹក។ ចូរដើរតាមគាត់រហូតដល់ផ្ទះ រួចចូលទៅមួយគាត់ទៅ។»^{១០} បន្ទាប់មក ចូរពេលទៅកាន់ម្ចាស់ផ្ទះថា៖ «លោកគ្រូចាត់យើងឲ្យមកសួរអ្នកថា៖ «តើបន្ទប់ដល់លៀងពេលបុណ្យរំលងជាមួយសិស្សនៅឯណា?»»

^{១១}ម្ចាស់ផ្ទះនឹងបង្ហាញបន្ទប់មួយយ៉ាងធំ នៅជាន់ខាងលើដែលបានរៀបចំរួចជាស្រេច។ ចូររៀបចំម្ហូបអាហារបុណ្យរំលងនៅក្នុងបន្ទប់នោះចុះ។^{១២} ដូច្នេះ អ្នកទាំងពីរក៏ចេញទៅ ហើយបានឃើញអ្វីៗ ដូចព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលប្រាប់មុន។ បន្ទាប់មក គេរៀបចំម្ហូបអាហារសម្រាប់បុណ្យរំលង។

^{១៣}លុះដល់ពេលកំណត់ហើយ ព្រះអង្គក៏គង់រួមតុជាមួយក្រុមសាវ័ក។^{១៤} ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «ខ្ញុំមានបំណងប្រាថ្នាចង់ទទួលបានអាហារក្នុងឱកាសបុណ្យរំលងនេះ ជាមួយអ្នករាល់គ្នា មុនពេលខ្ញុំរងទុក្ខវេទនា។»^{១៥} ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំនឹងមិនបរិភោគម្ហូបអាហារបុណ្យរំលងនេះទៀតទេ លុះត្រាតែពិធីបុណ្យនេះបានសម្រេចសព្វគ្រប់ នៅក្នុងព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់។

^{១៦}បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូយកពែងមួយមកកាន់ ទាំងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ រួចមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យកទៅចែកគ្នាពិសាចុះ។»^{១៧} ដ្បិត ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំនឹងមិនទទួលបានស្រាទំពាំងបាយជូរទៀតឡើយ លុះត្រាតែព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់។

^{១៨}បន្ទាប់មក ព្រះអង្គយកនំប៉័ងមកកាន់ ទាំងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ រួចព្រះអង្គកាច់ប្រទានឲ្យគេទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះជាបាយខ្ញុំដែលត្រូវបូជាសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីនឹករឭកដល់ខ្ញុំចុះ។»^{១៩} លុះទទួលបានរួចហើយ ព្រះអង្គយកពែងមកកាន់តាមបែបដែល ទាំងមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះជាពែងនៃសម្ពន្ធមេតិច្ឆា ចង់ឡើងដោយសារលាហិតខ្ញុំ ដែលត្រូវបង្វេរប្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

^{២០}ប៉ុន្តែ ចូរស្តាប់ខ្ញុំ។ អ្នកដែលនឹងក្បត់ខ្ញុំក៏នៅរួមតុជាមួយខ្ញុំដែរ។»^{២១} ដ្បិត បុត្រមនុស្សត្រូវតែស្លាប់ តាមព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ទុកមក។ ប៉ុន្តែ ត្រូវវេទនាហើយអ្នកដែលក្បត់បុត្រមនុស្ស!។^{២២} ពួកសិស្សសួរគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងចំណោមពួកគេ ចង់ដឹងថាតើនរណានឹងប្រព្រឹត្តដូច្នេះ។

^{២៣}បន្ទាប់មក ក៏មានការដក់ទាស់នៃពួកគេក្នុងចំណោមពួកសិស្ស ថាតើនរណាមានឋានៈធំជាងគេ។^{២៤} ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ស្តេចសាសន៍ដទៃទាំងឡាយតែងតែត្រួតត្រាលើប្រជារាស្ត្រ គឺជាអ្នកកាន់អំណាចលើពួកគេ ហើយត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើល្អលើប្រជារាស្ត្ររបស់ខ្លួន។

^{២៥}អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវធ្វើដូច្នេះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលធំជាងគេក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា គឺត្រូវធ្វើជាអ្នកតូចជាងគេ ហើយត្រូវឲ្យអ្នកដែលធំជាងគេ បម្រើគេវិញ។»^{២៦} តើអ្នកណាធំជាងគេ អ្នកអង្គុយនៅតុ ឬអ្នកបម្រើតុ? តើមិនមែនជាអ្នកដែលអង្គុយនៅតុទេឬអី? ចំណែកខ្ញុំ ខ្ញុំនៅកណ្តាលចំណោមអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំធ្វើជាអ្នកបម្រើអ្នករាល់គ្នា។

^{២៧}ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាសូម្បីបន្តនៅជាមួយខ្ញុំជានិច្ច គ្រប់ពេលខ្ញុំជួបការល្អ។^{២៨} ខ្ញុំប្រគល់ព្រះរាជ្យមួយឲ្យអ្នករាល់គ្នា ដូចព្រះបិតាបានប្រគល់មកឲ្យខ្ញុំដែរ។^{២៩} ហើយនៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នាអាចបរិភោគរួមតុជាមួយខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងអង្គុយលើបល្ល័ង្ក ដើម្បីវិនិច្ឆ័យកុលសម្ពន្ធទាំងដប់ពីររូបសម្រាប់ស្រាវជ្រាវ។

^{៣០}ស៊ីម៉ូន! ស៊ីម៉ូនអើយ! ចូរប្រយ័ត្នសាតាំងទាមទារសុំផែនអ្នករាល់គ្នា ដូចគេផែនអង្គរ។^{៣១} ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានអង្វរព្រះជាម្ចាស់ សូមកុំឲ្យអ្នកបាត់ជំនឿឡើយ។ ក្រោយពេលអ្នកប្រព្រឹត្តមកវិញ ចូរជួយបងប្អូនអ្នកឲ្យមានជំនឿមាំមួនផង។

^{៣២}លោកពេត្រុសទទួលព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! ទូលបង្គំត្រៀមខ្លួនជាស្រេច ទោះបីត្រូវជាប់ឃុំឃាំង ឬត្រូវស្លាប់ទៅជាមួយព្រះអង្គក៏ដោយ។»^{៣៣} ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់ថា៖ «ពេត្រុសអើយ! ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នកថា នៅយប់នេះ មុនមានរង្វា អ្នកនឹងបដិសេធបីដងថាមិនស្គាល់ខ្ញុំទេ។

^{៣៤}បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសួរពួកសិស្សថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមានចាំទេ កាលខ្ញុំចាត់អ្នករាល់គ្នាទៅ ដោយគ្មានចង់ប្រាក់ កាបូប ឬស្បែកជើង តើអ្នករាល់គ្នាមានខ្វះខាតអ្វីទេ?»។ គេទូលថា៖ «យើងខ្ញុំគ្មានខ្វះខាតអ្វីទេ។»^{៣៥} បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «ឥឡូវនេះ អ្នកណាមានចង់ប្រាក់ ត្រូវយកទៅជាមួយ ហើយអ្នកណាមានកាបូប ក៏ត្រូវយកទៅជាមួយដែរ។ ហើយអ្នកដែលគ្មានដាវ ត្រូវលក់អាវុធរបស់ខ្លួន ទិញដាវមួយទៅ។

^{៣៦}ដ្បិត ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្វីដែលគម្ពីរមានចែងទុកអំពីខ្ញុំ នោះត្រូវតែបានសម្រេចជាក់ជាមិនខាន «បានរាប់លោកទុកដូចជាអ្នកមានទោសឧក្រិដ្ឋ»។ ដ្បិតហេតុការណ៍ដែលបានទាយទុក ត្រូវតែបានសម្រេចមិនខាន។^{៣៧} រួចមក ពួកសិស្សទទួលព្រះអង្គថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! មើល! យើងមានដាវពីរ»។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយតបវិញថា៖ «ប៉ុណ្ណឹងគ្រប់គ្រាន់ហើយ»។

^{៣៨}ក្រោយពិធីដល់លៀងចប់សព្វគ្រប់ ព្រះយេស៊ូយាងចេញពីផ្ទះនោះ ដូចតាមទម្លាប់ព្រះអង្គត្រូវឆ្ពោះទៅភ្នំដើមអូលីវ ហើយពួកសិស្សក៏នាំគ្នាតាមព្រះអង្គទៅដែរ។^{៣៩} កាលយាងទៅដល់ហើយ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចូរអធិស្ឋាន ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាចាញ់ការល្អឡើយ»។

^{៤០}ព្រះអង្គក៏យាងទៅឆ្ងាយពីពួកសិស្ស ចម្ងាយប្រហែលគេចោលដុំថ្មមួយទំហឹងដៃ រួចព្រះអង្គលូតជង្គង់ចុះ ទទួលអង្វរថា៖^{៤១} «ឱព្រះបិតាអើយ! ប្រសិនបើព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ សូមដកយកពែងនៃទុក្ខលំបាកនេះចេញពីទូលបង្គំទៅ។ ប៉ុន្តែ សូមកុំឲ្យសម្រេចតាមចិត្តទូលបង្គំឡើយ គឺសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ»។

^{៤២}បន្ទាប់មក មានទេវតាមួយរូបចុះពីស្ថានបរមសុខឲ្យព្រះអង្គឃើញ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តព្រះអង្គ។^{៤៣} ព្រះយេស៊ូព្រួយចិត្តអន្ទះអន្ទែង ធ្វើឲ្យព្រះអង្គទូលអង្វរកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ រហូតទាល់តែដំណក់ញើសរបស់ព្រះអង្គ ក្លាយជាដំណក់ឈាមស្រក់ចុះដល់ដី។

^{៤៤}កាលព្រះអង្គទូលអង្វររួចហើយ ទ្រង់ក្រោកឡើងត្រឡប់ទៅរកពួកសិស្សវិញហើយព្រះអង្គឃើញពួកគេកំពុងដេកលក់ ព្រោះព្រួយចិត្តពេក។^{៤៥} រួចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាដេកលក់ដូច្នេះ? ចូរក្រោកឡើងអធិស្ឋាន ដើម្បីកុំឲ្យចាញ់ការល្អ»។

^{៤៦}ខណៈពេលព្រះអង្គកំពុងតែមានព្រះបន្ទូលនៅឡើយ ម៉ែល បណ្តាជនមកដល់ នាំមុខដោយឈ្មោះយូដាស ជាសិស្សមួយរូបក្នុងក្រុមសិស្សទាំងដប់ពីរ។ គាត់ចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ ហើយថើបព្រះអង្គ។^{៤៧} ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «យូដាសអើយ! អ្នកក្បត់បុត្រមនុស្សដោយការថើបឬអី?»

⁴⁹ពេលពួកអ្នកនៅជុំវិញព្រះយេស៊ូ បានឃើញហេតុការណ៍ ពួកគេទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់! តើយើងខ្ញុំគួររហូតដាវកាប់គេឬ?»⁵⁰ បន្ទាប់មក សិស្សម្នាក់ បានកាប់អ្នកបម្រើរបស់លោកមហាបូជាចារ្យ មួយផ្លែដាវដាច់ស្លឹកត្រចៀកស្តាំ។⁵¹ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ប៉ុណ្ណឹងបានហើយ!»។ ព្រះអង្គក៏ពាល់ត្រចៀក បុរសនោះ ហើយគាត់ក៏បានជាដូចដើមវិញ។

⁵²បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅពួកនាយកបូជាចារ្យ មេក្រុមរក្សាព្រះវិហារ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យដែលមកចាប់ព្រះអង្គនោះថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមកចាប់ខ្ញុំដោយដាវ និងដំបងដូចជាចាប់ចោរប្លែក?»⁵³ ពេលខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវិហារជាមួយអស់លោករាល់ថ្ងៃ តែអស់លោកពុំបានចាប់ខ្ញុំទេ។ ប៉ុន្តែ ពេលនេះជាពេលម្ចាស់នៃសេចក្តីងងឹតបញ្ចេញអំណាច»។

⁵⁴ពួកគេចាប់ព្រះយេស៊ូ រួចបណ្តើរចូលទៅក្នុងដំណាក់របស់លោកមហាបូជាចារ្យ។ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសដើរតាមព្រះអង្គពីចម្ងាយ។⁵⁵ ក្រោយពេល គេដុតភ្លើងនៅ កណ្តាលទីលាន ហើយអង្គុយជុំវិញ លោកពេត្រុសក៏អង្គុយនៅកណ្តាលចំណោមពួកគេដែរ។

⁵⁶ស្រីបម្រើម្នាក់ឃើញគាត់អង្គុយនៅមុខខន្តីភ្លើង នាងក៏សម្លឹងមើលគាត់ហើយពោលថា៖ «ម្នាក់នេះក៏នៅជាមួយព្រះយេស៊ូដែរ»។⁵⁷ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសប្រកែក ថា៖ «ទេនាងអើយ ខ្ញុំមិនដែលស្គាល់គាត់ទេ»។⁵⁸ មួយស្របក់ក្រោយមក មានម្នាក់ទៀតឃើញគាត់ ក៏ពោលថា៖ «អ្នកឯងក៏សិស្សគាត់ម្នាក់ដែរ»។ លោក ពេត្រុសឆ្លើយទៅអ្នកនោះថា៖ «អ្នកអើយ! មិនមែនខ្ញុំទេ»។

⁵⁹ប្រហែលមួយម៉ោងក្រោយមក មានបុរសម្នាក់ទៀតទទួចសួរគាត់ថា៖ «អ្នកនេះពិតជានៅជាមួយយេស៊ូមែន ដ្បិតគាត់ជាអ្នកស្រុកកាលីឡេដូចគ្នា»។⁶⁰ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំមិនដឹងថាអ្នកចង់និយាយអំពីរឿងអ្វីសោះ»។ ភ្លាមនោះ ខណៈពេលលោកពេត្រុសកំពុងតែនិយាយនៅឡើយ ស្រាប់តែមានរងាវ ឡើង។

⁶¹ព្រះអម្ចាស់បែរព្រះភក្ត្រទតមកលោកពេត្រុស ស្រាប់តែលោកពេត្រុសនឹកឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គថា៖ «យប់នេះ មុនមានរងាវ អ្នកនឹងបដិសេធបីដងថា មិនស្គាល់ខ្ញុំទេ»។⁶² លោកពេត្រុសក៏ចាកចេញពីទីនោះ ហើយយំក្នុងក្តីលាងជាខ្លាំង។

⁶³ពួកអ្នកយាមព្រះយេស៊ូចំអក និងវាយតប់ព្រះអង្គផងដែរ។⁶⁴ គេយកក្រណាត់គ្របព្រះភក្ត្រព្រះអង្គហើយសួរថា៖ «លោកព្យាករី ទាយមើល តើអ្នកណាវាយ ឯង?»។⁶⁵ រួចគេនិយាយប្រឆាំង និងជេរប្រមាថព្រះអង្គទៀតផង។

⁶⁶កាលនៅពេលថ្ងៃនៅឡើយ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យរបស់ប្រជាជន ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកអាចារ្យជួបជុំគ្នា។ ពួកលោកនាំព្រះយេស៊ូចូលមកឈរនៅខាងមុខក្រុម ប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់⁶⁷ រួចសួរព្រះអង្គថា៖ «ប្រាប់យើងមកមើល តើអ្នកជាព្រះគ្រីស្ទ* ឬ?» ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «បើខ្ញុំប្រាប់អស់លោក ក៏អស់លោក ពុំជឿខ្ញុំដែរ»⁶⁸ ហើយបើខ្ញុំសួរអស់លោកវិញ ក៏អស់លោកមិនឆ្លើយនឹងខ្ញុំដែរ។

⁶⁹ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពេលនេះតទៅ បុត្រមនុស្សនឹងអង្គុយ នៅខាងស្តាំព្រះម្ចាស់ដ៏មានបុទ្ទានុភាព»។⁷⁰ បន្ទាប់មក គេសួរព្រមគ្នាឡើងថា៖ «បើដូច្នេះមែន អ្នកជា ព្រះបុត្ររបស់ព្រះម្ចាស់ឬ?»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «អស់លោកមានប្រសាសន៍ត្រូវមែន គឺខ្ញុំនេះហើយ»។⁷¹ គេក៏និយាយឡើងថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាយើងចាំបាច់រកសាក្សី? ដ្បិតយើងបានឮពាក្យរបស់អ្នកនេះផ្ទាល់មាត់តែម្តង»។

23 ¹ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ក្រោកឡើងទាំងអស់គ្នា ហើយបញ្ជូនព្រះយេស៊ូទៅលោកពីឡាត។²ពួកគេនាំគ្នាចោទប្រកាន់ព្រះអង្គថា៖ «យើងខ្ញុំរកឃើញថា អ្នកនេះកំពុងតែបំភាន់ប្រជារាស្ត្រយើង គឺហាមឱ្យបង្កើតពន្ធដារព្រះចៅអធិរាជ ហើយគាត់អះអាងខ្លួនថា ជាព្រះគ្រីស្ទ គឺជាស្តេច»។

³លោកពីឡាតសួរព្រះអង្គថា៖ «តើអ្នកជាស្តេចសាសន៍យូដាមែនឬ?»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «លោកទេតើដែលមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ»។⁴លោកពីឡាតក៏ពោលទៅកាន់ពួកនាយកបូជាច្បាញ និងបណ្ឌិតជនជាតិខ្មែរថា៖ «ខ្ញុំពុំរកឃើញអ្នកនេះមានទោសអ្វីសោះឡើយ»។⁵ប៉ុន្តែ ពួកគេរឹតតែចោទប្រកាន់ខ្លាំងឡើងៗថា៖ «អ្នកនេះបានធ្វើឲ្យប្រជាជនបះបោរ ដោយបង្រៀនគេពោលពេញស្រុកយូដាទាំងមូល ចាប់តាំងពីស្រុកកាលីឡេ រហូតមកដល់ទីនេះ»។

⁶ដូច្នេះ លោកពីឡាតឮហើយក៏សួរថាតើ អ្នកនេះជាអ្នកស្រុកកាលីឡេមែនទេ»។⁷កាលលោកពីឡាតដឹងថា ព្រះយេស៊ូជាអ្នកស្រុកនៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះបាទហេរ៉ូដ លោកក៏បញ្ជូនព្រះអង្គទៅព្រះបាទហេរ៉ូដ ដែលគង់នៅក្នុងយេរូសាឡឹមពេលនោះដែរ។

⁸ពេលព្រះបាទហេរ៉ូដបានឃើញព្រះយេស៊ូ ទ្រង់សប្បាយព្រះហឫទ័យក្រៃលែងព្រោះចង់ជួបព្រះយេស៊ូតាំងពីយូរយារមកហើយ។ ទ្រង់តែងឮគេនិយាយអំពីព្រះអង្គហើយសង្ឃឹមថានឹងបានឃើញព្រះយេស៊ូធ្វើការអស្ចារ្យណាមួយ។⁹ព្រះបាទហេរ៉ូដទទួលសួរសំណួរជាច្រើន តែព្រះយេស៊ូពុំមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយតបទាល់តែសោះ។¹⁰ពួកមហាបូជាច្បាញ និងពួកអាចារ្យក៏នៅទីនោះដែរ ក្រោកឈរឡើងចោទប្រកាន់ព្រះយេស៊ូយ៉ាងខ្លាំងបំផុត។

¹¹ព្រះបាទហេរ៉ូដ និងពួកទាហានចម្អក់ព្រះយេស៊ូ ព្រមទាំងជេរប្រមាថព្រះអង្គផងដែរ។ គេយកអារ៉ែលសមកពាក់ឲ្យព្រះអង្គ រួចបញ្ជូនទៅលោកពីឡាតវិញ។¹²ដ្បិត ព្រះបាទហេរ៉ូដ និងលោកពីឡាតក្លាយជាមិត្តសម្លាញ់នឹងគ្នា នៅថ្ងៃនោះប៉ុណ្ណោះ (កាលពីមុនព្រះបាទហេរ៉ូដ និងលោកពីឡាត ជាសត្រូវនឹងគ្នា)។

¹³លោកពីឡាតបានកោះហៅពួកនាយកបូជាច្បាញ ពួកមន្ត្រី និងបណ្ឌិតជនជាតិខ្មែរមកជួបជុំគ្នា។¹⁴រួចលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «អស់លោកបាននាំបុរសនេះមកឲ្យខ្ញុំកាត់ទោស ដោយចោទប្រកាន់ថា គាត់នាំប្រជារាស្ត្រឲ្យបះបោរ ហើយ មើល! ខ្ញុំបានសួរចម្លើយគាត់នៅមុខអស់លោក តែរកមិនឃើញថាមានទោសអ្វី ដូចអស់លោកចោទប្រកាន់គាត់សោះ»។

¹⁵សូម្បីតែព្រះបាទហេរ៉ូដក៏មិនឃើញថាគាត់មានទោសអ្វីដែរ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់បញ្ជូនគាត់មកឲ្យយើងវិញ ហើយ មើល! បុរសនេះមិនបានប្រព្រឹត្តអ្វីសមនឹងទោសប្រហារជីវិតឡើយ។¹⁶បើដូច្នេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែឲ្យគេវាយប្រដៅគាត់ រួចលែងគាត់ឲ្យទៅវិញ»។¹⁷ជារៀងរាល់ឆ្នាំ ក្នុងឱកាសបុណ្យរំលង លោកពីឡាតមានសិទ្ធិលើកលែងអ្នកទោសម្នាក់។

¹⁸ប៉ុន្តែ ពួកគេស្រែកឡើងព្រមគ្នាថា៖ «សូមសម្លាប់អ្នកនេះទៅ តែលែងបាវីបាសឲ្យយើងខ្ញុំវិញ!»។¹⁹ឈ្មោះបាវីបាសនេះជាប់ឃុំឃាំង ព្រោះគាត់បានបង្កចលាចលនៅក្នុងទីក្រុង ព្រមទាំងបានសម្លាប់មនុស្សផង។

²⁰លើកនេះ លោកពីឡាតមានបញ្ជាក់ពួកគេម្តងទៀត ព្រោះលោកមានបំណងចង់ដោះលែងព្រះយេស៊ូ។²¹ប៉ុន្តែ ពួកគេស្រែកឡើងថា៖ «ឆ្កាងគាត់ទៅ! ឆ្កាងគាត់ទៅ!»។²²លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅគេ ជាលើកទីបីថា៖ «ហេតុអ្វី? តើអ្នកនេះបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់អ្វីខ្លះ? ខ្ញុំមិនឃើញគាត់មានទោសអ្វី សមនឹងប្រហារជីវិតឡើយ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគ្រាន់តែឲ្យគេវាយប្រដៅគាត់ រួចលែងគាត់ឲ្យទៅវិញចុះ»។

²³ប៉ុន្តែ គេចេះតែស្រែកខ្លាំងឡើងៗ ទាមទារឲ្យឆ្កាងព្រះយេស៊ូ។ សម្រែករបស់គេមានប្រៀបដូចជាលោកពីឡាត។²⁴ដូច្នេះ លោកពីឡាតក៏យល់ព្រមតាមពាក្យទាមទាររបស់ពួកគេ។²⁵លោកក៏ដោះលែងបាវីបាស ជាអ្នកជាប់ឃុំឃាំង មកពីបានបង្កចលាចល និងបានសម្លាប់មនុស្សផង។ ចំពោះព្រះយេស៊ូវិញ លោកប្រគល់ឲ្យគេយកទៅធ្វើតាមអំពើចិត្ត។

²⁶នៅពេលបណ្តើរព្រះយេស៊ូទៅ គេចាប់បុរសម្នាក់ឈ្មោះ ស៊ីម៉ូន ជាអ្នកស្រុកគីរីន ដែលទើបត្រឡប់មកពីចម្ការវិញ។ គេចាប់បង្ខំគាត់ឲ្យលីឈើឆ្កាង ដើរតាមក្រោយព្រះយេស៊ូ។

²⁷បណ្ឌិតជនច្រើនកុះករដើរតាមព្រះអង្គទៅ ព្រមទាំងមានពួកស្រ្តីគគ្រេង យំសោកអាណិតព្រះអង្គ ក៏ដើរតាមក្រោយព្រះអង្គដែរ។²⁸ព្រះយេស៊ូក៏ងាកមកមានព្រះបន្ទូលនឹងស្រ្តីទាំងនោះថា៖ «កូនស្រីក្មេងយេរូសាឡឹមអើយ កុំយំសោកអាណិតខ្ញុំធ្វើអ្វី ប៉ុន្តែ ចូរយំសោកអាណិតខ្លួននាង និងកូននាងវិញទៅ។

²⁹ដ្បិត នឹងមានថ្ងៃមកដល់ ដែលគេពោលថា៖ «មានពរហើយ ស្រ្តីណាឥតកូន ស្រ្តីណាមិនបង្កើតកូន និងស្រ្តីណាមិនដែលបំបៅកូន»។³⁰បន្ទាប់មក គេនឹងនិយាយទៅភ្នំថា៖ «ភ្នំអើយ ចូរលំសង្កត់ពីលើយើងខ្ញុំមក ហើយចូរជួយលាក់ខ្លួនយើងខ្ញុំផង»។³¹ដ្បិត បើគេធ្វើដូច្នេះចំពោះឈើស្រស់យ៉ាងហ្នឹងទៅហើយ ចុះទំរាំបើឈើងាប់វិញ តើគេនឹងធ្វើដល់កម្រិតណាទៅ?»។

³²គេបាននាំអ្នកទោសពីរនាក់ទៀត មកសម្លាប់ជាមួយព្រះយេស៊ូដែរ។

³³លុះពេលពួកគេមកដល់កន្លែងឈ្មោះថា «ភ្នំលលាដ៍ក្បាល» គេឆ្កាងព្រះយេស៊ូ និងអ្នកទោសពីរនាក់ទៀតនៅទីនោះដែរ ម្នាក់នៅខាងស្តាំព្រះអង្គ ម្នាក់ទៀតនៅខាងឆ្វេង។³⁴ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ឱព្រះបិតាអើយ! សូមព្រះអង្គអត់ទោសឲ្យអ្នកទាំងនេះផង ដ្បិត ពួកគេមិនដឹងថា ពួកគេកំពុងធ្វើអ្វីឡើយ»។ បន្ទាប់មក គេយកសម្លៀកបំពាក់របស់ព្រះអង្គ មកចាប់ឆ្នោតចែកគ្នា។

³⁵ប្រជាជននាំគ្នាឈរមើល ខណៈពេលពួកមន្ត្រីនិយាយចម្អក់មើលងាយព្រះអង្គថា៖ «គាត់បានសង្គ្រោះអ្នកដទៃ។ ចូរសង្គ្រោះខ្លួនឯងទៅ បើគាត់ពិតជាព្រះគ្រីស្ទរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយជាអ្នកដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើសមែននោះ»។

³⁶ពួកទាហានក៏បានចម្អក់ព្រះអង្គដែរ ពួកគេយកទឹកខ្ទះមកថ្លាយព្រះអង្គសោយ។³⁷ទាំងពោលថា៖ «បើអ្នកជាស្តេចជនជាតិយូដាមែន ចូរសង្គ្រោះខ្លួនអ្នកទៅ»។³⁸នៅពីលើព្រះអង្គមានសរសេរអក្សរថា «នេះជាស្តេចសាសន៍យូដា»។

³⁹អ្នកទោសម្នាក់ដែលជាប់ឆ្កាងពោលប្រមាថព្រះយេស៊ូថា៖ «តើអ្នកមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេឬ? ចូរសង្គ្រោះខ្លួនអ្នកទៅ ហើយសង្គ្រោះយើងផង»។⁴⁰ប៉ុន្តែ អ្នកទោសម្នាក់ទៀតស្តីឲ្យអ្នកនោះថា៖ «តើឯងមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទេឬ? ឯងត្រូវគេកាត់ទោសដូចលោកដែរ»។⁴¹យើងត្រូវគេកាត់ទោសព្រោះមុខយើងសមនឹងទទួលទោសតាមអំពើ ដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត។ ចំណែកឯលោកវិញ លោកមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់អ្វីសោះ»។

⁴²បន្ទាប់មក គាត់ទូលព្រះអង្គថា៖ «ឱព្រះយេស៊ូអើយ! ចូរនឹកចាំពីទូលបង្គំផងពេលព្រះអង្គយាងមកគ្រងរាជ្យ»។⁴³ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំសុំប្រាប់ឲ្យអ្នកដឹងច្បាស់ថា ថ្ងៃនេះអ្នកបានទៅនៅស្ថានបរមសុខជាមួយខ្ញុំហើយ»។

⁴⁴ពេលនោះ ប្រហែលជាម៉ោងប្រាំមួយ មេឃងងឹតផែនដីទាំងមូលសូន្យសុងរហូតដល់ម៉ោងប្រាំបួន។⁴⁵ព្រោះព្រះអាទិត្យបាត់រស្មី។ បន្ទាប់មក រាំងនននៅក្នុងព្រះវិហារក៏រំហែកជាពីរចំពាក់កណ្តាល។

⁴⁶ព្រះយេស៊ូបន្តិព្រះសូរសៀងខ្លាំងៗថា៖ «ព្រះបិតាអើយ ទូលបង្គំសូមប្រគល់វិញ្ញាណរបស់ទូលបង្គំ ទៅក្នុងព្រះហស្តព្រះអង្គវិញ»។ ក្រោយពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូច្នោះរួចហើយ ក៏រលត់វិញ្ញាណទៅ។⁴⁷ពេលនាយាទាហានរុំម៉ាត់ដែលបានឃើញហេតុការណ៍ទាំងនេះ ក៏លើកតម្កើងសិរីង្គៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយពោលថា៖ «បុរសនេះពិតជាស្តេចរិតមែន!»។

⁴⁸កាលបណ្តាជនទាំងឡាយដែលបានមក ឃើញហេតុការណ៍ទាំងនេះ គេនាំគ្នាត្រឡប់ទៅវិញទាំងគគ្រេង។⁴⁹ប៉ុន្តែ អ្នកដែលស្គាល់ព្រះយេស៊ូទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងពួកស្រ្តីដែលដើរតាមព្រះអង្គតាំងពីស្រុកកាលីឡេមក នាំគ្នាឈរមើលហេតុការណ៍ទាំងអស់ពីចម្ងាយ។

⁵⁰មើល មានបុរសរូបឈ្មោះយ៉ូសែប ជាសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់មួយរូប។ លោកជាមនុស្សល្អសុចរិត។⁵¹ លោកពុំបានយល់ស្របជាមួយគេ លើការសម្រេចចិត្តរបស់ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ និងអំពើដែលគេប្រព្រឹត្តនោះឡើយ។ លោកមកពីក្រុងអេរីម៉ាថេ ដែលជាក្រុងមួយរបស់ជនជាតិយូដា ហើយលោកទន្ទឹងរង់ចាំព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁵²បុរសនេះបានទៅជួបលោកពីឡាត សុំយកព្រះសពព្រះយេស៊ូ។⁵³ លោកយកព្រះសពព្រះយេស៊ូចុះពីឈើឆ្កាង ហើយរុំនឹងក្រណាត់ជាឱប រួចដាក់ក្នុងរូងថ្មមួយដែលគេដាបធ្វើជាផ្នូរ ដោយពុំទាន់មានដាក់សពណាមួយនៅឡើយទេ។

⁵⁴នៅថ្ងៃនោះ ជាថ្ងៃរៀបចំបុណ្យរំលង ហើយថ្ងៃសប្បន៍ក៏ខិតជិតមកដល់ដែរ។⁵⁵ ពួកស្រ្តីដែលមកតាមព្រះអង្គតាំងពីស្រុកកាលីឡេ ក៏ទៅជាមួយលោកយ៉ូសែបដែរ ហើយនាងបានឃើញផ្នូរ ព្រមទាំងឃើញរបៀបដែលគេដាក់ព្រះសពព្រះយេស៊ូផងដែរ។⁵⁶ ស្រ្តីទាំងនោះវិលត្រឡប់ទៅវិញ រៀបចំគ្រឿងក្រអូប និងទឹកអប់។ បន្ទាប់មក នៅថ្ងៃសប្បន៍ នាងនាំគ្នាឈប់សម្រាកតាមបទបញ្ជាដែលមានចែងទុក។

24¹ នៅព្រលឹមស្រាងៗនៃថ្ងៃទីមួយ ស្ត្រីៗនាំគ្នាទៅផ្ទះដោយយកគ្រឿងក្រអូប ដែលគេបានរៀបចំទុកទៅជាមួយផង។² ពួកនាងសង្កេតឃើញថា ថ្មបានរៀបចេញពីមាត់ផ្ទះបាត់ទៅហើយ។³ នាងក៏នាំគ្នាចូលទៅក្នុងផ្ទះនោះ តែពុំឃើញព្រះសពរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូទេ។

⁴ ខណៈពេលស្ត្រីទាំងនោះមានការស្រឡាញ់កាំង ស្រាប់តែមានបុរសពីរនាក់ ស្លៀកពាក់ភ្លឺច្រើនព្រៃចិញ្ចាច ឈរនៅជិតពួកនាង។⁵ នាងភ័យខ្លាចខ្លាំងហើយខិនមុខចុះមើលដី បុរសទាំងពីរនាក់នោះនិយាយទៅកាន់នាងថា៖ «ហេតុអ្វីបានជានាងនាំគ្នាមករកព្រះអង្គ ដែលមានព្រះជន្មរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សស្លាប់ដូច្នេះ?»

⁶ ព្រះអង្គមិនគង់នៅទីនេះទេ! ចូរនឹកចាំអំពីព្រះបន្ទូល ដែលព្រះអង្គបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នា កាលនៅស្រុកកាលីឡេនៅឡើយ។⁷ ថា៖ «បុត្រមនុស្សត្រូវគេបញ្ជូនទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សបាប គេនឹងឆ្កាងព្រះអង្គ ហើយនៅថ្ងៃទីបី ព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ»។

⁸ ពួកនាងក៏នឹកឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ហើយនាំគ្នាចេញពីដីផ្ទះវិញ ទាំងរៀបរាប់ហេតុការណ៍ទាំងនេះ ប្រាប់ក្រុមសិស្សទាំងដប់មួយនាក់ ព្រមទាំងអ្នកឆ្លៀតៗដែរ។¹⁰ តែម្ខាងនោះ នាងម៉ារីជាអ្នកស្រុកម៉ាដាឡា នាងយ៉ូអាន់ និងនាងម៉ារីជាម្តាយរបស់យ៉ាកុប ព្រមទាំងស្ត្រីឆ្លៀតៗ ដែលបានទៅជាមួយនាងទាំងនោះ ក៏រៀបរាប់ហេតុការណ៍ទាំងនេះប្រាប់ក្រុមសាវ័កដែរ។

¹¹ ប៉ុន្តែ ពួកសាវ័កហាក់បីដូចជាពុំជឿពាក្យសម្តីនាងទេ ព្រោះគេគិតពួកនាងនិយាយរឿងផ្តេសផ្តាស។¹² ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសក៏សួររត់ទៅផ្ទះ រួចខិនមើលទៅឃើញតែក្រណាត់រុំព្រះសពប៉ុណ្ណោះ។ លោកពេត្រុសវិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ទាំងជឿជឿជឿលំអិតពីហេតុការណ៍ដែលកើតមានឡើង។

¹³ មើល មានសិស្សពីរនាក់ពុំពង្រឹងដំណើរ ទៅភូមិមួយឈ្មោះអេម៉ាស ដែលមានចម្ងាយប្រមាណដប់មួយគីឡូម៉ែត្រពីក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁴ ពួកគេពិភាក្សាគ្នាអំពីហេតុការណ៍ទាំងប៉ុន្មានដែលកើតមាន។

¹⁵ ខណៈពេលគេកំពុងតែពិភាក្សា និងសួរគ្នាទៅវិញទៅមក ស្រាប់តែព្រះយេស៊ូយាងមកជិតគេ ព្រមទាំងធ្វើដំណើរជាមួយគេទៅដែរ។¹⁶ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បំបាំងភ្នែកគេមិនឲ្យចំណាំព្រះអង្គបានឡើយ។

¹⁷ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលសួរគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាដើរណែនាំ ជជែកគ្នាបណ្តើរអំពីរឿងអ្វីដែរ?»។ គេក៏ឈប់នៅស្ងៀម បង្ហាញទឹកមុខក្រៀមក្រំ។¹⁸ សិស្សម្នាក់ឈ្មោះក្លែរ៉ាសឆ្លើយតបទៅព្រះអង្គថា៖ «តើលោកជាមនុស្សម្នាក់គត់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលមិនបានដឹងអំពីហេតុការណ៍ កើតឡើងប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះទេឬអី?»។

¹⁹ ព្រះអង្គសួរគេថា៖ «តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?»។ គេទូលឆ្លើយថា៖ «គឺរឿងព្រះយេស៊ូជាអ្នកភូមិណាសារ៉ែត ដែលជាព្យាករដ៏មានឫទ្ធានុភាពក្នុងគ្រប់កិច្ចការ និងគ្រប់ពាក្យសម្តីដែលលោកបានថ្លែង នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ និងមុខប្រជុំជនទាំងអស់²⁰ និងអំពីហេតុការណ៍ ដែលពួកនាយកបូជាច្បាញ និងពួកមន្ត្រីរបស់យើង បានបញ្ជូនលោកឲ្យទទួលការកាត់ទោសប្រហារជីវិត ព្រមទាំងឆ្កាងលោកផង។

²¹ ប៉ុន្តែ យើងបានសង្ឃឹមថា លោកនឹងរំដោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យមានសេរីភាព។ ពិតមែនហើយ ហេតុការណ៍ទាំងនោះបានកន្លងផុតទៅបីថ្ងៃមកហើយ។

²² មានស្ត្រីខ្លះក្នុងចំណោមពួកយើង បានធ្វើឲ្យយើងឆ្ងល់ខ្លាំង គឺពួកនាងនាំគ្នាទៅផ្ទះតាំងពីព្រលឹម។²³ ពេលពួកគេរកមិនឃើញសពលោក គេក៏ត្រឡប់មកវិញរៀបរាប់ប្រាប់យើងថា ពួកគេបានឃើញនូវតាប្រាប់ថា លោកមានជីវិតរស់។²⁴ មានពួកយើងខ្លះនាំគ្នាទៅផ្ទះដែរ ហើយបានឃើញដូចពាក្យស្ត្រីទាំងនោះនិយាយមែន។ ប៉ុន្តែ ពុំមាននរណាបានឃើញលោកសោះ»។

²⁵ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ឱមនុស្សល្ងីល្ងើយ អ្នករាល់គ្នាមិនងាយជឿពាក្យទាំងប៉ុន្មាន ដែលពួកព្យាករបានថ្លែងប្រាប់សោះ!។

²⁶ តើមិនចាំបាច់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខលំបាកបែបនេះសិន មុននឹងទទួលសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គទេឬ?»។²⁷ ចាប់ពីគម្ពីរលោកម៉ូសេរហូតដល់គម្ពីរព្យាករទាំងអស់ ព្រះយេស៊ូបកស្រាយសេចក្តី ដែលមានចែងទុកអំពីព្រះអង្គនៅក្នុងគម្ពីរទាំងមូល។

²⁸ ពេលមកជិតដល់ភូមិដែលសិស្សទាំងពីរប្រុងនឹងទៅ ព្រះយេស៊ូធ្វើជាទុច្ចរិត ដូចជាចង់យាងបន្តទៅមុខទៀត។²⁹ ប៉ុន្តែ គេយាត់ព្រះអង្គថា៖ «សូមលោកស្នាក់នៅជាមួយយើងខ្ញុំនេះហើយ ដ្បិត ថ្ងៃកាន់តែទាបជិតយប់ហើយ»។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូក៏ចូលទៅស្នាក់នៅជាមួយគេ។

³⁰ ពេលព្រះអង្គគង់រួមតុជាមួយគេ ហើយយកនំប៉័ងមកកាន់ ទាំងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ រួចកាច់ប្រទានឲ្យគេ។³¹ រំពេចនោះ ស្រាប់តែភ្នែកគេបានភ្លឺឡើង មើលព្រះអង្គស្គាល់ ប៉ុន្តែព្រះអង្គបាត់ពីមុខគេទៅ។³² គេនិយាយគ្នាថា៖ «តើយើងមិនមានចិត្តរំភើបទេឬ កាលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងនៅតាមផ្ទះ និងបកស្រាយគម្ពីរឲ្យយើងស្គាល់?»។

³³ គេក៏ក្រោកឡើងភ្លាម វិលត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។ ពួកគេឃើញសិស្សទាំងដប់មួយនាក់នៅជុំគ្នា ជាមួយពួកអ្នកដទៃទៀត³⁴ ដោយប្រាប់អ្នកទាំងពីរថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញពិតប្រាកដមែន ហើយព្រះអង្គបានបង្ហាញខ្លួនឲ្យស៊ីម៉ូនឃើញផងដែរ»។³⁵ សិស្សទាំងពីរនាក់ក៏រៀបរាប់រឿងរ៉ាវ ដែលកើតមានឡើងនៅតាមផ្ទះ និងរបៀបពួកគេស្គាល់ព្រះយេស៊ូ ពេលព្រះអង្គកាច់នំប៉័ងប្រទានឲ្យ។

³⁶ កាលគេរៀបរាប់ហេតុការណ៍ទាំងនេះ ព្រះយេស៊ូយាងមកគង់នៅកណ្តាលចំណោមសិស្សទាំងអស់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត»។³⁷ គេតក់ស្លុត និងភ័យខ្លាចខ្លាំង ព្រោះស្មានថាឃើញខ្មោចលង។

³⁸ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាពិបាកចិត្តដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាខ្លាចនៅសង្ស័យទៀត?»។³⁹ ចូរមើលដៃមើលជើងខ្ញុំ គឺពិតជាខ្ញុំមែន។ ចូរស្ទាបខ្ញុំមើល។ ដ្បិត ខ្មោចគ្មានសាច់ គ្មានឆ្អឹង ដូចខ្ញុំទេ»។⁴⁰ កាលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលដូចនេះ ព្រះអង្គក៏បង្ហាញព្រះហស្ត និងព្រះបាទាឲ្យគេឃើញ។

⁴¹ ពួកសិស្សនៅតែពុំទាន់ជឿនៅឡើយ ព្រោះគេអរផង រឿងឆ្ងល់ផង។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមានអ្វីបរិភោគឬទេ?»។⁴² គេយកត្រីអាំងមួយដុំមកថ្វាយព្រះអង្គ។⁴³ ហើយព្រះអង្គទទួលយកទៅសោយនៅមុខពួកគេទាំងអស់គ្នា។

⁴⁴ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កាលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នានៅឡើយ ខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សេចក្តីទាំងអស់ដែលមានចែងទុកអំពីខ្ញុំ ក្នុងគម្ពីរវិស័យរបស់លោកម៉ូសេ គម្ពីរព្យាករ និងគម្ពីរទំនុកតម្កើងត្រូវតែបានសម្រេច»។

⁴⁵ ព្រះអង្គក៏បង្ហាញនិមិត្ត ឲ្យយល់អត្ថន័យគម្ពីរទាំងឡាយ។⁴⁶ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដូច្នេះ សេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរ គឺថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខលំបាក ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃទីបី»។⁴⁷ អ្នករាល់គ្នាត្រូវប្រកាសពីការប្រែចិត្ត និងការអត់ទោសបាបនៅក្នុងព្រះនាមព្រះអង្គ ទៅមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍ ចាប់ផ្តើមចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ។

⁴⁸ អ្នករាល់គ្នាជាសាក្សីអំពីហេតុការណ៍ទាំងនេះ។⁴⁹ មើល ខ្ញុំនឹងចាត់ព្រះមួយអង្គ តាមព្រះបិតាបានសន្យាទុកស្រាប់។ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្ថិតនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនេះ រហូតទាល់តែព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានឫទ្ធានុភាពមកស្ថានដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់»។

⁵⁰ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូនាំពួកសិស្សចេញពីទីក្រុងទៅជិតដល់ភូមិបេថានី។ ព្រះអង្គលើកព្រះហស្តឡើង ហើយប្រទានពរឲ្យគេ។⁵¹ ខណៈពេលព្រះអង្គកំពុងតែប្រទានពរ ព្រះជាម្ចាស់លើកព្រះយេស៊ូចេញពីគេ ឡើងទៅស្ថានបរមសុខ។

⁵² ដូច្នេះ ពួកគេក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ រួចវិលត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ប្រកបដោយអំណរពេញពោរ។⁵³ ពួកគេបន្តស្ថិតនៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយនាំគ្នាថ្វាយព្រះពរព្រះជាម្ចាស់។

យ៉ូហាន

1 ¹កាលដើមដំបូងឡើយមានព្រះបន្ទូល ហើយព្រះបន្ទូលនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះបន្ទូលគឺជាព្រះជាម្ចាស់។

²ព្រះអង្គនេះហើយនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់តាំងពីដំបូង។³អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារព្រះអង្គ ហើយគ្មានអ្វីដែលបានកើតមកដោយព្រះអង្គមិនបានបង្កើតឡើយ។

⁴នៅក្នុងព្រះអង្គមានជីវិត ហើយជីវិតនោះគឺជាពន្លឺនៃមនុស្សលោកគ្រប់គ្នា។⁵ពន្លឺបំភ្លឺនៅក្នុងទីងងឹត ហើយទីងងឹតមិនអាចយកពន្លឺបានទេ។

⁶មានបុរសម្នាក់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់មក គាត់ឈ្មោះថា លោកយ៉ូហាន។⁷គាត់បានមកក្នុងនាមជាសាក្សី ដើម្បីធ្វើបន្ទាល់អំពីពន្លឺ ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាបានជឿតាមរយៈគាត់។⁸លោកយ៉ូហានមិនមែនជាពន្លឺទេ ប៉ុន្តែ គាត់បានមក ដើម្បីធ្វើបន្ទាល់អំពីពន្លឺវិញ។

⁹ព្រះអង្គជាពន្លឺដ៏ពិត ដែលបានយាងមកលើផែនដី ដើម្បីផ្តល់ពន្លឺដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា។

¹⁰ព្រះអង្គបានយាងមកនៅលោកីយ៍នេះ ហើយលោកីយ៍ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារព្រះអង្គ ហើយលោកីយ៍មិនស្គាល់ព្រះអង្គទេ។

¹¹ព្រះអង្គបានយាងមកលោកីយ៍នេះ ប៉ុន្តែ លោកីយ៍នេះ មិនទទួលព្រះអង្គទេ។

¹²ប៉ុន្តែ មានមនុស្សជាច្រើនបានទទួលព្រះអង្គ គឺជាអ្នកដែលជឿលើព្រះនាមព្រះអង្គ ទ្រង់បានប្រទានសិទ្ធិឲ្យគ្រឿងប្រទេសជាម្ចាស់។¹³ទាំងនេះ មិនមែនកើតឡើងពីលាមក ឬពីបំណងខាងសាច់ឈាម ឬពីបំណងរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែ ជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

¹⁴ព្រះបន្ទូលបានត្រឡប់ទៅជាសាច់ឈាម ហើយរស់នៅក្នុងចំណោមយើង។ យើងបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ ជាសិរីល្អរបស់ព្រះតែមួយអង្គគត់ដែលមកពីព្រះបិតា ពេញដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីពិត។¹⁵លោកយ៉ូហានបានធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះអង្គ ហើយបានស្រែកឡើង ហើយនិយាយថា៖ «នេះគឺជាព្រះអង្គដែលខ្ញុំបានប្រាប់ថា ព្រះអង្គដែលយាងមកក្រោយខ្ញុំ ព្រះអង្គធំជាងខ្ញុំ ដ្បិតព្រះអង្គគង់នៅមុនខ្ញុំ»។

¹⁶ដ្បិត ចេញពីភាពបរិបូណ៌របស់ព្រះអង្គ យើងបានទទួលគ្រប់ទាំងព្រះគុណថែមហើយថែមទៀត។¹⁷ដ្បិត

ក្រឹត្យវិន័យដែលបានប្រទានមកតាមរយៈលោកម៉ូសេ។ តែព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតបានមកតាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

¹⁸គ្មាននរណាបានឃើញព្រះជាម្ចាស់នៅពេលណាមួយឡើយ។ មានតែព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលនៅជិតព្រះបិតា គឺព្រះអង្គបានសំដែងឲ្យស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁹នេះគឺជាទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហាន នៅពេលពួកយូដាចាត់ពួកបូជាថ្វាយ និងពួកលេវីទាំងព្រះអង្គពីក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីទូលសួរគាត់ថា៖ «តើគាត់ជានរណា?»²⁰គាត់ថ្លែងយ៉ាងងាយ និងមិនបានបដិសេធទេ ប៉ុន្តែ ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ»។²¹ដូច្នេះ គេបានសួរគាត់ទៀតថា «អ៊ីចឹង តើអ្នកជានរណា?» តើអ្នកជាលោកអេលីយ៉ា? គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំមិនមែនទេ»។ ពួកគេសួរថា៖ «តើអ្នកជាព្យាករ?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «មិនមែនទេ»។

²²បន្ទាប់មក ពួកគេបានសួរគាត់ទៀតថា៖ «តើអ្នកជានរណា អ៊ីចឹង ដើម្បីឲ្យយើងអាចឆ្លើយទៅអស់អ្នកដែលចាត់យើងឲ្យមក?

តើអ្នកនិយាយពីខ្លួនអ្នកយ៉ាងដូចម្តេច?»²³គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំជាសម្លេងមួយ ដែលស្រែកនៅក្នុងទីរហោស្ថានថា៖ «ចូរបៀបចំផ្លូវត្រង់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ដូចព្យាករអេលីយ៉ាបានថ្លែង»។

²⁴មានអ្នកខ្លះត្រូវបានពួកគណៈផារីស៊ីចាត់មក²⁵ ពួកគេសួរគាត់ ហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «ម្តេចក៏អ្នកធ្វើពិធីជ្រមុជអ៊ីចឹង ប្រសិនបើ អ្នកមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទ ឬលោកអេលីយ៉ា ឬជាព្យាករ?»

²⁶លោកយ៉ូហានបានឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំជ្រមុជជាមួយនឹងទឹក។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលឈរនេះ នឹងមានម្នាក់ដែលអ្នកមិនស្គាល់។

²⁷លោកជាម្នាក់ដែលនឹងមកក្រោយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនស័ក្តិសមសូម្បីតែត្រឡាយខ្សែស្បែកជើងព្រះអង្គផង»។²⁸ការទាំងនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងភូមិបេតថានី នៅផ្នែកម្ខាងទៀតនៃទន្លេយ៉ែរដាន់ ជាកន្លែងដែលលោកយ៉ូហានធ្វើពិធីជ្រមុជ។

²⁹នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកយ៉ូហានបានឃើញព្រះយេស៊ូយាងមករកគាត់ ហើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា «មើល!

លោកជាកូនចៀមនៃព្រះដែលដកយកបាបរបស់មនុស្សលោក។³⁰លោកជាម្នាក់ដែលខ្ញុំបាននិយាយ «គឺជាម្នាក់ដែលមកក្រោយខ្ញុំ ធំជាងខ្ញុំ ដ្បិតព្រះអង្គគង់នៅមុនខ្ញុំ»។³¹ខ្ញុំមិនបានស្គាល់ព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែគឺដូច្នេះហើយដែលព្រះអង្គបានបង្ហាញដល់អ៊ីស្រាអែលថាខ្ញុំបានមកធ្វើពិធីជ្រមុជដោយទឹកប៉ុណ្ណោះ»។

³²លោកយ៉ូហានបានធ្វើបន្ទាល់ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញព្រះវិញ្ញាណយាងចុះពីស្ថានសួគ៌មក ដូចជាសត្វព្រាប

ហើយសត្វព្រាបនោះបានសណ្តិតលើព្រះអង្គ។³³ខ្ញុំមិនបានស្គាល់ព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គគឺជាព្រះដែលបានចាត់ខ្ញុំមកជ្រមុជដោយទឹក

ទ្រង់មានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «នៅពេលអ្នកឃើញព្រះវិញ្ញាណសណ្តិតលើនរណា ហើយស្ថិតនៅជាមួយអ្នកនោះ

អ្នកនោះហើយជាអ្នកដែលធ្វើពិធីជ្រមុជនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។³⁴ខ្ញុំបានឃើញទាំងពីរ ហើយបានធ្វើបន្ទាល់ថា នេះគឺជាបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

³⁵នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ជាថ្មីម្តងទៀត ក្នុងការដែលលោកយ៉ូហានឈរជាមួយសិស្សពីរនាក់របស់គាត់³⁶ ពួកគេបានឃើញព្រះយេស៊ូយាងមកជិត

ហើយលោកយ៉ូហានមានប្រសាសន៍ថា៖ «មើល! កូនចៀមនៃព្រះ»។

³⁷សិស្សពីរនាក់របស់គាត់បានឮគាត់ដូច្នេះ ពួកគេក៏ដើរតាមព្រះយេស៊ូទៅ។³⁸បន្ទាប់មកបានបែរមក ហើយឃើញពួកគេដើរតាមព្រះអង្គ

ហើយព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើអ្នកចង់បានអ្វី?» ពួកគេឆ្លើយថា៖ «វាបី (ដែលប្រែមានន័យថា លោកគ្រូ)

តើលោកគ្រូស្នាក់នៅណា?»³⁹ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «សូមមកតាមខ្ញុំ នោះអ្នកនឹងឃើញ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ទៅ

ហើយឃើញកន្លែងដែលព្រះអង្គស្នាក់នៅ ពួកគេបាននៅជាមួយព្រះអង្គនៅថ្ងៃនោះ ដ្បិតនៅពេលនោះប្រហែលជាម៉ោងដប់។

⁴⁰សិស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមសិស្សទាំងពីរបានឮលោកយ៉ូហាននិយាយ ហើយបន្ទាប់មកបានដើរតាមព្រះយេស៊ូ គាត់ឈ្មោះអនទ្រ ជាបងប្រុសរបស់លោកស៊ីម៉ូន

ពេត្រុស។⁴¹គាត់ជាមនុស្សដំបូងដែលរកបងប្រុសគាត់ផ្ទាល់គឺលោកស៊ីម៉ូន ហើយនិយាយទៅគាត់ថា «យើងបានរកព្រះមេស៊ីឃើញហើយ» (ដែលប្រែថា៖

ព្រះគ្រីស្ទ)។⁴²អនទ្របាននាំគាត់ទៅជួបព្រះយេស៊ូ ហើយព្រះយេស៊ូបានសម្លឹងមករកគាត់ ហើយមានបន្ទូលថា «អ្នកជាស៊ីម៉ូនកូនរបស់លោកយ៉ូហាន

គេនឹងហៅអ្នកថា៖ កៃផាស» (ដែលប្រែថាពេត្រុស)។

⁴³នៅថ្ងៃបន្ទាប់ នៅពេលព្រះយេស៊ូចង់ចាកចេញ ដើម្បីទៅឯកាលីឡេវិញ ព្រះអង្គបានជួបលោកភីលីព ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរមកតាមខ្ញុំ»។

⁴⁴លោកភីលីពមកពីបេសៃដា ជាក្មេងរបស់លោកអនទ្រ និងលោកពេត្រុស។⁴⁵លោកភីលីពបានជួបលោកណាថាណែល ហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖

«ព្រះដែលលោកម៉ូសេសរសេរនៅក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យ និងពួកព្យាករបានសរសេរ យើងបានជួបព្រះអង្គហើយ

គឺព្រះយេស៊ូជាកូនរបស់លោកយ៉ូសែបមកពីស្រុកណាសារ៉ែត»។

⁴⁶លោកណាថាណែលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់គាត់ថា៖ «តើមានការល្អណាចេញពីណាសាប៊ីត?» លោកភីលីពឆ្លើយថា៖ «សូមមកតាមខ្ញុំនោះអ្នកនឹងឃើញ»។

⁴⁷ព្រះយេស៊ូបានឃើញលោកណាថាណែលដើរចូលមករកព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គមានបន្ទូលពីគាត់ថា៖ «មើល ឱជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដ៏ពិតប្រាកដ អ្នកគ្មានសេចក្តីកុហកក្នុងខ្លួនឡើយ»។⁴⁸លោកណាថាណែលមានប្រសាសន៍ទៅព្រះអង្គវិញថា៖ «តើលោកអាចស្គាល់ខ្ញុំបានយ៉ាងដូចម្តេច?» ព្រះយេស៊ូឆ្លើយហើយមានបន្ទូលថា៖ «មុនពេលភីលីពហៅអ្នក ខ្ញុំបានឃើញអ្នក នៅពេលដែលអ្នកនៅក្រោមដើមឧទុម្ពររួចហើយ។

⁴⁹លោកណាថាណែលឆ្លើយថា៖ «វាបី ព្រះអង្គគឺជាព្រះបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គគឺជាព្រះមហាក្សត្ររបស់អ៊ីស្រាអែល»។⁵⁰ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅគាត់វិញថា៖ «ដោយសារខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នកថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញអ្នកនៅខាងក្រោមដើមឧទុម្ពរ ទើបអ្នកជឿខ្ញុំមែនទេ? អ្នកនឹងឃើញការដ៏អស្ចារ្យជាងនេះ»។

⁵¹បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្នកនឹងឃើញស្ថានសួគ៌បើកចំហ ហើយឃើញពួកទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចុះឡើងពីលើបុត្រមនុស្ស»។

2¹បីថ្ងៃក្រោយមក មានពិធីមង្គលការមួយនៅភូមិកាណាក្នុងស្រុកកាលីឡេ ហើយមាតារបស់ព្រះយេស៊ូក៏នៅទីនោះដែរ។²ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គក៏ត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យចូលរួមនៅក្នុងមង្គលការនោះដែរ។

³នៅពេលអស់ស្រា មាតារបស់ព្រះយេស៊ូចូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ពួកគេអស់ស្រាហើយ»។⁴ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «អ្នកម្តាយអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកម្តាយមកដល់ខ្ញុំ? មិនទាន់ដល់ពេលខ្ញុំនៅឡើយទេ»។⁵មាតារបស់ព្រះអង្គនិយាយទៅកាន់ពួកអ្នកបម្រើថា៖ «អ្វីដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅអ្នក ចូរធ្វើវាចុះ!»។

⁶ឥឡូវនេះ មានពាងទឹកច្រើនមួយដែលប្រើសម្រាប់ពិធីជម្រះកាយរបស់សាសន៍យូដា ពាងនីមួយៗអាចផ្ទុកបានពីរទៅបីអម្រែក។

⁷ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរចាក់ទឹកបំពេញពាងទឹកទាំងអស់នេះទៅ»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ចាក់ទឹកពេញមាត់ពាង។⁸បន្ទាប់មក ទ្រង់ប្រាប់ទៅពួកអ្នកបម្រើ «ឥឡូវ ចូរយកខ្លះចេញមក ហើយយកវាទៅឲ្យមេការ»។ ពួកគេក៏ធ្វើតាម។

⁹មេការបានភ្ញាក់ទឹកដែលបានត្រឡប់ទៅជាស្រានោះ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានដឹងថាស្រានោះបានមកពីណាទេ (ប៉ុន្តែ អ្នកបម្រើដែលដងទឹកនោះទើបដឹង)។ បន្ទាប់មក គាត់បានហៅកូនកម្លោះឲ្យមក¹⁰ ហើយនិយាយទៅគាត់ថា «មនុស្សគ្រប់រូបគេដាក់ស្រាល្អមុន ហើយបន្ទាប់ពីស្រវឹងហើយ ទើបគេដាក់ស្រាមិនសូវល្អវិញ។ ប៉ុន្តែ អ្នកវិញ អ្នកបានទុកស្រាល្អរហូតមកដល់ពេលនេះ»។

¹¹នេះគឺជាការអស្ចារ្យមួយដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើនៅភូមិកាណាក្នុងស្រុកកាលីឡេ ហើយព្រះអង្គបានបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គ ហើយពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានជឿលើព្រះអង្គ។

¹²បន្ទាប់ពីនេះ ព្រះយេស៊ូ មាតា និងបងប្អូនរបស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានធ្វើដំណើរចុះទៅភូមិកាពើណ័ម ហើយពួកគេក៏ស្នាក់នៅទីនោះពីបីថ្ងៃ។

¹³ឥឡូវ ពិធីបុណ្យចម្លងរបស់សាសន៍យូដាក៏ជិតមកដល់ ហើយព្រះយេស៊ូបានយាងឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁴ព្រះអង្គបានជួបជាមួយនឹងពួកអ្នកលក់គោ ចៀម និងព្រាប ព្រមទាំងពួកអ្នកប្តូរប្រាក់អង្គុយនៅទីនោះ។

¹⁵ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏ធ្វើខ្សែតី ហើយបានបណ្តេញពួកគេទាំងអស់ចេញពីព្រះវិហារ រួមទាំងចៀម និងគោផងដែរ។

ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យលុយកាក់របស់ពួកអ្នកប្តូរប្រាក់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយបានក្រឡាប់តុរបស់ពួកគេចោល។¹⁶ចំពោះអ្នកលក់ព្រាបវិញ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ចូរយករបស់ទាំងអស់នេះចេញពីទីនេះ។ ឈប់ធ្វើឲ្យដំណាក់របស់ព្រះបិតាយើងក្លាយជាកន្លែងលក់ដូរទៀត។

¹⁷ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានចាំសេចក្តីដែលបានចែងថា៖ «ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់ដំណាក់របស់ព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យគេសម្លាប់ខ្ញុំ»។¹⁸ពេលនោះ ពួកអាជ្ញាធររបស់យូដាបានឆ្លើយតបវិញ ហើយសួរទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើអ្នកមានទីសម្គាល់អ្វីបង្ហាញយើង នៅពេលដែលអ្នកកំពុងធ្វើការទាំងនេះ?»

¹⁹ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំនឹងបំភ្លឺព្រះវិហារនេះ ហើយសង់វាឡើងវិញក្នុងរយៈពេលតែបីថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ»។

²⁰បន្ទាប់មក ពួកអាជ្ញាធររបស់យូដានិយាយថា៖ «ព្រះវិហារនេះ ត្រូវបានសង់ឡើងអស់រយៈពេលសែសិបប្រាំមួយឆ្នាំ ហើយអ្នកនឹងសង់ឡើងវិញ ក្នុងរយៈពេលតែបីថ្ងៃ?»²¹ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គកំពុងមានបន្ទូលអំពីព្រះវិហារនៃព្រះកាយរបស់ព្រះអង្គ។²²បាបន្ទាប់ពីព្រះអង្គសុគត ព្រះអង្គរស់ឡើងវិញ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គចងចាំថាព្រះអង្គមានបន្ទូលពីការនេះ ហើយពួកគេជឿលើបទគម្ពីរ ហើយនឹងសេចក្តីដែលព្រះយេស៊ូបានថ្លែង។

²³ឥឡូវនេះ នៅពេលព្រះអង្គចូលរួមពិធីបុណ្យរំលងនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម មានមនុស្សជាច្រើនបានជឿលើព្រះនាមព្រះអង្គ នៅពេលដែលពួកគេបានឃើញទិសម្ចាស់ដែលព្រះអង្គបានធ្វើ។²⁴ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមិនបានទុកចិត្តលើពួកគេឡើយ ដោយសារព្រះអង្គស្គាល់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។

²⁵ព្រោះព្រះអង្គមិនត្រូវការនរណាឲ្យធ្វើបន្ទាល់ពីព្រះអង្គនៅចំពោះមនុស្សឡើយ ដ្បិតព្រះអង្គជ្រាបពីគំនិតពួកគេ។

3¹ ឥឡូវនេះ មានគណៈផារីស៊ីម្នាក់ មានឈ្មោះថាលោកនីកូដេម ជាអ្នកដឹកនាំរបស់យូដា។² បុរសនេះបានមករកព្រះយេស៊ូនៅពេលយប់ ហើយទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «វ៉ាបី យើងដឹងថា លោកគឺជាគ្រូដែលបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតគ្មាននរណាអាចធ្វើទាំងនេះទេ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់»។

³ ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយទៅគាត់វិញថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនបានកើតជាថ្មី គាត់មិនអាចឃើញព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ»។⁴ លោកនីកូដេមទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើមនុស្សអាចកើតម្តងទៀតបានដែរ បើគាត់ចាស់ហើយ? គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងផ្ទៃម្តាយរបស់គាត់ជាលើកទីពីរ ហើយកើតជាថ្មីបានទេ តើអាចទេ?»

⁵ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ប្រសិនបើ អ្នកនោះមិនកើតចេញពីទឹក និងពីព្រះវិញ្ញាណទេ គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ»។⁶ អ្វីដែលកើតចេញពីរូបកាយគឺជារូបកាយ ហើយអ្វីដែលកើតចេញពីព្រះវិញ្ញាណគឺព្រះវិញ្ញាណ។⁷ សូមកុំឆ្ងល់អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នកឡើយ «អ្នកត្រូវតែកើតជាថ្មី»។⁸ ខ្យល់បក់ពីណាតាមតែរាង អ្នកឮសម្លេងរបស់វា ប៉ុន្តែ អ្នកមិនដឹងថាវាមកពីណា ឬទៅណាទេ។ ដូចគ្នាជាមួយអ្នកដែលបានកើតពីព្រះវិញ្ញាណដែរ»។

⁹ លោកនីកូដេមឆ្លើយ ហើយទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើការនេះអាចកើតឡើងបានយ៉ាងដូចម្តេច?»¹⁰ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «អ្នកគឺជាគ្រូរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយអ្នកនៅតែមិនយល់ពីការទាំងនេះទៀត?»¹¹ ពិតណាស់ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា យើងនិយាយអ្វីដែលយើងដឹង ហើយយើងធ្វើបន្ទាល់ពីអ្វីដែលយើងបានឃើញ។ តែអ្នកមិនទទួលទីបន្ទាល់របស់យើង។

¹² បើខ្ញុំគ្រាន់តែប្រាប់អ្នកពីកិច្ចការរបស់លោកីយ៍ ហើយអ្នកមិនជឿផង តើអ្នកនឹងជឿពីអ្វីដែលខ្ញុំប្រាប់អ្នកពីស្ថានសួគ៌ដូចម្តេចនឹងកើត?¹³ គ្មាននរណាម្នាក់បានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ លើកលែងតែម្នាក់ដែលចុះពីស្ថានសួគ៌មក គឺបុត្រមនុស្ស។

¹⁴ ដូចជាលោកម៉ូសេបានលើកសត្វពស់នៅទីរហោស្ថានយ៉ាងណា កូនមនុស្សនឹងត្រូវលើកឡើងយ៉ាងនោះដែរ¹⁵ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលជឿលើព្រះអង្គ នឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁶ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកខ្លាំងណាស់ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះអង្គប្រទានព្រះបុត្ររបស់ព្រះអង្គតែមួយ ដើម្បីអស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះអង្គ នឹងមិនស្លាប់ឡើយ តែនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ។¹⁷ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនបានចាត់ព្រះបុត្រមកក្នុងលោកីយ៍ដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សលោកទេ ប៉ុន្តែដើម្បីនឹងសង្គ្រោះមនុស្សលោកតាមរយៈព្រះអង្គវិញ។¹⁸ អស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះអង្គ នឹងមិនត្រូវមានទោសឡើយ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលមិនជឿវិញ ពួកគេមានទោសរួចស្រេចទៅហើយ ពួកគេមិនបានជឿលើព្រះនាមរបស់ព្រះ ហើយជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់។

¹⁹ នេះគឺជាហេតុផលក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ពន្លឺបានមកនៅក្នុងលោកីយ៍ហើយ ហើយមនុស្សស្រឡាញ់សេចក្តីងងឹតជាងពន្លឺ ព្រោះការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេអាក្រក់។

²⁰ ព្រោះមនុស្សគ្រប់រូបដែលប្រព្រឹត្តការអាក្រក់ស្អប់ពន្លឺ ហើយមិនអាចចូលមកក្នុងពន្លឺទេ ដើម្បីកុំឲ្យការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេនោះត្រូវបានបើកចំហឡើយ។²¹ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តសេចក្តីពិត នឹងចូលមកក្នុងពន្លឺ ដើម្បីឲ្យគេបានឃើញច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់បានធ្វើនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់។

²² បន្ទាប់ពីនេះ ព្រះយេស៊ូ និងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានចេញទៅឯទីកន្លែងស្រុកយូដា។ ព្រះអង្គចំណាយពេលមួយរយៈនៅទីនោះជាមួយពួកគេ ហើយក៏ធ្វើពិធីជ្រមុជដែរ។²³ ហើយលោកយ៉ូហានក៏ធ្វើពិធីជ្រមុជនៅអេណ្លាន នៅជិតភូមិសាលីមដែរ ព្រោះនៅទីនោះមានទឹកច្រើន។ មនុស្សបានមករកគាត់ ហើយទទួលពិធីជ្រមុជជាមួយនឹងគាត់²⁴ នៅពេលនោះ លោកយ៉ូហានមិនទាន់ត្រូវបានចាប់ដាក់គុកនៅឡើយទេ។

²⁵ បន្ទាប់មកមានការប្រកែកគ្នាកើតឡើងរវាងពួកសិស្សរបស់លោកយ៉ូហាន និងសាសន៍យូដាម្នាក់ទាក់ទងរឿងពិធីលាងជម្រះ។

²⁶ ពួកគេបានទៅជួបលោកយ៉ូហាន ហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «វ៉ាបី មានម្នាក់នៅក្នុងចំណោមលោកគ្រូនៅឯទន្លេយ៉ែរដាន់ម្ខាងទៀត ជាអ្នកដែលលោកបានធ្វើបន្ទាល់ មើល គាត់កំពុងធ្វើពិធីជ្រមុជដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលមកឯគាត់។

²⁷ លោកយ៉ូហានឆ្លើយថា៖ «លោកយ៉ូហានមានប្រសាសន៍តបទៅគេថា៖ «បើព្រះជាម្ចាស់មិនប្រទានអោយទេ គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើអ្វីកើតឡើយ។

²⁸ អ្នកខ្លះឯងក៏អាចធ្វើបន្ទាល់បានដែរ ពីអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំគ្រាន់តែត្រូវបានចាត់មកមុនព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ»។

²⁹ កូនក្រមុំជាកម្មសិទ្ធិរបស់កូនកម្លោះ។ ឥឡូវនេះ មិត្តសម្លាញ់របស់កូនកម្លោះ ដែលឈរ ហើយឮគាត់ មានអំណរជាខ្លាំងដោយសារសម្លេងរបស់កូនកម្លោះ។ ខ្ញុំពោរពេញដោយអំណរ។³⁰ សូមឲ្យព្រះអង្គបានចម្រើនឡើង តែសូមឲ្យទូលបង្គំបានថយចុះវិញ។

³¹ ព្រះអង្គដែលយាងពីស្ថានលើមានអំណាចលើទាំងអស់។ អ្នកណាដែលមកពីផែនដីគឺមកពីផែនដី ហើយនិយាយតែពីរឿងលោកីយ៍។ អ្នកដែលមកពីស្ថានសួគ៌មានអំណាចលើទាំងអស់។³² ព្រះអង្គបានធ្វើបន្ទាល់អំពីអ្វីដែលព្រះអង្គបានឃើញនិងឮ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាទទួលទីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គសោះ។³³ អស់អ្នកណាដែលបានទទួលទីបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គបានបញ្ជាក់ថាព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងសេចក្តីពិតមែន។

³⁴ ដ្បិតព្រះមួយអង្គដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់មកឲ្យថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកព្រះអង្គជាបរិបូណ៌។

³⁵ ព្រះបិតាស្រឡាញ់ព្រះបុត្រា ហើយបានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។³⁶ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបុត្រានឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនស្លាប់បង្គាប់ដល់ព្រះបុត្រាវិញ នឹងមិនឃើញជីវិតឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនឹងស្ថិតនៅលើអ្នកនោះវិញ»។

4¹ នៅពេលព្រះយេស៊ូជ្រាបថា ពួកផារីស៊ីបានឮថា ព្រះអង្គបានបង្កើតសិស្ស និងធ្វើពិធីជ្រមុជច្រើនជាងលោកយ៉ាកូបបានទៅទៀត² (សូម្បីតែព្រះអង្គផ្ទាល់មិនបានធ្វើពិធីជ្រមុជ ផ្ទុយទៅវិញពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គជាអ្នកធ្វើពិធីជ្រមុជ)។
ព្រះអង្គបានចាកចេញពីស្រុកយូដា ហើយត្រឡប់ទៅកាលីឡេរីវិញ។

4³ គ្មានការចាំបាច់អ្វីដែលសម្រាប់ព្រះអង្គក្នុងការឆ្លងកាត់ស្រុកសាម៉ារីទេ។⁴ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបែរជាចូលទៅក្នុងក្រុងរបស់សាម៉ារី ដែលហៅថា ភូមិស៊ូខារ នៅជិតដីមួយកន្លែងរបស់លោកយ៉ាកូបនៅទីនោះ។ ព្រះយេស៊ូអស់កម្លាំងពីការធ្វើដំណើររបស់ព្រះអង្គ ហើយទ្រង់ក៏គង់នៅជិតអណ្តូងនោះ។

6 អណ្តូងរបស់លោកយ៉ាកូបនៅទីនោះ។ ព្រះយេស៊ូអស់កម្លាំងពីការធ្វើដំណើររបស់ព្រះអង្គ ហើយទ្រង់ក៏គង់នៅជិតអណ្តូងនោះ។
នៅពេលនោះម៉ោងប្រហែលជាប្រាំមួយ។⁷ ស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីម្នាក់បានមកដងទឹក ហើយព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់នាងថា៖ «ឲ្យខ្ញុំសូមទឹកផឹកបន្តិចផង»។
រីឯពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានចូលទៅទីក្រុង ដើម្បីទិញអាហារ។

9 បន្ទាប់មក ស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីបានទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកជាសាសន៍យូដា ម្តេចក៏លោកមកសុំទឹកពីខ្ញុំដែលជាសាសន៍សាម៉ារីដូច្នេះ?»

ដ្បិតសាសន៍យូដាមិនទាក់ទងជាមួយសាសន៍សាម៉ារីទេ។¹⁰ ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់នាងថា៖ «ប្រសិនបើ នាងបានស្គាល់អំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយស្គាល់ខ្ញុំជានរណាដែលនិយាយទៅកាន់នាងថា៖ “ខ្ញុំសុំទឹកទទួលទានបន្តិច” នោះនាងមុខជាសុំទឹកពីលោកវិញ ពុំខាន ហើយលោកនឹងអោយទឹកដល់នាង គឺជាទឹកដែលផ្តល់ជីវិត»។ ។

11 ស្ត្រីនោះបានទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ លោកមិនមានធុងផង ហើយអណ្តូងក៏ជ្រៅទៀត។ តើលោកបានទឹករស់មកណា?

12 លោកមិនធំជាងលោកយ៉ាកូប ជាឪពុករបស់យើង ដែលបានផ្តល់អណ្តូង និងទឹកពីអណ្តូងនេះ ឲ្យយើងនឹងកូនចៅ ព្រមទាំងប្លូងសត្វរបស់គាត់ផឹកទេ។

13 ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់នាងថា៖

«មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលផឹកពីទឹកនេះនឹងស្រេកម្តងទៀត។¹⁴ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលផឹកពីទឹកដែលខ្ញុំនឹងផ្តល់ដល់អ្នកនោះនឹងមិនស្រេកទៀតទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទឹកដែលខ្ញុំឲ្យនោះនឹងផ្តល់ឲ្យអ្នកនោះក្លាយជាប្រភពទឹកនៅក្នុងអ្នកនោះ ផុសឡើង ដើម្បីឲ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច»។

15 ស្ត្រីនោះបានទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់ សូមឲ្យទឹកនេះខ្ញុំផង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំលែងស្រេកទៀត ហើយខ្ញុំមិនបាច់មកដងទឹកនៅទីនេះទេ»។

16 ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «ចូរទៅ ហៅស្វាមីរបស់នាង ហើយត្រឡប់មកទីនេះវិញ»។

17 ស្ត្រីនោះឆ្លើយ ហើយទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំគ្មានប្តីទេ»។ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយថា៖ «នាងនិយាយថា៖ «ខ្ញុំគ្មានប្តីត្រូវហើយ»។¹⁸ ដ្បិត

នាងមានប្តីចំនួនប្រាំហើយ ហើយម្នាក់ដែលនៅជាមួយនាងសព្វថ្ងៃ ក៏មិនមែនជាប្តីរបស់នាងដែរ។ អ្វីដែលនាងនិយាយគឺជាការពិត»។

19 ស្ត្រីនោះទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់ ខ្ញុំឃើញថា លោកគឺជាព្យាករណ៍។²⁰ ឪពុករបស់យើងថ្វាយបង្គំនៅលើភ្នំនេះ ប៉ុន្តែ តើលោកមានប្រសាសន៍ថា ក្រុងយេរូសាឡឹមគឺជាកន្លែងដែលមនុស្សត្រូវថ្វាយបង្គំ»។

21 ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «ស្ត្រីអើយ! ចូរជឿដល់ខ្ញុំចុះ ពេលនោះនឹងមកដល់នៅពេលអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះបិតានៅលើភ្នំនេះ ឬនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

22 អ្នកថ្វាយបង្គំអ្វីដែលអ្នកមិនដឹង។ យើងថ្វាយបង្គំអ្វីដែលយើងដឹង ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីសាសន៍យូដាមក។

23 ប៉ុន្តែ ពេលវេលានឹងមកដល់ ឥឡូវនេះដល់ពេលហើយ នៅពេលអ្នកថ្វាយបង្គំពិត និងថ្វាយបង្គំព្រះបិតាដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត ដ្បិត ព្រះបិតាស្វែងរកមនុស្សបែបនេះ ដើម្បីធ្វើជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។²⁴ ព្រះជាម្ចាស់ជាវិញ្ញាណ ហើយអ្នកណាដែលថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ត្រូវតែថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត»។

25 ស្ត្រីនោះទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំដឹងថាព្រះយេស៊ូនឹងយាងមក (ជាព្រះដែលហៅថា ព្រះគ្រីស្ទ)។ នៅពេលព្រះអង្គយាងមក ព្រះអង្គនឹងពន្យល់គ្រប់យ៉ាងដល់យើង»។²⁶ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅនាងថា «ខ្ញុំគឺជាព្រះអង្គហើយ ជាព្រះដែលអ្នកកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់នាង»។

27 នៅពេលនោះពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គក៏ត្រឡប់មកវិញ។ ពួកគេងឿងឆ្ងល់ថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមានបន្ទូលជាមួយស្ត្រីនោះ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាហ៊ាននិយាយថា៖ «តើព្រះអង្គចង់បានអ្វី?» ឬ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមានបន្ទូលជាមួយនាង?»

28 ដូច្នេះ ស្ត្រីបានទុកក្តមទឹករបស់នាងចោល ត្រឡប់ទៅក្រុងវិញ ហើយនិយាយប្រាប់មនុស្ស²⁹ «មក ខ្ញុំឃើញបុរសម្នាក់ដែលបានប្រាប់អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើគ្រប់យ៉ាង។ តើនេះមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទ ទេឬអី?»³⁰ ពួកគេបានចេញពីក្រុងទៅរកព្រះអង្គវិញ។

31 នៅពេលជាមួយគ្នានោះ ពួកសិស្សបានអង្វរព្រះអង្គ ដោយនិយាយថា៖ «វាប្តី សូមអញ្ជើញបរិភោគ!»។³² ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំមានអាហារបរិភោគដែលអ្នកមិនស្គាល់ទេ»។³³ ដូច្នេះហើយ បានជាពួកសិស្សនិយាយទៅគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «គ្មាននរណាមកអាហារឲ្យព្រះអង្គសោយទេ មែនទេ?»

34 ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «អាហាររបស់ខ្ញុំគឺធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ហើយធ្វើឲ្យកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គបានសម្រេច។

35 កុំនិយាយថា៖ «នៅសល់ពេលបួនខែទៀត ទើបដូរចម្រុះមកដល់?» ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា សូមងើយឡើងមើលទៅរាល ដ្បិត ស្រូវទុំរួចរាល់ដើម្បីច្រូតហើយ!³⁶ អស់អ្នកណាដែលច្រូតនឹងទទួលឈ្នួល ហើយប្រមូលផលនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដូច្នេះហើយ អស់អ្នកណាដែលព្រោះ ហើយអស់អ្នកដែលច្រូតអាចមានអំណរជាមួយគ្នា។

37 ស្របតាមពាក្យចាស់លោកថា៖ «ម្នាក់ព្រោះ ម្នាក់ទៀតច្រូត»។³⁸ ខ្ញុំបានចាត់អ្នករាល់គ្នាអោយទៅច្រូត នៅក្នុងស្រែដែលអ្នករាល់គ្នាពុំបានធ្វើការនឿយហត់ គឺអ្នក ផ្សេងទៀតបានធ្វើការនឿយហត់ ហើយអ្នករាល់គ្នាទទួលផលពីការនឿយហត់របស់អ្នកទាំងនោះ»។

39 មានសាសន៍សាម៉ារីជាច្រើននៅក្នុងក្រុងនោះបានជឿលើព្រះអង្គ ដោយសារការប្រាប់របស់ស្ត្រីដែលបានធ្វើបន្ទាល់ថា៖

«ព្រះអង្គបានប្រាប់អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើគ្រប់យ៉ាង»។⁴⁰ ដូច្នេះ នៅពេលសាសន៍សាម៉ារីមករកព្រះអង្គ ពួកគេសូមឲ្យព្រះអង្គគង់នៅជាមួយពួកគេ ហើយព្រះអង្គក៏គង់នៅទីនោះពីរថ្ងៃ។

41 មានមនុស្សជាច្រើនថែមទៀតបានជឿដោយព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁴² ពួកគេនិយាយទៅកាន់ស្ត្រីនោះថា៖ «យើងមិនបានជឿដោយសារអ្វីដែលនាងបាននិយាយទៀតទេ ដ្បិត យើងខ្លួនឯងផ្ទាល់បានឮពីព្រះអង្គ ហើយយើងបានដឹងថា ព្រះអង្គគឺជាព្រះសង្គ្រោះពិតលោកពិតប្រាកដមែន»។

43 បន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះពីរថ្ងៃមក ព្រះអង្គបានចេញពីទីនោះទៅកាលីឡេរីវិញ។⁴⁴ ដ្បិត ព្រះយេស៊ូផ្ទាល់បានមានបន្ទូលថា គ្មានព្យាករណ៍ម្នាក់ត្រូវគេគោរពក្នុងស្រុក កំណើតរបស់ខ្លួនផ្ទាល់ឡើយ។⁴⁵ នៅពេលព្រះអង្គយាងទៅស្រុកកាលីឡេរី អ្នកស្រុកកាលីឡេរីមិនស្គាល់ព្រះអង្គទេ។ ពួកគេបានឃើញអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះអង្គបានធ្វើនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនៅថ្ងៃបុណ្យ ព្រោះពួកគេបានទៅចូលរួមបុណ្យនោះដែរ។

⁴⁶ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបានយាងទៅកាណាក្នុងស្រុកកាលីឡេម្តងទៀត ជាកន្លែងដែលព្រះបានធ្វើទឹកឲ្យក្លាយជាស្រា។ នៅទីនោះមានមន្ត្រីម្នាក់
ដែលកូនរបស់គាត់ឈឺនៅកាពើណាម។⁴⁷ នៅពេលគាត់បានឮថាព្រះយេស៊ូមកពីស្រុកយូដាទៅកាលីឡេ គាត់បានទៅរកព្រះយេស៊ូ
ហើយអង្វរព្រះអង្គឲ្យចុះទៅកាពើណាម ហើយប្រោសកូនប្រុសគាត់ដែលជិតស្លាប់ហើយឲ្យជា។
⁴⁸បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «បើអ្នកមិនឃើញទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យ នោះអ្នកមិនជឿទេ»។
⁴⁹មន្ត្រីនោះមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ សូមចុះទៅ មុនពេលកូនប្រុសខ្ញុំស្លាប់»។⁵⁰ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ទៅចុះ!
កូនលោកនៅរស់ទេ»។ បុរសនោះជឿលើព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ ហើយគាត់ក៏ចេញទៅ។
⁵¹ក្នុងការដែលគាត់កំពុងចុះទៅ អ្នកបម្រើរបស់គាត់បានមកជួបគាត់ និងយាយថា កូនរបស់គាត់នៅរស់ទេ។⁵²ដូច្នេះ គាត់ក៏សួរទៅពួកគេ ពីពេលវេលា
ថាកូនគាត់ជាពេលណា។ ពួកគេប្រាប់គាត់ថា៖ «កាលពីម្សិលមិញម៉ោងប្រាំពីរ ដំងីគ្រុនបានចេញពីគាត់»។
⁵³នោះឪពុកបានដឹងថា គឺជាពេលដែលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «កូនរបស់លោកនៅរស់ទេ»។ ដូច្នេះ គាត់ខ្លួនឯង
និងគ្រួសាររបស់គាត់ទាំងមូលបានជឿលើព្រះអង្គ។⁵⁴នេះគឺជាទីសម្គាល់ទីពីរ ដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ នៅពេលព្រះអង្គចេញពីស្រុកយូដាទៅកាលីឡេ។

5¹បន្ទាប់ពីការនេះ មានបុណ្យរបស់សាសន៍យូដាមួយ ហើយព្រះយេស៊ូបានយាងឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

²ព្រះអង្គយាងចូលក្រុងយេរូសាឡឹមតាមទ្វារចៀម មានស្រះមួយ ដែលកាលហេព្រើរហៅថា ស្រះបេថេសដា នៅជិតស្រះនោះមានថែវជ្រៅ។

³មានមនុស្សជាច្រើនដែលលឺនៅទីនោះ មានអ្នកខ្វាក់ ខ្លីន ឬស្លឹកដៃជើងដេកនៅទីនោះ។⁴ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានចុះមក ហើយកូរទឹកនោះយូរៗម្តង អ្នកណាដែលចុះទៅក្នុងទឹកដែលកូរនោះមុនគេនឹងបានជាពិធីជំងឺរោគាដែលធ្វើឲ្យពួកគេឈឺចាប់។

⁵មានបុរសម្នាក់នៅទីនោះ មានជំងឺអស់រយៈពេលសាមសិបប្រាំបីឆ្នាំហើយ។⁶នៅពេលព្រះយេស៊ូឃើញគាត់ដេកនៅទីនោះ ហើយបន្ទាប់ពីព្រះអង្គជ្រាបថា គាត់នៅទីនោះជាយូរមកហើយ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកចង់ជាទេ?»

⁷អ្នកឈឺនោះបានទូលឆ្លើយថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! ខ្ញុំគ្មាននរណាលើកខ្ញុំចូលទៅក្នុងស្រះទឹក នៅពេលទឹកកមើកឡើងទេ។ នៅពេលខ្ញុំមក អ្នកផ្សេងបានចុះទៅមុនខ្ញុំរួចបាត់ទៅហើយ»។⁸ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «ក្រោកឡើង ចូរយកគ្រែអ្នកឡើង ហើយដើរទៅ!»។

⁹បុរសនោះបានជាមួយរំពេច ហើយគាត់បានយកគ្រែរបស់គាត់ឡើង ហើយដើរចេញទៅ។ ថ្ងៃនោះជាថ្ងៃសប្បិទ។

¹⁰ដូច្នេះ ពួកយូដាបានសួរគាត់ថា តើអ្នកណាធ្វើឲ្យអ្នកជា «ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសប្បិទ មិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកលើគ្រែរបស់អ្នកឡើយ»។¹¹គាត់ឆ្លើយថា៖ «អ្នកដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំបានជា គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា «ចូរយកគ្រែរបស់អ្នកឡើង ហើយដើរទៅ»។

¹²ពួកគេសួរគាត់ថា៖ «តើបុរសដែលនិយាយមកកាន់អ្នកថា «ចូរយកគ្រែរបស់អ្នកឡើង ហើយដើរទៅ» ជាអ្នកណា?»¹³ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាដឹងថាម្នាក់ដែលធ្វើឲ្យគាត់ជានោះជានរណាទេ ដោយសារព្រះយេស៊ូបានចេញពីទីនោះដោយអាចកំបាំង ដ្បិតមានមនុស្សច្រើនកោះករនៅទីនោះ។

¹⁴បន្ទាប់ពីនោះមក ព្រះយេស៊ូបានជួបគាត់នៅក្នុងព្រះវិហារ ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «មើល អ្នកបានជាហើយ! កុំធ្វើបាបទៀតឡើយ ដើម្បីកុំឲ្យមានអ្វីអាក្រក់ជាងនេះកើតឡើងចំពោះអ្នកទៀត»។¹⁵បុរសនោះបានចេញទៅ ហើយប្រាប់ទៅពួកយូដាថា គឺព្រះយេស៊ូដែលបានធ្វើឲ្យគាត់បានជា។

¹⁶ដោយសារការទាំងនេះ ពួកយូដាបានបៀតបៀនដល់ព្រះយេស៊ូ ដោយព្រោះព្រះអង្គធ្វើការទាំងនេះនៅថ្ងៃសប្បិទ។¹⁷ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំធ្វើការសូម្បីតែពេលនេះ ហើយខ្ញុំក៏ធ្វើការដែរ»។¹⁸ដោយសារការនេះ បានធ្វើឲ្យពួកយូដាចង់សម្លាប់ព្រះអង្គកាន់តែខ្លាំង ព្រោះព្រះអង្គមិនគ្រាន់តែប្រព្រឹត្តទុស្ត្រៃសប្បិទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានហៅព្រះជាម្ចាស់ថា ជាព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ព្រះអង្គលើកអង្គទ្រង់ស្មើព្រះជាម្ចាស់។

¹⁹ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលពួកគេថា៖ «ពិតណាស់ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ព្រះបុត្រាមិនអាចធ្វើអ្វីដោយខ្លួនបានទេ លើកលែងតែអ្វីដែលព្រះអង្គបានឃើញព្រះបិតាធ្វើ ព្រោះអ្វីក្តីដែលព្រះបិតាធ្វើ ព្រះបុត្រាក៏ធ្វើការទាំងនោះដូចព្រះអង្គដែរ»។²⁰ដ្បិតព្រះបិតាស្រឡាញ់ព្រះបុត្រា ហើយព្រះអង្គបង្ហាញអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះអង្គផ្ទាល់បានធ្វើដល់ព្រះបុត្រា ហើយព្រះអង្គនឹងបង្ហាញដល់ព្រះបុត្រានូវការដ៏ធំជាងការទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានការជឿជឿជឿ។

²¹ដ្បិតព្រះបិតាដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ ហើយប្រទានជីវិតដល់ពួកគេយ៉ាងណា

ព្រះបុត្រានឹងប្រទានជីវិតដល់អស់អ្នកណាដែលព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យយ៉ាងនោះដែរ។²²ដ្បិតព្រះបិតាមិនបានជំនុំជម្រះនរណាទេ

ប៉ុន្តែព្រះអង្គប្រទានគ្រប់ទាំងការជំនុំជម្រះទាំងអស់ដល់ព្រះបុត្រា។

²³ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាបានគោរពដល់ព្រះបុត្រាដូចដែលពួកគេបានគោរពដល់ព្រះបិតាដែរ។ អ្នកណាដែលមិនគោរពព្រះបុត្រា

ក៏មិនគោរពដល់ព្រះបិតាដែលចាត់ព្រះអង្គឲ្យមកដែរ។

²⁴ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿលើព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

ហើយនឹងមិនជាប់មានទោសឡើយ ប៉ុន្តែឆ្លងផុតពីស្លាប់មកកាន់ជីវិតវិញ។

²⁵ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ពេលវេលានឹងមកដល់ ហើយឥឡូវនេះ ដល់ពេលហើយ នៅពេលដែលមនុស្សស្លាប់នឹងឮសម្លេងបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអស់អ្នកដែលឮនឹងបានរស់។

²⁶ដ្បិតព្រះបិតាមានព្រះជន្មនៅក្នុងអង្គទ្រង់យ៉ាងណា ព្រះអង្គក៏ប្រទានដល់ព្រះបុត្រាយ៉ាងនោះដែរ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គមានព្រះជន្មនៅក្នុងអង្គទ្រង់ដែរ។

²⁷ហើយព្រះបិតាបានប្រទានសិទ្ធិអំណាចដល់ព្រះបុត្រាក្នុងការជំនុំជម្រះដែរ ព្រោះព្រះអង្គគឺជាបុត្រមនុស្ស។

²⁸កុំឲ្យជឿជឿជឿពីការនេះឡើយ ព្រោះនឹងមានពេលមកដល់ដែលមនុស្សគ្រប់រូបដែលនៅក្នុងផ្ទះនឹងឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ហើយពួកគេ²⁹នឹងចេញមក អ្នកណាដែលធ្វើល្អនឹងរស់ឡើងដើម្បីទទួលជីវិត ហើយអស់អ្នកដែលបានធ្វើការអាក្រក់នឹងរស់ឡើងដើម្បីទទួលការជំនុំជម្រះ។

³⁰ខ្ញុំមិនបានអាចធ្វើអ្វីដោយខ្លួនខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំឮ ខ្ញុំជំនុំជម្រះ ហើយសេចក្តីជំនុំជម្រះរបស់ខ្ញុំគឺសុចរិត ព្រោះខ្ញុំមិនបានធ្វើតាមបំណងចិត្តរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ទេ

ប៉ុន្តែតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលចាត់ខ្ញុំមកវិញ។³¹ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ពីខ្លួនខ្ញុំ ទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំអាចមិនពិត។

³²មានអ្នកផ្សេងទៀតបានធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំ ហើយខ្ញុំដឹងថាការធ្វើបន្ទាល់អំពីខ្ញុំជាសេចក្តីពិត។

³³អ្នករាល់គ្នាបានចាត់មនុស្សឲ្យទៅរកលោកយ៉ូហាន ហើយគាត់បានធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិត។³⁴ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់ដែលខ្ញុំបានទទួលមិនមែនមកពីមនុស្សទេ។

ខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះ។³⁵លោកយ៉ូហានជាចង្អៀងដែលកំពុងឆេះ ហើយជះពន្លឺ

ហើយគាត់នឹងរីករាយជាមួយពន្លឺរបស់គាត់តែមួយរយៈប៉ុណ្ណោះ។

³⁶ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់ដែលខ្ញុំមានធំជាងលោកយ៉ូហានមាន ព្រោះកិច្ចការដែលព្រះបិតាបានប្រទានឲ្យខ្ញុំបំពេញ ហើយកិច្ចការសំខាន់ដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើ

គឺធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំដែលព្រះបិតាបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក។³⁷ព្រះបិតាបានចាត់ខ្ញុំមក ព្រះអង្គក៏ធ្វើបន្ទាល់អំពីខ្ញុំដែរ។ អ្នករាល់គ្នាមិនដែលបានឮព្រះសូរសៀង

ឬឃើញព្រះកាយរបស់ព្រះអង្គដែរ។³⁸អ្នករាល់គ្នាគ្មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាទេ

ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនជឿលើព្រះដែលព្រះអង្គចាត់ឲ្យមកទេ។

³⁹អ្នករាល់គ្នាស្វែងរកបទគម្ពីរដោយសារអ្នករាល់គ្នាគិតថា នៅក្នុងបទគម្ពីរនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

ហើយបទគម្ពីរដែលនេះហើយធ្វើបន្ទាល់អំពីខ្ញុំ⁴⁰ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនចង់ចូលមករកខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានជីវិតសោះ។

⁴¹កុំទទួលការសរសើរពីមនុស្សឡើយ⁴²ប៉ុន្តែ ខ្ញុំដឹងថា អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងខ្លួនរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។

⁴³ខ្ញុំបានមកក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះបិតានៃខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនទទួលខ្ញុំ។ ប្រសិនបើ អ្នកផ្សេងទៀតមកក្នុងនាមរបស់គេផ្ទាល់ អ្នកអាចនឹងទទួលអ្នកនោះ។

⁴⁴តើអ្នកអាចជឿដូចម្តេចកើត អ្នកគឺជាមនុស្សដែលទទួលការសរសើរពីគ្នាទៅវិញទៅមក

ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្វែងរកការសរសើរដែលចេញពីព្រះជាម្ចាស់តែមួយផង?

⁴⁵ កុំគិតថា ខ្ញុំខ្លួនឯងនឹងចោទប្រកាន់អ្នករាល់គ្នានៅចំពោះព្រះបិតាឡើយ។ ម្នាក់ដែលចោទប្រកាន់អ្នករាល់គ្នាគឺលោកម៉ូសេ
គឺជាអ្នកដែលអ្នកបានដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកលើ។⁴⁶ ប្រសិនបើ អ្នករាល់អ្នកជឿលោកម៉ូសេ អ្នករាល់គ្នាជឿដល់ខ្ញុំដែរ ព្រោះគាត់សរសរពីខ្ញុំ។⁴⁷ ប្រសិនបើ
អ្នកមិនជឿលើការសរសេររបស់គាត់ទេ ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចជឿលើពាក្យរបស់ខ្ញុំបាន?»

6¹បន្ទាប់ពីការនេះ ព្រះយេស៊ូបានយាងចេញទៅម្ខាងទៀតនៃសមុទ្រកាលីឡេ គេក៏ឈ្មោះមួយទៀតថាសមុទ្រទីបេរាស។
²មានបណ្តាជនយ៉ាងច្រើនកោះករដើរតាមព្រះអង្គ ព្រោះពួកគេបានឃើញទិសម្ចាស់ដែលព្រះអង្គបានធ្វើជាមួយពួកអ្នកដែលលី។
³ព្រះយេស៊ូបានយាងឡើងភ្នំ ហើយគង់នៅជាមួយពួកសិស្សនៅទីនោះ។

⁴(ពិធីបុណ្យចម្លង ពិធីបុណ្យរបស់សាសន៍យូដាជិតមកដល់ហើយ)។⁵នៅពេលព្រះយេស៊ូងើបព្រះនេត្រឡើង ព្រះអង្គទតឃើញបណ្តាជនយ៉ាងច្រើនចូលមករកព្រះអង្គ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅលោកភីលីពថា៖ «តើយើងនឹងត្រូវទៅទិញនំប៉័ងពីណាមក ដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងអស់នេះបរិភោគ?»⁶(ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលបែបនេះ ដើម្បីល្បងលោកភីលីពទេ ដ្បិតព្រះអង្គផ្ទាល់ ទ្រង់ជ្រាបថាអ្វីដែលព្រះអង្គត្រូវធ្វើហើយ)។
⁷លោកភីលីពទូលព្រះអង្គថា៖ «ទោះបីជាយកលុយកាក់ពីរយខណ្ឌរទៅទិញនំប៉័ងក៏មិនគ្រប់ដែរ សូម្បីតែចែកម្នាក់បន្តិចក្តី»។⁸សិស្សម្នាក់ទៀតឈ្មោះ អនទ្រេ ត្រូវជាបងប្រុសរបស់លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុស ទូលទៅព្រះយេស៊ូថា៖⁹«មានក្មេងប្រុសម្នាក់ មាននំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរ ប៉ុន្តែ តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យគ្រប់បាន បើមនុស្សមានគ្នាច្រើនយ៉ាងនេះ?»។

¹⁰ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «សូមឲ្យមនុស្សអង្គុយចុះ»។ (នៅទីនោះមានស្មៅច្រើន)។ ដូច្នេះ បណ្តាជនក៏អង្គុយនៅទីនោះ មានគ្នាប្រហែលជាប្រាំពាន់អ្នក។

¹¹ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូបានយកនំប៉័ង បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានអរព្រះគុណរួចហើយ ព្រះអង្គបានប្រទាននំប៉័ងទាំងនោះទៅដល់អស់អ្នកដែលបានអង្គុយ។

ចំណែកត្រីវិញ ព្រះអង្គបានធ្វើដូចគ្នាដែរ¹² ចែកដល់ពួកគេតាមអ្វីដែលពួកគេត្រូវការ។ នៅពេលបណ្តាជនបានឆ្អែតហើយ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ចូរប្រមូលនំប៉័ងដែលនៅសល់មកវិញ កុំឲ្យបាត់មួយដុំណាឡើយ»។

¹³ដូច្នេះ ពួកគេបានប្រមូលនំប៉័ងទាំងនោះមកវិញ ហើយបានដប់ពីរកន្លែកពេញពីមនុស្សជាច្រើនដែលបានបរិភោគ ជាដុំនំប៉័ងដែលបាក់បែក ដែលកើតចេញពីនំប៉័ងប្រាំដុំនោះ។¹⁴បន្ទាប់ពីមនុស្សបានឃើញការអស្ចារ្យដែលព្រះអង្គបានធ្វើនេះ ពួកគេនិយាយថា៖

«នេះគឺជាព្យាករណ៍ពិតដែលបានមកនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ»។¹⁵នៅពេលព្រះយេស៊ូជ្រាបថា ពួកគេនាំគ្នា ហើយចង់បង្ខំព្រះអង្គឲ្យធ្វើជាស្តេច ព្រះអង្គក៏ចាកចេញពីពួកគេឡើងទៅលើភ្នំម្តងទៀត។

¹⁶នៅពេលល្ងាចមកដល់ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានចុះទៅឯសមុទ្រ។¹⁷ពួកគេឡើងជិះទូក ហើយឆ្លងទៅសមុទ្រទៅកាពើណីម។ នៅពេលនេះងងឹតហើយ ព្រះយេស៊ូមិនទាន់បានយាងទៅរកពួកគេនៅឡើយទេ។¹⁸មានខ្យល់បក់បោកយ៉ាងខ្លាំង ហើយទឹកសមុទ្រក៏កម្រើកឡើងដែរ។

¹⁹នៅពេលដែលពួកគេចែកទូកបានចម្ងាយប្រហែលជាប្រាំ ឬប្រាំមួយគីឡូម៉ែត្រ ពួកគេបានឃើញព្រះយេស៊ូកំពុងយាងនៅលើទឹកសមុទ្រ ហើយចូលមកជិតទូក ពួកគេមានការភ័យខ្លាច។²⁰ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំទេ កុំខ្លាចអី»។²¹បន្ទាប់មក ពួកគេចង់ទទួលព្រះអង្គមកក្នុងទូកដែរ ស្រាប់តែទូករបស់ពួកគេទៅដល់ប្រាំដាក់នៃដៃដែលពួកគេចង់ទៅលួច។

²²នៅថ្ងៃបន្ទាប់ បណ្តាជនដែលឈរនៅត្រើយម្ខាងនៃសមុទ្របានឃើញថា គ្មានទូកណាទៀតឡើយ លើកលែងតែមួយ ហើយពេលនោះព្រះយេស៊ូមិនបានចូលទៅក្នុងទូកជាមួយពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គទេ ពួកសិស្សចេញទៅតែពួកគេទេ។²³ក៏មានទូកមកពីក្រុងទីបេរាស ចូលទៅជិតកន្លែងដែលពួកគេបានបរិភោគនំប៉័ងបន្ទាប់ពីព្រះអង្គអរព្រះគុណ។

²⁴នៅពេលបណ្តាជនរកឃើញថា ព្រះយេស៊ូមិនបាននៅទីនោះជាមួយពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេនាំគ្នាឡើងទូកទៅរកព្រះយេស៊ូនៅកាពើណីមខ្លួនគេ។

²⁵បន្ទាប់ពីពួកគេបានរកព្រះអង្គឃើញនៅត្រើយម្ខាងនៃសមុទ្រហើយ ពួកគេនិយាយថាព្រះអង្គថា៖ «វ៉ាបី ព្រះអង្គមកទីនេះពេលណា?»

²⁶ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេ ដោយបន្ទូលថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នករាល់គ្នាស្វែងរកខ្ញុំ មិនមែនដោយចង់ឃើញទិសម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែដោយសារអ្នកចង់បរិភោគនំប៉័ង ហើយបានឆ្អែតប៉ុណ្ណោះ»។²⁷កុំធ្វើការដើម្បីឲ្យបានតែអាហារដែលពុករលួយ ប៉ុន្តែចូរធ្វើការដើម្បីឲ្យបានអាហារដែលស្ថិតស្ថេរ ដើម្បីឲ្យបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលបុត្រមនុស្សនឹងផ្តល់ឲ្យ ដើម្បីព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះវរបិតាបានបោះត្រារបស់ព្រះអង្គនៅលើគាត់។

²⁸ពួកគេទូលតបទៅកាន់ព្រះអង្គវិញថា៖ «តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី ដើម្បីឲ្យយើងអាចធ្វើការរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន?»²⁹ព្រះយេស៊ូឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «នេះគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់៖ គឺថាអ្នករាល់គ្នាត្រូវជឿលើព្រះដែលព្រះអង្គបានចាត់មក»។

³⁰ដូច្នេះ ពួកគេក៏ទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើលោកនឹងធ្វើទិសម្ចាស់អ្វី ដើម្បីឲ្យយើងអាចឃើញ ហើយជឿលើលោកបាន?»

³¹បុព្វបុរសរបស់យើងបានបរិភោគនំប៉័ងម៉ាណានៅឯទីរហាស្ថាន ដូចមានសេចក្តីចែងមកថា៖ «ព្រះអង្គបានប្រទាននំប៉័ងពីស្ថានសួគ៌មកដល់ពួកគេបរិភោគ»។

³²បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មិនមែនលោកម៉ូសេទេ ដែលផ្តល់នំប៉័ងពីស្ថានសួគ៌ដល់អ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែ ព្រះបិតាខ្ញុំទៅវិញទេ ដែលបានប្រទាននំប៉័ងដ៏ពិតដែលមកពីស្ថានសួគ៌ដល់អ្នករាល់គ្នា»។³³ដ្បិត

នំប៉័ងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានធ្លាក់ចុះពីស្ថានសួគ៌មកនោះ នឹងផ្តល់ជីវិតដល់លោកីយ៍»។³⁴ដូច្នេះ ពួកគេបានសួរព្រះអង្គថា «លោកម្ចាស់អើយ សូមឲ្យនំប៉័ងនេះដល់យើងរហូតមក»។

³⁵ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំជានំប៉័ងជីវិត អ្នកណាដែលមកឯខ្ញុំនឹងមិនប្តាន់ទៀតឡើយ ហើយអ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំនឹងមិនដែលស្រេកទៀតដែរ»។³⁶ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នករាល់គ្នាបានឃើញខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនបានជឿដល់ខ្ញុំទេ។³⁷អស់អ្នកណាដែលព្រះបិតាប្រទានដល់ខ្ញុំ នឹងមកឯខ្ញុំ ហើយអស់អ្នកណាដែលមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនបោះបង់ចោលគេឡើយ។

³⁸ដ្បិតខ្ញុំបានចុះពីស្ថានសួគ៌មក មិនមែនដើម្បីធ្វើតាមចិត្តរបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកវិញ។

³⁹នេះគឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំបាត់បង់នរណាម្នាក់ដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់ខ្ញុំឡើយ ប៉ុន្តែនឹងប្រោសពួកគេឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។⁴⁰ដ្បិតនេះគឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតា ដែលថាមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានឃើញព្រះបុត្រា ហើយជឿលើព្រះអង្គនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងប្រោសឲ្យគាត់រស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។

⁴¹ពួកយូដាបានអ្វីរំទាំអំពីព្រះអង្គ ដោយសារទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំជានំប៉័ងដែលចុះពីស្ថានសួគ៌មក»។⁴²ពួកគេនិយាយថា៖ «តើយេស៊ូនេះ មិនមែនជាកូនរបស់លោកយ៉ូសែប យើងបានស្គាល់ឪពុកនិងម្តាយរបស់គាត់ទេឬអី? តើគាត់អាចនិយាយថា៖

«ខ្ញុំជានំប៉័ងដែលចុះមកពីស្ថានសួគ៌ដូចម្តេចនឹងកើត?»

⁴³ព្រះយេស៊ូឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ឈប់អ្វីរំទាំនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទៀតទៅ»។⁴⁴គ្មាននរណាអាចមកឯខ្ញុំបានទេ លុះត្រាតែព្រះបិតាដែលបានចាត់ខ្ញុំមកឲ្យចូលទៅជិតគាត់ ហើយខ្ញុំនឹងប្រោសគាត់ឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។

⁴⁵ដូចមានសេចក្តីចែងទុកក្នុងពួកព្យាករណ៍ថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្រៀនមនុស្សគ្រប់គ្នាដោយផ្ទាល់»។ មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានឮ ហើយរៀនពីព្រះវរបិតានឹងមកឯខ្ញុំ។

⁴⁶គ្មាននរណាម្នាក់បានឃើញព្រះបិតាឡើយ លើកលែងតែព្រះអង្គដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បានឃើញព្រះបិតា។⁴⁷ ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អស់អ្នកណាដែលជឿនឹងមានជីវិតអស់កល្ប។

⁴⁸ ខ្ញុំជានិមិត្តរូប។⁴⁹ បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបរិភោគនំម៉ាណានៅក្នុងទីរហោស្ថាន ហើយពួកគេបានស្លាប់។

⁵⁰ នេះគឺជានិមិត្តរូបដែលមកពីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីឲ្យអស់អ្នកដែលបានបរិភោគនំប៉័ងនេះ នឹងមិនស្លាប់ទេ។⁵¹ ខ្ញុំជានិមិត្តរូបដែលមកពីស្ថានសួគ៌។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បរិភោគនំប៉័ងនេះ អ្នកនោះនឹងរស់នៅជារៀងរហូត។ នំប៉័ងដែលខ្ញុំនឹងឲ្យគឺជាបុព្វបុរសរបស់ខ្ញុំ សម្រាប់ជីវិតរបស់មនុស្សលោក។

⁵² ពួកយូដាបានខឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយចាប់ផ្តើមឆ្លើយតប ដោយនិយាយថា៖
 «តើបុរសនេះអាចឲ្យសាច់របស់ខ្ញុំមកយើងបរិភោគយ៉ាងដូចម្តេចកើត?»⁵³ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា លុះត្រាតែអ្នកបរិភោគសាច់របស់កូនមនុស្ស ហើយផឹកឈាមរបស់គាត់ដែរ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនអាចមានជីវិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាឡើយ។

⁵⁴ អស់អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមរបស់ខ្ញុំ នឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងប្រោសអ្នកនោះឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។

⁵⁵ ដ្បិតសាច់របស់ខ្ញុំគឺជាអាហារជីវិត ហើយឈាមរបស់ខ្ញុំគឺជាត្រឡប់ជីវិត។⁵⁶ អស់អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់របស់ខ្ញុំ ហើយផឹកឈាមរបស់ខ្ញុំនឹងនៅជាប់ជាមួយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងអ្នកនោះ។

⁵⁷ ព្រះបិតាដែលចាត់ខ្ញុំមកមានព្រះជន្មរស់ ខ្ញុំក៏រស់ដោយសារព្រះបិតាដូចគ្នាដែរ ដូច្នេះអស់អ្នកណាដែលបរិភោគខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានរស់ដោយសារខ្ញុំដែរ។

⁵⁸ នេះគឺជានិមិត្តរូបដែលចុះពីស្ថានសួគ៌មក មិនដូចជានិមិត្តរូបដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលបរិភោគហើយស្លាប់នោះទេ។ អ្នកណាដែលបរិភោគនំប៉័ងនេះនឹងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច។⁵⁹ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលការទាំងនេះនៅក្នុងសាលាប្រជុំ អំឡុងពេលដែលព្រះអង្គបង្រៀននៅក្នុងកាពើណីម។

⁶⁰ បន្ទាប់មក ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គជាច្រើនដែលបានឮព្រះអង្គមានបន្ទូលដូច្នេះ៖ «នេះគឺជាសេចក្តីបង្រៀនដ៏ពិបាកមួយ តើអ្នកណាអាចទទួលយកបាន?»⁶¹ ដោយសារព្រះយេស៊ូជ្រាបនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ថាពួកសិស្សទាំងនេះអ្វីទៅពិការនេះ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖
 «តើការនេះធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាភិតភ័យមែនទេ?

⁶² ចុះទំរាំបើអ្នកឃើញបុត្រមនុស្សឡើងទៅកន្លែងដែលព្រះអង្គគង់នៅពីមុន?»⁶³ គឺជាព្រះវិញ្ញាណដែលប្រទានជីវិត ហើយសាច់ឈាមគ្មានប្រយោជន៍អ្វីទាំងអស់។ ពាក្យដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាគឺជាវិញ្ញាណ ហើយពាក្យនោះគឺជាជីវិត។

⁶⁴ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកខ្លះមិនបានជឿទេ។⁶⁵ ដ្បិតព្រះយេស៊ូជ្រាបតាំងពីដំបូងថា តើនរណាដែលអាចនឹងមិនជឿ ហើយអ្នកណាអាចនឹងក្បត់ព្រះអង្គ។⁶⁶ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ដោយសារការនេះហើយបានជាខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាថា គ្មាននរណាម្នាក់មកឯខ្ញុំបានទេ លុះត្រាតែព្រះបិតាចាត់អ្នកនោះឲ្យមក»។

⁶⁷ ដោយសារហេតុនេះ ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គជាច្រើនបានចាកចេញពីព្រះអង្គ ហើយលែងដើរតាមព្រះអង្គទៀត។⁶⁸ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សទាំងដប់ពីរនាក់ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនចង់ចេញពីខ្ញុំដូចគេដែលទេឬ?»⁶⁹ លោកស៊ីម៉ូនពេត្រូសទូលទៅព្រះអង្គថា៖
 «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើយើងគួរទៅតាមនរណា? ព្រះអង្គគឺជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។⁷⁰ ហើយយើងបានជឿ ហើយស្គាល់ថា ព្រះអង្គគឺជាព្រះដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁷¹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើមិនមែនខ្ញុំទេឬដែលជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នា ទាំងដប់ពីរនាក់នេះ ហើយនឹងមានម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាគឺជាមារ?»⁷² ព្រះអង្គមានបន្ទូលពីលោកយូដាសកូនរបស់លោកស៊ីម៉ូន អ៊ីស្ការីយ៉ុត ដ្បិត គាត់ហើយគឺជាម្នាក់ក្នុងចំណោមសិស្សទាំងដប់ពីរដែលក្បត់ព្រះយេស៊ូ។

7¹ បន្ទាប់ពីការទាំងនេះហើយ ព្រះយេស៊ូបានធ្វើដំណើរទៅកាលីឡេ ព្រោះព្រះអង្គមិនចង់ចូលទៅក្នុងស្រុកយូដា ដោយសារពួកយូដាដឹងពីស្វែងរកធ្វើឲ្យព្រះអង្គ។² តែឡូវនេះ ពិធីបុណ្យជម្រកបានជិតមកដល់ហើយ។

³ ដូច្នេះ ប្អូនប្រុសៗរបស់ព្រះអង្គនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ចូរចេញពីទីនេះ ហើយទៅស្រុកយូដាទៅ ដើម្បីឲ្យពួកសិស្សរបស់បងបានឃើញពីកិច្ចការដែលបងឯងធ្វើ។⁴ គ្មាននរណាអាចធ្វើអ្វីមួយក៏ដឹងបានទេ ប្រសិនបើ គេចង់បើកឲ្យអ្នកដទៃដឹងជាសាធារណៈនោះ។ ប្រសិនបើ បងឯងធ្វើការទាំងនេះ ចូរបងខ្លួនឯងបង្ហាញឲ្យមនុស្សលោកបានឃើញទៅ»។
⁵ ដ្បិត សូម្បីតែប្អូនៗរបស់ព្រះអង្គមិនបានជឿលើព្រះអង្គទេ។⁶ ដូច្នេះហើយ បានជាព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «មិនទាន់ដល់ពេលបងនៅឡើយទេ ប៉ុន្តែ ពេលវេលាប្អូនៗវិញរួចរាល់ជានិច្ច។⁷ មនុស្សលោកមិនស្អប់ប្អូនៗទេ ប៉ុន្តែ មនុស្សលោកស្អប់បងដោយសារ បងធ្វើបន្ទាល់ពីមនុស្សលោកថា កិច្ចការរបស់មនុស្សលោកអាក្រក់។

⁸ អ្នករាល់គ្នាចូលទៅចូលរួមបុណ្យទៅ បងមិនទៅបុណ្យនេះទេ ព្រោះពេលវេលារបស់បងមិនទាន់បានសម្រេចនៅឡើយទេ»។
⁹ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេពីការទាំងនេះហើយ ព្រះអង្គស្នាក់នៅក្នុងកាលីឡេដែរ។
¹⁰ ប៉ុន្តែ នៅពេលប្អូនៗរបស់ព្រះអង្គបានទៅចូលរួមពិធីបុណ្យហើយ ព្រះអង្គក៏ឡើងទៅដែរ ប៉ុន្តែព្រះអង្គទៅដោយសម្ងាត់វិញ មិនទៅដោយបើកចំហទេ។
¹¹ ពួកយូដាស្វែងរកព្រះអង្គនៅថ្ងៃបុណ្យនោះ ហើយនិយាយថា៖ «តើលោកនោះនៅឯណា?»។
¹² មានការពិភាក្សាជាច្រើនអំពីព្រះអង្គនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស។ អ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «ព្រះអង្គជាមនុស្សល្អ»។ ហើយអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «អត់ទេ ព្រះអង្គនាំប្លែងមនុស្សឲ្យរង្វង»។¹³ យ៉ាងណាក្តី គ្មាននរណាហ៊ាននិយាយពីព្រះអង្គនៅក្នុងទីសាធារណៈឡើយ ព្រោះខ្លាចពួកយូដា។
¹⁴ ពេលពិធីបុណ្យចប់បានពាក់កណ្តាលហើយ ព្រះយេស៊ូបានឡើងទៅហើយចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ រួចក៏បង្រៀន។¹⁵ បន្ទាប់មក ពួកយូដាមានការងឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំង ហើយនិយាយថា «លោកនេះ មិនដែលបានរៀនផង ម្តេចក៏គាត់ដឹងច្រើនម្ល៉េះ?»។¹⁶ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅពួកគេ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «សេចក្តីបង្រៀនរបស់ខ្ញុំមិនមែនមកពីខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ មកពីព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក។
¹⁷ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ អ្នកនោះនឹងដឹងអំពីសេចក្តីបង្រៀននេះ ថាតើមកពីព្រះជាម្ចាស់ ឬខ្ញុំនិយាយចេញពីខ្លួនឯង។
¹⁸ អ្នកណាដែលនិយាយពីខ្លួនឯង អ្នកនោះស្វែងរកសិរិលសម្រាប់ខ្លួនឯងហើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្វែងរកសិរិលរបស់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្លួនឲ្យមក អ្នកនោះជាមនុស្សពិតត្រង់ ហើយគ្មានសេចក្តីទុច្ចរិតនៅក្នុងគាត់ឡើយ។
¹⁹ តើមិនមែនជាលោកម៉ូសេទេឬអីដែលឲ្យក្រិស្ទវិន័យដល់អ្នករាល់គ្នា? ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាធ្វើតាមទេ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាស្វែងរកសម្លាប់ខ្ញុំ? ហ្នឹងមនុស្សឆ្លើយថា៖ «ឯងមានវិញ្ញាណអាក្រក់។ តើអ្នកណាស្វែងរកសម្លាប់ឯង?»
²¹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំបានធ្វើការមួយ ហើយអ្នកទាំងអស់គ្នាបែរជាងឿងឆ្ងល់ដោយសារការនោះទៅវិញ។
²² លោកម៉ូសេបានឲ្យអ្នករាល់គ្នាកាត់ស្បែក (មិនមែនមកពីលោកម៉ូសេទេ ប៉ុន្តែមកពីដួនតារបស់អ្នករាល់គ្នាទេតើ) ហើយនៅថ្ងៃសប្បិរអ្នករាល់គ្នាក៏កាត់ស្បែកមនុស្សដែរ។

²³ ប្រសិនបើបុរសម្នាក់ទទួលការកាត់ស្បែកនៅថ្ងៃសប្បិរ ដូច្នេះគាត់បានធ្វើខុសនឹងក្រិស្ទវិន័យរបស់លោកម៉ូសេហើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាខឹងនឹងខ្ញុំ ដោយសារខ្ញុំធ្វើឲ្យបុរសម្នាក់បានជានៅថ្ងៃសប្បិរដូច្នេះ?»²⁴ កុំវិនិច្ឆ័យតាមលក្ខណៈខាងក្រៅ ប៉ុន្តែចូរវិនិច្ឆ័យដោយសុចរិតវិញ»។
²⁵ មានអ្នកខ្លះនៅក្នុងចំណោមពួកគេមកពីក្រុងយេរូសាឡឹមនិយាយថា៖ «តើលោកម្នាក់នេះមែនទេ ដែលគេស្វែងរកចង់សម្លាប់នោះ?»²⁶ មើល គាត់និយាយនៅទីសាធារណៈ ហើយពួកគេមិនបាននិយាយអ្វីទៅកាន់គាត់ឡើយ។ វាមិនអាចទៅជាបែបនឹងបានទេ អ្នកគ្រប់គ្រងប្រាកដជាដឹងថា លោកនេះគឺជាព្រះគ្រីស្ទហើយ តើអាចទេ?²⁷ ប៉ុន្តែ យើងដឹងថាលោកនេះមកពីណា។ ប៉ុន្តែ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទយាងមក គ្មាននរណាដឹងថាព្រះអង្គមកពីណាទេ»។
²⁸ ពេលនោះ ព្រះយេស៊ូស្រែកបង្រៀននៅក្នុងព្រះវិហារខ្លាំងៗ ដោយមានបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាស្គាល់ខ្ញុំ ហើយដឹងថាខ្ញុំមកពីណា។ ខ្ញុំមិនបានមកដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គទេដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកពិតត្រង់ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ព្រះអង្គទេ។²⁹ ខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គ ដោយសារខ្ញុំមកពីព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គចាត់ខ្ញុំមក»។

³⁰ ពួកគេព្យាយាមចង់ចាប់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាអាចចាប់ព្រះអង្គបានទេ ដោយសារពេលកំណត់របស់ព្រះអង្គមិនទាន់មកដល់នៅឡើយទេ។³¹ ប៉ុន្តែ មានមនុស្សជាច្រើននៅក្នុងប្លូងមនុស្សបានជឿលើព្រះអង្គ ហើយនិយាយថា៖ «នៅពេលព្រះគ្រីស្ទយាងមក ព្រះអង្គនឹងធ្វើទិសម្ចាស់ច្រើនជាងបុរសម្នាក់នេះបានធ្វើ?»³² ពួកផារីស៊ីបានឮហ្នឹងមនុស្សនិយាយឲ្យបញ្ជាក់ការទាំងនេះអំពីព្រះយេស៊ូ ហើយនាយកប្រជាជន និងពួកផារីស៊ីបានចាត់មន្ត្រីទៅចាប់ព្រះអង្គ។

³³ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាតែបន្តិចទៀតទេ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំនឹងត្រឡប់ទៅឯព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកវិញ។
³⁴ អ្នករាល់គ្នានឹងស្វែងរកខ្ញុំ តែអ្នករាល់គ្នាក៏មិនឃើញទេ កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ អ្នកមិនអាចទៅបានទេ»។
³⁵ ដូច្នេះ ពួកយូដាបាននិយាយក្នុងចំណោមពួកគេថា៖ «តើបុរសម្នាក់នេះនឹងទៅណា ដែលយើងមិនអាចទៅរកគាត់ឃើញ? តើគាត់នឹងខ្ចាត់ខ្ចាយនៅក្នុងចំណោមពួកក្រិក ហើយបង្រៀនដល់ពួកក្រិកដែរ?»³⁶ តើពាក្យដែលគាត់និយាយថា៖ «អ្នកនឹងស្វែងរកខ្ញុំ តែរកកន្លែងដែលខ្ញុំទៅ មិនឃើញ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនអាចទៅកន្លែងដែលខ្ញុំទៅបានទេ»។

³⁷ តឡូវនេះ ដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ នៃពិធីបុណ្យដ៏ធំហើយ ព្រះយេស៊ូបានឈរឡើង ហើយស្រែកឮៗ ថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ស្រែក ចូរឲ្យអ្នកនោះមកឯខ្ញុំ ហើយផឹកចុះ។³⁸ អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ ដូចដែលបទគម្ពីរបានចែងថា ទន្ទឹមករសនឹងហូរចេញពីពោះរបស់គាត់មក»។

³⁹ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមានបន្ទូលការនេះអំពីព្រះវិញ្ញាណទេ ដែលអស់អ្នកណាដែលបានជឿលើព្រះអង្គហើយ នឹងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណដែលមិនទាន់បានប្រទានមកនៅឡើយទេ ដោយសារព្រះយេស៊ូមិនទាន់បានទទួលការលើកតម្កើងនៅឡើយ។

⁴⁰ មានខ្លះនៅក្នុងចំណោមប្លូងមនុស្ស នៅពេលពួកគេឮពាក្យទាំងនេះ ពួកគេនិយាយថា៖ «លោកនេះគឺជាព្យាករណ៍ពិតប្រាកដមែន»។

⁴¹ ហើយអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «អ្នកនេះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ»។ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «តើព្រះគ្រីស្ទមកពីកាលីឡេ?»⁴² តើបទគម្ពីរមិនបានចែងថា៖ «ព្រះគ្រីស្ទនឹងមកពីបេឡេហិម តាមពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ជាភូមិដែលព្រះបាទដាវីឌបានកើតមកទេឬអី?»។

⁴³ ដូច្នេះក៏កើតមានការបែកបាក់នៅក្នុងចំណោមប្លូងមនុស្សដោយសារព្រះអង្គ។⁴⁴ អ្នកខ្លះនៅក្នុងចំណោមពួកគេចង់ចាប់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាអាចចាប់ព្រះអង្គបានទេ។

⁴⁵ បន្ទាប់មកពួកមន្ត្រីបានត្រឡប់ទៅឯនាយកប្រជាជន និងពួកផារីស៊ីវិញ ជាអ្នកដែលនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាមិនចាប់គាត់មក?»⁴⁶ ពួកមន្ត្រីឆ្លើយថា៖ «គ្មាននរណាអាចនិយាយដូចគាត់ទេ»។

⁴⁷ដូច្នេះ ពួកផារីស៊ីឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវបានគេបោកប្រាស់ដែរមែនទេ?»⁴⁸ តើមានមេដឹកនាំឬពួកផារីស៊ីណាបានជឿដល់គាត់ទេ?

⁴⁹ប៉ុន្តែហ្នឹងមនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រឹត្តិការណ៍នេះ ពួកគេត្រូវបណ្តាសារហើយ។

⁵⁰លោកនីកូដេម (ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកផារីស៊ី ដែលបានមករកព្រះអង្គកាលពីមុន) មានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖

⁵¹«តើព្រឹត្តិការណ៍របស់អ្នករាល់គ្នាវិនិច្ឆ័យមនុស្សមុនពេលអ្នកបានឮលោក និងបានដឹងនូវអ្វីដែលលោកបានធ្វើឬ?»⁵² ពួកគេឆ្លើយហើយនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើអ្នកក៏មកពីកាលីឡេដែរមែនទេ? ចូរស្វែងរកហើយមើល គ្មានព្យាករណ៍មកពីកាលីឡេទេ»។

⁵³បន្ទាប់មក មនុស្សគ្រប់គ្នាបានត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួន។

8^១ ព្រះយេស៊ូបានយាងឡើងទៅកាន់ភ្នំអូលីវ។^២ លុះដល់ពេលព្រឹកព្រលឹម ព្រះអង្គបានយាងមកព្រះវិហារម្តងទៀត ហើយមនុស្សទាំងអស់បានមកព្រះអង្គក៏គង់ចុះ ហើយបានបង្រៀនដល់ពួកគេ។^៣ ពួកស្គាល់ច្បាស់ខាងវិន័យ និងពួកផារីស៊ីបាននាំស្ត្រីដែលគេចាប់បានម្នាក់ដោយសារការព្រឹត្តិអំពើកំផិតសាហាស្ម័ន។ ពួកគេបានដាក់នាងចំកណ្តាល។

^៤ បន្ទាប់មក ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «លោកគ្រូ ស្ត្រីម្នាក់នេះ គេចាប់បានក្នុងពេលដែលប្រព្រឹត្តអំពើកំផិតសាហាស្ម័ន។^៥ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេបានបង្គាប់ឲ្យយើងចោលមនុស្សបែបនេះនឹងដុំថ្ម តើលោកគ្រូ យល់យ៉ាងណាដែរ?»^៦ ពួកគេនិយាយយ៉ាងដូច្នេះ ដើម្បីចាប់ព្រះអង្គ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យពួកគេមានអ្វីមួយដើម្បីចោទប្រកាន់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានឱនចុះ ហើយសរសេរនៅលើដីដោយប្រើម្រាមដៃរបស់ព្រះអង្គ។

^៧ នៅពេលពួកគេបន្តសួរសំណួរព្រះអង្គជាច្រើន ព្រះអង្គក៏ក្រោកឈរឡើង ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «បើមាននរណាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលគ្មានបាប ចូរឲ្យអ្នកនោះចោលនាងនឹងដុំថ្មមុនគេទៅ!»។^៨ ច្រើនព្រះអង្គក៏អង្គុយចុះវិញ ហើយសរសេរនៅលើដីដោយប្រើម្រាមដៃរបស់ព្រះអង្គម្តងទៀត។

^៩ នៅពេលពួកគេដូច្នេះ ពួកគេបានចេញពីទីនោះម្នាក់ម្តង។ ចាប់ផ្តើមពីមនុស្សចាស់ជាងគេបំផុត។ ទីបំផុត នៅសល់តែព្រះអង្គ នៅជាមួយនាងដែលគេយកមកដាក់នៅចំកណ្តាលនោះ។^{១០} ព្រះយេស៊ូបានក្រោកឈរឡើង ហើយមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «នាងអើយ តើអ្នកចោទប្រកាន់នាងទៅណាអស់ហើយ? តើមាននរណាម្នាក់ដាក់ទោសនាងទេ?»^{១១} នាងទូលតបថា៖ «អត់មានទេ ព្រះអង្គាស់»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំក៏មិនដាក់ទោសនាងដែរ។ ទៅចុះ ហើយកុំធ្វើបាបទៀត»។

^{១២} ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេម្តងទៀតដោយមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំជាពន្លឺនៃលោកីយ៍ អ្នកណាដែលដើរតាមខ្ញុំនឹងមិនដើរក្នុងសេចក្តីងងឹតឡើយ ប៉ុន្តែ នឹងមានពន្លឺនៃជីវិតវិញ»។^{១៣} ពួកផារីស៊ីនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «អ្នកធ្វើបន្ទាល់ពីខ្លួនឯង ទីបន្ទាល់របស់អ្នកមិនពិតទេ»។

^{១៤} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ទោះបីខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ពីខ្លួនខ្ញុំក្តី ទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំជាសេចក្តីពិត។ ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំមកពីណា ហើយខ្ញុំកំពុងទៅណា ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថា ខ្ញុំមកពីណា ឬខ្ញុំកំពុងទៅណាទេ»។^{១៥} អ្នករាល់គ្នាវិនិច្ឆ័យខ្ញុំតាមរបៀបសាច់ឈាម តែខ្ញុំមិនវិនិច្ឆ័យនរណាម្នាក់ឡើយ។^{១៦} ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យវិញ សេចក្តីវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំគឺជាសេចក្តីពិត ព្រោះខ្ញុំមិនមែនមានតែម្នាក់ឯង ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនៅជាមួយព្រះបិតាដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក។

^{១៧} ពិតណាស់ នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នករាល់គ្នា បានចែងថា ទីបន្ទាល់ដែលមានគ្នាពីរនាក់ឡើងទៅជាសេចក្តីពិត។^{១៨} ខ្ញុំគឺជាអ្នកដែលធ្វើបន្ទាល់អំពីខ្លួនខ្ញុំ ហើយព្រះបិតាដែលចាត់ខ្ញុំមក ព្រះអង្គក៏ធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំដែរ»។

^{១៩} ពួកគេទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ព្រះបិតារបស់លោកនៅឯណា?» ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ខ្ញុំ ហើយក៏មិនស្គាល់ព្រះបិតាដែរ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្គាល់ខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នាក៏ស្គាល់ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែរ»។^{២០} ព្រះអង្គមានបន្ទូលសេចក្តីទាំងនេះ ក្នុងការដែលព្រះអង្គបង្រៀននៅជិតឃ្លាំងក្នុងព្រះវិហារ ហើយគ្មាននរណាអាចចាប់ព្រះអង្គបានទេ ព្រោះពេលកំណត់របស់ព្រះអង្គមិនទាន់មកដល់ទេ។

^{២១} ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅពួកគេម្តងទៀតថា៖ «ខ្ញុំនឹងទៅឆ្ងាយ អ្នកនឹងស្វែងរកខ្ញុំ ហើយនឹងស្លាប់នៅក្នុងបាបរបស់អ្នករាល់គ្នា។ កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចទៅបានទេ»។^{២២} ពួកយូដាមិននិយាយថា៖ «គាត់នឹងសម្លាប់ខ្លួនឯងមែនទេ? ហេតុដូច្នេះ បានជាគាត់និយាយថា៖ «កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ អ្នកមិនអាចទៅបាន?»។

^{២៣} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នានៅខាងក្រោម ខ្ញុំមកពីខាងលើ។ អ្នករាល់គ្នាជាប់លោកីយ៍នេះ ខ្ញុំវិញមិនមែនជាប់លោកីយ៍នេះទេ។

^{២៤} ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ ទាំងមានបាបជាប់ក្នុងខ្លួន។ បើអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមទទួលស្គាល់ថា៖ របស់ខ្ញុំទេ អ្នករាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ ទាំងមានបាបជាប់ក្នុងខ្លួនជាមិនខាន»។

^{២៥} ដូច្នេះហើយ បានជាពួកគេនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើលោកជានរណា?» ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «អ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាតាំងពីដំបូង។^{២៦} ខ្ញុំមានការជាច្រើនត្រូវនិយាយ ហើយវិនិច្ឆ័យអ្នករាល់គ្នា។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកជាសេចក្តីពិត ហើយការអ្វីដែលខ្ញុំបានឮពីព្រះអង្គ ការទាំងនេះហើយ ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់លោកីយ៍»។

^{២៧} ពួកគេមិនយល់ថាព្រះអង្គកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេអំពីព្រះបិតាទេ។

^{២៨} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាលើកតម្កើងបុត្រមនុស្សឡើង នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថាខ្ញុំគឺជាព្រះ ហើយដឹងថា ខ្ញុំធ្វើអ្វីៗមិនមែនចេញពីខ្លួនខ្ញុំទេ។ បើព្រះបិតាបង្រៀនអ្វីដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំនិយាយការទាំងនោះ»។^{២៩} ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំមក ព្រះអង្គគង់នៅជាមួយខ្ញុំ ហើយព្រះអង្គមិនទុកខ្ញុំចោលឲ្យនៅម្នាក់ឯងឡើយ ព្រោះខ្ញុំតែងតែធ្វើអ្វីដែលគាត់ប្រាប់ដល់ព្រះអង្គជានិច្ច»។

^{៣០} បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលការទាំងនេះហើយ មនុស្សជាច្រើនបានជឿលើព្រះអង្គ។

^{៣១} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកយូដាដែលបានជឿលើព្រះអង្គថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានៅជាប់នឹងពាក្យខ្ញុំ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាពិតជាសិស្សរបស់ខ្ញុំមែន។

^{៣២} ហើយអ្នកនឹងស្គាល់សេចក្តីពិត ហើយសេចក្តីពិតនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យបានរួច»។^{៣៣} ពួកគេឆ្លើយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «យើងគឺជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំ ហើយយើងមិនដែលធ្លាប់ធ្វើជាទាសកររបស់នរណាម្នាក់ទេ តើអ្នកអាចនិយាយថា អ្នកនឹងរំដោះយើងឲ្យមានសេរីភាពដូចម្តេចនឹងកើត?»

^{៣៤} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលធ្វើបាប គឺជាទាសកររបស់បាប។

^{៣៥} ទាសករមិននៅជាប់ក្នុងផ្ទះរហូតទេ ប៉ុន្តែ កូនទេដែលនៅជាប់ជារៀងរហូត»។^{៣៦} ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើ កូននោះរំដោះអ្នករាល់គ្នាឲ្យមានសេរីភាព អ្នកនឹងមានសេរីភាពជាប្រាកដ។

^{៣៧} ខ្ញុំនឹងថា អ្នករាល់គ្នាជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំ អ្នករាល់គ្នាស្វែងរកចង់សម្លាប់ខ្ញុំ ដោយសារពាក្យរបស់ខ្ញុំមិននៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាទេ។

^{៣៨} ខ្ញុំនិយាយអ្វីដែលខ្ញុំបានឃើញព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏ធ្វើអ្វីតាមដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮពីឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ»។

^{៣៩} ពួកគេឆ្លើយ និងទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ឪពុករបស់យើងគឺលោកអប្រាហាំ»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាជាកូនរបស់លោកអប្រាហាំមែន អ្នកនឹងធ្វើការរបស់លោកអប្រាហាំដែរ»។^{៤០} ដូច្នេះទៅវិញ អ្នកបែរជាស្វែងរកចង់សម្លាប់ខ្ញុំវិញ គឺជាម្នាក់ដែលនិយាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នាពីសេចក្តីពិត ដែលខ្ញុំបានឮពីព្រះជាម្ចាស់មក។ លោកអប្រាហាំមិនបានធ្វើការនេះទេ។

^{៤១} អ្នករាល់គ្នាមិនបានធ្វើការរបស់ឪពុកអ្នករាល់គ្នាឡើយ»។ ពួកគេនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «យើងមិនបានកើតពីអំពើបាបអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទឡើយ យើងមានឪពុកតែមួយគឺ ព្រះជាម្ចាស់»។

^{៤២} ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នាមែន អ្នករាល់គ្នាមុខជាស្រឡាញ់ខ្ញុំមិនខាន ដ្បិត ខ្ញុំបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយខ្ញុំនៅទីនេះហើយ ព្រោះខ្ញុំមិនបានមកដោយខ្លួនខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គទេ ដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក។

^{៤៣} ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនយល់ពាក្យខ្ញុំ? នោះគឺដោយសារអ្នករាល់គ្នាមិនអាចឮពាក្យរបស់ខ្ញុំ»។^{៤៤} អ្នករាល់គ្នាកើតចេញពីឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នា គឺជាមា

ហើយអ្នករាល់គ្នាធ្វើដែលអ្នករាល់គ្នាចង់ធ្វើគឺធ្វើតាមបំណងចិត្តឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នា។ ឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាគឺជាឃាតករតាំងពីដំបូង ហើយមិនបានឈរនៅក្នុងសេចក្តីពិតទេ ដោយសារគ្មានសេចក្តីពិតនៅក្នុងគាត់ទេ។ នៅពេលដែលគាត់និយាយកុហក គាត់និយាយចេញពីនិស្ស័យរបស់គាត់ផ្ទាល់ ព្រោះគាត់គឺជាអ្នកកុហក ហើយជាឪពុកនៃសេចក្តីកុហក។

⁴⁵ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលខ្ញុំនិយាយសេចក្តីពិត អ្នករាល់គ្នាមិនជឿដល់ខ្ញុំ។⁴⁶តើអ្នកណាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា អាចបង្ហាញដល់ខ្ញុំបានទេ ពីបាបរបស់ខ្ញុំ? ប្រសិនបើ ខ្ញុំនិយាយសេចក្តីពិត ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនជឿខ្ញុំ?⁴⁷អ្នកដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នកមិនបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយសារអ្នករាល់គ្នាមិនកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់។

⁴⁸ពួកយូដាឆ្លើយ ហើយនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើយើងពិតជាបាននិយាយថា អ្នកគឺជាសាសន៍សាម៉ារី ហើយមានវិញ្ញាណអាក្រក់មែន?»⁴⁹ព្រះយេស៊ូឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំគ្មានវិញ្ញាណអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំគោរពព្រះបិតាខ្ញុំ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនបានគោរពដល់ខ្ញុំទេ។

⁵⁰ខ្ញុំមិនបានស្វែងរកសិរីល្អរបស់ខ្ញុំទេ មានព្រះម្ចាស់អង្គដែលស្វែងរក ហើយវិនិច្ឆ័យ។⁵¹ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ប្រសិនបើ អ្នកណាប្រព្រឹត្តតាមពាក្យរបស់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងមិនឃើញសេចក្តីស្លាប់ឡើយ»។

⁵²ពួកយូដាទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ឥឡូវនេះ យើងដឹងថា អ្នកមានវិញ្ញាណអាក្រក់មែន។ លោកអប្រាហាំ និងពួកព្យាការីបានស្លាប់ហើយ ប៉ុន្តែ អ្នកនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាប្រព្រឹត្តតាមពាក្យខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងមិនស្លាប់សេចក្តីស្លាប់ឡើយ។

⁵³អ្នកមិនធំជាងលោកអប្រាហាំជាឪពុករបស់យើយដែលបានស្លាប់ទៅទេ តើមែនទេ? ពួកព្យាការីក៏បានស្លាប់ដែរ។ តើអ្នកតាំងខ្លួនអ្នកជានរណា?

⁵⁴ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «ប្រសិនបើ ខ្ញុំតម្កើងខ្លួនឯង សិរីល្អរបស់ខ្ញុំនោះគ្មានន័យអ្វីទេ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំទេតើដែលលើកតម្កើងខ្ញុំ តែចំពោះព្រះអង្គដែលអ្នករាល់គ្នានិយាយថា៖ «ទ្រង់គឺជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នករាល់គ្នា»។⁵⁵អ្នករាល់គ្នាមិនបានស្គាល់ព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គ។ ប្រសិនបើ ខ្ញុំអាចនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនស្គាល់ព្រះអង្គ ខ្ញុំក៏ដូចជាអ្នករាល់គ្នាដែរ ជាមនុស្សកុហក»។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានស្គាល់ព្រះអង្គ ហើយប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁵⁶លោកអប្រាហាំជាឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នា មានអំណរនឹងក្នុងការឃើញថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ គាត់បានឃើញ ហើយគាត់ក៏មានអំណរដែរ»។

⁵⁷ពួកយូដាបានទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «អ្នកមិនទាន់មានអាយុហាលបន្តិចផង តើអ្នកបានឃើញអប្រាហាំដូចម្តេចកើត?»⁵⁸ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មុនលោកអប្រាហាំ ខ្ញុំជាព្រះដូចទៅហើយ»។⁵⁹ពួកគេបានរើសដុំថ្ម ចោលទៅកាន់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូបានលាក់ខ្លួនព្រះអង្គ ហើយចេញពីព្រះវិហារបាត់ទៅ។

9¹ ក្នុងកាលដែលព្រះយេស៊ូវយាងកាត់ផ្លូវ ព្រះអង្គទតឃើញបុរសពីការភ្នែកម្នាក់តាំងពីកំណើត។² ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គទូលសួរព្រះអង្គថា៖ «វាបី តើនរណាបានធ្វើបាប បុរសនេះ ឬឪពុកម្តាយរបស់គាត់ បានជាធ្វើឲ្យគាត់ពិការភ្នែកតាំងពីកំណើតយ៉ាងនេះ?»។

³ ព្រះយេស៊ូវឆ្លើយថា៖ «មិនមែនបុរសនេះ ឬឪពុកម្តាយរបស់គាត់ធ្វើបាបទេ ប៉ុន្តែ គាត់ពិការភ្នែកដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យព្រះបង្ហាញកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងគាត់។

⁴ យើងត្រូវធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ ដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកទាន់នៅពេលថ្ងៃនៅឡើយ។ ពេលយប់ជិតមកដល់ហើយ នៅពេលដែលគ្មាននរណាម្នាក់មិនអាចធ្វើការបាន។⁵ ក្នុងពេលដែលខ្ញុំនៅក្នុងពិភពលោកនេះនៅឡើយ ខ្ញុំគឺជាពន្លឺនៃលោកីយ៍»។

⁶ បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលការទាំងនេះហើយ ព្រះអង្គបានស្តោះទឹកមាត់ទៅដី យកទឹកមាត់ធ្វើជាកក់ ហើយលាបកក់នោះនៅលើភ្នែករបស់គាត់។

⁷ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរទៅលាងនៅក្នុងស្រះទឹកស៊ីឡោម (ដែលប្រែថា ចាត់ឲ្យទៅ)»។ បុរសនោះក៏ចេញទៅ បានលាង ហើយបានត្រឡប់មកវិញទាំងមើលឃើញ។

⁸ បន្ទាប់មក អ្នកជិតខាងរបស់បុរសនោះ និងអស់អ្នកដែលធ្លាប់បានឃើញគាត់ ដែលធ្លាប់ជាអ្នកសុំទានពីមុន បាននិយាយថា៖ «តើបុរសនេះ មិនមែនជាម្នាក់ដែលធ្លាប់អង្គុយ ហើយសុំទានទេឬអី?» អ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «គឺគាត់និងហើយ»។ អ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «មិនមែនទេ ប៉ុន្តែ គាត់គ្រាន់តែដូចអ្នកនោះប៉ុណ្ណោះ»។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះនិយាយថា៖ «គឺខ្ញុំនិងហើយ»។

¹⁰ ពួកគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «តើភ្នែករបស់អ្នកអាចមើលឃើញយ៉ាងដូចម្តេច?»¹¹ គាត់បានឆ្លើយថា៖ «បុរសម្នាក់ដែលគេហៅថា យេស៊ូវបានយកកក់ ហើយបានយកវាមកដាក់លាបនៅលើភ្នែករបស់ខ្ញុំ ហើយមានបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរទៅស្រះទឹកស៊ីឡោម ហើយលាងទៅ»។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ទៅ ហើយបានលាងទឹក ភ្នែករបស់ខ្ញុំក៏ឡើង»។¹² ពួកគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «តើគាត់នៅឯណា?» គាត់បានឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំមិនដឹងទេ»។

¹³ ពួកគេបាននាំបុរសម្នាក់ដែលខ្វាក់ពីមុននោះទៅជួបពួកផារីស៊ី។¹⁴ នៅថ្ងៃដែលព្រះយេស៊ូវបានយកកក់ ហើយធ្វើឲ្យភ្នែកអ្នកពិការនោះភ្លឺគឺជាថ្ងៃសប្តិរ័ទ្ធ។

¹⁵ ហើយពួកផារីស៊ីបានសួរគាត់ម្តងទៀត ពីការដែលភ្នែករបស់គាត់ភ្លឺឡើងនោះ។ គាត់និយាយទៅកាន់ពួកគេថា «គាត់យកកក់មកដាក់លើភ្នែករបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ទៅលាង នៅពេលឥឡូវនេះ ខ្ញុំអាចមើលឃើញ»។

¹⁶ ពួកផារីស៊ីខ្លះបាននិយាយថា៖ «បុរសនេះមិនមែនមកពីព្រះជាម្ចាស់ទេ ព្រោះគាត់មិនបានគោរពតាមថ្ងៃសប្តិរ័ទ្ធ»។ ហើយអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «បើបុរសនេះជាមនុស្សមានបាបមែន តើគាត់អាចធ្វើទិសម្ចាស់ផ្សេងៗដូចម្តេចកើត?» ដូច្នេះ ក៏មានជម្លោះកើតឡើងនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។¹⁷ ដូច្នេះ ពួកគេបានសួរទៅបុរសពិការភ្នែកម្តងទៀតថា៖ «តើអ្នកគិតថាអ្នកនោះជានរណា នៅពេលដែលអ្នកនោះបានធ្វើឲ្យភ្នែករបស់អ្នកបានភ្លឺ?»។

បុរសពិការភ្នែកនោះនិយាយថា៖ «គាត់ជាព្យាករ»។¹⁸ ហើយពួកគេយូដានៅតែមិនជឿគាត់ថា គាត់ពិការ ហើយអាចមើលឃើញឡើង ទាល់តែគេហៅឪពុកម្តាយរបស់អ្នកដែលបានភ្លឺភ្នែកនេះមក។

¹⁹ ពួកគេបានសួរទៅឪពុកម្តាយថា៖ «តើនេះគឺជាកូនរបស់ពួកអ្នក ដែលអ្នកនិយាយថាជាអ្នកពិការភ្នែកតាំងពីកំណើតមែនទេ? តើឥឡូវនេះ គាត់បានមើលឃើញវិញយ៉ាងដូចម្តេច?»²⁰ ដូច្នេះ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បានឆ្លើយទៅពួកគេវិញថា៖ «យើងដឹងថា នេះគឺជាកូនរបស់យើងខ្ញុំ ហើយថាគាត់បានពិការតាំងពីកំណើតមកមែន»។²¹ ពីការដែលគាត់មើលឃើញឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំមិនដឹងទេ ហើយអ្នកណាបានធ្វើឲ្យភ្នែករបស់គាត់បានភ្លឺ ក៏យើងមិនដឹងដែរ។ សូមសួរគាត់ទៅ គឺគាត់ពេញវ័យហើយ។ គាត់អាចឆ្លើយបាន»។

²² ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បាននិយាយការទាំងនេះ ដោយសារពួកគាត់ភ័យខ្លាចនឹងសាសន៍យូដា។ ដ្បិតសាសន៍យូដាបានព្រមព្រៀងគ្នាឆ្លងស្រេចហើយថា ប្រសិនបើនរណាប្រកាសពីព្រះអង្គថាជាព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលាប្រជុំ។²³ ដោយហេតុនេះហើយ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បាននិយាយថា៖ «គាត់ពេញវ័យហើយ សួរគាត់ទៅ»។

²⁴ ដូច្នេះ ពួកគេបានហៅបុរសដែលពិការភ្នែកនោះមកជាលើកទីពីរ ហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងដឹងថា បុរសម្នាក់នេះជាមនុស្សមានបាប»។²⁵ បន្ទាប់មក បុរសនោះបានឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំអត់ដឹងទេ ថាគាត់ជាមនុស្សមានបាបមែនឬយ៉ាងណា។ ប៉ុន្តែ ការមួយដែលខ្ញុំដឹងគឺ ពីមុនខ្ញុំពិការ ហើយឥឡូវខ្ញុំមើលឃើញហើយ»។

²⁶ ពួកគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «តើគាត់បានធ្វើអ្វីដល់អ្នក? តើគាត់បានធ្វើឲ្យភ្នែករបស់អ្នកបានភ្លឺយ៉ាងដូចម្តេច?»²⁷ គាត់ឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំបានប្រាប់អស់លោករួចហើយ តែអស់លោកមិនព្រមស្តាប់ ហេតុអ្វីបានជាអស់លោកចង់ឮវាម្តងទៀត?»²⁸ ក្រែងអស់លោកមិនចង់ធ្វើជាសិស្សរបស់គាត់ តើមែនទេ? ពួកគេក៏ប្រមាថគាត់ ហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកជាសិស្សរបស់គាត់មែនទេ ប៉ុន្តែ យើងជាសិស្សរបស់លោកម៉ូសេ។

²⁹ យើងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលជាមួយនឹងលោកម៉ូសេ ប៉ុន្តែ យើងមិនដឹងថា លោកម្នាក់នេះមកពីណាទេ»។

³⁰ បុរសនោះបានឆ្លើយ ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «គួរឲ្យអស្ចារ្យណាស់ ដែលអស់លោកមិនដឹងថាគាត់មកពីណាទេ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើឲ្យភ្នែករបស់ខ្ញុំភ្លឺ។

³¹ យើងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មិនស្តាប់មនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់កោតខ្លាច ហើយធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ នោះទ្រង់នឹងស្តាប់គាត់។

³² តាំងពីលោកីយ៍បានកើតមក មិនដែលបានឮនរណាម្នាក់ធ្វើឲ្យភ្នែករបស់បុរសដែលពិការតាំងពីកំណើតភ្លឺឡើងវិញទេ»។³³ ប្រសិនបើ បុរសនេះមិនបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ លោកនឹងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់។³⁴ ពួកគេឆ្លើយហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖

«អ្នកកើតមកនៅក្នុងអំពើបាបពិតប្រាកដមែន ហើយអ្នកមកបង្រៀនយើងមែនទេ?» បន្ទាប់មក ពួកគេបានបណ្តេញគាត់ចេញទៅក្រៅ។

³⁵ ព្រះយេស៊ូវបានឮថា ពួកគេបានបណ្តេញគាត់ចេញក្រៅពីសាលាប្រជុំ។ ព្រះអង្គបានទៅជួបគាត់ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកជឿលើបុត្ររបស់មនុស្សទេ?»³⁶ គាត់ឆ្លើយ ហើយនិយាយថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គជានរណា? ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានជឿដល់ព្រះអង្គផង»។

³⁷ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្នកបានឃើញព្រះអង្គហើយ ហើយព្រះអង្គគឺជាព្រះដែលកំពុងតែមានបន្ទូលមកកាន់អ្នកហើយ»។

³⁸ បុរសនោះនិយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្ញុំជឿព្រះអង្គហើយ» ហើយគាត់ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ។

³⁹ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ «ដ្បិត ខ្ញុំបានមកលោកីយ៍នេះ ដើម្បីជំនុំជម្រះ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលមិនបានឃើញ ឲ្យបានឃើញ ហើយអ្នកដែលបានឃើញត្រឡប់ទៅជាមើលមិនឃើញវិញ»។⁴⁰ នោះពួកផារីស៊ីខ្លះ ដែលនៅជាមួយព្រះអង្គបានឮការទាំងនេះ ហើយពួកគេបានសួរព្រះអង្គថា៖ «តើយើងក៏មើលមិនឃើញដែរមែនទេ?»⁴¹ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកមើលមិនឃើញមែន នោះអ្នកអាចគ្មានបាប ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ អ្នកនិយាយថា៖ «យើងមើលឃើញ» ដូច្នេះ អ្នកនៅតែមានបាបដដែលទេ។

10 ¹ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អស់អ្នកណាដែលមិនចូលទៅតាមទ្វារទៅក្នុងក្រោលចៀម ប៉ុន្តែ បែរជាចូលតាមផ្លូវផ្សេង អ្នកនោះគឺជាចោរលួច ឬជាចោរប្លន់។² អស់អ្នកណាដែលចូលតាមទ្វារគឺជាអ្នកគង្វាលរបស់ចៀម។

³ អ្នកឆ្លាំទ្វារនឹងបើកទ្វារឲ្យគាត់។ ចៀមឮសម្លេងរបស់គាត់ ហើយគាត់ហៅឈ្មោះចៀមរបស់គាត់តាមឈ្មោះ ហើយនាំពួកវាចេញទៅ។
⁴ នៅពេលគាត់បាននាំចៀមរបស់គាត់ទាំងអស់ចេញក្រៅហើយ គាត់ក៏នាំមុខពួកវា ហើយចៀមដើរនឹងតាមគាត់ ព្រោះពួកវាស្គាល់សម្លេងរបស់គាត់។
⁵ ពួកវាមិនដើរតាមមនុស្សចម្លែកទេ ប៉ុន្តែពួកវានឹងគេចពីគេវិញ ដ្បិតពួកវាមិនស្គាល់សម្លេងរបស់មនុស្សចម្លែកនោះទេ។
⁶ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលជាប្រស្នាដូច្នេះទៅកាន់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនយល់ការទាំងនេះដែលព្រះអង្គកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេនោះទេ។
⁷ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេម្តងទៀតថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ខ្ញុំគឺជាទ្វារនៃចៀម។
⁸ អស់អ្នកដែលមកមុនខ្ញុំគឺជាចោរលួច និងចោរប្លន់ ប៉ុន្តែចៀមមិនស្គាល់តាមពួកគេទេ។
⁹ ខ្ញុំជាទ្វារ។ ប្រសិនបើ នរណាចូលតាមខ្ញុំ អ្នកណានោះនឹងបានសង្គ្រោះ អ្នកនោះនឹងចូល ហើយចេញ ហើយនឹងស្វែងរកវាលស្មៅ។¹⁰ ចោរមិនមកទេ ប្រសិនបើ វាមិនលួច សម្លាប់ និងបំផ្លាញនោះ។ ខ្ញុំមក ដើម្បីឲ្យមនុស្សមានជីវិត និងមានជីវិតដែលពេញបរិបូរណ៍ផង។
¹¹ ខ្ញុំជាអ្នកគង្វាលល្អ។ អ្នកគង្វាលល្អគឺលះបង់ជីវិតដើម្បីចៀម។¹² អ្នកបម្រើដែលត្រូវបានជួលដោយប្រាក់មិនមែនជាអ្នកគង្វាលទេ ហើយក៏មិនមែនជាម្ចាស់ចៀមដែរ។ ពេលអ្នកនោះឃើញ ឆ្កែចកមក គេនឹងបោះបង់ចៀមចោល ហើយរត់គេចបាត់ ដូច្នេះ ឆ្កែចកក៏ចាប់យកពួកវា ហើយផ្ញើឲ្យពួកវាបែកខ្ចាត់ខ្ចាយ។¹³ គាត់រត់បាត់ ដោយសារគាត់ជាអ្នកបម្រើដែលជួល ហើយមិនបាននៅការពារចៀមនោះទេ។
¹⁴ ខ្ញុំជាអ្នកគង្វាលល្អ ហើយខ្ញុំស្គាល់ចៀមខ្ញុំ ហើយចៀមខ្ញុំក៏ស្គាល់ខ្ញុំដែរ។¹⁵ ព្រះបិតាស្គាល់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំស្គាល់ព្រះបិតា ហើយខ្ញុំលះបង់ជីវិតខ្ញុំដើម្បីចៀម។
¹⁶ ខ្ញុំមានចៀមផ្សេងទៀត ដែលមិននៅក្នុងក្រោលចៀម។ ខ្ញុំត្រូវតែនាំពួកវាផងដែរ ហើយពួកវានឹងឮសម្លេងខ្ញុំ ដូច្នេះ នឹងមានហ្វូងសត្វតែមួយ និងហ្វូងចៀមតែមួយ។
¹⁷ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាព្រះបិតាស្រឡាញ់ខ្ញុំ៖ «ខ្ញុំលះបង់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបាននាំត្រឡប់មកវិញម្តងទៀត។¹⁸ គ្មាននរណាអាចយកវាពីខ្ញុំបានទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំលះបង់ជីវិតខ្ញុំដោយខ្លួនឯង។ ខ្ញុំមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការលះបង់ជីវិត ហើយខ្ញុំក៏មានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការយកវាមកវិញម្តងទៀតដែរ។ ខ្ញុំបានទទួលសេចក្តីបង្គាប់នេះ ពីព្រះបិតាខ្ញុំមក»។
¹⁹ ការបាក់បែកបានកើតឡើងម្តងទៀតនៅក្នុងចំណោមពួកសាសន៍យូដាដោយសារពាក្យទាំងនេះ។²⁰ ពួកគេជាច្រើននិយាយថា៖ «គាត់មានអារក្ស ហើយឆ្កួតទៀត។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាស្តាប់វា?»។²¹ ហើយអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «សម្តីទាំងនេះ មិនមែនដោយសារអារក្សចូលមនុស្សទេ។ តើអារក្សអាចធ្វើឲ្យភ្នែកពិការភ្លឺដែរទេ?»
²² បន្ទាប់មក ជាពេលវេលាសម្រាប់ធ្វើពិធីបុណ្យឆ្លងព្រះវិហារនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។²³ វាជារដូវរងា ហើយព្រះយេស៊ូបានយាងឡើងចូលទៅក្នុងព្រះវិហារនៅក្នុងសាលាដំណាក់សាឡូម៉ូន។²⁴ នោះពួកសាសន៍យូដាបានមកជុំវិញព្រះអង្គ ហើយនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើលោកឲ្យយើងមានការសង្ស័យដល់កាលណាទៀត? ប្រសិនបើ លោកជាព្រះគ្រីស្ទមែន ចូលប្រាប់យើងជាសាធារណៈមក»។
²⁵ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនជឿ។ កិច្ចការទាំងនេះគឺខ្ញុំធ្វើ នៅក្នុងនាមព្រះបិតាខ្ញុំ បានធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំហើយ។²⁶ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នានៅតែមិនជឿ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាចៀមខ្ញុំ។
²⁷ ចៀមខ្ញុំស្តាប់សម្លេងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំស្គាល់ពួកវាដែរ ហើយពួកវាក៏ដើរតាមខ្ញុំ។²⁸ ខ្ញុំនឹងផ្តល់ឲ្យពួកវាមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ពួកវានឹងមិនស្លាប់ឡើយ ហើយគ្មាននរណាឆក់យកពួកវាចេញពីដៃខ្ញុំបានដែរ។
²⁹ ព្រះបិតាខ្ញុំ ជាអ្នកប្រទានពួកវាមកខ្ញុំ ព្រះអង្គធំជាងអ្នកផ្សេងទាំងអស់ ហើយគ្មាននរណាអាចឆក់យកពួកវាចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះបិតាបានឡើយ។³⁰ ខ្ញុំ និងព្រះបិតាគឺតែមួយ។³¹ ក្រោយមក ពួកយូដាបានយកដុំថ្ម ចោលព្រះអង្គម្តងទៀត។
³² ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំបានបង្ហាញការល្អជាច្រើនពីព្រះបិតាដល់អ្នករាល់គ្នា។ ដោយសារការទាំងនោះ អ្នករាល់គ្នាចោលខ្ញុំនឹងដុំថ្មមែនទេ?»³³ ពួកយូដាឆ្លើយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «យើងមិនបានចោលឯងនឹងដុំថ្មដោយសារការល្អណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែឯងបានប្រមាថ ដោយព្រះឯងជាមនុស្ស ហើយតាំងខ្លួនឯងជាព្រះជាម្ចាស់»។
³⁴ ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «តើមិនបានសរសេរនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យទេថា «ខ្ញុំនិយាយថា៖ «អ្នករាល់គ្នាគឺជាព្រះ?»³⁵ បើគម្ពីរហៅអស់អ្នកដែលទទួល ព្រះបន្ទូលថាជា “ព្រះ” ដូច្នេះ³⁶ ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាពេលខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នករាល់គ្នាបែរជាពោលថា ខ្ញុំប្រមាថព្រះអង្គទៅវិញ? ព្រះបិតាបានប្រោសខ្ញុំអោយវិសុទ្ធ ហើយចាត់ខ្ញុំអោយមកក្នុងពិភពលោកនេះទៀតផង។
³⁷ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនបានធ្វើការរបស់ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំទេ សូមកុំជឿខ្ញុំ។³⁸ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើការរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមិនជឿដល់ខ្ញុំទេ មិនជឿលើកិច្ចការ ដែលអ្នករាល់គ្នាក៏ដឹង ហើយយល់ថាព្រះបិតានៅក្នុងខ្ញុំ ហើយដឹងថា ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះបិតានោះ»។³⁹ ពួកគេបានព្យាយាមចាប់ព្រះអង្គម្តងទៀត ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានចេញទៅក្រៅពីការចាប់របស់ពួកគេ។
⁴⁰ ព្រះអង្គបានចេញទៅម្តងទៀតឆ្ងាយពីទន្លេយ៉ែរដាន់ ដើម្បីទៅកន្លែងដែលលោកយ៉ូហានបានធ្វើពិធីជ្រមុជលើកដំបូង ហើយព្រះអង្គស្នាក់នៅទីនោះ។
⁴¹ មានមនុស្សជាច្រើនបានទៅរកព្រះអង្គ ហើយពួកគេនិយាយថា៖ «ពិតប្រាកដណាស់ លោកយ៉ូហានមិនបានធ្វើទិសម្ចាស់អ្វីទេ ប៉ុន្តែ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលលោកយ៉ូហានបាននិយាយអំពីបុរសម្នាក់នេះគឺជាសេចក្តីពិត»។⁴² មនុស្សជាច្រើនបានជឿព្រះអង្គនៅទីនោះ។

11¹ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះឡាសាមានជំងឺ។ គាត់នៅភូមិបេតថានី នៅក្នុងភូមិដែលនាងម៉ារី និងបងស្រីរបស់នាងម៉ាថា។
² នាងម៉ារីគឺជាអ្នកដែលបានចាត់ប្រែងក្រអូបលាបលើព្រះអម្ចាស់ ហើយយកសក់របស់នាងជូតជើងរបស់ព្រះអង្គ រីឯ
ឡាសាដែលឈឺនោះជាប្អូនរបស់នាង។

³ នោះបងស្រីទាំងពីរបានចាត់គេឲ្យទៅឯព្រះយេស៊ូ និយាយថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ មើល អ្នកដែលព្រះស្រឡាញ់ឈឺហើយ»។⁴ នៅពេលព្រះយេស៊ូឮដូច្នេះ
ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ជំងឺនេះមិនស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ជំងឺនេះដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់វិញ
ដើម្បីឲ្យបុត្រារបស់ព្រះបានទទួលសិរីល្អដោយសារវាដែរ»។

⁵ ព្រះយេស៊ូស្រឡាញ់នាងម៉ាថា និងប្អូនស្រីរបស់នាង ព្រមទាំងឡាសាផង។⁶ ដូច្នេះ នៅពេលព្រះអង្គឮថា ឡាសាឈឺ
ព្រះយេស៊ូស្លាកនៅកន្លែងដែលព្រះអង្គនៅនោះពីរយប់ថ្ងៃទៀត។⁷ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សថា៖ «តោះ យើងទៅស្រុកយូដាម្តងទៀត»។
⁸ ពួកសិស្សនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «វាបី ពួកយូដាកំពុងតែចង់ចោលព្រះអង្គនឹងដុំថ្ម តើព្រះអង្គនៅតែចង់ត្រឡប់ទៅវិញម្តងទៀត?»។⁹ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយថា៖
«តើមួយថ្ងៃមិនមានដប់ពីរម៉ោងទេឬអី? ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ដើរនៅពេលថ្ងៃ គាត់នឹងមិនជំពប់ទេ ព្រោះគាត់មើលឃើញ ដោយសារពន្លឺរបស់លោកីយ៍នេះ។
¹⁰ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ គាត់ដើរពេលយប់វិញ គាត់នឹងជំពប់មិនខាន ព្រោះពន្លឺមិននៅក្នុងគាត់ទេ»។¹¹ ព្រះអង្គមានបន្ទូលពីការទាំងនេះ
ហើយបន្ទាប់ពីមានបន្ទូលពីការទាំងនេះហើយ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «មិត្តសម្លាញ់របស់យើងឡាសាបានដេកលក់ហើយ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងទៅ
ដើម្បីខ្ញុំដាស់គាត់ឲ្យក្រោកពីគេវិញ»។

¹² ដូច្នេះហើយ បានជាពួកសិស្សទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើ គាត់ដេកលក់មែន គាត់នឹងភ្ញាក់ឡើងវិញ»។

¹³ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលពីការស្តាប់របស់គាត់ ប៉ុន្តែ ពួកគេគិតថា ព្រះអង្គកំពុងមានបន្ទូលពីការដេកសម្រាក។¹⁴ បន្ទាប់មក

ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេយ៉ាងច្បាស់ថា៖ «ឡាសាស្លាប់ហើយ»។

¹⁵ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំសប្បាយចិត្តណាស់ ដែលខ្ញុំមិននៅទីនោះដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចជឿ។ តោះ ចូរយើងទៅជួបគាត់»។¹⁶ លោកចូម៉ាស ដែលហៅថា
ឌីឌីម និយាយទៅពួកសិស្សទាំងអស់ថា៖ «តោះ យើងទៅ ដើម្បីឲ្យយើងអាចស្តាប់ជាមួយព្រះយេស៊ូ»។

¹⁷ នៅពេលព្រះយេស៊ូយាងមកដល់ ព្រះអង្គបានឃើញថា ឡាសាត្រូវបានដាក់នៅក្នុងផ្នូរឬទ្រូចស្រេចទៅហើយ។¹⁸ ភូមិបេតថានីនៅជិតយេរូសាឡឹម
ប្រហែលជាបីគីឡូម៉ែត្រ។¹⁹ ពួកយូដាជាច្រើនបានចូលទៅឯនាងម៉ាថា និងម៉ារី ដើម្បីកម្សាន្តចិត្តពួកនាងពីប្អូនរបស់របស់ពួកគេ។²⁰ បន្ទាប់មក នាងម៉ាថា
នៅពេលដែលនាងបានឮថាព្រះយេស៊ូយាងមក នាងបានទៅជួបព្រះអង្គ ប៉ុន្តែនាងម៉ារីកំពុងអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះ។

²¹ បន្ទាប់មក នាងម៉ាថាបាននិយាយទៅកាន់ព្រះយេស៊ូថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើ ព្រះអង្គនៅទីនេះ ប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំម្ចាស់មិនស្លាប់ទេ»។²² ខ្ញុំម្ចាស់ដឹងថា
អ្វីក្តីដែលព្រះអង្គទូលសូមដល់ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់នឹងប្រទានដល់ព្រះអង្គមិនខាន»។²³ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅនាងថា៖
«ប្អូនប្រុសរបស់នាងនឹងរស់ឡើងវិញម្តងទៀត»។

²⁴ នាងម៉ាថាឆ្លើយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ខ្ញុំម្ចាស់ដឹងថា ព្រះអង្គនឹងប្រោសគាត់ឲ្យរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ»។²⁵ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖
«ខ្ញុំជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញ និងជាជីវិត អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ ទោះបីស្លាប់ក៏ដោយ នឹងរស់ឡើងវិញជាមិនខាន»។²⁶ ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅនៅឡើយ
ដែលជឿដល់ខ្ញុំ នឹងមិនស្លាប់ឡើយ។ តើអ្នករាល់គ្នាជឿការនេះទេ?»។

²⁷ នាងនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំម្ចាស់ជឿថា ព្រះអង្គគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានយាងមកនៅលើផែនដីនេះ»។

²⁸ នៅពេលដែលនាងនិយាយការនេះរួចហើយ នាងបានចេញទៅហៅនាងម៉ារីជាប្អូនស្រីរបស់នាងដោយសម្ងាត់។ នាងនិយាយថា៖ «លោកគ្រូមកដល់ហើយ
ហើយសួររកអូនឯង»។²⁹ នៅពេលនាងឮដូច្នេះ នាងបានក្រោកឡើងយ៉ាងលឿន ហើយទៅរកព្រះអង្គ។

³⁰ ព្រះយេស៊ូមិនទាន់បានចូលទៅក្នុងភូមិនៅឡើយទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គនៅកន្លែងដែលនាងម៉ាថាបានជួបព្រះអង្គ។³¹ ដូច្នេះ នៅពេលពួកយូដា
ដែលនៅក្នុងផ្ទះជាមួយនាង និងអ្នកដែលមកកម្សាន្តចិត្តនាង ឃើញនាងម៉ារីក្រោកឡើងយ៉ាងលឿន ហើយចេញក្រៅយ៉ាងដូច្នេះ ពួកគេក៏ដើរតាមនាង
គិតថានាងទៅឯផ្ទះ ដើម្បីយំនៅទីនោះ។³² នៅពេលនាងម៉ារីមកដល់កន្លែងដែលព្រះយេស៊ូគង់នៅ ហើយបានឃើញព្រះអង្គ។
នាងបានលុតជង្គង់ចុះនៅជិតព្រះបាទាព្រះអង្គ ហើយនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើ ព្រះអង្គនៅទីនេះ ប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំម្ចាស់
មិនស្លាប់ទេ»។

³³ នៅពេលព្រះយេស៊ូឃើញនាងយំ ហើយពួកយូដាដែលមកជាមួយនាងកំពុងយំផងដែរ ព្រះអង្គមានព្រះទ័យក្អកក្អួលជាខ្លាំងនៅខាងក្នុងវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ
ហើយអន្ទះសារជាខ្លាំង។³⁴ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «តើអ្នកបានគាត់នៅឯណា?» ពួកគេនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមយាងមក
ព្រះអង្គនឹងឃើញ»។³⁵ ព្រះយេស៊ូទ្រង់ព្រះកន្សែង។

³⁶ បន្ទាប់មក ពួកយូដានិយាយថា៖ «មើល ព្រះអង្គស្រឡាញ់ឡាសាប៉ុណ្ណា!»។³⁷ ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះនៅក្នុងចំណោមពួកគេនិយាយថា៖ «តើបុរសម្នាក់នេះ
ដែលអាចធ្វើឲ្យមនុស្សខ្លាចភ្លឺបាន តើគាត់អាចធ្វើឲ្យបុរសនេះមិនស្លាប់បានទេ?»

³⁸ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះទ័យក្អកក្អួលម្តងទៀតនៅក្នុងព្រះអង្គ ទ្រង់បានយាងទៅឯផ្ទះ។ នៅឯផ្ទះ មានថ្មបិទជិត។³⁹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖
«ចូរយកថ្មនេះចេញ!»។ នាងម៉ាថា បងស្រីរបស់ឡាសាទូលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ
មកដល់ពេលនេះរូបកាយរលួយហើយដ្បិតគាត់បានស្លាប់បួនថ្ងៃហើយ»។⁴⁰ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «តើខ្ញុំមិនបាននិយាយទេឬអីថា
ប្រសិនបើអ្នកជឿ អ្នកនឹងបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់?»។

⁴¹ ដូច្នេះ ពួកគេបានយកថ្មចេញ។ ព្រះយេស៊ូបានសម្លឹងមើល ហើយ មានបន្ទូលថា៖ «ព្រះបិតាអើយ ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះអង្គស្លាប់ទូលបង្គំ។⁴² ទូលបង្គំដឹងថា
ព្រះអង្គស្លាប់ទូលបង្គំជាទីធ្លា ប៉ុន្តែ ដោយព្រះហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងឈរនៅជុំវិញទូលបង្គំ បានជឿថាព្រះអង្គបានចាត់ទូលបង្គំឲ្យមក»។

⁴³ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គមានបន្ទូលរួចហើយ ព្រះអង្គក៏ស្រែកសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «ឡាសា ចេញមក!»។⁴⁴ បុគ្គលដែលស្លាប់នោះបានចេញមក ដឹង
និងដៃរបស់គាត់ត្រូវបានចងដោយក្រណាត់ ហើយមុខរបស់គាត់ក៏ត្រូវបានចងដោយក្រណាត់ដែរ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរស្រាយគាត់
ហើយឲ្យគាត់ចេញទៅ»។

⁴⁵ បន្ទាប់មក មានពួកយូដាជាច្រើនដែលមកជាមួយនាងម៉ារី បានឃើញអ្វីដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ ហើយបានជឿលើព្រះអង្គ។⁴⁶ ប៉ុន្តែ
មានអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកគេបានចេញទៅឯពួកផារីស៊ី ហើយប្រាប់ពួកគេអំពីអ្វីដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ។

⁴⁷ នាយកបូជាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីបានជួបជុំគ្នា ប្រឹក្សាជាមួយគ្នា ហើយនិយាយថា៖ «តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?»។ បុរសម្នាក់នេះ បានធ្វើទីសម្គាល់ជាច្រើន។⁴⁸ ប្រសិនបើ
យើងទុកគាត់ឲ្យដូច្នេះ មនុស្សគ្រប់គ្នាមុខជាជឿលើគាត់មិនខាន។ ពួករ៉ូមនឹងមក ហើយនឹងគ្រប់គ្រងលើយើង និងប្រទេសយើងផង»។

⁴⁹ប៉ុន្តែ មានបុរសម្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកគេឈ្មោះ កែផាស ដែលជាមហាបូជាចារ្យនៅឆ្នាំនោះ មានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាគ្មានដឹងអ្វីទាំងអស់។

⁵⁰អ្នករាល់គ្នាមិនគិតទេថា ប្រសិនបើ មនុស្សម្នាក់ស្លាប់ ជំនួសប្រជាជន ប្រសើរជាងមនុស្សមួយប្រទេសត្រូវវិនាស»។

⁵¹គាត់មានប្រសាសន៍ការនេះ មិនមែនដោយខ្លួនគាត់ទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងនាមជាមហាបូជាចារ្យនៅក្នុងឆ្នាំនោះ គាត់បានថ្លែងទំនាយថា ព្រះយេស៊ូត្រូវសុគតដើម្បីប្រទេសជាតិ។⁵² ហើយមិនត្រានតែសម្រាប់ប្រទេសជាតិប៉ុណ្ណឹងទេ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឲ្យបុត្រដ៏តារាបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយអាចប្រមូលមូលរួមតែមួយវិញ។⁵³ ដូច្នេះ ចាត់តាំងពីថ្ងៃនោះមក ពួកគេបានរៀបគម្រោងពីរបៀបនៃការសម្លាប់ព្រះយេស៊ូ។

⁵⁴ព្រះយេស៊ូលែងយាងនៅក្នុងចំណោមពួកគេជាសាធារណៈទៀតហើយ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានចេញពីទីនោះទៅតំបន់ដែលនៅជិតនឹងទីរហោស្ថានគឺនៅក្នុងក្រុងមួយដែលហៅថា អេប្រាមីម។ ព្រះអង្គគង់នៅទីនោះជាមួយពួកសិស្ស។

⁵⁵ហើយពិធីបុណ្យរំលងរបស់សាសន៍យូដាជិតមកដល់ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនមកពីប្រទេសផ្សេងបានឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម មុនថ្ងៃបុណ្យចម្លង ដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេវិសុទ្ធ។

⁵⁶ពួកគេស្វែងរកព្រះយេស៊ូ ហើយបាននិយាយទៅកាន់គ្នាទៅវិញទៅមក នៅពេលដែលពួកគេនៅក្នុងព្រះវិហារថា៖ «តើអ្នកគិតយ៉ាងដូចម្តេច? ថាតើគាត់នឹងមិនមកចូលរួមពិធីបុណ្យទេឬអី?»។⁵⁷ នាយកបូជាចារ្យ និងពួកផារីស៊ីបានដាក់សេចក្តីបង្គាប់ថា ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ដឹងថាព្រះយេស៊ូនៅទីណា អ្នកនោះត្រូវរាយការណ៍ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានចាប់ព្រះអង្គ។

12 ប្រាំមួយថ្ងៃមុនថ្ងៃបុណ្យវិលវិល ព្រះយេស៊ូបានយាងចូលភូមិបេថានី ជាកន្លែងដែល ព្រះយេស៊ូបានប្រោសឡាសា ពីស្លាប់ឡើងវិញ។² ដូច្នេះ ពួកគេបានចម្រើនអាហារល្អចូលម្រាប់ព្រះអង្គនៅទីនោះ ហើយនាងម៉ាថាជាអ្នកធ្វើម្ហូប ប៉ុន្តែ ឡាសាគឺជាម្នាក់ដែលអង្គុយរួមគ្នាជាមួយព្រះយេស៊ូ។³ បន្ទាប់មក នាងម៉ាថាបានយកទឹកអប់ដែលធ្វើឡើងចេញពីទេព្វីរបរិសុទ្ធដ៏មានតម្លៃបំផុត ចាក់លាបព្រះបាទរបស់ព្រះយេស៊ូជាមួយទឹកអប់នោះ ហើយបានជូតជើងព្រះអង្គជាមួយនឹងសក់របស់នាង។ នៅក្នុងផ្ទះពេញដោយក្លិនក្រអូបរបស់ទឹកអប់នោះ។

⁴ លោកយូដាសមីស្ការីយ៉ុត ជាសិស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ជាម្នាក់ដែលក្បត់ព្រះអង្គ បាននិយាយថា៖ «ម្តេចមិនយកទឹកអប់ទៅលាក់បីរយ ខេណារី រួចចែកដល់អ្នកក្រទៅ?»។⁵ គាត់និយាយដូច្នេះ មិនមែនដោយសារគាត់យកទុកដាក់ជាមួយអ្នកក្រទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់ជាចោរ គាត់ជាអ្នកកាន់ចង់លុយ ហើយគាត់បានលួចពីអ្វីដែលដាក់ទៅក្នុងចងនោះ។

⁶ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ឲ្យនាងបន្តធ្វើអ្វីដែលនាងមានសម្រាប់ថ្ងៃបញ្ចុះសពរបស់ខ្ញុំចុះ។ អ្នករាល់គ្នាតែងតែមានអ្នកក្រនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាជានិច្ច។⁷ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិននៅជាមួយអ្នករាល់គ្នារហូតទេ»។

⁸ មានសាសន៍ជាច្រើនបានដឹងថា ព្រះយេស៊ូនៅទីនោះ ហើយពួកគេក៏មករក មិនគ្រាន់តែមករកព្រះយេស៊ូទេ ប៉ុន្តែ ពួកគេក៏ចង់ឃើញឡាសា ដែលព្រះយេស៊ូបានប្រោសគាត់ពីសេចក្តីស្លាប់ឡើងវិញដែរ។⁹ នាយកបូជាចារ្យបានរួមគំនិតគ្នាធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីចង់សម្លាប់ឡាសាដែរ។¹⁰ ដោយសារតែគាត់ សាសន៍យូដាជាច្រើនចេញពីពួកគេ ហើយបានជឿលើព្រះយេស៊ូ។

¹¹ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មានមនុស្សយ៉ាងច្រើនកោះករទៅចូលរួមបុណ្យ។ នៅពេលពួកគេឮថាព្រះយេស៊ូមកក្រុងយេរូសាឡឹមដែរ¹² ពួកគេបានយកស្លឹកត្នោត ហើយចេញទៅជួបព្រះអង្គ ហើយស្រែកឡើងថា «ហូសាណា! មានពរហើយ អ្នកដែលមកក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះមហាក្សត្រនៃអ៊ីស្រាអែល»។

¹³ ព្រះយេស៊ូបានជួបជាមួយនឹងសត្វលាស្វារមួយ ហើយក៏គង់នៅលើវា ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖¹⁴ «កុំខ្លាចអី កូនស្រីស៊ីយ៉ូនអើយ ព្រះមហាក្សត្ររបស់អ្នកមកហើយ ព្រះអង្គគង់នៅលើខ្នងលា។

¹⁵ ដំបូង ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គមិនយល់ពីការទាំងនេះទេ ប៉ុន្តែ នៅពេលព្រះយេស៊ូបានទទួលសិរីល្អ ពួកគេបាននឹកចាំ ការទាំងនេះដែលបានចែងអំពីព្រះអង្គ ហើយពួកគេបានធ្វើការទាំងនេះចំពោះព្រះអង្គ។

¹⁶ បណ្តាជនបានធ្វើបន្ទាល់ថា ពួកគេបាននៅជាមួយព្រះអង្គ នៅពេលទ្រង់ហៅឡាសាចេញពីផ្ទះ ហើយប្រោសគាត់ឲ្យរស់ពីស្លាប់មកវិញ។

¹⁷ ដោយសារហេតុផលនេះហើយ បានជាបណ្តាជនចេញទៅជួបព្រះអង្គ ព្រោះពួកគេបានឮថាព្រះអង្គបានធ្វើទីសម្គាល់នេះ។¹⁸ ដូច្នេះ ពួកគេបាននិយាយនៅក្នុងចំណោមពួកគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាល់តែសោះ មើល! មនុស្សបានទៅតាមអ្នកនោះអស់ហើយ»។

¹⁹ សាសន៍ក្រិកមួយចំនួននៅក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលឡើងទៅថ្វាយបង្គំនៅថ្ងៃបុណ្យនោះ។²⁰ ពួកគេបានទៅជួបលោកភីលីពី ជាអ្នកដែលមកពីភូមិបេតសែដា ក្នុងស្រុកកាលីឡេ បានសួរគាត់ ហើយនិយាយថា៖ «លោក ពួកយើងចង់ជួបព្រះយេស៊ូ»។²¹ លោកភីលីពីបានទៅជួប ហើយប្រាប់លោកអនទ្រេ ហើយលោក អនទ្រេ និងលោកភីលីពីបានទៅជួប ហើយពួកគេបានប្រាប់ព្រះយេស៊ូ។

²² ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅពួកគេ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ពេលកំណត់មកដល់ហើយ ដែលកូនមនុស្សនឹងទទួលសិរីល្អ។²³ ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើគ្រាប់ស្រូវមិនកប់ទៅក្នុងដី ហើយស្លាប់ទេ វានៅតែជាគ្រាប់ស្រូវដែល ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើវាស្លាប់ វានឹងបង្កើតផលជាច្រើន។

²⁴ អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ជីវិតរបស់ខ្លួន នឹងបាត់ជីវិតនោះ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលស្លាប់ជីវិតរបស់ខ្លួននៅក្នុងលោកីយ៍នេះ នឹងរក្សាវាដើម្បីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

²⁵ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បម្រើខ្ញុំ ឲ្យគេបម្រើខ្ញុំចុះ ហើយបើខ្ញុំនៅទីណា អ្នកបម្រើខ្ញុំនឹងនៅទីនោះដែរ។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បម្រើខ្ញុំព្រះបិតាខ្ញុំនឹងផ្តល់កិត្តិយសដល់អ្នកនោះ។

²⁶ ឥឡូវនេះ ព្រលឹងខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយ ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច? ឱព្រះបិតាអើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំនៅក្នុងវេលានេះ ប៉ុន្តែ ហេតុផលដែលទូលបង្គំមក គឺដើម្បីវេលានេះឯង។²⁷ ឱព្រះបិតាអើយ សូមថ្វាយសិរីវង្សៀងដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ»។ បន្ទាប់មក មានសម្លេងពីស្ថានសួគ៌មក ហើយមានបន្ទូលថា៖ «យើងបានទទួលសិរីវង្សៀង ហើយនឹងទទួលសិរីវង្សៀងម្តងទៀត»។²⁸ នោះ បណ្តាជនដែលឈរនៅជិត បានឮ ហើយនិយាយថា «មានសម្លេងផ្តរលាន់»។ ហើយអ្នកខ្លះទៀតនិយាយថា៖ «ទេវតាបាននិយាយជាមួយគាត់»។

²⁹ ព្រះយេស៊ូឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «សម្លេងដែលឮនេះមិនមែនសម្រាប់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នាវិញ។

³⁰ សេចក្តីដ៏នាំដង្ហែរបស់លោកីយ៍នេះមកដល់ហើយនៅពេលនេះ ហើយដល់ពេលដែលពួកគេប្រគល់លោកីយ៍នេះ ត្រូវបោះទៅក្រៅហើយ។

³¹ នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានលើកឡើងពីលោកីយ៍ ខ្ញុំនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាមកជិតខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់។³² ព្រះអង្គមានបន្ទូលដូច្នេះ ដើម្បីបង្ហាញពីបែបបទនៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលព្រះអង្គត្រូវសុគត។

³³ បណ្តាជនបានទូលឆ្លើយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «យើងបានឮពីក្រឹត្យរឹងមាំថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច។ តើយើងអាចនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច «បុត្រមនុស្សត្រូវតែឡើងឡើង? តើអ្នកណាជាបុត្ររបស់មនុស្ស?»³⁴ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ពន្លឺនឹងនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាក្នុងរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ។ ចូរដើរក្នុងការដែលអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងពន្លឺនៅឡើយ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យសេចក្តីងងឹតយកល្អៗអ្នករាល់គ្នាឡើយ។ អស់អ្នកណាដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹត មិនដឹងថាពួកគេកំពុងទៅណាទេ។

³⁵ ក្នុងការដែលអ្នករាល់គ្នាមានពន្លឺ ចូរជឿលើពន្លឺ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានក្លាយជាកូននៃពន្លឺ»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលការទាំងនេះរួចហើយ ព្រះអង្គក៏ចាកចេញទៅ ហើយលាក់ខ្លួនពីពួកគេ។

³⁶ ទោះបីជាព្រះយេស៊ូបានធ្វើទីសម្គាល់ជាច្រើននៅចំពោះពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកគេនៅតែមិនជឿលើព្រះអង្គទៀត³⁷ ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យពាក្យរបស់ព្រះអង្គអោយបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណាជឿលើការរាយការណ៍របស់យើង ហើយព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យអ្នកណាឃើញព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ?»

³⁸ ដ្បិត ហេតុផលដែលពួកគេមិនអាចជឿ ព្រោះលោកអោយក៏បានមានប្រសាសន៍ដូច្នេះដែរថា³⁹ «ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យភ្នែករបស់ពួកគេខ្វាក់ ហើយព្រះអង្គក៏ធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ពួកគេរឹងរូសដែរ បើមិនដូច្នោះទេ ពួកគេអាចមើលឃើញដោយភ្នែករបស់ពួកគេ ហើយយល់នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេរឹង ហើយអាចប្រែចិត្ត ហើយយើងអាចប្រោសពួកគេឲ្យជា»។

⁴⁰ លោកអោយមានប្រសាសន៍ការទាំងនេះ ដោយសារគាត់ឃើញសិរីវង្សៀងរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយក៏មានប្រសាសន៍ពីព្រះអង្គ។⁴¹ ប៉ុន្តែ សូម្បីតែ អ្នកដឹកនាំជាច្រើនបានជឿលើព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេរើស្វី ពួកគេមិនទទួលស្គាល់វាទេ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលាប្រជុំ។

⁴² ពួកគេស្រឡាញ់ការសរសើរដែលមកពីមនុស្សច្រើនជាងការសរសើរដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់។

⁴³ ព្រះយេស៊ូបានបន្តសម្លេង ហើយមានបន្ទូលថា៖ «អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ មិនគ្រាន់តែជឿលើខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ អ្នកនោះបានជឿដល់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកដែរ⁴⁴ ហើយអ្នកណាដែលឃើញខ្ញុំ អ្នកនោះក៏ឃើញព្រះដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកដែរ។

⁴⁶ខ្ញុំបានមកធ្វើជាពន្លឺនៃលោកីយ៍ ដូច្នេះ អស់អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ មិនស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីងងឹតឡើយ។⁴⁷ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់ឮពាក្យខ្ញុំ ប៉ុន្តែ មិនប្រព្រឹត្តតាមពាក្យនោះទេ ខ្ញុំមិនជំនុំជម្រះគាត់ទេ ដ្បិត ខ្ញុំមិនបានមកដើម្បីជំនុំជម្រះលោកីយ៍ ប៉ុន្តែ ដើម្បីសង្គ្រោះលោកីយ៍វិញ។

⁴⁸អ្នកណាដែលបដិសេធខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលមិនទទួលពាក្យរបស់ខ្ញុំ មានម្នាក់នឹងជំនុំជម្រះអ្នកនោះ។ ពាក្យដែលខ្ញុំបាននិយាយនឹងជំនុំជម្រះអ្នកនោះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។⁴⁹ដ្បិត ខ្ញុំមិនបាននិយាយដើម្បីខ្លួនខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតាដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ជាអ្នកប្រទានសេចក្តីបង្គាប់ដល់ខ្ញុំ ពីអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយ និងពីអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវប្រាប់។⁵⁰ខ្ញុំដឹងថា សេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអង្គគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច នោះជាអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ ដូចដែលព្រះបិតាបានមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ប្រាប់»។

13¹ ឥឡូវនេះ ជាថ្ងៃមុនពេលពិធីបុណ្យរំលង។ ព្រះយេស៊ូវជ្រាបថា ពេលកំណត់របស់ព្រះអង្គបានមកដល់ហើយ ក្នុងការចាកចេញពីលោកីយ៍ ហើយត្រឡប់ទៅព្រះបិតាវិញ។ ព្រះអង្គស្រឡាញ់អស់អ្នកដែលនៅជាមួយព្រះអង្គនៅក្នុងលោកីយ៍ណាស់ ហើយទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកគេរហូតដល់ទីបំផុត។
² ឥឡូវនេះ មានបាត់ដាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់លោកយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ុតជាតួនាទីស៊ីម៉ូនដូចហើយ ដើម្បីរក្សាព្រះយេស៊ូវ។

³ ព្រះអង្គជ្រាបថា ព្រះបិតាបានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ ហើយជ្រាបថា ព្រះអង្គបានយាងមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គនឹងត្រឡប់ទៅព្រះជាម្ចាស់វិញ។⁴ ព្រះអង្គបានក្រោកឡើងពីអាហារល្ងាច ហើយបានយកសម្លៀកបំពាក់ខាងក្រៅរបស់ព្រះអង្គ។ បន្ទាប់មកព្រះអង្គបានយកកន្សែង ហើយយកវាមកក្រវាត់ខ្លួនរបស់ព្រះអង្គ។⁵ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គបានចាក់ទឹកចូលទៅក្នុងដើងមួយ ហើយបានចាប់ផ្តើមលាងដើងពួកសិស្ស ហើយយកកន្សែងដែលចងនៅនឹងខ្លួនរបស់ព្រះអង្គមកជូត។

⁶ ព្រះអង្គបានមកដល់លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុស ហើយលោកពេត្រុសបានទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គនឹងលាងដើងទូលបង្គំឬអី?»⁷ ព្រះយេស៊ូវឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្វីដែលខ្ញុំកំពុងធ្វើ អ្នកមិនយល់ទេនៅពេលនេះ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងយល់ការនេះនៅពេលក្រោយ»។⁸ លោកពេត្រុសទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអង្គមិនត្រូវលាងដើងទូលបង្គំទេ»។ ព្រះយេស៊ូវឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនលាងដើងអ្នក អ្នកគ្មានចំណែកអ្វីជាមួយខ្ញុំទេ»។⁹ លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំគ្រាន់តែលាងដើងទូលបង្គំឡើយ ប៉ុន្តែ សូមលាងដៃ និងក្បាលរបស់ទូលបង្គំផង»។

¹⁰ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្នកដែលងូតទឹករួចហើយមិនចាំបាច់ទេ លាងតែដើងរបស់អ្នកនោះទៅបានហើយ អ្នកនោះបានស្អាតទាំងស្រុងហើយ។ អ្នកស្អាតហើយ ប៉ុន្តែ អ្នកផ្សេងទៀតដែលមិនស្អាត»។¹¹ ដើម្បីព្រះយេស៊ូវជ្រាបថា អ្នកណានឹងក្បត់ព្រះអង្គ ហេតុដូច្នេះ ហើយបានជាព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាមិនស្អាតទាំងអស់គ្នាទេ»។

¹² នៅពេលព្រះយេស៊ូវបានលាងដើងពួកគេដូច្នេះ ហើយបានយកសម្លៀកបំពាក់របស់ព្រះអង្គមកពាក់ ហើយគង់នៅតុអាហារវិញ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «តើអ្នកដឹងអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងធ្វើជាមួយអ្នករាល់គ្នាទេ?»¹³ អ្នករាល់ហៅខ្ញុំថា៖ «លោកគ្រូ» ឬ «ព្រះអម្ចាស់» អ្នករាល់គ្នានិយាយនោះត្រូវហើយ ខ្ញុំអ៊ីចឹងមែន។¹⁴ ប្រសិនបើខ្ញុំ ជាព្រះអម្ចាស់ និងជាគ្រូ បានលាងដើងអ្នករាល់គ្នា អ្នកក៏ត្រូវលាងដើងដល់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។¹⁵ ដ្បិត ខ្ញុំបានធ្វើជាកំរងដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ អ្នករាល់គ្នាត្រូវធ្វើដូច្នេះបានធ្វើដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

¹⁶ ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកបម្រើមិនធំជាងអ្នករាល់បងប្អូនឡើយ ឬអ្នកនាំសារមិនធំជាងអ្នកដែលចាត់គាត់ឲ្យមកនោះទេ។¹⁷ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្គាល់ការទាំងនេះ អ្នកនឹងមានពរ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាធ្វើការទាំងនោះ។¹⁸ ខ្ញុំមិននិយាយពីអ្នករាល់គ្នាទេ ខ្ញុំដឹងអស់អ្នកដែលខ្ញុំបានជ្រើសរើស ប៉ុន្តែ ការនេះអាចកើតឡើងដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមបទគម្ពីរថា៖ «អ្នកដែលបរិភោគនំប៉័ងខ្ញុំ បានលើកកែងដើងរបស់គាត់ទាស់នឹងខ្ញុំ»។

¹⁹ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅពេលនេះ មុនពេលវាកើតឡើង ដើម្បីនៅពេលវាកើតឡើង អ្នកអាចជឿថា ខ្ញុំជាព្រះ។²⁰ ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អស់អ្នកណាដែលទទួលអ្នកដែលខ្ញុំចាត់ឲ្យទៅ ទទួលខ្ញុំដែរ ហើយអស់អ្នកណាដែលទទួលខ្ញុំ ទទួលព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកដែរ។

²¹ នៅពេលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលការនេះដូចហើយ ព្រះអង្គមានការខ្វល់ខ្វាយក្នុងវិញ្ញាណ។ ព្រះអង្គបានធ្វើបន្ទាល់ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មានម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាក្បត់ខ្ញុំ»។²² ពួកសិស្សមើលគ្នាទៅវិញទៅមក ងឿងឆ្ងល់ថាព្រះអង្គកំពុងមានបន្ទូលពីអ្នកណា។

²³ សិស្សម្នាក់នៃពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ ជាអ្នកដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់ ក៏ពង្រីកតែអង្គុយតុនៅជិតព្រះយេស៊ូវ។²⁴ លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុស បានធ្វើសញ្ញាទៅសិស្សនោះ ហើយនិយាយថា៖ «សួរព្រះអង្គមើល ព្រះអង្គកំពុងនិយាយអំពីអ្នកណា?»²⁵ ដូច្នេះ គាត់បានផ្អែកទៅជិតព្រះយេស៊ូវហើយនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា «ព្រះអង្គម្ចាស់អើយ តើអ្នកនោះជាអ្នកណា?»

²⁶ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវឆ្លើយថា៖ «គឺជាម្នាក់ដែលខ្ញុំនឹងជ្រលក់នំប៉័ងមួយដុំ ហើយឲ្យទៅអ្នកនោះ»។ ដូច្នេះ នៅពេលព្រះអង្គបានជ្រលក់នំប៉័ងដូចហើយ ព្រះអង្គបានប្រទានទៅលោកយូដាសជាតួនាទីរបស់លោកស៊ីម៉ូនអ៊ីស្ការីយ៉ុត។²⁷ បន្ទាប់ពីបានទទួលនំប៉័ងហើយ សាតាំងបានចូលទៅក្នុងគាត់ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វី ចូរធ្វើវាឲ្យលឿនទៅ»។

²⁸ អស់អ្នកដែលអង្គុយនៅតុ គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គមានបន្ទូលការនេះទៅគាត់។²⁹ អ្នកខ្លះគិតថា ដោយសារលោកយូដាសជាអ្នកកាន់ចងប្រាក់ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគាត់ «ឲ្យទិញអ្វីដែលយើងត្រូវការ សម្រាប់ពិធីបុណ្យ»។ ឬ អាចឲ្យគាត់ឲ្យអ្វីមួយដល់អ្នកក្រ។³⁰ បន្ទាប់ពីលោកយូដាសបានទទួលនំប៉័ងហើយ គាត់ក៏ចេញទៅភ្លាម។ ពេលនោះយប់ហើយ។

³¹ នៅពេលលោកយូដាសចេញផុតទៅ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ «ឥឡូវនេះ បុត្ររបស់មនុស្សត្រូវទទួលសិរីរុងរឿង ហើយព្រះជាម្ចាស់បានទទួលសិរីរុងរឿងបានតាមរយៈព្រះអង្គដែរ»។³² ព្រះជាម្ចាស់នឹងតម្កើងព្រះអង្គនៅក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយទ្រង់នឹងតម្កើងព្រះអង្គភ្លាម។

³³ កូនតូចអើយ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាតែមួយរយៈខ្លីទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នករាល់គ្នានឹងស្វែងរកខ្ញុំ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅពួកយូដាដែរថា៖ «កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ អ្នករាល់គ្នាមិនអាចទៅបានទៅបានទេ»។ ពេលនេះ ខ្ញុំក៏និយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

³⁴ ខ្ញុំឲ្យដល់អ្នករាល់គ្នានូវក្រិស្ទវិន័យមួយថ្មី គឺថាអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចខ្ញុំបានស្រឡាញ់ដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។³⁵ មនុស្សទាំងអស់នឹងដឹងថា អ្នករាល់គ្នាជាសិស្សរបស់ខ្ញុំដោយសារការនេះ គឺដោយសារអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់អ្នកទៅវិញទៅមក»។

³⁶ លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គយាងទៅណា?» ព្រះយេស៊ូវឆ្លើយថា៖ «កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ អ្នកមិនអាចទៅតាមខ្ញុំបានទេនៅពេលនេះ ប៉ុន្តែ អ្នកនឹងទៅតាមខ្ញុំនៅពេលក្រោយ»។³⁷ លោកពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមិនអាចទៅតាមព្រះអង្គនៅពេលនេះ? ទូលបង្គំនឹងលះបង់ជីវិតរបស់ទូលបង្គំដើម្បីព្រះអង្គ»។³⁸ ព្រះយេស៊ូវឆ្លើយថា៖ «តើអ្នកនឹងលះបង់ជីវិតដើម្បីខ្ញុំ? ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា មាននឹងមិនរងរទេ ប្រសិនបើអ្នកមិនបដិសេធខ្ញុំបីដង»។

14¹ កុំឲ្យរបស់អ្នករាល់គ្នាខូចខាតឡើយ។ អ្នកជឿដល់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ ក៏ជឿដល់ខ្ញុំដែរ។² នៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះបិតាខ្ញុំ មានបន្ទប់ជាច្រើន។ ប្រសិនបើមិនដូច្នោះទេ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ខ្ញុំនឹងទៅដើម្បីរៀបចំកន្លែងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។³ ប្រសិនបើខ្ញុំទៅ ហើយរៀបចំកន្លែងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញម្តងទៀត ហើយយកអ្នករាល់គ្នាទៅឯខ្ញុំ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបាននៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅដែរ។

⁴ អ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ផ្លូវដែលខ្ញុំកំពុងទៅ។⁵ លោកចម្លើយសួរព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ យើងមិនដឹងថាព្រះអង្គទៅណាផង ធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងស្គាល់ផ្លូវបានទៅ?»⁶ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជាជីវិត គ្មាននរណាអាចទៅឯព្រះបិតាបានទេ លើកលែងតែចូលតាមរយៈខ្ញុំ។⁷ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នាក៏ស្គាល់ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែរ។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នករាល់គ្នាស្គាល់ព្រះអង្គ ហើយក៏បានឃើញព្រះអង្គដែរ»។

⁸ លោកភីលីពូចូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបង្ហាញព្រះបិតាដល់យើងខ្ញុំផង នោះយើងខ្ញុំស្តាប់ចិត្តហើយ»។⁹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំបាននៅជាមួយអ្នកអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរ ហើយអ្នកនៅតែមិនស្គាល់ខ្ញុំទៀត ភីលីព? អស់អ្នកណាដែលឃើញខ្ញុំ ឃើញព្រះបិតាដែរ។ តើអ្នកអាចនិយាយថា៖ «សូមបង្ហាញព្រះបិតាឲ្យយើងខ្ញុំឃើញផងដូចម្តេចកើត?»

¹⁰ តើអ្នករាល់គ្នាមិនជឿថា ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះបិតា ហើយព្រះបិតានៅក្នុងខ្ញុំទេឬទេ? ពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំមិនបាននិយាយចេញដោយសិទ្ធិអំណាចខ្លួនរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំនៅក្នុងខ្ញុំកំពុងធ្វើការងាររបស់ព្រះអង្គ។¹¹ ចូរជឿដល់ខ្ញុំថា ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះបិតា ហើយព្រះបិតានៅក្នុងខ្ញុំ ឬជឿដោយសារកិច្ចការទាំងនោះចុះ។

¹² ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ នឹងធ្វើការដូចដែលខ្ញុំធ្វើដែរ ហើយអ្នកនោះនឹងធ្វើការលើសជាងការទាំងនេះផង ដ្បិត ខ្ញុំបានទៅឯព្រះបិតាខ្ញុំវិញហើយ។¹³ អ្វីក្តីដែលអ្នករាល់គ្នាសុំដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងសម្រេចឲ្យ ដើម្បីឲ្យព្រះបិតាបានទទួលសិរីរុងរឿងនៅក្នុងព្រះបុត្រា។

¹⁴ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាសុំអ្វីៗដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើវា។

¹⁵ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ខ្ញុំ នឹងប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ¹⁶ ហើយខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានទៅព្រះបិតា ហើយព្រះអង្គនឹងប្រទានអ្នកកម្សាន្តចិត្តដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គបានគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាជារៀងរហូតតទៅ¹⁷ ជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត។ លោកីយ៍មិនអាចទទួលព្រះអង្គបានទេ ដោយសារលោកីយ៍មិនឃើញព្រះអង្គ ឬស្គាល់ព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាវិញ ស្គាល់ព្រះអង្គ ដើម្បីព្រះអង្គមានព្រះធុនរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

¹⁸ ខ្ញុំនឹងមិនបោះបង់អ្នករាល់គ្នាចោលឡើយ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់មករកអ្នករាល់គ្នាវិញ។¹⁹ នៅក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីខាងមុខនេះ លោកីយ៍នឹងលែងឃើញខ្ញុំទៀតហើយ ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាឃើញខ្ញុំ។ ព្រោះខ្ញុំរស់ អ្នករាល់គ្នាក៏រស់ដែរ។²⁰ នៅថ្ងៃនោះ អ្នកនឹងដឹងថា ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះបិតា ហើយថាអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា។

²¹ អស់អ្នកណាដែលមានក្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំ ហើយប្រព្រឹត្តតាម គឺជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំក៏ស្រឡាញ់អ្នកនោះដែរ ហើយខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់អ្នកនោះ ហើយខ្ញុំនឹងបង្ហាញខ្លួនខ្ញុំដល់អ្នកនោះ»។²² លោកយូដា (មិនមែនអ៊ីស្ការីយ៉ុត) បានទូលទៅព្រះយេស៊ូថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើង ហើយមិនបង្ហាញដល់លោកីយ៍?»

²³ ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយ ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកណាស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងប្រព្រឹត្តតាមពាក្យរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់អ្នកនោះ ហើយយើងនឹងមករកអ្នកនោះ ហើយយើងនឹងតាំងទីលំនៅរបស់យើងជាមួយអ្នកនោះ»។²⁴ អ្នកណាដែលមិនស្រឡាញ់ខ្ញុំ មិនប្រព្រឹត្តតាមពាក្យរបស់ខ្ញុំទេ។ ពាក្យដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮមិនមែនជាពាក្យរបស់ខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ មកពីព្រះបិតាដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក។

²⁵ ខ្ញុំបាននិយាយការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងពេលដែលខ្ញុំនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា។²⁶ ប៉ុន្តែ អ្នកកម្សាន្តចិត្ត គឺព្រះវិញ្ញាណដ៏រិសុទ្ធ ជាព្រះដែលព្រះបិតាបានចាត់មកដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នាគ្រប់យ៉ាង ហើយព្រះអង្គនឹងរំលឹកអ្នករាល់គ្នាពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។²⁷ ខ្ញុំទុកសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា។ សេចក្តីសុខសាន្តដែលខ្ញុំឲ្យ មិនដូចជាសេចក្តីសុខសាន្តដែលលោកីយ៍ឲ្យទេ។

កុំឲ្យចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាខូចខាតឡើយ ហើយក៏កុំឲ្យភ័យខ្លាចដែរ។

²⁸ អ្នករាល់គ្នាបានឮអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «ខ្ញុំនឹងចេញទៅឆ្ងាយ ហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មករកអ្នករាល់គ្នាវិញ។ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនឹងមានអំណរ ព្រោះខ្ញុំកំពុងតែទៅឯព្រះបិតា ដ្បិតព្រះបិតាធំជាងខ្ញុំ»។²⁹ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ វានឹងកើតឡើងយ៉ាងដូច្នេះ៖ ដើម្បីនៅពេលវាកើតឡើង អ្នករាល់គ្នានឹងជឿ។³⁰ ខ្ញុំនឹងឈប់និយាយច្រើនជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាទៀតហើយ ដ្បិតមេគ្រប់គ្រងលោកីយ៍នេះមកដល់ហើយ។ វាគ្មានអំណាចអ្វីមកលើខ្ញុំទេ។³¹ ប៉ុន្តែ ដើម្បីលោកីយ៍បានដឹងថា ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបិតា ហើយខ្ញុំធ្វើអ្វីៗតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះបិតាខ្ញុំ តែប៉ុណ្ណោះ។ ចូរយើងក្រោកឡើង ហើយចេញពីទីនេះទៅ»។

15 ¹ខ្ញុំជាដើមទំពាំងបាយជូរពិត ហើយព្រះបិតាខ្ញុំជាអ្នកដាំ។²ព្រះអង្គកាត់មែកទាំងឡាយណាដែលមិនបង្កើតផលនៅក្នុងខ្ញុំចោល ហើយព្រះអង្គកាត់លោះមែកទាំងឡាយណាដែលបង្កើតផល ដើម្បីឲ្យមែកនោះបានបង្កើតផលកាន់តែច្រើនឡើងថែមទៀត។

³អ្នករាល់គ្នាបានស្អាតហើយ ដោយសារព្រះបន្ទូលដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។⁴ចូរនៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅជាប់នឹងអ្នករាល់គ្នា។ ដូចជាមែកមួយមិនអាចបង្កើតផលដោយខ្លួនវាបានទេ លុះត្រាតែវាដាំដោយដើមទំពាំងបាយជូរ អ្នករាល់គ្នាក៏ដូចគ្នាដែរ លុះត្រាតែវាដាំដោយខ្ញុំ។

⁵ខ្ញុំជាដើមទំពាំងបាយជូរ អ្នករាល់គ្នាជាមែក។ អ្នកណាដែលនៅជាប់ក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនៅក្នុងអ្នកនោះ អ្នកនោះនឹងបង្កើតផលជាច្រើន ដ្បិត បើគ្មានខ្ញុំទេ អ្នកមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់។⁶ប្រសិនបើ អ្នកណាមិននៅជាប់នឹងខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងត្រូវបោះចោលទៅក្រៅ ដូចជាមែក ហើយវានឹងស្ងួត ហើយពួកគេនឹងប្រមូលមែកទាំងនោះ ហើយបោះមែកទាំងនោះចោលទៅក្នុងភ្លើង មែកទាំងនោះនឹងត្រូវឆេះអស់។⁷ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នានៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយប្រសិនបើ ពាក្យខ្ញុំនៅជាប់ក្នុងអ្នករាល់គ្នា ចូរសុំអ្វីៗតាមតែអ្នកប្រាថ្នាចុះ វានឹងបានសម្រេចដល់អ្នករាល់គ្នា។

⁸ព្រះបិតាខ្ញុំបានទទួលសិរីល្អ ដោយសារអ្នករាល់គ្នាបង្កើតផលជាច្រើន ហើយបញ្ជាក់ថាអ្នករាល់គ្នាជាសិស្សរបស់ខ្ញុំមែន។⁹ព្រះបិតាស្រឡាញ់ខ្ញុំយ៉ាងណា ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ។ ចូរនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ។

¹⁰ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នា ប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នានឹងនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដូចខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះបិតាខ្ញុំដែរ ហើយខ្ញុំបាននៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គដែរ។¹¹ខ្ញុំបានប្រាប់ការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអំណររបស់ខ្ញុំបាននៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា និងដើម្បីឲ្យអំណររបស់អ្នករាល់គ្នាបានពេញលក្ខណៈ។

¹²នេះគឺជាព្រឹត្យវិន័យរបស់ខ្ញុំ គឺថាអ្នករាល់គ្នាត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចខ្ញុំបានស្រឡាញ់ដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

¹³គ្មាននរណាម្នាក់ស្រឡាញ់ធំជាងនេះទេដោយព្រះអង្គហ៊ានលះបង់ជីវិតដើម្បីមិត្តសម្លាញ់។

¹⁴អ្នករាល់គ្នាជាមិត្តសម្លាញ់របស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាធ្វើការដែលខ្ញុំបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។¹⁵ខ្ញុំលែងហៅអ្នករាល់គ្នាថាអ្នកបម្រើទៀតហើយ ដ្បិតអ្នកបម្រើនឹងដឹងថាម្ចាស់របស់គាត់កំពុងធ្វើអ្វីនោះទេ។ ខ្ញុំបានហៅអ្នករាល់គ្នាថាមិត្តសម្លាញ់ ដើម្បីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំបានឮពីព្រះបិតាខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ។

¹⁶អ្នករាល់គ្នាមិនបានជ្រើសរើសខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នា ហើយបានរើសតាំងអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចេញទៅហើយបង្កើតផល ហើយផលរបស់អ្នករាល់គ្នាបាននៅជាប់ផង។ ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាទទួលសុំពីព្រះបិតាដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងប្រទានមកអ្នករាល់គ្នា។

¹⁷ខ្ញុំបង្គាប់ការទាំងនេះមកអ្នករាល់គ្នា គឺឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។

¹⁸ប្រសិនបើ លោកីយ៍ស្អប់អ្នករាល់គ្នា ចូរដឹងថា ពួកគេស្អប់ខ្ញុំមុនពេលពួកគេស្អប់អ្នករាល់គ្នាទៅទៀត។¹⁹ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមកពីលោកីយ៍ លោកីយ៍នឹងស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា ព្រោះអ្នករាល់គ្នាជាបស់លោកីយ៍។ ប៉ុន្តែ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាបស់លោកីយ៍ ហើយដោយសារខ្ញុំបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នាចេញពីលោកីយ៍ ដូច្នេះហើយ បានជាលោកីយ៍ស្អប់អ្នករាល់គ្នា។

²⁰ចាំសម្តីដែលខ្ញុំបាននិយាយជាមួយអ្នករាល់គ្នាទេ ថា៖ «អ្នកបម្រើមិនធំជាងចៅហ្វាយរបស់គាត់ទេ»។ ប្រសិនបើ ពួកគេបៀតបៀនខ្ញុំ ពួកគេក៏បៀតបៀនដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ។ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តតាមពាក្យខ្ញុំ ពួកគេនឹងប្រព្រឹត្តពាក្យរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។

²¹ពួកគេនឹងធ្វើការទាំងអស់នេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះឈ្មោះខ្ញុំ ព្រោះពួកគេមិនស្គាល់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកទេ។²²ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនបានមក ហើយប្រាប់ដល់ពួកគេទេ នោះពួកគេអាចនឹងគ្មានបាបទេ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ពួកគេលែងមានការដោះសារពីបាបរបស់ពួកគេហើយ។

²³អ្នកណាដែលស្អប់ខ្ញុំ ក៏ស្អប់ព្រះបិតាខ្ញុំដែរ។²⁴ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនបានធ្វើការ ដែលគ្មាននរណានៅក្នុងចំណោមពួកគេអាចធ្វើការនោះបាន ពួកគេអាចនឹងមិនមានបាបទេ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ពួកគេបានឃើញ ហើយស្អប់ខ្ញុំ និងព្រះបិតាខ្ញុំ។²⁵ប៉ុន្តែ ការនេះកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមពាក្យដែលចែងនៅក្នុងព្រឹត្យវិន័យរបស់ពួកគេថា៖ «ពួកគេស្អប់ខ្ញុំ ឥតហេតុផលឡើយ»។

²⁶នៅពេលដែលចាត់អ្នកកម្សាន្តចិត្តមកក្នុងអ្នករាល់គ្នាពីព្រះបិតាខ្ញុំមក ព្រះអង្គជា ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត ដែលយាងពីព្រះបិតាខ្ញុំមក ព្រះអង្គនឹងធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំ។²⁷អ្នករាល់គ្នាដឹកកំពុងធ្វើបន្ទាល់ពីខ្ញុំដែរ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាបាននៅជាមួយខ្ញុំតាំងពីដំបូង។

16 ¹ខ្ញុំបានប្រាប់សេចក្តីទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងពីពួកគេនឹងបណ្តេញអ្នករាល់គ្នាពីសាលាប្រជុំ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលកំណត់មកដល់ នៅពេលមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលរកស្វែងរកអ្នករាល់គ្នា ពួកគេនឹងគិតថា ដើម្បីធ្វើជាយញ្ញបូជាថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។

³ពួកគេធ្វើការទាំងនេះ ដោយសារពួកគេមិនបានស្គាល់ព្រះបិតាខ្ញុំ ឬស្គាល់ខ្ញុំទេ។⁴ខ្ញុំបានប្រាប់ការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីនៅពេលកំណត់មកដល់ អ្នកនឹងចាំថា ខ្ញុំនិយាយពួកគេប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ។ ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ការនេះដល់អ្នករាល់គ្នាតាំងពីដំបូងមកទេ ដោយសារខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

⁵ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំត្រឡប់ទៅព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមកវិញ ប៉ុន្តែ គ្មាននរណានៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាសួរខ្ញុំថា៖ «តើព្រះអង្គកំពុងទៅណា?» ប៉ុន្តែ ដោយសារខ្ញុំបាននិយាយការនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ធ្វើឲ្យចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាពេញដោយសេចក្តីព្រួយ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើខ្ញុំទៅ វាប្រសើរដល់អ្នករាល់គ្នា។⁷ដ្បិត ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនទៅទេ ព្រះដឹកម្សាន្តចិត្តនឹងមិនមកទេ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ខ្ញុំទៅ ខ្ញុំនឹងចាត់ព្រះអង្គឲ្យមកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។

⁸នៅពេលព្រះដឹកម្សាន្តចិត្តយាងមក ព្រះអង្គបង្ហាញដល់លោកីយ៍កំហុសទាក់ទងនឹងបាប ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសុចរិត និងទាក់ទងនឹងការជំនុំជម្រះ។

⁹ទាក់ទងនឹងបាប ដោយសារពួកគេមិនជឿលើខ្ញុំ¹⁰ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសុចរិត ដោយសារខ្ញុំត្រឡប់ទៅព្រះបិតាវិញ¹¹ហើយទាក់ទងនឹងការជំនុំជម្រះ ដោយសារអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់លោកីយ៍នេះនឹងត្រូវជំនុំជម្រះ។

¹²ខ្ញុំមានការជាច្រើនប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាមិនយល់ពីវាទេ។¹³ប៉ុន្តែ នៅពេលព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតយាងមក ព្រះអង្គនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងសេចក្តីពិតគ្រប់យ៉ាង ដ្បិតព្រះអង្គមិនបានមានបន្ទូលពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គនឹងមានបន្ទូលពីអ្វីដែលព្រះអង្គបានឮ ហើយព្រះអង្គនឹងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាពីអ្វីដែលនឹងមកដល់។¹⁴ព្រះអង្គនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្ញុំ ព្រោះព្រះអង្គនឹងយកអ្វីដែលជាប់ស្នាក់ ហើយព្រះអង្គនឹងប្រាប់ពីការនោះដល់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁵អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបិតាមានជាប់ស្នាក់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះវិញ្ញាណនឹងទទួលអ្វីដែលជាប់ស្នាក់ និងព្រះអង្គនឹងប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា។

¹⁶ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីខាងមុខនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងលែងឃើញខ្ញុំទៀតហើយ ហើយនៅក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីខាងមុខ អ្នករាល់គ្នានឹងបានឃើញខ្ញុំម្តងទៀត។

¹⁷បន្ទាប់មក មានពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គខ្លះនិយាយទៅកាន់គ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច ដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលមកហើយថា៖ «ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី អ្នករាល់គ្នានឹងលែងឃើញខ្ញុំទៀត ហើយនៅក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីខាងមុខ អ្នករាល់គ្នានឹងបានឃើញខ្ញុំម្តងទៀត?» ហើយ «ដោយសារខ្ញុំទៅព្រះបិតាវិញ?»¹⁸ដូច្នេះហើយ បានជាពួកគេនិយាយថា៖ «តើអ្វីទៅដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី?» យើងមិនដឹងថា ព្រះអង្គមានបន្ទូលអំពីអ្វីទេ»។

¹⁹ព្រះយេស៊ូឃើញថា ពួកគេចង់សួរព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើនេះគឺជាអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែសួរនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយនោះ មានន័យយ៉ាងដូចម្តេចថា៖ «ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងលែងឃើញខ្ញុំទៀត ហើយក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី អ្នករាល់គ្នាបានឃើញខ្ញុំម្តងទៀត?»²⁰ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នករាល់គ្នានឹងយំ ហើយកាន់ទុក្ខ ប៉ុន្តែ លោកីយ៍នឹងសប្បាយរីករាយ។ អ្នករាល់គ្នានឹងមានទុក្ខព្រួយយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែ ទុក្ខព្រួយរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងត្រឡប់ទៅជាអំណរវិញ។²¹នៅពេលស្ត្រីបង្កើតកូន នាងមានទុក្ខព្រួយជាខ្លាំង ព្រោះពេលកំណត់របស់នាងមកដល់ហើយ ប៉ុន្តែ នៅពេលនាងបង្កើតកូនរួចហើយ នាងលែងនឹកចាំពីការលឺចាប់របស់នាងទៀតហើយ ព្រោះតែអំណរដែលនាងមនុស្សម្នាក់បានកើតមកក្នុងលោកីយ៍នេះ។

²²ដូច្នេះ នៅពេលនេះ អ្នករាល់គ្នាមានទុក្ខព្រួយមែន ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងជួបអ្នកសារជាថ្មីម្តងទៀត ហើយដូងចិត្តរបស់អ្នកនឹងមានអំណរ ហើយគ្មានអ្នកណាអាចយកអំណររបស់អ្នកចេញពីអ្នករាល់គ្នាឡើយ។²³នៅថ្ងៃនោះ អ្នករាល់គ្នានឹងមិនសួរខ្ញុំទៀតទេ។ ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាសុំអ្វីពីព្រះបិតាដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ព្រះអង្គនឹងប្រទានវាមកអ្នករាល់គ្នា។²⁴រហូតមកទល់ពេលនេះ អ្នករាល់គ្នាមិនបានសុំអ្វីដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំទេ។ ចូរសុំ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងទទួល ដូច្នេះ អំណររបស់អ្នកនឹងបានគ្រប់លក្ខណៈ។

²⁵ខ្ញុំបានប្រាប់ការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងពាក្យនៃការប្រៀបធៀប ប៉ុន្តែ នៅពេលកំណត់មកដល់ ខ្ញុំនឹងលែងនិយាយជាពាក្យនៃការប្រៀបធៀបទៀតហើយ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាយ៉ាងច្បាស់អំពីព្រះបិតា។

²⁶នៅថ្ងៃនោះ ខ្ញុំនឹងសុំដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងមិននិយាយទៅកាន់អ្នកថា ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដល់ព្រះបិតាសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាសិនទេ²⁷ដ្បិត ព្រះបិតាផ្ទាល់ស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា ដោយសារ អ្នករាល់គ្នាបានស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយដោយសារអ្នករាល់គ្នាបានជឿថា ខ្ញុំបានមកពីព្រះបិតា។²⁸ខ្ញុំបានមកពីព្រះបិតា ហើយខ្ញុំបានមកក្នុងលោកីយ៍នេះ។ ខ្ញុំកំពុងតែចាកចេញពីលោកីយ៍នេះ ហើយខ្ញុំនឹងទៅព្រះបិតាវិញ។

²⁹ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គទូលថា៖ «មើល ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់ ហើយព្រះអង្គមិនបានប្រើពាក្យនៃការប្រៀបធៀបទេ»។³⁰ឥឡូវនេះ យើងដឹងហើយថា ព្រះអង្គប្រាប់ទាំងអស់ ហើយព្រះអង្គមិនត្រូវការឲ្យនរណាសួរព្រះអង្គឡើយ។ ដោយហេតុនេះ យើងខ្ញុំជឿថា ព្រះអង្គបានមកពីព្រះជាម្ចាស់មែន។³¹ព្រះយេស៊ូឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាជឿហើយមែនទេ?»

³²ម៉ែលី ពេលកំណត់បានមកដល់ហើយ ពិតណាស់ បានមកដល់ពិតប្រាកដមែន នៅពេលដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ មនុស្សគ្រប់គ្នានឹងទៅផ្ទះរបស់គេរៀងៗខ្លួន ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏នឹងបោះបង់ខ្ញុំចោលដែរ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិននៅម្នាក់ឯងទេ ព្រោះព្រះបិតានៅជាមួយខ្ញុំ។³³ខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសន្តិភាពនៅក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងលោកីយ៍អ្នកមានទុក្ខលំបាកជាច្រើន ប៉ុន្តែ ចូលមានសេចក្តីក្លាហាន ខ្ញុំបានឈ្នះលោកីយ៍ហើយ»។

17 ¹បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលពីសេចក្តីទាំងនោះរួចហើយ ព្រះអង្គបានទតព្រះនេត្រឡើងទៅលើ ឯស្ថានសួគ៌ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ព្រះបិតាអើយ ពេលកំណត់បានមកដល់ហើយ សូមលើកតម្កើងព្រះបុត្ររបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យព្រះបុត្របានលើកតម្កើងព្រះអង្គវិញ² ដូចដែលព្រះអង្គបានប្រទានសិទ្ធិអំណាចដល់ព្រះបុត្រាលើមនុស្សលោកទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់ព្រះបុត្រដែរ។

³នេះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺថាពួកគេស្គាល់ព្រះអង្គ ជាព្រះពិតតែមួយគត់ និងជឿព្រះដែលចាត់ព្រះអង្គឲ្យមក គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។
⁴ទូលបង្គំថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គនៅលើផែនដីនេះ។ ទូលបង្គំបានបញ្ចប់ការងារដែលព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យទូលបង្គំធ្វើហើយ។⁵ឥឡូវនេះ បិតាអើយ សូមលើកតម្កើងទូលបង្គំឡើងជាមួយនឹងសិរីល្អដែលទូលបង្គំមាន នៅចំពោះមុខលោកីយ៍ដែលទ្រង់បានបង្កើត។
⁶ទូលបង្គំបានបង្ហាញព្រះនាមព្រះអង្គ ដល់អស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកទូលបង្គំនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។ ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គបានប្រទានទូលបង្គំឲ្យទៅពួកគេ ហើយពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។⁷ឥឡូវនេះ ពួកគេដឹងថា អ្វីៗដែលព្រះអង្គប្រទានមកទូលបង្គំ គឺមកពីព្រះអង្គ⁸ ដ្បិត ទូលបង្គំបានឲ្យដល់ពួកគេគ្រប់គ្នាទូទៅព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកទូលបង្គំ។ ពួកគេបានទទួលព្រះបន្ទូល ហើយបានស្គាល់យ៉ាងប្រាកដថា ទូលបង្គំមកពីព្រះអង្គ ហើយពួកគេបានជឿថា ព្រះអង្គជាអ្នកចាត់ទូលបង្គំឲ្យមក។
⁹ទូលបង្គំអធិស្ឋានឲ្យពួកគេ។ ទូលបង្គំមិនអធិស្ឋានឲ្យលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែ អធិស្ឋានដល់អស់អ្នកដែលព្រះអង្គប្រទានដល់ទូលបង្គំ ដ្បិត ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គ។¹⁰អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលជាប់ស្របសំពះ ជាប់ស្របសំពះព្រះអង្គ ហើយអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលជាប់ស្របសំពះព្រះអង្គ ក៏ជាប់ស្របសំពះទូលបង្គំដែរ ហើយទូលបង្គំបានទទួលសិរីល្អនៅក្នុងពួកគេ។¹¹ទូលបង្គំលែងនៅក្នុងលោកីយ៍ទៀតហើយ ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងអស់នេះ នៅក្នុងលោកីយ៍ ហើយទូលបង្គំនឹងត្រឡប់ទៅព្រះអង្គវិញ។ ឱបិតាដ៏វិសុទ្ធអើយ សូមការពារពួកគេនៅក្នុងព្រះនាមព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានត្រឡប់ទៅជាតែមួយ ដូចយើងបានរួមគ្នាតែមួយដែរ។
¹²អំឡុងពេល ដែលទូលបង្គំនៅជាមួយពួកគេ ទូលបង្គំបានការពារពួកគេនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកទូលបង្គំ។ ទូលបង្គំការពារពួកគេ ហើយមិនឲ្យនរណាម្នាក់ត្រូវវិនាសឡើយ លើកលែងតែកូននៃសេចក្តីវិនាសតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីឲ្យបទគម្ពីរបានសម្រេច។¹³ឥឡូវនេះ ទូលបង្គំនឹងទៅព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំប្រាប់ការទាំងអស់នេះនៅក្នុងលោកីយ៍ ដើម្បីឲ្យអំណររបស់ទូលបង្គំបានបំពេញនៅក្នុងពួកគេ។
¹⁴ទូលបង្គំបានប្រគល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដល់ពួកគេ ហើយលោកីយ៍បានស្អប់ពួកគេ ដោយសារពួកគេមិនមែនចេញពីលោកីយ៍មក ដូចជាទូលបង្គំដែរ មិនបានចេញពីលោកីយ៍មកទេ។
¹⁵ទូលបង្គំមិនបានសុំឲ្យព្រះអង្គដកពួកគេចេញពីលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែ សុំឲ្យព្រះអង្គការពារពួកគេពីការអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង។¹⁶ពួកគេមិនមែនមកពីលោកីយ៍នេះទេ ដូចជាទូលបង្គំដែរ មិនមែនមកពីលោកីយ៍នេះទេ។¹⁷សូមញែកពួកគេ ដោយសារសេចក្តីពិត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គគឺជាសេចក្តីពិត។
¹⁸ដូចដែលព្រះអង្គបានចាត់ទូលបង្គំមកក្នុងលោកីយ៍នេះ ដើម្បីទូលបង្គំបានចាត់ពួកគេឲ្យទៅក្នុងលោកីយ៍វិញដែរ។¹⁹ដ្បិត ទូលបង្គំបានញែកខ្លួនឯង ដោយសារពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចត្រូវបានញែកនៅក្នុងសេចក្តីពិតដែរ។
²⁰ទូលបង្គំមិនគ្រាន់តែអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែ អធិស្ឋានដល់អស់អ្នកដែលនឹងជឿដល់ទូលបង្គំតាមរយៈពាក្យរបស់ពួកគេដែរ។²¹ដើម្បីឲ្យពួកគេបានត្រឡប់ទៅជាតែមួយ ដូចជាព្រះអង្គ ព្រះបិតា នៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនៅក្នុងព្រះអង្គ។ ទូលបង្គំអធិស្ឋានថា សូមឲ្យពួកគេបាននៅក្នុងយើង ដើម្បីឲ្យលោកីយ៍ជឿថា ព្រះអង្គបានចាត់ទូលបង្គំឲ្យមក។
²²សិរីល្អដែលព្រះអង្គប្រទានដល់ទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំបានឲ្យដល់ពួកគេហើយ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានត្រឡប់ទៅជាតែមួយ ដូច យើងដែរ។
²³ទូលបង្គំនៅក្នុងពួកគេ ហើយព្រះអង្គនៅក្នុងទូលបង្គំ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចនាំគ្នារួបរួមទាំងស្រុង ដើម្បីឲ្យលោកីយ៍ដឹងថា ព្រះអង្គបានចាត់ទូលបង្គំឲ្យមក ហើយព្រះអង្គបានស្រឡាញ់ពួកគេ ដូចព្រះអង្គបានស្រឡាញ់ទូលបង្គំដែរ។
²⁴ឱព្រះបិតាអើយ ទូលបង្គំចង់ឲ្យអស់អ្នកដែលព្រះអង្គប្រទានមកទូលបង្គំ បាននៅកន្លែងដែលទូលបង្គំនៅដែរ ហើយនឹងឃើញសិរីល្អរបស់ទូលបង្គំ គឺជាសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គដែលបានប្រទានដល់ទូលបង្គំ ព្រោះព្រះអង្គស្រឡាញ់ទូលបង្គំ មុនលោកីយ៍បានបង្កើតមកម្ល៉េះ។
²⁵ឱព្រះបិតាដ៏សុចរិតអើយ លោកីយ៍មិនស្គាល់ព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែ ទូលបង្គំស្គាល់ព្រះអង្គ ហើយពួកគេបានដឹងថាព្រះអង្គចាត់ទូលបង្គំឲ្យមក។
²⁶ទូលបង្គំបានធ្វើឲ្យគេស្គាល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ហើយទូលបង្គំនឹងធ្វើឲ្យគេស្គាល់ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះអង្គបានស្រឡាញ់ទូលបង្គំនឹងនៅក្នុងពួកគេ ហើយទូលបង្គំនឹងនៅក្នុងពួកគេដែរ។

18 ¹បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលសេចក្តីទាំងនោះហើយ ព្រះអង្គបានចេញទៅជ្រលងក្រុងដូនម៉ាងទៀតជាមួយពួកសិស្ស ព្រះអង្គបានចូលទៅក្នុងស្ថានមួយនៅទីនោះជាមួយពួកសិស្ស។²លោកយូដាស ជាអ្នកដែលក្បត់ព្រះអង្គ ក៏ដឹងពីកន្លែងនោះដែរ ដ្បិត ព្រះយេស៊ូបានយាងទៅទីនោះជាញឹកញាប់ជាមួយពួកសិស្ស។³បន្ទាប់មក លោកយូដាស បាននាំទាហានមួយក្រុម ហើយនិងពួកអាជ្ញាធរពីនាយកបូជាចារ្យ និងពួកផារីស៊ី ទៅទីនោះជាមួយនឹងគោម ចន្ទៈ ហើយនិងអាវុធផង។

⁴បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូបានជ្រាបក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ថាអ្វីនឹងកើតឡើងចំពោះព្រះអង្គ ទ្រង់បានយាងទៅជួបពួកគេ ហើយមានបន្ទូលសួរថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាកំពុងស្វែងរកនរណា?»⁵ពួកគេទូលទៅព្រះអង្គវិញថា៖ «រកយេស៊ូ អ្នកស្រុកណាសារ៉ែត»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំហ្នឹងហើយ»។ លោកយូដាស ជាអ្នកដែលក្បត់ព្រះអង្គ ក៏ឈរនៅជាមួយទាហានដែរ។
⁶នៅពេលព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំហ្នឹងហើយ» ដូច្នេះ ពួកគេក៏ផ្លាត់ក្រោយ ហើយដួលទៅនឹងដី។⁷បន្ទាប់មក ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេម្តងទៀតថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាស្វែងរកនរណា?» ពួកគេទូលឆ្លើយម្តងទៀតថា៖ «យេស៊ូ អ្នកស្រុកណាសារ៉ែត»។
⁸ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយថា៖ «គឺខ្ញុំហ្នឹងហើយ។ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាស្វែងរកខ្ញុំ ដូច្នេះ សូមឲ្យអ្នកទាំងអស់នេះចេញទៅ»។
⁹ការនេះកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកណាដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកទូលបង្គំ គ្មានអ្នកណាបាត់បង់ឡើយ»។

¹⁰បន្ទាប់មក លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុស ជាអ្នកដែលមានដាវ បានដក ហើយកាប់អ្នកបម្រើរបស់មហាបូជាចារ្យ ហើយបានកាត់ត្រចៀកខាងស្តាំរបស់គាត់។ អ្នកបម្រើនោះឈ្មោះម៉ាល់កូស។¹¹ព្រះយេស៊ូទៅលោកពេត្រុសថា៖ «ដាក់ដាវទៅក្នុងស្រោមរបស់វាវិញទៅ។ តើខ្ញុំមិនដឹងតែងដែលព្រះបិតាបានប្រទានដល់ខ្ញុំទេឬអី?»
¹²ដូច្នេះ ក្រុមទាហាន និងមេបញ្ជាការ ព្រមទាំងអាជ្ញាធររបស់សាសន៍យូដា បានចាប់ព្រះយេស៊ូ ហើយចងព្រះអង្គ។¹³ពួកគេបាននាំព្រះអង្គទៅជួបលោកអេណា ដ្បិតគាត់គឺជាឪពុកក្មេងរបស់លោកកៃផាស ដែលជាមហាបូជាចារ្យនៅឆ្នាំនោះ។¹⁴លោកកៃផាសជាម្នាក់ដែលបានផ្តល់យោបល់ទៅសាសន៍យូដាដែលគឺជាល្អ ប្រសិនបើ ម្នាក់នេះស្លាប់ជំនួសមនុស្ស។

¹⁵លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសបានដើរតាមព្រះយេស៊ូ ជាមួយនឹងពួកសិស្សផ្សេងទៀតដែរ។ មានសិស្សម្នាក់នោះបានស្គាល់មហាបូជាចារ្យ ហើយគាត់បានចូលទៅឯព្រះយេស៊ូនៅទៅទីធ្លាខាងក្នុងដំណាក់របស់មហាបូជាចារ្យ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសឈរនៅខាងក្រៅទ្វារ។¹⁶ដូច្នេះ សិស្សម្នាក់ទៀត ដែលស្គាល់មហាបូជាចារ្យ បានចូលទៅ ហើយនិយាយជាមួយស្រ្តីអ្នកយាមទ្វារ ហើយគាត់បាននាំលោកពេត្រុសចូលក្នុង។

¹⁷បន្ទាប់មក ស្រ្តីបម្រើ ដែលជាអ្នកយាមទ្វារ និយាយទៅកាន់លោកពេត្រុសថា៖ «តើអ្នកក៏ជាសិស្សម្នាក់របស់បុរសនោះមែនទេ?» គាត់ឆ្លើយថា៖ «មិនមែនទេ»។¹⁸ពួកអ្នកបម្រើ និងពួកអាជ្ញាធរកំពុងឈរនៅទីនោះ ពួកគេបង្អាតភ្លើងអាំង ដ្បិតពេលនោះរងារណាស់ ពួកគេបានអាំងកម្ដៅរូបកាយរបស់ពួកគេ។ លោកពេត្រុសក៏នៅជាមួយពួកគេ អាំងភ្លើង និងកម្ដៅខ្លួនពួកគេនៅទីនោះដែរ។

¹⁹បន្ទាប់មក មហាបូជាចារ្យបានសួរព្រះយេស៊ូអំពីសេចក្តីបង្រៀនរបស់ពួកសិស្ស និងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គ។²⁰ ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំបានប្រាប់ជាសាធារណៈដល់លោកីយ៍ហើយ។ ខ្ញុំតែងតែបង្រៀននៅក្នុងសាលាប្រជុំ និងនៅក្នុងព្រះវិហារ ជាកន្លែងដែលសាសន៍យូដាមកប្រជុំគ្នា។ ខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីអាថ៌កំបាំងឡើយ។»²¹ហេតុអ្វីបានជាលោកសួរខ្ញុំ? ចូរសួរអស់អ្នកដែលបានស្តាប់ខ្ញុំអ្វីដែលខ្ញុំបានបង្រៀន។ មើល អ្នកទាំងអស់នេះដឹងអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយ»។

²²នៅពេលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលការនេះហើយ អាជ្ញាធរម្នាក់ដែលឈរនៅទីនោះបានវាយព្រះយេស៊ូ ហើយនិយាយថា៖ «ឯងឆ្លើយបែបនេះ ទៅកាន់មហាបូជាចារ្យមែនទេ?»²³ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយទៅអ្នកនោះថា៖ «ប្រសិនបើ ខ្ញុំនិយាយខុសមែន ចូរគិតពីកំហុសខ្ញុំចុះ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវ ហេតុអ្វីបានជាលោកវាយខ្ញុំ?»²⁴បន្ទាប់មកលោកអេណាបានចាត់ព្រះអង្គឲ្យទៅឯកៃផាសជាមហាបូជាចារ្យទាំងជាប់ចំណង។

²⁵លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសកំពុងតែឈរ ហើយកំពុងអាំងភ្លើង។ នោះ បណ្តាជនបានមកហើយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកមិនមែនជាសិស្សម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកសិស្សរបស់អ្នកនោះទេឬអី?» គាត់បដិសេធ ហើយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនមែនទេ»។

²⁶អ្នកបម្រើម្នាក់របស់មហាបូជាចារ្យ ជាញាតិរបស់បុរសម្នាក់ដែលលោកពេត្រុសបានកាត់ដាច់ត្រចៀក និយាយថា៖ «តើខ្ញុំមិនបានឃើញអ្នកនៅជាមួយអ្នកនោះនៅក្នុងស្ថានទេឬអី?»²⁷បន្ទាប់មក លោកពេត្រុសបដិសេធម្តងទៀត ហើយរំពេចនោះមានក៏រងារ។

²⁸បន្ទាប់មក ពួកគេបាននាំព្រះយេស៊ូពីលោកកៃផាសទៅទីស្នាក់ការកណ្តាលរដ្ឋាភិបាល។ ពេលនោះគឺជាពេលព្រឹកព្រលឹម ហើយពួកគេមិនបានចូលទៅទីស្នាក់ការកណ្តាលរដ្ឋាភិបាល ព្រោះបើធ្វើដូច្នោះ ពួកគេនឹងរាប់ជាមិនស្អាត ព្រោះពួកគេបរិភោគក្នុងពិធីបុណ្យរំលង។²⁹ដូច្នេះ លោកពិឡាតបានចេញមកជួបពួកគេ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកចោទប្រកាន់បុរសនេះរឿងអ្វី?»³⁰ពួកគេឆ្លើយ ដោយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ បុរសនេះ មិនបានធ្វើការអាក្រក់ទេ យើងនឹងមិននាំគាត់មកប្រគល់ឲ្យលោកទេ»។

³¹ដូច្នេះ លោកពិឡាតមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ចូរយកគាត់ទៅខ្លួនឯងទៅ ហើយកាត់ក្តីគាត់ស្របទៅតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ»។ ពួកយូដាជានិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «វាមិនត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់សម្រាប់យើងទេ ក្នុងការសម្លាប់អ្នកណាម្នាក់នោះ»។³²ពួកគេនិយាយដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យព្រះបន្ទូលដែលព្រះយេស៊ូបានថ្លែងបានសម្រេច តាមសេចក្តីដែលព្រះអង្គបានមានបន្ទូលពីការដែលព្រះអង្គត្រូវស្រុតយ៉ាងណា។

³³បន្ទាប់មកលោកពិឡាតបានចូលទៅក្នុងទីស្នាក់ការកណ្តាលរដ្ឋាភិបាលម្តងទៀត ហើយបានហៅព្រះយេស៊ូ ព្រមទាំងនិយាយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «តើលោកគឺជាមហាបូជាចារ្យរបស់សាសន៍យូដាមែនទេ?»³⁴ព្រះយេស៊ូឆ្លើយថា៖ «តើលោកនិយាយខ្លួនឯង ឬ អ្នកផ្សេងប្រាប់លោកពីខ្ញុំ?»³⁵លោកពិឡាតឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំមិនមែនជាសាសន៍យូដាទេ តើមែនទេ? សាសន៍របស់អ្នកផ្ទាល់ ហើយនាយកបូជាចារ្យបានប្រគល់អ្នកមកខ្ញុំ។ តើអ្នកបានធ្វើអ្វី?»

³⁶ព្រះយេស៊ូឆ្លើយថា៖ «ព្រះរាជ្យរបស់ខ្ញុំមិនមែនមកពីលោកីយ៍នេះទេ។ ប្រសិនបើរាជ្យរបស់ខ្ញុំមកពីលោកីយ៍នេះមែន នោះពួកអ្នកបម្រើរបស់ខ្ញុំមុខជាតយុទ្ធមិនខាន ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំត្រូវចាប់ប្រគល់ទៅឲ្យសាសន៍យូដាឡើយ។ ប៉ុន្តែ រាជ្យរបស់ខ្ញុំមិនមែនមកពីនេះទេ»។³⁷បន្ទាប់ លោកពិឡាតមានប្រសាសន៍ទៅព្រះអង្គថា៖ «អ៊ីចឹង តើលោកជាមហាបូជាចារ្យមែនទេ?» ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយថា៖ «លោកនិយាយថា ខ្ញុំជាមហាបូជាចារ្យ ដ្បិត ខ្ញុំកើតមកក្នុងគោលបំណងនេះឯង ហើយគោលបំណងដែលខ្ញុំបានមកក្នុងលោកីយ៍នេះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានធ្វើបន្ទាល់ចំពោះសេចក្តីពិតនេះ។ មនុស្សគ្រប់រូបដែលជាមនុស្សសិទ្ធិសេចក្តីពិតនឹងស្តាប់សម្លេងរបស់ខ្ញុំ។

³⁸លោកពិឡាតមានប្រសាសន៍ទៅព្រះអង្គថា៖ «តើសេចក្តីពិតជាអ្វី?» នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយដូច្នេះរួចហើយ គាត់បានចេញទៅជួបពួកយូដាខាងក្រៅម្តងទៀត ហើយមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ខ្ញុំរកកំហុសមិនឃើញនៅក្នុងបុរសនេះទេ»។³⁹ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមានទម្លាប់ ខ្ញុំនឹងដោះលែងមនុស្សម្នាក់ដល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃបុណ្យរំលងនេះ។ ដូច្នេះ

តើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យខ្ញុំដោះលែងស្តេចរបស់សាសន៍យូដាដល់អ្នករាល់គ្នាឬយ៉ាងណា?»⁴⁰ នោះ ពួកគេបានស្រែកឡើង ហើយនិយាយថា៖ «មិនមែនបុរសនេះទេ ប៉ុន្តែសូមដោះលែងបារ៉ាបាសវិញ»។ លោកបារ៉ាបាសជាចោរឃ្លង់។

19¹ បន្ទាប់មក លោកពីឡាតបានយកព្រះយេស៊ូហើយវាយព្រះអង្គនឹងខ្សែតី។² ទាហានបានពាក់មកដបន្លា។ ពួកគេពាក់វានៅលើព្រះសិរសារបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយពាក់អារពណ៌ស្វាយឲ្យព្រះអង្គ។³ ពួកគេបានមករកព្រះអង្គ ហើយនិយាយថា៖ «សូមថ្វាយបង្គំ មហាក្សត្ររបស់យូដា!»។

⁴ បន្ទាប់មក លោកពីឡាតបានចេញទៅក្រៅម្តងទៀត ហើយមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «មើល ខ្ញុំបាននាំគាត់មកឲ្យអ្នករាល់គ្នាហើយ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ខ្ញុំមិនឃើញថាគាត់មានកំហុសអ្វីទេ»។⁵ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូបានចេញមក ពាក់មកដបន្លា និងអារពណ៌ស្វាយ។ លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «មើល នេះណែ បុរសនេះហើយ!»។⁶ នៅពេលនាយកបូជាចាញ់ និងពួកអាជ្ញាធរបានឃើញព្រះយេស៊ូ ពួកគេស្រែកឡើង ហើយនិយាយថា៖ «ឆ្កាងវាទៅ! ឆ្កាងវាទៅ!» លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «យកគាត់ទៅឆ្កាងខ្លួនឯងទៅ ដ្បិត ខ្ញុំមិនឃើញថាគាត់មានកំហុសអ្វីទេ»។

⁷ ពួកយូដាឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «យើងមានច្បាប់មួយ ហើយស្របតាមច្បាប់ដែលវាត្រូវស្លាប់ ដោយសារវាបានប្រកាសថា ជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់»។
⁸ នៅពេលលោកពីឡាតបានឮប្រយោគនេះ គាត់រឹតតែខ្លាចខ្លាំងឡើងថែមទៀត។ ហើយគាត់បានចូលទៅក្នុងទីស្នាក់ការកណ្តាលរដ្ឋាភិបាលវិញ ហើយមានប្រសាសន៍ទៅព្រះយេស៊ូថា៖ «តើលោកមកពីណា?»។⁹ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមិនបានឆ្លើយទៅគាត់ទេ។

¹⁰ បន្ទាប់មក លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅព្រះអង្គថា៖ «លោកមិននិយាយអ្វីជាមួយខ្ញុំទេឬអី? តើលោកដឹងទេថា ខ្ញុំមានអំណាចនឹងដោះលែងលោក ហើយមានអំណាចនឹងឆ្កាងលោក?»។¹¹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «លោកគ្មានអំណាចអ្វីលើខ្ញុំទេ លើកលែងតែអំណាចដែលបានប្រទានដល់លោកពីស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះហើយ អ្នកដែលប្រគល់ខ្ញុំមកឲ្យលោកជាមនុស្សមានបាបយ៉ាងធំ»។

¹² ពេលព្រះអង្គមានបន្ទូលឆ្លើយដូច្នេះ លោកពីឡាតចង់ដោះលែងព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ ពួកយូដាស្រែកឡើង ហើយនិយាយថា៖ «ប្រសិនបើ លោកដោះលែងបុរសនេះ លោកមិនមែនជាមិត្តសម្លាញ់របស់ស្តេចសេសាឡើយ»។¹³ អស់អ្នកណាដែលតាំងខ្លួនឯងជាស្តេច និយាយទាស់នឹងស្តេចសេសាហើយ។
នៅពេលលោកពីឡាតឮពាក្យទាំងនេះ គាត់បាននាំព្រះយេស៊ូចេញក្រៅ ហើយអង្គុយចុះនៅលើកៅអីជំនុំជម្រះ ដែលហៅថា៖ «ទៅលានក្រាលថ្ម»។¹⁴ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងភាសាហេព្រើរហៅថា៖ «កាបាថា»។

¹⁴ ពេលនេះ គឺជាពេលនៃការរៀបចំសម្រាប់ថ្ងៃបុណ្យរំលង ប្រហែលជាម៉ោងដប់ពីរថ្ងៃត្រង់។ លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកយូដាថា៖ «មើល នេះគឺជា ស្តេចរបស់អ្នករាល់គ្នា»។¹⁵ ពួកគេស្រែកឡើងថា៖ «ឆ្កាងវាទៅ! ឆ្កាងវាទៅ! ឆ្កាងវាទៅ!» លោកពីឡាតមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «តើខ្ញុំឆ្កាងស្តេចរបស់អ្នករាល់គ្នាមែនទេ?» នាយកបូជាចាញ់បានឆ្លើយថា៖ «យើងគ្មានស្តេចទេ មានតែស្តេចសេសាតែមួយគត់»។¹⁶ នោះ លោកពីឡាតបានប្រគល់ព្រះយេស៊ូទៅឲ្យពួកគេ ដើម្បីឆ្កាង។

¹⁷ បន្ទាប់មក ពួកគេបាននាំព្រះយេស៊ូ ហើយព្រះអង្គបានចេញទៅក្រៅ ព្រះអង្គបានលឺឈើឆ្កាងដោយព្រះអង្គផ្ទាល់ ទៅកន្លែងដែលហៅថា៖ «តំបន់លលាក្បាល» ដែលនៅក្នុងភាសាហេព្រើរហៅថា៖ «គាល់កូថា»។¹⁸ ពួកគេឆ្កាងព្រះយេស៊ូនៅទីនោះ ជាមួយបុរសពីរនាក់ទៀត ម្នាក់ម្ខាង ហើយព្រះយេស៊ូនៅចំកណ្តាល។

¹⁹ លោកពីឡាតក៏សរសេរសញ្ញា ហើយដាក់នៅលើឈើឆ្កាង។ សញ្ញានោះសរសេរថា៖ «ព្រះយេស៊ូ អ្នកស្រុកណាសារ៉ែត ស្តេចរបស់សាសន៍យូដា»។

²⁰ សាសន៍យូដាជាច្រើនបានអានសញ្ញានេះ ដោយសារកន្លែងដែលព្រះយេស៊ូត្រូវឆ្កាងនោះ នៅជិតទីក្រុង។ សញ្ញានោះសរសេរជាភាសាហេព្រើរ ឡាទីន និងក្រិក។

²¹ នោះ នាយកបូជាចាញ់របស់សាសន៍យូដាមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកពីឡាតថា៖ «សូមកុំសរសេរថា «ស្តេចរបស់សាសន៍យូដាអី» ផ្ទុយទៅវិញ ចូរសរសេរដូច្នេះវិញថា៖ «អ្នកនេះនិយាយថា៖ «ខ្ញុំគឺជាស្តេចរបស់សាសន៍យូដា»»។²² លោកពីឡាតឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំសរសេរយ៉ាងម៉េច សរសេរអ្វីចឹងហើយ!»។

²³ នៅពេលពួកទាហានឆ្កាងព្រះយេស៊ូ ពួកគេបានយកសម្លៀកបំពាក់របស់ព្រះយេស៊ូ បែងចែកជាបួនចំណែក ចែកគ្នាម្នាក់មួយចំណែកសម្រាប់ពួកគេ រួមទាំងអារផងដែរ។ ហើយអារនោះ គ្មានថ្លៃ ជាព្រំណាត់មួយដុំ តាំងពីលើដល់ក្រោម។²⁴ បន្ទាប់មក ពួកគេនិយាយទៅកាន់គ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «សូមយើងកុំហែកវាអី ប៉ុន្តែ ចូរយើងចាប់ឆ្នោតវិញ ដើម្បីសម្រេចថា តើអារនេះនឹងបានទៅលើនរណា!»។ ការនេះកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមបទគម្ពីរដែលចែងថា៖ «ពួកគេបានបែងចែកសម្លៀកបំពាក់ទូលបង្គំនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយចាប់ឆ្នោត ដើម្បីយកសម្លៀកបំពាក់របស់ទូលបង្គំ»។ នេះគឺជាអ្វីដែលពួកទាហានបានធ្វើ។

²⁵ ព្រះមាតារបស់ព្រះយេស៊ូ ប្អូនស្រីមាតារបស់ព្រះអង្គ នាងម៉ារីវិរិយារបស់លោកកូប៉ាស និងម៉ារីជាអ្នកក្រុងម៉ាក់ដាឡាក់ពុងឈរ នៅជិតឈើឆ្កាងរបស់ព្រះយេស៊ូ។²⁶ នៅពេលព្រះយេស៊ូទតឃើញមាតារបស់ព្រះអង្គ ហើយសិស្សម្នាក់ដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់កំពុងឈរនៅជិតនោះ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅមាតារបស់ព្រះអង្គថា៖ «អ្នកម្តាយអើយ! មើល នោះជាកូនរបស់អ្នកម្តាយហើយ»។²⁷ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅសិស្សថា៖ «មើល! នេះជាអ្នកម្តាយរបស់អ្នកហើយ» ចាត់ពីម៉ោងនោះមក សិស្សរបស់ព្រះអង្គបានយកនាងទៅនៅផ្ទះរបស់គាត់ផ្ទាល់។

²⁸ បន្ទាប់ពីនេះ ទើបបានដឹងថាអ្វីៗបានសម្រេចហើយ ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមបទគម្ពីរ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំស្រែកទឹក»។
²⁹ មានក្រឡមួយពេញដោយទឹកខ្ទេចបានដាក់នៅទីនោះ ដូច្នេះ ពួកគេបានយកសារាយស្លុតនិងមែកហ៊ីសុប្រលក់ទឹកខ្ទេចដោក រួចហុចដល់ព្រះឱស្ឋរបស់ ព្រះអង្គ។³⁰ នៅពេលព្រះយេស៊ូដឹកទឹកខ្ទេចនោះហើយ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «សម្រេចហើយ»។

³¹ បន្ទាប់មក សាសន៍យូដា ដោយព្រោះថ្ងៃនោះគឺជាថ្ងៃនៃការរៀបចំ ដូច្នេះ ពួកគេបានទុកឲ្យព្រះកាយរបស់ព្រះយេស៊ូនៅលើឈើឆ្កាងនៅក្នុងថ្ងៃសប្បិទទេ (ដ្បិតថ្ងៃសប្បិទគឺជាថ្ងៃបុណ្យធំ) ពួកគេបានសូមលោកពីឡាត ដើម្បីបំបាក់ជើងរបស់ពួកគេ ហើយយកសាកសពរបស់ពួកគេចុះមក។³² បន្ទាប់មក ពួកទាហានបានមកដល់ ហើយបំបាក់ជើងរបស់បុរសមួយ និងបំបាក់ជើងបុរសមួយទៀត ដែលបានឆ្កាងជាមួយព្រះយេស៊ូ។³³ នៅពេលពួកគេមកដល់ព្រះយេស៊ូ ពួកគេឃើញថា ព្រះអង្គស្ងួតរួចស្រេចចាត់ទៅហើយ ដូច្នេះ ពួកគេមិនបានបំបាក់ជើងរបស់ព្រះអង្គទេ។

³⁴ ប៉ុន្តែ មានទាហានម្នាក់បានចាត់ចំហៀងខ្លួនរបស់ព្រះអង្គជាមួយនឹងលំពែង ហើយរំពេចនោះឈាម និងទឹកបានហូរចេញមក។³⁵ ម្នាក់ដែលបានឃើញការនេះ បានធ្វើបន្ទាល់ ហើយទីបន្ទាល់របស់គាត់គឺជាការពិត។ គាត់ដឹងថា អ្វីដែលគាត់និយាយគឺជាការពិត ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចជឿដែរ។

³⁶ ដ្បិត ការទាំងអស់នេះ បានកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមបទគម្ពីរថា៖ «គ្មានអ្វីឯណាមួយរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានបាក់ឡើយ»។

³⁷ ក៏មានបទគម្ពីរផ្សេងទៀតបានចែងថា៖ «ពួកគេសម្លឹងមើលព្រះអង្គដែលត្រូវគេចាក់ទម្ងន់»។

³⁸ បន្ទាប់ពីការទាំងនេះហើយ លោកយ៉ូសែប អ្នកស្រុកអេរីម៉ាថ គាត់ក៏ជាសិស្សម្នាក់របស់ព្រះយេស៊ូដែរ (ដោយសារខ្លាចពួកយូដា គាត់មិនបង្ហាញថាជាសិស្សរបស់ព្រះអង្គទេ) បានសូមលោកពីឡាត ដើម្បីគាត់អាចនឹងយកព្រះសពរបស់ព្រះយេស៊ូបានឬអត់។

³⁹ លោកពីឡាតបានផ្តល់ការអនុញ្ញាតឲ្យគាត់។ ដូច្នេះ លោកយ៉ូសែបបានមក ហើយយកព្រះសពរបស់ព្រះអង្គទៅ។ លោកនឹកដេមកក៏បានមកដែរ គាត់គឺជាម្នាក់ដែលបានមករកព្រះយេស៊ូនៅពេលយប់មុនគេ។ គាត់បានយកជំរឿងទេសលាយជាមួយគ្រឿងក្រអូប ប្រហែលជាហាសិបគីឡូក្រាម។

- ⁴⁰ដូច្នេះ ពួកគេបានយកព្រះកាយរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយបានរុំព្រះកាយនោះនឹងក្រណាត់សម្បូរដុំ ដូចទម្លាប់របស់សាសន៍យូដា ដើម្បីបញ្ចុះសព។
- ⁴¹នៅកន្លែងដែលគេឆ្កាងព្រះអង្គនោះ មានស្នូនមួយ ហើយនៅក្នុងស្នូននោះមានផ្លូវថ្មីមួយដែលគ្មាននរណាយកសពមកដាក់នៅឡើយទេ។
- ⁴²ដោយសារថ្ងៃនោះជាថ្ងៃរៀបចំរបស់សាសន៍យូដា ហើយដោយសារផ្លូវនោះនៅជិតផង ពួកគេបានបញ្ចុះព្រះយេស៊ូនៅទីនោះទៅ។

20¹ នៅព្រឹកព្រលឹមនៅថ្ងៃទីមួយនៃសប្តាហ៍ កាលនៅងងឹតនៅឡើយ នាងម៉ារី អ្នកស្រុកម៉ាដាឡា បានមកឯផ្នូរ ហើយឃើញថ្មដែលបិទផ្នូរចំហរពីផ្នូរ។² ដូច្នេះ នាងក៏រត់ ហើយទៅរកលោកស៊ីម៉ូនពេត្រុស ហើយទៅរកសិស្សម្នាក់ទៀតដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ហើយនាងនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ពួកគេយកព្រះអម្ចាស់ពីផ្នូរទៅបាត់ហើយ យើងមិនដឹងថាពួកគេយកព្រះអង្គទៅដាក់នៅទីណាទេ»។

³ នោះ លោកពេត្រុស និងសិស្សម្នាក់ទៀតបានចេញទៅ ហើយពួកគេបានទៅដល់ផ្នូរ។⁴ ពួកគេទាំងពីរបានរត់ជាមួយគ្នា ហើយសិស្សម្នាក់ទៀតរត់លឿនជាងទៅមុខលោកពេត្រុស ហើយបាននៅដល់ផ្នូរមុន។⁵ បន្ទាប់មក ឱនមើល គាត់បានឃើញក្រណាត់សរនៅទីនោះ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានចូលទៅខាងក្នុងទេ។

⁶ បន្ទាប់មកលោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសក៏មកដល់ ហើយបានចូលទៅក្នុងផ្នូរ។ គាត់ក៏បានឃើញក្រណាត់សរនៅទីនោះដែរ។ និងជាប្រណាត់ដែលនៅលើព្រះសិរសារបស់ព្រះអង្គ។⁷ ក្រណាត់នោះបាននៅជាមួយនឹងក្រណាត់សម្លៀកបំពាក់ ប៉ុន្តែ រួមនៅកន្លែងមួយដោយឡែក។

⁸ បន្ទាប់មក សិស្សម្នាក់ទៀត ម្នាក់ដែលមកដល់ផ្នូរមុនគេ ក៏ចូលទៅក្នុងផ្នូរ ហើយគាត់បានឃើញ ហើយក៏ជឿ។⁹ ដ្បិត រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួកគេនៅតែមិនដឹងបទគម្ពីរដែលថា ព្រះអង្គនឹងរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ។¹⁰ ដូច្នេះ ពួកសិស្សក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។

¹¹ ប៉ុន្តែ នាងម៉ារីដែលកំពុងឈរយំនៅខាងក្រៅផ្នូរ។ ក្នុងកាលដែលនាងកំពុងនៅយំនៅឡើយ នាងបានឈ្លាក់មើលទៅក្នុងផ្នូរ។

¹² នាងបានឃើញទេវតាពីរនាក់ក្នុងសម្លៀកបំពាក់សម្បែងនៅទីនោះ ម្នាក់អង្គុយនៅខាងក្បាល ម្នាក់ទៀតអង្គុយនៅខាងចុងជើង នៅកន្លែងដែលគេបានដាក់ព្រះយេស៊ូ។¹³ ពួកគេបាននិយាយទៅនាងថា៖ «នាងអើយ ហេតុអ្វីបានជានាងយំ?» នាងឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «ដោយសារគេយកព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំម្ចាស់ទៅបាត់ហើយ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថា ពួកគេយកព្រះអង្គទៅដាក់នៅទីណាទេ»។

¹⁴ នៅពេលនាងឃើញការនេះ នាងបានបែរក្រោយ ហើយឃើញព្រះយេស៊ូកំពុងឈរនៅទីនោះ ប៉ុន្តែ នាងមិនស្គាល់ថា ជាព្រះយេស៊ូទេ។

¹⁵ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «នាងអើយ ហេតុអ្វីបានជានាងយំដូច្នេះ? តើនាងកំពុងស្វែងរកអ្វីណា?» នាងស្មានថា ព្រះអង្គជាអ្នកថែស្នូន ដូច្នេះ នាងបានទូលឆ្លើយទៅព្រះអង្គថា៖ «លោកអើយ ប្រសិនបើ លោកបានយកព្រះអង្គទៅ សូមប្រាប់ខ្ញុំផងថា លោកទុកព្រះអង្គនៅទីណា ខ្ញុំនឹងទៅយកព្រះអង្គ»។

¹⁶ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «ម៉ារីអើយ»។ នាងបានបែរមករក ហើយឆ្លើយទៅព្រះអង្គវិញជាភាសាហេព្រើរថា៖ «វ៉ាប៊ូនី» ប្រែថា (លោកគ្រូ)។

¹⁷ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «កុំប៉ះខ្ញុំអី ដើម្បីខ្ញុំមិនទាន់ឡើងទៅព្រះបិតាខ្ញុំនៅឡើយទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងទៅបងប្អូនខ្ញុំ ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា ខ្ញុំនឹងឡើងទៅឯព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ និងជាបិតារបស់អ្នក ហើយព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ នឹងជាព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកដែរ»។¹⁸ នាងម៉ារីអ្នកស្រុកម៉ាដាឡាបានមក ហើយប្រាប់ដល់ពួកសិស្សថា៖ «ខ្ញុំបានឃើញព្រះអម្ចាស់» ហើយប្រាប់ថា ព្រះអង្គមានបន្ទូលសេចក្តីទាំងនេះមកនាង។

¹⁹ នៅពេលល្ងាច ថ្ងៃនោះ គឺជាថ្ងៃទីមួយនៃសប្តាហ៍ ទ្វារផ្ទះដែលពួកសិស្សនៅបានបិទ ព្រោះខ្លាចពួកយូដា ព្រះយេស៊ូបានយាងចូល ហើយឈរនៅក្នុងចំណូលពួកគេ ហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត»។²⁰ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គមានបន្ទូលរួចហើយ ព្រះអង្គបានបង្ហាញព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គដល់ពួកគេ និងចំហៀងខ្លួនរបស់ព្រះអង្គដែរ។ ពួកសិស្សមានអំណរ នៅពេលពួកគេបានឃើញព្រះអម្ចាស់។

²¹ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។ ព្រះបិតាបានចាត់ខ្ញុំឲ្យមកយ៉ាងណា ខ្ញុំក៏ចាត់អ្នករាល់គ្នាឲ្យចេញទៅយ៉ាងនោះដែរ»។²² នៅពេលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលរួចហើយ ព្រះអង្គបានផ្តុំខ្យល់ដង្ហើមលើពួកគេ ហើយមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរទទួលព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធ»។²³ ប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាអត់ទោសឲ្យអ្នកណា ពួកគេនឹងបានទទួលការអត់ទោស តែប្រសិនបើ អ្នករាល់គ្នាមិនអត់ទោសទេ ពួកគេក៏មិនអាចទទួលការអត់ទោសដែរ»។

²⁴ លោកចូម៉ាស ជាម្នាក់នៃសិស្សទាំងដប់ពីរ ហៅថា ឌីឌីមមិនបាននៅជាមួយពួកគេ នៅពេលព្រះយេស៊ូយាងមក។²⁵ ក្រោយមក មានសិស្សម្នាក់ទៀតទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «យើងបានឃើញព្រះអម្ចាស់»។ គាត់និយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនឃើញព្រះហស្តដែលដំដោយដែកគោល ហើយដាក់ម្រាមដៃទៅប៉ះចំហៀងខ្លួនរបស់ព្រះអង្គនោះទេ ខ្ញុំនឹងមិនជឿទេ»។

²⁶ ប្រាំបីថ្ងៃក្រោយមក ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គនៅខាងក្នុងផ្ទះម្តងទៀត ហើយលោកចូម៉ាសបាននៅជាមួយពួកគេដែរ។ ព្រះយេស៊ូបានយាងមក ក្នុងពេលដែលទ្វារបានបិទនៅឡើយ ហើយគង់នៅក្នុងកណ្តាលចំណោមពួកគេ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត»។

²⁷ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅលោកចូម៉ាសថា៖ «ចូរយកម្រាមដៃរបស់អ្នកមកដាក់នៅត្រង់នេះ ហើយមើលដៃខ្ញុំចុះ។ ចូរហុចដៃរបស់អ្នកមកត្រង់នេះ ហើយដាក់វាចូរមកក្នុងចំហៀងខ្លួនរបស់ខ្ញុំចុះ។ ចូរជឿ កុំធ្វើជាអ្នកមិនជឿឡើយ»។

²⁸ លោកចូម៉ាសបានឆ្លើយ ហើយទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំ»។²⁹ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «អ្នកជឿ ដោយសារអ្នកបានឃើញខ្ញុំ។ មានពរហើយ អស់អ្នកណាដែលជឿ ដោយមើលមិនឃើញ»។

³⁰ ព្រះយេស៊ូបានធ្វើទិសម្ចាស់ជាច្រើន នៅក្នុងចំណោមពួកសិស្ស ទិសម្ចាស់ជាច្រើនទៀតដែលបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនេះ។³¹ ប៉ុន្តែ ទិសម្ចាស់ដែលបានកត់ត្រាទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿថា ព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿ ហើយដើម្បីឲ្យអ្នកមានជីវិតនៅក្នុងព្រះនាមព្រះអង្គ។

21 ¹បន្ទាប់ពីការទាំងនេះមក ព្រះយេស៊ូបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ម្តងទៀតដល់ពួកសិស្សនៅសមុទ្រទីបេរាស ។

នេះគឺជារបៀបដែលព្រះអង្គបង្ហាញអង្គទ្រង់² លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសបាននៅជាមួយនឹងលោកចម៉ាស ដែលហៅថា ឌីឌីម លោកណាបានណែនាំជាអ្នកភូមិកាណា ស្រុកកាលីឡេ ត្រូវជាកូនប្រុសរបស់លោកបេសេដេ និងសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូពីរនាក់ទៀត។

³លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ខ្ញុំទៅរកត្រីហើយ»។ ពួកគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា៖ «យើងក៏ទៅរកត្រីជាមួយអ្នកដែរ»។ ពួកគេក៏ចេញទៅហើយឡើងទៅលើទូក ប៉ុន្តែ ពួកគេរកត្រីពេញមួយយប់មិនបានត្រីសោះ។

⁴នៅពេលព្រឹកព្រលឹម ព្រះយេស៊ូបានគង់នៅមាត់សមុទ្រ ប៉ុន្តែ ពួកសិស្សមិនបានដឹងថា ជាព្រះយេស៊ូទេ។⁵ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «អ្នកកម្លោះអើយ តើមានអ្វីបរិភោគទេ?» ពួកគេបានទូលឆ្លើយទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «អត់មានទេ»។⁶ទ្រង់មានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរទំលាក់អ្នននៅខាងស្តាំទូកវិញ ហើយនឹងរកត្រីបាន»។ ដូច្នេះ ពួកគេក៏ទំលាក់អ្ននរបស់ពួកគេ ហើយមិនអាចទាញអ្ននមកវិញបានទេ ដោយសារតែជាប់ត្រីច្រើនពេក។

⁷បន្ទាប់មក សិស្សដែលព្រះអង្គស្រឡាញ់បាននិយាយទៅកាន់លោកពេត្រុសថា៖ «គាត់ជាព្រះអម្ចាស់»។ ពេលលោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសឮថា ជាព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ គាត់បានដោះអាវខាងក្រោយរបស់គាត់ចេញ (គាត់មិនបានស្លៀកពាក់ទេ) ហើយក៏លោតចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។⁸មានពួកសិស្សផ្សេងទៀតបានមកឯទូក (ដ្បិតពួកគេនៅមិនឆ្ងាយពីច្រាំងប៉ុន្មានទេ ប្រហែលជាពីររយម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ ហើយពួកគេបានទាញអ្ននដែលមានសុទ្ធតែត្រី។⁹នៅពេលពួកគេមកដល់ច្រាំងហើយ ពួកគេបានឃើញរង្កើតភ្លើង មានត្រីអាំងនៅពីលើ ជាមួយនឹងនំប៉័ងផង។

¹⁰ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ចូរយកត្រីដែលអ្នករាល់គ្នាចាប់បានខ្លះមក!»។¹¹លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសក្រោកឡើង ហើយទៅទាញអ្ននមកលើដីដែលមានត្រីជាច្រើន ១៥៣។ មានត្រីជាច្រើន ប៉ុន្តែ អ្ននមិនបានរំហែកទេ។

¹²ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «មក បរិភោគអាហារពេលព្រឹក»។ គ្មាននរណាម្នាក់ហ៊ានសួរព្រះអង្គថា៖ «តើលោកជានរណា?»។ ពួកគេដឹងថា ព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់។¹³ព្រះយេស៊ូមកដល់ ហើយកាច់នំប៉័ង ហើយប្រទានទៅពួកគេ ព្រមទាំងត្រីផង។¹⁴នេះគឺជាលើកទីបីហើយ ដែលព្រះយេស៊ូបានបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់ពួកសិស្ស បន្ទាប់ពីទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ។

¹⁵បន្ទាប់ពីពួកគេបានបរិភោគអាហារពេលព្រឹកហើយ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅលោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសថា៖ «ស៊ីម៉ូនកូនលោកយ៉ូហានអើយ តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំច្រើនជាងរបស់ទាំងនេះឬទេ?» លោកពេត្រុសទូលឆ្លើយទៅព្រះអង្គថា៖ «ក្រាបទូលព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជ្រាបហើយថា ទូលបង្គំស្រឡាញ់ព្រះអង្គហើយ»។¹⁶ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ជាលើកទីពីរទៀតថា៖ «ស៊ីម៉ូន កូនលោកយ៉ូហានអើយ តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំឬទេ?» លោកពេត្រុសទូលឆ្លើយទៅព្រះអង្គថា៖ «ក្រាបទូល ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជ្រាបហើយថា ទូលបង្គំស្រឡាញ់ព្រះអង្គ»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរមើលថែចៀមខ្ញុំ»។

¹⁷ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅគាត់ជាលើកទីបីថា៖ «ស៊ីម៉ូន កូនលោកយ៉ូហានអើយ តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំឬទេ?» លោកពេត្រុសឆ្លើយចិត្ត ដោយសារព្រះយេស៊ូបានសួរគាត់ជាលើកទីបីថា៖ «តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំឬទេ?» គាត់ទូលទៅព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអង្គជ្រាបគ្រប់យ៉ាង ព្រះអង្គជ្រាបថា ទូលបង្គំស្រឡាញ់ព្រះអង្គហើយ»។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរឲ្យចំណីចៀមខ្ញុំផង»។¹⁸ពិតណាស់ ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា នៅពេលអ្នកនៅក្មេង អ្នកស្លៀកពាក់ខ្លួនអ្នក ហើយដើរតាមតែចិត្តអ្នកចង់ ប៉ុន្តែ នៅពេលអ្នកចាស់ អ្នកនឹងបោះដៃរបស់អ្នក ហើយអ្នកម្នាក់ផ្សេងទៀតនឹងស្លៀកពាក់ឲ្យអ្នក ហើយនាំអ្នកទៅកន្លែងដែលអ្នកមិនចង់ទៅ»។

¹⁹ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលដូច្នេះ ដើម្បីបង្ហាញពីការដែលលោកពេត្រុសត្រូវស្លាប់យ៉ាងណា ក្នុងការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានបន្ទូលការនេះរួចហើយ ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅលោកពេត្រុសថា៖ «ចូរដើរតាមខ្ញុំ!»។

²⁰លោកពេត្រុសមើលជុំវិញ ហើយឃើញសិស្សម្នាក់ដែលព្រះយេស៊ូស្រឡាញ់ ដើរតាមពួកគេ ម្នាក់ដែលគាត់ផ្តេកខ្លួននៅលើព្រះយេស៊ូនៅអាហារពេលល្ងាច និងជាអ្នកដែលសួរព្រះអង្គថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើនរណានឹងក្បត់ព្រះអង្គ?»។²¹ពេត្រុសឃើញគាត់ ហើយបន្ទាប់មកទូលទៅព្រះយេស៊ូថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើបុរសនេះនឹងធ្វើអ្វី?»

²²ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើ ខ្ញុំចង់ឲ្យគាត់នៅ រហូតទាល់តែខ្ញុំមកវិញ គ្មានអ្វីទាក់ទងជាមួយអ្នកទេ? ចូរតាមខ្ញុំមក!»។²³ប្រយោគនេះ បានរីកសាយភាយនៅក្នុងចំណោមបងប្អូន ថាសិស្សម្នាក់នោះនឹងមិនស្លាប់ទេ។ លើសពីនេះទៀត ព្រះយេស៊ូមិនបានមានបន្ទូលទៅលោកពេត្រុសថា សិស្សផ្សេងៗទៀត មិនស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែ «ប្រសិនបើ ព្រះអង្គចង់ឲ្យគាត់នៅ រហូតទាល់តែព្រះអង្គយាងមក គ្មានអ្វីទាក់ទងជាមួយគាត់ទេ»។

²⁴ពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គបានធ្វើបន្ទាល់សេចក្តីទាំងនេះឯង ហើយបានកត់ត្រាសេចក្តីទាំងនេះ ហើយយើងដឹងថា ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេគឺជាសេចក្តីពិត។

²⁵មានការជាច្រើនទៀតផងដែរ ដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ។ ប្រសិនបើ កត់ត្រាសេចក្តីទាំងអស់ តាមដែលបានឃើញនោះ សូម្បីតែលោកីយ៍ទាំងមូលក៏មានអាចទុកសៀវភៅនោះបានផង។

កណ្តាគម្ពីរកិច្ចការ

1 ¹សូមជម្រាបមកលោកថេរវិល សូមជ្រាប! ក្នុងសៀវភៅទីមួយដែលខ្ញុំបានរៀបរាប់អំពីកិច្ចការទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះយេស៊ូបានធ្វើ ហើយបានបង្រៀនកន្លងមក រហូតដល់ថ្ងៃដែលព្រះអង្គឡើងទៅស្ថានបរមសុខ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានផ្តើមដល់ក្រុមសាវ័ក ដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើសតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។²ក្រោយពេលរងទុក្ខលំបាករួចហើយ ព្រះយេស៊ូបានបង្ហាញព្រះអង្គតាមរបៀបផ្សេងៗឲ្យសាវ័កទាំងនោះឃើញថា ព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ពិតមែន។ ព្រះអង្គឲ្យគេឃើញអស់រយៈពេលសែសិបថ្ងៃ ព្រមទាំងមានព្រះបន្ទូលអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផង។

⁴ព្រះអង្គហាមគេមិនឲ្យចេញទៅណាឆ្ងាយពីក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ គឺពួកគេត្រូវរង់ចាំតាមព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះបិតា ហើយព្រះអង្គក៏មានបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាបានឮពីខ្ញុំហើយ ថាលោកយ៉ូហានបានធ្វើពិធីជ្រមុជឲ្យពួកគេក្នុងទឹក ប៉ុន្តែនៅប៉ុន្មានថ្ងៃទៀត អ្នករាល់គ្នានឹងទទួលពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធវិញ»។

⁶ពួកគេទូលសួរព្រះយេស៊ូថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ តើព្រះអង្គនឹងស្តាររាជាណាចក្រអ៊ីស្រាអែលឡើងវិញនៅពេលនេះឬ?»។⁷ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតបថា៖ «ត្រង់ពេលវេលា ដែលព្រះបិតាបានកំណត់ទុកដោយអំណាចព្រះអង្គផ្ទាល់នោះ អ្នករាល់គ្នាមិនបាច់ដឹងទេ។⁸ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលប្រទានភាពមួយ គឺប្រទាននុភាព

នៃព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមកសណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើជាបន្ទាល់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ក្នុងស្រុកយូដាទាំងមូល ក្នុងស្រុកសាម៉ារី និង រហូតដល់ស្រុកដាច់ស្រយាលនៃផែនដី»។

⁹ពេលព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលរួចហើយ ព្រះជាម្ចាស់ក៏លើកព្រះអង្គឡើងទៅលើមេឃ ព្រមទាំងមានពពកមកបាំងព្រះអង្គបាត់ពីភ្នែកគេទៅ ក្នុងពេលពួកសាវ័កកំពុងតែសម្លឹងមើលព្រះអង្គ។¹⁰កាលពួកគេកំពុងតែសម្លឹងមើលទៅស្ថានបរមសុខ ពេលដែលព្រះអង្គយាងឡើងទៅនោះ ស្រាប់តែមានបុរស ពីរនាក់ស្លៀកពាក់សម្រាប់ចូលមកជិតគេ¹¹ពោលថា៖ «អ្នកស្រុកកាលឡើយ! ហេតុម្តេចបានជាអ្នករាល់គ្នានៅតែឈរសម្លឹងមើលទៅស្ថានបរមសុខដូច្នេះ? ព្រះយេស៊ូនោះហើយដែលព្រះជាម្ចាស់បានលើកពីកណ្តាលចំណោមអ្នករាល់គ្នា ឡើងទៅស្ថានបរមសុខហើយ ព្រះអង្គនឹងយាងត្រឡប់មកវិញតាមរបៀប ដូច ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឃើញទ្រង់យាងឡើងទៅស្ថានបរមសុខដូច្នេះដែរ»។

¹²បន្ទាប់មកពួកសាវ័កនាំគ្នាវិលត្រឡប់ពីភ្នំដើមអូលីវ ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ជាដំណើរថ្ងៃសប្តិច្ឆៃ។¹³លុះបានមកដល់ផ្ទះ ពួកគេឡើងទៅបន្ទប់ខាងលើជា កន្លែងដែលគេធ្លាប់ស្នាក់នៅ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ មានលោកពេត្រុស លោកយ៉ូហាន លោកយ៉ាកុប លោកអនទ្រេ លោកភីលីព លោកថូម៉ាស លោកបារទូរូមេ លោកម៉ាថាយ លោកយ៉ាកុបជាកូនលោកអាល់ផាយ លោកស៊ីម៉ូនហៅអ្នកជាតិនិយម និងលោកយូដាសជាកូនរបស់លោកយ៉ាកុប។¹⁴ពួកគេរួមចិត្តគំនិតគ្នា ព្យាយាមអធិស្ឋាន ក្នុងនោះក៏មានស្រ្តីទៀត។ មាននាងម៉ារីជាមាតារបស់ព្រះយេស៊ូ និងមានបងប្អូនរបស់ព្រះអង្គផងដែរ។

¹⁵លោកពេត្រុសក្រោកឈរឡើង នៅកណ្តាលចំណោមបងប្អូនប្រមាណមួយរយម្ភៃនាក់ហើយនិយាយថា៖¹⁶«បងប្អូនអើយ! ពិតជាសំខាន់ណាស់ដែលអត្ថបទ គម្ពីរនឹងពេញលេញ ដូចព្រះវិញ្ញាណបានថ្លែងទុកជាមុន តាមរយៈព្រះបាទដាវីឌអំពីយូដាសជាអ្នកនាំគេមកចាប់ព្រះយេស៊ូ។

¹⁷យូដាសជាសមាជិកមួយរូបក្នុងក្រុមរបស់យើង ហើយបានទទួលចំណែកមុខងាររួមជាមួយយើងដែរ។

¹⁸(តែឲ្យបុរសម្នាក់នេះបានទិញដីចំការមួយកន្លែងដោយប្រើប្រាក់ដែលគាត់បានមកពីអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ ក្រោយមក គាត់ដួលផ្តាប់មុខឆ្ងាយពោះ ចេញពោះ រៀនមកក្រៅ។¹⁹អ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមដឹងរឿងនេះគ្រប់គ្នា ដូច្នេះបានជាគេហៅចម្ការនោះតាមភាសារបស់គេថា “អាកិលដាម៉ា”មានន័យថា «ចម្ការឈាម»)។

²⁰ក្នុងគម្ពីរទំនុកតម្កើងមានចែងទុកអំពីហេតុការណ៍នេះថា៖ «ចូរឲ្យចម្ការរបស់អ្នកនោះក្លាយទៅជាទីស្ងាត់ជ្រងំ កុំឲ្យមាននរណារស់នៅទីនោះឡើយ។ និង«ត្រូវ ឲ្យម្នាក់ទៀតទទួលយកតំណែងរបស់គាត់»។

²¹ហេតុនេះ ជាការសំខាន់ណាស់ ព្រះអង្គនោះហើយដែលបានគង់នៅជាមួយយើងគ្រប់ពេល គឺជាព្រះអម្ចាស់យេស៊ូដែលបានយាងមក និងយាងឡើងទៅក្នុងចំណោមពួកយើង²²ចាប់តាំងពីលោកយ៉ូហានបានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យព្រះអង្គ រហូតដល់ពេលព្រះជាម្ចាស់លើកយកព្រះអង្គចេញពីយើង ទៅ នេះជាបន្ទាល់អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គ»។²³គេបាននាំសិស្សពីររូបមក ម្នាក់ឈ្មោះយ៉ូសែប ហៅបារសាបាស យូសូស និងម្នាក់ទៀតឈ្មោះ ម៉ាត់ផាស។

²⁴ពួកគេក៏នាំគ្នាអធិស្ឋានថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! ព្រះអង្គជ្រាបចិត្តគំនិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ហេតុនេះ សូមបង្ហាញឲ្យយើងខ្ញុំដឹងផងថា ក្នុងចំណោមបងប្អូន ទាំងពីររូបនេះ តើព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យជ្រើសរើសអ្នកណា²⁵ឲ្យបំពេញមុខងារជាសាវ័កជំនួសយូដាស ដ្បិតយូដាសបានបោះបង់មុខងារនេះ ទៅឯកន្លែង របស់គាត់»។²⁶សិស្សនាំគ្នាចាប់ឆ្នោតត្រូវលើលោកម៉ាត់ផាស ហើយលោកម៉ាត់ផាសក៏បានចូលរួមក្នុងក្រុមសាវ័កដប់មួយរូបទៀត។

2¹ នៅបុណ្យថ្ងៃទីហាសិបបានមកដល់ ពួកសិស្សទាំងអស់បានជួបជុំគ្នានៅកន្លែងតែមួយ។² វិចេចនោះ ស្រាប់តែមានពួកស្នូរសន្លឹកពីលើមេឃដូចជាខ្យល់បក់ បោកយ៉ាងខ្លាំង ហើយភក្តីចូលមកពេញក្នុងផ្ទះទាំងអស់ជាកន្លែងដែលគេកំពុងអង្គុយ។³ មានអណ្តាតភ្លើងបែកជាចំណែកចេញពីគ្នា ចុះមកសណ្តិតលើពួកគេម្នាក់ៗ។⁴ អ្នកទាំងអស់នោះក៏បានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធ ហើយចាប់ផ្តើមនិយាយភាសាផ្សេងៗពីគ្នាតាមព្រះវិញ្ញាណប្រោសប្រទានឲ្យ។

⁵ នៅសម័យកាលនោះ មានជនជាតិយូដា គឺជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់មកពីប្រជាជាតិនានាក្នុងពិភពលោកទាំងមូលចូលមកស្នាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម។⁶ ពេលស្នូរសន្លឹកលាន់ឮយ៉ាងខ្លាំងនោះ មហាជននាំគ្នាមកមើល ហើយភាន់កាំង ពីព្រោះពួកគេបានឮពួកសិស្សនិយាយភាសាផ្សេងៗពីគ្នា។

⁷ បណ្តាជនស្ងប់ស្ងែងនឹងស្ទើរចលនាស្ទើរជាខ្លាំងទាំងពេលថា៖ «អ្នកទាំងនេះសុទ្ធតែជាអ្នកស្រុកកាលីឡេមែនទេ?»

⁸ ហេតុដូចម្តេចបានជាយើងឮគេនិយាយភាសារបស់យើងរៀងៗខ្លួនទៅវិញដូច្នេះ?⁹ គឺទាំងអ្នកស្រុកជាចុស ស្រុកមេឌី ស្រុកអេឡា ទាំងអ្នកស្រុកមេសូប៉ូតាមា ស្រុកយូដា ស្រុកកាប៉ាដូគា ស្រុកប៉ូនតុស ស្រុកអាស៊ី¹⁰ ស្រុកព្រីតា ស្រុកប៉ាមកីលា ស្រុកអេស៊ីប ស្រុកលីប៊ីដែលនៅក្បែរស្រុកគីលន និងអស់អ្នកមកពីក្រុងរ៉ូម¹¹ ទាំងជនជាតិយូដា ទាំងអ្នកចូលសាសនាយូដា ទាំងអ្នកមកពីកោះក្រៃត ទាំងជនជាតិអាហ្វ្រិក យើងបានឮគេថ្លែងអំពីស្នាព្រះហស្តដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាភាសាយើងទាំងអស់គ្នាផ្ទាល់!»។

¹² បណ្តាជនស្ងប់ស្ងែងនិង មិនដឹងគិតយ៉ាងណា គេសួរគ្នាទៅវិញទៅមកថា៖ «តើហេតុការណ៍នេះ មានន័យដូចម្តេច?»។¹³ ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះទៀតបែរជានិយាយចំអកថា៖ «ពួកអស់ហ្នឹងសុទ្ធតែស្រវឹងស្រាទេតើ»។

¹⁴ លោកពេត្រុសក៏ក្រោកឈរឡើងជាមួយសាវកដប់មួយរូបទៀត ហើយមានប្រសាសន៍ទៅកាន់បណ្តាជនថា៖ «បងប្អូនយូដា និងបងប្អូនទាំងអស់ដែលស្នាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមអើយ! សូមបងប្អូនជ្រាប ហើយផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ។¹⁵ អ្នកទាំងនេះមិនមែនស្រវឹងស្រាដូចបងប្អូនស្មាននោះទេ ព្រោះទើបតែម៉ោងបីប៉ុណ្ណោះ។

¹⁶ ហេតុការណ៍នេះជាទំនាយ ដែលព្យាករណ៍យ៉ូអែលបានថ្លែងទុកមកថា៖¹⁷ «ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា នៅគ្រាចុងក្រោយបង្អស់ ព្រះអង្គនឹងយកវិញ្ញាណព្រះអង្គមកចាក់បង្ហូរលើមនុស្សលោក។ កូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នកនឹងថ្លែងព្រះបន្ទូលពួកយុវជននឹងនិមិត្តឃើញការអស្ចារ្យ ហើយពួកគាត់ទុំរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងយល់ស្តាប់និមិត្ត។

¹⁸ ក្នុងថ្ងៃនោះ ព្រះអង្គនឹងផ្តល់ព្រះវិញ្ញាណ បង្ហូរលើអ្នកបម្រើទាំងប្រុសទាំងស្រីរបស់ព្រះអង្គ ហើយពួកគេនឹងថ្លែងព្រះបន្ទូល។¹⁹ ព្រះអង្គនឹងសម្តែងប្រតិបត្តិការវិសាលនៅលើមេឃ និងទីសម្គាល់ផ្សេងៗនៅលើផែនដី គឺមានឈាម មានភ្លើង និងមានកំសួលផ្សេងៗ។

²⁰ ព្រះអាទិត្យនឹងប្រែទៅជាងងឹតបាត់រស្មី ព្រះចន្ទនឹងប្រែទៅជាឈាមនៅមុនថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ និងរុងរឿងឧត្តុង្គឧត្តមពេលព្រះអង្គយាងមក²¹ ពេលនោះ អ្នកណាអង្វររកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងទទួលការសង្គ្រោះ»។

²² បងប្អូនអ៊ីស្រាអែលអើយ សូមស្តាប់ពាក្យនេះចុះ! ព្រះយេស៊ូជាអ្នកភូមិណាសារ៉ែត ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញព្រះយេស៊ូដល់អ្នក ដោយព្រះអង្គបានសម្តែងការអស្ចារ្យ ប្រតិបត្តិការវិសាល និងទីសម្គាល់ផ្សេងៗ នៅកណ្តាលចំណោមបងប្អូនដូចបងប្អូនបានដឹងហើយ។²³ បងប្អូនបានចាប់បញ្ជូនលោកយេស៊ូនេះ ទៅឲ្យពួកជនពាលឥតសាសនាឆ្កាងលោក ដូចព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ទុក ដោយព្រះអង្គជ្រាបជាមុនថា ព្រះអង្គត្រូវសុគតដោយការជាប់ឆ្កាង។²⁴ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញ និងដោះលែងលោកឲ្យរួចពីទុក្ខលំបាកនៃសេចក្តីស្លាប់ ព្រោះសេចក្តីស្លាប់មិនអាចឃុំលោកទុកបានឡើយ។

²⁵ ព្រះបាទដាវីឌ មានរាជឱង្ការអំពី លោកយេស៊ូនេះថា៖ ទូលបង្គំបានឃើញព្រះអម្ចាស់នៅមុខទូលបង្គំជានិច្ច ព្រោះព្រះអង្គគង់នៅខាងស្តាំទូលបង្គំមិនឲ្យទូលបង្គំត្រូវញាប់ញ័រឡើយ។²⁶ ហេតុនេះហើយបានជាចិត្តទូលបង្គំរីករាយទូលបង្គំពោលពាក្យដោយអំណរ ហើយសូមឡើងតែបូកយរបស់ទូលបង្គំក៏នឹងសម្រាកដោយសេចក្តីសង្ឃឹមដែរ។

²⁷ ដ្បិត ព្រះអង្គនឹងមិនបោះបង់ព្រលឹងទូលបង្គំ ចោលនៅក្នុងស្ថានមនុស្សស្លាប់ឡើយ ហើយព្រះអង្គក៏មិនបណ្តោយឲ្យសពអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គត្រូវរលួយដែរ។ ព្រះអង្គបានបង្ហាញអោយទូលបង្គំស្គាល់ផ្លូវនៃជីវិត។²⁸ ព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានសុភមង្គលដ៏ពេញលេញដោយព្រះអង្គគង់ជាមួយទូលបង្គំ»។

²⁹ «បងប្អូនអើយ! ខ្ញុំសូមជម្រាបបងប្អូនឲ្យបានច្បាស់អំពីព្រះបាទដាវីឌ ជាបុព្វបុរសរបស់យើងនោះថា ព្រះអង្គបានសោយទិវង្គតផុតទៅហើយ គេបានបញ្ចុះព្រះសពរបស់ព្រះអង្គ រីឯផ្លូវរបស់ព្រះអង្គក៏ស្ថិតនៅជាមួយយើងរហូតដល់សព្វថ្ងៃដែរ។³⁰ ដោយព្រះបាទដាវីឌជាព្យាករណ៍មួយរូបទៀតជ្រាបថា ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាយ៉ាងថ្លឹងថ្លាជាមួយព្រះអង្គថា នឹងប្រទានឲ្យព្រះរាជវង្សរបស់ទ្រង់មួយអង្គ ឡើងស្នងរាជ្យ។³¹ ព្រះបាទដាវីឌបានឈ្វេងយល់ជាមុនអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺទ្រង់មានរាជឱង្ការថា ព្រះជាម្ចាស់ពុំទុកព្រះគ្រីស្ទចោលនៅក្នុងស្ថានមនុស្សស្លាប់ទេ ហើយក៏មិនទុកឲ្យសពព្រះអង្គត្រូវរលួយដែរ។

³² ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះយេស៊ូឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាជាសាក្សី។³³ ព្រះជាម្ចាស់បានលើកលោកយេស៊ូឡើងគង់នៅខាងស្តាំព្រះបិតា ហើយបានទទួលព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធពីព្រះបិតាតាមព្រះបន្ទូលសន្យា ហើយព្រះអង្គចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណនេះមកលើយើងខ្ញុំ ដូចបងប្អូនបានឃើញនិងឮស្រាប់។

³⁴ ព្រះបាទដាវីឌ មិនបានយាងឡើងទៅស្ថានបរមសុខទេ តែព្រះអង្គមានរាជឱង្ការថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំថា សូមគង់ខាងស្តាំយើង។³⁵ ទំរាំដល់យើងបង្ហាបខ្លាំងសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ មកដាក់ក្រោមព្រះចានរបស់ព្រះអង្គ»។³⁶ ហេតុនេះ សូមឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលដឹងដាក់ច្បាស់ថា លោកយេស៊ូនេះ ដែលបងប្អូនបានឆ្កាង ព្រះជាម្ចាស់បានតែងតាំងលោកឡើងជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះគ្រីស្ទហើយ»។

³⁷ នៅពេលបណ្តាជនបានឮសេចក្តីទាំងនេះ ពួកគេរំជួលចិត្តខ្លាំង ហើយសួរលោកពេត្រុស និងសាវកឯទៀតៗថា៖ «បងប្អូនអើយ! តើឲ្យយើងខ្ញុំធ្វើដូចម្តេច?»។³⁸ លោកពេត្រុសមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «សូមបងប្អូនកែប្រែចិត្តកំនិត ហើយម្នាក់ៗត្រូវទទួលពិធីជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទៅ ដើម្បីព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសបងប្អូនអោយរួចពីបាប ហើយបងប្អូននឹងទទួលព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធជាអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់។³⁹ ដ្បិតព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសន្យា ចំពោះបងប្អូនទាំងអស់គ្នា ចំពោះកូនចៅរបស់បងប្អូន និងចំពោះអស់អ្នកដែលនៅឆ្ងាយៗទាំងប៉ុន្មានដែរ តាមតែព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើងត្រាស់ហៅ»។

⁴⁰ លោកពេត្រុសបានពន្យល់បញ្ជាក់ និងដាស់តឿនពួកគេ ដោយពាក្យពេចន៍ជាច្រើនទៀត គឺលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមបងប្អូនទទួលការសង្គ្រោះឲ្យរួចផុតពីមនុស្សអាក្រក់សម័យនេះ»។⁴¹ បន្ទាប់មកពួកគេបានទទួលពាក្យរបស់លោក និងទទួលពិធីជ្រមុជទឹក ហើយនៅថ្ងៃនោះ មានមនុស្សប្រមាណបីពាន់នាក់ចូលមករួមជាមួយពួកសាវក។⁴² សិស្សទាំងនោះព្យាយាមស្តាប់សេចក្តីបង្រៀនរបស់ក្រុមសាវក និងប្រកបគ្នាជាបងប្អូនដោយធ្វើពិធីកាច់នំប៉័ង និងអធិស្ឋាន។

⁴³ មនុស្សម្នាគោតស្ងប់ស្ងែងគ្រប់ៗគ្នា ដ្បិតក្រុមសាវកបានសម្តែងប្រតិបត្តិការវិសាល និងធ្វើទីសម្គាល់ផ្សេងៗជាច្រើន។⁴⁴ អស់អ្នកដែលបានជឿលើព្រះអម្ចាស់ មានចិត្តកំនិតតែមួយ ហើយយករបស់របរដែលខ្លួនមានមកដាក់រួមគ្នាទាំងអស់។⁴⁵ គេលក់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងអ្វីៗជាបងប្អូនយកប្រាក់មកចែកគ្នាតាមសេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេម្នាក់ៗ។

⁴⁶ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ គេបន្តរួមចិត្តគំនិតគ្នាធ្វើនៅព្រះវិហារនិងធ្វើពិធីកាច់នំប៉័ងនៅតាមផ្ទះ ព្រមទាំងបរិភោគអាហារជាមួយគ្នាយ៉ាងសប្បាយរីករាយ និងដោយចិត្តស្មោះសរផង។⁴⁷ ពួកគេនាំគ្នាសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រជាជនទាំងមូលគោរពរាប់អានពួកគេទាំងអស់គ្នា។ ព្រះអម្ចាស់បន្ថែមចំនួនអ្នកដែលព្រះអង្គបានសង្គ្រោះ មកក្នុងក្រុមរបស់គេជារៀងរាល់ថ្ងៃ។

3¹ តឡូវលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានបានឡើងទៅព្រះវិហារជាមួយគ្នានៅម៉ោងប្រាំបួន។² អ្នកពិការជើង ពីកំណើតម្នាក់ត្រូវបានគេសេងមកដាក់នៅខ្លោងទ្វារព្រះវិហារឈ្មោះ «ទ្វារលំអ» រៀងរាល់ថ្ងៃដើម្បីសុំទានអស់អ្នកដែលចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ។³ ពេលគាត់ឃើញលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានកំពុងដើរចូលព្រះវិហារ គាត់ក៏សុំទានពីលោកទាំងពីរ។

⁴ លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានសម្លឹងមើលមុខគាត់ រួចនិយាយថា៖ «សូមមើលមកយើង!»។⁵ គាត់ក៏ក្រឡេកមើលទៅលោកទាំងពីរ ដោយសង្ឃឹមថានឹងទទួលបានរបស់អ្វីមួយពីពួកលោក។⁶ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំគ្មានប្រាក់ គ្មានមាសទេ តែអ្វីៗដែលខ្ញុំមាន ខ្ញុំសុំជូនអ្នក។ ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាអ្នកភូមិណាសារ៉ែត សូមអ្នកក្រោកដើរចុះ»។

⁷ លោកចាប់ដៃស្តាំគាត់ឲ្យក្រោកឈរឡើង។ រំពេចនោះជើងរបស់គាត់ និងសន្លាក់ឆ្អឹងរឹងមាំ⁸ គាត់ក៏ស្ទុះឈរឡើង ហើយដើរបាន។ គាត់ចូលក្នុងព្រះវិហារជាមួយសាវកទាំងពីររូប ទាំងដើរផង លោតផង និងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ផង។

⁹ ប្រជាជនទាំងអស់បានឃើញគាត់ដើរ និងឮគាត់សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់¹⁰ គេបានដឹងថាអ្នកនោះហើយដែលតែងតែ អង្គុយសុំទាននៅខ្លោងទ្វារព្រះវិហារឈ្មោះ «ទ្វារលំអ» គេក៏ទទួលការអស្ចារ្យ និងស្ងើចសរសើរអំពីហេតុការណ៍ដែលកើតមានដល់គាត់។

¹¹ នៅពេលបុរសនោះដើរតាមលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហាន ប្រជាជនទាំងអស់បានរត់មកជុំគ្នានៅថែវសាឡូម៉ូនដោយស្ងប់ស្ងែងជាខ្លាំង។¹² កាលលោកពេត្រុសឃើញដូច្នោះ ក៏មានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជនថា៖ «បងប្អូនអ្វីស្រាវអែលអើយ! ហេតុដូចម្តេចបានជាបងប្អូនស្ងប់ស្ងែងអំពីហេតុការណ៍នេះ? ហេតុដូចម្តេចបានជាបងប្អូនសង្ឃឹមមើលមកយើងមិនដាក់ភ្នែកដូច្នេះ? តើបងប្អូនស្មានថា យើងខ្ញុំបានប្រោសបុរសនេះឲ្យដើររួច មកពីឫទ្ធានុភាពរបស់យើងខ្ញុំផ្ទាល់ ឬមកពីយើងខ្ញុំចេះគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់មែនទេ?

¹³ ព្រះជាម្ចាស់របស់លោកអប្រាហាំ របស់លោកអ៊ីសាក និងរបស់លោកយ៉ាកុប ជាព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់យើងទាំងអស់គ្នា ទ្រង់បានប្រទានសិរីរុងរឿងមកលើព្រះយេស៊ូ ជាអ្នកបម្រើព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះយេស៊ូត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅឲ្យគេកាត់ទោស និងត្រូវបានគេបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខលោកពីទ្វារ នៅពេលដែលលោកពីទ្វារចង់ដោះលែងព្រះអង្គទៀតផង។¹⁴ បណ្តាជនបានបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ព្រះដ៏វិសុទ្ធ ជាព្រះដ៏សុចរិត ហើយបានទាមទារសុំអគ្គិសនីលែងយាតករជំនួសព្រះអង្គទៅវិញ។

¹⁵ បងប្អូនបានធ្វើគុកម្ចាស់ប្រកបដោយជីវិត ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឲ្យព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយយើងខ្ញុំជាសាក្សីអំពីហេតុការណ៍នេះ។

¹⁶ តឡូវនេះដោយសារជំនឿលើព្រះនាមព្រះយេស៊ូ បុរសដែលបងប្អូនឃើញនិងស្គាល់នេះមានកម្លាំងឡើងវិញ។

ដោយលោកបានជឿនោះហើយបានជាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទផ្តល់មកលោកនូវសុខភាពពេញលេញដូចដែលបងប្អូនបានឃើញស្រាប់។

¹⁷ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំដឹងថាបងប្អូនទាំងអស់គ្នា និងពួកនាម៉ឺនរបស់បងប្អូនបានប្រព្រឹត្តដូច្នោះ ទាំងមិនដឹងខ្លួន។¹⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យហេតុការណ៍នេះកើតឡើង ស្របតាមសេចក្តីដែលព្រះអង្គប្រកាសទុកជាមុន តាមរយៈព្យាករណ៍ទាំងអស់ គឺថាព្រះគ្រីស្ទរបស់ព្រះអង្គនឹងត្រូវតែរងទុក្ខលំបាក ហើយព្រះអង្គតឡូវនេះបានបំពេញកិច្ចការនោះមែន។

¹⁹ ហេតុនេះ សូមកែប្រែចិត្តគំនិត ហើយវិលមករកព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គលុបអំពើបាបរបស់បងប្អូន។ ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យបងប្អូនបានទទួលព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ²⁰ ព្រមទាំងប្រទានព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូមកបងប្អូន ដូចព្រះអង្គបានគ្រោងទុកជាមុន។

²¹ តឡូវនេះ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគង់នៅឯស្ថានបរមសុខ រហូតដល់ព្រះជាម្ចាស់រៀបចំអ្វីៗទាំងអស់ឡើងវិញ ដូចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទុក តាមរយៈពួកព្យាករណ៍ដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ នៅជំនាន់ដើមស្រាប់។²² លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យមានព្យាករណ៍ដូចខ្ញុំ ងើបឡើងពីចំណោមបងប្អូនអ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាត្រូវស្តាប់តាមសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលលោកមានប្រសាសន៍ប្រាប់។²³ រីឯអស់អ្នកដែលមិនព្រមស្តាប់ព្យាករណ៍នេះ នឹងត្រូវដកចេញពីចំណោមប្រជារាស្ត្រ។

²⁴ ពិតមែន ព្យាករណ៍ទាំងប៉ុន្មានដែលបានថ្លែងព្រះបន្ទូលចាប់តាំងពីលោកសាំយូអែលមកសុទ្ធតែបានថ្លែងទុកអំពីសម័យកាលនេះ។²⁵ បងប្អូនហ្នឹងហើយជាកូនចៅរបស់ព្យាករណ៍ ហើយបងប្អូនក៏ចូលរួមក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាមួយបុព្វបុរសដែរ ដូចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់លោកអប្រាហាំថា៖ «ក្រុមគ្រួសារទាំងអស់នៅផែនដីនឹងទទួលពរ តាមរយៈពូជពង្សរបស់អ្នក។²⁶ ព្រះជាម្ចាស់បានឲ្យអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គងើបឡើង ហើយចាត់លោកឲ្យមករកបងប្អូនទាំងអស់គ្នាមុនគេបង្អស់ ដើម្បីប្រទានពរដល់បងប្អូន ដោយណែនាំម្នាក់ៗឲ្យងាកចេញពីអំពើទុច្ចរិត»។

4¹ នៅពេលលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានកំពុងតែមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ប្រជាជន ស្រាប់តែពួកបូជាចារ្យ មេកងរក្សាព្រះវិហារ និងពួកខាងគណៈសាខាស៊ីមកដល់។² ពួកគេទាស់ចិត្តដោយព្រោះលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានកំពុងបង្រៀនប្រជាជន ហើយប្រកាសអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ។³ ពួកគេបានចាប់សារកទាំងពីរយកទៅឃុំទុករហូតដល់ព្រឹកស្អែក ដ្បិតពេលនោះល្ងាចណាស់ហើយ។⁴ ប៉ុន្តែ បណ្តាជនភាគច្រើនដែលបានឮព្រះបន្ទូលបានជឿហើយចំនួនអ្នកជឿមានប្រមាណប្រាំពាន់នាក់។

⁵ លុះស្អែកឡើង ពួកមេដឹកនាំ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ និងពួកអាចារ្យបានជួបជុំគ្នានៅក្នុងយេរូសាឡឹម។⁶ មានលោកមហាបូជាចារ្យអាណា លោកកៃផា លោកយ៉ូហាន លោកអលេក្សាន់ត្រុស និងក្រុមគ្រួសាររបស់នាយកបូជាចារ្យទាំងអស់។⁷ លោកទាំងនោះបានបញ្ជាឲ្យគេនាំលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានមកឈរនៅមុខអង្គប្រជុំ រួចសួរថា៖ «អ្នកបានធ្វើការនេះសម្រាប់លើអំណាចអ្វី? ក្នុងនាមនរណា?»

⁸ ពេលនោះ លោកពេត្រុសបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «សូមជម្រាបអស់លោកជាអ្នកដឹកនាំប្រជាជន និងអស់លោកព្រឹទ្ធាចារ្យ។⁹ ថ្ងៃនេះ អស់លោកសូរចម្លើយយើងខ្ញុំ ពីអំពើល្អដែលយើងខ្ញុំសង្គ្រោះអ្នកពិការឲ្យបានជាតាមរបៀបណា?»¹⁰ សូមអស់លោក និងប្រជារាស្ត្រ អ៊ីស្រាអែលទាំងមូលជ្រាបថា បុរសដែលឈរនៅមុខអស់លោកទាំងមានសុខភាពល្អនេះ បានជាដោយសារព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាអ្នកភូមិណសាវ័ត ដែលអស់លោកបានឆ្កាង ហើយព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះអង្គអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។

¹¹ ព្រះយេស៊ូ គឺជាថ្មដែលលោកទាំងអស់គ្នា ជាជាងសំណង់បានបោះចោល ប៉ុន្តែព្រះអង្គបានត្រឡប់មកជាថ្មគ្រឹះដ៏សំខាន់បំផុត។¹² ក្រៅពីព្រះយេស៊ូ គ្មាននរណាម្នាក់អាចសង្គ្រោះមនុស្សបានទាល់តែសោះ ដ្បិតនៅក្រោមមេឃនេះ ព្រះជាម្ចាស់ពុំបានប្រទាននាមណាមួយផ្សេងទៀតមកមនុស្ស ដើម្បីសង្គ្រោះយើងបានឡើយ»។

¹³ កាលក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ឃើញទឹកចិត្តក្លាហានរបស់លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានដូច្នេះ គេងឿងឆ្ងល់ណាស់ថា លោកទាំងពីរជាមនុស្សសាមញ្ញ ពុំដែលបានរៀនសូត្រជ្រៅជ្រះទេ គ្រាន់តែដឹងថាលោកទាំងពីរធ្លាប់នៅជាមួយព្រះយេស៊ូ។¹⁴ ពួកគេក៏រកពាក្យឆ្លើយតបវិញពុំបានសោះ ដោយព្រោះបុរសដែលបានដាក់កំពុងឈរនៅទីនោះដែរ។

¹⁵ ពួកគេក៏បញ្ជាឲ្យលោកទាំងពីរចេញពីអង្គប្រជុំ¹⁶ ហើយពិគ្រោះគ្នាថា៖ «តើយើងគួរធ្វើអ្វីដល់អ្នកទាំងពីរនេះ? ដ្បិតអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងមូលដឹងច្បាស់ថា គេធ្វើទិសម្ចាស់អស្ចារ្យមួយដ៏វិសេស ដែលយើងមិនអាចបដិសេធបាទ។¹⁷ ដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យរឿងនេះលេចឮខ្លាញ់ដល់ប្រជាជនបន្ថែមទៀត យើងត្រូវហាមប្រាម និងកំរាមអ្នកទាំងពីរនេះ កុំឲ្យប្រកាសប្រាប់នរណាអំពីនាមនោះតទៅទៀតឡើយ»។¹⁸ ក្រុមប្រឹក្សាក៏ហៅសារកទាំងពីរមក ហើយហាមប្រាមមិនឲ្យនិយាយ និងបង្រៀនអំពីព្រះនាមព្រះយេស៊ូទៀតជាដាច់ខាត។

¹⁹ លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហាន មានប្រសាសន៍តបទៅគេវិញថា៖ «សូមអស់លោកពិចារណាមើល នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ គួរឲ្យយើងខ្ញុំធ្វើតាមបង្គាប់អស់លោក ឬធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះអង្គ?²⁰ យើងខ្ញុំឈប់និយាយអំពីហេតុការណ៍ដែលយើងខ្ញុំបានឃើញ បានឮនោះពុំកើតទេ»។

²¹ បន្ទាប់ពីគំរាមសាជាថ្មីទៀត ពួកគេក៏ដោះលែងលោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហាន។ ក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់រកហេតុ ដើម្បីដាក់ទោសលោកទាំងពីរមិនបាន ដ្បិតប្រជាជនគ្រប់គ្នាលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះហេតុការណ៍ដែលកើតមាននោះ។²² រីឯបុរសដែលបានជាដោយការអស្ចារ្យនោះ មានអាយុជាងសែសិបឆ្នាំហើយ។

²³ ក្រោយ ពីបានរួចខ្លួនហើយ លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហាននាំគ្នាទៅជួបពួកបងប្អូន ហើយរៀបរាប់អំពីសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលពួកមហាបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យបាននិយាយទៅពួកគេ។²⁴ កាលពួកគេជួបគ្នា គេរួមចិត្តគំនិតគ្នា ហើយបន្តិចបន្តួចសួរព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «បពិត្រព្រះដ៏ជាចៅហ្វាយ ព្រះអង្គបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ផែនដី សមុទ្រ និងអ្វីៗសព្វសារពើនៅទីនោះ²⁵ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលតាមព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ តាមរយៈអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះបាទដាវីឌ ជាបុព្វបុរសយើងខ្ញុំថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាជាតិសាសន៍ទាំងឡាយនាំគ្នាបង្កើតកោលាហលដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាប្រជារាស្ត្រនានាមានគំនិតឥតខ្ចីសារពើដូច្នេះ?»

²⁶ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ពួកស្តេចនៅលើផែនដី និងពួកមេដឹកនាំពួកដៃ រួមគំនិតគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទរបស់ព្រះអង្គ»។

²⁷ ប្រាកដមែន នៅក្នុងក្រុងនេះ ស្តេចហែរ៉ូដ និងលោកប៉ុនទាស-ពីឡាត រួមមានសាសន៍ដទៃទៀត និងប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលសមគំនិតផង បានរួមគ្នាប្រឆាំងនឹងព្រះយេស៊ូជាអ្នកបម្រើដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បានចាក់ប្រេងអភិសេក ។²⁸ គេនាំគ្នាប្រព្រឹត្តដូចព្រះអង្គបានកំណត់ទុកជាមុនដោយព្រះហស្តទ្រង់ និងដោយព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ។

²⁹ ឥឡូវនេះ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមជ្រាបសេចក្តីគំរាមរបស់ពួកគេ ហើយសូមប្រោសប្រទានអោយពួកអ្នកបម្រើព្រះអង្គ ថ្លែងព្រះបន្ទូលដោយចិត្តអង់អាចផង

³⁰ សូមសម្តែងបារមីឲ្យអ្នកដ៏ដ៏បានជា និងប្រទានទិសម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យតាមរយៈព្រះនាមព្រះយេស៊ូជាអ្នកបម្រើដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ»។³¹ កាលពួកគេទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ដូច្នេះរួចហើយ កន្លែងដែលគេជួបជុំគ្នានោះក៏រញ្ជួយ គេបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធទាំងអស់គ្នា ហើយនាំគ្នាថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយចិត្តក្លាហាន។

³² អ្នកជឿទាំងអំបាលមានចិត្តថ្លើមតែមួយ គ្មានអ្នកណាម្នាក់នឹកគិតថា ទ្រព្យសម្បត្តិដែលខ្លួនមានជារបស់ខ្លួនផ្ទាល់នោះឡើយ គឺគេយកមកដាក់ជាសម្បត្តិរួមទាំងអស់។³³ ក្រុមសាវកបានប្រកបដោយប្បទានភាពដ៏ខ្លាំងក្លា ហើយនាំគ្នាផ្តល់សក្ខីភាពអំពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់សម្តែងព្រះហឫទ័យប្រណីសន្តោសដ៏លើសលប់ដល់ពួកគេទាំងអស់គ្នា។

³⁴ ក្នុងចំណោមពួកគេគ្មាននរណាខ្លះខាតអ្វីឡើយ ព្រោះអស់អ្នកដែលមានជំងឺ ឬផ្ទុះសម្បែងនាំគ្នាឈប់ជំងឺ និងផ្ទុះនោះ³⁵ យកប្រាក់ មកជូនក្រុមសាវក។ បន្ទាប់មក អ្នកជឿទាំងអស់គ្នាទទួលចំណែកតាមសេចក្តីត្រូវការរៀងៗខ្លួន។

³⁶ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះយ៉ូស្វ ជាពួកលេវី ស្រុកកំណើតនៅកោះគីប្រុស ក្រុមសាវកបានដាក់ឈ្មោះគាត់ថា បារណាបាស (ដែលមានន័យថា ជាអ្នកលើកទឹកចិត្តគេ)³⁷ ហើយគាត់បានលក់ចម្ការមួយរបស់គាត់ ហើយយកប្រាក់មកជូនក្រុមសាវកដែរ។

5 ¹តឡូវនេះមានបុរសម្នាក់ឈ្មោះ អាណាណាស និងភរិយាលោកឈ្មោះសារីរីបានលក់ដីរបស់គាត់មួយចំណែក²ហើយសមគំនិតជាមួយភរិយាទុកប្រាក់មួយចំណែកសម្រាប់ខ្លួនឯង រួចយកប្រាក់ដែលនៅសល់ទៅជូនក្រុមសាវក។

³ប៉ុន្តែលោកពេត្រុសមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «អាណាណាសអើយ! ហេតុដូចម្តេចបានជាមានសាតាំងនៅពេញក្នុងចិត្តអ្នក រហូតដល់ទៅកុហកព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ហើយទុកប្រាក់ដែលលក់ដីបាននោះមួយចំណែកដូច្នេះ?»⁴កាលដើមឡើយ ដីនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នក លុះអ្នកបានលក់ហើយ ប្រាក់ដែលបានមកនោះអ្នកអាចប្រើប្រាស់តាមចិត្ត! ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកមានគំនិតប្រព្រឹត្តយ៉ាងហ្នឹង? អ្នកបានកុហកព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនកុហកមនុស្សទេ»។⁵កាលអាណាណាសបានឮពាក្យនេះ ក៏ដួលដាច់ខ្យល់ស្លាប់ទៅ។ រីឯអស់អ្នកដែលបានឮដំណឹងនេះ ក៏ស្វែងខ្លាចជាខ្លាំង។⁶ពួកយុវជននាំគ្នាមករុំសពអាណាណាស ហើយសែងយកទៅកប់។

⁷ប្រមាណជាបីម៉ោងក្រោយមក ភរិយារបស់អាណាណាសចូលមកដល់ ដោយមិនបានដឹងហេតុការណ៍ដែលកើតមាននោះឡើយ។⁸លោកពេត្រុសសួរនាងថា៖ «សូមប្រាប់ខ្ញុំមកមើល តើប្តីនាង និងនាងលក់ដីបានប្រាក់ប៉ុណ្ណោះមែនឬ?»។ នាងឆ្លើយថា៖ «ចាស! បានប្រាក់ប៉ុណ្ណឹងមែន»។

⁹បន្ទាប់មក លោកពេត្រុសក៏មានប្រសាសន៍ទៅនាងទៀតថា៖ «ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នករួមគំនិតគ្នាល្បងល្បងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូច្នេះ? មើល! ពួកអ្នកដែលបានបញ្ចុះសពប្តីនាងមកដល់នៅមាត់ទ្វារហើយ គេនឹងសែងនាងយកទៅដែរ»។¹⁰រំពេចនោះ នាងក៏ដួលនៅទៀបជើងរបស់លោក ហើយដាច់ខ្យល់ស្លាប់ទៅ។ ពេលពួកយុវជនចូលមក ឃើញនាងស្លាប់ទៅហើយ គេក៏នាំគ្នាយកសពនាងទៅបញ្ចុះនៅក្បែរសពប្តីរបស់នាង។¹¹ក្រុមជំនុំទាំងមូល និងអស់អ្នកដែលបានឮដំណឹងនេះ ស្វែងខ្លាចជាខ្លាំង។

¹²សាវកបាននាំគ្នាបានធ្វើទិសម្ចាស់ដីអស្ចារ្យ និងប្រព្វបាធិបារិយជាច្រើននៅក្នុងចំណោមប្រជាជន។ អ្នកជឿទាំងអស់រួមចិត្តគំនិតគ្នា គេឈរនៅតាមថែវសាម្បូរ។¹³ប៉ុន្តែគ្មាននរណាហ៊ានមកចូលរួមជាមួយក្រុមសាវកឡើយ ទោះយ៉ាងណាប្រជាជនកោតសរសើរពួកគេគ្រប់ៗគ្នា។

¹⁴មានបណ្តាជនទាំងប្រុសទាំងស្រីកាន់តែច្រើនឡើងបានជឿលើព្រះអម្ចាស់។¹⁵មនុស្សម្នាបានសែងអ្នកដ៏មកដាក់នៅតាមផ្លូវ ឲ្យដេកលើគ្រែស្នែង លើកន្ទេលប្រាថ្នាយ៉ាងហោចណាស់ គ្រាន់តែឲ្យស្រមោលលោកពេត្រុសបាំងលើអ្នកដ៏ណាម្នាក់ នៅពេលដែលលោកដើរកាត់តាមនោះ។¹⁶មានមនុស្សជាច្រើននាំគ្នាធ្វើដំណើរមកពីភូមិនានានៅជិតក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងសែងអ្នកដ៏ និងអ្នកដែលមានវិញ្ញាណអាក្រក់ចូលមកជាមួយផង អ្នកទាំងនោះបានជាគ្រប់ៗគ្នា។

¹⁷ប៉ុន្តែ មានលោកមហាបូជាច្បាញ និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយលោកទាំងប៉ុន្មាន គឺពួកខាងគណៈសាខូស៊ីមានចិត្តច្រណែនជាខ្លាំង។¹⁸គេលើកគ្នាមកចាប់ក្រុមសាវកយកទៅឃុំឃាំងនៅពន្ធនាគារសាធារណៈ។

¹⁹លុះដល់យប់ មានទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់មកបើកទ្វារពន្ធនាគារឲ្យក្រុមសាវកចេញទាំងពោលថា៖²⁰ «សូមអញ្ជើញទៅឈរក្នុងព្រះវិហារ ហើយប្រកាសព្រះបន្ទូលទាំងឡាយណា ដែលផ្តល់ជីវិតនេះឲ្យប្រជាជនស្លាប់ចុះ»។²¹កាលបានឮពាក្យនេះ ក្រុមសាវកនាំគ្នាចូលទៅក្នុងព្រះវិហារតាំងពីព្រលឹម ហើយបង្រៀនប្រជាជន។ ប៉ុន្តែលោកមហាបូជាច្បាញ និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយលោកបានកោះហៅក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ និងក្រុមចាស់ទុំនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមកជួបជុំគ្នា រួចចាត់អ្នកយាមឲ្យទៅនាំក្រុមសាវកពីពន្ធនាគារមក។

²²ប៉ុន្តែ ពេលទៅដល់ទីឃុំឃាំង គេពុំឃើញក្រុមសាវកនោះទេ គេនាំគ្នាវិលមកវិញជម្រាបថា៖²³ «យើងខ្ញុំឃើញទីឃុំឃាំងនៅបិទជិតល្អណាស់ ហើយពួកអ្នកយាមក៏ឈរយាមនៅខាងមុខទ្វារដែរ តែពេលយើងខ្ញុំបើកទ្វារ ពុំឃើញមាននរណាម្នាក់នៅក្នុងទីនោះសោះ»។

²⁴កាលមេកងរក្សាព្រះវិហារ និងពួកនាយកបូជាច្បាញដូច្នោះ ពួកគេមិនដឹងជាត្រូវគិតយ៉ាងណាអំពីក្រុមសាវក និងអំពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងនោះឡើយ។²⁵ពេលនោះ មានម្នាក់ចូលមកជម្រាបអង្គប្រជុំថា៖ «ពួកអ្នកដែលអស់លោកបានចាប់ឃុំឃាំង កំពុងតែឈរបង្រៀនប្រជាជន ក្នុងព្រះវិហារឯណោះ»។

²⁶មេកងរក្សាព្រះវិហារ ក៏នាំទាហានចេញទៅចាប់ក្រុមសាវកបណ្តើរមក តែឥតមានធ្វើបាបអ្វីទេ ព្រោះគេខ្លាចប្រជាជនយកដុំថ្មគប់។²⁷លុះនាំក្រុមសាវកមកដល់ហើយ ពួកគេក៏ឲ្យឈរនៅមុខក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ លោកមហាបូជាច្បាញសួរក្រុមសាវកថា៖²⁸ «យើងបានហាមប្រាមអ្នករាល់គ្នាជាដាច់ខាត ថាមិនឲ្យបង្រៀនប្រជាជនក្នុងនាមនេះជាដាច់ខាត តែតឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាបែរជាបង្រៀនគេពាសពេញក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងមូលទៅវិញ ហើយចង់ទម្លាក់កំហុសនៃការប្រហារជីវិតបុរសនោះមកលើយើងថែមទៀតផង»។

²⁹ប៉ុន្តែលោកពេត្រុស និងសាវកឯទៀតឮឆ្លើយឡើងថា៖ «យើងខ្ញុំត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ជាដាច់ខាតស្តាប់បង្គាប់មនុស្ស។³⁰ព្រះជាម្ចាស់នៃបុព្វបុរសរបស់យើងបានប្រោសលោកយេស៊ូ ដែលអស់លោកបានសម្លាប់ដោយព្យួរនៅលើឈើនោះឲ្យមានជីវិតរស់ឡើងវិញ។³¹ព្រះជាម្ចាស់បានលើកតម្កើងលោកយេស៊ូឡើងទៅគង់នៅខាងស្តាំព្រះបិតា ហើយតែងតាំងលោកជាព្រះរាជបុត្រ និងជាព្រះសង្គ្រោះមួយអង្គ ដើម្បីឲ្យប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលកែប្រែចិត្តគំនិត ហើយព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសឲ្យពួកគេរួចពីបាប។³²យើងខ្ញុំជាសាក្សីអំពីហេតុការណ៍ទាំងនេះ ហើយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់អស់អ្នកស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ ក៏ធ្វើជាសាក្សីបានដែរ»។

³³កាលក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ឮដូច្នេះ ពួកគេក្រេវក្រោធជាខ្លាំង ហើយចង់សម្លាប់ក្រុមសាវក។³⁴ប៉ុន្តែមានបុរសម្នាក់ខាងគណៈផារីស៊ីឈ្មោះកាម៉ាលាលាជាអ្នកប្រាជ្ញខាងវិន័យ ដែលប្រជាជនគោរពគ្រប់ៗគ្នាក្រោកឈរឡើងនៅមុខក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ហើយសុំឲ្យគេនាំក្រុមសាវកចេញពីទីនោះមួយស្របក់។

³⁵បន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់អង្គប្រជុំថា៖ «អស់លោកជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ សូមប្រយ័ត្នចំពោះអំពើដែលអស់លោកប៉ុនប៉ងនឹងធ្វើដល់អ្នកទាំងនេះ។³⁶ក្នុងពេលថ្មីៗកន្លងទៅ មានម្នាក់ឈ្មោះចីដាស បានតាំងខ្លួនឡើងជាវិវរជន ហើយប្រមូលបានមនុស្សប្រមាណជាបួនរយនាក់។ ចីដាសត្រូវគេប្រហារជីវិត រីឯពួកអ្នកដែលចូលដៃជាមួយគាត់ក៏ត្រូវបែកខ្ញែកគ្នាអស់គ្មានសល់។³⁷បន្ទាប់ពីបុរសម្នាក់នោះ នៅជំនាន់ដែលគេជឿនប្រជាជន មានយូដាសជាអ្នកស្រុកកាលីឡេ បានលើកខ្លួនឡើងបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សជាច្រើនឲ្យទៅតាមគាត់។ យូដាសក៏ត្រូវគេប្រហារជីវិតដែរ ហើយអស់អ្នកដែលចូលដៃជាមួយគាត់ក៏បែកខ្ញែកគ្នាអស់ទៅ។

³⁸តឡូវនេះ ខ្ញុំសូមជម្រាបអស់លោកថា សូមកុំរើសអើងអ្នកទាំងនេះទៀតធ្វើអ្វី លែងគេទៅវិញទៅ។ ប្រសិនបើគម្រោងការ និងកិច្ចការដែលគេចាប់ផ្តើមធ្វើមានប្រភពចេញមកពីមនុស្ស នោះមុខជារលាយសាបសូន្យមិនខាន។³⁹ផ្ទុយទៅវិញ បើកិច្ចការទាំងនោះមានប្រភពចេញមកពីព្រះជាម្ចាស់ អស់លោកពុំអាចរំលាយបានឡើយ។ ហេតុនេះ សូមប្រុងប្រយ័ត្ន ក្រែងលោកអស់លោកបែរជាប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ទៅវិញ»។ ពួកគេយល់ស្របតាមយោបល់របស់លោកកាម៉ាលាលាទាំងអស់គ្នា។

⁴⁰បន្ទាប់មក គេក៏ហៅក្រុមសាវកមកវិញ ហើយបញ្ជាឲ្យវាយនឹងពាក់ទាំងហាមប្រាមមិនឲ្យប្រកាសអំពីព្រះនាមព្រះយេស៊ូទៀត រួចលែងឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ។

⁴¹ក្រុមសាវកចាកចេញពីក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ទាំងអស់សប្បាយ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យគេមានកិត្តិយស រងទុក្ខទោសព្រោះតែព្រះនាមព្រះយេស៊ូ។⁴²ជារៀងរាល់ថ្ងៃ គេតែងតែបង្រៀនប្រជាជន និងផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អអំពីព្រះយេស៊ូគ្រិស្តនៅក្នុងព្រះវិហារ និងនៅតាមផ្ទះឥតឈប់ឈរឡើយ។

6 រហូតមកដល់ពេលនោះ ចំនួនសិស្សចេះតែកើនឡើងជាលំដាប់។ ជនជាតិយូដាដែលនិយាយភាសាក្រិកនាំគ្នាអ្វីៗទាំងនឹងជនជាតិយូដាដែលនិយាយភាសាហេប្រឺថា នៅពេលចែកម្ហូបអាហារប្រចាំថ្ងៃ ពួកហេប្រឺបានមើលរំលងស្ត្រីមេម៉ាយ។

²សារកទាំងដប់ពីររូបក៏កោះហៅពួកសិស្សទាំងអស់មក ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «មិនគួរឲ្យយើងខ្ញុំបោះបង់ចោលការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីទៅបម្រើនៅតុអាហារឡើយ។³ហេតុនេះ បងប្អូនអើយ សូមជ្រើសរើសយកបុរសប្រាំពីររូបក្នុងចំណោមបងប្អូន ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ ហើយពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ និងប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ យើងខ្ញុំនឹងតែងតាំងគេឲ្យបំពេញមុខងារនេះ។⁴រីឯយើងខ្ញុំវិញ យើងខ្ញុំនឹងគិតតែពីអធិស្ឋាន និងបម្រើព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូលប៉ុណ្ណោះ»។

⁵ពួកសិស្សទាំងប៉ុន្មានពេញចិត្តនឹងសេចក្តីស្នើនេះណាស់ ដូច្នេះគេក៏ជ្រើសយកលោកស្មេផានដែលពោរពេញដោយជំនឿ និងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ លោកគីលីពលោកប្រូខុស លោកនីកានីរ លោកទីម៉ូន លោកប៉ាមេណា និងលោកនីកូឡាសជាអ្នកស្រុកអន់ទីយ៉ូកដែលចូលសាសនាយូដា។⁶ពួកអ្នកជឿនាំអ្នកទាំងនោះមកជួបក្រុមសារក ក្រុមសារកក៏នាំគ្នាអធិស្ឋាន ហើយដាក់ដៃលើអ្នកទាំងនោះ។

⁷ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ឮសូសសាយកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ចំនួនសិស្សនៅក្រុងយេរូសាឡឹមបានកើនឡើងយ៉ាងច្រើនឥតគណនា ហើយមានពួកបូជាចារ្យដ៏ច្រើនលើសលប់ សុខចិត្តប្រតិបត្តិតាមជំនឿដែរ។

⁸ឥឡូវលោកស្មេផានបានពោរពេញដោយព្រះគុណ និងប្បទានភាពហើយសម្តែងប្រវត្តិបាដិហារីយ៍ និងទិសម្ចាស់ធំៗក្នុងចំណោមប្រជាជន។⁹តែមានអ្នកខ្លះជាសមាជិកសាលាប្រជុំដែលគេហៅថា «សាលាប្រជុំពួកអ្នកងារពីដើម» និងអ្នកខ្លះពីចំណោមអ្នកស្រុកគីរេន អ្នកស្រុកអលេក្សានដ្រា និងអ្នកខ្លះទៀតពីចំណោមអ្នកស្រុកគីលីគា និងអ្នកស្រុកអាស៊ី នាំគ្នាជជែកគ្នាជាមួយលោកស្មេផាន។

¹⁰ប៉ុន្តែ ពួកគេពុំអាចជជែកឈ្នះលោកស្មេផានឡើយ ព្រោះលោកមានប្រសាសន៍ប្រកបដោយប្រាជ្ញាមកពីព្រះវិញ្ញាណ។¹¹ដូច្នេះ អ្នកទាំងនេះនាំគ្នាសូកមនុស្សខ្លះឲ្យនិយាយថា៖ «យើងខ្ញុំបានឮអ្នកនេះ ពោលពាក្យប្រមាថលោកម៉ូសេ និងប្រមាថព្រះជាម្ចាស់»។

¹²ពួកគេបានធ្វើឲ្យមានការបះបោរក្នុងប្រជាជន និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ហើយពួកអាចារ្យ រួចមកចាប់លោកស្មេផានបញ្ជូនទៅក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់។¹³ពួកគេនាំសាក្សីក្លែងក្លាយមកចោទប្រកាន់លោកថា៖ «ជននេះចេះតែនិយាយប្រឆាំងនឹងព្រះវិហារ ប្រឆាំងនឹងក្រឹត្យវិន័យឥតឈប់ឈរ។¹⁴ដ្បិតយើងខ្ញុំបានឮគាត់និយាយថា ឈ្មោះយេស៊ូជាអ្នកភូមិណសាវ័ត នោះនឹងរុះរើវិហារចោល ព្រមទាំងប្តូរប្រពៃណីដែលលោកម៉ូសេបានទុកឲ្យយើងខ្ញុំថែមទៀតផង»។¹⁵អស់អ្នកដែលអង្គុយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ទាំងប៉ុន្មាន សង្ឃឹមមើលមកលោកស្មេផានគ្រប់ៗគ្នា ហើយឃើញមុខរបស់លោកមានទ្រង់ទ្រាយដូចមុខរបស់ទេវតា។

7 ¹លោកមហាបូជាចារ្យមានប្រសាសន៍សួរថា៖ «តើពិតជាដូច្នេះមែនឬ?»²លោកស្មោះឆ្លើយឡើងថា៖ «សូមជម្រាបអស់លោកជាបងប្អូន និងជាឪពុក សូមជ្រាប! កាលព្រះជាម្ចាស់ប្រកបដោយសិរីរុងរឿង បានបង្ហាញលោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសរបស់យើង ពេលលោករស់នៅស្រុកមេសូប៉ូតាមា គឺមុនពេលលោកទៅនៅស្រុកខាវ៉ាន់³ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកថា៖ «ចូរចាកចេញពីស្រុកកំណើតរបស់អ្នក និងញាតិសន្តានរបស់អ្នក រួចធ្វើដំណើរទៅកាន់ស្រុកមួយដែលយើងនឹងបង្ហាញអ្នក»។

⁴បន្ទាប់មក លោកអប្រាហាំក៏ចាកចេញពីស្រុកខាវ៉ាន់ ទៅរស់នៅក្នុងស្រុកខាវ៉ាន់។ ក្រោយពេលឪពុករបស់លោកទទួលមរណភាពផុតទៅ ព្រះជាម្ចាស់បាននាំលោកចេញពីស្រុកនោះ មកនៅស្រុកដែលអស់លោករស់នៅសព្វថ្ងៃ។⁵ព្រះជាម្ចាស់ពុំបានប្រទានដីធ្លីឲ្យលោកឡើយ គឺសូម្បីតែដីល្មមនឹងដាក់បាតជើង ក៏ព្រះអង្គមិនប្រទានឲ្យដែរ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គបានសន្យាថា នឹងប្រគល់ស្រុកនេះទាំងមូលមកឲ្យលោក និងឲ្យពូជពង្សរបស់លោកដល់ជំនាន់ក្រោយៗផង ទោះបីពេលនោះ លោកអប្រាហាំពុំទាន់មានកូននៅឡើយក្តី។

⁶ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅលោកថា ពូជពង្សរបស់លោកនឹងអាស្រ័យនៅលើទឹកដីបរទេសមួយរយៈ ហើយអ្នកស្រុកនោះនឹងយកពូជពង្សរបស់លោក ធ្វើជាខ្ញុំបម្រើ ព្រមទាំងធ្វើទុក្ខទោសគេអស់រយៈពេលបួនរយឆ្នាំ។⁷ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៀតថា៖ «ប៉ុន្តែ យើងនឹងដាក់ទោសជាតិសាសន៍ណា ដែលយកពូជពង្សរបស់អ្នកធ្វើជាខ្ញុំបម្រើ។ ក្រោយមក ពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងចាកចេញពីស្រុកនោះ មកគោរពថ្វាយបង្គំយើងនៅទីកន្លែងនេះ»។⁸បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសប្រទានសម្បត្តិឲ្យលោកអប្រាហាំ ដោយយកពិធីកាត់ស្បែកធ្វើជាសញ្ញា។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកអ៊ីសាកកើតបានប្រាំបីថ្ងៃ លោកអប្រាហាំជាឪពុក បានធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យ។ លោកអ៊ីសាកក៏បានធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យលោកយ៉ាកុប ហើយលោកយ៉ាកុបក៏បានធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យបុព្វបុរសទាំងដប់ពីររូប។

⁹ពួកបុព្វបុរសមានចិត្តច្រណែនឈ្នានីសនឹងលោកយ៉ូសែប ក៏លក់លោកឲ្យគេនាំយកទៅធ្វើជាខ្ញុំបម្រើនៅស្រុកអេស៊ីប។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយនិងលោក¹⁰ហើយរំដោះលោកឲ្យរួចផុតពីទុក្ខវេទនាទាំងប៉ុន្មាន។ ព្រះអង្គប្រទានឲ្យលោកមានប្រាជ្ញាវាងវៃ និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះចៅផាវ៉ាន់ជាស្តេចនៃស្រុកអេស៊ីប។ ព្រះចៅផាវ៉ាន់បានតែងតាំងលោក ឲ្យគ្រប់គ្រងលើស្រុកអេស៊ីប និងត្រួតត្រាព្រះរាជវាំងទាំងមូលផង។

¹¹ពេលនោះ មានកើតទុរិយុត្តិធម៌ទាំងស្រុកអេស៊ីប និងស្រុកកាណាន បណ្តាលឲ្យមានទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង បុព្វបុរសរបស់យើងរកអ្វីបរិភោគពុំបានឡើយ។¹²ពេលលោកយ៉ាកុបឮដំណឹងថា នៅស្រុកអេស៊ីបមានស្រូវ លោកក៏ចាត់ពួកបុព្វបុរសរបស់យើងឲ្យទៅស្រុកនោះជាលើកទីមួយ។¹³នៅលើកទីពីរ លោកយ៉ូសែបបានប្រាប់ឲ្យបងប្អូនរបស់លោក ឲ្យបានស្គាល់លោក ហើយព្រះចៅផាវ៉ាន់ក៏បានជ្រាបអំពីដើមកំណើតរបស់លោកយ៉ូសែបដែរ។

¹⁴បន្ទាប់មក លោកយ៉ូសែបបានចាត់គេឲ្យទៅអញ្ជើញលោកយ៉ាកុបជាឪពុក និងញាតិសន្តានទាំងអស់ ដែលមានគ្នាចិតសិបប្រាំនាក់នោះមកស្រុកអេស៊ីប។

¹⁵លោកយ៉ាកុបក៏ចុះទៅស្រុកអេស៊ីប ហើយលោកទទួលមរណភាពនៅទីនោះ ព្រមទាំងពួកបុព្វបុរសយើងក៏ទទួលមរណភាពនៅស្រុកនោះដែរ។¹⁶គេបានដឹកសពលោកយ៉ាកុប និងសពពួកបុព្វបុរសមកបញ្ចុះនៅភូមិស៊ីតែមក្នុងផ្នូរ ដែលលោកអប្រាហាំបានទិញពីកូនរបស់លោកហេមរនៅភូមិស៊ីតែមកនោះ។

¹⁷លុះជិតដល់ពេលព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបំពេញតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គសន្យាជាមួយលោកអប្រាហាំ នោះជនជាតិរបស់យើងបានកើនចំនួនកាន់តែច្រើនឡើងៗនៅស្រុកអេស៊ីប។¹⁸រហូតដល់មានស្តេចថ្មីឡើងគ្រងរាជ្យនៅស្រុកអេស៊ីប ប៉ុន្តែស្តេចនោះមិនស្គាល់លោកយ៉ូសែបទេ។¹⁹ស្តេចថ្មីនោះបានប្រើល្បិចអាក្រក់បោកបញ្ឆោតបុព្វបុរសយើង គឺបានធ្វើបាបបុព្វបុរសរបស់យើង រហូតដល់ថ្នាក់បង្ខំពួកគាត់ឲ្យយកទារកតូចៗរបស់ខ្លួនយកទៅចោល ដើម្បីកុំឲ្យមានជីវិតរស់នៅមុខទៀត។

²⁰នៅជំនាន់ លោកម៉ូសេចាប់កំណើត ហើយលោកជាទារកមួយដ៏ស្អាតជាតិគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។ ឪពុកម្តាយបានចិញ្ចឹមលោកនៅក្នុងផ្ទះអស់រយៈពេលបីខែ។²¹កាលគេយកលោកទៅចោល បុត្រីរបស់ស្តេចផាវ៉ាន់បានរើសលោកយកមកចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា ធ្វើជាកូន។

²²លោកម៉ូសេបានទទួលការអប់រំតាមចំណេះវិជ្ជាទាំងប៉ុន្មាន របស់ជនជាតិអេស៊ីប លោកមានសំនួនវាហារពូកែ ហើយប៉ិនប្រសប់ធ្វើកិច្ចការផ្សេងៗផង។

²³ប៉ុន្តែពេលលោកអាយុប្រហែលសែសិបឆ្នាំ លោកក៏បានសម្រេចចិត្តទៅសួរសុខទុក្ខជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាបងប្អូនរួមជាតិរបស់លោក។²⁴លោកបានឃើញជនរួមជាតិរបស់លោកម្នាក់ត្រូវគេធ្វើបាប លោកក៏ចេញមុខការពារ ហើយសងសឹកជំនួសអ្នកដែលត្រូវគេធ្វើបាប ដោយវាយសម្លាប់ជនជាតិអេស៊ីបនោះទៅ។

²⁵លោកបានគិតថា បងប្អូនរួមជាតិរបស់លោកនឹងយល់ថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រើលោកមកសង្គ្រោះពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេពុំបានយល់ដូច្នោះឡើយ។

²⁶នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកម៉ូសេបានប្រទះឃើញជនជាតិអ៊ីស្រាអែលខ្លះកំពុងវាយគ្នា លោកក៏មានប្រសាសន៍សម្រុះសម្រួលគេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជាបងប្អូននឹងគ្នា ហេតុដូចម្តេចបានជាធ្វើបាបគ្នាឯងដូច្នេះ?»²⁷ប៉ុន្តែម្នាក់ដែលធ្វើបាបបងប្អូនខ្លួន បានច្រានលោកម៉ូសេចេញទាំងពេលថា៖ «នរណាបានតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាមេដឹកនាំ និងជាចៅក្រមលើយើង?»²⁸តើអ្នកចង់សម្លាប់ខ្ញុំដូចអ្នកបានសម្លាប់អេស៊ីបម្នាក់ពីម្សិលមិញនោះដែរឬ?»។

²⁹លោកម៉ូសេក៏ភៀសខ្លួនទៅនៅស្រុកម៉ាដាន ក្រោយពេលបានឮដូច្នេះ ហើយនៅស្រុកនោះលោកបានកូនប្រុសពីរនាក់។³⁰សែសិបឆ្នាំកន្លងមកទៀត មានទេវតាមួយរូបបានបង្ហាញខ្លួនឲ្យលោកឃើញ នៅវាលហេស្ថានភ្នំស៊ីណៃ ក្នុងអណ្តាតភ្លើងដែលកំពុងឆេះក្នុងគុម្ពោតមួយ។

³¹ពេលលោកបានឃើញអណ្តាតភ្លើងនោះ លោកង្រៀងឆ្ងល់ចំពោះហេតុដ៏អស្ចារ្យនោះណាស់។ ពេលលោកចូលទៅជិតភ្នំដើម្បីពិនិត្យមើល លោកក៏បានឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖³² «យើងជាព្រះជាម្ចាស់នៃបុព្វបុរសរបស់អ្នក គឺជាព្រះរបស់អប្រាហាំ ព្រះរបស់អ៊ីសាក និងព្រះរបស់យ៉ាកុប»។ លោកម៉ូសេភ័យញញើតខ្លាំង ពុំហ៊ានសម្លឹងមើលទេ។

³³ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកថា៖ «ចូរដោះស្បែកជើងចេញ ដ្បិតកន្លែងដែលអ្នកឈរនេះជាកន្លែងដ៏វិសុទ្ធ»។³⁴យើងបានឃើញប្រជារាស្ត្ររបស់យើងរងទុក្ខលំបាកនៅស្រុកអេស៊ីប យើងក៏បានឮសម្រែកសោកសៅរបស់គេដែរ យើងចុះមកដើម្បីរំដោះពួកគេ។ ចូរមក! យើងនឹងចាត់អ្នកឲ្យទៅស្រុកអេស៊ីបឥឡូវនេះ»។

³⁵ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានបដិសេធមិនទទួលស្គាល់លោកម៉ូសេនេះទេ ដោយពោលថា៖ «នរណាបានតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាមេដឹកនាំ និងជាចៅក្រមលើយើង?»។ ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់លោកឲ្យទៅក្នុងឋានៈជាមេដឹកនាំ និងជាអ្នករំដោះ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនលោកដោយមានជំនួយពីទេវតា ដែលបានបង្ហាញខ្លួនឲ្យលោកឃើញក្នុងគុម្ពោត។³⁶លោកម៉ូសេនេះបានដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីអេស៊ីប បន្ទាប់ពីបានធ្វើការអស្ចារ្យ និងទីសម្គាល់ដ៏អស្ចារ្យក្នុងស្រុកអេស៊ីបនៅសមុទ្រក្រហម និងនៅវាលហេស្ថាន អស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំផង។³⁷លោកម៉ូសេនេះហើយ ដែលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យមានព្យាករណ៍ម្នាក់ដូចខ្ញុំ ដើម្បីឡើងពីចំណោមបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នា»។

³⁸លោកម៉ូសេនេះហើយ ដែលបានជួបជាមួយទេវតាក្នុងវាលហេស្ថាន បានថ្លែងព្រះបន្ទូលមកលោកនៅលើភ្នំស៊ីណៃដែរ។ លោកម៉ូសេនេះហើយដែលបាននៅជាមួយបុព្វបុរសយើង ហើយលោកបានទទួលព្រះបន្ទូលដែលផ្តល់ជីវិតយកមកប្រគល់ឲ្យយើងទាំងអស់គ្នា។

³⁹លោកនេះហើយជាបុព្វបុរសរបស់យើង ដែលបណ្តាជនបដិសេធមិនព្រមធ្វើតាម ហើយគេប្រែរវាងនាំគ្នាជំទាស់នឹងលោក ហើយមានចិត្តចង់វិលត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីបវិញ។⁴⁰ពេលនោះ ពួកគេបាននិយាយទៅកាន់លោកអេស៊ីនថា៖ «សូមលោកឆ្លាក់រូបចម្លាក់ផ្សេងៗធ្វើជាព្រះដឹកនាំយើង ដ្បិតលោកម៉ូសេដែលបាននាំយើងចេញពីស្រុកអេស៊ីបមកនោះ យើងមិនដឹងលោកទៅជាយ៉ាងណាហើយទេ»។

⁴¹ដូច្នេះ ពេលនោះពួកគេក៏បានឆ្លាក់រូបកូនគោមួយ ហើយយកយញ្ញបូជាមកថ្វាយរូបចម្លាក់នោះ រួចនាំគ្នាសប្បាយរីករាយចំពោះវត្ថុដែលជាស្នាដៃរបស់ខ្លួន។

⁴²ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ឈប់រើរលំនឹងពួកគេ ព្រះអង្គបណ្តោយឲ្យគេគោរពថ្វាយបង្គំផ្កាយទាំងឡាយនៅលើមេឃ ស្របនឹងសេចក្តីដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរព្យាករ៍ ថា៖ «ប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលអើយ! ក្នុងអំឡុងពេលសែសិបឆ្នាំនៅរាល់ហោស្ថាន តើអ្នករាល់គ្នាដែលបានយកសត្វ ឬយញ្ញបូជាអ្វីមកឲ្យយើងឬទេ?

⁴³អ្នករាល់គ្នាបានសែងខ្ទមរបស់ព្រះម៉ូឡូក និងសែងរូបផ្កាយតំណាងព្រះអមេដាន់របស់អ្នករាល់គ្នា និងរូបសំណាក់អស់ទាំងនោះ អ្នករាល់គ្នាបានឆ្លាក់ដើម្បីយកមកថ្វាយបង្គំ ហើយយើងនឹងកៀរអ្នករាល់គ្នាយកទៅថ្វាយ ហួសស្រុកបាប៊ីឡូនទៅទៀត»។

⁴⁴នៅរាល់ហោស្ថាន បុព្វបុរសរបស់យើងមានព្រះពន្លារបស់ព្រះជាម្ចាស់ សងឡើងស្របតាមព្រះបន្ទូល ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោកម៉ូសេ គឺលោកត្រូវយកតាមគំរូដែលលោកបានឃើញ។⁴⁵បុព្វបុរសរបស់យើងបានទទួលព្រះពន្លា ដាក់តៗគ្នា ហើយសែងចូលទៅក្នុងទឹកដី ដែលរឹបយកពីជាតិសាសន៍នានា ក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកយ៉ូស្វេ គឺជាជាតិសាសន៍ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដេញចេញពីមុខពួកគេ។ ព្រះពន្លានេះនៅគង់រងរហូតដល់ជំនាន់ព្រះបាទដាវីឌ។⁴⁶ព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងព្រះបាទដាវីឌ ព្រះបាទដាវីឌក៏បានទទួលសូមអនុញ្ញាតពីព្រះអង្គ រកព្រះដំណាក់មួយថ្វាយព្រះជាម្ចាស់របស់លោកយ៉ាកុប។

⁴⁷ប៉ុន្តែ ព្រះបាទសាឡូម៉ូនឯណោះវិញទេ ដែលបានសង់ព្រះដំណាក់នោះ។⁴⁸ទោះយ៉ាងណាក្តី ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតមិនគង់នៅក្នុងដំណាក់ ដែលសង់ឡើងដោយដៃមនុស្សឡើយ ដូចព្យាករ៍បានផ្ទៀងទុកមកស្រាប់ថា៖⁴⁹«ផ្ទៃមេឃជាបណ្តឹងរបស់យើង ហើយផែនដីក៏ជាកំណល់ទ្រង់យើងដែរ»។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នានឹងសង់ដំណាក់បែបណាឲ្យយើងបាន? តើកន្លែងដែលយើងនឹងសម្រាកនោះនៅឯណា?»⁵⁰តើមិនមែនយើងទេឬដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងនោះមក?»

⁵¹អស់លោកមានចិត្តរឹងរូសអើយ! អស់លោកមានចិត្ត មានគ្រឿងដូចសាសន៍ដទៃ ចេះតែជំទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធជានិច្ច គឺមិនខុសពីបុព្វបុរសរបស់អស់លោកទេ។⁵²គ្មានព្យាករ៍ណាម្នាក់ដែលបុព្វបុរសរបស់អស់លោកមិនបានបៀតបៀននោះឡើយ។ បុព្វបុរសរបស់អស់លោកបានសម្លាប់ អស់អ្នកដែលប្រកាសទុកជាមុនថា ព្រះជាម្ចាស់ដ៏សុចរិតនឹងយាងមក។ ឥឡូវនេះ អស់លោកបានចាប់ព្រះអង្គនោះបញ្ជូនទៅឲ្យគេ ហើយអស់លោកធ្វើគុតព្រះអង្គថែមទៀតផង។⁵³អស់លោកបានទទួលក្រឹត្យវិន័យតាមរយៈទេវតា តែអស់លោកពុំបានប្រព្រឹត្តតាមសោះ»។

⁵⁴កាលសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ៗដូច្នោះ គេក្រវក្រោធជាខ្លាំងគេសង្កៀតធ្មេញដាក់លោកស្មេផាន។⁵⁵រីឯលោកស្មេផានវិញ លោកបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ លោកសម្លឹងមើលទៅលើមេឃឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងឃើញព្រះយេស៊ូឈរនៅខាងស្តាំព្រះអង្គ។⁵⁶លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលហ្ន៎! ខ្ញុំឃើញផ្ទៃមេឃបើកចំហ និងឃើញបុត្រមនុស្ស ឈរនៅខាងស្តាំព្រះជាម្ចាស់»។

⁵⁷ពួកគេស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំងទាំងយកដៃខ្ទប់គ្រឿង ហើយនាំគ្នាស្ទុះទៅសង្រួបពីលើលោក។⁵⁸គេបណ្តោញលោកចេញពីទីក្រុង រួចយកដុំថ្មគប់សម្លាប់លោក។ អ្នកដែលបានឃើញក៏យកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួនដាក់នៅក្បែរជើងយុវជនម្នាក់ឈ្មោះ សូល។

⁵⁹នៅពេលគេគប់ដុំថ្មសម្លាប់នោះ លោកស្មេផានទទួលអង្វរថា៖ «ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូអើយសូមទទួលវិញ្ញាណរបស់ទូលបង្គំផង»។⁶⁰បន្ទាប់មក លោកលុតជង្គង់ចុះ ហើយបន្តិសំឡេងខ្លាំងៗថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមកុំប្រកាន់ទោសគេ ព្រោះតែអំពើបាបនេះអី»។ កាលបានទទួលដូច្នោះហើយ លោកក៏ផុតដង្ហើមទៅ។

8¹ លោកសូលបានយល់ស្របនឹងការសម្លាប់លោកស្នេដានដែរ។ ក្រោយពីថ្ងៃនោះមក ចាប់ផ្តើមមានការបៀតបៀនជាខ្លាំង មកលើក្រុមជំនុំនៅក្នុង យេរូសាឡឹម ហើយពួកអ្នកជឿទាំងប៉ុន្មានបានបែកខ្ញែកគ្នាពាសពេញស្រុកយូដា និងស្រុកសាម៉ារី លើកលែងតែក្រុមសាវក។² អស់អ្នកដែលគោរព ប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ បាននាំគ្នាបញ្ចុះសពលោកស្នេដាន និងយំសោកយ៉ាងខ្លាំងចំពោះលោក។³ រីឯលោកសូលវិញ លោកខំប្រឹងរំលាយក្រុមជំនុំ លោកបានចូលពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ ចាប់ពីពួកអ្នកជឿទាំងប្រុសទាំងស្រីយកទៅឃុំឃាំង។

⁴ ប៉ុន្តែ ពួកសិស្សដែលបែកខ្ញែកគ្នានោះ ពួកគេធ្វើដំណើរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយទាំងប្រកាសពីព្រះបន្ទូលផងដែរ។⁵ លោកភីលីបានធ្វើដំណើរទៅក្នុង មួយនៅស្រុកសាម៉ារី ហើយប្រកាសប្រាប់អ្នកក្នុងអំពីព្រះគ្រីស្ទ។

⁶ នៅពេលបណ្តាជនជាច្រើនបានឮ និងឃើញពីទិសម្ចាស់ដែលលោកភីលីបានធ្វើ ពួកគេនាំគ្នាមកស្តាប់លោកដែលមានប្រសាសន៍។⁷ មានវិញ្ញាណអាក្រក់ ចេញពីមនុស្សជាច្រើនទាំងស្រុងក្នុងខ្លាំងៗ និងមានមនុស្សខ្លះ មនុស្សស្លាប់ដែលដឹងជាច្រើនបានជា។⁸ ប្រជាជននៅក្នុងនោះមានអំណរសប្បាយដ៏លើសលប់។

⁹ មានបុរសម្នាក់ ឈ្មោះស៊ីម៉ូនរស់នៅក្នុងក្រុងនោះ តាំងពីមុនលោកភីលីពមកដល់ផ្ទះ។ គាត់ជាគ្រូមន្តអាគម ធ្វើឲ្យប្រជាជននៅស្រុកសាម៉ារីស្ងើចសរសើរគាត់ ជាខ្លាំង ហើយគាត់អួតខ្លួនថាគាត់ជាមនុស្សសំខាន់មួយរូប។¹⁰ ប្រជាជនសាសនាសាម៉ារីទាំងអស់ ទាំងអ្នកតូចអ្នកធំស្តាប់គាត់គ្រប់ៗគ្នា គេពោលថា៖ «លោកនេះ ហើយជាប្អូនភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាប្អូនភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់»។¹¹ ប្រជាជនបានស្តាប់គាត់ ព្រោះគាត់បានសម្តែងមន្តអាគមឲ្យគេស្ងើចសរសើរអស់ រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំមកហើយ។

¹² ប៉ុន្តែ ពេលពួកគេបានជឿដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអំពីព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលលោកភីលីបានប្រកាសប្រាប់ ពួកគេក៏ទទួលពិធី ជ្រមុជទឹកទាំងប្រុសទាំងស្រី។¹³ សូម្បីតែលោកស៊ីម៉ូនក៏បានជឿដែរ ថែមទាំងបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹក ហើយគាត់នៅជាមួយនឹងលោកភីលីជាដាច់ខាត។ ពេលគាត់ បានឃើញទិសម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យផ្សេងៗដែលកើតមាននៅពេលនោះ គាត់បានស្ងើចសរសើរយ៉ាងខ្លាំង។

¹⁴ ក្រុមសាវកនៅក្នុងយេរូសាឡឹមបានឮដំណឹងថា អ្នកស្រុកសាម៉ារីនាំគ្នាទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ លោកភីលីចាត់លោកពេត្រុស និងលោកយ៉ូហាន ឲ្យទៅជួបអ្នកទាំងនោះ។¹⁵ ពេលទៅដល់ស្រុកសាម៉ារី សាវកទាំងពីរបានអធិស្ឋានឲ្យពួកគេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។¹⁶ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណពុំទាន់យាងចុះមក សណ្ឋិតលើអ្នកណាម្នាក់ ក្នុងចំណោមពួកគេនៅឡើយទេ គឺពួកគេគ្រាន់តែបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូប៉ុណ្ណោះ។¹⁷ បន្ទាប់មក លោក ពេត្រុស និងលោកយ៉ូហានបានដាក់ដៃលើគេ ហើយពួកគេក៏បានទទួលព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។

¹⁸ ពេលលោកស៊ីម៉ូនឃើញថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកអ្នកជឿដោយសារកដាក់ដៃលើដួច្នោះ គាត់ក៏យកប្រាក់មកជូនសាវកទាំងពីរ។¹⁹ ហើយពោលថា៖ «សូមលោកប្រគល់ឲ្យខ្ញុំមានអំណាចនេះផង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំដាក់ដៃលើអ្នកណា អ្នកនោះនឹងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធដែរ»។

²⁰ តែលោកពេត្រុសតបទៅគាត់វិញថា៖ «ចូរឲ្យប្រាក់របស់អ្នកវិនាសអន្តរាយជាមួយអ្នកទៅ ព្រោះអ្នកនឹកស្មានថាអាចយកប្រាក់មកទិញព្រះអំណោយទានរបស់ ព្រះជាម្ចាស់បាន»។²¹ អ្នកគ្មានចំណែក គ្មានសិទ្ធិអ្វីក្នុងកិច្ចការនេះឡើយ ដ្បិតចិត្តរបស់អ្នកមិនទៀងត្រង់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់។²² ដូច្នេះ សូមអ្នកលះបង់ចិត្តគំនិត អាក្រក់នេះចោលទៅ ហើយទូលសូមព្រះអម្ចាស់ ក្រែងលោព្រះអង្គលើកលែងទោសឲ្យអ្នកដែលមានចិត្តបែបនេះ។²³ ដ្បិតខ្ញុំឃើញថាអ្នកមានចិត្តពិសពល ហើយ ក៏នៅជាប់ចំណងអំពើទុច្ចរិតដែរ»។

²⁴ លោកស៊ីម៉ូនតបទៅវិញថា៖ «សូមលោកទូលអង្វរព្រះអម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំផង ដើម្បីកុំឲ្យមានហេតុអាក្រក់ណាមួយកើតឡើងចំពោះខ្ញុំ ដូចលោកបានមាន ប្រសាសន៍នោះឡើយ»។

²⁵ ក្រោយពីបានផ្តល់សក្ខីភាព និងប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់រួចហើយ សាវកទាំងពីររូបក៏វិលត្រឡប់ទៅក្នុងយេរូសាឡឹមវិញ ទាំងប្រកាសដំណឹងល្អក្នុង ភូមិជាច្រើននៅស្រុកសាម៉ារី។

²⁶ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់ពោលមកកាន់លោកភីលីពថា៖ «សូមក្រោកឡើង ធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅទិសខាងត្បូង គឺតាមផ្លូវចុះពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅក្នុងកាសាដាផ្លូវ ស្ងាត់នោះទៅ»។²⁷ លោកភីលីពក៏ក្រោកឡើងចេញដំណើរទៅ។ នៅតាមផ្លូវ មានជនជាតិអេស្បូពីមួយរូបជាមនុស្សកម្រៀវ លោកជាមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់របស់ មហាក្សត្រិយានីកានដេស ដែលគ្រងរាជ្យនៅស្រុកអេស្បូពី ហើយលោកជាអ្នកកាន់កាប់ព្រះរាជទ្រព្យទាំងប៉ុន្មាន។ លោកបានមកថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុង យេរូសាឡឹម។²⁸ ហើយលោកធ្វើដំណើរវិលត្រឡប់ទៅវិញ ដោយជិះរទេះសេះទាំងអានគម្ពីរព្យាករណ៍អេសាយ។

²⁹ ព្រះវិញ្ញាណមានព្រះបន្ទូលមកលោកភីលីពថា៖ «ចូរទៅមុខ រួចចូលទៅជិតរទេះសេះនោះទៅ»។³⁰ ដូច្នេះលោកភីលីពក៏រត់ទៅមុខ ហើយឮមន្ត្រីអេស្បូពីអាន គម្ពីរព្យាករណ៍អេសាយ លោកភីលីពសួរមន្ត្រីនោះថា៖ «តើលោកយល់សេចក្តីដែលលោកកំពុងតែអាននេះឬទេ?»។³¹ លោកមន្ត្រីតបមកវិញថា៖ «ធ្វើម្តេចឲ្យខ្ញុំ យល់បាន បើគ្មាននរណាពន្យល់ណែនាំសោះនោះ?»។ លោកភីលីពឃើញលោកភីលីពឡើងជិះរទេះសេះជាមួយ។

³² រីឯអត្ថបទគម្ពីរដែលលោកកំពុងអាននោះ គឺថាលោកត្រូវគេនាំយកទៅដូចជាចៀមដែលគេនាំទៅសម្លាប់ លោកពុំបានហើបមាត់ទាល់តែសោះ ប្រៀបដូចជា កូនចៀមដែលស្ងៀមស្ងាត់នៅមុខអ្នកកាត់មាម។³³ លោកត្រូវគេបន្ទាបបន្ទោកហើយគេមិនរកយុត្តិធម៌ជូនលោកឡើយ។ គ្មាននរណាអាចតំណាលអំពីពូជពង្ស របស់លោកបានទេ ព្រោះគេបានដកជីវិតរបស់លោក ចេញពីផែនដីនេះបាត់ទៅហើយ»។

³⁴ មន្ត្រីនោះសួរលោកភីលីពថា៖ «សូមប្រាប់ខ្ញុំផង តើព្យាករណ៍មានប្រសាសន៍ដូច្នេះ សំដៅលើអ្នកណា? តើលោកមានប្រសាសន៍អំពីខ្លួនលោកផ្ទាល់ ឬមាន ប្រសាសន៍អំពីអ្នកណាម្នាក់ផ្សេងទៀត?»។³⁵ លោកភីលីពក៏ជរាបជូនដំណឹងល្អអំពីព្រះយេស៊ូប្រាប់លោក ដោយចាប់ផ្តើមពីអត្ថបទគម្ពីរនោះទៅ។

³⁶ លោកទាំងពីរចេះតែបន្តដំណើរទៅមុខ។ លុះដល់កន្លែងមួយមានទឹក លោកមន្ត្រីមានប្រសាសន៍ថា៖ «ទីនេះមានទឹក តើមានអ្វីឃាត់ខ្ញុំ មិនឲ្យទទួលពិធីជ្រមុជ ទឹក?»។³⁷ លោកភីលីពមានប្រសាសន៍ទៅលោកមន្ត្រីថា៖ «បើលោកជឿយ៉ាងស្មោះអស់ពីចិត្តនោះ លោកអាចទទួលពិធីជ្រមុជទឹកបាន»។ លោកមន្ត្រីឆ្លើយវិញ ថា៖ «ខ្ញុំជឿហើយថា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់»។³⁸ លោកបញ្ជាឲ្យគេបញ្ឈប់រទេះសេះ។ លោកមន្ត្រី និងលោកភីលីពចុះទៅក្នុងទឹកទាំងពីរ នាក់ ហើយលោកភីលីពក៏ជ្រមុជទឹកជូនមន្ត្រីនោះ។

³⁹ កាលលោកទាំងពីរឡើងពីទឹកមកវិញ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានលើកលោកភីលីពយកចេញបាត់ទៅ លោកមន្ត្រីលែងឃើញលោកភីលីពទៀតហើយ។ លោកមន្ត្រីបន្តដំណើរទៅមុខដោយចិត្តត្រេកអរសប្បាយ។⁴⁰ រីឯលោកភីលីព គេបែរជាឃើញលោកនៅក្នុងក្រុងអាសូត ហើយលោកធ្វើដំណើរពីក្រុងមួយទៅក្រុង មួយទាំងផ្សេងៗដំណឹងល្អរហូតទៅដល់ក្រុងសេសា។

9¹ ប៉ុន្តែ លោកសូលគិតតែពីគំរាមកំហែង និងសម្លាប់សិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច ហើយគាត់ទៅជួបលោកមហាបូជាចារ្យរួចសុំលិខិតអនុញ្ញាតចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំនានានៅក្រុងដាម៉ាស ក្រែងរកឃើញអ្នកខ្លះនៅទីនោះ ដែលដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់ ទោះជាប្រុស ឬស្រីក្តី គាត់នឹងចាប់ចងនាំយកមកក្រុងយេរូសាឡឹម។

³ ពេលគាត់ធ្វើដំណើរទៅជិតដល់ក្រុងដាម៉ាសហើយ ស្រាប់តែមានពន្លឺមួយចាំងពីផ្ទៃមេឃមកជុំវិញគាត់រួចគាត់ក៏ដួលហើយឮសូរសំឡេងមួយពោលមកគាត់ថា៖ «សូលអើយសូល! ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំ?»។

⁵ លោកសូលសួរវិញថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! តើលោកជានរណា?»។ សំឡេងនោះក៏ឆ្លើយឡើងថា៖ «ខ្ញុំជាយេស៊ូដែលអ្នកកំពុងតែបៀតបៀន។ ចូរក្រោកឡើងហើយចូលទៅក្នុងទីក្រុង នៅទីនោះនឹងមានគេប្រាប់អ្នកថា ត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះ»។ រីឯអស់អ្នកដែលបានធ្វើដំណើរជាមួយលោកសូល នាំគ្នាឈរស្ងៀមរកនិយាយអ្វីមិនកើត ព្រោះគេបានឮសំឡេង តែពុំឃើញមាននរណាឡើយ។

⁸ លោកសូលក្រោកឡើង ហើយនៅពេលគាត់បើកភ្នែក ស្រាប់តែគាត់មើលអ្វីមិនឃើញសោះ។ គេដឹកដៃគាត់នាំចូលទៅក្នុងក្រុងដាម៉ាស។ ក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃគាត់មិនអាចមើលឃើញ ហើយក៏មិនបានពិសោធបាយពិសាទឹកដែរ។

¹⁰ នៅក្រុងដាម៉ាស មានសិស្សម្នាក់ឈ្មោះអាណាណាស។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកគាត់ក្នុងនិមិត្តមួយថា៖ «អាណាណាស!»។ គាត់ទូលតបថា៖ «ក្រាបទូលព្រះអម្ចាស់!»។¹¹ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកគាត់ថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ទៅឯផ្លូវមួយឈ្មោះ «ផ្លូវត្រង់» សួររកឈ្មោះសូល ជាអ្នកស្រុកតើសូលនៅក្នុងផ្ទះយូរជាង នៅទីនោះគាត់កំពុងតែអធិស្ឋាន។¹² សូលបាននិមិត្តឃើញបុរសម្នាក់ ឈ្មោះអាណាណាសចូលមកដាក់ដៃលើគាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់មើលឃើញឡើងវិញ»។

¹³ តែលោកអាណាណាសទូលព្រះអង្គវិញថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់! ទូលបង្គំបានឮមនុស្សជាច្រើននិយាយថា បុរសនេះបានធ្វើបាបប្រជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គនៅក្រុងយេរូសាឡឹមជាខ្លាំង។¹⁴ គាត់បានទទួលការអនុញ្ញាតពីលោកមហាបូជាចារ្យឲ្យមកទីនេះ ដើម្បីចាប់ចងអស់អ្នកដែលអង្វររកព្រះនាមព្រះអង្គ»។

¹⁵ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកគាត់វិញថា៖ «អញ្ជើញទៅចុះ! ជឿតម្លើងសេចក្តីបុរសនេះ ដើម្បីប្រើគាត់ឲ្យទៅប្រាប់ប្រជាជាតិ និងស្តេចនានា ព្រមទាំងប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឲ្យស្គាល់ឈ្មោះខ្ញុំ។¹⁶ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញប្រាប់គាត់ឲ្យដឹងថា គាត់ត្រូវរងទុក្ខលំបាកជាច្រើន ព្រោះតែឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ»។

¹⁷ ដូច្នេះ លោកអាណាណាសក៏ចេញទៅ ហើយបានចូលទៅក្នុងផ្ទះនោះ។ គាត់ដាក់ដៃលើលោកសូល ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «បងសូលអើយ! ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូដែលបងបានឃើញនៅតាមផ្លូវបងធ្វើដំណើរមកនោះ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំមក ដើម្បីអោយបងអាចមើលឃើញឡើងវិញ និងអោយបងបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ»។¹⁸ ពេចនោះ មានអ្វីមួយដូចស្រកាត្រីជ្រុះពីភ្នែកលោកសូល លោកក៏មើលឃើញឡើងវិញ លោកក្រោកឡើងហើយបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹក។¹⁹ បន្ទាប់មក លោកបរិភោគម្ហូបអាហារ ហើយមានកម្លាំងឡើងវិញ។

លោកបានស្នាក់នៅជាមួយពួកសិស្សនៅក្រុងដាម៉ាសអស់ពេលបួនដប់ថ្ងៃ។

²⁰ លោកចាប់ផ្តើមប្រកាសនៅក្នុងសាលាប្រជុំនានាភ្លាមថា ព្រះយេស៊ូជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។²¹ អស់អ្នកដែលបានឮលោកមានប្រសាសន៍ នឹកស្ទើរ គេពោលថា៖ «លោកនេះហើយមែនទេដែលបានធ្វើទុក្ខបៀតបៀន អស់អ្នកដែលអង្វររកឈ្មោះយេស៊ូនៅក្រុងយេរូសាឡឹម? គាត់មកទីនេះរកចាប់ចងគេនៅទៅជូននាយកបូជាចារ្យទេតើ»។²² រីឯលោកសូលវិញ លោកមានកម្លាំងចិត្តកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយលោកវែកញែកប្រាប់សាសន៍យូដា នៅក្រុងដាម៉ាសដោយអះអាងច្បាស់ថា ព្រះយេស៊ូពិតជាព្រះគ្រីស្ទ។

²³ ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ជនជាតិយូដាបានសមគំនិតគ្នារកសម្លាប់លោកសូល។²⁴ តែលោកបានជ្រាបគម្រោងការរបស់គេ។ ពួកគេបាននាំគ្នាទៅចាំនៅទ្វារក្រុងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃដើម្បីសម្លាប់លោក។²⁵ ប៉ុន្តែ នៅពេលយប់ ពួកសិស្សរបស់លោកបានដាក់លោកក្នុងជាលមួយ សម្រួតលោកចុះទៅខាងក្រៅកំពែងក្រុង។

²⁶ កាលលោកសូលមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម លោកចង់ចូលរួមជាមួយពួកសិស្ស តែពួកគេខ្លាចលោកទាំងអស់គ្នា ព្រោះគេពុំជឿថាលោកជាសិស្សនោះឡើយ។

²⁷ តែលោកបានរណាបានបានទទួលលោក ហើយនាំទៅជួបក្រុមសាវ័រកទាំងរៀបរាប់អំពីលោកសូលបានឃើញព្រះអម្ចាស់នៅតាមផ្លូវ អំពីព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោក ហើយនឹងរៀបរាប់អំពីលោកសូលមានប្រសាសន៍ដោយចិត្តអង់អាចក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូនៅក្រុងដាម៉ាសផងដែរ។

²⁸ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក លោកសូលតែងតែជួបក្រុមសាវ័រ នៅពេលពួកគេចុះឡើងក្រុងយេរូសាឡឹម។ លោកបានមានប្រសាសន៍ដោយចិត្តអង់អាចក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ថែមទៀតផង។²⁹ ហើយលោកបានជជែកវែកញែកជាមួយសាសន៍យូដាដែលនិយាយភាសាក្រិក តែពួកគេបែរជានាំគ្នាប៉ុនប៉ងសម្លាប់លោកទៅវិញ។³⁰ កាលពួកបងប្អូនបានជ្រាបដំណឹងនេះ គេនាំលោកទៅក្រុងសេសា ហើយបន្ទាប់មកបញ្ជូនលោកទៅក្រុងតើសុស។

³¹ ក្រុមជំនុំក្នុងស្រុកយូដា ស្រុកកាលីឡេ និងស្រុកសាម៉ារីបានប្រកបដោយសេចក្តីសុខសាន្ត។ ក្រុមជំនុំមានជំហរកាន់តែមាំមួនឡើងៗ ហើយពួកគេរស់នៅដោយគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ព្រមទាំងមានចំនួនកើនឡើងជាលំដាប់ ដោយមានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធជួយលើកទឹកចិត្តគេផង។³² កាលលោកពេត្រុសបានធ្វើដំណើរទៅគ្រប់ទីកន្លែង។ លោកបានចុះទៅសួរសុខទុក្ខប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធនៅក្រុងលីដា។

³³ នៅក្រុងនោះ លោកឃើញបុរសម្នាក់ឈ្មោះអេណាស ឈឺក្រោកមិនរួច គាត់ដេកជាប់នឹងគ្រែប្រាំបីឆ្នាំមកហើយ។³⁴ លោកពេត្រុសមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «អេណាសអើយ! ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទប្រោសអ្នកឲ្យបានជាហើយ។ ចូរក្រោកឡើង រៀបចំគ្រែអ្នកទៅ!» ហើយលោកអេណាសក៏ក្រោកឡើងភ្លាម។³⁵ អ្នកក្រុងលីដាទាំងអស់ និងអ្នកស្រុកនៅតំបន់សាវ័របានឃើញគាត់ជាដូច្នេះ ពួកគេក៏បែរចិត្តគំនិតមករកព្រះអម្ចាស់។

³⁶ នៅក្រុងយ៉ូបប៉េ មានស្រ្តីម្នាក់ ឈ្មោះតេបីថា ភាសាក្រិកថា «ឌីរកាស» នាងជាសិស្សដែរ នាងតែងប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងធ្វើទានជាច្រើន។³⁷ នៅគ្រានោះ នាងមានជំងឺ ហើយស្លាប់ទៅ។ គេបានលាងសពរបស់នាងតម្កល់ទុកនៅបន្ទប់ខាងលើ។

³⁸ ដោយសារក្រុងលីដានៅជិតក្រុងយ៉ូបប៉េ ដូច្នេះពួកសិស្សពូជដំណឹងថា លោកពេត្រុសស្ថិតនៅក្នុងក្រុងលីដានោះ គេចាត់បុរសពីរនាក់ឲ្យទៅអញ្ជើញលោកថា៖ «សូមលោកមេត្តាប្រញាប់ធ្វើដំណើរបង្អួសទៅកន្លែងយើងខ្ញុំផង»។³⁹ លោកពេត្រុសក៏ចេញដំណើរមកជាមួយអ្នកទាំងពីរនោះភ្លាម។ ពេលលោកមកដល់ គេបានអញ្ជើញលោកឡើងទៅបន្ទប់ខាងលើ ស្រ្តីមេម៉ាយទាំងប៉ុន្មានបាននាំគ្នាចូលមកជិតលោកទាំងយំសោក និងបង្ហាញអារម្មណ៍ និងអារក្រដែលនាងឌីរកាសបានដេរ កាលនាងរស់នៅជាមួយគេនៅឡើយ។

⁴⁰ លោកពេត្រុសសុំឲ្យគេចេញទៅក្រៅបន្ទប់ទាំងអស់គ្នា រួចលោកលុតជង្គង់អធិស្ឋាន។ បន្ទាប់មក លោកបែរទៅរកសព មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើបីថាអើយក្រោកឡើង!»។ ពេលនោះ នាងក៏បើកភ្នែក ហើយកាលនាងបានឃើញលោកពេត្រុស នាងក្រោកអង្គុយ។⁴¹ លោកចាប់ដៃនាងឲ្យក្រោកឈរ ហើយហៅពួកអ្នកជឿ និងស្រ្តីមេម៉ាយឲ្យចូលមកបង្ហាញនាងឌីរកាស ដែលមានជីវិតរស់ឲ្យគេឃើញ។⁴² អ្នកក្រុងយ៉ូបប៉េទាំងប៉ុន្មានបានដឹងរឿងនេះ ហើយច្រើននាក់ជឿលើព្រះអម្ចាស់។⁴³ លោកពេត្រុសស្នាក់នៅក្រុងយ៉ូបប៉េជាយូរថ្ងៃតទៅទៀត ក្នុងផ្ទះបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូនជាអ្នកសម្លាប់ស្បែក។

10¹ នៅក្នុងសេសសារ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះកូនេលាស ជានាយទាហានក្នុងកងវរសេនាតូចៗមួយឈ្មោះ «កងវរសេនាតូចៗតាលី»។² គាត់ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ទាំងមូល ជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ និងកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ គាត់តែងចែកទានជាច្រើនអោយប្រជាជន ព្រមទាំងទូលអង្គព្រះជាម្ចាស់គ្រប់ពេលវេលា។

³ថ្ងៃមួយ ប្រមាណជាម៉ោងប្រាំបួន គាត់បាននិមិត្តឃើញទេវតាមួយរូបរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់។ ទេវតានោះពោលមកកាន់គាត់ថា៖ «លោកកូនេលាស អើយ!»។⁴ លោកកូនេលាសសង្ឃឹមថាទេវតា ហើយមានប្រសាសន៍ទៅវិញទាំងភ័យខ្លាចថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! តើលោកមានការអ្វី?»។ ទេវតាពោលមកកាន់គាត់ថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់លោក ហើយព្រះអង្គក៏មិនភ្លេចអំពីទានដែលលោកបានធ្វើចំពោះជនក្រីក្រជាតង្វាយនៅចំពោះព្រះវត្តមានព្រះជាម្ចាស់។⁵ សូមលោកចាត់គេឲ្យទៅក្រុងយ៉ូបប៉េ ឥឡូវនេះ អញ្ជើញបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូន ហៅពេត្រុសមក។⁶ គាត់ស្នាក់នៅផ្ទះអ្នកសម្លាប់ស្បែកម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូន ផ្ទះនោះនៅក្បែរមាត់សមុទ្រ»។

⁷ កាលទេវតាដែលបាននិយាយដោយគាត់ចេញផុតទៅ លោកកូនេលាសក៏ហៅអ្នកបម្រើពីរនាក់ និងទាហានម្នាក់គោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដែលនៅក្រោមបញ្ជារបស់គាត់ជាយូរហើយឲ្យចូលមក។⁸ លោកបានរៀបរាប់ហេតុការណ៍ទាំងអស់ប្រាប់ពួកគេ រួចចាត់ពួកគេឲ្យទៅក្រុងយ៉ូបប៉េ។

⁹ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ អ្នកទាំងនោះធ្វើដំណើរទៅជិតដល់ក្រុងយ៉ូបប៉េ។ ប្រមាណជាម៉ោងប្រាំមួយ លោកពេត្រុសឡើងទៅអធិស្ឋាននៅលើដំបូលផ្ទះ។¹⁰ ពេលនោះលោកឃ្លានចង់រកអ្វីមកពិស ប៉ុន្តែ កាលគេកំពុងតែរៀបចំម្ហូបចំណីជូនលោកពិសា លោកបានទទួលនូវនិមិត្តមួយ¹¹ ហើយលោកបានលង់ស្មារតីនិមិត្តឃើញផ្ទៃមេឃបើកចំហ ឃើញវត្ថុម្យ៉ាងច្រើនមកដូចកម្រាលតុមួយយ៉ាងធំ ដែលមានចងចងជាយូរទាំងបួនជ្រុងចុះពីលើមកដល់ដី។¹² នៅលើកម្រាលនោះ មានសត្វចតុប្បាទគ្រប់ប្រភេទ មានសត្វល្អិតរាវ និងបក្សាបក្សី។

¹³ បន្ទាប់មក មានព្រះសូរសៀងមកកាន់គាត់ថា៖ «ពេត្រុសអើយ! ចូរក្រោយឡើង រួចសម្លាប់សត្វទាំងនេះបរិភោគទៅ!»។¹⁴ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសទូលទៅវិញថា៖ «ទេព្រះអម្ចាស់ ទូលបង្គំពុំដែលទទួលទានអ្វីដែលវិន័យហាមឃាត់ ឬមិនបរិសុទ្ធឡើយ»។¹⁵ ប៉ុន្តែព្រះសូរសៀងនោះជាលើកទីពីរមកកាន់លោកថា៖ «អ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឲ្យបរិសុទ្ធហើយ ចូរកុំចាត់ទុកថាជារឺន័យហាមឃាត់នោះឡើយ»។¹⁶ ហេតុការណ៍នេះកើតមានដល់ទៅបីដង នៅទីបំផុត វត្ថុនោះក៏ឡើងទៅលើមេឃវិញភ្លាមបាត់ទៅ។

¹⁷ ខណៈពេលដែលលោកពេត្រុសកំពុងភាន់រាំដំរើអត្ថន័យនៃនិមិត្ត ដែលលោកបានឃើញនោះ ស្រាប់តែពួកអ្នកដែលលោកកូនេលាសចាត់ឲ្យមក បានមកដល់មាត់ទ្វារ ទាំងសាកសួររកផ្ទះរបស់លោកស៊ីម៉ូន។¹⁸ ពួកគេស្រែកសួរថា៖ «លោកស៊ីម៉ូនហៅពេត្រុសស្នាក់ក្នុងផ្ទះនេះឬទេ?»។

¹⁹ ពេលលោកពេត្រុសកំពុងរិះគិតអំពីនិមិត្តនោះ ព្រះវិញ្ញាណមានព្រះបន្ទូលមកកាន់គាត់ថា៖ «មានបុរសបីនាក់កំពុងសួររកអ្នក²⁰ ចូរចុះទៅក្រោម រួចចេញដំណើរទៅជាមួយគេភ្លាម កុំរារាំងឡើយ ដ្បិតយើងនេះហើយដែលបានចាត់គេឲ្យមក»។²¹ លោកពេត្រុសក៏ចុះទៅក្រោម មានប្រសាសន៍ទៅបុរសទាំងនោះថា៖ «ខ្ញុំនេះហើយដែលអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែរក! តើអ្នកមកមានការអ្វី?»។

²² ពួកគេឆ្លើយថា៖ «លោកកូនេលាស ជានាយទាហាន បានចាត់យើងឲ្យមក គាត់ជាមនុស្សសុចរិត គោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយជាមនុស្សម្នាក់ដែលប្រជាជាតិយូដាសរសើរគ្រប់ៗគ្នា។ ទេវតាដ៏វិសុទ្ធមួយរូបបានមកប្រាប់គាត់ឲ្យអញ្ជើញលោកទៅផ្ទះគាត់ ដើម្បីស្តាប់លោកមានប្រសាសន៍»។²³ លោកពេត្រុសក៏អញ្ជើញអ្នកទាំងនោះចូលក្នុងផ្ទះឲ្យស្នាក់នៅជាមួយ។ ព្រឹកឡើង លោកក៏ចេញដំណើរទៅជាមួយគេទាំងមានបងប្អូនខ្លះនៅក្រុងយ៉ូបប៉េជូនដំណើរផងដែរ។

²⁴ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត ពួកគេបានទៅដល់ក្រុងសេសារ។ លោកកូនេលាសកំពុងរង់ចាំពួកគេ ហើយពេលនោះគាត់ក៏បានអញ្ជើញពួកគេស្ថាន និងមិត្តជិតជិតមកផ្ទះរបស់គាត់ផងដែរ។

²⁵ ពេលលោកពេត្រុសមកដល់ លោកកូនេលាសចេញទៅទទួល ក្រាបចុះទៀបជើងលោក។²⁶ ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសចាប់គាត់ឲ្យក្រោកឡើងទាំងពោលថា៖ «អញ្ជើញក្រោកឡើង ខ្ញុំក៏ជាមនុស្សដែរទេតើ!»។

²⁷ ខណៈពេលលោកសន្មតាជាមួយលោកកូនេលាសបណ្តើរ ដើរចូលទៅក្នុងបណ្តើរ លោកបានឃើញមនុស្សជាច្រើននៅជុំគ្នា²⁸ លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «បងប្អូនជ្រាបឬទេ វិន័យរបស់សាសនាយូដា ហាមមិនឲ្យសាសន៍យូដាទាក់ទងជាមួយជនបរទេស ឬក៏ចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់គេឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញខ្ញុំយើងថា មិនត្រូវប្រកាន់នរណាម្នាក់ថា ជាមនុស្សដែលវិន័យហាមឃាត់មិនឲ្យទាក់ទង ឬជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធនោះឡើយ»។²⁹ ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំមកភ្លាម ឥតមានជំទាស់អ្វីសោះ នៅពេលដែលបងប្អូនហៅខ្ញុំមក។ ឥឡូវនេះ សុំប្រាប់ខ្ញុំមើល បងប្អូនហៅខ្ញុំមកមានការអ្វី?»។

³⁰ លោកកូនេលាសមានប្រសាសន៍ថា៖ «កាលបងប្អូន ក្នុងពេលដែលនេះ ខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋានក្នុងផ្ទះខ្ញុំ នៅម៉ោងប្រាំបួន មានបុរសម្នាក់ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ភ្លឺត្រចះត្រចង់មកឈរនៅមុខខ្ញុំ³¹ ហើយពោលថា៖ «លោកកូនេលាសអើយ ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ពាក្យទូលអង្គរបស់លោកហើយ រីឯទានរបស់លោកក៏ព្រះអង្គមិនភ្លេចដែរ»។³² ឥឡូវនេះ ចូរចាត់គេឲ្យទៅហៅបុរសម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូនហៅពេត្រុសនៅក្រុងយ៉ូបប៉េមក។ គាត់ស្នាក់នៅផ្ទះរបស់លោកស៊ីម៉ូនជាអ្នកសម្លាប់ស្បែក ផ្ទះនោះស្ថិតនៅមាត់សមុទ្រ»។³³ ខ្ញុំក៏បានចាត់គេឲ្យទៅអញ្ជើញលោកភ្លាម លោកមកដូច្នេះជាការប្រពៃណាស់។ ឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាស្ថិតនៅទីនេះ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់រង់ចាំស្តាប់សេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកលោក»។

³⁴ ពេលនោះ លោកពេត្រុសចាប់ផ្តើមមានប្រសាសន៍ថា៖ «ឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានយល់យ៉ាងច្បាស់ហើយថា ព្រះជាម្ចាស់រាប់រកមនុស្សទូទៅឥតរើសមុខឡើយ។³⁵ ជាតិសាសន៍ទាំងប៉ុន្មាន អ្នកណាក៏ដោយឲ្យតែគោរពកោតខ្លាចព្រះអង្គ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត ព្រះអង្គមុខជាគាត់ព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកនោះមិនខាន។

³⁶ អ្នកដឹងហើយថា ព្រះអង្គបានប្រទានព្រះបន្ទូលមកឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅពេលព្រះអង្គបានប្រកាសដំណឹងល្អ អំពីសេចក្តីសុខសាន្តតាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ លើមនុស្សទាំងអស់ដល់ពួកគេ។³⁷ បងប្អូនជ្រាបហេតុការណ៍ដែលកើតឡើងនៅស្រុកយូដាទាំងមូលស្រាប់ហើយ ជាហេតុការណ៍ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅស្រុកកាលីឡេ ក្រោយពេលលោកយ៉ូហានបានប្រកាសឲ្យបណ្តាជនទទួលពិធីជ្រមុជទឹក³⁸ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធនិងប្រាជ្ញានុភាពដោយបានអភិសេកព្រះយេស៊ូជាអ្នកភូមិណសាវ័ត។ បងប្អូនក៏ជ្រាបដែរថា ព្រះយេស៊ូបានយាងពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ ទាំងប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងប្រោសអស់អ្នកដែលត្រូវមានសង្កត់សង្កិនឲ្យបានជា ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយព្រះអង្គ។

³⁹ យើងជាបន្ទាល់អំពីកិច្ចការទាំងអស់ ដែលព្រះអង្គបានធ្វើនៅក្នុងដែនដីរបស់ជនជាតិយូដា និងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម។ ពួកគេបាននាំគ្នាធ្វើគុកព្រះអង្គដោយព្យួរនៅលើឈើ។⁴⁰ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះអង្គអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃទីបី និងប្រោសប្រទានឲ្យព្រះអង្គបង្ហាញខ្លួន⁴¹ ដល់អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសជាមុន ឲ្យធ្វើជាបន្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ គឺយើងហ្នឹងហើយជាបន្ទាល់ ដែលបានបរិភោគជាមួយព្រះអង្គ ក្រោយពេលព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។

⁴² ព្រះយេស៊ូបានបញ្ជាឲ្យយើងធ្វើជាបន្ទាល់ ប្រកាសប្រាប់ប្រជាជនថា ព្រះជាម្ចាស់បានតែងតាំងព្រះអង្គឲ្យវិនិច្ឆ័យទោសទាំងមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់។

⁴³ ព្យាករណ៍ទាំងប៉ុន្មានសុទ្ធតែបានផ្តល់សក្ខីភាពអំពីព្រះយេស៊ូថា អស់អ្នកដែលជឿលើព្រះអង្គ នឹងទទួលបានការលើកលែងទោសឲ្យរួចពីបាបដោយសារព្រះនាមព្រះអង្គ»។

⁴⁴ពេលលោកពេត្រុសកំពុងមានប្រសាសន៍នៅឡើយ ស្រាប់តែព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធយាងចុះមកសណ្ឋិតលើអស់អ្នកដែលស្តាប់លោក។⁴⁵ពួកអ្នកដែលស្ថិតក្នុងក្រុមអ្នកជឿ ដែលបានកាត់ស្បែកក៏មកជាមួយលោកពេត្រុសដែរ ពួកគេស្ងើចសរសើរ ព្រោះជាម្ចាស់បានចាក់បង្ហូរអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ឲ្យមកសាសន៍ដទៃផងដែរ។

⁴⁶ដ្បិតគេបានឮសាសន៍ដទៃទាំងនោះនិយាយភាសាចំឡែកអស្ចារ្យ ព្រមទាំងលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ផង។ ពេលនោះ លោកពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា៖⁴⁷ «គ្មាននរណាអាចឃាត់យើង មិនឲ្យធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកជូនអស់អ្នក ដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ដូចជាយើងបានទទួលដែរនោះទេ»។⁴⁸បន្ទាប់មក លោកក៏បញ្ជាឲ្យគេធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកជូនអ្នកទាំងនោះ ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មក ពួកគេសុំឲ្យលោកស្នាក់នៅជាមួយគេ បានយូរថ្ងៃបន្តិចទៀត។

11 ¹ក្រុមសាវក និងបងប្អូននៅស្រុកយូដាឮដំណឹងថា សាសន៍ដទៃបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។²កាលលោកពេត្រុសឡើងទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ អ្នកជឿដែលជាសាសន៍យូដានាំគ្នារិះគន់លោកថា៖³ «លោកបានចូលក្នុងផ្ទះសាសន៍ដទៃ ហើយក៏បានបរិភោគជាមួយពួកគេថែមទៀតផង!»។

⁴ប៉ុន្តែ លោកពេត្រុសក៏បានពន្យល់ក្បែរក្បាយប្រាប់គេថា៖⁵ «កាលខ្ញុំកំពុងតែអធិស្ឋាននៅក្នុងយ៉ូបបេ ខ្ញុំក៏លង់ស្មារតីនិមិត្តឃើញវត្ថុម្យ៉ាងដូចកំរាលតុមួយយ៉ាងធំដែលមានចងចុងដោយទាំងបួនជ្រុង ចុះពីលើមកដល់ខ្ញុំ។⁶ពេលខ្ញុំពិនិត្យយ៉ាងដិតដល់ទៅ។ ខ្ញុំឃើញមានសត្វចតុប្បាទ សត្វព្រៃ សត្វលូនរាវ និងបក្សាបក្សី។⁷បន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏បានឮព្រះសូរសៀងបញ្ជាមកខ្ញុំថា៖ «ពេត្រុសអើយ! ចូរក្រោកឡើង ហើយសម្លាប់សត្វទាំងនេះបរិភោគទៅ!»។⁸ខ្ញុំទូលទៅវិញថា៖ «ទេ ព្រះអម្ចាស់ ទូលបង្គំពុំដែលទទួលបានអ្វី ដែលវិន័យហាមឃាត់ ឬមិនបរិសុទ្ធនោះឡើយ។⁹ព្រះសូរសៀងនោះក៏បន្តិចៗពីលើមេឃមក ជាលើកទីពីរថា៖ «អ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសឲ្យបានបរិសុទ្ធហើយ ចូរកុំចាត់ទុកថាជាវិន័យហាមឃាត់នោះឡើយ»។¹⁰ហេតុការណ៍នេះបានកើតមានដល់ទៅបីដង ទើបរត់នោះឡើងទៅលើមេឃវិញអស់។

¹¹ពេលនោះ ស្រាប់តែមានបុរសបីនាក់ ដែលគេចាត់ពីក្រុងសេសារាឲ្យមករកខ្ញុំ បានឈរនៅមុខផ្ទះ ដែលយើងស្នាក់នៅ។¹²ព្រះវិញ្ញាណមានព្រះបន្ទូលប្រាប់ខ្ញុំឲ្យចេញដំណើរទៅជាមួយគេ កុំរារាំងឡើយ។ ពេលនោះ មានបងប្អូនប្រាំមួយនាក់បានរួមដំណើរជាមួយខ្ញុំ ហើយយើងបានទៅដល់ផ្ទះលោកកូនេលាស។

¹³លោកបានរៀបរាប់ប្រាប់យើងថា លោកបានឃើញទេវតាឈរនៅក្នុងផ្ទះលោក ទាំងពោលថា៖ «សុំលោកចាត់មនុស្សឲ្យទៅក្រុងយ៉ូបបេ រកម្នាក់ឈ្មោះស៊ីម៉ូនហៅពេត្រុស។¹⁴គាត់នឹងប្រកាសព្រះបន្ទូល ដែលផ្តល់ការសង្គ្រោះដល់លោក និងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកទាំងមូល»។

¹⁵នៅពេលខ្ញុំចាប់ផ្តើមនិយាយ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធក៏យាងចុះមកសណ្ឋិតលើពួកគេ ដូចព្រះអង្គបានយាងចុះមកសណ្ឋិតលើយើងកាលពីដើមដំបូងនោះដែរ។

¹⁶ខ្ញុំក៏នឹកឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា៖ «លោកយ៉ូហានបានធ្វើពិធីជ្រមុជឲ្យគេក្នុងទឹក រីឯអ្នករាល់គ្នាវិញ អ្នករាល់គ្នានឹងទទួលពិធីជ្រមុជក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ»។

¹⁷បើព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះអំណោយទានដល់គេ ដូចព្រះអង្គប្រទានមកយើងដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទដែរនោះ តើរូបខ្ញុំនេះមានអំណាចអ្វីនឹងឃាត់ឃាំងព្រះជាម្ចាស់បាន?»¹⁸កាលពួកអ្នកជឿបានឮសេចក្តីទាំងនេះ គេក៏ឆ្ងល់ចិត្ត ហើយនាំគ្នាលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទាំងពោលថា៖ «សូម្បីតែសាសន៍ដទៃ ក៏ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រទានឲ្យគេកែប្រែចិត្តគំនិត ដើម្បីទទួលជីវិតដែរ»។

¹⁹ក្រោយពីជនជាតិយូដាបានសម្លាប់លោកស្នេផានហើយ ពួកគេក៏រៀបចំបៀតបៀនអ្នកជឿ ធ្វើឲ្យអ្នកទាំងនោះខ្លាត់ខ្លាយ អ្នកខ្លះទៅដល់ស្រុកភេនីស អ្នកខ្លះទៅដល់កោះគីប្រុស និងអ្នកខ្លះទៀតទៅដល់ក្រុងអង់ទីយ៉ូក។ អ្នកជឿទាំងនោះបានប្រកាសព្រះបន្ទូលដល់សាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះ។²⁰ប៉ុន្តែ មានអ្នកជឿខ្លះពីកោះគីប្រុស និងពីស្រុកគីននមកដល់ក្រុងអង់ទីយ៉ូក ក៏បានប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ ដល់ពួកអ្នកដែលនិយាយភាសាក្រិកផងដែរ។²¹ព្រះអម្ចាស់បានជួយជ្រោមជ្រែងគេ ហើយមានមនុស្សដ៏ច្រើនលើសលប់បានជឿ ព្រមទាំងបែរចិត្តគំនិតមករកព្រះអម្ចាស់។

²²ក្រុមជំនុំនៅក្រុងយេរូសាឡឹមបានឮដំណឹងនេះ ក៏ចាត់លោកបារណាបាសឲ្យទៅក្រុងអង់ទីយ៉ូក។²³ពេលគាត់ទៅដល់ ហើយឃើញព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដូច្នេះ គាត់ត្រេកអរសប្បាយ។ គាត់បានទូន្មានពួកគេគ្រប់គ្នានៅតែឲ្យនៅតែប្រជាចិត្តជាមួយព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច។²⁴លោកបារណាបាសជាមនុស្សម្នាក់មានចិត្តសប្បុរសពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និងដោយជំនឿ ហើយបណ្តាជនជាច្រើនបានទទួលជឿព្រះជាម្ចាស់។

²⁵បន្ទាប់មកទៀត លោកបារណាបាសចេញដំណើរទៅរកលោកសូលនៅក្រុងតេសុស។²⁶កាលបានជួបហើយ គាត់ក៏នាំលោកមកក្រុងអង់ទីយ៉ូក។ លោកទាំងពីរបានរស់នៅជាមួយក្រុមជំនុំអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ ហើយបង្រៀនបណ្តាជនជាច្រើនផង។ នៅក្រុងអង់ទីយ៉ូកនោះហើយ ដែលគេហៅពួកសាវក «គ្រីស្ទបរិស័ទ» ដំបូងគេបង្អស់។

²⁷នៅគ្រានោះ មានពួកព្យាការីធ្វើដំណើរចុះពីក្រុងយេរូសាឡឹម មកដល់ក្រុងអង់ទីយ៉ូក។²⁸ក្នុងចំណោមព្យាការីទាំងនោះ មានម្នាក់ឈ្មោះអាកាប៊ូស។ ដោយព្រះវិញ្ញាណបានបំភ្លឺ គាត់ក្រោកឡើងប្រាប់ពួកអ្នកជឿឲ្យដឹងថា បន្តិចទៀតនឹងមានកើតទុរ្ភិក្សនៅលើផែនដីទាំងមូល។ ទុរ្ភិក្សនោះក៏កើតមានមែន គឺនៅក្នុងរជ្ជកាលព្រះចៅអធិរាជកូដាស។

²⁹ពួកសិស្សនាំគ្នាសម្រេចចិត្តធ្វើជំនួយតាមសមត្ថភាពរៀងៗខ្លួន ជូនបងប្អូននៅស្រុកយូដា។³⁰ពួកគេបានប្រមូលប្រាក់ ហើយផ្ញើយកទៅជូនពួកព្រឹទ្ធាចារ្យតាមលោកបារណាបាស និងលោកសូល។

12 ¹ឥឡូវនេះដល់ពេលដែលព្រះបាទហ្វូដបានលូកព្រះហស្ត លើសមាជិកខ្លះនៃក្រុមជំនុំ ធ្វើដូច្នេះដើម្បីធ្វើបាបពួកគេ។²ស្តេចបានឲ្យគេប្រហារជីវិតលោក យ៉ាកុបជាបងរបស់លោកយ៉ូហានដោយដាវ។

³ដោយយល់ឃើញថាជនជាតិយូដាពេញចិត្ត ទ្រង់ក៏ចាត់គេឲ្យទៅចាប់លោកពេត្រុសថែមទៀត។ ពេលនោះ ជាពេលបុណ្យនំប៉័ងឥតមេ។⁴បន្ទាប់ពីចាប់លោក ពេត្រុសយកទៅឃុំឃាំងហើយ ស្តេចក៏បញ្ជាឲ្យទាហានប្អូនក្រុមនៅយាមលោក ក្នុងក្រុមនីមួយៗមានគ្នាបួននាក់ រួចព្រះបាទហ្វូដមានបំណងនឹងកាត់ទោស លោកនៅមុខប្រជាជនក្រោយបុណ្យចម្លង។

⁵ដូច្នេះ លោកពេត្រុសក៏ជាប់នៅក្នុងមន្ទីរឃុំឃាំង តែក្រុមជំនុំបាននាំគ្នាទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ឥតស្រាកស្រាន្ត សូមព្រះអង្គជួយលោក។⁶នៅយប់មុនពេលដែល ព្រះបាទហ្វូដយកលោកពេត្រុសទៅកាត់ទោស លោកសម្រាន្តទាំងជាប់ច្រវាក់ពីរខ្សែផង មានទាហានពីរនាក់នៅអមសងខាង ហើយក៏មានទាហានយាមនៅ មាត់ទ្វារពន្លឺនាគារដែរ។

⁷ពេលនោះ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់មកដល់ ហើយមានពន្លឺភ្លឺក្នុងទីឃុំឃាំង។ ទេវតាដាស់លោកពេត្រុស ដោយកេះលោកពីចំហៀង ទាំងពោលថា៖ «សូមក្រោក ឡើងជាប្រញាប់!» ហើយច្រវាក់ក៏រួចផ្លាស់ពីដៃលោក។⁸ទេវតាពោលមកកាន់លោកថា៖ «សូមស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ហើយពាក់ស្បែកជើងទៅ!» លោកក៏ធ្វើ តាម។ ទេវតាពោលមកលោកទៀតថា៖ «សូមពាក់អាវក្រៅ ហើយអញ្ជើញមកតាមខ្ញុំ»។

⁹លោកពេត្រុសក៏ចេញពីទីឃុំឃាំងដើរតាមក្រោយទេវតាទៅ។ លោកពុំនឹកស្មានថា ការដែលទេវតាកំពុងធ្វើនេះ ជាការពិតទេ។ លោកស្មានថាលោកកំពុង យល់ស្តី។¹⁰ទេវតា និងលោកពេត្រុសបានឆ្លងផ្លូវឆ្នេរមាត់ទន្លេយាមទីមួយ និងកន្លែងយាមទីពីរ ហើយមកដល់ទ្វារដែក ដែលបែរទៅរកទីក្រុង ទ្វារនោះ រឹបដោយខ្លួនវានៅមុខអ្នកទាំងពីរ។ អ្នកទាំងពីរដើរចេញក្រៅទ្វារក្រុង ហើយបានដើរទៅតាមដងផ្លូវមួយ រួចស្រាប់តែទេវតាចេញបាត់ពីលោកពេត្រុសទៅ។

¹¹លោកពេត្រុសបានដឹងខ្លួនក៏ពោលថា៖ «ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថាហេតុការណ៍នេះជាការពិតមែន ព្រះអម្ចាស់បានចាត់ទេវតារបស់ព្រះអង្គមកដោះលែងខ្ញុំ ឲ្យរួចពី កណ្តាប់ដៃរបស់ស្តេចហ្វូដ និងរួចពីបំណងដែលប្រជាជនយូដាប្រមូលធ្វើមកលើរូបខ្ញុំ»។¹²ពេលលោកបានដឹងដូច្នេះ លោកក៏ទៅផ្ទះនាងម៉ារីជាមួយ យ៉ូហានហៅម៉ាកុស ជាកន្លែងមានបងប្អូនជាច្រើនកំពុងជួបជុំគ្នាអធិស្ឋាន។

¹³នៅពេលលោកគោះទ្វារ មានស្រ្តីបម្រើម្នាក់ ឈ្មោះនាងរ៉ូដាចេញ។¹⁴នាងស្គាល់ថាជាសំឡេងរបស់លោកពេត្រុស។ ដោយនាងត្រេកអរខ្លាំងពេក នាងពុំបាន បើកទ្វារឲ្យទេ នាងបែរជារត់ចូលទៅជូនដំណឹងប្រាប់ពួកបងប្អូនថា៖ «លោកពេត្រុសមកដល់ហើយ លោកឈរនៅមាត់ទ្វារ»។¹⁵គេនាំគ្នានិយាយមកកាន់នាង ថា៖ «នាងឆ្គួតហើយ!» ប៉ុន្តែ នាងបានប្រកែកវិញថា៖ «លោកពិតជាមកដល់មែន»។ ពួកគេនិយាយថា៖ «អ្នកនោះជាទេវតារបស់លោកពេត្រុសទេដឹង»។

¹⁶លោកពេត្រុសនៅតែគោះទ្វារដែល គេក៏ចេញទៅបើកទ្វារឲ្យ ហើយពេលឃើញលោក គេក៏ស្ញើចខ្លាំង។¹⁷លោកពេត្រុសធ្វើសញ្ញាឲ្យគេនៅស្ងៀម រួចរៀប រាប់អំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានជួយលោក ឲ្យចេញរួចពីទីឃុំឃាំង។ លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «សូមយកដំណឹងនេះទៅជម្រាបលោកយ៉ាកុប និងពួក បងប្អូនផង»។ បន្ទាប់មក លោកបានចេញពីទីនោះ ធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅកន្លែងមួយផ្សេងទៀត។

¹⁸លុះភ្លឺឡើង ពួកទាហាននាំគ្នាជួលច្របល់យ៉ាងខ្លាំង ព្រោះមិនដឹងជាលោកពេត្រុសទៅណាបាត់។¹⁹ព្រះបាទហ្វូដបញ្ជាឲ្យគេរកលោក តែរកមិនឃើញសោះ ស្តេចក៏ឲ្យគេកាត់ទោសពួកអ្នកយាម រួចនាំយកទៅសម្លាប់។ បន្ទាប់មក ស្តេចយាងចុះពីស្រុកយូដាទៅគង់ប្រថាប់នៅក្រុងសេសារ។

²⁰ព្រះបាទហ្វូដក្រោតនឹងអ្នកក្រុងទីរ៉ុស និងអ្នកក្រុងស៊ីដូន។ អ្នកទាំងនោះបាននាំគ្នាចូលទៅគាល់ស្តេច។ គេបានបញ្ចុះបញ្ចូលលោកយ៉ូសតុសជាមហាតលិក ឲ្យជួយពួកគេ។ រួចគេទូលសូមសន្តិភាពពីស្តេច ដ្បិតស្រុករបស់គេទទួលស្បៀងអាហារពីនគរប្រទេសហ្វូដ។²¹លុះដល់ថ្ងៃកំណត់ ព្រះបាទហ្វូដទ្រង់ត្រៀម គង់លើបល្ល័ង្ក ហើយមានព្រះរាជឱង្ការទៅពួកគេ។

²²ប្រជាជននាំគ្នាស្រែកឡើងថា៖ «នេះជាព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះ មិនមែនសំឡេងរបស់មនុស្សទេ!»។²³រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់មក ប្រហារស្តេចហ្វូដ ព្រោះទ្រង់ពុំបានថ្វាយសិរីរុងរឿងទៅព្រះជាម្ចាស់។ ស្តេចត្រូវដង្កូវចោះ ហើយក៏ផុតដង្ហើមទៅ។

²⁴មនុស្សម្នាបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយចំនួនអ្នកជឿបានកើនឡើងជាលំដាប់។²⁵រីឯលោកបារណាបាស និងលោកសូល ក្រោយពីបានបំពេញ បេសកកម្មរបស់ខ្លួនចប់សព្វគ្រប់ហើយ លោកវិលត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញដោយយកលោកយ៉ូហានហៅម៉ាកុសទៅជាមួយផង។

13 ក្នុងក្រុមជំនុំនៅក្នុងអន់ទីយ៉ូក មានព្យាករី និងគ្រូអាចារ្យខ្លះៗ រួមមានលោកបារណាបាស លោកស៊ីម៉ានហៅនីគីរ លោកលូតាសជាអ្នកស្រុកគឺនរ លោកម៉ាណាអេន ដែលត្រូវគេចិញ្ចឹមជាមួយព្រះបាទហេរ៉ុដ៍ជាស្តេចអនុរាជ កាលនៅពីក្នុង និងលោកសូល។^២ នៅពេលដែលអ្នកទាំងនោះកំពុងតែធ្វើពិធី ថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ និងតមអាហារ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរញែកបារណាបាស និងសូលចេញដោយឡែក ដ្បិតយើងបានហៅអ្នកទាំងពីរ ឲ្យមកបំពេញកិច្ចការដែលយើងនឹងដាក់ឲ្យគេធ្វើ»។^៣ ក្រោយពីបាននាំគ្នាតមអាហារ និងអធិស្ឋានរួចហើយ គេបានដាក់ដៃលើលោកទាំងពីរ ហើយលោកក៏ចេញ ទៅ។

^៤ លោកបារណាបាស និងលោកសូលបានធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ លោកក៏បានធ្វើដំណើរទៅដល់ក្រុងសេលេស៊ី ហើយចុះសំពៅទៅកោះគីប្រុស។^៥ ពេលទៅ ដល់ក្រុងសាឡាមីន លោកទាំងពីរបានប្រកាសព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់ជនជាតិយូដា ដោយមានលោកយ៉ូហានហៅម៉ាកុសបានជួយ ផង។

^៦ បន្ទាប់មក លោកបាននាំគ្នាធ្វើដំណើរកាត់តាមកោះនោះ រហូតទៅដល់ក្រុងប៉ាផូស។ នៅក្នុងនោះ លោកបានជួបគ្រូមន្តអាគមជនជាតិយូដាម្នាក់ ឈ្មោះ បារយេស៊ីជាព្យាករីក្លែងក្លាយ គាត់រស់នៅជាមួយលោកស៊ីម៉ាន-ប៉ូឡូស ដែលជាអាជីពប្រតិភូរបស់ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម៉ាំង ដែលជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា។ លោក ប្រតិភូចាត់គេឲ្យទៅអញ្ជើញលោកបារណាបាស និងលោកសូលមក ព្រោះលោកមានបំណងចង់ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។^៧ ប៉ូឡូ អេលីម៉ាស (ភាសា ក្រិក ប្រែថាគ្រូមន្តអាគម) ចេះតែប្រឆាំងនឹងលោកទាំងពីរ ហើយរកមធ្យោបាយពង្វាងលោកប្រតិភូឲ្យងាកចេញពីជំនឿ។

^៨ រីឯលោកសូល ដែលហៅថាប៉ូលបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ លោកសង្ឃឹមមើលទៅអេលីម៉ាស^៩ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «នែ! ជនពោរពេញទៅ ដោយពុតត្បូត និងល្បិចចិត្តចូកលើយ! អ្នកជាកូនរបស់មារ អ្នកជាសត្រូវនឹងអំពើសុចរិតគ្រប់យ៉ាង។ តើអ្នកនៅតែពង្វាងគេអោយងាកចេញពីមាគ៌ាដ៏ត្រឹមត្រូវ របស់ព្រះអម្ចាស់ដល់ណាទៀត?

^{១០} ឥឡូវនេះ ព្រះបារមីរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យអ្នកខ្វាក់ភ្នែក លែងឃើញពន្លឺថ្ងៃអស់មួយរយៈ»។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែភ្នែករបស់គាត់ក៏ដូចជាមានបាំង ហើយ ងងឹតមើលអ្វីពុំឃើញ។ គាត់ដើររំលង រកគេជួយដឹកដៃ។^{១១} កាលលោកប្រតិភូឃើញហេតុការណ៍កើតឡើងដូច្នេះ លោកក៏ជឿដោយស្ងប់ស្ងែងនឹងសេចក្តីដែល គេបង្រៀនអំពីព្រះអម្ចាស់ជាខ្លាំង។

^{១២} ឥឡូវនេះលោកប៉ូល និងមិត្តភក្តិរបស់លោកបានចុះសំពៅពីក្រុងប៉ាផូស ឆ្ពោះទៅក្រុងព័កា ក្នុងស្រុកប៉ាមីលី។ រីឯលោកយ៉ូហានបានបែកចេញពីពួកគេ វិល ត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។^{១៣} លោកប៉ូល និងមិត្តភក្តិរបស់លោក បានបន្តដំណើរពីក្រុងព័កា រហូតទៅដល់ក្រុងអន់ទីយ៉ូកក្នុងស្រុកពីស៊ីខា។ នៅថ្ងៃសប្តិរ័ទ លោកទាំងពីរចូលទៅអង្គុយក្នុងសាលាប្រជុំ។^{១៤} បន្ទាប់ពីបានអានគម្ពីរវិស័យនិងគម្ពីរព្យាករណ៍ហើយ ពួកអ្នកទទួលខុសត្រូវលើសាលាប្រជុំ សុំឲ្យគេជម្រាបពួក លោកប៉ូលថា៖ «បងប្អូនអើយ! បើបងប្អូនមានពាក្យអ្វីលើកទឹកចិត្តប្រជាជន សូមមានប្រសាសន៍មកចុះ»។

^{១៥} លោកប៉ូលក្រោកឡើងលើកដៃធ្វើសញ្ញា ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមជម្រាបបងប្អូនជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងបងប្អូនដែលជាអ្នកគោរពកោតខ្លាច ព្រះជាម្ចាស់ សូមជ្រាប! ព្រះជាម្ចាស់របស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានជ្រើសរើសបុព្វបុរសរបស់យើង និងប្រទានឲ្យប្រជាពលរដ្ឋនេះបានកើនឡើង នៅពេលគេ ស្នាក់នៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប លោកបានលើកដៃជាសញ្ញា។ បន្ទាប់មក ព្រះអង្គបាននាំគេចេញពីប្រទេសនោះ ដោយប្រទិញបារមីរបស់ព្រះអង្គ។^{១៦} ព្រះអង្គបាន ផ្តាច់ផ្តាច់គេអស់រយៈពេលប្រមាណសែសិបឆ្នាំនៅវាលរហោស្ថាន។

^{១៧} ក្រោយពីព្រះអង្គរំលាយជាតិសាសន៍ទាំងប្រាំពីរនៅស្រុកកាណានរួចហើយ ព្រះអង្គបានប្រទានទឹកដីនោះឲ្យប្រជាពលរដ្ឋរបស់ព្រះអង្គធ្វើជាកម្មសិទ្ធិ។

^{១៨} ហេតុការណ៍ទាំងនោះកើតមានក្នុងអំឡុងពេលប្រមាណបួនរយហាសិបឆ្នាំមុន។ ក្រោយមក ព្រះអង្គប្រទានឲ្យមានអ្នកគ្រប់គ្រងរហូតដល់ជំនាន់ព្យាករី សាំយូអែល។

^{១៩} បន្ទាប់មកទៀត គេបាននាំគ្នាចូលសូមស្តេចមួយអង្គ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប្រទានព្រះបាទសូល ជាបុត្ររបស់លោកគីស ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីនឲ្យគ្រងរាជ្យអស់ រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។^{២០} ក្រោយពីបានដករាជ្យពីព្រះបាទសូល ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអោយព្រះបាទដាវីឌឡើងគ្រងរាជ្យ។ ព្រះអង្គប្រទានសក្តិភាពអំពីព្រះបាទ ដាវីឌនេះថា៖ «យើងរកបានមនុស្សម្នាក់ជាទីគាប់ចិត្តយើងណាស់ គឺជាវីឌជាបុត្ររបស់អ៊ីសាយ ដ្បិតដាវីឌនឹងបំពេញតាមបំណងទាំងប៉ុន្មានរបស់យើង»។

^{២១} ចាប់តាំងពីព្រះរាជវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌនេះហើយ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យព្រះយេស៊ូកើតមក និងធ្វើជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ស្របតាម ព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គ។^{២២} ហេតុការណ៍នេះបានចាប់ផ្តើមមុនពេលព្រះយេស៊ូកើតមក នៅពេលលោកយ៉ូហានបានប្រកាសឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំង មូលកែប្រែចិត្តគំនិត រួចទទួលពិធីជ្រមុជទឹក។^{២៣} ពេលលោកយ៉ូហានបំពេញមុខងាររបស់លោកចប់សព្វគ្រប់ហើយ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំនេះមិនមែនជា អ្នក ដែលបងប្អូនខ្លាំងរង់ចាំនោះទេ។ ប៉ុន្តែសូមស្តាប់ មានលោកម្នាក់មកតាមក្រោយខ្ញុំ ទោះបីខ្ញុំស្រាយខ្សែស្បែកជើងជូនលោក ក៏មិនសមនឹងឋានៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ របស់លោកផង»។

^{២៤} បងប្អូនជាពូជពង្សលោកអប្រាហាំ និងបងប្អូនដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់អើយ! នេះហើយជាព្រះបន្ទូលស្តីអំពីការសង្គ្រោះ ដែលបានផ្ញើមកឲ្យយើង ទាំងអស់គ្នា។^{២៥} ដ្បិតអ្នកក្រុងយេរូសាឡឹម និងពួកមេដឹកនាំរបស់គេពុំបានដឹងថាព្រះយេស៊ូជានរណាឡើយ ហើយគេបានកាត់ទោសព្រះអង្គ ស្របនឹងសេចក្តីដែល ព្យាករីផ្លែងទុកមកដែលគេអាននៅរៀងរាល់ថ្ងៃសប្តិរ័ទ។

^{២៦} ទោះបីគេរកកំហុសអ្វីមកកាត់ទោសលោកមិនឃើញក៏ដោយ ក៏គេនៅតែសុំឲ្យលោកពិឡាតប្រហារជីវិតព្រះអង្គដែរ។^{២៧} កាលគេបានធ្វើស្របនឹងសេចក្តីដែល មានចែងទុកអំពីព្រះអង្គចប់សព្វគ្រប់ហើយ គេក៏យកព្រះសពព្រះអង្គចុះពីឈើឆ្កាងទៅបញ្ចុះក្នុងផ្នូរ។

^{២៨} ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះអង្គឲ្យរស់ឡើងវិញ។^{២៩} ព្រះយេស៊ូបានបង្ហាញខ្លួនឲ្យគេឃើញអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ ហើយឲ្យអស់អ្នកដែលបានរួមដំណើរ ជាមួយព្រះអង្គ ពីស្រុកកាលីឡេ ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមបានឃើញ។ ឥឡូវនេះ អ្នកទាំងនោះធ្វើជាបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខប្រជាជន។

^{៣០} ដូច្នេះយើងខ្ញុំប្រាប់បងប្អូនអំពីដំណឹងល្អ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាជាមួយបុព្វបុរសរបស់យើង។^{៣១} ព្រះអង្គបានបំពេញសព្វគ្រប់សម្រាប់យើង ដែលជា ពូជពង្សរបស់បុព្វបុរសយើង ដោយព្រះអង្គបានប្រោសព្រះយេស៊ូឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ដូចមានចែងទុកក្នុងទំនុកតម្កើងទីពីរថា៖ «ព្រះអង្គជាបុត្ររបស់ យើង ហើយថ្ងៃនេះយើងជាព្រះបិតារបស់យើង»។^{៣២} ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះយេស៊ូឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញពិត ដើម្បីកុំឲ្យព្រះសពព្រះអង្គត្រូវលួយឡើយ ហើយព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងឲ្យឯងបានវិសុទ្ធ និងទទួលព្រះពរគ្រប់យ៉ាងដូចដែលយើងបានសន្យាជាមួយដាវីឌ»។

^{៣៣} ហេតុនេះហើយព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ចែងទុកក្នុងអត្ថបទគម្ពីរមួយទៀតថា៖ «ព្រះអង្គមិនបណ្តោយឲ្យសពអ្នកបម្រើ ដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គរលួយឡើយ។

^{៣៤} ព្រះបាទដាវីឌបានបម្រើព្រះជាម្ចាស់តាមគម្រោងព្រះអង្គនៅជំនាន់នោះ រួចក៏សោយទិវង្គតទៅ។ គេបានបញ្ចុះសពព្រះបាទដាវីឌក្នុងផ្នូរ ជាមួយព្រះអយ្យកោ ហើយសពរបស់ទ្រង់ក៏បានរលួយអស់ដែរ។^{៣៥} ចំណែកឯ ព្រះយេស៊ូដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនោះ ព្រះសពរបស់ព្រះអង្គពុំបាន រលួយទេ។

^{៣៦} ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ! សូមបងប្អូនជ្រាបឲ្យច្បាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសឲ្យបងប្អូនរួចពីបាប តាមរយៈព្រះយេស៊ូ។^{៣៧} បងប្អូនពុំអាចទៅជាមនុស្សសុចរិត រួចផុតអំពីបាបទាំងប៉ុន្មានដោយ គោរពតាមវិន័យរបស់លោកម៉ូសេបានឡើយ។ បងប្អូនបានសុចរិតតាមរយៈព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ។

⁴⁰ហេតុនេះ សូមបងប្អូនប្រយ័ត្នក្រែងអ្វី ដែលព្យាករណ៍ថ្លែងទុកមកមិនបានកើតមានដល់អ្នក។⁴¹ «មើល មនុស្សដែលចេះតែមើលងាយគេអើយ! ចូរនាំគ្នាមើល ហើយអ្នកនឹងងឿងឆ្ងល់ ហើយត្រូវវិនាសបាត់ទៅចុះ! ដ្បិតយើងនឹងធ្វើកិច្ចការមួយនៅជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នាជាកិច្ចការ ដែលអ្នករាល់គ្នាមិនជឿ ទោះបីជាគេ រៀបរាប់ប្រាប់អ្នករាល់គ្នាក៏ដោយ»។

⁴²ពេលលោកប៉ូល និងលោកបារណាបាសចេញពីសាលាប្រជុំ ពួកគេបានអញ្ជើញលោកឲ្យមានប្រសាសន៍អំពីសេចក្តីទាំងនេះ ម្តងទៀតនៅថ្ងៃសប្តិរាជ្យខាងមុខ។

⁴³លុះអង្គប្រជុំចប់ហើយ មានសាសន៍យូដា និងអ្នកចូលសាសនាយូដាជាច្រើននាក់ ដែលគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ នាំគ្នាទៅតាមលោកប៉ូល និងលោក បារណាបាស។ លោកទាំងពីរបានសន្ទនាជាមួយពួកគេ ហើយក្រើនរំលឹកគេឲ្យនៅខ្ជាប់ខ្ជួននឹងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ច។

⁴⁴នៅថ្ងៃសប្តិរាជ្យបន្ទាប់មកទៀត ប្រជាជននៅក្រុងនោះបានមកជួបជុំស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ទើរតែទាំងអស់គ្នា។⁴⁵ ពេលជនជាតិយូដាឃើញមហាជន ដូច្នេះ គេមានចិត្តច្រណែនជាខ្លាំង ក៏នាំគ្នានិយាយជំទាស់នឹងពាក្យ ដែលលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ ហើយថែមទាំងជេរប្រមាថលោកទៀតផង។

⁴⁶លោកប៉ូល និងលោកបារណាបាសក៏មានប្រសាសន៍ទៅគេ ដោយចិត្តអង់អាចថា៖ «សំខាន់ណាស់ដែលយើងខ្ញុំត្រូវតែប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដល់បងប្អូនជាមុនសិន។ ប៉ុន្តែដោយបងប្អូនបដិសេធមិនព្រមទទួលព្រះបន្ទូលនេះ ហើយបងប្អូនយល់ឃើញថា ខ្លួនមិនសមនឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទេ នោះ យើងខ្ញុំនឹងងាកទៅប្រកាសដល់សាសន៍ដទៃវិញ»។⁴⁷ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មកយើងខ្ញុំថា៖ «យើងបានតែងតាំងអ្នកឲ្យធ្វើជាពន្លឺបំភ្លឺជាតិសាសន៍នានា និងឲ្យនាំការសង្គ្រោះរហូតទៅដល់ស្រុកដាច់ស្រយាលនៃផែនដី»។

⁴⁸កាលសាសន៍ដទៃដូច្នេះ គេមានអំណរវិករាយ ហើយនាំគ្នាសរសើរតម្កើងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឲ្យទទួលជីវិត អស់កល្បជានិច្ច ក៏នាំគ្នាជឿដែរ។⁴⁹ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឮសូសសាយ ក្នុងស្រុកនោះទាំងមូល។

⁵⁰ប៉ុន្តែ សាសន៍យូដាបានញុះញង់ស្ត្រីៗមានឋានៈខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ និងញុះញង់ពួកនាម៉ឺននៅក្រុងនោះ ឲ្យលើកគ្នាទៅបៀតបៀន លោកប៉ូល និងលោកបារណាបាស ហើយដេញលោកទាំងពីរចេញពីដែនដីរបស់គេ។⁵¹ លោកប៉ូល និងលោកបារណាបាស ក៏រលាស់ផ្តល់ដីចេញពីជើងរបស់ លោក រួចធ្វើដំណើរទៅក្រុងអ៊ីកូនាម។⁵² ឯពួកសិស្សនៅអង់ទីយ៉ូកវិញ គេបានពោរពេញដោយអំណរ និងពេញដោយព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធ។

14¹ នៅក្នុងអ្វីក្នុងនាម លោកប៉ូល និងលោកបារណាបានចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់ជនជាតិយូដា ហើយមានប្រសាសន៍រហូតដល់ជនជាតិយូដា និងជនជាតិក្រិកដ៏ច្រើនលើសលប់នាំគ្នាជឿ។² ប៉ុន្តែ ជនជាតិយូដាដែលមិនព្រមជឿ បានញុះញង់សាសន៍ដទៃ និងធ្វើឲ្យគេមានចិត្តទាស់នឹងពួកបងប្អូន។

³ លោកប៉ូល និងលោកបារណាបានស្នាក់នៅក្នុងក្រុងអ៊ីកូនាមជាយូរថ្ងៃពេញដោយឧទ្ទានុភាពមកពីព្រះជាម្ចាស់ ខណៈពេលព្រះអង្គបានបញ្ជាក់ព្រះបន្ទូលអំពីព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបានឲ្យលោកទាំងពីរសម្តែងទិសម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ និងប្រព្វបាទិហារីយ៍ផ្សេងៗ។⁴ មនុស្សជាច្រើននៅក្នុងនោះបានបាក់បែកគ្នាអ្នកខ្លះកាន់ខាងសាសន៍យូដា អ្នកខ្លះទៀតកាន់ខាងក្រុមសាវក។

⁵ នៅពេលសាសន៍ដទៃ និងសាសន៍យូដាបានសមគំនិតគ្នាជាមួយពួកមេដឹកនាំរបស់គេ ចង់ធ្វើបាប និងចង់យកដុំថ្មគប់សម្លាប់លោកទាំងពីរ។ លោកប៉ូល និងលោកបារណាបានដឹងមុនពីសភាពការណ៍មិនស្រួល ក៏រត់គៀសខ្លួនទៅស្រុកលូកោនា គឺទៅក្រុងលីស្ត្រា និងក្រុងខេបេ ព្រមទាំងតំបន់ដែលនៅជុំវិញ។⁷ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អនៅទីនោះ។

⁸ នៅក្រុងលីស្ត្រា មានបុរសម្នាក់ពីការជើងតាំងពីកំណើតមក ហើយគាត់មិនអាចដើរបានឡើយ។⁹ គាត់អង្គុយស្លាប់លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍។ លោកប៉ូលសង្ឃឹមថា ហើយយល់ឃើញថា គាត់មានជំនឿគួរនឹងជា។¹⁰ លោកក៏មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ខ្លាំងៗថា៖ «ស៊ីក្រោកឡើង ឈរឲ្យត្រង់!»។ បុរសនោះស្ទុះក្រោកឈរ ដោយអាចលោតបាន និងដើរបានផង។

¹¹ ពេលមហាជនឃើញការអស្ចារ្យដែលលោកប៉ូលបានធ្វើ គេក៏នាំគ្នាស្រែកហៅជាភាសាលូកោនាថា៖ «ព្រះបាននិម្មិតជាមនុស្ស ចុះមកគង់ជាមួយយើងហើយ!»។¹² គេហៅលោកបារណាថា «ព្រះសេយ្យូស» និងហៅលោកប៉ូលថា «ព្រះហ៊ីមេស» ព្រោះលោកជាអ្នកនាំពាក្យ។¹³ បូជាច្បាស់របស់ព្រះសេយ្យូសដែលមានវិហារនៅក្រៅទីក្រុង បានដឹកគោឈ្មោលតុបតែងលំអដោយភ្លងផ្កា មកមាត់ទ្វារក្រុង ព្រោះគាត់ចង់ធ្វើបូជាយញ្ញរួមជាមួយមហាជន។

¹⁴ កាលសារកបារណាបាន និងប៉ូលបានឮដំណឹងនេះ លោកក៏ហែកសម្លៀកបំពាក់ ហើយស្ទុះរត់ទៅរកប្រជាជន ទាំងស្រែកយំ។¹⁵ ហើយពោលថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូននាំគ្នាធ្វើដូច្នេះ? យើងខ្ញុំក៏ជាមនុស្សធម្មតាដូចបងប្អូនដែរ។ យើងខ្ញុំនាំដំណឹងល្អមកជម្រាបជូនបងប្អូន ដើម្បីបងប្អូនដាក់ចេញពីការថ្វាយបង្គំរបស់ណាមកឥតប្រយោជន៍នេះ ហើយបែរមករកព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ ជាព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ផែនដី សមុទ្រ និងអ្វីៗសព្វសារពើដែលមាននៅទីទាំងនោះផង។¹⁶ នៅជំនាន់មុនៗ ព្រះអង្គបានបណ្តោយឲ្យជាតិសាសន៍នានាដើរតាមមាត់របស់គេរៀងៗខ្លួន។

¹⁷ ក៏ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះអង្គនៅតែបង្ហាញទិសម្ចាស់ ដោយព្រះអង្គបានផ្តល់ក្តីសប្បុរសមកយើង ហើយទ្រង់បានប្រទានទឹកភ្លៀងពីលើមេឃ និងប្រទានភោគផលមកបងប្អូនតាមរដូវកាល ធ្វើឲ្យបងប្អូនមានម្ហូបអាហារដ៏បរិបូណ៌ និងមានអំណរសប្បាយក្នុងចិត្តផង»។¹⁸ ទោះបីលោកទាំងពីរមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ ក៏លោករកយាត់មហាជនមិនឲ្យធ្វើបូជាយញ្ញជូនលោកសឹងតែពុំបាន។

¹⁹ ប៉ុន្តែ មានជនជាតិយូដាមកពីក្រុងអន់ទីយ៉ូក និងក្រុងអ៊ីកូនាម បានទាក់ទាញចិត្តមហាជនឲ្យចូលទៅខាងគេ។ ពួកគេយកដុំថ្មគប់សម្លាប់លោកប៉ូល រួចអូសយកទៅចោលនៅខាងក្រៅទីក្រុង ព្រោះគេនឹកស្មានថា លោកស្លាប់បាត់ទៅហើយ។²⁰ ប៉ុន្តែ ក្រុមសិស្សនាំគ្នាមកឈរជុំវិញលោក លោកក៏ក្រោកឡើង វិលចូលទៅទីក្រុងវិញ។ លុះស្អែកឡើង លោកចេញដំណើរទៅក្រុងខេបេជាមួយលោកបារណាបាន។

²¹ លោកប៉ូល និងលោកបារណាបានផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៅក្រុងខេបេ ហើយណែនាំមនុស្សជាច្រើនឲ្យក្លាយជាសិស្ស។ បន្ទាប់មក លោកវិលទៅក្រុងលីស្ត្រា ក្រុងអ៊ីកូនាម និងក្រុងអន់ទីយ៉ូកវិញ។²² លោកដាស់តឿនពួកសិស្សឲ្យតាំងចិត្តមាំមួន និងលើកទឹកចិត្តគេឲ្យមានជំនឿខ្ជាប់ខ្ជួន ដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ «យើងត្រូវឆ្លងកាត់ទុក្ខវេទនាជាច្រើន ដើម្បីឲ្យបានចូលក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

²³ លោកបានតែងតាំងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៅតាមក្រុមជំនុំនីមួយៗ ហើយបានអធិស្ឋាន និងតមអាហាររួចហើយ លោកទាំងពីរក៏ផ្ញើពួកសិស្សទុកនៅនឹងព្រះអម្ចាស់ដែលគេបានជឿ។²⁴ បន្ទាប់មកទៀត លោកទាំងពីរធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកពីស៊ីខាមកដល់ស្រុកប៉ាមកីលា។²⁵ លោកបានប្រកាសព្រះបន្ទូលនៅក្នុងពេលកា រួចលោកនាំគ្នាចុះទៅក្រុងអាតាលា។²⁶ នៅទីនោះ លោកនាំគ្នាចុះសំពៅវិលត្រឡប់មកក្រុងអន់ទីយ៉ូកវិញ គឺនៅក្នុងអន់ទីយ៉ូកនេះហើយ ដែលក្រុមជំនុំបានធ្វើលោកទាំងពីរទៅលើព្រះហឫទ័យប្រណិសន្តោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីបំពេញកិច្ចការដែលលោកទើបនឹងបានសម្រេចនេះ។

²⁷ កាលលោកទាំងពីរមកដល់ លោកប្រមូលក្រុមជំនុំឲ្យមកជួបជុំគ្នា ហើយរៀបរាប់អំពីកិច្ចការទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាមួយពួកលោក និងរៀបរាប់អំពីរបៀប ដែលព្រះអង្គបើកផ្លូវឲ្យសាសន៍ដទៃបានជឿ។²⁸ លោកទាំងពីរក៏ស្នាក់នៅទីនោះជាមួយពួកសិស្សអស់រយៈពេលជាយូរ។

15¹ មានអ្នកខ្លះមកពីស្រុកយូដានាំគ្នាប្រៀនប្រដៅពួកបងប្អូនថា៖ «ប្រសិនបើបងប្អូនមិនទទួលពិធីកាត់ស្បែកតាមទំនៀមទម្លាប់របស់លោកម៉ូសេនោះបងប្អូនមិនអាចទទួលការសង្គ្រោះបានឡើយ»។² ដោយហេតុនេះ លោកប៉ូល និងលោកបារណាបាសបានប្រកែកជំនាស់ និងដៃកែវកែវព្រែកជាមួយពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកបងប្អូនបានសម្រេចចិត្តចាត់លោកប៉ូល លោកបារណាបាស និងបងប្អូនខ្លះទៀតឲ្យទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីទៅជម្រាបពួកសាវក និងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យអំពីរឿងនេះ។

³ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំបានបញ្ជូនលោកទាំងពីរធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកហេរីស ស្រុកសាម៉ារីទាំងប្រកាសប្រាប់ពួកបងប្អូនថា សាសន៍ដទៃបានបែរចិត្ត មករកព្រះជាម្ចាស់។ ដំណឹងនេះធ្វើឲ្យបងប្អូនគ្រប់គ្នា មានអំណរសប្បាយយ៉ាងខ្លាំង។⁴ កាលមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមហើយ ក្រុមជំនុំ ក្រុមសាវក និងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យនាំគ្នាទទួលពួកលោក ហើយពួកលោកក៏ជម្រាបអំពីកិច្ចការទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាមួយពួកលោក។

⁵ ពេលនោះ មានបងប្អូនខ្លះខាងគណៈផារីស៊ី ដែលជឿព្រះអម្ចាស់ក្រោកឈរឡើងពោលថា ត្រូវតែធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យសាសន៍ដទៃ ហើយត្រូវបង្គាប់គេឲ្យប្រតិបត្តិតាមវិន័យរបស់លោកម៉ូសេដែរ។⁶ ដូច្នេះក្រុមសាវក និងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យក៏ប្រជុំគ្នាដើម្បីពិចារណាសំណុំរឿងនេះ។

⁷ បន្ទាប់ពីមានការដកដៃកែវកែវព្រែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំង លោកពេត្រុសក្រោកឈរឡើង ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «បងប្អូនអើយ! បងប្អូនជ្រាបស្រាប់ហើយថាព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសខ្ញុំ ក្នុងចំណោមបងប្អូនតាំងតែពីថ្ងៃដំបូងមកម្ល៉េះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ ឲ្យគេបានឮ និងបានជឿ។

⁸ ព្រះជាម្ចាស់ដែលឈ្លងយល់ចិត្តគំនិតមនុស្ស ព្រះអង្គជាបន្ទាល់សម្រាប់ពួកគេ ដោយប្រទានព្រះវិញ្ញាណជីវិតឲ្យគេ ដូចព្រះអង្គបានប្រទានមកយើងដែរ។⁹ ព្រះអង្គមិនចាត់ទុកពួកគេផ្សេងពីពួកយើងឡើយ គឺព្រះអង្គបានសម្អាតចិត្តគេឲ្យបានបរិសុទ្ធដោយជំនឿ។

¹⁰ ហេតុដូចម្តេចបានជាបងប្អូនល្បងលនឹងព្រះជាម្ចាស់ដូច្នេះ? នឹមដែលបុព្វបុរសរបស់យើង និងខ្លួនយើងផ្ទាល់មិនអាចទ្រាំទ្របានផងនោះ ម្តេចក៏បងប្អូនចង់យកនឹមមកដាក់លើពួកសិស្ស?»¹¹ ឆ្លុយទៅវិញ យើងជឿថា ទាំងសាសន៍យើងទាំងសាសន៍គេ បានទទួលការសង្គ្រោះដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ»។

¹² ពេលនោះ អង្គប្រជុំទាំងមូលនៅស្ងៀមស្ងាត់ ស្តាប់លោកប៉ូល និងលោកបារណាបាស មានប្រសាសន៍រៀបរាប់អំពីទិសម្តាល់ដ៏អស្ចារ្យ និងប្រព្វបាដិហារិយដែលព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងនៅកណ្តាលចំណោមសាសន៍ដទៃតាមរយៈលោក។

¹³ លុះលោកទាំងពីរមានប្រសាសន៍ចប់ហើយ លោកយ៉ាកុបក៏មានប្រសាសន៍ឡើងថា៖ «បងប្អូនអើយ សូមស្តាប់ខ្ញុំ។¹⁴ លោកស៊ីម៉ុនបានរៀបរាប់ថា កាលពីដើមដំបូង ព្រះជាម្ចាស់បានជួយសាសន៍ដទៃដោយសារព្រះគុណ ដើម្បីព្រែកពួកគេពីចំណោមមនុស្ស ឲ្យក្លាយជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

¹⁵ រីឯព្រះបន្ទូលដែលពួកព្យាករិបានថ្លែង ក៏ស្របនឹងសេចក្តីនេះដែរ ដូចមានចែងទុកមកថា៖¹⁶ «បន្ទាប់ពីជាតិសាសន៍នានាបានឮដំណឹងល្អហើយ យើងនឹងវិលត្រឡប់មកវិញ យើងនឹងសង់ពន្លារបស់ជាវិឌ ដែលរលំទៅនោះឡើងវិញ យើងនឹងសង់ដំណាក់ដែលបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីឡើងវិញ¹⁷ ពេលនោះ មនុស្សម្នាដែលនៅសល់នឹងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ រួមទាំងជាតិសាសន៍នានាផង។¹⁸ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានសម្តែងឲ្យមនុស្សលោកស្គាល់តាំងពីដើមមក។

¹⁹ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំយល់ឃើញថា មិនគួរធ្វើឲ្យមានឧបសគ្គដល់សាសន៍ដទៃ ដែលបានបែរចិត្តវិលមករកព្រះជាម្ចាស់វិញនោះឡើយ។²⁰ ប៉ុន្តែ គួរយើងសរសេរសំបុត្រទៅប្រាប់គេ កុំឲ្យបរិភោគម្ហូបអាហារដែលបានសែនរូបសំណាក កុំឲ្យរួមរស់ជាមួយគ្នាដោយឥតបានរៀបការ កុំឲ្យបរិភោគសាច់សត្វដែលគេសម្លាប់ដោយច្របាច់ក និងកុំឲ្យបរិភោគឈាម។²¹ ដ្បិតតាំងពីសម័យដើមរៀងមក នៅតាមក្រុងនីមួយៗ គេតែងប្រកាសវិន័យរបស់លោកម៉ូសេដោយអានគម្ពីររបស់លោក រៀងរាល់ថ្ងៃសប្តិរៀងនៅក្នុងសាលាប្រជុំ»។

²² ពេលនោះ ក្រុមសាវក ក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យ និងក្រុមជំនុំទាំងមូលយល់ឃើញថា គួរតែជ្រើសយកយូដាស ហៅបារណាបាស និងលោកស៊ីឡាសដែលជាអ្នកដឹកនាំក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយចាត់ឲ្យទៅក្រុងអង់ទីយ៉ូកជាមួយលោកប៉ូល និងលោកបារណាបាស។²³ ក្រុមជំនុំបានសរសេរសំបុត្រមួយ មានសេចក្តីដូចតទៅនេះ៖ «យើងខ្ញុំជាសាវក ជាព្រឹទ្ធាចារ្យ និងជាបងប្អូន សូមជម្រាបសូមរកបងប្អូនជាសាសន៍ដទៃ ដែលរស់នៅក្នុងអង់ទីយ៉ូក ស្រុកស៊ីរី និងស្រុកគីលីគា។

²⁴ យើងខ្ញុំបានទទួលដំណឹងថា មានពួកអ្នកខ្លះបានចេញពីយើង ដោយមិនបានប្រាប់យើងឲ្យដឹង និងបានរំខានដល់ការបង្រៀន ពួកគេបានធ្វើឲ្យអ្នកព្រួយចិត្ត។

²⁵ យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានសម្រេចចិត្ត ជ្រើសរើសយកគ្នាយើងខ្លះ ដោយចាត់ឲ្យមកជួបបងប្អូនជាមួយលោកប៉ូល និងលោកបារណាបាសដើម្បីស្រឡាញ់របស់យើង²⁶ ជាអ្នកដែលបានសុខចិត្តប្រជុំជាដំរីតរបស់ខ្លួន បម្រើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង។

²⁷ ហេតុនេះ យើងខ្ញុំសុំចាត់លោកយូដាស និងលោកស៊ីឡាសឲ្យនាំពាក្យដដែលនេះ យកមកជម្រាបបងប្អូនដោយផ្ទាល់។²⁸ ព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធ និងយើងខ្ញុំយល់ឃើញថា មិនគួរយកវិន័យណាផ្សេងទៀត ដែលមិនចាំបាច់មកបង្ខំបងប្អូនឲ្យប្រតិបត្តិតាមក្រៅពីនេះឡើយ យើងគ្រាន់តែសុំឲ្យបងប្អូនចៀសវាង កុំប្រព្រឹត្តដូចតទៅនេះ²⁹ គឺកុំបរិភោគម្ហូបអាហារដែលសែនរូបសំណាក កុំបរិភោគឈាម កុំបរិភោគសាច់សត្វដែលគេសម្លាប់ដោយច្របាច់ក និងកុំរួមរស់ជាមួយគ្នាដោយមិនរៀបការ។ ប្រសិនបើបងប្អូនប្រតិបត្តិដូច្នេះបាន នោះប្រពៃហើយ។ សូមឲ្យបងប្អូនបានប្រកបដោយសេចក្តីសុខ»។

³⁰ ពួកអ្នកតំណាងក៏លាគេចេញដំណើរទៅដល់ក្រុងអង់ទីយ៉ូក ហើយប្រមូលអង្គប្រជុំ រួចប្រគល់សំបុត្រជូន។³¹ នៅពេលគេបានអានសំបុត្ររួចហើយ ពួកគេមានអំណរសប្បាយគ្រប់គ្នាចំពោះការលើកទឹកចិត្តនេះ។³² លោកយូដាស និងលោកស៊ីឡាស និងព្យាករិមានប្រសាសន៍ជាច្រើន បានលើកទឹកចិត្ត និងពង្រឹងជំនឿរបស់បងប្អូន។

³³ បន្តិចក្រោយមក ពួកបងប្អូនសុខចិត្តឲ្យលោកទាំងពីរ វិលត្រឡប់ទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដែលបានចាត់គេឲ្យមកនោះវិញ ទាំងជូនពរឲ្យលោកធ្វើដំណើរប្រកបដោយសុខសាន្ត។³⁴ ប៉ុន្តែ លោកស៊ីឡាសសម្រេចចិត្តស្នាក់នៅទីនោះបន្តទៅទៀត។³⁵ រីឯលោកប៉ូល និងលោកបារណាបាស រួមទាំងបងប្អូនទៀត ក៏បានស្នាក់នៅក្នុងក្រុងអង់ទីយ៉ូក ទាំងបង្រៀន និងផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

³⁶ ប៉ុន្មានថ្ងៃកន្លងមកទៀត លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកបារណាបាសថា៖ «យើងត្រូវត្រឡប់ទៅសួរសុខទុក្ខបងប្អូននៅតាមក្រុងទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងបានផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់»។³⁷ លោកបារណាបាសមានបំណងនាំលោកយ៉ូហាន ហៅម៉ាកុសទៅជាមួយដែរ³⁸ ប៉ុន្តែ លោកប៉ូលយល់ឃើញថាមិនគួរនាំគាត់ទៅជាមួយឡើយ ព្រោះគាត់បានរត់ចោលពួកលោក កាលពីនៅក្រុងប៉ាម៉ាគីលា គឺគាត់មិនបានបន្តដំណើរជាមួយពួកលោកឡើយ។

³⁹ បន្ទាប់មកលោកទាំងពីរក៏ខ្វែងគំនិតគ្នាយ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់ទៅបែកផ្លូវគ្នា។ លោកបារណាបាស បាននាំលោកម៉ាកុសទៅជាមួយ រួចចុះសំពៅឆ្ពោះទៅកោះគីប្រូស។⁴⁰ រីឯលោកប៉ូល លោកនាំលោកស៊ីឡាសទៅជាមួយ ដោយពួកបងប្អូនបានផ្ញើលោកទៅលើព្រះហឫទ័យប្រណិសន្តោសរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁴¹ លោកធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកស៊ីរី និងស្រុកគីលីគាទាំងពង្រឹងជំនឿក្រុមជំនុំនានាផង។

16¹ លោកប៉ូលធ្វើដំណើរទៅដល់ក្រុងខេប រួចទៅដល់ក្រុងលីស្ត្រា។ នៅក្រុងលីស្ត្រានោះ មានសិស្សមួយឈ្មោះធីម៉ូថេនៅទីនោះ គាត់ជាភូនរបស់ស្រីសាសនិយ៍ជាម្នាក់ជាអ្នកជឿ ឪពុកគាត់ជាសាសនិក្រិក។² គាត់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ ក្នុងចំណោមបងប្អូននៅក្រុងលីស្ត្រា និងបងប្អូននៅក្រុងអ៊ីកូនាម។³ លោកប៉ូលមានបំណងនាំគាត់រួមដំណើរទៅជាមួយលោក ដូច្នេះលោកក៏យកគាត់មកធ្វើពិធីកាត់ស្បែកឲ្យ ព្រោះយោគយល់ដល់សាសនិយ៍ជាស្រុកនោះ ដ្បិតគេដឹងគ្រប់គ្នាថាឪពុកគាត់ជាសាសនិក្រិក។

⁴ ពេលពួកលោកធ្វើដំណើរតាមក្រុងនានា លោកបានប្រាប់អ្នកជឿឲ្យដឹងអំពីការណែនាំរបស់ក្រុមសាវក និងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យដែលបានសរសេរនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ហើយសុំឲ្យគេអនុវត្តតាម។⁵ ដូច្នេះហើយបានជាពួកជំនុំនានាក៏មានជំនឿកាន់តែមាំមួនរៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយមានគ្នាកាន់តែច្រើនជាលំដាប់។
⁶ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបានប្រាមលោកប៉ូល និងគ្នារបស់លោក មិនឲ្យទៅប្រកាសព្រះបន្ទូលនៅស្រុកអាស៊ីទេ ហេតុនេះហើយបានជាលោកនាំគ្នាធ្វើដំណើរកាត់ស្រុកព្រឹតា និងដែនដីកាឡាទី។⁷ ពេលទៅដល់ជិតស្រុកមីសា ពួកគេមានបំណងទៅស្រុកប៊ីតូនា ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូពុំអនុញ្ញាតឲ្យទៅទេ។⁸ ដូច្នេះលោកក៏នាំគ្នាឆ្លងកាត់ស្រុកមីសា ទៅដល់ក្រុងត្រូអាស។
⁹ នៅពេលយប់ លោកប៉ូលបាននិមិត្តឃើញអ្នកស្រុកម៉ាសេដូនម្នាក់ឈរនៅទីនោះហៅលោក ហើយពោលថា៖ «សូមលោកឆ្លងមកស្រុកម៉ាសេដូនជួយយើងខ្ញុំផង!»។¹⁰ ពេលលោកបានឃើញនិមិត្តហេតុអស្ចារ្យនេះហើយ យើងក៏រំលឹកចេញដំណើរទៅស្រុកម៉ាសេដូន ព្រោះយើងជឿជាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅយើងទៅផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកស្រុកនោះ។
¹¹ នៅក្រុងត្រូអាស យើងបានចុះសំពៅធ្វើដំណើរតម្រង់ឆ្ពោះទៅកោះសាម៉ូត្រាស។ ស្រែកឡើងយើងបានទៅដល់ក្រុងនាប៉ូល។¹² បន្ទាប់មក យើងចេញដំណើរពីក្រុងនោះឆ្ពោះទៅក្រុងកីលីពីជាត្រង់សំខាន់ជាងគេក្នុងស្រុកម៉ាសេដូន ហើយជាក្រុងដែលស្ថិតនៅក្នុងចក្រភពរ៉ូម។ រួចយើងបានស្នាក់នៅក្រុងនោះជាច្រើនថ្ងៃ។¹³ នៅថ្ងៃសប្តិច្ចៃ យើងបានចេញទៅខាងក្រៅទ្វារក្រុង សំដៅទៅមាត់ស្ទឹងមួយ យើងគិតថាកន្លែងនោះ យើងអាចអធិស្ឋាននៅទីនោះបាន។ យើងក៏នាំគ្នាអង្គុយ ហើយនិយាយជាមួយពួកស្រី ដែលមកជួបជុំគ្នានៅទីនោះ។
¹⁴ មានស្រ្តីម្នាក់ដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ឈ្មោះលីខា ជាអ្នកស្រុកឆាទេរ៉ា និងជាឈ្មួញក្រណាត់ពណ៌ក្រហមដ៏មានតម្លៃ។ ព្រះអម្ចាស់បានបើកចិត្តនាងឲ្យយកចិត្តទុកដាក់នឹងសេចក្តីដែលលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍។¹⁵ បន្ទាប់ពីនាងបានទទួលព័ត៌មានដ៏ជ្រៅមុជទឹក ជាមួយក្រុមគ្រួសារនៅផ្ទះរបស់នាងរួចហើយ នាងបានអញ្ជើញយើងទៅស្នាក់នៅផ្ទះនាងដោយពោលថា៖ «បើលោកយល់ឃើញថា នាងខ្ញុំពិតជាជឿលើព្រះអម្ចាស់មែន សូមអញ្ជើញទៅស្នាក់នៅផ្ទះរបស់នាងខ្ញុំទៅ»។ នាងបានទទួលសុំឲ្យយើងយល់ព្រម តាមសេចក្តីអញ្ជើញរបស់នាង។
¹⁶ មានថ្ងៃមួយ ពេលយើងធ្វើដំណើរទៅកន្លែងអធិស្ឋាន មានស្រីបម្រើម្នាក់មកជួបយើង។ នាងមានអារក្សភីថងចូល នាំឲ្យនាងចេះទាយ ធ្វើឲ្យពួកម្ចាស់របស់នាងបានទទួលកំរៃយ៉ាងច្រើន ពីការទាយ។¹⁷ នាងដើរតាមក្រោយលោកប៉ូល និងតាមយើង ទាំងស្រែកថា៖ «លោកទាំងនេះជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ លោកនាំដំណឹងអំពីមាត់នៃការសង្គ្រោះ មកប្រាប់អ្នករាល់គ្នា»។¹⁸ នាងតែងតែធ្វើដូច្នេះយូរថ្ងៃហើយ។ ដោយលោកប៉ូលទាស់ចិត្តជាខ្លាំងនឹងនាង ក៏ងាកទៅក្រោយបញ្ជាវិញ្ញាណអាក្រក់ថា៖ «ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ចូរចេញពីនាងទៅ!»។ វិញ្ញាណអាក្រក់ក៏ចេញពីនាងភ្លាម។
¹⁹ កាលពួកម្ចាស់របស់ស្រីបម្រើនោះឃើញថា លែងមានសង្ឃឹមនឹងបានកំរៃអ្វីទៀត គេក៏នាំគ្នាចាប់លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាស អូសយកទៅជូនចៅក្រមនៅទីសាធារណៈ។²⁰ ចៅក្រមនាំលោកទាំងពីរទៅជួបពួកអាជ្ញាធរ ពោលថា៖ «ជនជាតិយូដាទាំងនេះបង្កឲ្យមានចលាចល នៅក្នុងក្រុងយើង។²¹ គេនាំទំនៀមទម្លាប់ផ្សេងៗមកផ្សាយប្រាប់យើង ដែលមិនស្របច្បាប់សម្រាប់ជនជាតិរ៉ូមទាំងឡាយ ក្នុងការទទួល ឬអនុវត្តតាមបានឡើយ»។
²² បណ្តាជនក៏លើកគ្នាមកប្រឆាំងនឹងលោកទាំងពីរដែរ។ ពួកអាជ្ញាធរបានបញ្ជាឲ្យគេដោះសម្លៀកបំពាក់លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសចេញ រួចបញ្ជាឲ្យវាយនឹងរំពាត់។²³ ក្រោយពីបានវាយលោកទាំងពីរច្រើនរំពាត់រួចហើយ គេក៏យកលោកទៅដាក់ក្នុងទីឃុំយ៉ាង ទាំងបញ្ជាឲ្យយាមកាមយ៉ាងម៉ាត់ផង។²⁴ បន្ទាប់ពីឆ្នាំគុកបានឮបញ្ជានេះ គេក៏យកលោកទាំងពីរទៅឃុំក្នុងគុកដ៏ធំ និងដាក់ខ្នោះដើង។
²⁵ ប្រមាណជាពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសនាំគ្នាអធិស្ឋាន និងច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ រួចអ្នកទោសទាំងឡាយស្តាប់លោកទាំងពីរដែរ។²⁶ រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានរញ្ជួយផែនដីយ៉ាងខ្លាំង បណ្តាលឲ្យកញ្ជ័រដួលគ្រិះនៅទីឃុំយ៉ាង រំពេចនោះ ទ្វារគុកទាំងប៉ុន្មានក៏រំលោភឡើងភ្លាម រីឯច្រវាក់ដែលគេដាក់អ្នកទោសក៏រំលោភចេញអស់ដែរ។
²⁷ ពេលនោះ ឆ្នាំគុកភ្ញាក់ឡើង ហើយបានឃើញទ្វារគុករំលោភ គាត់ក៏ហូតដាវបម្រុងនឹងសម្លាប់ខ្លួន ព្រោះនឹកស្មានថាអ្នកទោសរត់បាត់អស់ហើយ។²⁸ ប៉ុន្តែ លោកប៉ូលបានស្រែកឡើងយ៉ាងខ្លាំងៗថា៖ «កុំធ្វើបាបខ្លួនឯងអី ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នានៅទីនេះទេ!»។
²⁹ ឆ្នាំគុកសុំឲ្យគេយកភ្លើងមក រួចប្រញាប់ប្រញាល់ចូលទៅក្នុងគុក ហើយគាត់ក្រាបចុះនៅមុខលោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសទាំងពីរ។³⁰ គាត់នាំលោកទាំងពីរចេញមកក្រៅ ពោលថា៖ «លោកម្ចាស់! តើខ្ញុំប្រទានត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីឲ្យបានទទួលការសង្គ្រោះ?»។³¹ លោកតបទៅគាត់វិញថា៖ «សូមជឿលើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូទៅ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះលោក ព្រមទាំងសង្គ្រោះក្រុមគ្រួសាររបស់លោកផងដែរ»។
³² លោកទាំងពីរបានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ប្រាប់គាត់ រួមជាមួយអ្នកទាំងប៉ុន្មានដែលនៅក្នុងផ្ទះគាត់។³³ ពេលនោះ ឆ្នាំគុកនាំលោកទាំងពីរមកលាងស្មារបូសទាំងយប់ ហើយគាត់ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ក៏បានទទួលព័ត៌មានដ៏ជ្រៅមុជទឹកភ្លាម។³⁴ គាត់បាននាំលោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសឡើងទៅផ្ទះគាត់ រៀបចំម្ហូបអាហារជូន រួចគាត់ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់មានអំណរយ៉ាងខ្លាំង ដោយបានជឿលើព្រះជាម្ចាស់។
³⁵ លុះភ្លឺឡើង ពួកអាជ្ញាធរបានចាត់តម្រូវឲ្យទៅប្រាប់ឆ្នាំគុកថា៖ «ចូរដោះលែងអ្នកទាំងនោះទៅ!»។³⁶ ឆ្នាំគុកបាននាំដំណឹងនេះទៅជម្រាបលោកប៉ូលថា៖ «ពួកអាជ្ញាធរបានចាត់គេមកប្រាប់ឲ្យដោះលែងលោកហើយ ដូច្នេះសូមលោកចេញទៅឲ្យបានសុខសាន្តចុះ»។
³⁷ ប៉ុន្តែ លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ទៅតម្រូវទាំងនោះថា៖ «យើងជាជនជាតិរ៉ូម គេបានវាយយើងនឹងរំពាត់នៅមុខប្រជុំជន ដោយពុំបានជំនុំជម្រះជាមុន ហើយក៏យកយើងមកដាក់គុកទៀត។ តើពួកគេចង់ដោះលែងយើងដោយស្ងាត់ៗឬ? ទេ មិនបានទេ! លោកទាំងនោះត្រូវតែមកដោះលែងយើងផ្ទាល់តែម្តងទើបបាន»។³⁸ ពួកតម្រូវនាំពាក្យនេះទៅជម្រាបពួកអាជ្ញាធរ។ កាលដឹងថា លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសមានសញ្ជាតិរ៉ូមដូច្នេះ ពួកអាជ្ញាធរក៏យន្តាចជាខ្លាំង។
³⁹ ពួកអាជ្ញាធរសុំទោសលោកទាំងពីរ រួចដោះលែងលោក និងអង្វរឲ្យលោកចាកចេញពីក្រុងនោះផង។
⁴⁰ លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសចេញពីទីឃុំយ៉ាងចូលទៅផ្ទះរបស់នាងលីខា។ នៅពេលប៉ូល និងស៊ីឡាសបានជួបពួកបងប្អូន ពួកលោកក៏លើកទឹកចិត្តគេ រួចលោកទាំងពីរនាំគ្នាធ្វើដំណើរចេញទៅ។

17 ¹លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសធ្វើដំណើរកាត់ក្រុងអំរីប៊ុលី និងក្រុងអ៊ុប្សូនា ហើយទៅដល់ក្រុងថេស្សាឡូនិក ដែលជាក្រុងមួយមានសាលាប្រជុំរបស់សាសនិយ្យដា។²លោកប៉ូលបានចូលទៅសាលាប្រជុំតាមទម្លាប់របស់លោក ព្រមទាំងកែតម្រូវជាមួយពួកគេរាល់ថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យក្នុងអំឡុងបីសប្តាហ៍។

³លោកបានបើកអត្ថបទគម្ពីរ ហើយបរិយាយពន្យល់ប្រាប់គេថា ជាការសំខាន់ណាស់ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែរងទុក្ខវេទនា និងមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះយេស៊ូនេះហើយ ដែលខ្ញុំបានជម្រាបប្រាប់បងប្អូនថាជាព្រះគ្រីស្ទ»។⁴ជនជាតិយូដាខ្លះយល់ស្របតាម ហើយចូលមករួមជាមួយលោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាស មានទាំងជនជាតិក្រិក ដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាច្រើនអ្នក និងមានស្ត្រីជាច្រើនក្នុងចំណោមអ្នកធំក៏ចូលមករួមជាមួយដែរ។

⁵រីឯជនជាតិយូដាដែលមិនទាន់ជឿ គេមានចិត្តច្រណែន ហើយប្រមូលពួកពាលដែលនៅតាមផ្លូវមកបំប៉ះបំបោរប្រជាជន ឲ្យកើតចលាចលក្នុងក្រុង។ គេបានទៅផ្ទះលោកយ៉ាសូន ក្នុងគោលបំណងចាប់លោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាស យកទៅឲ្យប្រជាជនកាត់ទោស។⁶តែដោយគេរកលោកទាំងពីរមិនឃើញ គេក៏ចាប់លោកយ៉ាសូន និងបងប្អូនខ្លះទៀត អូសយកទៅជូនលោកអភិបាលក្រុង ទាំងស្រែកឡើងថា៖ «ពួកដែលបង្កការជួលច្របល់ពេញពិភពលោកទាំងមូល បានមកដល់ទីនេះហើយ!»។⁷យ៉ាសូនបានទទួលពួកគេឲ្យស្នាក់នៅផ្ទះគាត់ ហើយអ្នកទាំងនោះបានប្រព្រឹត្តខុសនឹងព្រះរាជក្រឹត្យរបស់ព្រះចៅអធិរាជសេសារ ដ្បិតពួកគេប្រកាសថា មានស្តេចមួយអង្គទៀត នាមយេស៊ូ»។

⁸ពាក្យនេះបានធ្វើឲ្យបណ្តាជន និងលោកអភិបាលក្រុងខ្វល់ចិត្ត។⁹គេបានសុំឲ្យលោកយ៉ាសូន និងអ្នកឯទៀតៗបង់ប្រាក់ធានា ទើបគេសុខចិត្តដោះលែងឲ្យទៅវិញ។

¹⁰នៅយប់នោះ ពួកបងប្អូនបានបណ្តោះលោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសឲ្យចេញដំណើរទៅក្រុងបេរោក្លាម។ លុះទៅដល់ហើយ លោកទាំងពីរក៏ចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំរបស់សាសនិយ្យដា។¹¹សាសនិយ្យដានៅក្នុងនេះ មានសន្តានចិត្តល្អជាងសាសនិយ្យដានៅក្នុងថេស្សាឡូនិក ដ្បិតគេបានទទួលព្រះបន្ទូលដោយចិត្តស្មោះសរ ហើយពិនិត្យពិចារណាមើលគម្ពីរដាច់រាល់ថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យដឹងថា សេចក្តីដែលលោកប៉ូល និងលោកស៊ីឡាសមានប្រសាសន៍ប្រាប់គេ ពិតជាត្រឹមត្រូវមែន ឬយ៉ាងណា។¹²ក្នុងចំណោមពួកគេមានច្រើននាក់បានជឿ ហើយមានស្ត្រីៗអ្នកមុខអ្នកការជាតិក្រិក និងមានបុរសជាច្រើនបានជឿដែរ។

¹³ប៉ុន្តែ កាលសាសនិយ្យដានៅក្នុងថេស្សាឡូនិកដឹងថា លោកប៉ូលផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងបេរោក្លាមនោះ គេក៏នាំគ្នាមកបំប៉ះបំបោរមហាជនឲ្យជួលច្របល់ឡើង។¹⁴ឃើញដូច្នោះ ពួកបងប្អូនបាននាំលោកប៉ូលឆ្ពោះទៅមាត់សមុទ្រក្លាម រីឯលោកស៊ីឡាស និងលោកធីម៉ូថេវីញ ស្នាក់នៅទីនោះដដែល។¹⁵ពួកអ្នកជូនដំណើរលោកប៉ូល បានមកជាមួយលោករហូតដល់ក្រុងអាថែន។ នៅពេលពួកគេត្រឡប់ទៅវិញ គេនាំពាក្យផ្តោតពីលោកប៉ូល ទៅជម្រាបលោកស៊ីឡាស និងលោកធីម៉ូថេវីញតាមលោកយ៉ាងប្រញាប់បំផុត។

¹⁶ពេលលោកប៉ូលរង់ចាំលោកស៊ីឡាស និងលោកធីម៉ូថេវីញ នៅក្នុងអាថែន លោកក៏ងន្ទង់ខ្លាំង ដោយឃើញមានរូបសំណាក់ពាលពេញក្នុងក្រុងនេះ។

¹⁷ដូច្នេះលោកបានដំណើរសន្ទនាជាមួយសាសនិយ្យដា និងជាមួយអ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងសាលាប្រជុំ ហើយរៀនរាល់ថ្ងៃ លោកសន្ទនាជាមួយអស់អ្នកដែលលោកជួបនៅតាមទីសាធារណៈក្នុងក្រុងនោះ។

¹⁸មានទស្សនវិទូខ្លះខាងអេពីគ្លរ និងខាងសូម៉័រី ក៏បានជួបលោកដែរ។ អ្នកខ្លះពោលថា៖ «តើអ្នកប្រាកដនេះចង់និយាយអំពីរឿងអ្វី?» ខ្លះទៀតពោលថា៖ «គាត់មើលទៅដូចជាអ្នកដែលប្រកាសប្រាប់មនុស្សពីព្រះម្តែក»។ គេពោលដូច្នេះ មកពីលោកប៉ូលប្រកាសអំពីព្រះយេស៊ូ និងអំពីការរស់ឡើងវិញ។

¹⁹គេក៏នាំលោកយកទៅមុខសភាក្រុង នៅទួលអេរីយ៉ូស ហើយពោលមកលោកថា៖ «តើលោកអាចប្រាប់យើងឲ្យដឹង អំពីលទ្ធិថ្មីដែលលោកបង្រៀននោះបានទេ?»²⁰ដ្បិតយើងបានឮលោកថ្លែងរឿងចម្លែកៗ ដូច្នេះយើងពិតជាចង់ដឹងអត្ថន័យណាស់។²¹អ្នកក្រុងអាថែន និងជនបរទេសឯទៀតៗ ដែលរស់នៅក្នុងក្រុងនោះមិនធ្វើអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីនិយាយ ឬស្តាប់រឿងថ្មីៗ។

²²ដូច្នេះលោកប៉ូលក្រោកឈរនៅកណ្តាលអង្គប្រជុំនៅទួលអេរីយ៉ូស ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «អស់លោកជាអ្នកក្រុងអាថែនអើយ! ខ្ញុំសង្កេតឃើញអ្នកថាអស់លោកជាអ្នកកាន់សាសនាខ្ជាប់ខ្ជួនណាស់។²³ពេលខ្ញុំដឹងក្នុងទីក្រុង ខ្ញុំឃើញមានបូជនីយដ្ឋានទាំងប៉ុន្មាន ដែលអស់លោកគោរពបូជា ហើយខ្ញុំក៏បានឃើញអាសនៈមួយដែលមានចារិកអក្សរថា៖ «សូមឧទ្ទិសដល់ព្រះដែលយើងពុំស្គាល់»។ ខ្ញុំចង់ប្រកាសប្រាប់ថា អស់លោកថ្វាយបង្គំព្រះដែលអស់លោកពុំស្គាល់។

²⁴ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតពិភពលោក និងបង្កើតអ្វីៗសព្វសារពើនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានបរមសុខ និងផែនដី ព្រះអង្គមិនគង់នៅក្នុងព្រះវិហារ ដែលមនុស្សសង់នោះឡើយ។²⁵ព្រះអង្គក៏មិនត្រូវការឲ្យមនុស្សបំប៉ះបំបោរថែរក្សាព្រះអង្គដែរ ព្រោះព្រះអង្គទេតើដែលបានប្រទានជីវិត ប្រទានដង្ហើម និងប្រទានរបស់សព្វសារពើដល់មនុស្ស។

²⁶ព្រះអង្គប្រទានឲ្យប្រជាជាតិនានា កើតចេញមកពីមនុស្សតែម្នាក់ ហើយឲ្យគេរស់នៅពាលពេញលើផែនដីទាំងមូល ទាំងកំណត់រដូវកាល និងកំណត់ព្រំដែនឲ្យមនុស្សរស់នៅ។²⁷ហេតុដូច្នេះបានជាគេគួរស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ ប្រហែលជាគេនឹងរកព្រះអង្គឃើញ។ តាមពិត ព្រះជាម្ចាស់មិនគង់នៅឆ្ងាយពីយើងម្នាក់ៗទេ។

²⁸ដ្បិតយើងមានជីវិត មានចលនា និងមានការៈជាមនុស្សក្នុងព្រះអង្គ ដូចអ្នករាំម្នាក់របស់អស់លោកតែងពោលថា៖ «យើងក៏ជាពូជរបស់ព្រះអង្គដែរ»។²⁹ហេតុនេះ ប្រសិនបើយើងពិតជាពូជរបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន យើងមិនត្រូវគិតថា ព្រះអង្គមានសណ្តានដូចរូបសំណាក់ ធ្វើពីមាស ប្រាក់ ឬថ្មដែលជាក្បាច់រចនាតាមការនឹកឃើញរបស់មនុស្សនោះឡើយ។

³⁰ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់មិនប្រកាន់ទោសមនុស្សលោក ដែលប្រព្រឹត្តអំពើមិនត្រូវនោះឡើយ តែឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបង្គាប់ឲ្យមនុស្សទាំងអស់រស់នៅគ្រប់ទីកន្លែងបានកែប្រែចិត្ត។³¹ដ្បិតព្រះអង្គបានកំណត់ថ្ងៃមួយទុក ដើម្បីវិនិច្ឆ័យទោសមនុស្ស តាមសេចក្តីសុចរិត ដោយសារបុរសម្នាក់ដែលព្រះអង្គបានតែងតាំង។ ព្រះអង្គបានប្រោសបុរសនោះឲ្យរស់ឡើងវិញទុកជាភស្តុតាងសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់»។

³²កាលពួកគេបានឮសព្ទពាក្យ «រស់ឡើងវិញ» ដូច្នេះ អ្នកខ្លះក៏ចំអកអោយលោកប៉ូល អ្នកខ្លះទៀតពោលថា៖ «ចាំលើកក្រោយ យើងនឹងស្តាប់លោកមានប្រសាសន៍អំពីរឿងនេះទៀត»។³³បន្ទាប់មក លោកប៉ូលក៏ចាកចេញពីចំណោមពួកគេ។³⁴ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះបានមកចូលរួមជាមួយលោកហើយជឿ រួមទាំងលោកខេរនីស ជាសាមីកសភាក្រុង នៅទួលអេរីយ៉ូស និងមានស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះនាងដាម៉ារីស ព្រមទាំងអ្នកឯទៀតៗផង។

18¹ ក្រោយមក លោកប៉ូលបានចាកចេញពីក្រុងអាថែន ហើយធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅក្រុងកូរិនថូស។² នៅក្នុងនោះ លោកបានជួបជនជាតិយូដាម្នាក់ ឈ្មោះ អគីឡា ជាអ្នកស្រុកប៉ូនតុស និងនាងព្រីស៊ីលជាភរិយា អ្នកទាំងពីរទើបនឹងមកពីស្រុកអ៊ីតាលី ព្រោះព្រះចៅអធិរាជកូនាស បានចេញបញ្ជាអោយជនជាតិ យូដាទាំងអស់ចាកចេញពីក្រុងរ៉ូម។ លោកប៉ូលបានទៅជួបអ្នកទាំងពីរហើយស្នាក់នៅ និងធ្វើការជាមួយគេ ព្រោះលោកមានមុខរបរដូចគ្នា គឺត្បាញក្រណាត់ សសម្រាប់បោះជំរំ។

⁴ ដូច្នេះ រៀងរាល់ថ្ងៃសប្បន្ន លោកប៉ូលតែងតែមានប្រសាសន៍ក្នុងសាលាប្រជុំ។ លោកណែនាំទាំងសាសន៍យូដា ទាំងសាសន៍ក្រិកឲ្យជឿ។⁵ កាលលោកស៊ីឡាស និងលោកធីម៉ូថេធ្វើដំណើរពីស្រុកម៉ាសេដូនមកដល់ហើយ លោកប៉ូលក៏ចំណាយពេលទាំងអស់របស់លោក ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូល។ លោកបានបញ្ជាក់ប្រាប់ សាសន៍យូដាថា ព្រះយេស៊ូពិតជាព្រះគ្រីស្ទ។⁶ ពេលសាសន៍យូដាបានប្រឆាំង និងជេរប្រមាថលោក លោកក៏រលាស់ធ្មេញដីពីអារម្ភរបស់លោកទាំងមានប្រសាសន៍ ថា៖ «បើអ្នករាល់គ្នាវិនាសបាត់បង់នោះ គឺមកតែពីកំហុសរបស់អ្នករាល់គ្នាផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ គ្មានជាប់ជំពាក់អ្វីជាមួយខ្ញុំទេ។ ចាប់ពីពេលនេះ ខ្ញុំនឹងទៅរកសាសន៍ ដទៃវិញ»។

⁷ ដូច្នេះ លោកក៏ចាកចេញពីទីនោះឆ្ពោះទៅផ្ទះបុរសម្នាក់ ឈ្មោះយូស្តូសជាអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ផ្ទះគាត់នៅជាប់នឹងសាលាប្រជុំ។⁸ លោកគ្រីសប៉ូស ដែលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើសាលាប្រជុំ និងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកវិញ ក៏ជឿលើព្រះអម្ចាស់ដែរ។ មានអ្នកក្រុងកូរិនថូសជាច្រើនទៀត បានស្តាប់លោកប៉ូល ហើយជឿ ព្រមទាំងទទួលពិធីជ្រមុជទឹកផងដែរ។

⁹ យប់មួយ លោកប៉ូលនិមិត្តឃើញព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកថា៖ «កុំខ្លាចអី! ត្រូវនិយាយតទៅទៀត កុំនៅស្ងៀមឡើយ។»¹⁰ ដ្បិតយើងស្ថិតនៅជាមួយ អ្នកហើយ ពុំមាននរណាអាចធ្វើបាបអ្នកបានទេ ព្រោះនៅក្នុងនេះ មានមនុស្សជាច្រើនជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង»។¹¹ លោកប៉ូលស្នាក់នៅក្រុងកូរិនថូស អស់រយៈ ពេលមួយឆ្នាំប្រាំមួយខែ លោកបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដល់អ្នកក្រុងនោះ។

¹² នៅគ្រាដែលលោកកាលីយ៉ូកាន់តំណែងជាអាជ្ញាធរប្រតិភូរបស់ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូមនៅស្រុកអាថែន សាសន៍យូដាបានសមគំនិតគ្នាប្រឆាំងនឹងលោកប៉ូល ហើយនាំ លោកយកទៅសាលាកាត់ក្តី¹³ ទាំងចោទថា៖ «ជននេះបញ្ចូលមនុស្សឲ្យគោរពថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ តាមរបៀបមួយខុសច្បាប់»។

¹⁴ ពេលលោកប៉ូលបង្រៀននឹងហាមាត់និយាយ លោកកាលីយ៉ូមានប្រសាសន៍ទៅកាន់ជនជាតិយូដាថា៖ «ជនជាតិយូដាអើយ ប្រសិនបើរឿងនេះទាក់ទងនឹង បទឧក្រិដ្ឋ ឬបទល្មើសណាមួយនោះ ខ្ញុំមុខជាសុខចិត្តស្តាប់អ្នករាល់គ្នាមិនខាន»។¹⁵ តែបើរឿងដដែលកែវកែកស្តីអំពីពាក្យពេចន៍ អំពីឈ្មោះ ឬអំពីធម៌វិន័យរបស់ អ្នករាល់គ្នាទេនោះ ចូរដោះស្រាយខ្លួនឯងទៅ។ ខ្ញុំមិនព្រមកាត់ក្តីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអំពីរឿងនេះឡើយ»។

¹⁶ លោកក៏ដេញពួកគេចេញពីសាលាកាត់ក្តី។¹⁷ ពេលនោះ ពួកគេនាំគ្នាចាប់លោកសូស្តែនជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើសាលាប្រជុំ មកវាយនៅមុខសាលាកាត់ក្តី តែ លោកកាលីយ៉ូមិនអើពើទេ។

¹⁸ បន្ទាប់ពីលោកប៉ូលបានស្នាក់នៅក្រុងកូរិនថូសជាយូរថ្ងៃក្រោយមក លោកក៏ជម្រាបលាពួកបងប្អូន រួចចុះសំពៅឆ្ពោះទៅស្រុកស៊ីរី ដោយមាននាងព្រីស៊ីល និង លោកអគីឡាជូនដំណើរទៅជាមួយដែរ។ លោកបានកោរសក់លាបំណង់មុនពេលលោកចាកចេញ នៅកំពង់ផែកេងត្រា។¹⁹ លុះមកដល់ក្រុងអេភេសូ លោកប៉ូល ក៏ជម្រាបលាទាំងព្រីស៊ីល និងលោកអគីឡា។ លោកបានចូលទៅសាលាប្រជុំ ហើយសន្ទនាជាមួយសាសន៍យូដា។

²⁰ ពួកគេបានអង្វរសុំឲ្យលោកប៉ូលស្នាក់នៅទីនោះមួយរយៈទៀត តែលោកមិនព្រមទេ។²¹ លោកជម្រាបលាគេទាំងពោលថា៖ «ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់សព្វ ព្រះហឫទ័យ ខ្ញុំនឹងវិលមករកបងប្អូនវិញ» រួចលោកចុះសំពៅចេញពីក្រុងអេភេសូ។

²² កាលធ្វើដំណើរមកដល់ក្រុងសេសាហា លោកបានឡើងទៅសួរសុខទុក្ខក្រុមជំនុំយេរូសាឡឹម ហើយលោកបន្តដំណើរទៅដល់ក្រុងអង់ទីយ៉ូក។²³ ក្រោយពីបាន ស្នាក់នៅក្រុងអង់ទីយ៉ូកយូរបន្តិចមក លោកក៏ចេញដំណើរបន្តទៀត ដោយឆ្លងកាត់ស្រុកកាឡាទី និងស្រុកត្រីតា ហើយបានលើកទឹកចិត្តពួកសិស្សនៅទីនោះផង។

²⁴ តែមានជនជាតិយូដាម្នាក់ ឈ្មោះអប៊ូឡូស មានកំណើតជាអ្នកស្រុកអេភេសូ បានមកនៅក្រុងអេភេសូ។ គាត់ជាមនុស្សមានវេហារ ហើយស្គាល់គម្ពីរ យ៉ាងល្អិតល្អន់។²⁵ គាត់បានទទួលការអប់រំអំពីមាតិកាបស់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់ប្រកាសព្រះបន្ទូល ហើយបិទប្រសប់បង្រៀនគេយ៉ាងច្បាស់លាស់ អំពីព្រះយេស៊ូ ដោយចិត្តឧស្សាហ៍មោះមុត ប៉ុន្តែគាត់ដឹងត្រឹមតែពិធីជ្រមុជទឹករបស់លោកយ៉ូហានប៉ុណ្ណោះ។²⁶ គាត់បានបង្រៀនគេក្នុងសាលាប្រជុំដោយចិត្តអង់អាច។ កាល នាងព្រីស៊ីល និងលោកអគីឡាបានឮគាត់បង្រៀនដូច្នេះ ក៏អញ្ជើញគាត់ទៅជាមួយ ព្រមទាំងពន្យល់គាត់ឲ្យរឹតតែស្គាល់មាតិកាបស់ព្រះអម្ចាស់ថែមទៀត។

²⁷ ដោយលោកអប៊ូឡូសមានបំណងធ្វើដំណើរទៅកាន់ស្រុកអាថែន ពួកបងប្អូនក៏នាំគ្នាលើកទឹកចិត្តគាត់អោយទៅ ថែមទាំងសរសេរសំបុត្រទៅជំរាបពួកសិស្សនៅ ស្រុកនោះអោយទទួលស្វាគមន៍គាត់ផង។ លុះទៅដល់ គាត់បានខ្វះខ្វែងជួយអស់អ្នកនៅទីនោះដែលបានទទួលជឿ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

²⁸ ដ្បិតគាត់ចេះផ្តាញសាសន៍យូដានៅមុខប្រជុំជនទាំងអស់ និងកែវកែកស្តីអំពីពាក្យពេចន៍ បញ្ជាក់ប្រាប់គេថា ព្រះយេស៊ូពិតជាព្រះគ្រីស្ទមែន។

19¹ ពេលដែលលោកអប្បឡូសនៅក្នុងកូរិនថូស លោកប៉ូលបានឆ្លងកាត់តំបន់ខ្ពង់រាប ហើយធ្វើដំណើរមកដល់ក្រុងអេភេសូ លោកបានជួបសិស្សខ្លះ^២ ហើយសួរថា៖ «កាលបងប្អូនចាប់ផ្តើមជឿនោះ តើបងប្អូនទទួលព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធហើយឬនៅ?»។ គេតបមកលោកវិញថា៖ «យើងខ្ញុំមិនដែលទាំងពួង មានព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធផង»។

³ លោកប៉ូលសួរគេទៀតថា៖ «ដូច្នេះ តើបងប្អូនបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹកណា?»។ គេតបថា៖ «ពិធីជ្រមុជទឹករបស់លោកយ៉ូហាន»។⁴ លោកប៉ូលក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «លោកយ៉ូហានបានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យអស់អ្នកដែលកែប្រែចិត្តគំនិត ទាំងមានប្រសាសន៍ប្រាប់ប្រជាជនឲ្យជឿលើព្រះអង្គ ដែលយោងមកក្រោយលោក គឺព្រះយេស៊ូនេះហើយ»។

⁵ ក្រោយបានឮលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ដូច្នោះ ពួកសិស្សក៏ទទួលពិធីជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ។⁶ លោកប៉ូលបានដាក់ដៃលើគេ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធក៏យាងមកសណ្តិតលើគេ ហើយគេនាំគ្នាសិយាយភាសាចម្លែកអស្ចារ្យ និងថ្លែងព្រះបន្ទូលផង។⁷ អ្នកទាំងនោះមានគ្នាទាំងអស់ប្រមាណដប់ពីរនាក់។

⁸ លោកប៉ូលបានចូលទៅសាលាប្រជុំ ហើយមានប្រសាសន៍ដោយចិត្តអង់អាចអស់ពេលបីខែ ទាំងសន្ទនាជាមួយពួកគេ និងខិតខំណែនាំពួកគេឲ្យជឿលើព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។⁹ ប៉ុន្តែ ដោយសាសន៍យូដាខ្លះនៅតែមានចិត្តមាន់មិនព្រមជឿ ថែមទាំងប្រមាថមាតិកាសំស្ក្រឹតរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅមុខប្រជុំជនផង។ ដូច្នេះលោកប៉ូលក៏ចាកចេញពីពួកគេ រួចនាំសិស្សទៅដាច់ខ្សែក ហើយបង្រៀនគេដាច់ខ្សែករាល់ថ្ងៃនៅក្នុងសាលាទីវ៉ាលូស។¹⁰ លោកបានបង្រៀនគេអស់ពេលពីរឆ្នាំ គឺរហូតទាល់តែអ្នកស្រុកអាស៊ីទាំងអស់ ទាំងសាសន៍យូដា ទាំងសាសន៍ក្រិក បានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹¹ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការអស្ចារ្យដ៏ធំៗជាច្រើនតាមរយៈលោកប៉ូល¹² ហើយសូម្បីតែគេយកក្រណាត់ ឬកន្សែងដែលបានប៉ះលោកប៉ូលមកដាក់ពីលើអ្នកដ៏ធំ អ្នកដ៏តូច ក៏នឹងបានជា ហើយវិញ្ញាណអាក្រក់ក៏នឹងចេញពីគេទៅដែរ។

¹³ មានគ្រូដេញវិញ្ញាណអាក្រក់ជាតិយូដាខ្លះ តែងធ្វើដំណើរពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ។ ពួកគេចង់ដេញវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញពីមនុស្សដោយប្រើព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ គឺគេនិយាយទៅវិញ្ញាណអាក្រក់ថា៖ «យើងបញ្ជាពួកឯង ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូដែលលោកប៉ូលប្រកាស ចូរចេញទៅ!»។¹⁴ កូនប្រុសទាំងប្រាំពីររបស់លោកស្តេវដែលជាសាសនាបូជាចារ្យរបស់សាសន៍យូដា ក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។

¹⁵ វិញ្ញាណអាក្រក់បានតបមកអ្នកទាំងនោះវិញថា៖ «យើងស្គាល់ព្រះយេស៊ូ ហើយក៏ស្គាល់លោកប៉ូលដែរ ចុះឯងរាល់គ្នាវិញជានរណា?»។¹⁶ អ្នកដែលមានវិញ្ញាណអាក្រក់ចូលបានស្ទុះមកសង្កត់ពួកគេជាប់ ហើយវិញ្ញាណអាក្រក់មានកម្លាំងជាង រហូតទាល់តែធ្វើឲ្យអ្នកទាំងនោះរត់ចេញពីផ្ទះ រហូតខោ រហូតអាវ និងត្រូវប្រួសទៀតផង។¹⁷ មនុស្សម្នាក់នៅក្នុងអេភេសូ ទាំងសាសន៍យូដា ទាំងសាសន៍ក្រិក បានដឹងរឿងនេះ ហើយខ្លាចគ្រប់ៗគ្នា ដូច្នេះគេនាំគ្នាលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ។

¹⁸ មានអ្នកជឿជាច្រើននាក់ បាននាំគ្នាមកទទួលសារភាពជាសាធារណៈនូវអំពើដែលខ្លួនធ្លាប់ប្រព្រឹត្ត។¹⁹ អស់អ្នកដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ក៏បានយកក្បួនតម្រាបរបស់ខ្លួនមកដុតចោល នៅមុខគេឯងទាំងអស់គ្នាផង។ គេបានគិតគូររបស់ទាំងនោះ ឃើញថាមានតម្លៃប្រាំម៉ឺនដុល្លារ។²⁰ ដូច្នេះព្រះបន្ទូលរីកចម្រើន និងមានប្រសិទ្ធភាពកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។

²¹ ក្រោយលោកប៉ូលបានបំពេញពិធីកិច្ចរបស់លោកហើយ ព្រះវិញ្ញាណណែនាំលោកប៉ូលឲ្យសំរេចចិត្តទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដោយធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ស្រុកម៉ាសេដូន និងស្រុកអាខែ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «កាលណាទៅដល់ស្រុកនោះខ្ញុំត្រូវតែទៅក្រុងរ៉ូមទៀត»។²² លោកបានចាត់សហការីរបស់លោកពីររូប គឺលោកធីម៉ូន និងលោកអេរ៉ាស្តូសឲ្យទៅស្រុកម៉ាសេដូនមុន។ ប៉ុន្តែលោកស្នាក់នៅក្នុងស្រុកអាស៊ីមួយរយៈពេលសិន។

²³ នៅត្រានោះ មានកើតការបះបោរមួយយ៉ាងខ្លាំងព្រោះតែមាតិកាសំស្ក្រឹតរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁴ មានជាងចម្លាក់ម្នាក់ឈ្មោះដេមេត្រាស ដែលបានធ្វើរូបវិហាររបស់ព្រះនាងឌីអានពីប្រាក់ ហើយគាត់បានផ្តល់កំរៃជាច្រើនដល់ពួកកូនជាង។²⁵ គាត់បានប្រមូលកូនជាងរបស់គាត់ និងអស់អ្នកដែលមានមុខជំនួញដូចគ្នាមក រួចពោលថា៖ «បងប្អូនអើយ បងប្អូនជ្រាបស្រាប់ហើយថា យើងបានរកកំរៃបានច្រើនក៏ដោយសារតែមុខជំនួញនេះ។

²⁶ បងប្អូនក៏បានឃើញបានឮដែរថា ឈ្មោះប៉ូលនោះបញ្ចុះបញ្ចូលនាំមហាជនឲ្យទៅតាមគាត់ មិនត្រឹមតែនៅក្នុងអេភេសូនេះប៉ុណ្ណោះទេ គឺសឹងតែពេញស្រុកអាស៊ីទាំងមូលថែមទៀតផង។ លោកពោលថា រូបព្រះដែលធ្វើដោយដៃមនុស្ស មិនមែនជាព្រះឡើយ។²⁷ វាមិនត្រឹមតែជាគ្រោះថ្នាក់នោះទេ តែវានឹងធ្វើឲ្យមុខជំនួញរបស់យើងគ្មានគេត្រូវការ ថែមទាំងធ្វើឲ្យព្រះវិហារនៃព្រះនាងឌីអាន គ្មានតម្លៃទៀតទេ។ បន្ទាប់មក កិត្តិយសរបស់ព្រះនាងដែលអ្នកស្រុកអាស៊ី និងសកលលោកទាំងមូលធ្លាប់ថ្វាយបង្គំ មុខជាអន់ថយទៀត»។

²⁸ កាលបានឮពាក្យនេះហើយ គេខឹងយ៉ាងខ្លាំង ក៏នាំគ្នាស្រែកឡើងថា៖ «ព្រះនាងឌីអានជាព្រះរបស់អ្នកក្រុងអេភេសូ ទ្រង់ប្រសើរឧត្តម!»។²⁹ ទីក្រុងទាំងមូលកើតវិវាទ ហើយគេនាំគ្នាស្រូតដើរតម្រង់ទៅលានមហាស្រព។ ពួកគេអូសទាញអ្នកមកជាមួយលោកប៉ូល គឺលោកកៃយូស និងលោកអេរ៉ាស្តូសជាអ្នកស្រុកម៉ាសេដូនឲ្យទៅជាមួយដែរ។

³⁰ លោកប៉ូលមានបំណងទៅជួបប្រជាជន ប៉ុន្តែពួកសិស្សបានឃាត់លោកមិនឲ្យទៅ។³¹ សូម្បីតែមន្ត្រីក្រុងខ្លះដែលជាមិត្តភក្តិរបស់លោក ក៏បានចាត់គេឲ្យទៅជម្រាបលោក មិនឲ្យទៅលានមហាស្រពដែរ។³² អ្នកខ្លះស្រែកយ៉ាងនេះ អ្នកខ្លះស្រែកយ៉ាងនោះ ដ្បិតមានកើតច្របូកច្របល់ពេញអង្គប្រជុំទាំងមូល ហើយមានអ្នកខ្លះមិនដឹងថា គេមកប្រជុំគ្នារឿងអ្វីផង។

³³ ពេលនោះ ជនជាតិយូដាបានរុញបុរសម្នាក់ ឈ្មោះអលេក្សានត្រុសឲ្យចេញពីក្នុងចំណោមបណ្តាជន ឡើងទៅឈរនៅខាងមុខ។ អលេក្សានត្រុសក៏លើកដៃធ្វើសញ្ញា ព្រោះគាត់ចង់ឆ្លើយនៅមុខប្រជាជន។³⁴ ប៉ុន្តែកាលប្រជាជនឃើញថា គាត់ជាជនជាតិយូដា គេក៏ស្រែកឡើងដោយសម្លេងតែមួយព្រមគ្នាអស់រយៈពេលជិតពីរម៉ោងថា៖ «ព្រះនាងឌីអានជាព្រះរបស់អ្នកក្រុងអេភេសូ ទ្រង់ប្រសើរឧត្តម!»។

³⁵ នៅពេលលោកលេខាធិការក្រុងបានឃាត់បណ្តាជន ឲ្យនៅស្ងៀមដោយពោលថា៖ «បងប្អូនជាអ្នកក្រុងអេភេសូអើយ! តើនរណាមិនដឹងថា ក្រុងអេភេសូជាក្រុងរបស់ព្រះនាងឌីអានជាព្រះដ៏ប្រសើរឧត្តម និងជាក្រុងដែលមានរូបសំណាក់ធ្លាក់ចុះពីស្ថានសួគ៌មកនោះ?»³⁶ ត្រង់នេះគ្មាននរណាអាចជំទាស់បានទេ សូមបងប្អូននៅស្ងៀមទៅ កុំប្រព្រឹត្តដោយឥតពិចារណាដូច្នេះ។³⁷ បងប្អូនបាននាំអ្នកទាំងនេះមកទីនេះ ដែលពួកគេមិនបានប្តូរព្រះវិហារ ឬក៏ពោលពាក្យអ្វីប្រមាថព្រះនាងរបស់យើងទេ។

³⁸ ប្រសិនបើលោកដេមេត្រាស និងពួកជាងដែលនៅជាមួយគាត់មានរឿងអ្វីទាស់នឹងនរណា ត្រូវនាំពាក្យបណ្តឹងមកជូនអស់លោកជាអាជ្ញាធរ រកយុត្តិធម៌ឲ្យនៅថ្ងៃជំនុំជម្រះទៅ។³⁹ ប្រសិនបើបងប្អូនចង់តវ៉ាអំពីរឿងអ្វីទៀតនោះ ចាំដល់ពេលមានអង្គប្រជុំពេញច្បាប់ គេនឹងដោះស្រាយជូន។⁴⁰ បើមិនដូច្នោះទេ សុំប្រយ័ត្នក្រែងយើងត្រូវជាប់ចោទថាជាអ្នកបះបោរ ព្រោះតែរឿងរ៉ាវដែលកើតមានឡើងនៅថ្ងៃនេះ។ គ្មានមូលហេតុណាសម្រាប់ការប្រជុំនេះទេ ហើយយើងក៏មិនអាចពន្យល់បាន»។⁴¹ គាត់មានប្រសាសន៍ដូច្នេះរួចហើយ ក៏ប្រាប់អង្គប្រជុំឲ្យបញ្ចប់។

20¹ បន្ទាប់ពីចលាចលនោះបានបញ្ចប់ លោកប៉ូលក៏ហៅពួកសិស្សមកលើកទឹកចិត្ត រួចដំណើរទៅស្រុកម៉ាសេដូន។² លោកធ្វើដំណើរកាត់ស្រុកនោះ ទាំងមានប្រសាសន៍លើកទឹកចិត្តអ្នកជឿយ៉ាងច្រើនផង។ បន្ទាប់មក លោកក៏បានទៅដល់ស្រុកក្រិក។³ លោកស្នាក់នៅស្រុកនោះអស់រយៈពេលបីខែ។ ពេលលោកហៀបនឹងចុះសំពៅធ្វើដំណើរទៅស្រុកស៊ីរី ជនជាតិយូដាបានឃុបឃិតគ្នាប៉ុនប៉ងធ្វើបាបលោក។ លោកជ្រាបដូច្នេះ ក៏សម្រេចចិត្តរិលត្រឡប់ទៅវិញ កាត់តាមស្រុកម៉ាសេដូន។

⁴ អ្នកដែលបានរួមដំណើរជាមួយលោកនៅពេលនោះ មានលោកសូដាត្រុស កូនរបស់លោកពីរូស ជាអ្នកស្រុកហេរា លោកអើរីស្តាក និងលោកសេគុនដុស ជាអ្នកស្រុកចេស្សាឡូនិក លោកកែយុសជាអ្នកស្រុកខេបេ លោកដីម៉ូថេ ព្រមទាំងលោកនីយ៉ែកុស និងលោកត្រូកីម ជាអ្នកស្រុកអាស៊ីផង។⁵ បងប្អូនទាំងនេះបានចេញដំណើរទៅមុនហើយរង់ចាំយើងនៅក្រុងត្រូអាស។⁶ ចំណែកយើងវិញ ក្រោយថ្ងៃបុណ្យនៃប៉ុងឥតមេ យើងចេញពីក្រុងកីលីពៅទៅតាមសំពៅ ហើយប្រាំថ្ងៃក្រោយមក យើងក៏បានទៅដល់ក្រុងត្រូអាស ជួបជុំនឹងពួកគេ រួចស្នាក់នៅទីនោះប្រាំពីរថ្ងៃ។

⁷ នៅថ្ងៃទីមួយក្នុងសប្តាហ៍នោះយើងបានជួបជុំគ្នាដើម្បីធ្វើពិធីកាច់នំប៉័ង លោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់អង្គប្រជុំ។ លោកប៉ូលត្រូវចេញដំណើរនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ហើយអធិប្បាយរហូតដល់ពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ។⁸ ក្នុងបន្ទប់ដែលយើងប្រជុំគ្នានៅជាន់ខាងលើ មានចង្អៀងជាច្រើន។

⁹ ពេលលោកប៉ូល កំពុងតែមានប្រសាសន៍ យ៉ាងយូរនោះ យុវជនម្នាក់ឈ្មោះ អ៊េរីកុស អង្គុយនៅលើមាត់បង្អួច ហើយលង់លក់ ក៏ដាច់ផ្លាស់ធ្លាក់ពីជាន់ទីបីមកក្រោម។ ពេលគេលើកគាត់ឡើង គាត់ស្លាប់បានទៅហើយ។¹⁰ លោកប៉ូលក៏ចុះទៅខាងក្រោម ឱនពីលើអ៊េរីកុស ត្រកងគាត់លើកឡើងទាំងពេលថា៖ «សូមបងប្អូនកុំបារម្ភសោះ គាត់នៅរស់ទេ!»។

¹¹ ពេលលោកឡើងទៅខាងលើវិញ ក៏ធ្វើពិធីកាច់នំប៉័ង និងបរិភោគ។ បន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍បន្តទៅទៀតយ៉ាងយូរ រហូតដល់ភ្លឺ ទើបលោកចេញដំណើរទៅ។¹² ពួកគេបាននាំយកយុវជនដែលនៅរស់មានជីវិតនោះត្រឡប់ទៅវិញ ហើយពួកគេឆ្លងបានស្រាលក្នុងចិត្តឥតឧបាយ។

¹³ រីឯយើងវិញ យើងបានចុះសំពៅទៅមុនធ្វើដំណើរដល់ក្រុងអាសូស ដើម្បីចាំលោកប៉ូលនៅទីនោះ ដូចលោកបានគ្រោងទុក ព្រោះលោកចង់ធ្វើដំណើរដោយថ្មើរជើង។¹⁴ កាលលោកបានមកជួបជុំជាមួយពួកយើងនៅក្រុងអាសូសហើយ យើងក៏ទទួលលោកមកក្នុងសំពៅ រួចធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅក្រុងមីទីឡូន។

¹⁵ យើងបានចេញពីទីនោះ បន្តដំណើរតាមសមុទ្រ ទៅដល់ទន្លេនឹងកោះយ៉ិយ៉ូសនៅថ្ងៃបន្ទាប់។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត យើងទៅដល់កោះសាម៉ូស ហើយនៅថ្ងៃទីបីយើងក៏បានទៅដល់ក្រុងមីលេត។¹⁶ លោកប៉ូលសម្រេចចិត្តមិនចូលក្រុងអេភេសូទេ ដើម្បីកុំឲ្យយឹតដំណើរនៅស្រុកអាស៊ី ដ្បិតលោកប្រញាប់ចង់ទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីឲ្យទាន់បុណ្យថ្ងៃទីហាសិប ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន។

¹⁷ លោកប៉ូលបានចាត់គេពីក្រុងមីលេត ឲ្យទៅអញ្ជើញពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃក្រុមជំនុំនៅក្រុងអេភេសូ។¹⁸ លុះគេបានមកដល់ហើយ លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «បងប្អូនជ្រាបស្រាប់ហើយតាំងពីថ្ងៃដំបូង ដែលខ្ញុំបានទៅដល់ស្រុកអាស៊ីអំពីពេលវេលាដែលខ្ញុំមានជាមួយអ្នក។¹⁹ ខ្ញុំបានបម្រើព្រះអម្ចាស់ ដោយចិត្តសុភាពរាបសា ទាំងទឹកភ្នែក ទាំងលំបាកដោយសារជនជាតិយូដាបានឃុបឃិតគ្នាប៉ុនប៉ងធ្វើបាបខ្ញុំ។²⁰ ខ្ញុំបានជម្រាប និងបង្រៀនបងប្អូន តាមទីសាធារណៈ និងតាមផ្ទះ នូវសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលមានសារប្រយោជន៍ដល់បងប្អូន ឥតមានលាក់លៀមត្រង់ណាសោះឡើយ។²¹ ខ្ញុំបានធ្វើជាបន្ទាល់ឲ្យទាំងសាសន៍យូដាទាំងសាសន៍ក្រិក កែប្រែចិត្តនិងតមករកព្រះជាម្ចាស់ និងមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់របស់យើងផង។

²² ឥឡូវនេះ ព្រះវិញ្ញាណបានទាក់ទាញចិត្តខ្ញុំឲ្យធ្វើដំណើរទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយខ្ញុំមិនដឹងថា នឹងមានហេតុការណ៍អ្វីកើតមានដល់ខ្ញុំ នៅក្រុងនោះឡើយ។²³ គឺខ្ញុំគ្រាន់តែដឹង តាមព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបញ្ជាក់ប្រាប់ ពីក្រុងមួយទៅក្រុងមួយថា ខ្ញុំនឹងត្រូវគេចាប់ចង ហើយនឹងត្រូវរងទុក្ខវេទនា។²⁴ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនខ្វល់នឹងជីវិតរបស់ខ្ញុំទេ ឲ្យតែខ្ញុំបានបង្ហើយមុខងារ និងសម្រេចកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូបានប្រទានឲ្យខ្ញុំធ្វើ គឺផ្តល់សក្ខីភាព អំពីដំណឹងល្អនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

²⁵ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនទាំងអស់គ្នា ទាំងប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ បងប្អូននឹងលែងឃើញមុខខ្ញុំទៀតហើយ។²⁶ ហេតុនេះបានជាខ្ញុំផ្តល់សក្ខីភាពឲ្យបងប្អូនដឹងនៅថ្ងៃនេះថា ប្រសិនបើមានម្នាក់ក្នុងចំណោមបងប្អូនត្រូវវិនាស មិនមែនមកពីកំហុសរបស់ខ្ញុំទេ។²⁷ ដ្បិតខ្ញុំបានជម្រាបបងប្អូនអំពីគម្រោងការទាំងមូល របស់ព្រះជាម្ចាស់រួចហើយ ឥតមានលាក់លៀមត្រង់ណាសោះ។

²⁸ ដូច្នេះ សូមបងប្អូនថែរក្សាខ្លួនឯង និងថែរក្សាក្រុមអ្នកជឿទាំងមូលផង ព្រោះព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបានផ្ទុកផ្តាក់ឲ្យបងប្អូន ធ្វើជាអ្នកទទួលខុសត្រូវនេះ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនថែរក្សាក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានលោះមក ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។²⁹ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ពេលខ្ញុំចេញផុតទៅ នឹងមានមនុស្សចិត្តសាហាវដូចចក នាំគ្នាចូលមកក្នុងចំណោមបងប្អូន គេនឹងធ្វើបាបក្រុមអ្នកជឿឥតត្រាប្រណីឡើយ។³⁰ ថែមទាំងមានអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមបងប្អូននាំគ្នាពោលពាក្យបញ្ឆោតដើម្បីទាក់ទាញពួកសិស្សឲ្យទៅតាមគេទៀតផង។

³¹ ហេតុនេះ សូមបងប្អូនប្រុងស្មារតីឲ្យមែនទែន ដោយនឹកចាំថា ខ្ញុំបានដាស់តឿនបងប្អូនគ្រប់រូប ទាំងទឹកភ្នែកក្នុងរាងបីឆ្នាំ ទាំងយប់ ទាំងថ្ងៃ ឥតមានឈប់ឡើយ។³² ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមធ្វើបងប្អូននឹងព្រះជាម្ចាស់ ហើយធ្វើនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ។ មានតែព្រះអង្គទេ ដែលអាចកសាងបងប្អូនឡើងជាក្រុមជំនុំ ព្រមទាំងឲ្យបងប្អូនទទួលមតិក រួមជាមួយប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធ។

³³ ខ្ញុំមិនដែលចង់បានមាស ប្រាក់ ឬសម្លៀកបំពាក់អ្វីពីនរណាឡើយ។³⁴ បងប្អូនជ្រាបស្រាប់ហើយថា ខ្ញុំបានធ្វើការដោយផ្ទាល់ដៃ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់សេចក្តីត្រូវការរបស់ខ្ញុំ និងសេចក្តីត្រូវការរបស់អស់អ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំ។³⁵ ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ខ្ញុំតែងតែប្រាប់អោយបងប្អូនដឹងថា ត្រូវតែធ្វើការនឿយហត់បែបនេះឯង ដើម្បីជួយទំនុកបម្រុងអស់អ្នកដែលក្រខ្សត់ ហើយត្រូវចងចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូថា៖ «បើឲ្យ នោះនឹងបានពរច្រើនជាងទទួល»។

³⁶ បន្ទាប់ពី លោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះរួចហើយ ក៏លុតជង្គង់ចុះអធិស្ឋានជាមួយពួកគេទាំងអស់គ្នា។³⁷ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យទាំងនោះ នាំគ្នាទ្រហោយឱបកលោកប៉ូល ហើយថើបគាត់ទៀតផង។³⁸ ជាពិសេស ពួកគេព្រួយចិត្តមកពីលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា ពួកគេនឹងលែងឃើញមុខលោកទៀតហើយ។ បន្ទាប់មក ពួកគេក៏ជូនដំណើរលោករហូតដល់សំពៅ។

21 ¹ក្រោយពីបានលាពួកគេហើយ យើងបានចេញសំពៅតម្រង់ឆ្ពោះទៅកោះកូស។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ យើងបានទៅដល់ទីក្រុងកោះរ៉ូដូស ហើយចេញពីកោះរ៉ូដូស ទៅដល់ក្រុងប៉ាតារ៉ា។²នៅពេលយើងឃើញមានសំពៅមួយត្រូវទៅស្រុកកេនីស យើងក៏ចុះសំពៅនោះបន្តដំណើរទៀត។

³ពេលមកជិតដល់កោះគីប្រុស យើងវាងតាមខាងត្បូង បន្តដំណើរឆ្ពោះទៅស្រុកស៊ីរី និងបានចូលចតកំពង់ផែក្នុងទីរួមដើម្បីយកទំនិញចេញពីសំពៅ។⁴យើងបានជួបពួកសិស្សនៅទីនោះ ហើយស្នាក់នៅជាមួយពួកគេអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ ដោយព្រះវិញ្ញាណសម្តែងឲ្យគេដឹង គេបានឃាត់លោកប៉ូល មិនឲ្យឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ។

⁵លុះប្រាំពីរថ្ងៃនោះកន្លងផុតទៅ យើងត្រូវចេញដំណើរទៅមុខទៀត ហើយបងប្អូនទាំងអស់ ព្រមទាំងភរិយា និងកូនចៅរបស់គេជូនដំណើរយើងរហូតដល់ក្រៅទីក្រុង។ យើងនាំគ្នាចូលដង្ហែង អធិស្ឋាននៅមាត់សមុទ្រ។⁶បន្ទាប់មក យើងបានជម្រាបលាគ្នា រួចចុះសំពៅ។ រីឯពួកគេវិញ ពួកគេវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះរៀងៗខ្លួន។

⁷ពេលយើងបានចាកចេញពីក្រុងទីរួមមក យើងក៏មកដល់ក្រុងផ្លេឡែម៉ែស។ យើងបានចូលទៅជម្រាបសួរពួកបងប្អូននៅក្រុងផ្លេឡែម៉ែស និងស្នាក់នៅជាមួយពួកគេមួយថ្ងៃ។⁸នៅថ្ងៃបន្ទាប់ យើងបន្តដំណើរដល់ក្រុងសេសាវា។ យើងបានចូលផ្ទះលោកភីលីព ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងជាម្នាក់នៅក្នុងចំណោមក្រុមប្រាំពីររូប ហើយយើងក៏ស្នាក់នៅផ្ទះគាត់។⁹លោកភីលីពមានកូនក្រមុំប្អូននាក់ដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁰យើងស្នាក់នៅទីនោះជាច្រើនថ្ងៃ រួចពេលនោះមានព្យាករណ៍មួយរូបឈ្មោះអាកាប៊ុសបានធ្វើដំណើរមកពីស្រុកយូដា។¹¹គាត់មកជួបយើង ហើយយកខ្សែក្រវាត់លោកប៉ូលមកចងជើងចងដៃរបស់ខ្លួនទាំងពេលថា៖ «ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមានព្រះបន្ទូលថា នៅក្រុងយេរូសាឡឹមសាសន៍យូដាដឹងចងដៃចងជើងម្ចាស់ខ្សែក្រវាត់នេះដូច្នេះដែរ ហើយថែមទាំងបញ្ជូនលោកទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់សាសន៍ដទៃផង»។

¹²កាលបានឮពាក្យនេះហើយ ទាំងយើង ទាំងបងប្អូនដែលនៅក្នុងនោះ ក៏អង្វរលោកប៉ូលមិនឲ្យឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមឡើយ។¹³ប៉ុន្តែ លោកប៉ូលតបមកវិញថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូននាំគ្នាយំ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យខ្ញុំពិបាកចិត្តដូច្នេះ? ខ្ញុំបានប្រុងប្រៀបខ្លួនរួចស្រេចហើយ មិនត្រឹមតែឲ្យគេចងប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងឲ្យគេសម្លាប់នៅក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រោះតែព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូទៀតផង»។¹⁴ដោយយើងពុំអាចឃាត់លោកបានទេនោះ យើងក៏ឈប់អង្វរលោក ហើយពោលថា៖ «សូមឲ្យបានសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ»។

¹⁵ក្រោយពីបានស្នាក់នៅទីនោះយូរបន្តិចមក យើងរៀបចំខ្លួនទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។¹⁶ពួកសិស្សនៅក្រុងសេសាវាខ្លះ បានរួមដំណើរជាមួយយើង។ ហើយនាំយើងទៅស្នាក់នៅផ្ទះបុរសម្នាក់ឈ្មោះម៉ាសុន ជាអ្នកកោះគីប្រុស និងជាសិស្សតាំងដើមដំបូងមក។

¹⁷ពេលទៅដល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ពួកបងប្អូនបានទទួលយើងដោយរីករាយ។¹⁸នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកប៉ូលបានធ្វើដំណើរជាមួយយើងទៅផ្ទះលោកយ៉ាកុប ហើយពួកព្រឹទ្ធាចារ្យទាំងអស់ក៏ជួបជុំគ្នានៅទីនោះដែរ។¹⁹លោកបានជម្រាបសួរពួកបងប្អូនហើយ លោកប៉ូលរៀបរាប់យ៉ាងល្អិតល្អន់អំពីកិច្ចការ ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃតាមរយៈព័ន្ធកិច្ចរបស់លោក។

²⁰ពេលបានឮលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ គេនាំគ្នាលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពោលមកកាន់លោកថា៖ «បងអើយ! បងឃើញទេ មានជនជាតិយូដាជាប់មិននាក់បានជឿ។ បងប្អូនទាំងនោះរក្សាត្រឹមត្រូវនឹងយូដាណាស់»។²¹ប៉ុន្តែ គេបានឮដំណឹងថា បងបានបង្រៀនជនជាតិយូដាទាំងអស់ ដែលរស់នៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ មិនឲ្យប្រតិបត្តិតាមគម្ពីរវិន័យរបស់លោកម៉ូសេទេ គឺបងប្រាប់គេមិនឲ្យធ្វើពិធីកាត់ស្បែកកូនចៅ និងមិនឲ្យកាន់តាមទំនៀមទម្លាប់ចាស់ឡើយ។

²²តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចវិញ? គេមុខជាដឹងថាបងនៅទីនេះមិនខាន។²³សូមធ្វើតាមយោបល់យើងចុះ ជឿតគ្នាយើងប្អូននាក់មានជាប់បំណង។²⁴សូមបងនាំគេទៅហើយធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានវិសុទ្ធជាមួយគេ ព្រមទាំងចេញប្រាក់ឲ្យគេកោរសក់ផង ដើម្បីឲ្យមនុស្សម្នាដឹងគ្រប់គ្នាថា ដំណឹងដែលគេបានឮអំពីបងនោះមិនពិតទេ ផ្ទុយទៅវិញ បងក៏ប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យដែរ។

²⁵រីឯសាសន៍ដទៃដែលបានជឿនោះ យើងបានសរសេរសេចក្តីដែលយើងបានសម្រេចជូនទៅគេរួចហើយ ថា កុំឲ្យបរិភោគសាច់ដែលបានសែនរូបសំណាក់ កុំបរិភោគឈាម កុំបរិភោគសាច់សត្វដែលសម្លាប់ដោយច្របាច់ និងកុំរួមរស់ជាមួយគ្នាដោយឥតរៀបការ»។²⁶នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកប៉ូលបាននាំបងប្អូនទាំងប្អូននាក់នោះទៅធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានវិសុទ្ធជាមួយលោក។ លោកក៏ចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ ប្រាប់គេអំពីពេលកំណត់ដែលពិធីជម្រះកាយឲ្យបានវិសុទ្ធនេះនឹងត្រូវចប់ និងពេលកំណត់ដែលម្នាក់ៗត្រូវថ្វាយតង្វាយ។

²⁷លុះរយៈពេលមួយសប្តាហ៍នោះជិតផុត មានជនជាតិយូដាមកពីស្រុកអាស៊ី បានឃើញលោកនៅក្នុងព្រះវិហារ ក៏បះបោរបណ្តាជនទាំងមូលឲ្យនាំគ្នាចាប់លោក។²⁸ពួកគេស្រែកឡើងថា៖ «បងប្អូនជនជាតិអ៊ីស្រាអែលអើយ សូមជួយផង! ជននេះហើយដែលបានប្រៀនប្រដៅមនុស្សម្នា នៅគ្រប់ទីកន្លែងឲ្យប្រឆាំងនឹងប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល ប្រឆាំងនឹងក្រឹត្យវិន័យ ហើយប្រឆាំងនឹងព្រះវិហារ។ គាត់ថែមទាំងបាននាំសាសន៍ក្រិកចូលមកក្នុងព្រះវិហារ គឺបង្កាប់បង្កោនទីកន្លែងដ៏វិសុទ្ធនេះ»។²⁹គេថាដូច្នេះ មកពីគេបានឃើញលោកត្រឡឹម ជាអ្នកក្រុងអេភេសូរ នៅជាមួយលោកប៉ូលក្នុងទីក្រុង ហើយគេស្មានថា លោកបាននាំគាត់ចូលក្នុងព្រះវិហារដែរ។

³⁰ពេលនោះ មានកើតចលាចលពេញទីក្រុង ប្រជាជននាំគ្នាឆ្លងកាត់គ្រប់ទិសទី ហើយពួកគេបានចាប់លោកប៉ូលអូសចេញពីព្រះវិហារ រួចបិទទ្វារភ្លាម។³¹នៅពេលដែលពួកគេបង្រួងនឹងសម្លាប់លោកប៉ូល ដំណឹងអំពីចលាចលនៅក្រុងយេរូសាឡឹមក៏បានឮទៅដល់មេបញ្ជាការកងទាហានរ៉ូម។

³²ភ្លាមនោះ គាត់នាំកូនទាហាន និងនាយទាហាន រត់ទៅកាន់បណ្តាជន។ កាលប្រជាជនបានឃើញមេបញ្ជាការ និងពួកទាហាន គេឈប់វាយលោកប៉ូល។

³³បន្ទាប់មក មេបញ្ជាការបានចូលទៅជិត ហើយចាប់លោក ព្រមទាំងបញ្ជាគេឲ្យដាក់ច្រវាក់ពីរថែមទៀតផង រួចទើបសាកសួរថា លោកប៉ូលនេះជានរណា ហើយបានធ្វើអ្វីខ្លះ។

³⁴ក្នុងចំណោមបណ្តាជនមានអ្នកខ្លះស្រែកយ៉ាងនេះ អ្នកខ្លះស្រែកយ៉ាងនោះ។ ដោយមានសំឡេងអីងកងពេក លោកមេបញ្ជាការពុំអាចដឹងរឿងហេតុច្បាស់លាស់ឡើយ គាត់ក៏បញ្ជាគេឲ្យនាំលោកប៉ូលទៅបន្ទាយ។³⁵ពេលលោកប៉ូលមកដល់ដំណើរបន្ទាយ ពួកទាហាននាំគ្នាសែងលោក ព្រោះបណ្តាជនចង់វាយលោក។³⁶បណ្តាជនមកតាមទាំងកម្រាល និងស្រែកថា៖ «សម្លាប់គាត់ចោលទៅ!»។

³⁷នៅពេលគេហៀបនឹងនាំលោកប៉ូលចូលទៅក្នុងបន្ទាយ លោកមានប្រសាសន៍ទៅមេបញ្ជាការថា៖ «តើខ្ញុំមានសិទ្ធិនិយាយជាមួយលោកបន្តិចបានឬទេ?»។ មេបញ្ជាការពោលមកលោកថា៖ «តើអ្នកចេះនិយាយភាសាក្រិកដែរមែនទេ?»³⁸ដូច្នេះ អ្នកមិនមែនជាជនជាតិអេស៊ីប ដែលបាននាំការបះបោរប្រជាជនប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះ ហើយនាំពួកខ្លាមប្អូនពាន់នាក់ ចូលព្រៃនោះទេឬ?»។

³⁹លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «ខ្ញុំជាជនជាតិយូដា កើតនៅក្រុងតេសូស ជាក្រុងដ៏ល្បីល្បាញក្នុងស្រុកគីលីគា! សូមលោកមេបញ្ជាការអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំនិយាយទៅកាន់ប្រជាជននេះផង»។⁴⁰លោកមេបញ្ជាការក៏អនុញ្ញាតឲ្យ រួចលោកប៉ូលឈរនៅលើកាំជណ្តើរ ហើយលើកដៃធ្វើសញ្ញាទៅប្រជាជន។ នៅពេលនោះបណ្តាជនក៏ស្ងប់ស្ងាត់ ហើយលោកមានប្រសាសន៍ទៅគេជាភាសាហេប្រឺថា៖

22 ¹«បងប្អូន និងចាស់ទុំទាំងអស់គ្នាអើយ សូមស្តាប់ពាក្យដោះសាររបស់ខ្ញុំសិន!»²កាលពួកគេឮលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ជាភាសាហេប្រឺដូច្នេះ គេរឹតតែស្ងៀមស្ងាត់ថែមទៀត។ លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖

³«ខ្ញុំជាជនជាតិយូដម្នាក់កើតនៅក្រុងតេសសូកក្នុងស្រុកគីលីកា ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានមករស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមនេះតាំងពីកុមារ ខ្ញុំបានទទួលការអប់រំតាមក្រឹត្យវិន័យនៃបុព្វបុរសរបស់យើងយ៉ាងតឹងរ៉ឹងពីសំណាក់លោកកាម៉ាណាល។ ខ្ញុំបានខ្វះខាតបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ដូចបងប្អូនទាំងអស់គ្នានៅថ្ងៃនេះដែរ។ ខ្ញុំធ្លាប់បៀតបៀនអស់អ្នកដែលដើរតាមមាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់ រហូតដល់សម្លាប់គេ ហើយចាប់ចងមនុស្សប្រុសស្រីយកទៅឃុំឃាំងទៀតផង⁴ដូចមានមហាបូជាចារ្យ និងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យជាសាក្សីស្រាប់។ ខ្ញុំបានទទួលលិខិតពីលោកទាំងនោះយកទៅចូលបងប្អូននៅក្រុងដាម៉ាស ដ្បិត ខ្ញុំទៅទីនោះដើម្បីចាប់ចងពួកអ្នកដែលដើរតាមមាគ៌ានេះ យកមកធ្វើទោសនៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

⁶ពេលខ្ញុំកំពុងតែធ្វើដំណើរទៅជិតដល់ក្រុងដាម៉ាសប្រមាណជាថ្ងៃត្រង់ ស្រាប់តែមានពន្លឺមួយដ៏ភ្លឺត្រចះត្រចង់ ចាំងពីផ្ទៃមេឃមកជុំវិញខ្ញុំ។⁷ខ្ញុំក៏ដួល ហើយឮសំឡេងមួយពោលមកខ្ញុំថា៖ «សូលអើយ សូល! ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំដូច្នេះ?»។⁸ខ្ញុំបានសួរវិញថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ តើលោកជានរណា?»។ សំឡេងនោះឆ្លើយមកខ្ញុំថា៖ «ខ្ញុំជាយេស៊ូ អ្នកស្រុកណាសារ៉ែត ដែលអ្នកកំពុងតែបៀតបៀន»។

⁹រីឯអស់អ្នកដែលធ្វើដំណើរជាមួយខ្ញុំ ក៏បានឃើញពន្លឺនោះដែរ តែមិនបានឮព្រះសូរសៀងទេ។¹⁰ខ្ញុំក៏សួរថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើទូលបង្គំធ្វើដូចម្តេច?»។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ទៅក្រុងដាម៉ាសទៅ នៅទីនោះ គេនឹងប្រាប់អ្នកអំពីកិច្ចការទាំងប៉ុន្មាន ដែលព្រះជាម្ចាស់បង្គាប់អោយអ្នកធ្វើ»។¹¹ដោយខ្ញុំពុំអាចមើលឃើញ ព្រោះតែពន្លឺរស្មីដ៏រុងរឿងនោះ អស់អ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំបានដឹកដៃនាំខ្ញុំទៅក្រុងដាម៉ាស។

¹²នៅក្រុងនោះ មានបុរសម្នាក់ឈ្មោះអណាណាស ជាអ្នកគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យ ហើយជនជាតិយូដានៅក្រុងដាម៉ាសគោរពរាប់អានគាត់គ្រប់ៗគ្នា។¹³គាត់មកឈរជិតខ្ញុំ ហើយពោលថា៖ «បងសូលអើយ! សូមឲ្យបងមើលឃើញវិញចុះ!»។ រំពេចនោះ ភ្នែកខ្ញុំក៏ភ្លឺឡើង ហើយខ្ញុំមើលឃើញគាត់។

¹⁴គាត់មានប្រសាសន៍ថា «ព្រះនៃបុព្វបុរសរបស់យើង បានជ្រើសរើសបង ដើម្បីឲ្យបងស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យបងបានឃើញព្រះដ៏សុចរិត និងឲ្យបងបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់តែម្តង។¹⁵បងនឹងធ្វើជាបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គនៅមុខមនុស្សទាំងអស់ អំពីហេតុការណ៍ដែលបងបានឃើញ និងសេចក្តីដែលបងបានឮ។¹⁶តែឲ្យនេះ តើបងនៅបង្អែងបង្អង់ដល់កាលណាទៀត? សូមក្រោកឡើង ទទួលពិធីជ្រមុជទឹក ហើយហៅរកព្រះនាមព្រះអង្គទៅ ដើម្បីព្រះអង្គលាងបាបឲ្យ»។

¹⁷ខ្ញុំរីលមកដល់ក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ហើយនៅពេលខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋានក្នុងព្រះវិហារ ខ្ញុំលង់ស្មារតីឃើញនិមិត្តមួយ។¹⁸ខ្ញុំឃើញព្រះអង្គម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ចូរបញ្ជាក់ចាកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមភ្លាមទៅ ដ្បិត អ្នកក្រុងនេះមិនព្រមទទួលសក្ខីភាពដែលអ្នកនិយាយអំពីយើងទេ»។

¹⁹ខ្ញុំទូលថា៖ «បពិត្រព្រះអម្ចាស់ អ្នកទាំងនោះបានដឹងស្រាប់ហើយថា ទូលបង្គំធ្លាប់ចូលទៅសាលាប្រជុំនានា ចាប់អស់អ្នកដែលជឿព្រះអង្គយកទៅឃុំឃាំង និងវាយដំទៀតផង។²⁰នៅពេលគេសម្លាប់លោកស្នេដាន ដែលជាបន្ទាល់របស់ព្រះអង្គ ទូលបង្គំក៏នៅទីនោះ ហើយបានយល់ស្របជាមួយពួកគេ ទាំងនៅយាមសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកអ្នក ដែលប្រហារជីវិតលោកផងដែរ»។²¹ពេលនោះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «ទៅចុះ ដ្បិត យើងនឹងចាត់អ្នកឲ្យទៅរកសាសន៍ដទៃដែលនៅឆ្ងាយៗ»។

²²បណ្តាជនបានស្តាប់លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍មកដល់ត្រឹមនេះ ក៏ស្រែកឡើងថា៖ «សូមសម្លាប់មនុស្សបែបនេះចោលទៅ កុំទុកឲ្យនៅរស់ឡើយ!»។

²³នៅពេលគេនាំគ្នាស្រែក ទាំងបោះអារម្មណ៍របស់ខ្លួន និងបាចថ្មលីដីឡើងលើទៀតផងនោះ²⁴លោកមេបញ្ជាការបង្គាប់ឲ្យគេនាំលោកប៉ូល ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ និងឲ្យគេវាយសួរចម្លើយ ចង់ដឹងមូលហេតុដែលនាំឲ្យបណ្តាជនស្រែកប្រឆាំងនឹងលោកបែបនេះ។

²⁵នៅពេលគេកំពុងយកខ្សែចងលោក លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ទៅកាន់នាយទាហានម្នាក់នៅជិតនោះថា៖ «តើអស់លោកមានសិទ្ធិវាយអ្នកដែលមានសញ្ជាតិរ៉ូម ដោយមិនកាត់ទោសជាមុនឬ!»។²⁶នាយទាហានឮពាក្យនេះ ក៏ទៅជម្រាបលោកមេបញ្ជាការថា៖ «តើលោកគិតធ្វើអីហ្នឹង បុរសនោះជាជនជាតិរ៉ូមទេតើ?»។

²⁷លោកមេបញ្ជាការមកសួរលោកប៉ូលថា៖ «សុំប្រាប់ខ្ញុំមើល តើអ្នកជាជនជាតិរ៉ូមមែនឬ?»។ លោកឆ្លើយថា៖ «បាទ ខ្ញុំជាជនជាតិរ៉ូមមែន»។²⁸លោកមេបញ្ជាការក៏មានប្រសាសន៍ទៀតថា៖ «ខ្ញុំបានចំណាយប្រាក់ជាច្រើន ដើម្បីឲ្យបានសញ្ជាតិរ៉ូម»។ លោកប៉ូលតបថា៖ «រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំមានសញ្ជាតិរ៉ូម តាំងពីកំណើតមកម្ល៉េះ»។²⁹ពួកអ្នកដែលបម្រុងនឹងសួរចម្លើយលោក នាំគ្នាដកខ្លួនថយពីទីនោះភ្លាម រីឯលោកមេបញ្ជាការក៏រឹតតែយ៉ាងដែរ នៅពេលដឹងថាលោកប៉ូលមានសញ្ជាតិរ៉ូមដូច្នេះ ព្រោះគាត់បានឲ្យគេដាក់ច្រវាក់លោក។

³⁰នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ដោយលោកមេបញ្ជាការចង់ដឹងច្បាស់នូវមូលហេតុ ដែលនាំឲ្យជនជាតិយូដាចោទប្រកាន់លោកប៉ូល គាត់ក៏ឲ្យគេដោះច្រវាក់ចេញពីលោក។ គាត់បញ្ជាឲ្យនាយកបូជាចារ្យ និងក្រុមព្រឹទ្ធាចារ្យជាដាច់ខាតនាំមុខមូលជួបជុំគ្នា ហើយឲ្យនាំលោកប៉ូលចុះមកឈរនៅមុខអង្គប្រជុំ។

23 ¹លោកប៉ូល សម្លឹងមើលទៅក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «បងប្អូនអើយ ខ្ញុំបានរស់នៅនៅចំពោះព្រះក្រីស្ទជាម្ចាស់រហូតមកទល់ថ្ងៃនេះ មនសិកាត្រឹមត្រូវទាំងអស់»។²លោកមហាបូជាច្បាញអណាណាសបង្គាប់ឲ្យអស់អ្នកដែលឈរក្បែរលោកប៉ូល ទះមាត់លោក។³លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ទៅលោកមហាបូជាច្បាញថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់នឹងវាយកំពែងទ្រុឌទ្រោមលាបពណ៌សជាមិនខាន។ តើលោកអង្គុយកាត់ក្តីខ្ញុំតាមក្រឹត្យវិន័យ តែលោកបែរជាបង្គាប់ឲ្យគេទះខ្ញុំ ខុសនឹងក្រឹត្យវិន័យទៅវិញមែនទេ?»។

⁴ពួកអ្នកដែលនៅទីនោះពោលថា៖ «អ្នកហ៊ានប្រមាថលោកមហាបូជាច្បាញរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផងឬ?»។⁵លោកប៉ូលឆាប់វិញថា៖ «បងប្អូនអើយខ្ញុំនិយាយដូច្នេះមកពីខ្ញុំមិនបានដឹងថា លោកជាមហាបូជាច្បាញទេ។ ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «អ្នកមិនត្រូវនិយាយអាក្រក់ពីអ្នកដឹកនាំប្រជាជាតិរបស់អ្នកឡើយ»។

⁶លោកប៉ូលជ្រាបថា នៅក្នុងអង្គប្រជុំ មានមួយផ្នែកជាអ្នកខាងគណៈសាខាស៊ី និងមួយផ្នែកទៀតខាងគណៈផារីស៊ី លោកក៏មានប្រសាសន៍ខ្លាំងៗនៅកណ្តាលក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ថា៖ «បងប្អូនអើយ ខ្ញុំជាអ្នកខាងគណៈផារីស៊ី ហើយខ្ញុំក៏ជាកូនរបស់អ្នកខាងគណៈផារីស៊ីដែរ ដោយព្រោះខ្ញុំសង្ឃឹមចង់បានការរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ ដែលខ្ញុំកំពុងទទួលបានវិនិច្ឆ័យទោសនេះ»។⁷លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ដូច្នេះហើយ ពួកខាងគណៈផារីស៊ី និងពួកខាងគណៈសាខាស៊ី ឈ្លោះប្រកែកគ្នាធ្វើឲ្យបែកខ្ញែកអង្គប្រជុំ។⁸ពួកខាងគណៈសាខាស៊ីពុំជឿថា មនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ និងពុំជឿថាមានទេវតា ឬមានអារក្សទេ រីឯពួកខាងគណៈផារីស៊ីវិញគេជឿថាមានទាំងអស់។

⁹ពេលនោះ គេនាំគ្នាស្រែកឡូឡា ហើយអាចារ្យខ្លះពីខាងគណៈផារីស៊ីក្រោកឡើងប្រកែកតវ៉ាយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «យើងពុំឃើញបុរសនេះមានកំហុសអ្វីឡើយ ប្រហែលជាមានអារក្ស ឬទេវតាណាមួយបាននិយាយមកកាន់គាត់ទេ មើលទៅ?»។¹⁰ដោយឃើញអង្គប្រជុំឈ្លោះប្រកែកគ្នាកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ លោកមេបញ្ជាការក៏បញ្ជាឲ្យកងទាហានចុះមក នាំលោកប៉ូលចេញពីកណ្តាលចំណោមពួកគេ ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ព្រោះគាត់ខ្លាចគេហែកហូរសម្លាប់លោក។

¹¹នៅយប់បន្ទាប់ ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងចូលមកជិតលោកប៉ូល រួចមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំខ្លាចអ្វីឡើយ! អ្នកត្រូវតែផ្តល់សក្ខីភាពនៅក្រុងរ៉ូម ដូចអ្នកបានផ្តល់សក្ខីភាពអំពីខ្ញុំនៅក្រុងយេរូសាឡឹមនេះដែរ»។

¹²នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀត ជនជាតិយូដាបានយុបលិតគ្នា ហើយសួរថាស្បែកនឹងមិនបរិភោគ ឬដឹកអ្វីឡើយ ដរាបណាមិនបានសម្លាប់លោកប៉ូលសិនទេនោះ។¹³អស់អ្នកដែលបានយុបលិតគ្នានេះ មានចំនួនជាងសែសិបនាក់។

¹⁴គេបាននាំគ្នាទៅជួបពួកនាយកបូជាច្បាញ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យជំរាបថា៖ «យើងខ្ញុំបានសួរថាស្បែក នឹងមិនប៉ះពាល់ម្ហូបអាហារអ្វីឡើយ ដរាបណាមិនបានសម្លាប់ប៉ូលសិន។¹⁵ដូច្នេះ ឥឡូវនេះសូមចុះសម្រុងជាមួយក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ ហើយសុំឲ្យលោកមេបញ្ជាការនាំប៉ូលមក ធ្វើហាក់ដូចជាអស់លោកចង់ពិនិត្យពីចំណុចមើលសំណុំរឿងរបស់គាត់ឲ្យបានជិតដល់ថែមទៀត។ រីឯយើងខ្ញុំវិញ យើងខ្ញុំបានប្រុងប្រៀបខ្លួនរួចស្រេចហើយ ដើម្បីសម្លាប់គាត់ មុននឹងគាត់មកជិតដល់»។

¹⁶ប៉ុន្តែ ក្នុងប្រសាសន៍របស់លោកប៉ូលបានដឹងកលល្បិចនេះ ក៏ចូលទៅក្នុងបន្ទាយជម្រាបលោកប៉ូលឲ្យបានជ្រាប។¹⁷លោកប៉ូលហៅនាយទាហានម្នាក់មកប្រាប់ថា៖ «សូមនាំយុវជននេះទៅជួបលោកមេបញ្ជាការទៅ ដ្បិត គេមានរឿងមួយជម្រាបលោក»។

¹⁸ដូច្នេះ នាយទាហានក៏នាំយុវជននោះទៅជួបលោកមេបញ្ជាការ រួចជម្រាបថា៖ «អ្នកទោសឈ្មោះ ប៉ូលបានហៅខ្ញុំបាទ ហើយសុំឲ្យខ្ញុំបាននាំយុវជននេះមកជួបលោក ព្រោះគេមានរឿងមួយជម្រាបប្រាប់លោក»។¹⁹លោកមេបញ្ជាការដឹកដៃយុវជននោះ នាំចេញទៅដាច់ខ្សែកពីគេ សួរថា៖ «តើក្នុងមានរឿងអ្វីចង់ប្រាប់ខ្ញុំ?»។

²⁰យុវជននោះជម្រាបថា៖ «ជនជាតិយូដាបានព្រមព្រៀងគ្នាថា នឹងមកសុំលោកឲ្យបញ្ជូនលោកប៉ូលទៅជួបក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់នៅថ្ងៃស្អែក ដោយយកលេសថា ក្រុមប្រឹក្សាចង់ពិនិត្យមើលសំណុំរឿងរបស់គាត់ ឲ្យបានជិតដល់ថែមទៀត»។²¹សូមលោកកុំជឿអ្នកទាំងនោះឡើយ ព្រោះមានពួកគេជាងសែសិបនាក់ ពួនស្ទាក់ចាំចាប់គាត់។ គេបានសួរថាស្បែកនឹងមិនបរិភោគ ឬដឹកអ្វីឡើយ ដរាបណាមិនបានសម្លាប់លោកប៉ូលសិនទេនោះ។ ឥឡូវនេះ គេប្រុងប្រៀបខ្លួនរាល់អស់ហើយ គេនៅចាំតែការយល់ស្របពីលោកប៉ូលឈ្មោះ»។

²²លោកមេបញ្ជាការបានប្រាប់យុវជននោះត្រឡប់ទៅវិញ ទាំងផ្តន្ទាមិនឲ្យនិយាយប្រាប់នរណាថា ខ្លួនបានជម្រាបគាត់អំពីរឿងនេះឡើយ។²³បន្ទាប់មក លោកបានហៅនាយទាហានរបស់លោកពីររូបមកប្រាប់ថា៖ «សុំលោករៀបចំពលថ្មើរជើងពីរយនាគ ពលសេះចិតសិបនាក់ និងពលកាន់លំពែងពីរយនាគ ដើម្បីចេញដំណើរទៅក្រុងសេសាម។ អ្នកនឹងចេញដំណើរ នៅវេលាម៉ោងបីយប់»។²⁴សុំរៀបចំសេះជាដំនិន សម្រាប់លោកប៉ូលផង ដើម្បីនាំគាត់ទៅជួបលោកទេសាភិបាលភេលីចដោយសុខសាន្ត»។

²⁵លោកមេបញ្ជាការបានសរសេរសំបុត្រមួយ ដូចតទៅនេះ៖²⁶«ខ្ញុំបានឈ្មោះកូនាស លូស៊ា សូមជម្រាបមកឯកខត្តមភេលីច ជាទេសាភិបាល សូមទានជ្រាប។

²⁷ជនជាតិយូដាបាននាំគ្នាចាប់បុរសនេះ បម្រុងនឹងសម្លាប់ចោល។ កាលខ្ញុំបានដឹងថា គាត់ជាជនជាតិរ៉ូម ខ្ញុំបានឲ្យទាហានទៅធ្វើអន្តរាគមន៍រំដោះគាត់មក។

²⁸ខ្ញុំបានចង់ដឹងមូលហេតុ ដែលនាំឲ្យគេចោទប្រកាន់គាត់ ដូច្នេះខ្ញុំបានក៏នាំគាត់ទៅជួបក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់របស់ពួកគេ។²⁹ខ្ញុំបានបានឃើញថា ពួកគេគ្រាន់តែចោទប្រកាន់គាត់ អំពីបញ្ហាទាក់ទងទៅនឹងធម៌វិន័យរបស់គេប៉ុណ្ណោះ គាត់មិនបានធ្វើអ្វីខុសដែលត្រូវមានទោសដល់ជីវិត ឬត្រូវជាប់ឃុំឃាំងឡើយ។³⁰បន្ទាប់មក មានគេប្រាប់ខ្ញុំបាទថា ជនជាតិយូដាបានយុបលិតគ្នាប៉ុនប៉ងសម្លាប់គាត់ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំបាទបញ្ជូនគាត់មកឯកខត្តមភាម ហើយខ្ញុំបានបានប្រាប់អស់អ្នកដែលចោទប្រកាន់គាត់ ឲ្យនាំពាក្យបណ្តឹងមកជូនឯកខត្តមភាមតែម្តង»។

³¹ពួកទាហានយកលោកប៉ូលមក ហើយនាំទៅក្រុងអាន់ទីប៉ាទ្រីសទាំងយប់តាមបញ្ជាដែលគេបានទទួល។³²នៅថ្ងៃបន្ទាប់ គេបានរំលត្រឡប់មកបន្ទាយវិញដោយទុកតែពលសេះឲ្យបន្តដំណើរជាមួយលោកប៉ូល។³³លុះទៅដល់ក្រុងសេសាម ពួកពលសេះបានយកសំបុត្រទៅជូនលោកទេសាភិបាល និងប្រគល់លោកប៉ូលជូនផងដែរ។

³⁴ពេលលោកទេសាភិបាលអានសំបុត្ររួចហើយ គាត់ក៏សួរលោកប៉ូលថាមកពីស្រុកណា។ កាលលោកជ្រាបថា លោកប៉ូលជាអ្នកស្រុកគីលីកា³⁵ហើយលោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចាំពួកចោទប្រកាន់អ្នកមកដល់សិន ទើបយើងសួរចម្លើយ»។ បន្ទាប់មក លោកបង្គាប់ឲ្យគេយកលោកប៉ូលទៅឃុំទុក ក្នុងវិមានរបស់ព្រះបាទហែរ៉ូដ។

24 ¹ប្រាំថ្ងៃក្រោយមក លោកមហាបូជាចារ្យអាណាណាស និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យមួយចំនួនបានធ្វើដំណើរមកដល់ មានទាំងមេធាវីម្នាក់ឈ្មោះទើទុលុសមកជាមួយផង។ ពួកគេបានប្តឹងទៅលោកទេសាភិបាល ចោទប្រកាន់លោកប៉ូល។² គេហៅលោកប៉ូលមក ហើយលោកទើទុលុសចោទប្រកាន់លោក ដូចតទៅនេះ៖ «សូមគោរពឯកឧត្តមភេលីចសូមទានជ្រាប ដោយសារតែឯកឧត្តម និងដោយការកែទម្រង់ផ្សេងៗ ដែលឯកឧត្តមបានធ្វើជាប្រយោជន៍ដល់ប្រជាជាតិនេះ យើងខ្ញុំបានប្រកបដោយសេចក្តីសុខគ្រប់យ៉ាង ក្រោមការគ្រប់គ្រងដ៏ប៉ិនប្រសប់របស់ឯកឧត្តម³ ដូច្នេះ យើងខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅចំពោះឯកឧត្តមភេលីច ដែលបានប្រទានអ្វីៗនៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលវេលាមកយើងខ្ញុំ។

⁴ដូច្នេះ ខ្ញុំបានមិនចង់រំខានឯកឧត្តមវែងឆ្ងាយទៀតទេ ខ្ញុំបានគ្រាន់តែអង្វរឯកឧត្តម សូមមេត្តាស្តាប់យើងខ្ញុំតែបន្តិចប៉ុណ្ណោះ។⁵ យើងខ្ញុំយល់ឃើញថាជននេះជាមនុស្សចង្រៃឧត្តាត បង្កចលាចលក្នុងចំណោមជនជាតិយូដាទាំងអស់ នៅលើពិភពលោកទាំងមូល។ គាត់ជាមេដឹកនាំពួកខាងគណៈណាសារ៉េត។⁶ គាត់ថែមទាំងបានបន្តបង្កាបព្រះវិហារទៀតផង ហេតុនេះបានជាយើងខ្ញុំចាប់គាត់ យើងខ្ញុំចង់កាត់ទោសគាត់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់យើងខ្ញុំ។

⁷ប៉ុន្តែ លោកមេបញ្ជាការលូសាបានប្រើកម្លាំង ធ្វើអន្តរាគមន៍យ៉ាងខ្លាំងដណ្តើមយកគាត់ពីយើងខ្ញុំ ហើយបានបង្គាប់ឲ្យអស់អ្នកដែលចោទប្រកាន់ជននេះ មកជួបឯកឧត្តម។⁸ សូមឯកឧត្តមសួរគាត់ផ្ទាល់តែម្តងទៅ ឯកឧត្តមមុខជាជ្រាបមូលហេតុទាំងអស់ ដែលយើងខ្ញុំចោទប្រកាន់គាត់នោះមិនខាន។⁹ ជនជាតិយូដាបានគាំទ្រពាក្យចោទប្រកាន់នេះ និងបញ្ជាក់ថា ពិតជាត្រឹមត្រូវមែន។

¹⁰ពេលនោះ លោកទេសាភិបាលបានធ្វើសញ្ញាប្រាប់លោកប៉ូលឲ្យមានប្រសាសន៍ លោកប៉ូលក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានដឹងថា ឯកឧត្តមជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើប្រជាជាតិនេះ ច្រើនឆ្នាំមកហើយ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានសូមឆ្លើយការពារខ្លួន ទាំងទុកចិត្ត។¹¹ ខ្ញុំបានបានធ្វើដំណើរទៅថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមកាលដប់ពីរថ្ងៃកន្លងទៅនេះ សូមឯកឧត្តមស្តាប់សួរមើលចុះ។¹² ទោះបីនៅក្នុងព្រះវិហារក្តី នៅក្នុងសាលាប្រជុំ ឬនៅក្នុងទីក្រុងក្តី គ្មាននរណាម្នាក់បានឃើញខ្ញុំបានជជែកវែកញែកជាមួយគេ ឬក៏បង្កចលាចលក្នុងចំណោមបណ្តាជនឡើយ។¹³ អស់លោកទាំងនេះគ្មានភស្តុតាងអ្វី មកបញ្ជាក់ពាក្យចោទប្រកាន់របស់ខ្លួន ជូនឯកឧត្តមទាល់តែសោះ។

¹⁴ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានសូមជម្រាបឯកឧត្តមថា ខ្ញុំបានគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះនៃបុព្វបុរស ខ្ញុំបានដើរតាមមាត់មួយ ដែលលោកទាំងនេះចោទថាជាគណៈខុសឆ្គង។ ខ្ញុំបានជឿសេចក្តីទាំងប៉ុន្មាន ដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរវិស័យ និងគម្ពីរព្យាករណ៍។¹⁵ ខ្ញុំបានសង្ឃឹមទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ ដូចលោកទាំងនេះដែរថា ព្រះអង្គនឹងប្រោសទាំងមនុស្សសុចរិត ទាំងមនុស្សចូរិតឲ្យរស់ឡើងវិញ។¹⁶ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំបានចាំប្រឹងធ្វើយ៉ាងណា ឲ្យមានចិត្តស្អាតបរិសុទ្ធគ្រប់ចំពូកចំពោះព្រះជាម្ចាស់ និងចំពោះមនុស្សលោក។

¹⁷ខ្ញុំបានបានចាកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមជាច្រើនឆ្នាំ ហើយខ្ញុំបានវិលត្រឡប់មកវិញ ដើម្បីជួយជនរួមជាតិរបស់ខ្ញុំបាន និងថ្វាយតម្លាឲ្យព្រះជាម្ចាស់ផង។

¹⁸នៅពេលពួកគេឃើញខ្ញុំបានធ្វើពិធីជម្រះកាយឲ្យបានបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះវិហារ មានសាសន៍យូដាខ្លះមកពីស្រុកអាស៊ីដែរ តែគេមានការប្រជុំបណ្តាជន ឬកើតរីករវើកឡើង។¹⁹ ពួកអ្នកទាំងនោះគួរតែនៅចំពោះលោកឥឡូវនេះ ហើយចោទប្រកាន់ខ្ញុំបាន ប្រសិនបើគេមានរឿងហេតុណាមួយទាស់នឹងខ្ញុំបានមែន។

²⁰ខ្ញុំបានឈរមុខក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់ស្រាប់ហើយ បើអស់លោកដែលនៅទីនេះ បានឃើញខ្ញុំបានមានទោសអ្វី សូមថាមកចុះ។²¹ លើកលែងតែពាក្យដែលខ្ញុំបានបាននិយាយយ៉ាងខ្លាំងៗនៅកណ្តាលចំណោមពួកគេថា៖ «បងប្អូនយកខ្ញុំមកកាត់ទោសនៅថ្ងៃនេះ ព្រោះតែខ្ញុំជឿថា មនុស្សស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ»។

²²បន្ទាប់មក លោកភេលីចក៏បានជ្រាបច្បាស់លាស់ អំពីមាតិកាបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ លោកប្រាប់ពួកគេឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ ដោយពោលថា៖ «ពេលលោកមេបញ្ជាការលូសាមកដល់ ខ្ញុំនឹងវិនិច្ឆ័យសំណុំរឿងរបស់លោក»។²³ លោកបញ្ជាឲ្យគេយកលោកប៉ូលទៅឃុំ តែលោកទុកឲ្យលោកប៉ូលមានសេរីភាពខ្លះៗដែរ ព្រមទាំងបើកឲ្យអ្នកជិតជិតនឹងលោកប៉ូល ចូលទៅជួយទំនុកបម្រុងលោកថែមទៀតផង។

²⁴ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក លោកភេលីចបានមកជាមួយភរិយារបស់លោក គឺម្ចាស់ក្សត្រីយ៍ទ្រូស៊ីលជាជនជាតិយូដា លោកឲ្យគេទៅហៅលោកប៉ូលមក ហើយស្តាប់លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍អំពីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។²⁵ ប៉ុន្តែ កាលលោកប៉ូលវែកញែកអំពីសេចក្តីសុចរិត អំពីការទប់ចិត្តនឹងគណៈ និងអំពីការវិនិច្ឆ័យទោសនៅអនាគតកាល លោកភេលីចក៏តក់យក ហើយពោលទៅលោកប៉ូលថា៖ «ឥឡូវនេះ ចូរអ្នកត្រឡប់ទៅវិញសិនចុះ។ កាលណាខ្ញុំមានពេល ខ្ញុំនឹងហៅអ្នកមកទៀត»។

²⁶ក្នុងពេលដែលនោះ លោកភេលីចសង្ឃឹមថានឹងបានទទួលប្រាក់ពីលោកប៉ូល ហេតុនេះហើយបានជាលោកចាត់គេឲ្យទៅហៅលោកប៉ូល មកសន្ទនាជាមួយលោកជារឿយៗ។²⁷ ពីរឆ្នាំក្រោយមក លោកពរគាស-ភេស្តុស ចូលកាន់តំណែងជំនួសលោកភេលីច។ ដោយលោកភេលីចចង់យកចិត្តសាសន៍យូដា លោកបានទុកលោកប៉ូលឲ្យនៅជាប់ឃុំយ៉ាងដដែល។

25 ¹បន្ទាប់ពីបានទៅដល់ស្រុកនោះបីថ្ងៃ លោកភេស្តសធ្វើដំណើរពីក្រុងសេសាវាឆ្ពោះទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។²នាយកបូជាចារ្យ និងពួកអ្នកធំនៃជនជាតិយូដា បាននាំគ្នាទៅជួបលោក ដើម្បីប្តឹងពីលោកប៉ូល។ ពួកគេបានទទួលនិងសុំឲ្យលោកភេស្តស មេត្តាអនុគ្រោះបញ្ជូនលោកប៉ូលមកក្រុងយេរូសាឡឹម ព្រោះពួកគេបានឃុបឃិតគ្នាថានឹងព្យួរស្លាកចាស់ម្ខាងលោកតាមផ្លូវ។

⁴ប៉ុន្តែ លោកភេស្តសតបទៅវិញថា លោកប៉ូលជាប់ឃុំយ៉ាងនៅក្នុងសេសាវាឯណោះ រីឯខ្លួនលោកផ្ទាល់ លោកក៏ត្រូវតែឡប់ទៅវិញក្នុងពេលបន្តិចទៀតដែរ។

⁵លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «សុំឲ្យអ្នកដែលមានសមត្ថភាពក្នុងចំណោមអស់លោក អញ្ជើញទៅជាមួយខ្ញុំ ហើយបើឃើញថាបុរសនោះមានកំហុសអ្វី សុំចោទប្រកាន់គាត់ទៅ»។

⁶លោកភេស្តសស្នាក់នៅជាមួយពួកគេបួនដប់ថ្ងៃ រួចលោកចុះទៅក្រុងសេសាវាវិញ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ លោកបានអង្គុយនៅទីកាត់ក្តី ហើយបង្គាប់ឲ្យគេនាំលោកប៉ូលមក។⁷ពេលលោកប៉ូលមកដល់ ជនជាតិយូដាដែលមកពីក្រុងយេរូសាឡឹមបាននាំគ្នាចោមរោមលោក ហើយចោទប្រកាន់យ៉ាងធ្ងន់ៗជាច្រើន តែគេពុំអាចបង្ហាញភស្តុតាងអ្វីទេ។⁸លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ការពារខ្លួនថា៖ «ខ្ញុំពុំបានប្រព្រឹត្តអ្វីខុសនឹងវិន័យរបស់សាសន៍យូដា ខុសនឹងព្រះវិហារ ឬក៏ខុសនឹងព្រះចៅអធិរាជឡើយ»។

⁹ដោយលោកភេស្តសចង់យកចិត្តផុតជាតិយូដា លោកមានប្រសាសន៍មកកាន់លោកប៉ូលថា៖ «តើអ្នកចង់ឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមឲ្យគេកាត់ក្តីអ្នក អំពីរឿងទាំងនេះនៅចំពោះមុខខ្ញុំឬទេ?»។¹⁰លោកប៉ូលតបថា៖ «ខ្ញុំបានឈរនៅមុខតុលាការរបស់ព្រះចៅអធិរាជដូច្នេះ គឺទីនេះហើយដែលឯកឧត្តមត្រូវកាត់ក្តីឲ្យខ្ញុំបាន។ ខ្ញុំបានពុំបានធ្វើអ្វីខុសនឹងសាសន៍យូដាទេ ដូចឯកឧត្តមជ្រាបច្បាស់ហើយ។

¹¹ប្រសិនបើ ខ្ញុំបានមានទោសអ្វី ឬបានប្រព្រឹត្តអ្វីខុស សមនឹងមានទោសដល់ជីវិតនោះ ខ្ញុំបានមិនរុញរាននឹងស្លាប់ទេ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពាក្យដែលលោកទាំងនេះចោទខ្ញុំបានមិនពិតទេ គ្មាននរណាម្នាក់មានសិទ្ធិប្រគល់ខ្ញុំបានទៅឲ្យគេឡើយ។ ខ្ញុំបានសូមឡើងទៅព្រះចៅអធិរាជវិញ»។¹²បន្ទាប់ពីលោកភេស្តសពិភាក្សាជាមួយក្រុមប្រឹក្សា លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកបានសុំឡើងទៅព្រះចៅអធិរាជ ដូច្នេះ អ្នកនឹងទៅជួបព្រះចៅអធិរាជ!»។

¹³ប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមកទៀត ព្រះបាទអគ្រីប៉ា និងម្ចាស់ក្សត្រីយ៍បេរនីស យាងមកដល់ក្រុងសេសាវាដើម្បីសួរសុខទុក្ខលោកភេស្តស។¹⁴ដោយស្ដេចគង់នៅទីនោះជាច្រើនថ្ងៃ លោកភេស្តសក៏ទទួលស្ដេចពីរឿងលោកប៉ូលថា៖ «លោកភេស្តសបានទុកបុរសម្នាក់នៅក្នុងទីឃុំយ៉ាង។¹⁵ កាលទទួលបង្គំទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃសាសន៍យូដា បាននាំគ្នាប្តឹងពីគាត់ដោយសុំឲ្យទទួលបង្គំកាត់ទោសគាត់។¹⁶ ទទួលបង្គំបានប្រាប់លោកទាំងនោះវិញថា ជនជាតិរ៉ូមមិនមានទំនៀមទម្លាប់បបញ្ជូននរណាម្នាក់ ទៅឲ្យគេសម្លាប់ ដោយមិនបានជួបជាមួយអ្នកដើមចោទ និងមិនមានឱកាសឆ្លើយការពារខ្លួនចំពោះពាក្យចោទជាមុនសិននោះឡើយ។

¹⁷ដូច្នេះ លោកទាំងនោះនាំគ្នាមកទីនេះ ហើយនៅថ្ងៃបន្ទាប់ ទទួលបង្គំមិនរង់ចាំអ្វីទេ ហើយបានអង្គុយនៅទីកាត់ក្តី និងឲ្យគេនាំបុរសនោះមក។¹⁸ ពួកដើមចោទក៏ឈរនៅទីកាត់ក្តីដែរ រួចចោទគាត់ តែទទួលបង្គំគិតថាគេពុំបានចោទគាត់ពីអំពើអាក្រក់ណាមួយឡើយ។¹⁹ ពួកគេមានតែជជែកវែកញែកអំពីរឿងសាសនារបស់គេ និងអំពីបុរសម្នាក់ឈ្មោះយេស៊ូដែលបានស្លាប់ ដោយលោកប៉ូលអះអាងថាលោកយេស៊ូរស់ឡើងវិញហើយ។²⁰ ចំណែកឯទទួលបង្គំវិញ ទទួលបង្គំមិនដឹងជាត្រូវគិតដូចម្ដេច ចំពោះការជជែកវែកញែកបែបនេះ ទទួលបង្គំបានសួរគាត់ថាតើ គាត់ចង់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមឲ្យគេកាត់ក្តីអំពីរឿងទាំងនេះឬទេ។

²¹តែលោកប៉ូលបានសុំឡើងទៅព្រះចៅអធិរាជ ដើម្បីសុំឲ្យព្រះអង្គកាត់ក្តី។ ទទួលបង្គំចេញបញ្ជាឲ្យគេឃុំគាត់ទុក រហូតដល់ពេលទទួលបង្គំនឹងបញ្ជូនគាត់ទៅព្រះចៅអធិរាជ»។²² ព្រះបាទអគ្រីប៉ា មានរាជឱង្ការទៅលោកភេស្តសថា៖ «ខ្ញុំក៏ចង់ស្តាប់បុរសនោះនិយាយដែរ»។ លោកតបវិញថា៖ «ព្រះករុណាអាចស្តាប់គាត់នៅថ្ងៃស្អែក»។

²³លុះស្អែកឡើង ព្រះបាទអគ្រីប៉ា និងម្ចាស់ក្សត្រីយ៍បេរនីស បានយាងចូលក្នុងសាលសវនាការយ៉ាងអធិកអធម ដោយមានពួកនាយទាហានជាន់ខ្ពស់ និងពួកនាម៉ឺនធំៗនៅក្រុងនោះហែហមមកជាមួយផង។ គេនាំលោកប៉ូលមកតាមបញ្ជារបស់លោកភេស្តស។²⁴ លោកភេស្តសមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមទទួលព្រះរាជានិងជម្រាបអស់លោក ដែលនៅទីនេះ។ បុរសដែលព្រះរាជា និងអស់លោកឃើញនេះ ជាអ្នកដែលជនជាតិយូដាទាំងមូល ទាំងនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទាំងនៅក្រុងនេះ បាននាំគ្នាមកជួបខ្ញុំ ហើយស្រែកថា គាត់មិនត្រូវរស់តទៅទៀតទេ។

²⁵ចំពោះខ្ញុំវិញ ខ្ញុំយល់ឃើញថាគាត់ពុំបានប្រព្រឹត្តអ្វីខុស ដែលត្រូវមានទោសដល់ជីវិតនោះឡើយ ប៉ុន្តែ ដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានសុំឡើងទៅព្រះចៅអធិរាជ ខ្ញុំក៏សម្រេចចិត្តបញ្ជូនគាត់ទៅព្រះអង្គ»។²⁶ តែខ្ញុំគ្មានមូលហេតុអ្វីច្បាស់លាស់ ដើម្បីសរសេរសេចក្តីរាយការណ៍ថ្វាយព្រះចៅអធិរាជ អំពីសំណុំរឿងគាត់ទាល់តែសោះ។ ហេតុនេះហើយ បានជាខ្ញុំឲ្យគេនាំគាត់មកជួបអស់លោក ជាពិសេស ជួបព្រះចៅអគ្រីប៉ាផ្ទាល់ ហេតុនេះខ្ញុំនឹងមានមូលហេតុ សរសេរសេចក្តីរាយការណ៍បាន។²⁷ គ្មានមូលហេតុណាដែលខ្ញុំត្រូវបញ្ជូន ហើយមិនបានបញ្ជាក់អំពីពាក្យចោទទៅជាមួយផងនោះដែរ»។

26 ព្រះចៅអត្រីបាមាសនាវាឱង្ការទៅលោកប៉ូលថា៖ «អ្នកមានសិទ្ធិនិយាយការពារខ្លួននៅពេលនេះបាន»។ បន្ទាប់មក លោកប៉ូលលើកដៃឡើងមានប្រសាសន៍ថា៖² «បពិត្រព្រះវាចា ទូលបង្គំមានកិត្តិយសធំណាស់ អាចឆ្លើយការពារខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះករុណាថ្ងៃនេះ អំពីពាក្យបណ្តឹងទាំងប៉ុន្មានដែលសាសន៍យូដាចោទទូលបង្គំ³ ដ្បិត ព្រះករុណាជ្រាបយ៉ាងច្បាស់ អំពីទំនៀមទម្លាប់ផ្សេងៗរបស់សាសន៍យូដា និងអំពីសេចក្តីដែលគេនិយមដៃកែវកញ្ចក់។ ហេតុនេះ សូមព្រះអង្គមេត្តាព្រះសណ្តាប់ទូលបង្គំ ដោយអនុគ្រោះផង។

⁴ជនជាតិយូដាទាំងមូលស្គាល់ប្រវត្តិរបស់ទូលបង្គំ តាំងពីក្មេងមកស្រាប់ហើយ។⁵ ពួកគេក៏ដឹងថាតាំងពីដើមមក ទូលបង្គំរស់នៅកណ្តាលចំណោមជនជាតិរបស់ទូលបង្គំ និងនៅក្នុងយេរូសាឡឹមរបៀបណាដែរ។ គេបានស្គាល់ទូលបង្គំតាំងពីយូរមកហើយ ពីដើមទូលបង្គំជាអ្នកខាងគណៈផារីស៊ី ដែលជាគណៈតឹងរឹងជាងគេក្នុងសាសនារបស់យើង។

⁶ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ គេយកទូលបង្គំមកវិនិច្ឆ័យទោស ព្រោះតែសេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះបន្ទូល ដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាជាមួយបុព្វបុរសរបស់យើង។⁷ កុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីររបស់យើង នាំគ្នាគោរពបម្រើព្រះជាម្ចាស់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ឥតឈប់ឈរ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះបន្ទូលសន្យានេះនឹងបានសម្រេច។ បពិត្រព្រះវាចាជនជាតិយូដាបានចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ ព្រោះតែសេចក្តីសង្ឃឹមនេះហើយ។⁸ ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាអស់លោកយល់ថា ការដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ជាការមួយមិនគួរឲ្យជឿដូច្នេះ?

⁹ចំណែកទូលបង្គំផ្ទាល់ ពីដើមទូលបង្គំយល់ឃើញថា ត្រូវតែប្រឆាំងនឹងព្រះនាមព្រះយេស៊ូ ជាអ្នកភូមិណាសាវ៉ែតគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់។¹⁰ ទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ នៅក្នុងយេរូសាឡឹមមែន គឺទូលបង្គំបានទទួលច្បាប់អនុញ្ញាតពីក្រុមនាយកបូជាចារ្យ ដើម្បីចាប់អស់អ្នកដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់ជាច្រើននាក់ យកទៅឃុំឃាំង។ នៅពេលគេសម្លាប់អ្នកទាំងនោះ ទូលបង្គំក៏យល់ស្របជាមួយដែរ។¹¹ ទូលបង្គំតែងចូលទៅក្នុងសាលាប្រជុំនានាជាញឹកញាប់ ដើម្បីធ្វើទូក្រហមអ្នកទាំងនោះ បង្ខំឲ្យគេលះបង់ចោលជំនឿរបស់ខ្លួន។ ទូលបង្គំខឹងគេជាខ្លាំងពន់ពេក រហូតដល់ទៅតាមបៀតបៀនគេក្នុងក្រុងនានានៅបរទេសផង។

¹²ហេតុនេះហើយបានជាទូលបង្គំធ្វើដំណើរទៅក្រុងដាម៉ាស៊ូ ទាំងទទួលអំណាច និងការអនុញ្ញាតពីក្រុមនាយកបូជាចារ្យ។¹³ បពិត្រព្រះវាចា នៅតាមផ្លូវ ប្រមាណជាថ្ងៃត្រង់ ទូលបង្គំបានឃើញពន្លឺមួយភ្លឺជាងពន្លឺថ្ងៃទៅទៀត ចាំងពីលើមេឃមកលើទូលបង្គំ និងលើអ្នកដែលរួមដំណើរជាមួយទូលបង្គំ។¹⁴ ពេលនោះ យើងខ្ញុំដួលទាំងអស់គ្នា ហើយទូលបង្គំបានឮសំឡេងពោលមកកាន់ទូលបង្គំជាភាសាហេប្រឺថា៖ «សូល! សូលអើយ! ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំ? អ្នកខំប្រឹងតយុទ្ធនឹងខ្ញុំ ដូចគេដល់នឹងជន្មញ្ញដូច្នេះមិនកើតទេ»។

¹⁵ទូលបង្គំបានតបទៅវិញថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ! តើលោកជានរណា?»។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកទូលបង្គំវិញថា៖ «ខ្ញុំជាយេស៊ូវដែលអ្នកកំពុងតែបៀតបៀន»។¹⁶ ចូរក្រោកឈរឡើង ខ្ញុំបង្ហាញខ្លួនឲ្យអ្នកឃើញ មកពីខ្ញុំបានជ្រើសរើសអ្នកឲ្យបម្រើ ព្រមទាំងធ្វើជាបន្ទាល់អំពីហេតុការណ៍ ដែលខ្ញុំបង្ហាញឲ្យអ្នកឃើញនៅពេលនេះ និងហេតុការណ៍ដទៃទៀត។ ដែលខ្ញុំនឹងបង្ហាញឲ្យអ្នកឃើញនៅពេលខាងមុខ។¹⁷ ខ្ញុំបានរំដោះអ្នកឲ្យរួចពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែល និងសាសន៍ដទៃ។ ខ្ញុំចាត់អ្នកឲ្យទៅរកសាសន៍ទាំងនោះ¹⁸ ដើម្បីបើកភ្នែកគេឲ្យឆ្លើយ ឲ្យគេងាកចេញពីសេចក្តីងងឹតបែរមករកពន្លឺ និងងាកចេញពីអំណាចរបស់សាតាំង បែរមករកព្រះជាម្ចាស់វិញ ព្រមទាំងទទួលការអត់ទោសឲ្យរួចពីបាប និងទទួលមរតករូបជាមួយអស់អ្នក ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសឲ្យបានវិស្វទូដោយមានជំនឿលើខ្ញុំ»។

¹⁹បពិត្រព្រះវាចា ទូលបង្គំពុំបានជំទាស់នឹងការអស្ចារ្យ ដែលទូលបង្គំនិមិត្តឃើញនោះឡើយ។²⁰ ទូលបង្គំបានប្រាប់ប្រជាជននៅក្នុងដាម៉ាស៊ូមុនគេបង្អស់ បន្ទាប់មក ប្រាប់ប្រជាជននៅក្នុងយេរូសាឡឹម នៅស្រុកយូដាទាំងមូល ហើយប្រាប់សាសន៍ដទៃទៀតក៏ប្រើចិត្តគំនិត និងបែរមករកព្រះជាម្ចាស់ ដោយប្រព្រឹត្តអំពីផ្សេងៗបញ្ជាក់ថា គេពិតជាតែប្រើចិត្តគំនិតមែន។²¹ ហេតុនេះហើយបានជាសាសន៍យូដានាំគ្នាចាប់ទូលបង្គំនៅក្នុងព្រះវិហារ ព្រមទាំងប៉ុនប៉ងប្រហារជីវិតទូលបង្គំផង។

²²ប៉ុន្តែ ដោយព្រះជាម្ចាស់ជួយទូលបង្គំរហូតមកទល់ថ្ងៃនេះ បានជាទូលបង្គំនៅតែផ្តល់សក្ខីភាពអំពីព្រះអង្គនៅចំពោះមុខអ្នកតូច និងអ្នកធំ។ ទូលបង្គំពុំបាននិយាយអ្វីក្រៅពីសេចក្តីដែលពួកព្យាការី និងលោកម៉ូសេបានថ្លែងទុកអំពីហេតុការណ៍ ដែលត្រូវតែកើតមាននោះឡើយ²³ ពោលគឺព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខលំបាកហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញមុនគេបង្អស់ ទ្រង់នឹងប្រទានដំណឹងអំពីពន្លឺនៃការសង្គ្រោះ ប្រាប់សាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃ»។

²⁴កាលលោកប៉ូលកំពុងមានប្រសាសន៍ការពារខ្លួនដូច្នេះ លោកភេសូសក៏បន្លឺសំឡេងឡើងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «ប៉ូលអើយ! អ្នករង្វេងស្មារតីហើយ! គឺអ្នករៀនសូត្រច្រើនពេក បានជាត្រឡប់ទៅជារង្វេងស្មារតីដូច្នេះ»។²⁵ លោកប៉ូលតបវិញថា៖ «សូមជម្រាបឯកឧត្តមភេសូស ខ្ញុំបាទមិនមែនរង្វេងស្មារតីទេ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំបាននិយាយតែពាក្យពិត មានន័យត្រឹមត្រូវ»។²⁶ ព្រះវាចាក៏ជ្រាបអំពីហេតុការណ៍ទាំងនេះ រួចស្រេចទៅហើយដែរ ខ្ញុំបាទហ៊ាននិយាយនៅចំពោះមុខព្រះអង្គ ដោយឥតភ័យខ្លាចឡើយ ដ្បិតខ្ញុំបាទជឿជាក់ថា ព្រះវាចាជ្រាបទាំងអស់ ព្រោះហេតុការណ៍នេះមិនមែនកើតឡើងស្ងាត់ៗ នៅកៀនកោះណាមួយឡើយ។

²⁷បពិត្រព្រះវាចា តើព្រះអង្គជឿពួកព្យាការីឬទេ? ទូលបង្គំដឹងថា ព្រះអង្គពិតជាជឿមែន»។²⁸ ព្រះបាទអត្រីបាមាសនាវាឱង្ការទៅលោកប៉ូលថា៖ «នៅតែបន្តិចទៀត អ្នកមុខជាធ្វើឲ្យខ្ញុំទៅជាគ្រិស្តបរិស័ទហើយ!»។²⁹ លោកប៉ូលទូលតបវិញថា៖ «ទោះបីនៅតែបន្តិចទៀត ឬយូរទៀតក្តី ទូលបង្គំអង្វរព្រះជាម្ចាស់ សូមទ្រង់ប្រោសប្រណី មិនត្រឹមតែដល់ព្រះវាចាប៉ុណ្ណោះទេ គឺដល់អស់លោកដែលកំពុងស្តាប់ទូលបង្គំនៅថ្ងៃនេះ សូមឲ្យព្រះវាចា និងអស់លោកបានដូចទូលបង្គំដែរ លើកលែងតែការជាប់ច្រវាក់នេះចេញ»។

³⁰បន្ទាប់មកព្រះវាចា លោកទេសាភិបាល ព្រមទាំងម្ចាស់ក្សត្រីយ៍បេធីស និងអ្នកឯទៀតៗដែលអង្គុយនៅទីនោះ បាននាំគ្នាក្រោកឡើង³¹ ហើយចាកចេញទៅទាំងនិយាយគ្នាថា៖ «បុរសនេះពុំបានធ្វើអ្វីខុសត្រូវមានទោសដល់ជីវិត ឬត្រូវជាប់ច្រវាក់ឡើយ»។³² ព្រះបាទអត្រីបាមាសនាវាឱង្ការទៅកាន់ លោកភេសូសថា៖ «ប្រសិនបើបុរសនេះមិនបានសុំឡើងទៅដល់ព្រះចៅអធិរាជទេនោះ យើងអាចដោះលែងគាត់បាន»។

27¹ នៅពេលនោះ គេសម្រេចថាយើងគួរចុះសំពៅចេញដំណើរទៅស្រុកអ៊ីតាលី គេប្រគល់លោកប៉ូល និងអ្នកទោសខ្លះទៀតទៅនាយទាហានម្នាក់ឈ្មោះ លោកយូលាស ក្នុងកងទ័ពរបស់ព្រះមហាក្សត្រាធិរាជ។² យើងបានចុះសំពៅដែលមកពីក្រុងអាដ្រាមីត រួចចេញដំណើរទៅ។ សំពៅនោះត្រូវចូលចតនៅ ស្រុកអាស៊ី។ លោកអឺរីស្តាកជាអ្នកស្រុកម៉ាសេដូន ដែលរស់នៅក្នុងចេស្សាឡូនិក ក៏បានរួមដំណើរជាមួយយើងដែរ។

³ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ យើងបានមកដល់ក្រុងស៊ីដូន ហើយលោកយូលាសមានចិត្តសប្បុរសចំពោះលោកប៉ូលណាស់ គាត់អនុញ្ញាតឲ្យលោកប៉ូលទៅផ្ទះមិត្តភក្តិ ដើម្បីឲ្យ គេមើលថែលោក។⁴ បន្ទាប់មកទៀត យើងបានចេញសំពៅពីក្រុងនោះ សំលៀវតាមបណ្តោយកោះគីប្រុស ព្រោះបញ្ជ្រាស់ខ្យល់។⁵ បន្ទាប់មកយើងបានឆ្លងសមុទ្រ ជិតស្រុកគីលីតា និងស្រុកប៉ាមកីលា ហើយមកដល់ក្រុងមីរ៉ា ក្នុងស្រុកលូតា។⁶ នៅក្នុងនោះ លោកនាយទាហានរកបានសំពៅមួយ មកពីស្រុកអាលេក្សានដ្រា ហើយត្រូវចេញទៅស្រុកអ៊ីតាលី។ គាត់ក៏នាំយើងចុះសំពៅនោះ។

⁷ សំពៅទៅមុខសន្សំម្យ៉ាងអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ ហើយបានមកដល់ទន្លេនឹងក្រុងគីដូសដោយលំបាកបំផុត ដោយខ្យល់បក់មកពីមុខ យើងក៏បត់សំពៅទៅរក ជ្រោយសាលម៉ូន សំលៀវតាមបណ្តោយកោះក្រែតវិញ។⁸ យើងបន្តដំណើរយ៉ាងលំបាកតាមបណ្តោយកោះនោះ ហើយក៏បានមកដល់កន្លែងមួយឈ្មោះ «កំពង់ ស្អាត» ដែលនៅជិតក្រុងឡាសេ។

⁹ យើងបានប្រើពេលជាច្រើនថ្ងៃ ហើយឥឡូវជាដំណើរមួយដែលពេញដោយគ្រោះថ្នាក់ ដ្បិតថ្ងៃពិធីបុណ្យតមអាហារក៏ហួសហើយដែរ។ ដូច្នេះ លោកប៉ូលជូន យោបល់គេថា៖¹⁰ «ខ្ញុំយល់ថាបើយើងបន្តដំណើរទៅមុខទៀតនោះ គ្រោះថ្នាក់ណាស់ មិនត្រឹមតែធ្វើឲ្យខូចខាតទំនិញ និងសំពៅប៉ុណ្ណោះទេ គឺថែមទាំងមានគ្រោះ ថ្នាក់ដល់ជីវិតយើងទៀតផង»។¹¹ ប៉ុន្តែ លោកនាយទាហានបានទុកចិត្តអ្នកបើកសំពៅ និងនាយសំពៅជាងពាក្យរបស់លោកប៉ូលបានប្រាប់។

¹² ដោយសារកំពង់ផែនោះ ពុំមែនជាកន្លែងស្រួលស្ងាត់អាស្រ័យនៅរដូវរងា អ្នកសំពៅភាគច្រើន បានសម្រេចចិត្តចេញសំពៅទៅមុខទៀត។ ប្រសិនបើ អាចធ្វើ បាន គេចង់ទៅដល់ក្រុងកេនីត ជាកំពង់ផែមួយនៅកោះក្រែត ដែលបែរទៅរកទិសនិរតី និងទិសពាយ័ព្យ ដើម្បីស្នាក់នៅទីនោះក្នុងរដូវរងា។¹³ ពេលនោះ មាន ខ្យល់បក់មកពីទិសខាងត្បូង ពួកគេយល់ឃើញថាជាឱកាសល្អសម្រាប់គម្រោងការរបស់គេ គេក៏នាំគ្នាស្រាវយុថ្កា ហើយចេញសំពៅសំលៀវកោះក្រែត ទៅ។

¹⁴ ប៉ុន្តែ បន្តិចក្រោយមក មានខ្យល់ព្យុះមួយយ៉ាងខ្លាំងឈ្មោះ «ខ្យល់ព្យុះអ៊ីរ៉ាគីដូន» បក់បោកនៅកោះនោះ។¹⁵ នាំទាំងសំពៅទៅតាមខ្យល់ព្យុះ ហើយដោយយើងពុំ អាចធ្វើឲ្យសំពៅបើកបញ្ជ្រាស់ខ្យល់វិញបាន យើងក៏បណ្តោយសំពៅឲ្យរសាត់ទៅតាមខ្យល់ទៅ។¹⁶ ពេលមកដល់ខាងត្បូងកោះតូចមួយឈ្មោះកោះកូដេ យើង បានលើកសំប៉ានឡើងទាំងពីរពាក់។

¹⁷ បន្ទាប់មក យើងយកខ្សែពួរសម្រាប់ប្រើនៅត្រាមានអាសន្ន មកចងព័ទ្ធជុំវិញសំពៅ ការពារកុំឲ្យឆ្ងាយ។ យើងក៏បានទម្លាក់ឈើបណ្តែតចុះដែរ ក្រែងលោសំពៅ ទៅកៀងនៅល្បួងសមុទ្រសៀវទីស រួចហើយទុកឲ្យសំពៅរសាត់ទៅតាមខ្យល់។¹⁸ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ដោយខ្យល់ព្យុះបក់បោកមកខ្លាំងពេក គេបានទម្លាក់ទំនិញ ចោល។

¹⁹ នៅថ្ងៃទីបី ពួកអ្នកសំពៅក៏បោះគ្រឿងប្រដាប់សំពៅចោលដែរ។²⁰ នៅពេលមិនអាចមើលឃើញព្រះអាទិត្យ ឬផ្កាយ អស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ ហើយដោយខ្យល់ ព្យុះនៅតែមានសន្ទុះខ្លាំងដដែល នៅទីបំផុត យើងក៏លែងមានសង្ឃឹមថានឹងបានរួចជីវិត។

²¹ ពេលពួកគេពុំបានបរិភោគអ្វីជាយូរថ្ងៃមក លោកប៉ូលក៏ក្រោកឈរនៅកណ្តាលចំណោមអស់អ្នកដែលនៅក្នុងសំពៅ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «បើបងប្អូន ស្តាប់ខ្ញុំ ហើយមិនចាកចេញពីកោះក្រែតមកទេនោះ បងប្អូនពិតជាមិនត្រូវអន្តរាយខូចខាតដូច្នេះឡើយ។²² ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តបងប្អូន សូមមានចិត្តក្លាហានឡើងព្រោះ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមបងប្អូនត្រូវបាត់បង់ជីវិតឡើយ គឺមានតែសំពៅប៉ុណ្ណោះទេ ដែលត្រូវអន្តរាយ។

²³ ដ្បិតយប់មិញ មានទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលខ្ញុំជឿ និងគោរពបម្រើបានមកជិតខ្ញុំ។²⁴ ប្រាប់ថា៖ «ប៉ូលអើយកុំខ្លាចអី! ដ្បិត អ្នកត្រូវតែបានទៅឈរនៅមុខ ព្រះចៅអធិរាជ ហើយដោយព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រណីអ្នក ព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលរួមដំណើរជាមួយអ្នក ឲ្យបានរួចជីវិតផងដែរ»។²⁵ ហេតុនេះបងប្អូន អើយ ចូរមានចិត្តក្លាហានឡើង ដ្បិត ខ្ញុំជឿទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ថា នឹងបានសម្រេចដូចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមែន។²⁶ សំពៅយើងនឹងត្រូវទៅកៀងនៅកោះ ណាមួយជាក់ជាពុំខាន»។

²⁷ សំពៅយើងបានរសាត់អណ្តែតលើផ្ទៃសមុទ្រអាគ្រា អស់រយៈពេលដប់បួនថ្ងៃមកហើយ។ ពេលនោះ ប្រមាណជាពាក់កណ្តាលអត្រាត្រ ពួកអ្នកសំពៅនឹក សង្ស័យថា ប្រហែលជាមកជិតដល់ដីគោកហើយ។²⁸ គេបោះខ្សែសម្បូរទៅក្នុងទឹកឃើញថា មានជម្រៅសាមសិបប្រាំពីរម៉ែត្រ។ លុះទៅមុខបន្តិច គេបោះខ្សែ សម្បូរទៅក្នុងទឹកម្តងទៀត ឃើញថាមានជម្រៅម្ភៃប្រាំបីម៉ែត្រ។²⁹ ដោយខ្លាចក្រែងសំពៅរសាត់ទៅប៉ះនឹងថ្ម ពួកគេទម្លាក់យុថ្កាបួន នៅខាងកន្សៃ ហើយអធិស្ឋាន ទន្ទឹងរង់ចាំភ្លឺឆាប់។

³⁰ ពួកអ្នកសំពៅចង់រត់ចោលសំពៅ គេក៏នាំគ្នាសម្រេចសំប៉ានចុះទៅក្នុងសមុទ្រ ដោយយកលេសថា គេចង់ទាញយុថ្កាទៅដាក់នៅខាងក្បាលសំពៅវិញ។³¹ លោក ប៉ូលមានប្រសាសន៍ទៅនាយទាហាន និងកូនទាហានថា៖ «ប្រសិនបើ អ្នកទាំងនេះមិននៅក្នុងសំពៅទេ អស់លោកប្រាកដជាពុំអាចរួចជីវិតបានឡើយ»។³² ពួក ទាហានក៏កាប់ផ្តាច់ខ្សែ ទម្លាក់សំប៉ាននោះទៅក្នុងសមុទ្របាត់ទៅ។

³³ លុះទៀបភ្លឺ លោកប៉ូលអញ្ជើញគេទាំងអស់គ្នាឲ្យបរិភោគអាហារ ដោយមានប្រសាសន៍ថា៖ «បងប្អូនបានទ្រាំតមអាហារអស់រយៈពេលដប់បួនថ្ងៃមកហើយ បងប្អូនពុំបានពិសាអ្វីសោះ»។³⁴ ដូច្នេះ សូមបងប្អូនអញ្ជើញពិសាទៅដើម្បីឲ្យបានរួចជីវិត ដ្បិតនៅក្នុងចំណោមបងប្អូន សូម្បីតែសក់មួយសរសៃរបស់បងប្អូន ក៏មិន បាត់ផង»។³⁵ លោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះហើយ ក៏យកនំប៉័ងមកអមព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់នៅមុខពួកគេទាំងអស់គ្នា រួចលោកកាប់បរិភោគ។

³⁶ ពេលនោះ អ្នកដែលនៅក្នុងសំពៅមានកម្លាំងចិត្តឡើងវិញ គេក៏បរិភោគទាំងអស់គ្នា។³⁷ នៅក្នុងសំពៅនោះ យើងមានគ្នាទាំងអស់ពីររយចិតសិបប្រាំមួយនាក់។

³⁸ កាលបរិភោគរួចហើយ គេក៏លើកបារស្រូវទម្លាក់ទៅក្នុងសមុទ្រដើម្បីឲ្យស្រាលសំពៅ។

³⁹ លុះភ្លឺឡើង អ្នកសំពៅមើលស្រុកនោះមិនស្គាល់ទេ គេឃើញតែគេសមុទ្រដែលមានរាល់ខ្សាច់ រួចគេបានសម្រេចចិត្តចូលសំពៅទៅបង្ហៀងនៅទីនោះ ប្រសិន បើ អាចចូលទៅបាន។⁴⁰ ដូច្នេះគេក៏ស្រាយខ្សែយុថ្កាទម្លាក់ចោលទៅក្នុងសមុទ្រ ព្រមទាំងស្រាយខ្សែចង្កូតចោលផងដែរ រួចគេលើកក្តោងខាងមុខ ឡើងឲ្យត្រូវខ្យល់សំពៅចូលទៅរកច្រាំង។⁴¹ ប៉ុន្តែ សំពៅបានបុកខ្សាច់ ដែលនៅចន្លោះខ្សែទឹកពីរបណ្តាលឲ្យសំពៅកៀងនៅទីនោះ។ ក្បាលសំពៅនៅជាប់នឹង ផ្តល់ រីងកន្សៃវិញបានត្រូវបាក់បែក ដោយទឹករលកបក់បោកផ្ទុះមកយ៉ាងខ្លាំង។

⁴² ពួកទាហានមានបំណងសម្លាប់អ្នកទោសទាំងអស់ចោល ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ហែលទឹកគេចខ្លួនបានឡើយ។⁴³ ប៉ុន្តែ ដោយនាយទាហានចង់សង្គ្រោះជីវិត លោកប៉ូល គាត់ក៏ដទាស់នឹងគោលបំណងរបស់កូនទាហានទាំងនោះ។ គាត់បានបញ្ជាឲ្យអស់អ្នកដែលចេះហែលទឹក លោតទៅក្នុងទឹកហែលទៅរកគោកមុន។

⁴⁴ រីឯអ្នកមិនចេះហែលទឹក ត្រូវតោងបន្ទះក្តារ ឬតោងបំណែកសំពៅហែលទៅតាមក្រោយ។ ធ្វើដូច្នេះ គេបានទៅដល់ដីគោកដោយសុខសាន្តគ្រប់ៗគ្នា។

28 ¹កាល ពួកយើងបានរួចជីវិតហើយ យើងដឹងថា កោះនោះឈ្មោះ កោះម៉ាល់ត៍។²អ្នកកោះនោះបានទទួលយើងដោយចិត្តសប្បុរសភាពប្រៀបធៀបធ្វើមុំបាន ដោយអញ្ជើញយើងទាំងអស់គ្នា មកជុំវិញភ្នំភ្លើងមួយយ៉ាងធំដែលគេបានដុត ដ្បិតពេលនោះមានភ្លើងធ្លាក់ ហើយធាតុអាកាសក៏ត្រជាក់ណាស់ផង។

³លោកប៉ូលជើសមែកឈើមួយកងមកបោះក្នុងភ្លើង ស្រាប់តែមានពស់វែកមួយលូនចេញមក ដោយកំដៅភ្លើង ហើយខាំដៃលោកជាប់។⁴កាលអ្នកកោះនោះ ឃើញពស់ខាំដៃលោកជាប់ដូច្នេះ ក៏និយាយគ្នាថា៖ «អ្នកនេះពិតជាបានសម្លាប់គេហើយ ទោះបីគាត់ទើបនឹងរួចខ្លួនពីសមុទ្រនោះក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គយុត្តិធម៌មិន ទុកឲ្យគាត់នៅរស់រានមានជីវិតដែរ»។

⁵លោកប៉ូលបានរលាស់ពស់នោះទម្លាក់ទៅក្នុងភ្លើង តែលោកពុំឈឺចុកចាប់អ្វីទេ។⁶អ្នកកោះនោះរង់ចាំមើលលោកប៉ូល ហើមខ្លួន ឬក៏ត្រូវដាច់ខ្យល់ស្លាប់។ ប៉ុន្តែ ក្រោយពីចាំមើលអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរមក គេឃើញថាគ្មានហេតុអ្វីក៏កើតដល់លោកសោះ ពួកគេក៏ផ្លូវគំនិត ហើយបែរជាពោលថា លោកប៉ូលជា ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

⁷នៅជិតនោះ មានដើម្បីមួយកន្លែង ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់មេកន្ត្រាញកោះ ឈ្មោះពូព្យាស។ គាត់បានទទួលយើងឲ្យស្នាក់នៅ យ៉ាងរាក់ទាក់ចំនួនបីថ្ងៃ។⁸ឪពុករបស់ លោកពូព្យាស សម្រាន្តនៅលើគ្រែ ព្រោះគាត់គ្រុនផង និងរាកម្អលផង។ លោកប៉ូលបានចូលទៅក្នុងផ្ទះគាត់ ហើយអធិស្ឋានដាក់ដៃពីលើ និងប្រោសគាត់ឲ្យបាន ជា។⁹អ្នកដឹងទៀតៗនៅលើកោះឃើញគាត់ជាដូច្នេះ គេក៏នាំគ្នាមកដែរ ហើយបានជាទាំងអស់គ្នា។¹⁰ពួកគេបានសម្តែងការគោរពគ្រប់យ៉ាងចំពោះយើង។ នៅ ពេលយើងរៀបចំចេញដំណើរ ពួកគេបានជួយឧបត្ថម្ភនូវអ្វីៗដែលយើងត្រូវការ។

¹¹បីខែក្រោយមក យើងចុះសំពៅមួយឈ្មោះ «ឌីអូស្តូរ» ជាសំពៅមកពីក្រុងអលេក្សានដ្រា ដែលបានចតនៅកោះនោះក្នុងអំឡុងពេលរដូវរងា។¹²លុះមកដល់ ក្រុងស៊ីរ៉ាគូស យើងបានស្នាក់នៅទីនោះបីថ្ងៃ។

¹³បន្ទាប់មក យើងបានស្សៀតតាមឆ្នេរសមុទ្រទៅដល់ក្រុងអេតាម។ ស្តេកឡើង មានខ្យល់បក់មកពីទិសខាងត្បូង ហើយក្នុងរវាងតែពីរថ្ងៃ យើងមកដល់ក្រុង ពូទីយ៉ូលី។¹⁴នៅក្រុងនោះ យើងបានជួបពួកបងប្អូន គេអញ្ជើញយើងឲ្យស្នាក់នៅជាមួយអស់រយៈពេលប្រាំពីរថ្ងៃ។ យើងក៏បន្តដំណើរទៅកាន់ក្រុងរ៉ូម។¹⁵ពួកបង ប្អូននៅក្រុងរ៉ូមដឹងដំណឹងអំពីយើង ក៏នាំគ្នាធ្វើដំណើររហូតទៅដល់ផ្សារអាប់កាស និងភូមិផ្ទះសំណាក់បីខ្នង ដើម្បីទទួលយើង។ កាលលោកប៉ូលឃើញបងប្អូន ទាំងនោះ លោកបានអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ដោយចិត្តក្លាហាន។

¹⁶លុះយើងមកដល់ក្រុងរ៉ូមហើយ អាជ្ញាធរអនុញ្ញាតឲ្យលោកប៉ូលស្នាក់នៅផ្ទះមួយតាមបំណងចិត្តរបស់លោក តែពួកគេដាក់ទាហានម្នាក់ឲ្យនៅយាមលោក។¹⁷បី ថ្ងៃក្រោយមក លោកប៉ូលអញ្ជើញអ្នកមុខអ្នកការក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ឲ្យមកជួបលោក។ លុះគេមកជួបជុំគ្នាហើយ លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «បង ប្អូនអើយ ខ្ញុំពុំបានធ្វើអ្វីប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិយើង ឬក៏ទាស់នឹងប្រពៃណីបុព្វបុរសយើងទេ តែគេបានចាប់ខ្ញុំឃុំឃាំងនៅក្នុងយេរូសាឡឹម និងបញ្ជូនខ្ញុំមកក្នុង កណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិរ៉ូម»។¹⁸កាលពួករ៉ូមសួរចម្លើយខ្ញុំរួចរាល់ហើយ គេចង់ដោះលែងខ្ញុំវិញ ព្រោះគេពុំឃើញខ្ញុំមានកំហុសអ្វី គួរនឹងមានទោសដល់ជីវិតនោះ ឡើយ។

¹⁹ប៉ុន្តែ ជនជាតិយូដាបាននាំគ្នាជំទាស់ ជាហេតុបង្ខំឲ្យខ្ញុំសុំឡើងមកដល់ព្រះចៅអធិរាជ។ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំគ្មានគោលបំណងនឹងចោទប្រកាន់ប្រជាជាតិរបស់ខ្ញុំទេ។

²⁰ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំសុំជួប និងសុំនិយាយជាមួយបងប្អូន ដ្បិតខ្ញុំជាប់ចំណងព្រោះតែសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល»។

²¹អ្នកទាំងនោះតបវិញថា៖ «យើងពុំបានទទួលសំបុត្រអ្វីពីស្រុកយូដាស្តីអំពីលោកឡើយ ហើយក៏គ្មានបងប្អូនណាម្នាក់មករាយការណ៍ ឬនិយាយអាក្រក់ពី លោកដែរ»។²²យើងចង់ស្តាប់លោកមានប្រសាសន៍អំពីគំនិតរបស់លោក ព្រោះយើងដឹងថាមានគេជំទាស់នឹងគណៈរបស់លោកនៅគ្រប់ទីកន្លែង»។

²³ពួកគេបានណាត់ពេលជួបលោកប៉ូលម្តងទៀតនៅថ្ងៃមួយ ហើយមានមនុស្សច្រើនជាងមុនមកផ្ទះលោកប៉ូល។ លោកបានកែវិញ និងធ្វើជាបន្ទាល់អំពី ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រាប់គេតាំងពីព្រឹក រហូតដល់ល្ងាច ដោយលើកយកគម្ពីរវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ និងគម្ពីរព្យាករណ៍ពន្យល់បញ្ជាក់ប្រាប់គេអំពី ព្រះយេស៊ូ។²⁴មានពួកគេមួយផ្នែក បានជឿពាក្យដែលលោកមានប្រសាសន៍ តែមួយផ្នែកទៀតពុំព្រមជឿទេ។

²⁵ដោយពួកគេចាត់ចេញពីទីនោះទៅទាំងខ្វែងគំនិតគ្នា លោកប៉ូលក៏មានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ «ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមានព្រះបន្ទូលមកកាន់បុព្វបុរសយើង តាម រយៈព្យាករណ៍អសាយពិតជាត្រូវមែន»។²⁶ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរទៅរកប្រជារាស្ត្រនោះ ហើយប្រាប់ពួកគេថា អ្នករាល់គ្នាស្តាប់ឮមែន តែពុំយល់ទេ អ្នក រាល់គ្នាមើលមែន តែពុំឃើញដែរ។

²⁷ដ្បិតចិត្តរបស់ប្រជារាស្ត្រនេះរឹងណាស់ គេបាននាំគ្នាខ្ជាប់ត្រចៀក ហើយបិទភ្នែក។ ពួកគេមើលឃើញនឹងភ្នែក ហើយឮនឹងត្រចៀក តែមិនយល់ ហើយក៏មិន ចង់កែប្រែចិត្តគំនិតដែរ ក្រែងលោយើងប្រោសគេឲ្យបានជា»។

²⁸ហេតុនេះ សូមបងប្អូនជ្រាបថា ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះបន្ទូលនិយាយពីការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ ឲ្យសាសន៍ដទៃវិញ ព្រោះគេមុខជាស្តាប់មិនខាន។

²⁹កាលលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ដូច្នេះហើយ ជនជាតិយូដាក៏ចេញទៅ ទាំងដដែលគ្នាយ៉ាងខ្លាំងផង។

³⁰លោកប៉ូលបានស្នាក់នៅផ្ទះ ដែលលោកបានជួលនោះអស់រយៈពេលពីរឆ្នាំ ហើយលោកតែងទទួលអស់អ្នកដែលមកជួបលោក។³¹លោកបានប្រកាសព្រះរាជ្យ របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងបង្រៀនគេអំពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទដោយចិត្តអង់អាច ហើយគ្មានអ្វីមករារាំងលោកឡើយ។

រ៉ូម

1 ¹ខ្ញុំ ប៉ូល ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ បានហៅឲ្យធ្វើជាសាវ័ក ហើយបានញែកខ្ញុំដោយឡែកសម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។²នេះគឺជាដំណឹងល្អ ដែលព្រះបានសន្យាតាមរយៈព្យាករណ៍របស់ព្រះអង្គនៅក្នុងបទគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធ។³អំពីព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ដែលបានប្រសូតពីពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។

⁴ដោយសារការរស់ពីសុគតឡើងវិញ ព្រះអង្គបានប្រកាសថា ជាព្រះបុត្រានៃព្រះ ដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ថាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

⁵ដោយសារព្រះអង្គ យើងបានទទួលព្រះគុណ និងភាពជាសិស្សសម្រាប់អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ដោយជំនឿនៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិ ដោយសារព្រះនាមព្រះអង្គ។⁶នៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងនោះ បងប្អូនក៏បានត្រាស់ហៅដើម្បីឲ្យបានធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

⁷ខ្ញុំធ្វើសំបុត្រនេះទៅកាន់បងប្អូនទាំងអស់ដែលនៅក្នុងក្រុងរ៉ូម ដែលជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានហៅឲ្យបានត្រឡប់ជាប្រជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ សូមព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តមកពីព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា និងពីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង ស្ថិតនៅជាប់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

⁸ជាដំបូង ខ្ញុំអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទសម្រាប់អ្នកទាំងអស់គ្នា ដោយសារជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រកាសពេញពិភពលោកទាំងមូល។⁹ដោយសារព្រះអង្គជាទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបម្រើខាងវិញ្ញាណ

នៅក្នុងដំណឹងល្អនៃបុត្ររបស់ព្រះអង្គ ដែលខ្ញុំបានដំណាលប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាបន្តបន្ទាប់។

¹⁰ខ្ញុំតែងតែទទួលសូមដល់ព្រះអង្គជានិច្ចនៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ តាមវិធីណាក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ គឺខ្ញុំចង់ទៅជួបអ្នករាល់គ្នា ប្រសិនបើព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ។

¹¹ខ្ញុំចង់ជួបអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចផ្តល់អំណោយទានខាងវិញ្ញាណខ្លះចម្រើនកម្លាំងដល់អ្នករាល់គ្នា។

¹²ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានទទួលការលើកទឹកចិត្តនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តាមរយៈជំនឿរវាងគ្នានឹងគ្នា ជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា និងខ្ញុំដែរ។

¹³ឥឡូវនេះ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ខ្ញុំតែងតែមានបំណងចិត្តចង់មករកអ្នករាល់គ្នា (ប៉ុន្តែ មានអ្វីមួយរារាំងខ្ញុំរហូតមកដល់ពេលនេះ) ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចប្រមូលផលនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាបាន ដូចដែលខ្ញុំធ្លាប់ធ្វើនៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ។¹⁴ខ្ញុំជាប់ជំពាក់ទាំងសាសន៍ក្រិក និងសាសន៍ដទៃទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកល្ងង់។¹⁵ដូច្នេះ សម្រាប់ខ្ញុំ គឺខ្ញុំត្រៀមរួចរាល់នឹងប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នករាល់គ្នាទាំងអ្នកនៅក្នុងរូមដែរ។

¹⁶ដ្បិតខ្ញុំមិនខ្មាសដោយព្រោះដំណឹងល្អឡើយ ព្រោះដំណឹងល្អគឺជាព្រះចេស្ដានៃព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលជឿ ដំបូងសាសន៍យូដា ហើយនិងសាសន៍ក្រិក។¹⁷នៅក្នុងដំណឹងល្អនោះ គឺសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងពីជំនឿទៅកាន់ជឿ ដូចជាសេចក្តីដែលបានចែងទុកថា៖ «មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយជំនឿ»។

¹⁸ពីព្រោះព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញពីស្ថានសួគ៌ទាល់នឹងមនុស្សដែលមិនគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះអង្គ និងមនុស្សទុច្ចរិត ដោយសារអំពើអាក្រក់ ហើយបានលាក់សេចក្តីពិត។¹⁹នេះគឺដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងឲ្យពួកគេបានដឹង។

²⁰គុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គដែលយើងមើលមិនឃើញ ដូចជាអំណាច និងសណ្ឋានជាព្រះរបស់ព្រះអង្គដែលបានឃើញតាំងពីដំបូងមក

គឺតាំងពីកំណើតលោកីយ៍ និងនៅក្នុងអ្វីៗទាំងអស់ដែលបានបង្កើតមកម្ល៉េះ។ ដូច្នេះពួកគេមិនអាចដោះសារបានទេ។

²¹សូម្បីតែពួកគេបានស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ហើយក្តី ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គឲ្យដូចជាព្រះទេ ឬពួកគេមិនបានអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានត្រឡប់ទៅជាល្ងង់ខ្លៅនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ និងមិនសិការនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេបានដឹងទៅ។

²²ពួកគេគិតថាពួកគេជាមនុស្សឆ្លាត ប៉ុន្តែ ពួកគេគឺជាមនុស្សល្ងង់វិញ។²³ពួកគេបានប្តូរសិរីល្អនៃព្រះដែលមិនចេះពុករលួយទៅដូចជារូបចម្លាក់មនុស្ស បក្សាបក្សី សត្វដើមប្លន និងសត្វល្អនាដែលពុករលួយទៅវិញ។

²⁴ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងចិត្តស្រឡាញ់ដែលស្រែកឃ្លានភាពមិនស្អាត

ហើយរូបកាយរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលការមើលងាយនៅក្នុងចំណោមពួកគេទៅវិញ។²⁵ពួកគេបានដូរសេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យកសេចក្តីភូតភរ ហើយបានថ្វាយបង្គំ និងបម្រើអ្វីៗដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង ជាជាងព្រះដែលបានបង្កើត និងជាព្រះដែលប្រកបដោយព្រះពរអស់កល្បជានិច្ច អាម៉ែន។

²⁶ដោយហេតុនេះហើយ បានជាព្រះជាម្ចាស់ប្រគល់ពួកគេឲ្យទៅតាមតុណ្ហាចោកទាប ពួកគេបានប្តូរទំនាក់ទំនងបែបធម្មជាតិ

ទៅរបៀបដែលខុសពីធម្មជាតិវិញគឺស្រឡាញ់ស្រី។²⁷ដូចគ្នាដែរ បុរសក៏បោះបង់ចោលទំនាក់ទំនងបែបធម្មជាតិចោលដែរ លែងស្រឡាញ់ស្រី

បែរជាមានការស្រឡាត់ស្រាវជាមួយប្រុសគ្នាឯងទៅវិញ។ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តិបែបនេះ ដោយគ្មានអាម៉ាស់

ហើយពួកគេនឹងបានទទួលការដាក់ទោសសមនឹងអំពើដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តិដែរ។

²⁸ដោយសារតែពួកគេមិនបានបង្ហាញថាមានព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ពួកគេបានបណ្តោយខ្លួនទៅតាមគំនិតអាក្រក់របស់ពួកគេ ព្រោះពួកគេធ្វើអ្វីដែលមិនត្រឹមត្រូវ។

²⁹ពួកគេបានពោពេញទៅដោយអំពើទុច្ចរិត អំពើអាក្រក់ និងការលោភលន់ និងព្យាបាទគ្រប់យ៉ាង។ ពួកគេពេញដោយការច្រណែន សម្លាប់ ឈ្លោះប្រកែក និងបោកប្រាស់ ហើយមានដួងចិត្តក្នុងការធ្វើការអាក្រក់។³⁰ពួកគេនិយាយដើមគ្នា និយាយមូលបង្គាប់គ្នា ហើយជាអ្នកស្អប់ព្រះជាម្ចាស់ថែមទៀតផង។

ពួកគេប្រើអំពើហិង្សា មានភាពក្រអឺតក្រអម និងពេញដោយអំនួត។ ពួកគេបង្កើតឲ្យមានការអាក្រក់ផ្សេងៗ ហើយពួកគេមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ។

³¹ពួកគេគ្មានការយល់ដឹង ពួកគេជាមនុស្សដែលមិនអាចទុកចិត្តបាន គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចមនុស្សធម្មតា ហើយគ្មានមេត្តាថែមទៀតផង។

³²ពួកគេដឹងអំពីការដាក់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិអំពើបែបនេះសមនឹងស្លាប់ ហើយពួកគេមិនត្រឹមតែប្រព្រឹត្តខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងពេញចិត្តនឹងពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តិអំពើទាំងនោះទៀតផង។

2 ដូច្នេះហើយ អ្នកមិនអាចដោះសារបានទេ អ្នកគឺជាអ្នកដែលនឹងត្រូវជំនុំជម្រះ ចំពោះអ្វីដែលអ្នកបានថ្កោលទោសអ្នកដទៃ អ្នកបានថ្កោលទោសខ្លួនឯងដែរ។ ពីព្រោះអ្នកបានចោទប្រកាន់គេ តែអ្នកបានធ្វើការនោះដូចគេដែរ។²ប៉ុន្តែ យើងដឹងថា សេចក្តីជំនុំជម្រះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្របតាមសេចក្តីពិត ហើយវានឹងធ្លាក់ទៅលើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តិបែបនេះដែរ។

³ប៉ុន្តែ ចូរពិចារណាការនេះ អ្នកគឺជាអ្នកដែលជំនុំជម្រះអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិការណ៍មួយ ហើយអ្នកក៏ធ្វើដូចគេដែរ។ តើអ្នកអាចគេចពីការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ?⁴ឬ តើអ្នកគិតថា ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ កាលពន្យារការដាក់ទោសរបស់ព្រះអង្គ ហើយនិងការអត់ធ្មត់របស់ព្រះជាម្ចាស់តិចពេក? តើអ្នកមិនដឹងទេថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គគឺដើម្បីឲ្យអ្នកឲ្យប្រចិត្ត?

⁵ប៉ុន្តែ ដោយសារតែចិត្តវង្សសរបស់អ្នក និងចិត្តដែលមិនព្រមប្រចិត្តរបស់អ្នក ដែលអ្នកបានរក្សាទុកនៅក្នុងអ្នក សម្រាប់ថ្ងៃនៃព្រះពិរោធហើយ នោះគឺជាថ្ងៃនៃការជំនុំជម្រះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញ។⁶ព្រះអង្គនឹងតបស្នងដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាតាមរង្វាល់នៃការប្រព្រឹត្តិរបស់ពួកគេ។
⁷ចំពោះអស់អ្នកដែលបន្តក្នុងការប្រព្រឹត្តិអំពើល្អ គេនឹងបានទទួលការសរសើរ កិត្តិយស និងសេចក្តីមិនពុករលួយ ទ្រង់នឹងប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

⁸ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលអាត្មាស៊ីយម អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់តាមសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែ បែរជាស្តាប់តាមសេចក្តីទុច្ចរិតវិញ សេចក្តីក្រោធ និង ព្រះពិរោធដ៏ខ្លាំងនឹងមកដល់។⁹ព្រះជាម្ចាស់នឹងនាំទុក្ខលំបាក និងក្តីវេទនាយ៉ាងខ្លាំង មកលើមនុស្សគ្រប់រូប ដែលប្រព្រឹត្តិអំពើអាក្រក់ ព្រះអង្គនឹងដាក់ទោសសាសន៍យូដាដំបូង បន្ទាប់មកសាសន៍ក្រិកផងដែរ។

¹⁰ប៉ុន្តែ ពាក្យសរសើរ កិត្តិយស និងសេចក្តីសុខសាន្តនឹងមកដល់អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តិអំពើល្អ ទៅកាន់សាសន៍យូដាដំបូង ហើយបន្ទាប់មកសាសន៍ក្រិកផងដែរ។¹¹ព្រោះគ្មានការរើសអើងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។¹²អស់អ្នកណាដែលបានធ្វើបាបក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ នឹងត្រូវទោសក្រៅក្រឹត្យវិន័យ ហើយអស់អ្នកណាដែលធ្វើបាបក្នុងក្រឹត្យវិន័យ នឹងត្រូវទោសនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យដែរ។

¹³ដ្បិត មិនមែនអ្នកដែលឮក្រឹត្យវិន័យបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យទេតើ ដែលនឹងបានសុចរិតនោះ។
¹⁴ព្រោះនៅពេលសាសន៍ដទៃ ពួកគេគ្មានក្រឹត្យវិន័យទេ ពួកគេធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យ តាមច្បាប់ធម្មជាតិ ពួកគេមានក្រឹត្យវិន័យនៅនឹងខ្លួនឯងស្រាប់ហើយ ទោះបីជាពួកគេគ្មានក្រឹត្យវិន័យក៏ដោយ។

¹⁵ដោយសារការនេះហើយ បានជាតម្រូវឲ្យពួកគេធ្វើដូច្នេះ ព្រោះក្រឹត្យវិន័យបានសរសេរទុកនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេរួចហើយ។ មនសិការបស់ពួកគេក៏ធ្វើបន្ទាល់ដល់ពួកគេដែរ ហើយគំនិតរបស់គេក៏ចោទប្រកាន់ ឬការពារពួកគេដោយខ្លួនឯង¹⁶ហើយចំពោះព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ ការនោះនឹងកើតឡើងនៅថ្ងៃមួយ នៅពេលព្រះជាម្ចាស់នឹងជំនុំជម្រះការសម្ងាត់របស់មនុស្ស អាស្រ័យទៅលើដំណឹងល្អ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

¹⁷ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកហៅខ្លួនឯងថា យូដា ហើយទុកចិត្តលើក្រឹត្យវិន័យ និងអ្នកនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់¹⁸ហើយស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ និងស្គាល់អ្វីដែលល្អឥតខ្ចោះ ដោយសារអ្នកបានទទួលសេចក្តីបង្រៀនពីក្រឹត្យវិន័យ¹⁹ហើយប្រសិនបើ អ្នកជឿជាក់ថាអ្នកខ្លួនឯងជាអ្នកនាំមនុស្សខ្វាក់ ហើយជាពន្លឺដល់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងទីងងឹតនោះ²⁰ជាអ្នកកែតម្រូវមនុស្សល្ងង់ ឬជាគ្រូដល់កូនតូចៗ ហើយថាអ្នកនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ បង្កើតឲ្យមានចំណេះដឹង និងសេចក្តីពិត បើអ្វីមែនមែន តើការអាក្រក់អាចកើតមកលើជីវិតរស់នៅរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេចកើត?

²¹អ្នកគឺជាអ្នកដែលបង្រៀនអ្នកដទៃ តើអ្នកមិនបង្រៀនខ្លួនឯងទេឬអី? អ្នកគឺជាអ្នកបង្រៀនឲ្យទាស់នឹងការលួច តើអ្នកលួចទេ?²²អ្នកគឺជាអ្នកដែលនិយាយថា កុំប្រព្រឹត្តិអំពើធិតក្បត់ឲ្យសោះ តើអ្នកប្រព្រឹត្តិអំពើធិតក្បត់ទេ? អ្នកគឺជាអ្នកដែលស្អប់រូបព្រះ តើអ្នកបានលួចពីព្រះវិហារដែរឬទេ?

²³អ្នកគឺជាអ្នកដែលមានអំនួតនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ តើអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈការដែលអ្នកធ្វើខុសនឹងក្រឹត្យវិន័យឬអី?²⁴ដ្បិត ដូចសេចក្តីដែលបានចែងទុកមកថា៖ «ព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវគេមើលងាយនៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដោយសារអ្នករាល់គ្នា»។
²⁵ការកាត់ស្បែកពិតជាមានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នា ប្រសិនបើ អ្នកស្តាប់បង្គាប់តាមក្រឹត្យវិន័យ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកបានធ្វើខុសនឹងក្រឹត្យវិន័យ នោះការកាត់ស្បែករបស់អ្នកនឹងត្រឡប់ទៅជាមិនកាត់ស្បែកវិញ។²⁶ប្រសិនបើ មនុស្សមិនកាត់ស្បែកធ្វើតាមការទាមទាររបស់ក្រឹត្យវិន័យ តើមិនគួរឲ្យពិចារណាថាគាត់ជាមនុស្សដែលមិនកាត់ស្បែកទៅជាអ្នកកាត់ស្បែកវិញទេឬអី?²⁷ហើយតើអ្នកដែលមិនបានកាត់ស្បែកតាំងពីកំណើត គេថ្កោលទោសអ្នក ដោយសារអ្នកមិនធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យទេឬអី? នេះគឺដោយសារ អ្នកមានក្រឹត្យវិន័យដែលសរសេរ និងមានទាំងការកាត់ស្បែក ប៉ុន្តែ អ្នកនៅតែធ្វើខុសនឹងក្រឹត្យវិន័យ។

²⁸គាត់មិនមែនជាសាសន៍យូដា ដែលគ្រាន់តែសំបកក្រៅ ឬកាត់ស្បែកគ្រាន់តែកាត់ស្បែកខាងសាច់ឈាមតែប៉ុណ្ណោះទេ²⁹ប៉ុន្តែ គាត់គឺជាសាសន៍យូដាទាំងខាងក្នុង និងកាត់ស្បែកដែលចេញពីក្នុងចិត្ត និងខាងវិញ្ញាណ មិនមែនដោយតួអក្សរឡើយ។ មនុស្សបែបនេះទើបសមនឹងសរសើរ មិនមែនមកពីមនុស្សទេ តែមកពីព្រះជាម្ចាស់វិញ។

3¹ បើដូច្នេះ តើសាសន៍យូដាមានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ? ហើយការកាត់ស្បែកមានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដែរ?² ពួកគេអស្ចារ្យនៅក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវ។ សាសន៍យូដាជាអ្នកដែលបានប្រទានការបើកសម្តែងមុនគេបង្អស់។

³ ចុះបើ សាសន៍យូដាខ្លះដែលគ្មានជំនឿយ៉ាងម៉េចដែរ? តើការមិនជឿរបស់ពួកគេធ្វើឲ្យសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះលែងមានសុពលភាពឬអី?

⁴ ប្រហែលជាមិនអាចទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងសេចក្តីពិតជានិច្ច ទោះបីជាមនុស្សគ្រប់រូបជាមនុស្សកុហកក៏ដោយ។

ដូចជាមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «គេនឹងបានឃើញថាព្រះអង្គសុចរិតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ

ហើយព្រះអង្គនឹងឈ្នះនៅពេលព្រះអង្គចូលទៅក្នុងការកាត់ក្តី។

⁵ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់យើងបង្ហាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ តើយើងអាចនិយាយបានយ៉ាងដូចម្តេច? តើយើងអាចនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់ទុច្ចរិតក្នុងការនាំយកព្រះពិរោធមកលើយើង? (ខ្ញុំកំពុងប្រើសេចក្តីសំអាងរបស់មនុស្ស)។⁶ ប្រហែលជាមិនអាចកើតឡើងបានទេ បើអ៊ីចឹងមែន តើព្រះជាម្ចាស់ជំនុំជម្រះលោកីយ៍យ៉ាងម៉េចនឹងកើត?

⁷ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការកុហករបស់ខ្ញុំផ្តល់ការសរសើរដល់ព្រះអង្គជាបរិបូណ៌នោះ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវទទួលរងការកាត់ក្តីថាជាមនុស្សមានបាប?⁸ ហើយហេតុអ្វីយើងមិននិយាយថា ចូរយើងធ្វើការអាក្រក់ដើម្បីឲ្យការល្អកើតចេញមក? ដូចជាមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយបង្អួចយើងថាយើងនិយាយដូច្នេះ។ អ្នកទាំងនោះដែលនិយាយដូច្នេះសមតែទទួលការជំនុំជម្រះ។

⁹ បើដូច្នេះ តើយើងកំពុងតែដោះសារខ្លួនយើងឬអី? អត់ទេ។ គឺសម្រាប់ទាំងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ក្រិក និងពួកគេគ្រប់គ្នា ស្ថិតនៅក្រោមអំពើបាប។

¹⁰ ដូចដែលមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «គ្មាននរណាម្នាក់សុចរិតឡើយ សូម្បីតែម្នាក់»។

¹¹ គ្មាននរណាម្នាក់យល់បានទេ ក៏គ្មាននរណាម្នាក់ដែលស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់ដែរ។¹² ពួកគេគ្រប់គ្នាបានបែរចេញពីព្រះ។ ពួកគេបានត្រឡប់ទៅជាឥតបានការ។

គ្មាននរណាម្នាក់ធ្វើល្អឡើយ គ្មានសូម្បីតែម្នាក់។

¹³ បំពង់ករបស់ពួកគេបើកចេញពីផ្លូវ។ អណ្តាតរបស់ពួកគេបោកបញ្ឆោត។ ពិសរបស់សត្វពោះស្លឹកនៅក្រោមបបូរមាត់របស់ពួកគេ។

¹⁴ មាត់របស់ពួកគេពេញទៅដោយបណ្តាសារ និងភាពជួរល្អឹង។

¹⁵ ដើររបស់ពួកគេរហ័សនឹងបង្ហូរឈាម។¹⁶ ការបំផ្លាញ និងការឈឺចាប់ស្ថិតនៅលើផ្លូវរបស់ពួកគេ។¹⁷ មនុស្សទាំងនេះ

មិនបានស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសុខសាន្តឡើយ។¹⁸ គ្មានការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់ពួកគេឡើយ។

¹⁹ ឥឡូវនេះ យើងដឹងហើយថា អ្វីដែលក្រឹស្ទវិន័យបានចែង គឺនិយាយទៅកាន់មនុស្សដែលនៅក្រោមក្រឹស្ទវិន័យ។ ការនេះគឺដើម្បីឲ្យគ្រប់មាត់ទាំងអស់បានបិទ ហើយពិតលោកទាំងមូលទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។²⁰ ការនេះ មិនមែនដោយសារសាច់ឈាមនឹងធ្វើឲ្យយើងបានសុចរិតទេ

គឺដោយធ្វើតាមក្រឹស្ទវិន័យនៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់ពួកគេ។ តាមរយៈក្រឹស្ទវិន័យ ធ្វើឲ្យមនុស្សស្គាល់អំពើបាប។

²¹ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ក្រៅពីគម្ពីរវិន័យ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងឲ្យឃើញហើយ ដោយមានគម្ពីរវិន័យ និងពួកអ្នកនាំព្រះបន្ទូលធ្វើបន្ទាល់ទៀតផង។²² គឺថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺតាមរយៈជំនឿនៅលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ សម្រាប់អស់អ្នកដែលជឿព្រះគ្មានភាពខុសគ្នាទេ។

²³ ព្រោះមនុស្សគ្រប់គ្នាមានបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់។²⁴ ហើយពួកគេបានសុចរិតដោយឥតបង់ថ្លៃ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈការប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

²⁵ ព្រោះ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ធ្វើជាតង្វាយលោះបាប តាមរយៈជំនឿនៅលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះអង្គបានប្រទានព្រះគ្រីស្ទដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអង្គ ដោយសារតែព្រះអង្គបានបំភ្លេចចោលបាបកាលពីកន្លងទៅ²⁶ នៅក្នុងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះអង្គ។ ការទាំងអស់នេះ កើតឡើង ដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នយើងនេះ។ ការនេះ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាចបង្ហាញថា ព្រះអង្គផ្ទាល់សច្ចៈ ហើយដើម្បីបង្ហាញថា ព្រះអង្គប្រទានសេចក្តីសុចរិតដល់នរណាម្នាក់ ដោយសារជំនឿនៅក្នុងព្រះយេស៊ូ។

²⁷ តើយើងបានអ្វីមកអ្នក? គ្មានទាល់តែសោះ។ អ្នកអំពីអ្វី? ពីការប្រព្រឹត្ត? អត់ទេ ប៉ុន្តែ អ្នកពីជំនឿវិញ។²⁸ ដូច្នេះ យើងសរុបសេចក្តីយ៉ាងដូច្នេះថា មនុស្សបានសុចរិតដោយសារជំនឿ មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តតាមក្រឹស្ទវិន័យទេ។

²⁹ អ៊ីចឹង តើព្រះជាម្ចាស់ គឺជាព្រះរបស់សាសន៍យូដាតែមួយនោះទេ? ប្រសិនបើ ព្រះអង្គមិនមែនជាព្រះរបស់សាសន៍តែមួយទេ អ៊ីចឹង តើព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់របស់សាសន៍ដទៃដែរ? មែន ព្រះអង្គគឺជាព្រះរបស់សាសន៍ដទៃដែរ។³⁰ បើដូច្នេះមែន ព្រះអង្គគឺជាព្រះតែមួយ ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យអ្នកកាត់ស្បែកបានសុចរិតដោយសារជំនឿ និងអ្នកដែលមិនកាត់ស្បែកបានសុចរិតដោយសារជំនឿដែរ។

³¹ តើយើងចាត់ទុកក្រឹស្ទវិន័យជាមោឃៈដោយសារជំនឿ? មិនមែនទេ ផ្ទុយទៅវិញ យើងត្រូវកាន់តាមក្រឹស្ទវិន័យដែរ។

4¹ ដូច្នេះ តើយើងនឹងនិយាយថា លោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសរបស់យើង ក្នុងសាច់ឈាមមែនទេ? ព្រោះប្រសិនបើ លោកអប្រាហាំបានសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្តិមែន គាត់នឹងមានហេតុក្នុងការអួត ប៉ុន្តែ មិនមែននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ទេ។
3 តើបទគម្ពីរបានចែងយ៉ាងដូចម្តេច? «លោកអប្រាហាំបានជឿដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបានរាប់គាត់ថាជាសុចរិត»។

4 ឥឡូវនេះ សម្រាប់អ្នកដែលធ្វើការ តើគាត់នឹងបានទទួលអ្វីដែលគាត់បានធ្វើ គឺមិនមែនជាអំណោយទេ ប៉ុន្តែ ជាតម្លៃឈ្នួលវិញ។⁵ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានធ្វើការវិញ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ជឿនៅលើព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សអាក្រក់បានសុចរិត ដោយសារជំនឿរបស់គាត់បានរាប់ថាជាសុចរិត។

6 ព្រះបានដាវីឌបានប្រកាសពីព្រះពរចំពោះបុរសម្នាក់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានរាប់ថាជាសុចរិតមិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តិឡើយទេ។⁷ ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «មានពរហើយអស់អ្នកដែលបាបរបស់ខ្លួនបានអត់ទោស និងបាបរបស់ខ្លួនបានគ្របបាំង។⁸ មានពរហើយអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានរាប់បាបរបស់ពួកគេ។⁹ ដូច្នេះ ព្រះពរនេះបានប្រកាសតែអស់អ្នកដែលកាត់ស្បែក ឬ ក៏ប្រកាសដល់អស់អ្នកដែលមិនកាត់ស្បែកដែរ? ព្រោះយើងនិយាយថា៖ «លោកអប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ»។¹⁰ ដូច្នេះ តើរាប់យ៉ាងដូចម្តេច? គឺនៅពេលលោកអប្រាហាំស្ថិតនៅក្នុងការកាត់ស្បែក ឬមិនកាត់ស្បែក? វាមិនមែនមកពីការកាត់ស្បែកទេ ប៉ុន្តែ នៅពេលក្នុងការមិនកាត់ស្បែកវិញ។

11 លោកអប្រាហាំបានទទួលទិសដៅនៃការកាត់ស្បែក។ នេះគឺជាត្រាសេចក្តីសុចរិតរបស់ជំនឿដែលគាត់បានទទួល នៅពេលគាត់ស្ថិតនៅក្នុងការមិនកាត់ស្បែកនៅឡើយ។ លទ្ធផលនៃសញ្ញានេះគឺថាគាត់បានក្លាយជាឪពុកនៃអស់អ្នកដែលជឿទាំងអស់ ទោះបីជាពួកគេមិនបានកាត់ស្បែកក្តី។ នេះមានន័យថា សេចក្តីសុចរិតបានរាប់ជាមួយពួកគេដែរ។¹² នេះក៏មានន័យផងដែរ ថាលោកអប្រាហាំបានក្លាយជាឪពុកនៃអស់អ្នកដែលបានកាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ លោកក៏ជាឪពុកសម្រាប់អស់អ្នកដែលដើរតាមជំហាននៃជំនឿរបស់ឪពុកយើងគឺលោកអប្រាហាំ មុនពេលគាត់បានកាត់ស្បែកទៅទៀត។

13 ព្រោះសេចក្តីសន្យាចំពោះលោកអប្រាហាំ និងចំពោះពូជពង្សរបស់គាត់ដែលគាត់នឹងទទួលលោកីយ៍ជាមរតក មិនមែនបានមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែ តាមរយៈសេចក្តីសុចរិតនៃជំនឿវិញ។¹⁴ ប្រសិនបើ អស់អ្នកដែលរស់នៅដោយក្រឹត្យវិន័យ បានទទួលមរតក ដូច្នេះ ជំនឿក្លាយជាប្រយោជន៍ ហើយសេចក្តីសន្យាក៏គ្មានតម្លៃដែរ។¹⁵ ព្រោះក្រឹត្យវិន័យនាំឲ្យមានសេចក្តីក្រោធ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគ្មានក្រឹត្យវិន័យ ក៏គ្មានការរំលងដែរ។

16 ដោយហេតុនេះ ដោយសារជំនឿ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីសន្យាបានស្ថិតនៅលើព្រះគុណ ហើយអាចរាប់រងចំពោះពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំទាំងអស់ មិនគ្រាន់តែចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អស់អ្នកដែលមានចំណែកនៅក្នុងជំនឿរបស់លោកអប្រាហាំដែរ។ គាត់ជាឪពុករបស់យើងគ្រប់គ្នា¹⁷ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យអ្នកបានត្រឡប់ទៅជាឪពុកលើប្រជាជាតិជាច្រើន»។ លោកអប្រាហាំស្ថិតនៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះអង្គ ជាអ្នកដែលព្រះបានទុកចិត្ត គឺព្រះអង្គហើយ ដែលប្រទានជីវិតដល់អ្នកស្លាប់ ហើយបានហៅអ្វីៗដែលគ្មានមកកាន់អ្វីដែលមានវិញ។

18 ក្រៅពីការកាត់ស្បែកក្នុងរូបភាពខាងក្រៅ លោកអប្រាហាំបានទុកចិត្តដល់ព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុងសម្រាប់ពេលអនាគត។ ដូច្នេះហើយ គាត់បានត្រឡប់ទៅជាឪពុកនៃប្រជាជាតិជាច្រើន ស្របទៅតាមអ្វីដែលបានចែងថា៖ «អ្នកនឹងមានពូជពង្សជាច្រើន»។

19 គាត់មិនបានខ្សោយនៅក្នុងជំនឿរបស់គាត់ទេ។ លោកអប្រាហាំយល់ថា រូបកាយរបស់គាត់ផ្ទាល់មិនអាចមានកូនបានទេ (ដោយសារគាត់មានអាយុមួយរយឆ្នាំទៅហើយ)។ គាត់ក៏ទទួលស្គាល់ផងដែរថា ផ្ទៃរបស់នាងសារ៉ាមិនអាចមានកូនបានដែរ។

20 ប៉ុន្តែ ដោយសារសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់ លោកអប្រាហាំគ្មានការសង្ស័យនៅក្នុងជំនឿរបស់គាត់ឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ត្រូវបានចម្រើនកម្លាំងដោយជំនឿ ហើយបានសរសើរឲ្យដល់ព្រះជាម្ចាស់។²¹ គាត់ពិតជាជឿជាក់ទាំងស្រុងថា អ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាហើយ ព្រះអង្គក៏អាចធ្វើវាឲ្យបានសម្រេចដែរ។²² ដោយសារហេតុនេះ ហើយបានជាគាត់ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត។

23 ឥឡូវនេះ សេចក្តីដែលបានសរសេរមកនោះ មិនត្រឹមតែជាប្រយោជន៍របស់គាត់ទេ²⁴ ប៉ុន្តែ វាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតចំពោះអស់អ្នកដែលជឿលើព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះយេស៊ូ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងពីសេចក្តីស្លាប់។

25 ព្រះអង្គនេះហើយគឺជាអ្នកដែលត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅសម្លាប់ដោយសារអំពើវិលវងរបស់យើង ហើយបានប្រោសព្រះអង្គឲ្យរស់ឡើងវិញ គឺឲ្យយើងបានសុចរិត។

5¹ ដូច្នេះ យើងបានសុចរិតដោយសារជំនឿ យើងមានសន្តិភាពជាមួយព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទរបស់យើង។² ដោយសារព្រះអង្គ យើងក៏មានផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះគុណដោយជំនឿ ដែលយើងឈរ។
យើងមានអំណរនៅក្នុងទំនុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រទានឲ្យយើងសម្រាប់ពេលអនាគត យើងមានទំនុកចិត្តថា យើងនឹងមានចំណែកនៅក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

³មិនគ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ យើងក៏មានអំណរនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់យើងផងដែរ។⁴ យើងដឹងថា ទុក្ខលំបាកនាំឲ្យយើងអត់ធ្ងន់។ ហើយការអត់ធ្ងន់ធ្វើឲ្យយើងគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយការគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអង្គ នាំឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តនាពេលអនាគត។⁵ ទំនុកចិត្តនេះ មិនធ្វើឲ្យយើងខកចិត្តឡើយ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានចាក់បំពេញនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ដែលបានប្រទានមកយើង។

⁶កាលដែលយើងនៅខ្សោយនៅឡើយ នៅពេលកំណត់ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត។⁷ កម្រមានអ្នកព្រមស្លាប់ជំនួសមនុស្សសុចរិតណាស់។ ហើយក៏ប្រហែលជាមានអ្នកដែលហ៊ានស្លាប់សម្រាប់មនុស្សល្អដែរ។

⁸ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ចំពោះយើង ព្រោះនៅពេលដែលយើងស្ថិតនៅក្នុងភាពជាមនុស្សមានបាបនៅឡើយ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់យើងរួចហើយ។⁹ លើសពីនេះ យើងបានសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ យើងនឹងបានសង្គ្រោះឲ្យរួចផុតពីសេចក្តីក្រោធ នៃព្រះជាម្ចាស់ដោយសារព្រះលោហិតនេះ។

¹⁰ប្រសិនបើ យើងស្ថិតនៅក្នុងភាពជាសត្រូវ ហើយយើងបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះបុត្រាព្រះអង្គ បន្ទាប់ពីយើងបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះអង្គហើយ លើសពីនេះ យើងនឹងបានសង្គ្រោះដោយសារព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គផងដែរ។¹¹ មិនគ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះ យើងក៏មានអំណរនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង ដោយសារព្រះអង្គ នៅពេលនេះ យើងបានទទួលការផ្សះផ្សារឡើងវិញ។

¹²ដូច្នេះ តាមរយៈមនុស្សបាបម្នាក់បានចូលមកក្នុងលោកីយ៍នេះ ដូចគ្នានេះដែរ សេចក្តីស្លាប់បានចូលមកក្នុងលោកីយ៍ដោយសារបាបនោះដែរ។ ហើយសេចក្តីស្លាប់បានរីកសាយទៅដល់មនុស្សគ្រប់រូប ព្រោះមនុស្សទាំងអស់បានធ្វើបាប។¹³ រហូតដល់មានក្រីស្ទវិន័យ បាបបានចូលមកក្នុងលោកីយ៍ហើយ ប៉ុន្តែ បាបមិនត្រូវបានស្គាល់នៅឡើយទេ ដោយសារមិនទាន់មានក្រីស្ទវិន័យនៅឡើយ។

¹⁴យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីស្លាប់បានគ្រប់គ្រងលើលោកអដ័ររហូតដល់លោកម៉ូសេ ថែមទាំងគ្រប់គ្រងលើអស់អ្នកដែលមិនបានធ្វើបាបនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ដូចជាលោកអដ័រដែរ ក៏មានម្នាក់ដែលមានលក្ខណៈដូចជាគាត់ដែរ នឹងមក។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អំណោយទានមិនដូចជាការរំលងទេ។¹⁵ ដូច្នេះ ប្រសិនបើការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ តើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអំណោយទាន ដោយសារព្រះជាម្ចាស់នៃមនុស្សម្នាក់ គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ នឹងមានលើសយ៉ាងណាទៅទៀត។
¹⁶អំណោយទាននេះ មិនដូចជាលទ្ធផលនៃម្នាក់ដែលបានធ្វើបាបទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការជំនុំជម្រះនៃការកាត់ទោសបានមក ដោយសារការរំលងនៃមនុស្សម្នាក់។ ក៏ប៉ុន្តែ អំណោយទានបានធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុចរិត មកដល់បង្គាប់ពីមានការរំលងជាច្រើន។¹⁷ ដូច្នេះ ដោយសារការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ សេចក្តីស្លាប់បានគ្រប់គ្រងតាមរយៈម្នាក់នោះ តើព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌ និងអំណោយទាននៃសេចក្តីសុចរិតនឹងគ្រងគ្រងលើម្នាក់ដែលមានព្រះនាមថា យេស៊ូគ្រីស្ទទេឬអី?

¹⁸ដូច្នេះ ដោយសារម្នាក់បានប្រព្រឹត្តល្មើស មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវទទួលការជំនុំជម្រះ ដូចគ្នាដែរ ដោយសារមនុស្សម្នាក់ដែលប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត នឹងធ្វើឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាមានសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងជីវិតយ៉ាងនោះដែរ។¹⁹ ដូច្នេះ ដោយសារមនុស្សម្នាក់ដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ ធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនត្រូវមានបាបយ៉ាងណា ដូចគ្នាដែរ តាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សម្នាក់ នឹងធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនបានសុចរិតយ៉ាងនោះដែរ។

²⁰ប៉ុន្តែ ក្រីស្ទវិន័យបានមក ដើម្បីឲ្យអំពើល្មើសកាន់តែច្រើនឡើង។ ប៉ុន្តែ ទីណាមានបាបច្រើន នៅទីនោះក៏មានព្រះគុណច្រើនដែរ។²¹ ការនេះបានកើតឡើង ដូចដែលបាបបានគ្រប់គ្រងធ្វើឲ្យមនុស្សស្លាប់ ដូច្នេះ ព្រះគុណគ្រប់គ្រងក៏ធ្វើឲ្យបានសុចរិត សម្រាប់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

6¹ ដូច្នេះ តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច? តើគួរឲ្យយើងបន្តនៅក្នុងបាបទៀត ដើម្បីឲ្យព្រះគុណបានចម្រើនឡើង?² មិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ។
យើងដែលបានស្លាប់ខាងឯកបាបហើយ តើយើងអាចរស់នៅក្នុងបាបដូចម្តេចទៀតបាន?³ តើអ្នកមិនដឹងទេឬអីថា
មានមនុស្សជាច្រើនបានជ្រមុជនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ គឺបានជ្រមុជទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះអង្គ?

⁴ យើងត្រូវបានកប់ ដូច្នេះ តាមរយៈព្រះអង្គ យើងបានជ្រមុជទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ជាមួយព្រះអង្គ។ ការនេះ បានកើតឡើង
ដើម្បីឲ្យបានដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញពីស្លាប់តែម្តង ដោយសារសិរីល្អព្រះបិតា ដូច្នេះ យើងត្រូវតែដើរនៅក្នុងជីវិតថ្មីនេះ។⁵ ប្រសិនបើ
យើងបានរួមតែមួយជាមួយព្រះអង្គនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ យើងក៏នឹងរួមជាមួយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គដែរ។

⁶ យើងដឹងការនេះ ថាមនុស្សចាស់របស់យើងត្រូវបានផ្លាស់ជាមួយព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យរូបកាយនៃបាបអាចបំផ្លាញ។ ការនេះបានកើតឡើង
ដើម្បីយើងលែងស្ថិតនៅក្នុងភាពជាទាសកររបស់បាបទៀត។⁷ អស់អ្នកដែលបានស្លាប់ហើយគឺប្រកាសពីសេចក្តីសុចរិត លែងពាក់ព័ន្ធជាមួយបាបទៀតហើយ។

⁸ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ យើងបានស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយ យើងជឿថា យើងនឹងរស់នៅជាមួយព្រះអង្គ។⁹ យើងដឹងថា ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ពីសុគតឡើងវិញតែម្តង
ហើយទ្រង់ក៏លែងស្លាប់ទៀតហើយ។ សេចក្តីស្លាប់លែងគ្រប់គ្រងលើព្រះអង្គទៀតហើយ។

¹⁰ ទាក់ទងទៅនឹងការសុគតគឺព្រះអង្គសុគតចំពោះបាប ទ្រង់បានសុគតតែម្តងសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា។ ប៉ុន្តែ ជីវិតដែលព្រះអង្គរស់នៅ
ទ្រង់រស់នៅសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។¹¹ ដូចគ្នាដែរ អ្នកត្រូវតែគិតថាខ្លួនអ្នកក៏ត្រូវតែស្លាប់ចំពោះបាបដែរ ប៉ុន្តែ
រស់នៅគឺរស់នៅថ្វាយព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

¹² ដូច្នេះហើយ មិនត្រូវអនុញ្ញាតបាបគ្រប់គ្រងនៅក្នុងរូបកាយដែលពុករលួយ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចនឹងធ្វើតាមតណ្ហារបស់រូបកាយនោះ។

¹³ កុំប្រគល់ចំណែកណាមួយនៅក្នុងរូបកាយរបស់អ្នកទៅកាន់បាប ដើម្បីធ្វើជាឧបករណ៍សម្រាប់សេចក្តីទុច្ចរិតឡើយ។ ប៉ុន្តែ
ចូរថ្វាយខ្លួនរបស់អ្នកទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ពីមុនយើងស្លាប់ តែចម្ងរយើងរស់។ ហើយថ្វាយផ្នែកនៃរូបកាយរបស់អ្នកទៅព្រះជាម្ចាស់
ជាឧបករណ៍សម្រាប់ប្រើក្នុងសេចក្តីសុចរិតវិញ។¹⁴ កុំអនុញ្ញាតឲ្យបាបបានគ្រប់គ្រងលើអ្នកឡើយ។ ព្រោះអ្នកមិនស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យឡើយ ប៉ុន្តែ
នៅក្នុងព្រះគុណវិញ។

¹⁵ បើដូច្នេះ តើយើងគួរធ្វើបាប ដោយព្រោះយើងមិនស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យមែន ហើយនៅក្រោមព្រះគុណមែនទេ? មិនអាចធ្វើដូច្នេះទេ។

¹⁶ តើអ្នកមិនដឹងទេឬអីថា អ្នកដែលអ្នកថ្វាយខ្លួនរបស់អ្នកដូចជាអ្នកបម្រើគឺជាម្នាក់ដែលត្រូវស្លាប់បង្គាប់ តើអ្នកត្រូវស្លាប់នរណា? ការនេះគឺជាសេចក្តីពិត
មិនថាអ្នកជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាបដែលនាំអ្នកទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ឬជាអ្នកបម្រើដែលស្លាប់បង្គាប់ ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសុចរិត។

¹⁷ ប៉ុន្តែ សូមអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់! ព្រោះអ្នកធ្លាប់ជាអ្នកបម្រើរបស់បាប ប៉ុន្តែ អ្នកបានស្លាប់បង្គាប់ពីចិត្តតាមគំរូនៃសេចក្តីបង្រៀនដែលបានប្រគល់ដល់អ្នក។

¹⁸ អ្នកបានមានសេរីភាពពីបាបហើយ ហើយអ្នកបានធ្វើឲ្យក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ។

¹⁹ ខ្ញុំនិយាយដូចជាមនុស្សទូទៅ ដោយសារសេចក្តីកម្សោយនៃសាច់ឈាមរបស់អ្នក។

ដោយព្រោះអ្នកបានថ្វាយខ្លួនរបស់អ្នកឲ្យធ្វើជាទាសករចំពោះសេចក្តីដែលមិនស្អាត ហើយចំពោះការអាក្រក់ ដូច្នេះនេះដែរ នៅពេលនេះ

ចូរថ្វាយខ្លួនរបស់អ្នកដូចជាទាសករនៃសេចក្តីសុចរិតវិញ ដើម្បីឲ្យបានសុចរិត។²⁰ ព្រោះ នៅពេលអ្នកធ្លាប់ជាទាសករនៃបាប អ្នកមានសេរីភាពពីសេចក្តីសុចរិត។

²¹ នៅពេលនោះ តើផលផ្លែអ្វីដែលយើងមានពីការអ្វីដែលអ្នកមានសព្វថ្ងៃនេះគឺភាពអាម៉ាស់? ដ្បិត លទ្ធផលនៃការទាំងអស់នោះគឺជាសេចក្តីស្លាប់។

²² ប៉ុន្តែ នៅពេលនេះ អ្នកត្រូវបានដោះឲ្យមានសេរីភាពពីបាប ហើយគឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ

អ្នកបានទទួលផលរបស់អ្នកសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតផងដែរ។ ជាលទ្ធផលគឺបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។²³ ព្រោះឈ្នួលនៃបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែ
អំណោយទាននៃព្រះជាម្ចាស់វិញគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

7¹ បងប្អូនអើយ តើអ្នកមិនដឹងទេឬអីថា (ខ្ញុំកំពុងនិយាយជាមួយអ្នកដែលស្គាល់ក្រឹត្យវិន័យ) ក្រឹត្យវិន័យគ្រប់គ្រងលើមនុស្សរហូតអស់មួយជីវិតរបស់ពួកគេ?

² ប៉ុន្តែដែលបានរៀបការគឺជាបំណងដោយសារច្បាប់ ជាមួយនឹងស្វាមីរបស់នាងក្នុងការដែលគាត់នៅរស់ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ស្វាមីរបស់នាងស្លាប់ នាងនឹងរួចពីបំណងនៃច្បាប់របស់អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះហើយ។³ ដូច្នេះ នៅក្នុងពេលដែលស្វាមីរបស់នាងនៅរស់នៅឡើយ ប្រសិនបើ នាងរួមរស់ជាមួយបុរសផ្សេង គេនឹងហៅនាងថា ស្រីផិតប្តី។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ស្វាមីរបស់នាងស្លាប់វិញ នាងមានសេរីភាពពីច្បាប់ហើយ ដូច្នេះ នាងមិនមែនជាស្រីផិតប្តីទេ ប្រសិនបើនាងរួមរស់នៅជាមួយបុរសផ្សេងទៀត។

⁴ ដូច្នេះ បងប្អូនរបស់ខ្ញុំអើយ អ្នកក៏បានធ្វើឲ្យស្លាប់នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យដែរ តាមរយៈព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការនេះ កើតឡើងដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចចូលរួមជាមួយគ្នា គឺចូលរួមជាមួយព្រះអង្គ ដែលបានរស់ពីសុគតឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យយើងអាចបង្កើតផលផ្លែថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។⁵ ព្រោះ នៅពេលយើងនៅក្នុងសាច់ឈាម មានដួងចិត្តពេញដោយអំពើបាប ក្រឹត្យវិន័យជាអ្នកជំរុញ ធ្វើការនៅក្នុងសរីរាង្គរបស់យើង ដើម្បីបង្កើតផលជាសេចក្តីស្លាប់។

⁶ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ យើងមានសេរីភាពពីក្រឹត្យវិន័យហើយ។ យើងបានស្លាប់ចំពោះក្រឹត្យវិន័យដែលបានចងយើងរួចហើយ។

នេះគឺជាអ្វីដែលយើងអាចបម្រើនៅក្នុងរូបភាពថ្មីខាងវិញ្ញាណ ហើយមិនស្ថិតនៅក្នុងភាពចាស់នៃក្តីអក្សរពីមុនទៀតទេ។

⁷ តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចអ្វីចឹង? តើក្រឹត្យវិន័យជាអំពើបាបមែនទេ? គឺមិនមែនទេ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចនឹងមិនស្គាល់បាបទេ

ប្រសិនបើអត់មានក្រឹត្យវិន័យ។ យើងមិនអាចស្គាល់ថាការលោភលន់ជាអំពើបាបទេ លុះត្រាតែក្រឹត្យវិន័យនិយាយចែងថា៖ «មិនត្រូវលោភលន់ឡើយ»។⁸ ប៉ុន្តែ បាបមានឱកាសតាមរយៈមនសិកា ហើយបាននាំឲ្យមានការលោភលន់គ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងខ្ញុំ។ ព្រោះបើគ្មានក្រឹត្យវិន័យទេ អំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់។

⁹ នៅពេលមួយខ្ញុំបានរស់នៅដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យ ប៉ុន្តែ នៅពេលបញ្ញត្តិបានមកដល់ បាបបានរស់ឡើងវិញ ហើយខ្ញុំក៏ស្លាប់។¹⁰ បញ្ញត្តិដែលគួរតែនាំឲ្យមានជីវិត បែរជានាំឲ្យស្លាប់សម្រាប់ខ្ញុំទៅវិញ។

¹¹ នៅពេលបាបមានឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិ ហើយបានបោកបញ្ឆោតខ្ញុំ។ តាមរយៈបញ្ញត្តិនោះបានសម្លាប់ខ្ញុំ។¹² ដូច្នេះ ក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធ ហើយបញ្ញត្តិក៏បរិសុទ្ធ សុចរិត និងល្អដែរ។

¹³ តើអ្វីៗដែលនេះបែរជានាំអោយខ្ញុំស្លាប់ឬ? ទេ មិនមែនទេ! គឺបាបវិញទេតើដែលនាំអោយខ្ញុំស្លាប់។ បាបបានប្រើវិន័យដែលល្អធ្វើអោយខ្ញុំស្លាប់ ដើម្បីបង្ហាញ អោយឃើញថា បាបពិតជាបាបមែន ហើយតាមរយៈបញ្ញត្តិ បាបលេចចេញមកវិញតែអាក្រក់ហួសហេតុទៅទៀត។¹⁴ ព្រោះយើងដឹងថា ក្រឹត្យវិន័យគឺខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំកើតចេញពីសាច់ឈាម។ ខ្ញុំត្រូវបានលក់នៅក្រោមទាសករនៃអំពើបាប។

¹⁵ ដ្បិត អ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ ខ្ញុំពិតជាមិនយល់ទេ។ ព្រោះអ្វីដែលខ្ញុំចង់ធ្វើ ខ្ញុំបែរជាមិនធ្វើ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំស្អប់ ខ្ញុំបែរជាធ្វើវាវិញ។¹⁶ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ

ខ្ញុំធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ គឺខ្ញុំយល់ព្រមជាមួយក្រឹត្យវិន័យហើយ ថាក្រឹត្យវិន័យល្អ។

¹⁷ ដូច្នេះ មិនមែនខ្ញុំទេដែលប្រព្រឹត្តកិច្ចការនោះ គឺបាបនៅក្នុងខ្ញុំវិញទេតើដែលប្រព្រឹត្ត¹⁸ ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា អ្វីៗដែលល្អមិនស្ថិតនៅក្នុងខ្ញុំទេ ពោលគឺមិនស្ថិតនៅក្នុងខ្ញុំ ដែលមាននិស្ស័យលោកីយ៍ទេ។ ខ្ញុំមានឆន្ទៈនឹងធ្វើអំពើល្អ តែខ្ញុំគ្មានសមត្ថភាពនឹងប្រព្រឹត្តអំពើល្អបានឡើយ។

¹⁹ ខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តអំពើល្អ ដែលខ្ញុំចង់ធ្វើនោះទេ តែបែរជាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើទៅវិញ។²⁰ ប្រសិនបើខ្ញុំប្រព្រឹត្តអំពើល្អដែលខ្ញុំមិនចង់ធ្វើ បានសេចក្តី ថាមិនមែនខ្ញុំទៀតទេដែលប្រព្រឹត្តដូច្នេះ គឺបាបស្ថិតនៅក្នុងខ្ញុំវិញទេតើ ដែលប្រព្រឹត្ត។²¹ ដូច្នេះ ចំពោះខ្ញុំដែលចង់ធ្វើអំពើល្អ ខ្ញុំសង្កេតឃើញមានគោលការណ៍មួយ នេះថា ខ្ញុំមានសមត្ថភាពធ្វើបានតែអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ។

²² ក្នុងជម្រៅចិត្តខ្ញុំ ខ្ញុំមានអំណរនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ណាស់។²³ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំឃើញមានគោលការណ៍ផ្សេងនៅក្នុងផ្នែកនៃរូបកាយរបស់ខ្ញុំ។ វាបានតយុទ្ធនាស់ទងជាមួយអ្វីដែលជាគោលការណ៍ថ្មីនៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំ។ វាបានធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ចំណងដែលជាគោលការណ៍នៃអំពើបាប ដែលស្ថិតក្នុងផ្នែកនៃរូបកាយរបស់ខ្ញុំ។

²⁴ ខ្ញុំជាមនុស្សវេទនាហើយ! តើអ្នកណាដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយដែលស្លាប់នេះបាន?²⁵ ប៉ុន្តែ អរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង! ដូច្នេះ ខ្ញុំខ្លួនឯងបម្រើក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំហើយសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំវិញបែរជាបម្រើគោលការណ៍បាបវិញ។

8¹ ដូច្នេះ គ្មានការកាត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូទេ។

² ព្រោះគោលការណ៍របស់ព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូបានធ្វើឲ្យមានសេរីភាពពីគោលការណ៍នៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។

³ ដ្បិត អ្វីដែលគ្រិស្តវិន័យមិនអាចធ្វើបាន គឺដោយសារភាពខ្សោយនៃសាច់ឈាម ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើបាន។

ព្រះអង្គបានចាត់ព្រះបុត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់នៅក្នុងនិស្ស័យជាមនុស្សមានបាបខាងសាច់ឈាម ឲ្យធ្វើជាយញ្ញបូជាលោះបាប ហើយព្រះអង្គត្រូវបានកាត់ទោសចំពោះបាបនៅក្នុងសាច់ឈាមនេះឯង។⁴ ព្រះអង្គធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យតម្រូវតាមគ្រិស្តវិន័យ អាចបានសម្រេចនៅក្នុងយើង យើងគឺជាអ្នកដែលដើរមិនមែនដោយសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែដោយវិញ្ញាណវិញ។⁵ អស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងសាច់ឈាម នឹងយកចិត្តទុកដាក់ជាមួយអ្វីៗដែលជាសាច់ឈាម ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលរស់នៅខាងវិញ្ញាណវិញ នឹងយកចិត្តទុកដាក់អ្វីៗខាងវិញ្ញាណវិញដែរ។

⁶ ដ្បិតគំនិតខាងសាច់ឈាមគឺជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែ គំនិតខាងវិញ្ញាណគឺជាជីវិត និងសេចក្តីសុខសាន្ត។⁷ ការគិតខាងសាច់ឈាមគឺទាស់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះសាច់ឈាមមិនបានចុះចូលចំពោះច្បាប់របស់ព្រះ ឬមិនអាចធ្វើតាមច្បាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។⁸ អស់អ្នកដែលនៅក្នុងសាច់ឈាម មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

⁹ ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកមិនបានស្ថិតនៅក្នុងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនៅខាងវិញ្ញាណវិញ ប្រសិនបើអ្នកនៅខាងវិញ្ញាណមែន នោះព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់នឹងរស់នៅក្នុងអ្នក។ ប៉ុន្តែបើអ្នកណាម្នាក់គ្មានវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រិស្តទេ អ្នកនោះមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គឡើយ។

¹⁰ ប្រសិនបើព្រះគ្រិស្តនៅក្នុងអ្នក រូបកាយត្រូវស្លាប់ខាងអំពើបាប ប៉ុន្តែវិញ្ញាណនឹងរស់នៅខាងឯសេចក្តីសុចរិតវិញ។

¹¹ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះដែលបានប្រោសព្រះយេស៊ូពីស្លាប់មកវិញ ហើយរស់នៅក្នុងអ្នក

ព្រះអង្គដែលប្រោសព្រះគ្រិស្តពីសេចក្តីស្លាប់នឹងប្រទានជីវិតដល់រូបកាយពុករលួយរបស់អ្នកតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ ដែលរស់នៅក្នុងអ្នក។

¹² ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ យើងគឺជាកូនបំណុល ប៉ុន្តែ មិនមែនកូនបំណុលខាងសាច់ឈាម គឺរស់នៅតាមសាច់ឈាមឡើយ។

¹³ ព្រោះប្រសិនបើអ្នករស់តាមសាច់ឈាម អ្នកនឹងស្លាប់ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នករស់នៅខាងវិញ្ញាណវិញ អ្នកនឹងស្លាប់ខាងការប្រព្រឹត្តខាងរូបកាយ ហើយអ្នកនឹងបានរស់វិញ។

¹⁴ ដ្បិតអស់អ្នកណាដែលដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះគឺជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁵ ព្រោះអ្នកមិនបានទទួលវិញ្ញាណនៃចំណងដែលធ្វើឲ្យភ័យខ្លាចឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកបានទទួលវិញ្ញាណនៃកូនចិញ្ចឹម ដូច្នេះ ហើយអាចស្រែកថា «អប្បបរមា បិតា!»។

¹⁶ ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ធ្វើបន្ទាល់ជាមួយវិញ្ញាណរបស់យើងថា យើងគឺជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁷ ប្រសិនបើ យើងជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន ដូច្នេះ យើងក៏នឹងទទួលមរតក របស់ព្រះអង្គដែរ។ ហើយយើងនឹងរួមទទួលមរតកជាមួយព្រះគ្រិស្ត ប្រសិនបើយើងពិតជាជាកូនជាមួយព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យយើងអាចទទួលសិរីល្អជាមួយព្រះអង្គ។

¹⁸ ដ្បិតខ្ញុំគិតថា ការឈឺចាប់នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មិនស័ក្តិសមនឹងប្រៀបធៀបជាមួយនឹងសិរីល្អដែលនឹងបង្ហាញមកយើងឡើយ។¹⁹ ដ្បិតអ្វីៗដែល ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមកកំពុងទន្ទឹងរង់ចាំការបង្ហាញខ្លួននៃបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយអន្ទះសារ។

²⁰ ព្រោះអ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក បានប្រគល់ទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍ តែមិនមែនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ គឺព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវដូច្នេះ ដោយសង្ឃឹម ថា។²¹ អ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមកនឹងបានដោះឲ្យរួចពីភាពជាបាបប្រើរបស់សេចក្តីពុករលួយទាំងសេរីភាពនៃសេចក្តីរុងរឿងជាបុត្រព្រះជាម្ចាស់។

²² យើងដឹងហើយថា មកទល់ថ្ងៃនេះ ពិភពលោកទាំងមូលកំពុងតែស្រែកថ្វេរ និងឈឺចាប់ដូចជាស្ត្រីដែលហៀបនឹងសំរាលកូន។

²³ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ សូម្បីតែយើងខ្លួនឯងដែលជាផលដ៏បង្ករបស់ព្រះវិញ្ញាណ សូម្បីតែយើងខ្លួនឯងថ្ងៃនៅក្នុងខ្លួនយើង រងចាំការទទួលយកភាពជាកូនគឺជាការប្រោសលោះរូបកាយរបស់យើង។²⁴ ដោយទុកចិត្ត យើងបានសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយើងទុកចិត្តមិនទាន់ឃើញនៅឡើយ សម្រាប់អស់អ្នកដែលមានទំនុកចិត្តចំពោះអ្វីដែលខ្លួនបានឃើញហើយ តើមានប្រយោជន៍អ្វី?²⁵ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើង មានទំនុកចិត្តអំពីអ្វីដែលយើងមិនទាន់ឃើញនៅឡើយ ដូច្នេះ យើងរង់ចាំដោយភាពអត់ធ្មត់ជាមួយវា។

²⁶ ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះវិញ្ញាណក៏ជួយយើងនៅក្នុងភាពកម្សោយរបស់យើងដែរ។ ព្រោះយើងមិនដឹងថា យើងត្រូវអធិស្ឋានដោយរបៀបណាទេ ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណដែលនៅក្នុងយើង បានអធិស្ឋានទូលអង្គរសម្រាប់យើង ជាមួយនឹងការថ្ងូរដែលមិនអាចរៀបរាប់បាន។²⁷ ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់ដែលស្គាល់ចិត្ត និងស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ព្រោះ ព្រះអង្គទូលអង្គរក្នុងនាមអ្នកជឿស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

²⁸ យើងដឹងថា គ្រប់ការទាំងអស់ផ្សំគ្នាឡើងសម្រាប់ជាសេចក្តីល្អដល់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ គឺដល់អស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅស្របតាម បំណងរបស់ព្រះអង្គ។²⁹ ដ្បិតអស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានស្គាល់ជាមុន ព្រះអង្គបានតម្រូវពួកគេទុកជាស្រេចឲ្យមានលក្ខណៈដូចព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យ ព្រះរាជបុត្រត្រលប់ជាកូនច្បងនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនជាច្រើន។³⁰ អស់អ្នកដែលបានតម្រូវទុកជាមុន អ្នកទាំងនេះ ត្រូវបានព្រះអង្គត្រាស់ហៅផងដែរ។ អស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានហៅ អ្នកទាំងនោះនឹងបានសុចរិត។ អស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យសុចរិត អ្នកទាំងនោះនឹងបានទទួលសិរីល្អផងដែរ។

³¹ ដូច្នេះ តើយើងគួរនិយាយអំពីរឿងនេះយ៉ាងដូចម្តេច? ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់នៅខាងយើងហើយ តើអ្នកណាប្រឆាំងនឹងយើងបាន?

³² ព្រះអង្គមិនបានសម្តែងព្រះបុត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ទ្រង់បានចាត់ព្រះអង្គមកសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នាទៅហើយ ដូច្នេះ ព្រះអង្គនឹងប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ដល់យើងបានរួមជាមួយព្រះអង្គដែរ។

³³ តើអ្នកណាអាចប្រឆាំងទាស់ជាមួយនឹងអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានលើសតាំងបាន? ព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់នៃយុត្តិធម៌។³⁴ តើអ្នកណានឹងត្រូវកាត់ទោស? ព្រះគ្រិស្តគឺជាព្រះដែលបានសុគតសម្រាប់យើង លើសពីនោះ ទ្រង់ក៏បានរស់ឡើងវិញ។ ព្រះកំពុងសោយរាជ្យជាមួយព្រះជាម្ចាស់នៅទីកិត្តិយស ហើយព្រះអង្គក៏ជាព្រះជាម្ចាស់ដែលទូលអង្គរសម្រាប់យើងដែរ។

³⁵ តើអ្នកណានឹងពង្រាត់យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រិស្តបាន? តើជាសេចក្តីរេនទា សេចក្តីលំបាក ការបៀតបៀន សេចក្តីអត់ឃ្លាន សេចក្តីអាក្រាត សេចក្តីអន្តរាយ ឬក៏ជាវ?³⁶ ដូចជាសេចក្តីដែលបានចែងទុកមកថា៖ «ដោយសារតែព្រះអង្គ យើងត្រូវបានគេចង់ស្លាប់ពីព្រឹកដល់ល្ងាច។

គេបានរាប់យើងថាជាចៀមដែលត្រូវគេសម្លាប់»។

³⁷ ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់នេះ យើងរំលឹកសង្ឃឹមសុខសុខសុខដ៏យូរអង្វែងទៅទៀត តាមរយៈព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើង។³⁸ ព្រោះយើងមានការជឿជាក់ហើយថា ទោះបី ស្លាប់ ឬ ប្តូរ ទេវតា ឬការគ្រប់គ្រង ឬអ្វីៗនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ឬ អ្វីៗដែលត្រូវមក ឬអំណាច³⁹ ឬកំពស់ ឬក៏ដទៃ ឬក៏អ្វីៗដែលបានបង្កើតផ្សេងទៀត មិនអាចបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

9¹ ខ្ញុំប្រាប់ពីសេចក្តីពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ខ្ញុំមិនកុហកទេ ហើយមនសិការរបស់ខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ជាមួយនឹងខ្ញុំ នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ² សម្រាប់ខ្ញុំ គឺខ្ញុំមានការសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង ហើយក៏មានការឈឺចាប់ឥតឈប់ឈរនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំដែរ។

³ ព្រោះខ្ញុំចង់ឲ្យខ្លួនខ្ញុំត្រូវបណ្តាសា ហើយត្រូវបានញែកចេញពីព្រះគ្រីស្ទដោយព្រោះបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ គឺអស់អ្នកដែលជាសាសន៍របស់ខ្ញុំ ខាងសាច់ឈាម។⁴ គឺជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលជាពួកចិញ្ចឹមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានសិរីរុងរឿង កិច្ចព្រមព្រៀង គម្ពីរវិន័យ ការបម្រើព្រះ និងសេចក្តីសន្យាផ្សេងៗ។

⁵ ដោយសារដូនតារបស់គេ ព្រះយេស៊ូបានប្រសូតជាសាច់ឈាម ព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់លើទាំងអស់។ សូមឲ្យព្រះអង្គបានសរសើរជាមៀងរហូត។ អាមែន។

⁶ ប៉ុន្តែ នោះមិនមែនមានន័យថាសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបរាជ័យនោះឡើយ។ ព្រោះមិនមែនមនុស្សគ្រប់គ្នានៅក្នុងអ៊ីស្រាអែលដែលពិតជាម្ចាស់សិទ្ធិរបស់អ៊ីស្រាអែលនោះទេ។⁷ មិនប្រាកដថា ពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំទាំងអស់ ពិតជាពួកចៅក្រមនោះទេ។ ប៉ុន្តែ «តាមរយៈលោកអ៊ីសាកវិញទេ ជាពូជពង្សដែលព្រះជាម្ចាស់បានហៅ»។

⁸ កូនចៅខាងសាច់ឈាមមិនមែនជាពួករបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ប៉ុន្តែ មានតែកូនចៅនៃសេចក្តីសន្យាទេ ដែលបានរាប់ថាជាមួយពូជពង្សដែលព្រះជាម្ចាស់បានរើស។⁹ ព្រោះនេះគឺជាព្រះបន្ទូលសន្យា៖ «នៅពេលនេះ ឆ្នាំក្រោយ យើងនឹងមកវិញ នោះ សាវ័នឹងមានកូនប្រុសមួយ»។

¹⁰ មិនគ្រាន់តែប៉ុណ្ណោះ នាងរេបេកាមានផ្ទៃពោះជាមួយបុរសម្នាក់ គឺលោកអ៊ីសាកជាឪពុករបស់យើង¹¹ ព្រោះកូនដែលមិនទាន់បានកើត ក៏មិនអាចធ្វើល្អឬអាក្រក់ដែរ ដូច្នេះគោលបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលជ្រើសរើសនៅតែបាននៅជាប់ មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តឡើយ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះអង្គដែលបានត្រាស់ហៅវិញ។¹² ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ «កូនចៀងនឹងបម្រើកូនប្អូន»។¹³ ដូចមានសេចក្តីដែលបានចែងទុកមកថា៖ «យើងស្រឡាញ់យ៉ាក្នុង ប៉ុន្តែយើងស្អប់អេសាវវិញ»។

¹⁴ ដូច្នេះ តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច? តើមនុស្សទុច្ចរិតអាចនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់បាន? ទេ អត់ទេ។¹⁵ ព្រោះ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «យើងនឹងផ្តល់មេត្តាដល់អ្នកដែលយើងនឹងផ្តល់មេត្តា ហើយយើងនឹងផ្តល់អាណិតអាសូរដល់អ្នកណាដែលយើងអាណិតអាសូរ»។¹⁶ ដូច្នេះមិនមែនដោយសារគាត់ខំប្រឹងប្រែង ឬមិនដោយសារគាត់ខំរត់ទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ ដែលផ្តល់មេត្តាវិញ។

¹⁷ ដ្បិត បទគម្ពីរបានថ្លែងទៅកាន់ស្តេចផារ៉ាអូនថា៖ «ហេតុផលដែលយើងបានតាំងអ្នកឡើង គឺដើម្បីយើងអាចបង្ហាញអំណាចរបស់យើងនៅក្នុងអ្នក និងដើម្បីឲ្យមនុស្សបានឃើញពីព្រះនាមដ៏មានឫទ្ធិរបស់យើងបានប្រកាសពេញផែនដី»។¹⁸ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់មេត្តាដល់អ្នកដែលព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយអ្នកដែលព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យធ្វើឲ្យមានចិត្តរឹងរូស ក៏ស្រេចតែព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁹ ដូច្នេះ អ្នកនឹងនិយាយមកខ្ញុំថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គនៅតែស្វែងរកកំហុសរបស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គទៀត?»²⁰ មិនមែនទេ ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជានរណា ដែលហ៊ានតវ៉ាទាស់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដូច្នេះ? តើដីឥដ្ឋនឹងនិយាយទៅកាន់ អ្នកដែលសួនខ្លួនថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសួនខ្ញុំមានរាងបែបនេះ?»²¹ គឺដីឥដ្ឋដែល គាត់អាចយកទៅសួនធ្វើជារបស់ថ្លៃថ្នូរផង ហើយសួនធ្វើជារបស់ធម្មតាផង។

²² ចុះបើព្រះជាម្ចាស់ គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងសម្តែងព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើឲ្យគេស្គាល់ពីបុន្មានភាពរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់បានស៊ូទ្រាំអត់ធុត់យ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងរបស់ដែលនឹងត្រូវព្រះពិរោធ និងបានរៀបចំសម្រាប់ការបំផ្លាញឬទេ?²³ ចុះបើ ព្រះអង្គធ្វើការនេះដើម្បីឲ្យគេបានស្គាល់ពីសិរីល្អដ៏លើសលប់របស់ព្រះចំពោះរបស់ដែលព្រះអង្គផ្តល់ក្តីមេត្តា ដែលព្រះអង្គបានរៀបចំរួចមកហើយសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះអង្គមែនទេ?²⁴ ចុះបើ ព្រះអង្គធ្វើការនេះ សម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ដែលព្រះបានហៅផងដែរ មិនគ្រាន់តែបានហៅតែក្នុងចំណោមពួកយូដាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃដែរនោះ?

²⁵ ដូចដែលទ្រង់មានបន្ទូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរហូសេថា៖ «យើងនឹងហៅអ្នកដែលមិនមែនជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង ថាជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង យើងនឹងហៅអ្នកដែលមិនគួរឲ្យស្រឡាញ់ថា គួរឲ្យស្រឡាញ់»។²⁶ វានឹងកើតឡើងដូច្នេះ ដូចដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «អ្នកមិនមែនជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងទេ ពួកគេនឹងត្រូវបានហៅថា បុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ»។

²⁷ លោកអេសាយបានស្រែកឡើងទាក់ទងនឹងអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ទោះបីចំនួនកូនចៅអ៊ីស្រាអែលមានគ្នាដូចជាខ្សាច់សមុទ្រក្តី មានតែអ្នកដែលនៅសល់តែប៉ុណ្ណោះ នឹងបានសង្គ្រោះ»។²⁸ ព្រោះព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គបានសម្រេចនៅលើផែនដី ជាឆាប់។²⁹ ដូច្នេះលោកអេសាយបានមានប្រសាសន៍រួចមកហើយថា៖ «ប្រសិនបើ ព្រះអង្គសន្តោសពលបរិវារមិនរក្សាកូនចៅរបស់យើងទេ នោះយើងនឹងបានដូចជាក្រុងសូដុម ឬយើងនឹងបានដូចជាក្រុងកូម៉ូរ៉ាហើយ។

³⁰ ដូច្នេះ តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច? សាសន៍ដទៃ ដែលមិនស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត បែរជាបានសុចរិត ហើយបានសុចរិតដោយសារជំនឿ។³¹ ប៉ុន្តែ អ៊ីស្រាអែល ដែលខំធ្វើតាមព្រឹត្តិវិន័យនៃសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចធ្វើបានទេ។

³² ហេតុអ្វីបានជាមិនបាន? ព្រោះពួកគេមិនបានខំស្វែងសេចក្តីសុចរិតដោយសារជំនឿឡើយ ប៉ុន្តែ តាមរយៈការប្រព្រឹត្តវិញ។ ពួកគេជំពប់ជួលនឹងថ្មនៃការជំពប់³³ ដូចដែលមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «មើល យើងកំពុងតែចាក់គ្រឹះនៅលើស៊ីម៉ូននូវថ្មនៃការជំពប់ ហើយថ្មនៃការរាតត្បាត។ អស់អ្នកណាដែលជឿនៅថ្មនោះ នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ។

10¹ បងប្អូនអើយ ដួងចិត្តខ្ញុំ ហើយសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំចំពោះព្រះជាម្ចាស់គឺសម្រាប់ពួកគេ និងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេដែរ។² ដ្បិតខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ពីពួកគេថា ពួកគេមានដួងចិត្តឆេះឆ្ងល់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ មិនធ្វើឲ្យមានប្រាជ្ញាទេ។

³ ព្រោះពួកគេមិនដឹងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពួកគេស្វែងរកសេចក្តី សុចរិតដោយពឹងលើកម្លាំងខ្លួនឯង។ ពួកគេមិនព្រមគោរពតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

⁴ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឲ្យគ្រីស្ទវិនិយមន្ត្រសម្រាប់ពួកអ្នកសុចរិត ហើយពួកអ្នកដែលជឿ។

⁵ ព្រោះលោកម៉ូសេបានសរសេរអំពីសេចក្តីសុចរិតបានមកដោយសារគ្រីស្ទវិនិយមន្ត្រ៖ «អ្នកណាដែលធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់គ្រីស្ទវិនិយមន្ត្រ នឹងរស់នៅតាមសេចក្តីសុចរិតរបស់គ្រីស្ទវិនិយមន្ត្រ»។

⁶ ប៉ុន្តែ សេចក្តីសុចរិតដែលបានមកដោយសារជំនឿ វិញគឺបែបនេះ៖ «កុំនិយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកថា តើអ្នកណានឹងឡើងទៅស្ថានសួគ៌? (ហើយនាំព្រះគ្រីស្ទចុះពីស្ថានសួគ៌មក)។⁷ ហើយកុំនិយាយថា តើអ្នកណានឹងចុះទៅក្នុងស្ថាននរក?» (ហើយនាំព្រះគ្រីស្ទឡើងពីសេចក្តីស្លាប់មកវិញ)។

⁸ ប៉ុន្តែ តើបទគម្ពីរបានចែងយ៉ាងដូចម្តេច? «ព្រះបន្ទូលនៅជិតអ្នក នៅក្នុងមាត់ និងនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក»។ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃជំនឿ ដែលយើងប្រកាស។

⁹ ដ្បិត ប្រសិនបើ មាត់របស់អ្នកទទួលស្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកថា ព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសព្រះអង្គពីសេចក្តីស្លាប់ អ្នកនឹងបានសង្គ្រោះ។¹⁰ ព្រោះបើចិត្តរបស់មនុស្សជឿ គេនឹងបានសុចរិត ហើយដោយមាត់ គាត់ទទួលស្គាល់ នោះគាត់នឹងបានសង្គ្រោះ។

¹¹ ព្រោះ បទគម្ពីរបានចែងថា៖ «អស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះអង្គ នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ»។¹² ព្រោះគ្មានភាពខុសគ្នារវាងសាសន៍ព្រឹក និងសាសន៍យូដាឡើយ។ ព្រោះព្រះអម្ចាស់តែមួយ ជាព្រះអម្ចាស់លើទាំងអស់ ហើយព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យទូលាយដល់មនុស្សទាំងអស់ ដែលអំពាវនាវរកព្រះអង្គ។¹³ ព្រោះអស់អ្នកណាដែលអំពាវនាវរកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់នឹងបានសង្គ្រោះ។

¹⁴ ដូច្នេះ តើពួកគេអាចអំពាវនាវរកព្រះអង្គ ដែលពួកគេមិនជឿបានយ៉ាងដូចម្តេច? តើពួកគេអាចជឿ ដោយគ្មានអ្នកប្រកាសបានយ៉ាងដូចម្តេច?¹⁵ ដូច្នេះ តើពួកគេអាចប្រកាស បានយ៉ាងដូចម្តេច ទាល់តែមានអ្នកដែលចាត់ពួកគេឲ្យទៅ? ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «មើលល្អណាស់ហ្ន៎ ជើងរបស់អ្នកដែលប្រកាសពីដំណឹងល្អពីដំណើរដែលធ្វើឲ្យចិត្តរីករាយ!»។

¹⁶ ប៉ុន្តែ មិនមែនពួកគេទាំងអស់គ្នាស្តាប់ដំណឹងល្អនោះទេ។ ព្រោះលោកអេសាយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណានឹងជឿសាររបស់យើង?»¹⁷ ដូច្នេះ ជំនឿកើតឡើងដោយសារឮ ហើយការឮដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁸ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ៖ «តើពួកគេមិនបានឮមែនទេ? មិនមែនទេ ពួកគេគាត់ច្រើនបានឮ។ «សម្លេងរបស់ពួកគេបានចេញទៅពេញទូទាំងពិភពលោក ហើយពាក្យរបស់ពួកគេក៏ទៅដល់ចុងបំផុតនៃផែនដីដែរ»។

¹⁹ លើសពីនេះទៅទៀត ខ្ញុំសួរថា៖ «តើជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនដឹងមែនទេ?» លោកម៉ូសេបាននិយាយមុនគេថា៖ «ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យអ្នកច្រណែនជាមួយប្រជាជាតិនានា។ ព្រោះប្រជាជាតិដែលមិនយល់ ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យកំហឹងរបស់អ្នកឆាប់ឆេះឡើង»។

²⁰ ហើយលោកអេសាយមានសេចក្តីក្លាហាន នៅពេលគាត់និយាយថា៖ «អ្នកដែលមិនស្វែងរកខ្ញុំ គេបែរមកខ្ញុំឃើញ។

ខ្ញុំបានលេចមកឲ្យអ្នកដែលមិនអំពាវនាវរកខ្ញុំ។²¹ ចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលវិញ លោកបានថ្លែងថា៖ «មួយថ្ងៃវាល្ងាច យើងបានលូកដៃទៅរកប្រជាជាតិដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ហើយចេះតែប្រកែកជំទាស់»។

11 ដូច្នេះ តើព្រះជាម្ចាស់បដិសេធប្រជ្ញាស្រ្តរបស់ព្រះអង្គមែនទេ? មិនមែនទេ។ ព្រោះខ្ញុំក៏ជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ ហើយក៏ជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំដែរ ចេញពីអំបូរបែបយ៉ាមីន។² ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបដិសេធប្រជ្ញាស្រ្តរបស់ព្រះអង្គទេ ព្រោះព្រះអង្គបានជ្រាបជាមុនហើយ។ តើអ្នកមិនដឹងទេឬអ្វីថាបទគម្ពីរចែងពីលោកអេលីយ៉ា ហើយគាត់បានទទួលអង្គរព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យទាស់នឹងអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងដូចម្តេច?³ ព្រះអម្ចាស់អើយ ពួកគេបានសម្លាប់ព្យាកររបស់ព្រះអង្គ ពួកគេបានបំផ្លាញកន្លែងថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះអង្គ។ មានតែទូលបង្គំតែម្នាក់គត់ដែលនៅសល់ ហើយពួកគេក៏កំពុងតែតាមសម្លាប់ដែរ។

⁴ប៉ុន្តែ តើព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លើយទៅគាត់ ហើយមានបន្ទូលទៅគាត់វិញយ៉ាងដូចម្តេច? «ខ្ញុំបានរៀបចំសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំនូវមនុស្សប្រាំពីរពាន់ទៀត គឺជាអ្នកដែលមិនបានលុតជង្គង់ថ្វាយបង្គំព្រះបាទ»។⁵ ទោះបីជាដូច្នោះក្តី នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ក៏មានអ្នកនៅសេសសល់ ដោយព្រះតែជម្រើសនៃព្រះគុណ។

⁶ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ព្រះអង្គជ្រើសរើសដោយសារព្រះគុណមែន គឺមានន័យថាមិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តទៀតទេ។⁷ បើមិនដូច្នោះទេ ព្រះគុណលែងជាព្រះគុណទៀតហើយ។ ដូច្នេះ តើយើងនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច? អ្វីៗដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលស្វែងរក គេមិនបានទទួលទេ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលព្រះអង្គជ្រើសរើស ទើបបានទទួលវិញ ហើយពួកអ្នកផ្សេងទៀតនៅតែមានចិត្តរឹងរូសដដែល។⁸ ដូចដែលមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យពួកគេមានវិញ្ញាណនៃស្លឹក ហើយក៏ធ្វើភ្នែករបស់គេមើលលែងឃើញ ព្រមទាំងត្រចៀករបស់គេក៏ស្លាប់លែងឮដែរ រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ»។

⁹ស្តេចដាវីឌមានបន្ទូលថា៖ «សូមឲ្យតុបានក្លាយជាអ្នក និងអន្ទាក់ដែលធ្វើឲ្យជំពប់ដួល និងនាំឲ្យគេមានទោស»។¹⁰ សូមឲ្យភ្នែករបស់ពួកគេបានងងឹត ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេអាចមើលឃើញទៀត ហើយចងពួកគេឲ្យជាប់ជាដង្កូវរហូតទៅ»។

¹¹ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមសួរថា «តើពួកគេជំពប់ដួលរហូតមែនទេ? ទេ មិនរហូតទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ដោយសារកំហុសរបស់ពួកគេ សេចក្តីសង្គ្រោះបានមកដល់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេមានសេចក្តីច្រណែន។¹² ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើកំហុសរបស់ពួកគេនាំឲ្យពិភពលោកបានទទួលព្រះពរ ហើយដោយសារការរងរបស់ពួកគេបានធ្វើឲ្យសាសន៍ដទៃទទួលព្រះពរដែរនោះ ដូច្នេះ តើពួកគេនឹងទទួលព្រះពរយ៉ាងច្រើនលើសលប់ប៉ុណ្ណា?

¹³ប៉ុន្តែ នៅពេលនេះ ខ្ញុំកំពុងតែនិយាយមកកាន់អ្នកដែលជាសាសន៍ដទៃ ហើយដរាបណាខ្ញុំជាសាកសម្រាប់សាសន៍ដទៃ ខ្ញុំមានមោទនភាពនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្ញុំ។¹⁴ ប្រហែលជាខ្ញុំអាចនឹងធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលបងប្អូនខាងសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំច្រណែន។ ប្រហែលជាយើងអាចជួយសង្គ្រោះពួកគេបានខ្លះ។

¹⁵ប្រសិនបើ ការបដិសេធរបស់ពួកគេ ធ្វើឲ្យមានការផ្សះផ្សាទៅពិភពលោក តើពួកគេនឹងបានទទួលយ៉ាងណា? គឺបានទទួលជីវិតពីសេចក្តីស្លាប់។¹⁶ ប្រសិនបើ ផលដ៏បង្កត្រូវបានរក្សាទុក ដូច្នេះ ម្យ៉ាងរបស់និប្បន្នក៏ត្រូវបានរក្សាទុកដែរ ប្រសិនបើ ឫសត្រូវបានរក្សាទុក ដូច្នេះ មែកក៏ត្រូវបានរក្សាទុកដែរ។

¹⁷ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ មែកខ្លះត្រូវបានកាត់ចេញ ហើយអ្នកគឺជាមែកដើមអូលីវព្រៃ ហើយបានផ្សាំក្នុងចំណោមដើមអូលីវផ្សេងទៀត¹⁸ ហើយប្រសិនបើ អ្នកមានចំណែកជាមួយពួកគេនៅក្នុងឫសនៃដើមអូលីវដែរ ដូច្នេះ កុំអួតពីមែកឡើយ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកអួត មិនមែនអ្នកទេដែលចិញ្ចឹមឫស ប៉ុន្តែ ឫសទេ តើដែលចិញ្ចឹមអ្នក។

¹⁹ដូច្នេះ តើអ្នកនឹងនិយាយថា «មែកត្រូវបានកាត់ចោល ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានផ្សាំវិញ?»²⁰ ពិតមែនហើយ។ ដោយសារពួកគេគ្មានជំនឿ ពួកគេបានកាត់ចេញមែន ប៉ុន្តែ អ្នកអាចឈរមាំបានដោយសារជំនឿរបស់អ្នក។ កុំមានមោទនភាពលើខ្លួនឯងខ្ពស់ពេក ផ្ទុយទៅវិញ ចូរកោតខ្លាចវិញ។²¹ ពីព្រោះ បើព្រះជាម្ចាស់មិនសម្តីយមែកពីធម្មជាតិផង ដូច្នេះ ព្រះអង្គក៏មិនសម្តីយអ្នកដែរ។

²²ដូច្នេះ ចូលមើល! ពីអំពើសប្បុរស និងភាពប្រិតប្រៀនរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ភាពប្រិតប្រៀបដែលមានចំពោះសាសន៍យូដាដែលដួលចុះ។ ប៉ុន្តែ មួយវិញទៀត សេចក្តីសប្បុរសព្រះជាម្ចាស់បានធ្លាក់មកលើអ្នក ប្រសិនបើអ្នក បន្តនៅក្នុងសេចក្តីសប្បុរសព្រះអង្គ។ បើមិនដូច្នោះទេ អ្នកនឹងត្រូវកាត់ចោលដែរ។

²³ចំពោះពួកគេវិញ ប្រសិនបើ ពួកគេបោះបង់ចោលភាពមិនជឿរបស់ពួកគេចេញ ពួកគេនឹងបានផ្សាំឡើងវិញ។ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់អាចផ្សាំពួកគេម្តងទៀត។

²⁴ព្រោះ ប្រសិនបើ អ្នកត្រូវបានកាត់ចេញពីដើមអូលីវព្រៃអាចផ្សាំបានប៉ុណ្ណឹងទៅហើយ ចុះទំរាំបើ សាសន៍យូដា ពួកគេជាមែកពីធម្មជាតិ តើពួកគេមិនងាយក្នុងការផ្សាំនឹងដើមអូលីវរបស់ពួកគេផ្ទាល់ទេឬអី?

²⁵បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នក មិនដឹងអំពីអាថ៌កំបាំង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកធ្លាក់នៅក្នុងការគិតរបស់ខ្លួនឡើយ។ អាថ៌កំបាំងនេះគឺនៅក្នុងផ្នែកនៃការមានចិត្តរឹងរូសដែលកើតឡើងនៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល រហូតទាល់តែសាសន៍ដទៃបានចូលមកគ្រប់ចំនួន។

²⁶ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងបានសង្គ្រោះ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «ព្រះនៃការប្រោសលោះចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូនមក។ ព្រះអង្គនឹងលុបបំបាត់អំពើទុច្ចរិតរបស់លោកយ៉ាកុប»²⁷ ហើយនេះគឺជាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងជាមួយពួកគេ នៅពេលដែលយើងនឹងដកយកអំពើបាបរបស់ពួកគេចេញ»។

²⁸មួយវិញទៀត ទាក់ទងនឹងដំណឹងល្អ ពួកគេជាសត្រូវជំនួសអ្នករាល់គ្នា។ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀត ស្របទៅតាមការជ្រើសរើសរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយសារដូនតារបស់ពួកគេ។²⁹ ព្រោះអំណោយទាន និងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះមិនផ្លាស់ប្តូរឡើយ។

³⁰ពីមុនអ្នកក៏ធ្លាប់មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ អ្នកបានទទួលព្រះគុណ ដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ។³¹ ដូចគ្នានេះដែរ ឥឡូវនេះសាសន៍យូដាទាំងនេះក៏ធ្លាប់មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះដែរ។ ជាលទ្ធផល ដោយសារព្រះគុណបានបង្ហាញដល់អ្នក ពួកគេក៏អាចទទួលបានព្រះគុណដូចគ្នាដែរ។³² ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាត់មនុស្សទាំងអស់ទៅក្នុងការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីព្រះអង្គអាចបង្ហាញព្រះគុណដល់មនុស្សទាំងអស់ដែរ។

³³ទាំងប្រាជ្ញា និងព្រះតម្រិះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជ្រៅហើយធំទូលាយណាស់! គ្មាននរណាអាចដឹងពីការដ៏នាំចម្រុះរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងណានោះទេ ហើយស្វែងរកផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងណាឡើយ!³⁴ «តើអ្នកណាអាចស្គាល់ព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអម្ចាស់បាន ឬតើអ្នកណាអាចធ្វើជាអ្នកប្រឹក្សាយោបល់របស់ព្រះអង្គបាន?

³⁵តើអ្នកណាថ្វាយអំពើព្រះជាម្ចាស់មុនគេ ដែលព្រះជាម្ចាស់អាចសងគាត់វិញ?»³⁶ ព្រោះអ្វីៗទាំងអស់មកពីព្រះអង្គ តាមរយៈព្រះអង្គ និងសម្រាប់ព្រះអង្គវិញ។ សូមថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់រហូតទៅ។ អាមែន។

12 ¹ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមដាស់តឿនបងប្អូន ដោយសារព្រះគុណនៃព្រះ ចូរថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជារស់ បរិសុទ្ធ ហើយអាចទទួលយកបាននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាការបម្រើព្រះដ៏ត្រឹមត្រូវ។ កុំត្រាប់តាមលោកីយ៍ឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរផ្លាស់ប្តូរ ដោយកែប្រែគំនិតរបស់អ្នកជាថ្មី។²ចូរធ្វើបែបនេះ ដើម្បីឲ្យដឹងថា អ្វីជាការល្អ អ្វីដែលអាចទទួលយកបាន និងគ្រប់លក្ខណ៍នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។

³ដ្បិត ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ដោយសារព្រះគុណ ដែលបានប្រទានមកខ្ញុំសូមនិយាយទៅកាន់មនុស្សគ្រប់គ្នា ដែលនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា សូមកុំគិតពីខ្លួនឯងខ្ពស់ហួសពីការដែលគួរគិតឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវគិតដែលប្រកបដោយប្រាជ្ញាវិញ ដូច ជាព្រះបានប្រទានដល់មនុស្សម្នាក់ៗតាមជំនឿរបស់ពួកគេ។

⁴ព្រោះនៅក្នុងរូបកាយមួយមានអរៈយវៈជាច្រើន ប៉ុន្តែ មិនមែនគ្រប់ទាំងអរៈយវៈនោះមានមុខងារតែមួយនោះទេ។⁵ដូចគ្នា នៅក្នុងព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏មានអរៈយវៈជាច្រើនដែរ ហើយអរៈយវៈនីមួយៗមានមុខងាររៀងៗខ្លួន។

⁶យើងមានអំណោយទានផ្សេងៗ តាមព្រះគុណដែលបានប្រទានមកយើង។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មានអំណោយទានជាព្យាករ ចូរឲ្យធ្វើការតាមកម្រិតនៃជំនឿរបស់គាត់។⁷ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មានអំណោយទាននៃការបម្រើ ចូរឲ្យគាត់បម្រើចុះ។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មានអំណោយទានបង្រៀន ចូរឲ្យគាត់បង្រៀនចុះ។⁸ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មានអំណោយទាននៃការថ្វាយ ចូរឲ្យគាត់ថ្វាយដោយសត្វចុះ។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មានអំណោយទាននៃការដឹកនាំ ចូរឲ្យគាត់ធ្វើឲ្យយកចិត្តទុកដាក់។ ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់មានអំណោយទាននៃការបង្ហាញមេត្តា ចូរឲ្យគាត់ធ្វើដោយចិត្តរីករាយចុះ។

⁹ចូរស្រឡាញ់ដោយឥតពុតមាយាឡើយ។ ចូរស្តាប់ខ្លឹមអ្វីដែលអាក្រក់ ហើយកាន់ខ្ជាប់អ្វីដែលល្អវិញ។¹⁰ទាក់ទងនឹងការស្រឡាញ់បងប្អូន ចូរស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ទាក់ទងនឹងការគោរព ចូរគោរពគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។

¹¹ទាក់ទងនឹងសេចក្តីឧស្សាហ៍ ចូរកុំខ្ជិលច្រអូសឡើយ។ ទាក់ទងខាងវិញ្ញាណ ចូរស្រែកឃ្លាន។ ទាក់ទងនឹងព្រះអម្ចាស់ ចូរបម្រើព្រះអង្គ។¹²ចូរមានអំណរ នៅក្នុងទំនុកចិត្តដែលអ្នកមានអំពីអនាគត។ ចូរអត់ធ្មត់នៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់អ្នក។ ចូរបន្តក្នុងការអធិស្ឋាន។

¹³ចូរចែករំលែកដល់បងប្អូនរួមជំនឿដែលខ្វះខាត។ ចូរស្វែងរកវិធីក្នុងការបង្ហាញភាពចៅហ្វាយកំចាត់។

¹⁴ចូរឲ្យពរដល់អស់អ្នកដែលបៀតបៀនដល់អ្នក ចូរឲ្យពរ កុំដាក់បណ្តាសាឡើយ។¹⁵ចូរមានអំណរជាមួយអស់អ្នកដែលមានអំណរ ចូរយំជាមួយអស់អ្នកដែលយំ ចូរមានគំនិតតែមួយចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។¹⁶កុំគិតក្នុងបែបមានអំនួតឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរទទួលមនុស្សដែលទន់ទាប។ សូមកុំគិតថាខ្លួនឯងមានប្រាជ្ញាឡើយ។

¹⁷កុំធ្វើអាក្រក់ ល្មើសនឹងការអាក្រក់ឡើយ។ ចូរធ្វើល្អនៅក្នុងក្រសែភ្នែករបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា។¹⁸ប្រសិនបើអាច វាអាស្រ័យលើអ្នកទេ ចូររស់នៅដោយសុខសាន្តជាមួយមនុស្សទាំងអស់។

¹⁹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ មិនត្រូវសងសឹកដោយខ្លួនអ្នកឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យព្រះអង្គបញ្ចេញសេចក្តីក្រោធជាវិញ។ ព្រោះមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «ការសងសឹកស្រេចនៅលើយើង យើងនឹងសងសឹក» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁰«ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ សត្រូវរបស់អ្នកឃ្លាន ចូរឲ្យគេបរិភោគផង។ ប្រសិនបើ គាត់ស្រែក ចូរឲ្យទឹកទៅគាត់ផឹក។ ប្រសិនបើ អ្នកធ្វើដូច្នេះ ប្រៀបបីដូចជាអ្នកយកធុងឃ្លាំងយ៉ាងច្រើនទៅដុតនៅលើក្បាលគាត់ដូច្នោះដែរ។²¹កុំយកឈ្នះដោយធ្វើការអាក្រក់ឡើយ ប៉ុន្តែ ចូរយកឈ្នះការអាក្រក់ដោយការល្អវិញ។

13¹ ចូរឲ្យគ្រប់ទាំងព្រលឹងបានស្តាប់បង្គាប់ដល់អ្នកដែលមានសិទ្ធិអំណាចជាងខ្លួន ព្រោះគ្មានសិទ្ធិអំណាចណាបានមក ក្រៅពីព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។
សិទ្ធិអំណាចដែលមានគឺព្រះជាម្ចាស់ចាត់តាំងឲ្យមាន។² ដូច្នេះហើយ អស់អ្នកណាដែលតទល់នឹងសិទ្ធិអំណាច
អ្នកនោះប្រឆាំងជាមួយនឹងបទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ ហើយអស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងបទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់
អ្នកនោះនឹងទទួលការកាត់ទោសលើខ្លួនឯងហើយ។

³ ដ្បិត អ្នកគ្រប់គ្រងគ្មានអ្វីធ្វើឲ្យអ្នកដែលប្រព្រឹត្តល្មើសខ្លាចនោះឡើយ ប៉ុន្តែមានតែមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទេតើដែលភ័យខ្លាចពួកអាជ្ញាធរនោះ។
តើអ្នកចង់ក្លាយជាម្នាក់ដែលមិនខ្លាចពួកគេមែនទេ? ចូរធ្វើអ្វីដែលល្អទៅ! នោះពួកគេនឹងទទួលស្គាល់អ្នក។⁴ ព្រោះពួកគេក៏ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ធ្វើការដើម្បីឲ្យអ្នកបានល្អដែរ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកធ្វើអ្វីដែលអាក្រក់ ចូរភ័យខ្លាច ព្រោះអ្នកគ្រប់គ្រងកាន់ដាវមិនមែនកាន់ដោយឥតហេតុផលឡើយ។
ព្រោះពួកគេក៏ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាអ្នកបញ្ចេញកំហឹងសងសឹកដល់អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។⁵ ដូច្នេះ អ្នកត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់
មិនមែនដោយសារតែកំហឹងប៉ុណ្ណឹងទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារមនសិការផងដែរ។

⁶ ដោយហេតុនេះហើយ បានជាអ្នកត្រូវបង់ពន្ធដែរ។ ព្រោះពួកអាជ្ញាធរជាអ្នកបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ដែលកំពុងទទួលខុសត្រូវលើការទាំងនេះ។

⁷ ត្រូវបង់ដល់អស់អ្នកដែលអ្នកជំពាក់ពួកគេ ចូរបង់ពន្ធទៅអ្នកដែលយកពន្ធ ត្រូវបង់ថ្លៃចំពោះអ្នកដែលត្រូវបង់ថ្លៃ ខ្លាចអ្នកណាដែលគួរខ្លាច
គោរពអ្នកណាដែលគួរគោរព។

⁸ សូមកុំជំពាក់អ្វីអ្នកណាឡើយ ផ្ទុយទៅវិញត្រូវអោយស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក។

ព្រោះអស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនបានធ្វើតាមគ្រឹះស្មារតីនៃយេស៊ូវរបស់ព្រះហើយ។⁹ បទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គគឺ «កុំប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ឡើយ
កុំសម្លាប់ កុំលួច កុំលោភលន់»។ ហើយបទបញ្ជាផ្សេងៗទៀតក៏បង្គាប់ផងដែរ ហើយបានសរុបនៅក្នុងប្រយោគនេះ «ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង»។

¹⁰ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនធ្វើទុក្ខដល់អ្នកជិតខាងឡើយ ដូច្នេះ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាការធ្វើឲ្យគ្រឹះស្មារតីនៃយេស៊ូវបានសម្រេច។

¹¹ ដោយហេតុនេះហើយ អ្នកដឹងពេលវេលាហើយ ថានេះគឺជាពេលសម្រាប់អ្នកក្នុងការភ្ញាក់ពីគេងហើយ។ ដ្បិត ឥឡូវនេះ

សេចក្តីសង្គ្រោះនៅជិតជាងនៅពេលយើងបានជឿតាំងពីមុន។¹² ពេលយប់បានចប់ហើយ ហើយថ្ងៃក៏បានចូលមកជិតដែរ។ ដូច្នេះ

ចូរយើងបោះបង់កិច្ចការខាងសេចក្តីងងឹតចោល ហើយពាក់គ្រឿងសស្រ្តាវនៃពន្លឺវិញ។

¹³ ចូរយើងដើរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ដូចនៅក្នុងពេលថ្ងៃដែរ មិនប្រមឹក ឬស៊ីផឹកឲ្យឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវដើរក្នុងផ្លូវប្រាស ចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ
ឬល្មោភកាម និងឈ្មោះប្រកែក ឬច្រណែនឡើយ។¹⁴ ប៉ុន្តែ ប្រដាប់ខ្លួនដោយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយកុំបំពេញចំណង់តណ្ហាខាងសាច់ឈាមឡើយ។

14 ¹ចូរទទួលអស់អ្នកដែលខ្សោយខាងជំនឿ ដោយគ្មានការជំនុំជម្រះអំពីគំនិតរបស់ពួកគេឡើយ។²ម្នាក់មានជំនឿថា អាចបរិភោគអ្វីក៏បាន ហើយម្នាក់ទៀតដែលខ្សោយថាបរិភោគតែបន្លែទេ។

³នោះចូរកុំឲ្យអ្នកដែលបរិភោគមើលងាយអ្នកដែលមិនបរិភោគ ហើយអ្នកដែលមិនបរិភោគក៏មិនត្រូវថ្កោលទោសអ្នកដែលបរិភោគដែរ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានទទួលអ្នកនោះ។⁴តើអ្នកជាអ្វី បានជាហ៊ានថ្កោលទោសបាវបម្រើរបស់គេ? ទោះជាអ្នកបម្រើនោះឈរក្តី ដួលក្តី ស្រេចលើចៅហ្វាយរបស់គេទេតើ តែគេនឹងឈរបាន ព្រោះព្រះអម្ចាស់មានអំណាចជួយគេឲ្យឈរបាន។

⁵ដ្បិតម្នាក់គិតថា ថ្ងៃមួយប្រសើរជាងថ្ងៃមួយទៀត ម្នាក់ទៀតបែរជាគិតថា ថ្ងៃណាក៏ដូចជាថ្ងៃណាដែរ ដូច្នេះ ចូរម្នាក់ៗជឿជាក់នៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្លួនចុះ។

⁶អ្នកណាដែលប្រតិបត្តិតាមថ្ងៃណា ចូរប្រតិបត្តិថ្ងៃនោះសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ចុះ ហើយអ្នកណាបរិភោគ ចូរបរិភោគសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ចុះ ព្រោះអ្នកនោះបានអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ ហើយអស់អ្នកណាដែលមិនបរិភោគ ចូរចៀសវាងពីការបរិភោគនោះ សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះអ្នកនោះក៏បានអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។

⁷ដ្បិត យើងម្នាក់ៗមិនបានរស់នៅសម្រាប់ខ្លួនឯងទេ ហើយក៏គ្មាននរណាស្លាប់សម្រាប់ខ្លួនឯងដែរ។⁸ដ្បិត បើយើងរស់នៅ យើងរស់នៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបើយើងស្លាប់ ក៏ស្លាប់សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ដូច្នេះ មិនថាយើងរស់ ឬក៏ស្លាប់ទេ យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។⁹ដ្បិត ដោយព្រោះការនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាចធ្វើជាព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្នកដែលស្លាប់ និងសម្រាប់អស់អ្នកដែលរស់ផង។

¹⁰ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នកវិញ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកថ្កោលទោសបងប្អូនរបស់អ្នកយ៉ាងដូច្នេះ? ហើយហេតុអ្វីបានជាអ្នកបដិសេធបងប្អូនរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្តេច?

¹¹ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នានឹងឈរនៅចំពោះមុខល្ខន្តនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «ក្នុងការដែលយើងរស់»

ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូល «គ្រប់ជង្គង់នឹងលុតចុះចំពោះយើង ហើយគ្រប់ទាំងអណ្តាតនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់»។

¹²ដូច្នេះ យើងម្នាក់ៗនឹងទទួលខុសត្រូវនៅចំពោះកិច្ចការខ្លួនឯងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។¹³ដូច្នេះហើយ សូមយើងកុំថ្កោលទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរធ្វើដូច្នេះវិញ សូមកុំធ្វើឲ្យអ្នកណាម្នាក់ជំពប់ដួល ឬធ្វើជាអន្ទាក់ដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួនឡើយ។

¹⁴ខ្ញុំដឹង ហើយខ្ញុំមានការជឿជាក់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូថា គ្មានអ្វីមិនស្អាតដោយឯកឯងទេ។ មិនស្អាតគឺដោយសារមនុស្សគិតថាការនោះមិនស្អាតទេ ហើយសម្រាប់គាត់គឺមិនស្អាត។¹⁵ប្រសិនបើ អ្នកធ្វើឲ្យបងប្អូនរបស់អ្នកឈឺចាប់ដោយសារតែអាហារ អ្នកលែងដើរនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ទៀតហើយ។

កុំបំផ្លាញបងប្អូនរបស់អ្នកដោយសារតែអាហាររបស់អ្នកឡើយ ព្រោះព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់អ្នកនោះហើយ។

¹⁶ដូច្នេះ សូមកុំអនុញ្ញាតឲ្យអ្វីដែលអ្នកគិតថាល្អ ហើយបែរជាគេនិយាយអាក្រក់វិញឡើយ។¹⁷ដ្បិត នរករបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជារឿងអាហារ និងផឹកឡើយ ប៉ុន្តែ គឺជារឿងសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីអំណរនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណដ៏រស់រវើក។

¹⁸ដ្បិត អស់អ្នកណាដែលបម្រើព្រះគ្រីស្ទបែបនេះ គឺអាចទទួលយកបាននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយមនុស្សក៏ទទួលស្គាល់ដែរ។¹⁹ដូច្នេះ

ចូរយើងដេញតាមអ្វីៗដែលមេត្រីភាព និងអ្វីៗដែលកសាងគ្នាទៅវិញទៅមក។

²⁰សូមកុំបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រះអាហារឡើយ។ អាហារស្អាតទាំងអស់ ប៉ុន្តែ មិនស្អាតនៅពេលដែលមនុស្សដែលបរិភោគ

ហើយធ្វើឲ្យបងប្អូនរវាតចិត្តវិញ។²¹គឺជាការល្អ ប្រសិនបើមិនបរិភោគសាច់ ឬ ផឹកស្រា ឬបរិភោគអ្វីផ្សេងទៀត ដោយហេតុចង់ធ្វើឲ្យបងប្អូនរវាតចិត្តឡើយ។

²²ជំនឿដែលអ្នកមាន ចូររក្សាវាវាងខ្លួនអ្នក និងព្រះជាម្ចាស់។

មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលមិនថ្កោលទោសខ្លួនឯងដោយសារអ្វីដែលខ្លួនឯងគិតថាល្អឡើយ។²³អស់អ្នកណាដែលសង្ស័យនឹងត្រូវទោស ប្រសិនបើ វាមិនកើតចេញពីជំនឿ។ ហើយអ្វីក៏ដែលមិនមែនកើតចេញពីជំនឿគឺជាអំពើបាបទាំងអស់។

15¹ ឥឡូវនេះ យើងមានកម្លាំងគួរតែទ្រទ្រង់សេចក្តីកម្សាយរបស់អ្នកខ្សោយ ហើយមិនគួរធ្វើតាមតែចិត្តរបស់ខ្លួនឯងឡើយ។
² ចូរឲ្យយើងម្នាក់ៗផ្តាប់ចិត្តអ្នកជិតខាង ព្រោះការនោះគឺជាការល្អ ដើម្បីឲ្យយើងអាចស្តង់ពួកគេឡើង។

³ ដ្បិត សូម្បីតែព្រះគ្រីស្ទ មិនបានធ្វើតាមព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានធ្វើដូចជាសេចក្តីដែលបានចែងទុកមកថា
«ពាក្យប្រមាថរបស់អស់អ្នកដែលប្រមាថព្រះអង្គ បានធ្លាក់មកលើទូលបង្គំ»។⁴ ដ្បិត អ្វីក្តីដែលបានចែងពីមុន គឺបានចែងឡើង ដើម្បីណែនាំយើង
តាមរយៈភាពអត់ធ្មត់ និងតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តរបស់បទគម្ពីរ ធ្វើឲ្យយើងមានទំនុកចិត្ត។
⁵ ឥឡូវនេះ សូមព្រះនៃសេចក្តីអត់ធ្មត់ និងការលើកទឹកចិត្តប្រទានដល់អ្នក ឲ្យមានចិត្តគំនិតតែមួយជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ស្របតាមព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។
⁶ សូមឲ្យព្រះអង្គធ្វើការនេះ ដើម្បីការមានចិត្តគំនិតតែមួយ អ្នកអាចសរសើរចេញពីសម្លេងតែមួយដល់ព្រះជាម្ចាស់
និងព្រះបិតានៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង។⁷ ដូច្នេះហើយ ចូរទទួលគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចព្រះគ្រីស្ទបានទទួលអ្នកដែរ ដើម្បីសរសើរតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់។
⁸ ខ្ញុំសូមជម្រាបថា ព្រះគ្រីស្ទបានត្រឡប់ទៅជាអ្នកបម្រើនៃពួកអ្នកកាត់ស្បែកជាតំណាងឲ្យសេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសន្យាដែលបានប្រទានដល់ដូនតារបស់ពួកគេ។ ហើយដើម្បីឲ្យសាសន៍ដទៃបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះសម្រាប់សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអង្គ។
ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «ដូច្នេះ ទូលបង្គំនឹងថ្វាយការសរសើរដល់ព្រះអង្គនៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ
ហើយច្រៀងសរសើរដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ»។

¹⁰ ហើយក៏មានសេចក្តីចែងទុកទៀតថា «ឱសាសន៍ដទៃអើយ ចូរមានអំណរជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គចុះ!»។¹¹ ហើយចែងទៀតថា
«ចូរសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ ឱសាសន៍ដទៃអើយ ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាសរសើរព្រះអង្គ!»។
¹² លោកអេសាយមានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា «នឹងមានឫសរបស់លោកអ៊ីសាយ ហើយនឹងមានម្នាក់ងើបឡើងដើម្បីគ្រប់គ្រងលើសាសន៍ដទៃ។
សាសន៍ដទៃនឹងមានទំនុកចិត្តលើព្រះអង្គ»។

¹³ ឥឡូវនេះ សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់នៃទំនុកចិត្ត បំពេញអ្នកជាមួយនឹងអំណរ និងសេចក្តីសុខសាន្តសម្រាប់ការជឿ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចមានទំនុកចិត្តជាបរិបូរណ៍
ដោយអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។
¹⁴ បងប្អូនអើយ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ក៏មានទំនុកចិត្តលើបងប្អូនដែរ។ ខ្ញុំបានជឿជាក់លើបងប្អូន ថាបងប្អូនបានពេញដោយសេចក្តីល្អ
បានពេញដោយចំណេះដឹងគ្រប់យ៉ាង។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា អ្នកក៏អាចដាស់តឿនដល់អ្នកទៅវិញទៅមកផងដែរ។
¹⁵ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសរសើរមកកាន់បងប្អូនដោយសេចក្តីក្លាហានអំពីការមួយចំនួន ដើម្បីលើកបងប្អូនម្តងទៀត
ដោយសារតែអំណោយទានដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់ខ្ញុំ។¹⁶ អំណោយនោះគឺថា ខ្ញុំអាចធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ
ដែលបានចាត់ទៅកាន់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីធ្វើជាបូជាចារ្យនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខ្ញុំអាចធ្វើការនេះ
ដើម្បីឲ្យការថ្វាយយញ្ញបូជារបស់សាសន៍ដទៃអាចទទួលយកបាន បានបរិសុទ្ធដោយសារព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។

¹⁷ ដូច្នេះ សេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ហើយនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁸ ដ្បិត ខ្ញុំនឹងមិនហ៊ាននិយាយពីអ្វីទាំងអស់
លើកលែងតែអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើតាមរយៈខ្ញុំ ដោយព្រោះការស្តាប់បង្គាប់របស់សាសន៍ដទៃ។ មានការជាច្រើនបានសម្រេច ដោយសារសំដៅ
និងការប្រព្រឹត្ត។¹⁹ ដោយសារអំណាចនៃនីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យ ព្រមទាំងដោយសារអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។ ការនេះអាចកើតឡើងដូច្នេះ
ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចនាំដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទពីក្រុងយេរូសាឡឹមរហូតដល់ក្រុងអ៊ីលីរីកុន។
²⁰ បំណងចិត្តរបស់ខ្ញុំ គឺចង់ប្រកាសដំណឹងល្អបែបនេះឯង ប៉ុន្តែ មិនមែនកន្លែងដែលគេស្គាល់ព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទរួចហើយនោះទេ
ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំបានសង់នៅលើគ្រឹះរបស់អ្នកផ្សេងឡើយ។²¹ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «អស់អ្នកដែលមិនបានឮពីព្រះអង្គនឹងបានឃើញព្រះអង្គ
ហើយអស់អ្នកណាដែលមិនធ្លាប់បានឮ នឹងបានយល់»។

²² ដូច្នេះហើយ បានជាមានការរាំងខ្ញុំជាច្រើនដង ក្នុងការមកឯបងប្អូន។²³ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំលែងមានកន្លែងនៅក្នុងតំបន់ទាំងនោះទៀតទេ
ហើយខ្ញុំក៏ប្រាថ្នាជាច្រើនឆ្នាំហើយ ក្នុងការទៅរកអ្នករាល់គ្នា។

²⁴ ដូច្នេះ នៅពេលណា ខ្ញុំបានទៅអេស្ប៉ាញ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាបានទៅជួបអ្នករាល់គ្នាតាមផ្លូវដែលខ្ញុំឆ្លងកាត់នោះ ហើយបងប្អូនក៏មានចំណែកក្នុងការចាត់ខ្ញុំឲ្យទៅដែរ
បន្ទាប់ពីខ្ញុំបាននៅជាមួយបងប្អូនមួយរយៈ²⁵ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីបម្រើបងប្អូននៅទីនោះ។

²⁶ ដ្បិត សេចក្តីអំណររបស់បងប្អូននៅស្រុកម៉ាសេដូន និងស្រុកអាខែបានរួមចំណែកជួយដល់អ្នកក្រនៅក្នុងចំណោមអ្នកជឿដែលនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម។

²⁷ មែនហើយ ការរួមចំណែកជួយនេះពិតជាមានអំណរមែន ហើយពិតណាស់ ពួកគេគឺជាអ្នកជំពាក់អ្នកទាំងនោះ។ ដ្បិត ប្រសិនបើ
សាសន៍ដទៃមានចំណែកនៅក្នុងកិច្ចការខាងវិញ្ញាណជាមួយពួកគេ ពួកគេជំពាក់ដល់ពួកគេមែន ថែមទាំងត្រូវបម្រើពួកគេដោយសម្ភារៈផ្សេងៗផងដែរ។

²⁸ ដូច្នេះ នៅពេលខ្ញុំបានបំពេញភារកិច្ចនេះ ហើយប្រាកដថាពួកគេបានទទួលអ្វីដែលបានប្រមូលហើយ ខ្ញុំនឹងទៅអេស្ប៉ាញ
ហើយនឹងទៅជួបបងប្អូននៅតាមផ្លូវ។²⁹ ខ្ញុំដឹងថា នៅពេលដែលខ្ញុំទៅជួបបងប្អូន ខ្ញុំនឹងទៅក្នុងព្រះពរដ៏បរិបូរណ៍នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

³⁰ ឥឡូវនេះ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំដាស់តឿនដល់អ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង និងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវិញ្ញាណថា
ចូរខំព្យាយាមអធិស្ឋានជាមួយខ្ញុំនៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នករាល់គ្នាដល់ព្រះសម្រាប់ខ្ញុំ។³¹ សូមអធិស្ឋាន
ឲ្យខ្ញុំបានសង្គ្រោះពីអស់អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់នៅក្នុងយូដា និងកិច្ចការបម្រើរបស់ខ្ញុំសម្រាប់បងប្អូននៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម
ឲ្យអាចទទួលយកបាននៅក្នុងចំណោមបងប្អូនអ្នកជឿនៅទីនោះ។³² សូមអធិស្ឋានឲ្យខ្ញុំអាចមកជួបបងប្អូនដោយអំណរ តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ហើយអធិស្ឋានសូមឲ្យខ្ញុំអាចមកជួប ហើយសម្រាកជាមួយបងប្អូន។

³³ សូមព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តគង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។ អាមែន។

16 ¹ខ្ញុំសូមសរសើរដល់អ្នករាល់គ្នា និងប្អូនស្រីភីប ដែលជាអ្នកបម្រើម្នាក់នៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងកេងក្រាវដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានទទួលនាងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ សូមធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យស័ក្តិសមជាអ្នកជឿ ហើយសូមជួយនាងនូវអ្វីដែលនាងត្រូវការជំនួយពីអ្នក។ ព្រោះនាងខ្លួនឯងបានជាជួយដល់កិច្ចការជាច្រើន ហើយបានជួយដល់ខ្ញុំផងដែរ។

³សូមសួរសុខទុក្ខទៅនាងត្រីស៊ីល និងលោកអគីឡាផង ពួកគាត់គឺជាបងប្អូនរួមការងារជាមួយខ្ញុំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ⁴ពួកគេបានប្រថុយជីវិតរបស់ពួកគេសម្រាប់ជីវិតខ្ញុំ។ ខ្ញុំអរគុណដល់ពួកគេ ហើយមិនគ្រាន់តែខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ រួមទាំងក្រុមជំនុំរបស់សាសន៍ដទៃទាំងអស់ផងដែរ។⁵សូមសួរសុខទុក្ខដល់ក្រុមជំនុំដែលនៅឆ្ងុះរបស់ពួកគេដែរ។ សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកអប្សែណូគាត់ជាស្រីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំផង គាត់គឺជាផលដ៏បង្ករបស់អាស៊ីថ្វាយដល់ព្រះគ្រីស្ទ។

⁶សូមសួរសុខទុក្ខដល់នាងម៉ារី ដែលខំប្រឹងធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។⁷សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកអាន់តូនីក និងនាងយូនាស ជាញាតិសណ្តានរបស់ខ្ញុំ និងជាអ្នកជាប់គុកជាមួយខ្ញុំដែរ។ ពួកគេមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អនៅក្នុងចំណោមពួកសាវក ដែលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទមុនខ្ញុំ។

⁸សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកអារ៉ាស្តាសជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ផង។

⁹សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកអ៊ីប៉ាន ជាអ្នករួមការងារជាមួយយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងលោកស័តាឃីសជាទីស្រឡាញ់ផង។¹⁰សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោក អពេលេស ដែលបានជឿជាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ សូមសួរសុខទុក្ខដល់បងប្អូនដែលនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកអេរីស្តូប៊ូលផង។¹¹សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោក ហេរីឌានជាញាតិសណ្តានរបស់ខ្ញុំ។ សូមសួរសុខទុក្ខដល់បងប្អូនដែលនៅក្នុងគ្រួសារលោកណេគីស ដែលនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។

¹²សូមសួរសុខទុក្ខដល់នាងត្រីកែន និងនាងត្រីផ្លូស ដែលធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ សូមសួរសុខទុក្ខដល់នាងត្រីស៊ីលជាទីស្រឡាញ់ផង នាងខំប្រឹងធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។¹³សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកកូស្ត ដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ និងដល់ម្តាយរបស់គាត់ និងម្តាយរបស់ខ្ញុំដែរ។¹⁴សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកអស៊ីងគ្រីត លោកផ្លេនតូ លោកហ្គីម៉ាស លោកប៉ាត្រីស្ត លោកហ្គីមេស និងបងប្អូនដែលនៅជាមួយគេ។

¹⁵សូមសួរសុខទុក្ខដល់លោកកីឡូឡូក នាងយូលាស លោកនេវីស និងប្អូនស្រីរបស់គាត់ ព្រមទាំងលោកអូលីមប៉ាស បងបងប្អូនអ្នកជឿទាំងអស់ដែលនៅជាមួយពួកគេ។¹⁶សូមបងប្អូនជំរាបសួរគ្នាទៅវិញទៅមកដោយស្ម័គ្រចិត្តផង។ ក្រុមជំនុំទាំងអស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមជំរាប សូមរកបងប្អូន។

¹⁷ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមដាស់តឿនដល់អ្នករាល់គ្នា បងប្អូនអើយ សូមគិតពីអ្នកដែលធ្វើឲ្យបងប្អូនបាក់បែក និងមានការរាតត្បិត។ ពួកគេបានធ្វើហួសពីសេចក្តីបង្រៀនដែលបងប្អូនបានរៀនហើយ។ ចូរប្រញើចឲ្យឆ្ងាយពីពួកគេ។¹⁸ព្រោះមនុស្សបែបនេះ ពួកគេមិនបានបម្រើព្រះអម្ចាស់នៃយើងគឺព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ក្រពះរបស់ពួកគេវិញ។ ពួកគេបោកប្រាសដួងចិត្តរបស់មនុស្សទៀងត្រង់ តាមរយៈសំដីស្រទន់ និងពាក្យបញ្ជារបស់ពួកគេ។

¹⁹ដ្បិត គំរូនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់បងប្អូនបានទៅលើមនុស្សគ្រប់គ្នាហើយ។ ដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំមានអំណរចំពោះបងប្អូន ប៉ុន្តែ ខ្ញុំចង់ឲ្យបងប្អូនមានប្រាជ្ញា ចំពោះអ្វីដែលល្អ និងល្ងង់ចំពោះអ្វីដែលអាក្រក់វិញ។²⁰ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹងជាន់ក្បាលសាតាំងនៅក្រោមជើងរបស់អ្នក។

សូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

²¹លោកធីម៉ូថេ អ្នករួមការងារជាមួយខ្ញុំ ផ្តាំសួរសុខទុក្ខដល់បងប្អូន និងលោកលូតាស លោកយ៉ាសូន និងលោកសូស៊ីប៉ាត្រុស ដែលជាញាតិសណ្តានរបស់ ខ្ញុំផងដែរ។²²ខ្ញុំ ទើបទាស ជាអ្នកសរសេរសំបុត្រនេះ សូមផ្តាំសួរសុខទុក្ខដល់បងប្អូននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ផងដែរ។

²³លោកកែយុស បានទទួលខ្ញុំ និងក្រុមជំនុំទាំងមូលផ្តាំសួរសុខទុក្ខបងប្អូន។ លោកអេរ៉ាស៊ុស ជាហិរញ្ញិករបស់ក្រុង សូមផ្តាំសួរសុខទុក្ខក្នុងបងប្អូនជាមួយនឹងបងប្រុសរបស់លោកក្លីតុសដែរ។²⁴សូមឲ្យបងប្អូនបានប្រកបដោយព្រះគុណរបស់ព្រះយេស៊ូ ជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង អាមែន។

²⁵ឥឡូវនេះ សូមថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះដែលធ្វើឲ្យអ្នកអាចឈរស្របតាមដំណឹងល្អរបស់ខ្ញុំ និងការប្រកាសរបស់ខ្ញុំអំពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទស្របតាម ការបើកសម្តែងនៃអាថ៌កំបាំងដែលបានលាក់តាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ។²⁶ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ បានបើកសម្តែងហើយ ដោយតាមរយៈសេចក្តីទំនាយដែលបានសរសេរបានធ្វើឲ្យប្រជាជាតិទាំងអស់បានដឹង ស្របតាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ទូរអស់កល្ប ដើម្បីឲ្យពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់ដោយជំនឿ។

²⁷សូមថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ដែលមានប្រាជ្ញាតែមួយអង្គគត់ បានប្រកបដោយសិរីល្អ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ អស់កល្បជានិច្ច។ អាមែន។

១ កូរិនថូស

1 ¹ខ្ញុំ ប៉ូលជាអ្នកដែលព្រះយេស៊ូបានត្រាស់ហៅឲ្យធ្វើជាសាវ័ក តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងលោកសូស្តែន ជាបងប្អូនរបស់យើង²ជូនចំពោះក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងកូរិនថូស និងអស់អ្នកដែលបានប្រោសជាវិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ជាអ្នកដែលបានទទួលការត្រាស់ហៅឲ្យក្លាយជាប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធ។ ពួកយើងក៏សូមផ្ញើសំបុត្រនេះទៅកាន់អស់អ្នក ដែលទទួលអង្គរកព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៅគ្រប់ទីកន្លែង ព្រះអង្គជាព្រះអម្ចាស់របស់បងប្អូនទាំងនោះ ហើយក៏ជាព្រះអម្ចាស់របស់យើងដែរ។

³សូមឲ្យព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តបានដល់បងប្អូន ពីព្រះជាម្ចាស់បិតារបស់យើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។

⁴ខ្ញុំតែងតែអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំដើម្បីបងប្អូនជានិច្ច ដោយព្រោះតែព្រះគុណនៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូបានផ្តល់ឲ្យបងប្អូន។

⁵ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យបងប្អូនចម្រើនឡើងគ្រប់ទាំងផ្លូវ ទាំងពាក្យសម្តី និងការចេះដឹង⁶ដូចជាទីបន្ទាល់អំពីព្រះគ្រីស្ទដែលបានបញ្ជាក់ពីសេចក្តីពិត នៅក្នុងចំណោមបងប្អូនដែរ។

⁷ដូច្នេះហើយ បងប្អូនមិនខ្វះអំណោយទានខាងវិញ្ញាណណាមួយឡើយ ដូចជាអ្វីដែលបងប្អូនចង់បាន និងរង់ចាំការបើកសម្តែងរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទរបស់យើងឡើយ។⁸ព្រះអង្គនឹងចម្រើនកម្លាំងដល់បងប្អូនដើម្បីឲ្យដល់ទីបំផុត ដូច្នេះ បងប្អូននឹងរកកន្លែងបន្ទោសគ្មាន នៅថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។⁹ព្រះជាម្ចាស់ស្មោះត្រង់ ដែលបានត្រាស់ហៅបងប្អូនចូលមកប្រកបរួមជាមួយព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

¹⁰តែឡើយនេះ បងប្អូនអើយខ្ញុំសូមទូន្មានអ្នករាល់គ្នា តាមរយៈព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ ចូលឲ្យអ្នកព្រមព្រៀងគ្នា ហើយក៏កុំឲ្យមានការបាក់បែកនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនដែរ។ ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននិងមានគំនិតតែមួយ ព្រមទាំងមានគោលដៅតែមួយផង។¹¹បងប្អូនអើយ តាមរយៈក្រុមគ្រួសាររបស់នាងកូអេ ខ្ញុំបានឮដំណឹងថាមានកើតការទាស់ទែងគ្នាក្នុងចំណោមបងប្អូន។

¹²ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ដោយព្រោះ បងប្អូនម្នាក់ៗបាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំនៅខាងលោកប៉ូល» ឬ «ខ្ញុំនៅជាមួយលោកអប្សូស» ឬ «ខ្ញុំនៅជាមួយលោកកេផាស» ឬ «ខ្ញុំនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទ»។¹³តើព្រះគ្រីស្ទបានបែងចែកទេ? តើប៉ូលបានជាប់គ្នាជាមួយអ្នកមែនទេ? តើអ្នករាល់គ្នាទទួលពិធីជ្រមុជទឹកនៅក្នុងឈ្មោះរបស់ប៉ូលមែនទេ?

¹⁴ខ្ញុំសូមអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ដែលខ្ញុំមិនបានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឲ្យអ្នកម្នាក់នៅក្នុងចំណោមបងប្អូនឡើយ លើកលែងតែលោកគ្រីស្ទប៉ូល និងលោកកែបុសប៉ូល្លោះ។¹⁵បើដូច្នេះ គឺគ្មានអ្នកណាអាចនិយាយថា អ្នកត្រូវបានជ្រមុជទឹកដោយឈ្មោះខ្ញុំឡើយ។¹⁶(ខ្ញុំបានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកជូនក្រុមគ្រួសាររបស់លោកស្នេផាណាសដែរ។ ក្រៅពីនេះ ខ្ញុំមិនដឹងថា តើខ្ញុំបានជ្រមុជទឹកឲ្យអ្នកណាទៀតទេ)។

¹⁷ដ្បិត ព្រះគ្រីស្ទមិនបានចាត់ខ្ញុំមក ដើម្បីធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកនោះទេ ប៉ុន្តែ ចាត់ខ្ញុំមកប្រកាសដំណឹងល្អវិញ។ ព្រះអង្គមិនបានចាត់ខ្ញុំមកដើម្បីប្រកាសដោយប្រើពាក្យ និងប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឡើយ បើដូច្នេះមែន ឈើឆ្កាងនៃព្រះគ្រីស្ទនឹងទៅជាអស់ន័យហើយ។

¹⁸ដ្បិត ព្រះបន្ទូលអំពីឈើឆ្កាងគឺលីលា សម្រាប់អ្នកដែលកំពុងតែស្លាប់។ ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ គឺជាបុត្រានុភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

¹⁹ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «យើងនឹងបំផ្លាញប្រាជ្ញារបស់អ្នកប្រាជ្ញ។ ខ្ញុំក៏នឹងធ្វើឲ្យតម្រិះរបស់ពួកអ្នកចេះដឹងរលាយសាបសូន្យទៅដែរ»។

²⁰តើអ្នកប្រាជ្ញនៅឯណា? តើអ្នកមានវិជ្ជាជ្រៅជ្រះនៅឯណា? តើអ្នកតទល់សម្តីក្នុងលោកនេះនៅឯណា? តើព្រះជាម្ចាស់មិនបានធ្វើឲ្យប្រាជ្ញានៃលោកឈឺនេះទៅជាលីលាវិញទេឬអី?²¹តាមរយៈប្រាជ្ញារបស់លោកឈឺ មិនអាចស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យជាពាក្យលីលានៃការប្រកាសដំណឹងល្អនេះវិញ ដើម្បីសង្គ្រោះដល់អ្នកណាដែលជឿវិញ។

²²ដ្បិត សាសន៍យូដា ចង់តែឃើញទិសម្ចាស់ និងការអស្ចារ្យទេ ហើយសាសន៍ក្រិកចង់ស្វែងរកប្រាជ្ញា។²³ប៉ុន្តែ ពួកយើងវិញ ប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ធ្វើឲ្យសាសន៍យូដាវាតចិត្ត ហើយសាសន៍ក្រិកថាជាភាពលីលាទៅវិញ។

²⁴ប៉ុន្តែ សម្រាប់អស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅ ទោះជាសាសន៍យូដា ឬក្រិកក្តី គឺយើងប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទជាបុត្រានុភាព និងប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។²⁵ដ្បិត ភាពលីលារបស់ព្រះគឺជាប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស ហើយភាពខ្សោយនៃព្រះជាម្ចាស់ ខ្លាំងជាងកម្លាំងមនុស្សទៅទៀត។

²⁶បងប្អូនអើយ សូមមើលពីការត្រាស់ហៅរបស់អ្នក។ ក្នុងចំណោមបងប្អូន មិនសូវមានអ្នកមានប្រាជ្ញាកម្រិតខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងលោកនេះទេ។ ក៏មិនសូវមានបងប្អូនមានតួនាទីធំដែរ។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានត្រកូលខ្ពស់ផង។²⁷ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គជ្រើសរើសការលីលានៅក្នុងលោកសម្រាប់ឲ្យអ្នកប្រាជ្ញខ្មាស។ ព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសអ្វីដែលខ្សោយក្នុងលោក ដើម្បីឲ្យអ្នកខ្លាំងពូកែត្រូវខ្មាសដែរ។

²⁸ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ្វីដែលតូចតាច និងអ្វីដែលគេស្អប់ខ្ពើមនៅក្នុងលោកឈឺនេះ។ ព្រះអង្គក៏ជ្រើសរើស សូម្បីរបស់ដែលគេគិតថាគ្មានតម្លៃ ដើម្បីនាំការនោះឲ្យរាប់ជាមានតម្លៃបំផុតវិញ។²⁹ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាមានអំនួតនៅចំពោះព្រះអង្គឡើយ។

³⁰ដោយសារអ្វីៗដែលព្រះអង្គបានធ្វើ ពេលនេះអ្នករាល់គ្នាបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ជាអ្នកដែលនាំប្រាជ្ញាមកដល់យើងពីព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះយេស៊ូបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិត និងបានវិសុទ្ធ ព្រមទាំងការលោះបាបរបស់យើងផងដែរ។³¹ជាលទ្ធផល ដូចដែលបទគម្ពីរបានចែងថា៖ «សូមឲ្យអ្នកដែលមានអំនួត ចូរអួតតែពីព្រះអម្ចាស់បានហើយ»។

2 ¹បងប្អូនអើយ ពេលដែលខ្ញុំមកជួបបងប្អូន ខ្ញុំមិនបានមកជាមួយ និងពាក្យដែលពេញដោយវាហារ ឬប្រាជ្ញាខ្ពង់ខ្ពស់ ដើម្បីប្រកាសពីសេចក្តីដ៏លាក់កំបាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។² ដ្បិត ខ្ញុំបានកំណត់ថាមិនចេះអ្វីទេ ក្នុងពេលនៅជាមួយបងប្អូន គឺនិយាយតែពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និងការសុគតនៅលើឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអង្គ។

³ហើយខ្ញុំធ្លាប់នៅជាមួយបងប្អូនក្នុងការខ្សោយ ហើយក្នុងការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងផង។⁴ ហើយសារនិងការប្រកាសរបស់ខ្ញុំមិនមែនដោយបញ្ចុះបញ្ចូលពេញដោយប្រាជ្ញានោះទេ។ ប៉ុន្តែ បានមកពីការបើកសម្តែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងអំណាចរបស់ព្រះអង្គវិញ។⁵ ដូច្នេះហើយ ជំនឿរបស់បងប្អូនគឺមិនមែនបានពីប្រាជ្ញារបស់មហាស្វរេ ប៉ុន្តែ កើតមកពីអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

⁶ឥឡូវ យើងក៏និយាយពាក្យពេញដោយប្រាជ្ញាទៅចំពោះអ្នកពេញវ័យ ប៉ុន្តែ មិនមែនជាប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍ ឬ ប្រាជ្ញាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃជំនាន់ និងប្រាជ្ញាអ្នកលាចាកលោកនេះទៅហើយនោះទេ។⁷ ផ្ទុយទៅវិញ យើងនិយាយពីប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនៃក្តីពិត ការអាថ៌កំបាំងនៃប្រាជ្ញា ដែលត្រៀមទុកតាំងតែពីមុនរហូតដល់ជំនាន់នេះ សម្រាប់ប្រទានសិរីរុងរឿងដល់យើង។

⁸គ្មានអ្នកគ្រប់គ្រងនៅជំនាន់នេះណាម្នាក់ អាចស្គាល់ពីប្រាជ្ញានេះឡើយ ដ្បិត បើពួកគេបានយល់នៅក្នុងពេលនោះ គេនឹងមិនឆ្កាងព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អទេ។⁹ ប៉ុន្តែ ឲ្យដូចសេចក្តីបានចែងទុកមកថា៖ «ការដែលភ្នែកមិនអាចមើលឃើញ ត្រចៀកមិនអាចស្តាប់ឮ គ្មានគំនិតដែលគិតយល់ គឺជាការដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំសម្រាប់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គ»។

¹⁰ការទាំងនេះគឺជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងដល់យើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។ ដ្បិត ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ស្វែងរកគ្រប់អ្វីៗ ទោះបីជាការស៊ី ជម្រាបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្តី។¹¹ ដ្បិត តើអ្នកដែលដឹងពីការគិតរបស់មនុស្សបាន? លើកលែងតែព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងអ្នកនោះប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះ គ្មានអ្នកណាអាចដឹងពីការស៊ី ជម្រាបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ លើកលែងតែព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។

¹²ប៉ុន្តែ ពួកយើងមិនបានទទួលវិញ្ញាណរបស់លោកីយ៍នេះទេ ប៉ុន្តែ យើងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណដែលមកអំពីព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ដូច្នេះហើយ បានជាយើងអាចទទួលដឹងគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលបើកសម្តែងតាមរយៈព្រះជាម្ចាស់។¹³ ពួកយើងនិយាយអំពីការនេះ ជាពាក្យដែលមិនមែនមកពីប្រាជ្ញារបស់មនុស្សដែលបង្រៀនទេ ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណវិញទេតើ ដែលជាអ្នកបង្រៀនយើងវិញ។ ព្រះវិញ្ញាណបានបកប្រែស្រាយសេចក្តីពាក្យខាងវិញ្ញាណជាមួយប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណដែរ។

¹⁴អ្នកដែលមិនមែនជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណមិនអាចទទួលការអ្វី ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ដ្បិត ពួកគេពិតជាលីលាចំពោះព្រះអង្គ ដ្បិតគេមិនអាចយល់ការទាំងនោះទេ ពីព្រោះគ្រប់ការទាំងអស់គឺព្រះវិញ្ញាណជាអ្នកបើកឲ្យយល់។

¹⁵ម្នាក់ដែលមានការវិនិច្ឆ័យដោយខាងព្រះវិញ្ញាណគ្រប់ការទាំងអស់ ប៉ុន្តែ គេមិនមានអំណាចដើម្បីវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃឡើយ។¹⁶ ដ្បិត តើអ្នកណាអាចយល់ពីព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលគេអាចណែនាំព្រះអង្គបាន? ប៉ុន្តែ យើងវិញ យើងមានគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

3¹ បងប្អូនអើយ ចំណែកខ្ញុំវិញ ខ្ញុំមិនអាចនិយាយទៅបងប្អូនដូចមនុស្សខាងវិញ្ញាណបានទេ ផ្ទុយទៅវិញខ្ញុំនិយាយមកកាន់បងប្អូនដូចជាមនុស្សធម្មតា ហើយដូចជាកូនក្មេងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទវិញ។² ខ្ញុំបានឲ្យទឹកដោះដល់បងប្អូន មិនមែនអាហាររឹងទេ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាមិនទាន់រួចរាល់សម្រាប់អាហាររឹងនៅឡើយ ទោះបីជាមកដល់ពេលនេះក៏នៅតែមិនអាចទទួលបានដែរ។

³ ដ្បិត បងប្អូននៅក្នុងសាច់ឈាមលោកីយ៍។ កាលណានៅតែមានការច្រណែនទាស់ទែងគ្នាកើតឡើងក្នុងចំណោមបងប្អូន តើបងប្អូនមិនបានរស់នៅអាស្រ័យខាងលាងសាច់ឈាម ហើយតើអ្នកមិនបានដើរតាមរបៀបរបបសមនុស្សលោកទេឬអី? ពេលមានម្នាក់និយាយថា៖ «ខ្ញុំដើរតាមប៉ូល» ហើយអ្នកផ្សេងទៀតនិយាយថា៖ «ខ្ញុំដើរតាមលោកអប្សូឡូស» តើនេះមិនមែនរស់នៅបែបមនុស្សលោកទេឬអី?

⁵ តើលោកអប្សូឡូសជាអ្នកណា? តើប៉ូលជានរណា? ជាអ្នកបម្រើព្រះជាម្ចាស់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានជឿ

ម្នាក់ៗធ្វើការតាមដែលព្រះអម្ចាស់ប្រគល់ការកិច្ចឲ្យប៉ុណ្ណោះ។

⁶ ខ្ញុំជាអ្នកដាំ ហើយលោកអប្សូឡូសជាអ្នកស្រោចទឹក ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកធ្វើឲ្យលូតលាស់វិញ។⁷ ដូច្នេះហើយ មិនថានរណាជាអ្នកដាំ ឬអ្នកណាជាអ្នកស្រោចទឹកនោះទេ។ ប៉ុន្តែ គឺជាព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលផ្តល់ការលូតលាស់វិញ។

⁸ ពេលនេះ អ្នកដែលជាអ្នកដាំ និងអ្នកស្រោចទឹកគឺតែមួយ ហើយម្នាក់ៗនឹងបានទទួលបានកម្រៃតាមអ្វីដែលខ្លួនបានធ្វើ។⁹ ដ្បិត ពួកយើងជាអ្នកដើរតាម និងធ្វើការថ្វាយព្រះអង្គ។ បងប្អូនគឺជាស្ថានដ៏ណាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ជាដំណាក់ដែលព្រះអង្គបានសងដែរ។

¹⁰ ស្របតាមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានប្រទានដល់ខ្ញុំក្នុងការមានជំនាញមេដាង ខ្ញុំបានសាងសង់គ្រឹះ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតអាចសង់ពីលើវាបាន។

ប៉ុន្តែសូមឲ្យជាងទាំងអស់ប្រយ័ត្នក្នុងការដែលអ្នកសង់លើវា។¹¹ ដ្បិត គ្មានអ្នកណាអាចសង់គ្រឹះផ្សេងទៀតល្អជាងគ្រឹះដែលបានសង់ឡើង ដោយព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនោះទេ។

¹² ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើ មានអ្នកណាសង់លើគ្រឹះនេះជាមួយមាស ប្រាក់ ពេជ្រ ឈើ ចំបើង ឬស្បូវ¹³ កិច្ចការរបស់ពួកគេនឹងបង្ហាញឲ្យឃើញ សម្រាប់ពន្លឺថ្ងៃនឹងបង្ហាញពីវា។ ដ្បិត វានឹងត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងភ្លើងដែរ។ ភ្លើងនឹងសាកល្បងពីគុណភាពរបស់អ្វីៗដែលម្នាក់បានធ្វើ។

¹⁴ ប្រសិនបើ កិច្ចការអ្នកណាម្នាក់នៅតែអាចទ្រាំបាន អ្នកនោះនឹងទទួលបាននូវរង្វាន់¹⁵ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ កិច្ចការអ្នកណាត្រូវឆេះអស់ អ្នកនោះនឹងបាត់រង្វាន់ ប៉ុន្តែគាត់ខ្លួនឯងនឹងបានសង្គ្រោះ ដូចជាការដើរចេញពីភ្លើងដូច្នោះដែរ។

¹⁶ តើបងប្អូន មិនដឹងទេឬអីថា បងប្អូនជាព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងជាកន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅក្នុងបងប្អូន?¹⁷ ប្រសិនបើ អ្នកណាបំផ្លាញព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងបំផ្លាញអ្នកនោះវិញ។ ដ្បិតព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់វិសុទ្ធ ដូច្នេះអ្នកត្រូវតែវិសុទ្ធដែរ។

¹⁸ សូមកុំបញ្ឆោតខ្លួនឯងឲ្យសោះ។ ប្រសិនបើ មាននរណានៅក្នុងចំណោមបងប្អូនគិតថាខ្លួនមានប្រាជ្ញាក្នុងជំនាន់នេះ សូមឲ្យគាត់ត្រឡប់ទៅជាអ្នក «លីលា» វិញចុះ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចនឹងទៅជាប្រាជ្ញវិញ។¹⁹ ដ្បិត ប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍គឺលីលាសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ព្រះអង្គ យកកលល្បិចរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញមកផ្តាញពួកគេផ្ទាល់»។²⁰ ម្តងទៀត «ព្រះអម្ចាស់ជ្រាបថាគំនិតរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញគ្មានខ្លឹមសារអ្វីទេ»។

²¹ ដូច្នេះមិនត្រូវអួតអាងអំពីមនុស្សណាឡើយ! ដ្បិតការទាំងអស់គឺជាបងប្អូន²² ទោះជាប៉ូល ឬអាប្សូឡូស ឬកេផាស ឬពិភពលោកនេះ ឬជីវិត ឬការស្លាប់ ឬរបស់ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ឬអ្វីដែលនឹងមកដល់។ គឺគ្រប់ទាំងអស់ជាបងប្អូន²³ ហើយបងប្អូនជាបងប្អូនព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទជាបងប្អូនព្រះជាម្ចាស់។

4¹ នេះគឺជាអ្វីដែលមនុស្សគួរឲ្យតម្លៃដល់យើង ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្នកមើលខុសត្រូវក្នុងការដឹកនាំកំបាំងនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
² តាមរបៀបនេះ នេះគឺជាគុណសម្បត្តិសម្រាប់អ្នកមើលខុសត្រូវ គឺពួកគេត្រូវមានចិត្តស្មោះត្រង់។

³ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ខ្ញុំវិញ វាជារឿងតូចតាចទៅដែលខ្ញុំនឹងបាត់ពីការវិនិច្ឆ័យពីបងប្អូន ឬពីមនុស្សឯទៀត។ ដ្បិត ខ្ញុំក៏មិនដែលវិនិច្ឆ័យខ្លួនឯងនោះទេ។
⁴ ខ្ញុំក៏អត់ដឹងពីការចោទប្រកាន់ដែលធ្វើទាស់នឹងខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ការនេះមិនមែនមានន័យថា ខ្ញុំគ្មានទោសនោះទេ។ គឺព្រះអម្ចាស់ទេដែលជាអ្នកវិនិច្ឆ័យខ្ញុំវិញ។
⁵ ដូច្នេះ ចូរកុំថ្លែងពាក្យវិនិច្ឆ័យពីអ្វីមួយមុនពេលមកដល់ ហើយមុនពេលព្រះអម្ចាស់យាងត្រឡប់មកវិញ។ ព្រះអង្គនឹងនាំពន្លឺមកទីដែលលាក់កំបាំង ក្នុងភាពងងឹត ហើយបើកបង្ហាញគោលបំណងនៃដួងចិត្តដែរ។ គ្រប់គ្នានឹងទទួលបានការសរសើរមកពីព្រះជាម្ចាស់។
⁶ បងប្អូនអើយ ឥឡូវនេះខ្ញុំបានអនុវត្តគោលការណ៍នេះជាមួយខ្លួនខ្ញុំ និងជាមួយលោកអាប៊ូឡូស មកនិយាយជាឧទាហរណ៍ សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់បងប្អូន ដូច្នេះ តាមរយៈពួកយើងបងប្អូននឹងរៀនពីអត្ថន័យនៃពាក្យដែលនិយាយថា៖ «មិនត្រូវឲ្យមាននរណាអ្នកខ្លួនដោយកាន់ជើងម្នាក់ ហើយប្រឆាំងនឹងម្នាក់ទៀត ដែរ។»⁷ ដ្បិត តើអ្នកណានឹងឃើញភាពខុសគ្នារវាងខ្លួនអ្នក និងអ្នកដទៃ? អ្វីៗដែលអ្នកបានទទួល តើការទាំងនោះមិនមែនបានមកដោយឥតបងថ្លៃទេឬអី? ប្រសិនបើ បងប្អូនបានទទួលដោយមិនបងថ្លៃ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបែរជាមានអំនួត ទាំងខ្លួនមិនបានធ្វើអ្វីសោះដូច្នេះ?
⁸ បងប្អូនបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលបងប្អូនប្រាថ្នាហើយ! ហើយបងប្អូនបានក្លាយជាអ្នកមានដែរហើយ! បងប្អូនក៏បានសោយរាជ្យលើអ្វីៗទាំងនោះ និងឃ្លាតឆ្ងាយពីយើងដែរ! ពិតណាស់ ខ្ញុំក៏ប្រាថ្នាឲ្យអ្នកបានសោយរាជ្យ ដើម្បីឲ្យពួកយើងអាចសោយរាជ្យជាមួយបងប្អូនដែរ។⁹ ដ្បិត ខ្ញុំគិតថា ព្រះជាម្ចាស់ ប្រទានឲ្យយើងមានតួនាទីជាសាវ័ក ដើម្បីដើរតួចុងក្រោយ គឺទុកដូចជាអ្នកដែលត្រូវគេកាត់ទោសប្រហារជីវិត។
យើងប្រៀបដូចជាមនុស្សនិយាយភាពដល់មនុស្សក្នុងលោកីយ៍នេះ និងពួកទេវតាផង។
¹⁰ ពួកយើងលឺលា ដោយព្រោះព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែ បងប្អូនវិញមានប្រាជ្ញាក្នុងព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ពួកយើងខ្សោយ ប៉ុន្តែ បងប្អូនមានកម្លាំង បងប្អូនបានទទួលសិរីរុងរឿង ប៉ុន្តែ ពួកយើងបានទទួលឈ្មោះមិនល្អវិញ។¹¹ មកដល់នៅពេល និងម៉ោងនេះ ពួកយើងឃ្លាន ហើយស្រេក ខ្វះសម្លៀកបំពាក់ មានគេរាយដំយើង ហើយរស់នៅ អនាថាផងដែរ។
¹² ពួកយើងធ្វើការដោយនឿយហត់ តាមរយៈដែរបស់យើង។ ពេលគេជេរយើង យើងបានពរវិញ។ ពេលគេបៀតបៀន យើងស៊ីទ្រាំ។¹³ ពេលគេនិយាយបង្អួច យើង យើងនិយាយដោយសប្បុរសវិញ។ យើងបានត្រឡប់ទៅជា ដូចអ្វីដែលគេបានគិតថា ជាសំរាមរបស់លោកីយ៍ និងជាមនុស្សគ្មានគោរពបំរើ។
¹⁴ ខ្ញុំមិនបានសរសេរការទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនបាក់មុខនោះទេ ប៉ុន្តែ ដើម្បីកែតម្រូវបងប្អូន ដែលដូចជាកូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ។¹⁵ ទោះបីជាបងប្អូនមាន អ្នកណែនាំមួយមុខនាក់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏បងប្អូនគ្មានឪពុកច្រើនដែរ។ ដ្បិតខ្ញុំបានក្លាយជាឪពុកបងប្អូនក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ តាមរយៈការនាំដំណឹងល្អ។
¹⁶ ដូច្នេះ ខ្ញុំសុំទូន្មានបងប្អូនថា សូមយកតម្រាប់តាមខ្ញុំ។
¹⁷ នេះហើយជាមូលហេតុ ដែលខ្ញុំចាត់លោកធីម៉ូថេដែលជាកូនដ៏ជាទីស្រឡាញ់និងស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំក្នុងព្រះអម្ចាស់។ គាត់នឹងរំលឹកបងប្អូនអំពីរបៀបក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាអ្វីដែលខ្ញុំបានបង្រៀនដល់ពួកគេនៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ក្រុមជំនុំផង។¹⁸ ឥឡូវនេះ មានបងប្អូនខ្លះបានក្លាយទៅជាក្រអីតក្រទម ដោយគិតថាខ្ញុំនឹងមិនត្រឡប់មករកបងប្អូនវិញទេ។
¹⁹ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងមករកបងប្អូនឆាប់ៗខាងមុខនេះ ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងបានដឹង គឺមិនត្រឹមតែបានឮពាក្យ សម្តីរបស់ពួកអ្នកដែលក្រអីតក្រទមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏ឃើញទាំងអំណាចរបស់គេផង។²⁰ ដ្បិតព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនស្ថិតលើពាក្យសម្តីនោះទេ ប៉ុន្តែ នៅលើអំណាចវិញ។²¹ តើបងប្អូនចង់បានអ្វី? តើគួរឲ្យខ្ញុំមករកបងប្អូនដោយរំពាត់ ឬមកជាមួយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងចិត្តស្មោះត្រង់?។

5 ¹យើងបានឮដំណឹងថា ក្នុងចំណោមបងប្អូន កើតមានរឿងអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ជាអំពើកាមគុណ ទោះបីជាក្នុងសាសន៍ដទៃក៏មិនដែលមានបែបនេះដែរ។ ដំណឹងនោះគឺថា មានម្នាក់ក្នុងចំណោមបងប្អូន បានរួមភេទជាមួយប្រពន្ធរបស់ឪពុកខ្លួន។²បងប្អូនក៏ក្រអឺក្រមម្ខាងទៀត! តើបងប្អូនមិនគួរតែកាន់ទុក្ខជំនួសវិញទេឬអី? ម្នាក់ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើថោកទាបនេះ ត្រូវដេញចេញពីចំណោមបងប្អូន។

³ទោះបីជា ខ្ញុំមិនបាននៅជាបងប្អូនខាងឯករាជ្យ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូនខាងវិញ្ញាណខ្ញុំវិញ ហើយខ្ញុំក៏បានដាក់ទោសដល់ម្នាក់ដែលប្រព្រឹត្តអំពើបែបនោះ គឺដូចជាខ្ញុំបាននៅជាមួយបងប្អូនដែរ។⁴ពេលបងប្អូនជួបជុំគ្នា ក្នុងនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ វិញ្ញាណខ្ញុំក៏នៅទីនោះផងដែរ គឺក្នុងអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវរបស់យើង ក៏ដូចជាការដាក់ទោសដល់អ្នកនោះដែរ។⁵ខ្ញុំត្រូវតែបញ្ជូនម្នាក់នេះទៅសាតាំង ដើម្បីឲ្យរូបកាយរបស់គាត់វិនាស តែវិញ្ញាណរបស់គាត់នឹងទទួលការសង្គ្រោះនៅថ្ងៃព្រះអម្ចាស់។

⁶អំនួតរបស់បងប្អូនមិនល្អទេ។ តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថាមេតែបន្តិចអាចធ្វើឲ្យម្សៅទាំងមូលដោយឡើងបាន?⁷ចូរជម្រះខ្លួនឲ្យស្អាតជាចេញពីមេចាស់នេះ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានទៅជាន់ប៉ុងដែលគ្មានមេ។ ដ្បិត ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើជាយញ្ញបូជារបស់យើងក្នុងពិធីបុណ្យចម្លង។⁸ដូច្នេះ ចូលយើងសាទរពិធីបុណ្យរំលង ដោយមិនមែនជាមួយម្សៅចាស់ ឬមេនៃអំពើអាក្រក់ និងអំពើថោកទាបនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយើងប្រើនំប៉ុងឥតមេជាសញ្ញានៃចិត្តស្មោះត្រង់វិញ។

⁹ក្នុងសំបុត្ររបស់ខ្ញុំ មិនបានសរសេរថា កុំទាក់ទងនឹងមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តកាមគុណឲ្យសោះនោះទេ។¹⁰មិនមានន័យសំដៅទៅលើមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តកាមគុណទៅក្នុងលោកីយ៍នេះទេ ឬអ្នកលោភលន់ ឬអ្នកប្លន់ទ្រព្យ ឬអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ បើបងប្អូនត្រូវតែនៅឲ្យឆ្ងាយពីមនុស្សទាំងនោះ មានន័យថាបងប្អូន ត្រូវចាកចេញពីពិភពលោកនេះហើយ។

¹¹ប៉ុន្តែ ពេលនេះ ខ្ញុំសរសេរមកកាន់បងប្អូន មិនឲ្យទាក់ទងជាមួយអ្នកណាដែលបានហៅថាបងប្អូន ប៉ុន្តែ អ្នកនោះរស់នៅក្នុងជីវិតកាមគុណ ឬមានចិត្តលោភលន់ ឬថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ ឬជេរប្រមាថគេ ឬប្រមើក ឬប្លន់យកទ្រព្យគេ។ សូមកុំហូបអាហាររួមជាមួយជនប្រភេទនេះឲ្យសោះ។¹²ដ្បិត តើខ្ញុំរួមជាមួយក្នុងការដាក់ទោសដល់អ្នកដែលនៅក្រៅក្រុមជំនុំទេ? ផ្ទុយទៅវិញ តើបងប្អូនមិនត្រូវដាក់ទោសដល់អ្នកដែលនៅខាងក្រៅនោះទេ?¹³ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យទោសពួកខាងក្រៅ។ «ចូរបណ្តេញមនុស្សអាក្រក់ចេញពីចំណោមអ្នករាល់គ្នាវិញ»។

6¹ នៅពេលអ្នកម្នាក់នៅក្នុងចំណោមបងប្អូន មានទំនាស់ជាមួយអ្នកដទៃ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាទៅរកចៅក្រម ដែលនៅខាងក្រៅដែលមិនមែនជាអ្នកជឿជាក់ក្តី? ជាជាងនាំមកឯអ្នកជឿជាក់ក្តីវិញ? តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា ពួកអ្នកជឿនឹងមានចំណែកកាត់ក្តីពិតលោកនេះ? ប្រសិនបើ ដូច្នេះ បងប្អូនអាចវិនិច្ឆ័យលោកីយ៍មែន តើបងប្អូនគ្មានលទ្ធិភាពសូម្បីដោះស្រាយបញ្ហាតូចតាចបែបនេះទេឬអី? តើបងប្អូនមិនដែលដឹងទេឬថា យើងក៏មានវិនិច្ឆ័យទៅតាមដែរ? តើចង់បានប៉ុណ្ណាទៀត ទើបយើងមានសិទ្ធិដើម្បីវិនិច្ឆ័យរឿងតូចៗនៃជីវិតមែនទេ?

⁴បើដូច្នេះមែន បងប្អូនត្រូវការអ្វីដើម្បីកាត់ក្តីដែលទាក់ទងទៅនឹងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាបងប្អូននាំរឿងរ៉ាវទាំងនោះ ទៅឯអ្នកដែលមិនបានឈរនៅក្នុងក្រុមជំនុំទេវវិញ? ខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកមានការខ្មាស។ តើគ្មាននរណានៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានប្រាជ្ញាគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីដោះស្រាយរឿងបងប្អូនឯងដែលទាស់គ្នាទេឬអី? ប៉ុន្តែ បងប្អូនបែរជាប្តឹងផ្តល់អ្នកជឿម្នាក់ ហើយទៅរកអ្នកជឿកាត់ក្តីទៀត!

⁷ពិតណាស់ ប្រសិនបើមានការទាស់ទែងគ្នារវាងបងប្អូន ដែលជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ នោះបងប្អូនបានបរាជ័យរួចស្រេចចាត់ទៅហើយ។ ហេតុអ្វីមិនទទួលយកការឈឺចាប់ និងកំហុសខ្លួនវិញ? ហើយហេតុអ្វីបានជាអនុញ្ញាតឲ្យខ្លួនឯង ស្ថិតនៅក្រោមការបោកប្រាស់បែបនេះ? ប៉ុន្តែ បងប្អូនបានធ្វើខុស ហើយបានបោកប្រាស់អ្នកដទៃ ហើយពួកគេគឺជាបងប្អូនរបស់ខ្លួនឯងផងដូច្នេះ!

⁹តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា ពួកអ្នកមិនសុចរិតនឹងមិនអាចទទួលព្រះរាជប្រសាសន៍ព្រះជាម្ចាស់ជាមរតកបានទេ? មិនត្រូវជឿលើពាក្យកុហកឡើយ។ អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ពួកថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ ពួកសហាយស្ទន់ ពួកជនពាល ពួកអ្នករួមសង្វាសនឹងភេទដូចគ្នា¹⁰ ពួកចោរលួច ពួកលោភលន់ ពួកប្រមើក ពួកជេរប្រមាថ ពួកប្លន់យកទ្រព្យគេ ពុំអាចទទួលព្រះរាជប្រសាសន៍ព្រះជាម្ចាស់ទុកជាមរតកឡើយ។¹¹ បងប្អូនខ្លះក៏ជាមនុស្សប្រភេទនោះដែរ។ ប៉ុន្តែ បងប្អូនត្រូវបានសម្អាតឲ្យស្អាតហើយ អ្នករាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ គឺបងប្អូនបានត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ ហើយតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹²«ដ្បិត ខ្ញុំមានសិទ្ធិក្នុងការធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់» ប៉ុន្តែ មិនមែនគ្រប់យ៉ាងសុទ្ធតែអត់ប្រយោជន៍នោះទេ។ «ដ្បិត ខ្ញុំមានសិទ្ធិក្នុងការធ្វើការទាំងអស់» ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនឲ្យសិទ្ធិទាំងនោះ ក្លាយទៅជាមេត្តតត្រាលើខ្ញុំឡើយ។¹³ «អាហារគឺសម្រាប់ក្រពេល ហើយក្រពេលវិញក៏សម្រាប់ដាក់អាហារដែរ» ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើការផ្សេងពីរបៀបទាំងពីរនោះ។ ឯរូបកាយវិញ មិនមែនសម្រាប់ប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ រូបកាយគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់ដល់រូបកាយផងដែរ។

¹⁴ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រោសព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គប្រោសយើងឲ្យរស់ឡើងវិញដោយសារអំណាចរបស់ព្រះអង្គដែរ។¹⁵ តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា រូបកាយរបស់បងប្អូនជាប់ព្រះគ្រីស្ទ? តើគប្បីឲ្យខ្ញុំយករូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅរកស្ត្រីពេស្យាឬទេ? សូមកុំឲ្យការនេះកើតឡើង!

¹⁶តើអ្នកមិនដឹងទេឬអីថា អ្នកដែលបានរួមដំណែកជាមួយស្ត្រីពេស្យានឹងបានត្រឡប់ទៅជាសាច់តែមួយជានាង? ដូចដែលបទគម្ពីរបានចែងថា៖ «អ្នកទាំងពីរបានត្រឡប់ទៅជាសាច់តែមួយ»។¹⁷ ប៉ុន្តែ អ្នកណាមិនរួមជាមួយព្រះអម្ចាស់នឹងត្រឡប់ទៅជាវិញ្ញាណតែមួយជាមួយព្រះអង្គ។

¹⁸ចូររត់ចេញពីអំពើប្រាសចាកសីលធម៌! គ្រប់អំពើបាបផ្សេងទៀត ដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តជាអំពើបាបក្រៅរូបកាយ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ អ្នកនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដែលនាំឲ្យវិនាសដល់រូបកាយរបស់ខ្លួន។

¹⁹តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា រូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នាគឺជាព្រះវិហាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះអង្គរស់នៅក្នុងអ្នក ហើយបងប្អូនក៏បានទទួលព្រះជាម្ចាស់ដែរ? តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា បងប្អូនមិនមែនជាប់ព្រះអង្គឯងទេ? ²⁰ដ្បិត បងប្អូនត្រូវបានទិញជាមួយនឹងតម្លៃមួយដ៏ថ្លៃ។ ដូច្នេះ ហើយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅជាមួយរូបកាយរបស់បងប្អូន។

7¹ ទាក់ទងនឹងរឿងដែលអ្នកបានសរសេរមកខ្ញុំអំពី «គឺជាការល្អដែលបុរសមិនត្រូវពាល់មនុស្សស្រី»។² ប៉ុន្តែ ដោយព្រោះមានការល្អជាច្រើនទៅលើការប្រាសចាកសីលធម៌ បុរសម្នាក់ៗត្រូវមានប្រពន្ធផ្ទាល់ខ្លួន ហើយស្ត្រីម្នាក់ៗក៏ត្រូវមានប្តីផ្ទាល់ខ្លួនដែរ។

³ ប៉ុន្តែបំពេញករណីយកចិត្តទុកដាក់ព្រោះប្រពន្ធរបស់ខ្លួន រីឯប្រពន្ធក៏ត្រូវធ្វើដូច្នោះចំពោះប្តីវិញដែរ។⁴ ប្រពន្ធមិនមានសិទ្ធិអំណាចលើរូបកាយរបស់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែប្តីមានសិទ្ធិលើរូបកាយនោះ ហើយប្តីក៏គ្មានសិទ្ធិអំណាចទៅលើរូបកាយរបស់ខ្លួនដែរ ប៉ុន្តែ ប្រពន្ធមានសិទ្ធិអំណាចលើរូបកាយរបស់ប្តីនោះដូចគ្នា។

⁵ មិនត្រូវបង្កគ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ លើកលែងតែព្រមព្រៀងគ្នានៅក្នុងកំឡុងពេលពិសេសណាមួយ។ សូមធ្វើការដូច្នេះចុះ

ដើម្បីញែកខ្លួនរបស់អ្នកសម្រាប់អធិស្ឋាន។ បន្ទាប់មក អ្នកទាំងពីរចូលទៅរកគ្នាម្តងទៀត ធ្វើដូច្នេះសាតាំងនឹងមិនអាចល្អងអ្នក

ដោយព្រោះអ្នកខ្វះការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងឡើយ។⁶ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនិយាយពីការទាំងនេះ ដោយបើកសិទ្ធិឲ្យបងប្អូន មិនមែនបង្គាប់បងប្អូនទេ។

⁷ ខ្ញុំធ្លាប់ប្រាថ្នាសូមឲ្យគ្រប់គ្នាបានដូចខ្ញុំដែរ។ ប៉ុន្តែ គ្រប់គ្នាមានអំណោយទានផ្សេងៗគ្នា មកពីព្រះជាម្ចាស់។ ម្នាក់ទទួលយ៉ាងនេះ ម្នាក់ទៀតទទួលយ៉ាងនោះ។

⁸ សម្រាប់អ្នកដែលនៅលីវ និងស្ត្រីមេម៉ាយ ខ្ញុំចង់និយាយថាល្អហើយដែលពួកគេអាចនៅលីវបាន គឺនៅលីវដូចខ្ញុំដែរ។⁹ ប៉ុន្តែ

បើគេមិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានទេ ពួកគេគួររៀបការទៅ។ ព្រោះបើរៀបការប្រសើរជាងទុកឲ្យចិត្តនៅពុះកញ្ឆោលដដែរ។

¹⁰ ឥឡូវ សម្រាប់អ្នកដែលរៀបការខ្ញុំសូមណែនាំយ៉ាងដូច្នេះវិញ មិនមែនមកពីខ្ញុំទេ តែមកពីព្រះអម្ចាស់វិញ ប្រពន្ធមិនត្រូវនៅបែកពីប្តីនោះទេ¹¹ (ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើនាងនៅបែកពីប្តីមែន មិនត្រូវយកប្តីទៀតទេ នាងគួរតែរៀបការម្តងទៀតធ្វើអ្វី ឬគួរតែទៅជានាងនិងប្តីវិញ) ហើយប្តីមិនត្រូវលែងលះប្រពន្ធដែរ។

¹² ប៉ុន្តែ ចំពោះអ្នកផ្សេងទៀត ខ្ញុំនិយាយ មិនមែនព្រះអម្ចាស់ទេ ប្រសិនបើ បងប្អូនណាម្នាក់មានប្រពន្ធដែលជាអ្នកមិនជឿ

ហើយបើនាងពេញចិត្តរស់នៅជាមួយគាត់ ដូច្នេះ បុរសនោះមិនគួរលែងលះនាងឡើយ។¹³ ប្រសិនបើ ស្ត្រីណាម្នាក់មានប្តីដែលជាអ្នកមិនជឿ

ហើយបើគាត់ពេញចិត្តនឹងរស់ជាមួយនាង ដូច្នេះ ស្ត្រីនោះមិនគួរលែងលះប្តីឡើយ។¹⁴ ដ្បិត ប្តីដែលមិនជឿត្រូវបានញែកដោយឡែក ដោយព្រោះប្រពន្ធរបស់គាត់

ហើយប្រពន្ធដែលមិនជឿត្រូវបានញែកដោយឡែក ដោយព្រោះបងប្អូនប្រុសជាអ្នកជឿដែរ។ បើមិនដូច្នោះទេ កូនៗរបស់អ្នករាល់គ្នាមុខជាមិនបានស្អាតឡើង ប៉ុន្តែ

ពួកគេត្រូវបានញែកដោយឡែកហើយ។

¹⁵ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើប្តី ឬប្រពន្ធមិនជឿចង់បែក ចូរឲ្យពួកគាត់ទៅចុះ។ ក្នុងករណីនេះ បងប្អូនប្រុសស្រីមិនបានជាប់ចំណងសន្យាអ្វីឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅយើងដើម្បីរស់ក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត។¹⁶ ដ្បិត តើបងប្អូនអាចដឹងបានយ៉ាងដូចម្តេចថា ប្រពន្ធអាចនឹងសង្គ្រោះប្តីរបស់ខ្លួនបាន? ឬ

តើបងប្អូនអាចដឹងបានយ៉ាងដូចម្តេចថា ប្តីអាចនឹងសង្គ្រោះប្រពន្ធរបស់ខ្លួន?

¹⁷ ក្រៅពីនេះ ម្នាក់ៗត្រូវតែរស់នៅឲ្យបានស្របតាមព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យម្នាក់ៗ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅ។ នេះគឺជាតួនាទីរបស់ខ្ញុំនៅក្រុមជំនុំទាំងអស់។

¹⁸ តើមាននរណាបានកាត់ស្បែកពេលគាត់ទទួលជឿព្រះអង្គទេ? គាត់មិនគួរបង្ហាញថាគាត់មិនបានកាត់ស្បែកនោះទេ។ តើមាននរណាមិនបានកាត់ស្បែក

ពេលគាត់ទទួលជឿព្រះអង្គទេ? បើដូច្នេះ គាត់មិនបាច់កាត់ស្បែកទេ។¹⁹ ដ្បិត ការកាត់ស្បែក ឬមិនបានកាត់ស្បែកមិនមែនជាបញ្ហាទេ។

អ្វីដែលជាបញ្ហានោះគឺការស្តាប់បង្គាប់តាមបទបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញទេ។

²⁰ ម្នាក់ៗគួរប្រកាន់ខ្ជាប់ក្នុងការត្រាស់ហៅ តាំងពីពេលព្រះជាម្ចាស់បានហៅអ្នកនោះមកក្នុងជំនឿ។

²¹ តើព្រះជាម្ចាស់បានហៅអ្នកក្នុងកាលដែលអ្នកនៅជាទាសករនៅឡើយមែនទេ? កុំបារម្ភអំពីការនោះពេក។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើអ្នកមិនមែនជាទាសករ

វាជាការល្អសម្រាប់ហើយ²² ដ្បិត នរណាម្នាក់ដែលបានត្រាស់ហៅតាមរយៈព្រះអម្ចាស់ក្នុងភាពជាទាសករ នោះមានសេរីភាពក្នុងព្រះអម្ចាស់វិញ។ ដូចគ្នាផងដែរ

អ្នកដែលបានទទួលសេរីភាពដោយការជឿ អ្នកនោះបានក្លាយជាទាសកររបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។²³ អ្នកទាំងអស់គ្នាបានបង់ថ្លៃលោះរួចហើយ ដូច្នេះ

កុំឲ្យខ្លួនអ្នកក្លាយជាទាសកររបស់មនុស្សឡើយ។²⁴ បងប្អូនអើយ មិនថាបងប្អូនរស់នៅក្នុងភាពយ៉ាងណា នៅពេលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅបងប្អូននោះទេ បើ

បងប្អូនមានភាពយ៉ាងណា ចូរម្នាក់ៗស្ថិតក្នុងភាពនោះ នៅចំពោះព្រះអង្គបែបនោះទៅ។

²⁵ ឥឡូវនេះទាក់ទងនឹងអ្នកដែលមិនទាន់រៀបការ ខ្ញុំមិនបានទទួលបញ្ជាអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសូមជូនយោបល់ ក្នុងនាមម្នាក់ដែលព្រះអង្គមាន

ព្រះហឫទ័យមេត្តាដល់ខ្ញុំ ដែលបងប្អូនអាចទុកចិត្តបាន។²⁶ ដូច្នេះ ខ្ញុំគិតថា ក្នុងពេលដែលមានវិបត្តិដែលកើតឡើងនៅពេលនេះ

គឺជាការល្អសម្រាប់ឲ្យមនុស្សប្រុសនៅទីនេះល្អជាង។

²⁷ តើអ្នកមានចំណង់ទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សស្រីមែនទេ? កុំរកដោះដៃពីនាងឡើយ។ តើអ្នកបានលែងប្រពន្ធមែនទេ? ដូច្នេះ កុំយកប្រពន្ធទៀតឡើយ។²⁸ ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើអ្នកបានរៀបការ អ្នកមិនបានធ្វើបាបអ្វីទេ។ ប្រសិនបើ មនុស្សស្រីនៅលីវមិនទាន់រៀបការ នោះនាងមិនបានធ្វើបាបទេ។ មែនហើយ

ពួកអ្នករៀបការហើយ មានបញ្ហាច្រើនណាស់ក្នុងជីវិត ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកនៅឲ្យឆ្ងាយពីពួកគេ។

²⁹ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ពេលវេលាកាន់តែខ្លីណាស់ហើយ។ អស់អ្នកដែលមានប្រពន្ធហើយ ត្រូវកាន់ចិត្តដូចជាគ្មានប្រពន្ធ។³⁰ អស់អ្នកដែលយំ

សោក ដូចជាមិនយំសោក ហើយអស់អ្នកដែលអរសប្បាយ ដូចជាមិនអរសប្បាយ អស់អ្នកដែលទិញអ្វីមួយ ធ្វើដូចជាមិនមែនម្ចាស់ទ្រព្យឡើយ³¹ ហើយអស់អ្នក

ដែលប្រើប្រាស់សម្បត្តិលោកីយ៍ ក៏ត្រូវកាន់ចិត្តដូចជាមិនបានប្រើប្រាស់ដែរ។ ដ្បិតពិភពលោកនេះប្រែប្រួល ហើយទីបញ្ចប់នឹងមកដល់ដែរ។

³² ខ្ញុំចង់ឲ្យបងប្អូនមានសេរីភាពពីការខ្វល់ខ្វាយ។ អ្នកដែលមិនរៀបការត្រូវខ្វល់ខ្វាយជាមួយអ្វីនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់

និងធ្វើយ៉ាងណាឲ្យព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យវិញ។³³ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលបានរៀបការហើយ ត្រូវខ្វល់ខ្វាយជាមួយអ្វីដែលនៅក្នុងលោកីយ៍វិញ

គឺត្រូវធ្វើយ៉ាងណាឲ្យប្រពន្ធពេញចិត្ត³⁴ គាត់មានចិត្តបែងចែក។ មនុស្សស្រីដែលមិនរៀបការ ឬស្ត្រីព្រហ្មចារី ត្រូវខ្វល់ខ្វាយពីអ្វីដែលនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់

ដោយញែករូបកាយ ហើយវិញ្ញាណសម្រាប់ព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែ ស្ត្រីដែលរៀបការវិញ គឺត្រូវខ្វល់ខ្វាយពីអ្វីដែលនៅក្នុងលោកីយ៍វិញ

ធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីឲ្យប្តីពេញចិត្ត។

³⁵ ខ្ញុំនិយាយការនេះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់បងប្អូន ហើយវាមិនជាការដាក់កំហិត បង្ខិតបង្ខំលើបងប្អូនទេ។ តែខ្ញុំនិយាយអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ

ដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយមិនមានការបង្ខិតបង្ខំ។

³⁶ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់គិតថា គាត់មិនបានប្រព្រឹត្ត និងគោរព គូដណ្តឹងរបស់ខ្លួនទេ ហើយបើនាងហួសអាយុនៃការរៀបការនោះ ដូច្នេះ កុំចាំទៀត

បុរសនោះគួរធ្វើតាមអ្វីដែលគាត់ចាប់។ បែបនេះគាត់មិនបានធ្វើបាបទេ។ អ្នកទាំងពីរគួររៀបការ។³⁷ ប្រសិនបើ អ្នកនោះបានប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ដោយគ្មាន

នរណាបង្ខំ គឺយល់ឃើញថា អាចទប់ចិត្តបាន ហើយសម្រេចចិត្តថានឹងមិនប៉ះពាល់គូដណ្តឹងរបស់ខ្លួនទេនោះ គាត់ធ្វើត្រឹមត្រូវហើយ។³⁸ ដូច្នេះ

បើមានអ្នកផ្សេងណាមករៀបការ ជាមួយគូដណ្តឹង គឺជាការប្រសើរ ហើយសម្រាប់អ្នកដែលជ្រើសរើសមិនរៀបការ រឹតតែប្រសើរជាងទៀត។

³⁹ ប្រពន្ធត្រូវនៅជាប់នឹងប្តីជានិច្ច ដរាបណាប្តីនៅរស់។ តែបើប្តីស្លាប់ នាងមានសេរីភាពរៀបការជាមួយនរណាក៏បាន ស្រេចតែចិត្តនាង ឲ្យតែរៀបការជាមួយអ្នក

ជឿព្រះអម្ចាស់ដូចគ្នា។⁴⁰ ប៉ុន្តែ តាមការគិតរបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើ នាងមិនយកប្តីទៀតទេនោះ នាងនឹងបានសប្បាយជាង។ ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ព្រោះខ្ញុំយល់ថា ខ្ញុំក៏មាន

ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយដែរ។

8¹ តឡូវនេះ ទាក់ទងនឹងអាហារដែលបានសែនដល់ព្រះក្លែងក្លាយ ពួកយើងដឹងហើយថា «យើងទាំងអស់គ្នាបានចេះដឹង»។
ការចេះដឹងតែងធ្វើឲ្យចិត្តប៉ោងឡើង តែក្តីស្រឡាញ់ស្បែកចិត្តឡើងវិញ។² ប្រសិនបើ អ្នកណាគិតថាខ្លួនចេះដឹងអ្វីមួយ
ម្នាក់នោះមិនទាន់ចេះដឹងដូចអ្វីដែលគាត់គួរដឹងនោះទេ។³ ប៉ុន្តែបើ អ្នកណាស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងទទួលបានការចេះដឹងតាមរយៈព្រះអង្គ។

⁴ ដូច្នេះ និយាយអំពីការបរិភោគអាហារដែលសែនដល់ព្រះក្លែងក្លាយ ពួកយើងដឹងពីការនេះ «ព្រះក្លែងក្លាយនៅក្នុងលោកីយ៍នេះគ្មានន័យអ្វីទេ» ហើយ
«គឺគ្មានព្រះណាផ្សេងឡើយ ក្រៅពីព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់»។⁵ ទោះបីមានអ្វីៗដែលមនុស្សលោកចាត់ទុកជាព្រះនៅលើមេឃ ឬនៅលើផែនដីក៏ដោយ ដ្បិត
ពួកនោះគឺមានច្រើនណាស់ «ព្រះផ្សេងៗ» ហើយ «ម្ចាស់ផ្សេងៗ»។⁶ ប៉ុន្តែ យើងវិញ «គឺយើងមានព្រះបិតាតែមួយប៉ុណ្ណោះ ព្រះអង្គគឺជាអ្វីទាំងអស់
ហើយជាព្រះផ្តល់ជីវិតឲ្យយើងរស់ និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទតែមួយ តាមរយៈព្រះអង្គគ្រប់យ៉ាងបានកើតឡើង និងយើងបានកើតមកតាមរយៈព្រះអង្គ»។
⁷ ទោះជាយ៉ាងក៏ដោយ មិនមែនគ្រប់គ្នាមានចំណេះដឹងនេះទេ។ អ្នកខ្លះនៅតែជំពាក់ចិត្តនឹងព្រះក្លែងក្លាយនៅឡើយ គេហូបសាច់ទាំងនោះទុកដូចជាសំណែន។
ហើយដោយគេរិះគិតមិនបានជិតដល់ ក៏នឹកស្មានថា ខ្លួនត្រូវសៅហ្មង ហើយទៅជាខ្សោយ។

⁸ ប៉ុន្តែ អាហារមិនអាចនាំយើងចូលជិតព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ បើយើងមិនអាក្រក់អ្វីទេ ប្រសិនបើយើងហូបអាហារទាំងនោះ ហើយរក្សាចម្រើនអ្វីដែល
ប្រសិនបើ យើងទទួលវានោះ។⁹ ហេតុនេះហើយ សូមបងប្អូនប្រុងប្រយ័ត្នខ្លួន កុំឲ្យសិទ្ធិសេរីភាពរបស់បងប្អូននាំឲ្យអ្នកដែលមានជំនឿទន់ខ្សោយធ្លាក់ក្នុងអំពើ
បាបនោះឡើយ។¹⁰ ដ្បិត ឧបមាថា មានអ្នកណាម្នាក់បានឃើញអ្នក គឺជាអ្នកដឹងអំពីការហូបអាហារ ទៅហូបរបស់សែនក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះក្លែងក្លាយ។
តើនេះមិនមែនជាមនសិកាទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ដែលជំរុញគាត់ឲ្យហូបអ្វីដែលបានសែនដល់រូបព្រះទេឬអី?

¹¹ ដូច្នេះ ដោយព្រោះការយល់ដឹងអំពីសេចក្តីពិតនៃធម្មជាតិនៃព្រះរូបចម្លាក់ ធ្វើឲ្យអ្នកទន់ខ្សោយជាង គឺបងប្អូនដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
គឺត្រូវបំផ្លាញវិញ។¹² ដោយបងប្អូនប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះចំពោះបងប្អូនឯទៀតៗ និងធ្វើឲ្យមនសិការរបស់គេកាន់តែអាប់ឱនថែមទៀត នោះបងប្អូនក៏ដូចជា
បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះព្រះគ្រីស្ទដែរ។¹³ ហេតុនេះ ប្រសិនបើ ចំណីអាហារណាមួយធ្វើឲ្យបងប្អូនរបស់ខ្ញុំធ្លាក់ក្នុងអំពើបាប ខ្ញុំនឹងមិនហូបទៀតជាដាច់ខាត
ដើម្បីកុំឲ្យបងប្អូនខ្ញុំរាតចិត្តបាត់ជំនឿ។

¹តើខ្ញុំគ្មានមានសេរីភាពមែនទេ? តើខ្ញុំមិនមែនជាសាវ័កទេឬអី? តើខ្ញុំមិនបានឃើញព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់ទេឬ? តើបងប្អូនមិនមែនជាស្នាដៃរបស់ខ្ញុំ ក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់ទេឬអី? ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនមែនជាសាវ័កសម្រាប់អ្នកដទៃផ្សេងទៀត យ៉ាងហោចណាស់ក៏សម្រាប់បងប្អូនដែរ។ បងប្អូនជាកស្មុតាងបញ្ជាក់ថា ខ្ញុំពិតជាមានមុខងារជាសាវ័កនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។²ខ្ញុំសូមឆ្លើយចំពោះអស់អ្នកដែលចោទប្រកាន់ខ្ញុំដូចតទៅនេះ។³នេះគឺជាការពាររបស់ខ្ញុំ ចំពោះអស់អ្នកដែលចោទប្រកាន់ខ្ញុំ តើយើងគ្មានសិទ្ធិ នឹងហូប ហើយផឹកទេឬ?⁴តើយើងគ្មានសិទ្ធិក្នុងការនាំប្រពន្ធ ដែលជាអ្នកជឿ ដូចជាសាវ័កដទៃទៀត។ ក៏ដូចបងប្អូនដែលនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ និងដូចជាលោកកេផាសទេឬអី?⁵ឬមួយមានតែលោកបារណាបាស និងខ្ញុំទេ ដែលត្រូវធ្វើការនោះ?

⁷ដែលមានអ្នកណាចូលបម្រើជាកងទ័ព ហើយបើកប្រាក់ខែពីខ្លួនឯងទេ? តើមានអ្នកដាំដើមទំពាំងបាយជូរ ហើយមិនហូបផ្លែរបស់វាដែរឬទេ? ឬដែលមាននរណាចិញ្ចឹមហ្វូងសត្វ ហើយមិនពិសាទឹកដោះរបស់សត្វនោះដែរឬទេ?⁸តើខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះផ្អែកទៅលើសិទ្ធិជាមនុស្សជាតិមែនទេ? តើក្រឹត្យវិន័យមិនបានចែងបែបនេះដែរទេឬអី?

⁹ដ្បិត ក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេមានចែងទុកថា៖ «កុំឃ្លំមាត់គោ នៅពេលបញ្ជូនស្រូវនោះឡើយ»។

តើព្រះជាម្ចាស់មិនបានយកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ដល់គោទេឬអី?¹⁰តើព្រះអង្គមិនបានមានបន្ទូលពីយើងទេមែនឬ? ក៏មានសេចក្តីចែងទុកអំពីយើងដែរ ពីព្រោះអ្នកដែលក្លរាស់ ត្រូវសង្ឃឹមថានឹងបានផល ហើយអ្នកបោកបែនក៏ត្រូវសង្ឃឹមថានឹងបានផលក្នុងរដូវចម្រុះដែរ។¹¹ប្រសិនបើយើងបានសាបព្រោះអ្វីខាងព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើយើងត្រូវយកផលអ្វីដែលជាទ្រព្យសម្បត្តិ ក្នុងលោកីយ៍ពីបងប្អូនទេឬអី?

¹²ប្រសិនបើ អ្នកផ្សេងមានសិទ្ធិទទួលប្រយោជន៍ពីបងប្អូន តើយើងគ្មានសិទ្ធិដើម្បីទទួលពីបងប្អូនជាអ្នកទាំងនោះទេឬអី? យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនបានយកសិទ្ធិនេះមកប្រើឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងសុខចិត្តស្ងៀមស្ងៀមគ្រប់បែបយ៉ាង កុំឲ្យវាក្លាយជាឧបសគ្គដល់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ។

¹³តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា អស់អ្នកដែលបម្រើនៅព្រះវិហារ នឹងទទួលផលពីព្រះវិហារវិញនោះ? តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា អស់អ្នកដែលបម្រើនៅលើអាសនៈ នឹងទទួលបានចំណែកដែលបានថ្វាយលើអាសនៈនោះ?¹⁴ដូចគ្នាដែរ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលបង្គាប់ថា អស់អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អ គួរតែរស់នៅពីផលពីដំណឹងល្អនោះដែរ។

¹⁵ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបានយកសិទ្ធិទាំងនោះទេ។ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានផ្ញើសំបុត្រនេះមកដល់បងប្អូន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំដែរ។ ខ្ញុំសុខចិត្តស្លាប់ល្អជាង គ្មាននរណាអាចដកយកកិត្តិយសនេះចេញពីខ្ញុំបានឡើយ។¹⁶ដ្បិត ប្រសិនបើ ខ្ញុំប្រកាសដំណឹងល្អ នោះខ្ញុំគ្មានហេតុនឹងមានអំនួតទេ ដោយព្រោះតែខ្ញុំត្រូវតែធ្វើការនោះ។ ហើយប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនផ្សាយដំណឹងល្អទេ នោះវេទនាដល់ខ្ញុំហើយ!

¹⁷ដ្បិត ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើការដោយការពេញចិត្ត ខ្ញុំនឹងមានរង្វាន់។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមិនដោយការពេញចិត្តទេ ខ្ញុំនៅតែមានភាពទទួលខុសត្រូវទៅលើអ្វីដែលជាចំណែករបស់ខ្ញុំ។¹⁸តើអ្វីទៅដែលជារង្វាន់របស់ខ្ញុំ? ពេលខ្ញុំបានផ្សាយដំណឹងល្អ ដោយឥតគិតថ្លៃ ហើយមិនបានប្រើសិទ្ធិជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អឡើយ។

¹⁹ដ្បិត ខ្ញុំមានសេរីភាពពីអ្វីៗទាំងអស់ ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើដល់គ្រប់គ្នា ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាននាំមនុស្សជាច្រើនថែមទៀត។

²⁰ក្នុងចំណោមសាសន៍យូដានោះខ្ញុំក៏ដូចយូដា គឺដើម្បីឈោងចាប់សាសន៍យូដាផងដែរ។ សម្រាប់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ ខ្ញុំក៏ដូចជាអ្នកស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ គឺដើម្បីឈោងចាប់អ្នកទាំងនោះផងដែរ។ ខ្ញុំបានធ្វើការទាំងនោះ បើទោះបីជាខ្លួនខ្ញុំមិនបាននៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យទេ។

²¹សម្រាប់អស់អ្នកដែលគ្មានក្រឹត្យវិន័យ ខ្ញុំក៏ដូចជាអ្នកដែលគ្មានក្រឹត្យវិន័យដែរ ទោះបីខ្ញុំមិនមែននៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្តី តែខ្ញុំគឺនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ខ្ញុំធ្វើការនេះដោយចង់ឈោងចាប់ អ្នកដែលគ្មានក្រឹត្យវិន័យដែរ។²²សម្រាប់អ្នកដែលខ្សោយ ខ្ញុំក៏ដូចអ្នកទាំងនោះដែរ ដូច្នេះខ្ញុំអាចឈោងចាប់អ្នកទាំងនោះ។ ខ្ញុំអាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដូច្នេះ អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើអាចនឹងឈោងចាប់អ្នកខ្លះថ្វាយព្រះអង្គ។

²³ខ្ញុំធ្វើការទាំងអស់ដើម្បីប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អ ដើម្បីឲ្យបានចូលរួមទទួលព្រះពរពីដំណឹងល្អនោះ។

²⁴តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា អ្នករត់ប្រណាំងទាំងអស់ត្រូវរត់ដល់ទីប្រកួត ប៉ុន្តែមានតែម្នាក់ទេដែលនឹងទទួលក្នុងជ័យ? ដូច្នេះ ចូលរត់ឲ្យបានក្នុងជ័យ។

²⁵អ្នករត់ប្រណាំង ខំហ្វឹកហាត់គ្រប់គ្រងខ្លួនឯងក្នុងការហាត់សម។ ពួកគេធ្វើយ៉ាងនេះដើម្បីឲ្យបានទទួលក្នុងជ័យដែលខូចរលួយ រីឯយើងវិញ យើងនឹងទទួលក្នុងជ័យដែលមិនចេះរលាយសាបសូន្យឡើយ។²⁶ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនបានរត់ដោយគ្មានគោលដៅ ហើយមិនដាច់ដូចជាលើខ្សាល់នោះដែរ។²⁷ប៉ុន្តែ ខ្ញុំរត់ដំរូបកាយខ្ញុំយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ហើយខ្ញុំធ្វើម្ចាស់លើរូបកាយខ្លួនឯង ក្រោយពីបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃទៀត។ ហើយ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់បែរជាត្រូវមិនទទួលស្គាល់វិញ។

10 ¹បងប្អូនអើយ ខ្ញុំចង់ឲ្យបងប្អូនដឹងថា បុព្វបុរស របស់យើងសុទ្ធតែបានដើរក្រោមពពក និងបានដើរឆ្លងសមុទ្រទាំងអស់គ្នា។²ពួកលោកបានទទួលពិធី ជ្រមុជជាមួយលោកម៉ូសេក្នុងពពក និងក្នុងសមុទ្រ។³ហើយពួកគាត់រាប់អាលរវាងវិញ្ញាណដូចគ្នា។⁴គ្រប់គ្នាពិសាទឹកខាងវិញ្ញាណដូចគ្នា។ ដ្បិត ពួកលោកបានពិសាទឹកខាងវិញ្ញាណពីថ្ម ដែលដើរតាមគេ និងថ្មនោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។

⁵ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មិនបានសព្វព្រះហឫទ័យនឹងពួកគេភាគច្រើន ហើយសាកសពរបស់ពួកគេជាច្រើនបានស្លាប់នៅទីរហោស្ថាន។⁶ឥឡូវ ការទាំងនោះគឺជាគំរូសម្រាប់យើង ដើម្បីកុំឲ្យយើងប្រាថ្នាចង់ធ្វើការអាក្រក់ដូចបុព្វបុរសយើងបានធ្វើឡើយ។
⁷កុំថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ ដូចពួកបុព្វបុរសយើងខ្លះបានធ្វើនោះឡើយ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងថា៖ «បណ្តាលជនបានអង្គុយស៊ី ដឹក ហើយក្រោកលេងសប្បាយ»។⁸សូមកុំឲ្យយើងប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ដូចពួកគេភាគច្រើនបានធ្វើឡើយ។ ដែលជាហេតុនាំឲ្យពួកគេស្លាប់អស់ពីរម៉ឺនបីពាន់នាក់ក្នុង រយៈពេលតែមួយថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ។

⁹ហើយយើងមិនត្រូវល្បងលជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដូចពួកគេជាច្រើនបានល្បងល ហើយក៏បានវិនាសទៅដោយពស់ចឹកឡើយ។¹⁰កុំឲ្យគួញត្រូវ ដូចពួកគេភាគច្រើនបានធ្វើ ហើយក៏បានវិនាស ដោយទេវតានៃសេចក្តីស្លាប់។

¹¹ដូច្នេះ ការទាំងនេះបានកើតឡើងដល់ពួកគេ គឺជាគំរូសម្រាប់យើង។ ហើយមានសេចក្តីចែងទុក ដើម្បីទូន្មានពួកយើងដែលរស់នៅជំនាន់ចុងក្រោយបង្អស់ នេះ។¹²ដូច្នេះ ចូរឲ្យគ្រប់គ្នាដែលគិតថា គាត់នឹងឈរ ត្រូវប្រយ័ត្នប្រយោងឡើង ដើម្បីកុំឲ្យគាត់ត្រូវដួលចុះវិញ។¹³គ្មានការល្បងលណាមួយកើតមានដល់បងប្អូន ក្រៅពីការល្បងលដែលមនុស្សលោកតែងជួបប្រទះនោះឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ព្រះអង្គមិនបណ្តោយឲ្យសាតាំងល្បងបងប្អូនហួសពី កម្លាំងរបស់បងប្អូនទេ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលបងប្អូនជួបការល្បង ព្រះអង្គនឹងប្រទានមធ្យោបាយឲ្យបងប្អូនចេញរួច និងឲ្យបងប្អូនអាចទ្រាំទ្របាន។
¹⁴ដូច្នេះ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូររត់ចេញពីព្រះក្លែងក្លាយចុះ។¹⁵ខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះទៅបងប្អូនដោយគិតដល់បងប្អូនទេ ដូច្នេះហើយ បងប្អូនអាចធ្វើការវិនិច្ឆ័យនូវពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយនេះ។¹⁶ពេលយើងលើកពែងនៃព្រះពរឡើង តើមិនមានន័យថា យើងចូលរួមជាមួយព្រះលោហិតរបស់ ព្រះគ្រីស្ទទេឬអី? នំប៉័ងដែលយើងកាច់ តើយើងមិនបានចូលរួមជាមួយព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរទេឬអី? ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាបានទទួលចំណែកពីនំប៉័ង តែមួយ ទោះបីយើងមានគ្នាច្រើនក្តី តែរូបកាយតែមួយទេ។ យើងទាំងអស់គ្នារួមគ្នាមកជាបូជាកាយតែមួយ ក្នុងការកាច់នំប៉័ង។

¹⁸ចូរមើលអំពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែល តើអ្នកដែលហូបតង្វាយដែលថ្វាយជាយញ្ញបូជា មានចំណែកនៅក្នុងអាសនៈ? ¹⁹តើខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីអ្វី? តើព្រះក្លែងក្លាយមានប្រយោជន៍ទេ? ឬតើអាហារដែលបានសែនដល់ព្រះក្លែងក្លាយគ្មានប្រយោជន៍ទេឬអី?

²⁰ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនិយាយអំពីការអ្វីដែលសាសន៍ដទៃថ្វាយយញ្ញបូជា ពួកគេថ្វាយការទាំងនោះទៅដល់អារក្ស មិនមែនថ្វាយទៅព្រះម្ចាស់ទេ។ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យបងប្អូនមានចំណែកអ្វីជាមួយអារក្សឡើយ! ²¹បងប្អូនមិនអាចផឹកពីពែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយនិងពីពែងរបស់អារក្សផងបាននោះទេ។ បងប្អូនមិនអាចប្រកបរួមតុរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផង ហើយរួមតុរបស់អារក្សផងនោះទេ។²²ឬមួយក៏យើងចង់ឲ្យព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យប្រចណ្ឌ? តើយើងខ្លាំង ពូកែជាងព្រះអង្គឬ?

²³«យើងមានសិទ្ធិនឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់បានមែន» ប៉ុន្តែ ការទាំងនោះមិនមែនសុទ្ធតែមានប្រយោជន៍នោះទេ។ «យើងមានសិទ្ធិនឹងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់បានមែន» ប៉ុន្តែ ការទាំងនោះមិនមែនសុទ្ធតែធ្វើឲ្យមនុស្សចម្រើនឡើងទេ។²⁴ចូរកុំឲ្យមាននរណាស្វែងរកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរឲ្យម្នាក់ៗស្វែងប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនវិញ។

²⁵បងប្អូនអាចហូបអ្វីៗដែលគេលក់នៅតាមផ្សារតាមចិត្តបាន ដោយមិនបាច់សួរទេ ព្រោះខ្លាចធ្វើខុសនឹងមនសិការ។²⁶ដ្បិត «ផែនដី និងអ្វីៗដែលស្ថិតនៅលើ ផែនដី សុទ្ធតែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់»។²⁷ប្រសិនបើ មានអ្នកមិនជឿអញ្ជើញបងប្អូនទៅបរិភោគអាហារ ហើយបងប្អូនយល់ព្រមទៅ សូមបរិភោគអាហារទាំងប៉ុន្មាន ដែលគេលើកមកជូនបងប្អូន មិនបាច់សួរទេ ព្រោះខ្លាចធ្វើខុសនឹងមនសិការ។

²⁸ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ មានគេប្រាប់ថា៖ «អាហារនេះបានសែនដល់ព្រះដទៃហើយ» កុំហូបអ្វីអី។ ធ្វើបែបនេះគឺដើម្បីជាប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកដែលបានប្រាប់ ហើយក៏កុំឲ្យខុសនឹងមនសិការដែរ។²⁹ខ្ញុំមិនបាននិយាយថាខុសនឹងមនសិការ របស់បងប្អូននោះទេ តែប៉ុណ្ណោះមនសិការអ្នកដទៃវិញ។ ដ្បិត ហេតុអ្វីបានជាសេរីភាពរបស់ខ្ញុំ ត្រូវបានជំនុំជម្រះដោយសារមនសិការរបស់អ្នកដទៃទៅវិញ? ³⁰ប្រសិនបើខ្ញុំទទួលបានអាហារទាំងមានឥរិយាបថល្អ ហេតុអ្វីបាន ជាគេរិះគន់ខ្ញុំអំពីអាហារ ដែលខ្ញុំបានអរព្រះគុណព្រះអង្គរួចហើយនោះទៅវិញ?

³¹ដូច្នេះ ទោះបីបងប្អូនហូបឬផឹកអ្វី ឬទោះបីបងប្អូនធ្វើការអ្វីក៏ដោយ ត្រូវធ្វើទាំងអស់ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។³²សូមបងប្អូនកុំធ្វើឲ្យ សាសន៍យូដា សាសន៍ក្រិក ឬក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់រវាងចិត្តឡើយ។³³ខ្ញុំបានព្យាយាមផ្តាប់ចិត្តមនុស្សទាំងអស់ ក្នុងគ្រប់កិច្ចការ។ ខ្ញុំមិនស្វែងរកផល ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ គឺស្វែងរកប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនវិញ។ ខ្ញុំធ្វើការនេះដើម្បីឲ្យពួកគេទទួលបានការសង្គ្រោះ។

11 ¹ចូរយកតម្រាប់តាមខ្ញុំ ដូចខ្ញុំផ្ទាល់បានយកតម្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទដែរ។² ឥឡូវ ខ្ញុំសូមសរសើរបងប្អូន ដោយបងប្អូននឹកដល់ខ្ញុំក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។ ខ្ញុំសូមសរសើរបងប្អូន ដោយព្រះបងប្អូនបានធ្វើតាមរបៀបដែលខ្ញុំបាននាំមកដល់បងប្អូន។³ ឥឡូវខ្ញុំចង់ប្រាប់បងប្អូនឲ្យដឹងថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាក្បាលរបស់មនុស្សគ្រប់រូប ហើយមនុស្សប្រុសគឺជាក្បាលរបស់មនុស្សស្រី និងព្រះជាម្ចាស់គឺជាក្បាលរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។⁴ បុរសណាដែលអធិស្ឋាន ឬថ្លែងព្រះបន្ទូល ដោយបិតបាំងក្បាល បុរសនោះមិនឲ្យតម្លៃក្បាលខ្លួនឯងហើយ។

⁵ប៉ុន្តែ ស្ត្រីណាម្នាក់ដែលអធិស្ឋាន ឬថ្លែងព្រះបន្ទូលដោយគ្មានអ្វីគ្របលើក្បាលទេ នាងមិនឲ្យតម្លៃក្បាលរបស់នាងឡើយ។ ដ្បិតធ្វើបែបនេះគឺជាអ្វីមួយដែលប្រៀបដូចជានាងបានកោរក្បាលរបស់នាងដែរ។⁶ បើស្ត្រីណាមិនទទួលស្បែកនៅលើក្បាលទេ ឲ្យនាងកោរសក់តែម្តងទៅ ប៉ុន្តែ បើការកាត់សក់ ឬកោរសក់ នាំឲ្យស្ត្រីអាម៉ាស់មុខដូច្នេះ នាងត្រូវតែទទួលស្បែកនៅលើក្បាលរបស់នាង។

⁷ដ្បិត បុរសមិនគួរទទួលស្បែកលើក្បាលឡើយ ព្រោះគេគឺជាបុរសភាព និងជាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ រីឯស្ត្រី នាងគឺជាសិរីរុងរឿងរបស់ប្តីវិញ។⁸ ដ្បិតបុរសមិនបានកើតពីស្ត្រីទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ស្ត្រីបានកើតពីបុរសវិញ។

⁹ដ្បិត បុរសមិនបានបង្កើតសម្រាប់ស្ត្រីទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ស្ត្រីគឺបានបង្កើតសម្រាប់បុរសវិញ។¹⁰ នេះជាមូលហេតុ ស្ត្រីត្រូវតែទទួលស្បែកជាសញ្ញា នៃសិរីអំណាចលើក្បាលរបស់នាង ពីព្រោះតែយល់ដល់ពួកទេវតា។

¹¹ប៉ុន្តែ ក្នុងព្រះជាម្ចាស់ មនុស្សស្រីមិនមានភាពឯករាជ្យពីបុរសឡើយ ហើយបុរសក៏មិនមានភាពឯករាជ្យពីមនុស្សស្រីដែរ។¹² ដ្បិត ស្ត្រីយកចេញពីបុរសមក បុរសក៏កើតចេញមកពីស្ត្រីយ៉ាងនោះដែរ។ ហើយអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់។

¹³ចូររំលឹកពីខ្លួនអ្នកចុះ តើវាពិតជាមិនសមរម្យដែលស្ត្រីអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់ដោយគ្មានស្បែកគ្របក្បាលនោះ?¹⁴ សូម្បីតែ ធម្មជាតិក៏បានបង្ហាញឲ្យយើងដឹងដែរថា បើប្រុសៗទុកសក់វែង តើវាជាការអាម៉ាស់មុខគាត់ណាស់ឬ?¹⁵ តើធម្មជាតិមិនបង្រៀនអ្នកទេឬអីថា បើស្រីសក់វែងជាសិរីរុងរឿងរបស់នាងនោះ? តើអ្នកព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យស្ត្រីមានសក់វែង ទុកដូចជាស្បែកនៅលើក្បាលរបស់នាង។¹⁶ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ចង់រករឿងពីការនេះ យើងមិនមានសេចក្តីណាផ្សេងទៀតដែរ ហើយក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនមានដែរ។

¹⁷ប៉ុន្តែ តាមសេចក្តីណែនាំខាងក្រោមនេះ ខ្ញុំមិនសរសើរបងប្អូនឡើយ។ ដ្បិត ពេលបងប្អូនមកជួបប្រជុំគ្នា វាមិនបានធ្វើឲ្យប្រសើរជាងមុននោះទេ ប៉ុន្តែបានធ្វើឲ្យអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត។¹⁸ ដ្បិត ពីដំបូង ខ្ញុំបានឮថា ពេលដែលបងប្អូនបានមកជួបប្រជុំនៅព្រះវិហារ ហើយមានការបែកបាក់ក្នុងចំណោមបងប្អូនទៅជាបក្សពួកខ្ញុំជឿថាបែបនោះ។¹⁹ ដ្បិត គឺមានការទាស់ប្រឆាំងគ្នា ក្នុងចំណោមបងប្អូន ដូច្នេះ អ្នកណាដែលធ្វើការនេះនឹងត្រូវបានស្គាល់នៅក្នុងចំណោមបងប្អូន។

²⁰ដូច្នេះ ពេលបងប្អូនមកប្រជុំគ្នា នោះមិនមែនយើងហូបដូចជាពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។²¹ ពេលណាដែលអ្នកហូប នោះគ្រប់គ្នាខំហូបអាហារ របស់ខ្លួនឲ្យតែឆ្អែតមុនអាហារអ្នកផ្សេងមកដល់។ បានជាមានមួយនៅឃ្លាន ហើយមួយទៀតស្រវឹង។²² តើអ្នករាល់គ្នាគ្មានផ្ទះ សម្រាប់ដើម្បីហូបអាហារទេឬអី? តើអ្នកមើលងាយដល់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយចង់ធ្វើឲ្យពួកអ្នកដែលគ្មានអ្វីនោះ មានសេចក្តីខ្មាសឬអី? តើគួរឲ្យខ្ញុំនិយាយនឹងបងប្អូនថាដូចម្តេច? គួរឲ្យសរសើរបងប្អូនឬអី? ខ្ញុំនឹងមិនសរសើរបងប្អូនសម្រាប់ការនេះទេ!។

²³ដ្បិត ខ្ញុំបានទទួលអ្វីដែលមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយក៏ផ្តល់ដល់អ្នករាល់គ្នា គឺថានៅពេលយប់ដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូត្រូវគេបញ្ជូន នោះទ្រង់បានកាច់នំប៉័ង។

²⁴ក្រោយពីព្រះជាម្ចាស់អរព្រះគុណរួចហើយ ក៏កាច់នំប៉័ងដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នេះជារូបកាយខ្ញុំ ដែលត្រូវកាច់សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើកិច្ចនេះ ទុកជាសេចក្តីរំលឹកពីខ្ញុំចុះ»

²⁵ក្នុងរបៀបដដែល ព្រះជាម្ចាស់ក៏យកពែងបន្ទាប់ពីបានបរិភោគហើយ ដោយព្រះបន្ទូលថា៖ «ពែងនេះជាសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី ដោយនូវឈាមខ្ញុំ។ ចូរធ្វើដូច្នេះរាល់វេលាណាដែលផឹក ទុកជាសេចក្តីរំលឹកដល់ខ្ញុំ»។²⁶ ដ្បិត ពេលណាដែលបងប្អូនហូបនំប៉័ង ហើយផឹកពីពែងនេះ បងប្អូនបានប្រកាសពីការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់ដរាបដល់ព្រះអង្គយាងមកវិញ។

²⁷ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបរិភោគនំប៉័ង ឬផឹកពីពែងនៃព្រះអម្ចាស់បែបមិនគួរសម នឹងមានទោសចំពោះព្រះកាយ ហើយនិងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់។²⁸ ត្រូវឲ្យមនុស្សពិនិត្យខ្លួនឯងមើលហើយរួចសូមហូបនំប៉័ង ហើយផឹកពីពែងនោះចុះ។²⁹ ដ្បិត អ្នកណាដែលហូប និងផឹកបែបមិនគួរសមចំពោះព្រះកាយ អ្នកនោះហូបហើយផឹកដោយជាប់ក្នុងការជំនុំជម្រះដល់ខ្លួនវិញ។³⁰ ដោយហេតុនេះហើយបានជាមានមនុស្សច្រើននៅក្នុងបងប្អូន ទៅជាខ្សោយ ហើយឈឺ ក៏មានអ្នកខ្លះបានដេកលក់ទៅហើយដែរ។

³¹ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងបានពិចារណាអំពីខ្លួនយើងសិន យើងមិនត្រូវជាប់ជំនុំជម្រះឡើយ។³² ប៉ុន្តែ ពេលយើងជាប់ជំនុំជម្រះដោយព្រះអម្ចាស់ ពួកយើងបានទទួលការកែតម្រូវទេ ដូច្នេះ យើងមិនជាប់ក្នុងទោសជាមួយលោកីយ៍ឡើយ។

³³ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ កាលណាបងប្អូនប្រជុំគ្នា ដើម្បីនឹងបរិភោគគ្នាដ៏ចម្រើនបានរួចរាល់ទាំងអស់គ្នា។³⁴ បើសិនជាអ្នកណាឃ្លាន សូមឲ្យអ្នកនោះហូបនៅផ្ទះចុះ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាប្រជុំទៅ នាំឲ្យជាប់មានទោសឡើយ ឯការងារទៀត ដល់កាលណាខ្ញុំមក នោះខ្ញុំនឹងសម្រេចគ្រប់ទាំងអស់។

12 ¹បងប្អូនអើយ អំពីអំណោយទានខាងវិញ្ញាណ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យបងប្អូនទៅជាល្ងង់ទេ។^២បងប្អូនដឹងហើយថា ពីដើមបងប្អូនជាសាសន៍ដទៃ ដែលត្រូវបង្វែរទៅឯ រូបព្រះគេ តាមរបៀបអ្វីដែលបងប្អូនបានដឹកនាំដោយពួកគេ។^៣ដូច្នេះ បានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដឹងថា មិនដែលមានអ្នកណានិយាយដោយនូវ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់ប្រាប់ថា៖ «ព្រះយេស៊ូត្រូវបណ្តោសា» ក៏គ្មានអ្នកណាអាចនិយាយថា៖ «ព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះអម្ចាស់» បានទេ លើកតែដោយតែ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបើកបង្ហាញ។

^៤ឥឡូវ អំណោយទាន នោះមានផ្សេងៗពីគ្នា ប៉ុន្តែ ព្រះវិញ្ញាណដដែល។^៥ហើយក៏មានមុខងារផ្សេងៗពីគ្នា ប៉ុន្តែ គឺជាព្រះអម្ចាស់ តែមួយ។^៦ហើយក៏មានមុខងារផ្សេងៗពីគ្នាដែរ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់តែមួយដែលធ្វើឲ្យមុខងារទាំងនោះដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា។

^៧ឥឡូវ ព្រះអង្គប្រទានឲ្យព្រះវិញ្ញាណសម្តែងមកក្នុងគ្រប់គ្នា ដើម្បីឲ្យបានប្រយោជន៍សម្រាប់គ្រប់ការទាំងអស់។^៨ដ្បិត ព្រះអង្គប្រទានឲ្យម្នាក់មានពាក្យសម្តីនៃ ប្រាជ្ញារាងវៃ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណ ហើយឲ្យម្នាក់ទៀតមានពាក្យសម្តីនៃចំណេះដឹង តាមព្រះវិញ្ញាណដដែល។

^៩ដើម្បី ឲ្យម្នាក់ផ្សេងទៀតមានជំនឿ ដោយនូវព្រះវិញ្ញាណដដែល ហើយឲ្យម្នាក់ទៀតបានអស់ទាំងអំណោយទាននៃការប្រោសឲ្យជា ដោយព្រះវិញ្ញាណ តែមួយ។^{១០}ដើម្បីឲ្យម្នាក់ទៀតបានសម្តែងឬទិពារមី និងឲ្យម្នាក់ទៀតចេះថ្លែងព្រះបន្ទូល។ ហើយប្រទានឲ្យម្នាក់ទៀតសង្កេតស្គាល់អស់ទាំងវិញ្ញាណ ឲ្យម្នាក់ទៀត ចេះនិយាយភាសាដទៃ ហើយឲ្យម្នាក់ទៀតចេះបកប្រែភាសាដទៃ។^{១១}ប៉ុន្តែ គឺជាព្រះវិញ្ញាណតែមួយដែលនោះឯង ដែលធ្វើគ្រប់ការទាំងនោះ ទាំងផ្តល់អំណោយទានឲ្យគ្រប់គ្នារៀងៗខ្លួន តាមដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើស។

^{១២}ដ្បិត ដូចជាបូកាយមួយមានអរយៈច្រើន ហើយអរយៈទាំងនោះ ទោះមានច្រើនក៏ពិត តែមកពីរូបកាយតែមួយ ដូច្នេះក៏ដូចជាព្រះកាយនៃព្រះគ្រីស្ទដែរ។

^{១៣}ដ្បិត យើងបានទទួលពិធីជ្រមុជចូលក្នុងរូបកាយតែមួយ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ទោះបីជាសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រិក អ្នកបម្រើ ឬអ្នកជាតិ ហើយ គ្រប់គ្នាក៏បានត្រូវដឹកពីព្រះវិញ្ញាណតែមួយដែរ។

^{១៤}ដ្បិត រូបកាយមិនមែនមានអរយៈតែមួយនោះទេ តែមានច្រើន។^{១៥}ប្រសិនបើ ជើងនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនមែនជាដៃទេ ខ្ញុំក៏មិនមែនជាចំណែកនៃរូបកាយដែរ» ក៏គ្មានចំណែកណាដែលតូចជាងគេនៃរូបកាយនោះទេ។^{១៦}ហើយប្រសិនបើ ត្រចៀកនិយាយថា៖ «ពីព្រោះខ្ញុំមិនមែនជាភ្នែក ខ្ញុំមិនមែនជាផ្នែកនៃរូបកាយនោះទេ» គ្មានចំណែកណាដែលតូចជាងគេនៃរូបកាយនោះទេ។^{១៧}បើរូបកាយទាំងមូលសុទ្ធតែជាភ្នែក តើនឹងស្តាប់តាមណាដែរ? បើ រូបកាយទាំងមូល សុទ្ធតែជាត្រចៀក តើនឹងដឹងក្តីនតាមណាទៅ?

^{១៨}ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំឲ្យអរយៈនីមួយៗ ក្នុងរូបកាយតាមព្រះជាម្ចាស់ថ្មី។^{១៩}បើគ្រប់ទាំងអស់សុទ្ធតែជាអរយៈតែមួយ តើរូបកាយនឹងនៅឯណា?^{២០}ដូច្នេះ ពេលនេះ មានអរយៈជាច្រើនក៏ពិតមែន ប៉ុន្តែ រូបកាយតែមួយទេ។

^{២១}ដូច្នេះ ភ្នែកពុំអាចនិយាយទៅដៃថា៖ «ខ្ញុំមិនត្រូវការឯងទេ»។ ឬក្បាលនិយាយទៅជើងថា៖ «ខ្ញុំមិនត្រូវការឯងទៀតឡើយ»។^{២២}ប៉ុន្តែ អស់ទាំងអរយៈក្នុង រូបកាយ ដែលមើលទៅដូចជាខ្សោយជាងគេ នោះមានប្រយោជន៍ជាងវិញ ហើយអរយៈណាក្នុងរូបកាយ ដែលយើងស្មានថា មិនឲ្យតម្លៃប៉ុន្មាននោះ គឺយើង បានឲ្យតម្លៃលើសទៅទៀត។^{២៣}ហើយអរយៈណាបស់យើង ដែលមិនល្អមើល នោះបានល្អមើលកាន់តែខ្លាំងឡើងទៅទៀត។^{២៤}ពេលនេះ អរយៈណាបស់យើង ដែលល្អមើល នោះមិនត្រូវការអ្វីទេ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្សំរូបកាយ ព្រមទាំងប្រទានឲ្យអរយៈណាដែលខ្វះ បានប្រសើរលើសជាងទៅទៀត។

^{២៥}ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើបែបនេះ ដើម្បីកុំឲ្យមានសេចក្តីបែកខ្ញែកគ្នាក្នុងរូបកាយឡើយ តែឲ្យអរយៈទាំងប៉ុន្មាន គួរជួយការពារគ្នាទៅវិញទៅមក និងជួយដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយគ្នាដែរ។^{២៦}ដូច្នេះ ពេលអរយៈណាលើ អរយៈទាំងអស់ត្រូវឈឺទាំងអស់ដែរ ពេលអរយៈមួយត្រូវបានសរសើរ នោះទាំងអស់គ្នាត្រូវចូលរួមរីករាយដែរ។^{២៧}ពេលនេះ អ្នករាល់គ្នាជាបូកាយនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាអរយៈរៀងខ្លួនវិញ។

^{២៨}ហើយ ព្រះជាម្ចាស់បានរើសតាំង ក្នុងពួកជំនុំមុនដំបូង គឺពួកសាវ័ក ទីពីរ ពួកព្យាការី ទីបី ពួកគ្រូបង្រៀន ក្រោយមក ពួកអ្នកដែលធ្វើការអស្ចារ្យ និង ពួកអ្នកមានអំណោយទានជាការប្រោសឲ្យជា ពួកអ្នកផ្តល់ការជួយ និងពួកអ្នកធ្វើការគ្រប់គ្រង ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលនិយាយភាសាផ្សេងៗផង។

^{២៩}តើពួកគេសុទ្ធជាសាវ័កឬអី? តើពួកគេទាំងនោះសុទ្ធជាព្យាការីឬអី? តើអ្នកទាំងនោះសុទ្ធតែជាគ្រូបង្រៀនមែនទេ? តើពួកគាត់សុទ្ធតែជាធ្វើការឬទិពារមីឬអី?

^{៣០}តើពួកគេមានអំណោយទានប្រោសឲ្យទាំងអស់គ្នាឬអី? តើពួកគេចេះនិយាយភាសាដទៃទាំងគ្នាឬអី?

តើពួកគាត់ទាំងអស់គ្នាចេះបកស្រាយភាសាដទៃទាំងអស់គ្នាឬអី? ចូរសង្វាតរកឲ្យបានអំណោយទានទាំងនោះ។^{៣១}ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញការដ៏ប្រសើរ លើសជាងនេះទៅទៀត។

13 ¹ទោះបីខ្ញុំចេះនិយាយភាសារបស់មនុស្សជាតិ និងភាសារបស់ពួកទេវតាក្តី។ ប៉ុន្តែ បើគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ ខ្ញុំបានត្រឡប់ដូចជាលង្ហិនដែលឮខ្មរ ឬដូចជា ឈឹងដែលឮទ្រហឹងប៉ុណ្ណោះ។²បើខ្ញុំមានអំណោយទានចេះអធិប្បាយព្រះបន្ទូល ហើយស្គាល់អស់ទាំងសេចក្តីអាថ៌កំបាំង និងគ្រប់ទាំងការចេះដឹង ហើយ បើខ្ញុំមានគ្រប់ទាំងជំនឿល្មមអាចនឹងភ្នំរើចេញបាន។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ខ្ញុំគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះគ្មានន័យអ្វីឡើយ។³ប្រសិនបើ ខ្ញុំឲ្យអស់ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិខ្ញុំជា អាហារដល់អ្នកក្រ ហើយប្រសិនបើខ្ញុំប្រគល់រូបកាយខ្ញុំទៅឲ្យគេដុត។ ប៉ុន្តែ គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះគ្មានប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំដែរ។

⁴សេចក្តីស្រឡាញ់តែងតែអត់ធ្មត់ ហើយសប្បុរស។ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនចេះឈ្នានីស និងមិនចេះអួតខ្លួនឡើយ។ ក៏មិនក្រអឺតក្រអមដែរ។

⁵ឬមិនធ្វើអំពើដែលមិនគួរសមឡើយ។ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនដែលរកប្រយោជន៍សម្រាប់ខ្លួនឯង។ មិនរហ័សខឹង និងមិនប្រកាន់ទោសឡើយ។

⁶និងមិនរីករាយនឹងនៅក្នុងសេចក្តីទុច្ចរិតឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវរីករាយនៅក្នុងសេចក្តីពិតវិញ។⁷សេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងទាំងអស់ ជឿទាំងអស់ សង្ឃឹមទាំងអស់ និងទ្រាំទ្រទាំងអស់។

⁸សេចក្តីស្រឡាញ់មិនដែលផុតឡើយ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើសេចក្តីអធិប្បាយព្រះបន្ទូលវិញ នោះនឹងកន្លងផុតទៅ។

ហើយប្រសិនបើជាការនិយាយភាសារបស់ទេវតានឹងត្រូវឈប់ដែរ។ ប្រសិនបើជាការចេះដឹង និងត្រូវកន្លងផុតទៅដែរ។⁹ដ្បិត អ្វីដែលយើងដឹងគ្រាន់ជាផ្នែកមួយ ហើយការច្នៃព្រះបន្ទូលក៏មិនទាន់បានពេញលេញដែរ។¹⁰ប៉ុន្តែ ពេលសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍មកដល់ នោះសេចក្តីដែលមិនពេញខ្ចាត នឹងកន្លងផុតទៅ។

¹¹ពេលខ្ញុំនៅក្មេង ខ្ញុំនិយាយដូចជាកូនក្មេង ហើយការគិតដូចជាកូនក្មេងដែរ និងក្នុងការពិចារណាក៏ដូចកូនក្មេងដែរ។ តែពេលខ្ញុំធំឡើង ខ្ញុំបានជម្រះចោលការអ្វីដែលជាក្មេងចេញ។¹²ដ្បិត ឥឡូវនេះ យើងឃើញបែបមិនផ្ទាល់ ដូចជានៅក្នុងកញ្ចក់ ប៉ុន្តែ ពេលខាងមុខ

យើងនឹងឃើញមុខទល់នឹងមុខវិញ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចេះដឹងជាផ្នែកមួយតូច ប៉ុន្តែ ពេលខាងមុខខ្ញុំនឹងទទួលចេះដឹង ក៏ពេញលេញដូចជាព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់ខ្ញុំដែរ។

¹³ឥឡូវនេះ មានការបីដែលនៅគង់វង្សគឺ សេចក្តីជំនឿ ទំនុកចិត្តនាពេលអនាគត និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប៉ុន្តែ ការដែលអស្ចារ្យជាងគេនោះ គឺសេចក្តីស្រឡាញ់។

14¹ ចូលតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយសង្វាតឲ្យបានគ្រប់ទាំងអំណោយទានខាងវិញ្ញាណចុះ ជាពិសេសនោះគឺអំណោយទាននៃការថ្លែងព្រះបន្ទូល។² ដ្បិត អ្នកដែលនិយាយភាសាដទៃ មិនមែននិយាយទៅកាន់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែ និយាយទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ពីព្រោះគ្មាននរណាអាចយល់ភាសាគាត់ឡើយ ដោយសារគាត់បានថ្លែងពីសេចក្តីអាថ៌កំបាំងខាងវិញ្ញាណ។³ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលជាពាក្យទៅកាន់មនុស្ស ដើម្បីស្តារចិត្ត និងលើកទឹកចិត្តព្រមទាំងកម្សាន្តចិត្តដល់ពួកគេដែរ។⁴ អ្នកដែលនិយាយភាសាដទៃ គឺដើម្បីស្តារចិត្តខ្លួនឯងឡើង ប៉ុន្តែ អ្នកដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលជាពាក្យគឺដើម្បីស្តារចិត្តក្រុមជំនុំវិញ។

⁵ ពេលនេះ ខ្ញុំចង់ឲ្យបងប្អូនទាំងអស់គ្នា និយាយភាសាដទៃដែរ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលខ្ញុំចង់គឺច្រើនជាងនោះ ក៏ចង់ឃើញបងប្អូនអាចថ្លែងព្រះបន្ទូលផងដែរ។ អ្នកដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលប្រសើរជាង អ្នកដែលនិយាយភាសាដទៃ (លើកលែងតែអ្នកនោះចេះបកស្រាយ ទើបអាចស្តារចិត្តក្រុមជំនុំ)។⁶ ប៉ុន្តែពេលនេះ បងប្អូនអើយ ប្រសិនបើខ្ញុំមករកបងប្អូន ហើយនិយាយតែភាសាដទៃ តើបងប្អូនអាចយល់បានទេ? ខ្ញុំមិនអាចឡើយ លើកលែងតែខ្ញុំបានទទួលការបើកសម្តែងសម្រាប់បងប្អូន ឬការចេះដឹង ឬការថ្លែងព្រះបន្ទូល ឬសេចក្តីបង្រៀនវិញ។

⁷ ប្រសិនបើ អ្វីដែលគ្មានជីវិតដូចជា ឧបករណ៍តន្ត្រីគឺធ្វើឲ្យឮសម្លេង ដូចជាខ្លួន ឬពិណ ប្រសិនបើ មិនមានឮខ្លួនទាប តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យដឹងថា ផ្លុំ ឬចាប់លេង បទណាទៅបាន?⁸ ដ្បិត ប្រសិនបើ ត្រែ លេងឮសូរសម្លេងមិនច្បាស់ តើនឹងមានអ្នកណាដឹង ហើយប្រុងប្រៀបខ្លួនសម្រាប់ច្បាំងទៅ?⁹ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាក៏យ៉ាង ដូច្នោះដែរ។ ប្រសិនបើ ជាអណ្តាតមិនបញ្ចេញចំពោះពាក្យដែលស្តាប់បាន តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យគេដឹងថា អ្វីដែលអ្នកចង់និយាយបាន? បងប្អូននឹងនិយាយ ប៉ុន្តែ គ្មានអ្នកណាអាចយល់ឡើយ។

¹⁰ មានភាសាជាច្រើនយ៉ាងណាស់ ហើយខុសៗពីគ្នានៅក្នុងពិភពលោកនេះ ហើយគ្មានភាសាណាមួយដែលមិនមានន័យនោះឡើយ។¹¹ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមិនដឹងអំពីន័យរបស់ភាសានោះ ខ្ញុំនឹងក្លាយជាសាសន៍ដទៃសម្រាប់អ្នកនិយាយ ហើយអ្នកនិយាយភាសានោះ នឹងក្លាយជាសាសន៍ដទៃសម្រាប់ខ្ញុំវិញដែរ។

¹² ដូចគ្នានេះដែរ ជាមួយបងប្អូន ចាប់តាំងពីបងប្អូនសង្វាតចង់បានការបើកសម្តែងពីព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធ ត្រូវស្វែងរក ឲ្យបានកាន់ច្រើនឡើង ដើម្បីស្តារក្រុមជំនុំឡើង។¹³ ដូច្នេះ អ្នកដែលនិយាយភាសាដទៃ សូមអធិស្ឋានដើម្បីឲ្យចេះបកស្រាយផង។¹⁴ ដ្បិត ប្រសិនបើខ្ញុំអធិស្ឋានជាភាសាសាសន៍ដទៃ វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំក៏ធិស្ឋានដែរ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគំនិតខ្ញុំវិញគឺមិនមានលទ្ធផលអ្វីទេ។

¹⁵ តើគួរឲ្យធ្វើដូចម្តេច? ខ្ញុំនឹងអធិស្ឋានដោយវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏អធិស្ឋានក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំដែរ។ ខ្ញុំនឹងច្រៀងដោយវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នឹងច្រៀងនៅក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំដែរ។¹⁶ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើ បងប្អូនសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ដោយវិញ្ញាណ តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឲ្យអ្នកដែលអត់ចេះនឹងនិយាយថា៖ «អាម៉ែន» នៅពេលអ្នកអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ បើអ្នកផ្សេងទៀតមិនដឹងពីអ្វីដែលអ្នកកំពុងនិយាយទេ?

¹⁷ ដ្បិត បងប្អូនអរព្រះគុណយ៉ាងល្អហើយ ប៉ុន្តែ អ្នកផ្សេងមិនបានទទួលការស្តារចិត្តឡើយ។
¹⁸ ខ្ញុំអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលខ្ញុំនិយាយភាសាដទៃច្រើនជាងបងប្អូនរាល់គ្នា។¹⁹ ប៉ុន្តែ ក្នុងក្រុមជំនុំ ខ្ញុំជ្រើសរើសនិយាយតែព្រះពាក្យ ដែលខ្ញុំអាចយល់ ដូច្នេះ ខ្ញុំអាចបង្រៀនដល់មនុស្សដទៃបាន ប្រសើរជាងខ្ញុំនិយាយមួយពាន់ពាក្យជាភាសាដទៃវិញ។

²⁰ បងប្អូនអើយ សូមកុំនៅតែក្មេងខ្ចីខាងការគិតរបស់អ្នកឡើយ។ ឆ្លុញទៅវិញ នៅក្នុងការអាក្រក់ នោះចូលឲ្យនៅជាកូនដៃតទុះ។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងការគិតរបស់បងប្អូនត្រូវតែចាស់ទុំ។²¹ មានសេចក្តីចែងទុកនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យថា៖ «តាមរយៈ ភាសានៃអណ្តាតដ៏ចម្លែករបស់មនុស្ស ហើយតាមបុរាណសាសន៍ដទៃ ខ្ញុំនឹងថ្លែងព្រះបន្ទូលទៅមនុស្សទាំងនោះ។ ទោះបីពួកគេមិនស្តាប់ខ្ញុំក៏ដោយ» នេះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់។
²² ដូច្នេះ ភាសាដទៃមិនមែនជាចរិយាសម្គាល់សម្រាប់ពួកអ្នកជឿទេ ប៉ុន្តែ ជាចរិយាសម្គាល់សម្រាប់ពួកអ្នកមិនជឿវិញ។ ប៉ុន្តែ ការថ្លែងព្រះបន្ទូលវិញ មិនមែនជាចរិយាសម្គាល់សម្រាប់ពួកអ្នកមិនជឿទេ ប៉ុន្តែជាចរិយាសម្គាល់សម្រាប់ពួកអ្នកដែលជឿវិញ។²³ ប្រសិនបើដូច្នេះ ក្រុមជំនុំទាំងមូលដែលប្រជុំគ្នា ហើយគ្រប់គ្នានិយាយភាសាដទៃ រួច មានមនុស្សដែលមិនចេះ ឬមនុស្សមិនជឿគេចូលមក តើគេមិនថាអ្នករាល់គ្នាឆ្គួតទេឬអី?

²⁴ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើបងប្អូន កំពុងថ្លែងព្រះបន្ទូល ហើយពួកអ្នកដែលមិនជឿ ឬពួកអ្នកដែលនៅខាងក្រៅចូលមកដល់ គេនឹងបានដឹងខ្លួន តាមរយៈអ្វីដែលពួកគេបានឮ។ គេក៏នឹងពិចារណាតាមរយៈពាក្យដែលបានថ្លែងដែរ។²⁵ អស់ទាំង ការលាក់កំបាំងក្នុងចិត្តគេនឹងបានសម្តែងចេញមក។ ជាលទ្ធផល គេអាចក្រាបផ្តាប់មុខ ហើយថ្វាយបង្គំដល់ព្រះជាម្ចាស់។ គេប្រហែលជាប្រកាសថា ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅក្នុងចំណោមបងប្អូន។

²⁶ បងប្អូនអើយ តើយើងគួរធ្វើអ្វីបន្ទាប់? ពេលបងប្អូនប្រជុំគ្នា គ្រប់គ្នាមានទំនុកតម្កើង មានសេចក្តីបង្រៀន មានការបើកសម្តែង មាននិយាយភាសាដទៃ និងមាន ការបកប្រែដែរ។ ចូរធ្វើការទាំងអស់ ដើម្បីនឹងស្តារចិត្តដល់ក្រុមជំនុំចុះ។²⁷ ប្រសិនបើ មានអ្នកណានិយាយភាសាដទៃ សូមឲ្យមានតែពីរ ឬបីនាក់ ហើយ និយាយម្នាក់ម្តងៗផង ហើយគួរមានអ្នកបកស្រាយពីអ្វីដែលគាត់បាននិយាយ។²⁸ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគ្មានអ្នកបកស្រាយទេ សូមឲ្យគេនៅស្ងៀមក្នុងក្រុមជំនុំ។ សូមឲ្យគ្រប់គ្នា ទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយខ្លួនឯងវិញ។

²⁹ សូមឲ្យពីរ ឬបីនាក់ថ្លែងព្រះបន្ទូលទៅបានហើយ និងសូមឲ្យអ្នកផ្សេងទៀតស្តាប់ជាមួយការពិចារណា ពីអ្វីដែលគាត់បានថ្លែងនោះ។³⁰ ប៉ុន្តែ បើមានការបើកសម្តែង បានផ្តល់ដល់អ្នកកំពុងអង្គុយ ក្នុងការថ្វាយបង្គំនោះ សូមឲ្យអ្នកដែលកំពុងថ្លែងព្រះបន្ទូលនៅស្ងៀមវិញ។

³¹ ដ្បិត គ្រប់គ្នាម្នាក់ៗអាចថ្លែងព្រះបន្ទូលម្នាក់ម្តងៗ ដូច្នេះ គ្រប់គ្នានឹងរៀនព្រមទាំងបានទទួលការលើកទឹកចិត្តផង។³² ដ្បិត វិញ្ញាណរបស់អ្នកថ្លែងព្រះបន្ទូលគឺស្ថិតនៅក្រោមការគ្របគ្រងរបស់អ្នកដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលនោះឯង។³³ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាព្រះនៃការរើករទេ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្តវិញ។ នេះគឺជាច្បាប់នៅក្នុងគ្រប់ក្រុមជំនុំរបស់អ្នកជឿទាំងអស់។

³⁴ មនុស្សស្រីគួរនៅស្ងៀមនៅក្នុងក្រុមជំនុំនា។ ដ្បិត ពួកគេមិនអាចអនុញ្ញាតឲ្យថ្លែងព្រះបន្ទូលឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ស្រីគួរប្រតិបត្តិតាមវិញ ដូចជាអ្វីដែលក្រឹត្យវិន័យបានចែង។³⁵ បើពួកគេមានបំណងចិត្តចង់រៀនអ្វីមួយ សូមឲ្យគេសួររឿយរបស់គេនៅឯផ្ទះចុះ។ ដ្បិត ស្រីដែលថ្លែងព្រះបន្ទូលនៅក្នុងក្រុមជំនុំ មិនសមរម្យទេ។³⁶ តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកពីបងប្អូនទេ? ឬមានតែបងប្អូនទេ ដែលបានទទួលព្រះបន្ទូល?

³⁷ ប្រសិនបើ មាននរណាគិតថា ខ្លួនឯងជាអ្នកថ្លែងព្រះបន្ទូល ឬជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណ គេត្រូវទទួលស្គាល់អ្វីដែលខ្ញុំសរសេរមកកាន់បងប្អូនគឺជាការបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់។³⁸ ប៉ុន្តែ បើមានអ្នកណាដែលមិនយល់ នោះមិនចាំបាច់ឲ្យគាត់យល់ទេ។

³⁹ ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ ចូរសង្វាតឲ្យបានចេះថ្លែងព្រះបន្ទូល ហើយកុំឲ្យឃាត់អ្នកណាម្នាក់ពីការនិយាយភាសាដទៃនោះឡើយ។⁴⁰ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យការទាំងអស់សម្រេចដូចអ្វីដែលបានថ្លែង និងតាមលំដាប់លំដោយផង។

15¹ ពេលនេះ ខ្ញុំសូមរំលឹកដល់បងប្អូន ពីដំណឹងល្អដែលខ្ញុំប្រកាសជាមួយបងប្អូន ដែលបងប្អូនបានទទួល ហើយសូមឈរជាមួយការនោះផងដែរ។
² តាមរយៈដំណឹងល្អនេះហើយដែលបងប្អូនបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ ប្រសិនបើ អ្នកកាន់ខ្ជាប់តាមសេចក្តីដែលខ្ញុំបានប្រកាសដល់បងប្អូន នោះសេចក្តីជំនឿរបស់បងប្អូននឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ។

³ ដ្បិត ខ្ញុំបាននាំមកឲ្យបងប្អូន ដូចជាបរសំខាន់ដំបូងគេនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានទទួលរួចហើយ គឺព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់បាបរបស់យើង តាមព្រះគម្ពីរបានចែង គឺព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបញ្ចុះក្នុងផ្នូរ ហើយព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃទីបី ត្របតាមព្រះគម្ពីរដែរ។
⁵ ព្រះគ្រីស្ទ បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ឲ្យលោកកេដាស និងពួកសិស្សទាំងដប់ពីរបានឃើញ⁶ក្រោយមកព្រះអង្គក៏បង្ហាញអង្គទ្រង់ឲ្យមនុស្សជាងព្រំរយនាក់បានឃើញ។ អ្នកខ្លះក៏នៅមានជំរិត ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតក៏បានដេកលក់ទៅហើយដែរ។⁷ បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ឲ្យលោកយ៉ាកុបឃើញ ហើយក្រោយមកទៀតព្រះអង្គបង្ហាញឲ្យសាវ័កទាំងអស់បានឃើញដែរ។
⁸ ចុងក្រោយគេបង្អស់ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ឲ្យខ្ញុំឃើញ ដូចជាកូនបានកើតមកខុសពេលដែរ។⁹ ដ្បិត ខ្ញុំនេះតូចជាងគេក្នុងចំណោមពួកសាវ័ក។ រូបខ្ញុំមិនស័ក្តិសមឲ្យហៅជាសាវ័កនោះទេ ពីព្រោះខ្ញុំធ្លាប់បានបៀតបៀនដល់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
¹⁰ ប៉ុន្តែ តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះខ្ញុំបានក្លាយជាខ្ញុំ ហើយព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលក្នុងខ្ញុំ គឺមិនមែនគ្មានប្រយោជន៍ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គឺខ្ញុំបានធ្វើការងារច្រើនជាងពួកសាវ័កផ្សេងទៀតផង។ ពិតណាស់ មិនមែនខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលនៅជាមួយខ្ញុំវិញ។¹¹ ដូច្នេះ ទោះបីជាខ្ញុំ ឬពួកគេក្តី ដែលយើងបានប្រកាសនោះគឺធ្វើឲ្យបងប្អូនបានទទួលជឿវិញ។
¹² ពេលនេះ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសថា មានព្រះជន្មរស់ឡើងពីសុគតវិញនោះ ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូននិយាយថា គឺមិនមានការរស់ពីសេចក្តីស្លាប់ឡើងវិញ ដូច្នេះ?¹³ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ គ្មានការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញមែន ដូច្នេះ សូម្បីតែព្រះគ្រីស្ទក៏មិនបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញដែរ។¹⁴ ហើយប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញមែន ដូច្នេះ ការប្រកាសដំណឹងល្អរបស់យើង គឺរាប់ថាជាឥតប្រយោជន៍ហើយ ហើយសេចក្តីជំនឿរបស់បងប្អូនរាប់ថាគ្មានប្រយោជន៍ដែរ។
¹⁵ ដូចគ្នាដែរ ពួកយើងរកឃើញថា គឺជាការធ្វើបន្ទាល់ក្លែងក្លាយអំពីព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះមកពីយើងបានទាស់ប្រឆាំងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដោយនិយាយថាព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនបានប្រោសព្រះគ្រីស្ទឲ្យរស់ឡើងវិញដែរ។¹⁶ ដ្បិត បើពួកអ្នកដែលស្លាប់មិនអាចរស់ឡើង ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទក៏មិនបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញដែរ។¹⁷ ហើយជំនឿរបស់បងប្អូនគឺឥតប្រយោជន៍ នោះបងប្អូននៅក្នុងបាបរបស់បងប្អូនដដែល។
¹⁸ ដូច្នេះ អ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវរំលងដែរ។¹⁹ ប្រសិនបើយើងមានទិសដ្ឋងមកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នៅតែក្នុងជីវិតនេះប៉ុណ្ណោះ នោះយើងវេទនាលើស ជាងមនុស្សទាំងអស់ទៅទៀត។
²⁰ ប៉ុន្តែ ពេលនេះ ព្រះគ្រីស្ទពីជាមានព្រះជន្មរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញមែន ក៏ជាផលដំបូងនៃពួកអ្នកដែលបានស្លាប់ទៅដែរ។²¹ ដ្បិត ដែលសេចក្តីស្លាប់បានចូលមកតាមរយៈមនុស្សតែម្នាក់ ហើយតាមរយៈមនុស្សក៏នាំសេចក្តីរស់ឡើង ពីការសេចក្តីស្លាប់ដែរ។
²² ដ្បិត ដោយសារអដា គ្រប់គ្នាបានស្លាប់ ដូចគ្នាដែរ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្នានឹងរស់ឡើងវិញដូច្នេះដែរ។²³ ប៉ុន្តែ គ្រប់គ្នាតាមលំដាប់រៀងខ្លួន ព្រះគ្រីស្ទជាផល ដំបូង ហើយពួកអ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នឹងធ្វើឲ្យរស់ឡើងវិញ នៅពេលដែលព្រះអង្គយាងត្រឡប់មកវិញ។
²⁴ នោះនឹងដល់ទីបញ្ចប់ហើយ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទប្រគល់ព្រះរាជ្យដល់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា។ ក្រោយព្រះអង្គនឹងទំលាក់រាជ្យទាំងអស់ និងអំណាច ព្រមទាំងឥទ្ធិប្រទានប៉ុន្មានចេញដែរ។²⁵ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់នឹងសោយរាជ្យរហូតដល់ពេលដែលព្រះអង្គបានដាក់ពួកខ្មាំងសត្រូវនៅក្រោមព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ។
²⁶ ពួកខ្មាំងសត្រូវដែលនៅក្រោយគេ នឹងត្រូវបំផ្លាញគឺជាសេចក្តីស្លាប់។
²⁷ ដ្បិត «ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាបគ្រប់យ៉ាងនៅក្រោមព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ» ប៉ុន្តែ នៅពេលនិយាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាបអ្វីគ្រប់យ៉ាង» គឺច្បាស់ជា មិនបានរាប់បញ្ចូលព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាអ្នកបង្ហាបគ្រប់យ៉ាងនោះ ដើម្បីនៅក្រោមព្រះអង្គនោះទេ។²⁸ ពេលគ្រប់របស់ទាំងអស់ បានចុះចូលចំពោះព្រះអង្គ បន្ទាប់មក ព្រះរាជ្យបុត្រាផ្ទាល់នឹងត្រូវចុះចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្ហាបគ្រប់យ៉ាងឲ្យនៅក្រោមព្រះអង្គ។ ការនេះកើតឡើង ដើម្បីឲ្យ ព្រះជាម្ចាស់ដែលជាព្រះបិតាបានគ្រប់ទាំងអស់នៅក្នុងគ្រប់ទាំងអស់។
²⁹ បើមនុស្សស្លាប់មិនរស់ឡើងវិញមែន ហេតុអ្វីបានជាគេធ្វើពិធីជ្រមុជសម្រាប់មនុស្សស្លាប់? ប្រសិនបើ សេចក្តីស្លាប់មិនរស់ឡើងវិញ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេ ទទួលពិធីជ្រមុជចូលក្នុងសេចក្តីស្លាប់ធ្វើអ្វី?³⁰ ហេតុអ្វីបានជាយើងស្ថិតនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់គ្រប់ពេលវេលាដូច្នេះ?
³¹ ខ្ញុំប្រឈមជាមួយសេចក្តីស្លាប់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ! ការនេះច្បាស់ណាស់ ដូចជាខ្ញុំដែលមានអំនួតនៅក្នុងបងប្អូនដែរ ក៏ដូចជាអំនួតដែលខ្ញុំមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងដែរ។³² តើខ្ញុំបានចំណេញអ្វី ចេញពីការយល់ឃើញរបស់មនុស្ស ប្រសិនបើ ខ្ញុំបានប្រយុទ្ធនឹងសត្វព្រៃនៅឯអេភេសូរ ប្រសិនបើ សេចក្តីស្លាប់មិនរស់ឡើងវិញមែន? «ដូច្នេះសូមស៊ី ផឹកទៅ ដ្បិតថ្ងៃស្អែកយើងស្លាប់ហើយ»។
³³ កុំឲ្យច្រឡំឡើយ «មានមិត្តអាក្រក់តែងនឹងបង្ខូចកិរិយាល្អ»។³⁴ ចូរដឹងខ្លួនឡើង! សូមរស់ក្នុងសេចក្តីសុចរិតវិញ! កុំធ្វើបាបតទៅទៀត។ ដ្បិត មានបងប្អូនខ្លះអត់បានបង្ហាញពីការយល់ដឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខ្ញុំនិយាយពាក្យទាំងនេះដើម្បីឲ្យបងប្អូនខ្មាស។
³⁵ ប៉ុន្តែ អ្នកខ្លះនឹងនិយាយថា៖ «តើមនុស្សស្លាប់រស់ឡើងយ៉ាងដូចម្តេច ហើយតើរូបកាយបែបយ៉ាងណា ពេលដែលពួកគេរស់ឡើងវិញនោះ?»³⁶ បងប្អូនល្ងង់ណាស់! អ្វីដែលបងប្អូនបានព្រោះទៅនឹងដីគឺវាមិនដុះភ្លាមទេ លើកតែវាបានស្លាប់ជាមុនសិន។
³⁷ អ្វីដែលបងប្អូនបានព្រោះ គឺមិនមែនជារូបកាយនោះទេ ប៉ុន្តែគឺជាគ្រាប់ពូជសុទ្ធ។ វាអាចជាពូជស្រូវ ឬជាអ្វីផ្សេងទៀត។³⁸ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្តល់ឲ្យរូបកាយ ដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ហើយគ្រប់គ្រាប់ពូជគឺមានសំបករបស់វា។³⁹ គ្រប់ទាំងសាច់ក៏មិនដូចគ្នាដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវមានសាច់តែមួយ ហើយសាច់ផ្សេងទៀតសម្រាប់សត្វពាហនៈ ហើយសាច់ផ្សេងទៀតសម្រាប់សត្វស្លាប ហើយមួយទៀតសម្រាប់ត្រី។
⁴⁰ ក៏មានរូបកាយស្ថានបរមសុខ និងរូបកាយលោកីយ៍ដែរ។ ប៉ុន្តែ សិរីរុងរឿងនៃរូបកាយស្ថានសួគ៌មានលក្ខណៈផ្សេង ហើយសិរីរុងរឿងនៃរូបកាយរបស់លោកីយ៍ក៏មានលក្ខណៈផ្សេងដែរ។⁴¹ ក៏មានពន្លឺរបស់ព្រះអាទិត្យ និងពន្លឺរបស់ព្រះចន្ទដែរ ហើយនិងពន្លឺនៃផ្កាយដែរ។ ដ្បិត ផ្កាយនីមួយៗមានពន្លឺខុសៗពីគ្នា។
⁴² ដូចគ្នានឹងការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញដែរ។ អ្វីដែលគេបានកប់ទៅនឹងត្រូវពុករលួយ ហើយពេលរស់ឡើងវិញ ក្លាយជារូបកាយដែលមិនចេះពុករលួយ។⁴³ នៅពេល កប់ទៅ កប់ជាមួយនឹងភាពអាបខិន ពេលរស់ឡើងវិញពេញដោយសិរីរុងរឿង ពេលកប់ទៅជាមួយនឹងភាពកម្សោយ ពេលរស់ឡើងវិញ គឺពេញដោយអំណាច។
⁴⁴ ពេលកប់ទៅជារូបកាយធម្មជាតិ ហើយពេលរស់ឡើងវិញជារូបកាយខាងវិញ្ញាណ។ ប្រសិនបើ មានរូបកាយធម្មជាតិ ដូច្នេះក៏មានរូបកាយខាងវិញ្ញាណដែរ។

⁴⁵មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «លោកអដំនីមួយបានត្រឡប់ទៅជាមានព្រលឹងរស់ឡើង»។ លោកអដំនីមួយបានត្រឡប់ជីវិតខាងឯវិញ្ញាណ។

⁴⁶ប៉ុន្តែ អ្វីដែលខាងឯព្រះវិញ្ញាណមិនបានមកមុនទេ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលខាងឯធម្មជាតិវិញ ហើយក្រោយមកខាងឯព្រះវិញ្ញាណ។

⁴⁷បុរសមួយគឺកើតពីដី បង្កើតចេញពីផ្ទៃដី។ ឯបុរសមួយគឺកើតពីស្ថានសួគ៌។⁴⁸ឯមនុស្សដែលកើតពីផ្ទៃដីមកយ៉ាងណា នោះមនុស្សទាំងអស់ទាំងអស់ដែលកើតពីផ្ទៃដី ក៏យ៉ាងនោះដែរ ហើយព្រះអម្ចាស់ដែលយាងមកពីស្ថានសួគ៌យ៉ាងណា ពួកស្ថានសួគ៌ក៏យ៉ាងនោះដែរ។

⁴⁹ដូចដែលយើងបានកើតក្នុងរូបភាព ជាមនុស្សដែលកើតពីដី យើងក៏មានលក្ខណមនុស្សខាងឯស្ថានបរមសុខដែរ។

⁵⁰បងប្អូនអើយ ខ្ញុំចង់និយាយដូច្នេះថាសាច់និងឈាមមិនអាចគ្រងព្រះរាជរូបសព្វព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ព្រោះ អ្វីដែលមិនចេះពុករលួយក៏មិនអាចគ្រងអ្វីដែលពុករលួយបានឡើយ។⁵¹មើល! ខ្ញុំប្រាប់បងប្អូនពីការលាក់កំបាំងនៃសេចក្តីពិត ពួកយើងទាំងអស់គ្នានឹងមិនស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នានឹងទទួលការផ្លាស់ប្តូរ។

⁵²ពួកយើងនឹងផ្លាស់ប្តូរ ក្នុងពេលមួយ ក្នុងមួយព្រឹត្តិក ក្នុងកាលដែលពួកយើងត្រឡប់ឡើង។ ដ្បិត ត្រែនឹងឡើង ហើយពួកដែលស្លាប់នឹងរស់ឡើងលែងមានភាពពុករលួយទៀតឡើយ ហើយយើងនឹងផ្លាស់ប្តូរ។⁵³ដ្បិត រូបកាយដែលពុករលួយនេះ នឹងជំនួសវិញនូវរូបកាយដែលមិនចេះពុករលួយ ហើយរូបកាយដែលតែងតែស្លាប់នេះ នឹងទៅជារូបកាយដែលមិនចេះស្លាប់វិញ។

⁵⁴ប៉ុន្តែ ពេលដែលរូបកាយដែលពុករលួយ បានជំនួសរូបកាយដែលមិនចេះពុករលួយ

ហើយរូបកាយដែលតែងតែស្លាប់បានជំនួសរូបកាយដែលមិនចេះស្លាប់នោះ ដូច្នេះគឺស្របទៅនឹងសេចក្តីដែលបានចែងថា៖ «ដ៏យជម្នះបានលេបសេចក្តីស្លាប់បាត់ហើយ»⁵⁵ «សេចក្តីស្លាប់អើយ តើជោគជ័យឯងនៅណា? សេចក្តីស្លាប់អើយ តើទ្រនិចឯងនៅណា?»

⁵⁶ទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាបាប ហើយអំណាចរបស់បាបគឺជាគ្រឿងរំលោភ។⁵⁷ប៉ុន្តែ អរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់

ដែលឲ្យយើងបានជួយដូច្នេះតាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង!

⁵⁸បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរកាន់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ដោយឥតរង្គ្គ ទាំងធ្វើការព្រះអម្ចាស់ ឲ្យបរិបូរជាដរាបចុះ ដោយដឹងថា ការដែលបងប្អូនខំប្រឹងធ្វើក្នុងព្រះអម្ចាស់ នោះមិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេ។

16¹ ឥឡូវនេះ ទាក់ទងនឹងការប្រមូលប្រាក់ សម្រាប់ពួកអ្នកជឿ ដូចដែលខ្ញុំបានណែនាំក្រុមជំនុំនៅកាឡាទី ដូច្នេះបងប្អូន ក៏ដូចគ្នាដែរ។² គឺថ្ងៃនិមួយនៃអាទិត្យ បងប្អូនត្រូវញែកប្រាក់ខ្លះទុកដោយឡែក ទុកតាមដែលបងប្អូនអាចធ្វើបាន។ ចូរធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យមានការប្រមូលប្រាក់នៅពេលខ្ញុំទៅរកបងប្អូន។

³ ពេលខ្ញុំមកដល់ អ្នកណាក៏ដោយដែលបងប្អូន ដែលយល់ព្រម ខ្ញុំនឹងធ្វើសំបុត្រ និងនាំតង្វាយដែលបងប្អូនបានថ្វាយទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។⁴ ប្រសិនបើ ពេលវេលាស័ក្តិសមសម្រាប់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងនាំយកតង្វាយទៅជាមួយខ្ញុំតែម្តង។
⁵ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងទៅជួបបងប្អូននៅពេលដែលខ្ញុំឆ្លងកាត់ស្រុកម៉ាសេដូន។⁶ ដ្បិត ខ្ញុំនឹងឆ្លងកាត់ស្រុកម៉ាសេដូន។⁷ ប្រហែល ខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូន ហើយចំណាយពេលក្នុងរដូវរងាជាមួយបងប្អូនផង ដូច្នេះ បងប្អូនអាចនឹងជួយខ្ញុំក្នុងដំណើរ នៅពេលដែលខ្ញុំទៅរកបងប្អូន។
⁸ ដ្បិត ខ្ញុំមិនចង់ជួបបងប្អូន សម្រាប់តែពេលខ្លីនោះទេ ព្រោះខ្ញុំចង់ចំណាយពេលយូរនៅជាមួយបងប្អូន ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់អនុញ្ញាត។⁹ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងនៅក្រុង មេតេសូរទាល់តែដល់បុណ្យថ្ងៃទី៥០¹⁰ ដ្បិត គឺមានទ្វារដ៏ធំមួយបើកសម្រាប់ខ្ញុំ ហើយក៏មានខ្មាំងសត្រូវជាច្រើនដែរ។
¹¹ ឥឡូវ ពេលលោកធីម៉ូថេបានមកដល់ សូមរាប់អានគាត់ និងកុំឲ្យគាត់មានការព្រួយបារម្ភអ្វីឡើយ។ ដ្បិត គាត់កំពុងធ្វើការថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាខ្ញុំបានធ្វើដែរ។ សូមកុំមើលងាយគាត់ឡើយ។¹² ត្រូវជួយគាត់ក្នុងការធ្វើដំណើររបស់គាត់ដោយសុខសាន្ត ដើម្បីឲ្យគាត់អាចត្រឡប់មករកខ្ញុំវិញ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថាគាត់នឹងមកដល់ជាមួយបងប្អូនផ្សេងៗទៀតដែរ។¹³ ចំណែកលោកអប្សូលូសជាបងប្អូនរបស់យើងវិញ ខ្ញុំបានលើកទឹកចិត្តដល់គាត់ ឲ្យទៅសួរសុខទុក្ខបងប្អូនជាមួយបងប្អូនផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែ មិនទាន់ត្រូវពេលដែលគាត់ត្រូវមកទេ។ ប៉ុន្តែគាត់នឹងមកនៅពេលដែលមានឱកាសវិញ។
¹⁴ ចូលចាំយាម និងឈរឲ្យមាំមួនក្នុងសេចក្តីជំនឿ ចូរស្តែងចេញដូចជាមនុស្សក្លាហាន និងមានកម្លាំង។¹⁵ សូមឲ្យគ្រប់ការទាំងអស់ដែលបងប្អូនធ្វើ ចូរធ្វើដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។
¹⁶ បងប្អូនអើយ គឺបងប្អូនស្គាល់ក្រុមគ្រួសាររបស់លោកស្មេធានា ហើយពួកគេជាផលជំនួញនៃការប្រព្រឹត្តនៅក្នុងស្រុកអាខែ និងពួកគេបានញែកខ្លួនសម្រាប់ការបម្រើដល់ពួកអ្នកជឿផង។ ឥឡូវ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តបងប្អូនថា¹⁷ ចូរចុះចូលទៅនឹងមនុស្សបែបនេះ និងអស់អ្នកដែលបានជួយក្នុងការងារ ព្រមទាំងបានធ្វើជាអ្នកបម្រើជាមួយខ្ញុំដែរ។
¹⁸ ខ្ញុំរីករាយជាមួយនឹងការមកដល់របស់លោកស្មេធានា លោកភីរីណាទូស និងលោកអឌីគូស។ ពួកគេបានបំពេញឲ្យបងប្អូន ក្នុងការដែលអ្នកមិនមកបាន។ ដ្បិត ពួកគេបានធ្វើឲ្យវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំស្រស់ថ្លា ហើយបងប្អូនក៏ដូចគ្នាដែរ។ ដូច្នេះ សូមរាប់អាន និងទទួលមនុស្សដូចជាពួកគេផង។
¹⁹ ក្រុមជំនុំនៅអាស៊ី សូមធ្វើពាក្យជម្រាបសួរមកដល់បងប្អូន។ លោកអឌីគូស និងនាងព្រីស៊ីលក៏បានធ្វើពាក្យសួរដល់បងប្អូននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ជាមួយក្រុមជំនុំដែលនៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេដែរ។²⁰ ហើយបងប្អូនទាំងអស់ក៏បានជម្រាបសួរមកដល់បងប្អូនអ្នកដែរ។ ចូរជម្រាបសួរគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយការថែបបរិសុទ្ធផង។
²¹ ខ្ញុំ ប៉ូល សរសេរសំបុត្រនេះជាមួយដៃរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់។²² ប្រសិនបើអ្នកណាមិនស្រឡាញ់ដល់ព្រះអម្ចាស់ សូមឲ្យអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាចុះ។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងយាមកវិញ!²³ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគង់នៅជាមួយបងប្អូន។
²⁴ សូមឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំបាននៅជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

២ កូរិនថូស

1¹ ខ្ញុំប៉ូល ជាសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ស្របតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងលោកធីម៉ូថេជាបងប្អូនរបស់យើង សូមជម្រាបសួរដល់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលនៅក្នុងកូរិនថូស និងបងប្អូនដែលរួមជំនឿទាំងអស់គ្នា ដែលនៅក្នុងស្រុកអាខែទាំងមូល។
² សូមឲ្យបងប្អូនប្រកបដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តមកពីព្រះដ៏ជាព្រះបិតា និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។
³ សូមលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ និងជាព្រះបិតារបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង។ ព្រះជាម្ចាស់កម្សាន្តចិត្តយើង គ្រប់ទាំងសេចក្តីលំបាករបស់យើង។
⁴ យើងកម្សាន្តចិត្តអ្នកដទៃដោយសេចក្តីកម្សាន្តចិត្តដែល ដែលព្រះជាម្ចាស់បានកម្សាន្តចិត្តយើង។
⁵ ដ្បិត ព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខលំបាកដោយព្រោះយើងច្រើនយ៉ាងណា ដូច្នេះសេចក្តីកម្សាន្តចិត្តរបស់យើងក៏បានច្រើនឡើងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទដែរ។⁶ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ យើងមានទុក្ខលំបាក វាជាសេចក្តីកម្សាន្តចិត្ត និងជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់បងប្អូន។
សេចក្តីកម្សាន្តចិត្តរបស់បងប្អូនបានធ្វើការយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពនៅពេលដែលបងប្អូនអត់ធ្មត់ក្នុងការរួមចំណែកក្នុងទុក្ខលំបាក ដូចយើងមានទុក្ខលំបាកដែរ។
⁷ យើងមានការជឿជាក់លើបងប្អូនច្បាស់ណាស់ ដ្បិត យើងដឹងថា នៅពេលបងប្អូនរួមចំណែកក្នុងទុក្ខលំបាកយ៉ាងណា បងប្អូនក៏មានចំណែកនៅក្នុងការកម្សាន្តចិត្តដូចគ្នាដែរ។
⁸ ដ្បិត យើងមិនចង់ឲ្យបងប្អូនដឹងពីបញ្ហាដែលយើងមាននៅស្រុកអាស៊ីនោះទេ។ ពួកយើងមានបន្ទុកយ៉ាងខ្លាំងដែលយើងមិនអាចទ្រាំទ្របាន ហើយយើងក៏អស់សង្ឃឹមក្នុងនូវសំផងដែរ។⁹ ពិតណាស់ ពួកយើងមានទោសស្លាប់នៅជាប់ជាមួយយើង។ ប៉ុន្តែ ការនេះធ្វើឲ្យយើងមិនដាក់សេចក្តីជំនឿលើខ្លួនរបស់យើងឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ យើងបានសេចក្តីជំនឿលើព្រះជាម្ចាស់ ដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ។
¹⁰ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះយើងឲ្យចេញពីសេចក្តីស្លាប់ដ៏គ្រោះថ្នាក់ ហើយទ្រង់នឹងសង្គ្រោះយើងម្តងទៀត។ យើងបានដាក់សេចក្តីទុកចិត្តរបស់យើងលើព្រះអង្គ ហើយទ្រង់នឹងសង្គ្រោះយើងម្តងទៀត។
¹¹ ព្រះអង្គនឹងធ្វើការនេះដូចដែលបងប្អូនបានជួយពួកយើងតាមរយៈការអធិស្ឋានរបស់បងប្អូនដែរ។ ហេតុនេះហើយ មនុស្សជាច្រើននឹងអរព្រះគុណព្រះអង្គ ដែលសណ្តោសប្រណីអត់ទោសដល់យើងតាមរយៈសេចក្តីទូលអង្វររបស់បងប្អូនជាច្រើន។
¹² យើងមានអំនួតដោយព្រោះ សេចក្តីបន្ទាល់នៃមនសិការរបស់យើង។ ដ្បិត នេះជាសេចក្តីបរិសុទ្ធ និងស្មោះត្រង់មកពីព្រះជាម្ចាស់ ដែលយើងបានប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនយើងនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។ យើងបានធ្វើការទាំងអស់នេះជាច្រើនជាមួយបងប្អូន មិនមែនដោយពឹងអាងលើប្រាជ្ញារបស់យើង ប៉ុន្តែ ដោយពឹងអាងលើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។¹³ យើងមិនបានសរសេរអ្វីផ្សេងធ្វើមកបងប្អូន ដែលបងប្អូនអាចមិនបាន ឬមិនយល់នោះទេ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា¹⁴ បងប្អូនបានយល់ពីពួកយើងខ្លះហើយថា បងប្អូនជាហេតុដែលយើងនឹងមានអំនួតនៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ ហើយយើងក៏ជាហេតុដែលធ្វើឲ្យបងប្អូនមានអំនួតដូចគ្នាដែរ។

¹⁵ ដោយសារខ្ញុំមានទំនុកចិត្តអំពីការនេះ បានជាខ្ញុំចង់មករកបងប្អូនមុន ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានទទួលអត្ថប្រយោជន៍ពីរដងនៃការមកសួរសុខទុក្ខរបស់ខ្ញុំ។

¹⁶ ខ្ញុំមានគម្រោងមកសួរសុខទុក្ខបងប្អូននៅក្នុងដំណើរដែលខ្ញុំទៅស្រុកម៉ាសេដូន។

បន្ទាប់មកគឺខ្ញុំចង់សួរសុខទុក្ខបងប្អូនម្តងទៀតក្នុងដំណើរដែលខ្ញុំចេញពីស្រុកម៉ាសេដូន និងដើម្បីឲ្យបងប្អូនជូនដំណើរខ្ញុំទៅស្រុកយូដាផងដែរ។

¹⁷ នៅពេលដែលខ្ញុំគិតពីការនេះ តើខ្ញុំស្នាក់ស្នើរមែនទេ? ឬមួយអ្វីដែលខ្ញុំសម្រេចចិត្ត ខ្ញុំសម្រេចចិត្តតាមខ្នាតតម្រាបរបស់មនុស្ស ដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំនិយាយថា «បាទ» ផង «ទេ» ផង ដូច្នេះ?¹⁸ ក៏ប៉ុន្តែ ដោយព្រះជាម្ចាស់ស្មោះត្រង់ ទើបយើងមិនអាចនិយាយ «បាទ» ផង «ទេ» ផងបានទេ។

¹⁹ ដ្បិត ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគឺជាបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលលោកស៊ីលវ៉ាន់ និងលោកធីម៉ូថេ ព្រមទាំងខ្ញុំបានប្រកាសនៅក្នុងចំណោមបងប្អូននោះ

ព្រះអង្គមិនបានមានបន្ទូល «បាទ» ផង «ទេ» ផងនោះទេ។ តែផ្ទុយទៅវិញព្រះអង្គមានតែ «បាទ» ប៉ុណ្ណោះ។²⁰ គ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះអង្គគឺមានតែ «បាទ» នៅក្នុងព្រះអង្គ។ ដូច្នេះ ដោយព្រោះព្រះអង្គយើងនិយាយថា «អាមែន» ដើម្បីថ្វាយសិរីរុងរឿងទៅព្រះជាម្ចាស់។

²¹ ឥឡូវនេះ ព្រះជាម្ចាស់ហើយដែលបានទទួលយកយើងជាមួយនឹងបងប្អូននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងតាំងយើង។

²² ទ្រង់បានប្រថាប់ត្រារបស់ព្រះអង្គនៅលើយើង ហើយប្រទានព្រះវិញ្ញាណឲ្យគង់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង

ដើម្បីជាការធានានូវអ្វីដែលព្រះអង្គនឹងប្រទានពរដល់យើងនៅពេលក្រោយ។

²³ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំសូមព្រះជាម្ចាស់ឲ្យធ្វើជាសាក្សីសម្រាប់ខ្ញុំ ហេតុដែលខ្ញុំមិនបានមកក្រុងកូរិនថូសនោះ មកពីខ្ញុំយោកយល់ដល់បងប្អូន។

²⁴ នេះមិនមែនដោយសារពួកយើងចង់ព្យាយាមគ្រប់គ្រងលើជំនឿរបស់បងប្អូនទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកយើងរួមគ្នាធ្វើជាមួយបងប្អូន

ដើម្បីឲ្យបងប្អូនមានអំណរដោយសារបងប្អូនឈរនៅក្នុងជំនឿរបស់បងប្អូន។

2 ¹ដូច្នេះ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯងហើយថា ខ្ញុំនឹងមិនមកនៅក្នុងស្ថានភាពដែលពេញដោយការឈឺចាប់ម្តងទៀតនោះទេ។²ប្រសិនបើ ខ្ញុំធ្វើឲ្យអ្នកឈឺចាប់ តើអ្នកណាអាចលើកទឹកចិត្តខ្ញុំបាន ក្រៅពីពួកអ្នកឈឺចាប់ដោយសារខ្ញុំនោះ?

³ខ្ញុំបានសរសេរ ដូចអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើ ដើម្បីនៅពេលដែលខ្ញុំមកឯអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំអាចនឹងមិនឈឺចាប់ ដោយសារអស់អ្នកដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំមានអំណរនោះទេ។ ខ្ញុំមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំចំពោះអ្នកទាំងអស់គ្នាថា អ្នករាល់គ្នាមានអំណរដូចអំណរដែលខ្ញុំមានដែរ។⁴ដ្បិត ខ្ញុំបានសរសេរមកអ្នករាល់គ្នាចេញពីទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីទុក្ខព្រួយនៅក្នុងចិត្ត ព្រមទាំងទឹកភ្នែកជាច្រើនផង។ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាឈឺចាប់នោះទេ ផ្ទុយទៅវិញ

ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងពីជម្រើសនៃក្តីស្រឡាញ់ ដែលខ្ញុំមានសម្រាប់បងប្អូន។

⁵ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ធ្វើឲ្យមានការឈឺចាប់ អ្នកនោះមិនគ្រាន់តែធ្វើឲ្យខ្ញុំឈឺចាប់នោះទេ គឺបងប្អូនទាំងអស់គ្នាមានការឈឺចាប់ដូចគ្នាដែរ តែមិនត្រូវដាក់ទោសអ្នកទាំងនោះខ្លាំងពេកទេ។⁶ការដាក់អ្នកនោះគឺទុកឲ្យមនុស្សភាគច្រើនជាអ្នកដាក់ទោសគេវិញគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ។⁷ដូច្នេះ ជំនួសឲ្យការដាក់ទោសអ្នកនោះ បងប្អូនគួរតែអត់ទោស ហើយលើកទឹកចិត្តគាត់វិញ។ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យគាត់មានទុក្ខព្រួយខ្លាំងពេក។

⁸ដូច្នេះ ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តឲ្យបងប្អូនបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូនចំពោះគាត់នៅទីសាធារណៈ។⁹នេះគឺជាហេតុផលដែលខ្ញុំសរសេរមក ដូច្នេះ ខ្ញុំអាចនឹងល្បងលបបងប្អូន ហើយដឹងថាបងប្អូនស្តាប់បង្គាប់ខ្ញុំគ្រប់ការទាំងអស់។

¹⁰ប្រសិនបើ បងប្អូនអត់ទោសឲ្យអ្នកណាម្នាក់ ខ្ញុំក៏អត់ទោសឲ្យអ្នកនោះដូចគ្នាដែរ។ អ្វីដែលខ្ញុំបានអត់ទោស ប្រសិនបើខ្ញុំបានអត់ទោសរឿងអ្វីមួយ គឺខ្ញុំបានអត់ទោសដោយយល់ដឹងអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។¹¹ដូច្នេះទើបសាតាំងមិនអាចបោកប្រាស់យើងបាន។ ដ្បិត យើងយល់មិនដល់គម្រោងការរបស់វាឡើយ។

¹²ព្រះអម្ចាស់បានបើកទ្វារក្រុងចំហរឲ្យខ្ញុំ នៅពេលដែលខ្ញុំបានទៅទីក្រុងទ្រេអាស ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រីស្ទនៅទីនោះ។¹³ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ នៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំគ្មានសន្តិភាពទេ ព្រោះនៅទីនោះ ខ្ញុំរកលោកទីតុសជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំមិនឃើញទេ។ ដូច្នេះ ទើបខ្ញុំចាកចេញពីពួកគេ ហើយត្រឡប់ទៅស្រុកម៉ាសេដូនវិញ។

¹⁴ប៉ុន្តែ សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលតែងតែដឹកនាំយើងចូលក្នុងជ័យជម្នះរបស់ព្រះគ្រីស្ទជានិច្ច។ តាមរយៈយើង ព្រះអង្គបានសាយភាយក្លិនក្រអូបដែលនាំឲ្យស្គាល់ព្រះអង្គគ្រប់ទីកន្លែង។¹⁵ដ្បិត យើងជាក្លិនក្រអូបរបស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះព្រះអង្គ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ និងអ្នកដែលកំពុងរំលោភ។

¹⁶ចំពោះមនុស្សដែលកំពុងរំលោភ វាជាក្លិននៃសេចក្តីស្លាប់ដែលនាំឲ្យស្លាប់។ ចំពោះអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ វាជាក្លិននៃជីវិតដែលនាំឲ្យមានជីវិត។ តើអ្នកណាដែលស័ក្តិសមសម្រាប់ការទាំងនេះ?¹⁷ ដ្បិតយើងមិនដូចជាក្រុមមនុស្សដែលលក់ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីបានផលប្រយោជន៍នោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងនិយាយលើកទឹកចិត្តចេញពីភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយព្រះជាម្ចាស់បានចាត់យើងមក នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

3¹ តើយើងចាប់ផ្តើមសរសេរតម្កើងខ្លួនយើងទៀតហើយឬ? យើងមិនត្រូវការយកលិខិតណែនាំខ្លួនបង្ហាញទៅអ្នក ឬយកពីអ្នកដូចមនុស្សមួយចំនួនទេ តើមែនទេ? បងប្អូនអើយ បងប្អូនរាល់គ្នាហើយជាលិខិតណែនាំខ្លួនរបស់យើង ដែលបានសរសេរនៅក្នុងដួងចិត្តយើង បានទទួលស្គាល់ និងបានអានដោយមនុស្សគ្រប់គ្នា។ បងប្អូនបានបង្ហាញថា បងប្អូនគឺជាសំបុត្រលិខិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលយើងបានរៀបចំ។ លិខិតនេះមិនបានសរសេរដោយទឹកខ្មៅនោះទេ តែបានសរសេរឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏រស់របស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។ លិខិតនោះមិនបានសរសេរនៅលើបន្ទះថ្មនោះទេ តែបានសរសេរឡើងនៅក្នុងដួងចិត្តនៃមនុស្សវិញ។

⁴នេះហើយជាទំនុកចិត្តដែលយើងមានតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។⁵យើងមិនមានសមត្ថភាពនៅក្នុងយើងដើម្បីប្រកាសអ្វីមួយ ដែលមកពីយើងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ សមត្ថភាពគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់។⁶គឺព្រះជាម្ចាស់ទេដែលធ្វើឲ្យយើងអាចក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី។ សម្ពន្ធមេត្រីនេះមិនមែនគ្រាន់តែជាអក្សរទេ ប៉ុន្តែ គឺជាព្រះវិញ្ញាណវិញ។ ដ្បិត អក្សរគឺជាការសម្លាប់ ចំណែកព្រះវិញ្ញាណវិញគឺប្រទានជីវិត។⁷ឥឡូវនេះ ការបម្រើដែលនាំឲ្យស្លាប់ ដែលបានចារឹកទុកជាអក្សរថ្ម មានសិរីល្អដែលធ្វើឲ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនអាចមើលមុខលោកម៉ូសេដោយផ្ទាល់បាន។ នោះគឺដោយសារតែសិរីល្អនៃមុខរបស់លោកម៉ូសេ គឺជាសេចក្តីដែលកំពុងសាបសូន្យបាត់ទៅ។⁸តើមានសិរីល្អរឿងច្រើនប៉ុណ្ណាទៅនៃការបម្រើដែលព្រះវិញ្ញាណធ្វើ?⁹ដ្បិត ប្រសិនបើ កិច្ចការបម្រើនៃការកាត់ទោសមានសិរីល្អរឿងប៉ុណ្ណឹងទៅហើយ ចុះបើកិច្ចការបម្រើខាងសេចក្តីសុចរិតនឹងមានសិរីល្អរឿងប៉ុណ្ណាទៅ!¹⁰ពិតណាស់ សិរីល្អរឿងខាងសេចក្តីសុចរិតធ្វើឲ្យសិរីល្អរឿងខាងការកាត់ទោសលែងមានតម្លៃ ដោយសារតែសិរីល្អរឿងនេះប្រសើរជាងសិរីល្អរឿងនោះ។¹¹ដ្បិត អ្វីដែលកន្លងផុតទៅ មានសិរីល្អប៉ុណ្ណឹងទៅហើយ ចុះបើអ្វីដែលស្ថិតស្ថេរមានសិរីល្អរឿងប៉ុណ្ណាទៅ។¹²ចាប់តាំងពីពេលដែលយើងមានសង្ឃឹម យើងពិតជាភ្ញាក់ហានណាស់។¹³យើងមិនដូចជាលោកម៉ូសេទេ ដែលពាក់ស្បែកនៅលើមុខរបស់គាត់ ដូច្នេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងមិនអាចឃើញផ្ទាល់ពីទីបញ្ចប់នៃសិរីល្អរឿងដែលនឹងសាបសូន្យនោះទេ។¹⁴ប៉ុន្តែ គំនិតរបស់ពួកគេត្រូវបានបិទ។ សូម្បីតែរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ស្បែកនៅតែបាំងភ្នែកពួកគេដែល ក្នុងការដែលគេអានគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់។ វាមិនបានដោះចេញទេ ដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទទើបអាចដោះចេញបាន។¹⁵ទោះបីសព្វថ្ងៃនេះក៏ដោយ នៅពេលដែលនរណាអានក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ ស្បែកនោះនៅតែបាំងដួងចិត្តរបស់គេដែល។¹⁶ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលមនុស្សបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់ ស្បែកនោះនឹងត្រូវដកចេញ។¹⁷ឥឡូវនេះ ព្រះអម្ចាស់គឺជាពិញ្ញាណ។ កន្លែងណាដែលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់គង់នៅ កន្លែងនោះនឹងមានសេរីភាព។¹⁸ឥឡូវនេះ ពួកយើង ឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយ មិនបាំងមុខទេ។ យើងកំពុងតែផ្លាស់ប្តូរទៅរកសិរីល្អមួយដែលដូចជាព្រះអម្ចាស់ ពីសិរីល្អមួយទៅសិរីល្អមួយ ដែលព្រះអង្គជាព្រះវិញ្ញាណ។

4¹ ដូច្នេះ ដោយព្រោះតែយើងមានការងារនេះ ហើយយើងក៏បានទទួលនូវព្រះគុណផង នោះពួកយើងមិនដែលបាក់ទឹកចិត្តឡើយ។² ឆ្ងាយទៅវិញ យើងបានលះចោលផ្លូវដែលគួរឲ្យខ្មាស និងអំពើលាក់បាំងផ្សេងទៀត។ ពួកយើងមិនបានរស់នៅដោយល្បិចកល ហើយយើងមិនភ្លេចក្នុងការហុចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ដោយបង្ហាញសេចក្តីពិត យើងបង្ហាញខ្លួនឯងទៅដល់មនសិការរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

³ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ដំណឹងល្អរបស់ត្រូវបានបិទបាំងមែន គឺគ្របបាំងតែពួកអ្នកដែលនឹងត្រូវវិនាសវិញ។⁴ នេះជាបញ្ហារបស់ពួកគេ ព្រះនៃលោកីយនេះបានធ្វើទៅជាមើលមិនឃើញ និងមានគំនិតមិនជឿផងដែរ។ ជាហេតុធ្វើឲ្យពួកគេមិនអាចឃើញពន្លឺនៃដំណឹងល្អ និងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាបុរាណនៃព្រះជាម្ចាស់បាន។

⁵ដ្បិត យើងមិនខំប្រកាសពីខ្លួនយើងនោះទេ ប៉ុន្តែ យើងប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូគឺជាព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយពួកយើងគឺជាអ្នកបម្រើដល់បងប្អូន ដោយយល់ដល់ព្រះយេស៊ូ។⁶ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ពន្លឺនឹងភ្លឺចេញពីសេចក្តីងងឹត»។ ព្រះអង្គបានបំភ្លឺនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ដើម្បីឲ្យពន្លឺរបស់ការចេះដឹងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងវត្តមាននៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

⁷ប៉ុន្តែ ពួកយើងមានសម្បត្តិ ដែលនៅក្នុងផ្ទាំងដី ដើម្បីបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់ថា ប្រទានភាពដ៏ធំគឺជាបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាបស់យើងទេ។

⁸ពួកយើងត្រូវគេសង្កត់សង្កិនក្នុងគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ ប៉ុន្តែ យើងមិនបារម្ភអ្វីទេ។ យើងមានការទើបទាល់ ប៉ុន្តែ មិនការអស់សង្ឃឹមឡើយ។

⁹ពួកយើងត្រូវបានគេបៀតបៀន តែមិនត្រូវបានបោះបង់ចោលទេ។ យើងត្រូវដួលចុះ ប៉ុន្តែ មិនបានវិនាសនោះទេ។

¹⁰ពួកយើងតែងតែនាំយកសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះយេស៊ូនៅជាមួយនឹងរូបកាយជានិច្ច

ដើម្បីឲ្យជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូបានស្តែងចេញនៅក្នុងរូបកាយរបស់យើងដែរ។

¹¹ពួកយើងដែលរស់នៅ គឺតែងតែនាំការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូទៅជាមួយក្នុង នៅក្នុងរូបកាយយើង

ដូច្នេះជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូនឹងបានសម្តែងនៅក្នុងរូបកាយរបស់យើងដែរ។¹² ដូច្នេះ សេចក្តីស្លាប់គឺធ្វើការនៅក្នុងយើង ប៉ុន្តែ ជីវិតក៏បានធ្វើការបងប្អូនវិញដែរ។

¹³ប៉ុន្តែ ពួកយើងមានវិញ្ញាណនៃជំនឿដូចគ្នា ស្របតាមសេចក្តីដែលបានចែងទុកមកថា៖ «ខ្ញុំបានជឿ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏និយាយ»។ ពួកយើងក៏ជឿ ដូច្នេះ ពួកយើងក៏និយាយ។¹⁴ ពួកយើងដឹងថាព្រះអង្គដែលប្រោស ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ

ព្រះអង្គក៏នឹងប្រោសយើងឲ្យរស់ឡើងវិញរួមជាមួយព្រះយេស៊ូដែរ។ ហើយពួកយើងដឹងទៀតថា

ព្រះជាម្ចាស់នឹងនាំពួកយើងជាមួយបងប្អូនទៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ។¹⁵ គ្រប់យ៉ាងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់បងប្អូន ដើម្បីឲ្យព្រះគុណ បានចម្រើនឡើង ដល់មនុស្សជាច្រើន ការអរព្រះគុណក៏បានចម្រើនឡើងដល់សិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់។

¹⁶ដូច្នេះ យើងមិនបាក់ទឹកចិត្តឡើយ។ ទោះបីយ៉ាងណាក្តី ខាងក្រៅរបស់យើង កំពុងតែខូចបង់ទៅ តែនៅខាងក្នុងយើងវិញគឺបានថ្មីឡើងរាល់ថ្ងៃជានិច្ច។¹⁷ ដ្បិត សេចក្តីទុក្ខលំបាកបន្តិចបន្តួច គឺឲ្យយើងបានគ្រឿមខ្លួន សម្រាប់ទុក្ខលំបាកយ៉ាងធ្ងន់ហួសដែលមិនអាចរស់បាន ដ៏យូរអង្វែងជាមួយសិរីល្អផង។¹⁸ ដ្បិត យើងមិនបានសម្លឹងរកមើលសម្រាប់អ្វីដែលយើងមើលឃើញនោះទេ ប៉ុន្តែ គឺរបស់ដែលមើលមិនឃើញវិញ។ ដ្បិតអ្វីដែលយើងមើលឃើញគឺបានតែមួយគ្រាទេ ប៉ុន្តែរបស់អ្វីដែលមើលមិនឃើញគឺស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ។

5¹ ពួកយើងដឹងថា បើសិនជាទីលំនៅដែលយើងរស់នៅ របស់យើងនៅលើផែនដីនេះ កំពុងត្រូវខូចបង់ទៅ តែយើងនឹងបានអាគារមកពីព្រះជាម្ចាស់វិញ។
គឺជាផ្ទះដែលមិនបានធ្វើដោយដៃមនុស្ស ប៉ុន្តែគឺជាផ្ទះដ៏អស់កល្បជានិច្ចពីស្ថានសួគ៌។² ដ្បិត នៅក្នុងជម្រកនេះ យើងតែងតែចូរហើយរង់ចាំ
ដើម្បីឲ្យបានទៅនៅនឹងផ្ទះដែលនៅស្ថានសួគ៌ដែរ។³ យើងរង់ចាំសម្រាប់ការនេះ ពីព្រោះតាមរយៈក្តីរំពឹងនេះ យើងនឹងមិនខ្វះខាតនឹងអាក្រាតឡើយ។

⁴ ដ្បិត ក្នុងពេលដែលពួកយើងនៅក្នុងទីជម្រកនេះ គឺតែងតែត្អូញត្អែរ និងមានបន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ យើងមិនចង់ដោះរូបកាយនេះចេញឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ
យើងចង់ឲ្យបានពាក់វិញ ដើម្បីឲ្យអ្វីដែលជាសេចក្តីស្លាប់ បានលេបបំបាត់តាមរយៈជីវិតនេះ។⁵ អ្នកដែលបានរៀបចំយើងសម្រាប់ការនេះ គឺជាព្រះជាម្ចាស់ដែល
បានប្រទានដល់យើង ព្រះវិញ្ញាណ មកបញ្ចាំចិត្តទុកនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើង។

⁶ ដូច្នេះ ចូលទុកចិត្តជាដរាបចុះ។ ដោយដឹងថាក្នុងពេលយើងនៅក្នុងផ្ទះនៃរូបកាយនេះ គឺយើងពិតជានៅឆ្ងាយពីព្រះអម្ចាស់ដែរ។⁷ ដ្បិត យើងគឺដើរដោយជំនឿ
មិនមែនដោយការមើលឃើញនោះទេ។ ដូច្នេះ យើងមានទំនុកចិត្តជាខ្លាំង។⁸ ពួកយើងគឺរួចរាល់ដើម្បីនឹងចាកចេញ
ពីរូបកាយនេះហើយទៅផ្ទះថ្មីជាមួយព្រះអម្ចាស់។

⁹ ដូច្នេះ យើងបានតាំងគោលដៅរបស់យើងហើយ ទោះបីយើងនៅក្នុងផ្ទះនេះឬនៅកន្លែងផ្សេងក៏យើងនៅតែ សរសើរព្រះអង្គជានិច្ច។¹⁰ ដ្បិតយើងនឹងត្រូវទៅនៅ
មុខទីដ៏ធំនៃព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាបានទទួលតាមការដែលបានធ្វើ នៅក្នុងរូបកាយរៀងខ្លួន ទោះល្អឬអាក្រក់ក្តី។

¹¹ ដូច្នេះ ដែលស្គាល់សេចក្តីស្វែងរកនៃព្រះអម្ចាស់ យើងក៏ខំនាំមនុស្សឲ្យជឿដែរ។ ពួកយើងជាអ្នកដែលច្បាស់លាស់ដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ខ្ញុំក៏សង្ឃឹមថា
វាក៏ស្របតាមមនសិកា របស់បងប្អូនដែរ។¹² ពួកយើងមិនព្យាយាមជំរុញបងប្អូនម្តងទៀត ក្នុងនាមយើងជាអ្នកមានបាបនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ
ពួកយើងនឹងផ្តល់នូវហេតុមួយ ដែលធ្វើឲ្យបងប្អូនមានទំនុកចិត្តលើយើងខ្ញុំវិញ ដូច្នេះ បងប្អូនអាចនឹងមានចំណេះ សម្រាប់អស់អ្នកដែលមានអំនួត
ពីចរិតខាងក្រៅ តែមិនមែនអ្វីដែលនៅក្នុងចិត្តនោះទេ។

¹³ ដ្បិត ប្រសិនបើយើងរង្វេងស្មារតីក៏ដោយ គឺសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបើទោះជាយើងមានស្មារតីល្អក្តី គឺសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់បងប្អូនវិញ។¹⁴ ដ្បិត
សេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះគ្រីស្ទ បានពេញលេញនៅក្នុងយើង ដោយសារយើងបានពិចារណាលើពួកគេ គឺម្នាក់បានស្លាប់ជំនួសអ្នកទាំងអស់គ្នា ហើយទាំងអស់គ្នា
ឈ្មោះថាបានស្លាប់ហើយដែរ។¹⁵ ព្រះជាម្ចាស់បានសុគតជំនួសមនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីឲ្យពួកអ្នកដែលបានរស់នៅ មិនគួររស់រវើកតែខ្លួនឯងទៀតទេ គឺរស់
សម្រាប់ព្រះអង្គ ដែលសុគតជំនួសពួកគេ ហើយបានរស់ឡើងវិញដែរ។

¹⁶ ដោយហេតុផលនេះ គឺយើងមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យ អ្នកណាតាមលក្ខណៈកំរិតមនុស្សឡើយ ទោះបីយើង ធ្លាប់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងសណ្ឋានជាមនុស្សដែរក៏ដោយ។
អញ្ចឹងយើងវិនិច្ឆ័យនរណាតាមរបៀបនេះទៀតដែរ។¹⁷ ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើ អ្នកណានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គឺអ្នកនោះបានកើតជាថ្មីដែរ។
ការចាស់បានកន្លងផុតទៅ។ មើល គ្រប់ការទាំងនោះបានត្រឡប់ទៅជាថ្មី។

¹⁸ គ្រប់ការទាំងនេះគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គបានផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ
ហើយព្រះអង្គក៏បានឲ្យសិទ្ធិយើងក្នុងការធ្វើការនោះដែរ។¹⁹ គឺថាតាមរយៈក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្សះផ្សាលោកីយ៍នេះ ឲ្យត្រូវជាមួយព្រះអង្គដែរ
ដោយមិនរាប់សេចក្តី ដែលលោកីយ៍ទាស់ប្រឆាំងពីមុនឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់ទុកព្រះទ័យនិងផ្តល់ព្រះបន្ទូលនៃការផ្សះផ្សាដល់យើងដែរ។

²⁰ ដូច្នេះ យើងបានតាំងឡើងជាអ្នកតំណាងនៃព្រះគ្រីស្ទ ក៏ដូចជាព្រះជាម្ចាស់បានលេចមកនៅក្នុងយើងដែរ។ យើងសូមអង្វរជាមួយបងប្អូន
ដើម្បីប្រយោជន៍នៃព្រះគ្រីស្ទ៖ «សូមឲ្យបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះជាម្ចាស់ចុះ!»²¹ ព្រះជាម្ចាស់បានថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ ឲ្យក្លាយជាដង្វាយសម្រាប់បាបរបស់យើង។
ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យយើងបានក្លាយទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងព្រះអង្គ។

6¹ ធ្វើការជាមួយព្រះអង្គ យើងក៏សូមប្រាប់បងប្អូនកុំឲ្យទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយគ្មានន័យឡើយ។² ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

«ក្នុងពេលដែលអំណោយផល នោះយើងបានស្តាប់អ្នករាល់គ្នា ហើយនៅក្នុងថ្ងៃនៃក្តីសង្គ្រោះគឺយើងជួយអ្នក»។ មើល

ឥឡូវនេះពេលវេលាអំណោយផលនោះបានមកដល់ហើយ។ ហើយពេលនេះ ក៏ជាថ្ងៃនៃការសង្គ្រោះដែរ។

³ យើងមិនបានដាក់ភាពភ័យខ្លាចចំពោះមុខរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ ដ្បិត យើងមិនបានប្រាថ្នាឲ្យការងាររបស់យើង ត្រូវខូចឈ្មោះឡើយ។

⁴ ផ្ទុយទៅវិញ យើងបង្ហាញខ្លួនយើង ថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈទង្វើរបស់យើង។ យើងជាអ្នកបម្រើក្នុងការទាំងនេះ គឺក្នុងការទ្រាំទ្រ ការឈឺចាប់ ទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខលំបាក។ ការត្រូវគេរាយ ការគេដាក់គុក ការរីករ ការធ្វើការហួសកម្លាំង មិនបានដេកនៅពេលយប់ ខ្វះអាហារ ដោយចិត្តស្អាត ដោយចេះដឹង ដោយអត់ធ្មត់ ដោយសប្បុរស ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ស្មោះត្រង់។⁷ យើងគឺជាអ្នកបម្រើព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងព្រះចេស្តានៃព្រះជាម្ចាស់។ យើងពាក់គ្រឿងសឹកនៃសេចក្តីសុចរិត កាន់នៅដៃទាំងស្តាំទាំងឆ្វេងរបស់យើងផង។

⁸ យើងធ្វើការ ទាំងការឲ្យតម្លៃក្តី និងមិនឲ្យតម្លៃក្តី ទាំងការបន្ទោសក្តី និងការសរសើរក្តី។ យើងត្រូវបានការចោទប្រកាន់ថាជាមនុស្សបោកប្រាស់ផងដែរ ប៉ុន្តែ យើងនៅតែប្រកាន់ជាប់ភាពស្មោះត្រង់ជានិច្ច។⁹ យើងធ្វើការដូចជាគ្មានការទទួលស្គាល់ ប៉ុន្តែ យើងនៅតែមានការទទួលស្គាល់ដដែល។

យើងធ្វើការជាក់លាក់ស្តាប់ ហើយមើល យើងនៅតែរស់ដដែល។ យើងធ្វើការដូចជាអ្នកជាប់ជំនុំជម្រះសម្រាប់ទង្វើរបស់យើង ប៉ុន្តែ

មិនដូចជាប់ជំនុំជម្រះដល់ស្លាប់ឡើយ។¹⁰ យើងធ្វើការជាមួយនិងការឈឺចាប់ ប៉ុន្តែ យើងតែងតែរីករាយវិញ។ យើងធ្វើការដូចអ្នកក្រ ប៉ុន្តែយើងបានធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនទៅជាអ្នកមានដែរ។ យើងធ្វើការដូចជាមិនបានកម្រៃ ប៉ុន្តែ យើងមានគ្រប់របស់ទាំងអស់ដែរ។

¹¹ យើងបានថ្លែងពីសេចក្តីពិតទាំងស្រុងទៅកាន់បងប្អូន អ្នកនៅទីក្រុងកូរិនថូស ហើយដូចគ្នារបស់បានបើក ជាមួយនឹងទុក្ខសោកផង។

¹² ដូចគ្នាអ្នកមិនបានចង្អៀតចង្អល់ ជាមួយយើងឡើយ ប៉ុន្តែ ការនោះកើតឡើងដោយអារម្មណ៍បងប្អូនវិញ។¹³ ឥឡូវនេះ ដើម្បីមានភាពស្មើភាព ហើយងាយទទួលនោះ គឺខ្ញុំនិយាយទៅកាន់បងប្អូន ដូចជាកូនរបស់ខ្ញុំដែរ ចូរបើកចិត្តចំហឲ្យទូលាយចុះ។

¹⁴ សូមកុំទឹមនឹមស្រៀកជាមួយពួកអ្នកមិនជឿឡើយ។ ដ្បិត តើសេចក្តីសុចរិត និងការទទឹងច្បាប់ អាចចូលគ្នាបានទេ? ដូច្នេះ តើអាចចូលគ្នាបានទេរវាង ពន្លឺ និងសេចក្តីងងឹតនោះ?¹⁵ តើមានការព្រមព្រៀងគ្នារវាង អារក្សបេលាល និងព្រះគ្រីស្ទទេ? ឬតើអ្នកជឿមានចំណែកជាមួយអ្នកមិនជឿបានទេ?

¹⁶ តើព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ និងវិហាររបស់ព្រះក្លែងក្លាយអាចចុះចូលជាមួយគ្នាបានទេ? ដ្បិត

យើងទាំងអស់គ្នាគឺជាព្រះវិហាររបស់ព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ដូចព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងគង់ ហើយយាងនៅក្នុងចំណោមពួកគេ។

យើងនឹងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់របស់គេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដែរ»។

¹⁷ ដូច្នេះ «ចូលចេញពីពួកអ្នកមិនជឿ ហើយព្យាកដោយឡែក» នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ «សូមកុំប៉ះរបស់មិនស្អាត នោះយើងនឹងស្វាគមន៍អ្នក។

¹⁸ យើងគឺជាព្រះបិតាដល់អ្នក ហើយអ្នកនឹងក្លាយជាកូនប្រុសស្រីរបស់យើង» នេះគឺជាបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះចេស្តា។

7 ¹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ដោយសារយើងមានសេចក្តីសន្យាទាំងនេះ ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងជម្រះខ្លួនយើងឲ្យបានស្អាត ពីអ្វីដែលធ្វើឲ្យមិនស្អាតចេញពីទាំងរូបកាយ និងវិញ្ញាណរបស់យើងផងដែរ។ ចូរឲ្យយើង ដេញតាមសេចក្តីបរិសុទ្ធ ក្នុងការកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់។

²សូមរៀបចំកន្លែងឲ្យយើងខ្ញុំផង! យើងមិនបានធ្វើអ្វីខុសជាមួយអ្នកណាឡើយ។ យើងក៏មិនបានធ្វើអ្នកណាខ្មាស ឬកេញចំណេញពីអ្នកណាដែរ។

³ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ មិនមែនផ្តោតលើទោសដល់បងប្អូនទេ។ ដ្បិត ខ្ញុំបាននិយាយហើយថាបងប្អូនស្ថិតនៅក្នុងដួងចិត្តយើង គឺយើងនឹងស្លាប់រស់ជាមួយគ្នា។

⁴ខ្ញុំមានទំនុកចិត្តយ៉ាងមុតមាំជាមួយបងប្អូន ហើយក៏មានមោទនភាពចំពោះបងប្អូនដែរ។ ខ្ញុំបានទទួលការកម្សាន្តចិត្ត។ ខ្ញុំបានពោរពេញដោយអំណរ ទោះបីជាយើងមានការខ្វះខាតក៏ដោយ។

⁵ពេលយើងមកដល់ស្រុកម៉ាសេដូន រូបកាយរបស់យើងមិនបានសម្រាកឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គឺយើងបានជួបបញ្ហាគ្រប់ផ្លូវទាំងអស់ តាមរយៈការប៉ះទង្គិចផ្នែករូបកាយ ហើយធ្វើឲ្យមានការភ័យខ្លាចនៅខាងក្នុងយើងដែរ។⁶ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គកម្សាន្តចិត្តដល់ការបាក់ទឹកចិត្ត ដោយស្មានចិត្តយើងជាមួយវត្តមានរបស់លោកទីតុសមកដល់។⁷វាមិនគ្រាន់តែការមកលេងមួយមុខរបស់លោកទីតុសនោះទេ ដែលព្រះជាម្ចាស់កម្សាន្តចិត្តយើងនោះ។ ប៉ុន្តែ ក៏ឃើញថាបងប្អូនបានទទួលលោកទីតុសយ៉ាងល្អដែរ ធ្វើឲ្យមានវិភាយដោយសារការនេះ។ លោកទីតុសបានប្រាប់ខ្ញុំអំពីបងប្អូន នូវអ្វីដែលបងប្អូនមានចិត្ត និងទុក្ខព្រួយរបស់បងប្អូន និងការដែលបងប្អូនព្រួយបារម្ភពីខ្ញុំ។ ការទាំងនោះធ្វើឲ្យខ្ញុំរីករាយណាស់។

⁸ទោះបីសំបុត្រខ្ញុំបានធ្វើឲ្យបងប្អូនមិនសប្បាយចិត្តក្តី តែខ្ញុំមិនសោកស្តាយទេ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំសោកស្តាយនោះគឺសំបុត្ររបស់ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យបងប្អូនព្រួយវិញ។ ប៉ុន្តែ បងប្អូននឹងមិនកើតទុក្ខព្រួយយូរនោះទេ។⁹ឥឡូវ ខ្ញុំសប្បាយចិត្ត តែមិនមែនដោយសារ បងប្អូនកើតទុក្ខនោះទេ ប៉ុន្តែ ការទុក្ខព្រួយរបស់បងប្អូនបាននាំបងប្អូនឲ្យបានប្រែចិត្តវិញ។ បងប្អូនមានបទពិសោធន៍នៅក្នុងការទុក្ខព្រួយរបស់ព្រះ ដូច្នេះ ការទុក្ខសោកនេះនឹងមិនធ្វើឲ្យបងប្អូនបាត់បង់ដោយសារយើងឡើយ។¹⁰ដ្បិត ការទុក្ខព្រួយនៅក្នុងព្រះអង្គនឹងនាំឲ្យមានការប្រែចិត្ត ហើយបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយគ្មានការសោកស្តាយ។ ប៉ុន្តែ ទុក្ខព្រួយរបស់លោកីយ៍វិញ នឹងនាំឲ្យស្លាប់។

¹¹មើល ទុក្ខព្រួយនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់បានកើតផលនៅក្នុងបងប្អូនយ៉ាងណា។ ផលដ៏ធំនៅក្នុងបងប្អូននោះគឺជាការបង្ហាញថាបងប្អូនមិនជាប់ទោស។ តើការទាំងនោះអស្ចារ្យយ៉ាងណា អំពីការឈឺចិត្ត ការភ័យព្រួយ ការរង់ចាំ ចិត្តខ្វះខ្វែង និងបំណងចិត្តរបស់បងប្អូន ចង់ឃើញសេចក្តីយុត្តិធម៌បានកើតឡើង! ក្នុងការទាំងនោះបងប្អូនបានបង្ហាញឲ្យឃើញថា បងប្អូនគ្មានទោសក្នុងរឿងទាំងនោះទេ។¹²ទោះបីខ្ញុំសរសរមកកាន់បងប្អូន គឺខ្ញុំមិនបានធ្វើមកដល់អ្នកដែលធ្វើខុសនោះទេ ក៏មិនបានសម្រាប់អ្នកដែលឈឺចាប់ក្នុងការខុសនោះទេ។ ខ្ញុំសរសេរដើម្បីឲ្យបងប្អូន ប្រឹងអស់ពីចិត្តជាមួយយើង និងដើម្បីឲ្យគេបានស្គាល់បងប្អូន នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹³តាមរយៈការទាំងនេះ យើងបានទទួលការលើកទឹកចិត្ត។ ក្នុងការបន្ថែមពីការកម្សាន្តចិត្តរបស់យើង គឺកាន់តែរីករាយថែមទៀតដោយសារ អំណររបស់លោកទីតុស គឺវិញ្ញាណរបស់គាត់បានស្រស់ថ្លាដោយសារបងប្អូនទាំងអស់គ្នា។¹⁴ដ្បិត ខ្ញុំមានអំនួតអំពីគាត់ដោយសារបងប្អូន ហើយខ្ញុំក៏គ្មានសេចក្តីខ្មាសឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្វីដែលយើងបាននិយាយទៅបងប្អូនសុទ្ធតែពិតទាំងអស់ អំនួតរបស់យើងអំពីបងប្អូនជាមួយនឹងលោកទីតុស បានបង្ហាញថាជាការពិត។

¹⁵គាត់បានទទួលការប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងពីបងប្អូន គាត់បានចាំពីការស្តាប់បង្គាប់ របស់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា។ អំពីការស្វាគមន៍ដល់រូបគាត់ ជាមួយការបារម្ភហើយនិងខ្លាចផង។¹⁶ខ្ញុំរីករាយដោយសារខ្ញុំបានទុកចិត្តលើបងប្អូនទាំងស្រុង។

8¹ បងប្អូនអើយ យើងចង់ឲ្យបងប្អូនដឹងអំពី ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានប្រទានឲ្យដល់ពួកជំនុំនៅស្រុកម៉ាសេដូន។
2 កំឡុងពេលជួបនឹងការល្បងលំដោយសារទុក្ខវេទនាជាមួយនឹងភាពក្រីក្រយ៉ាងខ្លាំងយ៉ាងក៏ដោយ ពួកគេនៅតែមានអំណរជាបរិបូរ
ហើយក៏នៅតែមានភាពសប្បុរសដដែល។

3 ដ្បិត ខ្ញុំអាចធ្វើជាសាក្សីថា ពួកគេពិតជាបានផ្តល់ប្រាក់ទៅតាមសមត្ថភាពដែលពួកគេអាចធ្វើបាន
ហើយពេលខ្លះពួកគេបានថ្វាយច្រើនជាងអ្វីដែលគេមានផង។ ហើយពួកគេធ្វើការទាំងនេះដោយការពេញចិត្តផងដែរ។ ពួកគេសូមអង្វរ
ហើយទទួលដើម្បីឲ្យយើងអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេអាចមានចំណែកបម្រើការងារជាមួយបងប្អូនអ្នកជឿដែរ។
5 ការនេះមិនបានកើតឡើងតាមអ្វីដែលបានរំពឹងទុកឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេបានថ្វាយជីវិតរបស់ពួកគេទៅព្រះអម្ចាស់ជាដំបូង។ បន្ទាប់មក
ពួកគេក៏បានថ្វាយខ្លួនគេដល់យើងដែរ ដោយស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
6 ដូច្នេះ យើងបានដាស់តឿនដល់ទីតុល ដែលជាអ្នកបានចាប់ផ្តើមការងារនេះ ដើម្បីធ្វើឲ្យសម្រេចការនេះស្របតាមភាពសប្បុរសនិងចំណែករបស់បងប្អូនដែរ។
7 ប៉ុន្តែ បងប្អូននឹងចម្រើនឡើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ក្នុងជំនឿ ក្នុងការនិយាយ ក្នុងសេចក្តីចេះដឹង ក្នុងសេចក្តីព្យាយាម
ហើយនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពួកយើង។ ដូច្នេះ សូមឲ្យប្រកដថាបងប្អូនបានចម្រើន ក្នុងកិច្ចការសប្បុរសទាំងនេះដែរ។
8 ខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះមិនមែនដោយបង្គាប់បញ្ជានោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំនិយាយការទាំងនេះតាមលំដាប់លំដោយ
ដើម្បីឲ្យល្បងលំដោយស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន ដោយប្រៀបធៀបវាជាមួយទឹកចិត្តរបស់មនុស្សផ្សេងទៀត។⁹ ដ្បិត
បងប្អូនបានស្គាល់ពីព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទរបស់យើងហើយ។ ទោះបីជា ព្រះជាម្ចាស់មានសម្បត្តិយ៉ាងណាក្តី
តែដោយសារបងប្អូនព្រះអង្គត្រឡប់ជាត្រីវិញ ហើយដោយសារភាពក្រីក្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ បងប្អូននឹងត្រឡប់ទៅជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិវិញ។
10 នៅក្នុងរឿងនេះ ខ្ញុំនឹងផ្តល់នូវគំនិតជាជំនួយដល់បងប្អូន។ កាលពីឆ្នាំមុន បងប្អូនមិនទាន់ទាំងចាប់ផ្តើមធ្វើអ្វីផង ប៉ុន្តែ
បងប្អូនមានចិត្តក្នុងការធ្វើរាជ្យទៅហើយ។¹¹ ដូច្នេះ ចូរបង្ហើយវាចុះ។ ដូចអ្វីដែលបងប្អូនមានដួងចិត្តចង់ធ្វើយ៉ាងណា ដូច្នេះ ចូរធ្វើវាចុះ ហើយបងប្អូននឹងបង្ហើយវា
តាមអ្វីដែលបងប្អូនអាចធ្វើទៅបាន។¹² ដ្បិត ប្រសិនបើ បងប្អូនមានចិត្តស្មោះក្នុងការធ្វើការនេះ វាក៏ជាការល្អ ហើយអាចទទួលយកបានផង។
ហើយវាអាស្រ័យទៅលើអ្វីដែលអ្នកនោះមាន មិនមែនផ្អែកទៅលើអ្វីដែលពួកគេគ្មាននោះទេ។
13 ដ្បិត កាតព្វកិច្ចទាំងនេះមិនមែនដើម្បីឲ្យអ្នកណាម្នាក់បានឆ្ងល់ ហើយឲ្យនរណាម្នាក់ទៀតមានបន្ទុកវិញនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ
គួរតែធ្វើដោយស្មើភាពគ្នា។¹⁴ តែបន្ទុករបស់បងប្អូនក្នុងពេលឥឡូវនេះ គឺត្រូវផ្គត់ផ្គង់អ្វីដែលពួកគេត្រូវការ។
ដូចដែលពួកគេមានបន្ទុកក្នុងការផ្គត់ផ្គង់ដល់តម្រូវការរបស់បងប្អូនដែរ ដើម្បីឲ្យមានភាពស្មើគ្នា។¹⁵ ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «អ្នកណាដែលរើសបាន
ច្រើន នោះគ្មានសល់អ្វីឡើយ រីឯអ្នកដែលរើសបានតិច ក៏មិនខ្វះទេ»។
16 ប៉ុន្តែ សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានដាក់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់លោកទីតុលឲ្យមានដួងចិត្តដូចជាខ្ញុំដែរ ក្នុងការមើលថែបងប្អូន។¹⁷ ដ្បិត
គាត់មិនមែនគ្រាន់តែទទួលបានការស្នើសុំរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែ គាត់ពិតជាមានចិត្តស្មោះជាមួយនឹងការនោះដែរ។
លោកទីតុលបានមករកបងប្អូនដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់គាត់វិញ។
18 ពួកយើងបានចាត់បងប្អូនផ្សេងទៀត មកជាមួយគាត់គឺជាអ្នកដែលមានការសរសើរនៅតាមក្រុមជំនុំផ្សេងៗ ដើម្បីជួយការងារគាត់ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ។
19 មិនតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសតាមរយៈក្រុមជំនុំ ដើម្បីឲ្យធ្វើដំណើរជាមួយយើងក្នុងការនាំយកកិច្ចការ និងទង្វើសប្បុរសរបស់យើងផង។
ការទាំងនេះសម្រាប់ជាសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ដោយខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ និងដើម្បីបង្ហាញពីចិត្តឆេះឆ្ងល់ចង់ជួយយើងដែរ។
20 ពួកយើង ខំចៀសវាងពីការអ្វីដែលអាចកើតឡើង ពីនរណាម្នាក់ដែលមិនពេញចិត្តហើយបារម្ភពីដំណើរសប្បុរសនេះ ដែលយើងខ្ញុំ
កំពុងតែនាំចេញទៅផងដែរ។²¹ ពួកយើងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការធ្វើការនេះដោយស្មោះត្រង់ មិនមែនតែនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ឡើយ ប៉ុន្តែ នៅចំពោះមនុស្សដែរ។
22 ពួកយើងបានចាត់បងប្អូនផ្សេងទៀតទៅជាមួយពួកគេដែរ។ ពួកយើងបានល្បងលំដោយគាត់ជាញឹកញាប់ ហើយយើងបានរកឃើញថាគាត់ពិតជាមានចិត្តក្លៀវក្លា
សម្រាប់ការងារជាច្រើនដែរ។ គាត់ពេលនេះកាន់តែព្យាយាមទៀត ពីព្រោះតែគាត់មានទំនុកចិត្តខ្លាំងនៅក្នុងបងប្អូន។²³ ដ្បិត លោកទីតុល
គាត់គឺជាគូកនរបស់ខ្ញុំ ហើយក៏ជាអ្នករួមការងារសម្រាប់បងប្អូនដែរ។ ដ្បិត បងប្អូនទាំងនោះ ក្រុមជំនុំជាអ្នកចាត់ឲ្យពួកគេទៅ។
ពួកគេទាំងនោះគោរពកោតខ្លាចព្រះគ្រីស្ទ។²⁴ ដូច្នេះ សូមបង្ហាញដល់ពួកគេនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន ហើយបង្ហាញដល់ក្រុមជំនុំ
ពីមូលហេតុដែលមានអំនួតរបស់យើងអំពីបងប្អូនដែរ។

១^១ ទាក់ទងនឹងព័ន្ធកិច្ចសម្រាប់បងប្អូនអ្នកជឿ មិនចាំបាច់ឲ្យខ្ញុំសរសេរសំបុត្រមកកាន់បងប្អូននោះ។^២ ខ្ញុំស្គាល់ពីបំណងចិត្តរបស់បងប្អូន ហើយខ្ញុំក៏មានអំនួតដោយសារបងប្អូនដែលនៅស្រុកម៉ាសេដូនដែរ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ពួកគេថា អ្នកស្រុកអាខែបានរៀបចំខ្ញុំជាស្រេច តាំងពីឆ្នាំមុនមកម្ល៉េះ។ ទឹកចិត្តរបស់បងប្អូនបានធ្វើឲ្យពួកគេភាគច្រើនទទួលការលើកទឹកចិត្ត ហើយមានសកម្មភាពផងដែរ។

^៣ ឥឡូវ ខ្ញុំបានចាត់បងប្អូនច្រើនទៀត ដើម្បីកុំឲ្យការដែលយើងមានអំនួតលើបងប្អូនទៅជាឥតប្រយោជន៍ និងដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានរួចរាល់ដែរ ដូចជាពាក្យដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចមកហើយពីបងប្អូននោះ។^៤ ម៉្យាងវិញទៀត ប្រសិនបើ មានអ្នកស្រុកម៉ាសេដូនទៅជាមួយខ្ញុំដែរនោះហើយឃើញថា បងប្អូនបានត្រៀមខ្លួននោះ ពួកយើងនឹងទទួលការអាម៉ាសវិញមិនខាន ពួកគេអាចគិតថា ខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីមកបងប្អូន តែមានទំនុកចិត្តលើបងប្អូនពេក។^៥ ដូច្នេះ ខ្ញុំគិតថាវាគឺជាការសំខាន់ ក្នុងការជំរុញឲ្យបងប្អូនទាំងនោះ មករកបងប្អូនហើយដើម្បីឲ្យបងប្អូន បានត្រៀមរៀបចំទុកជាមុន នូវអំណោយទានដែលបងប្អូនបានសន្យានោះ។ ធ្វើដូច្នេះ បងប្អូននឹងអាចរួចរាល់សម្រាប់ជាព្រះពរ ហើយវាក៏មិនមែនជាការបន្ទាន់ពេកដែរ។^៦ ចំណុចសំខាន់គឺនៅត្រង់នេះ អ្នកណាព្រោះតែចិត្ត និងច្រើតបានតែចិត្ត ហើយអ្នកដែលព្រោះសម្រាប់គោលបំណងនៃព្រះពរ នោះនឹងច្រើតមកវិញជាមួយព្រះពរដែរ។^៧ សូមឲ្យគ្រប់គ្នាថ្វាយតាមការសម្រេចនៅក្នុងចិត្តរបស់គេចុះ។ សូមកុំឲ្យការថ្វាយនោះចេញពីការលឺចាប់ ឬដោយការបង្ខិតបង្ខំឡើយ។ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យជាមួយអ្នកថ្វាយដោយអំណរ។

^៨ ហើយ ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានគ្រប់ទាំងព្រះពរ ឲ្យចម្រើនឡើង សម្រាប់បងប្អូន ដូច្នេះ ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ នោះបងប្អូននឹងបានទទួលអ្វីដែលតាមតម្រូវការជានិច្ច។ ការនេះនឹងកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបងប្អូនចម្រើនឡើងនៅក្នុងការដឹង។^៩ ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ចែកទ្រព្យរបស់ព្រះអង្គ ហើយប្រទានឲ្យអ្នកក្រ។ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេរ រហូតតៀងទៅ»។

^{១០} ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រទានគ្រាប់ពូជដល់អ្នកដែលសាបព្រោះ និងនាំបងប្អូនជាអាហារដែរ ហើយព្រះអង្គនឹងផ្គត់ផ្គង់ឲ្យមានចម្រើនដល់គ្រាប់ពូជរបស់បងប្អូន សម្រាប់សាបព្រោះផង។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យវិកចម្រើន ក្នុងរដូវច្រើតកាន់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់បងប្អូន។^{១១} បងប្អូននឹងទៅអ្នកមានគ្រប់របស់ទាំងអស់ ដើម្បី បងប្អូនអាចធ្វើការសប្បុរសបាន។ ការនេះនឹងនាំឲ្យមានការអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈយើងដែរ។

^{១២} ដ្បិត ការបន្តធ្វើការនេះ វាមិនគ្រាន់តែបានជួយបំពេញសេចក្តីខ្វះខាតរបស់បងប្អូនដែលជាអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះទេ។ តែវាក៏ធ្វើឲ្យមានការអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ជាច្រើនថែមទៀតដែរ។^{១៣} ដោយសារបងប្អូនត្រូវបានសាកល្បង ហើយទទួលស្គាល់តាមរយៈការបម្រើនេះ បងប្អូននឹងថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់ និងការទទួលពីដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ។ បងប្អូនក៏នឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈសេចក្តីសប្បុរសនៃអំណោយរបស់បងប្អូនឲ្យទៅពួកគេ និងអ្នកដទៃទៀតដែរ។^{១៤} ពួកគេរង់ចាំដើម្បីជួបបងប្អូន ហើយពួកគេក៏អធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនដែរ។ ពួកគេធ្វើការនេះ ដោយសារព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលនៅក្នុងបងប្អូន។

^{១៥} សូមអរព្រះគុណទៅដល់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់ព្រះអំណោយទានដែលមិនអាចរៀបរាប់អស់។

10¹ ខ្ញុំ ប៉ុល សម្បត្តិ បង្ហាញខ្លួនខ្ញុំដល់បងប្អូន ដោយបន្ទាប់បន្ត និងសុភាពនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ខ្ញុំស្ងួតបូកនៅពេលដែលខ្ញុំរស់នៅជាបងប្អូន ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបែរជាក្លាហានចំពោះបងប្អូននៅពេលខ្ញុំនៅឆ្ងាយពីបងប្អូនវិញ។² ខ្ញុំសុំដល់បងប្អូនថា នៅពេលដែលខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូន ខ្ញុំមិនបាច់ត្រូវការសេចក្តីក្លាហាន និងទំនុកចិត្តនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំនឹងត្រូវការសេចក្តីក្លាហាន នៅពេលដែលខ្ញុំទាស់ជាមួយអ្នកដែលគិតថា ពួកយើងរស់ដោយខាងឯសាច់ឈាមវិញ។

³ ដ្បិត ពួកយើងរស់នៅក្នុងសាច់ឈាមក៏ដោយ ប៉ុន្តែ យើងមិនបានតយុទ្ធតាមរយៈសាច់ឈាមនេះទេ។⁴ ដ្បិត អាវុធរបស់យើងប្រើ មិនមែនជាអាវុធខាងឯសាច់ឈាមទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ អាវុធទាំងនោះគឺមកពីព្រះចេស្ដា ដើម្បីបំផ្លាញទីរឹងមាំរបស់សត្រូវ។ គ្រប់ការនោះនឹងរំលំចុះ ហើយគេរកយល់មិនឃើញឡើយ។

⁵ យើងក៏នឹងវាយរំលំការដែលនៅទីខ្ពស់ ដែលទាស់ប្រឆាំងជាមួយចំណេះដឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងនឹងដោះគ្រប់ទាំងគំនិតដែលជាប់ចំណង ឲ្យបានស្លាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។⁶ ហើយយើងរៀបចំរូបរាងដើម្បីជំនុំជម្រះ ដល់អស់ទាំងទង្វើនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ គឺនៅណាដែលបងប្អូនបានស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុងហើយ។

⁷ ចូរមើលទៅអ្វីដែលមាននៅចំពោះបងប្អូន។ ប្រសិនបើ នរណាបានជឿថាព្រះអង្គគឺជាព្រះគ្រីស្ទ សូមអ្នកនោះរំលឹកខ្លួនឯងថា គឺគាត់ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយពួកយើងក៏ដូចដែរ។⁸ ដ្បិត ទោះបីជាខ្ញុំអួតបន្តិចបន្តួចអំពីសិទ្ធិអំណាចក្តី ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង គឺដើម្បីស្តារបងប្អូនឡើង មិនមែនឲ្យបងប្អូនបាក់ទឹកចិត្តឡើយ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានធ្វើឲ្យបងប្អូនទទួលការអាម៉ាស់ដែរ។

⁹ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យបងប្អូនយល់ឃើញថា ខ្ញុំមិនបានធ្វើឲ្យបងប្អូនភ័យខ្លាចដោយសារសំបុត្ររបស់ខ្ញុំនោះទេ។¹⁰ ដ្បិត មានអ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «ពាក្យក្នុងសំបុត្ររបស់ ប៉ុលផ្លែឆ្មារណាស់ ហើយក៏តឹងរឹងផង តែពេលគាត់នៅទីនេះ គាត់មិនហ៊ានធ្វើអ្វីនរណាទេ ហើយក៏គ្មានវាហារអ្វីដែរ»។

¹¹ សូមឲ្យមនុស្សបែបនេះបានដឹងថា ពាក្យដែលនៅក្នុងសំបុត្ររបស់យើងយ៉ាងណា ទោះបីជាយើងមិននៅក្តី តែទង្វើរបស់យើងក៏ដូចជាអ្វីដែរ ពេលយើងនៅជាមួយ។¹² យើងមិនបាននិយាយឲ្យអ្នកណាផ្សេងនោះទេ គឺនិយាយតែក្នុងក្រុមយើងតែប៉ុណ្ណោះ ក៏មិនបានប្រៀបធៀបខ្លួនយើងទៅជាមួយអ្នកចេះតែសរសើរខ្លួនឯងនោះដែរ។ ប៉ុន្តែ ពេលគេពិចារណាខ្លួនពួកគេ ដោយម្នាក់ៗនោះ ក៏ប្រៀបធៀបខ្លួនពួកគេជាមួយម្នាក់ នោះពួកគេគ្មានប្រាជ្ញាទេ។

¹³ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី យើងមិនបានអួតហួសកម្រិតឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងមានអំនួតជាមួយអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកយើង ក្នុងកម្រិតមួយអាចធ្វើទៅបាន។¹⁴ ដ្បិត យើងមិនបានធ្វើហួសព្រំដែនរបស់ខ្លួនយើងនោះទេ នៅពេលដែលយើងធ្វើមកកាន់បងប្អូន។ ពួកយើងគឺជាអ្នកដំបូងគេដែលត្រូវ ឈោងចាប់ដរាបណាយើងនៅជាមួយដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁵ ពួកយើងមិនបានមានអំនួត ឲ្យលើសពីកម្រិតអំពីការងាររបស់អ្នកផ្សេងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងសង្ឃឹមថាសេចក្តីជំនឿរបស់បងប្អូនបានលូតលាស់ នៅទីកន្លែងដែលយើងបម្រើ ហើយកិច្ចការនឹងចម្រើនឡើងកាន់តែធំ ការនេះនៅតែក្នុងកម្រិតមួយដែលទទួលយកបាន។¹⁶ ពួកយើងសង្ឃឹមពីការនេះ ដូច្នេះ ពួកយើងនឹងអាចប្រកាសដំណឹងល្អ ទៅស្រុកជិតខាងបងប្អូនដែរ។ យើងមិនបានអួតពីការងាររបស់អ្នកដទៃបានធ្វើនោះទេ។

¹⁷ «ប៉ុន្តែ សូមឲ្យអ្នកដែលអួតនោះ គួរអួតតែពីព្រះជាម្ចាស់បានហើយ»។¹⁸ ដ្បិត គឺមិនមែនអ្នកដែលតាំងខ្លួនឯង ហើយចេះតែមានអំនួតនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គឺជាម្នាក់ដែលព្រះអម្ចាស់តែងតាំងវិញ ទើបគួរអួតនោះ។

11 ¹ខ្ញុំសូមឲ្យបងប្អូនអត់ខិនដល់ភាពល្អឺល្អើរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ បងប្អូនបានអត់ខិនខ្ញុំមែន!²ដ្បិត ខ្ញុំបានប្រថ្នកជាមួយនឹងបងប្អូន។ ខ្ញុំមានចិត្តប្រថ្នកជាមួយបងប្អូននឹងបងប្អូនដែរ ចាប់តាំងពីខ្ញុំបានសន្យាដល់បងប្អូន ចូររៀបការជាមួយប្តីតែមួយ។ ខ្ញុំបានសន្យាថានឹងរាប់បងប្អូនមក ដូចជាស្រីព្រហ្មចារីវិស្វទ្វាទៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។

³ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះខ្ញុំបាត់បង់ ដូចជាសត្វពស់ដែលល្អៗនាងអេវ៉ាជាមួយភាពឆ្លាតវៃរបស់វា ដូច្នេះ គំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាអាចនឹងរងរងចេញឆ្ងាយពីពួកអ្នកដែលព្រឹក្សាខ្លួនជាបរិសុទ្ធចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។⁴ដ្បិត ឧបមាថា មានអ្នកផ្សេងមកហើយប្រកាសអំពីយេស៊ូផ្សេងមួយទៀត ដែលមិនមែនជាព្រះជាម្ចាស់យេស៊ូដែលយើងបានប្រកាសវិញ។ ឬឧបមាថាបងប្អូនទទួលបានវិញ្ញាណផ្សេងទៀត ដែលមិនមែនជាព្រះវិញ្ញាណដែលបងប្អូនបានទទួល។ ឬឧបមាថា បងប្អូនទទួលបានដំណឹងល្អផ្សេងទៀត ដែលមិនមែនដំណឹងល្អដែលបងប្អូនធ្លាប់ទទួលតាមរយៈយើង។ បងប្អូនបានជ្រើសរើសធ្វើការនេះ បានយ៉ាងល្អហើយ!

⁵ដ្បិត ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមិនមែនតូចជាងគេ នៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលត្រូវបានហៅថា ពួកសាវ័កខ្ពង់ខ្ពស់នោះទេ។⁶ប៉ុន្តែ បើទោះបីជាខ្ញុំមិនបានទទួលការបង្ខំកបង្ខិនដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលក្តី និងមិនបានទទួលការបង្ខំកបង្ខិន ក្នុងការចេះដឹងក៏ដោយ។ ក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវ និងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ យើងបានធ្វើឲ្យបងប្អូនបានដឹងការពិត។

⁷តើខ្ញុំបានធ្វើការឬអី ដែលបន្ទាប់ខ្លួនដើម្បីឲ្យបងប្អូនត្រូវបានលើកតម្កើងឡើងនោះ? ដ្បិត ខ្ញុំបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់បងប្អូនដោយការពេញចិត្ត។

⁸ខ្ញុំបានជំពាក់ដល់ក្រុមជំនុំទៀត តាមរយៈទទួលបានការជួយឧបត្ថម្ភគាំទ្រពីពួកគេ ដូច្នេះហើយបានជាខ្ញុំបម្រើបងប្អូនវិញ។⁹ពេលខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូននោះ ខ្ញុំពិតជាមានការខ្វះខាត ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនបានប្រាប់ឲ្យបងប្អូនបារម្ភឡើយ។ ដោយសារតែខ្ញុំបានទទួលជំនួយពីបងប្អូននៅស្រុកម៉ាសេដូនវិញ។ ខ្ញុំបានការពារខ្លួនឯងពីការដែលធ្វើឲ្យខ្លួនខ្ញុំក្លាយជាបន្ទុកដល់បងប្អូនឡើយ ហើយខ្ញុំនឹងបន្តធ្វើការនេះទៅមុខទៀតដែរ។

¹⁰ក្នុងនាមខ្ញុំដែលមានសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅជាមួយ អំនុតរបស់ខ្ញុំនឹងមិនអាចក្លាយជាស្លៀកស្លាត់នៅក្នុងស្រុកអាខែឡើយ។¹¹ហេតុអ្វី? ដោយសារខ្ញុំមិនស្រឡាញ់បងប្អូនទេឬ? មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេ ជ្រាបពីចិត្តខ្ញុំ។

¹²ហើយអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើនោះខ្ញុំនឹងបន្តធ្វើទៀត ក្នុងរបៀបដែលខ្ញុំនឹងដកចេញ អំពីការរិះគន់ដល់ខ្ញុំ ហើយដកអំនុតចេញពីពួកអ្នក ដែលយើងរកឃើញថា គេមានលេសក្នុងការនិយាយថា បានធ្វើការដូចយើងកំពុងធ្វើដែរ។¹³ដ្បិតមានមនុស្សជាច្រើនគឺជាសាវ័កក្លែងក្លាយ ហើយជាអ្នកបម្រើបោកប្រាស់។ ពួកគេបានក្លែងខ្លួនពួកគេថាជាសាវ័កនៃព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁴ហើយការនេះមិនភ្ញាក់ផ្អើលទេ ដ្បិតសាតាំងក៏បានក្លែងថាខ្លួនជាទេវតានៃព្រះដែរ។¹⁵បែបនេះគ្មានអីគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ បើពួកវារបស់វាក្លែងខ្លួនរបស់ពួកគេនោះ ដោយថាវាគឺជាអ្នកបម្រើដ៏សុចរិត។ ហើយជោគវាសនារបស់ពួកវានឹងទទួលអ្វីដែលវាសមនឹងទទួលជាពិត។

¹⁶ខ្ញុំនិយាយម្តងទៀត សូមកុំឲ្យអ្នកគិតថាខ្ញុំជាមនុស្សល្ងង់ឡើយ។ តែបើបងប្អូនគិតបែបនេះ ហើយទទួលខ្ញុំដូចជាមនុស្សល្ងង់ នោះខ្ញុំប្រហែលអំនុតបន្តិចបន្តួចដែរ។¹⁷អ្វីដែលខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីការសេចក្តីអំនុត គឺមិនមែនមិនគាំទ្រដោយព្រះអម្ចាស់នោះទេ តែខ្ញុំនិយាយបែបដូចជាមនុស្សលេលាវិញ។¹⁸មនុស្សទៀតគេអួតពីអ្វីដែលខាងសាច់ឈាម ឯខ្ញុំមានអំនុតនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

¹⁹ដ្បិត បងប្អូនរីករាយហើយអាចទ្រាំ ជាមួយនឹងសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅបាន។ បងប្អូនមានភាពរីករាយឆ្លាតវៃណាស់!²⁰ដ្បិត បងប្អូនអាចទ្រាំទ្រជាមួយនឹងអ្នកដែលត្រួតត្រាលើបងប្អូន អ្នកដែលចង់ប្រើបងប្អូន ហើយប្រសិនបើ គេរកប្រយោជន៍ពីបងប្អូន អ្នកដែលគិតថាគេប្រសើរជាងបងប្អូន ឬអ្នកដែលទះកំផ្លៀងបងប្អូន។²¹ខ្ញុំនឹងនិយាយទៅកាន់ភាពអាម៉ាស់របស់យើងថា យើងពិតជាគ្មានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើការនោះទេ។ ដូច្នេះហើយ បើមាននរណាម្នាក់មានអំនុត ខ្ញុំនិយាយបែបល្ងង់ខ្លៅថា អ្នកដែលមានអំនុតនោះគួរតែខ្ញុំទេ។

²²តើពួកគេជាជនជាតិហៅព្រើរឬ? ខ្ញុំក៏ជាជនជាតិហៅព្រើរដែរ។ តើពួកគេជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឬ? ខ្ញុំក៏ជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែរ។ តើពួកគេជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំឬ? ខ្ញុំក៏ជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំម្នាក់ដែរ។²³តើពួកគេគឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬ?

(ខ្ញុំនិយាយការនេះទាំងគិតថាខ្លួនជាមនុស្សគ្មានស្មារតី) ខ្ញុំបម្រើច្រើនជាងផង។ ខ្ញុំបានធ្វើការខ្លាំងជាងផង ខ្ញុំត្រូវជាប់ឃុំឃាំងជាយូរ ខ្ញុំត្រូវរងការវាយដំលើសកម្រិត ហើយប្រឈមមុខជាមួយគ្រោះថ្នាក់ដល់ស្លាប់ជាច្រើនដងផង។

²⁴ខ្ញុំត្រូវបានគេវាយសែបសិបបីពាន់ ខ្វះមួយ ចំនួនប្រាំដងពីជនជាតិយូដា។²⁵បីដងដែលខ្ញុំត្រូវបានគេវាយនឹងដំបង។ ម្តងនោះខ្ញុំត្រូវបានគប់ដោយដុំថ្ម។ ខ្ញុំត្រូវលិចសំពៅបីដង។ ពេញមួយថ្ងៃនិងមួយយប់ ដែលខ្ញុំបានអណ្តែតនៅលើសមុទ្រ។²⁶ពេលខ្ញុំធ្វើដំណើរជាញឹកញាប់ ជួបគ្រោះថ្នាក់តាមទន្លេ និងគ្រោះថ្នាក់ដោយសារការប្តឹង និងគ្រោះថ្នាក់មកពីជនជាតិរបស់ខ្ញុំ និងគ្រោះថ្នាក់មកពីសាសន៍ដទៃផង គ្រោះថ្នាក់ក្នុងទីក្រុង គ្រោះថ្នាក់នៅទីរហោស្ថាន គ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងសមុទ្រ គ្រោះថ្នាក់ព្រោះតែពួកបងប្អូនក្លែងក្លាយ។

²⁷ខ្ញុំបានធ្វើការយ៉ាងនឿយហត់ ហើយក្នុងពេលដ៏លំបាក មិនបានដេកពេលយប់ អត់អាហារ និងស្រែកទឹកជាច្រើនដង ហើយជាញឹកញយៗតែងតែតមអត់ ត្រូវរង និងអាត្រាធុង។²⁸ការផ្សេងពីនេះទៀតនោះ គឺខ្ញុំខ្វល់ខ្វាយរៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយគិតដល់ក្រុមជំនុំទាំងអស់ដែរ។²⁹តើនរណាខ្សោយ តើខ្ញុំមែនទេឬ?

តើមានអ្នកណាត្រូវគេធ្វើឲ្យជំពប់ដួល នោះខ្ញុំមិនឈឺចាប់ទេឬអី?

³⁰ប្រសិនបើ ខ្ញុំត្រូវអួតខ្លួន នោះខ្ញុំនឹងអួតតែអំពីភាពកម្សាយរបស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ។³¹ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតារបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ ព្រះអង្គនឹងទទួលការសរសើរជាម្យ៉ាងរហូត ហើយព្រះអង្គជ្រាបថាខ្ញុំមិនបានកុហកនោះទេ!។

³²នៅក្នុងដាម៉ាស លោកអភិបាលក្រោមស្តេចអ៊ែរតាសបានដាក់ទាហានឲ្យយាមទ្វារក្រុងរបស់ដាម៉ាស ដើម្បីចាំចាប់ខ្ញុំ។³³ប៉ុន្តែ គេបានដាក់ខ្ញុំក្នុងជាលមួយ សម្រេចចុះតាមបង្អួចកំពែង ហើយខ្ញុំបានគេចផុតពីដែរបស់គាត់។

12 ¹ខ្ញុំត្រូវមានអំនួត តែគ្មានចំណេញអ្វីមកពីការនេះទេ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងទៅតាមនិមិត្ត និងការបើកសម្តែងដែលមកពីព្រះអម្ចាស់វិញ។
²ខ្ញុំស្គាល់បុរសម្នាក់ដែលជាអ្នកជឿលើព្រះគ្រីស្ទ កាលពីដប់បួនឆ្នាំមុន គឺត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ជាន់ទីបី ខ្ញុំក៏មិនដឹងច្បាស់ដែរថា គាត់បានឡើងទៅតាំងរូបកាយ ឬព្រមទាំងវិញ្ញាណផងនោះ មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេទើបជ្រាប។

³ហើយខ្ញុំស្គាល់បុរសនោះ ថាគាត់ត្រូវបានលើកឡើង នៅក្នុងរូបកាយ ឬក្រៅរូបកាយ ខ្ញុំមិនដឹងទេ តែព្រះជាម្ចាស់ជ្រាប។ គាត់ត្រូវបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយបានឮអ្វីដែលគួរឲ្យខ្លាច សម្រាប់មនុស្សក្នុងការនិយាយ។⁴ក្នុងនាមបុរសនេះ ខ្ញុំមានអំនួត។ ប៉ុន្តែ ក្នុងនាមខ្ញុំវិញគឺខ្ញុំនឹងមិនអួតទេ តែបើខ្ញុំអួតគឺតែពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំវិញ។

⁶ប្រសិនបើ ជាខ្ញុំចង់អួត នោះខ្ញុំមិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅទេ ដ្បិតខ្ញុំនិយាយតែការពិតវិញ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងរក្សាខ្លួនមិនឲ្យមានអំនួតទេ ដូច្នេះនឹងមិនមានអ្នកណាគិតពីខ្ញុំលើសពីអ្វីដែលពួកគេបានឃើញ និងឮពីខ្ញុំច្រើនជាងនេះ។⁷ខ្ញុំនឹងការពារខ្លួនខ្ញុំពីអំនួត ដោយព្រោះតែការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យ។ ដូច្នេះ នោះខ្ញុំនឹងមិនអួតខ្លួនជាមួយនឹងភាពឆ្អឹងឆ្អើយ បន្ទាដែលនៅក្នុងសាច់ខ្ញុំគឺបានចាក់ខ្ញុំ ហើយអ្នកនាំសាររបស់សាតាំងក៏បានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដល់ខ្ញុំដែរ ដូច្នេះ ខ្ញុំមិនអាចមានអំនួតបានឡើយ។

⁸បីដងដែលខ្ញុំបានទទួលសូមព្រះអម្ចាស់អំពីការនេះ គឺសូមឲ្យព្រះអង្គយកការនោះចេញពីខ្ញុំ។⁹ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖

«ព្រះគុណរបស់យើងល្មមដល់អ្នកហើយ ដ្បិត ព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គឥតខ្ចោះជាមួយនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ»។

ដូច្នេះខ្ញុំអួតតែអំពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំវិញ ដើម្បីឲ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះគ្រីស្ទបាននៅក្នុងខ្ញុំ។¹⁰ដូច្នេះ ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តនឹងសេចក្តីកម្សាយដោយព្រះព្រះគ្រីស្ទ ទោះបីជាក្នុង គេជេរប្រមាថ មានបញ្ហាច្រើន ក្នុងការបៀតបៀន ហើយនៅក្នុងស្ថានភាពតប់ប្រមល់ក្តី។ ដ្បិត ពេលណាដែលខ្ញុំទន់ខ្សោយ គឺពេលនោះហើយ ដែលខ្ញុំមានកម្លាំង។

¹¹ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាមនុស្សល្ងីល្ងើ! គឺបងប្អូនបានជំរុញខ្ញុំឲ្យធ្វើការងារនេះ ដ្បិត ខ្ញុំគួរតែបានលើកសរសើរតាមរយៈបងប្អូន។ ដ្បិត

ខ្ញុំមិនអន់ជាងពួកអ្នកដែលហៅថា មហាសារក ទោះបីជាខ្ញុំគ្មានអ្វីទាំងអស់នោះ។

¹²ទីសម្គាល់ដ៏ពិតរបស់ងារជាសារកគឺបម្រើនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនជាមួយនឹងការអត់ធ្មត់ ហើយជាមួយទីសម្គាល់ និងការអស្ចារ្យ ហើយនិងឥទ្ធិបូជិផងដែរ។

¹³បើដូច្នេះ តើបងប្អូនមិនសំខាន់ជាងអ្នកដទៃទៀតនៃក្រុមជំនុំទេឬអី លើកលែងតែខ្ញុំមិនបានខានដល់បងប្អូន? សូមអត់ទោសខ្ញុំផងអំពីការនេះ!

¹⁴មីល! ខ្ញុំបានរួចរាល់ក្នុងការទៅរកបងប្អូនជាលើកទីបី។ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើជាបន្ទុកដល់បងប្អូនទេ ហើយក៏មិនចង់បានអ្វីពីបងប្អូនដែរ។ ខ្ញុំចង់បានតែបងប្អូនទេ។ ដ្បិត កូនៗមិនគួរសន្សំទ្រព្យសម្បត្តិទុកឲ្យឪពុកម្តាយទេ។ ប៉ុន្តែ ឪពុកម្តាយទេ ដែលត្រូវសន្សំទ្រព្យសម្បត្តិទុកឲ្យកូនចៅវិញ។¹⁵ខ្ញុំនឹងរីករាយក្នុងការចំណាយ និងប្រើពេលទាំងអស់សម្រាប់ព្រលឹងរបស់បងប្អូន។ ប្រសិនបើ ខ្ញុំស្រឡាញ់បងប្អូនខ្លាំងយ៉ាងនេះទៅហើយ តើខ្ញុំនឹងទទួលការស្រឡាញ់តិចជាងឬអី?

¹⁶ប៉ុន្តែ ដូចខ្ញុំបាននិយាយហើយ ខ្ញុំនឹងមិនធ្វើជាបន្ទុកដល់បងប្អូនទេ។ ប៉ុន្តែ នៅតែមានគេនិយាយថា ខ្ញុំមានល្បិចហើយជាអ្នកបោកប្រាស់ពីបងប្អូនដែរ។

¹⁷តើខ្ញុំដែលបានកេងចំណេញពីបងប្អូន ដែលខ្ញុំបានចាត់មករកបងប្អូនទេ?¹⁸ខ្ញុំបានអង្វរឲ្យលោកទីតុសទៅរកបងប្អូន និងអ្នកដទៃទៀតទៅជាមួយគាត់ដែរ។ តើលោកទីតុសកេងចំណេញពីបងប្អូនទេ? តើពួកយើងមិនបានដើរលើផ្លូវក្នុងតែមួយទេឬអី? តើពួកយើងមិនបានបោះជំហានតែមួយទេឬអី?

¹⁹តើបងប្អូនគិតថា ពួកយើងដោះសារការពារខ្លួនយើងនៅចំពោះបងប្អូនដែរមែនទេឬ? នៅចំពោះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ យើងបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះ ដើម្បីចម្រើនកម្លាំងដល់បងប្អូននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។

²⁰ដ្បិត ខ្ញុំបារម្ភថា ពេលដែលខ្ញុំមកដល់ ខ្ញុំមិនបានឃើញបងប្អូនដូចជាអ្វីដែលខ្ញុំចង់ឃើញ។ ខ្ញុំបារម្ភថា បងប្អូនមិនបានឃើញខ្ញុំ ដូចអ្វីដែលបងប្អូនចង់ឃើញដែរ។ ខ្ញុំបារម្ភ ក្រែងលោមានការឈ្លោះប្រកែក ការឈ្លាននីស កំហឹង ការប្រជែង ការនិយាយបង្អួច ការបរិហារកេរ្តិ៍ ការក្រអឺតក្រទម និងសេចក្តីរីករវើកឡើង។²¹ខ្ញុំបារម្ភថា ក្រែងលោពេលខ្ញុំមកម្តងទៀត នោះព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំនឹងបន្ទាបខ្ញុំនៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ហើយខ្ញុំត្រូវកើតទុក្ខចំពោះ មនុស្សជាច្រើនដែលបានប្រព្រឹត្តបាបពីមុន ប៉ុន្តែ មិនប្រើចិត្តសេចក្តីស្មោះត្រង់ អំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ និងអំពើល្មោភកាមដែលគេបានប្រព្រឹត្ត។

13¹ នេះគឺជាដំណើរលើទីបីហើយដែលមករកបងប្អូន។ «គ្រប់ទាំងការចោតប្រកាន់ត្រូវធ្វើឡើង តាមរយៈសាក្សីពីរទៅបីនាក់»។
²ខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយទៅអ្នកទាំងនោះដែលបានធ្វើបាបពីមុន ហេតុអ្វីក៏ដំណើរលើទីពីរបស់ខ្ញុំ ហើយលើកនេះ ខ្ញុំសូមនិយាយម្តងទៀត ពេលខ្ញុំមកម្តងទៀតនោះខ្ញុំនឹងមិនអត់ឱនពួកគេទេ។

³ខ្ញុំប្រាប់ការទាំងនេះដល់បងប្អូនដោយសារតែបងប្អូនស្វែងរកស្តុតាងដែលថា ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលតាមខ្ញុំ។ ព្រះអង្គមិនខ្សោយនៅចំពោះបងប្អូនទេ។ ឆ្ងុយទៅវិញ ព្រះអង្គពេញដោយព្រះចេស្ដានៅក្នុងបងប្អូន។⁴ដ្បិត ព្រះអង្គត្រូវគេផ្តាច់ដោយសារភាពកម្សោយ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមានព្រះជនរស់ដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដ្បិត ពួកយើងក៏ខ្សោយនៅក្នុងព្រះអង្គដែរ ប៉ុន្តែ យើងនឹងរស់ជាមួយព្រះអង្គ តាមរយៈព្រះចេស្ដារបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងចំណោមយើងដែរ។

⁵ចូរពិនិត្យខ្លួនរបស់បងប្អូនឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យដឹងថាបងប្អូននៅក្នុងជំនឿ។ ចូរល្បងលម្អើលខ្លួនឯងចុះ។ តើបងប្អូនមិនដឹងទេថា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទគង់នៅក្នុង បងប្អូនទាំងអស់គ្នា? លើកលែងតែបងប្អូនមិនបានជាប់ក្នុងការល្បងលរបស់ព្រះអង្គ។⁶ហើយខ្ញុំជឿជាក់ថា បងប្អូនដឹងហើយថាគឺពួកយើងមិនបានធ្លាក់ពីការល្បងលនោះទេ។

⁷ពេលយើងបានអធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់ សូមកុំឲ្យបងប្អូនធ្វើអ្វីដែលខុសឡើយ។ ខ្ញុំមិនបានអធិស្ឋាន សូមឲ្យជាក់ការល្បងលឡើយ។ ឆ្ងុយទៅវិញ ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យបងប្អូនធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ទោះបីយើងមើលទៅឃើញថាដូចជាធ្លាក់ការល្បងលក៏ដោយ។⁸ដ្បិត យើងមិនអាចធ្វើទៅនឹងសេចក្តីពិតនោះទេ តែត្រូវធ្វើអ្វីដែលជាសេចក្តីពិតវិញ។

⁹ដ្បិត យើងរីករាយពេលដែលពួកយើងខ្សោយ ហើយបងប្អូនខ្លាំងវិញ។ ពួកយើងក៏អធិស្ឋានឲ្យបងប្អូនបានជោគជ័យដែរ។¹⁰ខ្ញុំសរសេរសំបុត្រនេះ គឺនៅពេលដែលខ្ញុំនៅឆ្ងាយពីបងប្អូន ដើម្បីពេលមកដល់បងប្អូន កុំឲ្យខ្ញុំប្រព្រឹត្តចំពោះបងប្អូន ដោយតឹងរ៉ឹងទៅតាមសិទ្ធិអំណាចដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ខ្ញុំសម្រាប់ការស្តាប់ចិត្ត គឺមិនមែនបង្គាប់បងប្អូនទេ។

¹¹ជាទីបញ្ចប់ បងប្អូនអើយ! ចូរធ្វើការស្តាប់ឡើងវិញ ចូរទទួលការលើកទឹកចិត្ត ចូរមានគំនិតតែមួយ ចូររស់នៅដោយសុខសាន្តចុះ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តី ស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុខសាន្ត នឹងគង់នៅជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នា។¹²ចូរជម្រាបសួរគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការចៀបបរិសុទ្ធចុះ។

¹³ពួកបងប្អូនអ្នកជឿទាំងអស់ ក៏ជម្រាបសួរមកបងប្អូនដែរ។¹⁴សូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ និងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់ និងព្រមទាំង សេចក្តីរីករាយក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គង់នៅជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នា។

កាឡាទី

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូល ជាសាវក ដែលពុំមែនតែងតាំងដោយមនុស្សលោក ឬជនណាមួយឡើយ ប៉ុន្តែ តែងតាំងដោយព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និងព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា ដែលបានប្រោសព្រះអង្គឲ្យមានព្រះជនរស់ឡើងវិញ²និងបងប្អូនទាំងអស់គ្នាដែលនៅជាមួយខ្ញុំ សូមជម្រាបមកក្រុមជំនុំទាំងឡាយនៅស្រុកកាឡាទី។

³សូមព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតានៃយើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទបានប្រទានព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តដល់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា។⁴ព្រះអម្ចាស់បានលះបង់ ព្រះជន្មជំនួសបាបយើង ដើម្បីដោះយើងចេញពីសម័យអាក្រក់ នាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតានៃយើង។

⁵សូមលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ នៅអស់កល្បរត្នៀងទៅ។ អាម៉ែន។

⁶ខ្ញុំចូលណាស់ ដោយបានឃើញបងប្អូនឆាប់បែរចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានត្រាស់ហៅបងប្អូនដោយសារព្រះគុណព្រះគ្រីស្ទ។ ខ្ញុំចូលណាស់ ដោយបានឃើញបងប្អូនបែរទៅរកដំណឹងល្អផ្សេងមួយទៀត។⁷មិនគួរយើងនិយាយថា មានដំណឹងល្អមួយផ្សេងទៀតឡើយ គឺមានតែអ្នកខ្លះនាំបងប្អូនឲ្យរីករាយ និងចង់ផ្លាស់ប្តូរដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

⁸ប៉ុន្តែ ទោះបីយើង ឬទេវតាណាមួយមកពីស្ថានបរមសុខប្រកាសដំណឹងល្អផ្សេង ក្រៅពីដំណឹងល្អដែលខ្ញុំបានប្រកាសប្រាប់បងប្អូន សូមឲ្យអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាចុះ។⁹ដូចខ្ញុំបានជម្រាបប្រាប់បងប្អូនរួចមកហើយ ឥឡូវនេះខ្ញុំសុំប្រាប់បងប្អូនម្តងទៀតថា ៖ «ប្រសិនបើ មាននរណាម្នាក់ប្រកាសដំណឹងល្អផ្សេង ក្រៅពីដំណឹងល្អ ដែលខ្ញុំបានប្រកាសប្រាប់បងប្អូន សូមឲ្យអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាចុះ»។

¹⁰តើឥឡូវនេះខ្ញុំចង់ផ្តាច់ចិត្តមនុស្ស ឬធ្វើឲ្យគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់? តើខ្ញុំចង់ផ្តាច់ចិត្តមនុស្ស? បើខ្ញុំចង់ផ្តាច់ចិត្តមនុស្ស នោះខ្ញុំលែងជាអ្នកបម្រើព្រះគ្រីស្ទហើយ។

¹¹បងប្អូនអើយ ខ្ញុំចង់ជម្រាបបងប្អូនថា ដំណឹងល្អដែលខ្ញុំបានប្រកាសប្រាប់នោះ ពុំមែនចេញមកពីមនុស្សទេ។¹²ដ្បិត ខ្ញុំពុំបានទទួលមកពីមនុស្ស ឬនរណាម្នាក់បង្រៀនខ្ញុំឡើយ។ ឆ្ងុយទៅវិញ គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបើកសម្តែងប្រាប់ខ្ញុំដោយផ្ទាល់។

¹³អ្នករាល់គ្នាបានឮគេនិយាយគ្នាអំពីជីវិតខ្ញុំពីដើម ដែលជាអ្នកកាន់សាសនាយូដា និងរបៀបខ្ញុំបៀតបៀនក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងសាហាវ និងរបៀបខ្ញុំព្យាយាមបំផ្លាញក្រុមជំនុំទៀតផង។¹⁴ខ្ញុំទទួលការអប់រំជ្រៅជ្រះខាងសាសនាយូដា លើសជាងអ្នកដទៃទៀតនៅអាយុស្រុកខ្ញុំ និងជាជនរួមជាតិខ្ញុំដែរ។ ខ្ញុំមានចិត្តខុស្សាហ៍ខ្លះខ្លាំងកាន់តាមប្រពៃណីរបស់បុព្វបុរសខ្ញុំ។

¹⁵ប៉ុន្តែ ពេលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសខ្ញុំ តាំងពីផ្ទៃម្តាយមកម្ល៉េះ

និងបានត្រាស់ហៅខ្ញុំដោយសារព្រះគុណព្រះអង្គ¹⁶នោះទ្រង់គាប់ព្រះហឫទ័យបើកសម្តែងព្រះបុត្រាឲ្យខ្ញុំស្គាល់ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានប្រកាសដំណឹងល្អពីព្រះបុត្រានោះ ក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដោយខ្ញុំពុំបានទៅប្រឹក្សាយោបល់ពីនរណាម្នាក់¹⁷ហើយខ្ញុំក៏ពុំបានឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទៅជួបពួកសាវកមុនៗខ្ញុំនោះដែរ។ ឆ្ងុយទៅវិញ ខ្ញុំបានឡើងទៅស្រុកអារ៉ាប់ រួចត្រឡប់មកក្រុងដាម៉ាស៊ីរវិញ។

¹⁸បើឆ្នាំក្រោយមក ខ្ញុំបានឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមទៅជួបលោកកេផាស រួចស្នាក់នៅជាមួយលោកអស់ដប់ប្រាំថ្ងៃ។¹⁹ប៉ុន្តែ

ខ្ញុំពុំបានជួបសាវកណាម្នាក់ក្រៅពីលោកយ៉ាកុប ដែលជាប្អូនប្រុសរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។²⁰សេចក្តីដែលខ្ញុំបានសរសេរប្រាប់បងប្អូន ឥតកុហកឡើយ ព្រោះមានព្រះជាម្ចាស់ជាសាក្សីស្រាប់។

²¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឡើងទៅស្រុកស៊ីរី និងគីលីគា។²²ក្រុមជំនុំនានាជឿព្រះគ្រីស្ទនៅស្រុកយូដា នៅតែពុំបានស្គាល់ខ្ញុំនៅឡើយ។²³ពួកគេគ្រាន់តែបានឮថា ៖ «មានបុរសម្នាក់ដែលធ្លាប់បៀតបៀនពួកយើង ឥឡូវនេះកំពុងប្រកាសជំនឿ ដែលគាត់ព្យាយាមបំផ្លាញកាលពីមុនទៅវិញ»។²⁴ដូច្នេះ ពួកគេលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារតែខ្ញុំ។

2¹ ដប់បួនឆ្នាំក្រោយមក ខ្ញុំបានឡើងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមម្តងទៀត ជាមួយលោកបារណាបាស ទាំងនាំយកលោកទីតុសទៅជាមួយខ្ញុំដែរ។² ខ្ញុំឡើងទៅ ព្រោះខ្ញុំបានទទួលការបើកសម្តែងឲ្យទៅ និងមានបំណងចង់ជម្រាបប្រាប់បងប្អូននៅទីនោះ អំពីដំណឹងល្អដែលខ្ញុំបានប្រកាសជាមួយសាសន៍ដទៃ។ ហើយខ្ញុំក៏បានរៀបរាប់ប្រាប់បងប្អូនជាអ្នកដឹកនាំ ដាច់ដោយឡែកពីគេដែរ ដើម្បីឲ្យប្រាកដថា កិច្ចការដែលខ្ញុំកំពុងធ្វើ ឬបានធ្វើរួចហើយ ត្រឡប់ទៅជាអសារធិការឡើយ។

³ លោកទីតុសដែលទៅជាមួយខ្ញុំ ទោះបីគាត់ជាសាសន៍ក្រិកក្តី ក៏គេមិនបង្ខំគាត់ ឲ្យទទួលការកាត់ស្បែកឡើយ។⁴ មានពួកបងប្អូនក្លែងក្លាយខ្លះ បានបន្តខ្លួនជ្រៀតចូលមក ដើម្បីឈ្លបចូលសេរីភាព ដែលយើងមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។ ពួកគេមានបំណងចង់ឲ្យយើងក្លាយជាទាសករ⁵ ប៉ុន្តែយើងមិនព្រមធ្វើតាមពួកគេឡើយ សូម្បីតែមួយភ្លែត ដូច្នេះសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អនឹងស្ថិតនៅជាប់ជាមួយអ្នករាល់គ្នាហូត។

⁶ ប៉ុន្តែ ចំពោះបងប្អូនដែលគេចាត់ទុកជាអ្នកដឹកនាំវិញ (ទោះបីជាមានឋានៈអ្វីក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនខ្វល់ដែរ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់ពុំបានបរិសុទ្ធនាឡើយ) អស់អ្នកដែលគេចាត់ទុកជាអ្នកដឹកនាំ គ្មានអ្វីសំខាន់ចំពោះរូបខ្ញុំឡើយ។⁷ ផ្ទុយទៅវិញគេឃើញថា ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់មុខងារប្រកាសដំណឹងល្អ ទៅពួកមិនកាត់ស្បែក ដូចជាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមុខងារប្រកាសដំណឹងល្អ ទៅពួកកាត់ស្បែកឲ្យលោកពេត្រុសផងដែរ។

⁸ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានឲ្យលោកពេត្រុសមានមុខងារជាសាសន៍ប្រកាសដំណឹងល្អ ទៅពួកកាត់ស្បែកយ៉ាងណា នោះក៏ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់មុខងារជាសាសន៍ឲ្យខ្ញុំ ទៅប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃយ៉ាងនោះដែរ។

⁹ កាលលោកយ៉ាកុប លោកកេផាស និងលោកយ៉ូហានដែលត្រូវគេទទួលស្គាល់ថា ជាសាសន៍រងរបស់ក្រុមជំនុំ ហើយទទួលស្គាល់ព្រះគុណ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកខ្ញុំ ដូច្នេះ ពួកគេបានប្រគល់ដៃស្តាំនៃសម្ព័ន្ធភាពជាមួយលោកបារណាបាស មកឲ្យខ្ញុំ។ ពួកគេធ្វើដូច្នេះ ទុកជាសញ្ញាថា យើងរួមគ្នាប្រកាសដំណឹងល្អទៅសាសន៍ដទៃ ហើយពួកលោករួមគ្នាប្រកាសដំណឹងល្អទៅពួកកាត់ស្បែក។

¹⁰ ពួកគេគ្រាន់តែស្នើសុំឲ្យយើងចេះគិតគូរដល់ជនក្រីក្រ ជាពិសេសដែលខ្ញុំខ្លះខ្វែងធ្វើរួចទៅហើយ។

¹¹ ប៉ុន្តែ ពេលលោកកេផាសទៅដល់ក្រុងអង់ទីយ៉ូក ខ្ញុំបានជំទាស់លោកនៅមុខគេង ព្រោះតែលោកបានប្រព្រឹត្តខុស។

¹² មុនពេលមានមនុស្សខ្លះដែលលោកយ៉ាកុបបានចាត់បញ្ជូនមកដល់ លោកកេផាសបរិភោគជាមួយសាសន៍ដទៃ។ ប៉ុន្តែស្រាប់តែ ពេលអ្នកទាំងនោះមកដល់ លោកបែរជាឈប់បរិភោគ និងដកខ្លួនថយចេញពីសាសន៍ដទៃ។ គាត់ខ្លាចពួកកាត់ស្បែក។

¹³ មានបងប្អូនយូដាងទៀតៗក៏លាក់ពុតដូចជាលោកដែរ។ សូម្បីតែលោកបារណាបាស ត្រូវគេអូសទាញឲ្យចេះលាក់ពុតដែរ។¹⁴ ប៉ុន្តែពេលឃើញថា ពួកគេលែងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ នោះខ្ញុំក៏និយាយទៅកាន់លោកកេផាសនៅមុខគេងទាំងអស់គ្នាថា៖ «បើសិនជាលោកជាសាសន៍យូដា លែងរស់នៅតាមរបៀបសាសន៍យូដាទៅហើយ ធ្វើម៉េចលោកអាចបង្ខំសាសន៍ដទៃ ឲ្យប្រព្រឹត្តតាមសាសន៍យូដាម្តេចកើត?»

¹⁵ រីឯយើងរាល់គ្នាវិញ ជាសាសន៍យូដាតាំងពីកំណើត ពុំមែនជាមនុស្សមានបាបដូចសាសន៍ដទៃឡើយ។¹⁶ ប៉ុន្តែ យើងដឹងហើយថា ព្រះជាម្ចាស់ពុំបានប្រោស នរណាម្នាក់ឲ្យបានសុចរិត ដោយប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យនោះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសមនុស្សឲ្យបានសុចរិត ដោយសារជំនឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ យើងជឿព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រោសយើងឲ្យបានសុចរិត ដោយសារជំនឿ ពុំមែនដោយសារប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យឡើយ។ ដ្បិត គ្មាននរណាម្នាក់បានសុចរិត ដោយប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យទេ។

¹⁷ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងចង់បានសុចរិតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ តែមើលឃើញខ្លួនឯងជាមនុស្សជាប់បាបទៅវិញ តើព្រះគ្រីស្ទនាំឲ្យយើងមានបាប?¹⁸ ទេ ពុំមែនទេ! បើសិនជាខ្ញុំសង់អ្វីដែលខ្ញុំបំផ្លាញកាលពីមុនឡើងវិញ បានសេចក្តីថាខ្ញុំល្មើសក្រឹត្យវិន័យហើយ។¹⁹ ដោយសារក្រឹត្យវិន័យ ខ្ញុំបានរួចពីអំណាចក្រឹត្យវិន័យ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានរស់នៅសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

²⁰ ខ្ញុំបានជាប់ឆ្កាងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ខ្ញុំរស់នៅ ពុំមែនជាខ្ញុំទៀតទេ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ក្នុងរូបកាយខ្ញុំវិញ។ ខ្ញុំរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ ខ្ញុំរស់នៅដោយជំនឿលើព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ និងបូជាព្រះជន្មសម្រាប់ខ្ញុំ។²¹ ខ្ញុំមិនលុបបំបាត់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ប៉ុន្តែ បើសិនមាននរណាម្នាក់បានសុចរិតដោយប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ នោះបានសេចក្តីថា ព្រះគ្រីស្ទសោយទិវង្គតជាអសារធិការ។

3¹ ឱបងប្អូនអ្នកស្រុកកាឡាទីអើយ ហេតុអ្វីបានបងប្អូនល្ងើញដូច្នេះ? តើបងប្អូនត្រូវអំពើរបស់នរណា? ពីមុនមក បងប្អូនបានដឹងច្បាស់ថា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានជាប់ឆ្នោត។² ខ្ញុំចង់ដឹងតែការមួយពីបងប្អូនប៉ុណ្ណោះ តើបងប្អូនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណ ដោយការប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យ ឬដោយជឿលើដំណឹងល្អដែលបងប្អូនបានស្តាប់? តើបងប្អូនល្ងើញដល់កាលណាទៀត? បងប្អូនចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណ តើឥឡូវនេះបងប្អូនចង់បញ្ចប់ដោយតាមរបៀបលោកីយ៍ឬ?

⁴ តើបងប្អូនទទួលបានច្រើនជាអសារឥតការឬ? ទេ ពុំមែនអសារឥតការទេ។⁵ តើព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកបងប្អូន និងធ្វើការអស្ចារ្យក្នុងចំណោមបងប្អូន ដោយប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យ ឬជឿលើដំណឹងល្អបងប្អូនបានស្តាប់?

⁶ ដូចលោកអប្រាហាំ «ជឿព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គបានប្រោសលោកឲ្យបានសុចរិត ដោយយល់ដឹងនៅនេះ»⁷ ដូចគ្នានេះដែរ សូមបងប្អូនយល់ថា អ្នកណាមានជំនឿ អ្នកនោះជាកូនចៅលោកអប្រាហាំហើយ។⁸ ព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងទុកជាមុនថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រោសសាសន៍ដទៃឲ្យបានសុចរិត ដោយសារជំនឿ ហើយដំបូងលោកអប្រាហាំបានទទួលដំណឹងល្អថា៖ «ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នឹងបានទទួលពរដោយសារអ្នក»⁹ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលមានជំនឿនឹងបានទទួលព្រះពររួមជាមួយលោកអប្រាហាំ ដែលជាបិតានៃជំនឿ។

¹⁰ អស់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យ អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាហើយ ដូច្នេះមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «អ្នកណាមិនប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីទាំង ប៉ុន្មាន ដែលមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរវិន័យយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនទេនោះ អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាហើយ»។¹¹ ឥឡូវនេះ យើងដឹងច្បាស់ថា គ្មាននរណាម្នាក់បានសុចរិតនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដោយការប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យឡើយ ព្រោះមនុស្សសុចរិតរស់នៅដោយពឹងលើជំនឿ។¹² ប៉ុន្តែ ព្រឹត្យវិន័យខុសប្លែកពីជំនឿ ដ្បិតមានចែងទុកថា៖ «មនុស្សពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យ នឹងត្រូវរស់នៅតាមព្រឹត្យវិន័យ»។

¹³ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងរាល់គ្នា ឲ្យរួចពីបណ្តាសារបស់ព្រឹត្យវិន័យ គឺទ្រង់ទទួលបណ្តាសាជំនួសយើង ដ្បិតមានចែងទុកមកថា៖ «អ្នកណាដែលត្រូវគេ ព្យួរជាប់នឹងលើ អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាហើយ»។¹⁴ ដើម្បីឲ្យព្រះពររបស់លោកអប្រាហាំហូរទៅដល់សាសន៍ដទៃ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដូច្នេះ យើងទទួលព្រះវិញ្ញាណតាមសេចក្តីសន្យា ដោយសារជំនឿ។

¹⁵ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសុំនិយាយតាមពាក្យមនុស្សប្រើប្រាស់។ កិច្ចសន្យាដែលមនុស្សបានកាត់តែងឡើងត្រឹមត្រូវហើយ គ្មាននរណាម្នាក់អាចលុបបំបាត់ ឬបន្ថែមអ្វីបានឡើយ។¹⁶ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលសន្យាជាមួយលោកអប្រាហាំ ព្រមទាំងពូជពង្សរបស់លោក។ ក្នុងគម្ពីរពុំបានចែងទុកមកថា៖ «ពូជពង្សទាំងឡាយ» ដែលសំដៅទៅលើពូជពង្សជាច្រើន ផ្ទុយទៅវិញ សំដៅទៅលើពូជពង្សតែមួយប៉ុណ្ណោះ៖ «ពូជពង្សរបស់អ្នក» គឺព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁷ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំចង់ពន្យល់ថា៖ «ព្រឹត្យវិន័យកើតមានបន្ទុកសាមសិបឆ្នាំក្រោយមក ពុំបានលុបបំបាត់សម្ព័ន្ធមេត្រី ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចងនោះឡើយ។

¹⁸ ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមរតកមកមនុស្ស ដោយការប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យ នោះបានសេចក្តីថា គេលែងទទួលមរតកតាមព្រះបន្ទូលសន្យាទៀតហើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមរតកមកលោកអប្រាហាំ តាមព្រះបន្ទូលសន្យា។

¹⁹ ដូច្នេះ តើព្រឹត្យវិន័យមានគោលបំណងអ្វី? ព្រឹត្យវិន័យកើតមានតាមក្រោយ ដើម្បីបង្ហាញបទល្មើសរបស់មនុស្ស រហូតដល់ពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំ ដែលត្រូវទទួលមត៌ក តាមព្រះបន្ទូលសន្យាមកដល់។ ពួកទេវតាបាននាំយកព្រឹត្យវិន័យមក ដោយមានមនុស្សម្នាក់ជួយអន្តរាគមន៍។²⁰ ឥឡូវនេះ អ្នកជួយអន្តរាគមន៍ពុំមែនមានតែម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានតែមួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។

²¹ ដូច្នេះ តើព្រឹត្យវិន័យទាស់នឹងព្រះបន្ទូលសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់ឬ? ទេ ពុំមែនទេ! ប្រសិនបើ ព្រឹត្យវិន័យដែលមនុស្សទទួលមក អាចប្រទានជីវិតបាន នោះមនុស្សបានរាប់ជាសុចរិត ដោយប្រព្រឹត្តតាមព្រឹត្យវិន័យទៅហើយ។²² ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរចែងថា អ្វីៗទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមអំណាចបាប។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីសង្គ្រោះយើងរាល់គ្នាតាមព្រះបន្ទូលសន្យា ដោយសារជំនឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ បានប្រទានមកចំពោះអស់អ្នកណាដែលជឿព្រះអង្គ។

²³ មុនពេលមានជំនឿមកដល់ យើងនៅជាប់ឃុំក្រោមអំណាចរបស់ព្រឹត្យវិន័យ រហូតទាល់តែជំនឿបានបើកសម្តែងឡើង។²⁴ ដូច្នេះ ព្រឹត្យវិន័យក្លាយជាអ្នកមើលថែយើង រហូតទាល់តែព្រះគ្រីស្ទយាងមក ដើម្បីឲ្យយើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ។²⁵ ឥឡូវនេះ ជំនឿបានមកដល់ហើយ យើងលែងស្ថិតនៅក្រោមការមើលថែរបស់ព្រឹត្យវិន័យទៀតឡើយ។²⁶ ដ្បិត បងប្អូនរាល់គ្នាជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

²⁷ ដ្បិត មានបងប្អូនជាច្រើនបានទទួលពិធីជ្រមុជទឹក ដើម្បីចូលរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ នោះបងប្អូនមានព្រះគ្រីស្ទហើយ។²⁸ គ្មានសាសន៍យូដា គ្មានសាសន៍ក្រិក គ្មានអ្នកជា គ្មានអ្នកងារ គ្មានស្រី គ្មានប្រុសទៀតឡើយ ព្រោះបងប្អូនទាំងអស់គ្នារួមគ្នាមកតែមួយក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។²⁹ បើបងប្អូនជាបងប្អូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះបងប្អូនរាល់គ្នាជាពូជពង្សរបស់លោកអប្រាហាំ ហើយនឹងទទួលមរតកតាមព្រះបន្ទូលដាក់ជាមិនខាន។

4¹ ខ្ញុំចង់ជម្រាបបងប្អូនថា ដរាបណាកូនដែលត្រូវទទួលមរតកនៅក្មេងនៅឡើយ នោះគ្មានអ្វីខុសពីអ្នកបម្រើទេ ទោះបីជាគាត់ជាម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ក៏ដោយ។² ប៉ុន្តែ គាត់ត្រូវនៅក្រោមការមើលថែ និងការទទួលខុសត្រូវ រហូតដល់ពេលឪពុកកំណត់ឲ្យ។

³ ដូចគ្នានេះដែរ ពេលណាយើងនៅក្មេងនៅឡើយ យើងជាអ្នកបម្រើរបស់មេគ្រប់គ្រងនៃលោកីយ៍នេះ។⁴ ប៉ុន្តែ ដល់ពេលពេញវ័យមកដល់ ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់បញ្ជូនព្រះបុត្រាព្រះអង្គ ឲ្យមកប្រសូតចេញពីស្ត្រីនៅក្រោមអំណាចរបស់ក្រីស្ទវិន័យ។⁵ ទ្រង់បានប្រោសលោះ អស់អ្នកណាដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រីស្ទវិន័យ ដើម្បីទទួលបានឋានៈជាបុត្រព្រះអង្គ។

⁶ ព្រោះបងប្អូនជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះអង្គបានចាត់បញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបុត្រា មកគង់ក្នុងចិត្តយើង ហើយយើងបន្តិសំឡេងថា៖ «អប្បា ព្រះបិតា!»។⁷ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះបងប្អូនដែលជាអ្នកបម្រើទៀតហើយ ប៉ុន្តែជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ ហើយប្រសិនបើបងប្អូនជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន នោះបងប្អូននឹងទទួលមត់កមកពីព្រះជាម្ចាស់ជាមិនខាន។

⁸ កាលពីដើម បងប្អូនពុំទាន់បានស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់នៅឡើយ បងប្អូនជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះនាង ដែលពុំមែនជាព្រះពិតប្រាកដទាល់តែសោះ។⁹ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ បងប្អូនបានស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ ឬគួរនិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់បានស្គាល់បងប្អូន ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូនវិលត្រឡប់ទៅរកមេគ្រប់គ្រងលោកីយ៍ ដែលទន់ខ្សោយ និងគ្មានបារមីដូច្នេះ? តើបងប្អូនរាល់គ្នាចង់ត្រឡប់ទៅធ្វើជាអ្នកបម្រើម្តងទៀតឬ?

¹⁰ អ្នករាល់គ្នាគោរពថ្ងៃ ខែ រដូវ និងឆ្នាំនាវា!¹¹ ខ្ញុំបារម្ភថា កិច្ចការដែលខ្ញុំបំពេញជាមួយបងប្អូន ត្រឡប់ជាឥតបានការ។

¹² បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសុំអង្វរបងប្អូនថា ចូរកាន់ចិត្តដូចខ្ញុំ ដ្បិតខ្ញុំបានកាន់ចិត្តដូចបងប្អូនដែរ។ បងប្អូនគ្មានបានធ្វើអ្វីខុសចំពោះខ្ញុំទេ។

¹³ បងប្អូនបានជ្រាបស្រាប់ហើយថា ព្រោះខ្ញុំមានសុខភាពទន់ខ្សោយ ខ្ញុំបានប្រកាសដំណឹងល្អជាមួយបងប្អូនលើកទីមួយ។

¹⁴ ទោះបីដងខ្ញុំបណ្តាលឲ្យបងប្អូនលំបាកក៏ដោយ ក៏បងប្អូនពុំបានមើលងាយ ឬស្អប់ខ្ពើមខ្ញុំឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ បងប្អូនបានស្វាគមន៍ខ្ញុំយ៉ាងកក់ក្តៅ ទុកដូចជាទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឬទទួលខ្ញុំដូចព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែរ។

¹⁵ ឥឡូវនេះ តើបងប្អូនរាល់គ្នាបានទទួលព្រះពរមកពីខាងណា? ដ្បិត ខ្ញុំធ្វើសក្តិភាពចំពោះមុខបងប្អូន ប្រសិនបើ បងប្អូនហ៊ានខ្វះភ្នែកទាំងពីរ និងប្រគល់មកឲ្យខ្ញុំ។¹⁶ តើខ្ញុំក្លាយជាសត្រូវរបស់បងប្អូន ព្រោះតែខ្ញុំនិយាយសេចក្តីពិតប្រាប់បងប្អូនឬ?

¹⁷ ពួកគេខស្សាហ៍ខ្វះខ្វែងចង់បានបងប្អូន ប៉ុន្តែ គ្មានបំណងល្អទេ។ ពួកគេចង់បំបែកបងប្អូនពីយើង ដូច្នេះ បងប្អូននឹងខស្សាហ៍ខ្វះខ្វែងចំពោះពួកគេវិញ។

¹⁸ ជាការប្រពៃណាស់ ដែលបងប្អូនមានចិត្តខស្សាហ៍ក្នុងគោលបំណងល្អ មិនត្រឹមតែពេលដែលខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូនឡើយ។

¹⁹ កូនចៅរាល់គ្នាអើយ ខ្ញុំឈប់ក្នុងការបង្កើតអ្នករាល់គ្នាសារជាថ្មី រហូតទាល់តែព្រះគ្រីស្ទកើតជារូបរាងក្នុងអ្នករាល់គ្នា។²⁰ ពេលនេះ ខ្ញុំប្រាថ្នាចង់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា និងនិយាយជាមួយបងប្អូនផ្ទាល់ ព្រោះខ្ញុំទំលាក់និតមិនដឹងត្រូវសរសេរអ្វីទៅកាន់បងប្អូន។

²¹ សូមប្រាប់ខ្ញុំមើល មានបងប្អូនណាខ្លះប្រាថ្នាចង់ចុះចូលនឹងក្រីស្ទវិន័យ តើបងប្អូនយល់អំពីក្រីស្ទវិន័យដែរទេ?²² ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកថា លោកអប្បាហ៍មានកូនប្រុសពីរនាក់ កូនមួយជាកូនរបស់ស្ត្រីអ្នកងារ និងម្នាក់ទៀតជាកូនរបស់ស្ត្រីអ្នកជា។²³ ប៉ុន្តែ កូនរបស់ស្ត្រីអ្នកងារកើតតាមរបៀបលោកីយ៍ ចំណែកកងកូនរបស់ស្ត្រីអ្នកជាកើតតាមព្រះបន្ទូលសន្យា។

²⁴ សេចក្តីទាំងនេះអាចជានិមិត្តរូបមួយដែរ ដ្បិត ស្ត្រីទាំងពីរនេះតំណាងឲ្យសម្ព័ន្ធមេត្រីពីរ។ មួយតំណាងសម្ព័ន្ធមេត្រីចងនៅភ្នំស៊ីណៃ ហើយនាងបង្កើតកូនជាអ្នកបម្រើ គឺនាងហាការ។²⁵ ឥឡូវនេះ នាងហាការតំណាងភ្នំស៊ីណៃនៅស្រុកអាវ៉ាប់ ជានិមិត្តរូបនៃក្រុងយេរូសាឡឹមសព្វថ្ងៃ ហើយកូនរបស់នាងសុទ្ធតែជាកូនអ្នកងារ។

²⁶ តែក្រុងយេរូសាឡឹមនៅស្ថានលើវិញ ជាកូនអ្នកជាដែលជាម្ចាស់របស់យើង។²⁷ ដ្បិត មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «នាងជាស្ត្រីអារ នាងជាស្ត្រីមិនបានបង្កើត កូនអើយ ចូរអរសប្បាយឡើង! នាងពុំធ្លាប់ឈឺផ្ទៃអើយ ចូរបន្តិសំឡេងស្រែកដោយអំណរឡើង! ដ្បិត កូនរបស់ស្ត្រីដែលប្តីបោះបង់ចោលនោះ នឹងមានចំនួន ច្រើនជាងកូនរបស់ស្ត្រី ដែលមានប្តីទៅទៀត»។

²⁸ ប៉ុន្តែ បងប្អូនរាល់គ្នាអើយ បងប្អូនដូចជាលោកអ៊ីសាក ជាកូនកើតតាមព្រះបន្ទូលសន្យា។²⁹ នៅពេលនោះ កូនកើតតាមរបៀបលោកីយ៍បៀតបៀន កូនកើតតាមព្រះវិញ្ញាណ។ ឥឡូវនេះក៏ដូចគ្នាដែរ។

³⁰ តើព្រះគម្ពីរមានចែងថាដូចម្តេច? គឺចែងថា ៖ «ចូរបណ្តេញស្ត្រីអ្នកងារ និងកូនរបស់នាងចេញទៅ។ ដ្បិត កូនរបស់ស្ត្រីអ្នកងារនឹងមិនត្រូវទទួលមរតក រួមជាមួយកូនប្រុសរបស់ស្ត្រីអ្នកជាឡើយ»។³¹ ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ យើងរាល់គ្នាពុំមែនជាកូនរបស់ស្ត្រីអ្នកងារទេ តែជាកូនរបស់ស្ត្រីអ្នកជាវិញ។

5 ¹ព្រះគ្រីស្ទបានដោះយើងរាល់គ្នាឲ្យមានសេរីភាពហើយ។ ដូច្នេះ ចូរឈរមាំមួន ហើយកុំបណ្តោយខ្លួន ឲ្យស្ថិតក្រោមការត្រួតត្រារបស់នឹមទាសករទៀត។
²មើល ខ្ញុំ ប៉ូលជម្រាបប្រាប់បងប្អូនថា បើបងប្អូននៅតែទទួលពិធីកាត់ស្បែក នោះព្រះគ្រីស្ទគ្មានប្រយោជន៍អ្វីចំពោះបងប្អូនឡើយ។

³ខ្ញុំធ្វើសក្ខីភាពម្តងទៀតប្រាប់បុរសគ្រប់រូប ដែលចង់ទទួលពិធីកាត់ស្បែក អ្នកនោះត្រូវគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យទាំងស្រុងផង។
⁴បងប្អូនណាដែលចង់បានសុចរិតដោយប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ អ្នកនោះបានដាច់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ និងដាច់ចេញពីព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ហើយ។
⁵តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ យើងទន្ទឹងរង់ចាំសេចក្តីសង្ឃឹមពិតប្រាកដថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រោសយើងឲ្យបានសុចរិត ដោយសារជំនឿ។⁶នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ការកាត់ស្បែក ឬមិនកាត់ស្បែកគ្មានន័យអ្វីសោះឡើយ មានតែជំនឿនាំយើងឲ្យធ្វើការផ្សេងៗ ដោយក្តីស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណោះទើបសំខាន់។
⁷បងប្អូនចាប់ផ្តើមជំនឿបានល្អណាស់។ តើនរណាអាចបងប្អូនមិនឲ្យស្តាប់បង្គាប់សេចក្តីពិតនោះ?⁸ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានត្រាស់ហៅបងប្អូនមក ពុំបានបញ្ចុះបញ្ចូលបងប្អូនឡើយ!
⁹មេម្សៅតែបន្តិច អាចធ្វើឲ្យម្សៅទាំងមូលដោយឡើងបាន។¹⁰ខ្ញុំមានជំនឿចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ថា បងប្អូននឹងមិនបែកគំនិតទៅតាមអ្នកផ្សេងឡើយ។ អ្នកណាដែលនាំរឿងដល់បងប្អូន ទោះជាជនណាក៏ដោយ មុខជាទទួលទោស។
¹¹បងប្អូនអើយ ប្រសិនបើ ខ្ញុំនៅតែប្រកាសអំពីការកាត់ស្បែក ចុះហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំ ត្រូវគេបៀតបៀនដដែល? នៅត្រង់ចំណុចនេះ ពួកគេលែងរត់ចិត្តទៀតឡើយ។¹²អ្នកណាដែលធ្វើឲ្យបងប្អូនរីករ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកនោះក្រៀវខ្លួនឯងទៅ!
¹³ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅបងប្អូន ឲ្យមានសេរីភាព។ ប៉ុន្តែ កុំយកសេរីភាពនេះ ទៅធ្វើជាលេសដើម្បីរកឱកាស ប្រព្រឹត្តតាមនិស្ស័យលោកីយ៍ ឆ្ងុយទៅវិញ ចូរបម្រើគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយចិត្តស្រឡាញ់។¹⁴ដ្បិត ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលបានសម្រេចឡើងដោយពាក្យមួយឃ្លាថា ៖ «បងប្អូនត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង ដូចជាខ្លួនឯងដែរ»។¹⁵ក៏ប៉ុន្តែ បើបងប្អូននៅតែប្រខាំគ្នា និងហែកហូរគ្នាដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នក្រែងលោបងប្អូនត្រូវវិនាសដោយសារគ្នាឯង។
¹⁶ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ចូរដើរដោយវិញ្ញាណ នោះបងប្អូននឹងមិនបំពេញចិត្តលោភលន់ខាងនិស្ស័យលោកីយ៍ឡើយ។¹⁷ដ្បិត ការបំពេញចិត្តលោភលន់ខាងនិស្ស័យលោកីយ៍ ទាស់ទងនឹងព្រះវិញ្ញាណ ហើយការបំពេញចិត្តខាងព្រះវិញ្ញាណ ទាស់ទងនឹងនិស្ស័យលោកីយ៍។ ដ្បិត ព្រះវិញ្ញាណ និងនិស្ស័យលោកីយ៍តែងទាស់ទងគ្នា ដូច្នេះ បងប្អូនមិនអាចធ្វើអ្វី ដែលបងប្អូនចង់ធ្វើបានឡើយ។¹⁸ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំបងប្អូន នោះបងប្អូនមិនស្ថិតនៅក្រោមអំណាចក្រឹត្យវិន័យទៀតទេ។
¹⁹យើងដឹងច្បាស់ណាស់ថា កិច្ចការខាងនិស្ស័យលោកីយ៍មានដូចជា អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ អំពើសៅហ្មង កាមគុណថោកទាប²⁰ ការថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ វិជ្ជាធ្មប់ ឈ្មោះប្រកែកគ្នា បាក់បែកគ្នា ច្រណែនគ្នា កំហឹងឈោរឈៅ ប្រកួតប្រជែងគ្នាប្រឆាំងគ្នា ប្រកាន់បក្សពួក²¹ ឈ្មាសីសគ្នា ប្រមឹកស៊ីផឹកជ្រុល និងអំពើផ្សេងៗ ទៀតស្រដៀងការទាំងនេះដែរ។ ខ្ញុំព្រមានបងប្អូនថា មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនោះ ពួកគេនឹងមិនអាចទទួលព្រះរាជ្យព្រះជាម្ចាស់ទុកជាមរតកឡើយ។
²²ប៉ុន្តែ ផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណវិញគឺ សេចក្តីស្រឡាញ់ អំណរ សេចក្តីសុខសាន្ត ចិត្តអត់ធ្មត់ ចិត្តសប្បុរស ចិត្តសន្តោស មេត្តា ជំនឿ²³ ចិត្តស្ងួតបូក ចេះទប់ចិត្តខ្លួន ឯង។ គ្មានក្រឹត្យវិន័យណាទាស់នឹងសេចក្តីទាំងនេះទេ ។²⁴អស់អ្នកណាដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ បានឆ្លាងនិស្ស័យលោកីយ៍ រួមជាមួយតណ្ហា និងចិត្តលោភលន់រួចហើយ។
²⁵ប្រសិនបើ យើងរស់នៅដោយព្រះវិញ្ញាណ ចូរយើងដើរដោយព្រះវិញ្ញាណដែរ។²⁶ចូរកុំឲ្យយើងអួតបំប៉ោង ការបង្កើតគ្នា និងឈ្មាសីសគ្នាទៅវិញទៅមក។

6¹ បងប្អូនអើយ បើគេតាមទាន់មនុស្សម្នាក់កំពុងតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប បងប្អូនដែលមានព្រះវិញ្ញាណគួរកែតម្រូវអ្នកនោះឡើងវិញ ដោយចិត្តស្ងួតបូត។ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនឯង ក្រែងលោបបងប្អូនត្រូវការការល្អដែរ។² ចូរចែករំលែកទុក្ខផ្សេងៗទៅវិញទៅមក ធ្វើដូច្នេះ បងប្អូនបានបំពេញតាមព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយ។

³ ដ្បិត បើមាននរណាម្នាក់គិតថា ខ្លួនឯងសំខាន់ជាងគេ តែឥតបានការសោះ អ្នកនោះបញ្ឆោតខ្លួនឯង។⁴ ម្នាក់ៗគួរពិចារណាមើលកិច្ចការខ្លួនឯងបានប្រព្រឹត្ត អ្នកនោះមានហេតុផលនឹងអ្នកពីខ្លួនឯង កុំទៅប្រៀបធៀបជាមួយអ្នកដទៃឲ្យសោះ។⁵ ដ្បិត គ្រប់គ្នានឹងទទួលខុសត្រូវកិច្ចការ ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តរួចមកហើយ។⁶ ម្នាក់ដែលទទួលបានការបង្រៀនខាងព្រះបន្ទូល ត្រូវយករបស់ល្អទាំងឡាយមួយចំណែក ចែកអ្នកដែលបង្រៀនខ្លួន។⁷ កុំបញ្ឆោតខ្លួនឯងឲ្យសោះ។ គ្មាននរណាម្នាក់បោកបញ្ឆោតព្រះជាម្ចាស់បានទេ ដ្បិតមនុស្សសាបព្រោះពូជណា គេនឹងប្រមូលផលពូជនោះឯង។⁸ ដ្បិតអ្នកណាសាបព្រោះពូជនិស្ស័យលោកីយ៍ នោះគេនឹងច្រូតបានផលជាវិនិស្ស័យលោកីយ៍ ដែលតែងតែពុករលួយ។ ចំណែកឯ អ្នកណាដែលសាបព្រោះពូជព្រះវិញ្ញាណវិញ អ្នកនោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ។⁹ កុំឲ្យយើងរលាយចិត្តក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើល្អឡើយ ដ្បិត ដល់ពេលកំណត់ យើងនឹងបានប្រមូលផល ប្រសិនបើ យើងពុំបោះបង់ចោលទេ។¹⁰ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងមានឱកាស ចូរប្រព្រឹត្តអំពើល្អដល់មនុស្សទាំងអស់ ជាពិសេសដល់បងប្អូនរួមជំនឿយើង។¹¹ ខ្ញុំបានសរសេរដោយផ្ទាល់ដៃមកកាន់បងប្អូន ជាអក្សរធំៗ។¹² អស់អ្នកដែលចង់បានចំណាប់អារម្មណ៍ ខាងនិស្ស័យលោកីយ៍ ពួកគេព្យាយាមបង្ខំបងប្អូនឲ្យទទួលពិធីកាត់ស្បែក។ ពួកគេធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីជៀសវាងការបៀតបៀនព្រោះតែឈើឆ្កាងព្រះគ្រីស្ទ។¹³ ដ្បិត អ្នកទាំងដែលបានទទួលពិធីកាត់ស្បែក ក៏មិនបានប្រព្រឹត្តតាមព្រះវិញ្ញាណដែរ ប៉ុន្តែ ពួកគេចង់ឲ្យបងប្អូនកាត់ស្បែក ដូច្នេះ ពួកគេនឹងអួតថា ពួកគេបានកាត់ស្បែកឲ្យបងប្អូនតែប៉ុណ្ណោះ។¹⁴ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអួតអ្វី ក្រៅពីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងឡើយ ដោយសារឈើឆ្កាងនេះអ្វីៗក្នុងពិភពលោកលែងទាក់ទាញនឹងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏ លែងមានទាក់ទាញអ្វីនឹងពិភពលោកទៀតដែរ។¹⁵ ទោះកាត់ស្បែកក្តី មិនកាត់ស្បែកក្តី គ្មានអ្វីសំខាន់ទេ មានតែការកើតជាថ្មីប៉ុណ្ណោះទើបសំខាន់។¹⁶ អស់អ្នកដែលរស់ក្នុងជីវិតថ្មីនេះ សេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅជាមួយពួកគេ និងប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។¹⁷ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ សូមកុំឲ្យនរណាម្នាក់ធ្វើឲ្យខ្ញុំពិបាកចិត្តទៀត ដ្បិតខ្ញុំមានស្លាកស្នាមរបស់ព្រះយេស៊ូ នៅក្នុងរូបកាយខ្ញុំស្រាប់ហើយ។¹⁸ សូមព្រះគុណរបស់ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង ស្ថិតនៅជាមួយវិញ្ញាណរបស់បងប្អូន។ អាម៉ែន។

អេហេស្ទ

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូល ជាសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យតែងតាំង សូមជម្រាបសួរប្រជារាស្ត្រជីវិតសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្រុងអេហេស្ទ ដែលនៅតែស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។² សូមព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតានៃយើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទបានប្រទានព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្ត ដល់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា។

³ សូមលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតានៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានព្រះពរគ្រប់យ៉ាងខាងវិញ្ញាណ ពីស្ថានបរមសុខមកយើងរាល់គ្នា ក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ។⁴ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសយើង តាំងពីមុនកំណើតលោកីយ៍មកម្ល៉េះ ដើម្បីឲ្យយើងបានវិសុទ្ធ និងឥតសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះភិតព្រះអង្គ។⁵ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសយើងជាមុន ឲ្យធ្វើជាបុត្រព្រះអង្គ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ស្របតាមព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។⁶ ទ្រង់បានជ្រើសរើសយើង ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះគុណដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដែលបានប្រទានមកយើងរាល់គ្នាដោយឥតគិតថ្លៃ ក្នុងអង្គព្រះបុត្រាដ៏ជាចីស្រឡាញ់។⁷ យើងបានទទួលការប្រោសលោះក្នុងអង្គព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ តាមរយៈព្រះលោហិត និងការអត់ទោសបាប ស្របតាមព្រះគុណដ៏លើសលប់របស់ព្រះអង្គ។⁸ ព្រះអង្គបានប្រទានព្រះគុណដ៏លើសលប់មកយើងរាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាមានតម្រិះ និងប្រាជ្ញារាងវៃគ្រប់យ៉ាង។⁹ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យយើងស្គាល់គម្រោងការលាក់កំបាំង ស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ដែលសម្តែងចេញមកក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ។¹⁰ ព្រះអង្គកំណត់ពេលវេលាសម្រេចផែនការនេះ ដើម្បីនាំយកអ្វីៗទាំងអស់ គឺអ្វីៗនៅស្ថានបរមសុខ និងនៅផែនដីរួមគ្នាតែមួយ ដែលមានព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់។¹¹ ព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវយើងទុកជាមុន ដើម្បីទទួលមរតកក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសយើងទុកជាមុន ស្របតាមផែនការព្រះអង្គ ដែលសម្រេចគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ តាមបំណងព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ។¹² ព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវយើងទុកជាមុន ដើម្បីទទួលមរតកនោះយើងនឹងមានសង្ឃឹមលើព្រះគ្រីស្ទមុនដំបូងបង្អស់ ហេតុដូច្នេះ យើងនឹងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងព្រះអង្គ។¹³ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បងប្អូនបានឮព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត គឺជាដំណឹងល្អនាំឲ្យបងប្អូនបានសង្គ្រោះ បងប្អូនជឿព្រះអង្គ នោះបងប្អូនបានទទួលសញ្ញាសម្គាល់ពីព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធតាមព្រះបន្ទូលសន្យា។¹⁴ ព្រះអង្គប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកបញ្ចាំចិត្តយើង រហូតដល់ពេលយើងទទួលមរតកពេញលេញ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងដល់ព្រះអង្គ។¹⁵ ដោយហេតុនេះហើយ ចាប់តាំងពីខ្ញុំបានឮគេតំណាលអំពីដំនើរបងប្អូន នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ និងសេចក្តីស្រឡាញ់បងប្អូនចំពោះប្រជារាស្ត្រជីវិតសុទ្ធទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁶ នោះខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ឥតឈប់ឈរសម្រាប់បងប្អូន ដូចខ្ញុំបាននឹកចាំបងប្អូនក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានខ្ញុំដែរ។¹⁷ ខ្ញុំអធិស្ឋាន សូមព្រះជាម្ចាស់នៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាអម្ចាស់របស់យើងរាល់គ្នា គឺព្រះបិតាប្រកបដោយសិរីរុងរឿង ប្រទានវិញ្ញាណនៃព្រះប្រាជ្ញា និងការបើកសម្តែងឲ្យយើងបានស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់។¹⁸ សូមព្រះបិតាប្រកបដោយសិរីរុងរឿង និងធ្វើឲ្យបងប្អូនមានសង្ឃឹមជឿជាក់ក្នុងចិត្តថា ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានត្រាស់ហៅបងប្អូន និងប្រទានមរតកដ៏រុងរឿងលើសលប់ រួមជាមួយប្រជារាស្ត្រជីវិតសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁹ ខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឲ្យបងប្អូនយល់ដឹង អំពីបុទ្ទានុភាពដ៏អស្ចារ្យ ដែលបានប្រទានមកយើងជាអ្នកជឿព្រះអង្គ ស្របតាមមហិទ្ធិបូជនៃព្រះចេស្ដាដ៏ ខ្លាំងក្លារបស់ព្រះអង្គ។²⁰ នេះជាមហិទ្ធិបូជនៃព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ពេលព្រះអង្គប្រោសព្រះយេស៊ូឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយគង់នៅខាងស្តាំព្រះបិតានៅស្ថានបរមសុខ។²¹ ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទគង់នៅខ្ពស់ជាងអ្វីៗដែលមានអំណាច មានបូជិ្ត មានបាមីគ្រប់គ្រង និងខ្ពស់លើស នាមទាំងអស់។ ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រឹមតែគ្រប់គ្រងនៅលោកនេះទេ គឺនៅលោកខាងមុខទៀតផង។

²²ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ក្រាបអ្វីៗទាំងអស់ ឲ្យនៅក្រោមព្រះបាទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងគង់នៅលើអ្វីៗទាំងអស់ និងធ្វើជាសិរសារបស់ក្រុមជំនុំ។

²³ក្រុមជំនុំជាព្រះកាយព្រះគ្រីស្ទ ហើយពេញដោយគ្រប់លក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានពេញដោយគ្រប់លក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

2¹ ចំពោះបងប្អូនវិញ បងប្អូនបានស្លាប់នៅក្នុងអំពើរំលង និងអំពើបាបរួចទៅហើយ។² កាលនោះអំពើរំលង និងអំពើបាបនេះហើយ ដែលនាំឲ្យបងប្អូនរស់នៅតាមរបៀបលោកីយ៍។ បងប្អូនរស់នៅតាមមេគ្រប់គ្រងអំណាចលើអាកាស គឺជាវិញ្ញាណដែលមានឥទ្ធិពលនៅក្នុងអស់អ្នក ដែលមិនស្លាប់បង្គាប់។³ កាលពីដើម យើងរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះដែរ បណ្តោយខ្លួនតាមតណ្ហាលោកលន់នៃនិស្ស័យលោកីយ៍ និងប្រព្រឹត្តអំពើផ្សេងៗតាមចិត្តគំនិតលោកីយ៍។ ពីកំណើតមក យើងជាមនុស្សត្រូវបណ្តាសា ដូចមនុស្សឯទៀតៗដែរ។

⁴ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ពេញដោយព្រះទ័យមេត្តាច្រើនពន់ប្រមាណ ព្រោះព្រះអង្គស្រឡាញ់យើងយ៉ាងខ្លាំងបំផុត។⁵ កាលយើងស្លាប់ក្នុងអំពើរំលងនៅឡើយ ព្រះអង្គប្រោសយើងឲ្យរស់រួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះបងប្អូនដោយសារព្រះគុណ។⁶ ព្រះជាម្ចាស់ប្រោសឲ្យបងប្អូនរស់ឡើងវិញ រួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ព្រមទាំងឲ្យយើងអង្គុយនៅស្ថានបរមសុខ រួមជាមួយព្រះអង្គដែរ។⁷ ហេតុដូច្នេះ នៅជាន់ក្រោយនេះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្ហាញឲ្យយើងស្គាល់ព្រះគុណ ដ៏ប្រសើរលើសលប់បំផុតរបស់ព្រះអង្គចំពោះយើង ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

⁸ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះបងប្អូនដោយសារព្រះគុណ តាមរយៈជំនឿ ហើយការសង្គ្រោះពុំមែនមកពីបងប្អូនទេ ជាអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁹ព្រះគុណពុំមែនមកពីមនុស្សខ្ញុំប្រព្រឹត្តទេ ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់អួតខ្លួនឡើយ។¹⁰ ដ្បិតយើងជាស្លាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបង្កើតមកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដើម្បីឲ្យយើងប្រព្រឹត្តអំពើល្អ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបម្រុងទុកតាំងពីមុនសម្រាប់យើង ដូច្នេះ យើងនឹងប្រព្រឹត្តតាម។

¹¹ដូច្នេះ ចូរចាំថា កាលពីដើមបងប្អូននៅជាសាសន៍ដទៃក្នុងលោកីយ៍នៅឡើយ គេហៅបងប្អូនថា «ពួកមិនកាត់ស្បែក» ហើយពួកសាសន៍យូដាហៅខ្លួនថា «ពួកកាត់ស្បែក» គ្រាន់តែជាសញ្ញាសម្គាល់មួយ ធ្វើដោយដៃមនុស្សប៉ុណ្ណោះ។¹² កាលនោះ បងប្អូននៅដាច់ឆ្ងាយពីព្រះគ្រីស្ទ។

ប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលចាត់ទុកបងប្អូនជាជនបរទេស។ បងប្អូនជាសាសន៍ដទៃគ្មានទំនាក់ទំនងអ្វីនឹងសម្ពន្ធមេត្រី តាមព្រះបន្ទូលសន្យាឡើយ។ បងប្អូនគ្មានសង្ឃឹមចំពោះអនាគតខ្លួនឯង។ បងប្អូនរស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដោយគ្មានព្រះជាម្ចាស់។

¹³ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះដោយសារព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ បងប្អូនដែលធ្លាប់នៅឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ បានចូលមកជិតព្រះជាម្ចាស់ហើយ តាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁴ដ្បិត ព្រះអង្គជាសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង។ ព្រះអង្គបានបង្រួបបង្រួមសាសន៍ទាំងពីរ ឲ្យរួមគ្នាមកតែមួយ។ ដោយសារព្រះកាយព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអង្គបានរំលំជញ្ជាំងដែលបំបាក់បំបែកយើង ជាសត្រូវនឹងគ្នា។¹⁵ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានលុបបំបាត់ក្រឹត្យវិន័យដែលមានបទបញ្ជា និងក្បួនតម្រាមផ្សេងៗចោល ដើម្បីបង្រួបបង្រួមសាសន៍ទាំងពីរជាមនុស្សថ្មីមួយក្នុងព្រះអង្គ ព្រមទាំងនាំសន្តិភាពមកផងដែរ។¹⁶ ព្រះគ្រីស្ទបានផ្សះផ្សាសាសន៍ទាំងពីរ ទៅក្នុងរូបកាយតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈឈឺឆ្កាង និងកំចាត់ការស្អប់គ្នាចោល។

¹⁷ព្រះយេស៊ូបានយាងមកប្រកាសសន្តិភាពជាមួយបងប្អូន ដែលធ្លាប់នៅឆ្ងាយ ព្រមទាំងប្រកាសសន្តិភាពជាមួយអ្នកដែលនៅជិត។

¹⁸តាមរយៈព្រះយេស៊ូនេះហើយ យើងជាសាសន៍ទាំងពីរអាចចូលទៅរកព្រះបិតា ដោយរួមក្នុងព្រះវិញ្ញាណតែមួយ។

¹⁹ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ បងប្អូនដែលជាសាសន៍ដទៃ លែងជាជនបរទេសទៀតហើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ បងប្អូនជាជនរួមជាតិជាមួយប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងជាក្រុមគ្រួសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។²⁰ បងប្អូនបានសង់សំណង់លើគ្រឹះយ៉ាងរឹងមាំរបស់ពួកសាវ័ក និងព្យាករី ព្រមទាំងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូផ្ទាល់ ដែលជាថ្មដ៏រឹងមាំ។²¹ ដោយសារព្រះអង្គ សំណង់ទាំងមូលបានសង់យ៉ាងរឹងមាំភ្ជាប់គ្នា និងចម្រើនឡើងទៅជាព្រះវិហារថ្វាយព្រះអម្ចាស់។

²²ដោយសារព្រះអង្គហើយ ដែលបងប្អូនបានផ្គុំគ្នាឡើងជាព្រះដ៏ណាក់ថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងវិញ្ញាណ។

3¹ ដោយហេតុនេះ បានជាប៉ូលខ្ញុំជាប់ឃុំយ៉ាង ព្រោះតែព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ សម្រាប់សាសន៍ដទៃ។

²បងប្អូនប្រហែលជាបានឮគេនិយាយពីការកាន់កាប់ធនធាននៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានប្រទានមកឲ្យខ្ញុំដោយផ្ទាល់។

³ខ្ញុំកំពុងតែសរសេរអំពីការបើកសម្តែង ដែលព្រះអង្គប្រទានឲ្យខ្ញុំ។ នេះជាសេចក្តីពិតដ៏លាក់កំបាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលខ្ញុំចង់ជម្រាបជ្រាបបងប្អូនទាំងអស់គ្នាឲ្យបានដឹង។⁴កាលណាបងប្អូនបានអានសំបុត្រនេះ បងប្អូនមុខជាអាចស្វែងយល់អំពីគម្រោងការលាក់កំបាំងនៃសេចក្តីពិតស្តីអំពីព្រះគ្រីស្ទ។⁵កាលពីដើមព្រះជាម្ចាស់ពុំបានបើកសម្តែងសេចក្តីពិតនេះ ឲ្យកូនមនុស្សបានយល់ឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅបច្ចុប្បន្ននេះ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងឲ្យក្រុមសាវក និងព្យាករីដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅឲ្យបំពេញមុខងារនេះ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណព្រះអង្គ។

⁶សេចក្តីពិតដែលលាក់កំបាំងនេះគឺថា សាសន៍ដទៃក៏ត្រូវទទួលមរតករួមជាមួយសាសន៍អ៊ីស្រាអែល និងជាសមាជិកក្នុងព្រះកាយតែមួយ

ព្រមទាំងទទួលព្រះបន្ទូលសន្យាក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ តាមរយៈដំណឹងល្អ។⁷ដ្បិត ខ្ញុំទទួលមុខងារបម្រើដំណឹងល្អនេះ

តាមអំណោយទាននៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានប្រទានមកខ្ញុំ តាមរយៈបុទ្ទានភាពដ៏ខ្លាំងក្លារបស់ព្រះអង្គ។

⁸ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអំណោយទាននេះមកឲ្យខ្ញុំ ទោះបីខ្ញុំមានឋានៈតូចជាងគេក្នុងចំណោមប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ។ អំណោយទាននេះ

នាំខ្ញុំឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អ នៃភាពសំបូរបែបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមនុស្សទូទៅមិននឹកស្មានដល់ ទៅកាន់សាសន៍ដទៃ។⁹ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអំណោយទានឲ្យខ្ញុំបំភ្លឺដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា ស្គាល់គម្រោងការរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គម្រោងការនេះបានលាក់ទុកតាំងពីដើមរៀងមក ពេលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតរបស់សព្វសារពើ។

¹⁰ព្រះជាម្ចាស់បើកសម្តែងគម្រោងការនេះតាមរយៈក្រុមជំនុំព្រះអង្គ ដូច្នេះ ពួកមេគ្រប់គ្រង និងត្រួតត្រានៅស្ថានលើ នឹងស្គាល់ព្រះប្រាជ្ញាញាណគ្រប់វិស័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹¹ហេតុការណ៍នេះកើតមានឡើង ស្របតាមគម្រោងការដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលបានសម្រេចក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ

ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា។

¹²ដ្បិត នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យើងមានចិត្តរឹងប៉ឹង និងមានផ្លូវចូលទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ទាំងទុកចិត្ត តាមរយៈជំនឿលើព្រះអង្គ។¹³ហេតុដូច្នេះហើយ

សូមបងប្អូនកុំបាក់ទឹកចិត្ត ព្រោះខ្ញុំបានរងទុក្ខវេទនា ជាប្រយោជន៍ដល់បងប្អូន ហើយទុក្ខវេទនានោះជាសិរីរុងរឿងរបស់បងប្អូនវិញទេតើ។

¹⁴ហេតុដូច្នេះហើយបានខ្ញុំក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបិតា¹⁵ដ្បិត ទ្រង់ជាប្រភពនៃក្រុមគ្រួសារទាំងអស់ ទាំងនៅស្ថានបរមសុខ និងផែនដី។¹⁶ខ្ញុំអធិស្ឋាន

សូមព្រះអង្គប្រទានឲ្យបងប្អូនមានកម្លាំងមាំមួន តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណគង់នៅក្នុងបងប្អូន ស្របតាមសិរីរុងរឿងដ៏ប្រសើរបំផុតរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁷ខ្ញុំអធិស្ឋាន សូមឲ្យព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងចិត្តបងប្អូនតាមរយៈជំនឿ និងឲ្យបងប្អូនបានចាក់បូសយ៉ាងមាំមួនក្នុងក្តីស្រឡាញ់ព្រះអង្គ។

¹⁸សូមបងប្អូនមានសមត្ថភាពអាចស្វែងយល់ រួមជាមួយអ្នកជឿទាំងអស់ នូវទំនង បណ្តោយ ជម្រៅ និងកម្ពស់¹⁹និងឲ្យបងប្អូនស្គាល់ក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលប្រសើរហួសពីការយល់ដឹងរបស់មនុស្ស ដើម្បីឲ្យបងប្អូនពេញដោយគ្រប់លក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

²⁰តទ្បូវនេះ ព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ហួសពីការសុំ និងនឹកស្មានដល់ ដោយសារបុទ្ទានភាពរបស់ព្រះអង្គ ដែលបំពេញសកម្មភាពនៅក្នុងយើង។²¹សូមលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងព្រះអង្គក្នុងក្រុមជំនុំ និងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ នៅគ្រប់ជំនាន់អស់កល្បជាអង្វែងតរៀងទៅ។ អាម៉ែន។

4¹ ហេតុដូច្នេះនេះ ខ្ញុំជាអ្នកជាប់ឃុំយ៉ាងព្រោះតែព្រះអម្ចាស់ សូមដាស់តឿនបងប្អូន ឲ្យចេះដើរបែបគួរសមនឹងការត្រាស់ហៅ ដែលព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅបងប្អូនមក។² ខ្ញុំដាស់តឿនបងប្អូនឲ្យចេះរស់នៅ ដោយការបន្ទាបខ្លួន ស្ងួតបូត និងអត់ធ្មត់ ព្រមទាំងចេះទ្រាំទ្រគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយក្តីស្រឡាញ់។³ ចូរយកចិត្តទុកដាក់រក្សាឯកភាពមកពីព្រះវិញ្ញាណ ដោយរក្សាចំណងនៃសេចក្តីសុខសាន្ត។

⁴ មានព្រះកាយតែមួយ និងមានព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅបងប្អូន ឲ្យមានសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយដូច្នោះដែរ។⁵ មានព្រះអម្ចាស់តែមួយ មានជំនឿតែមួយ មានពិធីប្រមុជទឹកតែមួយ និងមានព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ជាព្រះបិតាលើអ្វីៗទាំងអស់ តាមរយៈមនុស្សទាំងអស់ និងក្នុងមនុស្សទាំងអស់។

⁷ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះគុណមកយើងម្នាក់ៗ ស្របតាមកម្រិតនៃអំណោយទានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។⁸ បទគម្ពីរបានចែងទុកមកថា៖ «ពេលព្រះអង្គបានយាងឡើងទៅស្ថានខ្ពស់ ព្រះអង្គបាននាំពួកជាប់ជាល្បីយទៅឃុំឃាំង ហើយព្រះអង្គប្រទានព្រះអំណោយទានផ្សេងៗដល់មនុស្សលោក»។

⁹ តើពាក្យថា «យាងឡើងទៅ» មានន័យដូចម្តេច? លើកលែងតែព្រះអង្គយាងចុះមកផែនដីដ៏ទាបនេះជាមុនសិន។¹⁰ ព្រះអង្គដែលបានយាងចុះមកយ៉ាងណា គឺព្រះអង្គដែលនោះទ្រង់នឹងយាងឡើងទៅខ្ពស់បំផុតនៃស្ថានបរសុខយ៉ាងនោះដែរ ដើម្បីសម្រេចគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។

¹¹ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានឲ្យអ្នកខ្លះ បំពេញមុខងារជាសាវ័ក ខ្លះជាព្យាករិ ខ្លះជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ ខ្លះជាគ្រូគង្វាល និងខ្លះទៀតជាគ្រូបង្រៀន។

¹² ព្រះអង្គប្រទានមុខងារឲ្យប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធបម្រើ និងកសាងព្រះកាយព្រះគ្រីស្ទឡើង។¹³ ព្រះអង្គនៅតែបន្តកសាងព្រះកាយព្រះអង្គរហូតដល់យើងមានជំនឿរួមគ្នា ក្នុងការស្គាល់ព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយយើងពេញវ័យ ព្រមទាំងបានពេញដោយគ្រប់លក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁴ ព្រះគ្រីស្ទបានកសាងយើងឡើង ដើម្បីកុំឲ្យយើងតែជាកូនក្មេង ដែលត្រូវរោង និងត្រូវខ្យល់គោលលទ្ធិនានាបោកបក់ និងលែងចាញ់បោកខបាយកលមនុស្សបោកបញ្ឆោតទៀតហើយ។¹⁵ ផ្ទុយទៅវិញ ការប្រព្រឹត្តសេចក្តីពិតដោយក្តីស្រឡាញ់ នាំយើងឲ្យរីកចម្រើនឡើងគ្រប់វិស័យ ឆ្ពោះទៅរកព្រះគ្រីស្ទជាសិរសា។¹⁶ ព្រះគ្រីស្ទបានកសាងព្រះកាយទាំងមូល ឲ្យបានផ្គុំគ្នា និងភ្ជាប់គ្នាឡើងយ៉ាងមាំ ដោយសារសន្តាក់ឆ្អឹងទាំងប៉ុន្មាន ដោយគាំទ្រសំរាប់នីមួយៗ ហើយពេលសំរាប់នីមួយៗផ្គុំគ្នាឡើង ធ្វើឲ្យព្រះកាយនោះរីកចម្រើនឡើងក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់។

¹⁷ ដូច្នេះ ខ្ញុំចង់ជម្រាប និងបញ្ជាក់ប្រាប់បងប្អូនក្នុងព្រះអម្ចាស់ថា បងប្អូនមិនត្រូវរស់នៅដូចសាសន៍ដទៃ ដែលតែងធ្វើតាមចិត្តប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍ឡើយ។

¹⁸ គំនិតពួកគេងងឹតសូន្យសង នៅឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះតែពួកគេមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅក្នុងពួកគេ និងព្រោះពួកគេមានចិត្តរឹងរូស។

¹⁹ ពួកគេមិនចេះខ្មាស និងបណ្តោយខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើអបាយមុខ ហើយនៅតែបន្តប្រព្រឹត្តអំពើប្រាកថាកសិលធម៌គ្រប់យ៉ាង។

²⁰ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជារបៀបបងប្អូនរៀនអំពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ។²¹ បងប្អូនបានឮគេនិយាយអំពីគាត់ ហើយបងប្អូនក៏បានរៀនអំពីគាត់ដែរ ដូចជាសេចក្តីពិតក្នុងព្រះយេស៊ូ។²² បងប្អូនត្រូវលះបង់កិរិយាមាយាទចាស់ គឺត្រូវដោះជីវិតចាស់ចោល។ ជីវិតចាស់តែងតែពុករលួយ តាមការលោភលន់បញ្ឆោតចិត្តនេះចោលទៅ។

²³ បងប្អូនទទួលការបង្រៀន ដើម្បីកែប្រែចិត្តគំនិតខាងវិញ្ញាណ ជាថ្មីឡើងវិញ។²⁴ និងត្រូវបំពាក់មនុស្សថ្មីដោយសេចក្តីសុចរិត ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតបងប្អូនឲ្យមានលក្ខណៈដូចព្រះជាម្ចាស់ គឺមានសេចក្តីសុចរិត និងវិសុទ្ធភាពពិតប្រាកដ។

²⁵ ហេតុដូច្នេះហើយ ចូរបងប្អូនម្នាក់ៗឈប់និយាយកុហក និងនិយាយសេចក្តីពិតទៅកាន់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ព្រោះយើងជាសមាជិកនៃសំរាងរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក។²⁶ ចូរខឹងចុះ តែកុំប្រព្រឹត្តអំពើបាបសោះឡើយ។ កុំឲ្យខឹងរហូតទាល់តែថ្ងៃលិចនោះឡើយ។

²⁷ កុំឲ្យអារក្សមានឱកាសសោះ។

²⁸ បងប្អូនដែលធ្លាប់ឈ្លងយករបស់គេពីមុនមក ចូរឈប់ឈ្លងទៀត។ អ្នកនោះត្រូវចេះបំពេញការងារចិញ្ចឹមជីវិត ដោយដៃរបស់ខ្លួន ដូច្នេះហើយអ្នកនឹងមានរបស់ចែកដល់អ្នកមានតម្រូវការចាំបាច់។²⁹ កុំឲ្យមានពាក្យសម្តីអាក្រក់ណា ចេញពីមាត់អ្នករាល់គ្នាឡើយ។ ចូរប្រើពាក្យសម្តីណា ដែលមានប្រយោជន៍ជួយកសាងអ្នកដែលស្តាប់តាមបងប្អូន។³⁰ ហើយសូមកុំធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រួយព្រះហឫទ័យ ព្រោះដោយសារព្រះអង្គហើយ ដែលបងប្អូនទទួលសញ្ញាសម្គាល់ ទុកសម្រាប់ថ្ងៃព្រះអង្គយាងមកលោះបងប្អូន។

³¹ ចូរកំចាត់ចោលភាពល្ងើងជួរចត់ ក្តៅក្រហាយ កំហឹង ស្រែកទូទាញ និងការប្រមាថ ព្រមទាំងសេចក្តីអាក្រក់គ្រប់យ៉ាងចេញពីបងប្អូន។

³² ចូរប្រព្រឹត្តដោយចិត្តសប្បុរស មានចិត្តអាណិតអាសូរ និងអត់ទោសគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទបានអត់ទោសបាបបងប្អូនរាល់គ្នាដែរ។

5 ដូច្នេះ សូមយកតម្រាប់តាមព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងនាមបុត្រដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ។^២ ចូរដើរក្នុងគ្រីស្ទស្រឡាញ់ ដូចព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើង និងប្រទានព្រះជន្មថ្មីដល់ទុកជាតង្វាយ និងយញ្ញបូជាថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។

³ បងប្អូនអើយ កុំឲ្យមានឮគេនិយាយអំពីអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ ឬអំពើអបាយមុខ ឬសេចក្តីលោភលន់ណាកើតមានក្នុងចំណោមបងប្អូនរាល់គ្នាឡើយ ដ្បិតពាក្យមិនសមរម្យទាំងនេះ គ្មានអ្វីគាប់ប្រសើរចំពោះប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។^៤ កុំឲ្យមានពាក្យទ្រគោះបោះបោក ពាក្យឡេះឡោះ និងពាក្យលេងសើចអាសអាភាស ព្រោះពាក្យទាំងអស់នេះមិនសមរម្យទាល់តែសោះ។ ផ្ទុយទៅវិញត្រូវចេះអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់។

⁵ បងប្អូនត្រូវដឹងប្រាកដថា ពួកអ្នកប្រាសចាកសីលធម៌ ពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអបាយមុខ ឬពួកអ្នកលោភលន់ គឺជាមនុស្សថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ ពុំបានទទួលមរតកក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។⁶ កុំឲ្យមាននរណាម្នាក់មកបោកបញ្ឆោត ដោយពាក្យសម្តីឥតខ្ចីមសារ ដ្បិតអំពើទាំងអស់នេះជាព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងនាំឲ្យមានកូនមិនស្អាតបង្គាប់កើតមក។⁷ ដូច្នេះ កុំសេពគប់ជាមួយពួកគេជាដាច់ខាត។

⁸ កាលពីដើម បងប្អូនដ៏តម្រេច តែឥឡូវនេះ បងប្អូនជាពន្លឺក្នុងព្រះអម្ចាស់ហើយ។ ចូរដើរដូចកូនក្នុងពន្លឺ⁹ (ដ្បិតផលផ្លែនៃពន្លឺរួមមានសេចក្តីសប្បុរសសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីពិតគ្រប់យ៉ាង)¹⁰ និងស្វែងរកអ្វីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។¹¹ ចូរកុំសេពគប់នឹងកិច្ចការខាងសេចក្តីងងឹត គ្មានផលផ្លែនោះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញត្រូវបង្ហាញឲ្យគេឃើញអំពើនោះផង។¹² ដ្បិត វាជារឿងអាម៉ាស់ទៅហើយ សូម្បីតែលើកយកមកនិយាយពីអំពើពួកគេប្រព្រឹត្តដោយល្អចលាក់។

¹³ ប៉ុន្តែ កាលណាអំពើទាំងនេះបើកបង្ហាញហើយ គេនឹងឃើញវាច្បាស់នៅក្នុងពន្លឺ។ ដ្បិតអ្វីៗដែលមើលឃើញ គឺជាពន្លឺ។¹⁴ ដូច្នេះ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ចូរភ្ញាក់ឡើង អ្នកដេកលក់អើយ ចូរក្រោកឡើងចេញពីចំណោមមនុស្សស្លាប់ ព្រះគ្រីស្ទនឹងជះពន្លឺមកលើអ្នករាល់គ្នា»។

¹⁵ ចូររស់នៅដោយប្រុងប្រយ័ត្ន កុំឲ្យដូចមនុស្សឥតប្រាជ្ញាឡើយ តែត្រូវរស់ដូចមនុស្សមានប្រាជ្ញាវិញ។¹⁶ ត្រូវចេះប្រើប្រាស់ពេលវេលា ដ្បិតសម័យនេះអាក្រក់ណាស់។¹⁷ ដូច្នេះ កុំប្រព្រឹត្តដូចមនុស្សល្ងីល្ងើ តែត្រូវស្វែងយល់អំពីអ្វី ដែលជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ។

¹⁸ កុំឲ្យស្រវឹងស្រា ដែលនាំខ្លួនឲ្យព្រើលចិត្តឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរឲ្យបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ¹⁹ ចូរនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយទំនុកតម្កើងទំនុកសរសើរព្រះជាម្ចាស់ និងចម្រៀងមកពីព្រះវិញ្ញាណ ចូរច្រៀង និងលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្ត²⁰ ត្រូវចេះអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់គ្រប់រឿងរ៉ាវទាំងអស់

ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតានៃយើង²¹ ចុះចូលគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយគោរពដល់ព្រះគ្រីស្ទ។

²² ភរិយារាល់គ្នាអើយ ចូរចុះចូលនឹងស្វាមីរបស់ខ្លួន ដូចព្រះអម្ចាស់ដែរ។²³ ដ្បិត ស្វាមីនាំមុខភរិយាយ៉ាងណា ដូចជាព្រះគ្រីស្ទនាំមុខក្រុមជំនុំយ៉ាងនោះដែរ ហើយព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ក្រុមជំនុំ។²⁴ ប៉ុន្តែ កាលណាក្រុមជំនុំចុះចូលនឹងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងណា ដូច្នេះ ភរិយាក៏ត្រូវចុះនឹងស្វាមីរបស់ខ្លួន

ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់យ៉ាងនោះដែរ។

²⁵ ស្វាមីរាល់គ្នាអើយ ចូរស្រឡាញ់ភរិយារបស់ខ្លួន ដូចព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំ និងបូជាព្រះជន្មសម្រាប់ក្រុមជំនុំយ៉ាងនោះដែរ។

²⁶ ព្រះគ្រីស្ទបានបូជាព្រះជន្មសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដើម្បីឲ្យក្រុមជំនុំបានទៅជាវិសុទ្ធ និងសម្អាតដោយការលាងនឹងទឹក²⁷ និងដោយសារព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ ដូច្នេះព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនាំក្រុមជំនុំនេះមកថ្វាយព្រះអង្គផ្ទាល់ ជាក្រុមជំនុំដ៏រុងរឿង ឥតស្លាកស្នាម ឥតជ្រើវជ្រួញ និងឥតខ្ចោះត្រង់ណាឡើយ គឺឲ្យបានទៅជាវិសុទ្ធ ឥតសៅហ្មង។

²⁸ ដូចគ្នានេះដែរ ស្វាមីគួរគប្បីស្រឡាញ់ភរិយា ដូចជាស្រឡាញ់រូបកាយរបស់ខ្លួន។ ស្វាមីណាស្រឡាញ់ភរិយា ស្វាមីនោះស្រឡាញ់រូបកាយខ្លួនឯង។²⁹ ដ្បិតគ្មាននរណាស្អប់រូបកាយរបស់ខ្លួនសោះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកនោះតែងចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សារូបកាយនោះ ដូចព្រះគ្រីស្ទចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា ក្រុមជំនុំផងដែរ³⁰ ព្រោះយើងទាំងអស់គ្នាជាសាសន៍រូបកាយនោះ។

³¹ ដោយហេតុនេះហើយបានជាបុរសត្រូវចាកចេញពីឪពុកម្តាយ ទៅរួមរស់ជាមួយភរិយារបស់ខ្លួន ហើយអ្នកទាំងពីរនឹងត្រឡប់ទៅជាមួយរូបកាយតែមួយ។

³² គម្រោងការដ៏លាក់កំបាំងនេះមានអត្ថន័យជ្រៅណាស់ ខ្ញុំនិយាយសំដៅលើព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំតែប៉ុណ្ណោះ។³³ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បងប្អូនម្នាក់ៗត្រូវស្រឡាញ់ភរិយារៀងៗខ្លួន ដូចស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ហើយភរិយាក៏ត្រូវគោរពស្វាមីរបស់ខ្លួនដែរ។

6¹ កូនរាល់គ្នាអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតារបស់ខ្លួន ដោយយល់ដឹងព្រះអម្ចាស់ ធ្វើដូច្នេះទើបត្រឹមត្រូវ។
2 «ចូរលើកកិត្តិយសមាតាបិតារបស់ខ្លួន» (នេះជាបទបញ្ញត្តិមួយ មានជាប់ទាំងព្រះបន្ទូលសន្យាមកជាមួយផង)។³ «ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសុខ និងរស់នៅលើផែនដីបានអាយុវែង»។

4 រីឯបងប្អូនជាឪពុកវិញ កុំនាំឲ្យកូនខ្លួនម្នាក់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវចេះប្រៀនប្រដៅកូន និងផ្តល់ដំបូន្មានកូនស្របតាមព្រះអម្ចាស់។
5 រីឯបងប្អូនជាអ្នកបម្រើអើយ ចូរស្តាប់បង្គាប់ម្ចាស់របស់ខ្លួននៅលើផែនដីនេះ ដោយគោរព និងញាប់ញ័រ ដោយស្មោះត្រង់ពីចិត្ត។⁶ ចូរស្តាប់បង្គាប់អ្នកទាំងនោះ ដូចស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ កុំស្តាប់បង្គាប់គ្រាន់តែចង់ឲ្យម្ចាស់ឃើញ និងផ្តាច់ចិត្តពួកគេឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរស្តាប់បង្គាប់ម្ចាស់ ដូចជាអ្នកបម្រើព្រះគ្រីស្ទ ដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។⁷ ចូរបម្រើម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្ត ទុកដូចជាបងប្អូនរាល់គ្នាបម្រើព្រះអម្ចាស់ ពុំមែនបម្រើមនុស្សទេ។⁸ ព្រោះយើងដឹងថា ទង្វើល្អដែលមនុស្សម្នាក់ប្រព្រឹត្ត នឹងទទួលរងនូវព្រះអម្ចាស់ មិនថាអ្នកនោះជាអ្នកងារ ឬអ្នកជាតិ។
9 រីឯបងប្អូនជាម្ចាស់វិញ ចូរប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកបម្រើខ្លួនបែបនោះដែរ។¹⁰ កុំរំលោភបំពានពួកគេ។ បងប្អូនដឹងស្រាប់ហើយថា ម្ចាស់ពួកគេ និងម្ចាស់បងប្អូនគង់នៅស្ថានបរមសុខ ហើយព្រះអង្គពុំដែលមុខនរណាម្នាក់ឡើយ។
11 ចុងក្រោយបង្អស់ ចូររឹងមាំឡើងក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដោយសារព្រះចេស្ដាដ៏ខ្លាំងពូកែរបស់ព្រះអង្គ។¹² ចូរបងប្អូនពាក់គ្រប់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចឈរមាំមួនតទល់នឹងផែនការរបស់មារកំណាច។
13 ដ្បិត យើងពុំមែនតយុទ្ធនល់នឹងមនុស្សទេ ផ្ទុយទៅវិញ យើងតយុទ្ធនល់នឹងមេត្តភាពក្នុងលោកីយ៍ដឹងដ៏តនេះ ហើយតយុទ្ធនល់នឹងវិញ្ញាណអាក្រក់ ទាំងឡាយដែលនៅស្ថានលើដែរ។¹⁴ ហេតុនេះ ចូរបងប្អូនពាក់គ្រឿងសស្ត្រាវុធទាំងប៉ុន្មានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចតទល់នៅថ្ងៃអពមង្គល ហើយ មានជំហររឹងប៉ឹងដដែល ដោយបានប្រើគ្រប់មធ្យោបាយទាំងអស់។
15 ដូច្នេះ ចូរមានជំហររឹងប៉ឹងឡើង ដោយបងប្អូនបានពាក់សេចក្តីពិតក្រវាត់ចង្កេះ និងយកសេចក្តីសុចរិតធ្វើជាអាវក្រោះ។¹⁶ បន្ទាប់មក យកចិត្តប្រុងប្រៀបផ្សាយ ដំណឹងល្អអំពីសេចក្តីសុខសាន្ត មកពាក់ជាស្បែកជើង។¹⁷ នៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ ចូរយកជំនឿធ្វើជាខែល ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចពន្លត់ព្រៃញក្តើទាំងប៉ុន្មាន របស់មារកំណាចបាន។
18 ចូរទទួលការសង្គ្រោះធ្វើជាម្នាក់ដែក និងយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើជាដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។¹⁹ ចូរអធិស្ឋានគ្រប់ពេលវេលា តាមការណែនាំរបស់ ព្រះវិញ្ញាណ ដោយប្រើទាំងពាក្យអធិស្ឋាន ទាំងពាក្យអង្វរគ្រប់យ៉ាង ហើយប្រុងស្មារតីទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ ដោយចិត្តព្យាយាមបំផុតសម្រាប់ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធ ទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់។
20 ចូរអធិស្ឋានសម្រាប់ខ្ញុំផង សូមព្រះអង្គប្រទានឲ្យខ្ញុំរកបានពាក្យត្រឹមត្រូវ ពេលណាខ្ញុំហាមាត់និយាយ។ សូមព្រះអង្គប្រទានឲ្យខ្ញុំមានចិត្តអង់អាច នាំគេឲ្យ ស្គាល់គម្រោងការលាក់កំបាំងនៃដំណឹងល្អ។²¹ គឺដំណឹងល្អនេះហើយ បានធ្វើឲ្យខ្ញុំក្លាយជាទូលរបស់ព្រះអង្គ ដែលជាប់ឃុំឃាំង ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមប្រកាសទាំងមាន ចិត្តអង់អាច និយាយតាមពាក្យដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយ។
22 លោកទីយ៉ែកុស ជាបងប្អូនដ៏ជាទីស្រឡាញ់ និងជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងជម្រាបប្រាប់បងប្អូនអំពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដល់បងប្អូន ដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានដឹងអំពីកិច្ចការដែលខ្ញុំធ្វើនោះដែរ។²³ ខ្ញុំចាត់គាត់ឲ្យមករកបងប្អូន ក្នុងគោលបំណងឲ្យបងប្អូនបានឮដំណឹងពីយើង និងឲ្យគាត់លើកទឹកចិត្ត បងប្អូនដោយផ្ទាល់។
24 សូមព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ ប្រទានសេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រមទាំងជំនឿមកបងប្អូន។²⁵ សូមព្រះគុណ របស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅជាមួយ អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង ដោយចិត្តស្រឡាញ់ឥតប្រែប្រួលសោះឡើយ។

កិលីពី

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូល និងធីម៉ូថេ គឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ សូមជម្រាបមកដល់អស់អ្នកដែលបានញែកសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូនៅក្រុងកិលីពី ព្រមទាំង អ្នកដឹកនាំ និងអ្នកបម្រើទាំងអស់។² សូមព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តបានផ្តល់ដល់បងប្អូន មកពីព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតារបស់យើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ គ្រីស្ទ។

3 ខ្ញុំតែងតែអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំជាទីបំផុត នៅពេលខ្ញុំនឹកគិតដល់បងប្អូន។⁴ ខ្ញុំតែងតែអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនដោយចិត្តរីករាយ ដែលខ្ញុំបានទទួលអង្វរ។
5 ខ្ញុំអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់បងប្អូនដែលបានរួមចំណែកក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ តាំងពីថ្ងៃដំបូងរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។⁶ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្តើមការល្អនៅក្នុងបងប្អូន នោះព្រះអង្គនឹងបង្ហើយ រហូតដល់ថ្ងៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទយាងមក។
7 ជាការត្រឹមត្រូវណាស់ ដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍បែបនេះជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នា ដោយសារតែបងប្អូនស្ថិតនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ។
8 បងប្អូនទាំងអស់គ្នាក្លាយជាភូតរបស់ខ្ញុំ ដោយព្រះគុណរួមទាំងពេលដែលខ្ញុំនៅជាប់ឃុំឃាំង ហើយដើម្បីការពារ និងប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
9 ព្រះជាម្ចាស់ជាសាក្សីស្រាប់ហើយថា ខ្ញុំស្រឡាញ់បងប្អូនទាំងអស់គ្នាយ៉ាងខ្លាំង ដោយចិត្តអាណិតមេត្តាមកពីព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។
10 នេះជាពាក្យអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ សូមឲ្យបងប្អូនមានសេចក្តីស្រឡាញ់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ធ្វើឲ្យបងប្អូនចេះដឹងច្បាស់ និងយល់សព្វគ្រប់ទាំងអស់។¹¹ និងសូមឲ្យ បងប្អូនចេះពិចារណាមើលថា ការអ្វីប្រសើរជាងគេ ដូច្នេះ នៅថ្ងៃព្រះគ្រីស្ទយាងមក បងប្អូននឹងបានវិសុទ្ធ គ្មានកំហុសអ្វីឡើយ។¹² ហើយសូមឲ្យបងប្អូនបាន ពោរពេញដោយផលនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលមកពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿង និងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។
13 បងប្អូនអើយ ឥឡូវខ្ញុំចង់ប្រាប់ឲ្យបានដឹងថា អ្វីដែលបានកើតឡើងដល់បងប្អូនក្នុងការបម្រើនោះ ដើម្បីចំណេញសម្រាប់ដំណឹងល្អវិញ។
14 ការនេះបានឃើញយ៉ាងច្បាស់ នៅពេលដែលខ្ញុំជាប់ឃុំឃាំងព្រោះព្រះគ្រីស្ទដូចជាពន្លឺដែលភ្លឺឲ្យទាំងអ្នកយាមព្រះរាជវាំង និងមនុស្សគ្រប់គ្នាបានឃើញផងដែរ។¹⁵ ដោយសារតែខ្ញុំជាប់ឃុំឃាំងនេះហើយ បងប្អូនភាគច្រើនបានទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេក៏បានការលើកទឹក ចិត្តក្លាហាន ក្នុងការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយឥតភ្លាចឡើយ។
16 មានបងប្អូនខ្លះប្រកាសដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រីស្ទ ដោយចិត្តច្រណែនណ្ហានិស ចង់ប្រណាំងប្រជែង តែបងប្អូនខ្លះទៀតថ្លែងព្រះបន្ទូលដោយមានបំណងល្អ។
17 ក្រោយមក ពួកគេធ្វើដោយចេញពីក្តីស្រឡាញ់ និងដឹងថាព្រះអម្ចាស់បានដាក់ខ្ញុំកន្លែងនេះ ដើម្បីការពារដំណឹងល្អ។¹⁸ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលផ្សាយដំណឹងពីមុនអំពី ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីធ្វើដោយគំនិតប្រកួតចង់ឈ្នះនោះវិញ គេមានគោលបំណងមិនល្អ។ គេស្មានថានឹងធ្វើឲ្យខ្ញុំរឹងរិតតែវេទនា ក្នុងពេលដែលខ្ញុំជាប់ឃុំឃាំង។

¹⁸តើហេតុអ្វីទៅ? ទោះជាវិធីណាក៏ដោយ បើទោះជាគេសម្តែងក្តី ឬស្មោះសរក្តី ក៏គេផ្សាយដំណឹងអំពីព្រះគ្រីស្ទដែរ ហើយខ្ញុំនឹងសប្បាយចិត្តអំពីការនេះ¹⁹ ដ្បិត ខ្ញុំ ដឹងថា ការនេះនឹងធ្វើឲ្យខ្ញុំទទួលបានការសង្គ្រោះទៅវិញទេ ដោយបងប្អូនអធិស្ឋានទៅសម្រាប់ខ្ញុំ ហើយពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទដល់ខ្ញុំផងដែរ។

²⁰វាអាស្រ័យលើការនឹងរង់ចាំ និងយកចិត្តទុកដាក់របស់ខ្ញុំ ដោយសង្ឃឹមថា ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់មុខឡើយ។ ហើយនេះគឺជាមូលហេតុ ដែលខ្ញុំនៅតែមានចិត្ត អង់អាច ឥតរង្គ្រើ ទោះបីជាខ្ញុំត្រូវរស់ ឬស្លាប់ក្តី ខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងព្រះគ្រីស្ទក្នុងរូបកាយខ្ញុំ។²¹ សម្រាប់ខ្ញុំ បើរស់ ខ្ញុំរស់រួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយបើស្លាប់ នោះបានជាកម្រៃវិញ។

²²ប៉ុន្តែ បើខ្ញុំរស់ខាងលោកៗទៀតនោះ ដូច្នេះ មានន័យថា អ្វីដែលខ្ញុំធ្វើនឹងបានផល។ ខ្ញុំមិនដឹងជាជ្រើសរើសយកផ្លូវណាឡើយទេ? ខ្ញុំពិតជាមិនដឹងមែន។

²³សម្រាប់ខ្ញុំពិតជាអាណិតខ្លួនខ្លាំងពីរនោះ។ ខ្ញុំបង់ប្រាក់ថ្នាំចង់លាចាកលោកនេះទៅនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាការប្រសើរជាង²⁴ ហើយបើខ្ញុំនៅរស់ក្នុង សាច់ឈាមនេះទៀតនោះជាប្រយោជន៍សម្រាប់បងប្អូនវិញ។

²⁵ខ្ញុំជឿជាក់ដូច្នេះ ដោយដឹងថា ខ្ញុំនឹងបន្តរស់នៅ ហើយស្នាក់នៅជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នា ដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានលូតលាស់ឡើង ហើយមានអំណរ នៅក្នុងជំនឿ។²⁶ ដ្បិត នៅក្នុងខ្ញុំបងប្អូនរីកចម្រើនថែមទៀត រួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ក្នុងពេលដែលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញជួបបងប្អូនម្តងទៀត។²⁷ សូមបងប្អូនកាន់ កិរិយាមារយាទឲ្យបានសមរម្យ សម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ទោះបីជាខ្ញុំមកវិញ ឬមិនបានមកជួបបងប្អូនវិញក្តី នោះខ្ញុំតែងតែពង្រឹងដំណឹង ពីការដែលបងប្អូនមានជំហរមាំមួនដោយមានចិត្តគំនិតតែមួយ ព្រមទាំងរួមចិត្តធ្វើមគ្គុតយុទ្ធ ដើម្បីជំនឿលើដំណឹងល្អ ផងដែរ។

²⁸សូមបងប្អូនកុំភ័យខ្លាញ់ នឹងពួកដែលជាសត្រូវ ហើយទាស់នឹងប្រការណាមួយឡើយ។ នេះជាសញ្ញាបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា ពួកគេនឹងត្រូវវិនាសអន្តរាយ រីឯ បងប្អូនវិញ នឹងទទួលបានការសង្គ្រោះ ហើយការនេះកើតពីព្រះជាម្ចាស់មក។²⁹ ដ្បិត ព្រះអង្គប្រណីសន្តោសបងប្អូនឲ្យបម្រើព្រះគ្រីស្ទ ដោយមិនគ្រាន់តែជឿលើ ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ រួមទាំងរងទុក្ខលំបាករួមជាមួយព្រះអង្គទៀតដែរ³⁰ បងប្អូនបានតយុទ្ធរួមជាមួយខ្ញុំ ដូចបងប្អូនធ្លាប់បានឃើញខ្ញុំតយុទ្ធស្រាប់ហើយ ហើយដូចបងប្អូនឮថាខ្ញុំកំពុងតែតយុទ្ធនៅឡើយ។

2 ¹ប្រសិនណាបើ មានការលើកទឹកចិត្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រសិនណាមានការកម្សាន្តចិត្តមកពីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រសិនណាមានការប្រកបជាមួយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ ហើយប្រសិនណា បងប្អូនពិតជាមានចិត្តមេត្តាករុណា និងចិត្តអាណិតអាសូរ²ដូច្នេះ ចូរធ្វើឲ្យខ្ញុំពេញដោយអំណរ ដោយបងប្អូនមានការគិតតែមួយ មានសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយ មានការរួបរួមក្នុងឆន្ទៈតែមួយ ព្រមទាំងមានគោលបំណងតែមួយ។

³សូមកុំឲ្យមានភាពអាត្មានិយម ឬដោយអំនួតឥតប្រយោជន៍។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវបន្ទាបខ្លួន ហើយគិតថាអ្នកដទៃស្រីជាងខ្លួនជានិច្ច។⁴បងប្អូនអើយ សូមកុំគិតតែពីតម្រូវការផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវគិតអំពីតម្រូវការរបស់អ្នកដទៃវិញ។

⁵បងប្អូន សូមគិតដូចជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូគិតដែរ។⁶ព្រះអង្គមានឋានៈជាព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គមិនបានគិតឲ្យស្មើនឹងព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ដូចជាអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គនោះទេ។⁷ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានលះបង់ទាំងអស់។ ព្រះជាម្ចាស់បានយកឋានៈជាអ្នកបម្រើ។ ព្រះអង្គបានបង្ហាញអំពីភាពជាមនុស្សដូចមនុស្សឯទៀតៗដែរ។ ព្រះអង្គត្រូវបានឃើញភាពជាមនុស្សដ៏សាមញ្ញរបស់ព្រះអង្គ។⁸ព្រះជាម្ចាស់បានបន្ទាបខ្លួន និងស្តាប់បង្គាប់រហូតដល់ទីមរណា ដោយសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។

⁹ដូច្នេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់លើកតម្កើងព្រះយេស៊ូឡើងខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប្រទាន ព្រះនាមដ៏ស្រស់ដល់ព្រះយេស៊ូ លើសពីនាមណាៗទាំងអស់។¹⁰ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីអោយក្នុងនាមព្រះយេស៊ូ គ្រប់ទាំងជង្គង់នឹងលូតចុះ រួមទាំងជង្គង់អ្នកនៅស្ថានបរមសុខ ទាំងនៅលើផែនដី ហើយទាំងនៅក្រោមដីផងដែរ។¹¹ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យគ្រប់ទាំងអណ្តាតបានប្រកាសថា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងដល់ព្រះបិតា។

¹²ហេតុនេះ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ដូចបងប្អូនតែងតែស្តាប់បង្គាប់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ គឺមិនត្រឹមតែពេលដែលខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូននោះទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះទាំងគ្មានរូបខ្ញុំអ្នកបានធ្វើច្រើនជាងនោះផង សូមបងប្អូនខំប្រឹងធ្វើការ ទាំងគោរពកោតខ្លាច និងញាប់ញ័រ ស្របតាមការសង្គ្រោះដែលបងប្អូនបានទទួល¹³ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ទេតើ ដែលបានធ្វើការក្នុងបងប្អូន ទាំងឆន្ទៈហើយនិងការប្រព្រឹត្តដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁴ចូរធ្វើការទាំងអស់ដោយគ្មានការអ្វីរំលោភ ឬដោយឥរិយាបថ។¹⁵ចូរប្រព្រឹត្តបែបនេះ នោះបងប្អូនបានល្អឥតខ្ចោះ ឥតសៅហ្មងជាបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលឥតមានកំហុស។ ចូរប្រព្រឹត្តក្នុងបែបនេះ បងប្អូនបានជះពន្លឺក្នុងចំណោមពួកគេ ដូចពន្លឺដែលបំភ្លឺពិភពលោកក្នុងចំណោមមនុស្សអាក្រក់ និងខិលខូចនៅជំនាន់នេះ។¹⁶ចូរតោងព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ធ្វើដូច្នេះហើយ ខ្ញុំមានហេតុនឹងថ្វាយសិរីល្អនៅថ្ងៃព្រះគ្រីស្ទយាងមក។ ដ្បិត ខ្ញុំនឹងបានដឹងថា ខ្ញុំមិនបានរត់ និងខំធ្វើការដោយនឿយហត់នោះ មិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ។

¹⁷ទោះបីខ្ញុំត្រូវបង្វែរឈាមទុកជាតង្វាយ ដាក់លើយញ្ញបូជា និងពីលើការបម្រើនៃដំនើររបស់បងប្អូន ខ្ញុំមានអំណរណាស់ ហើយខ្ញុំក៏សប្បាយចិត្តរួមជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នាដែរ។¹⁸រីឯបងប្អូនវិញ ចូរឲ្យបងប្អូនមានអំណរ ហើយសប្បាយចិត្តរួមជាមួយខ្ញុំផង។

¹⁹ខ្ញុំសង្ឃឹមក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ នឹងចាត់លោកធីម្ល៉ែថែមករកបងប្អូន ក្នុងពេលឆាប់ៗខាងមុខនេះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានទទួលការលើកទឹកចិត្ត ដោយទទួលដំណឹង និងពុំជំណឹងពីបងប្អូន²⁰ដ្បិត ខ្ញុំមិនមានអ្នកណាផ្សេងទៀត ដែលមានឥរិយាបថដូចជាគាត់ ហើយជាអ្នកដែលយកចិត្តទុកដាក់សម្រាប់បងប្អូន។²¹ដ្បិតអ្នកផ្សេងវិញ ពួកគេគិតតែពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឯង គេមិនគិតពីប្រយោជន៍របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទេ។

²²បងប្អូនដឹងអំពីទឹកចិត្តរបស់គាត់ហើយ ព្រោះគាត់ដូចកូនដែលមម្រើមឮក ហើយគាត់បានបម្រើរួមជាមួយខ្ញុំ ក្នុងដំណឹងល្អ។²³ដូច្នេះ ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងចាត់គាត់មករកបងប្អូនក្នុងពេលឆាប់ៗ នៅពេលខ្ញុំបានដឹងថារៀងរបស់ខ្ញុំរៀបរយហើយ។²⁴ប៉ុន្តែ ខ្ញុំជឿជាក់ក្នុងព្រះអង្គម្ចាស់ ថារូបខ្ញុំផ្ទាល់នឹងបានទៅរកបងប្អូនក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។

²⁵ប៉ុន្តែ ខ្ញុំគិតថា ត្រូវតែចាត់លោកអេប៉ាប្រូឌីត ដើម្បីត្រឡប់ទៅបងប្អូនវិញជាចាំបាច់។ គាត់គឺជាបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ហើយក៏ជាសហការី និងជាទាហានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ជាអ្នកនាំសំបុត្ររបស់អ្នករាល់គ្នា គាត់ជាម្នាក់ដែលបម្រើសេចក្តីត្រូវការរបស់ខ្ញុំ។²⁶ដ្បិត គាត់មានទុក្ខព្រួយជាខ្លាំង ហើយគាត់ទទឹងរង់ចាំឲ្យតែដល់ពេលត្រឡប់ទៅបងប្អូនទាំងអស់គ្នា ហើយបងប្អូនក៏ធ្លាប់ឮថាគាត់បានឈឺដែរ។ ជាការពិតនោះគាត់បានឈឺធ្ងន់មែន រហូតក្បែរនឹងស្លាប់ផង។²⁷ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់អាណិតគាត់ ព្រះអង្គមិនត្រឹមតែអាណិតគាត់ទេ ព្រះអង្គក៏អាណិតខ្ញុំដែរ ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំមានទុក្ខធ្ងន់ពីលើទុក្ខ។

²⁸ដូច្នេះហើយ បានជាខ្ញុំខ្លះខ្លាំងចាត់គាត់ឲ្យមកជួបបងប្អូន ដើម្បីឲ្យបងប្អូនមានអំណរសប្បាយ ដោយឃើញគាត់សារជាថ្មី ហើយឲ្យខ្ញុំផ្ទាល់ឈប់ព្រួយចិត្ត។

²⁹សូមទទួលគាត់នៅក្នុងព្រះអង្គម្ចាស់ និងការអរសប្បាយបំផុត។ សូមគោរពមនុស្សដូចជាគាត់នេះផង។³⁰ដ្បិត គាត់ជិតបាត់បង់ជីវិត ព្រោះតែកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គឺគាត់បានស្លូបជីវិតដើម្បីបម្រើខ្ញុំ ហើយបំពេញអ្វីដែលបងប្អូនមិនអាចធ្វើក្នុងការបម្រើដល់ខ្ញុំ។

3¹ ជាចុងក្រោយ បងប្អូនអើយ ចូរអរសប្បាយនៅក្នុងព្រះអង្គម្ចាស់ចុះ។ ដ្បិត ខ្ញុំមិនធុញទ្រាន់ក្នុងការសរសេរសេចក្តីទាំងនេះមកបងប្អូនម្តងទៀតទេ។
² ពីព្រោះសេចក្តីទាំងនេះនឹងការពារបងប្អូនឲ្យមានសុវត្ថិភាព។ ចូរប្រយ័ត្ននឹងពួកផ្តាច់ ចូរប្រយ័ត្ននឹងពួកអ្នកដែលធ្វើការអាក្រក់ ចូរប្រយ័ត្ននឹងពួកអ្នកកាត់
ស្បែក។³ សម្រាប់ពួកយើង យើងគឺជាអ្នកដែលកាត់ស្បែកពិត។ គឺជាអ្នកដែលថ្វាយបង្គំដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់។
ពួកយើងគឺជាអ្នកពឹងអាងនៅលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ហើយយើងមិនពឹងអាងខាងឯសាច់ឈាមទេ។

⁴ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំផ្ទាល់ក៏ហេតុនឹងពឹងអាងខាងឯសាច់ឈាមដែរ។ បើមាននរណាគិតថាគេបានពឹងអាងលើសាច់ឈាមនោះ
ហើយខ្ញុំនេះអាចនឹងពឹងអាងច្រើនជាងគេផង។⁵ ពេលខ្ញុំកើតបានប្រាំបីថ្ងៃ ខ្ញុំបានទទួលពិធីកាត់ស្បែក ខ្ញុំជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលក្នុងកុលសម្ព័ន្ធបេនយ៉ាមីន ខ្ញុំជា
ជនជាតិហេប្រឺ កើតពីសាសន៍ហេប្រឺ ហើយបើពឹងអាងខាងក្រីស្ទវិន័យវិញ ខ្ញុំក៏នៅខាងពួកធាវីស៊ីដែរ។
⁶ ខាងឯសេចក្តីឧស្សាហ៍ គឺខ្ញុំបានបៀតបៀនដល់ក្រុមជំនុំ ចំពោះសេចក្តីសុចរិតវិញ ខ្ញុំបាននៅក្រោមក្រីស្ទវិន័យ ហើយក៏គ្មានកន្លែងបន្ទោសបានផង។⁷ ប៉ុន្តែ អ្វីៗ
ដែលខ្ញុំធ្លាប់គិតថាមានតម្លៃចំពោះខ្ញុំនោះ ខ្ញុំចាត់ទុកទាំងអស់ថាឥតបានការទៅវិញ ព្រោះតែព្រះគ្រីស្ទ។
⁸ ចំពោះមុខ ខ្ញុំបានចាត់ទុកគ្រប់របស់ទាំងអស់ជាឥតប្រយោជន៍ ដោយព្រោះតែខ្ញុំបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ
ជាអ្វីដែលមានតម្លៃវិសេសវិសាលណាស់។ ដ្បិត ដោយសារតែព្រះអង្គ ខ្ញុំសុខចិត្តបោះបង់ចោលអ្វីៗទាំងអស់។ ខ្ញុំចាត់ទុកអ្វីៗទាំងអស់ដូចជាសំរាម ឲ្យតែខ្ញុំបាន
ព្រះគ្រីស្ទ គេនឹងឃើញខ្ញុំនៅក្នុងព្រះអង្គ។ ខ្ញុំមិនបានទៅជាសុចរិតដោយខ្ញុំប្រព្រឹត្តតាមក្រីស្ទវិន័យនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ
ដែលខ្ញុំបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងសេចក្តីសុចរិតបានមកពីព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈជំនឿ។¹⁰ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំគឺចង់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ និង
ស្គាល់ប្រទានភាពដែលបានប្រោសព្រះអង្គឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយចូលរួមជាមួយព្រះអង្គក្នុងទុក្ខលំបាកដែរ។ ហើយឲ្យបានដូចព្រះអង្គដែល
សុគត¹¹ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំមានជីវិតរស់ឡើងវិញ ប្រសិនបើអាចរស់ឡើងវិញបាន។
¹² វាមិនមែនជាការពិតទេ ដែលថាខ្ញុំបានទទួលការទាំងនេះរួច ឬបានគ្រប់លក្ខណៈហើយ។ ខ្ញុំកំពុងតែបន្តទៅមុខ ដើម្បីចាប់សេចក្តីនោះឲ្យបាន ដ្បិត ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់
ក៏ត្រូវព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូចាប់ខ្ញុំដើម្បីសេចក្តីនោះដែរ។¹³ បងប្អូនអើយ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ក៏យល់ឃើញថា ខ្ញុំបានទៅដល់គោលដៅនៅឡើយទេ។ ប៉ុន្តែ មានការមួយ
ដែលខ្ញុំបំភ្លេចអ្វីៗទាំងអស់ដែលកន្លងទៅ ដើម្បីផ្តង់ចិត្តឆ្ពោះទៅខាងមុខវិញ។¹⁴ ខ្ញុំរត់តម្រង់ទៅរកគោលដៅ ដើម្បីឲ្យបានទទួលរង្វាន់ពីព្រះជាម្ចាស់ដែលបាន
ត្រាស់ហៅពីស្ថានបរមសុខនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។
¹⁵ យើងទាំងអស់គ្នាដែលជាមនុស្សគ្រប់ពេញវ័យ សូមឲ្យយើងគិតបែបនេះ ប្រសិនបើ បងប្អូនមានការគិតអំពីអ្វីមួយផ្សេង ព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្ហាញបងប្អូន ឲ្យដឹង
ពីការនោះដែរ។¹⁶ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ឬមានអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ យើងត្រូវតែទៅមុខជានិច្ច ហើយសូមឲ្យតោងជាប់នឹងសេចក្តីទាំងនោះផង។
¹⁷ បងប្អូនអើយ ចូរយកតម្រាប់តាមខ្ញុំ។ ចូរសម្លឹងមើលអស់អ្នកដែលដើរជាគំរូ ដែលបានដាក់ឲ្យបងប្អូនឃើញនៅក្នុងយើង។¹⁸ ដ្បិត មានមនុស្សជាច្រើន ដែលខ្ញុំ
តែងតែប្រាប់ដល់បងប្អូនជាញយដង ហើយឥឡូវខ្ញុំកំពុងប្រាប់បងប្អូន ទាំងទឹកភ្នែកដូចជាសត្រូវនៃឈឺឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។¹⁹ ដល់ទីបំផុត អ្នកទាំងនោះត្រូវ
វិនាសអន្តរាយ។ គេយកក្រពះធ្វើជាព្រះ យកកេរ្តិ៍ខ្មាសធ្វើជាកិត្តិយស។ ពួកគេគិតតែពីអ្វីៗដែល នៅលើផែនដីនេះតែប៉ុណ្ណោះ។
²⁰ ប៉ុន្តែ សញ្ញាគំរូរបស់យើងគឺនៅក្នុងស្ថានបរមសុខ ហើយយើងនៅខន្តឹងរង់ចាំព្រះសង្គ្រោះ គឺព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។²¹ ព្រះអង្គនឹងបំផ្លាស់បំប្រែរូបកាយដ៏ថោក
ទាបរបស់យើងនេះ ឲ្យបានដូចព្រះកាយប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដោយមហិទ្ធិប្រព្វ ដែលធ្វើឲ្យព្រះអង្គបង្ហាញអំណាចរបស់
ព្រះអង្គ។

4¹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ខ្ញុំពិតជាចង់ជួបអ្នករាល់គ្នាខ្លាំងណាស់ បងប្អូនជាអំណរសប្បាយ និងជាមកដល់ខ្ញុំ សំឡាញ់ខ្ញុំអើយ
សូមឈរឲ្យបានរឹងពឹងនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។²ខ្ញុំសូមទូន្មាននាងឡើយ និងនាងស៊ុនទីចា ចូរមានចិត្តគំនិតតែមួយ ក្នុងព្រះអម្ចាស់។³ហើយខ្ញុំក៏សូម
បងប្អូនដែលជាមិត្តដ៏ស្មោះត្រង់ សូមជួយនាងទាំងពីរនាក់នេះផង។ ដ្បិត នាងធ្លាប់បានធ្វើការរួមជាមួយខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យយើងដឹងពីអំណរ ជាមួយលោកក្រេមេន ព្រម
ទាំងអ្នកផ្សេងទៀត ដែលពួកគេមានឈ្មោះនៅក្នុងបញ្ជីជីវិតផងដែរ។

⁴ចូរអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ចុះ។ ម្តងទៀតនិយាយថា ចូរអរសប្បាយឡើង។⁵ចូរបង្ហាញឲ្យមនុស្សទាំងអស់ស្គាល់ចិត្តសប្បុរសរបស់បងប្អូន។ ព្រះអម្ចាស់ជិត
យាងមកដល់ហើយ។⁶សូមកុំខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្វីឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ គឺតាមរយៈពាក្យអធិស្ឋាន និងទូលអង្គ ទាំងការអរព្រះគុណព្រះអង្គ
ផង។ ហើយ សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលហួសពីការយល់របស់មនុស្សនឹងស្ថិតជាប់ក្នុងចិត្តគំនិតបងប្អូន ដែលក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។
⁸ជាទីបញ្ចប់ បងប្អូនអើយ សូមបងប្អូនគិតតែអំពីអ្វីៗដែលពិត ហើយអ្វីដែលច្រើន និងអ្វីដែលសុចរិត រួមទាំងអ្វីដែលបរិសុទ្ធ ហើយអ្វីដែលគួរឲ្យស្រឡាញ់
ហើយអ្វីដែលគួរឲ្យគោរព ហើយប្រសិនបើ មានអ្វីដែលល្អឥតខ្ចោះ គួរឲ្យកោតសរសើរ សូមបងប្អូនគិតអំពីការទាំងនេះ។⁹សេចក្តីដែលបងប្អូនបានរៀន បាន
ទទួល និងបានឮហើយឃើញនៅក្នុងខ្ញុំ សូមប្រព្រឹត្តតាមការទាំងនោះចុះ ហើយព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹងគង់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា។
¹⁰ខ្ញុំមានអំណរក្នុងព្រះអម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង ដោយដឹងថា បងប្អូនបានបាត់បង់ដល់ខ្ញុំជាច្រើនទៀត។ មែនហើយ បងប្អូនក៏បានធ្លាប់នឹកគិតដល់ខ្ញុំដែរ តែបងប្អូនគ្មាន
ឱកាសនឹងសម្តែងទឹកចិត្តរបស់បងប្អូនដើម្បីជួយដល់ខ្ញុំទេ។¹¹ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ មិនមែនមកពីខ្លះខាតនោះទេ។ ដ្បិត ខ្ញុំបានរៀនឲ្យចេះស្តាប់ចិត្ត ក្នុងគ្រប់
កាលៈទេសៈទាំងអស់។¹²ខ្ញុំស្គាល់អ្វីទៅដែលជាភាពទីលក្រ ហើយខ្ញុំក៏ស្គាល់ពីការដែលមានបរិបូរណ៍ដែរ។ ខ្ញុំបានអប់រំចិត្តក្នុងគ្រប់របៀបទាំងអស់ និងគ្រប់ទីកន្លែង
គឺថា ទោះបីហូបឆ្អែត ឬអត់ឃ្លានក្តី មានបរិបូរ ឬខ្វះខាតក្តី ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តជានិច្ច។¹³ខ្ញុំអាចធ្វើការងារទាំងអស់បាន ដោយព្រះអង្គដែលប្រទានកម្លាំងឲ្យខ្ញុំ។
¹⁴ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បងប្អូនបានធ្វើប្រសើរហើយដែលបានរួមជាមួយខ្ញុំក្នុងពេលដែលខ្ញុំជួបទុក្ខលំបាក។¹⁵ឱបងប្អូននៅក្រុងភីលីពីអើយ បងប្អូនដឹង
ហើយថា តាំងពីខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមឡើងដំណឹងល្អ នៅពេលខ្ញុំបានចាកចេញពីស្រុកម៉ាសេដូនមកនោះ ក្រៅពីបងប្អូន គ្មានក្រុមដ៏សំណាជួយ
ផ្គត់ផ្គង់ខ្ញុំនោះទេក្រៅពីបងប្អូន។¹⁶កាលខ្ញុំនៅក្នុងថេស្សាឡូនីក បងប្អូនបានធ្វើជំនួយ តាមសេចក្តីត្រូវការរបស់ខ្ញុំជាច្រើនលើក។ មិនមែនមានន័យថា ខ្ញុំ
ឃើញតែជំនួយរបស់បងប្អូននោះទេ។¹⁷តែខ្ញុំឃើញអំពីផលផ្លែ ការរីកចម្រើន និងភាពច្បាស់លាស់របស់បងប្អូនវិញ។
¹⁸ខ្ញុំបានទទួលគ្រប់ទាំងអស់ ហើយខ្ញុំមានបរិបូរណ៍ផងដែរ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានវិត្តច្រើន ដោយបានទទួលអំណោយពីបងប្អូន តាមរយៈលោកអេប៉ាប្រូឌីត។
អំណោយទាំងនេះប្រៀបបីដូចជាភ្លឺនក្រអូបល្អយល្អ ជាញញឹមដែលព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យ។¹⁹ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំនឹងបំពេញសេចក្តីត្រូវការគ្រប់
យ៉ាងរបស់បងប្អូន ស្របតាមសិរីរុងរឿងដ៏ប្រសើរបំផុតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។²⁰ឥឡូវនេះ សូមលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតារបស់
យើងដ៏អស់កល្បជារៀងរាល់ថ្ងៃទៅ។ អាម៉ែន!
²¹សូមជម្រាបសូររបស់បងប្អូនដល់ខ្ញុំនៅក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូទាំងអស់។ បងប្អូនដែលនៅជាមួយខ្ញុំ សូមជម្រាបសូរមកដល់បងប្អូនទាំងអស់គ្នាដែរ។
²²ហើយអ្នកជឿទាំងអស់ក៏ជម្រាបសូររបស់បងប្អូន ជាពិសេស បងប្អូនដែលជាអ្នករាជការរបស់ព្រះចៅអធិរាជ ក៏សូមជម្រាបសូរមកដល់បងប្អូនដែរ។²³សូមព្រះគុណ
របស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទគង់នៅជាមួយវិញ្ញាណរបស់បងប្អូន។

កូឡូស

1¹ខ្ញុំ ប៉ូល ជាសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ប្រែងតាំង និងលោកដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ដែលជាបងប្អូនរបស់យើង²ទៅដល់អ្នកដែលមានជំនឿ
ហើយបងប្អូនដ៏ស្មោះត្រង់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលនៅក្នុងកូឡូស។ សូមព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្ត ដែលមកពីព្រះបិតានៃយើង
កើតមានដល់អ្នករាល់គ្នា។³សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតានៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ហើយយើងតែងតែអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនជានិច្ច។

⁴យើងបានឮពីជំនឿរបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន ចំពោះប្រជារាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
⁵អ្នកមានសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ដោយសារតែសេចក្តីសង្ឃឹមជឿជាក់ ដែលបានបម្រុងទុកសម្រាប់អ្នកនៅស្ថានបរមសុខ។ អ្នកបានឮពីសេចក្តីសង្ឃឹមនេះពីមុន
តាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត គឺដំណឹងល្អដែលបានមកដល់អ្នក។ ដំណឹងល្អនេះកំពុងតែបង្កើតផលផ្លែ និងរីកចម្រើននៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល។
ដំណឹងល្អនេះស្ថិតនៅក្នុងអ្នកចាប់តាំងពីថ្ងៃអ្នកបានឮ ហើយបានស្វែងយល់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈសេចក្តីពិត។
⁷នេះគឺជាដំណឹងល្អដែលអ្នកបានរៀនពីលោកអេប៉ាប្រាស ជាអ្នកបម្រើដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់យើង ដែលបានបម្រើព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងស្មោះត្រង់សម្រាប់បងប្អូន។
⁸លោកអេប៉ាប្រាសបានធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលមាននៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ។
⁹ព្រោះតែសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលយើងបានដឹងពីដំណឹងនេះ យើងមិនដែលឈប់ក្នុងការអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនទេ។
យើងបានទូលសុំឲ្យអ្នកមានប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹង ព្រមទាំងតម្រិះដែលមកពីព្រះវិញ្ញាណ។¹⁰យើងបានអធិស្ឋានឲ្យអ្នកដើរដោយបែបសមគួរ
ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គ្រប់វិស័យ។ យើងបានអធិស្ឋានឲ្យអ្នកបានបង្កើតផលផ្លែ គ្រប់ការល្អទាំងអស់ ដែលបងប្អូនធ្វើ
ហើយរីកចម្រើនឡើងក្នុងការស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។
¹¹យើងបានអធិស្ឋានឲ្យបងប្អូនមានកម្លាំង និងសមត្ថភាពគ្រប់យ៉ាង ស្របតាមបុព្វនាគាតនៃសិរីរុងរឿង ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចស្មោះ និងអត់ធ្មត់បាន។
¹²យើងអធិស្ឋានឲ្យបងប្អូនមានអំណរក្នុងការអរព្រះគុណដល់ព្រះបិតា ដែលបានធ្វើឲ្យអ្នកអាចចូលរួមទទួលមរតកជាមួយអ្នករួមជំនឿនៅក្នុងពន្លឺ។
¹³ព្រះអង្គបានរំដោះយើងឲ្យរួចពីអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត ហើយបាននាំយើងចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃព្រះបុត្រាដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ។¹⁴នៅក្នុងព្រះបុត្រា
យើងបានទទួលការប្រោសលោះ និងបានរួចពីបាប។
¹⁵ព្រះបុត្រាដ៏ពណ៌នារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលយើងមើលមិនឃើញ។ ព្រះអង្គជាកូនច្បង ដែលកើតមុនកំណើតផែនដី។¹⁶ដោយសារព្រះអង្គ
អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងគ្រប់ទាំងអស់ ដែលមាននៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ទាំងអ្វីៗដែលមើលមិនឃើញ និងមើលឃើញ។ គ្រប់ទាំងអំណាច
ឬការគ្រប់គ្រង ឬសិទ្ធិអំណាចនានា អ្វីៗទាំងអស់បង្កើតឡើងដោយសារព្រះអង្គ និងសម្រាប់ព្រះអង្គ។¹⁷ព្រះជាម្ចាស់មានមុនអ្វីៗទាំងអស់
ហើយក្នុងព្រះអង្គអ្វីៗទាំងអស់ទ្រទ្រង់ជាមួយគ្នា។
¹⁸ព្រះអង្គជាព្រះសីលនៃព្រះកាយ គឺក្រុមជំនុំ។ ព្រះអង្គជាទីចាប់ផ្តើម និងជាកូនច្បងពីចំណោមមនុស្សស្លាប់ ដូចនេះហើយបានជាព្រះអង្គជាទីមួយ
ក្នុងចំណោមរបស់ទាំងអស់។¹⁹ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យ ឲ្យគ្រប់លក្ខណៈសម្បត្តិព្រះអង្គ ស្ថិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

²⁰ព្រះអង្គបានផ្សះផ្សាតាមរយៈព្រះបុត្រា ហើយ អ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ព្រះអង្គ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសន្តិភាពតាមរយៈការសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្សះផ្សាការទាំងអស់ ដើម្បីព្រះអង្គ មិនថាអ្វីៗដែលនៅលើផែនដី ឬក៏អ្វីដែលនៅលើស្ថានបរមសុខទេ។

²¹កាលពីដើម បងប្អូនរាល់គ្នាជាមនុស្សបរទេស នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ជាសត្រូវរបស់ព្រះអង្គ ដោយសារតែគំនិត និងអំពើអាក្រក់ដែលយើងបានធ្វើ។

²²តែឥឡូវនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្សះផ្សាបងប្អូន ដោយបូជាព្រះកាយព្រះអង្គ រហូតដល់សុគត។ ព្រះអង្គធ្វើការនេះ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានបរិសុទ្ធ គ្មានកន្លែងបន្ទោស និងឥតសៅហ្មង ហើយអាចឈរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គបាន។²³បើសិនអ្នកនៅតែបន្តជំនឿដែលរឹងប៉ឹងហើយខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលមិនឃ្លាតឆ្ងាយពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃដំណឹងល្អ ដែលអ្នកធ្លាប់បានឮពីមុនមក។ នេះជាដំណឹងល្អដែលបានប្រកាសប្រាប់ មនុស្សទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ។ នេះជាដំណឹងល្អដែលនាំឲ្យខ្ញុំ ប៉ូល ក្លាយជាអ្នកបម្រើ។

²⁴ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានអំណរនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ខ្ញុំសម្រាប់បងប្អូន ហើយខ្ញុំបំពេញរូបកាយខ្ញុំ ដែលគ្មានសេចក្តីទុក្ខលំបាកនៃព្រះគ្រីស្ទ ទុកជាប្រយោជន៍ដល់រូបកាយព្រះអង្គ គឺក្រុមជំនុំ។²⁵នេះជាក្រុមជំនុំដែលខ្ញុំបានបម្រើ ស្របតាមទំនួលខុសត្រូវ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកខ្ញុំ សម្រាប់បងប្អូនជាប្រយោជន៍សម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។²⁶នេះជាសេចក្តីពិតដែលលាក់កំបាំងអស់រយៈពេលជាច្រើនជំនាន់មកហើយ ក៏ប៉ុន្តែនៅពេលនេះព្រះអង្គបានបើកសម្តែងឲ្យឃើញអ្នកជឿព្រះអង្គ បានឃើញ។²⁷អ្នកទាំងនោះហើយ ដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រហ្មទ័យឲ្យពួកគេបានទទួលសិរីរុងរឿងនៃសេចក្តីពិត ដែលលាក់កំបាំងក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ។ ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសង្ឃឹមថា នឹងសិរីរុងរឿងនាពេលអនាគត។

²⁸គឺព្រះអង្គនេះហើយដែលនាំឲ្យយើងប្រកាស។ យើងបានដាស់តឿនគ្រប់គ្នា ហើយយើងបានបង្រៀនពួកគេអស់ពីប្រាជ្ញា ដូច្នេះ យើងបានពេញលក្ខណៈសម្បត្តិនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។²⁹ដោយហេតុនេះហើយបានខ្ញុំខិតខំសូមធ្វើ ដោយពឹងអាងលើកម្លាំងរបស់ព្រះអង្គ ដែលមាននៅក្នុងខ្ញុំ និងពេញដោយប្បទានភាព។

2¹ ខ្ញុំចង់ឲ្យបងប្អូនដឹងពីឧបសគ្គ ដែលខ្ញុំបានប្រឈមមុខសម្រាប់បងប្អូន និងសម្រាប់អ្នកស្រុកឡៅឌីសេ ព្រមទាំងសម្រាប់បងប្អូនដែលមិនទាន់បានជួបមុខខ្ញុំផ្ទាល់។² ខ្ញុំធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកគេដោយឲ្យពួកគេរួមគ្នា ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយឲ្យពួកគេមានប្រាជ្ញារវាងវេបធុត និងស្គាល់ពីគម្រោងការដែលលាក់កំបាំងនោះ គឺព្រះគ្រីស្ទ។³ នៅក្នុងព្រះអង្គមានលាក់ទុកគ្រប់ទាំងតម្រិះ និងប្រាជ្ញា។

⁴ ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យមាននរណាម្នាក់មកបោកបញ្ឆោតអ្នកដោយពាក្យសម្តីល្ងង់លោមឡើយ។⁵ ទោះបីរូបកាយខ្ញុំមិនបាននៅជាមួយបងប្អូន តែចិត្តរបស់ខ្ញុំនៅជាមួយបងប្អូនជានិច្ច។ ខ្ញុំមានអំណរដោយឃើញបងប្អូនមានសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អ និងមានជំនឿរឹងមាំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

⁶ បើបងប្អូនបានទទួលព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ ចូរដើរក្នុងព្រះអង្គ។⁷ ត្រូវចាក់ឬសឲ្យរឹងមាំនៅក្នុងព្រះអង្គ ត្រូវសាងសង់ជីវិតនៅលើព្រះអង្គ ត្រូវមានជំនឿរឹងមាំដូចអ្វីដែលអ្នកបានរៀន ហើយត្រូវអរព្រះគុណព្រះឲ្យបានច្រើន។

⁸ សូមប្រយ័ត្នកុំឲ្យមាននរណាម្នាក់បញ្ឆោតអ្នកដោយប្រើទស្សនវិជ្ជា ឬដោយអរូបិយ ដោយពឹងផ្អែកលើទម្លាប់ពីបុរាណ ការទាំងអស់នោះមិនមែនមកពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។⁹ ដ្បិតគ្រប់លក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅយ៉ាងពេញលេញក្នុងរូបកាយព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁰ បងប្អូនក៏បានពោរពេញនៅក្នុងព្រះអង្គដែរ។ ព្រះអង្គជាប្រមុខដែលគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ទាំងសិទ្ធិអំណាច។¹¹ នៅក្នុងព្រះអង្គ បងប្អូនក៏បានធ្វើវិធីកាត់ស្បែកដែរ តែពុំមែនជាវិធីកាត់ស្បែកដោយដៃមនុស្សទេ គឺជាកាត់ស្បែកតាមរបៀបព្រះគ្រីស្ទវិញ។¹² ពេលបងប្អូនទទួលពិធីជ្រមុជទឹក បងប្អូនបានកប់រួមជាមួយព្រះអង្គ ហើយបងប្អូនបានរស់ឡើងវិញ ដោយសារជឿលើឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានប្រោសព្រះគ្រីស្ទឲ្យរស់ឡើងវិញពីស្លាប់។

¹³ ពីដើម បងប្អូនបានស្លាប់នៅក្នុងនិស្ស័យចាស់ និងមិនបានធ្វើវិធីកាត់ស្បែកខាងរូបកាយឡើយ តែព្រះអង្គបានប្រទានឲ្យបងប្អូនមានជីវិតរួមជាមួយព្រះអង្គ ហើយអត់ទោសរាល់អំពើវិលវងរបស់បងប្អូន។¹⁴ ព្រះអង្គបានលុបបញ្ជីបំណុល និងវិន័យដែលបានចោទប្រកាន់យើង។ ព្រះអង្គបានលុបចេញ ហើយឆ្កាងអំពើទាំងនោះនៅលើឈើឆ្កាង។¹⁵ ព្រះអង្គបានដកហូតអំណាច និងដកសិទ្ធិអំណាច ហើយព្រះអង្គបានបំបាក់មុខវាជាសាធារណៈ ដោយមានជ័យជម្នះលើវា ដោយសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។

¹⁶ បន្ទាប់មក កុំឲ្យមាននរណាម្នាក់កាត់ទោសអ្នកអំពីការហូបអាហារ ផឹកភេសជ្ជៈ អំពីរឿងបុណ្យទាន បុណ្យចូលខែ ឬថ្ងៃសប្បន្តនោះទេ។
¹⁷ ទាំងនេះគ្រាន់តែជាស្រមោលដែលនឹងមកប៉ុណ្ណោះ តែសេចក្តីពិតនោះជាព្រះគ្រីស្ទ។

¹⁸ កុំឲ្យមាននរណាម្នាក់លួចយកការបន្ទាបខ្លួន និងការថ្វាយបង្គំ ដែលធ្វើឲ្យអ្នកបាត់បង់រង្វាន់ដែលទេវតារបស់ព្រះរៀបចំសម្រាប់បងប្អូន។ ដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលបានឃើញអ្វីមួយ ហើយអួតបំប៉ោងចំតាមគំនិតលោកីយ៍។¹⁹ គេមិនបាននៅជាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទជាព្រះសិរសាទេ។ ព្រះសិរសាបានតភ្ជាប់ខ្លួនទាំងមូលតាមរយៈសន្លាក់ឆ្អឹង និងសរសៃ ហើយចម្រើនឡើងជាមួយគ្នាតាមរយៈព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យ។

²⁰ ប្រសិនបើបងប្អូនស្លាប់រួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទមែន ហេតុអ្វីបានជាបងប្អូនរស់នៅដូចជានៅជាប់ជាមួយលោកីយ៍ទៀត។²¹ «កុំយក! កុំភ្ញាក់! កុំប៉ះ!»²² ការទាំងអស់នោះជាផ្លូវដែលនាំឆ្លាក់ចូលក្នុងអំពើពុករលួយ អាស្រ័យលើការណែនាំ និងសេចក្តីបង្រៀនរបស់មនុស្ស។

²³ ច្បាប់ទាំងនេះបង្កើតឡើងដោយប្រាជ្ញានៃសាសនា ហើយមានការបន្ទាបខ្លួន និងលក់ដីខ្លួន។ ប៉ុន្តែ វាគ្មានតម្លៃអ្វីសោះក្នុងការប្រឆាំងនឹងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងនិស្ស័យលោកីយ៍។

3¹ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បានប្រោសបងប្អូនឲ្យរស់ឡើងវិញរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ចូរស្វែងរកអ្វីៗនៅស្ថានលើ ជាស្ថានដែលព្រះគ្រីស្ទគង់នៅខាងព្រះជាម្ចាស់។
2 ចូរគិតពីអ្វីៗដែលនៅស្ថានលើ មិនមែនអ្វីៗដែលនៅផែនដីឡើយ។³ ដ្បិតបងប្អូនបានស្លាប់ ហើយជីវិតរបស់អ្នកក៏បានលាក់ទុកជាមួយព្រះគ្រីស្ទ
នៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់។⁴ នៅពេលព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាជីវិតរបស់បងប្អូន បានលេចមកនោះបងប្អូនក៏លេចមកជាមួយព្រះអង្គ ប្រកបដោយសិរីរុងរឿងដែរ។

5 ចូរសម្លាប់អ្វីៗដែលនៅលើផែនដីនេះដូចជា អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ អំពើសៅហ្មង ចិត្តស្រីបស្រាល បំណងប្រាថ្នាអាក្រក់ និងចិត្តលោភលន់ គឺយក
ទ្រព្យសម្បត្តិធ្វើជាព្រះ⁶ ព្រោះតែសេចក្តីទាំងនេះហើយដែលធ្វើឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ធ្លាក់ទៅលើកូនអស់អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់។

7 អ្នកក៏ធ្លាប់ធ្វើការទាំងអស់នេះ នៅពេលដែលអ្នករស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងនោះ។⁸ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ បងប្អូនគួរតែលះចោលសេចក្តីទាំងនេះដូចជា
សេចក្តីក្រោធកំហឹង ចិត្តអាក្រក់ ប្រមាថ និងពាក្យទ្រគោះបោះបោកចេញពីមាត់បងប្អូន។

9 កុំកុហកអ្នកដទៃ ចាប់តាំងពីពេលបងប្អូនបានបោះបង់ជីវិតចាស់ និងទម្លាប់ចាស់ចោល¹⁰ ហើយអ្នកបានបំពាក់មនុស្សថ្មី ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សថ្មី
ដើម្បីឲ្យស្គាល់លក្ខណៈដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក។¹¹ ដូច្នេះទើបបានជាគ្មានសាសន៍ព្រឹក និងសាសន៍យូដា ការកាត់ស្បែក និងការមិនកាត់ស្បែក
មនុស្សព្រៃ ពួកទមិឡ ទាសករ អ្នកងារ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទជាអ្វីទាំងអស់ នៅគ្រប់ទាំងអស់។

12 ចូលបំពាក់នូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសបងប្អូន ជាអាស្រ័យជីវិត និងជាទីស្រឡាញ់ មានចិត្តមេត្តា សប្បុរស បន្ទាបខ្លួន ស្មោះត្រង់ និងអត់ធ្មត់។

13 ទ្រាំទ្រគ្នាទៅវិញទៅមក សប្បុរសរវាងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់រអ៊ូរទាំចំពោះនរណាម្នាក់ទៀត សូមអត់ទោសអ្នកដទៃ
តាមរបៀបព្រះអម្ចាស់បានអត់ទោសដល់អ្នកដែរ។¹⁴ លើសពីការទាំងអស់នេះ ត្រូវមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលជាចំណងនៃភាពឥតខ្ចោះ។

15 ចូរឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទសោយរាជ្យនៅក្នុងចិត្តរបស់បងប្អូន។ ចូរអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់

ដោយសារតែសេចក្តីសុខសាន្តនេះហើយទើបបងប្អូនបានរួមគ្នាក្នុងព្រះកាយតែមួយ។¹⁶ ចូលឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទរស់នៅក្នុងបងប្អូនជាបរិបូរ។
ចូលបង្រៀន និងទូន្មានគ្នាទៅវិញទៅដោយប្រើប្រាជ្ញា ទំនុកតម្កើង ចម្រៀងសរសើរ និងបទចម្រៀងដែលមកពីព្រះវិញ្ញាណ។

ចូរប្រៀងអរព្រះគុណថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ដោយចេញពីចិត្ត។¹⁷ អ្វីដែលបងប្អូនធ្វើគ្រប់ទាំងពាក្យសម្តី និងកាយវិការ

ចូរធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់ក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ។ ចូរអរព្រះគុណព្រះបិតាតាមរយៈព្រះយេស៊ូ។

18 ប្រពន្ធគ្រប់គ្នាអើយ ចូរចុះចូលនឹងប្តី ដើម្បីឲ្យបានសមរម្យនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។¹⁹ ប្តីគ្រប់គ្នាអើយ ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន

ហើយមិនត្រូវម្នីម្នាដាក់នាងឡើយ។²⁰ កុមារគ្រប់គ្នាអើយចូលស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយគ្រប់ការទាំងអស់

ដោយសារតែការទាំងអស់នេះជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យក្នុងព្រះអម្ចាស់។²¹ ឪពុកគ្រប់គ្នាអើយ ចូរកុំខឹងកូនរបស់អ្នកឡើយ ដូច្នេះទើបគេមិនបាក់ទឹកចិត្ត។

22 អ្នកបម្រើគ្រប់គ្នាអើយ ចូរគោរពម្ចាស់របស់ខ្លួនក្នុងលោកនេះ មិនត្រូវធ្វើព្រោះផ្តាប់ភ្នែកម្ចាស់ ក៏ដូចជាសម្រាប់ផ្តាប់មនុស្សដទៃទៀតឡើយ

ប៉ុន្តែត្រូវបម្រើដោយចិត្តស្មោះសរ និងដោយការរកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។²³ ចូរធ្វើឲ្យអស់ពីចិត្ត ដូចជាធ្វើថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដែរ មិនមែនធ្វើសម្រាប់មនុស្សលោកទេ។

24 ដ្បិត បងប្អូនបានដឹងថាបងប្អូននឹងទទួលរងរាន់ពីព្រះអម្ចាស់ជាភរិយាអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទបានអ្នកបម្រើ។

25 ដ្បិតអស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត អ្នកនោះនឹងទទួលពិន័យ ដូចជាអំពើទុច្ចរិតដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ដោយមិនរើសមុខឡើយ។

4¹ ចៅហ្វាយគ្រប់គ្នាអើយ ចូរប្រព្រឹត្តជាមួយអ្នកបម្រើរបស់ខ្លួន ឲ្យបានត្រឹមត្រូវនិងយុត្តិធម៌។ អ្នកដឹងហើយថា អ្នកក៏មានចៅហ្វាយមួយនៅស្ថានបរមសុខដែរ។

² ចូរបន្តព្យាយាមអធិស្ឋាន។ ចូរប្រុងប្រយ័ត្ននៅក្នុងការអធិស្ឋាន ដោយអរព្រះគុណ។³ សូមរួមគ្នាអធិស្ឋានសម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គបើកទ្វារសម្រាប់ព្រះបន្ទូល ដើម្បីឲ្យយើងបានប្រកាសពីសេចក្តីពិតដែលលាក់កំបាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយខ្ញុំបានជាប់ឃុំឃាំងដោយព្រោះការនេះ។

⁴ សូមអធិស្ឋានឲ្យខ្ញុំយល់ច្បាស់ពីអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវនិយាយ។

⁵ ចូរដើរដោយប្រាជ្ញាជាមួយអ្នកដែលមិនទាន់ជឿ និងចេះរៀបចំពេលវេលាផង។⁶ សូមឲ្យសម្តីរបស់បងប្អូនបានប្រកបដោយព្រះគុណជានិច្ច។

ឲ្យពួកគេទទួលបានពាក្យដែលមានខ្លឹមសារ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចដឹងពីរបៀបដែលបងប្អូនឆ្លើយតបទៅមនុស្សម្នាក់ៗ។

⁷ រឿងអ្វីដែលទាក់ទងជាមួយខ្ញុំ លោកទីយ៉ែកូសជម្រាបដល់បងប្អូនឲ្យបានដឹង។ លោកទីយ៉ែកូសជាបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ក៏ជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ និងជាអ្នកបម្រើក្នុងព្រះអម្ចាស់។⁸ ខ្ញុំបានបញ្ជូនគាត់សម្រាប់ការនេះ ដើម្បីប្រាប់ពីដំណឹងរបស់យើង ហើយគាត់ក៏អាចលើកទឹកចិត្តដល់បងប្អូនដែរ។

⁹ ខ្ញុំបានបញ្ជូនគាត់ទៅជាមួយលោកអូនេស៊ីម ជាបងប្អូនដែលស្មោះត្រង់ និងជាទីស្រឡាញ់ ហើយជាម្នាក់ក្នុងចំណោមបងប្អូន។

¹⁰ ពួកគេនឹងជម្រាបដល់បងប្អូនពីអ្វីដែលបានកើតឡើងនៅទីនេះ។

¹¹ លោកអេរីស្តាក ជាបងប្អូនដែលជាប់ឃុំឃាំងជាមួយខ្ញុំ សូមជម្រាបសួរមកបងប្អូន ហើយលោកម៉ាកូស

ដែលត្រូវជាសាច់ញាតិរបស់លោកបារណាបាសក៏សូមជម្រាបសួរដល់បងប្អូនដែរ (ប្រសិនបើ គាត់មកសុខទុក្ខបងប្អូន

សូមទទួលគាត់ដូចអ្វីដែលខ្ញុំបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា)¹² ហើយលោកយេស៊ូ ហៅលោកយូស្ទូសក៏បានជម្រាបសួរដល់បងប្អូនដែរ។

មានតែអ្នកកាត់ស្បែកអ្នកនេះឯង សម្រាប់ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយក៏ជាអ្នកដែលកម្សាន្តចិត្តខ្ញុំដែរ។

¹³ លោកអេប្រាសសូមជម្រាបសួរដល់បងប្អូន។ គាត់គឺជាម្នាក់ក្នុងចំណោមបងប្អូន ហើយក៏ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូដែរ។

គាត់តែងតែអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូន ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចឈររឹងមាំ និងពេញលក្ខណៈនៅក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

¹⁴ ខ្ញុំអាចធ្វើជាសាក្សីសម្រាប់គាត់បាន ថាគាត់ពិតជាប្រឹងប្រែងសម្រាប់បងប្អូន និងសម្រាប់អ្នកស្រុកឡៅឌីសេ ព្រមទាំងអ្នកស្រុកហេរ៉ាប៉ូល។

¹⁵ លោកត្រូឡេឡូកាជាទីស្រឡាញ់របស់យើង និងលោកដេម៉ាសសូមជម្រាបសួរដល់បងប្អូនដែរ។

¹⁶ សូមជម្រាបសួរដល់បងប្អូនដែលរស់នៅស្រុកឡៅឌីសេ និងនាងនីមផាស ព្រមទាំងក្រុមជំនុំដែលប្រជុំគ្នានៅក្នុងផ្ទះរបស់នាងដែរ។

¹⁷ នៅពេលដែលបងប្អូនបានអានសំបុត្រនេះរួចហើយ សូមអានសំបុត្រនេះសម្រាប់ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ ហើយសូមអានសំបុត្រដែលមកពីស្រុកឡៅឌីសេផង។

¹⁸ សូមជម្រាបលោកអេរីយ៉ា ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព័ន្ធកិច្ចដែលអ្នកទទួលបាននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ដែលអ្នកគួរតែធ្វើការនេះ។

¹⁹ ពាក្យជម្រាបសួរនេះ ខ្ញុំប៉ូល ជាអ្នកសរសេរដោយដៃខ្ញុំផ្ទាល់។ សូមចាំថាខ្ញុំនៅជាប់ឃុំឃាំង។ សូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅជាប់ជាមួយបងប្អូន។

១ ថេស្លាឡូនិក

1¹ ខ្ញុំប៉ូល និងស៊ីលវ៉ាន ហើយនិងធីម៉ូថេ ជូនចំពោះក្រុមជំនុំនៃថេស្លាឡូនិកនៅក្នុងព្រះដីជាព្រះបិតា និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។ សូមព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តកើតមានដល់អ្នករាល់គ្នា។

² ពួកយើងអរគុណដល់ព្រះអង្គជានិច្ចសម្រាប់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា យើងតែងតែនឹកគិតពីអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់យើងជានិច្ច។

³ យើងនឹកចាំបងប្អូននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះកិច្ចការនៃជំនឿ និងកិច្ចការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

ព្រមទាំងមានការអត់ធ្មត់ជឿជាក់សម្រាប់អនាគតនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង។

⁴ ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់បងប្អូន យើងដឹងថា

ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នា⁵ ដោយសារដំណឹងល្អរបស់យើងដែលមកដល់បងប្អូនមិនមែនគ្រាន់តែសំដីប៉ុណ្ណោះទេ តែជាមួយនឹងអំណាច

នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណជីវិត និងដែលមានចិត្តជឿជាក់យ៉ាងខ្លាំងថែមទៀតផង។ ដូចគ្នានេះដែរ អ្នកក៏បានដឹងថា យើងជាមនុស្សបែបណា

ដែលនៅក្នុងចំណោមបងប្អូន គឺសម្រាប់បងប្អូន។

⁶ អ្នករាល់គ្នាបានយកតម្រាបតាមយើង និងតាមព្រះអម្ចាស់

ក្នុងការដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះបន្ទូលនៅក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងដោយអំណរចេញពីព្រះវិញ្ញាណជីវិត។⁷ ជាលទ្ធផល

អ្នកបានក្លាយជាគំរូដល់បងប្អូនអ្នកជឿដែលនៅស្រុកម៉ាសេដូន និងស្រុកអាខែផងដែរ។

⁸ ដ្បិត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានចេញពីអ្នករាល់គ្នា ហើយមិនគ្រាន់តែនៅក្នុងនៅស្រុកម៉ាសេដូន និងស្រុកអាខែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ

ជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់បានចេញទៅគ្រប់ទីកន្លែង។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងមិនចាំបាច់និយាយអ្វីទាំងអស់។⁹ ដ្បិត

ពួកគេខ្លួនឯងបានរាយការណ៍ពីហេតុដែលយើងមកក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។ ពួកគេបានប្រាប់ពីការដែលអ្នករាល់គ្នាបែរពីរូបព្រះ

ទៅបម្រើព្រះដ៏មានព្រះជនរស់ និងសេចក្តីពិតវិញ។¹⁰ ពួកគេបានរាយការណ៍ថា អ្នករាល់គ្នាបានរងចាំព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គយាងមកពីស្ថានសួគ៌

ជាព្រះដែលព្រះអង្គបានប្រោសពីសេចក្តីស្លាប់ឡើងវិញ។ នេះគឺព្រះយេស៊ូ ដែលបានរំដោះយើងពីសេចក្តីក្រោធដែលមកដល់។

2 ¹ ជឿតបងប្អូនវិញ បងប្អូនបានដឹងហើយថា ការមកវិញរបស់ពួកយើងមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ។² អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថា យើងបានលឺចាប់កាលពីមុន ហើយយើងបានទទួលនូវការប្រមាថនៅក្នុងភីលីពី។
យើងមានសេចក្តីក្លាហាននៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់នៃយើងក្នុងការនិយាយមកកាន់អ្នករាល់គ្នានូវដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងឧបសគ្គខ្លាំងយ៉ាងណាក្តី។

³ ជឿត ការដាស់តឿនរបស់យើងមិនមែនមកពីកំហុស ឬមកពីភាពមិនបរិសុទ្ធ ឬមកពីការបោកប្រាស់ឡើយ។⁴ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់បានអនុញ្ញាតនិងផ្ទុកផ្តាក់ឲ្យយើងនាំដំណឹងល្អ ដូច្នេះ យើងក៏ប្រកាស។ យើងប្រកាស មិនមែនដោយផ្តាប់ចិត្តមនុស្សទេ ប៉ុន្តែ ផ្តាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ព្រះអង្គគឺជាព្រះជាម្ចាស់ដែលពិនិត្យពិច័យដូចចិត្តរបស់យើង។

⁵ ជឿត យើងមិនបានប្រើពាក្យបញ្ជីចបព្រើនណាមួយឡើយ ដូចបងប្អូនដឹងស្រាប់ហើយ ឬជាលេសសម្រាប់ការលោភលន់ឡើយ មានព្រះជាម្ចាស់ជាបន្ទាល់។⁶ ឬ យើងក៏មិនបានស្វែងរកសិរីល្អពីមនុស្សដែរ មិនថាពីបងប្អូន ឬអ្នកផ្សេងៗទៀត។ យើងមានឯកសិទ្ធិជាសាវករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

⁷ តែផ្ទុយទៅវិញ យើងដូចជាសាសន៍ដទៃនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ដូចជាម្តាយដែលល្អងលោមកូនរបស់ខ្លួន។

⁸ នេះគឺជារបៀបនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងមានសម្រាប់បងប្អូន។ យើងមានអំណរក្នុងការចែកចាយជាមួយបងប្អូន មិនគ្រាន់តែដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងជីវិតរបស់យើងផងដែរ។ ជឿត អ្នករាល់គ្នាបានក្លាយជាទីស្រឡាញ់សម្រាប់យើងហើយ។

⁹ បងប្អូនចាំ ពិភពការ និងការងាររបស់យើងហើយ។ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ យើងខំធ្វើការ ដើម្បីកុំឲ្យយើងបានក្លាយជាបន្ទុកដល់នរណាម្នាក់ឡើយ។ នៅក្នុងអំឡុងពេលនោះ យើងបានប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់បងប្អូន។

¹⁰ អ្នករាល់គ្នាគឺជាបន្ទាល់ ហើយព្រះជាម្ចាស់ក៏ជាសាក្សីរបស់យើងផងដែរ ពីរបៀប ជីវិត សុចរិត និងគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាន ដែលយើងបានប្រព្រឹត្តខ្លួនយើងនៅចំពោះបងប្អូនអ្នកជឿ។¹¹ ដូចគ្នានេះដែរ អ្នកបានដឹងពីរបៀបដែលយើងបានប្រព្រឹត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ប្រៀបដូចជាឪពុកប្រព្រឹត្តចំពោះកូនរបស់គាត់ផ្ទាល់។¹² យើងអង្វរ និងលើកទឹកចិត្ត ព្រមទាំងដាស់តឿនដល់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យដើរតាមបែបស័ក្តិសមចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានត្រាស់ហៅអ្នកមកក្នុងព្រះរាជ្យ និងសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។

¹³ ដោយហេតុផលនេះហើយ យើងក៏អរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ច។ ជឿត នៅពេលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះរាជសាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮ អ្នករាល់គ្នាបានទទួលពីយើង អ្នករាល់គ្នាប្រៀបដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់។ គឺព្រះបន្ទូលនេះហើយដែលធ្វើការនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា និងក្នុងចំណោមអ្នកជឿដែរ។

¹⁴ ជឿត បងប្អូនអើយ អ្នករាល់គ្នាបានក្លាយជាគំរូរបស់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលនៅក្នុងយូដា នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។ ជឿត អ្នករាល់គ្នាបានរងទុក្ខដូចគ្នាពីបងប្អូនជនរួមជាតិរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលពួកគេបានរងទុក្ខពីសាសន៍យូដាដែរ។

¹⁵ គឺជាសាសន៍យូដាហើយដែលបានសម្លាប់ទាំងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ និងពួកព្យាករ។ គឺពួកយូដាហើយ ដែលបណ្តេញពួកយើងចេញ។ ពួកគេមិនបានធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេប្រឆាំងជាមួយមនុស្សគ្រប់គ្នា។

¹⁶ ពួកគេបានហាមប្រាមយើងមិនឲ្យប្រកាសទៅកាន់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានសង្គ្រោះឡើយ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេបានធ្វើឲ្យបាប ធ្លាក់មកលើពួកគេកាន់តែច្រើន។ សេចក្តីក្រោធត្រូវតែធ្លាក់មកលើពួកគេនៅទីបញ្ចប់។

¹⁷ បងប្អូនអើយ យើងត្រូវបានញែកដោយឡែកពីបងប្អូន តែមួយរយៈកាលប៉ុណ្ណោះ ខាងឯសាច់ឈាម ប៉ុន្តែមិនមែនខាងចិត្តគំនិតរបស់យើងទេ។ ជាពិសេសយើងមានចិត្តប្រាថ្នាចង់ឃើញមុខអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងខ្លាំង។¹⁸ ជឿត ខ្ញុំ ប៉ូល ម្តងហើយម្តងទៀត យើងចង់មកក្នុងអ្នករាល់គ្នាណាស់ ប៉ុន្តែ សាតាំងបានរារាំងយើង។¹⁹ ជឿត តើអ្វីទៅជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគតរបស់យើង ឬអំណរ ឬជាក្នុងជ័យនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់យេស៊ូនៅពេលដែលព្រះអង្គយាងត្រឡប់មកវិញ? តើមិនមែនជាអ្នករាល់គ្នាទេឬអី?²⁰ ជឿតអ្នករាល់គ្នាគឺជាសិរីល្អ និងជាអំណររបស់យើង។

3 ¹ដូច្នេះហើយ នៅពេលយើងទ្រាំលែងបានទៀត យើងគិតថា គឺជាការល្អ បើយើងចេញទៅក្រុងអាថែន។²យើងបានបញ្ជូនធីម្ល៉េ ជាបងប្អូន និងជាអ្នករួមការងាររបស់យើងសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីចម្រើនកម្លាំង និងកំសាន្តចិត្តអ្នករាល់គ្នាទាក់ទងនឹងជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា។³យើងធ្វើការដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ត្រូវបានបោះបង់ចោលនៅពេលជួបទុក្ខលំបាក។ ដ្បិតបងប្អូនដឹងស្រាប់ហើយថា ព្រះអង្គបានជ្រើសរើសយើងសម្រាប់ការនេះ។

⁴ពិតណាស់ ពេលយើងនៅជាមួយនឹងបងប្អូន យើងបានប្រាប់បងប្អូនជាមុនហើយថា យើងបានរងទុក្ខដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយការនោះបានកើតឡើងដូចអ្នកបានដឹងស្រាប់ហើយ។⁵ដោយហេតុនេះហើយ នៅពេលខ្ញុំឈរលែងបានទៀត ខ្ញុំបានចាត់គាត់មក ដើម្បីខ្ញុំអាចដឹងពីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ប្រហែលជាមេល្បង ពេលខ្លះបានល្បងអ្នករាល់គ្នា ហើយការងាររបស់យើងត្រូវបានក្លាយជាឥតប្រយោជន៍។⁶ប៉ុន្តែ ធីម្ល៉េចេញពីអ្នករាល់គ្នា មកឯយើងវិញ ហើយបាននាំដំណឹងល្អនៃជំនឿ ហើយនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នករាល់គ្នា។ គាត់បានប្រាប់យើងថា អ្នករាល់គ្នាបាននឹកចាំពីយើងខ្ញុំជានិច្ច ហើយបងប្អូនលែងបានឃើញយើង ហើយយើងក៏លែងបានឃើញបងប្អូនផងដែរ។⁷បងប្អូនអើយ ដោយហេតុនេះហើយ យើងបានកំសាន្តចិត្តដោយសារជំនឿរបស់បងប្អូន ពីគ្រប់ទាំងទុក្ខលំបាក និងការរងទុក្ខរបស់យើង។

⁸ដ្បិត យើងរស់នៅ ប្រសិនបើ អ្នកឈរមកក្នុងព្រះអម្ចាស់។⁹ហើយ តើអ្វីទៅដែលយើងអាចនឹងអរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់បងប្អូន គឺគ្រប់ទាំងអំណរដែលយើងមាននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ពីអ្នករាល់គ្នាវិញ?¹⁰ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ យើងអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំងថា យើងអាចជួបមុខបងប្អូន ហើយអាចផ្តល់អ្វីដែលជាជំនឿសម្រាប់បងប្អូនដែលខ្វះខាត។

¹¹សូមព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ព្រះបិតាផ្ទាល់ និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៃយើងបានដឹកនាំផ្លូវរបស់យើងទៅរកបងប្អូន។¹²សូមព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យបងប្អូនបានចម្រើនឡើង និងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបរិបូរណ៍ទៅវិញទៅមក ហើយដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាផង ដូចដែលយើងបានធ្វើជាមួយបងប្អូនដែរ។

¹³សូមព្រះអង្គចម្រើនកម្លាំងចិត្តដល់បងប្អូន ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាក្លាយជាមនុស្សដែលគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាន នៅក្នុងជីវិតសុទ្ធក្នុងព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតានៃយើង នៅពេលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទយាងត្រឡប់មកវិញជាមួយនឹងពួកជីវិតសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។

4¹ ជាចុងក្រោយ បងប្អូនអើយ យើងលើកទឹកចិត្ត និងដាស់តឿនដល់បងប្អូននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។
ដូចដែលបងប្អូនបានទទួលសេចក្តីបង្គាប់ពីយើងរួចហើយ អំពីរបៀបនៃការដើរយ៉ាងណាឲ្យគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺដើរក្នុងរបៀបនេះឯង
ដើម្បីឲ្យអ្នកបានធ្វើការច្រើនថែមទៀត។² ដ្បិត បងប្អូនបានដឹងស្រាប់ហើយ ពីការណែនាំដែលយើងបានផ្តល់ដល់អ្នករាល់គ្នាតាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ។

³ ដ្បិត នេះគឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺឲ្យបងប្អូនបានជ្រះស្អាត
ដោយចៀសចេញពីការប្រព្រឹត្តខុសសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ⁴ ដែលបងប្អូនម្នាក់ៗបានដឹងរួចមកហើយ ពីរបៀបនៃការគ្រប់គ្រងរូបកាយរបស់ខ្លួន
នៅក្នុងភាពដ៏វិសុទ្ធ និងថ្លៃថ្នូរ⁵ មិនត្រូវនៅក្នុងតណ្ហាក្រាស់ (ដូចសាសន៍ដទៃដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ)។⁶ កុំឲ្យនរណាម្នាក់ធ្វើរំលង
និងខុសឆ្គងជាមួយបងប្អូនរបស់ខ្លួននៅក្នុងរឿងនេះឡើយ។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់នឹងសងសឹកជាមួយនឹងការទាំងអស់នោះ ដូចដែលយើងបានដាស់តឿនបងប្អូន
និងថ្លែងជាមួយបងប្អូនពីមុនរួចហើយ។

⁷ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់មិនបានហៅយើងមកនៅក្នុងភាពមិនស្អាតឡើយ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធវិញ។⁸ ដូច្នេះហើយ អ្នកណាដែលបដិសេធការនេះ
គឺបដិសេធព្រះជាម្ចាស់ ដែលប្រទានភាពបរិសុទ្ធដល់អ្នក។

⁹ ទាក់ទងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់បងប្អូនអើយ អ្នកបានធ្វើហើយ មិនចាំបាច់ឲ្យនរណាសរសេរសំបុត្រមកកាន់បងប្អូនឡើយ
ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានបង្រៀនដល់បងប្អូនដោយផ្ទាល់ឲ្យស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។¹⁰ ពិតណាស់ បងប្អូនបានធ្វើការនេះ ជាមួយបងប្អូនគ្រប់គ្នា
ដល់អស់អ្នកដែលនៅស្រុកម៉ាសេដូនទាំងអស់។¹¹ ប៉ុន្តែ យើងសូមដាស់តឿនដល់បងប្អូន ចង់ឲ្យបងប្អូនរស់នៅជាមួយគ្នាដោយស្ងៀមស្ងាត់ គិតពីការងារខ្លួនឯង
ហើយខំប្រឹងធ្វើការ ដូចដែលយើងបានបង្គាប់ដល់បងប្អូន។¹² ដើម្បីឲ្យបងប្អូនបានដើរត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកនៅខាងក្រៅ និងគ្មានអ្វីដែលខ្វះខាតឡើយ។

¹³ បងប្អូនអើយ យើងមិនចង់ឲ្យបងប្អូនយល់ច្រឡំឡើយ អំពីអស់អ្នកដែលដេកលក់ទៅហើយ
ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាយំសោកដូចមនុស្សដទៃទៀតដែលពួកគេមិនដឹងច្បាស់អំពីអនាគត។¹⁴ ដ្បិត បើយើងជឿថា ព្រះយេស៊ូបានសុគត ហើយរស់ឡើងវិញ
ហើយ ព្រះជាម្ចាស់បាននាំអស់អ្នកដែលបានដេកលក់នៅក្នុងព្រះអង្គឡើងមកវិញដែរ។¹⁵ ដោយហេតុនេះ យើងនិយាយមកកាន់បងប្អូន
តាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា យើងដែលនៅរស់នៅឡើយ យើងនឹងនៅរហូតទាល់តែព្រះអម្ចាស់យាងត្រឡប់មកវិញ
យើងប្រាកដជាមិនឡើងទៅមុនអស់អ្នកដែលបានដេកលក់នោះទេ។

¹⁶ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់នឹងចុះពីស្ថានសួគ៌មក។ ព្រះអង្គនឹងយាងមកជាមួយនឹងសម្រែកមួយ ជាមួយនឹងសម្លេងរបស់មហាទេវតា
និងជាមួយនឹងសម្លេងត្រែរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នកដែលស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នឹងរស់ឡើងវិញមុនគេ។¹⁷ បន្ទាប់មកយើងគឺជាអ្នកដែលនៅសល់
ក៏រស់ឡើងវិញដែរ យើងនឹងឡើងទៅជួបជាមួយគ្នានៅឯពពក។ តាមរបៀបនេះឯង យើងនឹងនៅជាមួយព្រះអម្ចាស់រហូតទៅ។¹⁸ ដូច្នេះហើយ
ចូរកម្សាន្តចិត្តដល់គ្នាទៅវិញទៅមកជាមួយនឹងពាក្យទាំងនេះ។

5¹ ឥឡូវនេះ ទាក់ទងនឹងពេលវេលា និងពេលកំណត់នោះ បងប្អូនអើយ អ្នកមិនចាំបាច់ត្រូវការសំបុត្រអ្វីពីនរណា មកអ្នករាល់គ្នាទៀតឡើយ។² អ្នករាល់គ្នាបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ហើយថា ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងមកដល់ដូចជាចោរនៅពេលយប់។³ នៅពេលដែលពួកគេនិយាយពី «សន្តិភាព និងសុវត្ថិភាព» ដូច្នេះ មហន្តរាយនឹងធ្លាក់មកលើពួកគេដែរ។ វាប្រៀបដូចជាការលើកពោះរបស់ស្រីមានផ្ទៃពោះនៅពេលសម្រាលកូន។ ពួកគេគ្មានផ្លូវអាចគេចវេលាបានទេ។

⁴ប៉ុន្តែ ឯបងប្អូនវិញ គឺមិនស្ថិតនៅក្នុងទីងងឹតទេ ដូច្នេះ ថ្ងៃនោះមិនអាចយកឈ្នះអ្នករាល់គ្នាដូចជាចោរឡើយ។⁵ អ្នករាល់គ្នាគឺជាបុត្រនៃពន្លឺ ហើយក៏ជាបុត្រនៃពេលថ្ងៃដែរ។ យើងមិនមែនជាបុត្រនៃពេលយប់ ឬងងឹតនោះទេ។⁶ ដូច្នេះ យើងមិនត្រូវគេងលក់ដូចមនុស្សផ្សេងទៀតដែរ។ ឆ្ងាយទៅវិញ ចូរយើងចាំយាម ហើយមានចិត្តម៉ឺងម៉ាត់។⁷ អ្នករាល់គ្នាដែលគេងលក់ គេគេងលក់នៅពេលយប់មែន ហើយអស់អ្នកដែលស្រវឹងក៏គេស្រវឹងនៅពេលយប់ដែរ។⁸ ប៉ុន្តែ ដោយព្រោះយើងជាកម្មសិទ្ធិនៃពន្លឺ យើងត្រូវតែរក្សាចិត្តម៉ឺងម៉ាត់ ហើយបំពាក់ដំនើរ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ទុកដូចជាប្រដាប់បាំងដើមទ្រូង ហើយពាក់មួកក្តីសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់អនាគតរបស់យើង។⁹ អ្នករាល់គ្នាមិនបានតម្រូវយើងសម្រាប់សេចក្តីក្រោធឡើយ ប៉ុន្តែ ដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើងវិញ។¹⁰ គឺព្រះអង្គហើយដែលសុគតសម្រាប់យើង ទោះបី យើងដេកលក់ ឬភ្ញាក់ឡើងក្តី យើងអាចរស់នៅជាមួយព្រះអង្គ។¹¹ ដូច្នេះហើយ ចូរកម្លាំងចិត្តទៅវិញទៅមក ហើយស្វាងគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចដែលខ្ញុំធ្លាប់បានធ្វើរួចមកហើយ។¹² បងប្អូនអើយ យើងសូមឲ្យអ្នករាល់គ្នា ទទួលស្គាល់ ថាគឺអ្នកណាបានធ្វើការនៅក្នុងចំណោមបងប្អូន ហើយអ្នកណាដែលមើលថែបងប្អូននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្នកណាគ្រប់គ្រងបងប្អូន។¹³ យើងក៏សូមបងប្អូនផងដែរ ទាក់ទងនឹងពួកអ្នកដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់ ដោយព្រោះការងាររបស់ពួកគេ។ ចូររស់នៅជាមួយគ្នាដោយសុខសាន្ត។¹⁴ យើងដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នា បងប្អូនអើយ ចូរដាស់តឿនពួកអ្នកដែលគ្មានរបៀបរៀបរយ លើកទឹកចិត្តដល់អ្នកដែលបាក់ទឹកចិត្ត ជួយអ្នកដែលទន់ខ្សោយ ចូរអត់ធ្មត់ចំពោះមនុស្សគ្រប់គ្នា។¹⁵ ចូរប្រយ័ត្ន កុំឲ្យនរណាសងការអាក្រក់ចំពោះការអាក្រក់ដល់នរណាម្នាក់ឡើយ។ ឆ្ងាយទៅវិញ ចូរដេញតាមអ្វីដែលល្អសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែរ។¹⁶ ចូរមានអំណរជានិច្ច។¹⁷ ចូរអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ។¹⁸ ចូរអរព្រះគុណក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។ អ្នកនេះគឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូសម្រាប់អ្នក។¹⁹ កុំពន្លត់ព្រះវិញ្ញាណឡើយ។²⁰ កុំមើលងាយទំនាយឡើយ។²¹ ចូរល្បងល្បងគ្រប់ការទាំងអស់។ ចូរប្រកាន់ភ្ជាប់អ្វីដែលល្អ។²² ចូរចៀសវាងការអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង។²³ សូមព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត បានធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធទាំងស្រុង។ សូមការពារវិញ្ញាណ ព្រលឹង និងរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នាកុំឲ្យមានកន្លែងបន្ទោសបាន សម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង។²⁴ ចូរមានជំនឿទៅលើព្រះអង្គដែលបានត្រាស់ហៅយើង ព្រះអង្គនឹងធ្វើកិច្ចការនេះ។²⁵ បងប្អូនអើយ សូមអធិស្ឋានឲ្យយើងខ្ញុំផង។²⁶ សូមសួរសុខទុក្ខដល់បងប្អូនទាំងអស់ដែលនៅជាមួយបងប្អូនដោយការចើបដំរីសុទ្ធ។²⁷ ខ្ញុំសូមបងប្អូនក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ថានេះគឺជាសំបុត្រដែលត្រូវអានទៅកាន់បងប្អូនទាំងអស់គ្នា។²⁸ សូមព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើងគង់ជាមួយបងប្អូនទាំងអស់គ្នា។

២ ថេស្លាឡូនិក

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូល និងលោកស៊ីរីន ហើយនិងលោកធីម៉ូថេ ជូនចំពោះក្រុមជំនុំថេស្លាឡូនិក នៅក្នុងព្រះបិតា និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។
² សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតានៃយើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។

³ បងប្អូនអើយ យើងត្រូវអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ចសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ អ្នករាល់គ្នាបានសរសើរនេះ ដោយសារជំនឿរបស់អ្នកមានការរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំង ហើយការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមករបស់អ្នករាល់គ្នាបានចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់ដែរ។⁴ ដូច្នេះ យើងខ្លួនឯងក៏និយាយដោយមោទនភាពអំពីការអត់ធ្មត់ និងជំនឿនៅក្នុងគ្រប់ទាំងការបៀតបៀនរបស់អ្នករាល់គ្នា។⁵ យើងបាននិយាយអំពីទុក្ខលំបាកដែលអ្នកបានទ្រាំទ្រ។ នេះគឺជាសញ្ញានៃការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាលទ្ធផលដែលរាប់ថាអ្នកស័ក្តិសមនឹងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយព្រះការលើចាប់របស់អ្នករាល់គ្នា។⁶ វាគឺជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការដែលព្រះអង្គបង្វែរទុក្ខវេទនាដល់អស់អ្នកដែលធ្វើទុក្ខដល់យើងវិញ។⁷ ហើយអ្នកបានសម្រាកជាមួយអស់អ្នកដែលរងទុក្ខជាមួយយើង ព្រះអង្គនឹងធ្វើការនេះ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូយាងត្រឡប់ពីស្ថានសួគ៌មកវិញ ជាមួយពួកទេវតាដែលមានអំណាចរបស់ព្រះអង្គ។⁸ នៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង ព្រះអង្គសងសឹកលើអស់អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយលើអស់អ្នកដែលមិនឆ្លើយតបចំពោះដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូនៃយើង។⁹ ពួកគេនឹងរងទុក្ខទោសនៃការបំផ្លាញដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច នៅឆ្ងាយពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងពីសិរីល្អដ៏មានចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ ព្រះអង្គនឹងធ្វើការនេះ នៅពេលដែលព្រះអង្គយាងមកនៅថ្ងៃនោះ បានទទួលសិរីល្អដោយសារប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និងទទួលការស្ងៀមសរសើរយ៉ាងខ្លាំងពីអ្នកដែលជឿព្រះអង្គទាំងអស់។ អ្នករាល់គ្នាបានជឿពីបន្ទាល់របស់យើងរួចមកហើយ។¹¹ ដោយហេតុនេះហើយ យើងក៏បន្តអធិស្ឋានឲ្យអ្នករាល់គ្នាផងដែរ។ យើងអធិស្ឋានថា ព្រះជាម្ចាស់របស់យើង រាប់អានថា ស័ក្តិសមនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះអង្គ។ យើងអធិស្ឋានថា ព្រះអង្គនឹងបំពេញគ្រប់ទាំងចិត្តប៉ងប្រាថ្នានៃការធ្វើការល្អ និងគ្រប់ទាំងការល្អនៃជំនឿជាមួយនឹងអំណាចដែរ។¹² យើងអធិស្ឋានការទាំងនេះ ដើម្បីឲ្យព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូនៃយើងបានទទួលសិរីល្អដោយសារអ្នករាល់គ្នា។ យើងអធិស្ឋានថា អ្នកនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអង្គ ដោយព្រះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ។

2 ¹តឡូវនេះ ទាក់ទងនឹងការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង និងការជួបជុំជាមួយគ្នា ដើម្បីនៅជាមួយព្រះអង្គ បងប្អូនអើយ យើងអង្វរអ្នករាល់គ្នា សូមកុំងាយនឹងវិនាស ឬខ្វល់ខ្វាយ មិនថាដោយវិញ្ញាណ ឬសារ ឬដោយសំបុត្រដែលហាក់បីដូចជាមកពីយើងក្តីថា ថ្ងៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់រួចមកហើយ។

³សូមកុំឲ្យនរណាម្នាក់បោកប្រាស់អ្នករាល់គ្នាដោយរបៀបណាមួយបានឡើយ រហូតទាល់តែ បន្ទាប់ពីមនុស្សលះបង់ជំនឿ និងមនុស្សទីងច្បាប់លេចមកជាមុនសិន គឺជាកូននៃការបំផ្លាញ។⁴គឺវាហើយដែលបះបោរ ហើយលើកខ្លួន ឬប្រឆាំងជាមួយអ្វីដែលហៅថា ព្រះជាម្ចាស់ ឬការថ្វាយបង្គំ។ ជាលទ្ធផល វាបានអង្គុយនៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះជាម្ចាស់ ហើយបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាព្រះជាម្ចាស់។

⁵តើអ្នករាល់គ្នាមិនចាំទេឬអីថា នៅពេលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំបានប្រាប់ការទាំងអស់នេះដល់អ្នករាល់គ្នារួចហើយ?⁶តឡូវនេះ អ្នកដឹងថាអ្វីដែលអាចរារាំងវាបានហើយ ដើម្បីឲ្យវាបានបង្ហាញខ្លួននៅពេលកំណត់។⁷ដ្បិត អាថ៌កំបាំងគឺបាន និងកំពុងធ្វើការហើយ មានតែម្នាក់ដែលរារាំងវា រហូតទាល់តែត្រូវដកវាចេញ។

⁸ដូច្នេះ ពួកទីងច្បាប់នឹងបង្ហាញខ្លួន គឺជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់យេស៊ូនឹងសម្លាប់ដោយដង្ហើមដែលចេញពីព្រះឱស្ឋព្រះអង្គមក។ ព្រះអម្ចាស់នឹងបំផ្លាញវា ដោយការបើកសម្តែងនៃការយាងមកវិញរបស់ព្រះអង្គ។⁹ពួកទីងច្បាប់នឹងមក ហើយធ្វើការដោយពឹងផ្អែកលើអំណាចសាតាំងទាំងស្រុង រួមជាមួយ ការអស្ចារ្យ និងទិសដៅក្លែងក្លាយ និងជាមួយបោកប្រាស់នៃអំពើទុច្ចរិតគ្រប់យ៉ាង។¹⁰ការទាំងនេះនឹងកើតឡើងសម្រាប់អស់អ្នកដែលត្រូវវិនាស ព្រោះពួកគេមិនបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់នៃសេចក្តីពិតសម្រាប់ពួកគេឲ្យបានសង្គ្រោះ។

¹¹ដ្បិត ដោយហេតុនេះហើយ បានជាព្រះជាម្ចាស់ចាត់ពួកគេដើម្បីធ្វើការបោកប្រាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានជឿនៅក្នុងសេចក្តីកុហកនោះ។

¹²ជាលទ្ធផលពួកគេនឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យគ្រប់គ្នា អស់អ្នកដែលមិនជឿលើសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេរីករាយក្នុងអំពើទុច្ចរិតវិញ។

¹³ប៉ុន្តែ យើងត្រូវអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់បងប្អូនជានិច្ច បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់អើយ។ ដ្បិត

ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសអ្នករាល់គ្នាជាផលដ៏បូន្មានសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងភាពសុចរិតរបស់ព្រះវិញ្ញាណ និងជំនឿនៅក្នុងសេចក្តីពិត។

¹⁴នេះគឺជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានហៅអ្នករាល់គ្នាតាមរយៈដំណឹងល្អរបស់យើង ដើម្បីទទួលសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង។¹⁵ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ ចូរឈរមាំ។ ចូរកាន់ខ្ជាប់សន្តាប់ឆ្នាប់ដែលយើងបានបង្រៀនដល់អ្នករាល់គ្នា មិនថាដោយសំដី ឬដោយសំបុត្ររបស់យើងទេ។

¹⁶តឡូវនេះ សូមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទផ្ទាល់ និងព្រះបិតានៃយើង ដែលស្រឡាញ់យើង ហើយប្រទានដល់យើងនូវការកម្សាន្តចិត្តដ៏នូវអស់កល្ប និងការមានទំនុកចិត្តមុតមាំសម្រាប់អនាគត តាមរយៈព្រះគុណ។¹⁷ចូរកម្សាន្តចិត្ត ហើយពង្រឹងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យរឹងមាំនៅក្នុងការល្អ និងសំដីគ្រប់យ៉ាង។

3¹ ឥឡូវនេះ បងប្អូនអើយ សូមអធិស្ឋានឲ្យយើងខ្ញុំផង ដើម្បីឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឆ្ងាយលឿន ហើយបានប្រកបដោយសិរីល្អនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែរ។² សូមអធិស្ឋាន ឲ្យយើងបានរួចផុតពីមនុស្សទុច្ចរិត និងអាក្រក់ ព្រោះមិនមែនមនុស្សគ្រប់គ្នាមានជំនឿនោះទេ។³ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ស្មោះត្រង់ ដែលបានសាង ហើយការពារអ្នករាល់គ្នាពីមនុស្សអាក្រក់។

⁴ យើងមានទំនុកចិត្តជាមួយបងប្អូននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ថាបងប្អូននឹងធ្វើ ហើយបន្តក្នុងការធ្វើការនោះ ដូចដែលយើងបានបង្គាប់ដល់បងប្អូន។

⁵ សូមព្រះអម្ចាស់ដឹកនាំចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ និងឲ្យអត់ធ្មត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

⁶ ឥឡូវនេះ បងប្អូនអើយ យើងបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា នៅក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើងថា ចូរចៀសចេញពីបងប្អូនណាដែលរស់នៅគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយមិនរស់តាមរបៀបដែលអ្នកបានទទួលពីយើង។⁷ ដ្បិត អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថាអ្វីដែលត្រឹមត្រូវសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា យកតម្រាបតាមយើង។

យើងមិនបានរស់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដូចអស់អ្នកដែលគ្មានរបៀបវិន័យនោះទេ។⁸ យើងមិនបានទទួលអាហាររបស់នរណាម្នាក់

ដោយមិនបានបង់លុយនោះទេ។ ឆ្ងុយទៅវិញ យើងបានខំប្រឹងធ្វើការយ៉ាងនឿយហត់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ

ដើម្បីឲ្យយើងបានក្លាយជាបន្ទុកដល់នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ។⁹ យើងធ្វើបែបនេះ មិនមែនដោយសារយើងគ្មានសិទ្ធិអំណាចនោះទេ

ឆ្ងុយទៅវិញ យើងធ្វើបែបនេះ ដើម្បីធ្វើជាគំរូដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចយកតម្រាបតាមយើងវិញ។

¹⁰ នៅពេលយើងនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា យើងបានបង្គាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាថា «ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់មិនចង់ធ្វើការ អ្នកនោះមិនគួរឲ្យហូបទេ»។¹¹ ដ្បិត យើងឮថា មានអ្នកខ្លះរស់នៅដោយខ្ជិលច្រអូសនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា។ ពួកគេមិនបានធ្វើការ ប៉ុន្តែ ឆ្ងុយទៅវិញ ពួកគេចូលចិត្តច្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃ។

¹² ដូច្នេះ យើងបង្គាប់ ហើយដាស់តឿនបងប្អូននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទថា ចូរឲ្យពួកគេធ្វើការដោយឥតអ្វីទាំងឡាយ ហើយហូបអាហាររបស់ពួកគេផ្ទាល់។

¹³ ប៉ុន្តែ ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ បងប្អូនអើយ មិនត្រូវបាក់ទឹកចិត្តក្នុងការធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវឡើយ។¹⁴ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់មិនស្តាប់បង្គាប់តាមពាក្យរបស់យើង ដែលនៅក្នុងសំបុត្រនេះទេ ចូរសម្គាល់អ្នកនោះ ហើយកុំទាក់ទងជាមួយគាត់ឡើយ ធ្វើដូច្នេះ គាត់អាចនឹងអាម៉ាស់។¹⁵ សូមកុំរាប់គាត់ថាជាសត្រូវឡើយ ប៉ុន្តែ ដាស់តឿនគាត់ដូចជាបងប្អូនវិញ។

¹⁶ សូមព្រះអម្ចាស់នៃចក្ខុវិស័យសុខសាន្ត ប្រទានសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ្នករាល់គ្នាគ្រប់ពេលវេលាក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។

សូមព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា។¹⁷ នេះគឺជាពាក្យជម្រាបសួររបស់ខ្ញុំ ប៉ូល សរសេរដោយដៃរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ ជាសញ្ញានៅក្នុងសំបុត្រទាំងអស់។ នេះគឺជារបៀបដែលខ្ញុំសរសេរ។¹⁸ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើងបាននៅជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា។

១ ដើម្បីថេ

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូលជាសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដែលធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះសង្ឃ្រោះនៃយើង និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទដែលជាទីសង្ឃឹមរបស់យើង² មកដល់ ដើម្បីថេជាកូនដ៏ពិតប្រាកដក្នុងជំនឿ។ សូមព្រះជាម្ចាស់ដែលជាព្រះបិតា និងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ប្រទានព្រះគុណ សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសុខសាន្តមកដល់យើង។

³ ខ្ញុំសូមផ្ដោតអ្នក ពេលខ្ញុំចាកចេញទៅស្រុកម៉ាសេដូន សូមអ្នកស្នាក់នៅក្រុងអេភេសូននេះ ដូច្នេះ អ្នកអាចហាមប្រាមមនុស្សមួយចំនួនទៀត កុំឲ្យបង្រៀនគោលវិទ្យាសន្តងណាផ្សេងទៀតឡើយ។⁴ ហើយកុំឲ្យពួកគេជាប់ចិត្តនឹងរឿងព្រេង និងបញ្ជីវង្សត្រកូលដ៏វែងអន្លាយនោះដែរ។ រឿងទាំងនោះបង្កឲ្យមានជម្លោះ ជាជាងការគិតអំពីគម្រោងការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយជំនឿ។

⁵ ឥឡូវនេះ គោលបំណងនៃការហាមប្រាមនោះ គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញពីដួងចិត្តដ៏បរិសុទ្ធ មនសិការជ្រះថ្លា និងជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់ដែរ។

⁶ មានអ្នកខ្លះបានធ្វើខុសពីគោលបំណង ហើយបានបែរចេញពីសេចក្តីអស់ទាំងនោះ ទៅរកការនិយាយសន្តិសុខល្អៗវិញ។⁷ ពួកគេធ្វើជាអ្នកបង្រៀនខាងក្រឹត្យវិន័យ ទាំងខ្លួនមិនទាន់យល់ពីអ្វី ដែលខ្លួនបាននិយាយ ឬអ្វីដែលខ្លួនអះអាងផង។⁸ ពួកយើងដឹងហើយថាក្រឹត្យវិន័យល្អប្រសើរ លុះត្រាតែយើងប្រើត្រឹមត្រូវតាមក្បួនច្បាប់។

⁹ យើងដឹងហើយថា ក្រឹត្យវិន័យមិនមែនបង្កើតមកសម្រាប់មនុស្សសុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែ បង្កើតឡើងសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត មនុស្សមានចិត្តឈោរឈៅ មនុស្សមានបាប និងអស់អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងអស់អ្នកប្រមាថទីសក្ការៈ។ ក្រឹត្យវិន័យនេះក៏សម្រាប់អ្នកសម្លាប់ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន

អ្នកសម្លាប់គេ¹⁰ អ្នកលួចកាម មនុស្សគ្មានសីលធម៌ មនុស្សរមែងជាមួយភរិយាដូចគ្នា អ្នកដែលចាប់មនុស្សធ្វើជាទាសករ មនុស្សកុហក

និងពួកអ្នកធ្វើបន្ទាត់ក្លែងក្លាយ ព្រមទាំងពួកអ្នកដែលទាស់ប្រឆាំងជាមួយនឹងសេចក្តីប្រៀនប្រដៅត្រឹមត្រូវ។¹¹ សេចក្តីប្រៀនប្រដៅនេះ

ស្របទៅនឹងដំណឹងល្អប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានផ្ញើទុកនឹងខ្ញុំ។

¹² ខ្ញុំអរព្រះគុណដល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ដែលបានប្រទានកម្លាំងដល់ខ្ញុំ រាប់ខ្ញុំជាមនុស្សស្មោះត្រង់ និងបានតែងតាំងឲ្យខ្ញុំបម្រើព្រះអង្គ។

¹³ ខ្ញុំធ្លាប់ប្រមាថ ធ្លាប់បៀតបៀន និងជាមនុស្សឈោរឈៅ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានទទួលសេចក្តីមេត្តាមកពីព្រះអង្គ ព្រោះខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ កាលខ្ញុំមិនទាន់ជឿព្រះអង្គនៅឡើយ។¹⁴ ប៉ុន្តែ ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលហូរហៀមកលើខ្ញុំដោយជំនឿ ហើយនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

¹⁵ ពាក្យទាំងនេះអាចជឿទុកចិត្តបាន ហើយសិក្ខាសមនឹងទទួលទាំងស្រុងថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូបានយាងមកលើផែនដី ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប។

រូបខ្ញុំជាមនុស្សអាក្រក់ជាងគេ។¹⁶ ប៉ុន្តែហេតុផលនេះ ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូបានសម្តែងព្រះហឫទ័យអត់ធ្មត់គ្រប់ដំណាក់កាលដល់ខ្ញុំមុនគេ

ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានធ្វើជាកំរងដល់អស់អ្នកដែលជឿព្រះអង្គ ហើយទទួលបានជីវិតអស់កល្បជាទីរុងរឿង។¹⁷ សូមឲ្យព្រះមហាក្សត្រដែលគង់នៅអស់កល្បជាទីរុងរឿង មានព្រះជន្មមិនសាបសូន្យ មនុស្សមើលមិនឃើញ ព្រះជាម្ចាស់តែមួយ ប្រកបដោយកិត្តិយស និងសិរីរុងរឿងគង់នៅអស់កល្បអង្វែងតទៅ! អាម៉ែន។

¹⁸ ខ្ញុំសូមផ្ដាំឲ្យព្រះបន្ទូលដែលគេថ្លែងទុកមកនេះសម្រាប់ដើម្បីថេ ជាកូនសម្លាញ់អើយ! ចូរពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលនេះ ដើម្បីឲ្យកូនបានជាអ្នកតយុទ្ធឲ្យបានល្អ

¹⁹ ចូរកាន់ខ្ជាប់ជំនឿ និងមានមនសិការល្អចុះ។ ដោយសារមានអ្នកខ្លះបដិសេធការទាំងនេះ បានធ្វើឲ្យជំនឿរបស់គេមានការលិចលង់ដែរ។²⁰ មានដូចជា លោកហ៊ុមេនាស និងលោកអលេក្សានត្រុសជាដើម ដែលខ្ញុំបានប្រគល់គេឲ្យទៅសាតាំង ដើម្បីឲ្យពួកគេរៀនឈប់ប្រមាថព្រះជាម្ចាស់តទៅទៀត។

2 ¹ជាដំបូងនេះ ខ្ញុំសូមផ្ដោតឲ្យអធិស្ឋានសូមព្រះជាម្ចាស់ ទូលអង្គរព្រះអង្គ ហើយអរព្រះគុណព្រះអង្គសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ផង ចូរអធិស្ឋានសម្រាប់ស្ដេច និងអ្នកកាន់អំណាចគ្រប់រូប ដើម្បីឲ្យយើងរស់នៅបានសុខក្សេមក្សាន្ត និងមិនមានចលាចល ក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិព្រះជាម្ចាស់ និងមានជីវិតថ្លៃថ្នូរ។
³នេះគឺជាការល្អ និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាព្រះសង្គ្រោះនៃយើងរាល់គ្នា។⁴ព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ និងបានស្គាល់សេចក្ដីពិតយ៉ាងច្បាស់។

⁵ដ្បិត មានព្រះជាម្ចាស់តែមួយ និងមានស្ថានមេត្រីតែមួយរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងមនុស្ស គឺព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។⁶ព្រះអង្គបានបូជាព្រះកាយរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីលោះមនុស្សទាំងអស់គ្នា ទុកជាស្នាមបន្ទាល់នៅពេលកំណត់មកដល់។⁷ដោយសារមូលហេតុនេះ ព្រះអង្គតែងតាំងខ្ញុំផ្ទាល់ឲ្យធ្វើជាអ្នកប្រកាសសក្ដីភាព និងជាសាវ័ក។ ខ្ញុំនិយាយការពិត។ ខ្ញុំមិននិយាយកុហកទេ។ ខ្ញុំជាអ្នកបង្រៀនសាសន៍ដទៃអំពីជំនឿ និងសេចក្ដីពិត។

⁸ហេតុដូច្នេះហើយបានជា ខ្ញុំចង់ឲ្យបុរសទាំងអស់នៅគ្រប់ទីកន្លែង អធិស្ឋាន ហើយលើកដៃឡើងដោយចិត្តបរិសុទ្ធ ដោយមិនមានកំហឹង និងឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ។⁹ដូចនេះដែរ ខ្ញុំក៏ចង់ឲ្យស្ត្រីទាំងអស់ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់សមរម្យ មានភាពរម្យទម និងមានទំនួលខុសត្រូវ។ ពួកគេមិនគួរក្រងសក់ ពាក់មាស ឬគ្រឿងអលង្ការ ឬសម្លៀកបំពាក់ផ្ទៃ។¹⁰ខ្ញុំចង់ឲ្យពួកគេស្លៀកពាក់សមរម្យ ដែលជាស្ត្រីគោរពប្រតិបត្តិ កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈការធ្វើកិច្ចការល្អវិញ។

¹¹នៅពេលរៀនព្រះបន្ទូល ស្ត្រីត្រូវតែចេះរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុង។¹²ខ្ញុំមិនអនុញ្ញាតឲ្យស្ត្រីបង្រៀន ឬប្រើសិទ្ធិអំណាចត្រួតត្រាលើប្ដីឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវរស់នៅដោយស្ងៀមស្ងាត់វិញ។

¹³ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតលោកអធិបតីជាមុន បន្ទាប់មកបង្កើតនាងអេវ៉ាតាមក្រោយ។¹⁴លោកអធិបតីមែនជាអ្នកចាញ់បោកទេ ប៉ុន្តែ គឺស្ត្រីវិញទេតើដែលចាញ់បោក ហើយរំលោភលើបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថែមទៀតផង។¹⁵ទោះបីជានាងត្រូវបានសង្គ្រោះតាមរយៈការបង្កើតកូនក្ដី លុះត្រាតែពួកគេមានជំនឿ និងសេចក្ដីស្រឡាញ់ សុភាពរាបសា ព្រមទាំងមានកិរិយាបរិសុទ្ធផង។

3¹ ពាក្យនេះគួរឲ្យជឿដែរថា ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ចង់ក្លាយជាអភិបាល គាត់មានបំណងធ្វើការល្អ។² ដូច្នេះ អភិបាលត្រូវមានគុណសម្បត្តិល្អឥតខ្ចោះ។ គាត់ត្រូវមានប្រពន្ធតែមួយ។ គាត់ត្រូវមានចិត្តឈរជាកណ្តាល មានកិរិយាមារយាទល្អ រូសរាយរាក់ទាក់។ គាត់អាចបង្រៀនអ្នកដទៃទៀត³ គាត់មិនត្រូវចំណូលស្រា មិនចេះឈ្មោះប្រកែក ក៏មិនចេះរករឿង មានចិត្តសប្បុរស មានចិត្តស្ងប់។ គាត់ត្រូវតែជាមនុស្សមិនស្រឡាញ់ប្រាក់ឡើយ។

⁴ គាត់ត្រូវតែចេះគ្រប់គ្រងគ្រួសាររបស់គាត់ឲ្យបានល្អ ហើយកូនៗរបស់គាត់ត្រូវតែចេះស្តាប់បង្គាប់ ព្រមទាំងលើកកិត្តិយសដល់គាត់ដែរ។

⁵ ប្រសិនបើគាត់មិនដឹងពីរបៀបគ្រប់គ្រងគ្រួសាររបស់គាត់ផង ធ្វើម្តេចឲ្យគាត់អាចមើលថែក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន?

⁶ គាត់មិនត្រូវជាអ្នកទើបជឿថ្មីឡើយ ព្រោះគាត់អាចអួតខ្លួន ហើយអាចធ្លាក់ទៅមានទោសដូចជាសាតាំង។⁷ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ត្រូវតែជាអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អពីសំណាក់ អ្នកដែលមិនមែនគ្រីស្ទបរិសុទ្ធផងដែរ ដូច្នេះ ទើបគាត់មិនធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីអាម៉ាស់ ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់របស់មារ។

⁸ ចំណែក អ្នកជំនួយវិញក៏ដូចគ្នាដែរ ត្រូវមានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ មិនចេះនិយាយពាក្យកុហក។ ពួកគេជាមនុស្សមិនចំណូលស្រា ឬជាមនុស្សមិនលោភលន់។

⁹ ពួកគេត្រូវតែបង្ហាញសេចក្តីពិតនៃជំនឿ ដោយមានមនសិការជ្រះថ្លា។¹⁰ ពួកគេត្រូវតែមានការទទួលស្គាល់ជាមុនសិន ទើបអាចបម្រើបាន ព្រោះពួកគេជាមនុស្សដែលគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាន។

¹¹ ចំពោះស្ត្រីវិញក៏ដូច្នោះដែរ ត្រូវតែមានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ។ ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សដែលជេរប្រមាថទេ។ ពួកគេត្រូវធ្វើជាកំរូ ហើយស្មោះត្រង់ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។

¹² អ្នកជំនួយត្រូវមានប្រពន្ធតែមួយ។ ពួកគេត្រូវតែគ្រប់គ្រងគ្រួសារ និងកូនចៅរបស់ពួកគេឲ្យបានល្អ។¹³ ចំពោះអ្នកណាដែលធ្វើជាអ្នកជំនួយល្អ នឹងទទួលបានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អ ហើយមានចិត្តអង់អាចក្នុងជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

¹⁴ ខ្ញុំសរសេរសំបុត្រទាំងនេះទៅអ្នក ដោយខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងបានជួបអ្នកឆាប់ៗ។¹⁵ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវពន្យារពេល សំបុត្រទាំងនេះនឹងអាចជួយអ្នក ត្រូវប្រព្រឹត្តរបៀបណាក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ ក្រុមជំនុំនេះជាសសរ ហើយជាគ្រឹះទ្រទ្រង់សេចក្តីពិត។

¹⁶ យើងត្រូវទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីពិតនៃការគោរពព្រះជាម្ចាស់ ដែលទទួលបានការបើកសម្តែងពិតជាអស្ចារ្យណាស់ គឺថា៖

«ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញក្នុងលក្ខណៈជាមនុស្ស ព្រះអង្គបានប្រោសព្រះអង្គឲ្យសុចរិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ ហើយបានឃើញដោយពួកទេវតា គេប្រកាសពីព្រះអង្គក្នុងចំណោមសាសន៍នានា នៅលើសកលលោកឲ្យបានជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានលើកព្រះអង្គឡើងពេញដោយសិរីរុងរឿង។»

4 ¹ព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់ថា នៅគ្រាចុងក្រោយនឹងមានមនុស្សខ្លះបោះបង់ចោលជំនឿ ហើយនិងបែរចិត្តទៅវិញ្ញាណបោកបញ្ឆោត និងការបង្រៀនរបស់អារក្ស² គេបានធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីកុហករបស់មេលាក់ពុត។ មនសិការរបស់ពួកគេនឹងក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់អារក្ស។

³ពួកគេនឹងហាមមិនឲ្យរៀបការ ហើយនិងបរិភោគអាហារដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើត ដើម្បីចែករំលែកជាមួយអស់អ្នកដែលជឿ និងអស់អ្នកដែលយល់ពីសេចក្តីពិតដោយការអរព្រះគុណ។⁴អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតឡើង សុទ្ធតែល្អឥតខ្ចោះ។ គ្មានអ្វីដែលយើងត្រូវបោះចោលនោះទេ គួរទទួលដោយការអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គវិញ។⁵ដ្បិតព្រះបន្ទូល និងការអធិស្ឋានធ្វើឲ្យអាហារទាំងអស់ទៅជាវិសុទ្ធហើយ។

⁶ប្រសិនបើអ្នកយកសេចក្តីទាំងនេះទៅប្រាប់បងប្អូនរបស់អ្នក អ្នកពិតជាអ្នកបម្រើដ៏ល្អរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទហើយ។ ដ្បិតអ្នកបានទទួលការចែបំប៉នដោយព្រះបន្ទូលនៃជំនឿ និងសេចក្តីបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលអ្នកបានអនុវត្តតាម។ ត្រូវបដិសេធរាល់រឿងព្រេងរបស់ស្ត្រីចាស់ៗ។

⁷ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវបង្អូកបង្អួនខ្លួនឯងនៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិព្រះជាម្ចាស់វិញ។⁸ដ្បិតការហាត់ប្រាណមានអត្ថប្រយោជន៍តិចតួចណាស់ ប៉ុន្តែ ការគោរពប្រតិបត្តិព្រះជាម្ចាស់វិញមានសារៈប្រយោជន៍លើសអ្វីៗទាំងអស់។ វាបានរក្សាព្រះបន្ទូលសន្យាសម្រាប់ផ្តល់ជីវិតនាបច្ចុប្បន្នកាល និងអនាគតកាល។

⁹ពាក្យទាំងនេះអាចជឿទុកចិត្តបាន និងស័ក្តិសមនឹងទទួលទាំងស្រុង។¹⁰ដ្បិតការទាំងនេះហើយទើបយើងមានការខំប្រឹង ហើយធ្វើការយ៉ាងនឿយហត់។

ដ្បិតយើងមានទំនុកចិត្តទៅលើព្រះជាម្ចាស់ ដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ដែលជាព្រះសង្គ្រោះរបស់មនុស្សទាំងអស់ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកជឿព្រះអង្គផង។

¹¹ត្រូវប្រកាស ហើយបង្រៀនសេចក្តីទាំងនេះ។¹²ចូរកុំឲ្យអ្នកណាម្នាក់មើលងាយអ្នក ដោយព្រោះអ្នកក្មេងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកត្រូវធ្វើជាគំរូដល់អ្នកជឿ ដោយការពាក្យសម្តី ការប្រព្រឹត្ត សេចក្តីស្រឡាញ់ ភាពស្មោះត្រង់ និងភាពបរិសុទ្ធ។¹³ទម្រាំដល់ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ចូរឧស្សាហ៍អានព្រះគម្ពីរ ឧស្សាហ៍ដាស់តឿន ហើយឧស្សាហ៍ក្នុងការបង្រៀន។

¹⁴ចូរកុំធ្វេសប្រហែសនឹងអំណោយទានក្នុងអ្នក ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យអ្នក តាមរយៈពាក្យទំនាយ

ព្រមជាមួយការដាក់ដៃលើដោយក្រុមចាស់ទុំនោះឡើយ។¹⁵ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការទាំងនេះ។ ចូរព្យាយាមបន្តទៀត

ដើម្បីឲ្យការទាំងនេះបានប្រសើរឡើងទៅដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា។¹⁶ត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះខ្លួនឯង និងសេចក្តីដែលអ្នកបង្រៀន។ ចូរបន្តធ្វើការទាំងនេះ។

ដោយការព្យាយាមធ្វើការទាំងនេះ នោះអ្នកនឹងបានសង្គ្រោះ ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលស្តាប់ការបង្រៀនរបស់អ្នកដែរ។

5 ¹ កុំស្ដីបន្ទោសមនុស្សចាស់អី។ គួរតែដាស់តឿនគាត់ប្រៀបដូចជាឪពុកវិញ។ ត្រូវដាស់តឿនពួកក្មេងប្រៀបដូចជាបងប្អូនវិញ។
² ត្រូវដាស់តឿនស្រ្តីចាស់ៗប្រៀបដូចជាម្តាយ និងស្រ្តីក្មេងៗប្រៀបដូចបងប្អូនស្រី ដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធគ្រប់យ៉ាង។

³ ត្រូវគោរពស្រ្តីមេម៉ាយ ដែលជាស្រ្តីមេម៉ាយពិតប្រាកដ។⁴ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ ស្រ្តីមេម៉ាយនោះមានកូន ឬមានចៅ ត្រូវឲ្យពួកគេរៀនលើកកិត្តិយសគ្រួសារពួកគេ។ ចូរឲ្យពួកគេសងគុណឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ព្រោះការបែបនេះ ទើបគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។

⁵ ប៉ុន្តែ ចំពោះស្រ្តីមេម៉ាយពិតប្រាកដ ដែលរស់នៅម្នាក់ឯង ស្រ្តីនោះនឹងទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់។ នាងតែងតែនៅជាប់ក្នុងការទូលអង្វរ ហើយនិងការអធិស្ឋានទាំងយប់ទាំងថ្ងៃផង។⁶ យ៉ាងណាក៏ដោយ ចំពោះស្រ្តីដែលរស់នៅគិតតែត្រកូត្រអាល ស្រ្តីនោះប្រៀបដូចជាស្លាប់ ទោះបីជានាងនៅរស់ក៏ដោយ។

⁷ ចូរប្រកាសប្រាប់សេចក្តីទាំងនេះ ដើម្បីកុំឲ្យពួកនាងមានកន្លែងបន្ទោសបាន។⁸ ប៉ុន្តែប្រសិនបើ នរណាម្នាក់មិនបានគិតគូរដល់សាច់ញាតិរបស់ខ្លួន ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកដែលមិនគិតគូរដល់អ្នកផ្ទះរបស់ខ្លួនទេ អ្នកនោះបានបដិសេធដំនឿរបស់ខ្លួន ហើយអាក្រក់ជាងអស់អ្នកដែលមិនជឿទាន់ទៀត។

⁹ ស្រ្តីដែលត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងបញ្ជីស្រ្តីមេម៉ាយ គឺជាស្រ្តីដែលមានអាយុមិនក្រោមហុកសិបឆ្នាំឡើយ ហើយធ្លាប់មានប្តីតែមួយ។¹⁰ នាងត្រូវតែដឹងពីអំពើល្អ មិនថាត្រូវចេះរក្សាកូនចៅ ទទួលរាក់ទាក់ភ្ញៀវ ឬធ្វើការលាងជើងដល់អ្នកជឿ ឬជួយសម្រាលទុក្ខលំបាកអ្នកដទៃ ឬប្តូរផ្តាច់ប្រព្រឹត្តអំពើល្អគ្រប់យ៉ាង។

¹¹ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ស្រ្តីមេម៉ាយដែលមានអាយុក្មេងវិញ កុំចុះឈ្មោះពួកនាងនៅក្នុងបញ្ជីឡើយ។ ព្រោះពួកនាងនឹងធ្វើខ្លួនប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ពួកនាងចង់រៀបការម្តងទៀត។¹² បើធ្វើដូច្នេះមែន ពួកនាងនឹងជាប់ទោស ពីព្រោះពួកនាងបដិសេធសេចក្តីសន្យាពីមុនមក។

¹³ ពួកនាងនឹងមានទម្លាប់ខ្ជិលច្រអូស។ ពួកនាងដើរពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយទៀត។ មិនត្រឹមតែក្លាយជាមនុស្សខ្ជិលច្រអូសនោះទេ ប៉ុន្តែ ពួកនាងក៏ក្លាយជាអ្នកនិយាយរអើងរអួច ហើយចេះដឹងនិយាយដើមអ្នកដទៃ។ ពួកនាងនិយាយរឿងដែលពួកនាងមិនត្រូវនិយាយ។

¹⁴ ហេតុដូច្នេះហើយ ខ្ញុំចង់ឲ្យស្រ្តីមេម៉ាយក្មេងៗបានរៀបការម្តងទៀត បង្កើតកូនចៅ និងគ្រប់គ្រងផ្ទះសម្បែង ដើម្បីកុំឲ្យពួកប្រឆាំងមាន ឱកាសក្នុងការទាស់ប្រឆាំងចំពោះពួកនាងឡើយ។¹⁵ ដោយសារតែមានពួកស្រ្តីខ្លះបានបែរត្រឡប់ទៅរកសាតាំងរួចមកហើយ។

¹⁶ ប្រសិនបើមានអ្នកជឿជាស្រ្តីមេម៉ាយ ចូរឲ្យនាងជួយពួកគេផង ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំនឹងមិនមានបន្ទុកធ្ងន់ពេក ហើយអាចជួយដល់ស្រ្តីមេម៉ាយពិតប្រាកដបាន។
¹⁷ ចូរឲ្យពួកចាស់ទុំដែលដឹកនាំក្រុមជំនុំបានល្អ ត្រូវលើកតម្កើងគាត់មួយទ្វេដង ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើការជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល និងការបង្រៀន។

¹⁸ ជឿតាមបទគម្ពីរបានចែងទុកមកថា៖ «មិនត្រូវឃ្លំមាត់គោនៅពេលបញ្ជាន់ស្រូវឡើយ» ហើយ «កម្មករស័ក្តិសមនឹងបានទទួលប្រាក់ឈ្នួលរបស់គេ»។

¹⁹ កុំទទួលពាក្យចោទប្រកាន់ ដែលទាស់នឹងពួកចាស់ទុំឡើយ លុះត្រាតែមានសាក្សីពីរ ឬបីនាក់។²⁰ ចូរដាស់តឿនអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមាននសេចក្តីកោតខ្លាច។

²¹ ខ្ញុំសូមបង្គាប់អ្នកនៅមុខព្រះជាម្ចាស់ ហើយនៅមុខព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ព្រមទាំងចំពោះមុខទេវតាដែលបានជ្រើសតាំងថា ចូរអ្នករក្សាសេចក្តីបង្គាប់នេះ ដោយឥត កាន់ជើង ឬបដិសេធមុខបងប្អូនណាឡើយ។²² កុំប្រញាប់ដាក់ដៃលើនរណាម្នាក់ឡើយ។ កុំនាំអំពើបាបទៅដល់មនុស្សផ្សេងទៀតដែរ។

អ្នកត្រូវតែរក្សាខ្លួនឯងឲ្យបានស្អាតបរិសុទ្ធ។

²³ អ្នកមិនគួរពិសារទឹករហូតទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកគួរតែពិសារស្រាខ្លះផងដើម្បីជួយសម្រួលក្រពះ ដោយសារអ្នកមានជំងឺញឹកញាប់ពេក។

²⁴ អំពើបាបរបស់មនុស្សខ្លះត្រូវបើកបង្ហាញ ហើយលេចមកមុនពេលការវិនិច្ឆ័យទោស។ ប៉ុន្តែ អំពើបាបខ្លះនឹងលេចមកនៅពេលក្រោយទៀត។²⁵ ដូចគ្នានេះដែរ អំពើល្អខ្លះត្រូវបានបើកបង្ហាញ ប៉ុន្តែពេលខ្លះក៏នៅតែលាក់កំបាំងដែរ។

6¹ ចូរឲ្យអ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមនឹមនៃទាសករ ត្រូវគោរពម្ចាស់របស់ខ្លួន ឲ្យស័ក្តិសមនឹងកិត្តិយសផង។ ពួកគេត្រូវតែធ្វើបែបនេះ ដើម្បីកុំឲ្យព្រះនាមព្រះអង្គម្ចាស់ និងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានគេប្រមាថឡើយ។² ទាសករណាដែលមានចៅហ្វាយជាអ្នកជឿ កុំមានចិត្តមើលងាយលើគាត់អី ព្រោះគាត់គឺជាបងប្អូនទេ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវតែបម្រើចៅហ្វាយរបស់ពួកគាត់ឲ្យអស់ពីចិត្ត។ ចំពោះចៅហ្វាយដែលមានអ្នកបម្រើជួយបម្រើការងារ ជាអ្នកជឿ និងមានសេចក្តីស្រឡាញ់។ ចូរបង្រៀន ហើយប្រកាសអំពីការទាំងនេះចុះ។

³ប្រសិនបើ អ្នកណាម្នាក់បង្រៀនតាមរបៀបផ្សេង ហើយមិនស្របតាមជំនឿដែលត្រឹមត្រូវ នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។ ប្រសិនបើ ពួកគេមិនយល់ស្របតាមសេចក្តីបង្រៀនដែលត្រឹមត្រូវ តាមសេចក្តីគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។⁴ អ្នកនោះមានសេចក្តីអំនួត ហើយគ្មានដឹងអ្វីសោះ។ គាត់គិតតែដៃកយកឈ្នះ ដេញដោលអំពីន័យរបស់ពាក្យ។ ពាក្យទាំងនោះធ្វើឲ្យមានការឈ្លាននីស ការរំវាទ សេចក្តីប្រមាថ និងសេចក្តីមិនល្អដ៏អាក្រក់⁵ ព្រមទាំងនាំឲ្យមានជម្លោះឥតប្រយោជន៍រវាងមនុស្ស ដែលមានគំនិតគ្មានគុណផង។ ពួកគេបានបែរចេញពីសេចក្តីពិត។ ដោយពួកគេគិតថាការគោរពប្រតិបត្តិព្រះជាម្ចាស់ផ្លូវនាំឲ្យក្លាយជាអ្នកមាន។

⁶ចំណែកឯ ការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្តាប់ចិត្ត ជាកម្រៃដ៏រំលោភសម្រាប់អ្នក។⁷ ដ្បិតពួកយើងមិនបាននាំយកអ្វីមកលើលោកីយ៍ទេ។ ពិតណាស់ពួកយើងក៏មិនអាចយកអ្វីចេញបានដែរ។⁸ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរឲ្យយើងមានចិត្តស្តាប់ជាមួយអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ដែលយើងមានចុះ។

⁹ចំណែកឯ អ្នកដែលចង់ក្លាយជាអ្នកមានទ្រព្យ នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្ងង់ និងអន្ទាក់។ ពួកគេនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្មើសជាច្រើន ហើយមានសេចក្តីអន្តរាយ ព្រមទាំងធ្លាក់ក្នុងអ្វីដែលធ្វើឲ្យមនុស្សមានក្តីវិនាស និងត្រូវបំផ្លាញ។¹⁰ ដ្បិត ការដែលស្រឡាញ់ប្រាក់គឺជាឫសគល់នៃសេចក្តីអាក្រក់គ្រប់បែបយ៉ាង។ មានមនុស្សខ្លះ ដែលប្រាថ្នាចង់បានវា ហើយនាំឲ្យប្លោកឆ្ងាយពីជំនឿ ហើយចាក់ទម្លុះខ្លួនឯងជាមួយសេចក្តីសោកសៅជាច្រើន។

¹¹ប៉ុន្តែ បងប្អូនវិញ ឱអ្នកសំណប់របស់ព្រះជាម្ចាស់អើយ ចូរឲ្យអ្នកចាកចេញពីសេចក្តីទាំងអស់នោះ ហើយស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត ការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះជាម្ចាស់ ជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ ការអំណត់ និងសេចក្តីសុភាពវិញ។¹² ចូរតយុទ្ធដ៏ល្អបំផុតជាមួយសេចក្តីជំនឿ។ ចូរលោងចាប់នូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលបានត្រាស់ហៅអ្នកមកទទួល។ វាគឺជាអ្វីដែលអ្នកបានឲ្យបន្ទាល់នៅមុខសាក្សីជាច្រើនដើម្បីដឹងពីអ្វីដែលល្អ។

¹³ខ្ញុំសូមផ្តាំធ្វើអ្នកនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ឲ្យមានជីវិត ហើយនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដែលព្រះមានព្រះបន្ទូលពីសេចក្តីពិតទៅលោកប៉ុនទាស ពីច្បាប់ថា៖¹⁴ សូមរក្សាតាមបទបញ្ជាឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលគ្មានកន្លែងបន្ថោសបាន រហូតដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទយាងមក។

¹⁵ព្រះជាម្ចាស់នឹងបើកសម្តែងឲ្យឃើញព្រះកាយរបស់ព្រះអង្គ នៅពេលកំណត់មកដល់ គឺព្រះជាម្ចាស់តែមួយព្រះអង្គដ៏មានពរ មានអំណាចតែមួយ ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ហើយជាព្រះអម្ចាស់ ដែលគ្រប់គ្រងលើច្បាប់ទាំងអស់។¹⁶ មានតែព្រះអង្គមួយប៉ុណ្ណោះដែលមិនចេះសុគត ហើយគង់នៅក្នុងពន្លឺដែលមិនអាចចូលជិតបាន។ គ្មាននរណាអាចមើលឃើញព្រះអង្គ ឬមិនអាចមើលឃើញព្រះអង្គឡើយ។ សូមព្រះនាមព្រះអង្គបានល្បឿនឡើង ហើយមានព្រះចេស្ដាស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច អាម៉ែន។

¹⁷ចូរប្រាប់ដល់ពួកអ្នកមានទ្រព្យនៅលើលោកីយ៍នេះ កុំឲ្យមានសេចក្តីអំនួតពេក និងកុំសង្ឃឹមនឹងទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនទៀងទាត់នោះឡើយ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវមានសេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ព្រះអង្គប្រទានមកដល់យើងនូវទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ពិត ដើម្បីឲ្យយើងមានសេចក្តីអំណរ។

¹⁸ចូរប្រាប់ពួកគេឲ្យធ្វើការល្អ ក្លាយជាអ្នកមានទ្រព្យដោយសារការធ្វើអំពើល្អ មានចិត្តសប្បុរស ហើយប្រុងប្រៀបនិងចែករំលែកផង។¹⁹ ក្នុងរបៀបនេះ ពួកគេនឹងប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកសម្រាប់ខ្លួនឯង ដើម្បីធ្វើជាគោលសម្រាប់ថ្ងៃក្រោយ ដូច្នេះហើយពួកគេនឹងទទួលបានជីវិតពិតអស់កល្បជានិច្ច។

²⁰លោកដ៏ថ្លៃថ្លើយ ចូរការពារអ្វីដែលបានធ្វើទុកនឹងអ្នក។ ចូរចៀសចេញពីការនិយាយសម្តីឥតប្រយោជន៍ និងពាក្យសម្តីដែលមិនពិតដែលច្រឡំ ហៅថាចំណេះដឹងផង។²¹ មានមនុស្សខ្លះប្រកាន់ចំពោះការទាំងនោះ ហើយពួកគេបានភ្លេចពីក្តីជំនឿ។ សូមព្រះគុណមាននៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

២ ដីម៉ូថេ

1¹ ខ្ញុំប៉ូល ជាសាវ័ករបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ តាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ស្របតាមសេចក្តីសន្យានៃជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូចំពោះដីម៉ូថេ កូនជាទីស្រឡាញ់ សូមប្រកបដោយព្រះគុណ សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីសុខសាន្ត អំពីព្រះបិតា និងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា។

²ខ្ញុំអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលខ្ញុំបម្រើតាមរយៈបុព្វបុរសខ្ញុំ ដោយមនសិការបរិសុទ្ធ ដូចដែលខ្ញុំនឹកចាំពីអ្នកជានិច្ចពេលខ្ញុំអធិស្ឋានទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

³ខ្ញុំនឹកចាំពីទីកន្លែងរបស់អ្នក បានជាខ្ញុំមានចិត្តចង់ឃើញអ្នក ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានពេញដោយអំណរ។⁴ ខ្ញុំបានចងចាំពីជំនឿស្មោះត្រង់របស់អ្នក ដែលដំបូងជាមួយលោកយាយឡូអ៊ីស ហើយម្តាយរបស់អ្នក គឺនាងអ៊ីនីស ហើយខ្ញុំជឿយ៉ាងច្បាស់ថា ជំនឿនោះនៅក្នុងអ្នកផងដែរ។

⁵នេះជាហេតុផលដែលខ្ញុំរំលឹកអ្នក ចូរធ្វើឲ្យអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលស្ថិតនៅក្នុងអ្នកតាមរយៈការដាក់ដៃលើអ្នក បានឆេះឡើយវិញ។⁶ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់មិនបានប្រទានឲ្យយើងមានវិញ្ញាណ ដែលភ័យខ្លាចឡើយ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណមានអំណាច សេចក្តីស្រឡាញ់ និងមានវិន័យវិញ។

⁷ដូច្នេះ មិនត្រូវខ្មាសអៀននឹងធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះជាម្ចាស់ ឬដោយសារខ្ញុំ ប៉ូល ជាអ្នកជាប់ឃុំឃាំងឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវរួមចំណែកក្នុងទុក្ខលំបាកសម្រាប់ដំណឹងល្អ តាមរយៈបុត្រានៃភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់។⁸ គឺព្រះជាម្ចាស់ហើយដែលបានសង្គ្រោះយើង និងត្រាស់ហៅយើងស្របតាមការត្រាស់ហៅដ៏រស់រវើក។ ព្រះអង្គធ្វើបែបនេះ មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈគម្រោងការ និងព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គវិញ។ ព្រះអង្គប្រទានការទាំងអស់នេះមកយើង ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូមុនសម័យកាលទាំងអស់។⁹ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងហើយ ដោយការលេចមករបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់យើង។ ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូសេចក្តីស្តាប់ និងបាននាំយកជីវិតដែលគ្មានទីបញ្ចប់ មកក្នុងពន្លឺដំណឹងល្អវិញ។¹⁰ ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះជាម្ចាស់តែងតាំងខ្ញុំជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ និងជាសាវ័ក ហើយព្រមទាំងជាគ្រូបង្រៀនផងដែរ។

¹¹ដោយសារបុព្វហេតុនេះ ខ្ញុំត្រូវរងទុក្ខលំបាកការទាំងនេះ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនខ្មាសទេ ដ្បិតខ្ញុំស្គាល់ព្រះអង្គដែលខ្ញុំបានជឿ។ ខ្ញុំជឿជាក់ច្បាស់ថា ព្រះអង្គនឹងរក្សាអ្វីដែលបានធ្វើទុកនឹងខ្ញុំរហូតដល់ថ្ងៃនោះឯង។¹² ខ្ញុំនឹកចាំពីព្រះបន្ទូលដ៏ស្មោះត្រង់ ដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំ ទាំងមានជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។¹³ ការល្អដែលព្រះជាម្ចាស់រក្សាធ្វើទុកនឹងអ្នក ចូរថែរក្សាតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏រស់រវើក ដែលគង់នៅក្នុងយើង។

¹⁵ អ្នកដឹងហើយថា អ្នកទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងស្រុកអាស៊ីបានបែរចេញពីខ្ញុំហើយ។ ក្នុងក្រុមនេះមានឈ្មោះ ភីកេលុំស និងហ៊ីម៉ូតេន។

¹⁶ សូមព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់អ្នកផ្ទះរបស់អូនេសិភ័រ ដ្បិតគាត់តែងតែនឹករំលឹកដល់ខ្ញុំ ហើយមិនបានខ្មាសគេដោយសារច្រវាក់របស់ខ្ញុំទេ។

¹⁷ ពិតណាស់ ពេលខ្ញុំស្ថិតនៅក្រុងរ៉ូម គាត់ខិតខំស្វែងរកខ្ញុំ ហើយគាត់ក៏បានមករកខ្ញុំឃើញ។

¹⁸ សូមព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យគាត់អាចស្វែងរកសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះជាម្ចាស់នៅថ្ងៃនោះផង។ គាត់បានរកគ្រប់វិធី ដើម្បីជួយខ្ញុំនៅក្រុងអេភេសូ ដូចអ្នកដឹងយ៉ាងច្បាស់ហើយ។

2 ¹ហេតុដូច្នេះ កូនអើយ ចូរមានកម្លាំងនៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។²ការអ្វីដែលអ្នកបានឮពីខ្ញុំនៅមុខស្នូលនាវាជាច្រើន ចូរធ្វើទុកនឹងមនុស្សស្មោះត្រង់ ដែលអាចនឹងបង្រៀនបន្តទៅអ្នកផ្សេងៗទៀតបាន។

³ចូររួមទុកលំបាកជាមួយខ្ញុំ ប្រៀបដូចជាទាហានយ៉ាងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូចុះ។⁴គ្មានទាហានណាដែលបម្រើហើយ មានជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការខ្វល់ខ្វាយពីជីវិតទៀតនោះទេ ដូច្នេះ គាត់គួរតែធ្វើឲ្យគាត់ចិត្តដល់អ្នកដែលកេណ្ឌខ្លួននោះវិញ។⁵ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ប្រកួតជាកីឡាករ អ្នកនោះនឹងមិនអាចទទួលបានជ័យជំនះបានទេ លើកលែងតែប្រកួតគ្នាត្រឹមត្រូវតាមក្បួនច្បាប់វិញ។

⁶វាគឺជាការចាំបាច់ណាស់សម្រាប់កសិករ ដែលខំប្រឹងធ្វើការយ៉ាងលំបាក គាត់នឹងទទួលបានផលមុនគេ។⁷សូមពិចារណាអំពីអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយចុះ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យអ្នកយល់ដឹងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។

⁸សូមនឹកចាំពី ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះញាតិវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ដែលបានរស់ពីសុគតឡើងវិញ តាមរយៈដំណឹងល្អដែលខ្ញុំបានប្រាប់⁹ដ្បិតអ្វីដែលខ្ញុំរងទុក្ខ ទាំងជាប់ចំណងប្រៀបដូចជាឧក្រិដ្ឋជន។ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនបានជាប់ច្រវាក់ទេ។¹⁰ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តគ្រប់ការទាំងអស់ សម្រាប់ពួកអ្នកដែលបានរើសតាំង ដើម្បីឲ្យពួកគេទទួលបានការសង្គ្រោះ ដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ស្របតាមសិរីរុងរឿងនៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ។

¹¹ពាក្យទាំងនេះអាចទុកចិត្តបានថា «ប្រសិនបើយើងស្លាប់ជាមួយព្រះអង្គ នោះយើងនឹងរស់នៅជាមួយព្រះអង្គ។¹²ប្រសិនបើយើងស្ម័គ្រចិត្ត នោះពួកយើងនឹងសោយរាជ្យរួមជាមួយព្រះអង្គដែរ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងបដិសេធព្រះអង្គវិញ នោះព្រះអង្គនឹងបដិសេធយើងដូចគ្នាដែរ។

¹³ប្រសិនបើយើងមិនស្មោះត្រង់ក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គនៅតែស្មោះត្រង់ដដែល ព្រោះព្រះអង្គមិនអាចបដិសេធព្រះអង្គផ្ទាល់បានឡើយ។

¹⁴សូមរំលឹកពួកគេអំពីការរស់ឡើងវិញនេះ។ ចូរហាមប្រាមពួកគេនៅចំពោះមុខព្រះជាម្ចាស់ កុំឲ្យឈ្លោះប្រកែកគ្នាពីអត្ថន័យរបស់ពាក្យឡើយ។ ព្រោះពាក្យទាំងនេះឥតប្រយោជន៍ទេ។ ពាក្យទាំងនេះនាំឲ្យអន្តរាយដល់អស់អ្នកស្តាប់។¹⁵ចូរខំប្រឹងប្រែងបង្ហាញខ្លួនអ្នក នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដែលបានទទួលអ្នក ជាអ្នកបំពេញការងារ ដោយគ្មានហេតុផលណាត្រូវអៀនខ្មាស ដែលបានបង្រៀនព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត យ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

¹⁶ត្រូវចៀសវាងការនិយាយឥតប្រយោជន៍ ដែលនាំយើងកាន់តែលែងគោរពប្រតិបត្តិព្រះជាម្ចាស់។¹⁷ការនិយាយរបស់ពួកគេនឹងប្រៀបដូចជាដំបៅល្អួយ។ ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះរួមមាន ហ៊ីមេនាស និងភីលេតជាដើម។¹⁸អ្នកទាំងនោះបានភ្លេចសេចក្តីពិត។ ពួកគេនិយាយថា ការរស់ឡើងវិញបានកើតឡើងរួចមកហើយ។ ពួកគេក៏បានបង្វែរជំនឿអ្នកខ្លះដែរ។

¹⁹ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ចូរចាប់បួសវិវាទលើព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបោះត្រាថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់អស់អ្នកណា ដែលជាប្រសព្វរបស់ព្រះអង្គ» ហើយ «អស់អ្នកដែលអំពើនារកព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវញែកខ្លួនចេញពីខ្ញុំច្រើន។²⁰នៅក្នុងផ្ទះស្តុកស្តម្ភ ពុំមែនមានត្រឹមតែមាស និងប្រាក់ប៉ុណ្ណោះទេ។ គឺមានប្រដាប់ធ្វើពីឈើ និងពីដីដែរ។ ខ្លះប្រើសម្រាប់ការល្អប្រសើរ ហើយខ្លះប្រើសម្រាប់ការអាប់ឱនវិញ។²¹ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សម្អាតខ្លួនឯងពីការអាប់ឱន គាត់នឹងបានប្រដាប់ល្អប្រសើរ។ គាត់បានញែកខ្លួនដោយឡែក ក៏មានប្រយោជន៍ដល់ចៅហ្វាយ ហើយបានរៀបចំសម្រាប់គ្រប់ការល្អទាំងអស់ផងដែរ។

²²ចូរចៀសចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ក្មេងៗ។ ត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់សេចក្តីសុចរិត ជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាជាមួយអ្នក ដែលស្រែករកព្រះជាម្ចាស់អស់អំពីចិត្តបរិសុទ្ធវិញ។²³ប៉ុន្តែ ត្រូវបដិសេធសេចក្តីចោលម្សៀត និងសំណួរល្ងង់ខ្លៅវិញ។ អ្នកដឹងហើយថា សេចក្តីទាំងនេះនាំមកនូវការឈ្លោះប្រកែកគ្នា។

²⁴អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ។ ពិតណាស់គាត់គួរតែមានចិត្តសុភាពដល់មនុស្សទាំងអស់ ត្រូវចេះបង្រៀន ហើយមានចិត្តអំណត់ផង។²⁵គាត់ត្រូវតែប្រដៅអប់រំអ្នក ដែលឈ្លោះជាមួយគាត់។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យពួកគេប្រែចិត្ត ដើម្បីឲ្យបានដឹងពីសេចក្តីពិតវិញ។

²⁶ពួកគេនឹងភ្ញាក់ខ្លួនឡើងវិញ ហើយចាកចេញពីអន្ទាក់របស់អារក្ស ដែលបានទាក់ពួកគេជាប់ដើម្បីបម្រើគោលបំណងរបស់វា។

3¹ សូមដឹងថា នៅថ្ងៃចុងក្រោយនឹងមានទុក្ខលំបាកខ្លាំង។² ដ្បិត មនុស្សនឹងស្រឡាញ់តែខ្លួនឯង ជាអ្នកស្រឡាញ់ប្រាក់ មានអំនួត ក្រអឺតក្រទម ប្រមាថមើលងាយ មិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ មិនដឹងគុណ ហើយមានចិត្តមិនបរិសុទ្ធ។³ ពួកគេមិនស្រឡាញ់តាមរបៀបធម្មជាតិរបស់មនុស្ស មានចិត្តឃោរឃៅ និយាយមូលបង្គាប់គេ មិនចេះទប់ចិត្ត ប្រើអំពើហឹង្សា មិនចូលចិត្តការល្អ។⁴ ពួកគេមានចិត្តក្បត់ មានចិត្តធំ ចូលចិត្តនឹងការសប្បាយ ជាជាងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់។

⁵ ពួកគេមានលក្ខណៈជាអ្នកគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ ពួកគេបដិសេធព្រះចេស្តារបស់ព្រះអង្គ។ ចូររំលឹកពីមនុស្សអស់ទាំងនោះ។⁶ ដ្បិត ក្នុងចំណោមពួកទាំងនោះ ជាមនុស្សចូលចិត្តចូលទៅឆ្លុះរបស់គេ ហើយធ្វើឲ្យស្រីៗដែលល្ងង់ចាប់អារម្មណ៍។ ស្ត្រីទាំងនោះពោរពេញដោយអំពើបាប ហើយបណ្តោយតាមសេចក្តីបង្គាប់ផ្សេងៗ។⁷ ស្ត្រីទាំងនោះតែងតែរៀនជានិច្ច ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចយល់ដល់សេចក្តីពិតឡើយ។

⁸ ដូចគ្នានេះដែរ យ៉ានេស និងយ៉ាមប្រេសបានទាស់ទងនឹងលោកម៉ូសេ។ ហើយគ្រូបង្រៀនខុសឆ្គងតែងតែឈរទាស់ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិត។ ពួកគេជាមនុស្សដែលមានគំនិតខូច ហើយជំនឿរបស់ពួកគេក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ។⁹ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនមានការចម្រើនឡើងទៅមុខទៀតបានឡើយ។ ដ្បិតភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេនឹងបើកបង្ហាញឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានដឹងច្បាស់ ដូចជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់បុរសទាំងនោះដែរ។

¹⁰ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នកវិញ អ្នកបានដើរតាមសេចក្តីដែលខ្ញុំបង្រៀន កិរិយាប្រព្រឹត្ត បំណងចិត្ត ជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ ការអំណត់អត់ទ្រាំ។¹¹ ការបៀតបៀន ទុក្ខលំបាក និងអ្វីដែលបានកើតឡើងមកលើខ្ញុំ នៅក្នុងអាន់ទីយ៉ូក ក្រុងអ៊ីកូនាម និងក្រុងលីស្ត្រា។ ខ្ញុំបានស្ម័គ្រចិត្តនឹងសេចក្តីបៀតបៀន។

មិនដូចជាពួកគេទាំងនោះទេ ព្រះអម្ចាស់បានប្រោសខ្ញុំវិញ។¹² អស់អ្នកដែលចង់រស់ក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ នោះនឹងទទួលការបៀតបៀនផងដែរ។ មនុស្សអាក្រក់ និងពួកឆបោក ព្រមទាំងមានសេចក្តីអាក្រក់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗ។ ពួកគេនឹងនាំអ្នកផ្សេងទៀតឲ្យរងរង ដូចជាពួកគេនាំខ្លួនឯងឲ្យរងរងដែរ។

¹⁴ ប៉ុន្តែ សម្រាប់អ្នក ចូរនៅជាប់អ្វីដែលអ្នកបានរៀន ហើយត្រូវជឿយ៉ាងប្រាកដវិញ។ អ្នកត្រូវដឹងថាសេចក្តីបង្រៀននេះបានមកពីអ្នកណា។¹⁵ អ្នកដឹងហើយថា តាំងពីក្មេងមក អ្នកបានស្គាល់បទគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធ។ សេចក្តីទាំងនេះអាចធ្វើឲ្យអ្នកមានប្រាជ្ញា រហូតទទួលបានការសង្គ្រោះ ដោយសារជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ។

¹⁶ គ្រប់បទគម្ពីរទាំងអស់ សុទ្ធតែព្រះជាម្ចាស់បណ្តាលឲ្យតាក់តែងឡើង។ មានប្រយោជន៍សម្រាប់បង្រៀន កែតម្រូវ និងបណ្តុះបណ្តាលតាមសេចក្តីសុចរិត។
¹⁷ ដូច្នេះ អ្នកសំណូមពររបស់ព្រះជាម្ចាស់មានសមត្ថភាព និងទទួលបានការបំប៉ន ដើម្បីបំពេញការល្អគ្រប់យ៉ាង។

4¹ ខ្ញុំសូមផ្តាំយ៉ាងអស់ពីចិត្តនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ដែលព្រះអង្គនឹងជំនុំជម្រះអស់ទាំងមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ គឺដោយសារតែដំណើរយាងមករបស់ព្រះអង្គ ព្រមទាំងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គផងដែរ ចូរប្រកាសព្រះបន្ទូលចុះ។ ចូរឲ្យភ្លឺមុខទទួលភាពស្រណុកសុខស្រួល និងភាពលំបាកផងដែរ។ ត្រូវដាស់តឿនគេ និងស្តីបន្ទោល ហើយកម្លាំងចិត្តរបស់គេ ដោយការអត់ធ្មត់ និងការបង្រៀនគ្រប់បែបយ៉ាង។

3 ដ្បិតនឹងមានពេលវេលាមួយមកដល់ គឺនៅពេលមនុស្សមិនទៅទ្រនឹងសេចក្តីបង្រៀនត្រឹមត្រូវទៀតបាន។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេនឹងប្រមូលគ្រូបង្រៀនជាច្រើន យល់ស្របតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកគេ។ សេចក្តីបង្រៀនទាំងនោះគ្រាន់តែពិរោះដល់ត្រចៀកប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេនឹងបែកចេញក្នុងឆ្ងាយពីសេចក្តីពិត ទៅស្តាប់រឿងព្រេងវិញ។² ចំពោះអ្នកវិញ ចូរមានចិត្តនឹងដឹងគ្រប់ការទាំងអស់។ ចូរស្វិតស្វិននឹងទុក្ខលំបាក និងខំប្រឹងផ្សាយដំណឹងល្អ ព្រមទាំងបំពេញកិច្ចការបម្រើឲ្យបានល្អផងដែរ។

6 ដ្បិត ខ្ញុំត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីបូជាជីវិត។ ពេលវេលាដែលខ្ញុំត្រូវចាកចេញក៏បានមកដល់ហើយដែរ។³ ខ្ញុំបានប្រណាំងយ៉ាងល្អ រហូតដល់ទីផ្តាច់ព្រ័ត្រ ព្រមទាំងបានរក្សាជំនឿយ៉ាងមាំមួន។⁴ មកដល់នៃសេចក្តីសុចរិតបានរៀបចំជាស្រេចទុកសម្រាប់ខ្ញុំ ដែលព្រះអម្ចាស់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិត នឹងប្រទានមកខ្ញុំនៅថ្ងៃនោះ ហើយពុំមែនសម្រាប់ខ្ញុំតែម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ការយាងមកវិញរបស់ព្រះអង្គ។

9 ត្រូវខិតខំមកដល់ខ្ញុំជាប្រញាប់។¹⁰ ដ្បិត លោកដេម៉ាសបានចាកចេញពីខ្ញុំហើយ។ គាត់ស្រឡាញ់លោកីយ៍នេះ ហើយគាត់បានទៅក្រុងថែសឡាឡូនិកហើយ។ លោកក្រេសេនបានទៅស្រុកកាឡាទី ហើយលោកទីតុសបានទៅស្រុកដាល់ម៉ាទា។

11 មានតែលោកលូកាទេ ដែលនៅជាមួយខ្ញុំ។ ចូរនាំលោកម៉ាកុស ហើយនាំគាត់ទៅជាមួយអ្នកផង ព្រោះគាត់អាចជួយបំពេញកិច្ចការរបស់ខ្ញុំ។
12 ខ្ញុំបានចាត់លោកទីយ៉ែកុសទៅក្រុងអេភេសូហើយ។¹³ អារ៉ែដែលខ្ញុំផ្ញើនៅក្រុងការពូសជាមួយលោកទ្រអាស សូមយកវាពេលដែលអ្នកមកទីនេះ ហើយនិងសៀវភៅ ជាពិសេសសៀវភៅធ្វើពីស្បែក។

14 លោកអ័លេក្សានត្រុស ដែលជាជាងស្មានបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីអាក្រក់គ្រប់យ៉ាងមកលើខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងតបសួរដល់គាត់វិញ ទៅតាមទង្វើដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តជាមិនខាន។¹⁵ អ្នកគួរតែប្រយ័ត្នខ្លួនឯងចំពោះការប្រឆាំងទាល់នឹងគាត់ ព្រោះគាត់ប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងនឹងពាក្យរបស់ពួកយើង។

16 នៅពេលខ្ញុំការពារខ្លួនដំបូងឡើយ គ្មានអ្នកណាឈរជាមួយខ្ញុំទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គ្រប់គ្នាបោះបង់ខ្ញុំចោល។ សូមកុំឲ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រកាន់ទោសគេឡើយ។
17 ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានគង់នៅខាងខ្ញុំ ហើយបានចម្រើនកម្លាំងដល់ខ្ញុំ ដូច្នេះហើយតាមរយៈខ្ញុំ ដំណឹងល្អបានប្រកាសគ្រប់ទីកន្លែង និងសម្រាប់ឲ្យសាសន៍ដទៃទាំងអស់ដែលបានពងផងដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះខ្ញុំចេញពីមាត់គោ។¹⁸ ព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះរូបខ្ញុំ ឲ្យចេញពីការអាក្រក់ទាំងអស់ និងសង្គ្រោះខ្ញុំសម្រាប់ព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។ សូមថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះអម្ចាស់ដ៏នៅអស់កល្បជាអង្គធាតុទៅ! អាម៉ែន។

19 សូមជម្រាបសួរនាងព្រីស៊ីល លោកអ័គីឡា ហើយទាំងក្រុមគ្រួសាររបស់លោកអូនេស៊ីក៍ផងដែរ។²⁰ លោកអេវ៉ាស្តុសដែលស្ថិតនៅក្រុងកូរិនថូស ប៉ុន្តែ លោកទ្រកីម ខ្ញុំបានទុកគាត់នៅក្រុងមីលេត ព្រោះគាត់មានជំងឺ។²¹ សូមមកជាប្រញាប់ មុនដង្ហើមរាងមកដល់។ សូមជម្រាបសួរមក លោកអ៊ីប៉ូឡូស លោកពូដេន លោកលីណុស និងនាងកូឡា ព្រមទាំងបងប្អូនទាំងអស់ដែរ។²² សូមព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយវិញ្ញាណរបស់អ្នក។ សូមព្រះគុណបានស្ថិតនៅជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា។

ទីតុស

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងជាសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដោយសារជំនឿបានក្លាយជាប្រជារាស្ត្រ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើស និង ស្គាល់សេចក្តីពិត និងជាអ្នកដែលព្រមទទួលការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះអង្គ² ដោយជឿជាក់ថា នឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជាទីធ្លា ហើយព្រះអង្គមិនកុហកសោះឡើយ និងបានសន្យាតាំងពីមុនកាលសម័យទាំងអស់។³ នៅពេលកំណត់ ព្រះអង្គបានបើកសម្តែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ គឺថាព្រះអង្គបានទុកព្រះហឫទ័យលើខ្ញុំ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ។ ខ្ញុំបានធ្វើការនេះតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់យើង។

4 ជូនចំពោះលោកទីតុសជាកូនដ៏ពិតនៅក្នុងជំនឿរួមគ្នា។ សូមព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា និងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូជាព្រះសង្គ្រោះរបស់យើងប្រទានព្រះគុណ និងសេចក្តី សុខសាន្ត។⁵ តាមរយៈគោលបំណងនេះ ខ្ញុំបានទុកអ្នករាល់គ្នាឲ្យនៅលើកោះក្រៃត ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរៀបចំសណ្តាប់ធ្នាប់ ដែលមិនទាន់បានរៀបរយនៅឡើយ និងតែងតាំងពួកចាស់ទុំនៅតាមក្រុងទាំងអស់ ដូចដែលខ្ញុំបានបង្គាប់អ្នករួចហើយ។

6 ចាស់ទុំត្រូវតែជាអ្នកដែលគ្មានកំហុស មានភរិយាតែមួយ មានកូនចៅជាអ្នកដែលមានជំនឿ ហើយគ្មាននរណាចោទប្រកាន់ថាជាមនុស្សទុច្ចរិត និង គ្មានសីលធម៌នោះទេ។⁷ ជាការចាំបាច់ណាស់សម្រាប់អ្នកមើលការខុសត្រូវ ក្នុងនាមអ្នកគ្រប់គ្រងដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវតែជាមនុស្សដែលគ្មានកំហុស។ គាត់មិនត្រូវវាយប្លកក្រអឺតក្រអួម មិនឆាប់ខឹង មិនចំណូលស្រា មិនចេះឈ្លោះប្រកែក ឬជាមនុស្សលោភលន់ឡើយ។

8 ផ្ទុយទៅវិញ គាត់គួរតែជាមនុស្សចៅហ្វាយរាក់ទាក់ ស្រឡាញ់ការល្អ។ គាត់ជាមនុស្សដឹងខុសត្រូវ សុចរិត បរិសុទ្ធ និងចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។

9 គាត់គួរតែប្រកាន់ភ្ជាប់តាមព្រះបន្ទូលដ៏ពិត ដែលបានបង្រៀនរួចហើយ ដូច្នេះហើយ គាត់អាចមានសមត្ថភាពលើកទឹកចិត្តអ្នកដទៃ តាមសេចក្តីបង្រៀនត្រឹមត្រូវ និងអាចកែតម្រូវអ្នកដែលជំទាស់នឹងគាត់វិញ។

10 ដ្បិត មនុស្សជាច្រើនជាអ្នកបះបោរ ជាពិសេសគឺអ្នកដែលបានកាត់ស្បែក រីឯពាក្យរបស់ពួកគេគឺឥតប្រយោជន៍ ពួកគេបោកបញ្ឆោតហើយដឹកនាំមនុស្សឲ្យដើរផ្លូវខុស។¹¹ យើងចាំបាច់ត្រូវបញ្ឈប់ពួកគេ។ ពួកគេបង្រៀននូវអ្វីដែលមិនគប្បីបង្រៀន ដើម្បីយកកម្រៃដោយគ្មានភាពរៀនខ្មាស់ និងធ្វើឲ្យមានការបែកបាក់ក្នុងគ្រួសារជាច្រើន ។

12 មានម្នាក់នៅក្នុងចំណោមមជ្ឈកម្ម ដែលជាពាក្យបានពោលថា៖ «អ្នកស្រុកក្រៃតសុទ្ធតែជាអ្នកកុហក ហើយជាមនុស្សអាក្រក់ជាសត្វតិរច្ឆាន និងជាមនុស្សកម្ជិលដែលលោភស៊ី។»¹³ ពាក្យនេះពិតណាស់ ដូច្នេះហើយ ត្រូវកែតម្រូវពួកគេយ៉ាងតឹងរឹង ដើម្បីឲ្យពួកគេមានជំនឿកាន់តែរឹងមាំឡើង។

14 កុំឲ្យជាប់ចិត្តនឹងរឿងព្រេងរបស់សាសន៍យូដា ឬបទបញ្ជារបស់ពួកអ្នកដែលលោភបញ្ឆោតពីសេចក្តីពិត។

15 ចំពោះអ្នកដែលបរិសុទ្ធ នោះអ្វីៗសុទ្ធតែបរិសុទ្ធ រីឯអ្នកដែលមានចិត្តសៅហ្មងនិងមិនជឿ នោះអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែមិនបរិសុទ្ធ ព្រោះប្រាជ្ញា និងមនសិការរបស់ពួកគេសុទ្ធតែសៅហ្មង។¹⁶ ពួកគេអះអាងថា គេស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ ប៉ុន្តែ

ពួកគេបែរជាបដិសេធព្រះអង្គតាមរយៈការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេនៅវិញ។ ពួកគេសុទ្ធតែជាមនុស្សគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម ហើយជាមនុស្សដែលមិនស្តាប់បង្គាប់
និងមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើល្អបានឡើយ។

2 ¹ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកវិញ ត្រូវនិយាយតែណាដែលស្របតាមសេចក្តីបង្រៀនដ៏ស្មោះត្រង់។²ពួកបុរសវ័យចំណាស់ ត្រូវតែជាមនុស្សស្អាតបូក មានភាពថ្លៃថ្នូរ មានសុភវិនិច្ឆ័យ មានជំនឿស្អាតស្អំ មានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងចេះស្មោះត្រង់។

³ពួកស្ត្រីវ័យចំណាស់ក៏ដូច្នេះដែរ ត្រូវតែមានកិរិយាមារយាទសម ជាអ្នកដែលគោរព មិននិយាយដើមគេ មិនចំណូលស្រា និងគួរតែបង្រៀននូវសេចក្តីល្អៗវិញ។⁴ដើម្បីជួយអប់រំស្ត្រីៗដែលនៅក្មេង ឲ្យចេះស្រឡាញ់ស្វាមី និងកូនៗរបស់ខ្លួន។

⁵ពួកគេគួរតែអប់រំស្ត្រីទាំងនោះឲ្យមានចិត្តបរិសុទ្ធ ជាស្ត្រីមេផ្ទះដ៏ល្អ និងគោរពចុះចូលនឹងស្វាមីរបស់ពួកគេរៀងៗខ្លួន។ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ប្រមាថព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

⁶រីឯពួកយុវជនវិញ ចូលលើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យមានសុភវិនិច្ឆ័យគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។⁷ចូរបង្ហាញ និងបង្រៀនអំពើល្អរបស់អ្នក ជាកំរងដល់គេ ដោយបង្ហាញពីភាពស្អាតស្អំ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់អ្នក។⁸និយាយពាក្យសម្តីដែលល្អៗ ដោយមិនឲ្យគេរិះគន់បាន ដូច្នេះ អស់អ្នកដែលជំនាស់នឹងត្រូវរៀនខ្ចាស់ពីព្រោះគេគ្មានអ្វីនិយាយអាក្រក់ពីយើងបានឡើយ។

⁹ពួកអ្នកខ្ញុំបម្រើត្រូវស្តាប់បង្គាប់ម្ចាស់របស់ខ្លួន ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។ ពួកគេត្រូវផ្តាច់ចិត្ត និងមិនត្រូវប្រកែកជាមួយម្ចាស់ឡើយ។¹⁰ពួកគេមិនគួរលួចបន្លំម្ចាស់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេត្រូវបង្ហាញនូវជំនឿដ៏ល្អ ដើម្បីលើកកម្ពស់សេចក្តីបង្រៀន អំពីព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។

¹¹ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់។¹²ហើយអប់រំយើងឲ្យលះចោលការមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយបដិសេធសេចក្តីបងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ដើម្បីអប់រំយើងឲ្យរស់នៅដោយសេចក្តីសុចរិត និងត្រឹមត្រូវដោយការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងសម័យនេះ។¹³ខណៈពេលដែលយើងរង់ចាំទទួលសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកយើង ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះដ៏ប្រសើរខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត និងជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ពួកយើង ព្រះអង្គនឹងបើកសម្តែងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។

¹⁴ព្រះយេស៊ូបានលះបង់ព្រះជន្មព្រះអង្គជំនួសយើង ដើម្បីដោះយើងឲ្យរួចពីការរំលងច្បាប់ទាំងអស់ និងជម្រះយើងឲ្យបានវិសុទ្ធច្បាស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ និងជាប្រជារាស្ត្រដ៏រស់រវើក ដែលយកចិត្តទុកដាក់ប្រព្រឹត្តអំពើល្អគ្រប់យ៉ាង។

¹⁵ចូរនិយាយ និងលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក។ ចូរកែតម្រូវដោយប្រើសិទ្ធិអំណាចពេញទី។ កុំឲ្យនរណាម្នាក់មើលងាយអ្នកឡើយ។

3¹ ចូរដាស់តឿនដល់បងប្អូនឲ្យគោរពចុះចូលនឹងអាជ្ញាធរ រដ្ឋអំណាច ព្រមទាំងស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើល្អគ្រប់យ៉ាង។

² ចូរដាស់តឿនពួកគេកុំឲ្យមើលងាយនរណាម្នាក់ ហើយក៏កុំឲ្យពួកគេទាស់ប្រឆាំង តែចូរឲ្យគេមានចិត្តសប្បុរសនិងបង្ហាញពីចិត្តសុភាពរាបសាច់ពោះមនុស្សទាំងអស់វិញ។

³ កាលពីដើម ពួកយើងក៏ជាមនុស្សគិតខ្លី និងមិនស្តាប់បង្គាប់ដែរ។ យើងបានរង្វេង និងជាទាសករខាងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ព្រមទាំងភាពស្រីបស្រាលគ្រប់បែបយ៉ាងដែរ។ យើងបានរស់នៅក្នុងការអាក្រក់ និងច្រណែនណ្ហានិស។ យើងជាមនុស្សដែលគួរឲ្យស្តាប់ខ្លឹម ព្រមទាំងស្តាប់គ្នាទៅវិញទៅមកផង។

⁴ ប៉ុន្តែ នៅពេលសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់យើង និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គ ចំពោះមនុស្សបានបើកសម្តែង^៥ ពុំមែនមកពីយើងបានប្រព្រឹត្តសេចក្តីសុចរិតនោះទេ គឺដោយសារព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា របស់ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះយើង។ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះយើងតាមរយៈការលាងជម្រះឲ្យកើតជាថ្មី និងប្រទានជីវិតថ្មីតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធ។

⁶ ព្រះអង្គបានចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណជីវិតសុទ្ធយ៉ាងបរិបូរ មកលើយើងតាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះសង្គ្រោះរបស់យើង។⁷ ព្រះអង្គសង្គ្រោះយើង ដោយរាប់យើងជាសុចរិត តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ដូច្នេះយើងបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទុកជាមរតក ដោយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។

⁸ ព្រះបន្ទូលនេះគួរឲ្យជឿទុកចិត្តបាន។ ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកនិយាយពាក្យនេះ ដោយជឿជាក់ក្នុងចិត្តថា អស់អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ នឹងមានចិត្តស្មោះសរប្រព្រឹត្តអំពើល្អដែលព្រះអង្គបានបង្គាប់។ សេចក្តីទាំងនេះជាការល្អប្រសើរ និងមានប្រយោជន៍ដល់មនុស្សលោក។

⁹ ចូរចៀសចេញពីការសួរដេញដោលដ៏ល្ងង់ខ្លៅ និងពីបញ្ជីរង្ស៊ីក្រកូល ការឈ្លោះប្រកែក និងជម្លោះអំពើឥទ្ធិវិស័យ ដ្បិតការទាំងអស់នេះជាការឥតប្រយោជន៍ និងឥតបានការអ្វីទាំងអស់។¹⁰ ចូរបដិសេធអ្នកណាដែលបង្កការបែកបាក់គ្នា ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា បន្ទាប់ពីការដាស់តឿនមួយម្តងពីរម្តងរួចហើយ បណ្តាញគេឲ្យចេញទៅ¹¹ ដោយដឹងថាជនប្រភេទនេះបានផ្លាស់ប្តូរពីការល្អ ហើយមកប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយគេនឹងដាក់ទោសខ្លួនឯង។

¹² ពេលខ្ញុំបានចាត់លោកអើតេម៉ាស ឬលោកទីយ៉ែកូសឲ្យទៅរកអ្នក ចូរបញ្ជាក់មករកខ្ញុំនៅទីក្រុងនីកូប៉ូល ជាកន្លែងខ្ញុំត្រូវស្នាក់នៅរដូវរងារ។¹³ ចូរខិតខំជួយ លោកសេណាសជាមេធាវី និងលោកអ័ប៊ូឡូសឲ្យបន្តដំណើរទៅមុខទៀត កុំឲ្យពួកគេខ្វះអ្វីឡើយ។

¹⁴ ត្រូវឲ្យបងប្អូនយើងខិតខំធ្វើការល្អផង សម្រាប់បំពេញសេចក្តីត្រូវការចាំបាច់ទាំងឡាយ ដើម្បីកុំឲ្យត្រឡប់ជាមនុស្សមិនបង្កើតផលឡើយ។

¹⁵ បងប្អូនទាំងអស់ដែលនៅជាមួយខ្ញុំក៏ជម្រាបសួរមកអ្នកដែរ។ ចូរជម្រាបសួរដល់ពួកអ្នករួមជំនឿ ដែលស្រឡាញ់យើងផង។ សូមឲ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាបានប្រកប ដោយព្រះគុណ។

ភីលេម៉ូន

1¹ ខ្ញុំ ប៉ូល នៅជាប់ឃុំឃាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ និងលោកធីម៉ូថេដាបងប្អូន សូមជម្រាបមកលោកភីលេម៉ូនជាទីស្រឡាញ់ ដែលចូលរួមការងារជាមួយ យើង² សូមជម្រាបមកប្អូនស្រីអាប៉ា ហើយជម្រាបមកលោកអើយីតដែលតយុទ្ធរួមជាមួយយើង ព្រមទាំងសូមជម្រាបមកក្រុមជំនុំដែលប្រជុំគ្នាក្នុងផ្ទះរបស់ លោកប្អូន។³ សូមព្រះព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តដល់បងប្អូនពីព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតា និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាអម្ចាស់របស់យើង។

⁴ ពេលខ្ញុំអធិស្ឋាន ខ្ញុំតែងតែដំណាលពីលោកប្អូន។ ខ្ញុំតែងតែអរព្រះគុណដ៏ព្រះជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំជានិច្ច។⁵ ដ្បិត ខ្ញុំបានឮអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និងជំនឿរបស់លោក ប្អូន នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ និងចំពោះអ្នករួមជំនឿទាំងអស់។⁶ ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យមានការរួមរស់ក្នុងជំនឿ ជំរុញចិត្តលោកប្អូនឲ្យស្គាល់ច្បាស់ នូវការល្អគ្រប់ យ៉ាង ដែលយើងត្រូវធ្វើថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ។⁷ ខ្ញុំពិតជាមានអំណរ និងការលើកទឹកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់លោកប្អូន ព្រោះចិត្តរបស់ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធបានឆ្លើយស្ទើរដោយសារលោកប្អូន។

⁸ ទោះបីខ្ញុំមានសិទ្ធិគ្រប់ទាំងអស់នឹងបង្គាប់លោកប្អូន ក្នុងនាមព្រះគ្រីស្ទ ឲ្យធ្វើអ្វីដែលលោកប្អូនត្រូវធ្វើក៏ដោយ⁹ ក៏ព្រោះតែសេចក្តីស្រឡាញ់ទើបខ្ញុំមកអង្វរលោក ប្អូន។ ខ្ញុំ ប៉ូល ដែលមានវ័យកាន់តែចាស់ហើយ ឥឡូវនេះក៏ជាប់ឃុំឃាំង ព្រោះតែព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូថែមទៀតផង។

¹⁰ ខ្ញុំសូមអង្វរលោកប្អូនអំពីកូនរបស់ខ្ញុំ គឺអូនេស៊ីម ដែលខ្ញុំបានបង្កើតនៅពេលជាប់ឃុំឃាំង។¹¹ ពីដើម គាត់គ្មានប្រយោជន៍អ្វីដល់លោកប្អូនមែន ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះគាត់ពិតជាមានប្រយោជន៍ដល់លោកប្អូន ក៏ដូចជាមានប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំដែរ។¹² ខ្ញុំសូមចាត់គាត់ ឲ្យរំលឹកមករកលោកប្អូនវិញ ដែលគាត់ប្រៀបបីដូចជាដូងចិត្ត របស់ខ្ញុំ។¹³ ខ្ញុំក៏មានបំណងចង់ទុកគាត់ឲ្យនៅជាមួយខ្ញុំដែរ ដើម្បីឲ្យនៅបម្រើខ្ញុំជំនួសលោកប្អូន ក្នុងពេលខ្ញុំជាប់ឃុំឃាំង ព្រោះតែដំណឹងល្អនេះ។

¹⁴ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើអ្វីដោយមិនមានការយល់ព្រមពីលោកប្អូនឡើយ។ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យការប្រព្រឹត្តល្អរបស់ប្អូន ធ្វើទាំងទើសទាល់នោះទេ គឺធ្វើដោយស្ម័គ្រចេញពីចិត្ត វិញ។¹⁵ ប្រហែលជាគាត់ត្រូវតែឃ្លាតឆ្ងាយពីលោកប្អូនមួយរយៈ ដើម្បីឲ្យលោកប្អូនបានទទួលគាត់វិញជាដរាបតទៅ។¹⁶ មិនមែនក្នុងឋានៈជាខ្ញុំបម្រើទៀតនោះទេ គឺ ក្នុងឋានៈជាបងប្អូនដ៏ជាទីស្រឡាញ់ ជាមនុស្សពិសេសបំផុតសម្រាប់ខ្ញុំ។ គាត់ជាបងប្អូនដ៏ជាទីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងរបស់ខ្ញុំ ហើយចំពោះលោកប្អូន គាត់ក៏រឹតតែ ជាទីស្រឡាញ់ថែមទៀត ទាំងខាងលោកីយ៍ ទាំងខាងព្រះអម្ចាស់។

¹⁷ ដូច្នេះ ប្រសិនបើលោកប្អូនចាត់ទុកខ្ញុំជាបងប្អូនរួមជំនឿមែន សូមទទួលយកគាត់ឲ្យបានដូចជាទទួលយកខ្ញុំដែរ។¹⁸ ប្រសិនបើ គាត់ធ្វើអ្វីខុសចំពោះលោកប្អូន ឬ ប្រសិនបើគាត់ជំពាក់អ្វីលោកប្អូន សូមគិតលើខ្ញុំចុះ។¹⁹ ខ្ញុំ ប៉ូល ខ្ញុំសរសេរពាក្យទាំងនេះដោយដៃខ្ញុំផ្ទាល់ថា ខ្ញុំនឹងសងលោកប្អូនវិញ (តែខ្ញុំមិនចាំបាច់រំព្រកទេថា លោកប្អូនក៏នៅជំពាក់ខ្ញុំដែរនោះទេ)។²⁰ លោកប្អូនអើយ សូមលោកប្អូនមេត្តាជួយខ្ញុំ ដោយយល់ដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ហើយសូមធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំ បានឆ្លើយស្ទើរក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទផង។

²¹ ខ្ញុំសូមសរសេរមកលោកប្អូន ដោយភាពជឿជាក់ថា លោកប្អូនមុខជាស្តាប់តាមសំណូមពររបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំក៏ដឹងថា លោកប្អូននឹងធ្វើលើសពីពាក្យដែលខ្ញុំសុំនេះទៅ ទៀត។²² ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ សូមលោកប្អូនរៀបចំកន្លែងមួយសម្រាប់ឲ្យខ្ញុំស្នាក់នៅផង ដ្បិតខ្ញុំសង្ឃឹមថា ដោយសារបងប្អូនបានទទួលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងបានមកជួបបងប្អូនជាក់ជាមិនខាន។

²³ លោកអេប៉ាប្រាសដែលបានជាប់ឃុំឃាំងជាមួយនឹងខ្ញុំ ព្រោះតែព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ សូមជម្រាបសួរមកលោកប្អូន²⁴ ហើយព្រមទាំងលោកម៉ាកុស លោកអើរីស្តាក លោកដេម៉ាស និងលោកលូកា ដែលរួមការងាររបស់ខ្ញុំដែរ។²⁵ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង ស្ថិតនៅជាប់ជាមួយវិញ្ញាណរបស់លោកប្អូន។ អាម៉ែន។

ហេព្រើរ

¹ កាលពីដើម ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់បុព្វបុរសយើងតាមរយៈពួកព្យាករី ច្រើនលើកច្រើនសារ និងប្រើរបៀបផ្សេងៗជាច្រើន។² ប៉ុន្តែនៅសម័យចុងក្រោយបង្អស់ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងរាល់គ្នា តាមរយៈព្រះបុត្រាវិញ ព្រះអង្គបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ឲ្យព្រះបុត្រាគ្រប់គ្រងជាមរតក។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពិភពទាំងមូល ដោយសារព្រះបុត្រា។³ ព្រះបុត្រាជាពន្លឺនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងមានលក្ខណៈដូចព្រះអង្គបេះបិទ។ ព្រះបុត្រាទ្រទ្រង់អ្វីៗទាំងអស់ដោយសារព្រះបន្ទូលពេញប្រាណ។ លុះព្រះអង្គប្រោសមនុស្សឲ្យបានវិសុទ្ធច្រុះផុតពីបាបរួចហើយ ទ្រង់ក៏គង់នៅខាងស្តាំព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។

⁴ ព្រះបុត្រាបានទទួលព្រះនាមប្រសើរលើសពួកទេវតាយ៉ាងណា ទ្រង់ក៏ទទួលបានប្រសើរជាងពួកទេវតាយ៉ាងនោះដែរ។⁵ តើព្រះជាម្ចាស់ធ្លាប់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ទេវតាណាថា៖ «ព្រះអង្គជាបុត្ររបស់យើង នៅថ្ងៃនេះ យើងបានទទួលព្រះអង្គធ្វើជាបុត្រ» ឬមានព្រះបន្ទូលថា៖ «តើយើងនឹងធ្វើជាបិតារបស់ព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនឹងទៅជាបុត្ររបស់យើងដែរឬទេ?»

⁶ មួយវិញទៀត ពេលព្រះជាម្ចាស់ចាត់បញ្ជូនបុត្រច្បងមកផែនដីនេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទេវតាទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះបុត្រា»។

⁷ ចំពោះពលទេវតាវិញ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះអង្គជាព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតទេវតាជាវិញ្ញាណ ហើយអ្នកបម្រើព្រះអង្គជាអណ្តាតភ្លើង»។

⁸ ចំពោះព្រះបុត្រាវិញ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «បពិត្រ ព្រះជាម្ចាស់ បល្ល័ង្កព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច។

ហើយព្រះរាជ្យរបស់ព្រះអង្គជារាជ្យប្រកបដោយយុត្តិធម៌។⁹ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យសេចក្តីសុចរិត និងមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអំពើទុច្ចរិត។ ហេតុដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ព្រះអង្គបានចាក់ប្រេងអភិសេកព្រះអង្គ ដោយប្រេងនៃអំណរលើសលប់ ជាងចិត្តក្តីរបស់ព្រះអង្គទៅទៀត»។

¹⁰ កាលដើមដំបូងបង្អស់ ព្រះអង្គបានបង្កើតគ្រឹះផែនដី ហើយផ្ទៃមេឃក៏ជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គដែរ។¹¹ ផែនដី និងផ្ទៃមេឃមុខជារលាយបាត់ទៅអស់ តែព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេររហូត។ ផែនដី និងផ្ទៃមេឃមុខជាចាស់ទៅៗ ដូចសម្លៀកបំពាក់។¹² ព្រះអង្គនឹងបត់ទាំងផែនដី និងទាំងផ្ទៃមេឃទុក ដូចគេបត់អាវធំ ។ ផែនដី និងផ្ទៃមេឃនឹងត្រូវរេចរឹលទៅដូចសម្លៀកបំពាក់។ ចំពោះព្រះអង្គវិញ ព្រះអង្គមិនចេះប្រែព្រះទ័យឡើយ ហើយព្រះជន្មាយុរបស់ព្រះអង្គក៏មិនចេះអស់ដែរ។

¹³ ចុះតើទេវតាមួយណា ដែលព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់គ្រប់ពេលថា៖ «ចូរអង្គុយនៅខាងស្តាំយើង រហូតយើងបង្ហាបខ្លាំងសត្រូវព្រះអង្គដាក់ក្រោមព្រះបាទាព្រះអង្គ?»¹⁴ តើទេវតាទាំងអស់មិនមែនជាវិញ្ញាណ ដែលបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ហើយត្រូវព្រះអង្គបញ្ជូនឲ្យមកមើលថែអ្នក ដែលត្រូវទទួលការសង្គ្រោះជាមរតកដែរឬទេ?

2¹ហេតុដូចនេះ យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះកិច្ចការដែលយើងបានឮ ដើម្បីកុំឲ្យយើងត្រូវសាត់បាត់ឆ្ងាយ។

²ដ្បិតបើព្រះបន្ទូលដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្ញើ តាមរយៈពួកទេវតា មានប្រសិទ្ធភាព ធ្វើឲ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តល្មើស និងមិនស្តាប់បង្គាប់គ្រប់គ្នា ទទួលទោសយ៉ាងនេះទៅហើយ³ចុះតើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងរួចខ្លួនបាន បើយើងធ្វេសប្រហែសនឹងការសង្គ្រោះដូច្នេះ? គឺការសង្គ្រោះដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាស និងបញ្ជាក់ប្រាប់យើង ដែលបានឮរួចមកហើយ។⁴ជាមួយគ្នានេះដែរ ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់សក្ខីភាព តាមរយៈទិសម្កាល់ ឬទិដ្ឋភាពដ៏ហារិយ និងការអស្ចារ្យទាំងឡាយ ព្រមទាំងបានចែកអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ស្របតាមព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ។

⁵ដ្បិត ពុំមែនជាពួកទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលព្រះអង្គប្រគល់ឲ្យគ្រប់គ្រងពិភពលោក ដូចយើងធ្លាប់និយាយនោះទេ។⁶ផ្ទុយទៅវិញ មានមនុស្សបានផ្តល់សក្ខីភាពនៅកន្លែងមួយថា៖ «តើបុត្រមនុស្សជាតិបានជាព្រះជាម្ចាស់នឹកនាដល់គេម្ល៉េះ?»

ឬក៏បុត្រមនុស្សដែលបងប្អូនគ្នាយកចិត្តទុកដាក់?»

⁷ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សឲ្យមានឋានៈតូចជាងពួកទេវតាតែបន្តិចប៉ុណ្ណោះ តែបងប្អូនរាល់គ្នាទទួលបានមកដល់ ប្រកបដោយសរីរវង្ស និងកិត្តិយស។

⁸ព្រះជាម្ចាស់បានបង្រៀបអ្វីៗទាំងអស់ ឲ្យនៅក្រោមបាទដើងពួកគេ។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានបង្រៀបអ្វីៗទាំងអស់ឲ្យចុះចូលនឹងព្រះអង្គ គឺគ្មានអ្វីមួយនៅសេសសល់ ពុំចុះចូលនឹងព្រះអង្គឡើយ។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះយើងឃើញថា អ្វីៗទាំងអស់ពុំទាន់ចុះចូលនឹងព្រះអង្គនៅឡើយទេ។

⁹ប៉ុន្តែ យើងឃើញថា ម្នាក់ដែលតូចជាងពួកទេវតា តែមួយរយៈខ្លីប៉ុណ្ណោះ គឺព្រះយេស៊ូដែលបានរងទុក្ខលំបាក និងសោយទិវង្គត ហើយព្រះអង្គទទួលបានមកដល់ប្រកបដោយសរីរវង្ស និងកិត្តិយស។ ឥឡូវនេះ ដោយសារព្រះគុណ ព្រះអង្គបានភ្ញាក់រស់ឡើងវិញ ហើយសម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា។¹⁰ដ្បិត ពិតជាសក្តិសមណាស់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដើម្បីថ្វាយព្រះអង្គ តាមរយៈព្រះអង្គ និងនាំកូនៗជាច្រើន ឲ្យទទួលបានសរីរវង្ស។ សក្តិសមណាស់ចំពោះព្រះអង្គ ធ្វើជាអ្នកដឹកនាំការសង្គ្រោះពេញលក្ខណៈ តាមរយៈការរងទុក្ខលំបាក។

¹¹ទាំងព្រះយេស៊ូដែលប្រោសមនុស្សឲ្យបានរស់ឡើងវិញ និងអ្នកដែលព្រះយេស៊ូប្រោសឲ្យបានរស់ឡើងវិញ ចេញមកពីប្រភពតែមួយ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គមិនខ្មាសនឹងហៅពួកគេថា បងប្អូនឡើយ។¹²ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទទួលបង្គំនឹងប្រកាសពីព្រះនាមព្រះអង្គប្រាប់បងប្អូនទទួលបង្គំ ហើយយើងនឹងច្រៀងអំពីព្រះអង្គ នៅក្នុងអង្គប្រជុំ»។

¹³ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ទទួលបង្គំនឹងទុកចិត្តព្រះអង្គ»។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល ទទួលបង្គំនៅទីនេះ រួមជាមួយកូនចៅ ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកទទួលបង្គំ»។¹⁴ដោយសារ កូនចៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាបំណងជាមួយគ្នា ព្រះយេស៊ូក៏ចែករំលែកអ្វីៗព្រះអង្គមាន ជាមួយពួកគេដែរ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូសូគតដើម្បីបំផ្លាញមារកំណាច ដែលមានអំណាចលើសេចក្តីស្លាប់។¹⁵ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីរំដោះពួកអ្នកខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ ដែលកំពុងតែរស់នៅជាទោសករមួយជីវិត ឲ្យមានសេរីភាពឡើងវិញ។

¹⁶ពិតប្រាកដណាស់ ព្រះយេស៊ូពុំបានជួយពួកទេវតាទេ ផ្ទុយទៅវិញព្រះអង្គបានទៅជួយពូជរបស់លោកអប្រាហាំ។¹⁷ដូច្នេះ ព្រះអង្គត្រូវតែដូចបងប្អូនព្រះអង្គគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីធ្វើជាមហាបូជាច្បាញពេញដោយចិត្តមេត្តា និងស្មោះត្រង់ក្នុងការបំពេញកិច្ចការថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ និងនាំការអត់ទោសបាបដល់មនុស្សទាំងអស់។¹⁸ព្រះយេស៊ូអាចជួយអ្នកដែលត្រូវល្បងបាន ព្រោះព្រះអង្គផ្ទាល់ក៏រងទុក្ខលំបាក និងរងការល្បងដូចគ្នាដែរ។

3¹ ដូច្នេះ បងប្អូនដ៏វិសុទ្ធអើយ បងប្អូនបានទទួលការត្រាស់ហៅមកស្ថានបរមសុខ។² ចូរគិតពិចារណាអំពីព្រះយេស៊ូ ដែលជាសាវ័ក និងជាមហាបូជាចារ្យរបស់យើង តាមការប្រកាសដ៏នឿយ។ ព្រះអង្គស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានតែងតាំងព្រះអង្គ ដូចជាលោកម៉ូសេស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះដ៏ណាកំរស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងនោះដែរ។³ ដ្បិត ព្រះយេស៊ូទទួលបានសិរីរុងរឿងដ៏ប្រសើរជាងលោកម៉ូសេយ៉ាងណា នោះអ្នកសង់ផ្ទះក៏មានកិត្តិយសលើសជាងផ្ទះយ៉ាងនោះដែរ។⁴ ដ្បិត គ្រប់ផ្ទះទាំងអស់មានជាងជាអ្នកសាងសង់ តែព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកសង់អ្វីៗទាំងអស់។

⁵ ម្យ៉ាងវិញទៀត លោកម៉ូសេជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ នៅក្នុងព្រះដ៏ណាកំរស់មូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គផ្តល់សក្ខីភាពអំពីហេតុការណ៍ទាំងឡាយ ដែលនឹងកើតមានឡើងនាពេលអនាគត។⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទទួលបន្ទុកលើព្រះដ៏ណាកំរស់។ យើងជាព្រះដ៏ណាកំរស់ព្រះជាម្ចាស់ បើយើងមានចិត្តរឹងប៉ឹង និងទំនុកចិត្តប្រកបដោយមោទនភាព។

⁷ ដូច្នេះ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធមានព្រះបន្ទូលថា៖ «នៅថ្ងៃនេះ បើអ្នករាល់គ្នាឮព្រះសូរសៀងព្រះជាម្ចាស់ហើយ⁸ មិនត្រូវមានចិត្តរឹងរូស និងបះបោរ កំឡុងពេលរងការល្បង នៅទីរហោរស្ថាន។

⁹ ការនេះកើតឡើង ពេលបុព្វបុរសអ្នករាល់គ្នាបះបោរ ដោយការល្បងលយើង រួចហើយពួកគេបានឃើញកិច្ចការយើងធ្វើ កំឡុងពេលសែសិបឆ្នាំ។¹⁰ ហេតុនេះ យើងទើបចិត្តនឹងមនុស្សជំនាន់នោះខ្លាំងណាស់។ យើងថ្លែងថា៖ «ចិត្តពួកគេរង្វង់អស់ហើយ។ ពួកគេពុំស្គាល់មាគាររបស់យើងទេ។¹¹ ពេលយើងខឹង យើងបានស្បថថា៖ «ពួកគេនឹងមិនអាចសម្រាកបានឡើយ»។

¹² បងប្អូនអើយ ចូរប្រយ័ត្នឲ្យមែនទែន ព្រោះនៅក្នុងចំណោមបងប្អូនមានមនុស្សមានចិត្តអាក្រក់មិនជឿ និងបែរចិត្តចេញពីព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះធនរស់។

¹³ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរលើកទឹកចិត្តគ្នាជាប្រចាំ កាលណាព្រះគម្ពីរចែងថា «ថ្ងៃនេះ» នៅឡើយ កុំឲ្យមានបងប្អូនណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា មានចិត្តរឹងរូស និងចាញ់បោកបាបឲ្យសោះ។

¹⁴ ដ្បិត យើងបានក្លាយជាដៃគូរបស់ព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ ប្រសិនបើ យើងមានចិត្តរឹងប៉ឹងទាំងទុកចិត្តព្រះអង្គ តាំងពីដើមរហូតដល់ទីបញ្ចប់។

¹⁵ មានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «នៅថ្ងៃនេះ បើអ្នករាល់គ្នាឮព្រះសូរសៀងព្រះជាម្ចាស់ហើយ មិនត្រូវមានចិត្តរឹងរូស និងបះបោរឡើយ។

¹⁶ តើនរណាខ្លះបានឮព្រះជាម្ចាស់ និងមានចិត្តបះបោរ? តើអ្នកទាំងនោះ ជាអ្នកដែលពុំបានចេញពីប្រទេសអេស៊ីប ជាមួយលោកម៉ូសេទេឬ?

¹⁷ តើព្រះអង្គខឹងនឹងនរណាខ្លះ រយៈពេលសែសិបឆ្នាំនេះ? តើព្រះជាម្ចាស់មិនខឹងមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេឬ?

¹⁸ តើសាកសពនរណាខ្លះត្រូវបោះចោលទីរហោរស្ថាន? តើព្រះជាម្ចាស់បានស្បថពួកគេនឹងមិនអាចសម្រាកបានឡើយ ប្រសិនបើ គេមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គដូច្នេះ?¹⁹ យើងដឹងថា ពួកគេនឹងមិនអាចសម្រាកបានឡើយ ព្រោះគ្មានជំនឿ។

4¹ ដូច្នេះ ចូរយើងរាល់គ្នាប្រយ័ត្នឲ្យមែនទែន កុំឲ្យបងប្អូនណាម្នាក់ខកខានមិនបានទទួលព្រះបន្ទូលសន្យា និងធ្វើឲ្យបងប្អូនមិនបានចូលទៅសម្រាករួមជាមួយព្រះជាម្ចាស់។² ដ្បិត យើងបានទទួលដំណឹងល្អជាមួយពួកគេដែរ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ដល់អស់អ្នកណាដែលមិនរួបរួមក្នុងជំនឿ ដែលពួកគេជឿឡើយ។

³ ដ្បិត អស់អ្នកណាដែលជឿ អ្នកនោះនឹងបានចូលសម្រាក ដូចព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងស្បថដោយព្រះពិរោធថា ពួកគេនឹងពុំបានចូលទៅសម្រាកសោះឡើយ»។ ទោះបីការបង្កើតរបស់សព្វសារពើបានសម្រេចតាំងពីកំណើតផែនដីមកម្ល៉េះ។⁴ ដ្បិត ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលអំពីថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ «ព្រះជាម្ចាស់សម្រាកពីគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ ព្រះជាម្ចាស់គូសបញ្ជាក់សារជាថ្មីថា៖ «ពួកគេនឹងពុំបានចូលទៅសម្រាកសោះឡើយ»។

⁶ ហេតុដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវឲ្យអ្នកខ្លះបានចូលទៅសម្រាក ហើយចាប់តាំងពីអ៊ីស្រាអែលជាច្រើនបានឮដំណឹងល្អហើយ តែពុំបានចូលទៅសម្រាក ព្រោះតែពួកគេមិនស្តាប់បង្គាប់ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់យកថ្ងៃមួយ គឺ៖ «ថ្ងៃនេះ»។ បន្ទាប់ពីព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្រះបាទដេវីឌ ជាយូរអង្វែងមកថា៖ «ថ្ងៃនេះ បើអ្នករាល់គ្នាឮព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ កុំឲ្យមានចិត្តរឹងរូសឡើយ»។

⁸ ប្រសិនបើ លោកយ៉ូស្វេនាំឲ្យពួកគេបានសម្រាកមែន⁹ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងពុំមានព្រះបន្ទូលអំពីថ្ងៃមួយទៀតទេ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឲ្យមានថ្ងៃសប្បិច្ឆ័យទៀត សម្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។¹⁰ ដ្បិត អស់អ្នកណាបានចូលទៅសម្រាកជាមួយព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះក៏បានសម្រាកពីកិច្ចការរបស់ខ្លួន ដូចជាព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើរួចមកហើយ។¹¹ ដូច្នេះ ចូរឲ្យយើងបានសង្វាតចូលទៅសម្រាក ដើម្បីកុំឲ្យនរណាម្នាក់ធ្លាក់ខ្លួនជាមនុស្សមិនស្តាប់បង្គាប់ឡើយ។

¹² ដ្បិត ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានជីវិត ធ្វើចលនា និងមុតជាងដាវមុខពីរទៅទៀត។ ព្រះបន្ទូលចាក់ទម្ងន់ញែកព្រលឹងចេញពីវិញ្ញាណ និងញែកសន្តិកាចេញពីខ្លួនផ្ទៀង។ ព្រះបន្ទូលជ្រាបពីគំនិត និងបំណងដ៏ស៊ីជម្រៅរបស់មនុស្ស។¹³ គ្មានអ្វីមួយដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតមក អាចលាក់កំបាំងពីព្រះអង្គបានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ អ្វីៗទាំងអស់នៅទេ និងបើកចំហចំពោះព្រះនេត្រព្រះអង្គ ដែលយើងម្នាក់ៗត្រូវទូលថ្វាយគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។

¹⁴ ដូច្នេះ ដោយសារយើងមានមហាបូជាច្បាស់មួយរូបដ៏ប្រសើរ ដែលបានឆ្លងកាត់ស្ថានបរមសុខ គឺព្រះយេស៊ូជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ចូរឲ្យយើងកាន់ជំនឿឲ្យបានរឹងមាំ។¹⁵ ដ្បិត យើងពុំមែនមានមហាបូជាច្បាស់ ដែលមិនចេះប្រណីសណ្តោស ចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងឯណា។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គរងការល្អៗគ្រប់ជំពូក ដូចជាយើងដែរ តែព្រះអង្គពុំបានធ្វើបាបសោះឡើយ។¹⁶ ចូរឲ្យយើងចូលទៅកាន់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ទាំងទុកចិត្តថាបានទទួលក្តីមេត្តា និងស្វែងរកព្រះគុណ ទុកជាជំនួយ ពេលណាយើងត្រូវការ។

5 ¹គេជ្រើសរើសមហាបូជាចារ្យគ្រប់រូបពីចំណោមមនុស្ស ដើម្បីតែងតាំងឲ្យបំពេញមុខងារតំណាងឲ្យមនុស្ស ទាក់ទងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នេះ
លោកនឹងថ្វាយតង្វាយ និងថ្វាយយញ្ញបូជាលោះបាប។²លោកមានអធ្យាស្រ័យជាមួយមនុស្សល្ងង់ និងវង្វេង
ព្រោះលោកផ្ទាល់ក៏នៅជាមួយមនុស្សទន់ខ្សោយដែរ។³ដោយហេតុនេះ បានជាលោកត្រូវថ្វាយតង្វាយលោះបាបខ្លួនឯងមុនសិន ទើបថ្វាយតង្វាយលោះ
បាបឲ្យប្រជារាស្ត្រ។

⁴ពុំមែនសម្រាប់លោកទេ ដែលគ្រប់គ្នាបានទទួលកិត្តិយសនេះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះជាម្ចាស់ទេតើ ដែលបានត្រាស់ហៅលោកឲ្យបំពេញមុខងារនេះ
ដូចជាលោកអ៊ីរ៉ុនជាដើម។⁵ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះគ្រីស្ទពុំបានលើកកិត្តិយសខ្លួនឯងធ្វើជាមហាបូជាចារ្យឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ
ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ព្រះអង្គថា៖ «ថ្ងៃនេះ យើងទទួលព្រះអង្គជាព្រះបុត្រាយើង យើងជាព្រះបិតាព្រះអង្គ»។

⁶ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមួយវគ្គទៀតថា៖ «ព្រះអង្គជាបូជាចារ្យជារៀងរហូត តាមរបៀបព្រះបាទម៉ូស៊ីស្យាដែក»។

⁷កាលព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងលោកនេះនៅឡើយ ព្រះអង្គអធិស្ឋានទូលអង្វរដោយបន្តិចសំឡេងខ្លាំងៗ និងបង្ហូរទឹកភ្នែក
សូមព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះមនុស្សពីសេចក្តីស្លាប់។ ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ឮការទូលអង្វរ ព្រោះអង្គរគោរពប្រណិបតន៍ព្រះជាម្ចាស់។

⁸ទោះបីព្រះអង្គជាព្រះបុត្រាក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គរៀនស្តាប់បង្គាប់ពីការងារទុក្ខលំបាក។

⁹ព្រះអង្គបានគ្រប់លក្ខណ៍ និងក្លាយជាប្រភពនៃការសង្គ្រោះអស់កល្បជានិច្ចចំពោះអ្នកណាដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁰ព្រះជាម្ចាស់បានតម្រូវទុកជាមុន
ឲ្យព្រះអង្គបំពេញមុខងារជាមហាបូជាចារ្យតាមរបៀបព្រះបាទម៉ូស៊ីស្យាដែក។¹¹យើងមានចំណុចច្រើនត្រូវនិយាយពីព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែពិបាកពន្យល់ណាស់
ព្រោះបងប្អូនក្រសើងយល់ណាស់។

¹²រហូតមកទល់នឹងពេលនេះ បងប្អូនគួរធ្វើជាគ្រូបង្រៀនគេបាន ប៉ុន្តែ បងប្អូននៅតែត្រូវការគេបង្រៀន អំពីគោលការណ៍គ្រឹះខ្លះនៃព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់។

¹³បងប្អូនត្រូវការទឹកដោះគោ តែមិនទាន់ត្រូវការអាហាររឹងនៅឡើយ។ អស់អ្នកណាត្រូវការតែទឹកដោះគោ

អ្នកនោះគ្មានបទពិសោធន៍ជាមួយព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសុចរិត ព្រោះខ្លួនគេនៅក្មេងខ្ចីនៅឡើយ។¹⁴ប៉ុន្តែ អាហាររឹងសម្រាប់មនុស្សពេញវ័យ។

អ្នកទាំងនោះជាមនុស្សពេញវ័យ មានការយល់ដឹងថាអ្វីមួយល្អ អ្វីមួយអាក្រក់។

6¹ ដូច្នេះ ចូរយើងទុកសេចក្តីដំបូងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទមួយឡែក រួចហើយបោះជំហានទៅមុខ ដើម្បីក្លាយខ្លួនជាមនុស្សពេញវ័យវិញ។
ចូរយើងកុំចាក់គ្រឹះនៃការកែប្រែចិត្ត ពីកិច្ចការណាត់បានការ ហើយមានជំនឿលើព្រះជាម្ចាស់វិញ។² ចូរកុំចាក់គ្រឹះនៃពិធីជ្រមុជទឹក ការដាក់ដៃ
និងការរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សស្លាប់ និងការជំរុញម្រះអស់កល្បជានិច្ចវិញ។³ យើងនឹងនិយាយសេចក្តីទាំងនេះ បើព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យ។

⁴ វាមិនអាចទេ ដែលអ្នកខ្លះបានភ្លឺម្តងរួចហើយ ស្គាល់ឱជារសអំណោយទានស្ថានបរមសុខ
ចូលរួមជាមួយព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ និងអស់អ្នកបានស្គាល់ឱជារសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងស្គាល់ប្បទានភាពនៃលោកខាងមុខ⁵ ប៉ុន្តែ
បែរជាធ្លាក់ខ្លួនបាត់ជំនឿទៅវិញ គេមិនអាចនាំអ្នកនោះឲ្យកែប្រែចិត្តវិញបានទេ។ ព្រោះពួកគេបានផ្តាច់ព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងខ្លួនគេផ្ទាល់ម្តងទៀត
ព្រមទាំងធ្វើឲ្យព្រះអង្គអាថ៌កំបាំងជាសាធារណៈ។

⁷ ដ្បិត ដ៏ណាទទួលទឹកភ្លៀងញឹកញាប់ ដ៏នោះនឹងបង្កើតផលជាអក្ខរជាតិមានប្រយោជន៍ ព្រោះដ៏នោះបង្កើតផល គឺជាដ៏ទទួលព្រះពរមកពីព្រះជាម្ចាស់។⁸ ប៉ុន្តែ
បើវាដុះបន្លា និងអញ្ចាញវិញ ជាដ៏គ្មានប្រយោជន៍ទាល់តែសោះ ហើយជិតត្រូវបណ្តាសាទៀត។ គេនឹងយកវាទៅដុតចោល។

⁹ ប៉ុន្តែ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ យើងជឿជាក់លើអ្វីៗដែលនាំឲ្យបងប្អូនទទួលបានការសង្គ្រោះ ទោះបីយើងនិយាយបែបនេះក៏ដោយ។¹⁰ ដ្បិត
ព្រះជាម្ចាស់ពុំមែនអយុត្តិធម៌ ដោយបំភ្លេចកិច្ចការ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន ដែលបានលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ
ពីព្រោះបងប្អូនបានបម្រើអ្នកជឿទាំងឡាយពីមុន ហើយឥឡូវបងប្អូននៅតែបម្រើដដែល។

¹¹ យើងពិតជាមានបំណងចង់ឲ្យបងប្អូនម្នាក់ៗ បង្ហាញទឹកចិត្តខ្លះខ្លះដូចគ្នា រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ប្រយោជន៍ផ្តល់ទំនុកចិត្តធានារ៉ាប់រងពេញលក្ខណៈ។
¹² ហេតុដូច្នេះ បងប្អូនលែងខ្ជិលច្រអូស ប៉ុន្តែ យកតម្រាប់តាមមនុស្សទទួលមរតក តាមព្រះបន្ទូលសន្យា ដោយសារជំនឿ និងចិត្តអត់ធ្មត់។

¹³ ដ្បិត ពេលព្រះជាម្ចាស់សន្យាជាមួយលោកអប្រាហាំ ព្រះអង្គស្ងៀមចំពោះព្រះអង្គផ្ទាល់ ព្រោះគ្មាននរណាមានឋានៈធំជាងព្រះអង្គធ្វើជាទីសម្បូរឡើយ។
¹⁴ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងពិតជាឲ្យពរអ្នក ហើយក៏នឹងធ្វើឲ្យពូជពង្សរបស់អ្នកកើនចំនួនច្រើនឡើងផងដែរ»។

¹⁵ លោកអប្រាហាំបានទទួលព្រះពរតាមព្រះបន្ទូលសន្យា តាមរបៀបនេះឯង ក្រោយពេលលោករង់ចាំដោយចិត្តអត់ធ្មត់។
¹⁶ ដ្បិត មនុស្សម្នាស្ងៀមដោយយកអ្នកណាមានឋានៈធំជាងខ្លួនធ្វើជាទីសម្បូរ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃជម្លោះ គេតែងយកពាក្យសម្បូរនោះជាការបញ្ជាក់អះអាង។

¹⁷ ពេលព្រះជាម្ចាស់សម្រេចព្រះទ័យ ដើម្បីបង្ហាញឲ្យអ្នកទទួលមរតកតាមព្រះបន្ទូលសន្យាយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះអង្គសម្រេចយ៉ាងណា
នោះព្រះអង្គពុំប្រែប្រួលឡើយ ហើយព្រះអង្គធានាអះអាងដោយពាក្យសម្បូរថែមទៀតផង។¹⁸ ព្រះអង្គធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យរបស់ពីរយ៉ាងពុំប្រែប្រួល
គឺព្រះជាម្ចាស់ពុំចេះកុហកឡើយ និងអ្នកដែលរត់ទៅរកទីជម្រកនឹងទទួលបានការលើកទឹកចិត្ត ដើម្បីមានទំនុកចិត្តរឹងមាំនូវអ្វី
ដែលព្រះអង្គបានដាក់នៅមុខយើង។

¹⁹ យើងមានទំនុកចិត្តប្រកបដោយសុវត្ថិភាព និងប្រៀបបីដូចជាយុទ្ធជាខាងវិញ្ញាណដ៏រឹងមាំ ដែលធ្វើឲ្យយើងចូលទៅហួសរាំងននទីសក្តារៈ។
²⁰ ព្រះយេស៊ូបានចូលទៅទីសក្តារៈមុនយើង ទុកជាប្រយោជន៍ដល់យើង ហើយព្រះអង្គបានទទួលឋានៈជាមហាបូជាចារ្យ អស់កល្បជានិច្ចតាមរបៀបព្រះបាទ
ម៉ិលគីស្យាដែក។

7 ¹ព្រះបាទមីលគីស្សាដែក ជាមហាក្សត្រក្នុងសាឡិម ជាបូជាចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ដែលបានជួបលោកអប្រាហាំ ក្រោយពេលលោកវាយឈ្នះស្តេចនាសា និងជូនពរលោក។² លោកអប្រាហាំបានថ្វាយមួយភាគដប់នៃអ្វីៗលោកមាន ដល់ព្រះបាទមីលគីស្សាដែក។ ព្រះនាម «មីលគីស្សាដែក» មានន័យថា «មហាក្សត្រនៃសេចក្តីសុចរិត»។ ព្រះអង្គមានគោរមងារ «មហាក្សត្រនៃក្រុងសាឡិម» គឺ «មហាក្សត្រនៃសេចក្តីសុខសាន្ត»។
³ព្រះអង្គគ្មានព្រះមាតាបិតា គ្មានវង្សត្រកូល គ្មានដើមកំណើត ក៏គ្មានចុងបញ្ចប់ដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គដូចជាព្រះបុត្រាព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះព្រះអង្គជាបូជាចារ្យជារៀងរហូត។

⁴ចូរពិចារណាមើលថាតើព្រះបាទមីលគីស្សាដែកធំកម្រិតណា។ លោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសយើងថ្វាយតង្វាយមួយភាគដប់ ពីអ្វីៗដែលលោករឹបអូសបានពីសង្គ្រាម។⁵ ម្យ៉ាងវិញទៀត កូនៗរបស់លោកលេវី ដែលបានទទួលមុខងារជាបូជាចារ្យ ក៏បានទទួលបញ្ជាតាមក្រឹត្យវិន័យ ដើម្បីប្រមូលតង្វាយមួយភាគដប់ពីបណ្តាជន គឺពីបងប្អូនពួកគេ ទោះបីជាពួកគេជាបងប្អូននឹងគ្នាកើតចេញពី ពូជពង្សលោកអប្រាហាំដូចគ្នា។⁶ ប៉ុន្តែ ចំណែកឯព្រះបាទមីលគីស្សាដែក ដែលពុំជាបងប្អូននឹងពួកគេ បានទទួលតង្វាយមួយភាគដប់ពីលោកអប្រាហាំ និងជូនពរលោក តាមព្រះបន្ទូលសន្យា។

⁷យើងពុំអាចប្រកែកបានទេថា អ្នកតូចទទួលពរពីអ្នកធំ។⁸ នៅក្នុងចំណុចនេះ មនុស្សដែលតែងតែស្លាប់ទទួលតង្វាយមួយភាគដប់ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងចំណុចផ្សេងទៀតបញ្ជាក់ថា អ្នកនោះមានជីវិតរស់នៅ។⁹ បើនិយាយពីរបៀបលោកលេវីវិញ លោកបានទទួលតង្វាយមួយភាគដប់ ហើយលោកក៏បានថ្វាយតង្វាយមួយភាគដប់តាមរយៈលោកអប្រាហាំវិញដែរ។¹⁰ ព្រោះលោកលេវីស្ថិតនៅក្នុងបុព្វបុរសលោក ពេលព្រះបាទមីលគីស្សាដែកជួបលោកអប្រាហាំ។

¹¹ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើមនុស្សបានគ្រប់លក្ខណ៍តាមរយៈមុខងារបូជាចារ្យរបស់លោកលេវីទៅហើយ (ដ្បិតមនុស្សបានទទួលក្រឹត្យវិន័យ ពេលស្ថិតនៅក្រោមមុខងារបូជាចារ្យនេះ) តើគួរចាំបាច់ត្រូវមានមុខងារបូជាចារ្យណាមួយទៀត គឺរបៀបព្រះបាទមីលគីស្សាដែកធ្វើអ្វី? ហេតុអ្វីមិនគិតពីបូជាចារ្យតាមរបៀបលោកអេវីរ៉ុនទៅ?¹² ដ្បិតកាលណាមានការផ្លាស់ប្តូររបៀបបូជាចារ្យ នោះក៏ត្រូវមានការផ្លាស់ប្តូរក្រឹត្យវិន័យដែរ?

¹³ដ្បិតម្នាក់ដែលមានចែងក្នុងអត្ថបទនេះ ស្ថិតក្នុងកុលសម្ព័ន្ធមួយផ្សេងទៀត ពុំដែលមាននរណាម្នាក់ធ្លាប់បម្រើនៅលើអាសនៈឡើយ។¹⁴ ឥឡូវនេះ មានចែងច្បាស់ថា លោកកើតចេញពីកុលសម្ព័ន្ធយូដា ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រសូតមក គឺជាកុលសម្ព័ន្ធមួយ ដែលលោកម៉ូសេពុំដែលបាននឹកនាដល់ អំពីរបៀបបូជាចារ្យ។

¹⁵សេចក្តីដែលយើងបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ ប្រសិនបើ មានរបៀបបូជាចារ្យមួយផ្សេងទៀត តាមរបៀបព្រះបាទមីលគីស្សាដែក។

¹⁶មុខងារបូជាចារ្យនេះមិនស្ថិតលើមូលដ្ឋានគ្រឹះក្រឹត្យវិន័យរបស់មនុស្ស ផ្ទុយទៅវិញមុខងារបូជាចារ្យនេះ ស្ថិតនៅលើបន្ទានភាពនៃជីវិតមិនចេះសាបសូន្យឡើយ។¹⁷ ដ្បិត ព្រះគម្ពីរធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះអង្គ៖ «ព្រះអង្គជាបូជាចារ្យអស់កល្បជានិច្ច តាមរបៀបព្រះបាទមីលគីស្សាដែក»។

¹⁸បទបញ្ជាពីមុនត្រូវបានលុបចោលហើយ ព្រោះវាទន់ខ្សោយ និងគ្មានប្រយោជន៍ទៀតទេ។¹⁹ ដ្បិត ក្រឹត្យវិន័យពុំបានធ្វើអ្វីៗបានគ្រប់លក្ខណៈឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងមានទំនុកចិត្តប្រសើរជាងមុន នាពេលអនាគត ដែលនាំយើងឲ្យចូលជិតព្រះជាម្ចាស់។

²⁰ព្រះអង្គពុំបានទទួលមុខងារជាបូជាចារ្យដោយគ្មានសម្បថឡើយ។²¹ រីឯ អ្នកខ្លះបានទទួលមុខងារជាបូជាចារ្យដោយគ្មានសម្បថ។²² លើសពីនេះ ព្រះយេស៊ូវិញ បានទទួលមុខងារជាបូជាចារ្យ ដោយព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់បានស្បថ ហើយព្រះអង្គពុំប្រែប្រួលសោះឡើយ។ ព្រះអង្គជាបូជាចារ្យនៅអស់កល្បជានិច្ច»។

²³ដោយសារហេតុនេះហើយ បានជាព្រះយេស៊ូធានានូវសម្ព័ន្ធមេត្រីប្រសើរជាងមុន។²⁴ ម្យ៉ាងវិញទៀត មានមនុស្សជាច្រើនបំពេញមុខងារជាបូជាចារ្យ តែពួកគេតែងតែស្លាប់ដោយពុំអាចបំពេញរហូតបានទេ។²⁵ លើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារព្រះយេស៊ូគង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ព្រះអង្គបំពេញមុខងារជាបូជាចារ្យអស់កល្បជានិច្ច។

²⁶ដូច្នេះ ព្រះអង្គអាចសង្គ្រោះពេញទីដល់អស់អ្នកណា ដែលចូលមករកព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះអង្គ ព្រោះព្រះអង្គតែងទូលអង្វរព្រះជាម្ចាស់ជំនួសពួកគេ។

²⁷យើងមានមហាបូជាចារ្យដ៏ប្រសើរមួយអង្គ។ ព្រះអង្គគ្មានបាប ឥតសៅហ្មង បរិសុទ្ធ ចេញឆ្ងាយពីអំពើបាប និងគង់នៅខ្ពស់ជាងស្ថានបរសមុខ។

²⁸ពុំដូចជាបូជាចារ្យដទៃទៀតឡើយ ព្រះអង្គពុំចាំបាច់ត្រូវថ្វាយតង្វាយប្រចាំថ្ងៃ ដើម្បីលោះបាបផ្ទាល់ខ្លួន និងតង្វាយលោះបាបជំនួសប្រជាជនអ្វីស្រាវអែលទេ។ ព្រះអង្គថ្វាយអង្គទ្រង់ជាតង្វាយលោះបាប ម្តងជាសម្រេច។²⁹ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យតែងតាំងបូជាចារ្យជាមនុស្ស ដែលទន់ខ្សោយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលសម្បថមកក្រោយក្រឹត្យវិន័យបានតែងតាំងព្រះបុត្រា ដែលគ្រប់លក្ខណ៍ជារៀងរហូត។

8¹ ចំណុចសំខាន់ដែលយើងកំពុងតែបរិយាយនេះគឺថា យើងមានមហាបូជាចារ្យមួយរូប ដែលបានគង់នៅខាងស្តាំបណ្ណនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតគង់នៅស្ថានបរមសុខ។² ព្រះអង្គជាអ្នកបម្រើនៅក្នុងទីសក្ការៈ និងជាព្រះពន្លាដែលព្រះអម្ចាស់បានសាងសង់ឡើង ពុំមែនសង់ដោយដៃមនុស្សទេ។

³ ដ្បិត មហាបូជាចារ្យគ្រប់រូបទទួលបានការតែងតាំងឲ្យបំពេញមុខងារថ្វាយតង្វាយ និងយញ្ញបូជាផ្សេងៗ។ ដូច្នេះ ពួកលោកត្រូវតែមានតង្វាយចាំបាច់ថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់។⁴ ឥឡូវនេះ បើព្រះគ្រីស្ទគង់នៅលើផែនដី ព្រះអង្គពុំមែនជាបូជាចារ្យទេ ព្រោះមានអ្នកថ្វាយតង្វាយរួចហើយ ស្របតាមគ្រីស្ទវិន័យ។⁵ ពួកលោកបម្រើនៅក្នុងព្រះពន្លា ដែលជាគំរូ និងស្រមោលនៃពិធីផ្សេងៗនៅស្ថានបរមសុខ។ ដូចជាព្រះជាម្ចាស់បានព្រមានដល់លោកម៉ូសេ ពេលលោករៀបនឹងសង់ព្រះពន្លាថា៖ «ចូរប្រយ័ត្ននូវអ្វីដែលអ្នកត្រូវសង់ ដោយយកគម្រូតាមការបង្ហាញនៅលើភ្នំចុះ»។

⁶ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានទទួលព័ន្ធកិច្ចប្រសើរជាងមុន។ គឺព្រះអង្គជាស្ថាននៃសម្ពន្ធមេត្រីប្រសើរជាងមុន ដែលចង់ឡើងព្រះបន្ទូលសន្យាប្រសើរជាង។

⁷ ដ្បិតប្រសិនបើសម្ពន្ធមេត្រីមួយគ្មានកំហុស នោះពុំចាំបាច់មានសម្ពន្ធមេត្រីទីពីរទេ។

⁸ ដ្បិត ពេលព្រះជាម្ចាស់រកឃើញថាប្រជាជនមានកំហុស នោះព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល ថ្ងៃជិតមកដល់ហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីមួយថ្មី ជាមួយនឹងពូជពង្សអ៊ីស្រាអែល និងយូដា។⁹ វាមិនដូចសម្ពន្ធមេត្រីមុន ដែលយើងបានចងឡើងជាមួយបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ គឺនៅថ្ងៃយើងដឹកដៃពួកគេចេញពីប្រទេសអេស៊ីប។ ដ្បិតពួកគេពុំបានរក្សាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងឡើយ ដូច្នេះ យើងក៏លែងរើរវល់ជាមួយពួកគេដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។

¹⁰ ដ្បិត នេះជាសម្ពន្ធមេត្រី ដែលយើងនឹងចងជាមួយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល បន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះកន្លងផុតទៅ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងនឹងចារគ្រីស្ទវិន័យយើងក្នុងគំនិត ហើយយើងចារគ្រីស្ទវិន័យទាំងនោះក្នុងដួងចិត្តពួកគេផងដែរ។ យើងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្ររបស់យើង។

¹¹ ពួកគេលែងបង្រៀនអ្នកជិតខាង និងបង្រៀនបងប្អូនទៅវិញទៅមក ដោយនិយាយថា៖ «ចូរស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតមនុស្សគ្រប់គ្នានឹងស្គាល់យើង ពីអ្នកតូចបំផុត¹² រហូតដល់អ្នកធំបំផុត។ ដ្បិត យើងនឹងផ្តល់ក្តីមេត្តា ចំពោះអំពើទុច្ចរិតដែលគេបានប្រព្រឹត្ត ហើយយើងនឹងមិននឹកចាំពីអំពើបាបពួកគេទៀតទេ»។

¹³ ដោយព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា សម្ពន្ធមេត្រីនេះជាសម្ពន្ធមេត្រី «ថ្មី» ដូច្នេះសម្ពន្ធមេត្រីមួយជាសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ ហើយអ្វីដែលកាន់តែចាស់ទៅៗនោះ នឹងត្រូវសាបសូន្យមិនខាន។

១^១ តទ្បុរនេះ សូម្បីតែសម្ពន្ធមេត្រីមួយក៏មានក្បួនច្បាប់សម្រាប់ថ្វាយបង្គំ និងទីសក្ការៈនៅលើផែនដីដែរ។^២ គេសង់ព្រះពន្លាឡើង។
បន្ទប់ទីមួយមានដាក់ជើងចង្កៀង តុ និងនំប៉័ងតំណាងវត្ថុមាន គេហៅថា ទីសក្ការៈ។

^៣ នៅខាងក្រោយរាំងននទីពីរ មានបន្ទប់មួយគេថា ទីសក្ការៈបំផុត។ នៅទីនោះមានអាសនៈថ្វាយគ្រឿងក្រអូបធ្វើពីមាស។

^៤ មានហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រីស្រោបពីមាស។ នៅខាងក្នុងហិបនោះ មានពានមាសមួយសម្រាប់ដាក់នំមាណា មានដំបងរបស់លោកអើរីនមានដុះផ្កាចេញ និងបន្ទះថ្មនៃសម្ពន្ធមេត្រី។^៥ នៅលើហិបនៃសម្ពន្ធមេត្រី មានរូបចេរូបិនពេញដោយសិរីរុងរឿង ត្រដាងស្លាបបាំងពីលើកន្លែងថ្វាយឈាម ដែលយើងមិនអាចរៀបរាប់ឲ្យបានលម្អិតនៅពេលនេះទេ។

^៦ បន្ទាប់ពីបានរៀបចំរបស់ទាំងនេះរួចហើយ បូជាចារ្យចេញទៅខាងក្រៅព្រះពន្លា ដើម្បីបំពេញមុខងារបម្រើ។^៧ ប៉ុន្តែ មានតែមហាបូជាចារ្យប៉ុណ្ណោះ មានសិទ្ធិចូលទៅទីសក្ការៈបំផុតមួយឆ្នាំម្តង ហើយលោកត្រូវយកឈាមទៅថ្វាយយញ្ញបូជារំដោះបាបខ្លួនលោកផ្ទាល់ និងរំដោះបាបប្រជាជនទាំងមូលផង។

^៨ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបានបង្ហាញថា ផ្លូវចូលទៅកាន់ទីសក្ការៈបំផុតមិនទាន់បើកឲ្យមនុស្សទូទៅចូលបានឡើយ ដរាបណាព្រះពន្លានៅឈររឹងមាំនៅឡើយ។

^៩ នេះជានិមិត្តរូបបច្ចុប្បន្នកាលនេះ គឺទាំងតង្វាយ និងយញ្ញបូជាដែលមនុស្សបានថ្វាយ មិនអាចធ្វើឲ្យមនសិកាអ្នកថ្វាយបង្គំបានគ្រប់លក្ខណ៍ទេ។

^{១០} ព្រោះពួកគេខ្វល់ខ្វាយរឿងអាហារ និងភេសជ្ជៈ ព្រមទាំងពិធីបោះទឹកផ្សេងៗ។ ទាំងនេះជាក្បួនតម្រាសសម្រាប់មនុស្ស

ដែលបានប្រទានទំរង់ដល់ពេលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានបទបញ្ជាថ្មី។

^{១១} ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងឋានៈជាមហាបូជាចារ្យ ដើម្បីនាំសម្បត្តិដែលព្រះអង្គបានប្រទានមក។ ព្រះអង្គយាងកាត់ព្រះពន្លាមួយដ៏ប្រសើរ និងគ្រប់លក្ខណ៍ ពុំមែនសង់ឡើងដោយដៃមនុស្ស និងពុំមែនជារបស់លោកនេះឡើយ។^{១២} ព្រះអង្គពុំបានយកឈាមពពែ និងកូនគោទេ

ប៉ុន្តែព្រះអង្គយកព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ចូលទៅទីសក្ការៈបំផុតម្តងជាសម្រេច ដើម្បីប្រោសលោះយើងអស់កល្បជានិច្ច។

^{១៣} ដ្បិតប្រសិនបើឈាមរបស់ពពែ និងឈាមគោចរ ព្រមទាំងផេះគោញ្ញស្វាដែលគេបាចលើមនុស្សសៅហ្មង ធ្វើឲ្យរូបកាយគេបានបរិសុទ្ធ និងជាវិសុទ្ធ ទៅហើយ។^{១៤} ចុះចំណង់បើព្រះលោហិតព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏អស់កល្បជានិច្ច ថ្វាយព្រះអង្គផ្ទាល់ទុកជាយញ្ញបូជាឥតសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ទាំងសម្ពាធមនសិកាយើងក៏ចូររត់ចោលការ ដើម្បីគោរពបម្រើព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់យ៉ាងណាទៅទៀត?

^{១៥} ដោយហេតុនេះហើយបានជាព្រះអង្គជាស្ថាននៃសម្ពន្ធមេត្រីមួយ។ ដូច្នេះ ព្រះអង្គបានរំដោះអស់អ្នកស្ថិតនៅក្រោមសម្ពន្ធមេត្រីមួយ

ឲ្យមានសេរីភាពរួចពីបាប គឺអស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅមក ឲ្យទទួលព្រះបន្ទូលសន្យាទុកជាមរតកអស់កល្បជានិច្ច។

^{១៦} ដ្បិត គេនឹងចែកបណ្តាំមរតក ដរាបណាមានភស្តុតាងបង្ហាញថា អ្នកសរសេរបណ្តាំមរតកស្លាប់ជាមុនសិន។^{១៧} គេនឹងអនុវត្តតាមបណ្តាំមរតក កាលណាអ្នកសរសេរបណ្តាំមរតកបានស្លាប់រួចហើយ ព្រោះគេនឹងមិនអនុវត្តតាមបណ្តាំមរតកទេ ខណៈពេលអ្នកសរសេរបណ្តាំមរតកនៅរស់នៅឡើយ។

^{១៨} ដូច្នេះ សូម្បីតែសម្ពន្ធមេត្រីមួយក៏មិនបានចងឡើង ដោយគ្មានការបង្ខំឈាមនោះឡើយ។^{១៩} ដ្បិត ពេលលោកម៉ូសេប្រកាសបទបញ្ជាទាំងអស់ មានចែងក្នុងក្រឹត្យវិន័យដល់ប្រជាជន លោកបានយកឈាមកូនគោ និងឈាមពពែពេញ ព្រមទាំងទឹកបោះ ដោយជ្រលក់នឹងរោមចៀមពំណក្រហម និងស្លឹកហ៊ុសប យកមកបោះលើគម្ពីរ និងប្រជាជនទាំងមូល។^{២០} បន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «នេះជាឈាមនៃសម្ពន្ធមេត្រី ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់អ្នកឲ្យប្រព្រឹត្តតាម»។

^{២១} ជាមួយគ្នានេះដែរ លោកបានបោះឈាមលើព្រះពន្លា និងប្រដាប់ប្រដាប់ប្រើប្រាស់ទាំងអស់ សម្រាប់បម្រើព្រះជាម្ចាស់។^{២២} យោងតាមក្រឹត្យវិន័យ ស្ទើរតែគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់បានស្អាត ដោយសារឈាម។ បើគ្មានការបង្ខំឈាមទេនោះ ក៏គ្មានការអត់ទោសបាបដែរ។

^{២៣} ដូច្នេះ ចាំបាច់ណាស់ឲ្យយើងដឹងថា គ្រាន់តែអ្វីៗចម្លងពីស្ថានបរមសុខបានស្អាតបរិសុទ្ធដោយសារយញ្ញបូជារបស់សត្វទាំងនេះទៅហើយ ចុះបើអ្វីៗនៅស្ថានបរមសុខនឹងបានស្អាតបរិសុទ្ធ ដោយត្រូវការយញ្ញបូជាប្រសើរជាងនេះទៅទៀត។^{២៤} ដ្បិត ព្រះគ្រីស្ទពុំបានយាងចូលទីសក្ការៈបំផុត ដែលសង់ឡើងដោយដៃមនុស្ស ដែលគ្រាន់តែចម្លងពីរបស់ពិតប៉ុណ្ណោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គយាងចូលស្ថានបរមសុខដោយព្រះអង្គផ្ទាល់ តទ្បុរនេះព្រះអង្គគង់នៅចំពោះព្រះក្រុងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាប្រយោជន៍សម្រាប់យើងរាល់គ្នា។

^{២៥} ព្រះអង្គពុំបានយាងចូលទៅទីនោះ ដើម្បីថ្វាយព្រះអង្គផ្ទាល់ច្រើនលើកច្រើនសារនោះទេ ដូចជាមហាបូជាចារ្យចូលទៅទីសក្ការៈបំផុត ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាផ្សេងៗទៀត ដោយយកឈាមរបស់អ្នកដទៃនោះទេ។^{២៦} ប្រសិនបើវាដូច្នោះមែន ព្រះអង្គត្រូវរងទុក្ខជាច្រើនលើកច្រើនសារ តាំងពីកំណើតលោកីយមកម្ល៉េះ។ ប៉ុន្តែតទ្បុរនៅគ្រាចុងក្រោយនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងថា ព្រះអង្គយាងមកតែម្តងគត់ ដើម្បីលុបបំបាត់បាប ដោយព្រះអង្គត្រូវថ្វាយព្រះអង្គផ្ទាល់ជាយញ្ញបូជា។

^{២៧} មនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវស្លាប់ម្តង បន្ទាប់មកត្រូវជំនុំជម្រះ។^{២៨} ដូចគ្នានេះដែរ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់ម្តង ដើម្បីដកបាបពីមនុស្សទាំងអស់ នោះព្រះអង្គនឹងលេចមកម្តងទៀតពុំមែនដើម្បីរំដោះបាបមនុស្សលោកទេ ផ្ទុយទៅវិញព្រះអង្គនឹងសង្គ្រោះដល់អស់អ្នកណាដែលរង់ចាំព្រះអង្គ ដោយចិត្តអត់ធ្មត់។

10¹ ដ្បិត ក្រឹត្យវិន័យគ្រាន់តែជាស្រមោលនៃអ្វីៗដែលនឹងត្រូវមកដល់ ពុំមែនជាប្រព័ន្ធទេ។ អស់អ្នកណាដែលចូលមករកព្រះជាម្ចាស់ មិនអាចបានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយយញ្ញបូជាដដែលៗ ដែលពួកបូជាច្រើនមួយឆ្នាំម្តងជាបន្តបន្ទាប់នោះទេ។² ឬបើពួកគេបានគ្រប់លក្ខណ៍មែន ពួកគេលែងថ្វាយទៀតហើយ? ដូចគ្នានេះដែរ ប្រសិនបើ ពួកគេបានស្អាតបរិសុទ្ធម្តងស្រេចហើយ ពួកអ្នកថ្វាយបង្គំនឹងលែងរំលឹកថា ពួកគេមានបាបទៀត។³ យញ្ញបូជាទាំងនោះរំលឹកថា ពួកគេមានបាបពីមួយឆ្នាំទៅមួយឆ្នាំ។⁴ ដ្បិត ឈាមគោឈ្មោល និងឈាមពពែពុំអាចដកបាបមនុស្សលោកបានទេ។

⁵ ពេលព្រះគ្រីស្ទយាងមកក្នុងលោកនេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះអង្គមិនចង់បានយញ្ញបូជា ឬតង្វាយអ្វីនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានផ្ញើរឫកាយមួយ ឲ្យទូលបង្គំរួចហើយ។⁶ ព្រះអង្គមិនគាប់ព្រះទ័យនឹងតង្វាយដុត ឬយញ្ញបូជារំដោះបាបនោះទេ។⁷ រួចមក ទូលបង្គំពោលថា៖ «មើល ទូលបង្គំនៅទីនេះ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកពីទូលបង្គំនៅក្នុងគម្ពីរថា ទូលបង្គំត្រូវធ្វើតាមព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ»។

⁸ ជាបឋម ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះអង្គពុំចង់បានយញ្ញបូជា ជាតង្វាយតង្វាយដុតទាំងមូល ឬយញ្ញបូជារំដោះបាបទេ។ ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងតង្វាយទាំងនេះទេ»។ យញ្ញបូជាទាំងអស់នេះត្រូវថ្វាយស្របតាមក្រឹត្យវិន័យ។⁹ រួចព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើល ទូលបង្គំនៅទីនេះធ្វើតាមព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់»។ ដូច្នេះ ចូរដករបៀបគោរពបម្រើមួយចោល ដើម្បីបង្កើតរបៀបគោរពបម្រើពីរវិញ។

¹⁰ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់ប្រោសយើងបានវិសុទ្ធ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទថ្វាយរូបកាយព្រះអង្គម្តងជាសម្រេច។
¹¹ ចំណែកឯ បូជាច្រើនគ្រប់រូបឈប់បម្រើព្រះជាម្ចាស់ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ លោកថ្វាយយញ្ញបូជាដដែលៗ

ទោះបីយញ្ញបូជាទាំងនោះពុំអាចដកបាបមនុស្សលោកបានក៏ដោយ។¹² ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះគ្រីស្ទថ្វាយយញ្ញបូជារំដោះបាបម្តងជាសម្រេច រួចព្រះអង្គគង់នៅខាងស្តាំព្រះជាម្ចាស់។¹³ ព្រះអង្គកំពុងរង់ចាំរហូតទាល់តែសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបង្ក្រាបដាក់ក្រោមព្រះបាទាព្រះអង្គ។¹⁴ ដ្បិត ដោយសារតង្វាយមួយបានធ្វើឲ្យអស់អ្នក ដែលព្រះអង្គប្រោសឲ្យបានវិសុទ្ធ បានគ្រប់លក្ខណ៍ដោយរហូត។

¹⁵ ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធបានធ្វើបន្ទាល់ប្រាប់យើង។ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដំបូងថា៖¹⁶ «យើងនឹងចងសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយពួកគេ បន្ទាប់ពីពេលនោះកន្លងផុតទៅ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងនឹងដាក់ក្រឹត្យវិន័យយើងនៅក្នុងចិត្តពួកគេ ហើយយើងនឹងចារក្រឹត្យវិន័យក្នុងគំនិតពួកគេផងដែរ។

¹⁷ យើងនឹងលែងនឹកនាពីអំពើបាប និងអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេទៀតហើយ»។¹⁸ កាលណាមានការអត់ទោសបាប ក៏លែងមានយញ្ញបូជារំដោះបាបទៀតដែរ។
¹⁹ ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ យើងមានចិត្តរឹងប៉ឹងចូលទៅទិសក្តារៈបំផុត ដោយពឹងលើព្រះលោហិតព្រះយេស៊ូ។²⁰ នេះជារបៀបរបស់នៅថ្មីមួយ

ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្រាប់យើង ដោយព្រះអង្គបានឆ្លងកាត់រាំងនន គឺព្រះអង្គបានកើតមកជាមនុស្ស។
²¹ ដោយសារតែយើងមានមហាបូជាច្រើនប្រសើរខ្ពស់ គ្រប់គ្រងលើព្រះដំណាក់ព្រះជាម្ចាស់²² ចូរយើងចូលទៅជិតព្រះអង្គ ដោយចិត្តទៀងត្រង់ ពេញដោយ ជំនឿ និងមានចិត្តបរិសុទ្ធ បានជម្រះគំនិតសៅហ្មង ព្រមទាំងលាងរូបកាយដោយទឹកបរិសុទ្ធផង។

²³ ចូរយើងកាន់ចិត្តមាំមួនចំពោះជំនឿ ដែលយើងបានប្រកាសដោយគ្មានរង្គ្គ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាយ៉ាងណា ព្រះអង្គនឹងសម្រេចយ៉ាងនោះដែរ។
²⁴ ចូរយើងពិចារណាអំពីរបៀបជំរុញចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយក្តីស្រឡាញ់ និងអំពើល្អគ្រប់យ៉ាង។²⁵ ចូរយើងកុំឈប់ជួបជុំគ្នា ដូចដែលអ្នកខ្លះបានធ្វើឡើយ។

ផ្ទុយទៅវិញ ចូរលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក រឹតតែច្រើនឡើងៗ ដោយដឹងថាថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់កាន់តែជិតមកដល់ហើយ។
²⁶ ដ្បិត ប្រសិនបើយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយចេតនា ក្រោយពេលយើងបានទទួលសេចក្តីពិតហើយ នោះគ្មានយញ្ញបូជាណាអាចជួយរំដោះបាបអ្នកបានទេ។

²⁷ ផ្ទុយទៅវិញ មានតែការភ័យខ្លាចចំពោះការជំនុំជម្រះ និងភ្លើងសន្តោសនោះសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
²⁸ បើមាននរណាម្នាក់បដិសេធក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកម៉ូសេ និងត្រូវស្លាប់ដោយគ្មានត្រាប្រណីឡើយ នៅចំពោះមុខសាក្សីពីរ ឬបីនាក់។²⁹ តើបងប្អូនគិតថា ម្នាក់ដែលបានមើលងាយព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងមើលងាយព្រះលោហិតនៃសម្ពន្ធមេត្រី ជាព្រះលោហិតដែលបានប្រោសគេឲ្យវិសុទ្ធ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគុណត្រូវអាម៉ាស់នឹងត្រូវទទួលទោសធ្ងន់យ៉ាងណាទៅទៀត?

³⁰ ដ្បិត យើងស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ការសងសឹកស្រេចលើយើង យើងនឹងតបស្នងដល់គេវិញ»។ ជាថ្មីម្តងទៀត «ព្រះអម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យទោសប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ»។ ហើយជាថ្មីម្តងទៀត «ព្រះអម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យទោសប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ»។³¹ ជាការគួរឲ្យខ្លាចណាស់ ដែលធ្លាក់ចូលក្នុងព្រះហស្តព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់!

³² ប៉ុន្តែ ចូរនឹកចាំពីសម័យអតីតកាល បន្ទាប់ពីយើងភ្លឺហើយម្តង។ តើបងប្អូនត្រូវស្ម័គ្រចិត្តនឹងការលំបាកកម្រិតណា។³³ បងប្អូនត្រូវគេប្រមាថមើលងាយ ដោយទទួលរងការអាម៉ាស់ និងការបៀតបៀន បានសេចក្តីថា បងប្អូនកំពុងតែចូលរួមទុក្ខលំបាកជាមួយអស់អ្នកដែលរងការលំបាកធ្ងន់ធ្ងរ។³⁴ ដ្បិត បងប្អូនមានចិត្តក្លល់អាណិតចំពោះជនជាប់ទោស និងទទួលពួកគេដោយអំណរ សុខចិត្តឲ្យគេរឹបអូស យកទ្រព្យសម្បត្តិ។ បងប្អូនដឹងច្បាស់ថា បងប្អូនសមនឹងទទួលទ្រព្យសម្បត្តិដែលនៅស្ថិតស្ថេរជានិច្ចវិញ។

³⁵ ដូច្នេះ ចូរកុំបោះបងទំនុកចិត្តបងប្អូនឡើយ ព្រោះដល់ពេលកំណត់បងប្អូននឹងទទួលរងរង្វាន់មិនខាន។³⁶ បងប្អូនត្រូវចេះអត់ធ្មត់ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនអាចទទួលនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់សន្យា ក្រោយពេលបងប្អូនសម្រេចតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ។³⁷ ដ្បិតនៅពេលបន្តិចទៀត ព្រះអង្គមួយដែលនឹងយាងមក ព្រះអង្គនឹងយាងមកមិនបង្អង់យូរឡើយ។

³⁸ បងប្អូនជាមនុស្សសុចរិតរបស់យើង នឹងរស់នៅដោយសារជំនឿ។ បើគេត្រឡប់ក្រោយវិញ យើងនឹងលែងពេញចិត្តគេហើយ។³⁹ ប៉ុន្តែ យើងពុំមែនជាប្រភេទមនុស្សដើរថយក្រោយឲ្យត្រូវវិនាសឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងជាអ្នកជឿរហូតទាល់តែព្រលឹងបានទទួលការសង្គ្រោះ។

11¹ ឥឡូវនេះ ជំនឿគឺជាការសង្ឃឹមជាក់ ថានឹងបានដូចការរំពឹងទុក។ ជំនឿជាកត្តាស្ថិតនៅក្នុងការរំពឹងទុក។ ដែលយើងមើលឃើញនៅឡើយ។
² ដោយហេតុនេះហើយបានជាបុព្វបុរស បានទទួលកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អដោយសារជំនឿ។³ ដោយសារជំនឿ យើងយល់ថា ព្រះជាម្ចាស់បង្កើតពិភពលោកទាំងមូល ដោយសារព្រះបន្ទូល ដូច្នេះ អ្វីៗដែលមើលឃើញនឹងក្អែក ពុំមែនកើតឡើងដោយអ្វីៗមានរូបរាងឡើយ។

⁴ ដោយសារជំនឿ លោកអេប៊ីលបានថ្វាយយញ្ញបូជា ដ៏ប្រសើរជាងយញ្ញបូជាលោកកាអ៊ីនទៅព្រះជាម្ចាស់។ ដោយសារជំនឿ ព្រះជាម្ចាស់រាប់លោកជាមនុស្ស សុចរិត។ ព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងតង្វាយរបស់លោក ហើយដោយសារជំនឿ លោកនៅតែមានប្រសាសន៍នៅឡើយ ទោះបីលោកបានស្លាប់ទៅហើយក៏ដោយ។

⁵ ដោយសារជំនឿ ព្រះជាម្ចាស់បានលើកលោកហេណុកឡើងទៅ ទាំងលោកនៅមិនទាន់ស្លាប់ផង។ «គ្មាននរណាម្នាក់លោកឃើញឡើយ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានលើកលោកឡើង»។ មុនពេលព្រះជាម្ចាស់លើកលោកឡើងទៅ លោកបានទទួលសក្ខីភាពថា ព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងលោក។

⁶ ឥឡូវនេះ បើគ្មានជំនឿទេ គ្មាននរណាគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ដ្បិត អស់អ្នកណាដែលចូលទៅរកព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះចាំបាច់ត្រូវជឿថា មានព្រះជាម្ចាស់មែន ហើយថាព្រះអង្គនឹងប្រទានរង្វាន់ ដល់អស់អ្នកណាស្វែងរកព្រះអង្គ។

⁷ ដោយសារជំនឿ លោកណូអេបានទទួលព្រះរាជសារពីស្ថានបរមសុខ នូវហេតុការណ៍ទាំងឡាយណា ដែលពុំទាន់មើលឃើញនៅឡើយ ដោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ លោកបានសង់ទូកដ៏ធំដើម្បីសង្គ្រោះក្រុមគ្រួសារលោក។ ដោយបានធ្វើដូច្នេះ លោកបានដាក់ទោសពិភពលោក និងក្លាយជាមនុស្សសុចរិតទុកជាមរតក ដោយសារជំនឿ។

⁸ ដោយសារជំនឿ ពេលព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅលោកអប្រាហាំលោកស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ ដោយចាកចេញទៅកន្លែងមួយ ដែលលោកនឹងទទួលទុកជា មរតក។ លោកចេញទៅទាំងពុំដឹងថា ត្រូវទៅណាផង។⁹ ដោយសារជំនឿ លោកបានមករស់នៅទីកន្លែងស្នា ក្នុងនាមជាជនបរទេស។ លោកបានបោះជំរំនៅជា មួយលោកអ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប ជាអ្នកត្រូវទទួលទីកន្លែងនោះជាមរតករួមជាមួយលោក តាមព្រះបន្ទូលសន្យាដែល។¹⁰ ដ្បិតលោកទន្ទឹងរង់ចាំទទួលក្រុង មួយ ដែលមានគ្រឹះរឹងមាំ គឺជាក្រុងដែលព្រះជាម្ចាស់ជាស្តាប់ត្យករ និងសាងសង់។

¹¹ ដោយសារជំនឿ ទោះបីលោកស្រីសារ៉ាជាស្រ្តីអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏លោកអប្រាហាំបានទទួលសមត្ថភាពធ្វើជាឪពុកដែរ។ ហេតុការណ៍នេះកើតឡើង ទោះបីលោកមានវ័យចាស់ក៏ដោយ លោកយល់ថាព្រះជាម្ចាស់ស្មោះត្រង់ និងសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលសន្យា។¹² ដូច្នេះ ដោយសារតែបុរសម្នាក់ដែលហៀបនឹងស្លាប់ទៅហើយ ក៏កើតមានមនុស្សជាច្រើនរាប់មិនអស់ ដូចគ្នាយនៅលើមេឃ និងដូចគ្រាប់ខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រ។
¹³ ដោយសារជំនឿ អស់លោកទាំងនោះបានស្លាប់ទៅ ដោយពុំបានទទួលអ្វីតាមព្រះបន្ទូលសន្យាឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកបានឃើញ និងទទួលពីចម្ងាយថា លោកគ្រាន់តែជាជនបរទេស ធ្វើដំណើរនៅលើផែនដីតែប៉ុណ្ណោះ។¹⁴ ដ្បិត អស់អ្នកដែលបាននិយាយដូច្នោះ បង្ហាញថាពួកលោកកំពុងតែស្វែងរកមាតុភូមិរបស់ខ្លួន។

¹⁵ ប្រសិនបើ ពួកលោកគិតដល់ប្រទេសដែលពួកលោកបានចាកចេញ ពួកលោកប្រាកដជាមានឱកាសត្រឡប់មកវិញបាន។¹⁶ ប៉ុន្តែ ពួកលោកប្រាថ្នាទៅរស់នៅប្រទេសមួយប្រសើរជាងនេះ គឺស្ថានបរមសុខ។ ហេតុដូច្នេះនេះ បានជាព្រះជាម្ចាស់មិនអាម៉ាស់នឹងឲ្យគេហៅថា ព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេឡើយ ព្រោះព្រះអង្គបានរៀបចំទីក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ។

¹⁷ ដោយសារជំនឿ លោកអប្រាហាំថ្វាយអ៊ីសាកជាយញ្ញបូជា ពេលព្រះជាម្ចាស់សាកល្បងចិត្តលោក។ លោកថ្វាយអ៊ីសាកដែលជាកូនតែមួយគត់ ដែលលោកបានទទួលតាមព្រះបន្ទូលសន្យា។¹⁸ ទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «លោកអ៊ីសាកនឹងបន្តពូជពង្សជាច្រើនយ៉ាងក៏ដោយ»។

¹⁹ ក៏លោកអប្រាហាំជឿថា ព្រះជាម្ចាស់អាចនឹងប្រោសអ៊ីសាកឲ្យរស់ពីស្លាប់វិញបាន ហើយដោយហេតុនេះ លោកបានទទួលកូនមកវិញ។

²⁰ ដោយសារជំនឿ លោកអ៊ីសាកបានឲ្យពរលោកយ៉ាកុបនិងអេសា ទុកសម្រាប់អនាគត។²¹ ដោយសារជំនឿ លោកយ៉ាកុបហៀបនឹងស្លាប់ទៅហើយ ក៏បានឲ្យពរកូនៗរបស់លោកយ៉ូសែប។ លោកយ៉ាកុបថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ ដោយផ្អែកលើឈើច្រត់របស់លោក។²² ដោយសារជំនឿ លោកយ៉ូសែបជិតនឹងលាលោកនេះទៅហើយ បានប្រកាសថា កូនចៅអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវចាកចេញពីប្រទេសអេស៊ីប ហើយប្រាប់ពួកគេពីរបៀបរៀបចំទុកដាក់ធាតុរបស់លោក។

²³ ដោយសារជំនឿ ពេលលោកម៉ូសេកើតមក ឪពុកម្តាយលោកបានយកលោកទៅលាក់ទុកចំនួនបីខែ ព្រោះលោកឃើញថា កូននោះស្អាតខ្លាំងណាស់។ ពួកគេមិនខ្លាចបញ្ជារបស់ស្តេចឡើយ។²⁴ ដោយសារជំនឿ លោកម៉ូសេធំពេញវ័យឡើង ហ៊ានបដិសេធមិនឲ្យគេហៅលោកថា កូនរបស់បុត្រីព្រះចៅដាវីនឡើយ។²⁵ ផ្ទុយទៅវិញ លោកបានជ្រើសរើសរងទុក្ខលំបាករួមជាមួយប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាជាងរស់នៅសប្បាយនឹងអំពើបាបតែមួយរយៈក្លិន។²⁶ លោកយល់ថា រងការប្រមាថព្រោះតែដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ប្រសើរជាងបានទ្រព្យសម្បត្តិសានានៅអេស៊ីបទៅទៀត។ ដ្បិត លោកសម្លឹងមើលរង្វាន់មកពីព្រះជាម្ចាស់វិញ។

²⁷ ដោយសារជំនឿ លោកម៉ូសេបានចាកចេញពីប្រទេសអេស៊ីប។ លោកមិនបានខ្លាចស្តេចខ្មាលឡើយ លោកស្ម័គ្រចិត្តនឹងទុក្ខលំបាក ដោយលោកសម្លឹងមើលឃើញព្រះជាម្ចាស់ ដែលមនុស្សមើលពុំឃើញ។²⁸ ដោយសារជំនឿ លោករក្សាពិធីបុណ្យរំលង និងពិធីប្រោះឈាម ដើម្បីកុំឲ្យមច្ចុរជបំផ្លាញកូនច្បងរបស់អ៊ីស្រាអែល។

²⁹ ដោយសារជំនឿ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហម ដូចដើរលើគោក។ ពេលពួកអេស៊ីបខឹងឆ្លងមកដែរ តែត្រូវទឹកសមុទ្រគ្របពីលើស្លាប់អស់។

³⁰ ដោយសារជំនឿ ជញ្ជាំងក្រុងយេរិខូដូលរំលំចុះ បន្ទាប់ពីពួកអ៊ីស្រាអែលដើរជុំវិញប្រាំពីរថ្ងៃ។³¹ ដោយសារជំនឿ នាងរ៉ាហាបជាស្រ្តីពេស្យាពុំបានស្លាប់ជាមួយពួកមិនស្តាប់បង្គាប់ឡើយ ព្រោះនាងបានទទួលអ្នកស៊ើបការដោយមេត្រី។

³² តើខ្ញុំអាចនិយាយអ្វីបានខ្លះទៀត? ខ្ញុំគ្មានពេលនិយាយអំពីរឿងលោកគេខាន លោកបារ៉ាក់ លោកសាសុន លោកយ៉ែបថា ព្រះបាទដាវីឌ លោកសាឈូអែល និងព្យាករីនានាទៀតទេ។³³ ដោយសារជំនឿ លោកទាំងនោះបានច្បាំងឈ្នះគនរផ្សេងៗ ប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត និងទទួលអ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់សន្យាប្រទានមក។ ពួកគេបានបិទមាត់សឹង្ហ³⁴ ពន្លត់ភ្លើងឆេះសន្តោសន្តោរ និងគេចផុតពីមុខដាវ និងបានជាសះស្បើយពីជំងឺ មានកម្លាំងច្បាំងឈ្នះសង្គ្រាម ព្រមទាំងផ្តល់សត្រូវបរទេសឲ្យខ្ទប់ខ្ទាចបាក់ទីពេ។

³⁵ ស្ត្រីៗបានឃើញគ្រួសារខ្លួន ដែលស្លាប់ទៅហើយនោះរស់ឡើងវិញ។ អ្នកខ្លះទទួលទារុណកម្ម មិនព្រមឲ្យគេដោះលែងឡើយ ដើម្បីទទួលបានជីវិតរស់ឡើងវិញ ប្រសើរជាង។³⁶ អ្នកខ្លះទៀតសុខចិត្តឲ្យគេចំអកឡកឡើយ គេវាយដំ ព្រមទាំងឲ្យគេដាក់ច្រវាក់ឃុំឃាំងថែមទៀតផង។³⁷ អ្នកខ្លះត្រូវគេគប់សម្លាប់នឹងដីថ្ម។ អ្នកខ្លះត្រូវគេសម្លាប់ដោយអារនឹងរណារ។ អ្នកខ្លះត្រូវគេសម្លាប់ដោយដាវ។ អ្នកខ្លះមានតែស្បែកចៀម និងស្បែកពពែបិទបាំងខ្លួន។ អ្នកខ្លះខ្វះខាតសព្វគ្រប់ ទាំងអស់ ត្រូវគេជំរះជាងសង្កត់សង្កិន និងធ្វើបាបថែមទៀតផង។³⁸ លោកយ៉ូសែបស្រីសមនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់នៅជាមួយឡើយ។ ដូច្នេះ ពួកគេត្រាច់ចរតាម ទីរហោស្ថាន តាមភ្នំ តាមរូងភ្នំ និងតាមរាងភ្នំជាដើម។

³⁹ រោះបីព្រះជាម្ចាស់បានទទួលអ្នកទាំងនោះដោយសារជំនឿក្តី ក៏គេពុំទាន់បានទទួលអ្វីៗតាមព្រះបន្ទូលសន្យាដែរ។⁴⁰ ព្រះជាម្ចាស់គ្រោងទុកថា នឹងប្រទានអ្វីៗដ៏ល្អប្រសើរមកយើង ដូច្នេះ បើគ្មានយើងទេ អ្នកទាំងនោះពុំបានគ្រប់លក្ខណ៍ឡើយ។

12¹ ចាប់តាំងពីមានមនុស្សជាច្រើននៅជុំវិញ ធ្វើបន្ទាល់ទុកឲ្យយើងទៅហើយ ចូរយើងលះបង់គ្រប់ទាំងបន្ទុក និងអំពើបាបរួមរឹតចោល។
ចូរយើងរត់ទៅមុខដោយចិត្តអត់ធ្មត់ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានដាក់ឲ្យយើងរត់។² ចូរយើងសម្លឹងមើលព្រះយេស៊ូ ដែលជាអ្នកចាប់ផ្តើមជំនឿ
និងធ្វើឲ្យជំនឿយើងបានគ្រប់លក្ខណ៍។ ដ្បិត អំណរនៅចំពោះមុខព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យព្រះអង្គស្ងៀមទុក្ខលំបាកនៅលើឈើឆ្កាង ឥតមានខ្មាស់សោះឡើយ
ហើយឥឡូវនេះព្រះអង្គគង់នៅខាងស្តាំព្រះបិតា។³ ដូច្នេះ ចូរគិតអំពីព្រះអង្គ ដែលស្ងៀមទុក្ខការប្រឆាំងរបស់មនុស្សបាប ដើម្បីកុំឲ្យបងប្អូនណាម្នាក់
និងបោះបង់ចោលឡើយ។

⁴ បងប្អូនរាល់គ្នាពុំទាន់បានឮបុព្វការឧបសគ្គរហូតដល់បង្អួចឈាមនៅឡើយទេ។⁵ ហើយបងប្អូនបានភ្លេចការលើកទឹកចិត្ត
ដែលបានណែនាំបងប្អូនក្នុងនាមជាកូន៖ «កូនរាល់គ្នាអើយ មិនត្រូវធ្វេសប្រហែសនឹងការទូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ហើយក៏មិនត្រូវណាយចិត្ត
ពេលព្រះអម្ចាស់កែតម្រូវបងប្អូនឡើយ»។⁶ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ដាក់វិន័យដល់អស់អ្នកណា ព្រះអង្គស្រឡាញ់ ហើយព្រះអង្គដាក់ទោសកូនណាព្រះអង្គទទួល។
⁷ ចូរស្ងៀមទុក្ខលំបាកដូចពួកសិស្សព្រះអង្គ។ ព្រះជាម្ចាស់ដោះស្រាយជាមួយបងប្អូនក្នុងនាមជាកូន។ តើមានកូនណាដែលលោកឪពុកមិនដាក់វិន័យ? ⁸ ប៉ុន្តែ
បើសិនបងប្អូនមិនទទួលវិន័យ ដូចកូនដទៃទៀតទទួលទេ នោះបងប្អូនជាកូនឥតខាន់ស្លា និងពុំមែនជាកូនព្រះអង្គឡើយ។
⁹ ជាងនេះទៅទៀត យើងមានឪពុកនៅផែនដីនេះជាអ្នកដាក់វិន័យ ហើយយើងក៏គោរពចុះចូលលោក។ តើមិនគួរឲ្យយើងគោរពឪពុកខាងវិញ្ញាណ
រឹតតែខ្លាំងថែមទៀតដើម្បីទទួលបានជីវិតទេឬអី? ¹⁰ ចំណែកឯឪពុកយើងវិញ តែងដាក់វិន័យយើងតែពីរបីថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ដែលយើងអាចទទួលយកបាន។
ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះ ជាប្រយោជន៍ល្អដល់យើង ដូច្នេះ យើងអាចចែករំលែកភាពវិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គបាន។
¹¹ គ្មានការដាក់វិន័យណាមួយគួរជាទីរីករាយទេ នៅពេលនោះ គឺមានតែការឈឺចាប់ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ នៅទីបញ្ចប់វិន័យបង្កើតផលផ្លែមេត្រី នៃសេចក្តីសុចរិត
ដល់អស់អ្នកណាទទួលការអប់រំពីព្រះអង្គ។
¹² ដូច្នេះ ចូរលើកដៃរបស់បងប្អូនឡើង និងតម្រង់ជង្គង់ដែលទន់ ឲ្យរឹងមាំឡើងវិញ។¹³ ចូររៀបចំផ្លូវឲ្យត្រង់ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកពិការជើងពិបាកដើរ ផ្ទុយទៅវិញអ្នក
ពិការមិនត្រូវគ្រេចជើងឡើយ ប៉ុន្តែ ឲ្យពួកគេបានជាសះស្បើយវិញ។
¹⁴ ចូរស្វែងរស់នៅឲ្យបានសុខជាមួយមនុស្សគ្រប់គ្នា និងឲ្យបានវិសុទ្ធផង បើគ្មានវិសុទ្ធភាពគ្មាននរណាមើលឃើញព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។¹⁵ ចូរប្រយ័ត្ន
ក្រែងលោនរណាខ្លះព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ហើយកុំឲ្យបុសគល់នៃភាពល្ងើងជួរចត់រីកដុះដាល បង្កជាបញ្ហាផ្សេងៗ និងបំពុលចិត្តគំនិតបងប្អូនឡើយ។¹⁶ ចូរប្រយ័ត្ន
កុំប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ ឬការមិនគោរពប្រណិបតន៍កើតមានក្នុងបងប្អូន ដូចលោកអេសាយបានលក់សិទ្ធិជាកូនច្បង ព្រោះតែម្ហូបមួយចានឲ្យសោះ។
¹⁷ បងប្អូនជ្រាបស្រាប់ហើយថា ក្រោយមកពេលគាត់ចង់ទទួលពរទុកជាមរតក ឪពុកក៏បានបដិសេធ ព្រោះគាត់គ្មានឱកាសប្រើចិត្ត ទោះបីគាត់ខំទទួលអង្គរសុំ
ទាំងស្រស់ក៏ទឹកភ្នែកក៏ដោយ។
¹⁸ ដ្បិត បងប្អូនពុំបានចូលមកភ្នំដែលអាចប៉ះបានទេ គឺជាភ្នំមានភ្លើងឆេះ ភាពងងឹត ស្រអាប់ និងព្យុះបោកបក់។¹⁹ បងប្អូនពុំបានចូលមករកសំឡេងត្រៃ
និងឮសំឡេង ដែលគេអង្វរមិនចង់ឲ្យឮម្តងទៀត។²⁰ ដ្បិត ពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងបទបញ្ជានេះបានទេ គឺថា៖ «សូម្បីតែសត្វដែលប៉ះភ្នំនេះ
ក៏ត្រូវចោលសម្លាប់នឹងដំបូងដែរ»។²¹ គ្រាន់តែឃើញនឹងភ្នែកគួរឲ្យខ្លាចទៅហើយ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រជាខ្លាំង»។
²² ផ្ទុយទៅវិញ បងប្អូនចូលមកជិតភ្នំស៊ីយ៉ូន ជាទីក្រុងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់ គឺក្រុងយេរូសាឡឹមស្ថានបរមសុខ ដែលពួកទេវតារាប់លានរាប់កោដិ
ជួបជុំគ្នាយ៉ាងអធិកអធម។²³ បងប្អូនបានចូលមកជិតក្រុមជំនុំពួករៀបច្បង ដែលមានឈ្មោះកត់ទុកនៅស្ថានបរមសុខ។ បងប្អូនបានចូលមកជិតព្រះជាម្ចាស់
ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យមនុស្សទាំងអស់ និងជាវិញ្ញាណសុចរិតដែលបានគ្រប់លក្ខណ៍រួចហើយ។²⁴ បងប្អូនចូលមកជិតព្រះយេស៊ូ ជាស្ថាននៃសម្ពន្ធមេត្រីមួយថ្មី
និងលោហិតដែលបានបោះ ប្រសើរជាងឈាមរបស់លោកអេប៊ីលទៀតផង។
²⁵ មើល សូមកុំបដិសេធមិនព្រមស្តាប់គ្នាទៅឡើយ។ ប្រសិនបើពួកគេមិនរត់គេចទេ ពេលណាពួកគេបដិសេធមិនព្រមស្តាប់ពាក្យមនុស្សទូន្មានគេនៅលើផែនដី
មិនអាចគេចផុតពីទោសយ៉ាងហ្នឹងទៅហើយ។²⁶ ចុះបើយើងព្រងើយកន្តើយមិនព្រមស្តាប់ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងពីស្ថានបរមសុខវិញ យើងរឹតតែពុំ
អាចគេចផុតពីទោសបានឡើយ។ ពីដើម ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យកក្រើកផែនដី។ តែឥឡូវនេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសន្យាថា៖ «ជាថ្មីម្តងទៀត
យើងនឹងមិនត្រឹមតែធ្វើឲ្យផែនដីកក្រើកប៉ុណ្ណោះទេ គឺកក្រើកទាំងផ្ទៃមេឃទាំងមូល»។
²⁷ ពាក្យ «ម្តងនេះទៀត» បានសេចក្តីថា អ្វីៗដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតមកនឹងត្រូវកក្រើក និងត្រូវរលាយអស់ គឺមានតែអ្វីៗមិនកក្រើកប៉ុណ្ណោះទេដែលនៅសល់។
²⁸ ដោយយើងបានទទួលព្រះរាជ្យមួយដែលមិនចេះកក្រើកដូច្នេះ យើងត្រូវតែដឹងគុណ ហើយគោរពបម្រើព្រះជាម្ចាស់ តាមរបៀបព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យ
ដោយការគោរព និងកោតស្ងប់ស្ងែង។²⁹ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងដូចជាភ្លើងឆេះសន្លាសន្លៅ។

13 ¹ចូរបន្តស្រឡាញ់គ្នាជាបងប្អូនជានិច្ច។^២កុំភ្លេចទទួលមនុស្សដទៃដោយភាពចៅវើរវាត់ទាក់។ ដោយហេតុនេះ មានបងប្អូនខ្លះបានទទួលទេវតាទាំងមិនដឹងខ្លួន។

³ចូរនឹកចាំពីអ្នកជាប់ឃុំឃាំង ដូចជាបងប្អូននៅជាប់ឃុំឃាំងជាមួយពួកគេដែរ។ ចូរនឹកចាំពីអ្នកដែលត្រូវធ្វើបាបប្រៀបបីដូចជាបងប្អូនមានរូបកាយដូចពួកគេដែរ។⁴ចូរបងប្អូនគោរពចុះចូលគ្នាក្នុងនាមជាស្វាមីភរិយា។ ចូរស្វាមីភរិយាស្មោះត្រង់នឹងគ្នា ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់នឹងវិនិច្ឆ័យមនុស្សប្រាកដតាមសីលធម៌ និងមនុស្សផិតក្បត់។
⁵ចូរបងប្អូនកុំស្រឡាញ់ប្រាក់។ ចូរស្តាប់ចិត្តនឹងរបស់ដែលបងប្អូនមាន ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «យើងនឹងមិនចាកចេញពីអ្នក ក៏មិនបោះបង់ចោលអ្នកឡើយ»។⁶ចូរឲ្យយើងចេះស្តាប់ចិត្ត ដើម្បីឲ្យបងប្អូនមានចិត្តក្លាហានពោលថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាជំនួយខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនខ្លាចអ្វីសោះឡើយ»។ តើមាននរណាអាចតទល់នឹងខ្ញុំបាន។
⁷សូមពិចារណាមើលអ្នកដឹកនាំរបស់បងប្អូន ដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រាប់បងប្អូន និងពិចារណាអំពីលទ្ធផលនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេ។ យកតម្រាប់តាមជំនឿពួកគេ។⁸ព្រះយេស៊ូនៅតែដដែលម្សិលមិញ ថ្ងៃនេះ និងរហូតតទៅ។
⁹កុំបណ្តោយខ្លួនតាមសេចក្តីបង្រៀនចម្លែកផ្សេងនោះឡើយ។ ដ្បិត ជាការប្រពៃណាស់ ដែលបងប្អូនបានរឹងប៉ឹងដោយសារព្រះគុណ ពុំមែនដោយសារវិន័យស្តីអំពីចំណីអាហារឡើយ ដ្បិត វាគ្មានប្រយោជន៍ចំពោះបងប្អូនទេ។¹⁰យើងមានអាសនៈមួយ ដែលពួកអ្នកបម្រើក្នុងព្រះពន្លាគ្មានសិទ្ធិបរិភោគបានទេ។¹¹ដ្បិត ឈាមរបស់សត្វត្រូវគេសម្លាប់ជំនួសបាបមនុស្ស និងត្រូវមហាបូជាចារ្យនាំយកទៅថ្វាយនៅទីសក្ការៈបំផុត តែសាច់សត្វត្រូវគេដុតនៅក្រៅដំរីវិញ។
¹²ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូក៏រឹងទុកខាងក្រៅទ្វារក្រុង ដើម្បីប្រោសមនុស្សឲ្យបានវិសុទ្ធ ដោយសារព្រះលោហិតផ្ទាល់របស់ព្រះអង្គ។¹³ចូរយើងចេញទៅខាងក្រៅដំរីទទួលភាពអាម៉ាស់រួមជាមួយព្រះអង្គ។¹⁴ដ្បិត យើងពុំមានទីក្រុងអចិន្ត្រៃយ៍នៅលើផែនដីឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងទន្ទឹងរង់ចាំព្រះមួយអង្គ ដែលត្រូវយាងមកនៅពេលខាងមុខវិញ។
¹⁵ដោយសារព្រះអង្គ ចូរយើងថ្វាយយញ្ញបូជានៃការសរសើរតម្កើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ច ដ្បិតផលផ្លែនៃបុរាណត្រូវបានទទួលស្គាល់ព្រះនាមព្រះអង្គ។
¹⁶ចូរយើងកុំភ្លេចប្រព្រឹត្តអំពើល្អ និងជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យនឹងយញ្ញបូជាបែបនេះណាស់។¹⁷ចូរគោរពនិងចុះចូលចំពោះអ្នកដឹកនាំបងប្អូន ដ្បិតពួកលោកមើលថែព្រលឹងបងប្អូន ដូចជាទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រលឹងបងប្អូននៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ចូរគោរពដើម្បីឲ្យអ្នកដឹកនាំបងប្អូនបម្រើដោយអំណរ ពុំមែនដោយការអ្វីរំលោភដែលគ្មានប្រយោជន៍ចំពោះបងប្អូនឡើយ។
¹⁸ចូរអធិស្ឋានឲ្យយើងផង ដ្បិតយើងជឿជាក់ថា យើងមានមនសិកាភ្លឺស្វាង ដើម្បីរស់នៅឲ្យបានត្រឹមត្រូវគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់។
¹⁹ខ្ញុំលើកទឹកចិត្តបងប្អូនបន្តអធិស្ឋានថែមទៀត ដើម្បីឲ្យខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកជួបបងប្អូនក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។
²⁰ឥឡូវនេះ សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត ដែលបានប្រោសបងប្អូនពីស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ និងព្រះយេស៊ូជាគង្វាលដ៏ប្រសើរឧត្តម ដែលបានចងសម្ពន្ធមិត្តដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយសារព្រះលោហិតព្រះអង្គ²¹និងបានធ្វើឲ្យបងប្អូនបានគ្រប់លក្ខណ៍ក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ តាមបំណងព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។ សូមព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការក្នុងយើងរាល់គ្នា ដើម្បីគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និងសូមថ្វាយសិរីរុងរឿងព្រះអង្គជាអង្វែងតទៅ។ អាម៉ែន។
²²ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តបងប្អូនឲ្យទទួលពាក្យលើកទឹកចិត្តទាំងនេះ ដ្បិតខ្ញុំបានសរសេរមកបងប្អូនដោយសង្ខេបខ្លីៗប៉ុណ្ណោះ។²³សូមជ្រាបថា លោកធីម៉ូថេជាបងប្អូនរបស់យើង បានរួចពីឃុំឃាំងហើយ ដែលខ្ញុំនឹងមកជួបបងប្អូន បើគាត់មកឆាប់ៗនេះ។
²⁴សូមជម្រាបសួរ អ្នកដឹកនាំ និងប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធទាំងអស់របស់បងប្អូនផង។ បងប្អូននៅស្រុកអ៊ីតាលី ក៏សូមជម្រាបសួរមកបងប្អូនដែរ។²⁵សូមឲ្យបងប្អូនទាំងអស់គ្នា បានប្រកបដោយព្រះគុណ។

យ៉ាកូប

1 ¹ខ្ញុំ យ៉ាកូប ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជូនចំពោះកុលសម្ព័ន្ធទាំងដប់ពីរដែលបានបែកខ្ញែកគ្នា សូមជ្រាប។²បងប្អូនអើយ ទុក្ខលំបាកគ្រប់យ៉ាង ដែលបងប្អូនត្រូវឆ្លងកាត់នោះ សូមចាត់ទុកថាជាការដែលធ្វើឲ្យមានអំណរវិញ។³បងប្អូនដឹងហើយថា ការល្បងលជំនឿរបស់បងប្អូននឹងធ្វើឲ្យបងប្អូនចេះស្មោះត្រង់។

⁴សូមឲ្យបងប្អូនស្មើគ្នាដល់បានសម្រេច ដើម្បីបង្កើតផលផ្លែដ៏ល្អគ្រប់លក្ខណៈ ហើយបងប្អូននឹងមានគុណសម្បត្តិល្អសព្វគ្រប់ ដោយមិនខ្វះខាតអ្វីសោះឡើយ។⁵ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើបងប្អូនណាម្នាក់ត្រូវការប្រាជ្ញា ត្រូវតែទទួលសូមពីព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គនឹងប្រទានឲ្យជាប្រាកដ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងប្រទានដោយព្រះហឫទ័យទូលាយ ដោយគ្មានបន្ទោសសោះឡើយ។
⁶ប៉ុន្តែ ចូរឲ្យអ្នកនោះទទួលសូមដោយជំនឿ ដោយគ្មានការសង្ស័យ ដ្បិតអ្នកដែលមានចិត្តសង្ស័យ គឺដូចជាវាលកសមុទ្រត្រូវបក់បោកចុះឡើងទៅតាមខ្យល់។
⁷ដ្បិតសូមកុំគិតថាមនុស្សនោះ នឹងបានទទួលអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។⁸អ្នកនោះជាមនុស្សមានចិត្តសង្ស័យ និងមានចិត្តមិននឹងនក្នុងកិច្ចការដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តទេ។
⁹សូមឲ្យបងប្អូនដែលក្រីក្រមានមោទនភាពឡើង ព្រោះព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកតម្កើងពួកគេឡើង។¹⁰ប៉ុន្តែ ចំពោះអ្នកមានទ្រព្យវិញក៏ត្រូវមានមោទនភាពដែរព្រោះនឹងត្រូវបានបន្ទាបចុះ ដ្បិតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកនោះនឹងត្រូវរុះរើទៅដូចផ្កាស្មៅ។¹¹លុះដល់ថ្ងៃពេញកម្លោះហើយ ដើមរាគីស្លត់ក្រៀមផ្កាក៏រុះរើ ហើយលម្អរបស់វាក៏រលាយបាត់ទៅដែរ។ ដូចគ្នានេះដែរ អ្នកមានក៏នឹងត្រូវរុះរើបាត់ទៅតាមរបៀបនេះ នៅត្រឹមកណ្តាលផ្លូវ។
¹²មានពរហើយ អ្នកណាដែលស្មើគ្នាដល់បានរល្បងលបាន។ ដ្បិតក្រោយពេលគាត់បានជាប់ពីការល្បងលហើយ គាត់នឹងទទួលបានមកុដដ៏រិត តាមព្រះបន្ទូលសន្យា ចំពោះអស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់។¹³សូមកុំឲ្យនរណាម្នាក់ពេលជួបការល្បងលនិយាយថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ល្បងលខ្ញុំឡើយ» ព្រោះការអាក្រក់មិនអាចល្បងព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ ហើយព្រះអង្គផ្ទាល់ក៏មិនល្បងនរណាម្នាក់ដែរ។
¹⁴ប៉ុន្តែ គ្រប់គ្នាទទួលការល្បងលដោយសារបំណងចិត្ត និងភាពលោភលន់របស់ខ្លួនវិញ ដែលបានអូសទាញ និងលួងលោមបញ្ឆោតប៉ុណ្ណោះ។
¹⁵បន្ទាប់ពីបំណងចិត្តចាប់ទុកក្នុងផ្ទៃ វានឹងសម្រាលចេញមកជាអំពើបាប ហើយក្រោយពីបាបនោះបានលូតលាស់ធំហើយ វានឹងប្រសូតជាសេចក្តីស្លាប់។¹⁶បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ សូមកុំចាញ់ការបោកបញ្ឆោតឡើយ។

¹⁷អំណោយដ៏ល្អៗទាំងឡាយ និងអំណោយដ៏គ្រប់លក្ខណៈ សុទ្ធតែមកពីស្ថានលើ គឺមកពីព្រះបិតានៃពន្លឺ ។ ព្រះអង្គមិនប្រែប្រួលឡើយ សូម្បីតែស្រមោលនៃការប្រែប្រួលក៏គ្មានផង។¹⁸ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យបង្កើតយើងមក ដោយសារព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត ដូច្នេះ យើងនឹងក្លាយជាផលដ៏បូរណ៍នៃអ្វីៗទាំងអស់ ដែលព្រះអង្គបានបង្កើតមក។

¹⁹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ បងប្អូនសុទ្ធតែដឹងហើយ សូមឲ្យគ្រប់គ្នាភ័យស្តាប់ តែយើងនឹងនិយាយ ហើយយើងនឹងខឹងផងដែរ។²⁰ដ្បិត កំហឹងរបស់មនុស្សមិនអាចធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។²¹ដូច្នេះ ចូរលះបង់នូវអំពើបាបគ្រប់យ៉ាង និងចិត្តឃោរឃៅទាំងនោះចោលចេញទៅ។ ចូរបន្ទាបខ្លួនដើម្បីទទួលបានការបំប៉នពីព្រះបន្ទូល ដែលអាចសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់បងប្អូនបាន។

²²ចូរធ្វើតាមព្រះបន្ទូល កុំគ្រាន់តែស្តាប់ហើយបញ្ឆោតចិត្តខ្លួនឯងឡើយ។²³ដ្បិតអ្នកណាស្តាប់ព្រះបន្ទូលមិនប្រតិបត្តិតាម អ្នកនោះប្រៀបដូចជាមនុស្ស ដែលឆ្លុះកញ្ចក់មើលមុខខ្លួន។²⁴ក្រោយពីនិរ្យមើលរួចហើយ ក៏ចេញទៅ ស្រាប់តែភ្លេចមិនដឹងថាសូម្បីតែមុខខ្លួនឯងបែបយ៉ាងណាផង។²⁵ប៉ុន្តែ អ្នកដែលមើលដោយយកចិត្តទុកដាក់ ចំពោះព្រឹត្តិការនៃសេរីភាពដ៏គ្រប់លក្ខណៈ ហើយបន្តប្រតិបត្តិតាមយ៉ាងដិតដល់ អ្នកនោះនឹងបានពរក្នុងកិច្ចការដែលខ្លួនធ្វើ។

²⁶បើសិនជានរណាម្នាក់គិតថាខ្លួនជាអ្នកកាន់សាសនា តែមិនចេះគ្រប់គ្រងអណ្តាតខ្លួន អ្នកនោះបញ្ឆោតចិត្តខ្លួនឯងហើយ ការកាន់សាសនារបស់គាត់ក៏គ្មានប្រយោជន៍អ្វីដែរ។²⁷ឯសាសនាដែលវិសុទ្ធ និងគ្មានកន្លែងបន្ទោសបាន នៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះបិតា គឺជាការជួយក្មេងកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយដែលមានទុក្ខលំបាក ហើយរក្សាខ្លួនឲ្យល្អ ចៀសចេញពីអំពើសៅហ្មងរបស់លោកីយ៍នេះ។

2¹ បងប្អូនអើយ សូមកុំឲ្យជំនឿលើព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនៃយើង និងព្រះអម្ចាស់ប្រកបដោយសិរីរុងរឿង

បែបលំអៀងទៅលើមនុស្សមួយចំនួននោះឡើយ។² ឧបមាថា នរណាម្នាក់ចូលរួមប្រជុំ មានពាក់ចិញ្ចៀនមាស និងមានសម្លៀកបំពាក់ស្អាត ហើយម្នាក់ទៀត ជាអ្នកក្រ ស្លៀកពាក់មិនសមរម្យ។³ ប្រសិនបើបងប្អូនរាក់ទាក់ទទួលអ្នកស្លៀកពាក់ស្អាតល្អ ទាំងនិយាយថា៖ «សូមលោកអញ្ជើញមកអង្គុយនៅកន្លែងកិត្តិយសនេះ» ប៉ុន្តែ និយាយទៅកាន់អ្នកក្រថា៖ «ចូលអ្នកឈរនៅទីនោះ» ឬថា៖ «មកអង្គុយនៅខាងក្រោមកន្លែងខ្ញុំដាក់ជើងវិញ»⁴ តើធ្វើបែបនេះបងប្អូនមិនមែនលំអៀងទេឬអី? តើបងប្អូនមិនបានវិនិច្ឆ័យគេដោយគំនិតអាក្រក់ទេឬអី?

⁵ សូមស្តាប់! បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ តើព្រះជាម្ចាស់មិនបានជ្រើសរើសអ្នកក្រក្នុងលោកនេះ ឲ្យទៅជាអ្នកមានក្នុងជំនឿ ហើយឲ្យទទួលមរតកនៃព្រះរាជ្យដែលព្រះអង្គបានសន្យា ដល់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអង្គទេឬ?⁶ ប៉ុន្តែ បងប្អូនបែរជាមិនឲ្យតម្លៃអ្នកក្រទៅវិញ! តើមិនមែនពួកអ្នកមានទេឬ ដែលបានសង្កត់សង្កិនបងប្អូន? តើពួកគេមិនបានអូសបងប្អូនយកទៅឲ្យតុលាការទេ?⁷ តើអ្នកទាំងនោះមិនបានប្រមាថព្រះនាមដ៏ប្រសើរ ដែលជាបងប្អូនទេឬ?

⁸ ប្រសិនបើបងប្អូនប្រតិបត្តិតាមគ្រឹស្ទវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះគម្ពីរចែងថា៖ «អ្នកត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង ឲ្យដូចស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដែរ» ទើបបានល្អ។⁹ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើបងប្អូនឲ្យតម្លៃតែមនុស្សមួយចំនួន បងប្អូនបានប្រព្រឹត្តតាមហើយ គ្រឹស្ទវិន័យរាប់ថាបងប្អូនជាអ្នកល្មើសច្បាប់។

¹⁰ ដ្បិតនរណាដែលប្រព្រឹត្តតាមគ្រឹស្ទវិន័យទាំងអស់ ប៉ុន្តែ បើអ្នកនោះភ្លាំងភ្លាត់នៅក្នុងការតែមួយ

នោះគាត់នឹងត្រឡប់ទៅជាមាសទោសក្នុងការប្រព្រឹត្តខុសគ្រឹស្ទវិន័យទាំងមូលដែរ។¹¹ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងមកថា៖ «កុំប្រព្រឹត្តអំពើធិតក្បត់» ហើយថា៖ «កុំសម្លាប់មនុស្ស»។ បើសិនជា អ្នកមិនប្រព្រឹត្តអំពើធិតក្បត់ទេ ប៉ុន្តែបែរជាសម្លាប់គេ នោះបានសេចក្តីថា អ្នកប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងគ្រឹស្ទវិន័យហើយ។

¹² ដូច្នេះ ចូរនិយាយ និងប្រព្រឹត្តដូចអ្នកទាំងនោះដែលនឹងទទួលការវិនិច្ឆ័យតាមន័យរបស់គ្រឹស្ទវិន័យនៃសេរីភាព។

¹³ ដ្បិតអ្នកកាត់ក្តីនឹងវិនិច្ឆ័យដោយពុំមានការយល់យោគចំពោះអ្នកធ្វើខុស ហើយគ្មានក្តីមេត្តាដល់អស់អ្នកដែលគ្មានមេត្តាឡើយ។

ដ្បិតសេចក្តីមេត្តាករុណានឹងយកជោគជ័យលើការវិនិច្ឆ័យ។

¹⁴ ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់និយាយថា ខ្លួនមានជំនឿ ប៉ុន្តែ មិនបានធ្វើការល្អទេ នោះតើមានប្រយោជន៍អ្វី? តើជំនឿនោះអាចសង្គ្រោះគាត់បានឬ?¹⁵ ឧបមាថា បងប្អូនប្រុសស្រីណាម្នាក់ គ្មានសម្លៀកបំពាក់ល្អ និងគ្មានម្ហូបអាហារហូបពេញមួយថ្ងៃ។¹⁶ ឧបមាថា មានម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា និយាយទៅកាន់ពួកគេថា «សូមអញ្ជើញទៅដោយសុខសាន្តចុះ ហើយភាពមានកក់ក្តៅ និងសូមឲ្យអ្នកបានឆ្អែតចុះ»។ ប្រសិនបើជាអ្នកមិនបានឲ្យអ្វី ដែលជាតម្រូវការពួកគេទេ តើពាក្យទាំងនោះមានប្រយោជន៍អ្វី?¹⁷ បើគ្មានការប្រព្រឹត្តទេ ជំនឿនោះនឹងស្លាប់។

¹⁸ ប៉ុន្តែ មានអ្នកខ្លះនិយាយថា៖ «អ្នកមានជំនឿ ឯខ្ញុំវិញមានការប្រព្រឹត្តវិញ»។ សូមបង្ហាញជំនឿគ្មានមានការប្រព្រឹត្តឲ្យខ្ញុំឃើញផង នោះខ្ញុំនឹងបង្ហាញឲ្យអ្នកឃើញជំនឿរបស់ខ្ញុំ ដោយការប្រព្រឹត្ត។¹⁹ អ្នកពិតជាបានជឿថា មានព្រះជាម្ចាស់តែមួយ គឺត្រឹមត្រូវហើយ។ ប៉ុន្តែ ពួកអារក្សក៏ជឿដូច្នេះដែរ ហើយពួកវាក៏យញាប់ញ័រផងដែរ។²⁰ តើបងប្អូនដឹងតែថា មនុស្សឥតប្រាជ្ញា និងជំនឿគ្មានការប្រព្រឹត្ត ជាជំនឿឥតបានការអ្វីទាំងអស់?

²¹ តើមិនមែនលោកអប្រាហាំជាឪពុករបស់យើង បានរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត កាលលោកបានយកអ៊ីសាកជាកូនទៅថ្វាយដោយញូបូជាលើអាសនៈទេឬអី?²² ជំនឿរបស់លោកបានរួមផ្សំនឹងការប្រព្រឹត្ត ហើយតាមរយៈការប្រព្រឹត្តនោះ ធ្វើឲ្យជំនឿរបស់លោកបានពេញលក្ខណៈ។²³ «លោកអប្រាហាំជឿលើព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គរាប់លោកជាសុចរិត» ហើយលោកក៏បានហៅថាជាមិត្តសម្លាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។²⁴ បងប្អូនឃើញទេ ព្រះជាម្ចាស់រាប់មនុស្សឲ្យសុចរិត ដោយសារប្រព្រឹត្តិដែរ គឺមិនមែនដោយសារ តែជំនឿមួយមុខនោះទេ។

²⁵ ដូចគ្នានេះដែរ តើមិនមែននាងរ៉ាហាបជាស្រ្តីពេស្យាទេឬអី ដែលបានសុចរិត ដោយសារការប្រព្រឹត្តរបស់នាង ព្រោះនាងបានទទួលពួកអ្នកនាំសារ ឲ្យស្នាក់នៅ ហើយឲ្យគេចាកចេញទៅវិញ តាមផ្លូវមួយផ្សេងទៀត?²⁶ ដ្បិតបើរូបកាយដាច់ចេញពីវិញ្ញាណ រូបកាយនោះនឹងស្លាប់ ហើយជំនឿគ្មានការប្រព្រឹត្ត ក៏ជាជំនឿស្លាប់ដែរ។

3¹បងប្អូនអើយ មិនមានមនុស្សច្រើនទេដែលបានធ្វើជាគ្រូបង្រៀន។ យើងដឹងថាយើងនឹងត្រូវទទួលការវិនិច្ឆ័យទោសធ្ងន់ធ្ងរដែរ។²ដ្បិត យើងតែងតែធ្វើខុសជាញឹកញយដង។ បើសិនជាធនធានម្នាក់មិនបានធ្វើខុសដោយពាក្យសម្តី អ្នកនោះជាមនុស្សគ្រប់លក្ខណៈ ហើយអាចត្រួតលើខ្លួនឯងទាំងមូលបាន។

³ប្រសិនបើ យើងដាក់បង្ហូរនៅមាត់របស់សេះ ដើម្បីឲ្យវាស្លាប់បង្គាប់យើង យើងអាចបញ្ជារូបកាយវាឲ្យទៅណាក៏បាន។⁴ចូរសង្កេតមើលសំពៅដូចគ្នាដែរ ទោះបីជាវាធំយ៉ាងណា ហើយខ្យល់បក់ខ្លាំងក៏ដោយ អ្នកបើកសំពៅអាចបត់បែនទៅណាក៏បាន តាមចិត្តរបស់អ្នកបើកសំពៅចង់ទៅ ទោះបីវាមានចង្កូតតូចមួយក្តី។

⁵អណ្តាតក៏ដូចគ្នាដែរ វាជាផ្នែកមួយតូចមួយនៃរាងកាយ តែវាពូកែបង្កើតបញ្ហាណាស់។ មើលចុះ សូម្បីតែផ្កាក្លើងតូចមួយវាអាចធ្វើឲ្យឆេះព្រៃធំមួយបាន។
⁶អណ្តាតក៏ជាភ្លើងម្យ៉ាង ជាពិតប្រាកដនៃអំពើទុច្ចរិត ដែលជាផ្នែកមួយនៅក្នុងរូបកាយរបស់យើង។ វាអាចធ្វើឲ្យរូបកាយទាំងមូលទៅជាសៅហ្មង និងធ្វើឲ្យដំណើរជីវិតរបស់យើងត្រូវខ្លោចផ្សា ព្រោះមានភ្លើងនរកនៅក្នុងអណ្តាតនេះ។

⁷ដ្បិត សត្វព្រៃគ្រប់ប្រភេទ រួមមានសត្វស្លាប ហើយសត្វល្អិត រាងសត្វនៅក្នុងទឹក មនុស្សអាចផ្សាំងបានទាំងអស់។⁸ប៉ុន្តែ គ្មាននរណាម្នាក់អាចផ្សាំងអណ្តាតបានឡើយ ព្រោះវាមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ហើយចង្រៃអាត្មាបំផុត ពោរពេញទៅដោយពិសពុល បណ្តាលឲ្យស្លាប់បាន។

⁹ដោយសារអណ្តាត យើងអាចសរសើរព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបិតា ហើយដោយសារអណ្តាតដែល យើងក៏ដាក់បណ្តាសាដល់មនុស្ស ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតដូចជារូបអង្គទ្រង់ដែរ។¹⁰វាចេញពីមាត់តែមួយ ប៉ុន្តែ វាអាចជាព្រះពរហើយក៏បណ្តាសាដែរ។ បងប្អូនអើយ ការនេះមិនគួរឲ្យកើតឡើងក្នុងចំណោមពួកយើងឡើយ។

¹¹តើដែលមានប្រភពទឹកមួយអាចបញ្ចេញទឹកផ្អែម និងល្អផងបានទេ?¹²បងប្អូនអើយ តើដើមឧទុម្ពរអាចចេញផ្លែអូលីវបានទេ? ឬតើដើមទំពាំងបាយជូរអាចចេញផ្លែឧទុម្ពរបានទេ? រន្ធទឹកមួយមិនអាចចេញទឹកប្រៃ និងទឹកផ្អែមផងបានទេ។

¹³តើក្នុងចំណោមបងប្អូន មានអ្នកណាមានប្រាជ្ញាដែរឬទេ? សូមឲ្យអ្នកនោះបង្ហាញគំរូជីវិត ដោយការប្រព្រឹត្តល្អ ក៏ដូចជាការដាក់ខ្លួនពេញដោយប្រាជ្ញា។¹⁴ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើមានការច្រណែន ជួរល្វឹង និងមហិច្ឆតានៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកនោះ សូមកុំអួតខ្លួន និងកុហកទាស់នឹងសេចក្តីពិតឲ្យសោះ។

¹⁵នេះមិនមែនជាប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រាជ្ញាទាំងនេះមកពីលោកីយ៍ ពីមនុស្ស និងអារក្សវិញ។¹⁶ដ្បិត ទីណាមានការច្រណែន ប្រណាំងប្រជែងគ្នា ទីនោះតែងតែមានការខ្វះសណ្តាប់ធ្នាប់ និងមានរឿងអាស្រូវគ្រប់យ៉ាង។¹⁷ប៉ុន្តែ ប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់គឺវិសុទ្ធ សន្តិភាព សុភាព ស្តាប់បង្គាប់ ហើយពេញដោយសេចក្តីមេត្តា និងបង្កើតផលល្អគ្រប់យ៉ាង ឥតមានសេចក្តីលំអៀងនិងពុតស្ងួតឡើយ។

¹⁸ផលនៃសេចក្តីសុចរិតបានសាបព្រោះនៅក្នុងចំណោមអ្នកកសាងសន្តិភាព។

4¹ តើការទាស់ទែង និងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាក្នុងចំណោមបងប្អូនកើតចេញមកពីណា? តើការនោះមិនមែនចេញពីបំណងចិត្តដែលទាស់ប្រឆាំងគ្នាក្នុងចំណោមបងប្អូនអ្នករាល់គ្នាទេឬអី? បងប្អូនចង់បាន តែមិនបានដូចចិត្តប៉ងទេ។ ទោះបងប្អូនសម្លាប់ និងឈ្លានសឹក ក៏បងប្អូននៅតែមិនបានអ្វីដែរ។ បងប្អូនឈ្លោះប្រកែក នឹងទាស់ទែងគ្នា។ បងប្អូនមិនបានទទួល ព្រោះបងប្អូនមិនបានទទួលសុំ។² ទោះបងប្អូនទទួលសុំ ក៏នៅតែពុំបានទទួលអ្វីដែរ ព្រោះសំណូមរបស់បងប្អូនមិនល្អ ដ្បិត បងប្អូនទទួលសុំដើម្បីបំពេញចិត្តស្រីបស្រាវរបស់ខ្លួនឯង។

⁴ អ្នកដែលមានចិត្តក្បត់អើយ! តើបងប្អូនមិនដឹងទេឬអីថា ការធ្វើជាមិត្តសម្លាញ់របស់លោកីយ៍ ប្រឆាំងទាស់ជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នេះនរណាចង់ក្លាយជាមិត្តសម្លាញ់របស់លោកីយ៍ អ្នកនោះបានតាំងខ្លួនធ្វើជាសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។⁵ ឬតើអ្នកគិតថាព្រះបន្ទូលដែលបានចែងទាំងអស់នោះសុទ្ធតែឥតបានការឬអី? «ព្រះវិញ្ញាណព្រះអង្គដែលគង់ក្នុងយើង ពេញដោយសេចក្តីប្រថ័ណ្ឌ»។

⁶ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះគុណច្រើនថែមទៀត ដូចបទគម្ពីរបានចែងថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សមានអំនួត តែព្រះអង្គប្រណីសន្តោសដល់អស់អ្នកដែលបន្ទាបខ្លួនវិញ»។⁷ ដូច្នេះ សូមបងប្អូនគោរពចុះចូលព្រះជាម្ចាស់។ ហើយប្រឆាំងនឹងមារ នោះវាមុខជារត់ចេញឆ្ងាយពីបងប្អូនមិនខាន។

⁸ សូមចូលមកជិតព្រះអង្គ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងយាងមកជិតបងប្អូនវិញ។ សូមលាងដៃបងប្អូនឲ្យបានស្អាត បងប្អូនជាមនុស្សមានបាបសូមជម្រះចិត្តឲ្យបានវិសុទ្ធ ហើយសូមជម្រះគំនិតដែលតែងតែសង្ស័យឲ្យបានស្អាតផង។⁹ ចូលកាន់ទុក្ខ និងសោកសង្រេង ព្រមទាំងធ្វើឲ្យសំណើចក្អាកក្អាយរបស់បងប្អូន ប្រែទៅជាទុក្ខសោក ហើយឲ្យអំណរសប្បាយរបស់បងប្អូនប្រែទៅជាទុក្ខឈ្ងុយវិញ។¹⁰ ចូលបន្ទាបខ្លួនបងប្អូន នៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកបងប្អូនឡើង។

¹¹ បងប្អូនអើយ មិនត្រូវនិយាយទាស់គ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ។ អ្នកណានិយាយទាស់ ឬថ្កោលទោសបងប្អូនណាម្នាក់ អ្នកនោះក៏ដូចជានិយាយទាស់នឹងក្រីស្ទវិន័យ ហើយក៏ថ្កោលទោសក្រីស្ទវិន័យដែរ។ ប្រសិនបើ អ្នកថ្កោលទោសក្រីស្ទវិន័យបានសេចក្តីថា អ្នកមិនបានកាន់ក្រីស្ទវិន័យទេ គឺអ្នកថ្កោលទោសក្រីស្ទវិន័យវិញ។¹² ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ ដែលជាអ្នកផ្តល់ក្រីស្ទវិន័យ និងការវិនិច្ឆ័យ។ ព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលអាចសង្គ្រោះ និងធ្វើឲ្យវិនាសបាន។ តើបងប្អូនជានរណាបានជាហ៊ានវិនិច្ឆ័យបងប្អូនរបស់អ្នកនោះ?

¹³ ឥឡូវនេះ បងប្អូនដែលនិយាយថា៖ «ថ្ងៃនេះឬស្អែក យើងនឹងធ្វើដំណើរទៅក្រុងមួយ ហើយស្នាក់នៅក្នុងនោះមួយឆ្នាំ ដើម្បីរកស៊ី និងបានចំណេញ»។

¹⁴ បងប្អូនមិនដឹងថា ថ្ងៃស្អែកជីវិតបងប្អូននឹងទៅជាយ៉ាងណាឡើយ? បងប្អូនប្រៀបបីដូចជាចំហាយទឹក ដែលមានតែមួយភ្លែត រួចក៏រលាត់បាត់ទៅ។

¹⁵ ឆ្ងុយទៅវិញ បងប្អូនគួរតែនិយាយថា៖ «បើព្រះអម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យ យើងនឹងមានជីវិតរស់ ហើយយើងធ្វើការនេះ ឬធ្វើការនោះ»។¹⁶ តែឥឡូវនេះ បងប្អូនបែរជាក្មេងក្មាងអ្នកបំប៉ងទៅវិញ។ ការអួតក្មេងក្មាងបែបនេះអាត្រាក់ណាស់។¹⁷ ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នកណាដឹងថាត្រូវធ្វើអំពើល្អយ៉ាងណាហើយ តែមិនព្រមធ្វើ អ្នកនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយ។

5^១ ឥឡូវនេះ សម្រាប់អ្នកមាន ចូលស្រែកទ្រហោយវិញ ពីព្រោះទុក្ខលំបាកនឹងកើតមានដល់អ្នកជាមិនខាន។^២ ភាពមានបានរបស់បងប្អូននឹងរលួយអស់ ហើយសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នកក៏ត្រូវរលួយស៊ីផែរ។^៣ មាស និងប្រាក់របស់បងប្អូនត្រូវចេះស៊ីបំផ្លាញ។ ការស៊ីបំផ្លាញទាំងនោះជាសក្ខីភាពអំពីការទាស់ប្រឆាំងជាមួយបងប្អូន។ វានឹងធ្វើឲ្យវិនាសដល់សរសៃឈាមរបស់អ្នកដូចជាភ្លើងឆេះ។ ហើយកន្លែងដែលបងប្អូនរក្សាទ្រព្យសម្បត្តិទុកគឺជាថ្ងៃចុងក្រោយ។

^៤ មើល! ប្រាក់ឈ្នួលដែលត្រូវបើកឲ្យពួកកម្មករ នោះត្រូវបានទាមទារ ដោយព្រោះតែគ្មានប្រាក់បើកឲ្យដល់អ្នកចម្រើន ដែលបានធ្វើការឲ្យអ្នក នោះសម្រែកពួកគេក៏បានឮដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។^៥ អ្នករាល់គ្នាបានរស់នៅលើផែនដីយ៉ាងសម្បូរសប្បាយ ហើយរុងរឿង និងអាចបំពេញតាមបំណងចិត្ត ដែលខ្លួនត្រូវការ ដូចនៅថ្ងៃដែលគេសម្លាប់សត្វ។^៦ អ្នករាល់គ្នាបានដាក់ទោស និងសម្លាប់អ្នកសុចរិតផង។ ដោយសារពួកគេមិនបានចុះចូលនឹងអ្នក។
^៧ ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ ត្រូវមានចិត្តអត់ធ្មត់ រហូតដល់ព្រះជាម្ចាស់យាងត្រឡប់មកវិញ។ មើល! អ្នកចម្ការបានរង់ចាំផលផ្លែដ៏មានតម្លៃ ចេញពីការច្រូតកាត់ដីដឹមក។ ពួកគេបានរង់ចាំដោយការអត់ធ្មត់សម្រាប់ផលទាំងនោះ រហូតដល់បានទទួលនៅដើមរដូវ និងចុងរដូវភ្លៀងផង។^៨ បងប្អូនក៏ដូចគ្នា ត្រូវតែអត់ធ្មត់។ សូមធ្វើចិត្តឲ្យបានរឹងប៉ឹង ដោយព្រោះការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជិតមកដល់ហើយ។
^៩ បងប្អូនអើយ មិនត្រូវអ្វីរអ៊ូរទាំងនោះទេ បងប្អូនមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ។ សូមមើលចុះ អ្នកកាត់ក្តី កំពុងតែឈរនៅនឹងមាត់ទ្វារ។^{១០} បងប្អូន សូមយកគំរូតាមព្យាករី ដែលបានរងទុក្ខលំបាក និងមានការអត់ធ្មត់ គឺជាអ្នកដែលផ្ទៀងផ្ទាត់បន្ទុកក្នុងនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់។^{១១} មើលចុះ យើងត្រូវបានរាប់ដូចជាព្យាករីដែលបានលើកសរសើរ និងបានព្រះពរដែរ។ អ្នករាល់គ្នាធ្លាប់ឮការសរសើររបស់លោកយ៉ូប ហើយបងប្អូនក៏ដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ ដ្បិត ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យ អាណិតអាសូរ និងសេចក្តីមេត្តាករុណាផង។

^{១២} លើសជាងនេះ បងប្អូនអើយ កុំស្បថឲ្យសោះ មិនត្រូវយកមេឃ ឬផែនដី ឬសេស្បថជាមួយអ្វីផ្សេងៗទៀតឡើយ។ តែផ្ទុយទៅវិញ សូមឲ្យបងប្អូនគ្រាន់តែនិយាយថា «បាទ» គឺ «បាទ» ហើយថា «ទេ» គឺ «ទេ» ដូច្នេះ អ្នកនឹងមិននៅជាប់ក្រោមការកាត់ទោសឡើយ។
^{១៣} តើមានអ្នកណានៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដូចទុក្ខលំបាក និងការឈឺចាប់ឬទេ? សូមឲ្យអ្នកទាំងនោះអធិស្ឋានចុះ។ តើមានអ្នកណាអស់សប្បាយដែលឬទេ? សូមឲ្យអ្នកនោះច្រៀងសរសើរតម្កើងចុះ។^{១៤} តើមានអ្នកណាឈឺក្នុងចំណោមអ្នកឬទេ? សូមឲ្យគេអញ្ជើញពួកចាស់ទុំរបស់ក្រុមជំនុំ ហើយសូមឲ្យពួកគេអធិស្ឋានឲ្យអ្នកឈឺនោះចុះ។ ចូរយកប្រេងមកលាបឲ្យអ្នកឈឺក្នុងនាមព្រះអម្ចាស់ផង។
^{១៥} សេចក្តីអធិស្ឋានដោយដំនើរនឹងប្រោសអ្នកឈឺឲ្យបានជា ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងលើកគាត់ឡើងវិញ។ ហើយប្រសិនបើ គាត់បានធ្វើអំពើបាប ព្រះជាម្ចាស់នឹងលើកលែងទោសឲ្យអ្នកនោះផងដែរ។
^{១៦} ដូច្នេះ សូមលន់ត្តបាបចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអធិស្ឋានឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ធ្វើដូចនេះអ្នកនឹងបានប្រោសឲ្យជា។ សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិតខ្លាំងពូកែណាស់។^{១៧} ព្យាករីអេលីយ៉ាជាបុរសម្នាក់ដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ។ លោកបានអធិស្ឋានសូមកុំឲ្យមានភ្លៀង ហើយមេឃក៏លែងភ្លៀងនៅលើផែនដីអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ និងប្រាំមួយខែ។^{១៨} បន្ទាប់មកទៀត ព្យាករីអេលីយ៉ាបានទទួលសុំម្តងទៀត។ ដើម្បីសុំភ្លៀងពីមេឃ ហើយឲ្យផែនដីបានដុះភោគផលឡើងវិញ។
^{១៩} បងប្អូនអើយ ប្រសិនបើ មានអ្នកណាក្នុងចំណោមបងប្អូន រង់ចាំផ្លូវចេញពីសេចក្តីពិត ហើយមានម្នាក់ទៀតនាំគាត់ ត្រឡប់មកវិញ^{២០} អ្នកនោះត្រូវដឹងថា ម្នាក់ដែលបាននាំមនុស្សមានបាបឲ្យចេញពីការរង់ចាំផ្លូវនោះ នឹងសង្គ្រោះគាត់ឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយជាងនេះទៅទៀត អំពើបាបដ៏ធំនឹងត្រូវគ្របបាំងដល់សេចក្តីផងដែរ។

១ ពេត្រុស

1^១ ពេត្រុស ជាសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ សូមជម្រាបសួរទៅដល់បងប្អូនដែលព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើស ហើយបានបែកខ្ញែកគ្នាទៅរស់នៅតាមស្រុកផ្សេងៗពីគ្នាដូចជា ប៉ុនតុស ស្រុកកាឡាទី ស្រុកកាប៉ាដូតា ស្រុកអាស៊ី និងស្រុកប៊ីធូន។^២ ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះបិតា បានជ្រើសរើសបងប្អូន តាមគម្រោងផែនការដែលព្រះអង្គគ្រោងទុកពីមុនមក ដោយព្រះវិញ្ញាណប្រោសបងប្អូនឲ្យបានវិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនស្មោះត្រង់ស្លាប់បង្គាប់ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និងឲ្យព្រះអង្គប្រោសព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គលើបងប្អូន។ សូមឲ្យបងប្អូនបានប្រកបដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តកាន់តែច្រើន ឡើងៗ។

^៣ សូមសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតារបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។ ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំធេងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានផ្តល់ឱ្យយើងនូវកំណើតថ្មីសម្រាប់ទទួលមរតក។ មរតកនេះគឺតាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទពីសេចក្តីស្លាប់។^៤ នេះជាមរតក ដែលមិនចេះសាបសូន្យ មិនចេះរលួយ មិនចេះស្រពោន មិនចេះសៅហ្មង ហើយនិងមិនរលាយបាត់ឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបម្រុងទុកមរតកនេះឲ្យបងប្អូនស្មោះត្រង់នៅស្ថានបរមសុខ។^៥ ដោយសារដំនើរ បងប្អូនត្រូវបានការពារថែរក្សាដោយព្រះចេស្ដារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យបងប្អូនទទួលបានការសង្គ្រោះ ដែលព្រះអង្គបានរៀបចំទុកជាស្រេច ហើយដែលព្រះអង្គនឹងបើកសម្តែងនៅគ្រាចុងក្រោយបំផុត។
^៦ បងប្អូនមានសេចក្តីអំណរជាខ្លាំង ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនោះ ទោះបីសព្វថ្ងៃនេះត្រូវរងទុក្ខព្រួយយូរបន្តិច និងកើតមានសេក្តីល្បងផ្សេងៗក៏ដោយ។
^៧ ដើម្បីឲ្យការល្បងដំនើរនៃអ្នករាល់គ្នា គឺវិសេសជាងមាសដែលតែងតែខូច ទោះបីបានសាកល្បងនឹងភ្លើងក៏ដោយ។ ការនោះកើតឡើង ដើម្បីឲ្យយើងដំនើរនៃការសរសើរ ហើយនិងសិរីល្អ ក្នុងកាលព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទលេចមកវិញ។
^៨ អ្នករាល់គ្នាមិនដែលបានឃើញព្រះអង្គទេ ប៉ុន្តែបានស្រឡាញ់ព្រះអង្គ ទោះបីពេលឥឡូវនេះក្តី ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នានៅតែមានចិត្តជឿលើព្រះអង្គដែល ហើយក៏មានអំណរក្នុងព្រះអង្គ ដោយអំណរដ៏ប្រសើរដែលរកអ្វីថ្លៃថ្លៃមិនបាន។ ដោយឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាបានទទួលផលនៃដំនើររបស់អ្នករាល់គ្នា គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ព្រលឹងរបស់អ្នក^{១០} រីឯពួកព្យាករី ជាអ្នកបានទាយពីព្រះគុណ ដែលផ្តល់មកអ្នករាល់គ្នា គេបានស៊ីបូស្ស ហើយខំរកឲ្យដឹងពីសេចក្តីសង្គ្រោះនោះ។
^{១១} ពួកគេស្វែងរកឲ្យដឹងពីអ្នកណា ឬពេលណា ដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទសណ្ឋិតក្នុងពួកគេ ដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកពួកគេ។ នេះគឺជាហេតុការណ៍នឹងកើតឡើងដូចដែលទ្រង់បានប្រាប់ជាមុន អំពីព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខលំបាក ហើយពីសិរីល្អទាំងប៉ុន្មាន ដែលត្រូវមកតាមក្រោយ។

¹²នេះជាការបើកសម្តែងឲ្យគេដឹងថា ពួកគេមិនបានបំរើខ្លួនឯង ដែលឥឡូវនេះពួកគេនិយាយអំពីសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលពួកគេបានដឹង អ្នកខ្លះប្រកាសដំណឹងល្អទៅអ្នករាល់គ្នាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់បានចាត់ពីស្ថានសួគ៌មក ហើយគឺអ្វីដែលពួកគេទាន់ដឹងទាំងមូល។

¹³ដូច្នេះចូរយកគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាមកក្រវ៉ាត់ចង្កេះអោយជាប់ចុះ ដោយដឹងខ្លួន។

ចូរទុកចិត្តនៅក្នុងព្រះគុណដែលផ្តល់មកដល់អ្នករាល់គ្នាក្នុងការដែលព្រះយេស៊ូវបើកសម្តែងមក។ ¹⁴ចូរធ្វើដូចជាកូនៗដែលស្តាប់បង្គាប់ មិនត្រូវធ្វើតាមតែចិត្តរបស់ខ្លួនឯងដែលអ្នកធ្លាប់ធ្វើពីមុន ក្នុងភាពល្ងើលនោះឡើយ។

¹⁵ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅអ្នករាល់គ្នាគឺព្រះអង្គវិសុទ្ធ អ្នករាល់គ្នាក៏វិសុទ្ធដូច្នេះដែរ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានវិសុទ្ធក្នុងគ្រប់កិរិយាទាំងអស់ចុះ។

¹⁶ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «អ្នករាល់គ្នាត្រូវវិសុទ្ធ ពីព្រោះយើងជាព្រះវិសុទ្ធ។» ¹⁷ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាហៅយើងថា «ព្រះបិតា» ជាអ្នកដែលជំនុំជម្រះដែលមិនលំអៀងទៅតាមអំពើដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តរៀងៗខ្លួន នោះត្រូវរស់នៅដោយកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់។

¹⁸អ្នករាល់គ្នាបានដឹងហើយថាព្រះជាម្ចាស់បានលោះអ្នករាល់គ្នាចេញពីកិរិយាដែលឥតប្រយោជន៍ដែលអ្នករាល់គ្នាបានរៀនពីឪពុករបស់អ្នករាល់គ្នាមក។

¹⁹អ្នករាល់គ្នាត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាច្រើនដែលល្អឥតខ្ចោះដែលឥតស្លាកស្នាម។

²⁰ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ត្រូវបានជ្រើសរើសតាំងពីមុនដើមកំណើតពិភពលោក ប៉ុន្តែទ្រង់ទើបតែបង្ហាញអង្គនៅគ្រាចុងក្រោយ។ ²¹ដោយសារព្រះអង្គ អ្នករាល់គ្នាបានជឿដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រោសឲ្យព្រះយេស៊ូវមានព្រះជន្មរស់ពីសុគតឡើងវិញ ព្រមទាំងប្រទានឲ្យព្រះអង្គមានសិរីល្អ ដោយអ្នករាល់គ្នាមានជំនឿនិងមានសង្ឃឹមនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់។

²²ព្រលឹងអ្នករាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធដោយការស្តាប់តាមសេចក្តីពិត។ ត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដូចជាបងប្អូន ចូរស្រលាញ់គ្នាឲ្យខ្លាំងដោយចេញពីចិត្ត។

²³អ្នកបានកើតជាថ្មី ដែលមិនមកពីរូបកាយដែលពុករលួយទេ ប៉ុន្តែជាប្រកាយដែលមិនចេះពុករលួយ ដោយការរស់នៅជាប់ជាមួយព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់។

²⁴«មនុស្សគ្រប់រូបដូចជាស្មៅ ហើយគ្រប់ទាំងសិរីល្អគឺដូចជាផ្កានៃស្មៅ។ ហើយដូចជាស្មៅក្រៀមស្លឹកហើយផ្ការុះរាយ។» ²⁵តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៅជាប់ជាដរាប។»

ការនេះគឺជាដំណឹងល្អដែលបានផ្តល់មកអ្នក។

2¹ ដូច្នេះ ដែលអ្នកបានបោះបង់ចោលអស់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់ និងកិច្ចកលទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងពុតមាយា ចិត្តច្រណែន ហើយពាក្យនិយាយបង្អួចគេ។
ដូចជាទារកទើបនឹងកើត សង្វាតរកទឹកដោះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានធំឆាត់ឡើង រហូតដល់បានសង្គ្រោះ។²ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាបានភ្ញាក់ការនេះនឹងដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ល្អមែន។

⁴អ្នករាល់គ្នាដែលកំពុងមករកព្រះអង្គជាថ្មីដ៏រស់ ដែលជាមនុស្សបានបោះបង់ចោល តែព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសហើយរាប់ជាវិសេសសម្រាប់ព្រះអង្គវិញ។
⁵អ្នករាល់គ្នាដូចជាថ្មដែលបានស្តារឡើងឲ្យបានធ្វើជាផ្ទះខាងវិញ្ញាណ
ដូចជាពួកសង្ឃវិសុទ្ធសម្រាប់នឹងថ្វាយយញ្ញាបូជាខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះតាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។
⁶ពីព្រោះមានសេចក្តីចែងទុកមកក្នុងបទគម្ពីរថា «មើល ខ្ញុំដាក់ថ្មផ្អែមមួយនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន ជាថ្មដែលជ្រើសរើសហើយវិសេសវិសាល។
អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះអង្គនោះនឹងគ្មានហេតុនាំឲ្យខ្មាសឡើយ»។
⁷កិត្តិយសគឺសម្រាប់អស់អ្នកដែលជឿ។ «ថ្មដែលជាងផ្ទះមិនត្រូវការហើយបើចេញ
ប៉ុន្តែថ្មនោះក៏បានត្រឡប់ទៅជាផ្អែមមួយដ៏រស់ស្រស់»។⁸ពួកអស់អ្នកដែលជំពប់ដួលពីព្រោះពួកគេមិនបានស្តាប់បង្គាប់នូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ
ហើយដូចជាថ្មដែលធ្វើឲ្យពួកគេជំពប់ហើយក៏ជាថ្មដែលធ្វើឲ្យពួកគេធ្លាក់ចុះដែរ។
⁹ពីព្រោះតែយើងជាមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស ជាបូជាច្បាញ ជាពូជសាសន៍ដ៏រស់ស្រស់ ជាប្រជារាស្ត្រដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសតាំង
ដូច្នេះហើយយើងត្រូវតែបង្ហាញចេញនូវសកម្មភាពដ៏ល្អ ពីព្រះអម្ចាស់ដែលបានហៅយើងឲ្យចេញពីទីងងឹតមករកពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ។
¹⁰កាលពីដើមដំបូងយើងរាល់គ្នាមិនមែនជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាជាប្រជារាស្ត្រព្រះជាម្ចាស់វិញ។
អ្នករាល់គ្នាមិនដែលទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ។
¹¹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ខ្ញុំសូមប្រាប់ទៅអ្នករាល់គ្នាដូចជាបងប្អូនសាសន៍ដទៃដែរ
ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាជឿសេចក្តីបង្ហាញពីសេចក្តីបង្ហាញខាងសាច់ឈាម ដែលធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានការទាស់ប្រឆាំងជាមួយព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា។
¹²បងប្អូនគួរមានកិរិយាមាយាទល្អក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដូច្នេះ ប្រសិនបើពួកគេបាននិយាយពីការអាក្រក់របស់អ្នក
ពួកគេនឹងបានឃើញពីការល្អរបស់អ្នកវិញនៅថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់យាងមក ហើយពួកគេក៏សរសើរតម្កើងដល់ព្រះអម្ចាស់ទៀតផង។
¹³ដោយព្រោះព្រះអម្ចាស់ ចូរចុះចូលនឹងអំណាចទាំងអស់របស់មនុស្ស មិនថាចំពោះស្តេចដែលមានអំណាចខ្ពស់។
¹⁴ហើយក៏ត្រូវគោរពដល់លោកចៅហ្វាយខេត្ត ដែលជាអ្នកដាក់ទោសដល់មនុស្សអាក្រក់ ហើយក៏ជាអ្នកដែលសរសើរដល់អស់អ្នកដែលធ្វើការល្អដែរ។
¹⁵ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះវិញនឹងបំបិទមាត់របស់មនុស្សល្ងង់ខ្លៅដោយអំពើល្អវិញ។¹⁶អ្នករាល់គ្នាមានសេរីភាព
តែមិនត្រូវយកសេរីភាពមកបិទបាំងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែ ត្រូវយកសេរីភាពនេះមកប្រើឲ្យសមជាអ្នកបម្រើព្រះអម្ចាស់។
¹⁷ចូរសម្តែងក្តីគោរពដល់មនុស្សទាំងអស់ និងស្រលាញ់រាប់អានបងប្អូនរួមជំនឿ គោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងគោរពដល់ស្តេចផង។
¹⁸ពួកអ្នកបម្រើអើយ ចូរចុះចូលនៅនឹងចៅហ្វាយ ដោយកោតខ្លាចគ្រប់យ៉ាង។ ចុះចូលមិនមែនត្រឹមតែចៅហ្វាយណាដែលស្ងួតបូតល្អប៉ុណ្ណោះ
ប៉ុន្តែទោះបីចៅហ្វាយដែលមានចិត្តព្យាបាទក្តី។
¹⁹បើសិនជាបងប្អូនណាដែលសូត្រអត់ធន់ក្នុងការលឺចាប់នៅខណៈពេលដែលទទួលរងអយុត្តិធម៌²⁰ ព្រោះយល់ដល់ព្រះអង្គ នោះគួរសរសើរហើយ។
²¹ដ្បិតព្រះអង្គបានត្រាស់ហៅអ្នករាល់គ្នាមកសម្រាប់ការនេះ ព្រោះព្រះគ្រីស្ទក៏បានរងទុក្ខសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែរ ដើម្បីទុកគំរូឲ្យអ្នករាល់គ្នាដើរតាមផ្លូវរបស់
ព្រះអង្គ។²²ព្រះអង្គមិនដែលប្រព្រឹត្តបាប ហើយក៏មិនដែលឃើញមានសេចក្តីបោកប្រាស់ចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គដែរ។²³ពេលគេប្រមាថព្រះអង្គ
នោះព្រះអង្គមិនតបតទេ ពេលព្រះអង្គរងទុក្ខលំបាក ព្រះអង្គក៏មិនបានគំរាមកំហែងគេដែរ ផ្ទុយទៅវិញព្រះអង្គបានថ្វាយអង្គទ្រង់ដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែល
ជំនុំជម្រះដោយសុច្ឆរិត។
²⁴ព្រះអង្គបានយកបាបរបស់យើងមកក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះអង្គនៅលើឈើឆ្កាង ដើម្បីឲ្យយើងបានញែកចេញពីបាប ហើយរស់នៅខាងសេចក្តីសុចរិតវិញ
អ្នករាល់គ្នាបានជាសះស្បើយដោយសាររូបរបស់ព្រះអង្គ។²⁵កាលពីដើមអ្នករាល់គ្នាប្រៀបដូចជាចៀមរង្វង
ប៉ុន្តែឥឡូវនេះអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់មកជាអ្នកគង្វាលវិញ និងអ្នកមើលថែព្រលឹងអ្នករាល់គ្នាដែរ។

3 ¹ប្រពន្ធរាល់គ្នាអើយ ត្រូវគោរពចុះចូលនឹងស្វាមីរៀងៗខ្លួន ដើម្បីឲ្យកិរិយាមារយាទរបស់បងប្អូនទាក់ទាញចិត្តស្វាមីខ្លះដែលមិនជឿព្រះបន្ទូល ឲ្យបានស្គាល់ព្រះអង្គ ដោយមិនបាច់បញ្ចេញពាក្យសម្តីទេ។²គេបានសង្កេតឃើញពីអាកប្បកិរិយាជាមួយការគោរព។

³ចូរកុំតុបតែងខ្លួនតែសំបកខាងក្រៅដូចជាក្រុងសក់ ពាក់មាស និងស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ម៉ត់ផ្សេងៗនោះឡើយ។⁴ផ្ទុយទៅវិញ ចូរតុបតែងមនុស្សខាងក្នុងនៃចិត្ត ដោយគ្រឿងមិនចេះពុករលួយគឺដោយវិញ្ញាណស្អាតបូក និងស្រគត់ស្រគំ ដែលមានតម្លៃបំផុតនៅព្រះភក្ត្រព្រះជាម្ចាស់។

⁵កាលពីយូណាស់មកហើយពួកស្រ្តីវិសុទ្ធដែលមានសង្ឃឹមលើព្រះជាម្ចាស់ក៏បានតុបតែងខ្លួនរបៀបនេះ ទាំងចុះចូលនិងប្តីរបស់ខ្លួនដែរ។

⁶ដូចជាសារីបានស្លាប់បង្គាប់អំប្រាហាំហើយហៅគាត់ថាលោកម្ចាស់ទៀតផង។

ឥឡូវអ្នករាល់គ្នាបានក្លាយជាកូនរបស់សារីបើសិនជាអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តអំពើល្អដោយមិនភ័យខ្លាចចំពោះបញ្ហា។

⁷ប្តីប្តីរាល់គ្នាក៏ដូច្នោះដែរ អ្នកជាប្តីត្រូវតែរស់នៅជាមួយប្រពន្ធរបស់ខ្លួនដោយមានការយោគយល់គ្នា ដោយយល់ដល់ស្ត្រីដែលទន់ខ្សោយ។

យើងគួរតែផ្តល់កិត្តិយសដល់នាងទុកជាអ្នកស្នងមរតកព្រះគុណនៃជីវិត។ ដូច្នេះនិងមិនមានអ្វីមករារាំងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នកឡើយ។

⁸នៅទីបញ្ចប់ អ្នកទាំងអស់គ្នាមានគំនិតតែមួយ ចិត្តអាណិតអាសូរ ស្រឡាញ់គ្នាដូចជាបងប្អូន ចិត្តសន្តោស និងចិត្តសុភាពចុះ។

⁹កុំឲ្យធ្វើការអាក្រក់ស្នងនិងការអាក្រក់ប្រការប្រមាថស្នងនិងការប្រមាថឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរបន្តប្រទានពរដល់គេ

ពីព្រោះអ្នកត្រូវបានត្រាស់ហៅតាមរយៈកិច្ចការនេះ ដោយអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះពរទុកជាមរតក។

¹⁰ដ្បិតអ្នកដែលស្រឡាញ់ជីវិតហើយចង់ឃើញថ្ងៃល្អត្រូវតែបញ្ចប់អំណាចរបស់ខ្លួនពីការនិយាយអាក្រក់

ហើយនិងបបួរមាត់របស់ខ្លួនកុំឲ្យនិយាយពាក្យបោកបញ្ឆោតឡើយ។¹¹ត្រូវឲ្យអ្នកនោះត្រឡប់ចេញពីការអាក្រក់ហើយធ្វើអ្វីដែលល្អវិញ។

ចូរឲ្យអ្នកនោះស្វែងរកនិងដេញតាមសន្តិភាពវិញ។¹²ដ្បិតព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទតឃើញសេចក្តីសុចរិត

ហើយព្រះការណ៍របស់ព្រះអង្គក៏ស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់គេដែរ។ ប៉ុន្តែព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាស់ប្រឆាំងនឹងពួកអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។"

¹³បើសិនអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តប្រសើរឬប្រព្រឹត្តល្អ តើអ្នកណានឹងធ្វើបាបអ្នករាល់គ្នា?¹⁴ប៉ុន្តែបើសិនអ្នករាល់គ្នាឯងទុកដោយព្រោះតែសេចក្តីសុចរិតមែន

អ្នករាល់គ្នាមានពរហើយ។ ចូរកុំភ័យខ្លាចនូវអ្វីដែលពួកគេភ័យខ្លាចឡើយ។ កុំជ្រួលច្របល់ឡើយ។

¹⁵ផ្ទុយទៅវិញ ចូរទុកព្រះគ្រីស្ទជាព្រះម្ចាស់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នាចុះ។ ត្រូវតែរួចរាល់ជានិច្ចក្នុងការឆ្លើយនិងសំនួរអស់អ្នកដែលសួរថា

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានទំនុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់។ ចូរធ្វើកិច្ចការនេះដោយគោរពនិងសុភាពរាបសារ។

¹⁶ត្រូវមានមនសិការល្អដើម្បីឲ្យពួកអ្នកដែលនិយាយម្តងម្កាល់អ្នករាល់គ្នាត្រង់ចំណុចណាមួយនោះត្រូវអាម៉ាសមុខ

គឺពួកអ្នកដែលនិយាយបង្កចំពោះអាកប្បកិរិយាល្អរបស់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។¹⁷វាគឺជាការល្អ បើជាបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន

នោះស៊ូរងទុក្ខដោយធ្វើការប្រសើរជាងធ្វើការអាក្រក់។

¹⁸ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរងទុក្ខម្តងដោយព្រោះបាប។ គឺព្រះអង្គព្រះដ៏សុចរិតហើយបានរងទុក្ខជួសយើង អស់អ្នកដែលទុច្ចរិត

ព្រះអង្គនាំអ្នករាល់គ្នាទៅឯព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គត្រូវបានគេសម្លាប់ខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញខាងព្រះវិញ្ញាណ។

¹⁹ដោយសារព្រះវិញ្ញាណនោះ ព្រះអង្គបានយាងទៅប្រកាសពីព្រះបន្ទូលប្រាប់វិញ្ញាណទាំងឡាយដែលបានជាប់ឃុំឃាំង។

²⁰ពួកអ្នកដែលមិនស្តាប់កាលពីដើមនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានរងចាំអត់ធ្មត់នៅជំនាន់លោកណូអេ នៅក្នុងថ្ងៃដែលសាងសង់ទូកធំ

ហើយនៅក្នុងទូកធំមានមនុស្សបន្តិចបន្តួច គឺមានមនុស្សប្រាំបីនាក់ដែលរួចជីវិតពីទឹកជំនន់។

²¹នេះគឺជាគំរូអំពីពិធីជ្រមុជទឹកដែលបានសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាឥឡូវនេះដែរ មិនមែនជាការលាងសម្អាតភាពស្មោកគ្រោករបស់រូបកាយនោះទេ

ផ្ទុយទៅវិញជាការឆ្លើយតបចេញពីមនសិការល្អចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។²²ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទយាងទៅស្ថានសួគ៌។

ហើយព្រះអង្គគង់នៅខាងស្តាំនៃព្រះជាម្ចាស់។ ពួកទេវតា សិទ្ធិអំណាច និងអំណាចទាំងឡាយត្រូវតែចុះចូលនឹងព្រះអង្គផងដែរ។

4¹ ដូច្នេះ ដោយព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខខាងសាច់ឈាមរួចហើយ នោះអ្នករាល់គ្នាក៏ត្រូវត្រៀមលក្ខណៈដូច្នោះដែរ។
សម្រាប់អ្នកដែលរងទុក្ខខាងសាច់ឈាមអ្នកនោះឈប់ប្រព្រឹត្តិអំពើបាបទៀតហើយ។² ជាលទ្ធផល ដូចជាមនុស្សដែលរស់នៅខាងសាច់ឈាម
ហើយសេចក្តីបំបង់ប្រាថ្នារបស់គេនឹងគ្មានទៀតឡើយ ប៉ុន្តែមានតែក្តីបំបង់ប្រាថ្នារបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។

³ អ្នកបានចំណាយពេលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់មនុស្សដែលចង់ឲ្យអ្នកធ្វើ រស់នៅដោយត្រេកត្រអាល ល្អភាគម ស៊ីផឹកអ្វីអែ ប្រមឹក
និងថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលគួរឲ្យស្អប់ នោះល្មមហើយ។⁴ ពួកគេជឿនឹងផ្លូវដែលអ្នករាល់គ្នាប្រយ័ត្នជាមួយនិងឥរិយាបថខិតខំខ្លាចហួសហេតុរបស់ពួកគេ
ដូច្នេះពួកគេក៏និយាយអាក្រក់ពីអ្នក។⁵ ពួកគេនឹងត្រូវរៀបរាប់ប្រាប់ព្រះអង្គដែលត្រូវជំនុំជំរះទាំងអ្នករស់និងអ្នកស្លាប់។

⁶ ហេតុនេះហើយបានជាដំណឹងល្អបានប្រកាសប្រាប់មនុស្សដែលស្លាប់ ដើម្បីឲ្យគេជាប់ក្នុងការជំនុំជំរះខាងសាច់ឈាមដូចជាមនុស្សដែរ
ប៉ុន្តែឲ្យគេមានជីវិតខាងវិញ្ញាណដូចព្រះជាម្ចាស់វិញ។

⁷ ទីបញ្ចប់នៃគ្រប់ទាំងអស់ជិតមកដល់ហើយ។ ចូរមានគំនិតត្រឹមត្រូវ កុំឲ្យកាត់បន្ថយក្នុងការអធិស្ឋានឡើយ។⁸ គ្រប់ការទាំងអស់
អ្នកទាំងអស់គ្នាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក សេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់បែបយ៉ាងលើមនុស្សទាំងអស់ពីអំពើបាប។

⁹ គឺត្រូវទទួលរាក់ទាក់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយមិនក្អាតក្អែក។

¹⁰ ចូរបម្រើគ្នាទៅវិញទៅមក តាមអំណោយទានដែលម្នាក់ៗបានទទួល ស្មោះត្រង់ជួយគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ។

¹¹ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់និយាយ ចូរនិយាយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ ប្រសិនអ្នកបម្រើ ចូរបម្រើតាមកម្លាំងដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យ។
ដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់បានតម្កើងឡើងក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ សូមឲ្យមានសិរីរុងរឿង និងព្រះចេស្ដាអស់កល្បជានិច្ច។ អាម៉ែន។

¹² បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ចូរអ្នករាល់គ្នាកុំប្លែកចិត្តនឹងសេចក្តីល្អដ៏ឈឺចាប់ដែលកំពុងកើតមានក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដើម្បីឲ្យល្អនោះ
ប្រៀបដូចជារឿងចម្លែកមួយកើតឡើងចំពោះអ្នករាល់គ្នាឡើយ។¹³ ផ្ទុយទៅវិញ យ៉ាងណាអ្នករាល់គ្នាបានចូលរួមចំណែករងទុក្ខជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ចូរមានអំណរ
ដូច្នេះហើយអ្នកត្រូវរីករាយជាមួយអំណរនៅពេលព្រះអង្គបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាត្រូវគេជៀលគ្នាដោយនូវនាមព្រះគ្រីស្ទ
អ្នកនោះមានពរហើយ ដោយព្រោះព្រះវិញ្ញាណប្រកបដោយសិរីរុងរឿងដែលជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់សណ្ឋិតលើអ្នករាល់គ្នា។

¹⁵ កុំឲ្យមានអ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាត្រូវរងទុក្ខដោយព្រោះតែឃាតករ ជាចោរ ឧក្រិដ្ឋជន ឬក៏ជាអ្នកជ្រៀតជ្រែកគេ។

¹⁶ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នករងទុក្ខដោយព្រោះតែជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ចូរកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាអៀនខ្មាស់ឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ

ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាយស្រីរុងរឿងទៅព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រោះតែឈ្មោះនោះចុះ។

¹⁷ ជឿតែពេលវេលាជំនុំជម្រះត្រូវចាប់ផ្តើមពីដំណាក់រស់ព្រះជាម្ចាស់។ ហើយប្រសិនបើការជំនុំជម្រះចាប់ផ្តើមជាមួយយើងរាល់គ្នាមុននោះ
តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងជាមួយអស់អ្នកដែលមិនស្តាប់តាមដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់?¹⁸ ម្យ៉ាងទៀត

"ប្រសិនបើមនុស្សសុចរិតពិបាកក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះទៅហើយ

តើពួកអស់អ្នកដែលមិនជឿហើយនិងអ្នកដែលមានបាបទៅយ៉ាងណាវិញ?"¹⁹ ដូច្នេះអស់អ្នកដែលបានរងទុក្ខដោយព្រោះព្រះជាម្ចាស់
ត្រូវប្រគល់ប្រាសាទទុកនឹងព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ដែលបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ហើយប្រព្រឹត្តការល្អចុះ។

¹ក្នុងនាមខ្ញុំជាចាស់ទុំដូចគ្នា ហើយខ្ញុំជាសាក្សីអំពីការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាអ្នកមានចំណែកក្នុងសិរីរុងរឿងដែលនឹងបង្ហាញឲ្យឃើញ²ហើយខ្ញុំសូមដាស់តឿនពួកចាស់ទុំក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាថា ចូរប្រារព្ធបង្គំប្រកបដោយស្របគ្រប់ប្រការដែលនៅមុខអ្នករាល់គ្នា ក្នុងនាមជាអ្នកមើលខុសត្រូវ មិនមែនដោយបង្ខំ ប៉ុន្តែដោយចិត្តដែលសមស្របតាមបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនមែនដោយចង់បានកម្រៃទេ ប៉ុន្តែដោយស្ម័គ្រចិត្ត។
³មិនមែនត្រួតត្រាលើពួកអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាមើលថែនោះទេ តែផ្ទុយទៅវិញ អ្នករាល់គ្នាត្រូវតែជាគំរូដល់បង្ក្រងច្រើន។
⁴នៅពេលដែលមេអ្នកគង្វាលបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នា និងបានទទួលមកដល់នៃសិរីរុងរឿង ដែលមិនសាបសូន្យឡើយ។
⁵ដូច្នេះ បុរសក្មេងៗអើយ ចូរចុះចូលជាមួយនឹងចាស់ទុំចុះ ហើយអ្នកទាំងអស់គ្នា ចូរបន្ទាបខ្លួនចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ព្រោះព្រះជាម្ចាស់មិនសព្វព្រះទ័យនឹងមនុស្សអ្នកអង្គ ប៉ុន្តែព្រះអង្គនឹងផ្តល់ព្រះគុណដល់អ្នកដែលបន្ទាបខ្លួនវិញ។
⁶ដូច្នេះចូរបន្ទាបខ្លួននៅក្រោមព្រះហស្តដ៏មានព្រះចេស្ដារបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយដល់ពេលកំណត់ព្រះអង្គនឹងលើកអ្នកនោះឡើង។
⁷ចូរផ្ទេរអស់ទាំងបន្ទុករបស់អ្នកទៅព្រះអង្គ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់ខ្វល់ខ្វាយពីអ្នករាល់គ្នា។
⁸ចូរប្រយ័ត្នខ្លួន ចូរប្រុងប្រយ័ត្នតាមដាននិច្ច ដ្បិតខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកទាំងអស់គ្នា ជាអារក្សសាតាំង គឺជាដើមគ្រហឹមជុំវិញដូចជាសត្វតោ ហើយរកមើលនរណាម្នាក់ដើម្បីត្របាក់ស៊ីទៀតផង។⁹ចូរប្រឆាំងនឹងវាដោយកម្លាំងមាំមួនក្នុងជំនឿរបស់អ្នកទាំងអស់គ្នា អ្នករាល់គ្នាបានដឹងហើយថាអ្នកដែលជឿនៅលើលោកិយនេះក៏រងទុក្ខលំបាកដូចគ្នាដែរ។
¹⁰បន្ទាប់ពីអ្នករាល់គ្នាទទួលរងទុក្ខលំបាករយៈពេលកន្លងមកនេះ ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះគុណគ្រប់បែបយ៉ាងដែលបានហៅ អ្នករាល់គ្នាមកក្នុងសិរីរុងរឿងដ៏ល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ និងឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរឹងមាំឡើង។
¹¹សូមឲ្យព្រះអង្គបានប្រកបដោយព្រះចេស្ដាអស់កល្បជានិច្ច។ អាម៉ែន។
¹²ខ្ញុំបានសរសេរសំបុត្រផ្ញើមកអ្នករាល់គ្នាតាមរយៈ លោកស៊ីលវ៉ានដែលខ្ញុំចាប់ទុកថាជាបងប្អូនដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់។ ខ្ញុំសូមលើកទឹកចិត្តទៅដល់អ្នករាល់គ្នាហើយក៏ធ្វើនិមន្តលំដាប់អ្នករាល់គ្នាដែលថាអ្វីដែលខ្ញុំបានសរសេរ គឺជាព្រះគុណពិតប្រាកដរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដែលនៅជាមួយបងប្អូន។¹³ស្ត្រីដែលនៅក្នុងស្រុកបាប៊ីឡូន ដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើសជាមួយអ្នករាល់គ្នា ព្រមទាំងលោកម៉ាកុស ជាកូនរបស់ខ្ញុំ ក៏ជម្រាបសួរមកអ្នករាល់គ្នាដែរ។¹⁴សូមស្វាគមន៍គ្នាទៅវិញទៅមកជាមួយការរើបន្ថែមពីស្រីលាញ់។ សូមឲ្យសន្តិភាពមានទៅដល់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

២ ពេត្រុស

1 ¹ស៊ីម៉ូនពេត្រុស ជាអ្នកបម្រើ និងជាសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជូនចំពោះអ្នកដែលបានទទួលជំនឿដ៏មានតម្លៃដូចជាជំនឿរបស់យើងដែរ តាមរយៈ ជំនឿដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះសង្គ្រោះរបស់យើង។²សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តកាន់តែចម្រើនឡើង ក្នុងការស្គាល់ថាព្រះជាម្ចាស់និងព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងទាំងអស់គ្នា។
³ដ្បិតព្រះចេស្ដារបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យយើងមានអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់ជីវិត និងការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈការស្គាល់ព្រះអង្គ ដែលបានត្រាស់ ហៅយើងឲ្យមកក្នុងសិរីរុងរឿង និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់។⁴ហើយតាមរយៈសេចក្តីទាំងនេះ ព្រះអង្គបានប្រទានសេចក្តីសន្យាដ៏មានតម្លៃមកដល់យើង ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រឡប់ជាអ្នកដែលមានចំណែកនៅក្នុងលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវផុតពីសេចក្តីពុករលួយនៅក្នុងលោកិយនេះ ដែលកើតពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏អាក្រក់។
⁵ដ្បិត នេះជាមូលហេតុ អ្នករាល់គ្នាត្រូវខំប្រឹងឲ្យអស់ពីសម្ភារៈ ដើម្បីបន្ថែមសេចក្តីល្អទៅលើជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយបន្ថែមការស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។
⁶បន្ថែមការគ្រប់គ្រងចិត្តទៅលើការស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ បន្ថែមការអត់ធ្មត់ទៅលើការគ្រប់គ្រងចិត្ត បន្ថែមការគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទៅលើការអត់ធ្មត់⁷ដើម្បីបន្ថែមភាពស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ បន្ថែមភាពជាបងប្អូននិងការស្រឡាញ់រាប់អានគ្នាជាបងប្អូន។
⁸ការទាំងនេះបានកើនឡើងនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សខ្ជិលច្រអូស ឬគ្មានផលផ្នែកក្នុងការស្គាល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង។
⁹ប៉ុន្តែ បើអ្នកណាដែលគ្មានសេចក្តីទាំងនេះ អ្នកនោះជាមនុស្សមើលមិនឃើញ ឬជាមនុស្សមើលមិនឆ្ងាយ។ គាត់ភ្លេចថា ព្រះជាម្ចាស់បានសំអាតគាត់ឲ្យបានរួច ពីបាបកាលពីមុនហើយ។
¹⁰ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ ចូរធ្វើឲ្យអស់ពីចិត្ត និងពីសមត្ថភាពរបស់បងប្អូន ដើម្បីធ្វើឲ្យការត្រាស់ហៅ និងការជ្រើសរើសរបស់បងប្អូនប្រាកដប្រជា ដ្បិតបើ ប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីទាំងនេះ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនជំពប់ដួលសោះឡើយ។¹¹ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងទទួលបានសិទ្ធិពេញលេញចូលទៅក្នុងគរដ៏អស់កល្ប ជានិច្ចរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង។
¹²ហេតុនេះហើយ ខ្ញុំនឹងរំលឹកអ្នករាល់គ្នាអំពីសេចក្តីទាំងនេះជានិច្ច ទោះបីអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ ព្រមទាំងបានមាំមួនឡើងនៅក្នុងសេចក្តីពិតដែលអ្នករាល់គ្នា មានហើយនេះក៏ដោយ។¹³ដរាបណាខ្ញុំស្ថិតនៅក្នុងរោងនេះនៅឡើយ នោះខ្ញុំយល់ឃើញថាជាការត្រឹមត្រូវណាស់ ដែលខ្ញុំត្រូវតែរំលឹក និងដាស់អ្នករាល់គ្នាឲ្យ ភ្ញាក់ឡើង¹⁴ដោយខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំនឹងដោះរោងនេះចេញនៅក្នុងពេលឆាប់ៗនេះហើយ ដូចដែលព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានបង្ហាញឲ្យខ្ញុំឃើញយ៉ាងច្បាស់។¹⁵ខ្ញុំនឹងខំប្រឹងខ្លះខ្លួន ដើម្បីឲ្យក្រោយពេលខ្ញុំចាកចេញពីនេះទៅ អ្នករាល់គ្នានៅតែចងចាំពីសេចក្តី ទាំងនេះគ្រប់ពេលវេលាជានិច្ច។
¹⁶ដ្បិត យើងមិនបានយករឿងព្រេងប្រឌិត មកប្រាប់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ពីអំណាចព្រះចេស្ដា និងការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនោះទេ ប៉ុន្តែយើងជាសាក្សី ផ្ទាល់ភ្នែកដែលបានឃើញព្រះចេស្ដារបស់ព្រះអង្គ។¹⁷ពេលដែលព្រះអង្គបានទទួលកិត្តិយស និងសិរីរុងរឿងពីព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះវរបិតា នោះក៏មានសំឡេង មួយចេញមកពីសិរីរុងរឿងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់មានបន្ទូលមកកាន់ព្រះអង្គថា៖ «នេះជាបុត្រដ៏ជាចីស្រឡាញ់របស់យើង យើងពេញចិត្តនឹងបុត្រនេះណាស់»។¹⁸យើង បានឮសំឡេងនេះចេញពីស្ថានសួគ៌មក នៅពេលយើងនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធជាមួយព្រះអង្គ។
¹⁹ដ្បិត ពួកយើងមានពាក្យនៃអ្នកនាំព្រះបន្ទូល ធ្វើឲ្យរឹតតែប្រាកដ ហើយអ្នករាល់គ្នាយកចិត្តទុកដាក់ស្តាប់យ៉ាងល្អទុកជាចង្អៀងបំភ្លឺនៅទីងងឹតរហូតដល់ថ្ងៃរះ និងរហូតដល់ថ្ងៃយាងចេញពីក្រុងនៅក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា។²⁰លើសពីនេះ

អ្នកត្រូវយល់ថាគឺមិនមានការថ្លែងព្រះបន្ទូលហើយអ្នកនោះក៏ជាអ្នកបកស្រាយផងដែរនោះទេ។

²¹ ដូច្នេះការថ្លែងព្រះបន្ទូលគឺមិនបានកើតឡើងដោយចិត្តមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់រួមជាមួយការបើកសម្តែងពីព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធផងដែរ។

2¹ ព្យាករណ៍ក្លាយបានមកដល់មនុស្ស ហើយពួកអ្នកដែលបង្រៀនខុសឆ្គងគឺនឹងមករកអ្នករាល់គ្នាដែរ។ ពួកគេនឹងនាំសេចក្តីវិនាសចូលមកដល់បងប្អូន ហើយនឹងបំផ្លាញសេចក្តីស្ងប់ស្ងៀមដែលបានលោះពួកគេ។² ហើយក៏នាំសេចក្តីវិនាសទាន់ហាន់មកលើខ្លួនឯងទៀតផង។ មនុស្សជាច្រើននឹងដើរតាម អំពើល្មោភកាមរបស់ពួកគេ ហើយផ្លូវនៃសេចក្តីពិតនឹងត្រូវប្រមាថដោយព្រះតែពួកគេ។³ នៅក្នុងសេចក្តីលោភលន់របស់ពួកគេ នោះពួកគេនឹងកេងចំណេញពី អ្នករាល់គ្នាដោយប្រើពាក្យបោកបញ្ឆោត រីឯសេចក្តីជំនុំជម្រះសម្រាប់ពួកគេ ដែលមានយូរមកហើយនោះមិននៅស្ងៀមឡើយ ហើយសេចក្តីវិនាសសម្រាប់ពួកគេ ក៏មិនដេកលក់ដែរ។

⁴ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់មិនបានលើកលែងដល់ពួកទេវតាដែលបានធ្វើបាបនោះទេ។ ប៉ុន្តែបានទម្លាក់ពួកគេទៅក្នុងស្ថាននរក ហើយបានប្រគល់ឲ្យឃុំទុកនៅក្នុង សេចក្តីងងឹត រហូតដល់ពេលជំនុំជម្រះ។⁵ ហើយព្រះជាម្ចាស់ដ៏មិនបានលើកលែងដល់អ្នកដែលក្នុងពិភពលោកជំនាន់នោះដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះលោកល្អាតដែលជាអ្នកមានសេចក្តីសុចរិត រួមជាមួយមនុស្សប្រាំពីរនាក់ទៀត នៅក្នុងគ្រាដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើមានទឹកជំនន់លេចពីភពលោកនៃមនុស្សអាក្រក់។⁶ ព្រះអង្គបានកាត់ទោសក្រុងសូដុម និងក្រុងកូម៉ូរ៉ា ឲ្យវិនាសអន្តរាយដោយដុត ឲ្យទៅជាផេះ ដើម្បីទុកជាគំរូដល់មនុស្សដែលនឹងរស់នៅដោយមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់

⁷ ប៉ុន្តែ ក្នុងភាពជាអ្នកសុចរិតរបស់ឡូត គឺលោកមានចិត្តព្រួយអំពីការល្មោភកាមរបស់មនុស្សថោកទាប។⁸ ដូច្នេះ មនុស្សសុចរិតដែលរស់នៅក្នុងចំណោមពួកគេពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ហើយធ្វើឲ្យគាត់ឈឺចាប់ក្នុងព្រលឹងដោយសុចរិតរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់បានឮហើយនិងបានឃើញនោះ។⁹ ព្រះអម្ចាស់មានរបៀបក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សដែលកោតក្លាចព្រះអង្គពីក្តីវិនាស ហើយនិងការជំរះជាមួយមនុស្សអាក្រក់ សម្រាប់ការជំនុំជម្រះនៅថ្ងៃដាក់ទោស។

¹⁰ ជាពិសេស គឺពួកអ្នកដែលបន្តជេញតាមការបំប្លោញស្មោះត្រង់ខាងឯសាច់ឈាម និងអំណាច។ ពួកគេហ៊ានធ្វើតាមទំនើងចិត្ត ដោយមិនក្លាចក្នុងការប្រមាថដល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រកបដោយសិរីរុងរឿង។¹¹ ទេវតាគឺមានកម្លាំងខ្លាំង ហើយនិងអំណាច ប៉ុន្តែ មិនហ៊ានចោទប្រកាន់ប្រមាថ ពួកអ្នកទាំងនោះនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ដែរ។

¹² ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះដូចជាសត្វតិរច្ឆានគ្មានវិចារណញ្ញាណទេ កើតមកសម្រាប់ឲ្យគេចាប់ និងសម្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេ ប្រមាថអ្វីៗដែលគេមិនស្គាល់។ ពួកគេក៏នឹងត្រូវវិនាសដោយងាយនោះដែរ។¹³ ពួកគេនឹងទទួលអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើជាង្វាន់។ ពួកគេគិតតែពីការស្រីបស្រាលរាល់ថ្ងៃដោយការពេញចិត្ត។ ពួកគេពេញទៅដោយអំពើអាក្រក់ក្នុងគេ។ ពួកគេរីករាយជាមួយការធ្វើទង្វើបោកប្រាស់ក្នុងពេលដែលពួកគេនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា។

¹⁴ ភ្នែករបស់ពួកគេពេញទៅដោយការកំផិត ពួកគេមិនឆ្អែតជាមួយនិងការធ្វើបាបឡើយ។ ព្រលឹងគេតែងតែទាញទៅធ្វើការអាក្រក់ និងទង្វើដែលមិនត្រឹមត្រូវ ហើយចិត្តរបស់ពួកគេពេញទៅដោយភាពលោភ។ ពួកគេតែងតែដាក់បណ្តាសាក្នុងគេ!

¹⁵ ពួកគេបានបោះបង់ផ្លូវត្រង់ ហើយរង្វេងទៅតាមផ្លូវរបស់បាទុរាម ជាតួនរបស់បេអ៊ីដែលស្រឡាញ់កម្រៃដែលបានមកពីអំពើទុច្ចរិត។¹⁶ ប៉ុន្តែ គាត់បានទទួលការ ស្តីបន្ទោសចំពោះការបំពានរបស់ខ្លួន គឺសត្វលាដែលមិនចេះនិយាយ ក៏បាននិយាយភាសាមនុស្សរាំងភាពចម្លងរបស់អ្នកនាំព្រះបន្ទូលនោះ។

¹⁷ មនុស្សទាំងនេះគឺជាប្រភពដែលគ្មានទឹកហើយនិងការរីងស្ងួត និងជួបព្យុះ។ ភាពងងឹតនិងចូលមកសម្រាប់ពួលគេផងដែរ។

¹⁸ ពួកគេនិយាយតែអ្វីដែលគ្មានប្រយោជន៍និងភាពអន្តរា។ ពួកគេអូសទាញអ្នកដទៃទៅក្នុងការកាមតុណ្ហនៃសាច់ឈាម។ ហើយពួកគេក៏ព្យាយាមទាញមនុស្សដែលរត់ចេញពីអំពើ និងទង្វើខុសឆ្គងដែរ។¹⁹ ពួកគេបានសន្យាជាមួយសេរីភាពដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែខ្លួនគេវិញគឺជាទាសករនៃសេចក្តីពុករលួយវិញ។ ដ្បិត អ្នកណាដែលជាទាសករគឺជាអ្នកត្រូវបានបរាជ័យ។

²⁰ ប្រសិនបើ ពួកគេបានរួចពីសេចក្តីស្លោកត្រាករបស់លោកិយដោយការស្គាល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ប៉ុន្តែបែរជាទៅ ជាប់ជំពាក់នឹងសេចក្តីទាំងនោះម្តងទៀត ហើយឲ្យសេចក្តីទាំងនោះបង្ក្រាបពួកគេបាន នោះស្ថានភាពចុងក្រោយសម្រាប់ពួកគេ នឹងត្រលប់ជាអាក្រក់ជាងមុន ទៅទៀត។²¹ ដ្បិត ពួកគេ បើមិនបានស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិត នោះប្រសើរជាងស្គាល់ ហើយបែរចេញពីបញ្ហាបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រគល់ឲ្យពួកគេ។²² ដូច សុភាសិតពិតមួយពោលថា ឆ្កែបានត្រឡប់ទៅរកកម្ពុតរបស់វា ឯមេជ្រូកដែលលាងស្អាតហើយ បានទៅនឿលក្នុងភក់វិញ។

3¹ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ នេះគឺជាសំបុត្រទីពីរហើយដែលខ្ញុំបានសរសេរផ្ញើមកកាន់អ្នក នៅក្នុងសំបុត្រទាំងពីរនេះ គឺខ្ញុំបានរំលឹក និងជាសំគាល់បងប្អូនឲ្យភ្ញាក់ឡើង។² ដើម្បីអ្នករាល់ឆាកមករា ព្រះបន្ទូលដ៏វិសុទ្ធបានផ្ទៀងផ្ទាត់កាលពីមុនមក និងពីបញ្ហារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮតាមរយៈពួកសាវ័ក។

³ បងប្អូនត្រូវដឹងពីការនេះជាមុន នៅគ្រាចុងក្រោយពួកអ្នកមើលងាយគេនឹងមកដល់។ ពួកគេនឹងចំអកហើយនិងដើរតាមសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ពួកគេ។

⁴ ពួកគេនឹងនិយាយថា «តើការសន្យាដែលនឹងត្រឡប់មកវិញនោះនៅទីណា? ដ្បិតតាំងពីពួកដូនតាបានដេកលក់ទៅ នោះអ្វីៗទាំងអស់នៅតែដដែលតាំងពីដើមកំណើតផែនដីមក»។

⁵ ពួកគេបានភ្លេចថា ផ្ទៃមេឃ ហើយផែនដីក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងឲ្យផុសចេញពីទឹក និងនៅក្នុងទឹក តាំងតែ ពីយូរណាស់មកហើយដោយសារ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់⁶ ហើយតាមរយៈការទាំងនេះ ពិតពេលនេះត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងពេលនោះ ដោយទឹកជន់លិច។⁷ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះបន្ទូលដដែល ផ្ទៃមេឃ និងផែនដីនាបច្ចុប្បន្ននេះ ត្រូវបានបម្រុងទុកសម្រាប់ភ្លើង ព្រមទាំងទុកសម្រាប់ថ្ងៃដ៏នុះជ្រុះ និងថ្ងៃនៃសេចក្តីវិនាសរបស់មនុស្សដែលមិនគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះជាម្ចាស់។

⁸ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ! សូមកុំព្យាយាមគេចវេសពីការនេះឡើយ គឺថានៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ មួយថ្ងៃដូចជាមួយពាន់ឆ្នាំ ហើយមួយពាន់ឆ្នាំក៏ដូចជាមួយថ្ងៃដែរ។⁹ ព្រះអម្ចាស់មិនយឺតនឹងធ្វើតាមសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអង្គ ដូចជាអ្នកខ្លះគិតថាយឺតនោះទេ តែព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យអត់ធ្មត់ចំពោះអ្នករាល់គ្នា មិនចង់ឲ្យអ្នកណាម្នាក់ត្រូវវិនាសឡើយ គឺចង់ឲ្យមនុស្សទាំងអស់បានប្រែចិត្តវិញ។

¹⁰ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ថ្ងៃនៃព្រះជាម្ចាស់នឹងមកដល់ដូចជាចោរលួច ផ្ទៃមេឃនឹងរលាយបាត់ទៅដោយសូរគ្រាំគ្រង។ ធាតុទាំងអស់នឹងឆេះទៅ ហើយត្រូវបំផ្លាញទៅ ហើយផែនដី និងអ្វីៗដែលនៅផែនដីក៏នឹងវិនាសបាត់អស់ដែរ។

¹¹ គ្រប់យ៉ាងទាំងអស់នឹងត្រូវបំផ្លាញក្នុងរូបភាពបែបនេះ តើអ្នកគួរជាមនុស្សបែបណា? អ្នកត្រូវតែរស់ដោយភាពដ៏វិសុទ្ធនិងកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។¹² បងប្អូនគួរទន្ទឹងរង់ចាំ ឲ្យថ្ងៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឆាប់មកដល់។ នៅថ្ងៃនោះ ផ្ទៃមេឃនឹងឆេះអស់ ហើយត្រូវបំផ្លាញទៅ ហើយធាតុទាំងឡាយក៏នឹងឆេះរលាយដោយកម្ដៅដ៏ខ្លាំង។¹³ ប៉ុន្តែដោយការសន្យារបស់ព្រះអង្គ គឺពួកយើងរង់ចាំផ្ទៃមេឃហើយនិងផែនដីថ្មី ជាកន្លែងដែលពួកសុចរិតរស់នៅ។

¹⁴ ដូច្នេះ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ សូមរង់ចាំការទាំងនេះឲ្យកើតឡើងចុះ ចូរធ្វើឲ្យល្អបំផុតនៅចំពោះព្រះអង្គ ឲ្យឃើញថាអ្នករាល់គ្នា ឥតស្លាកស្នាម ឥតកន្លែងបន្ទោសបាន និងសន្តិភាពផង។¹⁵ ចូរគិតពីសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះអម្ចាស់នៃយើងជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ដូចដែលលោកប៉ូលជាបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់យើង បានសរសេរមកអ្នករាល់គ្នាតាមប្រាជ្ញា ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យគាត់។¹⁶ ក្នុងសំបុត្រទាំងឡាយរបស់គាត់ ដែលបាននិយាយពីការទាំងនេះ ហើយមានសេចក្តីខ្លះពិបាកយល់ ដែលពួកល្ងង់ខ្លៅ និងពួកមិនខ្ជាប់ខ្ជួនបានបង្វែរន័យសំបុត្រទាំងនោះ ដូចគេបង្វែរបទគម្ពីរផ្សេងទៀតដែរ ដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីវិនាសលើខ្លួនឯង។

¹⁷ ដូច្នេះ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ គឺអ្នករាល់គ្នាបានដឹងសេចក្តីនេះជាមុនគេហើយ ចូរប្រយ័ត្ន ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាត្រូវសេចក្តីមិនត្រឹមត្រូវរបស់ពួកមនុស្សអាក្រក់អួសទាញ ហើយបាត់បង់សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនអ្នកឡើយ។¹⁸ ប៉ុន្តែ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចម្រើនឡើងខាងព្រះគុណ និងខាងការស្គាល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង។ សូមឲ្យព្រះអង្គបានប្រកបដោយសិរីរុងរឿងទាំងនៅពេលឥឡូវនេះ និង រហូតអស់កល្បជាតិច្ច អាម៉ែន។

១ យ៉ូហាន

1¹ ពីអ្វីដែលយើងបានឮដំបូងគេបំផុត គឺអ្វីដែលយើងបានឃើញជាមួយភ្នែករបស់យើង ហើយអ្វីដែលយើងបានសម្លឹងមើល និងដៃរបស់យើងបានប៉ះ គឺអំពីព្រះបន្ទូលនៃជីវិតដែលមានតាំងពីដំបូងមកម្ល៉េះ² ជាមួយនិងជីវិតដែលបានសម្ដែងឲ្យស្គាល់ ហើយយើងបានឃើញជីវិតនោះ យើងក៏បានធ្វើទីបន្ទាល់ពីជីវិតនោះដែរ។ យើងកំពុងតែប្រកាសពីជីវិតអស់កល្ប ដែលបានគង់នៅជាមួយព្រះវរបិតា ហើយបានសម្ដែងឲ្យយើងបានស្គាល់ផង។

³ គឺយើងបានឃើញ ហើយឮ យើងក៏ប្រកាសដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរួមប្រកបជាមួយយើង។

ការរួមប្រកបរបស់យើងគឺរួមប្រកបជាមួយព្រះវរបិតា និងជាមួយព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។⁴ យើងសរសេរសេចក្តីទាំងនេះធ្វើដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអំណររបស់យើងបានពេញបរិបូរឡើង។

⁵ ការនេះគឺជាសារដែលយើងបានឮពីព្រះអង្គ និងកំពុងតែប្រកាសដល់អ្នក៖ ព្រះជាម្ចាស់ជាពន្លឺ ហើយនៅក្នុងព្រះអង្គ គ្មានសេចក្តីងងឹតទាល់តែសោះ។

⁶ ប្រសិនបើ យើងនិយាយថា យើងបានរួមប្រកបជាមួយព្រះអង្គ ហើយនៅតែដើរក្នុងសេចក្តីងងឹត នោះយើងកំពុងតែកុហកហើយ ក៏មិនបានប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីពិតដែរ។⁷ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ យើងដើរនៅក្នុងពន្លឺ ដូចជាព្រះអង្គដែលនៅក្នុងពន្លឺ គឺយើងបានប្រកបជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក នោះព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូ ព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គសម្អាតយើងពីបាបទាំងអស់។

⁸ ប្រសិនបើ យើងនិយាយថា យើងគ្មានបាបសោះ នោះយើងកំពុងកុហកខ្លួនឯងហើយ គឺគ្មានសេចក្តីពិតនៅក្នុងយើងទេ។⁹ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងសារភាពបាបរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ថែមទាំងអត់ទោសបាបរបស់យើង និងសម្អាតបាបយើងចេញពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង។

¹⁰ ប្រសិនបើយើងនិយាយថា យើងមិនបានធ្វើបាបទេ យើងធ្វើឲ្យព្រះអង្គក្លាយជាអ្នកកុហក ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គមិនបាននៅក្នុងយើងទេ។

2 ¹កូនរាល់គ្នាអើយ ខ្ញុំសរសេរសេចក្តីទាំងនេះឡើងដល់អ្នក ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើបាបទៀត។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់បានធ្វើបាប គឺយើងមានមេធាវី ដែលនៅជាមួយព្រះវរបិតា គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ព្រះអង្គជាព្រះដ៏សុចរិត។²ទ្រង់គឺជាតង្វាយឆ្នួននឹងបាបរបស់យើង ហើយមិនគ្រាន់តែសម្រាប់បាបរបស់យើងតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូលផងដែរ។³តាមរយៈការនេះយើងប្រាកដថា យើងស្គាល់ព្រះអង្គ ប្រសិនបើយើង កាន់តាមបបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។

⁴អ្នកណាដែលនិយាយថា «ខ្ញុំស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់» ប៉ុន្តែ មិនកាន់តាមបបញ្ជារបស់ព្រះអង្គទេ គឺជាមនុស្សកុហក ហើយសេចក្តីពិតមិននៅក្នុងគាត់។⁵ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលកាន់តាមព្រះបន្ទូល ពិតជាស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងអ្នកនោះ។⁶ហេតុដូច្នេះ អ្នកណាដែលនិយាយថា គាត់នៅជាប់ក្នុងព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះត្រូវដើរដូចជាព្រះយេស៊ូបានដើរដែរ។

⁷បងប្អូនស្អាតអើយ ខ្ញុំមិនបានសរសេរបញ្ជាឱ្យមកកាន់អ្នករាល់គ្នាទេ ប៉ុន្តែ ជាបញ្ជាចាស់ ដែលអ្នកធ្លាប់មានតាំងពីដំបូងមក។ បញ្ជាចាស់គឺជាព្រះបន្ទូលដែលអ្នកបានឮ។⁸លើសពីនេះ ខ្ញុំសរសេរបញ្ជាឱ្យមកកាន់អ្នក ជាសេចក្តីពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងក្នុងអ្នក ដោយសារសេចក្តីដ៏តក់ពុំពងតែកន្លងផុតទៅ ហើយពន្លឺនៃសេចក្តីពិតក៏កំពុងតែជះពន្លឺដែរ។

⁹អ្នកណាដែលនិយាយថា គាត់នៅក្នុងពន្លឺ ហើយស្អប់បងប្អូនរបស់គាត់ នោះកំពុងស្ថិតក្នុងភាពងងឹតហើយ។¹⁰អ្នកណាដែលស្រឡាញ់បងប្អូនខ្លួន គឺស្ថិតនៅក្នុងពន្លឺ ហើយគ្មានឱកាសធ្វើឲ្យរាតត្បាតនៅក្នុងគាត់បានឡើយ។¹¹ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលស្អប់បងប្អូនរបស់ខ្លួនវិញ គឺកំពុងស្ថិតក្នុងភាពងងឹត ក៏ដើរក្នុងភាពងងឹតដែរ គាត់មិនដឹងថាគាត់កំពុងទៅណានោះទេ ព្រោះភាពងងឹតបានធ្វើឲ្យភ្នែករបស់គាត់មើលមិនឃើញ។

¹²ខ្ញុំសរសេរមកអ្នក ជូនកូនជាទីស្រឡាញ់រាល់គ្នាអើយ ពីព្រោះបាបរបស់អ្នកបានអត់ទោស គឺដោយសារព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ។¹³ខ្ញុំសរសេរមកអ្នក ជូនឪពុករាល់គ្នាអើយ ដោយអ្នកស្គាល់ព្រះអង្គតាំងពីដំបូង។ ខ្ញុំសរសេរមកអ្នក ជូនកំឡោះៗរាល់គ្នាអើយ ដោយសារអ្នកបានឈ្នះអារក្ស។ ខ្ញុំសរសេរមកអ្នករាល់គ្នា កូនតូចៗរាល់គ្នាអើយ ដោយសារអ្នកស្គាល់ព្រះបិតា។¹⁴ខ្ញុំសរសេរមកអ្នករាល់គ្នា ឪពុករាល់គ្នាអើយ ដោយសារអ្នកបានស្គាល់ព្រះតាំងពីដំបូងមក។ ខ្ញុំសរសេរមកអ្នករាល់គ្នា កម្លោះរាល់គ្នាអើយ ដោយសារអ្នកមានកម្លាំង ហើយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងអ្នក ហើយអ្នកបានយកឈ្នះអារក្សហើយ។

¹⁵កុំស្រឡាញ់លោកីយ៍ ឬអ្វីដែលនៅក្នុងលោកីយ៍ឡើយ។ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ស្រឡាញ់លោកីយ៍ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបិតាមិននៅក្នុងអ្នកនោះទេ។¹⁶ដ្បិត អ្វីៗដែលនៅក្នុងលោកីយ៍ គឺជាសេចក្តីបំប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម និងសេចក្តីបំប្រាថ្នានៃភ្នែក ព្រមទាំងអំនួតនៃជីវិត មិនមែនមកពីព្រះបិតាទេ ប៉ុន្តែ មកពីលោកីយ៍វិញ។¹⁷លោកីយ៍ និងសេចក្តីបំប្រាថ្នារបស់លោកីយ៍នឹងកន្លងផុតទៅ។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះបាប្យម័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច។

¹⁸កូនតូចៗរាល់គ្នាអើយ នេះគឺជាពេលចុងក្រោយហើយ។ ដូចដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮថាពួកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទកំពុងតែមកដែរ ឥឡូវនេះ ពួកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានមកហើយ។ ដូច្នេះ យើងដឹងថា នេះគឺជាពេលចុងក្រោយហើយ។¹⁹ពួកគេបានចេញពីពួកយើង ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនមែនជាគ្នាយើងទេ។ ប្រសិនបើ ពួកគេជាគ្នារបស់យើងមែន ពួកគេនឹងនៅជាមួយយើងហើយ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានចេញពីយើង នោះបង្ហាញថា ពួកគេមិនមែនជាគ្នាយើងទេ។

²⁰ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមានប្រេងតាំងពីព្រះអង្គដ៏បរិសុទ្ធ ហើយអ្នកស្គាល់សេចក្តីពិតទាំងអស់ហើយ។²¹ខ្ញុំមិនបានសរសេរមកកាន់អ្នករាល់គ្នា ដោយសារអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់សេចក្តីពិតនោះទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកស្គាល់សេចក្តីពិត ក៏ដោយសារនៅក្នុងសេចក្តីពិតគ្មានការកុហកដែរ។

²²តើអ្នកណាជាមនុស្សកុហក តើអ្នកណាដែលកុហកគឺជាអ្នកដែលបដិសេធព្រះយេស៊ូថាជាព្រះគ្រីស្ទ? អ្នកនោះគឺជាអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារគាត់បដិសេធព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា។²³គ្មាននរណាដែលបដិសេធព្រះបុត្រា មានព្រះបិតានោះទេ។ អ្នកណាដែលទទួលស្គាល់ព្រះបុត្រា ក៏ទទួលស្គាល់ព្រះបិតាដែរ។

²⁴អ្នកក៏ដូចគ្នាដែរ ចូរឲ្យអ្វីដែលអ្នកបានឮតាំងពីដំបូងបាននៅជាប់ក្នុងអ្នករាល់គ្នា។ ប្រសិនបើ អ្នកបានឮអ្វីតាំងពីដំបូងស្ថិតនៅជាប់ក្នុងអ្នក នោះអ្នកក៏នៅជាប់ក្នុងព្រះបុត្រា និងក្នុងព្រះវរបិតាដែរ។²⁵នេះគឺជាសេចក្តីសន្យាដែលព្រះអង្គបានប្រទានដល់យើង គឺជាជីវិតអស់កល្ប។

²⁶ខ្ញុំសរសេរការទាំងនេះមកអ្នករាល់គ្នា ចំពោះអ្នកដែលនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាឲ្យរង្វេង។

²⁷អ្នករាល់គ្នាក៏ដូចគ្នាដែរ ប្រេងតាំងដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលពីព្រះអង្គ ស្ថិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាហើយ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាមិនចាំបាច់ត្រូវការនរណាម្នាក់បង្រៀនអ្នករាល់គ្នាទេ។ ប៉ុន្តែ ប្រេងតាំងរបស់ព្រះអង្គនឹងបង្រៀនអ្នកគ្រប់យ៉ាង ព្រមទាំងបង្រៀនសេចក្តីពិត មិនមែនការកុហកទេ ហើយសេចក្តីពិតនោះបានបង្រៀនអ្នករាល់គ្នាឲ្យនៅជាប់ជាមួយព្រះអង្គ។²⁸ឥឡូវនេះ កូនៗជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរនៅជាប់ក្នុងព្រះអង្គ ដើម្បីនៅពេលព្រះអង្គលេចមក យើងនឹងមានសេចក្តីក្លាហាន ហើយនឹងមិនអាម៉ាស់នៅចំពោះព្រះអង្គនៅពេលដែលព្រះអង្គយាងមកនោះទេ។²⁹ប្រសិនបើ អ្នកដឹងថាព្រះអង្គសុចរិត អ្នកក៏ដឹងដែរថា មនុស្សគ្រប់គ្នាធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវគឺបានកើតពីព្រះអង្គមក។

3¹ សូមមើល ថា តើសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះបិតាមានសម្រាប់យើងយ៉ាងណា នោះព្រះអង្គក៏ហៅយើងថាជាបុត្រធីតារបស់ព្រះអង្គដែរ នេះឯងជាអ្វីដែលយើងមាន។ ដោយហេតុនេះហើយ បានជាលោកីយ៍មិនស្គាល់យើងទេ ដោយសារលោកីយ៍មិនស្គាល់ព្រះអង្គ។² បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ឥឡូវនេះ យើងគឺជាបុត្រធីតារបស់ព្រះអង្គ ហើយមិនទាន់បានបើកសម្តែងឲ្យយើងឃើញថានឹងទៅយ៉ាងណាទេ។ យើងដឹងថា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទលេចមក យើងនឹងបានដូចព្រះអង្គ យើងនឹងបានឃើញព្រះអង្គ ថាព្រះអង្គជានរណា។³ អ្នកណាដែលមានជំនឿអំពីអនាគត នឹងផ្តោតទៅលើព្រះអង្គ ហើយនឹងធ្វើឲ្យខ្លួនឯងបានបរិសុទ្ធ ដូចជាព្រះអង្គបរិសុទ្ធដែរ។

⁴ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តបាបកំពុងតែធ្វើអ្វីដែលខុសច្បាប់ ព្រោះបាបគឺជាភាពខុសច្បាប់។⁵ អ្នកដឹងហើយថា ព្រះគ្រីស្ទបានលេចមកដើម្បីដកយកអំពើបាបចេញ ហើយក្នុងព្រះអង្គគ្មានបាបសោះឡើយ។ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលនៅជាប់នឹងព្រះអង្គ ហើយបន្តធ្វើបាបទៀតនោះទេ។⁶ គ្មាននរណាដែលបន្តធ្វើបាប បានឃើញព្រះអង្គ ឬបានស្គាល់ព្រះអង្គនោះដែរ។

⁷ កូនៗជាទីស្រឡាញ់ កុំអនុញ្ញាតឲ្យនរណាម្នាក់នាំអ្នកឲ្យរងឡើយ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិតនឹងបានសុចរិត ដូចជាព្រះគ្រីស្ទសុចរិតដែរ។

⁸ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបគឺមកពីសាតាំង ព្រោះសាតាំងបានធ្វើបាបតាំងពីដំបូង។ ដោយហេតុនេះហើយ បានជាព្រះបុត្រានៃព្រះបានលេចមក ដើម្បីព្រះអង្គអាចបំផ្លាញកិច្ចការរបស់សាតាំងចោល។

⁹ អស់អ្នកណាដែលបានកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់មិនបន្តធ្វើបាបទៀតទេ ពីព្រោះគ្រាប់ពូជរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានស្ថិតក្នុងអ្នកនោះ។

គាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបទៀតបានទេ ដោយសារគាត់បានកើតចេញពីព្រះជាម្ចាស់មក។¹⁰ ការនេះហើយ បានបើកសម្តែងឲ្យយើងឃើញពីកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងកូនរបស់សាតាំង។ អស់អ្នកណាដែលមិនបានធ្វើអ្វីដែលសុចរិត មិនមែនមកពីព្រះជាម្ចាស់ទេ ហើយអ្នកដែលស្អប់បងប្អូនរបស់ខ្លួនក៏ដូច្នោះដែរ។

¹¹ នេះហើយគឺជាសារដែលអ្នកបានឮតាំងពីដំបូងថា៖ យើងត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក¹² មិនដូចជាលោកកាអិនទេ គាត់កើតចេញពីសាតាំង ហើយបានសម្លាប់ប្អូនសរុបសាតាំង។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់សម្លាប់លោកអេបិល? ដោយសារកិច្ចការរបស់គាត់មកពីសាតាំង ហើយប្អូនប្រុសរបស់គាត់សុចរិត។

¹³ សូមកុំភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ បងប្អូនអើយ ប្រសិនបើ លោកីយ៍ស្អប់អ្នករាល់គ្នា។¹⁴ យើងដឹងថា យើងបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់មកកាន់ជីវិតហើយ ដោយសារយើងស្រឡាញ់បងប្អូន។ អ្នកណាដែលមិនស្រឡាញ់បងប្អូន ស្ថិតក្នុងសេចក្តីស្លាប់ហើយ។ អ្នកណាដែលស្អប់បងប្អូនរបស់ខ្លួន គឺជាឃាតករ។

¹⁵ អ្នកដឹងហើយថា គ្មានឃាតករណាម្នាក់ដែលអស់កល្បជានិច្ចស្ថិតនៅក្នុងគាត់ទេ។

¹⁶ ដោយសារការនេះ យើងស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានលះបង់ជីវិតរបស់ព្រះអង្គសម្រាប់យើង។

យើងក៏គួរតែលះបង់ជីវិតរបស់យើងសម្រាប់បងប្អូនរបស់យើងដែរ។¹⁷ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកណាមានរបស់ដែលនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ

ហើយឃើញបងប្អូនមានការខ្វះខាត ហើយបិទចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកនោះ តើសេចក្តីស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងគាត់យ៉ាងដូចម្តេចទៅ?

¹⁸ កូនៗជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរឲ្យយើងស្រឡាញ់មិនគ្រាន់តែជាពាក្យ ឬសំដីតែប៉ុណ្ណឹងទេ ប៉ុន្តែ ចូរស្រឡាញ់ដោយការប្រព្រឹត្ត និងសេចក្តីពិតផង។

¹⁹ ដោយសារការនេះ យើងដឹងថា យើងកើតមកពីសេចក្តីពិត ហើយយើងក៏មានអំណះអំណាងនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងនៅចំពោះព្រះអង្គដែរ។²⁰ ប្រសិនបើ ចិត្តរបស់យើងកាន់ទោសយើង ព្រះជាម្ចាស់ធំជាងចិត្តរបស់យើង ហើយព្រះស្គាល់អ្វីៗទាំងអស់។²¹ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ប្រសិនបើ ចិត្តរបស់យើងមិនកាន់ទោសយើងទេ យើងមានទំនុកចិត្តនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។²² អ្វីក្តីដែលយើងសូម យើងនឹងបានទទួលពីព្រះអង្គ

ដោយសារយើងបានកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ ហើយធ្វើតាមអ្វីៗដែលគាត់ប្រាប់ព្រះហឫទ័យនៅចំពោះព្រះអង្គ។

²³ នេះគឺជាបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ៖ គឺថា យើងត្រូវជឿលើព្រះនាមព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ហើយត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចដែលព្រះអង្គប្រទានបញ្ជានេះមកដល់យើង។²⁴ អ្នកណាដែលកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ គឺស្ថិតនៅជាប់នឹងព្រះអង្គ

ហើយព្រះអង្គក៏ស្ថិតនៅជាប់នឹងអ្នកនោះដែរ។ ដោយសារការនេះ យើងដឹងថា ព្រះអង្គនៅជាប់នឹងយើង ដោយព្រះវិញ្ញាណដែលព្រះអង្គប្រទានដល់យើង។

4¹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ សូមកុំជឿគ្រប់ទាំងវិញ្ញាណផ្សេងៗឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរល្បងលទ្ធិវិញ្ញាណទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យឃើញថា មកពីព្រះជាម្ចាស់ឬយ៉ាងណា ដោយសារមានព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយជាច្រើនបានចេញទៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។²ដោយសារការនេះ អ្នកនឹងស្គាល់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់ គ្រប់ទាំងវិញ្ញាណដែលទទួលស្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានត្រឡប់ទៅជាសាច់ឈាមគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់³ហើយគ្រប់ទាំងវិញ្ញាណផ្សេងៗដែលមិនទទួលស្គាល់ ថាព្រះយេស៊ូមកពីព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាវិញ្ញាណនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលអ្នកបានឮថា វានឹងមក ហើយឥឡូវនេះ វាបានមកក្នុងលោកីយ៍រួចរាល់ហើយ។

4⁴កូនៗជាទីស្រឡាញ់អើយ អ្នករាល់គ្នាមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នាបានឈ្នះពួកវាហើយ ដោយសារព្រះអង្គដែលនៅក្នុងអ្នក គឺធំជាងម្នាក់ដែលនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។⁵ពួកគេមកពីលោកីយ៍ ហេតុដូច្នេះហើយ អ្វីដែលពួកគេនិយាយចេញពីលោកីយ៍មក ហើយពួកលោកីយ៍បានស្តាប់ពួកគេ។⁶យើងមកពីព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកណាដែលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ នឹងស្តាប់យើង។ ដោយសារយើងស្គាល់វិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត និងវិញ្ញាណនៃខុសឆ្គង។

7⁷បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ចូរយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់មកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយអស់អ្នកណាដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់គឺកើតចេញមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។

8⁸អ្នកណាដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់មិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់។

9⁹ដោយសារការនេះ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងឲ្យឃើញនៅក្នុងចំណោមយើង ថាព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះអង្គមកក្នុងលោកីយ៍នេះ ដើម្បីឲ្យយើងអាចរស់នៅដោយសារព្រះអង្គ។¹⁰នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ មិនមែនដោយសារយើងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះអង្គស្រឡាញ់យើង ហើយព្រះអង្គបានចាត់ព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គមកធ្វើជាយញ្ញបូជាឆ្លងនឹងបាបសម្រាប់លោះបាបរបស់យើង។

11¹¹បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ប្រសិនបើ ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់យើងខ្លាំងដល់ម៉្លេះ ដូច្នេះ យើងត្រូវស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។

12¹²គ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់បានឃើញព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ប្រសិនបើ យើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងយើង ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គក៏បានគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងយើងដែរ។¹³ដោយសារការនេះ យើងដឹងថា យើងស្ថិតនៅក្នុងព្រះអង្គ ហើយព្រះអង្គនៅក្នុងយើង ដោយសារព្រះអង្គបានប្រទានដល់យើងនូវព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គ។¹⁴ហើយយើងបានឃើញ ហើយបានធ្វើបន្ទាល់ថា ព្រះបិតាបានចាត់ព្រះបុត្រាមកសង្គ្រោះលោកីយ៍ទាំងមូល។

15¹⁵អស់អ្នកណាដែលទទួលស្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូជាបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ព្រះអង្គនឹងស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះ ហើយអ្នកនោះក៏នៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

16¹⁶យើងបានស្គាល់ ហើយបានជឿលើសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះជាម្ចាស់មានសម្រាប់យើង។ ព្រះជាម្ចាស់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយអ្នកណាដែលស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ ក៏ស្ថិតនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះជាម្ចាស់ក៏ស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះដែរ។

17¹⁷ដោយសារការនេះ បានធ្វើឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់នេះបានគ្រប់លក្ខណ៍នៅក្នុងចំណោមយើង ដូច្នេះ យើងនឹងមានទំនុកចិត្តនៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ ដោយសារព្រះអង្គជាសេចក្តីស្រឡាញ់ យើងដែលនៅក្នុងលោកីយ៍នេះក៏មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែរ។¹⁸ដូច្នេះហើយ គ្មានការភ័យខ្លាចនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្រប់លក្ខណ៍ បណ្តេញភាពភ័យខ្លាច ព្រោះភាពភ័យខ្លាចដោយសារមានការជំនុំជម្រះ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលភ័យខ្លាច មិនបានស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្រប់លក្ខណ៍នៅឡើយទេ។

19¹⁹យើងស្រឡាញ់ ដោយសារព្រះអង្គស្រឡាញ់យើងជាមុន។²⁰ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់និយាយថា «ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់» ប៉ុន្តែ ស្អប់បងប្អូនរបស់ខ្លួន គាត់ជាមនុស្សកុហក។ ព្រោះអស់អ្នកដែលមិនស្រឡាញ់បងប្អូនរបស់ខ្លួន ដែលមើលឃើញ មិនអាចស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលគាត់មើលមិនឃើញបានទេ។

21²¹នេះគឺជាបញ្ហាដែលយើងបានទទួលពីព្រះអង្គ៖ អស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវស្រឡាញ់បងប្អូនរបស់ខ្លួនដែរ។

5¹ អស់អ្នកណាដែលជឿថា ព្រះយេស៊ូជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយអស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះបិតា ក៏ស្រឡាញ់កូនដែលកើតចេញពីព្រះអង្គដែរ។² ដោយសារការនេះ យើងដឹងថា យើងស្រឡាញ់បុត្រដ៏តារបស់ព្រះអង្គ នៅពេលយើងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រព្រឹត្តតាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។³ ដ្បិត ការនេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ គឺថា យើងកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គ។ ហើយបញ្ជារបស់ព្រះអង្គមិនមែនជាបន្ទុកធ្ងន់ទេ។

⁴មនុស្សគ្រប់រូបដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់បានឈ្នះលោកីយ៍ហើយ។ ហើយនេះគឺជាជ័យជំនះដែលឈ្នះលោកីយ៍ គឺដោយជំនឿរបស់យើង។
⁵តើអ្នកណាជាអ្នកឈ្នះលោកីយ៍? គឺជាអ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូថាជាព្រះបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់។
⁶នេះគឺជាអ្នកដែលបានមកដោយទឹក និងលោហិត គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ ព្រះអង្គបានយាងមកមិនគ្រាន់តែដោយទឹក ប៉ុន្តែ ដោយទឹក និងព្រះលោហិត។
⁷ព្រោះមានការបរិយាសដែលធ្វើបន្ទាល់ពីការនេះ ព្រះវិញ្ញាណ ទឹក និងព្រះលោហិត។ ទាំងបីនេះព្រមព្រៀងគ្នា។
⁸ប្រសិនបើ យើងទទួលទីបន្ទាល់ពីមនុស្ស ទីបន្ទាល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រសើរជាង។ ព្រោះទីបន្ទាល់របស់ព្រះជាម្ចាស់គឺបែបនេះ គឺថា ព្រះបានធ្វើបន្ទាល់ទាក់ទងនឹងព្រះបុត្រានៃព្រះអង្គ។⁹ អស់អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ គេមានទីបន្ទាល់នៅក្នុងខ្លួនគេ។ អស់អ្នកណាដែលមិនជឿថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតព្រះអង្គចេញមក គឺជាមនុស្សកុហក ដោយសារគាត់មិនបានជឿទីបន្ទាល់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកទាក់ទងនឹងព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ។
¹¹ហើយទីបន្ទាល់គឺយ៉ាងដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់យើង ហើយជីវិតនេះនៅក្នុងព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ។¹² អ្នកណាដែលមានព្រះបុត្រា គឺមានជីវិត។ ហើយអ្នកណាដែលគ្មានព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺគ្មានជីវិតដែរ។
¹³ខ្ញុំសរសេរសេចក្តីទាំងនេះ មកកាន់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា អ្នករាល់គ្នាមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចហើយ ចំពោះអ្នកណាដែលជឿនៅក្នុងព្រះនាមព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។¹⁴ ហើយនេះក៏ជាទំនុកចិត្តដែលយើងមានចំពោះព្រះអង្គដែរ គឺថាប្រសិនបើយើង សូមអ្វីស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ នោះព្រះអង្គនឹងស្តាប់យើង។¹⁵ ហើយប្រសិនបើយើងដឹងថា ព្រះអង្គស្តាប់យើង អ្វីដែលយើងបានទូលសុំពីព្រះអង្គ យើងដឹងថា យើងបានទទួលអ្វីដែលយើងបានសុំពីព្រះអង្គនោះហើយ។
¹⁶ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ឃើញបងប្អូនរបស់គាត់ធ្វើបាប ដែលមិនមានទោសដល់ស្លាប់ គាត់ត្រូវអធិស្ឋាន ហើយព្រះអង្គនឹងប្រទានជីវិតដល់គាត់។ ខ្ញុំសំដៅលើអស់អ្នកដែលធ្វើបាបដែលមិនមានទោសដល់ស្លាប់។ បើធ្វើបាបមានទោសដល់ស្លាប់ ខ្ញុំមិននិយាយថា គាត់គួរអធិស្ឋានសម្រាប់ការនោះទេ។
¹⁷អ្វីដែលមិនសុចរិតគឺជាបាប ប៉ុន្តែ ក៏មានបាបដែលមិនមានទោសដល់ស្លាប់ដែរ។
¹⁸យើងដឹងថា អស់អ្នកណាដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់មិនធ្វើបាបទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់ នឹងការពារគាត់ឲ្យមានសុវត្ថិភាព ហើយការរក្សាគាត់មិនអាចធ្វើទុក្ខគាត់បានទេ។¹⁹ យើងដឹងថាយើងមកពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយយើងដឹងថា លោកីយ៍ទាំងមូលកំពុងតែដកនៅក្នុងមេកំណាច។
²⁰ប៉ុន្តែ យើងដឹងថា ព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមក ហើយបានប្រទានមកយើងនូវការយល់ដឹង ដើម្បីឲ្យយើងបានដឹងថា ព្រះអង្គជាសេចក្តីពិត។ ហើយយើងនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីពិតដែរ ហើយនៅក្នុងព្រះបុត្រាព្រះអង្គ គឺព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។ ព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះដ៏ពិត និងជាជីវិតអស់កល្ប។
²¹កូនៗរាល់គ្នាអើយ ចូររក្សាខ្លួនចេញពីរូបព្រះផ្សេងៗ។

២ យ៉ូហាន

1¹ ពីចាស់ទុំ ទៅកាន់ស្ត្រីដែលបានជ្រើសរើស និងកូនៗរបស់នាង ដែលខ្ញុំស្រឡាញ់នៅក្នុងសេចក្តីពិត ហើយមិនគ្រាន់តែខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ ថែមទាំងអស់អ្នកដែលបានស្គាល់សេចក្តីពិតផងដែរ ដោយសារសេចក្តីពិត នៅក្នុងយើង ហើយនឹងនៅជាមួយយើងរហូតអស់កល្ប។² សូមព្រះគុណ សេក្តីមេត្តា និងសេចក្តីសុខសាន្ត នៅជាមួយយើង ពីព្រះវរបិតា និងពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះវរបិតា នៅក្នុងសេចក្តីពិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់។
⁴ខ្ញុំមានអំណរជាខ្លាំង ដែលខ្ញុំបានដឹងថា មានកូនៗរបស់យើងមួយចំនួនកំពុងតែដើរក្នុងសេចក្តីពិត ដូចដែលយើងបានទទួលបញ្ញាតិនេះ មកពីព្រះវរបិតា។
⁵តែឡូវនេះ ខ្ញុំសូមអង្គរអ្នកស្រី ខ្ញុំមិនគ្រាន់តែសរសេរបញ្ញាតិថ្មីមកកាន់អ្នកស្រីតែប៉ុណ្ណឹងទេ ប៉ុន្តែ ព្រះដែលយើងមានតាំងពីដើមបំបូងមក ថា យើងត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលយើងត្រូវដើរតាមបញ្ញាតិរបស់ព្រះអង្គ។ នេះគឺជាបញ្ញាតិ ដូចដែលអ្នកធ្លាប់បានឮចមកហើយតាំងពីដំបូង ថាអ្នកត្រូវដើរតាមបញ្ញាតិនេះ។
⁷ដោយសារមានអ្នកបោកប្រាស់ជាច្រើនបានចេញទៅក្នុងលោកីយ៍នេះ ហើយពួកគេមិនបានប្រកាសថា ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានត្រឡប់ទៅជាសាច់ឈាមឡើយ។ នេះគឺជាអ្នកបោកប្រាស់ និងជាអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទហើយ។⁸ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនរបស់អ្នក ថាអ្នកមិនបាត់បង់អ្វីដែលយើងបានធ្វើការ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានទទួលរង្វាន់យ៉ាងបរិបូរ។
⁹អស់អ្នកណាដែលមិននៅជាប់ក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទេ អ្នកនោះគ្មានព្រះជាម្ចាស់ទេ។ អ្នកណាដែលនៅជាប់នឹងសេចក្តីបង្រៀន អ្នកនោះមានទាំងព្រះវរបិតា និងព្រះបុត្រា។¹⁰ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់មករកអ្នក ហើយមិនបាននាំសេចក្តីបង្រៀននេះមកកាន់អ្នកទេ សូមកុំទទួលពួកគេមកក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកឡើយ ហើយមិនត្រូវស្វាគមន៍គេដែរ។¹¹ ព្រោះអ្នកណាដែលស្វាគមន៍ពួកគេនឹងមានចំណែកក្នុងអំពើអាក្រក់របស់គេដែរ។
¹²ខ្ញុំមានកិច្ចការជាច្រើន ដើម្បីសរសេរមកកាន់អ្នក ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនចង់សរសេរទៅកាន់ពួកគេដោយទឹកបិទលើក្រដាសឡើយ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ខ្ញុំនឹងទៅរកអ្នក ហើយនិយាយជាមួយអ្នកមុខទល់នឹងមុខ ដើម្បីឲ្យអំណររបស់យើងបានគ្រប់លក្ខណ៍ឡើង។¹³ កូនៗរបស់បងស្រីជ្រើសរើសរបស់អ្នក ជម្រាបសួរអ្នក។

បី យ៉ូហាន

1¹ ពីចាស់ទុំទៅកាន់លោកកែយសជាទីស្រឡាញ់ និងជាអ្នកដែលខ្ញុំស្រឡាញ់នៅក្នុងសេចក្តីពិត បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ខ្ញុំអធិស្ឋាន សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានចម្រុងចម្រើនក្នុងកិច្ចការទាំងអស់ ហើយមានសុខភាពល្អផង ក៏ដូចជាព្រលឹងរបស់អ្នករាល់គ្នា។² ខ្ញុំមានអំណរជាខ្លាំង នៅពេលដែលបងប្អូនមករកខ្ញុំ ហើយបានធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិតរបស់អ្នក ក្នុងការដែលអ្នករាល់គ្នាដើរនៅក្នុងសេចក្តីពិតនោះ។
⁴ខ្ញុំគ្មានអ្វីមានអំណរលើសជាងនេះទៀតទេ ក្នុងការឮថាកូនៗរបស់ខ្ញុំដើរក្នុងសេចក្តីពិតនោះ។

⁵ប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ប្អូនបានប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីស្មោះត្រង់ ទោះបីជានៅពេលអ្នកបម្រើដល់បងប្អូន ឬអ្នកដទៃក្តី⁶ គេបានធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ប្អូននៅក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ។ ថាប្អូនបានធ្វើយ៉ាងណា ក្នុងការចាត់ពួកគេឲ្យធ្វើដំណើរចេញទៅ ក្នុងលក្ខណៈជាមនុស្សដែលស័ក្តិសមមកពីព្រះជាម្ចាស់ ដោយសារការធ្វើដំណើរចេញទៅនេះ ព្រោះតែព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេមិនបានយកអ្វីពីសាសន៍ដទៃទៅជាមួយឡើយ។⁷ដូច្នេះហើយ យើងត្រូវស្វាគមន៍អ្នកទាំងនោះ ដើម្បីឲ្យយើងអាចក្លាយជាអ្នកមានចំណែកធ្វើការរួមសម្រាប់សេចក្តីពិត។

⁹ខ្ញុំបានសរសេរការខ្លះទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែ លោកឌីមីត្រី ជាអ្នកដែលចូលចិត្តចង់បានមុខមាត់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ គាត់មិនបានទទួលយើងទេ។

¹⁰ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើ ខ្ញុំមក ខ្ញុំនឹងនឹកចាំពីអំពើដែលគាត់បានធ្វើ ពីការដែលគាត់បាននិយាយចំអកមើលងាយទាស់នឹងយើង ជាមួយនឹងពាក្យបង្គាប់បង្ខំចង្ខើតច្រើនផង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គាត់ខ្លួនឯងក៏មិនទទួលបងប្អូន គាត់ថែមទាំងហាមប្រាមបងប្អូនដែលចង់ទទួលយើង ហើយបានបណ្តេញពួកគេចេញពីក្រុមជំនុំថែមទៀតផង។

¹¹ប្អូនជាទីស្រឡាញ់ សូមកុំយកតម្រាបតាមអ្វីដែលអាក្រក់ឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ចូរយកតម្រាបតាមអ្វីដែលល្អវិញ។ អ្នកណាដែលធ្វើល្អគឺមកពីព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលធ្វើអាក្រក់មិនបានឃើញព្រះជាម្ចាស់ទេ។¹²គេបានធ្វើបន្ទាល់ល្អពីលោកដេមេទ្រាសគ្រប់យ៉ាង ថែមទាំងនិយាយការពិតពីគាត់ផង។ យើងក៏ធ្វើបន្ទាល់ ហើយអ្នកក៏ដឹងថាទីបន្ទាល់របស់យើងគឺជាការពិតដែរ។

¹³ខ្ញុំមានកិច្ចការជាច្រើនចង់សរសេរមកកាន់ប្អូន ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនចង់សរសេរវាមកកាន់ប្អូនដោយបិទ ឬទឹកខ្មៅឡើយ។¹⁴ប៉ុន្តែ ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងបានជួបប្អូនឆាប់ៗ ហើយនឹងនិយាយគ្នាមុខមាត់នឹងមុខ។¹⁵សូមសេចក្តីសុខសាន្តនៅជាមួយប្អូន។ មិត្តសំឡាញ់សូមជម្រាបសួរឲ្យប្អូន។ សូមជម្រាបសួរពួកគេតាមឈ្មោះផង។

យូដាស

1 ¹ខ្ញុំ យូដាស ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និងជាប្អូនរបស់លោកយ៉ាកុប ដែលព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតាបានត្រាស់ហៅ និងស្រឡាញ់ ព្រមទាំងបម្រុងទុកសម្រាប់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ សូមជ្រាប។²សូមសេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានចម្រើនឡើងដល់បងប្អូនយ៉ាងបរិបូណ៌។

³បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ខ្ញុំព្យាយាមសរសេរអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះមកកាន់បងប្អូន ដើម្បីដាស់តឿនបងប្អូនឲ្យចេះពុះពារការពារជំនឿអស់ពីចិត្ត ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកអ្នកជឿទាំងអស់មួយដងជាសំរេច។⁴ចំពោះអ្នកខ្លះបានបន្តខ្លួនចូលមកក្នុងចំណោមបងប្អូន។ ពួកគេស្វែងរកឱកាសថ្កោលទោស។ ពួកគេជាមនុស្សមិនគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបង្ខំចង្ខើតព្រះគុណព្រះអង្គជាម្យ៉ាងអាសអាភាស និងបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាចៅហ្វាយ និងជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

⁵ឥឡូវនេះខ្ញុំចង់រំលឹកបងប្អូនជាថ្មីម្តងទៀត ទោះបីជាបងប្អូនបានដឹងច្បាស់ហើយក៏ដោយថា ព្រះអម្ចាស់បានសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីប្រទេសអេស៊ីប ប៉ុន្តែក្រោយ មកទៀត ទ្រង់បានបំផ្លាញអស់ពួកអ្នកមិនព្រមជឿ។⁶ទេវតាពុំបានរក្សាមុខតំណែងរបស់ខ្លួនឡើយ តែបែរជាចាកចោលលំនៅដ្ឋានរបស់ខ្លួន ព្រះជាម្ចាស់បំប្លែងគេជាកំចៅរៀងរហូតនៅទីងងឹត រង់ចាំថ្ងៃព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសដ៏អស្ចារ្យ។

⁷ដូចជាទីក្រុងសូដុម ក្រុងកូម៉ូរ៉ា និងក្រុងឯទៀតៗដែលនៅជុំវិញ ពួកអ្នកក្រុងបណ្តោយខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ និងរួមបរវេណីខុសពីធម្មជាតិ។ ពួកគេទទួលទណ្ឌកម្មក្នុងបឹងភ្លើងឆេះអស់កល្ប ទុកជាការព្រមានដល់អ្នកឯទៀតៗ។⁸ដូចគ្នានេះដែរ ពួកអ្នកវិវាទទាំងនេះធ្វើឲ្យរូបកាយពួកគេទៅជាសៅហ្មង។ ពួកគេបដិសេធវិនិមិត្តអំណាច និងជេរប្រមាថពួកទេវតាប្រកបដោយសិរីរុងរឿងទៅវិញ។

⁹សូម្បីតែមហាទេវតាមីកែល ពេលឈ្លោះប្រកែកជាមួយមាសត្រូវអំពីសេចក្តីរើសអើងរបស់លោកម៉ូសេ ក៏លោកពុំហ៊ានជេរប្រមាថដែរ។ លោកគ្រាន់តែពោលថា៖ «សូមព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសឯង!»¹⁰ប៉ុន្តែ ពួកទាំងនេះជេរប្រមាថអ្វីៗ ដែលខ្លួនពុំស្គាល់។ ហើយពួកគេយល់ដឹងតាមតែសភាវគតិដូចសត្វតិរច្ឆាន ដែលនាំឲ្យខ្លួនវិនាសតែប៉ុណ្ណោះ។¹¹ពួកគេត្រូវវិនាសហើយ! ព្រោះតែបានដើរតាមផ្លូវរបស់លោកកាអ៊ីន និងបណ្តោយខ្លួនឲ្យរង្វង់តាមលោកបាឡាម។ ពួកគេត្រូវវិនាសដូចការបះបោររបស់លោកកូរេ។

¹²ពួកគេធ្វើឲ្យល្អក់កករ ពេលបរិភោគអាហាររួមគ្នាដោយក្តីស្រឡាញ់។ ពួកគេបរិភោគឥតអៀនខ្មាស ចម្អែតតែព្រះខ្លួនឯង។ ប្រៀបបីដូចជាពពកគ្មានភ្លៀង បោកបក់ផាត់តាមខ្យល់។ ជាដើមលើឥតផ្លែតាមរដូវ រលើងដល់បួសឆាប់ពីរដង។¹³ពួកគេប្រៀបបីដូចជារលកសមុទ្របោកបក់ខ្លាំងៗ បែកពពះគ្មានអៀនខ្មាសអ្វីឡើយ។ ប្រៀបបីដូចជាផ្កាយរង្វង់ទិស ដែលព្រះជាម្ចាស់បម្រុងទុកនៅទីងងឹតស្ងួនស្ងួន។

¹⁴លោកហេណូកជាបុព្វបុរសតំណាងប្រាំពីរក្រោយពីលោកអដាំ បានថ្លែងទំនាយអំពីអ្នកទាំងនោះថា៖ «មើល! ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកជាមួយប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធមានចំនួនអនេកអនន្ត។¹⁵ព្រះអង្គនឹងយាងមកវិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សគ្រប់គ្នា។ ទ្រង់នឹងវិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សដែលមិនគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាម្ចាស់ ចំពោះទង្វើអាក្រក់ដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត និងពាក្យសម្តីដែលមនុស្សបាបប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះអង្គ»។¹⁶ពួកគេជាមនុស្សអ្វីៗ និងមិនសប្បាយចិត្ត ដែលប្រព្រឹត្តតាមចិត្តលោភលន់របស់ខ្លួន។ ពួកគេជាមនុស្សអត់បំណង រកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងបញ្ជើចបញ្ជើអ្នកដទៃ។

¹⁷ចំពោះបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់វិញ ចូរនឹកចាំពីពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ពួកសាវករបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទកាលពីមុន។¹⁸អ្នកទាំងនោះប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា៖ «នៅត្រាចុងក្រោយបំផុត នឹងមានពួកចំអកឡកឡើយ ប្រព្រឹត្តតាមចិត្តលោភលន់របស់ខ្លួន»។¹⁹ពួកគេជាមេបង្កការបែកបាក់។ ពួកគេជាមនុស្សលោភីយ៍ និងគ្មានព្រះវិញ្ញាណគង់នៅជាមួយ។

²⁰ចំពោះបងប្អូនវិញ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរកសាងខ្លួនលើដំនឿដ៏វិសុទ្ធបំផុត និងអធិស្ឋានតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធ។

²¹ចូរស្ថិតនៅជាប់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ទាំងទន្ទឹងរង់ចាំព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលនាំយើងឲ្យទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ។

²²ចូរមានចិត្តមេត្តាដល់បងប្អូនណា ដែលមានចិត្តសង្ស័យ។²³ចូរសង្គ្រោះមនុស្សដទៃ ដោយអូសគេចេញពីភ្លើង។ ចូរមានចិត្តមេត្តាចំពោះមនុស្សដទៃ ដោយការរើយខ្លាច។ សូម្បីតែប៉ះពាល់អារពួកគេ ក៏នាំឲ្យយើងឥតសៅហ្មងដែរ។

²⁴ឥឡូវនេះ ព្រះជាម្ចាស់អាចការពារបងប្អូនមិនឲ្យជំពប់ជើងដួល និងរក្សាបងប្អូនឲ្យមានជំហររឹងប៉ឹង នៅចំពោះវត្តមានពេញដោយសិរីរុងរឿង ឥតកន្លែងបន្តោស និងអំណរពេញលេញ។²⁵ព្រះជាម្ចាស់តែមួយអង្គគត់ ជាព្រះសង្គ្រោះនៃយើង តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង សូមថ្វាយសិរីរុងរឿង បារមី និង ព្រះចេស្ដា មុនពេលមានអ្វីទាំងអស់ ពេលឥឡូវនេះ និងអស់កល្បរៀងរហូត។ អាម៉ែន!

វិវរណៈ

¹ នេះគឺជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់ព្រះអង្គ ដើម្បីបង្ហាញដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ
នូវអ្វីដែលនឹងត្រូវកើតឡើងជាឆាប់ៗ ព្រះអង្គធ្វើឲ្យពួកគេដឹងដោយសារព្រះអង្គចាត់ទេវតារបស់ព្រះអង្គដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គគឺលោកយ៉ូហាន។
² លោកយ៉ូហានបានធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ពីអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បានឃើញ។
³ មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលបានអាន និងអស់អ្នកដែលស្តាប់ពាក្យនិយាយនេះ និងអស់អ្នកដែលស្តាប់បង្ហាត់តាមអ្វីដែលបានសរសេរនៅក្នុងនេះ
ព្រោះពេលកំណត់ជិតមកដល់ហើយ។

⁴ យ៉ូហាន ជូនចំពោះក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរនៅក្នុងអាស៊ី៖ សូមព្រះគុណនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា និងសេចក្តីសុខសាន្តពីព្រះអង្គដែលគង់នៅសព្វថ្ងៃ និងពីដើម
និងព្រះអង្គដែលនឹងយាងមក ព្រមទាំងពីវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរដែលគង់នៅមុខបង្គំរបស់ព្រះអង្គ និង ពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលជាបន្ទាល់ដ៏ស្មោះត្រង់
និងជាព្រះដែលជាផលដ៏បូន្មាននៃការកើតឡើងវិញពីពួកមនុស្សស្លាប់ និងជាស្តេចគ្រប់គ្រងនៅលើផែនដី។ ថ្វាយដល់ព្រះដែលស្រឡាញ់យើង
ហើយបានដោះយើងឲ្យរួចពីបាបដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងក្លាយជាអាណាចក្រ ធ្វើជាបូជាចារ្យសម្រាប់ព្រះរបស់ព្រះអង្គ
និងព្រះបិតា ថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះអង្គ និងចេស្ដាជារៀងរហូតទៅ! អាម៉ែន។

⁷ មើល ព្រះអង្គកំពុងតែយាងមកនៅលើពពក ភ្នែកទាំងអស់នឹងឃើញព្រះអង្គ បូករួមទាំងអ្នកដែលបានចាក់ព្រះអង្គដែរ។
គ្រប់ទាំងជាតិសាសន៍នៅលើផែនដីនឹងយំសោក ដោយសារតែព្រះអង្គ។ មែន! អាម៉ែន! ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំជាអាល់ផា និងជា
អូមេកា» (ព្រះដែលគង់នៅសព្វថ្ងៃ និងពីដើម និងព្រះដែលនឹងយាងមក ពេញដោយព្រះចេស្ដា)។

⁹ យ៉ូហាន ជាបងប្អូន និងជាម្នាក់ដែលរួមចំណែកជាមួយបងប្អូននៅក្នុងទុក្ខលំបាក និងព្រះរាជ្យ ព្រមទាំងអត់ធ្មត់ស្ងៀមនៅក្នុងព្រះយេស៊ូ
ដែលត្រូវនិរទេសទៅកោះមួយដែលហៅថា ប៉ាតម៉ូស ដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូ។

¹⁰ ខ្ញុំបាននៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានឮសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងនៅខាងក្រោយខ្ញុំ ដូចជាសម្លេងត្រៃ។¹¹ សម្លេងនោះប្រាប់ថា
«ចូរកត់ត្រាអ្វីដែលអ្នកឃើញនៅក្នុងសៀវភៅ ហើយធ្វើទៅកាន់ក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ ទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងអេភេសូរ ក្នុងសៀវភៅ ក្នុងព័ត៌មាន ក្នុង
ធានី ក្នុងស៊ីដេស ក្នុងភីឡាដេលា និងក្នុងឡេឌីសេ»។

¹² ខ្ញុំបានបែរខ្លួនជុំវិញ ដើម្បីរកមើលសម្លេងដែលកំពុងនិយាយមកកាន់ខ្ញុំនោះ ហើយនៅពេលខ្ញុំបែរ ខ្ញុំបានឃើញជើងចង្កៀងមាសប្រាំពីរ។

¹³ នៅចំណុចណាស់នៃជើងចង្កៀង មានម្នាក់ដូចជាកូនមនុស្ស ពាក់រូបវែងដល់ជើងរបស់គាត់ ហើយពាក្យខ្សែក្រវាត់មាននៅជុំវិញដើមទ្រូង។

¹⁴ ក្បាល និងសក់របស់គាត់មានពណ៌សដូចជាមាសស្អាត ហើយភ្នែករបស់គាត់ដូចជាអណ្តាតភ្លើង។

¹⁵ ជើងរបស់គាត់ដូចជាសម្លេងដែលត្រូវបានដុតដោយសារឡភ្លើង ហើយសម្លេងរបស់គាត់ដូចជាសម្លេងនៃទឹកជាច្រើន។

¹⁶ គាត់មានផ្កាយប្រាំពីរនៅក្នុងដៃស្តាំរបស់គាត់ ហើយមានដាវមួយដែលមានមុខពីរយ៉ាងមុត ចេញពីមាត់របស់គាត់មក។

មុខរបស់គាត់ជះពន្លឺដូចជាពន្លឺព្រះអាទិត្យនៅពេលពេញកម្ដៅ។

¹⁷ ពេលខ្ញុំបានឃើញគាត់ ខ្ញុំដួលចុះនៅទាបជើងរបស់គាត់ដូចជាមនុស្សស្លាប់។ គាត់បានដាក់ដៃស្តាំរបស់គាត់លើខ្ញុំ ហើយប្រាប់ថា៖ «កុំខ្លាចឡើយ។¹⁸ ខ្ញុំជាមុន
និងជាក្រោយបង្អស់ ហើយជាម្នាក់ដែលរស់នៅ។ ខ្ញុំបានស្លាប់ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំរស់នៅរហូតអស់កល្បជានិច្ច! ហើយខ្ញុំមានកូនសោរនៃសេចក្តីស្លាប់ និងស្ថាននរកដែរ។

¹⁹ ដូច្នេះ ចូរកត់ត្រាចុះ អ្វីដែលអ្នកបានឃើញ អ្វីដែលបានកើតឡើងនៅពេលនេះ និងអ្វីដែលនឹងកើតឡើងបន្ទាប់ពីនេះ។

²⁰ ចំណែកឯអារម្មណ៍កំបាំងអត្ថន័យពីផ្កាយទាំងប្រាំពីរដែលអ្នកឃើញនៅក្នុងដៃរបស់ខ្ញុំ និងជើងចង្កៀងមាសទាំងប្រាំពីរគឺ៖
ផ្កាយទាំងប្រាំពីរគឺជាទេវតានៃក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ និងជើងចង្កៀងទាំងប្រាំពីរគឺជាក្រុមជំនុំទាំងប្រាំពីរ។

2¹ «ចូរសរសេរទៅកាន់ទេវតានៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងក្រុងអេសេស៊ាថា៖ «នេះគឺជាព្រះបន្ទូលព្រះអង្គ ដែលបានកាន់ផ្កាយទាំងប្រាំពីរនៅក្នុងព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះអង្គ និងជាព្រះជាម្ចាស់ដែលបានយាងនៅក្នុងចំណោមជើងចង្កៀងមាសទាំងប្រាំពីរថា៖

2² «យើងបានដឹងពីអ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ និងដឹងពីការខំធ្វើការយ៉ាងឆ្លើយតប និងអត់ធ្មត់ស្ងៀមស្ងៀមរបស់អ្នក។ ខ្ញុំដឹងថាអ្នកមិនអាចចប់នឹងការអាក្រក់របស់មនុស្សបានទេ។ ខ្ញុំដឹងថា អ្នកបានទទួលការល្បងល ចំពោះអស់អ្នកដែលនិយាយថាខ្លួនជា សាវ័ក ប៉ុន្តែ មិនមែនទេ ហើយអ្នកបានដឹងថាពួកគេជាមនុស្សកុហក។

3 ខ្ញុំដឹងថាអ្នកបានស្ងៀមស្ងៀមអត់ធ្មត់ ហើយអ្នកបានរងទុក្ខជាច្រើនដោយសារឈ្មោះខ្ញុំ ហើយថា អ្នកមិនមានការព្រួយបារម្ភឡើយ។⁴ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមានការមួយទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នាពីការមួយដែលអ្នកបានបោះបង់ចោលសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម។⁵ សូមចាំ ថាអ្នកបានចេញឆ្ងាយពីសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណា។ ចូរប្រែចិត្ត ហើយធ្វើការអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើតាំងពីដំបូង។ បើអ្នករាល់គ្នាមិនប្រែចិត្តទេ ខ្ញុំនឹងមកឯអ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងរើសអើងចង្កៀងរបស់អ្នកចេញពីកន្លែងរបស់វា។

6 ប៉ុន្តែ អ្នករាល់គ្នាមានការនេះ៖ គឺថាអ្នករាល់គ្នាបានស្អប់អ្វីដែលពួកនីកូឡាសបានធ្វើ ដែលខ្ញុំក៏ស្អប់ដែរ។⁷ ចូរឲ្យអ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ។ ចំពោះអ្នកដែលមានជ័យជម្នះ ខ្ញុំនឹងឲ្យសិទ្ធិទទួលបានផ្លែដីដើមនៃជីវិត ដែលនៅស្ថានសួគ៌របស់ព្រះជាម្ចាស់។

8 «ចូរសរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងសៀវភៅដូចតទៅនេះ៖ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជាដើម និងជាចុង ជាព្រះដែលបានស្លាប់ និងបានរស់ឡើងវិញម្តងទៀតថា៖⁹ «ខ្ញុំស្គាល់ពីការលឺចាប់ និងពីភាពត្រឹមត្រូវរបស់អ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែ ជាអ្នករាល់គ្នាគឺជាអ្នកមាន។ ខ្ញុំស្គាល់ អ្នកជេរប្រមាថ ដែលនិយាយថាខ្លួនជាសាសន៍យូដា ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនមែនជាសាសន៍យូដាទេ។ ពួកគេជាក្រុមជំនុំរបស់សាតាំងវិញ។

10 កុំភ័យខ្លាចជាមួយអ្វីដែលអ្នកនឹងត្រូវរងទុក្ខឡើយ។ មើល! មារកំពុងចាប់អ្នកខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងគុក ដើម្បីធ្វើការល្បងលដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយអ្នកនឹងរងទុក្ខអស់រយៈពេលដប់ថ្ងៃ។ ចូរស្មោះត្រង់ដល់ស្លាប់ចុះ ហើយខ្ញុំនឹងផ្តល់មករាដល់អ្នករាល់គ្នា។

11 ចូរឲ្យអ្នកមានត្រចៀកស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ។ អស់អ្នកណាដែលឈ្នះ និងមិនរងទុក្ខដោយសារសេចក្តីស្លាប់លើកទីពីរឡើយ»។

12 «ចូរសរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងពិភពម៉ូស ដូចតទៅនេះ៖ មានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ដែលមានដាវដ៏មុតស្រមានមុខពីរ៖

13 «ខ្ញុំដឹងថាអ្នករាល់គ្នារស់នៅកន្លែងណា គឺនៅចំបង្គុំរបស់សាតាំង។ លើសពីនេះ អ្នករាល់គ្នាមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះឈ្មោះខ្ញុំ។ ខ្ញុំដឹងថាអ្នករាល់គ្នាមិនបានបដិសេធដំនៀមរបស់អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងខ្ញុំទេ ទោះបីជានៅក្នុងថ្ងៃរបស់អាន់ទីបាសជាអ្នកធ្វើស្របន្ទាល់របស់ខ្ញុំ ជាអ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងខ្ញុំ ជាអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់នៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា ជាកន្លែងដែលសាតាំងនៅនោះ។

14 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមានការមួយចំនួនទាស់នឹងអ្នករាល់គ្នា៖ មានអ្នកខ្លះកាន់ខ្ជាប់ជាមួយនឹងសេចក្តីបង្រៀនរបស់បាឡាម ដែលបានបង្រៀនបាឡាករឲ្យដាក់អន្ទាក់នៅចំពោះមុខកូនចៅអ៊ីស្រាអែល ដើម្បីឲ្យពួកគេបរិភោគអាហារថ្ងៃរួបរួមព្រះ និងប្រព្រឹត្តអំពើប្រាកដសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ។¹⁵ ក៏មានអ្នកខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាបានកាន់ខ្ជាប់តាមសេចក្តីបង្រៀនរបស់ពួកនីកូឡាសដូចគ្នាដែរ។

16 ដូច្នេះ ចូរប្រែចិត្ត! ប្រសិនបើ មិនប្រែចិត្ត ខ្ញុំនឹងមកឯអ្នករាល់គ្នាជាឆាប់ ហើយខ្ញុំនឹងច្បាំងជាមួយនឹងពួកគេដោយដាវនៅក្នុងមាត់របស់ខ្ញុំ។

17 អស់អ្នកដែលមានត្រចៀក ចូរស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ។ អស់អ្នកដែលឈ្នះ ខ្ញុំនឹងឲ្យនិមាណដែលលាក់ទុកដល់អ្នកនោះ ហើយខ្ញុំនឹងឲ្យគ្រួសារពណ៌នដល់អ្នកនោះជាមួយនឹងឈ្មោះថ្មីសរសេរនៅលើថ្មនោះ ជាឈ្មោះដែលគ្មាននរណាស្គាល់ មានតែអ្នកទទួលបានទេវីបស្តាល់»។

18 «ចូរសរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងឆាទេវីដូចតទៅនេះ៖ នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់បុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះនេត្រប្រៀបដូចជាអណ្តាតភ្លើង និងព្រះបាទប្រៀបដូចជាលង្ហិនភ្លឺរលោង។¹⁹ «ខ្ញុំដឹងពីអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើ គឺសេចក្តីស្រឡាញ់ និងដំនើរ ព្រមទាំងការបម្រើ និងការស្ម័គ្រចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ខ្ញុំដឹងថា អ្វីដែលអ្នកបានធ្វើថ្មីៗនេះច្រើនជាងអ្វីដែលអ្នកធ្វើពីដំបូងទៀត។

20 ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមានការនេះទាស់ជាមួយអ្នករាល់គ្នា អ្នកបានបណ្តោយខ្លួនទៅតាមនាងយេស៊ីបិល ដែលហៅខ្លួនឯងថា ព្យាករាណី។ ដោយសារការបង្រៀនរបស់នាង នាងបានបោកប្រាស់អ្នកបម្រើរបស់យើងឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើប្រាកដសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ហើយបានបរិភោគយញ្ញបូជាដែលថ្វាយដល់រូបព្រះ។

21 ខ្ញុំបានផ្តល់ពេលឲ្យនាងប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែ នាងគ្មានបំណងចិត្តប្រែចិត្តចេញពីអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ឡើយ។

22 មើល! ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យនាងឈឺនៅលើគ្រែ ហើយអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តកំរិតជាមួយនាងនៅក្នុងការលឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងដែរ លុះត្រាតែ ពួកគេប្រែចិត្តចេញពីការប្រព្រឹត្តរបស់នាង។²³ ខ្ញុំនឹងរាប្រហារជីវិតកូនៗរបស់នាង ហើយនឹងក្រុមជំនុំទាំងអស់នឹងដឹងថា ខ្ញុំគឺជាព្រះដែលឈ្វេងយល់ពីគំនិត និងដួងចិត្តរបស់មនុស្ស។ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាម្នាក់ៗទៅតាមការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា។

24 ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងអស់គ្នាដែលនៅក្នុងក្រុងឆាទេវី អស់អ្នកណាដែលមិនកាន់តាមសេចក្តីបង្រៀននេះ ហើយមិនបានដឹងអ្វីដែលគេហៅថា ការស៊ីជម្រៅរបស់សាតាំង ខ្ញុំនិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាថា «ខ្ញុំមិនដាក់បន្ទុកអ្វីផ្សេងទៀតមកលើអ្នករាល់គ្នាឡើយ»។²⁵ នៅក្នុងករណីណា អ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់ខ្ជាប់រហូតទាល់តែខ្ញុំមកដល់។

26 អស់អ្នកដែលមានជ័យជម្នះ និងអស់អ្នកដែលធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើរហូតដល់ទីបំផុត ខ្ញុំនឹងឲ្យសិទ្ធិអំណាចដល់អ្នកនោះឲ្យគ្រប់គ្រងប្រជាជាតិ។

27 គាត់នឹងគ្រប់គ្រងពួកគេដោយដំបងដែក គាត់នឹងកម្ទេចពួកគេដូចកម្ទេចភាជនៈធ្វើពីដីឥដ្ឋដែរ។²⁸ ដូចដែលខ្ញុំបានទទួលពីព្រះបិតាខ្ញុំមក ខ្ញុំនឹងផ្តល់ដល់គាត់នូវផ្កាយព្រឹក។²⁹ អស់អ្នកដែលមានត្រចៀក ចូរស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗចុះ។

3¹ ចូរសរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងស៊ីវិលដូចតទៅ៖ ព្រះអង្គដែលមានវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងផ្កាយទាំងប្រាំពីរមានបន្ទូលថា៖
ខ្ញុំស្គាល់អ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើ។ អ្នកមានឈ្មោះថាអ្នករស់ ប៉ុន្តែ អ្នកស្លាប់ទេ។² ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយចម្រើនកម្លាំងអ្វីដែលនៅសល់
ប៉ុន្តែរៀបរៀងស្លាប់ហើយ ដោយសារខ្ញុំបានឃើញពីការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា មិនបានល្អត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំឡើយ។

3³ ដូច្នេះ ចូរចាំ! អ្វីដែលអ្នកបានទទួល និងបានឮ។ ចូរស្តាប់បង្គាប់ ហើយប្រែចិត្តចុះ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ អ្នកមិនភ្ញាក់ឡើងទេ ខ្ញុំមិនមកដូចជាចោរ
ហើយអ្នកនឹងមិនដឹងថាខ្ញុំនឹងមកទាន់នឹងអ្នកនៅពេលណាទេ។⁴ ប៉ុន្តែ
មានឈ្មោះមនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងក្រុងស៊ីវិលដែលមិនបានធ្វើឲ្យសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេប្រឡាក់។ ពួកគេនឹងដើរជាមួយខ្ញុំ ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស
ដ្បិតពួកគេស័ក្តិសម។

5⁵ អស់អ្នកណាដែលមានជ័យជម្នះនឹងបានពាក់សម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស ហើយខ្ញុំនឹងមិនលប់ឈ្មោះរបស់គេចេញពីសៀវភៅនៃជីវិតឡើយ
ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយពីឈ្មោះរបស់គាត់នៅចំពោះមុខព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ និងនៅចំពោះមុខទេវតារបស់ព្រះអង្គដែរ។

6⁶ ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណក្តីពុំពុំមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗចុះ។

7⁷ ចូរសរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងភីឡាដិលាថា ព្រះដ៏វិសុទ្ធ និងព្រះដ៏ពិត ព្រះអង្គកាន់កូនសោររបស់ស្តេចដាវីឌ បើ ព្រះអង្គបើក
គ្មាននរណាអាចបិទបានទេ ហើយបើព្រះអង្គបិទ ក៏គ្មាននរណាអាចបើកបានដែរ មានបន្ទូលដូចតទៅនេះថា៖⁸ «ខ្ញុំស្គាល់អ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ។ មើល!
ខ្ញុំបានបើកទ្វារនៅចំពោះអ្នក ដែលគ្មាននរណាអាចបិទបានទេ។ ខ្ញុំដឹងថាអ្នកមានកម្លាំងខ្សោយ ប៉ុន្តែ បើអ្នកស្តាប់បង្គាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ
ហើយមិនបដិសេធឈ្មោះរបស់ខ្ញុំទេ។

9⁹ មើល! អស់អ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សាតាំង អស់អ្នកដែលនិយាយថាពួកគេជាសាសន៍យូដា តែមិនមែនជាយូដាទេ ប៉ុន្តែ ពួកគេជាមនុស្សដែលកុហក។
ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យពួកគេមក ហើយលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះមុខរបស់អ្នក ហើយពួកគេនឹងមក ដើម្បីឲ្យដឹងថា ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នក។

10¹⁰ ដោយសារអ្នកបានប្រព្រឹត្តតាមបញ្ជាស្តីអំពីខ្ញុំក្នុងការស្នើទៅអត់ធ្មត់ ខ្ញុំនឹងការពារអ្នកនៅពេលការល្បងលនឹងមកដល់នៅក្នុងពិភពលោកនេះទាំងមូល
ដើម្បីឲ្យល្បងលអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងផែនដីនេះ។¹¹ ខ្ញុំនឹងមកជាដាច់។ ចូរកាន់ខ្ជាប់អ្វីដែលអ្នកមាន ដើម្បីកុំឲ្យនរណាអាចយកមកកុដចេញពីអ្នកបានឡើយ។

12¹² ខ្ញុំនឹងតាំងអ្នកដែលឈ្នះធ្វើជាសរសរទ្រង់នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ ហើយគាត់នឹងមិនចេញពីវាឡើង។

ខ្ញុំនឹងសរសេរព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ ហើយឈ្មោះក្រុងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃខ្ញុំ (ក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានបរមសុខចុះមក)
ហើយនិងឈ្មោះថ្មីរបស់ខ្ញុំនៅគាត់។¹³ ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណក្តីពុំពុំមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ។

14¹⁴ ចូរសរសេរទៅកាន់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងឡាដិសេដូចតទៅ៖ «ព្រះបន្ទូលនៃអាម៉ែន ជាបន្ទាល់ដែលអាចទុកចិត្តបាន និងពិតត្រង់
ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក មានបន្ទូលថា៖¹⁵ «ខ្ញុំស្គាល់អ្វីដែលអ្នកបានធ្វើ ហើយដឹងថាអ្នកគ្រឿងក៏មិនត្រជាក់ ហើយក្តៅក៏មិនក្តៅ។
ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកគ្រឿងក៏ជាក្រដាម ហើយបើក្តៅឲ្យប្រាកដជាក្តៅ! ដូច្នេះ ដោយសារអ្នកគ្រាន់តែក្តៅខណ្ឌៗ ក្តៅមិនក្តៅ ហើយគ្រឿងក៏មិនត្រជាក់ ដូច្នេះ
ខ្ញុំនឹងខ្ចាក់អ្នកចេញពីមាត់របស់ខ្ញុំ។

17¹⁷ ដ្បិត អ្នកនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមាន ខ្ញុំមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនហើយ ខ្ញុំមិនត្រូវការអ្វីទៀតឡើយ»។ ប៉ុន្តែ អ្នកមិនបានដឹងថាអ្នករងវេទនា គួរឲ្យសង្វេគ ក្របំផុត
ពិការភ្នែក និងអាត្រាផង។¹⁸ ចូរស្តាប់ដំបូន្មានរបស់ខ្ញុំ ចូរទិញមាសដែលបន្សុតដោយភ្លើង ដើម្បីឲ្យអ្នកបានក្លាយជាអ្នកមាន ហើយមានសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស
ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចស្លៀកពាក់ ហើយមិនបង្ហាញភាពអាម៉ាស់នៃភាពអាត្រាផងរបស់អ្នក និងទិញប្រេងដាក់ភ្នែករបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានមើលឃើញ។

19¹⁹ ខ្ញុំហ៊ឺកហ៊ឺនមនុស្សគ្រប់គ្នាដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ ហើយខ្ញុំបង្រៀនពួកគេពីរបៀបដែលពួកគេត្រូវរស់នៅ។ ដូច្នេះ ចូរមានចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយប្រែចិត្តចុះ។²⁰ មើល!
ខ្ញុំកំពុងឈរនៅមាត់ទ្វារ ហើយខ្ញុំកំពុងតែគោរព។ ប្រសិនបើ នរណាដែលឮសម្លេងខ្ញុំ ហើយបើកទ្វារ ខ្ញុំនឹងចូលទៅក្នុងផ្ទះអ្នកនោះ ហើយបរិភោគជាមួយគាត់
ហើយគាត់នឹងនៅជាមួយខ្ញុំ។

21²¹ អស់អ្នកណាដែលឈ្នះ ខ្ញុំនឹងឲ្យគាត់មានសិទ្ធិអង្គុយនៅលើបល័ង្កជាមួយខ្ញុំ ដូចជាខ្ញុំបានឈ្នះដែរ ហើយបានអង្គុយនៅលើបល័ង្កជាមួយព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែរ។

22²² ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលមានត្រចៀកស្តាប់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណក្តីពុំពុំមានបន្ទូលទៅកាន់ក្រុមជំនុំផ្សេងៗ។

4 ¹បន្ទាប់ពីការនេះហើយ ខ្ញុំបានសម្លឹងមើល ហើយខ្ញុំបានឃើញទ្វារស្ថានបរមសុខបើកចំហ។

សម្លេងដំបូងដែលខ្ញុំបានឮគឺនិយាយមកកាន់ខ្ញុំដូចជាសម្លេងត្រៃ មានបន្ទូលថា៖ «ឡើងមកនេះ»

ខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នកនូវអ្វីដែលនឹងត្រូវកើតឡើងបន្ទាប់ពីការទាំងនេះ។² រំពេចនោះ ខ្ញុំលង់នៅក្នុងវិញ្ញាណ ហើយខ្ញុំបានឃើញ បល្ល័ង្កមួយនៅស្ថានសួគ៌ ជាមួយនឹងព្រះមួយអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្កនោះ។³ ព្រះមួយអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្កនោះ មើលទៅដូចជាត្បូងមណីជាតិរស និងត្បូងទទឹម។ មានឥន្ទធន្តរ៍ព័ន្ធជុំវិញបល្ល័ង្កនោះ។ ឥន្ទធន្តរ៍មានលក្ខណៈដូចជាត្បូងមរកត។

⁴នៅជុំវិញបល្ល័ង្កមានបល្ល័ង្កចាស់ទុំម្ភៃបួន ហើយចាស់ទុំទាំងម្ភៃបួនអង្គនៅលើបល្ល័ង្កនោះ។ ស្បែកសំលៀកបំពាក់ពណ៌ស

ហើយពាក់មកដៃនៅលើក្បាលរបស់ពួកគេ។⁵ មានផ្នែកបន្ទោរ លាន់សួរសន្លឹក និងផ្កលាន់យ៉ាងខ្លាំងចេញពីបល្ល័ង្កមក។

ចង្កៀងទាំងប្រាំពីរកំពុងតែឆេះនៅពីមុខបល្ល័ង្ក ចង្កៀងនោះគឺជាវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់។

⁶នៅពីមុខបល្ល័ង្កមានសមុទ្រកែវ ដូចជាកែវចរណ៍។ នៅចំកណ្តាលនៃបល្ល័ង្ក និងជុំវិញបល្ល័ង្កមានសត្វមានជីវិតបួន ពេញដោយភ្នែក ទាំងមុខនិងក្រោយ។

⁷សត្វមានជីវិតទីមួយ ដូចជាសត្វគោ ហើយសត្វមានជីវិតទីពីរ ដូចជាគោ ហើយសត្វមានជីវិតទីបីមានមុខដូចជាមនុស្ស ហើយសត្វមានជីវិតទីបួន

ដូចជាសត្វតន្រ្តី។⁸ សត្វមានជីវិតទាំងបួន សត្វនីមួយៗមានស្លាបប្រាំមួយ ពេញដោយភ្នែកនៅពីលើនិងខាងក្រោម។ ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ពួកគេនិយាយពាក្យថា៖

«វិសុទ្ធ វិសុទ្ធ វិសុទ្ធគឺជាព្រះអម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដា ជាព្រះដែលគង់នៅពីដើម គង់នៅសព្វថ្ងៃ ហើយព្រះអង្គនឹងត្រូវយាងមក»។

⁹នៅពេលណាដែលសត្វមានជីវិតទាំងបួនថ្វាយសិរីល្អ ថ្វាយកិត្តិយស និងអរព្រះគុណដល់ព្រះដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក

ជាព្រះដែលមានព្រះធន្ទរសនៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងដរាបតទៅ។¹⁰ នោះចាស់ទុំទាំងម្ភៃបួនបានក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក។

ពួកគេក្រាបថ្វាយបង្គំដល់ព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងដរាបតទៅ។ ហើយ ពួកគេបានដោះមកុដរបស់ពួកគេនៅចំពោះបល្ល័ង្ក

ហើយបន្តិសម្លេងឡើងថា៖¹¹ «ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះជាម្ចាស់របស់យើង ព្រះអង្គស័ក្តិសមនឹងទទួលសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយស ព្រមទាំងព្រះចេស្ដា។ ដ្បិត

ព្រះអង្គបានបង្កើតអស់ អ្វីៗទាំងអស់ដែលបានបង្កើត និងកើតឡើងទៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ។

5 ¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញ នៅព្រះហស្តខាងស្តាំរបស់ព្រះអង្គដែលគង់លើបល្ល័ង្ក មានការសរសេរនៅលើក្រាំងទាំងខាងមុខនិងខាងក្រោយ។ វាមានប្រថាប់ដោយត្រាប្រាំពីរផង។²ខ្ញុំបានឃើញទេវតាដ៏មានអំណាចមួយ ប្រកាសដោយសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងថា «តើនរណាស័ក្តិសមនឹងបើកក្រាំង ហើយបំបែកក្រាំងនេះបាន?»

³គ្មាននរណាម្នាក់នៅស្ថានសួគ៌ ឬ នៅលើផែនដី ឬនៅក្រោមផែនដី អាចបើកក្រាំង ឬ ដើម្បីអានវាឡើយ។⁴ខ្ញុំយំដោយផ្ទុយយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារគ្មាននរណាស័ក្តិសមក្នុងការបើកក្រាំង ឬអានវាឡើយ។⁵ប៉ុន្តែ មានម្នាក់ក្នុងចំណោមចាស់ទុំប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «កុំយំអី! ម៉េស! តោនៃអំបូរយូដា ឬសរសស្តេចដាវីឌមានជ័យជម្នះហើយ។ លោកអាចបើកក្រាំង ហើយនិងត្រាទាំងប្រាំពីរបាន»។

⁶ខ្ញុំបានឃើញ ចៀមមួយឈរនៅចន្លោះបល្ល័ង្ក និងសត្វមានជីវិតទាំងបួន និងនៅក្នុងចំណោមចាស់ទុំផង។

ម៉េសទៅគាត់ប្រៀបដូចជាកូនចៀមទើបគេសម្លាប់រួច។ ចៀមនោះមានស្បែកប្រាំពីរ ហើយភ្នែកក៏ប្រាំពីរដែរ ទាំងនេះគឺជាព្រះវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ទៅពាសពេញពិភពលោកទាំងមូល។

⁷កូនចៀមនោះបានចេញទៅហើយចាប់យកក្រាំងនោះចេញមកនៅក្នុងព្រះហស្តស្តាំនៃព្រះដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក។

⁸នៅពេលកូនចៀមនោះបានយកក្រាំងនោះមករួចហើយ សត្វមានជីវិតទាំងបួន និងចាស់ទុំទាំងម្ភៃបួនក្រាបចុះនៅចំពោះកូនចៀមនោះ។

ពួកគេម្នាក់ៗមានពិន្ទុម្នាក់មួយ ហើយមានពែងមាសដែលពេញដោយគ្រឿងក្រអូបមួយ នោះគឺជាសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ពួកអ្នកជឿ។

⁹ពួកគេច្រៀងបទថ្មី៖ «ព្រះអង្គស័ក្តិសមក្នុងការទទួលយកក្រាំង ហើយបើកត្រាបស់វា។ ដើម្បីព្រះអង្គត្រូវគេសម្លាប់

ហើយលោហិតរបស់ព្រះអង្គបានបង់ថ្លៃមនុស្សថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ពីគ្រប់ទាំងអំបូរ ភាសា និងមនុស្ស ព្រមទាំងប្រជាជាតិផង។

¹⁰ព្រះអង្គបានធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាអាណាចក្រ និងជាមូជាច្បាញដើម្បីបម្រើព្រះជាម្ចាស់នៃយើង ហើយពួកគេនឹងសោយរាជ្យនៅលើផែនដី»។

¹¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានសម្លឹងមើល ហើយបានឮសម្លេងពួកទេវតាជាច្រើននៅជុំវិញបល្ល័ង្ក ហើយនិងសត្វមានជីវិត ព្រមទាំងពួកចាស់ទុំផង។

ពួកទេវតាទាំងនោះមានរាប់ម៉ឺនរាប់សែន។¹²ពួកគេបន្តិសម្លេងខ្លាំងៗថា៖ «កូនចៀមដែលត្រូវគេសម្លាប់ ព្រះអង្គស័ក្តិសមនឹងទទួលព្រះចេស្ដា ទ្រព្យសម្បត្តិ ប្រាជ្ញា កម្លាំង និងកិត្តិយស សិរីរុងរឿង និងការសរសើរតម្កើង»។

¹³ខ្ញុំបានឮសត្វនិករទាំងអស់ដែលនៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី និងនៅក្រោមផែនដី ព្រមទាំងនៅក្រោមសមុទ្រ អ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងកន្លែងទាំងនោះ បន្តិសម្លេងថា៖ «សូមឲ្យព្រះអង្គដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក និងកូនចៀមបានទទួលការសរសើរតម្កើង កិត្តិយស សិរីរុងរឿង និងព្រះចេស្ដា ដើម្បីគ្រប់គ្រងអស់កល្បរៀងដរាបតទៅ»។¹⁴សត្វមានជីវិតទាំងបួននិយាយថា៖ «អាម៉ែន!» ហើយពួកចាស់ទុំក៏ក្រាបចុះ ហើយថ្វាយបង្គំ។

6¹ ខ្ញុំបានមើល នៅពេលកូនចៀមបើកត្រាមួយនៃត្រាទាំងប្រាំពីរ ហើយខ្ញុំបានឮសត្វមានជីវិតទាំងបួនបន្តិចម្តងដូចជាផ្លូវលាន់ថា៖
«ចូរមក!»² ខ្ញុំបានសម្លឹងមើល ហើយឃើញមានសេះសមួយ អ្នកជិះវាមានផ្លូវ ហើយគាត់បានទទួលមកដុះមួយ។ គាត់បានចេញទៅប្រៀបដូចជាអ្នកឈ្នះ
ដើម្បីយកឈ្នះ។

³ នៅពេលកូនចៀមបើកត្រាទីពីរ ខ្ញុំបានឮសត្វមានជីវិតទីពីរបន្តិចម្តងថា៖ «ចូរមក!»⁴ បន្ទាប់មកសេះមួយទៀតក៏លេចមក មានសម្បុរក្រហម។
អ្នកជិះលើវាត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យដកយកសន្តិភាពចេញពីផែនដី ហើយធ្វើឲ្យមនុស្សសម្លាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ អ្នកជិះនេះបានទទួលដាវមួយយ៉ាងធំ។

⁵ នៅពេលកូនចៀមមើលត្រាទីបី ខ្ញុំបានឮសត្វមានជីវិតទីបីបន្តិចម្តងថា៖ «ចូរមក!» ខ្ញុំបានឃើញ សេះសម្បុរខ្មៅមួយ
ហើយអ្នកជិះវាកាន់ជញ្ជីងមួយនៅក្នុងដៃរបស់គាត់។⁶ ខ្ញុំបានឮសម្លេងដូចជាសម្លេងអ្វីដែលចេញពីក្នុងចំណោមសត្វមានជីវិតទាំងបួន និយាយថា៖ «ស្រូវសាលី
មួយនាពេលថ្ងៃមួយខណ្ឌរី ហើយស្រូវបាច្យបីនាពេលក៏ថ្ងៃមួយខណ្ឌរីដែរ ប៉ុន្តែ កុំប៉ះពាល់ប្រេង និងស្រាទំពាំងបាយជូរឡើយ»។

⁷ នៅពេលកូនចៀមបើកត្រាទីបួន ខ្ញុំបានឮសម្លេងសត្វមានជីវិតទីបួនបន្តិចម្តងថា៖ «ចូរមក!»⁸ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញសេះសម្បុរស្លេកស្លាំង។
អ្នកជិះលើវាលឿងថា សេចក្តីស្លាប់ ហើយនិងស្ថានភាពប្រាណមនុស្សស្លាប់ ក៏មកតាមអ្នកនោះដែរ។ សេចក្តីស្លាប់
និងស្ថានភាពប្រាណមនុស្សស្លាប់បានទទួលសិទ្ធិអំណាចមួយភាគបួននៅលើផែនដី ក្នុងការសម្លាប់ដោយដាវ ទុក្ខក្ស និងដំណីអាសន្នរោគ
ព្រមទាំងដោយសត្វសាហាវនៃផែនដីផង។

⁹ នៅពេលកូនចៀមបើកត្រាទីប្រាំ ខ្ញុំបានឃើញនៅក្រោមកន្លែងថ្វាយតង្វាយមានព្រលឹងនៃអ្នកបានត្រូវគេសម្លាប់ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់
និងដោយសារពួកគេបានធ្វើបន្ទាល់។¹⁰ ពួកគេបានស្រែកឡើងដោយសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «ឱព្រះដ៏ជាអ្នកគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់ ព្រះដ៏វិសុទ្ធ និងពិតត្រង់អើយ
តើរហូតដល់ពេលណាទើបព្រះអង្គជំនុំជម្រះ អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីនេះ
ហើយតើរហូតដល់ពេលណាទើបព្រះអង្គសងសឹកឲ្យឈាមរបស់យើងខ្ញុំ?»¹¹ បន្ទាប់មក ពួកគេម្នាក់ៗបានទទួលសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស
ហើយត្រូវបានប្រាប់ពួកគេឲ្យសម្រាកបន្តិចទៀត រហូតទាល់តែគេបានសម្លាប់អ្នកបម្រើ និងបងប្អូនប្រុសស្រីបានគ្រប់ចំនួនសិន
ដូចដែលគេបានសម្លាប់អ្នកដែរ។

¹² នៅពេលកូនចៀមបើកត្រាទីប្រាំមួយ ខ្ញុំបានមើល ហើយឃើញមានការព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះអាទិត្យបានត្រឡប់ទៅជាខ្មៅដូចជាអារពណ៌ខ្មៅ
ហើយខែពេញបរមីបានត្រឡប់ដូចជាឈាម។¹³ ផ្កាយនៅស្ថានសួគ៌ធ្លាក់មកលើផែនដី ដូចជាផ្លែឧទុម្ពរខ្ចីធ្លាក់ចុះមក ដោយសារខ្យល់ព្យុះយ៉ាងខ្លាំង។

¹⁴ ផ្ទៃមេឃត្រូវបានបាត់ទៅដូចជាគេមូលក្រាំងដែរ។ ភ្នំ និងកោះទាំងអស់ត្រូវរំពៃចេញពីកន្លែងរបស់វា។

¹⁵ បន្ទាប់មក ស្តេចនៅលើផែនដី និងមនុស្សសំខាន់ និងពួកមេទ័ព ពួកអ្នកមាន អ្នកមានអំណាច និងមនុស្សផ្សេងៗទៀត ទាំងអ្នកបម្រើ និងអ្នកជាទាំងឡាយ
នឹងលាក់ខ្លួននៅក្នុងជ្រលងភ្នំ និងតាមប្រហោងថ្មភ្នំ។¹⁶ ពួកគេនិយាយទៅភ្នំ និងទៅកាន់ថ្មថា៖ «ចូរធ្លាក់មកលើយើងមក!
ចូរលាក់យើងពីព្រះភក្ត្រនៃព្រះអង្គដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក និងពីសេចក្តីក្រោធរបស់កូនចៀម។

¹⁷ ដ្បិតថ្ងៃនោះជាថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ពួកគេបានមកដល់។ តើនរណាអាចទ្រាំបាន?»។

7 ¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំឃើញទេវតាបួនរូបឈរនៅក្នុងជ្រុងទាំងបួននៃផែនដី ទប់ខ្យល់ទាំងបួនទិសនៃផែនដី ដើម្បីកុំឲ្យខ្យល់នោះបក់បោកមកលើផែនដី លើសមុទ្រ ឬលើដើមឈើឡើយ។²ខ្ញុំបានឃើញទេវតាផ្សេងទៀត បានមកពីភាគខាងកើត ជាអ្នកដែលមានត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ។ គាត់បានស្រែកដោយសម្លេងខ្លាំងៗទៅកាន់ទេវតាទាំងបួនដែលបានទទួលការអនុញ្ញាតក្នុងការធ្វើទុក្ខដល់ផែនដី និងសមុទ្រថា៖ «កុំធ្វើទុក្ខផែនដី សមុទ្រ ឬដើមឈើឡើយ ចាំយើងបោះត្រានៅលើថ្ងាសរបស់អ្នកបម្រើព្រះរបស់យើងសិន។

⁴ខ្ញុំបានឮអំពីចំនួនមនុស្សដែលបានបោះត្រានោះគឺ មានចំនួន១៤០០០ អ្នកដែលបានបោះត្រានោះគឺមកពីគ្រប់អំបូរនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល៖
⁵មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់មកពីអំបូរបស់យូដាត្រូវបានបោះត្រា មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់មកពីអំបូររូបេន មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់មកពីអំបូរកាដ៍ មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរហេស៊ីរ មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរណាបថាលី មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរម៉ាណាសេ។
⁷មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរស៊ីម្មាន មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរលេវី មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីសាខា មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរសាប៊ុយឡូន មួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរយ៉ូសែប និងមួយម៉ឺនពីរពាន់នាក់ពីអំបូរបេនយ៉ាមីន ត្រូវបានបោះត្រា។
⁹បន្ទាប់ពីការទាំងនេះ ខ្ញុំបានឃើញ មានបណ្តាជនយ៉ាងច្រើនកោះក ដែលមិនអាចរាប់បាន មកពីគ្រប់ប្រជាជាតិ គ្រប់អំបូរ គ្រប់មនុស្ស និងគ្រប់ភាសា ឈរនៅចំពោះបណ្តែង និងនៅចំពោះកូនចៀម។ ពួកគេពាក់សម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស ហើយកាន់ឆាងចាក នៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ¹⁰ ហើយពួកគេបានបន្លឺសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងៗថា៖ «ការសង្គ្រោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃយើង ដែលគង់នៅលើបណ្តែង និងជាកម្មសិទ្ធិរបស់កូនចៀម!»។
¹¹ទេវតាទាំងអស់ឈរនៅជុំវិញបណ្តែង និងនៅជុំវិញពួកចាស់ទុំ ព្រមទាំងសត្វមានជីវិតទាំងបួន ពួកគេបានក្រាបចុះនៅចំពោះបណ្តែង។ ពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់¹² បន្តិសម្លេងថា៖ «អាម៉ែន! សូមសរសើរ ថ្វាយសិរីរុងរឿង ប្រាជ្ញា ការអរគុណ កិត្តិយស ព្រះចេស្តា និងកម្លាំង ដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងដរាបតទៅ! អាម៉ែន!»។
¹³បន្ទាប់មក មានចាស់ទុំម្នាក់បានសួរខ្ញុំថា «តើអ្នកទាំងនេះជានរណា ដែលស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស ហើយពួកគេមកពីណា?»¹⁴ ខ្ញុំប្រាប់គាត់ថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ លោកដឹងហើយ» ហើយគាត់ប្រាប់មកខ្ញុំថា៖ «ពួកគេទាំងនេះគឺជាពួកអ្នកដែលចេញមកពីទុក្ខវេទនាដ៏ធំ។ ពួកគេបានសម្អាតសម្លៀកបំពាក់ ហើយបានធ្វើឲ្យសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេស ដោយសារឈាមនៃកូនចៀម។
¹⁵ដោយហេតុនេះហើយ បានជាពួកគេនៅចំពោះបណ្តែងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពួកគេថ្វាយបង្គំព្រះអង្គទាំងថ្ងៃទាំងយប់នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះមួយអង្គដែលបានគង់នៅលើបណ្តែងនឹងពង្រីកព្រះពន្លារបស់ព្រះអង្គលើពួកគេ។¹⁶ ពួកគេលែងឃ្លានទៀតហើយ ក៏មិនស្រេកទឹកទៀតដែរ។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យ និងកម្ដៅថ្ងៃក៏មិនអាចធ្វើទុក្ខដល់គេបានដែរ។¹⁷ ដ្បិតកូនចៀមគង់នៅចំកណ្តាលនៃបណ្តែងនឹងធ្វើជាអ្នកគង្វាលលើពួកគេ ហើយព្រះអង្គនឹងនាំពួកគេទៅប្រគល់ទឹកដ៏រស់ ហើយព្រះជាម្ចាស់នឹងជូនគ្រប់ទាំងទឹកភ្នែកនៅលើភ្នែករបស់ពួកគេចេញ»។

8 ¹នៅពេលកូនចៀមបើកត្រាទីប្រាំពីរ នៅស្ថានសួគ៌ស្ងាត់ស្ងៀម ប្រហែលជាកន្លះម៉ោង។²បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទេវតាទាំងប្រាំពីរ ឈរនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយត្រែទាំងប្រាំពីរបានប្រគល់ដល់ពួកគេ។

³មានទេវតាមួយផ្សេងទៀតបានមក កាន់ពែងគ្រឿងក្រអូបមាសឈរនៅកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូប។ មានគ្រឿងក្រអូបជាច្រើនបានប្រគល់ដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានថ្វាយវាជាមួយនឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ពួកអ្នកជឿនៅលើកន្លែងថ្វាយគ្រឿងក្រអូបមាស នៅខាងមុខបល្ល័ង្ក។⁴ផ្សេងរបស់គ្រឿងក្រអូប ជាមួយនឹងសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ពួកអ្នកជឿ បានហុយឡើងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ចេញពីដែរបស់ទេវតា។⁵ទេវតាបានយកពែងគ្រឿងក្រអូប ហើយបានដក់ភ្លើងពេញពីកន្លែងថ្វាយតង្វាយ។ បន្ទាប់មក គាត់បានបោះវាចូលមកផែនដី ហើយមានផ្ករលាន់ សម្លេងសន្ធឹកនៃឆ្នែកបន្ទោរ និងរញ្ជួយដីផង។

⁶ទេវតាទាំងប្រាំពីរ ដែលមានត្រៃប្រាំពីរបានរៀបចំដើម្បីផ្លូវ។⁷ទេវតាទីមួយផ្លូវត្រែរបស់ខ្ញុំ ហើយមានព្រីល និងភ្លើងលាយជាមួយឈាម។ ហើយបានបោះចូលមកក្នុងផែនដី ដើម្បីឲ្យឆេះផែនដីមួយភាគបី ហើយមួយភាគបីនៃដើមឈើ និងគ្រប់ទាំងស្មៅត្រូវបានឆេះ។

⁸ទេវតាទីពីរផ្លូវត្រែរបស់គាត់ ហើយមានអ្វីមួយឆេះដោយភ្លើងដូចជាភ្នំមួយយ៉ាងធំត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រ។

មួយភាគបីនៃសមុទ្របានត្រឡប់ទៅជាឈាម។⁹សត្វនិករមួយភាគបីបានស្លាប់នៅក្នុងសមុទ្រ ហើយនាវាមួយភាគបីក៏ត្រូវបំផ្លាញដែរ។

¹⁰ទេវតាទីបីបានផ្លូវត្រែរបស់គាត់ ហើយមានផ្កាយមួយយ៉ាងធំធ្លាក់ពីលើមេឃមក ឆេះដូចជាចន្ទៈ ធ្លាក់មកលើមួយភាគបីនៃទន្លេ និងប្រភពទឹកទាំងឡាយ។

¹¹ផ្កាយនោះឈ្មោះថា ស្បែង។ ទឹកមួយភាគបីបានត្រឡប់ទៅជាល្វីង ហើយមានមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយសារទឹកដែលបានត្រឡប់ទៅជាល្វីងនោះ។

¹²ទេវតាទីបួនបានផ្លូវត្រែរបស់គាត់ ហើយព្រះអាទិត្យបាត់រស្មីមួយភាគបី ហើយព្រះច័ន្ទ និងផ្កាយក៏បាត់រស្មីមួយភាគបីដែរ។ ដូច្នេះ ធ្វើឲ្យងងឹតមួយភាគបី មួយភាគបីនៃថ្ងៃ ហើយមួយភាគបីនៅពេលយប់ក៏ងងឹតដែរ។

¹³ខ្ញុំសម្លឹងមើល ហើយបានឮតន្ត្រីដែលកំពុងហើរនៅកណ្តាលអាកាស បន្តិចម្តងយ៉ាងខ្លាំងថា៖ «វេទនាហើយ វេទនាហើយ វេទនាហើយ ដល់អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដី ដោយសារត្រែរបស់ទេវតាបីទៀតនឹងត្រូវផ្លុំឡើង»។

9¹ បន្ទាប់មក ទេវតាទីប្រាំផ្លូវត្រែរបស់គាត់។ ខ្ញុំបានឃើញផ្កាយមួយធ្លាក់ពីលើមេឃមកលើផែនដី។ ផ្កាយនោះបានទទួលកូនសោរដើម្បីបើករណ្តៅដីជ្រៅ។
² គាត់បានបើកទ្វាររណ្តៅដីជ្រៅនោះ ហើយផ្សែងក៏ហុយឡើងចេញមកក្រៅ ដូចជាផ្សែងដែលចេញពីឡភ្លើងមួយយ៉ាងធំ។ ព្រះអាទិត្យ និងអាកាសត្រឡប់ទៅជាងងឹត ដោយសារផ្សែងដែលហុយចេញពីរណ្តៅនោះ។

³ សត្វកណ្តុបជាច្រើនបានហើរចេញពីផ្សែងនោះមកនៅលើផែនដី ហើយពួកគេបានទទួលអំណាចដូចជាខ្សាដំរីនៅលើផែនដី។
⁴ កណ្តុបទាំងនោះត្រូវបានប្រាប់មិនឲ្យបំផ្លាញស្មៅនៅលើផែនដី ឬរុក្ខជាតិ ឬដើមឈើណាឡើយ ប៉ុន្តែ បំផ្លាញតែមនុស្សដែលមិនមានគ្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅលើផ្ទៃសរសៃពួកគេប៉ុណ្ណោះ។
⁵ ពួកគេមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យសម្លាប់មនុស្សទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែធ្វើទារុណកម្មដល់ពួកគេក្នុងរយៈពេលតែប្រាំខែប៉ុណ្ណោះ។
ទារុណកម្មដែលពួកគេដាក់នោះគឺដូចជាទ្រនិចនៃខ្សាដំរី នៅពេលវាទិចមនុស្ស។⁶ នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សចង់តែស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនអាចស្លាប់បានឡើយ។
ពួកគេមានសេចក្តីប្រាថ្នាចង់ស្លាប់យ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្លាប់នឹងរត់ចេញពីពួកគេ។
⁷ កណ្តុបមានរូបរាងដូចជាសេះ ដែលរៀបទៅច្បាំង។ នៅលើក្បាលរបស់វា មានអ្វីមួយដូចជាមុខក្នុងពណ៌មាស ហើយមុខរបស់ពួកគេដូចជាមុខរបស់មនុស្សដែរ។
⁸ ពួកគេមានសក់ដូចជាសក់របស់មនុស្សស្រី ហើយធ្មេញរបស់ពួកគេប្រៀបដូចជាធ្មេញតោ។⁹ ពួកគេមានអារក្រោះ ដូចជាអារក្រោះដែក ហើយសម្លេងស្តាប់របស់ពួកគេដូចជាសម្លេងរទេះចម្បាំងជាច្រើន និងសេះរត់នៅក្នុងសមរភូមិ។
¹⁰ ពួកវាមានកន្ទុយជាមួយនឹងត្រីដូចជាខ្សាដំរី នៅក្នុងកន្ទុយរបស់ពួកវាមានអំណាចនឹងធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សរយៈពេលប្រាំខែ។
¹¹ ពួកវាមានស្មៅគ្រប់គ្រងលើពួកវា គឺជាទេវតានៃរណ្តៅដីជ្រៅ។ ឈ្មោះវាជាភាសាហេប្រឺថា៖ «អាបាដូន» ជាភាសាក្រិកថា៖ «អាប៉ូលីយ៉ូន»។
¹² សេចក្តីវេទនាទីមួយបានកន្លងផុតទៅ។ មើល! បន្ទាប់ពីនេះនឹងមានទុក្ខវេទនាពីរទៀតមកដល់។
¹³ ទេវតាទីប្រាំមួយផ្លូវត្រែរបស់គាត់ ខ្ញុំបានឮសម្លេងចេញពីស្បែងរបស់កន្លែងថ្វាយតង្វាយមាសដែលតាំងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។
¹⁴ សម្លេងនោះនិយាយទៅកាន់ទេវតាទីប្រាំមួយថាដែលមានត្រៃថា៖ «ចូរដោះលែងទេវតាបួនដែលបានចងនៅទន្លេធំទន្លេអឺប្រាត»។¹⁵ ទេវតាបួននោះ ត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ពេលនោះ ថ្ងៃនោះ ខែនោះ និងឆ្នាំនោះ និងដោះលែងដើម្បីសម្លាប់មនុស្សមួយភាគបី។
¹⁶ ខ្ញុំបានឮចំនួនទាហាននៅលើសេះមានចំនួន ២០០០០០០០០នាក់។¹⁷ នេះគឺជាការដែលខ្ញុំបានឃើញសេះនៅក្នុងនិមិត្ត និងអស់អ្នកដែលជិះលើវា។
អារក្រោះពណ៌ក្អែង ពណ៌ខៀវចាស់ និងពណ៌លឿង។ ក្បាលរបស់សេះទាំងនោះមានលក្ខណៈដូចជាតោ មានភ្លើង ផ្សែង និងស្ពាន់ធំចេញពីមាត់របស់វាមក។
¹⁸ មនុស្សមួយភាគបីត្រូវបានស្លាប់ដោយសារគ្រោះកាចទាំងបីនេះ៖ មានភ្លើង ផ្សែង និងស្ពាន់ធំដែលមកពីមាត់របស់ពួកវា។¹⁹ ដ្បិត អំណាចរបស់ពួកសេះនៅក្នុងមាត់ និងកន្ទុយរបស់ពួកវា ព្រោះកន្ទុយរបស់ពួកវាដូចជាពស់ ហើយពួកវាមានក្បាល ដែលក្បាលនោះធ្វើទុក្ខដល់មនុស្ស។
²⁰ ហើយមនុស្សលោកដែលនៅសល់ អស់អ្នកដែលមិនបានស្លាប់ដោយសារគ្រោះកាចទាំងនោះ មិនបានប្រែចិត្តពីការប្រព្រឹត្តិដែលពួកគេបានធ្វើ ហើយពួកគេក៏មិនឈប់ការថ្វាយបង្គំពួកវិញ្ញាណកំណាច និងរូបព្រះដែលធ្វើពីមាស ប្រាក់ លង្ហិន ឬ និងឈើ ថ្វាយបង្គំអ្វីៗដែលមិនអាចមើលឃើញ មិនអាចឮ ឬមិនអាចដើរ។²¹ ពួកគេនៅតែមិនប្រែចិត្តពីអំពើឃាតកម្មរបស់ពួកគេ ពីអំពើមន្តអាគមរបស់ពួកគេ និងពីអំពើអសីធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់ពួកគេ ឬពីអំពើលួចប្លន់របស់ពួកគេ។

10 ¹បន្ទាប់មកខ្ញុំបានឃើញទេវតាដ៏ខ្លាំងពូកែបានចុះមកពីស្ថានសួគ៌។ គាត់ហុំព័ទ្ធដោយពពក ហើយក៏មានឥន្ទឆន្ទនៅពីលើក្បាលគាត់។ មុខរបស់គាត់ដូចជាព្រះអាទិត្យ ហើយជើងរបស់គាត់ដូចជាសរសរភ្លើង។²គាត់កាន់ក្រាំងតូចមួយនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ដែលបានបើករួចហើយ គាត់បានដាក់ជើងខាងស្តាំរបស់គាត់នៅក្នុងសមុទ្រ ហើយជើងឆ្វេងរបស់គាត់ទៅលើដី។

³បន្ទាប់មក គាត់បានស្រែកដោយសម្លេងខ្លាំងដូចជាសម្លេងតោគ្រហឹម។ នៅពេលគាត់ស្រែករួចហើយ ផ្ការាំងប្រាំពីរលាន់ឡើងដែរ។
⁴នៅពេលផ្ការាំងប្រាំពីរលាន់ឡើង ខ្ញុំបានរៀបនឹងសរសេរ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានឮសម្លេងពីស្ថានសួគ៌ថា៖ «ចូរលាក់ទុក្ខអ្វីដែលផ្ការាំងប្រាំពីរបាននិយាយ។ កុំសរសេរវាចុះឡើយ!»។

⁵បន្ទាប់មក ទេវតាដែលខ្ញុំឃើញឈរនៅលើសមុទ្រ ហើយនិងដី បានលើកដៃរបស់គាត់ឡើងទៅលើស្ថានសួគ៌។
⁶គាត់បានស្បថជាមួយនឹងព្រះដែលគង់នៅជារៀងរហូតតទៅ ជាព្រះដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ នៅផែនដី និងអ្វីដែលនៅក្នុងផែនដី នៅក្នុងសមុទ្រ និងអ្វីៗដែលនៅក្នុងសមុទ្រដែរ ទេវតាស្បថថា៖ «លែងពន្យារពេលទៀតហើយ។⁷ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃដែលទេវតាទាំងប្រាំពីរផ្គុំគ្របសព្វគ្រប់ ដូច្នេះ អាចកំបាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបានសម្រេច ដូចដែលទេវតានោះបានថ្លែងទៅកាន់ព្យាករ និងអ្នកបម្រើរបស់គាត់»។

⁸សម្លេងដែលខ្ញុំបានឮពីស្ថានបរមសុខមកកាន់ខ្ញុំម្តងទៀតថា៖ «ចូរទៅយកក្រាំងដែលបើកនៅក្នុងដៃរបស់ទេវតាដែលឈរនៅលើសមុទ្រ និងលើដីគោកមក»។

⁹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានទៅឯទេវតា ហើយប្រាប់គាត់ឲ្យប្រគល់ក្រាំងតូចនោះមកខ្ញុំ។ គាត់និយាយមកខ្ញុំថា៖ «ចូរយកក្រាំងទៅ ហើយបរិភោគវាចុះ។ វានឹងធ្វើឲ្យក្រពះរបស់អ្នកល្ងើង ប៉ុន្តែ វានឹងផ្អែមនៅក្នុងមាត់របស់អ្នកដូចជាទឹកឃ្មុំ»។

¹⁰ខ្ញុំបានយកក្រាំងតូចនោះមកពីដៃរបស់ទេវតា ហើយបរិភោគវា។ វាផ្អែមដូចជាទឹកឃ្មុំនៅក្នុងមាត់របស់ខ្ញុំមែន ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបរិភោគវាហើយ ក្រពះរបស់ខ្ញុំទៅជាល្ងើងមែន។¹¹បន្ទាប់មក មានម្នាក់ប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «អ្នកត្រូវតែថ្លែងទំនាយម្តងទៀតអំពីជាតិសាសន៍ ប្រជាជាតិ ភាសា និងស្តេចជាច្រើន»។

11¹ គាត់បានឲ្យដើមត្រៃខ្ញុំមួយ ប្រើដូចជាដំបងដើម្បីវាស់។ គាត់ប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «ចូរក្រោកឡើង ហើយវាស់ព្រះវិហារនិងកន្លែងថ្វាយតង្វាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងអស់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំនៅក្នុងនោះ។»² ប៉ុន្តែ កុំវាស់ទីលានខាងក្រៅព្រះវិហារឡើយ ដើម្បីទីលានខាងក្រៅបានប្រគល់ឲ្យសាសន៍ដទៃហើយ។ ពួកគេនឹងជាន់ល្បឿនក្រុងបរិសុទ្ធអស់រយៈពេល សែសិបពីរខែ។

³ ខ្ញុំនឹងធ្វើបន្ទាល់របស់ខ្ញុំទាំងពីរ ដើម្បីថ្លែងទំនាយអស់រយៈពេល ១២៦០ថ្ងៃ ស្លៀកពាក់សំពត់ផ្ទៃ។⁴ បន្ទាល់ទាំងពីរនេះ គឺជាដើមអូលីវពីរដើម និងជើងចង្កៀងពីរដែលឈរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់នៃផែនដី។⁵ ប្រសិនបើ អ្នកណាដែលសម្រេចចិត្តធ្វើទុក្ខដល់គេ ភ្លើងនឹងចេញពីមាត់របស់ពួកគេមកបំផ្លាញខ្លាំងសត្រូវរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើ អ្នកណាចង់ធ្វើទុក្ខដល់ពួកគេនឹងត្រូវសម្លាប់ដោយរបៀបនេះឯង។

⁶ បន្ទាល់ទាំងពីរនេះមានសិទ្ធិអំណាចបិទផ្ទៃមេឃ ដើម្បីមិនឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ក្នុងពេលដែលពួកគេថ្លែងទំនាយ។ ពួកគេមានអំណាច ដើម្បីធ្វើឲ្យទឹកត្រឡប់ទៅជាឈាម និងវាយប្រហារផែនដីដោយសារគ្រោះកាចជាច្រើន តាមតែពួកគេចង់ធ្វើ។

⁷ នៅពេលពួកគេបានបញ្ចប់ក្នុងការធ្វើបន្ទាល់របស់ពួកគេហើយមានសត្វសាហាវចេញពីទីជម្រៅមកច្បាំងជាមួយពួកគេ ពួកគេនឹងធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងសត្វសាហាវនោះ។ គាត់នឹងឈ្នះពួកគេហើយសន្លាប់ពួកគេ។

⁸ សាកសពរបស់ពួកគេនឹងដេកនៅលើផ្ទៃនៃទីក្រុងដ៏ធំ (ជានិមិត្តរូបហៅក្រុងសូដុំ និងអេស៊ីប) ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវគេឆ្កាង។

⁹ អស់រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះមានខ្លះមកពីគ្រប់ជនជាតិ អំបូរ ភាសានិងប្រជាជាតិនឹងមើលទៅសាកសពរបស់ពួកគេ។

គេមិនអនុញ្ញាតឲ្យបញ្ចុះសពរបស់ពួកគេនៅក្នុងផ្នូរឡើយ។

¹⁰ អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីនឹងមានអំណរ និងអបអរសាទរចំពោះការស្លាប់របស់ពួកគេ។

ពួកគេជូនការដល់គ្នាទៅវិញទៅមកដល់អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីដោយសារព្យាករណ៍ទាំងពីរត្រូវរងទុក្ខវេទនា។¹¹ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីបីថ្ងៃកន្លះមក ខ្យល់ដង្ហើមនៃជីវិតដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់នឹងចូលទៅក្នុងពួកគេ ហើយពួកគេនឹងក្រោកឡើង។

អស់អ្នកដែលបានឃើញព្យាករណ៍ទាំងពីរនោះមានការភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង។¹² បន្ទាប់មក ពួកគេនឹងឮសម្លេងមួយយ៉ាងខ្លាំងពីស្ថានសួគ៌មកកាន់ពួកគេថា៖ «ចូរមកទីនេះ!» បន្ទាប់មក ពួកគេនឹងឡើងទៅក្នុងស្ថានបរមសុខនៅលើពពក ហើយសត្រូវរបស់ពួកគេនឹងសម្លឹងមើលពួកគេ។

¹³ នៅពេលនោះ នឹងមានការញ័យដ៏យ៉ាងខ្លាំង មួយភាគដប់នៃក្រុងនឹងត្រូវរលំ។ មនុស្សប្រាំពីរពាន់នាក់នឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារញ័យដ៏នោះ ហើយអ្នកដែលនៅរស់នឹងមានការភ័យខ្លាច ហើយនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានបរមសុខ។¹⁴ ទុក្ខវេទនាទីពីរបានកន្លងផុតទៅ។ មើល! ទុក្ខវេទនាទីបីនឹងមកជាឆាប់។

¹⁵ ទេវតាទីប្រាំពីរផ្ទុំត្រឡប់គាត់ ហើយមានសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងពីស្ថានបរមសុខមកថា៖

«អាណាចក្ររបស់ពិភពលោកបានត្រឡប់ទៅជាអាណាចក្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ និងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃយើង។ ព្រះអង្គនឹងសោយរាជ្យជារៀងរហូតទៅ។»

¹⁶ បន្ទាប់មក ពួកចាស់ទុំទាំងមូលដែលអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្កនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្រាបមុខចុះ ថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់។¹⁷ ពួកគេនិយាយថា «យើងអរព្រះគុណដល់ព្រះអង្គ ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ដ៏មានឫទ្ធានភាព ជាព្រះអង្គដែលគង់នៅតាំងពីដើម ឥឡូវនេះ ព្រះអង្គបានយកអំណាចដ៏ធំរបស់ព្រះអង្គ ហើយបានចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ។

¹⁸ ប្រជាជាតិផ្សេងៗមានកំហឹង ប៉ុន្តែ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គបានមកដល់ហើយ។ ពេលវេលាដល់កំណត់ហើយ សម្រាប់ពួកអ្នកស្លាប់ដើម្បីទទួលការជំនុំជម្រះ និងសម្រាប់ផ្តល់រង្វាន់ដល់ព្យាករណ៍ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ អស់អ្នកដែលជាអ្នកជឿ ហើយអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ ទាំងអ្នកតូច និងអ្នកធំ។ ពេលកំណត់មកដល់ហើយសម្រាប់ព្រះអង្គ ក្នុងការបំផ្លាញអស់អ្នកដែលបំផ្លាញផែនដីទាំងមូល»។

¹⁹ បន្ទាប់មក ព្រះវិហារនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបើក ហើយហិបនៃសម្ព័ន្ធមេត្រីរបស់ព្រះអង្គបានឃើញនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។ មានផ្នែកបន្ទោរ មានសួរសន្លឹក មានផ្ការលាន់ មានរញ្ជួយដី និងមានព្យុះព្រិលយ៉ាងធំ។

12 ¹ ឃើញមានទីសម្គាល់មួយយ៉ាងធំនៅស្ថានសួគ៌៖ មានស្រ្តីម្នាក់ ស្លៀកពាក់ដោយសារព្រះអាទិត្យ ហើយព្រះច័ន្ទនៅក្រោមជើងនាង ហើយមានមកុដផ្កាយដប់ពីរនៅលើក្បាលរបស់នាង។² នាងមានផ្ទៃពោះ ហើយនាងយំឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង ដូចឈឺចាប់ពេលសម្រាលកូន។

³ ឃើញមានទីសម្គាល់មួយផ្សេងទៀតនៅក្នុងស្ថានសួគ៌៖ មើល! មានសត្វនាគក្រហមមួយយ៉ាងធំ ដែលមានក្បាលប្រាំពីរ និងស្បែងដប់ ហើយមានមកុដប្រាំពីរនៅលើក្បាលរបស់វា។⁴ កន្ទុយរបស់វាបានកៀរយកផ្កាយមួយភាគបីនៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ហើយបោះទម្លាក់ពួកគេទៅក្នុងផែនដី។ សត្វនាគឈរនៅចំពោះស្ត្រីដែលរៀបនឹងសម្រាលកូន ដើម្បីស៊ីកូនរបស់នាង នៅពេលនាងសម្រាលកូននោះ។

⁵ នាងបានសម្រាលកូនប្រុសមួយ ដែលនឹងត្រូវគ្រប់គ្រងលើប្រជាជាតិទាំងអស់ដោយដំបងដែក។ កូនប្រុសរបស់នាងនឹងត្រូវបានឆក់យកទៅឯព្រះជាម្ចាស់ និងទៅឯបល័ង្ករបស់ព្រះអង្គ។⁶ ហើយស្ត្រីនោះបានរត់ទៅឯទីរហោស្ថាន ជាកន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំសម្រាប់នាង ដើម្បីឲ្យនាងបានទទួលការមើលថែក្នុងរយៈពេល ១២៦០ ថ្ងៃនៅទីនោះ។

⁷ ឥឡូវនេះ មានសង្គ្រាមនៅស្ថានសួគ៌។ មហាទេវតាមីកែល និងពួកទេវតាធ្វើសង្គ្រាមជាមួយនឹងសត្វនាគ ហើយសត្វនាគ និងពួកទេវតារបស់វាក៏បានច្បាំងតបតវិញដែរ។⁸ ប៉ុន្តែ សត្វនាគមិនមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយកឈ្នះបានទេ។ ដូច្នេះ នៅស្ថានបរមសុខលែងមានកន្លែងសម្រាប់វា និងពួកទេវតារបស់វាទៀតហើយ។⁹ សត្វនាគដ៏ធំ គឺជាសត្វពស់បុរាណដែលហៅថា មារ ឬសាតាំង គឺជាអ្នកបោកប្រាស់ពិភពលោកទាំងមូល ត្រូវបោះចូលមកលើផែនដី រួមជាមួយនឹងពួកទេវតារបស់វាក៏ត្រូវបោះចោលមកជាមួយវាដែរ។

¹⁰ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងនៅស្ថានបរមសុខថា៖ «ពេលនេះ សេចក្តីសង្គ្រោះ ព្រះចេស្ដា និងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានមកដល់ហើយ។ ដ្បិត មេចោទប្រកាន់បងប្អូនរបស់យើងត្រូវបានទម្លាក់ចុះ ពួកគេហើយដែលចោទប្រកាន់បងប្អូនយើងនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់នៃយើងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃនោះ។

¹¹ ពួកគេបានយកឈ្នះវាដោយសារលោហិតរបស់កូនចៀម និងពាក្យនៃទីបន្ទាល់របស់ពួកគេ ដើម្បីពួកគេមិនបានស្រឡាញ់ជីវិតរបស់ពួកគេទេ ទោះបីជាពួកគេស្លាប់ក្តី។¹² ដូច្នេះហើយ ឱស្ថានសួគ៌ និងពួកអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌អើយ ចូរមានអំណរឡើង។ ប៉ុន្តែ វេទនាដល់ផែនដី និងសមុទ្រ ដោយសារមានចុះមកឯអ្នកហើយ។ វាពេញដោយកំហឹង ដោយសារវាដឹងថា វាមានពេលតែបន្តិចទៀតទេ។

¹³ នៅពេលសត្វនាគដឹងថា វាត្រូវបានទម្លាក់មកលើផែនដី វាបានដេញតាមស្ត្រីដែលសម្រាលបានកូនប្រុសនោះ។¹⁴ ប៉ុន្តែ ស្ត្រីនោះបានទទួលស្លាប់របស់គន្លឹះដ៏ធំពីរ ដើម្បីឲ្យនាងអាចរត់គេចទៅកន្លែងដែលបានរៀបចំទុកសម្រាប់នាងនៅក្នុងទីរហោស្ថាន។

នេះគឺជាកន្លែងដែលនាងត្រូវបានមើលថែ មួយពេល មួយពេល និងកន្លះពេល ចេញពីវត្តមានរបស់សត្វពស់។¹⁵ សត្វពស់បានព្រួសពិសចេញពីមាត់របស់វាដូចជាទឹកទន្លេ ដើម្បីឲ្យមានជាទឹកជំនន់បំផ្លាញនាង។¹⁶ ប៉ុន្តែ ផែនដីបានជួយនាង។

ផែនដីបានបើកមាត់របស់វាឡើង ហើយលេបទឹកទន្លេដែលសត្វនាគបានព្រួសពិសចេញពីមាត់របស់វានោះ។¹⁷ បន្ទាប់មក សត្វនាគមានកំហឹងខ្លាំងចំពោះស្ត្រីនោះ ហើយបានចេញទៅធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពូជពង្សទាំងអស់របស់នាង អស់អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយកាន់ខ្ជាប់បន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូ។¹⁸ បន្ទាប់មក សត្វពោះបានឈរឡើងនៅលើដីខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រ។

13¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញសត្វសាហាវបានលេចមកពីសមុទ្រ។ វាមានស្បែងដប់ ហើយក្បាលប្រាំពីរ។ នៅលើស្បែងរបស់វា មានមកដប់
ហើយនៅលើក្បាលនីមួយៗរបស់វាមានឈ្មោះដែលប្រមាថព្រះជាម្ចាស់។² សត្វសាហាវ ដែលខ្ញុំបានឃើញនេះ មានរាងដូចជាខ្លាខិន។
ជើងរបស់វាដូចជាជើងរបស់ខ្លាឃ្មុំ ហើយមាត់របស់វាដូចជាមាត់របស់សត្វតោ។ សត្វនាគបានប្រគល់អំណាចរបស់វាទៅសត្វសាហាវ និងបណ្តុំ
ព្រមទាំងសិទ្ធិអំណាចដ៏ធំរបស់វាឲ្យសត្វសាហាវគ្រប់គ្រង។

³ ក្បាលមួយរបស់សត្វសាហាវហាក់បីដូចជាត្រូវបានសម្លាប់ ប៉ុន្តែបួសរបស់វាបានជាសះស្បើយវិញ។ ផែនដីទាំងមូលមានការស្ងប់ស្ងែង
ហើយពួកគេដើរតាមសត្វសាហាវនោះ។⁴ ពួកគេក៏ថ្វាយបង្គំសត្វនាគ ដើម្បីវាបានប្រគល់សិទ្ធិអំណាចទៅសត្វសាហាវនោះ។
ពួកគេក៏ថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវនេះដែរ ហើយបន្តនិយាយថា «តើអ្នកណាដូចជាសត្វសាហាវនេះ?» ហើយតើអ្នកណាអាចតបបន្ទាបមួយវាបាន?»
⁵ សត្វសាហាវត្រូវបានទទួលអំណាចក្នុងការនិយាយពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់។ វាត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្រើសិទ្ធិអំណាចក្នុងរយៈពេលសែសិបពីរខែ។⁶ ដូច្នេះ
សត្វសាហាវបានបើកមាត់របស់វានិយាយពាក្យប្រមាថទាស់នឹងព្រះជាម្ចាស់ វាប្រមាថព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ នៅកន្លែងដែលវាស់នៅ
ហើយនិងអស់អ្នកដែលរស់នៅស្ថានសួគ៌។

⁷ សត្វសាហាវត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពួកអ្នកជឿ និងដើម្បីយកឈ្នះលើពួកគេ។ ហើយត្រូវបានប្រគល់សិទ្ធិអំណាចដល់គ្រប់ទាំងអំបូរ
គ្រប់ជនជាតិ គ្រប់ភាសា និងគ្រប់ប្រជាជាតិផងដែរ។⁸ អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីនឹងថ្វាយបង្គំវា អស់អ្នកដែលមិនបានសរសេរឈ្មោះ
តាំងពីដើមកំណើតនៃពិភពលោក និងនៅក្នុងសៀវភៅនៃជីវិត ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់កូនចៀម ដែលត្រូវគេសម្លាប់។

⁹ អស់អ្នកដែលមានគ្រឿង ចូរឲ្យអ្នកនោះស្តាប់ចុះ។¹⁰ ប្រសិនបើ នរណាម្នាក់ជាប់ជាឈឺយ អ្នកនោះនឹងធ្លាក់ទៅជាឈឺយវិញ។
បើអ្នកណាត្រូវគេសម្លាប់ដោយមុខងារ អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមុខងារ។ ពេលនេះគឺជាពេលដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវការការស្ម័គ្រចិត្តអត់ធ្មត់ និងជំនឿ។

¹¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញសត្វសាហាវមួយទៀតបានចេញមកពីផែនដី។ វាមានស្បែងពីរដូចជាកូនចៀម ហើយវានិយាយដូចជាសត្វនាគ។

¹² វាប្រើសិទ្ធិអំណាចរបស់សត្វសាហាវទីមួយទាំងអស់ ហើយបានធ្វើឲ្យផែនដី និងអស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវទីមួយនោះ
ជាសត្វដែលមានរបួសស្មើស្លាប់ តែបានជាសះស្បើយវិញ។

¹³ វាបានសម្តែងការអស្ចារ្យជាច្រើន។ វាអាចធ្វើសូម្បីតែឲ្យភ្លើងពីស្ថានសួគ៌ធ្លាក់មកលើផែនដីមកលើមនុស្សលោក។¹⁴ ដោយសារ
វាបានទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីសម្គាល់ទាំងនេះ។ វាបានបោកប្រាស់អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដី

វាត្រូវបានប្រាប់ឲ្យមនុស្សធ្លាក់រូបដើម្បីថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវដែលមានមានរបួសដោយងារ ប៉ុន្តែ នៅមានជីវិតរស់។

¹⁵ វាត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យផ្តល់ខ្យល់ដង្ហើមដល់រូបធ្លាក់របស់សត្វសាហាវ ដើម្បីឲ្យរូបធ្លាក់នោះអាចនិយាយបាន
ហើយធ្វើឲ្យអស់អ្នកដែលបដិសេធមិនថ្វាយបង្គំសត្វនោះស្លាប់បាន។¹⁶ វាក៏បង្ខំដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែរ ទាំងអ្នកតូច និងអ្នកធំ ទាំងអ្នកមាន និងអ្នកក្រ
ទាំងអ្នកមានសេរីភាព និងអ្នកបម្រើ ឲ្យទទួលសញ្ញាសម្គាល់នៅលើដៃស្តាំ ឬនៅលើថ្ងាស់របស់ពួកគេ។¹⁷ មនុស្សគ្រប់គ្នាមិនអាចទិញ ឬលក់បានទេ ប្រសិនបើ
ពួកគេគ្មានសញ្ញាសម្គាល់ ឬលេខដើម្បីបង្ហាញពីឈ្មោះរបស់សត្វសាហាវនោះទេ។

¹⁸ ការនេះ ត្រូវការប្រាជ្ញា។ ប្រសិនបើ នរណាមានការយល់ដឹង ចូរឲ្យអ្នកនោះរាប់ចំនួនរបស់សត្វសាហាវចុះ។ ដ្បិត វាជាចំនួននៃមនុស្សលោក។ ចំនួនរបស់វាគឺ
៦៦៦។

14 ¹ខ្ញុំបានមើល ហើយឃើញកូនចៀមឈរនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន។ នៅជាមួយព្រះអង្គ ខ្ញុំឃើញមានមនុស្សដែលមានសរសេរព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គ និងព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គនៅលើថ្នល់របស់ពួកគេមានចំនួន ១៤៤០០០នាក់។ ²ខ្ញុំបានឮសម្លេងពីស្ថានសួគ៌ ដូចជាសម្លេងនៃទឹកជាច្រើន និងសម្លេងផ្ទុយយ៉ាងខ្លាំង។ សម្លេងដែលខ្ញុំបានឮដូចជាសម្លេងរបស់អ្នកលេងពិន កំពុងលេងពិនរបស់ពួកគេ។

³ពួកគេច្រៀងចម្រៀងបទថ្មី នៅចំពោះបល្ល័ង្ក និងនៅចំពោះសត្វមានជីវិតទាំងបួន និងពួកចាស់ទុំផង។ គ្មាននរណាអាចរៀនចម្រៀងនោះបានទេ លើកលែងតែពួកអ្នក ១៤៤០០០នាក់ ដែលបានរំដោះពីផែនដីមកទេ។ ⁴មានម្នាក់ដែលមិនបានធ្វើឲ្យខ្លួនឯងប្រឡាក់ដោយសារស្រ្តីនោះ ដ្បិត ពួកគេបានការពារខ្លួនគេឲ្យបានបរិសុទ្ធ។ អ្នកទាំងនេះគឺជាអ្នកដែលដើរតាមកូនចៀមគ្រប់កន្លែងដែលកូនចៀមទៅ។ ពួកគេត្រូវបានរំដោះពីមនុស្សលោក ជាផលដ៏បួសសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ និងសម្រាប់កូនចៀម។ ⁵គ្មានការកុហករកឃើញនៅក្នុងមាត់របស់ពួកគេឡើយ ពួកគេជាមនុស្សគ្មានកំហុស។ ⁶ខ្ញុំបានឃើញទេវតាហោះនៅលើអាកាស ដែលបានប្រកាសសារនៃដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ចដល់អស់អ្នកដែលរស់នៅផែនដី ដល់គ្រប់ប្រជាជាតិអំបូរ និងភាសា និងគ្រប់ជនជាតិ។ ⁷គាត់ប្រកាសដោយសម្លេងខ្លាំងៗថា៖ «ចូរកោតខ្លាចដល់ព្រះ អង្គនិងថ្វាយសិរីរុងរឿងអដល់ព្រះអង្គ រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃ ផែនដី សមុទ្រ និងប្រភពទឹកទាំងឡាយផង»។

⁸ទេវតាមួយទៀត ទេវតាទីពីរ បាននិយាយបន្តថា៖ «រលំហើយ បាបីច្បងដ៏ធំរលំហើយ ដែលបានបង្ខំឲ្យប្រជាជាតិនានាផឹកស្រាដែលអំពើអសីលធម៌របស់នាង»។

⁹ទេវតាមួយទៀត ទេវតាទីបី បានមកតាមក្រោយពួកគេ និយាយជាមួយសម្លេងខ្លាំងថា៖ «ប្រសិនបើ នរណាថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវ និងរូបចម្លាក់របស់វា ហើយទទួលសញ្ញាសម្គាល់នៅលើថ្នល់ ឬនៅលើដៃរបស់ខ្លួន»។ ¹⁰អ្នកនោះនឹងផឹកស្រាដែលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដូចគ្នាដែរ ហើយស្រាដែលបានចាក់នោះមិនលាយជាមួយពែងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គទេ។ មនុស្សដែលផឹកវា នឹងទទួលការឈឺចាប់ដោយភ្លើង និងស្ពាន់ផ្លែ នៅចំពោះទេវតាដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងនៅចំពោះកូនចៀម។

¹¹ផ្សែងដែលងហុយចេញពីការធ្វើទារុណកម្មនឹងហុយឡើងរហូតអស់កល្បជានិច្ច ហើយពួកគេគ្មានការសម្រាក ទោះបីថ្ងៃឬយប់ក្តី គឺអស់អ្នកដែលថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវ និងរូបចម្លាក់របស់វា ហើយអស់អ្នកដែលទទួលសញ្ញាសម្គាល់នៃឈ្មោះរបស់វា។

¹²ពេលនេះគឺជាពេលដែលពួកដ៏វិសុទ្ធត្រូវការការស៊ីទ្រាំអត់ធ្មត់ និងជំនឿ អស់អ្នកដែលស្លាប់បង្គាប់បញ្ជារបស់ព្រះ និងមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូ។

¹³ខ្ញុំបានឮសម្លេងពីស្ថានសួគ៌មកថា៖ «ចូរសរសេរការនេះ៖ មានពរហើយអស់អ្នកដែលស្លាប់ គឺអ្នកដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់»។

ព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលថា៖ «មែនហើយ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានសម្រាកពីការធ្វើការ ដើម្បីការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេនឹងតាមគេជាប់»។

¹⁴ខ្ញុំសម្លឹងមើល ហើយមានពពកពណ៌សមួយដុំ។ មានម្នាក់អង្គុយនៅលើពពកដូចជាកូនមនុស្ស។ ព្រះអង្គមានមកុដមាសនៅលើព្រះសិរសារបស់ព្រះអង្គ ហើយមានកណ្តៀវយ៉ាងមុតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអង្គ។ ¹⁵បន្ទាប់មក មានទេវតាផ្សេងទៀតចេញពីព្រះវិហារ ហើយហៅដោយសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង ដល់ព្រះដែលគង់នៅលើពពកថា៖ «ចូរយកកណ្តៀវ ហើយចាប់ផ្តើមច្រូតចុះ ដ្បិតដល់ពេលដែលត្រូវច្រូតហើយ ព្រោះចម្លែកនៃផែនដីទុំហើយ»។ ¹⁶បន្ទាប់មក ព្រះអង្គដែលគង់នៅលើពពកបានបោះកណ្តៀវមកផែនដី ដ្បិតផែនដីបានទុំហើយ។

¹⁷ទេវតាមួយទៀតបានចេញមកពីព្រះវិហារនៅស្ថានសួគ៌ គាត់ក៏មានកណ្តៀវមួយយ៉ាងមុតដែរ។

¹⁸ហើយក៏មានទេវតាមួយទៀតបានចេញមកពីកន្លែងថ្វាយតង្វាយគ្រឿងក្រអូប ជាអ្នកដែលមានសិទ្ធិអំណាចលើភ្លើង។

គាត់បានស្រែកឡើងដោយសម្លេងខ្លាំងទៅម្នាក់ដែលមានកណ្តៀវមុតថា៖

«ចូរយកកណ្តៀវដ៏មុតរបស់អ្នកទៅប្រមូលចង្កោមទំពាំងបាយជូរពីចង្ការទំពាំងបាយជូរនៅផែនដី ដ្បិត ទំពាំងបាយជូររបស់ពួកគេទុំហើយ»។

¹⁹ទេវតានោះបានបោះកណ្តៀវរបស់គាត់ទៅលើផែនដី ហើយបានច្រូតកាត់ប្រមូលទំពាំងបាយជូរនៅលើផែនដី។

គាត់បានបោះវាទៅក្នុងបញ្ជាន់ដ៏ធំនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ²⁰ក្នុងបញ្ជាន់ទំពាំងបាយជូរនោះត្រូវបានគេយកទៅជាន់នៅខាងក្រៅក្រុងដែរ ហើយឈាមដែលចេញពីវា ឡើងរហូតដល់កម្ពស់នៃមាត់សេះ ចម្ងាយប្រមាណមួយពាន់ប្រាំមួយរយស្តាដ។

15 ¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទិសម្កាល់ដ៏អស្ចារ្យ និងគួរឲ្យខ្លាចផ្សេងទៀតនៅស្ថានបរមសុខ គឺមានទេវតាប្រាំពីរជាមួយនឹងគ្រោះកាចទាំងប្រាំពីរដែរ ដែលជាគ្រោះកាចចុងក្រោយ ដ្បិតគ្រោះកាចទាំងនោះនឹងធ្វើឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេច។

²ខ្ញុំបានឃើញសមុទ្រកែវលាយជាមួយភ្លើង។ អស់អ្នកដែលឈរនៅជិតសមុទ្រនោះគឺជាអ្នកដែលមានជ័យជម្នះលើសត្វសាហាវ និងរូបចម្លាក់របស់វា ហើយយកឈ្នះលើខតំណាងឈ្មោះរបស់វាដែរ ពួកគេកាន់ពិន័យដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់ពួកគេផង។

³ពួកគេច្រៀងចម្រៀងរបស់លោកម៉ូសេ ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាចម្រៀងរបស់កូនចៀមថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់ និងព្រះដ៏មានឫទ្ធិចេស្តា ការរាជ្យកិច្ចរបស់ព្រះអង្គអស្ចារ្យ ហើយមហិមា ផ្លូវរបស់ព្រះអង្គសុចរិត ហើយពិតត្រង់ ព្រះអង្គជាស្តេចនៃប្រជាជាតិនានា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ តើអ្នកណាមិនខ្លាចព្រះអង្គ សូមថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះនាមព្រះអង្គ? ដ្បិតព្រះអង្គតែមួយគត់វិសុទ្ធ។ ប្រជាជាតិទាំងអស់នឹងមក ហើយថ្វាយបង្គំនៅចំពោះព្រះអង្គ ដោយសារកិច្ចការដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអង្គបានបើកសម្តែងហើយ»។

⁵បន្ទាប់ពីការទាំងនេះហើយ ខ្ញុំបានសម្លឹងមើល ហើយឃើញព្រះវិហារមានព្រះពន្លាតែបន្ទាល់បានបើកចំហនៅស្ថានបរមសុខ។

⁶ចេញពីទីវិសុទ្ធបំផុតមានទេវតាប្រាំពីរកាន់គ្រោះកាចទាំងប្រាំពីរ។ ពួកគេបានស្លៀកពាក់ដោយក្រណាត់ឯកស

ភ្លឺហើយមានខ្សែក្រវាត់នៅជុំវិញដើមទ្រូងរបស់ពួកគេ។

⁷សត្វមួយនៃសត្វមានជីវិតទាំងបួនបានប្រគល់ពែងមាសពេញដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់ទេវតាទាំងប្រាំពីរ ដែលរស់នៅអស់កល្បរៀងដរាបតទៅ។ ព្រះវិហារបានពេញដោយផ្សែងចេញពីសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងចេញពីអំណាចរបស់ព្រះអង្គ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចចូលទៅក្នុងបានទេ រហូតទាល់តែគ្រោះកាចទាំងប្រាំពីររបស់ទេវតាទាំងប្រាំពីរបានសម្រេច។

16 ¹ខ្ញុំបានឮសម្លេងមួយយ៉ាងខ្លាំងចេញពីព្រះវិហារមក ហើយនិយាយទៅកាន់ទេវតាទាំងប្រាំពីរថា៖ «ចូរចេញទៅ ហើយចាត់នៅលើផែនដី ព្រៃនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។

²ទេវតាទាំងបួនបានចេញទៅ ហើយចាកចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅលើផែនដី ធ្វើឲ្យមានដំបៅដីអាក្រក់ និងឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៅលើមនុស្សដែលមានសញ្ញាសម្គាល់របស់សត្វសាហាវ គឺអស់អ្នកដែលថ្វាយរូបចម្លាក់របស់វា។

³ទេវតាទាំងបួនបានចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅក្នុងសមុទ្រ។ បានត្រឡប់ទៅជាឈាម ដូចជាឈាមរបស់មនុស្សស្លាប់ ហើយសត្វដែលមានជីវិតនៅក្នុងសមុទ្រទាំងអស់បានស្លាប់។

⁴ទេវតាទាំងបួនបានចាកចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅក្នុងទន្លេ និងប្រភពទឹកផ្សេងៗ ហើយទន្លេ និងប្រភពទឹកផ្សេងៗនោះបានត្រឡប់ទៅជាឈាមទាំងអស់។

⁵ខ្ញុំបានឮទេវតារបស់ទឹកនិយាយថា៖ «ព្រះអង្គសុចរិត ព្រះអង្គមាននៅសព្វថ្ងៃ និងមាននៅតាំងពីដើម ទ្រង់វិសុទ្ធ ដ្បិតព្រះអង្គបានជំនុំជម្រះកិច្ចការទាំងនេះ។»

⁶ដ្បិត ពួកគេបានបង្ហូរឈាមរបស់ពួកអ្នកជឿ និងពួកព្យាករ ព្រះអង្គបានឲ្យឈាមទៅពួកគេផឹក ពួកគេសមនឹងទទួលបែបនេះ។

⁷ខ្ញុំបានឮសម្លេងឆ្លើយតបពីកន្លែងថ្វាយដង្វាយថា៖ «ពិតមែនហើយ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តាអើយ សេចក្តីជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គពិតត្រង់ ហើយសុចរិត»។

⁸ទេវតាទាំងបួនបានចាកចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅលើព្រះអាទិត្យ ហើយ ព្រះអាទិត្យបានទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យដុតមនុស្សឲ្យខ្លោចដោយសារភ្លើង។

⁹ពួកគេត្រូវបានខ្លោចដោយសារកម្ដៅយ៉ាងខ្លាំង ហើយពួកគេបានប្រមាថដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមានអំណាចលើគ្រោះកាចទាំងនោះ។

ពួកគេមិនបានប្រើចិត្ត ឬថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះអង្គទេ។

¹⁰បន្ទាប់មក ទេវតាទាំងប្រាំពីរបានចាកចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅលើបល្ល័ង្ករបស់សត្វសាហាវនោះ ហើយភាពងងឹតបានគ្របបាំងលើអំណាចក្ររបស់វា។

ពួកគេបានខាំអណ្តាតរបស់ពួកគេដោយសារតែការឈឺចាប់។¹¹ពួកគេបានជេរប្រមាថព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ ដោយសារតែការឈឺចាប់ និងដំបៅផ្សេងៗ

ហើយពួកគេនៅតែបដិសេធមិនព្រមប្រើចិត្តចេញពីអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើឡើយ។

¹²ទេវតាទាំងប្រាំពីរបានចាកចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅក្នុងទន្លេដ៏ធំគឺទន្លេអ៊ីប្រាត ។ ទន្លេអ៊ីប្រាតបានរឹងស្ងួត

ដើម្បីរៀបចំផ្លូវថ្វាយស្ដេចដែលនឹងយាងមកពីទិសខាងកើត។¹³ខ្ញុំបានឃើញវិញ្ញាណមិនស្អាតបីដែលមើលទៅដូចជាសត្វកង្កែបចេញមកពីមាត់របស់សត្វនាគ

ចេញពីមាត់សត្វសាហាវ និងចេញពីមាត់របស់ពួកព្យាករក្នុងក្លាយផងដែរ។¹⁴ដ្បិតពួកវាគឺជាវិញ្ញាណរបស់អារក្សដែលធ្វើទិសម្កាល់អស្ចារ្យផ្សេងៗ។

ពួកគេបានចេញមកឯស្ដេចផ្សេងៗនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ដើម្បីប្រមូលប្រមូលស្ដេចទាំងនោះ

ច្បាំងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តានៅថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យនោះ។

¹⁵(មើល! ខ្ញុំនឹងមកដូចជាចោរ! មានពរហើយ អស់អ្នកណាដែលប្រុងស្មារតី រក្សាសម្លៀកបំពាក់នៅជាប់នឹងខ្លួន ដើម្បីកុំឲ្យគាត់ចេញទៅដោយអាក្រក់

ហើយពួកគេបានឃើញភាពអាម៉ាស់របស់ខ្លួនឡើយ)។¹⁶ពួកគេបាននាំគ្នាទៅត្រង់កន្លែងមួយដែលគេហៅជាភាសាហេប្រឺថា៖ «អើម៉ាគេដូន»។

¹⁷បន្ទាប់មក ទេវតាទាំងប្រាំពីរបានចាកចេញពីព្រៃនៃរូបសំណាកនៅក្នុងអាកាស។ បន្ទាប់មក មានសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងចេញពីព្រះវិហារ និងចេញពីបល្ល័ង្កមកថា៖

«សម្រេចហើយ!»¹⁸មានឆ្លើយតបនូវ ឮសូរសន្ធឹក សម្លេងផ្ទុយលាន់ រញ្ជួយដីខ្លាំងជាងការរញ្ជួយដីដែលធ្លាប់កើតឡើងណាណាទាំងអស់

ចាប់តាំងពីមនុស្សមានលើផែនដីនេះ ការរញ្ជួយដីនេះ ខ្លាំងណាស់។¹⁹ទីក្រុងដ៏ធំត្រូវបានបែកចេញជាបីចំណែក

ហើយទីក្រុងរបស់ប្រជាជាតិផ្សេងៗក៏ត្រូវរលំដែរ។ បន្ទាប់មក ព្រះជាម្ចាស់បាននឹកដល់អំណាចក្របាបិច្ចនដ៏ធំ

ហើយព្រះអង្គបានចាត់ស្រាទៅក្នុងព្រៃដែលធ្វើចេញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះអង្គទៅឲ្យទីក្រុងនោះ។

²⁰កោះទាំងឡាយបាត់ស្រមោល ហើយភ្នំទាំងឡាយក៏លែងឃើញទៀតដែរ។²¹មានព្រិលទឹកកកយ៉ាងខ្លាំង គ្រាប់ព្រិលដែលធ្លាក់ពីមេឃមកលើមនុស្ស មានទម្ងន់ប្រហែលជាសែសិបប្រាំគីឡូក្រាម។ ពួកគេជេរប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ដោយព្រោះគ្រោះកាចនៃព្រិលនេះ ដ្បិត គ្រោះកាចនោះអាក្រក់ខ្លាំងណាស់។

17 ¹ទេវតាមួយនៃទេវតាទាំងប្រាំពីរដែលបានកាន់ព្រំដែនទាំងប្រាំពីរបានមក ហើយប្រាប់មកខ្ញុំថា៖ «មក ខ្ញុំនឹងបង្ហាញអ្នកពីការកាត់ទោសស្រ្តីពេស្យាដ៏ល្បី ដែលអង្គុយនៅលើទឹកជាច្រើន។² ស្តេចជាច្រើននៅលើផែនដីបានប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជាមួយនាង។ មនុស្សម្នាក់ដែលរស់នៅលើផែនដីបានស្រវឹងជាមួយនឹងស្រាដែលអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ។

³បន្ទាប់មក ទេវតាបាននាំខ្ញុំទៅទីរហាស្ថានដោយវិញ្ញាណ ហើយខ្ញុំបានឃើញស្រ្តីម្នាក់អង្គុយនៅលើសត្វមួយសម្បុរក្រហមទែង មានឈ្មោះពេញខ្លួនជាពាក្យប្រមាថព្រះជាម្ចាស់។ សត្វសាហាវនោះមានក្បាលប្រាំពីរ និងស្បែងដប់។⁴ ហើយស្រ្តីនោះស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយ និងក្រហមទែង ព្រមទាំងតុបតែដោយមាស ត្បូង និងគង់ដ៏មានតម្លៃ។ នាងបានកាន់ព្រំដែនទាំងប្រាំពីរនៅក្នុងដៃពេញដោយអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម និងសេចក្តីស្មោកគ្រាកនៃអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់នាង។⁵ នៅលើថ្នាសរបស់នាងមានសរសេរឈ្មោះដែលមានន័យអាថ៌កំបាំងថា៖ «បាបីឡានដ៏ធំ ម្ចាស់នៃស្រ្តីពេស្យា និងសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមរបស់ផែនដី»។

⁶ខ្ញុំបានឃើញស្រ្តីនោះស្រវឹងជាមួយនឹងឈាមរបស់ពួកគេអ្នកជឿ និងឈាមរបស់ពួកអ្នកដែលជាសាក្សីរបស់ព្រះយេស៊ូ។ នៅពេលខ្ញុំបានឃើញនាង ខ្ញុំមានការងឿងឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំង។⁷ ប៉ុន្តែ ទេវតានិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា «ហេតុអ្វីបានជាលោកងឿងឆ្ងល់ដូច្នេះ? ខ្ញុំនឹងពន្យល់អត្ថន័យដល់អ្នកពីស្រ្តី និងពីសត្វសាហាវដែលនាងកំពុងជិះ គឺជាសត្វសាហាវដែលមានក្បាលប្រាំពីរ និងស្បែងដប់។

⁸សត្វសាហាវដែលអ្នកបានឃើញពីមុន គ្មានទៀតនៅពេល ហើយវាជឿបន្តិចមកពីរណ្តៅដីជ្រៅ។ បន្ទាប់មកវានឹងទៅកន្លែងហិនវិនាស។ អស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដី អស់អ្នកដែលមិនមានឈ្មោះកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅនៃជីវិត តាំងពីដើមកំណើតនៃពិភពលោកទេ ពួកគេនឹងស្រឡាញ់កាំង នៅពេលពួកគេឃើញមានសត្វសាហាវដែលពីដើមមានតែឥឡូវលែងមានទៀតហើយ ប៉ុន្តែ វានឹងលេចមក។

⁹នេះគឺត្រូវការគំនិតដែលមានប្រាជ្ញា។ ស្រ្តីអង្គុយលើក្បាលប្រាំពីរ និងភ្នំប្រាំពីរនោះ។ ពួកគេក៏ជាស្តេចទាំងប្រាំពីរដែរ។¹⁰ ស្តេចប្រាំបានជួលរំលំ ហើយស្តេចមួយបានលេចមក តែស្តេចមួយអង្គនឹងមិនទាន់លេចមកទេ ពេលស្តេចនោះមកគឺសោយរាជ្យតែមួយរយៈខ្លីប៉ុណ្ណោះ។

¹¹សត្វសាហាវដែលមានពីមុន ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះអត់មាន វាក៏ជាស្តេចប្រាំបីផងដែរ ប៉ុន្តែ ស្តេចមួយនៃស្តេចទាំងប្រាំពីរ នឹងត្រូវបំផ្លាញ។

¹²ស្បែងដប់ដែលអ្នកបានឃើញគឺជាស្តេចដប់ដែលមិនទាន់បានទទួលរាជ្យនៅឡើង ប៉ុន្តែ ពួកគេនឹងទទួលសិទ្ធិអំណាចដូចជាស្តេច ក្នុងរយៈពេលមួយម៉ោងជាមួយនឹងសត្វសាហាវនោះ។¹³ ពួកគេមានចិត្តគំនិតតែមួយ ហើយពួកគេបានប្រគល់អំណាច និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេទៅឲ្យសត្វសាហាវ។¹⁴ ពួកគេនឹងធ្វើសង្គ្រាមទាស់នឹងកូនចៀម។ ប៉ុន្តែ កូនចៀមនឹងយកឈ្នះពួកគេ ដោយសារព្រះអង្គគឺជាព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងព្រះអម្ចាស់ ហើយជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ហើយអស់អ្នកដែលព្រះអង្គត្រាស់ហៅ និងជ្រើសរើស ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងនៅជាមួយព្រះអង្គ។

¹⁵ទេវតាបានប្រាប់ខ្ញុំថា៖ «ទឹកដែលអ្នកឃើញ ជាកន្លែងដែលស្រ្តីពេស្យាអង្គុយ គឺជាប្រជាជន បណ្តាជន និងប្រជាជាតិ ព្រមទាំងភាសាផ្សេងៗ។

¹⁶ស្បែងដប់ដែលអ្នកបានឃើញ ពួកគេ និងសត្វសាហាវនឹងស្អប់ស្រ្តីពេស្យានោះ។ ពួកគេនឹងធ្វើឲ្យនាងត្រូវខ្មាត់ព្រាត់ និងអាក្រាត ពួកគេនឹងត្របាក់លេបបូកយរបស់នាង ហើយពួកគេនឹងដុតនាងដោយភ្លើង។¹⁷ ជឿត ព្រះជាម្ចាស់បានដាក់វានៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គដោយឲ្យពួកគេយល់ព្រមក្នុងការប្រគល់អំណាចរបស់ពួកគេទៅសត្វសាហាវ រហូតទាល់តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសម្រេច។

¹⁸ហើយស្រ្តីដែលអ្នកឃើញគឺជាទីក្រុងដ៏ធំ ដែលគ្រប់គ្រងលើស្តេចទាំងអស់នៅលើផែនដី»។

18¹ បន្ទាប់ពីការទាំងនេះហើយ ខ្ញុំបានឃើញទេវតាមួយទៀតបានចុះពីស្ថានបរមសុខមក។ គាត់មានសិទ្ធិអំណាចយ៉ាងធំ ហើយផែនដីនឹងភ្លើងដោយសារសិទ្ធិរឿងរបស់គាត់។² គាត់បានបន្តិសម្លេងយ៉ាងខ្លាំង និយាយថា៖ «រលំហើយ បាបីទ្វារជាទីក្រុងដ៏ធំរលំហើយ! ក្រុងនេះបានត្រឡប់ទៅជាជម្រករបស់ពួកអារក្ស និងជម្រកសម្រាប់វិញ្ញាណស្លាកគ្រាកទាំងអស់ និងជម្រកសម្រាប់វិញ្ញាណមិនស្អាត ព្រមទាំងសំបុកសត្វដែលគួរស្អប់ខ្ពើមទាំងអស់ផងដែរ។³ ដ្បិត ប្រជាជាតិទាំងអស់បានស្រវឹងដោយស្រាវៃអំពើប្រាសចាកសីលធម៌របស់នាង។ ពួកស្តេចនៅផែនដីបានប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ជាមួយនាង។ ហើយអ្នកជំនួញនៅផែនដីបានត្រឡប់ទៅជាអ្នកមានដោយសារអំណាចនៃភាពត្រេកត្រអាលនៃការរស់នៅរបស់ទីក្រុងនោះ»។

⁴ ខ្ញុំបានឮសម្លេងមួយទៀតពីស្ថានបរមសុខមកថា៖ «ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ! ចូរចេញពីនាងមក! ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចំណែកនៅក្នុងបាបរបស់នាងឡើយ និងដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានទទួលគ្រោះកាចណាមួយរបស់នាងដែរ។
⁵ បាបរបស់ក្រុងនោះបានគរឡើងខ្ពស់ស្មើមេឃហើយ ហើយព្រះជាម្ចាស់បានចងចាំអំពើអាក្រក់របស់ក្រុងនោះទាំងអស់។⁶ ចូរសងដល់ក្រុងនោះ តាមអ្វីដែលក្រុងនោះបានធ្វើឲ្យអ្នកផ្សេងដែរ ចូរសងក្រុងនោះទ្រង់ដើម្បីអ្វីដែលក្រុងនោះបានធ្វើ នៅក្នុងពេលដែលក្រុងនោះបានលាយ ចូរលាយពីដងនៃចំនួនដែលក្រុងនោះបានលាយដែរ។

⁷ ក្រុងនោះបានតម្កើងខ្លួន ហើយរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ ប្រណិតយ៉ាងណា ចូរឲ្យក្រុងនោះមានការឈឺចាប់ និងកាន់ទុក្ខយ៉ាងនោះដែរ។ ដ្បិត ក្រុងនោះបាននិយាយនៅក្នុងចិត្តរបស់នាងថា៖ «អញនឹងសោយរាជ្យក្នុងនាមជាម្ចាស់ក្សត្រី អញមិនមែនជាស្រ្តីមេម៉ាយឡើយ ហើយអញនឹងមិនកាន់ទុក្ខឡើយ»។⁸ ដូច្នេះហើយ នៅថ្ងៃមួយ នឹងមានគ្រោះកាចផ្សេងៗកើតឡើងនៅក្នុងក្រុងនោះ ដូចជា៖ សេចក្តីស្លាប់ ការកាន់ទុក្ខ និងគ្រោះ អត់ឃ្លានជាដើម។ ក្រុងនោះនឹងត្រូវឆេះដោយសារភ្លើង ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់ដែលជំនុំជម្រះក្រុងនោះ ព្រះអង្គមានប្រទ្ធិចេស្តា។

⁹ ពួកស្តេចនៃផែនដីដែលប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជាមួយក្រុងនេះ ហើយបានឈ្លក់រង្វង់ជាមួយនឹងក្រុងនេះ នឹងទ្រហោយ ហើយទ្វារសោក នៅពេលពួកគេឃើញផ្សែងដែលកំពុងឆេះក្រុងនោះ។¹⁰ ពួកគេនឹងឈរនៅពីចម្ងាយ ភ័យខ្លាចជាមួយនឹងទារុណកម្មរបស់ក្រុងនោះ ហើយនិយាយថា៖ «វេទនាហើយ ទីក្រុងដ៏ធំវេទនាហើយ បាបីទ្វារ ជាទីក្រុងខ្លាំងពូកែ! ដើម្បីសេចក្តីជំនុំជម្រះរបស់អ្នកបានសម្រេចក្នុងរយៈពេលតែមួយម៉ោងប៉ុណ្ណោះ»។

¹¹ ពួកអ្នកជំនួញនៅលើផែនដីទ្រហោយ ហើយកាន់ទុក្ខឲ្យទីក្រុងនោះ តាំងពីពេលនោះមកគ្មាននរណាទិញទំនិញរបស់ទីក្រុងនោះទៀតទេ។
¹² ទំនិញទាំងនោះមានដូចជា៖ មាស ប្រាក់ត្បូងដ៏មានតម្លៃ គង់ ក្រណាត់ទេសឯក ក្រណាត់ពណ៌ស្វាយ ក្រណាត់ស្លក្រ ក្រណាត់ពណ៌ក្រហមទែងយ៉ាងស្អាត និងឈើក្រអូបគ្រប់ប្រភេទ ភាជនៈដែលធ្វើពីភ្នំគ្រប់យ៉ាង និងភាជនៈដែលមានតម្លៃបំផុត ធ្វើពីឈើ លង្ហិន ដែក និងពីថ្មកែវ¹³ ហើយមានសំបុកដើម សម្បុរល្ងែង គ្រឿងក្រអូប កំញាន ដំរើល្ងែងទេស គ្រឿងក្រអូបសម្រាប់ដុត ស្រាទំពាំងបាយជូរ ប្រេង ម្សៅម៉ដ្ឋ ស្រូវសាលី គោរក្សិ និងចៀម ហ្លួងសេះ និងរទេះ ព្រមទាំងទាសករ និងព្រលឹងមនស្សផង។

¹⁴ ផ្លែឈើដែលអ្នកប្រាថ្នាចង់បានយ៉ាងអស់ពីចិត្តនោះ បានចេញពីអ្នកបាត់ទៅហើយ។ អ្វីៗដែលប្រណិតទាំងអស់ និងភាពរុងរឿងក៏បាត់បង់ពីអ្នកដែរ រកលែងឃើញទៀតហើយ។

¹⁵ ពួកអ្នកជំនួញនៃរបស់ទាំងអស់នេះ ដែលបានក្លាយជាអ្នកមាន ដោយសារក្រុងនេះ នឹងឈរមើលក្រុងនេះ ពីចម្ងាយ ដោយសារមានការភ័យខ្លាចដោយព្រោះការឈឺចាប់របស់ក្រុងនោះ ពួកគេទ្រហោយយំជាខ្លាំង ហើយកាន់ទុក្ខផង។¹⁶ ពួកគេនឹងនិយាយថា៖ «វេទនាហើយ ទីក្រុងដ៏ធំដែលស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯក ក្រណាត់ពណ៌ស្វាយ ក្រណាត់ពណ៌ក្រហមទែង ហើយតុបតែងខ្លួនជាមួយនឹងមាស គ្រឿងអលង្ការ និងគង់យ៉ាងស្អាតវេទនាហើយ!¹⁷ នៅក្នុងរយៈពេលតែមួយម៉ោង ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លាញ»។ អ្នកបើកនាវា អ្នកធ្វើដំណើរតាមនាវា កម្មករនាវា និងអស់អ្នកដែលចិញ្ចឹមជីវិតដោយសារសមុទ្រ បានត្រឡប់មកមើលពីចម្ងាយ។

¹⁸ ពួកគេស្រែកឡើងជាខ្លាំង នៅពេលមើលឃើញផ្សែងដែលកំពុងឆេះទីក្រុងនោះ។ ពួកគេនិយាយថា៖ «តើក្រុងណា ដូចក្រុងដ៏ធំនេះបាន?»¹⁹ ពួកគេបាចដីនៅលើក្បាលរបស់ពួកគេ ស្រែកឡើងជាខ្លាំង ទាំងទ្រហោយយំ ព្រមទាំងកាន់ទុក្ខផងថា៖ «វេទនាហើយ ទីក្រុងដ៏ធំវេទនាហើយ ជាទីក្រុងដែលអស់អ្នកដែលមាននាវានៅសមុទ្រ បានក្លាយជាអ្នកមានដោយសារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទីក្រុងនោះ។ ដ្បិត ទីក្រុងនេះ ត្រូវបំផ្លាញក្នុងរយៈពេលតែមួយម៉ោងប៉ុណ្ណោះ»។²⁰ ឱស្ថានបរមសុខអើយ ឱពួកអ្នកជឿអើយ ឱពួកសាវ័កអើយ ឱ ពួកព្យាករីអើយ ចូរមានអំណរដោយព្រោះទីក្រុងនេះ ដ្បិត ព្រះជាម្ចាស់បាននាំសេចក្តីជំនុំជម្រះដល់ទីក្រុងនេះហើយ!»។

²¹ ទេវតាដ៏ខ្លាំងពូកែម្នាក់បានយកថ្មមួយដូចជាត្បាល់កិន ហើយបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រ និយាយថា៖ «នេះគឺជារបៀបដែលទីក្រុងដ៏ធំរបស់បាបីទ្វារត្រូវបោះចោលបែបនេះដែរ គ្មាននរណាអាចឃើញក្រុងនេះទៀតទេ។²² គេនឹងលែងឮសម្លេងអ្នកលេងពិណ អ្នកតន្ត្រី អ្នកលេងខ្លូ អ្នកលេងត្រែនៅក្នុងទីក្រុងនេះទៀតហើយ។ ហើយគេក៏លែងឃើញពួកជាងគ្រប់ប្រភេទនៅក្នុងទីក្រុងនេះទៀតដែរ។ គ្មានសម្លេងត្បាល់កិនក៏លែងឮទៀតដែរ។

²³ ហើយពន្លឺភ្លើងក៏លែងមានពន្លឺនៅក្នុងទីក្រុងនេះទៀតដែរ។ សម្លេងរបស់កូនកម្លោះ និងកូនក្រមុំក៏លែងឮនៅក្នុងក្រុងនេះទៀតដែរ ដ្បិតពួកអ្នកជំនួញរបស់ក្រុងនេះគឺជាអ្នកធំនៅផែនដីនេះ ហើយប្រជាជាតិទាំងឡាយបោកប្រាស់ទីក្រុងនេះដោយសារអំពើមន្តអាគមរបស់ក្រុងនេះដែរ។

²⁴ នៅក្នុងនេះ ឃើញមានឈាមរបស់ពួកព្យាករី និងពួកអ្នកជឿ ព្រមទាំងឈាមរបស់អ្នកដែលបានសម្លាប់នៅលើផែនដីដែរ។

19¹ បន្ទាប់ពីការទាំងនេះហើយ ខ្ញុំបានឮសម្លេងដូចជាសម្លេងនៃមនុស្សជាច្រើននៅស្ថានបរមសុខមកថា៖ «ហាលេលូយា សេចក្តីសង្គ្រោះ សិរីរុងរឿង និងអំណាចជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃយើង។² សេចក្តីជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអង្គពិតគ្រង ហើយសុចរិត ដើម្បីព្រះអង្គបានជំនុំជម្រះស្ត្រីពេស្យាដ៏ល្បីល្បោះ ដែលនាំឲ្យផែនដីទាំងមូលអាក្រក់ដោយសារអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់នាង។ ព្រះអង្គបានសងសឹក ដោយព្រះឈាមរបស់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ដែលនាងបានសម្លាប់»។

³ ពួកគេបាននិយាយជាលើកទីពីរថា៖ «ហាលេលូយា ផ្សែងហុយចេញពីនាងជារៀងរហូតទៅ»។⁴ ពួកគេចាស់ទុំទាំងម៉ឺនបួន និងសត្វដែលមានជីវិតទាំងបួនក្រាបចុះ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្ក។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «អាម៉ែន ហាលេលូយា»។
⁵ បន្ទាប់មក មានសម្លេងចេញពីបល្ល័ង្កមកថា៖ «ឱអ្នកបម្រើដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ ទាំងអ្នកតូច និងអ្នកធំអើយ សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់នៃយើង»។
⁶ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮសម្លេងដូចជាសម្លេងរបស់មនុស្សជាច្រើន ដូចជាសម្លេងទឹកជាច្រើន ហើយដូចជាសម្លេងផ្កាសាសន៍យ៉ាងខ្លាំង និយាយថា៖ «ហាលេលូយា! ដើម្បីព្រះអម្ចាស់សោយរាជ្យ ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើទាំងអស់។
⁷ ចូរយើងរីករាយ ហើយអរសប្បាយ ព្រមទាំងថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះអង្គ ដ្បិតដល់ពេលអបអរសាទរអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់កូនចៀមហើយ ហើយកូនក្រមុំរបស់ព្រះអង្គក៏ត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ហើយ។⁸ នាងត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងស្អាត ហើយភ្លឺ » (ដើម្បីក្រណាត់ទេសឯកគឺជាការប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតរបស់ពួកជីវិតសុទ្ធ)។
⁹ ទេវតានិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរសរសេរទុកថា៖ មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលបានអញ្ជើញចូលរួមពីជីដបំលៀងរបស់កូនចៀម»។ ទេវតានោះបាននិយាយមកខ្ញុំទៀតថា៖ «សេចក្តីទាំងនេះគឺជាព្រះបន្ទូលដ៏ពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។¹⁰ ខ្ញុំបានក្រាបចុះនៅចំពោះជើងរបស់ទេវតានោះ ហើយក៏ថ្វាយបង្គំគាត់ ប៉ុន្តែ ទេវតានោះបាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «កុំធ្វើដូច្នេះ! ខ្ញុំក៏ជាអ្នកបម្រើដូចអ្នក និងបងប្អូនដែលកាន់ខ្ជាប់បន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវដែរ។ ចូរថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ ដ្បិតបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាវិញ្ញាណនៃសេចក្តីទំនាយ»។
¹¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញស្ថានសួគ៌ចំហ ហើយខ្ញុំបានសម្លឹងមើល មានសេះសមួយ ព្រះដែលជិះលើវាមានព្រះនាមថា ស្មោះត្រង់ និងពិតគ្រង។ ព្រះអង្គជំនុំជម្រះ និងធ្វើសង្គ្រាមដោយយុត្តិធម៌។¹² ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអង្គប្រៀបដូចជាអណ្តាតភ្លើង ហើយនៅលើព្រះសិរសារបស់ព្រះអង្គមានមកុដជាច្រើន។ ព្រះអង្គមានព្រះនាមសរសេរនៅលើព្រះអង្គថា គ្មាននរណាស្គាល់ឡើយ លើកលែងតែព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះ។¹³ ព្រះអង្គស្លៀកសម្លៀកពាក់ដែលជ្រលក់ដោយឈាម គេហៅព្រះនាមព្រះអង្គថា៖ «ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។
¹⁴ កងទ័ពនៃស្ថានបរមសុខបាននាំគ្នាជិះសេះស និងស្លៀកពាក់ក្រណាត់ទេសឯកយ៉ាងស្អាត ពណ៌ស ហើយតាមព្រះអង្គមក។
¹⁵ មានដាវយ៉ាងមុតចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអង្គមក ហើយប្រហារប្រដាជាតិទាំងឡាយ ហើយព្រះអង្គនឹងគ្រប់គ្រងពួកគេដោយដំបងដែក។ ព្រះអង្គជាន់ទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងឆ្នងដោយកំហឹងនៃសេចក្តីក្រោធនៃព្រះដ៏មានព្រះចេស្ដា។¹⁶ ព្រះអង្គសរសេរព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គនៅលើសម្លៀកបំពាក់ និងនៅលើក្តៅរបស់ព្រះអង្គថា៖ «ស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ហើយព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំងព្រះអម្ចាស់»។
¹⁷ ខ្ញុំបានឃើញទេវតាមួយឈរនៅក្នុងព្រះអាទិត្យ។ ទេវតានោះស្រែកហៅដោយសម្លេងខ្លាំង ដល់សត្វស្លាបដែលហើរនៅលើក្បាលថា៖ «ចូរមកជុំគ្នា ដើម្បីមានពិធីជប់លៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងធំ»។¹⁸ ចូរមកបរិភោគសាច់របស់ស្តេច សាច់របស់មេទ័ព សាច់របស់ពួកអ្នកខ្លាំងពូកែ សាច់សេះ និងសាច់របស់អ្នកជិះលើវា ព្រមទាំងសាច់របស់មនុស្សទាំងអស់ ទាំងអ្នកមានសេរីភាព ទាំងទាសករ ទាំងអ្នកតូច និងអ្នកធំផង»។
¹⁹ ខ្ញុំបានឃើញសត្វសាហាវ និងពួកស្តេចរបស់ផែនដី ជាមួយនឹងពួកទាហានរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានប្រមូលគ្នា ដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមជាមួយនឹងព្រះដែលជិះសេះមកជាមួយនឹងកងទ័ពរបស់ព្រះអង្គ។²⁰ សត្វសាហាវត្រូវចាប់បាន ជាមួយនឹងព្យាការីក្លែងក្លាយរបស់វា ដែលបានធ្វើទីសម្គាល់ផ្សេងៗនៅចំពោះមុខរបស់វា។ ជាមួយនឹងទីសម្គាល់ទាំងនោះ វាបានបោកប្រាស់អស់អ្នកដែលបានទទួលសញ្ញាសម្គាល់របស់សត្វសាហាវ និងអ្នកដែលបានថ្វាយបង្គំបូជាម្ចាស់របស់វាដែរ។ គេបានបោះពួកគេទាំងពីរទាំងអស់ទៅក្នុងបឹងភ្លើងដែលឆេះដោយស្ពាន់ផ័រ។
²¹ រីឯអ្នកឯទៀតៗត្រូវបានស្លាប់ដោយសារដាវដែលបានចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះដែលគង់នៅលើសេះ។ សត្វស្លាបទាំងអស់បានស៊ីសាកសពរបស់ពួកគេ។

20¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទេវតាចុះពីស្ថានសួគ៌មក។ ទេវតានោះមានកូនសោរស្ថានអរិយី ហើយទេវតានោះកាន់ច្រវាក់ដ៏ធំនៅដៃរបស់គាត់។

² គាត់បានចាប់សត្វនាគ សត្វពស់ពីបុរាណ គឺជាមារ ឬជាសាតាំង ហើយបានចងវាអស់រយៈពេលមួយពាន់ឆ្នាំ។

³ ទេវតានោះបានបោះវាចូលទៅក្នុងស្ថានអរិយី ទេវតានោះបានចាក់សោរ ហើយបិទត្រានៅពីលើវា។ ធ្វើដូច្នេះ ដើម្បីកុំឲ្យវាបានបោកប្រាស់ប្រជាជាតិផ្សេងៗទៀត រហូតដល់ផុតមួយពាន់ឆ្នាំ។ បន្ទាប់ពីនោះ សាតាំងត្រូវបានដោះលែងក្នុងរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ។

⁴ បន្ទាប់មក ខ្ញុំឃើញបល្ល័ង្កមួយ។ អស់អ្នកដែលអង្គុយលើបល្ល័ង្កនោះ គឺជាអ្នកដែលបានប្រទានឲ្យមានអំណាចដើម្បីជំនុំជម្រះ។

ខ្ញុំក៏ឃើញព្រលឹងរបស់អស់អ្នកដែលត្រូវគេកាត់ក្បាលដោយព្រោះធ្វើបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូ និងដោយព្រោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់។

ពួកគេមិនបានថ្វាយបង្គំសត្វសាហាវ និងរូបចម្លាក់របស់វាទេ ហើយពួកគេបានបដិសេធទទួលសញ្ញាសម្គាល់នៅលើថ្ងាស់និងដៃរបស់ពួកគេ។

ពួកគេបានរស់ឡើងវិញ ហើយពួកគេបានសោយរាជ្យជាមួយព្រះគ្រីស្ទអស់រយៈពេលមួយពាន់ឆ្នាំ។

⁵ រីឯពួកអ្នកស្លាប់ផ្សេងៗទៀតមិនបានមានជីវិតរស់ឡើងវិញទេ រហូតទាល់តែមួយពាន់ឆ្នាំបានចប់សិន។ នេះគឺជាការរស់ឡើងវិញលើកទីមួយ។⁶ មានពរហើយ

វិសុទ្ធហើយ អស់អ្នកដែលមានចំណែកនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញលើកទីមួយ។ សេចក្តីស្លាប់លើកទីពីរមិនអាចយកឈ្នះលើអ្នកនោះឡើយ។

ពួកគេនឹងធ្វើជាបូជាចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងសោយរាជ្យជាមួយព្រះអង្គអស់រយៈពេលមួយពាន់ឆ្នាំ។

⁷ នៅពេលមួយពាន់ឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ សាតាំងនឹងត្រូវបានដោះលែងពីគុករបស់វា។

⁸ វានឹងឡើងមកដើម្បីបោកប្រាស់ប្រជាជាតិផ្សេងៗទាំងបួនទិសនៅលើផែនដី វានាំសាសន៍កុក និងសាសន៍ម៉ាកុកឲ្យមកជុំគ្នាដើម្បីធ្វើសង្គ្រាម។

ពួកគេមានគ្នាច្រើនដូចខ្សាច់នៃសមុទ្រ។

⁹ ពួកគេបានចេញទៅច្បាំងពាសពេញផែនដី ហើយនៅជុំវិញជំរំរបស់ពួកអ្នកជឿ និងទីក្រុងដែលជាទីស្រឡាញ់។ ប៉ុន្តែ នឹងមានភ្លើងឆ្លាក់ចុះមកពីស្ថានសួគ៌មក

ហើយត្របាក់លេបពួកគេ។¹⁰ មារដែលបានបោកប្រាស់ពួកគេ ត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងបឹងភ្លើងស្មាន់ផ្ទះ ជាកន្លែងដែលសត្វសាហាវ

និងពួកព្យាករវិក្កងក្លាយនៅទីនោះដែរ។ ពួកគេនឹងរងទារុណកម្មទាំងថ្ងៃទាំងយប់ជារៀងរហូតទៅ។

¹¹ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញបល្ល័ង្កស ហើយនិងព្រះដែលគង់លើបល្ល័ង្កនោះ។ ផែនដី និងស្ថានសួគ៌បានរត់គេចចេញពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែ

គ្មានកន្លែងសម្រាប់ឲ្យពួកគេទៅទេ។¹² ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សស្លាប់ ទាំងអ្នកធំ និងអ្នកតូច ឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្ក ហើយសៀវភៅត្រូវបានបើកឡើង។ បន្ទាប់មក

សៀវភៅមួយទៀតក៏បើកឡើងដែរ គឺជាសៀវភៅនៃជីវិត។ ពួកមនុស្សស្លាប់ត្រូវបានជំនុំជម្រះស្របតាមអ្វីដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងសៀវភៅទាំងនោះ

ទៅតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេ។

¹³ សមុទ្របានប្រគល់មនុស្សស្លាប់ដែលនៅក្នុងវាមកវិញ។ មនុស្សស្លាប់ និងស្ថានរបស់មនុស្សស្លាប់ក៏ប្រគល់មនុស្សស្លាប់ដែលនៅក្នុងពួកវាត្រឡប់មកវិញដែរ

ហើយមនុស្សស្លាប់ត្រូវបានទទួលការជំនុំជម្រះស្របតាមអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើដែរ។¹⁴ សេចក្តីស្លាប់

និងស្ថានរបស់មនុស្សស្លាប់នឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងបឹងភ្លើង។¹⁵ ប្រសិនបើ អស់អ្នកណាដែលគ្មានឈ្មោះកត់ទុកនៅក្នុងសៀវភៅនៃជីវិតទេ

អ្នកនោះនឹងត្រូវបោះចូលទៅក្នុងបឹងភ្លើងមិនខាន។

21 ¹បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មី ដ្បិតផ្ទៃមេឃ និងផែនដីទីមួយបានកន្លងផុតទៅ ហើយលែងមានសមុទ្រទៀតហើយ។

²ខ្ញុំបានឃើញទីក្រុងបរិសុទ្ធ និងក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មី ដែលចុះពីស្ថានបរមសុខមក គឺចុះពីព្រះជាម្ចាស់មក បានរៀបចំដូចជាកូនក្រមុំតុបតែងខ្លួនទទួលស្វាមីដូច្នោះដែរ។

³ខ្ញុំបានឮសម្លេងយ៉ាងខ្លាំងពីបល្ល័ង្កមកថា៖ «មើល! កន្លែងគង់នៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺនៅជាមួយនឹងមនុស្សលោក ហើយព្រះអង្គនឹងរស់នៅជាមួយពួកគេ។ ពួកគេនឹងធ្វើជាប្រជារាស្ត្រព្រះអង្គ ហើយព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់នឹងនៅជាមួយពួកគេ ហើយព្រះអង្គនឹងធ្វើជាព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។

⁴ព្រះអង្គនឹងដូតទឹកភ្នែកទាំងអស់ចេញពីភ្នែករបស់ពួកគេ ហើយនឹងលែងមានសេចក្តីស្លាប់ ឬការកាន់ទុក្ខ ឬយំសោក ឬការឈឺចាប់លែងមានទៀតហើយ។

⁵ព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្កមានបន្ទូលថា៖ «មើល! យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្វីៗទាំងអស់ទៅជាថ្មី»។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា៖ «ចូរកត់ត្រាចុះ! ព្រោះពាក្យទាំងនេះ គួរឲ្យទុកចិត្ត ហើយជាសេចក្តីពិត»។ ⁶ព្រះអង្គមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ការទាំងនេះបានសម្រេចហើយ! យើងជាអាស់ផា និងជាអូមេកា យើងជាដើម និងជាចុង។ អ្នកណាដែលស្រែក យើងនឹងឲ្យដឹកដោយមិនបាច់បង់ថ្លៃ ពីប្រភពទឹកនៃជីវិត។

⁷អ្នកណាដែលមានជ័យជម្នះនឹងបានគ្រងមរតកលើការទាំងនេះ ហើយយើងនឹងនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់របស់អ្នកនោះ ហើយអ្នកនោះនឹងធ្វើជាកូនរបស់យើង។

⁸ប៉ុន្តែ សម្រាប់ពួកកម្សៅ ពួកមិនជឿ ពួកគួរខ្លឹម ពួកឃាតករ ពួកប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ពួកមន្តអាគម ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយពួកកុហក ទឹកនៃរូងរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងបឹងភ្លើងដែលឆេះដោយស្ពាន់ផ័រ។ នេះគឺជាសេចក្តីស្លាប់ទីពីរ»។

⁹ទេវតាម្នាក់នៃទេវតាទាំងប្រាំពីរបានមកឯខ្ញុំ គឺជាម្នាក់ដែលមានពែងប្រាំពីរពេញដោយគ្រោះកាចប្រាំពីរចុងក្រោយ ហើយគាត់និយាយថា៖ «ចូរមកនេះ!

ខ្ញុំនឹងបង្ហាញកូនក្រមុំដល់អ្នក ភរិយារបស់កូនចៀម»។ ¹⁰បន្ទាប់មក គាត់បាននាំដោយវិញ្ញាណទាំងភ្នំដ៏ធំហើយខ្ពស់

ហើយបានបង្ហាញទីក្រុងបរិសុទ្ធគឺទីក្រុងយេរូសាឡឹមបានចុះមកពីស្ថានបរមសុខ គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់។

¹¹ទីក្រុងយេរូសាឡឹមបានសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានពន្លឺរស្មីដូចជាគ្រឿងអលង្ការ ត្បូងដែលភ្លឺថ្លាដូចកែវចរណ៍។ ¹²ទីក្រុងនោះមានខ្លោងទ្វារប្រាំបី កំពែងធំ ហើយខ្ពស់។ នៅលើខ្លោងទ្វារមានសរសេរឈ្មោះរបស់អំបូរទាំងដប់ពីររបស់កូនចៅអ៊ីស្រាអែល។ ¹³នៅខាងកើតមានខ្លោងទ្វារបី

នៅខាងជើងមានខ្លោងទ្វារបី នៅខាងត្បូងមានខ្លោងទ្វារបី នៅខាងលិចមានខ្លោងទ្វារបីដែរ។

¹⁴កំពែងរបស់ទីក្រុងមានគ្រឹះដប់ពីរ ហើយនៅលើគ្រឹះនោះមានឈ្មោះទាំងដប់ពីររបស់សាវ័កទាំងដប់ពីររបស់កូនចៀម។ ¹⁵ម្នាក់ដែលនិយាយមកកាន់ខ្ញុំ

បានដំបងធ្វើពីមាស ដើម្បីវាស់ទីក្រុង វាស់ខ្លោងទ្វារ និងកំពែង។

¹⁶ទីក្រុងនេះមានរាងបួនជ្រុង មានបណ្តោយ មានទទឹងស្មើគ្នា។ គាត់បានវាស់ទីក្រុងនោះជាមួយនឹងដំបងរង្វាស់នោះ មានប្រវែងដប់ពីរពាន់ស្តាដ (បណ្តោយ ទទឹង និងកម្ពស់ របស់វាមានប្រវែងស្មើគ្នា)។ ¹⁷គាត់បានវាស់កំពែងទីក្រុងនោះដែរ មានកម្រាស់ ១៤ហែត តាមរង្វាស់មនុស្ស

(ហើយវាក៏ជារង្វាស់របស់ទេវតាដែរ)។

¹⁸កំពែងត្រូវបានសង់ឡើងពីត្បូងមណីដោតិរស ហើយទីក្រុងសង់ឡើងពីមាសសុទ្ធភ្លឺដូចជាកែវសុទ្ធ។

¹⁹គ្រឹះរបស់កំពែងតុងតែងឡើងជាមួយនឹងត្បូងដ៏មានតម្លៃគ្រប់ប្រភេទ។ ទីមួយពីត្បូងមណីដោតិរស ទីពីរពីត្បូងកណ្តៀង ទីបីពីត្បូងទទឹម ទីបួនពីត្បូងមរកត់ ²⁰ទីប្រាំពីត្បូងអូនីក្ស ទីប្រាំមួយពីត្បូងពិទាយ ទីប្រាំពីរពីត្បូងពណ៌លឿងលាយបៃតង ទីប្រាំបីពីត្បូងបេរីល ទីប្រាំបួនពីត្បូងពេជ្រពណ៌លឿង ទីដប់ពីត្បូងទោប៉ាត់ ទីដប់មួយពីត្បូងនិលវត្ថុ ទីដប់ពីរពីត្បូងជម្ពូរត្ន។

²¹ខ្លោងទ្វារដប់ពីរសង់ពីគដ់ដប់ពីរ ខ្លោងទ្វារនីមួយៗសង់ឡើងពីគដ់មួយៗ។ ចំណែកផ្លូវរបស់ទីក្រុងវិញធ្វើពីមាសសុទ្ធ ភ្លឺថ្លាដូចកែវ។

²²ខ្ញុំបានមិនឃើញមានព្រះវិហារនៅក្នុងទីក្រុងទេ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដា និងជាកូនចៀម ព្រះអង្គគឺជាព្រះវិហាររបស់ទីក្រុងនោះហើយ។

²³ទីក្រុងនេះមិនត្រូវការពន្លឺព្រះអាទិត្យ ឬព្រះច័ន្ទដើម្បីបំភ្លឺដល់វាទេ ព្រោះសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានជះពន្លឺលើវា ហើយកូនចៀមគឺពន្លឺរបស់ទីក្រុងនោះ។

²⁴ប្រជាជាតិទាំងអស់នឹងដើរដោយសារពន្លឺរបស់ទីក្រុងនោះ។ ហើយពួកស្តេចទាំងឡាយនៅផែនដីនឹងនាំទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេមកទីក្រុងនោះ។

²⁵ខ្លោងទ្វាររបស់ទីក្រុងនោះមិនបិទ នៅក្នុងពេលថ្ងៃ ហើយពេលយប់ក៏មិនបិទដែរ។

²⁶ពួកគេនឹងនាំទ្រព្យសម្បត្តិ និងអ្វីៗដែលមានតម្លៃរបស់ប្រជាតិផ្សេងៗមកទីក្រុងនោះ ហើយគ្មានអ្វីដែលមិនស្អាតអាចចូលទៅក្នុងទីក្រុងនោះបានទេ។

²⁷ហើយគ្មាននរណាប្រព្រឹត្តអ្វីមួយដែលអាម៉ាស់ ឬបោកប្រាស់ចូលទៅក្នុងទីក្រុងនោះបានដែរ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលចូលទីក្រុងនោះបាន

គឺជាអ្នកដែលមានឈ្មោះសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅជីវិតរបស់កូនចៀម។

22 ¹បន្ទាប់មកទេវតាបានបង្ហាញខ្ញុំ ពីទីកន្លែងនៃជីវិត ថ្នាក់ដូចជាភ្នំចរណ៍។ ទន្លេនោះហូរចេញពីបង្គោលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងពីកូចចៀមមក កាត់ចំកណ្តាលផ្លូវរបស់ទីក្រុងនោះ។²ផ្នែកមួយនៃទន្លេនោះមានដើមឈើនៃជីវិត បង្កើតផលផ្លែដប់ពីរប្រភេទ ហើយផលផ្លែរបស់វាកើតរៀងរាល់ខែ។ ស្លឹករបស់ដើមឈើនោះសម្រាប់ការព្យាបាលរបស់ប្រជាជាតិនានាដែរ។

³លែងមានបណ្តាសាណាទៀតហើយ។ បង្គោលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងកូនចៀមនឹងស្ថិតនៅក្នុងទីក្រុងនោះ ហើយអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គនឹងបម្រើព្រះអង្គ។
⁴ពួកគេនឹងឃើញព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គនឹងត្រូវសរសេរនៅលើថ្នាក់របស់ពួកគេ។⁵នឹងលែងមានយប់ទៀតហើយ ពួកគេនឹងមិនត្រូវការពន្លឺរបស់ចង្កៀង ឬពន្លឺព្រះអាទិត្យទៀតឡើយ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់នឹងបំភ្លឺពួកគេ។ ពួកគេនឹងសោយរាជ្យអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាល់ថ្ងៃទៅ។
⁶ទេវតាបាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ពាក្យទាំងនេះគួរទុកចិត្ត និងពិតត្រង់។ ព្រះអម្ចាស់ ព្រះជាម្ចាស់នៃវិញ្ញាណរបស់ពួកព្យាករី បានចាត់ទេវតាទៅដើម្បីបង្ហាញអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គពីអ្វីដែលនឹងត្រូវកើតឡើងជាឆាប់»។⁷«មើល! យើងនឹងមកជាឆាប់! មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលស្តាប់តាមពាក្យទំនាយរបស់សៀវភៅនេះ»។

⁸ខ្ញុំ យ៉ូហាន ជាម្នាក់ដែលបានឮ និងឃើញការទាំងនេះ។ នៅពេលខ្ញុំបានឮ ហើយឃើញការទាំងនេះ ខ្ញុំបានក្រាបខ្លួនខ្ញុំចុះនៅចំពោះមុខទេវតាថ្វាយបង្គំគាត់ ទេវតាដែលបានបង្ហាញការទាំងនេះដល់ខ្ញុំ។⁹ទេវតានោះនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «កុំធ្វើដូច្នេះឡើយ! ខ្ញុំក៏ជាអ្នកបម្រើជាមួយអ្នក ជាមួយបងប្អូនព្យាករី និងជាមួយអស់អ្នកដែលស្តាប់តាមពាក្យរបស់សៀវភៅនេះដែរ។ ចូរថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់វិញ!»។

¹⁰ទេវតានោះបាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «កុំបិទពាក្យទំនាយរបស់សៀវភៅនេះឡើយ ដើម្បីពេលកំណត់ជិតដល់ហើយ។¹¹អស់ដែលទុច្ចរិត ចូរឲ្យគេបន្តប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតទៀតចុះ។ ហើយអ្នកដែលចិត្តមិនស្អាត ចូរឲ្យគេបន្តក្នុងចិត្តមិនស្អាតទៀតចុះ។ ហើយអ្នកដែលសុចរិត ចូរឲ្យគេនៅតែប្រព្រឹត្តអ្វីដែលសុចរិតចុះ។ ហើយអ្នកដែលវិសុទ្ធ ចូរឲ្យគេបន្តវិសុទ្ធភាពទៀតចុះ»។

¹²«មើល! យើងនឹងមកជាឆាប់។ ហើយរង្វាន់របស់យើងនៅជាមួយនឹងយើង ដើម្បីប្រគល់ឲ្យម្នាក់ៗស្របតាមអ្វីដែលពួកគេបានធ្វើ»។¹³យើងជាអាល់ផា និងជា អូមេកា គឺជាដើម និងជាចុង ហើយជាការចាប់ផ្តើម និងជាទីបញ្ចប់។

¹⁴មានពរហើយ អស់អ្នកបានដែលសម្អាតសម្លៀកបំពាក់របស់ពួកគេ ដើម្បីឲ្យពួកគេមានសិទ្ធិក្នុងការទទួលបានផ្លែពីដើមឈើនៃជីវិត និងចូលទៅក្នុងទីក្រុងតាមខ្លោងទ្វារបាន។¹⁵ហើយអ្នកដែលនៅខាងក្រៅគឺជាពួកផ្តែ ពួកគ្រូមន្តអាគម និងប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ពួកកាប់សម្លាប់ ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ និងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ និងប្រព្រឹត្តអំពើភូតករ។

¹⁶យើង យេស៊ូ បានចាត់ទេវតារបស់យើងដើម្បីធ្វើបន្ទាល់ដល់អ្នកអំពីការទាំងនេះសម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ យើងជាបូស និងជាពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ យើងជាផ្កាយព្រឹកជំនី។

¹⁷ព្រះវិញ្ញាណ និងកូនក្រមុំនិយាយថា៖ «ចូរមក! ចូរឲ្យអ្នកណាដែលឮ និយាយថា៖ «ចូរមក» អស់អ្នកណាដែលស្រេក ចូរឲ្យគាត់មកផឹក ហើយអស់អ្នកណាដែលចង់បាន ចូរមកទទួលទឹកនៃជីវិតដោយឥតបង់ថ្លៃ។

¹⁸ខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលបានឮពាក្យទំនាយរបស់សៀវភៅនេះ៖ ប្រសិនបើ អ្នកណាបន្ថែមអ្វីដែលបានសរសេរក្នុងសៀវភៅទំនាយនេះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបន្ថែមគ្រោះកាចដល់អ្នកនោះដែរ។¹⁹ហើយប្រសិនបើ អ្នកណាដកអ្វីដែលបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅទំនាយនេះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងដកចំណែករបស់អ្នកនោះចេញពីដើមឈើនៃជីវិត ហើយដកទីក្រុងជីវិតចេញពីអ្នកនោះដែរ។

²⁰ព្រះអង្គដែលបានធ្វើបន្ទាល់ចំពោះការទាំងនេះមានបន្ទូលថា៖ «ពិតមែនហើយ! យើងនឹងយាងមកជាឆាប់»។ អាម៉ែន!²¹សូមយាងមក ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូអើយ! សូមព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូនៅជាមួយអ្នកទាំងអស់គ្នា។ អាម៉ែន។